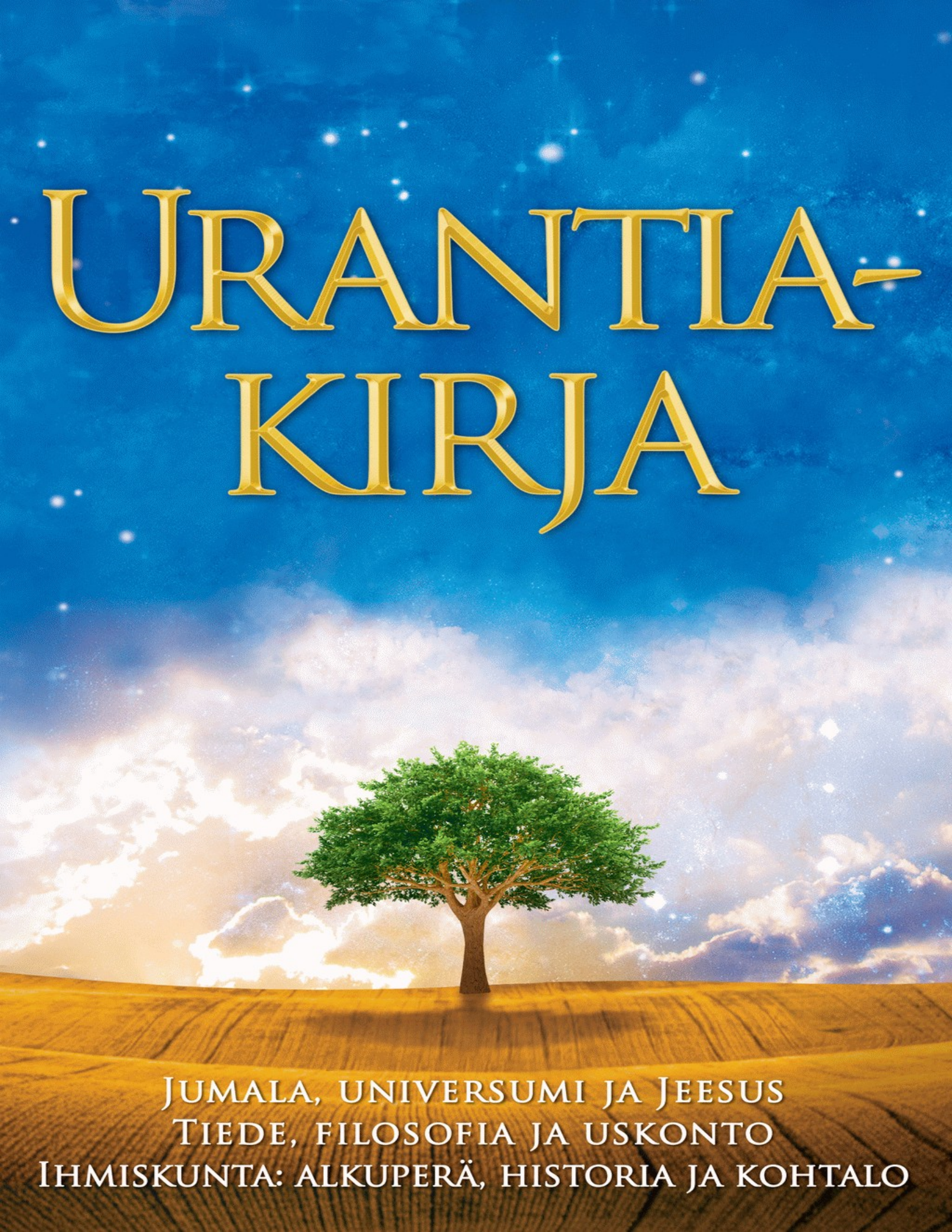
URANTIA-KIRJA

Jumala, universumi ja Jeesus
Tiede, filosofia ja uskonto
Ihmiskunta: alkuperä, historia ja kohtalo

Urantia-kirja

<< Peite | Kirjan osat >>

URANTIA®

® Urantia-säätiön rekisteröimä tavaramerkki
® Registered Marks of Urantia Foundation

Suomenkielinen käännös
Finnish Translation, 2024 Release

ISBN: 978-1883395-414 (e-kirja)
ISBN: 978-0911560-039 (kovakantinen kirja) ISBN: 978-0911560-527 (pehmeäkantinen kirja)

Tekijänoikeus © 1993 Urantia-säätiö
Copyright © 1993 Urantia Foundation

Kirjan suunnittelu ja kansi © 2015 Urantia-säätiö. Kaikki oikeudet pidätetään.

Urantia Foundation
533 West Diversey Parkway
Chicago, IL 60614, USA
Puhelin: +1 773 525 3319
Sähköposti: urantia@urantia.org
Verkkosivusto: urantia.org

Samankeskisten ympyröiden symboli vahvistaa, että tämä painos on Urantia-säätiön hyväksymä.

Urantia-kirja on saatavilla seuraavilla kielillä:
arabia – كِتاب يورانشيا
bulgaria – *Книгата Урантия*
englanti – *The Urantia Book*
espanja – *El libro de Urantia*
heprea – הספר של אורנטיה
hollanti – *Het Urantia Boek*
indonesia – *Buku Urantia*
italia – *Il Libro di Urantia*
japani – ウランティア・ブック
kiina (yksinkertaistettu) – 《玉苒厦之书》
korea – 유란시아 서
kreikka – *Το Βιβλίο της Ουράντια*

liettua – *Urantijos knyga*
persia – کتاب یورنشیا
portugali – *O Livro de Urântia*
puola – *Księga Urantii*
ranska – *Le Livre d'Urantia*
romania – *Cartea Urantia*
ruotsi – *Urantiaboken*
saksa – *Das Urantia Buch*
suomi – *Urantia-kirja*
tanska – *Urantia Bogen*
tšekki – *Kniha Urantia*
turkki – *Urantia'nın Kitabı*
unkari – *Az Urantia könyv*
venäjä – *Книга Урантии*
viro – *Urantia raamat*

Lisätietoja *Urantia-kirjan* ostopaikoista löytyy osoitteesta: urantia.org/fi/urantia-kirja/osta.

Urantia-kirjan ilmainen ääniteversio on ladattavissa osoitteesta: urantia.org/fi/urantia-kirja/kuuntele.
Ilmaisia verkkokursseja löytyy osoitteesta: ubis.urantia.org
Urantia-kirjan opintoryhmiä löytyy osoitteesta: urantiastudygroup.org

Kaikki oikeudet pidätetään mukaan luettuna käännösoikeus Yhdysvalloissa, Kanadassa ja muissa Kansainväliseen tekijänoikeusliittoon kuuluvissa maissa.

Teoksen osittainenkin jäljentäminen, kääntäminen tai lainaaminen on kiellettyä, tapahtuipa se missä muodossa tahansa, kuten elektronisesti, valokopioimalla tai jollakin muulla kirjallisen tiedon taltiointikeinolla, ellei tähän ole saatu tekijänoikeuksien haltijan kirjallista lupaa.

Tämän *Urantia-kirjan* käännöksessä noudatettiin suurta huolellisuutta ollakseen mahdollisimman tarkka käännös alkuperäisen teoksen asiasisällöstä. Se on kuitenkin edelleen inhimillisen toiminnan tulos, jota voidaan aina parantaa. Urantia-säätiö, tekijänoikeuksien haltija, pidättää oikeuden parannella ja täsmentää tätä käännöstä sen myöhemmissä laitoksissa.

Urantia-säätiö ei tarjoa virallista tulkintaa *Urantia-kirjan* opetuksista. Tekstin tulkinta jätetään yksittäisen lukijan tehtäväksi.

Tekstin tunnistenumero: UF-FIN-001-1993-2.1
Versioleima: UF-202412132348

◎, ”Urantia” ja ”urantialainen” ovat Urantia-säätiön tavaramerkkejä, palvelumerkkejä ja asukaskuvauksia.

Urantia-kirja

Kirjan osat

I OSA

Keskusuniversumi ja superuniversumit

Toimituksesta huolehti uversalainen superuniversumipersoonallisuuksien ryhmä, joka toimi Orvontonin Päivien Muinaisten antamin valtuuksin.

II OSA

Paikallisuniversumi

Laatinut Nebadonin paikallisuniversumin persoonallisuuksista

koostunut ryhmä, joka toimi Salvingtonin Gabrielin valtuuttamana.

III OSA

Urantian historia

Nämä luvut laaditutti paikallisuniversumin persoonallisuuksista koostunut ryhmä, joka toimi Salvingtonin Gabrielin valtuuttamana.

IV OSA

Jeesuksen elämä ja opetukset

Näiden lukujen toimittamisesta huolehti kahdestatoista urantialaisesta keskiväliolennosta koostunut komissio, joka toimi totuuden julkituomista ohjanneen Melkisedekin valvonnassa. Tämän kertomuksen pohja-aineisto on saatu eräältä toisasteiselta keskiväliolennolta, joka aikanaan toimi apostoli Andreaksesta huolehtivana ihmisen yläpuolista tasoa edustavana suojelijana.

Urantia-kirja

Lukujen otsikot

Nro · Luku · Laatija · Sivu

000 · Esipuhe · Jumalallinen Neuvonantaja · 1

I OSA
Keskusuniversumi ja superuniversumit

Nro · Luku · Laatija · Sivu

001 · Universaalinen Isä · Jumalallinen Neuvonantaja · 21

002 · Jumalan olemus · Jumalallinen Neuvonantaja · 33

003 · Jumalan attribuutit · Jumalallinen Neuvonantaja · 44

004 · Jumalan suhde maailmankaikkeuteen · Jumalallinen Neuvonantaja · 54

005 · Jumalan suhde yksilöön · Jumalallinen Neuvonantaja · 62

006 · Iankaikkinen Poika · Jumalallinen Neuvonantaja · 73

007 · Iankaikkisen Pojan suhde maailmankaikkeuteen · Jumalallinen Neuvonantaja · 81

008 · Ääretön Henki · Jumalallinen Neuvonantaja · 90

009 · Äärettömän Hengen suhde maailmankaikkeuteen · Jumalallinen Neuvonantaja · 98
010 · Paratiisin-Kolminaisuus · Universaalinen Sensori · 108
011 · Ikuinen Paratiisin Saari · Viisauden Täydellistäjä · 118
012 · Universumien universumi · Viisauden Täydellistäjä · 128
013 · Paratiisin pyhät sfäärit · Viisauden Täydellistäjä · 143
014 · Keskus- ja jumalallinen universumi · Viisauden Täydellistäjä · 152
015 · Seitsemän superuniversumia · Universaalinen Sensori · 164
016 · Seitsemän Valtiashenkeä · Universaalinen Sensori · 184
017 · Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää · Jumalallinen Neuvonantaja · 197
018 · Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet · Jumalallinen Neuvonantaja · 207
019 · Rinnasteiset kolminaisuusperäiset olennot · Jumalallinen Neuvonantaja · 214
020 · Jumalan Paratiisin-Pojat · Viisauden Täydellistäjä · 223
021 · Paratiisin Luoja-Pojat · Viisauden Täydellistäjä · 234
022 · Kolminaistetut Jumalan Pojat · Voimalllinen Sanansaattaja · 243
023 · Yksinäiset Sanansaattajat · Jumalallinen Neuvonantaja · 256
024 · Äärettömän Hengen korkeammat persoonallisuudet · Jumalallinen Neuvonantaja · 264
025 · Avaruuden Sanansaattajajoukot · Korkea-arvoinen · 273
026 · Keskusuniversumin hoivaavat henget · Viisauden Täydellistäjä · 285

027 · Ensi asteen supernafien toiminta · Viisauden Täydellistäjä · 298
028 · Superuniversumien hoivaavat henget · Voimalllinen Sanansaattaja · 306
029 · Universumivoiman ohjaajat · Universaalinen Sensori · 319
030 · Suuruniversumin persoonallisuudet · Voimalllinen Sanansaattaja · 330
031 · Lopullisuuden Saavuttajakunta · Jumalallinen Neuvonantaja sekä Nimetön ja Numeroton · 345

II OSA
Paikallisuniversumi

Nro · Luku · Laatija · Sivu
032 · Paikallisuniversumien kehitys · Voimalllinen Sanansaattaja · 357
033 · Paikallisuniversumin hallinto · Arkkienkelien Päällikkö · 366
034 · Paikallisuniversumin Äiti-Henki · Voimalllinen Sanansaattaja · 374
035 · Jumalan paikallisuniversumipojat · Arkkienkelien Päällikkö · 384
036 · Elämänkantajat · Vorondadek-Poika · 396
037 · Paikallisuniversumin persoonallisuudet · Loistava Iltatähti · 406
038 · Paikallisuniversumin hoivaavat henget · Melkisedek · 418

039 · Serafien armeijakunnat · Melkisedek · 426
040 · Ylösnousemukselliset Jumalan pojat · Voimalllinen Sanansaattaja · 443
041 · Paikallisuniversumin fyysiset aspektit · Arkkienkeli · 455
042 · Energia – mieli ja aine · Voimalllinen Sanansaattaja · 467
043 · Konstellaatiot · Malavatia Melkisedek · 485
044 · Taivaalliset taidetyöntekijät · Arkkienkeli · 497
045 · Paikallisjärjestelmän hallinto · Melkisedek · 509
046 · Paikallisjärjestelmän päämaja · Arkkienkeli · 519
047 · Seitsemän mansiomaailmaa · Loistava Iltatähti · 530
048 · Morontiaelämä · Arkkienkeli · 541
049 · Asutut maailmat · Melkisedek · 559
050 · Planeettaprinssit · Toisasteinen Lanonandek · 572
051 · Planetaariset Aatamit · Toisasteinen Lanonandek · 580
052 · Planetaariset kuolevaisten aikakaudet · Voimalllinen Sanansaattaja · 589
053 · Luciferin kapina · Manovandet Melkisedek · 601
054 · Luciferin kapinaan liittyvät ongelmat · Voimalllinen Sanansaattaja · 613
055 · Valon ja elämän sfäärit · Voimalllinen Sanansaattaja · 621
056 · Universaalinen ykseys · Voimalllinen Sanansaattaja ja Makiventa Melkisedek · 637

III OSA
Urantian historia

Nro · Luku · Laatija · Sivu

057 · Urantian alkuperä · Elämänkantaja · 651

058 · Elämän juurruttaminen Urantialle · Elämänkantaja · 664

059 · Elämän merellisen muodon aikakausi Urantialla · Elämänkantaja · 672

060 · Urantia maaeliöstön varhaiskaudella · Elämänkantaja · 685

061 · Nisäkkäiden aikakausi Urantialla · Elämänkantaja · 693

062 · Alkuihmisen kantarodut · Elämänkantaja · 703

063 · Ensimmäinen ihmisperhe · Elämänkantaja · 711

064 · Evolutionaariset värilliset rodut · Elämänkantaja · 718

065 · Evoluution valvonta · Elämänkantaja · 730

066 · Urantian Planeettaprinssi · Melkisedek · 741

067 · Planeetan kapina · Melkisedek · 754

068 · Sivilisaation sarastus · Melkisedek · 763

069 · Ihmisen perusinstituutiot · Melkisedek · 772

070 · Ihmisperäisen hallitusjärjestelmän kehitys · Melkisedek · 783

071 · Valtion kehittyminen · Melkisedek · 800

072 · Erään naapuriplaneetan hallitusjärjestelmä · Melkisedek · 808

073 · Eedenin Puutarha · Solonia · 821

074 · Aatami ja Eeva · Solonia · 828

075 · Aatami ja Eeva rikkovat sopimuksensa · Solonia · 839

076 · Toinen Puutarha · Solonia · 847

077 · Keskiväliolennot · Arkkienkeli · 855

078 · Violetti rotu Aatamin aikojen jälkeen · Arkkienkeli · 868

079 · Andiittien leviäminen itämaihin · Arkkienkeli · 878

080 · Andiittien leviäminen länsimaihin · Arkkienkeli · 889

081 · Nykysivilisaation kehittyminen · Arkkienkeli · 900
082 · Avioliiton kehitys · Serafien päällikkö · 913
083 · Avioliittoinstituutio · Serafien päällikkö · 922
084 · Avioliitto ja perhe-elämä · Serafien päällikkö · 931
085 · Palvonnan alkujuuret · Loistava Iltatähti · 944
086 · Uskonnon varhaiskehitys · Loistava Iltatähti · 950
087 · Aavekultit · Loistava Iltatähti · 958
088 · Fetissit, taikakalut ja magia · Loistava Iltatähti · 967
089 · Synti, uhri ja sovitus · Loistava Iltatähti · 974
090 · Shamanismi – poppamiehet ja papit · Melkisedek · 986
091 · Rukoilun kehityshistoria · Keskiväliolentojen päällikkö · 994
092 · Uskonnon myöhempi kehitys · Melkisedek · 1003
093 · Makiventa Melkisedek · Melkisedek · 1014
094 · Melkisedekin opetusten vaikutus itämailla · Melkisedek · 1027
095 · Melkisedekin opetusten vaikutus Levantissa · Melkisedek · 1042
096 · Jahve – heprealaisten Jumala · Melkisedek · 1052
097 · Jumalakäsityksen kehitys heprealaisten keskuudessa · Melkisedek · 1062
098 · Melkisedekin opetusten vaikutus länsimaissa · Melkisedek · 1077
099 · Uskontoon liittyvät yhteiskunnalliset kysymykset · Melkisedek · 1086
100 · Uskonto ihmisen kokemuksessa · Melkisedek · 1094
101 · Uskonnon todellinen luonne · Melkisedek · 1104
102 · Uskonnollisen uskon perustukset · Melkisedek · 1118

103 · Uskonnollisen kokemuksen reaalisuus · Melkisedek · 1129
104 · Kolminaisuuskäsityksen kasvu · Melkisedek · 1143
105 · Jumaluus ja todellisuus · Melkisedek · 1152
106 · Universumin todellisuustasot · Melkisedek · 1162
107 · Ajatuksensuuntaajien alkuperä ja olemus · Yksinäinen Sanansaattaja · 1176
108 · Ajatuksensuuntaajien tehtävä ja toiminta · Yksinäinen Sanansaattaja · 1185
109 · Suuntaajien suhde universumin luotuihin · Yksinäinen Sanansaattaja · 1195
110 · Suuntaajien suhde yksittäisiin kuolevaisiin · Yksinäinen Sanansaattaja · 1203
111 · Suuntaaja ja sielu · Yksinäinen Sanansaattaja · 1215
112 · Persoonallisuuden eloonjääminen · Yksinäinen Sanansaattaja · 1225
113 · Kohtalonsuojelijaserafit · Serafien päällikkö · 1241
114 · Serafien planetaarinen hallitus · Serafien päällikkö · 1250
115 · Korkein Olento · Voimalllinen Sanansaattaja · 1260
116 · Kaikkivaltias Korkein · Voimalllinen Sanansaattaja · 1268
117 · Korkein Jumala · Voimalllinen Sanansaattaja · 1278
118 · Korkein ja Perimmäinen – ajallisuus ja avaruus · Voimalllinen Sanansaattaja · 1294
119 · Kristus Mikaelin lahjoittautumiset · Iltatähtien päällikkö · 1308

IV OSA
Jeesuksen elämä ja opetukset

Nro · Luku · Laatija · Sivu

120 · Mikaelin lahjoittautuminen Urantialla · Mantutia Melkisedek · 1323

121 · Mikaelin lahjoittautumisen aikaiset olot · Keskiväliolentojen komissio · 1332

122 · Jeesuksen syntymä ja vauvaikä · Keskiväliolentojen komissio · 1344

123 · Jeesuksen varhaislapsuus · Keskiväliolentojen komissio · 1355

124 · Jeesuksen myöhempi lapsuusikä · Keskiväliolentojen komissio · 1366

125 · Jeesus Jerusalemissa · Keskiväliolentojen komissio · 1377

126 · Kaksi ratkaisevan tärkeää vuotta · Keskiväliolentojen komissio · 1386

127 · Nuoruusvuodet · Keskiväliolentojen komissio · 1395

128 · Jeesuksen varhaismiehuus · Keskiväliolentojen komissio · 1407

129 · Jeesuksen aikuisiän loppupuoli · Keskiväliolentojen komissio · 1419

130 · Matkalla Roomaan · Keskiväliolentojen komissio · 1427

131 · Maailman uskonnot · Keskiväliolentojen komissio · 1442

132 · Roomassa vietetty aika · Keskiväliolentojen komissio · 1455

133 · Paluu Roomasta · Keskiväliolentojen komissio · 1468

134 · Siirtymäkauden vuodet · Keskiväliolentojen komissio · 1483

135 · Johannes Kastaja · Keskiväliolentojen komissio · 1496

136 · Kaste ja ne neljäkymmentä päivää · Keskiväliolentojen komissio · 1509

137 · Odottelua Galileassa · Keskiväliolentojen komissio · 1524

138 · Valtakunnan sanansaattajain kouluttaminen · Keskiväliolentojen komissio · 1538

139 · Kaksitoista apostolia · Keskiväliolentojen komissio · 1548

140 · Kahdentoista apostolin virkaanasettaminen · Keskiväliolentojen komissio · 1568

141 · Julkisen toiminnan alku · Keskiväliolentojen komissio · 1587

142 · Pääsiäinen Jerusalemissa · Keskiväliolentojen komissio · 1596

143 · Matka Samarian halki · Keskiväliolentojen komissio · 1607

144 · Gilboalla ja Dekapoliissa · Keskiväliolentojen komissio · 1617

145 · Neljä vaiheikasta päivää Kapernaumissa · Keskiväliolentojen komissio · 1628

146 · Ensimmäinen Galilean-saarnamatka · Keskiväliolentojen komissio · 1637

147 · Pistäytyminen Jerusalemissa · Keskiväliolentojen komissio · 1647

148 · Evankelistojen koulutusta Betsaidassa · Keskiväliolentojen komissio · 1657

149 · Toinen saarnamatka · Keskiväliolentojen komissio · 1668

150 · Kolmas saarnamatka · Keskiväliolentojen komissio · 1678

151 · Odottelua ja opetusta järvenrannalla · Keskiväliolentojen komissio · 1688

152 · Kapernaumin kriisiin johtaneet tapahtumat · Keskiväliolentojen komissio · 1698

153 · Kapernaumin kriisi · Keskiväliolentojen komissio · 1707

154 · Viimeiset Kapernaumissa vietetyt päivät · Keskiväliolentojen komissio · 1717

155 · Pakomatka Pohjois-Galilean halki · Keskiväliolentojen komissio · 1725

156 · Oleskelu Tyyrossa ja Siidonissa · Keskiväliolentojen komissio · 1734

157 · Filippuksen Kesareassa · Keskiväliolentojen komissio · 1743

158 · Kirkastusvuori · Keskiväliolentojen komissio · 1752

159 · Kiertomatka Dekapoliissa · Keskiväliolentojen komissio · 1762

160 · Rodan Aleksandrialainen · Keskiväliolentojen komissio · 1772

161 · Jatkokeskustelut Rodanin kanssa · Keskiväliolentojen komissio · 1783

162 · Lehtimajanjuhla · Keskiväliolentojen komissio · 1788

163 · Seitsemänkymmenen opettajan virkaanasettajaiset Magadanissa · Keskiväliolentojen komissio · 1800

164 · Temppelin vihkimisen muistojuhla · Keskiväliolentojen komissio · 1809

165 · Perean-lähetysretki alkaa · Keskiväliolentojen komissio · 1817

166 · Viimeinen käynti Pohjois-Pereassa · Keskiväliolentojen komissio · 1825

167 · Käynti Filadelfiassa · Keskiväliolentojen komissio · 1833

168 · Lasaruksen kuolleistaherättäminen · Keskiväliolentojen komissio · 1842

169 · Viimeinen opetuskerta Pellassa · Keskiväliolentojen komissio · 1850
170 · Taivaan valtakunta · Keskiväliolentojen komissio · 1858
171 · Matkalla Jerusalemiin · Keskiväliolentojen komissio · 1867
172 · Jerusalemiin-meno · Keskiväliolentojen komissio · 1878
173 · Maanantai Jerusalemissa · Keskiväliolentojen komissio · 1888
174 · Tiistaiaamu temppelissä · Keskiväliolentojen komissio · 1897
175 · Viimeinen temppelipuhe · Keskiväliolentojen komissio · 1905
176 · Tiistai-ilta Öljymäellä · Keskiväliolentojen komissio · 1912
177 · Keskiviikko – lepopäivä · Keskiväliolentojen komissio · 1920
178 · Viimeinen leirillä vietetty päivä · Keskiväliolentojen komissio · 1929
179 · Viimeinen ehtoollinen · Keskiväliolentojen komissio · 1936
180 · Jäähyväispuhe · Keskiväliolentojen komissio · 1944
181 · Viimeiset kehotukset ja varoitukset · Keskiväliolentojen komissio · 1953
182 · Getsemanessa · Keskiväliolentojen komissio · 1963
183 · Jeesus kavalletaan ja pidätetään · Keskiväliolentojen komissio · 1971
184 · Sanhedrinin oikeusistuimen edessä · Keskiväliolentojen komissio · 1978
185 · Oikeuskäsittely Pilatuksen edessä · Keskiväliolentojen komissio · 1987
186 · Hetkeä ennen ristiinnaulitsemista · Keskiväliolentojen komissio · 1997
187 · Ristiinnaulitseminen · Keskiväliolentojen komissio · 2004
188 · Haudassaolon aika · Keskiväliolentojen komissio · 2012

189 · Kuolleistanousu · Keskiväliolentojen komissio · 2020

190 · Jeesuksen morontiailmestymiset · Keskiväliolentojen komissio · 2029

191 · Ilmestymiset apostoleille ja muille johtohenkilöille · Keskiväliolentojen komissio · 2037

192 · Ilmestymiset Galileassa · Keskiväliolentojen komissio · 2045

193 · Viimeiset ilmestymiset ja taivaaseenastuminen · Keskiväliolentojen komissio · 2052

194 · Totuuden Hengen lahjoittaminen · Keskiväliolentojen komissio · 2059

195 · Helluntain jälkeen · Keskiväliolentojen komissio · 2069

196 · Jeesuksen usko · Keskiväliolentojen komissio · 2087

Urantia-kirja

Sisällysluettelo

Sisältö · Sivu

Esipuhe· 1

I. Jumaluus ja jumalallisuus· 2

II. Jumala· 3

III. Ensimmäinen Lähde ja Keskus· 4

IV. Universumitodellisuus· 6

V. Persoonallisuusrealiteetit· 8

VI. Energia ja hahmo· 9

VII. Korkein Olento· 10

VIII. Seitsenkertainen Jumala· 11

IX. Perimmäinen Jumala· 12

X. Absoluuttinen Jumala· 13

XI. Kolme Absoluuttia· 13

XII. Kolminaisuudet· 15

I OSA
Keskusuniversumi ja superuniversumit

Sisältö · Sivu

1. Universaalinen Isä· 21
    1. Isän nimi· 22
    2. Jumala on todellinen· 23
    3. Jumala on universaalinen henki· 25
    4. Jumalan mysteeri· 26
    5. Universaalisen Isän persoonallisuus· 27
    6. Persoonallisuus maailmankaikkeudessa· 29
    7. Persoonallisuuskäsitteen hengellinen arvo· 31
2. Jumalan olemus· 33
    1. Jumalan infiniittisyys· 33
    2. Isän ikuinen täydellisyys· 35
    3. Oikeudenmukaisuus ja vanhurskaus· 36
    4. Jumalallinen armo· 38
    5. Jumalan rakkaus· 38
    6. Jumalan hyvyys· 40
    7. Jumalallinen totuus ja kauneus· 42
3. Jumalan attribuutit· 44
    1. Jumalan kaikkiallisuus· 44
    2. Jumalan infiniittinen valta ja voima· 46
    3. Jumalan universaalinen tietävyys· 48
    4. Jumalan äärettömyys· 49
    5. Isä hallitsee ylimpänä· 50
    6. Isän ensimmäisyys· 52
4. Jumalan suhde maailmankaikkeuteen· 54
    1. Isän asenne maailmankaikkeuteen· 54
    2. Jumala ja luonto· 56

3. Jumalan muuttumaton luonne· 57
4. Jumalan tajuaminen· 58
5. Erheelliset käsitykset Jumalasta· 59
5. Jumalan suhde yksilöön· 62
1. Tie Jumalan luo· 62
2. Jumalan läsnäolo· 64
3. Oikea palvonta· 65
4. Uskonnon Jumala· 66
5. Tietoisuus Jumalasta· 68
6. Persoonallisuuden Jumala· 70
6. Iankaikkinen Poika· 73
1. Iankaikkisen Pojan identiteetti· 73
2. Iankaikkisen Pojan olemus· 74
3. Isän rakkauden osoittaminen· 75
4. Iankaikkisen Pojan attribuutit· 76
5. Iankaikkista Poikaa koskevat rajoitukset· 77
6. Henkimieli· 78
7. Iankaikkisen Pojan persoonallisuus· 79
8. Iankaikkisen Pojan käsittäminen· 79
7. Iankaikkisen Pojan suhde maailmankaikkeuteen· 81
1. Henkigravitaation piiri· 81
2. Iankaikkisen Pojan hallinto· 83
3. Iankaikkisen Pojan suhde yksilöön· 84
4. Jumalalliset täydellistämissuunnitelmat· 85
5. Lahjoittautumisen henki· 86
6. Jumalan Paratiisin-Pojat· 87
7. Korkein Isää koskeva ilmoitus· 88

8. Ääretön Henki· 90
    1. Toiminnan Jumala· 90
    2. Äärettömän Hengen olemus· 92
    3. Hengen suhde Isään ja Poikaan· 93
    4. Jumalallisen huolenpidon henki· 94
    5. Jumalan läsnäolo· 95
    6. Äärettömän Hengen persoonallisuus· 96
9. Äärettömän Hengen suhde maailmankaikkeuteen· 98
    1. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen attribuutit· 98
    2. Kaikkialla oleva Henki· 100
    3. Universaalinen Säätelijä· 101
    4. Absoluuttinen mieli· 102
    5. Mielen antaminen· 102
    6. Mieligravitaation piiri· 103
    7. Universumiheijasteisuus· 105
    8. Äärettömän Hengen persoonallisuudet· 105
10. Paratiisin-Kolminaisuus· 108
    1. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen minuuden jakaminen· 108
    2. Jumaluuden personoituminen· 109
    3. Jumaluuden kolme persoonaa· 110
    4. Jumaluuden kolminaisuusunioni· 112
    5. Kolminaisuuden toiminnot· 113
    6. Kolminaisuuden Stationaariset Pojat· 114
    7. Korkeimmuuden harjoittama ylivalvonta· 115
    8. Finiittisen tuolla puolen vaikuttava kolminaisuus· 116
11. Ikuinen Paratiisin Saari· 118

1. Jumalallinen asuinpaikka· 118
2. Ikuisen Saaren olemus· 119
3. Ylä-Paratiisi· 120
4. Perifeerinen Paratiisi· 121
5. Ala-Paratiisi· 122
6. Avaruuden respiraatio· 123
7. Paratiisin avaruustoiminnot· 124
8. Paratiisin gravitaatio· 125
9. Paratiisin ainutlaatuisuus· 126

12. Universumien universumi· 128
1. Kokonaisuniversumin avaruustasot· 128
2. Kvalifioimattoman Absoluutin vaikutuspiirit· 130
3. Universaalinen gravitaatio· 131
4. Avaruus ja liike· 133
5. Avaruus ja aika· 134
6. Universaalinen ylivalvonta· 135
7. Osa ja kokonaisuus· 137
8. Aine, mieli ja henki· 139
9. Persoonalliset realiteetit· 141

13. Paratiisin pyhät sfäärit· 143
1. Isän seitsemän pyhää maailmaa· 144
2. Isän maailmojen sisäiset suhteet· 147
3. Iankaikkisen Pojan pyhät maailmat· 149
4. Äärettömän Hengen maailmat· 149

14. Keskus- ja jumalallinen universumi· 152
1. Paratiisi–Havonan järjestelmä· 152
2. Havonan koostumus· 154

3. Havonan maailmat· 155
4. Keskusuniversumin luodut olennot· 156
5. Elämä Havonassa· 158
6. Keskusuniversumin tarkoitus· 160
15. Seitsemän superuniversumia· 164
1. Superuniversumien avaruustaso· 164
2. Superuniversumien organisaatio· 165
3. Orvontonin superuniversumi· 167
4. Tähtisumut – universumien esivanhemmat· 169
5. Taivaankappaleiden alkuperä· 170
6. Avaruuden sfäärit· 172
7. Arkkitehtoniset sfäärit· 174
8. Energian kontrolli ja säätely· 175
9. Superuniversumien piirit· 176
10. Superuniversumien hallitsijat· 178
11. Neuvotteleva edustajakokous· 179
12. Korkeimmat tuomioistuimet· 180
13. Sektorihallitukset· 181
14. Seitsemän superuniversumin tarkoitukset· 181
16. Seitsemän Valtiashenkeä· 184
1. Suhde kolmiyhteiseen Jumaluuteen· 185
2. Suhde Äärettömään Henkeen· 185
3. Valtiashenkien identiteetti ja erilaisuus· 186
4. Valtiashenkien ominaisuudet ja toiminnat· 189
5. Suhde luotuihin· 190
6. Kosminen mieli· 191
7. Moraali, hyve ja persoonallisuus· 192

8. Urantia-persoonallisuus· 194
9. Ihmisen tietoisuuden reaalisuus· 195
17. Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää· 197
1. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa· 198
2. Majeston – Heijastustoiminnan Päällikkö· 199
3. Heijastavat Henget· 200
4. Heijastusavustajat· 202
5. Kehien Seitsemän Henkeä· 202
6. Paikallisuniversumien Luovat Henget· 203
7. Mielenauttajahenget· 205
8. Korkeimpien Henkien toiminnot· 205
18. Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet· 207
1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet· 207
2. Päivien Ikuiset· 208
3. Päivien Muinaiset· 209
4. Päivien Täydelliset· 210
5. Päivien Äskettäiset· 211
6. Päivien Yhdistyneet· 212
7. Päivien Uskolliset· 213
19. Rinnasteiset kolminaisuusperäiset olennot· 214
1. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat· 214
2. Viisauden Täydellistäjät· 215
3. Jumalalliset Neuvonantajat· 216
4. Universaaliset Sensorit· 217
5. Inspiroidut Kolminaisuushenget· 219
6. Havonan syntyperäisasukkaat· 221
7. Paratiisin kansalaiset· 222

20. Jumalan Paratiisin-Pojat· 223
    1. Taivaasta laskeutuvat Jumalan Pojat· 223
    2. Hallinnolliset Pojat· 224
    3. Oikeudelliset toimet· 226
    4. Hallinnolliset tehtäväkäynnit· 226
    5. Jumalan Paratiisin-Poikien lahjoittautuminen· 227
    6. Lahjoittautumiset kuolevaisen hahmossa· 228
    7. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat· 230
    8. Daynaalien paikallisuniversumipalvelu· 231
    9. Daynaalien planetaarinen palvelu· 231
    10. Paratiisin-Poikien yhteispalvelu· 232
21. Paratiisin Luoja-Pojat· 234
    1. Luoja-Poikien alkuperä ja olemus· 234
    2. Paikallisuniversumien Luojat· 235
    3. Paikallisuniversumisuvereenisuus· 237
    4. Mikaelien lahjoittautumiset· 239
    5. Mestari-Poikien suhde universumiin· 240
    6. Mestari-Mikaelien tulevaisuus· 241
22. Kolminaistetut Jumalan Pojat· 243
    1. Kolminaisuuden syleilemät Pojat· 243
    2. Voimalliset Sanansaattajat· 245
    3. Korkea-arvoiset· 246
    4. Nimettömät ja Numerottomat· 246
    5. Kolminaistetut Suojelijat· 247
    6. Kolminaistetut Lähettiläät· 248
    7. Kolminaistamisen tekniikka· 249
    8. Luotujen kolminaistamat Pojat· 251

9. Taivaalliset Vartijat· 252
10. Ylhäisten Poikien Avustajat· 253
23. Yksinäiset Sanansaattajat· 256
1. Yksinäisten Sanansaattajien olemus ja alkuperä· 256
2. Yksinäisten Sanansaattajien tehtävät· 257
3. Yksinäisten Sanansaattajien ajallis-avaruudelliset palvelukset· 260
4. Yksinäisten Sanansaattajien erityistoiminta· 262
24. Äärettömän Hengen korkeammat persoonallisuudet· 264
1. Universumien Piirienvalvojat· 265
2. Väestönlaskennan Johtajat· 266
3. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat· 268
4. Apulaistarkastajat· 268
5. Valtuutetut Vartiomiehet· 268
6. Kandidaattien Opastajat· 269
7. Mistä Kandidaattien Opastajat ovat peräisin?· 270
25. Avaruuden Sanansaattajajoukot· 273
1. Havonan Servitaalit· 273
2. Universaaliset Sovittelijat· 275
3. Sovittelijoiden laajalle ulottuva palvelu· 276
4. Tekniset Neuvojat· 279
5. Paratiisin Arkistojen Hoitajat· 281
6. Taivaalliset Kirjurit· 281
7. Morontiakumppanit· 282
8. Paratiisikumppanit· 283
26. Keskusuniversumin hoivaavat henget· 285
1. Hoivaavat henget· 285

2. Voimalliset supernafit· 286
3. Kolmannen asteen supernafit· 288
4. Toisen asteen supernafit· 289
5. Pyhiinvaeltajien auttajat· 291
6. Korkeimmuuden oppaat· 292
7. Kolminaisuuden oppaat· 292
8. Pojan löytäjät· 293
9. Isän oppaat· 294
10. Neuvonantajat ja neuvojat· 295
11. Levon täydentäjät· 296
27. Ensi asteen supernafien toiminta· 298
1. Levon alkuunpanijat· 299
2. Valtuutuspäälliköt· 300
3. Etiikantulkitsijat· 300
4. Käytöksenohjaajat· 301
5. Tiedonvarjelijat· 301
6. Filosofian mestarit· 302
7. Palvonnanohjaajat· 303
28. Superuniversumien hoivaavat henget· 306
1. Tertiafit· 306
2. Omniafit· 307
3. Sekonafit· 307
4. Ensimmäisen asteen sekonafit· 307
5. Toisen asteen sekonafit· 310
6. Kolmannen asteen sekonafit· 313
7. Sekonafien hoiva· 317
29. Universumivoiman ohjaajat· 319

1. Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa· 320
2. Korkeimmat Voimakeskukset· 320
3. Voimakeskusten toimipiiri· 322
4. Fyysiset päävalvojat· 324
5. Vahvuuden Pääorganisoijat· 329

30. Suuruniversumin persoonallisuudet· 330
1. Paratiisin käyttämä elävien olentojen luokittelu· 330
2. Uversan persoonallisuusrekisteri· 334
3. Hyväntahdon siirtokunnat· 338
4. Ylösnousemuskuolevaiset· 340

31. Lopullisuuden Saavuttajakunta· 345
1. Havonan syntyperäisasukkaat· 346
2. Gravitaatiosanansaattajat· 346
3. Kunnialla kruunatut kuolevaiset· 347
4. Adoptoidut serafit· 348
5. Kunnialla kruunatut Aineelliset Pojat· 349
6. Kunnialla kruunatut keskiväliolennot· 349
7. Valon Evankelistat· 349
8. Transsendentaalit· 350
9. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit· 351
10. Löytöretki perimmäisyyteen· 352

II OSA
Paikallisuniversumi

Sisältö · Sivu

32. Paikallisuniversumien kehitys· 357
    1. Universumien fyysinen ilmaantuminen· 357
    2. Universumin organisointi· 358
    3. Evoluution idea· 360
    4. Jumalan suhde paikallisuniversumiin· 362
    5. Ikuinen ja jumalallinen tarkoitus· 364
33. Paikallisuniversumin hallinto· 366
    1. Nebadonin Mikael· 366
    2. Nebadonin hallitsija· 367
    3. Universumin Poika ja Henki· 368
    4. Gabriel – toimeenpanopäällikkö· 369
    5. Kolminaisuuden suurlähettiläät· 370
    6. Yleishallinto· 371
    7. Nebadonin oikeusistuimet· 372
    8. Lainsäädäntä- ja toimeenpanoelimet· 373
34. Paikallisuniversumin Äiti-Henki· 374
    1. Luovan Hengen personoituminen· 374
    2. Jumalallisen Hoivaajan olemus· 375
    3. Poika ja Henki ajallisuudessa ja avaruudessa· 376
    4. Paikallisuniversumin yhteyspiirit· 377
    5. Hengen hoiva· 379
    6. Ihmisessä oleva henki· 380
    7. Henki ja lihallisuus· 382
35. Jumalan paikallisuniversumipojat· 384
    1. Isä-Melkisedek· 384
    2. Melkisedek-Pojat· 385

3. Melkisedekien maailmat· 387
4. Melkisedekien erityistyö· 388
5. Vorondadek-Pojat· 389
6. Konstellaation-Isät· 390
7. Vorondadekien maailmat· 391
8. Lanonandek-Pojat· 392
9. Lanonandek-hallitsijat· 393
10. Lanonandekien maailmat· 394
36. Elämänkantajat· 396
1. Elämänkantajain alkuperä ja olemus· 396
2. Elämänkantajien maailmat· 397
3. Elämän juurruttaminen· 399
4. Melkisedek-elämänkantajat· 400
5. Seitsemän mielenauttajahenkeä· 401
6. Elävät voimat· 403
37. Paikallisuniversumin persoonallisuudet· 406
1. Universumiauttajat· 406
2. Loistavat Iltatähdet· 407
3. Arkkienkelit· 408
4. Korkeimmat Avustajat· 409
5. Pääkomissionaarit· 410
6. Taivaalliset Valvojat· 412
7. Mansiomaailman Opettajat· 413
8. Tehtävään määrättyjen korkeampien henkien yhteisöt· 413
9. Paikallisuniversumin vakinaiset kansalaiset· 414
10. Paikallisuniversumin muita olentoryhmiä· 416
38. Paikallisuniversumin hoivaavat henget· 418

1. Serafien alkuperä· 418
2. Enkelien olemus· 419
3. Esittelemättä jäävät enkelit· 420
4. Serafien maailmat· 420
5. Serafien koulutus· 420
6. Serafien organisaatio· 421
7. Kerubit ja sanobit· 422
8. Kerubien ja sanobien kehitys· 423
9. Keskiväliolennot· 424

39. Serafien armeijakunnat· 426
1. Korkeimmat serafit· 427
2. Korkeammat serafit· 429
3. Valvojaserafit· 432
4. Hallintoserafit· 434
5. Planetaariset auttajat· 436
6. Siirtymähoivaajat· 439
7. Tulevaisuuden serafit· 440
8. Serafien määränpää· 440
9. Täyttymyksen Serafikunta· 441

40. Ylösnousemukselliset Jumalan pojat· 443
1. Evolutionaariset serafit· 443
2. Ylösnousevat Aineelliset Pojat· 444
3. Taivaaseen otetut keskiväliolennot· 444
4. Personoidut Suuntaajat· 444
5. Ajallisuuden ja avaruuden kuolevaiset· 445
6. Jumalan uskonpojat· 447
7. Isään fuusioituneet kuolevaiset· 448

8. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset· 449
9. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset· 450
10. Ylösnousemuksen määränpäät· 452
41. Paikallisuniversumin fyysiset aspektit· 455
1. Nebadonin voimakeskukset· 455
2. Satanian fyysiset valvojat· 456
3. Tähtikumppanimme· 458
4. Aurinkojen tiheys· 459
5. Aurinkosäteily· 460
6. Kalsium – avaruuden vaeltaja· 461
7. Aurinkoenergian lähteet· 463
8. Aurinkoenergian reaktiot· 464
9. Aurinkojen stabiliteetti· 465
10. Asuttujen maailmojen alkuperä· 465
42. Energia – mieli ja aine· 467
1. Paratiisin vahvuudet ja energiat· 467
2. Universaaliset ei-hengelliset energiajärjestelmät (fyysiset energiat)· 469
3. Aineen luokittelu· 471
4. Energian ja aineen transmutaatiot· 472
5. Aaltoenergian ilmenemät· 474
6. Ultimatonit, elektronit ja atomit· 476
7. Atominen aine· 477
8. Atomin koossapysyvyys· 478
9. Luonnonfilosofia· 479
10. Universaaliset ei-hengelliset energiajärjestelmät (aineelliset mielijärjestelmät)· 480

11. Maailmankaikkeuden mekanismit· 481
12. Hahmo ja muoto – mielen hallitsevuus· 483
43. Konstellaatiot· 485
1. Konstellaation päämaja· 485
2. Konstellaation hallitus· 487
3. Norlatiadekin Kaikkein Korkeimmat· 488
4. Kokousvuori – Päivien Uskollinen· 489
5. Edentian Isät Luciferin kapinan jälkeen· 490
6. Jumalan puutarhat· 492
7. Univitatia· 493
8. Edentian koulutusmaailmat· 493
9. Edentian kansalaisuus· 495
44. Taivaalliset taidetyöntekijät· 497
1. Taivaalliset muusikot· 499
2. Taivaalliset toisintajat· 500
3. Jumalalliset rakentajat· 501
4. Ajatusten muistiinmerkitsijät· 503
5. Energiankäsittelijät· 504
6. Muotoilijat ja kaunistajat· 506
7. Harmoniatyöntekijät· 507
8. Kuolevaisten pyrkimykset ja morontiasaavutukset· 507
45. Paikallisjärjestelmän hallinto· 509
1. Siirtymäkulttuurin maailmat· 509
2. Järjestelmän hallitsija· 511
3. Järjestelmän hallitus· 512
4. Neljäkolmatta neuvonantajaa· 513
5. Aineelliset Pojat· 514

6. Aatamien taivasmatkalaisille antama koulutus· 515
7. Melkisedekien koulut· 517
46. Paikallisjärjestelmän päämaja· 519
1. Jerusemin fyysiset aspektit· 519
2. Jerusemin fyysiset ominaispiirteet· 520
3. Jerusemin kaukoviestilähetykset· 522
4. Asuin- ja hallintoalueet· 522
5. Jerusemin ympyrät· 523
6. Toimeenpano- ja hallintoneliöt· 527
7. Suorakulmiot – Spornagia· 527
8. Jerusemin kolmiot· 528
47. Seitsemän mansiomaailmaa· 530
1. Finaliittien maailma· 530
2. Lastenkoehoitola· 531
3. Ensimmäinen mansiomaailma· 532
4. Toinen mansiomaailma· 534
5. Kolmas mansiomaailma· 535
6. Neljäs mansiomaailma· 536
7. Viides mansiomaailma· 537
8. Kuudes mansiomaailma· 537
9. Seitsemäs mansiomaailma· 538
10. Jerusemin kansalaisuus· 539
48. Morontiaelämä· 541
1. Morontiamateriaalit· 541
2. Morontiavoiman Valvojat· 542
3. Morontiaseuralaiset· 545
4. Vaihtelunohjaajat· 547

5. Mansiomaailmojen Opettajat· 550
6. Morontiamaailmojen serafit – Siirtymävaiheen hoivaajat· 551
7. Morontiamota· 556
8. Morontiaetenijät· 557
49. Asutut maailmat· 559
1. Planetaarinen elollisuus· 559
2. Planeettakohtaiset fyysiset tyypit· 560
3. Hengittämättömien maailmat· 563
4. Evolutionaariset tahdolliset luodut· 564
5. Kuolevaisten planetaariset sarjat· 565
6. Maan päällä vietetystä elämästä vapautuminen· 568
50. Planeettaprinssit· 572
1. Prinssien tehtävä· 572
2. Planeetan hallinto· 573
3. Prinssin ruumiillinen esikunta· 574
4. Planeetan päämaja ja koulut· 575
5. Edistyvä sivilisaatio· 576
6. Planetaarinen kulttuuri· 578
7. Eristämisen ansiot· 578
51. Planetaariset Aatamit· 580
1. Jumalan Aineellisten Poikien alkuperä ja olemus· 580
2. Planetaaristen Aatamien siirtäminen paikasta toiseen· 582
3. Aatamien tehtävät· 582
4. Evolutionaariset kuusi rotua· 584
5. Rotujen sekoittuminen –
Aatamin verenperinnön lahjoittaminen· 585
6. Eedenin hallintojärjestelmä· 586

7. Yhteishallinto· 587
52. Planetaariset kuolevaisten aikakaudet· 589
1. Alkukantainen ihminen· 589
2. Planeettaprinssin jälkeinen ihminen· 591
3. Aatamin jälkeinen ihminen· 592
4. Hallinnollisen Pojan jälkeinen ihminen· 594
5. Lahjoittautuneen Pojan jälkeinen ihminen· 595
6. Lahjoittautumisen jälkeinen aikakausi Urantialla· 597
7. Opettaja-Pojan jälkeinen ihminen· 598
53. Luciferin kapina· 601
1. Kapinan johtajat· 601
2. Kapinan syyt· 602
3. Luciferin manifesti· 603
4. Kapinan puhkeaminen· 604
5. Selkkauksen luonne· 605
6. Lojaali serafikomentaja· 606
7. Kapinan historia· 607
8. Ihmisen Poika Urantialla· 609
9. Kapinan tämänhetkinen tila· 610
54. Luciferin kapinaan liittyvät ongelmat· 613
1. Oikea ja väärä vapaus· 613
2. Vapauden anastus· 614
3. Oikeudenmukaisuuden sanelema aikaviive· 615
4. Armeliaisuudesta johtuva viive· 615
5. Viivytykseen kätkeytyvä viisaus· 617
6. Rakkauden riemuvoitto· 618
55. Valon ja elämän sfäärit· 621

1. Morontiatemppeli· 622
2. Kuolema ja taivaaseenotto· 623
3. Kultaiset aikakaudet· 624
4. Hallinnolliset uudelleenjärjestelyt· 626
5. Aineellisen kehityksen lakikorkeus· 629
6. Yksittäinen kuolevainen· 630
7. Ensimmäinen eli planetaarinen vaihe· 631
8. Toinen eli järjestelmävaihe· 632
9. Kolmas eli konstellaatiovaihe· 633
10. Neljäs eli paikallisuniversumivaihe· 634
11. Pien- ja suursektorivaiheet· 635
12. Seitsemäs eli superuniversumivaihe· 636

56. Universaalinen ykseys· 637
1. Fyysinen koordinointi· 637
2. Älyllinen ykseys· 638
3. Hengellinen yhdistyminen· 639
4. Persoonallisuuden yhdistyminen· 639
5. Jumaluuden ykseys· 640
6. Evolutionaarisen Jumaluuden yhdistyminen· 641
7. Universaaliset evoluution seurausilmiöt· 642
8. Korkein yhdistäjä· 643
9. Universaalisen Absoluutin ykseys· 644
10. Totuus, kauneus ja hyvyys· 646

III OSA

Urantian historia

Sisältö · Sivu

57. Urantian alkuperä· 651

1. Andronoverin tähtisumu· 651
2. Ensimmäinen tähtisumuvaihe· 652
3. Toinen tähtisumuvaihe· 653
4. Kolmas ja neljäs vaihe· 654
5. Monmatian – Urantian aurinkokunnan – synty· 655
6. Aurinkokuntavaihe – Planeettojen muodostumisvaihe· 657
7. Meteoriajanjakso – Vulkaaninen aikakausi
Planeetan alkuvaiheen ilmakehä· 658
8. Maankuoren asettuminen
Maanjäristysten aikakausi
Maailman valtameri ja ensimmäinen manner· 660

58. Elämän juurruttaminen Urantialle· 664

1. Fyysisen elämän perusedellytykset· 664
2. Urantian ilmakehä· 665
3. Avaruusympäristö· 666
4. Elämän aamunkoiton aikakausi· 667
5. Mantereiden liukuminen· 668
6. Siirtymäkausi· 669
7. Geologinen historiankirja· 670

59. Elämän merellisen muodon aikakausi Urantialla· 672

1. Matalien merien varhainen merieliöstö
Trilobiittien aikakausi· 673

2. Ensimmäinen mantereisten tulvien vaihe
Selkärangattomien eläinten aikakausi· 674
3. Toinen suuri tulvien vaihe
Korallikausi – Lonkerojalkaisten aikakausi· 676
4. Suuri maankohoamisen vaihe
Maalla elävän kasvikunnan ajanjakso
Kalojen aikakausi· 678
5. Maankuoren siirrosvaihe
Saniaismetsien hiiltymisjakso
Sammakoiden aikakausi· 680
6. Ilmastollinen siirtymävaihe
Siemenkasvien ajanjakso
Biologisten koettelemusten aikakausi· 682
60. Urantia maaeliöstön varhaiskaudella· 685
1. Matelijoiden varhaiskausi· 685
2. Myöhempi matelijoiden aikakausi· 687
3. Liitukausi
Kukkakasvien ajanjakso
Lintujen aikakausi· 688
4. Liitukauden loppu· 691
61. Nisäkkäiden aikakausi Urantialla· 693
1. Mannerten uusi kuivanmaan kausi
Varhaisnisäkkäiden aikakausi· 693
2. Viimeisin tulvehtimisvaihe
Pitemmälle edistyneiden nisäkkäiden aikakausi· 694
3. Nykyisten vuorten muodostumisvaihe
Elefantin ja hevosen aikakausi· 696

4. Viimeisin mannerten kohoamisvaihe
Viimeinen suuri nisäkkäiden vaelluskausi· 698
5. Ensimmäinen jääkausi· 699
6. Alkukantainen ihminen jääkaudella· 700
7. Jääkauden jatkuminen· 700
62. Alkuihmisen kantarodut· 703
1. Varhaiset puoliapinalajit· 703
2. Ihmisen kantanisäkkäät· 703
3. Välinisäkkäät· 704
4. Kädelliset· 706
5. Ensimmäiset ihmisolennot· 707
6. Ihmismielen evoluutio· 709
7. Asutuksi maailmaksi tunnustaminen· 709
63. Ensimmäinen ihmisperhe· 711
1. Andon ja Fonta· 711
2. Kaksosten pakomatka· 712
3. Andonin suku· 713
4. Andonilaisklaanit· 713
5. Andoniittien hajaantuminen· 715
6. Onagar – ensimmäinen totuuden opettaja· 715
7. Andonin ja Fontan eloonjääminen· 717
64. Evolutionaariset värilliset rodut· 718
1. Andonilaiset kanta-asukkaat· 718
2. Foxhallin kansat· 719
3. Badonanin heimot· 720
4. Neandertal-rodut· 720
5. Värillisten rotujen synty· 722

6. Urantian kuusi sangik-rotua· 722
7. Värillisten rotujen levittäytyminen· 726
65. Evoluution valvonta· 730
1. Elämänkantajien tehtävät· 730
2. Evoluution sisältämät näköalat· 731
3. Evoluution vaaliminen· 733
4. Uusien urien aukominen Urantialla· 734
5. Elollisuuden kehityksen kohtaamat hankaluudet· 736
6. Elollisuuden kehittämisen menetelmät· 737
7. Evolutionaariset mielen tasot· 738
8. Evoluutio ajan ja avaruuden näkökulmasta· 739
66. Urantian Planeettaprinssi· 741
1. Prinssi Caligastia· 741
2. Prinssin esikunta· 742
3. Dalamatia – Prinssin kaupunki· 743
4. Caligastian sadan alkuajat· 743
5. Caligastian sadan organisaatio· 745
6. Prinssin hallituskausi· 749
7. Elämä Dalamatiassa· 750
8. Caligastian aiheuttamat onnettomuudet· 752
67. Planeetan kapina· 754
1. Caligastian petos· 754
2. Kapinan puhkeaminen· 755
3. Seitsemän ratkaisevaa vuotta· 756
4. Caligastian sata kapinan jälkeen· 757
5. Kapinan välittömät seuraukset· 758
6. Järkkymätön Van· 759

7. Synnin etäisvaikutukset· 760
8. Kapinan ihmissankari· 761
68. Sivilisaation sarastus· 763
1. Varjeleva sosiaalistuminen· 763
2. Sosiaaliseen edistymiseen vaikuttavia tekijöitä· 764
3. Aaveidenpelon sosiaalistava vaikutus· 766
4. Tapasäännösten kehitys· 767
5. Maankäyttötavat – toimeentulokeinot· 768
6. Kulttuurin kehitys· 769
69. Ihmisen perusinstituutiot· 772
1. Ihmisen perusinstituutiot· 772
2. Teollisuuden sarastus· 773
3. Työvoiman erikoistuminen· 773
4. Tavaranvaihdon alkuvaiheet· 775
5. Pääoman syntyvaiheet· 775
6. Tulen suhde sivilisaatioon· 777
7. Eläinten hyötykäyttö· 778
8. Orjuus sivilisaatioon vaikuttavana tekijänä· 778
9. Yksityisomaisuus· 780
70. Ihmisperäisen hallitusjärjestelmän kehitys· 783
1. Sodan syntyhistoria· 783
2. Sodan yhteiskunnallinen arvo· 785
3. Ihmisen ensimmäiset yhteenliittymät· 787
4. Sukukunnat ja heimot· 788
5. Hallitusjärjestelmän alkuvaiheet· 788
6. Monarkkinen hallitusmuoto· 789
7. Alkuaikojen klubit ja salaseurat· 790

8. Yhteiskuntaluokat· 792
9. Ihmisoikeudet· 793
10. Oikeuden kehitys· 794
11. Lait ja oikeusistuimet· 796
12. Hallintovallan jako· 797
71. Valtion kehittyminen· 800
1. Alkioasteinen valtio· 800
2. Edustuksellisen hallitustavan kehitys· 801
3. Valtiollisuuden ihanteet· 803
4. Edistyvä sivilisaatio· 804
5. Kilpailun kehitys· 805
6. Taloudellisen voiton tavoittelu· 805
7. Opetus· 806
8. Valtiomuodostuman luonne· 806
72. Erään naapuriplaneetan hallitusjärjestelmä· 808
1. Mannerkansakunta· 808
2. Poliittinen järjestelmä· 809
3. Kotielämä· 811
4. Opetusjärjestelmä· 812
5. Tuotantotoiminnan organisaatio· 813
6. Vanhuusvakuutus· 814
7. Verotus· 815
8. Erikoiskorkeakoulut· 816
9. Yleisen äänioikeuden rakenne· 817
10. Menettely rikollisuuden suhteen· 818
11. Sotilaallinen valmius· 818
12. Muut kansakunnat· 819

73. Eedenin Puutarha· 821
    1. Nodiitit ja amadoniitit· 821
    2. Puutarhan suunnittelu· 822
    3. Puutarhan sijaintipaikka· 823
    4. Puutarhan perustaminen· 823
    5. Puutarhakoti· 824
    6. Elämänpuu· 825
    7. Eedenin kohtalo· 826
74. Aatami ja Eeva· 828
    1. Aatami ja Eeva Jerusemissa· 828
    2. Aatamin ja Eevan saapuminen· 829
    3. Aatami ja Eeva tutustuvat planeettaan· 830
    4. Ensimmäinen mullistus· 832
    5. Aatamin hallinto· 833
    6. Aatamin ja Eevan kotielämä· 834
    7. Elämä Puutarhassa· 835
    8. Luomistaru· 836
75. Aatami ja Eeva rikkovat sopimuksensa· 839
    1. Urantian ongelma· 839
    2. Caligastian salajuoni· 840
    3. Eeva joutuu kiusaukseen· 841
    4. Rikkomuksen tajuaminen· 842
    5. Rikkomuksen jälkivaikutukset· 843
    6. Aatami ja Eeva lähtevät puutarhasta· 844
    7. Aatamin ja Eevan arvonalennus· 845
    8. Niin kutsuttu syntiinlankeemus· 845
76. Toinen Puutarha· 847

1. Eedeniläiset saapuvat Mesopotamiaan· 847
2. Kain ja Aabel· 848
3. Elämä Mesopotamiassa· 849
4. Violetti rotu· 850
5. Aatamin ja Eevan kuolema· 851
6. Aatamin ja Eevan eloonjääminen· 853

77. Keskiväliolennot· 855
1. Ensiasteiset keskiväliolennot· 855
2. Nodiittirotu· 856
3. Baabelin torni· 858
4. Nodilaiset sivilisaation keskukset· 859
5. Aataminpoika ja Ratta· 861
6. Toisasteiset keskiväliolennot· 862
7. Kapinalliset keskiväliolennot· 863
8. Yhdistyneet keskiväliolennot· 864
9. Urantian vakinaiset kansalaiset· 865

78. Violetti rotu Aatamin aikojen jälkeen· 868
1. Rotujen ja kulttuurien levinneisyys· 868
2. Toisen Puutarhan adamiitit· 869
3. Adamiittien ensimmäiset levittäytymiset· 870
4. Andiitit· 871
5. Andiittien vaellukset· 872
6. Andiittien viimeiset hajaantumiset· 873
7. Mesopotamian tulvat· 874
8. Sumerilaiset – andiiteista viimeiset· 875

79. Andiittien leviäminen itämaihin· 878
1. Turkestanin andiitit· 878

2. Andiitit valtaavat Intian· 879
3. Dravidain Intia· 881
4. Arjalaiset tunkeutuvat Intiaan· 882
5. Punainen ihminen ja keltainen ihminen· 883
6. Kiinalaisen sivilisaation aamunkoitto· 884
7. Andiitit saapuvat Kiinaan· 886
8. Myöhempi kiinalainen sivistys· 887
80. Andiittien leviäminen länsimaihin· 889
1. Adamiitit saapuvat Eurooppaan· 889
2. Ilmastolliset ja geologiset muutokset· 890
3. Cro-Magnonin sininen ihminen· 891
4. Andiitit tunkeutuvat Eurooppaan· 892
5. Andiitit valloittavat Pohjois-Euroopan· 893
6. Andiitit Niilin varsilla· 894
7. Välimeren saarten andiitit· 895
8. Tonavan andoniitit· 896
9. Kolme valkoista rotua· 897
81. Nykysivilisaation kehittyminen· 900
1. Sivilisaation kehto· 900
2. Sivilisaation työvälineet· 901
3. Kaupungit, käsiteollisuus ja kauppa· 903
4. Sekoittumarodut· 904
5. Kulttuuriyhteiskunta· 905
6. Sivilisaation ylläpitäminen· 906
82. Avioliiton kehitys· 913
1. Pariutumisvaisto· 913
2. Rajoittavat tabut· 914

3. Vanhimmat avioliittoa koskevat tapasäännöt· 915
4. Avioliitto omaisuutta koskevien tapasääntöjen kohteena· 917
5. Endogamia ja eksogamia· 918
6. Rotusekoitukset· 919
83. Avioliittoinstituutio· 922
1. Avioliitto yhteiskunnallisena instituutiona· 922
2. Seurustelu ja kihlautuminen· 923
3. Ostaminen ja myötäjäiset· 923
4. Häämenot· 924
5. Moniavioisuus· 925
6. Varsinainen yksiavioisuus – pariavioliitto· 927
7. Aviosuhteen purkaminen· 928
8. Avioliiton ihannointi· 929
84. Avioliitto ja perhe-elämä· 931
1. Alkukantaiset pariliitot· 931
2. Alkuaikojen äitivaltainen perhe· 932
3. Isävaltainen perhe· 933
4. Naisen asema alkuaikojen yhteiskunnassa· 935
5. Nainen kehittyvien tapasääntöjen kohteena· 936
6. Miehen ja naisen välinen kumppanuus· 938
7. Perhe-elämän ihanteet· 939
8. Halujen tyydyttämiseen sisältyvät vaarat· 942
85. Palvonnan alkujuuret· 944
1. Kivien- ja mäkienpalvonta· 944
2. Kasvien- ja puidenpalvonta· 945
3. Eläintenpalvonta· 946
4. Luonnonelementtien palvonta· 946

5. Taivaankappaleiden palvonta· 947
6. Ihmisenpalvonta· 948
7. Palvonnan ja viisauden auttajat· 948
86. Uskonnon varhaiskehitys· 950
1. Sattuma: hyvä onni ja huono onni· 950
2. Sattuman personoiminen· 951
3. Kuolema – selittämätön· 952
4. Kuolemasta eloonjäämisen käsite· 952
5. Aavesielun käsite· 953
6. Aavehenkiympäristö· 955
7. Alkukantaisen uskonnon tehtävä· 956
87. Aavekultit· 958
1. Aaveidenpelko· 958
2. Vainajahenkien lepyttely· 959
3. Esi-isienpalvonta· 960
4. Hyvät ja pahat henkiaaveet· 961
5. Edistyvä aavekultti· 962
6. Pakottaminen ja poismanaaminen· 963
7. Kultismin luonne· 965
88. Fetissit, taikakalut ja magia· 967
1. Usko fetisseihin· 967
2. Fetissin kehittyminen· 968
3. Totemismi· 970
4. Magia· 970
5. Maagiset taikakalut· 971
6. Magian harjoittaminen· 972
89. Synti, uhri ja sovitus· 974

1. Tabu· 974
2. Syntikäsite· 975
3. Kieltäymys ja nöyrtyminen· 976
4. Uhraamisen alkujuuret· 977
5. Uhrit ja kannibalismi· 978
6. Ihmisuhriajatuksen kehittyminen· 980
7. Ihmisuhrin muunnelmia· 981
8. Lunastus ja liittosopimukset· 982
9. Uhrit ja sakramentit· 983
10. Synnin anteeksianto· 984

90. Shamanismi – poppamiehet ja papit· 986
1. Ensimmäiset shamaanit – poppamiehet· 986
2. Shamanistiset toiminnot· 987
3. Shamanismin teoria sairaudesta ja kuolemasta· 989
4. Shamaanien harjoittama lääkintätoimi· 990
5. Papit ja rituaalit· 992

91. Rukoilun kehityshistoria· 994
1. Alkukantainen rukous· 994
2. Rukoilun kehittyminen· 995
3. Rukous ja toinen minä· 996
4. Eettinen rukoilu· 997
5. Rukouksen sosiaaliset heijastusvaikutukset· 998
6. Rukouksen vaikutuspiiri· 999
7. Mystiikka, hurmio ja henkeytyminen· 1000
8. Rukoilu henkilökohtaisena kokemuksena· 1001
9. Tuloksellisen rukoilun ehdot· 1002

92. Uskonnon myöhempi kehitys· 1003

1. Uskonnon evolutionaarinen luonne· 1003
2. Uskonto ja tapasäännöt· 1004
3. Kehitysuskonnon luonne· 1005
4. Lahjaksi annettu ilmoitus· 1007
5. Suuret uskonnolliset johtajat· 1008
6. Monikoosteiset uskonnot· 1010
7. Uskonnon edelleenkehittyminen· 1012

93. Makiventa Melkisedek· 1014
1. Makiventan inkarnoituminen· 1014
2. Saalemin viisas· 1015
3. Melkisedekin opetukset· 1016
4. Saalemin uskonto· 1017
5. Abrahamin valitseminen· 1018
6. Melkisedekin liittosopimus Abrahamin kanssa· 1020
7. Melkisedekin lähetyssaarnaajat· 1021
8. Melkisedekin lähtö· 1022
9. Melkisedekin lähdön jälkeen· 1022
10. Makiventa Melkisedekin nykyinen asema· 1024

94. Melkisedekin opetusten vaikutus itämailla· 1027
1. Saalemin opetukset vedalaisessa Intiassa· 1027
2. Brahmalaisuus· 1028
3. Brahmalainen filosofia· 1030
4. Hindulainen uskonto· 1031
5. Kiinassa käyty kamppailu totuuden puolesta· 1032
6. Lao-tse ja Konfutse· 1033
7. Gautama Siddhartha· 1035
8. Buddhalainen usko· 1036

9. Buddhalaisuuden leviäminen· 1037
10. Tiibetin uskonto· 1038
11. Buddhalainen filosofia· 1038
12. Buddhalaisuuden jumalakäsitys· 1040
95. Melkisedekin opetusten vaikutus Levantissa· 1042
1. Saalemin uskonto Mesopotamiassa· 1042
2. Egyptin varhaisuskonto· 1043
3. Moraalikäsitysten kehitys· 1045
4. Amenemopen opetukset· 1046
5. Ainutlaatuinen Ikhnaton· 1047
6. Saalemin opit Iranissa· 1049
7. Saalemin opetukset Arabiassa· 1050
96. Jahve – heprealaisten Jumala· 1052
1. Seemiläisten jumaluuskäsityksiä· 1052
2. Seemiläiset kansat· 1054
3. Verraton Mooses· 1055
4. Julistustyö Jahven puolesta· 1056
5. Mooseksen opetukset· 1057
6. Mooseksen kuoleman jälkeen vallinnut jumalakäsitys· 1059
7. Psalmit ja Jobin kirja· 1060
97. Jumalakäsityksen kehitys heprealaisten keskuudessa· 1062
1. Samuel – heprealaisprofeetoista ensimmäinen· 1062
2. Elia ja Elisa· 1064
3. Jahve ja Baal· 1064
4. Aamos ja Hoosea· 1065
5. Ensimmäinen Jesaja· 1066
6. Peloton Jeremia· 1067

7. Toinen Jesaja· 1068
8. Pyhä ja epäpyhä historiankirjoitus· 1070
9. Heprealaisten historiaa· 1071
10. Heprealainen uskonto· 1075
98. Melkisedekin opetusten vaikutus länsimaissa· 1077
1. Saalemin uskonto kreikkalaisten keskuudessa· 1077
2. Kreikkalainen filosofinen ajattelu· 1078
3. Melkisedekin opetukset Roomassa· 1080
4. Mysteerikultit· 1081
5. Mitra-kultti· 1082
6. Mitralaisuus ja kristinusko· 1083
7. Kristinusko· 1083
99. Uskontoon liittyvät yhteiskunnalliset kysymykset· 1086
1. Uskonto ja yhteiskunnallinen uudistustyö· 1086
2. Institutionaalisen uskonnon heikkous· 1087
3. Uskonto ja uskonnonharjoittaja· 1088
4. Siirtymävaiheen vaikeudet· 1089
5. Uskonnon sosiaaliset aspektit· 1090
6. Institutionaalinen uskonto· 1092
7. Uskonnon anti· 1092
100. Uskonto ihmisen kokemuksessa· 1094
1. Uskonnollinen kasvu· 1094
2. Hengellinen kasvu· 1095
3. Käsitykset korkeimmasta arvosta· 1096
4. Kasvun ongelmat· 1097
5. Kääntymys ja mystiikka· 1098
6. Uskonnollisen elämän tunnusmerkit· 1100

7. Uskonnollisen elämäntavan korkein ilmenemä· 1101
101. Uskonnon todellinen luonne· 1104
1. Aito uskonto· 1104
2. Uskonnon tosiasia· 1105
3. Uskonnon tunnusmerkit· 1107
4. Ilmoitusta koskevat rajoitukset· 1109
5. Ilmoituksen avartama uskonto· 1110
6. Edistyvä uskonnollinen kokemus· 1111
7. Omakohtainen uskontofilosofia· 1113
8. Usko ja uskomus· 1114
9. Uskonto ja moraalisuus· 1115
10. Uskonto ihmisen vapauttajana· 1116
102. Uskonnollisen uskon perustukset· 1118
1. Uskon tuottamat vakuuttuneisuudet· 1118
2. Uskonto ja todellisuus· 1119
3. Tieto, viisaus ja ymmärrys· 1121
4. Kokemuksen tosiasia· 1123
5. Tavoitteellisen potentiaalin ylivalta· 1123
6. Uskonnollisen uskon varmuus· 1124
7. Jumalallisen epäilyksettömyys· 1126
8. Uskonnon todisteet· 1127
103. Uskonnollisen kokemuksen reaalisuus· 1129
1. Uskonnonfilosofia· 1129
2. Uskonto ja yksilö· 1130
3. Uskonto ja ihmissuku· 1132
4. Hengellinen uskonyhteys· 1133
5. Ihanteiden alkuperä· 1133

6. Filosofinen koordinointi· 1135
7. Tiede ja uskonto· 1137
8. Filosofia ja uskonto· 1140
9. Uskonnon sisin olemus· 1140
104. Kolminaisuuskäsityksen kasvu· 1143
1. Urantialaiset kolminaisuuskäsitykset· 1143
2. Kolminaisuuden ykseys ja Jumaluuden monikollisuus· 1145
3. Kolminaisuudet ja kolmiyhteydet· 1146
4. Seitsemän kolmiyhteyttä· 1147
5. Kolmiudet· 1151
105. Jumaluus ja todellisuus· 1152
1. Filosofinen ”MINÄ OLEN” -käsite· 1152
2. ”MINÄ OLEN” kolmiyhteisenä ja seitsenkertaisena· 1153
3. Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia· 1155
4. Ykseys, kaksinaisuus ja kolmiyhteys· 1157
5. Finiittisen todellisuuden esiintuonti· 1158
6. Finiittisen todellisuuden seurausilmiöt· 1159
7. Transsendentaalien olevaistuminen· 1159
106. Universumin todellisuustasot· 1162
1. Ensiasteinen finiittisten funktionaalien yhteenliittymä· 1163
2. Toisasteinen, korkeinta finiittistä edustava integraatio· 1164
3. Transsendentaalinen, kolmannen asteen todellisuusyhteenliittymä· 1165
4. Perimmäinen, neljännen asteen integroituma· 1166
5. Ko-absoluuttinen eli viidennen vaiheen yhteenliittymä· 1167
6. Absoluuttinen eli kuudennen vaiheen integroituma· 1167
7. Päämäärän lopullisuus· 1168

8. Kolminaisuuksien kolminaisuus· 1170
9. Eksistentiaalinen infiniittinen yhdistyminen· 1173
107. Ajatuksensuuntaajien alkuperä ja olemus· 1176
1. Ajatuksensuuntaajien alkuperä· 1177
2. Suuntaajien luokitus· 1178
3. Suuntaajien Diviningtonin-koti· 1179
4. Suuntaajien olemus ja läsnäolo· 1180
5. Suuntaajien mielellisyys· 1181
6. Puhtaasti hengiksi ymmärretyt suuntaajat· 1182
7. Suuntaajat ja persoonallisuus· 1183
108. Ajatuksensuuntaajien tehtävä ja toiminta· 1185
1. Valinta ja tehtäväänosoittaminen· 1185
2. Suuntaajan ihmismielessäasumisen edellytykset· 1186
3. Organisaatio ja hallinto· 1188
4. Suhde muihin hengellisiin influensseihin· 1190
5. Suuntaajan tehtävä· 1191
6. Jumala ihmisessä· 1192
109. Suuntaajien suhde universumin luotuihin· 1195
1. Suuntaajien kehitys· 1195
2. Omatoimiset Suuntaajat· 1196
3. Suuntaajien suhde eri kuolevaistyyppeihin· 1197
4. Suuntaajat ja ihmispersoonallisuus· 1198
5. Suuntaajan mielessäoloa haittaavat aineelliset tekijät· 1199
6. Todellisten arvojen häviämättömyys· 1200
7. Personoitujen Suuntaajien kohtalo· 1201
110. Suuntaajien suhde yksittäisiin kuolevaisiin· 1203
1. Asuminen kuolevaisen mielessä· 1203

2. Suuntaajat ja ihmistahto· 1204
3. Yhteistyö Suuntaajan kanssa· 1205
4. Suuntaajan työskentely mielessä· 1207
5. Erheellisiä käsityksiä Suuntaajan opastuksesta· 1207
6. Seitsemän psyykkistä kehää· 1209
7. Kuolemattomuuden saavuttaminen· 1212
111. Suuntaaja ja sielu· 1215
1. Valinnat tehdään mielen areenalla· 1216
2. Sielun olemus· 1217
3. Kehittyvä sielu· 1218
4. Sisäinen elämä· 1219
5. Valinnan pyhittäminen· 1221
6. Ihmisen paradoksi· 1221
7. Suuntaajan ongelma· 1223
112. Persoonallisuuden eloonjääminen· 1225
1. Persoonallisuus ja todellisuus· 1226
2. Minä· 1227
3. Kuolemaksi kutsuttu ilmiö· 1229
4. Suuntaajat kuoleman jälkeen· 1231
5. Ihmisminän eloonjääminen· 1232
6. Morontiaminä· 1235
7. Suuntaajafuusio· 1237
113. Kohtalonsuojelijaserafit· 1241
1. Suojelusenkelit· 1241
2. Kohtalonsuojelijat· 1242
3. Suhde muihin henki-influensseihin· 1244
4. Serafien toimipiirit· 1245

5. Kuolevaisiin kohdistuva serafihoiva· 1245
6. Suojelusenkelit kuoleman jälkeen· 1246
7. Serafit ja ylösnousemuksellisena elettävä elämänvaihe· 1248
114. Serafien planetaarinen hallitus· 1250
1. Urantian hallitsijanvalta· 1250
2. Planetaaristen valvojain lautakunta· 1251
3. Residentti kenraalikuvernööri· 1252
4. Kaikkein Korkein tarkkailija· 1253
5. Planeetan hallitus· 1254
6. Planetaariseen valvontaan kuuluvat mestariserafit· 1254
7. Kohtalon varajoukko· 1257
115. Korkein Olento· 1260
1. Käsitepuitteiden suhteellisuus· 1260
2. Korkeimmuuden absoluuttinen perusta· 1261
3. Alkuperäinen, aktuaalinen ja potentiaalinen· 1261
4. Korkeimman todellisuuden lähteet· 1263
5. Korkeimman suhde Paratiisin-Kolminaisuuteen· 1264
6. Korkeimman suhde kolmiuksiin· 1265
7. Korkeimman olemus· 1266
116. Kaikkivaltias Korkein· 1268
1. Korkein Mieli· 1268
2. Kaikkivaltias ja Seitsenkertainen Jumala· 1269
3. Kaikkivaltias ja Paratiisin-Jumaluus· 1270
4. Kaikkivaltias ja Korkeimmat Luojat· 1271
5. Kaikkivaltias ja Seitsenkertaiset Valvojat· 1273
6. Hengen valta-asema· 1275
7. Suuruniversumi on elävä organismi· 1276

117. Korkein Jumala· 1278
    1. Korkeimman Olennon olemus· 1278
    2. Evolutionaarisen kasvun lähde· 1280
    3. Korkeimman merkitys universumien luoduille· 1281
    4. Finiittinen Jumala· 1283
    5. Luomakunnan ylisielu· 1285
    6. Korkeimman tavoitteleminen· 1287
    7. Korkeimman tulevaisuus· 1291
118. Korkein ja Perimmäinen – ajallisuus ja avaruus· 1294
    1. Ajallisuus ja ikuisuus· 1295
    2. Omnipresenssi ja ubikviteetti· 1296
    3. Ajallis-avaruudelliset yhteydet· 1297
    4. Ensisijainen ja toissijainen kausaatio· 1298
    5. Kaikkivoipaisuus ja mahdollisenmyötäisyys· 1299
    6. Kaikkivoipaisuus ja kaikentekevyys· 1299
    7. Kaikentietävyys ja predestinaatio· 1300
    8. Valvonta ja ylivalvonta· 1301
    9. Maailmankaikkeuden mekanismit· 1303
    10. Kaitselmustoiminnot· 1304
119. Kristus Mikaelin lahjoittautumiset· 1308
    1. Ensimmäinen lahjoittautuminen· 1309
    2. Toinen lahjoittautuminen· 1310
    3. Kolmas lahjoittautuminen· 1312
    4. Neljäs lahjoittautuminen· 1313
    5. Viides lahjoittautuminen· 1314
    6. Kuudes lahjoittautuminen· 1315
    7. Seitsemäs ja lopullinen lahjoittautuminen· 1316

8. Mikaelin asema lahjoittautumisten jälkeen· 1317

IV OSA
Jeesuksen elämä ja opetukset

Sisältö · Sivu

120. Mikaelin lahjoittautuminen Urantialla· 1323
1. Seitsemäs lahjoittautumistoimeksianto· 1325
2. Lahjoittautumista koskevat rajoitukset· 1327
3. Muita ohjeita ja neuvoja· 1329
4. Ruumiillistus – kahdesta tehdään yksi· 1331
121. Mikaelin lahjoittautumisen aikaiset olot· 1332
1. Länsimaat ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla· 1332
2. Juutalaiset· 1333
3. Tilanne ei-juutalaisten keskuudessa· 1334
4. Ei-juutalainen filosofia· 1335
5. Ei-juutalaiset uskonnot· 1336
6. Heprealainen uskonto· 1338
7. Juutalaiset ja ei-juutalaiset· 1339
8. Aikaisemmin laaditut kirjalliset esitykset· 1341
122. Jeesuksen syntymä ja vauvaikä· 1344
1. Joosef ja Maria· 1344
2. Gabriel ilmestyy Elisabetille· 1345
3. Gabrielin ilmoitus Marialle· 1346

4. Joosefin uni· 1347
5. Jeesuksen maiset vanhemmat· 1348
6. Nasaretin-koti· 1349
7. Matka Betlehemiin· 1350
8. Jeesuksen syntymä· 1351
9. Jeesus viedään temppeliin· 1352
10. Herodes ryhtyy toimenpiteisiin· 1353

123. Jeesuksen varhaislapsuus· 1355
1. Paluu Nasaretiin· 1356
2. Viides vuosi (2 eKr.)· 1357
3. Kuudennen vuoden tapahtumat (1 eKr.)· 1359
4. Seitsemäs vuosi (1 jKr.)· 1361
5. Kouluvuodet Nasaretissa· 1362
6. Hänen kahdeksas vuotensa (2 jKr.)· 1364

124. Jeesuksen myöhempi lapsuusikä· 1366
1. Jeesuksen yhdeksäs vuosi (3 jKr.)· 1366
2. Kymmenes vuosi (4 jKr.)· 1368
3. Yhdestoista vuosi (5 jKr.)· 1369
4. Kahdestoista vuosi (6 jKr.)· 1371
5. Hänen kolmastoista vuotensa (7 jKr.)· 1373
6. Matka Jerusalemiin· 1374

125. Jeesus Jerusalemissa· 1377
1. Jeesus tutustuu temppeliin· 1378
2. Jeesus ja pääsiäinen· 1379
3. Joosefin ja Marian lähtö· 1381
4. Ensimmäinen ja toinen päivä temppelissä· 1381
5. Kolmas päivä temppelissä· 1382

6. Neljäs päivä temppelissä· 1383
126. Kaksi ratkaisevan tärkeää vuotta· 1386
1. Hänen neljästoista vuotensa (8 jKr.)· 1387
2. Joosefin kuolema· 1388
3. Viidestoista vuosi (9 jKr.)· 1389
4. Ensimmäinen saarna synagogassa· 1391
5. Kamppailu rahahuolien kanssa· 1392
127. Nuoruusvuodet· 1395
1. Kuudestoista vuosi (10 jKr.)· 1395
2. Seitsemästoista vuosi (11 jKr.)· 1396
3. Kahdeksastoista vuosi (12 jKr.)· 1398
4. Yhdeksästoista vuosi (13 jKr.)· 1401
5. Esran tytär Rebekka· 1402
6. Hänen kahdeskymmenes vuotensa (14 jKr.)· 1403
128. Jeesuksen varhaismiehuus· 1407
1. Kahdeskymmenesyhdes vuosi (15 jKr.)· 1407
2. Kahdeskymmeneskahdes vuosi (16 jKr.)· 1409
3. Kahdeskymmeneskolmas vuosi (17 jKr.)· 1411
4. Damaskoksen-välinäytös· 1412
5. Kahdeskymmenesneljäs vuosi (18 jKr.)· 1413
6. Kahdeskymmenesviides vuosi (19 jKr.)· 1415
7. Kahdeskymmeneskuudes vuosi (20 jKr.)· 1416
129. Jeesuksen aikuisiän loppupuoli· 1419
1. Kahdeskymmenesseitsemäs vuosi (21 jKr.)· 1419
2. Kahdeskymmeneskahdeksas vuosi (22 jKr.)· 1421
3. Kahdeskymmenesyhdeksäs vuosi (23 jKr.)· 1423
4. Jeesus ihmisenä· 1424

130. Matkalla Roomaan· 1427
    1. Joppassa – keskustelu Joonasta· 1428
    2. Kesareassa· 1429
    3. Aleksandriassa· 1432
    4. Luento todellisuudesta· 1433
    5. Kreetan saarella· 1436
    6. Nuori pelokas mies· 1437
    7. Karthagossa – luento ajasta ja avaruudesta· 1438
    8. Matkalla Napoliin ja Roomaan· 1440
131. Maailman uskonnot· 1442
    1. Kyyninen koulukunta· 1442
    2. Juudaismi· 1444
    3. Buddhalaisuus· 1446
    4. Hindulaisuus· 1447
    5. Zarathustralaisuus· 1449
    6. Sudualaisuus (Jainalaisuus)· 1450
    7. Shinto· 1451
    8. Taolaisuus· 1451
    9. Konfutselaisuus· 1452
    10. ”Meidän uskontomme”· 1453
132. Roomassa vietetty aika· 1455
    1. Todelliset arvot· 1456
    2. Hyvä ja paha· 1457
    3. Totuus ja usko· 1459
    4. Henkilökohtainen hoiva· 1460
    5. Neuvot rikkaalle miehelle· 1462
    6. Sosiaalinen hoiva· 1465

7. Retkiä Rooman ympäristöön· 1466
133. Paluu Roomasta· 1468
1. Armo ja oikeudenmukaisuus· 1468
2. Laivaannousu Tarentumissa· 1470
3. Korintissa· 1471
4. Henkilökohtainen työ Korintissa· 1474
5. Ateenassa – luento tieteestä· 1476
6. Efesoksessa – luento sielusta· 1477
7. Kyproksella-oleskelu – luento mielestä· 1479
8. Antiokiassa· 1480
9. Kaksoisvirranmaassa· 1481
134. Siirtymäkauden vuodet· 1483
1. Kolmaskymmenes vuosi (24 jKr.)· 1483
2. Karavaanimatka Kaspianmerelle· 1484
3. Urmia-luennot· 1485
4. Suvereenisuus – jumalallinen ja ihmisperäinen· 1486
5. Poliittinen suvereenisuus· 1487
6. Laillisuus, vapaus ja suvereenisuus· 1490
7. Kolmaskymmenesyhdes vuosi (25 jKr.)· 1492
8. Oleskelu Hermonvuorella· 1492
9. Odotuksen aika· 1494
135. Johannes Kastaja· 1496
1. Johanneksesta tulee nasiiri· 1496
2. Sakariaan kuolema· 1497
3. Lammaspaimenen elämää· 1497
4. Elisabetin kuolema· 1499
5. Jumalan valtakunta· 1500

6. Johannes ryhtyy saarnaamaan· 1501
7. Johannes taivaltaa pohjoiseen· 1503
8. Jeesuksen ja Johanneksen kohtaaminen· 1503
9. Neljäkymmentä saarnapäivää· 1505
10. Johannes taivaltaa etelään· 1506
11. Johannes vankilassa· 1506
12. Johannes Kastajan kuolema· 1508

136. Kaste ja ne neljäkymmentä päivää· 1509
1. Käsitykset odotetusta Messiaasta· 1509
2. Jeesuksen kaste· 1510
3. Ne neljäkymmentä päivää· 1512
4. Suunnitelmat julkista toimintaa varten· 1514
5. Ensimmäinen suuri päätös· 1516
6. Toinen päätös· 1517
7. Kolmas päätös· 1519
8. Neljäs päätös· 1520
9. Viides päätös· 1521
10. Kuudes päätös· 1523

137. Odottelua Galileassa· 1524
1. Ensimmäisten neljän apostolin valitseminen· 1524
2. Filippuksen ja Natanaelin valitseminen· 1526
3. Kapernaumissa-käynti· 1527
4. Kaanan häät· 1528
5. Jeesus palaa Kapernaumiin· 1531
6. Sapattipäivän tapahtumat· 1532
7. Neljä kuukautta harjoitusta· 1533
8. Saarna valtakunnasta· 1535

138. Valtakunnan sanansaattajain kouluttaminen· 1538
    1. Lopulliset ohjeet· 1538
    2. Kuuden apostolin valitseminen· 1539
    3. Matteuksen ja Simonin kutsuminen· 1540
    4. Kaksosten kutsuminen· 1541
    5. Tuomaksen ja Juudaksen kutsuminen· 1542
    6. Viikko teho-opetusta· 1542
    7. Taas uusi pettymys· 1543
    8. Kahdentoista apostolin ensimmäinen tehtävä· 1545
    9. Viiden kuukauden koettelu· 1546
    10. Kahdentoista apostolin organisaatio· 1547
139. Kaksitoista apostolia· 1548
    1. Andreas, ensiksi valittu· 1548
    2. Simon Pietari· 1550
    3. Jaakob Sebedeus· 1552
    4. Johannes Sebedeus· 1553
    5. Filippus Utelias· 1556
    6. Rehellinen Natanael· 1558
    7. Matteus Leevi· 1559
    8. Tuomas Didymus· 1561
    9. ja 10. Jaakob ja Juudas Alfeus· 1563
    11. Simon Selootti· 1564
    12. Juudas Iskariot· 1565
140. Kahdentoista apostolin virkaanasettaminen· 1568
    1. Alustavat ohjeet· 1568
    2. Virkaanasettaminen· 1569
    3. Virkaanasettajaissaarna· 1570

4. Olette maan suola· 1572
5. Isällinen ja veljellinen rakkaus· 1573
6. Virkaanasettajaispäivän ilta· 1576
7. Virkaanasettajaisten jälkeinen viikko· 1578
8. Torstai-iltapäivä järvellä· 1579
9. Vihkimispäivä· 1583
10. Vihkimisen jälkeinen ilta· 1584
141. Julkisen toiminnan alku· 1587
1. Lähtö Galileasta· 1587
2. Jumalan laki ja Isän tahto· 1588
3. Oleskelu Amathuksessa· 1589
4. Opetus Isästä· 1590
5. Hengellinen yhtenäisyys· 1591
6. Viimeinen viikko Amathuksessa· 1592
7. Jordanin vastarannan Betaniassa· 1593
8. Toiminta Jerikossa· 1595
9. Lähtö Jerusalemiin· 1595
142. Pääsiäinen Jerusalemissa· 1596
1. Opetusta temppelissä· 1596
2. Jumalan viha· 1597
3. Jumalakäsitys· 1598
4. Flavius ja Kreikan kulttuuri· 1600
5. Luento vakuuttuneisuudesta· 1601
6. Keskustelu Nikodemuksen kanssa· 1601
7. Oppitunti perheestä· 1603
8. Etelä-Juudeassa· 1605
143. Matka Samarian halki· 1607

1. Sananjulistusta Arkelaiksessa· 1607
2. Oppitunti itsehillinnästä· 1609
3. Ajanviettoa ja rentoutumista· 1610
4. Juutalaiset ja samarialaiset· 1612
5. Syykarilaisnainen· 1612
6. Samarian uskonnollinen herääminen· 1615
7. Opetukset rukoilemisesta ja palvonnasta· 1616

144. Gilboalla ja Dekapoliissa· 1617
1. Gilboan leiri· 1617
2. Luento rukouksesta· 1618
3. Uskovan rukous· 1619
4. Lisää rukoilemisesta· 1620
5. Muita rukouskaavoja· 1621
6. Neuvottelu Johanneksen apostolien kanssa· 1624
7. Dekapoliin kaupungeissa· 1626
8. Leirissä Pellan lähistöllä· 1626
9. Johannes Kastajan kuolema· 1627

145. Neljä vaiheikasta päivää Kapernaumissa· 1628
1. Kalansaalis· 1628
2. Iltapäivä synagogassa· 1629
3. Parantaminen auringonlaskun aikaan· 1631
4. Saman päivän iltana· 1634
5. Varhain sunnuntaiaamuna· 1634

146. Ensimmäinen Galilean-saarnamatka· 1637
1. Sananjulistusta Rimmonissa· 1637
2. Jotapatassa· 1638
3. Pysähdys Raamassa· 1641

4. Jireonissa esitetty evankeliumi· 1643
5. Toistamiseen Kaanassa· 1644
6. Nain ja lesken poika· 1645
7. Eendorissa· 1646
147. Pistäytyminen Jerusalemissa· 1647
1. Sadanpäämiehen palvelija· 1647
2. Matka Jerusalemiin· 1648
3. Bethesdan lammen äärellä· 1649
4. Elämänohje· 1650
5. Käynti fariseus Simonin luona· 1651
6. Paluu Kapernaumiin· 1653
7. Jälleen Kapernaumissa· 1655
8. Hengellisen hyvyyden juhla· 1656
148. Evankelistojen koulutusta Betsaidassa· 1657
1. Uusi profeettakoulu· 1657
2. Betsaidan sairaala· 1658
3. Isän asioiden toimittaminen· 1659
4. Pahuus, synti ja paatuneisuus· 1659
5. Kärsimisen tarkoitus· 1661
6. Kärsimisen väärinymmärtäminen – puhe Jobista· 1662
7. Mies, jonka käsi oli kuivettunut· 1664
8. Viimeinen Betsaidassa vietetty viikko· 1665
9. Halvaantuneen parantaminen· 1666
149. Toinen saarnamatka· 1668
1. Jeesuksen laajalle kiirinyt maine· 1668
2. Kansan suhtautuminen· 1670

3. Uskonnollisten johtajien vihamielisyys· 1672
4. Saarnamatkan edistyminen· 1673
5. Oppitunti tyytyväisyydestä· 1674
6. ”Herran pelko”· 1675
7. Paluu Betsaidaan· 1677
150. Kolmas saarnamatka· 1678
1. Naisten evankelistaryhmä· 1678
2. Pysähdys Magdalassa· 1679
3. Sapatti Tiberiaassa· 1680
4. Apostolit lähetetään taipaleelle kaksittain· 1681
5. Mitä minun tulee tehdä pelastuakseni?· 1682
6. Iltaoppitunnit· 1683
7. Nasaretissa-oleskelu· 1683
8. Sapattipalvelus· 1684
9. Nasaret hylkää Jeesuksen· 1686
151. Odottelua ja opetusta järvenrannalla· 1688
1. Kylväjävertaus· 1688
2. Vertauksen tulkinta· 1689
3. Lisää vertauksista· 1691
4. Lisää järvenrannalla esitettyjä vertauksia· 1693
5. Käynti Heresassa· 1694
6. Heresan mielipuoli· 1695
152. Kapernaumin kriisiin johtaneet tapahtumat· 1698
1. Jairuksen talossa· 1699
2. Viidentuhannen henkilön ruokkiminen· 1700
3. Kuninkaantekijäiset· 1702
4. Simon Pietarin öinen näky· 1703

5. Jälleen Betsaidassa· 1703
6. Gennesaretissa· 1705
7. Jerusalemissa· 1706
153. Kapernaumin kriisi· 1707
1. Näyttämön lavastaminen· 1707
2. Käänteentekevä saarna· 1709
3. Jälkikokous· 1712
4. Viimeiset synagogassa lausutut sanat· 1713
5. Lauantai-ilta· 1715
154. Viimeiset Kapernaumissa vietetyt päivät· 1717
1. Neuvonpitojen viikko· 1717
2. Lepoviikko· 1718
3. Toinen Tiberiaassa käyty neuvottelu· 1719
4. Lauantai-ilta Kapernaumissa· 1719
5. Vaiheikas sunnuntaiaamu· 1720
6. Jeesuksen perhe saapuu· 1721
7. Pikainen pako· 1723
155. Pakomatka Pohjois-Galilean halki· 1725
1. Miksi pakanat pauhaavat?· 1725
2. Evankelistat Horasinissa· 1726
3. Filippuksen Kesareassa· 1727
4. Matkalla Foinikiaan· 1728
5. Luento aidosta uskonnosta· 1728
6. Toinen luento uskonnosta· 1730
156. Oleskelu Tyyrossa ja Siidonissa· 1734
1. Syyrialaisnainen· 1734
2. Opetusta Siidonissa· 1735

3. Matka merenrannikkoa pohjoiseen· 1736
4. Tyyrossa· 1737
5. Jeesus opettaa Tyyrossa· 1737
6. Paluu Foinikiasta· 1741

157. Filippuksen Kesareassa· 1743
1. Temppeliveronkantaja· 1743
2. Betsaida-Juliaassa· 1744
3. Pietarin tunnustus· 1745
4. Keskustelu valtakunnasta· 1746
5. Uusi käsitys· 1748
6. Seuraavana iltapäivänä· 1748
7. Andreaksen neuvonpito· 1750

158. Kirkastusvuori· 1752
1. Kirkastus· 1752
2. Laskeutuminen vuorelta· 1754
3. Kirkastuksen merkitys· 1755
4. Kaatumatautinen poika· 1755
5. Jeesus parantaa pojan· 1757
6. Celsuksen puutarhassa· 1758
7. Pietarin vastalause· 1759
8. Pietarin talossa· 1761

159. Kiertomatka Dekapoliissa· 1762
1. Saarna anteeksiantamisesta· 1762
2. Outo saarnamies· 1764
3. Opastusta opettajille ja uskoville· 1765
4. Keskustelu Natanaelin kanssa· 1767
5. Jeesuksen uskonnon positiivinen luonne· 1769

6. Paluu Magadaniin· 1771
160. Rodan Aleksandrialainen· 1772
1. Rodanin kreikkalainen filosofia· 1772
2. Elämisen taito· 1775
3. Kypsyyden houkuttimet· 1777
4. Kypsyydestä kertova tasapainoisuus· 1778
5. Ihanneuskonto· 1780
161. Jatkokeskustelut Rodanin kanssa· 1783
1. Onko Jumala persoonallinen?· 1783
2. Jeesuksen jumalallinen olemus· 1785
3. Jeesuksen inhimillinen ja jumalallinen mieli· 1787
162. Lehtimajanjuhla· 1788
1. Jerusalemin-vierailun vaarat· 1788
2. Ensimmäinen temppelipuhe· 1790
3. Aviorikoksesta yllätetty nainen· 1792
4. Lehtimajanjuhla· 1793
5. Saarna maailman valosta· 1794
6. Puhe elämän vedestä· 1795
7. Puhe hengellisestä vapaudesta· 1796
8. Keskustelu Martan ja Marian kanssa· 1797
9. Abnerin luona Betlehemissä· 1798
163. Seitsemänkymmenen opettajan virkaanasettajaiset Magadanissa· 1800
1. Seitsemänkymmenen virkaanasettaminen· 1800
2. Rikas nuorukainen ja muita henkilöitä· 1801
3. Keskustelu varallisuudesta· 1803
4. Jäähyväiset seitsemällekymmenelle· 1804

5. Leiri siirretään Pellaan· 1806
6. Seitsemänkymmenen paluu· 1806
7. Valmistelut viimeistä lähetysretkeä varten· 1808
164. Temppelin vihkimisen muistojuhla· 1809
1. Kertomus laupiaasta samarialaisesta· 1809
2. Jerusalemissa· 1810
3. Sokean kerjäläisen parantaminen· 1811
4. Joosia sanhedrinin kuultavana· 1813
5. Opetusta Salomon pylväikössä· 1815
165. Perean-lähetysretki alkaa· 1817
1. Pellan leirillä· 1817
2. Saarna hyvästä paimenesta· 1818
3. Sapattisaarna Pellassa· 1819
4. Perinnön jakaminen· 1821
5. Apostoleille pidetyt puheet varallisuudesta· 1823
6. Vastaus Pietarin kysymykseen· 1824
166. Viimeinen käynti Pohjois-Pereassa· 1825
1. Fariseukset Ragabassa· 1825
2. Kymmenen lepratautista· 1827
3. Saarna Gerasassa· 1828
4. Opetus onnettomuuksista· 1830
5. Filadelfian seurakunta· 1831
167. Käynti Filadelfiassa· 1833
1. Aamiainen fariseusten seurassa· 1833
2. Vertaus suurista illallisista· 1835
3. Nainen, jota vaivasi voimattomuuden henki· 1835
4. Viesti Betaniasta· 1836

5. Matkalla Betaniaan· 1838
6. Pikkulasten siunaaminen· 1839
7. Keskustelu enkeleistä· 1840
168. Lasaruksen kuolleistaherättäminen· 1842
1. Lasaruksen haudalla· 1843
2. Lasaruksen kuolleistaherääminen· 1845
3. Sanhedrinin kokous· 1847
4. Vastaus rukoukseen· 1848
5. Miten Lasaruksen kävi· 1849
169. Viimeinen opetuskerta Pellassa· 1850
1. Vertaus hukkaan joutuneesta pojasta· 1850
2. Vertaus nokkelasta taloudenhoitajasta· 1853
3. Rikas mies ja kerjäläinen· 1854
4. Isä ja hänen valtakuntansa· 1855
170. Taivaan valtakunta· 1858
1. Käsityksiä taivaan valtakunnasta· 1858
2. Jeesuksen käsitys valtakunnasta· 1859
3. Suhteessa vanhurskauteen· 1861
4. Jeesuksen opetus valtakunnasta· 1862
5. Myöhempiä ideoita valtakunnasta· 1864
171. Matkalla Jerusalemiin· 1867
1. Pellasta-lähtö· 1868
2. Kustannusten laskemisesta· 1869
3. Perean-kiertomatka· 1870
4. Jeesus opettaa Liviaassa· 1871
5. Jerikon sokea mies· 1873
6. Vierailu Sakkeuksen luokse· 1873

7. ”Kun Jeesus kulki ohi”· 1874
8. Vertaus leivisköistä· 1875
172. Jerusalemiin-meno· 1878
1. Sapatti Betaniassa· 1878
2. Sunnuntaiaamu apostolien seurassa· 1880
3. Lähtö Jerusalemiin· 1880
4. Seurustelua temppelin liepeillä· 1883
5. Apostolien suhtautuminen· 1883
173. Maanantai Jerusalemissa· 1888
1. Temppelin puhdistaminen· 1888
2. Mestarin auktoriteetti kyseenalaistetaan· 1891
3. Vertaus kahdesta pojasta· 1893
4. Vertaus poissa olevasta isännästä· 1893
5. Vertaus häätjuhlasta· 1894
174. Tiistaiaamu temppelissä· 1897
1. Jumalallinen anteeksiantamus· 1898
2. Juutalaisten vallanpitäjien kysymyksiä· 1899
3. Saddukeukset ja kuolleistaherääminen· 1900
4. Suuri käsky· 1901
5. Tiedonjanoiset kreikkalaiset· 1902
175. Viimeinen temppelipuhe· 1905
1. Puhe· 1905
2. Yksittäisten juutalaisten asema· 1909
3. Sanhedrinin kohtalokas kokous· 1909
4. Tilanne Jerusalemissa· 1910
176. Tiistai-ilta Öljymäellä· 1912
1. Jerusalemin hävitys· 1912

2. Mestarin toinen tuleminen· 1914
3. Myöhemmin leirissä käyty keskustelu· 1916
4. Mikaelin paluu· 1918
177. Keskiviikko – lepopäivä· 1920
1. Yhdessä Jumalan kanssa vietetty päivä· 1920
2. Lapsuudenaikaista kotielämää· 1921
3. Päivä leirillä· 1923
4. Juudas ja pääpapit· 1924
5. Viimeinen seurustelutuokio· 1927
178. Viimeinen leirillä vietetty päivä· 1929
1. Puhe poikaudesta ja kansalaisuudesta· 1929
2. Keskipäivän ateriahetken jälkeen· 1932
3. Matkalla ehtoolliselle· 1934
179. Viimeinen ehtoollinen· 1936
1. Etusijan tavoittelua· 1936
2. Ehtoollinen alkaa· 1937
3. Apostolien jalkojen peseminen· 1938
4. Viimeiset sanat kavaltajalle· 1940
5. Muistoehtoollisen asettaminen· 1941
180. Jäähyväispuhe· 1944
1. Uusi käsky· 1944
2. Viinipuu ja sen oksat· 1945
3. Maailman vihamielisyys· 1946
4. Luvattu auttaja· 1948
5. Totuuden Henki· 1949
6. Lähdön välttämättömyys· 1951
181. Viimeiset kehotukset ja varoitukset· 1953

1. Viimeiset lohdutuksen sanat· 1953
2. Henkilökohtaiset jäähyväiskehotukset· 1955

182. Getsemanessa· 1963
1. Viimeinen yhteisrukous· 1963
2. Viimeinen kavallusta edeltänyt tunti· 1966
3. Yksikseen Getsemanessa· 1968

183. Jeesus kavalletaan ja pidätetään· 1971
1. Isän tahto· 1971
2. Juudaksen puuhat kaupungissa· 1972
3. Mestari pidätetään· 1973
4. Oliivinpuristamolla käyty keskustelu· 1975
5. Matkalla ylipapin palatsiin· 1977

184. Sanhedrinin oikeusistuimen edessä· 1978
1. Hannaan suorittama kuulustelu· 1978
2. Mitä Pietari teki pihalla· 1980
3. Sanhedristien oikeusistuimen edessä· 1982
4. Nöyryytyksen tunti· 1984
5. Oikeusistuimen toinen kokous· 1985

185. Oikeuskäsittely Pilatuksen edessä· 1987
1. Pontius Pilatus· 1987
2. Jeesus astuu Pilatuksen eteen· 1989
3. Pilatuksen toimeenpanema yksityinen kuulustelu· 1991
4. Jeesus Herodeksen edessä· 1992
5. Jeesus palaa Pilatuksen luokse· 1993
6. Pilatuksen viimeinen vetoomus· 1994
7. Viimeinen keskustelu Pilatuksen kanssa· 1995
8. Pilatuksen traaginen antautuminen· 1996

186. Hetkeä ennen ristiinnaulitsemista· 1997
    1. Juudas Iskariot tiensä päässä· 1997
    2. Mestarin suhtautuminen· 1999
    3. Luotettava Daavid Sebedeus· 2000
    4. Ristiinnaulitsemisen valmistelu· 2001
    5. Jeesuksen kuoleman ja pääsiäisen välinen yhteys· 2002
187. Ristiinnaulitseminen· 2004
    1. Meno Golgatalle· 2004
    2. Ristiinnaulitseminen· 2006
    3. Ristilläolon näkijät· 2008
    4. Ristillä riippuva varas· 2008
    5. Viimeinen tunti ristillä· 2010
    6. Ristilläolon jälkeen· 2011
188. Haudassaolon aika· 2012
    1. Jeesuksen hautaus· 2012
    2. Haudan vartiointi· 2014
    3. Sapatinpäivän tapahtumat· 2014
    4. Ristinkuoleman merkitys· 2016
    5. Ristin antamat opetukset· 2017
189. Kuolleistanousu· 2020
    1. Morontiasiirtymävaihe· 2020
    2. Jeesuksen aineellinen ruumis· 2022
    3. Tuomiokautinen kuolleistanousu· 2024
    4. Hautakammio havaitaan tyhjäksi· 2025
    5. Pietari ja Johannes haudalla· 2027
190. Jeesuksen morontiailmestymiset· 2029
    1. Kuolleistanousun airuet· 2029

2. Jeesuksen ilmestyminen Betaniassa· 2031
3. Joosefin kodissa· 2033
4. Ilmestyminen kreikkalaisille· 2033
5. Kävelymatka kahden veljeksen kanssa· 2034
191. Ilmestymiset apostoleille ja muille johtohenkilöille· 2037
1. Ilmestyminen Pietarille· 2039
2. Ensimmäinen ilmestyminen apostoleille· 2040
3. Morontialuotujen seurassa· 2040
4. Kymmenes ilmestyminen (Filadelfiassa)· 2041
5. Toinen ilmestyminen apostoleille· 2042
6. Ilmestyminen Aleksandriassa· 2044
192. Ilmestymiset Galileassa· 2045
1. Ilmestyminen järven rannalla· 2045
2. Apostolien kanssa kaksittain käydyt keskustelut· 2047
3. Virkaanasettajaisvuorella· 2050
4. Kokoontuminen järven rannalla· 2050
193. Viimeiset ilmestymiset ja taivaaseenastuminen· 2052
1. Ilmestyminen Syykarissa· 2053
2. Ilmestyminen Foinikiassa· 2054
3. Viimeinen ilmestyminen Jerusalemissa· 2055
4. Syyt Juudaksen suistumiseen· 2055
5. Mestarin taivaaseenastuminen· 2057
6. Pietari kutsuu koolle kokouksen· 2057
194. Totuuden Hengen lahjoittaminen· 2059
1. Helluntaisaarna· 2060
2. Helluntain merkitys· 2060
3. Mitä Helluntaina tapahtui· 2062

4. Kristillisen kirkon alkuvaiheet· 2066
195. Helluntain jälkeen· 2069
1. Kreikkalaisten vaikutus· 2071
2. Roomalainen vaikutus· 2072
3. Rooman valtakunnan alaisuudessa· 2073
4. Euroopan pimeät vuosisadat· 2074
5. Nykyajan ongelma· 2075
6. Materialismi· 2076
7. Materialismin haavoittuvuus· 2078
8. Sekulaari totalitarianismi· 2081
9. Kristinuskon ongelma· 2082
10. Tulevaisuus· 2084
196. Jeesuksen usko· 2087
1. Jeesus ihmisenä· 2090
2. Jeesuksen uskonto· 2091
3. Uskonnon korkeimmuus· 2093

Urantia-kirja

Esipuhe

0:0.1 (1.1) URANTIAN – se on asuttamanne maailman nimi – kuolevaisten mielessä vallitsee suuri sekasorto sellaisten termien kuin ’Jumala’, ’jumalallisuus’ ja ’jumaluus’ merkityksen suhteen. Sitäkin hämmentyneempiä ja epävarmempia ihmiset ovat näiden lukuisten nimitteiden tarkoittamien jumalallisten persoonallisuuksien keskinäisistä suhteista. Tämän käsiteköyhyyden ja siihen liittyvän ideainmuodostuksellisen sekasorron vuoksi minulle on annettu tehtäväksi laatia tämä johdanto niiden merkitysten selittämiseksi, jotka olisi liitettävä tiettyihin sanasymboleihin, sellaisina kuin niitä saatetaan käyttää tämän jälkeen seuraavissa luvuissa, jotka Orvontonin totuudenilmoittajakunta on valtuutettu kääntämään Urantialla puhutulle englannin kielelle.

0:0.2 (1.2) On ylen määrin vaikeaa esittää avarampia käsityksiä ja kehittyneempää totuutta yrittäessämme laventaa kosmista tietoisuutta ja lisätä hengellistä ymmärrystä, kun meidän on rajoituttava käyttämään asianomaisen maailman vajavaista kieltä. Mutta saamamme valtuutus kehottaa meitä yrittämään parhaamme

välittääksemme sanomamme englannin kielen sanasymboleja käyttäen. Saamamme ohjeen mukaan meidän tulee ottaa käyttöön kokonaan uusia termejä vasta, kun englannin kieli ei tarjoa kuvailtavalle käsitteelle terminologiaa, jota voidaan käyttää tällaisen uuden käsitteen esittämiseen edes osittain tai sen merkitystä enemmän tai vähemmän vääristellen.

0:0.3 (1.3) Toiveenamme ymmärtämisen helpottaminen ja sekaannuksen estäminen jokaisen näitä lukuja tutkivan kuolevaisen lukijan kohdalla katsomme viisaaksi esittää näissä alkusanoissa yleisluontoisesti ne merkitykset, jotka on liitettävä lukuisiin vastedes käytettäviin englanninkielisiin sanoihin määriteltäessä Jumaluutta ja tiettyjä Jumaluuteen liittyviä universaaliseen todellisuuteen kuuluvia olevaisia, merkityksiä ja arvoja.

0:0.4 (1.4) Mutta tätä määritelmiä ja terminologian rajoituksia käsittelevää esipuhetta laadittaessa on välttämätöntä ennakoida näiden termien käyttöä tämän jälkeen seuraavissa esityksissä. Siksi tämä esipuhe ei itsessään ole mikään viimeistelty lausunto. Se on ainoastaan määrittelevä opas ja on tarkoitettu auttamaan niitä, jotka lukevat oheiset Jumaluutta ja universumien universumia koskevat luvut, jotka on laatinut tätä varten Urantialle lähetetty Orvontonin komissio.

0:0.5 (1.5) Oma maailmanne, Urantia, on yksi monista samankaltaisista asutuista planeetoista, jotka muodostavat *Nebadonin* paikallisuniversumin. Tämä universumi yhdessä muiden samankaltaisten luomusten kanssa muodostaa puolestaan *Orvontonin* superuniversumin, jonka Uversa-nimisestä

pääkaupungista komissiomme on lähtöisin. Orvonton on yksi seitsemästä ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisesta superuniversumista, jotka kiertävät jumalallisen täydellisyyden koskaan alkamatonta ja koskaan päättymätöntä luomusta, *Havonan* keskusuniversumia. Tämän ikuisen keskusuniversumin sydämessä on paikallaan pysyvä Paratiisin Saari, infiniittisyyden maantieteellinen keskipiste ja ikuisen Jumalan asuinsija.

0:0.6 (1.6) Puhuessamme näistä seitsemästä kehittyvästä superuniversumista yhdessä keskellä olevan ja jumalallisen universumin kanssa käytämme yleisesti sanaa *suuruniversumi;* nämä ovat tähän mennessä organisoidut ja asutetut luomistulokset. Ne kaikki muodostavat osan *kokonaisuniversumista*, joka käsittää myös ulkoavaruuden asuttamattomat mutta liikkeessä olevat universumit.

I. Jumaluus ja jumalallisuus

0:1.1 (2.1) Universumien universumissa esiintyy jumaluustoimintoihin kuuluvia ilmiöitä kosmisten reaalikohteiden, mielellisten merkitysten ja henkiarvojen moninaisilla tasoilla, mutta kaikki nämä – persoonalliset tai muunlaiset – toiminnat ovat jumalallisesti koordinoituja.

0:1.2 (2.2) JUMALUUS on personoitavissa Jumalaksi. Se on esipersoonallista ja ylipersoonallista sellaisilla tavoilla, jotka eivät ole

kokonaan ihmisen käsitettävissä. Jumaluutta luonnehtii ykseyden – joko aktuaalisen tai potentiaalisen – ominaisuus kaikilla aineellista tasoa korkeammilla todellisuuden tasoilla; ja luodut olennot ymmärtävät tämän yhdistävän ominaisuuden parhaiten jumalallisuutena.

0:1.3 (2.3) Jumaluus toimii persoonallisella, esipersoonallisella ja ylipersoonallisella tasolla. Totaalinen Jumaluus esiintyy toiminnallisena seuraavilla seitsemällä tasolla:

0:1.4 (2.4) 1. *Staattinen* – itseensä pitäytyvä ja itsestään olemassa oleva Jumaluus.

0:1.5 (2.5) 2. *Potentiaalinen* – itsetahtoinen ja itselleen päämääriä asettava Jumaluus.

0:1.6 (2.6) 3. *Assosiatiivinen* – itsensä personoinut ja jumalallisella tavalla veljellinen Jumaluus.

0:1.7 (2.7) 4. *Luova* – minuuttaan jakava ja jumalallisesti ilmoitettu Jumaluus.

0:1.8 (2.8) 5. *Kehittyvä* – laajentuva ja luotuun samastunut Jumaluus.

0:1.9 (2.9) 6. *Korkein* – itsensä kokemaan saattanut ja luodun ja Luojan yhdistävä Jumaluus. Jumaluus, joka toimii ensimmäisellä luotuihin samastuvalla tasolla suuruniversumin ajallis-avaruudellisina ylivalvojina ja jota kutsutaan toisinaan Jumaluuden Korkeimmuudeksi.

0:1.10 (2.10) 7. *Perimmäinen* – itsensä projisoinut ja ajallisuuden ja avaruuden transsendenssiin kuuluva Jumaluus. Kaikkeen kykenevä,

kaiken tietävä ja kaikkialla läsnä oleva Jumaluus, joka toimii toisella yhdistyvän jumaluusjulkitulon tasolla kokonaisuniversumin tehokkaina ylivalvojina ja absoniittisina ylläpitäjinä. Jumaluuksien suuruniversumia kohtaan osoittamaan huolenpitoon verrattaessa tämä kokonaisuniversumissa tapahtuva absoniittinen toiminta on yhtä kuin universaalinen ylivalvonta ja korkein ylläpito, jota toisinaan kutsutaan Jumaluuden Perimmäisyydeksi.

0:1.11 (2.11) Todellisuuden *finiittistä* tasoa luonnehtivat luotujen olentojen elämä ja ajallis-avaruudelliset rajoitukset. Finiittisillä todellisuuskohteilla ei aina ole loppua, mutta niillä on aina alku – ne on luotu. Korkeimmuuden jumaluustaso on ymmärrettävissä toimintana suhteessa finiittisiin olemassaoleviin.

0:1.12 (2.12) Todellisuuden *absoniittiselle tasolle* ovat ominaisia olevaiset ja olennot, joilla ei ole alkua eikä loppua, sekä ajallisuuden ja avaruuden transsendenssi. Absoniittisia olentoja ei luoda; heidät olevaistetaan; he vain yksinkertaisesti ovat. Perimmäisyyden jumaluustasoon kuuluu toiminta suhteessa absoniittisiin todellisuuskohteisiin. Olipa kysymys mistä kokonaisuniversumin osasta tahansa, aina kun ylitetään ajallisuus ja avaruus, sellainen absoniittinen ilmiö on Jumaluuden Perimmäisyyden toimi.

0:1.13 (2.13) *Absoluuttinen taso* on aluton, loputon, ajaton ja avaruudeton. Esimerkiksi Paratiisissa ei aikaa eikä avaruutta ole olemassa; ajan ja avaruuden suhteen Paratiisin asema on absoluuttinen. Paratiisin-Jumaluudet saavuttavat tämän tason

eksistentiaalisesti Kolminaisuudessa, mutta tämä yhdistyvän Jumaluuden julkitulon kolmas taso ei ole kokemuksellisesti täysin yhdistynyt. Milloin tahansa, missä tahansa ja miten tahansa Jumaluuden absoluuttinen taso on toiminnassa, silloin, siellä ja siten paratiisiabsoluuttiset arvot ja merkitykset ovat julkitulleita.

0:1.14 (3.1) Jumaluus saattaa olla eksistentiaalista niin kuin Iankaikkisessa Pojassa, kokemuksellista niin kuin Korkeimmassa Olennossa, assosiatiivista niin kuin Seitsenkertaisessa Jumalassa, jakamatonta niin kuin Paratiisin-Kolminaisuudessa.

0:1.15 (3.2) Jumaluus on kaiken sen lähde, mikä on jumalallista. Jumaluus on nimenomaisesti ja poikkeuksetta jumalallista, muttei kaikki se, mikä on jumalallista, ole välttämättä Jumaluutta, vaikka se tuleekin koordinoitumaan Jumaluuden kanssa ja vaikka se tuleekin pyrkimään johonkin yhtenäisyyden vaiheeseen Jumaluuden kanssa – hengelliseen, mielelliseen tai persoonalliseen.

0:1.16 (3.3) JUMALALLISUUS on Jumaluuden luonteenomainen, yhdistävä ja koordinoiva ominaisuus.

0:1.17 (3.4) Luodun olennon kannalta jumalallisuus on käsitettävissä totuutena, kauneutena ja hyvyytenä; persoonallisuudessa se korreloituu rakkaudeksi, armoksi ja hoivaksi; persoonattomilla tasoilla se paljastuu oikeudenkäyttönä, valtana ja suvereenisuutena.

0:1.18 (3.5) Jumalallisuus saattaa olla täydellistä – täysimääräistä – kuten se on paratiisillisen täydellisyyden eksistentiaalisilla ja luojatasoilla; se saattaa olla epätäydellistä, kuten ajallis-avaruudellisen evoluution kokemuksellisilla ja luotujen olentojen

tasoilla; tai se saattaa olla suhteellista, ei täydellistä eikä epätäydellistä, – kuten se on Havonan eräillä eksistentiaalis-kokemuksellisten suhteiden tasoilla.

0:1.19 (3.6) Pyrkiessämme käsittämään täydellisyyttä suhteellisuuden kaikissa vaiheissa ja muodoissa kohtaamme seitsemän käsitettävissä olevaa yhdistelmätyyppiä:

0:1.20 (3.7) 1. Absoluuttinen täydellisyys kaikissa aspekteissa.

0:1.21 (3.8) 2. Absoluuttinen täydellisyys joissakin vaiheissa ja suhteellinen täydellisyys kaikissa muissa aspekteissa.

0:1.22 (3.9) 3. Absoluuttiset, suhteelliset ja epätäydelliset aspektit vaihtelevana yhdistelmänä.

0:1.23 (3.10) 4. Absoluuttinen täydellisyys joissakin suhteissa, epätäydellisyys kaikissa muissa.

0:1.24 (3.11) 5. Absoluuttista täydellisyyttä ei millään taholla, suhteellinen täydellisyys kaikissa ilmenemismuodoissa.

0:1.25 (3.12) 6. Absoluuttista täydellisyyttä ei missään vaiheessa, suhteellista joissakin vaiheissa, epätäydellistä muissa vaiheissa.

0:1.26 (3.13) 7. Absoluuttista täydellisyyttä ei missään attribuutissa, epätäydellisyys kaikissa attribuuteissa.

II. Jumala

0:2.1 (3.14) Kehittyvät kuolevaiset luodut kokevat vastustamatonta tarvetta finiittisten jumalakäsitystensä symboloimiseen. Ihmisen

tietoisuus moraalisesta velvollisuudesta ja hänen hengellinen ihanteellisuutensa edustavat sellaista arvotasoa – sellaista kokemuksellista realiteettia – joka on vaikeasti symboloitavissa.

0:2.2 (3.15) Kosminen tietoisuus sisältää jo sinänsä sen, että tunnustetaan Ensimmäinen Aiheuttaja, ainoa aiheuttajaa vailla oleva todellisuuden ilmiö, olemassa olevaksi. Jumala, Universaalinen Isä, toimii kolmella jumaluuspersoonallisuuden tasolla, jotka edustavat ali-infiniittistä arvoa ja joilla jumalallisuus tulee esille vain suhteellisena:

0:2.3 (3.16) 1. *Esipersoonallisella* – kuten Isän osasten, sellaisten kuin Ajatuksensuuntaajien, osoittamassa huolenpidossa.

0:2.4 (3.17) 2. *Persoonallisella* – kuten luotujen ja siitettyjen olentojen evolutionaarisessa kokemuksessa.

0:2.5 (3.18) 3. *Ylipersoonallisella* – kuten tiettyjen absoniittisten ja näihin liittyvien olentojen olevaistetuissa olomuodoissa.

0:2.6 (3.19) JUMALA on sanasymboli, joka tarkoittaa Jumaluuden kaikkia personoitumia. Termi vaatii eri määritelmän jokaisella Jumaluuden toiminnan persoonallisella tasolla, ja sitä on edelleen tarkennettava jokaisen tällaisen tason puitteissa, sillä tätä termiä saatetaan käyttää tarkoittamaan Jumaluuden erilaisia rinnakkaisia ja alisteisia personoitumia; esimerkkinä mainittakoon Paratiisin Luoja-Pojat, paikallisuniversumien isät.

0:2.7 (4.1) Termi ’Jumala’, siten kuin me sitä käytämme, voidaan ymmärtää:

0:2.8 (4.2) *Määritteenä* – kuten Jumala Isä.

0:2.9 (4.3) *Lauseyhteydestä* – silloin kun sitä käytetään jostakin tietystä jumaluustasosta tai -yhdistelmästä. Aina milloin on epätietoisuutta ’Jumala’ -sanan tarkasta tulkinnasta, olisi viisasta liittää se Universaalisen Isän persoonaan.

0:2.10 (4.4) Termi ’Jumala’ tarkoittaa aina *persoonallisuutta*. Sana ’Jumaluus’ saattaa viitata tai olla viittaamatta jumalallisuutta oleviin persoonallisuuksiin.

0:2.11 (4.5) Sanaa JUMALA käytetään näissä luvuissa seuraavin merkityksin:

0:2.12 (4.6) 1. *Jumala Isä* – Luoja, Valvoja ja Ylläpitäjä. Universaalinen Isä, Jumaluuden Ensimmäinen Persoona.

0:2.13 (4.7) 2. *Jumala Poika* – Rinnakkainen Luoja, Henkivalvoja ja Hengellinen Hallintopersoona. Iankaikkinen Poika, Jumaluuden Toinen Persoona.

0:2.14 (4.8) 3. *Jumala Henki* – Myötätoimija, Universaalinen Yhdentäjä ja Mielen Lahjoittaja. Ääretön Henki, Jumaluuden Kolmas Persoona.

0:2.15 (4.9) 4. *Korkein Jumala* – ajallisuuden ja avaruuden aktuaalistuva eli kehittyvä Jumala. Persoonallinen Jumaluus, joka assosiatiivisesti todellistaa luodun ja Luojan välisen kokemuksellisesti ajallisuudessa ja avaruudessa saavutettavan identtisyyden. Korkein Olento kokee henkilökohtaisesti Jumaluuden yhdistyneisyyden saavuttamisen ajallisuuden ja avaruuden

evolutionaaristen luotujen kehittyvän ja kokevan Jumalan ominaisuudessa.

0:2.16 (4.10) 5. *Seitsenkertainen Jumala* – se Jumaluuden personoituma, joka aktuaalisesti toimii kaikkialla ajallisuudessa ja avaruudessa. Ne persoonalliset Paratiisin Jumaluudet ja heidän luomistyötä tekevät kumppaninsa, jotka toimivat keskusuniversumissa ja sen rajojen tuolla puolen ja jotka voima-personoituvat Korkeimpana Olentona ajallisuudessa ja avaruudessa tapahtuvan yhdistyvän Jumaluuden julkitulon ensimmäisellä luotujen olentojen kokemalla tasolla. Tämä taso, suuruniversumi, on sfääri, jossa tapahtuu Paratiisin persoonallisuuksien ajallisuuteen ja avaruuteen laskeutuminen vastavuoroisessa yhteydessä evolutionaaristen luotujen ajallis-avaruudelliseen ylösnousemukseen.

0:2.17 (4.11) 6. *Perimmäinen Jumala* – ajallisuuden ja avaruuden tuonpuoleisuuteen kuuluva, olevaistuva Jumala. Jumaluuden yhdistyvän julkitulon toinen kokemuksellinen taso. Perimmäinen Jumala merkitsee sitä, että on saavutettu niiden syntesoituneiden absoniittis-ylipersoonallisten, ajallisuuden ja avaruuden tuolle puolen menevien ja olevaistumis-kokemuksellisten arvojen toteutuminen, jotka koordinoituvat jumaluustodellisuuden lopullisilla luomistyön tasoilla.

0:2.18 (4.12) 7. *Absoluuttinen Jumala* – kokemuksellistuva transsendoitujen ylipersoonallisten arvojen ja jumalallisuusmerkitysten Jumala, joka on nyt eksistentiaalisena *Jumaluusabsoluuttina*. Tämä on yhdistyvän Jumaluuden julkitulon

ja laajenemisen kolmas taso. Tällä luomisen yläpuolelle menevällä tasolla Jumaluus kokee personoitavissa olevan potentiaalin tyhjenemisen, kohtaa jumalallisuuden täyttymyksen ja kokee toinen toistaan seuraaville ja aina astetta ylempänä oleville tasoille tapahtuvan muuksipersonoitumisen itsensäjulkituontikapasiteetin ehtymisen. Tällöin Jumaluus kohtaa *Kvalifioimattoman Absoluutin*, tulee sen kanssa kosketuksiin ja kokee samaisuuden sen kanssa.

III. Ensimmäinen Lähde ja Keskus

0:3.1 (4.13) Totaalinen infiniittinen todellisuus ilmenee seitsemässä vaiheessa ja seitsemänä rinnakkaisena Absoluuttina:

0:3.2 (5.1) 1. Ensimmäinen Lähde ja Keskus.

0:3.3 (5.2) 2. Toinen Lähde ja Keskus.

0:3.4 (5.3) 3. Kolmas Lähde ja Keskus.

0:3.5 (5.4) 4. Paratiisin Saari.

0:3.6 (5.5) 5. Jumaluusabsoluutti.

0:3.7 (5.6) 6. Universaalinen Absoluutti.

0:3.8 (5.7) 7. Kvalifioimaton Absoluutti.

0:3.9 (5.8) Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ominaisuudessa Jumala on – kvalifioimattomasti – primaarinen suhteessa todellisuuden kokonaisuuteen. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on infiniittinen samoin kuin hän on ikuinen, ja sen vuoksi vain tahtotoiminta asettaa hänelle ehtoja ja rajoituksia.

0:3.10 (5.9) Jumala – Universaalinen Isä – on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuus, ja siinä ominaisuudessa hän ylläpitää infiniittistä valvontaa merkitseviä persoonallisia suhteita kaikkiin rinnakkaisiin ja alisteisiin lähteisiin ja keskuksiin. Sellainen valvonta on *potentiaaliltaan* persoonallista ja infiniittistä, vaikkei se mainittujen rinnakkaisten ja alisteisten lähteiden ja keskusten sekä persoonallisuuksien toiminnan täydellisyyden takia koskaan aktuaalisesti saatakaan toimia.

0:3.11 (5.10) Ensimmäinen Lähde ja Keskus on sen vuoksi primaarinen kaikilla aloilla – olivatpa ne jumalallistuneita tai jumalallistumattomia, persoonallisia tai persoonattomia, aktuaalisia tai potentiaalisia, finiittisiä tai infiniittisiä. Ei ole sellaista olevaista eikä sellaista olentoa, sellaista relatiivisuutta eikä sellaista lopullisuutta, joka olisi olemassa muutoin kuin olemalla joko suoraan tai epäsuorasti suhteessa Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen primaarisuuteen tai siitä riippuvainen.

0:3.12 (5.11) *Ensimmäinen Lähde ja Keskus* suhteutuu universumiin seuraavasti:

0:3.13 (5.12) 1. Aineellisten universumien gravitaatiovoimat kerääntyvät yhteen ala-Paratiisin painovoimakeskuksessa. Juuri tästä syystä hänen persoonansa maantieteellinen sijaintipaikka on ikuisiksi ajoiksi määräytynyt absoluuttisessa suhteessa Paratiisin ala- eli materiaalisen tason vahvuus-energiakeskukseen nähden. Mutta Jumaluuden absoluuttinen persoonallisuus on Paratiisin ylä- eli hengellisellä tasolla.

0:3.14 (5.13) 2. Mielen voimat suuntautuvat yhteen Äärettömässä Hengessä, eriytyvä ja erilaistuva kosminen mieli kerääntyy yhteen Seitsemässä Valtiashengessä, Korkeimman faktuaalistuva mieli yhtyy ajallis-avaruudellisena kokemuksena Majestonissa.

0:3.15 (5.14) 3. Universumin henkivoimat kerääntyvät yhteen Iankaikkisessa Pojassa.

0:3.16 (5.15) 4. Jumaluustoiminnan rajattoman kapasiteetin olinpaikka on Jumaluusabsoluutissa.

0:3.17 (5.16) 5. Rajoittamaton kapasiteetti infiniittisyysreagointiin on Kvalifioimattomassa Absoluutissa.

0:3.18 (5.17) 6. Mainitut kaksi Absoluuttia, Kvalifioitu ja Kvalifioimaton, koordinoituvat ja yhdistyvät Universaalisessa Absoluutissa ja sen toimesta.

0:3.19 (5.18) 7. Evolutionaarisen moraalisen olennon tahi minkä tahansa muun moraalisen olennon potentiaalinen persoonallisuus pitää keskiönään Universaalisen Isän persoonallisuutta.

0:3.20 (5.19) TODELLISUUS, sellaisena kuin finiittiset olennot sen käsittävät, on osittainen, suhteellinen ja varjomainen. Suurin mahdollinen evolutionaaristen finiittisten luotujen käsitettävissä oleva jumaluustodellisuuden määrä sisältyy Korkeimpaan Olentoon. On kuitenkin olemassa edeltäviä ja ikuisia realiteetteja, finiittisen yläpuolella olevia realiteetteja, jotka edeltävät tätä evolutionaaristen ajallis-avaruudellisten luotujen Korkeinta Jumaluutta. Pyrkiessämme kuvailemaan universaalisen todellisuuden alkuperää ja luonnetta meidän on pakko, saavuttaaksemme finiittisen mielen

tason, turvautua ajallis-avaruudellisen järkeilyn keinoihin. Monet ikuisuudessa yhtaikaa esiintyvät tapahtumat pitää sen vuoksi esittää kohtauksittaisina tapahtumakulkuina.

0:3.21 (6.1) Esitettynä siten kuin ajallis-avaruudellinen luotu Todellisuuden alkuperää ja erilaistumista tarkastelisi, ikuinen ja infiniittinen MINÄ OLEN toteutti Jumaluuden vapautumisen kvalifioimattoman infiniittisyyden kahleista käyttämällä olemukseensa kuuluvaa ja ikuista vapaata tahtoaan, ja tämä erkaneminen kvalifioimattomasta infiniittisyydestä sai aikaan ensimmäisen *absoluuttisen jumalallisuusjännitteen*. Tämän infiniittisyyden erilaistumisen aiheuttaman jännitteen purkaa Universaalinen Absoluutti, joka toimii yhdistääkseen ja koordinoidakseen Totaalisen Jumaluuden dynaamisen infiniittisyyden ja Kvalifioimattoman Absoluutin staattisen infiniittisyyden.

0:3.22 (6.2) Tässä alkuperäisessä toimituksessa teoreettinen MINÄ OLEN saavutti persoonallisuuden todellistumisen sillä, että siitä tuli samanaikaisesti sekä Alkuperäisen Pojan Ikuinen Isä että Paratiisin Saaren Ikuinen Lähde. Pojan isästäeriytymisen kanssa yhtaikaa olemassa olevina ja Paratiisin läsnä ollessa ilmaantuivat Äärettömän Hengen persoona ja Havonan keskusuniversumi. Isän kanssa rinnan olemassa olevan Jumaluuden, eli Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen, ilmaantumisen myötä Isä, persoonallisuuden ominaisuudessa, välttyi muutoin väistämättömältä levittäytymiseltä kaikkialle koko Totaalisen Jumaluuden potentiaalin piiriin. Siitä lähtien Isä täyttää koko Jumaluuden potentiaalin vain

Kolminaisuuden puitteissa kummankin tasavertaisen Jumaluutensa kanssa assosioitumalla, samalla kun lisääntyvässä määrin kokemuksellista Jumaluutta aktuaalistuu Korkeimmuuden, Perimmäisyyden ja Absoluuttisuuden jumalallisuustasoilla.

0:3.23 (6.3) *Käsite MINÄ OLEN* on filosofinen myönnytys, jonka teemme ihmisen aika- ja avaruussidonnaiselle, finiittiselle mielelle, siksi että on mahdotonta käsittää ikuisuusolemassaolon muotoja: alkamattomia ja päättymättömiä realiteetteja ja keskinäissuhteita. Ajallis-avaruudellisen luodun kannalta katsottuna kaikilla olevaisilla täytyy olla alkuhetki, paitsi AINOALLA AIHEUTTAMATTOMALLA – aikojen takaisella aiheuttajien aiheuttajalla. Siksi käsitteellistämmekin tämän arvotason käsitteeksi MINÄ OLEN, samalla kun opetamme kaikille luoduille, että Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki ovat yhtä ikuisia kuin on MINÄ OLEN, eli toisin sanoen: koskaan ei ole ollut aikaa, jolloin MINÄ OLEN ei olisi ollut Pojan ja – yhdessä Pojan kanssa – Hengen *Isä*.

0:3.24 (6.4) Sanaa *Infiniittinen* käytetään ilmaisemaan sitä täyteyttä, lopullisuutta, jota Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ensisijaisuus merkitsee. *Teoreettinen* MINÄ OLEN on luotuperäisen filosofian sisältämän tahdon infiniittisyyden ekstensio, mutta Infiniittinen on *aktuaalinen* arvotaso, joka edustaa Universaalisen Isän absoluuttisen ja kahlitsemattoman vapaan tahdon todellisen infiniittisyyden ikuisuusintensiota. Tätä käsitettä nimitetään toisinaan Isä-Infiniittiseksi.

0:3.25 (6.5) Paljon siitä hämmennyksestä, jota kaikkiin eri ryhmiin kuuluvat, ylhäiset ja vaatimattomat, olennot osoittavat pyrkiessään löytämään Isä-Infiniittisen, johtuu heidän käsityskykynsä rajoittuneisuuksista. Universaalisen Isän absoluuttinen ensisijaisuus ei ole ilmeistä infiniittisyyttä alemmilla tasoilla. On sen vuoksi luultavaa, että vain Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki tuntevat Isän infiniittisyytenä. Kaikille muille persoonallisuuksille sellainen käsitys edustaa uskonharjoitusta.

IV. Universumitodellisuus

0:4.1 (6.6) Todellisuus aktualisoituu maailmankaikkeuden eri tasoilla eri tavoin. Todellisuus saa alkunsa Universaalisen Isän infiniittisessä tahdossa ja tahdosta, ja se on käsitettävissä kolmena perusvaiheena universumiaktuaalistumisen monilla eri tasoilla:

0:4.2 (6.7) 1. *Jumalallistumaton todellisuus* ulottuu ei-persoonallisista energian valtakunnista universaalisen olemassaolon personoimattomissa olevien arvojen todellisuusmaailmoihin, aina Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäoloon saakka.

0:4.3 (7.1) 2. *Jumalallistunut todellisuus* käsittää infiniittisistä Jumaluuden potentiaaleista lähtien kaiken ulottuen ylöspäin kaikkien persoonallisuuden esiintymisalueiden kautta – alhaisimmasta finiittisestä korkeimpaan infiniittiseen kattaen näin kaiken personoitavissa olevan ja vielä sitäkin enemmän – aina Jumaluusabsoluutin läsnäoloon saakka.

0:4.4 (7.2) 3. *Keskinäissidoksinen todellisuus*.

Universumitodellisuuden edellytetään olevan joko jumalallistunutta tai jumalallistumatonta, mutta jumalallistuneiden alapuolella oleville olennoille on olemassa laaja keskinäissidoksisen todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalistuvan todellisuuden, alue, joka on vaikeasti tunnistettavissa. Suuri osa tästä rinnakkaistodellisuudesta sisältyy Universaalisen Absoluutin maailmoihin.

0:4.5 (7.3) Peruskäsitys alkuperäisestä todellisuudesta on tällainen: Isä panee alulle ja pitää yllä Todellisuuden. Todellisuuden peru*serilaistumat* ovat jumalallistunut ja jumalallistumaton: Jumaluusabsoluutti ja Kvalifioimaton Absoluutti. Alkuperäinen *suhde* on näiden välinen jännite. Tämä Isän alullepanema jumalallisuusjännite purkautuu täydellisesti Universaalisen Absoluutin toimesta ja iäistyy Universaalisena Absoluuttina.

0:4.6 (7.4) Ajallisuuden ja avaruuden näkökulmasta todellisuus on lisäksi jaoteltavissa seuraavasti:

0:4.7 (7.5) 1. *Aktuaalinen ja potentiaalinen*. Todellisuuskohteet, jotka ovat täysin julki tulleita, ja niiden vastakohtana ne, joihin sisältyy paljastumatonta kasvukapasiteettia. Iankaikkinen Poika on absoluuttinen hengellinen aktualiteetti; kuolevainen ihminen on hyvin suuressa määrin toteutumaton hengellinen potentialiteetti.

0:4.8 (7.6) 2. *Absoluuttinen ja aliabsoluuttinen*. Absoluuttiset todellisuussubjektit ovat ikuisuusolemassaolevia. Absoluuttista alemmat todellisuuskohteet projisoituvat kahdelle tasolle: absoniitteina eli sellaisina realiteetteina, jotka ovat suhteellisia sekä

aikaan että ikuisuuteen nähden, ja finiitteinä eli sellaisina todellisuusilmentyminä, jotka projisoituvat avaruudessa ja aktuaalistuvat ajallisuudessa.

0:4.9 (7.7) 3. *Eksistentiaalinen ja kokemuksellinen*. Paratiisin-Jumaluus on eksistentiaalista, mutta kehkeytymässä olevat Korkein ja Perimmäinen ovat kokemuksellisia.

0:4.10 (7.8) 4. *Persoonallinen ja persoonaton*. Jumaluuden ekspansio, persoonallisuuden ilmeneminen ja universumin kehitys ovat ikuisiksi ajoiksi Isän vapaatahtoisen toiminnan säätelemiä, toiminnan, joka iäksi erotti Iankaikkiseen Poikaan keskittyvät aktuaalisuuden ja potentiaalisuuden mieli-henki-persoonalliset merkitykset ja arvot olevaisista, jotka keskittyvät ikuiseen Paratiisin Saareen ja juontuvat siitä.

0:4.11 (7.9) PARATIISI on termi, joka sisältää universumitodellisuuden kaikkien osa-alueiden niin persoonalliset kuin persoonattomat, keskipisteen omaavat eli fokaaliset Absoluutit. Asianmukaisesti kvalifioituna Paratiisi voi tarkoittaa mitä tahansa tai kaikkia todellisuuden, Jumaluuden, jumalallisuuden, persoonallisuuden ja energian muotoja – hengellisiä, mielellisiä tai aineellisia. Niille kaikille on yhteistä se, että Paratiisi on niiden alkuperän, toiminnan ja päämäärän sijaintipaikka, kun kysymyksessä ovat arvot, merkitykset ja tosiasiallinen olemassaolo.

0:4.12 (7.10) *Paratiisin Saari* – Paratiisi muulla tavoin kvalifioimattomana – on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen harjoittaman aineellis-gravitationaalisen valvonnan Absoluutti.

Paratiisi on liikkumaton, universumien universumissa ainoa paikallaan pysyvä olevainen. Paratiisin Saarella on universumisijainti, mutta sillä ei ole sijaintipaikkaa avaruudessa. Tämä ikuinen Saari on fyysisten universumien – menneitten, nykyisten ja tulevien – aktuaalinen alkulähde. Tämä kaiken ytimenä oleva Valon Saari on Jumaluuden johdannainen, mutta itse se tuskin on Jumaluutta; myöskään aineelliset luomistyön tulokset eivät ole osa Jumaluutta; ne ovat seuraus.

0:4.13 (7.11) Paratiisi ei ole luoja; se on maailmankaikkeuden monien toimintojen ainoalaatuinen valvoja, paljon suuremmassa määrin niiden valvoja kuin niihin reagoija. Paratiisi vaikuttaa kaikissa aineellisissa universumeissa kaikkien niiden olentojen reaktioihin ja käytökseen, joilla on jotakin tekemistä vahvuuden, energian ja voiman kanssa, mutta Paratiisi itse on ainutlaatuinen, yksinomainen ja eristetty universumien joukossa. Paratiisi ei edusta mitään eikä mikään edusta Paratiisia. Se ei ole vahvuus eikä läsnäolo; se on yksinkertaisesti *Paratiisi*.

V. Persoonallisuusrealiteetit

0:5.1 (8.1) Persoonallisuus on jumalallistuneen todellisuuden taso, ja se ulottuu kuolevaisen ja keskiväliolennon palvonnan ja viisauden kattavan korkeamman mielenaktivoinnin tasolta morontia- ja hengellisen tason kautta persoonallisuuden statuksen lopullisuuden saavuttamiseen. Tällainen on kuolevaisen ja muun

vastaavankaltaisen luodun persoonallisuuden kehityskaari; mutta on olemassa lukemattomia muita universumipersoonallisuuksien lajeja.

0:5.2 (8.2) Todellisuus on universaalisen laajenemisen alainen, persoonallisuus on loputtoman erilaistumisen alainen, ja ne molemmat kykenevät kutakuinkin rajattomaan jumaluuteenkoordinoitumiseen ja ikuiseen vakautumiseen. Kun persoonattoman todellisuuden muodonmuutoksellinen ulottuvuus on ehdottomasti rajallinen, emme sen sijaan tiedä mistään rajoituksesta, joka koskisi persoonallisuuden omaavien reaalisubjektien etenevää kehittymistä.

0:5.3 (8.3) Saavutetuilla kokemuksellisilla tasoilla kaikki persoonallisuuden lajit tai arvot ovat yhdisteltävissä olevia ja jopa luomiseen osallistuvia. Jopa Jumala ja ihminen voivat elää rinnakkain yhdistyneessä persoonallisuudessa, kuten Kristus Mikaelin – Ihmisen Pojan ja Jumalan Pojan – nykyinen asema niin oivallisella tavalla osoittaa.

0:5.4 (8.4) Kaikki infiniittistä alemmat persoonallisuuden lajit ja vaiheet ovat assosiatiivisia saavutettavuuksia, ja ne ovat potentiaalisesti myötäluovia. Esipersoonallista, persoonallista ja ylipersoonallista yhdistää kaikkia keskinäinen rinnakkain tapahtuvan saavuttamisen, asteittain etenevän tuloksiinpääsyn ja myötäluovan kapasiteetin potentiaali. Mutta persoonaton ei koskaan muunnu suoraan persoonalliseksi. Persoonallisuus ei ole koskaan itsestään ilmaantuvaa, vaan se on Paratiisin-Isän antama lahja. Persoonallisuus asettuu energian päälle ja se liittyy vain eläviin

energiajärjestelmiin; identiteetti voi liittyä elottomiinkin energiahahmoihin.

0:5.5 (8.5) Universaalinen Isä on persoonallisuuden reaalisuuden, persoonallisuuden lahjoittamisen ja persoonallisuuden määränpään salaisuus. Iankaikkinen Poika on absoluuttinen persoonallisuus, hengellisen energian, morontiahenkien ja täydellistyneiden henkien salaisuus. Myötätoimija on henki-mielipersoonallisuus, älyn, järjen ja universaalisen mielen alkulähde. Mutta Paratiisin Saari on persoonaton ja on hengellisen ulkopuolella. Se on universaalisen kokonaisuuden substanssi, fyysisen aineen alkulähde ja keskus sekä universaalisen aineellisen todellisuuden absoluuttinen alkuhahmo.

0:5.6 (8.6) Nämä universaalisen todellisuuden ominaisuudet ilmenevät urantialaisen ihmisen kokemuksessa seuraavilla tasoilla:

0:5.7 (8.7) 1. *Ruumis*. Ihmisen materiaalinen eli fyysinen organismi. Elävä sähkö-kemiallinen mekanismi, joka on luonteeltaan ja alkuperältään eläimellinen.

0:5.8 (8.8) 2. *Mieli*. Ihmisorganismin ajatteleva, havainnoiva ja tunteva mekanismi. Koko tietoinen ja tiedostamaton kokemus. Älytoiminta, johon liittyy tunne-elämä ja joka ulottuu palvonnan ja viisauden kautta ylös hengelliselle tasolle.

0:5.9 (8.9) 3. *Henki*. Se jumalallinen henki, joka sijaitsee ihmismielessä – Ajatuksensuuntaaja. Tämä kuolematon henki on esipersoonallinen – se ei ole persoonallisuus, vaikka sen tavoitteena onkin muodostua osaksi eloonjäävän luodun persoonallisuutta.

0:5.10 (8.10) 4. *Sielu*. Ihmisen sielu on kokemusperäisesti hankittu. Kun kuolevainen luotu päättää noudattaa taivaassa olevan Isän tahtoa, ihmisessä olevasta hengestä tulee samalla ihmisen kokemuksessa *uuden todellisuussubjektin* isä. Kuolevainen ja materiaalinen mieli on tämän saman kehkeytyvän realiteetin äiti. Tämän uuden realiteetin substanssi ei ole aineellista eikä hengellistä – se on *morontiaalista*. Tämä on se kehkeytyvä ja kuolematon sielu, jonka on määrä voittaa ruumiillinen kuolema ja aloittaa nousu Paratiisiin.

0:5.11 (9.1) *Persoonallisuus*. Kuolevaisen ihmisen persoonallisuus ei ole ruumista, mieltä eikä henkeä. Se ei liioin ole sielu. Persoonallisuus on yksi ja ainoa muuttumaton realiteetti muutoin aina muuttuvassa luodun kokemuksessa, ja se yhdistää kaikki muut yksilöllisyyteen liittyvät tekijät. Persoonallisuus on ainutlaatuinen lahja, jonka Universaalinen Isä antaa eläville ja toisiinsa liittyville aineen, mielen ja hengen energioille, ja se joka jää eloon yhdessä morontiaalisen sielun eloonjäämisen kanssa.

0:5.12 (9.2) *Morontia* on termi, jota käytetään laajasta aineellisen ja hengellisen tason väliin jäävästä tasosta. Se saattaa tarkoittaa persoonallisia tai persoonattomia todellisuuskohteita, eläviä tai elottomia energioita. Morontian loimilanka on hengellinen, sen kudelanka on fyysinen.

VI. Energia ja hahmo

0:6.1 (9.3) Kaikkia ja mitä tahansa olevaisia, jotka reagoivat Isän persoonallisuuspiiriin, kutsumme persoonallisiksi. Kaikkia ja mitä tahansa olevaisia, jotka reagoivat Pojan henkiyhteyspiiriin, kutsumme hengeksi. Kaikkea sitä, mikä reagoi Myötätoimijan mieliyhteyspiiriin, kutsumme mieleksi; mieleksi Äärettömän Hengen attribuuttina – mieleksi sen kaikissa vaiheissa. Kaikkea ja mitä tahansa, mikä reagoi siihen materiaalis-gravitationaaliseen piiriin, jonka keskus on ala-Paratiisissa, kutsumme aineeksi – energia-aineeksi sen kaikissa muodonmuutoksellisissa olomuodoissa.

0:6.2 (9.4) ENERGIA-sanaa käytämme kaikenkattavana terminä, jota sovelletaan hengen, mielen ja aineen maailmoihin. *Vahvuus* [force] -termiä käytetään yhtä laajassa merkityksessä. *Voima* [power] rajoittuu tavallisesti tarkoittamaan aineen elektronista tasoa eli lineaariseen gravitaatioon reagoivaa ainetta suuruniversumissa. Sanaa ’power’ [voima; valta; kyky] käytetään myös tarkoittamaan valtaa eli suvereenisuutta. Emme voi noudattaa yleisesti hyväksymiänne vahvuuden, energian ja voiman määritelmiä. Kielen puutteellisuus on siinä määrin laaja-alaista, että meidän on annettava näille termeille moninaisia merkityksiä.

0:6.3 (9.5) *Fyysinen energia* on termi, joka ilmaisee kaikkia ilmiömaailmassa esiintyvien liikkeen, toiminnan ja potentiaalin

vaiheita ja muotoja.

0:6.4 (9.6) Käsitellessämme fyysis-energiaalisia ilmiöitä käytämme yleisesti termejä ’kosminen vahvuus’, ’emergentti energia’ ja ’universumivoima’. Usein niitä käytetään seuraavalla tavalla:

0:6.5 (9.7) 1. *Kosminen vahvuus* käsittää kaikki energiat, jotka juontuvat Kvalifioimattomasta Absoluutista, mutta jotka eivät vielä reagoi Paratiisin gravitaatioon.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergentti energia* käsittää energiat, jotka reagoivat Paratiisin gravitaatioon, mutta jotka eivät vielä reagoi paikalliseen eli lineaariseen gravitaatioon. Kysymyksessä on energia-materian esielektroninen taso.

0:6.7 (9.9) 3. *Universumivoima* kattaa kaikki energian muodot, jotka edelleenkin Paratiisin gravitaatioon reagoiden reagoivat suoraan myös lineaariseen gravitaatioon. Tämä on energia-materian ja kaikkien sen jälkeen tulevien energia-materian kehittymien elektroninen taso.

0:6.8 (9.10) *Mieli* on ilmiö, joka viittaa siihen, että erilaisten energiajärjestelmien lisäksi on olemassa ja toiminnassa *elävää huolenpitoa;* ja tämä pätee kaikilla älyllisyyden tasoilla. Persoonallisuudessa mieli tulee aina hengen ja aineen väliin. Maailmankaikkeus on sen vuoksi kolmenlaisen valon: aineellisen valon, älyllisen ymmärryksen ja henkihohteen valaisema.

0:6.9 (10.1) *Valo*, henkihohde, on sanallinen symboli, kielikuva. Se merkitsee sitä persoonallisuuden ilmenemismuotoa, joka on luonteenomainen eri luokkiin kuuluville henkiolennoille. Tämä

valaiseva säteily ei millään muotoa ole sukua sen paremmin älylliselle ymmärrykselle kuin fyysisille valoilmiöillekään.

0:6.10 (10.2) HAHMO on projisoitavissa aineellisena, hengellisenä tai mielellisenä tahi minä tahansa näiden energioiden yhdistelmänä. Se voi läpäistä persoonallisuuksia, identiteettejä, entiteettejä tai elotonta ainetta. Mutta hahmo on hahmo ja pysyy sellaisena; vain *kopiot* ovat monilukuisia.

0:6.11 (10.3) Hahmo saattaa muovata energiaa, mutta se ei hallitse sitä. Painovoima on energia-materian ainoa kontrolli. Sen paremmin avaruus kuin hahmokaan eivät ole painovoimaan reagoivia, mutta avaruuden ja hahmon välillä ei silti vallitse mitään keskinäissuhdetta; avaruus ei ole hahmo eikä potentiaalinenkaan hahmo. Hahmo on todellisuuden muotouma, joka jo on maksanut kaiken painovoimavelkansa; minkä tahansa hahmon *todellisuus* koostuu sen energioista, sen mieltä, henkeä tai ainetta olevista osatekijöistä.

0:6.12 (10.4) *Kokonaisuutta* koskevan näkökohdan vastakohtana hahmo paljastaa energian ja persoonallisuuden *yksilöllisen* aspektin. Persoonallisuuden tai yksilöllisyyden muodot ovat hahmoja, jotka tulostuvat energiasta (fyysisestä, hengellisestä tai mielellisestä) mutta jotka eivät luonnostaan siinä ole. Se energian tai persoonallisuuden ominaisuus, jonka avulla hahmo saadaan ilmenemään, on luettavissa Jumalasta – Jumaluudesta – johtuvaksi; johtuvaksi siitä, että Paratiisi on tekemisissä vahvuuden kanssa, johtuvaksi persoonallisuuden ja voiman rinnakkainolosta.

0:6.13 (10.5) Hahmo on alkuperäiskappale, josta tehdään kopioita. Ikuinen Paratiisi on hahmojen absoluutti, Iankaikkinen Poika on persoonallisuuden hahmo, Universaalinen Isä on kummankin suoranainen esi-isä ja alkulähde. Mutta Paratiisi ei anna hahmoa, eikä Poika voi antaa persoonallisuutta.

VII. Korkein Olento

0:7.1 (10.6) Kokonaisuniversumin jumaluusmekanismi on kaksijakoinen, sikäli kun kyse on ikuisuussuhteista. Jumala Isä, Jumala Poika ja Jumala Henki ovat ikuisia – eksistentiaalisia olentoja –, kun taas Jumala Korkein, Jumala Perimmäinen ja Jumala Absoluuttinen ovat *aktuaalistuvia* Jumaluuspersoonallisuuksia Havonan jälkeisinä aikakausina niin ajallis-avaruudellisilla kuin myös avaruuden ja ajallisuuden ylittämistä merkitsevillä kokonaisuniversumin evolutionaarisen laajenemisen sfääreillä. Nämä aktuaalistuvat Jumaluuspersoonallisuudet ovat tulevia ikuisuussubjekteja siitä ajasta alkaen, jolloin ja kun he kasvavissa universumeissa voima-personoituvat ikuisten Paratiisin-Jumaluuksien assosiatiivis-luovien potentiaalien kokemuksellisen todellistumisen keinoin.

0:7.2 (10.7) Jumaluus on näin ollen läsnäololtaan kaksinaista:

0:7.3 (10.8) 1. *Eksistentiaalista* – olennot, jotka ovat olemassaololtaan ikuisia sekä menneisyyden, nykyisyyden että tulevaisuuden osalta.

0:7.4 (10.9) 2. *Kokemuksellista* – olennot, jotka aktuaalistuvat Havonan jälkeisessä nykyisyydessä, mutta joiden olemassaolo on päättymätön koko tulevan ikuisuuden osalta.

0:7.5 (10.10) Isä, Poika ja Henki ovat eksistentiaalisia – eksistentiaalisia aktuaalisuudessa (vaikka kaikki potentiaalit ovatkin oletetusti kokemuksellisia). Korkein ja Perimmäinen ovat kokonaan kokemuksellisia. Jumaluusabsoluutti on kokemuksellinen aktuaalistumiseltaan, mutta eksistentiaalinen potentiaalisuudeltaan. Jumaluuden omin olemus on ikuista, mutta vain Jumaluuden kolme alkuperäistä persoonaa ovat kvalifioimattomasti ikuisia. Kaikki muut Jumaluuden persoonallisuudet omaavat alkuperän mutta ovat määränpäänsä osalta ikuisia.

0:7.6 (10.11) Kun Isä on tuonut itsensä eksistentiaalisen Jumaluuden muodossa julki Pojassa ja Hengessä, niin nyt Isä on toteuttamassa kokemuksellista julkituloa tähän asti persoonattomilla ja paljastumattomilla jumaluustasoilla Jumala Korkeimpana, Jumala Perimmäisenä ja Jumala Absoluuttisena. Mutta nämä kokemukselliset Jumaluudet eivät vielä nyt ole täysin olemassa olevia, he käyvät läpi aktuaalistumisen prosessia.

0:7.7 (11.1) Havonassa oleva *Jumala Korkein* on kolmiyhteisen Paratiisin-Jumaluuden persoonallinen henkiheijastuma. Tämä assosiatiivinen jumaluussuhde laajentuu nyt luovasti Seitsenkertaisessa Jumalassa ja syntesoituu suuruniversumissa Kaikkivaltiaan Korkeimman kokemuksellisessa voimassa/vallassa. Paratiisin-Jumaluus, joka on olemassa kolmena persoonana, on näin

kokemuksellisesti kehittymässä Korkeimmuuden kahdessa vaiheessa, samalla kun nämä kaksinaiset vaiheet ovat voimana/valtana ja persoonallisuutena yhdistymässä yhdeksi Herraksi, Korkeimmaksi Olennoksi.

0:7.8 (11.2) Universaalinen Isä saavuttaa vapaatahtoisen vapautumisen infiniittisyyden siteistä ja ikuisuuden kahleista kolminaistumisen – kolminkertaisen jumaluuspersonoitumisen – menetelmin. Korkein Olento on tälläkin hetkellä kehittymässä Jumaluuden seitsenkertaisen ilmentymän ali-ikuisena persoonallisuuden yhdentymänä suuruniversumin ajallis-avaruudellisilla lohkoilla.

0:7.9 (11.3) *Korkein Olento* ei suoranaisesti ole luoja, paitsi siinä, että hän on Majestonin isä, vaan hän on kaikkien luodun ja Luojan välisten maailmankaikkeuden toimintojen synteesimäinen koordinoija. Korkein Olento, joka nyt aktuaalistuu evolutionaarisissa universumeissa, on ajallis-avaruudellisen jumalallisuuden – kolmiyhteisen Paratiisin-Jumaluuden kokemuksellisessa assosiaatiossa ajallisuuden ja avaruuden Korkeimpien Luojien kanssa – jumaluuskorreloija ja syntesoija. Kun tämä evolutionaarinen Jumaluus on lopulta aktuaalistunut, hän tulee olemaan finiittisen ja infiniittisen ikuisena fuusiona – kokemuksellisen voiman/vallan ja henkipersoonallisuuden välisenä iäisenä ja purkamattomana yhteenliittymänä.

0:7.10 (11.4) Kehittyvän Korkeimman Olennon suuntaavasti kannustamana koko ajallis-avaruudellinen finiittinen todellisuus on mukana finiittisen todellisuuden kaikkien vaiheiden ja arvojen alati

kohti korkeuksia nousevassa liikkeelläolossa ja täydellistyvässä yhtenäistymisessä (voima/valta-persoonallisuussynteesissä) yhdessä paratiisitodellisuuden erilaisten vaiheiden kanssa, päämääränään ja tarkoituksenaan ryhtyä myöhemmin yrittämään pääsyä luotujen olentojen yläpuolella oleville absoniittisille tasoille.

VIII. Seitsenkertainen Jumala

0:8.1 (11.5) Universaalinen Isä on korvaukseksi luodun olennon finiittisestä asemasta ja käsitysten rajoittuneisuuksista valmistanut evolutionaariselle luodulle seitsenvaiheisen tien, jota kautta hän voi lähestyä Jumaluutta:

0:8.2 (11.6) 1. Paratiisin Luoja-Pojat.

0:8.3 (11.7) 2. Päivien Muinaiset.

0:8.4 (11.8) 3. Seitsemän Valtiashenkeä.

0:8.5 (11.9) 4. Korkein Olento.

0:8.6 (11.10) 5. Jumala Henki.

0:8.7 (11.11) 6. Jumala Poika.

0:8.8 (11.12) 7. Jumala Isä.

0:8.9 (11.13) Tämä Jumaluuden seitsenkertainen personoituminen ajallisuudessa ja avaruudessa ja seitsemälle superuniversumille tekee kuolevaiselle ihmiselle mahdolliseksi saavuttaa Jumalan läsnäolo, Jumalan, joka on henki. Tämä seitsenkertainen Jumaluus, joka ajallis-avaruudellisille luoduille joskus voima/valta-personoituu

Korkeimpana Olentona, on Paratiisiin-nousua merkitsevän elämänvaiheen omaavien kuolevaisten, evolutionaaristen olentojen, toiminnallinen Jumaluus. Tällainen kokemuksellinen, Jumalan käsittämistä merkitsevä löytöretkielämänvaihe alkaa paikallisuniversumin Luoja-Pojan jumalallisuuden tunnistamisesta ja etenee ylöspäin superuniversumin Päivien Muinaisten kautta ja seitsemästä Valtiashengestä yhden persoonan kautta ja päätyy lopulta Paratiisissa Universaalisen Isän jumalallisen persoonallisuuden löytämiseen ja tunnistamiseen.

0:8.10 (12.1) Suuruniversumi on Korkeimmuuden Kolminaisuuden, Seitsenkertaisen Jumalan ja Korkeimman Olennon kolmijakoinen Jumaluuden valtakunta. Korkein Jumala on potentiaalisena Paratiisin-Kolminaisuudessa, josta hän johtaa persoonallisuutensa ja henkiattribuuttinsa; mutta tällä hetkellä hän on aktuaalistumassa Luoja-Pojissa, Päivien Muinaisissa ja Valtiashengissä, joista hän johtaa ajallisten ja avaruudellisten superuniversumien Kaikkivaltiaan voimansa/valtansa. Tämä evolutionaaristen luotujen välittömän Jumalan voima/valtailmentymä itse asiassa kehittyy ajallisuudessa ja avaruudessa yhdessä ja samanaikaisesti luotujen kanssa. Kaikkivaltias Korkein, joka kehittyy persoonattomien toimintojen arvotasolla, ja Korkeimman Jumalan henkipersoona ovat *yksi ja sama realiteetti* – Korkein Olento.

0:8.11 (12.2) Seitsenkertaisen Jumalan jumaluusyhdistymään kuuluvat Luoja-Pojat tarjoavat mekanismin, jonka kautta kuolevainen muuttuu kuolemattomaksi ja finiittinen pääsee

infiniittisyyden syleilyyn. Korkein Olento tarjoaa menetelmän voiman/vallan ja persoonallisuuden liikkeellepanemiseksi, jumalallisen synteesin, *kaikista* näistä moninkertaisista toiminnoista ja mahdollistaa näin sen, että finiittinen saavuttaa absoniittisuuden ja mahdollisesti muiden tulevien aktuaalistumisten kautta koettaa saavuttaa Perimmäisen. Luoja-Pojat ja heihin läheisesti liittyvät Jumalalliset Hoivaajat ovat osallisina tässä suurenmoisessa liikkeellepanossa, kun taas Päivien Muinaiset ja Seitsemän Valtiashenkeä toimivat mahdollisesti ikuiset ajat omalla paikallaan suuruniversumin hallinnosta vastaavina persoonallisuuksina.

0:8.12 (12.3) Seitsenkertaisen Jumalan toiminta on peräisin seitsemän superuniversumin organisoinnin ajalta, ja se luultavasti laajenee ulkoavaruudessa olevien luomusten tulevaisuudessa tapahtuvan evoluution yhteydessä. Näiden asteittaisen evoluution piiriin kuuluvien ensimmäisen, toisen, kolmannen ja neljännen avaruustason tulevien universumien organisointi on epäilemättä merkitsevä Jumaluuteen johtavan transsendenttisen ja absoniittisen lähestymistien avautumista.

IX. Perimmäinen Jumala

0:9.1 (12.4) Aivan kuten Korkein Olento vähä vähältä kehittyy siitä edeltävästä jumalallisuuden kokonaismäärästä, joka sisältyy rajattuun energian ja persoonallisuuden suuruniversumipotentiaaliin, samalla tavoin Perimmäisyyden

Jumala olevaistuu niistä jumalallisuuden potentiaaleista, jotka piilevät ajallisuuden ja avaruuden transsendenssiä merkitsevillä kokonaisuniversumin alueilla. Perimmäisen Jumaluuden aktuaalistuminen on merkki ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden absoniittisesta yhdistymisestä, ja se merkitsee yhdistyvää jumaluusekspansiota luovan todellistumisen toisella tasolla. Kysymyksessä on ajallis-avaruudelliset arvot ylittävillä olevaistuvilla tasoilla ilmenevä Paratiisin absoniittisten realiteettien maailmankaikkeuden kokemuksellisen Jumaluuden muodossa tapahtuvan aktuaalistumisen persoonallisuutena ja voimana/valtana esiintyvä vastine. Kun tällainen kokemuksellinen kehkeytyminen on saatu loppuun, sen on määrä tarjota perimmäinen palvelumääränpää kaikille ajan ja avaruuden luoduille, jotka ovat saavuttaneet absoniittiset tasot Korkeimman Olennon todentumisen loppuunsaattamisen myötä ja Seitsenkertaisen Jumalan antaman hoivan kautta.

0:9.2 (12.5) *Perimmäinen Jumala* tarkoittaa persoonallista Jumaluutta, joka toimii absoniittisuutta olevilla jumalallisuuden tasoilla sekä ajallisuuden ylittämistä ja avaruuden transsendenssiä merkitsevillä universumisfääreillä. Perimmäinen on Korkeimman yläpuolella oleva Jumaluuden olevaistuma. Korkein on finiittisten olentojen käsittämä Kolminaisuuden yhdentymä; Perimmäinen on absoniittisten olentojen käsittämä Paratiisin-Kolminaisuuden yhdentymä.

0:9.3 (13.1) Evolutionaarista Jumaluutta edustavan mekanismin kautta Universaalinen Isä on aktuaalisesti mukana siinä

ällistyttävässä ja hämmästyttävässä *toimessa*, joka merkitsee kiintopisteen antamista persoonallisuudelle ja voiman liikkeellepanemista, ja se koskee finiittisyyden, absoniittisuuden ja jopa absoluuttisuuden jumalallisia todellisuusarvoja asianomaisilla universumimerkitystasoillaan.

0:9.4 (13.2) Paratiisin kolme ensimmäistä ja menneisyydeltään ikuista Jumaluutta – Universaalinen Isä, Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki – saavat ikuisessa tulevaisuudessa persoonallisuuden täydennystä toisiinsa liittyvien, kehittyvien Jumaluuksien – Korkeimman Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja mahdollisesti Absoluuttisen Jumalan – kokemuksellisesta aktuaalistumisesta.

0:9.5 (13.3) Korkein Jumala ja Perimmäinen Jumala, jotka nyt kehittyvät kokemuksellisissa universumeissa, eivät ole eksistentiaalisia – he eivät ole menneisyydeltään ikuisia. Heillä on vain ikuinen tulevaisuus, he ovat ajallisuuden ja avaruuden sekä transsendentaalisuuden ehdollistamia ikuisuussubjekteja. He ovat Jumaluuksia, jotka on varustettu korkeimmuuden, perimmäisyyden ja mahdollisesti korkeimmuus-perimmäisyyden attribuutein, mutta heidän kokemukseensa kuuluu, että heillä on historiallinen universumialkuperä. Heillä ei koskaan tule olemaan loppua, mutta heillä on persoonallisuuden alkuhetki. He todellakin ovat ikuisten ja infiniittisten jumaluuspotentiaalien aktuaalistumia, mutta he itse eivät ole kvalifioimattoman ikuisia eivätkä infiniittisiä.

X. Absoluuttinen Jumala

0:10.1 (13.4) On monia sellaisia *Jumaluusabsoluutin* ikuisen todellisuuden piirteitä, joita ei voi ajallisuuden ja avaruuden finiittiselle mielelle täysin selittää, mutta *Absoluuttisen Jumalan* aktuaalistuma olisi kuitenkin seurauksena toisen kokemuksellisen Kolminaisuuden, Absoluuttisen Kolminaisuuden, yhdistymisestä. Tämä olisi absoluuttisen jumalallisuuden kokemuksellinen todellistuma, absoluuttisten merkitysten yhdistyminen absoluuttisilla tasoilla. Mutta emme ole varmoja kaikkien absoluuttisten arvojen toteutumisesta, sillä meille ei milloinkaan ole ilmoitettu, että Kvalifioitu Absoluutti olisi yhtä kuin Infiniittinen. Perimmäisyyden ylittävät määränpäät liittyvät absoluuttisiin merkityksiin ja infiniittiseen hengellisyyteen, ja ilman näitä molempia saavuttamattomia realiteetteja emme voi asettaa absoluuttisia arvoja.

0:10.2 (13.5) Absoluuttinen Jumala on kaikkien absoniittisia olentoja korkeammalla olevien olentojen todellistumisen saavuttamista merkitsevä päämäärä, mutta Jumaluusabsoluutin voima- ja persoonallisuuspotentiaali menee käsitteemme tuolle puolen, ja epäröimme käsitellä sellaisia reaalisubjekteja, jotka ovat näin etäällä kokemuksellisesta aktuaalistumisesta.

XI. Kolme Absoluuttia

0:11.1 (13.6) Kun Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan yhteinen ajatus Toiminnan Jumalassa toimien sai aikaan jumalallisen keskusuniversumin luoduksi tulemisen, Isä seurasi ajatuksensa julkituloa Poikansa sanaksi ja heidän Yhteisen Toimeenpanijansa teoksi eriyttämällä Havonassa olevan läsnäolonsa infiniittisyyden potentiaaleista. Ja nämä paljastumattomat infiniittisyyden potentiaalit pysyvät avaruudellisesti kätkettyinä Kvalifioimattomassa Absoluutissa ja jumalallisesti verhottuina Jumaluusabsoluutissa, samalla kun näistä molemmista tulee Paratiisin-Isän paljastumattoman infiniittisyysykseyden, Universaalisen Absoluutin, toimimisessa yksi.

0:11.2 (13.7) Sekä kosmisen vahvuuden että henkivahvuuden voimavaraus ovat läpikäymässä asteittain etenevää julkituonti-todellistumisen kehitystapahtumaa, kun kaiken todellisuuden rikastuminen toteutuu kokemuksellisena kasvuna ja sillä, että kokemuksellinen korreloituu eksistentiaalisen kanssa Universaalisen Absoluutin toimesta. Universaalisen Absoluutin tasapainottavan läsnäolon vuoksi Ensimmäinen Lähde ja Keskus saavuttaa kokemuksellisen voiman laajenemisen, pääsee samastumaan luomiinsa evolutionaarisiin olentoihin ja toteuttaa kokemuksellisen

Jumaluuden laajenemisen Korkeimmuuden, Perimmäisyyden ja Absoluuttisuuden tasoille.

0:11.3 (14.1) Silloin kun ei ole mahdollista tehdä täyttä eroa Jumaluusabsoluutin ja Kvalifioimattoman Absoluutin välillä, niiden oletetusti yhteenkietoutuva toiminta tai koordinoitu läsnäolo määritellään Universaalisen Absoluutin toimeksi.

0:11.4 (14.2) 1. *Jumaluusabsoluutti* näyttää olevan kaikkivoipa aktivoija, kun Kvalifioimaton Absoluutti taas tuntuu olevan korkeimmalla tavalla yhdistyneen ja perimmäisellä tavalla koordinoituneen universumien universumin – jopa universumien jälkeen tulevien universumien, valmiiden, valmistuvien ja valmistettavien – ylittämättömän tehokas mekanisoija.

0:11.5 (14.3) Jumaluusabsoluutti ei voi reagoida, tai ainakaan ei reagoi, mihinkään universumitilanteeseen aliabsoluuttisella tavalla. Jokainen tämän Absoluutin reaktio mihin tahansa tilanteeseen näyttää suoritetun koko luomistuloksen ja luomakunnan hyvinvointia ajatellen, eikä pelkästään sen olemassaolon nykyvaihetta ajatellen, vaan koko tulevan ikuisuuden sisältämät äärettömät mahdollisuudet huomioon ottaen.

0:11.6 (14.4) Jumaluusabsoluutti on se potentiaali, joka eriytyi totaalisesta, infiniittisestä todellisuudesta Universaalisen Isän vapaasta tahdostaan tekemän valinnan mukaisesti ja jonka puitteissa jumalallisuutta olevat toiminnat – eksistentiaaliset ja kokemukselliset – tapahtuvat. Kysymyksessä on *Kvalifioitu*

Absoluutti erotukseksi *Kvalifioimattomasta* Absoluutista; mutta Universaalinen Absoluutti on lisättävissä vielä kummankin päälle, jotta koko absoluuttinen potentiaali tulee katetuksi.

0:11.7 (14.5) 2. *Kvalifioimaton Absoluutti* on persoonaton, jumalallisuuden ulkopuolella oleva ja jumalallistumaton. Kvalifioimaton Absoluutti on sen vuoksi vailla persoonallisuutta, jumalallisuutta ja kaikkia luojan ominaisuuksia. Tosiasiatieto sen paremmin kuin totuus, kokemus sen paremmin kuin ilmoitus, filosofia sen paremmin kuin absonitia eivät pysty tunkeutumaan tämän universumikvalifiointia vailla olevan Absoluutin olemukseen eikä luonteeseen.

0:11.8 (14.6) Tulkoon tiettäväksi, että Kvalifioimaton Absoluutti on *positiivinen realiteetti*, joka läpäisee suuruniversumin ja ilmeisestikin ulottuu yhtälaisella avaruusläsnäololla seitsemän superuniversumin tuolla puolella olevien avaruuden alueiden häkellyttävien ulottuvuuksien takaisiin esiaineellisiin evoluutioihin ja vahvuuden liikkeisiin. Kvalifioimaton Absoluutti ei ole pelkkä filosofisen käsitteen negaatio, joka perustuisi ehdollistamattoman ja kvalifioimattoman olevaisen universaalisuutta, herruutta ja ensisijaisuutta koskeviin, metafyysisten viisastelujen sisältämiin otaksumiin. Kvalifioimaton Absoluutti on positiivinen universumin ylivalvoin infiniittisyydessä; tämä ylivalvoin on avaruusvahvuuden suhteen rajoittamaton, mutta aivan varmasti se on elämän, mielen, hengen ja persoonallisuuden läsnäolon ehdollistama, ja lisäksi se on

myös Paratiisin-Kolminaisuuden tahtoreaktioiden ja tarkoitusperäisten määräysten ehdollistama.

0:11.9 (14.7) Olemme vakuuttuneita siitä, että Kvalifioimaton Absoluutti ei ole eriytymätön ja kaikkialle tunkeutuva valtavaikutus, joka olisi verrattavissa joko metafysiikan esittämiin panteistisiin käsityksiin tai tieteen joskus käyttämään eetterihypoteesiin. Kvalifioimaton Absoluutti on vahvuuden suhteen rajoittamaton ja Jumaluuden osalta ehdollistettu, mutta emme täysin ymmärrä tämän Absoluutin suhdetta universumien henkirealiteetteihin.

0:11.10 (14.8) 3. *Universaalinen Absoluutti* oli loogisesti päätellen väistämätön tulos Universaalisen Isän absoluuttisesta vapaatahtoisesta teosta, jolla hän eriytti universumirealiteetit jumalallistuneiksi ja jumalallistumattomiksi – personoitaviksi ja ei-personoitaviksi – arvoiksi. Universaalinen Absoluutti on se jumaluusilmiö, joka on merkkinä näin tapahtuneen universumitodellisuuden eriyttämiseen johtaneen vapaatahtoisen teon luoman jännitteen purkamisesta, ja Universaalinen Absoluutti toimii näiden eksistentiaalisten potentiaalisuuksien kokonaissummien assosiatiivisena koordinoijana.

0:11.11 (15.1) Universaalisen Absoluutin jänniteläsnäolo merkitsee jumaluustodellisuuden ja jumalallistumattoman todellisuuden välillä vallitsevan eron yhteensovittamista, joka ero on väistämätön pidettäessä vapaatahtoisen jumalallisuuden dynaamisuus erillään kvalifioimattoman infiniittisyyden staattisuudesta.

0:11.12 (15.2) Muistakaa aina, että potentiaalinen infiniittisyys on absoluuttista ja ikuisuudesta erottamatonta. Ajallisuudessa ilmenevä aktuaalinen infiniittisyys ei koskaan voi olla muuta kuin osittaista, ja sen vuoksi se on pakostakin ei-absoluuttista. Myöskään aktuaalisen persoonallisuuden infiniittisyys ei voi olla absoluuttista muuta kuin kvalifioimattomassa Jumaluudessa. Ja Kvalifioimattomassa Absoluutissa ja Jumaluusabsoluutissa esiintyvä infiniittisyyspotentiaalin eroavuus onkin juuri se, mikä iäistää Universaalisen Absoluutin. Ja sillä keinoin se kosmosta ajatellen mahdollistaa sellaisen, että avaruudessa on aineellisia universumeja ja hengellisyyttä ajatellen sellaisen, että ajallisuudessa on finiittisiä persoonallisuuksia.

0:11.13 (15.3) Finiittinen voi olla kosmoksessa rinnakkain Infiniittisen kanssa vain siksi, että Universaalisen Absoluutin assosiatiivinen läsnäolo näin täydellisesti tasoittaa jännitteet ajallisuuden ja ikuisuuden, finiittisyyden ja infiniittisyyden, todellisuuspotentiaalin ja todellisuusaktuaalisuuden, Paratiisin ja avaruuden, ihmisen ja Jumalan välillä. Universaalinen Absoluutti muodostaa assosiatiivisesti ajallis-avaruudellisissa oloissa olevan, asteittain kehittyvän todellisuuden vyöhykkeen sekä ajallis-avaruudellisen transsendenssiä merkitsevissä oloissa Jumaluuden infiniittistä alempana tapahtuvaa julkituloa edustavien universumien tunnistettavuuden.

0:11.14 (15.4) Universaalinen Absoluutti on staattis-dynaamisen Jumaluuden potentiaali, joka on toiminnallisesti todellistettavissa ajallis-ikuisuustasoilla finiittis-absoluuttisina arvoina ja

kokemuksellis-eksistentiaalisen lähestymistien mahdollisuutena. Tämä käsittämätön Jumaluuden aspekti saattaa olla staattinen, potentiaalinen ja assosiatiivinen, mutta se ei ole kokemuksellisesti luova eikä kehittyvä, niin kuin on sanottavissa kokonaisuniversumissa nyt toimivista älyllisistä persoonallisuuksista.

0:11.15 (15.5) *Absoluutti*. Molemmat Absoluutit – Kvalifioitu ja Kvalifioimaton – niin eroavilta kuin ne mielellisten luotujen havainnoimina saattavatkin toimintansa puolesta näennäisesti vaikuttaa yhdistyvät kuitenkin täydellisesti ja jumalallisesti Universaalisessa Absoluutissa ja tämän toimesta. Viime kädessä ja loppuun asti ymmärrettynä kaikki kolme ovat yksi Absoluutti. Infiniittisiä tasoja alempana olevilla tasoilla ne ovat toiminnallisesti toisistaan poikkeavia, mutta infiniittisyydessä ne ovat YKSI.

0:11.16 (15.6) Termiä ’Absoluutti’ emme koskaan käytä minkään kumoamiseen emmekä minkään kieltämiseen. Emme myöskään pidä Universaalista Absoluuttia itseään määräävänä, jonkinlaisena panteistisena ja persoonattomana Jumaluutena. Kaikkeen siihen nähden, mikä koskee universumipersoonallisuutta, Absoluutti on tarkasti Kolminaisuuden rajoittama ja Jumaluuden hallitsema.

XII. Kolminaisuudet

0:12.1 (15.7) Alkuperäinen ja ikuinen Paratiisin-Kolminaisuus on eksistentiaalinen, ja oli väistämätön. Tämä alkua vailla oleva Kolminaisuus oli erottamaton osa sitä tosiasiaa, että Isän kahlitsematon tahto erotti toisistaan persoonallisen ja persoonattoman, ja se faktuaalistui, kun hänen henkilökohtainen tahtonsa mielen avulla koordinoi nämä kaksinaiset realiteetit. Havonan jälkeiset Kolminaisuudet ovat kokemuksellisia – ne sisältyvät erottamattomana osana siihen, että kokonaisuniversumiin luotiin kaksi voima-persoonallisuuden julkitulon aliabsoluuttista ja kehityksellistä tasoa.

0:12.2 (15.8) *Paratiisin-Kolminaisuus* – Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen ikuinen jumaluusunioni – on eksistentiaalinen aktuaalisuudessa, mutta kaikki potentiaalit ovat kokemuksellisia. Sen vuoksi juuri tämä Kolminaisuus muodostaa sen ainoan jumaluusrealiteetin, joka sulkee piiriinsä infiniittisyyden, ja nimenomaan sen vuoksi ilmenevät Korkeimman Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja Absoluuttisen Jumalan aktuaalistumisen universumi-ilmiöt.

0:12.3 (15.9) Ensimmäinen ja toinen kokemuksellinen Kolminaisuus, Havonan jälkeiset Kolminaisuudet, eivät voi olla infiniittisiä, sillä ne sulkevat piiriinsä *johdannaisia Jumaluuksia*, Jumaluuksia, jotka eksistentiaalisen Paratiisin-Kolminaisuuden luomien tai olevaistamien reaalisubjektien kokemuksellinen aktuaalistuminen on kehittänyt. Luodun ja Luojan kokemuksen finiittisyys ja

absoniittisuus rikastuttavat kaiken aikaa jumaluuden infiniittisyyttä, joskaan ne eivät sitä laajenna.

0:12.4 (16.1) Kolminaisuudet ovat keskinäistä suhdetta edustavia totuuksia ja Jumaluuden koordinoitua julkituloa edustavia tosiasioita. Kolminaisuustoiminnot sulkevat piiriinsä jumaluusrealiteetteja, ja jumaluusrealiteetit tavoittelevat aina todellistumista ja julkituloa personoitumisessa. Korkein Jumala, Perimmäinen Jumala ja jopa Absoluuttinen Jumala ovat sen vuoksi jumalallisia väistämättömyyksiä. Nämä kolme kokemuksellista Jumaluutta olivat potentiaalisia eksistentiaalisessa Kolminaisuudessa, Paratiisin-Kolminaisuudessa, mutta heidän kehkeytymisensä maailmankaikkeudessa voiman persoonallisuuksina on riippuvaista osaksi heidän omasta kokemuksellisesta toiminnastaan voiman ja persoonallisuuden universumeissa ja osaksi Havonan jälkeisten Luojien ja Kolminaisuuksien kokemuksellisista saavutuksista.

0:12.5 (16.2) Nämä kaksi Havonan jälkeen tulevaa Kolminaisuutta, Perimmäinen ja Absoluuttinen kokemuksellinen Kolminaisuus, eivät ole vielä täysin ilmenneitä, vaan ne ovat universumitodellistumassa. Nämä Jumaluuden yhdistymät ovat kuvailtavissa seuraavalla tavalla:

0:12.6 (16.3) 1. *Perimmäinen Kolminaisuus*, joka nyt on kehittymässä, tulee lopulta koostumaan Korkeimmasta Olennosta, Korkeimmista Luojapersoonallisuuksista ja absoniittisista Kokonaisuniversumin Arkkitehdeistä, niistä ainutlaatuisista universuminsuunnittelijoista, jotka eivät ole luojia eivätkä luotuja. Perimmäinen Jumala on lopulta ja väistämättä saava voimansa ja

persoonallisuutensa tämän kokemuksellisen Perimmäisen Kolminaisuuden miltei rajattoman kokonaisuniversumin laajenevalla areenalla tapahtuvan yhdistymisen jumaluusseuraamuksena.

0:12.7 (16.4) 2. *Absoluuttinen Kolminaisuus* – toinen kokemuksellinen Kolminaisuus – joka nyt on aktuaalistumisprosessissa, tulee koostumaan Korkeimmasta Jumalasta, Perimmäisestä Jumalasta ja paljastumattomasta Universumimääränpään Kruunaajasta. Tämä Kolminaisuus toimii sekä persoonallisella että ylipersoonallisella tasolla, jopa ei-persoonallisen rajoja lähestyen, ja sen yhdistyminen universaalisuudessa kokemuksellistaisi Absoluuttisen Jumaluuden.

0:12.8 (16.5) Perimmäinen Kolminaisuus on kokemuksellisesti yhdistymässä aina täydellisyyteen asti, mutta epäilemme vakavasti sellaista mahdollisuutta, että Absoluuttinen Kolminaisuus tällä tavoin kokonaan yhdistyisi. Käsityksemme ikuisesta Paratiisin-Kolminaisuudesta on kuitenkin aina läsnä olevana muistutuksena siitä, että Jumaluuden kolminaistuminen saattaa saavuttaa sellaista, mikä muutoin on saavuttamattomissa. Niinpä esitämmekin mahdollisena väitteen joskus tapahtuvasta *Korkein-Perimmäisen* ilmaantumisesta ja Absoluuttisen Jumalan mahdollisesta kolminaistumis-faktuaalistumisesta.

0:12.9 (16.6) Universumien filosofit esittävät olettamuksen *Kolminaisuuksien Kolminaisuudesta*, eksistentiaalis-kokemuksellisesta Infiniittisestä Kolminaisuudesta, mutta eivät

kykene näkemään sen personoitumisen mahdollisuutta; se olisi kenties yhdenarvoinen Universaalisen Isän persoonan kanssa käsitteellisellä MINÄ OLEN -olevaisen[1] tasolla. Mutta tästä kaikesta huolimatta alkuperäinen Paratiisin-Kolminaisuus on potentiaalisesti infiniittinen, sillä Universaalinen Isä on tosiasiassa infiniittinen.

Tunnustuksenosoitus

0:12.11 (16.8) Laatiessamme jäljempänä seuraavia esityksiä, jotka liittyvät Universaalisen Isän luonteen ja hänen Paratiisin-kumppaniensa olemuksen esittelemiseen, yhdessä täydellisen keskusuniversumin ja sitä ympäröivien seitsemän superuniversumin kuvausyrityksen kanssa, meidän on määrä pitää ohjenuoranamme superuniversumin hallitsijoiden antamaa valtuutusta, joka määrää, että meidän tulee kaikissa totuuden julkituomisponnistuksissamme ja oleellisen tiedon koordinoinnissamme antaa etusija korkeimmille olemassa oleville ihmisperäisille käsityksille, sikäli kuin ne liittyvät esiteltäviin aiheisiin. Saamme turvautua puhtaaseen ilmoittamiseen, vasta kun esiteltävälle aiheelle ei ole mitään tarkoituksenmukaista ihmismielen aiemmin esittämää ilmaisua.

0:12.12 (17.1) Toisiaan seuraavat planetaariset jumalallisen totuuden paljastukset sulkevat poikkeuksetta piiriinsä korkeimmat olemassa olevat käsitykset hengellisistä arvoista osana uutta ja entistä laajempaa planetaarisen tiedon koordinointia. Niinpä olemmekin näitä esityksiä Jumalasta ja hänen universumikumppaneistaan

valmistellessamme valinneet näiden lukujen pohjaksi yli tuhat ihmisperäistä käsitystä, jotka edustavat korkeinta ja edistyneintä planetaarista tietoa hengellisistä arvoista ja maailmankaikkeuden merkityksistä. Silloin kun nämä ihmisperäiset käsitykset, jotka on koottu Jumalaa tuntevilta menneisyyden ja nykyisyyden kuolevaisilta, ovat riittämättömiä totuuden välittämiseen sillä tavoin kuin meitä on ohjattu se ilmoittamaan, emme kaihda niiden täydentämistä turvautumalla tässä tarkoituksessa omaan, korkeampaan tietoomme Paratiisin Jumaluuksista ja heidän tuonpuoleisen asuinuniversuminsa todellisuudesta ja jumalallisuudesta.

0:12.13 (17.2) Olemme täysin tietoisia tehtäväämme liittyvistä vaikeuksista; tunnustamme mahdottomaksi kääntää täydellisesti jumalallisuutta ja ikuisuutta koskevien käsitteiden kieltä kuolevaisen mielen luomien rajallisten käsitteiden kielellisiksi symboleiksi. Mutta tiedämme, että ihmismielessä piilee Jumalan osanen, ja tiedämme, että ihmisen sielun kanssa elää Totuuden Henki, ja tiedämme lisäksi, että nämä henkivoimat vaikuttavat yhdessä tehdäkseen aineellisesta ihmisestä kykenevän hengellisten arvojen käsittämiseen ja universumimerkitysten filosofian ymmärtämiseen. Mutta sitäkin varmemmin tiedämme, että nämä Jumalallista Läsnäoloa edustavat henget kykenevät auttamaan ihmistä kaiken sen totuuden hengellisessä omaksumisessa, joka myötävaikuttaa henkilökohtaisen uskonnollisen kokemisen – jumalatietoisuuden – alati edistyvän todellisuuden enentymiseen.

0:12.14 (17.3) [Laatinut yksi Orvontonin Jumalallisista Neuvonantajista, sen superuniversumipersoonallisuuksista koostuvan ryhmän päällikkö, jolle on annettu tehtäväksi esittää Urantialla totuus Paratiisin-Jumaluuksista ja universumien universumista.]

---

[1]: 0:12.9 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Urantia-kirja

I OSA

Keskusuniversumi ja superuniversumit

Toimituksesta huolehti uversalainen superuniversumipersoonallisuuksien ryhmä, joka toimi Orvontonin Päivien Muinaisten antamin valtuuksin.

Luku 1 - Universaalinen Isä
Luku 2 - Jumalan olemus
Luku 3 - Jumalan attribuutit
Luku 4 - Jumalan suhde maailmankaikkeuteen
Luku 5 - Jumalan suhde yksilöön
Luku 6 - Iankaikkinen Poika
Luku 7 - Iankaikkisen Pojan suhde maailmankaikkeuteen
Luku 8 - Ääretön Henki
Luku 9 - Äärettömän Hengen suhde maailmankaikkeuteen
Luku 10 - Paratiisin-Kolminaisuus
Luku 11 - Ikuinen Paratiisin Saari

Luku 12 - Universumien universumi
Luku 13 - Paratiisin pyhät sfäärit
Luku 14 - Keskus- ja jumalallinen universumi
Luku 15 - Seitsemän superuniversumia
Luku 16 - Seitsemän Valtiashenkeä
Luku 17 - Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää
Luku 18 - Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet
Luku 19 - Rinnasteiset kolminaisuusperäiset olennot
Luku 20 - Jumalan Paratiisin-Pojat
Luku 21 - Paratiisin Luoja-Pojat
Luku 22 - Kolminaistetut Jumalan Pojat
Luku 23 - Yksinäiset Sanansaattajat
Luku 24 - Äärettömän Hengen korkeammat persoonallisuudet
Luku 25 - Avaruuden Sanansaattajajoukot
Luku 26 - Keskusuniversumin hoivaavat henget
Luku 27 - Ensi asteen supernafien toiminta
Luku 28 - Superuniversumien hoivaavat henget
Luku 29 - Universumivoiman ohjaajat
Luku 30 - Suuruniversumin persoonallisuudet
Luku 31 - Lopullisuuden Saavuttajakunta

Luku 1

Universaalinen Isä

1:0.1 (21.1) UNIVERSAALINEN Isä on kaikkien luotujen Jumala, kaikkien olevaisten ja olentojen Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Ajatelkaa Jumalaa ensin luojana, sitten valvojana ja lopuksi infiniittisenä ylläpitäjänä. Totuus Universaalisesta Isästä oli alkanut sarastaa ihmiskunnalle sinä hetkenä, kun profeetta sanoi: ”Sinä, Jumala, olet ainoa, sinun rinnallasi ei ole muita jumalia. Sinä olet luonut taivaan ja taivaitten taivaan kaikkine taivaallisine sotajoukkoineen. Sinä varjelet ja hallitset heitä. Jumalan poikien kautta luotiin universumit. Valolla Luoja kätkee itsensä ikään kuin vaatekappaleella ja levittää taivaat niin kuin harson.” Vasta käsitys Universaalisesta Isästä – yhdestä Jumalasta monien jumalten sijasta – mahdollisti kuolevaisen ihmisen käsittää Isä jumalalliseksi luojaksi ja infiniittiseksi valvojaksi.

1:0.2 (21.2) Kaikki myriadit planeettajärjestelmät luotiin, jotta niistä lopulta tulisi monien toisistaan poikkeavien älyllisten olentotyyppien asuttamia, olentojen, jotka pystyisivät tuntemaan Jumalan,

ottamaan vastaan jumalallisen kiintymyksen ja vuorostaan rakastamaan häntä. Universumien universumi on Jumalan tekemä ja hänen moninaisten luotujensa asuinpaikka. ”Jumala loi taivaat ja muovasi maan; turhaan hän ei universumia asettanut tai tätä maailmaa perustanut; hän tarkoitti ne asuttaviksi.”

1:0.3 (21.3) Kaikki valaistuneet maailmat tunnustavat Universaalisen Isän ja palvovat häntä, koko luomakunnan ikiaikaista luojaa ja infiniittistä ylläpitäjää. Lukemattomien universumien tahdolliset luodut ovat lähteneet pitkälle, pitkälle taipaleelle kohti Paratiisia; he ovat ryhtyneet ikuista tutkimusmatkaa merkitsevään, kiehtovaan ponnisteluun päästäkseen Jumala Isän luo. Ajallisuuden lasten ylimaallinen määränpää on löytää ikuinen Jumala, ymmärtää jumalallisuuden olemus ja tunnistaa Universaalinen Isä. Jumalaa tuntevilla luoduilla on yksi kaipaus korkeimpana, yksi palava halu, ja se on halu tulla – sellaisina kuin he sfääreillään ovat – sellaisiksi kuin hän on paratiisillisessa persoonallisuuden täydellisyydessään ja vanhurskaan korkeimmuuden universaalisessa sfäärissään. Universaaliselta Isältä, jonka asuinpaikka on ikuisuus, on lähtenyt suurenmoinen käsky: ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.” Rakastaen ja armeliaina ovat Paratiisin sanansaattajat vieneet tätä jumalallista kehotusta eteenpäin läpi aikakausien ja kautta universumien jopa sellaisille vähäisille, eläimellistä alkuperää oleville luoduille kuin Urantian ihmissukukunnalle.

1:0.4 (22.1) Tämä suurenmoinen ja universaalinen kehotus pyrkiä jumaluutta olevan täydellisyyden saavuttamiseen on täydellisyyden Jumalan luoman, koko eteenpäin ponnistelevan luomakunnan

ensimmäinen velvollisuus, ja sen tulisi olla sen korkein tavoite. Tämä jumalallisen täydellisyyden saavuttamisen mahdollisuus on ihmisen koko ikuisen hengellisen edistymisen lopullinen ja varma määränpää.

1:0.5 (22.2) Urantian kuolevaiset voivat tuskin toivoa olevansa infiniittisessä mielessä täydellisiä, mutta ihmisolennoille on täysin mahdollista – lähtien siitä, millaisia he tällä planeetalla ovat – saavuttaa se suurenmoinen ja jumalallinen päämäärä, jonka infiniittinen Jumala on kuolevaiselle ihmiselle asettanut; ja kun he tämän määränpään saavuttavat, he ovat kaiken sen osalta, mikä liittyy itsensä todellistamiseen ja tuloksiinpääsyyn mielen alueella, yhtä täydellisiä jumalallisen täydellisyyden sfäärissään kuin Jumala itse on omassa infiniittisyyden ja ikuisuuden sfäärissään. Sellainen täydellisyys ei ehkä ole materiaalisessa merkityksessä universaalista, älyllisessä käsityksessä rajatonta tai hengellisessä kokemuksessa lopullista, mutta se on lopullista ja täysimääräistä tahdon jumalallisuuden, persoonallisuuden motivoitumisen täydellisyyden ja jumalatietoisuuden kaikkien finiittisten aspektien osalta.

1:0.6 (22.3) Tämä juuri on sen edellä mainitun jumalallisen käskyn ”olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen” todellinen merkitys, joka on ainiaan kannustava kuolevaista ihmistä eteenpäin ja viittova häntä sisäänpäin tässä pitkässä ja kiehtovassa kamppailussa yhä korkeampien hengellisten arvojen ja todellisten universumimerkitysten saavuttamiseksi. Tämä ylevä etsiytyminen universumien Jumalan luokse on kaikkien ajallisuuden ja avaruuden maailmojen asujainten verraton tutkimusmatka.

1. Isän nimi

1:1.1 (22.4) Kaikkien niiden nimien joukossa, joilla Jumala Isä tunnetaan eri universumeissa, tavallisimpia ovat sellaiset, jotka nimeävät hänet Ensimmäiseksi Lähteeksi ja Universumikeskukseksi. Eri universumeissa ja samankin universumin eri jakautumissa Ensimmäinen Isä tunnetaan eri nimillä. Nimet, jotka luotu liittää Luojaansa, riippuvat suuressa määrin siitä, mikä käsitys luodulla on Luojasta. Ensimmäinen Lähde ja Universumikeskus ei ole koskaan tehnyt itseään tunnetuksi nimensä ilmoittamalla, vaan hän on ilmoittanut vain, minkäluontoinen hän on. Jos uskomme olevamme tämän Luojan lapsia, on vain luonnollista, että päädymme kutsumaan häntä Isäksi. Mutta tämä on oman valintamme mukainen nimi, ja se lähtee siitä, että tunnemme olevamme henkilökohtaisessa suhteessa Ensimmäiseen Lähteeseen ja Keskukseen.

1:1.2 (22.5) Universaalinen Isä ei universumien älyllisiltä ja tahdollisilta olennoilta koskaan pakolla vaadi minkäänmuotoista mielivaltaista tunnustamista, muodollista palvontaa eikä orjamaista palvelua. Ajallisuuden ja avaruuden maailmojen evolutionaaristen asujainten on omasta halustaan – omassa sydämessään – tunnustettava hänet, rakastettava ja vapaaehtoisesti palveltava häntä. Luoja ei suostu pakottamaan tai alistamaan aineellisten luotujensa hengellistä vapaata tahtoa. Se, että ihminen rakkautta tuntien vihkii tahtonsa Isän tahdon täyttämiseen, on mieluisin

ihmisen antama lahja Jumalalle. Tosiasiassa sellainen luodun olennon tahdon pyhittäminen on ainoa todellista arvoa omaava lahja, jonka ihminen voi Paratiisin-Isälle antaa. Ihminen elää, liikkuu ja on Jumalassa; ei ole olemassa mitään, mitä ihminen voisi antaa Jumalalle, paitsi tämä Isän tahdon noudattamisen hyväksi tehty valinta, ja tällaiset universumien tahdollisten, älyllisten luotujen tekemät ratkaisut muodostavat sen aitoa palvontaa merkitsevän realiteetin, joka on rakkauden hallitseman Luoja-Isän olemukselle niin perin juurin mieluisa.

1:1.3 (22.6) Sitten kun teistä on tullut peruuttamattomasti ja aidosti jumalatietoisia, kun olette todellakin löytäneet majesteettisen Luojan ja kun olette alkaneet kokea sisimmässänne asuvan jumalallisen valvojan läsnäolon tajuamista, silloin te oman valaistumisenne mukaan ja sen mukaan, miten ja millä keinoin jumalalliset Pojat tekevät Jumalaa tunnetuksi, löydätte sellaisen nimen Universaaliselle Isälle, joka käsityksiänne heijastaen tuo julki ymmärryksenne Ensimmäisestä Suuresta Lähteestä ja Keskuksesta. Ja näin Luoja tulee eri maailmoissa ja eri universumeissa tunnetuksi erilaisin nimityksin, jotka keskinäissuhteiden hengessä merkitsevät kaikki samaa, mutta jotka sanoina ja symboleina edustavat sen kunnioituksen määrää ja syvyyttä, jolla hänet on asetettu valtaistuimelle jossakin tietyssä maailmassa asuvien luotujen sydämessä.

1:1.4 (23.1) Universumien universumin keskuksen lähellä Universaalinen Isä tunnetaan yleisesti nimillä, joiden voidaan katsoa

tarkoittavan Ensimmäistä Lähdettä. Etäämpänä avaruuden universumeissa Universaalisen Isän määrittelemiseen käytetyt sanat tarkoittavat useimmiten Universaalista Keskusta. Vieläkin kauempana tähdekkäässä luomuksessa hänet tunnetaan oman paikallisuniversuminne päämajamaailman tapaan Ensimmäisenä Luovana Lähteenä ja Jumalallisena Keskuksena. Eräässä lähistön konstellaatiossa Jumalaa kutsutaan Universumien Isäksi, toisessa konstellaatiossa puolestaan Infiniittiseksi Ylläpitäjäksi ja idempänä olevassa konstellaatiossa Jumalalliseksi Valvojaksi. Hänet on määritelty niin ikään Valkeuden Isäksi, Elämän Lahjaksi ja Kaikkivaltiaaksi Ainoaksi.

1:1.5 (23.2) Maailmoissa, joissa joku Paratiisin-Pojista on elänyt lahjoittautumista merkinneen elämänvaiheen, Jumala tunnetaan yleisesti jollakin nimellä, joka kertoo henkilökohtaisesta suhteesta, hellästä kiintymyksestä ja isällisestä omistautumisesta. Konstellaationne päämajamaailmassa Jumalaa sanotaan Universaaliseksi Isäksi, ja asutuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmänne eri planeetoilla hänet tunnetaan eri nimillä, sellaisilla kuin Isien Isä, Paratiisin-Isä, Havonan-Isä ja Henki-Isä. Ne, jotka tuntevat Jumalan Paratiisin-Poikien lahjoittautumisiin sisältyvien ilmoitusten perusteella, turvautuvat vihdoin luotu–Luoja-assosiaation liikuttavan suhteen tunteisiin vetoavaan voimaan ja käyttävät Jumalasta ilmaisua ”Isä meidän”.

1:1.6 (23.3) Sukupuolellisten luotujen asuttamalla planeetalla, maailmassa, jossa vanhempana olemisen tunteesta johtuvat vaikuttimet ovat sen älyllisten olentojen sydämessä myötäsyntyisiä,

sanasta ”Isä” tulee hyvin ilmaisuvoimainen ja sopiva nimitys ikuiselle Jumalalle. Omalla planeetallanne, Urantialla, hänet tunnetaan parhaiten ja tunnistetaan yleisimmin nimellä *Jumala*. Sillä, mikä nimi hänelle on annettu, on vain vähän merkitystä; merkitystä on sillä, että teidän tulisi tuntea hänet ja toivoa olevanne hänen kaltaisiaan. Muinaiset profeettanne kutsuivat häntä aivan oikein ”Ikiaikojen Jumalaksi”, ja hänestä puhuessaan he sanoivat: hän, joka ”asuu iankaikkisuudessa”.

2. Jumala on todellinen

1:2.1 (23.4) Jumala on hengen maailman primaarinen realiteetti; Jumala on mielen sfäärien totuudenlähde; Jumala luo varjonsa kaikkien aineellisten maailmojen ylle. Kaikille luoduille älyllisille olennoille Jumala on persoonallisuus, ja universumien universumille hän on ikuisen todellisuuden Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Jumala ei ole ihmisen kaltainen, eikä hän ole koneen kaltainen. Ensimmäinen Isä on universaalinen henki, ikuinen totuus, infiniittinen todellisuus ja isäpersoonallisuus.

1:2.2 (23.5) Ikuinen Jumala on äärettömän paljon enemmän kuin ideaksi tehty todellisuus tai persoonaksi käsitetty universumi. Jumala ei ole yksinkertaisesti vain ihmisen korkeimmasta korkein kaipaus, kuolevaisen kohteellistunutta etsintää. Ei Jumala myöskään ole pelkkä käsite, vanhurskautta edustava voimapotentiaali.

Universaalinen Isä ei ole luonnon synonyymi, eikä hän myöskään ole luonnonlakien personoituma. Jumala on transsendenttinen reaalisubjekti, ei pelkkä ihmisen perinnäinen käsitys korkeimmista arvoista. Jumala ei ole hengellisten merkitysten psykologinen kohdentuma, hän ei liioin ole ”ihmisen jaloin luomus”. Jumala saattaa ihmisten mielessä olla mikä tahansa mainituista käsityksistä tai ne kaikki, mutta hän on paljon enemmän. Hän on pelastava persoona ja rakastava Isä kaikille, jotka maan päällä nauttivat hengellisestä rauhasta ja jotka halajavat kuolemassa kokea persoonallisuuden eloonjäämisen.

1:2.3 (24.1) Jumalan olemassaolon aktuaalisuuden osoittaa ihmisen kokemuksessa se, että ihmisen sisimmässä on jumalallinen läsnäoleva, se Henkiopastaja, joka on lähetetty Paratiisista elämään kuolevaisessa ihmismielessä ja olemaan siellä apuna ikuisen elämän saavuttavan kuolemattoman sielun kehittymisessä. Se, että tällainen jumalallinen Suuntaaja on läsnä ihmismielessä, paljastuu kolmesta kokemuksellisesta ilmiöstä:

1:2.4 (24.2) 1. Älyllinen kyky Jumalan tuntemiseen – jumalatietoisuus.

1:2.5 (24.3) 2. Hengellinen halu Jumalan löytämiseen – Jumalan etsintä.

1:2.6 (24.4) 3. Persoonallisuuden kaipaus päästä jumalankaltaisuuteen – varaukseton halu täyttää Isän tahto.

1:2.7 (24.5) Jumalan olemassaoloa ei koskaan voida todistaa tieteellisin kokein eikä loogiseen päättelyyn kuuluvan puhtaan järkeilyn avulla. Jumala todellistuu vain ihmiskokemuksen alueella. Siitä huolimatta oikea käsitys Jumalan reaalisuudesta on logiikan kannalta järjellinen, filosofian kannalta uskottavantuntuinen, uskonnolle se on välttämätön ja persoonallisuuden eloonjäämisen toivon kannalta korvaamaton.

1:2.8 (24.6) Jumalaa tuntevat ovat kokeneet sen tosiasian, että hän on läsnä. Sellaiset Jumalaa tuntevat kuolevaiset omaavat henkilökohtaisessa kokemuksessaan sen ainoan positiivisen todisteen elävän Jumalan olemassaolosta, jonka toinen ihmisolento voi toiselle tarjota. Jumalan olemassaoloa on täysin mahdoton osoittaa todeksi, ellei lukuun oteta yhteyttä, joka vallitsee ihmismielen jumalatietoisuuden ja Ajatuksensuuntaajana ilmenevän Jumalan läsnäolon välillä, Suuntaajan, joka vaikuttaa kuolevaisen älytoiminnan puitteissa Universaalisen Isän antamana pyyteettömänä lahjana.

1:2.9 (24.7) Voitte teoriassa ajatella Jumalaa Luojana, ja hän onkin henkilökohtaisesti luonut Paratiisin ja täydellisen keskusuniversumin, mutta kaikki ajallisuuden ja avaruuden universumit ovat Luoja-Poikien Paratiisin-yhteisön luomia ja järjestämiä. Universaalinen Isä ei ole Nebadonin paikallisuniversumin henkilökohtainen luoja. Universumi, jossa asutte, on hänen Poikansa Mikaelin luomus. Vaikkei Isä henkilökohtaisesti luokaan evolutionaarisia universumeja, hän toki

valvoo niitä niiden moninaisten universaalisten keskinäissuhteitten osalta ja niiden tiettyjä fyysisiä, mielellisiä ja hengellisiä energioita edustavien ilmiöiden osalta. Jumala Isä on henkilökohtaisesti luonut Paratiisin universumin, ja yhdessä Iankaikkisen Pojan kanssa hän on luonut kaikkien muiden universumien henkilökohtaiset Luojat.

1:2.10 (24.8) Aineellisista universumeista koostuvan universumin fyysisen valvojan ominaisuudessa Ensimmäinen Lähde ja Keskus vaikuttaa ikuisen Paratiisin Saaren tarjoamissa malleissa, ja tämän absoluuttisen gravitaation keskuksen kautta ikuinen Jumala harjoittaa kosmista fyysisen tason ylivalvontaa sekä keskusuniversumissa että koko universumien universumissa. Mielen ominaisuudessa Jumala toimii Äärettömän Hengen Jumaluudessa; henkenä Jumala ilmenee Iankaikkisen Pojan persoonassa ja Iankaikkisen Pojan jumalallisten lasten persoonissa. Tämä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen keskinäissuhde Paratiisin rinnakkaisten Persoonien ja Absoluuttien kanssa ei vähäisimmässäkään määrin sulje pois Universaalisen Isän *suoraa* henkilökohtaista toimintaa koko luomakunnassa ja sen kaikilla tasoilla. Fragmentoidun henkensä läsnäolon kautta Luoja-Isä ylläpitää välitöntä yhteyttä luotuihin lapsiinsa ja luotuihin universumeihinsa.

3. Jumala on universaalinen henki

1:3.1 (25.1) ”Jumala on henki”. Hän on universaalinen hengellinen läsnäolo. Universaalinen Isä on infiniittinen hengellinen realiteetti; hän on ”suvereeni, ikuinen, kuolematon, näkymätön ja ainoa todellinen Jumala”. Vaikka olettekin ”Jumalan perillisiä”, teidän ei silti pidä ajatella, että Isä on muodoltaan ja fysiikaltaan teidän kaltaisenne siksi, että teidät sanotaan luodun ”hänen kuvakseen”, teidät, joissa asuvat hänen ikuisen läsnäolonsa keskusasuinsijalta matkaan lähetetyt Salaperäiset Opastajat. Henkiolennot ovat todellisia siitä huolimatta, että he ovat ihmissilmin näkymättömiä; vaikkeivät he olekaan lihaa ja verta.

1:3.2 (25.2) Muinainen tietäjä sanoi: ”Ja katso, hän kulkee vierelläni, enkä minä häntä näe; hän kulkee edelläni, enkä minä silloinkaan häntä havaitse.” Saamme jatkuvasti tarkkailla Jumalan tekoja, saatamme olla sangen tietoisia hänen majesteettisen hallintonsa aineellisista todisteista, mutta harvoin saamme katsella hänen jumalallisuutensa näkyvää ilmentymää, emme edes nähdä hänen valtuutettunsa eli ihmisessä elävän hengen läsnäoloa.

1:3.3 (25.3) Universaalinen Isä ei ole näkymätön siksi, että hän piilottelisi itseään vähäisiltä luoduiltaan, joiden kiusana ovat materialistiset vaivat ja rajoittuneet hengelliset kyvyt. Tilanne on pikemminkin se, että ”ette voi nähdä kasvojani, sillä yksikään kuolevainen ei voi minua nähdä ja elää”. Yksikään aineellinen ihminen ei voisi katsella Jumalan henkeä ja samalla säilyttää kuolevaisen olemassaolonsa. Jumalallisen persoonan läsnäolon kirkkaus ja hengellinen hohde on mahdoton lähestyttäväksi, jos lähestyjä on henkiolentojen alempiin ryhmiin kuuluva tai joku, joka

kuuluu johonkin aineellisten persoonallisuuksien luokkaan. Isän henkilökohtaisen läsnäolon hengellinen valovoima on ”valkeus, jota yksikään kuolevainen ihminen ei voi lähestyä, jota yksikään aineellinen luotu ei ole nähnyt eikä voikaan nähdä.” Mutta ei ole välttämätöntä nähdä Jumalaa lihallisen ruumiin silmin hänet hengellistyneen mielen uskonnäkemyksen kautta tunnistaakseen.

1:3.4 (25.4) Universaalisen Isän henkimäisyyden jakaa täysin hänen minuutensa kanssa yhtä olemassa olevainen Paratiisin Iankaikkinen Poika. Samalla tavalla, täysin ja varauksetta sekä Isä että Poika jakavat universaalisen ja ikuisen hengen heidän yhteisen persoonallisuutensa suhteen rinnakkaisen Äärettömän Hengen kanssa. Jumalan henki on itsessään ja itsestään absoluuttinen, Pojassa se on kvalifioimaton, Hengessä se on universaalinen, ja heissä kaikissa ja kaikkien heidän kauttansa se on infiniittinen.

1:3.5 (25.5) Jumala on universaalinen henki; Jumala on yksi ja ainoa universaalinen persoona. Finiittisen luomistuloksen korkein persoonallinen realiteetti on henki; persoonallisen kosmoksen perimmäinen realiteetti on absoniittinen henki. Vain infiniittisyyden tasot ovat absoluuttisia, ja vain sellaisilla tasoilla vallitsee lopullinen ykseys aineen, mielen ja hengen välillä.

1:3.6 (25.6) Universumeissa Jumala Isä on potentiaalisesti aineen, mielen ja hengen ylivalvoja. Vain kaukaisuuksiin ulottuvan persoonallisuuspiirinsä välityksellä Jumala on suoraan tekemisissä tahdollisista luoduista koostuvan laajan luomakunnan

persoonallisuuksien kanssa, mutta yhteys häneen on saavutettavissa (Paratiisin ulkopuolella) vain hänen fragmentoimalla ilmaantuneiden entiteettiensä läsnä ollessa. Nämä osaset edustavat ulkona universumeissa olevaa Jumalan tahtoa. Tämä Paratiisihenki, joka asuu ajallisten kuolevaisten mielessä ja vaalii siellä eloonjäävän luodun kuolemattoman sielun kehittymistä, on Universaalisen Isän olemusta ja jumalallisuutta. Mutta tällaisten evolutionaaristen luotujen mieli on peräisin paikallisuniversumeista, ja tällaisen mielen on hankittava itselleen jumalallista täydellisyyttä sillä, että se saavuttaa ne hengellistä tuloksiinpääsyä merkitsevät kokemukselliset muodonmuutokset, jotka ovat väistämätön seuraus siitä, että luotu haluaa täyttää taivaallisen Isän tahdon.

1:3.7 (26.1) Ihmisen sisäisessä kokemuksessa mieli yhdistyy aineeseen. Sellaiset aineellisuuteen kytkeytyneet mielet eivät voi jäädä eloon ruumiin kuolemassa. Se keino, jolla jäädään eloon, kätkeytyy niihin ihmistahdon mukautumiin ja niihin kuolevaisen mielen muodonmuutoksiin, joiden kautta tällaisesta jumalatietoisesta älyllisestä olennosta tulee asteittain hengen opettama ja lopulta hengen ohjaama. Tämä ihmismielen kehitys yhdistymästä aineen kanssa liitoksi hengen kanssa johtaa siihen, että kuolevaisen olennon mielen potentiaalisesti hengelliset osa-alueet muuntautuvat kuolemattoman sielun morontiarealiteeteiksi. Kuolevainen mieli, joka palvelee ainetta, tulee vääjäämättä käymään yhä aineellisemmaksi, ja tämän seurauksena se tulee lopulta kärsimään persoonallisuuden hävittämisen. Hengelle antautunut mieli käy vääjäämättä yhä hengellisemmäksi ja yltää lopulta

ykseyteen eloon jäävän ja opastavan jumalallisen hengen kanssa, ja näin se saavuttaa pelastuksen ja persoonallisuuden olemassaolon ikuisuuden.

1:3.8 (26.2) Olen tulossa Iankaikkisuudesta ja olen toistuvasti palannut Universaalisen Isän tykö. Tiedän, että Ensimmäinen Lähde ja Keskus, Ikuinen ja Universaalinen Isä, on todellinen ja persoonallinen. Tiedän, että samalla kun suuri Jumala on absoluuttinen, ikuinen ja infiniittinen, on hän myös hyvä, jumalallinen ja laupias. Tiedän tosiksi nämä suuret julistukset: ”Jumala on henki” ja ”Jumala on rakkaus”, ja universumeille nämä molemmat attribuutit paljastuvat täydellisimmin Iankaikkisessa Pojassa.

4. Jumalan mysteeri

1:4.1 (26.3) Jumalan täydellisyyden infiniittisyys on niin suuri, että se tekee hänestä ikuisiksi ajoiksi mysteerin. Ja suurin kaikista Jumalan käsittämättömistä mysteereistä on se seikka, että jumalallinen asuu kuolevaisen mielen sisimmässä. Tapa, jolla Universaalinen Isä on yhteydessä ajallisiin luotuihinsa, on syvällisin kaikista maailmankaikkeuteen kätkeytyvistä mysteereistä; se, että jumalallinen on läsnä ihmisen mielessä, on mysteerien mysteeri.

1:4.2 (26.4) Kuolevaisten fyysinen ruumis on ”Jumalan temppeli”. Siitä huolimatta, että Suvereenit Luoja-Pojat tulevat lähelle omien

asuttujen maailmojensa luotuja ja ”vetävät kaikkia ihmisiä puoleensa”; vaikka he seisovat tietoisuuden ”ovella” ja ”kolkuttavat” ja riemuitsevat päästessään sisälle kaikkiin, jotka ”avaavat sydämensä portit”; ja vaikka todellakin on olemassa tämä läheinen persoonallinen yhteys Luoja-Poikien ja heidän kuolevaisten luotujensa välillä, kuolevaisilla ihmisillä on silti hallussaan jotakin, joka on itseltään Jumalalta, jotakin, joka tosiasiassa asuu heidän sisimmässään; heidän ruumiinsa on tämän jonkin sisimmässä asuvan temppeli.

1:4.3 (26.5) Kun aikanne päättyy siellä, missä nyt olette, kun tilapäisessä hahmossanne tapahtuva mainen matkanne on kuljettu loppuun, kun lihallinen koettelemusten täyttämä vaelluksenne päättyy, kun tomu, josta kuolevaisen tomumaja rakentuu, ”muuttuu jälleen maaksi, josta se on tullut”, silloin paljastuu, että sen sisimmässä asunut ”Henki palaa Jumalan luokse, joka sen antoi”. Tämän planeetan jokaisessa moraalisessa olennossa on Jumalan osanen, hitunen jumalallisuutta. Vielä se ei omistusoikeuden nojalla ole teidän, mutta se on nimenomaisesti tarkoitettu olemaan yhtä kanssanne, jos selviätte kuolevaisen olemassaolosta tuonpuoleiseen.

1:4.4 (26.6) Joudumme jatkuvasti kohdakkain tämän Jumalan mysteerin kanssa; olemme ymmällämme siitä jatkuvasti laajenevasta, loputtomasta näköalasta, joka paljastaa totuuden hänen äärettömästä hyvyydestään, loputtomasta laupeudestaan, verrattomasta viisaudestaan ja ylivertaisesta luonteestaan.

1:4.5 (26.7) Jumalallinen mysteeri sisältää sen myötäsyntyisen eroavuuden, joka vallitsee finiittisen ja infiniittisen välillä, ajallisen ja ikuisen välillä, ajallis-avaruudellisen luodun ja Universaalisen Luojan välillä, aineellisen ja hengellisen välillä, ihmisen epätäydellisyyden ja Paratiisin Jumaluuden täydellisyyden välillä. Universaalisen rakkauden Jumala tuo itsensä poikkeuksetta ilmi jokaiselle luodulleen tämän luodun jumalallisen totuuden, kauneuden ja hyvyyden hengellisen käsityskyvyn täyteen määrään saakka.

1:4.6 (27.1) Jokaiselle henkiolennolle ja jokaiselle kuolevaiselle luodulle universumien universumin jokaisella sfäärillä ja sen jokaisessa maailmassa Universaalinen Isä paljastaa armollisesta ja jumalallisesta minuudestaan kaiken, minkä nämä henkiolennot tai nämä kuolevaiset luodut kykenevät havaitsemaan tai käsittämään. Jumala ei katso henkilöön, olipa tämä hengellinen tai aineellinen. Maailmankaikkeuden jokaisen lapsen osalle jokaisena hetkenä tulevaa jumalallista läsnäoloa rajoittaa vain tämän luodun kyky vastaanottaa ja havaita aineellisuuden ylittävän maailman hengelliset realiteetit.

1:4.7 (27.2) Ihmisen hengelliseen kokemukseen kuuluvana realiteettina Jumala ei ole mysteeri. Mutta kun yritetään selittää hengellisen maailman realiteetteja materiaaliseen järjestykseen kuuluville fyysisille mielille, mysteeri tulee esille: mysteerit, jotka ovat niin hienon hienoja ja niin syvällisiä, että vain Jumalaa tuntevan kuolevaisen uskon mukanaan tuoma käsityskyky voi yltää siihen filosofiseen ihmeeseen, että finiittinen tiedostaa Infiniittisen,

että ajallisuuden ja avaruuden aineellisten maailmojen kehittyvät kuolevaiset tunnistavat ikuisen Jumalan.

5. Universaalisen Isän persoonallisuus

1:5.1 (27.3) Älkää salliko Jumalan suuruuden, hänen infiniittisyytensä hämärtää tai pimentää hänen persoonallisuuttaan. ”Hänkö, joka suunnitteli korvan, ei kuulisi? Hänkö, joka muovasi silmän, ei näkisi?” Universaalinen Isä on jumalallisen persoonallisuuden korkein taso. Koko luomakunnan puitteissa hän on persoonallisuuden alkulähde ja määränpää. Jumala on sekä infiniittinen että persoonallinen; hän on infiniittinen persoonallisuus. Jumala on eittämätön persoonallisuus, siitäkin huolimatta, että hänen henkilönsä infiniittisyys sijoittaa hänet ikuisiksi ajoiksi aineellisten ja finiittisten olentojen täyden ymmärryksen tuolle puolen.

1:5.2 (27.4) Jumala on paljon enemmän kuin persoonallisuus, sellaisena kuin ihmismieli persoonallisuuden ymmärtää. Hän on jopa verrattomasti enemmän kuin mikään mahdollinen käsitys superpersoonallisuudesta. Mutta on äärimmäisen turhaa keskustella sellaisista jumalallisen persoonallisuuden käsityksistä sellaisten aineellisten luotujen järjellä, joiden laajin mahdollinen käsitys olennon todellisuudesta koostuu persoonallisuuden ideasta ja ihanteesta. Aineellisen luodun korkein mahdollinen käsitys Universaalisesta Luojasta sisältyy hengellisiin ihanteisiin

jumalallisen persoonallisuuden ylevästä ideasta. Siksipä, vaikka saatatte tietää, että Jumalan täytyy olla paljon enemmän kuin ihmisperäinen käsitys persoonallisuudesta, tiedätte yhtä hyvin, että Universaalinen Isä ei mitenkään voi olla mitään, joka olisi vähemmän kuin ikuinen, infiniittinen, tosi, hyvä ja kaunis persoonallisuus.

1:5.3 (27.5) Jumala ei piilottaudu yhdeltäkään luodultaan. Hän on niin monien luotujen olentoryhmien tavoittamattomissa vain siksi, että hän ”asuu valkeudessa, jota yksikään aineellinen luotu ei voi lähestyä”. Jumalallisen persoonallisuuden suunnattomuus ja suurenmoisuus ylittää evolutionaaristen luotujen täydellistymättömän mielen käsityskyvyn. Hän ”mittaa merien vedet kämmenensä syvennyksessä, hän mittaa maailmankaikkeuden kämmenensä leveydellä. Juuri hän istuu korkealla maanpiirin päällä, juuri hän levittää taivaat niin kuin harson ja pingottaa ne asuttavaksi maailmankaikkeudeksi.” ”Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa, kuka on nämä kaikki luonut; kuka tuo esille niihin sisältyvät maailmat luvun mukaan ja kutsuu niitä kaikkia nimeltä”; ja näin ollen totuus on, että ”Jumalan näkymättömät teot ovat osittain ymmärrettäviä niitten olevaisten kautta, jotka ovat luotuja.” Nyt, ja sellaisina kuin olette, teidän täytyy nähdä näkymätön Tekijä hänen moninkertaisen ja moninaisen luomistyönsä kautta, niin kuin myös hänen Poikiensa ja heidän lukuisten alaistensa suorittaman totuudenpaljastustyön ja hoivan kautta.

1:5.4 (28.1) Vaikkeivät aineelliset kuolevaiset voi nähdä Jumalan persoonaa, tulisi heidän riemuita saamastaan vakuutuksesta, että

hän on persoona; uskon kautta hyväksyä se totuus, joka esittää, että Universaalinen Isä niin maailmaa rakasti, että hän valmisti ikuisen hengellisen etenemistien sen alhaissyntyisille asukkaille; ja siitä, että hän ”iloitsee lapsistaan”. Jumala ei ole vajavainen yksienkään sellaisten yli-inhimillisten ja jumalallisten ominaisuuksien suhteen, joista muodostuu täydellinen, ikuinen, rakastava ja infiniittinen luojapersoonallisuus.

1:5.5 (28.2) Paikallisissa luomiskokonaisuuksissa (superuniversumien henkilöstöä lukuun ottamatta) ei Jumalalla Paratiisin Luoja-Poikia lukuun ottamatta ole mitään henkilökohtaista tai paikalla asuvaa ilmentymää. Luoja-Pojat ovat asuttujen maailmojen isiä ja paikallisuniversumien hallitsijoita. Jos luodun usko olisi täydellistä, hän olisi luottavaisen tietoinen siitä, että nähtyään Luoja-Pojan hän on nähnyt Universaalisen Isän, että etsiessään Isää hän ei pyytäisi nähdä eikä odottaisi näkevänsä ketään muuta kuin Pojan. Kuolevainen ihminen ei yksinkertaisesti voi nähdä Jumalaa kuin vasta saavuttaessaan täydellisen hengellisen muodonmuutoksen ja päästessään aktuaalisesti Paratiisiin.

1:5.6 (28.3) Paratiisin Luoja-Poikien olemus ei sisällä kaikkia Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen infiniittisyyteen kuuluvan universaalisen absoluuttisuuden kvalifioimattomia potentiaaleja, mutta Universaalinen Isä on kaikin tavoin *jumalallisesti* läsnä Luoja-Pojissa. Isä ja hänen Poikansa ovat yhtä. Nämä Mikaelien ryhmään kuuluvat Paratiisin-Pojat ovat täydellisiä persoonallisuuksia, jopa koko paikallisuniversumipersoonallisuuden

malli Kirkkaasta Aamutähdestä alimpaan, etenevää eläinevoluutiota edustavaan ihmisluotuun saakka.

1:5.7 (28.4) Ilman Jumalaa ja hänen suurta ja keskeistä persoonallisuuttaan ei koko laajassa universumien universumissa olisi mitään persoonallisuutta. *Jumala on persoonallisuutta*.

1:5.8 (28.5) Huolimatta siitä, että Jumala on ikuinen voima, majesteettinen läsnäolo, ylimaallinen ihanne ja loistava henki, vaikka hän on kaikkea tätä ja äärettömästi enemmän, hän on silti aidosti ja ikuisesti täydellinen Luoja-persoonallisuus, persoona, ”joka voi tietää ja josta voi tietää”, ”joka voi rakastaa ja jota voi rakastaa” ja joka voi tulla ystäväksemme; kun taas sinä voit tulla tunnetuksi, niin kuin muut ihmiset ovat tulleet tunnetuiksi, Jumalan ystävänä. Hän on todellakin henki ja hengellinen realiteetti.

1:5.9 (28.6) Nähdessämme Universaalista Isää tehtävän tunnetuksi koko hänen maailmankaikkeutensa piirissä, havaitessamme hänen asuvan myriadeissa luoduissaan, nähdessämme hänet hänen Hallitsijapoikiensa persoonassa, aistiessamme hänen jumalallisen läsnäolonsa jatkuvasti eri paikoissa, lähellä ja kaukana, älkäämme epäilkö tahi asettako kyseenalaiseksi sitä, että hän on ennen muuta persoonallisuus. Kaikista näistä kaukaisuuteen ulottuvista esiintymistään huolimatta hän pysyy kiistämättömänä persoonana ja pitää ikuisesti yllä henkilökohtaista yhteyttä kaikkialle universumien universumiin hajaantuneiden luotujensa lukemattomiin joukkoihin.

1:5.10 (28.7) Idea Universaalisen Isän persoonallisuudesta on sellainen laajempi ja todempi jumalakäsitys, joka on tullut ihmiskunnan tietoon pääosin ilmoituksen kautta. Järki, viisaus ja uskonnollinen kokemus – ne kaikki – viittaavat persoonalliseen Jumalaan ja antavat olettaa, että hän on persoonallisuus, mutta ne eivät täysin sitä todista. Ihmisessä asuva Ajatuksensuuntaajakin on esipersoonallinen. Jokaisen uskonnon totuudellisuus ja kypsyys on suoraan verrannollista siihen, mikä on sen käsitys Jumalan infiniittisestä persoonallisuudesta, ja siihen, missä määrin se käsittää Jumaluuden absoluuttista ykseyttä. Persoonallisen jumaluuden ideasta tulee näin ollen uskonnollisen kypsyyden mitta, kunhan uskonto on ensin muovannut käsityksen Jumalan ykseydestä.

1:5.11 (29.1) Alkukantaisella uskonnolla oli monia persoonallisia jumalia, ja ne oli muovattu ihmisen kuviksi. Ilmoitus vahvistaa paikkansapitäväksi käsityksen Jumalan persoonallisuudesta, käsityksen, joka on olemassa vain mahdollisuutena tieteellisessä väittämässä ”Ensimmäisestä Aiheuttajasta” ja johon vain varauksellisesti vihjataan filosofisessa ideassa ”Universaalisesta Ykseydestä”. Vain kysymystä persoonallisuuden kautta lähestymällä luotu voi alkaa ymmärtää Jumalan ykseyttä. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuuden kiistäminen merkitsee, että on valittava kahden filosofisen dilemman, nimittäin materialismin ja panteismin, välillä.

1:5.12 (29.2) Jumaluutta pohdittaessa pitää persoonallisuuden käsite riisua ruumiillisuudesta. Sen paremmin ihmisessä kuin Jumalassakaan ei aineellinen ruumis ole persoonallisuuden kannalta

välttämätön. Ruumiillisuuden edellyttämisen erehdys näkyy inhimillisen filosofian kummallakin äärisuunnalla. Materialismi väittää, että sen jälkeen kun ihminen kuolemassa menettää ruumiinsa, loppuu myös hänen olemassaolonsa persoonallisuutena. Panteismin mukaan taas siitä, ettei Jumalalla ole ruumista, johtuu myös se, ettei hän liioin ole persoona. Ihmisen yläpuoliselle tasolle kuuluvaa tyyppiä oleva, etenevä persoonallisuus toimii mielen ja hengen liitossa.

1:5.13 (29.3) Persoonallisuus ei ole yksinkertaisesti vain yksi Jumalan attribuutti; mieluumminkin se edustaa koordinoidun infiniittisen olemuksen ja yhdistyneen jumalallisen tahdon kokonaisuutta, joka tulee esiin täydellisen julkitulon ikuisuudessa ja universaalisuudessa. Persoonallisuus on – korkeimmassa merkityksessä – Jumalan julkitulo universumien universumille.

1:5.14 (29.4) Koska Jumala on ikuinen, universaalinen, absoluuttinen ja infiniittinen, hän ei kasva tiedossa eikä vartu viisaudessa. Jumala ei hanki kokemusta siten kuin finiittinen ihminen voisi olettaa tai ymmärtää, mutta oman ikuisen persoonallisuutensa maailmoissa hän kylläkin nauttii siitä, että hänen minuutensa toteutuminen jatkuvasti laajenee, ja tietyssä mielessä tuollaiset laajentumiset ovat verrattavissa evolutionaaristen maailmojen finiittisten luotujen harjoittamaan uuden kokemuksen hankkimiseen ja ovat analogisia sen kanssa.

1:5.15 (29.5) Infiniittisen Jumalan absoluuttinen täydellisyys panisi hänen kärsittävikseen ne hirvittävät rajoitukset, jotka kuuluvat

täydellisyyden kvalifioimattomaan lopullisuuteen, ellei tosiasia olisi, että valtavassa maailmankaikkeudessa Universaalinen Isä osallistuu suoraan jokaisen sellaisen epätäydellisen sielun käymään persoonallisuuskamppailuun, joka pyrkii jumalallisen avun turvin hengellisesti nousemaan korkeuksissa oleviin täydellisiin maailmoihin. Tämä universumien universumin jokaisen henkiolennon ja jokaisen kuolevaisen luodun karttuva kokemus on osa Isän alati laajenevaa Jumaluuden tietoisuutta koskaan päättymättömästä minuutensa loppumattoman todellistumisen jumalallisesta kehästä.

1:5.16 (29.6) On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: ”Kaikissa teidän kärsimyksissänne myös hän kärsii.” ”Kaikissa riemuvoitoissanne hän riemuitsee teissä ja teidän kanssanne.” Hänen esipersoonallinen jumalallinen henkensä on todellinen osa sinua. Paratiisin Saari reagoi kaikkiin maailmankaikkeuden fyysisiin muodonmuutoksiin, Iankaikkiseen Poikaan sisältyvät koko luomakunnan kaikki henkiset impulssit, Myötätoimija kattaa laajenevan kosmoksen kaikki mielen ilmentymät. Jumalallisen tietoisuuden täyteydessä Universaalinen Isä tajuaa koko evolutionaarisen, ajallis-avaruudellisen luomistyön jokaisen entiteetin, olennon ja persoonallisuuden laajenevan mielen eteenpäin suuntautuvan kamppailun kaikki yksittäiset kokemukset. Ja tämä kaikki on kirjaimellisesti totta, sillä ”hänessä me kaikki elämme ja liikumme ja olemme”.

6. Persoonallisuus

maailmankaikkeudessa

1:6.1 (29.7) Ihmispersoonallisuus on jumalallisen Luoja-persoonallisuuden ajallis-avaruudellinen varjokuva. Eikä mitään olevaista voi koskaan todellisuutta vastaavalla tavalla ymmärtää sen varjoa tarkastelemalla. Varjoja tulisi tulkita todellisen substanssin ehdoin.

1:6.2 (30.1) Tieteelle Jumala on syy, aiheuttaja; filosofialle hän on idea; uskonnolle hän on henkilö, jopa rakastava taivaallinen Isä. Tiedemiehelle Jumala on perimmäinen voima, filosofille hän on ykseyden hypoteesi, uskonnonharjoittajalle hän on elävä hengellinen kokemus. Ihmisen puutteellista käsitystä Universaalisen Isän persoonasta voidaan kohentaa vain sillä, että ihminen edistyy maailmankaikkeudessa hengellisesti, ja käsityksestä tulee itse asiassa todellisuutta vastaava vasta, kun ajallisuuden ja avaruuden pyhiinvaeltajat lopulta pääsevät Paratiisissa olevan, elävän Jumalan jumalalliseen syleilyyn.

1:6.3 (30.2) Älkää koskaan kadottako näkyvistänne persoonallisuuden vastakkaisia näkökulmia, niin kuin Jumala ja ihminen sen käsittävät. Ihminen tarkastelee ja ymmärtää persoonallisuutta sitä finiittisyydestä infiniittisyyteen katselemalla; Jumala katsoo infiniittisyydestä finiittisyyteen. Ihmisen persoonallisuuden tyyppi on asteikon alimpana, Jumalan ylimpänä; hänen persoonallisuutensa edustaa korkeimmuutta, perimmäisyyttä ja absoluuttisuutta. Jumalallista persoonallisuutta koskevien vähääkään parempien käsitysten oli sen vuoksi kärsivällisesti

odotettava ilmaantumistaan niin kauan, että paremmat käsitykset ihmispersoonallisuudesta ilmaantuvat, ja eritoten odotettava entistä laajempaa ilmoitusta sekä ihmisen että Jumalan persoonallisuudesta Mikaelin, Luoja-Pojan, lahjoittautumisen merkeissä Urantialla elämän elämän muodossa.

1:6.4 (30.3) Kuolevaisen mielessä asuva esipersoonallinen jumalallinen henki antaa juuri siinä tosiasiassa, että se on läsnä, pätevän todisteen aktuaalisesta olemassaolostaan, mutta jumalallisen persoonallisuuden käsite voidaan ymmärtää vain aitoon henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen sisältyvän hengellisen ymmärryksen kautta. Jokainen persoona – inhimillinen tai jumalallinen – voidaan tuntea ja käsittää täysin erillään kyseisen persoonan ulkoisista reaktioista tai aineellisesta läsnäolosta.

1:6.5 (30.4) Jonkinasteinen moraalinen samankaltaisuus ja hengellinen sopusointu on välttämätöntä kahden henkilön väliselle ystävyydelle; on tuskin luultavaa, että rakastava persoonallisuus voi rakkaudettomalle henkilölle paljastaa itsestään yhtään mitään. Jotta pääsisi edes vähän lähemmäksi jumalallisen persoonallisuuden tuntemista, on tähän ponnistukseen pyhitettävä kokonaan kaikki ihmisen persoonallisuuteen sisältyvät kyvyt; puolesta sydämestä lähtevä, osittainen omistautuminen tälle asialle on oleva hyödytöntä.

1:6.6 (30.5) Mitä täydellisemmin ihminen ymmärtää itseään ja kunnioittaa kanssaihmistensä persoonallisuuden arvoa, sitä enemmän hän on isoava Alkuperäisen Persoonallisuuden tuntemista, ja sitä vilpittömämmin sellainen Jumalaa tunteva ihminen pyrkii tulemaan Alkuperäisen Persoonallisuuden

kaltaiseksi. Voitte väitellä Jumalaa koskevista mielipiteistä, mutta kokemus hänestä ja hänessä menee kaiken inhimillisen kiistelyn ja pelkän älyllisen logiikan yläpuolelle ja tuolle puolen. Jumalaa tunteva ihminen kuvailee hengellisiä kokemuksiaan – ei epäuskoisten vakuuttamiseksi – vaan uskovien mielenylennykseksi ja keskinäiseksi tyydytykseksi.

1:6.7 (30.6) Maailmankaikkeuden tunnettavuuden ja ymmärrettävyyden olettaminen on samaa kuin olettaisi, että maailmankaikkeus on mielen aikaansaama ja persoonallisuuden johtama. Ihmisen mieli voi käsittää vain muiden mielten mielellisiä ilmiöitä – olkootpa ne inhimillisiä tai yli-inhimillisiä. Jos ihmisen persoonallisuus voi kokea maailmankaikkeuden, niin tähän maailmankaikkeuteen kätkeytyy jonnekin jumalallinen mieli ja aktuaalinen persoonallisuus.

1:6.8 (30.7) Jumala on henki – henkipersoonallisuus. Myös ihminen on henki – potentiaalinen henkipersoonallisuus. Jeesus Nasaretilainen saavutti tämän henkipersoonallisuuden potentiaalin täyden toteutumisen inhimillisessä kokemuksessa, sen vuoksi hänen elämästään, jonka kuluessa hän täytti Isän tahdon, tulee ihmiselle todellisin ja ihanteellisin Jumalan persoonallisuuden paljastus. Vaikka Universaalisen Isän persoonallisuus on käsitettävissä vain aktuaalisessa uskonnollisessa kokemuksessa, Jeesuksen maisessa elämässä meitä silti innoittaa tällaisen toteutumisen täydellinen

julkitulo ja Jumalan persoonallisuuden julkituonti aidosti inhimillisessä kokemuksessa.

7. Persoonallisuuskäsitteen hengellinen arvo

1:7.1 (31.1) Puhuessaan ”elävästä Jumalasta” Jeesus viittasi persoonalliseen Jumaluuteen – Isään, joka on taivaassa. Käsitys Jumaluuden persoonallisuudesta helpottaa toveruutta, se suosii älyperäistä palvontaa, se edistää virvoittavaa luottavaisuutta. Persoonattomien olevaisten välillä voi esiintyä vuorovaikutusta, muttei toveruutta. Ei Isän ja Pojan välistä, niin kuin ei Jumalan ja ihmisen välistäkään toveruussuhdetta voi olla olemassa, elleivät kummatkin ole persoonia. Vain persoonallisuudet voivat pitää yhteyttä keskenään, jos kohta tätä persoonallista kanssakäymistä voikin suuresti helpottaa juuri sellaisen ei-persoonallisen entiteetin kuin Ajatuksensuuntaajan läsnäolo.

1:7.2 (31.2) Ihminen ei pääse liittoon Jumalan kanssa samalla tavalla kuin vesipisara saattaa päästä ykseyteen valtameren kanssa. Ihminen saavuttaa jumalallisen liiton yhä laajemmalla vastavuoroisella hengellisellä yhteydenpidolla; sillä, että persoonallisuus seurustelee persoonallisen Jumalan kanssa; sillä, että se saavuttaa yhä enemmän jumalallisuutta varauksettomalla ja älyperäisellä mukautumisella

jumalalliseen tahtoon. Tällaista suurenmoista kanssakäymistä voi esiintyä vain persoonallisuuksien välillä.

1:7.3 (31.3) Totuuden käsite saattaisi kukaties pysyä vireillä ilman persoonallisuutta, kauneuden käsite saattaa olla olemassa ilman persoonallisuuttakin, mutta jumalallisen hyvyyden käsite on ymmärrettävissä vain suhteessa persoonallisuuteen. Vain *persoona* voi rakastaa ja tulla rakastetuksi. Jopa kauneudelta ja totuudelta riistettäisiin säilymisen toivo, elleivät ne olisi persoonallisen Jumalan, Rakastavan Isän, ominaisuuksia.

1:7.4 (31.4) Emme pysty täysin käsittämään, kuinka Jumala voi olla alkuperäinen, muuttumaton, kaikkivaltias ja täydellinen, ja olla samalla alati muuttuvaisen ja selvästikin lakien rajoittaman maailmankaikkeuden, kehittyvän, suhteellisista epätäydellisyyksistä koostuvan maailmankaikkeuden ympäröimä. Omassa henkilökohtaisessa kokemuksessamme voimme silti *tietää* sellaisen totuuden, sillä me kaikki pidämme yllä persoonallisuuden identiteettiä ja tahdon ykseyttä minuutemme ja ympäristömme jatkuvasta muuttumisesta huolimatta.

1:7.5 (31.5) Maailmankaikkeuden perimmäistä todellisuutta ei voi käsittää matematiikan, logiikan eikä filosofian avulla, vaan ainoastaan kokemalla henkilökohtaisesti sen, että yhä enemmän mukautuu persoonallisen Jumalan jumalalliseen tahtoon. Ei tiede, ei filosofia eikä teologia voi vahvistaa Jumalan persoonallisuutta. Vain taivaallisen Isän uskonpoikien henkilökohtainen kokemus voi tuoda

mukanaan Jumalan persoonallisuuden tosiasiallisen hengellisen tajuamisen.

1:7.6 (31.6) Korkeammat käsitykset universumipersoonallisuudesta antavat ymmärtää, että on olemassa identiteetti, tietoisuus, oma tahto ja mahdollisuus itsensä julkituomiseen. Ja nämä ominaispiirteet edellyttävät lisäksi toveruutta muiden ja tasa-arvoisten persoonallisuuksien kanssa, sellaisena kuin se ilmenee Paratiisin Jumaluuksien persoonallisuusassosiaatioissa. Ja näiden assosiaatioiden absoluuttinen ykseys on niin täydellinen, että jumalallisuus aletaan tuntea jakamattomuutena, yksiytenä. ”Herra Jumala on *yksi*.” Persoonallisuuden jakamattomuus ei puutu siihen, että Jumala lahjoittaa henkeään, joka asettuu elämään kuolevaisten ihmisten sydämeen. Ihmisisän persoonallisuuden jakamattomuus ei estä häntä tuottamasta jälkeläisinään kuolevaisia poikia ja tyttäriä.

1:7.7 (31.7) Tämä jakamattomuuden käsite yhtenäisyyden käsitteen yhteydessä merkitsee Jumaluuden Perimmäisyyden kohdalla sekä ajallisuuden että avaruuden transsendenssiä. Siksi ei avaruus eikä aika voikaan olla absoluuttista eikä infiniittistä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on se infiniittisyys, joka menee kvalifioimattomasti kaiken mielen, kaiken aineen ja kaiken hengen tuolle puolen.

1:7.8 (31.8) Paratiisin-Kolminaisuuden tosiasia ei millään muotoa riko totuutta jumalallisesta ykseydestä. Paratiisin-Jumaluuden kolme persoonallisuutta ovat kaikissa reagoinneissaan maailmankaikkeuden todellisuuteen ja kaikissa suhteissaan luotuihin olentoihin aivan kuin yksi. Näiden kolmen ikuisen persoonan olemassaolo ei myöskään riko totuutta Jumaluuden

jakamattomuudesta. Olen täysin tietoinen siitä, että hallussani ei ole mitään sanamuotoa, joka tosiasiallista tilannetta vastaavasti selvittäisi kuolevaiselle mielelle, miltä nämä maailmankaikkeuden ongelmat meistä näyttävät. Mutta teidän ei tulisi masentua; eivät nämä asiat ole kokonaan selviä edes sen paratiisiolentojen ryhmän korkeille persoonallisuuksille, johon minä kuulun. Pitäkää aina mielessänne, että nämä Jumaluuteen liittyvät syvälliset totuudet käyvät yhä selvemmiksi, sitä mukaa kun mielenne hengellistyminen etenee kuolevaisen pitkän Paratiisin-matkan toisiaan seuraavien vaiheiden kuluessa.

1:7.9 (32.1) [Esittänyt Jumalallinen Neuvonantaja, seitsemännen superuniversumin päämajan, Uversan, Päivien Muinaisten nimittämän taivaallisten persoonallisuuksien ryhmän jäsen, joka lähetettiin valvomaan tämän jälkeen seuraavasta ilmoituksesta niitä jaksoja, jotka koskevat Nebadonin paikallisuniversumin rajojen tuolle puolen meneviä asioita. Minut on valtuutettu antamaan oma panokseni Jumalan ominaispiirteitä ja attribuutteja kuvaileviin lukuihin, sillä edustan tässä mielessä korkeinta missään asutussa maailmassa saatavilla olevaa tietolähdettä. Olen palvellut Jumalallisena Neuvonantajana kaikissa seitsemässä superuniversumissa ja olen kauan aikaa oleskellut kaiken olevaisen Paratiisi-keskuksessa. Monet kerrat olen saanut nauttia siitä ylivertaisesta ilosta, että olen ollut siellä, missä Universaalinen Isä on välittömästi ja henkilökohtaisesti läsnä. Esitän kiistämättömällä

arvovallalla sen, mikä on todellisuus ja totuus Isän olemuksesta ja hänen attribuuteistaan, sillä minä tiedän, mistä minä puhun.]

Luku 2

Jumalan olemus

2:0.1 (33.1) KOSKA ihmisen korkein mahdollinen käsitys Jumalasta sisältyy ihmisperäiseen ideaan ja ihanteeseen alkuperäisestä ja infiniittisestä persoonallisuudesta, on luvallista ja saattaa osoittautua hyödylliseksi tarkastella tiettyjä jumalallisen olemuksen ominaispiirteitä, joista muodostuu Jumaluuden luonne. Jumalan olemus on ymmärrettävissä parhaiten sen Isää koskevan ilmoituksen avulla, jonka Nebadonin Mikael toi julki moninaisissa opetuksissaan ja kuolevaisen lihallisessa hahmossa elämänsä suurenmoisen elämän muodossa. Jumalallinen olemus on myös paremmin ihmisen ymmärrettävissä, jos hän pitää itseään Jumalan lapsena ja katsoo ylös Paratiisin-Luojaan todellisena hengellisenä Isänä.

2:0.2 (33.2) Jumalan olemusta voidaan tutkia korkeimpien ideoiden paljastuksena, jumalalliset ominaisuudet voidaan nähdä ylivertaisten ihanteitten kuvaukseksi, mutta valaisevin ja hengellisesti rakentavin kaikista jumalallisen olemuksen julkituonneista on löydettävissä Jeesus Nasaretilaisen uskonnollisen elämän ymmärtämisestä, sekä

ennen hänen saavuttamaansa täyttä jumaluutensa tiedostamista että sen jälkeen. Mikäli Mikaelin inkarnoituneena elämä elämä otetaan taustaksi ilmoitukselle, joka ihmiselle on esitetty Jumalasta, voimme pyrkiä pukemaan ihmisperäisiksi sanasymboleiksi tiettyjä ideoita ja ihanteita, jotka koskevat jumalallista olemusta ja jotka kenties tuovat lisävalaistusta ja yhtenäisyyttä ihmisten käsitykseen Universaalisen Isän olemuksesta ja persoonallisuuden luonteesta.

2:0.3 (33.3) Kaikissa ponnistuksissamme ihmisen jumalakäsityksen laajentamiseksi ja hengellistämiseksi meitä haittaa tavattomasti se, että kuolevaisen mielen kapasiteetti on varsin rajallinen. Tehtävämme suorittamista vaikeuttavat vakavasti myös kielelliset rajoittuneisuudet ja sellaisen aineiston vähäisyys, jota voidaan käyttää havainnollistus- tai vertailutarkoituksissa pyrkiessämme ihmisen finiittiselle kuolevaisen mielelle kuvaamaan jumalallisia arvoja ja esittelemään hengellisiä merkityksiä. Kaikki ponnistelumme ihmisen jumalakäsityksen laajentamiseksi olisivat kutakuinkin turhia, ellei olisi totta, että kuolevaisen mieli on Universaalisen Isän lahjaksi antaman Suuntaajan asuinpaikka ja että tämä mieli on Luoja-Pojan Totuuden Hengen läpäisemä. Luottaessani näin ollen siihen, että näiden jumalallisten henkien läsnäolo ihmissydämessä on avuksi jumalakäsityksen laajentamisessa, ryhdyn ilomielin toteuttamaan saamaani tehtävää, jonka mukaan minun on pyrittävä luomaan ihmismielelle entistä laajempi kuva Jumalan olemuksesta.

1. Jumalan infiniittisyys

2:1.1 (33.4) ”Että me häntä käsin koskettelisimme, niin emme Infiniittistä löydä. Jumalalliset jalansijat eivät ole tunnetut.” ”Hänen ymmärryksensä on loputon ja hänen suuruutensa on mittaamaton.” Isän läsnäolon sokaiseva valkeus on niin suuri, että vähäisille luoduilleen hän näyttää ”asuvan läpitunkemattomassa pimeydessä”. Tutkimattomia eivät ole vain hänen ajatuksensa ja suunnitelmansa, vaan ”hän tekee” myös ”suuria ja ihmeellisiä tekoja, määrättömästi”. ”Jumala on suuri; me emme häntä ymmärrä, eikä hänen vuosiensa määrää saa kukaan selville.” ”Asuisiko Jumala todellakin maan päällä? Katso, taivas (universumi) ja taivaitten taivas (universumien universumi) eivät voi häntä itseensä sisällyttää.” ”Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja hänen tiensä löytymättömissä!”

2:1.2 (34.1) ”On vain yksi Jumala, infiniittinen Isä, joka on myös uskollinen Luoja.” ”Jumalallinen Luoja on myös Universaalinen Säätäjä, sielujen alkulähde ja määränpää. Hän on Korkein Sielu, Alkuperäinen Mieli ja koko luomistyön Rajaton Henki.” ”Suuri Valvoja ei tee yhtäkään virhettä. Hän on häikäisevä majesteettisuudessa ja kunniassa.” ”Luoja Jumala on kokonaan vailla pelkoa ja vihollisuutta. Hän on kuolematon, ikuinen, itsestään olemassa oleva, jumalallinen ja antelias.” ”Kuinka puhdas ja kaunis, kuinka syvä ja mittaamaton onkaan kaiken olevaisen ylivertainen Alkuisä!” ”Infiniittinen on ylivertainen siinä, että hän antaa itsensä

ihmisille. Hän on alku ja loppu, jokaisen hyvän ja täydellisen tarkoitusperän Isä.” ”Jumalalle on kaikki mahdollista; iankaikkinen Luoja on aiheuttajien aiheuttaja.”

2:1.3 (34.2) Isän ikuisen ja universaalisen persoonallisuuden häkellyttävien ilmentymien infiniittisyydestä huolimatta hän on ehdottomasti itsestään tietoinen sekä infiniittisyytensä että ikuisuutensa osalta; täysin hän niin ikään tietää täydellisyytensä ja voimansa. Hän on maailmankaikkeuden ainoa olento – hänen jumalallisia rinnakkaisolentojaan lukuun ottamatta – jonka kokemukseen kuuluu täydellinen, oikea ja kaiken kattava arvio omasta minuudestaan.

2:1.4 (34.3) Isä täyttää jatkuvasti ja erehtymättömästi tarpeen erilaistaa sitä, mitä hän itseltään vaatii, sitä mukaa kuin tämä tarve ajasta toiseen hänen kokonaisuniversuminsa eri osissa muuttuu. Suuri Jumala tuntee itsensä ja ymmärtää itseään; hän on infiniittisesti itsestään tietoinen kaikkien täydellisyytensä alkuperäisten attribuuttien suhteen. Jumala ei ole kosminen sattuma, ei hän myöskään ole universumikokeilija. Universumien Hallitsijat saattavat ryhtyä ennalta arvaamattomiin hankkeisiin, Konstellaation-Isät saattavat kokeilla, järjestelmien päälliköt saattavat harjoitella, mutta Universaalinen Isä näkee lopun alusta, ja hänen jumalallinen suunnitelmansa ja ikuinen tarkoituksensa kattavat ja sisältävät itse asiassa hänen kaikkien alaistensa kaikki kokeilut ja tulokseltaan epävarmat hankkeet jokaisessa maailmassa, järjestelmässä ja konstellaatiossa hänen valtavien toimipiiriensä jokaisessa universumissa.

2:1.5 (34.4) Jumalalle ei mikään ole uutta, eikä mikään kosminen tapahtuma tule hänelle koskaan yllätyksenä; hän asuu ikuisuuden kehällä. Hänelle ei ole päivien alkua eikä loppua. Jumalan kannalta ei menneisyyttä, nykyisyyttä eikä tulevaisuutta ole olemassa; kaikki aika on läsnä joka hetki. Hän on suuri ja ainoa MINÄ OLEN.

2:1.6 (34.5) Universaalinen Isä on kaikkien attribuuttiensa osalta absoluuttisesti ja varauksettomasti infiniittinen. Ja tämä tosiasia, itsessään ja sinänsä, sulkee hänet automaattisesti finiittisten, aineellisten olentojen ja muiden alempiarvoisten älyllisten luotujen kanssa tapahtuvan kaiken suoran persoonallisen yhteydenpidon ulkopuolelle.

2:1.7 (34.6) Ja kaikki tämä tekee välttämättömäksi sellaiset yhteys- ja yhteydenpitojärjestelyt hänen moninaisten luotujensa kanssa, jotka on ensiksikin järjestetty Jumalan Paratiisin-Poikien persoonallisuuksissa. Nämä, vaikka ovatkin jumalallisuuden osalta täydellisiä, pukeutuvat silti usein myös planetaaristen ihmisrotujen verta ja lihaa olevaan hahmoon, ja heistä tulee yksi teistä ja yksi teidän joukossanne. Näin, jos niin voidaan sanoa, Jumalasta tulee ihminen, kuten tapahtui Mikaelin lahjoittautumisessa, Mikaelin, jota kutsuttiin milloin Jumalan Pojaksi, milloin Ihmisen Pojaksi. Ja toiseksi, olemassa ovat Äärettömän Hengen persoonallisuudet, serafijoukkojen ja taivaan muiden älyllisten olentojen erilaiset ryhmät, jotka tulevat lähelle aineellisia, alempaa alkuperää olevia olentoja ja jotka niin monin tavoin huolehtivat heistä ja palvelevat heitä. Ja kolmanneksi, on olemassa persoonattomia Salaperäisiä Opastajia, Ajatuksensuuntaajia. Ajatuksensuuntaajat ovat itsensä

suuren Jumalan antama todellinen lahja. Ne lähetetään Urantian ihmisten kaltaisten olentojen sisimpään, ja ne lähetetään asiasta mitään ilmoittamatta tai asiaa selittämättä. Loputtoman runsaslukuisina ne laskeutuvat kunnian korkeuksista kaunistamaan ja pitämään asuinsijanaan niiden kuolevaisten vaatimatonta mieltä, joilla on kykyä Jumalan tuntemiseen tai ainakin siihen potentiaali.

2:1.8 (35.1) Näillä ja monilla muilla tavoilla, tavoilla, jotka ovat teille tuntemattomia ja tavoilla, jotka perin juurin menevät äärellisen käsityskyvyn tuolle puolen, Paratiisin-Isä alentaa ja muutoin muuntaa, vähentää ja lieventää rakastavasti ja auliisti omaa infiniittisyyttään, jotta hän kykenisi pääsemään lähemmäksi luotujen lastensa äärellistä mieltä. Ja näin, toinen toistaan seuraavilla persoonallisuuden distribuutioilla, jotka kerta kerralta ovat yhä vähemmän absoluuttisia, käy infiniittiselle Isälle mahdolliseksi päästä läheiseen yhteyteen hänen kaukaisuuteen ulottuvan universuminsa monilukuisten maailmojen erilaisten älyllisten olentojen kanssa.

2:1.9 (35.2) Kaiken tämän hän on tehnyt, kaikkea tätä hän tekee tälläkin hetkellä ja on ajasta aikaan tekevä ilman, että hän vähäisimmässäkään määrin vähentää oman infiniittisyytensä, ikuisuutensa ja ensisijaisuutensa tosiasiaa ja todellisuutta. Nämä asiat ovat absoluuttisen tosia niiden käsittämisen vaikeudesta ja siitä mysteeristä huolimatta, johon ne on verhottu, tai huolimatta siitä, että niiden täydellinen ymmärtäminen on mahdotonta sellaisille olennoille, jollaisia asuu Urantialla.

2:1.10 (35.3) Jo pelkästään siksi, että Ensimmäinen Isä on suunnitelmiensa osalta infiniittinen ja tarkoitusperiensä osalta ikuinen, on mahdotonta yhdenkään finiittisen olennon koskaan kokonaan tajuta tai käsittää näitä jumalallisia suunnitelmia ja tarkoitusperiä. Kuolevainen ihminen voi välähdyksittäin nähdä Isän tarkoitukset vain silloin tällöin ja siellä täällä, sitä mukaa kun ne paljastuvat suhteessa luodun ylösnousemusjärjestelmän toteutumiseen sen toinen toistaan seuraavilla tasoilla universumissa tapahtuvan etenemisen myötä. Vaikka ihminen ei voikaan käsittää infiniittisyyden merkitystä, infiniittinen Isä sitä vastoin mitä varmimmin ymmärtää viimeiseen asti ja sulkee rakastavasti syliinsä kaikkien universumien kaikkien lastensa koko finiittisyyden.

2:1.11 (35.4) Isä jakaa jumalallisuuden ja ikuisuuden Paratiisin monilukuisten korkeampien olentojen kanssa, mutta me kysymme, jakaako infiniittisyyttä ja siitä johtuvaa universaalista ensisijaisuutta täysimääräisesti kukaan muu kuin hänen Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluvat tasavertaiset kumppaninsa. Persoonallisuuden infiniittisyyden täytyy pakostakin kattaa persoonallisuuden koko finiittisyys; tästä johtuu sen opetuksen totuudellisuus – kirjaimellinen totuus –, joka julistaa: ”Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme.” Se Universaalisen Isän puhtaan Jumaluuden osanen, joka on kuolevaisen ihmisen sisimmässä, *on* osa Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen, Isien Isän, infiniittisyyttä.

2. Isän ikuinen täydellisyys

2:2.1 (35.5) Jo muinaiset profeettanne ymmärsivät, että Universaalisen Isän olemus on ikuinen, koskaan alkamaton, koskaan päättymätön, kehämäinen. Jumala on konkreettisesti ja ikuisesti läsnä universumien universumissaan. Hän on läsnä nykyhetkessä koko absoluuttisella majesteettisuudellaan ja ikuisella suuruudellaan. ”Isällä on itsessään elämää, ja tämä elämä on ikuista elämää.” Nimenomaan Isä on kautta ikuisten aikakausien ollut se, joka ”antaa kaikille elämän”. Jumalallisessa eheydessä on ääretöntä täydellisyyttä. ”Minä olen Herra; minä en muutu.” Tietomme universumien universumista ei paljasta vain sitä, että hän on valkeuksien Isä, vaan myös sen, ettei hänen planeettainvälisten asioiden hoidossaan ”ole muuttuvaisuutta eikä muutoksen häivää”. Hän ”ilmoittaa lopun alusta asti”. Hän sanoo: ”Minun päätökseni pitää; minä teen kaiken mieleni mukaan” ”iankaikkisen tarkoitukseni mukaan, jonka toin julki Pojassani.” Näin ollen Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen suunnitelmat ja tarkoitukset ovat niin kuin hän itse: ikuisia, täydellisiä ja iäti muuttumattomia.

2:2.2 (35.6) Isän päätöksissä ilmenee täysimääräinen lopullisuus ja täydellinen kaikenkattavuus. ”Mitä tahansa Jumala tekee, se on oleva ikuisesti; mitään siihen ei voi lisätä, mitään siitä ei voi poistaa.” Universaalinen Isä ei kadu viisautta ja täydellisyyttä ilmentäviä alkuperäisiä tarkoituksiaan. Hänen suunnitelmansa ovat vakaat, hänen päätöksensä on peruuttamaton, samalla kun hänen tekonsa

ovat jumalallisia ja erehtymättömiä. ”Tuhat vuotta on hänen silmissään niin kuin eilinen päivä, joka meni ohitse, ja niin kuin öinen vartiohetki.” Jumaluuden täydellisyys ja ikuisuuden valtavuus ovat ikiajat kuolevaisen ihmisen rajoittuneen mielen täyden ymmärryksen tuolla puolen.

2:2.3 (36.1) Muuttumattoman Jumalan reaktiot hänen toteuttaessaan ikuista tarkoitustaan saattavat näyttää vaihtelevan hänen luotujen älyllisten olentojensa muuttuvien asenteiden ja vaihtuvien mielialojen mukaan. Toisin sanoen, ne saattavat näennäisesti ja pinnallisesti katsottuina vaihdella, mutta pohjimmiltaan kaikkien ulkoisten ilmiöiden takana on silti läsnä muuttumaton tarkoitus, ikuisen Jumalan ikuinen suunnitelma.

2:2.4 (36.2) Kaukana universumeissa täydellisyys on väistämättä suhteellinen termi, mutta keskusuniversumissa ja eritoten Paratiisissa täydellisyys on laimentamatonta; tietyillä osa-alueilla se on jopa absoluuttista. Ilmiöt, joissa tulee esiin Kolminaisuus, muuntavat jumalallisen täydellisyyden ilmenemistä, mutta ne eivät sitä kavenna.

2:2.5 (36.3) Jumalan alkuperäinen täydellisyys on, ei suinkaan oletettua vanhurskautta, vaan paremminkin hänen jumalalliseen olemukseensa luonnostaan kuuluvaa hyvyyden täydellisyyttä. Hän on lopullinen, tyhjentävä ja täydellinen. Hänen vanhurskaan luonteensa kauneudesta ja täydellisyydestä ei puutu yhtään mitään. Ja koko avaruuden maailmojen elävien olentojen järjestelmä on olemassa vain sitä jumalallista tarkoitusta varten, että kaikki

tahdolliset luodut viedään siihen ylevään määränpäähän, että he kokevat jakavansa Isän paratiisillisen täydellisyyden. Jumala ei ole itsekeskeinen eikä itseensä pitäytyvä. Hän ei koskaan lakkaa lahjoittamasta itseään valtavan universumien universumin kaikille tiedostaville luoduille.

2:2.6 (36.4) Jumala on ikuisesti ja infiniittisesti täydellinen. Hän ei henkilökohtaisesti voi tuntea epätäydellisyyttä omana kokemuksenaan, mutta hän jakaa Paratiisin kaikkien Luoja-Poikien evolutionaaristen universumien kaikkien eteenpäin ponnistelevien luotujen tietoisuuden koko epätäydellisyyden kokemuksesta. Täydellisyyttä olevan Jumalan persoonallinen ja vapauttava kosketus valloittaa sydämet ja kytkee yhteyspiiriinsä kaikkien niiden kuolevaisten luotujen olemuksen, jotka ovat nousseet sellaisille universumitasoille, että he osaavat erottaa moraaliset kysymykset. Tällä tavalla, samoin kuin jumalallisen läsnäolevan ylläpitämin yhteyksin, Universaalinen Isä aktuaalisesti osallistuu koko maailmankaikkeuden jokaisen moraalisen olennon kehittyvän elämänvaiheen aikana saatavaan kokemukseen kypsymättömyyde*stä* ja epätäydellisyyde*stä*.

2:2.7 (36.5) Inhimilliset rajoittuneisuudet – potentiaalinen paha – eivät ole jumalallisen olemuksen osa, mutta kuolevaisen kokemus paha*sta* ja kaikki ihmisen suhteet siihen ovat tietenkin osa Jumalan alati laajenevaa todellistumista ajallisuuden lapsissa – moraalisen vastuun omaavissa luoduissa –, jotka itse kukin Paratiisista peräisin oleva Luoja-Poika on luonut tai kehittänyt.

3. Oikeudenmukaisuus ja vanhurskaus

2:3.1 (36.6) Jumala on vanhurskas, siksi hän on oikeudenmukainen. ”Herra on oikeamielinen kaikissa teoissaan.” ”’Ilman aihetta en ole tehnyt mitään tekemääni’, sanoo Herra.” ”Herran tuomiot ovat oikeita ja oikeamielisiä yhtä kaikki.” Universaalisen Isän oikeudenmukaisuuteen eivät hänen luotunsa voi teoin eivätkä tekemisin vaikuttaa, ”sillä mitään pahuutta ei Herrassa Jumalassamme ole, ei suosimista, ei lahjottavuutta”.

2:3.2 (36.7) Kuinka turhaa onkaan esittää tällaiselle Jumalalle lapsekkaita vetoomuksia, jotta hän muuttaisi muuttamattomia säädöksiään voidaksemme välttyä niiltä oikeudenmukaisilta seuraamuksilta, joiden syynä on se, että hänen viisaat luonnonlakinsa ja oikeamieliset hengelliset päätöksensä vaikuttavat! ”Älkää eksykö; Jumalaa ei pilkata, koska mitä ikinä ihminen kylvääkin, sitä hän myös niittää.” On totta, että tätä jumalallista oikeudenmukaisuutta lieventää aina armo, silloinkin kun oikeus toteutuu pahanteon satoa korjattaessa. Infiniittinen viisaus on se ikuinen välitystuomari, joka määrää, missä mitassa oikeutta ja armoa kulloiseenkin tilanteeseen sovelletaan. Suurin rangaistus (todellisuudessa väistämätön seuraus) vääryydestä ja tahallisesta kapinoinnista Jumalan hallintoa vastaan on olemassaolon menettäminen tämän hallinnon yksilöllisenä alamaisena. Lopullinen tulos täysimittaisesta synnistä on yksilön hävittäminen. Tällaiset

syntiin samastuneet yksilöt ovat viime kädessä itse tuhonneet itsensä muuttumalla pahuuteen antautumisensa kautta täysin epätodellisiksi. Sellaisen luodun tosiasiallinen katoaminen viipyy aina kuitenkin siihen asti kunnes kyseisen universumin voimassa oleva oikeudenkäyttötapa on tullut kaikilta kohdin täytetyksi.

2:3.3 (37.1) Olemassaolon päättymisestä säädetään tavallisesti asianomaisen maailman tai asianomaisten maailmojen tuomiokautisella tai aikakautisella tuomiolla. Urantian tapaisessa maailmassa se tapahtuu planetaarisen tuomiokauden lopulla. Tällaisissa tilanteissa olemassaolon lakkauttamista koskevan asian käsittelyyn osallistuvat tasavertaisina kaikki oikeudenkäyttötribunaalit, niin että siinä ovat mukana asianomaisen planeetan neuvosto, Luoja-Pojan oikeusistuimet ja lopulta Päivien Muinaisten tuomioistuimet. Yksilön hävittämistä koskeva valtuutus on lähtöisin superuniversumin korkeimmista oikeuksista, sen jälkeen kun väärintekijän asuinsfääriltä peräisin olevalle syytteelle on saatu katkeamaton vahvistus. Kun hävitystuomio on korkeimmassa asteessa vahvistettu, se pannaan täytäntöön niiden tuomareiden välittömin toimenpitein, jotka asuvat superuniversumin päämajassa ja toimivat sieltä käsin.

2:3.4 (37.2) Kun tämä tuomio on lopullisesti vahvistettu, syntiin samastunut olento on yhdessä hetkessä kuin häntä ei olisi koskaan ollutkaan. Sellaisesta kohtalosta ei ole kuolleistaheräämistä. Se on ikuinen ja iäinen. Ajallisuuteen kuuluvat muutokset ja avaruudessa ilmenevät muodonmuutokset vapauttavat identiteetin omanneet elävät energiatekijät niiksi kosmisiksi potentiaaleiksi, joista ne

kerran ilmaantuivat. Mitä tulee pahantekijän persoonallisuuteen, niin siltä riistetään jatkuvuuden taannut elämän ylläpitoväline luodun jätettyä tekemättä ne valinnat ja lopulliset päätökset, jotka olisivat taanneet iäisen elämän. Kun persoonallisuuteen liittyneen mielen jatkuva synnin syleily huipentuu täydelliseen samastumiseen pahuuden kanssa, silloin tällainen erillinen persoonallisuus elämän sammuttamisen jälkeen, kosmisen hajoamisen jälkeen, absorboituu luomakunnan ylisieluun ja siitä tulee osa Korkeimman Olennon kehittyvää kokemusta. Koskaan se ei enää ilmaannu persoonallisuudeksi. Sen yksilöllisyys on oleva ikään kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Kun kysymys on persoonallisuudesta, jonka sisimmässä on Suuntaaja, siinä tapauksessa kokemusperäiset hengelliset arvot säilyvät jatkuvasti elävän Suuntaajan reaalisuudessa.

2:3.5 (37.3) Maailmankaikkeuden jokaisessa todellisuuden aktuaalisten tasojen välisessä kilpailutilanteessa on korkeampaa tasoa edustava persoonallisuus lopulta saava voiton alemman tason persoonallisuudesta. Tämä universumiristiriidan väistämätön lopputulos kuuluu olennaisesti siihen tosiasiaan, että kvaliteetin jumalallisuus vastaa sitä, missä määrin itse kukin tahdollinen olento on todellinen tai aktuaalinen. Täysimääräinen pahuus, täydellinen erhe, tahallinen synti ja loputon synnillisyys ovat luonnostaan ja automaattisesti yhtä kuin itsemurha. Tällaiset kosmista epätodellisuutta osoittavat asenteet voivat armeliaisuuteen perustuvan suvaitsevuuden johdosta säilyä maailmankaikkeudessa

vain väliaikaisesti, sillä aikaa kun odotetaan, mihin toimenpiteeseen oikeudenmukaista asioiden käsittelyä edustavien universumitribunaalien oikeudenmukaisuuden määrittelevät ja kohtuuden löytävät mekanismit ryhtyvät.

2:3.6 (37.4) Luoja-Poikien harjoittama vallankäyttö paikallisuniversumeissa on vallankäyttöä, jonka sisältönä on luominen ja hengellistäminen. Nämä Pojat ottavat asiakseen kuolevaisten asteittain etenevän ylösnousemusta koskevan paratiisillisen suunnitelman tehokkaan toteuttamisen, kapinallisten ja väärinajattelijoiden rehabilitoinnin, mutta kun kaikki tällaiset rakastavat ponnistukset lopullisesti ja iäksi torjutaan, niin lopullinen yksilön hävittämistä koskeva säädös pannaan täytäntöön Päivien Muinaisten tuomiovallan alaisuudessa toimivien voimien toimesta.

4. Jumalallinen armo

2:4.1 (38.1) Armo on yksinkertaisesti sanottuna sellaisen viisauden lieventämää oikeutta, joka kasvaa tiedon täydellisyydestä ja finiittisten luotujen luonnollisten heikkouksien ja ympäristön aiheuttamien vajavaisuuksien täysimääräisestä tuntemisesta. ”Jumalamme on täynnä sääliväisyyttä, hän on laupias, pitkämielinen ja armossaan ylitsevuotava.” Niinpä ”jokainen, joka kutsuu avukseen Herraa, on pelastuva”, ”sillä Herra antaa anteeksi runsain mitoin”. ”Herran armo kestää iankaikkisesta iankaikkiseen”; totisesti ”hänen armonsa kestää ikuisesti”. ”Minä olen Herra, joka harjoittaa

laupeutta, oikeudenmukaisuutta ja oikeamielisyyttä maan päällä, sillä niistä minä iloitsen.” ”Minun mieleni mukaista ei ole tuottaa tuskaa tai tehdä ihmisenlasta murheelliseksi”, sillä minä olen ”laupeudentekojen Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala.”

2:4.2 (38.2) Jumala on luonnostaan hyvä, luontaisesti sääliväinen ja ikuisesti armelias. Eikä koskaan ole välttämätöntä käyttää Isää kohtaan mitään painostusta, jotta hänen laupeutensa tulisi esille. Muuta ei tarvita kuin luodun tarve, jotta Isän hellä armollisuus ja pelastava laupeus virtaavat täysimääräisinä. Koska Jumala tietää kaiken lapsistaan, hänen on helppo antaa anteeksi. Mitä paremmin ihminen tuntee lähimmäisensä, sitä helpompi on antaa hänelle anteeksi, jopa rakastaa häntä.

2:4.3 (38.3) Vain infiniittistä viisautta kuvastava arvostelukyky tekee oikeamieliselle Jumalalle mahdolliseksi jakaa oikeutta ja armoa samanaikaisesti ja missä tahansa maailmankaikkeuden tilanteessa. Taivaallista Isää eivät koskaan raasta keskenään ristiriidassa olevat asenteet hänen omia universumilapsiaan kohtaan. Jumala ei ole koskaan asenteellisten vastakkainasettelujen uhri. Jumalan kaikentietävyys ohjaa erehtymättömästi hänen vapaata tahtoaan valitsemaan sellaisen universumikäyttäytymisen, joka tyydyttää täydellisesti, samanaikaisesti ja tasapuolisesti hänen kaikkien jumalallisten attribuuttiensa vaatimukset ja hänen ikuista olemustaan luonnehtivat infiniittiset laatumääreet.

2:4.4 (38.4) Armo on hyvyyden ja rakkauden luonnollinen ja väistämätön jälkeläinen. Rakastavan Isän hyvyys ei mitenkään voisi kieltää viisasta armon osoittamista hänen universumilastensa

jokaisen ryhmän jokaiselle jäsenelle. Ikuinen oikeudenmukaisuus ja jumalallinen armo muodostavat yhdessä sen, mitä ihmisen kokemuksessa kutsuttaisiin *kohtuullisuudeksi*.

2:4.5 (38.5) Jumalallinen armo edustaa menetelmää, jolla kohtuullisuus tulee huomioon otetuksi täydellisyyden ja epätäydellisyyden universumitasoja yhteen sovitettaessa. Armo on Korkeimmuuteen kuuluvaa oikeudenmukaisuutta sovellettuna kehittyvän finiittisen olennon tilanteisiin, iäisyyteen kuuluvaa oikeamielisyyttä muunnettuna siten, että se turvaa ajallisuudessa elävien lasten hyvinvoinnin maailmankaikkeudessa sekä heidän korkeimmat intressinsä. Armo ei ole rikkomus oikeudenmukaisuutta vastaan, vaan paremminkin se on ymmärtäväinen tulkinta korkeimman oikeudenmukaisuuden vaatimuksista, siten kuin sitä sovelletaan kohtuutta noudattaen alisteisiin hengellisiin olentoihin ja kehittyvien universumien aineellisiin luotuihin. Armo on Paratiisin-Kolminaisuuden oikeudenmukaisuutta, jota osoitetaan viisaasti ja rakastavasti ajallisuuden ja avaruuden luomakuntien moninaisille älyllisille olennoille sellaisena, millaiseksi jumalallinen viisaus on sen muovannut ja Universaalisen Isän ja kaikkien hänen rinnakkaisten Luojiensa kaikkitietävä mieli ja suvereeni vapaa tahto on sen määritellyt.

5. Jumalan rakkaus

2:5.1 (38.6) ”Jumala on rakkaus”, siksi hänen ainoa persoonallinen asenteensa maailmankaikkeuden asioita kohtaan on aina jumalallista kiintymystä osoittava reaktio. Isä rakastaa meitä kylliksi lahjoittaakseen oman elämänsä meille. ”Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillekin ja lähettää sateen oikeamielisille ja väärämielisille.”

2:5.2 (39.1) On väärin ajatella Jumalasta, että hänet olisi hänen Poikiensa antamien uhrien vuoksi tai hänen alaistensa luotujen esittämien esirukousten voimin suostuteltu rakastamaan lapsiaan, ”sillä Isä itse rakastaa sinua”. Isällisestä hellyydestään Jumala lähettää ihmeelliset Suuntaajat asumaan ihmismielissä. Jumalan rakkaus on universaalista; ”jokainen, joka haluaa, saa tulla”. Hän haluaisi ”kaikkien ihmisten pelastuvan sillä, että he saavat tietää totuuden”. Hän ”ei halua, että kukaan menehtyisi”.

2:5.3 (39.2) Luojat ovat ensimmäisinä yrittämässä pelastaa ihmistä jumalallisten lakien typerien rikkomusten tuhoisilta seuraamuksilta. Jumalan rakkaus on luonteeltaan isällistä hellyyttä. Sen vuoksi hän kyllä toisinaan ”kurittaa meitä oman etumme nimissä, jotta me tulisimme osallisiksi hänen pyhyydestään”. Kovimpienkin koettelemustesi hetkinä muista, että ”kaikissa koettelemuksissamme hän kärsii kanssamme”.

2:5.4 (39.3) Jumala on jumalallisen hyvä synnintekijöille. Kun kapinalliset palaavat vanhurskauteen, heidät otetaan armollisesti vastaan, ”sillä Jumalamme antaa anteeksi runsain mitoin”. ”Minä olen se, joka pyyhkii pois rikkomuksenne itseni tähden, enkä minä

syntejänne muistele.” ”Katso, minkä määrän rakkautta Isä on lahjoittanut meille, jotta meitä kutsuttaisiin Jumalan pojiksi.”

2:5.5 (39.4) Loppujen lopuksi, suurin todiste Jumalan hyvyydestä ja suurin syy rakastaa häntä on Isän antama, sisimmässänne oleva lahja, Ajatuksensuuntaaja, joka kärsivällisesti odottaa hetkeä, jolloin teistä molemmista tehdään ikuisiksi ajoiksi yksi. Vaikket voi etsimällä löytää Jumalaa, niin jos suostut sisimmässäsi olevan hengen johdatukseen, saat erehtymätöntä opastusta, askel askeleelta, elämä elämältä, universumista toiseen, aikakaudesta aikakauteen, kunnes lopulta seisot Universaalisen Isän paratiisillisen persoonallisuuden edessä.

2:5.6 (39.5) Kuinka järjetöntä onkaan, ettet palvoisi Jumalaa siksi, että ihmisluonteen rajoitukset ja aineellisen olemuksesi puutteet tekevät mahdottomaksi sinun nähdä häntä. Itsesi ja Jumalan välillä on ylitettävänä hirvittävä etäisyys (fyysinen avaruus). Niin ikään välillänne on ylitettävänä suuri hengellisen eroavaisuuden kuilu, mutta kaikesta siitä huolimatta, mikä fyysisessä ja hengellisessä mielessä erottaa sinut Jumalan paratiisillisesta persoonallisesta läsnäolosta, pysähdy silti pohtimaan sitä juhlallista tosiasiaa, että Jumala elää sisimmässäsi; hän on omalla tavallaan jo rakentanut sillan kuilun yli. Hän on lähettänyt itseään – henkensä – elämään sinussa ja uurastamaan kanssasi edetessäsi ikuista universumikulkuasi.

2:5.7 (39.6) Minusta on helppoa ja mieluista palvoa sellaista, joka on niin suuri ja samalla niin hellästi omistautunut omien alhaissyntyisten luotujensa ylöspäin kannustavaan hoivaamiseen.

Rakastan luontaisesti sellaista, joka on näin voimallinen luomistyössä ja sen valvonnassa ja joka kuitenkin on niin täydellinen hyvyydessä ja niin uskollinen meitä jatkuvasti ympäröivässä rakastavassa hellyydessä. Minusta tuntuu, että rakastaisin Jumalaa aivan yhtä paljon, vaikkei hän olisikaan näin suuri ja väkevä, kunhan hän olisi yhtä hyvä ja armelias. Me kaikki rakastamme Isää enemmänkin hänen olemuksensa takia kuin kunnioituksesta hänen häkellyttäviä ominaisuuksiaan kohtaan.

2:5.8 (39.7) Tarkkaillessani Luoja-Poikia ja heidän alaisuudessaan toimivia hallintopersoonallisuuksia, jotka niin uljaasti kamppailevat moninaisten ajallisten, avaruuden universumien kehittymiseen luontaisesti kuuluvien vaikeuksien kanssa, havaitsen tuntevani näitä universumien alempia valtiaita kohtaan suurta ja perinpohjaista kiintymystä. Minusta tuntuu loppujen lopuksi, että me kaikki – maailmojen kuolevaiset mukaan lukien – rakastamme Universaalista Isää ja kaikkia muita olentoja – jumalallisia tai inhimillisiä –, koska huomaamme näiden persoonallisuuksien vilpittömästi rakastavan meitä. Rakastamisen kokemus on hyvin paljossa suora reaktio rakastetuksi tulemisen kokemukseen. Tietäessäni Jumalan rakastavan minua minun tulisi jatkuvasti rakastaa häntä yli kaiken siinäkin tapauksessa, että hänet olisi riisuttu kaikista korkeimmuuden, perimmäisyyden ja absoluuttisuuden attribuuteistaan.

2:5.9 (40.1) Isän osoittama rakkaus seuraa meitä nyt ja läpi ikuisten aikojen päättymättömän kehän. Pohdiskellessasi Jumalan rakastavaa olemusta on sitä kohtaan olemassa vain yksi järjellinen ja

luonnollinen persoonallisuuden reaktio: Rakastat Luojaasi vieläkin enemmän; osoitat Jumalalle kiintymystä, joka on verrattavissa lapsen maiselle vanhemmalleen osoittamaan kiintymykseen. Sillä niin kuin isä, todellinen isä, oikea isä, rakastaa lapsiaan, niin rakastaa Universaalinenkin Isä luotuja poikiaan ja tyttäriään ja etsii ikuisesti heidän parastaan.

2:5.10 (40.2) Mutta Jumalan rakkaus on viisasta ja kaukonäköistä vanhemman kiintymystä. Jumalallinen rakkaus toimii liitossa jumalallisen viisauden ja Universaalisen Isän täydellisen olemuksen kaikkien muiden infiniittisten piirteiden kanssa. Jumala on rakkaus, mutta rakkaus ei ole Jumala. Jumalallisen rakkauden suurin ilmentymä kuolevaisia olentoja kohtaan on nähtävissä Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisessa, mutta teille osoitettu Isän rakkauden suurin ilmentymä on nähtävissä hänen Poikansa Mikaelin lahjoittautumisessa, silloin kun hän eli maan päällä ihanteellisen hengellisen elämän. Sisimmässä oleva Suuntaaja tekee Jumalan kullekin ihmissielulle osoittamasta rakkaudesta henkilökohtaisen.

2:5.11 (40.3) Ajoittain tunnen suorastaan kipua, kun minun on pakko kuvata taivaallisen Isän maailmankaikkeuden lapsiaan kohtaan tuntemaa jumalallista kiintymystä käyttämällä ihmisperäistä sanasymbolia *rakkaus*. Vaikka tämä termi toki vastaa ihmisen korkeinta käsitystä kuolevaisten keskinäisistä kunnioituksen ja omistautumisen suhteista, sitä käytetään kuitenkin tavan takaa kuvaamaan niin paljoa sellaista ihmissuhteisiin sisältyvää, joka on kauttaaltaan alhaista ja äärimmäisen sopimatonta tunnettavaksi millään sellaisella sanalla, jota käytetään myös osoittamaan elävän

Jumalan verratonta kiintymystä universumiluotujaan kohtaan! Miten onnetonta, etten voi käyttää jotakin ylivertaista ja vain tähän tarkoitukseen varattua termiä, joka välittäisi ihmismielelle Paratiisin-Isän jumalallisen kiintymyksen oikean olemuksen ja ainutlaatuisen kauniin merkityksen.

2:5.12 (40.4) Kun ihminen kadottaa näköpiiristään persoonallisen Jumalan rakkauden, Jumalan valtakunnasta tulee pelkästään hyvyyden valtakunta. Jumalallisen olemuksen infiniittisestä yhtenäisyydestä huolimatta rakkaus on hallitseva piirre Jumalan kaikissa persoonallisissa toimissa luotujansa kohtaan.

6. Jumalan hyvyys

2:6.1 (40.5) Fyysisessä universumissa voimme nähdä jumalallisen kauneuden, älyn maailmassa voimme havaita ikuista totuutta, mutta Jumalan hyvyys on löydettävissä vain henkilökohtaisen uskonnollisen kokemuksen hengellisestä maailmasta. Oikealta olemukseltaan uskonto on uskosta johtuvaa luottamusta Jumalan hyvyyteen. Filosofiassa Jumala voisi olla suuri ja absoluuttinen, jopa jollakin tavoin älyllinen ja persoonallinen, mutta uskonnossa Jumalan täytyy olla myös moraalinen: hänen täytyy olla hyvä. Ihminen saattaisi pelätä suurta Jumalaa, mutta vain hyvään Jumalaan hän kohdistaa luottamuksensa ja rakkautensa. Tämä Jumalan hyvyys on osa Jumalan persoonallisuutta, ja se paljastuu

täysimääräisesti vasta Jumalan uskovien poikien henkilökohtaisessa uskonnollisessa kokemuksessa.

2:6.2 (40.6) Uskonto antaa ymmärtää, että hengen supermaailma on tietoinen ihmisten maailman perustarpeista ja että se reagoi niihin. Kehitysuskonto voi yltää eettisyyteen, mutta vasta ilmoitususkonnosta tulee aidosti ja hengellisesti moraalista. Sen ikivanhan käsityksen, jonka mukaan Jumala on majesteettisen moraalisuuden hallitsema Jumaluus, Jeesus nosti sille hellän koskettavalle vanhemman ja lapsen välisen suhteen intiimin perhemoraalin tasolle, jota hellempää ja kauniimpaa kuolevaisen kokemuksessa ei ole.

2:6.3 (41.1) ”Jumalan hyvyyden ylenpalttisuus johdattaa erehtyvän ihmisen katumukseen.” ”Jokainen hyvä lahja ja jokainen täydellinen lahja tulee valkeuksien Isältä.” ”Jumala on hyvä. Hän on ihmissielujen ikuinen turvapaikka.” ”Herra Jumala on armollinen ja laupias. Hän on pitkämielinen ja hyvyydessä ja totuudessa ylitsevuotava.” ”Koeta ja huomaa, että Herra on hyvä! Siunattu on ihminen, joka häneen luottaa.” ”Herra on laupias ja täynnänsä sääliväisyyttä. Hän on pelastuksen Jumala.” ”Hän parantaa sydämeltään murtuneet ja sitoo sielun saamat haavat. Hän on ihmisen kaikkivaltias hyväntekijä.”

2:6.4 (41.2) Vaikka käsitys Jumalasta kuninkaana ja tuomarina edistikin moraalin korkeaa tasoa ja loi ryhmästä lainkuuliaisen kansan, se jätti yksittäisen uskovaisen silti murheelliseen epävarmuuden tilaan, mitä tulee hänen asemaansa ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Myöhemmät heprealaisprofeetat julistivat Jumalan

Israelin Isäksi; Jeesuksen antaman ilmoituksen mukaan Jumala on joka ainoan ihmisolennon Isä. Jeesuksen elämä valaisee transsendentaalisella tavalla kuolevaisten olentojen koko jumalakäsitystä. Epäitsekkyys kuuluu olennaisena osana vanhemman tuntemaan rakkauteen. Jumala ei rakasta *niin kuin* Isä, vaan isä*nä*. Hän on maailmankaikkeuden jokaisen persoonallisuuden Paratiisissa oleva Isä.

2:6.5 (41.3) Vanhurskaus antaa ymmärtää, että Jumala on maailmankaikkeuden moraalilain alkulähde. Totuus esittää Jumalan ilmoittajana, opettajana. Mutta rakkaus antaa ja kaipaa kiintymystä, etsii sellaista ymmärtävää kumppanuutta, joka vallitsee vanhemman ja lapsen välillä. Oikeamielisyys saattaa olla se, miten Jumala ajattelee, mutta rakkaus on se, miten isä asennoituu. Erheellinen olettamus, jonka mukaan Jumalan oikeudenmukaisuus olisi yhteen sovittamaton taivaallisen Isän epäitsekkään rakkauden kanssa, antoi ymmärtää, että Jumaluuden olemuksesta puuttuisi yhtenäisyys, ja johti suoraa tietä sovitusopin kehittelemiseen. Se taas on filosofinen hyökkäys sekä Jumalan yhtenäisyyttä että hänen vapaatahtoisuuttaan vastaan.

2:6.6 (41.4) Rakastava taivaallinen Isä, jonka henki elää hänen maan päällä asuvissa lapsissaan, ei ole mikään jakautunut persoonallisuus – toisaalta oikeuden, toisaalta armon personoituma. Mitään välittäjää ei myöskään tarvita, jotta pääsisi osalliseksi Isän suosiosta tai anteeksiantamuksesta. Jumalallista vanhurskautta ei hallitse

tiukka, hyvitystä vaativa oikeudenmukaisuus; Isä-Jumala nousee tuomari-Jumalan yläpuolelle.

2:6.7 (41.5) Jumala ei koskaan ole vihainen, kostonhimoinen eikä kiukkuinen. On totta, että viisaus kyllä usein hillitsee hänen rakkauttaan, samalla kun oikeudenmukaisuus rajoittaa sitä, missä määrin hänen osoittamansa armon voi torjua. Hänen oikeamielisyyden rakkautensa ei voi olla ilmenemättä yhtäläisenä vihana syntiä kohtaan. Isä ei ole epäjohdonmukainen persoonallisuus. Jumalallinen yhtenäisyys on täydellistä. Paratiisin-Kolminaisuudessa vallitsee absoluuttinen yhtenäisyys Jumalan kanssa tasavertaisten persoonien ikuisesta yksilöllisyydestä huolimatta.

2:6.8 (41.6) Jumala rakastaa synnintekijää ja *vihaa* syntiä; sellainen lausuma on filosofisesti tosi, mutta Jumala on transsendentti persoonallisuus, ja persoonat voivat rakastaa ja vihata vain muita persoonia. Synti ei ole persoona. Jumala rakastaa synnintekijää, sillä tämä on persoonallisuusrealiteetti (potentiaalisesti ikuinen), kun taas syntiä kohtaan Jumalalla ei ole mitään persoonallista asennetta, sillä synti ei ole hengellinen realiteetti. Se ei ole persoonallinen. Sen vuoksi vain Jumalan oikeudenmukaisuus tiedostaa sen olemassaolon. Jumalan tuntema rakkaus pelastaa synnintekijän. Jumalan laki hävittää synnin. Tämä jumalalliseen olemukseen kuuluva asenne näyttäisi muuttuvan, jos synnintekijä lopulta samastuisi kokonaan syntiin sillä tavoin kuin sama kuolevainen mieli

saattaa samastua täysin myös hänessä elävään henki-Suuntaajaan. Tällainen syntiin samastunut kuolevainen muuttuisi silloin luonteeltaan kokonaan epähengelliseksi (ja sen vuoksi persoonaltaan epätodelliseksi) ja kokisi olemassaolonsa lopullisen lopettamisen. Epätodellisuus, tai edes luodun olemuksen epätäydellisyys, ei voi iän kaiken olla olemassa yhä todellisemmaksi käyvässä ja yhä hengellisemmäksi muuttuvassa maailmankaikkeudessa.

2:6.9 (42.1) Kun Jumala kääntää kasvonsa persoonallisuuden maailman puoleen, hänet havaitaan rakastavaksi persoonaksi, kun hän kääntää kasvonsa hengellisen maailman puoleen, hän on persoonallinen rakkaus; uskonnollisessa kokemuksessa hän on kumpaakin. Rakkaus tunnistaa sen, mikä on Jumalan tahtomaailmasta peräisin oleva tahto. Jumalallisen vapaatahtoisuuden pohjalla – universaalisen rakastamisalttiuden, armon osoittamisen, kärsivällisyyden julkituomisen ja anteeksiannon jakamisen pohjalla – on Jumalan hyvyys.

7. Jumalallinen totuus ja kauneus

2:7.1 (42.2) Kaikki finiittinen tieto ja luodun olennon ymmärrys on *suhteellista*. Informaatio ja tieto, jopa korkeallakin olevista lähteistä kerätty, on vain suhteellisen täydellistä, paikallisessa mielessä täsmällistä ja henkilökohtaisessa mielessä totta.

2:7.2 (42.3) Fyysiset tosiasiat ovat melko yhdenmukaisia, mutta totuus on maailmankaikkeuden filosofiassa elävä ja joustava tekijä.

Kehittyvät persoonallisuudet ovat kommunikaatioissaan vain osittain viisaita ja vain suhteellisen totuudellisia. He voivat olla varmoja vain siihen saakka, mihin heidän henkilökohtainen kokemuksensa ulottuu. Se, mikä saattaa olla näennäisesti täysin totta yhdessä paikassa, onkin kenties vain suhteellisen totta jollakin toisella luomakunnan lohkolla.

2:7.3 (42.4) Jumalallinen totuus, lopullinen totuus, on yhdenmukainen ja universaalinen. Mutta hengellisiä olevaisia käsittelevä kertomus, sellaisena kuin erilaisilta sfääreiltä peräisin olevat monilukuiset yksilöt sen kertovat, saattaa juuri tästä tiedon täysimääräisyyden ja henkilökohtaisen kokemuksen tyhjentävyyden samoin kuin tämän kokemuksen keston ja laajuuden suhteellisuuden vuoksi toisinaan yksityiskohtiensa osalta vaihdella. Vaikka Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen lait ja säädökset, ajatukset ja asenteet ovat ikuisesti, infiniittisesti ja universaalisesti tosia, samalla niiden soveltaminen ja sovittaminen itse kuhunkin universumiin, järjestelmään, maailmaan ja luotuun älylliseen olentoon ovat mukautettuja Luoja-Poikien suunnitelmiin ja menetelmiin näiden toimiessa kukin omassa universumissaan, samoin kuin ne ovat sopusoinnussa Äärettömän Hengen ja kaikkien muiden liitännäisten taivaallisten persoonallisuuksien paikallisten suunnitelmien ja menettelytapojen kanssa.

2:7.4 (42.5) Materialismin valheellinen tiede tuomitsisi kuolevaisen ihmisen universumin lainsuojattomaksi. Sellainen osittainen tieto on potentiaalisesti pahaa. Se on tietoa, joka koostuu sekä hyvästä että

pahasta. Totuus on kaunis, sillä se on sekä täydellinen että symmetrinen. Totuutta etsiessään ihminen tavoittelee sitä, mikä on jumalallisesti todellista.

2:7.5 (42.6) Filosofit tekevät karkeimmat virheensä eksyessään sille petolliselle maaperälle, jota abstraktio edustaa – tapa kohdistaa huomio todellisuuden yhteen ainoaan puoleen ja sen jälkeen julistaa sellainen yksittäinen aspekti koko totuudeksi. Viisas filosofi etsii aina sitä luovaa suunnitelmaa, joka on kaikkien universumi-ilmiöitten takana ja joka on olemassa niitä ennen. Luojan ajatus käy poikkeuksetta luovan teon edellä.

2:7.6 (42.7) Älyllinen itsetajunta voi löytää totuuden kauneuden, sen hengellisen laatumääreen, ei pelkästään sen käsitteiden filosofisen johdonmukaisuuden avulla, vaan luotettavammin ja vakaammin aina läsnä olevan Totuuden Hengen antaman erehtymättömän vastakaiun avulla. Onnellisuus seuraa totuuden tunnistamisesta, koska totuuden mukaan voidaan *toimia*, se voidaan elää. Pettymys ja murhe ovat erheen seuralaisia, sillä koska se ei ole realiteetti, sitä ei myöskään voi toteuttaa kokemuksessa. Jumalallisen totuuden tuntee parhaiten siitä, että siinä on *hengellinen tuntu*.

2:7.7 (42.8) Ikuinen kaipuu kohdistuu yhdistymiseen, jumalalliseen yhtenäisyyteen. Kaukaisuuksiin ulottuva fyysinen maailmankaikkeus yhdentyy Paratiisin Saaressa. Älyllinen maailmankaikkeus yhdentyy mielen Jumalassa – Myötätoimijassa. Hengellinen maailmankaikkeus yhdentyy Iankaikkisen Pojan persoonallisuudessa. Mutta ajallisuuden ja avaruuden yksittäinen

kuolevainen yhdentyy Jumala Isässä sen suoran keskinäissuhteen kautta, joka vallitsee ihmisessä elävän Ajatuksensuuntaajan ja Universaalisen Isän välillä. Ihmisen Suuntaaja on Jumalan osanen, ja se etsii ikuisesti jumalallista yhdistymistä; se yhdentyy Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen Paratiisijumaluudessa ja sen kanssa.

2:7.8 (43.1) Korkeimman kauneuden havaitseminen on todellisuuden löytämistä ja yhdentämistä: Havaita ikuiseen totuuteen sisältyvä jumalallinen hyvyys – se on äärimmäistä kauneutta. Jopa ihmisperäisen taiteen viehätysvoima koostuu sen yhtenäisyyden harmoniasta.

2:7.9 (43.2) Heprealaisten uskonnon suurin virhe oli siinä, ettei se kyennyt yhdistämään Jumalan hyvyyttä tieteen tosiasiapohjaisiin totuuksiin eikä taiteen vetoavaan kauneuteen. Kun sivistys eteni ja uskonto jatkuvasti seurasi samaa epäviisasta Jumalan hyvyyden ylikorostamisen kurssia, joka merkitsi totuuden suhteellista poissulkemista ja kauneuden laiminlyömistä, tietyntyyppisille ihmisille kehittyi alati voimistuva pyrkimys kääntää selkänsä abstraktiolle ja yhteydestään irrotetulle käsitykselle hyvyydestä. Nykypäivien uskonnon ylikorostunut ja irrallinen moraalisuus, joka ei kykene saamaan osakseen monienkaan kahdennenkymmenennen vuosisadan ihmisten antaumusta ja lojaalisuutta, palautuisi arvoonsa, jos se moraalisten käskyjensä lisäksi omistaisi yhtäläistä huomiota tieteen, filosofian ja hengellisen kokemuksen totuuksille sekä fyysisen luomakunnan kauneudelle, älyllisen osaamisen

lumovoimalle ja suuruudelle, joka tulee esille aidon siveellisen rohkeuden saavuttamisessa.

2:7.10 (43.3) Kuluvan aikakauden uskonnollinen haaste kohdistuu niihin kaukonäköisiin ja eteenpäin katsoviin miehiin ja naisiin, jotka omaavat hengellistä ymmärrystä ja uskaltavat rakentaa uuden ja kiehtovan elämisen filosofian laajentuneista ja erinomaisen yhdentyneistä, nykyaikaisista kosmisen totuuden, universumin kauneuden ja jumalallisen hyvyyden käsityksistä. Sellainen uusi ja oikeamielinen moraalinäkemys on vetoava kaikkeen siihen, mikä ihmismielessä on hyvää, ja on oleva haasteena sille, mikä ihmissielussa on parasta. Totuus, kauneus ja hyvyys ovat jumalallisia realiteetteja, ja kun ihminen nousee ylemmäs hengellisen elämän portaikkoa, nämä Iankaikkisen ylivertaiset ominaisuudet käyvät yhä koordinoidummiksi ja yhtenäisemmiksi Jumalassa, joka on rakkaus.

2:7.11 (43.4) Kaikki totuus – aineellinen, filosofinen tai hengellinen – on sekä kaunista että hyvää. Kaikki todellinen kauneus – materiaalinen taide tai hengellinen symmetria – on sekä totuudellista että hyvää. Kaikki aito hyvyys – olkoon se henkilökohtaista moraalisuutta, yhteiskunnallista tasapuolisuutta tai jumalallista huolenpitoa – on yhtäläisen todellista ja kaunista. Terveys, mielenterveys ja onnellisuus ovat totuuden, kauneuden ja hyvyyden yhdentymiä, siten kuin ne sekoittuvat ihmisen kokemuksessa. Sellaiset tuloksellisen elämän tasot syntyvät energiajärjestelmien, ideajärjestelmien ja henkijärjestelmien yhdistymisestä.

2:7.12 (43.5) Totuus on koossapitävää, kauneus vetoavaa, hyvyys vakauttavaa. Ja kun nämä todelliseen olevaisuuteen kuuluvat arvot koordinoituvat persoonallisuudenkokemuksessa, tuloksena on sellaista ylevää rakkautta, jolle on ominaista viisaus ja jota luonnehtii lojaalisuus. Koko universumiopetuksen todellinen tarkoitus on saada aikaan maailmojen yksittäisen lapsen entistä parempi koordinoituminen hänen laajenevaan kokemukseensa kuuluviin avarampiin realiteetteihin. Todellisuus on finiittistä inhimillisellä tasolla, se on infiniittistä ja ikuista korkeammilla ja jumalallisilla tasoilla.

2:7.13 (43.6) [Esittänyt Uversan Päivien Muinaisten antamin valtuuksin toimiva Jumalallinen Neuvonantaja.]

Luku 3

Jumalan attribuutit

3:0.1 (44.1) JUMALA on kaikkialla läsnä oleva; Universaalinen Isä hallitsee ikuisuuden kehää. Mutta paikallisuniversumeissa hän hallitsee Paratiisin Luoja-Poikiensa henkilöissä, samoin hän lahjoittaa elämänkin näiden Poikien kautta. ”Jumala on antanut meille ikuisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojissaan.” Nämä Jumalan Luoja-Pojat ovat persoonallinen ilmennys hänestä itsestään ajallisille olevaisuuden sektoreille ja avaruuden kehittyvien universumien kiitävillä planeetoilla eläville lapsille.

3:0.2 (44.2) Nämä äärimmäisen personoidut Jumalan Pojat ovat luotujen älyllisten olentojen alempienkin ryhmien selvästi havaittavissa, ja näin he kompensoivat infiniittisen, ja sen vuoksi vähemmän näkyvän, Isän näkymättömyyden. Paratiisista lähtöisin olevat Universaalisen Isän Luoja-Pojat ovat muutoin näkymättömän olennon revelaatio. Tämä olento on ikuisuuden kehään ja Paratiisin Jumaluuksien persoonallisuuteen luontaisesti kuuluvan absoluuttisuuden ja infiniittisyyden vuoksi näkymätön.

3:0.3 (44.3) Se tuskin on Jumalan attribuutti, että hän on luoja. Se, että hän on luoja, on pikemminkin hänen toimivan olemuksensa kokonaisuus. Ja tämä universaalinen luojuusfunktio ilmenee ikuisesti sellaisena, jollaiseksi Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen infiniittisen ja jumalallisen reaalisubjektin kaikki koordinoidut attribuutit sen määrittävät ja jollaisena ne sitä valvovat. Epäilemme vahvasti, voidaanko mitään tiettyä jumalallisuuden ominaispiirrettä pitää muita ominaispiirteitä edeltävänä, mutta jos niin olisi, silloin luojuutta edustava Jumaluuden olemus menisi kaikkien muiden olemusten, toimintojen ja attribuuttien edelle, ja Jumaluuden luojuus huipentuu siihen universaaliseen totuuteen, että Jumala on Isä.

1. Jumalan kaikkiallisuus

3:1.1 (44.4) Universaalisen Isän kyky olla läsnä kaikkialla ja samanaikaisesti muodostaa hänen omnipresenssinsä. Vain Jumala voi olla samanaikaisesti kahdessa paikassa, lukemattomissa paikoissa. Jumala on läsnä samanaikaisesti ”sekä ylhäällä taivaassa että alhaalla maan päällä”, eli kuten psalminlaulaja asian ilmaisi: ”Mihin pääsisin henkeäsi pakoon tai mihin pakenisin sinun läsnäoloasi?”

3:1.2 (44.5) ”’Minä olen sekä lähellä että kaukana oleva Jumala’, sanoo Herra. ’Enkö minä täytä taivasta ja maata?’” Universaalinen Isä on kaiken aikaa läsnä kaukaisuuksiin ulottuvan luomuksensa

kaikissa osissa ja kaikissa sydämissä. Hän on ”sen täyteys, joka täyttää kaiken ja on kaikessa”, ja ”joka tekee kaiken kaikissa”, ja edelleen: käsitys hänen persoonallisuudestaan on sellainen, ”ettei taivas (universumi) eikä taivaitten taivas (universumien universumi) kykene häntä itseensä sisällyttämään.” On kirjaimellisesti totta, että Jumala on kaikki ja kaikessa. Muttei sekään vielä ole *koko* Jumala. Infiniittinen voi paljastua lopullisesti vasta infiniittisyydessä; syytä ei pysty koskaan täysin ymmärtämään sen seurauksia analysoimalla. Elävä Jumala on mittaamattomasti suurempi kuin on sen luomistyön kokonaismäärä, joka on olevaistunut hänen kahlitsemattoman vapaan tahtonsa mukaisten luovien tekojen tuloksena. Jumala tulee julki kautta kosmoksen, mutta kosmos ei koskaan voi kattaa eikä sisältää Jumalan infiniittisyyden kaikkeutta.

3:1.3 (45.1) Isän läsnäolo vartioi lakkaamatta kokonaisuniversumia. ”Hän lähtee liikkeelle taivaan lopusta, ja hänen piirinsä ulottuu sen kaikille kulmille, eikä mikään ole kätkössä sen valkeudelta.”

3:1.4 (45.2) Ei ole pelkästään niin, että luotu on Jumalassa, vaan on myös niin, että Jumala asuu luodussa. ”Me tiedämme asuvamme hänessä, koska hän asuu meissä; hän on antanut meille oman henkensä. Tämä Paratiisin-Isän antama lahja on ihmisen erottamaton kumppani.” ”Hän on ikuisesti läsnä oleva ja kaiken läpäisevä Jumala.” ”Ikiaikojen Isän henki on kätkettynä jokaisen kuolevaisen lapsen mieleen.” ”Ihminen menee etsimään ystävää, vaikka juuri se ystävä elää hänen omassa sydämessään.” ”Todellinen Jumala ei ole kaukana; hän on osa meistä; hänen henkensä puhuu

sisimmästämme.” ”Isä elää lapsessa. Jumala on aina kanssamme. Hän on ikuiseen määränpäähän opastava henki.”

3:1.5 (45.3) Totuudenmukaisesti onkin ihmisten sukukunnasta sanottu: ”Te olette Jumalasta”, sillä ”se, joka asuu rakkaudessa, asuu Jumalassa, ja Jumala hänessä.” Jopa pahaa tehdessänne piinaatte sisässänne asuvaa Jumalan lahjaa, sillä Ajatuksensuuntaajan on sen ihmismielen kanssa, johon se on teljetty, pakko käydä läpi pahan ajattelun seuraamukset.

3:1.6 (45.4) Jumalan omnipresenssi on todellisuudessa osa hänen infiniittistä olemustaan; avaruus ei Jumaluudelle ole mikään este. Jumala on, täydellisesti ja rajoituksitta, näkyväisesti läsnä vain Paratiisissa ja keskusuniversumissa. Yhtä havaittavasti hän ei ole läsnä Havonaa ympäröivissä luomuksissa, sillä Jumala on rajoittanut suoran ja aktuaalisen läsnäolonsa kunnioittaakseen ajallisuuden ja avaruuden universumien rinnakkaisten luojien ja hallitsijoiden suvereenisuutta ja jumalallisia oikeuksia. Jumalallisen läsnäolon käsitteen kohdalla tulee näin muodoin ottaa huomioon, että se on sekä ilmenemistapojen että -kanavien osalta varsin laaja-alaista, sillä siihen on luettava sekä Iankaikkisen Pojan, Äärettömän Hengen että Paratiisin Saaren läsnäolopiirit. Eikä aina ole mahdollista tehdä eroa Universaalisen Isän läsnäolon ja hänen ikuisten rinnakkaisolentojensa ja edustajiensa toimintojen välillä, sillä siinä määrin täydellisesti he täyttävät hänen muuttumattomien tarkoitusperiensä kaikki infiniittiset vaatimukset. Mutta tämä ei

koske persoonallisuuspiiriä eikä Suuntaajia. Niiden osalta Jumala toimii vain omissa nimissään, välittömästi ja muut poissulkien.

3:1.7 (45.5) Universaalinen Valvoja on potentiaalisesti läsnä Paratiisin Saaren gravitaatiopiireissä maailmankaikkeuden kaikissa osissa kaikkina aikoina ja samassa määrin, kunkin osan massan suhteessa ja tästä läsnäolosta johtuvien fyysisten vaatimusten mukaisesti, sekä siksi, että koko luomistulokseen kuuluu luonnostaan ominaisuus, joka panee kaikki olevaiset pitäytymään häneen ja olemaan hänessä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on samoin potentiaalisesti läsnä Kvalifioimattomassa Absoluutissa, ikuisessa tulevaisuudessa luotavien universumien tyyssijassa. Näin Jumala läpäisee potentiaalisesti menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden fyysiset universumit. Hän on niin kutsutun aineellisen luomistuloksen koossapysymisen ikiaikainen perusta. Tämä ei-hengellinen jumaluuspotentiaali muuttuu aktuaaliseksi siellä täällä koko fyysisten olemassa olevien tason piirissä, kun joku yksinomaisesti häntä edustavista toimintayksiköistä selittämättömällä tavalla puuttuu asioiden kulkuun maailmankaikkeuden toiminnan näyttämöllä.

3:1.8 (45.6) Jumalan mielellinen läsnäolo korreloituu Myötätoimijan, Äärettömän Hengen, absoluuttisen mielen kanssa, mutta finiittisissä luomuksissa se on paremmin havaittavissa siinä, että Paratiisin Valtiashenkien kosminen mieli toimii kaikkialla. Aivan kuten Ensimmäinen Lähde ja Keskus on potentiaalisesti läsnä Myötätoimijan mieliyhteyspiireissä, niin hän on potentiaalisesti läsnä myös Universaalisen Absoluutin jännitteissä. Mutta ihmisten

olentoluokkaa edustava mieli on Myötätoimijan Tyttärien, kehittyvien universumien Jumalallisten Hoivaajien, antama lahja.

3:1.9 (46.1) Universaalisen Isän kaikkialla läsnä oleva henki koordinoituu Iankaikkisen Pojan universaalisen henkiläsnäolon toiminnan ja Jumaluusabsoluutin ikuisen jumalallisen potentiaalin kanssa. Mutta sen paremmin Iankaikkisen Pojan ja hänen Paratiisin-Poikiensa hengellinen toiminta kuin Äärettömän Hengen tekemät mielen lahjoittamisetkaan eivät näytä sulkevan pois Ajatuksensuuntaajien, ihmisissä asuvien Jumalan osasten, välitöntä vaikutusta hänen luotujen lastensa sydämestä.

3:1.10 (46.2) Mitä tulee Jumalan läsnäoloon planeetalla, järjestelmässä, konstellaatiossa tai jossakin universumissa, niin se, minkä määräistä tällainen läsnäolo on jossakin luomisteoksen yksikössä, mittaa Korkeimman Olennon kehittyvän läsnäolon laajuutta: Sen määrittävät joukkomittainen Jumalan tunnustaminen ja uskollisuus hänelle aina paikallisjärjestelmiin ja jopa planeettoihin saakka ulottuvan valtavan universumijärjestelmän taholta. Siinä toivossa, että nämä Jumalan kallisarvoisen läsnäolon osa-alueet voitaisiin säilyttää ja turvata, joudutaan toisinaan jotkin planeetat tietyssä mielessä julistamaan karanteeniin tai osaksi eristämään ne yhteydenpidosta luomistuloksen laajempiin yksiköihin, sen vuoksi että nämä planeetat (tai jopa järjestelmät) ovat syöksyneet kauas hengelliseen pimeyteen. Ja tämä kaikki, sellaisena kuin se toteutuu Urantialla, on hengellisessä mielessä puolustuksellinen reaktio maailmojen enemmistön taholta näiden halutessa, niin pitkälle kuin mahdollista, säästyä uppiniskaisen, häijyn ja kapinallisen

vähemmistön vieraannuttavien tekojen eristävien seuraamusten tuottamilta kärsimyksiltä.

3:1.11 (46.3) Samalla kun Isä isällisesti kytkee omaan yhteyspiiriinsä kaikki poikansa – kaikki persoonallisuudet –, samalla hänen vaikutusvaltaansa näihin rajoittaa heidän alkuperänsä kaukaisuus Jumaluuden Toisesta ja Kolmannesta Persoonasta, ja samalla tämä vaikutusvalta lisääntyy, sitä mukaa kun heidän määränpäänsä saavuttaminen lähestyy tätä tasoa. Sen *tosiasian*, onko Jumala läsnä luotujen mielessä, määrää se, onko näiden sisimmässä Isän osanen vai ei – sellainen osanen kuin Salaperäinen Opastaja – mutta hänen *efektiivinen* läsnäolonsa määräytyy sen mukaan, missä määrin näiden asuinpaikkana oleva mieli asettuu yhteistyöhön tämän niiden sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan kanssa.

3:1.12 (46.4) Isän läsnäolossa ilmenevät vaihtelut eivät johdu Jumalan muuttuvaisuudesta. Isä ei vetäydy eristyksiin siksi, että häntä olisi laiminlyöty. Hänen kiintymyksensä ei väisty sen takia, että luotu tekee rikkomuksia. Paremminkin on niin, että hänen lapsensa, joille on annettu valinnan vapaus (hänen suhteensa), tätä valinnan vapautta käyttäessään määräävät suoraan, miten laajasti ja missä määrin rajoittuneena Isän jumalallinen vaikutus heidän sydämessään ja sielussaan ilmenee. Isä on vastiketta vaatimatta, rajoituksitta ja ketään suosimatta lahjoittanut itsensä meille. Hän ei suosi yhtäkään henkilöä, planeettaa, paikallisjärjestelmää eikä universumia. Ajallisuuden lohkoilla hän suo muusta erottuvaa kunniaa vain Paratiisista alkuisin oleville Seitsenkertaisen Jumalan persoonallisuuksille, finiittisten universumien tasavertaisille luojille.

2. Jumalan infiniittinen valta ja voima

3:2.1 (46.5) Kaikki universumit tietävät, että ”kaikkivaltias Herra Jumala hallitsee”. Tämän maailman ja muiden maailmojen asiat kuuluvat jumalallisen valvonnan piiriin. ”Hän tekee mielensä mukaan taivaan joukkojen keskuudessa ja maan asukkaitten joukossa.” On ikiajat totta, ettei ”ole muuta mahtia kuin Jumala”.

3:2.2 (46.6) Kaiken jumalallisen olemuksen kanssa sopusoinnussa olevan osalta on kirjaimellisesti totta, että ”Jumalalle kaikki on mahdollista”. Kansojen, planeettojen ja universumien pitkälliset kehitysprosessit ovat maailmankaikkeuden luojien ja hallintovaltaa käyttävien täydellisen valvonnan alaisuudessa, ja ne kehkeytyvät Universaalisen Isän ikuisen tarkoituksen mukaisesti ja etenevät sopusoinnussa ja järjestyksessä Jumalan kaikin puolin viisaaseen suunnitelmaan pitäytyen. On vain yksi lainsäätäjä. Hän ylläpitää avaruuden maailmat ja kierrättää universumeja ikuisen kiertokulun loputonta kehää.

3:2.3 (47.1) Kaikista Jumalan attribuuteista hänen kaikkivaltiutensa on parhaiten ymmärrettyä, etenkin silloin ja siten kuin se aineellisessa maailmankaikkeudessa ilmenee. Ei-hengellisenä ilmiönä tarkasteltuna Jumala on energiaa. Tämän fyysisen tosiasian toteaminen perustuu siihen käsittämättömään totuuteen, että Ensimmäinen Lähde ja Keskus on koko avaruuden universaalisten fyysisten ilmiöitten perimmäinen syy. Kaikki fyysinen energia ja muut aineelliset ilmenemät juontuvat tästä jumalallisesta

toiminnasta. Valo, toisin sanoen lämpöä sisältämätön valo, on Jumaluuksien toinen ei-hengellinen ilmentymä. Ja on olemassa vielä yksi ei-hengellinen energian muoto, joka on itse asiassa Urantialla tuntematon; se on vielä tunnistamatta.

3:2.4 (47.2) Jumala valvoo kaikkea voimaa. Hän on valmistanut ”tien salamalle”, hän on järjestänyt kaiken energian virtapiirit. Hän on säätänyt kaikenmuotoisen energia-aineen ilmaantumisajankohdan ja -tason, ja nämä kaikki seikat ovat ajasta aikaan hänen ikuisessa otteessaan – gravitaatiokontrollissa, jonka keskus on ala-Paratiisissa. Ikuisen Jumalan valo ja energia kiertävät sen vuoksi ikuisesti hänen majesteettista yhteyspiiriään pitkin, pitkin sitä loputonta mutta säännöllistä tähtitarhojen kulkuetta, josta universumien universumi muodostuu. Koko luomistulos kiertää ikuisesti kaikkien olevaisten ja olentojen Paratiisillisen Persoonallisuuden keskusta.

3:2.5 (47.3) Isän kaikkivaltiudessa on kysymys absoluuttisen tason kaikkialle ulottuvasta hallitsevuudesta. Absoluuttisella tasolla ei energian kolmea muotoa – aineellista, mieli- ja hengellistä – voi hänen välittömässä läheisyydessään, kaiken olevaisen Lähteen läheisyydessä, erottaa toisistaan. Luodun olennon mieli, koska se ei ole Paratiisin monotaa eikä Paratiisin henkeä, ei reagoi suoraan Universaaliseen Isään. Jumala *sopeuttaa* itsensä epätäydellisyyttä olevaan mieleen – Urantian kuolevaisten tapauksessa – Ajatuksensuuntaajien kautta.

3:2.6 (47.4) Universaalinen Isä ei ole mikään ohimenevä vahvuus, vaihtuva voima eikä sinne tänne virtaileva energia. Isän valta ja viisaus ovat täysin riittävät selvittämään mitkä tahansa ja kaikki

maailmankaikkeuden pulmatilanteet. Ihmisen kokemukseen kuuluvien hätätilanteiden syntyessä Isä on nähnyt ne kaikki jo edeltäkäsin, ja siksi hän ei suhtaudu maailmankaikkeuden asioihin kulloinkin kokonaisuudesta irrallisena tapauksena, vaan paremminkin sen mukaan, mitä ikuinen viisaus sanelee, ja sen mukaan, mikä on sopusoinnussa infiniittistä arvostelukykyä edustavien valtaoikeuksien asettamien vaatimusten kanssa. Siitä riippumatta, millä tavoin Jumalan valta ilmenee, se ei maailmankaikkeudessa vaikuta sokean voiman tavoin.

3:2.7 (47.5) Sellaisiakin tilanteita todella ilmenee, joissa näyttää siltä, että olisi turvauduttu hätäratkaisuihin, että luonnonlait olisi väliaikaisesti syrjäytetty, että olisi todettu asioita, jotka eivät sovi mihinkään, ja että olisi ryhdytty toimenpiteisiin tilanteen korjaamiseksi. Mutta asia ei ole näin. Tällaiset käsitykset Jumalasta juontuvat näkökulmanne rajoittuneisuudesta, käsityskykynne äärellisyydestä ja tarkastelunne vajavaisuudesta. Sellainen Jumalan väärinkäsittäminen johtuu perinpohjaisesta tietämättömyydestänne maailmassa vaikuttavien korkeampien lakien olemassaolosta, Isän luonteen suuruudesta, hänen attribuuttiensa infiniittisyydestä ja siitä tosiasiasta, että hänellä on vapaa tahto.

3:2.8 (47.6) Jumalan hengen asuinpaikkana olevat planeettojen luodut olennot, jotka ovat sirottautuneina sinne tänne avaruuden universumien joka puolelle, ovat lukumääränsä ja ryhmiensä puolesta likimain äärettömiä, heidän älylliset kykynsä ovat niin suuresti toisistaan poikkeavia, heidän mielensä on niin rajoittunutta ja toisinaan niin karkeaa, heidän näkemyksensä ovat siksi paljon

puutteellisia ja paikkaan sidottuja, että on miltei mahdotonta laatia sellaisia lakia koskevia yleistyksiä, jotka todellisuutta vastaavalla tavalla toisivat esille Isän infiniittiset attribuutit ja samalla olisivat edes jossakin määrin näiden älyllisten luotujen käsitettävissä. Niinpä sinun kannaltasi, joka olet luotu olento, monetkin kaikkivaltiaan Luojan teot näyttävät mielivaltaisilta, irrallisilta, eikä niinkään harvoin myös sydämettömiltä ja julmilta. Mutta vakuutan sinulle taas kerran, ettei se ole totta. Jumalan teot ovat kaikki tarkoituksenmukaisia, älyllisiä, viisaita, lempeitä ja ikuisesti parasta hyvää tarkoittavia – eivät aina yksilön, yksittäisen ihmisrodun, yksittäisen planeetan tai edes yksittäisen universumin parasta, mutta ne on tehty kaikkien asianosaisten – alimmasta ylhäisimpään – hyvinvointia ja parasta hyvää ajatellen. Ajallisuuden oloissa osan hyvinvointi saattaa toisinaan näyttää poikkeavan kokonaisuuden hyvinvoinnista. Iäisyyden kiertokulussa tällaisia näennäisiä eroavaisuuksia ei ole.

3:2.9 (48.1) Olemme kaikki osa Jumalan perhettä, ja siksi meidän pitää toisinaan saada osamme perheen sisäisestä kurinpidosta. Monet niistä Jumalan toimista, jotka meitä kovasti häiritsevät ja hämmentävät, ovat kaiken kattavaa viisautta ilmentävien päätösten ja ratkaisujen tulos, ja ne antavat Myötätoimijalle valtuudet panna toimeen infiniittisen mielen erehtymättömän tahdon tekemät valinnat, saattaa voimaan täydellisen persoonallisuuden tekemät päätökset. Ja kysymyksessä on persoonallisuus, jonka harkinta, näkemys ja huolenpito ottavat huomioon hänen laajan ja kauas ulottuvan luomistyönsä korkeimman ja ikuisen hyvinvoinnin.

3:2.10 (48.2) Näin ollen teidän kokonaisuudesta irrallaan oleva, kapea-alainen, finiittinen, karkea ja varsin materialistinen näkökulmanne ja olemukseenne luontaisesti kuuluvat rajoittuneisuutenne muodostavat sellaisen esteen, ettette kykene näkemään, tajuamaan tai tietämään monienkaan niiden jumalallisten tekojen viisautta ja hyvyyttä, jotka teistä näyttävät olevan täynnä peräti musertavaa julmuutta ja joille näyttää olevan ominaista äärimmäinen välinpitämättömyys kanssaluotujenne hyvinvointia ja menestystä kohtaan, sitä kohtaan, että he olisivat omalla planeetallaan onnellisia ja kokisivat henkilökohtaista menestystä. Ihmisen näköalan rajoittuneisuudesta, ahtaasta ymmärryksestänne ja rajallisesta käsityskyvystänne nimenomaan johtuu, että ymmärrätte väärin Jumalan motiivit ja vääristelette hänen tarkoitusperänsä. Evolutionaarisissa maailmoissa tapahtuu kuitenkin paljon sellaista, mikä ei ole Universaalisen Isän henkilökohtaisesti aikaansaamaa.

3:2.11 (48.3) Jumalallinen kaikkivaltius on täydellisen koordinoitunutta Jumalan persoonallisuuden muiden attribuuttien kanssa. Yleensä Jumalan valtaa rajoittavat sen maailmankaikkeudellisten hengellisten ilmenemien osalta vain seuraavat kolme ehtoa tai tilannetta:

3:2.12 (48.4) 1. Jumalan olemus, eritoten hänen ääretön rakkautensa, totuutensa, kauneutensa ja hyvyytensä.

3:2.13 (48.5) 2. Jumalan tahto, hänen maailmankaikkeuden persoonallisuuksille osoittamansa armeliaisuus ja hänen isällinen suhteensa heihin.

3:2.14 (48.6) 3. Jumalan laki, Paratiisin ikuisen Kolminaisuuden vanhurskaus ja oikeudenmukaisuus.

3:2.15 (48.7) Jumalan valta on rajatonta, hänen olemuksensa on jumalallinen, hänen tahtonsa on lopullinen, hänen attribuuttinsa ovat infiniittiset, hänen viisautensa on ikuista ja hänen reaalisuutensa on absoluuttinen. Mutta kaikki nämä Universaalisen Isän ominaisuudet yhdistyvät Jumaluudessa, ja ne ilmenevät universaalisesti Paratiisin-Kolminaisuudessa ja Kolminaisuuden jumalallisissa Pojissa. Muussa suhteessa kaikki Jumalaan liittyvä on Paratiisin ja Havonan keskusuniversumin ulkopuolella Korkeimman evolutionaarisen läsnäolon rajoittamaa, Perimmäisen olevaistuvan läsnäolon ehdollistamaa ja kolmen olemassa olevan Absoluutin – Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin – koordinoimaa. Ja Jumalan läsnäolo on tällä tavoin rajoitettua, koska se on Jumalan tahto.

3. Jumalan universaalinen tietävyys

3:3.1 (48.8) ”Jumala tietää kaiken.” Jumalallinen mieli on tietoinen ja selvillä koko luomakunnan ajattelusta. Hänen tietonsa tapahtumista on universaalista ja täydellistä. Hänestä lähtevät jumalalliset entiteetit ovat osa häntä. Hän, joka ”punnitsee pilvet”, on myös ”täydellinen tietämyksessä.” ”Herran silmät ovat kaikkialla.” Suuri opettajanne sanoi mitättömästä varpusesta: ”Ei

yksikään niistä putoa maahan Isäni sitä tietämättä”, kuin myös: ”Jopa päänne hiukset ovat luetut.” ”Hän kertoo tähtien luvun; hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä.”

3:3.2 (49.1) Koko maailmankaikkeudessa Universaalinen Isä on ainoa persoonallisuus, joka tosiaankin tietää tähtien ja avaruuden planeettojen lukumäärän. Kunkin universumin kaikki maailmat ovat jatkuvasti Jumalan tietoisuudessa. Hän sanoo myös: ”Olen toden totta nähnyt kansani kärsimykset, olen kuullut heidän huutonsa ja tiedän heidän murheensa.” Sillä ”Herra katsoo taivaasta, hän näkee kaikki ihmisen pojat; asuinsijoiltaan hän katsoo kaikkia maan asukkaita.” Jokainen luodun lapsi voi todellakin sanoa: ”hän tietää valitsemani tien, ja kun hän on koetellut minua, olen jalostunut kuin kulta.” ”Jumala tietää, milloin istuudumme, milloin taas nousemme jaloillemme; hän ymmärtää ajatuksemme jo kaukaa ja on perillä kaikista teistämme.” ”Kaikki on paljaana ja avoimena hänen silmiensä edessä – hänen, jonka kanssa olemme tekemisissä.” Ja jokaista ihmistä tulisi totisesti lohduttaa se, että hän ymmärtää, että ”hän tietää puitteenne, hän muistaa, että olette tomua.” Puhuessaan elävästä Jumalasta Jeesus sanoi: ”Isänne tietää, mitä tarvitsette, jo ennen kuin häneltä anotte.”

3:3.3 (49.2) Jumalan hallussa on rajaton valta tietää kaikki olevaiset; hänen tietoisuutensa on universaalista. Hänen henkilökohtainen yhteyspiirinsä kattaa kaikki persoonallisuudet, ja hänen tietoaan alhaissyntyisimmistäkin luoduista olennoista täydentävät välillisesti erilaiset taivaista laskeutuvat jumalalliset Pojat, ja välittömästi sitä

täydentävät kuolevaisissa asuvat Ajatuksensuuntaajat. Ja Ääretön Henki on sitä paitsi läsnä kaiken aikaa kaikkialla.

3:3.4 (49.3) Emme ole täysin varmoja, haluaako Jumala tietää syntiä sisältävät tapahtumat ennakolta, vai ei. Mutta vaikka Jumala tietäisikin etukäteen lastensa vapaasta tahdostaan tekemät teot, tällainen ennaltatietäminen ei vähäisimmässäkään määrin kumoa heidän vapauttaan. Yksi asia on kuitenkin varma: mikään ei tule Jumalalle yllätyksenä.

3:3.5 (49.4) Kaikkivaltius ei merkitse valtaa tehdä sellaista, mikä ei ole tehtävissä – sellaista, mikä ei kuulu jumaluuteen. Kaikentietävyys ei myöskään merkitse sellaisen tietämistä, mikä ei ole tiedettävissä. Mutta tällaisista lausumista kyetään tuskin tekemään äärelliselle mielelle ymmärrettäviä. Luotu voi tuskin ymmärtää Luojan tahdon ulottuvuutta ja rajoituksia.

4. Jumalan äärettömyys

3:4.1 (49.5) Kerran toisensa jälkeen tapahtuva minuutensa universumeille lahjoittaminen, sitä mukaa kun nämä saatetaan olevaisiksi, ei millään muotoa vähennä voimapotentiaalia tai viisauden reserviä, sellaisina kuin ne ovat alati olemassa ja kätkeytyneinä Jumaluuden keskuspersoonallisuuteen. Vahvuuden, viisauden ja rakkauden potentiaalin suhteen Isä ei koskaan ole vähentänyt mitään siitä, mikä on hänen hallussaan, eikä luopunut

yhdestäkään valovoimaisen persoonallisuutensa attribuutista itseään Paratiisin-Pojille, alaisilleen luomistuloksille ja niiden moninaisille luoduille olennoille tuhlaillen lahjoittaessaan.

3:4.2 (49.6) Jokaisen uuden universumin luominen edellyttää vetovoiman uutta säätelyä. Mutta vaikka luominen jatkuisi määräämättömästi, ikuisesti, jopa infiniittisyyteen asti niin, että aineellinen luomistulos lopulta olisi ääretön, silloinkin Paratiisin Saaressa oleva kontrolli- ja koordinointivoima todettaisiin vaatimuksia vastaavaksi ja tällaisen äärettömän maailmankaikkeuden hallintaan, ohjaukseen ja koordinointiin riittäväksi. Ja tämän rajattomalle maailmankaikkeudelle tapahtuneen vahvuuden ja voiman loputtoman vuodattamisen jälkeenkin Infiniittisessä olisi edelleenkin sama ylivaraus vahvuutta ja energiaa; Kvalifioimaton Absoluutti olisi yhäkin vähentymätön; Jumalan hallussa olisi yhä sama infiniittinen potentiaali, ikään kuin vahvuutta, energiaa ja voimaa ei olisi koskaan vuodatettukaan lahjoituksena universumille universumin perään.

3:4.3 (50.1) Samoin on sanottava viisaudesta. Se, että mieltä niin auliisti jaetaan maailmoissa tapahtuvaa ajattelua varten, ei millään tavoin köyhdytä jumalallisen viisauden keskuslähdettä. Universumien määrän moninkertaistuessa ja maailmojen luotujen olentojen lukumäärän lisääntyessä aina käsityskyvyn äärirajoille asti, ja mikäli mieltä lahjoitetaan jatkuvasti ja loputtomasti näille olennoille – olkootpa vaatimattomalla tai korkealla tasolla – silti Jumalan keskuspersoonallisuus käsittää yhä saman ikuisen, infiniittisen ja kaikkiviisaan mielen.

3:4.4 (50.2) Se, että hän omasta itsestään lähettää henkisanansaattajia pitämään asuinpaikkanaan maailmanne ja muiden maailmojen miehiä ja naisia, ei millään tavoin vähennä hänen kykyään toimia jumalallisena ja kaikkivoipana henkipersoonallisuutena. Eikä ehdottomasti mitään rajaa ole sille, missä laajuudessa ja miten lukuisasti hän voi ja saattaa näitä henkiopastajia lähettää eteenpäin. Tämä itsensä luoduilleen antaminen muodostaa näille jumalallisen lahjan saaneille kuolevaisille äärettömän, miltei käsittämättömän, vastaisuudessa toteutuvan mahdollisuuden yhä pitemmälle meneviin ja toinen toistaan seuraaviin eksistensseihin. Ja tämä tuhlaileva itsensälahjoittaminen näiden hoivaavien henkientiteettien muodossa ei mitenkään supista sitä totuuden ja tiedon viisautta ja täydellisyyttä, joka on kaikkiviisaan, kaikkitietävän ja kaikkivoivan Isän persoonassa.

3:4.5 (50.3) Ajallisuudessa elävillä kuolevaisilla on tulevaisuus, mutta Jumala asuu iäisyydessä. Vaikka olen lähtöisin aivan Jumaluuden asuinsijan läheltä, en voi olettaa puhuvani täydellä ymmärryksellä monienkaan jumalallisten attribuuttien infiniittisyydestä. Vain infiniittisyyttä oleva mieli voi täysin käsittää olemassaolon infiniittisyyden ja toiminnan ikuisuuden.

3:4.6 (50.4) Kuolevainen ihminen ei mitenkään voi tuntea taivaallisen Isän infiniittisyyttä. Finiittinen mieli ei pysty ajattelemalla selvittämään sellaista absoluuttista totuutta tai tosiasiaa. Mutta samainen finiittinen ihminen voi tosiasiassa *tuntea*

– konkreettisesti kokea – sellaisen infiniittisen Isän RAKKAUDEN täyden ja vähentymättömän vaikutuksen. Tällaisen rakkauden voi todellakin kokea, jos kohta onkin niin, että vaikka kokemisen laatu on rajoittamaton, sellaisen kokemuksen määrää silti rajoittaa tiukasti ihmisen hengellinen vastaanottokyky ja siihen liittyvä kyky osoittaa Isälle vastarakkautta.

3:4.7 (50.5) Finiittisen taholta infiniittisiin ominaispiirteisiin kohdistuva arvostus ylittää suuresti loogisuuden suhteen rajalliset luodun kyvyt, sillä kuolevaisesta ihmisestä on tehty Jumalan kuva – hänessä elää rahtunen infiniittisyyttä. Siksi ihmisen läheisin ja kallisarvoisin lähestymistie Jumalan luokse kulkee rakkauden kautta, sillä Jumala on rakkaus. Ja koko sellainen ainutlaatuinen suhde on kosmisen sosiologian mukainen tosiasiallinen kokemus, Luojan ja luodun välinen suhde – Isän ja lapsen molemminpuolinen kiintymys.

5. Isä hallitsee ylimpänä

3:5.1 (50.6) Pitäessään yhteyttä Havonan jälkeisiin luomistuloksiin Universaalinen Isä ei käytä infiniittistä valtaansa ja lopullista auktoriteettiaan suoraa käskytystä käyttämällä, vaan pikemminkin Poikiensa ja heidän alaisuudessaan toimivien persoonallisuuksien kautta. Ja Jumala tekee tämän kaiken omasta vapaasta tahdostaan. Jos tilanne niin vaatisi, jos jumalallinen mieli niin tahtoisi päättää, voitaisiin mitä tahansa ja kaikkea muille siirrettyä valtaa käyttää

suoraan. Mutta pääsääntöisesti sellaiseen toimenpiteeseen ryhdytään, vasta kun delegoitua valtaa saanut persoonallisuus jättää täyttämättä hänelle uskotun jumalallisen luottamustehtävän. Milloin ja missä sellainen laiminlyönti tapahtuukin ja niissä rajoissa, joissa Isä on pidättänyt itselleen jumalallisen vallan ja potentiaalin, hän kyllä toimii itsenäisesti ja itse valitsemiensa valtaoikeuksien mukaisesti; ja tämä valinta tuo kaikissa tapauksissa julki eittämätöntä täydellisyyttä ja infiniittistä viisautta.

3:5.2 (51.1) Isä hallitsee Poikiensa kautta. Koko maailmankaikkeuden organisaation läpi kulkee katkeamaton, Planeettaprinsseihin päättyvä hallitsijoitten ketju, hallitsijoitten, jotka ohjaavat Isän valtavien toimipiirien evolutionaaristen sfäärien kohtaloita. Pelkkää runollisuutta eivät ole sellaiset ilmaukset kuin ”maa ja sen täyteys ovat Herran”, ”Hän syöksee kuninkaat vallasta ja hän asettaa kuninkaat valtaan.” ”Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa.”

3:5.3 (51.2) Ihmisten sydämessään ratkaisemien asioiden kohdalla saattaa käydä, ettei Universaalisen Isän tahto aina toteudu. Mutta kun kysymys on siitä, miten planeetan asioita ja kohtaloa hoidetaan, silloin jumalallinen suunnitelma pääsee aina voitolle, ja rakkautta ja viisautta ilmentävä ikuinen tarkoitus saavuttaa riemuvoiton.

3:5.4 (51.3) Jeesus sanoi: ”Isäni, joka antoi heidät minulle, on suurempi kaikkia, eikä kukaan pysty heitä Isäni kädestä riistämään.” Katsellessanne Jumalan kutakuinkin rajattoman luomistyön moninaisia toimia ja tarkastellessanne sen pyörryttävää suunnattomuutta saatatte horjua sen suhteen, käsitättekö hänen

ensisijaisuuttaan. Mutta teidän tulisi empimättä hyväksyä se, että hän istuu vakaasti ja ikuisesti valtaistuimellaan kaiken olevaisen Paratiisikeskuksessa, sekä se, että hän on kaikkien älyllisten olentojen hyvää tahtova Isä. On vain ”yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on kaiken yllä ja kaikessa”, ”ja hän on ennen kaikkia olevaisia ja kaikki olevaiset ovat hänessä”.

3:5.5 (51.4) Elämään liittyvät epävarmuustekijät ja olemassaolon hankaluudet eivät ole millään tavoin ristiriidassa Jumalan universaalisen suvereenisuuden käsitteen kanssa. Kaikkea evolutionaarista luodun olennon elämää ympäröivät joka puolelta tietyt *väistämättömyydet*. Ajatelkaapa seuraavia asioita:

3:5.6 (51.5) 1. Onko *rohkeus*, luonteenlujuus, tavoittelemisen arvoista? Jos on, siinä tapauksessa ihminen on kasvatettava ympäristössä, joka tekee välttämättömäksi vaikeuksien kanssa kamppailemisen ja reagoinnin pettymyksiin.

3:5.7 (51.6) 2. Onko *altruismi*, kanssaihmistensä palveleminen, tavoiteltavaa? Jos se sitä on, silloin elämänkokemuksen on tarjottava mahdollisuudet kohdata yhteiskunnallista epätasa-arvoisuutta.

3:5.8 (51.7) 3. Onko *toivo*, luottavaisuuteen sisältyvä ylevyys, tavoiteltavaa? Jos on, niin siinä tapauksessa ihmisen olemassaoloon täytyy alati kuulua turvattomuustekijöitä ja vähän väliä ilmenevää epävarmuutta.

3:5.9 (51.8) 4. Onko *usko*, inhimillisen ajattelun tekemä ylväin väite, toivottavaa? Jos se sitä on, silloin ihmismielen täytyy havaita

olevansa siinä kiusallisessa tilanteessa, että se tietää aina vähemmän kuin se on valmis uskomaan.

3:5.10 (51.9) 5. Onko toivottavaa *totuuden rakkaus* ja halukkuus kulkea minne ikinä se johdattaakin? Jos on, silloin ihmisen täytyy kasvaa maailmassa, jossa erhe on läsnä ja valheellisuus aina mahdollinen.

3:5.11 (51.10) 6. Onko *ihanteellisuus*, jumalallisuutta lähestyvä käsitystapa, toivottavaa? Jos on, silloin ihmisen on ponnisteltava ympäristössä, joka ilmentää vain suhteellista hyvyyttä ja kauneutta – olosuhteissa, jotka kannustavat tavoittelemaan lannistumatta sellaista, mikä on parempaa.

3:5.12 (51.11) 7. Onko *uskollisuus*, omistautuminen korkeimman velvollisuuden täyttämiseen, toivottavaa? Jos on, silloin ihmisen täytyy elää ympärillään mahdollisuus petturuuteen ja pakoiluun. Velvollisuudentuntoisuuden sisältämä urheus on siinä, että siihen sisältyy aina epäonnistumisen vaara.

3:5.13 (51.12) 8. Onko *epäitsekkyys*, itsensä unohtamisen henki, tavoiteltavaa? Jos on, silloin kuolevaisen ihmisen on välttämättä elettävä kasvotusten sellaisen minuuden kanssa, joka kärttää loputtomasti tunnustusta ja kunnianosoituksia. Ihminen ei kykenisi dynaamisesti valitsemaan jumalallista elämää, ellei olisi tätä hänen minuutensa elämää, jonka hän voi hylätä. Ihminen ei koskaan pystyisi tarttumaan pelastavaan vanhurskauteen, ellei olisi olemassa potentiaalista pahaa, joka vastakohdallaan osoittaa, miten ylevää ja erilaista on hyvä.

3:5.14 (51.13) 9. Onko *mielihyvä*, onnellisuuden tuottama tyydytys, tavoiteltavaa? Jos on, ihmisen tulee siinä tapauksessa elää maailmassa, jossa tuskan kokemisen vaihtoehto ja kärsimisen todennäköisyys ovat aina vaikuttavia kokemuksellisia mahdollisuuksia.

3:5.15 (52.1) Kautta maailmankaikkeuden jokaista yksikköä pidetään kokonaisuuden osana. Osan selviytyminen riippuu siitä, toimiiko se yhdessä kokonaisuutta edustavan järjestelmän ja tarkoituksen kanssa, haluaako se täydestä sydämestään ja täysimääräistä alttiutta osoittaen täyttää Isän jumalallisen tahdon. Ainoa evolutionaarinen maailma, jossa erehtymistä (epäviisaan arvioinnin mahdollisuutta) ei esiintyisi, olisi maailma, jossa ei esiinny *kahlitsematonta* älyä. Havonan universumissa on miljardi täydellistä maailmaa täydellisine asukkaineen, mutta kehittyvän ihmisen täytyy olla erehtyväinen, jos hänen on määrä olla vapaa. Vapaa ja kokematon äly ei mitenkään voi heti ja alusta asti olla yksinomaan viisas. Virheellisen arvioinnin (pahan) mahdollisuus muuttuu synniksi, vasta kun ihmisen tahto tietoisesti hyväksyy ja tahallaan omaksuu tarkoituksellisen moraalittoman asenteen.

3:5.16 (52.2) Totuuden, kauneuden ja hyvyyden täysi arvossapitäminen kuuluu luontaisesti jumalallisen universumin täydellisyyteen. Havonan maailmojen asukkaat eivät tarvitse suhteellisten arvotasojen potentiaalia oikeitten valintojensa pontimeksi. Sellaiset täydelliset olennot kykenevät erottamaan ja valitsemaan hyvän, vaikka vastakohdan tarjoavat ja ajattelemaan

pakottavat moraaliset valintatilanteet puuttuvatkin. Mutta kaikki tällaiset täydelliset olennot ovat moraaliselta olemukseltaan ja hengelliseltä asemaltaan sitä, mitä he ovat pelkän olemassaolonsa tosiasian perusteella. He ovat kokemusperäisesti ansainneet etenemistä vain heille synnynnäisesti kuuluvan aseman puitteissa. Kuolevainen ihminen ansaitsee jopa asemansa ylösnousemusehdokkaana omalla uskollaan ja toivollaan. Kaikki se jumalallinen, johon ihmismieli tarttuu ja jonka ihmissielu omaksuu, on kokemuksellisesti saavutettua. Se on henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluva *realiteetti* ja on sen vuoksi ainutlaatuinen omaisuuserä, toisin kuin Havonan harhautumattomien persoonallisuuksien luontainen hyvyys ja vanhurskaus.

3:5.17 (52.3) Havonan luodut olennot ovat luonnostaan rohkeita, mutta he eivät ole inhimillisessä mielessä sankarillisia. He ovat synnynnäisesti ystävällisiä ja huomaavaisia, mutta ihmisen tavoin altruistisia he tuskin ovat. He odottavat miellyttävää tulevaisuutta, mutta he eivät ole täynnä toivoa sillä hienolla tavalla, joka on ominaista epävarmuutta edustavien evolutionaaristen sfäärien luottavaiselle kuolevaiselle. He uskovat maailmankaikkeuden vakauteen, mutta heille on ylen vierasta se pelastava usko, jolla kuolevainen ihminen kipuaa eläimen asteelta ylös Paratiisin porteille. He rakastavat totuutta, mutta he eivät tiedä mitään sen sielua virvoittavista ominaisuuksista. He ovat ihanteellisia, mutta he syntyvät sellaisiksi; he ovat täysin tietämättömiä siitä haltioitumisesta, jonka ihminen kokee riemua tuottavan valinnan jälkeen ihanteellisuuden saavuttaessaan. He ovat kuuliaisia, mutta

he eivät ole koskaan kokeneet sitä värisyttävää elämystä, jonka tuottaa varaukseton ja älyllinen omistautuminen velvollisuuden täyttämiseen, kun toisena vaihtoehtona on kiusaus jättää se tekemättä. He ovat epäitsekkäitä, mutteivät he ole koskaan saavuttaneet näitä kokemuksen tasoja kukistamalla sotaisan minuutensa suurenmoisessa taistelussa. He nauttivat mielihyvästä, mutta he eivät ymmärrä sen mielihyvän tuomaa suloisuutta, joka aiheutuu kärsimisen mahdollisuudelta välttymisestä.

6. Isän ensimmäisyys

3:6.1 (52.4) Jumalallista epäitsekkyyttä osoittaen, täydellisimmästä täydellisempää anteliaisuutta ilmentäen Universaalinen Isä luovuttaa mahtiaan ja delegoi valtaansa, mutta hän on yhäkin ensimmäinen ja tärkein. Hänen kätensä lepää mahtavalla maailmankaikkeuden valtapiirien tilanteisiin vaikuttavalla vipusimella, hän on pidättänyt itselleen kaikki lopulliset päätökset, ja erehtymättä ja kiistämättömällä arvovallalla hän pitää ikuisista tarkoitusperistään muodostuvaa kaikkivaltiasta veto-oikeuden valtikkaa laajan, pyörivän ja alati kehää kiertävän luomistuloksen hyvinvoinnin ja kohtalon yllä.

3:6.2 (52.5) Jumalan suvereenisuus on rajoittamatonta; se on koko luomistuloksen perustotuus. Maailmankaikkeus ei ollut väistämätön. Maailmankaikkeus ei ole sattuma, eikä se myöskään ole itsestään olemassa oleva. Maailmankaikkeus on luomistyön tulos, ja se on sen

vuoksi tyystin Luojan tahdon varassa. Jumalan tahto on jumalallinen totuus, elävä rakkaus; siksi evolutionaaristen universumien täydellistyville luomistuloksille on ominaista hyvyys – läheisyys jumalallisuuden suhteen – ja potentiaalinen pahuus – etäisyys jumalallisuudesta.

3:6.3 (53.1) Kaikenlainen uskonnollinen filosofia päätyy ennemmin tai myöhemmin käsitykseen maailmankaikkeuden yhtenäisestä hallinnosta, yhdestä Jumalasta. Maailmankaikkeuden syyt eivät voi olla alemmat kuin sen seuraukset. Maailmankaikkeuden elämänvirtojen ja kosmisen mielen lähteen täytyy olla niiden ilmenemistasojen yläpuolella. Ihmisen mieltä ei voi johdonmukaisesti selittää olemassaolon alemmista muodoista käsin. Todellisuudessa ihmisen mieli on ymmärrettävissä vain tunnustamalla ajattelun korkeampien muotojen ja tavoitteellisen tahdon reaalisuus. Ihminen on moraalisena olentona selittämätön, ellei Universaalisen Isän reaalisuutta tunnusteta.

3:6.4 (53.2) Mekanistista käsitystä ajava filosofi ilmoittaa hylkäävänsä ajatuksen universaalisesta ja suvereenisesta tahdosta, juuri siitä suvereenisesta tahdosta, jonka toimintaa maailmankaikkeuden lakien toteutumisessa hän niin syvästi kunnioittaa. Minkä tahattoman kunnianosoituksen mekanisti osoittaakaan lain Luojalle kuvitellessaan näiden lakien olevan itsestään toimivia ja itsestään selviä!

3:6.5 (53.3) On suuri kömmähdys humanisoida Jumala muutoin kuin käsityksessä ihmisessä asuvasta Ajatuksensuuntaajasta. Muttei

sekään ole yhtä typerää kuin on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen idean täysimittainen *mekanisointi*.

3:6.6 (53.4) Kärsiikö Paratiisin-Isä? Sitä en tiedä. Luoja-Pojat mitä varmimmin voivat kärsiä, ja toisinaan he kuolevaisten tavoin niin myös tekevät. Muunnetussa merkityksessä Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki kärsivät. Minusta tuntuu, että Universaalinen Isäkin kärsii, mutten voi ymmärtää *miten;* ehkäpä persoonallisuuspiirinsä kautta, ehkä sillä keinoin, että Ajatuksensuuntaajat ja hänen ikuisesta olemuksestaan antamansa muut lahjat omaavat yksilöllisyyden. Hän on sanonut kuolevaisten sukukunnista: ”Kaikissa koettelemuksissanne koetellaan myös minua.” Hän tuntee epäilemättä isällistä ja myötätuntoista ymmärtämystä. Hän saattaa todellakin kärsiä, mutta en ymmärrä sen kärsimisen luonnetta.

3:6.7 (53.5) Universumien universumin infiniittinen ja ikuinen Hallitsija on voima, muoto, energia, prosessi, malli, periaate, läsnäolo ja idealisoitu realiteetti. Mutta hän on enemmän: hän on persoonallinen, hän käyttää suvereenia tahtoa, kokee jumalallisuuden minätietoisuutta, toimeenpanee luovan mielen käskytykset, tavoittelee ikuisen tarkoitusperän toteutumisen tuomaa tyydytystä sekä osoittaa Isän rakkautta ja kiintymystä maailmankaikkeudessa olevia lapsiaan kohtaan. Ja näitä kaikkia Isän persoonallisempia piirteitä voi ymmärtää paremmin tarkastelemalla niitä sellaisina kuin ne tulivat esille Mikaelin, Luoja-

Poikanne, lahjoittautuneena elämässä elämässä, silloin kun hän oli ruumiillistuneena Urantialla.

3:6.8 (53.6) Jumala Isä rakastaa ihmisiä, Jumala Poika palvelee ihmisiä, Jumala Henki innoittaa maailmankaikkeuden lapsia alati ylöspäin suuntautuvalle taipaleelle Jumala Isän löytämiseksi, Jumala Poikien määrittelemiä väyliä Jumala Hengen armollisuutta ilmentävän hoivan kautta.

3:6.9 (53.7) [Olen se Jumalallinen Neuvonantaja, joka on määrätty esittämään ilmoitus Universaalisesta Isästä, ja olen jatkanut työtäni esittämällä edellä olevan selvityksen Jumaluuden attribuuteista.]

Luku 4

Jumalan suhde maailmankaikkeuteen

4:0.1 (54.1) UNIVERSAALISELLA Isällä on universumien universumin aineellisia, älyllisiä ja hengellisiä ilmiöitä koskeva ikuinen tarkoitus, jota hän toteuttaa aikakaudesta toiseen. Jumala loi universumit omasta vapaasta ja suvereenista tahdostaan, ja hän loi ne kaikin puolin viisaan ja ikuisen tarkoituksensa mukaisesti. On epävarmaa, tietävätkö Jumalan ikuisesta tarkoituksesta todellakaan kovin paljon ketkään muut kuin Paratiisin Jumaluudet ja heidän korkeimmat kumppaninsa. Jopa ylevillä Paratiisin kansalaisilla on varsin eriäviä mielipiteitä Jumaluuksien ikuisten tarkoitusperien luonteesta.

4:0.2 (54.2) On helppoa päätellä Havonan täydellisen keskusuniversumin luomisen tarkoituksena olleen pelkästään jumalallisen olemuksen tyydyttäminen. Havona saattaa olla malliluomuksena kaikille muille universumeille ja viimeisen vaiheen kouluna ajallisuudesta tuleville pyhiinvaeltajille, jotka ovat matkalla

Paratiisiin. Tällaisen ylivertaisen luomuksen täytyy kuitenkin ensi sijassa olla olemassa täydellisten ja infiniittisten Luojien iloksi ja tyydytykseksi.

4:0.3 (54.3) Hämmästyttävä järjestelmä evolutionaaristen kuolevaisten täydellistämiseksi – sen jälkeen kun he ovat päässeet Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan – ja harjaannuttamiseksi edelleen jotakin paljastumatonta tulevaa tehtävää varten näyttää todellakin tällä hetkellä olevan eräs seitsemän superuniversumin ja niiden monien alajakautumien päätehtävistä. Mutta tämä ylösnousemusjärjestelmä ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten hengellistämiseksi ja koulimiseksi ei missään tapauksessa ole maailmankaikkeuden älyllisten olentojen ainoa tehtävä. On todellakin olemassa monia muita kiehtovia toimintoja, jotka vaativat taivaallisten joukkojen aikaa ja sitovat heidän voimiaan.

1. Isän asenne maailmankaikkeuteen

4:1.1 (54.4) Urantian asukkaat ovat kautta aikakausien ymmärtäneet väärin Jumalan kaitselmuksen. Maailmassanne toki vaikuttaa jumalallista aikaansaannosta oleva kaitselmus, mutta se ei ole sellaista lapsellista, mielivaltaista ja aineellista huolenpitoa, jollaiseksi monet kuolevaiset ovat sen käsittäneet. Jumalan kaitselmus koostuu taivaallisten olentojen ja jumalallisten henkien toisiinsa kytkeytyvistä toiminnoista. Hellittämättä nämä olennot ja

henget uurastavat kosmista lakia noudattaen Jumalan kunniaksi ja hänen universumilastensa hengellisyyden edistämiseksi.

4:1.2 (54.5) Ettekö voisi edistyä käsityksessänne Jumalan toimista ihmisen suhteen sellaiselle tasolle, että tunnistaisitte maailmankaikkeuden tunnussanaksi sanan *edistys?* Ihmissuku on ponnistellut pitkät ajanjaksot saavuttaakseen nykyisen asemansa. Kaitselmus on kaikki nämä vuosituhannet toteuttanut suunnitelmaa laajenevasta evoluutiosta. Käytännössä kummatkaan ajatukset eivät ole ristiriidassa. Ne ovat sitä vain ihmisen erheellisissä käsityksissä. Jumalallinen kaitselmus ei koskaan asetu vastustamaan todellista inhimillistä edistymistä – ei ajallista eikä hengellistä. Kaitselmus on aina sopusoinnussa korkeimman Lainsäätäjän muuttumattoman ja täydellisen olemuksen kanssa.

4:1.3 (55.1) ”Jumala on uskollinen” ja ”kaikki hänen käskynsä ovat oikeudenmukaisia”. ”Hänen uskollisuutensa perustat ovat itsessään taivaissa.” ”Ajasta aikaan, oi Herra, sinun sanasi on asetettu taivaassa. Sinun uskollisuutesi tavoittaa kaikki sukupolvet; sinä olet asettanut maan paikoilleen ja se pysyy.” ”Hän on uskollinen Luoja.”

4:1.4 (55.2) Ei ole rajaa sille, mitä voimia ja persoonallisuuksia Isä voi käyttää tarkoitusperänsä ylläpitämiseen ja luotujensa tukemiseen. ”Ikuinen Jumala on turvamme, ja allamme ovat iankaikkiset käsivarret.” ”Joka asuu Kaikkein Korkeimman salatussa paikassa, pysyy Kaikkivaltiaan varjeluksessa.” ”Katso, hän, joka meitä hoitaa, ei nuoku eikä nuku.” ”Tiedämme, että kaikki on kääntyvä parhain päin niille, jotka rakastavat Jumalaa”, ”sillä Herra

kääntää katseensa vanhurskaitten puoleen ja hänen korvansa kuulevat heidän rukouksensa.”

4:1.5 (55.3) ”Sanansa voimalla” Jumala ylläpitää ”kaiken olevaisen”. Ja kun uusia maailmoja syntyy, hän ”lähettää paikalle Poikansa, ja ne on luotu”. Eikä Jumala vain luo, vaan hän ”pitää ne kaikki olevaisuuden piirissä”. Jumala pitää jatkuvasti yllä kaikki aineelliset olevaiset ja kaikki hengelliset olennot. Universumit ovat ikuisesti vakaita. Näennäisen epävakaisuuden keskellä on vakavuus. Tähtimaailmojen kaikkien energiapurkausten ja fyysisten mullistusten takana on järjestys ja turvallisuus.

4:1.6 (55.4) Universaalinen Isä ei ole vetäytynyt pois universumien hoidosta. Hän ei ole epäaktiivinen Jumaluus. Jos Jumala sattuisi vetäytymään koko luomistuloksen jatkuvan ylläpitäjän osastaan, seurauksena olisi välittömästi yleinen luhistuminen. Ilman Jumalaa mitään sellaista kuin *todellisuus* ei olisi olemassa. Tälläkin hetkellä, aivan niin kuin kaukaisina menneinä aikoina ja ikuisessa tulevaisuudessa, Jumala jatkaa ylläpitoaan. Jumalallinen ote ulottuu ikuisuuden kehän ympäri. Maailmankaikkeutta ei ole vedetty kellon tavoin käymään vain tietyksi ajaksi ja sitten lopettamaan käyntinsä, vaan kaikki uudistuu jatkuvasti. Lakkaamatta Isä vuodattaa energiaa, valoa ja elämää. Jumalan työskentely on konkreettista yhtä hyvin kuin hengellistä. ”Pohjoisen hän kaarruttaa autiuden ylle ja ripustaa maan tyhjyyden päälle.”

4:1.7 (55.5) Olentoluokkaani kuuluva olento kykenee erottamaan maailmankaikkeuden hallinnon jokapäiväisissä asioissa vallitsevan perimmäisen sopusoinnun ja näkemään sen kauas kantavan ja

perinpohjaisen koordinoinnin. Moni asia, joka kuolevaisen mielelle näyttäytyy irrallisena ja umpimähkäisenä, näyttää minun ymmärrykseni mukaan järjestyksessä olevalta ja rakentavalta. Mutta universumeissa on meneillään myös hyvin paljon sellaista, jota en täysin käsitä. Olen jo kauan aikaa tutkinut paikallisuniversumien ja superuniversumien tunnettuja voimia, energioita, mieliä, morontioita, henkiä ja persoonallisuuksia, ja olen enemmän tai vähemmän niistä perillä. Yleisesti ottaen ymmärrän, miten nämä toimintayksiköt ja persoonallisuudet operoivat, ja olen yksityiskohtia myöten perillä suuruniversumin valtuutettujen hengellisten ja älyllisten olentojen toiminnasta. Universumien ilmiöitä koskevasta tietämyksestäni huolimatta joudun jatkuvasti kohtaamaan kosmisia reaktioita, joita en pysty kokonaan käsittämään. Tavan takaa kohtaan satunnaisilta näyttäviä voimien, energioiden, älyjen ja henkien keskinäissidosten yhteenkietoutumia, joita en osaa tyydyttävästi selittää.

4:1.8 (55.6) Olen täysin pätevä havaitsemaan ja analysoimaan kaikkien niiden ilmiöiden vaikutuksen, jotka johtuvat suoraan Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen toiminnasta, ja hyvin laajasti myös Paratiisin Saaren toiminnasta johtuvien ilmiöitten vaikutuksen. Mutta joudun hämmennyksiin kohdatessani sellaista, mikä näyttää olevan heidän salaperäisten rinnakkaisolentojensa, potentiaalisuuden kolmen Absoluutin, aikaansaannosta. Nämä Absoluutit näyttävät astuvan aineen yläpuolelle, menevän mielen yläpuolelle ja kohoavan hengen yläpuolelle. Minua sekoittaa jatkuvasti ja minua hämmentää tämän

tästä se, etten kykene käsittämään näitä monimutkaisia tapahtumia, joiden katson johtuvan Kvalifioimattoman Absoluutin, Jumaluusabsoluutin ja Universaalisen Absoluutin läsnäolosta ja aikaansaannoksista.

4:1.9 (56.1) Näiden Absoluuttien täytyy olla niitä ei vielä täysin julki tulleita, ulkona maailmankaikkeudessa vaikuttavia läsnäolevia, jotka avaruuden voimavaraukseen kuuluvissa ilmiöissä ja muiden perimmäisyyden tuolle puolen menevien toiminnassa tekevät fyysikoille, filosofeille tai jopa uskonnonharjoittajille mahdottomaksi varmuudella ennustaa, miten voiman, käsityksen tai hengen alkeisosaset tarkasti puhuen reagoivat vaatimuksiin, jotka ilmaantuvat monimutkaisessa todellisuuden tilanteessa, silloin kun kyseessä ovat äärimmäiset mukautumiset ja perimmäiset arvot.

4:1.10 (56.2) Ajallisuuden ja avaruuden universumeissa vallitsee niin ikään elimellinen yhtenäisyys, joka näyttää olevan kosmisten tapahtumien koko kudelman takana. Tämän kehittyvän Korkeimman Olennon elävän läsnäolon, tämän Projisoidun Epätäydellisen Immanenssin, tuo tuon tuostakin selittämättömällä tavalla esille se, mikä näyttää hämmästyttävän sattumanvaraiselta, näennäisesti toisiinsa liittymättömien universumitapahtumien koordinoitumiselta. Kysymyksessä täytyy olla Kaitselmuksen toiminta – Korkeimman Olennon ja Myötätoimijan vaikutuspiiri.

4:1.11 (56.3) Olen taipuvainen uskomaan, että juuri tämä kauas ulottuva ja yleensä tunnistamaton maailmankaikkeuden toiminnan kaikkien vaiheiden ja muotojen koordinoitumisen ja toisiinsa liittymisen valvonta saa tällaisen monivivahteisen ja toivottoman

sekavalta näyttävän fyysisten, mielellisten, moraalisten ja hengellisten ilmiöitten sekoituksen toimimaan erehtymättömästi Jumalan kunniaksi sekä ihmisten ja enkelten hyväksi.

4:1.12 (56.4) Mutta laajemmassa mielessä kosmoksen näennäiset ”sattumat” muodostavat epäilemättä osan Infiniittisen ajallis-avaruudellisen kokemuksen finiittisestä draamasta, kun Infiniittinen ajasta aikaan manipuloi Absoluutteja.

2. Jumala ja luonto

4:2.1 (56.5) Luonto on rajoitetussa mielessä Jumalan fyysinen puku. Jumalan käyttäytymistä tai toimintaa kvalifioivat ja väliaikaisesti sitä modifioivat paikallisuniversumin, konstellaation, järjestelmän tai planeetan kokeelliset suunnitelmat ja evolutionaariset mallit. Jumala toimii tarkoin määrätyn, vaihtumattoman ja muuttumattoman lain mukaan koko laajalle levittäytyvän kokonaisuniversumin piirissä. Mutta hän modifioi toimintansa muotoja myötävaikuttaakseen siihen, että kutakin universumia, konstellaatiota, järjestelmää, planeettaa ja persoonallisuutta johdetaan tasavertaisesti ja tasapainoisesti, evoluution myötä paljastuviin finiittisiin projekteihin kuuluvien paikallisten tavoitteiden, päämäärien ja suunnitelmien mukaan.

4:2.2 (56.6) Siksipä luonto, sellaisena kuin kuolevainen ihminen sen käsittää, edustaa muuttumattoman Jumaluuden ja hänen muuttumattomien lakiensa perimmäistä perustaa ja pohjimmaista

taustaa, jotka lait muuntuvat, vaihtelevat ja kokevat mullistuksia paikallisten suunnitelmien, tarkoitusten, mallien ja olosuhteiden vaikutuksesta, ja nämä puolestaan ovat paikallisuniversumin, konstellaation, järjestelmän ja planeetan voimien ja persoonallisuuksien käyttöön ottamia ja toteuttamia. Esimerkiksi: Jos otetaan esille Jumalan lait sellaisina, millaisiksi ne on säädetty Nebadonissa, niin niitä muunnellaan tämän paikallisuniversumin Luoja-Pojan ja Luovan Hengen rakentamin suunnitelmin, ja kaiken tämän lisäksi näiden lakien toimintaan ovat vielä vaikuttaneet planeetallanne asuvien ja välittömään Satanian planeettajärjestelmäänne kuuluvien tiettyjen persoonallisuuksien tekemät virheet, laiminlyönnit ja kapinat.

4:2.3 (56.7) Luonto on ajallis-avaruudellinen tulostuma kahdesta kosmisesta tekijästä: Ensiksi, Paratiisin-Jumaluuden muuttumattomuudesta, täydellisyydestä ja lahjomattomuudesta; ja toiseksi, niistä kokeellisista hankkeista, toimeenpanossa sattuneista virheistä, kapinoina ilmenneistä erehdyksistä, kehityksen epätäydellisyydestä ja viisauden puutteellisuudesta, joiden takana ovat Paratiisin ulkopuoliset luodut, korkeimmista alimpiin. Luonnossa kulkee sen vuoksi ikuisuuden kehältä lähtöisin oleva yhdenmukainen, muuttumaton, majesteettinen ja verraton täydellisyyden juonne. Mutta kussakin universumissa, kullakin planeetalla ja jokaisessa yksittäisessä elämässä tätä luontoa modifioivat, kvalifioivat ja mahdollisesti turmelevat evolutionaaristen järjestelmien ja universumien luotujen teot, virheet ja epälojaalisuudet. Siksi luonto on pakostakin ainiaan

ailahtelevainen, lisäksi se on oikullinen, jos kohta pohjimmiltaan vakaa, ja se vaihtelee paikallisuniversumissa noudatettujen menettelytapojen mukaan.

4:2.4 (57.1) Luonto on Paratiisin täydellisyys jaettuna keskeneräisten universumien epätäydellisyydellä, pahuudella ja synnillä. Tämä osamäärä ilmentää näin ollen sekä täydellistä että osittaista, sekä ikuista että ajallista. Evoluution jatkuminen muuntelee luontoa laajentamalla siihen sisältyvää paratiisillista täydellisyyttä ja supistamalla siihen sisältyvää pahaa – erhettä – ja suhteellisesta reaalisuudesta johtuvaa epäharmoniaa.

4:2.5 (57.2) Jumala ei ole henkilökohtaisesti läsnä luonnossa tai missään luonnonvoimassa, sillä luonnonilmiö on lisäys Jumalan universaalisen lain paratiisillisten perustojen päälle, ja tämä lisäys koostuu etenevän evoluution epätäydellisyyksistä ja – toisinaan – kumouksellisen kapinan seurauksista. Siinä muodossa, jossa luonto ilmenee Urantian kaltaisessa maailmassa, se ei voi koskaan olla todellisuutta vastaava kaikkiviisaan ja infiniittisen Jumalan ilmentymä, ei hänen todenmukainen edustajansa eikä uskollisesti esikuvansa mukainen heijastuma.

4:2.6 (57.3) Teidän maailmanne luonto on paikallisuniversumin evolutionaaristen suunnitelmien kvalifioima täydellisyyttä olevien lakien lieventymä. Mikä irvikuva onkaan, kun palvotaan luontoa siksi, että se on rajoitetussa, kvalifioidussa mielessä Jumalan läpäisemä; siksi, että se on eräs universaalisen, ja sen vuoksi jumalallisen, voiman osa-alue! Luonto on kuitenkin myös ilmentymä kosmisen evoluution universumikokeilun kehityksen, kasvun ja

edistymisen sisältämistä keskeneräisistä, epätäydellisistä ja loppuunsaattamattomista toteutumista.

4:2.7 (57.4) Luonnon maailmaan sisältyvät näennäiset puutteet eivät ole merkki mistään vastaavista puutteista Jumalan luonteessa. Tuollaiset havaitut epätäydellisyydet ovat mieluumminkin vain väistämättömiä pysähdyksiä ikuisesti liikkuvan, infiniittisyyttä kuvittavan kuvakiekon esityksessä. Juuri nämä puutteiden aiheuttamat katkot täydellisyyden jatkumossa tekevät aineellisen ihmisen rajalliselle mielelle mahdolliseksi nähdä ajallisuuden ja avaruuden oloissa välähdyksittäin ja ohimennen jumalallista todellisuutta. Jumalallisuuden aineelliset ilmenemät näyttävät ihmisen evolutionaariselle mielelle puutteellisilta pelkästään siksi, että kuolevainen ihminen tarkastelee luonnon ilmiöitä itsepintaisesti vain luonnollisten silmien kautta, ihmisnäkemyksen kautta, jota eivät tue morontian mota tai ilmoitus. Ilmoitus on motaa kompensoiva korvike ajallisuuden maailmoissa.

4:2.8 (57.5) Ja luonto on turmeltunut, sen kauniit kasvot ovat arvilla, sen piirteet ovat lakastuneet, ja tähän ovat syynä niiden myriadien luotujen kapinointi, väärinkäytökset ja väärä ajattelu, jotka ovat osa luontoa, mutta jotka ovat myötävaikuttaneet sen turmeltumiseen ajallisuudessa. Ei, ei luonto ole Jumala. Luonto ei ole palvonnan kohde.

3. Jumalan muuttumaton luonne

4:3.1 (57.6) Ihminen on aivan liian kauan ajatellut Jumalan itsensä kaltaiseksi. Jumala ei ole, ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan kiivas ihmiselle tai millekään muulle universumien universumin olennolle. Tietäessään, että Luoja-Poika tarkoitti ihmisen planetaarisen luomistyön mestarinäytteeksi, tarkoitti hänet koko maan hallitsijaksi, ja nähdessään hänet omien alhaisten intohimojensa vallassa ja kumartelemassa epäjumaliaan – ovatpa ne puuta, kiveä, kultaa tai itsekästä kunnianhimoa – nämä murheelliset näyt liikuttavat Jumalaa ja hänen Poikiaan ja saavat heidät tuntemaan kiivautta ihmisen *puolesta*, muttei koskaan ihmiselle.

4:3.2 (57.7) Ikiaikojen Jumala ei kykene tuntemaan vihaa eikä suuttumusta tällaisten tuntemusten inhimillisessä mielessä ja niin kuin ihminen sellaiset reaktiot ymmärtää. Nämä tuntemukset ovat alhaisia ja halveksittavia. Ne ovat tuskin sen arvoisia, että niitä kutsuttaisiin inhimillisiksi tunteiksi, saati sitten jumalallisiksi. Ja sellaiset asenteet ovat äärimmäisen vieraita Universaalisen Isän täydelliselle olemukselle ja armolliselle luonteelle.

4:3.3 (58.1) Paljon, kovasti paljon Urantian kuolevaisten Jumalan ymmärtämisessä kohtaamasta vaikeudesta juontuu Luciferin kapinan ja Caligastian petturuuden kauaskantoisista seuraamuksista. Maailmoissa, jotka eivät ole synnin vuoksi eristettyjä, evolutionaariset ihmissukukunnat pystyvät muovaamaan verrattomasti parempia käsityksiä Universaalisesta Isästä. Ne kärsivät muita vähemmän sekaannuksesta, vääristymistä ja käsityksen kieroutumisesta.

4:3.4 (58.2) Jumala ei kadu mitään, mitä hän on ikinä tehnyt, nyt tekee tai on vastaisuudessa tekevä. Hän on kaikkiviisas kuin myös kaikkivaltias. Ihmisen viisaus kasvaa esiin ihmisen kokemukseen kuuluvan yrittämisen ja erehtymisen tietä. Jumalan viisaus sisältää hänen infiniittisen universumiymmärryksensä kvalifioimattoman täydellisyyden, ja tämä jumalallinen ennakkotieto antaa tehokasta ohjausta luovalle vapaalle tahdolle.

4:3.5 (58.3) Universaalinen Isä ei koskaan tee mitään, mikä jälkeenpäin aiheuttaisi surua tai katumusta, mutta hänen Luojapersoonallisuuksiensa suunnittelemat ja luomat tahdolliset olennot eri universumeissa aiheuttavat epäonnistuneilla valinnoillaan toisinaan jumalallisen surun tuntemuksia Luoja-vanhempiensa persoonallisuudessa. Mutta vaikkei Isä tee virheitä, haudo mielessään katumusta tai koe surua, hän on olento, joka tuntee isällistä kiintymystä, ja hänen sydämensä on epäilemättä murheen vallassa, kun hänen lapsensa eivät onnistu yltämään niille hengellisille tasoille, joihin heidän kykynsä sen avun turvin riittäisivät, jota universumien hengellistämishankkeet ja kuolevaisten ylösnousemusohjelmat niin auliisti tarjoavat.

4:3.6 (58.4) Isän infiniittinen hyvyys ylittää finiittisen, ajallisuudessa elävän mielen käsityskyvyn. Näin ollen tarjolla täytyy aina olla vastakohta, joka sisältää vertauskelpoisen pahan (ei synnin), jotta suhteellisen hyvyyden kaikki osa-alueet tulisivat vaikuttavasti osoitetuiksi. Kuolevaisen ymmärryksen epätäydellisyys voi erottaa jumalallisen hyvyyden täydellisyyden vain, koska se on vastakohdan

muodostavassa yhteydessä avaruuden liikkeissä ilmeneviin ajallis-aineellisten suhteiden suhteelliseen epätäydellisyyteen.

4:3.7 (58.5) Jumalan luonne on infiniittisesti yli-inhimillinen. Siksi jumaluuden tällaisen olemuksen täytyykin personoitua, vaikkapa jumalallisissa Pojissa, ennen kuin ihmisen äärellinen mieli voi sen edes uskon kautta tajuta.

4. Jumalan tajuaminen

4:4.1 (58.6) Jumala on ainoa paikallaan pysyvä, riippumaton ja muuttumaton olento koko universumien universumissa, eikä hänellä ole mitään ulkopuolista, mitään tuonpuoleista, ei mitään menneisyyttä eikä vastaisuutta. Jumala on päämääräistä energiaa (luovaa henkeä) ja absoluuttista tahtoa, ja nämä ovat itsestään olemassa olevia ja universaalisia.

4:4.2 (58.7) Koska Jumala on itsestään olemassa oleva, hän on absoluuttisen riippumaton. Itse Jumalan identiteetti kieltää muutoksen. ”Minä, Herra, en muutu.” Jumala on muuttumaton; mutta vasta saavuttaessanne paratiisillisen statuksen voitte edes alkaa ymmärtää sitä, miten Jumala voi siirtyä yksinkertaisuudesta monimutkaisuuteen, identiteetistä variaatioon, liikkumattomuudesta liikkeeseen, infiniittisyydestä finiittisyyteen, jumalallisuudesta ihmisyyteen ja ykseydestä kakseuteen ja kolmiyhteisyyteen. Ja Jumala voi näin muunnella absoluuttisuutensa ilmentymiä siksi,

ettei jumalallinen muuttumattomuus merkitse liikkumattomuutta; Jumalalla on tahto – hän *on* tahto.

4:4.3 (58.8) Jumala on olento, jolla on absoluuttinen itsemääräämisoikeus. Hänen reaktioitaan maailmankaikkeutta kohtaan eivät rajoita muut rajat kuin ne, jotka hän on itse asettanut, ja hänen omasta vapaasta tahdostaan tekemänsä teot ovat vain niiden jumalallisten laatumääreitten ja täydellisten attribuuttien ehdollistamia, jotka luonnostaan luonnehtivat hänen ikuista olemustaan. Niinpä Jumalan suhde maailmankaikkeuteen on yhtä kuin lopullista hyvää ilmentävän olennon suhde, johon lisätään luovaa infiniittisyyttä oleva vapaa tahto.

4:4.4 (58.9) Isä-Absoluutti on täydellisen keskusuniversumin luoja ja kaikkien muiden Luojien Isä. Jumala jakaa persoonallisuuden, hyvyyden ja lukuisat muut ominaispiirteet ihmisen ja muiden olentojen kanssa, mutta tahdon infiniittisyys on yksin hänen. Luomistoimiensa osalta Jumalaa rajoittavat vain hänen oman ikuisen olemuksensa tuntemukset ja hänen äärettömän viisautensa vaatimukset. Jumala valitsee henkilökohtaisesti vain sen, mikä on infiniittisesti täydellistä, siitä johtuu keskusuniversumin ylivertainen täydellisyys. Ja vaikka Luoja-Pojat jakavat täysin hänen jumalallisuutensa, jopa hänen absoluuttisuutensa joitakin osa-alueita, ei heitä täysin rajoita se viisauden lopullisuus, joka ohjaa Isän tahdon infiniittisyyttä. Jumalan Poikien Mikael-ryhmässä luova vapaa tahto muuttuu näin ollen vieläkin aktiivisemmaksi, täysin jumalalliseksi ja lähes perimmäiseksi, ellei jopa absoluuttiseksi. Isä on infiniittinen ja ikuinen, mutta hänen tahdonvaraisen

itsensärajoittamisensa mahdollisuuden kieltäminen olisi samaa kuin, jos kokonaan kieltäisi tämän käsityksen hänen tahdollisesta absoluuttisuudestaan.

4:4.5 (59.1) Jumalan absoluuttisuus läpäisee kaikki maailmankaikkeuden seitsemän todellisuustasoa. Koko tähän absoluuttiseen olemukseen vaikuttaa Luojan suhde hänen universumiluoduista koostuvaan perheeseensä. Täsmällisyys saattaa luonnehtia kolminaisuusperäistä oikeudenmukaisuutta universumien universumissa, mutta koko laajassa perheenomaisessa suhteessaan ajallisiin luotuihinsa universumien Jumalaa hallitsee *jumalallinen tunne*. Ensimmäiseksi ja viimeiseksi – ikuisesti – infiniittinen Jumala on *Isä*. Kaikista niistä mahdollisista epiteeteistä riippumatta, joilla Jumala on todellisuutta kuvastavalla tavalla tunnettavissa, minua on neuvottu esittämään koko luomakunnan Jumala ennen muuta Universaalisena Isänä.

4:4.6 (59.2) Jumala Isän kohdalla vapaan tahdon mukaisia suorituksia ei hallitse valta, eikä niitä ohjaa pelkkä äly. Jumalallinen persoonallisuus koostuu määritelmän mukaan hengestä ja ilmenee universumeille rakkautena. Siksi Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kaikissa henkilökohtaisissa suhteissaan universumien luotuihin persoonallisuuksiin aina ja johdonmukaisesti rakastava Isä. Jumala on Isä sanan korkeimmassa merkityksessä. Ikuisesti hänen vaikuttimenaan on jumalallisen rakkauden täydellinen ihanteellisuus, ja tämä hellyys saa väkevimmän ilmauksensa ja

suurimman tyydytyksensä siinä, että hän rakastaa ja että häntä rakastetaan.

4:4.7 (59.3) Tieteessä Jumala on Ensimmäinen Aiheuttaja; uskonnossa hän on universaalinen ja rakastava Isä; filosofiassa hän on se ainoa olento, joka on olemassa itsestään – joka olemassaolonsa osalta ei ole riippuvainen mistään muusta olennosta, mutta joka auliisti antaa olemassaolon todellisuuden kaikille olevaisille ja kaikille muille olennoille. Mutta tarvitaan ilmoitus osoittamaan, että tieteen Ensimmäinen Aiheuttaja ja filosofian tarkoittama itsestään olemassa oleva Ykseys ovat sama kuin uskonnon Jumala, jonka täyttävät armo ja hyvyys ja joka on sitoutunut toteuttamaan maan päällä elävien lastensa ikuisen eloonjäämisen.

4:4.8 (59.4) Kaipaamme Infiniittisen käsitettä mutta palvomme jumalankokemisen ideaa, kykyämme missä ja milloin tahansa tajuta korkeimman jumaluuskäsityksemme persoonallisuus- ja jumalallisuustekijät.

4:4.9 (59.5) Tietoisuus voitokkaasta ihmiselämästä maan päällä syntyy siitä luodun olennon uskosta, joka uskaltaa ottaa haasteena vastaan jokaisen eteen tulevan olemassaolon episodin joutuessaan kohtaamaan inhimillisten rajoittuneisuuksien pelottavat näköalat ja joka rohkenee tällöin julistaa: Vaikken pystyisikään tekemään tätä, minussa elää se, joka voi sen tehdä ja joka on sen tekevä – universumien universumin Isä-Absoluutin osa. Ja tämä on se ”voitto, joka valloittaa maailman, nimittäin uskonne.”

5. Erheelliset käsitykset Jumalasta

4:5.1 (59.6) Uskonnollinen perimätieto koostuu epätäydellisinä säilyneistä muistiinmerkinnöistä, jotka käsittelevät menneiden aikojen jumalaatuntevien ihmisten kokemuksia. Sellaiset kirjoitukset ovat kuitenkin uskonnollisen elämän oppaina tai Universaalista Isää koskevan todenperäisen tiedon lähteinä epäluotettavia. Tällaiset ikivanhat uskomukset ovat poikkeuksetta muuttuneet siksi, että alkukantainen ihminen oli myytintekijä.

4:5.2 (60.1) Eräs Urantialla vallitsevan sekasorron suurimpia aiheuttajia, kun kysymys on Jumalan olemuksesta, on se, että pyhät kirjanne eivät pysty tekemään selvää eroa toisaalta Paratiisin-Kolminaisuuden eri persoonallisuuksien välillä ja toisaalta Paratiisin-Jumaluuden ja paikallisuniversumien luojien ja hallinnosta vastuussa olevien välillä. Menneinä maailmankausina, jolloin ymmärrys oli vajavaista, pappinne ja profeettanne eivät onnistuneet tekemään selvää eroa Planeettaprinssien, Järjestelmänhallitsijoiden, Konstellaation-Isien, Luoja-Poikien, Superuniversumin Hallitsijoiden, Korkeimman Olennon eikä Universaalisen Isän välillä. Monet niistä viesteistä, joita korkeampien olentojen alaisina toimivat persoonallisuudet, kuten Elämänkantajat ja eri enkeliryhmät ovat lähettäneet, on kirjoituksissanne esitetty Jumalalta itseltään saapuneina. Urantian uskonnollinen ajattelu sekoittaa yhä vieläkin Jumaluuden

liitännäispersoonallisuudet itsensä Universaalisen Isän kanssa niin, että heidät kaikki sisällytetään saman nimikkeen piiriin.

4:5.3 (60.2) Urantialaiset kärsivät yhä alkukantaisten jumalakäsitysten vaikutuksesta. Jumalat, jotka raivoavat ja riehuvat, jotka vihoissaan ravistelevat maata ja vimmoissaan iskevät ihmiset maan tomuun, jotka tyytymättömyydessään langettavat tuomionsa määräämällä tulvia ja nälänhätää, ovat primitiivisen uskonnon jumalia. Ne eivät ole Jumalia, jotka elävät ja hallitsevat universumeja. Tällaiset käsitykset ovat jäänne ajoilta, jolloin ihmiset olettivat maailmankaikkeuden olevan tällaisten kuvitteellisten jumalten päähänpistojen ohjauksessa ja vallassa. Mutta kuolevainen ihminen alkaa tajuta, että hän elää maailmassa, jossa vallitsee suhteellinen laillisuus ja järjestys siltä osin kuin kysymys on Korkeimpien Luojien ja Ylimpien Valvojien hallinnollisista periaatteista ja käyttäytymisestä.

4:5.4 (60.3) Barbaarimainen ajatus kiukkuisen Jumalan rauhoittamisesta ja loukatuksi itsensä tuntevan Herran lepyttämisestä, Jumaluuden suosioon pääsemisestä uhrein ja katumusharjoituksin ja jopa verta vuodattamalla edustaa perin juurin lapsellista ja alkukantaista uskontoa – filosofiaa, joka ei ole tieteen ja totuuden valistuneen aikakauden arvoista. Sellaiset uskomukset ovat äärimmäisen vastenmielisiä universumeissa palveleville ja niitä hallitseville taivaallisille olennoille ja jumalallisille hallitsijoille. On häväistys Jumalaa kohtaan uskoa, väittää tai opettaa, että on välttämätöntä vuodattaa viatonta verta

hänen suosionsa saavuttamiseksi tai kuvitellun jumalallisen vihan torjumiseksi.

4:5.5 (60.4) Heprealaiset uskoivat, että ”ilman verenvuodatusta ei voisi olla syntien anteeksiantoa”. He eivät olleet päässeet vapauteen vanhasta ja pakanallisesta ajatuksesta, jonka mukaan Jumalia ei voisi lepyttää muu kuin veren näkeminen, vaikka Mooses ihmisuhrit kieltämällä ja ne seremoniallisin eläinuhrein korvaamalla saikin aikaan tuntuvaa edistystä lapsenomaisten beduiiniseuraajiensa alkukantaisessa mielessä.

4:5.6 (60.5) Paratiisin-Pojan lahjoittautuminen maailmallenne kuului erottamattomasti tilanteeseen, jossa yksi planetaarinen aikakausi päättyi. Se oli väistämätöntä. Se ei tapahtunut siksi, että näin olisi pyritty saavuttamaan Jumalan suosio. Tämä jumalallinen lahjoittautuminen sattui myös olemaan erään Luoja-Pojan viimeinen henkilökohtainen näytös pitkässä vaelluksessa hänen omaan universumiinsa kohdistuvan kokemuspohjaisen suvereenisuuden saavuttamiseksi. Olisiko suurempaa irvikuvaa Jumalan infiniittisestä luonteesta kuin opetus, jonka mukaan hänen isänsydämensä kaikessa ankarassa kylmyydessään ja kovuudessaan ei sen vertaa liikuttunut luotujensa onnettomuuksista ja murheista, että hänen hellä armeliaisuutensa saatiin puhkeamaan esiin, vasta kun hän näki nuhteettoman Poikansa verta vuotavana ja kuolevana Pääkallonpaikan ristinpuussa!

4:5.7 (60.6) Mutta Urantian asukkaat tulevat vielä löytämään vapahduksen näistä Universaalisen Isän olemusta koskevista muinaisista erheistä ja pakanallisista taikauskoista. Jumalaa

koskevan totuuden paljastuminen tekee tuloaan, ja ihmissuvun on määrä tuntea Universaalinen Isä koko siinä luonteen kauneudessa ja ominaisuuksien ihanuudessa, jotka Urantialla Ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana vieraillut Luoja-Poika niin suurenmoisella tavalla esitti.

4:5.8 (61.1) [Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

Luku 5

Jumalan suhde yksilöön

5:0.1 (62.1) JOS ihmisen finiittinen mieli ei kykene käsittämään, kuinka sellainen suuri ja majesteettinen Jumala kuin Universaalinen Isä voi astua alas infiniittisessä täydellisyydessä olevilta iäisiltä asuinsijoiltaan ollakseen lähellä yksittäistä ihmisolentoa, tämän finiittisen älyllisen olennon täytyy siinä tapauksessa perustaa vakuuttuneisuutensa jumalallisesta kumppanuudesta sille totuudelle, että Urantian jokaisen normaalijärkisen ja moraalisesti tietoisen kuolevaisen älyn sisällä asuu tosiasiallinen elävän Jumalan osanen. Ihmisten sisimmässä olevat Ajatuksensuuntaajat ovat osa Paratiisin-Isän ikuista Jumaluutta. Ihmisen ei tarvitse mennä edemmäs kuin omaan sisäiseen kokemukseensa siitä, että hänen sielunsa tutkiskelee tätä hengellisen realiteetin läsnäoloa, löytääkseen Jumalan ja pyrkiäkseen kanssakäymiseen hänen kanssaan.

5:0.2 (62.2) Jumala on jakanut ikuisen olemuksensa infiniittisyyden kaikkien kuuden absoluuttisen, tasavertaisensa eksistentiaalisen

reaalisubjektin kesken, mutta esipersoonallisten osastensa välityksellä hän saattaa milloin tahansa ottaa suoran henkilökohtaisen yhteyden luomakunnan mihinkä tahansa osaan tai vaiheeseen tai lajiin. Ja ikuinen Jumala on niin ikään varannut itselleen oikeuden lahjoittaa persoonallisuuden jumalallisille Luojille ja universumien universumin eläville luoduille, samalla kun hän on lisäksi varannut oikeuden pitää persoonallisuuspiirin kautta suoraa ja isällistä yhteyttä kaikkiin edellä mainittuihin persoonallisiin olentoihin.

1. Tie Jumalan luo

5:1.1 (62.3) Se, ettei finiittinen luotu kykene lähestymään infiniittistä Isää, johtuu, ei suinkaan Isän välinpitämättömyydestä, vaan luotujen olentojen finiittisyydestä ja aineellisista rajoituksista. Universumiolemassaolon korkeimman persoonallisuuden ja älyllisten luotujen alempien ryhmien välisen hengellisen eroavuuden suunnattomuus on käsittämätön. Jos olisi mahdollista siirtää alempia älyllisryhmiä yhtäkkiä itsensä Jumalan luo, nämä eivät tietäisi olevansa siellä. He olisivat siellä aivan yhtä välinpitämättömiä Universaalisen Isän läsnäolosta kuin he ovat nykyisessäkin olinpaikassaan. Kuolevaisen ihmisen edessä on pitkä, pitkä taival, ennen kuin hän voi olosuhteita vastaavasti ja kunnioittaen sitä, mikä on mahdollista, pyytää pääsylupaa Universaalisen Isän luokse Paratiisiin. Ihminen täytyy hengellisessä

mielessä muuttaa monta kertaa olomuodosta toiseen, ennen kuin hän voi yltää sellaisenkaan hengellisen näkökyvyn tuottavalle tasolle, että hän kykenee näkemään edes jonkun Seitsemästä Valtiashengestä.

5:1.2 (62.4) Isämme ei ole piilossa, hänen eristyneisyytensä ei ole mielivaltaista. Hän on pannut liikkeelle jumalallisen viisauden voimavarat loputtomassa pyrkimyksessään ilmoittaa itsensä maailmankaikkeudessa eläville lapsilleen. Hänen rakkautensa majesteettisuuteen liittyy ääretöntä ylevyyttä ja sanoin kuvaamatonta anteliaisuutta, ja tämä rakkaus saa hänet kaipaamaan yhteyttä jokaiseen luotuun olentoon, joka voi ymmärtää, rakastaa tai lähestyä häntä. Siksi juuri ne sinulle ominaiset rajoitukset, jotka ovat erottamaton osa finiittistä persoonallisuuttasi ja aineellista olemassaoloasi, määräävät sen ajan ja paikan ja ne olosuhteet, joissa voit saavuttaa kuolevaisen taivaaseennousun matkanpään ja seistä Isän edessä kaiken olevaisen keskuksessa.

5:1.3 (63.1) Vaikka tulo Isän paratiisillisen läsnäolon luo saakin odottaa niin kauan, että olet saavuttanut hengellisen edistymisen korkeimmat finiittiset tasot, tulisi sinun iloita tietäessäsi, että aina on olemassa mahdollisuus välittömään yhteyteen sen Isän lahjoittaman hengen kanssa, joka niin läheisesti liittyy sisimpään sieluusi ja hengellistyvään minuuteesi.

5:1.4 (63.2) Ajallisuuteen ja avaruuteen kuuluvien maailmojen kuolevaiset saattavat synnynnäisten kykyjensä ja älyllisten lahjojensa osalta erota toisistaan suurestikin. Toiset heistä saavat nauttia ympäristöstä, joka on sosiaalista edistymistä ja moraalista

etenemistä ajatellen poikkeuksellisen suotuisa, tai sitten he saavat kärsiä siitä, että heiltä puuttuvat miltei kaikki inhimilliset apuneuvot kulttuurin saavuttamiseen ja heiltä odotettuun edistymiseen sivistykseen kuuluvissa taidoissa. Mutta hengellisen edistymisen mahdollisuudet ovat taivaaseen nousevalla tiellä yhtäläiset kaikille. Yhä uusia hengellisen ymmärryksen ja kosmisten merkitysten tasoja saavutetaan kaikista mainitunlaisista evolutionaarisissa maailmoissa tavattavista aineellisten olosuhteiden välillä vallitsevista eroista johtuvista sosio-moraalisista eroavuuksista kokonaan riippumatta.

5:1.5 (63.3) Vaikka Urantian kuolevaiset saattavat älyllisiltä, sosiaalisilta, taloudellisilta ja jopa moraalisilta mahdollisuuksiltaan ja lahjoiltaan erota hyvinkin paljon toisistaan, älkää silti unohtako, että heidän hengellinen varustuksensa on yhtäläinen ja ainutlaatuinen. Heillä kaikilla on samanlainen jumalallinen läsnäoleva, Isän antama lahja, ja heillä kaikilla on yhtäläinen etuoikeus etsiä läheistä, henkilökohtaista yhteyttä tähän sisimmässään asuvaan, jumalallista alkuperää olevaan henkeen, samoin kuin heillä kaikilla on yhtäläinen oikeus päättää näiden Salaperäisten Opastajien yhdenmukaisen hengellisen johdatuksen vastaanottamisesta.

5:1.6 (63.4) Jos kuolevainen ihminen on täydestä sydämestään hengellisesti motivoitunut, varauksettomasti omistautunut täyttämään Isän tahdon, siinä tapauksessa tämän yksilön kokemuksessa, koska hän on näin varmasti ja näin tehokkaasti sisimmässään olevan jumalallisen Suuntaajan hengellisesti varustama, ei voi jäädä ilmaantumatta ylevä tietoisuus Jumalan

tuntemisesta ja ylivertainen vakuuttuneisuus eloonjäämisestä, jotta hän löytää Jumalan ja kokee muuttuvansa vaihe vaiheelta yhä enemmän hänen kaltaisekseen.

5:1.7 (63.5) Hengellisessä mielessä ihmisen sisimmässä elää kuolemasta selviytyvä Ajatuksensuuntaaja. Jos tällainen ihmismieli on vilpittömästi ja hengellisesti motivoitunut, jos tällainen ihmissielu halajaa tuntea Jumalan ja tulla hänen kaltaisekseen, haluaa rehellisesti täyttää Isän tahdon, ei ole olemassa mitään sellaista kuolevaisen osattomaksijäämisestä johtuvaa kielteisesti vaikuttavaa voimaa eikä mitään sellaista mahdollisesti väliin tulevaa aktiivista tekijää, jotka voisivat estää tätä jumalallisesti motivoitunutta sielua nousemasta turvallisesti Paratiisin porteille.

5:1.8 (63.6) Isä haluaa kaikkien luotujensa olevan henkilökohtaisessa yhteydessä häneen. Hän on varannut Paratiisista paikan vastaanottaakseen kaikki, joiden eloonjäämisstatus ja joiden hengellinen olemus tekevät tällaisen saavutuksen mahdolliseksi. Omaksukaa sen vuoksi filosofiaanne nyt ja ikuisiksi ajoiksi tämä tieto: Jumala on jokaiselle teistä ja kaikille meistä lähestyttävissä oleva, Isä on saavutettavissa, tie on avoinna; jumalallisen rakkauden voimat ja jumalallisen hallinnon keinot ovat kaikki keskenään sidoksissa, ja niiden tarkoituksena on helpottaa jokaisen universumin jokaisen kelvollisen älyllisen olennon etenemistä Universaalisen Isän luo Paratiisiin.

5:1.9 (63.7) Se seikka, että Jumalan saavuttaminen kysyy suunnattomasti aikaa, ei hiukkaakaan vähennä Infiniittisen läsnäolon ja persoonallisuuden todellisuutta. Ylösnousemuksenne on

osa seitsemän superuniversumin kiertokulkua, ja vaikka kierrätte siinä lukemattomia kertoja, saatte odottaa – hengellisessä mielessä ja statuksenne puolesta – kiertävänne alati sisäänpäin kääntyvää rataa. Voitte luottaa siihen, että teidät korotetaan sfääriltä sfäärille, uloimmilta kehiltä aina lähemmäksi sisintä keskusta. Älkääkä epäilkö, ettette eräänä päivänä seisoisi jumalallisessa ja keskeisessä läsnäolossa ja näkisi häntä – kuvaannollisesti sanottuna – kasvoista kasvoihin. Kysymys on todellisten ja konkreettisten hengellisten tasojen saavuttamisesta. Ja nämä hengelliset tasot ovat kenen tahansa sellaisen olennon saavutettavissa, jossa on asunut Salaperäinen Opastaja ja joka on sittemmin ainiaaksi sulautunut tähän Ajatuksensuuntaajaan.

5:1.10 (64.1) Isä ei ole hengellisessä piilopaikassa, mutta niin monet hänen luoduistaan ovat kätkeytyneet omien itsepäisten päätöstensä luomaan usvaan ja näin toistaiseksi erottautuneet yhteydestä hänen henkeensä ja hänen Poikansa henkeen sillä, että ovat valinneet omat vääristyneet tiensä ja ruokkivat omassa suvaitsemattomassa mielessään ja epähengellisessä olemuksessaan olevaa itsekorostuksen tarvettaan.

5:1.11 (64.2) Kuolevainen ihminen voi lähestyä Jumalaa, ja hän saattaa toistuvasti hylätä jumalallisen tahdon niin kauan kuin hänellä on kyky tehdä valintoja. Ihmisen lopullinen tuomio sinetöityy vasta, kun hän on kadottanut kyvyn valita Isän tahto. Isä ei koskaan sulje sydäntään lastensa tarpeilta eikä pyynnöiltä. Hänen jälkeläisensä vain sulkevat iäksi sydämensä Isän puoleensa vetävältä voimalta, kun he lopullisesti ja ainiaaksi kadottavat kaipauksen

noudattaa hänen jumalallista tahtoaan – tuntea hänet ja olla hänen kaltaisensa. Samalla tavoin on ihmisen ikuinen kohtalo varmistettu, kun Suuntaajaan fuusioituminen julistaa maailmankaikkeudelle tämän taivasmatkalaisen tehneen lopullisen ja peruuttamattoman päätöksen elää Isän tahdon mukaan.

5:1.12 (64.3) Suuri Jumala ottaa suoran yhteyden kuolevaiseen ihmiseen ja antaa osan infiniittisestä, ikuisesta ja käsittämättömästä minuudestaan, jotta se eläisi ja asuisi tämän sisimmässä. Jumala on antautunut ikuiseen seikkailuun ihmisen kanssa. Jos antaudut sisälläsi ja ympärilläsi olevien hengellisten voimien johdatukseen, et voi olla saavuttamatta sitä korkeata määränpäätä, jonka rakastava Jumala on asettanut universumimääränpääksi ylösnouseville, avaruuden evolutionaarisista maailmoista tuleville luoduilleen.

2. Jumalan läsnäolo

5:2.1 (64.4) Infiniittisen fyysinen läsnäolo on sama kuin aineellisen maailmankaikkeuden muodostama todellisuus. Jumaluuden mielellinen läsnäolo on määriteltävä yksilön älyllisen kokemuksen syvyydellä ja evolutionaarisella persoonallisuuden tasolla. Jumalallisuuden hengellisen läsnäolon on välttämättömyyden pakosta oltava erilaistunutta eri puolilla maailmankaikkeutta. Sen määräävät hengellinen vastaanottavuuden kapasiteetti ja se, missä määrin luodun tahto on vihkiytynyt jumalallisen tahdon täyttämiseen.

5:2.2 (64.5) Jumala elää jokaisessa henkisyntyisessä pojassaan. Paratiisin-Pojilla on aina pääsy Jumalan luo, ”Isän oikealle puolelle”, ja kaikilla hänen luoduilla persoonallisuuksillaan on pääsy ”Jumalan huomaan”. Edellä sanottu koskee persoonallisuuspiiriä, milloin tahansa, missä tahansa ja miten tahansa siihen yhteys otetaankin; tai milloin muutoin on välttämätöntä saada henkilökohtainen, minätajuinen yhteys Universaaliseen Isään ja päästä kanssakäymisiin hänen kanssaan, tapahtuipa se Jumalan keskusasuinsijalla tai jossakin muussa siihen tarkoitetussa paikassa, kuten jollakin seitsemästä Paratiisin pyhästä sfääristä.

5:2.3 (64.6) Luonnosta jumalallista läsnäoloa ei voi kuitenkaan mistään löytää eikä edes Jumalaa tuntevien kuolevaisten elämästä yhtä täydellisesti ja yhtä varmasti kuin pyrkiessänne kommunikoimaan sisässänne olevan Salaperäisen Opastajan, paratiisillisen Ajatuksensuuntaajan, kanssa. Mikä erehdys onkaan haaveilla kaukana taivaissa olevasta Jumalasta, kun Universaalisen Isän henki elää oman mielenne sisimmässä!

5:2.4 (64.7) Juuri tämän sisimmässäsi olevan Jumalan osasen vuoksi voit toivoa – edetessäsi pyrkimyksissäsi saavuttaa sopusointu Suuntaajan hengellisten johdatusten kanssa –, että huomaat entistä täydellisemmin niiden muidenkin hengellisten vaikuttajien läsnäolon ja minääsi muovaavan voiman, jotka kaikki ympäröivät sinua ja vaikuttavat sinuun ilman, että ne kuitenkaan toimisivat erottamattomana osana sinua. Se, että et ole älyllisesti tietoinen läheisestä ja intiimistä yhteydestä sisimmässäsi olevaan Suuntaajaan, ei vähimmässäkään määrin todista sellaista ylevää

kokemusta olemattomaksi. Todiste veljellisestä suhteestasi jumalalliseen Suuntaajaan koostuu kokonaan niiden hengen hedelmien laadusta ja määrästä, jotka yksittäinen uskova elämänkokemuksessaan tuottaa. ”Hedelmistään te heidät tunnette.”

5:2.5 (65.1) Kuolevaisen ihmisen niukasti hengellistyneen ja aineellisen mielen on äärimmäisen vaikea selvästi tiedostaa sellaisten jumalallisten entiteettien kuin Paratiisin Suuntaajien henkitoimintaa. Kun mielen ja Suuntaajan yhdessä luoman sielun olemassaolo käy yhä ilmeisemmäksi, kehittyy myös uusi sielun tietoisuuden vaihe, jolloin sielu kykenee kokemaan Salaperäisten Opastajien läsnäolon ja tunnistamaan näiden hengelliset johdatukset ja muut aineellisuuden ylittävät toiminnot.

5:2.6 (65.2) Suuntaajayhteyden kokemisessa on kokonaisuudessaan kysymys moraalisesta statuksesta, mielellisestä motivaatiosta ja hengellisestä kokemuksesta. Sellaisen saavutuksen tajutuksituleminen rajoittuu pääasiassa, vaikkei yksinomaisesti, sielun tietoisuuden alueelle, mutta todisteet siitä ilmenevät pian ja runsaina, kun hengen hedelmät ilmaantuvat kaikkien sellaisten sisäisen hengen kohtaajien elämään.

3. Oikea palvonta

5:3.1 (65.3) Vaikka Paratiisin Jumaluudet maailmankaikkeuden kannalta katsottuna ovat kuin yksi, hengellisissä suhteissaan Urantialla asuvien kaltaisiin olentoihin he ovat myös kolme

toisistaan erottuvaa ja erillistä persoonaa. Jumalolentojen välillä on eroa, kun kysymyksessä ovat persoonakohtainen vetovoima, kanssakäyminen ja muut läheiset suhteet. Korkeimmassa merkityksessä palvomme Universaalista Isää ja vain häntä. On totta, että voimme palvoa ja palvomme Isää, sellaisena kuin hän tulee esille Luoja-Pojissaan, mutta palvonnan ja jumaloinnin kohteena on silti Isä, joko välittömästi tai välillisesti.

5:3.2 (65.4) Kaikenkaltaiset hartaat pyynnöt kuuluvat Iankaikkisen Pojan toimipiiriin ja Pojan hengelliselle organisaatiolle. Rukoukset, kaikki muotokieliset yhteydenpidot, kaikki muu kuin Universaalisen Isän jumalointi ja palvonta ovat asioita, jotka koskevat paikallisuniversumia; ne eivät tavallisesti siirry Luoja-Pojan toimipiirin ulkopuolelle. Mutta palvonta johdetaan ja osoitetaan ilman muuta Luojan persoonalle Isän persoonallisuuspiirin toiminnan avulla. Uskomme lisäksi, että tällaista Suuntaajan asuttaman luodun osoittaman kunnioituksen rekisteröintiä helpottaa Isän henkiläsnäolo. On olemassa valtava määrä todistusaineistoa, joka osoittaa tällaisen uskomuksen oikeaksi. Ja tiedän, että kaikkiin eri luokkiin kuuluvat Isän osaset on valtuutettu Universaalisen Isän läsnäolossa rekisteröimään tervetulleeksi ilmiöksi kohteittensa osoittaman, hyvässä uskossa tapahtuvan palvonnan. Suuntaajat käyttävät epäilemättä myös suoraan Jumalaan johtavia esipersoonallisia yhteydenpitokanavia, ja niin ikään ne kykenevät käyttämään Iankaikkisen Pojan henkigravitaation yhteyspiirejä.

5:3.3 (65.5) Palvonta tapahtuu palvonnan itsensä takia; rukoukseen sisältyy oman eli luodun olennon eduntavoittelun ainesosanen. Siinä

onkin palvonnan ja rukouksen välinen suuri ero. Todellinen palvonta on ehdottoman pyyteetöntä, eikä siihen sisälly mitään henkilökohtaisen intressin aineksia. Sanalla sanottuna palvomme Jumalaa sen vuoksi, mitä käsitämme hänen olevan. Palvonta ei pyydä eikä odota mitään palvojalle. Emme palvo Isää minkään tällaisesta kunnioittamisesta mahdollisesti saamamme hyödyn vuoksi. Osoitamme tällaista hartautta ja ryhdymme tällaiseen palvontaan luonnollisena ja spontaanina reaktiona tunnustaessamme Isän verrattoman persoonallisuuden ja hänen rakastettavan olemuksensa kuin myös hänen ihailtavien ominaisuuksiensa vuoksi.

5:3.4 (65.6) Sinä hetkenä, kun pyyteellisyys tunkeutuu palvontaan, siinä silmänräpäyksessä hartaudenharjoituksen luonne muuttuu: palvonnasta tulee rukous, ja se olisi asianmukaisempaa osoittaa Iankaikkisen Pojan tai Luoja-Pojan persoonalle. Mutta käytännön uskonnollisessa kokemuksessa ei ole mitään syytä, miksei rukousta todellisen palvonnan osana osoitettaisi Jumala Isälle.

5:3.5 (66.1) Hoitaessanne jokapäiväisen elämänne käytännön asioita olette Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta peräisin olevien henkipersoonallisuuksien käsissä; toimitte yhteistyössä Myötätoimijan edustajien kanssa. Näin ollen palvotte Jumalaa, rukoilette Poikaa ja kommunikoitte hänen kanssaan ja kehittelette maisen olemassaolonne yksityiskohtia olemalla yhteydessä maailmassanne ja universuminne joka puolella toimiviin Äärettömän Hengen älyllisiin olentoihin.

5:3.6 (66.2) Paikallisuniversumien kohtaloita johtavat Luoja-Pojat eli Hallitsijapojat astuvat sekä Universaalisen Isän että Paratiisin Iankaikkisen Pojan paikalle. Nämä Universumien Pojat ottavat Isän nimissä vastaan palvontaan sisältyvän jumaloinnin ja kääntävät korvansa kaikkialla heidän luomistuloksissaan elävien, anovien alamaistensa esittämille vetoomuksille. Paikallisuniversumin lapsille Mikael-Poika on itse asiassa Jumala. Hän on Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan paikallisuniversumipersonoituma. Ääretön Henki ylläpitää henkilökohtaista yhteyttä näiden valtakuntien lapsiin Universumihenkien, Paratiisin Luoja-Poikien hallintoon osallistuvien ja luovien kumppaneiden välityksellä.

5:3.7 (66.3) Vilpitön palvonta merkitsee ihmispersoonallisuuden kaikkien kykyjen liikkeellepanoa kehittyvän sielun herruudessa ja sen yhteydessä toimivan Ajatuksensuuntaajan jumalallisessa ohjauksessa. Aineellisten rajoitusten alainen mieli ei voi koskaan tulla kovinkaan tietoiseksi todellisen palvonnan oikeasta merkityksestä. Sen tajuaminen, mitä palvonta todellisuudessa on, määräytyy ihmisessä pääosin siltä pohjalta, mille asteelle hänen kehittyvä kuolematon sielunsa on ehtinyt. Sielun hengellinen kasvu tapahtuu älyllisestä tietoisuudesta täysin riippumatta.

5:3.8 (66.4) Palvontakokemus sisältää kumppaniksi annetun Suuntaajan ylevän yrityksen viestittää jumalalliselle Isälle ihmissielun – Jumalaa etsivän kuolevaisen mielen ja Jumalaa paljastavan kuolemattoman Suuntaajan yhteisluomuksen – sanoin kuvaamattomat kaipaukset ja kielin kertomattomat hartaat pyrkimykset. Näin ollen palvonta on teko, jolla aineellinen mieli,

yhteydessään olevan hengen opastuksessa, myöntyy hengellistyvän minän yritykseen asettua yhteyteen Jumalan kanssa Universaalisen Isän uskonpoikana. Kuolevaisen mieli antaa suostumuksensa palvontaan, kuolematon sielu halajaa palvontaa ja antaa sille alkusysäyksen, jumalallinen Suuntaaja-läsnäolo toimii tämän palvonnan johtajana kuolevaisen mielen ja kehittyvän kuolemattoman sielun puolesta. Aidosta palvonnasta tulee loppujen lopuksi neljällä kosmisella tasolla toteutuva kokemus: älyllisellä, morontiaalisella, hengellisellä ja persoonallisella – mielen, sielun ja hengen tietoisuutta ja niiden yhdistymistä persoonallisuudessa.

4. Uskonnon Jumala

5:4.1 (66.5) Pelko käyttövoimanaan kehitysuskontojen moraalioppi *ajaa* ihmisiä eteenpäin tavoittelemaan Jumalaa. Ilmoitususkonnot *houkuttelevat* ihmisiä etsimään rakkauden Jumalaa siltä pohjalta, että he toivovat hartaasti tulevansa hänen kaltaisikseen. Mutta uskonto ei ole pelkästään passiivista ”ehdottoman riippuvuuden” ja ”eloonjäämisvarmuuden” tunnetta. Se on elävä ja dynaaminen kokemus ihmiskunnan palvelemiseen perustuvasta jumalallisuuden saavuttamisesta.

5:4.2 (66.6) Todellisen uskonnon tekemä suuri ja välitön palvelus on kestävän yhtenäisyyden rakentaminen ihmiskokemukseen, kestävän rauhan ja perinpohjaisen varmuuden luominen. Alkukantaisen ihmisen kohdalla jopa polyteismi merkitsee kehittyvän

jumaluuskäsityksen jonkinmääräistä yhtenäistymistä; polyteismi on kehitteillä olevaa monoteismiä. Jumala tulee ennemmin tai myöhemmin pakostakin käsitetyksi arvojen reaalisuudeksi, merkitysten sisällöksi ja totuuden elämäksi.

5:4.3 (67.1) Jumala ei ole vain kohtalon määrääjä, vaan hän *on* ihmisen ikuinen määränpää. Ihmisen kaikki ei-uskonnolliset toiminnot pyrkivät taivuttamaan universumin kierouttavaan minän palvelemiseen; aidosti uskonnollinen yksilö pyrkii samastamaan minuutensa maailmankaikkeuden kanssa ja sitten omistamaan tämän yhdistyneen minänsä toiminnan kanssaolentojensa – ihmisten ja ihmisten yläpuolella olevien olentojen – muodostaman universumiperheen palvelemiseen.

5:4.4 (67.2) Filosofian ja taiteen valtakunnat ovat ihmisminän ei-uskonnollisten ja uskonnollisten toimintojen välissä. Aineellismielinen ihminen houkuttautuu taiteen ja filosofian kautta mietiskelemään ikuisen merkityksen omaavia hengellisiä realiteetteja ja universumiarvoja.

5:4.5 (67.3) Kaikkien uskontojen antamaan opetukseen kuuluu Jumaluuden palvonta ja jokin oppi ihmisen pelastuksesta. Buddhalaisten uskonto lupaa pelastumista kärsimyksistä, loputonta rauhaa; juutalaisten uskonto lupaa pelastumista vaikeuksista, vanhurskauteen perustuvaa menestymistä; kreikkalaisten uskonto lupasi pelastusta epäharmoniasta, rumuudesta, kauneuden ymmärtämisen kautta; kristinusko lupaa pelastuksen synnistä, pyhyyttä; muhamettilaisuus tarjoaa vapahduksen juutalaisuuden ja

kristinuskon ankarista moraalinormeista. Jeesuksen uskonto *on* pelastus egosta, vapautus luotujen eristyneisyyden aiheuttamista epäkohdista ajallisuudessa ja ikuisuudessa.

5:4.6 (67.4) Heprealaiset pohjasivat uskontonsa hyvyyteen, kreikkalaiset kauneuteen. Molemmat uskonnot etsivät totuutta. Jeesus toi esille rakkauden Jumalan, ja rakkaus sulkee piiriinsä kaiken totuuden, kauneuden ja hyvyyden.

5:4.7 (67.5) Zarathustralaisilla oli moraaliuskonto, hinduilla metafysiikkauskonto, konfutselaisilla etiikkauskonto. Jeesus toi elämällään esille *palvelemisen* uskonnon. Kaikilla näillä uskonnoilla on arvoa sikäli, että ne ovat kelvollisia tapoja lähestyä Jeesuksen uskontoa. Uskonnosta on määrä tulla kaiken inhimillisessä kokemuksessa olevan hyvän, kauniin ja toden hengellisen yhdistymisen todellistuma.

5:4.8 (67.6) Kreikan uskonnon tunnuslause kuului ”tunne itsesi”; heprealaisten opetusten ytimenä oli ”tunne Jumalasi”; kristityt saarnaavat evankeliumia, joka tähtää ”tietoon Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta”; Jeesuksen julistama hyvä sanoma kuului: ”tunne Jumala ja tunne itsesi Jumalan pojaksi.” Nämä erilaiset käsitykset uskonnon tarkoituksesta määräävät yksilön asenteen eri elämäntilanteissa ja antavat ennakkoaavistuksen palvonnan syvyydestä ja hänen henkilökohtaisten rukoilutapojensa luonteesta. Minkä tahansa uskonnon hengellinen status on määriteltävissä sen rukousten luonteella.

5:4.9 (67.7) Käsitys puolittain ihmisenkaltaisesta ja kiivaasta Jumalasta on väistämätön siirtymävaihe polyteismin ja ylevän

monoteismin välissä. Jalostunut antropomorfismi on puhtaasti evolutionaariselle uskonnolle korkein saavutettavissa oleva taso. Kristinusko on nostanut antropomorfismin käsityksen ihmisyyden ihanteesta transsendenttiseksi ja jumalalliseksi käsitykseksi kunnialla kruunatun Kristuksen persoonasta. Ja kysymyksessä onkin korkein antropomorfismin muoto, jonka ihminen voi koskaan ajatuksissaan luoda.

5:4.10 (67.8) Kristillinen käsitys Jumalasta on yritys yhdistellä kolme erillistä opetusta:

5:4.11 (67.9) 1. *Heprealainen käsitys* – Jumala moraalisten arvojen puolustajana, vanhurskas Jumala.

5:4.12 (67.10) 2. *Kreikkalainen käsitys* – Jumala yhdistäjänä, viisauden Jumala.

5:4.13 (68.1) 3. *Jeesuksen käsitys* – Jumala elävänä ystävänä, rakastavana Isänä, jumalallinen läsnäolo.

5:4.14 (68.2) Niinpä täytyy olla ilmeistä, että monikoosteisen kristillisen teologian on hyvin vaikea saavuttaa johdonmukaisuutta. Tätä vaikeutta pahentaa vielä se, että varhaiskristilliset opit perustuivat yleisesti ottaen kolmen eri henkilön henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen, nimittäin Filon Aleksandrialaisen, Jeesus Nasaretilaisen ja Paavali Tarsoslaisen.

5:4.15 (68.3) Tutkiessanne Jeesuksen uskonnollista elämää tarkastelkaa häntä positiivisesti. Älkää niinkään ajatelko hänen synnittömyyttään kuin hänen vanhurskauttaan, hänen rakastavaa

palvelemistaan. Jeesus korotti sen passiivisen rakkauden, joka tuli esille heprealaisessa käsityksessä taivaallisesta Isästä, korkeammaksi, *aktiiviseksi* ja luotua rakastavaksi hellyydeksi sellaisen Jumalan osoittamana, joka on jokaisen yksilön, jopa väärintekijän, Isä.

5. Tietoisuus Jumalasta

5:5.1 (68.4) Moraalisuuden alkuperä on minätajuinen järki. Se on eläimellisyyden yläpuolella, mutta silti täysin kehitysperäistä. Ihmisen evoluutio tuottaa kehittymisensä myötä kaikki ne kyvyt, jotka edeltävät Suuntaajien lahjoittamista ja Totuuden Hengen vuodattamista. Mutta moraalisuuden tasoille yltäminen ei vapauta ihmistä kuolevaisena elettävään elämään kuuluvista reaalisista kamppailuista. Ihmisen fyysinen ympäristö tekee olemassaolotaistelun välttämättömäksi; sosiaaliset olot tekevät eettiset mukautumistoimet välttämättömiksi; moraaliset tilanteet vaativat järjen korkeimmissa maailmoissa tapahtuvaa päätöksentekoa; hengellinen kokemus (se, että Jumala on oivallettu) vaatii, että ihminen löytää hänet ja vilpittömästi pyrkii olemaan hänen kaltaisensa.

5:5.2 (68.5) Uskonto ei perustu tieteen tosiasioihin, sosiaalisiin velvollisuuksiin, filosofisiin oletuksiin eikä moraalisuudesta johdettuihin velvoitteisiin. Uskonto on oma erillinen maailmansa siinä, miten ihminen reagoi elämän tilanteisiin, ja se tulee

vääjäämättä esille kaikissa moraalisuuden jälkeen tulevissa inhimillisen kehityksen vaiheissa. Uskonto saattaa kyllästää kaikki neljä arvojen tiedostamisen ja universumikumppanuudesta osalliseksitulemisen tasoa: itsensäsäilyttämisen fyysisen eli aineellisen tason; sosiaalisen eli emotionaalisen kumppanuuden tason; moraalisen eli velvollisuudentuntoisen järjen tason ja jumalallisen palvonnan kautta saavutetun universumikumppanuuden tiedostavan, hengellisen tason.

5:5.3 (68.6) Tosiasioita tavoitteleva tiedemies käsittää Jumalan Ensimmäiseksi Aiheuttajaksi, voiman Jumalaksi. Tunneperäinen taiteilija näkee Jumalan kauneuden ihanteena, estetiikan Jumalana. Järkeilevä filosofi on toisinaan taipuvainen esittämään olettamuksen universaalisen ykseyden Jumalasta, jopa panteistisesta Jumaluudesta. Uskova religionisti, uskonnonharjoittaja, uskoo Jumalaan, joka tukee pelastumista, taivaassa olevaan Isään, rakkauden Jumalaan.

5:5.4 (68.7) Kehitysuskontoa edeltää aina moraalinen käyttäytyminen, ja onhan se osa ilmoitususkontoakin, muttei se koskaan ole yhtä kuin koko uskonnollinen kokemus. Sosiaalinen palvelu on moraalisen ajattelun ja uskonnollisen elämisen tulos. Moraalisuus ei biologisesti johda uskonnollisen kokemuksen korkeammille hengellisille tasoille. Abstraktin kauniin jumalointi ei ole Jumalan palvontaa, ei myöskään luonnon ylistäminen eikä yhtenäisyyden kunnioittaminen ole Jumalan palvomista.

5:5.5 (68.8) Kehitysuskonto on tieteen, taiteen ja filosofian äiti, joka nosti ihmisen sille tasolle, jolla hän kykenee ottamaan vastaan

ilmoitususkonnon – Suuntaajan lahjoittaminen ja Totuuden Hengen tuleminen mukaan luettuina. Kuva inhimillisen olemassaolon kehityksestä alkaa uskonnolla ja päättyy uskontoon, olkoonkin, että ne ovat hyvin erilaatuisia uskontoja: toinen kehitysperäinen ja biologinen, toinen taas ilmoitusperäinen ja periodittainen. Ja näin uskonto, samalla kun se on ihmiselle normaalia ja luonnollista, on kuitenkin myös valinnanvaraista. Ei ihmisen ole pakko olla uskonnollinen – olla sitä oman tahtonsa vastaisesti.

5:5.6 (69.1) Materiaalinen mieli ei voi koskaan täysin ymmärtää uskonnollista kokemusta, koska se on ennen muuta hengellinen kokemus. Tästä johtuu teologian – uskonnon psykologian – funktio. Perusopinkappale siitä, että ihminen tajuaa Jumalan olemassaolon, on äärelliselle käsityskyvylle paradoksi. Ihmisen logiikan ja finiittisen järjen on kutakuinkin mahdotonta saattaa sopusointuun jumalallisen immanenssin käsitettä – sitä, että Jumala on jokaisessa yksilössä ja osa häntä – Jumalan transsendenttisuuden idean kanssa – sen kanssa, että Jumala on universumien universumin herra. Nämä kaksi perusluonteista Jumaluuden käsitettä täytyy yhdistää siinä, että uskon kautta oivalletaan käsitys persoonallisen Jumalan transsendenssista, ja siinä, että tajutaan tämän Jumalan osasen olevan ihmisen sisimmässä, jotta älyperäinen palvonta olisi puolustettavissa ja jotta olisi perusteltua toivoa persoonallisuuden eloonjäämistä. Uskonnon vaikeudet ja paradoksit saavat alkunsa siitä, että uskonnon realiteetit menevät kauas kuolevaisen olennon älyllisen käsityskyvyn tuolle puolen.

5:5.7 (69.2) Kuolevainen ihminen saa kolme suurta tyydytystä uskonnollisesta kokemuksesta jo ajallisen maan päällä olonsa päivinä:

5:5.8 (69.3) 1. *Älyllisesti* hän saa yhtenäisemmän inhimillisen tietoisuuden tuottamat tyydytykset.

5:5.9 (69.4) 2. *Filosofisesti* hän saa hyväkseen vahvistuksen moraalisia arvoja koskeville ihanteilleen.

5:5.10 (69.5) 3. *Hengellisesti* hän kukoistaa jumalallisen kumppanuuden kokemuksesta, todellisen palvonnan tuottamista hengellisistä tyydytyksentunteista.

5:5.11 (69.6) Jumalatietoisuuden, siten kuin maailmojen kehittyvä kuolevainen sen kokee, tulee sisältää kolme vaihtelevaa tekijää, kolme toisistaan eroavaa todellisuuden tajuamisen tasoa. Ensiksi on mielellinen tietoisuus – Jumalan *idean* käsittäminen. Sitten seuraa sielullinen tietoisuus – Jumalan *ihanteen* tajuaminen. Lopuksi sarastaa henktietoisuus – Jumalan *hengellisen reaalisuuden* tajuaminen. Yhdistämällä nämä jumalallisuuden käsittämiseen kuuluvat tekijät, vaikkapa vain epätäydellisestikin, kuolevainen persoonallisuus kattaa kaikkina aikoina kaikki tietoiset tasot Jumalan *persoonallisuuden* tajuamisella. Lopullisuuden Saavuttajakuntaan päässeissä kuolevaisissa tämä kaikki tulee aikanaan johtamaan Jumalan *korkeimmuuden* tajuamiseen ja saattaa sittemmin päätyä Jumalan *perimmäisyyden* käsittämiseen, jonkinvaiheiseen absoniittiseen supertietoisuuteen Paratiisin-Isästä.

5:5.12 (69.7) Jumalatietoisuuden kokeminen säilyy samana sukupolvesta toiseen, mutta sitä mukaa kuin inhimillinen tietämys aina uuden aikakauden myötä pääsee pitemmälle, filosofisen jumalakäsityksen ja Jumalan teologisten määritelmien *täytyy* muuttua. Jumalaatuntevaisuus, uskonnollinen tietoisuus, on maailmankaikkeuden realiteetti, mutta siitä riippumatta, miten pätevä (reaalinen) uskonnollinen kokemus on, sen täytyy olla valmis alistumaan älyllisen kritiikin ja järjellisen filosofisen tulkinnan kohteeksi. Sen ei tule pyrkiä olemaan jotakin inhimillisen kokemuksen kokonaisuudesta erillään olevaa.

5:5.13 (69.8) Persoonallisuuden ikuinen eloonjääminen riippuu kokonaan kuolevaisen mielen tekemästä valinnasta. Sen tekemät päätökset määräävät kuolemattoman sielun eloonjäämispotentiaalin. Kun mieli uskoo Jumalaan ja sielu tuntee Jumalan, ja kun ne yhdessä hoivaavan Suuntaajan kanssa kaikki *halajavat* Jumalaa, silloin on eloonjääminen varmistettu. Älylliset rajoitukset, kasvatuksen hataruus, sivistyksen puute, sosiaalisen aseman mitättömyys, vieläpä inhimillisten moraalikäsitysten alamittaisuus, jotka johtuvat opetuksellisten, sivistyksellisten ja sosiaalisten etuisuuksien valitettavasta puuttumisesta, eivät voi tehdä tyhjäksi sitä, että jumalallinen henki vaikuttaa tällaisissa epäonnisissa ja inhimillisestä näkökulmasta katsottuna rajoitteisissa mutta uskovissa yksilöissä. Siitä, että Salaperäinen Opastaja on ihmisen sisimmässä, muodostuu kuolemattoman sielun alku, ja se takaa mahdollisuuden sen kasvupotentiaalille ja eloonjäämiselle.

5:5.14 (70.1) Kuolevaisten vanhempien kyky tuottaa jälkeläisiä ei perustu siihen, että heillä olisi jokin tietty kasvatuksellinen, sivistyksellinen, sosiaalinen tai taloudellinen status. Vanhemmaksituloon tarvittavien tekijöiden yhtyminen luonnollisissa olosuhteissa riittää täysin siihen, mitä jälkeläisten aikaansaamiseksi tarvitaan. Oikean ja väärän erottava ja Jumalan palvomiseen kykenevä ihmismieli – liitossa jumalallisen Suuntaajan kanssa – on kaikki, mitä tässä kuolevaisessa tarvitaan hänen eloonjäämisominaisuuksin varustetun, kuolemattoman sielunsa aikaansaamiseen ja kehittämiseen, jos tällainen hengellä varustettu yksilö etsii Jumalaa ja toivoo vilpittömästi tulevansa hänen kaltaisekseen sekä rehellisesti päättää täyttää taivaassa olevan Isän tahdon.

6. Persoonallisuuden Jumala

5:6.1 (70.2) Universaalinen Isä on persoonallisuuksien Jumala. Maailmankaikkeuden persoonallisuutta koskevan toimipiirin – alimmasta persoonallisuuden statuksen omaavasta kuolevaisesta ja aineellisesta luodusta luojan kunnioitettavuuden ja jumalallisen statuksen omaaviin korkeampiin persooniin – keskus ja kehä on Universaalinen Isä. Jumala Isä on jokaisen persoonallisuuden lahjoittaja ja säilyttäjä. Ja Paratiisin-Isä on niin ikään kaikkien niiden finiittisten persoonallisuuksien määränpää, jotka täydestä

sydämestä päättävät täyttää Isän tahdon, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka haluavat olla hänen kaltaisiaan.

5:6.2 (70.3) Persoonallisuus on yksi universumien ratkaisemattomista mysteereistä. Pystymme muodostamaan päteviä käsityksiä persoonallisuuden eri lajien ja tasojen koostumukseen sisältyvistä tekijöistä, mutta emme täysin käsitä itse persoonallisuuden todellista luonnetta. Tajuamme selvästi ne lukuisat tekijät, jotka yhteen saatettuina muodostavat ihmispersoonallisuuden puitteet, mutta emme täysin käsitä tällaisen finiittisen persoonallisuuden luonnetta ja merkitystä.

5:6.3 (70.4) Persoonallisuus on potentiaalinen kaikissa luoduissa, joiden varustuksiin kuuluu mieli – vähäisimmästä mahdollisesta minätietoisuudesta aina suurimpaan mahdolliseen jumalatietoisuuteen saakka. Muttei mielellisyys yksinään ole samaa kuin persoonallisuus, ei sitä myöskään ole henki eikä fyysinen energia. Persoonallisuus on se kosmiseen todellisuuteen kuuluva ominaisuus ja arvo, jonka lahjoittajana on yksinomaan Jumala Isä ja jonka hän lahjoittaa näille aineen, mielen ja hengen toisiinsa liittyvistä ja koordinoiduista energioista koostuville eläville järjestelmille. Persoonallisuutta ei myöskään saavuteta vähä vähältä edeten. Persoonallisuus saattaa olla joko aineellista tai hengellistä, mutta persoonallisuutta joko on tai sitä ei ole. Sellainen, joka on jotakin muuta kuin persoonallinen, ei koskaan saavuta persoonallisen tasoa, ellei Paratiisin-Isä välittömällä toimenpiteellään sitä anna.

5:6.4 (70.5) Persoonallisuuden lahjoittaminen on yksinomaisesti Universaalisen Isän toimintaa. Isä personoi elävät energiajärjestelmät, jotka hän varustaa jonkinmääräistä luovaa tietoisuutta ja tämän tietoisuuden vapaatahtoista kontrollia edustavin attribuutein. Ei ole mitään persoonallisuutta Jumala Isästä riippumatta, eikä yhtäkään persoonallisuutta ole olemassa ilman Jumala Isää. Ihmisen itseyden perusattribuutit samoin kuin ihmisen persoonallisuuden absoluuttinen Suuntaajaydin ovat Universaalisen Isän antamia lahjoja Isän toimiessa kosmisen toiminnan alueella, joka kuuluu vain hänelle.

5:6.5 (70.6) Esipersoonallisen statuksen omaavat Suuntaajat pitävät asuinpaikkanaan monentyyppisiä kuolevaisia olentoja varmistaen sillä sen, että nämä samaiset olennot voivat selvitä ruumiin kuolemasta ja personoitua morontialuoduiksi, joilla on potentiaali saavuttaa perimmäisenä tavoitteena oleva hengen status. Sillä kun tällainen persoonallisuuteen kuuluva luodun mieli on ikuisen Jumalan hengen osasen – persoonallisen Isän esipersoonallisen lahjan – asuinpaikkana, tämän finiittisen persoonallisuuden hallussa on jumalallisuuden ja ikuisuuden potentiaali, ja halajaa Perimmäisyyden kaltaiseen määränpäähän ja tavoittelee jopa Absoluuttisuuden todentumista.

5:6.6 (71.1) Kapasiteetti jumalallisen persoonallisuuden saavuttamiseen sisältyy erottamattomana osana esipersoonalliseen Suuntaajaan; kapasiteetti ihmispersoonallisuuden saavuttamiseen on potentiaalisena ihmisolennon kosmis-mielellisessä varustuksessa. Mutta kuolevaisen ihmisen kokemuksellinen persoonallisuus on

havaittavissa aktiivisena ja toimivana realiteettina, vasta kun kuolevaisen luodun aineellinen elämänylläpidin on tullut kosketuksiin Universaalisen Isän vapauttavan jumalallisuuden kanssa – ja tulee näin lasketuksi kokemisen aallokoille itsetajuisena ja (suhteellisen) itsestään määräävänä ja itseään luovana persoonallisuutena. Aineellinen minä on kiistatta ja *kvalifioimattomasti persoonallinen*.

5:6.7 (71.2) Ihmisen aineellisella minuudella on persoonallisuus ja identiteetti, ajallinen identiteetti; esipersoonallisella henki-Suuntaajallakin on identiteetti, ikuinen identiteetti. Tämä aineellinen persoonallisuus ja tämä henkeä oleva esipersoonallisuus kykenevät yhdistämään luovat attribuuttinsa siten, että ne saattavat olevaiseksi kuolemattoman sielun eloonjäävän identiteetin.

5:6.8 (71.3) Kuolemattoman sielun varttumisesta tällä tavoin huolehdittuaan ja vapautettuaan minuuden edellä käyvän kausaation aiheuttamista ehdottoman riippuvuuden kahleista Isä vetäytyy sivuun. Nyt kun ihminen on näin vapautettu kausaatioon reagoimisen kahleista, ainakin iäisyyskohtalon osalta, ja kun kaikki tarpeellinen on tehty kuolemattoman minuuden – sielun – kasvun hyväksi, jää ihmisen itsensä asiaksi se, että hän tahtoo luoda päätösvallassaan olevan, eloonjäävän ja ikuisen minuuden tai estää sen luomisen. Ei mikään muu olento, valta, luoja tai toimintayksikkö koko laajassa universumien universumissa voi missään määrin puuttua kuolevaisen vapaan tahdon ehdottomaan suvereenisuuteen kuolevaisen käyttäessä valinnanvapauttaan päättäessään oman

persoonallisuutensa ikuisesta kohtalosta. Kun kysymyksessä on ikuinen eloonjääminen, Jumala on sen suhteen säätänyt, että aineellisen ja kuolevaisen tahto on sen osalta suvereeni, ja tämä säädös on ehdoton.

5:6.9 (71.4) Persoonallisuuden lahjoittaminen luodulle tuo mukanaan suhteellisen vapautuksen orjamaisesta reagoimisesta edellä käyvään kausaatioon, ja kaikkien tällaisten moraalisten olentojen – ovatpa he evolutionaarisia tai muita – persoonallisuuden keskipiste on Universaalisen Isän persoonallisuus. Hänen Paratiisissa olevaa läsnäoloaan kohti heitä vetää alati se olemuksen sukulaisuus, joka muodostaa ikuisen Jumalan suunnattoman ja universaalisen perhe- ja veljespiirin. Kaikessa persoonallisuudessa on jotakin, joka on sukua jumalalliselle spontaanisuudelle.

5:6.10 (71.5) Universumien universumin persoonallisuuspiirin keskipisteessä on Universaalisen Isän persoona, ja Paratiisin-Isä on henkilökohtaisesti tietoinen kaikista minätietoisen olemassaolon kaikilla tasoilla olevista persoonallisuuksista, ja hän on näihin henkilökohtaisessa kosketuksessa. Ja tämä persoonallisuustietoisuus koko luomakunnasta on olemassa Ajatuksensuuntaajien tehtävästä riippumatta.

5:6.11 (71.6) Niin kuin kaiken gravitaation virtauskeskus on Paratiisin Saaressa, ja niin kuin kaiken mielen keskus on Myötätoimijassa ja kaiken hengen keskus Iankaikkisessa Pojassa, niin on myös kaikki persoonallisuus johdettu Universaalisen Isän henkilökohtaiseen läsnäoloon, ja tämä yhteyspiiri välittää erehtymättä kaikkien

persoonallisuuksien osoittaman palvonnan Alkuperäiselle ja Ikuiselle Persoonallisuudelle.

5:6.12 (71.7) Persoonallisuuksista, joissa ei ole Suuntaajaa, on sanottava: Valinnanvapauden attribuuttikin on Universaalisen Isän antama lahja, ja tällaiset henkilöt ovat niin ikään jumalallisen rakkauden suuren yhteyspiirin, Universaalisen Isän persoonallisuuspiirin, ulottuvilla. Jumala tarjoaa suvereenin valinnanvapauden kaikille todellisille persoonallisuuksille. Ketään persoonallista luotua ei voi pakottaa iäisyysmatkalle. Ikuisuuden portti avautuu vain vastauksena vapaatahtoisen Jumalan vapaan tahdon omaavien poikien vapaasta tahdosta tekemään valintaan.

5:6.13 (72.1) Tämä on minun yritykseni kuvata elävän Jumalan suhdetta ajallisuuden lapsiin. Ja loppujen lopuksi hyödyllisintä, mitä voin tehdä, on tähdentää että Jumala on teidän universumi-Isänne, ja että te olette kaikki hänen planetaarisia lapsiaan.

5:6.14 (72.2) [Tämä on viides ja viimeinen uversalaisen Jumalallisen Neuvonantajan esittämä kertomus Universaalista Isää käsittelevässä sarjassa.]

Luku 6

Iankaikkinen Poika

6:0.1 (73.1) IANKAIKKINEN Poika on Universaalisen Isän ”ensimmäisen” persoonallisen ja absoluuttisen ajatuksen täydellinen ja lopullinen ilmentymä. Niinpä, milloin ja miten tahansa Isä ilmaiseekin itsensä persoonallisesti ja absoluuttisesti, hän tekee sen Iankaikkisen Poikansa kautta, joka aina on ollut, joka nyt on ja joka aina on oleva elävä ja jumalallinen Sana. Ja tämän Iankaikkisen Pojan asuinsija on kaiken olevaisen keskuksessa Ikuisen ja Universaalisen Isän yhteydessä, jossa se kietoo välittömään verhoonsa hänen henkilökohtaisen läsnäolonsa.

6:0.2 (73.2) Puhumme Jumalan ”ensimmäisestä” ajatuksesta ja viittaamme sellaiseen, mikä on mahdotonta, eli puhumme Iankaikkisen Pojan ajallisesta alkuperästä päästäksemme radoille, joita ihmisäly ajattelussaan noudattaa. Näihin kielellisiin vääristymiin turvautumalla teemme parhaamme, jotta kompromissin kautta saisimme yhteyden kuolevaisten olentojen aikasidonnaiseen mieleen. Universaalisella Isällä ei asioiden

peräkkäisyyden merkityksessä ole koskaan voinut olla mitään ensimmäistä ajatusta, eikä Iankaikkisella Pojalla koskaan ole ollut alkua. Mutta minua neuvottiin esittämään ikuisuuden realiteetit kuolevaisten ajallisuuteen rajoittuvalle mielelle tällaisin ajatussymbolein ja kuvaamaan iäisyyden suhteet tällaisin ajallisen peräkkäisyyden käsittein.

6:0.3 (73.3) Iankaikkinen Poika on hengellinen personoituma siitä, mikä on Paratiisin-Isän universaalinen ja infiniittinen käsitys jumalallisesta todellisuudesta, kvalifioimattomasta hengestä ja absoluuttisesta persoonallisuudesta. Ja tällä tavoin Poika on jumalallinen ilmoitus Universaalisen Isän luojaidentiteetistä. Pojan täydellinen persoonallisuus paljastaa sen, että Isä todellakin on hengellisen, tahdollisen, tarkoituksellisen ja persoonallisen kaikkien merkitysten ja arvojen ikuinen ja universaalinen alkulähde.

6:0.4 (73.4) Pyrkiessämme mahdollistamaan sen, että ajallisuuden finiittinen mieli saattaisi muodostaa jonkinlaisen peräkkäisyyteen perustuvan käsityksen Paratiisin-Kolminaisuuden ikuisten ja infiniittisten olentojen välisistä suhteista, turvaudumme sellaiseen käsitteelliseen vapauteen, että puhumme ”Isän ensimmäisestä persoonallisesta, universaalisesta ja infiniittisestä ajatuksesta”. Minun on mahdotonta välittää ihmismielelle mitään todellisuutta vastaavaa käsitystä Jumaluuksien ikuisista suhteista. Käytän siksi termejä, jotka antavat finiittiselle mielelle edes jonkinlaisen kuvan näiden ikuisten olentojen suhteista toinen toistaan seuraavina aikakausina. Uskomme Pojan ilmaantuneen Isästä; meille opetetaan, että kumpikin on kvalifioimattomasti ikuinen. On sen vuoksi

ilmeistä, ettei yksikään ajallinen luotu voi koskaan täysin käsittää tätä Pojan mysteeriä: hän juontuu Isästä, mutta hän on kuitenkin yhtä ikuinen kuin Isä itse.

1. Iankaikkisen Pojan identiteetti

6:1.1 (73.5) Iankaikkinen Poika on Jumalan alkuperäinen ja ainoa Poika. Hän on Jumala Poika, Jumaluuden Toinen Persoona ja kaiken olevaisen rinnakkaisluoja. Niin kuin Isä on Ensimmäinen Suuri Lähde ja Keskus, niin on Iankaikkinen Poika Toinen Suuri Lähde ja Keskus.

6:1.2 (74.1) Iankaikkinen Poika on universumien universumin hengellinen keskus ja sen hengellisen hallinnon jumalallinen vallanpitäjä. Universaalinen Isä on ensiksi luoja ja seuraavaksi valvoja. Iankaikkinen Poika on ensiksi rinnakkaisluoja ja seuraavaksi *hengellinen vallanpitäjä*. ”Jumala on henki”, ja Poika on tämän hengen persoonallinen ilmentymä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on Tahtoabsoluutti; Toinen Lähde ja Keskus on Persoonallisuusabsoluutti.

6:1.3 (74.2) Universaalinen Isä ei milloinkaan toimi henkilökohtaisesti luojan ominaisuudessa muutoin kuin yhteydessä Poikaan tai Pojan rinnakkaiseen toimintaan. Jos Uuden testamentin kirjoittaja olisi puhunut Iankaikkisesta Pojasta, hän olisi tuonut julki totuuden kirjoittaessaan: ”Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan

tykönä ja Sana oli Jumala. Kaikki tehtiin hänen kauttaan eikä ilman häntä tehty mitään, mikä tehty on.”

6:1.4 (74.3) Kun Iankaikkisen Pojan Poika ilmestyi Urantialle, tätä ihmishahmoista jumalallista olentoa lähellä olleet puhuivat hänestä sanoen: ”Hän, joka oli alusta asti; hän, jota me olemme kuulleet, jonka me olemme omin silmin nähneet, jota olemme katselleet ja käsillämme koskettaneet, itse elämän Sana.” Ja tämä lahjaksi annettu Poika ilmestyi Jumalasta aivan yhtä kiistämättömästi kuin ilmaantui Alkuperäinen Poika, kuten muuan hänen maan päällä lausumansa rukous antaa ymmärtää: ”Ja nyt, oi Isäni, kirkasta minut omalla itselläsi, sillä kirkkaudella, joka minulla oli tykönäsi, ennen kuin tätä maailmaa oli.”

6:1.5 (74.4) Eri universumeissa Iankaikkinen Poika tunnetaan eri nimillä. Keskusuniversumissa hänet tunnetaan Rinnakkaisena Lähteenä, Myötäluojana ja Kumppaniabsoluuttina. Uversassa, superuniversumin päämajassa, nimitämme Poikaa Rinnakkaiseksi Henkikeskukseksi ja Ikuiseksi Henkihallinnoijaksi. Paikallisuniversuminne päämajassa, Salvingtonissa, hänet tunnetaan Toisena Ikuisena Lähteenä ja Keskuksena. Melkisedekit puhuvat hänestä Poikien Poikana. Omassa maailmassanne, muttei omassa asuttujen sfäärien järjestelmässänne, tämä Alkuperäinen Poika on sekoitettu erääseen rinnakkaiseen Luoja-Poikaan, Nebadonin Mikaeliin, joka lahjoittautui Urantian kuolevaisten sukukunnalle.

6:1.6 (74.5) Vaikka onkin sopivaa kutsua keitä tahansa Paratiisin-Pojista Jumalan Pojiksi, meillä on tapana varata nimitys ”Iankaikkinen Poika” tälle Alkuperäiselle Pojalle, Toiselle Lähteelle

ja Keskukselle, voimaa ja täydellisyyttä olevan keskusuniversumin Universaalisen Isän rinnalla olevalle luojalle, ja kaikkien muiden infiniittisistä Jumaluuksista ilmaantuvien, jumalallisten Poikien rinnakkaisluojalle.

2. Iankaikkisen Pojan olemus

6:2.1 (74.6) Iankaikkinen Poika on aivan yhtä muuttumaton ja yhtä loputtoman luotettava kuin Universaalinen Isä. Hän on myös aivan yhtä hengellinen kuin Isä, aivan yhtä rajoittamaton henki. Teille, vaatimatonta alkuperää oleville, Poika saattaa näyttää persoonallisemmalta, sillä hän on lähestyttävyydessään teitä yhden askelen Universaalista Isää lähempänä.

6:2.2 (74.7) Iankaikkinen Poika on Jumalan ikuinen Sana. Hän on kokonaan Isän kaltainen. Itse asiassa Iankaikkinen Poika *on* universumien universumille persoonallisesti julkituotu Jumala Isä. Niinpä on ollut, nyt on ja on aina oleva oikein sanoa Iankaikkisesta Pojasta ja kaikista rinnakkaisista Luoja-Pojista: ”Joka on nähnyt Pojan, on nähnyt Isän.”

6:2.3 (74.8) Olemukseltaan Poika on täysin henki-Isän kaltainen. Palvoessamme Universaalista Isää itse asiassa palvomme samalla Jumala Poikaa ja Jumala Henkeä. Jumala Poika on aivan yhtä jumalallisen todellinen ja olemukseltaan ikuinen kuin on Jumala Isä.

6:2.4 (75.1) Sen lisäksi, että Poika omaa Isän koko infiniittisen ja transsendenttisen vanhurskauden, Poika myös heijastaa Isän

luonteen koko pyhyyttä. Poika jakaa Isän täydellisyyden, ja yhdessä Isän kanssa hän jakaa vastuun siitä, että kaikkia epätäydellisyydestä tulevia luotuja autetaan heidän hengellisissä ponnistuksissaan jumalallisen täydellisyyden saavuttamiseksi.

6:2.5 (75.2) Iankaikkinen Poika omaa Isän luonteen koko jumalallisuuden ja kaikki hengellisyyden attribuutit. Poika *on* Jumalan persoonallisuuden ja hengen absoluuttisuuden täyteys, ja nämä ominaisuudet Poika paljastaa johtaessaan henkilökohtaisesti universumien universumin hengellistä hallintoa.

6:2.6 (75.3) Jumala on toden totta universaalinen henki. Jumala on henkeä; ja tämä Isän henkisyyden kohdentuma ja personoituma on Iankaikkisen Pojan Jumaluus. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen universaalisuudesta erottautuminen näyttää lisäävän Pojan kaikkia hengellisiä ominaispiirteitä suuresti. Ja niin kuin Isä jakaa henkeytensä Pojan kanssa, niin he yhdessä aivan yhtä täydellisesti ja varauksettomasti jakavat jumalallisen hengen Myötätoimijan, Äärettömän Hengen, kanssa.

6:2.7 (75.4) Totuudenrakkaudessa ja kauneuden luomisessa Isä ja Poika ovat tasavertaiset, paitsi että Poika *näyttää* enemmänkin omistautuvan yksinomaan sen hengellisen kauneuden todellistamiseen, joka sisältyy universaalisiin arvoihin.

6:2.8 (75.5) En näe mitään eroa Isän ja Pojan jumalallisen hyvyyden välillä. Isä rakastaa maailmankaikkeudessa olevia lapsiaan isän ominaisuudessa; Iankaikkinen Poika katsoo kaikkiin luotuihinsa sekä isänä että veljenä.

3. Isän rakkauden osoittaminen

6:3.1 (75.6) Poika jakaa Kolminaisuuteen sisältyvän oikeudenmukaisuuden ja vanhurskauden, mutta jättää varjoon nämä jumalallisuuden piirteet äärettömällä Isän rakkauden ja laupeuden personoinnilla. Poika on jumalallisen, universumeille osoitetun rakkauden julkituonti. Niin kuin Jumala on rakkaus, niin on Poika laupeus. Poika ei voi rakastaa enemmän kuin Isä, mutta hän voi osoittaa luoduille armoa tavalla, jossa on jotakin enemmän, sillä hän ei ole Isän tavoin vain alkuperäinen luoja, vaan hän on myös tämän saman Isän Iankaikkinen Poika ja jakaa näin ollen kaikkien muiden Universaalisen Isän Poikien poikauden kokemuksen.

6:3.2 (75.7) Iankaikkinen Poika on luomakunnan suuri armonjakaja. Laupeus on Pojan hengellisessä luonteessa kaikkein olennaisinta. Iankaikkisen Pojan määräykset, kun ne kulkevat Toisen Lähteen ja Keskuksen henkiyhteyspiirejä eteenpäin, on viritetty laupeuden sointuihin.

6:3.3 (75.8) Ymmärtääksenne Iankaikkisen Pojan rakkautta teidän on ensin tajuttava sen jumalallinen alkulähde: Isä, joka *on* rakkaus, ja sitten katseltava tämän äärettömän kiintymyksen esiinpuhkeamista laajalle ulottuvassa Äärettömän Hengen ja hänen hoivaavien persoonallisuuksiensa miltei rajattoman joukon osoittamassa huolenpidossa.

6:3.4 (75.9) Iankaikkisen Pojan osoittaman huolenpidon tarkoituksena on ilmoittaa rakkauden Jumala universumien

universumille. Tämä jumalallinen Poika ei ota tehdäkseen sellaista kunniatonta tehtävää, että hän yrittäisi suostutella laupiasta Isäänsä rakastamaan alhaissyntyisiä luotujaan ja osoittamaan armoa ajallisille väärintekijöille. Miten väärin onkaan luoda kuva Iankaikkisesta Pojasta vetoamassa Universaaliseen Isään, jotta tämä osoittaisi laupeutta vähäpätöisille luoduilleen avaruuden aineellisissa maailmoissa! Sellaiset käsitykset Jumalasta ovat karkeita ja irvokkaita. Teidän tulisi mieluumminkin käsittää, että kaikki Jumalan Poikien armeliaat palvelukset ovat suoranainen paljastus Isän sydämestä, jonka täyttävät universaalinen rakkaus ja loputon myötätunto. Isän rakkaus on Pojan osoittaman armon todellinen ja ikuinen lähde.

6:3.5 (75.10) Jumala on rakkaus, Poika on armo. Armo on sovellettua rakkautta, Isän rakkautta, joka toimii hänen Iankaikkisen Poikansa persoonassa. Tämän universaalisen Pojan rakkaus on sekin universaalista. Niin ymmärrettynä kuin rakkaus suvullisten olentojen planeetalla ymmärretään, Jumalan rakkaus on verrattavissa enemmänkin isän rakkauteen, kun taas Iankaikkisen Pojan rakkaus on enemmän äidillisen kiintymyksen kaltaista. Karkeita toden totta ovat tällaiset havainnollistukset, mutta käytän niitä siksi, että toivon välittäväni ihmismielelle sen ajatuksen, että Isän ja Pojan rakkauden välillä on eroa – ei jumalallisen sisällön osalta, mutta siinä, millaisena ja miten se ilmenee.

4. Iankaikkisen Pojan attribuutit

6:4.1 (76.1) Iankaikkinen Poika on kosmisen todellisuuden henkitason liikkeelle paneva voima. Pojan hengellinen voima on absoluuttinen suhteessa maailmankaikkeuden kaikkiin aktuaalisuuksiin. Koska henkigravitaatio on Iankaikkisen Pojan absoluuttisessa otteessa, niin hän valvoo sen kautta täydellisesti koko erilaistumattoman henkienergian keskinäissidosten kokonaisuutta ja koko aktuaalistunutta henkitodellisuutta. Koko puhdas, fragmentoimaton henki sekä kaikki hengelliset olennot ja arvot reagoivat Paratiisin ensimmäisen Pojan infiniittiseen vetovoimaan. Ja jos ikuisessa tulevaisuudessa kävisi niin, että ilmaantuisi rajaton maailmankaikkeus, Alkuperäisen Pojan henkigravitaatio ja henkivoima huomattaisiin silloinkin täysin riittäviksi tällaisen äärettömän luomuksen hengelliseen valvontaan ja tehokkaaseen hallintaan.

6:4.2 (76.2) Poika on kaikkivaltias vain hengellisessä valtakunnassa. Maailmankaikkeuden hallinnon ikuisessa järjestelmässä emme koskaan kohtaa tuhlailevaa ja tarpeetonta toimintojen päällekkäisyyttä. Jumaluudet eivät tunne mieltymystä hyödyttömään moninkertaisuuteen maailmankaikkeuden hoidon piirissä.

6:4.3 (76.3) Alkuperäisen Pojan kaikkiallisuus on perustana universumien universumin hengelliselle yhtenäisyydelle. Koko luomistuloksen hengellinen koossapysyminen on Iankaikkisen Pojan jumalallisen hengen kaikkialla vaikuttavan aktiivisen läsnäolon varassa. Hahmotellessamme Isän hengellistä läsnäoloa havaitsemme, että meidän on vaikea tehdä ajattelussamme eroa sen

ja Iankaikkisen Pojan hengellisen läsnäolon välillä. Isän hengellä on ikuinen asuinsija Pojan hengessä.

6:4.4 (76.4) Isän täytyy olla hengellisesti kaikkialla läsnä oleva, mutta tällainen kaikkiallisuus näyttää olevan erottamattomissa Iankaikkisen Pojan kaikkialla tapahtuvista henkitoiminnoista. Uskomme kuitenkin, että Isän ja Pojan yhtaikaisen läsnäolon kaikissa tilanteissa, joilla on kaksinainen hengellinen luonne, Pojan henki on tasavertainen Isän hengen kanssa.

6:4.5 (76.5) Ollessaan yhteydessä persoonallisuuteen Isä toimii persoonallisuuspiirissä. Henkilökohtaisessa ja havaittavissa olevassa yhteydessään hengelliseen luomakuntaan hän ilmenee Jumaluutensa kokonaisuuden fragmenteissa, ja näillä Isän osasilla on ainoalaatuinen, yksinomainen ja eksklusiivinen tehtävä, missä tahansa ja milloin tahansa ne universumeissa esiintyvätkin. Kaikissa näissä tilanteissa Pojan henki on tasavertainen Universaalisen Isän fragmentoidun läsnäolon hengellisen toiminnan kanssa.

6:4.6 (76.6) Iankaikkinen Poika on hengellisessä mielessä läsnä kaikkialla. Iankaikkisen Pojan henki on aivan varmasti kanssasi ja ympärilläsi, mutta se ei ole sinussa, eikä se ole osa sinua, niin kuin on Salaperäinen Opastaja. Ihmisessä asuva Isän osanen virittää ihmismielen vähä vähältä jumalallisiin asenteisiin, minkä jälkeen tämä taivaisiin nouseva mieli alkaa yhä enemmän reagoida Toisen Lähteen ja Keskuksen kaikkivoipaisen henkigravitaatiopiirin hengelliseen vetovoimaan.

6:4.7 (76.7) Alkuperäinen Poika on universaalisesti ja hengellisesti minätajuinen. Poika on viisauden osalta täysin samanvertainen Isän

kanssa. Emme voi havaita Ensimmäisen ja Toisen Lähteen välillä mitään eroa tietämisen, kaikentietävyyden, alalla. Isän tavoin Poikakin tietää kaiken. Mikään maailmankaikkeuden tapahtuma ei häntä yllätä. Alusta alkaen hän tajuaa, mikä on oleva lopputulos.

6:4.8 (77.1) Isä ja Poika tietävät todellakin universumien universumin kaikkien henkien ja hengellistyneiden olentojen luvun ja olinpaikan. Poika ei tiedä kaikkia asioita pelkästään oman kaikkiallisen henkensä nojalla, vaan Isän ja Myötätoimijan tavoin Poika on täysin tietoinen Korkeimman Olennon heijastustoiminnan avulla tapahtuvasta laajamittaisesta tietojenkeruusta, ja tämä tietojenkeruujärjestelmä on kaiken aikaa tietoinen kaikesta, mitä seitsemän superuniversumin kaikissa maailmoissa tapahtuu. On myös muita tapoja, joilla Paratiisin-Poika on kaikkitietävä.

6:4.9 (77.2) Rakastavana, armollisena ja hoivaavana hengellisenä persoonallisuutena Iankaikkinen Poika on täysin ja infiniittisesti yhdenvertainen Universaalisen Isän kanssa, samalla kun Iankaikkinen Poika kaikissa armeliaissa ja kiintymystä osoittavissa yhteyksissään alemmista oloista lähteviin ylösnousemusolentoihin on aivan yhtä ystävällinen ja huomaavainen, aivan yhtä kärsivällinen ja pitkämielinen kuin hänen paikallisuniversumeissa olevat Paratiisin-Poikansa, jotka niin usein lahjoittavat itsensä ajallisuuden kehittyville maailmoille.

6:4.10 (77.3) On tarpeetonta käsitellä laajemmin Iankaikkisen Pojan ominaisuuksia. Kun otetaan huomioon tässä mainitut poikkeukset, ei tarvitse kuin tutkia Jumala Isän hengellisiä attribuutteja ymmärtääkseen ja arvioidakseen oikein Jumala Pojan attribuutteja.

5. Iankaikkista Poikaa koskevat rajoitukset

6:5.1 (77.4) Iankaikkinen Poika ei toimi henkilökohtaisesti fyysisillä alueilla, hän ei liioin toimi luoduille olennoille osoitetun mielihoivan tasoilla muutoin kuin Myötätoimijan kautta. Mutta nämä kvalifioinnit eivät millään muotoa muutoin rajoita Iankaikkista Poikaa *hengellisen* kaikentietävyyden, kaikkiallisuuden ja kaikkivoipaisuuden kaikkien jumalallisten attribuuttien täysimääräisessä ja vapaassa käytössä.

6:5.2 (77.5) Iankaikkinen Poika ei henkilökohtaisesti läpäise niitä hengen potentiaaleja, jotka kuuluvat luonnostaan Jumaluusabsoluutin infiniittisyyteen. Mutta kun nämä potentiaalit muuttuvat aktuaalisuudeksi, ne tulevat Pojan henkigravitaation yhteyspiirin kaikkivoipaiseen otteeseen.

6:5.3 (77.6) Persoonallisuus on lahja, jonka antaja on yksinomaisesti Universaalinen Isä. Iankaikkisen Pojan persoonallisuus juontuu Isästä, mutta ilman Isää hän ei lahjoita persoonallisuutta. Poika on alkulähteenä valtavalle henkien joukolle, mutta tällaiset johdannaiset eivät ole persoonallisuuksia. Kun Poika luo persoonallisuutta, hän tekee sen yhdessä Isän tai Myötäluojan kanssa, joka voi sellaisissa yhteyksissä toimia Isän puolesta. Iankaikkinen Poika on näin ollen persoonallisuuksien myötäluoja, mutta hän ei lahjoita persoonallisuutta yhdellekään olennolle, eikä hän yksinään eikä itsekseen koskaan luo persoonallisia olentoja.

Tämä toiminnallinen rajoitus ei kuitenkaan riistä Pojalta kykyä luoda minkä tahansa tyyppistä tai kaikentyyppistä todellisuutta, joka on jotakin muuta kuin persoonallista.

6:5.4 (77.7) Iankaikkista Poikaa koskee rajoitus luojalle kuuluvien oikeuksien edelleen siirtämisen osalta. Iäistäessään Alkuperäisen Pojan Isä lahjoitti hänelle vallan ja etuoikeuden liittyä sittemmin Isän kanssa jumalalliseen tekoon uusien sellaisten Poikien aikaansaamiseksi, joilla on luovat attribuutit. Ja näin he ovat tehneet ja näin he yhäkin tekevät. Mutta kun nämä rinnakkaiset Pojat on luotu, näyttää siltä, etteivät luojuuden oikeudet ole siirrettävissä eteenpäin. Iankaikkinen Poika siirtää luojuuden valtuuksia vain ensimmäiselle eli välittömälle personoitujen olentojen polvelle. Siispä kun Isä ja Poika muodostavat liiton personoidakseen Luoja-Pojan, niin he saavuttavat tarkoituksensa. Mutta tällä tavoin olemassaolon piiriin saatettu Luoja-Poika ei kykene koskaan siirtämään tai delegoimaan luojan oikeuksiaan niille Poikien erilaisille yhteisöille, jotka hän voi sittemmin luoda, vaikka korkeimmissa paikallisuniversumien Pojissa hyvin rajoittuneesti ilmeneekin heijastumaa Luoja-Pojan luovista ominaisuuksista.

6:5.5 (78.1) Infiniittisenä ja yksinomaisesti persoonallisena olentona Iankaikkinen Poika ei kykene fragmentoimaan olemustaan. Hän ei voi vuodattaa eikä lahjoittaa yksilöllistettyjä osasia omasta minuudestaan muille entiteeteille tai persoonille, kuten tekevät Universaalinen Isä ja Ääretön Henki. Mutta Poika voi lahjoittaa ja hän lahjoittaa minuuttaan rajattomana henkenä upottaakseen siihen

koko luomakunnan ja vetääkseen lakkaamatta puoleensa kaikkia henkipersoonallisuuksia ja hengellisiä reaalisubjekteja.

6:5.6 (78.2) Muistakaa aina, että Iankaikkinen Poika on henki-Isän persoonallinen kuvastuma koko luomakunnalle. Jumaluusmerkityksessä Poika on persoonallinen ja vain persoonallinen. Sellaista jumalallista ja absoluuttista persoonallisuutta ei voi jakaa osiin eikä fragmentoida. Jumala Isä ja Jumala Henki ovat kiistämättömästi persoonallisia, mutta he ovat myös kaikkea muuta sen lisäksi, että he ovat tällaisia Jumaluuspersoonallisuuksia.

6:5.7 (78.3) Vaikkei Iankaikkinen Poika voikaan omakohtaisesti osallistua Ajatuksensuuntaajien lahjoittamiseen, hän piti silti ikuisessa menneisyydessä neuvoa Universaalisen Isän kanssa ja hyväksyi tämän hankkeen ja lupasi sen suhteen loputonta yhteistyövalmiutta, kun Isä Ajatuksensuuntaajien lahjoittamista esittäessään ehdotti Pojalle: ”Tehkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme.” Ja aivan niin kuin Isän henkiosanen asuu sisimmässänne, niin kietoutuu Pojan henkiläsnäolo ympärillenne, samalla kun nämä molemmat iäti toimivat hengellisen edistymisenne hyväksi, ikään kuin ne olisivat yksi.

6. Henkimieli

6:6.1 (78.4) Iankaikkinen Poika on henkeä ja hänellä on mieli, mutta ei sellaista mieltä eikä sellaista henkeä, jonka kuolevainen mieli voi

ymmärtää. Kuolevainen ihminen tajuaa mielen finiittisellä, kosmisella, aineellisella ja persoonallisella tasolla. Ihminen havaitsee mielellisiä ilmiöitä myös elävissä organismeissa, jotka toimivat alipersoonallisella (eläimen) tasolla, mutta hänen on vaikea käsittää mielen olemusta, kun se liittyy aineellisen yläpuolella oleviin olentoihin, ja kun se on yksinomaan henkeä olevien persoonallisuuksien osana. Mieli täytyy kuitenkin määritellä eri tavalla, kun se liittyy olemassaolon henkitasoon ja silloin kun sitä käytetään tarkoittamaan älyllisyyttä edustavia henkitoimintoja. Tämänkaltainen suoraan henkeen liittyvä mieli ei ole verrattavissa mieleen, joka koordinoi hengen ja aineen, eikä mieleen, joka liittyy pelkästään aineeseen.

6:6.2 (78.5) Henki on aina tietoista, mielellistä, ja se omaa identiteetin eri vaiheita. Ilman jonkinvaiheista mieltä henkiolentojen veljeydessä ei olisi mitään hengellistä tietoisuutta. Mieltä vastaava ominaisuus, kyky tuntea ja tulla tunnetuksi, kuuluu luontaisesti Jumaluuteen. Jumaluus saattaa olla persoonallista, esipersoonallista, ylipersoonallista tai persoonatonta, mutta Jumaluus ei ole koskaan vailla mieltä, toisin sanoen se ei ole koskaan ilman kykyä kommunikoida vähintäänkin itsensäkaltaisten entiteettien, olentojen tai persoonallisuuksien kanssa.

6:6.3 (78.6) Iankaikkisen Pojan mieli on Isän mielen kaltainen, mutta erilainen kuin mikään muu mieli maailmankaikkeudessa, ja yhdessä Isän mielen kanssa se on Myötätoimijan erilaisten ja laajalle levinneiden mielten kantamuoto. Isän ja Pojan mieltä – älyä, joka on kantamuotona Kolmannen Lähteen ja Keskuksen absoluuttiselle

mielelle – havainnollistaa ehkä parhaiten Ajatuksensuuntaajan esimieli, sillä vaikka nämä Isän osaset ovat kokonaan Myötätoimijan mieliyhteyspiirien ulkopuolella, niillä on silti jonkinmuotoinen esimieli; ne tietävät ja niistä tiedetään; niillä on jokin ihmisen ajattelua vastaava ominaisuus.

6:6.4 (78.7) Iankaikkinen Poika on kokonaan hengellinen; ihminen on hyvin lähellä sitä, että hän olisi täysin aineellinen. Siksi paljon siitä, mikä liittyy Iankaikkisen Pojan henkipersoonallisuuteen, hänen Paratiisia kiertävään seitsemään hengelliseen sfääriinsä ja Paratiisin-Pojan persoonattomien luomusten olemukseen, jää pakostakin odottamaan, että saavutatte hengen statuksen saatettuanne päätökseen morontiaalisen ylösnousemuksen Nebadonin paikallisuniversumissa. Ja sitten, sitä mukaa kun etenette superuniversumin kautta Havonaan, monet näistä hengen verhoamista mysteereistä kirkastuvat alkaessanne omata ”hengen mieltä” – hengellistä ymmärrystä.

7. Iankaikkisen Pojan persoonallisuus

6:7.1 (79.1) Iankaikkinen Poika on se infiniittinen persoonallisuus, jonka kvalifioimattomista persoonallisuuskahleista Universaalinen Isä vapautui kolminaistumismenetelmällä ja jonka vuoksi hän on aina siitä lähtien loputtomassa ylenpalttisuudessa ja jatkuvasti lahjoittanut minuuttaan alati laajenevalle Luojista ja luoduista koostuvalle universumilleen. Poika on *absoluuttinen*

persoonallisuus; Jumala on *isäpersoonallisuus* – persoonallisuuden alkulähde, persoonallisuuden antaja, persoonallisuuden alkusyy. Jokaisen persoonallisen olennon persoonallisuus juontuu Universaalisesta Isästä, kuten Alkuperäinen Poikakin saa persoonallisuutensa ikuisesti Paratiisin-Isältä.

6:7.2 (79.2) Paratiisin-Pojan persoonallisuus on absoluuttinen ja puhtaasti hengellinen, ja tämä absoluuttinen persoonallisuus on myös jumalallinen ja ikuinen malli, ensiksi Isän suorittamasta persoonallisuuden lahjoittamisesta Myötätoimijalle, ja sittemmin hänen toteuttamastaan persoonallisuuden lahjoittamisesta hänen myriadeille luoduilleen kautta koko kaukaisuuksiin ulottuvan maailmankaikkeuden.

6:7.3 (79.3) Iankaikkinen Poika on vilpittömän armelias hoivaaja, jumalallinen henki, hengellinen voima ja reaalinen persoonallisuus. Poika on se Jumalan hengellinen ja persoonallinen olemus, joka on tuotu julki universumeille – Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen olennaisin olemus, riisuttuna kaikesta ei-persoonallisesta, jumalallisuuteen kuulumattomasta, ei-hengellisestä ja puhtaasti potentiaalisesta. Mutta ihmismielelle on mahdotonta välittää sanallista kuvaa Iankaikkisen Pojan ylivertaisen persoonallisuuden kauneudesta ja suurenmoisuudesta. Kaikki se, mikä pyrkii kätkemään Universaalisen Isän hämäräänsä, kaikki se toimii miltei yhtä vaikuttavasti estäessään ajatuksissa tapahtuvan Iankaikkisen Pojan tunnistamisen. Teidän täytyy odottaa Paratiisiin-pääsyänne, ja silloin ymmärrätte, miksi en kyennyt kuvailemaan tämän

absoluuttisen persoonallisuuden luonnetta niin, että äärellinen mieli olisi sen käsittänyt.

8. Iankaikkisen Pojan käsittäminen

6:8.1 (79.4) Identiteetin, olemuksen ja persoonallisuuden muiden attribuuttien osalta Iankaikkinen Poika on täysin Universaalisen Isän vertainen, hänen täydellinen täydenteensä ja ikuinen vastineensa. Samassa merkityksessä kuin Jumala on Universaalinen Isä, Poika on Universaalinen Äiti. Ja me kaikki, ylhäiset ja alhaiset, muodostamme heidän universaalisen perheensä.

6:8.2 (79.5) Pojan luonnetta arvioidaksenne teidän tulisi tutkia sitä, mitä on tuotu julki Isän jumalallisesta luonteesta, sillä ne ovat ikuisesti ja erottamattomasti yksi ja sama. Alemmat älyllisten olentojen ryhmät eivät itse asiassa kykene erottamaan heitä erillisiksi jumalallisiksi persoonallisuuksiksi. Heidän tunnistamisensa erillisiksi ei ole yhtä vaikeaa niille, joiden alkuperä juontuu Jumaluuksien omista luomisteoista. Olennot, jotka ovat syntyjään keskusuniversumista tai Paratiisista, eivät näe Isää ja Poikaa vain yhtenä universaalisen valvonnan persoonallisena ykseytenä, vaan myös kahtena erillisenä persoonallisuutena, jotka kumpikin toimivat tietyillä maailmankaikkeuden hallinnon aloilla.

6:8.3 (79.6) Persoonina voitte kuvitella Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan erillisiksi yksilöiksi, sillä sitä he todellakin ovat. Mutta universumin hallinnon osalta he ovat niin yhteen

kietoutuneita ja toisiinsa liittyviä, että aina ei ole mahdollista tehdä eroa heidän välillään. Kun Isä ja Poika universumeja koskevissa asioissa kohdataan yllättävissä keskinäissuhteissa, ei ole aina edes hedelmällistä yrittää tehdä eroa heidän toimiensa välillä, vaan muistakaa vain, että Jumala on alulle paneva ajatus ja Poika on ilmaisuvoimainen sana. Jokaisessa paikallisuniversumissa tämä toisistaan erottamattomuus personoituu Luoja-Pojan jumalallisuudessa, hän kun edustaa kymmenen miljoonan asutun maailman luoduille sekä Isää että Poikaa.

6:8.4 (80.1) Iankaikkinen Poika on infiniittinen, mutta hän on lähestyttävissä Paratiisin-Poikiensa persoonan ja Äärettömän Hengen kärsivällisen huolenpidon kautta. Ilman Paratiisin-Poikien lahjoittautumispalvelua ja ilman Äärettömän Hengen luomien olentojen rakastavaa hoivaa aineellista alkuperää olevat olennot voisivat tuskin toivoa saavuttavansa Iankaikkista Poikaa. Ja yhtä totta on, että jumalatietoinen kuolevainen tulee näiden taivaallisten edustajien antaman avun ja opastuksen turvin varmasti saavuttamaan Paratiisin ja seisomaan kerran tämän majesteettisen Poikien Pojan henkilökohtaisessa presenssissä.

6:8.5 (80.2) Vaikka Iankaikkinen Poika on malli siitä, että kuolevainen saa persoonallisuuden, huomaat kuitenkin olevan helpompaa käsittää sekä Isän että Hengen reaalisuus, sillä Isä on ihmispersoonallisuutesi aktuaalinen antaja ja Ääretön Henki on kuolevaisen mielesi absoluuttinen lähde. Mutta noustessasi Paratiisiin johtavaa hengellisen etenemisen tietä käy Iankaikkisen Pojan persoonallisuus sinulle yhä todellisemmaksi ja hänen

infiniittisesti hengellisen mielensä reaalisuus erottuu asteittain hengellistyvälle mielellesi yhä selvempänä.

6:8.6 (80.3) Iankaikkisen Pojan käsite ei koskaan voi loistaa kirkkaana aineellisessa – tai myöhemmin morontiaalisessa – mielessäsi. Vasta kun henkistyt ja aloitat henkisen ylösnousemuksesi, käsitys Iankaikkisen Pojan persoonasta alkaa saada samaa eloisuutta, jota on käsityksissäsi Paratiisista lähtöisin olevan Luoja-Pojan persoonallisuudesta, hänestä, joka omassa persoonassaan ja persoonana kerran lihallistui ja eli Urantialla ihmisenä ihmisten keskuudessa.

6:8.7 (80.4) Paikallisuniversumissasi saamasi kokemuksen alusta sen loppuun saakka Luoja-Pojan, jonka persoonallisuus on ihmisen käsitettävissä, täytyy korvata kykenemättömyytesi ymmärtää yksinomaisemmin hengellisen, muttei silti yhtään vähemmän persoonallisen Paratiisin Iankaikkisen Pojan täyttä merkitystä. Edetessäsi läpi Orvontonin ja Havonan ja jättäessäsi taaksesi eloisan kuvan ja syvät muistot oman paikallisuniversumisi Luoja-Pojasta, tämän aineellisen ja morontiaalisen kokemuksen läpikäynti korvautuu aina vain laajemmilla käsityksillä ja kaiken aikaa syvenevällä ymmärryksellä Paratiisin Iankaikkisesta Pojasta, jonka reaalisuus ja läheisyys enentyvät sitä mukaa, kun etenet kohti Paratiisia.

6:8.8 (80.5) Iankaikkinen Poika on suuri ja loistava persoonallisuus. Siitäkin huolimatta, että sellaisen infiniittisen olennon käsittäminen aktuaaliseksi persoonallisuudeksi ylittää kuolevaisen ja aineellisen mielen kyvyt, hän on kuitenkin epäilyksettä persoona. Minä tiedän,

mistä minä puhun. Miltei lukemattomat kerrat olen seissyt tämän Iankaikkisen Pojan jumalallisessa presenssissä ja sitten matkannut eteenpäin maailmankaikkeuteen täyttääkseni jonkin hänen rakastettavan pyyntönsä.

6:8.9 (80.6) [Laatinut Jumalallinen Neuvonantaja, jolle annettiin tehtäväksi muotoilla tämä Paratiisin Iankaikkista Poikaa kuvaileva esitys.]

Luku 7

Iankaikkisen Pojan suhde maailmankaikkeuteen

7:0.1 (81.1) ALKUPERÄINEN Poika huolehtii lakkaamatta siitä, että Isän ikuisen tarkoituksen hengelliset puolet toteutuvat, sitä mukaa kun tämä tarkoitus paljastuu kehittyvien universumien eri ilmiöissä, universumien, joissa elää moninaisia elävien olentojen ryhmiä. Emme täysin käsitä tätä ikuista hanketta, mutta Paratiisin-Poika sen epäilemättä ymmärtää.

7:0.2 (81.2) Poika on Isän kaltainen sikäli, että hän pyrkii antamaan itsestään kaiken mahdollisen rinnakkaisille Pojilleen ja näiden alaisina toimiville Pojille. Ja Pojalle on yhteistä Isän kanssa myös tämä itsensä lahjoittamisen ominaisuus hänen antaessaan tuhlailevasti itsestään Äärettömälle Hengelle, heidän yhteiselle toimeenpanijalleen.

7:0.3 (81.3) Henkirealiteettien ylläpitäjän asemassaan Toinen Lähde ja Keskus on ikuisena vastapainona Paratiisin Saarelle, joka niin

suurenmoisella tavalla pitää yllä kaiken aineellisen. Näin ollen Ensimmäinen Lähde ja Keskus tulee iäti esiin Keskussaaren verrattomien esikuvien aineellisessa kauneudessa ja Iankaikkisen Pojan ylivertaisen persoonallisuuden hengellisissä arvoissa.

7:0.4 (81.4) Iankaikkinen Poika on henkireaalisuuksista ja henkiolennoista koostuvan laajan luomistuloksen aktuaalinen ylläpitäjä. Hengen maailma on Pojan olintapa, henkilökohtainen käyttäytymisen muoto, ja henkiolemusta olevat persoonattomat reaalisubjektit reagoivat aina Absoluuttisen Pojan täydellisen persoonallisuuden tahtoon ja tarkoitukseen.

7:0.5 (81.5) Poika ei kuitenkaan ole henkilökohtaisesti vastuussa kaikkien henkipersoonallisuuksien menettelystä. Persoonallisen luodun tahto on suhteellisen vapaa, ja näin ollen se määrää tällaisten tahdollisten olentojen toimenpiteet. Siksi vapaatahtoinen hengen maailma ei aina täysin edusta Iankaikkisen Pojan luonnetta, kuten ei Urantian luontokaan täysin ilmennä Paratiisin ja Jumaluuden täydellisyyttä eikä muuttumattomuutta. Mutta luonnehtiipa ihmisen tai enkelin vapaatahtoista toimintaa mikä tahansa, Pojan ikuinen ote universaalisen gravitaation valvonnasta kaikkiin henkirealiteettien suhteen jatkuu kuitenkin absoluuttisena.

1. Henkigravitaation piiri

7:1.1 (81.6) Kaikki, mitä on opetettu Jumalan immanenssista, hänen omnipresenssistään, hänen kaikkivaltiudestaan ja kaikentietävyydestään, on yhtä totta, kun puhutaan Pojasta hengellisillä alueilla. Koko luomistuloksen puhdas ja universaalinen henkigravitaatio, tämä yksinomaisesti hengellinen yhteyspiiri, johtaa suoraa tietä takaisin Paratiisissa olevaan Toisen Lähteen ja Keskuksen persoonaan. Hän johtaa tämän kaikkiin todellisiin hengellisiin arvoihin sisältyvän, aina läsnä olevan ja pettämättömän hengellisen vetovoiman valvontaa ja toimintaa. Näin Iankaikkinen Poika harjoittaa absoluuttista hengellistä suvereenisuutta. Kirjaimellisesti hän pitää kaikkia henkirealiteetteja ja kaikkia hengellistettyjä arvoja ikään kuin kämmenensä kuopassa. Maailmankaikkeuden hengellisen gravitaation valvonta *on* maailmankaikkeuden hengellistä suvereenisuutta.

7:1.2 (82.1) Tämä hengellisten olevaisten gravitaatiovalvonta toimii ajasta ja avaruudesta riippumatta. Siksi henkienergia säilyy vähentymättömänä sitä paikasta toiseen siirrettäessä. Henkigravitaatio ei koskaan kärsi ajallisista viipeistä eikä avaruudessa tapahtuvasta heikkenemisestä. Se ei heikkene suhteessa siirtomatkan neliöön; puhtaan henkivoiman piirejä ei hidasta aineellisen luomistuloksen massa. Ja se, että puhtaat henkienergiat menevät näin ajan ja avaruuden tuolle puolen, kuuluu luonnostaan Pojan absoluuttisuuteen. Se ei johdu gravitaation kumoavien Kolmannen Lähteen ja Keskuksen voimien väliintulosta.

7:1.3 (82.2) Henkireaalisuudet reagoivat hengellisen gravitaatiokeskuksen vetovoimaan oman laadullisen arvonsa, oman

hengellisyytensä, tosiasiallisen määrän mukaisesti. Henkisubstanssi (laatu) on aivan yhtä lailla henkigravitaatioon reagoivaa kuin järjestynyt fyysisen aineen energia (määrä) on fyysiseen gravitaatioon reagoivaa. Hengelliset arvot ja henkivoimat ovat *todellisia*. Persoonallisuuden kannalta henki on luomakunnan sielu; aine on varjomainen fyysinen ruumis.

7:1.4 (82.3) Henkigravitaation reaktiot ja vaihtelut vastaavat aina sitä, mikä on hengellisten arvojen pitoisuus, tietyn yksilön tai maailman laadullinen hengellinen status. Tämä vetovoima reagoi heti minkä tahansa universumitilanteen tai planeetan tilan henkienvälisiin ja hengen sisäisiin arvoihin. Joka kerta, kun hengellinen realiteetti aktuaalistuu universumissa, tämä muutos tekee välttämättömäksi välittömän ja samanaikaisen henkigravitaation uudelleenjärjestelyn. Tällainen uusi henki on itse asiassa osa Toisesta Lähteestä ja Keskuksesta. Ja aivan yhtä varmasti kuin kuolevaisesta ihmisestä tulee henkistynyt olento, yhtä varmasti hän on saavuttava hengellisen Pojan, henkigravitaation keskuksen ja lähteen.

7:1.5 (82.4) Pojan hengellinen vetovoima kuuluu luonnostaan, tosin vähemmässä määrin, poikien monille Paratiisi-luokille. Sillä absoluuttisen henkigravitaatiopiirin sisällä on todellakin olemassa niitä hengellisen vetovoiman paikallisjärjestelmiä, jotka toimivat luomistuloksen pienemmissä yksiköissä. Nämä henkigravitaation aliabsoluuttiset keskittymät ovat ajallisuuden ja avaruuden luojapersoonallisuuksien jumaluuden osa, ja ne korreloituvat

Korkeimman Olennon kehkeytyvään kokemukselliseen ylivalvontaan.

7:1.6 (82.5) Henkigravitaation puoleensa vetävä voima ja siihen reagointi eivät toimi vain suhteessa koko maailmankaikkeuteen, vaan jopa yksilöiden ja yksilöryhmien välillä. Minkä tahansa maailman, rodun, kansakunnan tai uskovien yksilöiden muodostaman ryhmän hengellisten ja henkistyneiden persoonallisuuksien välillä vallitsee hengellinen yhteenkuuluvuus. Samanlaiset mieltymykset ja toiveet omaavien, mieleltään hengellisten henkilöiden välillä on henkisluontoista, välitöntä vetovoimaa. Puhe *sukulaissieluista* ei ole kokonaan pelkkä kielikuva.

7:1.7 (82.6) Paratiisin aineellisen gravitaation tavoin Iankaikkisen Pojan hengellinen gravitaatiokin on absoluuttista. Synti ja kapinointi voivat häiritä paikallisuniversumin yhteyspiirien toimintaa, mutta mikään ei voi katkaista Iankaikkisen Pojan henkigravitaatiota. Luciferin kapina sai aikaan monia muutoksia asuttujen maailmojen järjestelmässänne ja Urantialla, muttemme huomaa, että siitä seurannut planeettanne hengellinen karanteeni olisi millään tavoin vaikuttanut Iankaikkisen Pojan kaikkiallisen hengen tai häneen liittyvän henkigravitaatiopiirin läsnäoloon tai toimintaan.

7:1.8 (82.7) Kaikki suuruniversumin henkigravitaatiopiirin reaktiot ovat ennalta arvattavissa. Tunnemme Iankaikkisen Pojan kaikkiallisen hengen kaikki toiminnat ja reaktiot ja pidämme niitä luotettavina. Tunnettujen lakien mukaisesti voimme mitata ja mittaamme hengellistä gravitaatiota, aivan kuten ihminen yrittää

laskea äärellisen fyysisen gravitaation vaikutuksia. Pojan henki reagoi muuttumattomasti kaikkiin hengellisiin olevaisiin, olentoihin ja henkilöihin, ja tämä reagointi on aina sopusoinnussa kaikkien tällaisten hengellisten arvojen aktuaalisuuden määrän (todellisuuden laadullisen määrän) kanssa.

7:1.9 (83.1) Mutta tämän Iankaikkisen Pojan hengellisen läsnäolon varsin luotettavan ja ennustettavan toiminnan rinnalla kohtaamme ilmiöitä, jotka eivät ole reaktioidensa osalta samassa määrin ennalta arvattavia. Sellaiset ilmiöt lienevät osoituksena Jumaluusabsoluutin rinnakkaistoiminnasta hengellisten potentiaalien maailmoissa. Tiedämme Iankaikkisen Pojan henkiläsnäolon olevan sitä, että asioihin vaikuttaa majesteettinen ja infiniittinen persoonallisuus, mutta Jumaluusabsoluutin uumoiltuihin esiintymisiin liittyviä reaktioita pidämme tuskin persoonallisina.

7:1.10 (83.2) Persoonallisuuden näkökulmasta ja henkilöiden kannalta katsottuna Iankaikkinen Poika ja Jumaluusabsoluutti näyttävät suhteutuvan seuraavasti: Iankaikkinen Poika vallitsee aktuaalisten hengellisten arvojen maailmaa, kun Jumaluusabsoluutti taas näyttää läpäisevän potentiaalisten henkiarvojen suunnattoman alueen. Kaikki henkisluontoinen aktuaalinen arvo saa sijansa Iankaikkisen Pojan gravitaation otteessa, mutta jos se on potentiaalista, silloin se ilmeisestikin on Jumaluusabsoluutin huomassa.

7:1.11 (83.3) Henki näyttää ilmestyvän Jumaluusabsoluutin potentiaaleista; kehittyvä henki löytää korrelaatiota Korkeimman ja Perimmäisen kokemuksellisesta ja epätäydellisestä vetovoimasta;

lopulta henki löytää lopullisen määränpään Iankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation absoluuttisesta otteesta. Tämä on ilmeisesti kokemuksellisen hengen kiertokulku, mutta eksistentiaalinen henki kuuluu luonnostaan Toisen Lähteen ja Keskuksen infiniittisyyteen.

2. Iankaikkisen Pojan hallinto

7:2.1 (83.4) Paratiisissa Alkuperäisen Pojan läsnäolo ja henkilökohtainen toiminta on perinpohjaista, hengellisessä mielessä absoluuttista. Kulkiessamme Paratiisista ulospäin Havonan kautta seitsemän superuniversumin maailmoihin kohtaamme yhä vähemmän Iankaikkisen Pojan henkilökohtaista toimintaa. Havonan jälkeen seuraavissa universumeissa Iankaikkisen Pojan läsnäolo personoituu Paratiisin-Pojissa, se on Korkeimpana ja Perimmäisenä ilmenevien kokemuksellisten reaalisubjektien ehdollistamaa, ja se koordinoituu Jumaluusabsoluutin rajattoman henkipotentiaalin kanssa.

7:2.2 (83.5) Keskusuniversumissa Alkuperäisen Pojan henkilökohtainen toiminta on havaittavissa ikuisen luomistuloksen verrattomassa hengellisessä sopusointuisuudessa. Havona on niin suurenmoisen täydellinen, että tämän malliuniversumin hengellinen asema ja energiatilat ovat täydellisessä ja pysyvässä tasapainossa.

7:2.3 (83.6) Superuniversumeissa Poika ei ole henkilökohtaisesti läsnä, eikä hänellä ole niissä asuinsijaa. Näissä luomistuloksissa hän ylläpitää vain ylipersoonallista edustusta. Nämä Pojan henki-

ilmentymät eivät ole persoonallisia; he eivät ole Universaalisen Isän persoonallisuuspiirissä. Emme osaa käyttää parempaakaan termiä heidän määrittelemisekseen kuin *ylipersoonallisuudet*. Ja he ovat finiittisiä olentoja; he eivät ole absoniittisia eivätkä absoluuttisia.

7:2.4 (83.7) Koska Iankaikkisen Pojan hallinto superuniversumeissa on yksinomaisesti hengellistä ja ylipersoonallista, se ei ole luotujen persoonallisuuksien havaittavissa. Pojan henkilökohtaisen vaikutuksen kaikkialle tunkeutuva hengellinen yllyke tulee silti vastaan Päivien Muinaisten kaikkien aluesektoritoimintojen jokaisessa vaiheessa. Paikallisuniversumeissa havaitsemme kuitenkin Iankaikkisen Pojan henkilökohtaisesti läsnä olevaksi Paratiisin-Poikien persoonassa. Täällä infiniittinen Poika toimii hengellisesti ja luovasti rinnasteisten Luoja-Poikien majesteettiseen yhteisöön kuuluvien persoonassa.

3. Iankaikkisen Pojan suhde yksilöön

7:3.1 (84.1) Paikallisuniversumissa tapahtuvan ylösnousemuksensa aikana ajallisuuden kuolevaiset katsovat Luoja-Poikaan Iankaikkisen Pojan henkilökohtaisena edustajana. Mutta aloittaessaan superuniversumin koulutusjärjestelmän mukaisen taivasmatkansa ajallisuuden pyhiinvaeltajat panevat yhä useammin merkille Iankaikkisen Pojan inspiroivan hengen ylivertaisen läsnäolon, ja he kykenevät hyödyntämään tämän hengellisesti voimistavan palveluksen. Havonassa ylösnousemuksellisten tietoisuus

Alkuperäisen Pojan kaikkiallisen hengen rakastavasta syleilystä kasvaa entisestään. Koko kuolevaisen olennon ylösnousemuksen aikana Iankaikkisen Pojan henki ei missään vaiheessa asu ajallisen pyhiinvaeltajan mielessä eikä sielussa, mutta hänen siunauksellisuutensa on aina lähellä ja aina huolehtimassa edistyvien ajallisuuden lasten hyvinvoinnista ja hengellisestä turvallisuudesta.

7:3.2 (84.2) Iankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation puoleensa vetävä voima on eloon jäävien ihmissielujen Paratiisiin-nousun salaisuus. Kaikki aidot henkiarvot ja kaikki hengellistyneiksi katsottavat yksilöt pysyvät Iankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation hellittämättömässä otteessa. Kuolevaisen mieli esimerkiksi aloittaa elämänkaarensa aineellisena mekanismina, ja se otetaan vihdoin Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäseneksi kutakuinkin täydellistyneenä henkiolemassaolevana, johon aineellinen vetovoima vaikuttaa aste asteelta yhä vähemmän ja joka vastaavasti koko tämän kokemuksen aikana käy yhä reagoivammaksi sisäänpäin vetävään henkigravitaatioon. Henkigravitaatiopiiri kirjaimellisesti vetää ihmisen sielua Paratiisia kohti.

7:3.3 (84.3) Henkigravitaation piiri on peruskanava uskovan ihmissydämen esittämien vilpittömien rukousten lähettämiseksi ihmistietoisuuden tasolta aktuaaliseen Jumaluuden tietoisuuteen. Universaalinen henkigravitaation piiri sieppaa sen, mikä esittämissänne pyynnöissä edustaa todellista hengellistä arvoa, ja välittää sen heti ja samanaikaisesti kaikille asianomaisille jumalallisille persoonallisuuksille. Kukin heistä omistautuu sille asialle, joka kuuluu hänen henkilökohtaiseen toimialaansa.

Käytännön uskonnollisessa kokemuksessanne on sen vuoksi epäolennaista, osoitatteko mielessänne rukouksenne paikallisuniversuminne Luoja-Pojalle vai kaiken olevaisen keskuksessa olevalle Iankaikkiselle Pojalle.

7:3.4 (84.4) Henkigravitaatiopiirin erottelukykyinen toiminta saattaisi olla verrattavissa aineellisen ihmisruumiin hermoratojen toimintoihin: Aistimukset kulkevat sisäänpäin hermoratoja pitkin, toiset niistä pysähtyvät alempiin, selkärangan automaattisiin hermokeskuksiin, jotka myös reagoivat niihin; toiset kulkevat edelleen vähemmän automaattisiin, mutta tottumusten opettamiin alempien aivokerrosten keskuksiin, kun taas kaikkein merkittävimmät ja elintärkeimmät saapuvat viestit ohittavat hetkessä nämä alemmat keskukset ja rekisteröityvät välittömästi ihmisen tietoisuuden korkeimmilla tasoilla.

7:3.5 (84.5) Mutta miten paljon täydellisempi onkaan hengellisen maailman ylivertainen tekniikka! Kun tietoisuudessanne saa alkunsa jokin, joka on korkeimman hengellisen arvon täyttämää, mikään mahti maailmankaikkeudessa ei voi estää sitä, etteikö se silmänräpäyksessä ja välittömästi saavuta koko luomakunnan Absoluuttista Henkipersoonallisuutta, heti kun olette sen julki tuoneet.

7:3.6 (84.6) Kääntäen, jos hartaat pyyntönne ovat pelkästään aineellisia ja kokonaan itsekeskeisiä, ei ole mitään menetelmää, jolla sellaiset arvottomat rukoukset pääsisivät Iankaikkisen Pojan henkiyhteyspiiriin. Minkään sellaisen anomuksen sisältö, joka ei ole ”hengen kirjoittama”, ei voi päästä universaaliseen hengelliseen

yhteyspiiriin. Sellaiset kokonaan itsekkäät ja aineelliset pyynnöt kuoleutuvat; ne eivät nouse todellisten henkiarvojen yhteyspiiriin. Sellaiset sanat ovat kuin ”helisevä vaski ja kilisevä kulkunen”.

7:3.7 (85.1) Vaikuttimena oleva ajatus, hengellinen sisältö, on se, joka antaa kuolevaisen esittämälle rukoukselle merkityksen. Sanat ovat arvottomia.

4. Jumalalliset täydellistämissuunnitelmat

7:4.1 (85.2) Iankaikkinen Poika on liittoutunut ainiaaksi Isän kanssa *jumalallisen edistymissunnitelman* menestyksekkääksi toteuttamiseksi. Se on universaalinen suunnitelma tahdollisten olentojen luomiseksi, kehittämiseksi, taivaaseen nostamiseksi ja täydellistämiseksi. Ja jumalallisessa uskollisuudessa tätä suunnitelmaa kohtaan Poika on Isän suhteen ikuisesti tasavertainen.

7:4.2 (85.3) Isä ja hänen Poikansa ovat kuin yksi muotoillessaan ja toteuttaessaan tätä jättiläismäistä suunnitelmaa ajallisuuden aineellisten olentojen edistämiseksi ikuisuuden täydellisyyteen. Tämä avaruudesta tulevien ylösnousemussielujen hengellisen etenemisen hyväksi laadittu suunnitelma on Isän ja Pojan yhteisluomus, ja Äärettömän Hengen toimiessa hankkeessa mukana he ovat ryhtyneet jumalallisen tarkoituksensa yhdessä tapahtuvaan toimeenpanoon.

7:4.3 (85.4) Tämä jumalallinen suunnitelma täydellisyyden saavuttamiseksi käsittää kolme ainutlaatuista, mutta ihmeellisesti keskenään suhteutettua, universumissa toteutettavaa, rohkeaa hanketta:

7:4.4 (85.5) 1. *Aste asteelta tapahtuvaan saavuttamiseen tähtäävä suunnitelma*. Kysymyksessä on Universaalisen Isän suunnitelma evolutionaarisesta taivaaseennoususta, ohjelma, jonka Iankaikkinen Poika varauksetta hyväksyi suostuttuaan Isän ehdotukseen: ”Tehkäämme kuolevaiset luodut omaksi kuvaksemme.” Tämä järjestely ajallisten luotujen ylentämiseksi tuo mukanaan Isän suorittaman Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisen ja aineellisten luotujen varustamisen persoonallisuuteen kuuluvin oikeuksin.

7:4.5 (85.6) 2. *Lahjoittautumissuunnitelma*. Tämä seuraava universaalinen suunnitelma on Iankaikkisen Pojan ja hänen rinnakkaisten Poikiensa suuri hanke Isän julkituomiseksi. Kysymyksessä on Iankaikkisen Pojan ehdotus, ja se koostuu hänen suorittamastaan Jumalan Poikien lahjoittamisesta evolutionaarisille luomakunnille, jotta he näin personoisivat ja todellistaisivat, ruumiillistaisivat ja tekisivät reaaliseksi Isän rakkautta ja Pojan armoa kaikkien universumien luoduille.
Lahjoittautumishankkeeseen sisältyvänä ja tähän rakkaudenosoitukseen tarpeen mukaan liittyvänä piirteenä Paratiisin-Pojat toimivat kuntoonpalauttajina sille, minkä harhautunut luodun tahto on hengellisessä mielessä vaarantanut. Milloin tahansa ja missä tahansa saavuttamissuunnitelman

toiminnassa ilmenee viivytystä – jos vaikka kapinointi sattuisi turmelemaan tai mutkistamaan tätä hanketta –, niin silloin lahjoittautumissuunnitelmaan sisältyvät määräykset astuvat välittömästi voimaan. Paratiisin-Pojat ovat antaneet sitoumuksensa ja ovat valmiina toimimaan tilanteen korjaajina, he ovat valmiit menemään suoraan kapinoiviin maailmoihin ja palauttamaan näiden sfäärien hengellisen statuksen. Ja juuri tällaisen urhoollisen palveluksen eräs rinnasteinen Luoja-Poika suoritti Urantialla siinä yhteydessä, kun hän täysivaltaisuuden saavuttaakseen oli suorittamassa kokemuksellista lahjoittautumiselämänvaihetta.

7:4.6 (85.7) 3. *Armon osoittamiseen perustuva suunnitelma*. Kun saavuttamissuunnitelma ja lahjoittautumissuunnitelma oli muotoiltu ja julistettu, silloin Ääretön Henki yksin ja oma-aloitteisesti laati ja saattoi voimaan valtavan ja universaalisen armon osoittamishankkeen. Tämä on se palvelus, joka on varsin oleellinen sekä saavuttamis- että lahjoittautumishankkeiden käytännölliselle ja tehokkaalle toiminnalle. Ja Kolmannen Lähteen ja Keskuksen hengelliset persoonallisuudet ovat kaikki mukana laupeudenjakamisen hengessä, joka on niin peräti luonteenomaista Jumaluuden Kolmannelle Persoonalle. Ei vain luomistyössä, vaan myös hallintotehtävissä Ääretön Henki toimii kiistatta ja kirjaimellisesti Isän ja Pojan yhteisenä toimeenpanijana.

7:4.7 (86.1) Iankaikkinen Poika on Isän luoman luotujen universaalisen ylösnousemusjärjestelmän henkilökohtainen luottohenkilö ja jumalallinen suojelija. Annettuaan universaalisen

määräyksen ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen” Isä uskoi tämän valtaisan hankkeen toimeenpanon Iankaikkiselle Pojalle; ja Iankaikkinen Poika jakaa vastuun tämän verrattoman hankkeen hoitamisesta jumalallisen tasavertaisensa, Äärettömän Hengen, kanssa. Tällä tavoin Jumaluudet toimivat tehokkaasti yhteistyössä luomisen, valvonnan, evoluution, julkituonnin ja huolenpidon tehtävissä – ja jos tarve vaatii, myös järjestyksen- ja kunnonpalauttamistehtävissä.

5. Lahjoittautumisen henki

7:5.1 (86.2) Iankaikkinen Poika oli varauksetta Universaalisen Isän mukana, kun he lähettivät liikkeelle mahtavan kehotuksen koko luomakunnalle: ”Olkaa tekin täydelliset niin kuin Isänne Havonassa on täydellinen.” Ja aina siitä alkaen tämä kutsu ja käsky on motivoinut Iankaikkisen Pojan ja hänen rinnasteisten ja häneen liittyvien Poikien laajan perheen laatimia kaikkia eloonjäämiseen tähtääviä suunnitelmia ja lahjoittautumishankkeita. Ja juuri näitten lahjoittautumisten myötä Jumalan Pojista on tullut kaikille kehittyville luoduille ”tie, totuus ja elämä”.

7:5.2 (86.3) Iankaikkinen Poika ei voi ottaa suoraa yhteyttä ihmisiin, toisin kuin Isä, jolla on tällainen yhteys itse lahjaksi antamiensa esipersoonallisten Ajatuksensuuntaajien kautta, mutta Iankaikkinen Poika pääsee lähelle luotuja persoonallisuuksia asteittain alemmas

laskeutuvien jumalallisten Poikien kautta, aina siihen pisteeseen saakka, että hän kykenee olemaan ihmisten parissa ja toisinaan olemaan itsekin ihminen.

7:5.3 (86.4) Iankaikkisen Pojan puhtaasti persoonallinen olemus ei kykene fragmentoitumaan. Iankaikkinen Poika toimii hengellisenä vaikuttajana tai persoonana, ei koskaan muulla tavoin. Pojan on mahdotonta tulla osaksi luodun kokemusta siinä mielessä kuin Isä-Suuntaaja siihen osallistuu, mutta Iankaikkinen Poika korvaa tämän rajoituksen lahjoittautumismenettelyllä. Mitä fragmentoitujen entiteettien kokemus merkitsee Universaaliselle Isälle, sitä Paratiisin-Poikien ruumiillistumiskokemus merkitsee Iankaikkiselle Pojalle.

7:5.4 (86.5) Iankaikkinen Poika ei tule kuolevaisen ihmisen luokse niin kuin jumalallinen tahto, ihmismielessä asuva Ajatuksensuuntaaja, mutta Iankaikkinen Poika tuli kyllä Urantian kuolevaisen ihmisen luokse, kun hänen Poikansa, Nebadonin Mikaelin, jumalallinen *persoonallisuus* ruumiillistui Jeesus Nasaretilaisen ihmisyydeksi. Jotta Jumalan Paratiisin-Pojat pääsisivät osallisiksi luotujen persoonallisuuksien kokemuksesta, heidän on otettava tällaisten luotujen hahmo ja ruumiillistettava jumalallinen persoonallisuutensa tällaisiksi aktuaalisiksi olennoiksi. Inkarnoituminen on Sonaringtonin salaisuus, ja se on menetelmä, jolla Poika vapautuu muutoin kaiken kattavista persoonallisuuden absoluuttisuuden kahleista.

7:5.5 (86.6) Kauan, kauan sitten Iankaikkinen Poika lahjoittautui kullekin keskusluomuksen kehistä Havonan kehien kaikkien

asukkaiden ja pyhiinvaeltajien valaistukseksi ja edistykseksi, ja näihin kuuluivat myös ajallisuudesta nousseet pyhiinvaeltajat. Yhdessäkään näistä seitsemästä lahjoittautumisesta hän ei toiminut ylösnousemuksellisena eikä havonalaisena. Hän pysyi omana itsenään. Hänen kokemuksensa oli ainutlaatuinen. Se ei ollut kokemus ihmisen tai muun pyhiinvaeltajan *mukana olemisesta*, eikä se ollut ihmise*nä* tai muuna pyhiinvaeltajana olemista, vaan kysymys oli jollakin tavoin ylipersoonallisessa mielessä assosiatiivisesta kokemuksesta.

7:5.6 (86.7) Hän ei myöskään asettunut siihen lepoon, joka sijoittuu Havonan sisemmän kehän ja Paratiisin rantojen välille. Koska hän on absoluuttinen olento, hänen ei ole mahdollista katkaista persoonallisuuteen kuuluvaa tietoisuutta, sillä kaikki henkigravitaation voimalinjat keskittyvät häneen. Ja näiden lahjoittautumisten aikana hengellisen kirkkauden paratiisillinen tyyssija pysyi hämärtymättömänä, ja Pojan ote universaalisesta henkigravitaatiosta pysyi vähentymättömänä.

7:5.7 (87.1) Iankaikkisen Pojan lahjoittautumiset Havonassa eivät mahdu ihmisen mielikuvituksen rajoihin; ne olivat transsendenttisia. Hän toi jotakin lisää koko Havonan kokemukseen silloin ja sen jälkeen, mutta emme tiedä, lisäsikö hän mitään oman eksistentiaalisen olemuksensa oletettuun kokemuskapasiteettiin. Se asia kuuluisi Paratiisin-Poikien lahjoittautumismysteerin piiriin. Uskomme kuitenkin, että mitä tahansa Iankaikkinen Poika näissä lahjoittautumistehtävissään saavuttikin, sen hän on siitä saakka pitänyt itsellään. Mutta emme tiedä, mitä se on.

7:5.8 (87.2) Olkoonpa meidän miten vaikea tahansa ymmärtää Jumaluuden Toisen Persoonan lahjoittautumisia, ymmärrämme toki Iankaikkisen Pojan erään Pojan Havonassa tapahtuneen lahjoittautumisen, hän kun kirjaimellisesti kulki keskusuniversumin kehien läpi ja tosiasiallisesti jakoi ne kokemukset, joista muodostuu ylösnousemuksellisen valmistautumisvaihe Jumaluuden saavuttamiseen. Tämä oli alkuperäinen Mikael, esikois-Luoja-Poika, ja hän kävi läpi ylösnousemuspyhiinvaeltajien elämään kuuluvat kokemukset kehä kehältä ja matkasi henkilökohtaisesti heidän kanssaan jokaisen kehän yhden vaiheen ajan. Ja tämä tapahtui Grandfandan, ensimmäisen Havonan saavuttaneen kuolevaisen, aikana.

7:5.9 (87.3) Mitä tahansa muuta tämä alkuperäinen Mikael ilmensikin, hän ainakin teki Havonan luoduille reaaliseksi Alkuperäisen Äiti-Pojan transsendenttisen lahjoittautumisen; niin reaaliseksi, että yhä vieläkin jokainen ajallisuudesta tuleva pyhiinvaeltaja, joka ponnistelee matkatessaan Havonan kehien läpi, saa rohkeutta ja voimaa siitä varmasta tiedosta, että Jumalan Iankaikkinen Poika luopui seitsemän kertaa paratiisillisesta vallasta ja kunniasta osallistuakseen ajallis-avaruudellisten pyhiinvaeltajien kokemuksiin Havonan suorittamiseen kuuluvilla seitsemällä, aste asteelta etenevällä kehällä.

7:5.10 (87.4) Iankaikkinen Poika on esikuvallinen innoite kaikille Jumalan Pojille heidän lahjoittautuessaan kaikkialla ajallisuuden ja avaruuden universumeissa. Rinnasteisille Luoja-Pojille ja heihin liittyville Hallinnollisille Pojille samoin kuin Poikien ryhmään

kuuluville muille, tässä yhteydessä julki tuomattomille olennoille, on kaikille yhteistä tämä ihmeellinen halukkuus lahjoittautua erilaisille luotujen ryhmille ja tällaisten luotujen hahmossa. Siksipä, hengessä ja olemuksensa samankaltaisuuden samoin kuin sen seikan vuoksi, mistä he ovat peräisin, käy toteen, että jokaisen Jumalan Pojan avaruuden maailmoille tapahtuvassa lahjoittautumisessa on näissä lahjoittautumisissa, niiden kautta ja niiden avulla Iankaikkinen Poika lahjoittanut itsensä universumien älyllisille, tahdollisille olennoille.

7:5.11 (87.5) Jokainen Paratiisin-Poika on hengeltään ja olemukseltaan, ellei kaikiltakin ominaisuuksiltaan, jumalallisen täydellinen Alkuperäisen Pojan ilmentymä. On kirjaimellisesti totta, että joka on nähnyt Paratiisin-Pojan, on nähnyt Jumalan Iankaikkisen Pojan.

6. Jumalan Paratiisin-Pojat

7:6.1 (87.6) Puuttuva tieto siitä, että Jumalan Poikia on moniaita, on aiheuttanut paljon hämminkiä Urantialla. Ja tämä tietämättömyys säilyy sellaisista toteamuksista huolimatta kuin on muistiinmerkintä näiden jumalallisten persoonallisuuksien eräästä konklaavista: ”Kun Jumalan Pojat julistivat riemua ja kaikki Aamutähdet lauloivat yhdessä.” Joka tuhannes vuosi, sektorin standardiajan mukaisesti laskettuna, jumalallisten Poikien eri luokat nimittäin kokoontuvat säännöllisesti toistuviin konklaaveihinsa.

7:6.2 (87.7) Iankaikkinen Poika on armollisuuden ja palveluhenkisyyden ihailtavien ominaisuuksien persoonallinen alkulähde. Ja nämä ominaisuudet luonnehtivat ylenpalttisesti kaikkia taivaasta alas astuvien Jumalan Poikien ryhmiä, kun ne toimivat koko luomakunnan piirissä. Iankaikkinen Poika siirtää poikkeuksetta koko jumalallisen olemuksensa, ellei koko attribuuttiensa infiniittisyyden, niille Paratiisin-Pojille, jotka matkaavat ikuiselta Saarelta paljastaakseen universumien universumille hänen jumalallisen olemuksensa.

7:6.3 (88.1) Alkuperäinen ja Iankaikkinen Poika on Universaalisen Isän ”ensimmäisen” loppuunsaatetun ja infiniittisen ajatuksen jälkeläispersoona. Joka kerta, kun Universaalinen Isä ja Iankaikkinen Poika yhdessä tuovat julki uuden, alkuperäisen, samansisältöisen, ainutlaatuisen ja absoluuttisen persoonallisen ajatuksen, samassa hetkessä tämä luova idea personoituu täydellisesti ja lopullisesti uuden ja alkuperäisen *Luoja-Pojan* olemukseksi ja persoonallisuudeksi. Henkiolemukseltaan, jumalalliselta viisaudeltaan ja rinnasteiselta luomisvoimaltaan nämä Luoja-Pojat ovat potentiaalisesti tasavertaisia Jumala Isän ja Jumala Pojan kanssa.

7:6.4 (88.2) Luoja-Pojat matkaavat Paratiisista ajallisuuden universumeihin, ja Kolmannen Lähteen ja Keskuksen valvovien ja luovien edustajien myötävaikutuksella he vievät päätökseen asteittaisen kehityksen piiriin kuuluvien paikallisuniversumien organisoinnin. Nämä Pojat eivät ole yhteydessä aineen, mielen tai hengen keskus- eikä universumikohtaiseen valvontaan, eikä

sellainen ole heidän huolenaan. Näin ollen heidän luomistekojaan rajoittavat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen sekä hänen rinnasteisten Absoluuttiensa pre-eksistenssi, ennaltaolemassaolo, ensisijaisuus ja ensimmäisyys. Nämä Pojat pystyvät hallinnoimaan vain sitä, minkä he saattavat olevaiseksi. Absoluuttinen hallinto kuuluu luonnostaan olemassaolemisen aiemmuuteen, eikä sitä voi erottaa läsnäolon ikuisuudesta. Isä pysyy universumeissa ensisijaisena.

7:6.5 (88.3) Paljolti samoin kuin Luoja-Pojat ovat Isän ja Pojan personoimia, *Hallinnolliset Pojat* ovat Pojan ja Hengen personoimia. Nämä ovat niitä Poikia, jotka luoduksiruumiillistumisen kokemuksissa ansaitsevat oikeuden toimia eloonjäämisen tuomareina ajallisuuden ja avaruuden luomakunnissa.

7:6.6 (88.4) Isä, Poika ja Henki yhdistyvät personoidakseen myös monitaitoiset *Kolminaisuuden Opettaja-Pojat*, jotka samoilevat suuruniversumia kaikkien persoonallisuuksien – inhimillisten ja jumalallisten – verrattomina opettajina. Lisäksi on lukuisia muita Paratiisin-Poikien ryhmiä, joita ei ole tuotu Urantian kuolevaisten tietoon.

7:6.7 (88.5) Alkuperäisen Äiti-Pojan ja näiden koko luomistuloksen piiriin sirottautuneiden Paratiisin-Poikien suurten joukkojen välillä on suora ja yksinomaan heille kuuluva yhteydenpitokanava. Se on kanava, jonka toiminta kuuluu luonnostaan siihen hengellisen sukulaisuuden ominaisuuteen, joka yhdistää heidät absoluuttisuutta

lähenevän hengellisen yhteenkuuluvaisuuden sitein. Tämä Jumalan Poikien välinen yhteyspiiri eroaa täysin henkigravitaation universaalisesta yhteyspiiristä, joka sekin keskittyy Toisen Lähteen ja Keskuksen persoonaan. Kaikki Jumalan Pojat, joiden alkuperä on Paratiisin-Jumaluuksien persoonissa, kommunikoivat suoraan ja pysyvästi Iankaikkisen Äiti-Pojan kanssa. Ja sellainen kommunikointi on viivytyksetöntä; se on ajasta riippumatonta, mutta toisinaan avaruuden ehdollistamaa.

7:6.8 (88.6) Paitsi että Iankaikkisella Pojalla on kaikin ajoin täydellinen tieto Paratiisin-Poikien kaikkien eri ryhmien statuksesta, ajatuksista ja moninaisista toimista, hänellä on myös täydellinen tieto koko ajan kaikesta siitä hengellisesti arvokkaasta, joka on ikuisuuden primaarisen keskusluomakunnan kaikkien luotujen sydämessä ja rinnakkaisten Luoja-Poikien sekundäärisissä, ajallisissa luomakunnissa asuvien luotujen sydämessä.

7. Korkein Isää koskeva ilmoitus

7:7.1 (88.7) Iankaikkinen Poika on täydellinen, tyhjentävä, universaalinen ja lopullinen Universaalisen Isän hengen ja persoonallisuuden paljastus. Kaiken Isää koskevan tietämyksen ja tiedon pitää tulla Iankaikkiselta Pojalta ja hänen Paratiisin-Pojiltaan. Iankaikkinen Poika on iäisyydestä, ja hän on kokonaan ja ilman hengellistä kvalifiointia yhtä Isän kanssa. Jumalallisen persoonallisuuden osalta he ovat rinnasteisia, hengelliseltä

olemukseltaan he ovat tasavertaisia, jumalallisuuden osalta he ovat identtiset.

7:7.2 (89.1) Jumalan luonne ei mitenkään olennaisesti voisi laajeta Pojan persoonassa, sillä jumalallinen Isä on infiniittisen täydellinen, mutta tämä luonne ja persoonallisuus avartuvat, kun niistä luoduille olennoille osoitettavaa paljastusta varten riisutaan ei-persoonallinen ja ei-hengellinen. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on paljon enemmän kuin persoonallisuus, mutta kaikki, mikä kuuluu Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen isäpersoonallisuuden henkikvaliteetteihin, on hengellisesti läsnä Iankaikkisen Pojan absoluuttisessa persoonallisuudessa.

7:7.3 (89.2) Ensimmäinen Poika ja hänen Poikansa ovat parhaillaan antamassa koko luomakunnalle universaalista ilmoitusta Isän hengellisestä ja persoonallisesta olemuksesta. Juuri Paratiisin-Poika paljastaa Universaalisen Isän ihmisille ja enkeleille keskusuniversumissa, superuniversumeissa, paikallisuniversumeissa tai asutuilla planeetoilla. Iankaikkinen Poika ja hänen Poikansa paljastavat väylän, jota myöten luodut tulevat Universaalisen Isän luokse. Jopa mekin, ylhäistä alkuperää olevat, ymmärrämme Isän paljon täysimääräisemmin tutkiessamme hänen luonteestaan ja persoonallisuudestaan Iankaikkisessa Pojassa ja Iankaikkisen Pojan Pojissa annettua ilmoitusta.

7:7.4 (89.3) Isä laskeutuu luoksenne persoonallisuuden ominaisuudessa vain Iankaikkisen Pojan jumalallisten Poikien kautta. Ja saavutatte Isän tämän saman elävän tien kautta. Nousette Isän luo tämän jumalallisten Poikien ryhmän antaman opastuksen

turvin. Ja tämä on totuus siitäkin huolimatta, että persoonallisuutenne on suoraan Isältä saamanne lahja.

7:7.5 (89.4) Älkää unohtako, että kaikissa näissä Iankaikkisen Pojan laaja-alaisissa toimissa kaukaisuuksiin ulottuvalla hengellisen hallinnon alalla Poika on persoona aivan yhtä totuudellisesti ja todellisesti kuin Isä on persoona. Aiemmin ihmisen hahmossa olleiden olentojen on tosiaankin helpompi lähestyä Iankaikkista Poikaa kuin Universaalista Isää. Edetessänne ajallisuudesta tulevina pyhiinvaeltajina Havonan kehien läpi saatte kyvyn Pojan luo pääsemiseen paljon ennen kuin teillä on valmius Isän näkemiseen.

7:7.6 (89.5) Teidän on määrä ymmärtää enemmän armoa edustavan Iankaikkisen Pojan luonnetta ja armeliaisuutta mietiskellessänne Luoja-Poikanne rakkaudentekonaan suorittamaa näiden jumalallisten ominaisuuksien julkituontia. Tämä Poika oli kerran maan päällä Ihmisen Poikana, ja nyt hän on oman paikallisuniversuminne ylevä hallitsija – Ihmisen Poika ja Jumalan Poika.

7:7.7 (89.6) [Laatinut yksi Jumalallisista Neuvonantajista, jolle annettiin tehtäväksi muotoilla tämä Paratiisin Iankaikkista Poikaa käsittelevä esitys.]

Luku 8

Ääretön Henki

8:0.1 (90.1) KAUKANA iäisyydessä, kun Universaalisen Isän ”ensimmäinen” infiniittinen ja absoluuttinen ajatus löytää Iankaikkisessa Pojassa täydellisen ja tarkoitusta vastaavan sanan jumalalliseksi ilmennyksekseen, siitä on seurauksena sekä Ajatus-Jumalan että Sana-Jumalan ylivertainen kaipuu sellaista universaalista ja infiniittistä edustajaa kohtaan, joka ilmentäisi heitä molempia ja toimisi yhdessä heidän kanssaan.

8:0.2 (90.2) Ikuisuuden aamunkoitossa sekä Isä että Poika tulevat infiniittisen tietoisiksi keskinäisestä riippuvuudestaan, ikuisesta ja absoluuttisesta ykseydestään; ja juuri sen vuoksi he solmivat infiniittisen ja ikuisen sopimuksen jumalallisesta kumppanuudesta. Tämä koskaan päättymätön sopimus tehdään heidän yhteisten ajatustensa toimeenpanemiseksi kautta ikuisuuden; ja tästä iäisyystapahtumasta lähtien Isä ja Poika ovat jatkuvasti pysyneet tässä jumalallisessa liitossa.

8:0.3 (90.3) Olemme nyt kasvokkain Äärettömän Hengen, Jumaluuden Kolmannen Persoonan, iäisyysalkuperän kanssa. Sinä hetkenä, kun Jumala Isä ja Jumala Poika yhdessä panevat alulle identtisen ja infiniittisen teon – absoluuttisen ajatussuunnitelman toimeenpanon – sinä samaisena hetkenä ilmestyy Ääretön Henki täysin kehittyneenä olemassaolon piiriin.

8:0.4 (90.4) Selostaessani Jumaluuksien alkuperän järjestystä tällä tavoin teen sen pelkästään siksi, että teille kävisi mahdolliseksi ajatella heidän keskinäistä suhdettaan. Todellisuudessa he kaikki kolme ovat olleet olemassa ikuisuudesta saakka; he ovat eksistentiaalisia. Heillä ei ole päivien alkua eikä päivien loppua. He ovat rinnakkaisia, korkeimpia, perimmäisiä, absoluuttisia ja infiniittisiä. He ovat, ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan. Ja he ovat kolme selvästi yksilöllistä, mutta ikuisesti assosioitunutta persoonaa: Jumala Isä, Jumala Poika ja Jumala Henki.

1. Toiminnan Jumala

8:1.1 (90.5) Äärettömän Hengen personoimisen myötä jumalallisesta persoonallisuussyklistä tulee menneisyyden ikuisuudessa täydellinen ja täysimääräinen. Toiminnan Jumala on olemassa, ja avaruuden avara näyttämö on lavastettu valmiiksi luomistyön mykistävää draamaa – universaalista seikkailua – ikuisten aikojen jumalallista panoraamaa varten.

8:1.2 (90.6) Äärettömän Hengen ensimmäinen teko on hänen jumalallisten vanhempiensa, Isä-Isän ja Äiti-Pojan, tarkastelu ja tunnistaminen. Hän, Henki, tunnistaa kvalifioimattomasti heistä kummankin. Hän on täysin tietoinen heidän erillisestä persoonallisuudestaan ja infiniittisistä ominaispiirteistään samoin kuin heidän yhteen kietoutuvasta olemuksestaan ja yhtenäisestä toiminnastaan. Seuraavaksi Jumaluuden Kolmas Persoona transsendenttista halukkuutta ja innoittavaa spontaanisuutta osoittaen ja siitä huolimatta, että hän on tasavertainen Ensimmäisen ja Toisen Persoonan kanssa, lupaa vapaaehtoisesti ikuista uskollisuutta Jumala Isälle ja tunnustaa olevansa ikuisesti riippuvainen Jumala Pojasta.

8:1.3 (90.7) Erottamattomasti tämän tapahtuman luonteeseen kuuluen ja kunkin kolmen persoonallisuuden riippumattomuuden ja toimeenpanevan unionin keskinäisenä tunnustuksena ikuisuuden sykli tulee perustetuksi. Paratiisin-Kolminaisuus on olemassa. Universaalisen avaruuden näyttämö on valmiina moninaiselle ja koskaan päättymättömälle panoraamalle, jossa Universaalisen Isän tarkoitus tulee luovasti julki Iankaikkisen Pojan persoonallisuuden kautta ja Toiminnan Jumalan suorittamassa toimeenpanossa, Isä–Poika -luojakumppanuuden reaalisuudessa tapahtuvia esiintymisiä edustavan toimeenpanevan edustuman, kautta.

8:1.4 (91.1) Toiminnan Jumala toimii ja avaruuden elottomat holvit ovat liikkeessä. Miljardi täydellistä sfääriä syöksähtää olevaisuuteen. Paratiisiin sisältyvät avaruusenergiat ovat ennen tätä hypoteettista iäisyyden hetkeä jo olemassa ja potentiaalisesti toimivaisia, mutta

niiltä puuttuu olemisen aktuaalisuus; fyysinen gravitaatio ei myöskään ole mitattavissa muutoin kuin sillä, miten aineelliset realiteetit reagoivat sen katkeamattomaan vetoon. Mitään aineellista maailmankaikkeutta ei tuona (oletettuna) ikuisuuden etäisenä hetkenä ole, mutta sinä samaisena hetkenä, kun miljardi maailmaa aineellistuu, ilmaantuu riittävä ja tilanteen vaatima määrä gravitaatiota pitämään ne Paratiisin koskaan päättymättömässä otteessa.

8:1.5 (91.2) Jumalten luomuksen läpi syöksähtää nyt toinen energian muoto, ja tämä ulosvirtaava henki joutuu heti Iankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation otteeseen. Näin kaksinaisen gravitaation sisälleen sulkema universumi on kosketuksissa infiniittisyyden energiaan ja on joka puolelta jumalallisuuden hengen ympäröimä. Tällä tavoin on elämän maaperä valmistettu mielen tietoisuudelle, mielen, joka ilmenee Äärettömän Hengen yhdistyneissä älypiireissä.

8:1.6 (91.3) Kun nämä potentiaalisen olemassaolon siemenet on siroteltu kaikkialle Jumalten keskusluomukseen, niin Isä toimii, ja luodulle ominainen persoonallisuus ilmestyy. Silloin Paratiisin Jumaluuksien läsnäolo täyttää koko järjestyneen avaruuden ja alkaa vetää kaikkia olevaisia ja kaikkia olentoja tehokkaasti kohti Paratiisia.

8:1.7 (91.4) Ääretön Henki iäistyy yhdessä Havonan maailmojen syntymän kanssa. Ja tämä keskusuniversumi on hänen luomansa, luotu hänen kanssaan ja hänessä Isän ja Pojan yhteisiä ajatuksia ja

yhdistynyttä tahtoa noudattaen. Kolmas Persoona jumalallistuu juuri tällä myötäluomisen teolla, ja näin hänestä tulee iäksi Myötäluoja.

8:1.8 (91.5) Kysymys on niistä suurenmoisista ja valtavista ajoista, jolloin Isä ja Poika luojallisesti laajenevat yhteisen kumppaninsa, vain heille kuuluvan toimeenpanijansa, Kolmannen Lähteen ja Keskuksen, toiminnasta ja toiminnassa. Näistä hämmentävistä ajoista ei ole olemassa mitään muistiinmerkintöjä. Meillä ovat vain ne suppeat Äärettömän Hengen tekemät paljastukset, jotka tukevat ajatusta näistä mahtavista tapahtumista, ja hän vahvistaa vain sen tosiasian, että keskusuniversumi ja kaikki siihen liittyvä iäistyivät, samalla kun hän saavutti persoonallisuuden ja tietoisen olemassaolon.

8:1.9 (91.6) Lyhyesti sanottuna Ääretön Henki todistaa, että koska hän on ikuinen, myös keskusuniversumi on ikuinen. Ja tämä on perinteisesti universumien universumin historian alkuhetki. Ehdottomasti mitään ei ole tiedossa eikä mitään muistiinmerkintöjä ole olemassa mistään tapahtumasta tai toimenpiteestä ennen tätä luovan energian ja hallinnollisen viisauden suunnatonta purkausta, joka kiteytti sen valtavan universumin, joka on olemassa ja joka toimii niin erinomaisella tavalla kaiken olevaisen keskuksessa. Tämän tapahtuman tuolla puolen ovat tutkimattomat iäisyyden tapahtumat ja äärettömyyden syvyydet – absoluuttinen arvoituksellisuus.

8:1.10 (91.7) Ja me esitämme Kolmannen Lähteen ja Keskuksen alkuperän tällä tavoin peräkkäisinä tapahtumina, ikään kuin

tulkinnallisena myönnytyksenä kuolevaisten luotujen aikasidonnaiselle ja avaruuden ehdollistamalle mielelle. Muodostaakseen mielikuvan maailmankaikkeuden historiasta ihmismielen täytyy kuvitella alkuhetki, ja minua on ohjattu tarjoamaan tämä lähestymistie ikuisuuden historialliseen käsittämiseen. Aineellisen mieleen mukaan johdonmukaisuus edellyttää Ensimmäistä Aiheuttajaa. Siksi me esitämme Universaalisen Isän koko luomistuloksen Ensimmäisenä Lähteenä ja Absoluuttisena Keskuksena, samalla kun selvitämme kaikkien luotujen mielelle, että Poika ja Henki ovat maailmankaikkeuden historian kaikissa vaiheissa ja luovan toiminnan kaikilla alueilla Isän kanssa yhtä ikuisia. Ja teemme näin osoittamatta missään mielessä piittaamattomuutta yhtä vähän Paratiisin Saaren kuin Kvalifioimattoman, Universaalisen tai Jumaluusabsoluutinkaan reaalisuutta ja ikuisuutta kohtaan.

8:1.11 (92.1) Ajallisuuden lasten aineellisen mielen käsityskyvylle on kylliksi siinä, että se käsittää Isän ikuisuudessa. Tiedämme, että jokainen lapsi voi parhaiten suhteuttaa itsensä todellisuuteen hallitessaan ensin lapsen ja vanhemman väliset suhteet ja laajentamalla sitten tätä käsitystä niin, että se kattaa koko perheen. Myöhemmin lapsen varttuva mieli kykenee mukauttamaan perhesuhteiden käsitteeseen yhteisön, rodun, maailman ja sitten universumin, superuniversumin ja jopa universumien universumin suhteet.

2. Äärettömän Hengen olemus

8:2.1 (92.2) Myötäluoja on ikuisuudesta, ja hän on täysin rajauksetta yhtä Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan kanssa. Ääretön Henki heijastaa täydellisesti paitsi Paratiisin-Isän myös Alkuperäisen Pojan olemusta.

8:2.2 (92.3) Kolmas Lähde ja Keskus tunnetaan lukuisilla eri nimillä: Universaalinen Henki, Korkein Opastaja, Myötäluoja, Jumalallinen Toimeenpanija, Ääretön Mieli, Henkien Henki, Paratiisin Äiti-Henki, Myötätoimija, Lopullinen Koordinoija, Kaikkiallinen Henki, Absoluuttinen Äly, Jumalallinen Toiminta; ja Urantialla hänet sekoitetaan toisinaan kosmiseen mieleen.

8:2.3 (92.4) On kaikin puolin asianmukaista nimittää Jumaluuden Kolmatta Persoonaa Äärettömäksi Hengeksi, sillä Jumala on henkeä. Mutta aineelliset luodut, joilla on taipumus erehtyä pitämään ainetta perusreaalisuutena ja mieltä yhdessä hengen kanssa aineesta johtuvina postulaatteina, käsittäisivät Kolmannen Lähteen ja Keskuksen paremmin, jos häntä kutsuttaisiin Infiniittiseksi Reaalisuudeksi, Universaaliseksi Organisoijaksi tai Persoonallisuuden Koordinoijaksi.

8:2.4 (92.5) Jumaluuden universumirevelaationa Ääretön Henki on käsittämätön ja perin juurin inhimillisen käsityskyvyn ylittävä. Hengen absoluuttisuuden aistiaksenne teidän tarvitsee vain pohtia

Universaalisen Isän infiniittisyyttä ja tuntea pelonsekaista kunnioitusta Alkuperäisen Pojan ikuisuutta kohtaan.

8:2.5 (92.6) Äärettömän Hengen persoonassa on yltä kyllin salaperäisyyttä, muttei yhtä paljon kuin on Isässä ja Pojassa. Kaikista Isän olemuksen puolista Myötäluoja ilmentää vaikuttavimmin hänen infiniittisyyttään. Jos kokonaisuniversumi lopulta laajenee vaikka infiniittisyyteen saakka, Myötätoimijan hengen läsnäolo, energianvalvonta ja mielen potentiaali havaitaan silloinkin tämän rajattoman luomistuloksen vaatimuksia vastaaviksi.

8:2.6 (92.7) Vaikka Ääretön Henki joka suhteessa jakaa Universaalisen Isän täydellisyyden, oikeudenmukaisuuden ja rakkauden, kallistuu hän kuitenkin kohti Iankaikkisen Pojan armollisuuden ominaisuuksia. Näin hänestä tulee Paratiisin Jumaluuksien suuruniversumille osoittaman armon toimeenpanija. Iäti ja aina – universaalisesti ja ikuisesti – Henki on armon jakaja, sillä niin kuin jumalalliset Pojat ilmentävät Jumalan rakkautta niin kuvastaa jumalallinen Henki Jumalan laupeutta.

8:2.7 (93.1) Ei ole mahdollista, että Henki voisi sisältää hyvyyttä enemmän kuin Isä, sillä kaikki hyvyys on lähtöisin Isästä, mutta Hengen teoissa voimme käsittää tämän hyvyyden sitäkin paremmin. Äärettömän Hengen persoonallisuuksien rakastava hoiva ja lakkaamaton palvelu tekevät Isän uskollisuuden ja Pojan järkähtämättömyyden sfäärien henkiolennoille ja aineellisille luoduille varsin todellisiksi.

8:2.8 (93.2) Myötäluoja on perinyt kaiken Isän ajatusten kauneudesta ja hänen luonteensa totuudellisuudesta. Ja nämä

jumalallisuuden ylevät ominaisuudet koordinoituvat kosmisen mielen lähes korkeimmilla tasoilla, alistettuina Kolmannen Lähteen ja Keskuksen ehdollistamattoman ja rajattoman mielen infiniittiselle ja ikuiselle viisaudelle.

3. Hengen suhde Isään ja Poikaan

8:3.1 (93.3) Aivan kuin Iankaikkinen Poika on Universaalisen Isän ”ensimmäisen” absoluuttisen ja infiniittisen ajatuksen sanailmentymä, niin on Myötätoimija Isä–Poika-persoonallisuuskumppanuuden, joka edustaa absoluuttista ajatuksen ja sanan unionia, suorittaman ”ensimmäisen” loppuunsaatetun luovan ajatuksen tai yhteistoimintaan tähtäävän suunnitelman täydellinen toteutuma. Kolmas Lähde ja Keskus iäistyy samanaikaisesti keskusuniversumin, eli mahtikäskystä ilmestyneen luomistuloksen, kanssa, ja vain tämä keskusluomus on universumien joukossa olemassaolonsa puolesta ikuinen.

8:3.2 (93.4) Kolmannen Lähteen personoimisen jälkeen Ensimmäinen Lähde ei enää henkilökohtaisesti osallistu maailmankaikkeuden luomiseen. Universaalinen Isä delegoi kaiken mahdollisen Iankaikkiselle Pojalleen; samalla tavoin Iankaikkinen Poika puolestaan lahjoittaa kaiken mahdollisen auktoriteetin ja vallan Myötäluojalle.

8:3.3 (93.5) Iankaikkinen Poika ja Myötäluoja ovat kumppaneina toimien ja rinnakkaisten persoonallisuuksiensa kautta suunnitelleet

ja muovanneet jokaisen olevaiseksi saatetun, Havonan jälkeen ilmestyneen universumin. Henki ylläpitää kaikessa myöhemmässä luomistyössä samanlaista henkilökohtaista suhdetta Poikaan kuin Poika ylläpitää Isään ensimmäisessä ja keskusluomuksessa.

8:3.4 (93.6) Muuan Iankaikkisen Pojan Luoja-Poika ja muuan Äärettömän Hengen Luova Henki loivat teidät ja teidän universuminne. Ja vaikka Isä uskollisesti pitääkin yllä sen, minkä he ovat organisoineet, tämän Universumi-Pojan ja tämän Universumi-Hengen asiana on aikaansaannoksensa vaaliminen ja tukeminen samoin kuin luomiensa olentojen hoivaaminen.

8:3.5 (93.7) Ääretön Henki on kaikkia rakastavan Isän ja kokonaan laupeutta olevan Pojan tehokas edustaja heidän yhteisen hankkeensa täytäntöön panemiseksi. Hankkeen tarkoituksena on vetää ajallisuuden ja avaruuden kaikissa maailmoissa olevat kaikki totuutta rakastavat sielut heidän luokseen. Sinä samaisena hetkenä, kun Iankaikkinen Poika hyväksyi Isänsä suunnitelman, joka tähtää siihen, että universumien luodut saavuttavat täydellisyyden, sinä hetkenä kun tästä ylösnousemushankkeesta tuli Isän ja Pojan suunnitelma, samalla hetkellä Äärettömästä Hengestä tuli Isän ja Pojan yhteinen toimeenpanija heidän yhteisen ja ikuisen tarkoituksensa toteuttamiseksi. Ja näin tehdessään Ääretön Henki sitoutui antamaan kaikki jumalallisen läsnäolonsa ja henkipersoonallisuuksiensa voimavarat Isälle ja Pojalle. Hän on pyhittänyt *kaiken* sille häkellyttävälle suunnitelmalle, jolla eloon jäävät tahdolliset olennot korotetaan Paratiisin täydellisyyden jumalallisiin korkeuksiin.

8:3.6 (93.8) Ääretön Henki on täysimääräinen, tyhjentävä ja universaalinen ilmoitus Universaalisesta Isästä ja hänen Iankaikkisesta Pojastaan. Kaikki tietämys Isän ja Pojan kumppanuudesta täytyy saada Äärettömän Hengen, jumalallisen ajatuksen ja sanan muodostaman unionin yhteisen edustajan, kautta.

8:3.7 (93.9) Iankaikkinen Poika on ainoa tie lähestyä Universaalista Isää, ja Ääretön Henki on ainoa keino saavuttaa Iankaikkinen Poika. Ajallisuudesta ylös nousevat olennot kykenevät vain Hengen kärsivällisen huolenpidon avulla löytämään Pojan.

8:3.8 (94.1) Kaiken olevaisen keskuksessa Ääretön Henki on Paratiisin Jumaluuksista ensimmäinen, jonka ylösnousevat pyhiinvaeltajat saavuttavat. Kolmas Persoona verhoaa Toista ja Ensimmäistä Persoonaa, ja sen vuoksi kaikkien, jotka ovat ehdolla esiteltäviksi Pojalle ja hänen Isälleen, täytyy aina ensin tuntea hänet.

8:3.9 (94.2) Ja monilla muilla tavoilla Henki edustaa yhtäläisesti ja palvelee samanlaisesti sekä Isää että Poikaa.

4. Jumalallisen huolenpidon henki

8:4.1 (94.3) Sen fyysisen maailmankaikkeuden rinnalla, jossa Paratiisin vetovoima pitää kaiken koossa, on hengellinen maailmankaikkeus, ja siellä Pojan sana tulkitsee Jumalan ajatuksen ja, kun se on ”lihaksi muuttuneena”, se ilmentää yhteen liittyneiden Luojien yhteisolemuksen rakastavaa laupeutta. Mutta koko tämän

aineellisen ja hengellisen luomuksen sisällä ja sen läpi käyden on laaja osa-alue, jolla Ääretön Henki ja hänen henkijälkeläisensä tuovat julki jumalallisten vanhempien yhteen kietoutuvaa laupeutta, kärsivällisyyttä ja loputonta kiintymystä heidän yhdessä suunnittelemilleen ja luomilleen älyllisille lapsilleen. Hengen jumalallisen luonteen omin olemus on ikuinen mielen hoivaaminen. Ja Myötätoimijan kaikki henkijälkeläiset jakavat tämän hoivaamishalun, tämän jumalallisen palveluhalukkuuden.

8:4.2 (94.4) Jumala on rakkautta, Poika on laupeutta, Henki on hoivaa – jumalallisen rakkauden ja loputtoman armon jakamista koko älylliselle luomakunnalle. Henki on Isän tunteman rakkauden ja Pojan osoittaman armon personoituma. Hänessä he ikuisesti yhdistyvät universaalista palvelua varten. Henki on *rakkautta, jota sovelletaan* luoduista olennoista koostuvaan luomakuntaan, Isän ja Pojan yhteen kietoutunutta rakkautta.

8:4.3 (94.5) Ääretön Henki tunnetaan Urantialla kaikkialla läsnä olevana vaikutuksena, universaalisena läsnäolevana, mutta Havonassa tulette tuntemaan hänet aktuaalista hoivaa edustavana persoonallisena läsnäolevana. Siellä Paratiisin-Hengen hoiva on esimerkillinen ja innoittava esikuva kullekin hänen rinnakkaisista Hengistään ja kullekin hänen alaiselleen persoonallisuudelle, jotka huolehtivat ajallisuuden ja avaruuden maailmojen luoduista olennoista. Siellä, jumalallisessa universumissa, Ääretön Henki oli täysin mukana Iankaikkisen Pojan seitsemässä transsendentaalisessa ilmestymisessä; samoin hän osallistui alkuperäisen Mikael-Pojan kanssa Havonan kehillä suoritettuihin

seitsemään lahjoittautumiseen. Näin hänestä tuli myötätuntoinen ja ymmärtäväinen henkihoivaaja jokaiselle näiden korkeuksissa olevien täydellisten kehien läpi kulkevalle, ajallisuudesta saapuvalle pyhiinvaeltajalle.

8:4.4 (94.6) Kun Jumalan Luoja-Poika ottaa vastatakseen valmiiksi suunnitellun paikallisuniversumin luomistehtävästä, Äärettömän Hengen persoonallisuudet sitoutuvat tämän Mikael-Pojan uupumattomiksi hoivaajiksi tämän lähtiessä suorittamaan seikkailunkaltaista luomistehtäväänsä. Huomaamme eritoten Luovien Tyttärien, paikallisuniversumien Äiti-Henkien, persoonassa sen Äärettömän Hengen, joka on omistautunut vaalimaan aineellisten luotujen nousua yhä korkeammille hengellisyyden saavuttamisen tasoille. Ja koko tämä luotujen hoivaamiseksi tehty työ suoritetaan täydellisessä sopusoinnussa näiden paikallisuniversumien Luoja-Poikien tarkoitusperien kanssa ja läheisessä yhteydessä heidän persoonallisuuteensa.

8:4.5 (94.7) Aivan kuin Jumalan Pojat ovat ottaneet jättiläismäiseksi tehtäväkseen paljastaa rakkauden Isän persoonallisuus universumille, samalla tavoin Ääretön Henki omistautuu siihen päättymättömään toimintaan, jonka tarkoituksena on paljastaa jokaisen universumin kaikkien lasten yksilölliselle mielelle Isän ja Pojan yhteinen rakkaus. Henki ei näissä paikallisluomuksissa laskeudu kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa alas aineellisten ihmisrotujen keskuuteen, niin kuin tietyt Jumalan Pojat tekevät, mutta Ääretön Henki ja hänen rinnasteiset henkensä alentavat kylläkin itsensä ja käyvät riemullisesti läpi hämmästyttävän sarjan

jumalallisuuden vähennyksiä, kunnes he ilmestyvät rinnallenne enkeleiksi ja opastavat teitä maisen olemassaolon vaatimattomien polkujen päähän.

8:4.6 (95.1) Juuri tämän vähentyvän sarjan avulla Ääretön Henki pääsee itse asiassa ja persoonan ominaisuudessa varsin lähelle jokaista olentoa, joka on lähtöisin eläimellisen alkuperän sfääriltä. Ja tämän kaiken Henki tekee olemassaoloaan Jumaluuden Kolmantena Persoonana kaiken olevaisen keskuksessa millään tavoin kumoamatta.

8:4.7 (95.2) Myötäluoja on totisesti ja iäti suuri hoivaava persoonallisuus, universaalinen laupeudenpalvelija. Ymmärtääksenne Hengen harjoittamaa huolenpitoa miettikääpä sitä totuutta, että hän on sekä Isän tunteman loputtoman rakkauden että Pojan osoittaman ikuisen armon yhteinen kuvastaja. Hengen harjoittama toiminta ei kuitenkaan rajoitu pelkästään Iankaikkisen Pojan ja Universaalisen Isän edustamiseen. Äärettömällä Hengellä on myös valta omissa nimissään ja omalla oikeudellaan huolehtia maailman luoduista; Kolmas Persoona edustaa jumalallista arvokkuutta ja harjoittaa sen lisäksi universaalista armeliaisuuden osoittamista omissa nimissään.

8:4.8 (95.3) Kun ihminen saa tietää enemmän tämän Äärettömän Hengen luotujen perhekuntaan kuuluvien alempien ryhmien harjoittamasta rakastavasta ja uupumattomasta huolenpidosta, niin hän on entistäkin enemmän ihaileva ja kunnioittava tämän Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan yhteisen Toiminnan transsendenttista olemusta ja verratonta luonteenlaatua. Tämä

Henki on totisesti ”Herran silmät, jotka aina katsovat vanhurskaiden puoleen” ja ”jumalalliset korvat, jotka ovat aina avoimet heidän rukouksilleen”.

5. Jumalan läsnäolo

8:5.1 (95.4) Äärettömän Hengen silmiinpistävin attribuutti on omnipresenssi. Kautta koko universumien universumin läsnä on kaikkialla tämä kaiken läpäisevä henki, mikä on universaalisen ja jumalallisen mielen läsnäoloon verrattuna varsin samankaltaista. Sekä Jumaluuden Toista että sen Kolmatta Persoonaa edustavat kaikissa maailmoissa heidän aina läsnä oleva henkensä.

8:5.2 (95.5) Isä on *infiniittinen* ja sen vuoksi häntä rajoittaa vain se, mitä hän tahtoo. Suuntaajia lahjoittaessaan ja persoonallisuuden yhteyspiiriinsä liittäessään Isä toimii yksin, mutta henkivoimien ottaessa yhteyttä älyllisiin olentoihin hän käyttää Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen henkeä ja persoonallisuutta. Tahtonsa mukaan hän on hengellisesti läsnä yhtäläisesti Pojan tai Myötätoimijan kanssa. Hän on läsnä Pojan *kanssa* ja Henges*sä*. Isä on aivan varmasti läsnä kaikkialla, ja havaitsemme hänen läsnäolonsa minkä tahansa ja kaikkien näiden erilaisten mutta toisiinsa liittyvien voimien, vaikutusten ja läsnäolojen avulla ja kautta.

8:5.3 (95.6) Pyhissä kirjoituksissanne näkyy termiä *Jumalan Henki* käytettävän tarkoittamaan, milloin Paratiisin Ääretöntä Henkeä, milloin paikallisuniversuminne Luovaa Henkeä. Pyhä Henki on Paratiisin Äärettömän Hengen äsken mainitun Luovan Tyttären hengellinen yhteyspiiri. Pyhä Henki on jokaisen paikallisuniversumin oma kotoperäinen yhteyspiiri, eikä se ulotu tämän luomakunnan hengellisen maailman ulkopuolelle; Ääretön Henki on sen sijaan omnipresentti.

8:5.4 (95.7) Hengellisiä vaikuttajia on monia, ja he kaikki ovat kuin *yksi*. Jopa Ajatuksensuuntaajien toiminta, vaikka se on riippumatonta kaikista muista vaikuttajista, sattuu poikkeuksetta yhteen Äärettömän Hengen ja paikallisuniversumin Äiti-Hengen yhteisvaikutusten aikaansaaman henkihoivan kanssa. Kun nämä hengelliset läsnäolevat toimivat urantialaisten elämässä, niistä ei voi sanoa, kumpi on kumpi. Mielenne sisällä ja sielunne suhteen ne toimivat alkuperänsä erilaisuudesta huolimatta kuin yksi henki. Ja tätä yhdistynyttä hengellistä huolenpitoa kokiessanne siitä tulee teille Korkeimman vaikutusta, Korkeimman, ”joka kykenee aina varjelemaan teidät lankeamiselta ja esittelemään teidät virheettöminä korkeuksissa olevan Isänne edessä”.

8:5.5 (96.1) Muistakaa aina, että Ääretön Henki on *Myötä*toimija. Sekä Isä että Poika toimivat hänessä ja hänen kauttaan. Hän on läsnä ei vain omana itsenään vaan myös Isänä ja Poikana ja Isä-Poikana. Tämän seikan huomioon ottaen ja monista muista syistä Äärettömän Hengen henkiläsnäolosta puhutaan usein käyttäen sanoja ”Jumalan henki”.

8:5.6 (96.2) Olisi niin ikään johdonmukaista puhua kaiken hengellisen huolenpidon yhdyssiteestä Jumalan henkenä, sillä sellaista yhdyssidettä todellakin merkitsee Jumala Isän, Jumala Pojan, Jumala Hengen ja Seitsenkertaisen Jumalan – jopa Korkeimman Jumalan – henkien välinen liitto.

6. Äärettömän Hengen persoonallisuus

8:6.1 (96.3) Älkää antako Kolmannen Lähteen ja Keskuksen laajamittaisen lahjoittautumisen ja kaukaisuuksiin ulottuvan levittäytymisen hämärtää tai muutoin vähentää sitä, että hänen persoonallisuutensa on tosiasia. Ääretön Henki on universumiläsnäolo, ikuinen toiminta, kosminen voima, pyhä vaikuttaja ja universaalinen mieli. Hän on näitä kaikkia ja äärettömästi enemmän, mutta hän on myös tosi ja jumalallinen persoonallisuus.

8:6.2 (96.4) Ääretön Henki on täysimääräinen ja täydellinen persoonallisuus, Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan kanssa tasavertainen ja rinnasteinen. Myötäluoja on universumien korkeammille älyllisille olennoille aivan yhtä todellinen ja näkyvä kuin Isä ja Poika, jopa näkyvämpi, sillä kaikkien ylösnousevien on saavutettava nimenomaan Henki, ennen kuin he saavat Pojan kautta lähestyä Isää.

8:6.3 (96.5) Ääretön Henki, Jumaluuden Kolmas Persoona, omaa kaikki ne attribuutit, jotka mielestänne kuuluvat persoonallisuuteen.

Hengellä on absoluuttinen mieli: ”Henki tutkii kaikki olevaiset, jopa Jumalan syvyydet.” Henki ei omaa pelkästään mieltä, vaan myös tahdon. Kun hän jakaa lahjojaan, hänestä on kirjoitettu: ”Mutta kaikki nämä saa aikaan tämä samainen Henki, jakaen jokaiselle erikseen, niin kuin tahtoo.”

8:6.4 (96.6) ”Hengen tuntema rakkaus” on todellista, niin kuin ovat myös hänen surunsa; sen vuoksi ”Älkää tehkö Jumalan Henkeä murheelliseksi.” Tarkastelemmepa Ääretöntä Henkeä sitten Paratiisin-Jumaluutena tai paikallisuniversumin Luovana Henkenä, havaitsemme, ettei Myötäluoja ole pelkästään Kolmas Lähde ja Keskus vaan myös jumalallinen persoona. Tämä jumalallinen persoonallisuus myös reagoi maailmankaikkeuteen persoonan tavoin. Henki puhuu teille: ”Jolla on korva, hän kuulkoon, mitä Henki sanoo.” ”Henki suorittaa itse esirukouksen puolestasi.” Henki vaikuttaa luotuihin olentoihin suoraan ja henkilökohtaisesti, ”sillä Jumalan hengen johtamat, olivatpa he kuinka monet tahansa, ovat Jumalan poikia.”

8:6.5 (96.7) Vaikka näemme, miten Ääretön Henki huolehtii universumien universumin etäisistäkin maailmoista, vaikka kohtaamme tämän samaisen koordinoivan Jumaluuden toimimassa Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta peräisin olevien moninaisten olentojen lukemattomissa legioonissa ja näiden kautta, vaikka tunnemme Hengen kaikkiallisen läsnäolon, vakuutamme silti, että tämä sama Kolmas Lähde ja Keskus on persoona, kaikkien olevaisten, kaikkien olentojen ja kaikkien universumien Myötäluoja.

8:6.6 (96.8) Universumien hallintotyössä Isä, Poika ja Henki ovat täydellisesti ja ikuisesti toisiinsa kytketyt. Vaikka heistä itse kullakin on oma henkilökohtainen sarkansa koko luomistuloksen hoivaamisessa, kaikki kolme kytkeytyvät silti jumalallisesti ja absoluuttisesti toisiinsa sellaisessa luomakuntaan kohdistuvassa palvelussa ja valvontatyössä, joka iäti tekee heidät *yhdeksi*.

8:6.7 (97.1) Äärettömän Hengen persoonassa Isä ja Poika ovat läsnä keskinäisesti, aina ja kvalifioimattomassa täydellisyydessä, sillä Henki on Isän kaltainen ja Pojan kaltainen ja myös Isän ja Pojan kaltainen, kun nämä kaksi ovat iäti yksi.

8:6.8 (97.2) [Esittänyt Urantialla yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista, jonka Päivien Muinaiset valtuuttivat kuvailemaan Äärettömän Hengen olemusta ja toimintaa.]

Luku 9

Äärettömän Hengen suhde maailmankaikkeuteen

9:0.1 (98.1) JOTAKIN outoa tapahtui, silloin kun Universaalinen Isä ja Iankaikkinen Poika Paratiisin läsnä ollessa itsensä personoimisen tarkoituksessa yhdistyvät. Tässä ikuisuuteen kuuluvassa hetkessä ei ole mitään enteilemässä sellaista, että Myötätoimija personoituisi absoluuttiseen mieleen koordinoituneena ja ainoalaatuiset energian manipuloinnin oikeudet omaavana rajattomana hengellisyytenä. Hänen tulonsa olemassaolon piiriin saattaa päätökseen Isän vapautumisen häneen keskittyneen täydellisyyden siteistä ja persoonallisuuden absolutismin kahleista. Ja tämä vapautuminen tulee ilmi Myötäluojan hämmästyttävässä kyvyssä luoda olentoja, jotka ovat erinomaisen sopivia palvelemaan hoivaavina henkinä, jotka huolehtivat sellaisistakin kuin sittemmin kehittyvien universumien aineellisista luoduista.

9:0.2 (98.2) Rakkautensa ja tahtonsa puolesta, hengellisen aikomuksensa ja tarkoitusperänsä puolesta Isä on infiniittinen; hän on universaalinen ylläpitäjä. Poika on infiniittinen viisaudessa ja totuudessa, hengellisessä julkituomisessa ja tulkinnassa; hän on universaalinen julkituoja. Paratiisi on infiniittinen sikäli, että sen potentiaali vahvuuden edelleenjakamiseen ja sen kapasiteetti energian hallitsemiseen ovat infiniittisiä; se on universaalinen tasapainottaja. Myötätoimija omaa ainutlaatuiset oikeudet synteesin tekemiseen, infiniittisen kapasiteetin kaikkien olemassa olevien universumienergioiden, kaikkien aktuaalisten universumihenkien ja maailmankaikkeuden kaikkien reaalisten älyllisolentojen koordinoimiseen; Kolmas Lähde ja Keskus on niiden moninaisten energioiden ja erilaisten luomistulosten universaalinen yhdistäjä, jotka ovat ilmestyneet jumalallisen suunnitelman ja Universaalisen Isän ikuisen tarkoituksen seurauksena.

9:0.3 (98.3) Ääretön Henki, Myötäluoja, on universaalinen ja jumalallinen hoivaaja. Henki jakaa lakkaamatta Pojan armoa ja Isän rakkautta, aina sopusoinnussa Paratiisin-Kolminaisuuden vakaan, muuttumattoman ja vanhurskaan oikeudenmukaisuuden kanssa. Hänen vaikutuksensa ja persoonallisuutensa ovat aina lähellä teitä. He todella tuntevat teidät ja toden totta ymmärtävät teitä.

9:0.4 (98.4) Kautta universumien Myötätoimijan edustajat käsittelevät taukoamatta koko avaruuden vahvuuksia ja energioita. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen tavoin myös Kolmas reagoi sekä hengelliseen että aineelliseen. Myötätoimija on Jumalan ykseyden

paljastus – Jumalan, johon kaikki olevainen sisältyy: olevaiset, merkitykset ja arvot; energiat, mielet ja henget.

9:0.5 (98.5) Ääretön Henki läpäisee koko avaruuden; hän asuu ikuisuuden kehää; ja Isän ja Pojan tavoin Henki on täydellinen ja muuttumaton – absoluuttinen.

1. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen attribuutit

9:1.1 (98.6) Kolmas Lähde ja Keskus tunnetaan monilla nimillä, jotka kaikki viittaavat siihen, miten hän suhteutuu muihin, ja jotka tuovat esille hänen tehtävänsä: Jumala Henkenä hän on Jumala Pojan ja Jumala Isän suhteen tasavertainen persoonallisuuden osalta ja samanveroinen jumaluuden osalta. Äärettömänä Henkenä hän on kaikkialla läsnä oleva hengellinen vaikutus. Universaalisena Säätelijänä hän on voimaa kontrolloivien luotujen alkuisä ja avaruuden kosmisten vahvuuksien aktivoija. Myötätoimijana hän on Isä–Pojan yhteinen edustaja ja heidän kumppanuussuhteensa täytäntöönpanija. Absoluuttisen Mielen ominaisuudessa hän on älyllisyyden alkulähde kaikkialla universumien piirissä. Toiminnan Jumalana hän on se, joka näyttää olevan liikkeen, muutoksen ja suhteutumisen alkuunpanija.

9:1.2 (99.1) Kolmannen Lähteen ja Keskuksen attribuuteista toiset juontuvat Isästä, toiset taas Pojasta, samalla kun joitakin piirteitä ei

voi havaita aktiivisina ja persoonakohtaisesti läsnä olevina sen kummemmin Isässä kuin Pojassakaan. Ne ovat attribuutteja, joita voi tuskin selittää muuten kuin olettamalla, että Isä–Poika-kumppanuussuhde, joka iäistää Kolmannen Lähteen ja Keskuksen, toimii johdonmukaisesti sopusoinnussa Paratiisin absoluuttisuuden ikuisen tosiasian kanssa ja tämän tosiasian tunnustaen. Myötäluoja tuo täysimääräisesti julki sen, mitä Jumaluuden Ensimmäisen ja Toisen Persoonan yhteen nivoutuviin ja infiniittisiin käsitteisiin sisältyy.

9:1.3 (99.2) Hahmottaessanne Isän alkuperäiseksi luojaksi ja Pojan hengelliseksi hallintopersoonaksi teidän tulisi ajatella Kolmatta Lähdettä ja Keskusta universaalisena koordinoijana, hoivaajana, joka harjoittaa rajoittamatonta yhteistyötä. Myötätoimija korreloi kaiken aktuaalisen reaalisuuden. Hän on Isän ajatuksen ja Pojan sanan jumaluustyyssija, ja toiminnassa hän ottaa iäti huomioon Keskussaaren aineellisen absoluuttisuuden. Paratiisin-Kolminaisuus on säätänyt universaalisen *edistymisen* järjestyksen, ja Jumalan kaitselmus on Myötäluojan ja kehittyvän Korkeimman Olennon toimipiiri. Ei yksikään aktuaalinen eikä aktuaalistuva realiteetti voi välttyä tulemasta lopulta yhteyteen Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kanssa.

9:1.4 (99.3) Universaalinen Isä hallitsee esienergian, esihengen ja persoonallisuuden maailmoja, Iankaikkinen Poika hallitsee hengellisten toimintojen sfäärejä, Paratiisin Saaren läsnäolo yhdistää fyysisen energian ja aineellistuvan voiman valtakunnan,

Myötätoimija ei toimi pelkästään Poikaa edustavana infiniittisenä henkenä vaan myös Paratiisin vahvuuksien ja energioiden universaalisena manipuloijana, joka tuo näin universaalisen ja absoluuttisen mielen olemassaolon piiriin. Myötätoimija toimii kautta suuruniversumin positiivisena ja erillisenä persoonallisuutena, eritoten hengellisten arvojen, fyysis-energiaalisten suhteitten ja todellisten mielellisten merkitysten korkeammissa sfääreissä. Hän toimii erityisesti siellä, missä ja milloin energia ja henki yhdistyvät ja vaikuttavat toisiinsa. Hän hallitsee kaikkia reaktioita, joihin liittyy mieli, hän käyttää suurta valtaa hengellisessä maailmassa, ja hänellä on voimakas vaikutus energiaan ja aineeseen. Kolmas Lähde ilmentää joka hetki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen olemusta.

9:1.5 (99.4) Kolmas Lähde ja Keskus jakaa täydellisesti ja rajoituksetta Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen omnipresenssin, ja häntä kutsutaankin toisinaan Kaikkialliseksi Hengeksi. Mielen Jumalalle on erikoisella ja varsin persoonallisella tavalla yhteistä kaikentietävyys Universaalisen Isän ja hänen Iankaikkisen Poikansa kanssa. Hengen tietämys on syvällistä ja täydellistä. Myötäluoja tuo esille Universaalisen Isän tiettyjä kaikkivoipaisuuden osa-alueita, mutta hän on itse asiassa kaikkivoipa vain mielen alueella. Jumaluuden Kolmas Persoona on mielen maailmojen älyllinen keskus ja universaalinen hallintopersoona; siinä hän on absoluuttinen – hänen suvereenisuutensa on kvalifioimatonta.

9:1.6 (99.5) Myötätoimijan liikkeelle panevana voimana näyttää olevan Isän ja Pojan kumppanuussuhde, mutta kaikki hänen

toimensa näyttävät ottavan huomioon Isän ja Paratiisin suhteen. Ajoittain ja tietyissä tehtävissä hän näyttää kompensoivan kokemuksellisten jumaluuksien, Korkeimman Jumalan ja Perimmäisen Jumalan, kehityksen keskeneräisyyttä.

9:1.7 (100.1) Tässä meillä onkin infiniittinen mysteeri: nimittäin siinä, että Infiniittinen paljasti infiniittisyytensä samanaikaisesti sekä Pojassa että Paratiisin hahmossa, ja että sitten olemassaolon piiriin ilmaantuu olento, joka on Jumalan vertainen jumaluudessa, joka heijastaa Pojan hengellistä olemusta ja joka kykenee aktivoimaan paratiisiesikuvan, olento, joka väliaikaisesti on suvereenisuuden suhteen alisteinen, mutta monin tavoin ilmeisestikin kaikkein monitaitoisin *toiminnassa*. Ja tämä ylivertaisuus, joka näyttää vallitsevan toiminnan alalla, paljastuu Kolmannen Lähteen ja Keskuksen eräässä attribuutissa, joka on jopa fyysistä gravitaatiota – Paratiisin Saaren universaalista ilmenemää – verrattomampi.

9:1.8 (100.2) Tämän energiaan ja fyysiseen olemassaoloon kohdistuvan supervalvonnan lisäksi Ääretön Henki omaa ylivertaisella tavalla ne kärsivällisyyden, armeliaisuuden ja rakkauden ominaisuudet, jotka niin erinomaisesti tulevat esiin hänen hengellisessä hoivassaan. Henki on äärimmäisen pätevä jakamaan rakkautta ja kietomaan oikeudenmukaisuuden armeliaisuuden varjoon. Jumala Henki omaa kaiken Alkuperäisen ja Iankaikkisen Pojan verrattomasta hyvyydestä ja armeliaasta kiintymyksestä. Sitä universumia, josta te olette lähtöisin, taotaan muotoonsa oikeudenmukaisuuden alasimen ja kärsimyksen

moukarin välissä, mutta ne, jotka ovat moukarin varressa, ovat armeliaisuuden lapsia, Äärettömän Hengen henkijälkeläisiä.

2. Kaikkialla oleva Henki

9:2.1 (100.3) Jumala on kolmessa mielessä henki: hän itse on henki; Pojassaan hän ilmenee kvalifioimattomana henkenä; Myötätoimijassa henkenä, joka on liitossa mielen kanssa. Ja näiden hengellisten realiteettien lisäksi uskomme erottavamme kokemuksellisten henki-ilmiöitten tasoja – Korkeimman Olennon, Perimmäisen Jumaluuden ja Jumaluusabsoluutin henget.

9:2.2 (100.4) Ääretön Henki on aivan yhtä paljon Iankaikkisen Pojan täydenne kuin Poika on Universaalisen Isän täydenne. Iankaikkinen Poika on Isän hengellistynyt personoituma; Ääretön Henki on Iankaikkisen Pojan ja Universaalisen Isän personoitu hengellistymä.

9:2.3 (100.5) On moniaita hengellisen vahvuuden esteettömiä uomia ja aineellisuuden ylittävän voiman lähteitä, jotka kytkevät Urantian ihmiset suoraan Paratiisin Jumaluuksiin. On olemassa Ajatuksensuuntaajien yhteys suoraan Universaaliseen Isään, Iankaikkisen Pojan laajalle ulottuva hengellisen vetovoiman vaikutus sekä Myötäluojan hengellinen läsnäolo. Pojan hengen ja Hengen toiminnan välillä on eroa. Hengellisessä hoivassaan Kolmas Persoona saattaa toimia joko mielenä, johon on lisätty henki, tai pelkästään henkenä.

9:2.4 (100.6) Näiden paratiisillisten läsnäolojen lisäksi urantialaiset saavat hyödykseen paikallis- ja superuniversumin hengelliset vaikutukset ja toiminnat, sillä nämä universumit tarjoavat miltei loputtoman joukon rakastavia persoonallisuuksia, jotka johtavat tarkoitukseltaan vilpittömiä ja sydämeltään rehellisiä alati ylöspäin ja sisäänpäin, kohti Jumaluuden ihanteita ja tavoitteena olevaa korkeinta täydellisyyttä.

9:2.5 (100.7) Me *tunnemme* Iankaikkisen Pojan universaalisen hengen läsnäolon – voimme erehtymättä tunnistaa sen. Äärettömän Hengen, Jumaluuden Kolmannen Persoonan, läsnäolon voi tuntea jopa kuolevainen ihminen, sillä aineelliset olennot voivat aktuaalisesti kokea tämän jumalallisen vaikutuksen siunauksellisuuden, vaikutuksen, joka toimii Pyhän Hengen vuodattumana paikallisuniversumien ihmisroduille. Ihmiset voivat myös jossakin määrin tiedostaa Suuntaajan, Universaalisen Isän persoonattoman läsnäolevan. Nämä jumalalliset henget, jotka työskentelevät ihmisen ylentämiseksi ja hengellistämiseksi, toimivat kaikki yhteisymmärryksessä ja täydellisessä yhteistyössä. Kuolevaisen ylösnousemukseen ja täydellisyyden saavuttamiseen tähtäävien suunnitelmien hengellisen toimeenpanon osalta he ovat kuin yksi.

3. Universaalinen Säätelijä

9:3.1 (101.1) Paratiisin Saari on fyysisen gravitaation lähde ja substanssi; ja sen tulisi riittää kertomaan teille, että gravitaatio on eräs kaikkein *todellisimmista* ja iäti luotettavimmista olevaisista koko fyysisessä universumien universumissa. Gravitaatiota ei voi muunnella eikä kumota muutoin kuin Isän ja Pojan yhteisesti tukemin voimin ja energioin, jotka on uskottu Kolmannen Lähteen ja Keskuksen persoonan huostaan ja jotka toiminnallisesti liittyvät häneen.

9:3.2 (101.2) Äärettömän Hengen hallussa on ainutlaatuinen ja ällistyttävä voima – *antigravitaatio*. Tämä voima ei ole toiminnallisesti (havaittavasti) läsnä Isässä eikä Pojassa. Tämä aineellisen gravitaation puoleensa vetävän voiman vastustamisen kyky, joka kuuluu luonnostaan Kolmanteen Lähteeseen, ilmenee Myötätoimijan henkilökohtaisissa reaktioissa tiettyihin maailmankaikkeuden suhteiden osa-alueisiin. Ja tämä ainutlaatuinen ominaisuus on siirrettävissä tietyille Äärettömän Hengen korkeammille persoonallisuuksille.

9:3.3 (101.3) Antigravitaatio voi kumota painovoiman paikallisissa puitteissa. Se tapahtuu käyttämällä vastaavan suuruista vahvuusläsnäoloa. Se toimii vain aineelliseen vetovoimaan nähden, eikä se ole mielen suorittama toimenpide. Gyroskoopissa ilmenevä vetovoimaa vastustava ilmiö antaa likimain oikean kuvan siitä, miten antigravitaatio *vaikuttaa*, mutta se ei kelpaa kuvaamaan antigravitaation *syytä*.

9:3.4 (101.4) Tämän lisäksi Myötätoimija tuo esille voimia, jotka pystyvät ylittämään vahvuuden ja neutraloimaan energian. Tällaiset voimat toimivat siten, että ne hidastavat energiaa aineellistumispisteeseen saakka, kuin myös muita, teille tuntemattomia, menetelmiä käyttäen.

9:3.5 (101.5) Myötäluoja ei ole energiaa eikä energian lähde, ei myöskään energian määränpää; hän on energian *säätelijä*. Myötäluoja on toimintaa – liikettä, muutosta, muuntumista, koordinointia, vakautumista ja tasapainoa. Paratiisin suoran tai epäsuoran valvonnan kohteina olevat energiat reagoivat luonnostaan Kolmannen Lähteen ja Keskuksen sekä hänen moninaisten edustajiensa toimenpiteisiin.

9:3.6 (101.6) Universumien universumi on Kolmannen Lähteen ja Keskuksen voimanvalvontaolentojen läpitunkema. Tällaisia olentoja ovat fyysiset valvojat, voimanohjaajat, voimakeskukset ja Toiminnan Jumalan muut edustajat, jotka ovat tekemisissä fyysisten energioiden säätelyn ja vakaannuttamisen kanssa. Kaikki nämä fyysiseen toimintaan liittyvät ainutlaatuiset luodut olennot omaavat toisistaan poikkeavia voiman valvontaan liittyviä attribuutteja – sellaisia kuin antigravitaatio –, joita he käyttävät hyväkseen pyrkiessään saamaan aikaan suuruniversumin aineen ja energioiden fyysisen tasapainon.

9:3.7 (101.7) Kaikki nämä Toiminnan Jumalan aineelliset tehtävät näyttävät liittävän hänen toimintansa Paratiisin Saareen, ja voiman suhteen toimivat yksiköt ottavat todellakin huomioon ikuisen Saaren absoluuttisuuden, ovat jopa riippuvaisia siitä. Mutta Myötätoimija ei

toimi Paratiisin Saaren puolesta eikä siihen reagoiden. Hän toimii – persoonallisesti – Isän ja Pojan puolesta. Paratiisi ei ole persoona. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen ei-persoonalliset, epäpersoonalliset ja muutoin persoonattomat teot ovat kaikki itsensä Myötätoimijan tahdonvaraisia toimia; ne eivät ole heijastumia, johdannaisia tai seurauksia mistään eikä kenestäkään.

9:3.8 (101.8) Paratiisi on infiniittisyyden kaava; Toiminnan Jumala on tämän kaavan aktivoija. Paratiisi on infiniittisyyden aineellinen tukipiste; Kolmannen Lähteen ja Keskuksen toiminnalliset yksiköt ovat ne älyllisyyttä olevat vipusimet, jotka antavat virikkeen aineelliselle tasolle ja ruiskuttavat spontaanisuutta fyysisen luomistuloksen koneistoon.

4. Absoluuttinen mieli

9:4.1 (102.1) On olemassa yksi Kolmannen Lähteen ja Keskuksen älyllinen ominaispiirre, joka on erillinen hänen fyysisistä ja hengellisistä attribuuteistaan. Tähän ominaispiirteeseen on tuskin mahdollista saada yhteyttä, mutta se on assosioitavissa – älyllisesti, vaikkei persoonallisesti. Se on erotettavissa Kolmannen Persoonan fyysisistä ominaisuuksista ja hengellisestä olemuksesta toiminnan mielellisillä tasoilla, mutta tämä ominaispiirre ei koskaan toimi erillään fyysisistä eikä hengellisistä ilmenemistä niin, että se olisi persoonallisuuksien havaittavissa.

9:4.2 (102.2) Absoluuttinen mieli on Kolmannen Persoonan mieli; se kuuluu erottamattomasti Jumala Hengen persoonallisuuteen. Toimivissa olennoissa mieli ei ole erillään energiasta tai hengestä, ei kummastakaan. Mieli ei luonnostaan kuulu energiaan; energia on avoin mielelle ja siihen reagoivaa; mieli voidaan liittää energiaan, mutta tajunta ei luonnostaan kuulu puhtaasti aineelliseen tasoon. Mieltä ei tarvitse lisätä puhtaaseen henkeen, sillä henki on syntyjään tietoista ja tunnistavaa. Henki on aina älyllistä, jollakin tavoin *mielellistä*. Kysymyksessä voi olla se tai tämä mieli, esimieli tai supermieli, jopa henkimieli, mutta se suorittaa ajattelua ja tietämistä vastaavaa toimintaa. Henkeen sisältyvä ymmärrys ohittaa ja ylittää mielen tietoisuuden, ja teoreettisesti se edeltää sitä.

9:4.3 (102.3) Myötäluoja on absoluuttinen vain mielen alueella, universaalisen älyn maailmoissa. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen mieli on infiniittinen; se nousee kauas universumien universumin aktiivisten ja toimivien mielen yhteyspiirien yläpuolelle. Seitsemän superuniversumin saama mielellisyys on lähtöisin Seitsemästä Valtiashengestä, Myötäluojan primaarisista persoonallisuuksista. Nämä Valtiashenget jakavat mieltä suuruniversumille kosmisen mielen muodossa, ja teidän paikallisuniversumissanne vallitsee Nebadonin muunnos Orvontontyyppisestä kosmisesta mielestä.

9:4.4 (102.4) Infiniittinen mieli ei piittaa ajasta, perimmäinen mieli ylittää ajan, kosminen mieli on ajan ehdollistama. Ja sama pätee avaruuden suhteen: Infiniittinen Mieli on riippumaton avaruudesta, mutta laskeuduttaessa infiniittisyydestä mielenauttajahenkien

tasoille älymekanismin on otettava yhä laajemmin huomioon avaruuden tosiasia ja sen asettamat rajoitukset.

9:4.5 (102.5) Kosminen vahvuus reagoi mieleen aivan kuin kosminen mieli reagoi henkeen. Henki on jumalallinen tarkoitus, ja henkimieli on toimiva jumalallinen tarkoitus. Energia on elottoman olemassaolon ilmiö, mieli on merkitystä, henki on arvoa. Juuri ajallisuudessa ja avaruudessa mieli luo sellaiset suhteelliset energian ja hengen keskinäissuhteet, jotka antavat aavistaa niiden keskinäisen sukulaissuhteen ikuisuudessa.

9:4.6 (102.6) Mieli muuntaa hengen arvot älyn merkityksiksi; tahtomiseen sisältyy kyky saada mielen sisältämät merkitykset hedelmöimään sekä aineellisella että hengellisellä alueella. Paratiisiin-nousussa on kysymys toisiinsa suhteutuvasta ja erillisestä kasvusta hengen, mielen ja energian alalla. Persoonallisuus on se, joka yhdistää nämä kokemuksellisen yksilöllisyyden osatekijät.

5. Mielen antaminen

9:5.1 (102.7) Kolmas Lähde ja Keskus on mielen osalta infiniittinen. Jos maailmankaikkeus laajenisi äärettömyyteen asti, hänen mielipotentiaalinsa olisi yhäti riittävä lahjoittamaan sopivan mielen ja muut älyllisyyden edellytykset rajattomalle määrälle luotuja.

9:5.2 (102.8) *Luomalla aikaansaadun mielen* alueella Kolmas Persoona hallitsee korkeimpana, yhdessä hänen rinnakkaisten ja

hänelle alistettujen kumppaniensa kanssa. Luodun mielen maailmat ovat peräisin yksinomaisesti Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta; hän on mielen lahjoittaja. Isän osastenkin on mahdollista asua ihmismielessä, vasta kun Äärettömän Hengen mielitoiminta ja hengellinen työskentely ovat asianmukaisesti valmistelleet niille tien.

9:5.3 (103.1) Mielen ainutlaatuinen ominaispiirre on siinä, että sitä voidaan lahjoittaa niin monenlaisille elollisille. Luovien ja luotujen kumppaniensa kautta Kolmas Lähde ja Keskus huolehtii kaikista mielistä kaikilla sfääreillä. Hän huolehtii ihmisen – ja ihmisen alapuolella olevasta – älyllisyydestä paikallisuniversumien mielenauttajien kautta, ja fyysisten valvojien toimintayksikön kautta hän hoivaa jopa kaikkein alkukantaisimpien elollislajien ei-kokevia entiteettejä. Ja aina on mielen ohjaaminen mieli-henki- tai mieli-energia-persoonallisuuksien huolena.

9:5.4 (103.2) Kun kerran Jumaluuden Kolmas Persoona on mielen lähde, on täysin luonnollista, että evolutionaaristen tahdollisten olentojen on helpompi muodostaa ymmärrettäviä käsityksiä Äärettömästä Hengestä kuin Iankaikkisesta Pojasta tai Universaalisesta Isästä. Myötäluojan reaalisuus paljastuu epätäydellisesti itsessään ihmismielen olemassaolossa. Myötäluoja on kosmisen mielen alkuisä, ja ihmisen mieli on yksilöllistetty yhteyspiiri, persoonaton osa tästä kosmisesta mielestä, sellaisena kuin Kolmannen Lähteen ja Keskuksen Luova Tytär sen paikallisuniversumissa lahjoittaa.

9:5.5 (103.3) Vaikka Kolmas Persoona on mielen lähde, älkää silti ottako sellaista vapautta, että pidätte kaikkia mielen ilmiöitä jumalallisina. Ihmisäly on lujasti kiinni eläinlajien aineellisessa alkuperässä. Maailmankaikkeudessa esiintyvä äly ei ole sen enempää totuudenmukainen paljastus Jumalasta, joka on mieli, kuin fyysinen luonto on totuudenmukainen paljastus Paratiisin kauneudesta ja harmoniasta. Täydellisyys on luonnossa, mutta luonto ei ole täydellinen. Myötäluoja on mielen alkulähde, mutta mieli ei ole Myötäluoja.

9:5.6 (103.4) Urantialla ilmenevä mieli on kompromissi olemukseltaan täydellisen ajattelun ja epäkypsälle ihmisyydellenne ominaisen kehittyvän mentaalisuuden välillä. Älyllistä kehitystänne koskeva suunnitelma on tosiaankin ylevää täydellisyyttä tavoitteleva, mutta ruumiin temppelin puitteissa toimiessanne olette kaukana tästä jumalallisesta määränpäästä. Mieli on toden totta alkuperältään jumalallista, ja sillä on varmasti jumalallinen päämäärä, mutta kuolevaisen mielenne ei vielä edusta jumalallista arvokkuutta.

9:5.7 (103.5) Liian usein, aivan liian usein, turmelette mielenne epärehellisyydellä ja paadutatte sen epäoikeudenmukaisuudella, alistatte sen eläimelliselle pelolle ja vääristelette sitä hyödyttömällä huolekkuudella. Niinpä, vaikka mielen alkulähde onkin jumalallinen, ei mielestä, sellaisena kuin te sen omassa ylösnousemusmaailmassanne tunnette, juuri ole suurenkaan ihailun kohteeksi saati ylistyksen tai palvonnan esineeksi. Kypsymättömän

ja velton ihmisälyn tarkastelun tulisi johtaa vain nöyryydestä kertoviin reaktioihin.

6. Mieligravitaation piiri

9:6.1 (103.6) Kolmas Lähde ja Keskus, universaalinen äly, on henkilökohtaisesti tietoinen jokaisesta *mielestä*, jokaisesta älymekanismista, koko luomakunnassa, ja hän pitää yllä henkilökohtaista ja täydellistä yhteyttä kaikkiin näihin fyysisiin, morontiaalisiin ja hengellisiin, mielellä varustettuihin luotuihin kaukaisuuksiin ulottuvissa universumeissa. Kaikki nämä mielen toiminnot sulkee otteeseensa absoluuttinen mieligravitaatiopiiri, jonka keskus on Kolmannessa Lähteessä ja Keskuksessa ja joka on osa Äärettömän Hengen henkilökohtaista tietoisuutta.

9:6.2 (103.7) Paljolti samalla tavoin kuin Isä vetää luokseen kaikkea persoonallista ja kuten Poika vetää puoleensa kaikkea hengellistä reaalisuutta, Myötätoimija käyttää puoleensa vetävää voimaa kaikkiin mieliin nähden. Universaalinen mielipiiri on varauksetta hänen valvonnassaan ja hallinnassaan. Kaikki todelliset ja väärentämättömät älylliset arvot, kaikki jumalalliset ajatukset ja täydelliset ideat joutuvat vääjäämättä tähän absoluuttiseen mielipiiriin.

9:6.3 (104.1) Mieligravitaatio voi toimia aineellisesta ja hengellisestä vetovoimasta riippumatta, mutta missä tahansa ja milloin hyvänsä

jälkimmäiset kaksi törmäävät, siellä ja silloin toimii aina mieligravitaatio. Milloin kaikki kolme sattuvat yhteen, persoonallisuusgravitaatio saattaa sulkea piiriinsä aineellisen luodun – olkoonpa tämä fyysinen tai morontiaalinen, finiittinen tai absoniittinen. Mutta tästä riippumatta jopa persoonattomissakin olennoissa esiintyvä mieli antaa niille kyvyn ajatella ja antaa niille tietoisuuden, vaikka niiltä persoonallisuus kokonaan puuttuukin.

9:6.4 (104.2) Persoonallisuuden arvon omaava minuus, olipa se inhimillinen tai jumalallinen, kuolematon tai potentiaalisesti kuolematon, ei kuitenkaan ole alkuisin hengestä, mielestä eikä aineesta, vaan se on Universaalisen Isän antama lahja. Ei myöskään henki-, mieli- tai aineellisen gravitaation vuorovaikutus ole edellytyksenä persoonallisuusgravitaation ilmestymiselle. Isän piiri saattaa sulkea yhteyteensä aineellisen mielen omaavan olennon, joka ei reagoi henkigravitaatioon, tai se saattaa sisällyttää itseensä henkimielellisen olennon, joka ei reagoi aineelliseen vetovoimaan. Persoonallisuusgravitaation operointi on aina Universaalisen Isän tahdonvarainen toimi.

9:6.5 (104.3) Vaikka mieli on puhtaasti aineellisissa olennoissa energiaan liittynyttä ja puhtaasti hengellisissä olennoissa henkeen yhdistynyttä, niin lukemattomat persoonallisuuksien ryhmät – ihmispersoonallisuus mukaan luettuna – omaavat kuitenkin mielen, joka liittyy sekä energiaan että henkeen. Luodun olennon mielen hengelliset puolet reagoivat vääjäämättä Iankaikkisen Pojan

henkigravitaation vetoon, aineelliset puolet reagoivat aineellisen universumin vetovoimaan.

9:6.6 (104.4) Kun kosminen mieli ei ole liittyneenä energiaan eikä henkeen, se ei ole aineellisten sen enempää kuin hengellistenkään piirien gravitaatiovaatimusten alainen. Pelkkä mieli sinällään on vain Myötätoimijan universaalisen gravitaation puoleensa vetävän voiman alainen. Mieli sinänsä on läheistä sukua infiniittiselle mielelle, ja infiniittinen mieli (hengen ja energian absoluuttien teoreettinen rinnakkaisilmiö) on ilmeisesti sinänsä laki.

9:6.7 (104.5) Mitä suurempi on hengen ja energian eroavuus, sitä laajempaa on havaittavissa oleva mielen toiminta; mitä vähäisempi on energian ja hengen erilaisuus, sitä vähäisempää on havaittavissa oleva mielen toiminta. Niinpä siis kosmisen mielen toiminta lienee laajimmillaan avaruuden ajallisissa universumeissa. Täällä mieli näyttää toimivan energian ja hengen välivyöhykkeessä, mutta sama ei päde puhuttaessa mielen korkeammista tasoista. Paratiisissa energia ja henki ovat pohjimmiltaan sama asia.

9:6.8 (104.6) Mieligravitaatiopiiri on luotettava; se lähtee Paratiisissa olevasta Jumaluuden Kolmannesta Persoonasta, muttei kaikki mielen havaittavissa oleva toiminta ole ennalta arvattavaa. Kautta koko tunnetun luomistuloksen tämän mielipiirin rinnalla esiintyy jokin vain vähän ymmärretty läsnäoleva, jonka toiminta ei ole ennustettavissa. Uskomme, että tämä ennalta-arvaamattomuus voidaan panna osittain Universaalisen Absoluutin toiminnan tiliin.

Mitä tämä toiminta on, emme tiedä; mikä sen saa aikaan, siitä voimme esittää vain otaksumia; mitä tulee sen suhteeseen luotuihin olentoihin, sitä voimme vain arvailla.

9:6.9 (104.7) Finiittisen mielen ennalta-arvaamattomuuden tietyt osa-alueet saattavat johtua Korkeimman Olennon keskeneräisyydestä, ja on olemassa laaja toimintavyöhyke, jossa Myötätoimija ja Universaalinen Absoluutti saattavat mahdollisesti sivuta toisiaan. Mielen suhteen on olemassa paljon sellaista, jota ei tunneta, mutta seuraavasta olemme varmoja: Ääretön Henki on Luojan mielen täydellinen ilmentymä kaikille luoduille; Korkein Olento on kaikkien luotujen olentojen mielen kehittyvä ilmennys Luojalleen.

7. Universumiheijasteisuus

9:7.1 (105.1) Myötätoimija kykenee koordinoimaan maailmankaikkeuden aktuaalisuuden kaikki tasot tavalla, joka mahdollistaa mentaalisen, aineellisen ja hengellisen samanaikaisen huomioonottamisen. Kysymys on *universumiheijasteisuuden* ilmiöstä, tuosta ainutlaatuisesta ja selittämättömästä kyvystä nähdä, kuulla, tuntea ja tietää kaikki asiat niiden tapahtumishetkellä kaikkialla superuniversumissa, ja keskittää heijastamalla tämä kaikki tieto ja tietämys mihin tahansa haluttuun paikkaan. Heijastamistoiminta näyttäytyy täydellisenä kussakin seitsemän superuniversumin päämajamaailmassa. Se toimii myös kaikissa

superuniversumien sektoreissa ja paikallisuniversumien rajojen sisäpuolella. Heijastaminen kohdentuu lopulta Paratiisiin.

9:7.2 (105.2) Heijastusilmiö, sellaisena kuin se ilmenee superuniversumien päämajamaailmoissa niihin sijoitettujen heijastavien persoonallisuuksien hämmästyttävissä suorituksissa, edustaa kaikkien, koko luomistuloksesta tavattavien olemassaolovaiheiden monimutkaisinta keskinäistä vuorovaikutusta. Hengen voimalinjat päätyvät Poikaan, fyysinen energia päätyy Paratiisiin ja mieli Kolmanteen Lähteeseen; mutta universumiheijastuksen ihmeellisessä ilmiössä tapahtuu näiden kaikkien kolmen ainutlaatuinen ja poikkeuksellinen yhdistyminen, sillä ne liittyvät sillä tavoin toisiinsa, että ne tekevät universumin hallitsijoille mahdolliseksi tietää kaukaisista tapahtumista silmänräpäyksessä, samana hetkenä, jona ne sattuvat.

9:7.3 (105.3) Ymmärrämme paljonkin heijastustekniikasta, mutta siinä on monia vaiheita, jotka totisesti saavat meidät ymmälle. Tiedämme Myötätoimijan olevan mieliyhteyspiirin universumikeskus, tiedämme hänet kosmisen mielen alkuisäksi ja tiedämme kosmisen mielen toimivan Kolmannen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisen mieligravitaation alaisuudessa. Tiedämme lisäksi, että kosmisen mielen yhteyspiirit vaikuttavat koko tunnetun olemassaolon älyllisiin tasoihin; ne sisältävät universaaliset avaruusraportit, ja aivan yhtä varmasti ne kohdentuvat Seitsemään Valtiashenkeen ja yhdistyvät Kolmannessa Lähteessä ja Keskuksessa.

9:7.4 (105.4) Finiittisen kosmisen mielen ja jumalallisen absoluuttisen mielen välinen suhde näyttää olevan kehittymässä Korkeimman

kokemuksellisessa mielessä. Meille opetetaan, että ajallisuuden aamunkoitossa Ääretön Henki antoi tämän kokemuksellisen mielen Korkeimmalle, ja arvelemme, että tietyt heijastusilmiön piirteet voidaan selvittää vain postuloimalla niiden olevan Korkeimman Mielen toimintaa. Ellei Korkein ole tekemisissä heijastamisen kanssa, emme laisinkaan osaa selittää kosmoksen puheena olevan tietoisuuden mutkikkaita toimia ja erehtymättömiä toimenpiteitä.

9:7.5 (105.5) Heijasteisuus näyttää olevan kaikentietävyyttä kokemuksellisen finiittisyyden rajoissa, ja se edustanee Korkeimman Olennon läsnäolotietoisuuden esiinnousemista. Jos tämä otaksuma on oikea, heijastamisen hyväksikäyttö missä tahansa sen vaiheista on samaa kuin osittainen kontakti Korkeimman tajuntaan.

8. Äärettömän Hengen persoonallisuudet

9:8.1 (105.6) Äärettömällä Hengellä on täysi valta siirtää moniakin valtuuksiaan ja oikeuksiaan hänen rinnasteisille ja alisteisille persoonallisuuksilleen ja edustajilleen.

9:8.2 (105.7) Äärettömän Hengen ensimmäinen jumaluutta luova teko, jossa hän toimi erillään Kolminaisuudesta, mutta kuitenkin jollakin paljastumattomalla tavalla yhdessä Isän ja Pojan kanssa, personoitui Paratiisin Seitsemän Valtiashengen olemassaoloksi. Nämä henget jakavat Äärettömän Hengen universumeille.

9:8.3 (106.1) Superuniversumin päämajassa ei ole mitään välitöntä Kolmannen Lähteen ja Keskuksen edustajaa. Kukin näistä

seitsemästä luomuksesta on riippuvainen jostakusta Paratiisin Valtiashengestä, jotka toimivat seitsemän Heijastavan Hengen kautta, ja näiden asemapaikkoina ovat superuniversumien pääkaupungit.

9:8.4 (106.2) Seuraava ja jatkuva Äärettömän Hengen luomisteko ilmenee aika ajoin tapahtuvana Luovien Henkien aikaansaamisena. Joka kerta, kun Universaalisesta Isästä ja Iankaikkisesta Pojasta tulee Luoja-Pojan vanhempia, Äärettömästä Hengestä tulee esi-isä paikallisuniversumin Luovalle Hengelle, ja tästä tulee mainitun Luoja-Pojan läheinen kumppani kaikissa myöhemmissä universumikokemuksissa.

9:8.5 (106.3) Aivan kuten on tärkeätä tehdä ero Iankaikkisen Pojan ja Luoja-Poikien välillä, aivan samoin on välttämätöntä erottaa Ääretön Henki ja Luovat Henget, jotka ovat Luoja-Poikien rinnakkaisolentoja paikallisuniversumeissa. Mitä Ääretön Henki on koko luomistulokselle, sitä Luova Henki on paikallisuniversumille.

9:8.6 (106.4) Kolmatta Lähdettä ja Keskusta edustaa suuruniversumissa laaja joukko hoivaavia henkiä, sanansaattajia, opettajia, tuomareita, avustajia ja neuvonantajia yhdessä tiettyjen fyysis-, morontiaalis- ja hengellisluontoisten piirien valvojien kanssa. Näistä olennoista eivät kaikki ole sanan varsinaisessa merkityksessä persoonallisuuksia. Finiittisten luotujen lajiin kuuluvaa persoonallisuutta luonnehtivat:

9:8.7 (106.5) 1. Subjektiivinen tietoisuus.

9:8.8 (106.6) 2. Objektiivinen reagointi Isän persoonallisuuspiiriin.

9:8.9 (106.7) On olemassa luojapersoonallisuuksia ja luotuja persoonallisuuksia, ja näiden kahden perustyypin lisäksi on *Kolmannen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuuksia*, olentoja, jotka ovat Äärettömän Hengen katsannossa persoonallisia, mutta jotka eivät ole luotujen olentojen näkökulmasta varauksettomasti persoonallisia. Nämä Kolmannen Lähteen persoonallisuudet eivät ole osa Isän persoonallisuuspiiriä. Ensimmäisen Lähteen persoonallisuus ja Kolmannen Lähteen persoonallisuus ovat keskenään kanssakäymiskykyisiä. Kaikki persoonallisuus on kanssakäymiskykyistä.

9:8.10 (106.8) Isä lahjoittaa persoonallisuutta omasta vapaasta tahdostaan. Miksi hän niin tekee, sitä voimme vain arvailla; kuinka hän sen tekee, sitä emme tiedä. Emme myöskään tiedä, miksi Kolmas Lähde lahjoittaa muuta kuin Isä-persoonallisuutta, mutta Ääretön Henki tekee sen omissa nimissään, luovassa liitossa Iankaikkisen Pojan kanssa ja lukuisilla tavoilla, joita ette tunne. Ääretön Henki voi myös toimia Isän puolesta Ensimmäisen Lähteen persoonallisuuden lahjoittamisessa.

9:8.11 (106.9) Kolmannen Lähteen persoonallisuuksia on lukuisia tyyppejä. Ääretön Henki lahjoittaa Kolmannen Lähteen persoonallisuutta lukuisille ryhmille, jotka eivät liity Isän persoonallisuuspiiriin. Näitä ovat muiden muassa tietyt voimanohjaajat. Ääretön Henki käsittelee persoonallisuuksina niin ikään lukuisia olentoryhmiä, kuten Luovia Henkiä, jotka ovat omaa luokkaansa suhteissaan Isän yhteyspiiriin kuuluviin luotuihin.

9:8.12 (106.10) Sekä Ensimmäisen että Kolmannen Lähteen persoonallisuuksilla on kaikki ne piirteet, jotka ihminen persoonallisuuden käsitteeseen liittää, ja enemmänkin: heillä on mieli, johon sisältyvät muisti, järki, arvostelukyky, luova mielikuvitus, käsitteiden yhdistelykyky, päättelykyky, valintakyky sekä lukuisia muita kuolevaisille kokonaan tuntemattomia mielen avuja. Vain muutamin poikkeuksin nämä teille paljastetut ryhmät omaavat hahmon ja selkeän yksilöllisyyden; he ovat reaalisia olentoja. Valtaosaltaan he ovat näkyväisiä kaikille hengellisen olemassaolon piiriin kuuluville olennoille.

9:8.13 (107.1) Myös sinä saat kyvyn nähdä alempiin olentoryhmiin kuuluvat hengelliset kumppanisi, heti kun olet vapautunut nykyisten aineellisten silmiesi rajallisesta näkökyvystä ja sinulle on annettu morontiaalinen hahmo ja sen suurempi herkkyys hengellisen olevaisuuden todellisuutta kohtaan.

9:8.14 (107.2) *Kolmannen Lähteen ja Keskuksen toiminnallinen perhe*, sellaisena kuin se näissä kertomuksissa teille ilmoitetaan, jakaantuu kolmeen suureen ryhmään:

9:8.15 (107.3) I. *Korkeimmat Henget*. Useampaa eri alkuperää oleva ryhmä, johon muiden ohella kuuluvat seuraavat luokat:

9:8.16 (107.4) 1. Paratiisin Seitsemän Valtiashenkeä.

9:8.17 (107.5) 2. Superuniversumien Heijastavat Henget.

9:8.18 (107.6) 3. Paikallisuniversumien Luovat Henget.

9:8.19 (107.7) II. *Voimanohjaajat*. Ryhmä valvontaolentoja ja -toimijoita, jotka toimivat organisoidun avaruuden joka puolella.

9:8.20 (107.8) III. *Äärettömän Hengen persoonallisuudet*. Tämä nimitys ei välttämättä merkitse, että nämä olennot ovat Kolmannen Lähteen persoonallisuuksia, vaikka jotkut heistä ovat tahdollisina olentoina ainutlaatuisia. Tavallisesti heidät ryhmitetään kolmeen pääluokkaan:

9:8.21 (107.9) 1. Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet.

9:8.22 (107.10) 2. Avaruuden Sanansaattajajoukot.

9:8.23 (107.11) 3. Ajallisuuden Hoivaavat Henget.

9:8.24 (107.12) Nämä ryhmät palvelevat Paratiisissa, keskus- eli asuinsijauniversumissa ja superuniversumeissa, ja niihin kuuluu luokkia, jotka toimivat paikallisuniversumeissa konstellaatioita, järjestelmiä ja planeettoja myöten.

9:8.25 (107.13) Jumalallisen ja Äärettömän Hengen laajan perheen henkipersoonallisuudet ovat iäksi antautuneet palvelemaan jakaakseen Jumalan rakkautta ja Pojan armeliaisuutta ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen maailmojen älyllisille luoduille. Nämä henkiolennot muodostavat sen elävän portaikon, jota pitkin kuolevainen ihminen kapuaa kaaoksesta kirkkauteen.

9:8.26 (107.14) [Tämän ilmoituksen antoi Urantialla eräs uversalainen Jumalallinen Neuvonantaja, jonka Päivien Muinaiset valtuuttivat kuvailemaan Äärettömän Hengen olemusta ja toimintaa.]

Luku 10

Paratiisin-Kolminaisuus

10:0.1 (108.1) IKUISTEN Jumaluuksien muodostama Paratiisin-Kolminaisuus helpottaa Isän vapautumista persoonallisuuden absolutismista. Kolminaisuus liittää Jumalan infiniittisen, persoonallisen tahdon rajattoman julkitulon täydellisesti Jumaluuden absoluuttisuuteen. Iankaikkinen Poika ja erilaiset jumalallista alkuperää olevat Pojat yhdessä Myötätoimijan ja hänen universumilastensa kanssa myötävaikuttavat tehokkaasti siihen, että Isä vapautuu niistä rajoituksista, jotka muutoin kuuluvat erottamattomasti ensisijaisuuteen, täydellisyyteen, muuttumattomuuteen, ikuisuuteen, universaalisuuteen, absoluuttisuuteen ja infiniittisyyteen.

10:0.2 (108.2) Paratiisin-Kolminaisuus toimii oivallisena keinona Jumaluuden ikuisen olemuksen täyteen julkituomiseen ja täydelliseen paljastumiseen. Kolminaisuuden Stationaariset Pojat tarjoavat samalla tavoin täysimääräisen ja täydellisen julkituonnin jumalallisesta oikeudenmukaisuudesta. Kolminaisuus on

jumaluusyhtenäisyyttä, ja tämä yhtenäisyys lepää ikuisesti kolmen alkuperäisen, tasavertaisen, rinnakkaisen ja rinnan olemassa olevan persoonallisuuden – Jumala Isän, Jumala Pojan ja Jumala Hengen – jumalallisen ykseyden absoluuttisella perustalla.

10:0.3 (108.3) Katsoessamme ikuisuuden kehän tämänhetkisestä tilanteesta taaksepäin loputtomaan menneisyyteen voimme löytää maailmankaikkeuden asioista vain yhden väistämättömän välttämättömyyden, ja se on Paratiisin-Kolminaisuus. Minusta Kolminaisuus on ollut väistämätön. Katsoessani ajalliseen menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen mikään muu koko universumien universumissa ei ole ollut väistämätön. Nykyinen kokonaisuniversumi, tarkastelipa sitä ajassa taaksepäin tai eteenpäin, ei ole ajateltavissakaan ilman Kolminaisuutta. Paratiisin-Kolminaisuus lähtökohtanamme voimme postuloida vaihtoehtoisia tai jopa moninaisia tapoja tehdä kaikki, mikä tehtävä on, mutta ilman Isän, Pojan ja Hengen Kolminaisuutta emme pysty käsittämään, miten Infiniittinen voisi Jumaluuden absoluuttisen ykseyden huomioon ottaen saavuttaa kolminkertaisen ja tasavertaisen personoitumisen. Mikään muu luomistyön käsite ei yllä Kolminaisuuden tasoille, mitä jumaluusykseyden absoluuttisuuden täydellisyyteen tulee, kun tämä ykseys on liittyneenä Jumaluuden kolminkertaiseen personoitumiseen sisältyvän tahtoperäisen vapautumisen täysimääräisyyteen.

1. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen minuuden jakaminen

10:1.1 (108.4) Näyttäisi siltä, että Isä ryhtyi kaukana ikuisuudessa toteuttamaan perinpohjaisen minuudenjakamisen periaatetta. Universaalisen Isän epäitsekkääseen, rakastavaan ja rakastettavaan olemukseen kuuluu jotakin, joka saa hänet pidättämään itselleen vain niiden valtaoikeuksien ja sen toimivallan harjoittamisen, jotka hän ilmeisesti katsoo mahdottomiksi delegoida tai antaa muille.

10:1.2 (108.5) Kaiken kaikkiaan Universaalinen Isä on luopunut jokaisesta osastaan, joka oli lahjoitettavissa jollekin toiselle Luojalle tai luodulle. Hän on delegoinut jumalallisille Pojilleen ja heidän kumppaneinaan toimiville älyllisille olennoille kaiken vallan ja kaiken auktoriteetin, joka oli delegoitavissa. Hän on aktuaalisesti siirtänyt Hallitsija-Pojilleen, kullekin omassa universumissaan, jokaisen sellaisen hallinnolliseen valtaan kuuluvan oikeuden, joka oli siirrettävissä. Kunkin paikallisuniversumin asioita ajatellen hän on tehnyt jokaisesta Suvereenista Luoja-Pojasta aivan yhtä täydellisen, pätevän ja arvovaltaisen kuin Iankaikkinen Poika on alkuperäisessä keskusuniversumissa. Hän on antanut pois, tosiasiassa lahjoittanut, persoonallisuutensa arvokkuudella ja pyhyydellä kaiken itsestään ja kaiken attribuuteistaan, kaiken, minkä hän vain suinkin voi itsestään luovuttaa, joka tavalla, jokaisena aikakautena, joka paikassa,

jokaiselle persoonalle ja jokaisessa universumissa, paitsi siinä, joka on hänen keskusasuinpaikkansa.

10:1.3 (109.1) Jumalallinen persoonallisuus ei ole itsekeskeinen, vaan minuuden jakaminen ja persoonallisuuden jakaminen toisille luonnehtivat jumalallista vapaatahtoista minuutta. Luodut olennot kaipaavat yhteyttä muihin persoonallisiin luotuihin; Luojat halajavat jakaa jumalallisuuden universumilastensa kanssa; Infiniittisen persoonallisuus paljastuu Universaaliseksi Isäksi, jolle on yhteistä olemisen reaalisuus ja minuuden tasa-arvoisuus kahden rinnasteisen persoonallisuuden – Iankaikkisen Pojan ja Myötätoimijan – kanssa.

10:1.4 (109.2) Isän persoonallisuutta ja jumalallisia ominaisuuksia koskevan tiedon suhteen olemme aina riippuvaisia Iankaikkisen Pojan tekemistä paljastuksista, sillä kun luomisen yhteisteko toteutettiin, kun Jumaluuden Kolmas Persoona yhtäkkiä ilmestyi persoonallisuuden olemassaolon piiriin ja pani täytäntöön jumalallisten vanhempiensa yhdistyneet ajatukset, Isän olemassaolo kvalifioimattomana persoonallisuutena päättyi. Myötätoimijan olevaistumisen ja luomistuloksen keskusytimen aineellistumisen myötä tapahtui tiettyjä ikuisia muutoksia. Jumala antoi itsensä absoluuttisena persoonallisuutena Iankaikkiselle Pojalleen. Juuri näin Isä lahjoittaa ”infiniittisyyteen kuuluvan persoonallisuuden” ainokaiselle Pojalleen, kun he yhdessä taas lahjoittavat ikuisen liittonsa ”yhteispersoonallisuuden” Äärettömälle Hengelle.

10:1.5 (109.3) Näistä syistä sekä muista syistä, jotka ylittävät rajallisen mielen käsityskyvyn, ihmisolennon on äärimmäisen vaikea käsittää

Jumalan infiniittistä isäpersoonallisuutta, paitsi kun se paljastuu universaalisesti Iankaikkisessa Pojassa ja kun se, yhdessä Pojan kanssa, on universaalisesti toimivainen Äärettömässä Hengessä.

10:1.6 (109.4) Kun kerran Jumalan Paratiisin-Pojat vierailevat evolutionaarisissa maailmoissa ja toisinaan jopa elävät niissä kuolevaisen lihallisessa hahmossa, ja kun nämä lahjoittautumiset tekevät kuolevaiselle ihmiselle mahdolliseksi tosiaankin tietää jotakin jumalallisen persoonallisuuden olemuksesta ja luonteesta, sen vuoksi täytyy luotujen olentojen luottaa planeettasfääreillä näiden Paratiisin-Poikien lahjoittautumisiin saadakseen pätevää ja luotettavaa tietoa Isästä, Pojasta ja Hengestä.

2. Jumaluuden personoituminen

10:2.1 (109.5) Kolminaistumisen keinoin Isä vapautuu siitä kvalifioimattomasta henkipersoonallisuudesta, joka on Poika, mutta näin tehdessään hän samalla tekee itsestään tämän samaisen Pojan Isän ja saa rajoittamattoman kyvyn tulla kaikkien jälkeenpäin luotavien, olevaistettavien tai muiden personoitavien älyllisten ja tahdollisten olentotyyppien jumalalliseksi Isäksi. *Absoluuttisen ja kvalifioimattoman persoonallisuuden* ominaisuudessa Isä voi toimia vain Poikana ja Pojan kanssa, mutta *persoonallisena Isänä* hän jatkaa persoonallisuuden lahjoittamista älyllisten ja tahdollisten olentojen eri tasoilla oleville erilaisille ryhmille, ja hän ylläpitää

ikuisesti, rakastavassa kumppanuudessa, henkilökohtaisia yhteyksiä tähän universumilasten laajaan perheeseen.

10:2.2 (109.6) Lahjoitettuaan Poikansa persoonallisuudelle täyden minuutensa, ja kun tämä itsensä lahjoittamisen teko on loppuun saatettu ja täydellinen, silloin nämä iäiset osapuolet antavat siitä infiniittisestä voimasta ja olemuksesta, joka näin on olemassa Isä–Poika-unionissa, yhteisesti ne ominaisuudet ja attribuutit, jotka muodostavat vielä yhden heidän kaltaisensa olennon; ja tämä yhteispersoonallisuus, Ääretön Henki, saattaa päätökseen Jumaluuden eksistentiaalisen personoitumisen.

10:2.3 (110.1) Poika on välttämätön Jumalan isyydelle. Henki on välttämätön Toisen ja Kolmannen Persoonan väliselle veljeydelle. Kolme persoonaa on pienin mahdollinen sosiaalinen ryhmä, mutta tämä on vähäisin kaikista niistä monista syistä, joiden takia uskotaan Myötätoimijan välttämättömyyteen.

10:2.4 (110.2) Ensimmäinen Lähde ja Keskus on infiniittinen *isäpersoonallisuus*, rajoittamaton alkulähdepersoonallisuus. Iankaikkinen Poika on kvalifioimaton *persoonallisuusabsoluutti*, se jumalallinen olento, joka pysyy kautta aikojen ja ikuisuuden Jumalan persoonallisen olemuksen täydellisenä julkituontina. Ääretön Henki on *yhteispersoonallisuus*, iäisen Isä–Poika-unionin ainutlaatuinen persoonallinen seuraamus.

10:2.5 (110.3) Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuus on infiniittisyyden persoonallisuus vähennettynä Iankaikkisen Pojan absoluuttisella persoonallisuudella. Kolmannen Lähteen ja

Keskuksen persoonallisuus on enemmän kuin yhteenlaskettu, superadditiivinen, seuraus vapautuneen Isä-persoonallisuuden ja absoluuttisen Poika-persoonallisuuden unionista.

10:2.6 (110.4) Universaalinen Isä, Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki ovat ainutlaatuisia persoonia; yksikään ei ole toisinto; jokainen on alkuperäinen; kaikki ovat yhdistyneitä.

10:2.7 (110.5) Ainoastaan Iankaikkinen Poika kokee jumalallisen persoonallisuuden sukulaissuhteen täyteyden, tietoisuuden sekä Isän poikana että Hengen isänä olemisesta ja jumalallisesta tasavertaisuudesta sekä Isä-vanhemman että Henki-kumppanin kanssa. Isä kokee omaavansa itsensä kanssa tasavertaisen Pojan, mutta Isä ei tunne mitään edeltäviä esi-isiä. Iankaikkisella Pojalla on kokemus poikana olemisesta, tuntemus persoonallisuuden syntyperästä, ja samalla Poika tietää olevansa toinen Äärettömän Hengen vanhemmista. Ääretön Henki on tietoinen persoonallisuutensa kaksinaisesta syntyperästä, mutta hän ei ole vanhemman osassa tasavertaiselle jumaluuspersoonallisuudelle. Hengen myötä täyttyy Jumaluuden personoitumisen eksistentiaalinen sykli; Kolmannen Lähteen ja Keskuksen ensivaiheiset persoonallisuudet ovat kokemuksellisia, ja heidän lukumääränsä on seitsemän.

10:2.8 (110.6) Oma alkuperäni on Paratiisin-Kolminaisuudessa. Tunnen Kolminaisuuden yhdistyneenä Jumaluutena. Tiedän myös, että Isä, Poika ja Henki ovat olemassa ja toimivat tarkoin määrättyjen henkilökohtaisten kapasiteettiensa puitteissa. Tiedän

varmasti, etteivät he toimi vain henkilökohtaisesti ja kollektiivisesti, vaan että he myös koordinoivat suorituksensa erilaisissa ryhmittymissä, niin että he lopulta toimivat seitsemässä eri kapasiteetissa yksin tai monta yhdessä. Ja koska nämä seitsemän yhdistelmää kattavat kaikki tällaisten jumalallisten yhdistymien mahdollisuudet, siitä on väistämättömänä seurauksena, että maailmankaikkeuden reaalisuudet esiintyvät seitsemänä arvojen, tarkoitusten ja persoonallisuuden muunnelmana.

3. Jumaluuden kolme persoonaa

10:3.1 (110.7) Siitä huolimatta, että on vain yksi Jumaluus, on olemassa kolme positiivista ja jumalallista Jumaluuden personoitumaa. Isä sanoi ihmisen varustamisesta jumalallisella Suuntaajalla: ”Tehkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme.” Kaikissa urantialaisissa kirjoituksissa esiintyy toistuvasti tämä viittaus monikollisen Jumaluuden tekoihin ja toimiin, mikä osoittaa selvästi tietoisuutta kolmen Lähteen ja Keskuksen olemassaolosta ja toiminnasta.

10:3.2 (110.8) Meille opetetaan, että Poika ja Henki pitävät yllä samanlaisia ja yhtäläisiä suhteita Isään Kolminaisuuden yhdistymässä. Epäilemättä he ikuisuudessa ja Jumaluuksina näin tekevätkin, mutta ajallisuudessa ja persoonallisuuksina he varmasti tuovat julki hyvinkin erilaatuisia keskinäissuhteita. Paratiisista

universumien suuntaan katseltaessa nämä suhteet näyttävät todellakin hyvin samankaltaisilta, mutta kun niitä tarkastellaan avaruuden maailmoista, ne näyttävät melko erilaisilta.

10:3.3 (111.1) Jumalalliset Pojat ovat todella ”Jumalan Sana”, mutta Hengen lapset ovat eittämättä ”Jumalan Teko”. Jumala puhuu Pojan kautta ja toimii yhdessä Pojan kanssa Äärettömän Hengen kautta, samalla kun Poika ja Henki ovat kaikissa maailmankaikkeuden toiminnoissa verrattoman veljellisiä, niin että he työskentelevät kahden tasavertaisen veljeksen tavoin ja osoittavat ihailua ja rakkautta arvossa pitämälleen ja jumalallisesti kunnioittamalleen yhteiselle Isälleen.

10:3.4 (111.2) Isä, Poika ja Henki ovat varmasti tasavertaisia luonteeltaan, rinnakkaisia olemukseltaan, mutta kun he esiintyvät maailmankaikkeudessa, tulee esille eroja, joista ei voi erehtyä, ja yksin toimiessaan kukin Jumaluuden persoona on ilmeisesti absoluuttisuuden osalta rajoittunut.

10:3.5 (111.3) Ennen omatahtoista vapautumistaan siitä persoonallisuudesta, niistä voimista ja ominaisuuksista, jotka muodostavat Pojan ja Hengen, Universaalinen Isä näyttää (filosofisessa mielessä) olleen kvalifioimaton, absoluuttinen ja infiniittinen Jumaluus. Muttei tällaista teoreettista Ensimmäistä Lähdettä ja Keskusta, joka on ilman Poikaa, voitaisi missään tämän sanan tarkoittamassa mielessä pitää *Universaalisena Isänä;* isyys ei ole todellista ilman pojan olemassaoloa. Ja edelleen, ollakseen ollut totaalisessa merkityksessä absoluuttinen, Isän on täytynyt jonakin iäisen kaukaisena hetkenä olla olemassa yksinään. Muttei hänellä

koskaan ollut tällaista yksinäistä olemassaolon tilaa. Poika ja Henki ovat kumpikin Isän kanssa yhtä ikuisia. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on aina ollut ja on ikuisesti oleva Alkuperäisen Pojan ikuinen Isä ja yhdessä Pojan kanssa Äärettömän Hengen ikuinen esi-isä.

10:3.6 (111.4) Havaitsemme Isän luopuneen kaikista suoranaisista absoluuttisuuden ilmentymistä, paitsi absoluuttisesta isyydestä ja absoluuttisesta tahtotoiminnasta. Emme tiedä, onko tahtotoiminta Isän erottamaton ominaisuus. Voimme vain panna merkille, että hän *ei* luopunut tahtotoiminnasta. Tahdon infiniittisyyden on täytynyt olla Ensimmäiselle Lähteelle ja Keskukselle ominaista ikuisesti.

10:3.7 (111.5) Lahjoittaessaan persoonallisuuden absoluuttisuuden Iankaikkiselle Pojalle Universaalinen Isä pääsee persoonallisuuden absolutismin kahleista, mutta niin tehdessään hän ottaa askelen, joka tekee hänelle ikuisesti mahdottomaksi toimia yksinään persoonallisuusabsoluuttina. Ja lopuksi tapahtuvan rinnakkaisen Jumaluuden – Myötätoimijan – personoimisesta on seurauksena käänteentekevä kolminaisuudellinen kolmen jumalallisen persoonallisuuden keskinäisriippuvuus suhteessa Jumaluuden toiminnan kokonaisuuteen absoluuttisuudessa.

10:3.8 (111.6) Jumala on universumien universumissa kaikkien persoonallisuuksien Isä-Absoluutti. Isä on henkilökohtaisesti absoluuttinen toiminnan vapauden suhteen, mutta ajallisuuden ja avaruuden universumeissa – valmiissa, valmistuvissa ja vielä valmistettavissa – Isä ei ole selvästi absoluuttinen totaalisena Jumaluutena, paitsi Paratiisin-Kolminaisuudessa.

10:3.9 (111.7) Ensimmäinen Lähde ja Keskus toimii Havonan ulkopuolella, fenomenaalisissa universumeissa seuraavasti:

10:3.10 (111.8) 1. Luojana, pojanpoikiensa – Luoja-Poikien – kautta.

10:3.11 (111.9) 2. Valvojana, Paratiisin gravitaatiokeskuksen kautta.

10:3.12 (111.10) 3. Henkenä, Iankaikkisen Pojan kautta.

10:3.13 (111.11) 4. Mielenä, Myötäluojan kautta.

10:3.14 (111.12) 5. Isänä hän ylläpitää persoonallisuuspiirinsä kautta isällistä yhteyttä kaikkiin luotuihin.

10:3.15 (111.13) 6. Persoonana hän toimii *suoraan* kaikkialla luomakunnassa vain hänelle ominaisten osasten avulla, jotka kuolevaisessa ihmisessä ovat Ajatuksensuuntaajia.

10:3.16 (111.14) 7. Kokonaisvaltaisena Jumaluutena hän toimii vain Paratiisin-Kolminaisuudessa.

10:3.17 (112.1) Kaikki nämä Universaalisen Isän toimeenpanemat toimivallan luovutukset ja edelleensiirtämiset ovat täysin vapaaehtoisia ja omatahtoisia. Kaikkivoipa Isä ottaa tarkoituksellisesti osalleen nämä maailmankaikkeudellisen vallan rajoitukset.

10:3.18 (112.2) Iankaikkinen Poika näyttää toimivan kaikissa hengellisissä yhteyksissä kuin hän olisi yhtä Isän kanssa, paitsi Jumalan osasten lahjoittamisissa ja muissa esipersoonallisissa toiminnoissa. Poika ei myöskään kiinteästi samastu aineellisten olentojen älylliseen toimintaan eikä aineellisten universumien

energiatoimintoihin. Absoluuttisena Poika toimii persoonan ominaisuudessa ja vain hengellisen universumin puitteissa.

10:3.19 (112.3) Ääretön Henki on kaikissa toimissaan hämmästyttävän universaalinen ja uskomattoman monitaitoinen. Hän toimii mielen, aineen ja hengen sfääreissä. Myötätoimija edustaa Isän ja Pojan yhdistymää, mutta hän toimii myös omana itsenään. Hän ei ole suoranaisesti tekemisissä fyysisen gravitaation, hengellisen gravitaation eikä persoonallisuuspiirin kanssa, mutta kaikissa muissa maailmankaikkeuden toimissa hän on enemmän tai vähemmän osallisena. Samalla kun Ääretön Henki näyttää olevan riippuvainen kolmesta eksistentiaalisesta ja absoluuttisesta gravitaatiokontrollista, samalla hän näyttää harjoittavan kolmea supervalvontaa. Tätä kolminaista kykyä käytetään monin tavoin ylittämään ja kaikesta päätellen neutraloimaan jopa primaaristen vahvuuksien ja energioiden ilmentymiä, perimmäisyyttä korkeammalla oleville absoluuttisuuden rajoille saakka. Tietyissä tilanteissa nämä supervalvonnat ylittävät absoluuttisesti jopa kosmisen reaalisuuden primaariset ilmentymät.

4. Jumaluuden kolminaisuusunioni

10:4.1 (112.4) Paratiisin-Kolminaisuus (ensimmäinen kolmiyhteisyys) on kaikista absoluuttisista yhteenliittymistä ainoalaatuinen sikäli, että vain se on persoonallisen Jumaluuden yhteenliittymä. Jumala

toimii Jumalana vain suhteessa Jumalaan ja niihin, jotka voivat tuntea Jumalan, mutta absoluuttisena Jumaluutena vain Paratiisin-Kolminaisuudessa ja suhteessa maailmankaikkeuden kokonaisuuteen.

10:4.2 (112.5) Ikuinen Jumaluus on täydellisen yhdistynyt; siitä huolimatta on olemassa kolme täydellisen yksilöllistä Jumaluuden persoonaa. Paratiisin-Kolminaisuus tekee mahdolliseksi tuoda samanaikaisesti julki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ja hänen ikuisten tasavertaistensa ominaispiirteiden ja infiniittisten kykyjen koko moninaisuuden ja jakamattoman Jumaluuden universumitoimien koko jumalallisen ykseyden.

10:4.3 (112.6) Kolminaisuus on sellainen infiniittisten persoonien yhteenliittymä, joka toimii ei-persoonallisessa ominaisuudessa, muttei persoonallisuuden kanssa ristiriidassa. Havainnollistus on karkea, mutta isä, poika ja pojanpoika voisivat muodostaa yhtiön, joka ei ole persoonallinen, mutta joka siitä huolimatta on heidän itse kunkin henkilökohtaisen tahtonsa alainen.

10:4.4 (112.7) Paratiisin-Kolminaisuus on *reaalinen*. Se on olemassa Isän, Pojan ja Hengen jumaluusunionina. Silti Isä, Poika tai Henki tai ketkä tahansa kaksi heistä voivat toimia suhteessa tähän samaiseen Paratiisin-Kolminaisuuteen. Isä, Poika ja Henki voivat toimia yhteistyössä tavalla, joka ei ole Kolminaisuutta, mutta eivät kolmena Jumaluutena. Persoonina he voivat toimia yhteistyössä mielensä mukaan, mutta silloin ei ole kysymys Kolminaisuudesta.

10:4.5 (112.8) Muistakaa aina, että se, mitä Ääretön Henki tekee, on Myötätoimijan toimintaa. Sekä Isä että Poika toimivat hänessä, hänen kauttaan ja hänenä. Mutta olisi hyödytöntä yrittää valaista Kolminaisuuden mysteeriä: kolme yhtenä ja yhdessä ja yksi kahtena ja toimimassa kahden puolesta.

10:4.6 (112.9) Kolminaisuus on sellaisessa suhteessa koko maailmankaikkeuden asioihin, että se on otettava huomioon yrittäessämme selvittää minkä tahansa yksittäisen kosmisen tapahtuman tai persoonallisuuksien keskinäissuhteen kokonaisuutta. Kolminaisuus toimii kosmoksen kaikilla tasoilla, ja kuolevainen ihminen rajoittuu finiittiselle tasolle, siksi ihmisen on tyytyminen finiittiseen käsitykseen Kolminaisuudesta Kolminaisuutena.

10:4.7 (113.1) Lihallisena kuolevaisena sinun tulisi tarkastella Kolminaisuutta yksilöllisen valaistuneisuutesi mukaisesti ja sopusoinnussa mielesi ja sielusi reaktioiden kanssa. Voit tietää hyvinkin vähän Kolminaisuuden absoluuttisuudesta, mutta noustessasi Paratiisia kohti tulet monet kerrat kokemaan hämmästystä toinen toistaan seuraavista ilmoituksista ja odottamattomista havainnoista, jotka koskevat Kolminaisuuden korkeimmuutta ja perimmäisyyttä, ellei jo absoluuttisuuttakin.

5. Kolminaisuuden toiminnot

10:5.1 (113.2) Persoonallisilla Jumaluuksilla on attribuutteja, mutta on tuskin tosiasioiden mukaista sanoa Kolminaisuudesta, että sillä olisi attribuutteja. Tämän jumalallisten olentojen yhteenliittymän voidaan sopivammin katsoa omaavan *toimintoja*, joihin kuuluvat oikeuden jakaminen, kaikkeusasenteet, rinnakkaistoiminta ja kosminen ylivalvonta. Nämä toiminnat ovat aktiivisesti korkeimpia, perimmäisiä ja (Jumaluuden rajoissa) absoluuttisia, sikäli kun kyse on kaikista persoonallisuuden arvon omaavista elävistä reaalisubjekteista.

10:5.2 (113.3) Paratiisin-Kolminaisuuden toiminnot eivät ole yksinkertaisesti vain Isän siihen näennäisesti mukaan tuoman jumaluuden ynnä siihen yhteenlaskettujen Pojan ja Hengen persoonalliselle olemassaololle ainutlaatuisten erityisominaisuuksien summa. Paratiisin kolmen Jumaluuden Kolminaisuusyhdistymä johtaa uusien merkitysten, arvojen, voimien ja kykyjen kehittymiseen, olevaistumiseen ja jumalallistumiseen universaalista julkituloa, toimintaa ja hallintoa varten. Elävien yhteenliittymien, ihmisperheiden, sosiaalisten ryhmien tai Paratiisin-Kolminaisuuden kyvykkyys ei kasva pelkän aritmeettisen yhteenlaskun mukaisesti. Ryhmän potentiaali ylittää aina suuresti ryhmän muodostavien yksilöiden omaamien ominaisuuksien yksinkertaisen summan.

10:5.3 (113.4) Kolminaisuus ylläpitää Kolminaisuutena ainutlaatuista asennetta koko menneen, nykyisen ja vastaisen maailmankaikkeuden kokonaisuutta kohtaan. Ja Kolminaisuuden toimintoja voidaan parhaiten ajatella suhteessa Kolminaisuuden

asenteisiin maailmankaikkeutta kohtaan. Nämä asenteet ovat samanaikaisia, ja ne voivat esiintyä monta yhdessä minkä tahansa erillisen tilanteen tai tapahtuman suhteen:

10:5.4 (113.5) 1. *Asenne finiittistä kohtaan*. Kolminaisuus rajoittaa itseään laajimmalla mahdollisella tavalla suhtautuessaan finiittisyyteen. Kolminaisuus ei ole persoona, eikä Korkein Olentokaan ole yksinomainen Kolminaisuuden personoituma, mutta Korkein on lähin sellainen Kolminaisuuden voima-persoonallisuuskeskittymä, jonka äärelliset luodut voivat käsittää. Tästä johtuu, että puhuttaessa Kolminaisuudesta suhteessa finiittisyyteen puhutaan toisinaan Korkeimmuuden Kolminaisuudesta.

10:5.5 (113.6) 2. *Asenne absoniittista kohtaan*. Paratiisin-Kolminaisuus ottaa huomioon finiittisen yläpuolella mutta absoluuttisuuden alapuolella olevat olemassaolon tasot, ja tätä suhdetta nimitetään joskus Perimmäisyyden Kolminaisuudeksi. Ei Perimmäinen eikä Korkeinkaan ole täysin Paratiisin-Kolminaisuuden edustaja, mutta kumpainenkin näyttää kvalifioidussa mielessä ja omalle tasolleen edustavan Kolminaisuutta kokemusperäisen voiman ja vallan kehittymisen esipersoonallisina aikakausina.

10:5.6 (113.7) 3. Paratiisin-Kolminaisuuden *absoluuttinen asenne* on suhteessa absoluuttisiin eksistensseihin, ja se huipentuu kokonaisvaltaisen Jumaluuden toiminnassa.

10:5.7 (113.8) Infiniittinen Kolminaisuus sisältää Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kaikkien kolmiyhteisten suhteiden – niin

jumalallistamattomien kuin jumalallistettujenkin – rinnakkaisen toiminnan, ja sen vuoksi se on erittäin vaikeasti persoonallisuuksien ymmärrettävissä. Miettiessänne Kolminaisuutta infiniittisenä älkää jättäkö huomiotta seitsemää kolmiyhteisyyttä, sillä niin tehtäessä tietyt ymmärtämisvaikeudet ovat vältettävissä ja tietyt paradoksit osittain ratkaistavissa.

10:5.8 (114.1) Mutta en hallitse kieltä, joka soisi minulle mahdollisuuden välittää rajalliselle ihmismielelle Paratiisin-Kolminaisuuden koko totuus ja ikuinen merkitys sekä kolmen infiniittisesti täydellisen olennon koskaan päättymättömän keskinäisen yhteenliittymisen luonne.

6. Kolminaisuuden Stationaariset Pojat

10:6.1 (114.2) Kaikki laki saa alkunsa Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta, *hän on laki*. Hengellinen oikeushallinto on luonnostaan Toisen Lähteen ja Keskuksen asia. Lain julkituominen, jumalallisten säädösten voimaansaattaminen ja tulkinta ovat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen tehtäviä. Lain soveltaminen, oikeudenkäyttö, kuuluu Paratiisin-Kolminaisuuden toimialaan, ja sen toteuttavat tietyt Kolminaisuuden Pojat.

10:6.2 (114.3) *Oikeus* kuuluu luonnostaan Paratiisin-Kolminaisuuden universaaliseen suvereenisuuteen, mutta hyvyys, armeliaisuus ja totuus ovat niiden jumalallisten persoonallisuuksien

universumitoimintaa, joiden jumaluusunioni muodostaa Kolminaisuuden. Oikeus ei ole Isän, Pojan tai Hengen asenne. Oikeus on näiden rakkautta, armoa ja hoivaa edustavien persoonallisuuksien kolminaisuusasenne. Kukaan Paratiisin Jumaluuksista ei vaali oikeuden jakamista. Oikeus ei koskaan ole henkilökohtaista asennoitumista; se on aina monikollinen toimi.

10:6.3 (114.4) *Todistusaineiston* eli sen, mikä toimii kohtuullisuuden (armeliaisuuden kanssa sopusoinnussa olevan oikeuden) perustana, toimittavat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuudet, sillä hän on Isän ja Pojan yhteinen edustaja kaikille maailmoille ja koko luomakunnan älyllisten olentojen mielelle.

10:6.4 (114.5) *Tuomio*, oikeuden lopullinen soveltaminen Äärettömän Hengen persoonallisuuksien esittämän todistusaineiston mukaisesti, on Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien työtä, olentojen, joilla on osa yhdistyneen Isän, Pojan ja Hengen kolminaisuusolemuksesta.

10:6.5 (114.6) Tähän Kolminaisuuden Poikien ryhmään kuuluvat seuraavat persoonallisuudet:

10:6.6 (114.7) 1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet.

10:6.7 (114.8) 2. Päivien Ikuiset.

10:6.8 (114.9) 3. Päivien Muinaiset.

10:6.9 (114.10) 4. Päivien Täydelliset.

10:6.10 (114.11) 5. Päivien Äskettäiset.

10:6.11 (114.12) 6. Päivien Yhdistyneet.

10:6.12 (114.13) 7. Päivien Uskolliset.

10:6.13 (114.14) 8. Viisauden Täydellistäjät.

10:6.14 (114.15) 9. Jumalalliset Neuvonantajat.

10:6.15 (114.16) 10. Universaaliset Sensorit.

10:6.16 (114.17) Olemme Kolminaisuutena toimivien kolmen Paratiisin-Jumaluuden lapsia, sillä satun kuulumaan äsken mainitun ryhmän kymmenenteen luokkaan: Universaalisiin Sensoreihin. Nämä luokat eivät universaalisessa mielessä edusta Kolminaisuuden suhtautumista; ne edustavat tätä Jumaluuden kollektiivista suhtautumista vain toimeenpanevan tuomitsemisen – oikeuden – aloilla. Kolminaisuus suunnitteli heidät erityisesti sitä nimenomaista tehtävää varten, johon heidät on määrätty, ja he edustavat Kolminaisuutta vain niissä toiminnoissa, joita varten heidät personoitiin.

10:6.17 (115.1) Päivien Muinaiset ja heidän kolminaisuusperäiset kumppaninsa langettavat korkeinta kohtuullisuutta olevan oikeudenmukaisen tuomionsa seitsemälle superuniversumille. Keskusuniversumissa tällaiset toiminnot ovat olemassa vain teoriassa, sillä siellä oikeudenmukaisuus sisältyy itsestään selvänä täydellisyyteen, ja havonalainen täydellisyys sulkee täysin pois epäharmonian mahdollisuuden.

10:6.18 (115.2) Oikeus on kollektiivinen ajatus siitä, mikä on oikeamielistä; armo on sen persoonallinen julkitulo. Armo on rakkautta osoittava suhtautumistapa; täsmällisyys on luonteenomaista lain toteutumiselle; jumalallinen tuomio on kohtuullisuuden sielu, joka pitäytyy aina Kolminaisuuden

oikeudenmukaisuuteen ja joka toteuttaa aina Jumalan jumalallista rakkautta. Kokonaan tajuttuina ja täydelleen ymmärrettyinä Kolminaisuuden vanhurskas oikeudenmukaisuus ja Universaalisen Isän armelias rakkaus ovat yhteneväisiä. Mutta ihmisellä ei ole tällaista ymmärrystä jumalallisesta oikeudesta. Niinpä Kolminaisuudessa, sellaisena kuin ihmisellä on tapa sitä tapaa tarkastella, on Isän, Pojan ja Hengen persoonallisuudet viritetty rinnakkaiseen rakkauden ja oikeuden jakamiseen ajallisuuden kokemuksellisissa universumeissa.

7. Korkeimmuuden harjoittama ylivalvonta

10:7.1 (115.3) Jumaluuden Ensimmäinen, Toinen ja Kolmas Persoona ovat keskenään yhdenvertaisia, ja he ovat yksi. ”Herra, meidän Jumalamme, on yksi Jumala.” Ikuisten Jumaluuksien jumalallisessa Kolminaisuudessa on tavoitteen täydellisyys ja toimeenpanon ykseys. Isä, Poika ja Myötätoimija ovat kiistämättä ja jumalallisesti yksi. Totuutta on kirjoitus, joka sanoo: ”Minä olen ensimmäinen ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa.”

10:7.2 (115.4) Finiittisellä tasolla olevan kuolevaisen mielestä Paratiisin-Kolminaisuus näyttää Korkeimman Olennon tavoin huolehtivan vain kokonaisuudesta – koko planeetasta, koko universumista, koko superuniversumista, koko suuruniversumista.

Tämä kokonaisvaltainen suhtautuminen on olemassa siksi, että Kolminaisuus on Jumaluuden kaikkinaisuus, sekä monista muista syistä.

10:7.3 (115.5) Korkein Olento on jotakin, joka on vähemmän ja joka on muuta kuin finiittisissä universumeissa toimiva Kolminaisuus; mutta tietyissä rajoissa ja nykyisen, voiman ja vallan keskeneräisen personoitumisen aikakautena, tämä evolutionaarinen Jumaluus näyttää todellakin heijastavan Korkeimmuuden Kolminaisuuden suhtautumista. Isä, Poika ja Henki eivät henkilökohtaisesti toimi Korkeimman Olennon kanssa, mutta nykyisen universumikauden aikana he toimivat Kolminaisuutena yhdessä hänen kanssaan. Ymmärrämme heidän ylläpitävän samanlaista keskinäissuhdetta Perimmäiseen. Teemme useinkin otaksumia siitä, minkälainen Paratiisin-Jumaluuksien ja Korkeimman Jumalan välinen henkilökohtainen suhde tulee olemaan, sitten kun Korkein on lopulta kehittynyt, mutta todellisuudessa emme tätä tiedä.

10:7.4 (115.6) Huomiomme mukaan Korkeimmuuden harjoittama ylivalvonta ei ole täysin ennustettavissa olevaa. Tätä ennalta-arvaamattomuutta näyttää lisäksi leimaavan tietty kehityksen keskeneräisyys, joka on epäilemättä osoitus Korkeimman epätäydellisyydestä ja Paratiisin-Kolminaisuuteen kohdistuvan finiittisen reagoinnin epätäydellisyydestä.

10:7.5 (115.7) Kuolevainen mieli voi yhdessä hetkessä käydä ajatuksissaan läpi tuhat ja yksi asiaa – katastrofaalisia fyysisiä tapahtumia, kauhistuttavia tapaturmia, hirvittäviä onnettomuuksia, tuskallisia sairauksia ja maailmanlaajuisia vitsauksia – ja kysyä,

korreloituvatko tällaiset koettelemukset Korkeimman Olennon oletetun toimintakentän tuntemattomaan ohjailuun. Suoraan sanoen me emme sitä tiedä; emme todellakaan ole varmoja asiasta. Mutta havaitsemme kylläkin, että ajan kuluessa kaikki nämä vaikeat ja enemmän tai vähemmän salaperäiset tilanteet koituvat *aina* universumien menestykseksi ja edistykseksi. Saattaa olla, että olemassaolon olosuhteet ja elämän selittämättömät vaiheet kutoutuvat kaikki tarkoitukselliseksi, suuriarvoiseksi kuvioksi Korkeimman harjoittaman toiminnan ja Kolminaisuuden suorittaman ylivalvonnan myötä.

10:7.6 (116.1) Jumalan poikana voit erottaa henkilökohtaisen rakkauden asenteen kaikissa Jumala Isän teoissa. Aina et kuitenkaan kykene ymmärtämään, kuinka Paratiisin-Kolminaisuuden monetkaan universumitoiminnot koituvat avaruuden evolutionaaristen maailmojen yksittäisen kuolevaisen hyväksi. Ikuisuuden edetessä Kolminaisuuden teot paljastuvat kaikin puolin tarkoituksellisiksi ja harkituiksi, mutta ajallisuuden luoduista olennoista ne eivät aina näytä sellaisilta.

8. Finiittisen tuolla puolen vaikuttava kolminaisuus

10:8.1 (116.2) Monet Paratiisin-Kolminaisuuteen liittyvät totuudet ja tosiasiat voi edes osaksi ymmärtää vain, jos tuntee toimintaa, joka menee finiittisen tuolle puolen.

10:8.2 (116.3) Olisi epäviisasta käsitellä Perimmäisyyden Kolminaisuuden toimintoja, mutta ilmoitettakoon, että Perimmäinen Jumala on se Kolminaisuuden ilmentymä, jonka transsendentaalit ymmärtävät. Olemme taipuvaisia uskomaan, että kokonaisuniversumin yhtenäistyminen on toimi, joka olevaistaa Perimmäisen, ja että se luultavasti heijastaa Paratiisin-Kolminaisuuden absoniittisen ylivalvonnan tiettyjä, muttei kaikkia, vaiheita. Perimmäinen on absoniittiseen nähden Kolminaisuuden kvalifioitu ilmentymä vain siinä mielessä kuin Korkein näin osittain edustaa Kolminaisuutta suhteessa finiittiseen.

10:8.3 (116.4) Universaalinen Isä, Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki ovat tietyssä mielessä kokonaisvaltaisen Jumaluuden muodostavat persoonallisuudet. Heidän unioninsa Paratiisin-Kolminaisuudessa sekä Kolminaisuuden absoluuttinen toiminta vastaavat totaalisen Jumaluuden toimintaa. Ja sellainen Jumaluuden täysimääräisyys ylittää sekä finiittisen että absoniittisen.

10:8.4 (116.5) Vaikkei kukaan yksittäinen Paratiisin Jumaluuksien persoona tosiasiassa täytäkään Jumaluuden koko potentiaalia, kollektiivina he kaikki kolme sen tekevät. Kolme infiniittistä persoonaa näyttää olevan se vähin mahdollinen olentojen lukumäärä, joka tarvitaan kokonaisjumaluuden esipersoonallisen ja eksistentiaalisen potentiaalin – Jumaluusabsoluutin – aktivoimiseen.

10:8.5 (116.6) Tunnemme Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen *persoonina*, mutten tunne henkilökohtaisesti

Jumaluusabsoluuttia. Rakastan ja palvon Jumala Isää; arvostan ja kunnioitan Jumaluusabsoluuttia.

10:8.6 (116.7) Oleskelin kerran universumissa, jossa tietty olentoryhmä opetti, että lopullisuuden saavuttajista olisi ikuisuudessa lopulta määrä tulla Jumaluusabsoluutin lapsia. Olen kuitenkin haluton hyväksymään tällaista ratkaisua finaliittien tulevaisuutta verhoavalle mysteerille.

10:8.7 (116.8) Lopullisuuden Saavuttajakuntaan lukeutuvat muiden ohella ne ajallisuudesta ja avaruudesta saapuneet kuolevaiset, jotka ovat saavuttaneet täydellisyyden kaiken sen suhteen, mikä koskee Jumalan tahtoa. Luotuina olentoina ja luodun olennon kykyjen rajoissa he tuntevat Jumalan täydellisesti ja todellisesti. Löydettyään tällä tavoin Jumalan kaikkien luotujen olentojen Isänä näiden perille päässeitten on kerran ryhdyttävä etsimään finiittisyyden ylittävää Isää. Mutta tämä etsintä vaatii Paratiisin-Isän perimmäisten attribuuttien ja ominaispiirteiden absoniittisen olemuksen ymmärtämistä. Ikuisuus tulee osoittamaan, onko tällainen saavutus mahdollinen, mutta olemme vakuuttuneita siitä, että vaikka finaliitit ymmärtävätkin tämän jumalallisuuden perimmäisyyden, he eivät luultavasti kykene saavuttamaan perimmäisen tason ylittäviä absoluuttisen Jumaluuden tasoja.

10:8.8 (116.9) Saattaa olla mahdollista, että finaliitit saavuttavat osittaisesti Jumaluusabsoluutin, mutta vaikka näin kävisikin, Universaalisen Absoluutin ongelma tulee ikuisuuksien ikuisuudessa silti jatkuvasti kiehtomaan, hämmentämään, saattamaan ymmälle ja haastamaan yleneviä ja eteneviä finaliitteja, sillä näemme, että

Universaalisen Absoluutin kosmisten suhteiden mittaamattomuudella on taipumus laajeta, sitä mukaa kun aineelliset universumit ja niiden hengellinen hallinto jatkavat laajenemistaan.

10:8.9 (117.1) Vain infiniittisyys voi paljastaa Isä-Infiniittisen.

10:8.10 (117.2) [Toimittanut Universaalinen Sensori, joka toimi Uversan Päivien Muinaisten antamin valtuuksin.]

Luku 11

Ikuinen Paratiisin Saari

11:0.1 (118.1) PARATIISI on universumien universumin ikuinen keskus, samoin kuin se on Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen sekä heidän jumalallisten rinnakkaisolentojensa ja kumppaniensa asuinpaikka. Tämä Keskussaari on jättiläismäisin kosmisen todellisuuden järjestyneistä kokonaisuuksista koko kokonaisuniversumissa. Paratiisi on aineellinen sfääri, samalla kun se on hengellinen asuinsija. Universaalisen Isän älyllinen luomakunta kaikkinensa asuu aineellisilla asuinsijoilla. Näin ollen täytyy myös absoluuttisen valvontakeskuksen olla aineellinen, konkreettinen. Ja korostettakoon jälleen sitä, että henkiolevaiset ja hengelliset olennot ovat *todellisia*.

11:0.2 (118.2) Paratiisin aineellinen kauneus koostuu sen fyysisen täydellisyyden suurenmoisuudesta. Jumalan Saaren majesteettisuus ilmenee sen asukkaiden ylevissä älyllisissä saavutuksissa ja mielen kehityksessä. Keskussaaren loistavuus tulee julki jumalallisen henkipersoonallisuuden – elämän valon – infiniittisessä

lahjoittamisessa. Mutta hengellisen kauneuden syvyydet ja tämän suurenmoisen koostuman ihmeet ovat peräti kaukana siitä, minkä aineellisten luotujen finiittinen mieli kykenee käsittämään. Kuolevaisen ei ole mahdollista käsittää jumalallisen asuinsijan kirkkautta ja hengellistä loistavuutta. Ja Paratiisi on ikuisuudesta. Ei ole olemassa muistiinmerkintöjä eikä perimätietoja, jotka kertoisivat tämän kaiken ytimenä olevan Valon ja Elämän Saaren alkuperästä.

1. Jumalallinen asuinpaikka

11:1.1 (118.3) Paratiisi palvelee monia tarkoituksia maailmankaikkeuden maailmojen hallinnossa, mutta luotujen olentojen kannalta se on olemassa ensisijaisesti Jumaluuden asuinpaikkana. Universaalisen Isän henkilökohtainen läsnäolo sijaitsee tämän miltei pyöreän, muttei pallonmuotoisen, Jumaluuksien asuinsijan yläpinnan keskustassa. Tätä Universaalisen Isän paratiisillista läsnäoloa ympäröi välittömästi Iankaikkisen Pojan henkilökohtainen läsnäolo, samalla kun heidät kummatkin sulkee sisäänsä Äärettömän Hengen sanoin kuvaamaton kirkkaus.

11:1.2 (118.4) Jumala asuu, on asunut ja on ikuisesti asuva tällä samalla ikuisella keskusasuinsijalla. Olemme aina tavanneet hänet sieltä ja sieltä tulemme hänet aina tapaamaan. Universaalinen Isä on kosmisesti kohdentuneena, hengellisesti personoituneena ja

maantieteellisesti sijaitsevana tässä universumien universumin keskuksessa.

11:1.3 (118.5) Tiedämme kaikki sen suoran kurssin, jota on noudatettava Universaalisen Isän löytämiseksi. Ette pysty käsittämään paljonkaan jumalallisesta asuinpaikasta siksi, että se on niin etäällä teistä, ja väliin jäävä avaruus on sangen valtava, mutta näiden suunnattomien etäisyyksien merkityksen ymmärtämiseen kykenevät tietävät Jumalan sijainnin ja asuinpaikan aivan yhtä varmasti ja kirjaimellisesti kuin te tiedätte New Yorkin, Lontoon, Rooman tai Singaporen, noiden eittämättömästi ja maantieteellisesti Urantialla olevien kaupunkien, sijaintipaikan. Jos olisit taitava merenkävijä ja varusteinasi olisivat laiva, kartat ja kompassi, pystyisit vaivatta löytämään nuo kaupungit. Samoin jos sinulla olisi tarvittava aika ja matkantekoväline, jos olisit hengellisesti kelvollinen ja saisit tarpeellista opastusta, sinut voitaisiin luotsata läpi universumin toisensa perään ja kehältä toiselle ja matkaisit läpi tähtitarhojen, aina vain sisäänpäin, kunnes lopulta seisoisit Universaalisen Isän hengellisen kirkkauden keskushohteen edessä. Kaikin välttämättömin matkatarpein varustettuna on aivan yhtä mahdollista löytää Jumalan henkilökohtainen läsnäolo kaiken olevaisen keskuksesta kuin on löytää kaukaisia kaupunkeja omalta planeetaltanne. Se, ettette ole käyneet näissä paikoissa, ei millään tavoin kumoa niiden reaalisuutta eikä aktuaalista olemassaoloa. Se, että niin harvat maailmankaikkeuden luodut ovat löytäneet Jumalan Paratiisista, ei millään muotoa kumoa hänen olemassaolonsa

reaalisuutta eikä hänen hengellisen persoonansa aktuaalisuutta kaiken olevaisen keskuksessa.

11:1.4 (119.1) Isä on aina löydettävissä tästä keskussijaintipaikasta. Jos hän liikkuisi, seurauksena olisi universaalinen sekasorto, sillä luomistuloksen kaikilta ääriltä tulevat universaaliset gravitaatiolinjat yhdistyvät hänessä tällä keskusasuinsijalla. Palaammepa läpi universumien kulkevaa persoonallisuuspiiriä takaisin lähtökohtaan tai seuraammepa taivaaseen nousevia persoonallisuuksia näiden matkatessa sisäänpäin Isää kohti, suunnistammepa aineellisen gravitaation voimalinjoja ala-Paratiisiin tai seuraammepa kosmisen vahvuuden esiin nousevia kehiä, kuljemmepa hengellisen gravitaation linjoja Iankaikkisen Pojan luokse tai seuraammepa Jumalan Paratiisin-Poikien sisäänpäin suuntautuvaa kulkuetta, jäljitämmepä mielen yhteyspiirejä tai seuraammepa niitä biljoonia ja taas biljoonia taivaallisia olentoja, jotka ovat lähtöisin Äärettömästä Hengestä, niin mikä tahansa näistä tarkastelutavoista – toisin sanoen ne kaikki – johtavat meidät suoraan takaisin sinne, missä on Isän läsnäolo, eli hänen keskusasuinsijalleen. Siellä Jumala on persoonallisesti, konkreettisesti ja aktuaalisesti läsnä. Ja hänen infiniittisestä olemuksestaan soljuu elämän, energian ja persoonallisuuden tulvavirrat kaikkiin universumeihin.

2. Ikuisen Saaren olemus

11:2.1 (119.2) Nyt kun teille alkaa vähitellen valjeta aineellisen maailmankaikkeuden valtavuus, siinä laajuudessa kuin se on havaittavissa astronomisesta sijaintipaikastanne, avaruudellisesta asemapaikastanne tähtien järjestelmissä, teille tulisi selvitä, että tällaisella valtavalla aineellisella maailmankaikkeudella täytyy olla tarkoitustaan vastaava ja arvoisensa pääkaupunki, päämaja, joka on koko tämän mittaamattoman ja kaukaisuuksiin ulottuvan, aineellisista maailmoista ja elävistä olennoista koostuvan luomistuloksen universaalisen Hallitsijan arvon ja infiniittisyyden mukainen.

11:2.2 (119.3) Muodoltaan Paratiisi eroaa asutetuista taivaankappaleista sikäli, että se ei ole pallonmuotoinen, sfäärimäinen. Se on selvästi elliptinen siten, että sen halkaisija pohjoisesta etelään on yhden kuudenneksen pitempi kuin idästä länteen. Keskussaari on selvästi litteä, ja etäisyys yläpinnalta alapinnalle on kymmenesosa itä–länsi-suuntaisesta halkaisijasta.

11:2.3 (119.4) Nämä mittasuhteiden erot yhdessä Saaren paikallaan pysyvän aseman ja sen pohjoispäässä ilmenevän voima-energian ulospäin suuntautuvan suuremman paineen kanssa tekevät mahdolliseksi absoluuttisen suunnanmäärittelyn keskusuniversumissa.

11:2.4 (119.5) Keskussaari jakautuu maantieteellisesti kolmeen toiminta-alueeseen:

11:2.5 (119.6) 1. Ylä-Paratiisi.

11:2.6 (119.7) 2. Perifeerinen Paratiisi eli Paratiisin reuna.

11:2.7 (119.8) 3. Ala-Paratiisi.

11:2.8 (119.9) Siitä Paratiisin pinnasta, joka on tekemisissä persoonallisuuteen liittyvien toimintojen kanssa, puhumme yläpuolena, ja vastakkaista pintaa kutsumme alapuoleksi. Paratiisin reuna käsittää toiminnot, jotka tarkasti ottaen eivät ole persoonallisia eivätkä ei-persoonallisia. Kolminaisuus näyttää hallitsevan persoonallista eli ylätasoa, Kvalifioimaton Absoluutti taas ala- eli persoonatonta tasoa. Voimme tuskin ajatella Kvalifioimattomasta Absoluutista, että se on persoona, mutta ajattelemme silti tämän Absoluutin toiminnallisen avaruusläsnäolon kohdentuvan ala-Paratiisiin.

11:2.9 (120.1) Ikuinen Saari koostuu yhdestä ainoasta aineellistumisen muodosta – todellisuuden paikallaan pysyvistä järjestelmistä. Tämä konkreettinen Paratiisin substanssi on muuan sellainen avaruuden voimavarauksen homogeeninen järjestymä, jota ei tavata missään muualla koko laajassa universumien universumissa. Eri universumeissa se on saanut moninaisia nimiä, ja jo kauan sitten Nebadonin Melkisedekit nimesivät sen *absolutumiksi*. Tämä Paratiisin lähdesubstanssi ei ole elotonta eikä elävää; se on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen alkuperäinen ei-hengellinen ilmentymä; se on *Paratiisi*, eikä Paratiisista ole kaksoiskappaletta.

11:2.10 (120.2) Meistä näyttää, että Ensimmäinen Lähde ja Keskus on keskittänyt kosmisen reaalisuuden koko absoluuttisen potentiaalin Paratiisiin osana menetelmää, jolla hän vapautuu infiniittisyyden rajoituksista; keinona, joka mahdollistaa ali-infiniittisen, jopa ajallis-

avaruudellisen luomistyön. Mutta vain siitä syystä, että universumien universumissa ilmenee tällaisia ominaisuuksia, ei seuraa, että Paratiisi olisi ajallisuuden ja avaruuden rajoittama. Paratiisi on ajattomuudessa, eikä se sijaitse avaruudessa.

11:2.11 (120.3) Karkeasti ottaen avaruus näyttää alkavan heti ala-Paratiisin alapuolelta; aika saa alkunsa heti ylä-Paratiisin yläpuolelta. Aika, sellaisena kuin te sen ymmärrätte, ei ole paratiisiolemassaoloon liittyvä ominaispiirre, vaikka Keskussaaren asukkaat ovatkin täysin tietoisia tapahtumien ei-ajallisesta perättäisyydestä. Liike ei luonnostaan kuulu Paratiisiin; se on tahtoperäistä. Mutta etäisyyden käsitteellä, jopa absoluuttisenkin etäisyyden käsitteellä, on hyvin suuri merkitys, sillä se on sovellettavissa suhteellisiin sijainteihin Paratiisissa. Paratiisi on avaruudeton; niinpä sen alueet ovat absoluuttisia, ja sen vuoksi ne ovat käyttökelpoisia monilla sellaisilla tavoilla, jotka käyvät yli kuolevaisten mielen ymmärryksen.

3. Ylä-Paratiisi

11:3.1 (120.4) Ylä-Paratiisissa on kolme suurta toimintasfääriä: *Jumaluuden läsnäolo, Kaikkein Pyhin Sfääri* ja *Pyhä Alue*. Jumaluuksien läsnäoloa ympäröivä laaja alue on erotettu Kaikkein Pyhimmäksi Sfääriksi, ja se on varattu toiminnoille, jotka liittyvät palvontaan, kolminaistamiseen ja korkeaan hengelliseen saavuttamiseen. Tällä vyöhykkeellä ei ole mitään aineellisia

rakenteita eikä puhtaasti älyperäisiä luomuksia. Sellaiset eivät siellä voisi olla olemassa. Minun on hyödytöntä ryhtyä ihmismielelle kuvailemaan Paratiisin Kaikkein Pyhimmän Sfäärin jumalallisuutta ja kauneuden täyttämää suurenmoisuutta. Tämä maailma on täysin hengellinen, kun te sen sijaan olette lähes täysin aineellisia. Puhtaasti hengellinen todellisuus on pelkästään ainetta olevalle olennolle näennäisesti olematonta.

11:3.2 (120.5) Vaikkei Kaikkein Pyhimmän alueella olekaan fyysisiä aineellistumia, Pyhän Maan sektoreilla on silti yltä kyllin muistoja aineellisen elämänne ajoilta, mutta sitäkin enemmän niitä on muistoja verestävillä perifeerisen Paratiisin historiallisilla alueilla.

11:3.3 (120.6) Pyhä Alue, ulommainen eli asuma-alue, jakaantuu seitsemään samankeskiseen vyöhykkeeseen. Paratiisia kutsutaan toisinaan ”Isän Huoneeksi”, sillä se on hänen ikuinen asuinpaikkansa, ja näitä seitsemää vyöhykettä nimitetään usein ”Isän Paratiisin-asuinsijoiksi”. Sisä- eli ensimmäistä vyöhykettä asuttavat Paratiisin kansalaiset ja ne Havonan syntyperäisasukkaat, jotka sattuvat asumaan Paratiisissa. Seuraava eli toinen vyöhyke on ajallisuuden ja avaruuden seitsemästä superuniversumista syntyjään olevien asuma-alue. Tämä toinen vyöhyke jakautuu osittain seitsemään suunnattomaan lohkoon toimiakseen Paratiisin-kotina niille henkiolennoille ja ylösnousemusluoduille, jotka ovat peräisin evolutionaarisen edistymisen universumeista. Kukin näistä sektoreista on omistettu tietyn yksittäisen superuniversumin persoonallisuuksien hyvinvoinnille ja edistymiselle, mutta nämä tilat

ylittävät lähes äärettömästi nykyisten seitsemän superuniversumin tarpeet.

11:3.4 (121.1) Jokainen Paratiisin seitsemästä sektorista on jaettu asuinyksikköihin, jotka soveltuvat miljardin kunnialla kruunatun yksilöllisen työryhmän päämajoitustilaksi. Tuhat tällaista yksikköä muodostaa osaston. Satatuhatta osastoa vastaa yhtä seurakuntaa. Kymmenen miljoonaa seurakuntaa muodostaa kokouksen. Miljardi kokousta muodostaa suuryksikön. Ja tämä nouseva sarja jatkuu toiseen suuryksikköön, kolmanteen ja niin edelleen aina seitsemänteen suuryksikköön saakka. Ja seitsemän suuryksikköä muodostaa aina yhden kokonaisyksikön, ja seitsemän kokonaisyksikköä muodostaa aina yhden yläyksikön; ja näin seitsemittäin nouseva sarja laajenee korkeamman, korkeata korkeamman, taivaallisen ja supertaivaallisen kautta korkeimpiin yksikköihin. Muttei vielä tämäkään täytä kaikkea käytettävissä olevaa tilaa. Tämä huimaava Paratiisin asuintilojen lukumäärä – luku, joka käy yli ymmärryksenne – täyttää huomattavasti alle yhden prosentin tähän tarkoitukseen varatusta Pyhän Maan alasta. Tilaa on vielä viljalti niille, jotka ovat matkalla sisäänpäin, niillekin, jotka aloittavat Paratiisiin-nousunsa vasta ikuisessa tulevaisuudessa.

4. Perifeerinen Paratiisi

11:4.1 (121.2) Keskussaari päättyy reunaltaan yhtäkkisesti, mutta Saaren koko on niin valtava, että tämä päättymiskulma on verrattain

huomaamaton missä tahansa rajoitetussa kohdassa. Paratiisin reunapinnan täyttävät osittain eri henkipersoonallisuusryhmien laskeutumis- ja lähtökentät. Koska läpäisemättömän avaruuden vyöhykkeet miltei koskettavat Paratiisin reunaa, kaikki Paratiisiin suunnatut persoonallisuuskuljetukset laskeutuvat näille alueille. Sen paremmin ala- kuin ylä-Paratiisikaan ei ole kuljetussupernafien tai muuntyyppisten avaruusmatkaajien lähestyttävissä.

11:4.2 (121.3) Seitsemällä Valtiashengellä on henkilökohtaiset vallan ja auktoriteetin istuimensa seitsemällä Hengen sfäärillä. Nämä kiertävät Paratiisia siinä avaruudessa, joka on Pojan hohtavien sfäärien ja Havonan maailmojen sisäkehän välissä, mutta heidän vahvuuskeskittymäpäämajansa ovat Paratiisin reuna-alueella. Siellä hitaasti kiertävät Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan läsnäolot ilmaisevat niiden seitsemän leimahdusaseman sijainnin, joista tietyt Paratiisin energiat syöksyvät seitsemään superuniversumiin.

11:4.3 (121.4) Täällä, perifeerisessä Paratiisissa, ovat ne valtavat historialliset ja profeetalliset näyttelyalueet, jotka on tarkoitettu Luoja-Pojille ja omistettu ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeille. Näitä jo pystytettyjä tai varattuja historiallisia reservaatioita on tarkalleen seitsemän biljoonaa, mutta kaikki nämä järjestelyt täyttävät yhteensä vain noin neljä prosenttia koko tähän tarkoitukseen osoitetusta reuna-alueen osasta. Päättelemme, että nämä valtavat reservit kuuluvat luomistuloksille, jotka joskus vastaisuudessa sijaitsevat nykyisin tunnettujen ja asutettujen seitsemän superuniversumin rajojen tuolla puolen.

11:4.4 (121.5) Olemassa olevien universumien käyttöön tarkoitettu Paratiisin lohko on käytössä vain yhdestä neljään prosenttisesti, samalla kun se alue, joka on osoitettu näitä toimintoja varten, on vähintäänkin miljoona kertaa niin suuri kuin tällaisiin tarkoituksiin varsinaisesti tarvittaisiin. Paratiisi on riittävän suuri tarjotakseen tilaa lähes äärettömän luomistuloksen toimintoja varten.

11:4.5 (121.6) Mutta olisi turhaa yrittää kuvailla teille laajemmin Paratiisin loistavuutta. Teidän on odotettava ja odottaessanne edettävä ylöspäin, sillä totisesti: ”Silmä ei ole nähnyt, eikä korva kuullut, eikä kuolevaisen ihmisen mieleen ole juolahtanut kaikki se, minkä Universaalinen Isä on valmistanut niille, jotka selviävät tuonpuoleiseen ruumiillisesta elämästä ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa.”

5. Ala-Paratiisi

11:5.1 (122.1) Mitä tulee ala-Paratiisiin, niin tiedämme vain sen, mitä meille on paljastettu, sillä persoonallisuudet eivät siellä oleskele. Sillä ei ole kerrassaan mitään tekemistä hengellis-älyllisten olentojen asioiden kanssa, eikä Jumaluusabsoluutti toimi siellä. Meille on kerrottu kaikkien fyysis-energiaalisten ja kosmis-vahvuudellisten virtapiirien saavan alkunsa ala-Paratiisista ja sen olevan kokoonpantu seuraavasti:

11:5.2 (122.2) 1. Suoraan Kolminaisuuden sijaintipaikan alapuolella, ala-Paratiisin keskuslohkolla, on tuntematon ja salaisuudeksi jäävä

Infiniittisyyden Vyöhyke.

11:5.3 (122.3) 2. Välittömästi tämän vyöhykkeen ympärillä on nimetön alue.

11:5.4 (122.4) 3. Alapinnan uloimman vyöhykkeen täyttää alue, joka on pääasiallisesti tekemisissä avaruuden voimavarauksen ja vahvuus-energian kanssa. Tämän valtavan, ellipsinmuotoisen vahvuuskeskuksen toiminnat eivät ole samastettavissa minkään kolmiyhteisyyden tunnettuihin toimiin, mutta avaruuden alkuperäinen vahvuusvaraus näyttää keskittyvän tälle alueelle. Tämä keskus koostuu kolmesta samankeskisestä soikiomaisesta vyöhykkeestä. Sisimmäinen on itse Paratiisin vahvuus-energiaalisten toimintojen keskittymä. Ulommainen vyöhyke lienee samastettavissa Kvalifioimattoman Absoluutin toimintojen kanssa, mutta siitä, mitä välivyöhykkeen avaruustoiminnot ovat, emme ole varmoja.

11:5.5 (122.5) Tämän vahvuuskeskuksen *sisävyöhyke* näyttää toimivan jättiläismäisen sydämen tavoin, jonka sykkeet ohjaavat virtauksia fyysisen avaruuden uloimmille rajoille saakka. Se ohjaa ja muuntelee vahvuus-energioita, mutta on tuskin sanottavissa, että se panee ne liikkeelle. Tämä primaarivahvuuden todellisuudessa tuntuva läsnäolopaine on selvästi suurempi Paratiisi-keskuksen pohjoispäässä kuin eteläisillä alueilla. Tämä ero on tunnettavissa kaikkialla. Avaruuden primaarivahvuus näyttää virtaavan sisään etelästä ja ulos pohjoisesta jonkin sellaisen tuntemattoman kierrätysjärjestelmän toiminnan tuloksena, jonka huolena on tämän vahvuus-energian perusmuodon leviäminen. Aika ajoin esiintyy myös merkillepantavia eroja itä–länsi-suunnan paineissa. Tältä

vyöhykkeeltä säteilevät vahvuudet eivät reagoi havaittavaan fyysiseen gravitaatioon, mutta ne tottelevat aina Paratiisin gravitaatiota.

11:5.6 (122.6) Vahvuuskeskuksen *välivyöhyke* ympäröi välittömästi edellistä aluetta. Tämä välivyöhyke näyttää staattiselta, paitsi siinä, että se laajenee ja supistuu kolmen toimintasyklin kautta. Vähäisin näistä sykäyksistä tapahtuu itä–länsi-suunnassa, seuraavaksi laajin sykähdys pohjois–etelä-suunnassa, kun taas kaikkein laajin vaihtelu esiintyy kaikkiin suuntiin, se on niin kutsuttu yleinen laajeneminen ja supistuminen. Tämän välialueen tehtävää ei ole koskaan pystytty tarkasti yksilöimään, mutta sillä täytyy olla jotakin tekemistä vahvuuskeskuksen sisä- ja ulkovyöhykkeen keskinäisen säätelyn kanssa. Monet uskovat, että välivyöhyke olisi väliavaruuden eli niiden hiljaisten vyöhykkeiden valvontamekanismi, jotka erottavat kokonaisuniversumin toisiaan seuraavat avaruustasot, mutta tämän näkemyksen tukena ei ole mitään todistusaineistoa eikä ilmoitusta. Tämä päätelmä on johdettu siitä tiedosta, että puheena oleva välialue on jollakin tavoin suhteutettu kokonaisuniversumin läpäisemättömän avaruuden mekanismin toimintaan.

11:5.7 (122.7) *Ulkovyöhyke* on näistä kolmesta samankeskisestä ja elliptisestä, identifioimattoman avaruuspotentiaalin vyöstä laajin ja aktiivisin. Tämä alue on uskomattomien toimintojen tapahtumapaikka, niiden virtausten keskeinen solmukohta, jotka etenevät avaruudessa joka suuntaan, seitsemän superuniversumin äärimmäisille rajoille saakka ja sieltä eteenpäin levitäkseen yli koko

ulkoavaruuden suunnattomien ja käsittämättömien alueitten. Tämä avaruusläsnäolo on kokonaan persoonaton siitä huolimatta, että se jollakin paljastamattomalla tavalla näyttää epäsuorasti reagoivan infiniittisten Jumaluuksien tahtoon ja säädöksiin, aina kun nämä toimivat Kolminaisuutena. Kysymyksessä lienee Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusläsnäolon keskuskohdentuma ja Paratiisikeskus.

11:5.8 (123.1) Kaikki vahvuuden muodot ja energian vaiheet näyttävät kulkevan virtapiireissä; ne kiertävät universumien kautta ja palaavat tarkoin määrättyjä reittejä. Mutta Kvalifioimattoman Absoluutin aktivoitujen vyöhykkeiden virtausten kohdalla näyttää vallitsevan joko sisäänvirtaus tai ulosvirtaus – ei koskaan kumpikin samanaikaisesti. Tämä ulkovyöhyke sykkii mittasuhteiltaan jättiläismäisinä, iäisyyksienpituisina jaksoina. Vähän yli miljardin Urantian vuoden ajan tämän keskuksen avaruusvahvuus virtaa ulos, sitten se yhtä pitkän ajan virtaa sisään. Ja tämän keskuksen avaruusvahvuuden ilmenemät ovat universaalisia; ne ulottuvat kaikkialle läpäistävissä olevaan avaruuteen.

11:5.9 (123.2) Kaikki fyysinen vahvuus, energia ja aine ovat yhtä. Kaikki vahvuus-energia lähti alun perin liikkeelle ala-Paratiisista ja sinne se avaruuskiertokulkunsa läpikäytyään lopulta palaa. Mutta universumien universumin energiat ja aineelliset organisoitumat eivät kaikki tulleet ala-Paratiisista sellaisina kuin ne nykyisin ilmenevät. Avaruus on lukuisten aine- ja esiainemuotojen syntymäkoti. Vaikka Paratiisin vahvuuskeskuksen ulkovyöhyke on avaruusenergioiden alkulähde, avaruus ei silti ala sieltä. Avaruus ei ole vahvuutta, ei energiaa eikä voimaa. Eivätkä tämän vyöhykkeen

sykkeet ole syynä avaruuden respiraatioon, mutta tämän vyöhykkeen sisäänvirtaus- ja ulosvirtausvaiheet synkronoituvat avaruuden kahden miljardin vuoden pituisten laajenemis- ja supistumissyklien kanssa.

6. Avaruuden respiraatio

11:6.1 (123.3) Emme tunne avaruusrespiraation, avaruuden hengityksen, aktuaalista mekanismia; panemme vain merkille, että koko avaruus vuoronperään supistuu ja laajenee. Tämä respiraatio koskee sekä läpäistyn avaruuden vaakatason ulottumaa että läpäisemättömän avaruuden pystytason ulottumia, jotka ovat olemassa Paratiisin ylä- ja alapuolisissa valtavissa avaruusreserveissä. Yrittäessänne kuvitella näiden avaruusreservien ääriviivoja lienee ehkä parasta ajatella tiimalasia.

11:6.2 (123.4) Kun läpäistyn avaruuden vaakatasoisen ulottuman universumit laajenevat, niin läpäisemättömän avaruuden pystytasoisen ulottuman reservit supistuvat, ja päinvastoin. Aivan ala-Paratiisin alapuolella on läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden yhtymäkohta. Siellä kummankintyyppinen avaruus virtaa muuntavien säätelykanavien läpi. Ja nämä kanavat saavat aikaan muutoksia, jotka tekevät läpäistävästä avaruudesta läpäisemätöntä ja päinvastoin, kosmoksen supistumis- ja laajenemissyklien mukaan.

11:6.3 (123.5) ”Läpäisemätön” avaruus tarkoittaa, että sitä eivät läpäise sellaiset vahvuudet, energiat, voimat eivätkä läsnäolot, jollaisia tiedetään olevan läpäistyssä avaruudessa. Emme tiedä, onko tarkoitus, että pystytasoinen (reservi)avaruus toimii aina vastapainona vaakatason (universumi)avaruudelle; emme tiedä, onko tarkoitus, että luomistyö ulotetaan läpäisemättömään universumiin. Tiedämme todellakin hyvin vähän avaruuden reserveistä, oikeastaan tiedämme vain sen, että ne ovat olemassa ja että ne näyttävät tasapainottavan universumien universumin avaruuden laajenemis- ja supistumisjaksoja.

11:6.4 (123.6) Avaruusrespiraation jaksot kestävät kummassakin vaiheessa vähän yli miljardi Urantian vuotta. Yhden vaiheen aikana universumit laajenevat, seuraavan syklin aikana ne supistuvat. Läpäisty avaruus on nyt lähestymässä laajenemisvaiheen puoliväliä, samalla kun läpäisemätön avaruus lähestyy supistumavaiheen puoliväliä, ja meille kerrotaan, että avaruuden kummankin ulottuman uloimmat rajat ovat teoreettisesti nyt likimain yhtä etäällä Paratiisista. Läpäisemättömän avaruuden reservit ulottuvat nyt pystysuunnassa ylä-Paratiisin yläpuolelle ja ala-Paratiisin alapuolelle aivan yhtä pitkälle kuin universumien läpäisty avaruus ulottuu vaakatasossa ulospäin Paratiisin reunasta ulottuen aina neljännelle ulkoavaruuden tasolle saakka ja sen ylikin.

11:6.5 (124.1) Miljardin Urantia-vuoden ajan avaruuden reservit supistuvat, kun taas kokonaisuniversumi ja koko vaakatasoisen avaruuden vahvuustoiminnot laajenevat. Näin ollen koko

laajenemis–supistumissyklin läpikäymiseen tarvitaan vähän yli kaksi miljardia Urantian vuotta.

7. Paratiisin avaruustoiminnot

11:7.1 (124.2) Avaruutta ei ole olemassa millään Paratiisin pinnoista. Jos ”katselisi” suoraan ylös Paratiisin yläpinnalta, ei ”näkisi” mitään muuta kuin läpäisemätöntä avaruutta virtaamassa ulos tai virtaamassa sisään – juuri nyt virtaamassa sisään. Avaruus ei kosketa Paratiisia; vain rauhalliset *väliavaruuden vyöhykkeet* tulevat kosketuksiin Keskussaaren kanssa.

11:7.2 (124.3) Paratiisi on läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden välissä olevien suhteellisen rauhallisten vyöhykkeiden tosiasiallisesti liikkeetön ydin. Maantieteellisesti nämä vyöhykkeet näyttävät olevan jonkinlainen Paratiisin ulottuma, mutta niissä esiintynee vähäisessä määrin liikettä. Tiedämme niistä varsin vähän, mutta panemme merkille, että nämä vähenevän avaruusliikkeen vyöhykkeet erottavat läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden. Aikanaan oli samankaltaisia vyöhykkeitä läpäistyn avaruuden tasojen välillä, mutta ne eivät ole enää yhtä liikkeettömiä.

11:7.3 (124.4) Koko avaruuden pystysuuntainen poikkileikkaus muistuttaa ehkä hieman Maltan ristiä, jonka vaakasuorat haarakkeet edustavat läpäistyä (universumi)avaruutta ja pystysuorat haarakkeet edustavat läpäisemätöntä (reservi)avaruutta. Neljän haarakkeen väliset alueet erottaisivat ne jonkin verran toisistaan, aivan kuten

väliavaruuden vyöhykkeet erottavat läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden toisistaan. Nämä tyynet väliavaruuden vyöhykkeet levenevät levenemistään, sitä mukaa kun etäisyys Paratiisista pitenee, ja lopulta ne sulkevat sisäänsä koko avaruuden rajat ja kapseloivat tyystin sekä avaruuden reservit että koko läpäistyn avaruuden vaakatasoisen ulottuman.

11:7.4 (124.5) Avaruus ei ole Kvalifioimattoman Absoluutin sisällä oleva aliabsoluuttinen tila eikä Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo. Se ei myöskään ole Perimmäisen funktio. Se on Paratiisin anti. Suuruniversumin avaruuden, samoin kuin koko ulkoalueen avaruuden, uskotaan todellisuudessa olevan Kvalifioimattoman Absoluutin esivaiheisen avaruusvoimavarauksen läpäisemä. Perifeerisen Paratiisin lähistöltä tämä läpäisty avaruus ulottuu vaakatasossa ulospäin neljännelle avaruustasolle saakka ja kokonaisuniversumin periferian ohi, mutta emme tiedä, kuinka kauas tämän rajan taakse se ulottuu.

11:7.5 (124.6) Mikäli luotte mielikuvituksessanne äärellisen, mutta käsittämättömän suuren V-kirjaimen muotoisen tason, joka on suorassa kulmassa sekä Paratiisin ylä- että alapintaan nähden ja siten että sen kärki miltei koskettaa perifeeristä Paratiisia, ja sitten kuvittelette tämän tason kiertävän soikionmuotoista rataa Paratiisin ympäri, niin sen kierros hahmottelisi suurin piirtein läpäistyn avaruuden tilan.

11:7.6 (124.7) Vaakatasoiselle avaruudelle on olemassa ylä- ja alaraja, jos ajatellaan mitä tahansa tiettyä kohtaa universumeissa. Jos voisi kulkea riittävän kauas suorassa kulmassa Orvontonin tasoon

nähden, joko ylös- tai alaspäin, lopulta tulisi vastaan läpäistyn avaruuden ylä- tai alaraja. Kokonaisuniversumin tunnettujen ulottuvuuksien sisällä nämä rajat etääntyvät yhä kauemmaksi toisistaan, sitä mukaa kun etäisyys Paratiisista kasvaa. Avaruus käy paksummaksi, ja se paksunee jonkin verran nopeammin kuin paksunee luomistuloksen taso, universumit.

11:7.7 (125.1) Seitsemää superuniversumia ensimmäisestä ulkoavaruuden tasosta erottavan vyöhykkeen kaltaiset verrattain tyynet vyöhykkeet ovat suunnattomia elliptisiä rauhallisten avaruustoimintojen alueita. Nämä vyöhykkeet erottavat ne valtavat galaksit, jotka kiitävät Paratiisin ympäri hyvässä järjestyksessä olevana kulkueena. Saatatte kuvitella mielessänne ulkoavaruuden ensimmäisen tason, jossa lukemattomat universumit ovat parhaillaan muotoutumassa, valtaisaksi Paratiisia kiertävien galaksien kulkueeksi, joka rajoittuu ylä- ja alapuolella tyyniin väliavaruusvyöhykkeisiin ja joka sisä- ja ulkoreunaltaan rajoittuu suhteellisen rauhallisiin avaruuden vyöhykkeisiin.

11:7.8 (125.2) Avaruustaso toimii näin elliptisenä, liikkeessä olevana alueena, jota ympäröi joka puolelta suhteellinen liikkumattomuus. Tällaiset liikkeen ja liikkumattomuuden suhteet muodostavat vähenevän liikevastuksen kaartuvan avaruusuran, jota kosminen vahvuus ja emergentti energia universaalisesti seuraavat niiden kiertäessä iäti Paratiisin Saaren ympäri.

11:7.9 (125.3) Tällainen kokonaisuniversumin jakaminen vuoroittaisiin vyöhykkeisiin, yhdessä galaksien myötä- ja vastapäiväisen kiertosuunnan kanssa, on sellainen tekijä fyysisen gravitaation

tasapainottimena, joka on tarkoitettu estämään gravitaatiopainetta nousemasta niin korkeaksi, että se muuttuisi hajoittavaksi ja hajaannuttavaksi. Tällaisella järjestelyllä on painovoimaa vastustava vaikutus, ja se toimii jarrun tavoin nopeuksissa, jotka muutoin olisivat turmiollisia.

8. Paratiisin gravitaatio

11:8.1 (125.4) Gravitaation väistämätön puoleensa vetävä voima pitää tehokkaasti otteessaan koko avaruuden kaikkien universumien kaikki maailmat. Gravitaatio on Paratiisin fyysisen läsnäolon kaikkivoipa ote. Gravitaatio on se kaikkivaltias lanka, johon kimaltelevat tähdet, loimuavat auringot ja pyörivät sfäärit on pujotettu, ja näistä muodostuu ikuisen Jumalan universaalinen fyysinen koru. Ja tämä Jumala on Jumala, joka on kaikki, joka täyttää kaiken ja johon kaikki sisältyy.

11:8.2 (125.5) Absoluuttisen aineellisen gravitaation keskus ja kohtio on Paratiisin Saari, jota täydentävät Havonaa ympäröivät pimeät gravitaatiokappaleet ja jota tasapainottavat ylempi ja alempi avaruuden reservi. Ala-Paratiisin kaikki tunnetut ulosvirtaukset reagoivat poikkeuksetta ja erehtymättä siihen keskeiseen gravitaation vetoon, joka vaikuttaa kokonaisuniversumin ellipsinmuotoisten avaruustasojen loppumattomilla kehillä. Jokaisella kosmisen todellisuuden tunnetulla muodolla on

aikakautinen kaarre, kehäksimuodostumisen taipumus ja suuren ellipsin kiertymä.

11:8.3 (125.6) Avaruus ei reagoi gravitaatioon, mutta se toimii gravitaation suhteen tasapainottimena. Ellei avaruuden muodostamaa pehmikettä olisi, avaruudessa sattuvat räjähdykset vavisuttaisivat ympäristössä olevia taivaankappaleita. Läpäistyllä avaruudella on myös gravitaatiota kumoava vaikutus fyysiseen eli lineaariseen gravitaatioon nähden; avaruus voi itse asiassa neutraloida tämän gravitaatiovaikutuksen, vaikkei se voikaan sitä viivyttää. Absoluuttinen gravitaatio on Paratiisin gravitaatiota. Paikallinen eli lineaarinen gravitaatio liittyy energian tai aineen sähköiseen vaiheeseen. Se toimii keskus-, super- ja ulkouniversumeissa, aina siellä, missä on tapahtunut sopivaa aineellistumista.

11:8.4 (125.7) Kosmisen vahvuuden, fyysisen energian, universumivoiman ja erilaisen aineellistumisen lukuisat muodot ilmentävät kolmea yleistä, vaikkakaan ei täysin selvärajaista, reagoinnin vaihetta suhteessa Paratiisin gravitaatioon:

11:8.5 (126.1) 1. *Esigravitaatiovaiheet (vahvuus)*. Tämä on ensimmäinen askel avaruuden voimavarauksen yksilöitymisessä kosmisen vahvuuden esienergiamuodoiksi. Tämä tila on analoginen avaruuden alkuperäisen voimavarauksen käsitteen kanssa, jota toisinaan kutsutaan *puhtaaksi energiaksi* eli *segregataksi*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravitaatiovaiheet (energia)*. Paratiisin vahvuudenorganisoijien toiminta tuottaa avaruuden voimavarauksen tämän muunnoksen. Se merkitsee sellaisten energiajärjestelmien

ilmestymistä, jotka reagoivat Paratiisin gravitaation vetovoimaan. Tämä emergentti energia on alun perin neutraalia, mutta kun se edelleen muuttaa muotoaan, siinä ilmenee sen seurauksena niin sanottuja negatiivisia ja positiivisia ominaisuuksia. Nimeämme nämä vaiheet *ultimataksi*.

11:8.7 (126.3) 3. *Jälkigravitatiiviset vaiheet (universumivoima)*. Tässä vaiheessa energia-aine osoittaa reagoivuutta lineaarisen gravitaation kontrolliin. Keskusuniversumissa nämä fyysiset järjestelmät ovat kolminkertaisia organisoitumia, jotka tunnetaan nimellä *triata*. Ne ovat ajallisuuden ja avaruuden luomistulosten supervoimallisia emojärjestelmiä. Universumivoiman Ohjaajat ja heidän työtoverinsa panevat liikkeelle superuniversumien fyysiset järjestelmät. Tällaiset aineelliset järjestelmät ovat kokoonpanoltaan kaksinaisia, ja ne tunnetaan nimellä *gravita*. Havonaa ympäröivät pimeät painovoimakappaleet eivät ole triataa eivätkä gravitaa, ja niiden vetovoimassa ilmenee kummankinmuotoista fyysistä gravitaatiota: lineaarista ja absoluuttista.

11:8.8 (126.4) Avaruuden voimavaraukseen eivät minkäänmuotoisen gravitaation väliintulot vaikuta. Tämä Paratiisin alkuperäinen anti ei ole aktuaalinen todellisuuden taso, vaan se on esivaiheena kaikille suhteellisille toiminnallisille ei-henkirealiteeteille: vahvuus-energian ilmentymille sekä voiman ja aineen organisoinnille. Avaruuden voimavaraus on vaikeasti määriteltävä termi. Se ei tarkoita sitä, mikä on avaruuden esivaihe; sen tulisi välittää ajatus ja idea avaruudessa olemassa olevista voimavarauksista ja potentiaaleista. Sen voidaan karkeasti ottaen ymmärtää käsittävän kaikki ne absoluuttiset

influenssit ja potentiaalit, jotka virtaavat Paratiisista ja muodostavat Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusläsnäolon.

11:8.9 (126.5) Paratiisi on universumien universumissa olevan kaiken energia-aineen absoluuttinen alkulähde ja ikuinen keskiö. Kvalifioimaton Absoluutti on sen julkituoja, säätelijä ja tyyssija, jonka lähteenä ja alkuperänä on Paratiisi. Kvalifioimattoman Absoluutin universaalinen läsnäolo näyttää vastaavan käsitystä gravitaation ulottuvuuden potentiaalisesta infiniittisyydestä, Paratiisin läsnäoloa edustavasta elastisesta jännitteestä. Tämä käsitys auttaa meitä ymmärtämään sen tosiasian, että kaikki vetäytyy sisäänpäin, kohti Paratiisia. Havainnollistus on karkea, mutta silti hyödyllinen. Siitä selviää myös, miksi gravitaatio toimii aina mieluummin tasolla, joka on kohtisuorassa massaan nähden; ilmiö, joka osoittaa Paratiisin ja sitä ympäröivien luomistulosten toisistaan eroavia ulottuvuuksia.

9. Paratiisin ainutlaatuisuus

11:9.1 (126.6) Paratiisi on ainutlaatuinen sikäli, että se on kaikkien henkipersoonallisuuksien alkuperäinen lähtökohta- ja lopullinen määränpäämaailma. Vaikka onkin totta, ettei Paratiisi paikallisuniversumien kaikkien alempien henkiolentojen välittömänä määränpäänä olekaan, Paratiisi pysyy silti kaikkien

aineellista tasoa korkeammalla olevien persoonallisuuksien halajamana tavoitteena.

11:9.2 (126.7) Paratiisi on infiniittisyyden maantieteellinen keskus. Se ei ole universaalisen luomistuloksen osa, ei edes ikuisen Havona-universumin varsinainen osa. Yleisesti puhumme Keskussaaresta ikään kuin se kuuluisi jumalalliseen universumiin, mutta todellisuudessa niin ei ole. Paratiisi on ikuinen ja omalaatuinen olemassa oleva.

11:9.3 (127.1) Menneessä ikuisuudessa, kun Universaalinen Isä ilmaisi henkiminuutensa infiniittisenä persoonallisuutena Iankaikkisen Pojan olennossa, samanaikaisesti hän paljasti ei-persoonallisen minuutensa infiniittisyyspotentiaalin Paratiisina. Ei-persoonallinen ja ei-hengellinen Paratiisi näyttää olleen väistämätön seuraus siitä Isän tahdosta ja teosta, joka iäisti Alkuperäisen Pojan. Näin Isä projisoi todellisuuden kahdeksi aktuaaliseksi osa-alueeksi – persoonalliseksi ja ei-persoonalliseksi, hengelliseksi ja ei-hengelliseksi. Isän ja Pojan toimintatahdon kohdattuaan näiden välinen jännitys antoi olemassaolevuuden Myötätoimijalle sekä aineellisten maailmojen ja hengellisten olentojen muodostamalle Keskusuniversumille.

11:9.4 (127.2) Kun todellisuus eriytyy persoonalliseksi ja ei-persoonalliseksi (Iankaikkiseksi Pojaksi ja Paratiisiksi), ei liene paikallaan kutsua ei-persoonallista ”Jumaluudeksi”, ellei sitten jotenkin kvalifioidusti. Jumaluuden tekojen energiaalisia ja aineellisia seurausilmiöitä voidaan tuskin kutsua Jumaluudeksi. Jumaluus voi saada aikaan paljon sellaista, joka ei ole Jumaluutta,

eikä Paratiisi ole Jumaluutta; se ei myöskään ole tiedostava, siinä mielessä kuin kuolevainen ihminen koskaan tämän termin ymmärtäisi.

11:9.5 (127.3) Paratiisi ei ole minkään olennon tai elävän entiteetin esivanhempi; se ei ole luoja. Persoonallisuus ja mielellis-hengelliset suhteet ovat *siirrettävissä*, mutta malli ei ole. Mallit eivät koskaan ole heijastumia; ne ovat jäljennöksiä – toisintoja. Paratiisi on mallien absoluutti; Havona on näiden potentiaalien yksi näyte aktuaalisuudessa.

11:9.6 (127.4) Jumalan asuinsija on keskeinen ja ikuinen, loistava ja ihanteellinen. Hänen kotinsa on kaikkien universumien pääkaupunkimaailmojen kauneudentäyteinen malli; ja hänen välittömänä asuinpaikkanaan oleva keskusuniversumi on malli kaikille universumeille, kun ajatellaan niiden ihanteita, organisaatiota ja lopullista määränpäätä.

11:9.7 (127.5) Paratiisi on kaikkien persoonallisuustoimintojen universaalinen pääpaikka sekä kaikkien vahvuus-avaruudellisten ja energiailmentymien alkulähde ja keskus. Kaikki, mikä on ollut, nyt on tai tulee vastaisuudessa olemaan, on ollut, on ja tulee olemaan lähtöisin tältä ikuisten Jumalten keskusolinpaikalta. Paratiisi on koko luomistuloksen keskus, kaikkien energioitten lähde ja kaikkien persoonallisuuksien alkuperäinen lähtöpaikka.

11:9.8 (127.6) Mikä Paratiisissa on kuolevaisten kannalta tärkeintä, on loppujen lopuksi se tosiasia, että tämä Universaalisen Isän

täydellinen asuinsija on Jumalan kuolevaisten ja materiaalisten poikien, ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisista maailmoista taivaaseen nousevien kuolevaisten olentojen, kuolemattomien sielujen reaalinen ja etäinen määränpää. Jokainen Jumalaa tunteva kuolevainen, joka on omaksunut elämäntehtäväkseen Isän tahdon täyttämisen, on jo astunut pitkälle, pitkälle Paratiisiin johtavalle tielle. Se tie merkitsee jumalallisuuden tavoittelua ja täydellisyyteen pyrkimistä. Ja kun tällainen eläimestä polveutuva olento seisoo, niin kuin lukemattomat jo seisovat, Paratiisissa Jumalten edessä sinne avaruuden vähäisiltä sfääreiltä noustuaan, tällainen saavutus edustaa sellaisen hengellisen muodonmuutoksen reaalisuutta, joka lähestyy jo korkeimmuuden rajoja.

11:9.9 (127.7) [Esittänyt Viisauden Täydellistäjä, joka valtuutettiin tähän tehtävään Uversan Päivien Muinaisten toimesta.]

Luku 12

Universumien universumi

12:0.1 (128.1) UNIVERSAALISEN Isän kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen valtavuus on niin suuri, ettei finiittinen mielikuvituskaan pysty sitä tavoittamaan. Kokonaisuniversumin suunnattomuus saattaa jopa omaan luokkaani kuuluvan olennon käsityskyvyn hämmennyksiin, mutta kuolevaisen mielelle voidaan toki opettaa paljonkin siitä, millaisen kaavan mukaan universumit on suunniteltu ja järjestelty. Teidän on mahdollista tietää jotakin niiden fyysisestä organisaatiosta ja ihailtavasta hallinnosta. Saatte tietää paljonkin ajallisuuden seitsemää superuniversumia ja ikuisuuden keskusuniversumia asuttavien älyllisten olentojen erilaisista ryhmistä.

12:0.2 (128.2) Ymmärrämme aineellisen luomistuloksen olevan periaatteessa, toisin sanoen ikuisten potentiaaliensa osalta, infiniittinen, sillä Universaalinen Isä on aktuaalisesti infiniittinen, mutta tutkiessamme ja tarkkaillessamme aineellisen luomistuloksen kokonaisuutta tiedämme, että se jokaisena ajallisena hetkenä on

rajallinen, vaikka se teidän finiittiselle mielellenne onkin verrattain rajaton, käytännöllisesti katsoen ääretön.

12:0.3 (128.3) Fyysistä lakia tutkittuamme ja tähtitarhoja tarkkailtuamme olemme vakuuttuneet siitä, ettei infiniittinen Luoja ole vielä ilmaantunut kosmisen julkitulon lopullisuudessa ja että Infiniittiseen sisältyvässä kosmisessa potentiaalissa on vielä paljon itseensäsulkeutunutta ja paljastumatonta. Kokonaisuniversumi saattaisi luoduista olennoista tuntua miltei infiniittiseltä, mutta se on vielä paljolti keskeneräinen. Aineellisella luomistuloksella on vielä fyysiset rajansa, ja ikuisen tarkoituksen kokemuksellinen paljastuminen on yhä käynnissä.

1. Kokonaisuniversumin avaruustasot

12:1.1 (128.4) Universumien universumi ei ole mikään ääretön taso, rajaton kuutio eikä loputon ympyrä, vaan sillä on aivan varmasti omat ulottuvuutensa. Fyysistä organisaatiota ja hallintoa koskevat lait todistavat lopullisesti, että koko valtava vahvuus-energian ja aine-voiman kokouma toimii perimmiltään avaruusyksikkönä, organisoituna ja koordinoituna kokonaisuutena. Aineellisen luomistuloksen havaittavissa oleva käyttäytyminen on todisteena siitä, että fyysisellä maailmankaikkeudella on määrätyt rajansa. Lopullisen todisteen sekä maailmankaikkeuden kehämäisyydestä että sen rajallisuudesta tarjoaa se meille hyvin tuttu tosiasia, että perusenergian kaikki muodot kiertävät aina kokonaisuniversumin

avaruustasojen kaartuvaa rataa Paratiisin gravitaation lakkaamatonta ja ehdotonta vetoa noudattaen.

12:1.2 (128.5) Kokonaisuniversumin toisiaan seuraavista avaruustasoista muodostuvat läpäistyn avaruuden pääjakautumat: luomistuloksen kokonaisuus, organisoitu ja osittain asutettu tai vielä organisoitava ja asutettava. Ellei kokonaisuniversumi olisi sarja elliptisiä avaruustasoja, joiden liikevastus asteittain vähenee ja jotka vuorottelevat suhteellista liikkumattomuutta edustavien vyöhykkeiden kanssa, käsittääksemme joidenkin kosmisten energioiden havaittaisiin silloin karkaavan infiniittiseen kaukaisuuteen, suoraviivaista rataa tiettömään avaruuteen. Emme kuitenkaan koskaan kohtaa vahvuutta, energiaa tai ainetta, joka näin käyttäytyisi, vaan alati ne kiertävät kehää kiertämällä aina eteenpäin avaruuden suurista virtapiireistä muodostuvia ratoja pitkin.

12:1.3 (129.1) Jos edetään Paratiisista ulospäin ja kuljetaan läpi läpäistyn avaruuden vaakatasossa olevan ulottuman, kokonaisuniversumi esiintyy silloin kuutena samankeskisenä elliptisenä, Keskussaarta ympäröivänä avaruustasona:

12:1.4 (129.2) 1. Keskusuniversumi – Havona.

12:1.5 (129.3) 2. Seitsemän superuniversumia.

12:1.6 (129.4) 3. Ensimmäinen ulkoavaruuden taso.

12:1.7 (129.5) 4. Toinen ulkoavaruuden taso.

12:1.8 (129.6) 5. Kolmas ulkoavaruuden taso.

12:1.9 (129.7) 6. Neljäs ja uloin avaruuden taso.

12:1.10 (129.8) *Havona*, keskusuniversumi, ei ole ajallisuuteen kuuluva luomus; se on ikuinen olemassa oleva. Tämä koskaan alkamaton, koskaan päättymätön universumi koostuu miljardista ylevää täydellisyyttä olevasta sfääristä, ja sitä ympäröivät valtavat pimeät gravitaatiotaivaankappaleet. Havonan keskustassa on paikallaan pysyvä ja ehdottoman vakaa Paratiisin Saari kahdenkymmenenyhden satelliittinsa ympäröimänä. Keskusuniversumin reunamilla kiertävien pimeiden gravitaatiokappaleiden valtavan massan vuoksi tämän keskusluomuksen massasisältö ylittää suuresti kaiken sen massan, jonka tiedetään sisältyvän kaikkiin seitsemään suuruniversumisektoriin.

12:1.11 (129.9) *Paratiisi–Havona-systeemi*, ikuista Saarta ympäröivä ikuinen universumi muodostaa kokonaisuniversumin täydellisen ja ikuisen ytimen. Kaikki seitsemän superuniversumia ja kaikki ulkoavaruuden alueet kiertävät määrättyjä ratoja Paratiisin satelliittien ja Havonan sfäärien muodostaman jättiläismäisen keskuskoostuman ympäri.

12:1.12 (129.10) *Seitsemän superuniversumia* eivät ole primaarisia fyysisiä järjestelmiä. Niiden rajat eivät missään jaa tähtisumuperhettä, eivätkä ne mene ristiin minkään paikallisuniversumin, luomistyön perusyksikön, kanssa. Kukin superuniversumi on yksinkertaisesti maantieteellinen avaruusryhmittymä, joka koostuu osapuilleen yhdestä järjestyneen ja osittain asutetun, Havonan jälkeisen luomistyön seitsemänneksestä,

ja niistä jokainen käsittää suurin piirtein yhtäläisen määrän paikallisuniversumeja ja sulkee sisäänsä yhtä paljon avaruutta. *Nebadon*, teidän paikallisuniversuminne, on eräs *Orvontonin*, seitsemännen superuniversumin, uudemmista luomuksista.

12:1.13 (129.11) *Suuruniversumi* on nykyinen organisoitu ja asutettu luomistulos. Se koostuu seitsemästä superuniversumista, joiden yhteenlaskettu evolutionaarinen potentiaali on noin seitsemän biljoonaa asutettua planeettaa, ellei keskusluomuksen ikuisia sfäärejä oteta lukuun. Mutta tähän varovaiseen arvioon ei ole sisällytetty arkkitehtonisia hallintosfäärejä, eikä se kata organisoimattomien universumien etäisiä ryhmiä. Suuruniversumin tämänhetkinen repaleinen reuna, sen epätasainen ja keskeneräinen äärialue, yhdessä koko tavattoman epävakaisen astronomisen tilan kanssa, panevat tähtientutkijamme uskomaan, että seitsemän superuniversumiakin ovat nykyisellään vielä keskeneräisiä. Kulkiessamme jumalallisen keskuksen sisältä mihin tahansa tiettyyn suuntaan ulospäin saavumme lopulta järjestetyn ja asutetun luomistuloksen ulkorajoille, tulemme suuruniversumin uloimmille äärille. Ja aivan tämän ulkorajan läheisyydessä, tällaisen suurenmoisen luomuksen kaukaisessa nurkassa, sijaitsee teidän tapahtumaintäyteinen paikallisuniversuminne.

12:1.14 (129.12) *Ulkoavaruuden tasot*. Kaukana avaruudessa, seitsemästä asutusta superuniversumista valtavan matkan päässä, on kerääntymässä laajoja ja uskomattoman häkellyttäviä, vahvuudesta ja aineellistuvista energioista koostuvia kehiä. Seitsemän

superuniversumin energiakehien ja tämän vahvuustoimintaa osoittavan jättiläismäisen ulomman vyöhykkeen välissä on suhteellisen rauhallinen avaruusvyöhyke, jonka leveys vaihtelee, mutta on keskimäärin noin neljäsataatuhatta valovuotta. Näissä avaruuden vyöhykkeissä ei esiinny tähtipölyä – kosmista sumua. Näiden ilmiöiden tutkijamme ovat epävarmoja siitä, mikä on tällä seitsemää superuniversumia ympäröivällä, suhteellisen rauhallisella vyöhykkeellä olevien avaruusvahvuuksien täsmällinen status. Mutta noin puolen miljoonan valovuoden päässä nykyisen suuruniversumin äärireunalta havaitsemme alkavaksi vyöhykkeen, jossa esiintyy uskomattoman voimakasta energiatoimintaa. Toiminta lisääntyy volyymiltaan ja intensiteetiltään yli kahdenkymmenenviiden miljoonan valovuoden päähän. Nämä valtavat energisoivista vahvuuksista koostuvat pyörteet sijaitsevat ensimmäisellä ulkoavaruuden tasolla. Tämä yhtäjaksoinen vyö, jossa esiintyy kosmista aktiviteettia, ympäröi tunnettua, organisoitua ja asuttua luomistulosta sen joka puolelta.

12:1.15 (130.1) Näiden alueiden takana tapahtuu vieläkin suurimittaisempaa toimintaa, sillä Uversan fyysikot ovat löytäneet ensimmäisiä merkkejä vahvuuden ilmentymistä yli viisikymmentä miljoonaa valovuotta ensimmäisen ulkoavaruustason ilmiöitten äärimmäisten esiintymisalueitten takaa. Nämä toiminnat ennakoivat epäilemättä kokonaisuniversumin toisen ulkoavaruustason aineellisten luomusten organisointia.

12:1.16 (130.2) Keskusuniversumi on ikuisuuteen kuuluva luomus; seitsemän superuniversumia ovat ajallisuuden luomuksia.

Ulkoavaruuden neljän tason on epäilemättä määrä olevaistaa– kehittää luomistyön perimmäisyys. On myös niitä, jotka väittävät, ettei Infiniittinen koskaan voi saavuttaa täyttä julkituloaan muutoin kuin infiniittisyydessä. Siksi he postuloivat neljännen ja äärimmäisen avaruustason takana olevaksi vielä yhden ja paljastumattoman luomuksen, mahdollisesti iäti laajenevan, koskaan päättymättömän, infiniittisen universumin. Teoriassa emme osaa rajoittaa sen enempää Luojan infiniittisyyttä kuin luomistuloksen potentiaalista infiniittisyyttäkään, mutta sellaisena kuin kokonaisuniversumi on olemassa ja sellaisena kuin sitä hallitaan, sillä on meidän käsityksemme mukaan rajansa: se on ehdottomasti rajallinen ja ulkoreunoiltaan se rajoittuu avoimeen avaruuteen.

2. Kvalifioimattoman Absoluutin vaikutuspiirit

12:2.1 (130.3) Kun Urantian tähtitieteilijät tähyilevät yhä voimakkaampien kaukoputkiensa läpi ulkoavaruuden salaperäisiin kaukaisuuksiin ja tekevät havaintoja miltei lukemattomien fyysisten universumien ihmetyttävästä kehityksestä, heidän tulisi tiedostaa, että he katselevat Kokonaisuniversumin Arkkitehtien tutkimattomien suunnitelmien suurenmoista toteutumista. On totta, että meillä tosiaankin on todisteita, jotka viittaavat tiettyjen paratiisipersoonallisuutta edustavien influenssien läsnäoloon siellä täällä niiden valtavien energiailmentymien parissa, jotka ovat näille

ulkoavaruuden alueille tällä hetkellä luonteenomaisia, mutta laajemmasta näkökulmasta tarkasteltuna katsotaan yleisesti, että seitsemän superuniversumin ulkorajojen taakse ulottuvat avaruuden alueet muodostavat Kvalifioimattoman Absoluutin vaikutuspiirit.

12:2.2 (130.4) Paljaalla ihmissilmällä voidaan nähdä vain kaksi tai kolme Orvontonin superuniversumin rajojen ulkopuolella olevaa tähtisumua, mutta teleskooppinne tuovat nähtäville kirjaimellisesti miljoonia ja taas miljoonia näistä muodostumassa olevista fyysisistä universumeista. Useimmat nykyisten kaukoputkienne näkökentässä nähtävillenne paljastuvat tähtitarhat kuuluvat Orvontoniin, mutta suuremmat teleskoopit tunkeutuvat valokuvaustekniikan avulla kauas suuruniversumin rajojen taakse, ulkoavaruuden alueille, joissa lukemattomat universumit ovat järjestymässä. Ja nykyisten laitteidenne ulottumattomiin jää silti vielä miljoonittain universumeja.

12:2.3 (130.5) Kovinkaan kaukana tulevaisuudessa ei ole hetki, jolloin uudet teleskoopit tuovat Urantian astronomien ihmettelevien katseiden eteen ainakin 375 miljoonaa ulkoavaruuden kaukaisilla alueilla olevaa uutta galaksia. Samalla nämä voimakkaammat teleskoopit paljastavat monien aiemmin ulkoavaruudessa oleviksi luultujen saarekeuniversumien todellisuudessa kuuluvankin Orvontonin galaktiseen järjestelmään. Seitsemän superuniversumin kasvu jatkuu; itse kunkin superuniversumin äärireuna laajenee asteittain, uusia tähtisumuja vakiintuu ja järjestyy lakkaamatta, ja jotkin Urantian astronomien galaksin ulkopuolisina pitämät

tähtisumut ovatkin todellisuudessa Orvontonin reunamilla ja liikkuvat meidän mukanamme.

12:2.4 (131.1) Uversan tähtientutkijat panevat merkille, että suuruniversumia kehystävät tähti- ja planeettaparvien sarjan esivaiheet, jotka ympäröivät samankeskisinä ulkouniversumien renkaina nykyistä asutettua luomistulosta sen joka puolelta. Uversan fyysikot laskevat, että näiden ulko- ja kartoittamattomien alueiden energia ja aine ylittävät jo moninkertaisesti kaikkiin seitsemään superuniversumiin sisältyvän aineellisen massan ja energiavarauksen. Meille kerrotaan, että näillä ulkoavaruuden tasoilla ilmenevä kosmisen vahvuuden metamorfoosi on Paratiisin vahvuudenorganisoijien funktio. Tiedämme näiden vahvuuksien olevan lisäksi esivaiheellisia niille fyysisille energioille, jotka nykyisin aktivoivat suuruniversumin. Orvontonin voimanohjaajilla ei kuitenkaan ole mitään tekemistä näiden kaukaisten maailmojen kanssa, liioin eivät niissä vaikuttavat energialiikkeet ole havaittavissa määrin yhteydessä organisoitujen ja asutettujen luomistulosten voiman virtapiireihin.

12:2.5 (131.2) Tiedämme peräti vähän näiden ulkoavaruuden suunnattomien ilmiöitten merkityksestä. Tulevaisuuden suurluomus on muodostumisvaiheessa. Voimme havaita sen suunnattomuuden, voimme erottaa sen laajuuden ja aistia sen majesteettiset mittasuhteet, mutta muutoin tiedämme näistä maailmoista vain vähän Urantian tähtitieteilijöitä enemmän. Sikäli kuin tiedämme, tässä tähtisumujen, aurinkojen ja planeettojen ulkorenkaassa ei ole

ihmisten luokkaan kuuluvia aineellisia olentoja, ei enkeleitä eikä muitakaan henkiolentoja. Tämä etäinen alue on superuniversumien hallitusten toimivallan ja hallinnon ulkopuolella.

12:2.6 (131.3) Kautta Orvontonin uskotaan, että meneillään on uudentyyppinen luomisvaihe. Uskotaan, että syntymässä on sellainen universumien laji, josta tulevaisuudessa on määrä tulla kerääntyvän Lopullisuuden Saavuttajakunnan toimintojen näyttämö, ja mikäli arvelumme osuvat oikeaan, silloin loputon tulevaisuus saattaa tuoda teidän kaikkien silmienne eteen ne samat lumoavat näkymät, jotka loputon menneisyys toi vanhemmille veljillenne ja edeltäjillenne.

3. Universaalinen gravitaatio

12:3.1 (131.4) Vahvuus-energian kaikkiin muotoihin – aineellisiin, mielellisiin ja hengellisiin – kohdistuu yhtäläisesti niitä puoleensa vetäviä voimia, gravitaatioksi kutsumiamme universaalisia läsnäoloja. Myös persoonallisuus reagoi gravitaatioon – yksinomaisesti Isälle kuuluvaan yhteyspiiriin. Mutta vaikka tämä yhteyspiiri kuuluukin yksinomaisesti Isälle, ei häntä muiltakaan yhteyspiireiltä ole suljettu pois. Universaalinen Isä on infiniittinen, ja hän toimii kokonaisuniversumin *kaikissa* neljässä absoluuttisen gravitaation piirissä, jotka ovat:

12:3.2 (131.5) 1. Universaalisen Isän persoonallisuusgravitaatio.

12:3.3 (131.6) 2. Iankaikkisen Pojan henkigravitaatio.

12:3.4 (131.7) 3. Myötätoimijan mieligravitaatio.

12:3.5 (131.8) 4. Paratiisin Saaren kosminen gravitaatio.

12:3.6 (131.9) Mainitut neljä piiriä eivät ole yhteydessä ala-Paratiisin vahvuuskeskukseen. Ne eivät ole sen paremmin vahvuuden, energian kuin voimankaan virtapiirejä. Ne ovat absoluuttisia *läsnäolon* piirejä, ne ovat Jumalan tavoin ajasta ja avaruudesta riippumattomia.

12:3.7 (132.1) Tässä yhteydessä on mielenkiintoista kirjata tietyt gravitaationtutkijakunnan viimeisten vuosituhansien aikana Uversassa tekemät havainnot. Tämä asiantunteva työryhmä on kokonaisuniversumin eri gravitaatiojärjestelmien osalta tullut seuraaviin johtopäätöksiin:

12:3.8 (132.2) 1. *Fyysinen gravitaatio*. Laadittuaan arvion suuruniversumin koko fyysisen gravitaatiokapasiteetin kokonaismäärästä he ovat suurella vaivalla suorittaneet vertailun tämän havainnon ja sen arvioidun kokonaismäärän välillä, joka absoluuttisesta gravitaatioläsnäolosta on tällä hetkellä toiminnassa. Nämä laskelmat osoittavat, että suuruniversumiin kohdistuvan gravitaation kokonaisvaikutus on hyvin pieni osa siitä, mikä on arvioitu Paratiisin gravitaatiovoimaksi, kun se on laskettu maailmankaikkeuteen sisältyvän aineen fyysisten perusyksikköjen gravitaatioreagoinnin perusteella. Mainitut tutkijat tulevat siihen hämmästyttävään johtopäätökseen, että keskusuniversumi ja sitä ympäröivät seitsemän superuniversumia käyttävät tällä hetkellä vain noin viittä prosenttia Paratiisin absoluuttista gravitaatiota

edustavan, puoleensa vetävän voiman aktiivisesta vaikutuksesta. Toisin sanoen noin yhdeksänkymmentäviisi prosenttia Paratiisin Saaren aktiivisesta kosmisesta gravitaatiovaikutuksesta on tämän kokonaisuusteorian mukaan laskettuna tällä haavaa sidoksissa tämänhetkisten organisoitujen universumien rajojen tuolla puolen olevien aineellisten järjestelmien hallintaan. Kaikki puheena olevat laskelmat tarkoittavat absoluuttista gravitaatiota. Lineaarinen gravitaatio on vuorovaikutusilmiö, joka on laskettavissa vain, jos tunnetaan tällä hetkellä vaikuttava Paratiisin gravitaatio.

12:3.9 (132.3) 2. *Hengellinen gravitaatio*. Samaa vertailevaa arviointi- ja laskutapaa käyttäen nämä tutkijat ovat luodanneet henkigravitaation nykyistä reaktiokapasiteettia, ja Yksinäisten Sanansaattajien sekä muiden henkipersoonallisuuksien avulla he ovat päätyneet Toisen Lähteen ja Keskuksen aktiivisen henkigravitaation kokonaissummaan. Ja on perin valaisevaa havaita, että he saavat suuruniversumin aktuaaliselle ja toiminnalliselle henkigravitaatioläsnäololle jokseenkin saman arvon kuin minkä he postuloivat aktiivisen henkigravitaation tämänhetkiseksi kokonaismääräksi. Elikkä tällä hetkellä on tehtävissä se havainto, että Iankaikkisen Pojan henkigravitaatio – tämän kokonaisuusteorian mukaan laskettuna – toimii käytännöllisesti katsoen kokonaisuudessaan suuruniversumissa. Mikäli nämä havainnot ovat luotettavia, meidän on lupa tehdä se johtopäätös, että ulkoavaruudessa nyt kehittyvät universumit ovat nykyisellään täysin ei-hengellisiä. Ja jos se on totta, se selittäisi tyydyttävällä tavalla, miksi henkeä olevilla olennoilla on vain vähän tai ei mitään tietoa

näistä laajoista energiailmenemistä, paitsi että he toki ovat tietoisia niiden fyysisen olemassaolon tosiasiasta.

12:3.10 (132.4) 3. *Mieligravitaatio*. Näiden samojen vertailevien laskutoimitusten periaatteita noudattaen samat asiantuntijat ovat käyneet mieligravitaation esiintymisestä ja reagoinnista muodostuvan ongelman kimppuun. Mielen arviointiyksikköön päästiin laskemalla kolmen aineellisen ja kolmen hengellisen mentaalisuustyypin keskiarvo, jos kohta sentyyppinen mieli, jota esiintyy voimanohjaajissa ja heidän kumppaneissaan, osoittautuikin häiritseväksi tekijäksi yritettäessä löytää mieligravitaation arvioimiseen sovellettava perusyksikkö. Ei ollut kovinkaan vaikeata arvioida Kolmannen Lähteen ja Keskuksen tämän teorian mukaista kapasiteettia mieligravitaatiotoimintaan. Vaikkeivät havainnot tässä tapauksessa olekaan yhtä kaiken kattavia kuin ne ovat fyysisen ja henkigravitaation arviointien osalta, ne ovat silti vertailumielessä hyvin valaisevia, jopa uteliaisuutta kiihottavia. Mainitut tutkijat päättelevät, että noin kahdeksankymmentäviisi prosenttia mieligravitaation reagoinnista Myötätoimijan puoleensa vetävään älylliseen voimaan on lähtöisin olemassa olevasta suuruniversumista. Tämä tuntuisi viittaavan siihen mahdollisuuteen, että kaikkialla ulkoavaruuden maailmoissa nyt käynnissä oleviin ja havaittaviin fyysisiin toimintoihin liittyy mielellisiä toimintoja. Vaikka tämä arvio luultavasti onkin melko epätarkka, se käy silti periaatteessa yksiin sen uskomuksemme kanssa, jonka mukaan älylliset vahvuudenorganisoijat ohjaavat universumievoluutiota suuruniversumin nykyisten ulkorajojen takaisilla avaruuden tasoilla.

Mikä tämän otaksutun älyllisyyden luonne sitten lieneekin, se ei ilmeisestikään reagoi henkigravitaatioon.

12:3.11 (133.1) Mutta kaikki nämä laskelmat ovat parhaimmillaankin arviointeja, jotka pohjautuvat oletettuihin lakeihin. Meidän mielestämme ne ovat kokolailla luotettavia. Vaikka ulkoavaruudessa muutama henkiolento olisikin, heidän kollektiivinen läsnäolonsa ei vaikuttaisi merkittävästi laskelmiin, joissa on kysymys näinkin valtavista mittasuhteista.

12:3.12 (133.2) *Persoonallisuusgravitaatiota* ei voi laskea. Me havaitsemme tämän yhteyspiirin, muttemme pysty mittaamaan siihen reagoivia laadullisia sen enempää kuin määrällisiäkään realiteetteja.

4. Avaruus ja liike

12:4.1 (133.3) Kaikki kosmisen energian yksiköt ovat primaarisessa kiertoliikkeessä, ne toteuttavat tehtäväänsä pyöriessään ympäri universaalista rataansa. Avaruuden universumit osajärjestelmineen ja maailmoineen ovat kaikki pyöriviä sfäärejä, jotka liikkuvat pitkin kokonaisuniversumin avaruustasojen päättymättömiä kehiä. Ehdottomasti mikään ei ole koko kokonaisuniversumissa paikallaan pysyvää, paitsi itse Havonan keskus, ikuinen Paratiisin Saari, gravitaation keskus.

12:4.2 (133.4) Kvalifioimaton Absoluutti rajoittuu toiminnallisesti avaruuteen, muttemme ole yhtä varmoja tämän Absoluutin suhteesta liikkeeseen. Onko liike tähän luonnostaan kuuluvaa? Sitä emme tiedä. Tiedämme, ettei liike kuulu luonnostaan avaruuteen, edes avaruude*n* liikkeet eivät ole myötäsyntyisiä. Mutta näin varmoja emme ole Kvalifioimattoman suhteesta liikkeeseen. Kuka tai mikä on todellakin vastuussa niistä vahvuuden ja energian muodonmuutoksista koostuvista jättiläismäisistä toiminnoista, jotka nyt ovat käynnissä nykyisten seitsemän superuniversumin rajojen takana? Liikkeen alkuperästä meillä on seuraavia mielipiteitä:

12:4.3 (133.5) 1. Luulemme Myötätoimijan panevan alulle avaruude*ssa* ilmenevän liikkeen.

12:4.4 (133.6) 2. Mikäli Myötätoimija saa aikaan avaruude*n* liikkeet, emme pysty sitä todistamaan.

12:4.5 (133.7) 3. Universaalinen Absoluutti ei pane alulle alkuperäistä liikettä mutta yhtenäistää kyllä kaikki liikkeestä alkunsa saavat jännitteet ja hallitsee niitä.

12:4.6 (133.8) Ulkoavaruudessa vahvuudenorganisoijat näyttävät olevan vastuussa niiden jättiläismäisten universumikiekkojen aikaansaamisesta, jotka nyt ovat kehittymässä tähdiksi, mutta sen, että ne kykenevät toimimaan tällä tavalla, on täytynyt mahdollistua jonkin Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusläsnäolossa tapahtuneen modifioinnin kautta.

12:4.7 (133.9) Ihmisen näkökulmasta avaruus ei ole mitään – se on negatiivinen. Se on olemassa vain sikäli kuin se suhteutuu johonkin

positiiviseen ja ei-avaruudelliseen. Avaruus on kuitenkin todellinen. Se sisältää liikkeen ja on sen edellytyksenä. Se jopa liikkuu. Avaruuden liikkeet ovat luokiteltavissa karkeasti ottaen seuraavasti:

12:4.8 (133.10) 1. Primaarinen liike – avaruuden respiraatio, avaruuden itsensä liike.

12:4.9 (133.11) 2. Sekundäärinen liike – toisiaan seuraavien avaruustasojen vuorottelevat pyörimissuunnat.

12:4.10 (133.12) 3. Suhteelliset liikkeet – siinä mielessä suhteelliset, että niitä ei voi mitata pitäen kiintopisteenä Paratiisia. Primaariset ja sekundaariset liikkeet ovat absoluuttisia, liikettä suhteessa liikkumattomaan Paratiisiin.

12:4.11 (133.13) 4. Korvaava eli korreloiva liike, joka on tarkoitettu koordinoimaan kaikkia muita liikkeitä.

12:4.12 (134.1) Samalla kun Aurinkonne ja siihen liittyvien planeettojen nykyinen keskinäissuhde tuo julki monia avaruuden suhteellisia ja absoluuttisia liikkeitä, samalla se kuitenkin antaa astronomisille havainnoijille herkästi sen vaikutelman, että olette avaruudessa verrattain paikallaan pysyviä ja että ympäristössä olevat tähtisikermät ja -virrat ovat kiitämässä ulospäin yhä kiihtyvin nopeuksin, sitä mukaa kun laskelmanne tavoittavat yhä kaukaisempia avaruuden alueita. Mutta asia ei ole näin. Läpäistyn avaruuden fyysisten luomistulosten nykyinen ulospäin suuntautuva ja yhdenmukainen laajeneminen jää teiltä kokonaan huomaamatta. Oma paikallisluomuksenne (Nebadon) on mukana tässä universaalisessa ulospäin suuntautuvassa laajenemisliikkeessä.

Seitsemän superuniversumia kaikkineen osallistuvat yhdessä kokonaisuniversumin ulompien alueiden kanssa avaruusrespiraation kahden miljardin vuoden sykleihin.

12:4.13 (134.2) Universumien laajetessa ja supistuessa läpäistyn avaruuden aineelliset massat liikkuvat vuoronperään joko Paratiisin gravitaatiota vastaan tai sen myötäisesti. Työ, joka tehdään liikutettaessa luomistuloksen aineellista energiamassaa, on *avaruustyötä*, muttei *voima-energiatyötä*.

12:4.14 (134.3) Vaikka spektroskooppiset arviointinne astronomisista nopeuksista ovatkin kohtalaisen luotettavia, kun niitä sovelletaan omaan superuniversumiinne ja läheisiin superuniversumeihin kuuluviin tähtimaailmoihin, senlaatuiset laskelmat ovat kuitenkin täysin epäluotettavia, kun on puhe ulkoavaruuden maailmoista. Spektrin viivat siirtyvät lähestyvän tähden vaikutuksesta normaalista kohti violettia, ja samalla tavoin nämä viivat etääntyvän tähden vaikutuksesta siirtyvät kohti punaista. Mukana on monia vaikuttavia tekijöitä, jotka saavat tilanteen näyttämään siltä, että ulkouniversumien loittonemisnopeus kasvaa vauhtia, joka on yli satakuusikymmentä kilometriä sekunnissa kutakin etäisyyden miljoonan valovuoden lisäystä kohti. Yhä voimakkaampien teleskooppien kehittämisen jälkeen tulee tätä laskutapaa noudattaen näyttämään siltä kuin nämä tavattoman kaukaiset järjestelmät olisivat etääntymässä tästä osasta maailmankaikkeutta uskomatonta yli neljänkymmenenkahdeksantuhannen kilometrin sekuntivauhtia. Mutta tämä näennäinen etääntymisvauhti ei ole todellista; se johtuu lukuisista virhetekijöistä, joihin kuuluvat havaintokulman

aiheuttama vääristymä ja muut ajasta ja avaruudesta johtuvat vääristymät.

12:4.15 (134.4) Mutta suurin kaikista tällaisista vääristymistä johtuu siitä, että ne laajat ulkoavaruuden universumit, jotka ovat lähimpänä seitsemän superuniversumin alueita, näyttävät pyörivän suuruniversumin pyörimissuuntaa vastaan. Toisin sanoen nämä myriadit tähtisumut niihin kuuluvine aurinkoineen ja sfääreineen pyörivät tällä hetkellä keskusuniversumin ympäri myötäpäivään. Seitsemän superuniversumia kiertävät Paratiisia vastapäivään. Näyttää siltä, että toinen galaksien ulkouniversumi kiertää seitsemän superuniversumin tavoin Paratiisin ympäri vastapäivään. Ja Uversan astronomiset tarkkailijat uskovat havaitsevansa merkkejä kiertoliikkeistä kaukaisuuksien takaisen avaruuden kolmannessa ulkovyöhykkeessä. Näissä liikkeissä alkaa näkyä pyrkimys myötäpäiväiseen kiertosuuntaan.

12:4.16 (134.5) On luultavaa, että näillä universumien peräkkäisten avaruuskiertokulkujen vuoroittaisilla suunnilla on jotakin tekemistä Universaalisen Absoluutin noudattaman kokonaisuniversumin sisäisen gravitaatiotekniikan kanssa. Tähän kuuluu vahvuuksien koordinoiminen ja avaruusjännitysten tasapainottaminen. Liike on avaruuden tapaan gravitaation täydenne tai tasapainote.

5. Avaruus ja aika

12:5.1 (134.6) Avaruuden tavoin myös aika on Paratiisin anti, muttei samassa mielessä vaan vain välillisesti. Aika ilmaantuu liikkeen ansiosta ja siksi, että mieli on luonnostaan tietoinen perättäisyydestä. Käytännön näkökulmasta liike on ajan kannalta välttämätön, muttei ole olemassa mitään liikkeeseen perustuvaa universaalista aikayksikköä, ellei sellaiseksi mielivaltaisesti oteta Paratiisi–Havonan standardipäivää. Avaruusrespiraation kokonaisvaltaisuus tosin hävittää sen merkityksen paikallisena ajanlaskun lähtökohtana.

12:5.2 (135.1) Avaruus ei ole infiniittinen, vaikka sen alkulähde onkin Paratiisissa. Se ei ole absoluuttinen, sillä Kvalifioimaton Absoluutti läpäisee sen. Emme tiedä avaruuden absoluuttisia rajoja, mutta sen me tiedämme, että ajan absoluutti on ikuisuus.

12:5.3 (135.2) Aika ja avaruus ovat erottamattomat vain ajallis-avaruudellisissa luomistuloksissa, seitsemässä superuniversumissa. Ei-ajallinen avaruus (avaruus vailla aikaa) on teoreettisesti olemassa, mutta ainoa todellisuudessa ajaton paikka on Paratiisin *alue*. Ei-avaruudellinen aika (aika ilman avaruutta) on olemassa paratiisitasolla toimivassa mielessä.

12:5.4 (135.3) Suhteellisen liikkeettömät väliavaruuden vyöhykkeet, jotka hipovat Paratiisia ja erottavat läpäistyn avaruuden läpäisemättömästä, toimivat siirtymävyöhykkeinä ajallisuudesta ikuisuuteen. Tästä johtuu se välttämättömyys, että Paratiisin pyhiinvaeltajat menettävät tietoisuutensa tämän siirtymävaiheen aikana, kun matkan on tarkoitus huipentua Paratiisin kansalaisuuden saavuttamiseen. Aikatietoiset *vierailijat* voivat

mennä Paratiisiin ilman tätä unta, mutta he pysyvät silti ajallisuuden luotuina.

12:5.5 (135.4) Suhteita aikaan ei ole olemassa ilman avaruudessa esiintyvää liikettä, mutta aikatietoisuus on olemassa ilman tätä liikettä. Tapahtumien peräkkäisyys voi synnyttää aikatietoisuutta, vaikka liike puuttuisikin. Ihmisen mieli ei ole yhtä aikasidonnainen kuin avaruussidonnainen, mikä johtuu mielen synnynnäisestä luonteesta. Jopa maisen, ruumiillisessa hahmossa elettävän elämän aikana ihmisen luova mielikuvitus on verrattain riippumaton ajasta, vaikka hänen mielensä onkin tiukasti avaruussidonnainen. Mutta aika sinänsä ei ole geneettisesti mieleen kuuluva ominaisuus.

12:5.6 (135.5) Ajan tajuaminen tapahtuu kolmella eri tasolla:

12:5.7 (135.6) 1. Mielen tajuama aika – tietoisuus peräkkäisyydestä, liikkeestä, ja taju tapahtuman kestosta.

12:5.8 (135.7) 2. Hengen tajuama aika – oivallus liikkeestä Jumalaa kohti ja tietoisuus nousevasta liikkeestä kohti enentyvän jumalallisuuden tasoja.

12:5.9 (135.8) 3. Persoonallisuus *luo* ainutlaatuisen ajantajun Todellisuuden ymmärtämisestä sekä tietoisuuden läsnäolosta ja kestosta.

12:5.10 (135.9) Ei-hengelliset eläimet tuntevat vain menneisyyden ja elävät nykyhetkessä. Hengen asuttamalla ihmisellä on ennaltahahmottamisen kyky (ymmärrys): hän saattaa hahmottaa tulevaisuutta. Vain eteenpäin katsovat ja edistyvät asenteet ovat

persoonallisesti todellisia. Staattinen etiikka ja perinnäinen moraalisuus ovat vain hieman eläimen tasoa ylempänä. Myöskään stoalaisuus ei edusta kovin korkeaa itseymmärryksen tasoa. Etiikasta ja moraalista tulee todella inhimillisiä, vasta kun ne ovat dynaamisia ja edistyviä, kun ne elävät universumitodellisuuden myötäisesti.

12:5.11 (135.10) Ihmispersoonallisuus ei ole pelkästään ajallisuuden ja avaruuden tapahtumia myötäilevä, vaan ihmispersoonallisuus voi myös toimia sellaisten tapahtumien kosmisena aiheuttajana.

6. Universaalinen ylivalvonta

12:6.1 (135.11) Universumi on ei-staattinen. Stabiilisuus ei ole vitkaisuuden tulos, vaan pikemminkin se on tulos energioiden vakautumisesta, mielten yhteistoiminnasta, morontioiden koordinoitumisesta, hengen harjoittamasta ylivalvonnasta ja persoonallisuuden yhdistymisestä. Stabiilisuus on kokonaan ja aina verrannollista jumalallisuuteen.

12:6.2 (135.12) Universaalinen Isä käyttää kokonaisuniversumin fyysisen valvonnan osalta ensimmäisyyttään ja ensisijaisuuttaan Paratiisin Saaren välityksellä. Kosmoksen hengellisen hallinnon suhteen Jumala on absoluuttinen Iankaikkisen Pojan persoonassa. Mielen valtakuntien suhteen Isä ja Poika toimivat Myötätoimijassa.

12:6.3 (136.1) Kolmas Lähde ja Keskus avustaa toisiinsa kytkeytyvien fyysisten ja hengellisten energioiden ja organisoitumien tasapainon ja koordinoinnin ylläpitämisessä sillä absoluuttisuudella, jolla hän

pitää otteessaan kosmista mieltä, ja käyttämällä hänelle luontaisia ja universaalisia fyysiseen ja hengelliseen gravitaatioon kohdistuvia lisäkykyjä. Milloin tahansa ja missä tahansa tapahtuu aineellisen ja hengellisen välinen kytkentä, tällainen mieli-ilmiö on Äärettömän Hengen toimi. Ainoastaan mieli voi liittää aineellisen tason fyysiset vahvuudet ja energiat yhteen henkitason hengellisten voimien ja olentojen kanssa.

12:6.4 (136.2) Varmistukaa siitä, että kaikessa universaalisten ilmiöitten pohdiskelussanne otatte huomioon fyysisten, älyllisten ja hengellisten energioitten keskinäissuhteen, sekä siitä, että jää tarpeeksi tilaa niille odottamattomille ilmiöille, jotka liittyvät niiden yhdistymiseen persoonallisuuden toimesta, sekä niille ennalta arvaamattomille ilmiöille, jotka johtuvat kokemuksellisen Jumaluuden ja Absoluuttien toimista ja reaktioista.

12:6.5 (136.3) Universumi on tarkkaan ennalta arvattavissa oleva vain määrällisessä eli gravitaatiomittauksellisessa merkityksessä. Edes alkuperäiset fyysiset vahvuudet eivät reagoi lineaariseen gravitaatioon, eivätkä sitä tee myöskään korkeammat mielimerkitykset eivätkä perimmäisten universumirealiteettien todelliset henkiarvot. Laadullisessa mielessä universumi ei ole tarkkaan ennalta arvattavissa oleva, sikäli kuin kyse on uusista vahvuuksien yhteenliittymistä – olkootpa ne fyysisiä, mielellisiä tai hengellisiä –, vaikka monista tällaisista energioiden tai vahvuuksien yhteenliittymistä kriittisen tarkastelun kohteiksi alistettuina tuleekin osittain ennalta arvattavia. Kun luodun olennon persoonallisuus

yhdistää aineen, mielen ja hengen, emme kykene täysin ennustamaan tällaisen vapaatahtoisen olennon päätöksiä.

12:6.6 (136.4) Kaikki ikiaikaisen vahvuuden, kehkeytyvän hengen ja muiden persoonattomien perimmäisyyksien vaiheet näyttävät reagoivan tiettyjen, suhteellisen vakaiden mutta tuntemattomien lakien mukaisesti, ja niille on ominaista tietty esiintymisen suurpiirteisyys ja reagoinnin joustavuus, jotka ovat useinkin hämmentäviä, kun ne kohtaa johonkin rajalliseen ja yksittäiseen tilanteeseen liittyvissä ilmiöissä. Mikä on selityksenä tälle ennalta arvaamattomalle reagoinnin vapaudelle, jota nämä ilmaantuvat universumiaktualiteetit osoittavat? Nämä tuntemattomat, mittaamattomat ennalta-arvaamattomuudet – liittyvätpä ne vahvuuden alkuyksikön käyttäytymiseen, identifioimattoman mielitason reaktioon tai siihen ilmiöön, että ulkoavaruuden alueilla on valmisteilla laaja esiuniversumi – tuovat luultavasti julki niitä Perimmäisen toimia ja Absoluuttien läsnäoloa ja aikaansaannoksia, jotka ajallisesti edeltävät kaikkien universumien Luojien toimintaa.

12:6.7 (136.5) Emme tiedä varmasti mutta otaksumme tällaisen hämmästyttävän monipuolisuuden ja perusteellisen koordinoinnin merkitsevän Absoluuttien läsnäoloa ja aikaansaavuutta, ja otaksumme, että tällainen yhdenmukaiselta näyttävän syysuhteen edessä ilmenevä reagoinnin moninaisuus tuo esille Absoluuttien reagointia, ei pelkästään välittömään ja tilanteeseen liittyvään syysuhteeseen, vaan myös kaikkiin muihin samantapaisiin syysuhteisiin koko kokonaisuniversumin piirissä.

12:6.8 (136.6) Yksilöillä on omat kohtalonsuojelijansa; planeetoilla, järjestelmillä, konstellaatioilla, universumeilla ja superuniversumeilla on kullakin omat hallitsijansa, jotka uurastavat toimialueidensa hyväksi. Havonaa ja jopa suuruniversumia valvovat ne, joille on uskottu tällainen suuri vastuu. Mutta kuka vaalii kokonaisuniversumin kokonaisuuden perustarpeita ja huolehtii niistä – Paratiisista aina neljännelle ja uloimmalle avaruustasolle saakka? Eksistentiaalisesti sellainen ylimmäinen huolenpito lienee katsottavissa Paratiisin-Kolminaisuuden asiaksi, mutta kokemukselliselta kannalta Havonan jälkeisten universumien ilmaantuminen on riippuvainen:

12:6.9 (136.7) 1. Potentiaalisuuden osalta Absoluuteista.

12:6.10 (136.8) 2. Ohjauksen osalta Perimmäisestä.

12:6.11 (137.1) 3. Evolutionaarisen koordinoinnin osalta Korkeimmasta.

12:6.12 (137.2) 4. Ennen nimenomaisesti tehtäväänsä asetettujen hallitsijoiden saapumista suoritettavan hallintotyön osalta Kokonaisuniversumin Arkkitehdeistä.

12:6.13 (137.3) Kvalifioimaton Absoluutti läpäisee koko avaruuden. Emme ole kaikin osin selvillä sen paremmin Jumaluusabsoluutin kuin Universaalisen Absoluutinkaan täsmällisestä statuksesta, mutta tiedämme jälkimmäisen toimivan aina siellä, missä Jumaluus- ja Kvalifioimaton Absoluutti toimivat. Jumaluusabsoluutti saattaa olla universaalisesti läsnä oleva, mutta hän on tuskin läsnä avaruudessa. Perimmäinen on tai tulee joskus olemaan avaruudellisesti läsnä neljännen avaruustason äärireunoille saakka. Epäilemme, onko

Perimmäisellä koskaan avaruudellista läsnäoloa kokonaisuniversumin periferian ulkopuolella, mutta näiden rajojen muodostamissa puitteissa Perimmäinen yhdentää asteittain kolmeen Absoluuttiin sisältyvien potentiaalien luovaa organisointia.

7. Osa ja kokonaisuus

12:7.1 (137.4) Kautta kaiken ajan ja avaruuden sekä kaikkeen todellisuuteen nähden, olipa se minkälaista tahansa, vaikuttaa horjumaton ja persoonaton laki, joka vastaa kosmisen sallimuksen toimintaa. Armo luonnehtii Jumalan rakkaudentäyteistä suhtautumista yksilöön, ja tasapuolisuus motivoi Jumalan asennetta kokonaisuuteen. Jumalan tahto ei välttämättä vallitse kokonaisuuden osan suhteen – yksittäisen yksilön sydämessä –, mutta hänen tahtonsa kyllä tosiasiallisesti hallitsee kokonaisuutta, universumien universumia.

12:7.2 (137.5) Kaikkiin Jumalan kanssakäymisiin kaikkien olentojen kanssa pätee se, etteivät hänen lakinsa ole luonnostaan mielivaltaisia. Teistä, joiden näkemys on rajoittunut ja joiden katsantokanta on rajallinen, Jumalan toimenpiteiden täytyy näyttää usein diktatorisilta ja mielivaltaisilta. Jumalan lait ovat pelkästään Jumalan tottumuksia, hänen toistuvia toimintatapojaan, ja hän tekee aina kaiken hyvin. Havaitsette, että Jumala tekee saman asian kerran toisensa jälkeen samalla tavoin yksinkertaisesti siksi, että se on

kyseisissä olosuhteissa paras tapa tämän nimenomaisen asian suorittamiseksi; ja paras tapa on oikea tapa. Ja siksi ääretön viisaus aina määrää sen tehtäväksi tällä täsmällisellä ja täydellisellä tavalla. Teidän tulisi myös muistaa, ettei luonto ole pelkästään Jumaluuden toimi, vaan että ihmisen luonnoksi kutsumissa ilmiöissä on läsnä muitakin vaikuttavia tekijöitä.

12:7.3 (137.6) Jumalalliselle olemukselle on vastenmielistä sietää minkäänlaista rappeutumista tai edes sallia minkään puhtaasti henkilökohtaisen teon suorittamista kelvottomalla tavalla. Tehtäköön kuitenkin selväksi, että *jos* minkä tahansa tilanteen jumalallisuudessa, jossakin äärimmäisissä oloissa, missä tahansa tapauksessa, jossa korkeimman viisauden toteutuminen saattaisi viitata toisenlaisen menettelyn tarpeeseen – jos täydellisyyden vaatimukset jostakin syystä sanelisivat toisenlaisen, paremman reagointitavan –, silloin ja siinä tapauksessa kaikin puolin viisas Jumala toimisi tuolla paremmalla ja sopivammalla tavalla. Se olisi korkeamman lain julkituomista eikä alemman lain kumoamista.

12:7.4 (137.7) Jumalan tahtoon perustuvien tekojen pitkäaikainen toistuvuus ei tee Jumalasta omien tottumustensa orjaa. Mitään ristiriitaa ei vallitse Infiniittisen lakien välillä, vaan ne ovat kaikki erehtymättömyyttä osoittavia täydellisyyksiä. Ne ovat kaikki niitä kiistattomia säädöksiä, jotka ilmentävät virheettömiä päätöksiä. Laki on infiniittisen, täydellisen ja jumalallisen mielen muuttumaton reaktio. Jumalan teot ovat tästä niiden näennäisestä samanlaisuudesta huolimatta kaikki tahtoon perustuvia. Jumalassa ”ei ole mitään vaihtuvuutta eikä häivääkään muuttumisesta”. Muttei

kaikkea sitä, mikä on totuudenmukaisesti sanottavissa Universaalisesta Isästä, voi sanoa yhtä varmasti kaikista hänen alaisuudessaan toimivista älyllisistä olennoista eikä hänen evolutionaarisista luoduistaan.

12:7.5 (137.8) Koska Jumala on muuttumaton, voitte luottaa hänen kaikissa tavanomaisissa tilanteissa suorittavan saman teon samalla yhtäläisellä ja tavanomaisella tavalla. Jumala on kaikille eläville ja elottomille luoduille vakauden tae. Hän on Jumala, siksi hän ei muutu.

12:7.6 (138.1) Koko tämä Jumalan käyttäytymisen järkkymättömyys ja toiminnan yhdenmukaisuus on persoonallista, tietoista ja mitä suurimmassa määrin tahtoperäistä, sillä suuri Jumala ei ole oman täydellisyytensä ja infiniittisyytensä avuton orja. Jumala ei ole mikään itsestään toimiva automaattinen voima, hän ei ole mikään orjallinen, lakiin sidottu voima. Jumala ei ole matemaattinen yhtälö eikä kemiallinen kaava. Hän on vapaatahtoinen ja ensisijainen persoonallisuus. Hän on Universaalinen Isä, ylivertaisesti persoonallinen olento ja kaikkien luotujen persoonallisuuden universaalinen lähde.

12:7.7 (138.2) Jumalan tahto ei mitenkään yhdenmukaisesti vallitse Jumalaa etsivän aineellisen kuolevaisen sydämessä, mutta jos aikakehykset laajennetaan nykyhetken yli, niin että ne käsittävät koko ensimmäisen elämän, silloin Jumalan tahto alkaa näkyä yhä enemmän niissä hengen hedelmissä, joita hengen johdattamien Jumalan lasten elämä tuottaa. Ja sitten, jos ihmiselämää

laajennetaan edelleen, niin että se käsittää morontiakokemuksen, jumalallisen tahdon havaitaan loistavan aina vain kirkkaampana niiden ajallisuuden luotujen hengellistyvissä teoissa, jotka ovat alkaneet maistaa ihmispersoonallisuuden ja Universaalisen Isän persoonallisuuden sukulaisuussuhteen kokemisen tuottamia jumalallisia riemuja.

12:7.8 (138.3) Jumalan Isyys ja ihmisten veljeys edustavat osan ja kokonaisuuden paradoksia persoonallisuuden tasolla. Jumala rakastaa *kutakin* yksilöä taivaallisen perheen yksilöllisenä lapsena. Ja kuitenkin Jumala rakastaa näin *jokaista* yksilöä, hänellä ei ole suosikkeja, ja hänen rakkautensa universaalisuus saa aikaan kokonaisuuden sukulaisuussuhteen, universaalisen veljeyden.

12:7.9 (138.4) Isän rakkaus yksilöllistää ehdottomasti jokaisen persoonallisuuden Universaalisen Isän ainutlaatuiseksi lapseksi, jolle ei infiniittisyydessä ole kaksoiskappaletta, tahdolliseksi olennoksi, jota ei edes ikuisuus voi korvata. Isän rakkaus kirkastaa jokaisen Jumalan lapsen valaisemalla taivaallisen perheen jokaisen jäsenen ja korostamalla voimakkaasti jokaisen persoonallisen olennon ainutlaatuisuutta suhteessa kaiken olevaisen Isän veljespiirin ulkopuolella oleviin persoonattomiin tasoihin. Jumalan rakkaus tuo vaikuttavasti julki kunkin tahdollisen luodun transsendenttisen arvon, paljastaa erehtymättömästi sen korkean arvon, jonka Universaalinen Isä antaa jokaiselle ja itse kullekin lapselleen, korkeimmasta paratiisistatuksen omaavasta luojapersoonallisuudesta vähäisimpään, tahdollisen luodun arvon omaavaan olentoon ihmisten villiheimojen joukossa jonkin ajallisen

ja avaruudessa olevan, evolutionaarisen maailman ihmislajin aamunkoitossa.

12:7.10 (138.5) Juuri tämä Jumalan yksilöä kohtaan osoittama rakkaus saa aikaan kaikista yksilöistä koostuvan jumalallisen perheen, Paratiisin-Isän vapaatahtoisten lasten universaalisen veljeskunnan. Ja tämä veljeskunta, koska se on universaalinen, on kokonaisuuden keskinäinen suhde. Veljeskunta, koska se on universaalinen, paljastaa ei suhdetta *itse kuhunkin*, vaan *kaikkiin*. Veljeskunta on kokonaisuusrealiteetti, ja se ilmentää sen vuoksi kokonaisuuden ominaisuuksia erotukseksi osan ominaisuuksista.

12:7.11 (138.6) Veljeys on universaaliseen olemassaoloon kuuluvan jokaisen persoonallisuuden välisen suhteen tosiasia. Yksikään persoona ei voi välttyä niiltä siunauksilta tai niiltä kiroilta, jotka kulloinkin ovat tuloksena suhteesta muihin persooniin. Osa hyötyy tai kärsii yhdessä kokonaisuuden kanssa. Kunkin ihmisen hyvä pyrkimys hyödyttää kaikkia ihmisiä; itse kunkin ihmisen erehdys tai pahuus lisää kaikkien ihmisten koettelemuksia. Miten liikkuu osa, siten liikkuu kokonaisuus. Miten edistyy kokonaisuus, siten edistyy osa. Osan ja kokonaisuuden väliset suhteelliset nopeudet määräävät, viivästyttääkö kokonaisuuden vitkaisuus sen osaa, vai ajaako sitä eteenpäin kosmisen veljeskunnan antama vauhti.

12:7.12 (139.1) On mysteeri, että Jumala on mitä korkeimmassa määrin persoonallinen, itsetajuinen olento, jolla on asuinpäämaja ja joka samalla on henkilökohtaisesti läsnä näin laajassa maailmankaikkeudessa ja joka on henkilökohtaisesti yhteydessä tällaiseen kutakuinkin äärettömään määrään olentoja. Sen, että

tällainen ilmiö on ihmisen käsityskyvyn ylittävä mysteeri, ei pitäisi vähimmässäkään määrin vähentää uskoanne. Älkää salliko infiniittisyyden suuruuden, ikuisuuden suunnattomuuden, älkääkä Jumalan ylivertaisten ominaisuuksien suurenmoisuuden ja loistavuuden herättää teissä ylenmääräistä pelkoa, järkyttää tai masentaa teitä, sillä Isä ei ole kovinkaan kaukana kenestäkään teistä; hän asuu teissä, ja hänessä me kaikki kirjaimellisesti liikumme, tosiasiallisesti elämme ja sananmukaisesti olemme.

12:7.13 (139.2) Vaikka Paratiisin-Isä toimiikin jumalallisten luojiensa ja luotujen lastensa kautta, hänellä on myös mitä läheisin sisäinen yhteys teihin, yhteys, joka on niin jalo, niin suuresti persoonallinen, että se menee jo minunkin käsityskykyni tuolle puolen – tuo Isän osasen salaperäinen yhteydenpito ihmissielun ja sen kuolevaisen mielen kanssa, jossa se tällä hetkellä asuu. Tietämällä sen, mitä näistä Jumalan lahjoista tiedätte, te siis tiedätte, että Isä on läheisessä kosketuksessa ei vain jumalallisiin kumppaneihinsa vaan myös ajallisuuden evolutionaarisiin, kuolevaisiin lapsiinsa. Isä tosiaankin pysyy Paratiisissa, mutta hänen jumalallinen läsnäolonsa asuu myös ihmisten mielessä.

12:7.14 (139.3) Vaikka Pojan henki vuodatetaankin kaiken lihan päälle, vaikka Poika kuolevaisen ruumiillisessa hahmossa viipyi kerran keskellänne, vaikka serafit henkilökohtaisesti varjelevat ja opastavat teitä, voiko kukaan näistä Toisen ja Kolmannen Lähteen jumalallisista olennoista silti koskaan toivoa pääsevänsä yhtä lähelle teitä tai ymmärtää teitä yhtä täysimääräisesti kuin Isä, joka on

antanut osan itsestään olemaan sisimmässänne, olemaan todellinen ja jumalallinen, jopa ikuinen minuutenne?

8. Aine, mieli ja henki

12:8.1 (139.4) ”Jumala on henkeä”, mutta Paratiisi ei ole. Aineellinen maailmankaikkeus on aina se areena, jolla kaikki hengelliset toiminnot tapahtuvat; henkiolennot ja henkeä olevat taivaaseennousijat elävät ja työskentelevät aineellista todellisuutta olevilla fyysisillä sfääreillä.

12:8.2 (139.5) Kosmisen vahvuuden anti, kosmisen gravitaation maailma, on Paratiisin Saaren tehtäväkenttä. Kaikki alkuperäinen vahvuus-energia lähtee liikkeelle Paratiisista, ja lukemattomien universumien rakentamiseen tarvittava aine kiertää nyt koko kokonaisuniversumin piirissä sellaisen supergravitaatioläsnäolon muodossa, josta koostuu läpäistyn avaruuden vahvuusvaraus.

12:8.3 (139.6) Olivatpa vahvuuden muunnokset kaukaisissa universumeissa millaiset hyvänsä, kerran Paratiisista lähdettyään vahvuus matkaa edelleen ikuisen Saaren koskaan päättymättömän, aina läsnä olevan, katkeamattoman vetovoimavaikutuksen alaisena, kiertäen uskollisesti ja myötäsyntyisesti iäti ympäri universumien ikuisia avaruusratoja. Fyysinen energia on se ainoa realiteetti, joka universaalisen lain noudattamisessaan on uskollinen ja vankkumaton. Vain luodun olennon tahtotoiminnan alueella on

esiintynyt poikkeamista jumalallisilta poluilta ja alkuperäisistä suunnitelmista. Voima ja energia ovat universaaliset todisteet keskellä olevan Paratiisin Saaren vakaudesta, pysyvyydestä ja ikuisuudesta.

12:8.4 (139.7) Hengen lahjoittaminen ja persoonallisuuksien hengellistäminen, hengellisen gravitaation alue, on Iankaikkisen Pojan toimipiiri. Ja tämä Pojan henkigravitaatio, joka vetää kaikkia hengellisiä reaalisubjekteja alati puoleensa, on aivan yhtä todellinen ja absoluuttinen kuin Paratiisin Saaren kaikkivoipa aineellinen vetovoima. Mutta aineellisen mielen omaavalle ihmiselle ovat luonnollisesti tutumpia fyysisluontoiset, aineelliset ilmenemät kuin yhtä lailla todelliset ja voimalliset hengellisluontoiset toiminnot, jotka vain sielun hengellinen ymmärrys erottaa.

12:8.5 (140.1) Sitä mukaa kuin minkä tahansa maailmankaikkeudessa olevan persoonallisuuden mieli käy hengellisemmäksi – enemmän Jumalan kaltaiseksi –, siitä tulee yhä vähemmän aineelliseen gravitaatioon reagoiva. Fyysiseen gravitaatioon reagoinnin perusteella mitattu reaalisuus on henkisen sisällön laadun perusteella määritellyn reaalisuuden antiteesi. Fyysisen gravitaation vaikutus on ei-henkisen energian määrän määritin; hengellisen gravitaation vaikutus on jumalallisuuden elävän energian laadun mitta.

12:8.6 (140.2) Mitä Paratiisi on fyysiselle luomistulokselle ja mitä Iankaikkinen Poika on hengelliselle maailmankaikkeudelle, sitä Myötätoimija on mielen maailmoille – aineellisten, morontiaalisten

ja hengellisten olentojen ja persoonallisuuksien älylliselle universumille.

12:8.7 (140.3) Myötätoimija reagoi sekä aineellisiin että hengellisiin realiteetteihin, ja sen vuoksi hänestä tulee luonnostaan kaikkien älyllisten olentojen universaalinen hoivaaja, olentojen, jotka saattavat edustaa luomistyön sekä aineellisten että hengellisten osa-alueiden liittoa. Älyllisyyden lahjaksi antaminen, niin aineellisesta kuin hengellisestä huolehtiminen mielenä ilmenevässä ilmiössä, on yksinomaisesti Myötätoimijalle kuuluva toimikenttä. Näin hänestä tulee hengellisen mielen osapuoli, morontiaalisen mielen sisin olemus ja ajallisuuden evolutionaaristen luotujen aineellisen mielen substanssi.

12:8.8 (140.4) Mieli on se menetelmä, jolla henkirealiteeteista tulee luoduille persoonallisuuksille kokemuksellisia. Ja viime kädessä jopa ihmismieleen sisältyvät yhdistävät mahdollisuudet, kyky koordinoida asioita, ideoita ja arvoja, ovat aineellisuuden ylittäviä.

12:8.9 (140.5) Vaikka on tuskin mahdollista, että kuolevaisen mieli käsittäisi suhteellisen kosmisen todellisuuden seitsemää tasoa, pitäisi ihmisälyn kuitenkin kyetä tajuamaan paljonkin siitä, mikä on finiittisen todellisuuden kolmen toimivan tason tarkoitus:

12:8.10 (140.6) 1. *Aine*. Järjestynyt energia, joka on lineaarisen gravitaation alainen, paitsi milloin liike sitä muuntelee ja mieli sitä säätelee.

12:8.11 (140.7) 2. *Mieli*. Järjestynyt tajunta, joka ei ole tyystin aineellisen gravitaation alainen ja joka vapautuu kokonaan, kun

henki sitä modifioi.

12:8.12 (140.8) 3. *Henki*. Korkein persoonallinen realiteetti. Todellinen henki ei ole aineellisen gravitaation alainen, vaan siitä tulee lopulta kaikkien persoonallisuuden arvon omaavien kehittyvien energiajärjestelmien liikkeelle paneva voima.

12:8.13 (140.9) Kaikkien persoonallisuuksien olemassaolon tavoite on henki; aineelliset ilmentymät ovat suhteellisia, ja kosminen mieli on näiden universaalisten vastakohtien välillä. Mielen lahjoittaminen ja hengen jakaminen ovat Jumaluuden kumppanipersoonien, Äärettömän Hengen ja Iankaikkisen Pojan, työtä. Kokonaisvaltaisen Jumaluuden reaalisuus ei ole mieltä, vaan henki-mieltä – persoonallisuuden yhdistämää mieli-henkeä. Siitä huolimatta sekä hengen että aineen absoluutit yhtyvät Universaalisen Isän persoonassa.

12:8.14 (140.10) Paratiisissa kolme energiaa – fyysinen, mielellinen ja hengellinen – ovat tasavertaisia. Energia-aine on evolutionaarisessa kosmoksessa hallitsevassa asemassa, paitsi persoonallisuudessa, jossa henki on mielen välityksellä pyrkimässä herruuteen. Henki on kaikkien luotujen persoonallisuuskokemuksen perustavaa laatua oleva realiteetti, sillä Jumala on henki. Henki on muuttumaton, ja sen vuoksi se ylittää kaikissa persoonallisuussuhteissa sekä mielen että aineen, jotka ovat asteittaisen saavuttamisen kokemuksellisia muuttujia.

12:8.15 (140.11) Kosmisessa kehityksessä aineesta tulee filosofinen varjo, jonka mieli luo jumalallisen valaistumisen hengen kirkkauden läsnä

ollessa, mutta tämä ei kumoa aine-energian reaalisuutta. Mieli, aine ja henki ovat yhtä todellisia, mutta persoonallisuuden kannalta niillä ei ole jumaluuden saavuttamista ajatellen yhtäläistä arvoa. Jumaluuden tiedostaminen on asteittain edistyvä hengellinen kokemus.

12:8.16 (141.1) Mitä kirkkaampi hengellistyneen persoonallisuuden (Isä maailmankaikkeudessa, potentiaalisen henkipersoonallisuuden osanen yksilöllisyyden omaavassa luodussa) loisto on, sitä suurempi on se varjo, jonka väliin tuleva mieli luo aineellisen verhonsa ylle. Ajallisuudessa ihmisruumis on aivan yhtä todellinen kuin mieli tai henki, mutta kuolemassa sekä mieli (identiteetti) että henki jäävät eloon, kun ruumis sen sijaan ei jää. Kosminen todellisuus voi puuttua persoonallisuuden kokemuksesta. Ja niinpä kreikkalaisella kielikuvallanne, jonka mukaan aineellinen on todellisemman henkisubstanssin pelkkä varjo, on todellakin filosofista merkitystä.

9. Persoonalliset realiteetit

12:9.1 (141.2) Henki on universumeissa pohjimmainen persoonallinen realiteetti, ja persoonallisuus on pohjimmaista kaikelle kehittyvälle kokemukselle hengellisestä reaalisuudesta. Jokaisella persoonallisuuskokemuksen vaiheella kullakin peräkkäisellä universumietenemisen tasolla on joukoittain johtolankoja houkuttelevien persoonallisten realiteettien löytämiseksi. Ihmisen todellisena päämääränä on uusien ja henkeä olevien tavoitteiden

luominen ja sitten tällaisten aineettomia arvoja edustavien verrattomien tavoitteiden kosmisiin houkuttimiin reagoiminen.

12:9.2 (141.3) Rakkaus on persoonallisuuksien välisen siunauksellisen kanssakäymisen salaisuus. Yksi ainoa kontakti ei riitä henkilön todelliseen tuntemiseen. Matemaattisen päättelyn avulla et voi tuntea musiikkia niin, että osaisit sitä arvostaa, vaikka musiikki onkin eräs matemaattisen rytmin muoto. Puhelintilaajalle annettu numero ei millään tavoin yksilöi kyseessä olevan tilaajan persoonallisuutta eikä ilmoita mitään hänen luonteestaan.

12:9.3 (141.4) Matematiikka, aineellinen tiede, on välttämätön maailmankaikkeuden materiaalisten puolien älylliselle käsittelylle, muttei tällainen tietämys välttämättä kuulu totuuden korkeampaan tajuamiseen eikä hengellisten realiteettien henkilökohtaiseen arvostamiseen. Ei pelkästään elävien maailmassa, vaan jopa fyysisen energian maailmassa kahden tai useamman asian summa on varsin usein jotakin *enemmän* tai jotakin *muuta* kuin tällaisten yhdistymien ennustettavissa olevat, yhteen laskemalla saadut tulokset. Sen paremmin matemaattinen tiede kaikkineen kuin koko filosofian maailma tai korkein fysiikka tahi kemia eivät pystyisi ennustamaan saatikka tietämään, että kahden kaasumaisen vedyn atomin liitto yhden kaasumaisen hapen atomin kanssa antaisi tulokseksi uuden ja laadullisesti pelkän yhteenlaskun ylittävän substanssin – nestemäisen veden. Ymmärryksen ja tiedon tästä yhdestä ainoasta fysikaalis-kemiallisesta ilmiöstä olisi pitänyt olla esteenä materialistisen filosofian ja mekanistisen kosmologian kehittymiselle.

12:9.4 (141.5) Tekninen analyysi ei paljasta sitä, mitä joku persoona tai jokin kappale voi tehdä. Vettä esimerkiksi käytetään tuloksellisesti tulen sammuttamiseen. Se, että vesi sammuttaa tulen, on tosiasia, jonka tunnemme jokapäiväisestä kokemuksestamme, muttei mikään vedestä tehty analyysi voisi koskaan paljastaa tällaista ominaisuutta. Analyysi määrittelee veden koostuvan vedystä ja hapesta. Kun näitä alkuaineita tutkitaan lähemmin, paljastuu, että happi on palamisen varsinainen ylläpitäjä ja että vety itse on herkästi palavaa.

12:9.5 (141.6) Uskonnostanne on tulossa todellinen, koska se on nousemassa pelon orjuudesta ja taikauskon pauloista. Filosofianne ponnistelee vapautuakseen dogmeista ja perinnäisyydestä. Tieteenne on antautunut loputtoman pitkään kamppailuun totuuden ja erheen välillä, samalla kun se taistelee vapautuakseen abstraktion kahleista, matematiikan orjuudesta ja mekanistisen materialismin suhteellisesta sokeudesta.

12:9.6 (142.1) Kuolevaisella ihmisellä on henkiydin. Mieli on persoonallis-energiaalinen järjestelmä, joka on jumalallisen henkiytimen ympärillä ja joka toimii aineellisessa ympäristössä. Tällainen persoonallisen mielen ja hengen elävä suhde muodostaa ikuisen persoonallisuuden universumipotentiaalin. Todellinen vaikeus, pysyvä pettymys, vakava tappio tai väistämätön kuolema voivat tulla, vasta sen jälkeen kun minäkäsitykset ottavat vapauden täysin syrjäyttää keskeisen henkiytimen ohjaavan voiman ja rikkovat tällöin persoonallisuusidentiteetin kosmisen kaavan.

12:9.7 (142.2) [Esittänyt Viisauden Täydellistäjä Päivien Muinaisten antamin valtuuksin.]

Luku 13

Paratiisin pyhät sfäärit

13:0.1 (143.1) PARATIISIN Keskussaaren ja Havonan sisimmän planeettakehän välissä sijaitsee avaruudessa kolme pienempää erityissfäärien kehää. Sisimpään kehään kuuluvat Universaalisen Isän seitsemän salaista sfääriä, toinen ryhmä koostuu Iankaikkisen Pojan seitsemästä valohohteisesta maailmasta, uloimmassa ovat Äärettömän Hengen seitsemän valtavaa sfääriä, Seitsemän Valtiashengen toimeenpanokeskusten maailmat.

13:0.2 (143.2) Nämä kolme Isän, Pojan ja Hengen seitsenmaailmaista kehää ovat ylittämättömän suurenmoisuuden ja uskomattoman kirkkauden sfäärejä. Jopa niiden aineellinen eli fyysinen rakenne kuuluu sellaiseen luokkaan, jota ei ole teille paljastettu. Jokainen kehä poikkeaa materiaalinsa puolesta muista, ja jokaisen kehän jokainen maailma on erilainen lukuun ottamatta Pojan seitsemää maailmaa, jotka ovat fyysiseltä kokoonpanoltaan samanlaisia. Kaikki kaksikymmentäyksi sfääriä ovat suunnattoman suuria, ja kukin seitsemän sfäärin ryhmä on eri tavalla iäistetty. Sikäli kuin

tiedämme, ne ovat olleet aina; ne ovat Paratiisin tavoin ikuisia. Mitään muistiinmerkintöjä tahi perimätietoa niiden alkuperästä ei ole.

13:0.3 (143.3) Universaalisen Isän seitsemän salaista sfääriä, jotka kiertävät Paratiisia varsin lähellä ikuista Saarta, ovat ikuisten Jumaluuksien keskushohteen hengellistä valkeutta voimakkaasti heijastavia ja ne levittävät tätä jumalallisen autuuden valoa Paratiisin joka puolelle samoin kuin Havonan seitsemän kehän ylle.

13:0.4 (143.4) Iankaikkisen Pojan seitsemästä pyhästä maailmasta näyttävät saavan alkunsa hengellisen valkeuden persoonattomat energiat. Yksikään persoonallinen olento ei saata oleskella millään näistä seitsemästä maailmasta. Hengellisellä kirkkaudellaan ne valaisevat koko Paratiisin ja Havonan, ja ne johdattavat puhdasta hengen valkeutta seitsemään superuniversumiin. Myös nämä toisen kehän kirkkaat sfäärit säteilevät valoaan (lämmötöntä valoa) Paratiisiin ja seitsenkehäisen keskusuniversumin miljardille maailmalle.

13:0.5 (143.5) Äärettömän Hengen seitsemää maailmaa pitävät hallussaan Seitsemän Valtiashenkeä, jotka ohjaavat seitsemän superuniversumin kohtaloita ja jotka lähettävät matkaan Jumaluuden Kolmannen Persoonan hengellisen valkeuden näihin ajallisuuden ja avaruuden luomuksiin. Ja Paratiisin Saarta lukuun ottamatta koko Havona kylpee näissä hengellistävissä vaikutusvoimissa.

13:0.6 (143.6) Vaikka Isän maailmat ovatkin kaikkien Isältä persoonallisuuden saaneiden perimmäisen statuksen mukaisia sfäärejä, tämä ei silti ole näiden sfäärien ainoa funktio. Näissä maailmoissa oleskelee monenlaisia muitakin kuin persoonallisia olentoja. Isän kehän ja Hengen kehän jokaisella maailmalla on selvästi erottuva pysyvien kansalaisten tyyppinsä, mutta uskomme, että Pojan maailmoja asuttavat muuta kuin persoonallisuutta olevat, yhdenmuotoiset olentotyypit. Isän osaset kuuluvat Diviningtonin alkuperäisasukkaisiin; muita pysyväisten kansalaisten luokkia ei teille paljasteta.

13:0.7 (143.7) Paratiisin kaksikymmentäyksi satelliittia palvelevat monia sellaisia tarkoituksia sekä keskus- että superuniversumeissa, joita ei näissä kertomuksissa paljasteta. Kykenette ymmärtämään niin tuiki vähän näiden sfäärien elämästä, ettette voi toivoakaan saavuttavanne niistä, niiden luonteesta tai toiminnasta edes likimain todellisuutta vastaavaa käsitystä; siellä on meneillään tuhansittain sellaisia toimintoja, joita ei teille paljasteta. Näihin kahteenkymmeneenyhteen sfääriin kätkeytyvät kokonaisuniversumin toiminnan *potentiaalit*. Käsissänne oleva kirja tarjoaa vain mahdollisuuden nähdä ohitse kiitävän vilahduksen verran tiettyjä rajattuja toimintoja, jotka koskevat suuruniversumin nykyistä universumiaikakautta tai paremminkin vain yhtä suuruniversumin seitsemästä sektorista.

1. Isän seitsemän pyhää maailmaa

13:1.1 (144.1) Pyhän elämän sfäärien Isän kehä sisältää universumien universumissa ainoat olennaisesti universumiin liittyvät persoonallisuuden salaisuudet. Nämä Paratiisin satelliitit, kolmesta kehästä sisimmäisin, ovat ainoat kielletyt persoonallisuutta koskevat keskusuniversumin alueet. Ala-Paratiisi ja Pojan maailmat ovat nekin ikään suljettuja persoonallisuuksilta, muttei kumpikaan näistä maailmoista ole millään tavalla suoranaisesti tekemisissä persoonallisuuden kanssa.

13:1.2 (144.2) Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien korkeimpaan luokkaan kuuluvat Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet ohjaavat Isälle kuuluvia Paratiisin maailmoja. Näistä maailmoista osaan kertoa vain vähän, niiden moninaisista toiminnoista saatan kertoa vieläkin vähemmän. Kertomani tieto koskee vain niitä olentoja, jotka toimivat näissä maailmoissa ja lähtevät niistä. Ja vaikka jonkin verran tunnenkin kuutta näistä erityismaailmoista, en silti ole koskaan laskeutunut Diviningtonille; se maailma on minulta tyystin kielletty.

13:1.3 (144.3) Eräänä näiden maailmojen salaisuuden syynä on se, että jokainen näistä pyhistä sfääreistä omaa Paratiisin-Kolminaisuuden muodostavien Jumaluuksien jonkin erityisedustuman tai ilmentymän, joka ei ole persoonallisuus, vaan sellainen ainutlaatuinen Jumalallisuuden läsnäolo, jota osaavat arvostaa ja jonka kykenevät ymmärtämään vain ne nimenomaiset älyllisten olentojen ryhmät, jotka asuvat tuolla sfäärillä tai joilla on sinne pääsy. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet ovat näiden erityisten ja persoonattomien Jumalallisuuden läsnäolojen edustajia.

Ja Korkeimmuuden Salaisuudet ovat mitä suurimmassa määrin persoonallisia olentoja, joille on annettu ylevän ja vaativan työnsä edellyttämät suurenmoiset kyvyt ja jotka ovat tehtäväänsä oivallisella tavalla soveltuvia.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. Tämä maailma on – ainutlaatuisessa mielessä – ”Isän syli”, Universaalisen Isän persoonallisen yhteydenpidon sfääri, ja siellä sijaitsee hänen jumalallisuutensa erityisilmentymä. Divinington on Ajatuksensuuntaajien Paratiisin-kohtauspaikka, mutta se on myös lukuisten muiden entiteettien, persoonallisuuksien ja Universaalisesta Isästä lähtöisin olevien olentojen koti. Iankaikkisen Pojan lisäksi monet muutkin persoonallisuudet ovat saaneet alkunsa Universaalisen Isän yksinään suorittamista toimenpiteistä. Tällä asuinsijalla ovat kanssakäymisissä ja siellä toimivat vain Isän osaset sekä ne persoonallisuudet ja muut olennot, joiden alkuperä juontuu suoraan ja ainoastaan Universaalisesta Isästä.

13:1.5 (144.5) *Divinington*in *salaisuuksiin* kuuluu Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisen ja niiden toiminnan salaisuus. Niiden luonne, alkuperä sekä menetelmä, jolla ne ovat yhteydessä evolutionaaristen maailmojen vähäisiin luotuihin, ovat tämän paratiisisfäärin salaisuus. Nämä hämmästyttävät tapahtumat eivät meitä muita henkilökohtaisesti koske, ja sen vuoksi Jumaluudet katsovat oikeaksi salata täydeltä ymmärrykseltämme tämän suuren ja jumalallisen palvelumuodon tietyt piirteet. Sikäli kuin tulemme kosketuksiin jumalallisen toiminnan tämän osa-alueen kanssa,

saamme näistä toiminnoista kaiken tiedon, mutta meillä ei ole täyttä tietoa tämän suurenmoisen lahjoitustoiminnan intiimeimmistä yksityiskohdista.

13:1.6 (145.1) Tähän sfääriin kätkeytyvät myös Isän kaikkien muunhahmoisten osasten, Gravitaatiosanansaattajien ja muiden, teille paljastamattomien olentojoukkojen olemuksen, tarkoituksen ja toimintojen salaisuudet. On varsin luultavaa, että minulta salatut Diviningtonia koskevat totuudet saattaisivat paljastettuina vain hämmentää ja haitata minua nykyisessä työssäni, ja toisaalta ehkäpä ne sitä paitsi ovat luokkaani kuuluvan olennon käsityskyvyn tuolla puolen.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. Tämä sfääri on ”Pojan syli”, Iankaikkisen Pojan henkilökohtainen vastaanottomaailma. Se on taivaasta laskeutuvien ja taivaaseen nousevien Jumalan Poikien Paratiisin-päämaja, silloin ja sen jälkeen kun he ovat saaneet täydet valtuutensa ja lopullisen hyväksymisensä. Tämä maailma on Iankaikkisen Pojan kaikkien Poikien ja hänen rinnakkaisten ja häneen liittyvien Poikiensa Paratiisin-koti. On olemassa lukuisia jumalallisten poikien luokkia, jotka liittyvät tähän ylimaalliseen asuinsijaan ja joita ei ole paljastettu kuolevaisille, sillä he eivät ole tekemisissä niiden ylösnousemusjärjestelmää koskevien suunnitelmien kanssa, joiden mukaan ihminen etenee hengellisesti universumien kautta edelleen Paratiisiin.

13:1.8 (145.3) *Sonaringtonin salaisuuksiin* kuuluu jumalallisten Poikien ruumiillistumisen salaisuus. Kun Jumalan Pojasta tulee

Ihmisen Poika, kun hän kirjaimellisesti syntyy naisesta, kuten teidän maailmassanne tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten tapahtui, se on universaalinen mysteeri. Sellaista tapahtuu kaiken aikaa kaikissa universumeissa, ja se on jumalallisena poikana olemisen sonaringtonilainen salaisuus. Suuntaajat ovat Jumala Isän mysteeri. Jumalallisten Poikien inkarnaatio on Jumala Pojan mysteeri; se on Sonaringtonin seitsemänteen sektoriin suljettu salaisuus. Tämä on maailma, jonne ei pääse kukaan muu kuin ne, jotka ovat tämän ainutlaatuisen kokemuksen omakohtaisesti läpikäyneet. Ainoastaan ne ruumiillistumisen vaiheet, joilla on tekemistä ylösnousemuksellisen elämänvaiheenne kanssa, on saatettu tietoonne. On olemassa monia muita ruumiillistumismysteerin vaiheita, jotka ilmenevät teille paljastamattomien Paratiisin-Poikien ruumiillistuessa. Nämä Pojat ovat sellaisissa universumipalveluun liittyvissä tehtävissä, joita ei teille paljasteta. Ja on vielä muitakin Sonaringtonin mysteerejä.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. Tämä maailma on ”Hengen syli”, niiden korkeiden olentojen Paratiisin-koti, jotka edustavat yksinomaisesti Ääretöntä Henkeä. Tänne kokoontuvat Seitsemän Valtiashenkeä ja jotkut heidän jälkeläisistään kaikista universumeista. Tällä taivaallisella asuinsijalla voidaan kohdata myös lukuisia paljastamattomia henkipersoonallisuuksien luokkia. Nämä olennot on osoitettu sellaisiin maailmankaikkeuden moninaisiin toimintoihin, jotka eivät liity suunnitelmiin ajallisuuden kuolevaisten olentojen ylentämiseksi Paratiisin ikuisuustasoille.

13:1.10 (145.5) *Spiritingtonin salaisuuksiin* kuuluvat heijasteisuuden läpitunkemattomat mysteerit. Kerromme teille heijastamisen laajasta ja universaalisesta ilmiöstä, etenkin siitä, miten se vaikuttaa seitsemän superuniversumin päämajamaailmoissa, muttemme koskaan täysin selitä tätä ilmiötä, sillä emme sitä täysin ymmärrä. Paljon, hyvinkin paljon, toki siitä käsitämme, mutta monet perusseikat ovat meille yhä hämäriä. Heijasteisuus on Jumala Hengen salaisuus. Teille on selvitetty heijastuksen toimintoja siltä osin kuin se koskee kuolevaisen eloonjäämiseen liittyvää ylösnousemusjärjestelmää, ja siinäkin se kiistämättä vaikuttaa, mutta sen lisäksi heijastaminen on korvaamaton piirre universumitoiminnan lukuisten muiden osa-alueiden normaalissa sujumisessa. Tätä Äärettömän Hengen antamaa varustusta käytetään hyväksi myös kanavissa, jotka palvelevat muuta kuin tiedonkeruuta ja informaation levittämistä. Ja on olemassa muitakin Spiritingtonin salaisuuksia.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. Tämä planeetta on ”Isän ja Pojan syli”, ja se on tiettyjen teille paljastamatta jäävien olentojen salainen sfääri. Nämä olennot saavat alkunsa Isän ja Pojan teoista. Se on myös useiden moninaista alkuperää olevien kunnialla kruunattujen olentojen Paratiisin-koti. Heidän alkuperänsä on moniosainen, mikä johtuu niistä monista erilaisista menetelmistä, joita seitsemässä superuniversumissa on käytössä. Tähän maailmaan kokoontuvat monet sellaiset olentoryhmät, joiden henkilöllisyyttä ei ole paljastettu Urantian kuolevaisille.

13:1.12 (146.1) *Vicegeringtonin salaisuuksiin* kuuluvat kolminaistamisen salaisuudet. Ja kolminaistaminen on se salaisuus, joka valtuuttaa Kolminaisuuden edustamiseen, Jumalten sijaishallitsijoina toimimiseen. Valta Kolminaisuuden edustamiseen liittyy vain niihin olentoihin – paljastettuihin tai paljastamattomiin –, jotka ovat kolminaistettuja, luotuja, olevaistettuja tai iäistettyjä keiden tahansa kahden tai kaikkien kolmen Paratiisin-Kolminaisuuden jäsenen toimesta. Tietyntyyppisten kunnialla kruunattujen olentojen kolminaistavin toimin aikaansaadut persoonallisuudet eivät edusta muuta kuin tässä kolminaistamisessa liikkeelle pantua käsitepotentiaalia, vaikka sellaiset olennot saattavatkin nousta sitä kaikille kaltaisilleen avoinna olevaa polkua, joka johtaa Jumaluuden syleilyyn.

13:1.13 (146.2) Kolminaistamattomat olennot eivät täysin ymmärrä joko kahden tai kolmen Luojan tai tiettyjen luotujen olentojen käyttämää kolminaistamismenetelmää. Et tule tällaista ilmiötä koskaan ymmärtämään, ellet kunnialla kruunatun elämänkaaresi kaukaisessa tulevaisuudessa sattuisi jolloinkin kokeilemaan tätä rohkeaa yritystä ja siinä onnistumaan, koska muussa tapauksessa nämä Vicegeringtonin salaisuudet pysyvät ainiaaksi sinulta kiellettyinä. Mutta minulle, joka olen korkea-arvoinen kolminaisuusalkuinen olento, kaikki Vicegeringtonin sektorit ovat avoinna. Ymmärrän täysin alkuperäni ja tulevaisuuteni salaisuuden, ja aivan yhtä täysin ja pyhästi minä sitä suojelen.

13:1.14 (146.3) On olemassa vielä muitakin kolminaistamisen muotoja ja vaiheita, joita ei ole saatettu urantialaisten tietoon, ja nämä

kokemukset ovat henkilökohtaisten aspektiensa osalta Vicegeringtonin salaisella sektorilla asianmukaisesti suojattuina.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. Tämä maailma on ”Isän ja Hengen syli”, ja se on kohtaamispaikkana suurenmoiselle paljastamattomien olentojen joukolle. Näiden olentojen alkuperä on Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen yhteisissä teoissa, ja he omaavat Hengeltä saamansa perimän lisäksi Isän luonteenpiirteitä.

13:1.16 (146.5) Se on myös Yksinäisten Sanansaattajien ja enkelien yläpuolella olevien muiden persoonallisuuksien koti. Perin harva näistä olennoista on tiedossanne. Heitä kuuluu tavattoman moniin sellaisiin luokkiin, joita ei ole paljastettu Urantialla. Siitä, että heidän kotipaikkansa on viidennessä maailmassa, ei välttämättä seuraa, että Isällä olisi mitään tekemistä Yksinäisten Sanansaattajien ja heidän enkelien ryhmää korkeammalla olevien kumppaniensa luomisen kanssa, mutta kuluvan universumiaikakauden aikana hän kylläkin vaikuttaa heidän toimintaansa. Nykyisen universumiaikakauden aikana Solitarington on myös Universumivoiman Ohjaajien statuksenmukainen sfääri.

13:1.17 (146.6) Lisäksi on olemassa lukuisia muita henkipersoonallisuuksien yhteisöjä, joita kuolevainen ihminen ei tunne, mutta jotka pitävät Solitaringtonia Paratiisin-kotinsa sfäärinä. Olisi muistettava, että universumitoimintojen kaikki jakautumat ja tasot ovat aivan yhtä täydellisesti varustetut hoivaavin hengin kuin on se maailma, jonka huolena on auttaa kuolevaista ihmistä nousemaan jumalalliseen paratiisipäämääräänsä.

13:1.18 (146.7) *Solitaringtonin salaisuudet*. Tämä maailma kätkee itseensä paitsi tiettyjä kolminaistamisen salaisuuksia myös ne salaisuudet, jotka koskevat Äärettömän Hengen henkilökohtaisia suhteita tiettyihin Kolmannen Lähteen ja Keskuksen korkeampiin jälkeläisiin. Solitaringtonissa ovat ne mysteerit, jotka koskevat Isän, Pojan ja Hengen henkien muodostamien lukuisten paljastamattomien luokkien ja Kolminaisuuden kolminkertaisen hengen sekä Korkeimman, Perimmäisen ja Korkein–Perimmäisen henkien välillä vallitsevia mitä läheisimpiä yhteyksiä.

13:1.19 (146.8) 6. SERAFINGTON. Tämä sfääri on ”Pojan ja Hengen syli”, ja se on kotimaailmana niille laajoille joukoille salaisiksi jääviä olentoja, jotka Poika ja Henki ovat luoneet. Se on myös määränpääsfäärinä kaikille enkelijoukkojen hoivaaville luokille, joihin kuuluvat supernafit, sekonafit ja serafit. Keskusuniversumissa ja sen ulkopuolella olevissa universumeissa palvelee myös monia sellaisten suurenmoisten henkien luokkia, jotka eivät ole ”hoivaavia henkiä niille, jotka perivät pelastuksen”. Kaikki nämä hengelliset työntekijät kaikilla universumitoimintojen tasoilla ja kaikissa maailmoissa pitävät Serafingtonia Paratiisin-kotinaan.

13:1.20 (147.1) *Serafingtonin salaisuuksiin* kuuluu kolmiosainen mysteeri, jonka osista saan mainita vain yhden: serafikuljetuksen mysteerin. Eri serafiluokkien ja niihin liittyvien henkiolentojen kyky sulkea henkihahmonsa sisään kaikenlaisia ei-aineellisia persoonallisuuksia ja kuljettaa niitä pitkiä planeettainvälisiä matkoja on salaisuus, joka on suljettu Serafingtonin pyhiin sektoreihin.

Kuljetusserafit ymmärtävät tämän mysteerin, mutta he eivät välitä tätä tietoa meille muille, tai ehkä he eivät edes voisi sitä tehdä. Serafingtonin muut mysteerit liittyvät sentyyppisten henkipalvelijoiden persoonallisiin kokemuksiin, joita ei vielä ole paljastettu kuolevaisille. Ja me pidättäydymme käsittelemästä tällaisten lähisukulaisolentojenne salaisuuksia, sillä voitte miltei käsittää tällaiset teitä lähellä olevat olemassaolon lajit, ja tuntuisi luottamuksen pettämiseltä esittää hallussamme olevaa osittaistakaan tietoa näistä ilmiöistä.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. Tämä ainutlaatuinen maailma on ”Isän, Pojan ja Hengen syli”, taivaaseen nousevien avaruuden luotujen olentojen kohtaamispaikka, niiden ajallisuuden pyhiinvaeltajien vastaanottosfääri, jotka Paratiisin-matkallaan kulkevat Havona-universumin kautta. Ascendington on ajallisuuden ja avaruuden ylösnousevien sielujen aktuaalinen Paratiisin-koti siksi, kunnes he saavuttavat paratiisillisen statuksen. Te kuolevaiset vietätte useimmat Havonan ”lomanne” Ascendingtonissa. Havonassa viettämänne elämän aikana Ascendington tulee olemaan teille sitä, mitä vaihtelunohjaajat merkitsivät teille paikallis- ja superuniversumissa tapahtuneen ylösnousemusetenemisen kuluessa. Siellä te olette mukana tuhansissa sellaisissa toiminnoissa, jotka ovat kuolevaisen mielikuvituksen ulottumattomissa. Ja aivan kuten jokaisen edeltävän, Jumalaa kohti etenevän ylösnousemusvaiheen aikana, ihmisminuutenne on astuva uusiin suhteisiin jumalallisen minuutenne kanssa.

13:1.22 (147.3) *Ascendingtonin salaisuuksiin* kuuluu muun muassa se mysteeri, miten aineelliseen ja kuolevaiseen mieleen rakentuu asteittain ja varmasti hengellinen ja potentiaalisesti kuolematon luonteen ja identiteetin vastine. Tämä ilmiö on universumien mysteereistä eräs kaikkein hämmentävimmistä: kuolemattoman sielun kehittyminen kuolevaisen ja aineellisen luodun mielessä.

13:1.23 (147.4) Ette tule koskaan täysin ymmärtämään tätä salaperäistä tapahtumaa, ennen kuin saavutatte Ascendingtonin. Ja juuri siksi koko Ascendington tulee olemaan avoinna ihmettelevälle katseellenne. Yksi Ascendingtonin seitsemännes on kielletty minulta – juuri se sektori, joka koskee tätä nimenomaista salaisuutta. Tämä salaisuus on (tai tulee olemaan) teidän tyyppiinne kuuluvien olentojen yksinomainen kokemus ja omaisuus. Tämä kokemus kuuluu teidän inhimilliselle olemassaolon muodollenne. Se persoonallisuuden luokka, johon minä kuulun, ei ole tämänkaltaisten tapahtumien kanssa suoranaisesti tekemisissä. Sen vuoksi se on minulta kielletty, mutta teille se lopulta paljastetaan. Mutta senkin jälkeen kun se on teille paljastettu, se jää jostakin syystä iäksi teidän salaisuudeksenne. Ette paljasta sitä meille ettekä millekään muulle olentoryhmälle. Tiedämme jumalallisen Suuntaajan ja inhimillistä alkuperää olevan kuolemattoman sielun ikuisesta fuusiosta, mutta ylösnousemukselliset lopullisuuden saavuttajat tuntevat tämän saman kokemuksen absoluuttisena realiteettina.

2. Isän maailmojen sisäiset suhteet

13:2.1 (147.5) Nämä erilaisten hengellisten olentoryhmien kotimaailmat ovat suunnattomia ja häkellyttäviä sfäärejä ja verrattomassa kauneudessaan ja suurenmoisessa loistossaan Paratiisin vertaisia. Ne ovat jälleennäkemisen maailmoja, jälleentapaamisen sfäärejä, jotka toimivat pysyvinä kosmisina osoitepaikkoina. Lopullisuuden saavuttajina teille annetaan asuinsija Paratiisissa, mutta Ascendington tulee olemaan kaikkina aikoina kotiosoitteenne, jopa silloinkin kun astutte palvelukseen ulkoavaruudessa. Kautta ikuisuuden tulette pitämään Ascendingtonia kotinanne, johon liittyy herkät muistot ja mieleen palautuvat muistikuvat. Sitten kun teistä tulee seitsemännen asteen henkiolentoja, saatatte luopua Paratiisissa asuvan statuksestanne.

13:2.2 (148.1) Mikäli ulkouniversumeja ollaan valmistelemassa, mikäli ne on tarkoitus asuttaa ajallisuuden luoduilla, joilla on ylösnousemuksen potentiaali, päättelemme siinä tapauksessa, että näiden tulevien aikojen lasten on myös määrä pitää Ascendingtonia Paratiisin-kotimaailmanaan.

13:2.3 (148.2) Ascendington on se ainoa pyhä sfääri, joka tulee olemaan varauksetta avoin sinun, paratiisitulokkaan, tarkasteluillesi. Vicegerington on se ainoa pyhä sfääri, joka on kokonaan ja varauksetta avoin minun tarkasteluilleni. Vaikka sen salaisuudet liittyvät omaan alkuperääni, en nykyisen universumiaikakauden

kuluessa katso Vicegeringtonia kodikseni. Kolminaisuusperäiset olennot ja kolminaistetut olennot eivät ole sama asia.

13:2.4 (148.3) Kolminaisuusperäiset olennot eivät täysin jaa Isän maailmoja; heillä on vain heille kuuluvat kotinsa Paratiisin Saarella, hyvin lähellä Kaikkein Pyhintä Sfääriä. He ilmestyvät useinkin Ascendingtoniin, ”Isän, Pojan ja Hengen syliin”, jossa he seurustelevat avaruuden vähäisistä maailmoista saapuneiden veljiensä kanssa.

13:2.5 (148.4) Saattaisitte olettaa, että Luoja-Pojat, jotka ovat Isä–Poika-alkuisia, pitäisivät Vicegeringtonia kotinaan, mutta näin ei asia tänä Seitsenkertaisen Jumalan toiminnan universumiaikakautena ole. On monia samankaltaisia ongelmia, jotka hämmentävät teitä, sillä tulette varmasti kohtaamaan monia vaikeuksia pyrkiessänne ymmärtämään näitä varsin lähellä Paratiisia olevia asioita. Ette myöskään järkeilemällä voi menestyksellisesti selvittää näitä kysymyksiä, sillä tietonne ovat niin peräti vähäiset. Ja jos Isän maailmoista enemmän tietäisittekin, kohtaisitte yksinkertaisesti vain yhä enemmän vaikeuksia niin kauan, että tiedätte niistä *kaiken*. Millä tahansa näistä salaisista maailmoista olemiseen oikeuttava status hankitaan palvelulla kuten myös alkuperän luonteen perusteella, ja toisiaan seuraavat universumiaikakaudet saattavat sijoittaa ja varmasti sijoittavatkin uudelleen joitakin näistä persoonallisuusryhmittymistä.

13:2.6 (148.5) Sisäkehän maailmat ovat todellisuudessa enemmänkin kanssakäymiseen tarkoitettuja tai statuksesta kertovia kuin todellisia asuinsfäärejä. Yhtä maailmaa lukuun ottamatta kuolevaiset saavuttavat jokaisessa Isän maailmoista jonkin statuksen. Kun te kuolevaiset esimerkiksi saavutatte Havonan, teille myönnetään lähtölupa Ascendingtoniin, jonne olette sangen tervetulleita, mutta teillä ei ole lupaa vierailla kuudessa muussa pyhässä maailmassa. Sitten kun olette käyneet läpi paratiisijärjestelmän ja kun teidät on hyväksytty Lopullisuuden Saavuttajien jäsenyyteen, teille myönnetään pääsylupa Sonaringtoniin, sillä olette Jumalan poikia yhtä hyvin kuin taivaaseennousijoita – ja olette vielä sen lisäksi muutakin. Mutta aina on jäävä yksi Sonaringtonin seitsemännes, jumalallisten Poikien inkarnaatiosalaisuuksien sektori, joka pysyy tutkimuksiltanne suljettuna. Näitä salaisuuksia ei koskaan paljasteta taivaaseen nouseville Jumalan pojille.

13:2.7 (148.6) Lopulta teillä on täysin vapaa pääsy Ascendingtoniin ja suhteellisen vapaa pääsy Diviningtonia lukuun ottamatta kaikille muille Isän sfääreille. Muttei teidän sittenkään, kun teille on myönnetty lupa laskeutua viidelle jäljellä olevalle salaiselle sfäärille, kun teistä on tullut lopullisuuden saavuttajia, sallita vierailla näiden maailmojen kaikilla sektoreilla. Eikä teidän myöskään ole lupa laskeutua Diviningtonin, ”Isän sylin”, rannoille, vaikka aivan varmasti tulette kerran toisensa jälkeen seisomaan ”Isän oikealla puolella”. Koko iäisyydessä ei koskaan tule ilmaantumaan mitään sellaista, joka tekisi välttämättömäksi läsnäolonne Ajatuksensuuntaajien maailmassa.

13:2.8 (149.1) Nämä henkielollisten tapaamispaikkamaailmat ovat siinä määrin kiellettyä maata, että meitä on pyydetty olemaan kysymättä edes pääsylupaa näiden sfäärien niille alueille, jotka ovat täysin omien kokemusmaailmojemme ulkopuolella. Sinusta voi tulla yhtä luotutäydellinen kuin Universaalinen Isä on jumaluustäydellinen, mutta et silti saa tietää kaikkiin muihin universumipersoonallisuuksien luokkiin liittyviä kaikkia kokemuksellisia salaisuuksia. Kun Luojalla on kokemusperäinen persoonallisuutta koskeva salaisuus luotunsa kanssa, Luoja pitää tämän salaisuuden ikuisesti luottamuksellisena.

13:2.9 (149.2) Kaikki nämä salaisuudet ovat oletettavasti Korkeimmuuden Kolminaistettujen Salaisuuksien kollektiivisen ryhmän tuntemia. Nämä olennot puolestaan tuntee täysin vain heidän oma erityinen maailmaryhmänsä, muut olentoluokat ymmärtävät heitä vain vähän. Tulet Paratiisiin päästyäsi tuntemaan ne kymmenen Korkeimmuuden Salaisuutta, jotka johtavat Ascendingtonia, ja rakastamaan heitä palavasti. Diviningtonia lukuun ottamatta tulet niin ikään ymmärtämään osittain Isän muiden maailmojen Korkeimmuuden Salaisuuksia, vaikkakaan et yhtä täydellisesti kuin Ascendingtonissa.

13:2.10 (149.3) Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet, niin kuin heidän nimestäänkin voisi päätellä, ovat yhteydessä Korkeimpaan; he ovat niin ikään suhteessa Perimmäiseen ja tulevaisuuden Korkein–Perimmäiseen. Nämä Korkeimmuuden Salaisuudet ovat Korkeimman salaisuuksia samoin kuin Perimmäisen salaisuuksia ja vielä Korkein–Perimmäisenkin salaisuuksia.

3. Iankaikkisen Pojan pyhät maailmat

13:3.1 (149.4) Iankaikkisen Pojan seitsemän valohohteista sfääriä ovat puhtaan henkiolemassaolon seitsemän vaiheen maailmoja. Nämä säteilevät taivaankappaleet ovat Paratiisin ja Havonan kolmijakoisen valon lähteitä, ja niiden vaikutus rajoittuu suurimmalta osaltaan, muttei kokonaan, keskusuniversumiin.

13:3.2 (149.5) Persoonallisuutta ei näillä Paratiisin satelliiteilla esiinny. Näistä puhtaan hengen olinsijoista ei sen vuoksi ole kuolevaiselle ja aineelliselle persoonallisuudelle paljonkaan kerrottavissa. Meille opetetaan, että nämä maailmat ovat täynnä Iankaikkisen Pojan olentojen muuta kuin persoonallisuutta edustavaa elollisuutta. Päättelemme, että näitä entiteettejä kerätään kokoon projisoiduissa ulkoavaruuden uusissa universumeissa suoritettavaa palvelua varten. Paratiisin filosofit ovat sitä mieltä, että jokainen noin kahden miljardin Urantia-vuoden mittainen Paratiisin sykli merkitsee sitä, että Iankaikkisen Pojan salaisissa maailmoissa luodaan taas uudet reservit näihin luokkiin kuuluvia olentoja.

13:3.3 (149.6) Sikäli kuin olen saanut tietää, yksikään persoonallisuus ei ole koskaan vieraillut yhdelläkään näistä Iankaikkisen Pojan sfääreistä. Minulle ei ole koskaan annettu tehtäväksi käydä yhdessäkään näistä maailmoista koko sen pitkän kokemukseni aikana, joka minulla on Paratiisin sisä- ja ulkopuolelta. Eivät edes Iankaikkisen Pojan myötäluomat persoonallisuudet mene näihin

maailmoihin. Päättelemme, että kaikentyyppiset persoonattomat henget – siitä riippumatta kenen jälkeläisiä ne ovat – pääsevät näihin hengen koteihin. Koska olen persoona ja omaan henkihahmon, tällainen maailma näyttäisi minusta epäilemättä tyhjältä ja autiolta, vaikka minun olisi lupa siellä käydäkin. Korkeat henkipersoonallisuudet eivät kaipaa tarkoituksettoman uteliaisuuden tyydyttämistä, täysin hyödytöntä seikkailua. Koko ajan on olemassa jopa liiankin paljon mielenkiintoista ja tarkoituksellista seikkailua, jotta mitään suurta kiinnostusta pääsisi kehittymään sellaisia hankkeita kohtaan, jotka ovat joko turhia tai epätodellisia.

4. Äärettömän Hengen maailmat

13:4.1 (149.7) Havonan sisäkehän ja Iankaikkisen Pojan säteilevien sfäärien välissä kiertävät Äärettömän Hengen seitsemän maailmaa, joita asuttavat Äärettömän Hengen jälkeläiset, kunnialla kruunattujen luotujen persoonallisuuksien kolminaistetut pojat ja muuntyyppiset paljastamattomat olennot, jotka huolehtivat siitä, että universumitoimintojen piirissä olevien eri maailmojen monet hankkeet tulevat tehokkaasti hoidetuiksi.

13:4.2 (150.1) Seitsemän Valtiashenkeä ovat Äärettömän Hengen korkeimmat ja perimmäiset edustajat. Heillä on henkilökohtaiset asemapaikkansa, voimakohtionsa, Paratiisin äärialueella, mutta kaikki heidän suuruniversumin hallintoa ja johtamista koskevat operaationsa suoritetaan näillä Äärettömän Hengen seitsemällä

erityisellä toimeenpanosfäärillä ja niistä käsin. Seitsemän Valtiashenkeä ovat todellisuudessa universumien universumin mielellis-hengellinen voimantasauspyörä, kaiken kattava, kaiken sisältävä ja kaiken koordinoiva, kaiken keskustassa sijaitseva voima.

13:4.3 (150.2) Näiltä seitsemältä erityissfääriltä Valtiashenget toimivat yhtenäistääkseen ja vakaannuttaakseen suuruniversumissa vaikuttavan kosmisen mielen yhteyspiirejä. He ovat lisäksi tekemisissä Jumaluuksien erilaistuneen hengellisen suhtautumisen ja läsnäolon kanssa suuruniversumin kaikilla kulmilla. Fyysiset reaktiot ovat yhtäläisiä, säännöllisiä ja aina silmänräpäyksellisiä ja automaattisia. Mutta kokemuksellinen hengellinen läsnäolo vastaa maailmojen yksittäisiin mieliin luonnostaan kuuluvan hengellisen vastaanottokyvyn pohjimmaista kuntoa tai tilaa.

13:4.4 (150.3) Fyysinen vaikutusvoima, läsnäolo ja toiminta ovat samat kaikissa universumeissa – pienissä ja suurissa. Hengellisen läsnäolon tai reagoinnin osalta on erottavana tekijänä se vaihteleva erilaisuus, jolla tahdolliset olennot sen tiedostavat ja ottavat vastaan. Vaikka luotujen olentojen taholta tulevat lojaalisuudesta tai epälojaalisuudesta kertovat asenteet eivät absoluuttisen ja eksistentiaalisen Jumaluuden hengelliseen läsnäoloon millään tavoin vaikuta, samalla on kuitenkin totta, että aliabsoluuttisen ja kokemuksellisen Jumaluuden toimivaan läsnäoloon tällaisten finiittisten luotujen päätökset, valinnat ja tahtoa ilmentävät asenteet – yksittäisen olennon, planeetan, järjestelmän, konstellaation tai universumin lojaalisuus ja kuuliaisuus – vaikuttavat vääjäämättä ja välittömästi. Mutta tämä jumalallisuuden hengellinen läsnäolo ei ole

oikukasta eikä mielivaltaista; sen kokemuksellinen vaihtelevuus kuuluu luonnostaan siihen, että persoonallisille olennoille on annettu vapaa tahto.

13:4.5 (150.4) Hengellisessä läsnäolossa esiintyvän eroavuuden määrittäjä on omassa sydämessänne ja mielessänne, ja se on siinä, miten teette omat valintanne, se on mielenne tekemissä päätöksissä ja oman tahtonne mukaisissa ratkaisuissa. Tämä eroavuus kuuluu luonnostaan älyllisten persoonallisten olentojen vapaatahtoisiin reaktioihin, olentojen, joista Universaalinen Isä on määrännyt, että heidän on käytettävä tätä valinnan vapautta. Ja Jumaluudet noudattavat tarkalleen sitä, miten heidän henkiensä vuoksi- ja luodevaihtelut ilmenevät, täyttäessään ja tyydyttäessään niitä ehtoja ja vaatimuksia, jotka johtuvat mainitusta luodun päätöstoiminnassa esiintyvästä eroavuudesta, niin että he yhtenä hetkenä lahjoittavat läsnäoloaan enemmän reagoidessaan tätä koskevaan vilpittömään toiveeseen, ja toisena hetkenä he taas vetäytyvät näyttämöltä, kun heidän luotunsa Jumalan lahjoittamaa valinnan vapautta käyttäessään päättävät sellaista vastaan. Ja näin jumalallisuuden hengestä tulee nöyrän kuuliainen sitä kohtaan, millaisen valinnan maailmojen luodut tekevät.

13:4.6 (150.5) Asuinsijat, joilta Seitsemän Valtiashenkeä toimivat, ovat itse asiassa seitsemän superuniversumin ja niitä vastaavien ulkoavaruuden lohkojen Paratiisin-päämajoja. Kukin Valtiashenki johtaa yhtä superuniversumia, ja jokainen näistä seitsemästä maailmasta on osoitettu yksinomaisesti yhden Valtiashengen käyttöön. Seitsemän superuniversumin Paratiisi-tasoa alemmassa

hallinnossa ei ole kirjaimellisesti ainoatakaan vaihetta, josta ei huolehdittaisi näissä toimeenpanon maailmoissa. Ne eivät ole yhtä eksklusiivisia kuin Isän ja Pojan sfäärit, ja vaikka näiden maailmojen asujainten status rajoittuukin niiden syntyperäisiin asukkaisiin ja niihin, jotka näissä maailmoissa työskentelevät, nämä seitsemän hallintoplaneettaa ovat aina avoinna kaikille olennoille, jotka haluavat niillä vierailla ja jotka kykenevät saamaan haltuunsa tarvittavan kulkuvälineen.

13:4.7 (151.1) Minusta nämä toimeenpanon maailmat ovat kaikkein kiinnostavimmat ja uteliaisuutta herättävimmät kohteet Paratiisin ulkopuolella. Koko laajassa maailmankaikkeudessa ei ole toista paikkaa, jossa voisi tarkkailla niin monenmoisia toimintoja; toimintoja, jotka koskevat niin monia erilaisia elävien olentojen ryhmiä ja liittyvät niin monilla eri tasoilla tapahtuviin operaatioihin tai tehtäviin, jotka ovat siinä samassa aineellisia, älyllisiä ja hengellisiä. Kun minulle myönnetään tehtävistäni lomajakso, ja jos satun olemaan Paratiisissa tai Havonassa, menen tavallisesti johonkin näistä Seitsemän Valtiashengen toiminnantäyteisistä maailmoista virkistääkseni mieltäni näillä yritteliäisyydestä, omistautumisesta, lojaalisuudesta, viisaudesta ja tehokkuudesta kertovilla näkymillä. Missään muualla en voi tarkkailla sellaista hämmästyttävää persoonallisuustoimintojen yhteenliittymistä kaikilla universumitodellisuuden seitsemällä tasolla. Ja innostun, aina kun näen sellaisten toimivan, jotka osaavat työnsä hyvin ja jotka niin täysin rinnoin nauttivat sen tekemisestä.

13:4.8 (151.2) [Esittänyt Uversassa olevien Päivien Muinaisten tähän tehtävään valtuuttama Viisauden Täydellistäjä.]

Luku 14

Keskus- ja jumalallinen universumi

14:0.1 (152.1) KOKO luomisteoksen keskustassa on täydellinen ja jumalallinen universumi; se on se ikuinen ydin, jonka ympärillä ajallisuuden ja avaruuden valtavat luomukset pyörivät. Paratiisi on se jättiläismäinen, absoluuttista vakautta oleva Keskussaari, joka lepää liikkumattomana suunnattoman suuren, ikuisen universumin sydämessä. Tätä kaiken keskustassa olevaa planeettaperhettä kutsutaan Havonaksi, ja se on pitkien etäisyyksien päässä Nebadonin paikallisuniversumista. Sen mittasuhteet ovat suunnattomat ja sen massa on miltei uskomattoman suuri. Se koostuu miljardista käsittämättömän kauniista ja ylivertaisen suurenmoisesta sfääristä. Mutta tämän valtavan luomisteoksen oikea suuruus on todellisuudessa ihmismielen ymmärryksen tavoittamattomissa.

14:0.2 (152.2) Se on ainoa asettunut, täydellinen ja vakiintunut maailmojen kokouma. Se on kokonaan luotu ja täydellinen universumi; se ei ole evolutionaarinen kehittymä. Se on

täydellisyyden ikuinen ydin, jonka ympäri pyörii loputon universumien kulkue. Ja nämä universumit muodostavat valtaisan evolutionaarisen kokeilun, ja tämä kokeilu on niiden Jumalan Luoja-Poikien peloton yritys, jotka pyrkivät monistamaan ajallisuudessa ja jäljentämään avaruudessa tämän esikuvauniversumin eli jumalallista täysimääräisyyttä, korkeinta lopullisuutta, perimmäistä todellisuutta ja ikuista täydellisyyttä edustavan ihanteen.

1. Paratiisi–Havonan järjestelmä

14:1.1 (152.3) Paratiisin laidalta seitsemän superuniversumin sisärajoille edettäessä kohdataan seuraavat seitsemän avaruuden olotilaa ja liikettä:

14:1.2 (152.4) 1. Paratiisia hipovat rauhalliset väliavaruuden vyöhykkeet.

14:1.3 (152.5) 2. Kolmen paratiisikehän ja seitsemän havonakehän myötäpäiväinen liike.

14:1.4 (152.6) 3. Havonan kehät keskusuniversumin pimeistä gravitaatiokappaleista erottava, puolittain rauhallinen avaruusvyöhyke.

14:1.5 (152.7) 4. Pimeiden gravitaatiokappaleiden sisempi, vastapäivään liikkuva vyö.

14:1.6 (152.8) 5. Toinen ainutlaatuinen avaruusvyöhyke, joka on kummankin pimeiden gravitaatiokappaleiden avaruusradan välissä.

14:1.7 (152.9) 6. Ulompi pimeiden gravitaatiokappaleiden vyö, joka kiertää Paratiisia myötäpäivään.

14:1.8 (152.10) 7. Kolmas avaruuden vyöhyke – puolittain rauhallinen vyöhyke – joka erottaa pimeiden gravitaatiokappaleiden ulomman vyön seitsemän superuniversumin sisimmistä kehistä.

14:1.9 (152.11) Havonan miljardi maailmaa ovat järjestyneet seitsemäksi samankeskiseksi kehäksi, jotka ympäröivät välittömästi Paratiisin satelliittien kolmea kehää. Sisimmässä Havonan kehässä on yli kolmekymmentäviisi miljoonaa maailmaa ja uloimmassa niitä on yli kaksisataaneljäkymmentäviisi miljoonaa, ja näiden väliin jäävissä kehissä maailmoja on edellisiin suhteessa olevat lukumäärät. Jokainen kehä on erilainen, mutta ne ovat kaikki täydellisesti tasapainossa ja oivallisesti organisoituja, ja niitä jokaista läpäisee Äärettömän Hengen erityisedustuma, yksi Kehien Seitsemästä Hengestä. Muiden tehtäviensä lisäksi tällainen persoonaton Henki koordinoi taivaallisten asioiden hoidon oman kehänsä joka puolella.

14:1.10 (153.1) Havonan planeettakehät eivät ole päällekkäin, vaan niihin kuuluvat maailmat seuraavat toisiaan säännöllisessä, lineaarisessa järjestyksessä. Keskusuniversumi pyörii liikkumattoman Paratiisin Saaren ympäri yhtenä valtavan suurena tasona, joka käsittää kymmenen samankeskistä, tasapainossa olevaa yksikköä – Paratiisin sfäärien kolme ja Havonan maailmojen seitsemän kehää. Fyysiseltä kannalta tarkasteltuina Havonan ja Paratiisin kehät ovat yksi ja sama järjestelmä; niiden erillään

pitäminen johtuu niiden toiminnallisesta ja hallinnollisesta erillisyydestä.

14:1.11 (153.2) Aikaa ei Paratiisissa lasketa; Keskussaaren alkuperäisasukkaat käsittävät luonnostaan tapahtumien perättäisen kulun. Mutta ajan kulku liittyy Havonan kehiin ja niissä oleviin lukuisiin sekä taivaallisiin että maista alkuperää oleviin olentoihin. Jokaisella Havonan maailmalla on oma, kehänsä määrittämä paikallisaikansa. Kaikilla tiettyyn kehään kuuluvilla maailmoilla on yhtä pitkä vuosi, sillä niiden kiertoaika Paratiisin ympäri on yhdenmukainen, ja niiden planeettavuoden pituus lyhenee edettäessä uloimmilta sisimmälle kehälle.

14:1.12 (153.3) Havonakehien ajan lisäksi on olemassa Paratiisi-Havonan standardipäivä ja muita ajan määritteitä, joista päätetään ja jotka lähetetään Äärettömän Hengen seitsemältä paratiisisatelliitilta. Paratiisi-Havonan standardipäivän pituus perustuu aikaan, jonka ensimmäisen eli sisimmän havonakehän planetaariset asuinsijat tarvitsevat tehdäkseen yhden kierroksen Paratiisin Saaren ympäri; ja vaikka näiden sfäärien nopeus on suunnaton siksi, että ne sijaitsevat pimeiden gravitaatiokappaleiden ja jättiläismäisen Paratiisin välissä, niiltä kuluu kierroksensa tekemiseen silti lähes tuhat vuotta. Olette tietämättänne lukeneet totuuden, aina milloin katseenne on viivähtänyt toteamuksessa: ”Jumalan silmissä yksi päivä on kuin tuhat vuotta, kuin öinen vartiohetki.” Yksi Paratiisi-Havonan päivä on tarkalleen seitsemän minuuttia, kolme ja yksi kahdeksasosa sekuntia lyhyempi kuin Urantian nykyisen karkausvuosikalenterin mukainen tuhat vuotta.

14:1.13 (153.4) Tämä Paratiisi-Havonan päivä toimii standardiaikamittana seitsemälle superuniversumille, vaikka niistä jokainen noudattaakin myös omia sisäisiä aikastandardejaan.

14:1.14 (153.5) Tämän suunnattoman suuren keskusuniversumin laitamilla, kaukana havonamaailmojen seitsemännen vyön ulkopuolella, kiertää uskomaton määrä valtavia pimeitä vetovoimakappaleita. Nämä suurilukuiset pimeät massat ovat monilta yksityiskohdiltaan aivan erilaisia kuin muut avaruuden kappaleet; ne ovat jopa muodoltaan varsin erilaisia. Nämä pimeät gravitaatiokappaleet eivät heijasta eivätkä ime valoa; ne eivät reagoi fyysis-energiaaliseen valoon, ja ne ympäröivät ja verhoavat Havonan niin täydellisesti, että ne kätkevät sen jopa aivan lähistöllä sijaitsevien ajallisuuden ja avaruuden asutettujen universumien näkyviltä.

14:1.15 (153.6) Pimeiden gravitaatiokappaleiden suuren vyön jakaa kahteen yhtäläiseen elliptiseen kehään ainutlaatuinen avaruustunkeuma. Sisävyöhyke pyörii vastapäivään, ulompi pyörii myötäpäivään. Nämä vuoroittaiset pyörimissuunnat yhdessä pimeiden kappaleiden poikkeuksellisen suuren massan kanssa yhtenäistävät niin tehokkaasti Havonan gravitaatiolinjat, että ne tekevät keskusuniversumista fyysisesti tasapainossa olevan ja täydellisesti vakaan luomuksen.

14:1.16 (153.7) Pimeiden gravitaatiokappaleiden sisempi vyöhyke on järjestetty putkimaiseksi rakenteeksi, joka koostuu kolmesta sisäkkäisestä, pyöreästä putkesta. Tämän kehän poikkileikkaus toisi näkyville kolme samankeskistä, suunnilleen yhtä tiheää ympyrän

kehää. Pimeiden gravitaatiokappaleiden ulompi kehä on rakentunut pystysuorasti, ja se on sisempää kehää kymmenentuhatta kertaa korkeampi. Ulomman kehän ylhäältä alas mitattu läpimitta on viisikymmentuhatkertainen poikittaiseen läpimittaan verrattuna.

14:1.17 (154.1) Näiden gravitaatiokappaleista muodostuvien kahden kehän väliin jäävä avaruus on *ainutlaatuista* sikäli, ettei koko laajassa maailmankaikkeudessa missään muualla esiinny mitään samankaltaista. Tälle vyöhykkeelle ovat tunnusomaisia valtavat ylös–alas suuntautuvat aaltoliikkeet, ja sen kyllästävät tuntemattomaan luokkaan kuuluvat suunnattomat energiatoiminnot.

14:1.18 (154.2) Olemme sitä mieltä, ettei ulkoavaruuden tasojen tulevaisuudessa tapahtuvaa kehittymistä luonnehdi mikään senkaltainen ilmiö kuin keskusuniversumin pimeät gravitaatiokappaleet. Pidämme näitä gravitaatiota tasapainottavia, suunnattoman suurten kappaleiden muodostamia ja vastakkaisiin suuntiin kiertäviä järjestelmiä kokonaisuniversumissa ainutlaatuisina.

2. Havonan koostumus

14:2.1 (154.3) Henkiolennot eivät asu pilvimäisessä avaruudessa; he eivät asuta eteerisiä maailmoja, vaan heidän asuinsijansa ovat aineellisluontoisilla, aktuaalisilla sfääreillä, maailmoissa, jotka ovat aivan yhtä reaalisia kuin ne, joissa kuolevaiset elävät. Havonan

maailmat ovat todellisia ja konkreettisia, olkoonkin että niiden konkreettinen aines eroaa siitä, miten seitsemän superuniversumin planeetat ovat aineellisesti organisoituneet.

14:2.2 (154.4) Havonan fyysiset realiteetit edustavat sellaista energiaorganisaation luokkaa, joka eroaa täysin kaikista avaruuden evolutionaarisissa universumeissa vallitsevista. Havonan energiat ovat kolminaisia, kun superuniversumeina ilmenevät energia-aineelliset yksiköt taas sisältävät kaksinaisen energiavarauksen, vaikka yksi energiamuoto esiintyykin negatiivisessa ja positiivisessa vaiheessa. Keskusuniversumin luomisteos on kolminaista (Kolminaisuus); paikallisuniversumien luominen (suoraan) on kaksinaista, ja se tapahtuu Luoja-Pojan ja Luovan Hengen toimesta.

14:2.3 (154.5) Havonan materiaali koostuu täsmälleen tuhannen kemiallisen peruselementin organisoitumisesta ja seitsemän havonaenergiamuodon tasapainotetusta toiminnasta. Jokainen näistä perusenergioista tuo esille seitsemän ärsyketasoa, niin että Havonan syntyperäisasukkaat reagoivat neljäänkymmeneenyhdeksään erilaiseen aistiärsykkeeseen. Keskusuniversumin asukkailla on toisin sanoen puhtaasti fyysiseltä kannalta katsottuna, neljäkymmentäyhdeksän aistimuksen erityismuotoa. Morontia-aisteja on seitsemänkymmentä, ja reagointi korkeampaa hengellistä lajia oleviin ärsykkeisiin vaihtelee erityyppisten olentojen kohdalla seitsemästäkymmenestä kahteensataankymmeneen.

14:2.4 (154.6) Yksikään keskusuniversumin fyysisistä olennoista ei olisi urantialaisille näkyväinen. Mikään noiden etäisten maailmojen

fyysinen ärsyke ei myöskään saisi aikaan mitään reaktiota karkeasyisissä aistielimissänne. Jos Urantian kuolevainen voitaisiin kuljettaa Havonaan, hän olisi siellä kuuro ja sokea, eikä hän siellä tuntisi mitään muitakaan aistimuksia; hän kykenisi toimimaan vain rajoitettuna itsetajuisena olentona, vailla kaikkia ympäristön tarjoamia virikkeitä ja niihin reagoimista.

14:2.5 (154.7) Keskusluomakunnassa esiintyy lukuisia sellaisia fyysisiä ilmiöitä ja hengellisiä reagointeja, jotka ovat tuntemattomia urantiankaltaisissa maailmoissa. Kolminaisen luomistuloksen perusorganisaatio on täysin erilainen kuin on rakenteeltaan kaksinaisten, ajallisuuden ja avaruuden luotujen universumien organisaatio.

14:2.6 (154.8) Kaikki luonnonlait on koordinoitu kokonaan eri pohjalta kuin evolutionaaristen luomistulosten kaksienergiajärjestelmissä. Koko keskusuniversumi on organisoitu täydellisen ja symmetrisen valvonnan kolminkertaisen järjestelmän mukaisesti. Kautta koko Paratiisi-Havona-järjestelmän kaikkien kosmisten todellisuuskohteiden ja kaikkien hengellisten voimien välillä vallitsee täydellinen tasapaino. Aineellisesta luomistuloksesta pitämällään ehdottomalla otteella Paratiisi säätelee täydellisesti tämän keskusuniversumin fyysisiä energioita ja ylläpitää ne. Kaiken käsittävän hengen vetovoimansa osana Iankaikkinen Poika pitää yllä mitä täydellisimmin kaikkien Havonassa asuvien hengellisen statuksen. Paratiisissa mikään ei ole kokeellista, ja Paratiisi-Havona-järjestelmä on luovaa täydellisyyttä oleva yksikkö.

14:2.7 (155.1) Iankaikkisen Pojan universaalinen hengellinen gravitaatio on hämmästyttävän aktiivinen kautta koko keskusuniversumin. Kaikkia hengen arvoja ja hengellisiä persoonallisuuksia vedetään lakkaamatta sisäänpäin, kohti Jumalien asuinsijaa. Tämä kiihkeä tarve päästä Jumalan luo on hellittämätön ja väistämätön. Kiihkeä pyrkimys Jumalan saavuttamiseksi on voimakkaampi keskusuniversumissa, ei siksi että henkigravitaatio siellä olisi voimakkaampi kuin sen ulkopuolella olevissa universumeissa, vaan siksi, että Havonan saavuttaneet olennot ovat täydellisemmin hengellistyneitä ja sen vuoksi herkempiä Iankaikkisen Pojan aina läsnä olevalle universaalisen henkigravitaation vaikutukselle.

14:2.8 (155.2) Samoin Ääretön Henki vetää kaikkia älyllisiä arvoja kohti Paratiisia. Kautta koko keskusuniversumin toimii Äärettömän Hengen mieligravitaatio yhdessä Iankaikkisen Pojan henkigravitaation kanssa, ja nämä yhdessä saavat aikaan ylösnousevien sielujen tunteman ja yhdessä vaikuttavan halun Jumalan löytämiseksi, Jumaluuden saavuttamiseksi, Paratiisiin pääsemiseksi ja Isän tuntemiseksi.

14:2.9 (155.3) Havona on hengellisesti täydellinen ja fyysisesti vakaa universumi. Keskusuniversumin valvonta ja järkkymätön stabiliteetti näyttävät olevan täydelliset. Kaikki fyysinen ja hengellinen on täydellisesti ennalta arvattavaa, mutta mielen ilmiöt ja persoonallisuuksien tahto eivät sitä ole. Päättelemme vakaasti, että synnin ilmaantuminen on katsottava mahdottomaksi, mutta teemme näin siltä pohjalta, etteivät Havonan syntyperäiset vapaatahtoiset

luodut ole koskaan syyllistyneet Jumaluuden tahdon rikkomiseen. Nämä verrattomat olennot ovat kautta ikuisuuden olleet johdonmukaisen kuuliaisia Päivien Ikuisille. Syntiä ei liioin ole ilmennyt yhdessäkään luodussa, joka on pyhiinvaeltajana saapunut Havonaan. Milloinkaan ei ole tapahtunut, että yksikään Havonan keskusuniversumissa luotu tai sinne hyväksytty luotu olento, kuuluipa hän mihin persoonallisuuksien ryhmään hyvänsä, olisi hairahtunut väärinkäytökseen. Niin täydelliset ja niin jumalalliset ovat ajallisuuden universumeissa noudatetut valintamenetelmät ja -tavat, ettei Havonan muistiinmerkintöjen mukaan ole milloinkaan yhtäkään hairahdusta sattunut; yhtään taivaaseen nousevaa sielua ei ole koskaan hyväksytty keskusuniversumiin ennenaikaisesti.

3. Havonan maailmat

14:3.1 (155.4) Keskusuniversumin hallituksesta on sanottava, ettei sellaista ole. Havona on niin verrattoman täydellinen, ettei minkäänlaista älyperäistä hallitusjärjestelmää tarvita. Siellä ei ole mitään säännöllisellä pohjalla toimivia oikeusistuimia eikä lainsäädäntäelimiä. Havona tarvitsee vain hallinnollista ohjausta. Tässä on nähtävänä todellisen *itse*hallinnon ihanteiden täyttymys.

14:3.2 (155.5) Heidänkaltaistensa, täydellisten ja lähes täydellisten, älyllisten olentojen keskuudessa ei tarvita hallitusta. He eivät tarvitse mitään holhoamista, sillä he ovat syntyjään täydellisiä olentoja. Ja heidän joukkoonsa on liitetty evolutionaarisia olentoja, jotka ovat jo

kauan sitten selvinneet superuniversumien korkeimpien tuomioistuinten suorittamasta tarkasta tutkimuksesta.

14:3.3 (155.6) Havonan hallinto ei ole automaattista, mutta se on ihailtavan täydellistä ja jumalallisen tehokasta. Se on pääasiassa planeettakohtaista, ja se on uskottu niissä vakinaisesti asuvien Päivien Ikuisten vastuulle. Kutakin Havonan sfääriä ohjaa yksi tällainen kolminaisuusperäinen persoonallisuus. Päivien Ikuiset eivät ole luojia, mutta he ovat täydellisiä hallintopersoonia. Heidän opetuksensa on ylivertaisen taidokasta, ja planeetoilla asuvia lapsiaan he ohjaavat absoluuttisuutta lähenevää viisauden täydellisyyttä osoittaen.

14:3.4 (156.1) Keskusuniversumin miljardi sfääriä ovat ne maailmat, joissa syntyperäisiä Paratiisin ja Havonan korkeita persoonallisuuksia koulutetaan ja jotka palvelevat lisäksi ajallisuuden evolutionaarisista maailmoista tulevien, ylösnousevien luotujen lopullisina kelpoisuuden vahvistavina koekenttinä. Toteutettaessa Universaalisen Isän suurta luotujen olentojen taivaaseennousususuunnitelmaa ajallisuuden pyhiinvaeltajat laskeutuvat uloimman eli seitsemännen kehän vastaanottomaailmoihin, ja lisäharjoituksen ja kokemuksen laajenemisen myötä heidät siirretään aste asteelta sisemmäksi, planeetta planeetalta ja kehä kehältä, kunnes he lopulta saavuttavat Jumaluudet ja saavat asuinpaikan Paratiisista.

14:3.5 (156.2) Vaikka seitsemän kehän sfäärejä pidetään yllä koko niiden verrattomassa loistossa, kaikesta planetaarisesta kapasiteetista käytetään nykyisellään kuitenkin vain noin yhtä

prosenttia työhön, jota tehdään Isän laatiman universaalisen kuolevaisten ylösnousemussuunnitelman edistämiseksi. Noin yksi kymmenesosa prosenttia näiden valtavien maailmojen pinta-alasta on omistettu Lopullisuuden Saavuttajakunnan elämälle ja toiminnalle, näiden ikuisesti valoon ja elämään asettuneiden olentojen, jotka useinkin oleskelevat ja palvelevat Havonan maailmoissa. Näillä ylevillä olennoilla on henkilökohtaiset asuinsijansa Paratiisissa.

14:3.6 (156.3) Havonan sfäärien planetaarinen rakenne eroaa avaruuden evolutionaaristen maailmojen ja järjestelmien rakenteesta perin juurin. Koko suuruniversumissa ei missään muualla ole tarkoituksenmukaista käyttää yhtä valtavia sfäärejä asutettuina maailmoina. Triata-fyysinen konstituutio yhdessä suunnattomien pimeiden gravitaatiokappaleiden tasapainottavan vaikutuksen kanssa tekee mahdolliseksi näin täydellisen fyysisten vahvuuksien tasapainottamisen ja mahdollistaa näin ylivertaisella tavalla tapahtuvan, tämän suunnattoman luomisteoksen erilaisten, puoleensa vetävien voimien vakauttamisen. Myös antigravitaatiota käytetään näiden valtavien maailmojen aineellisten toimintojen ja hengellisten aktiviteettien organisoimiseen.

14:3.7 (156.4) Havonan sfäärien arkkitehtuuri, valaistus ja lämmitys samoin kuin niiden biologinen ja taiteellinen kaunistus ovat peräti kaukana siitä, mihin ihmisen mielikuvitus lennokkaimmillaankaan kykenee. Paljonkaan ei teille Havonasta voi kertoa. Voidaksenne ymmärtää sen kauneutta ja suurenmoisuutta teidän täytyy nähdä se. Mutta näissä täydellisissä maailmoissa on todellisia jokia ja järviä.

14:3.8 (156.5) Hengellisessä mielessä nämä maailmat ovat ihanteellisesti varustettuja. Ne soveltuvat oivallisesti siihen tarkoitukseensa, että ne toimivat tyyssijana keskusuniversumissa palveleville erilaisten olentojen lukuisille luokille. Näissä kauniissa maailmoissa suoritetaan moninaisia toimintoja, jotka ovat kaukana inhimillisen käsityskyvyn tuolla puolen.

4. Keskusuniversumin luodut olennot

14:4.1 (156.6) Havonan maailmoissa on seitsemän elollisten olevaisten ja olentojen perusmuotoa, ja jokainen näistä perusmuodoista on olemassa kolmessa eri vaiheessa. Kukin näistä kolmesta vaiheesta jakaantuu seitsemäänkymmeneen suurjakautumaan, ja jokainen suurjakautuma koostuu tuhannesta pienjakautumasta, joissa vielä on alajakautumia ja niin edelleen. Nämä elämän perusryhmät olisi mahdollista luokitella seuraavasti:

14:4.2 (156.7) 1. Aineelliset.

14:4.3 (156.8) 2. Morontiaaliset.

14:4.4 (156.9) 3. Hengelliset.

14:4.5 (156.10) 4. Absoniittiset.

14:4.6 (156.11) 5. Perimmäiset.

14:4.7 (156.12) 6. Ko-absoluuttiset.

14:4.8 (156.13) 7. Absoluuttiset.

14:4.9 (157.1) Hajoaminen ja kuolema eivät Havonan maailmoissa kuulu elämän kiertokulkuun. Alemmat elolliset olevaiset kokevat keskusuniversumissa aineellistumisen muodonmuutoksen. Ne todellakin muuttavat muotoaan ja ilmiasuaan, mutta ne eivät häviä hajaantumisprosessin eikä solukuoleman kautta.

14:4.10 (157.2) Syntyperäiset Havonan asukkaat ovat kaikki Paratiisin-Kolminaisuuden jälkeläisiä. Heillä ei ole luotuja vanhempia, eivätkä he itse tuota jälkeläisiä. Emme kykene kuvailemaan näiden keskusuniversumin kansalaisten luomistapahtumaa, olentojen, joita ei koskaan luotu. Koko kertomus Havonan luomisesta on yritys ajallis-avaruudellistaa sellainen ikuisuuteen kuuluva tosiasia, jolla ei ole mitään tekemistä ajallisuuden eikä avaruuden kanssa, sellaisina kuin kuolevainen ihminen ne käsittää. Mutta meidän täytyy tällaisen alkupisteen muodossa tehdä myönnytys ihmisfilosofialle; eivätkä paljon ihmisen tasoa korkeammalla olevat persoonallisuudetkaan tule toimeen ilman ”alkujen” käsitettä. On muistettava, että Paratiisi–Havonan järjestelmä on kuitenkin ikuinen.

14:4.11 (157.3) Syntyperäiset Havonan asukkaat elävät keskusuniversumin miljardilla sfäärillä samassa mielessä kuin muut vakinaisten kansalaisten lajit elävät omilla synnyinsfääreillään. Samalla tavoin kuin Jumalan aineellisten poikien olentoluokka huolehtii jonkin, minkä hyvänsä superuniversumin miljardin paikallisjärjestelmän aineellisen, älyllisen ja hengellisen järjestelmän jatkuvuudesta, samalla tavoin ja laajemmassa mielessä Havonankin syntyperäiset asukkaat elävät ja toimivat keskusuniversumin miljardissa maailmassa. Saattaisitte mahdollisesti pitää näitä

havonalaisia aineellisina luotuina siinä mielessä, että sana ”aineellinen” olisi laajennettavissa niin, että se kuvaa jumalallisen universumin fyysisiä realiteetteja.

14:4.12 (157.4) On olemassa sellainen elollisuuden muoto, joka on syntyjään Havonasta ja jolla on oma itsenäinen merkityksensä. Havonalaiset huolehtivat monin tavoin niistä, jotka laskeutuvat alas Paratiisista tai jotka nousevat ylös superuniversumeista, mutta he elävät myös omaa elämäänsä, joista jokainen on keskusuniversumissa ainutlaatuinen ja jolla on oma suhteellinen merkityksensä täysin Paratiisista tai superuniversumeista riippumatta.

14:4.13 (157.5) Siinä kun evolutionaaristen maailmojen uskonpoikien osoittama palvonta edistää Universaalisen Isän rakkauden täyttymistä, siinä Havonan luotujen harjoittama ylevä jumalointi täyttää jumalallisen kauneuden ja totuuden täydelliset ihanteet. Kun kuolevainen ihminen pyrkii täyttämään Jumalan tahdon, nämä keskusuniversumin olennot elävät täyttääkseen Paratiisin-Kolminaisuuden ihanteet. Jo yksin olemukseltaan he *ovat* Jumalan tahto. Ihminen iloitsee Jumalan hyvyydestä, havonalaiset riemuitsevat jumalallisesta kauneudesta, samalla kun te molemmat saatte osaksenne sitä huolenpitoa, joka ilmenee elävän totuuden luomana vapautena.

14:4.14 (157.6) Havonalaisilla on sekä valinnanvarainen nykyinen että tuleva paljastamaton kohtalonsa. Ja syntyperäisillä havonalaisilla on oma etenemistiensä, joka on vain keskusuniversumille ominainen. Se on etenemistie, joka ei merkitse sen paremmin Paratiisiin-nousua

kuin superuniversumien läpikäymistäkään. Tämä etenemistie, joka vie korkeampaan havonastatukseen, on hahmoteltavissa seuraavasti:

14:4.15 (157.7) 1. Kokemusperäinen eteneminen ulospäin ensimmäiseltä seitsemännelle kehälle.

14:4.16 (157.8) 2. Eteneminen sisäänpäin, seitsemänneltä ensimmäiselle kehälle.

14:4.17 (157.9) 3. Eteneminen kehän sisällä – edistyminen tiettyyn kehään kuuluvissa maailmoissa.

14:4.18 (157.10) Keskusuniversumin asukkaisiin lukeutuu syntyperäisten havonalaisten lisäksi lukuisia eri universumiryhmien esikuvaolentojen luokkia – kuten kaltaistensa olentojen neuvonantajia, ohjaajia ja opettajia, jotka neuvovat, ohjaavat ja opettavat kaltaisiaan olentoja koko luomistuloksen puitteissa. Kaikkien universumien kaikki olennot on muovattu jonkin Havonan miljardissa maailmassa elävän esikuvaolentoluokan olennoimien suuntaviivojen mukaisesti. Jopa ajallisuuden kuolevaisilla on omaa olento-olomuotoaan koskevat tavoitteensa ja ihanteensa näiden korkeuksissa olevien mallisfäärien ulkokehillä.

14:4.19 (157.11) Sitten siellä on lisäksi olentoja, jotka ovat saavuttaneet Universaalisen Isän ja jotka ovat oikeutettuja tulemaan ja menemään vapaasti ja jotka on osoitettu erityispalvelutehtäviin eri puolille universumeja. Ja jokaisessa Havonan maailmassa on myös perillepääsyehdokkaita, niitä, jotka ovat fyysisesti saavuttaneet keskusuniversumin, mutta jotka eivät vielä ole saavuttaneet sitä

hengellistä kehitystä, joka antaisi heille oikeuden pyytää asuinsijaa Paratiisista.

14:4.20 (158.1) Ääretöntä Henkeä edustaa Havonan maailmoissa suuri joukko persoonallisuuksia, ihania ja loistavia olentoja, jotka huolehtivat keskusuniversumin hienosyisten älyllisten ja hengellisten asioiden yksityiskohdista. Näissä jumalallisen täydellisyyden maailmoissa he suorittavat sitä työtä, joka kuuluu luonnostaan tämän laajan luomakunnan normaaliin asiainhoitoon, ja sen lisäksi he hoitavat ne moninaiset tehtävät, jotka liittyvät ylösnousevien valtavien olentojoukkojen opettamiseen, harjaannuttamiseen ja hoivaamiseen – olentojen, jotka ovat nousseet avaruuden pimeistä maailmoista kirkkauteen.

14:4.21 (158.2) Paratiisi–Havona-järjestelmän syntyperäisiin olentoryhmiin kuuluu monia, jotka eivät millään tavoin suoranaisesti liity luotujen olentojen täydellisyydensaavuttamista palvelevaan ylösnousemusjärjestelmään. Siksi ne on jätetty pois kuolevaisten sukukunnille esitetystä persoonallisuusluokittelusta. Käsillä oleva esitys kattaa vain ihmisen yläpuolella olevien olentojen pääryhmät sekä suoranaisesti eloonjäämiskokemukseenne liittyvät olentoluokat.

14:4.22 (158.3) Havona kihisee kaikentasoista älyllisten olentojen elämää, ja nämä olennot pyrkivät etenemään siellä alemmilta korkeammille kehille tarkoituksenaan saavuttaa jumalallisuuden tajuamisen korkeampia tasoja sekä korkeimpien tarkoitusten, perimmäisten arvojen ja absoluuttisen todellisuuden laajempaa arvostamista.

5. Elämä Havonassa

14:5.1 (158.4) Elämänne alkuvaiheen, aineellisen olemassaolon, kuluessa käytte Urantialla läpi lyhyen ja ankaran kokeen. Mansiomaailmoissa ja sieltä edelleen järjestelmässänne, konstellaatiossanne ja paikallisuniversumissanne käytte läpi ylösnousemuksen morontiaaliset vaiheet. Superuniversumin koulutusmaailmoissa käytte läpi edistymisen todelliset henkiasteet ja valmennutte lopulta tapahtuvaa Havonaan-siirtoa varten. Havonan seitsemällä kehällä saavutatte älyllisiä, hengellisiä ja kokemuksellisia tavoitteita. Ja kunkin kehän jokainen maailma tarjoaa suoritettavaksenne jonkin tietyn tehtävän.

14:5.2 (158.5) Elämä on keskusuniversumin jumalallisissa maailmoissa niin rikasta, niin täysinäistä, niin täysimääräistä ja yltäkylläistä, että se ylittää täysin ihmiskäsityksen kaikesta, mitä luotu olento ylipäätään voisi kokea. Tämän ikuisen luomuksen sosiaaliset ja taloudelliset toiminnat ovat tyystin erilaisia kuin urantiankaltaisissa kehittyvissä maailmoissa elävien aineellisten luotujen puuhat. Havonassa vallitseva ajattelun tekniikka eroaa jo yksin sekin urantialaisesta ajatteluprosessista.

14:5.3 (158.6) Keskusuniversumissa vallitsevat säädökset ovat oivallisesti ja olennaisesti luonnollisia; käyttäytymissäännöt eivät ole mielivaltaisia. Jokaisessa Havonan vaatimuksessa tulee ilmi oikeamielinen perustelu ja laillisuus. Ja nämä kaksi tekijää yhdessä vastaavat sitä, mitä Urantialla kutsutaan *tasapuolisuudeksi*.

Saapuessanne Havonaan nautitte luonnollisella tavalla siitä, että teette asiat niin kuin ne pitäisikin tehdä.

14:5.4 (158.7) Älyllisten olentojen saavuttaessa keskusuniversumin heidät otetaan vastaan seitsemännen kehän ohjausmaailmassa, jonne heidät myös sijoitetaan asumaan. Kun uudet tulokkaat edistyvät hengellisesti, käsittävät oman superuniversuminsa Valtiashengen identiteetin, heidät siirretään kuudennelle kehälle. (Juuri näistä keskusuniversumissa noudatetuista järjestelyistä juontuu ihmismielen etenemiskehille annettu nimitys.) Sen jälkeen kun taivaaseennousijat ovat saavuttaneet käsityksen Korkeimmuudesta ja ovat sen myötä valmiit kohtaamaan Jumaluuden, heidät otetaan viidennelle kehälle; ja Äärettömän Hengen saavutettuaan heidät siirretään neljännelle kehälle. Iankaikkisen Pojan saavuttamisen jälkeen heidät siirretään kolmannelle; ja Universaalisen Isän tunnistettuaan he siirtyvät oleskelemaan toisella maailmojen kehällä, jossa he tutustuvat paremmin Paratiisin olentojoukkoihin. Havonan ensimmäiselle kehälle saapuminen merkitsee ajallisuudesta tulevien kandidaattien hyväksymistä Paratiisin palvelukseen. Luotujen ylösnousun pituudesta ja luonteesta riippuen he viipyvät etenevää hengellistä kehitystä edustavalla sisäkehällä ennalta määräämättömän ajan. Tällä sisäkehällä ylösnousemuspyhiinvaeltajat kulkevat sisäänpäin kohti Paratiisin-asuinpaikkaansa ja pääsyään Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

14:5.5 (159.1) Ylösnousemuksen pyhiinvaeltajana Havonassa oleskellessasi sinun sallitaan vierailla vapaasti sen kehän maailmoissa, johon sinut on kulloinkin osoitettu. Sinulla on niin ikään lupa palata niiden kehien planeetoille, joiden kautta jo aikaisemmin olet kulkenut. Ja kaikki tämä on Havonan kehillä oleskeleville mahdollista ilman, että heidän tarvitsee turvautua supernafikuljetukseen. Ajallisuuden pyhiinvaeltajat kykenevät varustamaan itsensä tarpeellisin välinein kulkeakseen ”saavutetussa” avaruudessa, mutta heidän on turvauduttava tätä tarkoitusta varten säädettyyn tekniikkaan päästäkseen kulkemaan ”saavuttamattoman” avaruuden läpi. Pyhiinvaeltaja ei voi ilman kuljetussupernafien apua poistua Havonasta, ei liioin edetä siltä kehältä, johon hän kuuluu.

14:5.6 (159.2) Tälle laajalle keskusluomukselle on leimallista virkistävä omaperäisyys. Aineen fyysistä koostumusta sekä älyllisten olentojen ja muiden elollisten olevaisten perusluokkien pohjimmaista kokoonpanoa lukuun ottamatta Havonan maailmojen välillä ei ole mitään yhteistä. Jokainen näistä planeetoista on omintakeinen, ainutlaatuinen ja eksklusiivinen luomus; jokainen planeetta on verraton, ylevä ja täydellinen aikaansaannos. Ja tämä yksilöllisyyden moninaisuus ulottuu planetaarisen olemassaolon fyysisten, älyllisten ja hengellisten aspektien kaikkiin piirteisiin. Jokainen näistä miljardista täydellisestä sfääristä on kehitetty ja kaunistettu siellä asuvan Päivien Ikuisen suunnitelmien mukaan. Ja juuri sen vuoksi niiden joukossa ei ole kahta samanlaista.

14:5.7 (159.3) Seikkailuntunteen tuoma piristys ja uteliaisuuden antama virike häviävät elämästäsi, vasta kun kuljet Havonan kehistä viimeisenkin läpi ja vierailet viimeisessä Havonan maailmassa. Silloin ikuisuuden tavoittelu, ikuisuuden eteenpäin työntävä kannustin korvaa edelläkävijänsä eli ajallisen seikkailunhalun.

14:5.8 (159.4) Yksitoikkoisuus on osoituksena luovan mielikuvituksen kypsymättömyydestä ja epäaktiivisuudesta älyllisessä koordinoitumisessa hengellisen varustuksen kanssa. Siihen mennessä kun ylösnousemuskuolevainen aloittaa näiden taivaallisten maailmojen tutkimisen, hän on jo saavuttanut emotionaalisen, älyllisen ja sosiaalisen kypsyyden – vaikkakaan ei vielä hengellistä kypsyyttä.

14:5.9 (159.5) Et kohtaa muutoksia – muutoksia, joista et ole osannut edes uneksia – vain Havonan kehältä toiselle edetessäsi, vaan hämmästyksesi on oleva sanoin kuvaamaton jo, kun matkaat kullakin kehällä planeetalta toiselle. Jokainen näistä miljardista opintomaailmasta on todellinen yllätysten yliopisto. Jatkuva hämmästely, päättymätön ihmettely, kuuluu niiden kokemukseen, jotka matkaavat näitä kehiä ja taittavat taivalta näillä jättiläismäisillä sfääreillä. Yksitoikkoisuus ei kuulu Havonassa elettävään elämänvaiheeseen.

14:5.10 (159.6) Seikkailunhalua, uteliaisuutta ja yksitoikkoisuuden kammoa – näitä kehittyvän ihmisluonnon synnynnäisiä piirteitä – ei ole istutettu teihin vain ärsyttämään ja kiusaamaan teitä sen lyhyen aikaa, jonka oleskelette maan päällä, vaan pikemminkin vihjaamaan teille, että kuolema ei ole muuta kuin alku loputtomalle,

seikkailuntäyteiselle elämänuralle, odotuksentäyteiselle ikuiselle elämälle, ikuiselle tutkimusmatkalle.

14:5.11 (160.1) Tiedonhalu – selvilleottamisen henki, keksimisen tarve, tietämisen pakko – kuuluu avaruuden kehittyvien luotujen syntymässään saamiin ja jumalallisiin avuihin. Ei näitä luonnollisia yllykkeitä annettu teille, jotta te ne tukahduttaisitte tai torjuisitte. Näitä suurisuuntaisia haluja täytyy lyhyen maisen elämänne kuluessa toki tavan takaa hillitä; pettymykseltä ei voi useinkaan välttyä, mutta niiden pitkien aikakausien kuluessa, jotka ovat tulossa, ne muuttuvat täysimääräiseksi reaalisuudeksi ja saavuttavat loistavan täyttymyksen.

6. Keskusuniversumin tarkoitus

14:6.1 (160.2) Seitsenkehäisen Havonan toimintojen piiri on suunnaton. Yleisesti ottaen ne ovat esitettävissä seuraavasti:

14:6.2 (160.3) 1. Havonaaliset.

14:6.3 (160.4) 2. Paratisiaaliset.

14:6.4 (160.5) 3. Ylösnousemus-finiittiset – Korkein-Perimmäis-kehitykselliset.

14:6.5 (160.6) Nykyisen universumiaikakauden Havonassa on käynnissä monia finiittisen tason ylittäviä toimintoja, joihin kuuluu lukemattomia erilaisia mielen ja hengen toimintojen absoniittisia ja muita vaiheita. On mahdollista, että keskusuniversumi palvelee

moniakin sellaisia tarkoituksia, joita ei ole minulle paljastettu, sillä se toimii lukuisilla luodun olennon mielen käsityskyvyn saavuttamattomissa olevilla tavoilla. Pyrin silti kuvailemaan, miten tämä täydellinen luomus huolehtii maailmankaikkeuden älyllisten olentojen seitsemän luokan tarpeista ja myötävaikuttaa niiden tyydyttymiseen.

14:6.6 (160.7) 1. *Universaalinen Isä* – Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Jumala Isä saa korkeinta isällistä tyydytystä keskusluomuksen täydellisyydestä. Hän nauttii rakkauden yltäkylläisyyden kokemisesta tasa-arvoisuutta hipovilla tasoilla. Täydellinen Luoja on jumalallisella tavalla hyvillään täydellisen luodun osoittamasta palvonnasta.

14:6.7 (160.8) Havona suo Isälle sen tyydytyksen, jonka kaikkein korkein saavutus voi tuottaa. Havonassa tapahtuva täydellisyyden toteutuminen korvaa infiniittiseen laajenemiseen kohdistuvan ikuisen pyrkimyksen suhteen esiintyvän, ajallisuuden ja avaruuden aiheuttaman viipeen.

14:6.8 (160.9) Isä nauttii siitä, että Havona vastaa jumalallista kauneutta. Jumalalliselle mielelle suo tyydytystä se, että hän voi tarjota ylivertaista harmoniaa edustavan täydellisen esikuvan kaikille evolutionaarisille universumeille.

14:6.9 (160.10) Isämme katselee keskusuniversumia täydellistä mielihyvää tuntien, koska se on oivallinen henkireaalisuuden julkituonti universumien universumin kaikille persoonallisuuksille.

14:6.10 (160.11) Universumien Jumala on mieltynyt Havonaan ja Paratiisiin siksi, että ne ovat ikuinen voimakeskus koko niiden jälkeen seuraavalle maailmankaikkeuden laajenemiselle ajallisuudessa ja avaruudessa.

14:6.11 (160.12) Loputonta mielihyvää tuntien Ikuinen Isä pitää Havona-luomusta oivallisena ja houkuttelevana päämääränä ajallisuuden ylösnousemusehdokkaille, hänen kuolevaisille, avaruudesta tuleville lapsenlapsilleen, jotka ovat saavuttamassa Luoja-Isänsä ikuisen kodin. Ja Jumala nauttii Paratiisi-Havonan universumista Jumaluuden ja jumalallisen perheen ikuisena kotina.

14:6.12 (160.13) 2. *Iankaikkinen Poika* – Toinen Lähde ja Keskus. Iankaikkiselle Pojalle ylevä keskusluomus tarjoaa ikuisen todisteen jumalallisen perheen – Isä, Poika ja Henki – kumppanuuden tuloksellisuudesta. Se on hengellinen ja aineellinen perusta ehdottomalle luottamukselle Universaaliseen Isään.

14:6.13 (160.14) Havona suo Iankaikkiselle Pojalle lähes rajattoman perustan ikuisesti laajenevalle hengen kykyjen reaalistamiselle. Keskusuniversumi tarjosi Iankaikkiselle Pojalle areenan, jolla hän saattoi turvallisesti ja mitään vaarantamatta osoittaa sen hengen ja sen tekniikan, joka sisältyy lahjoittautumisen kautta tapahtuvaan palveluun, kumppaniensa Paratiisin-Poikien opastukseksi.

14:6.14 (161.1) Havona on Iankaikkisen Pojan universumien universumiin kohdistaman, henkigravitaation kautta tapahtuvan hallinnan reaalisuusperusta. Tämä universumi tyydyttää Pojan tarpeen olla vanhemman osassa: tuottaa hengellisiä jälkeläisiä.

14:6.15 (161.2) Havonan maailmat ja niiden täydelliset asukkaat ovat ensimmäinen ja iäksi lopullinen osoitus siitä, että Poika on Isän Sana. Näin tulee täydelleen tyydytetyksi Pojan tietoisuus siitä, että hän on Isän infiniittinen täydenne.

14:6.16 (161.3) Ja tämä universumi suo tilaisuuden Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan väliseen, tasa-arvoisuuteen perustuvan veljeyden vastavuoroisuuden todellistumiseen, ja se on iäisenä todisteena kummankin infiniittisestä persoonallisuudesta.

14:6.17 (161.4) 3. *Ääretön Henki* – Kolmas Lähde ja Keskus. Havonan universumi tarjoaa Äärettömälle Hengelle todisteen siitä, että hän on Myötätoimija, yhdistyneen Isä–Pojan infiniittinen edustaja. Havonassa Ääretön Henki saa tyydytyksen siitä, että hän toimii luovana aktiviteettina, minkä lisäksi hän saa nauttia tyydytyksestä, jonka suo absoluuttinen rinnakkainolo tämän jumalallisen aikaansaannoksen kanssa.

14:6.18 (161.5) Ääretön Henki sai Havonasta areenan, jolla hän voi osoittaa kykynsä ja halukkuutensa palvella potentiaalisena armon jakajana. Tässä täydellisessä luomuksessa Henki harjoitteli sitä uskaliasta yritystä varten, mitä hänen evolutionaarisissa universumeissa suorittamansa hoiva merkitsee.

14:6.19 (161.6) Tämä täydellinen luomus tarjosi Äärettömälle Hengelle mahdollisuuden osallistua yhdessä kummankin jumalallisen vanhempansa kanssa universumin hallintoon – hallita universumia kumppani-Luojana toimivan jälkeläisen ominaisuudessa ja

valmistautua sillä tavoin paikallisuniversumien yhteishallintoon Luoja-Poikien Luova-Henki-kumppanien hahmossa.

14:6.20 (161.7) Havonan maailmat ovat kosmisen mielen luojien ja kaikkien olemassa olevien luotujen mielenhoivaajien mielilaboratorio. Mieli on jokaisessa Havonan maailmassa erilaista, ja se toimii mallina kaikille hengellisille ja aineellisille luotujen mielille.

14:6.21 (161.8) Nämä täydelliset maailmat ovat mielen korkeakouluja kaikille olennoille, joiden määränpää on Paratiisi-yhteisö. Ne antoivat Hengelle runsaasti tilaisuuksia kokeilla mielihoivannan tekniikkaa persoonallisuuksiin, joihin sitä voitiin kokeilla vaaratta ja joissa siitä oli neuvoksi.

14:6.22 (161.9) Havona on Äärettömälle Hengelle hyvitys hänen laajalle ulottuvasta ja epäitsekkäästä työstään avaruuden universumeissa. Havona on ajallisuuden ja avaruuden väsymättömän Mielenhoivaajan täydellinen koti ja tyyssija.

14:6.23 (161.10) 4. *Korkein Olento* – kokemuksellisen Jumaluuden evolutionaarinen yhdistymä. Havonan luomus on ikuinen ja täydellinen todiste Korkeimman Olennon hengellisestä reaalisuudesta. Tämä täydellinen luomisteos on paljastus Korkeimman Jumalan täydellisestä symmetrisestä henkisyydestä ennen Paratiisin Jumaluuksien ajallisuuden ja avaruuden kokemuksellisissa universumeissa esiintyvien finiittisten heijastumien voiman personoitumisen kautta tapahtuvan synteesin alkuvaiheita.

14:6.24 (161.11) Kaikkivaltiaan voimapotentiaalit yhdistyvät Havonassa Korkeimman hengelliseen olemukseen. Tämä keskusluomus on valaiseva esimerkki Korkeimman yhtenäisyydestä tulevassa ikuisuudessa.

14:6.25 (161.12) Havona on täydellinen malli Korkeimman universaalisuuden potentiaalista. Tämä universumi on valmis julkituonti Korkeimman tulevasta täydellisyydestä, ja se antaa viitteitä Perimmäisen potentiaalista.

14:6.26 (162.1) Havona ilmentää henkiarvojen lopullisuutta. Nämä arvot ovat olemassa elävinä tahdollisina olentoina, jotka ilmentävät ylevää ja täydellistä itsehillintää. Havona ilmentää mieltä, joka on lopullisesti yhtä kuin henki; se edustaa sellaisen älyn todellisuutta ja yhtenäisyyttä, jolla on rajaton potentiaali.

14:6.27 (162.2) 5. *Rinnasteiset Luoja-Pojat*. Havona on koulutuksellinen harjoituskenttä, jolla Paratiisin Mikaelit valmennetaan heidän myöhempiin yllätyksellisiin tehtäviinsä universumien luomistyössä. Tämä jumalallinen ja täydellinen luomistulos on esikuvana jokaiselle Luoja-Pojalle. Hän pyrkii tekemään omasta universumistaan sellaisen, että se lopulta yltää näille Paratiisi–Havonan täydellisyyden tasoille.

14:6.28 (162.3) Omien kuolevaisten lastensa ja henkiolentojensa persoonallisuuden esikuvan mahdollisuuksina Luoja-Poika käyttää Havonan luotuja olentoja. Mikael- ja muut Paratiisin-Pojat pitävät Paratiisia ja Havonaa ajallisuuden lasten jumalallisena määränpäänä.

14:6.29 (162.4) Luoja-Pojat tietävät, että keskusluomus on sen välttämättömän universumikohtaisen valvonnan todellinen alkulähde, joka vakaannuttaa ja yhdistää heidän paikallisuniversuminsa. He tietävät, että Korkeimman ja Perimmäisen aina läsnä olevan vaikutuksen persoonallinen läsnäolo on Havonassa.

14:6.30 (162.5) Havona ja Paratiisi ovat Mikael-Pojan luovan voiman lähde. Siellä asuvat ne olennot, jotka universumin luomistyössä toimivat hänen kanssaan yhteistyössä. Paratiisista ovat lähtöisin Universumien Äiti-Henget, paikallisuniversumien myötäluojat.

14:6.31 (162.6) Paratiisin-Pojat pitävät keskusluomusta jumalallisten vanhempiensa kotina – omana kotinaan. Se on paikka, jonne he iloiten yhä uudestaan palaavat.

14:6.32 (162.7) 6. *Rinnasteiset Hoivaavat Tyttäret*. Universumien Äiti-Henget, paikallisuniversumien rinnakkaisluojat, saavat esipersoonallisen koulutuksensa Havonan maailmoissa, kun he ovat läheisessä yhteydessä Kehien Henkiin. Paikallisuniversumien Henki-Tyttäret saivat keskusuniversumissa asianmukaista koulutusta Paratiisin-Poikien kanssa tapahtuvan yhteistyön menetelmissä, niin että he kaiken aikaa toimivat Isän tahdon alaisina.

14:6.33 (162.8) Havonan maailmoista Henki ja Hengen Tyttäret löytävät omien hengellisten ja aineellisten älyllisolentojensa ryhmien mielen esikuvat, ja tämä keskusuniversumi on niiden luotujen tuleva määränpää, joiden kummina on Universumin Äiti-Henki yhdessä kumppaninsa, Luoja-Pojan, kanssa.

14:6.34 (162.9) Universumin Äiti-Luoja muistaa Paratiisin ja Havonan paikkana, josta hän on peräisin, ja hän muistaa ne Äärettömän Hengen kotina, Infiniittisen Mielen persoonallisuusläsnäolon asuinsijana.

14:6.35 (162.10) Keskusuniversumista on kotoisin myös se luojan asemaan liittyvien henkilökohtaisten etuoikeuksien lahja, jota Universumin Jumalallinen Hoivaaja käyttää täydentäessään Luoja-Poikaa heidän työskennellessään elävien, tahdollisten olentojen luomiseksi.

14:6.36 (162.11) Ja lopuksi, koska nämä Äärettömän Äiti-Hengen Tytär-Henget tuskin koskaan palaavat Paratiisin-kotiinsa, heille tuottaa suurta iloa se universaalinen heijastusilmiö, joka liittyy Havonassa olevaan Korkeimpaan Olentoon ja personoituu Paratiisissa olevassa Majestonissa.

14:6.37 (162.12) 7. *Ylösnousemuksellisen elämänvaiheen* omaavat evolutionaariset kuolevaiset. Havona on jokaisen kuolevaistyypin esikuvapersoonallisuuden koti ja kaikkien niiden ihmistä ylempien mutta kuolevaisten kanssa tekemisissä olevien persoonallisuuksien koti, jotka eivät ole syntyjään ajallisuuden luomuksista.

14:6.38 (162.13) Nämä maailmat antavat virikkeitä kaikille inhimillisille pyrkimyksille kohti todellisten hengellisten arvojen saavuttamista korkeimmilla käsitettävissä olevilla todellisuuden tasoilla. Havona on jokaisen ylösnousemuskuolevaisen esiparatiisillinen valmennuspäämäärä. Kuolevaiset saavuttavat siellä esiparatiisillisen Jumaluuden – Korkeimman Olennon. Havona on jokaisen

tahdollisen olennon edessä se portti, josta pääsee Paratiisiin ja Jumalan luo.

14:6.39 (163.1) Paratiisi on finaliittien koti, ja Havona on heidän työpajansa ja leikkikenttänsä. Ja jokainen Jumalaa tunteva kuolevainen halajaa päästä lopullisuuden saavuttajaksi, finaliitiksi.

14:6.40 (163.2) Keskusuniversumi ei ole vain ihmiselle annettu määränpää, vaan se on myös lähtökohtana lopullisuuden saavuttajien ikuiselle elämänuralle, sitten kun heidät jonakin hetkenä lähetetään paljastamattomalle ja universaaliselle tutkimusmatkalle, jolla heidän kokemusmaailmansa täyttyy Universaalisen Isän infiniittisyyden tutkimisesta.

14:6.41 (163.3) Ei ole epäilystäkään siitä, että Havonan toiminta jatkuu absoniittisen merkityksen omaavana entiteettinä myös tulevina universumiaikakausina, jolloin saatamme olla todistamassa, kun avaruuden pyhiinvaeltajat pyrkivät löytämään Jumalan finiittistä korkeammilta tasoilta. Havona kykenee palvelemaan absoniittisten olentojen koulutusuniversumina. Se tulee luultavasti olemaan päätöskouluna, silloin kun seitsemän superuniversumia toimivat ulkoavaruuden peruskouluista valmistuneiden keskiasteen kouluina. Ja olemme taipuvaisia omaksumaan sen kannan, että ikuisen Havonan potentiaalit ovat todellisuudessa rajattomat; että keskusuniversumi pystyy ikuiset ajat palvelemaan kaikkien menneitten, nykyisten ja tulevien luotujen olentotyyppien kokemuksellisena koulutusuniversumina.

14:6.42 (163.4) [Esittänyt Uversan Päivien Muinaisten tähän tehtävään valtuuttama Viisauden Täydellistäjä.]

Luku 15

Seitsemän superuniversumia

15:0.1 (164.1) MITÄ Universaaliseen Isään tulee – Isän ominaisuudessa –, hänen kannaltaan universumit ovat itse asiassa olemattomia, sillä hän on tekemisissä vain persoonallisuuksien kanssa; hän on persoonallisuuksien Isä. Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen kannalta – luojakumppaneiden ominaisuudessa – universumit paikantuvat ja yksilöityvät Luoja-Poikien ja Luovien Henkien yhteishallinnon alaisuudessa. Kysymystä Paratiisin-Kolminaisuuden kannalta tarkasteltaessa Havonan ulkopuolella on vain seitsemän asutettua universumia, ne seitsemän superuniversumia, joiden toimipiiriin kuuluu Havonan jälkeen seuraavan ensimmäisen avaruustason kehä. Seitsemän Valtiashenkeä säteilevät vaikutustaan Keskussaaresta ja muodostavat valtavasta luomistuloksesta sillä keinoin yhden jättiläismäisen pyörän, jonka napana on ikuinen Paratiisin Saari, jonka seitsemänä puolana ovat Seitsemän Valtiashengen säteilyvirrat ja jonka vanteena ovat suuruniversumin ulkoreunat.

15:0.2 (164.2) Jo universaalisen luomuksen materialisoitumisen varhaisvaiheessa muotoutui superuniversumien organisoinnin ja hallinnon seitsenosainen rakennekaava. Ensimmäinen Havonan jälkeinen luomisteos jaettiin seitsemään suunnattoman suureen lohkoon, ja näiden superuniversumien hallitusten päämajamaailmat suunniteltiin ja rakennettiin. Nykyinen hallintojärjestelmä on ollut olemassa lähes ikuisuudesta alkaen, ja näiden seitsemän superuniversumin hallitsijoita kutsutaankin oikeutetusti Päivien Muinaisiksi.

15:0.3 (164.3) Superuniversumeja koskevasta valtavasta tietomäärästä voin toivoa kertovani teille vain vähän. Kautta kaikkien näiden maailmojen toimii kuitenkin älyperäisen valvonnan menetelmä, joka kohdistuu sekä fyysisiin että hengellisiin voimiin, ja universaalisen gravitaation vaikutukset tuntuvat siellä majesteettisella voimalla ja täydellisessä harmoniassa. Teidän on tärkeä saada ensin riittävä käsitys superuniversumialueitten fyysisestä rakenteesta ja aineellisesta organisaatiosta, koska sen jälkeen olette valmiimpia ymmärtämään, mikä merkitys sillä suurenmoisella järjestelyllä on, joka on pystytetty niiden hengelliseksi hallitukseksi ja niiden tahdollisten olentojen älylliseksi edistämiseksi, jotka asuvat kaikkialle näiden seitsemän superuniversumin eri puolille sirottautuneilla myriadeilla asutuilla planeetoilla.

1. Superuniversumien avaruustaso

15:1.1 (164.4) Miljoonan tai miljardin lyhyen vuotenne kuluessa eläneiden sukupolvien tekemien muistiinmerkintöjen, havaintojen ja muistitietojen rajoittuneen kattavuuden perusteella ei voi muuta päätellä kuin, että Urantia ja universumi, johon se kuuluu, ovat matkalla kohti tuntematonta ja tekevät pitkän ja kartoittamattoman sukelluksen uuteen avaruuteen. Mutta Uversan merkintöjen mukaan, vanhempia havaintoja seuraillen, omaan luokkaani kuuluvien olentojen laaja-alaisemman kokemuksen ja suorittamiemme laskelmien perusteella sekä tuloksena näihin ja muihin havaintoihin pohjautuvista johtopäätöksistä tiedämme universumeiden asettuneen järjestyneeksi, hyvin ymmärretyksi ja täysin kontrolloiduksi kulkueeksi, joka majesteettisessa suurenmoisuudessaan kiertää Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen sekä hänen asuinuniversuminsa ympäri.

15:1.2 (165.1) Olemme kauan sitten havainneet seitsemän superuniversumin kulkevan suurta ellipsiä, jättiläismäistä ja pitkulaista kehää. Ei teidän aurinkokuntanne eivätkä muut ajallisuuden maailmat syöksy päätä pahkaa –

kartatta ja kompassitta – kartoittamattomaan avaruuteen. Paikallisuniversumi, johon järjestelmänne kuuluu, noudattaa määrättyä ja tiettyä vastapäiväistä kurssia pitkin sitä laajaa kehää, joka ympäröi keskusuniversumia. Tämä kosminen rata on täysin kartoitettu, ja superuniversumin tähtientutkijat tuntevat sen yhtä perin pohjin kuin Urantian astronomit tuntevat aurinkokuntanne muodostavien planeettojen radat.

15:1.3 (165.2) Urantia sijaitsee sellaisessa paikallisuniversumissa ja sellaisessa superuniversumissa, jotka eivät ole täysin järjestyneet, ja paikallisuniversuminne on lukuisten vain osittain valmiiden fyysisten luomusten välittömässä läheisyydessä. Kuulutte erääseen vasta vähän aikaa sitten muotoutuneeseen universumiin. Mutta te ette tällä hetkellä ole hallitsemattomasti syöksymässä kartoittamattomaan avaruuteen ettekä sokeasti kieppumassa tuntemattomille alueille. Seuraatte superuniversumien avaruustason täsmällistä ja ennalta määrättyä rataa. Nyt olette kulkemassa täsmälleen saman avaruuden läpi, jota planeettajärjestelmänne tai sen edeltäjät kulkivat aikoja sitten, ja jonakin päivänä kaukaisessa tulevaisuudessa on järjestelmänne tai sen seuraaja jälleen halkova sitä samaa avaruutta, jonka läpi te nyt sellaisella vauhdilla kiidätte.

15:1.4 (165.3) Tänä aikakautena ja siten kuin suunta Urantialla käsitetään, superuniversumi numero yksi tekee kierrosta melkein suoraan pohjoiseen ollen jotakuinkin vastapäätä, idän suunnalla, Suurten Lähteiden ja Keskusten paratiisillista asuinsijaa ja Havonan keskusuniversumia. Tämä sijainti, samoin kuin vastaava sijainti läntisellä puolella, on kohta, jossa ajalliset sfäärit ovat fyysisessä mielessä lähimpänä ikuista Saarta. Superuniversumi numero kaksi on pohjoisessa valmistautuen kääntymään länteen, kun numero kolmella sen sijaan on nyt hallussaan suuren avaruusradan pohjoisin lohko, ja se on jo kääntynyt kaarteeseen, joka johtaa etelään. Numero neljä on menossa verrattain suoraviivaisesti kohti etelää, ja sen etummaiset alueet ovat nyt lähestymässä kohtaa, jossa ne ovat Suuria Keskuksia vastapäätä. Numero viisi on miltei jo jättänyt asemansa Keskuksien Keskusta vastapäätä jatkaessaan suoraviivaista eteläistä kurssiaan, joka edeltää kaarrosta itään päin. Numero kuusi täyttää

suurimman osan eteläisestä kaarteesta, lohkon, jonka oma superuniversuminne on miltei jo sivuuttanut.

15:1.5 (165.4) Nebadonin paikallisuniversuminne kuuluu Orvontoniin, seitsemänteen superuniversumiin, joka kiertää superuniversumien numero yksi ja numero kuusi välissä. Eikä ole kauan (meidän ajanlaskutapamme mukaan) siitä, kun se kiersi superuniversumien avaruustason kaakkoista kaarretta. Tänään aurinkokunta, johon Urantia kuuluu, on jo ohittanut muutamalla miljardilla vuodella eteläisen kaarteen, niin että juuri nyt olette etenemässä kaakkoiskaarteen tuolle puolen ja liikutte nopeasti pitkin pitkää ja verrattain suoraviivaista pohjoiseen johtavaa rataa. Orvonton tulee lukemattomat aikakaudet seuraamaan tätä miltei suoraa pohjoista kurssia.

15:1.6 (165.5) Urantia kuuluu järjestelmään, joka on keskustasta hyvän matkaa paikallisuniversuminne rajavyöhykkeen suuntaan; ja paikallisuniversuminne matkaa nykyisin Orvontonin äärireunoilla. Takananne on vielä muita, mutta olette avaruudessa kaukana niistä fyysisistä järjestelmistä, jotka kiertävät suurta kehää verrattain lähellä Suurta Lähdettä ja Keskusta.

2. Superuniversumien organisaatio

15:2.1 (165.6) Avaruuden asuttujen maailmojen sijainnin ja todellisen lukumäärän tietää vain Universaalinen Isä; hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä ja numerolta. Minä voin esittää vain asuttujen tai asuttaviksi kelvollisten planeettojen summittaisen lukumäärän, sillä muutamilla paikallisuniversumeilla on älylliseen elämään soveltuvia maailmoja enemmän kuin toisilla. Eikä kaikkia suunnitelmissa olevia universumeja ole vielä organisoitu. Esittämieni arvioiden ainoana tarkoituksena on sen vuoksi tarjota edes jonkinlainen käsitys aineellisen luomistuloksen suunnattomuudesta.

15:2.2 (166.1) Suuruniversumissa on seitsemän superuniversumia, ja ne rakentuvat suurin piirtein seuraavalla tavalla:

15:2.3 (166.2) 1. *Järjestelmä*. Superhallituksen perusyksikkö koostuu noin tuhannesta asutetusta tai asutukseen kelpaavasta maailmasta. Tähän ryhmään eivät kuulu leimuavat auringot, kylmät maailmat, liian lähellä kuumia aurinkoja olevat planeetat eivätkä muut luoduille olennoille soveltumattomat sfäärit. Näitä tuhatta elämän ylläpitämiseen soveltuvaa maailmaa kutsutaan järjestelmäksi, mutta kun on kysymys nuoremmasta järjestelmästä, saattaa olla, että vain verraten pieni määrä näistä maailmoista on asuttuja. Kutakin asutettua planeettaa johtaa Planeettaprinssi, ja jokaisen paikallisjärjestelmän päämajana on Järjestelmän Hallitsijan hallitsema arkkitehtoninen sfääri.

15:2.4 (166.3) 2. *Konstellaatio*. Sata järjestelmää (noin 100 000 asutettavaksi kelvollista planeettaa) muodostaa konstellaation. Jokaisella konstellaatiolla on arkkitehtoninen päämajasfäärinsä, ja sitä johtaa kolme Vorondadek-Poikaa, Kaikkein Korkeimmat. Kullakin konstellaatiolla on myös Päivien Uskollinen tarkkailijana ja Paratiisin-Kolminaisuuden suurlähettiläänä.

15:2.5 (166.4) 3. *Paikallisuniversumi*. Sata konstellaatiota (noin 10 000 000 asutukseen kelpaavaa planeettaa) muodostaa paikallisuniversumin. Kullakin paikallisuniversumilla on suurenmoinen arkkitehtoninen päämajamaailmansa, ja sitä hallitsee yksi Mikaelien luokkaan kuuluva Jumalan rinnakkainen Luoja-Poika. Kukin universumi saa nauttia Paratiisin-Kolminaisuuden edustajan, Päivien Yhdistyneen, siunauksellisesta läsnäolosta.

15:2.6 (166.5) 4. *Piensektori*. Sata paikallisuniversumia (noin 1 000 000 000 asuinkelpoista planeettaa) muodostaa superuniversumin hallituksen piensektorin. Sillä on ihana päämajamaailma, josta sen hallitsijat, Päivien Äskettäiset, hoitavat piensektorin asioita. Kunkin piensektorin päämajassa on kolme Päivien Äskettäistä, Korkeinta Kolminaisuuden Persoonallisuutta.

15:2.7 (166.6) 5. *Suursektori*. Sata piensektoria (noin 100 000 000 000 asutukseen soveltuvaa maailmaa) muodostaa yhden suursektorin. Kukin suursektori omaa verrattoman päämajan, ja sitä johtaa kolme Päivien Täydellistä, Korkeinta Kolminaisuuden Persoonallisuutta.

15:2.8 (166.7) 6. *Superuniversumi*. Kymmenen suursektoria (noin 1 000 000 000 000 asutettavaa planeettaa) muodostaa superuniversumin. Jokaisella superuniversumilla on valtavan suuri ja loistava päämajamaailmansa, ja sitä hallitsee kolme Päivien Muinaista.

15:2.9 (166.8) 7. *Suuruniversumi*. Seitsemän superuniversumia muodostavat nykyisen järjestyneen suuruniversumin, joka koostuu jokseenkin seitsemästä biljoonasta asutettavaksi kelpaavasta maailmasta ynnä arkkitehtonisista sfääreistä ja Havonan miljardista asutetusta sfääristä. Superuniversumeja hallitsevat ja hallinnoivat Paratiisista käsin epäsuorasti ja heijasteisesti Seitsemän Valtiashenkeä. Päivien Ikuiset hallinnoivat suoraan Havonan miljardia maailmaa siten, että yksi tällainen Korkein Kolminaisuuden Persoonallisuus johtaa yhtä tällaista täydellistä sfääriä.

15:2.10 (167.1) Jos Paratiisi–Havonan sfäärit jätetään pois laskuista, universumiorganisaation suunnitelmaan kuuluvat seuraavat yksiköt:

15:2.11 (167.2)	Superuniversumeja	7
15:2.12 (167.3)	Suursektoreja	70
15:2.13 (167.4)	Piensektoreja	7 000
15:2.14 (167.5)	Paikallisuniversumeja	700 000
15:2.15 (167.6)	Konstellaatioita	70 000 000
15:2.16 (167.7)	Paikallisjärjestelmiä	7 000 000 000
15:2.17 (167.8)	Asutettavia planeettoja	7 000 000 000 000

15:2.18 (167.9) Kunkin seitsemän superuniversumin koostuma on likimain seuraavankaltainen:

15:2.19 (167.10) Yksi järjestelmä käsittää noin 1 000 maailmaa

15:2.20 (167.11) Yksi konstellaatio (100 järjestelmää) 100 000 maailmaa

15:2.21 (167.12) Yksi universumi (100 konstellaatiota) 10 000 000 maailmaa

15:2.22 (167.13) Yksi piensektori (100 universumia) 1 000 000 000 maailmaa

15:2.23 (167.14) Yksi suursektori (100 piensektoria) 100 000 000 000 maailmaa

15:2.24 (167.15) Yksi superuniversumi (10 suursektoria)1 000 000 000 000 maailmaa

15:2.25 (167.16) Kaikki tällaiset arviot ovat parhaimmillaankin likimääräisiä, sillä kaiken aikaa on kehittymässä uusia järjestelmiä, samalla kun toisia organisaatioita siirtyy väliaikaisesti pois aineellisen olemassaolon piiristä.

3. Orvontonin superuniversumi

15:3.1 (167.17) Käytännöllisesti katsoen kaikki Urantialla paljain silmin nähtävät tähtivaltakunnat kuuluvat suuruniversumin seitsemänteen lohkoon, Orvontonin superuniversumiin. Laaja Linnunradan tähtijärjestelmä edustaa Orvontonin keskusydintä, ja Linnunrata on enimmältään paikallisuniversuminne rajojen ulkopuolella. Tämä aurinkojen, avaruuden pimeitten saarekkeitten, kaksoistähtien, pallomaisten tähtiparvien, tähtipilvien ja kierteisten ja muunkaltaisten tähtisumujen kokouma yhdessä myriadien yksittäisten planeettojen kanssa muodostaa taskukellonkaltaisen, pitkulaisen ympyrän muotoisen ryhmittymän, joka on noin yksi seitsemännes kaikista asutetuista evolutionaarisista universumeista.

15:3.2 (167.18) Katsellessanne Urantian astronomisesta asemasta läheisten järjestelmien poikkileikkauksen läpi kohti suurta Linnunrataa havaitsette, että Orvontonin sfäärit matkaavat laajaa pitkulaista tasoa, jonka leveys on huomattavasti suurempi kuin sen paksuus ja pituus paljon suurempi kuin leveys.

15:3.3 (167.19) Niin kutsutun Linnunradan havainnoiminen paljastaa, että Orvontonin tähtitiheys lisääntyy suhteellisesti, kun taivaita tarkastellaan tietyllä

suunnalla, kun tiheys sen sijaan kummallakin sivustalla vähenee; tähtien ja muiden sfäärien määrä vähenee mentäessä poispäin aineellisen superuniversumimme päätasosta. Tarkastelukulman ollessa edullinen te tämän suurimman tähtitiheyden omaavan alueen keskuksen läpi katsoessanne katselette kohti Jumalten asuinuniversumia ja kaiken olevaisen keskusta.

15:3.4 (167.20) Orvontonin kymmenestä suurjakautumasta Urantian astronomit ovat tunnistaneet jotenkuten kahdeksan. Kumpaakin jäljellä olevaa on vaikea erottaa, sillä teidän on pakostakin katseltava näitä ilmentymiä sisältäpäin. Mikäli voisitte tarkastella Orvontonin superuniversumia kaukana avaruudessa olevasta sijaintipisteestä, tunnistaisitte seitsemännen galaksin kymmenen suursektoria välittömästi.

15:3.5 (168.1) Piensektorinne pyörimisliikkeen keskus sijaitsee kaukana, Jousimiehen suunnattomassa ja tiheässä tähtipilvessä, jota paikallisuniversuminne ja kaikki siihen liittyvät luomukset kiertävät. Ja Jousimiehen laajan subgalaktisen systeemin vastakkaisilta puolilta voitte havaita kaksi suurta tähtipilvien virtaa, jotka purkautuvat suunnattomina tähdistä muodostuvina kielekkeinä.

15:3.6 (168.2) Sen fyysisen järjestelmän ydin, johon Aurinkonne planeettoineen kuuluu, on entisen Andronoverin tähtisumun keskusta. Tätä entistä kierteissumua sekoittavat jossain määrin ne gravitaatiokentän äkilliset muutokset, jotka liittyivät oman aurinkokuntanne syntyyn ja jotka aiheutti suuren naapuritähtisumun tulo Andronoverin lähelle. Tämä tilanne, jossa yhteentörmäys oli lähellä, muutti Andronoveria niin, että siitä tuli jossain mielessä pallomainen koostuma, mutta se ei hävittänyt kokonaan aurinkojen ja niihin kuuluvien fyysisten ryhmien kahdensuuntaista kulkua. Oman aurinkokuntanne sijainti on nyt likimain yhden tällaisen sekaisin menneen spiraalinhaarakkeen keskivaiheilla. Se sijaitsee jokseenkin puolimatkassa, kun kuljetaan tätä tähtivirtaa keskustasta sen reunojen suuntaan.

15:3.7 (168.3) Jousimiehen sektori ja kaikki muut Orvontonin sektorit ja jakaumat kiertävät Uversaa, ja Urantian tähtientutkijoiden hämminki johtuukin osaksi niistä harhoista ja keskinäisistä vääristymistä, jotka aiheutuvat seuraavista moninaisista kiertoliikkeistä:

15:3.8 (168.4) 1. Urantian kierto Aurinkonsa ympäri.

15:3.9 (168.5) 2. Aurinkokuntanne kierto entisen Andronoverin tähtisumun ytimen ympäri.

15:3.10 (168.6) 3. Andronoverin tähtiperheen ja siihen liittyvien tähtijoukkojen pyöriminen Nebadonin tähtipilven yhdistyneen kierto- ja painovoimakeskuksen ympäri.

15:3.11 (168.7) 4. Nebadonin paikallisen tähtipilven ja siihen liittyvien luomusten pyörimisliike piensektorinsa Jousimiehessä olevan keskuksen ympäri.

15:3.12 (168.8) 5. Sadan piensektorin – Jousimies mukaan luettuna – kiertoliike suursektorinsa ympäri.

15:3.13 (168.9) 6. Kymmenen suursektorin kiertoliike – niin kutsutut tähtiajautumiset – Orvontonin Uversa-päämajan ympäri.

15:3.14 (168.10) 7. Orvontonin ja kuuden muun superuniversumin liike Paratiisin ja Havonan ympäri, superuniversumien avaruustason vastapäiväinen kiertosuunta.

15:3.15 (168.11) Nämä moninkertaiset liikkeet voidaan jaotella monella tavalla: Oman planeettanne ja aurinkokuntanne avaruusradat ovat syntymässä saatuja, alkuperään kuuluvia. Orvontonin absoluuttinen vastapäiväinen liike on niin ikään synnynnäistä, kokonaisuniversumin arkkitehtonisiin suunnitelmiin luonnostaan kuuluvaa. Mutta liikkeet, jotka sijoittuvat näiden väliin, ovat alkuperältään monitasoisia. Osaksi ne juontuvat aine-energian rakenteellisesta jakaantumisesta superuniversumeiksi, ja osaksi ne aiheutuvat Paratiisin vahvuudenorganisoijien älyperäisestä ja tarkoituksellisesta toiminnasta.

15:3.16 (168.12) Paikallisuniversumeja on sitä tiiviimmässä mitä lähemmäksi Havonaa ne tulevat; kehiä on lukumääräisesti enemmän, ja ilmenee lisääntyvää

päällekkäisyyttä ja kerroksisuutta. Mutta mitä kauempana ikuisesta keskuksesta ollaan, sitä harvemmassa järjestelmät, kerrokset, kehät ja universumit ovat.

4. Tähtisumut – universumien esivanhemmat

15:4.1 (169.1) Vaikka luomistyö ja maailmankaikkeuden organisointi iäti pysyvätkin Infiniittisten Luojien ja heidän kumppaniensa valvonnassa, samalla koko ilmiö etenee säädettyä tekniikkaa noudattaen ja sopusoinnussa vahvuutta, energiaa ja ainetta koskevien gravitaatiolakien kanssa. Mutta jotakin salaperäistä liittyy avaruuden universaaliseen vahvuusvaraukseen; ymmärrämme mainiosti, miten aineelliset luomukset on organisoitu ultimatonisesta tasosta eteenpäin, mutta emme täysin käsitä, mikä on ultimatonien kosminen esihistoria. Olemme varmoja siitä, että nämä esivaiheiset vahvuudet ovat peräisin Paratiisista, sillä iäti ne kiertävät läpäistyä avaruutta Paratiisin täsmällisiä, jättiläismäisiä ääriviivoja noudatellen. Vaikka tämä avaruuden vahvuusvaraus, kaiken aineellistumisen esivaihe, ei reagoikaan Paratiisin gravitaatioon, se reagoi silti aina ala-Paratiisin läsnäoloon, ja ilmeisesti se on johdettu virtaamaan ala-Paratiisin keskukseen ja sieltä ulos.

15:4.2 (169.2) Paratiisin vahvuudenorganisoijat muuntavat avaruuden voimavarausta alkuvahvuudeksi ja kehittävät tästä esimateriaalisesta potentiaalista fyysisen todellisuuden ensivaiheiset ja toisvaiheiset energiailmentymät. Tämän energian saavuttaessa gravitaatioon reagoivat tasot superuniversumihallintoon kuuluvat voimanohjaajat ja heidän kumppaninsa astuvat näyttämölle ja aloittavat loputtoman muokkaustyönsä, jonka tarkoituksena on asettaa ajallisuuden ja avaruuden universumien moninaiset voiman virtapiirit ja energian kanavat. Näin ilmaantuu fyysinen materia avaruuteen, ja näin on näyttämö valmiina universumin organisointityön alkuunpanemiselle.

15:4.3 (169.3) Tämä energian segmentointi on ilmiö, jota Nebadonin fyysikot eivät ole koskaan ratkaisseet. Heidän suurin vaikeutensa tässä suhteessa on siinä, että Paratiisin vahvuudenorganisoijat ovat melkolailla luoksepääsemättömissä, sillä vaikka elollisilla voimanohjaajilla onkin pätevyys käsitellä avaruusenergiaa, niillä ei silti ole vähäisintäkään käsitystä niin taitavasti ja älykkäästi manipuloimiensa energioiden alkuperästä.

15:4.4 (169.4) Paratiisin vahvuudenorganisoijat ovat tähtisumujen alkuunpanijoita. Ne kykenevät oman avaruusläsnäolonsa ympärille panemaan alulle ne suunnattomat vahvuuden pyörteet, joita kerran alulle pantuina ei voi koskaan pysäyttää tai rajoittaa, ennen kuin kaiken läpäisevät vahvuudet on pantu liikkeelle universumimaterian ultimatonisten yksikköjen lopulta tapahtuvan ilmaantumisen aikaansaamiseksi. Näin ilmaantuvat olemassaolon piiriin kierteis- ja muut tähtisumut, suoraa alkuperää olevien aurinkojen ja niihin liittyvien erilaisten järjestelmien emäkehrät. Ulkoavaruudessa on nähtävillä kymmenen erilaista tähtisumujen muotoa, primaarisen universumikehityksen vaihetta, ja näillä valtavilla energiakehrillä oli sama alkuperä kuin seitsemän superuniversumin energiakehrillä.

15:4.5 (169.5) Tähtisumut ovat varsin erikokoisia, ja tämän vuoksi myös niiden tähti- ja planeettajälkeläisten lukumäärä ja kokonaismassa ovat sangen erisuuruisia. Eräs aurinkoja muodostava tähtisumu aivan Orvontonin rajojen pohjoispuolella, mutta vielä superuniversumin avaruustason sisäpuolella, on tuottanut jo likimain neljäkymmentätuhatta aurinkoa, ja tämä emäkehrä sinkoaa avaruuteen yhä uusia aurinkoja, joista useimmat ovat kooltaan omaa Aurinkoanne moninkertaisesti suurempia. Jotkin suuremmista ulkoavaruuden tähtisumuista tuottavat jopa sata miljoonaa aurinkoa.

15:4.6 (169.6) Tähtisumut eivät suoranaisesti liity mihinkään hallinnolliseen yksikköön, niin kuin piensektoreihin tai paikallisuniversumeihin, vaikka jotkin paikallisuniversumit onkin organisoitu yhden yksittäisen tähtisumun tuotteista. Jokainen paikallisuniversumi käsittää tähtisumusuhteista riippumatta

täsmälleen yhden sadastuhannesosan superuniversumin energiavarauksen kokonaismäärästä, sillä energia ei organisoidu tähtisumuittain – se jakautuu universaalisesti.

15:4.7 (170.1) Suinkaan kaikki kierteissumut eivät tuota aurinkoja. Jotkin niistä ovat säilyttäneet vaikutuspiirissään monia niistä irronneita tähtijälkeläisiään, ja niiden kierteinen ulkonäkö aiheutuu siitä, että niiden auringot siirtyvät pois tähtisumuhaarakkeesta suljetussa muodostelmassa, mutta ne palaavat kukin omaa reittiään. Tämä tekee helpoksi niiden havaitsemisen yhdessä kohdassa, mutta on vaikeampaa nähdä niitä, kun ne ovat laajalti hajallaan, toisistaan poikkeavilla paluuradoillaan, kaukana tähtisumun haarakkeesta. Tällä hetkellä Orvontonissa ei toimi montakaan aurinkoja muodostavaa tähtisumua, jos kohta asutun superuniversumin ulkopuolella oleva Andromeda onkin hyvin aktiivinen. Tämä etäinen tähtisumu on nähtävissä paljain silmin, ja sitä katsellessanne pysähtykää miettimään, että näkemänne valo lähti noista kaukaisista auringoista miltei miljoona vuotta sitten.

15:4.8 (170.2) Linnunradan muodostava galaksi koostuu valtavasta määrästä entisiä kierteis- ja muita tähtisumuja, ja monet niistä ovat vieläkin säilyttäneet alkuperäisen hahmonsa. Mutta monet ovat sisäisten katastrofien ja ulkoisen vetovoiman tuloksena kuitenkin joutuneet kokemaan sellaista vääntymistä ja sellaista uudelleenmuokkausta, että ne ovat panneet nämä valtavat kasautumat näyttämään jättiläismäisiltä hehkuvien aurinkojen valomassoilta, jollainen on esimerkiksi Magellanin pilvi. Tähtirykelmien pallomainen tyyppi on vallitsevana Orvontonin ulkorajojen läheisyydessä.

15:4.9 (170.3) Orvontonin suuria tähtipilviä tulisi pitää yksittäisinä materiakasautumina. Tällaiset kasautumat ovat verrattavissa niihin erillisiin tähtisumuihin, jollaisia on havaittavissa Linnunradan galaksin ulkopuolisilla alueilla. Monet niin kutsutuista avaruuden tähtipilvistä koostuvat kuitenkin vain kaasumaisesta aineesta. Näiden tähtimäisten kaasupilvien energiapotentiaali on uskomattoman suuri, ja osan siitä sieppaavat läheiset auringot, jotka lähettävät sen aurinkosäteilyn muodossa edelleen avaruuteen.

5. Taivaankappaleiden alkuperä

15:5.1 (170.4) Pääosa superuniversumin aurinkoihin ja planeettoihin sisältyvästä massasta on peräisin tähtisumukehristä; hyvin pieni osa superuniversumin massasta on voimanohjaajien välittömin toimenpitein organisoitua (sellaista esiintyy arkkitehtonisten sfäärien konstruktiossa), vaikka vaihteleva määrä materiaa kaiken aikaa saakin alkunsa avoimessa avaruudessa.

15:5.2 (170.5) Alkuperänsä puolesta auringot, planeetat ja muut sfäärit ovat valtaosaltaan sijoitettavissa johonkin seuraavista kymmenestä ryhmästä:

15:5.3 (170.6) 1. *Samankeskiset supistumarenkaat*. Eivät kaikki tähtisumut ole kierteisiä. Moni suunnattoman suuri tähtisumu sen sijaan, että se halkeaisi kaksoistähtijärjestelmäksi tai kehittyisi kierteiseksi, alkaakin tiivistyä ja muodostaa moninkertaisia renkaita. Pitkien ajanjaksojen ajan tällainen tähtisumu näyttää suunnattoman suurelta keskusauringolta, jota ympäröivät lukuisat, sitä kiertävistä ja renkailta näyttävistä ainemuodostumista koostuvat, jättiläismäiset pilvet.

15:5.4 (170.7) 2. *Sinkoutuneisiin tähtiin* lukeutuvat ne auringot, jotka ovat sinkoutuneet pois hyvin kuumista kaasuista koostuvista emäkehristä. Ne eivät sinkoudu renkaina, vaan oikealle ja vasemmalle suuntautuvina jonoina. On myös sellaisia sinkoutuneita tähtiä, jotka ovat peräisin muista kuin kierteissumuista.

15:5.5 (170.8) 3. *Gravitaatioräjähdyksessä syntyneet planeetat*. Kun aurinko syntyy kierteisestä tai juovikkaasta tähtisumusta, ei ole harvinaista, että se sinkoutuu siitä melkoisen välimatkan päähän. Tällainen aurinko on miltei kokonaan kaasumainen, ja kunhan se on jonkin verran jäähtynyt ja tiivistynyt, se saattaa myöhemmin kiertyä jonkin valtavan ainemassan – jättiläisauringon tai avaruuden pimeän saarekkeen – lähelle. Tällainen lähestyminen saattaa kuitenkin jäädä sen verran etäiseksi, ettei seurauksena ole yhteentörmäystä,

mutta kuitenkin kyllin läheiseksi, jotta suuremman kappaleen vetovoima voi pienemmässä kappaleessa panna alulle vuorovesi-ilmiön kaltaiset kouristukset. Näin alkaa sarja vuorovesi-ilmiön kaltaisia mullistuksia, jotka ovat samanaikaisia kouristelevan auringon vastakkaisilla puolilla. Suurimmillaan nämä räjähtävät purkaukset tuottavat sarjan vaihtelevankokoisia ainekasautumia, jotka saattavat sinkoutua purkautuvan auringon gravitaatiokentän paluupisteen ulkopuolelle ja vakiintuvat sitten omille radoilleen kiertämään jompaakumpaa tähän episodiin osallistuvaa taivaankappaletta. Myöhemmin tapahtuu, että suuremmat ainekasautumat yhdistyvät ja vetävät asteittain pienemmät kappaleet itseensä. Tämä on tapa, jolla monet pienempien järjestelmien kiinteät planeetat syntyvät. Aurinkokuntanne syntymä oli nimenomaan tällainen.

15:5.6 (171.1) 4. *Keskipakoiset planeettatyttäret*. Kun suunnattoman suuret auringot ovat tietyissä kehitysvaiheissaan, ja jos niiden pyörimisvauhti kiihtyy huomattavasti, ne alkavat singota suuria määriä omaa ainettaan, joka saattaa sittemmin kerääntyä yhteen muodostaakseen pieniä maailmoja, jotka jatkavat kiertoaan emäauringon ympäri.

15:5.7 (171.2) 5. *Gravitaatiovajauksen aiheuttamat sfäärit*. Sille, miten suuri yksittäinen tähti voi olla, on olemassa kriittinen raja. Kun jokin aurinko saavuttaa tämän rajan, se on tuomittu hajoamaan, ellei se hidasta pyörimisnopeuttaan. Tapahtuu auringon fissio, jakautuminen, ja uusi tätä lajia oleva kaksoistähti syntyy. Tämän jättiläismäisen hajoamisen sivutuotteena saattaa sittemmin muodostua suuri joukko pikkuplaneettoja.

15:5.8 (171.3) 6. *Supistumatähdet*. Suurin ulkoplaneetta vetää pienemmissä järjestelmissä toisinaan naapurimaailmat itseensä, kun lähellä aurinkoa olevat planeetat taas aloittavat loppusyöksynsä. Aurinkokuntanne tapauksessa tällainen loppu merkitsisi sitä, että Aurinko imaisisi itseensä neljä sisempää planeettaa, samalla kun suurin planeetta, Jupiter, jäljelle jääneet maailmat siepatessaan laajenisi suuresti. Aurinkokunnan tämänkaltainen loppu johtaisi

kahden toisiaan lähellä olevan mutta erilaisen auringon muodostumiseen, mikä on eräs kaksoistähtien muotoutumistyyppi. Tällaiset katastrofit ovat epätavallisia muualla kuin superuniversumien tähtikasautumien ulkoreunalla.

15:5.9 (171.4) 7. *Kumulatiiviset sfäärit*. Avaruudessa kiertelevästä suuresta materiamäärästä saattaa vähitellen kerääntyä pieniä planeettoja. Ne kasvavat siitä, että niihin kertyy ainetta meteoreista ja pienemmistä yhteentörmäyksistä. Tietyissä avaruuden sektoreissa vallitsevat olosuhteet suosivat tämänmuotoista planeettojen syntyä. Monen asutetun maailman syntyhistoria on ollut juuri tällainen.

15:5.10 (171.5) Jotkin tiiviistä pimeistä saarekkeista ovat välitön seuraus avaruudessa olevista muuntuvan energian kertymistä. Pimeiden saarekkeiden toinen ryhmä on syntynyt siitä, että avaruudessa kiertelevät valtavat kylmät ainesmassat, jotka koostuvat pelkistä sirusista ja meteoreista, ovat kerääntyneet yhteen. Tämänkaltaiset materiakertymät eivät ole koskaan kuumia, ja muutoin kuin tiheyden osalta ne ovat koostumukseltaan hyvin paljon Urantian kaltaisia.

15:5.11 (171.6) 8. *Loppuun palaneet auringot*. Jotkin avaruuden pimeistä saarekkeista ovat loppuun palaneita, yksinäisiä aurinkoja. Ne ovat säteilleet kaiken sisältämänsä avaruusenergian. Järjestyneet materiayksiköt lähenevät täysimääräisen tiheyden tilaa, tosiasiallista täyttä tiiviyttä. Ja tarvitaan aikakausi aikakauden perään, jotta tällaiset valtavat, hyvin tiiviit ainesmassat varautuisivat uudelleen avaruuden voimavirroista ja näin yhteentörmäyksen tai jonkin muun yhtä elvyttävän kosmisen tapahtuman seurauksena valmistuisivat universumitoiminnan uusia syklejä varten.

15:5.12 (171.7) 9. *Yhteentörmäysten aikaansaamat sfäärit*. Alueilla, joilla tähtirykelmät ovat tiheässä, yhteentörmäykset ovat tavallisia. Tällaista astronomista uudelleenjärjestelyä seuraa suunnattomia energiamuutoksia ja aineen transmutaatioita. Erityisen suurivaikutuksisia ovat törmäykset, joissa osallisina on kuolleita aurinkoja, sikäli että ne luovat laajaulotteisia energiavirtauksia. Törmäyksessä syntyvä murske on useinkin aineellisena

ytimenä kuolevaisten asuttamiseen soveltuvien planetaaristen kappaleiden sittemmin tapahtuvaan muotoutumiseen.

15:5.13 (172.1) 10. *Arkkitehtoniset maailmat*. Kysymyksessä ovat ne maailmat, jotka on rakennettu suunnitelmien ja yksityiskohtaisten ohjeiden mukaan jotakin erityistarkoitusta varten. Tällaisia ovat muiden muassa Salvington, paikallisuniversuminne päämaja, ja Uversa, superuniversumimme hallituksen sijaintipaikka.

15:5.14 (172.2) Lisäksi on olemassa lukuisia muita menetelmiä aurinkojen kehittämiseksi ja planeettojen erottamiseksi, mutta edellä mainitut menettelytavat kertovat jotakin metodeista, joilla tähtijärjestelmien ja planeettaperheiden laaja enemmistö on saatettu olevaiseksi. Jos ryhtyisi kuvailemaan kaikkia niitä erilaisia menetelmiä, jotka tulevat kysymykseen tähtien muodonmuutoksissa ja planeettojen kehittymisessä, tarvittaisiin siihen kuvaus lähes sadasta aurinkojen muodostamis- ja planeettojen aikaansaamistavasta. Tarkoissa taivaitten tutkimuksissanne tutkijanne havaitsevat ilmiöitä, joissa näkyvät kaikki mainitut tähtievoluution muodot, mutta perin harvoin he löytävät todisteita asuttuina planeettoina palvelevien pienten ja valottomien ainekertymien muotoutumisesta, laajojen materiaalisten luomusten kaikkein tärkeimmistä osasista.

6. Avaruuden sfäärit

15:6.1 (172.3) Alkuperään katsomatta avaruuden erilaiset sfäärit ovat sijoitettavissa seuraaviin pääluokkiin:

15:6.2 (172.4) 1. Auringot – avaruuden tähdet.

15:6.3 (172.5) 2. Avaruuden pimeät saarekkeet.

15:6.4 (172.6) 3. Vähäisemmät taivaankappaleet: komeetat, meteorit ja pikkuplaneetat.

15:6.5 (172.7) 4. Planeetat, asutut maailmat mukaan luettuina.

15:6.6 (172.8) 5. Arkkitehtoniset sfäärit – toimeksiannon mukaan tehdyt maailmat.

15:6.7 (172.9) Arkkitehtonisia sfäärejä lukuun ottamatta kaikilla taivaankappaleilla on ollut kehityksellinen alkuperä, kehityksellinen siinä mielessä, ettei niitä ole saatettu olevaisiksi Jumaluuden käskystä; evolutionaarisia siinä mielessä, että Jumalan luomisteot ovat tulleet julki ajallis-avaruudellisen tekniikan avulla, Jumaluuden lukuisten luotujen ja olevaistettujen älyllisten olentojen toiminnan kautta.

15:6.8 (172.10) *Auringot.* Kysymys on avaruuden tähdistä kaikissa olemassaolonsa eri vaiheissa. Jotkin ovat yksinäisiä, kehittyviä avaruusjärjestelmiä; toiset ovat kaksoistähtiä, supistuvia tai häviäviä planeettajärjestelmiä. Avaruuden tähdet esiintyvät peräti tuhannessa erilaisessa vaiheessa ja asteessa. Teille ovat tuttuja auringot, jotka säteilevät valoa yhdessä lämmön kanssa, mutta on olemassa myös aurinkoja, jotka loistavat lämmötöntä valoa.

15:6.9 (172.11) Ne biljoonat ja taas biljoonat vuodet, jotka tavallinen aurinko säteilee keskeytyksettä lämpöä ja valoa, kuvaavat hyvin sitä valtavaa energiamäärää, joka sisältyy jokaiseen materiayksikköön. Näihin fyysisen aineen näkymättömiin partikkeleihin sitoutunut aktuaalinen energiamäärä on lähes mielikuvituksellinen. Ja tämä energia vapautuu lähes kokonaan valoksi muuttuneena hehkuvien aurinkojen sisällä vallitsevan suunnattoman lämpöpuristuksen ja siihen liittyvien energiatoimintojen kohteeksi joutuessaan. Muut olosuhteet aiheuttavat lisäksi sen, että nämä auringot kykenevät muuntamaan ja lähettämään edelleen paljon siitä avaruuden energiasta, joka joutuu niiden tielle niiden kulkiessa vakiintuneita ratojaan. Aurinkodynamot vetävät itseensä ja jakavat sittemmin eteenpäin monia fyysisen energian vaiheita ja kaikkia materian muotoja. Toimiessaan automaattisina voiman valvonta-asemina auringot palvelevat näin paikallisina energian kiertokulun kiihdyttiminä.

15:6.10 (172.12) Orvontonin superuniversumia valaisee ja lämmittää yli kymmenen biljoonaa liekehtivää aurinkoa. Nämä auringot ovat havaittavissanne olevan astronomisen järjestelmän tähdet. Yli kaksi biljoonaa niistä on liian etäistä ja liian pientä tullakseen koskaan Urantialta havaituiksi. Mutta niin monta lasillista kuin maailmanne valtamerissä on vettä, niin monta aurinkoa on kokonaisuniversumissa.

15:6.11 (173.1) *Avaruuden pimeät saarekkeet*. Nämä ovat niitä kuolleita aurinkoja ja muita suuria materiakertymiä, jotka ovat valottomia ja lämmöttömiä. Pimeillä saarekkeilla on toisinaan suunnaton massa, ja niillä on voimakas vaikutus universumin tasapainoon ja energian manipulointiin. Joidenkin tällaisten valtavien massojen tiheys on lähes uskomaton. Ja tämä suuri massan keskittyminen tekee mahdolliseksi näiden pimeiden saarekkeiden toimia voimakkaina tasapainopyörinä, jotka pitävät naapurustossa olevia suuriakin järjestelmiä tehokkaassa otteessaan. Monissa konstellaatioissa ne pitävät yllä gravitaatiovoimatasapainoa. Monet fyysiset järjestelmät, jotka muutoin ajautuisivat nopeasti tuhoon lähistöllä oleviin aurinkoihin syöksymällä, pysyvät turvallisesti näiden suojelevien pimeitten saarekkeitten vetovoiman otteessa. Juuri sen vuoksi, että ne toimivat tällä tavalla, kykenemme määrittelemään niiden tarkan sijainnin. Olemme mitanneet valaisevien taivaankappaleiden gravitaatiovoiman ja voimme sen vuoksi laskea avaruuden pimeiden saarekkeiden täsmällisen koon ja sijainnin; saarekkeiden, jotka toimivat sangen tehokkaasti pitääkseen tietyn systeemin vakaasti radallaan.

15:6.12 (173.2) *Avaruuden vähäisemmät kappaleet*. Avaruudessa kiertelevät ja kehittyvät meteorit ja muut pienet materiapartikkelit merkitsevät suunnatonta energian ja aineellisen substanssin kertymää.

15:6.13 (173.3) Monet komeetat ovat aurinkojen emäkehristä irronneita vakiintumattomia ja villeinä kulkevia jälkeläisiä. Ne joutuvat vähitellen keskisen, hallitsevan auringon kontrolliin. Komeetoilla on myös lukuisia muita alkulähteitä. Komeetan pyrstö suuntautuu aina poispäin sitä puoleensa vetävästä

kappaleesta tai auringosta, mikä johtuu sen suuresti laajentuneiden kaasujen sähköisestä reaktiosta sekä auringosta virtaavien valon ja muiden energioiden tosiasiallisesta paineesta. Tämä ilmiö onkin yksi positiivinen todiste valon ja siihen liittyvien energioiden reaalisuudesta; se osoittaa, että valolla on paino. Valo on reaalinen substanssi, se ei ole vain hypoteettisen eetterin aaltoja.

15:6.14 (173.4) *Planeetat*. Nämä ovat niitä suurehkoja materiakasautumia, jotka kulkevat radallaan auringon tai jonkin muun taivaankappaleen ympäri. Kokonsa puolesta ne vaihtelevat pikkuplaneetoista suunnattoman suuriin kaasumaisiin, nestemäisiin tai kiinteisiin sfääreihin. Sellaiset kylmät maailmat, jotka ovat rakentuneet avaruudessa ajelehtivan materiaalin yhteenkertymistä, ovat älyllisten asukkaiden asuinsijoina monia muita planeettoja ihanteellisempia, aina kun ne sattuvat olemaan sopivassa suhteessa lähellä olevaan aurinkoon. Kuolleet auringot eivät yleensä sovellu elämän ylläpitämiseen. Tavallisesti ne ovat liian kaukana elävästä, hehkuvasta auringosta, ja sitä paitsi ne ovat aivan liian massiivisia; painovoima on niiden pinnalla suunnaton.

15:6.15 (173.5) Teidän superuniversumissanne ei edes yksi kylmä planeetta neljästäkymmenestä kelpaa kaltaistenne olentojen asuttamiseen. Korkeamman elämänmuodon tyyssijoiksi sopimattomia ovat tietenkin myös hirvittävän kuumat auringot ja kaukana auringosta olevat jääkylmät maailmat. Aurinkokunnassanne on nykyisellään vain kolme elämän ylläpitämiseen soveltuvaa planeettaa. Urantia on kokonsa, tiheytensä ja sijaintinsa puolesta sekä monissa muissakin suhteissa ihmisasutuksen kannalta ihanteellinen.

15:6.16 (173.6) Fyysisen energian käyttäytymistä koskevat lait ovat pohjimmiltaan universaalisia, mutta paikallisesti vaikuttavilla tekijöillä on paljon tekemistä niiden fyysisten olojen kanssa, jotka yksittäisillä planeetoilla ja paikallisjärjestelmissä vallitsevat. Avaruuden lukemattomille maailmoille on ominaista luodun elollisuuden ja muiden elollisten ilmentymien miltei loputon erilaisuus. Samaan järjestelmään kuuluvan ryhmän maailmoilla on kuitenkin tiettyjä yhtymäkohtia, samalla kun on myös olemassa älyllisen elollisuuden universumikohtainen malli. Samaan fyysiseen virtapiiriin kuuluvien ja

universumien loputtomalla kehällä lähellä toisiaan olevien planeettajärjestelmien välillä on fyysisiä sukulaisuussuhteita.

7. Arkkitehtoniset sfäärit

15:7.1 (174.1) Johtaessaan hallintoaan omaan avaruuslohkoonsa kuuluvien evolutionaaristen universumien likimääräisestä keskustasta kukin superuniversumihallitus pitää hallussaan maailmaa, joka on tehty toimeksiannon mukaan ja jonka väestö koostuu kyseiselle sfäärille valtakirjan saaneista persoonallisuuksista. Nämä päämajamaailmat ovat arkkitehtonisia sfäärejä, taivaankappaleita, jotka on niiden erikoistarkoitusta ajatellen varta vasten rakennettu. Samalla kun nämä sfäärit saavat osansa lähellä sijaitsevien aurinkojen valosta, niillä on myös muista riippumaton valaistuksensa ja lämmityksensä. Niillä jokaisella on aurinko, joka säteilee lämmötöntä valoa samalla tavoin kuin Paratiisin satelliitit. Samalla ne saavat lämpöä siitä, että heti sfäärin pinnan alla kulkee tiettyjä energiavirtoja. Nämä päämajamaailmat kuuluvat johonkin oman superuniversuminsa astronomisen keskustan lähellä olevaan suurempaan järjestelmään.

15:7.2 (174.2) Ajanlasku vakioidaan superuniversumien päämajoissa. Orvontonin superuniversumin standardipäivä vastaa pituudeltaan miltei kolmeakymmentä Urantian ajanlaskun mukaista päivää, ja Orvontonin vuosi on sadan standardipäivän mittainen. Tämä Uversan vuosi on standardina seitsemännessä superuniversumissa, ja se on kaksikymmentäkaksi minuuttia lyhyempi kuin Urantian ajanlaskun mukainen kolmetuhatta päivää, noin kahdeksan ja yksi viidesosa teidän vuottanne.

15:7.3 (174.3) Seitsemän superuniversumin päämajamaailmat saavat osansa Paratiisin, täydellisen keskusesikuvansa, olemuksesta ja suurenmoisuudesta. Todellisuudessa kaikki päämajamaailmat ovat paratiisillisia. Ne ovat toden totta

taivaallisia asuinsijoja, ja niiden aineellinen koko, morontiaalinen kauneus ja hengellinen kirkkaus vain lisääntyvät edettäessä Jerusemista Keskussaarelle. Ja myös näiden päämajamaailmojen kaikki satelliitit ovat arkkitehtonisia sfäärejä.

15:7.4 (174.4) Eri päämajamaailmat on varustettu aineellisen ja hengellisen luomistyön kaikin vaihein. Kaikenlaatuiset aineelliset, morontiaaliset ja hengelliset olennot ovat kotonaan näissä universumien tapaamispaikkamaailmoissa. Kun kuolevaisluodut kulkevat universumia ylöspäin ja siirtyvät aineellisista hengellisiin maailmoihin, he eivät koskaan lakkaa arvostamasta olemassaolonsa aikaisempia tasoja ja iloitsemasta niistä.

15:7.5 (174.5) *Jerusemiin*, paikallisjärjestelmänne Satanian päämajaan, kuuluu seitsemän siirtymäkulttuurin maailmaa, joista jokaista kiertää seitsemän satelliittia. Näihin kuuluvat myös morontiaviivytyksen seitsemän mansiomaailmaa, jotka ovat ihmisen ensimmäinen kuolemanjälkeinen asuinpaikka. Sanaa ”taivas” on Urantialla toisinaan käytetty tarkoitettaessa näitä seitsemää mansiomaailmaa, niin että ensimmäistä mansiomaailmaa nimitetään ensimmäiseksi taivaaksi, ja niin edelleen aina seitsemänteen asti.

15:7.6 (174.6) *Edentiaan*, konstellaationne Norlatiadekin päämajaan, kuuluvat sen seitsemänkymmentä sosiaalistamiseen ja koulutukseen omistautuvaa satelliittia, joilla taivaaseennousijat oleskelevat saatuaan päätökseen persoonallisuuden kaikkien voimien liikkeellepanoa, yhdistämistä ja todellistamista koskevat Jerusemin ohjelmansa.

15:7.7 (174.7) *Salvingtonia*, paikallisuniversuminne Nebadonin pääkaupunkia, ympäröi kymmenen yliopistosikermää, joista jokaiseen kuuluu neljäkymmentäyhdeksän sfääriä. Konstellaatiossa tapahtuvan sosiaalistamisen jälkeen ihminen hengellistetään Salvingtonissa.

15:7.8 (174.8) *Uminor kolmatta*, piensektorinne Ensan päämajaa, ympäröi seitsemän sfääriä, jotka on omistettu taivaaseennousijan elämän fyysisten

puolien korkeammille opinnoille.

15:7.9 (174.9) *Umajor viidettä*, suursektorinne Splandonin päämajaa, ympäröi seitsemänkymmentä sfääriä, jotka omistautuvat superuniversumin älyllisen harjaannuksen edistämiseen.

15:7.10 (175.1) *Uversaa*, superuniversuminne Orvontonin päämajaa, ympäröi välittömästi seitsemän korkeampaa yliopistoa, jotka huolehtivat taivaaseen nousevien tahdollisten olentojen edistyneestä hengellisestä koulutuksesta. Jokainen näistä ihmeellisten sfäärien seitsemästä sikermästä koostuu seitsemästäkymmenestä erikoistuneesta maailmasta. Ja jokainen niistä sisältää tuhansia ja taas tuhansia täydellisiä laitoksia ja organisaatioita, jotka omistautuvat universumikoulutukseen ja hengenviljelyyn. Näissä laitoksissa ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat koulutetaan ja tutkitaan uudelleen valmistuksena heidän pitkää Havonan-lentoaan varten. Ajallisuudesta saapuvat pyhiinvaeltajat otetaan aina vastaan näissä toisiinsa liittyvissä maailmoissa, mutta eteenpäin matkaavat loppututkinnon suorittaneet lähetetään aina Havonan-matkalleen suoraan Uversan rannoilta.

15:7.11 (175.2) Uversa on likimain biljoonan asutun tai asuinkelpoisen maailman hengellinen ja hallinnollinen päämaja. Orvontonin pääkaupungin loisto, suurenmoisuus ja täydellisyys ylittävät ajallis-avaruudellisten luomusten kaikki ihmeet.

15:7.12 (175.3) Jos kaikki suunnitelmissa mukana olevat paikallisuniversumit rakennusosineen olisivat jo olemassa, seitsemässä superuniversumissa olisi aavistuksen verran alle viisisataa miljardia arkkitehtonista maailmaa.

8. Energian kontrolli ja säätely

15:8.1 (175.4) Superuniversumien päämajasfäärit on niin konstruoitu, että ne kykenevät toimimaan tehokkaina voiman ja energian säätelijöinä eri sektoreilleen; ne toimivat kohtiopisteinä energian suuntaamiseksi omille rakennusosilleen, paikallisuniversumeille. Niillä on voimakas vaikutus organisoidun avaruuden läpi kiertävien fyysisten energioiden tasapainoon ja valvontaan.

15:8.2 (175.5) Säätelytoimia suorittavat myös superuniversumien voimakeskukset ja fyysiset valvojat, nuo elolliset ja puolielolliset älylliset entiteetit, jotka on asetettu tätä nimenomaista tarkoitusta varten. Näitä voimakeskuksia ja valvojia on vaikea ymmärtää; niiden alemmat luokat eivät ole tahdollisia, niillä ei ole tahtoa, ne eivät tee valintoja, niiden toiminnat ovat varsin älykkäitä, mutta ilmeisesti automaattisia ja niiden perin erikoistuneeseen konstituutioon luontaisesti kuuluvia. Superuniversumien voimakeskukset ja fyysiset valvojat ottavat haltuunsa gravitan piiriin kuuluvien kolmenkymmenen energiajärjestelmän johtamisen ja osittaisen valvonnan. Uversan voimakeskusten hoitamat fyysisen energian virtapiirit tarvitsevat vähän yli 968 miljoonaa vuotta tehdäkseen täyden kierroksen superuniversumin ympäri.

15:8.3 (175.6) Kehittyvällä energialla on substanssi; sillä on paino, vaikka paino aina onkin suhteellinen ja riippuu pyörimisnopeudesta, massasta ja antigravitaatiosta. Materian massa pyrkii hidastamaan energian nopeutta. Energian missä tahansa tavattava nopeus edustaa lähtötason nopeutta vähennettynä siirtomatkalla kohdatun massan aiheuttamalla hidastumisella ja lisättynä superuniversumin elävien energianvalvojien säätelytoimilla ja lähistöllä olevien, hyvin kuumien tai voimakkaasti varautuneiden kappaleiden fyysisellä vaikutuksella.

15:8.4 (175.7) Universaalinen järjestelmä tasapainon ylläpitämiseksi aineen ja energian välillä edellyttää ainaista vähäisempien materiaalisten yksikköjen muodostamista ja purkamista. Universumivoiman Ohjaajilla on kyky tiivistää ja pidättää tai laajentaa ja vapauttaa eriasteisia energiamääriä.

15:8.5 (175.8) Jos hidastavan vaikutuksen annettaisiin jatkua riittävän kauan, gravitaatio muuttaisi lopulta kaiken energian aineeksi, ellei olisi olemassa kahta tekijää: sellaisen estävät ensinnäkin energianvalvojien painovoiman kumoavat vaikutukset, ja toiseksi se estyy siksi, että järjestynyt materia pyrkii tietyissä olosuhteissa hajaantumaan. Tällaisia olosuhteita esiintyy hyvin kuumissa tähdissä ja avaruuden tietyissä tilanteissa. Tällaiset olosuhteet vallitsevat suuresti energisoituneiden, tiivistynyttä materiaa olevien, kylmien kappaleiden läheisyydessä.

15:8.6 (176.1) Kun massaa kerääntyy liikaa ja kun se uhkaa syrjäyttää energian, kun se uhkaa tyhjentää fyysiset voiman virtapiirit, niin fyysiset valvojat puuttuvat tilanteeseen, mikäli gravitaation oma taipumus energian ylimaterialisointiin ei kumoudu sillä, että avaruuden kuolleitten jättiläisten välillä sattuu yhteentörmäys, joka hajottaa gravitaation aikaansaamat kumulatiiviset kertymät yhdessä hetkessä ja täydelleen. Näissä törmäyksissä suunnattomat materiamassat muuttuvat yhtäkkiä energian harvinaisimmaksi muodoksi, ja kamppailu universaalisesta tasapainosta alkaa alusta. Lopulta suuremmat fyysiset järjestelmät stabilisoituvat, muuttuvat fyysisesti vakaiksi ja kääntyvät superuniversumien tasapainossa oleville ja vakiintuneille kehille. Tällaisissa vakiintuneissa järjestelmissä ei tämän tapahtuman jälkeen esiinny enää yhteentörmäyksiä eikä muita tuhoisia katastrofeja.

15:8.7 (176.2) Energiaylijäämän aikana sattuu voimahäiriöitä ja lämmön vaihteluja, joihin liittyy sähköisiä ilmiöitä. Energiavajeen aikana lisääntyvät materian pyrkimykset kerääntymiseen, tiivistymiseen ja kontrollista vapautumiseen niissä kehissä, joiden tasapaino on hyvin herkkä. Tämän seurauksena on vuorovesi-ilmiön kaltaisia tai yhteentörmäyksellisiä sopeutumisilmiöitä, jotka palauttavat virtaavan energian ja konkreettisemmaksi stabilisoituneen materian välille nopeasti tasapainon. Taivaallisten tähtientutkijoiden eräänä tehtävänä on ennustaa ja muutoinkin ymmärtää hehkuvien aurinkojen ja pimeiden saarekkeiden tämänlaatuisissa tilanteissa tapahtuvaa todennäköistä käyttäytymistä.

15:8.8 (176.3) Pystymme osoittamaan useimmat universumin tasapainoa koskevat lait ja esittämään ennakkoarvion paljosta, mikä koskee universumin stabiliteettia. Ennusteemme ovat käytännössä luotettavia, mutta kohtaamme aina tiettyjä vahvuuksia, jotka eivät täysin sovi tuntemiimme energian valvontaa ja aineen käyttäytymistä koskeviin lakeihin. Kaikkien fyysisten ilmiöitten ennustettavuus käy sitä vaikeammaksi, mitä kauemmaksi etenemme Paratiisista universumien suuntaan. Ohittaessamme Paratiisin Hallitsijoiden henkilökohtaisen hallintoalueen rajat tunnemme itsemme entistäkin kyvyttömämmiksi tekemään laskelmia sellaisten standardien mukaan, jotka on saatu tekemällä havaintoja pelkästään lähellä sijaitsevien astronomisten järjestelmien fyysisistä ilmiöistä, ja niiden kokemusten mukaan, jotka on hankittu näitä ilmiöitä tarkkailemalla. Elämme seitsemän superuniversumin maailmoissa jo keskellä sellaisia voimatoimintoja ja energian reaktioita, jotka läpäisevät kaikki toimialueemme ja ulottuvat yhtenäisessä tasapainossa edelleen ulkoavaruuden kaikkien alueitten läpi.

15:8.9 (176.4) Kuta ulommaksi menemme, sitä varmemmin kohtaamme niitä vaihtelevia ja arvaamattomia ilmiöitä, jotka niin erehtymättömästi luonnehtivat Absoluuttien ja kokemuksellisten Jumaluuksien käsittämättömiä läsnäolon osoituksia. Ja näiden ilmiöiden täytyy olla ilmaus jostakin kaikkea olevaista koskevasta universaalisesta ylivalvonnasta.

15:8.10 (176.5) Orvontonin superuniversumi on nyt näennäisesti kulumassa loppuun. Ulkouniversumit näyttävät olevan virittäytymässä ennennäkemättömiin tulevaisuuden toimintoihin. Havonan keskusuniversumi on ikuisesti vakaa. Gravitaatio ja lämmöttömyys (kylmyys) organisoivat aineen ja pitävät sen koossa; lämpö ja antigravitaatio hajottavat aineen ja levittävät energiaa. Elävät voimanohjaajat ja vahvuudenorganisoijat ovat sen erityiskontrollin ja älyperäisen ohjauksen salaisuus, joka kuuluu universumien muodostamisen, purkamisen ja uudelleenmuodostamisen loputtomiin metamorfooseihin. Tähtisumuja voi hajaantua, aurinkoja voi palaa loppuun, järjestelmiä voi hävitä ja planeettoja voi tuhoutua, mutta universumit eivät kulu loppuun.

9. Superuniversumien piirit

15:9.1 (176.6) Paratiisin universaaliset piirit todellakin läpäisevät seitsemän superuniversumin maailmat. Nämä läsnäolopiirit ovat: Universaalisen Isän persoonallisuusgravitaatio, Iankaikkisen Pojan hengellinen gravitaatio, Myötätoimijan mieligravitaatio ja ikuisen Saaren aineellinen gravitaatio.

15:9.2 (177.1) Universaalisten Paratiisin piirien sekä Absoluuttien ja kokemuksellisten Jumaluuksien läsnäolon osoitusten lisäksi superuniversumien avaruustasolla toimii vain kaksi energiapiirien jakautumaa eli voimaeriytymää: superuniversumien piirit ja paikallisuniversumien piirit.

15:9.3 (177.2) *Superuniversumin piirit*:

15:9.4 (177.3) 1. Yhdelle Paratiisin Seitsemästä Valtiashengestä kuuluva yhtenäistävä älyn piiri. Tällainen kosmisen mielen piiri rajoittuu yhteen yksittäiseen superuniversumiin.

15:9.5 (177.4) 2. Seitsemän Heijastavan Hengen heijastuspalvelun piiri kussakin superuniversumissa.

15:9.6 (177.5) 3. Salaperäisten Opastajien salaiset piirit, jotka ovat jollakin tavalla yhteydessä keskenään ja johdettuja Diviningtonin kautta Universaaliseen Isään Paratiisissa.

15:9.7 (177.6) 4. Iankaikkisen Pojan ja hänen Paratiisin-Poikiensa keskinäisen kanssakäymisen piiri.

15:9.8 (177.7) 5. Äärettömän Hengen silmänräpäyksellinen läsnäolo.

15:9.9 (177.8) 6. Paratiisin kaukoviestilähetykset, Havonan avaruusraportit.

15:9.10 (177.9) 7. Voimakeskusten ja fyysisten valvojien energiapiirit.

15:9.11 (177.10) *Paikallisuniversumin piirit*:

15:9.12 (177.11) 1. Paratiisin-Poikien lahjoittautumisen henki, lahjoittautumisen kohteena olleiden maailmojen Lohduttaja. Totuuden Henki, Mikaelin henki

Urantialla.

15:9.13 (177.12) 2. Jumalallisten Hoivaajien piiri, paikallisuniversumin Äiti-Henget, teidän maailmanne Pyhä Henki.

15:9.14 (177.13) 3. Paikallisuniversumin älyllisyydestä huolehtiva piiri, mukaan luettuna mielenauttajahenkien monin tavoin toimiva läsnäolo.

15:9.15 (177.14) Kun paikallisuniversumiin kehittyy, senlaatuinen hengellinen harmonia, että sen yksittäisiä ja yhdistettyjä piirejä ei voi erottaa superuniversumin piireistä, kun tällainen toiminnallinen yhdenmukaisuus ja hoivan ykseys todellakin vallitsee, silloin paikallisuniversumi siirtyy välittömästi valon ja elämän vakiintuneille piireille, ja siitä tulee samalla kelvollinen pääsemään superluomuksen täydellistynyttä yhdistymistä edustavan hengellisen liittokunnan jäseneksi. Päivien Muinaisten neuvostoihin pääsyn, superuniversumin liittokunnan jäseneksi pääsemisen, edellytykset ovat:

15:9.16 (177.15) 1. *Fyysinen vakaus*. Paikallisuniversumin tähtien ja planeettojen tulee olla tasapainossa; välittömien tähtimetamorfoosien aikakauden pitää olla ohitse. Universumin tulee edetä selkeää rataa; sen radan täytyy olla turvallisesti ja lopullisesti vakiintunut.

15:9.17 (177.16) 2. *Hengellinen uskollisuus*. Tilanteen pitää olla sellainen, että paikallisuniversumin asioita johtava Jumalan Täysivaltainen Poika tunnustetaan universaalisesti ja hänelle ollaan universaalisesti uskollisia. Koko paikallisuniversumin yksittäisten planeettojen, järjestelmien ja konstellaatioiden välille pitää olla muodostunut harmoninen yhteistyö.

15:9.18 (177.17) Paikallisuniversumianne ei katsota edes superuniversumin vakiintuneeseen fyysiseen järjestykseen kuuluvaksi, siitä puhumattakaan, että se kuuluisi jäsenenä superhallituksen tunnustettuun hengelliseen perheeseen. Vaikkei Nebadonilla vielä olekaan edustustoa Uversassa, meitä superuniversumin hallitukseen kuuluvia, lähetetään aika ajoin sen maailmoihin erityistehtävissä, aivan niin kuin minutkin, joka olen tullut Urantialle suoraan Uversasta. Annamme kaiken mahdollisen avun johtajillenne ja hallitsijoillenne,

kun he ratkovat vaikeita ongelmiaan; haluamme nähdä universuminne kelvollisena pääsemään superuniversumiperheen yhdistyneitten luomakuntien täyteen jäsenyyteen.

10. Superuniversumien hallitsijat

15:10.1 (178.1) Superuniversumien päämajat ovat ajallis-avaruudellisten toimipiirien ylevän hengellisiä hallituskaupunkeja. Superhallinnon toimeenpanevaa haaraa, joka on alkuisin Kolminaisuuden Neuvostoista, johtaa suoraan yksi korkeimman valvonnan Seitsemästä Valtiashengestä, jotka istuvat paratiisillisen vallan valtaistuimilla ja hallinnoivat superuniversumeja Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan kautta. Näiden asemapaikka on Äärettömän Hengen seitsemässä erityismaailmassa, Paratiisin uloimmilla satelliiteilla.

15:10.2 (178.2) Superuniversumipäämajat ovat Heijastavien Henkien ja Heijastusavustajien olinpaikkoja. Tästä puolivälissä olevasta asemapaikasta nämä ihmeelliset olennot harjoittavat valtavia heijastustoimintojaan, ja näin he palvelevat sekä yläpuolella olevaa keskusuniversumia että alapuolella olevia paikallisuniversumeja.

15:10.3 (178.3) Kutakin superuniversumia johtaa kolme Päivien Muinaista, kolme superhallituksen yhdessä toimivaa päätoimeenpanijaa. Superuniversumin toimeenpanevan haaran henkilöstö koostuu seitsemästä eri ryhmästä:

15:10.4 (178.4) 1. Päivien Muinaiset.

15:10.5 (178.5) 2. Viisauden Täydellistäjät.

15:10.6 (178.6) 3. Jumalalliset Neuvonantajat.

15:10.7 (178.7) 4. Universaaliset Sensorit.

15:10.8 (178.8) 5. Voimalliset Sanansaattajat.

15:10.9 (178.9) 6. Korkea-arvoiset.

15:10.10 (178.10) 7. Nimettömät ja Numerottomat.

15:10.11 (178.11) Kolmea Päivien Muinaista avustaa välittömästi miljardista Viisauden Täydellistäjästä koostuva joukko. Näihin liittyy kolme miljardia Jumalallista Neuvonantajaa. Jokaisen superuniversumin hallintoon kuuluu miljardi Universaalista Sensoria. Nämä kolme ryhmää ovat Rinnasteisia Kolminaisuuden Persoonallisuuksia, joiden alkuperä juontuu suoraan ja jumalallisesti Paratiisin-Kolminaisuudesta.

15:10.12 (178.12) Muut kolme luokkaa: Voimalliset Sanansaattajat, Korkea-arvoiset sekä Nimettömät ja Numerottomat, ovat kunnialla kruunattuja ylösnousemuskuolevaisia. Ensimmäiset näihin luokkiin kuuluvista saapuivat ylösnousemusjärjestelmän kautta ja kulkivat Havonan läpi Grandfandan päivinä. Paratiisin saavutettuaan heidät kutsuttiin Lopullisuuden Saavuttajakuntaan, he kävivät Paratiisin-Kolminaisuuden syleilyssä, ja sen jälkeen heidät osoitettiin Päivien Muinaisten jaloon palveluun. Luokkana nämä kolme ryhmää tunnetaan Perillepääsyn Kolminaistettuina Poikina, joilla on kaksinainen alkuperä, mutta jotka nyt ovat Kolminaisuuden palveluksessa. Tällä tavoin superuniversumihallituksen toimeenpanevaa haaraa laajennettiin niin, että siihen sisältyvät evolutionaaristen maailmojen kunnialla kruunatut ja täydellistyneet lapset.

15:10.13 (178.13) Tasavertainen superuniversumineuvosto koostuu edellä mainituista seitsemästä toimeenpanevasta ryhmästä ja seuraavista sektoreiden hallitsijoista ja muista alueellisista tarkkailijoista:

15:10.14 (179.1) 1. Päivien Täydelliset – superuniversumin suursektoreiden hallitsijat.

15:10.15 (179.2) 2. Päivien Äskettäiset – superuniversumin piensektoreiden johtajat.

15:10.16 (179.3) 3. Päivien Yhdistyneet – Paratiisin neuvonantajat, jotka neuvovat paikallisuniversumien hallitsijoita.

15:10.17 (179.4) 4. Päivien Uskolliset – Paratiisin neuvonantajat, jotka neuvovat konstellaatiohallitusten Kaikkein Korkeimpia hallitsijoita.

15:10.18 (179.5) 5. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, jotka sattumoisin ovat palvelutehtävissä superuniversumin päämajassa.

15:10.19 (179.6) 6. Päivien Ikuiset, jotka sattumoisin ovat läsnä superuniversumin päämajassa.

15:10.20 (179.7) 7. Seitsemän Heijastusavustajaa – seitsemän Heijastavan Hengen edusmiehet, ja heidän kauttaan, myös Paratiisin Seitsemän Valtiashengen edustajat.

15:10.21 (179.8) Heijastusavustajat toimivat myös monien sellaisten olentoryhmien edustajina, jotka vaikuttavat superuniversumihallituksissa, mutta jotka nykyisellään – eri syistä – eivät henkilökohtaisessa ominaisuudessaan ole täysin toimivia. Tähän ryhmään sisältyvät: Korkeimman Olennon kehittyvä superuniversumipersoonallisuusilmentymä, Korkeimman Kvalifioimattomat Valvojat, Perimmäisen Kvalifioidut Käskynhaltijat, Majestonin nimeämättömät yhteydenheijastajat sekä Iankaikkisen Pojan superpersoonalliset henkiedustajat.

15:10.22 (179.9) Superuniversumien päämajamaailmoissa on miltei aina mahdollista kohdata luotujen olentojen kaikkien ryhmien edustajia. Mahtavat sekonafit ja muut Äärettömän Hengen laajan perheen jäsenet suorittavat superuniversumien rutiininomaiset työt. Superuniversumien hallinnon, valvonnan, huolenpidon ja toimeenpanevan oikeudenkäytön ihmeteltävien ja ihailtavien keskusten työskentelyssä ovat mukana maailmankaikkeuden jokaisen elollisuutta edustavan sfäärin älylliset olennot, jotka kohtaavat toisensa tuloksellisessa palvelussa, viisaassa hallintotyössä, rakastavassa huolenpidossa ja oikeudenmukaisen tuomiovallan käytössä.

15:10.23 (179.10) Superuniversumit eivät ylläpidä minkäänlaista suurlähettiläiden edustustojärjestelmää; ne ovat täysin toisistaan eristettyjä. Ne tietävät toistensa asioista vain Seitsemän Valtiashengen ylläpitämän, Paratiisissa olevan selvittelykeskuksen kautta. Niiden hallitsijat työskentelevät jumalallista viisautta ilmentävissä neuvostoissa omien superuniversumiensa hyväksi siitä riippumatta, mitä universaalisen luomistuloksen muilla lohkoilla mahdollisesti tapahtuu. Tämä superuniversumien eristyneisyys pysyy voimassa kunnes saavutetaan niiden koordinoituminen siten, että kehittyvän kokemuksellisen Korkeimman Olennon persoonallisuussuvereenisuus on täydellisemmin todellistunut.

11. Neuvotteleva edustajakokous

15:11.1 (179.11) Juuri Uversan kaltaisissa maailmoissa kohtaavat kasvoista kasvoihin olennot, jotka edustavat täydellisyyteen kuuluvaa itsevaltiutta ja kehitykseen kuuluvaa demokratiaa. Superhallituksen toimeenpaneva haara juontuu täydellisyyden maailmoista, kun taas lakiasäätävä haara nousee evolutionaaristen universumien parhaimmistosta.

15:11.2 (179.12) Superuniversumin neuvotteleva edustajakokous pitäytyy päämajamaailmaan. Kyseinen lakiasäätävä tai neuvoa-antava neuvosto on seitsenkamarinen. Jokainen superuniversumin neuvostoihin hyväksytty paikallisuniversumi valitsee kuhunkin kamariin syntyperäisen edustajansa. Tällaisten paikallisuniversumien korkeat neuvostot valitsevat nämä edustajat niiden Orvontonista valmistuneiden ylösnousemuspyhiinvaeltajien joukosta, jotka oleskelevat Uversassa ja joilla on lupa tulla kuljetetuksi Havonaan. Keskimääräinen toimikausi on noin sata vuotta, superuniversumin standardiajan mukaan laskettuna.

15:11.3 (180.1) En ole koskaan kuullut, että Orvontonin toimeenpanijoiden ja Uversan kokouksen välillä olisi esiintynyt erimielisyyttä. Superuniversumimme historiassa tämä neuvotteleva elin ei vielä koskaan ole antanut suositusta, jota superhallituksen toimeenpaneva osasto ei olisi hetkeäkään epäröimättä pannut täytäntöön. Vallalla on aina ollut mitä täydellisin sopusointu ja toiminnallinen yksimielisyys, mikä kaikki todistaa sen tosiasian puolesta, että evolutionaariset olennot kykenevät todellisuudessa yltämään täydellistyneen viisauden korkeuksiin. Se tekee heistä päteviä seurustelemaan täydellistä alkuperää ja jumalallista olemusta olevien persoonallisuuksien kanssa. Lakiasäätävien neuvottelukokousten läsnäolo superuniversumipäämajoissa paljastaa Universaalisen Isän ja hänen Iankaikkisen Poikansa koko laajan evoluutioajatuksen viisauden ja antaa aavistaa, minkä riemuvoiton se lopulta saavuttaa.

12. Korkeimmat tuomioistuimet

15:12.1 (180.2) Puhuessamme Uversan hallinnon toimeenpanevasta ja sen neuvottelevasta haarasta saatatte Urantian tiettyjen siviilihallinnon muotojen tarjoaman analogian pohjalta päätellä, että meillä täytyy olla vielä kolmaskin eli oikeudellinen haara, ja niin meillä onkin. Mutta sillä ei ole erillistä henkilöstöä. Oikeusistuimemme rakentuvat seuraavasti: puhetta johtaa tapauksen luonteesta ja vakavuudesta riippuen joko Päivien Muinainen, Viisauden Täydellistäjä tai Jumalallinen Neuvonantaja. Sensorit esittävät ja tulkitsevat todistusaineiston yksilön, planeetan, järjestelmän, konstellaation tahi universumin puolesta tai sitä vastaan. Voimalliset Sanansaattajat, jotka ovat superuniversumihallituksen virallisia tarkkailijoita paikallisuniversumeissa ja -järjestelmissä, vastaavat ajallisuuden lasten ja evolutionaaristen planeettojen puolustuksesta. Korkea-arvoiset tuovat esille korkeamman hallituksen käsiteltävästä asiasta omaksuman kannan. Ja tavallisesti päätöksen muotoilee vaihtelevansuuruinen komissio, johon kuuluu Nimettömiä ja Numerottomia yhtä monta kuin on jäseniä siinä ymmärtäväisten persoonallisuuksien ryhmässä, jonka jäsenet on valittu edustajakokouksen keskuudesta.

15:12.2 (180.3) Päivien Muinaisten oikeusistuimet ovat korkeita uusintakäsittelyoikeuksia superuniversumin kaikkien osauniversumien hengellistä oikeuskäsittelyä varten. Paikallisuniversumien Täysivaltaiset Pojat ovat omien maailmojensa korkeimpia; he ovat superhallituksen alaisia vain sikäli kuin he vapaaehtoisesti alistavat asioita Päivien Muinaisille saadakseen niiden osalta neuvoja tai niihin ratkaisun. Sanottu ei kuitenkaan koske asioita, joissa on kysymys tahdollisten olentojen elämän lopettamisesta. Päätöksen perustelut ovat lähtöisin paikallisuniversumeista, mutta tuomiot, jotka koskevat tahdollisten olentojen elämän sammuttamista, muotoillaan aina superuniversumin päämajassa, josta käsin ne myös pannaan täytäntöön. Paikallisuniversumien Pojat voivat säätää, että kuolevainen ihminen jää eloon, mutta vain Päivien

Muinaiset saavat ryhtyä toimeenpanevaksi tuomariksi asioissa, joissa on kysymys ikuisesta elämästä ja kuolemasta.

15:12.3 (180.4) Kaikissa asioissa, jotka eivät edellytä oikeudenkäyntiä eli todistusaineiston esittämistä, päätöksen tekevät Päivien Muinaiset tai heidän kumppaninsa, ja nämä ratkaisut ovat aina yksimielisiä, puhummehan nyt täydellisyyttä edustavista neuvostoista. Näiden korkeimpien ja ylivertaisten tuomioistuinten päätöksissä ei esiinny erimielisyyksiä eikä vähemmistömielipiteitä.

15:12.4 (180.5) Superhallitukset käyttävät muutamia harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta tuomiovaltaa omiin hallintopiireihinsä kuuluvien kaikkien olevaisten ja olentojen suhteen. Superuniversumin viranomaisten tekemistä päätöksistä ja ratkaisuista ei voi valittaa mihinkään, sillä ne edustavat Päivien Muinaisten ja sen Valtiashengen yhteisiä käsityksiä, joka Paratiisista käsin johtaa asianomaisen superuniversumin kohtaloita.

13. Sektorihallitukset

15:13.1 (181.1) *Suursektori* käsittää noin kymmenesosan superuniversumia, ja se koostuu sadasta piensektorista, kymmenestätuhannesta paikallisuniversumista ja noin sadasta miljardista asutettavasta maailmasta. Näitä suursektoreita hoitaa kolme Päivien Täydellistä, jotka ovat Korkeimpia Kolminaisuuden Persoonallisuuksia.

15:13.2 (181.2) Päivien Täydellisten oikeusistuinten kokoonpano on paljolti Päivien Muinaisten oikeusistuinten kaltainen, paitsi että ne eivät esitä hengellisiä tuomioita maailmoistaan. Kyseisten suursektorihallitusten työ kohdistuu pääasiallisesti kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen älylliseen statukseen. Suursektorit ottavat käsiteltäväkseen ja käsittelevät, ratkaisevat ja luetteloivat Päivien Muinaisten oikeusistuimille raportoitaviksi kaikki superuniversumin kannalta tärkeät asiat, jotka ovat luonteeltaan rutiininomaisia ja hallinnollisia ja

jotka eivät suoranaisesti koske maailmojen hengellistä hallintoa tai Paratiisin Hallitsijoiden laatimien, kuolevaisten ylösnousemusta koskevien suunnitelmien toteutumista. Suursektorin hallituksen henkilöstö ei eroa superuniversumihallituksen henkilöstön kokoonpanosta.

15:13.3 (181.3) Samoin kuin Uversan suurenmoiset satelliitit huolehtivat lopullisesta hengellisestä valmennuksestanne Havonaa varten, samalla tavoin Umajor-viidennen seitsemänkymmentä satelliittia omistautuvat superuniversumissa tapahtuvaan älylliseen kouluttamiseenne ja kehittämiseenne. Tänne kerääntyvät yhteen koko Orvontonista ne viisaat olennot, jotka uupumatta ahertavat valmentaakseen ajallisuuden kuolevaisia edistymään yhä pitemmälle matkallaan kohti ikuisuuden elämänvaihetta. Enimmältään tämä ylösnousemuskuolevaisten koulutus tapahtuu seitsemässäkymmenessä opintomaailmassa.

15:13.4 (181.4) *Piensektoreiden* hallituksia johtaa kolme Päivien Äskettäistä. Heidän hallintonsa pääasiallisena huolena on sektoriin kuuluvien paikallisuniversumien fyysinen kontrolli, yhtenäistäminen, vakauttaminen ja rutiininomainen hallinnon koordinointi. Kuhunkin piensektoriin kuuluu peräti sata paikallisuniversumia, kymmenentuhatta konstellaatiota, miljoona paikallisjärjestelmää ja noin miljardi asutettavaa maailmaa.

15:13.5 (181.5) Piensektorin päämajamaailmat ovat Fyysisten Päävalvojien suurenmoinen tapaamispaikka. Näitä päämajamaailmoja ympäröi seitsemän opetussfääriä, jotka ovat superuniversumin sisäänpääsykouluja ja universumien universumia koskevan fyysisen ja hallinnollisen tiedon koulutuskeskuksia.

15:13.6 (181.6) Piensektorihallitusten hallinnoijat ovat suursektoreiden hallitsijoiden välittömän toimivallan alaisuudessa. Päivien Äskettäiset vastaanottavat kaikki ne huomioita sisältävät raportit samoin kuin he koordinoivat kaikki ne suositukset, jotka saapuvat superuniversumiin paikallisuniversumien päämajasfääreille Kolminaisuutta edustaviksi tarkkailijoiksi ja neuvonantajiksi sijoitetuilta Päivien Yhdistyneiltä ja samalla tavalla konstellaatioiden päämajoihin Kaikkein Korkeimpien neuvostoihin

liitetyiltä Päivien Uskollisilta. Kaikki tällaiset raportit välitetään suursektoreissa oleville Päivien Täydellisille, jotta ne myöhemmin lähetettäisiin sieltä edelleen Päivien Muinaisten hoveille. Näin Kolminaisuuden hallitusjärjestelmä ulottuu paikallisuniversumien konstellaatioista aina superuniversumin päämajaan saakka. Paikallisjärjestelmän päämajassa ei ole Kolminaisuuden edustajia.

14. Seitsemän superuniversumin tarkoitukset

15:14.1 (181.7) On olemassa seitsemän päätarkoitusta, jotka ovat paljastumassa seitsemän superuniversumin kehityksessä. Superuniversumikehityksen jokainen päätarkoitus tulee saavuttamaan täysimääräisen julkitulonsa vain yhdessä seitsemästä superuniversumista, ja jokaisella superuniversumilla on tämän vuoksi erityistehtävänsä ja ainutlaatuinen luonteensa.

15:14.2 (182.1) Orvonton, seitsemäs superuniversumi, se, johon paikallisuniversuminne kuuluu, tunnetaan pääasiassa siitä valtavasta ja tuhlailevasta armontäyteisestä huolenpidosta, joka kohdistuu sen maailmojen kuolevaisiin. Se on saavuttanut mainetta siitä tavasta, jolla oikeus vallitsee, kun sitä lievennetään armolla, sekä siitä, kuinka valta hallitsee silloin, kun sitä säätelee kärsivällisyys, niin että ajallisen vakiintumisen suhteen tehdään auliisti uhrauksia ikuisuudessa tapahtuvan vakautumisen turvaamiseksi. Orvonton on universumin muodossa suoritettu rakkauden- ja armonosoitus.

15:14.3 (182.2) On kuitenkin hyvin vaikeata kuvata käsitystämme Orvontonissa julki tulevan evolutionaarisen tarkoituksen todellisesta luonteesta, mutta sitä on mahdollista hahmotella sanomalla, että tässä superluomuksessa me tunnemme, kuinka kosmisen evoluution kuusi ainutlaatuista tarkoitusta, sellaisina kuin ne ilmenevät kuudessa muussa superluomuksessa, ovat täällä yhdistymässä keskenään kokonaisuutta koskevaksi tarkoitukseksi. Ja tästä syystä olemme toisinaan uumoilleet, että Korkeimman Jumalan kehittynyt ja valmis personoituma on joskus kaukaisessa tulevaisuudessa ja Uversasta käsin

hallitseva seitsemää täydellistynyttä universumia siihen mennessä saavuttamansa kaikkivaltiaan suvereenin valtansa koko kokemuksellisella majesteettisuudella.

15:14.4 (182.3) Niin kuin Orvonton on luonteeltaan ainutlaatuinen ja määränpäänsä puolesta yksilöllinen, niin on myös jokainen sen kuudesta superuniversumikumppanista. Melkoinen osa siitä, mitä Orvontonissa tapahtuu, jää kuitenkin teille salaisuudeksi, ja näistä Orvontonin elämänkulun paljastamattomista piirteistä monen on määrä saavuttaa täydellisin mahdollinen julkitulonsa jossakin muussa superuniversumissa. Superuniversumievoluution seitsemän tarkoitusta vaikuttavat kaikissa seitsemässä superuniversumissa niiden joka puolella, mutta kukin superluomus on antava täysimääräisimmän ilmaisun vain yhdelle näistä tarkoituksista. Jotta teille muodostuisi parempi ymmärrys näistä superuniversumitarkoituksia, pitäisi paljastaa paljon sellaista, mitä ette ymmärrä, ja sittenkin käsittäisitte vain vähän. Koko tämä kertomus esittää vain ohitse kiitävän häivähdyksen siitä suunnattoman suuresta luomuksesta, josta maailmanne ja paikallisjärjestelmänne ovat yksi osa.

15:14.5 (182.4) Maailmaanne kutsutaan Urantiaksi, ja sen numero on 606 Satanian planeettaryhmässä eli järjestelmässä. Tähän järjestelmään kuuluu nykyisellään 619 asuttua maailmaa, ja lisäksi yli kaksisataa planeettaa on kehittymässä suotuisalla tavalla muodostuakseen jonakin tulevana aikana asutetuiksi maailmoiksi.

15:14.6 (182.5) Satanialla on päämajamaailma, jonka nimi on Jerusem, ja se on Norlatiadekin konstellaatiossa järjestelmä numero kaksikymmentäneljä. Konstellaationne, Norlatiadek, koostuu sadasta paikallisjärjestelmästä, ja sen päämajamaailmaa kutsutaan Edentiaksi. Norlatiadek on numero seitsemänkymmentä Nebadonin universumissa. Nebadonin paikallisuniversumi koostuu sadasta konstellaatiosta, ja sen pääkaupunki tunnetaan nimellä Salvington. Nebadonin universumi on numero kahdeksankymmentäneljä Ensan piensektorissa.

15:14.7 (182.6) Ensan piensektori koostuu sadasta paikallisuniversumista, ja sillä on pääkaupunkina Uminor kolmas. Tämä piensektori on numero kolme Splandonin suursektorissa. Splandon koostuu sadasta piensektorista, ja sillä on päämajamaailma, jota kutsutaan Umajor viidenneksi. Se on Orvontonin superuniversumin viides suursektori. Orvonton on suuruniversumin seitsemäs lohko. Näin voitte paikantaa planeettanne universumien universumin organisaatio- ja hallintokaaviossa.

15:14.8 (182.7) Urantian, oman maailmanne, suuruniversuminumero on 5 342 482 337 666. Tämä on Uversassa ja Paratiisissa käytetty maailmanne rekisterinumero, numeronne asutuista maailmoista pidetyssä luettelossa. Tiedossani on myös fyysisten sfäärien rekisterinumeronne, mutta sen pituus on niin tavaton, että sillä on kuolevaisen olennon mielelle vain vähän käytännön merkitystä.

15:14.9 (183.1) Planeettanne on suunnattoman suuren kosmoksen jäsen; kuulutte jotakuinkin loputtomaan maailmojen perheeseen, mutta sfääriänne hallitaan juuri niin täsmällisesti ja sitä hoivataan juuri niin rakastavasti kuin jos se olisi ainoa asuttu maailma koko olemassaolon piirissä.

15:14.10 (183.2) [Esittänyt Uversasta lähtöisin oleva Universaalinen Sensori.]

Luku 16

Seitsemän Valtiashenkeä

16:0.1 (184.1) PARATIISIN Seitsemän Valtiashenkeä ovat Äärettömän Hengen primaariset persoonallisuudet. Tässä itsensä jäljentämisen seitsenkertaisessa luomisteossa Ääretön Henki ammensi tyhjiin ne yhdistelymahdollisuudet, jotka matemaattisesti voivat sisältyä Jumaluuden kolmen persoonallisuuden tosiasialliseen olemassaoloon. Mikäli olisi ollut mahdollista aikaansaada suurempi määrä Valtiashenkiä, heitä olisi luotu, mutta kolmeen Jumaluuteen sisältyy tasan seitsemän ja vain seitsemän yhdistelymahdollisuutta. Ja tämä selittää, miksi maailmankaikkeus toimii seitsemänä suurlohkona, ja miksi seitsenluku on sen organisaatiossa ja hallinnossa pohjimmiltaan kaiken perustana.

16:0.2 (184.2) Seitsemän Valtiashenkeä ovat näin ollen lähtöisin seuraavista seitsemästä hahmosta, joista he myös saavat yksilölliset luonteenpiirteensä:

16:0.3 (184.3) 1. Universaalinen Isä.

16:0.4 (184.4) 2. Iankaikkinen Poika.

16:0.5 (184.5) 3. Ääretön Henki.

16:0.6 (184.6) 4. Isä ja Poika.

16:0.7 (184.7) 5. Isä ja Henki.

16:0.8 (184.8) 6. Poika ja Henki.

16:0.9 (184.9) 7. Isä, Poika ja Henki.

16:0.10 (184.10) Tiedämme varsin vähän Isän ja Pojan toiminnasta Valtiashenkien luomisessa. Nämä ilmeisestikin saatettiin olevaisuuden piiriin Äärettömän Hengen henkilökohtaisin toimin, mutta meille on nimenomaan opetettu, että sekä Isä että Poika olivat osallisina heidän ilmaantumisessaan.

16:0.11 (184.11) Henkiseltä luonteeltaan ja olemukseltaan nämä Paratiisin Seitsemän Henkeä ovat kuin yksi, mutta kaikilta muilta yksilöllisyyden aspekteiltaan he ovat varsin erilaisia, ja tulokset heidän toiminnastaan superuniversumeissa tuovat julki heidän yksilölliset eroavaisuutensa tavalla, josta ei voi erehtyä. Kaikkia suuruniversumin seitsemään lohkoon – ja vieläpä vastaaviin ulkoavaruuden lohkoihinkin – kohdistuvia jälkisuunnitelmia sävyttää näiden korkeinta ja perimmäistä valvontaa edustavien Seitsemän Valtiashengen kaikissa muissa kuin hengellisissä asioissa ilmenevä erilaisuus.

16:0.12 (184.12) Valtiashengillä on monia tehtäviä, mutta nykyisellään heidän erityisenä toimialanaan on seitsemän superuniversumin keskusvalvonta. Jokaisella Valtiashengellä on suunnattoman suuri päämaja, joka on myös vahvuuden keskittymäpiste. Tämä päämaja kiertää hitaasti ympäri Paratiisin äärireunaa ja pysyttäytyy aina

kohdassa, joka on Valtiashengen välittömän valvonnan kohteena olevaa superuniversumia vastapäätä ja on tuota superuniversumia koskevan erikoistuneen voimanvalvonnan ja lohkokohtaisen energianjakelun Paratiisi-kohtiossa. Jokaisen superuniversumin säteittäiset rajalinjat kohtaavatkin todellisuudessa toisensa juuri superuniversumia valvovan Valtiashengen Paratiisin-päämajassa.

1. Suhde kolmiyhteiseen Jumaluuteen

16:1.1 (185.1) Myötäluoja, Ääretön Henki, on välttämätön, jotta jakamattoman Jumaluuden kolmiyhteinen personoituminen saataisiin viedyksi loppuun. Tämä kolminkertainen Jumaluuden personoituma on luonnostaan seitsenkertainen yksilöllisen ja assosiatiivisen ilmentymismahdollisuuden osalta; siksipä jälkeenpäin seurannut suunnitelma sellaisten universumien luomiseksi, joita asuttaisivat älylliset ja potentiaalisesti hengelliset sekä asianmukaisella tavalla Isää, Poikaa ja Henkeä ilmentävät olennot, tekikin Seitsemän Valtiashengen personoimisesta väistämättömän. Olemme tottuneet puhumaan Jumaluuden kolminkertaisesta personoitumisesta *absoluuttisena väistämättömyytenä*, kun taas Seitsemän Valtiashengen ilmaantumista olemme tottuneet pitämään *aliabsoluuttisena väistämättömyytenä*.

16:1.2 (185.2) Vaikka Seitsemän Valtiashenkeä tuskin *kolminkertaista* Jumaluutta ilmentävätkään, he ovat silti *seitsenkertaisen*

Jumaluuden ikuinen ilmennys, Jumaluuden kolmen iäti olemassa olevan persoonan aktiivisia ja assosiatiivisia funktioita. Universaalinen Isä, Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki tai heistä muodostunut mikä tahansa kahden yhdistelmä kykenee toimimaan mainitussa ominaisuudessa näiden Seitsemän Hengen kautta, heissä ja heidän avullaan. Toimiessaan yhdessä Isä, Poika ja Henki voivat toimia ja he toimivat Valtiashengen numero Seitsemän kautta, mutta eivät Kolminaisuutena. Yksin ja yhdessä Valtiashenget edustavat jotakin tai kaikkia mahdollisia – yhden tai useamman – Jumaluuden toimintoja, mutta eivät Jumaluuden kollektiivisia toimintoja, eivät Kolminaisuuden toimintoja. Valtiashenki Numero Seitsemän ei henkilökohtaisesti toimi Paratiisin-Kolminaisuuden suhteen, ja juuri siksi hän voikin toimia *henkilökohtaisesti* Korkeimman Olennon puolesta.

16:1.3 (185.3) Mutta kun Seitsemän Valtiashenkeä jättävät kukin henkilökohtaisen valtansa ja superuniversumeihin kohdistuvan auktoriteettinsa istuimen ja kokoontuvat Paratiisin-Jumaluuden kolmiyhteisyyden läsnä ollessa Myötätoimijan ympärille, silloin ja siellä he kollektiivisesti edustavat kehittyville universumeille ja kehittyvissä universumeissa jakamattoman Jumaluuden – Kolminaisuuden – toiminnallista valtaa, viisautta ja auktoriteettia. Mainitunlainen Jumaluuden ensiasteisen seitsenkertaisen ilmentymän paratiisillinen unioni todellakin kätkee aktuaalisesti sisäänsä, sulkee kirjaimellisesti piiriinsä, kolmen ikuisen Jumaluuden jokaisesta attribuutista ja suhtautumistavasta kaiken, mikä on Korkeimmuudessa ja Perimmäisyydessä. Silloin ja siellä

Seitsemän Valtiashenkeä käytännöllisesti katsoen kattavat tosiaankin koko Korkein-Perimmäisen toimintapiirin sekä suhteessa kokonaisuniversumiin että sen sisällä.

16:1.4 (185.4) Siinä määrin kuin pystymme havaitsemaan, nämä Seitsemän Henkeä liittyvät Jumaluuden kolmen ikuisen persoonan jumalallisiin toimintoihin; emme löydä mitään, mikä todistaisi suorasta yhteydestä Absoluuttisen kolmen ikuisen vaiheen toimiviin läsnäoloihin. Yhdessä ollessaan Valtiashenget edustavat Paratiisin Jumaluuksia sillä alueella, jota voitaisiin suurin piirtein ajatella finiittiseksi toimintakentäksi. Tähän saattaisi sisältyä paljon sitä, mikä on perimmäistä, mutta *ei* absoluuttista.

2. Suhde Äärettömään Henkeen

16:2.1 (185.5) Aivan kuten Iankaikkinen ja Alkuperäinen Poika tulee julki kaiken aikaa yhä lukuisampien jumalallisten Poikien persoonan kautta, samoin paljastuu Ääretön ja Jumalallinen Henki Seitsemän Valtiashengen ja heihin liittyvistä henkiryhmistä muodostuvien kanavien kautta. Keskuksien keskuksessa Ääretön Henki on lähestyttävissä, mutteivät kaikki Paratiisiin-saapujat kykene silti heti havaitsemaan hänen persoonallisuuttaan ja erillistynyttä läsnäoloaan. Mutta kaikki keskusuniversumiin päässeet voivat olla ja ovatkin heti kanssakäymisissä Seitsemästä Valtiashengestä yhden kanssa eli hänen kanssaan, joka johtaa avaruudesta juuri saapuneen pyhiinvaeltajan synnyinuniversumia.

16:2.2 (186.1) Paratiisin-Isä puhuu universumien universumille vain Poikansa kautta, kun taas hän ja Poika toimivat yhdessä vain Äärettömän Hengen kautta. Paratiisin ja Havonan ulkopuolella Ääretön Henki *puhuu* vain Seitsemän Valtiashengen äänellä.

16:2.3 (186.2) Ääretön Henki harjoittaa *henkilökohtaisena läsnäolona* tuntuvaa vaikuttamista Paratiisi-Havona-järjestelmän rajojen sisällä. Muualla hänen henkilökohtainen henkiläsnäolonsa tulee esille Seitsemästä Valtiashengestä jonkun toimesta ja jonkun kautta. Siksi missä tahansa maailmassa tai kenessä tahansa yksilössä ilmenevää Kolmannen Lähteen ja Keskuksen superuniversaalista henkiläsnäoloa sävyttääkin tätä luomistuloksen lohkoa valvovan Valtiashengen ainutlaatuinen olemus. Ja käänteisesti: henkivoiman ja älyllisyyden yhteislinjat kulkevat sisäänpäin Jumaluuden Kolmanteen Persoonaan nimenomaan Seitsemän Valtiashengen kautta.

16:2.4 (186.3) Seitsemän Valtiashenkeä on kollektiivina varustettu Kolmannen Lähteen ja Keskuksen korkein-perimmäisin attribuutein. Vaikka jokainen heistä yksilönä saakin osansa tästä varustuksesta, he tuovat kaikkivoipaisuuden, kaikentietävyyden ja kaikkiallisuuden attribuutteja kuitenkin julki vain kollektiivina. Maailmankaikkeuden suhteen yksikään heistä ei voi toimia tällä tavoin; yksilöinä ja mainittujen korkeimmuuteen ja perimmäisyyteen kuuluvien valtaoikeuksien käytössään heistä jokainen on henkilökohtaisesti sidottu siihen superuniversumiin, joka on hänen välittömässä valvonnassaan.

16:2.5 (186.4) Kaikki se, mitä teille on joskus kerrottu Myötätoimijan jumalallisuudesta ja persoonallisuudesta, soveltuu yhtäläisesti ja täysimääräisesti Seitsemään Valtiashenkeen, jotka niin perin tehokkaasti jakelevat Ääretöntä Henkeä suuruniversumin seitsemälle lohkolle jumalallisen perintöosansa mukaisesti ja tavalla, joka vastaa heistä itse kunkin erilaistunutta ja yksilöllistä ainutlaatuisuutta. Tälle kollektiiviselle seitsemikölle olisi sen vuoksi paikallaan antaa mikä tahansa Äärettömän Hengen nimistä tai ne kaikki. Kollektiivina he ovat kaikilla aliabsoluuttisilla tasoilla yhtä Myötäluojan kanssa.

3. Valtiashenkien identiteetti ja erilaisuus

16:3.1 (186.5) Seitsemän Valtiashenkeä ovat sanoin kuvaamattomia olentoja, mutta he ovat toki selvästi ja ehdottomasti persoonallisia. Heillä on nimi, mutta pidämme parempana esitellä heidät numeroin. Äärettömän Hengen ensivaiheisina personoitumina he ovat sukua keskenään, mutta kolmiyhteisen Jumaluuden seitsemän mahdollisen yhdistelmän ensivaiheisina ilmentyminä heidän olemuksensa eroavat oleellisesti toisistaan, ja tämä olemuksen erilaisuus määrää heidän välillään superuniversumien johtamisessa havaittavan eroavaisuuden. Nämä Seitsemän Valtiashenkeä ovat kuvailtavissa seuraavasti:

16:3.2 (186.6) *Valtiashenki Numero Yksi*. Tämä Henki edustaa erityisellä tavalla ja välittömästi Paratiisin-Isää. Aivan erityisesti ja tehokkaasti hän ilmentää Universaalisen Isän voimaa, rakkautta ja viisautta. Hän on Salaperäisten Opastajien päällikön läheinen työtoveri ja verraton neuvonantaja, olennon, joka johtaa Diviningtonissa olevaa Personoitujen Suuntaajien korkeakoulua. Aina kun Seitsemän Valtiashenkeä esiintyvät yhdessä, Valtiashenki Numero Yksi puhuu Universaalisen Isän puolesta.

16:3.3 (186.7) Tämä Henki johtaa ensimmäistä superuniversumia, ja samalla kun hän uskollisesti ilmentää Äärettömästä Hengestä olevan primaarisen personoituman jumalallista olemusta, näyttää hän luonteeltaan sitäkin erityisemmin muistuttavan Universaalista Isää. Hänellä on aina henkilökohtainen yhteys niihin seitsemään Heijastavaan Henkeen, jotka ovat ensimmäisen superuniversumin päämajassa.

16:3.4 (187.1) *Valtiashenki Numero Kaksi*. Tämä Henki kuvastaa uskollisesti koko luomakunnan esikoisen, Iankaikkisen Pojan, verratonta olemusta ja lumoavaa luonnetta. Hän on aina läheisessä yhteydessä kaikenluokkaisiin Jumalan Poikiin, kun nämä sattuvat olemaan Jumalien asuinuniversumissa joko yksilöinä tai riemullisessa yhteiskokouksessa. Kaikissa Seitsemän Valtiashengen kokouksissa hän puhuu aina Iankaikkisen Pojan puolesta ja hänen nimissään.

16:3.5 (187.2) Tämä Henki ohjaa toisen superuniversumin kohtaloita ja hallitsee tätä laajaa aluetta paljolti niin kuin Iankaikkinen Poika sitä hallitsisi. Hänellä on aina yhteys niihin seitsemään Heijastavaan

Henkeen, joiden asemapaikka on toisen superuniversumin pääkaupungissa.

16:3.6 (187.3) *Valtiashenki Numero Kolme*. Tämä Henkipersoonallisuus muistuttaa erityisesti Ääretöntä Henkeä, ja hän johtaa useiden Äärettömän Hengen korkeitten persoonallisuuksien liikkeitä ja työtä. Hän johtaa näiden kokouksia ja on läheisessä yhteydessä kaikkiin niihin persoonallisuuksiin, joiden alkuperä juontuu yksinomaan Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta. Kun Seitsemän Valtiashenkeä istuvat neuvostossaan, puhuu nimenomaan Valtiashenki Numero Kolme aina Äärettömän Hengen puolesta.

16:3.7 (187.4) Tämä Henki on vastuussa superuniversumista numero kolme, ja hän hoitaa tämän lohkon asioita paljolti niin kuin niitä hoitaisi Ääretön Henki. Hänellä on aina yhteys kolmannen superuniversumin päämajassa oleviin Heijastaviin Henkiin.

16:3.8 (187.5) *Valtiashenki Numero Neljä*. Koska tämä Valtiashenki olennoi Isän ja Pojan yhteisolemusta, hän on ratkaiseva vaikuttaja, aina kun Seitsemän Valtiashengen neuvostoissa on kyse Isä–Poika-yhdistymän mukaisista menettelytavoista ja toimenpiteistä. Tämä Henki on niiden ylösnousemusolentojen johtava ohjaaja ja neuvonantaja, jotka ovat saavuttaneet Äärettömän Hengen ja joista näin on tullut ehdokkaita Pojan ja Isän tapaamiseen. Hän vaalii niiden persoonallisuuksien valtavaa ryhmää, jotka ovat alkuisin Isästä ja Pojasta. Kun käy tarpeelliseksi Seitsemän Valtiashengen

yhteenliittymässä edustaa Isää ja Poikaa, tällöin puhuu aina Valtiashenki Numero Neljä.

16:3.9 (187.6) Tämä Henki vaalii suuruniversumin neljättä lohkoa sen erityisen yhdistelmänsä mukaisesti, johon sisältyvät Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan ominaisuudet. Hänellä on aina henkilökohtainen yhteys neljännen superuniversumin päämajan Heijastaviin Henkiin.

16:3.10 (187.7) *Valtiashenki Numero Viisi*. Tämä jumalallinen persoonallisuus, jossa niin erinomaisesti sekoittuvat Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen ominaispiirteet, on sen valtavan olentoryhmän neuvonantaja, johon kuuluvat tunnetaan voimanohjaajina, voimakeskuksina ja fyysisinä valvojina. Tämä Henki vaalii myös kaikkia Isästä ja Myötätoimijasta alkuisin olevia persoonallisuuksia. Kun Seitsemän Valtiashengen neuvostoissa on kyse Isä–Henki-asennoitumisesta, silloin puhuu aina Valtiashenki Numero Viisi.

16:3.11 (187.8) Tämä Henki ohjaa viidennen superuniversumin hyvinvointia tavalla, joka tuo mieleen Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen yhteistoiminnan. Hänellä on aina yhteys viidennen superuniversumin päämajassa oleviin Heijastaviin Henkiin.

16:3.12 (187.9) *Valtiashenki Numero Kuusi*. Tämä jumalallinen olento näyttää kuvastavan Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen yhteisluonnetta. Aina kun Pojan ja Hengen yhteisesti luomat luodut kokoontuvat keskusuniversumiin, juuri tämä Valtiashenki on heidän

neuvonantajanaan; ja milloin tahansa Seitsemän Valtiashengen neuvostoissa käy tarpeelliseksi puhua yhteisesti Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen puolesta, tähän tehtävään tarttuu Valtiashenki Numero Kuusi.

16:3.13 (188.1) Tämä Henki johtaa kuudennen superuniversumin asioita paljolti siten kuin sen tekisivät Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki. Hänellä on aina yhteys kuudennen superuniversumin päämajassa oleviin Heijastaviin Henkiin.

16:3.14 (188.2) *Valtiashenki Numero Seitsemän*. Seitsemättä superuniversumia johtava Henki kuvastaa ainutlaatuisella tavalla yhtäläisesti sekä Universaalista Isää, Iankaikkista Poikaa että Ääretöntä Henkeä. Seitsemäs Henki, kaikkien kolmiyhteisyydestä juontuvien olentojen hoivaava neuvonantaja, on myös kaikkien Havonan ylösnousevien pyhiinvaeltajien neuvonantaja ja ohjaaja, noiden vaatimatonta syntyperää olevien olentojen, jotka ovat saavuttaneet kirkkauden kartanot Isän, Pojan ja Hengen yhteisesti osoittaman huolenpidon avulla.

16:3.15 (188.3) Seitsemäs Valtiashenki ei ole Paratiisin-Kolminaisuuden elimellinen edustaja. Mutta yleisesti tunnettu tosiasia on, että hänen persoonallinen ja hengellinen olemuksensa *on* Myötätoimijan luoma kuva, joka tasasuurin osuuksin esittää niitä kolmea infiniittistä persoonaa, joiden jumaluusunioni *on* Paratiisin-Kolminaisuus ja joiden toiminta sellaisenaan *on* Korkeimman Jumalan persoonallisen ja hengellisen olemuksen lähde. Näin ollen Seitsemäs Valtiashenki tuo esille persoonallisen ja elimellisen yhteyden

kehittyvän Korkeimman henkipersoonaan. Niinpä kun korkeuksissa kokoontuvissa Valtiashenkien neuvostoissa tulee tarpeelliseksi ottaa kantaa Isän, Pojan ja Hengen yhteispersoonallisen suhtautumisen nimissä tai heijastaa Korkeimman Olennon hengellistä mielipidettä, silloin toimii Valtiashenki Numero Seitsemän. Näin hänestä tulee luonnostaan Seitsemän Valtiashengen Paratiisin-neuvoston puheenjohtaja.

16:3.16 (188.4) Yksikään Seitsemästä Hengestä ei edusta elimellisesti Paratiisin-Kolminaisuutta, mutta yhdistyessään seitsenkertaiseksi Jumaluudeksi tämä unioni vastaa jumaluuden mielessä – ei persoonallisessa mielessä – sellaista toiminnallista tasoa, joka on assosioitavissa Kolminaisuuden toimintoihin. Tässä mielessä ”Seitsenkertainen Henki” on toiminnallisesti assosioitavissa Paratiisin-Kolminaisuuteen. Myös nimenomaan tässä mielessä Valtiashenki Numero Seitsemän puhuu toisinaan Kolminaisuuden mielipiteiden vahvistukseksi tai mieluumminkin esittää Seitsenkertaisen Hengen unionin kannan Kolminkertaisen Jumaluusunionin mielipiteestä, Paratiisin-Kolminaisuuden mielipiteestä.

16:3.17 (188.5) Seitsemännen Valtiashengen moninaiset toiminnat ulottuvat näin ollen Isän, Pojan ja Hengen *persoonallisten olemusten* yhteisestä ilmentämisestä Korkeimman Jumalan *henkilökohtaisen asenteen* esittämisen kautta Paratiisin-Kolminaisuudesta muodostuvan *jumaluusasenteen* julkituomiseen. Ja tietyissä suhteissa tämä johtava Henki tuo samalla tavoin julki Perimmäisen ja Korkein-Perimmäisen *asenteet*.

16:3.18 (188.6) Monessa eri ominaisuudessa toimiva Valtiashenki Numero Seitsemän juuri antaa henkilökohtaisen tukensa ajallisuuden maailmoista saapuvien ylösnousemusehdokkaiden etenemiselle näiden pyrkiessä pääsemään käsitykseen Korkeimmuuden jakamattomasta Jumaluudesta. Tällainen ymmärtäminen edellyttää käsitystä Korkeimmuuden Kolminaisuuden eksistentiaalisesta suvereenisuudesta, joka on sillä tavoin koordinoitu Korkeimman Olennon enenevää kokemuksellista suvereenisuutta edustavan ajatuksen kanssa, että luotu saa siitä käsityksen Korkeimmuuden ykseydestä. Kun luotu tajuaa nämä kolme tekijää, se on samaa kuin havonaalinen ymmärrys Kolminaisuuden todellisuudesta, ja se antaa ajallisuuden pyhiinvaeltajille kyvyn päästä lopulta perille Kolminaisuudesta, löytää Jumaluuden kolme infiniittistä persoonaa.

16:3.19 (188.7) Se, etteivät Havonan pyhiinvaeltajat täysin kykene löytämään Korkeinta Jumalaa, korvautuu tutustumisella Seitsemänteen Valtiashenkeen, jonka kolmiyhteinen olemus niin oivallisella tavalla ilmentää Korkeimman henkipersoonaa. Nykyisen universumiaikakauden kuluessa, jolloin Korkeimman persoonaan ei saa yhteyttä, Valtiashenki Numero Seitsemän toimii taivaaseen nousevien olentojen Jumalan sijasta, sikäli kuin kysymys on henkilökohtaisista suhteista. Hän on se korkea henkiolento, jonka kaikki taivaaseennousijat varmasti tuntevat ja jota he jonkin verran käsittävät, kun he saavuttavat valkeuden keskukset.

16:3.20 (189.1) Mainitulla Valtiashengellä on aina yhteys Uversan Heijastaviin Henkiin seitsemännen superuniversumin päämajassa,

omassa luomakunnan lohkossamme. Se, miten hän Orvontonia hallitsee, ilmentää tasasuhtaisesti Isän, Pojan ja Hengen jumalallista olemusta sisältävän yhdistelmän ihailtavaa symmetriaa.

4. Valtiashenkien ominaisuudet ja toiminnat

16:4.1 (189.2) Seitsemän Valtiashenkeä ovat Äärettömän Hengen täysimääräinen edustajakunta evolutionaarisille universumeille. He edustavat Kolmatta Lähdettä ja Keskusta yhteyksissä, joissa on kysymys energiasta, mielestä ja hengestä. Vaikka he toimivat Myötätoimijan harjoittaman universaalisen hallinnollisen valvonnan koordinoivina päällikköinä, älkää silti unohtako heidän olevan peräisin Paratiisin Jumaluuksien luomisteoista. On kirjaimellisesti totta, että nämä Seitsemän Henkeä ovat kolmiyhteisen Jumaluuden personoitunut fyysinen voima, kosminen mieli ja hengellinen läsnäolo. He ovat ”ne Seitsemän Jumalan Henkeä, lähetetyt kaikkeen maailmaan”.

16:4.2 (189.3) Valtiashenget ovat ainutlaatuisia sikäli, että he toimivat absoluuttista tasoa lukuun ottamatta kaikilla universumitodellisuuden tasoilla. Niinpä he ovatkin superuniversumitoimintojen kaikkien tasojen kaikenvaiheisten hallinnollisten asioiden tehokkaita ja täydellisiä valvojia. Kuolevaisen mielen on vaikea ymmärtää kovinkaan paljon Valtiashengistä siksi, että näiden työ on niin voimakkaasti

erikoistunutta ja kuitenkin kaikenkattavaa, se on niin tavattoman aineellista ja samalla niin verrattoman hengellistä. Nämä kosmisen mielen monitaitoiset luojat ovat Universumivoiman Ohjaajien esivanhempia, ja itse he ovat laajan ja kaukaisuuksiin ulottuvan henkiluotujen luomakunnan korkeimpia ohjaajia.

16:4.3 (189.4) Seitsemän Valtiashenkeä ovat luoneet Universumivoiman Ohjaajat ja näiden työtoverit, ne entiteetit, jotka ovat välttämättömiä suuruniversumin fyysisten energioitten organisoimisessa, valvonnassa ja säätelyssä. Ja nämä samaiset Valtiashenget auttavat varsin aineellisesti myös Luoja-Poikia paikallisuniversumien muovaamis- ja organisointityössä.

16:4.4 (189.5) Emme pysty havaitsemaan, että mitään persoonallista yhteyttä olisi toisaalta Valtiashenkien kosmis-energiaalisen toiminnan ja toisaalta Kvalifioimattoman Absoluutin vahvuustoimintojen välillä. Valtiashenkien toimipiiriin kuuluvia kaikkia energiailmentymiä johdetaan Paratiisin äärireunalta käsin. Ne eivät näytä olevan mitenkään välittömästi yhteydessä niihin vahvuusilmiöihin, joiden katsotaan olevan yhteydessä Paratiisin alapintaan.

16:4.5 (189.6) Ei ole epäilystäkään siitä, ettemmekö erilaisten Morontiavoiman Valvojien funktionaalisia toimintoja kohdatessamme olisi kasvokkain Valtiashenkien tiettyjen paljastamattomien aktiviteettien kanssa. Kuka muu kuin nämä fyysisten valvojien ja henkihoivaajien esivanhemmat olisi osannut keksiä, miten yhdistetään ja liitetään toisiinsa aineelliset ja hengelliset energiat niin, että tuloksena on siihen saakka tuntematon

universumitodellisuuden osa-alue – morontiasubstanssi ja morontiamieli?

16:4.6 (189.7) Hengellisten maailmojen todellisuudessa on paljon sellaista, joka kuuluu morontian piiriin, ja se on sellainen maailmankaikkeuden todellisuuden osa-alue, joka on Urantialla täysin tuntematon. Persoonallisuuden olemassaolon päämäärä on hengellinen, mutta sen ja tämän maailman väliin tulevat aina morontialuomukset, jotka toimivat siltana kuolevaisten alkuperää edustavien aineellisten maailmojen ja edistyvää hengellistä statusta edustavien superuniversumisfäärien välillä. Juuri tällä alueella Valtiashenget tuovat oman merkittävän antinsa ihmisen Paratiisiin-nousuun tähtäävään järjestelmään.

16:4.7 (190.1) Seitsemällä Valtiashengellä on henkilökohtaisia edustajia, jotka toimivat kautta suuruniversumin, mutta koska näiden alisteisten olentojen suuri enemmistö ei ole suoranaisesti tekemisissä Paratiisin täydellisyyteen vievän, kuolevaisia koskevan etenemisjärjestelmän kanssa, heistä on kerrottu vain vähän tai ei mitään. Paljon, peräti paljon, pysyy Seitsemän Valtiashengen toiminnasta ihmisen ymmärrykseltä kätkettynä, sillä se ei mitenkään suoranaisesti liity Paratiisiin-nousunne problematiikkaan.

16:4.8 (190.2) On varsin luultavaa, vaikkemme sen tueksi voikaan tarjota mitään lopullista todistetta, että Orvontonin Valtiashenki vaikuttaa ratkaisevalla tavalla seuraavilla toimialoilla:

16:4.9 (190.3) 1. Paikallisuniversumin Elämänkantajien toiminta elämän alkuunpanemiseksi.

16:4.10 (190.4) 2. Paikallisuniversumin Luovan Hengen maailmoille lahjoittamien mielenauttajahenkien suorittamat elollisuuden aktivoinnit.

16:4.11 (190.5) 3. Lineaariseen gravitaatioon reagoivien organisoidun aineen yksikköjen osoittamat energiailmenemien vaihtelut.

16:4.12 (190.6) 4. Emergentin energian käyttäytyminen, kun se on täysin vapautunut Kvalifioimattoman Absoluutin otteesta ja kun se alkaa reagoida lineaarisen gravitaation välittömään vaikutukseen ja Universumivoiman Ohjaajien ja näiden työtovereiden suorittamiin manipulointeihin.

16:4.13 (190.7) 5. Paikallisuniversumin Luovan Hengen antaman huolenpidonhengen lahjoittaminen. Tämä henki tunnetaan Urantialla Pyhänä Henkenä.

16:4.14 (190.8) 6. Lahjoittautuvien Poikien kuolevaisten maailmassa oleskelun jälkeen tapahtuva hengen lahjoittaminen. Urantialla tämä henki tunnetaan Lohduttajana tai Totuuden Henkenä.

16:4.15 (190.9) 7. Paikallisuniversumien ja superuniversumin heijastusmekanismi. Tuskin monikaan tähän erikoislaatuiseen ilmiöön liittyvä piirre on järkevästi selitettävissä tai rationaalisesti ymmärrettävissä, ellei oleteta, että kysymyksessä on Valtiashenkien toiminta yhdessä Myötätoimijan ja Korkeimman Olennon kanssa.

16:4.16 (190.10) Siitä huolimatta, ettemme ymmärrä Seitsemän Valtiashengen moninaisia toimintoja riittävästi, olemme vakuuttuneita siitä, että universumitoimintojen laajassa kentässä on kaksi alaa, joiden kanssa heillä ei ole kerrassaan mitään tekemistä,

nimittäin Ajatuksensuuntaajien lahjoittaminen ja näiden suorittama palvelu sekä Kvalifioimattoman Absoluutin tutkimattomat toiminnot.

5. Suhde luotuihin

16:5.1 (190.11) Jokainen suuruniversumin lohko, jokainen yksittäinen universumi ja maailma hyötyy kaikkien Seitsemän Valtiashengen yhteisistä neuvoista ja viisaudesta, mutta jokainen niistä saa vain yhden Valtiashengen henkilökohtaisen leiman ja sävyn. Ja kunkin Valtiashengen henkilökohtainen olemus läpäisee tyystin ja sävyttää ainutlaatuisesti oman superuniversuminsa.

16:5.2 (190.12) Tämän Seitsemän Valtiashengen persoonallisen vaikutuksen johdosta jokainen Paratiisin ja Havonan ulkopuolella oleva, mihin tahansa älyllisten olentojen luokkaan kuuluva luotu kantaa pakostakin sellaista luonteenomaista yksilöllisyyden leimaa, joka osoittaa jostakusta näistä Seitsemästä Paratiisin Hengestä juontuvaa alkuperän luonnetta. Seitsemän superuniversumin osalta se merkitsee, että jokainen luotu olento, olipa hän ihminen tai enkeli, tulee ainiaan kantamaan tätä hänen syntyperänsä osoittavaa tunnusmerkkiä.

16:5.3 (191.1) Seitsemän Valtiashenkeä eivät tunkeudu suoraan avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa olevien yksittäisten luotujen aineelliseen mieleen. Urantian kuolevaiset eivät koe Orvontonin Valtiashengen mielellis-hengellisen vaikutuksen

henkilöön kohdistuvaa läsnäoloa. Mikäli tämä Valtiashenki asutun maailman kehityksen varhaisvaiheiden aikana kuitenkin saa jonkinlaisen yhteyden yksittäisen kuolevaisen mieleen, sen tulee tapahtua paikallisuniversumin Luovan Hengen hoivassa. Tämä on Jumalan sellaisen Luoja-Pojan puoliso ja työtoveri, jollainen johtaa jokaisen paikallisluomuksen kohtaloita. Mutta tämä samainen Luova Äiti-Henki on olemukseltaan ja luonteeltaan aivan Orvontonin Valtiashengen kaltainen.

16:5.4 (191.2) Valtiashengen painama fyysinen leima on osa ihmisen aineellista alkuperää. Koko morontiaalinen elämänvaihe eletään tämän saman Valtiashengen jatkuvan vaikutuksen alaisena. Ei sen vuoksi liene kovinkaan outoa, ettei tällaisen ylösnousevan kuolevaisen myöhempi hengellinen elämänkulku tämän valvovan Hengen luonteenomaista leimaa koskaan tyystin häivytä. Se, mikä antaa perussävyn kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluvan jokaisen Havonaa edeltävän vaiheen olemassaololle, on juuri Valtiashengen painama leima.

16:5.5 (191.3) Evolutionaaristen kuolevaisten elämän kokemisessa ilmenevät erottavat persoonallisuuden kehityskulut, jotka ovat kussakin superuniversumissa omanluonteisiansa ja jotka nimenomaisesti kuvastavat hallitsevan Valtiashengen olemusta, eivät koskaan kokonaan häviä, eivät senkään jälkeen kun näihin taivasmatkalaisiin kohdistuu heidän Havonan miljardilla opetussfäärillä kohtaamansa pitkäkestoinen koulutus ja yhtenäistävä harjoitus. Ei edes sitä seuraava Paratiisin voimaperäinen kulttuuri riitä kitkemään merkkejä, jotka kertovat, mikä on asianomaisen

synnyinsuperuniversumi. Ylösnousemuskuolevaisessa tulee koko ikuisuuden läpi ilmenemään piirteitä, jotka osoittavat hänen synnyinsuperuniversumiaan johtavan Hengen. Jopa Lopullisuuden Saavuttajakunnan piirissä, kun halutaan päästä siihen, mikä on *täysimääräinen* Kolminaisuuden suhde evolutionaariseen luomakuntaan, tai antaa sellaisesta kuva, kokoontuu paikalle aina seitsemän lopullisuuden saavuttajaa, yksi jokaisesta superuniversumista.

6. Kosminen mieli

16:6.1 (191.4) Valtiashenget ovat kosmisen mielen, suuruniversumin älyllisen potentiaalin, seitsenkertainen lähde. Tämä kosminen mieli on Kolmannen Lähteen ja Keskuksen mielen aliabsoluuttinen ilmentymä, ja toiminnallisesti se tietyllä tavalla liittyy kehittyvän Korkeimman Olennon mieleen.

16:6.2 (191.5) Urantian kaltaisessa maailmassa emme kohtaa Seitsemän Valtiashengen välitöntä vaikutusta ihmisrotujen asioihin. Te elätte Nebadonin Luovan Hengen välittömän vaikutuksen alaisuudessa. Siitä huolimatta nämä samaiset Valtiashenget hallitsevat kaiken luomalla aikaansaadun mielen perusreaktioita, sillä he ovat niiden älyllisten ja hengellisten potentiaalien aktuaaliset lähteet, jotka ovat paikallisuniversumeissa erikoistuneet toimimaan ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisia maailmoja asuttavien yksilöiden elämässä.

16:6.3 (191.6) Kosmisen mielen olemassaolon tosiasia selittää ihmisellä ja ihmistä korkeammalla olevilla olennoilla tavattavien erilaisten mielityyppien välisen sukulaisuuden. Toistensa seuraan etsiytymistä ei esiinny pelkästään sukulaissielujen välillä, vaan myös sukulaismielet ovat varsin kanssakäymishaluisia ja taipuvaisia yhteistyöhön toistensa kanssa. Eri ihmismielten havaitaan toisinaan kulkevan hämmästyttävän samankaltaisia ja selittämätöntä yksituumaisuutta osoittavia ratoja.

16:6.4 (191.7) Kaikissa tapauksissa, joissa kosminen mieli yhdistyy persoonallisuuteen, esiintyy ominaisuus, jota voitaisiin kutsua ”todellisuudentajuksi”. Nimenomaan tämä tahdollisten olentojen universaalinen kosminen avu pelastaa heidät sellaiselta, että heistä tulisi tieteen, filosofian ja uskonnon esittämien ennalta totena pidettyjen olettamusten avuttomia uhreja. Tämä kosmisen mielen herkkyys todellisuutta kohtaan reagoi tiettyihin todellisuuden osa-alueisiin aivan kuten energia-aine reagoi gravitaatioon. Vieläkin oikeampaa olisi sanoa, että nämä aineellisuuden ylittävät realiteetit reagoivat mainitulla tavalla kosmoksen mieleen.

16:6.5 (192.1) Kosminen mieli reagoi (tunnistaa reagointia) pettämättömästi universumitodellisuuden kolmella tasolla. Nämä reagoinnit ovat kirkasjärkisille ja syvällisesti ajatteleville mielille itsestään selviä. Kyseiset todellisuuden tasot ovat:

16:6.6 (192.2) 1. *Kausaatio* – fyysisten aistien todellisuusmaailma, loogisen yhdenmukaisuuden tieteelliset maailmat, todellisen ja epätodellisen toisistaan erottaminen, kosmiseen reagointiin

perustuvat pohdinnalliset johtopäätökset. Kysymyksessä on kosmisen harkinnan matemaattinen muoto.

16:6.7 (192.3) 2. *Velvollisuus* – moraalikäsitysten todellisuusmaailma filosofian piirissä, järkeilyn areena, suhteellisen oikean ja väärän tajuaminen. Tämä on kosmisen harkinnan oikeudellinen muoto.

16:6.8 (192.4) 3. *Palvonta* – uskonnollisen kokemustodellisuuden hengellinen maailma, jumalallisen yhteenkuuluvuuden henkilökohtainen tajuaminen, henkiarvojen tunnistaminen, vakuuttuneisuus ikuisesta eloonjäämisestä, nousu Jumalan palvelijoiden asemasta Jumalan poikien riemuun ja vapauteen. Kysymyksessä on kosmisen mielen korkein oivallus, kosmisen harkinnan pyhästi kunnioittava ja palvonnantäyteinen muoto.

16:6.9 (192.5) Nämä tieteelliset, moraaliset ja hengelliset oivallukset, nämä kosmiset reaktiot kuuluvat jo syntyjään siihen kosmiseen mieleen, joka rikastuttaa kaikkia tahdollisia olentoja. Elämänkokemus ei koskaan jätä kehittämättä näitä kolmea kosmista intuitiota; ne ovat olennaisena rakennusosana pohdiskelevaa ajattelua edustavassa tajunnassa. Mutta on murhemielin pantava merkille, että perin harvat henkilöt Urantialla osaavat nauttia siitä, että he kehittävät tällaisia rohkeudesta ja itsenäisestä kosmisesta ajattelusta kertovia ominaisuuksia.

16:6.10 (192.6) Paikallisuniversumien mielivarustuksissa nämä kosmisen mielen kolme ymmärrystä ovat ne ennakolta totena pidetyt olettamukset, jotka tekevät ihmiselle mahdolliseksi toimia rationaalisena ja tiedostavana persoonallisuutena tieteen, filosofian

ja uskonnon maailmoissa. Näiden Infiniittisen kolmen ilmentymän *reaalisuuden* tiedostaminen tapahtuu toisin sanoen kosmisella itseilmoituksen menetelmällä. Aine-energian havaitseminen tapahtuu havaintomaailman matemaattisen logiikan avulla; mieli-järki tietää intuitiivisesti moraalisen velvollisuutensa; henki-usko (palvonta) on hengellisen kokemuksen reaalisuuden uskonto. Nämä pohdiskelevassa ajattelussa esiintyvät kolme perustekijää saattavat yhdistyä ja koordinoitua persoonallisuuden kehityksessä tai ne voivat käydä suhteettomiksi ja tosiasiassa irrota omista tehtävistään. Mutta yhdistyessään ne luovat lujan luonteen, johon sisältyy tosiasiapohjaisen tieteen, moraalisen filosofian ja aidon uskonnollisen kokemuksen korreloituminen. Ja juuri nämä kolme kosmista intuitiota antavat objektiivista paikkansapitävyyttä, reaalisuutta, ihmisen kokemukselle olevaisista, merkityksistä ja arvoista.

16:6.11 (192.7) Opetuksen tarkoitus on kehittää ja terävöittää näitä ihmismielen synnynnäisiä kykyjä; sivistyksen tavoitteena on niiden julkituominen; elämänkokemuksen tehtävänä on niiden todellistaminen; uskonnon tarkoituksena on niiden jalostaminen ja persoonallisuuden tavoitteena on niiden yhdistäminen.

7. Moraali, hyve ja persoonallisuus

16:7.1 (192.8) Pelkkä äly ei riitä moraalisuuden selitykseksi. Moraalisuus, hyve, kuuluu ihmispersoonallisuuteen synnynnäisesti.

Moraalinen intuitio, velvollisuuden tajuaminen, on osa ihmisen mielellisyyttä, ja se liittyy ihmisen olemuksen muihin erottamattomiin piirteisiin, kuten tieteelliseen uteliaisuuteen ja hengelliseen ymmärrykseen. Ihmisen mentaalisuus nousee huomattavasti hänen eläinserkkujensa mentaalisuuden yläpuolelle, mutta hänen moraalisuutensa ja uskonnollisuutensa ovat nimenomaan ne tekijät, jotka erottavat hänet eläinkunnasta.

16:7.2 (193.1) Eläimen valikoiva reagointi rajoittuu käyttäytymisen motoriselle tasolle. Korkeampien eläinten näennäinen oivalluskyky ilmenee motorisella tasolla, ja se ilmaantuu tavallisesti vasta motorisen yrityksen ja erehdyksen kokemisen jälkeen. Ihminen kykenee käyttämään tieteellistä, moraalista ja uskonnollista ymmärrystä ennen minkäänlaista tutkimuksen tekemistä ja kokeilua.

16:7.3 (193.2) Vain persoonallisuus kykenee tietämään, mitä se tekee, ennen kuin se sen tekee; vain persoonallisuudet omaavat kokemusta edeltävää ymmärrystä. Persoonallisuus voi katsoa eteensä ennen kuin hyppää, ja siksipä se voi oppia sekä eteen katsomisesta että hyppäämisestä. Persoonaton eläin oppii tavallisesti vain hyppäämällä.

16:7.4 (193.3) Kokemuksen tuloksena eläimelle kehittyy kyky tarkastella eri keinoja päämäärän saavuttamiseksi ja valita askelensa keräämänsä kokemuksen pohjalta. Mutta persoonallisuus kykenee tarkastelemaan myös päämäärää itseään ja arvioimaan sen saavuttamisen tärkeyttä, sen arvoa. Pelkkä äly pystyy ottamaan selville parhaat keinot umpimähkäisten päämäärien saavuttamiseksi, mutta moraalinen olento omaa sisäisen näkemyksen, joka antaa

hänelle mahdollisuuden tehdä ero eri päämäärien välillä yhtä hyvin kuin eri keinojenkin välillä. Ja moraalinen olento on hyveellisenäkin älykäs. Hän tietää, mitä hän tekee, miksi hän sen tekee, minne hän menee ja miten hän sinne pääsee.

16:7.5 (193.4) Aina kun ihminen ei tee eroa siinä, mihin kaikkeen hän kuolevaisena pyrkii, hän huomaa toimivansa olemassaolon eläimellisellä tasolla. Hän on jättänyt käyttämättä ne verrattomat edut, jotka tarjoaa se aineellinen tarkkanäköisyys, se moraalinen arvostelukyky ja se hengellinen ymmärrys, jotka ovat erottamaton osa hänelle persoonallisena olentona suotua kosmisen mielen varustusta.

16:7.6 (193.5) Hyve on vanhurskautta – sopusointua kosmoksen kanssa. Hyveiden nimeäminen ei ole niiden määrittelemistä, vaan ne oppii tuntemaan vasta niitä toteuttamalla. Hyve ei ole pelkkää tietoa, eikä vielä viisauttakaan, vaan pikemminkin se on sitä, mitä todellisuudessa kuuluu edistyvään kokemukseen kosmista tuloksiinpääsyä merkitsevien yhä ylemmäs nousevien tasojen saavuttamisesta. Kuolevaisen ihmisen jokapäiväisessä elämässä hyve toteutuu siten, että hän valitsee johdonmukaisesti mieluummin hyvän kuin pahan, ja tällainen valintakyky on osoitus moraalisen olemuksen omaamisesta.

16:7.7 (193.6) Ihmisen hyvän ja pahan välillä tekemään valintaan ei vaikuta pelkästään hänen moraalisen puolensa voimakkuus, vaan tietämättömyydellä, kypsymättömyydellä ja harhakuvitelmilla on niilläkin oma vaikutuksensa. Hyveen harjoittaminen kysyy myös suhteellisuudentajua, sillä pahaa saatetaan tehdä myös, silloin kun

vääristymän tai harhakäsityksen johdosta suuremman sijasta valitaankin pienempi. Taito tehdä suhteiden arviointeja tai vertailevia mittauksia liittyy moraalisuuden maailman hyveiden harjoittamiseen.

16:7.8 (193.7) Ihmisen moraalisuus olisi hedelmätöntä ilman suhteuttamisen taitoa, ilman sitä eron tekemisen taitoa, joka kätkeytyy hänen kykyynsä tarkastella merkityksiä. Samaten olisi moraalinen valinta turhaa, ellei olisi sitä kosmista ymmärrystä, jonka tuloksena on tietoisuus hengellisistä arvoista. Älyllisyyden kannalta katsottuna ihminen nousee moraalisen olennon tasolle siksi, että hänelle on annettu persoonallisuus.

16:7.9 (193.8) Moraalisuutta ei voi koskaan edistää lakiteitse eikä voimakeinoin. Se on henkilökohtainen ja vapaaseen tahtoon perustuva asia, ja sen täytyy levitä tartunnan kautta siten, että moraalisesti vahvat henkilöt joutuvat kosketuksiin niiden kanssa, jotka ovat moraalisesti vähemmän herkkiä, mutta jotka ovat kuitenkin jossain määrin halukkaita noudattamaan Isän tahtoa.

16:7.10 (193.9) Moraalisia tekoja ovat ne inhimilliset suoritukset, joita luonnehtii korkein älyllisyys, joita ohjaa valikoiva erottelukyky korkeampia päämääriä valittaessa kuin myös valikoitaessa moraalisia keinoja näiden päämäärien saavuttamiseksi. Sellainen käyttäytyminen on hyveellistä. Korkein hyve on niin muodoin sitä, että varauksettomasti päättää täyttää sen, mikä on taivaallisen Isän tahto.

8. Urantia-persoonallisuus

16:8.1 (194.1) Universaalinen Isä antaa persoonallisuuden lukuisille eri luokkiin kuuluville olennoille, jotka toimivat universumiaktuaalisuuden erilaisilla tasoilla. Urantian ihmisolennoille on annettu persoonallisuus, joka kuuluu finiittis-kuolevaiseen tyyppiin ja joka toimii Jumalan ylösnousemuksellisten poikien tasolla.

16:8.2 (194.2) Vaikka voimme tuskin ryhtyä määrittelemään persoonallisuutta, saatamme silti yrittää kertoa, miten ne tunnetut tekijät ymmärrämme, jotka tarvitaan muodostamaan tiettyjen aineellisten, mielellisten ja hengellisten energioiden kokouma, kun näiden keskinäinen yhteenliittyminen muodostaa mekanismin, jossa, jolla ja jonka kanssa Universaalinen Isä panee lahjoittamansa persoonallisuuden toimimaan.

16:8.3 (194.3) Persoonallisuus on ainutkertaista olemusta oleva ainutlaatuinen varustus, jonka olemassaolo on Ajatuksensuuntaajan lahjoittamisesta riippumaton ja sitä edeltävä. Suuntaajan läsnäolo toki silti lisää laadullista persoonallisuuden ilmenemää. Isän luota saapuessaan Ajatuksensuuntaajat ovat olemukseltaan toistensa kaltaisia, mutta persoonallisuus on moninaista, alkuperäistä ja ainutkertaista; ja persoonallisuuden ilmenemää sävyttävät ja kvalifioivat lisäksi niiden aineellisuutta, mielellisyyttä ja hengellisyyttä edustavien, yhteen liittyvien energioiden olemus ja

laatu, jotka muodostavat elimelliset puitteet persoonallisuusilmenemälle.

16:8.4 (194.4) Persoonallisuudet voivat olla samankaltaisia, mutteivät ne koskaan ole yksi ja sama. Tiettyä sarjaa, tyyppiä, luokkaa tai mallia edustavat persoonat voivat muistuttaa ja muistuttavatkin toisiaan, mutteivät he koskaan ole identtisiä. Persoonallisuus on yksilön se osa, jonka me *tunnemme*, ja joka tekee meille mahdolliseksi tämän olennon jonakin tulevaisuuden hetkenä tapahtuvan tunnistamisen hänen hahmossaan, mielessään tai henkistatuksessaan tapahtuneiden muutosten luonteesta ja laajuudesta riippumatta. Persoonallisuus on jokaisen yksilön se piirre, joka tekee meille mahdolliseksi tämän persoonan tunnistamisen ja positiivisen yksilöimisen samaksi, jonka olemme aiemmin tunteneet, siitä välittämättä, miten paljon hän on saattanut muuttua hänen persoonallisuutensa ilmiasun ja ilmenemän ulkoisten puitteiden muuttumisen myötä.

16:8.5 (194.5) Luodun olennon persoonallisuudelle on tunnusomaista kaksi kuolevaisen reaktiokäyttäytymisen itsensäjulkituovaa ja luonteenomaista ilmiötä, nimittäin minätietoisuus ja siihen liittyvä suhteellisen vapaa tahto.

16:8.6 (194.6) Minätietoisuus sisältää älyperäisen tietoisuuden persoonallisuuden aktuaalisuudesta; siihen sisältyy kyky tunnistaa muiden persoonallisuuksien reaalisuus. Se osoittaa kykyä maailmankaikkeuden reaalisubjektien yksilöittäiseen kokemiseen ja kykyä kokea niiden kanssa, mikä merkitsee samaa kuin identiteettistatuksen saavuttaminen maailmankaikkeuden

persoonallisuussuhteissa. Minätietoisuus merkitsee mielihoivan aktuaalisuuden tunnustamista ja luovan ja määräävän vapaan tahdon suhteellisen riippumattomuuden tajuamista.

16:8.7 (194.7) Ihmispersoonallisuuden minätietoisuudelle ominainen suhteellisen vapaa tahto on mukana seuraavissa ilmiöissä:

16:8.8 (194.8) 1. Moraalinen päätös, korkein viisaus.

16:8.9 (194.9) 2. Hengellinen valinta, totuudentaju.

16:8.10 (194.10) 3. Epäitsekäs rakkaus, veljeskuntaan kohdistuva palvelu.

16:8.11 (194.11) 4. Tavoitteellinen yhteistyö, ryhmäuskollisuus.

16:8.12 (194.12) 5. Kosminen näkemys, universumimerkitysten tajuaminen.

16:8.13 (194.13) 6. Persoonallisuuden omistautuminen, varaukseton vihkiytyminen Isän tahdon täyttämiseen.

16:8.14 (195.1) 7. Palvonta, vilpitön jumalallisten arvojen tavoittelu ja varaukseton rakkaus jumalallista Arvojen Antajaa kohtaan.

16:8.15 (195.2) Urantia-tyypin ihmispersoonallisuuden voidaan katsoa toimivan sellaisessa fyysisessä mekanismissa, joka koostuu Nebadon-tyyppisen organismin planeettakohtaisesta muunnoksesta. Ja tämä puolestaan kuuluu elollisaktivoinnin sähkö-kemialliseen luokkaan ja on varustettu vanhempien toimesta tapahtuvan jälkeläisten tuottamisen malliin perustuvalla, Orvonton-sarjan Nebadon-luokkaan kuuluvalla, kosmisella mielellä. Persoonallisuuden jumalallisen lahjan antaminen sellaiselle mielen omaavalle kuolevaiselle mekanismille tuo mukanaan kosmiseen

kansalaisuuteen sisältyvän arvoaseman ja tekee mahdolliseksi sen, että tällainen kuolevainen olento alkaa heti reagoida kosmoksen kolmen kaiken pohjana olevan mielireaalisuuden perustavanlaatuiseen tiedostamiseen. Nämä kolme perusrealiteettia ovat:

16:8.16 (195.3) 1. Fyysisen kausaation yhdenmuotoisuuden matemaattinen eli looginen tiedostaminen.

16:8.17 (195.4) 2. Moraaliseen käyttäytymiseen kehottavan velvollisuuden järkiperäinen tiedostaminen.

16:8.18 (195.5) 3. Yhteenkuuluvaisuudentunteeseen perustuvan jumaluudenpalvonnan uskon kautta tapahtuva käsittäminen, mihin liittyy rakastava ihmiskunnan palveleminen.

16:8.19 (195.6) Tällaisen persoonallisuusvarustuksen täysimääräinen toiminta merkitsee Jumaluuden kanssa sukua olemisen alkavaa tajuamista. Tällainen minuus, jossa asuu Jumala Isän esipersoonallinen osanen, on totuudellisesti ja tosiasiallisesti Jumalan hengellinen poika. Paitsi että tällainen olento osoittaa kykyä jumalallisen läsnäolevan muodossa annetun lahjan vastaanottamiseen, osoittaa se myös reaktioalttiutta kaikkien persoonallisuuksien Paratiisin-Isän persoonallisuusgravitaation piiriä kohtaan.

9. Ihmisen tietoisuuden reaalisuus

16:9.1 (195.7) Kosmisella mielellä varustettu Suuntaajan asuttama persoonallinen olento tiedostaa ja tajuaa synnynnäisesti energiatodellisuuden, mielitodellisuuden ja henkitodellisuuden. Tahdollinen luotu on tällä tavoin varustettu erottamaan Jumalan tosiasia, Jumalan laki ja Jumalan rakkaus. Näitä ihmisen tietoisuuden kolmea erottamatonta osaa lukuun ottamatta kaikki inhimillinen kokemus on todellisuudessa subjektiivista, paitsi että intuitiivinen paikkansapitävyyden tajuaminen liittyy mainittujen kolmen kosmiseen tiedostamiseen kuuluvan universumitodellisuuteen reagoinnin *yhdistymiseen*.

16:9.2 (195.8) Jumalan tunnistava kuolevainen kykenee aistimaan, mikä arvo liittyy näiden kolmen kosmisen ominaisuuden yhdistymiseen eloon jäävän sielun kehityksessä, ja sielu on ihmisen suurenmoisin hanke siinä fyysisessä tomumajassa, jossa moraalinen mieli työskentelee yhdessä sisimmässä asuvan jumalallisen hengen kanssa kuolemattoman sielun kaksinaistamiseksi. Varhaisimmasta alustaan lähtien sielu on *todellinen;* sillä on kosmiset eloonjäämisen ominaisuudet.

16:9.3 (195.9) Ellei kuolevainen ihminen jää eloon luonnollisessa kuolemassa, hänen inhimillisen kokemuksensa reaaliset hengelliset arvot jäävät kuitenkin olemaan osana Ajatuksensuuntaajan edelleen jatkuvaa kokemusta. Tällaisen elossa säilymättömän persoonallisuuden sisältämät arvot säilyvät yhtenä aktuaalistuvan Korkeimman Olennon persoonallisuuden tekijänä. Tällaiset persoonallisuuden säilyvät ominaisuudet ovat vailla identiteettiä, mutta ne eivät ole vailla kuolevaisen ruumiillisen elämän aikana

kerääntyneitä kokemuksellisia arvoja. Identiteetin eloonjääminen riippuu morontiastatuksen ja yhä suuremmin jumalallisen arvon omaavan kuolemattoman sielun eloonjäämisestä. Persoonallisuuden identiteetti säilyy sielun eloonjäämisessä ja sen kautta.

16:9.4 (195.10) Se, että ihmisellä on minätietoisuus, sisältää itsessään myös muiden minuuksien kuin tiedostavan minuuden reaalisuuden tunnustamisen, ja sen lisäksi se antaa ymmärtää, että tämä tietoisuus on molemminpuolista; että minuus tunnetaan niin kuin se itse tuntee. Tämä näkyy puhtaasti inhimillisellä tavalla ihmisen sosiaalisessa elämässä. Mutta yhtä ehdottoman varma et voi olla lähimmäisesi reaalisuudesta kuin voit olla varma itsessäsi olevan Jumala-läsnäolon todellisuudesta. Sosiaalinen tietoisuus ei ole erottamaton niin kuin jumalatietoisuus, sillä se on kulttuurin tuote ja riippuvainen tiedosta, symboleista ja siitä, mitkä ovat ihmisen perustavanlaatuisten avujen – tieteen, moraalin ja uskonnon – antimet. Ja nämä kosmiset lahjat ovat – sosiaalistettuina – sivilisaatio.

16:9.5 (196.1) Sivilisaatiot ovat epävakaita, sillä ne eivät ole kosmisia; ne eivät ole ihmissukukunnan muodostavissa yksilöissä myötäsyntyisiä. Niitä pitää ruokkia ihmisen perustavanlaatuisten tekijöiden – tieteen, moraalin ja uskonnon – yhteisin antimin. Sivilisaatiot tulevat ja menevät, mutta tiede, moraalikäsitykset ja uskonto selviävät aina tästä romahduksesta.

16:9.6 (196.2) Paitsi että Jeesus paljasti Jumalan ihmiselle, hän paljasti uudella tavalla myös ihmisen ihmiselle itselleen ja muille ihmisille. Jeesuksen elämässä näette ihmisen parhaimmillaan. Näin ihmisestä

tulee peräti kauniilla tavalla todellinen, siksi että Jeesuksella oli elämässään niin paljon Jumalasta, ja Jumalan tajuaminen (tiedostaminen) on kaikissa ihmisissä luovuttamatonta ja perustavanlaatuista.

16:9.7 (196.3) Epäitsekkyys – vanhempainvaistoa lukuun ottamatta – ei ole täysin luonnollista; muita ihmisiä ei luonnostaan rakasteta eikä sosiaalisesti palvella. Epäitsekkään ja altruistisen yhteiskuntajärjestyksen aikaansaamiseen tarvitaan järjen tuomaa valistusta, moraalia ja uskonnon antamaa kannustusta, jumalatietoisuutta. Ihmisen tietoisuus omasta persoonallisuudestaan, minätietoisuus, riippuu niin ikään suoranaisesti juuri tästä synnynnäisestä muiden olemassaolon tiedostamisesta, tästä syntymässä saadusta kyvystä tunnistaa ja käsittää toisen persoonallisuuden reaalisuus, mikä ulottuu ihmispersoonallisuuksista aina jumalalliseen persoonallisuuteen saakka.

16:9.8 (196.4) Epäitsekkään sosiaalisen tietoisuuden täytyy pohjimmaltaan olla uskonnollista tietoisuutta; toisin sanoen, silloin kun se on objektiivista, muussa tapauksessa se on puhtaasti subjektiivinen filosofinen abstraktio ja sen vuoksi rakkaudeton. Vain Jumalaa tunteva yksilö voi rakastaa toista ihmistä niin kuin hän rakastaa itseään.

16:9.9 (196.5) Minätietoisuus on perimmältään kommunaalinen tietoisuus: Jumala ja ihminen, Isä ja poika, Luoja ja luotu. Ihmisen minätietoisuudessa on piilevänä ja synnynnäisenä neljä universumireaalisuuden tiedostumaa:

16:9.10 (196.6) 1. Tiedon tavoittelu, tieteen logiikka.

16:9.11 (196.7) 2. Moraalisten arvojen tavoittelu, velvollisuudentunto.

16:9.12 (196.8) 3. Hengellisten arvojen tavoittelu, uskonnollinen kokemus.

16:9.13 (196.9) 4. Persoonallisuusarvojen tavoittelu, kyky tiedostaa Jumalan todellisuus persoonallisuutena, ja sen kanssa rinnakkainen tietoisuus veljellisestä suhteestamme kaltaisiimme persoonallisuuksiin.

16:9.14 (196.10) Tulet tietoiseksi toisesta ihmisestä, luodusta veljestäsi, koska jo olet tietoinen Jumalasta Luoja-Isänäsi. Isyys on se sukulaisuussuhde, josta järkeilyn kautta päädymme veljeyden tiedostamiseen. Ja Isyydestä tulee tai saattaa tulla universumirealiteetti kaikille moraalisille luoduille, sillä Isä itse on lahjoittanut persoonallisuuden kaikille sellaisille olennoille ja saattanut heidät universaalisen persoonallisuuspiirin yhteyteen. Palvomme Jumalaa ensi alkuun siksi, että *hän on*, sen jälkeen siksi, että *hän on meissä*, ja lopuksi palvomme häntä, koska *me olemme hänessä*.

16:9.15 (196.11) Onko outoa, että kosminen mieli olisi tajuisesti selvillä omasta alkulähteestään, Äärettömän Hengen äärettömästä mielestä, ja samalla tietoinen kaukaisuuksiin ulottuvien universumien fyysisestä todellisuudesta, Iankaikkisen Pojan hengellisestä

todellisuudesta ja Universaalisen Isän persoonallisuuden todellisuudesta?

16:9.16 (196.12) [Luvun laatimiselle antoi tukensa uversalainen Universaalinen Sensori.]

Luku 17

Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää

17:0.1 (197.1) KORKEIMPIEN Henkien seitsemän ryhmää ovat suuruniversumin seitsenlohkoisen hallinnon universaalisia koordinoivia ohjaajia. Vaikka heidät kaikki lasketaankin Äärettömän Hengen toiminnalliseen perheeseen kuuluviksi, seuraavat kolme ryhmää luokitellaan tavallisesti kuitenkin Paratiisin-Kolminaisuuden lapsiksi:

17:0.2 (197.2) 1. Seitsemän Valtiashenkeä.

17:0.3 (197.3) 2. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa.

17:0.4 (197.4) 3. Heijastavat Henget.

17:0.5 (197.5) Ääretön Henki tai hänen luojan statuksen omaavat kumppaninsa saattavat omilla luomisteoillaan olevaisiksi jäljellä olevat neljä ryhmää:

17:0.6 (197.6) 4. Heijastusavustajat.

17:0.7 (197.7) 5. Kehien Seitsemän Henkeä.

17:0.8 (197.8) 6. Paikallisuniversumien Luovat Henget.

17:0.9 (197.9) 7. Mielenauttajahenget.

17:0.10 (197.10) Nämä seitsemän luokkaa tunnetaan Uversassa seitsemänä Korkeimpien Henkien ryhmänä. Heidän toimintapiirinsä ulottuu Seitsemän Valtiashengen henkilökohtaisesta läsnäolosta ikuisen Saaren äärireunalla, Hengen seitsemän paratiisisatelliitin, Havonan kehien, superuniversumien hallitusten sekä paikallisuniversumien hallinnon ja valvonnan kautta aina siihen vaatimattomaan palveluun, jota ajallisuuden ja avaruuden valtakunnissa suorittavat evolutionaarisen mielen maailmoille lahjoitetut mielenauttajat.

17:0.11 (197.11) Seitsemän Valtiashenkeä ovat tämän kauas ulottuvan hallintopiirin koordinoivia ohjaajia. Joissakin asioissa, jotka liittyvät järjestyneen fyysisen voiman, mielienergian ja persoonattoman hengen jakelun hallinnolliseen säätelyyn, he toimivat henkilökohtaisesti ja ilman välikäsiä, mutta muissa asioissa he toimivat moninaisten kumppaniensa kautta. Kaikissa toimeenpanonluonteisissa asioissa – määräykset, säädökset, järjestelyt ja hallinnolliset päätökset – Valtiashenget toimivat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan persoonissa. Keskusuniversumissa Valtiashenget saattavat toimia Havonan Kehien Seitsemän Hengen kautta, seitsemän superuniversumin päämajoissa he tuovat itsensä julki Heijastavista Hengistä koostuvan kanavan kautta ja toimivat Päivien Muinaisten persoonain kautta, joihin he ovat henkilökohtaisessa yhteydessä Heijastusavustajien välityksellä.

17:0.12 (197.12) Seitsemän Valtiashenkeä eivät suoraan eivätkä henkilökohtaisesti pidä yhteyttä universumihallintoon, joka on Päivien Muinaisten hovin alapuolella. Omaa paikallisuniversumianne, joka on osa superuniversumistamme, hoitaa Orvontonin Valtiashenki, mutta hänen Nebadonin syntyperäisiin olentoihin kohdistuvan tehtävänsä välitön toimeenpanija ja henkilökohtainen ohjaaja on Salvingtonissa, paikallisuniversuminne päämajassa, asuva Luova Äiti-Henki.

1. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa

17:1.1 (198.1) Valtiashenkien toimeenpanopäämajojen käytössä on Äärettömän Hengen seitsemän paratiisisatelliittia, jotka kiertävät Keskussaarta Iankaikkisen Pojan säteilevien sfäärien ja Havonan sisimmän kehän välissä. Nämä toimeenpanosfäärit ovat Korkeimpien Toimeenpanijoiden ohjauksessa. Korkeimpien Toimeenpanijoiden ryhmään kuuluu seitsemän jäsentä, jotka Isä, Poika ja Henki kolminaistivat Seitsemän Valtiashengen antamien tarkkojen ohjeitten mukaan, jotta näistä tulisi sentyyppisiä olentoja, jotka voivat toimia heidän universaalisina edustajinaan.

17:1.2 (198.2) Valtiashenget ovat mainittujen Korkeimpien Toimeenpanijoiden välityksellä yhteydessä superuniversumihallitusten erilaisiin jakautumiin. He juuri varsin suuressa määrin määrittävät seitsemän superuniversumin rakenteelliset perussuuntaukset. He ovat yhtäläisesti ja jumalallisesti

täydellisiä, mutta heidän persoonallisuuksiensa välillä esiintyy myös erilaisuutta. Heillä ei ole johtavaa päällikköä, vaan koolla ollessaan he aina valitsevat yhden joukostaan johtamaan tätä yhteistä neuvonpitoa. Aika ajoin he matkaavat Paratiisiin pohtiakseen asioita yhdessä Seitsemän Valtiashengen kanssa.

17:1.3 (198.3) Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa toimivat suuruniversumin hallinnollisina koordinoijina; heitä voitaisiin kutsua Havonan jälkeen seuraavan luomuksen toimitusjohtajien neuvostoksi. He eivät ole tekemisissä Paratiisin sisäisten asioiden kanssa, ja omia havonatoiminnan rajallisia piirejään he ohjaavat Kehien Seitsemän Hengen välityksellä. Muussa suhteessa heidän valvontansa laajuutta koskevat vain muutamat rajoitukset; he ovat mukana fyysisten, älyllisten ja hengellisten olevaisten ohjaamisessa; he näkevät kaiken, he kuulevat kaiken, he tuntevat kaiken, he jopa tietävät kaiken, mitä seitsemässä superuniversumissa ja Havonassa tapahtuu.

17:1.4 (198.4) Nämä Korkeimmat Toimeenpanijat eivät pane alulle toimintaohjelmia eivätkä he säätele maailmankaikkeuden menettelytapoja, vaan heidän huolenaan on Seitsemän Valtiashengen julkistamien jumalallisten suunnitelmien täytäntöönpano. He eivät myöskään puutu Päivien Muinaisten hallintoon superuniversumeissa eivätkä Luoja-Poikien hallintovaltaan paikallisuniversumeissa. He ovat ne koordinoivat täytäntöönpanijat, joiden tehtävänä on panna toimeen suuruniversumin kaikkien asianmukaisin valtuuksin toimivien hallitsijoiden yhteiset toimintaohjelmat.

17:1.5 (198.5) Kukin näistä toimeenpanijoista omistautuu sfäärillään olevine tarpeellisine apuneuvoineen yhden yksittäisen superuniversumin tehokkaaseen hallinnoimiseen. Korkein Toimeenpanija Numero Yksi, joka toimii toimeenpanosfäärillä numero yksi, omistautuu kokonaan superuniversumin numero yhden asioille, ja niin edelleen, aina Korkeimpaan Toimeenpanijaan Numero Seitsemään asti, joka toimii Hengen seitsemänneltä paratiisisatelliitilta käsin ja omistaa tarmonsa seitsemännen superuniversumin hoitamiseen. Tämän seitsemännen sfäärin nimi on Orvonton, sillä Hengen paratiisisatelliiteilla on sama nimi kuin on vastaavalla superuniversumilla; itse asiassa superuniversumit saivat nimensä niitten mukaan.

17:1.6 (198.6) Seitsemännen superuniversumin toimeenpanosfäärillä oleva henkilöstö, joka pitää Orvontonin asiat kunnossa, nousee lukumääränsä puolesta inhimillisen käsityskyvyn yläpuolelle ja käsittää käytännöllisesti katsoen kaikki taivaan älyllisten olentojen luokat. Kaikki persoonallisuutta koskevat superuniversumin siirtopalvelut (Inspiroituja Kolminaisuushenkiä ja Ajatuksensuuntaajia lukuun ottamatta) kulkevat matkalla Paratiisiin ja sieltä takaisin jonkin näihin seitsemään toimeenpanomaailmaan kuuluvan maailman kautta. Ja siellä hoidetaan myös kaikista Kolmannen Lähteen ja Keskuksen luomista ja superuniversumeissa palvelevista persoonallisuuksista pidettäviä keskusrekisterejä. Eräässä näistä Hengen toimeenpanomaailmoista oleva aineellisten, morontiaalisten ja hengellisten tiedostojen järjestelmä hämmästyttää jopa minun luokkaani kuuluvaa olentoa.

17:1.7 (199.1) Korkeimpien Toimeenpanijoiden lähimmät alaiset ovat enimmältään Paratiisi-Havona-persoonallisuuksien kolminaistettuja poikia ja kunnialla kruunattujen kuolevaisten kolminaistettuja jälkeläisiä – kuolevaisten, jotka ovat valmistuneet ajallisuuden ja avaruuden ylösnousemusjärjestykseen liittyvästä, aikakausia kestäneestä koulutuksesta. Paratiisin Lopullisuuden Saavuttajakunnan korkeimman neuvoston päällikkö osoittaa nämä kolminaistetut pojat Korkeimpien Toimeenpanijoitten palvelukseen.

17:1.8 (199.2) Kullakin Korkeimmalla Toimeenpanijalla on kaksi neuvoa-antavaa ministeristöä: Kunkin superuniversumin päämajassa olevat Äärettömän Hengen lapset valitsevat keskuudestaan edustajat palvelemaan tuhat vuotta oman Korkeimman Toimeenpanijansa ensimmäisen asteen neuvoa-antavassa ministeristössä. Kaikkia niitä asioita varten, jotka koskevat ylösnousevia ajallisuuden kuolevaisia, on olemassa toisen asteen ministeristö, joka on kokoonpantu Paratiisin saavuttaneista kuolevaisista ja kunnialla kruunattujen kuolevaisten kolminaistetuista pojista. Tämän elimen valitsevat seitsemässä superuniversumipäämajassa väliaikaisesti asuvat täydellistyvät ja ylösnousevat olennot. Korkeimmat Toimeenpanijat nimittävät kaikki muut toimialakohtaiset päälliköt.

17:1.9 (199.3) Mainituilla Hengen paratiisisatelliiteilla pidetään aika ajoin suuria kokouksia. Näihin maailmoihin määrätyt kolminaistetut pojat ja Paratiisin saavuttaneet ylösnousemukselliset kokoontuvat yhdessä Kolmannen Lähteen ja Keskuksen henkipersoonallisuuksien kanssa kokouksiin, joissa käsitellään ylösnousemuksellisten

elämänuraan liittyviä kamppailuja ja riemuvoittoja. Korkeimmat Toimeenpanijat toimivat aina näiden veljeskokoontumisten puheenjohtajina.

17:1.10 (199.4) Kerran Paratiisin ajanlaskun mukaisessa tuhannessa vuodessa Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa jättävät komentopaikkansa ja menevät Paratiisiin, jossa he pitävät tuhatvuotiskonklaavinsa tervehtiäkseen luomakunnan älyllisten olentojen joukkoja ja toivottaakseen heille universaalista menestystä. Tämä ikimuistettava tilaisuus toteutuu kaikkien heijastavien henkiryhmien päällikön, Majestonin, ollessa välittömästi läsnä. Ja näin heillä on universaalisen heijastamisen ainutlaatuisen toiminnan välityksellä mahdollisuus olla samanaikaisesti yhteydessä kaikkiin suuruniversumissa oleviin kumppaneihinsa.

2. Majeston – Heijastustoiminnan Päällikkö

17:2.1 (199.5) Heijastavien Henkien alkuperä on jumalallisessa Kolminaisuudessa. Näitä ainoalaatuisia ja jossain määrin salaperäisiä olentoja on viisikymmentä. Kyseisiä erikoisia persoonallisuuksia luotiin kerrallaan seitsemän, ja jokainen tällainen luomistapahtuma toteutui suhteessa, jossa toisena osapuolena oli Paratiisin-Kolminaisuus ja toisena osapuolena yksi Seitsemästä Valtiashengestä.

17:2.2 (199.6) Tässä ajallisuuden aamunkoitossa toteutuneessa suurisuuntaisessa tapahtumassa oli kysymys Valtiashenkien edustamien Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien ensimmäisestä hankkeesta, jossa he toimivat myötäluojina Paratiisin-Kolminaisuuden kanssa. Tämä Korkeimpien Luojien luomisvoiman liitto Kolminaisuuden luovien potentiaalien kanssa on Korkeimman Olennon aktuaalisuuden nimenomainen lähde. Niinpä kun heijastavan luomisen sykli oli kulunut umpeen, kun kukin Seitsemästä Valtiashengestä oli päässyt täydelliseen luovaan synkroniaan Paratiisin-Kolminaisuuden kanssa, kun neljäskymmenesyhdeksäs Heijastava Henki oli personoitunut, silloin ilmeni Jumaluusabsoluutissa uusi ja kauaskantoinen reaktio. Tämä reaktio antoi Korkeimmalle Olennolle uusia persoonallisuuteen liittyviä oikeuksia ja se huipentui Majestonin personoimiseen. Majeston on heijastamisen päällikkö ja kaiken sen toiminnan paratiisikeskus, jota neljäkymmentäyhdeksän Heijastavaa Henkeä ja heidän kumppaninsa suorittavat kaikkialla universumien universumissa.

17:2.3 (200.1) Majeston on kiistämättä persoona, heijastusilmiöiden persoonallinen ja erehtymätön keskus ajallisuuden ja avaruuden kaikissa seitsemässä superuniversumissa. Hänellä on pysyvä paratiisipäämaja lähellä kaiken olevaisen keskusta, Seitsemän Valtiashengen tapaamispaikassa. Hän huolehtii pelkästään heijastuspalvelun koordinoinnista ja ylläpitämisestä kaukaisuuksiin ulottuvassa luomakunnassa; muulla tavoin hän ei ole mukana maailmankaikkeuden asioiden hoidossa.

17:2.4 (200.2) Majestonia ei ole sisällytetty luetteloomme Paratiisin persoonallisuuksista, koska hän on ainoa olemassa oleva jumalallinen persoona, jonka Korkein Olento on luonut toiminnallisessa yhteydessä Jumaluusabsoluutin kanssa. Hän on persoona, mutta hän on yksinomaan ja ilmeisen automaattisesti tekemisissä vain tämän yhden maailmankaikkeuden järjestykseen kuuluvan osa-alueen kanssa. Nykyisellään hän ei toimi missään sellaisessa persoonallisessa ominaisuudessa, joka olisi yhteydessä maailmankaikkeuden persoonallisuuksien muihin (heijastamattomiin) luokkiin.

17:2.5 (200.3) Majestonin luominen merkitsi Korkeimman Olennon ensimmäistä verratonta luomistekoa. Tämä toimintahalu oli Korkeimmassa Olennossa tahdonvarainen, mutta Jumaluusabsoluutin häkellyttävä reaktio ei ollut edeltäkäsin tiedossa. Sitten ikuisuudessa tapahtuneen Havonan ilmaantumisen maailmankaikkeus ei ollut ollut todistamassa yhtä valtavaa todellisuudeksituloa, jossa olisi ollut kysymys näin suunnattomasta ja kauaskantoisesta voiman ryhmittymisestä ja tehtävänmukaisten henkiaktiviteettien koordinoitumisesta. Se, miten Jumaluus Korkeimman Olennon ja hänen kumppaniensa luovaan tahtoon vastasi, ohitti laajasti näiden tavoitteelliset aikomukset ja ylitti suuresti heidän käsitystensä mukaiset ennusteet.

17:2.6 (200.4) Tunnemme pelonsekaista kunnioitusta sitä mahdollisuutta kohtaan, mitä tulevat ajat, jolloin Korkein ja Perimmäinen saavuttavat uusia jumalallisuuden tasoja ja kohoavat

uusille persoonallisuustoiminnan alueille, saattavat olla todistamassa jumalallistettaessa vielä muita odottamattomia olentoja ja olentoja, joista ei ole osattu edes uneksia, olentoja, jotka omaavat entistäkin laajempia maailmankaikkeuden koordinoimisen kykyjä, joita ei ole pystytty edes kuvittelemaan. Mitään rajaa ei näytä olevan sille potentiaalille, miten Jumaluusabsoluutti reagoi tällaiseen kokemuksellisen Jumaluuden ja Paratiisin eksistentiaalisen Kolminaisuuden välisten suhteiden yhdistymiseen.

3. Heijastavat Henget

17:3.1 (200.5) Neljänkymmenenyhdeksän Heijastavan Hengen alkuperä on Kolminaisuudessa, mutta jokainen heidän ilmaantumiseensa liittyneestä seitsemästä luomistapahtumasta tuotti tuloksena sen typpisen olennon, joka muistuttaa olemukseltaan tapahtumassa mukana olleen Valtiashengen ominaispiirteitä. Näin he toisistaan poikkeavalla tavalla heijastavat Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen jumaluuspiirteiden yhteenliittymisen seitsemän mahdollisen yhdistelmän luonnetta ja ominaispiirteitä. Tämä selittää, miksi on välttämätöntä, että näitä Heijastavia Henkiä on kunkin superuniversumin päämajassa seitsemän. Jokaista seitsemää tyyppiä edustamaan tarvitaan yksi tällainen Henki, jotta saavutetaan Paratiisin kolmen Jumaluuden jokaisen mahdollisen julkitulon kaikkien vaiheiden täydellinen heijastuminen, sillä tällaisia ilmiöitä

saattaa sattua missä tahansa seitsemän superuniversumin osassa. Niin muodoin kuhunkin superuniversumiin määrättiin palvelemaan yksi jokaisen tyypin edustaja. Nämä seitsemästä erilaisesta Heijastavasta Hengestä koostuvat ryhmät pitävät toimipaikkaansa superuniversumipääkaupungeissa, kunkin hallintopiirin heijastuskohtiossa, eikä se ole yhteneväinen hengellisen polariteettipisteen kanssa.

17:3.2 (200.6) Heijastavilla Hengillä on nimi, mutta näitä nimityksiä ei avaruuden maailmoissa paljasteta. Nimet liittyvät näiden olentojen olemukseen ja luonteeseen, ja ne ovat osa yhdestä Paratiisin salaisten sfäärien seitsemästä universaalisesta mysteeristä.

17:3.3 (201.1) Heijastavuuden attribuutti – Myötätoimijan, Korkeimman Olennon ja Valtiashenkien mielitasojen ilmiö – on siirrettävissä kaikille olennoille, jotka ovat tekemisissä tämän laajan, universaalisen tietojenkeruujärjestelmän toiminnan kanssa. Ja tähän sisältyy suuri mysteeri: Eivät sen paremmin Valtiashenget kuin Paratiisin Jumaluudetkaan – yksin tai yhdessä – osoita kyseisiä, rinnasteisen universaalisen heijastamisen kykyjä täsmälleen samalla tavoin kuin ne ilmenevät näissä neljässäkymmenessäyhdeksässä Majestonin yhdyspersoonallisuudessa, ja kuitenkin he ovat kaikkien näiden ihmeteltävin kyvyin varustettujen olentojen luojia. Jumalallinen perinnöllisyys tuo luodussa toisinaan esille tiettyjä ominaisuuksia, jotka eivät näy Luojassa.

17:3.4 (201.2) Majestonia ja Heijastavia Henkiä lukuun ottamatta heijastuspalvelun henkilöstö on kokonaisuudessaan Äärettömän Hengen ja hänen lähimpien kumppaniensa ja alaistensa luoma.

Jokaisen superuniversumin Heijastavat Henget ovat puolestaan omien Heijastusavustajiensa luojia. Heijastusavustajat ovat heidän henkilökohtaisia Päivien Muinaisten hoveihin osoitettuja näkemyksen esittäjiään.

17:3.5 (201.3) Heijastavat Henget eivät ole pelkkiä tiedonvälittäjiä, vaan he ovat myös muistiin merkitseviä persoonallisuuksia. Heidän jälkeläisensä – sekonafit – ovat myös muistiin merkitseviä eli tallentavia persoonallisuuksia. Kaikki todellista hengellistä arvoa omaava aineisto rekisteröidään kaksin kappalein, ja toinen näistä muistitallenteista säilyy niiden sekonafipersoonallisuuksien lukuisten luokkien johonkin luokkaan kuuluvan jäsenen henkilökohtaisessa muistissa, jotka kuuluvat Heijastavien Henkien suurilukuiseen henkilöstöön.

17:3.6 (201.4) Universumien viralliset muistiinpanot tehdään kirjaajaenkeleiden toimesta ja kautta, mutta heijastamisen välityksellä kerätään tarkat hengelliset muistiinpanot ja niitä säilytetään Äärettömän Hengen perheeseen kuuluvien, tähän tehtävään soveltuvien ja tarkoituksenmukaisten persoonallisuuksien mielessä. Toisin kuin universumin formaaliset ja *elottomat* arkistot nämä ovat *eläviä* muistiinpanoja, ja ne säilyvät täydellisinä Äärettömän Hengen kirjaajapersoonallisuuksien elävässä mielessä.

17:3.7 (201.5) Heijastusorganisaatio on myös koko luomakunnan uutistenkeruu- ja säädökset levittävä koneisto. Se on toiminnassa jatkuvasti, toisin kuin erilaiset kaukoviestitystoiminnat, jotka ovat toiminnassa vain jaksoittain.

17:3.8 (201.6) Kaikki se tärkeä, mikä tulee julki paikallisuniversumin päämajassa, heijastetaan automaattisesti asianomaisen superuniversumin pääkaupunkiin. Ja päinvastoin, kaikki paikallisuniversumin kannalta merkitystä omaava heijastetaan asianomaisen superuniversumin päämajasta ulospäin paikallisuniversumien pääkaupunkeihin. Heijastuspalvelu ajallisuuden universumeista ylös superuniversumeihin näyttää automaattiselta tai itsestään toimivalta, mutta sitä se ei ole. Se kaikki on perin persoonallista ja älyperäistä; sen täsmällisyys on tulos siitä, että persoonallisuuksien yhteistyö on täydellistä, ja siksi sitä voi tuskin lukea Absoluuttien persoonattomien läsnäoloesiintymisten ansioksi.

17:3.9 (201.7) Vaikkeivät Ajatuksensuuntaajat otakaan osaa universaalisen heijastusjärjestelmän toimintaan, meillä on silti täysi syy uskoa, että kaikki Isän osaset ovat varsin tietoisia näistä toimituksista ja kykenevät käyttämään niiden sisältöä hyödykseen.

17:3.10 (201.8) Paratiisin ulkopuolella tapahtuvan heijastuspalvelun avaruuskantama näyttää nykyisen universumiaikakauden kuluessa rajoittuvan seitsemän superuniversumin äärirajoihin. Muutoin tämän palvelumuodon toiminta tuntuu olevan ajasta ja avaruudesta riippumatonta. Se näyttää olevan riippumatonta kaikista tunnetuista universumin aliabsoluuttisista yhteyspiireistä.

17:3.11 (201.9) Heijastusorganisaatio toimii jokaisen superuniversumin päämajassa erillisenä yksikkönä. Mutta tietyissä erikoistilanteissa ja Majestonin johdolla kaikki seitsemän saattavat toimia yhdessä koko maailmankaikkeuden kattavasti, ja näin ne tekevätkin, niin kuin

tapahtuu juhlittaessa jonkin kokonaisen paikallisuniversumin astumista valoon ja elämään, samoin kuin esitettäessä Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan tuhatvuotistervehdykset.

4. Heijastusavustajat

17:4.1 (202.1) Nämä neljäkymmentäyhdeksän Heijastavaa Kuva-avustajaa ovat Heijastavien Henkien luomia, ja kunkin superuniversumin päämajassa on tasan seitsemän Avustajaa. Uversan seitsemän Heijastavan Hengen ensimmäinen luomisteko oli heidän seitsemän Avustajansa aikaansaaminen. Jokainen Heijastava Henki loi oman Avustajansa. Tietyiltä ominaisuuksiltaan ja ominaispiirteiltään Heijastusavustajat ovat Heijastavien Äiti-Henkiensä täydellisiä jäljennöksiä. He ovat tosiasiallisia kaksoiskappaleita, joista puuttuu heijastavuuden ominaisuus. He ovat kiistämättömästi kuvia ja he toimivat kaiken aikaa yhteydenpitokanavana Heijastavien Henkien ja superuniversumiviranomaisten välillä. Kuva-avustajat eivät ole pelkästään avustajia, vaan he ovat todellisia omien Henkivanhempiensa edustumia; he ovat *kuvia*, ja vastaavat uskollisesti nimeään.

17:4.2 (202.2) Heijastavat Henget itse ovat kiistämättömiä persoonallisuuksia, mutta he kuuluvat sellaiseen luokkaan, että he ovat aineellisille olennoille käsittämättömiä. He tarvitsevat jopa superuniversumien päämajasfääreillä Kuva-avustajiensa apua

kaikessa henkilökohtaisessa kanssakäymisessään Päivien Muinaisten ja näiden kumppanien kanssa. Heijastusavustajien ja Päivien Muinaisten välisissä yhteyksissä yksikin Avustaja toimii tyydyttävästi, kun joissakin muissa tilanteissa taas kaksi, kolme, neljä tai jopa kaikki seitsemän ovat tarpeen heidän välitettäväkseen uskotun viestin täydelliseksi ja asianmukaiseksi esittämiseksi. Kuva-avustajien viestien vastaanottajana on samalla tavoin tapauksesta riippuen joko yksi, kaksi tai kaikki kolme Päivien Muinaista, aivan sen mukaisesti, mitä viestin sisältö edellyttää.

17:4.3 (202.3) Kuva-avustajat palvelevat iäti niiden Henkien rinnalla, joista he itse polveutuvat, ja heillä on käytettävissään uskomaton määrä sekonafiauttajia. Kuva-avustajat eivät suoranaisesti toimi ylösnousevien kuolevaisten koulutusmaailmojen yhteydessä. Kuolevaisten edistämistä tarkoittavan universaalisen järjestelmän tietojenkeruupalveluun he kylläkin liittyvät läheisesti, mutta Uversan kouluissa oleskellessanne ette tule henkilökohtaisesti kosketuksiin heidän kanssaan, sillä nämä näennäisesti persoonalliset olennot ovat tahdottomia; he eivät kykene valitsemaan. He ovat tosiaankin kuvia, jotka heijastavat täysin asianomaisen Henki-vanhemman persoonallisuutta ja mieltä. Taivaaseen nousevat kuolevaiset eivät luokkana tule läheiseen yhteyteen heijastusilmiön kanssa. Joku heijastavuutta omaava olento sijoitetaan aina teidän ja tämän palvelumuodon aktuaalisen vaikutuksen väliin.

5. Kehien Seitsemän Henkeä

17:5.1 (202.4) Havonakehien Seitsemän Henkeä ovat Äärettömän Hengen ja Seitsemän Valtiashengen yhteinen, persoonaton edustuma keskusuniversumin seitsemälle kehälle. Ne ovat Valtiashenkien palvelijoita ja heidän kollektiivisia jälkeläisiään. Valtiashenget tekevät mahdolliseksi selvästi erottuvan ja moninaisen hallinnollisen yksilöllisyyden seitsemässä superuniversumissa. Näiden toistensakaltaisten Havonakehien Henkien välityksellä he kykenevät järjestämään keskusuniversumille yhtenäisen, yhdenmukaisen ja koordinoidun hengellisen valvonnan.

17:5.2 (202.5) Jokainen Kehien Seitsemästä Hengestä on rajoittunut yhden havonakehän läpäisemiseen. Ne eivät ole suoranaisesti tekemisissä Havonan yksittäisten maailmojen hallitsijoiden, Päivien Ikuisten, hallintojärjestelmän kanssa. Mutta ne ovat yhteydessä Seitsemään Korkeimpaan Toimeenpanijaan ja synkronoivat toimintansa Korkeimman Olennon keskusuniversumiläsnäolon kanssa. Niiden toiminta rajoittuu kokonaan Havonaan.

17:5.3 (203.1) Nämä Kehien Henget asettuvat yhteyteen Havonassa oleskelevien kanssa persoonallisten jälkeläistensä, kolmannen asteen supernafien, välityksellä. Vaikka Kehien Henget ovatkin rinnanolevaisia Seitsemän Valtiashengen kanssa, niiden toiminta ei kolmannen asteen supernafien luomisessa saavuttanut mainittavaa merkitystä, ennen kuin ensimmäiset ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat saapuivat Grandfandan päivinä Havonan ulkokehälle.

17:5.4 (203.2) Edetessänne Havonan kehältä toiselle saatte tietoa Kehien Hengistä, mutta ette kykene pitämään persoonallista yhteyttä

niihin, vaikka saattekin henkilökohtaisesti nauttia niiden hengellisestä vaikutuksesta ja tunnistaa tämän vaikutuksen persoonattoman läsnäolon.

17:5.5 (203.3) Kehien Henget suhteutuvat Havonan syntyperäisiin asukkaisiin paljolti niin kuin Ajatuksensuuntaajat suhteutuvat evolutionaaristen universumien maailmoja asuttaviin kuolevaisiin olentoihin. Ajatuksensuuntaajien tapaan Kehien Hengetkin ovat persoonattomia, ja ne kytkeytyvät havonaolentojen täydelliseen mieleen paljolti samoin kuin Universaalisen Isän persoonattomat henget asuvat kuolevaisten ihmisten finiittisessä mielessä. Mutta Kehien Hengistä ei koskaan tule havonapersoonallisuuksien pysyvää osaa.

6. Paikallisuniversumien Luovat Henget

17:6.1 (203.4) Suuri osa siitä, mikä on ominaista paikallisuniversumien Luovien Henkien olemukselle ja toiminnalle, kuuluu paremminkin kertomukseen heidän yhteistyöstään Luoja-Poikien kanssa paikallisluomusten organisoinnissa ja johtamisessa. Näiden ihmeellisten olentojen paikallisuniversumia edeltävissä kokemuksissa on kuitenkin monia piirteitä, jotka ovat kerrottavissa osana tätä Korkeimpien Henkien seitsemää ryhmää käsittelevää esitystä.

17:6.2 (203.5) Olemme perillä paikallisuniversumin Äiti-Hengen elämänuran kuudesta vaiheesta ja pohdimme paljon toiminnan seitsemännen vaiheen todennäköisyyttä. Nämä olemassaolon eri asteet ovat:

17:6.3 (203.6) 1. *Paratiisissa tapahtuva alkuvaiheen erillistyminen*. Kun Luoja-Poika Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan yhteistoimin personoituu, Äärettömän Hengen persoonassa tapahtuu samanaikaisesti jotakin, joka tunnetaan ”korkeimpana täydentävänä reaktiona”. Emme käsitä tämän reaktion luonnetta, mutta ymmärrämme sen tarkoittavan niiden personoitavissa olevien mahdollisuuksien myötäsyntyistä modifioitumista, jotka sisältyvät Myötäluojan luovaan potentiaaliin. Rinnasteisen Luoja-Pojan syntymä merkitsee, että Äärettömän Hengen persoonassa on samalla syntynyt tämän Paratiisin-Pojan tulevan paikallisuniversumipuolison potentiaali. Emme ole tietoisia tästä entiteetin uudesta esipersoonallisesta yksilöllistymisestä, mutta tiedämme, että tästä asiasta on merkintä kyseisen Luoja-Pojan elämänkulusta Paratiisissa pidettävissä rekistereissä.

17:6.4 (203.7) 2. *Alustava koulutus luojuuteen*. Sen pitkän ajanjakson aikana, jolloin Mikael-Pojalle annetaan alustavaa koulutusta universumien organisointiin ja hallintoon liittyvissä asioissa, hänen tulevan puolisonsa erillinen entiteetti kehittyy edelleen, ja siinä kehittyy tietoisuus yhteisestä kohtalosta Mikaelin kanssa. Emme tiedä, mutta arvelemme, että tällaisesta ryhmätietoisesta entiteetistä tulee avaruustietoinen, ja että se aloittaa tarpeellisen alustavan

harjoittelun hankkiakseen henkisen taidon toimia tulevaisuudessa yhteistyössä sitä täydentävän Mikaelin kanssa universumin luomiseksi ja hallitsemiseksi.

17:6.5 (204.1) 3. *Fyysisen luomistyön vaihe*. Samaan aikaan kun Iankaikkinen Poika asettaa Mikael-Pojan luojan tehtäviin, se Valtiashenki, joka johtaa tämän uuden Luoja-Pojan päämääränä olevaa superuniversumia, lausuu ”identiteettirukouksen” Äärettömän Hengen läsnä ollessa; ja niin tulevan Luovan Hengen itsenäinen olemus ilmestyy ensi kertaa Äärettömän Hengen persoonasta erillisenä. Ja etenemällä suoraa tietä rukouksen esittäneen Valtiashengen luo tämä entiteetti häviää välittömästi niin, ettei se enää ole tunnistettavissamme, koska siitä näyttää tulevan osa asianomaisen Valtiashengen persoonaa. Identiteetin juuri saanut Luova Henki pysyy Valtiashengen huomassa siihen hetkeen asti, kunnes Luoja-Poika lähtee kohti tuntemattomia avaruuden tapahtumia. Tällöin Valtiashenki luovuttaa uuden Henki-puolison Luoja-Pojan haltuun ja antaa samalla Henki-puolisolle ikuisen uskollisuuden ja päättymättömän lojaalisuuden velvoitteen. Ja sitten seuraa eräs Paratiisin syvällisimmin koskettavista tapahtumista. Universaalinen Isä lausuu tunnustavansa Luoja-Pojan ja Luovan Hengen ikuisen liiton ja vahvistavansa superuniversumin hallintoalueesta vastaavan Valtiashengen luovuttamat, tietyt hallintoa koskevat yhteisvaltuudet.

17:6.6 (204.2) Isän yhdistämät Luoja-Poika ja Luova Henki lähtevät sitten suorittamaan yllätyksiä tarjoavaa tehtäväänsä universumin luomiseksi. Ja he työskentelevät yhdessä – tämän liiton puitteissa –

koko sen pitkän ja vaivalloisen ajanjakson, jolloin he ovat vastuussa universuminsa aineellisesta organisoinnista.

17:6.7 (204.3) 4. *Elämänluomisen kausi*. Kun Luoja-Poika on julistanut aikomuksensa luoda elämää, seuraa Paratiisissa ”personoimisseremoniat”, joihin Seitsemän Valtiashenkeä osallistuvat ja jotka valvova Valtiashenki kokee omakohtaisesti. Tämä on Paratiisin-Jumaluuden anti Luoja-Pojan Henki-puolison yksilöllisyyteen, ja se ilmenee maailmankaikkeudelle Äärettömän Hengen persoonassa tapahtuvana ”primaaripurkauksen” ilmiönä. Tämän Paratiisissa tapahtuvan ilmiön kanssa samanaikaisesti tulee Luoja-Pojan tähänastisesta persoonattomasta Henki-puolisosta käytännöllisesti katsoen kiistämätön persoona. Tästä lähtien ja hamaan ikuisuuteen asti tätä paikallisuniversumin Äiti-Henkeä pidetään persoonana, ja hän tulee ylläpitämään henkilökohtaisia suhteita kaikkiin tämän jälkeen seuraavassa elämän luomistyössä alkunsa saaviin persoonallisuusjoukkoihin.

17:6.8 (204.4) 5. *Lahjoittautumista seuraavat aikakaudet*. Uusi suuri muutos Luovan Hengen koskaan päättymättömässä elämänurassa tapahtuu, kun Luoja-Poika palaa universumin päämajaan suoritettuaan loppuun seitsemännen lahjoittautumisensa ja saavutettuaan universumiinsa kohdistuvan täyden suvereenisuuden. Tässä tilaisuudessa, yhteen kokoontuneiden universumin hallintopersoonallisuuksien edessä, voittoisa Luoja-Poika ylentää

Universumin Äiti-Hengen kanssahallitsijakseen ja tunnustaa Henki-puolison vertaisekseen.

17:6.9 (204.5) 6. *Valon ja elämän aikakaudet*. Valon ja elämän aikakauden vakiinnuttua paikallisuniversumin kanssahallitsija siirtyy Luovan Hengen elämänuran kuudenteen vaiheeseen. Mutta emme saa kuvailla tämän suurenmoisen kokemuksen luonnetta. Sellaiset asiat kuuluvat Nebadonin kehityksen tulevaan vaiheeseen.

17:6.10 (204.6) 7. *Paljastumaton elämänvaihe*. Tiedämme näistä paikallisuniversumin Äiti-Hengen elämänuran kuudesta vaiheesta. Joudumme kuitenkin väistämättä kysymään: Onko olemassa vielä seitsemäskin vaihe? Muistamme, että lopullisuuden saavuttajien päästessä siihen, mikä näyttää olevan heidän lopullinen päämääränsä kuolevaisten ylösnousemuksen puitteissa, heidät merkitään rekisteriin niin, että he ovat astumassa kuudennen vaiheen henkien elämänuralle. Arvelemme, että lopullisuuden saavuttajia kuitenkin odottaa vielä uusi ja paljastumaton elämänura maailmankaikkeuden palveluksessa. Lähellä onkin ajatus, että katsomme myös Universumien Äiti-Henkien edessä olevaksi jonkin paljastumattoman elämänvaiheen, joka tulee muodostamaan seitsemännen vaiheen heidän henkilökohtaisessa kokemuksessaan universumin palveluksessa ja uskollisessa yhteistyössä Luoja-Mikaelien yhteisön kanssa.

7. Mielenauttajahenget

17:7.1 (205.1) Nämä auttajahenget ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen seitsenkertainen mieleen liittyvä anti Luoja-Pojan ja tällaisen Luovan Hengen yhdessä luomille elollisille olennoille. Tämä anti käy mahdolliseksi, silloin kun Henki ylenee asemaan, jossa hänellä on persoonallisuuden erikoisoikeudet. Selostus seitsemän mielenauttajahengen luonteesta ja toiminnasta kuuluu paremminkin kertomukseen, joka käsittelee paikallisuniversumianne, Nebadonia.

8. Korkeimpien Henkien toiminnot

17:8.1 (205.2) Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää muodostavat – sekä Äärettömänä Henkenä että Myötätoimijana tarkastellun – Kolmannen Lähteen ja Keskuksen toiminnallisen perheen ytimen. Korkeimpien Henkien toimipiiri ulottuu Paratiisissa olevasta Kolminaisuuden läsnäolosta avaruuden planeettojen evolutionaariskuolevaisen olentoluokan mielen toimintaan. Näin ne yhdistävät taivaasta laskeutuvat hallinnolliset tasot ja koordinoivat niiden henkilöstön moninaiset toiminnot. Olipa kysymyksessä Päivien Muinaisten kanssa yhteistyössä oleva Heijastavien Henkien ryhmä, Mikael-Pojan kanssa työskentelevä Luova Henki tai Paratiisin-Kolminaisuuden ympärille ryhmittyneet Seitsemän

Valtiashenkeä, niin kaikkialla keskus-, super- ja paikallisuniversumeissa kohdataan Korkeimpien Henkien toimintaa. He toimivat samalla tavalla sekä ”Päivien” yhteisöön kuuluvien kolminaisuuspersoonallisuuksien että ”Poikien” luokkaan kuuluvien paratiisipersoonallisuuksien kanssa.

17:8.2 (205.3) Yhdessä Äärettömän Äiti-Henkensä kanssa Korkeimpien Henkien ryhmät ovat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen valtavan laajan, luoduista olennoista koostuvan perheen välittömiä luojia. Kaikki hoivaavien henkien olentoluokat polveutuvat tästä yhdistymästä. Ensiasteiset supernafit polveutuvat Äärettömästä Hengestä; tämän luokan toisasteiset olennot ovat Valtiashenkien luomia; kolmannen asteen supernafit puolestaan ovat Kehien Seitsemän Hengen luomia. Kaikki Heijastavat Henget yhdessä ovat enkeliarmeijoiden ihmeellisen olentoluokan, superuniversumipalvelujen voimallisten sekonafien, äiti-luojia. Luova Henki on paikallisluomuksen enkeliyhteisöjen äiti; nämä serafihoivaajat ovat kussakin universumissa omaperäisiä, vaikka heidän hahmonsa noudattaakin keskusuniversumin esikuvia. Kaikki nämä hoivaavien henkien luojat saavat vain epäsuoraa apua Äärettömän Hengen, kaikkien enkelihoivaajien alkuperäisen ja ikuisen äidin, keskusasuinsijoilta.

17:8.3 (205.4) Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää ovat asutetun luomistuloksen koordinoijia. Heidän johtavien päälliköidensä, Seitsemän Valtiashengen, yhteenliittymä näyttää koordinoivan Seitsenkertaisen Jumalan laajalle ulottuvia toimintoja seuraavasti:

17:8.4 (205.5) 1. Kollektiivina Valtiashenget ovat lähes yhdenvertaisia Paratiisin Jumaluuksien Kolminaisuuden jumaluustason kanssa.

17:8.5 (205.6) 2. Yksilöinä he ammentavat tyhjiin kolmiyhteisen Jumaluuden ensivaiheiset yhdistymismahdollisuudet.

17:8.6 (206.1) 3. Toisistaan eroavina Myötätoimijan edustajina he ovat Korkeimman Olennon henki-, mieli- ja voima-suvereenisuuden tyyssijoja siltä osin, mikä ei vielä ole tämän hallussa.

17:8.7 (206.2) 4. Heijastavien Henkien välityksellä he synkronoivat Päivien Muinaisten superuniversumihallitukset Majestonin, universaalisen heijastustoiminnan keskuksen, kanssa.

17:8.8 (206.3) 5. Osallistumisellaan paikallisuniversumien Jumalallisten Hoivaajien yksilöllistämiseen Valtiashenget tuovat omat antimensa Seitsenkertaisen Jumalan viimeiselle tasolle: Luoja-Pojan ja Luovan Hengen liitolle paikallisuniversumeissa.

17:8.9 (206.4) Myötätoimijaan luonnostaan kuuluva toiminnallinen yhtenäisyys paljastuu kehittyville universumeille Seitsemässä Valtiashengessä, hänen ensiasteisissa persoonallisuuksissaan. Mutta tulevien aikojen täydellistyneissä superuniversumeissa tämä yhtenäisyys on epäilemättä oleva erottamattomissa Korkeimman kokemusperäisestä suvereenisuudesta.

17:8.10 (206.5) [Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

Luku 18

Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet

18:0.1 (207.1) KAIKKI Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet on luotu tarkoin määriteltyä palvelua varten. Jumalallinen Kolminaisuus on suunnitellut heidät niin, että he täyttävät tiettyjä erityistehtäviä, ja heille on annettu pätevyys toimia tavalla, joka kertoo käytettävien menetelmien täydellisyydestä ja antaumuksen lopullisuudesta. Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet kuuluvat seitsemään luokkaan:

18:0.2 (207.2) 1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet.

18:0.3 (207.3) 2. Päivien Ikuiset.

18:0.4 (207.4) 3. Päivien Muinaiset.

18:0.5 (207.5) 4. Päivien Täydelliset.

18:0.6 (207.6) 5. Päivien Äskettäiset.

18:0.7 (207.7) 6. Päivien Yhdistyneet.

18:0.8 (207.8) 7. Päivien Uskolliset.

18:0.9 (207.9) Näiden hallinnollista täydellisyyttä edustavien olentojen lukumäärä on tietty ja lopullinen. Heidän luomisensa kuuluu menneisyyden tapahtumiin; enempää heitä ei personoida.

18:0.10 (207.10) Kautta suuruniversumin nämä Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet edustavat Paratiisin-Kolminaisuuden hallinnollisia toimintaohjelmia; he edustavat oikeudenmukaisuutta, ja he *ovat* Paratiisin-Kolminaisuuden täytäntöönpanotuomio. He muodostavat hallinnollista täydellisyyttä ilmentävän keskinäissuhteiden ketjun, joka ulottuu Isän paratiisisfääreiltä paikallisuniversumien päämajamaailmoihin ja niiden rakenteeseen kuuluvien konstellaatioiden pääkaupunkeihin.

18:0.11 (207.11) Kaikki Kolminaisuudesta polveutuvat olennot ovat kaikkien ominaisuuksiensa osalta luodut ilmentämään paratiisillista täydellisyyttä. Vasta kokemuksen maailmoissa on ajan kuluminen tuonut jotakin lisää siihen, miten heidät on varustettu kosmista palvelua varten. Kolminaisuusperäisten olentojen osalta ei koskaan ole minkäänlaista vaaraa siitä, että he laiminlöisivät tehtävänsä tai ryhtyisivät kapinoimaan. Heidän olemuksensa on jumalallisuutta, eikä heidän tiedetä koskaan poikenneen jumalalliselta ja täydelliseltä persoonallisuuskäyttäytymisen tieltä.

1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet

18:1.1 (207.12) Paratiisisatelliittien sisimpään kehään kuuluu seitsemän maailmaa, ja jokaista tällaista ylevää maailmaa johtaa kymmenestä Korkeimmuuden Kolminaistetusta Salaisuudesta koostuva ryhmä. He eivät ole luojia, vaan he ovat korkeimpia ja perimmäisiä hallintopersoonallisuuksia. Mainittujen seitsemän veljessfäärin asiainhoito on kaikkineen uskottu tälle seitsemänkymmenen korkeimman johtajan ryhmälle. Vaikka Kolminaisuuden jälkeläiset valvovatkin näitä lähimpänä Paratiisia olevia seitsemää pyhää sfääriä, tunnetaan tämä maailmojen ryhmä yleisesti kuitenkin Universaalisen Isän henkilökohtaisena kehänä.

18:1.2 (208.1) Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet toimivat kymmenen jäsenen ryhmissä asianomaisten sfääriensä rinnakkaisina ja yhdessä toimivina johtajina, mutta erityisillä vastuualueilla he toimivat myös yksittäin. Jokaisen tällaisen erityismaailman työ jakaantuu seitsemään päälohkoon, ja yksi näistä rinnakkaishallitsijoista johtaa aina yhtä tällaisten erityistoimintojen jakautumaa. Ja kolme jäljellä olevaa toimivat kolmiyhteisen Jumaluuden henkilökohtaisina edustajina muiden seitsemän suhteen siten, että yksi edustaa Isää, yksi Poikaa ja yksi Henkeä.

18:1.3 (208.2) Vaikka onkin olemassa tämän olentoluokan selvää luokkakohtaista samankaltaisuutta, joka sijoittaa Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet samaan olentotyyppiin, heissä ilmenee myös seitsemän erillistä ryhmäpiirrettä. Diviningtonin asioiden kymmenen korkeinta johtajaa heijastavat Universaalisen Isän henkilökohtaista luonnetta ja olemusta; ja jokaisesta näistä seitsemästä sfääristä voidaan sanoa samaa, eli kukin

kymmenjäseninen ryhmä muistuttaa sitä Jumaluutta tai Jumaluuden yhdistymää, joka luonnehtii sen toimipiiriä. Ne kymmenen johtajaa, jotka hallitsevat Ascendingtonia, heijastavat Isän, Pojan ja Hengen yhteisolemusta.

18:1.4 (208.3) Voin paljastaa perin vähän siitä, mitä nämä Isän pyhien maailmojen korkeat persoonallisuudet tekevät, sillä he ovat todellakin Korkeimmuuden *Salaisuuksia*. Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan tai Äärettömän Hengen luokse tulemiseen ei liity mitään mielivaltaisia salaisuuksia. Jumaluudet ovat avoin kirja kaikille, jotka saavuttavat jumalallisen täydellisyyden, mutta Korkeimmuuden kaikkia Salaisuuksia ei voi koskaan täysin saavuttaa. Emme koskaan kykene tunkeutumaan kokonaan niihin maailmoihin, jotka sisältävät persoonallisuussalaisuudet Jumaluuden liittymisestä luotujen olentojen seitsenkertaiseen ryhmittelyyn.

18:1.5 (208.4) Koska näiden korkeimpien johtajien työ liittyy Jumaluuksien läheiseen ja henkilökohtaiseen kanssakäymiseen mainittujen maailmankaikkeuden olentojen seitsemän perusryhmittymän kanssa – asuivatpa nämä näissä seitsemässä erityismaailmassa tai toimivatpa nämä suuruniversumin puitteissa missä tahansa –, on sopivaa, että nämä varsin henkilökohtaiset suhteet ja epätavalliset yhteydet pidetään pyhästi salaisina. Paratiisin-Luojat kunnioittavat persoonallisuuden yksityisyyttä ja loukkaamattomuutta myös vähäisten luotujensa kohdalla. Ja tämä on totta yhtä hyvin yksilöiden kuin monenlaisten eri persoonallisuusluokkienkin kohdalla.

18:1.6 (208.5) Universumissa korkealle päässeidenkin osalta nämä salaiset maailmat pysyvät iäti kuuliaisuuden koetinkivinä. Saamme tuntea ikuiset Jumalat täysimääräisesti ja henkilökohtaisesti, saamme vapaasti tuntea heidän jumalallisuudesta ja täydellisyydestä kertovat luonteenpiirteensä, mutta meille ei sallita sitä, että pääsisimme täysin perille kaikesta, mikä liittyy Paratiisin Hallitsijoiden henkilökohtaisiin suhteisiin kaikkien luotujen olentojensa kanssa.

2. Päivien Ikuiset

18:2.1 (208.6) Jokaista Havonan miljardia maailmaa ohjaa Korkein Kolminaisuuspersoonallisuus. Nämä hallitsijat tunnetaan Päivien Ikuisina, ja heidän lukumääränsä on tasan miljardi, yksi kutakin Havonan sfääriä kohden. He ovat Paratiisin-Kolminaisuuden jälkeläisiä, mutta aivan niin kuin Korkeimmuuden Salaisuuksienkin tapauksessa, ei myöskään heidän alkuperästään ole mitään muistiinmerkintöjä. Ajasta aikaan nämä kaikin puolin viisaitten isien kaksi ryhmää ovat hallinneet Paratiisi–Havona-järjestelmään kuuluvia ihania maailmojaan, ja he työskentelevät ilman vuorottelua tai uudelleensijoittelua.

18:2.2 (208.7) Päivien Ikuiset ovat näkyviä kaikille heidän toimipiireissään asuville tahdollisille olennoille. He johtavat säännöllisin välein pidettäviä planeettakohtaisia konklaaveja. Määräajoin ja vuorotellen he käyvät seitsemän superuniversumin

päämajasfääreillä. He ovat lähisukulaisia ja jumalallisuuden osalta tasavertaisia Päivien Muinaisten kanssa, jotka johtavat seitsemän superhallituksen kohtaloita. Päivien Ikuisen ollessa poissa sfääriltään hänen maailmaansa johtaa Kolminaisuuden Opettaja-Poika.

18:2.3 (209.1) Havonassa asuvat Päivien Ikuiset ovat Havonan syntyperäisasukkaita ja keskusuniversumin muiden elollisten luotujen kaltaisia elollisuuden vakiintuneita luokkia lukuun ottamatta kehitelleet omat sfäärinsä täysin omien persoonallisten ajatustensa ja ihanteidensa mukaisesti. He käyvät toistensa planeetoilla, mutta he eivät kopioi eivätkä jäljittele; he ovat aina täysin omintakeisia.

18:2.4 (209.2) Arkkitehtuuri, luontoperäinen kaunistus, morontiarakennelmat ja henkiluomukset ovat kullakin sfäärillä jäljittelemättömiä ja ainutlaatuisia. Jokainen maailma on ikuisen kauneuden tyyssija ja täysin erilainen kuin mikään muu keskusuniversumin maailma. Ja matkatessanne sisäänpäin Havonan kautta Paratiisiin jokainen teistä viettää pidemmän tai lyhyemmän ajan jokaisella tällaisella ainutlaatuisella ja jännittävällä sfäärillä. Paratiisista puhuttaessa teidän maailmassanne on luontevaa sanoa *ylöspäin*, mutta oikeampaa olisi ylösnousemuksen jumalallisesta määränpäästä puhuttaessa sanoa *sisäänpäin*.

3. Päivien Muinaiset

18:3.1 (209.3) Kun ajallisuuden kuolevaiset valmistuvat paikallisuniversumin päämajaa ympäröivistä koulutusmaailmoista ja kun heidät siirretään oman superuniversuminsa opetussfääreille, he ovat edistyneet hengellisessä kehityksessään niin pitkälle, että he kykenevät tunnistamaan näiden edistyneiden maailmojen korkeat hengelliset hallitsijat ja johtajat – Päivien Muinaiset mukaan luettuina – ja olemaan kanssakäymisissä heidän kanssaan.

18:3.2 (209.4) Kaikki Päivien Muinaiset ovat periaatteessa samankaltaisia; he ilmentävät Kolminaisuuden yhteisiä piirteitä ja yhdistynyttä olemusta. Heillä on yksilöllisyytensä, ja persoonallisuudeltaan he ovat erilaisia, mutta he eivät eroa toisistaan sillä tavoin kuin Seitsemän Valtiashenkeä eroavat. Heidän myötään saavat muissa suhteissa toisistaan eroavat seitsemän superuniversumia yhdenmukaisen johdon, jokainen superuniversumi kun on muista poikkeava, erillinen ja ainutlaatuinen luomus. Seitsemän Valtiashenkeä ovat olemukseltaan ja ominaisuuksiltaan erilaisia, mutta Päivien Muinaiset, superuniversumien persoonalliset hallitsijat, ovat kaikki yhdenmukaisia ja Paratiisin-Kolminaisuuden täydellistäkin täydellisempiä jälkeläisiä.

18:3.3 (209.5) Korkeuksissa olevat Seitsemän Valtiashenkeä määrittävät kukin oman superuniversuminsa *olemuksen*, mutta Päivien Muinaiset määräävät näiden samaisten superuniversumien *hallinnon*. He tuovat hallinnollista yhdenmukaisuutta luovan moninaisuuden keskelle, ja he takaavat sen, että kokonaisuus on kaiken pohjalla olevista, luomiseen liittyvistä eroista huolimatta

suuruniversumin seitsemässä segmentaalisessa ryhmittymässä harmoninen.

18:3.4 (209.6) Kaikki Päivien Muinaiset kolminaistettiin samanaikaisesti. Heidän myötään alkoi universumien universumin persoonallisuusrekisterin pito, ja siitä johtuu heidän nimensä – Päivien *Muinaiset*. Kun pääsette Paratiisiin ja etsitte kirjallisia muistiinmerkintöjä, jotka koskevat kaiken alkua, havaitsette, että persoonallisuutta käsittelevään jaksoon tehty ensimmäinen merkintä on kertomus näiden kahdenkymmenenyhden Päivien Muinaisen kolminaistamisesta.

18:3.5 (209.7) Nämä korkeat olennot hallitsevat aina kolmijäsenisinä ryhminä. On monia sellaisia toiminnan osa-alueita, joissa he työskentelevät yksittäin, sitten on tapauksia, joissa voivat toimia ketkä tahansa kaksi jäsentä, mutta hallintonsa korkeimmissa sfääreissä heidän on toimittava yhdessä. He eivät henkilöinä koskaan poistu asuinmaailmoistaan, muttei heillä sellaiseen ole tarvettakaan, sillä nuo maailmat ovat kaukaisuuteen ulottuvan heijastusjärjestelmän superuniversumikohtioita.

18:3.6 (209.8) Jokaisen Päivien Muinais -kolmikon henkilökohtainen asuinsija on heidän päämajasfäärinsä hengellisessä polariteettipisteessä. Tällainen sfääri jakautuu seitsemäänkymmeneen hallinnolliseen sektoriin, ja sfäärillä on seitsemänkymmentä alajakautumapääkaupunkia, joissa Päivien Muinaiset aika ajoin asuvat.

18:3.7 (210.1) Jos ajatellaan sitä, mikä on Päivien Muinaisten valta, miten pitkälle heidän toimivaltansa ulottuu ja miten laajaa heidän oikeudenkäyttövaltansa on, niin he ovat kaikista ajallis-avaruudellisten luomistulosten välittömistä hallitsijoista täydellisimmät ja mahtavimmat. Koko valtavassa universumien universumissa vain heillä on valtaoikeudet langettaa lopullinen ja toimeenpantava tuomio, joka koskee tahdollisten olentojen elämän sammuttamista ikiajoiksi. Ja kaikkien kolmen Päivien Muinaisen tulee olla mukana superuniversumin korkeimman oikeusistuimen lopullisia päätöksiä tehtäessä.

18:3.8 (210.2) Ellei Jumaluuksia ja heidän paratiisikumppaneitaan oteta lukuun, Päivien Muinaiset ovat täydellisimmät, monitaitoisimmat ja jumalallisimmin kyvyin varustetut hallitsijat koko ajallis-avaruudellisen olemassaolon piirissä. He ovat selvästikin superuniversumien korkeimmat hallitsijat. Mutta he eivät ole tätä hallitsemisen oikeuttaan ansainneet kokemuksellaan, ja siksi heidät on jonakin tulevana aikana määrä korvata Korkeimmalla Olennolla, joka on täysivaltainen kokemuksellinen hallitsija ja jonka sijaishallitsijoita heistä epäilemättä aikanaan tulee.

18:3.9 (210.3) Korkein Olento on kokemuksellisen palvelun myötä ansaitsemassa seitsemään superuniversumiin kohdistuvaa täysivaltaisuuttaan, samaan tapaan kuin Luoja-Poika kokemuksellisesti ansaitsee omaan paikallisuniversumiinsa kohdistuvan suvereenisuuden. Mutta nykyisenä, Korkeimman keskeneräisen kehityksen aikakautena, Päivien Muinaiset huolehtivat ajallisuuden ja avaruuden kehittyvien universumien

koordinoidusta ja täydellisestä hallinnollisesta ylivalvonnasta. Ja kaikkia Päivien Muinaisten antamia säädöksiä ja päätöksiä luonnehtii omaperäinen viisaus ja omakohtainen aloitteellisuus.

4. Päivien Täydelliset

18:4.1 (210.4) Päivien Täydellisiä on tasan kaksisataakymmenen, ja he johtavat kunkin superuniversumin kymmenen suursektorin hallituksia. Heidät kolminaistettiin sitä erityistehtävää varten, että he avustavat superuniversumijohtajia, ja he hallitsevat Päivien Muinaisten välittöminä ja henkilökohtaisina sijaishallitsijoina.

18:4.2 (210.5) Jokaiseen sektoripääkaupunkiin osoitetaan kolme Päivien Täydellistä, mutta toisin kuin Päivien Muinaisten kaikkien kolmen ei ole välttämätöntä olla kaiken aikaa paikalla. Aika ajoin joku tämän kolmikon jäsenistä saattaa poistua neuvottelemaan henkilökohtaisesti Päivien Muinaisten kanssa asioista, jotka koskevat hänen valtakuntansa hyvinvointia.

18:4.3 (210.6) Nämä suursektoreiden kolmiyhteiset hallitsijat ovat erityisen täydellisiä hallinnon yksityiskohtien taitamisessa, ja siitä johtuukin heidän nimensä – Päivien *Täydelliset*. Esitellessämme näiden hengellisen maailman olentojen nimiä törmäämme vaikeuksiin niitä teidän kielellenne kääntäessämme, ja sangen usein on äärimmäisen vaikeaa päästä tyydyttävään tulokseen. Emme mielellämme käytä sellaisia mielivaltaisia nimityksiä, jotka olisivat

teidän kannaltanne mitäänsanomattomia, niinpä meidän on usein vaikea valita sopivaa nimitystä, sellaista, joka olisi teistä selkeä ja joka samalla olisi edes jonkin verran alkuperäistä nimitystä kuvastava.

18:4.4 (210.7) Päivien Täydellisillä on kohtuullisen kokoinen Jumalallisten Neuvonantajien, Viisauden Täydellistäjien ja Universaalisten Sensorien yhteisö oman hallituksensa yhteydessä. Lisäksi heidän käytössään on edellistäkin suurempi määrä Voimallisia Sanansaattajia, Korkea-arvoisia sekä Nimettömiä ja Numerottomia. Mutta suursektorin asioiden rutiininomaisesta hoidosta huolehtivat enimmäkseen Taivaalliset Vartiomiehet ja Ylhäisten Poikien Avustajat. Nämä kaksi ryhmää on valittu joko Paratiisi-Havonan persoonallisuuksien tai kunnialla kruunattujen kuolevaisfinaliittien kolminaistamien jälkeläisten joukosta. Jotkut näihin luotujen kolminaistamien olentojen kahteen luokkaan kuuluvat olennot kolminaistetaan Paratiisin Jumaluuksien toimesta uudelleen ja lähetetään sitten avustamaan superuniversumihallitusten hallintotyössä.

18:4.5 (211.1) Useimmat Taivaallisista Vartiomiehistä ja Ylevien Poikien Avustajista osoitetaan suur- ja piensektoreiden palvelukseen, mutta Kolminaistetut Suojelijat (Kolminaisuuden syleilemät serafit ja keskiväliolennot) ovat kaikkien kolmen jakautuman oikeusistuinten virkailijoita, jotka siis toimivat Päivien Muinaisten, Päivien Täydellisten ja Päivien Äskettäisten tuomioistuimissa. Kolminaistettuja Lähettiläitä (Kolminaisuuden syleilemät ylösnousemuskuolevaiset, jotka fuusioituvat Poikaan tai Henkeen)

saattaa suuruniversumin puitteissa kohdata missä tahansa, mutta enimmäkseen he ovat piensektoreiden palveluksessa.

18:4.6 (211.2) Ennen seitsemän superuniversumin hallintorakenteen täysimääräistä kehkeytymistä käytännöllisesti katsoen kaikki näiden hallitusten eri jakautumien hallintopersoonallisuudet – Päivien Muinaisia lukuun ottamatta – palvelivat eri pituisia aikoja Päivien Ikuisten oppilaina Havonan täydellisen universumin eri maailmoissa. Jälkeenpäin kolminaistetut olennot kävivät niin ikään läpi koulutusjakson Päivien Ikuisten alaisuudessa, ennen kuin heidät liitettiin Päivien Muinaisten, Päivien Täydellisten ja Päivien Äskettäisten palvelukseen. He kaikki ovat karaistuneita, koeteltuja ja kokeneita hallintomiehiä.

18:4.7 (211.3) Tapaatte Päivien Täydelliset jo varhaisessa vaiheessa, kun piensektorinne maailmoissa oleskelunne jälkeen etenette Splandonin päämajaan, sillä nämä ylevät hallitsijat ovat läheisessä yhteydessä niihin suursektorin seitsemäänkymmeneen maailmaan, jotka huolehtivat ajallisuudesta ylösnousevien luotujen korkeammasta opetuksesta. Päivien Täydelliset ottavat henkilökohtaisesti vastaan suursektorin kouluista valmistuvien ylösnousevien oppilaiden ryhmälupaukset.

18:4.8 (211.4) Ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien työ suursektorin päämajaa ympäröivissä maailmoissa on luonteeltaan pääasiallisesti älyperäistä, toisin kuin piensektorin seitsemällä opetussfäärillä annettu enemmänkin fyysis- ja aineellisluonteinen opetus ja superuniversumin päämajan neljänsadanyhdeksänkymmenen korkeakoulumaailman hengelliset hankkeet.

18:4.9 (211.5) Vaikka teidät onkin merkitty vain Splandonin suursektorin rekisteriin, sillä se kattaa paikallisuniversumin, josta olette lähtöisin, on teidän käytävä läpi superuniversumimme kaikki kymmenen suurjakautumaa. Tulette ennen Uversaan-saapumistanne näkemään Orvontonin kaikki kolmekymmentä Päivien Täydellistä.

5. Päivien Äskettäiset

18:5.1 (211.6) Päivien Äskettäiset ovat superuniversumien korkeimmista johtajista nuorimmat; he johtavat kolmen jäsenen ryhmissä piensektoreiden asioita. Olemukseltaan he ovat rinnastettavissa Päivien Täydellisiin, mutta hallintovallan osalta he ovat näiden alaisia. Näitä persoonaltaan loistavia ja jumalallisella tavalla tehokkaita kolminaisuuspersoonallisuuksia on tasan kaksikymmentäyksituhatta. Heidät luotiin samanaikaisesti, ja yhdessä he myös Päivien Ikuisten johdolla kävivät läpi havonakoulutuksensa.

18:5.2 (211.7) Päivien Äskettäisten työtoverien ja apulaisten ryhmä on samanlainen kuin vastaava Päivien Täydellisten ryhmä. Sen lisäksi heidän palvelukseensa on osoitettu valtavat määrät erilaisia taivaallisten olentojen alaisryhmiä. Piensektoreiden hallinnossa he käyttävät suurin joukoin siellä asuvia ylösnousemuskuolevaisia, erilaisten hyväntahdon siirtokuntien henkilöstöä ja Äärettömästä Hengestä polveutuvia eri ryhmiä.

18:5.3 (211.8) Piensektorien hallitukset ovat hyvin laajasti, vaikkeivät yksinomaisesti, tekemisissä superuniversumien suurten fyysisten ongelmien kanssa. Piensektorin sfäärit ovat Fyysisten Päävalvojien päämajoja. Ylösnousemuskuolevaiset tekevät näissä maailmoissa tutkimustyötä ja suorittavat kokeiluja, jotka liittyvät Korkeimpien Voimakeskusten kolmannen ryhmän ja Fyysisten Päävalvojien kaikkien seitsemän luokan toimintojen tutkimiseen.

18:5.4 (212.1) Kun piensektorin hallitus on näinkin laajasti tekemisissä fyysisten ongelmien kanssa, sen kolme Päivien Äskettäistä ovat harvoin yhtäaikaisesti päämajasfäärillä. Useimmiten on joku poissa neuvottelemassa valvovan suursektorin Päivien Täydellisten kanssa tai on muualla sen vuoksi, että hän on edustamassa Päivien Muinaisia Kolminaisuudesta polveutuvien korkeitten olentojen Paratiisin-konklaaveissa. He vuorottelevat Päivien Täydellisten kanssa edustaessaan Päivien Muinaisia Paratiisin korkeimmissa neuvostoissa. Sillä välin saattaa joku toinen Päivien Äskettäisistä olla poissa tarkastusmatkalla hallintopiiriinsä kuuluvien paikallisuniversumien päämajamaailmoissa. Mutta vähintään yksi näistä hallitsijoista jää joka tapauksessa hoitamaan tehtäviä piensektorin päämajassa.

18:5.5 (212.2) Tulette kaikki jonakin päivänä tuntemaan piensektoristanne, Ensasta, vastuussa olevat kolme Päivien Äskettäistä, sillä teidän on kuljettava heidän käsiensä kautta matkatessanne sisäänpäin suursektoreiden koulutusmaailmoihin. Noustessanne Uversaan käytte vain yhden piensektorin koulutussfääriryhmän läpi.

6. Päivien Yhdistyneet

18:6.1 (212.3) ”Päivien” luokkaan kuuluvat Kolminaisuuspersoonallisuudet eivät hallinnollista toimivaltaa edustaessaan toimi superuniversumihallituksia alemmilla tasoilla. Kehittyvissä paikallisuniversumeissa he toimivat vain neuvonantajina ja neuvojina. Päivien Yhdistyneet ovat ryhmä yhteyspersoonallisuuksia, jotka Paratiisin-Kolminaisuus on akkreditoinut paikallisuniversumien kaksoishallitsijoiden luo. Jokaiseen järjestyneeseen ja asutettuun paikallisuniversumiin osoitetaan yksi tällainen Paratiisin neuvonantaja, joka toimii Kolminaisuuden – ja joissakin suhteissa Universaalisen Isän – edustajana paikallisluomukselle.

18:6.2 (212.4) Näitä olentoja on olemassa seitsemänsataatuhatta, vaikkei heille kaikille vielä ole annettu valtakirjaa. Päivien Yhdistyneitten reservi toimii Paratiisissa Universumijärjestelyjen Korkeimpana Neuvostona.

18:6.3 (212.5) Erityisellä tavalla nämä Kolminaisuuden lähettämät huomioitsijat koordinoivat universaalisen hallituksen kaikkien haarojen hallinnollista toimintaa paikallisuniversumien hallituksista sektorihallitusten kautta aina superuniversumihallituksiin saakka. Tästä johtuu heidän nimensä – Päivien *Yhdistyneet*. Ylimmilleen he laativat kolminkertaisen raportin: He raportoivat fyysistä ja puolittain älyllistä maailmaa koskevan relevantin tietoaineiston piensektorinsa Päivien Äskettäisille; he raportoivat älylliset ja

hengellisiltä näyttävät tapahtumat suursektorinsa Päivien Täydellisille; he raportoivat hengelliset ja puolittain paratiisilliset asiat oman superuniversuminsa pääkaupungissa oleville Päivien Muinaisille.

18:6.4 (212.6) Koska he ovat Kolminaisuudesta polveutuvia olentoja, kaikki Paratiisin yhteyspiirit ovat keskinäistä yhteydenpitoa varten heidän käytettävissään, ja näin he ovat aina kosketuksissa toisiinsa ja kaikkiin muihin tarpeellisiin persoonallisuuksiin aina Paratiisin korkeimpia neuvostoja myöten.

18:6.5 (212.7) Päivien Yhdistynyt ei liity elimellisesti sen paikallisuniversumin hallitukseen, johon hänet on osoitettu. Huomioitsijan velvollisuuksiensa lisäksi hän toimii vain, kun paikalliset vallankäyttäjät sellaista pyytävät. Asemansa vuoksi hän on paikallisluomuksen kaikkien ensiasteisten neuvostojen ja kaikkien tärkeitten konklaavien jäsen, mutta hän ei osallistu hallinnollisten ongelmien tekniseen käsittelyyn.

18:6.6 (213.1) Paikallisuniversumin asetuttua valoon ja elämään sen kunnialla kruunatut olennot seurustelevat vapaasti Päivien Yhdistyneen kanssa, joka tällaisessa evolutionaarisen täydellisyyden saavuttaneessa maailmassa toimii silloin aikaisempaa laajemmassa merkityksessä. Mutta hän on yhä ensi sijassa Kolminaisuuden lähettiläs ja Paratiisista saapunut neuvonantaja.

18:6.7 (213.2) Paikallisuniversumin välittömänä hallitsijana on kahdesta Jumaluudesta polveutuva jumalallinen Poika, mutta hänellä on kaiken aikaa rinnallaan niin ikään Paratiisista tuleva veli, Kolminaisuudesta polveutuva persoonallisuus. Siinä tapauksessa,

että Luoja-Poika on tilapäisesti poissa oman paikallisuniversuminsa päämajasta, sijaishallitsijat saavat kaikissa tärkeimmissä ratkaisuissaan Päivien Yhdistyneen neuvoista merkittävää opastusta.

7. Päivien Uskolliset

18:7.1 (213.3) Nämä korkeat Kolminaisuudesta polveutuvat persoonallisuudet ovat jokaisen paikallisuniversumin sadan konstellaation hallitsijoiden Paratiisista tulleita neuvonantajia. Päivien Uskollisia on seitsemänkymmentä miljoonaa, ja Päivien Yhdistyneitten tapaan eivät hekään ole kaikki palveluksessa. Heidän Paratiisissa oleva reservinsä muodostaa Universumienvälisen Etiikan ja Itsehallinnon Neuvottelukunnan. Päivien Uskolliset vuorottelevat palvelutehtävissä reservijoukkojen korkeimman neuvoston tekemien päätösten mukaisesti.

18:7.2 (213.4) Kaikkea sitä, mitä Päivien Yhdistynyt on paikallisuniversumin Luoja-Pojalle, kaikkea sitä ovat Päivien Uskolliset Vorondadek-Pojille, jotka hallitsevat tämän paikallisluomuksen konstellaatioita. He omistautuvat verrattomalla tavalla niiden konstellaatioiden hyvinvoinnin edistämiseen, joihin heidät osoitetaan, ja he ovat niitä kohtaan jumalallisen uskollisia, mistä johtuukin heidän nimensä: Päivien *Uskolliset*. He toimivat vain neuvonantajina, he eivät koskaan osallistu hallinnollisiin toimiin, paitsi kun konstellaation hallinnosta vastaavat sellaista pyytävät. He eivät myöskään ole suoranaisesti tekemisissä

konstellaatiopäämajaa ympäröivillä arkkitehtonisilla koulutussfääreillä ylösnousemuspyhiinvaeltajille annetun opetuksen kanssa. Kaikki tällaiset hankkeet kuuluvat Vorondadek-Poikien valvontaan.

18:7.3 (213.5) Kaikki paikallisuniversumin konstellaatioissa toimivat Päivien Uskolliset kuuluvat Päivien Yhdistyneen valtapiiriin, ja suoraan hänelle he myös esittävät raporttinsa. Heillä ei ole laajamittaista keskinäistä yhteydenpitojärjestelmää, koska he yleensä ovat rajoittaneet keskinäisen yhteydenpitonsa paikallisuniversumin puitteisiin. Kuka tahansa Nebadonissa palvelevista Päivien Uskollisista voi vaihtaa ja hän myös vaihtaa viestejä kaikkien muiden hänen luokkaansa kuuluvien, tässä universumissa palvelevien kanssa.

18:7.4 (213.6) Universumin päämajassa toimivan Päivien Yhdistyneen tavoin Päivien Uskollisetkin pitävät henkilökohtaiset asuinsijansa konstellaatiopääkaupungeissa erillään näiden valtakuntien hallinnollisten johtajien asuinsijoista. Heidän asuinpaikkansa ovat konstellaatioiden Vorondadek-hallitsijoiden koteihin verrattuina varsin vaatimattomia.

18:7.5 (213.7) Päivien Uskolliset ovat viimeinen lenkki siinä pitkässä hallinto- ja neuvonantajapersoonallisuuksien ketjussa, joka ulottuu kaiken olevaisen keskuksen lähellä olevista Universaalisen Isän pyhistä sfääreistä aina paikallisuniversumien ensivaiheisiin jakautumiin. Kolminaisuudesta polveutuva järjestelmä päättyy konstellaatioihin; mitään tällaista Paratiisin lähettämää neuvonantajaa ei ole sijoitettu pysyväisesti konstellaatioiden

osajärjestelmiin eikä asuttuihin maailmoihin. Viimeksi mainitut hallinnolliset yksiköt kuuluvat kokonaan paikallisuniversumien syntyperäisten olentojen toimivallan piiriin.

18:7.6 (213.8) [Esittänyt uversalainen Jumalallinen Neuvonantaja.]

Luku 19

Rinnasteiset kolminaisuusperäiset olennot

19:0.1 (214.1) TÄHÄN Paratiisin olentoryhmään, jota nimitetään Rinnasteisiksi Kolminaisuusperäisiksi Olennoiksi, kuuluvat Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, jotka lasketaan myös Jumalan Paratiisin-Poikiin, kolme ryhmää superuniversumien korkeita hallintopersoonallisuuksia sekä Inspiroitujen Kolminaisuushenkien jonkin verran epäpersoonallinen kategoria. Myös Havonan syntyperäiset asukkaat voidaan lukuisten Paratiisissa asuvien olentoryhmien ohella syystä sisällyttää tähän kolminaisuuspersoonallisuuksien luokitukseen. Tässä esityksessä käsiteltävät kolminaisuusalkuiset olennot ovat:

19:0.2 (214.2) 1. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat.

19:0.3 (214.3) 2. Viisauden Täydellistäjät.

19:0.4 (214.4) 3. Jumalalliset Neuvonantajat.

19:0.5 (214.5) 4. Universaaliset Sensorit.

19:0.6 (214.6) 5. Inspiroidut Kolminaisuushenget.

19:0.7 (214.7) 6. Syntyperäiset Havonalaiset.

19:0.8 (214.8) 7. Paratiisin kansalaiset.

19:0.9 (214.9) Kolminaisuuden Opettaja-Poikia ja mahdollisesti Inspiroituja Kolminaisuushenkiä lukuun ottamatta näihin ryhmiin kuuluvia olentoja on tarkalleen tiedetty määrä; heidän luomisensa on päättynyt, ja se on menneisyyteen kuuluva tapahtuma.

1. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat

19:1.1 (214.10) Kaikista teille paljastettavista korkeista taivaallisten persoonallisuuksien luokista vain Kolminaisuuden Opettaja-Pojat toimivat kaksinaisessa ominaisuudessa. Alkuperältään he ovat Kolminaisuuden olemusta, toiminnassaan he ovat miltei kokonaan antautuneet jumalallisten Poikien palvelukseen. He ovat niitä yhdysolentoja, jotka toimivat siltana kolminaisuusalkuisten ja kaksinaisalkuisten persoonallisuuksien välisen universumikuilun yli.

19:1.2 (214.11) Samalla kun Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien lukumäärä on täysi, niin Opettaja-Poikien määrä sen sijaan kasvaa jatkuvasti. En tiedä, mikä tulee olemaan Opettaja-Poikien lopullinen lukumäärä. Voin kuitenkin kertoa, että viimeisessä Uversaan saapuneessa kausiraportissa Paratiisin rekisteri osoitti tällaisten palveluksessa olevien Poikien määräksi 21 001 624 821.

19:1.3 (214.12) Nämä olennot ovat ainoa niistä teille paljastetuista Jumalan Poikien ryhmistä, joiden alkuperä juontuu Paratiisin-Kolminaisuudesta. Heitä tavataan keskusuniversumissa ja superuniversumeissa, ja kuhunkin paikallisuniversumiin heitä on osoitettu valtava joukko. He palvelevat myös yksittäisiä planeettoja, kuten tekevät muutkin Jumalan Paratiisin-Pojat. Kun suuruniversumisuunnitelma ei ole vielä täysin toteutunut, suuret määrät Opettaja-Poikia pidetään reservissä Paratiisissa, ja he tarjoutuvat vapaaehtoisiksi hätätilatehtäviin ja tavallisesta poikkeavaan palveluun suuruniversumin kaikissa jakautumissa: avaruuden yksittäisissä maailmoissa, paikallis- ja superuniversumeissa ja Havonan maailmoissa. He toimivat myös Paratiisissa, mutta on hyödyllisempää siirtää heidän yksityiskohtaisempi tarkastelunsa siksi, kunnes pääsemme käsittelemään Jumalan Paratiisin-Poikia.

19:1.4 (215.1) Tässä yhteydessä voidaan kuitenkin todeta, että Opettaja-Pojat ovat kolminaisuusperäisistä koordinoivista persoonallisuuksista korkeimmat. Tällaisessa kaukaisuuksiin ulottuvassa universumien universumissa on aina tarjolla suuri vaara sortua tarkastelemaan asioita rajoittuneesta näkökulmasta, sortua erheeseen, joka piilee kapea-alaisessa todellisuuden ja jumaluuden käsittämisessä.

19:1.5 (215.2) Esimerkiksi: Ihmismieli tahtoisi luonnostaan lähestyä näissä ilmoituksissa esiteltyä kosmista filosofiaa etenemällä yksinkertaisesta ja finiittisestä monimutkaiseen ja infiniittiseen, inhimillisistä lähtökohdista jumalallisiin päämääriin. Mutta se tie ei

johda *hengelliseen viisauteen*. Tämä menetelmä on helpoin tie tietynkaltaisen *geneettisen tietämyksen* saavuttamiseen, mutta parhaimmillaankin se voi paljastaa vain ihmisen alkuperän; hänen jumalallisesta määränpäästään se paljastaa vain vähän tai ei mitään.

19:1.6 (215.3) Yksinpä jo ihmisen Urantialla tapahtuneen biologisen kehityksen tutkimuksen osalta on esitettävissä vakavia vastaväitteitä, jos hänen nykyistä asemaansa ja hänen nykyisiä ongelmiaan tarkastellaan yksinomaan historiallisesta näkökulmasta. Minkä tahansa todellisuuteen liittyvän ongelman – inhimillisen tai jumalallisen, maallisen tai kosmisen – oikeat mittasuhteet voi saada selville vain tutkimalla koko laajuudeltaan ja ennakkoluulottomasti asianomaisen universumirealiteetin kolmea vaihetta – alkuperää, historiaa ja määränpäätä – sekä näitä keskenään suhteuttamalla. Näiden kolmen kokemuksellisen realiteetin oikea ymmärtäminen tarjoaa perustan nykyisen statuksen viisaalle arvioinnille.

19:1.7 (215.4) Kun ihmismieli ryhtyy noudattamaan filosofista menetelmää, jonka mukaan lähdetään alhaalta, jotta päästäisiin lähemmäksi korkeampaa, niin olkoon kysymys biologiasta tai teologiasta, on aina olemassa vaara, että se tekee neljä päättelyvirhettä:

19:1.8 (215.5) 1. Siltä voi jäädä kokonaan havaitsematta, mikä on joko henkilökohtaisen perillepääsyn tai kosmisen kohtalon lopullinen ja täysimääräinen evolutionaarinen tavoite.

19:1.9 (215.6) 2. Se saattaa tehdä pahimman luokan filosofisen kömmähdyksen siinä, että se liiaksi yksinkertaistaa kosmoksen evolutionaarista (kokemuksellista) todellisuutta ja päätyy sitä tietä

tosiasioiden vääristelyyn, totuuden väärentämiseen ja päämäärien väärinkäsittämiseen.

19:1.10 (215.7) 3. Kausaation tarkasteleminen on historian tarkastelua. Mutta tieto siitä, *miten* joku olento ilmaantuu, ei välttämättä tarjoa älyperäistä ymmärrystä siitä, mikä on sellaisen olennon nykyinen status ja todellinen olemus.

19:1.11 (215.8) 4. Historia yksinään ei pysty riittävästi paljastamaan tulevaa kehitystä – kohtaloa. Finiittisistä alkulähteistä on tässä mielessä apua, mutta vain jumalalliset syyt paljastavat sen, mitkä ovat lopulliset seuraukset. Ikuiset tarkoitusperät eivät näy ajallisissa aluissa. Nykyisyys on tulkittavissa oikein vain toisiinsa suhteutettujen menneisyyden ja tulevaisuuden valossa.

19:1.12 (215.9) Näistä ja vielä muistakin syistä käytämme menetelmää, joka merkitsee ihmisen ja hänen planetaaristen ongelmiensa lähestymistä siten, että lähdemme ajallis-avaruudelliselle matkalle koko persoonallisuustodellisuuden ja koko kosmisen olemassaolon infiniittisestä, ikuisesta ja jumalallisesta Paratiisin-Lähteestä ja -Keskuksesta.

2. Viisauden Täydellistäjät

19:2.1 (215.10) Viisauden Täydellistäjät ovat Paratiisin-Kolminaisuuden erityisluomus, ja heidän on määrä personoida jumalallisuuden viisaus superuniversumeissa. Näitä olentoja on olemassa täsmälleen

seitsemän miljardia, ja yksi miljardi on osoitettu kuhunkin superuniversumiin seitsemästä.

19:2.2 (215.11) Viisauden Täydellistäjät ovat yhdessä rinnakkaisten Jumalallisten Neuvonantajien ja Universaalisten Sensorien kanssa tutustuneet Paratiisin viisauteen, Havonan viisauteen ja Diviningtonia lukuun ottamatta Isän paratiisisfäärien viisauteen. Näiden kokemusten jälkeen Viisauden Täydellistäjät osoitettiin pysyväisesti Päivien Muinaisten palvelukseen. He eivät palvele Paratiisissa eivätkä Paratiisi-Havonan kehiin kuuluvissa maailmoissa. He omistautuvat kokonaan pitämään huolta superuniversumihallituksista.

19:2.3 (216.1) Missä ja milloin tahansa Viisauden Täydellistäjä toimii, siellä ja silloin toimii jumalallinen viisaus. Tiedossa ja viisaudessa, joka tulee esille näiden mahtavien ja majesteettisten persoonallisuuksien tekemisissä, on läsnäolon aktuaalisuutta ja julkitulon täydellisyyttä. He eivät *heijasta* Paratiisin-Kolminaisuuden viisautta, vaan he *ovat* tuo viisaus. He ovat viisauden lähteinä kaikille, jotka opettavat universumitiedon soveltamista, he ovat arvostelukykyisyyden lähteitä ja älyllisen terävyyden kaivoja kaikkien universumien oppilaitoksille, jotka edustavat oppineisuutta ja oivaltamista.

19:2.4 (216.2) Viisauden alkulähde on kahtaalla: toisaalta se juontuu täydellisille olennoille luontaisesta jumalallisen ymmärryksen täydellisyydestä ja toisaalta evolutionaaristen luotujen hankkimasta henkilökohtaisesta kokemuksesta. Viisauden Täydellistäjät *ovat* se jumalallinen viisaus, joka sisältyy Jumaluuden omaamaan

ymmärryksen paratiisilliseen täydellisyyteen. Heidän Uversassa olevat hallinnolliset työtoverinsa, Voimalliset Sanansaattajat, Nimettömät ja Numerottomat sekä Korkea-arvoiset, *ovat* yhdessä toimiessaan kokemuksesta saatu universumiviisaus. Jumalallisen olennon hallussa voi olla jumalallisen tiedon täydellisyys. Evolutionaarinen kuolevainen voi kerran päästä ylösnousevan olennon tietämyksen täydellisyyteen, mutta näistä olennoista ei kumpikaan yksinään tyhjennä kaiken mahdollisen viisauden potentiaaleja. Niin muodoin, milloin tahansa superuniversumin hallintotyössä halutaan tavoittaa suurin mahdollinen hallinnollinen viisaus, nämä jumalallista ymmärrystä edustavat viisauden täydellistäjät asettuvat aina yhteyteen niiden ylösnousemuspersoonallisuuksien kanssa, jotka ovat nousseet superuniversumin vallankäytön korkeille ja vastuunalaisille paikoille evolutionaariseen etenemiseen sisältyneiden kokemuksellisten koettelemusten kautta.

19:2.5 (216.3) Viisauden Täydellistäjät tulevat aina tarvitsemaan tämän kokemuksellisen viisauden muodossa tulevaa lisäystä hallinnollisen osaamisensa täydennykseksi. Mutta on esitetty sellainenkin olettamus, että Paratiisissa olevat lopullisuuden saavuttajat saattavat mahdollisesti yltää korkealle ja tähän saakka saavuttamattomalle viisauden tasolle, *sen jälkeen kun* heidät on kerran johdatettu henkiolemassaolon seitsemänteen vaiheeseen. Mikäli tämä päätelmä on oikea, siinä tapauksessa tällaisista täydellistyneistä, evolutionaarisen ylösnousemuksen kokeneista olennoista tulisi epäilemättä tehokkaimpia koko luomakunnassa koskaan tavatuista

universumin hallintopersoonallisuuksista. Uskon, että lopullisuuden saavuttaneiden korkea päämäärä onkin sellainen.

19:2.6 (216.4) Viisauden Täydellistäjien monitaitoisuus mahdollistaa heidän osallistumisensa käytännöllisesti katsoen kaikkiin ylösnousemuksellisten olentojen taivaallisiin palvelutehtäviin. Viisauden Täydellistäjät ja omaan luokkaani kuuluvat persoonallisuudet, Jumalalliset Neuvonantajat, yhdessä Universaalisten Sensoreiden kanssa ovat ne korkeimmat olentoluokat, jotka voivat antautua ja jotka antautuvat työhön totuuden ilmoittamiseksi yksittäisille planeetoille ja järjestelmille – olivatpa nämä kehityksen alkuvaiheissa tai jo valoon ja elämään asettuneita. Aika ajoin me kaikki olemme kosketuksissa ylösnousemuskuolevaisten palveluun sekä ensimmäisen elämän planeetalla että paikallisuniversumissa kuin myös superuniversumissa ja eritoten siellä.

3. Jumalalliset Neuvonantajat

19:3.1 (216.5) Nämä Kolminaisuudesta polveutuvat olennot ovat Jumaluuden antama neuvo seitsemän superuniversumin maailmoille. He eivät *heijasta* Kolminaisuuden jumalallista neuvoa; he *ovat* tuo neuvo. Palveluksessa on kaksikymmentäyksi miljardia Neuvonantajaa, ja heitä on kuhunkin superuniversumiin osoitettu kolme miljardia.

19:3.2 (217.1) Jumalalliset Neuvonantajat ovat Universaalisten Sensoreiden ja Viisauden Täydellistäjien työtovereita ja tasavertaisia heidän kanssaan. Jokaisen Viisauden Täydellistäjän kanssa toimii yhdessä yhdestä seitsemään Neuvonantajaa. Kaikki kolme ryhmää ovat mukana Päivien Muinaisten hallituksessa – suur- ja piensektorit mukaan lukien –, paikallisuniversumeissa ja konstellaatioissa samoin kuin paikallisjärjestelmien hallitsijoiden neuvostoissa.

19:3.3 (217.2) Toimimme yksittäin, kuten minä nyt toimin tätä selostusta laatiessani, mutta aina tilanteen niin vaatiessa toimimme myös kolmittain. Täytäntöönpanotehtäviä suorittaessamme esiinnymme aina yhdistelmänä, jossa on Viisauden Täydellistäjä, Universaalinen Sensori ja yhdestä seitsemään Jumalallista Neuvonantajaa.

19:3.4 (217.3) Yksi Viisauden Täydellistäjä, seitsemän Jumalallista Neuvonantajaa ja yksi Universaalinen Sensori muodostavat Kolminaisuuden jumalallisuutta edustavan tribunaalin, joka on ajallisuuden ja avaruuden universumeissa korkein paikasta toiseen siirtyvä neuvoa-antava elin. Tällainen yhdeksänjäseninen ryhmä tunnetaan joko selville ottavana tai totuutta paljastavana tribunaalina, ja kun se toimii jonkin ongelman suhteen tuomarina ja antaa päätöksensä, se on samaa kuin, jos Päivien Muinainen olisi käsitellyt asian, sillä superuniversumien aikakirjat eivät tiedä Päivien Muinaisten koskaan kumonneen yhtäkään tällaista päätöstä.

19:3.5 (217.4) Kun kolme Päivien Muinaista toimivat, silloin toimii Paratiisin-Kolminaisuus. Kun yhdeksänjäseninen tribunaali asian yhdessä suoritetun käsittelyn jälkeen päätyy ratkaisuun, silloin siitä

ei voi sanoa muuta kuin, että Päivien Muinaiset ovat puhuneet. Ja juuri näin Paratiisin Hallitsijat ovat henkilökohtaisessa yhteydessä – hallinnollisissa asioissa ja hallituksen kautta tapahtuvassa säätelyssä – yksittäisiin maailmoihin, järjestelmiin ja universumeihin.

19:3.6 (217.5) Jumalalliset Neuvonantajat ovat Paratiisin-Kolminaisuuden jumalallisen neuvon ruumiillistuma. Edustamme, itse asiassa me *olemme* täydellisyyttä oleva neuvo. Kun meitä täydentää kumppaniemme, evolutionaarisen ylösnousemuksen piiristä tulevien täydellistyneiden ja Kolminaisuuden syleilemien olentojen, kokemuspohjainen neuvo, ovat yhteiset johtopäätöksemme paitsi täydellisiä myös tyhjentäviä. Kun Universaalinen Sensori yhtyy yhteiseen neuvoomme, kun hän sen langettaa, vahvistaa ja julistaa, on varsin todennäköistä, että se tulee lähelle universaalisen totaalisuuden kynnystä. Tällaiset mielipiteenä esitetyt käsitykset tulevat niin lähelle Jumaluuden absoluuttista mielipidettä kuin kyseisen tilanteen ja käsiteltävän ongelman ajallis-avaruudellisissa puitteissa on mahdollista tulla.

19:3.7 (217.6) Seitsemän Jumalallista Neuvonantajaa yhdessä kolminaistetun evolutionaarisen kolmikon – Voimallisen Sanansaattajan, Korkea-arvoisen sekä Nimettömän ja Numerottoman – kanssa ovat se tie, jolla superuniversumi pääsee lähimmäksi yhdistymää, jossa ovat edustettuina inhimillinen näkökanta ja jumalallinen mielipide, lähes paratiisillisilla hengellisten merkitysten ja todellisuusarvojen tasoilla. Pääsy näin lähelle luodun ja Luojan yhteisiä kosmisia mielipiteitä ylittyy vain

Paratiisin lahjoittautuvissa Pojissa, jotka ovat jokaisessa persoonallisuuskokemuksen vaiheessa Jumala ja ihminen.

4. Universaaliset Sensorit

19:4.1 (217.7) Universaalisia Sensoreja on olemassa tasan kahdeksan miljardia. Nämä ainutlaatuiset olennot *ovat* Jumaluuden lausuma tuomio. He eivät vain heijasta täydellisyyttä olevia päätöksiä, vaan he *ovat* Paratiisin-Kolminaisuuden tuomio. Edes Päivien Muinaiset eivät tuomitse muutoin kuin yhdessä Universaalisten Sensoreiden kanssa.

19:4.2 (217.8) Jokaiselle keskusuniversumin miljardista maailmasta on osoitettu yksi Sensori, joka on liitetty siellä asuvan Päivien Ikuisen planetaariseen hallintoon. Havonan hallintokoneistojen piiriin ei ole tällä tavoin pysyvästi liitetty sen kummemmin Viisauden Täydellistäjiä kuin Jumalallisia Neuvonantajiakaan, emmekä kaiken kaikkiaan ymmärrä, miksi Universaalisia Sensoreita on sijoitettu keskusuniversumiin. Heidän nykyiset toimensa eivät oikeastaan selitä heidän sijoitustaan Havonaan, ja arvelemme sen vuoksi, että he ovat siellä ennakoitaessa jonkin sellaisen tulevan universumiaikakauden tarpeita, jolloin Havonan väestö saattaa osittain vaihtua.

19:4.3 (218.1) Miljardi Sensoria on osoitettu jokaiseen superuniversumiin seitsemästä. Sekä yksilöinä että Viisauden Täydellistäjien ja Jumalallisten Neuvonantajien kanssa yhdessä

toimiessaan he operoivat kaikkialla seitsemän superuniversumin kaikissa alajakautumissa. Niinpä Sensorit toimivat suuruniversumin kaikilla tasoilla, Havonan täydellisistä maailmoista aina Järjestelmänhallitsijain neuvostoihin saakka, ja he ovat elimellisenä osana kaikissa evolutionaaristen maailmojen tuomiokautisissa tuomioissa.

19:4.4 (218.2) Milloin tahansa ja missä tahansa Universaalinen Sensori on läsnä, silloin ja siellä on Jumaluuden tuomio. Ja kun Sensorit antavat päätöksensä aina yhdessä Viisauden Täydellistäjien ja Jumalallisten Neuvonantajien kanssa, sisältyy tällaisiin päätöksiin Paratiisin-Kolminaisuuden yhteinen viisaus, neuvo ja tuomio. Tässä oikeudellisessa kolmikossa Viisauden Täydellistäjä olisi ”minä olin”, Jumalallinen Neuvonantaja olisi ”minä olen oleva”, mutta Universaalinen Sensori on aina ”minä olen”.

19:4.5 (218.3) Sensorit ovat universumin yhteenvedon suorittajapersoonallisuuksia. Kun tuhat – tai miljoona – todistajaa on antanut todistuksensa, kun viisauden ääni on puhunut ja jumalallinen neuvo kirjautunut, kun mukaan on liitetty ylösnousemuksellista täydellisyyttä ilmentävä todistus, silloin toimii Sensori, ja hetkessä paljastuu erehtymätön ja jumalallinen yhteenveto kaikesta tapahtuneesta; ja tällainen julkitulo edustaa jumalallista johtopäätöstä, lopullisen ja täydellisen ratkaisun pääsisältöä. Niinpä kun Sensori on puhunut, kukaan muu ei enää saata puhua, sillä Sensori on laatinut oikean ja erehtymättömän

yhteenvedon siitä, mitä on tapahtunut. Kun hän puhuu, vetoomusoikeutta ei enää ole.

19:4.6 (218.4) Minulla on mitä täysimääräisin ymmärrys siitä, miten Viisauden Täydellistäjän mieli toimii, mutta täydellisesti en missään nimessä käsitä Universaalisen Sensorin ratkaisuja tekevän mielen toimintaa. Minusta tuntuu, että Sensorit muotoilevat uusia merkityksiä ja panevat alulle uusia arvoja niiden tosiasiain, totuuksien ja havaintojen yhdistelemisestä, jotka heille universumiasioiden tutkimusten kuluessa esitetään. Näyttää todennäköiseltä, että Universaaliset Sensorit kykenevät tuottamaan omintakeisia tulkintoja täydellisen Luojan näkemyksen ja täydellistyneen luodun kokemuksen yhdistelmästä. Tämä paratiisillisen täydellisyyden ja universumikokemuksen yhdistyminen aiheuttaa epäilemättä jonkin uuden arvon perimmäisyyksissä.

19:4.7 (218.5) Mutta vaikeutemme eivät pääty tähän, kun on kysymys Universaalisten Sensorien mielen toiminnasta. Otettuamme huomioon kaiken, minkä tiedämme tai otaksumme tietävämme Sensorin toiminnasta missä tahansa oletetussa universumitilanteessa, huomaamme, ettei meillä edelleenkään ole kykyä ratkaisujen ennakoimiseen eikä päätösten ennustamiseen. Teemme varsin täsmällisiäkin päätelmiä siitä, mikä olisi Luojan näkemyksen ja luodun kokemuksen yhdistämisestä seuraava todennäköinen tulos, mutta tällaiset johtopäätökset eivät sittenkään aina ole tarkkoja ennusteita siitä, mitä Sensorit tuovat esille. Tuntuu todennäköiseltä, että Sensorit ovat jollakin tavoin yhteydessä

Jumaluusabsoluuttiin, muutoin emme pysty selittämään moniakaan heidän päätöksistään ja ratkaisuistaan.

19:4.8 (218.6) Viisauden Täydellistäjät, Jumalalliset Neuvonantajat ja Universaaliset Sensorit yhdessä Korkeimpien Kolminaisuuspersoonallisuuksien seitsemän luokan kanssa muodostavat ne kymmenen ryhmää, joita on toisinaan kutsuttu *Kolminaisuuden Stationaarisiksi Pojiksi*. Yhdessä he muodostavat Kolminaisuuden hallintopersoonallisuuksien, hallitsijoiden, täytäntöönpanijoiden, neuvojien, neuvonantajien ja tuomareiden suuren olentokunnan. Heidän lukumääränsä on hieman yli kolmekymmentäseitsemän miljardia. Kahdenmiljardin seitsemänkymmenen asemapaikka on keskusuniversumissa, ja vähän yli viisi miljardia on kussakin superuniversumissa.

19:4.9 (219.1) On varsin vaikea selvittää Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien toimintaa koskevia rajoja. Olisi väärin selittää, että heidän toimensa ovat finiittiseen rajoittuvia, sillä superuniversumien aikakirjoihin on merkitty tapahtumia, jotka puhuvat aivan muuta. He toimivat millä universumihallinnon tai tuomiovallan tasolla tahansa, aivan sen mukaan, mikä saattaa ajallis-avaruudellisten olosuhteiden perusteella olla kulloinkin tarpeen, kuuluipa asia kokonaisuniversumin menneeseen, nykyiseen tai tulevaan kehitykseen.

5. Inspiroidut Kolminaisuushenget

19:5.1 (219.2) Se, minkä kykenen kertomaan Inspiroiduista Kolminaisuushengistä, tulee olemaan hyvin vähäistä, sillä he ovat yksi harvoista kokonaan salaisista olemassa olevista olentoluokista, epäilemättä sen vuoksi salaisista, että heidän on mahdotonta tuoda itseään täysin julki edes niille meistä, joiden alkuperä on hyvin lähellä heidän luomisensa alkulähdettä. He tulevat olevaisuuden piiriin Paratiisin-Kolminaisuuden toimenpitein, ja heidän palveluksiaan voi käyttää kuka tahansa Jumaluus tai kaksi yhdessä tai kaikki kolme. Emme tiedä, onko näiden Henkien lukumäärä jo täysi, vai onko se jatkuvasti lisääntymässä, mutta olemme taipuvaisia uskomaan, että heidän määränsä ei ole kiinteä.

19:5.2 (219.3) Emme täysin ymmärrä Inspiroitujen Henkien olemusta emmekä heidän käyttäytymistään. He saattavat kenties kuulua superpersoonallisten henkien kategoriaan. He näyttävät toimivan kaikkien tunnettujen yhteyspiirien kautta, ja he tuntuvat toimivan ajasta ja avaruudesta jokseenkin riippumattomasti. Mutta emme tiedä heistä juurikaan enempää kuin sen, mitä päättelemme heidän ominaisuuksistaan heidän toimintojensa luonteen perusteella, niiden tuloksia kun universumien eri puolilla eittämättä havaitsemme.

19:5.3 (219.4) Tietyissä olosuhteissa nämä Inspiroidut Henget voivat yksilöllistää itsensä sen verran, että he ovat kolminaisuusperäisten olentojen havaittavissa. Minä olen nähnyt heitä, mutta taivaallisten olentojen alempiin luokkiin kuuluvien ei ole koskaan mahdollista tunnistaa yhtäkään heistä. Kehittyvien universumien johtamisessa syntyy myös ajoittain tiettyjä tilanteita, jolloin kuka tahansa Kolminaisuudesta polveutuva olento voi omien tehtäviensä

edistämiseksi ottaa suoraan palvelukseensa näitä Henkiä. Tästä syystä me tiedämme, että he ovat olemassa ja että tietyissä olosuhteissa meillä on mahdollisuus pyytää ja saada heidän apuaan; toisinaan tunnistamme heidän läsnäolonsa. Mutta he eivät ole osa siitä ilmiasuisesta ja täsmällisesti julki tuodusta organisaatiosta, jolle on uskottu ajallis-avaruudellisten universumien johtaminen ennen näiden aineellisten luomusten valoon ja elämään siirtymistä. Heillä ei ole mitään määrättyä paikkaa seitsemän kehittyvän superuniversumin nykyisessä järjestyksessä eikä hallinnossa. He ovat eräs Paratiisin-Kolminaisuuden salaisuus.

19:5.4 (219.5) Nebadonin Melkisedekit opettavat, että Inspiroitujen Kolminaisuushenkien on joskus ikuisessa tulevaisuudessa määrä toimia Yksinäisten Sanansaattajien paikalla, näiden rivit kun harvenevat hitaasti mutta varmasti, sitä mukaa kun heitä osoitetaan tietyntyyppisten kolminaistettujen poikien työtovereiksi.

19:5.5 (219.6) Inspiroidut Henget ovat universumien universumin yksinäisiä Henkiä. Henkien ominaisuudessa he ovat paljolti Yksinäisten Sanansaattajien kaltaisia, paitsi että viimeksi mainitut ovat selvästi erillisiä persoonallisuuksia. Inspiroituja Henkiä koskevasta tietämyksestämme melkoinen osa on saatu Yksinäisiltä Sanansaattajilta, jotka havaitsevat näiden läheisyyden heidän Inspiroitujen Henkien läsnäoloon nähden myötäsyntyisen tunnistuskykynsä avulla. Tämä kyky toimii aivan yhtä pettämättömästi kuin magneettineula, kun se osoittaa kohti magneettista napaa. Sattuessaan Inspiroidun Kolminaisuushengen

lähelle Yksinäinen Sanansaattaja tiedostaa tällaisen jumalallisen läsnäolon laadullisen indikoitumisen ja myös sen hyvin tarkan määrällisen rekisteröitymisen, minkä vuoksi hän pystyy tosiasiallisesti tietämään läsnä olevan Hengen tai läsnä olevien Henkien luokituksen tai lukumäärän.

19:5.6 (220.1) Lisäisin vielä yhden kiinnostavan tosiasian: Kun Yksinäinen Sanansaattaja on planeetalla, jonka asukkailla on sisimmässä asuva Ajatuksensuuntaaja, niin kuin Urantialla on, hän tiedostaa hengen läsnäoloa ilmaisevassa aistissaan laatua ilmoittavan ärsykkeen. Mitään määrällistä ärsykettä ei näissä tapauksissa esiinny, vaan vain laadusta kertova ärsyke. Kun hän on planeetalla, jonne Suuntaajat eivät saavu, yhteys tämän planeetan alkuperäisasukkaisiin ei saa aikaan mitään tällaista reaktiota. Tämä kaikki viittaa siihen, että Ajatuksensuuntaajat ovat jollakin tavoin sukua Paratiisin-Kolminaisuuden Inspiroiduille Hengille tai jollakin tavalla heihin kytkeytyviä. Joissakin toimintansa vaiheissa he saattavat kenties olla jotenkin yhteydessä toisiinsa; mutta sitä emme todellakaan tiedä. Kummatkin ovat lähtöisin läheltä kaiken olevaisen lähdettä ja keskusta, mutteivät kuulu samaan olentoluokkaan. Ajatuksensuuntaajat polveutuvat yksinomaan Isästä; Inspiroidut Henget ovat Paratiisin-Kolminaisuuden jälkeläisiä.

19:5.7 (220.2) Inspiroidut Henget eivät ilmeisesti kuulu yksittäisten planeettojen tai universumien kehityskaavaan, ja silti heitä tuntuu olevan miltei kaikkialla. Nytkin, tätä esitystä laatiessani työtoverinani olevan Yksinäisen Sanansaattajan henkilökohtainen

tunnistuskyky tähän olentoluokkaan kuuluvan Hengen läsnäolon suhteen osoittaa, että kanssamme on tällä nimenomaisella hetkellä runsaan seitsemän metrin päässä Inspiroitujen luokkaan kuuluva Henki ja että läsnä oleva voima on kolmannessa volyymissään. Voimaläsnäolon kolmas volyymi viittaa siihen todennäköisyyteen, että kolme Inspiroitua Henkeä toimii yhteistyössä.

19:5.8 (220.3) Niistä yli kahteentoista luokkaan kuuluvista olennoista, jotka tällä hetkellä toimivat kanssani, on ainoastaan Yksinäinen Sanansaattaja tietoinen näiden Kolminaisuuden salaperäisten entiteettien läsnäolosta. Ja siksi, vaikka meille näin onkin ilmoitettu näiden jumalallisten Henkien läheisyydestä, olemme kuitenkin kaikki yhtä tietämättömiä heidän tehtävästään. Emme todellakaan tiedä, ovatko he vain puuhiemme kiinnostuneita tarkkailijoita, vai myötävaikuttavatko he jollakin meille tuntemattomalla tavalla hankkeemme onnistumiseen.

19:5.9 (220.4) Tiedämme Kolminaisuuden Opettaja-Poikien omistautuvan universumiluotujen *tietoisuuden* tasolla tapahtuvaan valistamiseen. Olen tullut siihen vakaaseen johtopäätökseen, että Inspiroidut Kolminaisuushengetkin toimivat – *tietoisuuden ylittävin* menetelmin – maailmojen opettajina. Olen vakuuttunut siitä, että on olemassa valtava määrä olennaista hengellistä tietoa, totuutta, joka on välttämätöntä korkean hengellisyyden saavuttamiseksi, mutta jota ei voi tietoisuuden tasolla omaksua; tiedostaminen vaarantaisi pahasti tämän tiedon perillepääsyn varmuuden. Jos tämä käsityksemme on oikea – ja kaikki omaan luokkaani kuuluvat ovat

siitä samaa mieltä –, näiden Inspiroitujen Henkien tehtävänä saattaa olla tämän vaikeuden muodostaman kuilun umpeenkurominen sen universaalisen järjestelmän puitteissa, joka tähtää moraaliseen valaistumiseen ja hengelliseen edistymiseen. Arvelemme näiden kahta eri tyyppiä edustavien kolminaisuusperäisten opettajien rakentavan jonkinlaisen yhteyden toimintojensa välille, mutta todellisuudessa emme sitä tiedä.

19:5.10 (220.5) Olen superuniversumien koulutusmaailmoissa ja Havonan ikuisilla kehillä ollut kanssakäymisissä täydellistyvien kuolevaisten, evolutionaarisista maailmoista tulevien hengellistyneiden ja ylösnousevien sielujen, kanssa, mutteivät he ole koskaan olleet tietoisia näistä Inspiroiduista Hengistä, joiden läheisen läsnäolon Yksinäisten Sanansaattajien omaama tunnistuskyky vähän väliä osoitti. Olen keskustellut avoimesti kaikkiin luokkiin kuuluvien Jumalan Poikien, ylhäisten ja vähemmän ylhäisten, kanssa eivätkä hekään ole tietoisia Inspiroitujen Kolminaisuushenkien kehotuksista. Heidän on mahdollista tarkastella menneitä kokemuksiaan, ja tätä mahdollisuuttaan he myös käyttävät ja kertovat tällöin tapahtumista, joiden selittäminen on vaikeata, ellei näiden Henkien vaikutusta oteta tässä yhteydessä huomioon. Mutta Yksinäisiä Sanansaattajia – ja joissakin tapauksissa kolminaisuusperäisiä olentoja – lukuun ottamatta ketkään taivaallisen perheen jäsenet eivät ole koskaan tiedostaneet Inspiroitujen Henkien lähelläoloa.

19:5.11 (221.1) En usko Inspiroitujen Kolminaisuushenkien leikkivän kuurupiiloa kanssani. He luultavasti yrittävät aivan yhtä hartaasti

ilmoittaa itsestään minulle kuin minä yritän saada yhteyttä heihin. Vaikeuksiemme ja rajoitustemme täytyy olla molemminpuolisia ja myötäsyntyisiä. Olen varma siitä, ettei maailmankaikkeudessa ole mitään mielivaltaisia salaisuuksia. Siksi en koskaan lopeta ponnistuksiani näiden omaan luotujen olentojen luokkaani kuuluvien Henkien eristyneisyyden mysteerin ratkaisemiseksi.

19:5.12 (221.2) Ja kaikesta tästä te parastaikaa ikuisella matkalla ensi askeleita ottavat kuolevaiset voitte hyvin havaita, että teidän on kuljettava vielä pitkä taival, ennen kuin etenemisenne tapahtuu ”näkemisen” ja ”aineellisen” varmuudella. Vielä kauan te nojaudutte uskoon ja olette riippuvaisia ilmoituksesta, mikäli mielitte edetä nopeasti ja varmasti.

6. Havonan syntyperäisasukkaat

19:6.1 (221.3) Havonan syntyperäisasukkaat ovat välittömästi Paratiisin-Kolminaisuuden luomia, ja heidän lukumääränsä ylittää rajoittuneen mielenne käsityskyvyn. Urantialaisten ei myöskään ole mahdollista käsittää sellaisten, jumalallisella tavalla täydellisten luotujen myötäsyntyisiä luonnonlahjoja, jollaisia mainitut ikuisen universumin kolminaisuusalkuiset rodut ovat. Ette koskaan pysty ajatuksissannekaan näkemään, millaisia nämä ylevät olennot oikein ovat, vaan teidän on odotettava Havonaan-saapumistanne, jolloin saatte tervehtiä heitä henkisinä tovereinanne.

19:6.2 (221.4) Havonakulttuurin miljardissa maailmassa tapahtuvan pitkän oleskelunne kuluessa teissä kehittyy ikuinen ystävyys näitä verrattomia olentoja kohtaan. Ja kuinka syvä onkaan tämä ystävyys, joka kasvaa avaruuden maailmoista tulevan, vähäisimmän persoonallisen luodun ja näiden keskusuniversumin täydellisillä sfääreillä syntyneitten, korkeitten persoonallisten olentojen välille! Pitkästä ja rakkaudentäyteisestä yhteydestään Havonan alkuperäisasukkaisiin ylösnousemuskuolevaiset saavat paljon sellaista, joka korvaa kuolevaisen etenemisen aikaisempien vaiheiden hengellistä köyhyyttä. Samalla havonalaiset saavat ylösnouseviin pyhiinvaeltajiin pitämiensä yhteyksien välityksellä kokemusta, joka korjaa – eikä ollenkaan vähäisessä määrin – sitä kokemuksellista puutetta, joka johtuu siitä, että he ovat eläneet aina jumalallista täydellisyyttä ilmentävää elämää. Sekä ylösnousemuskuolevaiselle että Havonan syntyperäiselle asukkaalle näin koituva hyöty on suuri ja molemminpuolinen.

19:6.3 (221.5) Kaikkien muiden kolminaisuusalkuisten persoonallisuuksien tavoin Havonan syntyperäisasukkaatkin on projisoitu jumalalliseen täydellisyyteen, ja kuten muidenkin kolminaisuusperäisten persoonallisuuksien kohdalla ajan kuluminen saattaa tuoda oman lisänsä heidän kokemuksellisten varustustensa määrään. Mutta Kolminaisuuden Stationaarisista Pojista poiketen havonalaiset voivat nousta asemassa, heillä saattaa olla tulevaisuuteen kuuluva paljastumaton ikuisuuspäämäärä. Tästä ovat esimerkkinä ne havonalaiset, jotka palvelullaan saavat aikaan kyvyn fuusioitua Isän sellaiseen osaseen, joka ei ole Suuntaaja. Ja tällä

keinoin he täyttävät Lopullisuuden Saavuttaneiden Kuolevaisten jäsenyyden ehdot. Ja on olemassa vielä muitakin lopullisuuden saavuttajakuntia, jotka ovat avoinna näille keskusuniversumin syntyperäisasukkaille.

19:6.4 (221.6) Havonan syntyperäisasukkaiden statuksen kehittyminen on aiheuttanut Uversassa paljon arveluja. Kun heitä jatkuvasti suodattuu moniin Lopullisuuden Saavuttajien Paratiisikuntiin ja kun heitä ei enää luoda lisää, on ilmeistä, että Havonaan jäävien syntyperäisasukkaiden määrä on jatkuvasti vähenemässä. Näiden tapahtumien perimmäisiä seurauksia ei ole meille koskaan paljastettu, muttemme usko Havonan koskaan täysin tyhjenevän alkuperäisasukkaistaan. Olemme kehitelleet teorian, jonka mukaan havonalaiset mahdollisesti lakkaisivat siirtymästä lopullisuuden saavuttajien joukkoihin joskus niinä aikoina, jolloin ulkoavaruuden tasot toinen toisensa perään luodaan. Olemme niin ikään viritelleet sellaista ajatusta, että näiden myöhempien universumiaikakausien kuluessa keskusuniversumia saattaa kansoittaa sekakoosteinen ryhmä siellä asuvia olentoja niin, että sen kansalaisista vain osa on alkuperäisiä Havonan asukkaita. Emme tiedä, mihin luokkaan tai tyyppiin kuuluvien luotujen olisi näin määrä saada asukkaan asema tulevaisuuden Havonassa, mutta seuraavat mahdollisuudet ovat tulleet mieleemme:

19:6.5 (222.1) 1. Univitatiat, jotka nykyisellään ovat paikallisuniversumien konstellaatioiden pysyviä kansalaisia.

19:6.6 (222.2) 2. Tulevaisuuden kuolevaistyypit, jotka superuniversumien asutuilla sfääreillä mahdollisesti syntyvät valon

ja elämän aikakauden kukoistuksessa.

19:6.7 (222.3) 3. Toinen toistaan seuraavista ulkoavaruuden universumeista saapuva hengellinen aristokratia.

19:6.8 (222.4) Tiedämme edellisen universumiaikakauden Havonan olleen jonkin verran erilainen kuin nykyinen Havona. Mielestämme on varsin järkevää otaksua, että olemme nyt todistamassa niitä hitaita keskusuniversumin muutoksia, jotka ennakoivat tulevia aikakausia. Vain yksi on varmaa: Maailmankaikkeus ei ole staattinen; vain Jumala on muuttumaton.

7. Paratiisin kansalaiset

19:7.1 (222.5) Paratiisissa asuu lukuisia ryhmiä verrattomia olentoja: Paratiisin kansalaisia. He eivät ole suoranaisesti tekemisissä ylösnousevien tahdollisten olentojen täydellistymiseen tähtäävän järjestelmän kanssa, eikä heistä sen vuoksi paljasteta Urantian kuolevaisille kaikkea. Nämä ylivertaiset älylliset olennot kuuluvat yli kolmeentuhanteen eri luokkaan niin, että viimeinen ryhmä personoitiin, samalla kun annettiin Kolminaisuuden määräys, joka julkisti suunnitelman seitsemän ajallis-avaruudellisen superuniversumin luomisesta.

19:7.2 (222.6) Paratiisin kansalaisia ja Havonan syntyperäisasukkaita kutsutaan toisinaan yhteisesti *Paratiisi-Havonan*

persoonallisuuksiksi.

19:7.3 (222.7) Tähän päättyy kertomus niistä olennoista, jotka Paratiisin-Kolminaisuus on saattanut olevaisiksi. Yksikään heistä ei ole koskaan harhautunut. Ja silti heillä kaikilla on – sanan korkeimmassa mielessä – vapaa tahto.

19:7.4 (222.8) Kolminaisuusalkuisilla olennoilla on kyky siirtyä paikasta toiseen, mikä tekee heidät riippumattomiksi serafien kaltaisista kuljetuspersoonallisuuksista. Kaikilla meillä on kyky liikuskella vapaasti ja nopeasti universumien universumissa. Inspiroituja Kolminaisuushenkiä lukuun ottamatta emme voi saavuttaa Yksinäisten Sanansaattajien miltei uskomatonta nopeutta, mutta kykenemme silti sillä tavoin hyödyntämään kaikkia avaruuden kuljetuskeinoja, että voimme superuniversumin päämajasta liikkeelle lähtiessämme saavuttaa superuniversumin minkä tahansa kohteen lyhyemmässä ajassa kuin yhdessä Urantian vuodessa. Teidän ajanlaskunne mukaan minulta kului 109 päivää matkaani Uversasta Urantialle.

19:7.5 (222.9) Näiden samojen väylien kautta kykenemme pitämään silmänräpäyksellistä yhteyttä toisiimme. Koko luotujen olentojen luokkamme on yhteydessä jokaiseen sellaiseen yksilöön, joka kuuluu johonkin Paratiisin-Kolminaisuuden lasten jakautumaan, vain Inspiroidut Henget pois lukien.

19:7.6 (222.10) [Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

Luku 20

Jumalan Paratiisin-Pojat

20:0.1 (223.1) ORVONTONIN superuniversumissa toimivat Jumalan Pojat luokitellaan kolmeen pääryhmään:

20:0.2 (223.2) 1. Taivaasta Laskeutuvat Jumalan Pojat.

20:0.3 (223.3) 2. Taivaaseen Nousevat Jumalan Pojat.

20:0.4 (223.4) 3. Kolminaistetut Jumalan Pojat.

20:0.5 (223.5) Taivaasta laskeutuviin Poikien luokkiin lukeutuu persoonallisuuksia, jotka ovat välittömästi Jumalan luomia. Taivaaseen nousevat pojat, sellaiset kuin kuolevaiset luodut, pääsevät tähän asemaan osallistumalla kokemuksellisesti evoluutiona tunnettuun luomismenetelmään. Kolminaistetut Pojat ovat ryhmä, joka polveutuu monista eri lähteistä, ja siihen kuuluvat kaikki Paratiisin-Kolminaisuuden syleilemät olennot, vaikkeivät he olisikaan suoraan Kolminaisuudesta lähtöisin.

1. Taivaasta laskeutuvat Jumalan Pojat

20:1.1 (223.6) Kaikkien alaslaskeutuvien Jumalan Poikien alkuperä on korkea ja jumalallinen. He omistautuvat ylhäältä alaspäin suuntautuvaa huolenpitoa merkitsevään palvelemiseen ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa ja järjestelmissä, ja heidän tarkoituksenaan on helpottaa evolutionaarista alkuperää olevien vähäisten luotujen – ylösnousevien Jumalan poikien – Paratiisiin-nousun edistymistä. Alaslaskeutuvien Poikien lukuisista yhteisöistä kuvaillaan näissä kertomuksissa seitsemän. Valon ja Elämän Keskussaaren Jumaluuksien luota tulevia Poikia kutsutaan *Jumalan Paratiisin-Pojiksi*, ja näihin kuuluvat seuraavat kolme luokkaa:

20:1.2 (223.7) 1. Luoja-Pojat – Mikaelit.

20:1.3 (223.8) 2. Hallinnolliset Pojat – Avonaalit.

20:1.4 (223.9) 3. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat – Daynaalit.

20:1.5 (223.10) Muut neljä alaslaskeutuvien Poikien luokkaa tunnetaan *Jumalan Paikallisuniversumin-Poikina*:

20:1.6 (223.11) 4. Melkisedek-Pojat.

20:1.7 (223.12) 5. Vorondadek-Pojat.

20:1.8 (223.13) 6. Lanonandek-Pojat.

20:1.9 (223.14) 7. Elämänkantajat.

20:1.10 (223.15) Melkisedekit ovat paikallisuniversumin Luoja-Pojan, Luovan Hengen ja Isä-Melkisedekin yhteisiä jälkeläisiä. Sekä

Vorondadekit että Lanonandekit ovat Luoja-Pojan ja hänen Luova Henki -kumppaninsa olevaistamia. Vorondadekit tunnetaan parhaiten Kaikkein Korkeimpina, Konstellaatioiden Isinä. Lanonandekit tunnetaan Järjestelmänhallitsijoina ja Planeettaprinsseinä. Elämänkantajien kolmijakoisen luokan saattavat olevaiseksi Luoja-Poika ja Luova Henki sekä yksi asianomaisen superuniversumin Päivien Muinaisista. Mutta näiden Jumalan Paikallisuniversumin-Poikien olemusta ja toimintaa kuvaillaan sopivammin luvuissa, jotka käsittelevät paikallisluomusten asioita.

20:1.11 (224.1) Jumalan Paratiisin-Poikien alkuperä on kolminainen: Primaariset eli Luoja-Pojat ovat Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan olevaisiksi saattamia; sekundaariset eli Hallinnolliset Pojat ovat Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen lapsia; Kolminaisuuden Opettaja-Pojat ovat Isän, Pojan ja Hengen jälkeläisiä. Palvelemista, palvontaa ja rukoilua ajatellen Paratiisin-Pojat ovat kuin yksi; heidän henkensä on yksi, ja heidän toimintansa on laatunsa ja täydellisyytensä osalta yhteneväistä.

20:1.12 (224.2) Kun Päivien paratiisiluokat osoittautuivat jumalallisiksi hallintopersoonallisuuksiksi, Paratiisin-Poikien luokat taas ovat paljastuneet jumalallisiksi hoivaajiksi: luojiksi, palvelijoiksi, lahjoittautujiksi, tuomareiksi, opettajiksi ja totuuden ilmoittajiksi. He ulottavat toimintansa universumien universumissa ikuisen Saaren rantamilta ajallisuuden ja avaruuden asuttuihin maailmoihin, ja he suorittavat keskus- ja superuniversumeissa monia sellaisia palveluja, joita ei näissä kertomuksissa paljasteta. Heidät on heidän

palveluksensa luonteesta ja suorituspaikasta riippuen organisoitu eri tavoin, mutta paikallisuniversumissa sekä Hallinnolliset että Opettaja-Pojat palvelevat tuota hallintoaluetta johtavan Luoja-Pojan alaisuudessa.

20:1.13 (224.3) Luoja-Pojat näyttävät omaavan persoonaansa keskittyvän hengellisen varustuksen, josta he päättävät ja jota he voivat lahjoittaa, kuten teidän Luoja-Poikanne teki vuodattaessaan henkensä Urantian kaikkien kuolevaisten päälle. Jokainen Luoja-Poika omaa tämän hengellisen vetovoiman omassa valtakunnassaan; hän on henkilökohtaisesti tietoinen jokaisen alaslaskeutuvan, omassa hallintopiirissään palvelevan Jumalan Pojan jokaisesta teosta ja tuntemuksesta. Tässä on jumalallinen heijastuma, paikallisuniversumissa ilmenevä kaksoiskappale, siitä Iankaikkisen Pojan absoluuttisesta hengellisestä vetovoimasta, joka tekee hänelle mahdolliseksi ottaa ja pitää yhteyttä kaikkiin Paratiisin-Poikiinsa, olivatpa nämä universumien universumin piirissä missä hyvänsä.

20:1.14 (224.4) Paratiisin Luoja-Pojat eivät palvele pelkästään Pojan ominaisuudessa ylhäältä alaspäin suuntautuvissa palvelu- ja lahjoittautumistehtävissä, vaan saatuaan lahjoittautumisista koostuvan elämänvaiheensa päätökseen he toimivat jokainen omassa luomakunnassaan universumin isänä samalla, kun muut Jumalan Pojat jatkavat sitä palvelua, joka koostuu lahjoittautumisesta ja hengellisestä kohennustyöstä ja jonka tarkoitus on saada planeetat yksi toisensa jälkeen halukkaiksi tunnustamaan Universaalisen Isän rakastava hallintovalta, niin että se huipentuu siihen, kun luotu olento pyhittäytyy Paratiisin-Isän tahdon täyttämiseen, ja

kulminoituu planetaariseen uskollisuuteen hänen Luoja-Poikansa tähän universumiin kohdistuvaa hallitsijanvaltaa kohtaan.

20:1.15 (224.5) Seitsenkertaisessa Luoja-Pojassa sekoittuvat Luoja ja luotu ymmärtäväiseksi, myötätuntoiseksi ja armeliaaksi, ikuiseksi yhdistymäksi. Koko Mikaelien yhteisö, Luoja-Pojat, on siinä määrin ainutlaatuinen, että koko käsillä olevan jakson seuraava luku omistetaan heidän olemuksensa ja toimintojensa tarkastelulle, kun taas tässä kertomuksessa keskitytään pääasiassa Paratiisin-Poikien kahden muun luokan, Hallinnollisten Poikien ja Kolminaisuuden Opettaja-Poikien, tarkastelemiseen.

2. Hallinnolliset Pojat

20:2.1 (224.6) Joka kerta, kun Iankaikkisen Pojan muovaama omaperäinen ja absoluuttinen ajatus olennosta yhdistyy Äärettömän Hengen muodosteleman uuden ja jumalallisen, rakkauden täyttämän palvelun ihanteen kanssa, on tuloksena uusi ja omintakeinen Jumalan Poika, Paratiisin Hallinnollinen Poika. Nämä Pojat muodostavat Avonaalien yhteisön erotukseksi Mikaelien, Luoja-Poikien, luokasta. Vaikkeivät he omakohtaisesti olekaan luojia, he ovat kaikessa toiminnassaan kuitenkin läheisessä yhteydessä Mikaeleihin. Avonaalit ovat planetaarisia palvelijoita ja tuomareita, kaikkien ajallis-avaruudellisten maailmojen korkeimpia viranomaisia – ja he ovat sitä kaikkia ihmisrotuja kohtaan, kaikille maailmoille ja kaikissa universumeissa.

20:2.2 (225.1) Meillä on syymme uskoa, että suuruniversumin Hallinnollisten Poikien kokonaismäärä on noin miljardi. He ovat itsehallinnollinen yhteisö, jota ohjaa heidän Paratiisissa oleva korkein neuvostonsa. Neuvosto koostuu kokeneista Avonaaleista, jotka on siirretty tähän neuvostoon kaikissa universumeissa tapahtuvan palvelun piiristä. Mutta aina kun heidät on määrätty ja valtuutettu paikallisuniversumien palveluun, he toimivat kyseisen hallintoalueen Luoja-Pojan johdon alaisuudessa.

20:2.3 (225.2) Avonaalit ovat niitä Paratiisin-Poikia, jotka edustavat palvelua ja lahjoittautumista paikallisuniversumien yksittäisille planeetoille. Ja kun jokaisen Avonaali-Pojan persoonallisuus on ainutkertainen, kun kahta samanlaista ei ole, on heidän työnsä yksilöllisen ainutlaatuista niissä maailmoissa, joissa he oleskelevat. Näissä maailmoissa he ruumiillistuvat usein kuolevaisen kaltaisiksi, ja toisinaan he syntyvät evolutionaaristen maailmojen maisista äideistä.

20:2.4 (225.3) Hallinnon korkeammilla tasoilla suoritettavan palvelunsa lisäksi Avonaaleilla on asutuissa maailmoissa kolminainen tehtävä:

20:2.5 (225.4) 1. *Oikeudelliset toimenpiteet*. He toimivat planetaaristen tuomiokausien päätösvaiheessa. Aikanaan voidaan tällaisia tehtäväkäyntejä panna toimeen kymmeniä – satoja – kussakin yksittäisessä maailmassa, ja he voivat käydä samassa tai muissa

maailmoissa lukemattomia kertoja tuomiokausien päättäjinä, nukkuvien eloonjäävien vapauttajina.

20:2.6 (225.5) 2. *Hallinnolliset tehtäväkäynnit*. Tämäntyyppinen planeetallavierailu toteutuu tavallisesti ennen lahjoittautuvan Pojan saapumista. Tällaista tehtävää suorittaessaan Avonaali ilmestyy asianomaisen maailman aikuisen hahmossa sellaista inkarnoitumismenetelmää käyttäen, joka ei edellytä ruumiillista syntymistä. Tämän ensimmäisen ja tavallisen hallintovierailun jälkeen Avonaalit voivat hallinnollisessa ominaisuudessa palvella toistuvasti samalla planeetalla sekä ennen lahjoittautuvan Pojan ilmestymistä että sen jälkeen. Näitä muita hallinnollisia tehtäviä suorittaessaan Avonaali saattaa ilmestyä joko aineellisessa ja näkyvässä tai aineettomassa ja näkymättömässä hahmossa, mutta yhtäkään kertaa hän ei näissä merkeissä synny maailmaan avuttomana vauvana.

20:2.7 (225.6) 3. *Lahjoittautumistehtäväkäynnit*. Kaikki Avonaali-Pojat lahjoittautuvat ainakin kerran jollekin evolutionaarisen maailman kuolevaisten sukukunnalle. Oikeudelliset vierailut ovat lukuisia, hallinnolliset tehtäväkäynnit ovat moniaita, mutta kullakin planeetalla ilmestyy vain yksi lahjoittautuva Poika. Lahjoittautuvat Avonaalit syntyvät naisesta, samalla tavoin kuin Nebadonin Mikael ruumiillistui Urantialla.

20:2.8 (225.7) Mitään rajaa ei ole sille, montako kertaa Avonaali-Pojat saattavat palvella hallinnollisissa tai lahjoittautumistehtävissä, mutta

tavallisesti, sen jälkeen kun tämä kokemus on käyty läpi seitsemän kertaa, seuraa tuon Avonaalin kohdalla tämän toiminnan suhteen keskeytys niiden hyväksi, joilla on ollut vähemmän tämänkaltaista palvelusta. Mainitut moninkertaisen lahjoittautumiskokemuksen omaavat Pojat siirretään silloin Luoja-Pojan korkeaan henkilökohtaiseen neuvostoon, ja he tulevat tällä tavoin mukaan universumiasioiden hallintoon.

20:2.9 (225.8) Kaikessa Hallinnollisten Poikien työssä asutetuissa maailmoissa ja niiden hyväksi heitä avustavat kahteen yhteisöön kuuluvat paikallisuniversumiluodut: Melkisedekit ja arkkienkelit. Mutta kun he ovat suorittamassa lahjoittautumistehtäväänsä, heidän seurassaan on myös Loistavia Iltatähtiä, joiden alkuperä on niin ikään paikallisluomuksissa. Avonaalien palveleman paikallisuniversumin Luoja-Pojan, primaarisen Paratiisin-Pojan, koko valta ja auktoriteetti on sekundaaristen Paratiisin-Poikien, Avonaalien, jokaisen planetaarisen hankkeen tukena. Heidän työnsä asutetuilla sfääreillä on kaikilta osin aivan yhtä tuloksellista ja hyväksyttävää kuin olisi ollut Luoja-Pojan palvelu kyseisissä kuolevaisten asuttamissa maailmoissa.

3. Oikeudelliset toimet

20:3.1 (226.1) Avonaalit tunnetaan Hallinnollisina Poikina siksi, että he ovat maailmojen korkeimpia viranomaisia, ajallisuuden maailmojen toinen toistaan seuraavien tuomiokausien tuomareita. He johtavat

nukkuvien eloonjäävien herättämistä, ovat asianomaisen maailman tuomareina, saattavat päätökseen oikeudellisen ratkaisun lykkäystä merkinneen tuomiokauden, panevat täytäntöön koeaikaista armoa ilmentäneeltä aikakaudelta peräisin olevat määräykset, ohjaavat planetaariseen huolenpitoon osallistuvat avaruuden luodut uuden tuomiokauden mukaisiin tehtäviin, ja mainitut tehtävänsä suoritettuaan he palaavat oman paikallisuniversuminsa päämajaan.

20:3.2 (226.2) Tuomitessaan yhden aikakauden kohtaloita Avonaalit määräävät evolutionaaristen ihmissukukuntien kohtaloista, mutta vaikka he saattavatkin antaa tuomioita persoonallisten luotujen identiteetin lopettamisesta, he eivät kuitenkaan pane tuota tuomiota täytäntöön. Tämänluontoisia päätöksiä panevat toimeen vain superuniversumin viranomaiset.

20:3.3 (226.3) Kun Paratiisin Avonaali saapuu evolutionaariseen maailmaan tuomiokauden päättämistä ja planetaarisen edistymisen uuden aikakauden avaamista varten, se ei välttämättä ole hallinnollinen eikä lahjoittautumisen vuoksi suoritettu tehtäväkäynti. Hallinnolliset vierailut ovat joskus ja lahjoittautumista varten tehdyt vierailut ovat aina inkarnaatioita. Toisin sanoen tällaista tehtävää suorittaessaan Avonaalit palvelevat planeetalla aineellisessa hahmossa – konkreettisina. Heidän muut vierailunsa ovat ”teknisiä”, ja tässä ominaisuudessa Avonaali ei planetaarista palvelua varten inkarnoidu. Jos Hallinnollinen Poika saapuu pelkästään tuomiokauden tuomarina, hän saapuu planeetalle henkiolentona, tuon maailman aineellisilta luoduilta

näkymättömissä. Näitä teknisiä vierailuja sattuu asutun maailman pitkän historian kuluessa tavan takaa.

20:3.4 (226.4) Ennen sekä hallinnollisen vierailun että lahjoittautumisvierailun kokemustaan Avonaali-Pojat saattavat jo toimia planetaarisina tuomareina. Kummassakin mainitussa tapauksessa toimii ruumiillistunut Poika meneillään olevan planetaarisen ajanjakson tuomarina; samalla tavoin tekee Luoja-Poika, kun hän kuolevaisen hahmoon ruumiillistuneena suorittaa lahjoittautumistehtäväänsä. Kun Paratiisin-Poika vierailee evolutionaarisessa maailmassa ja kun hän ottaa tämän maailman asukkaan hahmon, hänen läsnäolonsa päättää tuomiokauden ja saattaa voimaan maailman tuomion.

4. Hallinnolliset tehtäväkäynnit

20:4.1 (226.5) Ennen kuin lahjoittautuva Poika ilmestyy asutettuun maailmaan, siellä on tavallisesti jo vieraillut Paratiisin Avonaali, jonka vierailun luonne on ollut hallinnollinen. Mikäli kysymyksessä on kaikkien aikojen ensimmäinen hallinnollinen vierailu, Avonaali inkarnoituu aina aineelliseksi olennoksi. Hän ilmestyy tehtävänsä kohdeplaneetalle sen kuolevaisten sukukuntaan kuuluvan täysikasvuisen miehen hahmossa, olentona, joka on täysin näkyväinen aikansa ja sukupolvensa kuolevaisille luoduille ja joihin hän on myös fyysisessä yhteydessä. Avonaali-Pojan yhteys

paikallisiin ja universumin hengellisiin voimiin on koko hallinnollisen inkarnaation ajan täydellinen ja katkeamaton.

20:4.2 (226.6) Planeetta saattaa kokea monia hallinnollisissa merkeissä suoritettuja vierailuja sekä ennen lahjoittautuvan Pojan ilmestymistä että sen jälkeen. Vierailijana voi useaan kertaan olla sama Avonaali tai muita Avonaaleja, jotka toimivat tuomiokautisina tuomareina, mutta tällaiset tekniset, tuomitsemista merkitsevät vierailut eivät ole luonteeltaan lahjoittautuvia eivätkä hallinnollisia, ja Avonaalit eivät sellaisissa tapauksissa koskaan ruumiillistu. Silloinkaan kun planeettaa siunataan toistuvilla hallinnollisilla vierailuilla, Avonaalit eivät aina antaudu ruumiillistumaan kuolevaisiksi; ja silloinkin kun he tosiaan palvelevat kuolevaisen lihallisessa hahmossa, he ilmestyvät aina tuon maailman aikuisen olennon muodossa; he eivät synny naisesta.

20:4.3 (227.1) Joko lahjoittautumisen tai hallinnollisen tehtävän vuoksi ruumiillistuessaan Paratiisin-Pojilla on kokenut Suuntaaja, ja jokaista inkarnaatiota varten he saavat eri Suuntaajan. Ruumiillistuneiden Jumalan Poikien mielessä asuvat Suuntaajat eivät voi toivoa koskaan saavuttavansa persoonallisuutta asuttamaansa inhimillis-jumalalliseen olentoon fuusioitumisen kautta, mutta usein he personoituvat Universaalisen Isän antamasta määräyksestä. Tällaiset Suuntaajat muodostavat Diviningtonin korkeimman johtoneuvoston, jonka vastuulla on Salaperäisten Opastajien hallinto ja yksilöinti sekä niiden lähettäminen asuttuihin maailmoihin. He myös ottavat vastaan Suuntaajat ja vahvistavat näiden saavutukset, kun Suuntaajat palaavat ”Isän huomaan” näiden

maallisen tomumajan kuolemassa hajottua. Maailmojen tuomareiden uskollisista Suuntaajista tulee tällä tavalla oman luokkansa yleviä päälliköitä.

20:4.4 (227.2) Urantia ei ole koskaan toiminut hallinnollisella tehtäväkäynnillä olevan Avonaali-Pojan isäntänä. Mikäli Urantia olisi noudattanut asuttuja maailmoja koskevaa yleissuunnitelmaa, sitä olisi siunattu hallinnollisissa merkeissä tapahtuneella vierailulla jolloinkin Aatamin päivien ja Kristus-Mikaelin lahjoittautumisen välillä. Mutta Paratiisin-Poikien säännöllinen esiintymisjärjestys meni planeetallanne täysin sekaisin, kun Luoja-Poikanne ilmestyi planeetallenne viimeisessä lahjoittautumisessaan tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten.

20:4.5 (227.3) Urantialla saattaa vielä vierailla Avonaali, joka on valtuutettu ruumiillistumaan hallinnollisten tehtävien vuoksi, mutta mitä tulee Paratiisin-Poikien vastaiseen ilmestymiseen, edes ”taivaan enkelit eivät tiedä sellaisten vierailujen aikaa eivätkä toteutustapaa”, sillä maailmasta, jossa Mikael on lahjoittautunut, tulee Mestari-Pojan yksinomainen ja henkilökohtainen suojatti, ja sellaisena se on täysin hänen suunnitelmiensa ja päätöstensä alainen. Ja teidän maailmanne tapauksessa asiaa mutkistaa vielä Mikaelin antama paluulupaus. Nebadonin Mikaelin Urantialla viettämään aikaan liittyvistä väärinkäsityksistä huolimatta yksi asia pitää varmasti yhtä totuuden kanssa: hänen lupauksensa palata maailmaanne. Tulevaisuudennäkymien ollessa tällaiset vain aika voi näyttää, missä järjestyksessä Jumalan Paratiisin-Pojat Urantialla vierailevat.

5. Jumalan Paratiisin-Poikien lahjoittautuminen

20:5.1 (227.4) Iankaikkinen Poika on Jumalan iankaikkinen Sana. Iankaikkinen Poika on hänen iankaikkisen Isänsä ”ensimmäisen”, absoluuttisen ja infiniittisen ajatuksen täydellinen ilmentymä. Kun tämän Alkuperäisen Pojan persoonallinen kaksoisolento eli jumalallinen jatke ryhtyy kuolevaiseksiruumiillistumista merkitsevään lahjoittautumistehtävään, käy kirjaimellisesti toteen, että Jumalan ”Sana tulee lihaksi”, ja että tämä Sana näin asuu eläimestä polveutuvien vähäisten olentojen keskuudessa.

20:5.2 (227.5) Urantialla esiintyy laajalle levinnyt uskomus, jonka mukaan Pojan lahjoittautumisen tarkoituksena on vaikuttaa jollakin tavoin Universaalisen Isän asennoitumiseen. Mutta valistuneisuutenne tulisi osoittaa teille, ettei sellainen ole totta. Avonaali- ja Mikael-Poikien lahjoittautumiset ovat välttämätön osa kokemuksellista prosessia, jonka tarkoituksena on tehdä näistä Pojista turvallisia ja myötätuntoisia ajallisuuden ja avaruuden kansojen ja planeettojen vallanpitäjiä ja hallitsijoita. Seitsemästä lahjoittautumisesta koostuva elämänvaihe on kaikkien Paratiisin Luoja-Poikien korkein päämäärä. Ja kaikkien Hallinnollisten Poikien liikkeelle panevana voimana on tämä sama palvelemisen henki, joka niin kertakaikkisesti luonnehtii primaarisia Luoja-Poikia ja Paratiisin Iankaikkista Poikaa.

20:5.3 (227.6) Johonkin Paratiisin-Poikien luokkaan kuuluva Poika pitää lahjoittaa jokaiselle kuolevaisten asuttamalle maailmalle, jotta mahdollistuisi Ajatuksensuuntaajien asettuminen kaikkien tämän sfäärin normaalien ihmisolentojen mieleen, sillä Suuntaajat eivät asetu *kaikkiin* aidosti inhimillisiin olentoihin, ennen kuin Totuuden Henki on vuodatettu ”kaiken lihan päälle”. Ja Totuuden Hengen lähettäminen riippuu Paratiisin-Pojan paluusta universumipäämajaan, sen jälkeen kun hän on menestyksellisesti suorittanut kuolevaisen hahmossa tapahtuneen lahjoittautumistehtävän jossakin kehittyvässä maailmassa.

20:5.4 (228.1) Asutetun planeetan pitkän historian kuluessa toimeenpannaan monta tuomiokausikohtaista tuomiopäivää, ja hallinnollisia vierailuja saattaa tapahtua useampia kuin yksi, mutta tavallisesti kullakin sfäärillä palvelee lahjoittautuva Poika vain kerran. Kunkin asutun maailman osalta on tarpeen vain se, että siellä käy yksi lahjoittautuva Poika, joka elää täyden ihmiselämän, syntymästä kuolemaan. Hengellisestä statuksestaan riippumatta jokaisesta kuolevaisten asuttamasta maailmasta on määrä ennemmin tai myöhemmin tulla isäntä Hallinnolliselle Pojalle, joka on lahjoittautumiskäynnillä, sitä yhtä jokaisessa paikallisuniversumissa olevaa planeettaa lukuun ottamatta, jolla Luoja-Poika päättää suorittaa kuolevaisena olentona tapahtuvan lahjoittautumisensa.

20:5.5 (228.2) Sitten kun ymmärrätte lahjoittautuviin Poikiin liittyviä asioita enemmän, tajuatte, miksi Urantia saa osakseen niin paljon huomiota Nebadonin historiassa. Teidän pieni ja vähäpätöinen

planeettanne on paikallisuniversumin mielenkiinnon kohteena yksinkertaisesti siksi, että se on Jeesus Nasaretilaisen mainen kotimaailma. Se oli Luoja-Poikanne lopullisen ja voitokkaan lahjoittautumisen näyttämö; se oli areena, jolla Mikael saavutti Nebadonin universumiin kohdistuvan korkeimman henkilökohtaisen hallitsijanvaltansa.

20:5.6 (228.3) Luoja-Poika viettää paljon aikaansa paikallisuniversuminsa päämajassa – varsinkin oman, kuolevaisena tapahtuneen lahjoittautumisensa päätökseen saattamisen jälkeen – neuvomalla ja opettamalla kollegiota, joka koostuu hänen työtovereinaan toimivista Pojista: Hallinnollisista Pojista ja muista. Rakastaen ja omistautuen, laupeutta ja herkkää huomaavaisuutta osoittaen nämä Hallinnolliset Pojat lahjoittautuvat avaruuden maailmoille. Eivätkä nämä planetaariset palvelukset ole millään tavoin vähempiarvoisia kuin Mikaelien lahjoittautumiset kuolevaisen hahmossa. On totta, että Luoja-Poikanne valitsi luotunaolemiskokemuksen saavuttamiseen tähdänneen lopullisen tutkimusmatkansa kohteeksi maailman, joka oli kohdannut epätavallisia vastoinkäymisiä. Muttei mikään planeetta voisi koskaan olla niin huonossa tilassa, että sen hengellisen elpymisen aikaansaamiseen tarvittaisiin Luoja-Pojan lahjoittautumista. Lahjoittautuvien Poikien ryhmästä olisi kuka tahansa ollut yhtä pätevä, sillä kaikessa työssään paikallisuniversumin maailmoissa Hallinnolliset Pojat ovat aivan yhtä jumalallisen tehokkaita ja kaikin puolin viisaita kuin olisi ollut heidän paratiisiveljensä, Luoja-Poika.

20:5.7 (228.4) Vaikka katastrofin mahdollisuus seuraa aina näitä Paratiisin-Poikia heidän lahjoittautumiseensa kuuluvan ruumiillistumisen aikana, en ole vielä koskaan nähnyt selvitystä lahjoittautuneen Hallinnollisen Pojan sen paremmin kuin Luoja-Pojankaan epäonnistumisesta tai lankeemuksesta. Kummatkin ovat alkuperältään liian lähellä absoluuttista täydellisyyttä, että he epäonnistuisivat. He tosiaankin panevat alttiiksi kaiken, heistä todellakin tulee lihaa ja verta olevien kuolevaisten luotujen kaltaisia, ja he saavuttavat sillä keinoin ainutlaatuisen kokemuksen luotuna olemisesta, mutta mitä voin huomioideni perusteella sanoa, on että he onnistuvat aina. Heiltä ei jää koskaan saavuttamatta se, mitä lahjoittautumisella tavoitellaan. Kertomus heidän koko Nebadonin kattavasta lahjoittautumisestaan ja planetaarisesta palvelustaan on paikallisuniversuminne historian jaloin ja kiehtovin luku.

6. Lahjoittautumiset kuolevaisen hahmossa

20:6.1 (228.5) Menetelmä, jolla Paratiisin-Poika valmistautuu lahjoittautuvana Poikana tapahtuvaan kuolevaiseksi ruumiillistumiseen, menetelmä, jolla hän joutuu äitiinsä lahjoittautumisplaneetalla, on maailmankaikkeuden mysteeri; ja jokainen yritys tämän sonaringtonilaisen menetelmän toimivuuden selvittämiseksi on suoralta kädeltä tuomittu epäonnistumaan. Antakaa ylevän tiedon Jeesus Nasaretilaisen kuolevaisen hahmossa

viettämästä elämästä painua sieluunne, mutta älkää tuhlatko ajatustakaan sen asian hyödyttömään spekulointiin, miten tämä Nebadonin Mikaelin salaperäinen ruumiillistuminen pantiin toimeen. Riemuitkaamme kaikki siitä tiedosta ja vakuuttuneisuudesta, että sellaiset aikaansaannokset ovat jumalalliselle olemukselle mahdollisia. Älkäämme tuhlatko aikaa tyhjänpäiväisiin arveluihin siitä, mikä se menetelmä on, johon jumalallinen viisaus turvautuu nämä ilmiöt aikaansaadakseen.

20:6.2 (229.1) Kun Paratiisin-Poika suorittaa kuolevaisen hahmossa tapahtuvaa lahjoittautumistaan, hän syntyy aina naisesta ja varttuu tuon maailman poikalapsena, kuten Jeesus teki Urantialla. Nämä kaikki korkeinta palvelusta suorittavat Pojat varttuvat lapsuudesta nuoruuteen ja miehuuteen aivan niin kuin ihminen. Heistä tulee kaikissa suhteissa sen ihmisrodun kuolevaisten kaltaisia, jonka keskuuteen he syntyvät. He esittävät pyyntöjään Isälle aivan kuten esittävät sen maailman lapset, jossa he palvelevat. Aineelliselta kannalta katsoen nämä inhimillis-jumalalliset Pojat viettävät tavallista elämää yhtä poikkeusta lukuun ottamatta: he eivät siitä jälkeläisiä maailmassa, jossa he oleskelevat. Tämä on yleinen rajoitus, joka koskee kaikkia Paratiisin lahjoittautuvien Poikien luokkia.

20:6.3 (229.2) Aivan kuten Jeesus työskenteli teidän maailmassanne kirvesmiehen poikana, samalla tavoin työskentelevät muutkin Paratiisin-Pojat eri tehtävissä omilla lahjoittautumisplaneetoillaan. Tuskinpa pystytte keksimään ammattia, jossa joku Paratiisin-Pojista

ei olisi lahjoittautumisensa kuluessa jollakin ajallisuuden evolutionaarisista planeetoista toiminut.

20:6.4 (229.3) Kun lahjoittautuva Poika on tullut tietämään, millainen kokemus on elää kuolevaisen olennon elämää; kun hän on saavuttanut täydellisen sopusoinnun itsessään olevan Suuntaajan kanssa, sen jälkeen hän aloittaa sen osan planetaarisesta lähetystehtävästään, jonka tarkoitus on hänen lihallisten veljiensä mielen valistaminen ja sielun inspiroiminen. Opettajina toimiessaan nämä Pojat omistautuvat yksinomaisesti kuolevaisrotujen hengelliseen valaisemiseen niissä maailmoissa, joissa he vierailevat.

20:6.5 (229.4) Kuolevaisen hahmossa tapahtuvat Mikaelien ja Avonaalien lahjoittautumiset, niin keskenään verrannollisia kuin ne useimmissa suhteissa ovatkin, eivät kuitenkaan ole täysin yhteneväisiä. Hallinnollinen Poika ei koskaan julista: ”Jokainen, joka on nähnyt Pojan, on nähnyt Isän”, kuten teidän Luoja-Poikanne julisti Urantialla lihallisessa hahmossa ollessaan, vaan lahjoitettu Avonaali julistaa sen sijaan: ”Jokainen, joka on nähnyt minut, on nähnyt Jumalan Iankaikkisen Pojan.” Hallinnolliset Pojat eivät polveudu suoraan Universaalisesta Isästä, eivätkä he ruumiillistu Isän tahdon alaisina, vaan he lahjoittautuvat aina Paratiisin-*Poikina*, jotka ovat Paratiisin Iankaikkisen Pojan tahdon alaisia.

20:6.6 (229.5) Astuessaan kuoleman portista lahjoittautuvat Pojat, olivatpa he Luoja-Poikia tai Hallinnollisia Poikia, ilmestyvät uudelleen kolmantena päivänä. Mutta teidän ei tulisi elätellä sellaista ajatusta, että he kohtaavat aina teidän maailmassanne tuhat

yhdeksänsataa vuotta sitten vierailleen Luoja-Pojan osalle tulleen traagisen lopun. Jeesus Nasaretilaisen läpikäymä epätavallinen ja tavattoman julma kokemus on saanut aikaan sen, että Urantia on paikallisesti tullut tunnetuksi ”ristin maailmana”. Ei ole välttämätöntä, että Jumalan Poikaa kohdellaan näin epäinhimillisesti, ja planeettojen suuri enemmistö onkin ottanut heidät huomaavaisemmin vastaan ja sallinut heidän päättää kuolevaisen hahmossa eletyn elämänvaiheen, julistaa aikakausi päättyneeksi, tuomita nukkuvat eloonjäävät ja julistaa uusi tuomiokausi alkaneeksi alistamatta heitä väkivaltaiseen kuolemaan. Lahjoittautuvan Pojan pitää kohdata kuolema, hänen täytyy kulkea maailmojen kuolevaisten koko tosiasiallisen kokemuksen läpi, mutta sellaista, että tämä kuolema olisi joko väkivaltainen tai epätavallinen, ei jumalallinen suunnitelma edellytä.

20:6.7 (229.6) Aina kun lahjoittautuvia Poikia ei väkivaltaisesti tapeta, he luopuvat vapaaehtoisesti elämästään ja kulkevat kuoleman portista – eivät ”ankaran oikeuden” tai ”jumalallisen vihan” vaatimukset täyttääkseen, vaan saattaakseen lahjoittautumisensa päätökseen, ”juodakseen loppuun sen kalkin”, jonka sisältönä on ruumiillistuneena eletty elämänvaihe ja henkilökohtainen kokemus kaikesta siitä, mikä muodostaa luodun olennon elämän sellaisena kuin se eletään kuolevaisen olomuodon planeetoilla. Lahjoittautuminen on planeetan ja universumin kannalta välttämätön, eikä fyysinen kuolema ole muuta kuin lahjoittautumistehtävän välttämätön osa.

20:6.8 (230.1) Kun kuolevaisen hahmossa eletty ruumiillistuminen on päättynyt, palveluksen suorittanut Avonaali matkaa Paratiisiin, jossa Universaalinen Isä ottaa hänet vastaan, sitten hän palaa siihen paikallisuniversumiin, jonka palveluksessa hän on, ja saa siellä tunnustuksen Luoja-Pojalta. Lahjoittautunut Avonaali ja Luoja-Poika lähettävät tämän jälkeen yhteisen Totuuden Henkensä toimimaan lahjoittautumismaailman kuolevaisten sukukunnan sydämissä. Paikallisuniversumin täysivaltaisuutta edeltävinä aikoina kysymyksessä on kummankin Pojan yhteinen henki Luovan Hengen toimeenpanemana. Se eroaa jonkin verran siitä Totuuden Hengestä, joka on luonteenomainen niille paikallisuniversumin ajoille, jotka seuraavat Mikaelin seitsemättä lahjoittautumista.

20:6.9 (230.2) Luoja-Pojan saatettua päätökseen viimeisen lahjoittautumisensa kaikkiin aikaisemmin Avonaalin lahjoittautumisen kohteina olleisiin paikallisuniversumin maailmoihin lähetetty Totuuden Henki muuttuu olemukseltaan niin, että siitä entistä kirjaimellisemmin tulee täysivaltaisen Mikaelin henki. Tämä ilmiö tapahtuu samalla, kun Totuuden Henki vapautuu palvelemaan planeetalla, jolla Mikael on kuolevaisen hahmossa suorittanut lahjoittautumisen. Tämän jälkeen jokainen maailma, jonka osalle on tullut Hallinnollisen Pojan lahjoittautumisesta koituva kunnia, on saava tämän myötä sen samaisen seitsenkertaiselta Luoja-Pojalta tulevan Henkilohduttajan, jonka se olisi saanut, mikäli paikallisuniversumin Hallitsija olisi henkilökohtaisesti ruumiillistunut tämän maailman lahjoittautuvaksi Pojaksi.

7. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat

20:7.1 (230.3) Nämä äärimmäisen persoonalliset ja äärimmäisen hengelliset Paratiisin-Pojat ovat Paratiisin-Kolminaisuuden olevaistamia. Havonassa heidät tunnetaan Daynaalien luokkana. Orvontonissa heidät kirjataan Kolminaisuuden Opettaja-Poikina, mikä nimitys johtuu heidän alkuperästään. Salvingtonissa heistä käytetään joskus nimitystä Paratiisin Hengelliset Pojat.

20:7.2 (230.4) Opettaja-Poikien lukumäärä kasvaa jatkuvasti. Viimeinen universaalinen väestönlaskentatiedote ilmoitti näiden keskus- ja superuniversumeissa toimivien Kolminaisuuden Poikien lukumääräksi vähän yli kaksikymmentäyksi miljardia, eivätkä lukuun sisälly Paratiisissa olevat reservit, joihin kuuluu yli kolmannes kaikista olemassa olevista Kolminaisuuden Opettaja-Pojista.

20:7.3 (230.5) Poikien Daynaali-yhteisö ei ole elimellinen osa paikallis- eikä superuniversumien hallintoa. Sen jäsenet eivät ole sen paremmin luojia kuin pelastajiakaan, eivät tuomareita eivätkä hallitsijoita. Heidän huolenaan ei niinkään ole universumin hallinto kuin moraalinen valaistuminen ja hengellinen kehittyminen. He ovat universaalisia kouluttajia, jotka ovat omistautuneet kaikkien maailmojen hengelliseen herättämiseen ja moraaliseen opastamiseen. Heidän palvelunsa on läheistä sukua Äärettömän Hengen persoonallisuuksien osoittamalle huolenpidolle, ja se liittyy läheisesti luotujen olentojen matkaan kohti Paratiisia.

20:7.4 (230.6) Näissä Kolminaisuuden Pojissa on paljon kolmen Paratiisin-Jumaluuden yhteisolemuksesta, mutta Havonassa he näyttävät heijastavan enemmänkin Universaalisen Isän olemusta. Superuniversumeissa he tuntuvat kuvastavan Iankaikkisen Pojan olemusta, kun taas paikallisluomuksissa he näyttävät ilmentävän Äärettömän Hengen luonteenpiirteitä. Kaikissa universumeissa he ovat palvelemisen ruumiillistuma ja viisaudesta kumpuava tahdikkuus.

20:7.5 (230.7) Paratiisiveljistään, Mikaeleista ja Avonaaleista, poiketen Kolminaisuuden Opettaja-Pojat eivät saa mitään keskusuniversumissa annettavaa valmistavaa koulutusta. Heidät lähetetään suoraan superuniversumien päämajoihin, ja siellä heidät valtuutetaan palvelemaan jossakin paikallisuniversumissa. Näitä kehittyviä maailmoja palvellessaan he käyttävät hyväkseen Luoja-Pojan ja tämän kanssa toimivien Hallinnollisten Poikien yhteistä hengellistä vaikutusta, sillä Daynaalit eivät sinänsä ja itsessään omaa hengellistä vetovoimaa.

8. Daynaalien paikallisuniversumipalvelu

20:8.1 (231.1) Paratiisin Hengelliset Pojat ovat ainutlaatuisia kolminaisuusalkuisia olentoja, ja he ovat ainoita Kolminaisuuden luotuja, jotka näin täydellisesti liittyvät kaksinaisperäisten universumien johtamiseen. Heidän omistautumisensa kuolevaisille luoduille ja hengellisten olentojen alemmille luokille annettavaan

kasvatukselliseen huolenpitoon on antaumuksellista. He aloittavat uurastuksensa paikallisjärjestelmissä, ja kokemuksen ja saavutusten karttuessa he etenevät sisäänpäin konstellaatiopalvelun kautta paikallisluomuksen korkeimpaan työhön. Diplomin saatuaan heistä saattaa tulla hengellisiä suurlähettiläitä, jotka edustavat palvelukohteenaan olevaa paikallisuniversumia.

20:8.2 (231.2) En tiedä Nebadonissa olevien Opettaja-Poikien tarkkaa lukumäärää, mutta heitä on monia tuhansia. Monet Melkisedekien koulujen osastojen päälliköt kuuluvat tähän olentoluokkaan, kun taas pysyvällä pohjalla muodostetun Salvingtonin Yliopiston henkilöstöön kuuluu yhteensä yli satatuhatta jäsentä, joiden joukossa on myös nyt puheena olevia Poikia. Heitä on sijoitettu suurin määrin eri morontiakoulutuksen maailmoihin, mutta kokonaan he eivät antaudu yksinomaan kuolevaisten luotujen hengelliseen ja älylliseen edistämiseen, vaan he huolehtivat yhtä suuressa määrin myös serafiolentojen ja paikallisluomusten muiden syntyperäisasukkaiden opettamisesta. Monet heidän apulaisistaan tulevat luotujen kolminaistamien olentojen riveistä.

20:8.3 (231.3) Opettaja-Pojista muodostuvat ne opettajakunnat, jotka huolehtivat kaikista tutkinnoista ja järjestävät kaikki koetilaisuudet. Näiden tilaisuuksien tarkoituksena on antaa pätevyys ja diplomi kaikille universumipalvelun alemmille tasoille, vartiomiehen tehtävistä aina tähtientutkijan tehtäviin saakka. He johtavat iäisyyksien mittaista koulutuskurssia, joka ulottuu planetaarisista kursseista aina Salvingtonissa sijaitsevaan Viisauden Korkeakouluun asti. Kaikille, jotka suorittavat nämä viisauteen ja totuuteen

suuntautuvat tutkimusmatkat, annetaan ponnistuksistaan ja saavutuksistaan tunnustus, olivatpa he ylösnousemuskuolevaisia tai eteenpäin pyrkiviä kerubeja.

20:8.4 (231.4) Kaikkien universumien kaikki Jumalan Pojat ovat kiitollisuudenvelassa näille ikiuskollisille ja kaikin puolin tehokkaille Kolminaisuuden Opettaja-Pojille. He ovat kaikkien henkipersoonallisuuksien yleviä opettajia, jopa itse Jumalan Poikien koeteltuja ja todellisia opettajia. Mutta Opettaja-Poikien velvollisuuksien ja tehtävien loputtomista yksityiskohdista voin teitä tuskin informoida. Urantialla ymmärretään Daynaali-Poikien laajaa toimintaa paremmin, vasta sitten kun älyllisyytenne on kehittyneempää, ja sen jälkeen kun planeettanne hengellinen eristäminen on päättynyt.

9. Daynaalien planetaarinen palvelu

20:9.1 (231.5) Kun tapahtumain kehitys evolutionaarisessa maailmassa osoittaa, että aika on kypsä hengellisen aikakauden alkuunsaattamiselle, tarjoutuvat Kolminaisuuden Opettaja-Pojat aina vapaaehtoisiksi tähän palveluun. Ette tunne tätä Poikien yhteisöä, sillä Urantia ei ole koskaan kokenut hengellistä aikakautta, kosmisen valaistumisen vuosituhatta. Mutta jo nyt Opettaja-Pojat vierailevat maailmassanne tarkoituksenaan laatia suunnitelmia heidän hankkeissa olevan vierailunsa toteuttamiseksi sfäärillänne. Heidän on määrä ilmestyä Urantialle, sitten kun sen asukkaat ovat jo

kutakuinkin päässeet eläimellisyyden pauloista ja aineellisuuden kahleista.

20:9.2 (231.6) Kolminaisuuden Opettaja-Pojilla ei ole mitään osaa planetaaristen tuomiokausien päättämisessä. He eivät sen paremmin tuomitse kuolleita kuin ylennä eläviä, mutta joka kerta, kun he ovat suorittamassa planetaarista tehtävää, heidän seurassaan on Hallinnollinen Poika, joka toimittaa nämä mainitut palvelut. Opettaja-Poikien ainoana huolena on panna evolutionaarisella planeetalla alkuun hengellinen aikakausi, hengellisten realiteettien aikakauden sarastus. He tekevät materiaalista tietoa ja ajallista viisautta vastaavat hengelliset ilmiöt todellisiksi.

20:9.3 (232.1) Opettaja-Pojat jäävät vierailuplaneetoilleen planeetan ajanlaskun mukaan laskettuna tavallisesti tuhanneksi vuodeksi. Yksi Opettaja-Poika johtaa planetaarista tuhatvuotista hallituskautta, ja häntä avustaa seitsemänkymmentä hänen omaan luokkaansa kuuluvaa työtoveria. Daynaalit eivät ruumiillistu eivätkä muutoinkaan aineellistu niin, että he olisivat kuolevaisten nähtävissä. Siksi vierailun kohteena olevaan maailmaan pidetään yhteyttä Loistavien Iltatähtien toiminnan kautta. Nämä ovat paikallisuniversumiin kuuluvia, Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kanssa yhteistyötä harjoittavia persoonallisuuksia.

20:9.4 (232.2) Daynaalit saattavat palata asuttuun maailmaan monta kertaa, ja heidän viimeisen vierailunsa seurauksena planeetta tulee ohjatuksi valon ja elämän sfäärin vakiintuneeseen asemaan, mikä on kaikkien nykyisen universumiaikakauden kuolevaisten asuttamien maailmojen evolutionaarinen määränpää. Kuolevaisten

Lopullisuuden Saavuttajakunnalla on paljon tekemistä valoon ja elämään asettautuneiden sfäärien kanssa, ja heidän planetaariset toimintansa sivuavat Opettaja-Poikien toimintoja. Itse asiassa koko Daynaali-Poikien luokka on läheisesti yhteydessä finaliittitoimintojen kaikkiin vaiheisiin ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa luomuksissa.

20:9.5 (232.3) Kolminaisuuden Opettaja-Pojat näyttävät evolutionaarisen nousun varhaisemmissa vaiheissa samastuvan niin täysin kuolevaisten etenemisjärjestykseen, että se panee meidät useinkin pohdiskelemaan sellaista mahdollisuutta, että he tulevaisuuden universumien vielä paljastumattoman elämänkaaren aikana liittyisivät finaliitteihin. Panemme merkille, että superuniversumien hallintopersoonallisuudet ovat osin Kolminaisuudesta polveutuvia persoonallisuuksia ja osin Kolminaisuuden syleilemiä ylösnousemuksen evolutionaarisia luotuja. Uskomme lujasti, että Opettaja-Pojat ja lopullisuuden saavuttajat ovat nyt hankkimassa kokemusta ajallisuudessa tehtävästä yhteistyöstä. Se saattaa olla sellaista alustavaa harjoitusta, joka valmistaa heitä läheiseen yhteistyöhön jossakin vielä paljastumattomassa tulevaisuuden toimintakohteessa. Uversassa uskomme, että kun superuniversumit ovat lopulta asettuneet valoon ja elämään, nämä Paratiisin Opettaja-Pojat, jotka ovat näin perin pohjin tutustuneet evolutionaaristen maailmojen ongelmiin ja olleet näin kauan tekemisissä evolutionaaristen kuolevaisten elämänkulun kanssa, tulevat luultavasti siirretyiksi ikuiseen yhteyteen Lopullisuuden Saavuttajain Paratiisikunnan kanssa.

10. Paratiisin-Poikien yhteispalvelu

20:10.1 (232.4) Kaikki Jumalan Paratiisin-Pojat ovat alkuperältään ja olemukseltaan jumalallisia. Joka ainoan Paratiisin-Pojan työ joka ainoan maailman hyväksi on suoritettu aivan kuin palveleva Poika olisi ensimmäinen ja ainoa Jumalan Poika.

20:10.2 (232.5) Paratiisin-Pojat ovat Jumaluuden kolmen persoonan toiminnallisten puolien jumalallinen ilmentymä ajallisuuden ja avaruuden toimipiireille. Luoja-, Hallinnolliset ja Opettaja-Pojat ovat ikuisten Jumaluuksien antamia lahjoja ihmislapsille ja kaikille niille maailmankaikkeuden muille luoduille, joilla on ylösnousemuksen potentiaali. Nämä Jumalan Pojat ovat jumalallisia hoivaajia, jotka omistautuvat taukoamatta sille työlle, että he auttavat ajallisuuden luotuja saavuttamaan ikuisuuden korkean hengellisen määränpään.

20:10.3 (232.6) Luoja-Pojissa sekoittuu Universaalisen Isän rakkaus Iankaikkisen Pojan laupeuteen, ja se paljastuu paikallisuniversumeille Mikaelien luomisvoimana, rakkaudentäyteisenä huolenpitona ja ymmärtäväisenä hallitsijanvaltana. Hallinnollisissa Pojissa paljastetaan Iankaikkisen Pojan laupeus – Äärettömän Hengen hoivaan yhdistyneenä – evolutionaarisille maailmoille näiden tuomitsemis-, palvelu- ja lahjoittautumis-Avonaalien elämänkaaressa. Kolminaisuuden Opettaja-Pojissa koordinoituvat kolmen Paratiisijumaluuden rakkaus, laupeus ja huolenpito korkeimmilla ajallis-avaruudellisilla

arvotasoilla, ja ne esitetään universumeille elävänä totuutena, jumalallisena hyvyytenä ja todellisena hengellisenä kauneutena.

20:10.4 (233.1) Paikallisuniversumeissa nämä Poikien luokat toimivat yhdessä tuottaakseen avaruuden luoduille ilmoituksen Paratiisin Jumaluuksista: Luoja-Poika kuvastaa paikallisuniversumin Isän ominaisuudessa Universaalisen Isän infiniittistä olemusta. Laupiaina ja armollisina lahjoittautuvina Poikina Avonaalit ilmentävät infiniittistä myötätuntoa olennoivan Iankaikkisen Pojan verratonta olemusta. Ylösnousemuspersoonallisuuksien todellisten opettajien ominaisuudessa Kolminaisuuden Daynaali-Pojat paljastavat Äärettömän Hengen opettajapersoonallisuuden. Jumalallisen täydellisessä yhteistyössään Mikaelit, Avonaalit ja Daynaalit myötävaikuttavat Korkeimman Jumalan persoonallisuuden ja suvereenisuuden todellistumiseen ja paljastumiseen ajallis-avaruudellisissa universumeissa ja ajallis-avaruudellisille universumeille. Kolmiyhteisten toimintojensa harmoniassa nämä Jumalan Paratiisin-Pojat toimivat iäti Jumaluuden persoonallisuuksien etujoukossa seuratessaan Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen Jumaluuden koskaan päättymätöntä laajenemista Paratiisin ikuiselta Saarelta avaruuden tuntemattomiin syvyyksiin.

20:10.5 (233.2) [Esittänyt yksi Uversan Viisauden Täydellistäjistä.]

Luku 21

Paratiisin Luoja-Pojat

21:0.1 (234.1) LUOJA-POJAT ovat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumien luojia ja valtiaita. Näiden universuminluojien ja -hallitsijoiden alkuperä on kaksinainen, sillä heissä ilmenee sekä Jumala Isän että Jumala Pojan ominaisuuksia. Mutta jokainen Luoja-Poika eroaa kuitenkin kaikista muista, jokainen heistä on sekä olemukseltaan että persoonallisuudeltaan ainutlaatuinen, itse kukin heistä on oman alkuperänsä takana olevaa täydellistä jumaluusihannetta edustava ”ainokainen Poika”.

21:0.2 (234.2) Laaja-alaisessa paikallisuniversumin organisointi-, kehittämis- ja täydellistämistyössään nämä korkea-arvoiset Pojat nauttivat aina Universaalisen Isän ylläpitävää tukea. Luoja-Poikien suhde Paratiisin-Isäänsä on liikuttava ja ylittämätön. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Jumaluutta olevien vanhempien syvällinen kiintymys jumalallisiin jälkeläisiinsä olisi alkulähteenä sille kauniille ja likimain jumalalliselle rakkaudelle, jota kuolevaisetkin vanhemmat osoittavat lapsilleen.

21:0.3 (234.3) Nämä primaariset Paratiisin-Pojat personoidaan Mikaeleiksi. Kun he lähtevät Paratiisista perustamaan universumejaan, heidät tunnetaan Luoja-Mikaeleina. Sitten kun he ovat saavuttaneet korkeimman hallitsijanvaltansa, heitä kutsutaan Mestari-Mikaeleiksi. Puhuessamme teidän Nebadon-nimisen paikallisuniversuminne hallitsijasta kutsumme häntä toisinaan Kristus-Mikaeliksi. Aina ja iäti he käyttävät valtaa ”Mikaelin järjestyksen” mukaan, Mikael nimittäin on heidän luokkaansa ja lajiaan olevan ensimmäisen Pojan nimitys.

21:0.4 (234.4) Alkuperäinen eli esikois-Mikael ei ole koskaan kokenut inkarnoitumista aineelliseksi olennoksi, mutta hän on seitsemän kertaa käynyt läpi luodun olennon hengellisen kokemuksen siitä, mitä on nousta Havonan seitsemällä kehällä uloimmilta sfääreiltä keskusluomuksen sisimmälle kehälle edeten. Mikaelien yhteisö tuntee suuruniversumin läpikotaisin. Mitään sellaista ei yksienkään ajallisuuden ja avaruuden lasten kokemukseen sisälly, jollaisessa Mikaelit eivät olisi henkilökohtaisesti olleet mukana. Jumalallisen olemuksen lisäksi heissä on itse asiassa myös teidän olemustanne, mikä tarkoittaa, että heissä on kaikkia olemuksia: korkeimmasta vähäisimpään.

21:0.5 (234.5) Alkuperäinen Mikael toimii primaaristen Paratiisin-Poikien puheenjohtajana näiden kokoontuessa neuvonpitoon kaiken olevaisen keskuksessa. Ei kauankaan sitten rekisteröimme Uversassa universaalisen uutislähetyksen, joka kertoi ikuisella Saarella pidetystä ylimääräisestä konklaavista. Siellä oli ollut saapuvilla sataviisikymmentätuhatta Luoja-Poikaa, jotka olivat kokoontuneet

vanhempiensa läsnä ollessa keskustelemaan universumien universumin yhtenäistymisen ja vakiintumisen edistymisestä. Tämä ryhmä koostui valikoiduista Hallitsija-Mikaeleista, seitsemän kertaa lahjoittautuneista Pojista.

1. Luoja-Poikien alkuperä ja olemus

21:1.1 (234.6) Kun Iankaikkisessa Pojassa oleva absoluuttisen hengellisen ideainmuodostuksen täyteys kohtaa Universaalisessa Isässä olevan absoluuttisen persoonallisuuskäsityksen täyteyden, kun tällainen luova liitto on lopullisesti ja täydellisesti saavutettu, kun tällainen hengen absoluuttinen identiteetti ja tällainen persoonallisuuskäsityksen infiniittinen ykseys sattuvat yhteen, niin silloin, juuri silloin ja siinä paikassa, kummankaan Jumaluuden menettämättä mitään persoonallisuudestaan tai oikeuksistaan, leimahtaa täysin kehkeytyneeksi olemuksekseen uusi ja omaperäinen Luoja-Poika, sen täydellisen ihanteen ja sen voimakkaan idean ainokainen Poika, joiden yhteenliittyminen saa aikaan tämän voimaa ja täydellisyyttä ilmentävän uuden luojapersoonallisuuden.

21:1.2 (235.1) Jokainen Luoja-Poika on universumien universumin ikiolevaisten Luojien kahdessa infiniittisessä, ikuisessa ja täydellisessä mielessä syntyneitten omaperäisten käsitysten muodostaman täydellisen liiton aikaansaama ainokainen – ja ainoa aikaansaatavissa oleva – jälkeläinen. Toista tällaista Poikaa ei koskaan voi tulla, sillä jokainen Luoja-Poika on kvalifioimaton,

valmis ja lopullinen ilmentymä ja ruumiillistuma kaikesta siitä, mikä sisältyy jokaisen tällaisen jumalallisen olevaisen jokaisen mahdollisuuden jokaisen yksityiskohdan jokaiseen vaiheeseen, joka kautta ikuisuuksien olisi koskaan näistä jumalallisista luovista potentiaaleista löydettävissä, jota näillä potentiaaleilla koskaan voitaisiin ilmentää ja joka koskaan voisi näistä potentiaaleista kehittyä, potentiaaleista, jotka yhdistyivät saattaakseen olevaiseksi tämän Mikael-Pojan. Jokainen Luoja-Poika on niiden yhdistyneiden jumaluuskäsitysten absoluutti, joista hänen jumalallinen alkuperänsä muodostuu.

21:1.3 (235.2) Näiden Luoja-Poikien jumalallinen olemus juontuu periaatteessa yhtäläisesti kummankin Paratiisin-vanhemman attribuuteista. Kaikki Mikaelit jakavat Universaalisen Isän jumalallisen olemuksen täyteyden ja Iankaikkisen Pojan luomiskyvyt, mutta tehdessämme havaintoja siitä, miten heidän toimintansa käytännössä toteutuvat universumeissa, havaitsemme ilmeisiä eroavaisuuksia. Jotkut Luoja-Pojat näyttävät olevan enemmän Jumala Isän kaltaisia, toiset enemmän Jumala Pojan kaltaisia. Esimerkiksi se, miten Nebadonin universumin hallinto suuntautuu, viittaa siihen, että sen Luoja- ja hallitseva Poika on eräs niistä, joiden olemus ja ominaispiirteet muistuttavat enemmän Iankaikkisen Äiti-Pojan olemusta ja piirteitä. Lisäksi on mainittava, että joitakin universumeja johtavat sellaiset Paratiisin-Mikaelit, jotka näyttävät muistuttavan yhtä lailla sekä Jumala Isää että Jumala Poikaa. Eikä näihin huomioihin missään mielessä sisälly kritiikkiä, vaan ne ovat yksinkertaisesti vain tosiasiain kirjaus.

21:1.4 (235.3) En tiedä olemassa olevien Luoja-Poikien täsmällistä lukumäärää, mutta minulla on hyvät syyt uskoa, että heitä on yli seitsemänsataatuhatta. Tiedämmehän, että on olemassa tarkalleen seitsemänsataatuhatta Päivien Yhdistynyttä, eikä heitä luoda enää lisää. Panemme niin ikään merkille, että nykyistä universumiaikakautta varten säädetyt suunnitelmat näyttävät edellyttävän yhden Päivien Yhdistyneen sijoittamista kuhunkin paikallisuniversumiin Kolminaisuuden neuvoa-antavaksi suurlähettiläälksi. Panemme lisäksi merkille, että Luoja-Poikien jatkuvasti kasvava lukumäärä ylittää jo Päivien Yhdistyneitten muuttumattoman lukumäärän. Mutta mitä tulee seitsemänsadantuhannen rajan ylittävien Mikaelien kohtaloon, sitä meille ei ole koskaan kerrottu.

2. Paikallisuniversumien Luojat

21:2.1 (235.4) Paratiisin primaarisen luokan Pojat ovat niiden omien hallintoalueittensa suunnittelijoita, luojia, rakentajia ja hallintovallan käyttäjiä, jotka ovat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeja, seitsemän evolutionaarisen superuniversumin perusyksiköitä. Luoja-Poika saa valita tulevan kosmisen toimintansa avaruudellisen sijaintipaikan, mutta ennen kuin hän saa aloittaa edes universuminsa fyysistä organisoimista, hänen pitää käyttää pitkä ajanjakso huomioiden tekemiseen. Sen kuluessa hän tutkii vanhempien veljiensä ponnistuksia niissä eri

luomuksissa, jotka sijaitsevat hänen oman toimintansa kohteeksi suunnittelemassaan superuniversumissa. Ja ennen kaikkea tätä Mikael-Poika on jo saanut päätökseen pitkän ja ainutlaatuisen kokemuksensa, jonka kuluessa hän tekee huomioita Paratiisissa ja saa koulutusta Havonassa.

21:2.2 (235.5) Kun Luoja-Poika lähtee Paratiisista antautuakseen arvaamattomaan yritykseen universumin rakentamiseksi, tullakseen itse organisoimansa paikallisuniversumin päälliköksi – sen tosiasialliseksi Jumalaksi –, silloin hän ensimmäistä kertaa huomaa olevansa läheisessä yhteydessä Kolmanteen Lähteeseen ja Keskukseen ja tästä monissa suhteissa riippuvainen. Vaikka Ääretön Henki pysyy Isän ja Pojan luona kaiken olevaisen keskuksessa, on hänen määrä toimia jokaisen Luoja-Pojan aktuaalisena ja tehokkaana auttajana. Jokaisen Luoja-Pojan seuralaisena on sen vuoksi Äärettömän Hengen Luova Tytär, olento, josta on määrä tulla uuden paikallisuniversumin Jumalallinen Hoivaaja, Äiti-Henki.

21:2.3 (236.1) Mikael-Pojan lähtö erottaa tässä tilanteessa ikuisiksi ajoiksi hänen luojanoikeutensa Paratiisin Lähteistä ja Keskuksista niin, että häneen kohdistuvat vain tietyt sellaiset rajoitukset, jotka johtuvat näiden Lähteiden ja Keskusten ennalta olemassa olemisesta, sekä tietyt muut ennalta vaikuttavat voimat ja läsnäolot. Näihin paikallisuniversumin muissa suhteissa kaikkivoivan Isän luojanoikeuksien rajoituksiin kuuluvat:

21:2.4 (236.2) 1. *Energia-ainetta* vallitsee Ääretön Henki. Ennen kuin minkäänmuotoisia olevaisia, olkootpa suuria tai pieniä, voidaan luoda; ennen kuin mitään energia-aineen uusia muunnoksia on

mahdollista yrittää aikaansaada, on Luoja-Pojan hankittava siihen Äärettömän Hengen suostumus ja varmistettava tämän toiminnallinen yhteistyö.

21:2.5 (236.3) 2. *Luotujen olentojen rakennekaavoja ja tyyppejä* valvoo Iankaikkinen Poika. Ennen kuin Luoja-Poika saa ryhtyä minkään uudentyyppisen olennon luomiseen, minkään uudenlaisen luodun hahmottamiseen, hänen on hankittava siihen Iankaikkisen ja Alkuperäisen Äiti-Pojan suostumus.

21:2.6 (236.4) 3. *Persoonallisuuden* muovailee ja lahjoittaa Universaalinen Isä.

21:2.7 (236.5) Olemassaolon esiluodulliset tekijät määrittävät *mielen* tyypit ja kaavat. Kun nämä on saatettu yhteen muodostamaan luotu olento (persoonallinen tai jokin muu), on mieli Kolmannen Lähteen ja Keskuksen – tuon Paratiisin-Luojia alemmalla tasolla olevien kaikkien olentojen mielestä huolehtivan palvelun universaalisen lähteen – antama varustus.

21:2.8 (236.6) *Hengen* rakennekaavoista ja tyypeistä päättäminen riippuu siitä, millä tasolla ne ilmenevät. Hengellistä rakennetta valvoo viime kädessä Kolminaisuus tai Kolminaisuuden persoonallisuuksien – Isän, Pojan ja Hengen – Kolminaisuutta edeltävät henkivarustukset.

21:2.9 (236.7) Kun tämä täydellinen ja jumalallinen Poika on ottanut haltuunsa valitsemansa universumin sijaintipaikan avaruudessa, kun universumin aineellistamiseen ja summittaiseen tasapainoon

liittyvät alkuvaiheen ongelmat on ratkaistu, kun hän on muodostanut tehokkaan ja yhteistyökykyisen liiton häntä täydentävän Äärettömän Hengen Tyttären kanssa, tämä Universumin-Poika ja tämä Universumin-Henki panevat alulle sen suhteen, jonka on määrä olla heidän lukemattomien paikallisuniversumilastensa joukkojen alkulähteenä. Tämän tapahtuman yhteydessä Paratiisin Äärettömän Hengen kohdistuma, Luova Henki, muuttuu olemukseltaan ja omaksuu paikallisuniversumin Äiti-Hengen persoonalliset ominaisuudet.

21:2.10 (236.8) Siitä huolimatta, että kaikki Luoja-Pojat ovat jumalallisesti Paratiisin-vanhempiensa kaltaisia, heistä ei yksikään muistuta täsmälleen toistaan, vaan jokainen heistä on *olemukseltaan* ja persoonallisuudeltaan ainutlaatuinen, erilainen, yksinomainen ja omaperäinen. Ja koska he ovat omien toimipiiriensä elollisuutta koskevien suunnitelmien arkkitehtejä ja luojia, juuri tämä erilaisuus takaa sen, että heidän hallintoalueensakin ovat erilaisia Mikaelista juontuvan elävän olemassaolon jokaisen sellaisen muodon ja vaiheen osalta, joka siellä saatetaan luoda tai joka siellä sittemmin saattaa kehittyä. Niinpä paikallisuniversumien syntyperäisten luotujen olentojen luokat ovatkin melko erilaisia. Ei ole kahta paikallisuniversumia, joita hallinnoisivat tai asuttaisivat kaikissa suhteissa identtiset kaksoisalkuperää olevat, siellä syntyneet olennot. Näiden luontaisista ominaisuuksista puolet on jokaisessa superuniversumissa jokseenkin samanlaista, siksi että ne juontuvat yhdenmukaisista Luovista Hengistä, toinen puoli sen sijaan vaihtelee, koska se juontuu keskenään eroavista Luoja-Pojista. Mutta

tällainen erilaisuus ei ole tunnusomaista niille luoduille, jotka polveutuvat vain Luovasta Hengestä, tai niille muualta tuotetuille olennoille, jotka ovat kotoisin keskusuniversumista tai superuniversumeista.

21:2.11 (237.1) Kun Mikael-Poika on poissa universumistaan, sen hallitusta johtaa tämän universumin esikoisolento, Kirkas Aamutähti, paikallisuniversumin toimeenpanopäällikkö. Päivien Yhdistyneen antama neuvonta ja tuki on tällaisina aikoina korvaamatonta. Poissaolojensa ajaksi Luojanpoika kykenee siirtämään asutuissa maailmoissa ja kuolevaisten lastensa sydämessä vaikuttavan hengellisen läsnäolonsa ylivalvonnan Äiti-Henkikumppanilleen. Ja paikallisuniversumin Äiti-Henki pysyy aina sen päämajassa. Sieltä hän ulottaa vaalivan huolenpitonsa ja hengellisen hoivansa tällaisen evolutionaarisen toimipiirin kaukaisimpiinkin osiin.

21:2.12 (237.2) Luoja-Pojan henkilökohtainen läsnäolo paikallisuniversumissaan ei ole vakiintuneen aineellisen luomuksen kitkattomalle asiainhoidolle välttämätöntä. Nämä Pojat voivat matkustaa Paratiisiin, ja silti heidän universuminsa kiertävät edelleen avaruudessa. He voivat luovuttaa valtansa ohjakset ruumiillistuakseen ajallisuuden lapsiksi, ja silti heidän maailmansa pyörivät yhä kukin oman keskuksensa ympäri. Mikään aineellinen organisaatio ei ole riippumaton Paratiisin absoluuttisen gravitaation otteesta eikä siitä kosmisesta ylivalvonnasta, joka juontuu Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusläsnäolosta.

3. Paikallisuniversumisuvereenisuus

21:3.1 (237.3) Paratiisin-Kolminaisuuden suostumuksella ja asianomaista superuniversumia valvovan Valtiashengen vahvistuksella Luoja-Pojalle annetaan tietty alue avaruudesta. Tällaisen toimenpiteen tuloksena syntyy fyysinen omistusoikeus, kosminen arenti. Mutta Mikael-Pojan kohoaminen tästä alkuvaiheisesta ja omarajoitteisesta hallitsijanvallan asteesta itse ansaitusta suvereenisuudesta muodostuvaan kokemusperäiseen korkeimmuuteen on tulos hänen omista henkilökohtaisista kokemuksistaan universumin luomistyössä ja hänen ruumiillistuneena tapahtuneesta lahjoittautumisestaan. Lahjoittautumisella ansaitun suvereenisuutensa saavuttamiseen saakka hän hallitsee Universaalisen Isän sijaishallitsijana.

21:3.2 (237.4) Luoja-Poika voisi milloin tahansa vaatia täyttä suvereenisuutta henkilökohtaisen luomistyönsä suhteen, mutta viisautta osoittaen hän ei sitä tee. Jos hän ottaisi käsiinsä ansaitsemattoman korkeimman hallitsijanvallan, ennen kuin hän on käynyt läpi luotuna lahjoittautumisen vaiheet, hänen paikallisuniversumistaan vetäytyisivät pois ne Paratiisin persoonallisuudet, jotka pitävät sitä asuinpaikkanaan. Mutta sellaista ei ole missään ajallisuuden ja avaruuden luomistuloksessa koskaan tapahtunut.

21:3.3 (237.5) Luojan aseman tosiasia antaa ymmärtää, että suvereenisuus on täysimääräistä, mutta Mikaelit katsovat paremmaksi, että he *ansaitsevat* sen kokemuksellista tietä, sillä silloin he säilyttävät mahdollisuuden toimia yhteistyössä kaikkien paikallisuniversumin hallintoon liitettyjen Paratiisin-persoonallisuuksien kanssa. Emme tiedä yhdestäkään Mikaelista, joka olisi koskaan menetellyt toisin. Mutta he kaikki voisivat niin tehdä, sillä he ovat kiistämättömästi vapaatahtoisia Poikia.

21:3.4 (237.6) Luoja-Pojan suvereenisuus paikallisuniversumissa käy kuuden, mahdollisesti seitsemän, kokemuksellisen julkitulovaiheen läpi. Nämä ilmaantuvat seuraavassa järjestyksessä:

21:3.5 (237.7) 1. Alkuvaiheen sijaishallitsijasuvereenisuus – Luoja-Pojan yksinään harjoittama tilapäinen toimivalta, ennen kuin hänen kumppaninaan oleva Luova-Henki on saanut persoonalliset ominaispiirteet.

21:3.6 (237.8) 2. Yhteinen sijaishallitsijasuvereenisuus – paratiisillisen parin yhteishallinto, sen jälkeen kun Universumin Äiti-Henki on saanut persoonallisuuden.

21:3.7 (238.1) 3. Enentyvä sijaishallitsijasuvereenisuus – Luoja-Pojan lisääntyvä toimivalta hänen luotuna olentona tapahtuvan seitsemän lahjoittautumisensa kuluessa.

21:3.8 (238.2) 4. Korkein suvereenisuus – seitsemän lahjoittautumisen päätökseen saattamisesta seuraava vakiintunut toimivalta. Nebadonissa tämä korkein suvereenisuus on peräisin Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen päätökseen saattamisen

ajoilta. Se on nyt jatkunut teidän planeettakohtaisen ajanlaskunne mukaan hieman yli tuhat yhdeksänsataa vuotta.

21:3.9 (238.3) 5. Enentyvä korkein suvereenisuus – edistynyt hallintosuhde, joka versoo siitä, että luotujen olentojen asuttamien maailmojen enemmistö asettuu valoon ja elämään. Tämä vaihe kuuluu teidän paikallisuniversuminne tapauksessa vielä saavuttamattomaan tulevaisuuteen.

21:3.10 (238.4) 6. Kolminaisuussuvereenisuus – jota harjoitetaan, sen jälkeen kun koko paikallisuniversumi on siirtynyt valoon ja elämään.

21:3.11 (238.5) 7. Paljastumaton suvereenisuus – vastaiseen universumiaikakauteen kuuluvat, tuntemattomat hallintosuhteet.

21:3.12 (238.6) Vastaanottaessaan projisoidun paikallisuniversumin alkuvaiheen sijaishallitsijan suvereenisuuden Luoja-Mikael vannoo valassaan Kolminaisuudelle, että hän omaksuu korkeimman suvereenisuuden vasta luodun hahmossa suoritettujen seitsemän lahjoittautumisen päätteeksi, ja sitten kun superuniversumin valtiaat ovat ne vahvistaneet. Mutta ellei Mikael-Poika niin tahtoessaan voisi ottaa käsiinsä tällaista ansaitsematonta hallitsijanvaltaa, ei olisi mitään mieltä vannoa päinvastaista tarkoittavaa valaa.

21:3.13 (238.7) Jo lahjoittautumista edeltävinä aikoina Luoja-Poika hallitsee aluettaan lähes ylivertaisena, mikäli sen missään osassa ei ilmene eriseuraisuutta. Hallitsijanvallan rajoittuneisuus ei kenties tulisi ilmikään, ellei suvereenisuutta koskaan uhmattaisi. Lahjoittautumattoman Luoja-Pojan harjoittama suvereenisuus sellaisessa universumissa, jossa ei esiinny kapinointia, ei ole yhtään

sen suurempi kuin suvereenisuus universumissa, jossa kapinointia esiintyy, mutta ensiksi mainitussa tapauksessa suvereenisuutta koskevat rajoitukset eivät tule ilmi, kun jälkimmäisessä ne taas tulevat.

21:3.14 (238.8) Milloin ikinä Luoja-Pojan auktoriteettia tai hallintoa uhmataan, sitä vastaan hyökätään tai se vaarannetaan, hän on iäksi sitoutunut ylläpitämään luomistulostaan, suojelemaan ja puolustamaan sitä ja – tarpeen tullen – voittamaan henkilökohtaisen luomuksensa takaisin. Näille Pojille voivat tuottaa vaikeuksia ja heitä voivat ahdistella vain heidän itsensä luomat tai heidän itsensä valitsemat korkeammat olennot. Voisi päätellä, että ”korkeammat olennot”, ne, jotka ovat peräisin paikallisuniversumia ylemmiltä tasoilta, kuuluisivat varsin epätodennäköisesti niiden joukkoon, jotka aiheuttavat Luoja-Pojalle vaikeuksia, ja se onkin totta. Mutta halutessaan nämä kyllä voisivat niin tehdä. Hyve on persoonallisuudessa tahdonvaraista, vanhurskaus ei ole vapaatahtoisissa luoduissa automaattista.

21:3.15 (238.9) Ennen elämänsä lahjoittautumisjakson päättämistä Luoja-Poika hallitsee tietyllä omarajoitteisella suvereenisuudella, mutta lahjoittautumispalvelunsa päätettyään hän hallitsee sen kiistämättömän kokemuksen nojalla, jonka hän on moninaisten luotujensa muodossa ja hahmossa saavuttanut. Kun Luoja on seitsemän kertaa oleskellut luotujensa keskuudessa, kun lahjoittautumisvaihe on ohitse, silloin hän on vakiinnuttanut

asemansa universumin korkeimpana vallankäyttäjänä, hänestä on tullut Mestari-Poika, täysivaltainen ja korkein hallitsija.

21:3.16 (238.10) Menetelmään, jolla paikallisuniversumin korkein hallitsijanvalta saavutetaan, kuuluvat seuraavat seitsemän kokemuspohjaista askelmaa:

21:3.17 (238.11) 1. Kokemalla tapahtuva olemassaolon seitsemän luodun olennon tason läpikäyminen. Tämä tapahtuu ruumiillistuneena suoritetun lahjoittautumisen menetelmällä siten, että lahjoittautuminen toteutuu niiden olentojen hahmossa, joiden tasosta kulloinkin on kysymys.

21:3.18 (238.12) 2. Kokemalla tapahtuva vihkiytyminen Paratiisin-Jumaluuden seitsenkertaisen tahdon jokaiseen vaiheeseen, siten kuin tämä Jumaluus personoituu Seitsemässä Valtiashengessä.

21:3.19 (239.1) 3. Luotujen olentojen tason jokaisen seitsemän kokemuksen läpikäynti niin, että samanaikaisesti toteuttaa yhden seitsemästä Paratiisin-Jumaluuden tahtoon vihkiytymisestä.

21:3.20 (239.2) 4. Sen, millaista on luodun elämä, silloin kun se on parhaimmillaan, kokemukseen perustuva julkituominen Paratiisin-Jumaluudelle ja kaikille universumin älyllisille olennoille.

21:3.21 (239.3) 5. Jokaisella luotunaolemisensa tasolla kokemuksellisesti tapahtuva Jumaluuden seitsenkertaisen tahdon jonkin vaiheen paljastaminen lahjoittautumisen kohteena olevalle tasolle ja koko universumille.

21:3.22 (239.4) 6. Kokemuksellisesti tapahtuva seitsenkertaisen luotuna olentona olemisen kokemuksen yhdistäminen siihen

seitsenkertaiseen kokemukseen, joka merkitsee omistautumista Jumaluuden olemuksen ja tahdon paljastamiseen.

21:3.23 (239.5) 7. Uuden ja korkeamman suhteen saavuttaminen Korkeimpaan Olentoon. Tämän Luojana ja luotuna olemisen kokemuksen kaikkinaisuuden jälkivaikutus lisää Korkeimman Jumalan superuniversumireaalisuutta ja Kaikkivaltiaan Korkeimman ajallis-avaruudellista suvereenisuutta sekä todellistaa Paratiisin-Mikaelin korkeimman suvereenisuuden paikallisuniversumiin nähden.

21:3.24 (239.6) Paikallisuniversumin suvereenisuuskysymyksen selvittäessään Luoja-Poika ei osoita vain omaa hallitsemiskelpoisuuttaan, vaan hän paljastaa myös Paratiisin Jumaluuksien olemuksen ja ilmentää heidän seitsenkertaista suhtautumistaan. Kysymys on Isän ensisijaisuuden ymmärtämisestä finiittisellä taholla ja luodun olennon sille osoittamasta arvostuksesta, kun Luoja-Poika antautuu arvaamattomaan yritykseen ja myöntyy omaksumaan luotujensa hahmon ja kokemukset. Nämä primaariset Paratiisin-Pojat ovat Isän rakastavan olemuksen ja hyvää tahtovan arvovallan todellisia paljastajia, sen saman Isän, joka yhdessä Pojan ja Hengen kanssa on kaikkialla universumin maailmoissa kaiken vallan, persoonallisuuden ja hallinnon universaalinen alkulähde.

4. Mikaelien lahjoittautumiset

21:4.1 (239.7) Lahjoittautuvat Luoja-Pojat kuuluvat seitsemään eri ryhmään, ja heidät on luokiteltu tällä tavoin sen mukaan, montako kertaa he ovat lahjoittautuneet maailmojensa luoduille olennoille. Heidän piiriinsä kuuluu niitä, joilla on vasta ensimmäinen kokemus, ja sen jälkeen viiden asteittain etenevän, lahjoittautumista merkitsevän, lisäsfäärin kautta he tulevat siihen, että he saavuttavat seitsemännen ja lopullisen luotu–Luoja-kokemusta merkitsevän episodin.

21:4.2 (239.8) Avonaalien lahjoittautumiset tapahtuvat aina lihallisen olennon hahmossa, mutta Luoja-Pojan seitsemän lahjoittautumista käsittävät hänen ilmestymisensä olemassaolon seitsemällä luodun olennon tasolla, ja ilmestymiset liittyvät Jumaluuden tahdon ja olemuksen seitsemän primaarisen ilmentymän julkituomiseen. Kaikki Luoja-Pojat käyvät poikkeuksetta läpi tämän seitsemän kertaa tapahtuvan itsensä luoduille lapsilleen antamisen, ennen kuin he ottavat haltuunsa vakiintuneen ja korkeimman hallintovallan itse luomiinsa universumeihin nähden.

21:4.3 (239.9) Vaikka nämä seitsemän lahjoittautumista ovat eri sektoreissa ja universumeissa erilaisia, niihin kuuluu silti aina yksi tutkimusmatka, joka suoritetaan kuolevaisena tapahtuvan lahjoittautumisen muodossa. Viimeisessä lahjoittautumisessaan Luoja-Poika ilmestyy jonkin asutetun maailman korkeamman kuolevaisrodun yhtenä jäsenenä, tavallisesti sen ryhmän jäsenenä, joka on saanut laajimman perimän Aatamin rotuominaisuuksia. Planeetalle on tätä ennen tuotu Aatamin sukukunta kohentamaan sen eläimestä polveutuvien kansojen fyysistä tilaa. Vain kerran

lahjoittautuvana Poikana elämänsä seitsenosaisen vaiheen kuluessa Paratiisin-Mikael syntyy naisesta, kuten teidän kirjoituksenne kertovat Betlehemin lapsesta. Vain kerran hän elää ja kuolee evolutionaaristen tahdollisten olentojen alimman luokan jäsenen hahmossa.

21:4.4 (239.10) Jokaisen lahjoittautumisensa jälkeen Luoja-Poika nousee ”Isän oikealle puolelle” saamaan Isän hyväksymisen lahjoittautumiselleen ja vastaanottamaan ohjeita universumipalvelun seuraavan vaiheen valmistelemiseksi. Seitsemännen ja lopullisen lahjoittautumisen jälkeen Luoja-Poika saa Universaaliselta Isältä korkeimman toimi- ja käskyvallan omaan universumiinsa nähden.

21:4.5 (240.1) On merkillepantavaa, että se jumalallinen Poika, joka viimeksi ilmestyi planeetallanne, oli Paratiisin Luoja-Poika, ja hän oli suorittanut jo kuusi vaihetta lahjoittautumisista koostuvasta elämänjaksostaan, niinpä hän, kun hän hellitti tietoisen otteensa Urantialla tapahtuneesta ruumiillistuneena eletystä elämästään, saattoikin sanoa, ja hän myös sanoi: ”Se on täytetty” – se oli kirjaimellisesti täytetty. Hänen Urantialla tapahtunut kuolemansa päätti hänen lahjoittautumisista koostuneen elämänjaksonsa; se oli viimeinen vaihe hänen täyttäessään Paratiisin Luoja-Pojan pyhää valaa. Ja tällaisen kokemuksen hankittuaan nämä Pojat ovat korkeimpia universuminhallitsijoita. Enää he eivät hallitse Isän sijaishallitsijoina, vaan omalla oikeudellaan ja omissa nimissään ”Kuningasten Kuninkaana ja Herrojen Herrana”. Muutamin tässä mainituin poikkeuksin nämä seitsenkertaisesti lahjoittautuneet Pojat

ovat asuinuniversumeissaan ehdottomasti korkeimpia. Mitä tulee hänen paikallisuniversumiinsa, niin ”kaikki valta taivaassa ja maan päällä” on siirretty tälle voittoisalle ja kruunatulle Mestari-Pojalle.

21:4.6 (240.2) Kun Luoja-Pojat ovat saattaneet päätökseen lahjoittautumisvaiheensa, heitä pidetään erillisenä yhteisönä, seitsenkertaisina Mestari-Poikina. Persoonaltaan Mestari-Pojat ovat täysin Luoja-Poikien kaltaisia, mutta he ovat läpikäyneet niin ainutlaatuisen lahjoittautumiskokemuksen, että heitä pidetään yleisesti eri luokkaan kuuluvina. Kun Luoja katsoo hyväksi toteuttaa lahjoittautumisen, niin sen seurauksena tapahtuu väistämättä todellinen ja pysyvä muutos. On totta, että lahjoittautuva Poika on yhä ja kaikesta huolimatta Luoja, mutta hän on liittänyt olemukseensa luodun olennon kokemuksen, mikä siirtää hänet ainiaaksi pois Luoja-Pojan jumalalliselta tasolta ja korottaa hänet Mestari-Pojan kokemukselliselle tasolle, Mestari-Pojan, joka on täydelleen ansainnut oikeuden vallita universumia ja hallita sen maailmoja. Tällaisiin olentoihin sisältyy kaikki se, mikä voidaan saada jumalallisilta vanhemmilta ja kaikki, mikä on saatavissa täydellistyneen luodun kokemuksesta. Miksi ihmisen siis pitäisi valitella alhaista syntyperäänsä ja pakollista evolutionaarista elämänvaihettaan, kun itse Jumalienkin pitää suoriutua vastaavankaltaisesta kokemuksesta, ennen kuin heidät katsotaan kokemuksellisessa mielessä arvollisiksi ja päteviksi käyttämään lopullista ja täysimääräistä hallintovaltaa oman universuminsa toimipiireihin nähden!

5. Mestari-Poikien suhde universumiin

21:5.1 (240.3) Mestari-Mikaelin valta on rajoittamaton, koska se juontuu koetusta yhteydestä Paratiisin-Kolminaisuuteen; se on kiistämätön, koska se juontuu tosipohjaisesta kokemuksesta siitä, mitä on olla tällaisen vallan alaisena luotuna olentona. Seitsenkertaisen Luoja-Pojan suvereenisuus on luonteeltaan korkeinta siksi, että se:

21:5.2 (240.4) 1. Sisältää seitsenkertaisena Paratiisin-Jumaluuden näkökannan.

21:5.3 (240.5) 2. Käsittää seitsenkertaisena ajallis-avaruudellisten luotujen asenteen.

21:5.4 (240.6) 3. On täydellinen synteesi Paratiisin asennoitumisesta ja luodun asenteesta.

21:5.5 (240.7) Tämä kokemuspohjainen suvereenisuus käsittää näin ollen kaiken Korkeimpaan Olentoon huipentuvan Seitsenkertaisen Jumalan jumaluudesta. Ja seitsenkertaisen Pojan henkilökohtainen suvereenisuus on joskus täydellistyvän Korkeimman Olennon tulevan suvereenisuuden kaltaista, suvereenisuuden, joka nykyisellään käsittää Paratiisin-Kolminaisuuden vallan ja auktoriteetin täysimmän mahdollisen sisällyksen, sellaisena kuin se on ilmennettävissä kyseisten ajallis-avaruudellisten rajojen puitteissa.

21:5.6 (240.8) Kun Mikael-Poika saavuttaa paikallisuniversumia koskevan korkeimman suvereenisuutensa, hän menettää kykynsä ja mahdollisuutensa luoda kulumassa olevana universumiaikakautena kokonaan uudentyyppisiä luotuja olentoja. Mutta se, että Mestari-Poika menettää kykynsä panna alulle kokonaan uusia olentoluokkia, ei millään muotoa vaikuta työhön, jota tehdään jo rakentuneen ja kehkeytymisprosessissa olevan elollisuuden edelleen muokkaamiseksi; tämä laaja universumievoluution ohjelma jatkuu keskeytyksettä tai supistuksetta. Mestari-Pojan hankkima korkein suvereenisuus tuo mukanaan vastuun henkilökohtaisesta antautumisesta vaalimaan ja hoivaamaan sellaista, mikä on jo suunniteltu ja luotu, ja sellaista, minkä myöhemmässä vaiheessa tuottavat ne, jotka on tällä tavoin suunniteltu ja luotu. Näin saattaa aikanaan kehittyä miltei loputon erilaisten olentojen evoluutio, mutta Mestari-Pojasta suoraan ei enää tämän jälkeen saa alkuaan mikään älyllisen olennon täysin uusi kaava tai tyyppi. Tämä on jokaisessa paikallisuniversumissa sen vakiintuneen hallinnon ensimmäinen vaihe, sen alku.

21:5.7 (241.1) Seitsemän kertaa lahjoittautuneen Pojan nostaminen universuminsa ehdottomaan hallitsijanvaltaan merkitsee aikakausia jatkuneen epävarmuuden ja verrattaisen sekasorron lopun alkua. Tästä tapauksesta on seurauksena, että se, mitä ei joskus tulevina aikoina voida hengellistää, lasketaan lopulta hajalle; mitä ei joskus tulevaisuudessa saada koordinoitumaan kosmiseen todellisuuteen, sen kohtalona on tulla hävitetyksi. Kun loputtoman armon ja selittämättömän kärsivällisyyden varannot on käytetty loppuun

maailmojen tahdollisten luotujen lojaalisuuden ja antaumuksen saavuttamiseksi, silloin puhuu oikeus ja vallitsee oikeamielisyys. Mitä armo ei kykene parantamaan, sen on oikeus lopulta hävittävä.

21:5.8 (241.2) Mestari-Mikaelit ovat omien paikallisuniversumiensa korkeimpia, sitten kun heidät on asetettu täysivaltaisiksi hallitsijoiksi. Heidän hallintovaltaansa koskevat harvat rajoitukset johtuvat tiettyjen voimien ja persoonallisuuksien kosmisesta ennalta olemassa olemisesta. Muuten nämä Mestari-Pojat ovat universumeissaan kaikkein korkeimpia auktoriteetin, vastuun ja hallinnollisen vallan suhteen; he ovat Luojia ja Jumalia, he ovat käytännöllisesti katsoen kaikissa asioissa korkeimpia. Tietyn universumin toiminnan osalta heidän viisauttaan ei ylitä kukaan eikä mikään.

21:5.9 (241.3) Tultuaan korotetuksi paikallisuniversumin vakiintuneen hallitsijan asemaan Paratiisin-Mikael määrää täysin kaikista muista hänen valtapiirissään toimivista Jumalan Pojista, ja hän saa hallita vapaasti sen käsityksensä mukaan, joka hänellä on omien maailmojensa tarpeista. Mestari-Poika voi tahtonsa mukaan muunnella asuttujen planeettojen hengellistä tuomiojärjestystä ja evolutionaarista mukautumista. Ja nämä Pojat laativat ja toteuttavat omien valintojensa mukaisia suunnitelmia kaikissa asioissa, jotka koskevat erityisiä planetaarisia tarpeita, eritoten kun kysymys on maailmoista, joissa he ovat oleskelleet luodun olennon hahmossa, ja vieläkin erityisemmin, silloin kun kysymys on maailmasta, jossa hän suoritti viimeisen lahjoittautumisensa, siitä planeetasta, jossa hän ruumiillistui kuolevaisen olennon hahmossa.

21:5.10 (241.4) Mestari-Pojat tuntuvat olevan täydellisessä kanssakäymisessä lahjoittautumismaailmojensa kanssa eikä vain niiden maailmojen kanssa, joissa he itse henkilökohtaisesti ovat käyneet, vaan kaikkien niiden maailmojen kanssa, joille Hallinnollinen Poika on lahjoittautunut. Tätä yhteyttä pitää yllä heidän oma hengellinen läsnäolonsa, Totuuden Henki, jonka he kykenevät ”vuodattamaan kaiken lihan päälle”. Nämä Mestari-Pojat pitävät myös yllä katkeamatonta yhteyttä kaiken olevaisen keskuksessa olevaan Iankaikkiseen Äiti-Poikaan. Heillä on myötätuntoinen suhtautumistapa, joka ulottuu korkeuksissa olevasta Universaalisesta Isästä ajallisuuden maailmojen planetaarista elämää edustaviin alhaissyntyisiin sukukuntiin.

6. Mestari-Mikaelien tulevaisuus

21:6.1 (241.5) Kukaan ei voi olettaa lausuvansa lopullista sanaa käsiteltäessä paikallisuniversumien seitsenkertaisten Mestari-Hallitsijoiden olemusta ja kohtaloa. Silti me kaikki pohdiskelemme paljonkin näitä asioita. Meille on opetettu ja me uskomme, että kukin Paratiisin-Mikael on oman alkuperänsä muodostavien kaksinaisten jumaluuskäsitysten *absoluutti*. Näin ollen hänessä ruumiillistuu Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan infiniittisyyden aktuaalisia vaiheita. Mikaelien täytyy olla osittaisia suhteessa infiniittisyyden kaikkeuteen, mutta he ovat luultavasti absoluuttisia suhteessa siihen osaan infiniittisyyttä, jossa on kysymys

heidän alkuperästään. Mutta tarkkaillessamme heidän työtään kulumassa olevan universumiaikakauden osalta emme havaitse mitään toimintaa, joka olisi jotakin enemmän kuin finiittistä; kaikkien mahdollisesti olemassa oleviksi oletettujen finiittisen tason ylittävien ominaisuuksien täytyy olla piileviä ja vielä paljastumattomia.

21:6.2 (242.1) Luotuina olentoina lahjoittautumista merkitsevien elämänvaiheiden suorittamisen ja korkeimpaan universumisuvereenisuuteen kohoamisen täytyy olla merkki täydellisestä vapautumisesta Mikaelien finiittisen toiminnan kapasiteetista, mitä seuraa finiittisyyden ylittävän palvelun mahdollistavan kapasiteetin ilmaantuminen. Sillä panemme tässä yhteydessä merkille, että tällaiset Mestari-Pojat ovat tämän jälkeen uudentyyppisten luotujen olentojen aikaansaamisen osalta rajoitettuja. Se on rajoitus, jonka tekee epäilemättä välttämättömäksi heidän finiittisyyden ylittävien potentiaaliensa vapautuminen.

21:6.3 (242.2) On varsin luultavaa, että nämä julkitulemattomat luojan kyvyt pysyvät koko nykyisen universumiaikakauden ajan piilevinä. Mutta uskomme, että joskus hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa, nyttemmin järjestyvien ulkoavaruuden universumien piirissä, seitsenkertaisen Mestari-Pojan ja seitsemännen asteen Luovan Hengen välillä vallitseva yhteys saattaa yltää palvelun absoniittisille tasoille, mihin liittyy uusien olevaisten, merkitysten ja arvojen ilmestyminen perimmäisen maailmankaikkeudellisen merkityksen omaavilla transsendentaalisilla tasoilla.

21:6.4 (242.3) Samoin kuin Korkeimmuuden Jumaluus on aktuaalistumassa kokemusperäisen palvelun johdosta, samoin ovat Luoja-Pojat saavuttamassa niiden Paratiisin-Jumaluuden potentiaalien henkilökohtaisen reaalistumisen, jotka ovat heidän tuntemattoman olemuksensa kätköissä. Urantialla ollessaan Kristus Mikael sanoi kerran; ”Minä olen tie, totuus ja elämä.” Ja uskomme, että ikuisuudessa Mikaeleiden on kirjaimellisesti määrä olla ”tie, totuus ja elämä” ja valaista iäti tietä kaikille maailmankaikkeuden persoonallisuuksille, tien johtaessa korkeimmasta jumalallisuudesta perimmäisen absoniittisuuden kautta ikuiseen jumaluuslopullisuuteen.

21:6.5 (242.4) [Esittänyt yksi Uversan Viisauden Täydellistäjistä.]

Luku 22

Kolminaistetut Jumalan Pojat

22:0.1 (243.1) JUMALAN Pojiksi kutsuttujen olentojen ryhmiä on kolme. Alaslaskeutuvien ja ylösnousevien Poikien lisäksi on vielä kolmas ryhmä, joka tunnetaan Kolminaistettuina Jumalan Poikina. Kolminaistettu Poikien luokka jakaantuu kolmeen primaariseen alaryhmään sen mukaan, mistä alkulähteestä siihen kuuluvat monentyyppiset – paljastetut ja paljastamattomat – persoonallisuudet polveutuvat. Nämä primaariset alaryhmät ovat:

22:0.2 (243.2) 1. Jumaluuden kolminaistamat Pojat.

22:0.3 (243.3) 2. Kolminaisuuden syleilemät Pojat.

22:0.4 (243.4) 3. Luotujen kolminaistamat Pojat.

22:0.5 (243.5) Kaikille Kolminaistetuille Jumalan Pojille on alkuperästä riippumatta yhteistä kolminaistetuksi tulemisen kokemus, joko niin, että se on osa heidän alkuperäänsä, tai sitten jälkeenpäin saavutettua Kolminaisuuden syleilyn kokemuksena. Jumaluuden kolminaistamat

Pojat jäävät näissä kertomuksissa paljastamatta. Siksi tämä esitys rajoittuu kuvailemaan kahta jäljelle jäävää ryhmää, eritoten Kolminaisuuden syleilemiä Jumalan Poikia.

1. Kolminaisuuden syleilemät Pojat

22:1.1 (243.6) Kaikki Kolminaisuuden syleilemät pojat polveutuvat alun perin kahdesta tai yhdestä lähteestä, mutta Kolminaisuuden syleilyn jälkeen he omistautuvat iäksi Kolminaisuuden palvelukseen ja tehtäviin. Tähän joukkoon, sellaisina kuin heidät on paljastettu ja organisoitu superuniversumipalvelusta varten, kuuluu seitsemän persoonallisuuksien luokkaa:

22:1.2 (243.7) 1. Voimalliset Sanansaattajat.

22:1.3 (243.8) 2. Korkea-arvoiset.

22:1.4 (243.9) 3. Nimettömät ja Numerottomat.

22:1.5 (243.10) 4. Kolminaistetut Suojelijat.

22:1.6 (243.11) 5. Kolminaistetut Lähettiläät.

22:1.7 (243.12) 6. Taivaalliset Vartijat.

22:1.8 (243.13) 7. Ylhäisten Poikien Avustajat.

22:1.9 (243.14) Nämä seitsemän persoonallisuuksien ryhmää luokitellaan edelleen alkuperän, olemuksen ja toiminnan mukaan kolmeen pääjakautumaan: Perillepääsyn piiristä tulevat

Kolminaistetut Pojat, Valikoinnin piiristä tulevat Kolminaistetut Pojat ja Täydellisyyden piiristä tulevat Kolminaistetut Pojat.

22:1.10 (244.1) *Perillepääsyn Kolminaistetut Pojat* – Voimalliset Sanansaattajat, Korkea-arvoiset sekä Nimettömät ja Numerottomat – ovat kaikki Ajatuksensuuntaajaan fuusioituneita ylösnousemuskuolevaisia, jotka ovat päässeet Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Mutta he eivät ole finaliitteja; kun he ovat olleet Kolminaisuuden syleilyssä, heidän nimensä poistetaan finaliittien nimiluettelosta. Tähän luokkaan kuuluvat uudet pojat käyvät Havonan kehien päämajaplaneetoilla Päivien Ikuisten johdolla erityiset koulutuskurssit, jotka kestävät verrattain lyhyen ajanjakson. Sen jälkeen heidät osoitetaan Päivien Muinaisten palvelukseen seitsemässä superuniversumissa.

22:1.11 (244.2) *Valikoituihin Kolminaistettuihin Poikiin* kuuluvat Kolminaistetut Suojelijat ja Kolminaistetut Lähettiläät. Heidät värvätään niiden tiettyjen evolutionaaristen serafien ja niiden taivaaseen nostettujen keskiväliolentojen riveistä, jotka ovat kulkeneet Havonan läpi ja saavuttaneet Paratiisin, samoin kuin niiden tiettyjen Henkeen fuusioitujen ja Poikaan fuusioitujen kuolevaisten riveistä, jotka niin ikään ovat nousseet Valon ja Elämän Keskussaarelle. Sen jälkeen kun Paratiisin-Kolminaisuus on syleillyt Valikoidut Kolminaistetut Pojat ja kun he ovat käyneet läpi lyhyen koulutusjakson Havonassa, heidät osoitetaan Päivien Muinaisten hoveihin.

22:1.12 (244.3) *Täydellisyyden Kolminaistetut Pojat*. Taivaalliset Vartijat ja heidän kanssaan tasa-arvoiset Ylhäisten Poikien Avustajat muodostavat ainutlaatuisen kahdesti kolminaistettujen persoonallisuuksien ryhmän. He ovat luotujen kolminaistamia Paratiisi–Havonan persoonallisuuksien tai sellaisten täydellistyneitten ylösnousemuskuolevaisten poikia, jotka ovat kauan aikaa toimineet ansiokkaasti Lopullisuuden Saavuttajakunnan piirissä. Paratiisin-Kolminaisuus kolminaistaa (syleilee) uudelleen jotkut näistä luotujen kolminaistamista pojista, sen jälkeen kun he ovat olleet Seitsemän Valtiashengen Korkeimpien Toimeenpanijoiden palveluksessa ja sitten kun he ovat palvelleet Kolminaisuuden Opettaja-Poikien alaisuudessa. Tämän jälkeen heidät lähetetään Päivien Muinaisten hoveihin Taivaallisiksi Vartijoiksi tai Ylhäisten Poikien Avustajiksi. Täydellisyyden Kolminaistetut Pojat lähetetään superuniversumipalvelukseen suoraan ilman jatkokoulutusta.

22:1.13 (244.4) Kolminaisuudesta peräisin olevat kumppanimme – Viisauden Täydellistäjät, Jumalalliset Neuvonantajat ja Universaaliset Sensorit – ovat lukumäärältään muuttumattomia, mutta Kolminaisuuden syleilemien poikien määrä kasvaa jatkuvasti. Kaikkiin seitsemään Kolminaisuuden syleilemien poikien luokkaan kuuluvia on otettu jokaisen seitsemän superuniversumihallituksen jäseniksi, ja jokaisen superuniversumin palveluksessa heitä on täsmälleen sama määrä. Yhtäkään ei ole koskaan menetetty. Kolminaisuuden syleilemät olennot eivät ole koskaan harhautuneet; he saattavat tilapäisesti kompastella, mutta ketään ei ole koskaan

tuomittu superuniversumihallitusten halveksunnasta. Perillepääsyn Pojat ja Valikoidut Pojat eivät ole koskaan horjuneet Orvontonin palveluksessa ollessaan, mutta Täydellisyyden Kolminaistetut Pojat ovat joskus erehtyneet arvioinneissaan ja sillä tavoin aiheuttaneet ohimenevää sekaannusta.

22:1.14 (244.5) Päivien Muinaisten johdolla kaikki seitsemän luokkaa toimivat varsin suuressa määrin itsehallinnollisina ryhminä. Heidän palvelunsa on laaja-alaista. Täydellisyyden Kolminaistetut Pojat eivät poistu siitä superuniversumista, jonka palveluksessa he ovat, mutta heidän kolminaistetut kumppaninsa samoilevat koko suuruniversumia ja matkaavat ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisista maailmoista ikuiselle Paratiisin Saarelle. He voivat toimia missä superuniversumissa hyvänsä, mutta niin toimiessaan he tekevät sen aina alkuperäisen nimityksensä mukaisen superhallituksen jäsenenä.

22:1.15 (244.6) On ilmeistä, että Kolminaisuuden syleilemät pojat on nimitetty vakinaisesti seitsemän superuniversumin palvelukseen. On varmaa, että tämä sijoitus on voimassa kulumassa olevan universumiaikakauden loppuun saakka, mutta meille ei ole koskaan ilmoitettu, että näin olisi ikuisesti.

2. Voimalliset Sanansaattajat

22:2.1 (245.1) Voimalliset Sanansaattajat kuuluvat Kolminaistettujen Poikien ylösnousemukselliseen ryhmään. He ovat muuan niiden

täydellistyneiden kuolevaisten luokka, joiden uskollisuus on joutunut koetteille kapinassa tai joiden henkilökohtainen lojaalisuus on osoitettu kestäväksi jollakin muulla vastaavankaltaisella tavalla. He kaikki ovat suoriutuneet jostakin universumiuskollisuuden ratkaisevasta kokeesta. Paratiisin-matkansa jossakin vaiheessa he pysyivät lujina ja uskollisina jouduttuaan kasvokkain ylempiensä epälojaalisuuden kanssa. Ja jotkut heistä jopa toimivat aktiivisesti ja lojaalisti tällaisten uskollisuutensa rikkoneiden johtajien sijaisina.

22:2.2 (245.2) Tällaisin uskollisuudesta ja antaumuksesta kertovin henkilökohtaisin ansioluetteloin nämä ylösnousemuskuolevaiset etenevät ajallisuuden pyhiinvaeltajien virran mukana Havonan läpi, he saavuttavat Paratiisin, valmistuvat sieltä, ja heidät otetaan Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenyyteen. Sen jälkeen heidät kolminaistetaan Paratiisin-Kolminaisuuden salaisessa syleilyssä, ja jälkeenpäin heille annetaan valtakirja, jonka perusteella he liittyvät Päivien Muinaisten palvelukseen seitsemän superuniversumin hallitusten hallintotehtäviin.

22:2.3 (245.3) Jokaisen ylösnousemuskuolevaisen, jolla on kokemusta kapinasta ja joka toimii kapinatilanteessa lojaalisti, määränpäänä on päästä lopulta superuniversumipalvelun Voimalliseksi Sanansaattajaksi. Sama määränpää on jokaisella ylösnousemusluodulla, joka estää tehokkaasti tällaiset hairahtumisesta, pahuudesta tai synnistä johtuvat mullistukset. Sillä toimintaa, joka tähtää kapinan estämiseen tai jonka tarkoituksena on saada aikaan korkeammantyyppistä uskollisuutta universumikriisin

aikana, pidetään jopa arvokkaampana kuin uskollisuutta, silloin kun joutuu kasvokkain jo puhjenneen kapinan kanssa.

22:2.4 (245.4) Vanhemmat Voimalliset Sanansaattajat valittiin niistä ajallisuuden ja avaruuden ylösnousemuskuolevaisista, jotka olivat varhaisempien Paratiisiin-saapujien joukossa. Monet heistä ovat kulkeneet Havonan läpi jo Grandfandan aikaan. Mutta Voimallisten Sanansaattajien ensimmäinen kolminaistus toimitettiin, vasta kun asianomaisten ehdokkaiden joukkoon kuului edustajia kaikista seitsemästä superuniversumista. Ja viimeiseen tähän luokkaan luettavaan ryhmään, joka pätevöitettiin Paratiisissa, kuului ylösnousevia pyhiinvaeltajia myös Nebadonin paikallisuniversumista.

22:2.5 (245.5) Paratiisin-Kolminaisuus syleilee Voimalliset Sanansaattajat seitsemänsadantuhannen ryhminä, niin että satatuhatta lähetetään kuhunkin superuniversumiin. Miltei biljoona Voimallista Sanansaattajaa on saanut tehtävän Uversasta, ja on hyvä syy uskoa, että heitä palvelee jokaisessa seitsemässä superuniversumissa täsmälleen sama määrä.

22:2.6 (245.6) Itse olen Voimallinen Sanansaattaja, ja urantialaisia saattaa kiinnostaa tieto, että kumppanini ja seuralaiseni kuolevaisena elämältäni ajalta selvisi niin ikään voittajana suuresta kokeesta ja että vaikka olimme monet kerrat ja pitkät ajanjaksot erillämme aikojenmittaisen, sisäänpäin kohti Havonaa suuntautuneen ylösnousemuksen kuluessa, silti meidät syleiltiin samassa seitsemänsadantuhannen ryhmässä, ja että Vicegeringtonin läpi matkatessamme vietimme aikaamme läheisessä ja rakastavassa

kanssakäymisessä. Lopulta meille annettiin valtakirjamme ja meidät lähetettiin molemmat yhdessä Orvontonin Uversaan, ja varsin usein meidät lähetetään kaksistamme suorittamaan tehtäviä, jotka edellyttävät kahden Sanansaattajan palveluksia.

22:2.7 (245.7) Kaikkien muiden Kolminaisuuden syleilemien poikien tapaan Voimallisia Sanansaattajia määrätään tehtäviin, jotka voivat olla millä hyvänsä superuniversumitoimintojen tasolla. Superuniversumin heijastuspalvelun välityksellä he pitävät jatkuvaa yhteyttä päämajaansa. Voimalliset Sanansaattajat palvelevat superuniversumin kaikissa sektoreissa, ja he suorittavat tavan takaa tehtäväkäyntejä paikallisuniversumeihin ja jopa yksittäisiin maailmoihin, niin kuin minä teen käsillä olevassa tilanteessa.

22:2.8 (245.8) Superuniversumin oikeusistuimissa Voimalliset Sanansaattajat toimivat sekä yksilöiden että planeettojen puolustajina, aina kun nämä joutuvat oikeuden käsittelyyn. He avustavat myös Päivien Täydellisiä suursektoreiden asioiden johtamisessa. Ryhmänä heidän päätehtävänsä on toimia superuniversumien tarkkailijoina. Heidän asemapaikkoinaan ovat eri päämajamaailmat ja tärkeät yksittäiset planeetat. Tällöin he toimivat Päivien Muinaisten lähettäminä virallisina tarkkailijoina. Tällaisissa tehtävissä toimiessaan he palvelevat myös vierailunsa kohteina olevien sfäärien asioita johtavien viranomaisten neuvojina. Sanansaattajat ovat kuolevaisten etenemisjärjestelmän kaikissa vaiheissa aktiivisesti mukana. Kuolevaisista polveutuvien kumppaneidensa kanssa he pitävät huolen siitä, että superhallituksella säilyy läheinen ja persoonallinen kosketus

alaslaskeutuvien Jumalan Poikien suunnitelmien kulloiseenkin tilanteeseen ja edistymiseen.

22:2.9 (246.1) Voimalliset Sanansaattajat ovat täysin tietoisia ylösnousemuksellisen elämänkaarensa kokonaisuudesta, ja juuri siksi he ovat niin peräti hyödyllisiä ja myötätuntoisia hoivaajia, ymmärtäväisiä sanansaattajia, sopivia palvelemaan missä tahansa avaruuden maailmassa ja ketä tahansa ajallisuuden luotua olentoa. Heti lihallisesta ruumiista vapautumisenne jälkeen voitte vapaasti ja kaiken ymmärtäen seurustella meidän kanssamme, sillä polveudumme kaikista roduista kaikissa avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa, toisin sanoen niistä kuolevaisten sukukunnista, joiden jäsenissä asuu Ajatuksensuuntaaja ja jotka myöhemmin fuusioituvat tämän Suuntaajan kanssa.

3. Korkea-arvoiset

22:3.1 (246.2) Korkea-arvoisiin, Perillepääsyn Kolminaistettujen Poikien toiseen ryhmään, ei kuulu muita kuin Suuntaajaan fuusioituneita ja kuolevaista alkuperää olevia olentoja. He ovat niitä täydellistyneitä kuolevaisia, jotka ovat koko taivaaseennousijan pitkän elämänvaiheensa ajan osoittaneet verratonta hallinnollista kyvykkyyttä ja tuoneet esille tavallisuudesta poikkeavaa nerokkuutta toimeenpanon alalla. He ovat avaruuden eloonjäävistä kuolevaisista erottuva hallinnollista kyvykkyyttä osoittava valiojoukko.

22:3.2 (246.3) Kussakin Kolminaisuus-kohtaamisessa kolminaistetaan seitsemänkymmentätuhatta Korkea-arvoista. Vaikka Nebadonin paikallisuniversumi onkin verraten nuori luomus, silläkin on jo edustajia tämän yhteisön äskettäin kolminaistetussa ryhmässä. Orvontonissa on nykyisellään yli kymmenen miljardia tällaista valtakirjan saanutta, taitavaa hallintopersoonallisuutta. Kaikkien muiden taivaallisten olentojen eri luokkien tapaan hekin pitävät päämajaansa Uversassa. Muiden Kolminaisuuden syleilemien poikien reservien tapaan heidänkin Uversassa sijaitseva reservinsä toimii Orvontonissa olevien heidän yhteisönsä jäsenten keskusjohtoelimenä.

22:3.3 (246.4) Korkea-arvoiset ovat rajoittamattomia hallintopersoonallisuuksia. He ovat Päivien Muinaisten kaikkialla läsnä olevia ja aina tehokkaita täytäntöönpanijoita. Heitä palvelee jokaisella sfäärillä, jokaisessa asutussa maailmassa, eli jokaisen seitsemän superuniversumin toiminnan jokaisessa vaiheessa.

22:3.4 (246.5) Oivallista hallintoviisautta ja epätavallista toimeenpanotaitoa omaavina nämä loistavat olennot ottavat tehtäväkseen edustaa oikeuden toteutumista superuniversumitribunaalien puolesta; he pitävät huolen siitä, että oikeus tapahtuu ja että väärinkäytökset evolutionaarisissa universumeissa oikaistaan. Jos maailmoja ja sfäärejä säädetyn kosmisen etenemistien mukaisesti noustessanne siis joskus sattuisi, että tulette haastetuiksi oikeuteen rangaistavista hairahduksista, on tuskin todennäköistä, että joutuisitte kärsimään epäoikeudenmukaisuutta, sillä syyttäjänne olisivat entisiä

ylösnousemusluotuja, ja heille on omakohtaisesti tuttu jokainen askel uralla, jota olette kulkeneet ja jota olette kulkemassa.

4. Nimettömät ja Numerottomat

22:4.1 (246.6) Nimettömät ja Numerottomat kuuluvat Perillepääsyn Kolminaistettujen Poikien kolmanteen ja viimeiseen ryhmään. He ovat niitä ylösnousemussieluja, jotka ovat kehittäneet palvontakyvyn sellaisiin ulottuvuuksiin, että se ylittää huomattavasti taidon, johon ajallisuuden ja avaruuden maailmoista tulevien evolutionaaristen rotujen mitkään pojat ja tyttäret pystyvät. Heille on kehittynyt sellainen hengellinen käsitys Universaalisen Isän ikuisesta tarkoitusperästä, että se verrattain laajassa määrin ylittää nimettyjen ja numeroitujen evolutionaaristen luotujen tästä asiasta omaaman käsityksen. Siksi heitä kutsutaan Nimettömiksi ja Numerottomiksi. Sananmukaisemmin käännettynä heidän nimensä olisi ”Nimen ja numeron *yläpuolella* olevat”.

22:4.2 (247.1) Paratiisin-Kolminaisuus syleilee tämän poikien yhteisön seitsemäntuhannen jäsenen ryhmissä. Uversan kirjoissa on yli sata miljoonaa tällaista Orvontoniin valtuutettua poikaa.

22:4.3 (247.2) Koska Nimettömät ja Numerottomat edustavat pelastuvien ihmisrotujen etevintä hengellistä ajattelua, niin he ovat erityisen päteviä jakamaan oikeutta ja esittämään mielipiteitä, kun kysytään hengellistä näkökantaa ja kun kokemus taivaaseennousijan elämänvaiheesta on oikeuden päätettävänä olevaan asiaan liittyvien

kysymysten oikean ymmärtämisen kannalta oleellisen tärkeä. He ovat Orvontonin korkeimpia valamiehiä. Huonosti hoidettu valamiehistöjärjestelmä saattaa joissakin maailmoissa olla enemmän tai vähemmän oikeuden irvikuva, mutta Uversassa ja sen haaratribunaaleissa käytämme valamiestuomareina kehittyneen hengellisen mentaliteetin korkeinta tyyppiä edustavia olentoja. Oikeudenkäyttö on jokaisen hallitusjärjestelmän korkein tehtävä, ja ne, joille on uskottu valamiehistön päätöksen antaminen, tulisi valita kokeneimpien ja ymmärtäväisimpien yksilöiden ylevimpien ja jaloimpien edustajien joukosta.

22:4.4 (247.3) Ehdokkaiden valikoituminen Voimallisten Sanansaattajien, Korkea-arvoisten sekä Nimettömien ja Numerottomien kolminaistettaviin luokkiin on luontaista ja automaattista. Paratiisin valintamenetelmät eivät missään mielessä ole mielivaltaisia. Henkilökohtainen kokemus ja hengelliset arvot määräävät Perillepääsyn Kolminaistettujen Poikien henkilöstön kokoonpanon. Sellaiset olennot ovat toimivaltansa osalta tasa-arvoisia ja hallinnollisen statuksensa suhteen yhdenmukaisia, mutta heillä kaikilla on yksilöllisyys ja erilaisia luonteenpiirteitä. He eivät ole standardisoituja olentoja. Kaikki ovat ylösnousemuksellisen elämänvaiheensa aikaisten erottavien tekijöiden vuoksi ominaisuuksiltaan erilaisia.

22:4.5 (247.4) Perillepääsyn Kolminaistetuille Pojille on näiden kokemusperäisten tunnusmerkkien lisäksi yhteistä se, että heidät on kolminaistettu Paratiisin Jumaluuksien jumalallisessa syleilyssä. Niinpä he toimivat Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien

tasavertaisina työtovereina, sillä Kolminaisuuden syleily näyttää todellakin nostattavan tulevan ajan virrasta esille monia todellistumattomia luotujen olentojen potentiaaleja. Mutta tämä pätee kuitenkin vain siihen, mikä liittyy nykyiseen universumiaikakauteen.

22:4.6 (247.5) Tämä Poikien ryhmä huolehtii pääasiassa, muttei pelkästään, ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien kuolevaisten ylösnousemusvaiheeseen liittyvistä palveluksista. Milloin tahansa kuolevaisen luodun näkökannasta on epävarmuutta, ratkaistaan kysymys vetoamalla ylösnousemukselliskomissioon, johon kuuluu Voimallinen Sanansaattaja, Korkea-arvoinen sekä Nimetön ja Numeroton.

22:4.7 (247.6) Te tätä viestiä lukevat kuolevaiset saatatte itse nousta Paratiisiin, päästä Kolminaisuuden syleilyyn ja jonakin kaukaisen tulevaisuuden hetkenä voitte tulla liitetyiksi Päivien Muinaisten palvelukseen jossakin seitsemästä superuniversumista ja saada jolloinkin tehtäväksenne avartaa totuuden julkituloa jollekin kehittyvälle asutetulle planeetalle, kuten minä nyt teen Urantialla.

5. Kolminaistetut Suojelijat

22:5.1 (247.7) Kolminaistetut Suojelijat ovat Valikoituja Kolminaistettuja Poikia. Eivät vain teidän sukukuntanne ja muut eloonjäämisen arvoiset kuolevaiset kulje Havonan läpi, saavuta Paratiisia ja toisinaan päädy superuniversumin palvelukseen

Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien luo, vaan myös uskollisista serafisuojelijoistanne ja yhtä uskollisista keskivälikumppaneistanne saattaa tulla ehdokkaita saamaan samanlaisen Kolminaisuuden antaman tunnustuksen ja pääsemään samanlaiseen yleväänpersoonallisuustavoitteeseen.

22:5.2 (248.1) Kolminaistetut Suojelijat ovat taivaaseen nousevia serafeja ja taivaaseen otettuja keskiväliolentoja, jotka ovat suoriutuneet Havonasta, saavuttaneet Paratiisin ja päässeet Lopullisuuden Saavuttajien jäsenyyteen. Sittemmin Paratiisin-Kolminaisuus syleili heidät ja heille annettiin kullekin tehtävänsä Päivien Muinaisten palveluksessa.

22:5.3 (248.2) Ylösnousevien serafien joukosta tulevat ehdokkaat Kolminaisuuden syleilyyn pääsemiseksi saavat tämän tunnustuksen oivallisesta yhteistyöstään jonkun sellaisen taivaaseen nousevan kuolevaisen kanssa, joka pääsi Lopullisuuden Saavuttajakuntaan ja joka sitten kolminaistettiin. Oma kuolevaisena viettämäni elämänvaiheen aikainen serafisuojelijani suoritti ylösnousemuksen kanssani, sittemmin hänet kolminaistettiin, ja hän kuuluu nyt Kolminaistetun Suojelijan ominaisuudessa Uversan hallitukseen.

22:5.4 (248.3) Sama koskee keskiväliolentoja; monet otetaan taivaaseen, siellä he saavuttavat Paratiisin, ja yhdessä serafien kanssa, ja samoista syistä, Kolminaisuus syleilee heidät, ja sitten heidät valtuutetaan Suojelijoiksi superuniversumeihin.

22:5.5 (248.4) Paratiisin-Kolminaisuus syleilee Kolminaistetut Suojelijat seitsemänkymmenentuhannen ryhmissä, ja yksi seitsemäsosa kustakin ryhmästä osoitetaan aina yhteen

superuniversumiin. Orvontonin palveluksessa on nykyisellään vähän yli kymmenen miljoonaa tällaista luotettua ja korkea-arvoista Suojelijaa. He palvelevat Uversassa sekä suur- ja piensektoreiden päämajasfääreillä. Heidän ponnistelujaan auttaa useista miljardeista koostuva sekonafien ja muiden kyvykkäiden superuniversumipersoonallisuuksien joukko.

22:5.6 (248.5) Kolminaistetut Suojelijat aloittavat uransa suojelijoina, ja he jatkavat samassa ominaisuudessa superhallitusten tehtävissä. Tavallaan he ovat superuniversumihallitustensa viranhaltijoita, mutta he eivät ole tekemisissä yksilöiden kanssa, niin kuin Taivaalliset Vartijat. Kolminaistetut Suojelijat hoitavat ryhmiä koskevia asioita ja vaalivat kollektiivisia hankkeita. He ovat arkistojen, suunnitelmien ja instituutioitten suojelijoita; he työskentelevät eri hankkeista, persoonallisuusryhmistä, ylösnousemusprojekteista, morontiasuunnitelmista, universumihankkeista ja lukemattomista muista yrityksistä vastaavina luottamushenkilöinä.

6. Kolminaistetut Lähettiläät

22:6.1 (248.6) Kolminaistetut Lähettiläät ovat toinen Valikoitujen Kolminaistettujen Poikien luokka, ja Suojelija-kumppaniensa tavoin heidätkin valitaan kahdentyyppisten ylösnousevien luotujen ryhmistä. Eivät kaikki taivaaseen nousevat kuolevaiset ole Suuntaajaan eli Isään fuusioituneita, vaan toiset ovat Henkeen

fuusioituneita, toiset ovat Poikaan fuusioituneita. Jotkut näistä Henkeen tai Poikaan fuusioituneista kuolevaisista saavuttavat Havonan ja pääsevät Paratiisiin. Näiden Paratiisiin nousseiden joukosta valitaan ehdokkaita Kolminaisuuden syleilyyn, ja aika ajoin heitä kolminaistetaan seitsentuhantisissa ryhmissä. Sen jälkeen heidät valtuutetaan toimimaan superuniversumeissa Päivien Muinaisten Kolminaistettuina Lähettiläinä. Uversan kirjoissa heitä on miltei puoli miljardia.

22:6.2 (248.7) Kolminaistetut Lähettiläät valitaan Kolminaisuuden syleiltäviksi heidän Havona-opettajiensa suositusten perusteella. He edustavat omien ryhmiensä etevimpiä mieliä ja ovat sen vuoksi pätevimpiä avustamaan superuniversumin hallitsijoita niiden maailmojen etujen ymmärtämisessä ja hoitamisessa, joista Henkeen fuusioituneet kuolevaiset ovat kotoisin. Poikaan fuusioituneet Lähettiläät ovat suureksi avuksi käsitellessämme ongelmia, jotka liittyvät Poikaan fuusioituvaan persoonallisuusluokkaan.

22:6.3 (248.8) Kolminaistetut Lähettiläät ovat Päivien Muinaisten emissaareja missä tahansa ja kaikissa tarkoituksissa, mille tahansa ja kaikille maailmoille tai universumeille oman asemapaikkansa superuniversumissa. He suorittavat erityisiä ja tärkeitä palveluksia piensektoreiden päämajoissa ja toimittavat lukemattomia vaihtelevansisältöisiä tehtäviä superuniversumissa. He ovat superhallitusten Kolminaistettujen Poikien hätätila- eli reservijoukko ja ovat sen vuoksi käytettävissä mitä moninaisimpiin tehtäviin. He ovat mukana superuniversumia koskevissa tuhansissa ja taas tuhansissa hankkeissa. Tätä on mahdotonta kuvailla

ihmismielelle, koska Urantialla ei tapahdu mitään, mikä edes vähäisessä määrin vastaisi näitä toimintoja.

7. Kolminaistamisen tekniikka

22:7.1 (249.1) En pysty aineelliselle mielelle täysin selvittämään, millainen on kokemus täydellisten ja täydellistyneiden hengellisten olentojen suurenmoisimmasta luomisteosta – kolminaistamistapahtumasta. Kolminaistamisen menetelmät kuuluvat Vicegeringtonin ja Solitaringtonin salaisuuksiin, ja ne ovat paljastettavissa vain niille ja vain niiden ymmärrettävissä, jotka ovat käyneet läpi nämä ainutlaatuiset kokemukset. Yksikään olento ei sen vuoksi kykene menestyksellisesti kuvailemaan ihmismielelle tämän ihmeellisen toimituksen luonnetta eikä tarkoitusta.

22:7.2 (249.2) Jumaluuksien lisäksi vain Paratiisi–Havonan persoonallisuudet ja tietyt kunkin finaliittikunnan jäsenet toimittavat kolminaistuksia. Paratiisin täydellisyyden erityisoloissa nämä verrattomat olennot voivat ryhtyä ainutlaatuiseen ja arvaamattomaan yritykseen antaakseen käsitteelle henkilöllisyyden, ja monesti he onnistuvatkin tuottamaan uuden olennon: luotujen kolminaistaman pojan.

22:7.3 (249.3) Ne kunnialla kruunatut luodut, jotka ryhtyvät näihin kolminaistamishankkeisiin, saavat osallistua vain yhteen tällaiseen kokemukseen, kun sen sijaan Paratiisin Jumaluuksien kohdalla ei näytä olevan mitään estettä sille, että he panevat toimeen

kolminaistamistapahtumia jatkuvasti. Vain yhdessä suhteessa näyttää Jumaluutta koskevan rajoitus: Olemassa voi olla vain yksi Alkuperäinen ja Ääretön Henki, vain yksi Isä–Poika-yhdistymän yhteistahdon infiniittinen toimeenpanija.

22:7.4 (249.4) Paratiisin sivistyksen ja hengellisen kehityksen tietyt tasot saavuttaneet ylösnousemukselliset Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaissyntyiset finaliitit kuuluvat niihin, jotka voivat yrittää luodun olennon kolminaistamista. Kuolevaisfinaliittien komppanioille myönnetään – silloin kun nämä ovat sijoitettuina Paratiisiin – lomaa Havonan ajanlaskun mukaan joka tuhannes vuosi. On olemassa seitsemän erilaista tapaa, joilla nämä finaliitit saavat mielensä mukaan viettää tämän velvollisuuksista vapaan jakson, ja yksi tällainen tapa on yhdessä jonkun finaliittitoverin tai jonkun Paratiisi–Havonan persoonallisuuden kanssa yrittää luodun olennon kolminaistamista.

22:7.5 (249.5) Jos kaksi kuolevaissyntyistä finaliittia Kokonaisuniversumin Arkkitehtien eteen astumalla tuo julki, että he ovat toisistaan riippumatta valinneet kolminaistettavaksi samansisältöisen käsitteen, Arkkitehdeillä on valtuudet oman harkintansa mukaan antaa määräys, joka sallii näiden kunnialla kruunattujen kuolevaissyntyisten ylösnousemuksellisten pidentää lomaansa ja vetäytyä joksikin ajaksi Paratiisin kansalaisten kolminaistamissektorille. Jos he tämän heille myönnetyn lomansa lopulla ilmoittavat yksin ja yhdessä päättäneensä tehdä paratiisillisen yrityksen sellaisen valikoidun ja omaperäisen käsitteen hengellistämiseksi, idealisoimiseksi ja aktualisoimiseksi, jota ei

siihen mennessä ole kolminaistettu, silloin Valtiashenki Numero Seitsemän julkaisee määräyksen, joka antaa luvan tähän epätavalliseen hankkeeseen.

22:7.6 (249.6) Näissä lopputulokseltaan arvaamattomissa yrityksissä kuluu toisinaan uskomattoman paljon aikaa. Kokonainen aikakausi tuntuu kulkevan ohi, ennen kuin nämä uskolliset ja päättäväiset entiset kuolevaiset – ja toisinaan myös Paratiisi–Havonan persoonallisuudet – lopulta saavuttavat päämääränsä ja todellakin onnistuvat saattamaan aktuaalisesti olevaiseksi valitsemansa universaalista totuutta olevan käsitteen. Monet kerrat sattuu, ettei näiden antaumuksellisten parien osana olekaan menestys, vaan usein he myös epäonnistuvat, ja näin käy, vaikkei voida osoittaa heidän puoleltaan tapahtuneeksi mitään virhettä. Tällä tavoin epäonnistuvat kolminaistamisehdokkaat otetaan jäseniksi finaliittien erikoisryhmään. Sen jäsenet määritellään olennoiksi, jotka ovat ponnistelleet äärimmäisyyteen saakka ja kärsineet äärimmäisen pettymyksen. Kun Paratiisin Jumaluudet kolminaistamisen tarkoituksessa yhdistyvät, he onnistuvat aina, mutta joka kerta näin ei käy luotujen homogeeniselle parille, saman olentoluokan kahden jäsenen yhdistymisyritykselle.

22:7.7 (250.1) Jumalten kolminaistaessa uuden ja alkuperäisen olennon jumalallisten vanhempien jumaluuspotentiaali säilyy muuttumattomana; mutta kun ylevät luodut olennot toimeenpanevat tällaisen luomistapahtuman, tapahtuu toisena osapuolena olevan ja tapahtumaan osallistuvan yksilön persoonallisuudessa ainutlaatuinen muuntuminen. Luotujen kolminaistaman pojan

kummastakin vanhemmasta tulee tietyssä mielessä hengellisesti yksi ja sama. Uskomme, että tämä tila – persoonallisuuden tiettyjen hengellisten vaiheiden kaksoisyhdistyminen – tulee mahdollisesti vallitsemaan siihen saakka, kunnes Korkeimman Olennon persoonallisuus on suuruniversumissa saavuttanut täydellisen ja loppuunsaatetun julkitulonsa.

22:7.8 (250.2) Luotujen kolminaistaman uuden pojan ilmaantumisen kanssa tapahtuu tämä kummankin vanhemman toimintaa koskeva hengellinen yhdistyminen. Kahdesta kolminaistavasta vanhemmasta tulee perimmäisellä toiminnallisella tasolla yksi. Kukaan maailmankaikkeuden luotu olento ei pysty täysin selittämään tätä hämmästyttävää ilmiötä; se on lähes jumalallinen kokemus. Kun Isä ja Poika yhdistyivät iäistääkseen Äärettömän Hengen, heistä tuli heidän tarkoituksensa toteuduttua välittömästi kuin yksi, ja aina siitä lähtien he ovat olleet yksi. Ja vaikka kahden luodun solmima kolminaistava liitto kuuluu samaan sarjaan kuin infiniittiset ulottuvuudet omaava Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan Jumaluuden täydellinen liitto, luotujen suorittaman kolminaistuksen jälkivaikutukset eivät kuitenkaan ole luonteeltaan ikuisia, vaan ne päättyvät kokemuksellisten Jumaluuksien faktuaalistumisen täysimääräistyttyä.

22:7.9 (250.3) Vaikka näiden luotujen kolminaistamien poikien vanhemmista universumitehtäviensä osalta tulee yksi, heitä pidetään Lopullisuuden Saavuttajakunnan kokoonpanon ja sen sekä Kokonaisuniversumin Arkkitehtien nimiluettelon kannalta kuitenkin jatkuvasti kahtena persoonallisuutena. Kulumassa olevan

universumiaikakauden aikana kaikki kolminaistamisessa yhdistyneet vanhemmat ovat tehtävienjakoa ja toimintaa ajatellen toisistaan erottamattomissa; minne toinen menee, sinne menee toinenkin; mitä toinen tekee, sitä tekee toinenkin. Jos vanhempien kaksoisyhdistymässä on mukana kuolevainen (tai muu) finaliitti ja Paratiisi–Havonan persoonallisuus, nämä yhdistyneet vanhemmat eivät toimi yhdessä paratiisilaisten, havonalaisten eivätkä finaliittien kanssa. Tällaiset erilaista alkuperää olevien olentojen yhdistymät kerääntyvät samankaltaisista olennoista koostuvaksi erityisjoukoksi. Ja kaikissa kolminaistamisyhdistymissä – erilaista alkuperää olevien jäsenten tai muunlaisten jäsenten kesken – siihen kuuluvat vanhemman aseman omaavat olennot ovat tietoisia toisistaan, ja he voivat olla keskenään kanssakäymisissä. He kykenevät niin ikään suorittamaan tehtäviä, joihin kumpikaan ei tätä ennen olisi kyennyt.

22:7.10 (250.4) Seitsemällä Valtiashengellä on valta vahvistaa finaliittien ja Paratiisi–Havonan persoonallisuuksien välinen kolminaistava liitto, ja tällaiset sekaliitot ovat aina tuloksellisia. Näin aikaansaadut suurenmoiset luotujen kolminaistamat pojat edustavat käsitesisältöjä, jotka eivät sovellu sen kummemmin Paratiisin ikuisten luotujen kuin avaruuden ajallisten luotujenkaan käsitettäviksi. Siksi heistä tuleekin Kokonaisuniversumin Arkkitehtien suojatteja. Näissä tulevaisuuden näkymiin kuuluvissa kolminaistetuissa pojissa ruumiillistuu aatteita, ihanteita ja *kokemusta*, jotka ilmeisestikin liittyvät tulevaan universumiaikakauteen ja joilla ei sen vuoksi ole mitään välitöntä käytännön arvoa sen paremmin superuniversumien kuin

keskusuniversuminkaan hallinnolle. Kaikkia näitä ajallisuuden lasten ja ikuisuuden kansalaisten ainutlaatuisia poikia pidetään reservissä Vicegeringtonissa, jossa he parhaillaan opiskelevat ajallisuuteen liittyviä käsityksiä ja ikuisuuteen kuuluvia realiteetteja sen sfäärin erityisellä sektorilla, joka on Luoja-Poikien yhteisön salaisten korkeakoulujen hallussa.

22:7.11 (251.1) Korkein Olento on kolmen jumaluusreaalisuuden vaiheen yhdistymä, nimittäin Korkeimman Jumalan, joka on Paratiisin-Kolminaisuuden tiettyjen finiittisten puolien yhdistymä; Kaikkivaltiaan Korkeimman, joka on suuruniversumin Luojien vallan yhdistymä; ja Korkeimman Mielen, joka on Kolmannen Lähteen ja Keskuksen sekä hänen rinnasteisolentojensa henkilökohtainen anti Korkeimman Olennon reaalisuuteen. Kolminaistamishankkeissaan keskusuniversumin ja Paratiisin ylevät luodut ovat mukana kolminaisessa Korkeimmuuden Jumalan tutkimisessa, mistä on seurauksena luotujen kolminaistamien poikien kolmen yhteisön ilmaantuminen:

22:7.12 (251.2) 1. *Ylösnousemuksellisten kolminaistamat Pojat*. Finaliitit pyrkivät luomisponnistuksissaan kolminaistamaan tiettyjä Kaikkivaltiaan Korkeimman käsitteellisiä realiteetteja, jotka he ovat ajallisuuden ja avaruuden läpi tapahtuneen, Paratiisiin suuntautuneen ylösnousemuksensa kuluessa kokemusperäisesti saavuttaneet.

22:7.13 (251.3) 2. *Paratiisilaisten ja havonalaisten kolminaistamat Pojat*. Paratiisin kansalaisten ja havonalaisten luomisponnistukset saavat aikaan tiettyjen sellaisten Korkeimman Olennon ylevien

hengellisten aspektien kolminaistumisen, jotka he ovat kokemuksen tietä saavuttaneet Perimmäisen ja Ikuisen rajoilla olevaa, korkeimpaakin korkeampaa taustaa vasten.

22:7.14 (251.4) 3. *Tulevien aikojen kolminaistetut Pojat*. Mutta kun finaliitti ja paratiisi-havonalainen yhdessä kolminaistavat uuden luodun, tämä yhteisyritys vaikuttaa Korkein–Perimmäisen Mielen tiettyihin vaiheisiin. Tuloksena olevat luotujen kolminaistamat pojat ovat superluodullisia. He edustavat Korkein–Perimmäisen Jumaluuden aktuaalisuuksia, joita ei ole muulla tavoin kokemuksellisesti saavutettu ja jotka sen vuoksi kuuluvat automaattisesti Kokonaisuniversumin Arkkitehtien toimipiiriin, nämä Arkkitehdit nimittäin ovat niiden olevaisten suojelijoita, jotka ylittävät nykyisen universumiaikakauden luomistyön rajat. Tulevien aikojen kolminaistetuissa pojissa ruumiillistuvat Korkein–Perimmäisen kokonaisuniversumia koskevan paljastumattoman toiminnan tietyt puolet. Emme tiedä suuriakaan näistä ajallisuuden ja ikuisuuden yhteisistä lapsista, mutta tiedämme toki paljon enemmän kuin, minkä saamme paljastaa.

8. Luotujen kolminaistamat Pojat

22:8.1 (251.5) Tässä kertomuksessa tarkasteltujen, luotujen kolminaistamien poikien lisäksi on olemassa lukemattomia teille paljastamattomia luotujen kolminaistamien olentojen luokkia – erilaisia jälkeläisiä moninaisista seitsemän finaliittikunnan ja

Paratiisi–Havonan persoonallisuuksien liitoista. Mutta kaikki nämä luotujen kolminaistamat olennot, paljastetut ja paljastamattomat, ovat saaneet persoonallisuutensa Universaaliselta Isältä.

22:8.2 (251.6) Kun uudet taivasmatkalaisten kolminaistamat ja Paratiisi–Havonan kolminaistamat pojat ovat vielä nuoria ja kouluttamattomia, useimmiten heidät lähetetään pitkiksi ajoiksi palvelemaan Äärettömän Hengen seitsemälle Paratiisin sfäärille, joilla he palvelevat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan opissa. Jälkeenpäin Kolminaisuuden Opettaja-Pojat saattavat ottaa heidät hoiviinsa paikallisuniversumeissa tapahtuvaa jatkokoulutusta varten.

22:8.3 (251.7) Nämä ylevät ja kunnialla kruunatut luodullista alkuperää olevat ottopojat ovat Opettaja-Poikien oppipoikia ja oppilasavustajia, ja mitä tulee heidän luokitteluunsa, usein heidät luetaan tilapäisesti näiden Poikien riveihin. He saavat toimittaa ja he toimittavat monia ja kieltäymyksellisiä tehtäviä valitsemiensa ja palvelemiensa maailmojen hyväksi.

22:8.4 (251.8) Paikallisuniversumeissa olevat Opettaja-Pojat saattavat asettaa omia luotujen kolminaistamia suojattejaan ehdokkaiksi pääsemään Paratiisin-Kolminaisuuden syleilyyn. Palatessaan tästä syleilystä Täydellisyyden Kolminaistettuina Poikina he astuvat Päivien Muinaisten palvelukseen seitsemässä superuniversumissa. Se on tämän kahdesti kolminaistettujen olentojen ainutlaatuisen ryhmän tällä haavaa tiedossa oleva määränpää.

22:8.5 (252.1) Eivät kaikki luotujen kolminaistamat pojat ole Kolminaisuuden syleilemiä, vaan monista tulee Paratiisin Seitsemän Valtiashengen, superuniversumien Heijastavien Henkien ja

paikallisluomusten Äiti-Henkien työtovereita ja suurlähettiläitä. Toiset saattavat ottaa vastaan ikuisella Saarella suoritettavia erityistehtäviä. Ja toiset saattavat ryhtyä erityispalveluun Isän salaisissa maailmoissa ja Hengen Paratiisi-sfääreillä. Ja lopulta monet löytävät tiensä Kolminaistettujen Poikien yhteisjoukkoihin Havonan sisäkehällä.

22:8.6 (252.2) Lukuun ottamatta Täydellisyyden Kolminaistettuja Poikia ja niitä, jotka kerääntyvät Vicegeringtoniin, jokaisen luotujen kolminaistaman pojan korkein määränpää näyttää olevan liittyminen Kolminaistettujen Finaliittien Joukkokuntaan, joka on yksi Paratiisin seitsemästä Lopullisuuden Saavuttajakunnasta.

9. Taivaalliset Vartijat

22:9.1 (252.3) Paratiisin-Kolminaisuus syleilee luotujen kolminaistamat pojat seitsentuhantisissa ryhmissä. Nämä täydellistyneiden ihmisten ja Paratiisi–Havonan persoonallisuuksien kolminaistamat jälkeläiset saavat Jumaluuksilta yhtäläisen syleilyn, mutta heidät osoitetaan superuniversumeihinsa sen mukaisesti, mitä heidän entiset kouluttajansa, Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, suosittelevat. Ne, joiden palvelu oli hyväksyttävämpää, valtuutetaan Ylhäisten Poikien Avustajiksi; ne, joiden suoritus ei ollut ihan yhtä oivallinen, nimitetään Taivaallisiksi Vartijoiksi.

22:9.2 (252.4) Kun nämä ainutlaatuiset olennot ovat olleet Kolminaisuuden syleilyssä, heistä tulee arvokkaita lisäjäseniä

superuniversumien hallituksiin. He ovat perehtyneet taivaaseennousijoiden elämänvaiheen asioihin, ei omakohtaisen ylösnousemuksen perusteella, vaan tuloksena palvelusta, jonka he suorittivat Kolminaisuuden Opettaja-Poikien mukana avaruuden maailmoissa.

22:9.3 (252.5) Orvontoniin on saanut valtakirjan miltei miljardi Taivaallista Vartijaa. Etupäässä heitä on nimitetty Päivien Täydellisten hallintoon suursektoripäämajoihin, ja he saavat pätevää apua Poikaan fuusioituneiden ylösnousemuksellisten luokalta.

22:9.4 (252.6) Taivaalliset Vartijat ovat Päivien Muinaisten oikeusistuinten virkailijoita, jotka toimivat oikeusistuinten lähetteinä ja superuniversumihallitusten eri tribunaalien antamien haasteiden ja päätösten perilletoimittajina. He suorittavat tarpeelliset pidätykset Päivien Muinaisten puolesta. He lähtevät Uversasta noutamaan olentoja, joiden läsnäolo on tarpeen superuniversumin tuomareiden edessä. He panevat täytäntöön määräykset minkä tahansa superuniversumipersoonallisuuden pidättämisestä. He myös saattavat Henkeen fuusioituneita paikallisuniversumien kuolevaisia, silloin kun näiden läsnäolo jostakin syystä on tarpeellinen Uversassa.

22:9.5 (252.7) Taivaallisilla Vartijoilla ja heidän kumppaneillaan, Ylhäisten Poikien Avustajilla, ei ole koskaan ollut Ajatuksensuuntaajaa. He eivät myöskään ole Henkeen eivätkä Poikaan fuusioituneita. Paratiisin-Kolminaisuuden syleily kuitenkin korvaa Täydellisyyden Kolminaistettujen Poikien fuusioitumattomuuden. Kolminaisuuden syleily saattaa vaikuttaa

pelkästään siihen ideaan, joka personoituu luotujen kolminaistamassa pojassa, ja jättää syleillyn pojan muussa suhteessa entiselleen, mutta tällainen rajoitus toteutuu, vain kun näin on suunniteltu.

22:9.6 (252.8) Nämä kahdesti kolminaistetut pojat ovat ihmeteltäviä olentoja, mutteivät he ole yhtä monitaitoisia eivätkä yhtä luotettavia kuin heidän ylösnousemukselliset kumppaninsa. Heiltä puuttuu se valtava ja syvällinen henkilökohtainen kokemus, jonka muut tähän ryhmään kuuluvat pojat ovat hankkineet itse tosiasiallisesti avaruuden pimeistä maailmoista kirkkauteen kapuamalla. Me, joilla on takanamme ylösnousemuksellinen elämänvaihe, rakastamme heitä ja teemme kaiken voitavamme korvataksemme heidän vajavuuksiaan, mutta he saavat meidät tuntemaan iäti kiitollisuutta alhaisesta syntyperästämme ja kokemuskapasiteetistamme. Heidän halukkuutensa tiedostaa ja tunnustaa vajavaisuutensa universumiylösnousemukseen kuuluvien, koettavien realiteettien suhteen on jotain ylimaallisen kaunista ja – joskus – mitä liikuttavimmin säälittävää.

22:9.7 (253.1) Toisin kuin muut Kolminaisuuden syleilemät pojat Täydellisyyden Kolminaistetut Pojat ovat rajoitettuja, sillä heidän kokemuskapasiteettinsa on ajallisuuden ja avaruuden osalta estynyt. He ovat kokemuksen osalta vajavaisia siitä huolimatta, että he ovat saaneet pitkän koulutuksen Korkeimpien Toimeenpanijoiden ja Opettaja-Poikien seurassa, ja ellei tilanne olisi tällainen, kokemuksellinen täyteen latautuminen estäisi sen, että heidät jätetään reserviin hankkimaan kokemusta jonkin tulevan

universumiaikakauden kuluessa. Koko universaalisen olemassaolon piirissä ei ole kerrassaan mitään, joka voisi korvata aktuaalisen omakohtaisen kokemisen, ja näitä luotujen kolminaistamia poikia pidetään reservissä jonkin tulevan aikakauden kokemuksellista toimintaa varten.

22:9.8 (253.2) Olen usein mansiomaailmoissa nähnyt näiden superuniversumin korkeiden oikeusistuinten arvostettujen virkailijoiden katsovan niin kaihoten ja vetoavasti jopa vasta äsken avaruuden evolutionaarisista maailmoista saapuneisiin, etten voinut olla panematta merkille näiden kokemusta omaamattomien kolminaistettujen todellakin kadehtivan heidän muka vähemmän onnekkaita veljiään, jotka nousevat universaalista tietä jokaisen askelen vilpittömästi kokien ja todella eläen. He ovat puutteistaan ja rajoituksistaan huolimatta erinomaisen hyödyllinen ja aina aulis työntekijöiden ryhmä, kun kysymykseen tulee superuniversumihallitusten monimutkaisten hallinnollisten suunnitelmien täytäntöönpano.

10. Ylhäisten Poikien Avustajat

22:10.1 (253.3) Ylhäisten Poikien Avustajat ovat Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajiin kuuluvien kunnialla kruunattujen ylösnousemusolentojen ja heidän ikuisten kumppaniensa, Paratiisi–Havonan persoonallisuuksien, uudelleenkolminaistettujen kolminaistettujen poikien ylevin ryhmä. Heidät on osoitettu

superuniversumeissa suoritettavaan palveluun ja tehtäviin Päivien Muinaisten hallituksiin kuuluvien korkea-arvoisten poikien henkilökohtaisiksi avustajiksi. Olisi osuvaa nimittää heitä yksityissihteereiksi. Aika ajoin he toimivat ylhäisten poikien erityiskomissioiden ja muiden ryhmäkokoontumisten virkailijoina. He palvelevat Viisauden Täydellistäjiä, Jumalallisia Neuvonantajia, Universaalisia Sensoreita, Voimallisia Sanansaattajia, Korkea-arvoisia sekä Nimettömiä ja Numerottomia.

22:10.2 (253.4) Jos on tuntunut siltä, että olen Taivaallisia Vartijoita käsitellessäni kohdistanut huomion näiden kahdesti kolminaistettujen poikien rajoituksiin ja vajavuuksiin, sallikaa minun nyt tasapuolisuuden nimessä kiinnittää huomiota erääseen heidän vahvaan puoleensa, eli ominaisuuteen, joka tekee heistä meidän kannaltamme miltei korvaamattomia. Näiden olentojen koko olemassaolo perustuu siihen tosiasiaan, että he ovat itse kukin yhden ainoan ja ylevän käsitteen henkilöitymä. He ovat jonkin sellaisen jumalallisen idean, jonkin sellaisen universaalisen ihanteen persoonallisuudeksiruumiillistuma, jota ei koskaan aikaisemmin ole hahmotettu, julkituotu tai kolminaistettu. Ja Kolminaisuus on heidät jälkeenpäin syleillyt. Näin he ilmentävät ja tosiasiallisesti ruumiillistavat jumalallisen Kolminaisuuden juuri sen viisauden, joka on kysymyksessä heidän persoonallisuutensa olemassaolon perustana olevassa ideassa tai ihanteessa. Siinä määrin kuin tämä nimenomainen käsitys on universumeille paljastettavissa, nämä persoonallisuudet ruumiillistavat tämän idean kokonaisuudesta kaiken sen, minkä luodun tai Luojan äly mitenkään saattaisi käsittää,

ilmaista tai esimerkein valaista. *He ovat kyseinen ajatus personoituneena.*

22:10.3 (253.5) Ymmärtänette, että tällaiset universaalisen todellisuuden yhden ylevän käsitteen elävät keskittymät ovat superuniversumien hallinnosta vastuussa oleville sanomattomaksi hyödyksi.

22:10.4 (254.1) Äskettäin minut määrättiin johtamaan kuusijäsenistä komissiota, johon kuului yksi edustaja jokaisesta ylhäisten poikien ryhmästä ja jonka tehtävänä oli tutkia kolmea ongelmaa. Ongelmat liittyivät erääseen Orvontonin eteläosissa sijaitsevaan uusien universumien ryhmään. Minulle kävi erittäin vaikuttavasti selville Ylhäisten Poikien Avustajien arvo esittäessäni heidän luokkansa Uversassa olevalle päällikölle pyyntöni tällaisten sihteerien väliaikaisesta osoittamisesta komissioni käyttöön. Ensimmäiseen ongelmaamme liittyvää ideaa edusti Uversassa toimiva Ylhäisten Poikien Avustaja, joka liitettiin välittömästi ryhmäämme. Toinen ongelmamme ruumiillistui Ylhäisten Poikien Avustajassa, joka oli osoitettu superuniversumiin numero kolme. Tältä lähteeltä saimme paljon apua keskusuniversumissa sijaitsevan, olennaisen tiedon koordinoinnista ja jakelusta vastaavan selvittelykeskuksen välityksellä, mutta sitä ei voinut läheskään verrata sellaisen persoonallisuuden tosiasiallisen läsnäolon tarjoamaan apuun, joka *on* luotujen korkeimmuudessa kolminaistama ja Jumaluuden lopullisuudessa kolminaistama käsite. Mitä tulee kolmanteen ongelmaamme, sen osalta Paratiisin arkistot osoittivat, ettei sellaista ideaa ollut koskaan luotujen toimesta kolminaistettu.

22:10.5 (254.2) Ylhäisten Poikien Avustajat ovat suunnattoman tärkeiden käsitteiden ja häkellyttävien ihanteiden ainutlaatuisia ja omaperäisiä personoitumia. Ja koska he ovat sellaisia, he kykenevät aika ajoin tuomaan arvaamatonta valaistusta pohdintoihimme. Kun toimin jonkin tehtävän parissa, joka vie minut kauas avaruuden universumeihin, niin ajatelkaapa, minkälaiseksi avuksi on, jos minulla on ollut onni saada liittää tätä tehtävää suorittavaan seurueeseeni tällainen Ylhäisten Poikien Avustaja, ja hän on juuri sitä ongelmaa koskevan jumalallisen käsityksen täyteys, jonka kimppuun minun on käytävä ja jota minut on lähetetty ratkaisemaan. Ja olen saanut kokea tämän tavan takaa. Ainoa tähän menettelyyn liittyvä pulma on siinä, ettei yhdelläkään superuniversumilla voi olla näiden kolminaistettujen ideoiden täydellistä sarjaa; mehän saamme vain yhden seitsemännen osan näistä olennoista. Niinpä vain noin yhdessä tapauksessa seitsemästä sattuu, että saamme iloita näiden olentojen edustajan liittymisestä henkilökohtaisesti joukkoomme, vaikka luettelot osoittaisivatkin asianomaisen idean kolminaistetuksi.

22:10.6 (254.3) Meille olisi suureksi hyödyksi, jos me Uversassa voisimme käyttää näitä olentoja paljon suuremmin joukoin. Tietäessämme heidän suuren arvonsa superuniversumien hallinnon kannalta kannustamme kaikin mahdollisin tavoin avaruuden pyhiinvaeltajia samoin kuin Paratiisin asukkaita yrittämään kolminaistamista, sen jälkeen kun he ovat antaneet toinen toisilleen apua niiden kokemuksellisten realiteettien muodossa, jotka ovat

välttämättömiä tällaisten rohkeutta kysyvien luomistapahtumain toimeenpanolle.

22:10.7 (254.4) Omassa superuniversumissamme meillä on nyt noin miljoona kaksisataaviisikymmentätuhatta Ylhäisten Poikien Avustajaa, ja he palvelevat sekä suur- että piensektoreissa, samoin kuin he toimivat Uversassa. He ovat sangen usein seurassamme komennuksillamme kaukaisiin universumeihin. Ylhäisten Poikien Avustajia ei ole pysyväisesti osoitettu minkään Pojan tai minkään komission käyttöön. He kiertävät jatkuvasti paikasta toiseen ja palvelevat siellä, missä se idea tai ihanne, joka he *ovat*, voi parhaiten edistää sen samaisen Paratiisin-Kolminaisuuden ikuisia tarkoitusperiä, jonka poikia heistä on tullut.

22:10.8 (254.5) He ovat liikuttavan rakastavia, ylevän uskollisia, erinomaisen älykkäitä, äärimmäisen viisaita – yhden ainoan idean suhteen – ja ylimaallisen nöyriä. Samalla kun he voivat oman ideansa ja ihanteensa osalta antaa teille koko maailmankaikkeuden sisältämän tiedon, samalla on miltei säälittävää nähdä, miten he etsivät – jopa ylösnousemuskuolevaisilta – tietoa ja tietämystä, joka koskee suurta joukkoa muita asioita.

22:10.9 (254.6) Ja tällainen on kertomus tiettyjen, Kolminaistetuiksi Jumalan Pojiksi kutsuttujen olentojen alkuperästä, olemuksesta ja toiminnasta, ja vielä lähemmin niiden olentojen alkuperästä, olemuksesta ja toiminnasta, jotka ovat kokeneet Paratiisin-Kolminaisuuden jumalallisen syleilyn ja jotka on sitten lähetetty

superuniversumien palvelukseen, jotta he siellä antautuisivat viisaaseen ja ymmärtäväiseen yhteistyöhön Päivien Muinaisten hallintopersoonallisuuksien kanssa näiden väsymättömissä ponnistuksissa, joiden tarkoituksena on helpottaa ajallisuudesta nousevien kuolevaisten sisäänpäin suuntautuvaa kulkua kohti välitöntä päämääräänsä Havonassa ja kohti lopullista määränpäätään Paratiisissa.

22:10.10 (255.1) [Kertonut Orvontonin totuudenpaljastajakuntaan kuuluva Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 23

Yksinäiset Sanansaattajat

23:0.1 (256.1) YKSINÄISET Sanansaattajat ovat Myötäluojan henkilökohtainen ja universaalinen olentoryhmä; he ovat ensimmäinen ja vanhin Äärettömän Hengen korkeampien persoonallisuuksien yhteisöistä. He edustavat Äärettömän Hengen ensimmäistä sellaista luomistekoa, jossa tämä toimi yksinään saattaakseen olevaisiksi yksinäisiä persoonallisuushenkiä. Sen paremmin Isä kuin Poikakaan eivät välittömästi osallistuneet tähän hämmästyttävään hengellistämistapahtumaan.

23:0.2 (256.2) Nämä henkeä olevat viestinviejät personoitiin yhdessä ainoassa luomistapahtumassa, ja heidän lukumääränsä on vakio. Vaikka seurassani on käsillä olevaa tehtävää suorittamassa yksi näistä epätavallisista olennoista, en silti tiedä, montako tällaista persoonallisuutta universumien universumissa on. Tiedän ainoastaan ajoittain, montako heistä rekisterimerkintöjen mukaan kulloinkin on toiminnassa oman superuniversumimme oikeudenkäyttöpiirissä. Viimeisimmästä Uversan raportista näen

Orvontonin rajojen sisäpuolella sillä hetkellä toimineen miltei 7 690 biljoonaa Yksinäistä Sanansaattajaa, ja otaksun sen olevan huomattavasti vähemmän kuin yksi seitsemäsosa heidän kokonaismäärästään.

1. Yksinäisten Sanansaattajien olemus ja alkuperä

23:1.1 (256.3) Välittömästi Havonan Kehien Seitsemän Hengen luomisen jälkeen Ääretön Henki saattoi olevaiseksi Yksinäisten Sanansaattajien laajan olentoyhteisön. Mikään maailmankaikkeuden luomistuloksen osa – Paratiisia ja Havonan kehiä lukuun ottamatta – ei ole ollut olemassa ennen Yksinäisiä Sanansaattajia. He ovat toimineet lähes ikuisuudesta asti koko suuruniversumin piirissä. Äärettömän Hengen käyttämä jumalallinen menetelmä, jolla hän ilmoittaa itsensä ajallisuuden ja avaruuden kaukaisuuksiin ulottuville luomuksille ja jonka välityksellä hän on niihin henkilökohtaisessa yhteydessä, rakentuu näiden Sanansaattajien varaan.

23:1.2 (256.4) Siitä huolimatta, että nämä viestinviejät ovat olleet olemassa miltei ikuisuuden aamunkoitosta alkaen, he ovat kaikki tietoisia siitä, että heidän minuudellaan on alkuhetki. Heillä on tietoisuus ajallisuudesta. Ja Äärettömän Hengen luomien olentojen joukossa he ovat ensimmäiset, joilla on tällainen ajallisuustietoisuus.

He ovat Äärettömän Hengen ajallisuudessa personoimien ja avaruudessa hengellistämien olentojen esikoiset.

23:1.3 (256.5) Aikojen aamunkoitossa nämä yksinäiset henget ilmaantuivat täysin kehittyneinä ja täydellisin kyvyin varustettuina henkiolentoina. He ovat kaikki tasavertaisia, eikä heidän suhteensa tehdä henkilökohtaisiin eroavuuksiin perustuvia jaotteluja, jotka erottelisivat heidät eri luokiksi tai alajakautumiksi. Heidän luokittelunsa pohjautuvat kokonaan siihen, minkälaatuiseen tehtävään heidät on kulloinkin osoitettu.

23:1.4 (256.6) Kuolevaiset aloittavat avaruuden maailmoissa lähes täysin aineellisina olentoina ja nousevat sisäänpäin, kohti Suuria Keskuksia. Puheena olevat yksinäiset henget aloittavat kaiken olevaisen keskuksesta ja halajavat saada tehtävän, joka veisi heidät kaukaisuudessa oleviin luomuksiin, jopa etäisimpien paikallisuniversumien yksittäisiin maailmoihin ja vielä niitäkin edemmäs.

23:1.5 (256.7) Vaikka heitä kutsutaan Yksinäisiksi Sanansaattajiksi, eivät he kuitenkaan tunne itseään yksinäisiksi hengiksi, sillä he tosiaan haluavatkin työskennellä yksin. He ovat kaikista luoduista ainoat, jotka voivat nauttia ja jotka nauttivat yksinäisyydestä, jos kohta he toki nauttivat aivan yhtäläisesti niiden perin harvojen maailmankaikkeuden älyllisten olentoluokkien seurasta, joiden kanssa he ylipäätään voivat olla läheisemmissä kanssakäymisissä.

23:1.6 (257.1) Yksinäiset Sanansaattajat eivät ole palvellessaan eristyksissä, vaan he ovat jatkuvasti yhteydessä koko luomakunnan älylliseen rikkauteen, sillä he pystyvät ”kuuntelemaan” kaikkien

niiden maailmojen tiedotuslähetyksiä, joissa he kulloinkin oleskelevat. He voivat myös olla keskinäisessä kanssakäymisessä välittömästi läheisyydessään olevien oman luokkansa jäsenten kanssa, niiden olentojen kanssa, jotka tekevät samanlaista työtä samassa superuniversumissa. He voisivat olla yhteydessä muihinkin kaltaisiinsa olentoihin, mutta Seitsemän Valtiashengen neuvosto on kehottanut heitä pidättymään sellaisesta. Ja he ovat kuuliainen ryhmä; he eivät ole tottelemattomia eivätkä he riko sitoumuksiaan. Mitään merkintää ei ole sellaisesta, että Yksinäinen Sanansaattaja olisi koskaan hairahtunut pimeyteen.

23:1.7 (257.2) Universumin Voimanohjaajien tapaan Yksinäiset Sanansaattajat kuuluvat niihin muutamiin kaikkialla toimiviin olentotyyppeihin, joiden jäsenet on vapautettu mahdollisuudesta joutua ajallisuuden ja avaruuden oikeusistuinten pidättämiksi tai vangitsemiksi. Heitä voitaisiin haastaa tuomiolle vain Seitsemän Valtiashengen eteen, muttei kokonaisuniversumin missään aikakirjassa ole sellaista merkintää, että tämä Paratiisin neuvosto olisi joskus kutsuttu koolle antamaan tuomiota Yksinäisen Sanansaattajan jutussa.

23:1.8 (257.3) Nämä yksinään toimivat sanansaattajat ovat luotettava, itseensä luottava, monitaitoinen, läpikotaisen hengellinen ja suuresti myötätuntoinen luotujen olentojen ryhmä, joka polveutuu Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta. He toimivat valtuuksin, jotka he ovat saaneet Paratiisin Keskussaarella asuvalta Äärettömältä Hengeltä ja tämän personoitumalta paikallisuniversumien päämajasfääreillä. He ovat jatkuvasti kytkeytyneinä suoraan

Äärettömästä Hengestä tulevaan yhteyspiiriin, silloinkin kun he toimivat paikallisluomuksissa paikallisuniversumien Äiti-Hengen välittömässä vaikutuspiirissä.

23:1.9 (257.4) Siihen, miksi näiden Yksinäisten Sanansaattajien pitää matkata ja työskennellä yksin, on olemassa tekninen syy. Lyhyitä jaksoja, ja silloin kun he pysyvät yhdessä paikassa, he voivat toimia yhdessä ryhmänä, mutta tällä tavoin yhdessä ollessaan he ovat kokonaan irti Paratiisin yhteyspiirin antamasta tuesta ja ohjauksesta; he ovat täysin eristyksissä. Kun he ovat siirtymässä paikasta toiseen tai toimivat avaruuden kehillä tai ajallisuuden virroissa, niin siinä tapauksessa, että kaksi tai useampia tähän luokkaan kuuluvia sattuu lähelle toisiaan, katkeaa kummankin tai kaikkien yhteys korkeampiin virtaaviin voimiin. He ”joutuvat oikosulkuun”, kuten sitä saattaisitte havainnollisesti kuvata. Siksi heissä on luonnostaan automaattinen hälytin, varoittava signaali, joka toimii erehtymättä ja ilmoittaa heille lähestyvistä yhteentörmäyksistä ja pitää heidät poikkeuksetta riittävän välimatkan päässä, jottei heidän tehtävänmukainen ja tuloksellinen toimintansa häiriintyisi. Heillä on niin ikään synnynnäinen ja automaattinen kyky havaita ja osoittaa sekä Inspiroitujen Kolminaisuushenkien että jumalallisten Ajatuksensuuntaajien lähelläolo.

23:1.10 (257.5) Näiltä viestinviejiltä puuttuu kyky persoonallisuuden laajentamiseen tai jälkeläisten tuottamiseen, mutta universumeissa ei ole käytännöllisesti katsoen mitään sellaista työtä, johon he eivät

voisi tarttua ja johon he eivät pystyisi tuomaan lisää jotakin oleellista ja hyödyllistä. Eritoten on sanottava, että he säästävät tehokkaasti niiden aikaa, joiden huolena on maailmankaikkeuden asioiden hallinto; ja he auttavat meitä kaikkia, korkeimmasta alimpaan.

2. Yksinäisten Sanansaattajien tehtävät

23:2.1 (257.6) Yksinäisiä Sanansaattajia ei ole annettu pysyvästi minkään yksittäisen taivaallisen persoonallisuuden tai tällaisten olentojen muodostaman ryhmän käyttöön. He toimivat aina toimeksiannon perusteella, ja tällaisessa palveluksessa ollessaan he työskentelevät asemapaikkanaan olevaa maailmaa ohjaavien persoonallisuuksien välittömässä valvonnassa. Omassa keskuudessaan heillä ei ole mitään organisaatiota eikä hallintoa; he ovat *Yksinäisiä* Sanansaattajia.

23:2.2 (258.1) Ääretön Henki osoittaa Yksinäiset Sanansaattajat seuraaviin seitsemään palveluksenmukaiseen jakautumaan:

23:2.3 (258.2) 1. Paratiisin-Kolminaisuuden Sanansaattajat.

23:2.4 (258.3) 2. Havonan kehien Sanansaattajat.

23:2.5 (258.4) 3. Superuniversumien Sanansaattajat.

23:2.6 (258.5) 4. Paikallisuniversumien Sanansaattajat.

23:2.7 (258.6) 5. Osoitteettoman toimeksiannon saaneet tutkimusmatkailijat.

23:2.8 (258.7) 6. Erityistoimeksiannon saaneet suurlähettiläät ja tiedustelijat.

23:2.9 (258.8) 7. Totuudenilmoittajat.

23:2.10 (258.9) Ei ole mitään estettä sille, etteikö näitä henkilähettejä voitaisi vaihtaa vapaasti toisentyyppisestä palvelusta toisentyyppiseen, ja tällaisia siirtoja tapahtuukin jatkuvasti. Mitään Yksinäisten Sanansaattajien erillisiä luokkia ei ole olemassa. He ovat hengellisesti samankaltaisia ja joka suhteessa tasavertaisia. Yleensä heidät yksilöidään numeron perusteella, mutta Ääretön Henki tuntee heidät heidän henkilökohtaisilla nimillään. Me muut tunnemme heidät heidän kulloisenkin toimeksiantonsa mukaan määräytyvän joko nimen tai numeron perusteella.

23:2.11 (258.10) 1. *Paratiisin-Kolminaisuuden Sanansaattajat*. Minulla ei ole lupaa paljastaa paljonkaan siitä, mitä Kolminaisuuden palvelukseen osoitettu viestinviejäryhmä tekee. He ovat Jumaluuksien uskottuja ja salaisia palvelijoita, ja kun heidän haltuunsa uskotaan erityisviestejä, jotka koskevat Jumaluuksien noudattamaa, vielä paljastumatonta toimintaohjelmaa ja tulevia toimenpiteitä, heidän ei tiedetä koskaan kavaltaneen sellaista salaisuutta eikä pettäneen heidän luokalleen osoitettua luottamusta. Ja tämä kaikki kerrotaan tässä yhteydessä – ei niin, että se näyttäisi kerskaavan heidän täydellisyydellään – vaan paremminkin osoitukseksi siitä, että Jumaluudet voivat luoda ja että he luovat *täydellisiä olentoja*.

23:2.12 (258.11) Urantialla vallitseva hämmennys ja sekasorto eivät ole merkkinä siitä, että Paratiisin Hallitsijoilta puuttuisi kiinnostusta tai kykyä hoitaa asioita toisin. Luojilla on hallussaan kaikki valta tehdä Urantiasta todellinen paratiisi, mutta sen kaltaisella Eedenillä ei olisi mitään annettavaa sellaisten vahvojen, jalojen ja kokeneiden luonteiden kehittymiselle, jotka Jumalat aivan varmasti vasaroivat maailmastanne esille hädän alasimen ja tuskan moukarin välissä. Huolenne ja murheenne, koettelemuksenne ja pettymyksenne ovat aivan yhtä paljon osa jumalallista suunnitelmaa teidän sfäärillänne kuin ovat täydellisen keskusuniversumin maailmojen ylevä täydellisyys ja kaikkien olevaisten loputon soveltuvuus korkeimpaan tarkoitukseensa.

23:2.13 (258.12) 2. *Havonan kehien Sanansaattajat*. Koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheenne ajan teillä on epämääräinen mutta jatkuvasti paraneva kyky tunnistaa Yksinäisten Sanansaattajien läsnäolo, kuitenkin vasta Havonaan saavuttuanne tunnistatte heidät erehtymättä. Ensimmäiset kasvoista kasvoihin tapaamanne sanansaattajat ovat Havonan kehien sanansaattajia.

23:2.14 (258.13) Yksinäisillä Sanansaattajilla on erityinen suhde Havonan maailmojen syntyperäisasukkaisiin. Näillä sanansaattajilla, jotka keskenään yhdessä ollessaan ovat toiminnallisesti varsin vajavaisia, voi olla ja heillä on perin läheistä ja henkilökohtaista kanssakäymistä Havonan syntyperäisasukkaiden kanssa. Mutta ihmismielelle on aivan mahdotonta välittää käsitystä niistä ylevistä tyydytyksen tuntemuksista, jotka seuraavat siitä, kun näiden jumalallisen

täydellisten olentojen mieli on yhteydessä tällaisten lähes transsendenttisten persoonallisuuksien henkeen.

23:2.15 (259.1) 3. *Superuniversumien Sanansaattajat*. Päivien Muinaiset, nuo Kolminaisuudesta polveutuvat persoonallisuudet, jotka johtavat seitsemän superuniversumin kohtaloja, nuo jumalallista valtaa ja hallinnollista viisautta edustavat kolmikot, saavat käyttöönsä runsaat määrät Yksinäisiä Sanansaattajia. Vain tämän viestinviejäkunnan avulla superuniversumin kolmiyhteiset hallitsijat voivat olla suoraan ja henkilökohtaisesti kanssakäymisissä toisen superuniversumin hallitsijoiden kanssa. Yksinäiset Sanansaattajat ovat ainoa käytettävissä oleva henkiälyä edustava olentotyyppi – Inspiroituja Kolminaisuushenkiä mahdollisesti lukuun ottamatta –, jotka voidaan lähettää superuniversumin päämajasta suoraan toisen superuniversumin päämajaan. Kaikkien muiden persoonallisuuksien on tehtävä sellaiset matkat Havonan ja Valtiashenkien toimeenpanomaailmojen kautta.

23:2.16 (259.2) On olemassa sellaistakin tietoaineistoa, jota ei voi saada sen kummemmin Gravitaatiosanansaattajien kuin heijastustoiminnan tai tiedotuslähetystenkään kautta. Ja kun Päivien Muinaiset tietysti haluaisivat tietää nämäkin asiat, on heidän lähetettävä Yksinäinen Sanansaattaja tuon tiedon lähteille. Kauan ennen kuin Urantialla edes oli elämää, lähetettiin Uversasta tehtäväkäynnille keskusuniversumiin se Sanansaattaja, joka nyt on seurassani. Hän oli poissa Orvontonin nimenhuudoista miltei miljoonan vuoden ajan, mutta aikanaan hän palasi ja toi mukanaan halutut tiedot.

23:2.17 (259.3) Superuniversumeissa Yksinäisten Sanansaattajien suorittamia palveluksia ei koske mikään rajoitus. He saavat toimia korkeitten tuomioistuinten päätösten täytäntöönpanijoina tai tietoaineiston kerääjinä toimipiirin hyväksi. Kaikista superuniversumeista Orvonton on heistä mieluisin palvelupaikka, sillä tarve on täällä suurin ja tilaisuudet sankarilliseen ponnisteluun ovat täällä moninkertaiset. Hädänalaisimmissa maailmoissa me kaikki saamme tyydytystä siitä, että toimintamme on entistäkin täysipainoisempaa.

23:2.18 (259.4) 4. *Paikallisuniversumien Sanansaattajat.*
Paikallisuniversumissa Yksinäisten Sanansaattajien toimintaa ei koske mikään rajoitus. He ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen tarkoitusperien ja aikeiden uskollisia julkituojia, vaikka he silti täysin kuuluvatkin hallitsevan Mestari-Pojan hallinnon alaisuuteen. Ja tämä koskee kaikkia paikallisuniversumissa toimivia sanansaattajia siitä riippumatta, suorittavatko he matkojaan suoraan universumipäämajasta vai toimivatko he väliaikaisesti yhteistyössä Konstellaatioiden Isien, Järjestelmänhallitsijoiden vai Planeettaprinssien kanssa. Ennen kuin kaikki valta keskitetään Luoja-Pojan käsiin siinä yhteydessä, kun hänet korotetaan oman universuminsa suvereeniksi hallitsijaksi, nämä paikallisuniversumien sanansaattajat toimivat Päivien Muinaisten yleisjohdon alaisuudessa ja ovat välittömästi vastuussa Päivien Muinaisten paikalliselle edustajalle, Päivien Yhdistyneelle.

23:2.19 (259.5) 5. *Osoitteettoman toimeksiannon saaneet tutkimusmatkailijat*. Yksinäisten Sanansaattajien reservijoukon käydessä ylimiehitetyksi joku Seitsemästä Korkeimmasta Voimanohjaajasta lähettää heille kutsun ilmoittautua vapaaehtoisiksi tutkimusmatkalle. Eikä vapaaehtoisista ole koskaan pulaa, sillä heistä on mieluisaa tulla lähetetyiksi matkaan vapaina ja esteettöminä tutkimusmatkailijoina kokemaan uusien maailmojen ja universumien järjestymässä olevien ydinalueiden löytämisen tuottama elämys.

23:2.20 (259.6) He lähtevät tutkimaan vihjeitä, jotka toimialueiden avaruudenpohdiskelijat ovat tuoneet esille. Paratiisin Jumaluuksien tiedossa on epäilemättä näiden avaruuden tuntemattomien energiajärjestelmien olemassaolo, mutta he eivät koskaan paljasta sellaisia tietoja. Elleivät Yksinäiset Sanansaattajat tutkisi ja kartoittaisi näitä uusia, järjestymässä olevia energiakeskuksia, nämä ilmiöt jäisivät aivan naapurustossakin olevien maailmojen älyllisiltä olennoilta pitkiksi ajoiksi vaille huomiota. Yksinäiset Sanansaattajat ovat luokkana äärimmäisen herkkiä vetovoiman suhteen. Niinpä he voivat toisinaan jäljittää hyvinkin pienten pimeitten planeettojen mahdollisen läsnäolon, juuri sellaisten maailmojen, jotka soveltuvat parhaiten elolliskokeiluihin.

23:2.21 (260.1) Nämä osoitteettoman toimeksiannon saaneet sanansaattaja-löytöretkeilijät partioivat kokonaisuniversumia. He ovat yhtenään tutkimusmatkoilla, jotka suuntautuvat koko ulkoavaruuden kartoittamattomille seuduille. Hallussamme olevasta ulkoavaruuden maailmojen tapahtumia koskevasta tiedosta varsin

suuri osa on peräisin Yksinäisten Sanansaattajien tutkimusmatkoilta, sillä monesti he työskentelevät ja suorittavat tutkimuksia yhdessä taivaallisten astronomien kanssa.

23:2.22 (260.2) 6. *Erityistehtävän saaneet suurlähettiläät ja tiedustelijat*. Samassa superuniversumissa sijaitsevat paikallisuniversumit vaihtavat tavan mukaan suurlähettiläitä, jotka on valittu näiden universumien syntyperäisluokkiin kuuluvien poikien keskuudesta. Mutta jotta säästyttäisiin viivytykseltä, pyydetään Yksinäisiä Sanansaattajia tuon tuostakin lähtemään suurlähettiläiksi toisesta paikallisluomuksesta toiseen ja edustamaan ja tulkitsemaan toista toimipiiriä toiselle. Kun esimerkiksi löydetään vastikään asutettu maailma, se saattaa osoittautua niin etäällä avaruudessa sijaitsevaksi, että kuluisi pitkä aika, ennen kuin serafin hahmossa kulkeva suurlähettiläs pystyisi saavuttamaan tämän kaukaisen universumin. Serafoitu olento ei missään olosuhteissa kykene ylittämään 899 370 Urantian kilometrin sekuntinopeutta. Massiiviset tähdet, risteävät virtaukset ja kiertotiet samoin kuin sivuutettavat vetovoimakappaleet ovat kaikki omiaan hidastamaan tätä nopeutta niin, että jos kysymys on pitkästä matkasta, keskinopeus on tavallisesti noin 885 000 kilometriä sekunnissa.

23:2.23 (260.3) Kun ilmenee, että syntyperäiseltä suurlähettiläältä kuluisi satoja vuosia kaukaisen paikallisuniversumin saavuttamiseen, käy usein niin, että pyydetään Yksinäistä Sanansaattajaa siirtymään sinne välittömästi väliaikaiseksi suurlähettiläälksi. Yksinäiset Sanansaattajat voivat kulkea hyvin lyhyessä ajassa, eivät Gravitaatiosanansaattajien tavoin täysin ajasta

ja avaruudesta riippumatta, mutta miltei. On myös tilanteita, jolloin he palvelevat erityistehtävän saaneina tiedustelijoina.

23:2.24 (260.4) 7. *Totuudenilmoittajat*. Yksinäiset Sanansaattajat katsovat totuuden ilmoittamista tarkoittavan tehtävän korkeimmaksi omalle luokalleen annetuksi luottamuksenosoitukseksi. Ja he toimivat tavan takaa tässä ominaisuudessa superuniversumeista aina avaruuden yksittäisiin planeettoihin saakka. Kerran toisensa jälkeen heitä liitetään komissioihin, joita lähetetään maailmoihin ja paikallisjärjestelmiin laajentamaan totuuden julkituloa.

3. Yksinäisten Sanansaattajien ajallis-avaruudelliset palvelukset

23:3.1 (260.5) Yksinäiset Sanansaattajat edustavat sitä täydellisten ja luottamusta nauttivien persoonallisuuksien korkeinta tyyppiä, joka on käytettävissä kaikkialla tärkeiden ja kiireellisten sanomien välitykseen, silloin kun ei ole tarkoituksenmukaista käyttää kaukotiedotuspalveluja eikä heijastusmekanismia. He palvelevat loputtoman erilaisissa tehtävissä ja auttavat maailmojen hengellisiä ja aineellisia olentoja etenkin, silloin kun tapaukseen liittyy aikaelementti. Kaikista superuniversumin hallintopiirien palvelukseen osoitetuista olentoluokista he ovat ne kaikkein korkeimmat ja monitaitoisimmat personoidut olennot, jotka pystyvät miltei murtamaan ajan ja avaruuden asettamat esteet.

23:3.2 (260.6) Maailmankaikkeudessa on hyvänlaisesti henkiä, jotka käyttävät gravitaatiota paikasta toiseen siirtyäkseen; ne voivat mennä minne tahansa milloin tahansa – yhdessä hetkessä –, mutta ne eivät ole persoonia. Jotkut muut gravitaatiomatkaajat ovat Gravitaatiosanansaattajien ja Transsendentaalisten Muistiinmerkitsijäin tavoin persoonallisia olentoja, mutta eivät ole super- eivätkä paikallisuniversumien hallintoviranomaisten käytettävissä. Maailmat vilisevät enkeleitä, ihmisiä ja muita sangen persoonallisia olentoja, mutta aika ja avaruus ovat heille este. Useimpien serafoimattomien olentojen suurin mahdollinen nopeus on 299 790 teidän maailmanne kilometriä teidän sekunnissanne; keskiväliolennot ja jotkut muut voivat saavuttaa ja usein saavuttavatkin kaksinkertaisen nopeuden – 599 580 kilometriä sekunnissa –, kun serafit ja muut taas voivat halkoa avaruutta kolminkertaisella nopeudella, noin 899 370 kilometriä sekunnissa. Yksinäisiä Sanansaattajia lukuun ottamatta olemassa ei kuitenkaan ole muita kuljetus- tai viestinviejäpersoonallisuuksia, jotka toimisivat gravitaatiomatkaajien silmänräpäyksellisten nopeuksien ja serafien verrattain hitaitten nopeuksien välissä.

23:3.3 (261.1) Yksinäisiä Sanansaattajia käytetäänkin sen vuoksi yleisesti viestittämässä ja palvelemassa tilanteissa, jolloin tehtävän tavoitteen kannalta on välttämätöntä, että sen suorittaja on persoonallisuus, ja silloin kun halutaan välttää ajanhukka, joka aiheutuisi, jos matkaan lähetettäisiin mitä tahansa muuta tyyppiä oleva, vaivatta saatavilla oleva persoonallinen viestinviejä. He ovat ainoat kiistattomasti persoonalliset olennot, jotka pystyvät

synkronoitumaan suuruniversumin universaalisten virtausten kokonaisuuteen. Kun he taittavat matkaa avaruudessa, heidän matkanopeutensa vaihtelee. Se riippuu sangen monista asiaan vaikuttavista tekijöistä, mutta muistiinpanot paljastavat, että seurassani oleva sanansaattaja eteni matkallaan tätä tehtävää suorittamaan nopeudella, joka oli 1 354 458 739 000 teidän kilometriänne teidän sekunnissanne.

23:3.4 (261.2) Kykyni eivät riitä selittämään aineellista tyyppiä olevalle mielelle, miten henki voi olla reaalinen persoona ja kulkea silti avaruuden halki tällaisilla hirvittävillä nopeuksilla. Mutta nämä samaiset Yksinäiset Sanansaattajat todellakin tulevat Urantialle ja lähtevät sieltä näillä käsittämättömillä nopeuksilla. Itse asiassa koko universumien hallintojärjestelmältä riistettäisiin sen persoonallinen aines, elleivät asiat olisi näin.

23:3.5 (261.3) Yksinäiset Sanansaattajat kykenevät toimimaan yhteydenpidollisina hätäkanavina kaikilla avaruuden kaukaisilla alueilla, jotka eivät kuulu suuruniversumin vakiintuneiden yhteyspiirien kenttään. Osoittautuu, että tällä tavoin toimiessaan yksi sanansaattaja voi välittää viestin tai lähettää impulssin avaruuden halki toiselle sanansaattajalle, joka on sadan valovuoden päässä, niin kuin Urantian astronomit arvioivat tähtien välisiä etäisyyksiä.

23:3.6 (261.4) Niiden myriadien olentojen joukossa, jotka toimivat kanssamme superuniversumin asiainhoidon piirissä, eivät ketkään ole heitä tärkeämpiä käytännön hyötyä ja aikaa säästävää apua ajatellen. Avaruuden universumeissa meidän on otettava huomioon

ajallisuuden asettamat esteet; siksi Yksinäisistä Sanansaattajista onkin niin paljon apua, ovathan he henkilökohtaisten kommunikointikykyjensä kautta jossakin määrin riippumattomia avaruudesta ja suunnattomien kulkunopeuksiensa johdosta he ovat näinkin lähellä riippumattomuutta ajasta.

23:3.7 (261.5) En pysty selvittämään Urantian kuolevaisille, kuinka Yksinäiset Sanansaattajat voivat olla vailla hahmoa ja silti omata todellisen ja kiistämättömän persoonallisuuden. Vaikka heiltä puuttuukin se hahmo, joka luontaisesti yhdistettäisiin persoonallisuuteen, on heillä toki henkiläsnäolo, joka on kaikkien korkeampien henkiolentotyyppien tunnistettavissa. Yksinäiset Sanansaattajat ovat ainoa olentoluokka, joka näyttää omaavan lähes kaikki hahmottoman hengen etuisuudet kaikkiin täysimittaiselle persoonallisuudelle kuuluviin oikeuksiin yhdistyneinä. He ovat kiistämättömiä persoonia, jotka on kuitenkin varustettu lähes kaikin persoonattoman henki-ilmentymän ominaisuuksin.

23:3.8 (261.6) Seitsemässä superuniversumissa on yleensä – muttei aina – niin, että kaikki, mikä on omiaan lisäämään luodun vapautumista ajan ja avaruuden asettamista esteistä, vähentää samassa suhteessa persoonallisuudelle ominaisia piirteitä. Yksinäiset Sanansaattajat ovat poikkeus tästä yleisestä laista. Toiminnassaan he ovat lähes esteettömiä käyttämään hyväkseen mitä tahansa ja kaikkia hengellisen julkituonnin, jumalallisen palvelun, henkilökohtaisen hoivan ja kosmisen yhteydenpidon rajattomia väyliä. Jos voisitte tarkastella näitä oivallisia olentoja universumien hallinnosta saamani kokemuksen valossa, käsittäisitte, miten vaikeata olisi

koordinoida superuniversumin asioita, jos joutuisi toimimaan ilman, että he ovat monine taitoineen tässä työssä mukana.

23:3.9 (262.1) Laajentuipa maailmankaikkeus miten paljon hyvänsä, Yksinäisiä Sanansaattajia ei kuitenkaan luultavasti koskaan enää luoda lisää. Sitä mukaa kun universumit kasvavat, laajeneva hallintotyö siirtyy lisääntyvässä määrin muuntyyppisille henkihoivaajille sekä olennoille, jotka ovat kotoisin näistä uusista luomuksista, sellaisille kuin Hallitsija-Poikien ja paikallisuniversumien Äiti-Henkien luomille olennoille.

4. Yksinäisten Sanansaattajien erityistoiminta

23:4.1 (262.2) Yksinäiset Sanansaattajat näyttävät olevan persoonallisuuden koordinoijia kaikentyyppisille henkiolennoille. Heidän toimintansa auttaa kaikkia laajalle levittäytyvän hengellisen maailman persoonallisuuksia tuntemaan keskinäistä sukulaisuutta. He myötävaikuttavat suuresti siihen, että kaikissa henkiolennoissa kehittyy ryhmäidentiteetti. Kutakin henkiolentojen tyyppiä palvelevat Yksinäisten Sanansaattajien erityisryhmät, jotka edistävät näiden olentojen kykyä ymmärtää kaikkia muita tyyppejä ja luokkia ja asettua niiden kanssa kanssakäymisiin – olkootpa ne keskenään miten erilaisia tahansa.

23:4.2 (262.3) Yksinäiset Sanansaattajat osoittavat siinä määrin hämmästyttävää kyvykkyyttä kaikentyyppisten ja -lajisten finiittisten

persoonallisuuksien koordinoimiseen – jopa yhteyden saamiseen kokonaisuniversumin ylivalvojien absoniittiseen toimialaan –, että jotkut meistä olettavat Äärettömän Hengen toteuttaman sanansaattajien luomisen liittyvän jotenkin Myötätoimijan toimeenpanemaan Korkein-Perimmäisen Mielen lahjoittamiseen.

23:4.3 (262.4) Kun finaliitti ja Paratiisin kansalainen toimivat yhdessä ”ajallisuuden ja ikuisuuden lapsen” kolminaistamisessa – toimituksessa, jossa myötävaikuttavat Korkein-Perimmäisen paljastumattomat mielen potentiaalit – ja kun tällainen luokittelematon persoonallisuus lähetetään Vicegeringtoniin, osoitetaan aina joku Yksinäisistä Sanansaattajista (oletettu persoonallisuusheijastuma tällaisesta jumaluusmielen lahjoittamisesta) kyseisen, luotujen kolminaistaman pojan seuraan suojelijaseuralaiseksi. Tämä sanansaattaja seuraa uutta tulevaisuuden poikaa tälle osoitettuun maailmaan saakka, eikä hän sen jälkeen enää koskaan poistu Vicegeringtonista. Yksinäinen Sanansaattajan tultua tällä tavoin kytketyksi ajallisuuden ja ikuisuuden lapsen kohtaloihin hänet siirretään iäksi Kokonaisuniversumin Arkkitehtien yksinomaiseen valvontaan. Mikä tällaisen erikoislaatuisen kumppanuuden tulevaisuus sitten lieneekin, me emme sitä tiedä. Näitä ainutlaatuisista persoonallisuuksista koostuvia kumppanuspareja on jo aikakausien ajan kerääntynyt Vicegeringtoniin, mutta yksikään pari ei vielä koskaan ole sieltä poistunut.

23:4.4 (262.5) Yksinäisten Sanansaattajien lukumäärä on vakio, mutta tulevaisuuden poikien kolminaistaminen näyttää olevan menetelmä,

johon ei liity rajoituksia. Koska jokainen kolminaistettu tulevaisuuden poika sitoo itseensä yhden Yksinäisen Sanansaattajan, meistä näyttää siltä, että jonakin kaukaisen tulevaisuuden hetkenä sanansaattajien määrä on käytetty loppuun. Ketkä ryhtyvät jatkamaan heidän työtään suuruniversumissa? Astuuko palvelukseen jokin Inspiroitujen Kolminaisuushenkien parista tuleva uusi kehitelmä suorittamaan heidän tehtäviään? Onko määrä käydä niin, että jonakin kaukaisen tulevaisuuden ajanjaksona kolminaisuudesta polveutuvat olennot hallinnoivat entistä läheisemmin suuruniversumia, kun taas yhdestä tai kahdesta lähteestä alkunsa saaneet luodut siirtyvät eteenpäin ulkoavaruuden maailmoihin? Mikäli sanansaattajat palaavat entisiin tehtäviinsä, seuraavatko edellä mainitut tulevaisuuden pojat heidän mukanaan? Loppuvatko finaliittien ja paratiisilais-havonalaisten väliset kolminaistukset, kun Yksinäisten Sanansaattajien määrä on käytetty kokonaan näiden tulevaisuuden poikien suojelijakumppaneiksi? Onko kaikkien tehokkaiden Yksinäisten Sanansaattajiemme määrä tulla keskitetyiksi Vicegeringtoniin? Onko näiden erinomaisten henkipersoonallisuuksien määrä olla ikuisesti liitossa näiden kolminaistettujen ja paljastumattoman määränpään omaavien poikien kanssa? Mikä merkitys tulisi antaa sille seikalle, että nämä Vicegeringtoniin kerääntyvät parit ovat edellä mainittujen, voimallisten mysteeriolentojen, Kokonaisuniversumin Arkkitehtien, yksinomaisessa ohjauksessa? Näitä ja monia samantapaisia kysymyksiä osoitamme itsellemme ja lukuisille muille taivaallisten olentojen ryhmille, mutta vastauksia emme tiedä.

23:4.5 (263.1) Tämä tapahtumaketju yhdessä monien muiden maailmankaikkeuden hallinnossa havaittavien ilmiöiden kanssa osoittaa erehtymättömästi, että suuruniversumin ja jopa Havonan ja Paratiisin henkilöstön osalta on käynnissä tiettyä ja määrättyä uudelleenjärjestelyä, joka koordinoituu ja liittyy parhaillaan koko ulkoavaruuden alueilla käynnissä oleviin valtaviin energiamullistuksiin.

23:4.6 (263.2) Olemme taipuvaisia uskomaan, että ikuinen tulevaisuus on näkevä maailmankaikkeuden kehitysilmiöitä, jotka ylittävät suuresti kaiken ikuisessa menneisyydessä koetun. Ja odotamme, aivan kuten teidänkin tulisi odottaa, näitä valtavia tapahtumia tavattomalla innolla ja alati tihenevällä jännityksellä.

23:4.7 (263.3) [Esittänyt uversalainen Jumalallinen Neuvonantaja.]

Luku 24

Äärettömän Hengen korkeammat persoonallisuudet

24:0.1 (264.1) UVERSASSA jaottelemme kaikki Myötäluojan persoonallisuudet ja entiteetit kolmeen suureen ryhmään: Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet, Avaruuden Sanansaattajajoukot ja Ajallisuuden Hoivaavat Henget, ne henkiolennot, jotka huolehtivat kuolevaisten etenemiseen tähtäävän ylösnousemusjärjestelmän piiriin kuuluville tahdollisille olennoille suunnatusta opetuksesta ja hoivasta.

24:0.2 (264.2) Näissä kertomuksissa mainituiksi tulevat Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet toimivat koko suuruniversumin puitteissa seitsemänä jakautumana:

24:0.3 (264.3) 1. Yksinäiset Sanansaattajat.

24:0.4 (264.4) 2. Universumien Yhteyspiirienvalvojat.

24:0.5 (264.5) 3. Väestönlaskennan Johtajat.

24:0.6 (264.6) 4. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat.

24:0.7 (264.7) 5. Apulaistarkastajat.

24:0.8 (264.8) 6. Valtuutetut Vartiomiehet.

24:0.9 (264.9) 7. Kandidaattien Opastajat.

24:0.10 (264.10) Yksinäisille Sanansaattajille, Yhteyspiirienvalvojille, Väestönlaskennan Johtajille ja Henkilökohtaisille Avustajille on tunnusomaista, että he omaavat suunnattomat antigravitatoriset kyvyt. Yksinäisillä Sanansaattajilla ei tiedetä olevan yleispäämajaa, vaan he samoilevat universumien universumia sen joka puolella. Universumien Yhteyspiirienvalvojat ja Väestönlaskennan Johtajat pitävät pääpaikkaansa superuniversumien pääkaupungeissa. Äärettömän Hengen Henkilökohtaisten Avustajien asemapaikka on Valon Keskussaarella. Apulaistarkastajien ja Valtuutettujen Vartiomiesten asemapaikka on vastaavasti paikallisuniversumien pääkaupungeissa sekä näiden rakenneosina olevien järjestelmien pääkaupungeissa. Kandidaattien Opastajien asuinpaikka on Havonan universumissa, ja he toimivat sen kaikissa miljardissa maailmassa. Näistä korkeammista persoonallisuuksista valtaosalla on asemapaikka paikallisuniversumeissa, mutta he eivät elimellisesti kuulu evolutionaaristen toimialueitten hallintojärjestelmään.

24:0.11 (264.11) Tähän ryhmään kuuluvista seitsemästä luokasta vain Yksinäiset Sanansaattajat ja mahdollisesti Henkilökohtaiset Avustajat ulottavat toimintansa koko universumien universumin alueelle. Yksinäisiä Sanansaattajia tavataan Paratiisista ulospäin

mentäessä Havonan kehiltä superuniversumien pääkaupunkeihin ja näistä edelleen sektoreiden ja paikallisuniversumien kautta niiden alajakautumiin ja jopa asuttuihin maailmoihin saakka. Vaikka Yksinäiset Sanansaattajat kuuluvatkin Äärettömän Hengen Korkeampiin Persoonallisuuksiin, heidän alkuperäänsä, olemustaan ja palveluksiaan on käsitelty jo edellisessä luvussa.

1. Universumien Piirienvalvojat

24:1.1 (265.1) Avaruuden valtavat voimavirrat ja henkienergian piirit näyttävät ehkä toimivan automaattisesti. Saattaa näyttää siltä kuin ne toimisivat esteettä ja vapaasti, mutta sellainen ei ole totta. Kaikkia näitä häkellyttäviä energiajärjestelmiä valvotaan, ne ovat älyllisen valvonnan piirissä. Universumien Yhteyspiirienvalvojat eivät suinkaan huolehdi puhtaasti fyysisen eli aineellisen energian maailmoista – jotka ovat Universumivoiman Ohjaajien toimikenttää – vaan vastaavista hengellisen energian piireistä ja niistä modifioiduista piireistä, jotka ovat sekä pitkälle kehittyneiden hengellisten olentojen että älyllisten olentojen morontiaalisten eli välivaihetyyppien ylläpitämisen kannalta välttämättömiä. Valvojat eivät pane alulle energian ja jumaluutta olevan superolomuodon piirejä, vaan tavallisesti he pitävät huolta kaikista korkeammista ajallisuuden ja ikuisuuden henkiyhteyspiireistä ja kaikista niistä edellisiin verrattavista henkiyhteyspiireistä, jotka tulevat kysymykseen suuruniversumin rakenneosien hallinnossa. He

ohjaavat ja manipuloivat kaikkia tällaisia Paratiisin Saaren ulkopuolella olevia henkienergian piirejä.

24:1.2 (265.2) Universumien Piirienvalvojat ovat Äärettömän Hengen yksinään suorittaman luomistyön tulos, ja he toimivat pelkästään Myötätoimijan edustajina. Palvelua varten heidät on personoitu seuraaviin neljään luokkaan:

24:1.3 (265.3) 1. Korkeimmat Piirienvalvojat.

24:1.4 (265.4) 2. Piirien Apulaisvalvojat.

24:1.5 (265.5) 3. Toisen Asteen Piirienvalvojat.

24:1.6 (265.6) 4. Kolmannen Asteen Piirienvalvojat.

24:1.7 (265.7) Havonan korkeimpien valvojien ja seitsemän superuniversumin apulaisvalvojien lukumäärä on täysi; näihin luokkiin kuuluvia ei enää luoda. Korkeimpien valvojien lukumäärä on seitsemän, ja heidät on sijoitettu Havonan seitsemän kehän ohjausmaailmoihin. Seitsemän superuniversumin piirit ovat seitsemästä apulaisvalvojasta koostuvan oivallisen ryhmän vastuulla. He pitävät päämajaansa Äärettömän Hengen seitsemällä Paratiisin sfäärillä, Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan maailmoissa. Sieltä käsin he valvovat ja ohjaavat avaruuden superuniversumien piirejä.

24:1.8 (265.8) Näillä Hengen Paratiisin-sfääreillä piirien seitsemän apulaisvalvojaa ja ensimmäisen luokan Korkeimmat Voimakeskukset muodostavat liiton, joka Korkeimpien Toimeenpanijoiden johdolla saa aikaan kaikkien seitsemään superuniversumiin johtavien

aineellisten ja hengellisten yhteyspiirien Paratiisia alemmalla tasolla tapahtuvan koordinoitumisen.

24:1.9 (265.9) Kunkin superuniversumin päämajamaailma on asemapaikkana toisen asteen valvojille, jotka toimivat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeja silmällä pitäen. Suur- ja piensektorit ovat superhallitusten hallinnollisia alajakautumia, mutta ne eivät ole tekemisissä käsillä olevien henkienergian valvonta-asioiden kanssa. En tiedä, montako toisen asteen piirienvalvojaa suuruniversumissa on, mutta Uversassa näitä olentoja on 84 691. Toisen asteen valvojia luodaan vähän väliä lisää. Aika ajoin heitä ilmestyy seitsemänkymmenjäsenisinä ryhminä Korkeimpien Toimeenpanijoiden maailmoihin. Me saamme heitä pyynnöstä käyttöömme suorittaessamme järjestelyjä siinä tarkoituksessa, että saisimme rakennetuksi henkienergian ja yhteysvoiman erilliset yhteyspiirit omaan toimialueeseemme kuuluviin, vastikään kehityksensä aloittaneisiin universumeihin.

24:1.10 (265.10) Kolmannen asteen piirienvalvoja toimii jokaisen paikallisuniversumin päämajamaailmassa. Tämä yhteisö kuuluu toisen asteen valvojien tapaan niihin, joihin luodaan jatkuvasti uusia jäseniä. Heitä luodaan seitsemänsadan yksilön ryhminä. Päivien Muinaiset osoittavat heidät eri paikallisuniversumeihin.

24:1.11 (266.1) Piirienvalvojat luodaan heidän erityistehtäviään silmällä pitäen, ja he palvelevat iäti siinä ryhmässä, johon heidät alun perin osoitettiin. Heitä ei kierrätetä palvelutehtävästä toiseen, ja niinpä he suorittavatkin aikakaudet kestävää tutkimusta ongelmista, joita heidän alkuperäiseen toimeksiantoonsa kuuluvissa maailmoissa

esiintyy. Esimerkiksi: Kolmannen asteen piirienvalvoja numero 572 842 on toiminut Salvingtonissa paikallisuniversuminne alkuunsaattamisen varhaisvaiheista lähtien, ja hän on Nebadonin Mikaelin henkilökohtaisen esikunnan jäsen.

24:1.12 (266.2) Toimivatpa piirienvalvojat paikallisuniversumeissa tai korkeammalla tasolla olevissa universumeissa, he ohjaavat kaikkia asianomaisia saamaan käyttöönsä oikeat yhteyspiirit kulloistenkin henkiviestien välittämiseen ja kaikkien kuljetusta kaipaavien persoonallisuuksien siirtämiseen paikasta toiseen. Yhteyspiirien valvontatyössään nämä tehokkaat olennot käyttävät hyväkseen universumien universumin kaikkia toimintayksiköitä, olentojoukkoja ja persoonallisuuksia. He käyttävät palveluksessaan ”piirivalvonnan korkeita persoonallisuuksia”, joista teille ei kerrota, ja he saavat kyvykästä apua lukuisilta Äärettömän Hengen persoonallisuuksista koostuvilta henkilöstöryhmiltä. He juuri eristäisivät evolutionaarisen maailman, jos sen Planeettaprinssi sattuisi kapinoimaan Universaalista Isää ja hänen Sijaishallitsija-Poikaansa vastaan. He pystyvät työntämään minkä tahansa maailman pois niistä tietyistä maailmankaikkeuden yhteyspiireistä, jotka kuuluvat korkeampaan hengelliseen järjestykseen. Mutta he eivät voi mitätöidä voimanohjaajien aineellisia virtoja.

24:1.13 (266.3) Universumien Piirienvalvojien suhteissa hengen yhteyspiireihin on jotakin samaa, mitä on Universumivoiman Ohjaajien suhteissa aineellisiin piireihin. Kumpikin luokka on toista

täydentävä, ja ne valvovat yhdessä kaikkia niitä hengen ja aineen virtauspiirejä, jotka ovat luotujen olentojen hallittavissa ja manipuloitavissa.

24:1.14 (266.4) Piirienvalvojat harjoittavat jonkinmoista valvontaa niiden mieliyhteyspiirien suhteen, jotka liittyvät henkeen, paljolti samoin kuin voimanohjaajilla on tiettyä valtaa sellaisten mielen osa-alueiden suhteen, jotka liittyvät fyysiseen energiaan – mekaaniseen mieleen. Yleensä kummankin luokan toiminnat laajenevat, kun ne tulevat yhteyteen toistensa kanssa, mutta puhtaasti mielelliset yhteyspiirit eivät ole kummankaan luokan valvonnan kohteina. Nämä kaksi luokkaa eivät myöskään ole tasavertaisia, sillä Universumien Piirienvalvojat ovat kaikessa moninaisessa aherruksessaan alisteisia Seitsemälle Korkeimmalle Voimanohjaajalle ja heidän alaisilleen.

24:1.15 (266.5) Vaikka piirienvalvojat ovat omien luokkiensa puitteissa täysin toistensa kaltaisia, samalla he kuitenkin ovat kaikki erillisiä yksilöitä. He ovat kiistämättömästi persoonallisia olentoja, mutta he omaavat persoonallisuuden, joka kuuluu johonkin muuhun kuin Isän lahjoittaman persoonallisuuden tyyppiin. Tällaista persoonallisuutta ei koko universaalisen olemassaolon puitteissa tavata minkään muun tyyppisissä luoduissa.

24:1.16 (266.6) Vaikka tunnistatte ja tunnette heidät matkatessanne sisäänpäin, Paratiisia kohti, teillä ei silti tule olemaan mitään henkilökohtaista suhdetta heihin. He ovat yhteyspiirienvalvojia, ja he omistautuvat tiukasti ja tehokkaasti omien tehtäviensä suorittamiseen. He ovat tekemisissä pelkästään niiden

persoonallisuuksien ja entiteettien kanssa, jotka pitävät silmällä heidän valvottavinaan oleviin yhteyspiireihin liittyviä toimintoja.

2. Väestönlaskennan Johtajat

24:2.1 (266.7) Siitä huolimatta, että Universaalista Älyä edustava kosminen mieli on tietoinen kaikkien *ajattelevien* olentojen läsnäolosta ja olinpaikasta, universumien universumissa vaikuttaa sen lisäksi itsenäinen menetelmä, jolla pidetään lukua kaikista *tahdollisista* luoduista.

24:2.2 (266.8) Väestönlaskennan Johtajat ovat Äärettömän Hengen erityinen ja loppuun saatettu luomistyö, ja heitä on olemassa määrä, joka ei ole tiedossamme. Heidät on luotu sellaisiksi, että he kykenevät olemaan täydellisessä synkroniassa superuniversumien heijastustekniikan kanssa, samalla kun heillä itsellään on herkkyys älyllisen *tahdon* havaitsemiseen ja siihen reagoimiseen. Käyttämällä menetelmää, jota ei täysin ymmärretä, nämä johtajat saavat välittömästi tietoonsa tahdon syntymisen, tapahtuipa se suuruniversumin missä osassa tahansa. Siksi he aina pystyvät ilmoittamaan meille keskusluomakunnan ja seitsemän superuniversumin missä tahansa osassa olevien kaikkien tahdollisten olentojen lukumäärän, laadun ja olinpaikan. Mutta he eivät toimi Paratiisissa; siellä heitä ei tarvita. Tietäminen on Paratiisissa myötäsyntyistä. Jumaluudet tietävät kaikki olevaiset.

24:2.3 (267.1) Havonassa toimii seitsemän Väestönlaskennan Johtajaa siten, että kunkin Havona-kehän ohjausmaailma on aina yhden tällaisen olennon sijoituspaikka. Näitä seitsemää ja Hengen Paratiisin-maailmoissa olevia tämän yhteisön reservejä lukuun ottamatta kaikki Väestönlaskennan Johtajat toimivat Päivien Muinaisten toimivallan alaisina.

24:2.4 (267.2) Yksi Väestönlaskennan Johtaja toimii puheenjohtajana kunkin superuniversumin päämajassa, samalla kun tämän päällikön alaisuudessa toimii tuhansia ja taas tuhansia johtajia – yksi jokaisen paikallisuniversumin pääkaupungissa. Havonan ohjausmaailmoissa olevia ja mainittuja seitsemää superuniversumipäällikköä lukuun ottamatta kaikki tähän luokkaan kuuluvat persoonallisuudet ovat tasavertaisia.

24:2.5 (267.3) Seitsemännessä superuniversumissa on satatuhatta Väestönlaskennan Johtajaa. Ja tämä luku koostuu kokonaan niistä, jotka ovat määrättävissä paikallisuniversumeihin. Siihen ei sisälly Usatian, koko Orvontonin johtajien superuniversumipäällikön, henkilökohtaista esikuntaa. Muiden superuniversumipäälliköiden tapaan Usatiakaan ei ole välittömästi tekemisissä älyllisen tahdon rekisteröimisen kanssa. Hän on tekemisissä vain Orvontonin universumeihin sijoitettujen alaistensa kanssa. Näin ollen hän toimii suurenmoisena persoonallisuutena, joka kerää paikallisluomusten pääkaupungeista hänen alaisiltaan saapuvat raportit.

24:2.6 (267.4) Uversan viralliset kirjurit merkitsevät aika ajoin kirjoihinsa, mikä tämän superuniversumin tilanne on sellaisena kuin se ilmenee Usatian persoonallisuuteen tehdyistä ja hänen

persoonallisuudessaan olevista rekisteröinneistä. Tällainen väestökirjanpidollinen tietoaines pysyy superuniversumeissa; näitä raportteja ei välitetä Havonaan eikä Paratiisiin.

24:2.7 (267.5) Väestönlaskennan Johtajia kiinnostavat ihmiset – samoin kuin muut tahdolliset luodut – vain siinä mielessä, että he rekisteröivät näiden tahtotoiminnan olemassaolon. He eivät huolehdi elämänne ja tekemisienne rekisteröimisistä; he eivät missään mielessä ole kirjaajapersoonallisuuksia. Nebadonin Väestönlaskennan Johtaja, Orvontonin sarjan numero 81 412, joka on tällä haavaa sijoitettuna Salvingtoniin, on tänäkin nimenomaisena hetkenä henkilökohtaisesti selvillä ja tietoinen sinun elävästä olemassaolostasi täällä Urantialla; ja hän toimittaa asiakirjat, jotka vahvistavat kuolemasi, sinä hetkenä, jona toimintasi tahdollisena olentona päättyy.

24:2.8 (267.6) Väestönlaskennan Johtajat rekisteröivät uuden tahdollisen luodun olemassaolon, heti kun ensimmäinen tahdollinen teko suoritetaan; he antavat tiedon tahdollisen luodun kuolemasta sinä hetkenä, kun viimeinen tahdollinen teko tapahtuu. Se osittainen tahdon julkitulo, jollaista havaitaan tiettyjen korkeampien eläinlajien reaktioissa, ei kuulu Väestönlaskennan Johtajain toimipiiriin. He pitävät lukua vain bona fide tahdollisista luoduista, eivätkä he reagoi mihinkään muuhun kuin *tahdon toimintaan*. Mitenkä he tarkkaan ottaen tahdon toiminnan rekisteröivät, sitä emme tiedä.

24:2.9 (267.7) Nämä olennot ovat aina olleet ja he tulevat aina olemaan Väestönlaskennan Johtajia. He olisivat jotakuinkin hyödyttömiä

missä tahansa muussa maailmankaikkeuden työnjaon mukaisessa tehtävässä. Mutta he ovat toiminnassaan erehtymättömiä; he eivät koskaan sorru rikkomuksiin eivätkä he vääristele. Ihmeellisistä kyvyistään ja uskomattomista ominaisuuksistaan huolimatta he ovat persoonia. Heillä on tunnistettavissa oleva henkiläsnäolo ja -hahmo.

3. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat

24:3.1 (268.1) Meillä ei ole autenttista tietoa siitä, milloin ja miten Henkilökohtaiset Avustajat luotiin. Niiden lukumäärä on varmaankin huimaava, mutta mitään merkintää ei siitä Uversassa ole. Niiden työstä saamaamme tietoaineistoon perustuvien varovaisten päättelyjen nojalla uskaltaudun arvioimaan niiden lukumäärän nousevan useisiin biljooniin. Olemme sitä mieltä, että Ääretöntä Henkeä eivät rajoita mitkään lukumäärälliset tekijät, kun hän luo näitä Henkilökohtaisia Avustajia.

24:3.2 (268.2) Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat ovat olemassa yksinomaan siksi, että ne avustavat Paratiisissa olevaa Jumaluuden Kolmannen Persoonan läsnäoloa. Vaikka ne liittyvätkin suoraan Äärettömään Henkeen ja vaikka niiden sijaintipaikkana onkin Paratiisi, ne kulkevat silti leimahduksenomaisesti luomistuloksen joka puolelle ja sieltä takaisin, aina sen etäisimpiä kolkkia myöten. Minne ikinä Myötäluojan yhteyspiirit ulottuvat, sinne saattaa ilmestyä näitä Henkilökohtaisia Avustajia

toteuttamaan Äärettömän Hengen käskyä. Ne halkovat avaruutta paljolti samalla tavoin kuin Yksinäiset Sanansaattajat, mutta ne eivät ole persoonia samassa mielessä kuin sanansaattajat.

24:3.3 (268.3) Henkilökohtaiset Avustajat ovat kaikki tasavertaisia ja identtisiä, niissä ei ilmene yksilöllisiä eroavuuksia. Vaikka Myötätoimija pitääkin niitä aitoina persoonallisuuksina, on muiden vaikea pitää heitä todellisina persoonina. Muiden henkiolentojen mielestä ne eivät tuo julki henkiläsnäoloa. Paratiisista polveutuvat olennot ovat aina siitä tietoisia, jos tällainen Avustaja on läheisyydessä; mutta emme tiedosta persoonallisuuden läsnäoloa. Tällaisen läsnäolohahmon puuttuminen epäilemättä tekee niistä kaikista Jumaluuden Kolmannen Persoonan kannalta entistäkin käyttökelpoisempia.

24:3.4 (268.4) Kaikkien Äärettömästä Hengestä polveutuvien teille paljastettujen henkiolentojen joukossa Henkilökohtaiset Avustajat ovat miltei ainoat, joita ette tapaa sisäänpäin kohti Paratiisia suuntautuvan ylösnousemuksenne kuluessa.

4. Apulaistarkastajat

24:4.1 (268.5) Kollektiivina työskennellessään Äärettömän Hengen seitsemällä Paratiisin-sfäärillä olevat Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa toimivat seitsemää superuniversumia varten perustettuna superpäälliköiden hallinnollisena lautakuntana. Apulaistarkastajat ovat Korkeimpien Toimeenpanijoiden toimivallan

persoonallinen ruumiillistuma ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeille. Nämä paikallisluomusten asioiden korkea-arvoiset tarkkailijat ovat Äärettömän Hengen ja Paratiisin Seitsemän Valtiashengen yhteisiä jälkeläisiä. Aikana, joka kuuluu miltei iäisyyteen, heitä personoitiin seitsemänsataatuhatta, ja heidän reservijoukkonsa asuinsija on Paratiisissa.

24:4.2 (268.6) Apulaistarkastajat toimivat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan välittömän valvonnan alaisuudessa, ja he ovat näiden henkilökohtaisia ja voimallisia edustajia ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeihin päin. Kunkin paikallisluomuksen päämajasfäärille on sijoitettu yksi tarkastaja, ja hän on siellä asuvan Päivien Yhdistyneen läheinen työtoveri.

24:4.3 (268.7) Apulaistarkastajat vastaanottavat raportteja ja suosituksia vain omilta alaisiltaan, Valtuutetuilta Vartiomiehiltä, joiden asemapaikkana ovat asuttujen maailmojen paikallisjärjestelmien pääkaupungit, kun taas he itse laativat raportteja vain välittömälle esimiehelleen, asianomaisen superuniversumin Korkeimmalle Toimeenpanijalle.

5. Valtuutetut Vartiomiehet

24:5.1 (268.8) Valtuutetut Vartiomiehet ovat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan koordinoivia persoonallisuuksia ja yhteysedustajia. Ääretön Henki personoi heidät Paratiisissa, ja heidät luotiin heidän toimeksiantoonsa sisältyviä erityisiä tarkoitusperiä ajatellen. Heidän

lukumääränsä on vakio, ja heitä on olemassa täsmälleen seitsemän miljardia.

24:5.2 (269.1) Paljolti samaan tapaan kuin Apulaistarkastaja edustaa Seitsemää Korkeinta Toimeenpanijaa kokonaiselle paikallisuniversumille, on jokaisessa tämän paikallisluomuksen kymmenessätuhannessa järjestelmässä Valtuutettu Vartiomies, joka toimii kaikkien seitsemän superuniversumin asioita ylimpänä valvovan etäisen ja korkeimman lautakunnan välittömänä edustajana. Orvontonin paikallisjärjestelmähallituksissa tehtäväänsä suorittavat vartiomiehet toimivat seitsemännen superuniversumin koordinoijan eli Korkeimman Toimeenpanijan Numero Seitsemän toimivallan välittömässä alaisuudessa. Mutta hallinnollisen organisaationsa osalta kaikki paikallisuniversumiin valtuutetut vartiomiehet ovat universumipäämajassa asemapaikkaansa pitävän Apulaistarkastajan alaisia.

24:5.3 (269.2) Valtuutetut Vartiomiehet palvelevat paikallisuniversumin puitteissa kiertoperiaatteen mukaisesti siten, että heitä siirretään paikallisjärjestelmästä toiseen. Tavallisesti heidät vaihdetaan paikallisuniversumin ajanlaskun mukaan joka tuhannes vuosi. He ovat korkea-arvoisimpia järjestelmäpääkaupunkiin sijoitettuja persoonallisuuksia, mutta he eivät koskaan osallistu paikallisjärjestelmän asioita koskeviin pohdintoihin. Paikallisjärjestelmissä he palvelevat viran puolesta päällikkönä siinä neljänkolmatta hallintopersoonallisuuden ryhmässä, jonka jäsenet ovat peräisin evolutionaarisista maailmoista, mutta muussa suhteessa ylösnousemuskuolevaisilla on

heidän kanssaan vain vähän tekemistä. Vartiomiesten miltei yksinomaisena toimena on pitää Apulaistarkastaja tietoisena kaikista heidän toimeksiantoonsa kuuluvien järjestelmien hyvinvointiin ja tilaan liittyvistä asioista.

24:5.4 (269.3) Valtuutetut Vartiomiehet ja Apulaistarkastajat eivät raportoi Korkeimmille Toimeenpanijoille superuniversumipäämajan kautta. He ovat vastuussa yksinomaan asianomaisen superuniversumin Korkeimmalle Toimeenpanijalle; heidän toimintansa on erillään Päivien Muinaisten hallinnosta.

24:5.5 (269.4) Korkeimmat Toimeenpanijat, Apulaistarkastajat ja Valtuutetut Vartiomiehet yhdessä omniafien ja lukemattomien teille paljastamattomien persoonallisuuksien kanssa muodostavat tehokkaan, välittömän, keskitetyn, mutta laajalle ulottuvan, koko elollisten ja elottomien suuruniversumia koskevan, neuvontaa ja hallinnollista koordinaatiota edustavan järjestelmän.

6. Kandidaattien Opastajat

24:6.1 (269.5) Kandidaattien Opastajat tukevat ja johtavat ryhmänä sitä teknisen opetuksen ja hengellisen koulutuksen korkeaa yliopistoa, joka on niin perin välttämätön sille, että kuolevainen saavuttaa aikakausien takaisen päämääränsä. Tämä päämäärä on Jumala, lepo ja täydellisen palvelun merkeissä sujuva iäisyys. Nämä varsin persoonalliset olennot saavat nimensä siitä, minkäluonteista ja mitä

tarkoitusta palvelevaa työtä he tekevät. He omistautuvat yksinomaisesti tehtäville, joiden tarkoituksena on ajallisuuden superuniversumeista valmistuvien kuolevaisten opastaminen sen Havonassa suoritettavan opetus- ja koulutuskurssin läpi, jonka tarkoituksena on valmistaa ylösnousevat pyhiinvaeltajat pääsemään Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

24:6.2 (269.6) Minua ei ole kielletty esittämästä teille kertomusta siitä, mitä nämä Kandidaattien Opastajat tekevät, mutta se on niin ultrahengellistä, että epäilen pahoin, pystynkö todellisuutta vastaavalla tavalla välittämään aineelliselle mielelle minkäänlaista käsitystä heidän moninaisista toimistaan. Mansiomaailmoissa – sen jälkeen kun näköpiirinne rajat avartuvat ja vapaudutte aineellisten viitekohtien kahleista – voitte alkaa ymmärtää niiden reaalisubjektien merkitystä, joita ”silmä ei voi nähdä eikä korva kuulla ja jotka eivät ole koskaan juolahtaneet ihmismielen aatoksiin”, jopa asioita, jotka ”Jumala on tällaisia ikuisia totuuksia rakastaville valmistanut.” Teitä ei suinkaan ole tuomittu näköpiirinne ja hengellisen käsityskykynne osalta olemaan aina näin rajoittuneita.

24:6.3 (270.1) Kandidaattien Opastajat luotsaavat ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat Havona-maailmojen seitsemän kehän läpi. Uloimman Havona-kehän vastaanottomaailmaan saapuessasi sinua vastassa oleva Opastaja jää seuraasi koko sen elämänvaiheen ajaksi, jonka vietät taivaallisilla kehillä. Vaikka miljardissa maailmassa tapahtuvan oleskelusi aikana oletkin kanssakäymisissä lukemattomien muiden persoonallisuuksien kanssa, oma Kandidaattien Opastajasi tulee seuraamaan sinua Havonan-matkasi

päähän saakka, ja hän on todistamassa vaipuessasi ajallisuuden omalta osaltasi päättävään uneen, joka merkitsee siirtymistä ikuisuuteen Paratiisin määränpäässä. Herättyäsi sinua tervehtii siellä sinut tervetulleeksi toivottamaan asetettu Paratiisin-kumppani. Hän saattaa jäädä seuraasi siihen saakka, kunnes sinut vihitään Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäseneksi.

24:6.4 (270.2) Kandidaattien Opastajien lukumäärä ylittää ihmismielen käsityskyvyn, ja heitä ilmestyy lisää jatkuvasti. Heidän alkuperänsä on jossakin mielessä mysteeri. Heidän olemassaolonsa ei ulotu ikuisuuteen. Salaperäisesti he vain ilmaantuvat, sitä mukaa kun heitä tarvitaan. Mitään muistiinmerkintää jossakin keskusuniversumin maailmassa olleesta Kandidaattien Opastajasta ei ole, ennen kuin siltä kaukaisen menneisyyden päivältä, jolloin kaikkien aikojen ensimmäinen kuolevaispyhiinvaeltaja selviytyi keskusluomakunnan ulkovyöhykkeelle. Sinä silmänräpäyksenä, jona hän saapui ulkokehän ohjausmaailmaan, hänet otti vastaan ystävällisin tervehdyksin Malvorian, Kandidaattien Opastajista ensimmäinen, joka on nyt heidän korkeimman neuvostonsa päällikkö ja heidän laajan koulutusorganisaationsa johtaja.

24:6.5 (270.3) Havonaa koskevissa Paratiisin arkistoissa, osastossa, jonka otsikkona on ”Kandidaattien Opastajat”, on nähtävillä seuraava avausmerkintä:

24:6.6 (270.4) ”Ja Malvorian, tämän olentoluokan esikoinen, tervehti ja opasti Havonan pyhiinvaeltaja-löytäjää ja johdatti häntä kokemukseen ensi vaiheessa kuuluneilta ulkokehiltä askel askeleelta ja kehä kehältä, kunnes hän seisoi kaiken persoonallisuuden Lähteen

ja Määränpään edessä, ja astui sitten ikuisuuden kynnyksen yli Paratiisiin.”

24:6.7 (270.5) Olin tuona kaukaisen menneisyyden ajankohtana Uversan Päivien Muinaisten palveluksessa, ja me kaikki riemuitsimme saatuamme vakuutuksen siitä, että omastakin superuniversumistamme saapuvat pyhiinvaeltajat saavuttaisivat lopulta Havonan. Ajasta aikaan meille oli opetettu, että avaruuden evolutionaariset luodut saavuttaisivat Paratiisin, ja valtava sävähdys pyyhkäisi taivaallisten hovien läpi, kun ensimmäinen pyhiinvaeltaja todellakin saapui perille.

24:6.8 (270.6) Tämän Havonan pyhiinvaeltaja-löytäjän nimi on *Grandfanda*, ja hän saapui superuniversumissa numero yksi sijaitsevasta paikallisuniversumista 1 131, sen konstellaatiossa 62 olevaan paikallisjärjestelmään 84 kuuluvalta planeetalta 341. Hänen saapumisensa oli alkumerkkinä universumien universumin kaukotiedotustoiminnan avaamiselle. Siihen asti toiminnassa olivat olleet vain superuniversumien ja paikallisuniversumien kaukotiedotusjärjestelmät, mutta ilmoitus Grandfandan saapumisesta Havonan porteille oli merkkinä ”avaruuden kunniaraporttien” juhlalliselle aloittamiselle. Nimitys johtuu siitä, että ensimmäinen universaalinen lähetys raportoi ensimmäisen sellaisen evolutionaarisiin olentoihin kuuluvan olennon saapumisesta Havonaan, joka oli saavuttanut ylösnousemusolemassaolon määränpään.

24:6.9 (270.7) Kandidaattien Opastajat eivät koskaan poistu Havonan maailmoista; he omistautuvat ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien kandidaatti-pyhiinvaeltajien palvelemiseen. Ja jonakin päivänä tulet kasvoista kasvoihin kohtaamaan näitä yleviä olentoja, ellet torju sitä varmaa ja kaikin puolin täydellistä suunnitelmaa, jonka tarkoitus on varmistaa eloonjäämisesi ja ylösnousemuksesi.

7. Mistä Kandidaattien Opastajat ovat peräisin?

24:7.1 (270.8) Vaikkei evoluutio olekaan keskusuniversumin elämänjärjestys, uskomme kuitenkin, että Kandidaattien Opastajat ovat keskusuniversumin luotujen olentojen erään toisen ryhmän – Havonan servitaalien – täydellistyneitä tai kokeneempia jäseniä. Kandidaattien Opastajat osoittavat niin laajamittaista myötätuntoa ja sellaista kykyä ylösnousemusluotujen ymmärtämiseen, että olemme vakuuttuneita siitä, että he ovat saavuttaneet tämän jalostuneisuuden aktuaalisesti superuniversumien maailmoissa universaalisen hoivan Havona-servitaaleina toimimalla. Ellei tämä näkemys ole oikea, miten sitten voisimme selittää varttuneempien ja kokeneempien servitaalien jatkuvan häviämisen?

24:7.2 (271.1) Servitaali on superuniversumiin saamansa toimeksiannon nojalla pitkän aikaa poissa Havonasta, ja hän on jo aikaisemmin ollut monilla tällaisilla tehtäväkäynneillä, hän palaa kotiin, hänelle myönnetään oikeus päästä ”henkilökohtaiseen

yhteyteen” Paratiisin Keskusvalkeuden kanssa, Valohehkuiset Persoonat sulkevat hänet syleilyynsä, ja hän katoaa kanssahengiltään tietymättömiin, eikä hän enää koskaan ilmesty takaisin kaltaistensa pariin.

24:7.3 (271.2) Superuniversumipalveluksesta palatessaan Havonan servitaali voi kokea lukuisia jumalallisia syleilyjä ja palata niistä pelkästään ylevöitettynä servitaalina. Valkeuden syleilyn kokeminen ei välttämättä merkitse sitä, että servitaalin pitää muuntua Kandidaattien Opastajaksi, mutta miltei neljännes jumalalliseen syleilyyn päässeistä ei koskaan enää palaa maailmojen palveluun.

24:7.4 (271.3) Korkeuksien rekistereissä esiintyy koko joukko seuraavankaltaisia kirjoihinvientejä:

24:7.5 (271.4) ”Ja Havonan servitaali numero 842 842 682 846 782, nimeltään Sudna, palasi superuniversumipalveluksesta, otettiin vastaan Paratiisissa, tunsi Isän, astui jumalalliseen syleilyyn eikä enää ole.”

24:7.6 (271.5) Kun kirjoissa esiintyy tällainen merkintä, kyseisen servitaalin ura on päättynyt. Mutta vain kolmen hetken kuluttua (teidän ajanlaskunne mukaan vähän alle kolmessa päivässä) ilmestyy vastasyntynyt Kandidaattien Opastaja ”spontaanisti” Havona-universumin ulkokehälle. Ja Kandidaattien Opastajain lukumäärä – pienet, epäilemättä siirtymävaiheessa olevien määrästä johtuvat eroavuudet sallimalla – on täsmälleen sama kuin kadonneiden servitaalien lukumäärä.

24:7.7 (271.6) On olemassa toinenkin syy olettaa Kandidaattien Opastajien olevan kehittyneitä Havonan servitaaleja, ja se on näiden opastajien ja heidän servitaalikumppaniensa vastustamaton taipumus muodostaa epätavallisen lujia ystävyysliittoja. Tapa, jolla nämä erillisiksi oletetut olentoluokat ymmärtävät toisiaan ja tuntevat toisiaan kohtaan myötätuntoa, on täysin selittämätön. On virkistävää ja innostavaa olla todistamassa heidän keskinäistä kiintymystään.

24:7.8 (271.7) Seitsemän Valtiashenkeä ja vastaavasti heidän kumppaninsa, Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa, ovat Korkeimman Olennon sellaisen mielipotentiaalin ja voimapotentiaalin persoonallisia hallussapitäjiä, joita hän ei vielä henkilökohtaisesti käyttele. Ja kun nämä paratiisilliset työtoverit toimivat yhdessä Havonan servitaaleja luodakseen, tulevat viimeksi mainitut myötäsyntyisesti kytketyiksi mukaan Korkeimmuuden tiettyihin vaiheisiin. Näin ollen Havonan servitaalit itse asiassa ovat täydellisessä keskusuniversumissa oleva heijastuma tietyistä ajallis-avaruudellisten alueitten evolutionaarisista potentiaalisuuksista, mikä kaikki paljastuu, kun servitaali käy läpi muodonmuutoksen ja uudelleenluomisen. Uskomme tämän muodonmuutoksen tapahtuvan Äärettömän Hengen tahdon mukaisesti, ja Ääretön Henki toimii Korkeimman puolesta. Korkein Olento ei luo Kandidaattien Opastajia, mutta arvelemme kokemuksellisen Jumalan olevan jollakin tavalla mukana toimenpiteissä, jotka tuovat nämä olennot olevaisuuden piiriin.

24:7.9 (271.8) Se Havona, jonka läpi ylösnousemuskuolevaiset nyt matkaavat, eroaa monissa suhteissa Grandfandan aikoja

edeltäneestä keskusuniversumista. Kuolevaisten taivasmatkalaisten saapuminen Havonan kehille sai aikaan kauaskantoisia muutoksia keskus- ja jumalallisen luomakunnan organisaatiossa, muutoksia, joiden alkuunpanijana epäilemättä oli Korkein Olento, evolutionaaristen luotujen Jumala, kun hän reagoi siihen, että ensimmäinen hänen seitsemästä superuniversumista tulevista lapsistaan saapui perille. Kandidaattien Opastajien ilmaantuminen yhdessä kolmannen asteen supernafien luomisen kanssa on osoituksena mainituista Korkeimman Jumalan toimista.

24:7.10 (272.1) [Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

Luku 25

Avaruuden Sanansaattajajoukot

25:0.1 (273.1) ÄÄRETTÖMÄN HENGEN perheeseen välillisesti kuuluvia olentoja ovat Avaruuden Sanansaattajajoukot. Nämä monitaitoiset olennot toimivat korkeampien persoonallisuuksien ja hoivaavien henkien välisinä yhdysrenkaina. Sanansaattajajoukkoihin kuuluvat seuraavat taivaallisten olentojen luokat:

25:0.2 (273.2) 1. Havonan Servitaalit.

25:0.3 (273.3) 2. Universaaliset Sovittelijat.

25:0.4 (273.4) 3. Tekniset Neuvojat.

25:0.5 (273.5) 4. Paratiisin Arkistojen Hoitajat.

25:0.6 (273.6) 5. Taivaalliset Kirjurit.

25:0.7 (273.7) 6. Morontiakumppanit.

25:0.8 (273.8) 7. Paratiisikumppanit.

25:0.9 (273.9) Luetelluista seitsemästä ryhmästä vain kolme – servitaalit, sovittelijat ja morontiakumppanit – ovat sellaisiksi luotuja; muut neljä edustavat tasoja, jotka ovat eri enkeliyhteisöihin kuuluvien saavutettavissa. Alkuperäisen olemuksensa ja saavuttamansa aseman mukaisesti sanansaattajajoukot palvelevat universumien universumissa eri tehtävissä, mutta ne palvelevat aina niiden persoonallisuuksien ohjauksessa, jotka johtavat niille annetun toimeksiannon kohdemaailmaa.

1. Havonan Servitaalit

25:1.1 (273.10) Vaikka näitä keskusuniversumin ”keskiväliolentoja” kutsutaan servitaaleiksi, eivät he ole palvelijoita missään tämän sanan sellaisessa merkityksessä, että he tekisivät toisarvoista työtä. Hengellisessä maailmassa ei ole mitään sellaista kuin toisarvoinen työ; kaikki palvelus on pyhää ja riemastuttavaa; korkeammat olentoluokat eivät liioin suhtaudu alentuvasti olemassaolon alempiin luokkiin.

25:1.2 (273.11) Havonan servitaalit ovat Seitsemän Valtiashengen ja heidän työtoveriensa, Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan, yhteinen luomus. Tämä luova yhteistyösuhde tulee lähimmäksi sitä, että se on esikuvana evolutionaaristen universumien kaksinaista alkuperää olevien olentoluokkien lisääntymistapaa edustavalle pitkälle olentosarjalle, joka alkaa Luoja-Pojan ja Luovan Hengen

yhdessä suorittamasta Kirkkaan Aamutähden luomisesta ja päätyy Urantian kaltaisten maailmojen sukupuoliseen lisääntymiseen.

25:1.3 (273.12) Servitaalien lukumäärä on suunnattoman suuri, ja heitä luodaan alati lisää. Heitä ilmaantuu tuhannen jäsenen ryhminä kolmantena hetkenä, sen jälkeen kun Valtiashenget ja Korkeimmat Voimanohjaajat ovat kokoontuneet yhteisalueelleen kaukana Paratiisin pohjoisosassa olevalla sektorilla. Joka neljäs servitaali on tyypiltään muita fyysisempi; jokaisesta tuhannesta servitaalista on siis seitsemänsataaviisikymmentä ilmeisen selvästi henkistä tyyppiä, kun sen sijaan jäljelle jäävät kaksisataaviisikymmentä ovat olemukseltaan puolittain fyysisiä. Nämä *neljännet luodut* ovat jossakin määrin aineellisten olentojen kaltaisia (aineellisia havonalaisessa merkityksessä) ja muistuttavat enemmän fyysisiä voimanohjaajia kuin Valtiashenkiä.

25:1.4 (274.1) Hengellisellä on persoonallisuuksien välisissä suhteissa hallitseva asema aineelliseen nähden, vaikkei Urantialla nyt siltä näytäkään. Ja Havonan servitaalien tuottamisessa vallitsee tämä hengen herruuden laki; vakiintuneen suhdeluvun mukaan tuloksena on kolme hengellistä olentoa yhtä puolittain fyysistä kohden.

25:1.5 (274.2) Kaikki vasta luodut servitaalit, samoin kuin vasta ilmestyneet Kandidaattien Opastajat, käyvät läpi koulutuskurssit, joita vanhemmat opastajat jokaisella Havonan seitsemästä kehästä jatkuvasti pitävät. Sitten servitaalit osoitetaan toimintoihin, joihin he parhaiten soveltuvat, ja koska heitä on kahta tyyppiä – hengellisiä ja puolittain fyysisiä – ei ole montakaan seikkaa, jotka rajoittaisivat

näiden monitaitoisten olentojen hallitsemaa työkenttää. Korkeammat eli henkiset ryhmät osoitetaan valikoiden Isän, Pojan ja Hengen palvelustehtäviin ja Seitsemän Valtiashengen työhön. Aika ajoin heitä lähetetään suurin joukoin palvelemaan seitsemän superuniversumin päämajasfäärejä ympäröivissä opintomaailmoissa, maailmoissa, joiden asiana on Havonan kehille siirtymiseen valmistautuvien, ylösnousemuksellisten ja ajallisuudesta tulevien sielujen lopullinen valmentaminen ja hengellinen sivistäminen. Sekä henkiservitaaleja että heidän fyysisempiä tovereitaan osoitetaan myös Kandidaattien Opastajien avustajiksi ja työtovereiksi auttamaan ja opettamaan niitä eri luokkiin kuuluvia ylösnousemusluotuja, jotka ovat päässeet Havonaan ja jotka pyrkivät Paratiisiin.

25:1.6 (274.3) Havonan servitaalit ja Kandidaattien Opastajat osoittavat ylimaallista vihkiytymistä työlleen ja sellaista liikuttavaa kiintymystä toisiaan kohtaan, jota te, koska se on hengellistä, voitte ehkä ymmärtää vain, jos vertaatte sitä inhimillisen rakkauden ilmiöön. Jumalallinen liikuttuneisuus on vallalla, silloin kun servitaalien pitää erota opastajista, niin kuin useinkin käy, kun servitaaleja lähetetään tehtäväkäynneille keskusuniversumin rajojen ulkopuolelle. Mutta he lähtevät iloiten, eivät murheen vallassa. Kaiken tyydyttävä ilo siitä, että on pantu paljon vartijaksi, on hengellisille olennoille tunne, joka peittää alleen kaiken muun. Siellä missä vallitsee tietoisuus jumalallisen velvollisuuden uskollisesta suorittamisesta, ei voi olla surua. Ja kun ihmisen ylösnousemuksellinen sielu seisoo Ylimmän Tuomarin edessä, tämän

sielun ikuisuuden ratkaisevaa päätöstä eivät määrää aineelliset menestykset eivätkä määrälliset saavutukset, vaan korkeissa oikeussaleissa kaikuva tuomio julistaa: ”Hyvin tehty, sinä hyvä ja *uskollinen* palvelija; olet ollut uskollinen muutamissa oleellisissa asioissa; sinut asetetaan universumin olevaisten hallitsijaksi.”

25:1.7 (274.4) Kun Havonan servitaalit ovat suorittamassa palveluksiaan superuniversumeissa, heidät määrätään aina sen Valtiashengen johtamaan toimipiiriin, jota he yleisten ja erityisten hengellisten ominaisuuksiensa puolesta eniten muistuttavat. He palvelevat vain seitsemän superuniversumin pääkaupunkeja ympäröivissä opetusmaailmoissa. Ja viimeinen Uversan raportti osoittaa, että sen 490 satelliitilla palveli miltei 138 miljardia servitaalia. He ovat mukana loputtoman moninaisissa näiden opetusmaailmojen työhön liittyvissä tehtävissä, maailmojen, jotka muodostavat Orvontonin superuniversumin superyliopistot. Siellä he toimivat seuralaisinanne, he ovat laskeutuneet luoksenne seuraavan elämänvaiheenne tasolta tutkiakseen teitä ja innoittaakseen teitä tietoisuudella ja varmuudella lopulta tapahtuvasta valmistumisestanne ajallisuuden universumeista iäisyyden maailmoihin. Ja näissä kontakteissaan servitaalit saavat alustavaa kokemusta ajallisuuden ylösnousemusluotujen hoivaamisesta, joka on suureksi avuksi, kun he myöhemmin työskentelevät Havonan kehillä Kandidaattien Opastajien kumppaneina tai – ylennettyinä servitaaleina – itsekin Kandidaattien Opastajina.

2. Universaaliset Sovittelijat

25:2.1 (275.1) Jokaista luotua Havonan servitaalia kohti tuodaan olevaisuuden piiriin seitsemän Universaalista Sovittelijaa, yksi kuhunkin superuniversumiin. Tässä luomistapahtumassa on kysymys tietystä, superuniversumeissa käytettävästä menetelmästä, joka heijastuksenomaisesti reagoi Paratiisissa suoritettuihin toimenpiteisiin.

25:2.2 (275.2) Seitsemän superuniversumin päämajamaailmoissa toimii Seitsemän Valtiashengen seitsemän heijastumaa. Näiden Heijastavien Henkien olemusta on vaikea ryhtyä kuvailemaan aineellisille mielille. He ovat kiistämättömiä persoonallisuuksia, mutta jokainen superuniversumissa olevan ryhmän jäsen heijastaa silti täydellisesti vain yhtä Seitsemästä Valtiashengestä. Ja aina kun Valtiashenget kerääntyvät voimanohjaajien kanssa yhteen luodakseen yhden ryhmän Havonan servitaaleja, ilmenee samanaikainen kohdentuminen yhteen Henkeen jokaisessa superuniversumiryhmässä olevista Heijastavista Hengistä, ja niin superluomusten päämajamaailmoihin ilmaantuu samassa tuokiossa ja täysin kehittyneessä hahmossa yhtäläinen määrä Universaalisia Sovittelijoita. Jos Valtiashenki Numero Seitsemän tekisi aloitteen servitaalien luomiseksi, vain seitsemänteen ryhmään kuuluvat Heijastavat Henget kävisivät raskaiksi sovittelijoista; ja yhtäaikaisesti tuhannen Orvonton-luokan servitaalin luomisen kanssa ilmaantuisi kuhunkin superuniversumipääkaupunkiin tuhat

seitsemänteen luokkaan kuuluvaa sovittelijaa. Näistä tapahtumista, jotka heijastavat Valtiashenkien seitsenkertaista olemusta, juontuvat kussakin superuniversumissa palvelevien sovittelijoiden seitsemän luotua yhteisöä.

25:2.3 (275.3) Esiparatiisillisen statuksen omaavat sovittelijat eivät vaihda palveluspaikkaansa superuniversumista toiseen, vaan heidän palvelunsa rajoittuu luomistuloksen niihin osiin, joista he ovat peräisin. Jokainen superuniversumiyhteisö, joka käsittää seitsemäsosan kustakin luodusta ryhmästä, on sen vuoksi hyvin pitkän ajan yhden Valtiashengen vaikutuksen alaisena, ja näin ollen muiden vaikutus pysyy poissuljettuna, sillä vaikka kaikki seitsemän *heijastuvat* superuniversumipääkaupungeissa, vain yksi on kussakin superluomuksessa *vallitsevana*.

25:2.4 (275.4) Jokainen seitsemästä superluomuksesta on tosiasiassa sen yhden Valtiashengen läpäisemä, joka johtaa sen kohtaloita. Jokaisesta superuniversumista tulee näin ikään kuin jättiläismäinen peili, joka heijastaa sitä valvovan Valtiashengen olemusta ja luonnetta, ja Luovien Äiti-Henkien läsnäolon ja toiminnan kautta tämä kaikki kertautuu edelleen jokaisessa paikallisessa alauniversumissa. Tämänkaltaisen ympäristön vaikutus evolutionaariseen kasvuun on niin perinpohjainen, että omassa superuniversumia seuraavassa elämänvaiheessaan sovittelijat yhdessä ilmentävät neljääkymmentäyhdeksää kokemuksellista näkökantaa tai näkemystä, jotka kaikki ovat kapea-alaisia – ja niin muodoin epätäydellisiä – mutta jotka kaikki toisiaan täydentäen ja yhteen saatettuina kattavat jokseenkin koko Korkeimmuuden piirin.

25:2.5 (275.5) Universaaliset Sovittelijat huomaavat kussakin superuniversumissa olevansa merkillisesti ja myötäsyntyisesti erotettuja neljän jäsenen ryhmiksi, yhdistelmiksi, joiden puitteissa he jatkuvasti työskentelevät. Kussakin ryhmässä on kolme henkipersoonallisuutta, ja yksi on – servitaalien neljänsien luotujen tapaan – puoliaineellinen olento. Tämä nelikkö muodostaa sovittelukomission, ja siihen kuuluvat:

25:2.6 (275.6) 1. *Tuomari-sovittelija*. Se, jonka muut kolme ovat yksimielisesti nimittäneet pätevimpänä ja edellytykset parhaiten täyttävänä toimimaan ryhmän oikeudellisena päällikkönä.

25:2.7 (275.7) 2. *Henkipuolustaja*. Se, jonka tuomari-sovittelija on nimittänyt esittämään todistusaineiston ja suojelemaan kaikkien kulloisessakin sovittelukomission käsittelyyn määrätyssä asiassa osallisina olevien persoonallisuuksien oikeuksia.

25:2.8 (276.1) 3. *Jumalallinen täytäntöönpanija*. Se sovittelija, joka synnynnäisen olemuksensa puolesta soveltuu parhaiten ottamaan yhteyttä maailmojen aineellisiin olentoihin ja panemaan täytäntöön komission päätökset. Jumalalliset täytäntöönpanijat, jotka ovat neljänsiä luotuja – kvasimateriaalisia olentoja – ovat miltei, mutteivät aivan, kuolevaisten ihmissukukuntien lyhytulotteisen näkökyvyn tavoitettavissa.

25:2.9 (276.2) 4. *Kirjaaja*. Komission jäljellä olevasta jäsenestä tulee automaattisesti kirjaaja, tuomioistuimen sihteeri. Hän varmistaa, että kaikki pöytäkirjat superuniversumin arkistoja ja paikallisuniversumin tallennekokoelmia varten laaditaan asianmukaisesti. Mikäli komissio palvelee evolutionaarisessa

maailmassa, laaditaan toimeenpanijan avustuksella kolmas raportti oikeudenkäyttöpiirin paikallisjärjestelmähallituksen fyysisiä arkistoja varten.

25:2.10 (276.3) Komission istunto työskentelee kolmen jäsenen ryhmänä, sillä asianajaja on puolueeton päätöksenteon aikana ja osallistuu tuomion laatimiseen, vasta kun asianosaisia on kuultu. Tästä syystä näitä komissioita kutsutaan toisinaan välitystuomarikolmikoiksi.

25:2.11 (276.4) Sovittelijoilla on suuri arvo universumien universumin elämän kitkattoman sujumisen kannalta. Matkaamalla avaruuden halki serafeille ominaista kolminkertaisen nopeuden vauhtia he palvelevat maailmojen kiertävinä oikeusistuimina, komissioina, jotka ovat omistautuneet vähäisempien ongelmien nopeaan ratkaisemiseen. Ilman näitä liikkuvia ja verrattoman oikeudenmukaisia komissioita sfäärien tribunaalit olisivat toivottoman ylikuormitettuja asioin, jotka koskevat toimipiirien vähäisiä erimielisyyksiä.

25:2.12 (276.5) Nämä välitystuomarikolmikot eivät tuomitse asioissa, joilla on ikuisuusmerkitystä; sielua, ajallisuudesta olevan luodun ikuisuusnäköaloja, ei heidän toiminnallaan koskaan vaaranneta. Sovittelijat eivät käsittele kysymyksiä, jotka ulottuvat ajallisuuden luotujen ajallisen olemassaolon ja kosmisen hyvinvoinnin tuolle puolen. Mutta kun komissio kerran on jonkin ongelman ottanut

käsiteltäväkseen, sen päätökset ovat lopullisia ja aina yksimielisiä; tuomari-sovittelijan päätöksestä ei voi valittaa.

3. Sovittelijoiden laajalle ulottuva palvelu

25:3.1 (276.6) Sovittelijat pitävät ryhmäpäämajaansa oman superuniversuminsa pääkaupungissa, jossa on myös heidän ensisijainen reservinsä. Heidän toissijaiset reservinsä ovat sijoitettuina paikallisuniversumien pääkaupunkeihin. Nuoremmat ja kokemattomammat sovittelijat aloittavat palveluksensa alemmalla tasolla olevissa maailmoissa, sellaisissa kuin Urantia, ja niistä he kypsempää kokemusta omatessaan etenevät käsittelemään suurempia ongelmia.

25:3.2 (276.7) Sovittelijoiden olentoluokka on ehdottoman luotettava; yksikään heistä ei ole koskaan harhautunut. Vaikkeivät he viisautensa ja arvostelukykynsä osalta olekaan erehtymättömiä, heidän luotettavuutensa on kiistatonta ja uskollisuutensa pettämätöntä. He ovat peräisin superuniversumin päämajasta, ja sinne he lopulta palaavat seuraavien universumipalvelun tasojen kautta edeten:

25:3.3 (276.8) 1. *Maailmojen Sovittelijat*. Aina kun yksittäisiä maailmoja valvovat persoonallisuudet joutuvat pahasti ymmälle tai ajautuvat suorastaan umpikujaan käsityksissään siitä, mikä jossakin tietyssä tilanteessa olisi paras menettelytapa, ja siinä tapauksessa,

ettei asia ole riittävän tärkeä alistettavaksi alueen vakinaisten tuomioistuinten ratkaistavaksi, alkaa sovittelukomissio kahden persoonallisuuden pyynnöstä – yksi kummaltakin kiistapuolelta – välittömästi toimintansa.

25:3.4 (277.1) Kun nämä hallinnolliset ja toimivaltuuksiin liittyvät vaikeudet on jätetty sovittelijoiden tutkittaviksi ja ratkaistaviksi, heille kuuluu silloin asian osalta korkein valta. Mutta he muotoilevat päätöksen, vasta kun koko todistusaineisto on kuultu, eikä ehdottomasti mikään rajoita heidän valtaansa kutsua todistajia mistä tahansa ja kaikkialta. Ja vaikka heidän päätöksistään ei voi valittaa, asiat kehittyvät joskus sillä tavalla, että komissio päättää asian käsittelyn tiettyyn kohtaan, lausuu omat käsityksensä ja siirtää koko jutun asianomaisen maailman korkeammille tribunaaleille.

25:3.5 (277.2) Komission jäsenten päätökset merkitään planeettakohtaisiin aikakirjoihin ja, mikäli tarpeellista, ne pannaan täytäntöön jumalallisen täytäntöönpanijan toimesta. Hänen valtansa on varsin suuri, ja hänen toimikenttänsä asutussa maailmassa on hyvin laaja. Jumalalliset toimeenpanijat ovat mestareita muokkaamaan sitä, mikä on, sen suuntaiseksi, mitä sen tulisi olla. Toisinaan he suorittavat työnsä selvästi maailman hyvinvointia ajatellen ja toisinaan heidän toimensa ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa ovat vaikeasti selitettävissä. Toimeenpanematta määräyksiä sen paremmin luonnonlakien kuin kyseisen maailman vakiintuneiden käytäntöjenkään vastaisesti he panevat monet kerrat toimeen oudoksuttavat tekonsa ja panevat täytäntöön sovittelijoiden määräykset järjestelmähallinnon korkeampien lakien mukaisesti.

25:3.6 (277.3) 2. *Järjestelmäpäämajojen Sovittelijat.*

Evolutionaarisissa maailmoissa tapahtuneen palveluksen piiristä nämä nelijäseniset komissiot etenevät järjestelmäpäämajojen palvelukseen. Siellä heillä on paljon työtä, ja he osoittautuvat ihmisten, enkelien ja muiden henkiolentojen ymmärtäväisiksi ystäviksi. Välitystuomarikolmikot eivät niinkään välitä henkilökohtaisista erimielisyyksistä kuin ryhmien välisistä kiistoista ja eri luokkiin kuuluvien luotujen välillä syntyvistä väärinkäsityksistä. Ja järjestelmäpäämajassa elää sekä hengellisiä että aineellisia olentoja, kuin myös kummankin tyypin yhdistelmiä, sellaisia kuin Aineelliset Pojat.

25:3.7 (277.4) Kun Luojat tuovat olemassaolon piiriin valinnanvapauden omaavia kehittyviä yksilöitä, samalla hetkellä irrottaudutaan jumalallisen täydellisyyden mukaisesta kitkattomasta toiminnasta. Väärinkäsityksiä syntyy vääjäämättä, ja on varauduttava näiden rehellisten mielipide-erojen oikeudenmukaiseen selvittelemiseen. Meidän kaikkien olisi muistettava, että kaikkiviisaat ja kaikkivaltiaat Luojat olisivat voineet tehdä paikallisuniversumeista täsmälleen yhtä täydellisiä kuin Havona. Minkään sovittelukomission toimintaa ei keskusuniversumissa tarvita. Mutta kaikinpuolisessa viisaudessaan Luojat eivät halunneet tehdä niin. Ja koska he ovat luoneet universumeista sellaisia, ettei niistä eroavuuksia puutu eivätkä vaikeudet lopu, he ovat niin ikään huolehtineet siitä, että käytettävissä on mekanismit ja keinot kaikkien näiden eroavuuksien

sovittamiseksi ja kaiken tämän näennäisen sekavuuden sopusointuun saattamiseksi.

25:3.8 (277.5) 3. *Konstellaation Sovittelijat*. Paikallisjärjestelmissä suoritetun palvelun jälkeen sovittelijat ylennetään käsittelemään konstellaation pulmakysymyksiä. Tällöin he saavat selvitettävikseen asutuista maailmoista koostuvien sadan paikallisjärjestelmän välillä esiintyvät vähäisemmät vaikeudet. Monikaan konstellaatiopäämajassa kehkeytyvä ongelma ei kuulu heidän toimivaltansa piiriin, mutta heille riittää kiirettä siinä, että he matkustelevat järjestelmästä toiseen keräämässä todistusaineistoa ja valmistelemassa alustavia lausuntoja. Jos kiista on rehellinen, jos vaikeudet johtuvat vilpittömistä mielipide-eroista ja rehellisistä näkemyseroavuuksista, niin olipa asiaan sekaantuneitten osapuolten lukumäärä miten vähäinen tahansa tai olipa väärinymmärrys kuinka vähäpätöinen hyvänsä, voidaan sovittelukomissio aina panna antamaan päätös kiistan asiasisällyksestä.

25:3.9 (277.6) 4. *Paikallisuniversumien Sovittelijat*. Tässä suurimittaisemmassa, universumia koskevassa työssä komission jäsenistä on paljon apua sekä Melkisedekeille että Hallinnollisille Pojille samoin kuin konstellaatioiden hallitsijoille ja sadan konstellaation koordinoinnista ja hallinnosta huolehtiville lukemattomille persoonallisuuksille. Myös eri serafiyhteisöt ja muut paikallisuniversumin päämajasfäärien asujaimet käyttävät hyväkseen välitystuomarikolmikon apua ja ratkaisuja.

25:3.10 (278.1) On miltei mahdotonta selittää niiden erimielisyyksien luonnetta, joita saattaa syntyä järjestelmän, konstellaation tai universumin asioiden yksityiskohdista. Vaikeuksia toki esiintyy, mutta ne ovat kovasti erilaisia kuin aineelliseen olemassaoloon kuuluvat pikku koettelemukset ja vaivat, joita koetaan elettäessä evolutionaarisissa maailmoissa.

25:3.11 (278.2) 5. *Superuniversumin Piensektoreiden Sovittelijat*. Paikallisuniversumien pulmien parista komission jäsenet ylennetään tutkimaan kysymyksiä, jotka nousevat esille superuniversumin piensektoreissa. Kuta kauemmas sisäänpäin he yksittäisiltä planeetoilta nousevat, sitä harvinaisemmiksi käyvät jumalallisen täytäntöönpanijan materiaaliset velvollisuudet; vähä vähältä hän omaksuukin armon ja oikeuden tulkitsijan uuden roolin, samalla hän – kvasiaineellinen kun on – pitää komission kokonaisuudessaan myötätuntoisessa kosketuksessa tutkimustensa aineellisiin näkökohtiin.

25:3.12 (278.3) 6. *Superuniversumin Suursektorien Sovittelijat*. Komission jäsenten työn luonne muuttuu heidän etenemisensä myötä jatkuvasti. Väärinkäsityksiä joutuu heidän käsiteltävikseen aina vain harvemmin, ja yhä useammin heidän selitettävikseen ja tutkittavikseen tulee mystisiä ilmiöitä. Vaihe vaiheelta he kehittyvät erimielisyyksien sovittelutuomareista *mysteerien selittäjiksi* – tuomareista kehittyy tulkitsevia opettajia. Kerran he olivat sovittelutuomareita niille, jotka tietämättömyydessään päästävät asiat siihen pisteeseen, että seurauksena on vaikeuksia ja

väärinymmärryksiä; mutta nyt he alkavat opastaa niitä, jotka ovat riittävän älykkäitä ja suvaitsevia välttääkseen mielipideselkkaukset ja näkemykselliset kiistat. Mitä korkeampi on luodun koulutus, sitä enemmän hän kunnioittaa toisten tietämystä, kokemusta ja mielipiteitä.

25:3.13 (278.4) 7. *Superuniversumin Sovittelijat*. Täällä sovittelijoista tulee tasavertaisia – neljä toisiaan ymmärtävää ja täydellisesti toimivaa sovittelija-opettajaa. Jumalalliselta täytäntöönpanijalta riisutaan valta määrätä seuraamukset, ja hänestä tulee henkikolmikon fyysinen puhetorvi. Näistä neuvonantajista ja opettajista on tähän mennessä tullut asiantuntijamaisen perehtyneitä superuniversumien tehtävien hoidossa esiintyvien useimpien aktuaalisten ongelmien ja vaikeuksien osalta. Näin heistä tulee superuniversumien päämajamaailmoja ympäröivillä koulutussfääreillä oleskelevien ylösnousemuspyhiinvaeltajien oivallisia neuvojia ja viisaita opettajia.

25:3.14 (278.5) Kaikki sovittelijat palvelevat Päivien Muinaisten yleisen valvonnan ja Heijastusavustajien välittömän ohjauksen alaisina aina siihen saakka, kunnes heidät siirretään Paratiisiin. Paratiisissa olonsa aikana he raportoivat heidän alkuperänsä mukaista universumia johtavalle Valtiashengelle.

25:3.15 (278.6) Superuniversumin rekistereihin ei luetteloida sovittelijoita, jotka ovat siirtyneet pois sen hallintopiiristä, ja tällaisia komissioita esiintyy laajalti kautta koko suuruniversumin. Viimeisin Uversan rekisteröinneistä tehty raportti ilmoittaa Orvontonissa

toimivien komissioiden lukumääräksi miltei kahdeksantoista biljoonaa – yli seitsemänkymmentä biljoonaa yksilöä. Mutta nämä ovat vain pieni murto-osa Orvontonissa luotujen sovittelijoiden valtavasta lukumäärästä. Kyseinen luku on kokonaan toista suuruusluokkaa, ja se vastaa Havonan servitaalien kokonaismäärää, kun otetaan huomioon Kandidaattien Opastajiksi muuntumiset.

25:3.16 (278.7) Aika ajoin ja sitä mukaa kun superuniversumien sovittelijoiden lukumäärä kasvaa, heitä korotetaan Paratiisin täydellisyyden neuvostoon, josta he myöhemmin ilmaantuvat Äärettömän Hengen universumien universumia varten kehittämänä koordinoivana joukkokuntana. Se on ihmeteltävä olentoryhmä, jonka lukumäärä ja tehokkuus kaiken aikaa enentyvät. Kokemuksellisen ylösnousemuksensa ja Paratiisissa tapahtuneen koulutuksensa pohjalta he ovat hankkineet ainutlaatuisen käsityksen kehkeytyvästä Korkeimman Olennon reaalisuudesta, ja he kiertelevät universumien universumia suorittamassa erityisesti heille osoitettuja toimeksiantoja.

25:3.17 (279.1) Sovittelukomission jäseniä ei koskaan eroteta toisistaan. Tämä neljän jäsenen ryhmä palvelee ikuisesti yhdessä täsmälleen alkuperäisessä kokoonpanossaan. Vielä kunnialla kruunattuinakin palvellessaan he toimivat edelleen nelikköinä, jotka omaavat karttunutta kosmista kokemusta ja täydellistynyttä kokemuksellista viisautta. He ovat ikuisesti yhteen liittyneitä, ja heissä ruumiillistuu ajallisuuden ja avaruuden korkein oikeudenmukaisuus.

4. Tekniset Neuvojat

25:4.1 (279.2) Nämä henkimaailman lainoppineet ja tekniset ajattelijat eivät ole sellaisiksi luotuja. Ääretön Henki valitsi ensimmäisten supernafien ja omniafien parista miljoona järjestelmällisintä ja selkeimmin ajattelevaa tämän laajan ja monitaitoisen ryhmän kantajoukoksi. Ja aina tuosta ikuisuuksien takaisesta ajankohdasta lähtien kaikilta, jotka toivovat pääsevänsä Teknisiksi Neuvojiksi, on vaadittu todellista kokemusta täydellisyyttä edustavien lakien soveltamisesta evolutionaarista luomakuntaa koskeviin suunnitelmiin.

25:4.2 (279.3) Tekniset Neuvojat kutsutaan palvelukseen seuraavien persoonallisuusluokkien riveistä:

25:4.3 (279.4) 1. Supernafit.

25:4.4 (279.5) 2. Sekonafit.

25:4.5 (279.6) 3. Tertiafit.

25:4.6 (279.7) 4. Omniafit.

25:4.7 (279.8) 5. Serafit.

25:4.8 (279.9) 6. Tietyntyyppiset ylösnousemuskuolevaiset.

25:4.9 (279.10) 7. Tietyntyyppiset ylösnousemukselliset keskiväliolennot.

25:4.10 (279.11) Ellei lukuun oteta vain tilapäisesti tähän yhteisöön liitettyjä kuolevaisia ja keskiväliolentoja, on nykyinen Uversassa

rekisteröityjen ja Orvontonissa toimivien Teknisten Neuvojien lukumäärä hieman yli kuusikymmentäyksi biljoonaa.

25:4.11 (279.12) Tekniset Neuvojat työskentelevät vähän väliä yksilöinä, mutta heidät on kuitenkin organisoitu palvelua varten, ja he pitävät yhteistä päämajaa toimeksiantonsa kohdesfääreissä seitsenjäsenisinä ryhminä. Kussakin ryhmässä pitää olla vähintään viisi vakinaista jäsentä kahden jäsenen ollessa vain tilapäisesti ryhmään liitettyjä. Ylösnousemuskuolevaiset ja ylösnousemukselliset keskiväliolennot palvelevat näissä neuvoa-antavissa komissioissa osana Paratiisiin-nousuaan, mutta he eivät osallistu Teknisiä Neuvojia varten järjestetyille säännöllisille koulutuskursseille, eikä heistä koskaan tule tämän olentoluokan vakinaisia jäseniä.

25:4.12 (279.13) Tilapäisesti neuvojien mukana toimivat kuolevaiset ja keskiväliolennot valitaan tähän työhön siksi, että heillä on asiantunteva käsitys universaalisesta laista ja korkeimmasta oikeudenmukaisuudesta. Matkatessanne kohti Paratiisissa olevaa määränpäätänne samalla tietojanne ja taitojanne jatkuvasti kartuttaen teillä on kaiken aikaa tilaisuus jakaa muille jo keräämäänne viisautta ja kokemusta. Koko sisäänpäin kohti Havonaa suuntautuvan matkanne ajan esitätte oppilas-opettajan roolia. Taitatte matkaanne tämän laajan kokemuksellisen yliopiston kerta kerralta ylempien tasojen läpi jakamalla heti alapuolellanne oleville edistyvän matkanne varrella vasta löytämäänne tietoa. Universaalisen hallintojärjestelmän piirissä katsotaan, ettette ole omaksuneet tietoa ja totuutta, ennen kuin olette osoittaneet

olevanne sekä kykeneviä että halukkaita jakamaan tätä tietoa ja totuutta muille.

25:4.13 (280.1) Pitkän koulutuksen ja aktuaalisen kokemuksen jälkeen jokaisen hoivaaviin henkiin kuuluvan, kerubien asemaa korkeammalla olevan, sallitaan ottaa vastaan vakinainen nimitys Tekniseksi Neuvojaksi. Kaikki ehdokkaat astuvat vapaaehtoisesti tämän palvelujärjestelmän piiriin; mutta tällaiset velvoitteet kerran vastuulleen otettuaan he eivät voi niistä enää luopua. Vain Päivien Muinaiset voivat siirtää näitä neuvojia muihin tehtäviin.

25:4.14 (280.2) Paikallisuniversumien Melkisedek-opistoissa alkanut Teknisten Neuvojien koulutus jatkuu Päivien Muinaisten oikeusistuimiin saakka. Tämän superuniversumissa tapahtuneen koulutuksen jälkeen he etenevät ”seitsemän kehän kouluihin”, jotka sijaitsevat Havonan kehien ohjausmaailmoissa. Ja ohjausmaailmoista heidät siirretään ”Korkeimmuuden oikeusetiikan ja -menettelyn korkeakouluun”, joka on Paratiisissa oleva Teknisten Neuvojien täydellistymiseen tähtäävä harjoituskoulu.

25:4.15 (280.3) Nämä neuvojat ovat enemmän kuin lakiasiantuntijoita, sillä he ovat *sovelletun* lain opiskelijoita ja opettajia. Nämä lait ovat maailmankaikkeuden lakeja, joita sovelletaan kaikkien kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen suunnattomilla alueilla asuvien elämään ja kohtaloihin. Ajan myötä heistä kehittyy ajallisuuden ja avaruuden eläviä lakikirjastoja, jotka estävät muutoin loputtomat vaikeudet ja tarpeettomat viivytykset sillä, että he neuvovat ajallisille persoonallisuuksille menettelytavat ja -muodot, jotka ovat ikuisuuden hallitsijoille mieluisimpia. He pystyvät niin

neuvomaan avaruuden työntekijöitä, että nämä voivat toimia sopusoinnussa Paratiisin vaatimusten kanssa; he opettavat kaikille luoduille Luojien menettelytapoja.

25:4.16 (280.4) Tällaista sovelletun lain elävää kirjastoa ei olisi ollut mahdollista luoda, vaan kyseiset olennot pitää kehittää aktuaalisen kokemisen kautta. Infiniittiset Jumaluudet ovat eksistentiaalisia, näin ollen he ovat kokemuksen puuttumisen osalta kompensoituja; he tietävät kaiken, jo ennen kuin he kokevat kaikkea, mutta he eivät anna tätä ei-kokemuksellista tietoa alaisilleen luoduille.

25:4.17 (280.5) Tekniset Neuvojat omistautuvat työhönsä, jonka tarkoituksena on viivytyksen estäminen, etenemisen helpottaminen ja edistymisen neuvominen. Aina on olemassa *paras* ja *oikea* toimintatapa; aina on olemassa täydellisyyttä osoittava menetelmä, jumalallinen metodi, ja nämä neuvojat osaavat ohjata meitä kaikkia löytämään tämän paremman tavan.

25:4.18 (280.6) Nämä ylen määrin viisaat ja käytännölliset olennot liittyvät aina läheisesti Universaalisten Sensoreiden palveluun ja työhön. Melkisedekien käytettävissä heitä on kyvykäs joukko. Järjestelmien, konstellaatioiden, universumien ja superuniversumisektoreiden hallitsijoilla on näitä hengellisen maailman teknisiä eli lainopillisia hakuteospersoonallisuuksia käytössään runsain määrin. Erityinen neuvojien ryhmä toimii Elämänkantajain lainopillisina neuvonantajina, jotka antavat näille Pojille neuvoja siitä, missä laajuudessa on luvallista poiketa säädetystä elollisuuden levittämisjärjestyksestä, ja antavat muutoinkin ohjeita Elämänkantajien erityisoikeuksista ja

toimivaltuuksista. He ovat kaikkien olentoluokkien neuvojia kysymyksissä, jotka liittyvät kaikkiin henkimaailman toimintojen oikeisiin käytäntöihin ja menettelytapoihin. Mutta he eivät ole suoraan eivätkä henkilökohtaisesti tekemisissä maailmojen aineellisten luotujen kanssa.

25:4.19 (280.7) Paitsi että Tekniset Neuvojat antavat lainmukaista menettelyä koskevia neuvoja, he omistautuvat niin ikään kaikkien luotuja olentoja – fyysisiä, mielellisiä ja hengellisiä – koskevien lakien tulokselliseen tulkitsemiseen. He ovat Universaalisten Sovittelijoiden ja kaikkien muidenkin käytettävissä, jotka haluavat tietää lakiin sisältyvän totuuden, jotka toisin sanoen haluavat tietää, miten Jumaluuden Korkeimmuuden voidaan varmuudella ajatella reagoivan tietyssä tilanteessa, jossa on mukana vakiintuneeseen fyysiseen, mielelliseen tai hengelliseen luokkaan kuuluvia tekijöitä. He yrittävät jopa valaista sitä, miten Perimmäinen menettelee.

25:4.20 (281.1) Tekniset Neuvojat ovat valikoituja ja koeteltuja olentoja. En tiedä yhdenkään heistä harhautuneen. Meillä ei ole Uversassa ainoatakaan merkintää siitä, että heistä ketään olisi koskaan tuomittu niiden jumalallisten lakien halveksimisesta, joita he niin tuloksekkaasti tulkitsevat ja sujuvasti selittävät. Heidän toimipiirillään ei tiedetä olevan mitään rajoja. Mitään rajoja ei liioin ole pantu heidän etenemiselleen. He jatkavat neuvojina aivan Paratiisin porteille asti. Koko lain ja kokemuksen universumi on heille avoinna.

5. Paratiisin Arkistojen Hoitajat

25:5.1 (281.2) Havonassa olevien kolmannen asteen supernafien joukosta valitaan tiettyjä varttuneempia pääkirjaajia Arkistojen Hoitajiksi, Valon Saaren formaalisten arkistojen pitäjiksi, arkistojen, jotka ovat eri asia kuin ovat tiedonvartijoiden mieleen rekisteröityneet elävät arkistot, joita toisinaan kutsutaan ”Paratiisin eläväksi kirjastoksi”.

25:5.2 (281.3) Asuttujen planeettojen kirjaajaenkelit ovat kaikkien yksittäisten muistiinmerkintöjen lähde. Universumeissa toimii kaikkialla sekä formaalisia arkistoja että eläviä arkistoja ajatellen muitakin muistiinmerkitsijöitä. Siirryttäessä Urantialta Paratiisiin kohdataan kumpaakin tapahtumain kirjaamista: paikallisuniversumissa enemmän formaalista kirjausaineistoa ja elävää vähemmän; Paratiisissa enemmän elävää ja formaalista vähemmän. Uversassa kumpiakin on saatavilla yhtäläisesti.

25:5.3 (281.4) Jokainen organisoidun ja asutetun luomistuloksen merkittävä tapahtuma on rekisteröinnin aihe. Kun vain paikallista merkitystä omaavat tapahtumat kirjautuvat vain paikallisesti, samalla laajempaa merkitystä omaavat käsitellään tämän merkityksen vaatimalla tavalla. Nebadonin planeetoilta, järjestelmistä ja konstellaatioista tehdään kaikista universumin kannalta merkittävistä tapahtumista kirjausvienti Salvingtonissa; ja asianomaisista universumipääkaupungeista toimitetaan mainittuja tapahtumia koskeva tieto eteenpäin, korkeammalla tapahtuvaa

kirjaamista varten, ja tämä kuuluu sektori- ja superhallitusten tehtäviin. Paratiisissakin on asiaankuuluva yhteenveto superuniversumien ja Havonan tiedostoista; ja tämä historiallinen ja jatkuvasti kertyvä kertomusaineisto universumien universumista on edellä mainittujen, ylevien kolmannen asteen supernafien hoidossa.

25:5.4 (281.5) Vaikka näistä olennoista muutamia onkin lähetetty superuniversumeihin palvelemaan Arkistopäällikköinä, jotka johtavat Taivaallisten Kirjurien toimia, yhtäkään ei silti ole koskaan poistettu oman yhteisönsä vakinaisesta nimiluettelosta.

6. Taivaalliset Kirjurit

25:6.1 (281.6) Nämä ovat niitä muistiinmerkitsijöitä, jotka toimittavat kaikki merkintänsä kahtena kappaleena. He laativat alkuperäisen, henkeä olevan asiakirjan ja puoliaineellisen vastakappaleen – jota voitaisiin kutsua hiilikopioksi. Näin he pystyvät tekemään siksi, että heillä on omalaatuinen kyky käsitellä samanaikaisesti sekä hengellistä että aineellista energiaa. Taivaallisia Kirjureita ei luoda sellaisiksi, vaan he ovat paikallisuniversumista tulevia ylösnousemusserafeja. Kunkin seitsemän superuniversumin päämajassa toimivat Arkistopäälliköiden neuvostot ottavat heidät vastaan, luokittelevat ja määräävät heidät kunkin omalle tehtäväsfäärilleen. Superuniversumipääkaupungeissa sijaitsevat myös Taivaallisia Kirjureita kouluttavat oppilaitokset. Uversan

koulua johtavat Viisauden Täydellistäjät ja Jumalalliset Neuvonantajat.

25:6.2 (281.7) Universumipalvelun puitteissa edetessään kirjurit jatkavat kaksinkertaista kirjaamisjärjestelmäänsä ja laativat näin muistiinmerkintänsä niin, että ne ovat aina kaikkien olentoluokkien käytettävissä – aineelliseen järjestykseen kuuluvista aina yleviin valon henkiin saakka. Koko siirtymäkokemuksenne ajan – sitä mukaa kun nousette tästä aineellisesta maailmasta ylöspäin – teillä tulee aina olemaan mahdollisuus tutkia ja muullakin tavoin perehtyä merkintöihin, jotka koskevat oman statuksenne mukaisen sfäärin historiaa ja perinteitä.

25:6.3 (282.1) Kirjurit ovat tutkittu ja koeteltu joukko. Tiedossani ei ole, että yksikään Taivaallinen Kirjuri olisi koskaan poistunut riveistä, eikä heidän kirjauksistaan ole koskaan löydetty väärennöstä. He ovat kaksinkertaisen tarkastuksen alaisia sikäli, että heidän kirjauksensa tarkastetaan heidän ylennettyjen uversalaiskumppaniensa ja Voimallisten Sanansaattajien toimesta, jotka todistavat oikeiksi alkuperäisten henkikirjausten kvasifyysiset kaksoiskappaleet.

25:6.4 (282.2) Samalla kun Orvontonin universumeihin kuuluville ja sen alaisuudessa oleville sfääreille sijoitettujen etenevien kirjureiden lukumäärä nousee biljooniin ja taas biljooniin, ei korkeamman statuksen saavuttaneita ole Uversassa täyttä kahdeksaa miljoonaa. Nämä varttuneemmat eli valmistuneet kirjurit ovat ajallisuuden ja avaruuden taattujen muistiinmerkintöjen superuniversumissa toimivia valvojia ja eteenpäintoimittajia. Heidän vakinainen

päämajansa on Uversan arkistoaluetta ympäröivillä kehämäisillä asuinsijoilla. He eivät koskaan luovuta näiden arkistojen hoitoa muille; yksilöinä he saattavat olla poissa, mutteivät koskaan laajemmin joukoin.

25:6.5 (282.3) Arkistojen Hoitajiksi siirrettyjen supernafien tavoin Taivaallinen Kirjurikuntakin on vakinaisesti tehtäväänsä määrättyä. Kun serafit ja supernafit kerran on otettu näihin tehtäviin, he myös jäävät Taivaallisiksi Kirjureiksi tai vastaavasti Arkistojen Hoitajiksi siihen päivään saakka, jolloin täydelleen personoituneen Korkeimman Jumalan uusi ja modifioitu hallinto astuu voimaan.

25:6.6 (282.4) Uversassa nämä vanhemmat Taivaalliset Kirjurit voivat esittää muistiinmerkinnät kaikesta koko Orvontonissa sattuneesta kosmisessa mielessä tärkeästä aina niistä kaukaisuuksien takaisista ajoista lähtien, jolloin Päivien Muinaiset saapuivat. Ikuisella Saarella Arkistojen Hoitajat taas vartioivat tuon maailman arkistoja, jotka todistavat Paratiisin tapahtumista aina Äärettömän Hengen personoimisen jälkeisistä ajoista lähtien.

7. Morontiakumppanit

25:7.1 (282.5) Nämä paikallisuniversumien Äiti-Henkien lapset ovat kaikkien ylösnousemuksellista morontiaelämää elävien ystäviä ja kumppaneita. He eivät ole välttämättömiä sille, mitä ylösnousemuksellinen luodun olennon etenemisen puitteissa reaalisesti tekee, he eivät myöskään missään mielessä syrjäytä niiden

serafisuojelijoiden tekemää työtä, jotka useinkin seuraavat kuolevaiskumppaniaan Paratiisin-matkalla. Morontiakumppanit ovat yksinkertaisesti pitkää sisäänpäin suuntautuvaa nousuaan aloittelevien kuolevaisten rakastettavia isäntiä. He ovat myös taitavia rentouttavan ajanvietteen järjestäjiä, ja tässä työssä he saavat osaavaa apua vaihtelunohjaajilta.

25:7.2 (282.6) Vaikka saatte suorittaaksenne vaativia ja aste asteelta vaikeutuvia tehtäviä Nebadonin morontiakoulutusmaailmoissa, teille suodaan toki myös säännöllisesti lepo- ja virkistäytymiskausia. Paratiisiin johtavan matkan varrella tulee aina olemaan aikaa lepoon ja hengelliseen leikkiin, ja valon ja elämän vaiheen kuluessa on aina oleva aikaa palvontaan ja uusiin saavutuksiin.

25:7.3 (282.7) Puheena olevat Morontiakumppanit ovat niin perin ystävällisiä tovereita, että kun lopulta jätätte morontiakokemuksen viimeisen vaiheen valmistautuessanne lähtemään superuniversumissa tapahtuvalle hengelliselle tutkimusmatkalle, tulette vilpittömästi olemaan pahoillanne siitä, etteivät nämä seuralliset olennot voi tulla mukaanne, nämä kun palvelevat pelkästään paikallisuniversumeissa. Koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheen jokaisella tasolla koette ystävällisyyttä ja seurallisuutta kaikkien niiden persoonallisuuksien taholta, joihin yhteys on saavutettavissa, mutta vasta kun tapaatte Paratiisikumppanit, kohtaatte toisen yhtä syvällisesti ystävyyteen ja toveruuteen omistautuvan ryhmän.

25:7.4 (283.1) Morontiakumppaneiden työskentelyä kuvaillaan täysimääräisemmin kertomuksissa, jotka koskevat

paikallisuniversuminne asioita.

8. Paratiisikumppanit

25:8.1 (283.2) Paratiisikumppanit ovat monikoosteinen eli yhdistelemällä aikaansaatu ryhmä, joka on kerätty serafien, sekonafien, supernafien ja omniafien riveistä. Vaikka heidän palvelusaikansa mielestänne kenties ovatkin ylen määrin pitkiä, he eivät kuitenkaan ole statukseltaan pysyviä. Kun tämä palvelujakso on saatu päätökseen, he palaavat säännön mukaan (joskaan ei poikkeuksetta) niiden velvollisuuksien pariin, joita he suorittivat, kun heidät kutsuttiin Paratiisissa tapahtuvaan palvelukseen.

25:8.2 (283.3) Paikallisuniversumien Äiti-Henget, superuniversumien Heijastavat Henget ja Paratiisin Majeston nimittävät enkelijoukkojen jäseniä tähän palveluun. Heidät kutsutaan Keskussaarelle, ja he saavat Paratiisikumppanin valtuudet joltakulta Seitsemästä Valtiashengestä. Ellei pysyvää paratiisistatusta oteta lukuun, tässä on kysymys korkeimmasta kunniasta, mikä koskaan voi hoivaavien henkien osalle tulla.

25:8.3 (283.4) Nämä valitut enkelit vihkiytyvät palvelemaan kumppaneina, ja heitä osoitetaan kaikenluokkaisten, Paratiisissa mahdollisesti yksikseen olevien olentojen – pääasiassa ylösnousemuskuolevaisten – seuralaisiksi, mutta kaikkien muidenkin Keskussaarella ilman seuralaista olevien seuralaisiksi. Paratiisikumppaneilla ei ole mitään sellaista erityistä, joka heidän

tulisi suorittaa niiden hyväksi, joiden kanssa he seurustelevat, vaan he yksinkertaisesti vain ovat kumppaneita. Miltei kaikilla muilla olennoilla, joita te kuolevaiset Paratiisissa-oleskelunne aikana kohtaatte – pyhiinvaeltajatovereitanne lukuun ottamatta – on suoritettavanaan teidän suhteenne tai teidän hyväksenne jokin tietty tehtävä, mutta puheena olevat kumppanit määrätään vain olemaan seurassanne ja seurustelemaan kanssanne henkilökohtaisina tovereina. Tässä palvelussa he saavat usein apua rakastettavilta ja loistavilta Paratiisin kansalaisilta.

25:8.4 (283.5) Kuolevaiset ovat peräisin hyvin seurallisista ihmisroduista. Luojat tietävät hyvin, että ”ihmisen ei ole hyvä olla yksin”, niinpä Paratiisissakin järjestetään mahdollisuudet seurusteluun.

25:8.5 (283.6) Jos sinä ylösnousemuskuolevaisena sattuisit saapumaan Paratiisiin yhdessä maisen elämänvaiheen aikaisen kumppanisi tai läheisen toverisi kanssa tai mikäli kohtaloasi varjellut serafi sattuisi saapumaan kanssasi tai olisi sinua odottamassa, silloin seuraasi ei osoitettaisi ketään vakinaista kumppania. Mutta jos saavut yksin, on tällainen kumppani varmasti toivottamassa sinut tervetulleeksi, kun Valon Saarella heräät ajallisuuden päättävästä unesta. Silloinkin kun tiedetään, että seurassasi on ylösnousemusseuralainen, määrätään tilapäisiä kumppaneita toivottamaan teidät tervetulleiksi ikuisille rantamille ja saattamaan teidät varatulle alueelle, joka on valmistettu itsesi ja seuralaistesi vastaanottamiseksi. Voitte olla varmoja lämpimästä vastaanotosta, kun Paratiisin iäisillä rannoilla koette ylösnousemuksen ikuisuuteen.

25:8.6 (283.7) Aikana, jolloin taivasmatkalaiset oleskelevat viimeisiä päiviään Havonan viimeisellä kehällä, nimitetään heidän vastaanottajakumppaninsa, ja nämä tutkivat huolellisesti muistiinmerkinnät, jotka koskevat kuolevaisten alkuperää ja vaiheikasta ylösnousemusta avaruuden maailmojen ja Havonan kehien kautta. Ajallisuudesta tulevia kuolevaisia tervehtiessään he ovat jo hyvin perillä näiden saapuvien pyhiinvaeltajien elämänvaiheista ja osoittautuvat heti myötätuntoisiksi ja jännittäviksi kumppaneiksi.

25:8.7 (283.8) Jos Paratiisissa-olosi aikana ennen finaliitin aseman saavuttamista sattuisit jostakin syystä joutumaan erilleen ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikaisesta toveristasi – kuolevaisesta tai serafista –, seuraasi osoitettaisiin heti Paratiisikumppani neuvojaksi ja seuranpitäjäksi. Kun kumppani kerran on määrätty Paratiisissa yksinään asuvalle ylösnousemukselliselle kuolevaiselle, hän pysyy tämän henkilön seurassa, siksi kunnes tämä joko liitetään uudelleen ylösnousemuksellisiin tovereihinsa tai otetaan asianmukaisesti Lopullisuuden Saavuttajien jäseneksi.

25:8.8 (284.1) Paratiisikumppanit osoitetaan tähän tehtävään odotusjärjestyksessä, paitsi että taivasmatkalaista ei koskaan anneta sellaisen kumppanin vastuulle, joka olemukseltaan poikkeaa hänen superuniversumityypistään. Mikäli Paratiisiin olisi tänään saapumassa Urantian kuolevainen, hänen seuraansa osoitettaisiin ensimmäinen sellainen vuoroaan odottava seuralainen, joka olisi peräisin Orvontonista tai joka muutoin olisi olemukseltaan

Seitsemännen Valtiashengen kaltainen. Omniafit eivät tästä syystä palvele seitsemästä superuniversumista saapuvien ylösnousemusluotujen seurassa.

25:8.9 (284.2) Paratiisikumppanit suorittavat monia muitakin palveluksia: Mikäli ylösnousemuskuolevainen sattuisi saapumaan yksinään keskusuniversumiin ja Havonaa kulkiessaan epäonnistuisi Jumaluuteen suoritettavan löytöretken jossakin vaiheessa, hänet palautettaisiin ajan tullen ajallisuuden universumeihin ja samalla otettaisiin välittömästi yhteys Paratiisikumppanien reserveihin. Joku tämän luokan jäsen määrättäisiin seuraamaan tappion kärsinyttä pyhiinvaeltajaa, olemaan hänen kanssaan ja lohduttamaan ja rohkaisemaan häntä ja pysymään hänen seurassaan siihen asti, kunnes hän palaisi keskusuniversumiin aloittaakseen Paratiisiin-nousunsa uudelleen.

25:8.10 (284.3) Mikäli ylösnousemuspyhiinvaeltaja Jumaluutta kohti suorittamansa löytöretken suhteen kärsii tappion kulkiessaan Havonaa ylösnousemusserafin, kuolevaisena eletyn elämänvaiheen aikaisen suojelusenkelin, seurassa, tämä päättäisi seurata kuolevaistoveriaan. Nämä serafit tarjoutuvat aina vapaaehtoisiksi tähän palveluun ja heidän sallitaankin seurata pitkäaikaisia kuolevaistovereitaan takaisin ajallisuuden ja avaruuden palvelukseen.

25:8.11 (284.4) Mutta näin ei ole kahden läheisessä suhteessa olevan kuolevaisen taivasmatkalaisen laita. Jos toinen saavuttaa Jumalan, kun taas toinen tilapäisesti siinä epäonnistuu, menestyksekäs yksilö päättää poikkeuksetta palata pettyneen persoonallisuuden mukana

evolutionaarisiin luomuksiin, mutta tällaista ei sallita. Sen sijaan otetaan yhteys Paratiisikumppanien varajoukkoihin, ja yksi vapaaehtoisista valitaan seuraamaan pettynyttä pyhiinvaeltajaa. Jostakusta vapaaehtoisesta Paratiisin kansalaisesta tulee sitten kumppani menestyksekkäälle kuolevaiselle, joka viipyy Keskussaarella odottamassa tappion kärsineen toverin paluuta Havonaan. Tällä välin hän opettaa tietyissä Paratiisin kouluissa: hänellähän on esitettävänään tapahtumatäyteinen tarina evolutionaarisesta ylösnousemuksesta.

25:8.12 (284.5) [Esittänyt yksi Uversan Korkea-arvoisista.]

Luku 26

Keskusuniversumin hoivaavat henget

26:0.1 (285.1) SUPERNAFIT ovat Paratiisin ja keskusuniversumin hoivaavia henkiä. He ovat Äärettömän Hengen lasten alimman ryhmän – enkeliarmeijan – ylin luokka. Näitä hoivaavia henkiä tavataan kaikkialla: Paratiisin Saarelta aina ajallisuuden ja avaruuden maailmoihin saakka. Yksikään organisoidun ja asutetun luomistuloksen vähänkään merkittävämpi osa ei jää vaille heidän palvelujaan.

1. Hoivaavat henget

26:1.1 (285.2) Enkelit ovat koko avaruuden evolutionaaristen ja tahdollisten ylösnousemusluotujen hoivaava henki -kumppaneita. He ovat myös sfäärien jumalallisista persoonallisuuksista koostuvien

korkeampien olentojoukkojen virka- ja työtovereita. Kaikenluokkaiset enkelit ovat erillisiä persoonallisuuksia ja varsin yksilöllisiä. He osaavat kaikki antaa suuren arvon vaihtelunohjaajien palveluksille. Hoivaavat henget viettävät yhdessä avaruuden Sanansaattajajoukkojen kanssa kausia, jotka on omistettu lepäämiselle ja virkistäytymiselle. He ovat olemukseltaan sangen seurallisia, ja heidän ystävystymiskykynsä ylittää suuresti ihmisten vastaavan kyvyn.

26:1.2 (285.3) Suuruniversumin hoivaavat henget luokitellaan seuraavasti:

26:1.3 (285.4) 1. Supernafit.

26:1.4 (285.5) 2. Sekonafit.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiafit.

26:1.6 (285.7) 4. Omniafit.

26:1.7 (285.8) 5. Serafit.

26:1.8 (285.9) 6. Kerubit ja sanobit.

26:1.9 (285.10) 7. Keskiväliolennot.

26:1.10 (285.11) Enkeliyhteisöjen yksittäisten jäsenten henkilökohtainen status universumin piirissä ei ole täysin muuttumaton. Tiettyihin yhteisöihin kuuluvista enkeleistä saattaa yhden kauden ajaksi tulla Paratiisikumppaneita, toisista tulee Taivaallisia Kirjureita, toiset puolestaan kohoavat Teknisten Neuvojien riveihin. Joillakuilla kerubeilla on lupa toivoa, että he pääsevät serafin asemaan ja saavuttavat sen, mihin serafit päätyvät. Evolutionaariset serafit

voivat toisaalta saavuttaa Jumalan ylösnousemuksellisten Poikien hengelliset tasot.

26:1.11 (285.12) Edellä esiin tuotujen hoivaavien henkien seitsemän luokkaa ryhmitellään esiteltäviksi sen mukaisesti, miten merkittävää kunkin ryhmän toiminta on ylösnousemusluotujen kannalta:

26:1.12 (285.13) 1. *Keskusuniversumin hoivaavat henget*. *Supernafien* kolme luokkaa palvelevat Paratiisi-Havona -järjestelmässä. Ensi asteen supernafit eli Paratiisin supernafit ovat Äärettömän Hengen luomia. Toisen ja kolmannen asteen yhteisön jäsenet, jotka palvelevat Havonassa, ovat vastaavasti Valtiashenkien ja Kehien Henkien jälkeläisiä.

26:1.13 (286.1) 2. *Superuniversumien hoivaavat henget* – sekonafit, tertiafit ja omniafit. *Sekonafit*, Heijastavien Henkien lapset, palvelevat eri tehtävissä seitsemässä superuniversumissa. *Tertiafit*, jotka polveutuvat Äärettömästä Hengestä, omistautuvat viime kädessä Luoja-Poikien ja Päivien Muinaisten yhdyspalveluun. Äärettömän Hengen ja Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan yhteisponnistuksin luodaan *omniafit*, ja nämä ovat yksinomaan viimeksi mainittujen palvelijoita. Seuraavan tähän sarjaan kuuluvan kertomuksen aiheena ovat mainitut kolme olentoluokkaa.

26:1.14 (286.2) 3. *Paikallisuniversumien hoivaaviin henkiin* kuuluu *serafit* ja heidän apulaisensa, *kerubit*. Kuolevaiset taivasmatkalaiset saavat ensi kosketuksen juuri näihin Universumin Äiti-Hengen jälkeläisiin. Asutetuista maailmoista syntyjään olevat *keskiväliolennot* eivät oikeastaan kuulu varsinaisiin enkeliyhteisöihin, vaikka heidät toimintaa ajatellen usein

ryhmitetäänkin hoivaavien henkien joukkoon. Se, mitä heistä on kerrottavaa, samoin kuin selonteko serafeista ja kerubeista, esitetään paikallisuniversuminne asioita käsittelevissä luvuissa.

26:1.15 (286.3) Kaikki enkelijoukkojen yhteisöt omistautuvat monenlaisiin universumitehtäviin, ja he palvelevat aina jollakin tavalla myös taivaallisten olentojen korkeampia luokkia. Mutta suurin joukoin supernafit, sekonafit ja serafit varsinaisesti työskentelevät ajallisuuden lapsia varten laaditun, asteittain täydellisyyteen johtavan ylösnousemussuunnitelman toteutumisen edistämiseksi. Keskusuniversumissa, super- ja paikallisuniversumeissa toimimalla he muodostavat katkeamattoman henkihoivaajien ketjun. Sen on Ääretön Henki järjestänyt avuksi ja opastukseksi kaikille, jotka pyrkivät pääsemään Universaalisen Isän luo Iankaikkisen Pojan kautta.

26:1.16 (286.4) Kun kyse on ”henkipolariteetista”, supernafit ovat sen suhteen rajoitettuja vain toimintansa yhden vaiheen osalta, nimittäin toiminnassaan Universaalisen Isän kanssa. He voivat työskennellä yksittäin, paitsi silloin kun he käyttävät suoraan yksinomaisesti Universaaliselle Isälle kuuluvia yhteyspiirejä. Suoraan Isältä tulevaa voimaa vastaanottaessaan supernafien pitää toimimaan kyetäkseen yhdistyä vapaaehtoisesti pareiksi. Sekonafeja koskee sama rajoitus, ja sen lisäksi heidän pitää toimia pareittain Iankaikkisen Pojan yhteyspiireihin synkronoituakseen. Serafit pystyvät työskentelemään yksittäin erillisinä ja paikallisesti rajoittuneina persoonallisuuksina, mutta he kykenevät saamaan yhteyden yhteyspiireihin vasta

yhteistyöpareiksi polarisoiduttuaan. Kun tällaiset henkiolennot liittyvät pareiksi, puhutaan toisesta toisen täydentäjänä. Tällaiset toinen toistaan täydentävät yhdistymät saattavat olla väliaikaisia; ne eivät välttämättä ole pysyväisluonteisia.

26:1.17 (286.5) Näiden loistavien valo-olentojen elintoiminnot pysyvät yllä siten, että he ottavat hengellistä energiaa suoraan avaruuden primaarisista virtapiireistä. Urantian kuolevaisten täytyy saada valoenergiaa siitä, mitä sitä on sitoutunut kasvikuntaan, mutta enkelijoukot ovat yhteydessä virtapiireihin; he ”nauttivat ruokaa, jota te ette tunne”. He nauttivat myös ihmeellisten Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kaikkialle leviäviä opetuksia. Heillä on sellainen tiedon vastaanottokyky ja viisauden omaksumiskyky, jotka muistuttavat paljolti heidän elämää ylläpitävien energioiden yhteyttämisessä käyttämäänsä menetelmää.

2. Voimalliset supernafit

26:2.1 (286.6) Supernafit ovat kaikentyyppisten Paratiisissa ja keskusuniversumissa oleskelevien olentojen taitavia hoivaajia. Näitä ylhäisiä enkeleitä luodaan kolmea pääluokkaa: ensimmäisen, toisen ja kolmannen asteen supernafit.

26:2.2 (287.1) *Ensimmäisen asteen supernafit* ovat yksinomaisesti Myötäluojan jälkeläisiä. He jakavat hoivaansa jokseenkin yhtäläisesti tiettyjen Paratiisin kansalaisten ryhmien ja alati laajenevan

ylösnousemuksellisen pyhiinvaeltajakunnan kesken. Nämä ikuisen Saaren enkelit saavat aikaan varsin paljon edistäessään Paratiisin asukkaiden kumpaisenkin ryhmän välttämätöntä kouliintumista. He antavat osaltaan paljon sellaista, mikä edistää näiden kahden ainutlaatuisen universumiluotujen yhteisön keskinäistä ymmärtämystä – toiset kun edustavat jumalallisen ja täydellisen tahdollisen luodun korkeinta tyyppiä ja toiset koko universumien universumin alimman tahdollisen olentotyypin täydellistyvää kehitystä.

26:2.3 (287.2) Ensiasteisten supernafien toiminta on niin ainutlaatuista ja muista erottuvaa, että sitä käsitellään erikseen seuraavassa kertomuksessa.

26:2.4 (287.3) *Toisen asteen supernafit* ovat taivaaseen nousevien olentojen tehtäväinohjaajia Havonan seitsemällä kehällä. He kantavat huolta myös niiden lukuisiin eri luokkiin kuuluvien Paratiisin kansalaisten opetuksesta, jotka oleskelevat pitkiä ajanjaksoja keskusluomuksen maailmoista koostuvilla kehillä; mutta emme saa käsitellä heidän palvelunsa tätä osa-aluetta.

26:2.5 (287.4) Näitä ylhäisiä enkeleitä on seitsemää tyyppiä, joista jokainen on peräisin jostakusta Seitsemästä Valtiashengestä ja on olemukseltaan tämän esikuvan mukainen. Seitsemän Valtiashenkeä luovat yhdessä useita ainutlaatuisten olentojen ja entiteettien ryhmiä, ja kunkin tällaisen yhteisön yksittäiset jäsenet ovat olemukseltaan verrattain yhdenmukaisia. Mutta kun nämä samaiset

Seitsemän Henkeä luovat kukin erikseen, tällä tavoin ilmaantuvat yhteisöt ovat olemukseltaan aina seitsemää eri tyyppiä. Kunkin Valtiashengen lapset muistuttavat luojansa olemusta ja ovat tämän mukaisesti erilaisia kuin muut. Tällainen on toisasteisten supernafien alkuperä, ja kuhunkin seitsemään luotuun tyyppiin kuuluvat enkelit toimivat kaikkien niiden toimintakanavien puitteissa, jotka ovat avoinna koko heidän yhteisölleen, pääasiassa keskus- ja jumalallisen universumin seitsemällä kehällä.

26:2.6 (287.5) Kutakin Havonan seitsemää planeettakehää valvoo välittömästi yksi Kehien Seitsemästä Hengestä, jotka itse ovat Seitsemän Valtiashengen yhteisesti luomia – ja näin ollen yhdenmukaisia. Vaikka nämä seitsemän avustavaa Havonan Henkeä muistuttavat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen olemusta, he eivät kuuluneet alkuperäiseen esikuvauniversumiin. He olivat toiminnassa alkuperäisen (ikuisen) luomisen jälkeen, mutta kauan ennen Grandfandan aikoja. He ilmaantuivat epäilemättä Valtiashenkien luovana reaktiona Korkeimman Olennon esiin avautuvaan tarkoitukseen, ja suuruniversumin organisoinnin jälkeen heidän toiminnastaan tuli havaittavaa. Ääretön Henki ja kaikki hänen luovat kumppaninsa näyttävät universaalisten koordinoijien asemassa omaavan yllin kyllin kykyä reagoida tilanteen vaatimalla luovalla tavalla kokemuksellisissa Jumaluuksissa ja kehittyvissä universumeissa esiintyviin yhtaikaisiin kehityskulkuihin.

26:2.7 (287.6) *Kolmannen asteen supernafit* polveutuvat edellä mainituista Kehien Seitsemästä Hengestä. Ääretön Henki antaa erillisillä Havonan kehillä kullekin heistä kyvyn luoda keskusuniversumin tarpeisiin riittävän määrän korkeita kolmannen asteen yhteisöön kuuluvia supernafihoivaajia. Samalla kun Kehien Henget tuottivat näitä enkelihoivaajia verrattain harvalukuisesti ennen ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien Havonaan-saapumista, niin eivät Seitsemän Valtiashenkeä edes aloittaneet toisen asteen supernafien luomista ennen Grandfandan saapumista. Koska kolmannen asteen supernafit ovat näistä kahdesta yhteisöstä vanhempia, otamme heidät sen vuoksi ensimmäisinä tarkastelumme kohteeksi.

3. Kolmannen asteen supernafit

26:3.1 (288.1) Nämä Seitsemän Valtiashengen palvelijat ovat Havonan eri kehien enkelispesialisteja, ja heidän huolenpitonsa ulottuu sekä ajallisuudesta ylösnouseviin pyhiinvaeltajiin että alaslaskeutuviin ikuisuuden pyhiinvaeltajiin. Kaikkiin eri luokkiin kuuluvat supernafikumppaninne ovat täydellisen keskusluomuksen miljardissa opiskelumaailmassa teille täysin näkyviä. Te kaikki olette siellä korkeimmassa mielessä veljellisiä ja ymmärtäväisiä olentoja ja nautitte keskinäisestä kanssakäymisestä ja molemminpuolisesta myötätuntoisuudesta. Laskeutuvat pyhiinvaeltajat te niin ikään tunnette täydelleen ja seurustelette antaumuksellisesti näiden

Paratiisin kansalaisten kanssa, jotka matkaavat näitä kehiä sisältä ulospäin niin, että he saapuvat Havonaan sen ensimmäisen kehän ohjausmaailman kautta ja etenevät sitten ulospäin seitsemännelle kehälle.

26:3.2 (288.2) Seitsemästä superuniversumista saapuvat ylösnousemuspyhiinvaeltajat kulkevat Havonan läpi päinvastaiseen suuntaan. He saapuvat seitsemännen kehän ohjausmaailmaan ja jatkavat sieltä sisäänpäin. Ylösnousemusluotujen etenemiselle maailmasta toiseen ja kehältä kehälle ei ole asetettu mitään ajallista rajoitusta, aivan kuin ei mitään kiinteää aikamäärää ole mielivaltaisesti pantu myöskään morontiamaailmoissa-asumiselle. Mutta vaikka riittävässä määrin kehittyneet yksilöt saatetaankin vapauttaa oleskelemasta yhdessä tai useammassakin paikallisuniversumin koulutusmaailmoista, yksikään pyhiinvaeltaja ei voi kuitenkaan välttyä asteittaista hengellistymistä merkitsevien kaikkien seitsemän havonakehän läpikäymiseltä.

26:3.3 (288.3) Pääasiallisesti ajallisuuden pyhiinvaeltajia palvelemaan asetettu kolmannen asteen supernafikunta jakautuu seuraaviin luokkiin:

26:3.4 (288.4) 1. *Sopusoinnunvalvojat*. On tietenkin ilmeistä, että jopa täydellisessä Havonassa tarvitaan jonkinlaista koordinoivasti vaikuttavaa toimintaa järjestelmän ylläpitämiseksi ja sopusoinnun varmistamiseksi kaikessa siinä työssä, jota tehdään ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien valmistamiseksi heidän sittemmin tapahtuvaan Paratiisin saavuttamiseensa. Tässä onkin se, mitä

sopusoinnunvalvojat todellisuudessa tekevät: he pitävät kaiken kitkattomassa ja ripeässä liikkeessä. He ovat alkuisin ensimmäiseltä kehältä, he palvelevat Havonan joka puolella, ja heidän läsnäolonsa Havonan kehillä merkitsee, ettei mikään voi missään tapauksessa mennä vikaan. Näiden supernafien kyvykkyys mitä erilaisimpiin yhteisöihin – jopa monille eri tasoille – kuuluvia persoonallisuuksia koskevien toimintojen moninaisuuden koordinoimisessa suo heille mahdollisuudet antaa apua missä tahansa ja milloin tahansa sitä tarvitaan. He myötävaikuttavat suuresti siihen, että ajallisuuden pyhiinvaeltajat ja ikuisuuden pyhiinvaeltajat ymmärtävät toisiaan.

26:3.5 (288.5) 2. *Pääkirjaajat*. Nämä enkelit luodaan toisella kehällä, mutta he operoivat keskusuniversumin joka puolella. He suorittavat merkintänsä kolmin kappalein ja toimittavat kirjauksensa Havonan konkreettisia arkistoja, oman luokkansa hengellisiä arkistoja ja Paratiisin formaalisia arkistoja varten. Sen lisäksi he lähettävät automaattisesti todellisen tiedon kannalta tärkeät tapahtumaraportit Paratiisin eläville kirjastoille, supernafien ensimmäiseen yhteisöön kuuluville tiedonvarjelijoille.

26:3.6 (288.6) 3. *Kaukoviestittäjät*. Kolmannen kehän Hengen lapset toimivat kaikkialla Havonan piirissä, vaikka heidän virallinen asemapaikkansa sijaitseekin uloimman kehän planeetalla numero seitsemänkymmentä. Nämä teknikkomestarit ovat keskusluomuksen kaukotiedotuslähetysten vastaanottajia ja lähettäjiä sekä kaikkia

Paratiisin jumaluusilmiöitä käsittelevien avaruusraporttien ohjaajia. He pystyvät käyttämään kaikkia avaruuden peruspiirejä.

26:3.7 (288.7) 4. *Viestinviejät* ovat peräisin kehältä numero neljä. He samoilevat Paratiisi-Havonan järjestelmää kaikkien persoonallista sanomanvälitystä edellyttävien viestien viejinä. He palvelevat tovereitaan, taivaallisia persoonallisuuksia, Paratiisin pyhiinvaeltajia ja jopa ajallisuudesta ylösnousevia sieluja.

26:3.8 (289.1) 5. *Tietoaineiston koordinoijat*. Nämä kolmannen asteen supernafit ja viidennen Kehän Hengen lapset, toimivat aina taivaaseen nousevien ja taivaasta laskeutuvien pyhiinvaeltajien välisen veljellisen suhteen viisaina ja myötätuntoisina edistäjinä. He huolehtivat kaikista Havonan asukkaista ja eritoten taivasmatkalaisista pitämällä heidät universumien universumin asioiden osalta ajan tasalla. Kaukoviestittäjiin ja heijastajiin ylläpitämiensä henkilökohtaisten yhteyksien perusteella nämä Havonan ”elävät sanomalehdet” ovat hetkessä perillä kaikesta tiedosta, joka välittyy keskusuniversumin valtavan uutisverkoston kautta. He keräävät tietoaineistoa Havonan kaukoviestimillä, joilla he automaattisesti kykenevät omaksumaan yhdessä Urantian ajanlaskun mukaisessa tunnissa yhtä paljon tietoa kuin nopeimmankaan lennätintekniikkanne avulla pystyttäisiin kirjaamaan tuhannessa vuodessa.

26:3.9 (289.2) 6. *Kuljetuspersoonallisuudet*. Nämä olennot, jotka ovat peräisin kehältä numero kuusi, operoivat tavallisesti uloimman

kehän planeetalta numero neljäkymmentä. He juuri vievät pois ne pettyneet ehdokkaat, joiden löytöretki Jumaluuteen toistaiseksi epäonnistui. He ovat valmiita palvelemaan kaikkia, joiden tulee Havonan palveluksessa kulkea Havonaan ja sieltä pois mutta jotka eivät itse pysty avaruudessa kulkemaan.

26:3.10 (289.3) 7. *Reservijoukot*. Ylösnousemusolentojen, Paratiisin pyhiinvaeltajien ja muiden Havonassa oleskelevien olentoyhteisöjen kanssa suoritettavassa työssä esiintyvät vaihtelut tekevät välttämättömäksi näiden supernafireservien ylläpitämisen seitsemännen kehän ohjausmaailmassa, josta he ovat peräisin. Heitä ei ole luotu mitään erityistä tarkoitusta silmällä pitäen; ja he ovat päteviä ryhtymään palvelukseen kolmanteen luokkaan kuuluvien supernafikumppaniensa velvollisuuksien kaikilla vähemmän vaativilla osa-alueilla.

4. Toisen asteen supernafit

26:4.1 (289.4) Toisen asteen supernafit ovat keskusuniversumin seitsemällä planeettakehällä toimivia hoivaajia. Osa heistä antautuu palvelemaan ajallisuuden pyhiinvaeltajia, ja toinen puoli koko yhteisöstä omistautuu ikuisuuden Paratiisi-pyhiinvaeltajien kouluttamiseen. Näistä Paratiisin kansalaisista huolehtivat heidän Havonan kehien läpi tapahtuvan pyhiinvaelluksensa aikana myös Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakunnasta tulevat

vapaaehtoiset. Tällainen järjestely on ollut voimassa ensimmäisen finaliittiryhmän täyttymisestä saakka.

26:4.2 (289.5) Ylösnousemuspyhiinvaeltajien hoivatoiminnan piiriin periodeittain saamansa toimeksiannon mukaisesti toisen asteen supernafit työskentelevät seuraavissa seitsemässä ryhmässä:

26:4.3 (289.6) 1. Pyhiinvaeltajien auttajat.

26:4.4 (289.7) 2. Korkeimmuuden oppaat.

26:4.5 (289.8) 3. Kolminaisuuden oppaat.

26:4.6 (289.9) 4. Pojan löytäjät.

26:4.7 (289.10) 5. Isän oppaat.

26:4.8 (289.11) 6. Neuvonantajat ja neuvojat.

26:4.9 (289.12) 7. Levon täydentäjät.

26:4.10 (289.13) Kuhunkin työryhmään kuuluu jokaiseen seitsemään luotuun tyyppiin lukeutuvia enkeleitä, ja avaruuden pyhiinvaeltajaa ohjaa aina sellainen toisen asteen supernafi, joka polveutuu tämän pyhiinvaeltajan synnyinsuperuniversumia johtavasta Valtiashengestä. Kun te Urantian kuolevaiset pääsette Havonaan, teitä luotsaavat aivan varmasti sellaiset supernafit, joiden luotu olemus – oman kehitysperäisen olemuksenne tapaan – juontuu Orvontonin Valtiashengestä. Ja koska ohjaajanne polveutuvat oman superuniversuminne Valtiashengestä, he ovat erityisen sopivia ymmärtämään, lohduttamaan ja avustamaan teitä kaikissa pyrkimyksissänne paratiisillisen täydellisyyden saavuttamiseksi.

26:4.11 (290.1) Seitsemän superuniversumin päämajoista käsin operoivat sekonafien ensiasteiseen yhteisöön kuuluvat kuljetuspersoonallisuudet tuovat ajallisuudesta saapuvat pyhiinvaeltajat Havonan pimeiden gravitaatiotaivaankappaleiden ohitse uloimmalle planeettakehälle. Eivät kaikki mutta useimmat planeetoilla ja paikallisuniversumeissa palvelevat serafit, jotka on valtuutettu nousemaan Paratiisiin, eroavat kuolevaiskumppaneistaan ennen kuin pitkä lento Havonaan alkaa, ja he astuvat välittömästi pitkään ja voimaperäiseen koulutukseen suurenmoista toimeksiantoa varten ja odottavat näin serafin asemassa yltävänsä olemassaolon täydellisyyteen ja palvelun korkeimmuuteen. Ja he tekevät näin, sillä he toivovat voivansa liittyä uudelleen ajallisuuden pyhiinvaeltajien seuraan, jotta heidät luettaisiin kuuluviksi niiden pariin, jotka iäti seuraavat Universaalisen Isän saavuttaneiden ja Lopullisuuden Saavuttajien paljastamattomiin tehtäviin valtuutuksen saaneiden kuolevaisten kulkua.

26:4.12 (290.2) Pyhiinvaeltaja laskeutuu Havonan vastaanottoplaneetalle seitsemännen kehän ohjausmaailmaan mukanaan vain yksi täydellisyyttä edustava avu: tarkoitusperän täydellisyys. Universaalinen Isä on säätänyt: ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.” Se on se häkellyttävä kutsu ja käsky, joka on välitetty avaruuden maailmojen finiittisille lapsille. Tuon kehotuksen julistaminen on virittänyt koko luomakunnan yhtymään taivaallisten olentojen yhteistyössä suorittamaan ponnistukseen, jonka tavoitteena on mainitun, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen

antaman, valtavuudessaan kauhistuttavan käskyn täyttäminen ja toteuttaminen.

26:4.13 (290.3) Kun universaaliseen pelastussuunnitelmaan kuuluvien kaikkien avustajajoukkojen avun ja hoivan turvin olet lopulta Havonan vastaanottomaailman suojeluksessa, saavut sinne mukanasi vain yhdenlainen täydellisyys: *tarkoitusperän täydellisyys*. Tarkoituksesi on perin pohjin aidoksi havaittu; uskosi on koeteltua. Sinut tiedetään pettymyksen kestäväksi. Edes epäonnistuminen Universaalisen Isän havaitsemisessa ei voi horjuttaa tällaisen ylösnousemuskuolevaisen uskoa eikä vakavasti järkyttää hänen luottamustaan, sillä hän on selviytynyt kokemuksesta, joka kaikkien täytyy Havonan täydelliset sfäärit saavuttaakseen läpikäydä. Havonaan-pääsemiseesi mennessä vilpittömyydestäsi on tullut ylevää. Tarkoitusperän täydellisyys ja kaipauksen jumalallisuus yhdessä uskon lujuuden kanssa ovat varmistaneet pääsysi ikuisuuden muuttumattomille asuinsijoille; vapautumisesi ajallisuuden epävarmuuksista on perinpohjaista ja täydellistä. Ja nyt sinun tulee joutua kasvotusten Havonan ongelmien ja Paratiisin valtavuuksien kanssa kohdataksesi sen, mihin sinua niin pitkään on ajallisuuden kokemuksellisina aikakausina avaruuden maailmojen kouluissa harjoitettu.

26:4.14 (290.4) Usko on voittanut ylösnousemuspyhiinvaeltajalle tarkoitusperän täydellisyyden, ja se päästää ajallisuuden lapset ikuisuuden porteille. Nyt on pyhiinvaeltajien auttajien ryhdyttävä työhön ja kehittämään sitä ymmärryksen täydellisyyttä ja sitä

käsittämisen tekniikkaa, jotka ovat persoonallisuuden paratiisilliselle täydellisyydelle niin tuiki välttämättömiä.

26:4.15 (290.5) *Ymmärtämisen kyky on kuolevaisen passi Paratiisiin.* Uskomisen halu on avain Havonaan. Jumalan pojan aseman hyväksyminen, yhteistyö sisimmässä olevan Suuntaajan kanssa, on evolutionaarisen elossasäilymisen hinta.

5. Pyhiinvaeltajien auttajat

26:5.1 (291.1) Ensimmäiset kohdattavat toisen asteen supernafien seitsemästä ryhmästä ovat pyhiinvaeltajien auttajat, nuo nopean käsityskyvyn ja avaran myötätuntoisuuden omaavat olennot, jotka toivottavat paljon matkanneet avaruuden taivasmatkalaiset tervetulleiksi keskusuniversumin vakaisiin maailmoihin ja vakiintuneen järjestyksen piiriin. Samalla nämä ylevät hoivaajat aloittavat työnsä ikuisuuden paratiisipyhiinvaeltajien hyväksi, joista ensimmäinen saapui Havonan sisäkehän ohjausmaailmaan, silloin kun Grandfanda laskeutui uloimman kehän ohjausmaailmaan. Noina iäisen kaukaisina päivinä Paratiisista tulleet pyhiinvaeltajat ja ajallisuudesta saapuneet kohtasivat ensi kertaa kehän numero neljä vastaanottomaailmassa.

26:5.2 (291.2) Nämä Havonan maailmojen seitsemännellä kehällä toimivat pyhiinvaeltajien auttajat suorittavat työnsä ylösnousemuskuolevaisten hyväksi kolmena pääjakautumana, joista

ensimmäinen liittyy Paratiisin-Kolminaisuuden korkeimpaan ymmärtämiseen; toinen liittyy Isä–Poika-kumppanuuden hengelliseen käsittämiseen ja kolmas Äärettömän Hengen älylliseen tajuamiseen. Jokainen näistä opetusvaiheista jakaantuu seitsemään haaraan, jotka koostuvat kahdestatoista pienemmästä seitsemänkymmenen apuryhmän osastosta; ja jokainen näistä seitsemästäkymmenestä opetuksen apuryhmittymästä esiintyy tuhantena luokittumana. Vieläkin yksityiskohtaisempaa opetusta tarjotaan seuraavilla kehillä, mutta pyhiinvaeltajien auttajat opettavat jokaisesta Paratiisin pääsyvaatimuksesta sen yleispiirteet.

26:5.3 (291.3) Tämä siis on se perus- eli alkeiskurssi, joka on uskossa koeteltujen ja pitkästi matkanneiden avaruuden pyhiinvaeltajien edessä. Mutta jo kauan ennen Havonaan-saapumistaan nämä ylösnousemukselliset ajallisuuden lapset ovat oppineet herkuttelemaan epävarmuudella, lihomaan pettymisestä, innostumaan ilmeisestä tappiosta, vahvistumaan vaikeuksien edessä, osoittamaan lannistumatonta rohkeutta suunnattomuuden edessä ja harjoittamaan voittamatonta uskoa joutuessaan kohdakkain selittämättömän esittämän haasteen kanssa. Jo kauan sitten näiden pyhiinvaeltajien taisteluhuuto alkoi kuulua: ”Yhdessä Jumalan kanssa ei mikään, ei kerrassaan mikään, ole mahdotonta.”

26:5.4 (291.4) Ajallisuuden pyhiinvaeltajalta edellytetään Havonan kullakin kehällä jonkin määrätyn asian hallitsemista, ja vaikka jokainen pyhiinvaeltaja on edelleenkin sellaisten supernafien ohjauksessa, jotka soveltuvat olemuksensa puolesta auttamaan juuri kyseisentyyppistä ylösnousemusluotua, hallittavaksi tarkoitettu

kurssi on silti jokseenkin yhdenmukainen kaikille keskusuniversumin saavuttaville taivasmatkalaisille. Tämä suoritettava kurssi on määrällinen, laadullinen ja kokemuksellinen – älyllinen, hengellinen ja korkein.

26:5.5 (291.5) Aika ei Havonan kehillä merkitse paljonkaan. Rajallisessa määrin se liittyy etenemismahdollisuuksiin, mutta itse saavutus on lopullinen ja korkein koetin. Sinä hetkenä, kun supernafi-kumppanisi arvioi sinut päteväksi siirtymään sisäänpäin seuraavalle kehälle, sinut viedään seitsemännen Kehän Hengen kahdentoista avustajan eteen. Siellä sinun edellytetään suoriutuvan kyseisen kehän kokeista, jotka määräytyvät lähtökohtanasi olevan superuniversumin ja synnyinjärjestelmäsi perusteella. Tämän kehän jumalallisuuden saavuttaminen tapahtuu ohjausmaailmassa, ja siihen kuuluu kyseisen ylösnousemuspyhiinvaeltajan superuniversumin Valtiashengen hengellinen tunnistaminen ja tajuaminen.

26:5.6 (291.6) Kun Havonan ulkokehän työ saadaan päätökseen ja kun annettu kurssi hallitaan, pyhiinvaeltajien auttajat vievät suojattinsa seuraavan kehän ohjausmaailmaan ja jättävät heidät korkeimmuuden oppaiden huostaan. Pyhiinvaeltajien auttajat viivähtävät siellä aina jonkin aikaa tehdäkseen siirtymisestä sekä miellyttävän että antoisan.

6. Korkeimmuuden oppaat

26:6.1 (292.1) Avaruudesta tulevia taivasmatkalaisia kutsutaan ”hengellisiksi kandidaateiksi”, silloin kun heidät siirretään seitsemänneltä kuudennelle kehälle ja kun heidät sijoitetaan korkeimmuuden oppaiden välittömään valvontaan. Näitä oppaita ei tule sekoittaa Kandidaattien Opastajiin, jotka kuuluvat Äärettömän Hengen Korkeimpiin Persoonallisuuksiin ja jotka servitaalitovereineen palvelevat Havonan kaikilla kehillä sekä taivaaseen nousevia että sieltä laskeutuvia pyhiinvaeltajia. Korkeimmuuden oppaat toimivat vain keskusuniversumin kuudennella kehällä.

26:6.2 (292.2) Juuri tällä kehällä taivasmatkalaiset saavuttavat uuden käsityksen Korkeimmasta Jumalallisuudesta. Evolutionaarisissa universumeissa viettämiensä pitkien elämänvaiheitten myötä ajallisuuden pyhiinvaeltajien kokemukseen on kuulunut jatkuvasti vahvistuva tietoisuus ajallis-avaruudellisten luomusten kaikkivaltiaan ylivalvonnan reaalisuudesta. Täällä, tällä Havonan kehällä, he pääsevät lähelle sitä, että he kohtaisivat ajallis-avaruudellisen ykseyden keskusuniversumilähteen: Korkeimman Jumalan hengellisen reaalisuuden.

26:6.3 (292.3) En oikein osaa selittää, mitä tällä kehällä tapahtuu. Taivasmatkalaisten havaittavissa ei ole mitään Korkeimmuuden persoonallista läsnäoloa. Uudet suhteet Seitsemänteen Valtiashenkeen korvaavat tietyssä mielessä sen, mitä äsken sanottiin siitä, että Korkeimpaan Olentoon ei saa kosketusta. Mutta vaikkemme pystykään käsittämään käytössä olevaa menetelmää, jokainen ylösnousemusluotu näyttää kaikesta huolimatta kokevan

muuntavaa kasvua, uutta tietoisuuden yhdentymistä, uutta tarkoituksen hengellistymistä, uutta herkistymistä jumalallisuudelle. Nämä ovat ilmiöitä, joita ei liene mahdollista tyydyttävällä tavalla selittää, ellei oleteta, että siinä ilmenee paljastumatonta Korkeimman Olennon vaikutusta. Ne meistä, jotka ovat tarkkailleet näitä salaperäisiä tapahtumia, ovat tässä havaitsevinaan Korkeimmuuden Jumalan, joka kiintymystä osoittaen jakaa kokemuksellisille lapsilleen – aivan heidän kokemiskykynsä äärirajoille saakka – niitä älyllisen käsityskyvyn, hengellisen näkemyksen ja persoonallisuuden ulottuvuuden lisäyksiä, joita nämä niin kipeästi tarvitsevat kaikissa ponnisteluissaan Korkeimmuuden Kolminaisuuden jumalallisuustasolle päästäkseen, ikuiset ja eksistentiaaliset Paratiisin Jumaluudet saavuttaakseen.

26:6.4 (292.4) Arvioidessaan oppilaansa kypsiksi siirtymään eteenpäin korkeimmuuden oppaat tuovat nämä seitsemänkymmenjäsenisen komission eteen. Se on erilaisista jäsenistä koostuva ryhmä, jonka jäsenet toimivat kehän numero kuusi ohjausmaailman kuulustelijoina. Kun pyhiinvaeltajat ovat saaneet tämän komission vakuuttuneeksi siitä, että he käsittävät Korkeimman Olennon ja Korkeimmuuden Kolminaisuuden, heille annetaan viidennelle kehälle siirtymiseen oikeuttava todistus.

7. Kolminaisuuden oppaat

26:7.1 (292.5) Kolminaisuuden oppaat ovat ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien, etenevien pyhiinvaeltajien uupumattomia hoivaajia Havona-koulutuksen viidennellä kehällä. Hengellisiä kandidaatteja nimitetään täällä ”ehdokkaiksi löytöretkelle Jumaluuteen”, sillä juuri tällä kehällä pyhiinvaeltajat saavat Kolminaisuuden oppaiden ohjauksessa korkeampaa opetusta jumalallisesta Kolminaisuudesta valmistuksena yritykselle päästä Äärettömän Hengen persoonallisuuden tunnistamiseen. Ja täällä ylösnousemuspyhiinvaeltajat huomaavat, mitä tosi mielessä suoritettu opiskelu ja todellinen mentaalinen ponnistelu merkitsevät, sillä he alkavat tajuta, millaista aina vain lujemmin voimille käyvää ja kovasti paljon vaivalloisempaa hengellistä ponnistusta vaaditaan sen korkean tavoitteen mukaisten vaatimusten täyttämiseksi, joka on asetettu heidän saavutettavakseen tähän kehään kuuluvissa maailmoissa.

26:7.2 (292.6) Kolminaisuuden oppaat ovat perin juurin uskollisia ja pystyviä. Jokainen pyhiinvaeltaja saa osakseen tähän luokkaan kuuluvan toisen asteen supernafin jakamattoman huomion ja täyden kiintymyksen. Koskaan ei ajallisuuden pyhiinvaeltaja löytäisi Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluvaa ensimmäistä lähestyttävissä olevaa persoonaa, elleivät häntä olisi auttamassa ja tukemassa nämä oppaat ja ne monet muut hengelliset olennot, jotka ovat mukana opettamassa taivasmatkalaisia siinä mielessä, mikä on edessä olevan, Jumaluuteen suoritettavan löytöretken luonne ja siinä käytettävät menetelmät.

26:7.3 (293.1) Kun tämän kehän oppikurssi on suoritettu, Kolminaisuuden oppaat vievät oppilaansa tämän kehän ohjausmaailmaan ja esittelevät heidät yhdelle niistä monista kolmiyhteisistä komissioista, jotka toimivat Jumaluuteen suoritettavan löytöretken ehdokkaiden tutkijoina ja todistuksen antajina. Näihin komissioihin kuuluu yksi finaliittien edustaja, yksi ensiasteisten supernafien luokkaan kuuluva menettelynohjaaja ja joko yksi avaruuden Yksinäinen Sanansaattaja tai yksi Paratiisin Kolminaistettu Poika.

26:7.4 (293.2) Sitten kun taivaaseen nouseva sielu tosiasiallisesti lähtee Paratiisiin, hänen seurassaan on vain siirtokolmikko: supernafeihin lukeutuva kehäkumppani, Kandidaattien Opastaja ja jälkimmäisen mukana aina seuraava servitaalitoveri. Nämä retket Havonan kehiltä Paratiisiin ovat kokeilumatkoja; taivasmatkalaiset eivät statukseltaan vielä kuulu Paratiisiin. He saavuttavat Paratiisissa-asuvan statuksen vasta koettuaan ajallisuuden päättävän unen, sitten kun he ovat saavuttaneet Universaalisen Isän ja selvittäneet lopullisesti Havonan kehät. Vasta jumalallisen levon jälkeen he pääsevät osallisiksi ”jumalallisuuden olomuodosta” ja ”korkeimmuuden hengestä” ja alkavat sillä keinoin todellisuudessa toimia ikuisuuden piirissä ja Kolminaisuuden läsnäolossa.

26:7.5 (293.3) Siirtokolmikkoon kuuluvilta taivasmatkalaisen kumppaneilta ei edellytetä, että he antaisivat hänelle kyvyn Kolminaisuuden hengellisen valohohteen maantieteelliseen paikantamiseen, vaan paremminkin, että he antavat pyhiinvaeltajalle kaiken mahdollisen avun hänen vaikeassa tehtävässään tunnistaa ja

havaita Ääretön Henki ja ymmärtää häntä sen verran, että se riittää persoonallisuuden tunnistukseksi. Jokainen Paratiisissa oleva ylösnousemuspyhiinvaeltaja voi havaita Kolminaisuuden maantieteellisen eli sijainnillisen läsnäolon, suuri enemmistö pystyy saamaan yhteyden Jumaluuksien, ja eritoten Kolmannen Persoonan, älylliseen realiteettiin, mutta kaikki eivät pysty tunnistamaan tai edes osaksikaan ymmärtämään Isän ja Pojan hengellisen läsnäolon realiteettia. Vieläkin vaikeampaa on päästä edes vähimpään mahdolliseen hengelliseen käsitykseen Universaalisesta Isästä.

26:7.6 (293.4) Harvoinpa tosiaankin sattuu, ettei Äärettömän Hengen etsintä johtaisi täyttymykseen, ja kun Kolminaisuuden oppaiden suojatit ovat onnistuneet Jumaluuteen suorittamansa löytöretken tässä vaiheessa, oppaat valmistautuvat siirtämään heidät Pojan löytäjien hoivaan Havonan neljännelle kehälle.

8. Pojan löytäjät

26:8.1 (293.5) Havonan neljättä kehää kutsutaan toisinaan ”Poikien kehäksi”. Ylösnousemuspyhiinvaeltajat menevät tämän kehän maailmoista Paratiisiin saadakseen ymmärtävän yhteyden Iankaikkiseen Poikaan, kun taivaasta laskeutuvat pyhiinvaeltajat taas saavuttavat tämän kehän maailmoissa uutta ymmärrystä ajallisuuden ja avaruuden Luoja-Poikien olemuksesta ja tehtävistä. Tällä kehällä on seitsemän sellaista maailmaa, joissa Paratiisin-Mikaelien reservijoukko pitää sekä ylösnouseville että

alaslaskeutuville pyhiinvaeltajille erityisiä hoivaamisen palvelukouluja. Ja juuri näissä Mikael-Poikien maailmoissa ajallisuuden pyhiinvaeltajat ja ikuisuuden pyhiinvaeltajat pääsevät ensimmäisen kerran todella ymmärtämään toisiaan. Tämän kehän kokemukset ovat monissa suhteissa koko Havonassa-olon kaikkein jännittävimmät.

26:8.2 (294.1) Pojan löytäjät ovat supernafeihin lukeutuvia, neljännen kehän ylösnousemuskuolevaisten hoivaajia. Sen lisäksi, mitä nämä Pojan löytäjät yleisinä tehtävinään suorittavat ehdokkaidensa valmentamiseksi Iankaikkisen Pojan kolminaisuussuhteiden ymmärtämiseen, heidän pitää opettaa suojattinsa niin täysipainoisesti, että nämä kertakaikkisesti onnistuvat ensiksikin riittävällä tavalla Pojan hengellisessä käsittämisessä, toiseksi Pojan persoonallisuuden tyydyttävässä tunnistamisessa ja kolmanneksi, että nämä asianmukaisella tavalla onnistuvat pitämään Pojan erillään Äärettömän Hengen persoonallisuudesta.

26:8.3 (294.2) Tutkintoja ei enää Äärettömän Hengen saavuttamisen jälkeen toimeenpanna. Sisempien kehien testit ovat pyhiinvaeltajaehdokkaiden suorituksia, kun he ovat Jumaluuksien verhoutuvuuden syleilyssä. Edistyminen on pelkästään yksilön hengellisyyden varassa, eikä kukaan Jumalia lukuun ottamatta rohkene antaa päätöstä siitä, missä määrin joku on hengellinen. Epäonnistumisen sattuessa sen syitä ei milloinkaan osoiteta, eikä sen paremmin ehdokkaita itseään kuin heidän erilaisia opettajiaan ja oppaitaan koskaan moitita tai arvostella. Paratiisissa pettymystä ei koskaan pidetä tappiona, lykkäystä ei koskaan katsota häpeäksi,

ajallisuuden ilmeisiä epäonnistumisia ei koskaan sekoiteta ikuisuuden merkittäviinkään viivytyksiin.

26:8.4 (294.3) Monetkaan pyhiinvaeltajat eivät koe näennäisen epäonnistumisen aiheuttamaa viivytystä Jumaluuteen suorittamallaan löytöretkellä. Miltei kaikki saavuttavat Äärettömän Hengen, vaikka silloin tällöin sattuukin, että jokunen pyhiinvaeltaja superuniversumista numero yksi ei tässä ensi yrittämällä onnistu. Hengen saavuttavat pyhiinvaeltajat epäonnistuvat harvoin Pojan löytämisessä; miltei kaikki niistä, jotka tosiaankin ensi yrittämällä epäonnistuvat, ovat peräisin superuniversumeista kolme ja viisi. Valtaosa niistä, jotka ensimmäisellä kerralla epäonnistuvat Isän saavuttamisessa – sekä Hengen että Pojan saavutettuaan – ovat peräisin superuniversumista numero kuusi, vaikka jokunen epäonnekas tulee myös numeroista kaksi ja kolme. Ja tämä kaikki näyttää selvästikin osoittavan, että näille näennäisille epäonnistumisille – todellisuudessa ne ovat yksinkertaisesti vain väistämättömiä viivytyksiä – on jokin hyvä ja riittävä selitys.

26:8.5 (294.4) Jumaluuteen tekemällään löytöretkellä epäonnistuneet ehdokkaat asetetaan erään ensi asteen supernafien ryhmän – valtuutuspäälliköiden – valvontaan, ja heidät lähetetään vähintään vuosituhanneksi takaisin avaruuden maailmojen työhön. He eivät milloinkaan palaa synnyinsuperuniversumiinsa vaan aina siihen superluomukseen, joka on suotuisin heidän uudelleenkoulutukselleen valmennuksena Jumaluuteen suoritettavaa toista löytöretkeä varten. Tämän palvelun jälkeen he palaavat omasta aloitteestaan Havonan ulkokehälle. Sieltä heidät

saatetaan välittömästi kehälle, jolla heidän edellinen elämänvaiheensa katkesi, ja siellä he ryhtyvät heti valmistelemaan uutta löytöretkeä Jumaluuteen. Toisen asteen supernafit eivät koskaan epäonnistu luotsatessaan suojattejaan menestykseen tällä toisella yrittämällä, ja samat supernafihoivaajat ja muut oppaat palvelevat aina näitä ehdokkaita tämän toisen löytöretken kuluessa.

9. Isän oppaat

26:9.1 (294.5) Kun pyhiinvaeltajasielu saavuttaa Havonan kolmannen kehän, hän pääsee Isän oppaiden ohjaukseen. Nämä ovat vanhempia, varsin taitavia ja supernafihoivaajista kaikkein kokeneimpia. Isän oppaat pitävät tämän kehän maailmoissa viisauskouluja ja menetelmäopistoja, joissa opettajina toimivat kaikki keskusuniversumissa asuvat olennot. Mitään sellaista ei jätetä huomiotta, josta olisi ajallisuuden luodulle hyötyä tällä ikuisuuteen johtavalla transsendenttisella löytöretkellä.

26:9.2 (294.6) Universaalisen Isän saavuttaminen on passi ikuisuuteen siitä huolimatta, että jäljellä on vielä selvitettäviä Havonan kehiä. Kolmannen kehän ohjausmaailmassa koetaan sen vuoksi järisyttävä hetki, kun siirtokolmikko ilmoittaa ajallisuuden viimeisen uskaliaan yrityksen olevan alkamaisillaan; että taas uusi avaruudesta tuleva luotu tavoittelee pääsyä Paratiisiin ikuisuuden portista.

26:9.3 (295.1) Ajallinen koetus on miltei ohitse, kilvoittelu ikuisuuteen pääsemiseksi on melkein lopussa. Epävarmuuden päivät ovat päättymässä, kiusaus epäilemiseen on katoamassa, määräystä olla *täydellinen* on noudatettu. Ajallisuuden luotu ja aineellinen persoonallisuus on kivunnut älyllisen olemassaolon pohjimmaiselta pohjalta avaruuden evolutionaarisia sfäärejä ja niin tehdessään osoittanut ylösnousemussuunnitelman olevan toteutettavissa. Samalla hän on ikiajoiksi osoittanut, mikä oikeudenmukaisuus ja mikä vanhurskaus sisältyvätkään Universaalisen Isän maailmojen vähäisille luoduilleen antamaan käskyyn: ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.”

26:9.4 (295.2) Askel askeleelta, elämä elämältä, maailma maailmalta taivaaseennousijan elämänvaihe on käyty läpi ja opittu, ja Jumaluuden tavoite saavutettu. Eloonjääminen on täydellisyyden osalta täysimääräistä, ja täydellisyys on jumalallisuuden korkeimmuuden osalta yltäkylläistä. Aika katoaa ikuisuuteen; avaruus häipyy palvovaan samastumiseen ja harmoniaan Universaalisen Isän kanssa. Havonan kaukoviestimet viestittävät avaruuden kunniaraportteja, hyvää sanomaa siitä, että olemukseltaan eläimellisistä ja alkuperältään aineellisista mutta tunnollisista luoduista on toden totta tullut evolutionaarisen ylösnousemuksen kautta todellisuudessa ja ikuisiksi ajoiksi täydellistyneitä Jumalan poikia.

10. Neuvonantajat ja neuvojat

26:10.1 (295.3) Toisen kehän supernafineuvonantajat ja -neuvojat antavat ajallisuuden lapsille ohjeita näiden ikuista elämänuraa koskevissa asioissa. Paratiisin saavuttaminen tuo mukanaan uuden ja korkeamman järjestyksen mukaisia vastuita, ja oleskelu toisella kehällä tarjoaa laajat mahdollisuudet näiden antaumuksellisten supernafien hyödyllisten neuvojen vastaanottamiseen.

26:10.2 (295.4) Ne, jotka epäonnistuvat ensimmäisessä yrityksessään saavuttaa Jumaluus, siirretään epäonnistumisen tapahtumakehältä suoraan toiselle kehälle, ennen kuin heidät palautetaan superuniversumipalvelukseen. Näin ollen neuvonantajat ja neuvojat palvelevat myös näiden pettyneiden pyhiinvaeltajien neuvonantajina ja lohduttajina. Nämähän ovat vastattain kohdanneet suurimman pettymyksensä. Se ei millään tavoin – paitsi mittasuhteiltaan – poikkea niistä lukemattomista samanlaisista kokemuksista, joita myöten he kiipesivät kuin tikapuita ylös kaaoksesta kirkkauteen. He ovat niitä, jotka ovat tyhjentäneet kokemusten maljan pohjasakkaa myöten; ja olen pannut merkille, että he palaavat väliaikaisesti superuniversumien palvelukseen ajallisuudesta tulevien ja ajallisia pettymyksiä kokeneiden lasten korkeimmantyyppisinä rakastavina hoivaajina.

26:10.3 (295.5) Pettyneitä suojatteja tutkivat kehällä numero kaksi tapahtuneen pitkän oleskelun jälkeen täydellisyyden neuvostot, jotka istuvat tämän kehän ohjausmaailmassa, ja nämä neuvostot antavat heille todistuksen Havonan testien läpäisemisestä. Tämä suo heille – sikäli kuin kysymys ei ole hengellisestä statuksesta – saman aseman ajallisuuden universumeissa kuin jos he olisivatkin onnistuneet

Jumaluuteen suorittamallaan löytöretkellä. Tällaisten ehdokkaiden henki oli kaikenpuolin hyväksyttävä; heidän epäonnistumisensa johtui lähestymismenetelmän jostakin vaiheesta tai heidän kokemustaustansa jostakin osasta.

26:10.4 (295.6) Kehän neuvonantajat vievät heidät sitten Paratiisin valtuutuspäälliköiden luokse, ja heidät lähetetään takaisin ajalliseen palvelukseen avaruuden maailmoihin. Ja he lähtevät aiempien päivien ja aikakausien tehtäviin iloiten ja riemuiten. Jonakin toisena päivänä he palaavat suurimmaksi pettymyksekseen muodostuneelle kehälle ja yrittävät uudelleen löytöretkeä Jumaluuteen.

26:10.5 (296.1) Toisella kehällä olevilla menestyksekkäillä pyhiinvaeltajilla ei enää ole evoluutioon kuuluvan epävarmuuden antamaa kannustinta, eikä toisaalta ikuisen tehtävänmäärityksen mukainen löytöretki vielä ole alkanut. Ja vaikka oleskelu tällä kehällä onkin kaikin puolin miellyttävää ja suuresti hyödyllistä, sieltä puuttuu jotakin edellisille kehille ominaisesta odotuksen innosta. Vähälukuinen ei suinkaan ole niiden pyhiinvaeltajien joukko, jotka sellaisena hetkenä katsovat taakseen käymäänsä pitkän pitkää kamppailua iloisesti kadehtien, todella toivoen, että he saisivat jollakin keinoin palata ajallisuuden maailmoihin ja aloittaa kaiken alusta, aivan kuten te kuolevaiset vanhuuden lähestyessä joskus luotte katseen taaksepäin nuoruutenne ja aikaisemman elämänne kamppailuihin ja toivotte vilpittömästi, että saisitte elää elämänne vielä kerran uudelleen.

26:10.6 (296.2) Mutta aivan kohta alkaa sisimmän kehän läpikäyminen, ja pian sen jälkeen päättyy viimeinen toiseen olomuotoon siirtävä

uni, ja ikuisen elämänvaiheen uusi seikkailu alkaa. Toisen kehän neuvonantajat ja neuvojat alkavat valmistella suojattejaan tätä suurta ja lopullista lepoa varten, sellaista väistämätöntä unta varten, jollainen on aina taivaaseennousijan elämänuran käänteentekevien vaiheiden välissä.

26:10.7 (296.3) Kun Universaalisen Isän saavuttaneet pyhiinvaeltajat saavat päätökseen toisen kehän kokemuksen, niin heistä aina huolehtivat Kandidaattien Opastajat antavat määräyksen heidän laskemisestaan viimeiselle kehälle. Nämä opastajat ohjaavat suojattinsa henkilökohtaisesti sisimmälle kehälle ja jättävät heidät siellä levon täydentäjien huostaan. Nämä ovat viimeinen niistä toisen asteen supernafien luokista, jotka on osoitettu auttamaan ajallisuuden pyhiinvaeltajia Havona-maailmoista muodostuvilla kehillä.

11. Levon täydentäjät

26:11.1 (296.4) Viimeisellä kehällä käytetään suuri osa taivaaseennousijan ajasta lähenevän Paratiisissa-asumisen suhteen ilmenevien ongelmien jatko-opintoihin. Tämän havonamaailmojen sisäkehän sekä vakinaisiin että tilapäisiin asukkaisiin kuuluu valtava joukko erilaisia olentoja, jotka enimmältään jäävät tässä yhteydessä paljastamatta. Ja näiden monenmoisten olentotyyppien sekoitus tarjoaa levon täydentäjäsupernafeille suotuisat puitteet, joita he käyttävät tehokkaasti hyväkseen ylösnousemuspyhiinvaeltajien

koulutuksen edistämiseksi, eritoten niiden ongelmien osalta, jotka koskevat sopeutumista Paratiisissa kohta tavattaviin moniin olentoryhmiin.

26:11.2 (296.5) Luotujen kolminaistamat pojat kuuluvat tällä sisäkehällä asuvien olentojen joukkoon. Ensiasteiset ja toisasteiset supernafit ovat näiden poikien yhteisen joukkokunnan yleisvalvojia. Tähän joukkoon kuuluvat sekä kuolevaisfinaliittien kolminaistamat jälkeläiset että Paratiisin kansalaisten samankaltainen jälkeläistö. Jotkut näistä pojista ovat Kolminaisuuden syleilemiä ja saaneet valtakirjan superhallitusten palvelukseen, toisia on määrätty erilaisiin tehtäviin, mutta valtaosaltaan heidät on kerätty Havonan sisäkehän täydellisten maailmojen yhteisjoukkokunnaksi. Täällä heitä supernafien valvonnassa valmennetaan jotakin tulevaa tehtävää varten erityisen ja nimettömän, korkeista Paratiisin kansalaisista koostuvan ryhmän toimesta. Tämän ryhmän jäsenet olivat ennen Grandfandan aikoja Päivien Ikuisten ensimmäisiä toimeenpanevia avustajia. On monia syitä otaksua, että nämä kummatkin ainutlaatuiset kolminaistettujen olentojen ryhmät tulevat kaukaisessa tulevaisuudessa työskentelemään yhdessä. Eikä näistä syistä vähäisin ole se, että he yhdessä päätyvät Kolminaistettujen Finaliittien Paratiisikunnan reserveihin.

26:11.3 (296.6) Sekä ylösnousevat että alaslaskeutuvat pyhiinvaeltajat seurustelevat tällä sisimmällä kehällä paitsi keskenään myös luotujen toimesta kolminaistettujen poikien kanssa. Samoin kuin vanhemmilleen, näille pojillekin on suurta hyötyä keskinäisestä kanssakäymisestä, ja supernafien erityisenä tehtävänä onkin juuri

kuolevaisfinaliittien kolminaistamien poikien ja Paratiisin kansalaisten kolminaistamien poikien keskinäisen veljeyden helpottaminen ja varmistaminen. Levon täydentäjäsupernafit eivät niinkään huolehdi heidän koulutuksestaan kuin heidän ymmärtäväisen kanssakäymisensä edistämisestä eri ryhmien kanssa.

26:11.4 (297.1) Kuolevaiset ovat saaneet Paratiisista käskyn: ”Olkaa täydelliset niin kuin Paratiisin-Isänne on täydellinen.” Näille yhteisjoukkokuntaan kuuluville kolminaistetuille pojille heitä valvovat supernafit eivät lakkaa koskaan julistamasta: ”Olkaa ymmärtäväisiä ylösnousemuksellisia veljiänne kohtaan niin kuin Paratiisin Luoja-Pojatkin tuntevat heidät ja rakastavat heitä.”

26:11.5 (297.2) Kuolevaisen luodun tulee löytää Jumala. Luoja-Poika ei koskaan lakkaa etsimästä, ennen kuin hän löytää ihmisen – vähäisimmän tahdollisen luodun. Luoja-Pojat ja heidän kuolevaiset lapsensa valmistautuvat epäilemättä jotakin tulevaa, tuntematonta universumipalvelusta varten. Kumpaisetkin käyvät läpi kokemuksellisen universumin koko asteikon ja kouliintuvat ja harjaantuvat näin ikuiseen tehtäväänsä. Kaikkialla ja kaikissa universumeissa tapahtuu tätä ainutlaatuista inhimillisen ja jumalallisen sekoittumista, luodun ja Luojan yhteenkietoutumista. Ajattelemattomat kuolevaiset ovat pitäneet jumalallisen armon ja hellyyden osoittamista, varsinkin heikkoja kohtaan ja hädänalaisten puolesta, todistuksena siitä, että Jumala olisi antropomorfinen, ihmishahmoinen. Millainen erehdys se onkaan! Paremminkin tulisi tällaiset ihmisissä ilmenevät armon ja pitkämielisyyden osoitukset käsittää todisteiksi siitä, että kuolevaisessa ihmisessä asuu elävän

Jumalan henki; että luotu sittenkin viime kädessä on jumalallisuusmotivoitu.

26:11.6 (297.3) Kun oleskelu ensimmäisellä kehällä lähenee loppuaan, ylösnousemuspyhiinvaeltajat tapaavat supernafien ensimmäiseen yhteisöön kuuluvat levon alkuunpanijat. Nämä ovat Paratiisin enkeleitä, jotka saapuvat tervehtimään ikuisuuden kynnyksellä seisovia ja saattamaan päätökseen heidän valmistamisensa viimeisen ylösnousemuksen siirtymäuneen. Olet todella Paratiisin lapsi, vasta kun olet käynyt sisäkehän läpi ja kokenut ikuisuuden ylösnousemuksen ajallisuuden päättävästä unesta. Täydellistyneet pyhiinvaeltajat aloittavat tämän levon, vaipuvat uneen Havonan ensimmäisellä kehällä, mutta he heräävät Paratiisin rannoilla. Kaikista niistä, jotka ikuiselle Saarelle nousevat, vain tällä tavoin saapuvat ovat ikuisuuden lapsia; muut käyvät siellä vain vierailijoina, vieraina, joilla ei ole asukkaan statusta.

26:11.7 (297.4) Ja nyt kun te kuolevaiset Havonan elämänvaiheenne lakipisteessä vaivutte uneen sisäkehän ohjausmaailmassa, ette käy levolle yksin, kuten kävitte alkuperämaailmoissanne sulkiessanne silmänne ruumiin kuoleman luonnollisessa unessa tai niin kuin teitte vaipuessanne pitkään siirtymähorrokseen valmistuksena pitkälle matkalle Havonaan. Nyt kun valmistaudutte perillepääsyä edeltävään lepoon, vierellenne siirtyy pitkäaikainen kumppaninne ensimmäiseltä kehältä, majesteettinen levon täydentäjä, joka valmistautuu käymään kanssanne levolle ja olemaan yhtä kanssanne, olemaan Havonan antamana takeena siitä, että siirtonne on saatettu loppuun, ja että odotatte vain täydellisyytenne viimeistelyä.

26:11.8 (297.5) Ensimmäinen siirtymisenne oli todellakin kuolema, toinen oli ihanteellinen uni ja nyt kolmas muodonmuutos on todellinen lepo, rentoutuminen aikakausia jatkuneesta jännityksestä.

26:11.9 (297.6) [Esittänyt uversalainen Viisauden Täydellistäjä.]

Luku 27

Ensi asteen supernafien toiminta

27:0.1 (298.1) ENSIMMÄISEN asteen supernafit ovat Jumaluuksien ylivertaisia palvelijoita ikuisella Paratiisin Saarella. Koskaan ei heidän tiedetä poikenneen valon ja vanhurskauden teiltä. Nimiluettelot ovat täysilukuiset; hamasta ikuisuudesta ei yhtäkään tämän suurenmoisen joukon jäsentä ole menetetty. Nämä ylevät supernafit ovat täydellisiä olentoja, ylivertaisia täydellisyydessä, mutta he eivät ole absoniittisia, eivätkä he ole absoluuttisia. Nämä Äärettömän Hengen lapset ovat täydellisyyden olemusta, ja he työskentelevät vaihtovuoroisesti ja oman tahtonsa mukaan moninaisten velvollisuuksiensa kaikilla osa-alueilla. Heidän toimintansa Paratiisin ulkopuolella on vähäistä, vaikka he osallistuvatkin keskusuniversumin erilaisiin tuhatvuotiskokouksiin ja ryhmätilaisuuksiin. He toimittavat myös Jumaluuksien erikoissanansaattajien tehtäviä, ja hyvin monet heistä kohoavat Teknisiksi Neuvonantajiksi.

27:0.2 (298.2) Ensiasteisia supernafeja asetetaan myös niiden serafijoukkojen päälliköiksi, jotka palvelevat kapinan vuoksi eristetyissä maailmoissa. Kun Paratiisin-Poika lahjoitetaan tällaiselle maailmalle, kun hän saattaa päätökseen saamansa tehtävän ja nousee sitten Universaalisen Isän luo, kun hänet hyväksytään ja kun hän palaa tämän eristetyn maailman valtuutettuna vapahtajana, valtuutuspäälliköt määräävät aina yhden ensiasteisen supernafin ottamaan komentoonsa äskettäin takaisin voitetulla sfäärillä palvelevat hoivaavat henget. Tässä erityistehtävässä olevat supernafit vaihdetaan määräajoin. Urantian nykyinen ”serafien päällikkö” on Kristus Mikaelin lahjoittautumisen aikojen jälkeen toinen tässä tehtävässä palveleva tämän yhteisön jäsen.

27:0.3 (298.3) Ensimmäisen asteen supernafit ovat hamasta ikuisuudesta palvelleet Valon Saarella ja lähteneet johtotehtäviin avaruuden maailmoihin, mutta nykyisen luokittelunsa mukaan he ovat toimineet vasta ajallisten Havona-pyhiinvaeltajien Paratiisiin-saapumisesta lähtien. Nämä korkeat enkelit palvelevat nyt pääasiassa seuraavissa seitsemässä palveluyhteisössä:

27:0.4 (298.4) 1. Palvonnanohjaajat.

27:0.5 (298.5) 2. Filosofian mestarit.

27:0.6 (298.6) 3. Tiedonvarjelijat.

27:0.7 (298.7) 4. Käytöksenohjaajat.

27:0.8 (298.8) 5. Etiikantulkitsijat.

27:0.9 (298.9) 6. Valtuutuspäälliköt.

27:0.10 (298.10) 7. Levon alkuunpanijat.

27:0.11 (298.11) Vasta kun ylösnousemuspyhiinvaeltajat tosiasiallisesti saavat asuinsijan Paratiisista, he tulevat näiden supernafien suoran vaikutuksen piiriin, ja silloin he käyvät läpi koulutuskokemuksen näiden enkelten johdolla päinvastaisessa järjestyksessä kuin, miten heidät edellä lueteltiin. Toisin sanoen astut paratiisilliseen elämänvaiheeseesi levon alkuunpanijoiden hoivassa ja vietettyäsi toinen toistaan seuraavat jaksot välillä olevien yhteisöjen parissa päätät tämän koulutusjakson palvonnanohjaajien hoivissa. Sen jälkeen olet valmis aloittamaan finaliitin loputtoman elämänuran.

1. Levon alkuunpanijat

27:1.1 (299.1) Levon alkuunpanijat ovat niitä Paratiisin tarkastajia, jotka tulevat Keskussaarelta Havonan sisäkehälle. Siellä he toimivat yhdessä työtovereidensa, toisen asteen supernafeihin kuuluvien levon täydentäjien, kanssa. Jos mikään on Paratiisin miellyttäväksi kokemisen perusehto, niin se on lepo, jumalallinen lepo. Ja puheena olevat levon alkuunpanijat ovat ne opettajat, jotka lopullisesti valmistavat ajallisuuden pyhiinvaeltajat johdatettaviksi ikuisuuteen. He aloittavat työnsä keskusuniversumin viimeiseksi saavutettavalla kehällä ja jatkavat sitä pyhiinvaeltajan herätessä viimeisestä siirtymäunesta, joka valmistaa avaruuden luodun ikuisuuden valtakuntaan.

27:1.2 (299.2) Lepoa on seitsemää lajia: Elollisten alimpiin luokkiin kuuluvilla on unen ja leikin tarjoama lepo, korkeammilla olennoilla on uuden oivaltamisen tuottama lepo ja henkipersoonallisuuden korkeimmalla tyypillä on palvonnan tarjoama lepo. On myös energiantarpeen tyydyttämisen vaatima normaali lepo, olentojen uudelleenlatautuminen fyysisellä tai henkisellä energialla. Ja sitten on olemassa siirtymisuni, serafoituna koettu tiedottomuuden uni, jolloin asianomainen matkaa sfääriltä toiselle. Kaikista näistä eroaa tyystin se muodonmuutoksellinen syvä uni, se lepo, jolloin siirrytään yhdestä olemisen vaiheesta toiseen, yhdestä elämästä toiseen, olemassaolon yhdestä tilasta toiseen, uni, josta on kysymys, aina kun siirrytään kulloisestakin universumi*statuksesta* toiseen, vastakohtana minkä tahansa yksittäisen statuksen sisällä *vaiheittain* tapahtuvalle kehitykselle.

27:1.3 (299.3) Mutta viimeinen muodonmuutosuni on jotakin enemmän kuin aiemmat siirtymisunet, jotka ovat olleet merkkinä toinen toistaan seuranneista statuksen saavutuksista ylösnousemuksellisen elämänvaiheen puitteissa. Tämän viimeisen unen kautta ajallisuuden ja avaruuden luodut kulkevat ajallisuuden ja avaruuden sisimpien äärialueitten läpi saavuttaakseen asukkaan statuksen Paratiisin ajattomilla ja avaruudettomilla asuinsijoilla. Levon alkuunpanijat ja täydentäjät ovat aivan yhtä oleellisia tälle ylimaalliselle metamorfoosille kuin serafit ja heidän kanssaan yhteistyötä harjoittavat olennot ovat kuolevaisen olennon elämän jatkumiselle kuoleman jälkeen.

27:1.4 (299.4) Asetut lepoon Havonan viimeisellä kehällä ja nouset ikuiseen elämään Paratiisissa. Ja siellä hengellisesti jälleenpersonoituessasi olet heti tunnistava sinut ikuisille rannoille tervetulleeksi toivottavan levon alkuunpanijan samaksi ensi asteen supernafiksi, joka Havonan sisimmällä kehällä sai aikaan unista viimeisen. Ja olet muistava viimeisen suuren uskonponnistuksen, kun vielä kerran valmistauduit jättämään huolenpidon yksilöllisyydestäsi Universaalisen Isän käsiin.

27:1.5 (299.5) Viimeinen ajallisuuden lepo on nautittu, viimeinen siirtymäuni on koettu; nyt heräät ikuiseen elämään ikuisen asuinsijan rantamilla. ”Eikä siellä ole unta enää oleva. Jumalan ja hänen Poikansa läsnäolo on edessänne ja olette ikuisesti hänen palvelijoitaan; olette nähneet hänen kasvonsa ja hänen nimensä on teidän henkenne. Eikä yötä enää ole oleva; eivätkä he tarvitse auringon valoa, sillä Suuri Lähde ja Keskus valaisee heitä; ja he elävät aina ja ikuisesti. Ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelet heidän silmistänsä; eikä kuolemaa enää ole oleva, ei murhetta eikä parkua, eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on kadonnut.”

2. Valtuutuspäälliköt

27:2.1 (300.1) Tämä on se ryhmä, jonka supernafipäällikkö, ”alkuperäinen enkelten esikuva”, aika ajoin nimittää johtamaan näiden kaikkien kolmen enkeliyhteisön – ensiasteisten, toisasteisten ja kolmasasteisten – organisaatiota. Supernafit yhtenä

kokonaisuutena ovat täysin itsehallinnollisia ja itseään sääteleviä heidän yhteisen päällikkönsä, Paratiisin ensimmäisen enkelin, toimintoja lukuun ottamatta, hän kun johtaa iäti näitä kaikkia henkipersoonallisuuksia.

27:2.2 (300.2) Valtuutusenkeleillä on paljonkin tekemistä Paratiisin kunnialla kruunattujen kuolevaisasukkaiden kanssa, ennen kuin nämä hyväksytään Lopullisuuden Saavuttajiin. Paratiisiin-saapujat eivät puuhaa pelkästään opiskelun ja opetustyön parissa, vaan palvelulla on niin ikään tärkeä sija Paratiisin esifinaliittisissa koulutuskokemuksissa. Ja olen pannut merkille, että aina kun ylösnousemuskuolevaisilla on vapaa-aikaa, he osoittavat erityistä mieltymystä veljelliseen seurusteluun supernafeihin kuuluvien valtuutuspäälliköitten reservijoukon kanssa.

27:2.3 (300.3) Kun te ylösnousemuskuolevaiset pääsette Paratiisiin, teidän yhteisölliset suhteenne kattavat koko lailla laajemman alan kuin vain yhteydet ylennettyihin ja jumalallisiin olentojoukkoihin sekä kunnialla kruunattujen kuolevaistoverien tuttuun joukkokuntaan. Teidän on oltava läheisissä suhteissa osapuilleen kolmeentuhanteen erilaiseen Paratiisin kansalaisryhmään, transsendentaalien eri ryhmiin sekä lukuisiin muihin – pysyväisiin tai tilapäisiin – Paratiisin asukastyyppeihin, joita ei ole Urantialla paljastettu. Oltuanne pitkään kosketuksissa näihin voimallisiin Paratiisin älyllisiin olentoihin on varsin rauhoittavaa seurustella enkelien tyyppiä edustavien mielellisten olentojen kanssa; nämä nimittäin tuovat ajallisuuden kuolevaisten mieleen ne serafit, joihin

heillä on ollut niin pitkäaikainen kosketus ja niin peräti virkistävä suhde.

3. Etiikantulkitsijat

27:3.1 (300.4) Mitä korkeammalle nouset elämän asteikossa, sitä enemmän huomiota on kiinnitettävä universumietiikkaan. Eettinen tietoisuus on yksinkertaisesti sitä, että jokainen yksilö tunnustaa jokaisen muun ja kaikkien muiden yksilöiden olemassaoloon sisältyvät oikeudet. Mutta hengellinen etiikka nousee korkealle henkilöiden ja ryhmien välisistä suhteista vallitsevan, kuolevaiselle ominaisen, ja jopa morontiaalisen käsityksen yläpuolelle.

27:3.2 (300.5) Etiikkaa on asiaankuuluvasti opetettu, ajallisuuden pyhiinvaeltajat ovat sitä riittävässä määrin oppineet pitkän, Paratiisin ihanuuksiin johtaneen ylösnousemuksensa kuluessa. Sitä mukaa kun tämä sisäänpäin nouseva elämänvaihe on avautunut avaruuden synnyinmaailmoista alkaen, taivasmatkalaiset ovat jatkuvasti lisänneet ryhmän toisensa jälkeen alati laajenevaan universumikumppaniensa piiriin. Jokainen kohdattu uusi työtoverien ryhmä merkitsee aina uutta etiikan tasoa, joka tulee tuntea ja ottaa varteen, kunnes siihen mennessä, kun ylösnousemuskuolevaiset saavuttavat Paratiisin, he tosiaankin tarvitsevat jonkun, joka antaa hyödyllisiä ja ystävällisiä neuvoja eettisten tulkintojen osalta. Etiikkaa ei heille tarvitse opettaa, mutta heidän on tarpeen saada kaikki vaivalla oppimansa asianmukaisesti

tulkituksi, kun heidät saatetaan kohtaamaan se tavaton tehtävä, että he tulevat kosketuksiin hyvin monien täysin uusien asioiden kanssa.

27:3.3 (300.6) Etiikantulkitsijat ovat arvaamattomaksi avuksi Paratiisiin-saapuville auttaessaan näitä suhtautumaan lukuisiin majesteettisten olentojen ryhmiin asukkaan aseman saavuttamisen ja Kuolevaisfinaliittien Joukkokunnan virallisen jäseneksihyväksymisen välille sijoittuvan vaiheikkaan ajanjakson kuluessa. Ylösnousemuspyhiinvaeltajat ovat tavanneet monet Paratiisin kansalaisten lukuisista tyypeistä jo Havonan seitsemällä kehällä. Kunnian saavuttaneilla kuolevaisilla on niin ikään ollut ilo olla läheisessä yhteydessä yhteisjoukkokuntaan kuuluviin luotujen kolminaistamiin poikiin Havonan sisäkehällä, jossa nämä olennot saavat suuren osan heille annettavasta koulutuksesta. Ja muilla kehillä ylösnousemuspyhiinvaeltajat ovat tavanneet lukuisia Paratiisi–Havona-järjestelmän tässä ja nyt paljastamattomia asukkaita, jotka saavat siellä ryhmäkoulutusta valmennuksena vielä paljastumattomiin tulevaisuuden tehtäviin.

27:3.4 (301.1) Kaikki nämä taivaalliset kumppanuussuhteet ovat poikkeuksetta molemminpuolisia. Ei ole niin, että vain te ylösnousemuskuolevaisina hyötyisitte näistä toisiaan seuraavista universumiseuralaisista ja näin lukuisista, yhä jumalallisempien kumppanien yhteisöistä, vaan myös te annatte kullekin tällaiselle veljesolennolle jotakin omasta persoonallisuudestanne ja kokemuksestanne, mikä tekee heistä jokaisesta iäksi erilaisen ja paremman siksi, että hän oli evolutionaarisista ajallisuuden ja avaruuden maailmoista tulleen ylösnousseen kuolevaisen seurassa.

4. Käytöksenohjaajat

27:4.1 (301.2) Kun ylösnousemuskuolevaiset ovat jo saaneet perusteellisen koulutuksen Paratiisin henkilösuhteiden etiikasta, joka ei ole merkityksettömiä muodollisuuksia eikä keinotekoisten kastirajojen sanelemia määräyksiä, vaan mieluumminkin luontaisia sopivaisuussäännöksiä, he havaitsevat, miten hyödyllistä on saada neuvoa supernafeihin kuuluvilta käytöksenohjaajilta. Nämä neuvovat paratiisiyhteisön uusille jäsenille tapoja, jotka kuuluvat Valon ja Elämän Keskussaarella oleskelevien ylevien olentojen täydelliseen käyttäytymiseen.

27:4.2 (301.3) Keskusuniversumin perussävel on sopusointu, ja Paratiisissa vallitsee selkeä järjestys. Asianmukainen käyttäytyminen on olennaisen tärkeää etenemiselle tiedon tietä, filosofian kautta, spontaanin palvonnan hengellisiin korkeuksiin. On olemassa jumalallinen menetelmä lähestyä Jumalallisuutta; ja tämän menetelmän omaksumista täytyy odottaa siksi kunnes pyhiinvaeltaja saapuu Paratiisiin. Sitä edustava henki on annettu Havonan kehillä, mutta ajallisuuden pyhiinvaeltajien koulutukselle voidaan antaa viimeinen silaus vasta heidän tosiasiallisesti päästessään Valon Saarelle.

27:4.3 (301.4) Kaikki paratiisillinen käyttäytyminen on täysin spontaania, joka suhteessa luonnollista ja vapaata. Mutta silti on olemassa oikea ja täydellinen tapa toimia ikuisella Saarella, ja käytöksenohjaajat ovat aina ”porttien sisäpuolella olevien

muukalaisten” vierellä opastamassa heitä ja ohjaamassa heidän askeleitaan niin, että he tuntevat olonsa täysin kotoisaksi, ja samalla he tekevät pyhiinvaeltajille mahdolliseksi välttää muutoin väistämätöntä sekaannusta ja epävarmuutta. Vain tällaisin järjestelyin voitiin välttää loputon sekaannus; eikä Paratiisissa koskaan esiinny sekaannusta.

27:4.4 (301.5) Todellisuudessa käytöksenohjaajat palvelevat ylevöityneinä opettajina ja opastajina. He huolehtivat etupäässä uusien kuolevaisasukkaiden opastamisesta lähes lukemattomien uusien tilanteiden ja entuudestaan tuntemattomien käytäntöjen suhteen. Huolimatta kaikesta pitkästä valmennuksesta Paratiisia varten ja huolimatta pitkästä matkasta sinne, Paratiisi näyttää sanomattoman oudolta ja odottamattoman uudelta niistä, jotka lopulta saavuttavat asukkaan statuksen.

5. Tiedonvarjelijat

27:5.1 (301.6) Tiedonvarjelijasupernafit ovat niitä yleviä ”eläviä epistoloita”, jotka kaikki Paratiisissa-asuvat tuntevat ja joita he lukevat. He ovat jumalallisia totuuden arkistoja, reaalisen tiedon eläviä kirjoja. Olette kuulleet ”elämän kirjassa” olevista merkinnöistä. Tiedonvarjelijat ovat juuri tällaisia eläviä kirjoja, täydellisiä muistiinpanoja, jotka on syövytetty jumalallista elollisuutta ja korkeinta varmuutta edustaviin ikuisiin kirjoitustauluihin. Todellisuudessa he ovat eläviä, automaattisia

kirjastoja. Universumien tosiasiat ovat myötäsyntyisesti näihin ensi asteen supernafeihin – tosiasiallisesti näihin enkeleihin – tallentuneina. Luonnostaan on niin ikään mahdotonta, että epätotuus saisi jalansijan näiden ikuisen totuuden ja ajallisen tiedon täydellistäkin täydellisempien tallessapitäjien mielessä.

27:5.2 (302.1) Nämä varjelijat pitävät epämuodollisia oppikursseja ikuisen Saaren asujaimille, mutta heidän pääasiallisena tehtävänään on toimia tiedon lähteinä ja sen todentajina. Kuka tahansa Paratiisissa oleva voi tahtonsa mukaan milloin tahansa saada luokseen juuri sen erityisen tosiasian tai totuuden elävän tallenteen, jonka hän haluaa tietää. Saaren pohjoisella äärirajalla ovat tavattavissa elävät tiedonlöytäjät, jotka osoittavat haettua tietoa hallussaan pitävän ryhmän johtajan, ja tuossa tuokiossa ilmestyvät ne loistavat olennot, jotka *ovat* juuri haluamasi tieto. Enää sinun ei tarvitse etsiä valistusta kirjaimin kirjoitetuilta sivuilta, sillä nyt seurustelet kasvoista kasvoihin elävän tiedon kanssa. Korkeinta tietoa saat näin ollen niiltä eläviltä olennoilta, jotka ovat sen lopullisia varjelijoita.

27:5.3 (302.2) Paikantaessasi supernafin, joka on täsmälleen se tieto, jonka haluat todentaa, huomaat, että saatavilla on kaikkien universumien *kaikki* tunnetut tosiasiat, sillä nämä tiedonvarjelijat ovat lopullinen ja elävä yhteenveto siitä kirjaajaenkelien laajasta verkostosta, jonka piiriin kuuluvat paikallis- ja superuniversumien serafit ja sekonafit aina kolmannen asteen supernafeihin kuuluviin Havonan pääkirjaajiin saakka. Ja tämä elävä tiedon kertymä on

erillään Paratiisin formaalisista arkistoista eli maailmankaikkeuden historian kumulatiivisesta yhdistelmästä.

27:5.4 (302.3) Totuutta oleva viisaus on peräisin keskusuniversumin jumalallisuudesta, mutta tieto, kokemuksellinen tieto, on enimmältään peräisin ajallisuuden ja avaruuden alueilta. Tämä selittää, miksi on välttämätöntä pitää yllä Taivaallisten Kirjureiden tukemia kirjaajaserafien ja -supernafien laajalle ulottuvia superuniversumiorganisaatioita.

27:5.5 (302.4) Nämä eriasteiset supernafit, joilla on myötäsyntyisesti hallussaan maailmankaikkeuden tietoa, vastaavat myös sen organisoinnista ja luokittelusta. He ovat itse universumien universumin elävä hakuteoskirjasto, ja he ovat luokittaneet tiedon seitsemään suureen ryhmään, joista jokainen kattaa noin miljoona alajakautumaa. Se, että Paratiisin asukkaiden on helppo käyttää tätä valtavaa tietovarastoa, on kokonaan tiedonvarjelijoiden vapaaehtoisen ja viisaan toiminnan ansiota. Varjelijat ovat myös keskusuniversumin yleviä opettajia, jotka jakavat eläviä aarteitaan auliisti kaikille olennoille Havonan jokaisella kehällä; ja Päivien Muinaisten oikeusistuimet käyttävät heitä laajasti, vaikkakin epäsuorasti. Mutta tähän elävään, keskus- ja superuniversumien käytettävissä olevaan kirjastoon ei paikallisluomuksilla ole pääsyä. Paikallisuniversumeissa päästään Paratiisin tiedon siunauksellisuudesta osallisiksi vain epäsuorin keinoin ja heijastamisen kautta.

6. Filosofian mestarit

27:6.1 (302.5) Palvonnan tuottamaa suurinta tyydytystä lähinnä parhaan tyydytyksen antaa filosofian muodossa saatava mielenvirkistys. Koskaan et kapua niin korkealle tai etene niin pitkälle, etteikö vielä olisi sen tuhannen mysteeriä, joiden ratkaisemisen yrittäminen edellyttää filosofiaan turvautumista.

27:6.2 (302.6) Paratiisin mestarifilosofeille on suuri ilo johdattaa sen asukkaiden – sekä syntyperäisten että ylösnousemuksellisten – mieli riemuisaan pyrkimykseen yrittää maailmankaikkeuden ongelmien ratkaisemista. Nämä filosofian mestarisupernafit ovat ”taivaan viisaita miehiä”, viisaita olentoja, jotka käyttävät hyödyksi tiedettyä totuutta ja koettuja tosiasioita pyrkiessään saamaan tuntematon haltuunsa. Heillä tieto yltää totuuteen ja kokemus nousee viisauteen. Paratiisissa avaruuden ylösnousemuspersoonallisuudet kokevat olemisen, kun se on korkeimmillaan: Heillä on tietoa; he tuntevat totuuden; he voivat filosofoida – ajatella totuutta; he voivat jopa pyrkiä ymmärtämään Perimmäisen käsitteitä ja koettaa saada käsitystä Absoluuttien menetelmistä.

27:6.3 (303.1) Paratiisin valtavan alueen eteläisellä äärirajalla filosofian mestarit pitävät yksityiskohtaisia kursseja viisauden seitsemästäkymmenestä funktionaalisesta jakautumasta. Siellä he käsittelevät Infiniittisyyden suunnitelmia ja tarkoituksia ja pyrkivät koordinoimaan kaikkien niiden kokemukset ja kokoamaan yhteen kaikkien niiden tietämyksen, joiden saatavilla heidän viisautensa on.

He ovat kehittäneet varsin omakohtaisen mielipiteen eri universumiongelmista, mutta heidän lopulliset johtopäätöksensä ovat aina yksiselitteisen yksimielisiä.

27:6.4 (303.2) Nämä Paratiisin filosofit käyttävät opetuksessaan kaikkia mahdollisia opetusmenetelmiä, joihin kuuluvat muiden muassa Havonan korkealuokkaisempi graafinen esittämistapa ja tietyt tiedonvälittämisen paratiisilliset menetelmät. Kaikki nämä tiedon jakamisen ja ideoiden välittämisen etevämmät menetelmät ovat kaikkein pisimmällekin kehittyneen ihmismielen käsityskyvyn perin juurin ylittäviä. Yhden tunnin opetus Paratiisissa vastaisi kymmenentuhannen vuoden opetusta sanamuistiin perustuvilla Urantian menetelmillä. Ette pysty käsittämään tällaisia tiedonvälitysmenetelmiä, eikä kuolevaisen olennon kokemuksessa ole kerta kaikkiaan mitään, mihin niitä voitaisiin verrata, ei mitään, mihin ne voitaisiin samastaa.

27:6.5 (303.3) Filosofian mestarit kokevat suunnatonta mielihyvää välittäessään tulkintaansa universumien universumista olennoille, jotka ovat nousseet ylös avaruuden maailmoista. Ja vaikkei filosofia koskaan toki voikaan olla yhtä varma päätelmistään kuin ovat tietoon sisältyvät faktat ja kokemuksen sisältämät totuudet, voit näitä ensi asteen supernafeja kuunneltuasi heidän käsitellessään ikuisuuden ratkaisemattomia ongelmia ja Absoluuttien aikaansaannoksia, kuitenkin tuntea määrättyä varmaa ja pysyvää tyydytystä näiden kysymysten osalta, joita et hallitse.

27:6.6 (303.4) Näitä Paratiisin älyllisiä harrastuksia ei lähetetä kaukoviestimin, vaan täydellisyyttä kuvastava filosofia on vain

henkilökohtaisesti läsnä olevien saatavilla. Ympäröivät luomakunnat saavat tietää näistä opetuksista vain niiltä, jotka ovat ne kokeneet ja jotka ovat sitten tuoneet tätä viisautta avaruuden universumeihin.

7. Palvonnanohjaajat

27:7.1 (303.5) Palvonta on kaikkien älyllisten luotujen suurin etuoikeus ja etummainen velvollisuus. Palvonta on tietoinen ja riemullinen teko, jolla tiedostetaan ja tunnustetaan se totuus ja tosiasia, että Luojilla on läheinen ja henkilökohtainen yhteys luotuihinsa. Palvonnan laadun määrittelee luodun tajuamiskyvyn syvällisyys; ja sitä mukaa kun tietämys Jumalten infiniittisestä luonteesta edistyy, tulee palvonnasta yhä kaikenkattavampaa, kunnes se lopulta yltää suurimman kokemuksellisen riemun autuuteen ja suurenmoisimpaan luotujen tuntemaan mielihyvään.

27:7.2 (303.6) Vaikka Paratiisin Saarella onkin tiettyjä palvontapaikkoja, on se mieluumminkin yhtä ainoaa valtavaa jumalanpalveluspyhäkköä. Palvonta on kaikkien sen autuaille rannoille nousevien etummainen ja hallitseva intohimo – niiden olentojen spontaani tunteenpurkaus, jotka ovat oppineet tietämään riittävästi Jumalasta päästäkseen hänen huomaansa. Kehä kehältä Havonan läpi johtavan, sisäänpäin suuntautuvan matkan ajan palvontahalun voimakkuus kasvaa, kunnes Paratiisissa sen julkituloa on välttämätöntä ohjata ja muutoinkin säädellä.

27:7.3 (304.1) Ensiasteisten supernafien erityisryhmän johdolla suoritetaan Paratiisissa koetut ajoittaiset, spontaanit, ryhmissä tapahtuvat ja muut erityiset korkeimman palvonnan ja hengellisen ylistyksen purkaukset. Puheena olevien palvonnanohjaajien johdolla tällainen kunnianosoitus saavuttaa luodun tavoitteena olevan korkeimman mielihyvän ja yltää ylevän itsensäilmaisemisen ja henkilökohtaisen ilon täydellisiin korkeuksiin. Kaikki ensimmäisen asteen supernafit halajavat päästä palvonnanohjaajiksi; ja kaikki ylösnousemukselliset olennot jäisivät ilomielin iäksi nauttimaan palvomisesta, elleivät valtuutuspäälliköt aika ajoin hajottaisi näitä kokouksia. Mutta yhdeltäkään ylösnousemusolennolta ei koskaan edellytetä astumista ikuisen palvelun tehtäviin, ennen kuin hän on saanut täyden tyydytyksen palvomisesta.

27:7.4 (304.2) Palvonnanohjaajien tehtävänä on opettaa ylösnousemusluotuja palvomaan siten, että he saisivat kyvyn päästä tähän itsensäilmaisemisen tuottamaan tyydytyksen tilaan ja kykenisivät samalla kiinnittämään huomiota paratiisijärjestelmän välttämättömiin toimintoihin. Ilman palvontamenetelmän kohentamista Paratiisin saavuttavalta keskivertokuolevaiselta kuluisi satoja vuosia, ennen kuin hän pystyisi täysin tyydyttävällä tavalla tuomaan julki älyperäisen arvostuksensa ja ylösnousemuksellisen kiitollisuudentunteensa. Palvonnanohjaajat avaavat uusia ja siihen saakka tuntemattomia ilmaisukanavia niin, että nämä avaruuden kohdusta ja ajallisuuden synnytystuskista ilmaantuvat ihmeelliset

lapset pystyvät saavuttamaan palvonnan suomat tyydytyksen tuntemukset paljon vähemmässä ajassa.

27:7.5 (304.3) Paratiisin Jumaluuksien palvonnassa koko maailmankaikkeuden kaikkien olentojen kaikki taidot, jotka ovat omiaan voimaperäistämään ja ylevöittämään itsensäilmaisemisen kykyjä ja arvossapitämisen julkituomista, käytetään hyväksi niiden täyteen mittaan saakka. *Palvonta on paratiisiolemassaolon korkein ilo*. Se on Paratiisin virkistävää leikkiä. Mitä leikki tekee lopen uupuneelle mielellenne maan päällä, sen palvonta tulee tekemään täydellistyneelle sielullenne Paratiisissa. Paratiisin palvontatapa ylittää suuresti kaiken, minkä kuolevainen kykenee käsittämään, mutta sen henkeä voitte alkaa arvostaa jo täällä Urantialla, sillä jo nyt Jumalien henget asuvat teissä, leijuvat yläpuolellanne ja innoittavat teitä vilpittömään palvontaan.

27:7.6 (304.4) Paratiisissa on varattu määrätyt ajankohdat ja paikat palvontaa varten, mutta kokemuksellisen ylösnousemuksen kautta ikuiselle Saarelle päässeitten loistavien olentojen enenevästä älyllisyydestä ja laajenevasta jumalallisuuden tuntemisesta kumpuavan hengellisen mielenkuohunnan alati paisuva tulva ei mahdu niiden puitteisiin. Milloinkaan Grandfandan aikojen jälkeen supernafit eivät ole kyenneet täysin mahduttamaan palvonnan henkeä Paratiisiin. Palvonnantarvetta on aina ylen määrin enemmän kuin, mitä siihen valmistauduttaessa arvioitiin. Ja tämä johtuu siitä, etteivät myötäsyntyisesti täydelliset olennot osaa milloinkaan täysin arvioida ajallisuuden ja avaruuden vähäisempien maailmojen hengellisen pimeyden syvyyksistä Paratiisin kirkkauteen hitaasti ja

vaivalloisesti tiensä raivanneiden olentojen hengellisten tuntemusten aiheuttamia valtavia reaktioita. Kun tällaiset enkelit ja ajallisuuden kuolevaiset pääsevät Paratiisin Valtojen eteen, tulvivat aikojen kuluessa kerääntyneet tunteet ja tuntemukset esille. Se on näytelmä, joka hämmästyttää Paratiisin enkeleitä ja tuottaa Paratiisin Jumaluuksille jumalallisesta mielihyvästä johtuvaa äärimmäistä iloa.

27:7.7 (304.5) Toisinaan koko Paratiisi joutuu kaikenkattavan hengellisen ja palvonnantäyteisen vuoksiaallon valtaan. Palvonnanohjaajat ovat usein voimattomia hallitsemaan tällaisia ilmiöitä, kunnes Jumaluuden asuinsijoilta ilmestyy kolminkertainen valon virtaus merkiksi siitä, että Paratiisin asukkaiden, kirkkauden täydellisten kansalaisten ja ajallisuuden ylösnousemusluotujen, vilpitön palvonta on tuonut Jumalten jumalalliselle sydämelle täydellisen tyydytyksen. Mikä menetelmän riemuvoitto! Mikä täyttymys sille Jumalten ikuiselle suunnitelmalle ja tarkoitukselle, että luodun lapsen älyllinen rakkaus suo täyden tyydytyksen Luoja-Isän loputtomalle rakkaudelle!

27:7.8 (305.1) Saavutettuasi palvonnan täyteyden tuottaman korkeimman tyydytyksen olet pätevä pääsemään Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Ylösnousemuksellinen elämänvaihe on miltei päättynyt, ja seitsemäs riemujuhla on kohta valmis vietettäväksi. Ensimmäinen riemujuhla oli merkkinä kuolevaisen yksimielisyydestä Ajatuksensuuntaajan kanssa, kun eloonjäämisen tavoite sinetöitiin. Toinen oli herääminen morontiamaailmassa. Kolmas oli fuusio Ajatuksensuuntaajan kanssa. Neljäs oli herääminen Havonassa. Viides juhlisti Universaalisen Isän

löytämistä. Kuudes riemujuhla vietettiin kuolevaisen herättyä Paratiisissa viimeisestä ajallisuuden siirtymäunesta. Seitsemäs riemujuhla on merkkinä kuolevaisten astumisesta finaliittikuntaan ja ikuisuuspalvelun alkamisesta. Finaliitin saavuttaessa hengen todellistumisen seitsemännen tason se on luultavasti merkkinä ensimmäisen ikuisuuteen kuuluvan riemujuhlan viettämiselle.

27:7.9 (305.2) Ja näin päättyy kertomus Paratiisin supernafeista, kaikkien hoivaavien henkien korkeimmasta yhteisöstä, olennoista, jotka koko maailmankaikkeuden kattavana luokkana lakkaamatta huolehtivat sinusta syntymämaailmastasi lähtien aina siihen saakka, kunnes palvonnanohjaajat jättävät sinulle jäähyväiset vannoessasi ikuisuuden kolminaisuusvalan ja päästessäsi Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

27:7.10 (305.3) Paratiisin-Kolminaisuuden loputon palvelu on alkamaisillaan; ja perille päässyt finaliitti on nyt kasvokkain Perimmäisen Jumalan antaman haasteen kanssa.

27:7.11 (305.4) [Esittänyt eräs uversalainen Viisauden Täydellistäjä.]

Luku 28

Superuniversumien hoivaavat henget

28:0.1 (306.1) KUN supernafit ovat keskusuniversumin ja serafit ovat paikallisuniversumien enkeliarmeijoita, sekonafit ovat puolestaan superuniversumien hoivaavia henkiä. Jumalallisuuden määrää ja korkeimmuuden potentiaalia ajatellen nämä Heijastavien Henkien lapset ovat kuitenkin paljon enemmän supernafien kuin serafien kaltaisia. He eivät palvele superluomuksissa yksinään, ja sekä lukuisia että kiehtovia ovat ne toimenpiteet, jotka he suorittavat paljastamattomien kumppaniensa tuella.

28:0.2 (306.2) Näissä kertomuksissa esiteltävät superuniversumien hoivaavat henget kuuluvat seuraaviin kolmeen luokkaan:

28:0.3 (306.3) 1. Sekonafit.

28:0.4 (306.4) 2. Tertiafit.

28:0.5 (306.5) 3. Omniafit.

28:0.6 (306.6) Koska kumpikaan jälkimmäisistä olentoluokista ei ole niin suoranaisesti tekemisissä kuolevaisen edistymiseen tähtäävän ylösnousemussuunnitelman kanssa, esitellään heidät tässä yhteydessä lyhyesti ennen laajempaa, sekonafeihin keskittyvää esitystä. Sen paremmin tertiafit kuin omniafitkaan eivät teknisessä mielessä ole superuniversumi*en* hoivaavia henkiä, vaikka molemmat palvelevatkin henkihoivaajina niiden *piirissä*.

1. Tertiafit

28:1.1 (306.7) Nämä korkean aseman omaavat enkelit ovat superuniversumipäämajojen rekistereissä, ja paikallisluomuksissa tapahtuvasta palvelustaan huolimatta he ovat teknisesti kyseisten superuniversumipääkaupunkien asukkaita, sillä hehän eivät ole syntyisin paikallisuniversumeista. Tertiafit ovat Äärettömän Hengen lapsia, ja heidät personoidaan Paratiisissa tuhannen tertiafin ryhminä. Nämä jumalallista alkuperää olevat ja lähes korkeinta monipuolisuutta edustavat verrattomat olennot ovat Äärettömän Hengen antama lahja Jumalan Luoja-Pojille.

28:1.2 (306.8) Kun Mikaeleihin kuuluva Poika erkanee vanhempiensa Paratiisijärjestelmän piiristä ja kun hänet varustetaan lähtemään yllätyksiä tarjoaviin avaruuden universumitehtäviin, Ääretön Henki synnyttää näitä seuralaishenkiä tuhatjäsenisen ryhmän. Ja nämä majesteettiset tertiafit seuraavat tätä Luoja-Poikaa, kun hän ryhtyy ennalta arvaamattomaan yritykseen universumin organisoimiseksi.

28:1.3 (306.9) Universumin rakennustyön koko varhaisvaiheen ajan nämä tuhat tertiafia ovat ainoa Luoja-Pojan käytössä oleva persoonallinen henkilöstö. Pojan avustajina heille kertyy suunnaton määrä kokemusta noina kiehtovina aikoina, jolloin universumi pannaan kokoon ja jolloin suoritetaan muita astronomisia toimenpiteitä. He palvelevat Luoja-Pojan rinnalla paikallisuniversumin esikoisen, Kirkkaan Aamutähden, personoimispäivään saakka. Sen jälkeen tertiafit jättävät muodollisuuksien edellyttämät eroanomuksensa ja ne hyväksytään. Ja paikallisuniversumin syntyperäiseen enkelikuntaan kuuluvien ensimmäisten yhteisöjen ilmaantuessa he poistuvat paikallisuniversumin aktiivipalvelusta ja heistä tulee aikaisemmin palvelemansa Luoja-Pojan ja asianomaisen superuniversumin Päivien Muinaisten välisten yhteyksien hoitajia.

2. Omniafit

28:2.1 (307.1) Ääretön Henki luo omniafit yhdessä Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan kanssa, ja he ovat näiden samaisten Korkeimpien Toimeenpanijoiden yksinomaisia palvelijoita ja viestinviejiä. Omniafien työkenttään kuuluu suuruniversumi, ja Orvontonissa heidän yhteisönsä pitää päämajaansa Uversan pohjoisosassa, jossa he asuvat erityisenä hyväntahdon siirtokuntana. He eivät kuulu Uversan rekistereihin, eikä heitä ole kiinnitetty hallintoomme. He eivät myöskään suoranaisesti ole tekemisissä

kuolevaisten edistymiseen tähtäävän ylösnousemusjärjestelmän kanssa.

28:2.2 (307.2) Omniafien tehtävät koostuvat yksinomaan siitä, että he valvovat superuniversumeja pitämällä silmämääränään Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan näkemyksen mukaisen hallinnollisen koordinaation etua. Oma Uversan omniafi-siirtokuntamme saa ohjeensa ainoastaan Orvontonin Korkeimmalta Toimeenpanijalta, jonka asemapaikka on paratiisisatelliittien uloimman kehän yhteisellä toimeenpanosfäärillä numero seitsemän, ja vain hänelle se esittää raporttinsa.

3. Sekonafit

28:3.1 (307.3) Sekonafijoukot ovat kunkin superuniversumin päämajaan osoitettujen Heijastavien Henkien aikaansaamia. Näiden enkelten luomiseen seitsenjäsenisinä ryhminä liittyy tietty Paratiisiin reagoiva tekniikka. Kuhunkin seitsikkoon kuuluu aina yksi ensi asteen, kolme toisen asteen ja kolme kolmannen asteen sekonafia; he personoituvat aina täsmälleen tässä suhteessa. Kun seitsemän tällaista sekonafia luodaan, heistä yksi, ensimmäinen, liitetään Päivien Muinaisten palvelukseen. Mainitut kolme toisen asteen enkeliä liitetään superhallitukseen kuuluvien kolmen Paratiisista polveutuvan hallintopersoonallisuusryhmän yhteyteen: Jumalallisten Neuvonantajien, Viisauden Täydellistäjien ja Universaalisten Sensoreiden ryhmiin. Kolme kolmannen asteen

enkeliä kiinnitetään superuniversumihallitsijoiden ylösnousemuksellisten kolminaistettujen työtovereiden – Voimallisten Sanansaattajien, Korkea-arvoisten sekä Nimettömien ja Numerottomien – palvelukseen.

28:3.2 (307.4) Nämä superuniversumien sekonafit ovat Heijastavien Henkien jälkeläisiä, ja siksi heijasteisuus kuuluukin luonnostaan heidän olemukseensa. He reagoivat heijasteisesti kaikkeen, mikä kuuluu jokaisen Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta sekä Paratiisin Luoja-Pojasta polveutuvan luodun jokaiseen vaiheeseen, mutta he eivät välittömästi heijasta niitä olentoja ja entiteettejä, persoonallisia tai muita, jotka polveutuvat yksinomaan Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Meillä on monia todisteita siitä, että Äärettömän Hengen universaalisen älyn yhteyspiirit ovat todellisia, mutta vaikkei meillä mitään muuta todistetta olisikaan, sekonafien heijastustoiminnat olisivat täysin riittävä osoitus Myötätoimijan infiniittisen mielen universaalisen läsnäolon todellisuudesta.

4. Ensimmäisen asteen sekonafit

28:4.1 (307.5) Päivien Muinaisten palvelukseen osoitetut ensi asteen sekonafit ovat edellä mainittuja kolmiyhteisiä hallitsijoita palvelevia eläviä kuvastimia. Ajatelkaapa, mitä superuniversumin järjestelyjen kannalta merkitseekään se, että voi kääntyä ikään kuin elävän kuvastimen puoleen ja nähdä siinä ja kuulla sen kautta tuhannen tai

sadantuhannen valovuoden päässä olevan toisen olennon selvät vastaukset ja reaktiot ja suoriutua tästä kaikesta silmänräpäyksessä ja erehtymättä. Muistiinmerkinnät ovat universumien johtamisen kannalta välttämättömiä, kaukotiedotuslähetykset ovat monikäyttöisiä, Yksinäisten ja muiden sanansaattajien työ on varsin hyödyllistä, mutta Päivien Muinaiset voivat asemapaikastaan asuttujen maailmojen ja Paratiisin puolitiessä, ihmisen ja Jumalan välissä, katsoa silmänräpäyksessä kumpaankin suuntaan, kuulla kummaltakin suunnalta ja *tietää* kumpaankin suuntaan.

28:4.2 (308.1) Tätä kykyä – kaiken mahdollisen kuulemiseen ja näkemiseen, jos niin voisi sanoa – voivat superuniversumeissa käyttää täysimittaisesti hyväkseen vain Päivien Muinaiset, ja hekin vain kukin omassa päämajamaailmassaan. Mutta sielläkin törmätään rajoituksiin: Uversasta käsin tällainen yhteydenpito rajoittuu Orvontonin maailmoihin ja universumeihin, ja vaikkei tämä sama heijastamismenetelmä toimikaan superuniversumien välillä, silti se pitää kunkin niistä läheisessä kosketuksessa keskusuniversumiin ja Paratiisiin. Seitsemän superhallitusta, vaikka ne ovatkin toisistaan erotettuja, heijastavat näin ollen täydellisesti niiden yläpuolella olevaa valtiutta ja suhtautuvat täysin myötätuntoisesti alapuolellaan olevien tarpeisiin ja ovat niistä täysin perillä.

28:4.3 (308.2) Siitä riippuen, minkäluontoisia ensiasteiset sekonafit syntyjään ovat, heidän huomataan omaavan taipumusta seitsemäntyyppiseen palveluun. Ja tähän sopii hyvin se, että tämän

yhteisön ensimmäisen sarjan olennot omaavat luonnostaan kyvyn tulkita Hengen mieltä Päivien Muinaisille:

28:4.4 (308.3) 1. *Myötätoimijan Ääni*. Kussakin superuniversumissa ilmenee ensimmäisessä ensiasteisessa sekonafissa ja joka seitsemännessä myöhemmin luodussa tämän yhteisön jäsenessä korkeatasoista soveltuvuutta Äärettömän Hengen mielen ymmärtämiseen ja sen tulkitsemiseen Päivien Muinaisille ja heidän superhallituksissa palveleville työtovereilleen. Superuniversumien päämajojen kannalta tämä on erittäin suuriarvoista, sillä toisin kuin paikallisluomuksissa jumalallisine hoivaajineen, superhallituksen keskuksessa ei ole mitään Äärettömän Hengen erityispersonoitumaa. Niinpä nämä sekonafiäänet ovat varsin lähellä sellaista, että he olisivat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen edustajia tällaisella pääkaupunkisfäärillä. Tosin siellä ovat seitsemän Heijastavaa Henkeä, mutta nämä sekonafijoukkojen äidit eivät heijasta yhtä täsmällisesti ja automaattisesti Myötätoimijaa kuin Seitsemää Valtiashenkeä.

28:4.5 (308.4) 2. *Seitsemän Valtiashengen Ääni*. Toinen ensi asteen sekonafi ja joka seitsemäs sen jälkeen luotu osoittavat taipumusta kuvastella Seitsemän Valtiashengen kollektiivista olemusta ja reaktioita. Vaikka kutakin Valtiashenkeä superuniversumin pääkaupungissa jo edustaakin joku sinne määrätyistä seitsemästä Heijastavasta Hengestä, on tällainen edustus yksilöllistä eikä kollektiivista. Kollektiivina he ovat läsnä vain heijastettuina. Sen vuoksi Valtiashenget ottavat mielihyvin vastaan näiden hyvinkin

persoonallisten enkelien palvelukset, enkelien, jotka kuuluvat ensiasteisten sekonafien toiseen sarjaan ja ovat varsin päteviä edustamaan heitä Päivien Muinaisten edessä.

28:4.6 (308.5) 3. *Luoja-Poikien Ääni*. Äärettömällä Hengellä on täytynyt olla jotakin tekemistä Mikaelien yhteisöön kuuluvien Paratiisin-Poikien luomisen tai koulutuksen kanssa, sillä kolmannella ensimmäisen asteen sekonafilla, ja sen jälkeen tässä sarjassa joka seitsemännellä on ainutlaatuinen kyky heijastaa näiden Luoja-Poikien mieltä. Siinä tapauksessa, että Päivien Muinaiset haluaisivat tietää – todella tietää – Nebadonin Mikaelin mielipiteen jostakin pohdittavana olevasta asiasta, heidän ei tarvitse kutsua häntä avaruuden viestilinjoilla, vaan heidän tarvitsee vain kutsua luokseen Nebadonin Äänten Päällikkö, joka pyynnöstä esittelee rekisterissä olevan Mikaelin sekonafin, ja samalla hetkellä ja siinä paikassa Päivien Muinaiset kuulevat Nebadonin Mestari-Pojan äänen.

28:4.7 (309.1) Mikään muu Poikien luokka ei ole tällä tavoin ”heijastettavissa”, eikä mikään muu enkeliyhteisö pysty näin toimimaan. Emme täysin ymmärrä, miten tämä saadaan aikaan, ja epäilemme suuresti, ymmärtävätkö Luoja-Pojat sitä täysin itsekään. Mutta varmuudella tiedämme vain, että se toimii. Ja sen me myös tiedämme, että se toimii ehdottoman hyväksyttävällä tavalla, sillä Uversan koko historiassa sekonafiäänet eivät ole koskaan suorituksissaan erehtyneet.

28:4.8 (309.2) Nyt alatte aavistuksenomaisesti ymmärtää jotakin tavasta, jolla jumalallisuus sulkee sisäänsä ajallisen avaruuden ja

hallitsee avaruuden ajallisuutta. Luotte nyt ensimmäisiä ohikiitäviä silmäyksiä ikuisuuden syklin tekniikkaan, joka tällä hetkellä on eriytynyttä, jotta se auttaisi ajallisuuden lapsia suoriutumaan tehtävistään avaruuden vaikeat esteet voittaen. Ja nämä ilmiöt kuuluvat lisänä Heijastavien Henkien vakiintuneeseen universumitekniikkaan.

28:4.9 (309.3) Vaikka näyttää siltä ikään kuin Päivien Muinaiset olisivat vailla yläpuolellaan olevien Valtiashenkien ja alapuolellaan olevien Luoja-Poikien henkilökohtaista läsnäoloa, heidän määräysvallassaan on kuitenkin eläviä olentoja, jotka on viritetty heijastavaa täydellisyyttä ja äärimmäistä täsmällisyyttä edustaviin kosmisiin mekanismeihin. Ja näin he pääsevät osallisiksi kaikkien niiden ylevien olentojen heijasteisesta läsnäolosta, joiden henkilökohtaisesta paikallaolosta he eivät pääse nauttimaan. Näillä ja muilla – teille tuntemattomilla – tavoilla Jumala on potentiaalisesti läsnä superuniversumien päämajoissa.

28:4.10 (309.4) Päivien Muinaiset pääsevät täydellisesti perille Isän tahdosta rinnastamalla ylhäältä tulevan Hengen äänivälähdyksen ja alhaalta tulevat Mikaelien ääniväläh dykset. Tällä tavoin he pystyvät erehtymättömän varmasti saamaan selville, mikä on Isän tahto paikallisuniversumien hallintoasioiden osalta. Mutta päätelläkseen, mikä on Jumalten joukossa yhden tahto, sen tiedon pohjalta, jonka he ovat saaneet kahdelta muulta, kolmen Päivien Muinaisen pitää toimia yhdessä, sillä kaksi ei kykenisi saamaan vastausta selville. Ja tästä syystä, vaikkei muita syitä olisikaan, superuniversumeja johtaa aina kolme Päivien Muinaista, ei yksi eikä edes kaksi.

28:4.11 (309.5) 4. *Enkelijoukkojen Ääni*. Neljäs ensi asteen sekonafi ja hänen jälkeensä joka seitsemäs osoittautuvat enkeleiksi, jotka ovat erityisen herkkiä kaikkien enkeliluokkien näkemyksille – ylhäällä olevat supernafit ja alhaalla olevat serafit mukaan luettuina. Näin minkä tahansa komentavan tai valvovan enkelin mielipide on yhdessä hetkessä saatavilla Päivien Muinaisten minkä tahansa neuvoston pohdittavaksi. Teidän maailmassanne ei koskaan kulu päivääkään, etteikö Urantian serafipäällikön tietoisuuteen tulisi tapausta heijasteisesta näkemyksensiirrosta eli siitä, että Uversasta on jotakin tarkoitusta varten turvauduttu häneen; mutta ellei hän ole siitä Yksinäisen Sanansaattajan kautta saanut ennakolta tietoa, hän jää täysin tietämättömäksi siitä, mitä kaivataan ja miten se saadaan. Nämä ajallisuuden hoivaavat henget toimittavat lakkaamatta tämänkaltaista tiedostamatonta – ja siksi varmasti puolueetonta – todistusaineistoa siitä loputtomasta asiamäärästä, joka vaatii osakseen Päivien Muinaisten ja heidän työtovereidensa huomiota ja edellyttää heidän neuvojaan.

28:4.12 (309.6) 5. *Kaukoviestintälähetysten Vastaanottajat*. On olemassa sellainen kaukoviestintäsanomien erityislaji, että vain nämä ensiasteiset sekonafit ottavat niitä vastaan. Vaikkeivät he ole Uversan vakinaisia kaukoviestittäjiä, he ja heijastavien äänien enkelit työskentelevät yhdessä synkronoidakseen Päivien Muinaisten heijastusvision maailmankaikkeuden vakiintuneiden viestityspiirien kautta saapuvien tiettyjen ajankohtaisten viestien kanssa. Kaukoviestintälähetysten vastaanottajat ovat viidettä sarjaa eli

viidenneksi luotu ensiasteen sekonafi ja tämän jälkeen luoduista aina joka seitsemäs.

28:4.13 (310.1) 6. *Kuljetuspersoonallisuudet*. Nämä ovat niitä sekonafeja, jotka kuljettavat ajallisuuden pyhiinvaeltajat superuniversumien päämajamaailmoista Havonan ulkokehälle. He muodostavat superuniversumien kuljetusjoukot, jotka operoivat sisäänpäin, Paratiisiin, ja ulospäin, omien sektoreidensa maailmoihin. Tähän joukkokuntaan kuuluu kuudes ensiasteinen sekonafi, ja sen jälkeen luoduista joka seitsemäs.

28:4.14 (310.2) 7. *Varajoukko*. Hyvin suurta sekonafien ryhmää eli ensimmäisen asteen seitsemättä sarjaa, pidetään reservissä määrittelemättömiä tehtäviä ja maailmojen hätätilatehtäviä varten. Koskeivät he ole kovinkaan erikoistuneita, he voivat kokolailla hyvin toimia erilaisten kumppaniensa sijaisina missä ominaisuudessa tahansa. Mutta tämänlaatuisiin erityistoimiin ryhdytään vain hätätapauksissa. Heidän tavanomaisiin tehtäviinsä kuuluu niiden yleisluontoisten superuniversumivelvollisuuksien suorittaminen, jotka eivät kuulu erityistehtäviin asetettujen enkeleiden toimialaan.

5. Toisen asteen sekonafit

28:5.1 (310.3) Toisasteisten sekonafien yhteisöön kuuluvat eivät ole yhtään sen vähemmän heijastavia kuin heidän ensiasteiset toverinsa. Se, että heidät on luokiteltu ensimmäiseen, toiseen ja kolmanteen

asteeseen, ei sekonafien tapauksessa merkitse aseman tai toiminnan eriarvoisuutta, vaan se ilmoittaa vain menettelyjärjestyksen. Toiminnoissaan kaikki kolme ryhmää tuovat esille yhtäläisiä ominaisuuksia.

28:5.2 (310.4) Toisen asteen sekonafien seitsemän heijastavaa tyyppiä osoitetaan Päivien Muinaisten suhteen rinnakkaisten Kolminaisuudesta polveutuvien työtovereiden palvelukseen seuraavalla tavalla:

28:5.3 (310.5) Viisauden Täydellistäjien palvelukseen: Viisauden Äänet, Filosofian Sielut ja Sielujen Liitot.

28:5.4 (310.6) Jumalallisten Neuvonantajien palvelukseen: Neuvon Sydämet, Olemassaolon Ilot ja Palvelun Tyydytykset.

28:5.5 (310.7) Universaalisten Sensoreiden palvelukseen: Henkientunnistajat.

28:5.6 (310.8) Ensiasteisen yhteisön tavoin tämäkin ryhmä luodaan sarjoittain; toisin sanoen ensiksi syntyi Viisauden Ääni, ja seitsemäs sen jälkeen syntynyt oli taas samanlainen, ja sama pätee näiden heijastavien enkeleiden kuuteen muuhunkin tyyppiin.

28:5.7 (310.9) 1. *Viisauden Ääni*. Jotkut puheena olevista sekonafeista ovat pysyvässä yhteydessä Paratiisin eläviin kirjastoihin, ensi asteen supernafeihin kuuluviin tiedonvarjelijoihin. Erikoistuneessa heijastuspalvelussaan Viisauden Äänet ovat eläviä, ajan tasalla olevia, täydellisiä ja kaikin puolin luotettavia universumien universumin koordinoidun viisauden keskittymiä ja kohdentumia.

Superuniversumien pääyhteyspiireillä välittyvän lähes loputtoman tietomäärän suhteen nämä verrattomat olennot ovat sillä tavoin erittteleviä ja valikoivia, siinä mielessä herkkiä, että he pystyvät erottelemaan ja vastaanottamaan olennaisimman viisauden ja toimittamaan erehtymättömästi nämä hengentoiminnan helmet ylemmilleen, Viisauden Täydellistäjille. Ja he toimivat niin, että Viisauden Täydellistäjät eivät vain kuule tämän viisauden aktuaalisia ja alkuperäisiä ilmentymiä, vaan he myös heijasteisesti näkevät juuri ne ylhäistä tai alempaa alkuperää olevat olennot, joiden lausumia ne ovat.

28:5.8 (310.10) Kirjoitettu on: ”Jos joltakulta puuttuu viisautta, niin hän sitä pyytäköön.” Milloin Uversassa on tarpeen tehdä viisaita päätöksiä superuniversumihallituksen monimutkaisissa tehtävissä esiintyvissä hämmentävissä tilanteissa, kun saatavilla pitäisi olla sekä täydellisyyttä edustavaa että käytäntöön soveltuvaa viisautta, Viisauden Täydellistäjät kutsuvat koolle kokonaisen patteriston Viisauden Ääniä, ja omalle yhteisölleen tyypillistä täydellistä taitavuutta osoittaen he virittävät ja suuntaavat mainittuja, universumien universumiin sisältyvän, mieleen kytkeytyvän ja kiertävän viisauden eläviä vastaanottimia niin, että näistä sekonafiäänistä tuossa tuokiossa kumpuaa jumalallisuutta olevan viisauden virta yläpuolella olevasta universumista ja käytännöllisyyttä edustavan viisauden tulva alapuolella olevien universumien korkeammista mielistä.

28:5.9 (311.1) Mikäli näiden viisauden kahden version sopusointuunsaattamisessa ilmenee epäselvyyttä, vedotaan

välittömästi Jumalallisiin Neuvonantajiin, jotka yhdessä hetkessä tekevät päätöksen toimintatapojen oikeasta yhdistämisestä. Kun on vähänkin epäilystä sellaisista maailmoista tulevan aineiston autenttisuuden suhteen, joissa kapina on ollut vallalla, vedotaan Sensoreihin, jotka Henkientunnistajineen kykenevät yhdessä tuokiossa määrittelemään, ”minkälaatuinen henki” elähdytti neuvojaa. Näin aikakautinen viisaus ja tämän hetken tieto ovat avoimen kirjan tavoin aina Päivien Muinaisten edessä heidän hyväntahtoisen katseensa alla.

28:5.10 (311.2) Voit vain aavistuksenomaisesti tajuta, mitä tämä kaikki merkitsee superuniversumihallitusten johtamisesta vastuussa oleville. Näiden toimintojen suunnattomuutta ja kaikenkattavuutta ei finiittisen olennon käsityskyky juurikaan tavoita. Seistessäsi, kuten minä olen monet kerrat seissyt, Uversan viisaudentemppelin erityisissä vastaanottokamareissa ja nähdessäsi, miten tämä kaikki aktuaalisesti toimii, liikutut jumalointiin saakka siitä, miten täydellistä ja toimintavarmaa monimutkainen universumien planeettainvälinen viestintä on. Osoitat kunnioitusta niiden Jumalten jumalalliselle viisaudelle ja hyvyydelle, jotka laativat suunnitelmia ja toteuttavat ne näin suurenmoisin menetelmin. Ja tämä kaikki tapahtuu tosiasiassa täsmälleen niin kuin olen sen kuvaillut.

28:5.11 (311.3) 2. *Filosofian Sielu*. Myös näitä suurenmoisia opettajia kiinnitetään Viisauden Täydellistäjien palvelukseen, ja aina milloin heitä ei suunnata toisaalle, he ovat pysyvästi Paratiisin Filosofian Mestareihin kohdentuneita ja näiden suhteen synkroniassa.

Kuvittele astuvasi ikään kuin suunnattoman suuren elävän peilin eteen, mutta sen sijaan, että katselisit omaa finiittisen ja aineellisen minuutesi kuvajaista, näkisitkin edessäsi jumalallisen viisauden ja Paratiisin filosofian heijastuman. Ja mikäli halutaan ”ruumiillistaa” tämä täydellinen filosofia, laimentaa sitä, jotta se soveltuu vähäisempien maailmojen vaatimattomien ihmisten käyttöön ja heidän omaksuttavakseen, näiden elävien kuvastimien tarvitsee vain kääntää katseensa alaspäin heijastaakseen jonkin toisen maailman tai universumin normeja ja tarpeita.

28:5.12 (311.4) Juuri tällaisin menetelmin Viisauden Täydellistäjät muokkaavat päätökset ja suositukset tarkasteltavina olevien ihmisten ja maailmojen todellisia tarpeita ja kulloistakin statusta vastaaviksi. Ja he toimivat aina yksissä neuvoin Jumalallisten Neuvonantajien ja Universaalisten Sensoreiden kanssa. Mutta näiden toimintojen ylevä täysipainoisuus ylittää jopa minunkin käsityskykyni.

28:5.13 (311.5) 3. *Sielujen Liitto*. Nämä eettisiin suhteisiin kuuluvien ihanteiden ja näiden suhteiden kulloisenkin tilan heijastajat tekevät Viisauden Täydellistäjien palvelukseen kiinnitetystä kolmiyhteisestä henkilöstöstä täysimääräisen. Universumien kaikista niistä ongelmista, joiden ratkaisu edellyttää kokemuksen ja soveltuvuuden tuoman viisauden käyttämistä, eivät mitkään ole älyllisten olentojen välisistä suhteista ja keskinäisistä yhdistymistä juontuvia tärkeämpiä. Olipa kysymys ihmisten välisistä yhteenliittymistä kaupan ja liike-elämän, ystävyyden ja avioliiton puitteissa tai enkeliarmeijoiden välisistä yhteyksistä, niissä ilmenee jatkuvasti

pientä kitkaa, vähäisiä väärinkäsityksiä, jotka ovat liian mitättömiä herättämään edes sovittelijoiden huomiota, mutta tarpeeksi ärsyttäviä ja häiritseviä haitatakseen universumin sujuvaa toimintaa siinä tapauksessa, että niiden sallitaan kertautua ja jatkua. Niinpä Viisauden Täydellistäjät antavatkin oman yhteisönsä viisaan kokemuksen koko superuniversumin käyttöön ”sovitteluöljyksi”. Kaikessa tässä työssä näitä superuniversumien viisaita miehiä avustavat taitavasti heidän heijastavat työtoverinsa, Sielujen Liitot, jotka tuovat saataville ajankohtaista tietoa universumin tilasta ja samanaikaisesti heijastavat paratiisillista ihannetta siitä, miten nämä hämmentävät ongelmat parhaiten selvitettäisiin. Ellei näitä sekonafeja erityisesti suunnata muualle, he pysyvät heijastusyhteydessä Paratiisissa oleviin etiikantulkitsijoihin.

28:5.14 (312.1) Kysymys on enkeleistä, jotka vaalivat ja edistävät kaikkea Orvontonin puitteissa harjoitettavaa ryhmätyötä. Yksi tärkeimmistä kuolevaisena kokemanne elämänvaiheen aikana opittavista läksyistä on *ryhmätyö*. Täydellisyyden sfäärejä kansoittavat ne, jotka ovat oppineet tämän taidon työskennellä yhdessä muiden olentojen kanssa. Harvalukuiset ovat ne velvollisuudet, jotka maailmankaikkeudessa osoitetaan yksinäisen palvelijan suoritettaviksi. Mitä ylemmäs nouset, sitä yksinäisemmäksi tunnet itsesi, aina kun olet väliaikaisesti ilman kumppaniesi seuraa.

28:5.15 (312.2) 4. *Neuvon Sydän*. Tämä on ensimmäinen ryhmä tässä käsitellyistä Jumalallisten Neuvonantajien valvontaan asetettavista heijastavista suojelushengistä. Tähän tyyppiin kuuluvilla sekonafeilla

on hallussaan avaruuden tosiasiat, sillä he valitsevat tällaisen tietoaineiston ajallisuuden yhteyspiireiltä. He heijastavat erityisesti tiedonkoordinoijasupernafeja, mutta he heijastavat valikoiden myös kaikkien olentojen neuvoja, olivatpa nämä korkeassa tai vähäisessä asemassa. Aina kun Jumalallisten Neuvonantajien puoleen käännytään tärkeitten neuvojen tai päätösten saamiseksi, nämä pyytävät heti luokseen ryhmän Neuvon Sydämiä, ja tuossa tuokiossa annetaan päätös, jossa tosiasiallisesti ruumiillistuu koko superuniversumin pätevimpien mielten yhteen sovitettu viisaus ja neuvo. Ja se on kaikilta puoliltaan tarkastettu ja tarkistettu Havonan ja jopa Paratiisin ylevien mielten tuottaman neuvon valossa.

28:5.16 (312.3) 5. *Olemassaolon Ilo*. Nämä olennot ovat luonnostaan heijasteisesti viritetyt sopusointua valvoviin supernafeihin ylhäällä ja tiettyihin serafeihin alhaalla, mutta on vaikea selittää, mitä täsmällisesti sanottuna tämän kiinnostavan ryhmän jäsenet todellisuudessa tekevät. Heidän pääasialliset toimintansa kohdistuvat ilontuntemusten edistämiseen enkelijoukkojen eri yhteisöjen ja alempien tahdollisten luotujen keskuudessa. Jumalalliset Neuvonantajat, joiden palvelukseen heidät on kiinnitetty, käyttävät heitä harvoin minkään nimenomaisen ilonaiheen etsimiseen. Yleisemmällä tasolla ja yhteistyössä vaihtelunohjaajien kanssa he toimivat ilon selvittelypisteinä, jotka pyrkivät kohottamaan elinpiirien mielihyväntuntemuksia, samalla kun he yrittävät parantaa huumorin makusuuntaa, kehittää kuolevaisten ja enkelien keskuudessa superhuumoria. He pyrkivät osoittamaan, että vapaatahtoiseen olemassaoloon kuuluu

luonnostaan ilo, joka on riippumatonta kaikista ulkopuolisista vaikutteista; ja he ovat oikeassa, vaikka he kohtaavatkin suuria vaikeuksia teroittaessaan tätä totuutta alkukantaisten ihmisten mieleen. Korkeammat henkipersoonallisuudet ja enkelit reagoivat nopeammin näihin kasvatusponnistuksiin.

28:5.17 (312.4) 6. *Palvelun Tyydytys*. Nämä enkelit heijastavat aivan erityisesti Paratiisissa toimivien käytöksenohjaajien asennetta; ja toimimalla paljolti samoin kuin Olemassaolon Ilot he pyrkivät lisäämään palvelemisen arvoa ja enentämään siitä saatavia tyydytyksentunteita. He ovat tehneet paljon selvittääkseen sitä, miten epäitsekkääseen palveluun sisältyy vastaisuudessa saatavia palkintoja, palveluun, joka tähtää totuuden valtakunnan laajentamiseen.

28:5.18 (312.5) Jumalalliset Neuvonantajat, joiden palvelukseen tämä olentoluokka on kiinnitetty, käyttävät sen jäseniä heijastamaan maailmasta toiseen tietoa siunauksista, jotka ovat saatavissa hengellisestä palvelemisesta. Ja käyttämällä hyväksi parhaitten saavuttamia tuloksia keskinkertaisia innostaakseen ja rohkaistakseen nämä sekonafit antavat suunnattoman panoksen siihen, että antaumuksellinen palvelu on superuniversumeissa laadukasta. Veljellisen kilpailun henkeä käytetään tehokkaasti hyödyksi levittämällä jokaiseen maailmaan tietoa, joka kertoo, mitä muut, eritoten parhaat, tekevät. Virkistävää ja tervettä kilpailua edistetään jopa serafijoukkojen keskuudessa.

28:5.19 (313.1) 7. *Henkientunnistaja*. Erityinen yhteys vallitsee toisen havonakehän neuvonantajien ja neuvojien sekä nyt esillä olevien heijastavien enkelien välillä. He ovat ainoat Universaalisten Sensoreiden palvelukseen asetetut sekonafit, mutta he ovat todennäköisesti kaikista tovereistaan ainutlaatuisimmin erikoistuneita. Välittämättä siitä, mikä on kulloisenkin tiedon lähde tai kanava tai siitä, miten vähäistä on käsillä oleva todistusaineisto, kun se alistetaan näiden tunnistajien heijasteisesti tutkittavaksi, he ilmoittavat meille samassa hetkessä, mikä on tutkittavan kohteen todellinen motiivi, tosiasiallinen tarkoitusperä ja kohteen alkuperän todellinen olemus. Minua ihmetyttää näiden enkeleiden suurenmoinen toiminta, enkeleiden, jotka näin erehtymättömästi heijastavat jokaisen tutkittavan yksilön todellisen moraalisen ja hengellisen luonteen.

28:5.20 (313.2) Henkientunnistajat suorittavat nämä monimutkaiset palvelukset myötäsyntyisen ”hengellisen ymmärryksen” avulla, mikäli sallitte minun käyttää tällaisia sanoja koettaessani välittää ihmismielelle ajatuksen, että nämä heijastavat enkelit näin toimiessaan toimivat intuitiivisesti, luonnostaan ja erehtymättä. Kun Universaaliset Sensorit katselevat näitä esityksiä, he ovat kasvokkain heijastetun yksilön alastoman sielun kanssa; ja juuri tämä luonnehdinnan täsmällisyys ja täydellisyys selittää osaltaan, miksi Sensorit kykenevät aina toimimaan niin oikeudenmukaisesti oikeamielisinä tuomareina. Tunnistajat ovat aina Sensorien seurassa jokaisella Uversasta muualle suuntautuvalla tehtäväkäynnillä, ja he

ovat aivan yhtä pystyviä ulkona avaruudessa kuin he ovat omassa Uversan päämajassaan.

28:5.21 (313.3) Vakuutan teille, että kaikki nämä henkimaailman tapahtumat ovat todellisia, että ne tapahtuvat vakiintuneiden käytäntöjen mukaisesti ja sopusoinnussa universaalisten toimipiirien muuttumattomien lakien kanssa. Jokaiseen vasta luotuun luokkaan kuuluvat olennot heijastuvat heti elämän henkäyksen saatuaan välittömästi korkeuksissa; elävä luonnehdinta luodun olemuksesta ja potentiaalista toimitetaan salamana superuniversumin päämajaan. Tunnistajien välityksellä saatetaan näin Sensoreiden tietoon tarkasti se, ”minkälainen henki” on syntynyt avaruuden maailmoissa.

28:5.22 (313.4) Samoin on myös kuolevaisen ihmisen laita: Salvingtonin Äiti-Henki tuntee sinut läpikotaisin, sillä maailmasi Pyhä Henki ”tutkii kaikki olevaiset”, ja mitä ikinä jumalallinen Henki sinusta tietää, se on välittömästi käytettävissä, silloin kun tunnistajasekonafit Hengen kanssa heijastavat sitä tietoa, jonka Henki sinusta omaa. On kuitenkin mainittava, että Isän osasten tieto ja suunnitelmat eivät ole heijastettavissa. Tunnistajat voivat heijastaa ja he myös heijastavat Suuntaajien läsnäolon (ja Sensorit julistavat nämä jumalallisiksi), mutta he eivät pysty tulkitsemaan Salaperäisten Opastajien mielellisyyden sisältöä.

6. Kolmannen asteen sekonafit

28:6.1 (313.5) Tovereidensa tavoin nämäkin enkelit luodaan sarjoina ja seitsemänä heijastavana tyyppinä, mutta näitä tyyppejä ei määrätä superuniversumien hallintopersoonallisuuksien erilliseen palveluun yksittäin. Kaikki kolmannen asteen sekonafit on kollektiivina asetettu Perillepääsyn Kolminaistettujen Poikien palvelukseen, ja nämä ylösnousemukselliset pojat käyttävät heitä vaihtovuoroisesti; toisin sanoen Voimalliset Sanansaattajat voivat käyttää ja myös käyttävät mitä tahansa kolmannen asteen tyyppiä, ja samoin tekevät heidän vertaisensa: Korkea-arvoiset sekä Nimettömät ja Numerottomat. Nämä kolmannen asteen sekonafien seitsemän tyyppiä ovat:

28:6.2 (314.1) 1. *Syntyperien Merkitys*. Superuniversumihallitukseen kuuluville ylösnousemuksellisille Kolminaistetuille Pojille on uskottu vastuu kaikkien niiden kysymysten käsittelemisestä, jotka juontuvat minkä tahansa yksilön, rodun tai maailman alkuperästä. Ja alkuperän merkitys on tärkein kysymys kaikissa suunnitelmissamme, jotka tähtäävät maailman elävien luotujen kosmiseen edistämiseen. Kaikki olentojen väliset suhteet ja etiikan soveltaminen versovat alkuperän pohjimmaisista tosiasioista. Alkuperä on perustana sille, miten Jumalat reagoivat suhteisiin, jotka heillä on luotuihin. Myötätoimija ”ottaa ihmisen osalta huomioon sen, millä muotoa hän syntyi”.

28:6.3 (314.2) Taivaasta laskeutuvien korkeampien olentojen kohdalla syntyperä on pelkästään todettava tosiseikka, mutta ylösnousemusolentojen kohdalla – enkelten alemmat luokat mukaan

lukien – alkuperän luonne ja siihen liittyvät seikat eivät aina ole näin selvät, vaikka ne ovat miltei kaikissa universumin asioiden käänteissä yhtälailla elintärkeitä. Tämän vuoksi on arvokasta, että käytettävissämme on sarja heijastavia sekonafeja, jotka pystyvät hetkessä esittämään kaiken tarpeellisen tiedon kunkin olennon polveutumisesta, olipa hän keskusuniversumissa tai koko superuniversumitoimipiirin missä kolkassa tahansa.

28:6.4 (314.3) Syntyperän Merkitykset ovat seitsemää superuniversumia asuttavien valtavien olentojoukkojen – ihmisten, enkelten ja muiden – eläviä, käyttövalmiita sukuselvityksiä. Heillä on pysyvä valmius toimittaa ylemmilleen ajan tasalla oleva, tyhjentävä ja luotettava arvio oman superuniversuminsa jokaisen maailman jokaisen yksilön sukutaustasta ja kulloisestakin tosiasiallisesta statuksesta; ja tulos, johon he hallussaan olevan tietoaineiston perusteella päätyvät, on aina minuutilleen ajan tasalla.

28:6.5 (314.4) 2. *Armon Muisti*. Nämä ovat tosia, täysimääräisiä ja tyhjentäviä eläviä muistiinmerkintöjä Äärettömän Hengen välikäsien hellin hoivatoimin yksilöille ja ihmissukukunnille osoitetusta armosta täytettäessä tehtävää, jonka mukaan vanhurskautta ilmentävä oikeus on sovitettava maailmojen statusta vastaavaksi, sellaisena kuin se ilmenee Syntyperän Merkitysten esittämissä kuvauksissa. Armon Muisti paljastaa armon lasten moraalisen velan – heidän hengelliset vastattavansa – punnittavaksi heidän varojaan vastaan, jotka koostuvat Jumalan Poikien asettamista pelastavista varannoista. Paljastaessaan, että on olemassa Isän edeltäkäsin

myöntämä armo, Jumalan Pojat asettavat sen välttämättömän luoton, jonka tarkoituksena on varmistaa kaikkien eloonjääminen. Ja sitten, sen mukaan mitä Syntyperän Merkitykset yksilöstä paljastavat, asetetaan armoluotto jokaisen järjellisen luodun eloonjäämistä varten, luotto, joka on määrältään ylenpalttinen, luotto, joka on laupeutensa osalta niin laaja, että se riittää takaamaan jokaisen sellaisen sielun pelastumisen, joka todella halajaa päästä jumalalliseksi kansalaiseksi.

28:6.6 (314.5) Armon Muisti on elävä koetase, aina ajan tasalla oleva tiliote tilistäsi, ja tilinpitäjinä ovat maailmojen yliluonnolliset voimat. Kysymyksessä ovat ne elävät, armon jakamista koskevat muistiinmerkinnät, jotka luetaan todistusaineistona Uversan oikeusistuimille, silloin kun kunkin yksilön oikeus päättymättömään elämään ratkaistaan, kun ”valtaistuimet pystytetään ja Päivien Muinaiset istuvat valtaistuimella. Uversan kaukoviestimet puhuvat ja ne tulevat ilmoille heidän edestään; tuhannet tuhansien jälkeen palvelevat heitä, ja kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta seisoo heidän edessään. Tuomion hetki on koittanut ja kirjat avataan.” Ja kirjat, jotka tuona valtavana hetkenä avataan, ovat superuniversumien kolmannen asteen sekonafien elävät muistiinmerkinnät. Formaaliset muistiinmerkinnät ovat arkistossa vahvistamassa tarpeen vaatiessa Armon Muistien esittämän todistusaineiston.

28:6.7 (314.6) Armon Muistin pitää osoittaa, että Jumalan Poikien asettama pelastava luotto on täysin ja kuuliaisesti maksettu Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kärsivällisten persoonallisuuksien

rakastavana hoivana. Mutta kun armo ammennetaan tyhjiin, kun siitä kertova ”muisti” todistaa sen ehtymisestä, silloin puhuu oikeus ja vallitsee oikeamielisyys. Sillä armo ei ole tarkoitettu tyrkytettäväksi niille, jotka sitä halveksivat; armo ei ole lahja, jonka ajallisuuden itsepintaiset kapinalliset saavat tallatakseen sen jalkojensa alle. Kuitenkin, vaikka armo näin on kallisarvoista ja kalliisti annettua, henkilökohtaiset luotonnosto-oikeutesi ylittävät aina suuresti kykysi varannon tyhjentämiseen, jos tarkoitusperäsi ovat vilpittömät ja jos sydämesi on puhdas.

28:6.8 (315.1) Armon heijastajat ovat kolmannen asteen työtovereineen mukana lukuisissa superuniversumien palvelutehtävissä, joihin kuuluu myös ylösnousemusluotujen opettaminen. Syntyperän Merkitykset opettavat näitä taivasmatkalaisia muun muassa soveltamaan hengen etiikkaa, ja tämän koulutuksen jälkeen Armon Muistit opettavat heitä olemaan aidosti armeliaita. Vaikka armon jakamisessa käytetyt hengelliset menetelmät käyvätkin ymmärryksesi yli, tulisi sinun jo nyt käsittää, että laupeus on ominaisuus, joka kasvaa. Sinun olisi käsitettävä, että olemalla ensiksi oikeudenmukainen, sitten kohtuullinen, seuraavaksi pitkämielinen ja sitten hyväntahtoinen, olet saava suuren palkkion henkilökohtaisen tyydytyksentunteen muodossa. Ja sitten, jos tältä pohjalta niin päätät ja jos sydämesi on siinä mukana, voit astua seuraavan askelen ja osoittaa aidosti laupeutta; mutta laupeutta et voi osoittaa sinänsä ja sellaisenaan. Mainitut välivaiheet on käytävä läpi, sillä muutoin ei mitään aitoa armoa voi olla. Holhoavuutta, alentuvaisuutta tai hyväntekeväisyyttä – jopa sääliä – voi olla, muttei

armoa. Todellinen laupeus tulee vasta seuraavien, armoa edeltävien ilmiöitten, kauniina huipentumana: ryhmänsisäinen yhteisymmärrys, keskinäinen arvonanto, veljellinen yhteenkuuluvuus, hengellinen yhteys ja jumalallinen harmonia.

28:6.9 (315.2) 3. *Ajan Tärkeys*. Aika on kaikille tahdollisille luoduille suotu universaalinen anti; se on se ”yksi leiviskä”, joka on uskottu kaikkien älyllisten olentojen huostaan. Teillä kaikilla on aika, jonka kuluessa voitte varmistaa eloonjäämisenne. Ja vasta kun aika haudataan välinpitämättömyyteen, on se kohtalokkaasti tuhlattu, eli kun jätätte sen käyttämättä niin, että varmistaisitte sielunne eloonjäämisen. Ajan täysimpään mahdolliseen mittaansa hyväksikäyttämisen laiminlyöminen ei vielä aiheuta kohtalokkaita seuraamuksia; se vain viivästyttää ajallisuuden pyhiinvaeltajaa hänen taivasmatkallaan. Jos eloonjääminen saavutetaan, kaikki muut menetykset ovat korjattavissa.

28:6.10 (315.3) Luottamustehtäviä jaettaessa Ajan Tärkeyksien neuvot ovat korvaamattomia. Aika on elintärkeä tekijä kaikessa, mikä on Havonan ja Paratiisin tällä puolen. Viimeisellä tuomiolla, Päivien Muinaisten edessä, aika on eräs todistusaineiston osatekijä. Ajan Tärkeyksien on aina esitettävä todiste, joka osoittaa, että jokaisella vastaajalla on ollut yltä kyllin aikaa päätöstensä tekemiseen ja valinnan suorittamiseen.

28:6.11 (315.4) Nämä ajan arvioijat ovat myös profetoimisen salaisuus. He kuvastavat aikatekijää, joka vaaditaan minkä tahansa hankkeen loppuunsaattamiseen, ja ajan osoittimina he ovat aivan yhtä

luotettavia kuin muiden elollismuotojen frandalankit ja kronoldekit. Jumalat näkevät ennakolta; ja näin ollen he tietävät ennakolta, mutta ajallisten universumien ylösnousemuksellisten viranomaisten on kysyttävä neuvoa Ajan Tärkeyksiltä kyetäkseen ennustamaan tulevia tapahtumia.

28:6.12 (315.5) Kohtaatte näitä olentoja ensi kerran mansiomaailmoissa, ja he ohjaavat teitä käyttämään ”ajaksi” kutsumaanne hyödyllisesti, sekä sen positiivisessa käytössä eli työssä että sen negatiivisessa hyödyntämisessä eli levossa. Kummatkin ajankäyttötavat ovat tärkeitä.

28:6.13 (315.6) 4. *Luottamuksen Juhlallisuus*. Luottamus on tahdollisten olentojen ratkaisevan tärkeä testi. Luotettavuus on itsensähallitsemisen, luonteenlujuuden, todellinen mitta. Nämä sekonafit täyttävät kahta tarkoitusta supeurniversumien asiainhoidon puitteissa: He välittävät kaikille tahdollisille olennoille kuvan siitä, mitä ovat velvollisuudentunto, pyhyydentunto ja luottamuksen juhlallisuus. Samalla he erehtymättömän tarkasti heijastavat hallitseville vastuullisille jokaisen luottamustehtävään ehdolla olevan luotettavuuden.

28:6.14 (316.1) Urantialla te yritätte irvokkaalla tavalla päästä perille ihmisten luonteesta ja arvioida heidän erityiskykyjään, mutta Uversassa me tosiasiallisesti teemme sellaista niin, että se on täydellistä. Nämä sekonafit punnitsevat luotettavuuden elävissä, erehtymättömän luonteenarvioinnin vaakakupeissa, ja kun he ovat katsoneet sinuun, meidän tarvitsee vain katsoa heitä tietääksemme,

missä määrin kykysi vastuun kantamiseen, luottamustehtävien suorittamiseen ja tehtävien täyttämiseen on rajoittunutta. Taseen toiselle puolelle merkitään varoiksi luotettavuutesi ja toiselle puolelle kirjataan yhtä selvästi veloiksi mahdolliset laiminlyönnit tai petokset.

28:6.15 (316.2) Ylempienne suunnitelmana on auttaa teitä eteenpäin osoittamalla teille kerta kerralta suurempaa luottamusta, sitä mukaa kuin luonteenne on kyllin kehittynyt kyetäksenne menestyksellisesti kantamaan nämä lisätyt vastuut, mutta yksilön ylikuormittaminen on omiaan vain kerjäämään onnettomuutta ja varmistamaan lopputulokseksi pettymyksen. Ja jotta vältyttäisiin siltä virheeltä, että ihmiselle tai enkelille annetaan vastuuta ennenaikaisesti, käytetään hyväksi näiden ajallisuudessa ja avaruudessa olevien yksilöiden luotettavuuden erehtymättömien arvioijien palveluja. Korkea-arvoisilla on aina seurassaan näitä sekonafeja, ja nämä toimeenpanijat jakavat tehtäviä, aina vasta kun heidän ehdokkaansa on punnittu sekonafien vaa'assa, eikä näitä ole todettu "köykäisiksi".

28:6.16 (316.3) 5. *Palvelun Pyhyys*. Luotettavuuden toteamisen jälkeen asianomaiselle myönnetään välittömästi palvelemisen oikeus. Mikään muu kuin oma epäluotettavuutesi, puutteellinen kykysi luottamuksen juhlallisuuden arvostamiseen, ei voi olla itsesi ja lisääntyvien palvelutilaisuuksien välissä.

28:6.17 (316.4) Palveleminen – tarkoituksenmukainen palvelu, ei orjuus – tuottaa korkeinta tyydytystä ja ilmentää jumalallisinta

arvokkuutta. Palvelua ja enemmän palvelua, enentyvää palvelua, vaikeaa palvelua, lopputulokseltaan epävarmaa palvelua ja lopulta jumalallista ja täydellistä palvelua – siinä on ajallisuuden päämäärä ja avaruuden määränpää. Mutta ajallisuuden leikkijaksot vuorottelevat aina edistymisen palvelujaksojen kanssa. Ja ajallisuudessa tapahtuneen palvelun jälkeen seuraa ikuisuudessa suoritettava superpalvelu. Ajallisuudessa tapahtuvan leikin kuluessa sinun tulisi kuvitella ennakolta ikuisuudessa tehtävää työtä, aivan kuten olet ikuisuudessa tapahtuvan palvelun aikana muisteleva ajallisuudessa leikittyjä leikkejä.

28:6.18 (316.5) Maailmankaikkeuden järjestys perustuu panostamiseen ja tulostumiseen; koko ikuisen elämänurasi aikana et ole koskaan kohtaava toimettomuudesta aiheutuvaa yksitoikkoisuutta etkä persoonallisuuden lamaantumista. Etenemisen mahdollistaa myötäsyntyinen liikkeessäolo, edistyminen juontuu jumalallisesta kyvystä toimintaan, ja tuloksiinpääsy on mielikuvituksekkaan seikkailumielen lapsi. Mutta tähän tuloksiinpääsemisen kykyyn sisältyy erottamattomasti eettinen vastuu, välttämättömyys tunnustaa se, että maailman ja maailmankaikkeuden täyttävät suuret joukot mitä erilaisimpiin tyyppeihin kuuluvia olentoja. Koko tätä suurenmoista luomusta *sinä itse mukaan luettuna* ei luotu vain sinua varten. Tämä ei ole mikään itsekeskeinen maailmankaikkeus. Jumalat ovat säätäneet: ”On autuaampaa antaa kuin saada”, ja oma Mestari-Poikanne sanoi: ”Joka joukossanne tahtoo olla suurin, olkoon hän kaikkien palvelija.”

28:6.19 (316.6) Minkä tahansa palvelun todellinen luonne – suorittipa sen ihminen tai enkeli – paljastuu täysin näiden palvelun sekonafiosoittimien, Palvelun Pyhyyksien, kasvoilla. Kaikenkattava erittely todellisista ja salatuista vaikuttimista on selvästi nähtävillä. Nämä enkelit ovat universumissa toden totta mielen tutkailijoita, sydänten tutkistelijoita ja sielujen luotaajia. Kuolevaiset saattavat käyttää sanoja kätkemään ajatuksensa, mutta nämä ylevät sekonafit riisuvat verhon ihmissydämen ja enkelin mielen pohjimmaisten vaikuttimien yltä.

28:6.20 (317.1) 6. ja 7. *Suuruuden Salaisuus* ja *Hyvyyden Sielu*. Kun ylösnousemuspyhiinvaeltajat ovat havahtuneet tajuamaan ajan tärkeyden, heille on tie valmiina luottamuksen juhlallisuuden tajuamiseen ja palvelun pyhyyden arvostamiseen. Vaikka nämä ovatkin suuruuden moraaliset ainesosaset, on olemassa myös suuruuden salaisuuksia. Kun sovelletaan suuruuden hengellisiä testejä, ei moraalisia ainesosasia jätetä huomiotta, mutta siinä, millaisena epäitsekkyys ilmenee pyyteettömässä aherruksessa maisten kaltaistensa parhaaksi, eritoten hädänalaisten ja ahdingossa elävien kelvollisten olentojen hyväksi, siinä on planetaarisen suuruuden todellinen *mitta*. Ja Urantian kaltaisessa maailmassa suuruus ilmenee itsehillinnän osoittamisena. Ei se ole suuri, joka ”valloittaa kaupungin” tai ”kukistaa kansakunnan”, vaan pikemminkin se, joka ”panee kuriin oman kielensä”.

28:6.21 (317.2) Suuruus merkitsee samaa kuin jumalallisuus. Jumala on ylivertaisen suuri ja hyvä. *Suuruutta ja hyvyyttä ei yksinkertaisesti*

voi erottaa toisistaan. Jumalassa ne yhdistyvät ikiajoiksi. Tästä totuudesta on konkreettisena ja osuvana esimerkkinä Suuruuden Salaisuuden ja Hyvyyden Sielun heijastava keskinäinen riippuvuus, sillä kumpikaan ei pysty toimimaan ilman toista. Muita jumalallisuuden ominaisuuksia heijastellessaan supeurniversumisekonafit voivat toimia ja he tosiaan myös toimivat yksin, mutta heijasteiset suuruuden ja hyvyyden arviot näyttävät olevan erottamattomissa. Niinpä näiden suuruuden ja hyvyyden heijastajien pitääkin jokaisessa maailmassa ja jokaisessa universumissa työskennellä yhdessä ja esittää aina kaksinkertainen ja toisistaan riippuvainen raportti jokaisesta tutkimuksensa kohteena olevasta olennosta. Suuruus ei ole arvioitavissa, ellei tiedetä sen sisältämää hyvyyttä, kun taas hyvyys ei ole kuvailtavissa osoittamatta sen luontaista ja jumalallista suuruutta.

28:6.22 (317.3) Suuruuden arviointi vaihtelee sfääriltä toiselle. Olla suuri on yhtä kuin olla Jumalan kaltainen. Ja koska se, minkälaatuista suuruus on, määräytyy täysin sen sisältämän hyvyyden perusteella, siitä seuraa, että sinusta jopa nykyisessä inhimillisessä olotilassasi, jos sinusta voi laupeuden kautta tulla hyvä, on sitä tietä tulossa suuri. Mitä uskollisemmin tarkastelet jumalallisen hyvyyden käsitteitä ja kuta sinnikkäämmin pidät niitä ohjenuoranasi, sitä varmemmin vartut suuruudessa, kiistämättömän eloonjäämisen oikeutuksen omaavassa suuruudessa.

7. Sekonafien hoiva

28:7.1 (317.4) Sekonafit ovat peräisin superuniversumien pääkaupungeista ja siellä heillä on päämajansa, mutta yhteydenpidosta huolehtivien tovereidensa myötä he ulottavat vaikutuksensa Paratiisin rantamilta avaruuden evolutionaarisiin maailmoihin. He palvelevat superhallitusten pohdintakokousten jäsenten arvostettuina avustajina ja ovat suureksi avuksi Uversan hyväntahdon siirtokunnille: tähtientutkijoille, tuhatvuotisturisteille, taivaallisille tarkkailijoille ja koko joukolle muita olentoja, Havonaan-kuljetusta odottavat ylösnousemusolennot mukaan luettuina. Päivien Muinaisista on mieluista osoittaa tiettyjä ensiasteen sekonafeja avustamaan Uversaa kiertävissä neljässäsadassayhdeksässäkymmenessä opiskelumaailmassa kotipaikkaansa pitäviä ylösnousemusluotuja. Siellä palvelee opettajina myös monia toisen ja kolmannen asteen yhteisöihin kuuluvia. Nämä Uversan satelliitit ovat ajallisuuden universumien viimeistelykouluja, jotka antavat valmistavan oppikurssin Havonan seitsenkehäistä yliopistoa varten.

28:7.2 (317.5) Sekonafien kolmesta yhteisöstä kolmannen asteen ryhmä, joka on liitetty ylösnousemuksellisten vallankäyttäjien palvelukseen, huolehtii mitä laaja-alaisimmin ajallisuuden ylösnousemusluoduista. Tapaat heitä hetkittäin heti Urantialta-lähtösi jälkeen, vaikket suuressa määrin käytäkään heidän palvelujaan kuin vasta Orvontonin maailmoihin saavuttuasi. Tulet nauttimaan heidän seurastaan, kunhan Uversan koulumaailmoissa oleskellessasi tulet heidän kanssaan täysin tutuksi.

28:7.3 (318.1) Nämä kolmannen asteen sekonafit ovat ajansäästäjiä, avaruudenlyhentäjiä, virheenpaljastajia, uskollisia opettajia ja ikuisia tienviittoja – jumalallisen varmuuden eläviä merkkejä –, jotka on armeliaisuudesta asetettu ajan tienristeyksiin ohjaamaan huolestuneiden pyhiinvaeltajien askeleita suuren hämmennyksen ja hengellisen epävarmuuden hetkinä. Jo kauan ennen täydellisyyden porteille pääsyäsi alat päästä käsiksi jumalallisiin työvälineisiin ja tutustua Jumaluuden menetelmiin. Ensimmäiseen mansiomaailmaan saapumisestasi lähtien aina siihen saakka kunnes suljet silmäsi ja vaivut Havona-uneen valmistuksena Paratiisiin-siirtoasi varten, käytät, aina milloin tunnet olevasi avun tarpeessa, yhä enemmän hyväksesi näiden ihmeellisten olentojen tarjoamaa apua, olentojen, jotka niin täysin ja auliisti heijastavat niiden turvallisten ja luotettavien pyhiinvaeltajien pettämätöntä tietoa ja varmaa viisautta, jotka ovat edelläsi kulkeneet tämän pitkän matkan täydellisyyden porteille.

28:7.4 (318.2) Urantialla meiltä on evätty näiden heijastavan luokan enkeleiden täysimääräinen käyttöoikeus. He vierailevat maailmassanne tavan takaa jotakin tiettyä tehtävää suorittamaan lähetettyjen persoonallisuuksien mukana, mutta he eivät voi toimia täällä vapaasti. Tämä sfääri on yhä osittaisessa hengellisessä karanteenissa, ja nykyisellään täältä puuttuu tietyt heidän palveluilleen välttämättömät yhteyspiirit. Kun maailmanne taas kerran yhdistetään asianomaisiin heijastaviin yhteyspiireihin, suuri osa planeettainvälisen ja universumienvälisen yhteydenpidon merkeissä suoritetusta työstä yksinkertaistuu ja nopeutuu

merkittävästi. Urantialla toimivat taivaalliset työntekijät kohtaavat monia vaikeuksia tämän heidän heijastavien työtovereidensa toiminnallisen rajoituksen vuoksi. Mutta jatkamme työtämme iloisesti ja suoritamme tehtävämme käytettävissä olevin apuneuvoin, vaikka joudummekin paikallisesti olemaan ilman näiden ihmeteltävien olentojen, avaruuden elävien kuvastimien ja ajallisuuden olemuksenprojisoijien, monia palveluksia.

28:7.5 (318.3) [Esittänyt yksi Uversan Voimallisista Sanansaattajista.]

Luku 29

Universumivoiman ohjaajat

29:0.1 (319.1) KAIKISTA niistä universumipersoonallisuuksista, jotka huolehtivat planeettainvälisten ja universumienvälisten asioiden säätelystä, voimanohjaajat työtovereineen ovat olleet Urantialla vähiten ymmärrettyjä. Vaikka teidän sukukuntanne on jo kauan tiennyt enkelten ja samankaltaisten taivaallisten olentoyhteisöjen olemassaolosta, ei fyysisen toimipiirin valvojista ja säätelijöistä ole koskaan annettu tietoa kuin vähän. Nytkin minun on lupa paljastaa kokonaan vain viimeinen niistä kohta lueteltavista kolmesta elävien olentojen ryhmästä, jotka huolehtivat kokonaisuniversumissa vahvuuden valvonnasta ja energian säätelystä.

29:0.2 (319.2) 1. Ensiasteiset Olevaistetut Vahvuuden Pääorganisoijat.

29:0.3 (319.3) 2. Liitännäiset Transsendentaaliset Vahvuuden Pääorganisoijat.

29:0.4 (319.4) 3. Universumivoiman Ohjaajat.

29:0.5 (319.5) Vaikka mielestäni on mahdotonta kuvailla universumivoiman eri ohjaaja-, keskus- ja valvojaryhmien keskinäisiä eroavuuksia, toivon, että kykenen selittämään edes jotakin heidän toimintojensa maailmasta. He ovat ainutlaatuinen elävien olentojen ryhmä, jonka tehtävänä on energian älyperäinen säätely koko suuruniversumin piirissä. Korkeimmat ohjaajat mukaan lukien heidän joukkoonsa kuuluvat seuraavat pääjakautumat:

29:0.6 (319.6) 1. Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa.

29:0.7 (319.7) 2. Korkeimmat Voimakeskukset.

29:0.8 (319.8) 3. Fyysiset Päävalvojat.

29:0.9 (319.9) 4. Morontiavoiman Valvojat.

29:0.10 (319.10) Korkeimmat Voimanohjaajat ja Korkeimmat Voimakeskukset ovat olleet olemassa miltei hamasta ikuisuudesta lähtien, eikä näihin yhteisöihin kuuluvia olentoja ole tietääksemme luotu lisää. Seitsemän Valtiashenkeä personoivat Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa, minkä jälkeen nämä yhdessä vanhempiensa kanssa tuottivat yli kymmenen miljardia työtoveriaan. Ennen voimanohjaajien päiviä keskusuniversumin ulkopuolisen avaruuden energiapiirit olivat Paratiisissa toimivien Vahvuuden Pääorganisoijien älyperäisessä valvonnassa.

29:0.11 (319.11) Kun teillä on tietoa aineellisista luoduista, teillä on edes vastakohdan pohjalta ajateltu mielikuva hengellisistä olennoista; mutta kuolevaisen mielen on perin vaikea hahmottaa itselleen kuvaa voimanohjaajista. Taivasmatkalaisen korkeammille olemassaolon tasoille tähtäävän edistymissuunnitelman puitteissa teillä ei ole

mitään suoranaista tekemistä sen kummemmin korkeimpien ohjaajien kuin voimakeskustenkaan kanssa. Joissakin harvinaisissa tilanteissa olette tekemisissä fyysisten valvojien kanssa, ja mansiomaailmat saavutettuanne työskentelette esteittä morontiavoiman valvojien kanssa. Nämä morontiavoiman valvojat toimivat niin yksinomaisesti paikallisluomusten morontiajärjestelmän piirissä, että on katsottu parhaaksi kertoa heidän toiminnastaan vasta paikallisuniversumia käsittelevässä jaksossa.

1. Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa

29:1.1 (320.1) Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa ovat suuruniversumin fyysisen energian säätelijöitä. Heidän luomisensa Seitsemän Valtiashengen toimesta on ensimmäinen kirjoihin merkitty tapaus, jossa puoliaineellinen jälkeläistö polveutuu kiistämättömästi hengellisistä esivanhemmista. Kun Seitsemän Valtiashenkeä luovat yksilöinä, he saavat aikaan enkelien luokkaan kuuluvia, korkeasti hengellisiä persoonallisuuksia. Kun he luovat yhdessä, he tuottavat toisinaan näitä puoliaineellisten olentojen korkeita tyyppejä. Mutta nämä kvasifyysisetkin olennot olisivat Urantian kuolevaisten lyhytulotteiselle näkökyvylle näkymättömiä.

29:1.2 (320.2) Korkeimpien Voimanohjaajien lukumäärä on seitsemän, ja he ovat ulkoiselta olemukseltaan ja toiminnaltaan toistensa kaltaisia. Toista ei voi erottaa toisesta kukaan muu kuin se

Valtiashenki, jonka kanssa kukin heistä on välittömässä yhteistyössä ja johon nähden hän on toiminnallisesti täysin alisteinen. Jokainen Valtiashenki on näin ollen ikuisessa liitossa yhden heidän kollektiivisesti tuottamansa jälkeläisen kanssa. Sama ohjaaja on aina yhteistyössä saman Hengen kanssa, ja heidän työtoveruutensa tuloksena on fyysisten ja hengellisten energioiden, puolifyysisen olennon ja henkipersoonallisuuden, ainutlaatuinen yhdistymä.

29:1.3 (320.3) Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan asemapaikat ovat Paratiisin reuna-alueella, jossa heidän hitaasti kiertävät läsnäolonsa osoittavat Valtiashenkien vahvuuskeskittymällisten päämajojen sijaintipaikat. Nämä voimanohjaajat toimivat superuniversumien voima-energiaa säädellessään yksittäin, mutta keskusluomuksen hallinnollisissa asioissa he toimivat yhdessä. He toimivat Paratiisista käsin, mutta pysyttäytyvät tehokkaina voimakeskuksina suuruniversumin kaikissa jakautumissa.

29:1.4 (320.4) Nämä voimalliset olennot ovat valtavan voimakeskusten armeijan ja – näiden kautta – seitsemän superuniversumin joka puolelle hajaantuneiden fyysisten valvojien fyysiset esivanhemmat. Tällaiset alisteiset fyysisen kontrollin organismit ovat pohjimmiltaan toistensa kaltaisia, identtisiä, ellei oteta lukuun kunkin superuniversumiyhteisön erilaista virittyneisyyttä. Halutessaan vaihtaa palvelukohteenaan olevaa superuniversumia, heidän tarvitsee vain palata Paratiisiin uudelleen viritettäviksi. Fyysinen luomistulos on hallintonsa puolesta perusolemukseltaan yhdenmukainen.

2. Korkeimmat Voimakeskukset

29:2.1 (320.5) Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa eivät yksilöinä pysty lisääntymään, mutta kollektiivisesti ja yhdessä Seitsemän Valtiashengen kanssa he voivat tuottaa ja he myös tuottavat – luovat – kaltaisiaan olentoja. Se on suuruniversumin Korkeimpien Voimakeskusten alkuperä – olentojen, jotka toimivat seuraavissa seitsemässä ryhmässä:

29:2.2 (320.6) 1. Korkeimmat Keskusvalvojat.

29:2.3 (320.7) 2. Havonan Keskukset.

29:2.4 (320.8) 3. Superuniversumien Keskukset.

29:2.5 (320.9) 4. Paikallisuniversumien Keskukset.

29:2.6 (320.10) 5. Konstellaatioiden Keskukset.

29:2.7 (320.11) 6. Järjestelmien Keskukset.

29:2.8 (320.12) 7. Luokittelemattomat Keskukset.

29:2.9 (321.1) Yhdessä Korkeimpien Voimanohjaajien kanssa nämä voimakeskukset ovat olentoja, joille on ominaista suuri tahdon vapaus ja tahtoon perustuva toiminta. Heidät on kaikki varustettu Kolmannesta Lähteestä olevalla persoonallisuudella, ja heissä ilmenee kiistaton, korkeaa luokkaa oleva tahtotoiminnan kapasiteetti. Näillä universumin voimajärjestelmää ohjaavilla keskuksilla on erinomaiset älynlahjat; he ovat suuruniversumin voimajärjestelmissä ilmenevä älyllisyys sekä Fyysisen Voiman

Päävalvojien ja morontiavoiman valvojien kaukaisuuksiin ulottuvista toiminnoista muodostuvan laajan verkoston edustaman mielen kautta tapahtuvan valvontatekniikan salaisuus.

29:2.10 (321.2) 1. *Korkeimmat Keskusvalvojat*. Nämä Korkeimpien Voimanohjaajien seitsemän rinnakkaisolentoa ja kumppania ovat suuruniversumin pääenergiapiirien säätelijöitä. Kukin keskusvalvoja pitää päämajaansa yhdessä niistä erikoismaailmoista, jotka kuuluvat Seitsemälle Korkeimmalle Toimeenpanijalle, ja he työskentelevät läheisessä yhteistyössä mainittujen, yleisten universumiasioiden koordinoijien kanssa.

29:2.11 (321.3) Korkeimmat Voimanohjaajat ja Korkeimmat Keskusvalvojat toimivat sekä yksittäin että yhdessä kaikkien niiden kosmisten ilmiöitten suhteen, jotka ovat ”gravitaatioenergian” tasojen alapuolella. Yhdessä toimiessaan nämä neljätoista olentoa ovat universumivoimalle samaa kuin Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa ovat yleisille universumiasioille ja Seitsemän Valtiashenkeä ovat kosmiselle mielelle.

29:2.12 (321.4) 2. *Havonan Keskukset*. Ennen ajallisuuden ja avaruuden universumien luomista Havonassa ei tarvittu voimakeskuksia, mutta aina noista kaukaisista ajoista lähtien keskusluomuksessa on toiminut miljoona tällaista olentoa, niin että kullakin keskuksella on valvonnassaan tuhat Havonan maailmaa. Täällä, jumalallisessa universumissa, energian hallinta on täydellistä – tilanne, jollaista ei vallitse muualla. Energiansäätelyn täydellisyys on kaikkien

voimakeskusten ja avaruuden fyysisten valvojien perimmäinen tavoite.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniversumien Keskukset*. Kolmannen yhteisön tuhat voimakeskusta pitävät kunkin seitsemän superuniversumin pääkaupunkisfäärillä hallussaan valtavaa aluetta. Kolme primaarisen energian virtausta, joista jokainen jakaantuu kymmeneen alajakautumaan, tulee näihin voimakeskuksiin; mutta heidän yhteistoimintansa keskuspaikasta lähtee eteenpäin seitsemän erikoistettua ja hyvin ohjattua, vaikkakin epätäydellisesti kontrolloitua voiman virtapiiriä. Tämä on universumivoiman elektroninen organisaatio.

29:2.14 (321.6) Kaikki energia on johdettu Paratiisin sykliin, mutta Universumivoiman Ohjaajat *ohjaavat* ala-Paratiisin vahvuusenergioita sellaisina kuin he ne kohtaavat keskus- ja superuniversumien avaruustoiminnoissa modifioituneina, ja he muuntavat ja kanavoivat nämä energiat hyödylliseen ja rakentavaan käyttöön. Havona-energian ja superuniversumien energioiden välillä on eroavuutta. Kunkin superuniversumin voimavaraus koostuu kolmesta energian vaiheesta, joihin jokaiseen kuuluu kymmenen alajakautumaa. Tämä kolminainen energiavaraus levittäytyy kaikkialle suuruniversumin avaruuteen. Se on kuin valtava, liikehtivä energiameri, joka sulkee sisäänsä jokaisen seitsemästä superluomuksesta ja huuhtelee niitä joka puolelta.

29:2.15 (321.7) Universumivoiman elektroninen organisaatio toimii seitsemässä vaiheessa, ja siinä ilmenee vaihtelevaa reagointia paikalliseen eli lineaariseen gravitaatioon. Tämän seitsenkertaisen

virtapiirin alkupiste on superuniversumien voimakeskuksissa, ja se läpäisee jokaisen superluomuksen. Tällaiset ajallisuuteen ja avaruuteen kuuluvat virtaukset ovat rajattuja ja paikkaan sidottuja energian liikkeitä, joita pannaan alulle ja joita ohjataan tiettyjä erityistarkoituksia varten, paljolti samaan tapaan kuin Golfvirta toimii rajallisena ilmiönä keskellä Atlantin valtamerta.

29:2.16 (321.8) 4. *Paikallisuniversumien Keskukset*. Jokaisen paikallisuniversumin päämajaan on sijoitettu sata neljännen tason voimakeskusta. Heidän toimintansa tarkoituksena on superuniversumipäämajasta tulevien seitsemän voimapiirin tason laskeminen ja niiden muunlainen modifiointi, ja tällä keinoin he tekevät niistä konstellaatioiden ja paikallisjärjestelmien käyttöön soveltuvia. Avaruuden paikalliset astronomiset katastrofit koskevat näitä voimakeskuksia vain ohimenevästi; heidän tehtävänään on tehokkaan energian täsmällinen toimittaminen tytärkonstellaatioille ja -järjestelmille. He ovat suureksi avuksi Luoja-Pojille universumien organisoinnin ja energian mobilisoinnin loppuvaiheiden aikana. Nämä keskukset kykenevät tarjoamaan käyttöön voimistettuja energiaväyliä, jotka ovat hyödyllisiä tärkeitten asutettujen kohteiden välisessä interplanetaarisessa yhteydenpidossa. Tällainen energian *väylä* tai *linja*, toisinaan myös energiapoluksi kutsuttu, on suora energian piiri toiselta voimakeskukselta toiselle tai toiselta fyysiseltä valvojalta toiselle. Se on erillisenä erottuva voiman virta vastakohtanaan erilaistumattoman energian vapaa liikehtiminen avaruudessa.

29:2.17 (322.1) 5. *Konstellaatioiden Keskukset*. Kymmenen tällaista elävää voimakeskusta on sijoitettu kuhunkin konstellaatioon, ja he toimivat projisoimalla energiaa sadalle alaisuudessaan olevalle paikallisjärjestelmälle. Näistä olennoista lähtevät ne voimalinjat, joita käytetään yhteydenpitoon ja kuljetukseen sekä sellaisten elävien luotujen energisoimiseen, jotka elossa pysyäkseen ovat riippuvaisia tietyistä fyysisen energian muodoista. Mutta elämä toiminnallisena organisaationa ei muulla tavoin koske sen kummemmin voimakeskuksia kuin heidän alaisiaan, fyysisiä valvojia.

29:2.18 (322.2) 6. *Järjestelmien Keskukset*. Kuhunkin paikallisjärjestelmään osoitetaan pysyväisesti yksi Korkein Voimakeskus. Nämä järjestelmäkeskukset lähettävät voimapiirit ajallisuuden ja avaruuden asuttuihin maailmoihin. He koordinoivat alaistensa, fyysisten voimanvalvojien, toimia ja toimivat muutoinkin sen varmistamiseksi, että voima jakautuu paikallisjärjestelmän puitteissa tyydyttävästi. Virtapiirien vaihto planeettain välillä riippuu tiettyjen aineellisten energioiden täydellisestä koordinoitumisesta ja fyysisen voiman tehokkaasta säätelystä.

29:2.19 (322.3) 7. *Luokittelemattomat Keskukset*. Nämä ovat niitä keskuksia, jotka toimivat erityisissä paikallisoloissa mutta eivät asutuilla planeetoilla. Yksittäiset maailmat ovat Fyysisten Päävalvojien vastuulla, ja he saavat piireinä tulevat voimalinjansa, jotka heidän oma voimakeskuksensa on lähettänyt. Vain kaikkein epätavallisimpien energiaa koskevien järjestelyjen alaan kuuluvilla sfääreillä on seitsemänteen asteeseen kuuluvat voimakeskuksensa,

jotka toimivat universumin tasapainopyörinä eli energiansäätiminä. Nämä voimakeskukset ovat toiminnan jokaisessa vaiheessa täysin korkeammissa valvontayksiköissä toimivien veroisia, mutta tällaista elävää voiman organisaatiota ei satu edes yhdelle taivaankappaleelle miljoonasta.

3. Voimakeskusten toimipiiri

29:3.1 (322.4) Kaikkialle superuniversumeihin jakautuneiden Korkeimpien Voimakeskusten lukumäärä heidän työtoverinsa ja alaisensa mukaan laskien on yli kymmenen miljardia. Ja täydellinen synkronia ja täysimittainen yhteys vallitsee heidän kaikkien ja heidän paratiisillisten esivanhempiensa, Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan, välillä. Suuruniversumin voimanvalvonta on näin ollen uskottu Seitsemän Valtiashengen, Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan luojien, hoitoon ja ohjaukseen.

29:3.2 (322.5) Korkeimmat Voimanohjaajat ja heidän kaikki työtoverinsa, avustajansa ja alaisensa on ikiajoiksi vapautettu sellaisesta, että mikään avaruuden oikeusistuin heitä pidättäisi tai heidän asioihinsa puuttuisi. Heihin ei myöskään ulotu sen kummemmin Päivien Muinaisten superuniversumihallituksen kuin Luoja-Poikien paikallisuniversumihallinnonkaan hallinnollinen ohjailu.

29:3.3 (323.1) Äärettömän Hengen lapset saattavat nämä voimakeskukset ja voimanohjaajat olevaisiksi. He eivät kuulu

Jumalan Poikien hallintoon, vaikka he liittyvätkin Luoja-Poikiin universumien aineellisen organisoinnin viimeisten vaiheiden aikana. Mutta voimakeskukset ovat jollakin tavoin läheisesti yhteydessä Korkeimman Olennon harjoittamaan kosmiseen ylivalvontaan.

29:3.4 (323.2) Voimakeskuksia ja fyysisiä valvojia ei tarvitse kouluttaa; heidät luodaan täydellisiksi, ja he ovat toiminnassaan myötäsyntyisesti täydellisiä. He eivät milloinkaan siirry tehtävästä toiseen, vaan he palvelevat aina tehtävässä, johon heidät alun perin asetettiin. Heidän arvoasemassaan ei tapahdu kehitystä, ja tämä pätee kummankin yhteisön kaikkiin seitsemään jakautumaan.

29:3.5 (323.3) Kun voimakeskuksilta ja fyysisiltä valvojilta puuttuu kokonaan ylösnousemuksellinen menneisyys, jota he voisivat muistella, niin he eivät koskaan leiki, vaan he ovat kaikissa toimissaan perin juurin asiallisia. Heidän päivystysvuoronsa ei pääty koskaan; universaalisessa suunnitelmassa ei ole varauduttu fyysisten energiareittien häiriötiloihin. Nämä olennot eivät voi koskaan edes sekunnin murto-osaksi jättää ajallisuuden ja avaruuden energiapiirien välitöntä valvontaa.

29:3.6 (323.4) Voimanohjaajat, voimakeskukset ja voimanvalvojat eivät koko luomistuloksen puitteissa ole missään tekemisissä minkään muun kuin voiman, aineellisen tai puolifyysisen energian, kanssa. He eivät pane sitä alulle, mutta he kyllä modifioivat, käsittelevät ja suuntaavat sitä. Kerrassaan mitään muuta tekemistä heillä ei myöskään ole fyysisen gravitaation kanssa kuin se, että he

vastustavat sen puoleensa vetävää voimaa. Heidän suhteensa vetovoimaan on täysin negatiivinen.

29:3.7 (323.5) Voimakeskukset käyttävät toiminnassaan hyväkseen aineelliseen luokkaan kuuluvia, laajoja mekanismeja ja koordinoitumia, yhdessä monenlaisten erillistyneiden energiakeskittymien elävien mekanismien kanssa. Kukin yksittäinen voimakeskus koostuu täsmälleen miljoonasta toiminnallisen valvonnan yksiköstä, eivätkä nämä energiaa modifioivat yksiköt ole paikallaan pysyviä niin kuin ihmisen fyysisen ruumiin elimet, vaan nämä voimansäätelyn ”elimet” ovat paikasta toiseen liikkuvia ja yhdistelymahdollisuuksiltaan tosiaankin kaleidoskooppimaisia.

29:3.8 (323.6) Tapa, jolla nämä elävät olennot toteuttavat universumienergian pääpiirien manipuloinnin ja säätelyn, on sangen kaukana selityskykyni rajoista. Jos ryhtyisin kertomaan teille lisää näiden jättiläismäisten ja miltei täydellisen tehokkaiden voimakeskusten suuruudesta ja toiminnasta, se sekoittaisi ja hämmentäisi teitä vain entistäkin pahemmin. He ovat sekä eläviä että ”persoonallisia”, mutta he ovat teidän käsityskykynne tuolla puolen.

29:3.9 (323.7) Havonan ulkopuolisissa oloissa Korkeimmat Voimakeskukset toimivat vain varta vasten rakennetuilla (arkkitehtonisilla) sfääreillä tai muutoin rakenteensa puolesta soveliailla taivaankappaleilla. Arkkitehtoniset maailmat ovat sillä tavoin rakennettuja, että elävät voimakeskukset voivat toimia valikoivina kytkiminä avaruuden energioiden suuntaamiseksi, modifioimiseksi ja keskittämiseksi niiden tulviessa näille sfääreille.

He eivät voisi toimia tällä tavoin tavallisessa evolutionaarisessa auringossa tai planeetalla. Tiettyjen ryhmien tehtävänä on myös näiden erityisten päämajamaailmojen lämmityksestä ja muista aineellisista tarpeista huolehtiminen. Ja vaikka sellainen meneekin Urantialla vallitsevan tietämyksen yli, saanen mainita, että nämä elävät voimapersoonallisuuksien yhteisöt ovat monella tavalla mukana lämmöttä loistavan valon jakelussa. He eivät tätä ilmiötä saa aikaan, mutta heidän tehtävänään on sen levittäminen ja suuntaaminen.

29:3.10 (323.8) Voimakeskusten ja heidän alaisinaan toimivien valvojien tehtäväksi on annettu organisoidun avaruuden kaikkien fyysisten energioiden työstäminen. He käsittelevät kolmea perusvirtausta, joissa kussakin on kymmentä eri energiaa. Se on organisoidun avaruuden energiavaraus; ja organisoitu avaruus on heidän toimipiirinsä. Universumin Voimanohjaajilla ei ole kerrassaan mitään tekemistä niiden valtaisten vahvuustoimintojen kanssa, jotka ovat tällä haavaa käynnissä seitsemän superuniversumin nykyisten rajojen ulkopuolella.

29:3.11 (324.1) Voimakeskukset ja voimanvalvojat hallitsevat täysin vain seitsemää niistä kymmenestä energiamuodosta, jotka sisältyvät kuhunkin perusuniversumivirtaan. Niiden energiamuotojen, jotka ovat joko osittain tai kokonaan heidän kontrollinsa ulkopuolella, on katsottava edustavan Kvalifioimattoman Absoluutin hallitseman energian ilmenemismuodon ennalta-arvaamattomia maailmoja. Mikäli heillä on vaikutusta tämän Absoluutin alkuvahvuuksiin, emme ole sellaisista toiminnoista tietoisia, vaikka jotakin

aavistuksenomaista todistusaineistoa onkin olemassa, joka näyttäisi puhuvan sellaisen näkemyksen puolesta, että jotkut fyysiset valvojat reagoivat tiettyihin Universaalisen Absoluutin antamiin herätteisiin joskus automaattisesti.

29:3.12 (324.2) Näitä eläviä voimamekanismeja ei tietoisesti suhteuteta Kvalifioimattoman Absoluutin harjoittamaan kokonaisuniversumin energian ylivalvontaan, mutta otaksumme, että koko heidän miltei täydellinen voimanohjailujärjestelmänsä on jollakin tuntemattomalla tavalla alisteinen tälle supergravitaatioläsnäololle. Kaikissa paikallisissa energiaa koskevissa tilanteissa keskukset ja valvojat käyttävät lähes korkeinta valtaa, mutta he ovat aina tietoisia Kvalifioimattoman Absoluutin superenergialäsnäolosta ja tunnistamattomissa olevasta vaikutuksesta.

4. Fyysiset päävalvojat

29:4.1 (324.3) Nämä olennot ovat Korkeimpien Voimakeskusten paikasta toiseen liikkuvia alaisia. Fyysiset valvojat omaavat kyvyn senluontoiseen yksilöllisyyden muodonmuutokseen, että he voivat siirtää itsensä hyvin monella eri tavalla paikasta toiseen ja kykenevät kulkemaan paikallista avaruutta nopeuksilla, jotka lähenevät Yksinäisten Sanansaattajien nopeutta. Mutta avaruuden kaikkien muiden matkaajien tavoin hekin tarvitsevat aineelliselta sfääriltä lähtiessään sekä tovereidensa että tiettyjen muuntyyppisten

olentojen apua vetovoiman vaikutuksen ja inertiavastuksen murtamiseen.

29:4.2 (324.4) Fyysiset päävalvojat palvelevat suuruniversumin joka puolella. Seitsemän Voimanohjaajan suoraan Paratiisista käsin harjoittama hallinto kohdistuu heihin superuniversumien päämajoihin saakka; näiden jälkeen heidän ohjaamisestaan ja sijoittelustaan huolehtii Tasapainon Neuvosto. Se on valtaa käyttävistä pääkomissionääreistä koostuva elin, jonka Seitsemän Valtiashenkeä lähettävät Liitännäisten Vahvuuden Pääorganisoijien henkilökunnan keskuudesta. Näillä pääkomissionääreillä on valta tulkita mestarifrandalankien lukemia. Viimeksi mainitut ovat eläviä instrumentteja, jotka ilmoittavat kokonaisen superuniversumin sisältämän voiman paineen ja energiavarauksen.

29:4.3 (324.5) Kun Paratiisin Jumaluuksien läsnäolo sulkee sisäänsä koko suuruniversumin ja kiertää ikuisuuden kehää, jokaisen Valtiashengen vaikutus rajoittuu sen sijaan yhteen ainoaan superuniversumiin. Jokaisella seitsemästä superluomuksesta on oma selkeästi erillistetty energiansa, ja niiden voimapiirit on erotettu toisistaan. Sen vuoksi valvontamenetelmienkin pitää olla superuniversumikohtaisia, ja sellaisia ne todellisuudessa ovatkin.

29:4.4 (324.6) Fyysiset Päävalvojat ovat suoraan Korkeimmista Voimakeskuksista polveutuvia, ja heidän joukkoonsa kuuluvat:

29:4.5 (324.7) 1. Voiman Apulaisohjaajat.

29:4.6 (324.8) 2. Mekaaniset Valvojat.

29:4.7 (324.9) 3. Energianmuuntajat.

29:4.8 (325.1) 4. Energianvälittäjät.

29:4.9 (325.2) 5. Ensiasteiset Yhdistäjät.

29:4.10 (325.3) 6. Toisasteiset Erottajat.

29:4.11 (325.4) 7. Frandalankit ja kronoldekit.

29:4.12 (325.5) Kaikki yllä mainittuihin yhteisöihin kuuluvat eivät ole persoonia siinä mielessä, että heillä olisi yksilökohtainen valta tehdä valintoja. Eritoten neljä viimeksi mainittua olentoluokkaa näyttävät olevan täysin automaattisia ja mekaanisia vastatessaan ylemmiltään tuleviin herätteisiin ja reagoidessaan vallitseviin energiaalisiin olosuhteisiin. Mutta vaikka tällainen reagointi vaikuttaa täysin mekaaniselta, se ei sitä kuitenkaan ole. He saattavat näyttää automaateilta, mutta heissä ilmenee kuitenkin kaikissa sellaista älyllistä toimintaa, joka erottaa heidät automaateista.

29:4.13 (325.6) Persoonallisuus ei välttämättä ole mieleen liittyvä ilmiö. Mieli voi ajatella, silloinkin kun siltä puuttuu kokonaan valta valintojen tekemiseen, kuten on laita lukuisten alemmantyyppisten eläinten kohdalla, ja sama pätee joihinkin näistä alisteisista fyysisistä valvojista. Monet näistä fyysisen voiman automaattisemmista säätelijöistä eivät tämän sanan missään merkityksessä ole persoonia. Niiden varustuksiin ei kuulu tahto eikä päätöksenteon itsenäisyys, vaan ne ovat täysin alistuvaisia sille mekaaniselle täydellisyydelle, joka on tarkoituksellisesti suunniteltua ajatellen niitä tehtäviä, jotka tulevat niiden osalle. Ne ovat kaikesta huolimatta kaikki suunnattoman älykkäitä olentoja.

29:4.14 (325.7) Fyysiset valvojat puuhaavat pääasiassa sellaisten perusenergioiden säätöjen parissa, joita Urantialla ei ole löydetty. Nämä tuntemattomat energiat ovat hyvin tärkeitä planeettainväliselle kuljetusjärjestelmälle ja tietyille viestitysmenetelmille. Kun rakennamme energiaratoja välittääksemme niillä ääntä vastaavia signaaleja tai siirtääksemme näköhavaintoon perustuvaa aineistoa, niin elävät fyysiset valvojat ja heidän työtoverinsa käyttävät näitä vielä löytymättömiä energiamuotoja. Näitä samaisia energioita käyttävät tarpeen tullen myös keskiväliolennot omassa rutiininmukaisessa työssään.

29:4.15 (325.8) 1. *Voiman Apulaisohjaajat*. Näille ihmeteltävän tehokkaille olennoille on uskottu kaikkiin Fyysisten Päävalvojien eri olentoluokkiin kuuluvien tehtäväänosoittaminen ja tehtäväänlähettäminen maailmojen jatkuvasti muuttuvan energiatilanteen alati vaihtuvien tarpeiden mukaisesti. Fyysisten valvojien suurilukuista reserviä pidetään piensektoreiden päämajamaailmoissa. Voiman apulaisohjaajat lähettävät heitä näistä keskittymistä aika ajoin universumien, konstellaatioiden ja paikallisjärjestelmien päämajoihin sekä yksittäisille planeetoille. Fyysiset valvojat ovat tällaisen tehtävän saadessaan tilapäisesti sovittelukomissioihin kuuluvien jumalallisten toimeenpanijoiden määräysvallassa, mutta muutoin he ovat vastuussa yksinomaan ohjaaja-työtovereilleen ja Korkeimmille Voimakeskuksille.

29:4.16 (325.9) Kuhunkin Orvontonin piensektoriin osoitetaan kolme miljoonaa apulaisvoimanohjaajaa. Se merkitsee, että yhtä superuniversumia kohden näitä hämmästyttävän monitaitoisia

olentoja tulee kolme miljardia. Heidän omat reservinsä ovat sijoitettuina niihin samoihin piensektorin maailmoihin, joissa he myös opettavat kaikkia älyperäisen energianvalvonnan ja -muuntamisen menetelmiä käsittelevien tieteiden opiskelijoita.

29:4.17 (325.10) Nämä ohjaajat vuorottelevat palvelemalla yhtä pitkät ajanjaksot toisaalta piensektoreiden toimeenpanotehtävissä ja toisaalta avaruuden maailmojen tarkastustoiminnan piirissä. Kussakin paikallisjärjestelmässä on läsnä aina vähintään yksi toimiva tarkastaja, ja siellä hänen päämajansa sijaitsee pääkaupunkisfäärillä. He pitävät koko valtaisan energiakasautuman harmonisessa synkroniassa.

29:4.18 (325.11) 2. *Mekaaniset Valvojat*. Nämä ovat apulaisvoimanohjaajien äärimmäisen monipuolisia ja liikkuvia avustajia. Heitä on osoitettu biljoonittain piensektoriinne Ensaan. Näitä olentoja kutsutaan mekaanisiksi valvojiksi siksi, että he ovat niin täysin ylempiensä hallinnassa, niin tyystin kuuliaisia sille, mikä on voiman apulaisohjaajien tahto. Siitä huolimatta he itse ovat varsin älykkäitä, ja he suorittavat työnsä taitavasti, vaikka se onkin konemaista ja tiukasti tosiasioihin pitäytyvää.

29:4.19 (326.1) Kaikista asuttuihin maailmoihin osoitetuista Fyysisistä Päävalvojista mekaaniset valvojat ovat verrattomasti kaikkein voimallisimpia. Koska he omaavat elävän, painovoimaa vastustavan kyvyn, joka ylittää kaikkien muiden olentojen vastaavan kyvyn, kullakin valvojalla on sellainen gravitaatiovastus, jonka vertaisia ovat vain suunnattomat, valtavalla nopeudella pyörivät sfäärit. Kymmenen tällaisen valvojan asemapaikka on nyt Urantialla, ja eräs

heidän tärkeimmistä planetaarisista toimistaan on serafikuljetusten lähdön helpottaminen. Näin toimiessaan kaikki kymmenen mekaanista valvojaa työskentelevät yhdessä, samalla kun tuhannen energianvälittäjän muodostama patteristo antaa serafikuljetuksen lähtöön tarvittavan alkuvauhdin.

29:4.20 (326.2) Mekaaniset valvojat kykenevät suuntaamaan energian virtausta ja helpottamaan sen keskittymistä erityisvirtoihin tai piireihin. Näillä voimallisilla olennoilla on paljonkin tekemistä fyysisten energioiden erottelun, suuntaamisen ja voimistamisen sekä planeettainvälisten virtapiirien paineentasauksen kanssa. He manipuloivat asiantuntevasti kahtakymmentäyhtä niistä kolmestakymmenestä avaruuden fyysisestä energiasta, jotka muodostavat superuniversumin voimavarauksen. He pystyvät saamaan aikaan paljon myös fyysisen energian yhdeksästä jäljellä olevasta – hienosyisemmästä – muodosta kuuden energiamuodon käsittelyn ja valvonnan alalla. Apulaisvoimanohjaajat kykenevät näitä valvojia sopivaan tekniseen suhteeseen toisiinsa ja tiettyihin voimakeskuksiin nähden saattamalla aikaansaamaan uskomattomia muutoksia voiman säätelyssä ja energian valvonnassa.

29:4.21 (326.3) Fyysiset Päävalvojat toimivat usein patteristoina, jollaisiin heitä kuuluu satoja, tuhansia ja jopa miljoonia, ja asemaansa vaihtelemalla ja muodostelmaansa muuntelemalla he kykenevät suorittamaan energian valvontaa sekä kollektiivina että yksilöinä. Tarpeen vaatiessa he voivat lisätä ja kiihdyttää energian volyymiä ja liikettä tai pidätellä, tiivistää ja hidastaa energiavirtauksia. He vaikuttavat energian ja voiman

muodonmuutoksiin vähän samalla tavalla kuin niin sanotut katalysaattorit vahvistavat kemiallisia reaktioita. Heidän toimintansa perustuu myötäsyntyiseen kykyyn, ja he toimivat yhteistyössä Korkeimpien Voimakeskusten kanssa.

29:4.22 (326.4) 3. *Energianmuuntajat*. Superuniversumissa on näitä olentoja uskomaton määrä. Yksistään Sataniassa heitä on miltei miljoona, ja tavallinen asutetun maailman kiintiö on sata.

29:4.23 (326.5) Energianmuuntajat ovat Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan ja Seitsemän Keskusvalvojan yhdessä luomia. He kuuluvat fyysisten valvojien joukossa muita persoonallisempiin luokkiin, ja aina kun apulaisvoimanohjaaja ei ole läsnä asutetussa maailmassa, muuntajat toimivat siellä päällikön asemassa. He ovat kaikkien lähtevien serafikuljetusten planeettakohtaisia valvojia. Mitkään taivaallista elämänmuotoa edustavat olentoluokat eivät voi käyttää fyysisten valvojien vähemmän persoonallisia yhteisöjä muutoin kuin yhdessä enemmän persoonallisuutta omaavien apulaisohjaajien ja energianmuuntajien olentoluokkien kanssa.

29:4.24 (326.6) Kyseiset muuntajat ovat voimakkaita ja tehokkaita eläviä kytkimiä, jotka kykenevät asettumaan jotakin tiettyä voiman sijoittumaa tai suuntautumista vastaan tai sen puolesta. He osoittavat myös suurta taitoa pyrkiessään eristämään planeetat niitä vahvoja energiavirtauksia vastaan, jotka kulkevat jättiläismäisten planeetta- ja tähtinaapurusten välillä. Energiaa muuntavien ominaisuuksiensa perusteella he soveltuvat mitä parhaiten suorittamaan tärkeää tehtävää universaalisen energiabalanssin eli voimatasapainon ylläpitämiseksi. Toisena hetkenä he näyttävät

kuluttavan tai varastoivan energiaa, toisena hetkenä he taas näyttävät luovuttavan ja vapauttavan energiaa. Muuntajat pystyvät lisäämään tai vähentämään kukin oman maailmansa eläviä ja elottomia energioita sitovan ”varastoivan akun” potentiaalia. Mutta he käsittelevät vain fyysisiä ja puoliaineellisia energioita; heidän elollisuuden maailmaan kohdistuvat toimensa ovat välillisiä, eivätkä he muuta elävien olentojen hahmoja.

29:4.25 (327.1) Joissakin suhteissa energianmuuntajat ovat kaikkien puoliaineellisten elävien luotujen joukossa kaikkein merkittävimmät ja salaperäisimmät. Jollakin tuntemattomalla tavalla he ovat fyysisesti erilaistuneita, ja keskinäisiä yhteyssuhteitaan vaihtelemalla he pystyvät vaikuttamaan syvällisesti siihen energiaan, joka kulkee heidän yhteenliittyneiden läsnäolojensa läpi. Fyysisten maailmojen status näyttää muuntuvan heidän taitavassa käsittelyssään. *He voivat muuttaa ja he myös muuttavat avaruuden energioiden fyysistä muotoa*. Valvojatovereidensa avulla he kykenevät tosiasiallisesti muuttamaan superuniversumin voimavarauksen sisältämistä kolmestakymmenestä fyysisestä energiasta kahdenkymmenenseitsemän energian muotoa ja potentiaalia. Se, että kolme näistä energioista on heidän valvontansa ulkopuolella, todistaa, etteivät he ole Kvalifioimattoman Absoluutin välikäsiä.

29:4.26 (327.2) Fyysisten Päävalvojien jäljellä olevat neljä ryhmää ovat tuskin persoonia tämän sanan missään käypäisessä merkityksessä. Nämä välittäjät, yhdistäjät, erottajat ja frandalankit ovat reaktioiltaan kokonaan automaattisia. Siitä huolimatta ne ovat joka

suhteessa älyllisiä. Tietomme näistä ihmeellisistä entiteeteistä ovat sangen rajoittuneita, sillä emme pysty kommunikoimaan niiden kanssa. Ne näyttävät ymmärtävän alueen kieltä, mutta ne eivät pysty kommunikoimaan kanssamme. Näyttää siltä, että ne ovat täysin kykeneviä vastaanottamaan meidän sanomaamme, mutta ne itse eivät kerta kaikkiaan kykene meille vastaamaan.

29:4.27 (327.3) 4. *Energianvälittäjät*. Nämä olennot toimivat pääasiassa, mutteivät yksinomaan, planeettakohtaisesti. Ne ovat yksittäisissä maailmoissa esiintyvän energian ihmeellisiä välittäjiä.

29:4.28 (327.4) Kun energia on määrä kääntää uuteen virtapiiriin, silloin välittäjät asettuvat jonoon halutulle energiapolulle, ja ainutlaatuisten energiaa puoleensa vetävien ominaisuuksiensa ansiosta ne pystyvät tosiaankin taivuttamaan paisuvan energiavirran haluttuun suuntaan. Tämän ne tekevät aivan yhtä konkreettisesti kuin tietyt metallijohtimet suuntaavat sähköenergian tiettyjen muotojen virtaa. Ne ovat eläviä superjohtimia, joita myöten voidaan johtaa yli puolta kaikista kolmestakymmenestä fyysisen energian muodosta.

29:4.29 (327.5) Välittäjät muodostavat taitavia yhdistelmiä, jotka ovat tehokkaita saattamaan ennalleen ne erityisenergian heikkenevät virrat, jotka kulkevat planeetalta planeetalle ja yksittäisellä planeetalla asemalta asemalle. Ne pystyvät havaitsemaan virtoja, jotka ovat aivan liian heikkoja minkään muuntyyppisen elävän olennon havaittaviksi, ja ne voivat voimistaa näitä energioita niin, että niiden mukana kulkeva sanoma käy täysin ymmärrettäväksi.

Niiden palvelukset ovat kaukoviestintälähetysten vastaanottajien kannalta korvaamattomia.

29:4.30 (327.6) Energian välittäjät voivat toimia kaikkien kommunikointiin kelpaavien havainnointimuotojen suhteen; ne voivat tehdä etäisen tapahtuman ”näkyväksi”, samoin kuin ne voivat tehdä kaukaisen äänen ”kuuluvaksi”. Ne järjestävät käyttöön paikallisjärjestelmien ja yksittäisten planeettojen hätäviestityslinjat. Näitä palveluja joutuvat käyttämään käytännöllisesti katsoen kaikki luodut yhteydenpidossaan säännöllisten yhteyspiirien ulkopuolelle.

29:4.31 (327.7) Puheena olevat olennot ovat yhdessä energianmuuntajien kanssa kuolevaisten olemassaolon ylläpitämisen kannalta korvaamattomia niissä maailmoissa, joissa on niukka ilmakehä, ja ne ovat erottamaton osa elämän ylläpitämismenetelmiä hengittämättömien olentojen planeetoilla.

29:4.32 (328.1) 5. *Ensiasteiset Yhdistäjät*. Nämä mielenkiintoiset ja korvaamattomat entiteetit ovat mestarillisia energian säilyttäjiä ja varjelijoita. Vähän samaan tapaan kuin kasvi varastoi auringonvaloa, nämä elävät organismit varastoivat energiaa, silloin kun sitä esiintyy viljalti. Ne työskentelevät jättiläismäisen mittakaavan puitteissa muuntaen avaruuden energioita sellaiseen fyysiseen tilaan, joka on tuntematon Urantialla. Ne kykenevät myös viemään tämän muuntumisen niin pitkälle, että ne tuottavat joitakin aineellisen olemassaolon piiriin kuuluvia alkukantaisia yksiköitä. Nämä olennot toimivat yksinkertaisesti vain läsnä olemalla. Tämä toiminta ei millään muotoa kuluta loppuun tai tyhjennä näitä olentoja; ne toimivat elävien katalysaattoreiden tapaan.

29:4.33 (328.2) Energiavajeen aikana niille annetaan valta vapauttaa edellä mainittuja akkumuloituneita energioita. Mutta tietonne energiasta ja aineesta ei ole riittävän pitkälle edistynyttä, jotta olisi mahdollista selittää niiden työn tässä vaiheessa käytettyä menetelmää. Ne työskentelevät aina universaalista lakia noudattaen, ja ne käsittelevät ja manipuloivat atomeja, elektroneja ja ultimatoneja paljolti samaan tapaan kuin te käsittelette ladottavia kirjasimia pannaksenne samat aakkossymbolit kertomaan keskenään varsin erilaisia tarinoita.

29:4.34 (328.3) Yhdistäjät ovat ensimmäinen elollinen ryhmä, joka ilmestyy organisoituvalle aineelliselle sfäärille, ja ne voivat toimia sellaisissa fysikaalisissa lämpötiloissa, jotka te katsoisitte elävien olentojen olemassaolon kannalta täysin mahdottomiksi. Ne edustavat sellaista elollisuuden muotoa, joka yksinkertaisesti menee ihmisen mielikuvituksen yli. Työtovereidensa, erottajien, kanssa ne ovat kaikista älyllisistä olennoista orjamaisimpia.

29:4.35 (328.4) 6. *Toisasteiset Erottajat*. Ensi asteen yhdistäjiin verrattuina nämä olennot suunnattomine antigravitatorisine kykyineen ovat toiminnassaan vastakkaisia. Koskaan ei ole vaaraa, että fyysisen energian erikoiset ja muunnellut muodot ehtyisivät paikallisista maailmoista tai paikallisjärjestelmistä, sillä näillä elävillä organisaatioilla on ainutlaatuinen kyky kehittää rajattomat määrät energiaa. Ne huolehtivat pääasiallisesti erään senmuotoisen energian kehittämisestä, jota Urantialla tuskin tunnetaan. Ja ne kehittävät sitä eräästä aineen muodosta, jota Urantialla tunnetaan vieläkin vähemmän. Ne ovat totta tosiaan avaruuden alkemisteja ja

ajallisuuden ihmeidentekijöitä. Mutta kaikkia näitä ihmeitä tehdessään ne eivät koskaan riko Kosmisen Korkeimmuuden antamia toimivaltuuksia.

29:4.36 (328.5) 7. *Frandalankit*. Nämä olennot ovat kaikkien kolmen energiaa valvovan luokan, ensiasteisten ja toisasteisten vahvuudenorganisoijien sekä voimanohjaajien, yhdessä luomia. Kaikista Fyysisistä Päävalvojista frandalankit ovat monilukuisimmat; yksistään Sataniassa työskentelevien frandalankien lukumäärä ylittää sen, mitä kykenette numerollisesti käsittämään. Niitä on sijoitettu kaikkiin asuttuihin maailmoihin, ja ne ovat aina kiinnitettyinä fyysisten valvojien korkeampien olentoluokkien palvelukseen. Ne työskentelevät vaihtovuoroisesti keskusuniversumissa ja superuniversumeissa sekä ulkoavaruuden toimipiireissä.

29:4.37 (328.6) Frandalankit luodaan kolmenakymmenenä jakautumana, yksi kutakin universumivahvuuden perusmuotoa varten, ja ne toimivat yksinomaisesti läsnäolon, paineen ja nopeuden elävinä ja automaattisina mittareina. Nämä elävät barometrit huolehtivat pelkästään vahvuus-energian kaikkien muotojen statuksen automaattisesta ja virheettömästä rekisteröimisestä. Ne merkitsevät fyysiselle universumille, mitä laajamittainen heijastelumekanismi merkitsee mielelliselle universumille. Frandalankeja, jotka energian määrällisen ja laadullisen läsnäolon lisäksi rekisteröivät aikaa, kutsutaan *kronoldekeiksi*.

29:4.38 (328.7) Tiedän frandalankien olevan älyllisiä, mutta minulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin luokitella ne eläviksi koneiksi.

Milteipä ainoa tapa, jolla voin auttaa teitä ymmärtämään näitä eläviä koneistoja, on verrata niitä lähes älyllisenkaltaisella täsmällisyydellä ja tarkkuudella toimiviin mekaanisiin laitteisiinne. Jos sitten mielitte käsittää näitä olentoja, turvautukaa mielikuvitukseenne niin pitkälle, että tiedostatte meidän suuruniversumissa tosiaankin omaavan sellaisia älyllisiä ja *eläviä* mekanismeja (entiteettejä), jotka pystyvät suoriutumaan vieläkin vaikeammista ja vieläkin valtavampia laskutoimituksia edellyttävistä tehtävistä jopa teidän laitteittennekin tarkkuutta suuremmalla tarkkuudella, jopa äärimmäisellä täsmällisyydellä.

5. Vahvuuden Pääorganisoijat

29:5.1 (329.1) Vahvuudenorganisoijat asuvat Paratiisissa, mutta he toimivat kokonaisuniversumin joka puolella, eritoten organisoimattoman avaruuden alueilla. Nämä erikoislaatuiset olennot eivät ole luojia eivätkä luotuja, ja palvelun puolesta he jakautuvat kahteen suurjakautumaan:

29:5.2 (329.2) 1. Ensiasteiset Olevaistetut Vahvuuden Pääorganisoijat.

29:5.3 (329.3) 2. Liitännäiset Transsendentaaliset Vahvuuden Pääorganisoijat.

29:5.4 (329.4) Mainitut kaksi alkuvahvuuden käsittelijöiden mahtavaa luokkaa työskentelevät yksinomaan Kokonaisuniversumin

Arkkitehtien valvonnassa, eivätkä he nykyisellään toimi kovinkaan laajasti suuruniversumin rajojen sisäpuolella.

29:5.5 (329.5) Ensiasteiset Vahvuuden Pääorganisoijat ovat Kvalifioimattoman Absoluutin alkuvahvuuden eli perusavaruusvoimien manipuloijia; he ovat tähtisumujen luojia. He ovat avaruuden energiapyörteiden eläviä alkuunpanijoita ja näiden jättiläismäisten ilmentymien varhaisvaiheisia järjestelijöitä ja ohjailijoita. Nämä vahvuuden organisoijat muuntavat *alkuvahvuutta* (esienergiaa, joka ei reagoi Paratiisin suoraan gravitaatioon) primaariseksi eli *valtaenergiaksi*, energiaksi, joka muuntautuu yksinomaisesta Kvalifioimattoman Absoluutin otteesta Paratiisin Saaren vetovoiman otteeseen. Tämän jälkeen heidän sijaansa astuvat liitännäiset vahvuudenorganisoijat, jotka jatkavat energian muuntamisprosessia primaarisesta muodosta sekundääriseen eli *gravitaatioenergian* vaiheeseen.

29:5.6 (329.6) Paikallisuniversumin luomissuunnitelmien valmistuttua, minkä merkkinä on Luoja-Pojan saapuminen, Liitännäiset Vahvuuden Pääorganisoijat väistyvät niiden voimanohjaajaluokkien tieltä, jotka toimivat astronomisen toimipiirin mukaisessa superuniversumissa. Mutta tällaisten suunnitelmien puuttuessa vahvuudenorganisoijat jatkavat näiden aineellisten luomusten valvontaa määräämättömän ajan, aivan kuten he nyt operoivat ulkoavaruudessa.

29:5.7 (329.7) Vahvuuden Pääorganisoijat kestävät sellaisia lämpötiloja ja toimivat sellaisissa fyysisissä oloissa, jotka olisivat sietämättömiä

jopa monipuolisille Orvontonin voimakeskuksille ja fyysisille valvojille. Nyt paljastetuissa olentotyypeissä ei ole heidän lisäkseen muita kuin Yksinäiset Sanansaattajat ja Inspiroidut Kolminaisuushenget, jotka pystyvät toimimaan mainituissa ulkoavaruuden maailmoissa.

29:5.8 (329.8) [Esittänyt Päivien Muinaisten valtuuttama Universaalinen Sensori.]

Luku 30

Suuruniversumin persoonallisuudet

30:0.1 (330.1) JOKSEENKIN rajaton on elävien olentojen lukumäärä, jotka kuuluvat Paratiisissa ja suuruniversumissa nykyisin toimiviin persoonallisuuksiin ja muihin kuin persoonallisiin entiteetteihin. Jo yksistään pääluokkien ja -tyyppien lukumäärä saattaa ihmisen mielikuvituksen sekaisin, saati sitten niiden lisäksi tulevat lukemattomat alatyypit ja muunnelmat. On kuitenkin paikallaan esittää edes jotakin kummastakin elollisten olentojen perusluokituksesta, häivähdys Paratiisin käyttämästä luokituksesta ja lyhennelmä Uversan persoonallisuusrekisteristä.

30:0.2 (330.2) Kattavia ja kokonaan aukottomia suuruniversumin persoonallisuuksien luokitteluja ei ole mahdollista laatia siksi, että *kaikkia* ryhmiä ei paljasteta. Tarvittaisiin vielä monta lukua lisää, jotta se lisäilmoitus tulisi katetuksi, jota kaikkien ryhmien systemaattinen luokittaminen edellyttäisi. Tuskinpa sellainen käsitteistön laajentaminen olisi edes toivottavaa, sillä se riistäisi

seuraavien tuhannen vuoden aikana eläviltä, ajattelevilta kuolevaisilta näiden vain osittain paljastettujen käsitteiden tarjoaman yllykkeen luovaan pohdiskeluun. On parasta, ettei ihmiselle paljasteta liikaa, sillä sellainen tukahduttaa mielikuvituksen.

1. Paratiisin käyttämä elävien olentojen luokittelu

30:1.1 (330.3) Elävät olennot luokitellaan Paratiisissa sen mukaan, mikä on heidän myötäsyntyinen ja saavutettu suhteensa Paratiisin Jumaluuksiin. Keskusuniversumin ja superuniversumien suurtapaamisten läsnäolijat ryhmitellään usein alkuperän perusteella kolmiyhteisalkuisiin tai Kolminaisuuden saavuttaneisiin; kahdesta polveutuviin ja yhdestä polveutuviin. Paratiisissa käytettyä elävien olentojen luokittelua on vaikea tulkita kuolevaisen mielelle, mutta meidät on valtuutettu esittämään seuraavaa:

30:1.2 (330.4) I. *KOLMIYHTEISALKUISET OLENNOT*. Kaikkien kolmen Paratiisin-Jumaluuden joko yhdessä tai Kolminaisuuden ominaisuudessa luomat olennot sekä Kolminaistetut Yhteisöt, joka nimitys tarkoittaa kolminaistettujen olentojen kaikkia ryhmiä: paljastettuja ja paljastamattomia.

30:1.3 (330.5) A. *Korkeimmat Henget*.

30:1.4 (330.6) 1. Seitsemän Valtiashenkeä.

30:1.5 (330.7) 2. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa.

30:1.6 (330.8) 3. Seitsemän Heijastavien Henkien luokkaa.

30:1.7 (330.9) B. *Kolminaisuuden Stationaariset Pojat*.

30:1.8 (330.10) 1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet.

30:1.9 (330.11) 2. Päivien Ikuiset.

30:1.10 (330.12) 3. Päivien Muinaiset.

30:1.11 (330.13) 4. Päivien Täydelliset.

30:1.12 (331.1) 5. Päivien Äskettäiset.

30:1.13 (331.2) 6. Päivien Yhdistyneet.

30:1.14 (331.3) 7. Päivien Uskolliset.

30:1.15 (331.4) 8. Viisauden Täydellistäjät.

30:1.16 (331.5) 9. Jumalalliset Neuvonantajat.

30:1.17 (331.6) 10. Universaaliset Sensorit.

30:1.18 (331.7) C. *Kolminaisuudesta polveutuvat ja kolminaistetut olennot*.

30:1.19 (331.8) 1. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat.

30:1.20 (331.9) 2. Inspiroidut Kolminaisuushenget.

30:1.21 (331.10) 3. Havonan syntyperäisasukkaat.

30:1.22 (331.11) 4. Paratiisin kansalaiset.

30:1.23 (331.12) 5. Paljastamattomat kolminaisuusalkuiset olennot.

30:1.24 (331.13) 6. Paljastamattomat Jumaluuden kolminaistamat olennot.

30:1.25 (331.14) 7. Perillepääsyn kolminaistetut Pojat.

30:1.26 (331.15) 8. Valikoidut kolminaistetut Pojat.

30:1.27 (331.16) 9. Täydellisyyden kolminaistetut Pojat.

30:1.28 (331.17) 10. Luotujen kolminaistamat Pojat.

30:1.29 (331.18) II. *KAHDESTA POLVEUTUVAT OLENNOT*. Keistä tahansa kahdesta Paratiisin Jumaluudesta polveutuvat olennot tai keiden tahansa kahden Paratiisin Jumaluuksista suoraan tai välillisesti polveutuvan olennon muulla tavoin luomat olennot.

30:1.30 (331.19) A. *Alaslaskeutuvat olentoluokat*.

30:1.31 (331.20) 1. Luoja-Pojat.

30:1.32 (331.21) 2. Hallinnolliset Pojat.

30:1.33 (331.22) 3. Kirkkaat Aamutähdet.

30:1.34 (331.23) 4. Isä-Melkisedekit.

30:1.35 (331.24) 5. Melkisedekit.

30:1.36 (331.25) 6. Vorondadekit.

30:1.37 (331.26) 7. Lanonandekit.

30:1.38 (331.27) 8. Loistavat Iltatähdet.

30:1.39 (331.28) 9. Arkkienkelit.

30:1.40 (331.29) 10. Elämänkantajat.

30:1.41 (331.30) 11. Paljastamattomat Universumiavustajat.

30:1.42 (331.31) 12. Paljastamattomat Jumalan Pojat.

30:1.43 (331.32) B. *Stationaariset olentoluokat*.

30:1.44 (331.33) 1. Abandonterit.

30:1.45 (331.34) 2. Susatia.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.

30:1.47 (331.36) 4. Spironga.

30:1.48 (331.37) 5. Paljastamattomat kahdesta polveutuvat olennot.

30:1.49 (331.38) C. *Ylösnousevat olentoluokat*.

30:1.50 (331.39) 1. Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaiset.

30:1.51 (331.40) 2. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset.

30:1.52 (331.41) 3. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset.

30:1.53 (331.42) 4. Taivaaseen otetut keskiväliolennot.

30:1.54 (331.43) 5. Paljastamattomat ylösnousemusolennot.

30:1.55 (332.1) III. *YHDESTÄ POLVEUTUVAT OLENNOT*. Kenestä tahansa Paratiisin Jumaluudesta polveutuvat olennot tai Paratiisin Jumaluuksista suoraan tai välillisesti polveutuvan olennon muulla tavoin luomat olennot.

30:1.56 (332.2) A. *Korkeimmat Henget*.

30:1.57 (332.3) 1. Gravitaatiosanansaattajat.

30:1.58 (332.4) 2. Havonakehien Seitsemän Henkeä.

30:1.59 (332.5) 3. Havonakehien Kaksitoistakertaiset Apulaiset.

30:1.60 (332.6) 4. Heijastusavustajat.

30:1.61 (332.7) 5. Universumien Äiti-Henget.

30:1.62 (332.8) 6. Seitsenkertaiset Mielenauttajahenget.

30:1.63 (332.9) 7. Paljastamattomat Jumaluudesta polveutuvat olennot.

30:1.64 (332.10) B. *Ylösnousemukselliset olentoyhteisöt*.

30:1.65 (332.11) 1. Personoidut Suuntaajat.

30:1.66 (332.12) 2. Ylösnousemukselliset Aineelliset Pojat.

30:1.67 (332.13) 3. Evolutionaariset serafit.

30:1.68 (332.14) 4. Evolutionaariset kerubit.

30:1.69 (332.15) 5. Paljastamattomat ylösnousemukselliset olennot.

30:1.70 (332.16) C. *Äärettömän Hengen Perhe*.

30:1.71 (332.17) 1. Yksinäiset Sanansaattajat.

30:1.72 (332.18) 2. Universumien Piirienvalvojat.

30:1.73 (332.19) 3. Väestönlaskennan Johtajat.

30:1.74 (332.20) 4. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat.

30:1.75 (332.21) 5. Apulaistarkastajat.

30:1.76 (332.22) 6. Valtuutetut Vartiomiehet.

30:1.77 (332.23) 7. Kandidaattien Opastajat.

30:1.78 (332.24) 8. Havonan Servitaalit.

30:1.79 (332.25) 9. Universaaliset Sovittelijat.

30:1.80 (332.26) 10. Morontiakumppanit.

30:1.81 (332.27) 11. Supernafit.

30:1.82 (332.28) 12. Sekonafit.

30:1.83 (332.29) 13. Tertiafit.

30:1.84 (332.30) 14. Omniafit.

30:1.85 (332.31) 15. Serafit.

30:1.86 (332.32) 16. Kerubit ja sanobit.

30:1.87 (332.33) 17. Paljastamattomat Hengestä polveutuvat olennot.

30:1.88 (332.34) 18. Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa.

30:1.89 (332.35) 19. Korkeimmat Voimakeskukset.

30:1.90 (332.36) 20. Fyysiset Päävalvojat.

30:1.91 (332.37) 21. Morontiavoiman Valvojat.

30:1.92 (332.38) IV. *OLEVAISTETUT TRANSSENDENTAALISET OLENNOT*. Paratiisissa on valtava joukko transsendentaalisia olentoja, joiden alkuperä tavallisesti paljastetaan ajallisuuden ja avaruuden universumeille, vasta kun ne ovat asettuneet valoon ja elämään. Nämä transsendentaalit eivät ole luojia eivätkä luotuja, vaan he ovat jumalallisuuden, perimmäisyyden ja ikuisuuden *olevaistettuja* lapsia. Nämä ”olevaistuneet” eivät ole finiittisiä eivätkä infiniittisiä – he ovat *absoniittisia;* ja absoniittisuus ei ole infiniittisyyttä eikä absoluuttisuutta.

30:1.93 (333.1) Nämä, joita ei luoda ja jotka eivät luo, ovat iäti uskollisia Paratiisin-Kolminaisuudelle ja kuuliaisia Perimmäiselle. Heitä on olemassa persoonallisuustoiminnan neljällä perimmäisellä tasolla, ja he toimivat seitsemällä absoniittisuuden tasolla kahtenatoista suurjakautumana, joihin kuhunkin kuuluu tuhat seitsemästä luokasta koostuvaa suurtyöryhmää. Näihin olevaistettuihin olentoihin kuuluvat seuraavat yhteisöt:

30:1.94 (333.2) 1. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit.

30:1.95 (333.3) 2. Transsendentaaliset Kirjurit.

30:1.96 (333.4) 3. Muut transsendentaalit.

30:1.97 (333.5) 4. Ensiasteiset Olevaistetut Vahvuuden Pääorganisoijat.

30:1.98 (333.6) 5. Liitännäiset Transsendentaaliset Vahvuuden Pääorganisoijat.

30:1.99 (333.7) Superpersoonan ominaisuudessa Jumala olevaistaa; persoonana Jumala luo; esipersoonana Jumala fragmentoi; ja tällainen hänestä itsestään oleva Suuntaajafragmentti kehittää henki-sielun aineellisen ja kuolevaisen mielen päälle, sen persoonallisuuden vapaatahtoisen päätösvallan mukaisesti, jonka Jumala on vanhemman ominaisuudessa ja Isän asemassa tällaiselle kuolevaiselle luodulle lahjoittanut.

30:1.100 (333.8) V. *JUMALUUDEN FRAGMENTOIDUT ENTITEETIT*. Tätä Universaalisesta Isästä alkunsa saavaa elollisen olemassaolon luokkaa edustavat parhaiten Ajatuksensuuntaajat, vaikkeivät nämä entiteetit millään muotoa olekaan ainoita Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen esipersoonallisen todellisuussubjektin fragmentoitumia. Muiden kuin Suuntaaja-osasten toiminnat ovat moninaisia ja vähän tunnettuja. Fuusioituminen Suuntaajaan tai johonkin muuhun tällaiseen osaseen tekee luodusta *Isään fuusioituneen olennon*.

30:1.101 (333.9) Kolmannen Lähteen ja Keskuksen esimielellisen hengen fragmentoitumat, vaikkeivät ne oikeastaan ole Isän fragmentteihin verrattavissa, tulisi kuitenkin panna merkille tässä yhteydessä. Nämä entiteetit eroavat varsin suuresti Suuntaajista: Ne eivät sellaisinaan asu Spiritingtonissa, eivätkä ne sellaisinaan kulje mieligravitaation yhteyspiireissä; eivät ne liioin asu kuolevaisissa luoduissa näiden lihallishahmoisen elämän aikana. Ne eivät ole esipersoonallisia samassa merkityksessä kuin Suuntaajat, mutta tällaisia

esimielellisen hengen osasia lahjoitetaan tietyille eloonjääville kuolevaisille, ja fuusioituminen niiden kanssa tekee heistä *Henkeen fuusioituneita kuolevaisia* erotuksena Suuntaajaan fuusioituneista kuolevaisista.

30:1.102 (333.10) Vielä edellistäkin vaikeampi kuvailtava on yksilöllisyyden saavuttanut Luoja-Pojan henki, johon liittyminen tekee luodusta *Poikaan fuusioituneen kuolevaisen*. Vielä muitakin Jumaluuden osasia on olemassa.

30:1.103 (333.11) VI. *SUPERPERSOONALLISET OLENNOT*. On olemassa valtava joukko ei-persoonallisia jumalallista alkuperää olevia olentoja, jotka palvelevat moninaisissa universumien universumin tehtävissä. Jotkut näistä olennoista asuvat Pojan paratiisimaailmoissa; toisia taas, niin kuin Iankaikkisen Pojan superpersoonallisia edustajia, tavataan muualla. Näissä kertomuksissa he jäävät enimmältään maininnatta, ja olisikin melko lailla turhaa yrittää kuvata heitä *persoonallisille* luoduille.

30:1.104 (333.12) VII. *LUOKITTELEMATTOMAT JA ESITTELEMÄTTÄ JÄÄVÄT OLENTOLUOKAT*. Kulumassa olevana universumiaikakautena ei olisi mahdollista sijoittaa kaikkia olentoja, persoonallisia tai muita, nykyistä universumiaikakautta koskeviin jaotteluihin; eikä kaikkia kyseisiä luokkiakaan ole paljastettu näissä kertomuksissa; niinpä näistä luetteloista onkin jätetty pois lukuisia olentoluokkia. Ajatelkaapa seuraavia:

30:1.105 (333.13) Universumipäämäärän Kruunaaja.

30:1.106 (333.14) Perimmäisyyden Kvalifioidut Sijaishallitsijat.

30:1.107 (334.1) Korkeimman Kvalifioimattomat Valvojat.

30:1.108 (334.2) Päivien Muinaisten Paljastamattomat Luovat Edustajat.

30:1.109 (334.3) Paratiisin Majeston.

30:1.110 (334.4) Majestonin Nimeämättömät Heijastusyhteyshenkilöt.

30:1.111 (334.5) Paikallisuniversumien Midsoniittiset Olentoluokat.

30:1.112 (334.6) Näiden olentoluokkien yhdessäluetteloimiseen ei tarvitse liittyä mitään erityismerkitystä, paitsi sikäli ettei niistä yksikään esiinny tässä kirjassa paljastetussa Paratiisin käyttämässä luokituksessa. Edellä mainitut ovat harvat luokittelemattomat; teidän on vielä saatava tietää lukuisista paljastamattomista.

30:1.113 (334.7) On olemassa henkiä: henkientiteettejä, henkiläsnäoloja, persoonallisia henkiä, esipersoonallisia henkiä, superpersoonallisia henkiä, henkieksistenssejä, henkipersoonallisuuksia, muttei kuolevaisen kieli eikä kuolevaisen äly ole niiden tasalla. Voimme kuitenkin todeta, ettei ole olemassa ”pelkkää mieltä” olevia persoonallisuuksia; yhdelläkään entiteetillä ei ole persoonallisuutta, ellei sitä ole antanut Jumala, joka on henki. Mikään mielientiteetti ei ole persoonallisuus, ellei se liity joko hengelliseen tai fyysiseen energiaan. Mutta samassa merkityksessä kuin on olemassa henkipersoonallisuuksia, joilla on mieli, on olemassa mielipersoonallisuuksia, joilla on henki. Majeston ja hänen työtoverinsa ovat varsin hyviä havainnollistuksia mielen hallitsemista olennoista, mutta on olemassa parempiakin esimerkkejä tästä teille tuntemattomasta persoonallisuustyypistä. Tällaisia *mielipersoonallisuuksia* on olemassa jopa kokonaisin

paljastamatta jäävin yhteisöin, mutta ne liittyvät aina henkeen. On tiettyjä muita, nyt paljastamattomia luotuja, joita voitaisiin kutsua *mielellisen ja fyysisen energian persoonallisuuksiksi*. Tähän tyyppiin kuuluva olento ei reagoi henkigravitaatioon, mutta on siitä huolimatta kiistämätön persoonallisuus – hän kuuluu Isän yhteyspiiriin.

30:1.114 (334.8) Käsillä olevat kirjoitukset eivät kerro – eivätkä voi kertoa – edes alustavasti koko tarinaa elävistä luoduista, luojista, olevaistuneista ja vielä muulla tavoin olemassa olevista olennoista, jotka elävät, palvovat ja palvelevat elämää kuhisevissa, ajallisissa universumeissa ja ikuisessa keskusuniversumissa. Te kuolevaiset olette persoonia; niinpä voimme kuvailla teille *personoituja* olentoja, mutta miten teille koskaan voitaisiin selittää *absonitisoitua* olentoa?

2. Uversan persoonallisuusrekisteri

30:2.1 (334.9) Elävien olentojen jumalallinen perhe esiintyy Uversan rekisterissä seitsemänä suurjakautumana:

30:2.2 (334.10) 1. Paratiisin Jumaluudet.

30:2.3 (334.11) 2. Korkeimmat Henget.

30:2.4 (334.12) 3. Kolminaisuusalkuiset olennot.

30:2.5 (334.13) 4. Jumalan Pojat.

30:2.6 (334.14) 5. Äärettömän Hengen persoonallisuudet.

30:2.7 (334.15) 6. Universumivoiman Ohjaajat.

30:2.8 (334.16) 7. Vakinaisten kansalaisten yhteisöt.

30:2.9 (334.17) Nämä tahdollisten luotujen ryhmät jakautuvat lukuisiin luokkiin ja pienempiin alajakautumiin. Tämä esitys suuruniversumin persoonallisuuksien luokittelusta keskittyy kuitenkin pääasiassa tuomaan esille ne älyllisten olentojen yhteisöt, jotka on paljastettu näissä kertomuksissa ja joista useimmat kohdataan ajallisuuden kuolevaisten kokeman ylösnousemuksen aikana, kun askel askeleelta kavutaan kohti Paratiisia. Seuraavissa luetteloissa ei mainita lainkaan niitä maailmankaikkeuden olentojen monilukuisia luokkia, jotka työskentelevät kuolevaisten ylösnousemusjärjestelmän ulkopuolella.

30:2.10 (335.1) I. *PARATIISIN JUMALUUDET.*

30:2.11 (335.2) 1. Universaalinen Isä.

30:2.12 (335.3) 2. Iankaikkinen Poika.

30:2.13 (335.4) 3. Ääretön Henki.

30:2.14 (335.5) II. *KORKEIMMAT HENGET.*

30:2.15 (335.6) 1. Seitsemän Valtiashenkeä.

30:2.16 (335.7) 2. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa.

30:2.17 (335.8) 3. Seitsemän Heijastavien Henkien ryhmää.

30:2.18 (335.9) 4. Heijastusavustajat.

30:2.19 (335.10) 5. Kehien Seitsemän Henkeä.

30:2.20 (335.11) 6. Paikallisuniversumien Luovat Henget.

30:2.21 (335.12) 7. Mielenauttajahenget.

30:2.22 (335.13) III. *KOLMINAISUUSALKUISET OLENNOT*.

30:2.23 (335.14) 1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet.

30:2.24 (335.15) 2. Päivien Ikuiset.

30:2.25 (335.16) 3. Päivien Muinaiset.

30:2.26 (335.17) 4. Päivien Täydelliset.

30:2.27 (335.18) 5. Päivien Äskettäiset.

30:2.28 (335.19) 6. Päivien Yhdistyneet.

30:2.29 (335.20) 7. Päivien Uskolliset.

30:2.30 (335.21) 8. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat.

30:2.31 (335.22) 9. Viisauden Täydellistäjät.

30:2.32 (335.23) 10. Jumalalliset Neuvonantajat.

30:2.33 (335.24) 11. Universaaliset Sensorit.

30:2.34 (335.25) 12. Inspiroidut Kolminaisuushenget.

30:2.35 (335.26) 13. Havonan alkuperäisasukkaat.

30:2.36 (335.27) 14. Paratiisin kansalaiset.

30:2.37 (335.28) IV. *JUMALAN POJAT*.

30:2.38 (335.29) A. *Alaslaskeutuvat Pojat*.

30:2.39 (335.30) 1. Luoja-Pojat – Mikaelit.

30:2.40 (335.31) 2. Hallinnolliset Pojat – Avonaalit.

30:2.41 (335.32) 3. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat – Daynaalit.

30:2.42 (335.33) 4. Melkisedek-Pojat.

30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek-Pojat.

30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek-Pojat.

30:2.45 (335.36) 7. Elämänkantaja-Pojat.

30:2.46 (335.37) B. *Ylösnousevat Pojat*.

30:2.47 (335.38) 1. Isään fuusioituneet kuolevaiset.

30:2.48 (335.39) 2. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset.

30:2.49 (335.40) 3. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset.

30:2.50 (335.41) 4. Kehittyvät serafit.

30:2.51 (335.42) 5. Taivaaseen nousevat Aineelliset Pojat.

30:2.52 (335.43) 6. Taivaaseen otetut keskiväliolennot.

30:2.53 (335.44) 7. Personoidut Suuntaajat.

30:2.54 (336.1) C. *Kolminaistetut Pojat*.

30:2.55 (336.2) 1. Voimalliset Sanansaattajat.

30:2.56 (336.3) 2. Korkea-arvoiset.

30:2.57 (336.4) 3. Nimettömät ja Numerottomat.

30:2.58 (336.5) 4. Kolminaistetut Suojelijat.

30:2.59 (336.6) 5. Kolminaistetut Lähettiläät.

30:2.60 (336.7) 6. Taivaalliset Vartijat.

30:2.61 (336.8) 7. Ylhäisten Poikien Avustajat.

30:2.62 (336.9) 8. Ylösnousemuksellisten kolminaistamat Pojat.

30:2.63 (336.10) 9. Paratiisilaisten ja havonalaisten kolminaistamat Pojat.

30:2.64 (336.11) 10. Tulevien aikojen kolminaistetut Pojat.

30:2.65 (336.12) V. *ÄÄRETTÖMÄN HENGEN PERSOONALLISUUDET*.

30:2.66 (336.13) A. *Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet*.

30:2.67 (336.14) 1. Yksinäiset Sanansaattajat.

30:2.68 (336.15) 2. Universumien Piirienvalvojat.

30:2.69 (336.16) 3. Väestönlaskennan Johtajat.

30:2.70 (336.17) 4. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat.

30:2.71 (336.18) 5. Apulaistarkastajat.

30:2.72 (336.19) 6. Valtuutetut Vartiomiehet.

30:2.73 (336.20) 7. Kandidaattien Opastajat.

30:2.74 (336.21) B. *Avaruuden Sanansaattajajoukot*.

30:2.75 (336.22) 1. Havonan Servitaalit.

30:2.76 (336.23) 2. Universaaliset Sovittelijat.

30:2.77 (336.24) 3. Tekniset Neuvojat.

30:2.78 (336.25) 4. Paratiisin Arkistojen Hoitajat.

30:2.79 (336.26) 5. Taivaalliset Kirjurit.

30:2.80 (336.27) 6. Morontiakumppanit.

30:2.81 (336.28) 7. Paratiisikumppanit.

30:2.82 (336.29) C. *Hoivaavat Henget*.

30:2.83 (336.30) 1. Supernafit.

30:2.84 (336.31) 2. Sekonafit.

30:2.85 (336.32) 3. Tertiafit.

30:2.86 (336.33) 4. Omniafit.

30:2.87 (336.34) 5. Serafit.

30:2.88 (336.35) 6. Kerubit ja sanobit.

30:2.89 (336.36) 7. Keskiväliolennot.

30:2.90 (336.37) VI. *UNIVERSUMIVOIMAN OHJAAJAT*.

30:2.91 (336.38) A. *Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa*.

30:2.92 (336.39) B. *Korkeimmat Voimakeskukset*.

30:2.93 (336.40) 1. Korkeimmat Keskusvalvojat.

30:2.94 (336.41) 2. Havonan Keskukset.

30:2.95 (336.42) 3. Superuniversumien Keskukset.

30:2.96 (336.43) 4. Paikallisuniversumien Keskukset.

30:2.97 (336.44) 5. Konstellaatioiden Keskukset.

30:2.98 (336.45) 6. Järjestelmien Keskukset.

30:2.99 (336.46) 7. Luokittelemattomat Keskukset.

30:2.100 (337.1) C. *Fyysiset Päävalvojat*.

30:2.101 (337.2) 1. Voiman Apulaisohjaajat.

30:2.102 (337.3) 2. Mekaaniset Valvojat.

30:2.103 (337.4) 3. Energianmuuntajat.

30:2.104 (337.5) 4. Energianvälittäjät.

30:2.105 (337.6) 5. Ensiasteiset Yhdistäjät.

30:2.106 (337.7) 6. Toisasteiset Erottajat.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalankit ja Kronoldekit.

30:2.108 (337.9) D. *Morontiavoiman Valvojat*.

30:2.109 (337.10) 1 Virtapiiriensäätelijät.

30:2.110 (337.11) 2. Järjestelmienkoordinoijat.

30:2.111 (337.12) 3. Planeettakohtaiset Vartijat.

30:2.112 (337.13) 4. Yhdistetyt Valvojat.

30:2.113 (337.14) 5. Yhteyksienvakauttajat.

30:2.114 (337.15) 6. Valikoivat Lajittelijat.

30:2.115 (337.16) 7. Apulaiskirjaajat.

30:2.116 (337.17) VII. *VAKINAISTEN KANSALAISTEN YHTEISÖT*.

30:2.117 (337.18) 1. Planetaariset keskiväliolennot.

30:2.118 (337.19) 2. Järjestelmien Aatami-Pojat.

30:2.119 (337.20) 3. Konstellaatioiden univitatia.

30:2.120 (337.21) 4. Paikallisuniversumien susatia.

30:2.121 (337.22) 5. Henkeen fuusioituneet paikallisuniversumien kuolevaiset.

30:2.122 (337.23) 6. Superuniversumien abandonterit.

30:2.123 (337.24) 7. Poikaan fuusioituneet superuniversumien kuolevaiset.

30:2.124 (337.25) 8. Havonan syntyperäisasukkaat.

30:2.125 (337.26) 9. Hengen paratiisisfäärien syntyperäisasukkaat.

30:2.126 (337.27) 10. Isän paratiisisfäärien syntyperäisasukkaat.

30:2.127 (337.28) 11. Paratiisin luodut kansalaiset.

30:2.128 (337.29) 12. Suuntaajaan fuusioituneet Paratiisin kuolevaissyntyiset kansalaiset.

30:2.129 (337.30) Tällainen on universumipersoonallisuuksien toiminnallinen luokitus esitettynä tavalla, jolla heidät on rekisteröity

Uversan päämajamaailmassa.

30:2.130 (337.31) *MONIKOOSTEISET PERSOONALLISUUSRYHMÄT.*
Uversassa on rekistereitä vielä lukuisista muista älyllisolentojen ryhmistä, olennoista, jotka niin ikään liittyvät kiinteästi suuruniversumin organisaatioon ja hallintoon. Tällaisiin yhteisöihin kuuluvat seuraavat kolme persoonallisuusryhmää:

30:2.131 (337.32) A. *Paratiisissa oleva Lopullisuuden Saavuttajakunta.*

30:2.132 (337.33) 1. Kuolevaisfinaliittien yhteisö.

30:2.133 (337.34) 2. Paratiisin Finaliittien yhteisö.

30:2.134 (337.35) 3. Kolminaistettujen Finaliittien yhteisö.

30:2.135 (337.36) 4. Yhdessä Kolminaistettujen Finaliittien yhteisö.

30:2.136 (337.37) 5. Havonan Finaliittien yhteisö.

30:2.137 (337.38) 6. Transsendentaalisten Finaliittien yhteisö.

30:2.138 (337.39) 7. Paljastamattoman määränpään omaavien Poikien yhteisö.

30:2.139 (337.40) Lopullisuuden saavuttajien kuolevaisyhteisöä käsitellään seuraavassa luvussa, joka on tämän sarjan viimeinen.

30:2.140 (338.1) B. *Universumiavustajat.*

30:2.141 (338.2) 1. Kirkkaat Aamutähdet.

30:2.142 (338.3) 2. Loistavat Iltatähdet.

30:2.143 (338.4) 3. Arkkienkelit.

30:2.144 (338.5) 4. Korkeimmat Avustajat.

30:2.145 (338.6) 5. Pääkomissionäärit.

30:2.146 (338.7) 6. Taivaalliset Valvojat.

30:2.147 (338.8) 7. Mansiomaailman Opettajat.

30:2.148 (338.9) Sekä paikallis- että superuniversumien kaikissa päämajamaailmoissa on varauduttu näiden olentojen vierailuihin, olentojen, jotka toimivat Luoja-Poikien, paikallisuniversumihallitsijoiden, erityistehtävissä. Otamme Uversassa mielihyvin vastaan nämä *Universumiavustajat*, mutta heihin nähden meillä ei ole mitään määräysvaltaa. Nämä lähettiläät suorittavat työnsä ja tekevät havaintonsa Luoja-Poikien valtuuttamina. Heidän toimiaan kuvaillaan perusteellisemmin paikallisuniversumianne koskevassa kertomuksessa.

30:2.149 (338.10) C. *Seitsemän Hyväntahdon Siirtokuntaa*.

30:2.150 (338.11) 1. Tähtientutkijat.

30:2.151 (338.12) 2. Taivaalliset taidetyöntekijät.

30:2.152 (338.13) 3. Vaihtelunohjaajat.

30:2.153 (338.14) 4. Jatkokoulun opettajat.

30:2.154 (338.15) 5. Erilaiset reservijoukot.

30:2.155 (338.16) 6. Vierailevat opiskelijat.

30:2.156 (338.17) 7. Ylösnousemuspyhiinvaeltajat.

30:2.157 (338.18) Nämä seitsemän olentoryhmää esiintyvät tällä tavoin organisoituina ja hallittuina kaikissa päämajamaailmoissa alkaen paikallisjärjestelmistä ja päätyen superuniversumien

pääkaupunkeihin, ja erittäinkin jälkimmäisissä. Seitsemän superuniversumin pääkaupungit ovat miltei kaikkien älyllisten olentoluokkien ja -yhteisöjen kohtaamispaikkoja. Paratiisi-havonalaisten lukuisia ryhmiä lukuun ottamatta siellä voidaan tarkkailla ja tutkia kaikentasoisia olemassa olevia tahdollisia luotuja.

3. Hyväntahdon siirtokunnat

30:3.1 (338.19) Seitsemän hyväntahdon siirtokuntaa oleskelevat arkkitehtonisilla sfääreillä pitempään tai lyhyempään, ja ne paneutuvat tehtäviensä edistämiseen ja erityistoimeksiantojensa toteuttamiseen. Siirtokuntien jäsenten työtä voidaan kuvailla seuraavalla tavalla:

30:3.2 (338.20) 1. *Tähtientutkijat*, taivaalliset astronomit, haluavat työskennellä Uversan kaltaisilla sfääreillä, koska sellaiset varta vasten konstruoidut maailmat ovat harvinaisen suotuisia heidän tehdä havaintojaan ja laskelmiaan. Uversan sijainti on edullinen tämän siirtokunnan työn kannalta, ei pelkästään keskeisen asemansa vuoksi, vaan myös siksi, ettei lähistöllä ole mitään jättiläismäisiä toimivia tai sammuneita aurinkoja energiavirtoja häiritsemässä. Nämä tutkijat eivät millään tavoin elimellisesti liity superuniversumin tehtäviin; he ovat pelkkiä vierailijoita.

30:3.3 (338.21) Uversan astronomiseen siirtokuntaan kuuluu yksilöitä monista lähiavaruuden maailmoista, keskusuniversumista ja myös

Norlatiadekista. Minkä tahansa universumin mihin tahansa järjestelmään kuuluvan maailman mistä tahansa olennosta saattaa tulla tähtientutkija, ja hän saa pyrkiä johonkin taivaallisten astronomien yhteisöön. Ainoat edellytykset ovat: Elämän jatkuminen ja riittävät tiedot avaruuden maailmoista, varsinkin niiden kehityksen ja valvonnan fysikaalisista laeista. Tähtientutkijoiden ei edellytetä palvelevan tässä yhteisössä ikuisesti, muttei kukaan tähän ryhmään hyväksytyistä saa erota, ennen kuin on palvellut Uversan ajanlaskun mukaiset tuhat vuotta.

30:3.4 (339.1) Uversan tähtientarkkailijasiirtokunnassa on nyt yli miljoona jäsentä. Nämä astronomit tulevat ja menevät, jos kohta on myös niitä, jotka jäävät verrattain pitkiksikin ajoiksi. He tekevät työtään apunaan suuri määrä mekaanisia instrumentteja ja fysikaalisia kojeita; he saavat merkittävää apua myös Yksinäisiltä Sanansaattajilta ja muilta henkitutkimusmatkailijoilta. Nämä taivaalliset astronomit käyttävät jatkuvasti tähtientutkimus- ja avaruuden kartoitustyössään eläviä energianmuuntajia ja -välittäjiä samoin kuin heijastavia persoonallisuuksia. He tutkivat avaruudessa olevan aineen ja energian ilmentymien kaikkia muotoja ja vaiheita, ja he ovat aivan yhtä kiinnostuneita vahvuuden toiminnasta kuin tähtiin liittyvistä ilmiöistäkin. Koko avaruudessa ei ole mitään, mikä välttyisi heidän tutkailuiltaan.

30:3.5 (339.2) Samankaltaisia astronomisiirtokuntia esiintyy sekä superuniversumin sektoripäämajamaailmoissa että paikallisuniversumien ja niiden hallinnollisten alajakautumien arkkitehtonisissa pääkaupungeissa. Tieto ei ole myötäsyntyistä

muualla kuin Paratiisissa; fyysisen maailmankaikkeuden ymmärtäminen riippuu suurelta osin havaintojenteosta ja tutkimuksesta.

30:3.6 (339.3) 2. *Taivaalliset taidetyöntekijät* palvelevat joka puolella seitsemää superuniversumia. Taivaaseen nousevat kuolevaiset saavat näihin ryhmiin ensi tuntuman paikallisuniversumissa tapahtuvan morontiaelämänvaiheen aikana, ja siinä yhteydessä näitä taidetyöntekijöitä käsitellään seikkaperäisemmin.

30:3.7 (339.4) 3. *Vaihtelunohjaajat* ovat rentoutumisen ja huumorin – menneisyyden muistoihin palaamisen – edistäjiä. Heistä on suuri hyöty kuolevaisen edistämiseen tähtäävän ylösnousemussuunnitelman käytännön toteuttamisessa, eritoten morontiasiirtymävaiheen ja henkikokemuksen varhaisemmissa vaiheissa. Heidän tarinansa kuuluu kertomukseen kuolevaisen elämänvaiheesta paikallisuniversumissa.

30:3.8 (339.5) 4. *Jatkokoulun opettajat*. Ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen seuraavaksi kuuluva korkeampi asuinmaailma ylläpitää aina monilukuista opettajakuntaa välittömästi tätä tasoa alemmalla olevassa maailmassa. Se on eräänlaatuinen valmistava koulu kyseisen sfäärin eteneville asukkaille. Kysymyksessä on eräs ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien edistämiseen tähtäävän ylösnousemusjärjestelmän vaihe. Nämä koulut opetus- ja tutkintomenetelmineen poikkeavat tyystin kaikesta siitä, mitä koetatte saada aikaan Urantialla.

30:3.9 (339.6) Kuolevaisten edistymiseen tähtäävää ylösnousemussuunnitelmaa luonnehtii kauttaaltaan sellainen käytäntö, että muille olennoille välitetään kaikki uusi tieto ja kokemus, heti kun se on omaksuttu tai hankittu. Selvitätte Paratiisin saavuttamiseen johtavan pitkän koulutuksen palvelemalla sellaisten oppilaiden opettajina, jotka ovat edistymisasteikossa heti takananne.

30:3.10 (339.7) 5. *Erilaiset reservijoukot*. Välittömän valvontamme ulkopuolella olevien olentojen suurilukuiset reservit kerääntyvät Uversaan reservijoukkosiirtokunnaksi. Uversassa tähän siirtokuntaan kuuluu seitsemänkymmentä ensiasteista jakautumaa, ja on kaikin puolin sivistävää päästä viettämään joitakin aikoja näiden epätavallisten persoonallisuuksien seurassa. Samanlaisia yleisiä varajoukkoja on Salvingtonissa ja muissa universumipääkaupungeissa. Niiden jäsenet lähetetään aktiivipalvelukseen omien ryhmänjohtajiensa pyynnöstä.

30:3.11 (339.8) 6. *Vierailevat opiskelijat*. Universumin joka kolkasta soljuu jatkuva taivaallisten vierailijoiden virta eri päämajamaailmojen läpi. Yksilöinä ja olentoluokkina näitä erityyppisiä olentoja parveilee ympärillämme huomioitsijoiden, vaihto-oppilaiden ja opiskelija-apulaisten ominaisuudessa. Uversassa tähän hyväntahdon siirtokuntaan kuuluu tällä haavaa yli miljardi persoonaa. Toiset näistä vierailijoista viipyvät kenties vain päivän, toiset taas jäävät vuodeksi. Kaikki riippuu kokonaan heidän tehtäviensä luonteesta. Tähän siirtokuntaan kuuluu olentoja miltei

jokaisesta maailmankaikkeuden olentoluokasta luojapersoonallisuuksia ja morontiakuolevaisia lukuun ottamatta.

30:3.12 (340.1) Morontiakuolevaiset toimivat vierailevina opiskelijoina vain alkuperäisen paikallisuniversuminsa puitteissa. Superuniversaalisissa puitteissa he saavat vierailla vasta hengen statuksen saavutettuaan. Hyvinkin puolet vierailijasiirtokunnastamme koostuu ”pistäytyjistä” eli olennoista, jotka ovat matkalla muualle, mutta jotka pysähtyvät vierailemaan Orvontonin pääkaupungissa. Nämä persoonallisuudet voivat olla suorittamassa jotakin universumitoimeksiantoa tai viettämässä lomaa – olla vapaina tehtävistään. Oikeus matkailuun ja havaintojentekoon universumin rajojen sisällä on osa kaikkien ylösnousemuksellisten olentojen elämänuraa. Inhimillinen halu matkustella ja nähdä uusia kansoja ja maailmoja tulee täysin tyydytetyksi pitkän ja vaiheikkaan, paikallis-, super- ja keskusuniversumien kautta tapahtuvan Paratiisiin-nousun kuluessa.

30:3.13 (340.2) 7. *Ylösnousemuspyhiinvaeltajat*. Kun taivaaseen nousevat pyhiinvaeltajat Paratiisiin-etenemisen yhteydessä saavat toimeksiantoja erilaisiin palvelutehtäviin, heidät asutetaan hyväntahdon siirtokunnaksi eri päämajasfääreille. Eri puolilla koko superuniversumin piiriä toimiessaan nämä ryhmät ovat suurelta osin itsehallinnollisia. Ne ovat kokoonpanoltaan lakkaamatta vaihtuva siirtokunta, johon kuuluu jäseniä evolutionaaristen kuolevaisten ja heidän ylösnousemuskumppaniensa kaikista yhteisöistä.

4. Ylösnousemuskuolevaiset

30:4.1 (340.3) Samalla kun ajallisuuden ja avaruuden eloon jääviä kuolevaisia kutsutaan *ylösnousemuspyhiinvaeltajiksi* heidän oikeutensa asteittain etenevään Paratiisiin-nousuun tultua tunnustetuksi, samalla nämä evolutionaariset luodut täyttävät niin keskeisen paikan näissä kertomuksissa, että haluamme jo tässä yhteydessä luoda yleiskatsauksen taivaaseennousijan universumissa läpikäymän elämänjakson seuraaviin seitsemään vaiheeseen:

30:4.2 (340.4) 1. Planetaariset kuolevaiset.

30:4.3 (340.5) 2. Nukkuvat eloonjääneet.

30:4.4 (340.6) 3. Mansiomaailman opiskelijat.

30:4.5 (340.7) 4. Morontiaedistyjät.

30:4.6 (340.8) 5. Superuniversumien suojatit.

30:4.7 (340.9) 6. Havonan pyhiinvaeltajat.

30:4.8 (340.10) 7. Paratiisiin-saapujat.

30:4.9 (340.11) Seuraava esitys kuvaa Suuntaajan asuttaman kuolevaisen universumissa elettävää elämänjaksoa. Jotkin tämän jakson osat ovat samoja, joita on Poikaan tai Henkeen fuusioituvan elämänvaiheissa, mutta olemme päätyneet kertomaan tämän tarinan sellaisena kuin se koskee Suuntaajaan fuusioituvia kuolevaisia, sillä sellaista määränpäätä voivat odottaa kaikki Urantian ihmissukukuntaan kuuluvat.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetaariset kuolevaiset*. Kuolevaisia ovat kaikki eläimestä polveutuvat evolutionaariset olennot, joilla on ylösnousemuksen potentiaali. Alkuperältään, olemukseltaan ja määränpäältään nämä erilaiset ihmisolentojen ryhmät ja tyypit eivät paljonkaan eroa urantialaisista. Jokaisen maailman ihmissukukunta saa Jumalan Pojilta osakseen samanlaista huolenpitoa, ja kaikkiin kohdistuu ajallisuuden hoivaavien henkien vaikutus. Luonnollisen kuoleman jälkeen taivasmatkalaisten kaikki tyypit tuntevat toisiaan kohtaan veljellisyyttä ja ovat kuin yksi mansiomaailmojen morontiaperhe.

30:4.11 (341.1) 2. *Nukkuvat eloonjääneet*. Kaikki eloonjäämisstatuksen omaavat kuolevaiset kulkevat henkilökohtaisten kohtalonsuojelijoidensa suojeluksessa luonnollisen kuoleman portista, ja kolmantena periodina he personoituvat mansiomaailmoissa. Ylösnousemukseen oikeutetut olennot, jotka jostakin syystä eivät ole kyenneet saavuttamaan sitä älyn hallinnan ja hengellisyyden tasoa, joka oikeuttaisi heidät henkilökohtaiseen suojelijaan, eivät voi tällä tavoin oikopäätä ja suoraan mennä mansiomaailmoihin. Tällaisten eloonjäävien sielujen pitää levätä tiedottomassa unessa uuden aikakauden tuomiopäivään saakka, uuteen tuomiokauteen asti, eli siksi kunnes Jumalan Poika tulee pitämään aikakautisen nimenhuudon ja tuomitsemaan tuon maailman. Ja tämä on yleisenä käytäntönä koko Nebadonissa. Kristus Mikaelista sanottiin, kun hän maan päällä suorittamansa tehtävän päätteeksi nousi korkeuksiin: ”Hän johdatti suurta vangittujen joukkoa.” Ja nämä vangitut olivat nukkuvia

eloonjääneitä Aatamin päivistä Mestarin Urantialla tapahtuneen kuolleistanousun päivään saakka.

30:4.12 (341.2) Ajan kuluminen ei merkitse nukkuville kuolevaisille mitään; he ovat täysin tiedottomia eivätkä tajua leponsa pituutta. Persoonallisuuden uudelleenkokoamisen hetkellä, aikakauden lopulla, viisituhatta vuotta nukkuneet eivät reagoi lainkaan toisin kuin viisi päivää levänneet. Tätä aikaviivettä lukuun ottamatta nämä eloonjääneet läpikäyvät ylösnousemusjärjestelmän täysin samalla tavoin kuin ne, jotka välttyvät pitemmältä tai lyhyemmältä kuolon unelta.

30:4.13 (341.3) Näitä maailmojen pyhiinvaeltajien tuomiokauden mukaisia luokkia käytetään paikallisuniversumien työskentelyn puitteissa ryhmänä suoritettaviin morontiatoimintoihin. Tällaisten valtavien ryhmien kokoamiseen sisältyy suuri etu: tällä tavoin niitä pidetään pitkät ajat koossa tehokasta palvelua varten.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansiomaailman opiskelijat*. Kaikki mansiomaailmoissa heräävät eloonjäävät kuolevaiset kuuluvat tähän luokkaan.

30:4.15 (341.5) Kuolevaista lihaa oleva fyysinen ruumis ei ole osa nukkuvan eloonjääneen uutta kokoonpanoa; fyysinen ruumis on palautunut tomuksi. Valtuutettu serafi toimittaa uuden ruumiin, morontiahahmon, uudeksi elämän apuvälineeksi kuolemattomalle sielulle ja asuinpaikaksi palanneelle Suuntaajalle. Suuntaaja on nukkuvan eloonjääneen mielen henkijäljennöksen hallussapitäjä. Valtuutettu serafi on eloonjäävän identiteetin – kuolemattoman sielun – hallussapitäjä, siinä laajuudessa kuin tällainen sielu on

kehittynyt. Ja kun nämä molemmat – Suuntaaja ja serafi – jälleenyhdistävät huostaansa uskotun persoonallisuuden, tämä uusi yksilö edustaa vanhan persoonallisuuden kuolleistaheräämistä, sielun kehittyvän morontiaidentiteetin eloonjäämistä. Tätä sielun ja Suuntaajan jälleenyhdistymistä kutsutaan aivan oikein kuolleistaheräämiseksi, persoonallisuuden osatekijöiden uudelleenkokoamiseksi; muttei vielä tämäkään selitä kaikkea, mikä liittyy eloonjäävän *persoonallisuuden* uudelleenilmestymiseen. Vaikkette mahdollisesti koskaan käsitäkään tällaisen selittämättömän tapahtuman faktaa, saatte kerran kokemuksen kautta tietää siihen sisältyvän totuuden, ellette torju kuolevaisten eloonjäämistä varten laadittua suunnitelmaa.

30:4.16 (341.6) Orvontonissa toteutetaan lähes kaikkialla suunnitelmaa, jonka mukaan kuolevaisia pidätellään ensi vaiheessa seitsemässä edistyvän koulutuksen maailmassa. Kussakin, noin tuhannesta asutetusta planeetasta koostuvassa paikallisjärjestelmässä, on seitsemän mansiomaailmaa, jotka tavallisimmin ovat järjestelmän pääkaupungin satelliitteja tai satelliittien satelliitteja. Ne ovat maailmoja, joissa ylösnousemuskuolevaisten enemmistö otetaan vastaan.

30:4.17 (341.7) Kaikkia kuolevaisten asuttamia koulutusmaailmoja kutsutaan toisinaan universumin ”mansioiksi”, ja juuri tällaisiin sfääreihin Jeesus viittasi sanoessaan: ”Isäni kodissa on monta asuinsijaa.” Tästä eteenpäin, tietyn mansiomaailmojenkaltaisten sfäärien ryhmän puitteissa, taivasmatkalaiset etenevät yksittäin sfääriltä toiselle ja yhdestä elämänvaiheesta toiseen, mutta aina he

etenevät yhdeltä universumiopintojen tasolta toiselle luokkamuodostelmana.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontiaedistyjät*. Mansiomaailmoista alkaen ja sieltä edelleen paikallisjärjestelmän, konstellaation ja universumin sfääreille saakka kuolevaiset luokitellaan morontiaedistyjiksi; he käyvät läpi kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluvia siirtymäsfäärejä. Alemmista morontiamaailmoista korkeampiin kulkiessaan ylösnousevat kuolevaiset palvelevat lukemattomissa tehtävissä yhdessä opettajiensa kanssa ja edistyneempien ja vanhempien veljiensä seurassa.

30:4.19 (342.2) Morontiaaliseen edistymiseen kuuluu jatkuva älyn, hengen ja persoonallisuuden hahmon kehittyminen. Eloonjääneet ovat yhä kolmiolemuksisia olentoja. Koko morontiakokemuksensa ajan he ovat paikallisuniversumin suojatteja. Superuniversumin järjestelmä ulottuu heihin, vasta kun henkenä elettävä vaihe alkaa.

30:4.20 (342.3) Kuolevaiset saavat reaalisen henki-identiteetin hetkeä ennen kuin he lähtevät paikallisuniversumin päämajasta superuniversumin piensektorin vastaanottomaailmoihin. Siirtyminen viimeiseltä morontiatasolta ensimmäiselle eli alimmalle henkiasteelle on vain vähäinen muutos. Tällainen askel eteenpäin ei muuta mieltä, persoonallisuutta eikä luonnetta; muuttuminen kohdistuu vain hahmoon. Mutta henkihahmo on aivan yhtä reaalinen kuin morontiaruumiskin, ja se on aivan yhtä lailla havaittavissa.

30:4.21 (342.4) Ennen kuin ajallisuuden kuolevaiset lähtevät syntymäpaikkansa paikallisuniversumista superuniversumin

vastaanottomaailmoihin, he saavat Luoja-Pojalta ja paikallisuniversumin Äiti-Hengeltä henkikonfirmaation. Tästä hetkestä lähtien ylösnousemuskuolevaisen asema on ikiajoiksi ratkaistu. Superuniversumin suojattien ei tiedetä koskaan joutuneen harhaan. Myös ylösnousevat serafit kohoavat enkelien arvoasteikossa, silloin kun he lähtevät paikallisuniversumeista.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniversumien suojatit*. Kaikista superuniversumien koulutusmaailmoihin saapuvista taivasmatkalaisista tulee Päivien Muinaisten suojatteja. He ovat suoriutuneet paikallisuniversumissa vietettävästä morontiaelämästä ja ovat nyt tunnustettuja henkiä. Nuorina henkinä he aloittavat superuniversumin koulutus- ja sivistysjärjestelmän mukaisen ylenemisen, joka jatkuu piensektorin vastaanottosfääreiltä kymmenen suursektorin opintomaailmojen kautta edelleen superuniversumin päämajan korkeamman sivistyksen sfääreille.

30:4.23 (342.6) Opiskelijahenkiä on kolmea luokkaa riippuen siitä, oleskelevatko he piensektorissa, suursektoreissa vai hengen edistymistä edustavissa superuniversumien päämajamaailmoissa. Aivan kuten morontiaedistyjät opiskelivat ja työskentelivät paikallisuniversumin maailmoissa, samoin ylösnousemushenget oppivat tietoa yhä uusista maailmoista, samalla kun he harjaantuvat antamaan toisille, mitä ovat itse kokemuksellisen viisauden lähteistä ammentaneet. Mutta koulunkäynti henkiolennon ominaisuudessa superuniversumissa elettävän elämänvaiheen aikana poikkeaa perin juurin kaikesta, mitä koskaan on juolahtanut ihmisen aineellisen mielen fantasiamaailmaan.

30:4.24 (342.7) Ennen kuin nämä ylösnousemushenget lähtevät superuniversumista Havonaan, heille annetaan samanlainen perusteellinen oppikurssi superuniversumin hallinnosta, jollainen heille annettiin heidän morontiakokemuksensa aikana paikallisuniversumin johtamisesta. Ennen Havonaan-saapumistaan henkikuolevaisten pääasiallisena opintojen kohteena, joskaan ei heidän ainoana tehtävänään, on paikallis- ja superuniversumien hallinnon oppiminen. Mikä on syynä tähän kaikkeen kokemiseen, ei ole tällä hetkellä täysin nähtävillä, mutta tämä koulutus on epäilemättä viisasta ja välttämätöntä, jos ajatellaan heidän mahdollista tulevaa päämääräänsä Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäseninä.

30:4.25 (342.8) Superuniversumin ohjelma ei ole kaikille ylösnouseville kuolevaisille sama. He saavat saman yleiskoulutuksen, mutta erityisryhmät ja -luokat käyvät läpi erityisoppikursseja ja suorittavat alakohtaisia harjoituskursseja.

30:4.26 (343.1) 6. *Havonan pyhiinvaeltajat*. Kun hengeksikehittyminen on päätöksessään, vaikkei vielä täysimääräistä olekaan, silloin eloonjäänyt kuolevainen valmistautuu pitkälle lennolle Havonaan, evolutionaaristen henkien turvasatamaan. Maan päällä olit lihaa ja verta oleva luotu olento; paikallisuniversumissa olit morontiaolento; superuniversumissa olit kehittyvä henki. Saavuttuasi Havonan vastaanottomaailmoihin alkaa hengellinen koulutuksesi toden teolla ja vakavissaan; lopulta tapahtuva ilmestymisesi Paratiisiin tulee toteutumaan täydellistyneenä henkenä.

30:4.27 (343.2) Matka superuniversumin päämajasta Havonan vastaanottosfääreille suoritetaan aina yksin. Tästä lähtien ei luokissa tai ryhmissä tapahtuvaa opetusta enää anneta. Ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen maailmojen tekninen ja hallinnollinen koulutus on kohdaltasi ohitse. Nyt alkaa *henkilökohtainen koulutuksesi*, yksilöllinen hengellinen opetuksesi. Alusta loppuun saakka, koko Havonan läpi, opetus on henkilökohtaista ja luonteeltaan kolminaista: älyllistä, hengellistä ja kokemuksellista.

30:4.28 (343.3) Havonassa tapahtuvan elämänvaiheesi ensimmäisenä tekona annat tunnustuksen kuljetussekonafillesi ja kiität häntä pitkästä ja turvallisesta matkasta. Sitten sinut esitellään olennoille, jotka opastavat sinua ensimmäisissä Havonassa suorittamissasi toimissa. Seuraavaksi menet rekisteröimään saapumisesi ja laatimaan kiitosta ja jumalointia uhkuvan viestisi lähetettäväksi paikallisuniversumisi Luoja-Pojalle, sille universumin Isälle, joka mahdollisti elämänurasi Jumalan poikana. Siihen päättyvät Havonaan-saapumiseen liittyvät muodollisuudet. Sen jälkeen sinulle myönnetään pitkä loma, jonka voit käyttää vapaaseen havaintojentekoon, ja tämä tarjoaa sinulle tilaisuuden etsiä käsiisi ystäviäsi, tovereitasi ja kumppaneitasi pitkän ylösnousemuskokemuksen ajalta. Voit myös tutkia kaukoviestintäsanomia päästäksesi selville siitä, ketkä pyhiinvaeltajatovereistasi ovat Uversasta-lähtösi jälkeen lähteneet Havonaan.

30:4.29 (343.4) Tieto saapumisestasi Havonan vastaanottomaailmoihin lähetetään asianmukaisesti paikallisuniversumisi päämajaan, ja se

välitetään henkilökohtaisesti serafisuojelijallesi, olipa tuo serafi missä hyvänsä.

30:4.30 (343.5) Ylösnousemuskuolevaiset ovat saaneet läpikotaisen koulutuksen avaruuden evolutionaaristen maailmojen asioista; nyt he aloittavat pitkän ja antoisan tutustumisensa täydellisyyden luotuihin sfääreihin. Minkälaisen valmennuksen jotakin tulevaa työtä varten tarjoaakaan tämä moniosainen, ainutlaatuinen ja merkillinen kokemus! Mutta Havonasta en voi teille kertoa; teidän pitää nähdä nämä maailmat niiden loistavuutta arvostaaksenne tai niiden suurenmoisuutta ymmärtääksenne.

30:4.31 (343.6) 7. *Paratiisiin-saapujat*. Saapuessasi Paratiisiin sen asukkaan oikeuksin aloitat asteittain etenevän kurssin jumalallisuudessa ja absoniittisuudessa. Se että asut Paratiisissa, merkitsee, että olet löytänyt Jumalan ja että sinut on määrä liittää Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Kaikista suuruniversumin olennoista vain Isään fuusioituneet otetaan Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Vain tällaiset yksilöt antavat finaliittien valan. Muita paratiisillista täydellisyyttä tai sen saavuttamista edustavia olentoja voidaan liittää tähän finaliittikuntaan tilapäisesti, mutta heille ei anneta ikuista osoitusta tämän ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen ja täydellistyneiden veteraanien jatkuvasti kasvavan armeijan tuntemattomiin ja paljastumattomiin tehtäviin.

30:4.32 (343.7) Paratiisiin-saapujille myönnetään vapaa-aikaa, jonka jälkeen he aloittavat kanssakäymisensä ensiasteisten supernafien seitsemän ryhmän kanssa. Kun he ovat päättäneet palvonnanohjaajien johtaman kurssin, heitä sanotaan Paratiisin

loppututkinnon suorittaneiksi, ja sitten – finaliitteina – heitä osoitetaan tarkkailu- ja yhteistyöpalveluun kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen äärille asti. Toistaiseksi ei Kuolevaisfinaliittien Yhteisölle näytä olevan mitään varsinaista eikä vakinaista tehtävää, vaikkakin he palvelevat monessa eri ominaisuudessa maailmoissa, jotka ovat asettuneet valoon ja elämään.

30:4.33 (344.1) Vaikkei Kuolevaisfinaliittien Yhteisöllä olisikaan mitään tulevaa tai paljastumatonta päämäärää, olisi näiden ylösnousemusolentojen nykyinenkin tehtävä silti kaikin puolin riittävä ja kunniakas. Heidän nykyinen määränpäänsä tekee universaalisen, kehittymiseen perustuvan ylösnousemussuunnitelman täysin oikeutetuksi. Mutta tulevat ulkoavaruuden sfäärien kehityksen aikakaudet tulevat epäilemättä antamaan lisää tietoa ja luomaan yhä täydellisempää jumalallista valaistusta Jumalien viisaudesta ja rakastavasta hyvyydestä heidän toteuttaessaan jumalallista suunnitelmaansa, joka tähtää ihmisen eloonjäämiseen ja kuolevaisen ylösnousemukseen.

30:4.34 (344.2) Tämä kertomus – sen ohella, mitä teille on ilmoitettu ja mitä voitte omaksua omaa maailmaanne käsittelevän opetuksen yhteydessä – esittää ylösnousemuskuolevaisen elämänuran peruspiirteet. Kertomus vaihtelee melkoisesti eri superuniversumeissa, mutta tämä esitys antaa välähdyksenomaisen näkemyksen kuolevaisten edistymiseen tähtäävästä keskimääräissuunnitelmasta sellaisena kuin se toimii Nebadonin

paikallisuniversumissa ja suuruniversumin seitsemännessä lohkossa, Orvontonin superuniversumissa.

30:4.35 (344.3) [Esittänyt eräs Uversan Voimallisista Sanansaattajista.]

Luku 31

Lopullisuuden Saavuttajakunta

31:0.1 (345.1) KUOLEVAISSYNTYISTEN Finaliittien Yhteisö edustaa ajallisuudesta nousevien Suuntaajaan fuusioituneiden kuolevaisten nykyisin tunnettua määränpäätä. Mutta olemassa on muitakin tähän yhteisöön osoitettavia ryhmiä. Ensiasteinen finaliittikunta koostuu seuraavista:

31:0.2 (345.2) 1. Havonan syntyperäisasukkaat.

31:0.3 (345.3) 2. Gravitaatiosanansaattajat.

31:0.4 (345.4) 3. Kunnialla kruunatut kuolevaiset.

31:0.5 (345.5) 4. Adoptoidut serafit.

31:0.6 (345.6) 5. Kunnialla kruunatut Aineelliset Pojat.

31:0.7 (345.7) 6. Kunnialla kruunatut keskiväliolennot.

31:0.8 (345.8) Nämä kunnialla kruunattujen olentojen kuusi ryhmää muodostavat tämän ikuisen päämäärän omaavan, ainutlaatuisen

yhteisön. Luulemme tietävämme, mikä heidän tuleva työnsä on, muttemme ole siitä varmoja. Vaikka Paratiisiin kootaankin Kuolevaisfinaliittien Yhteisöä ja vaikka nämä nyt varsin laajasti huolehtivatkin avaruuden universumeista ja hoitavat valoon ja elämään asettuneita maailmoja, niiden tulevana päämääränä täytyy kuitenkin olla ulkoavaruuden järjestymässä olevat universumit. Näin ainakin Uversassa arvellaan.

31:0.9 (345.9) Yhteisö organisoituu avaruuden maailmoissa muotoutuneiden työtoveruussuhteiden mukaisesti ja ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikana saatua pitkää ja vaiheikasta, yhdistävää kokemusta vastaten. Kaikki tähän joukkoon hyväksytyt ylösnousemusluodut otetaan vastaan tasa-arvoisina, mutta tämä ylevä tasa-arvoisuus ei millään muotoa kumoa yksilöllisyyttä eikä hävitä henkilökohtaista identiteettiä. Finaliitin kanssa kommunikoidessamme voimme heti huomata, onko hän ylösnousemuskuolevainen, syntyperäinen havonalainen, adoptoitu serafi, keskiväliolento vai Aineellinen Poika.

31:0.10 (345.10) Nykyisenä universumiaikakautena finaliitit palaavat ajallisuuden universumeissa tapahtuvan palvelun piiriin. Heidät osoitetaan työskentelemään peräjälkeen eri superuniversumeissa. Synnyinsuperuniversumiinsa heitä ei koskaan määrätä, ennen kuin he ovat palvelleet kaikissa kuudessa muussa superluomuksessa. Tällä tavoin heidän on mahdollista saada seitsenkertainen käsitys Korkeimmasta Olennosta.

31:0.11 (345.11) Urantialla palvelee pysyvästi yksi tai useampia kuolevaisfinaliittien komppanioita. Mitään sellaista

universumipalveluiden aluetta ei ole, joihin heitä ei osoitettaisi. He toimivat universaalisesti ja noudattavat vuoroittaisia ja kestoltaan yhtä pitkiä palveluksessaolon ja palveluksesta vapaana olon kausia.

31:0.12 (345.12) Meillä ei ole käsitystä tämän erikoisen ryhmän tulevan organisaation luonteesta, mutta tällä hetkellä finaliitit ovat täysin itsehallinnollinen yhteisö. He valitsevat omat vakinaiset, jaksottaiset ja tehtäväkohtaiset johtajansa ja ohjaajansa. Mikään ulkopuolinen vaikutus ei koskaan ulotu heidän toimintatapoihinsa, ja he vannovat uskollisuudenvalansa vain Paratiisin-Kolminaisuudelle.

31:0.13 (346.1) Finaliiteilla on omat päämajansa Paratiisissa, superuniversumeissa, paikallisuniversumeissa ja kaikissa sen osapääkaupungeissa. He ovat evolutionaarisen luomakunnan oma erityinen luokkansa. Emme välittömästi johda tai valvo heitä, ja silti he ovat kaikkia suunnitelmiamme kohtaan ehdottoman lojaaleja ja yhteistyöhaluisia. He ovat toden totta enenevä joukko ajallisuuden ja avaruuden koeteltuja ja uskollisia sieluja – maailmankaikkeuden evolutionaarinen suola – eikä paha heihin ikinä pysty, eikä synti heistä saa otetta.

1. Havonan syntyperäisasukkaat

31:1.1 (346.2) Monet syntyperäiset havonalaiset, jotka palvelevat opettajina pyhiinvaeltajia valmentavissa keskusuniversumin kouluissa, kiintyvät syvästi ylösnousemuskuolevaisiin ja kiinnostuvat sitäkin enemmän Kuolevaisfinaliittien Yhteisön tulevasta työstä ja

vastaisesta määränpäästä. Yhteisön hallinnollisessa päämajassa Paratiisissa pidetään rekisteriä Grandfandan työtoverin johtamista Havonan vapaaehtoisista. Tänä päivänä tällä odotuslistalla ovat miljoonien ja taas miljoonien Havonan syntyperäisasukkaiden nimet. Nämä välittömän ja jumalallisen luomistoiminnan tuloksena syntyneet täydelliset olennot ovat suureksi avuksi Kuolevaisfinaliittien Yhteisölle, ja heistä on epäilemättä vieläkin suurempi hyöty kaukaisessa tulevaisuudessa. He tuovat muassaan näkökulman, jollaisen voi tuoda vain täydellisyydessä ja jumalallisessa täysinäisyydessä syntynyt olento. Finaliitteihin liittyvät näin ollen kokemuksellisen olemassaolon molemmat vaiheet: täydellinen ja täydellistynyt.

31:1.2 (346.3) Havonan syntyperäisasukkaiden tulee saavuttaa tiettyjä kokemuspohjaisia kehitystuloksia evolutionaaristen olentojen seurassa, mikä luo heissä kyvyn ottaa lahjana vastaan Universaalisen Isän hengen osasen. Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön kuuluu vakinaisina jäseninä vain sellaisia olentoja, jotka ovat fuusioituneet Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen henkeen tai jotka Gravitaatiosanansaattajien tavoin omaavat synnynnäisesti tämän Jumala Isän hengen.

31:1.3 (346.4) Keskusuniversumin asukkaita otetaan tähän yhteisöön suhteessa yksi tuhannesta, joka on finaliittikomppanian jäsenmäärä. Yhteisö järjestäytyy väliaikaista palvelua varten tuhatjäsenisiksi komppanioiksi, joissa ylösnousemusluotujen lukumäärä on 997 yhtä syntyperäistä havonalaista ja yhtä Gravitaatiosanansaattajaa kohden. Finaliitit kootaan tällä tavoin komppanioiksi, mutta finaliittivala

heiltä otetaan yksitellen. Se on vala, jonka seuraamukset ovat kauaskantoiset ja merkitys ikuinen. Syntyperäinen havonalainen vannoo saman valan, ja hän tulee liitetyksi tähän yhteisöön ikuisiksi ajoiksi.

31:1.4 (346.5) Havonalaistulokkaat seuraavat sitä komppaniaa, johon heidät osoitetaan; minne ikinä ryhmä menee, sinne myös he menevät. Ja jospa vain saisitte nähdä, millä innolla he menevät mukaan tähän heidän kannaltaan uuteen finaliittien työhön. Mahdollisuus päästä Lopullisuuden Saavuttajakuntaan on eräs Havonan kiehtovimmista asioista; mahdollisuus päästä finaliitiksi on eräs näiden täydellisten olentorotujen suurenmoisimmista seikkailuista.

31:1.5 (346.6) Havonan syntyperäisasukkaita otetaan samassa suhteessa myös Vicegeringtonissa olevaan Yhdessä Kolminaistettujen Finaliittien Yhteisöön ja Paratiisissa olevaan Transsendentaalisten Finaliittien Yhteisöön. Havonan kansalaiset katsovat näiden kolmen määränpään muodostavan ylivertaisen elämänuransa korkeimman tavoitteen yhdessä heidän mahdollisen Havona-finaliittien Yhteisön jäsenyyteen pääsynsä kanssa.

2. Gravitaatiosanansaattajat

31:2.1 (346.7) Missä ja milloin Gravitaatiosanansaattajat toimivat, siellä ja silloin ovat finaliitit päällikköinä. Kaikki Gravitaatiosanansaattajat kuuluvat Grandfandan yksinomaiseen

määräysvaltaan, ja heitä osoitetaan vain ensiasteiseen Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Jo nyt he ovat finaliittien kannalta korvaamattomia, ja ikuisessa tulevaisuudessa heistä tulee jokaiseen tarkoitukseen soveltuvia. Millään muulla älyllisten luotujen ryhmällä ei ole tällaista personoitua, ajan ja avaruuden ylittämiseen kykenevää sanansaattajayhteisöä. Muihin finaliittiyhteisöihin liitetyt tyypiltään samankaltaiset sanansaattaja-kirjurit eivät ole personoituja, vaan he ovat absonitisoituja.

31:2.2 (347.1) Gravitaatiosanansaattajat ovat peräisin Diviningtonista, ja he ovat modifioituja ja personoituja Suuntaajia, muttei yksikään uversalaisryhmämme jäsen tohdi ryhtyä selittämään yhdenkään tällaisen sanansaattajan olemusta. Tiedämme heidät ylevästi persoonallisiksi olennoiksi, jumalallisiksi, älyllisiksi ja liikuttavan ymmärtäväisiksi, muttemme käsitä sitä ajatonta tekniikkaa, jonka avulla he liikkuvat avaruudessa. Näyttää siltä, että he pystyvät käyttämään hyväkseen mitä tahansa ja kaikkia energioita, yhteyspiirejä ja jopa gravitaatiota. Kuolevaisyhteisöön kuuluvat finaliitit eivät voi uhmata aikaa eivätkä avaruutta, mutta heidän seuraansa ja käskyvaltaansa kuuluu lähes infiniittisiä henkipersoonallisuuksia, jotka siihen kykenevät. Otamme vapauden kutsua Gravitaatiosanansaattajia persoonallisuuksiksi, mutta todellisuudessa he ovat superhenkiolentoja, rajoittamattomia ja rajattomia persoonallisuuksia. Yksinäisiin Sanansaattajiin verrattuina he kuuluvat kokonaan eri persoonallisuusluokkaan.

31:2.3 (347.2) Finaliittikomppaniaan voidaan liittää rajoittamaton määrä Gravitaatiosanansaattajia, mutta vain yksi sanansaattaja, kumppaniensa päällikkö, otetaan jäseneksi Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Tämä päällikkö on kuitenkin nimittänyt itselleen vakinaisen henkilöstön, johon kuuluu 999 sanansaattajatoveria, ja tilanteen niin vaatiessa hän voi tämän luokan varajoukoista pyytää rajattomat määrät apulaisia.

31:2.4 (347.3) Gravitaatiosanansaattajien ja glorifioitujen kuolevaisfinaliittien välille kehittyy liikuttava ja syvällinen molemminpuolinen kiintymys. Heillä on paljon yhteistä: Toinen on Universaalisen Isän osasen välitön personoituma, toinen on luotu persoonallisuus, joka on olemassa saman Universaalisen Isän osaseen, Henki-Ajatuksensuuntaajaan, fuusioituneessa eloonjääneessä kuolemattomassa sielussa.

3. Kunnialla kruunatut kuolevaiset

31:3.1 (347.4) Suuntaajaan fuusioituneet ylösnousemuskuolevaiset muodostavat ensiasteisen Lopullisuuden Saavuttajakunnan rungon. Yhdessä adoptoitujen ja glorifioitujen serafien kanssa heitä on kussakin finaliittikomppaniassa tavallisesti 990. Kussakin ryhmässä on kuolevaisia ja enkeleitä vaihtelevassa suhteessa, mutta kuolevaisia on joka tapauksessa huomattavasti serafeja enemmän. Syntyperäiset havonalaiset, glorifioidut Aineelliset Pojat, glorifioidut keskiväliolennot, Gravitaatiosanansaattajat sekä tuntematon ja

puuttuva jäsen muodostavat yhdessä vain yhden prosentin kunkin yhteisön jäsenkunnasta. Kussakin tuhannen finaliitin komppaniassa on vain kymmenen paikkaa näille persoonallisuuksille, jotka eivät ole kuolevaisia eivätkä serafeja.

31:3.2 (347.5) Me, jotka olemme Uversasta, emme tiedä ajallisuuden ylösnousemuskuolevaisten ”lopullista määränpäätä”. Nykyisellään he asuvat Paratiisissa ja palvelevat väliaikaisesti Valon ja Elämän Yhteisössä, mutta taivaaseennousijan osalle tulleen näin valtavan koulutuksen ja universumissa saadun näin pitkäaikaisen harjoituksen täytyy olla suunniteltuja pätevöittämään heidät vieläkin suurempiin luottamuksellisiin koetuksiin ja yhä ylevämpiin vastuullisiin tehtäviin.

31:3.3 (347.6) Siitäkin huolimatta, että nämä ylösnousemuskuolevaiset ovat saavuttaneet Paratiisin, että heidät on otettu Lopullisuuden Saavuttajien jäsenyyteen ja että heitä on suurin määrin lähetetty takaisin paikallisuniversumeihin osallistumaan niiden johtamiseen ja avustamaan superuniversumien asiainhoidossa jopa tästä *ilmeiseltä näyttävästä* määränpäästä huolimatta jäljelle jää kuitenkin se merkittävä tosiasia, että heidät on merkitty kirjoihin vain kuudennen asteen henkinä. Kuolevaisfinaliittien Yhteisön elämänuralla on epäilemättä otettava vielä yksi askel. Emme tunne tämän askelen luonnetta, mutta olemme panneet merkille kolme seikkaa, joihin pyydämme teitä tässä yhteydessä kiinnittämään huomiota:

31:3.4 (348.1) 1. Merkintöjen perusteella tiedämme kuolevaisten piensektoreissa oleskelunsa ajan olevan ensimmäisen luokan henkiä ja tiedämme heidän etenevän toiseen luokkaan, silloin kun heidät siirretään suursektoreihin, ja kolmanteen luokkaan, kun he edistyvät superuniversumin keskuskoulutusmaailmoihin. Kuolevaisista tulee neljännen asteen eli kandidaattihenkiä, sen jälkeen kun he ovat saavuttaneet Havonan kuudennen kehän, ja heistä tulee viidennen luokan henkiä, kun he löytävät Universaalisen Isän. Sittemmin he saavuttavat henkiolomuodon kuudennen vaiheen, kunhan he ensin ovat vannoneet valan, joka liittää heidät ainiaaksi Kuolevaisfinaliittien Yhteisön ikuisuustehtäviin.

31:3.5 (348.2) Havaitsemme, että henkiluokituksen tai -nimityksen on määrittänyt tosiasiallinen eteneminen yhdestä universumipalvelun maailmasta toiseen universumipalvelun maailmaan tai yhdestä universumista toiseen universumiin; ja arvelemme, että seitsemännen asteen henkeä tarkoittava luokitus annetaan Lopullisuuden Saavuttajain Kuolevaisyhteisölle, samalla kun heidät ylennetään ikuiseen palvelutehtävään nyt vielä rekisteröimättömillä ja paljastamattomilla sfääreillä ja samanaikaisesti kun he saavuttavat Korkeimman Jumalan. Mutta näitä rohkeita otaksumia lukuun ottamatta emme todellisuudessa tästä kaikesta tiedä sen enempää kuin tekään; tietämyksemme kuolevaisten elämänurasta ei ulotu nykyistä Paratiisi-päämäärää kauemmas.

31:3.6 (348.3) 2. Kuolevaiset lopullisuuden saavuttajat ovat täysin noudattaneet kaikkia aikakausia koskevaa kehotusta: ”Olkaa täydelliset”; he ovat nousseet kuolevaisen perillepääsyyn johtavan

universaalisen tien; he ovat löytäneet Jumalan, ja heidät on asianmukaisesti otettu Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Tällaiset olennot ovat päässeet henkiedistymisen nykyisille äärirajoille, mutta he eivät ole saavuttaneet *perimmäisen henkistatuksen lopullisuutta*. He ovat saavuttaneet luodulle mahdollisen täydellisyyden nykyisen rajan, mutta he eivät ole saavuttaneet *luodun olennon palvelun lopullisuutta*. He ovat kokeneet jumaluudenpalvonnan täyteyden, mutta heiltä puuttuu *kokemuksellisen Jumaluuden saavuttamisen lopullisuus*.

31:3.7 (348.4) 3. Paratiisin Finaliittikuntaan kuuluvat glorifioidut kuolevaiset ovat ylösnousemuksellisia olentoja, joilla on hallussaan kokemuksellinen tietämys jokaisesta vaiheesta siinä, millaista on todellisuudessa elää älylliseen olemassaoloon kuuluva mahdollisimman täyteläinen elämä ja mikä on sen filosofia, sillä tähän ylösnousemukseen alimmista aineellisista maailmoista Paratiisin hengellisiin korkeuksiin käytettävien aikakausien kuluessa on näitä eloonjääviä luotuja koulutettu heidän kykyjensä äärirajoille saakka opettamalla heille ajallisuuden ja avaruuden koko universaalisen luomakunnan oikeudenmukaisen ja tehokkaan ja samalla armeliaan ja kärsivällisen hallinnon jokaisen jumalallisen periaatteen jokainen yksityiskohta.

31:3.8 (348.5) Mielestämme ihmisillä on oikeus tulla mukaan mielipiteiden vaihtoomme ja olemme sitä mieltä, että teillä on vapaus arvailla kanssamme Paratiisin Finaliittikunnan perimmäisen kohtalon salaisuutta. Meistä näyttää ilmeiseltä, että täydellistyneiden

evolutionaaristen luotujen nykyiset tehtävät muistuttavat luonteeltaan loppututkinnon jälkeisiä universumien ymmärtämisen ja superuniversumin hallinnon kursseja; ja me kaikki kysymme: ”Minkähän vuoksi Jumalat näin huolehtivat siitä, että eloonjäävät kuolevaiset saavat läpikotaisen koulutuksen maailmankaikkeuden hallintomenetelmissä?”

4. Adoptoidut serafit

31:4.1 (348.6) Monet kuolevaisten uskollisista serafisuojelijoista saavat käydä läpi taivaaseennousijan elämänvaiheen yhdessä ihmissuojattiensa kanssa, ja Isään fuusioiduttuaan monet näistä suojelusenkeleistä vannovat ikuisuuden finaliittivalan yhdessä suojelemiensa kuolevaisten kanssa ja omaksuvat näin ikiajoiksi kuolevaiskumppaniensa määränpään. Enkeleillä, jotka läpikäyvät kuolevaisten olentojen ylösnousemuskokemuksen, saattaa olla ihmisen määränpään kaltainen tulevaisuus; heidät voidaan samalla tavoin ja ikuisiksi ajoiksi ottaa tämän Lopullisuuden Saavuttajien Yhteisön jäseniksi. Suuret määrät adoptoituja ja glorifioituja serafeja liitetään moninaisiin ei-kuolevaisten finaliittien yhteisöihin.

5. Kunnialla kruunatut Aineelliset Pojat

31:5.1 (349.1) Ajallisuuden ja avaruuden universumeissa on voimassa säädös, jonka mukaan paikallisjärjestelmien Aatami-kansalaiset saavat, mikäli heidän planetaarinen tehtäväänosoituksensa viipyy pitkään, jättää anomuksen, jossa he pyytävät vapautusta vakinaisen kansalaisen asemastaan. Ja mikäli tähän suostutaan, he liittyvät ylösnousemuspyhiinvaeltajien riveihin universumipääkaupungeissa ja jatkavat sieltä eteenpäin Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

31:5.2 (349.2) Kun pitkälle ehtinyt evolutionaarinen maailma saavuttaa valon ja elämän aikakauden myöhemmät vaiheet, Aineelliset Pojat, planetaarinen Aatami ja Eeva, saattavat pitää parempana sellaista, että he muuttuvat ihmisiksi, saavat Suuntaajan ja astuvat universumista ylösnousemuksen kautta Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön johtavalle evolutionaariselle tielle. Jotkut näistä Aineellisista Pojista ovat osin epäonnistuneet tai teknisessä mielessä erehtyneet tehtävässään toimia biologisina kehityksen vauhdittajina kuten kävi Urantian Aatamille, ja sen jälkeen heidän on pakko kulkea kyseisen maailman ihmisten luonnonmukainen tie. He saavat Suuntaajan, kokevat kuoleman ja etenevät uskon kautta ylösnousemusjärjestelmän läpi ja saavuttavat sittemmin Paratiisin ja Lopullisuuden Finaliittikunnan.

31:5.3 (349.3) Tällaisia Aineellisia Poikia ei tavata monestakaan finaliittikomppaniasta. Heidän läsnäolonsa antaa tällaiselle ryhmälle suuren potentiaalin siltä osin, mitä mahdollisuuksia ryhmällä on korkeatasoiseen palveluun, ja heidät valitaan poikkeuksetta tällaisen ryhmän johtajiksi. Mikäli Eedenin pariskunnan kumpikin jäsen

liitetään samaan ryhmään, heidän sallitaan tavallisesti toimia yhdessä, yhtenä persoonallisuutena. Tällaiset ylösnousemukselliset parit onnistuvat kolminaistamisyrityksessä ylösnousemuskuolevaisia huomattavasti paremmin.

6. Kunnialla kruunatut keskiväliolennot

31:6.1 (349.4) Monilla planeetoilla tuotetaan suuret määrät keskiväliolentoja, mutta nämä jäävät perin harvoin synnyinmaailmaansa, sen jälkeen kun se on asettunut valoon ja elämään. Silloin tai pian sen jälkeen heidät vapautetaan vakinaisen kansalaisen asemasta. He aloittavat nousunsa Paratiisiin ja vaeltavat morontiamaailmojen, superuniversumin ja Havonan läpi ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten mukana.

31:6.2 (349.5) Eri universumien keskiväliolennot eroavat alkuperänsä ja olemuksensa osalta suuresti toisistaan, mutta kaikkien on määrä päätyä johonkin Paratiisin finaliittikuntaan. Kaikki toisasteiset keskiväliolennot fuusioituvat lopulta Suuntaajaan, ja heidät otetaan kuolevaisyhteisön jäseniksi. Monilla finaliittikomppanioilla on keskuudessaan yksi tällainen glorifioitu olento.

7. Valon Evankelistat

31:7.1 (349.6) Kussakin finaliittikomppaniassa on nykyisellään 999 valan vannonutta persoonallisuutta, pysyväisjäsentä. Vapaana olevan paikan täyttää mihin tahansa yksittäiseen tehtävään määrättyjen Valon Evankelistojen päällikkö. Tällaiset olennot ovat yhteisössä vain sen väliaikaisia jäseniä.

31:7.2 (349.7) Jokaista minkä tahansa finaliittiyhteisön palvelukseen osoitettua taivaallista persoonallisuutta kutsutaan Valon Evankelistaksi. Nämä olennot eivät vanno finaliitin valaa, ja vaikka he ovat yhteisön organisaation alaisia, he eivät kuulu siihen pysyvästi. Tähän ryhmään voi kuulua Yksinäisiä Sanansaattajia, supernafeja, sekonafeja, Paratiisin kansalaisia tai heidän kolminaistamiaan jälkeläisiä kuka tahansa olento, jota tarvitaan kulloisenkin finaliittitehtävän suorittamiseen. Emme tiedä, onko yhteisöön määrä kuulua näitä olentoja myös, sitten kun se suorittaa ikuisia tehtäviään. Yhteisöön liittämisen aiheuttaneen tehtävän suoritettuaan nämä Valon Evankelistat palaavat entiseen asemaansa.

31:7.3 (350.1) Lopullisuuden Saavuttajien Kuolevaisyhteisön nykyiseen kokoonpanoon kuuluu vain kuusi pysyväisjäsenten luokkaa. Niin kuin odottaa saattaakin, finaliittien piirissä esiintyy paljonkin kannunvalantaa siitä, mikä on oleva heidän tulevien tovereidensa identiteetti. Mutta tämän kysymyksen osalta heidän keskuudessaan ei vallitse suurtakaan yksimielisyyttä.

31:7.4 (350.2) Me uversalaiset arvailemme useinkin finaliittien seitsemännen ryhmän identiteettiä. Keskuudessamme vallitsee monia ajatuksia siitä, mihin tehtävään jotkin Paratiisiin, Vicegeringtoniin ja Havonan sisäkehälle kerääntyvistä monista

kolminaistetuista yhteisöistä mahdollisesti osoitetaan. Arvellaanpa sellaistakin, että Lopullisuuden Saavuttajien ehkä sallitaan kolminaistaa monet universumien hallintotyössä tarvitsemistaan apulaisista siinä tapauksessa, että he päätyvät parhaillaan tekeillä olevien universumien palvelukseen.

31:7.5 (350.3) Toinen meistä on sitä mieltä, että tämän yhteisön avoimen paikan täyttää jonkintyyppinen olento, joka on kotoisin finaliittien tulevana palvelupaikkana olevasta uudesta universumista; toinen on taipuvainen uskomaan, että tämän paikan ottaa haltuunsa jonkintyyppinen Paratiisin persoonallisuus, jota ei ole vielä luotu, olevaistettu tai kolminaistettu. Mutta mitä todennäköisimmin meidän on odottaminen finaliittien siirtymistä hengensaavuttamisen seitsemännelle tasolle, ennen kuin sitä todellisuudessa tiedämme.

8. Transsendentaalit

31:8.1 (350.4) Osana täydellistyneen kuolevaisen Paratiisissa finaliittina saamaa kokemusta on pyrkimys ymmärtää niiden yli tuhanteen ryhmään kuuluvan Paratiisin transsendentaalisen superkansalaisen olemusta ja tehtävää, jotka ovat olevaistettuja ja ominaisuuksiltaan absoniittisia olentoja. Kanssakäymisissään näiden superpersoonallisuuksien kanssa ylösnousemuskuolevaiset saavat merkittävää apua niiden transsendentaalisten hoivaajien lukuisten luokkien hyödyllisestä opastuksesta, jotka ovat saaneet tehtäväkseen

esitellä kehityksen tuloksena ilmaantuneet finaliitit heidän uusille paratiisillisille veljilleen. Koko Transsendentaalien yhteisö asuu länsi-Paratiisissa, laajalla alueella, joka on yksinomaan heidän käytössään.

31:8.2 (350.5) Transsendentaaleista kertoessamme meitä rajoittavat ihmisen käsityskyvyn rajoittuneisuuden lisäksi myös toimeksiantoomme sisältyvät Paratiisin persoonallisuuksien julkituontia koskevat ehdot. Näillä olennoilla ei ole mitään tekemistä kuolevaisten Havonaan-nousun kanssa. Paratiisin Transsendentaalien valtavalla joukolla ei ole kerrassaan mitään tekemistä sen kummemmin Havonan kuin seitsemän superuniversuminkaan asioiden kanssa, sillä he huolehtivat vain kokonaisuniversumin asioiden superhallinnosta.

31:8.3 (350.6) Sinä, joka olet luotu olento, voit muodostaa käsityksen Luojasta, mutta voit tuskin käsittää, että on olemassa suunnaton ja moninainen kerääntymä älyllisiä olentoja, jotka eivät ole Luojia eivätkä luotuja. Nämä Transsendentaalit eivät luo mitään olentoja, eikä heitäkään liioin ole koskaan luotu. Välttyäksemme käyttämästä uutta oppisanaa, mielivaltaista ja merkityksetöntä nimitystä, katsomme parhaaksi heidän alkuperästään puhuessamme sanoa, että Transsendentaalit yksinkertaisesti *olevaistuvat*. Jumaluusabsoluutilla on hyvinkin saattanut olla tekemistä heidän alkuperänsä kanssa, ja tämä Absoluutti saattaa kietoutua heidän kohtaloonsa, mutta nykyisellään nämä ainutlaatuiset olennot eivät ole Jumaluusabsoluutin herruudessa. He ovat Perimmäisen Jumalan

alamaisia, ja heidän nykyinen Paratiisissa-oleskelunsa on kaikilta osin Kolminaisuuden valvomaa ja ohjaamaa.

31:8.4 (351.1) Vaikka kaikki Paratiisin saavuttavat kuolevaiset tavan takaa ovat veljellisissä kanssakäymisissä Transsendentaalien kanssa, kuten he ovat sitä Paratiisin kansalaistenkin kanssa, käy kuitenkin niin, että ihmisen ensimmäinen vakavasti otettava kosketus Transsendentaaliin tapahtuu siinä ikimuistettavassa tilanteessa, jossa ylösnousemuskuolevainen uuden finaliittiryhmän jäsenenä seisoo finaliittien vastaanottokehässä ja jossa Transsendentaalien päällikkö, Kokonaisuniversumin Arkkitehtien johtava esimies, ottaa häneltä ikuisuuden kolminaisuusvalan.

9. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit

31:9.1 (351.2) Kokonaisuniversumin Arkkitehdit ovat Paratiisin Transsendentaaleja hallitseva yhteisö. Tähän hallitsevaan yhteisöön kuuluu 28 011 persoonallisuutta, joilla on mestarin mieli, ylivertainen henki ja verraton absonitia. Tämän suurenmoisen ryhmän johtava viranhaltija, Mestariarkkitehtien vanhin, on kaikkien Jumaluuden tason alapuolella olevien Paratiisin älyllisten olentojen koordinoiva päällikkö.

31:9.2 (351.3) Käsillä olevien kertomusten esittämiseen valtuuttavan toimeksiannon kuudestoista kielto kuuluu: ”Mikäli sellainen katsotaan viisaaksi, Kokonaisuniversumin Arkkitehtien ja heidän työtovereidensa olemassaolon saa tuoda julki, mutta heidän

alkuperäänsä, olemustaan ja kohtaloaan ei saa kokonaisuudessaan paljastaa.” Saamme kuitenkin ilmoittaa teille, että nämä Mestariarkkitehdit ovat olemassa seitsemällä absoniittisuuden tasolla. Nämä seitsemän ryhmää luokitellaan seuraavasti:

31:9.3 (351.4) 1. *Paratiisitaso*. Vain vanhin eli ensiksi olevaistunut Arkkitehti toimii tällä absoniittisuuden korkeimmalla tasolla. Tämä perimmäinen persoonallisuus, ei Luoja eikä luotu, olevaistui ikuisuuden aamunkoitossa, ja hän toimii nyt Paratiisin ja sen kahdenkymmenenyhden Paratiisiin liittyvien toimintojen maailman oivallisena koordinoijana.

31:9.4 (351.5) 2. *Havonataso*. Arkkitehtien toinen olevaistus tuotti kolme mestarisuunnittelijaa ja absoniittista hallintopersoonallisuutta, jotka ovat aina omistautuneet keskusuniversumin miljardin täydellisen sfäärin koordinointiin. Paratiisin perimätieto väittää, että nämä kolme Arkkitehtiä aiemmin olevaistetun vanhimman Arkkitehdin neuvomina myötävaikuttivat Havonan suunnitteluun, mutta sitä me emme tosiasiassa tiedä.

31:9.5 (351.6) 3. *Superuniversumitaso*. Kolmas absoniittinen taso käsittää seitsemän superuniversumin seitsemän Mestariarkkitehtiä, jotka ryhmänä viettävät nykyisin jokseenkin yhtä pitkän ajan toisaalta Seitsemän Valtiashengen seurassa Paratiisissa ja toisaalta Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan kanssa Äärettömän Hengen seitsemässä erityismaailmassa. He ovat suuruniversumin superkoordinoijia.

31:9.6 (351.7) 4. *Ensimmäinen avaruustaso*. Tässä ryhmässä on seitsemänkymmentä Arkkitehtiä, ja arvelemme, että heidän

huolenaan ovat perimmäiset suunnitelmat ulkoavaruuden ensimmäistä universumia varten. Tämä universumi on nyt mobilisoitumassa nykyisten seitsemän superuniversumin rajojen tuolle puolen.

31:9.7 (351.8) 5. *Toinen avaruustaso*. Tämä Arkkitehtien viides yhteisö on vahvuudeltaan 490-jäseninen, ja taas me arvelemme, että heidän täytyy olla tekemisissä ulkoavaruuden toisen universumin kanssa, jossa fyysikkomme jo ovat todenneet eittämätöntä energian mobilisoitumista.

31:9.8 (352.1) 6. *Kolmas avaruustaso*. Tässä Mestariarkkitehtien kuudennessa ryhmässä on 3 430 jäsentä, ja niin kuin edellä, päättelemme nytkin, että heidän huolenaan ovat jättiläismäiset suunnitelmat ulkoavaruuden kolmatta universumia varten.

31:9.9 (352.2) 7. *Neljäs avaruustaso*. Tämä viimeinen ja suurilukuisin yhteisö koostuu 24 010 Mestariarkkitehdistä, ja mikäli aiemmat otaksumamme pitävät paikkansa, sen täytyy liittyä neljänteen ja viimeiseen toinen toistaan kookkaammista ulkoavaruuden universumeista.

31:9.10 (352.3) Näihin Mestariarkkitehtien seitsemään ryhmään kuuluu kaikkiaan 28 011 universuminsuunnittelijaa. Paratiisissa on sellainen perimätieto, että kauan sitten, hamassa ikuisuudessa, yritettiin olevaistaa 28 012:s Mestariarkkitehti, mutta tämä olento ei absonitisoitunut, koska hänen persoonallisuutensa tempautui Universaaliseen Absoluuttiin. On mahdollista, että Mestariarkkitehtien nouseva sarja saavutti absoniittisuuden rajan 28 011:nnessä Arkkitehdissä ja 28 012:s yritys kohtasi Absoluutin

läsnäolon matemaattisen tason. Toisin sanoen 28 012:nnella olevaistamisen tasolla absoniittisuuden kvaliteetti vastasi Universaalisen tasoa ja saavutti Absoluutin arvon.

31:9.11 (352.4) Toiminnallisessa organisaatiossaan Havonan kolme valvovaa Arkkitehtia toimivat yksinäisen Paratiisin Arkkitehdin avustajakumppaneina. Superuniversumien seitsemän Arkkitehtiä toimivat tasa-arvoisina Havonan kolmen valvojan kanssa. Ensimmäisen ulkoavaruustason universumien seitsemänkymmentä suunnittelijaa palvelevat nykyään seitsemän superuniversumin seitsemän Arkkitehdin avustajakumppaneina.

31:9.12 (352.5) Kokonaisuniversumin Arkkitehdeillä on käytettävissään lukuisia apulaisten ja avustajien ryhmiä, joihin kuuluu vahvuudenorganisoijien kaksi valtavaa luokkaa: ensiasteiset olevaistetut ja liitännäiset transsendentaaliset. Näitä Vahvuuden Pääorganisoijia ei pidä sekoittaa voimanohjaajiin, jotka kuuluvat suuruniversumiin.

31:9.13 (352.6) Kaikista ajallisuuden ja ikuisuuden lasten välisen liiton tuottamista olennoista, kuten finaliittien ja Paratiisin kansalaisten kolminaistamista jälkeläisistä, tulee Mestariarkkitehtien suojatteja. Mutta kaikista muista luoduista tai entiteeteistä, joista on paljastettu, että he toimivat nykyisissä organisoiduissa universumeissa, vain Yksinäiset Sanansaattajat ja Inspiroidut Kolminaisuushenget pitävät yllä jonkinlaista elimellistä yhteyttä Transsendentaaleihin ja Kokonaisuniversumin Arkkitehteihin.

31:9.14 (352.7) Mestariarkkitehdit antavat teknisen hyväksymisen, jolla Luoja-Pojat osoitetaan omille avaruuden alueilleen

paikallisuniversumien organisoimistehtäviin. Mestariarkkitehtien ja Paratiisin Luoja-Poikien välillä vallitsee varsin läheinen yhteys, ja vaikka tämä suhde jää esittelemättä, teille on kuitenkin kerrottu Arkkitehtien ja suuruniversumin Korkeimpien Luojien yhteydestä ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden suhdekokonaisuudessa. Nämä molemmat ryhmät, yhdessä kehittyvän ja kokemuksellisen Korkeimman Olennon kanssa, muodostavat transsendentaalisia arvoja ja kokonaisuniversumin merkityksiä edustavan Perimmäisen Kolminaisuuden.

10. Löytöretki perimmäisyyteen

31:10.1 (352.8) Mestariarkkitehtien vanhin valvoo seitsemää Lopullisuuden Saavuttajakuntaa, jotka ovat:

31:10.2 (352.9) 1. Kuolevaisfinaliittien yhteisö.

31:10.3 (352.10) 2. Paratiisin Finaliittien yhteisö.

31:10.4 (352.11) 3. Kolminaistettujen Finaliittien yhteisö.

31:10.5 (353.1) 4. Yhdessä Kolminaistettujen Finaliittien yhteisö.

31:10.6 (353.2) 5. Havonan Finaliittien yhteisö.

31:10.7 (353.3) 6. Transsendentaalisten Finaliittien yhteisö.

31:10.8 (353.4) 7. Paljastumattoman määränpään omaavien Poikien yhteisö.

31:10.9 (353.5) Kullakin mainituista määränpään yhteisöistä on johtava päällikkönsä, ja nämä päälliköt muodostavat Paratiisissa olevan

Kohtalon Korkeimman Neuvoston. Nykyisenä universumiaikakautena Grandfanda on tämän korkeimman elimen päällikkö, ja tämä elin määrää perimmäisen määränpään omaavat lapset maailmankaikkeuden tehtäviin.

31:10.10 (353.6) Näiden seitsemän finaliittiyhteisön yhteenkokoontuminen on merkkinä sellaisten potentiaalien, persoonallisuuksien, mielten, henkien, absoniittien ja kokemuksellisten aktualiteettien reaalisuuden mobilisoinnista, jotka luultavasti ylittävät jopa Korkeimman Olennon kokonaisuniversumia koskevat tulevat funktiot. Nämä seitsemän finaliittiyhteisöä ovat mahdollisesti merkkinä Perimmäisen Kolminaisuuden nykyisestä toiminnasta, Kolminaisuuden, joka parhaillaan kokoaa yhteen finiittisyyttä ja absoniittisuutta edustavia voimia ulkoavaruuden universumeissa tapahtuvien käsittämättömien kehitystapahtumien valmistelua varten. Mitään tämän liikkeellepanon kaltaista ei ole tapahtunut, sen jälkeen kun Paratiisin-Kolminaisuus lähes hamassa ikuisuudessa samalla tavoin mobilisoi silloin olemassa olleet Paratiisin ja Havonan persoonallisuudet ja valtuutti nämä suunniteltujen ajallisuuden ja avaruuden seitsemän superuniversumin hallintopersoonallisuuksiksi ja vallanpitäjiksi. Seitsemän finaliittikuntaa edustavat suuruniversumin jumalallisuusreaktiota kehittämättömien potentiaalien aiheuttamiin vastaisiin tarpeisiin ikuisen tulevaisuuden toimintoja edustavissa ulkouniversumeissa.

31:10.11 (353.7) Rohkenemme ennustaa, että tulevaisuus tuo tullessaan vastaiset ja entistä suuremmat ulkouniversumit asutettuine

maailmoineen, uusine sfääreineen, joita kansoittavat oivallisten ja ainutlaatuisten olentojen uudet luokat. Se tulee olemaan aineellinen universumi, joka on perimmäisyydessään vertaansa vailla, valtava luomus, joka on puutteellinen vain yhden tärkeän yksityiskohdan osalta: siltä puuttuu aktuaalinen *finiittinen kokemus* siitä, mitä universaalinen elämä on ylösnousemuksellisen olemassaolon piirissä. Tällainen universumi kärsii syntyessään suunnattomasta kokemuksellisesta vajavuudesta; se ei ole osallistunut Kaikkivaltiaan Korkeimman kehitykseen. Kaikki nämä ulkouniversumit saavat osakseen Korkeimman Olennon verratonta huolenpitoa ja ylivertaista valvontaa, mutta juuri tämä hänen aktiivisen läsnäolonsa tosiseikka sulkee pois sen mahdollisuuden, että ne osallistuisivat Korkeimman Jumaluuden aktuaalistumiseen.

31:10.12 (353.8) Nykyisen universumiaikakauden kuluessa suuruniversumin kehittyvät persoonallisuudet kokevat monia vaikeuksia, jotka juontuvat Korkeimman Jumalan suvereenisuuden epätäydellisestä aktuaalistumisesta, mutta toisaalta olemme kaikki osallisina hänen kehittymisensä ainutkertaisessa kokemuksessa. Me kehitymme hänessä, ja hän kehittyy meissä. Joskus ikuisessa tulevaisuudessa Korkeimman Jumaluuden kehittymisestä tulee maailmankaikkeuden historian täyttynyt tosiasia, ja tilaisuus osallistua tähän ihmeelliseen kokemukseen on silloin poistunut kosmisen toiminnan näyttämöltä.

31:10.13 (353.9) Mutta ne meistä, jotka maailmankaikkeuden nuoruudessa ovat tämän ainutkertaisen kokemuksen saaneet, pitävät sitä koko tulevan ikuisuuden ajan suuressa arvossa. Ja monet meistä

arvelevat, että Lopullisuuden Saavuttajakuntaan kuuluvien ylösnousemuksellisten ja täydellistyneiden kuolevaisten asteittain kerääntyvien reservien tehtävänä saattaa olla se, että he yhdessä kuuden muun samalla tavoin täydentyvän yhteisön kanssa ylläpitävät hallintoa näissä ulkouniversumeissa ja pyrkivät korvaamaan niiden kokemuksen alalla esiintyviä puutteita, jotka ilmenevät siinä, etteivät ne ole osallistuneet Korkeimman Olennon ajallis-avaruudelliseen kehittymiseen.

31:10.14 (353.10) Mainitut puutteet ovat väistämättömiä universumiolemassaolon kaikilla tasoilla. Nykyisenä universumiaikakautena me, jotka edustamme hengellisten olomuotojen korkeampia tasoja, laskeudumme evolutionaarisiin universumeihin hoitamaan niiden hallintoa ja hoivaamaan ylösnousemuskuolevaisia. Pyrimme sillä keinoin hyvittämään heidän puutteellisuutensa, jotka ilmenevät korkeamman hengellisen kokemisen realiteettien alueella.

31:10.15 (354.1) Mutta vaikkemme tiedäkään todellisuudessa mitään Kokonaisuniversumin Arkkitehtien suunnitelmista näiden ulompien luomistulosten suhteen, olemme silti varmoja kolmesta asiasta:

31:10.16 (354.2) 1. Tosiaankin valtava ja uusi universumien järjestelmä on asteittain järjestymässä ulkoavaruuden alueilla. Teleskoopeilla tähyillessänne silmienne edessä on todellakin uusiin luokkiin kuuluvia fyysisiä luomistuloksia, suunnattomina ja jättiläismäisinä kehinä virtailevia universumeja universumien perään, hyvin kaukana asuttujen ja järjestyneitten luomistulosten nykyisistä rajoista. Nämä ulommat luomistulokset ovat nykyisellään kokonaan fyysisiä; ne ovat

ilmeisesti asumattomia ja nähtävästi vailla luotujen olentojen harjoittamaa hallintoa.

31:10.17 (354.3) 2. Aikakaudesta toiseen jatkuu ajallisuuden ja avaruuden täydellistyneiden ja ylösnousemuksellisten luotujen selittämätön ja perin juurin salaperäinen kokoaminen Paratiisiin yhdessä kuuden muun finaliittiyhteisön kanssa.

31:10.18 (354.4) 3. Näiden tapahtumien myötä Jumaluuden Korkein Persoona saa superluomusten kaikkivaltiaan hallitsijan ominaisuudessa yhä enemmän valtaa.

31:10.19 (354.5) Kun tarkastelemme tätä kolmiyhteistä kehitystä, jossa ovat mukana luodut, universumit ja Jumaluus, voidaanko meitä arvostella siitä, jos odotamme, että jokin uusi ja paljastumaton on lähestymässä huipennustaan? Eikö ole pelkästään luonnollista, että me mieluusti yhdistämme tämän aikakausia jatkuvan fyysisten universumien mobilisoinnin ja niiden tähän asti tuntemattomassa mittakaavassa tapahtuneen organisoinnin samoin kuin Korkeimman Olennon persoonallisuuden ilmaantumisen tähän häkellyttävään suunnitelmaan ajallisten kuolevaisten nostamiseksi jumalalliseen täydellisyyteen ja heidän sittemmin Paratiisissa tapahtuvaan kokoamiseensa Lopullisuuden Saavuttajakunnaksi – tehtävänmääritys ja määränpää, jotka verhoutuvat maailmankaikkeuden mysteeriin? Uversassa kaikki uskovat yhä enemmän siihen, että yhteen kerääntyvien Lopullisuuden Saavuttajakuntien on määrä päätyä johonkin tulevaan palveluun ulkoavaruuden universumeissa, jossa kykenemme tunnistamaan jo ainakin seitsemänkymmenentuhannen ainekertymän

ryhmittymisen. Jokainen näistä ryhmittymistä on suurempi kuin yksikään nykyisistä superuniversumeista.

31:10.20 (354.6) Evolutionaariset kuolevaiset syntyvät avaruuden planeetoille, he kulkevat morontiamaailmojen läpi, nousevat hengen universumeihin, matkaavat Havona-sfäärien läpi, löytävät Jumalan, saavuttavat Paratiisin, ja heidät otetaan ensiasteiseen Finaliittiyhteisöön odottamaan siellä universumipalvelukseen kuuluvaa seuraavaa toimeksiantoa. On olemassa kuusi muuta kerääntyvää finaliittiyhteisöä, mutta Grandfanda, ensimmäinen ylösnousemuskuolevainen, johtaa Paratiisin-päällikkönä kaikkia finaliittiluokkia. Ja katsellessamme tätä ylittämätöntä näytelmää huudahdamme kaikki: Miten loistava määränpää onkaan eläimestä polveutuvilla ajallisuuden lapsilla, avaruuden aineellisilla pojilla!

31:10.21 (354.7) [Luvun toimittivat yhdessä Jumalallinen Neuvonantaja sekä Nimetön ja Numeroton, jotka toimivat Uversan Päivien Muinaisten tähän tehtävään valtuuttamina.]

* * * * *

31:10.22 (354.8) Edelliset kolmekymmentäyksi lukua, jotka käsittelevät Jumaluuden olemusta, Paratiisin reaalisuutta, keskusuniversumin ja superuniversumien organisaatiota ja toimintaa, suuruniversumin

persoonallisuuksia sekä evolutionaaristen kuolevaisten ylevää määränpäätä, toimitti, muotoili ja käänsi englannin kielelle kahdenkymmenenneljän Orvontonin hallintopersoonallisuuden muodostama korkea-arvoinen valtuuskunta Uversan Päivien Muinaisten antaman toimeksiannon mukaisesti, joka määräsi meidät tähän tehtävään Urantialle, Satanian 606:ssa, Nebadonin Norlatiadekissa vuonna 1934 jKr.

Urantia-kirja

II OSA

Paikallisuniversumi

Laatinut Nebadonin paikallisuniversumin persoonallisuuksista koostunut ryhmä, joka toimi Salvingtonin Gabrielin valtuuttamana.

Luku 32 - Paikallisuniversumien kehitys
Luku 33 - Paikallisuniversumin hallinto
Luku 34 - Paikallisuniversumin Äiti-Henki
Luku 35 - Jumalan paikallisuniversumipojat
Luku 36 - Elämänkantajat
Luku 37 - Paikallisuniversumin persoonallisuudet
Luku 38 - Paikallisuniversumin hoivaavat henget
Luku 39 - Serafien armeijakunnat
Luku 40 - Ylösnousemukselliset Jumalan pojat
Luku 41 - Paikallisuniversumin fyysiset aspektit
Luku 42 - Energia – mieli ja aine
Luku 43 - Konstellaatiot

Luku 44 - Taivaalliset taidetyöntekijät
Luku 45 - Paikallisjärjestelmän hallinto
Luku 46 - Paikallisjärjestelmän päämaja
Luku 47 - Seitsemän mansiomaailmaa
Luku 48 - Morontiaelämä
Luku 49 - Asutut maailmat
Luku 50 - Planeettaprinssit
Luku 51 - Planetaariset Aatamit
Luku 52 - Planetaariset kuolevaisten aikakaudet
Luku 53 - Luciferin kapina
Luku 54 - Luciferin kapinaan liittyvät ongelmat
Luku 55 - Valon ja elämän sfäärit
Luku 56 - Universaalinen ykseys

Luku 32

Paikallisuniversumien kehitys

32:0.1 (357.1) PAIKALLISUNIVERSUMI on Mikaelien Paratiisi-yhteisöön kuuluvan Luoja-Pojan kätten työtä. Siihen kuuluu sata konstellaatiota, joissa kussakin on sata asuttujen maailmojen muodostamaa paikallisjärjestelmää. Kuhunkin järjestelmään tulee lopulta kuulumaan osapuilleen tuhat asuttua sfääriä.

32:0.2 (357.2) Nämä ajallisuuden ja avaruuden universumit ovat kaikki evolutionaarisia. Paratiisin-Mikaelien luomissuunnitelma etenee aina niiden moninaisten luotujen olentojen fyysisen, älyllisen ja hengellisen olemuksen ja kykyjen asteittaisen kehityksen ja vähittäisen kehkeytymisen tietä, jotka kansoittavat tällaisen paikallisuniversumin muodostavat, erilaisiin ryhmiin kuuluvat sfäärit.

32:0.3 (357.3) Urantia kuuluu paikallisuniversumiin, jonka hallitsija on Nebadonin Jumala-ihminen, Nasaretin Jeesus ja Salvingtonin Mikael. Ja Paratiisin-Kolminaisuus hyväksyi täydelleen kaikki

Mikaelin tätä paikallisuniversumia varten laatimat suunnitelmat, ennen kuin hän edes lähti suurimmalle tutkimusmatkalle, jonka avaruus voi tarjota.

32:0.4 (357.4) Jumalan Pojat saavat valita luomistoimiensa tapahtumapaikan, mutta alun perin nämä aineelliset luomukset ovat Kokonaisuniversumin Paratiisi-Arkkitehtien laatimia ja suunnittelemia.

1. Universumien fyysinen ilmaantuminen

32:1.1 (357.5) Universumien luomista edeltävät avaruusvahvuuden ja alkuenergioiden manipuloinnit ovat Paratiisissa olevien Vahvuuden Pääorganisoijien aikaansaannosta; mutta kun emergentti energia alkaa superuniversumien toimipiireissä reagoida paikalliseen eli lineaariseen gravitaatioon, he poistuvat näyttämöltä tehdäkseen tilaa asianomaisen superuniversumin voimanohjaajille.

32:1.2 (357.6) Nämä voimanohjaajat toimivat yksikseen paikallisuniversumin esiaineellisissa ja vahvuudenjälkeisissä luomisvaiheissa. Luoja-Pojalla ei ole mitään mahdollisuutta ryhtyä organisoimaan universumia, ennen kuin voimanohjaajat ovat saaneet avaruusenergiat mobilisoiduiksi niin, että ne riittävät tarjoamaan ilmaantuvalle universumille aineellisen perustan: aineelliset auringot ja materiaaliset sfäärit.

32:1.3 (357.7) Kaikilla paikallisuniversumeilla on suunnilleen sama energiapotentiaali, vaikka ne fyysisten mittasuhteidensa puolesta eroavat suuresti toisistaan ja vaikka niihin sisältyvän näkyvän aineen määrä saattaa aika ajoin vaihdella. Se, miten suuria paikallisuniversumin energiavaraus ja potentiaalisen aineen varanto ovat, määräytyy voimanohjaajien ja heidän edeltäjiensä suorittamien manipulointien perusteella samoin kuin Luoja-Pojan toimista sekä siitä, että hänen luovalla kumppanillaan on luontaisesti fyysisen valvonnan kykyä.

32:1.4 (358.1) Paikallisuniversumin energiavaraus on suunnilleen sadastuhannesosa asianomaisen superuniversumin vahvuusvarannosta. Paikallisuniversuminne, Nebadonin, tapauksessa massa-aineellistuma on hieman tätä vähemmän. Nebadonilla on fyysisessä mielessä koko se energian ja aineen fyysinen saama, joka on tavattavissa jokaisesta Orvontonin paikallisluomuksesta. Ainoa Nebadonin universumin kehittymällä tapahtuvaa laajenemista koskeva rajoitus muodostuu siitä avaruusenergian määrällisestä varauksesta, jota pitää otteessaan yhdistetyn universumimekanismin yhdessä toimivien voimien ja persoonallisuuksien gravitaatiokontrolli.

32:1.5 (358.2) Energia-aineen saavutettua massan materialisoitumisessa tietyn vaiheen näyttämölle ilmaantuu Paratiisin Luoja-Poika seurassaan Äärettömän Hengen Luova Tytär. Yhtä aikaa Luoja-Pojan saapumisen kanssa ryhdytään rakentamaan sitä arkkitehtonista sfääriä, josta on määrä tulla hankkeissa olevan paikallisuniversumin päämajamaailma. Tällainen paikallisluomus

kehittyy pitkät aikakaudet: auringot vakiintuvat; planeetat muotoutuvat ja asettuvat radoilleen, samalla kun työ niiden arkkitehtonisten maailmojen luomiseksi jatkuu, joiden on määrä toimia konstellaatiopäämajoina ja järjestelmäpääkaupunkeina.

2. Universumin organisointi

32:2.1 (358.3) Ennen Luoja-Poikia universumin organisoinnista ovat vastuussa voimanohjaajat ja muut Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta polveutuvat olennot. Edeltäkäsin tällä tavoin organisoiduista avaruuden energioista Luoja-Poikanne Mikael loi Nebadonin universumin asutetut maailmat, ja siitä alkaen hän on itseään säästämättä omistautunut niiden hallinnon hoitamiseen. Ennalta olemassa olevasta energiasta nämä jumalalliset Pojat aineellistavat näkyvää materiaa, projisoivat elollisia olentoja ja luovat yhteistyössä Äärettömän Hengen universumiläsnäolon kanssa henkipersoonallisuuksista koostuvan monijäsenisen hallitsijan seurueen.

32:2.2 (358.4) Nämä voimanohjaajat ja energianvalvojat, jotka jo kauan ennen Luoja-Poikaa suorittivat universumin organisoinnin edellyttämän fyysisen valmistelutyön, toimivat myöhemmin suurenmoisessa yhteistyösuhteessa tähän Universumin Poikaan ja jäävät iäksi valvomaan yhdessä hänen kanssaan niitä energioita, jotka he alkujaan organisoivat ja johtivat virtapiireihinsä. Salvingtonissa toimivat nykyäänkin samat sata voimakeskusta, jotka

työskentelivät tämän paikallisuniversumin muovaamisen alkuvaiheessa yhdessä Luoja-Poikanne kanssa.

32:2.3 (358.5) Nebadonin fyysisen luomistyön ensimmäinen päätökseen saatettu toimi oli päämajasfäärin, Salvingtonin arkkitehtonisen sfäärin, ja sen satelliittien organisointi. Planeettanne nykyisen ajanlaskun mukaan kului vähän yli miljardi vuotta siitä, kun voimakeskukset ja fyysiset valvojat suorittivat ensimmäiset toimenpiteensä, siihen kun elollinen henkilöstö saapui Salvingtonin vasta valmistuneille sfääreille. Välittömästi Salvingtonin rakentamisen jälkeen seurasi suunniteltujen konstellaatioiden sadan päämajamaailman sekä planeettojen valvontaa ja niiden hallintoa varten suunniteltujen paikallisjärjestelmien kymmenentuhannen päämajasfäärin ja näiden arkkitehtonisten satelliittien luominen. Tällaiset arkkitehtoniset maailmat on tarkoitettu asuinsijoiksi sekä fyysisille että hengellisille persoonallisuuksille samoin kuin niiden väliin sijoittuville morontia- eli siirtymävaiheen olennoille.

32:2.4 (359.1) Salvington, Nebadonin päämaja, sijaitsee tarkalleen paikallisuniversumin energiamassan keskuksessa. Mutta paikallisuniversuminne ei ole erillinen astronominen systeemi, vaikka sen fyysisessä keskuksessa onkin muuan laaja järjestelmä.

32:2.5 (359.2) Salvington on Nebadonin Mikaelin henkilökohtainen päämaja, mutta häntä ei aina tavoita sieltä. Vaikka niin onkin, ettei paikallisuniversuminne kitkaton toiminta enää vaadi Luoja-Pojan pysyvää läsnäoloa pääkaupunkisfäärillä, asia ei kuitenkaan ollut näin organisoimisen varhaisemmissa vaiheissa. Luoja-Poika voi lähteä päämajamaailmastaan, vasta kun toimipiirin gravitaatio on riittävän

suuren energiamäärän aineellistumisen myötä vakautunut niin, että keskinäisen aineellisen vetovoiman kautta mahdollistuu virtapiirien ja järjestelmien tasapainottuminen toisiaan vastaan.

32:2.6 (359.3) Ennen pitkää universumin fyysinen suunnitelma on toteutunut, ja Luoja-Poika laatii yhdessä Luovan Hengen kanssa suunnitelmansa elollisuuden luomiseksi. Sen jälkeen tämä Äärettömän Hengen edustuma aloittaa universumitoimintansa erillisenä luovana persoonallisuutena. Kun tämä ensimmäinen luomisteko on hahmotettu ja toteutettu, olevaisuuden piiriin ilmaantuu Kirkas Aamutähti, edellä mainitun ensimmäisen luomisteon sisältämän identiteettikäsityksen ja jumalallisuuden ihanteen personoituma. Kysymyksessä on universumin toimeenpanopäällikkö, Luoja-Pojan henkilökohtainen työtoveri, joka on hänen kaltaisensa kaikkien luonteenpiirteidensä puolesta, vaikka hän jumalallisuutta edustavien ominaisuuksien osalta onkin merkittävässä määrin rajoittunut.

32:2.7 (359.4) Nyt kun Luoja-Pojan oikeana kätenä toimiva avustaja ja ensimmäinen toimeenpanija on ilmaantunut, vuorossa on erilaisten olentojen monilukuisen ja ihmeellisen joukkokunnan olevaiseksi saattaminen. Paikallisuniversumin pojat ja tyttäret ilmaantuvat, ja pian sen jälkeen järjestetään tämän luomakunnan hallinto. Se ulottuu universumin korkeimmista neuvostoista konstellaatioiden isiin ja paikallisjärjestelmien hallitsijoihin – sellaisista maailmoista koostuvien ryhmittymien hallitsijoihin, joista on myöhemmin määrä tulla tahdollisia luotuja edustavien erilaisten kuolevaisrotujen

kotipaikkoja, ja Planeettaprinssi tulee johtamaan jokaista tällaista maailmaa.

32:2.8 (359.5) Ja sitten kun tällainen universumi näin on täysin organisoitu ja kokonaan miehitetty, Luoja-Poika ryhtyy toteuttamaan Isän ehdotusta luoda kuolevainen ihminen heidän jumalalliseksi kuvakseen.

32:2.9 (359.6) Nebadonissa asuinplaneettojen organisointi jatkuu edelleen, sillä tämä universumi on Orvontonin tähti- ja planeettatarhoissa tosiaan nuori taivaankappalerykelmä. Viimeisen rekisteritiedon mukaan Nebadonissa oli 3 840 101 asuttua planeettaa, ja teidän maailmanne paikallisjärjestelmä, Satania, on muihin järjestelmiin verrattuna varsin tyypillinen.

32:2.10 (359.7) Satania ei ole yhtenäinen fyysinen järjestelmä, erillinen astronominen yksikkö tai organisaatio. Sen 619 asuttua maailmaa sijaitsevat yli viidessäsadassa erillisessä fyysisessä järjestelmässä. Vain viidessä on enemmän kuin kaksi asuttua maailmaa, ja näistä vain yhdellä on neljä kansoitettua planeettaa, kun taas neljässäkymmenessäkuudessa on kaksi asuttua maailmaa.

32:2.11 (359.8) Satanian asuttujen maailmojen järjestelmä on varsin etäällä Uversasta sekä siitä suuresta aurinkojen parvesta, joka toimii seitsemännen superuniversumin fyysisenä eli astronomisena keskuksena. Jerusemista, Satanian päämajasta, on yli kahdensadantuhannen valovuoden matka Orvontonin superuniversumin fyysiseen keskukseen, joka on hyvin, hyvin kaukana, Linnunradan tiheällä halkaisijalla. Satania on paikallisuniversumin äärialueella, ja Nebadon on nyt hyvin lähellä

Orvontonin reunaa. Asuttujen maailmojen uloimmasta järjestelmästä superuniversumin keskukseen on hiukan alle kaksisataaviisikymmentätuhatta valovuotta.

32:2.12 (360.1) Nebadonin universumi kiertää nyt kaukana etelässä ja idässä Orvontonin superuniversumin kehällä. Lähimmät naapuriuniversumit ovat Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving ja Alvoring.

32:2.13 (360.2) Mutta paikallisuniversumin kehitys on pitkä tarina. Superuniversumia käsittelevät luvut esittelevät tuota aihepiiriä. Tämän nyt esillä olevan jakson paikallisuniversumia käsittelevät luvut jatkavat siitä, kun taas tämän jälkeen seuraavat Urantian historiaa ja kohtaloa käsittelevät luvut vievät tämän tarinan päätökseen. Mutta tällaisen paikallisluomuksen kuolevaisten kohtalosta voitte saada riittävän käsityksen vain tutkiessanne kertomuksia Luoja-Poikanne elämästä ja opetuksista siinä mielessä, että hän eli kerran ihmisen elämän kuolevaisen lihallisessa hahmossa omassa evolutionaarisessa maailmassanne.

3. Evoluution idea

32:3.1 (360.3) Ainoa täysin vakiintunut luomistulos on Havona, keskusuniversumi, joka luotiin suoraan Universaalisen Isän ajatuksella ja Iankaikkisen Pojan sanalla. Havona on eksistentiaalinen, täydellinen ja valmis universumi, joka ympäröi

ikuisten Jumaluuksien kotia, kaiken olevaisen keskusta. Seitsemään superuniversumiin kuuluvat luomukset ovat finiittisiä, evolutionaarisia ja tasaisesti edistyviä.

32:3.2 (360.4) Ajallisuuden ja avaruuden fyysiset järjestelmät ovat kaikki alkuperältään evolutionaarisia. Ne eivät ole edes fyysisessä mielessä vakiintuneita, ennen kuin ne ovat asettuneet kiertämään määrättyjä superuniversumiensa kehiä. Paikallisuniversumi ei myöskään asetu valoon ja elämään, ennen kuin sen sisältämät fyysiset laajenemis- ja kehittymismahdollisuudet on ammennettu tyhjiin ja, vasta kun sen kaikkien asuttujen maailmojen hengellinen tila on iäksi asettunut ja vakiintunut.

32:3.3 (360.5) Muualla kuin keskusuniversumissa täydellisyys saavutetaan vähin erin edeten. Keskusuniversumi on meille täydellisyyttä edustava esikuva, mutta kaikkien muiden maailmojen pitää tämä täydellisyys saavuttaa juuri näiden maailmojen tai universumien edistämiseksi asetettuja menetelmiä käyttäen. Ja miltei loputon vaihtelevuus on ominaista Luoja-Poikien suunnitelmille omien paikallisuniversumiensa organisoimiseksi, kehittämiseksi, harjoittamiseksi ja vakauttamiseksi.

32:3.4 (360.6) Isän jumaluusläsnäoloa lukuun ottamatta jokainen paikallisuniversumi on tietyssä mielessä keskus- eli malliluomakunnan hallinto-organisaation jäljennös. Vaikka Universaalinen Isä on henkilökohtaisesti läsnä asuinuniversumissaan, hän ei asu tuosta universumista peräisin olevien olentojen mielessä, niin kuin hän sananmukaisesti asuu ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten sielun tykönä.

Kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen hengellisten asioiden järjestelyssä ja säätelyssä näyttää vallitsevan kaikin puolin viisas vastavuoroisuus. Keskusuniversumissa Isä on läsnä sellaisenaan ja henkilökohtaisesti, mutta hän ei ole läsnä tuon täydellisen luomuksen lasten mielessä; avaruuden universumeista Isä on henkilönä poissa – siellä häntä edustavat hänen Hallitsija-Poikansa – samalla kun hän on mitä läheisimmin läsnä kuolevaisten lastensa mielessä siten, että häntä edustaa hengellisesti näiden tahdollisten luotujen mielessä asuvan Salaperäisen Opastajan esipersoonallinen läsnäolo.

32:3.5 (360.7) Universaalisen Isän henkilökohtaista läsnäoloa lukuun ottamatta paikallisuniversumin päämajassa asuu kaikkia niitä luoja- ja luovia persoonallisuuksia, jotka edustavat itsenäistä valtaa ja hallinnollista itsenäisyyttä. Paikallisuniversumissa on tavattavissa jotakin jokaisesta ja joku lähes kaikkiin keskusuniversumissa elävien älyllisten olentojen luokkiin kuuluvista olennoista – Universaalista Isää lukuun ottamatta. Vaikka Universaalinen Isä ei olekaan henkilökohtaisesti läsnä paikallisuniversumissa, häntä edustaa henkilökohtaisesti tämän universumin Luoja-Poika, joka yhteen aikaan on Jumalan sijaishallitsija ja myöhemmin omissa nimissään toimiva korkein ja täysivaltainen hallitsija.

32:3.6 (361.1) Mitä alemmaksi elollisuuden asteikkoa menemme, sitä vaikeammaksi käy näkymättömän Isän löytäminen uskon silmin. Alemmat luodut – ja toisinaan korkeammatkin persoonallisuudet – huomaavat, ettei aina ole helppoa nähdä Universaalista Isää hänen Luoja-Pojissaan. Niinpä he ennen hengellisen ylevöitymisensä aikaa,

aikaa, jolloin kehittymisen täyttymys antaa heille kyvyn nähdä Jumala persoonana, väsyvät eteenpäin kulkiessaan, ruokkivat hengellisiä epäilyksiä, lankeavat sekasortoon ja eristäytyvät näin oman aikansa ja universuminsa edistyvistä hengellisistä tavoitteista. Tällä tavoin he kadottavat sen kyvyn, että he Luoja-Poikaa katsellessaan näkisivät Isän. Luodun varmimpana turvana tällaista vastaan koko pitkän, Isän luo pääsemiseksi käydyn kamppailun aikana, koko sinä aikana, jolloin luontaiset olosuhteet tekevät sellaisen saavutuksen mahdottomaksi, on pitää itsepintaisesti kiinni siitä totuudesta ja tosiasiasta, että Isä on läsnä Pojissaan. Kirjaimellisesti ja kuvaannollisesti, hengellisesti ja persoonallisesti, Isä ja Pojat ovat yksi. Tämä on totuus: Joka on nähnyt Luoja-Pojan, on nähnyt Isän.

32:3.7 (361.2) Ensi alkuun tietyn universumin persoonallisuudet ovat vakiintuneita ja luotettavia vain suhteessa siihen, miten läheisesti he ovat sukua Jumaluudelle. Kun Luodun olennon syntyperä on kyllin kaukana alkuperäisistä ja jumalallisista Lähteistä, olipa kysymys Jumalan Pojista tai Äärettömälle Hengelle kuuluvista hoivaavista olennoista, epäsovun, sekasorron ja joskus kapinoinnin – synnin – mahdollisuus lisääntyy.

32:3.8 (361.3) Jumaluudesta polveutuvia täydellisiä olentoja lukuun ottamatta kaikki superuniversumien tahdolliset luodut ovat olemukseltaan evolutionaarisia; he aloittavat vähäpätöisyydestä ja kapuavat alati ylöspäin eli todellisuudessa sisäänpäin. Varsin hengellisetkin persoonallisuudet jatkavat nousuaan elämän

porraspuilla asteittain elämästä elämään ja sfääriltä sfäärille ylenemällä. Ja Salaperäistä Opastajaa vieraanaan pitävien tapauksessa ei todellakaan ole mitään rajaa sille, mihin mahdollisiin korkeuksiin heidän hengellinen ylösnousemuksensa ja universaalinen tuloksiinpääsynsä johtaa.

32:3.9 (361.4) Ajallisuuden luotujen täydellisyys, sitten kun se viimein saavutetaan, on kokonaan hankittu ominaisuus, kiistämätön persoonallisuuden saavuttama ominaisuus. Vaikka tapaukseen sekoittuukin ylen määrin armon aineksia, luodun saavutukset ovat kuitenkin tulosta yksilökohtaisesta ponnistelusta ja elämän tosiasiallisesta elämisestä, persoonallisuuden reagoinnista olemassa olevaan ympäristöön.

32:3.10 (361.5) Se, että evoluution mukaisesti polveutuu eläimestä, ei universumin silmissä lyö poltinmerkkiä yhteenkään persoonallisuuteen, onhan se ainoa menetelmä tuottaa toinen finiittisten, älyllisten ja tahdollisten olentojen kahdesta perustyypistä. Kun täydellisyyden ja ikuisuuden korkeudet saavutetaan, se on sitäkin kunniakkaampaa niille, jotka aloittivat pohjalta ja riemukkaasti kapusivat puola puolalta elämän porraspuita, eli niille, jotka todellakin kunnian kukkulat saavuttaessaan ovat saaneet henkilökohtaisen kokemuksen, johon kuuluu tosipohjainen tieto elämän jokaisesta vaiheesta: pohjalta huipulle.

32:3.11 (361.6) Tässä kaikessa tulee näkyviin Luojien viisaus. Universaaliselle Isälle olisi aivan yhtä helppoa tehdä kaikista kuolevaisista täydellisiä olentoja, jumalallisen sanansa voimalla

jaella ympäriinsä täydellisyyttä. Mutta sellainen riistäisi kuolevaisilta sen ihmeellisen kokemuksen, jonka tarjoaa sisäänpäin tapahtuvaan asteittaiseen nousuun liittyvä löytöretki ja koulutus, kokemus, josta pääsevät osallisiksi vain elollisen olemassaolon pohjalta aloittavat onnekkaat.

32:3.12 (362.1) Havonaa ympäröivissä universumeissa on täydellisiä luotuja vain määrä, joka tarvitaan esikuvallisiksi opettajiksi ja oppaiksi niille, jotka ovat kapuamassa elämän evolutionaarisia portaita. Evolutionaarisen persoonallisuustyypin kokemuksellinen olemus on Paratiisi-Havonan luotujen ikuisesti täydellisen olemuksen luonnollinen kosminen täydenne. Todellisuudessa sekä täydelliset että täydellistyneet luodut ovat keskeneräisiä kaiken sen osalta, mikä kuuluu finiittisyyteen. Mutta Paratiisi-Havona -järjestelmän eksistentiaalisesti täydellisten luotujen ja evolutionaarisista universumeista nousevien kokemisen kautta täydellistyneiden finaliittien välisessä toisiaan täydentävässä suhteessa molemmat olentotyypit vapautuvat myötäsyntyisistä rajoituksistaan ja voivat näin yhdessä pyrkiä saavuttamaan luodun olennon statuksen perimmäisyyteen kuuluvat ylimmät korkeudet.

32:3.13 (362.2) Nämä luotuja koskevat tapahtumat ovat Seitsenkertaisessa Jumaluudessa ilmenevien vaikutusten ja vastavaikutusten universumissa julki tulevia seuraamuksia. Seitsenkertaisessa Jumaluudessa Paratiisin-Kolminaisuuden ikuiseen jumalallisuuteen yhdistyy Korkeimpien Luojien kehittyvä jumalallisuus Korkeimman Olennon voima-aktuaalistuvassa Jumaluudessa, sen avulla ja sen kautta.

32:3.14 (362.3) Jumalallisen täydellinen luotu ja kehityksen täydellistämä luotu ovat jumaluuspotentiaalinsa määrän puolesta tasavertaisia, mutta laadultaan nämä potentiaalit eroavat. Kumpaisenkin on korkeimman palvelutason saavuttamiseksi luotettava toiseen. Evolutionaariset superuniversumit luottavat siihen, että täydellinen Havona tarjoaa ylösnousemuskansalaisilleen lopullisen koulutuksen, mutta samoin tarvitsee täydellinen keskusuniversumi täydellistyvien superuniversumien olemassaoloa ja niiden tarjoamaa tilaisuutta keskusuniversumista alas laskeutuvien asukkaiden kehityksen loppuunsaattamiseen.

32:3.15 (362.4) Nämä finiittisen todellisuuden kaksi ensisijaista ilmentymää: myötäsyntyinen täydellisyys ja kehityksen kautta saavutettu täydellisyys, ovat – olipa kysymys persoonallisuuksista tai universumeista – keskenään tasavertaisia, toisistaan riippuvaisia ja yhden kokonaisuuden muodostavia. Kumpikin tarvitsee toista toiminnan, palvelun ja kohtalon täysimääräisyyden saavuttaakseen.

4. Jumalan suhde paikallisuniversumiin

32:4.1 (362.5) Älkää elätelkö sellaista ajatusta, että Universaalinen Isä olisi jonkinlainen äänetön tai epäaktiivinen jäsen Jumaluuden yhteisössä siksi, että hän on antanut itsestään ja vallastaan niin paljon toisille. Persoonallisuuden maailmoja ja Suuntaajan lahjoittamista lukuun ottamatta hän näyttää olevan Paratiisin Jumaluuksista vähiten aktiivinen sikäli, että hän sallii vertaistensa

Jumaluuksien, Poikiensa, ja lukuisten älyllisten luotujen suorittaa varsin paljon siitä, mikä liittyy hänen ikuisen tarkoituksensa toteuttamiseen. Hän on luovan kolmikon äänetön jäsen vain sikäli, ettei hän milloinkaan tee mitään, minkä joku hänen tasa-arvoinen kumppaninsa tai alaisensa voi tehdä.

32:4.2 (362.6) Jumala ymmärtää täysin jokaisen älyllisen luodun tarpeen toimia ja kokea, ja siksi Jumala kaikissa tilanteissa, olipa kysymyksessä yksittäisen universumin kohtalo tai hänen luoduistaan vähäisimmän hyvinvointi, vetäytyy toiminnasta niiden sikermittäin olemassa olevien luotujen persoonallisuuksien ja Luoja-persoonallisuuksien hyväksi, jotka luonnostaan toimivat välittäjinä hänen ja jokaisen universumitilanteen tai luomistapahtuman välillä. Mutta tästä syrjäänvetäytymisestä, tästä äärettömän tasavertaisuuden osoituksesta huolimatta Jumala osallistuu tosiasiallisesti, kirjaimellisesti ja henkilökohtaisesti näihin tapahtumiin mainittujen, tehtävään määrättyjen edustajien ja persoonallisuuksien välityksellä. Isä toimii kaikissa näissä kanavissa ja niiden kaikkien kautta koko kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksensa parhaaksi.

32:4.3 (363.1) Kun kysymys on paikallisuniversumissa noudatettavista menettelytavoista, paikallisuniversumin johtamisesta ja hallinnosta, Universaalinen Isä toimii Luoja-Poikansa persoonassa. Kun kysymys on Jumalan Poikien keskinäisistä suhteista, Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta polveutuvien, persoonallisuuksista muodostuvien ryhmien välisistä suhteista tai keiden tahansa muiden luotujen, sellaisten kuin ihmisten, välisistä keskinäissuhteista, Universaalinen

Isä ei näihin milloinkaan puutu. Luoja-Pojan laki, Konstellaation Isien, Järjestelmänhallitsijoiden ja Planeettaprinssien harjoittama vallankäyttö, kyseistä universumia varten säädetyt menettelytavat ja menetelmät, pätevät aina. Mitään vallanjakoa ei ole. Jumalallinen valta ja tarkoitus eivät koskaan mene ristiin. Jumaluuksien välillä vallitsee täydellinen ja ikuinen yksimielisyys.

32:4.4 (363.2) Luoja-Poika hallitsee korkeimpana kaikissa asioissa, jotka liittyvät eettisiin suhteisiin; kaikissa asioissa, joissa on kysymys luotujen minkä tahansa jakautuman suhteista mihin tahansa muuhun luotujen luokkaan tahi kahden tai useamman yksilön välisistä suhteista minkä tahansa tietyn ryhmän sisällä. Mutta tällainen menettely ei tarkoita, ettei Universaalinen Isä voisi omalla tavallaan puuttua asioihin ja tehdä luomakunnan piirissä missä tahansa olevalle kenelle tahansa *yksittäiselle luodulle* mitä hyvänsä, mikä ilahduttaa jumalallista mieltä, siltä osin kuin kysymys on tämän yksilön nykyisestä statuksesta tai tulevaisuudennäkymistä, ja niin kuin se liittyy Isän ikuiseen suunnitelmaan ja infiniittisiin tarkoituksiin.

32:4.5 (363.3) Isä on kuolevaisissa ja tahdollisissa luoduissa aktuaalisesti läsnä siinä Suuntaajassa, siinä hänen esipersoonallisen henkensä osasessa, joka on heidän sisimmässään; ja samoin Isä on tällaisen kuolevaisen ja tahdollisen olennon persoonallisuuden alkulähde.

32:4.6 (363.4) Nämä Universaalisen Isän lahjoittamat Ajatuksensuuntaajat ovat verrattain erillään kaikesta muusta; ne

asustavat ihmismielissä, mutta niillä ei ole mitään selvästi havaittavaa yhteyttä paikallisluomuksen eettisiin asioihin. Ne eivät suoranaisesti koordinoidu serafien palveluun eivätkä järjestelmien, konstellaatioiden tai paikallisuniversumien hallintoon eivätkä edes sen Luoja-Pojan harjoittamaan vallankäyttöön, jonka tahto on hänen universuminsa korkein laki.

32:4.7 (363.5) Kuolevaisten sisimmässä olevat Suuntaajat ovat eräs Jumalan erillisistä mutta toisiinsa liittyvistä tavoista pitää yhteyttä hänen kutakuinkin infiniittisen luomistuloksensa luotuihin. Tällä tavoin hän, joka on näkymätön kuolevaiselle ihmiselle, ilmaisee läsnäolonsa, ja jos hän voisi, hän näyttäytyisi meille vielä muillakin tavoin, mutta tällainen pitemmälle menevä paljastuminen ei ole jumalallisesti mahdollista.

32:4.8 (363.6) Kykenemme käsittämään ja ymmärtämään mekanismin, jolla Pojat saavat käyttöönsä yksityiskohtaista ja täydellistä tietoa hallintaansa kuuluvista universumeista. Mutta emme kykene täysin käsittämään menetelmiä, joiden avulla Jumala on niin täydellisesti ja henkilökohtaisesti perillä universumien universumin yksityiskohdista, vaikka kykenemmekin tiedostamaan sen väylän, jota kautta Universaalinen Isä voi saada tietoa suunnattoman luomakuntansa olennoista ja ilmaista heille läsnäolonsa. Persoonallisuuspiirin kautta Isä on tietoinen – hän saa henkilökohtaista tietoa – koko luomistuloksen kaikkien universumien kaikissa järjestelmissä olevien kaikkien olentojen kaikista ajatuksista ja teoista. Vaikkemme täysin käsitäkään tätä menetelmää, jolla Jumala on yhteydessä lapsiinsa, voimme kuitenkin

tuntea itsemme vahvemmiksi sen vakuutuksen turvin, että ”Herra tuntee lapsensa” ja että ”Hän” meitä jokaista ajatellen ”ottaa huomioon, missä me synnyimme.”

32:4.9 (363.7) Universaalinen Isä on hengellisessä mielessä läsnä universumissasi ja sydämessäsi yhden keskusasuinsijan Seitsemään Valtiashenkeen kuuluvan Hengen kautta, ja eritoten sen jumalallisen Suuntaajan kautta, joka elää ja työskentelee ja odottaa kuolevaisen mielen syvyyksissä.

32:4.10 (363.8) Jumala ei ole itsekeskeinen persoonallisuus, vaan Isä jakaa minuuttaan auliisti luomakunnalleen ja luoduilleen. Hän elää ja toimii, ei vain Jumaluuksissa, vaan myös Pojissaan, joiden tehtäväksi hän uskoo kaiken, mikä heidän on jumalallisessa mielessä mahdollista tehdä. Universaalinen Isä on toden totta luopunut jokaisesta sellaisesta tehtävästä, jonka voi suorittaa joku toinen olento. Ja tämä pitää paikkansa yhtä hyvin kuolevaiseen ihmiseen kuin siihen Luoja-Poikaankin nähden, joka Jumalan sijasta hallitsee paikallisuniversumin päämajassa. Tässä näemme, miten Universaalisen Isän ihanteet ja loputon rakkaus toteutuvat käytännössä.

32:4.11 (364.1) Tässä universaalisessa minuutensa lahjoittamisessa meillä on ylen määrin todistetta sekä Isän olemuksen suuruudesta että sen suurenmoisuudesta. Jos Jumala on universumeiksi jakautuvalta luomakunnalta jotakin minuudestaan pidättänyt, silloin hän tästä jäännöksestä lahjoittaa yltäkylläisen tuhlailevasti maailmojen kuolevaisille Ajatuksensuuntaajat, nuo ajallisuuden

Salaperäiset Opastajat, jotka niin kärsivällisesti asuvat ikuiseen elämään ehdolla olevissa kuolevaisissa.

32:4.12 (364.2) Universaalinen Isä on antanut minuuttaan, jotta hän, jos niin voisimme sanoa, rikastuttaisi koko luomakuntaa sillä, että sillä on persoonallisuus, ja että sillä on hengellisyyden saavuttamisen potentiaali. Jumala on antanut meille minuuttaan, jotta voisimme olla hänen kaltaisiaan, ja hän on pidättänyt itselleen valtaa ja kunniaa vain sen verran kuin on välttämätöntä niiden asioiden ylläpitämiseksi, joita kohtaan hän tuntemansa rakkauden vuoksi on näin luopunut kaikista muista asioista.

5. Ikuinen ja jumalallinen tarkoitus

32:5.1 (364.3) Universumien kulkuun avaruuden läpi sisältyy suuri ja ylevä tarkoitus. Mikään ei ole turhaa siinä kamppailussa, jota te kuolevaisina käytte. Olemme kaikki osa valtavaa suunnitelmaa, jättiläismäistä hanketta, ja juuri hankkeen suunnattomuus estää meitä siitä yhden ainoan hetken tai yhden ainoan elämän kuluessa näkemästä kovinkaan paljon. Olemme kaikki osa ikuista projektia, jota Jumalat valvovat ja toteuttavat. Koko ihmeellinen ja universaalinen mekanismi etenee majesteettisesti avaruuden halki Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen infiniittisen ajatuksen ja ikuisen tarkoituksen sävelten poljennossa.

32:5.2 (364.4) Ikiaikojen Jumalan ikuinen tarkoitus on ylevä hengellinen ihanne. Ajalliset tapahtumat ja aineelliseen

olemassaoloon kuuluvat kamppailut eivät ole kuin väliaikaisia rakennustelineitä, jotka toimivat siltana toiselle puolen, hengellisen todellisuuden ja ylimaallisen olemassaolon luvattuun maahan. Teidän, kuolevaisten, on tietenkin vaikea ymmärtää ajatusta ikuisesta tarkoituksesta; ette itse asiassa kykene ymmärtämään edes ajatusta ikuisuudesta, jostakin, joka ei koskaan ala eikä koskaan lopu. Kaikella, mikä on teille tuttua, on loppunsa.

32:5.3 (364.5) Onpa kysymys yksilön elämästä, maailman eliniästä tai yhteen kytkeytyvän tapahtumasarjan kronologiasta, näyttää helposti siltä, että olemme tekemisissä irrallisen aikajakson kanssa; kaikella näyttää olevan alku ja loppu. Ja näyttäisi siltäkin, että tällaisten kokemusten, elämäin, aikakausien tai ajanjaksojen sarja peräkkäin järjestettynä muodostaa suoraviivaisen tien – irrallisen ajallisen tapahtuman, joka välähtää hetkellisesti ikuisuuden äärettömien kasvojen ylitse. Mutta katsellessamme kaikkea tätä kulissien takaa laajempi näköala ja täydellisempi ymmärtämys panevat ajattelemaan, että tuollainen selitys on riittämätön, irrallinen ja täysin mahdoton antamaan oikeaa kuvaa ajallisuuden tapahtumista ja muutoinkaan suhteuttamaan niitä ikuisuuden pohjimmaisiin tarkoituksiin ja perusreaktioihin.

32:5.4 (364.6) Jotta asia saataisiin selitetyksi kuolevaisen mielelle, näyttää minusta tilanteeseen paremmin sopivalta käsittää ikuisuus sykliksi ja ikuinen tarkoitus loputtomaksi kehäksi, ikuisuuden sykliksi, joka on jollakin tavoin synkronoitu ajallisuuden ohimenevien aineellisten syklien kanssa. Kun kysymys on niistä aikasektoreista, jotka liittyvät ikuisuuden sykliin ja muodostavat siitä

osan, meidän on pakostakin käsitettävä, että sellaiset lyhytikäiset ajanjaksot syntyvät, elävät ja kuolevat aivan samoin kuin ajallisuuden lyhytikäiset olennotkin syntyvät, elävät ja kuolevat. Useimmat ihmiset kuolevat, koska he eivät ole onnistuneet saavuttamaan Suuntaajaan fuusioitumisen edellyttämää henkitasoa, ja näin kuolemassa tapahtuva muodonmuutos jää ainoaksi mahdolliseksi menetelmäksi, jolla he voivat vapautua ajallisuuden kahleista ja aineellisen luomakunnan siteistä ja sillä keinoin saada kyvyn kulkea hengellisessä tahdissa eteenpäin marssivan ikuisuuden kulkueen kanssa. Ajallisuudessa elettävästä koetteluelämästä ja aineellisesta olomuodosta selviydyttyänne teille käy mahdolliseksi jatkaa eteenpäin ikuisuuden tuntumassa, jopa ikuisuuden osana, ja kiertää iäti avaruuden maailmojen mukana pitkin ikuisten aikakausien kehää.

32:5.5 (365.1) Ajan sektorit ovat kuin persoonallisuuden leimahdukset ajallisessa muodossa; ne ilmestyvät hetkeksi ja katoavat sitten ihmisten näkyviltä vain ilmestyäkseen taas uusina vaikuttajina ja entistä jatkavina tekijöinä ikuista kehää loputtomasti kiertävässä elämän korkeammassa muodossa. Ikuisuutta voi tuskin käsittää suoraviivaiseksi tieksi sen valossa, että uskomme rajalliseen universumiin, joka kulkee pitkin valtavaa, pitkänomaista kehää Universaalisen Isän keskusasuinpaikan ympäri.

32:5.6 (365.2) Ikuisuus on ajallisuuden finiittiselle mielelle suoraan sanoen käsittämätön. Ette yksinkertaisesti voi sitä tajuta; ette voi sitä ymmärtää. Minäkään en sitä täysin pysty mielessäni hahmottamaan, ja vaikka pystyisinkin, minun olisi mahdotonta välittää käsitystäni

ihmismielelle. Olen kaikesta huolimatta tehnyt voitavani esittääkseni edes jotakin näkemyksestämme, kertoakseni teille edes vähän siitä, mitä ikuisista olevaisista ymmärrämme. Koetan auttaa teitä kiteyttämään ajatuksianne näistä arvoista, jotka ovat luonteeltaan infiniittisiä ja merkitykseltään ikuisia.

32:5.7 (365.3) Jumalalla on mielessään suunnitelma, joka kattaa hänen suunnattomien valtakuntiensa jokaisen luodun, ja tämä suunnitelma on ikuinen tarkoitus, joka edustaa rajatonta mahdollisuutta, rajoittamatonta edistymistä ja loputonta elämää. Ja tällaisen verrattoman elämänuran loputtomat aarteet ovat teidän kilvoiteltavinanne!

32:5.8 (365.4) Ikuisuutta oleva määränpää on edessäpäin! Jumalallisuuden saavuttamisen uskalias yritys on edessänne! Kilpajuoksu täydellisyyteen on meneillään! Jokainen halukas voi tulla mukaan, ja varma voitto on kruunaava jokaisen ihmisen ponnistukset, kunhan hän juoksee uskon ja luottamuksen kilpajuoksun luottamalla matkan joka askeleella sisäisen Suuntaajan johdatukseen ja Universumin Pojan hyvän hengen opastukseen, hengen, joka niin auliisti on vuodatettu kaiken lihan ylle.

32:5.9 (365.5) [Esittänyt eräs Voimallinen Sanansaattaja, joka on väliaikaisesti kiinnitettynä Nebadonin Korkeimpaan Neuvostoon ja

jolle Salvingtonin Gabriel antoi tämän tehtävän.]

Luku 33

Paikallisuniversumin hallinto

33:0.1 (366.1) VAIKKA ei ole epäilystäkään siitä, että Jumala hallitsee valtavaa luomustaan, hän toimii paikallisuniversumin hallinnossa kuitenkin Luoja-Pojan persoonan kautta. Muulla tavoin Isä ei paikallisuniversumin hallintoasioihin henkilökohtaisesti vaikutakaan. Nämä asiat uskotaan Luoja-Pojan ja paikallisuniversumin Äiti-Hengen sekä heidän moninaisten lastensa hoitoon. Paikallisuniversumia koskevat suunnitelmat, toimintaohjelmat ja hallinnolliset toimenpiteet laatii ja toteuttaa tämä Poika, joka yhdessä Henki-kumppaninsa kanssa siirtää toimeenpanovallan Gabrielille ja oikeudenkäyttövallan Konstellaatioiden Isille, Järjestelmänhallitsijoille ja Planeettaprinsseille.

1. Nebadonin Mikael

33:1.1 (366.2) Oma Luoja-Poikamme on Universaalisessa Isässä ja Iankaikkisessa Pojassa yhtaikaisesti syntyneen infiniittistä identiteettiä koskeneen 611 121:nnen alkuperäisen ajatuksen personoituma. Nebadonin Mikael on ”ainokainen poika”, jossa personoituu tämä 611 121:s universaalinen ajatus jumalallisuudesta ja infiniittisyydestä. Hänen päämajansa on kolminkertaisessa valon palatsissa Salvingtonissa. Ja tämä asuinsija on näin järjestetty, koska Mikael on kokenut älyllisen luodun elämän sen kaikissa kolmessa vaiheessa: hengellisessä, morontiaalisessa ja aineellisessa. Hänen Urantialla tapahtuneeseen seitsemänteen ja viimeiseen lahjoittautumiseensa liittyvän nimen johdosta hänestä puhutaan toisinaan Kristus Mikaelina.

33:1.2 (366.3) Luoja-Poikamme ei ole Iankaikkinen Poika, Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen eksistentiaalinen paratiisikumppani. Nebadonin Mikael ei ole Paratiisin-Kolminaisuuden jäsen. Mestari-Poikamme omaa siitä huolimatta omassa valtakunnassaan kaikki ne jumalalliset ominaisuudet ja kyvyt, jotka Iankaikkinen Poika itse toisi esiin, jos hänen olisi määrä olla aktuaalisesti läsnä Salvingtonissa ja toimia Nebadonissa. Mikaelilla on valtaa ja auktoriteettia jopa enemmän, sillä hän ei personoi vain Iankaikkista Poikaa, vaan hän edustaa täysivaltaisesti

myös Universaalisen Isän persoonallisuuden läsnäoloa ja henkilöi sen tälle paikallisuniversumille ja tässä paikallisuniversumissa. Hän edustaa jopa Isä-Poikaa. Näiden suhteiden ansiosta Luoja-Poika on voimallisin, monipuolisin ja vaikutusvaltaisin kaikista niistä jumalallisista olennoista, jotka kykenevät ilman välikäsiä hallitsemaan evolutionaarisia universumeja ja olemaan persoonallisuuden tasolla yhteydessä epäkypsiin luotuihin olentoihin.

33:1.3 (366.4) Luoja-Poikamme käyttää paikallisuniversumin päämajasta käsin samaa hengellistä vetovoimaa, henkigravitaatiota, jota Paratiisin Iankaikkinen Poika käyttäisi, jos hän olisi henkilökohtaisesti läsnä Salvingtonissa, ja *enemmänkin*, sillä tämä Universumin Poika on myös Universaalisen Isän personoituma Nebadonin universumille. Luoja-Pojat ovat persoonallisuuskeskuksia Paratiisin Isä-Pojan hengellisille voimille. Luoja-Pojat ovat Seitsenkertaisen Jumalan voimallisten ajallis-avaruudellisten attribuuttien lopullisia valta- ja persoonallisuuskeskittymiä.

33:1.4 (367.1) Luoja-Poika on Universaalisen Isän sijaishallitsijapersonoituma, Iankaikkisen Pojan vertainen jumalallisuudessa ja Äärettömän Hengen luova kumppani. Universumillemme ja kaikille sen asutuille maailmoille Hallitsija-Poika on – käytännöllisesti katsoen – Jumala. Hän personoi Paratiisin Jumaluuksista kaiken, minkä kehittyvät kuolevaiset voivat oivaltaen käsittää. Tämä Poika ja hänen Henki-kumppaninsa *ovat* luojavanhempanne. Mikael, Luoja-Poika, on teille korkein

persoonallisuus; Iankaikkinen Poika on teille superkorkein – infiniittinen jumaluuspersoonallisuus.

33:1.5 (367.2) Meillä on Luoja-Pojan persoonassa hallitsija ja jumalallinen vanhempi, joka on aivan yhtä voimallinen, tehokas ja hyvää tahtova kuin olisivat Universaalinen Isä ja Iankaikkinen Poika, jos kummatkin olisivat läsnä Salvingtonissa ja osallistuisivat Nebadonin universumin asioiden hoitoon.

2. Nebadonin hallitsija

33:2.1 (367.3) Luoja-Poikia tarkkailtaessa käy selville, että toiset heistä muistuttavat enemmän Isää, toiset enemmän Poikaa, kun taas jotkut ovat sekoitus molemmista infiniittisistä vanhemmistaan. Meidän Luoja-Pojassamme tulee varsin selvästi esille enemmän Iankaikkista Poikaa muistuttavia piirteitä ja ominaisuuksia.

33:2.2 (367.4) Mikael otti asiakseen tämän paikallisuniversumin organisoimisen, ja nyt hän on täällä korkein valtias. Hänen henkilökohtaista valtaansa rajoittavat edeltäkäsin olemassa olevat gravitaatiopiirit, joiden keskuksena on Paratiisi, sekä superuniversumihallituksen Päivien Muinaisten itselleen pidättämä oikeus langettaa kaikki persoonallisuuden hävittämistä koskevat täytäntöönpanopäätökset. Persoonallisuus on yksinomaisesti Isän antama lahja, mutta Iankaikkisen Pojan suostumuksella Luoja-Pojat panevat vireille suunnitelmia uusiksi luoduiksi olennoiksi, ja yhdessä

Henki-kumppaninsa kanssa he saavat yrittää uusien energia-aineen muunnelmien aikaansaamista.

33:2.3 (367.5) Mikael on Paratiisin Isä-Pojan personoituma Nebadonin paikallisuniversumille ja universumissa; niinpä kun Luova Äiti-Henki, Äärettömän Hengen edustuma paikallisuniversumissa, alisti itsensä Kristus Mikaelille tämän palattua lopulliselta, Urantialla tapahtuneelta lahjoittautumiseltaan, Mestari-Poika sai siinä ja silloin haltuunsa ”kaiken vallan taivaassa ja maan päällä”.

33:2.4 (367.6) Tämä Jumalallisten Hoivaajien alistuminen paikallisuniversumien Luoja-Pojille tekee näistä Mestari-Pojista Isän, Pojan ja Hengen finiittisyydessä ilmennettävissä olevan jumalallisuuden tyyssijoja, samalla kun Mikaelien kokemukset luotuna olentona lahjoittautumisesta oikeuttavat heidät ilmentämään Korkeimman Olennon kokemuksellista jumalallisuutta. Universumeissa ei ole muita olentoja, jotka olisivat tällä tavoin henkilökohtaisesti ammentaneet tyhjiin nykyisen finiittisen kokemuksen potentiaalit, eivätkä ketkään muut universumien olennot omaa tällaisia edellytyksiä yksin ja omissa nimissä tapahtuvaan hallitsemiseen.

33:2.5 (367.7) Vaikka Mikaelin päämaja virallisesti sijaitseekin Salvingtonissa, Nebadonin pääkaupungissa, hän viettää suuren osan ajastaan vierailemalla konstellaatioiden ja järjestelmien päämajoissa, jopa yksittäisillä planeetoilla. Aika ajoin hän matkustaa Paratiisiin, ja usein hänen käyntikohteenaan on Uversa, jossa hän neuvottelee

Päivien Muinaisten kanssa. Kun hän on poissa Salvingtonista, Gabriel ottaa hänen paikkansa toimien silloin Nebadonin universumin sijaishallitsijana.

3. Universumin Poika ja Henki

33:3.1 (368.1) Vaikka Ääretön Henki läpäisee kaikki ajalliset avaruuden universumit, hän toimii kunkin paikallisuniversumin päämajasta käsin erityisenä kohdistumana, joka saa täydet persoonallisuuden ominaisuudet toimimalla yhteistyössä Luoja-Pojan kanssa. Paikallisuniversumin kohdalla korkein hallinnollinen valta on Luoja-Pojalla; Ääretön Henki – Jumalallisen Hoivaajan hahmossa – on hänen suhteensa kaikin puolin yhteistyöhaluinen, mutta täydellisen rinnasteinen.

33:3.2 (368.2) Salvingtonin Universumin Äiti-Henki, Mikaelin työtoveri Nebadonin valvonnan ja hallinnon alalla, kuuluu Korkeimpien Henkien kuudenteen ryhmään, ja on tämän yhteisön 611 121:s. Hän tarjoutui seuraamaan Mikaelia tilanteessa, jossa tämä vapautui velvollisuuksistaan Paratiisissa, ja hän on aina siitä lähtien toiminut yhdessä Mikaelin kanssa Mikaelin universumin luomis- ja hallintotehtävissä.

33:3.3 (368.3) Mestari-Luojapoika on universuminsa henkilökohtainen hallitsija, mutta kaikissa sen johtamiseen liittyvissä yksityiskohdissa Universumin Henki on oheisjohtaja Pojan rinnalla. Samalla kun

Henki iäti tunnustaa Pojan hallitsijaksi ja valtiaaksi, Poika myöntää puolestaan aina Hengelle tasavertaisen aseman ja samanlaisen määräysvallan kaikissa tuon toimipiirin asioissa. Kaikessa rakkaudentyössään ja elämän lahjoittamisessa Luoja-Poika saa aina ja ikuisesti täydellistä tukea ja taitavaa apua joka suhteessa viisaalta ja iäti uskolliselta Universumin Hengeltä ja koko tämän enkelipersoonallisuuksista koostuvalta moninaiselta seurueelta. Tämä Jumalallinen Hoivaaja on todellisuudessa henkien ja henkipersoonallisuuksien äiti, Luoja-Pojan aina läsnä oleva ja kaikkiviisas neuvonantaja, Paratiisin Äärettömän Hengen uskollinen ja aito ilmentymä.

33:3.4 (368.4) Poika toimii omassa paikallisuniversumissaan isän ominaisuudessa. Henki – niin kuin kuolevaiset luodut asian käsittäisivät – näyttelee äidin osaa toimien aina Pojan apuna ja ollen ajasta aikaan universumin hallinnon kannalta korvaamaton. Kun joudutaan kasvokkain kapinan kanssa, vain Poika ja hänen työtovereinaan toimivat Pojat voivat toimia tilanteen pelastajina. Henki ei milloinkaan voi ryhtyä taisteluun kapinaa vastaan tai puolustaa laillista valtaa, mutta Henki antaa aina tukensa Pojalle kaikessa, mitä Poika saattaa joutua kokemaan ponnistellessaan hallinnon vakiinnuttamiseksi ja arvovallan ylläpitämiseksi maailmoissa, jotka ovat pahuuden tahraamia ja synnin vallassa. Vain Poika voi voittaa takaisin heidän yhteisen luomistyönsä tuloksen, muttei yksikään Poika voisi edes toivoa saavuttavansa lopullista menestystä ilman katkeamatonta yhteistyötä Jumalallisen Hoivaajan

ja hänen henkiauttajiensa valtavan armeijan kanssa, ilman yhteistyötä niiden Jumalan tyttärien kanssa, jotka niin uskollisesti ja urheasti ponnistelevat kuolevaisten ihmisten parhaaksi ja jumalallisten vanhempiensa kunniaksi.

33:3.5 (368.5) Luoja-Pojan päätettyä seitsemännen ja viimeisen, luodun olennon hahmossa tapahtuneen lahjoittautumisensa Jumalalliselta Hoivaajalta loppuvat ajoittaisen eristyneisyyden aiheuttamat epävarmuudet, ja Pojan universumiauttaja pääsee iäiseen varmuuteen ja vastuuseen. Nimenomaan siinä tilaisuudessa, jossa Luoja-Poika asetetaan Mestari-Pojan valtaistuimelle, Universumin Henki julistaa tähän juhlien juhlaan saapuneiden taivaallisten joukkojen edessä ensimmäistä kertaa julkisesti ja universaalisesti, että hän on Pojan alamainen, ja vakuuttaa, että hän on Pojalle uskollinen ja kuuliainen. Tämä merkkitapaus sattui Nebadonissa, silloin kun Mikael Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisensa jälkeen palasi Salvingtoniin. Ennen tätä suurimerkityksistä tapahtumaa Universumin Henki ei milloinkaan tunnustanut alamaisuutta Universumin Pojalle, ja vasta kun Henki näin luopui vapaaehtoisesti vallasta ja valtuuksista, Pojasta voitiin totuudenmukaisesti julistaa, että ”kaikki valta taivaassa ja maan päällä on annettu hänen käsiinsä”.

33:3.6 (369.1) Kun Luova Äiti-Henki oli antanut tämän alamaisuuden vakuutuksen, Nebadonin Mikael tunnusti ylevästi ikuisen riippuvuutensa Henki-kumppanistaan, asetti Hengen omien universaalisten toimipiiriensä kanssahallitsijaksi ja edellytti kaikkien heidän luotujensa antavan lojaalisuuden vakuutuksen Hengelle niin

kuin he olivat antaneet Pojalle; ja sen jälkeen julkaistiin ja lähetettiin eteenpäin lopullinen ”Tasa-arvoisuuden julistus”. Vaikka Poika oli tämän paikallisuniversumin täysivaltainen hallitsija, hän julisti maailmoille sen totuuden, että Henki on hänen vertaisensa kaikilta persoonallisuuden kyvyiltään ja jumalallisen luonteen ominaisuuksiltaan. Ja tästä tulee ylimaallinen esikuva jopa avaruuden maailmojen vähäisten luotujen perheorganisaatiolle ja -hallinnolle. Se on toden totta perheen ja ihmisten vapaaehtoisuuteen perustuvan avioliittoinstituution korkea ihanne.

33:3.7 (369.2) Poika ja Henki johtavat universumia nyt paljolti niin kuin isä ja äiti valvovat pojistaan ja tyttäristään koostuvaa perhettä ja hoivaavat sitä. Ei ole mitenkään mahdotonta puhua Universumin Hengestä Luoja-Pojan luovana elämäntoverina ja pitää maailmojen luotuja olentoja heidän poikinaan ja tyttärinään – suurenmoisena ja kunniakkaana perheenä, mutta perheenä, josta heillä on suunnaton vastuu ja loputon huoli.

33:3.8 (369.3) Poika panee vireille tiettyjen universumilasten luomisen, kun taas Henki yksin vastaa niiden lukuisten henkipersoonallisuusyhteisöjen saattamisesta olevaisiksi, jotka hoivaavat ja palvelevat tämän Äiti-Hengen johdolla ja opastuksella. Muuntyyppisten universumipersoonallisuuksien luomisessa sekä Poika että Henki toimivat yhdessä, eikä yhdessäkään luomisteossa toinen heistä tee mitään neuvottelematta siitä toisen kanssa ja saamatta siihen toisen hyväksymistä.

4. Gabriel – toimeenpanopäällikkö

33:4.1 (369.4) Kirkas Aamutähti on personoituma Luoja-Pojan ja Äärettömän Hengen paikallisuniversumi-ilmentymän yhdessä muodostamasta ensimmäisestä persoonallisuuden identiteetin ja ihanteen ajatuksesta. Jos palataan paikallisuniversumin olemassaolon alkuaikoihin, aikaan ennen Luoja-Pojan ja Äiti-Hengen liittymistä luovan yhteistoiminnan sitein toisiinsa, takaisin heidän pojistaan ja tyttäristään koostuvan monitaitoisen perheen luomista edeltävän ajan alkuun, nähdään, että näiden kahden jumalallisen persoonan ensimmäisen yhteisen teon tuloksena tästä varhaisesta ja esteettömästä liitosta on Pojan ja Hengen korkeimman henkipersoonallisuuden, Kirkkaan Aamutähden, luominen.

33:4.2 (369.5) Kussakin paikallisuniversumissa luodaan vain yksi tällainen viisas ja majesteettinen olento. Universaalinen Isä ja Iankaikkinen Poika voivat luoda – ja itse asiassa he myös luovat – rajattoman määrän Poikia, jotka ovat jumalallisuudessa heidän vertaisiaan; mutta nämä Pojat voivat liitossa Äärettömän Hengen tyttärien kanssa luoda kussakin universumissa vain yhden Kirkkaan Aamutähden, kaltaisensa olennon, joka saa runsain määrin kaikkea, mikä sisältyy heistä kummankin olemukseen, mutta jolle ei kuitenkaan anneta heidän luomisoikeuksiaan. Salvingtonin Gabriel on Universumin Pojan kaltainen olemuksensa jumalallisuuden osalta, vaikka hän Jumaluutta edustavien ominaisuuksien osalta onkin selvästi rajoittunut.

33:4.3 (369.6) Tämä uuden universumin vanhempien esikoinen on ainutkertainen persoonallisuus monine sellaisine ihailtavine ominaisuuksineen, joita ei kummassakaan hänen vanhemmassaan näkyvästi esiinny, olento, joka on ennennäkemättömän monipuolinen ja jonka lahjakkuus on suurempi kuin, minkä pystyy kuvittelemaan. Tässä verrattomassa persoonallisuudessa ilmenee Pojan jumalallinen tahto yhdistyneenä Hengen luovaan mielikuvitukseen. Kirkkaan Aamutähden ajatukset ja teot edustavat loppuun asti ja täydellisesti sekä Luoja-Poikaa että Luovaa Henkeä. Sellainen olento pystyy myös laajassa määrin ymmärtämään sekä hengellisiä serafijoukkoja että aineellisia, evolutionaarisia ja tahdollisia luotuja ja olemaan näihin myötätuntoisessa yhteydessä.

33:4.4 (370.1) Kirkas Aamutähti ei ole luoja, mutta hän on loistava hallintopersoonallisuus, joka on Luoja-Pojan henkilökohtainen edustaja hallinnon alalla. Luomistyötä ja elämän antamista lukuun ottamatta Poika ja Henki eivät koskaan neuvottele tärkeistä universumia koskevista menettelytavoista muutoin kuin Gabrielin läsnä ollessa.

33:4.5 (370.2) Salvingtonin Gabriel on Nebadonin universumin ylin toimeenpanija ja kaikkien sen hallintoa koskevien toimeenpanopyyntöjen ratkaisija. Tämä universumin toimeenpanija luotiin sellaiseksi, että hänellä on kaikki työnsä edellyttämät valmiudet, mutta kokemustaan hän on kartuttanut paikallisluomuksemme kasvun ja kehittymisen myötä.

33:4.6 (370.3) Gabriel on se päällikkö, joka paikallisuniversumissa toteuttaa ei-persoonallisia asioita koskevat superuniversumin

määräykset. Myös useimmat Päivien Muinaisten langettamia joukkotuomioita ja tuomiokautisia kuolleistaherättämisiä koskevat asiat siirretään Gabrielin ja hänen esikuntansa toimeenpantaviksi. Näin ollen Gabriel on sekä super- että paikallisuniversumin hallitsijoiden yhteinen toimeenpanopäällikkö. Hänellä on komennossaan taitava joukkokunta erityistyöhönsä luotuja hallinnollisia avustajia, joita ei paljasteta evolutionaarisille kuolevaisille. Gabriel voi näiden avustajien lisäksi käyttää kaikkia tai mitä tahansa Nebadonissa toimivista taivaallisten olentojen yhteisöistä, ja hän on myös ”taivaan armeijoiden”, taivaallisten varusjoukkojen, ylipäällikkö.

33:4.7 (370.4) Gabriel ja hänen esikuntansa eivät ole opettajia; he ovat hallintopersoonallisuuksia. Heidän ei tiedetä milloinkaan jättäneen säännönmukaista työtään jonkin muun tehtävän vuoksi, paitsi silloin kun Mikael oli inkarnoituneena suorittamassa luodun hahmossa tapahtunutta lahjoittautumistaan. Tällaisten lahjoittautumisten aikana Gabriel aina tarkasti noudatti inkarnoituneen Pojan tahtoa, ja Päivien Yhdistyneen antaman tuen turvin hänestä tuli myöhempien lahjoittautumisten ajaksi universumin asioiden tosiasiallinen ohjaaja. Mikaelin kuolevaisen hahmossa tapahtuneesta lahjoittautumisesta lähtien Gabriel on liittynyt läheisesti Urantian historiaan ja kehitykseen.

33:4.8 (370.5) Lahjoittautumisen kohteena olevissa maailmoissa tapahtuvia kohtaamisia sekä yleisten ja erityisten kuolleistaherätysnimenhuutojen yhteydessä sattuvia tapaamisia lukuun ottamatta kuolevaiset, ennen kuin heidät otetaan mukaan

paikallisluomuksen hallintotyöhön, tulevat harvoin Gabrielin kanssa kohdakkain paikallisuniversumin kautta ylöspäin noustessaan. Hallintopersoonallisuuksina te – luokasta ja asemasta riippumatta – tulette kuulumaan Gabrielin alaisuuteen.

5. Kolminaisuuden suurlähettiläät

33:5.1 (370.6) Kolminaisuudesta peräisin olevien persoonallisuuksien harjoittama hallinto päättyy superuniversumien hallitukseen. Paikallisuniversumeille on ominaista niiden kaksinainen johtaminen, mikä on isä–äiti-idean alkulähde. Universumin isä on Luoja-Poika; universumin äiti on Jumalallinen Hoivaaja, paikallisuniversumin Luova Henki. Jokaista paikallisuniversumia on kuitenkin siunattu tiettyjen keskusuniversumista ja Paratiisista lähtöisin olevien persoonallisuuksien läsnäololla. Tätä paratiisillista ryhmää johtaa Nebadonissa Paratiisin-Kolminaisuuden suurlähettiläs, Salvingtonin Immanuel, Nebadonin paikallisuniversumiin osoitettu Päivien Yhdistynyt. Korkea-arvoinen Kolminaisuuden Poika on tietyssä mielessä myös Universaalisen Isän Luoja-Pojan hoviin osoittama henkilökohtainen edustaja; tästä johtuu hänen nimensä: Immanuel.

33:5.2 (370.7) Salvingtonin Immanuel, Korkeimpien Kolminaisuuspersoonallisuuksien kuudennen luokan numero 611 121, on ylevää arvokkuutta henkilöivä olento ja niin suuresti itsensä alentava, että hän torjuu kaikkien elollisten luotujen hänelle

osoittaman palvonnan ja jumaloinnin. Hän erottuu muista olemalla koko Nebadonissa ainoa persoonallisuus, joka ei ole koskaan tunnustanut alamaisuutta veljelleen Mikaelille. Hän toimii Hallitsija-Pojan neuvojana, mutta hän antaa neuvojaan vain pyydettäessä. Luoja-Pojan poissa ollessa hän voi toimia puheenjohtajana missä tahansa korkea-arvoisessa universumineuvostossa, mutta muutoin hän ei halua osallistua universumin toimeenpanoasioihin, paitsi kun häneltä sitä pyydetään.

33:5.3 (371.1) Tämä Paratiisin Nebadonin-suurlähettiläs ei ole paikallisuniversumin hallituksen päätäntävallan alainen. Toisaalta hän ei myöskään harjoita ratkaisevaa päätösvaltaa kehittyvän paikallisuniversumin toimeenpanoasioissa, paitsi sikäli, että hän valvoo hänen kanssaan yhteistyössä toimivia veljiään, Päivien Uskollisia, jotka palvelevat konstellaatioiden päämajoissa.

33:5.4 (371.2) Päivien Yhdistyneen tavoin Päivien Uskollisetkaan eivät koskaan tyrkytä neuvoja tai tarjoa apuaan konstellaatioiden hallitsijoille, ellei heiltä sellaista pyydetä. Nämä Paratiisin konstellaatioihin osoittamat suurlähettiläät edustavat paikallisuniversumeissa neuvonantajan osassa toimivien Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien viimeistä henkilökohtaisen läsnäolon tasoa. Konstellaatiot liittyvät superuniversumin hallintoon läheisemmin kuin paikallisjärjestelmät, joiden hallintoa hoitavat yksinomaisesti paikallisuniversumin syntyperäiset persoonallisuudet.

6. Yleishallinto

33:6.1 (371.3) Gabriel on Nebadonin ylin täytäntöönpanija ja varsinainen hallinnosta vastaava persoonallisuus. Mikaelin poissaolo Salvingtonista ei millään tavoin häiritse universumin säännönmukaista asiainhoitoa. Mikaelin poissa ollessa, kuten äskettäin tapahtui hänen osallistuessaan Orvontonin Mestari-Poikien kokoukseen Paratiisissa, Gabriel toimii universumin sijaishallitsijana. Tällaisissa tapauksissa Gabriel pyytää kaikkien suurempien ongelmien kohdalla aina Salvingtonin Immanuelin neuvoja.

33:6.2 (371.4) Isä-Melkisedek on Gabrielin ensimmäinen avustaja. Aina kun Kirkas Aamutähti on poissa Salvingtonista, tämä alkuperäinen Melkisedek-Poika kantaa hänen vastuunsa.

33:6.3 (371.5) Universumin eri alihallituksille on määrätty tietyt erityisvastuualueet. Samalla kun järjestelmän hallitus yleisesti ottaen huolehtii planeettojen hyvinvoinnista, se pitää aivan erityisesti huolta elollisten olentojen fyysisestä statuksesta, biologisista ongelmista. Konstellaatioiden hallitsijat vuorostaan kiinnittävät erityistä huomiota eri planeetoilla ja järjestelmissä vallitseviin sosiaalisiin ja hallinnollisiin oloihin. Konstellaation hallinto työskentelee pääasiassa yhtenäistämiseen ja vakauttamiseen liittyvien asioiden parissa. Vieläkin ylemmäs mentäessä universumin

hallitsijoiden mielenkiinnon kohteena on yhä enemmän maailmojen hengellinen status.

33:6.4 (371.6) Suurlähettiläät nimitetään oikeudellisella määräyksellä, ja he edustavat universumeja toisissa universumeissa. Konsulit ovat konstellaatioiden keskenään vaihtamia edustajia sekä konstellaatioiden edustajia universumipäämajassa. Heidät nimitetään lakiasäätävän elimen päätöksellä, ja he toimivat vain paikallisuniversumin puitteissa. Järjestelmän Hallitsijan antama toimeenpanomääräys valtuuttaa Tarkkailijat edustamaan kyseistä järjestelmää muissa järjestelmissä ja konstellaation pääkaupungissa, ja hekin toimivat vain paikallisuniversumin piirissä.

33:6.5 (371.7) Salvingtonista suunnataan samanaikaiset kaukoviestilähetykset konstellaatiopäämajoihin, järjestelmäpäämajoihin ja yksittäisille planeetoille. Taivaallisten olentojen kaikki korkeammat luokat kykenevät käyttämään hyväkseen tätä viestitysjärjestelmää pitäessään yhteyttä universumin joka puolelle hajaantuneisiin tovereihinsa. Universumin kaukoviestityspalvelu yltää kaikkiin asuttuihin maailmoihin niiden hengellisestä statuksesta riippumatta. Planeettainvälinen tietoliikenne evätään vain hengellisessä karanteenissa olevilta maailmoilta.

33:6.6 (372.1) Konstellaation Isien päällikkö lähettää määräajoin konstellaation kaukoviestilähetykset konstellaation päämajasta.

33:6.7 (372.2) Ajan kulumisen arvioi, laskee ja oikaisee erityinen Salvingtonissa toimiva olentoryhmä. Nebadonin standardipäivä on yhtä pitkä kuin on kahdeksantoista päivää ja kuusi tuntia ynnä kaksi ja puoli minuuttia Urantian aikaa. Nebadonin vuoden muodostaa tietty aikajakso universumin kierroksesta suhteessa Uversan kehään, ja se vastaa sataa universumin standardiajan mukaista päivää eli noin viittä Urantian vuotta.

33:6.8 (372.3) Nebadonin aika, joka viestitetään Salvingtonista, on kaikkien konstellaatioiden ja järjestelmien standardiaika tässä paikallisuniversumissa. Kukin konstellaatio hoitaa asioitaan Nebadonin ajan mukaan, mutta järjestelmät noudattavat yksittäisten planeettojen tavoin omaa ajanlaskuaan.

33:6.9 (372.4) Jerusemin ajanlaskun mukaan Satanian päivä on hieman (eli 1 tunti, 4 minuuttia ja 15 sekuntia) alle kolme päivää Urantian aikaa. Nämä ajat tunnetaan yleisesti Salvingtonin eli universumin aikana sekä Satanian eli järjestelmän aikana. Standardiaika on universumin aika.

7. Nebadonin oikeusistuimet

33:7.1 (372.5) Mestari-Pojan, Mikaelin, huolehdittavana on viime kädessä vain kolme asiakokonaisuutta: luominen, ylläpito ja hoivaaminen. Hän ei henkilökohtaisesti osallistu universumin oikeudelliseen työhön. Luojat eivät milloinkaan toimi luotujensa tuomareina, vaan tällainen tehtävä kuuluu yksinomaisesti korkean

koulutuksen ja luodun olennon aktuaalisen kokemuksen omaaville luoduille.

33:7.2 (372.6) Nebadonin koko oikeuskoneisto on Gabrielin valvonnassa. Salvingtonissa sijaitsevat korkeat oikeusistuimet käsittelevät ongelmia, joilla on yleisempää, koko universumia koskevaa merkitystä, sekä järjestelmien tuomioistuimilta tulevia valitustapauksia. Näissä universumin oikeusistuimissa on seitsemänkymmentä osastoa, jotka kukin toimivat kymmenestä jaoksesta koostuvina seitsemänä jaostona. Kaikissa oikeusjutuissa toimii puheenjohtajana kaksijäseninen tuomaristo, johon kuuluu yksi taustaltaan täydellisyyttä oleva tuomari ja yksi ylösnousemuskokemuksen omaava tuomari.

33:7.3 (372.7) Paikallisuniversumin oikeusistuimien tuomiovaltaa on rajoitettu seuraavissa asioissa:

33:7.4 (372.8) 1. Paikallisuniversumin hallintokoneiston huolena on luominen, kehitys, ylläpito ja hoiva. Universumin oikeusistuimilta evätään sen vuoksi oikeus käsitellä tapauksia, joissa on kysymys ikuisesta elämästä ja kuolemasta. Tämä ei liity mitenkään kysymykseen luonnollisesta kuolemasta sellaisena kuin se toteutuu Urantialla, mutta jos käsiteltäväksi tulee kysymys oikeudesta olemassaolon jatkumiseen, ikuiseen elämään, se pitää siirtää Orvontonin oikeusistuinten ratkaistavaksi; ja jos päätös on yksilön kannalta kielteinen, pannaan kaikki yksilön hävittämistä koskevat tuomiot täytäntöön superhallituksen hallitsijoiden määräyksestä ja heidän edustajiensa toimesta.

33:7.5 (372.9) 2. Jumalan Paikallisuniversumipoikien laiminlyöntiä ja luopuruutta, joka vaarantaa heidän asemansa ja arvovaltansa Poikina, ei koskaan käsitellä Pojan tuomioistuimessa, vaan tällainen riitakysymys vietäisiin välittömästi superuniversumin oikeusistuinten käsittelyyn.

33:7.6 (372.10) 3. Kun kysymys on paikallisuniversumin rakenteeseen kuuluvan osan, kuten paikallisjärjestelmän, hengellisen eristämisen jälkeen tapahtuvasta jäsenyyden palauttamisesta paikallisluomuksen täyden hengellisen statuksen omaavien yhteisöön, siihen on saatava superuniversumin korkean kansankokouksen suostumus.

33:7.7 (373.1) Kaikkien muiden asioiden osalta Salvingtonin oikeusistuimet ovat lopullisia ja korkeimpia. Niiden langettamista tuomioista ja päätöksistä ei ole valitus- eikä pakotietä.

33:7.8 (373.2) Näyttävätpä inhimillisten riitakysymysten ratkaisut Urantialla joskus kuinka epäoikeudenmukaisilta tahansa, universumissa vallitsee kuitenkin eittämätön oikeudenmukaisuus ja jumalallinen tasapuolisuus. Elätte kaikin puolin järjestyneessä universumissa ja voitte ennemmin tai myöhemmin luottaa siihen, että teitä kohdellaan oikeamielisesti, jopa armollisesti.

8. Lainsäädäntä- ja toimeenpanoelimet

33:8.1 (373.3) Nebadonin päämajassa, Salvingtonissa, ei ole varsinaisia lakiasäätäviä elimiä. Universumin päämajamaailmat huolehtivat

suuressa määrin asioiden tuomioistuinkäsittelystä. Paikallisuniversumin lakiasäätävät kansankokoukset sijaitsevat sadassa konstellaatiopäämajassa. Järjestelmät huolehtivat etupäässä paikallisluomusten täytäntöönpanoon liittyvästä ja hallinnollisesta työstä. Järjestelmänhallitsijat työtovereineen saattavat voimaan konstellaation vallankäyttäjien lainsäädännölliset määräykset ja panevat täytäntöön universumin korkeiden tuomioistuinten oikeudelliset ratkaisut.

33:8.2 (373.4) Vaikka varsinainen lainsäädäntätyö ei tapahdukaan universumipäämajassa, Salvingtonissa toimii silti joukko neuvoa-antavia ja tutkimuksia suorittavia kokouksia, joiden kokoonpano vaihtelee ja joita johdetaan toimialansa ja tarkoituksensa edellyttämällä tavalla. Toiset ovat pysyviä, toiset hajaantuvat tarkoituksensa täytettyään.

33:8.3 (373.5) Paikallisuniversumin *korkeimpaan neuvostoon* kuuluu kolme jäsentä kustakin järjestelmästä ja seitsemän edustajaa jokaisesta konstellaatiosta. Eristetyillä järjestelmillä ei ole edustusta tässä kokouksessa, mutta niiden sallitaan lähettää tarkkailijoita, jotka ovat läsnä sen kaikissa keskusteluissa ja tutustuvat sen tekemiin johtopäätöksiin.

33:8.4 (373.6) *Korkeimman sanktion sata neuvostoa* sijaitsevat nekin Salvingtonissa. Näiden neuvostojen presidentit muodostavat suoraan Gabrielin kanssa toimivan työkabinetin.

33:8.5 (373.7) Universumin korkeiden neuvoa-antavien neuvostojen kaikki päätelmät alistetaan joko Salvingtonin oikeuselimien tai konstellaatioiden lakiasäätävien kokousten ratkaistaviksi. Näillä korkea-arvoisilla neuvostoilla ei ole valtuuksia eikä valtaa saattaa suosituksiaan voimaan. Mikäli niiden antamat neuvot perustuvat universumin peruslakeihin, silloin Nebadonin oikeusistuimet antavat määräykset niiden täytäntöönpanosta; mutta jos niiden suositukset liittyvät paikallisiin oloihin tai hätätilanteisiin, niille on hankittava konstellaatioiden lakiasäätävien kokousten harkinnanvarainen hyväksyntä, minkä jälkeen ne siirretään paikallisjärjestelmän viranomaisten toimeenpantaviksi. Nämä korkea-arvoiset neuvostot ovat todellisuudessa universumin superlainsäädäntäelimiä, mutta ne toimivat voimaansaattamisvaltuuksitta ja täytäntöönpanovallatta.

33:8.6 (373.8) Puhuessamme universumin hallinnosta käytämme sellaisia sanoja kuin ”oikeusistuin” ja ”kansankokous”; tällöin tulisi ymmärtää, että nämä hengelliset toimitukset poikkeavat varsin paljon sellaisista Urantian alkukantaisemmista ja aineellisemmista toiminnoista, joista käytetään samoja nimityksiä.

33:8.7 (373.9) [Esittänyt Nebadonin Arkkienkelien päällikkö.]

Luku 34

Paikallisuniversumin Äiti-Henki

34:0.1 (374.1) SILLOIN kun Universaalinen Isä ja Iankaikkinen Poika personoivat Luoja-Pojan, Ääretön Henki yksilöllistää uuden ja ainutkertaisen oman minuutensa edustuman seuraamaan tätä Luoja-Poikaa avaruuden maailmoihin ja olemaan siellä tämän kumppanina: ensi vaiheessa vasta projisoidun universumin fyysisessä organisoinnissa ja myöhemmin luomistyössä sekä sen luotuihin olentoihin kohdistuvassa huolenpidossa.

34:0.2 (374.2) Luova Henki reagoi sekä fyysisiin että hengellisiin olevaisiin; niin reagoi myös Luoja-Poika, ja näin he ovat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumin hallinnossa rinnasteisia ja toisiinsa liittyviä.

34:0.3 (374.3) Nämä Tytär-Henget ovat Äärettömän Hengen olemusta, mutta he eivät voi toimia samanaikaisesti sekä fyysisen luomistyön että hengellisen hoivaamisen toimissa. Universumin Poika antaa fyysisen luomistyön osalta yleiskaavan, kun sen sijaan Universumin

Henki panee alulle fyysisten olevaisten materialisoinnin. Poika toimii voimaa koskevien suunnitelmien parissa, mutta Henki muuntaa nämä energialuomukset fyysisiksi substansseiksi. Vaikka onkin jossain määrin vaikeaa antaa sellaista kuvaa, että tämä Äärettömän Hengen varhainen universumiläsnäolo olisi persoona, Henki-kumppani on kuitenkin Luoja-Pojalle persoonallinen ja on aina toiminut selvästi erottuvana yksilönä.

1. Luovan Hengen personoituminen

34:1.1 (374.4) Sen jälkeen kun tähti- ja planeettasikermän fyysinen organisointi on saatu päätökseen ja superuniversumin energiapiirit ovat voimakeskusten toimenpitein rakentuneet, kun Äärettömän Hengen toimintayksiköt ovat tehneet tämän valmistavan luomuksen hänen paikallisuniversumissa olevan luovan kohdentumansa kautta toimien, silloin Mikael-Poika antaa julistuksen, jonka mukaan vasta organisoituun universumiin on seuraavaksi määrä projisoida elämä. Sitten kun Paratiisi on tämän aikomusjulistuksen tunnustanut, Paratiisin-Kolminaisuudessa ilmenee hyväksymisreaktio ja sitä seuraa sen Valtiashengen katoaminen Jumaluuksien hengelliseen hohteeseen, jonka superuniversumissa tämä uusi luomus on järjestymässä. Muut Valtiashenget siirtyvät sillä välin lähelle tätä Paratiisin Jumaluuksien keskusasuinsijaa, ja myöhemmin, kun Jumaluuden syleilemä Valtiashenki ilmestyy kumppaniensa näkyville, tapahtuu ilmiö, joka tunnetaan ”primaaripurkauksena”. Se

on suunnaton hengellinen leimahdus, ilmiö, joka voidaan erottaa selvästi niinkin kaukana kuin asianomaisen superuniversumin päämajassa; ja yhtä aikaa vähän ymmärretyn kolminaisuusmanifestaation kanssa tapahtuu Äärettömän Hengen tuossa paikallisuniversumissa asuvan luovan hengen henkiläsnäolon voiman luonteessa merkittävä muutos. Välittömänä vastakaikuna näihin Paratiisissa tapahtuviin ilmiöihin personoituu suoraan Luoja-Pojan edessä Äärettömän Hengen uusi persoonallinen edustuma. Tämä on Jumalallinen Hoivaaja. Luoja-Pojan yksilöllistetystä Luova Henki -auttajasta on tullut hänen henkilökohtainen luova työtoverinsa, paikallisuniversumin Äiti-Henki.

34:1.2 (375.1) Tästä Myötäluojan uudesta persoonallisesta eriytymästä lähtevät ja hänen kauttaan kulkevat ne henkivoiman ja hengellisen vaikuttamisen vakiintuneet virrat ja säädetyt yhteyspiirit, joiden on määrä läpäistä tämän paikallisuniversumin kaikki maailmat ja olennot. Todellisuudessa tämä uusi ja persoonallinen läsnäolo ei ole muuta kuin sen aiemman ja vähemmän persoonallisen työtoverin muunnos, joka toimi Pojan kanssa tämän aiemmassa työssä fyysisen universumin organisoimiseksi.

34:1.3 (375.2) Tällainen on muutamin sanoin esitettynä kertomus tästä mykistävästä draamasta, mutta se on suunnilleen kaikki, mitä näistä suurimerkityksisistä tapahtumista voidaan kertoa. Ne ovat silmänräpäyksellisiä, selittämättömiä ja käsittämättömiä; tämän menetelmän ja menettelyn salaisuus lepää Paratiisin-Kolminaisuuden povessa. Vain yhdestä asiasta olemme varmoja: Hengen paikallisuniversumiläsnäolo oli puhtaasti fyysisen luomisen

tai organisoinnin aikoihin Paratiisin Äärettömän Hengen hengestä epätäydellisesti eriytynyt, kun Äärettömän Hengen paikallisuniversumi-ilmentymä taas asianomaisen valvovan Valtiashengen Jumalten salaisesta syleilystä ilmaantumisen ja hengellisen energian leimahduksen jälkeen muuttuu äkkiä ja täydellisesti sen Valtiashengen persoonallisuuden kaltaiseksi, joka oli muuntavassa yhteydessä Äärettömään Henkeen. Paikallisuniversumin Äiti-Henki saa näin sellaisen persoonallisen olemuksen, jota sävyttää asianomaisen astronomisen hallintoalueen kattavan superuniversumin Valtiashengen olemus.

34:1.4 (375.3) Tämä Äärettömän Hengen personoitu läsnäolo, paikallisuniversumin Luova Äiti-Henki, tunnetaan Sataniassa Jumalallisena Hoivaajana. Käytännössä ja hengellisessä merkityksessä tämä Jumaluuden ilmentymä on jumalallinen yksilö, henkipersoona. Ja sellaiseksi Luoja-Poika hänet tunnustaa, ja sellaisena hän tätä pitää. Juuri puheena olevan, Kolmannen Lähteen ja Keskuksen paikallisuniversumissamme esiintyvän paikallistuman ja personoituman kautta Hengestä saattoi sittemmin tulla niin täysin Luoja-Pojan alamainen, että tästä Pojasta totuuden mukaisesti sanottiin: ”Kaikki valta taivaassa ja maan päällä on uskottu hänelle.”

2. Jumalallisen Hoivaajan olemus

34:2.1 (375.4) Siitä lähtien, kun Jumalallinen Hoivaaja elollisuuden luomisen aikoihin on kokenut persoonallisuuteen kohdistuneen

merkittävän muodonmuutoksen, hän toimii persoonana ja harjoittaa erittäin persoonallisella tavalla yhteistyötä Luoja-Pojan kanssa heidän paikallisluomuksensa laajakantoisten asioiden suunnittelussa ja johtamisessa. Universumin monien olentotyyppien mielestä tämäkään Äärettömän Hengen edustuma ei ehkä näytä täysimääräisen persoonalliselta vielä, silloin kun eletään Mikaelin lopullista lahjoittautumista edeltäviä aikoja, mutta sitten kun Luoja-Poika on ylennetty Mestari-Pojan vallalla hallitsevaksi valtiaaksi, Luovan Äiti-Hengen persoonalliset piirteet lisääntyvät siinä määrin, että kaikki hänen kanssaan kosketuksiin tulevat yksilöt tunnistavat hänet persoonallisesti.

34:2.2 (375.5) Luoja-Pojan kanssa harjoittamansa yhteistyösuhteen varhaisimmista hetkistä alkaen Universumin Hengellä on kaikki ne Äärettömän Hengen attribuutit, jotka liittyvät fyysiseen valvontaan täydellinen vetovoiman vastustamiskyky mukaan luettuna. Persoonallisen statuksen saavutettuaan Universumin Henki harjoittaa paikallisuniversumissa aivan yhtä täysimääräistä ja perinpohjaista mieligravitaation valvontaa kuin Ääretön Henki harjoittaisi, jos hän olisi siellä henkilökohtaisesti läsnä.

34:2.3 (375.6) Jumalallinen Hoivaaja toimii kussakin paikallisuniversumissa Äärettömän Hengen olemuksen ja luontaisten ominaispiirteiden mukaisesti, sellaisina kuin ne ruumiillistuvat yhdessä Paratiisin Seitsemästä Valtiashengestä. Vaikka kaikkien Universumin Henkien luonteessa ilmenee pohjimmainen samankaltaisuus, samalla esiin tulee myös toiminnallinen erilaisuus, joka määräytyy siitä, että heidän

alkuperänsä johtaa yhteen Seitsemästä Valtiashengestä. Tämä alkuperän eroavaisuus aiheuttaa eri superuniversumeissa tavattavat erilaiset menetelmät paikallisuniversumien Äiti-Hengen toiminnassa. Mutta kaikilta oleellisilta hengellisiltä ominaisuuksiltaan nämä Henget ovat superuniversumikohtaisesta erilaistumisesta huolimatta yhdenkaltaisia, yhtä hengellisiä ja täysin jumalallisia.

34:2.4 (376.1) Luova Henki on Luoja-Pojan kanssa myötävastuullinen tuotettaessa maailmojen luotuja olentoja, eikä hän koskaan jätä Poikaa pulaan missään ponnisteluissa näiden luomakuntien ylläpitämiseksi ja säilyttämiseksi. Elollisuutta vaalitaan ja ylläpidetään Luovan Hengen toimintayksikön välityksellä. ”Sinä lähetät Henkesi, ja ne luodaan. Sinä uudistat maan kasvot.”

34:2.5 (376.2) Älyllisten luotujen universumia luotaessa Luova Äiti-Henki toimii ensin universumitäydellisyyden sfäärissä ja työskentelee yhdessä Pojan kanssa Kirkkaan Aamutähden aikaansaamiseksi. Hengen jälkeläiset käyvät sen jälkeen luokka luokalta yhä enemmän planeetoille tarkoitettujen luotujen olentojen luokan kaltaisiksi, aivan kuten Poikienkin luokat asteittain alenevat Melkisedekeistä Aineellisiin Poikiin, jotka ovat varsinaisesti yhteydessä maailmojen kuolevaisiin. Myöhemmän kuolevaisluotujen evoluution myötä Elämänkantaja-Pojat järjestävät fyysisen ruumiin, joka valmistetaan maailmassa jo olevasta järjestyneestä materiaalista, kun Universumin Henki sen sijaan antaa ”elämän henkäyksen”.

34:2.6 (376.3) Vaikka suuruniversumin seitsemäs lohko saattaakin monissa suhteissa olla verkkaisesti kehittyvä, syvämietteiset ongelmiemme tutkijat odottavat, että siitä tulevina aikoina kehittyy erinomaisen tasapainoinen luomistulos. Ennustamme Orvontonin osalle näin korkea-asteista sopusuhtaisuutta, sillä tätä superuniversumia johtava Henki on korkeuksissa olevien Valtiashenkien päällikkö. Hän on älyllinen henkiolento, joka ilmentää kaikkien kolmen ikuisen Jumaluuden ominaispiirteiden ja luonteen tasapainoista yhdistymistä ja täydellistä koordinoitumista. Muihin sektoreihin verrattuina olemme verkkaisia ja takapajuisia, mutta joskus tulevaisuuden iäisinä aikakausina meitä odottaa epäilemättä ylimaallinen kehitys ja pääsy ennennäkemättömiin tuloksiin.

3. Poika ja Henki ajallisuudessa ja avaruudessa

34:3.1 (376.4) Sen paremmin Iankaikkinen Poika kuin Ääretön Henkikään ei ole ajan eikä avaruuden rajoittama eikä niistä riippuvainen, mutta useimmat heidän jälkeläisistään ovat.

34:3.2 (376.5) Ääretön Henki läpäisee koko avaruuden ja asuu ikuisuuden kehällä. Äärettömän Hengen persoonallisuuksien on silti henkilökohtaisessa yhteydenpidossaan ajallisuuden lapsiin otettava useinkin huomioon ajalliset tekijät, vaikkakaan ei samassa määrin avaruutta. Monet mielenhoivaajat voivat olla piittaamatta

avaruudesta, mutta ne joutuvat sietämään viivettä koordinoidessaan universumitodellisuuden moninaisia tasoja. Yksinäinen Sanansaattaja on käytännöllisesti katsoen riippumaton avaruudesta, paitsi sikäli, että paikasta toiseen matkaamiseen vaaditaan aikaa. Ja on olemassa myös muita samanlaisia entiteettejä, mutta ne ovat teille tuntemattomia.

34:3.3 (376.6) Henkilökohtaisten ominaisuuksiensa osalta Luova Henki on täysin ja tyystin riippumaton avaruudesta muttei ajasta. Sen paremmin konstellaation kuin järjestelmänkään päämajassa ei ole mitään tämän Universumin Hengen erityistä henkilökohtaista läsnäoloa. Hän on tasapuolisesti ja tasaisesti hajaantuneena läsnä paikallisuniversuminsa joka puolella ja on sen vuoksi aivan yhtä konkreettisesti ja persoonallisesti läsnä yhdessä maailmassa kuin missä hyvänsä toisessakin.

34:3.4 (376.7) Vain kun kysymys on aikaelementistä, koskee mikään rajoitus Luovan Hengen universumeissa suorittamaa hoivaamista. Luoja-Poika toimii silmänräpäyksessä kaikkialla universumissaan; mutta Luovan Hengen on universaalisessa mielen hoivassa otettava huomioon aika, paitsi milloin hän tietoisesti ja tarkoituksellisesti käyttää hyväkseen Universumin Pojan henkilökohtaisia valtaoikeuksia. Myös puhtaasti henkeä koskevassa toiminnassa Luova Henki toimii ajasta riippumattomana, samoin kuin yhteistyössään universumin salaperäisen heijastustoiminnan kanssa.

34:3.5 (377.1) Vaikka Iankaikkisen Pojan henkigravitaation piiri toimii sekä ajasta että avaruudesta riippumattomana, kaikki Luoja-Poikien

toiminnat eivät silti ole vapaita avaruuden asettamista rajoituksista. Ellei evolutionaarisissa maailmoissa tapahtuvia toimintoja oteta lukuun, nämä Mikael-Pojat näyttävät kykenevän toimimaan suhteellisen riippumattomina ajasta. Aika ei tuota Luoja-Pojalle hankaluuksia, mutta avaruus asettaa hänelle rajoituksia, sillä hän ei voi henkilönä olla kahdessa paikassa yhtä aikaa. Nebadonin Mikael toimii ajattomasti oman universuminsa piirissä, ja heijastamisen kautta hän toimii käytännöllisesti katsoen ajattomasti superuniversumissa. Hän on ajattomasti yhteydessä suoraan Iankaikkiseen Poikaan.

34:3.6 (377.2) Jumalallinen Hoivaaja on Luoja-Pojan ymmärtäväinen auttaja, joka mahdollistaa Luoja-Pojan luontaisten, avaruuteen kohdistuvien rajoitusten voittamisen ja kompensoimisen. Sillä kun nämä kaksi toimivat hallinnollisessa liitossa, he ovat omassa paikallisuniversumissaan ajasta *ja* avaruudesta käytännöllisesti katsoen riippumattomia. Siksipä, niin kuin havaitaan käytännössä tapahtuvan koko paikallisuniversumin piirissä, Luoja-Poika ja Luova Henki toimivatkin tavallisesti sekä ajasta että avaruudesta riippumatta, sillä kummallakin on aina käytettävissään toisen riippumattomuus ajasta ja toisen riippumattomuus avaruudesta.

34:3.7 (377.3) Vain absoluuttiset olennot ovat absoluuttisessa merkityksessä riippumattomia ajasta ja avaruudesta. Sekä Iankaikkisen Pojan että Äärettömän Hengen alaisten enemmistö on niin ajasta kuin avaruudestakin riippuvaista.

34:3.8 (377.4) Kun Luovasta Hengestä tulee ”avaruustietoinen”, hän valmistautuu tiedostamaan rajatun ”avaruusalueen” omakseen,

toimipiirin, jossa hän on riippumaton avaruudesta, toisin kuin koko muun avaruuden suhteen, josta hän on riippuvainen. Vain tietoisuutensa kattamalla alueella voi kukaan tehdä valintoja ja toimia.

4. Paikallisuniversumin yhteyspiirit

34:4.1 (377.5) Nebadonin paikallisuniversumissa on kolme erillistä henkiyhteyspiiriä:

34:4.2 (377.6) 1. Luoja-Pojan lahjoittama henki, Lohduttaja, Totuuden Henki.

34:4.3 (377.7) 2. Jumalallisen Hoivaajan henkiyhteyspiiri, Pyhä Henki.

34:4.4 (377.8) 3. Älyllisyydenhoivan yhteyspiiri, johon kuuluvat muiden muassa seitsemän mielenauttajahengen enemmän tai vähemmän yhtenäiset toiminnot, mutta yksityiskohdissaan moninainen toiminta.

34:4.5 (377.9) Luoja-Pojat on varustettu universumissa läsnä olevalla hengellä, joka on monin tavoin yhdenmukainen Paratiisin Seitsemän Valtiashengen hengen kanssa. Tämä on se Totuuden Henki, jonka lahjoittautunut Poika vuodattaa maailman ylle, sen jälkeen kun hän saa hengellisen omistusoikeuden tällaiseen sfääriin. Tämä lahjaksi annettu Lohduttaja on se hengellinen voima, joka vetää kaikkia totuudenetsijöitä iäti kohti häntä, joka on paikallisuniversumissa totuuden henkilöitymä. Tämä henki on Luoja-Pojalle luontaisesti

kuuluva ominaisuus, joka nousee esille hänen jumalallisesta olemuksestaan, aivan kuten suuruniversumin pääyhteyspiirit juontuvat Paratiisin Jumaluuksien persoonallisuuksien läsnäoloista.

34:4.6 (377.10) Luoja-Poika voi tulla ja mennä, hänen henkilökohtainen läsnäolonsa voi olla paikallisuniversumissa tai muualla, ja Totuuden Henki toimii silti häiriintymättä. Sillä vaikka tämä jumalallinen läsnä oleva juontuukin Luoja-Pojan persoonallisuudesta, toiminnan osalta se kuitenkin keskittyy Jumalallisen Hoivaajan persoonaan.

34:4.7 (378.1) Universumin Äiti-Henki sitä vastoin ei koskaan poistu paikallisuniversumin päämajamaailmasta. Luoja-Pojan henki voi toimia ja myös toimii Pojan henkilökohtaisesta läsnäolosta riippumatta, mutta samaa ei voi sanoa Äiti-Hengen henkilökohtaisesta hengestä. Jumalallisen Hoivaajan Pyhä Henki lakkaisi toimimasta, jos hänen henkilökohtainen läsnäolonsa sattuisi poistumaan Salvingtonista. Hänen henkiläsnäolonsa näyttää olevan sidoksissa universumin päämajamaailmaan, ja tämä nimenomainen tosiasia mahdollistaa sen, että Luoja-Pojan henki toimii Pojan olinpaikasta riippumatta. Universumin Äiti-Henki toimii sekä Totuuden Hengen että oman henkilökohtaisen vaikutuksensa, Pyhän Hengen, universumikeskiönä ja -keskuksena.

34:4.8 (378.2) Sekä Isä–Poika-Luojan että Luovan Äiti-Hengen anti on erilainen heidän varustaessaan paikallisuniversuminsa lapset mielellä. Mutta Luova Henki ei lahjoita mieltä, ennen kuin hänet on varustettu henkilökohtaisin valtaoikeuksin.

34:4.9 (378.3) Paikallisuniversumin superevolutionaariset persoonallisuusluokat varustetaan superuniversumin mallista

johdetulla paikallisuniversumityyppisellä mielellä. Evolutionaarisen elollisuuden ihmis- ja ihmisen alapuolella olevat luokat varustetaan sellaista tyyppiä olevalla mielellä, jota auttajahenget hoivaavat.

34:4.10 (378.4) Seitsemän mielenauttajahenkeä ovat paikallisuniversumin Jumalallisen Hoivaajan luomus. Nämä mielen henget ovat luonteeltaan samanlaisia, mutta kyvyiltään erilaisia, ja ne saavat kaikki samalla tavoin osansa Universumin Hengen olemuksesta, vaikkei niitä oikeastaan voi pitää Äiti-Luojastaan erottuvina persoonallisuuksina. Näille seitsemälle auttajalle on annettu seuraavat nimet: *viisauden* henki, *palvonnan* henki, *neuvon* henki, *tiedon* henki, *rohkeuden* henki, *ymmärryksen* henki, *intuition*, nopean oivaltamisen, henki.

34:4.11 (378.5) Nämä ovat ne ”seitsemän Jumalan henkeä”, jotka ”paloivat tulisoihtuina valtaistuimen edessä” ja jotka profeetta näki symboleina näyssään. Mutta hän ei nähnyt neljänkolmatta vartiomiehen istuimia näiden seitsemän mielenauttajahengen ympärillä. Mainitussa kirjoituksen kohdassa on sekoittunut kaksi esitystä, joista toinen liittyy universumin päämajaan ja toinen järjestelmän pääkaupunkiin. Neljänkolmatta vanhimman istuimet ovat asutuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmänne päämajassa Jerusemissa.

34:4.12 (378.6) Mutta kysymys oli Salvingtonista Johanneksen kirjoittaessa: ”Ja valtaistuimesta lähti salamoita ja ääniä ja ukkosen jylinää” – nämä olivat paikallisjärjestelmiin suunnattuja universumin kaukoviestilähetyksiä. Hän näki mielessään myös

paikallisuniversumin suunnanvalvontaluotuja, päämajamaailman eläviä kompasseja. Nebadonissa tätä suunnanvalvontaa ylläpitävät Salvingtonin neljä valvontaluotua, jotka toimivat universumivirtausten yllä ja joita ensimmäinen toimiva mielen henki, intuition auttaja, ”nopean oivaltamisen” henki, taitavasti auttaa. Mutta näistä neljästä olennosta annettu kuvaus, kun heitä englanniksi kutsutaan pedoiksi – on ikävästi vääristynyt, sillä he ovat verrattoman kauniita ja hahmoltaan ihania.

34:4.13 (378.7) Kompassin neljä ilmansuuntaa ovat universaalisia ja kuuluvat myötäsyntyisesti Nebadonin elollisuuteen. Kaikilla elollisilla luoduilla on ruumiiseen kuuluvat yksikkönsä, jotka ovat herkkiä näille suuntavirroille ja reagoivat niihin. Näitä luoduissa ilmeneviä luomia monennetaan jatkuvasti universumin joka puolella aina yksittäisiä planeettoja myöten, ja yhdessä maailmojen magneettisten voimien kanssa ne aktivoivat eläinorganismissa olevat lukemattomat mikroskooppisen pienet hiukkaset niin, että nämä suuntasolut osoittavat aina pohjoiseen ja etelään. Suuntavaisto liittyy tällä keinoin ainaisesti universumin elollisiin olentoihin. Ihmiskunta ei ole täysin tietämätön siitä, että sillä on tällainen vaisto. Nämä hiukkaset havaittiin Urantialla ensi kerran suunnilleen näiden kertomusten laatimisen aikoihin.

5. Hengen hoiva

34:5.1 (379.1) Jumalallinen Hoivaaja toimii yhteistyössä Luoja-Pojan kanssa elollisuuden muotoilemisessa ja uusien olentoluokkien luomisessa aina tämän seitsemännen lahjoittautumisen aikaan saakka. Ja sen jälkeen kun Poika on korotettu universumin täysivaltaiseksi hallitsijaksi, Hoivaaja jatkaa yhteistoimintaansa Pojan ja Pojan lahjoittaman hengen kanssa siinä edelleen jatkuvassa työssä, jota tehdään maailmojen hoivaamiseksi ja planeettojen edistämiseksi.

34:5.2 (379.2) Asutuissa maailmoissa Henki aloittaa työn evolutionaarisen edistymisen aikaansaamiseksi, tuon maailman eloton aine lähtökohtanaan hän varustaa sen ensin kasvikunnalla, sitten eläinorganismeilla, sen jälkeen inhimillisen olemassaolon ensimmäisillä edustajilla; ja toinen toisensa perään jokainen anti edistää osaltaan planeetan elämän kehityspotentiaalin yhä laajempaa julkituloa sen varhaisista ja primitiivisistä vaiheista aina tahdollisten luotujen ilmestymiseen saakka. Tämän Hengelle kuuluvan tehtävän suorittavat suurelta osin seitsemän mielenauttajaa, lupauksen henget, se kehittyvien planeettojen yhdistävä ja koordinoiva henki-mieli, joka iäti ja yhtenäisesti johtaa ihmisrotuja kohti korkeampia ideoita ja hengellisiä ihanteita.

34:5.3 (379.3) Kuolevainen ihminen kokee Hengen huolenpidon ensi kerran mielen yhteydessä, kun evolutionaaristen olentojen puhtaasti eläimestä polveutuva mieli kehittää kyvyn palvonnan- ja viisaudenauttajien vastaanottamiseen. Tämä kuudennen ja seitsemännen auttajan palvelus on osoitus siitä, että mielen kehitys on astumassa hengellisen huolenpidon kynnyksen yli. Ja tällaiset

mielet, joissa esiintyy palvonta- ja viisaustoimintaa, liitetään välittömästi Jumalallisen Hoivaajan hengellisiin yhteyspiireihin.

34:5.4 (379.4) Päästyään näin osalliseksi Pyhän Hengen hoivasta mielellä on kyky (tietoisesti tai tiedottomasti) tehdä valinta Universaalisen Isän läsnäolon – Ajatuksensuuntaajan – hyväksi. Mutta vasta silloin kun lahjoittautunut Poika on vapauttanut Totuuden Hengen kaikille kuolevaisille annettavaan planetaariseen hoivaan, kaikki normaalit mielet ovat automaattisesti valmiita Ajatuksensuuntaajan vastaanottamiseen. Totuuden Henki työskentelee ikään kuin se olisi yhtä Jumalallisen Hoivaajan henkiläsnäolon kanssa. Tämä kaksinainen henkien yhteys leijuu maailmojen yllä ja pyrkii opettamaan totuutta ja valaisemaan ihmisten mieltä hengellisesti, innoittamaan ylösnousemuksellisten rotujen luotujen sielua ja johtamaan evolutionaarisilla planeetoilla asuvia kansoja pääsemään yhä lähemmäksi jumalallisen kohtalonsa Paratiisissa olevaa määränpäätä.

34:5.5 (379.5) Vaikka Totuuden Henki vuodatetaan kaiken lihan päälle, tämä Pojan henki on toimintansa ja valtansa osalta rajoittunutta siten, että se lähes kokonaan määrittyy kunkin ihmisen henkilökohtaisesta vastaanottavuudesta kaikkea sitä kohtaan, mistä lahjoittautuneen Pojan tehtävässä on kaiken kaikkiaan ja itse asiassa kysymys. Pyhä Henki on osin riippumaton ihmisen asenteesta ja osittain riippuvainen ihmisen tahdon tekemistä päätöksistä ja yhteistyöhalukkuudesta. Kaiken kaikkiaan Pyhän Hengen hoiva käy kuitenkin entistäkin tehokkaammaksi niiden kuolevaisten

sielunelämän pyhittämisessä ja hengellistämisessä, jotka yhä täydellisemmin *noudattavat* jumalallisia johdatuksia.

34:5.6 (379.6) Yksilöinä teillä ei omakohtaisesti ole hallussanne Isä–Poika-Luojan eikä Luovan Äiti-Hengen hengestä erotettua osaa eikä entiteettiä, sillä nämä hoivaajahenget eivät, toisin kuin Salaperäiset Opastajat, ota yhteyttä yksilön mielen ajattelukeskuksiin eivätkä asu niissä. Ajatuksensuuntaajat ovat Universaalisen Isän esipersoonallisen reaalisuuden tarkalleen määrättyjä yksilöitymiä, jotka tosiasiallisesti asuvat kuolevaisen mielessä tämän mielen olennaisena osana ja toimivat aina täydellisessä sopusoinnussa Luoja-Pojan ja Luovan Hengen yhdessä vaikuttavien henkien kanssa.

34:5.7 (380.1) Äärettömän Hengen Universumi-Tyttären Pyhän Hengen, Iankaikkisen Pojan Universumi-Pojan Totuuden Hengen ja Paratiisin-Isän Suuntaaja-hengen läsnäolo evolutionaarisessa kuolevaisessa tai hänen tykönään osoittaa hengellisen varustamisen ja hoivan symmetrisyyttä ja antaa tälle kuolevaiselle kyvyn tietoisesti käsittää se uskon tosiasia, että hän on Jumalan poika.

6. Ihmisessä oleva henki

34:6.1 (380.2) Asutetun planeetan evoluution edistymisen ja sen asukkaiden hengellistymisen etenemisen myötä tällaiset kypsät persoonallisuudet voivat entisten lisäksi ottaa vastaan muitakin hengellisesti vaikuttavia tekijöitä. Kun kuolevaiset edistyvät mielen

hallinnassa ja hengen käsittämisessä, nämä moninaiset henkihoivaajat käyvät toimintansa osalta yhä tasavertaisemmiksi, ne sekoittuvat yhä enemmän Paratiisin-Kolminaisuuden harjoittamaan ylihoivantaan.

34:6.2 (380.3) Vaikka Jumalallisuus saattaa ilmetä monikollisena, ihmisen kokemuksessa Jumaluus on yksiköllinen, aina *yksi*. Hengellinen hoivakaan ei ole ihmisen kokemuksessa monikollista. Alkuperänsä monikollisuudesta huolimatta kaikki henkivaikuttajat ovat toiminnallisesti yhtä. Ne ovat todellakin yhtä, sillä ne ovat Seitsenkertaisen Jumalan henkihoivaa suuruniversumin luoduissa ja luoduille; ja kun luodut edistyvät tämän hengen harjoittaman, yhdistävän hoivan arvostamisessa ja vastaanottavuudessa, siitä tulee heidän kokemuksessaan Korkeimman Jumalan harjoittamaa huolenpitoa.

34:6.3 (380.4) Jumalallinen Henki laskeutuu ikuisen kunnian kukkuloilta pitkän portaikon kohdatakseen sinut sellaisena kuin olet ja siellä, missä olet, sulkeakseen sitten rakastavasti, uskoon pohjautuvan kumppanuuden vallassa, kuolevaissyntyisen sielun syleilyynsä ja lähteäkseen taas varmasti ja vakaasti astumaan takaisinpäin noita alentumisen askelmia ja pysähtyen vasta, kun evolutionaarinen sielu on turvallisesti nostettu niille samoille autuuden kukkuloille, joilta jumalallinen Henki alun perin lähti matkaan tähän laupeutta ja hoivaa osoittavaan tehtävään.

34:6.4 (380.5) Hengelliset voimat pyrkivät ja pääsevät erehtymättä omille alkuperäisille tasoilleen. Kun ne kerran ovat lähteneet Ikuisen

luota, sinne ne varmasti myös palaavat ja tuovat mukanaan kaikki ne ajallisuuden ja avaruuden lapset, jotka ovat ottaneet omakseen sisäisen Suuntaajan johdatuksen ja opetuksen, ne, jotka totisesti ovat ”Hengestä syntyneitä”, Jumalan uskonpoikia.

34:6.5 (380.6) Jumalallinen Henki on alituisen hoivan ja rohkaisun lähde ihmisten lapsille. Kykynne ja saavutuksenne ovat ”Hänen armonsa määräiset, Hengen tekemän uudistamisen kautta.” Fyysisen energian tavoin myös hengellinen elämä kuluu; hengellisen ponnistuksen seurauksena on vastaava hengellinen uupumus. Koko ylösnousemuskokemus on sekä todellinen että hengellinen. Niinpä pitääkin paikkansa, kun on kirjoitettu: ”Henki on se, joka eläväksi tekee”, ”Henki tekee eläväksi.”

34:6.6 (380.7) Ylevimpienkään uskonnollisten oppien kuollut teoria ei kykene muuttamaan ihmisluonnetta eikä säätelemään kuolevaisten käyttäytymistä. Mitä tämän päivän maailma tarvitsee, on muinaisen opettajanne julistamaa totuutta: ”Ei vain sanana, vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä.” Teoreettisen totuuden siemen on kuollut, korkeimmatkin moraalikäsitykset ovat vailla tehoa, paitsi jos ja kunnes jumalallinen Henki puhaltaa hengen totuuden muotoihin ja elävöittää vanhurskauden kaavat.

34:6.7 (381.1) Jotka ovat saaneet ja tunnistaneet sisällään olevan Jumalan osasen, ovat syntyneet Hengestä. ”Te olette Jumalan temppeli, ja Jumalan henki asuu teissä.” Ei riitä, että tämä henki vuodatetaan päällenne, vaan jumalallisen Hengen pitää myös hallita ja säädellä ihmisen kokemuksen jokaista vaihetta.

34:6.8 (381.2) Juuri jumalallisen Hengen, elämän veden, läsnäolo ehkäisee kuolevaisen tunteman tyytymättömyyden aiheuttaman kuluttavan janon ja hengellistymättömän ihmismielen sanoin kuvaamattoman nälän. Hengen motivoimat olennot ”eivät ikinä janoa, sillä tämä hengellinen vesi on oleva heissä tyydytyksen lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” Tällaiset jumalallisella vedellä janonsa sammuttaneet sielut ovat kutakuinkin riippumattomia aineellisesta ympäristöstä, mitä tulee elämän iloihin ja maallisen olemassaolon tarjoamiin tyydytyksiin. He ovat hengellisesti valaistuneita ja virvoittuneita, moraalisesti vahvistuneita ja varustautuneita.

34:6.9 (381.3) Jokaisessa kuolevaisessa on kaksinainen olemus: eläimellisistä taipumuksista koostuva perimä ja henkivarustuksen antama ylevä virike. Urantialla viettämänne lyhyen elämän kuluessa näitä kahta erilaista ja vastakkaista yllykettä kyetään harvoin sovittamaan täysin yhteen. Niiden saattaminen sopusointuun ja yhdistäminen lienee melko mahdotonta. Yhdistynyt Henki antaa kuitenkin koko elinaikasi lakkaamatta tukeaan auttaakseen sinua lihallisuuden alistamisessa yhä enemmän Hengen johdatukseen. Vaikka sinun onkin elettävä aineellinen elämäsi loppuun, vaikka et pääsekään pakoon ruumistasi ja sen tarpeita, kaikesta huolimatta käyt tavoitteittesi ja ihanteittesi osalta yhä kykenevämmäksi alistamaan eläimellisen olemuksen Hengen hallintaan. Sisimmässäsi vaikuttaa todellakin hengellisten voimien salaliitto, jumalallisten voimien liittoutuma, jonka yksinomaisena tarkoituksena on saada

aikaan lopullinen vapautumisesi aineellisuuden orjuudesta ja finiittisen olemassaolon hankaluuksista.

34:6.10 (381.4) Kaiken tämän huolenpidon tarkoituksena on, ”Että te vahvistuisitte voimalla Hänen henkensä kautta, joka on ihmisen sisimmässä.” Ja tämä kaikki edustaa vasta ensi askelta kohti uskon ja palvelun täydellisyyden lopullista saavuttamista, kokemusta, jossa ”täytyt kaikella Jumalan täyteydellä”, ”sillä kaikki, joita Jumalan henki johdattaa, ovat Jumalan poikia.”

34:6.11 (381.5) Henki ei milloinkaan *pakota*, ainoastaan johdattaa. Jos olet halukas oppimaan, jos tahdot saavuttaa henkitasot ja päästä jumalallisiin korkeuksiin, jos vilpittömästi haluat saavuttaa ikuisen päämäärän, jumalallinen Henki on hellästi ja lempeästi johdattava sinua Jumalan poikauden ja hengellisen edistymisen polkua. Jokainen astumasi askel on astuttava halullisesti, älyllistä ja riemullista yhteistyötä osoittaen. Hengen herruus ei ole milloinkaan pakon tahraamaa eikä painostuksen likaamaa.

34:6.12 (381.6) Ja kun auliisti ja järjen kautta hyväksytään tällainen hengen ohjauksessa oleva elämä, ihmisen mielessä kehittyy vähitellen positiivinen tietoisuus jumalallisesta yhteydestä ja varmuus henkisestä kanssakäymisestä; ennemmin tai myöhemmin ”Henki todistaa sinun henkesi (Suuntaajan) kanssa, että olet Jumalan lapsi.” Ajatuksensuuntaajasi on jo kertonut sinulle, että olet sukua Jumalalle, niin että äsken mainittu kirjoituskin osoittaa Hengen todistavan ”sinun henkesi *kanssa”*, ei sinun henge*lle*si.

34:6.13 (381.7) Tietoisuutta siitä, että henki vallitsee ihmisen elämää, seuraa ennen pitkää Hengen luonteenpiirteiden yhä laajempi

näyttäytyminen tällaisen hengen johdatuksessa olevan kuolevaisen elämänasenteissa, ”sillä hengen hedelmät ovat rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, lempeys, hyvyys, usko, sävyisyys ja itsehillintä”. Vaikka tällaiset hengen opastuksessa olevat ja jumalallisesti valaistuneet kuolevaiset vielä astuvatkin vaatimattomia uurastuksen polkuja ja inhimillistä uskollisuutta osoittaen täyttävät maisten tehtäviensä mukaiset velvollisuudet, he ovat jo alkaneet erottaa ne ikuisen elämän valot, jotka tuikkivat toisen maailman kaukaisilla rannoilla; he ovat jo alkaneet ymmärtää, miten todellinen onkaan se innoittava ja lohduttava totuus, että ”Jumalan valtakunta ei ole ruokaa eikä juomaa, vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.” Ja hengestä syntyneitä sieluja tukee jokaisen koettelemuksen läpi ja jokaisen vastoinkäymisen hetkellä tuo toivo, joka voittaa kaiken pelon, sillä jumalallisen Hengen läsnäolo levittää Jumalan rakkautta kaikissa sydämissä.

7. Henki ja lihallisuus

34:7.1 (382.1) Lihallisuus, eläimestä polveutuvilta roduilta peräisin oleva myötäsyntyinen olemus, ei luonnostaan kanna jumalallisen Hengen hedelmiä. Kun kuolevaisolemusta on kohennettu tuomalla siihen lisäksi Jumalan Aineellisten Poikien olemusta, sillä tavoin kuin Urantian rotuja tietyssä määrin edistettiin Aatamin lahjoittamisella, silloin on tie paremmin valmistettu Totuuden Hengen yhteistyölle ihmisen sisimmässä olevan Suuntaajan kanssa

hengen luonnehedelmien kauniin sadon tuottamiseksi. Ellet torju tätä henkeä, niin vaikka tehtävän täyttämiseen tarvittaisiin ikuisuus, ”on hän johdattava sinut kaikkeen totuuteen.”

34:7.2 (382.2) Evolutionaariset kuolevaiset, jotka asuvat hengelliseltä kehitykseltään normaaleissa maailmoissa, eivät koe sellaisia voimakkaita hengen ja lihallisuuden välisiä ristiriitoja, jotka ovat ominaisia nykyisille Urantian roduille. Mutta ihanteellisimmillakin planeetoilla on Aatamia edeltävän ihmisen ilman muuta ponnisteltava noustakseen puhtaasti eläimelliseltä olemassaolon tasolta eteenpäin toinen toistaan seuraavien, yhä älyperäisempiä merkityksiä ja yhä korkeampia hengellisiä arvoja edustavien tasojen kautta.

34:7.3 (382.3) Normaalin maailman kuolevaiset eivät koe jatkuvaa sotatilaa fyysisen ja hengellisen olemuksensa välillä. He joutuvat kohtaamaan välttämättömyyden kavuta olemassaolon eläimellisiltä tasoilta elämän hengellisen elämisen korkeammille tasoille, mutta tämä nousu on enemmänkin kasvattavan koulutuksen läpikäymisen kaltaista, kun sitä verrataan Urantian kuolevaisten kokemiin syviin ristiriitoihin tässä maailmassa, jossa aineellinen ja hengellinen olemus vetävät eri suuntiin.

34:7.4 (382.4) Urantialaiset kärsivät seuraamuksista, jotka juontuvat siitä, että he jo kahdesti ovat jääneet vaille apua tässä tehtävässä, jonka tavoitteena on eteneminen planetaarisen hengellisyyden saavuttamisessa. Caligastian mullistus syöksi planeetan maailmanlaajuiseen sekasortoon ja riisti kaikilta myöhemmiltä sukupolvilta sen moraalisen tuen, jonka kunnollisesti järjestetty

yhteiskunta olisi tarjonnut. Mutta tätäkin tuhoisampi oli Aatamin lankeemus sikäli, että se riisti luoduilta sellaisen korkeammantyyppisen fyysisen olemuksen, joka olisi ollut hengellisten pyrkimysten kanssa paremmin sopusoinnussa.

34:7.5 (382.5) Urantian kuolevaiset joutuvat pakostakin kokemaan tällaista korostunutta hengen ja lihallisuuden välistä kamppailua siksi, ettei Eedenin anti enempää aatamilaistanut heidän kaukaisia esivanhempiaan. Jumalallisen suunnitelman mukaan Urantian kuolevaisrotujen olisi pitänyt saada henkeen nähden luontaisesti herkempi fyysinen olemus.

34:7.6 (382.6) Tästä ihmisen olemusta ja hänen ympäristöään kohdanneesta kaksinkertaisesta onnettomuudesta huolimatta nykypäivän kuolevaiset kokisivat vähemmän tätä ilmeistä sodankäyntiä lihallisuuden ja hengen välillä, jos he astuisivat hengen valtakuntaan, jossa Jumalan uskonpojat ovat valaistuneessa ja vapahtavassa palvelussa vapautuneet verrattain hyvin lihallisuuden orjuudesta omistautuessaan täydestä sydämestään taivaallisen Isän tahdon täyttämiseen. Jeesus osoitti ihmiskunnalle uuden tavan elää kuolevaisen elämää, tavan, jolla ihmiset voivat hyvin suurelta osalta välttää Caligastian kapinan hirveät seuraamukset ja mitä tehokkaimmin korvata Aatamin lankeemuksen aiheuttamat menetykset. ”Kristus Jeesuksen elämän henki on vapauttanut meidät eläimellisen elämän laista sekä pahan ja synnin kiusauksista.” ”Tämä on se voitto, joka voittaa lihallisuuden, nimittäin teidän uskonne.”

34:7.7 (383.1) Ne Jumalaa tuntevat miehet ja naiset, jotka ovat syntyneet Hengestä, eivät koe sen enempää ristiriitaa kuolevaisen

olemuksensa kanssa kuin kaikkein normaaleimpien maailmojen kuolevaiset, planeettojen, joita synti ei ole koskaan tahrannut eikä kapinointi koskaan koskettanut. Uskonpojat toimivat ja elävät sellaisilla älyllisillä ja hengellisillä tasoilla, jotka ovat kaukana hillittömien ja luonnottomien fyysisten himojen aiheuttamien ristiriitojen yläpuolella. Eläimestä polveutuvien olentojen normaalit vietit ja fyysiseen olemukseen kuuluvat luonnolliset halut ja impulssit eivät ole ristiriidassa korkeimmankaan hengellisen tuloksiinpääsyn kanssa, paitsi tietämättömien, väärin opetettujen tai pahaksi onnekseen liian arkatuntoisten henkilöiden mielessä.

34:7.8 (383.2) Kerran ikuisen elämän tielle astuttuasi, tämän tehtävän vastaanotettuasi ja etenemiskäskyn saatuasi, älä pelkää inhimillisen unohtavaisuuden ja kuolevaiselle ominaisen epävakaisuuden vaaroja, älä anna epäonnistumisenpelon tai hätäännyttävän hämmennyksen vaivata itseäsi, älä horju äläkä epäile asemaasi ja arvoasi, sillä aina, kun näyttää pimeältä, aina kun eteenpäin ponnistellessasi tulet tienhaaraan, aina on Totuuden Henki puhuva sinulle sanoen: ”Tämä on se tie.”

34:7.9 (383.3) [Esittänyt Voimallinen Sanansaattaja, joka on määrätty väliaikaiseen palvelukseen Urantialle.]

Luku 35

Jumalan paikallisuniversumipojat

35:0.1 (384.1) EDELLÄ esitellyt Jumalan Pojat ovat peräisin Paratiisista. He ovat universaalisten toimipiirien jumalallisten Hallitsijoiden jälkeläisiä. Poikien ensimmäisen Paratiisi-yhteisön, Luoja-Poikien, edustajia Nebadonissa on vain yksi: Mikael, universumin isä ja hallitsija. Poikien toisen Paratiisi-yhteisön, Avonaalien eli Hallinnollisten Poikien, edustajia Nebadonissa on täysi kiintiöllinen: 1 062. Ja nämä ”vähäisemmät Kristukset” ovat aivan yhtä aikaansaavia ja kaikkivoipaisia planetaarisissa lahjoittautumisissaan kuin oli Urantialla toiminut Luoja- ja Mestari-Poika. Koska kolmas yhteisö polveutuu Kolminaisuudesta, sitä ei rekisteröidä paikallisuniversumissa, mutta arvioin Kolminaisuuden Opettaja-Poikia olevan Nebadonissa viidentoista- ja kahdenkymmenentuhannen välillä, johon lukuun eivät sisälly kirjoissa olevat 9 642 luotujen kolminaistamaa avustajaa. Nämä Paratiisin Daynaalit eivät ole sen paremmin tuomareita kuin hallintoviranomaisiakaan; he ovat superopettajia.

35:0.2 (384.2) Kohta tämän jälkeen tarkasteltavat Poikien tyypit ovat alkuisin paikallisuniversumista; he ovat Paratiisin Luoja-Pojan jälkeläistö erilaisista

yhdistymistä häntä täydentävän Universumin Äiti-Hengen kanssa. Näissä kertomuksissa mainitaan paikallisuniversumin poikien seuraavat luokat:

35:0.3 (384.3) 1. Melkisedek-Pojat.

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek-Pojat.

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek-Pojat.

35:0.6 (384.6) 4. Elämänkantaja-Pojat.

35:0.7 (384.7) Kolmiyhteinen Paratiisin-Jumaluus toimii kolmen Poikien luokan luomiseksi: Mikaelien, Avonaalien ja Daynaalien. Paikallisuniversumin kaksinainen Jumaluus – Poika ja Henki – toimii niin ikään kolmen ylevän Poikien luokan luomiseksi: Melkisedekien, Vorondadekien ja Lanonandekien; ja saatettuaan päätökseen tämän kolminkertaisen julkituonnin he toimivat yhdessä Seitsenkertaisen Jumalan seuraavan tason kanssa Elämänkantajien monitaitoisen yhteisön aikaansaamiseksi. Nämä olennot luokitellaan taivaasta laskeutuviin Jumalan Poikiin kuuluviksi, mutta he ovat ainoalaatuinen ja omaperäinen universumin elollisuuden muoto. Heitä tarkastelemme koko seuraavan luvun pituudelta.

1. Isä-Melkisedek

35:1.1 (384.8) Sen jälkeen kun henkilökohtaisiksi apulaisiksi tarkoitetut olennot, kuten Kirkas Aamutähti ja muut hallinnon persoonallisuudet, on saatettu olevaisiksi asianomaista universumia koskevan jumalallisen tarkoituksen ja luomissuunnitelmien mukaisesti, Luoja-Pojan ja Luovan Hengen, Äärettömän Hengen Paikallisuniversumityttären, kesken ilmenee uudenlainen luova liitto. Tämän luovan kumppanuuden tuloksena oleva jälkeläispersoonallisuus on alkuperäinen Melkisedek, Isä-Melkisedek, se

ainutlaatuinen olento, joka toimii sittemmin yhdessä Luoja-Pojan ja Luovan Hengen kanssa saattaakseen olevaiseksi koko sen ryhmän, joka kantaa samaa nimeä.

35:1.2 (385.1) Nebadonin universumissa Isä-Melkisedek toimii Kirkkaan Aamutähden ensimmäisenä toimeenpanevana työtoverina. Gabriel työskentelee enemmänkin universumin toimintalinjojen, Melkisedek puolestaan käytännön menettelytapojen parissa. Gabriel johtaa Nebadonin pysyviä oikeusistuimia ja neuvostoja, Melkisedek sen sijaan johtaa erityisiä, ylimääräisiä ja hätätilakomissioita ja neuvoa-antavia elimiä. Gabriel ja Isä-Melkisedek eivät ole koskaan samanaikaisesti poissa Salvingtonista, sillä Gabrielin poissa ollessa Isä-Melkisedek toimii Nebadonin toimeenpanopäällikkönä.

35:1.3 (385.2) Luoja-Poika ja Luova Henki loivat yhdessä Isä-Melkisedekin kanssa oman universumimme Melkisedekit yhden standardiajanlaskun mukaisen tuhatvuotisjakson kuluessa. Koska Melkisedekit ovat Poikien luokka, jonka tasa-arvoisena luojana toimi yksi heidän omaan joukkoonsa kuuluva, he ovat muodostukseltaan osaksi itsesyntyisiä, ja heillä on sen vuoksi tilaisuus panna toimeen verratonta tyyppiä oleva itsehallinto. He valitsevat määräajoin oman hallinnollisen päällikkönsä standardiajanlaskun mukaan seitsenvuotiseksi virkakaudeksi, ja he toimivat muutoinkin itseään säätelevänä yhteisönä, vaikka alkuperäinen Melkisedek tiettyjä luontaisia kanssavanhemman valtaoikeuksia käyttääkin. Aika ajoin tämä Isä-Melkisedek nimittää joitakuita omaan luokkaansa kuuluvia yksilöitä toimimaan erityisinä midsoniittisiin maailmoihin osoitettuina Elämänkantajina. Nämä maailmat edustavat sellaista asuttujen planeettojen tyyppiä, jota ei ole tähän mennessä Urantialla paljastettu.

35:1.4 (385.3) Melkisedekit eivät toimi kovinkaan laajasti paikallisuniversumin ulkopuolella, paitsi silloin kun heitä kutsutaan todistajiksi asioissa, jotka ovat superuniversumin oikeusistuinten

ratkaistavina, ja kun heitä nimitetään erityisiksi suurlähettiläiksi, niin kuin heitä joskus nimitetään edustamaan jotakin universumia saman superuniversumin toisessa universumissa. Kunkin universumin alkuperäisellä eli esikois-Melkisedekillä on aina vapaus matkustaa naapuriuniversumeihin tai Paratiisiin, silloin kun hän suorittaa tehtäviä, joissa on kysymys hänen luokkansa intresseistä ja velvollisuuksista.

2. Melkisedek-Pojat

35:2.1 (385.4) Melkisedekit ovat ensimmäinen sellainen jumalallisten Poikien luokka, jotka tulevat niin lähelle alempana olevaa luodun elollisuuden tasoa, että he kykenevät toimimaan suoraan palvelutyössä, jota harjoitetaan kuolevaisten ylevöittämiseksi, ja he kykenevät palvelemaan evolutionaarisia ihmissukukuntia ilman, että heidän on välttämättä ruumiillistuttava. Nämä Pojat ovat luonnostaan puolivälissä suurenmoista persoonallisuuksien taivaastalaskeutumista, sillä alkuperänsä puolesta he ovat jokseenkin puolimatkassa korkeimman Jumalallisuuden ja alimman tahdolla varustettuja luotuja edustavan elollisuuden välillä. Näin heistä tulee luonnollisia välittäjiä toisaalta elollisen olemassaolon korkeampien ja jumalallisten tasojen ja toisaalta evolutionaaristen maailmojen alempien, jopa aineellisten, elollismuotojen välillä. Serafiyhteisöt, enkelit, työskentelevät mielellään Melkisedekien kanssa. Itse asiassa kaikenmuotoista älyllistä elämää edustavat olennot tuntevat nämä Pojat ymmärtäväisinä ystävinä, myötätuntoisina opettajina ja viisaina neuvonantajina.

35:2.2 (385.5) Melkisedekit ovat itsehallinnollinen olentoluokka. Tämän ainutlaatuisen ryhmän myötä kohtaamme ensimmäisen paikallisuniversumin olentojen taholta tulevan yrityksen itsemääräämiseen,

ja näemme korkeinta tyyppiä edustavan aidon itsehallinnon. Ryhmänsä hallintoa sekä kotiplaneettansa ja siihen liittyvien kuuden sfäärin ja niiden lisämaailmojen hallintoa varten nämä Pojat organisoivat oman koneistonsa. Ja tässä yhteydessä olisi kirjattava, etteivät he ole koskaan käyttäneet väärin etuoikeuksiaan. Koko Orvontonin superuniversumissa nämä Melkisedek-Pojat eivät ole kertaakaan pettäneet heille osoitettua luottamusta. He ovat universumin jokaisen itsehallintoa tavoittelevan olentoryhmän toivo. He ovat itsehallinnon esikuva ja itsehallinnon opettajia kaikille Nebadonin sfääreille. Älyllisten olentojen kaikki luokat – ylemmät ylhäältä ja alaiset alhaalta – ylistävät varauksettomasti Melkisedekien hallintoa.

35:2.3 (386.1) Poikien Melkisedek-luokalla on suuren perheen vanhimman pojan asema ja vastuu. Pääosaltaan heidän työnsä on säännönmukaista ja jossain määrin rutiininomaista, mutta siinä on paljon sellaista, mikä on vapaaehtoista ja jonka he ovat kokonaan itse itselleen sälyttäneet. Valtaosa Salvingtonissa ajoittain kokoontuvista erityiskokouksista kutsutaan koolle Melkisedekien esityksestä. Omasta aloitteestaan nämä Pojat partioivat omaa synnyinuniversumiaan. He ylläpitävät universumin tiedonkeruuseen omistautuvaa riippumatonta organisaatiota ja laativat aikajaksottaisia raportteja Luoja-Pojalle kaikesta siitä informaatiosta riippumatta, joka tulee universumipäämajaan toimipiirin rutiinihallinnosta huolehtivien säännönmukaisten elinten toimesta. He ovat luontaisesti ennakkoluulottomia tarkkailijoita; he nauttivat älyllisten olentojen kaikkien luokkien täyttä luottamusta.

35:2.4 (386.2) Melkisedekit toimivat maailmojen paikasta toiseen siirtyvinä ja neuvoa-antavina valitustuomioistuimina. Nämä Universumin Pojat menevät maailmoihin pieninä ryhminä palvelemaan neuvoa-antavina komissioina, ottamaan vastaan valaehtoisia todistuksia, kuulemaan ehdotuksia ja toimimaan neuvojina. Näin he auttavat sovittamaan niitä merkittävämpiä

vaikeuksia ja ratkaisemaan niitä vakavia erimielisyyksiä, joita evolutionaaristen toimipiirien asioissa aika ajoin esiintyy.

35:2.5 (386.3) Nämä universumin vanhimmat Pojat ovat Kirkkaan Aamutähden pääavustajia pantaessa täytäntöön Luoja-Pojan määräyksiä. Melkisedekin mennessä Gabrielin nimissä johonkin kaukaiseen maailmaan hänet voidaan tuota nimenomaista tehtävää varten valtuuttaa toimimaan lähettäjänsä sijaisena, ja siinä tapauksessa hän ilmestyy tehtävän kohdeplaneetalle Kirkkaan Aamutähden täysin valtuuksin. Näin tapahtuu varsinkin sfääreillä, joille ei kyseisen maailman luotujen hahmoisena ole vielä ilmestynyt jotakuta korkeampaa Poikaa.

35:2.6 (386.4) Siirtyessään lahjoittautumista merkitsevään elämänvaiheeseen, joka tapahtuu evolutionaarisessa maailmassa, Luoja-Poika menee sinne yksin. Mutta kun joku hänen paratiisillisista veljistään, Avonaali-Poika, astuu lahjoittautumisvaiheeseen, hänellä on seurassaan luvultaan kaksitoista Melkisedek-tukijaa, jotka varsin tehokkaasti myötävaikuttavat lahjoittautumistehtävän onnistumiseen. He tukevat Paratiisin Avonaaleja myös näiden asuttuihin maailmoihin suuntautuvilla hallinnollisilla tehtäväkäynneillä. Näissä tehtävissä toimiessaan Melkisedekit ovat ihmissilmin nähtäviä, siinä tapauksessa että myös Avonaali-Poika on ilmestynyt näkyvässä hahmossa.

35:2.7 (386.5) Ei ole olemassa sellaista planeetan hengellisten tarpeiden vaihetta, josta he eivät pitäisi huolta. He ovat niitä opettajia, jotka niin usein onnistuvat saamaan kokonaisia, pitkälle ehtineen elämänmuodon omaavia maailmoja tuntemaan lopullisesti ja täysimääräisesti Luoja-Pojan ja hänen Paratiisin-Isänsä.

35:2.8 (386.6) Melkisedekien viisaus on jokseenkin täydellistä, mutta arvostelukykynsä osalta he eivät ole erehtymättömiä. Ollessaan erillään muista ja ollessaan suorittamassa planetaarisia tehtäviä he ovat joskus

vähäisemmissä asioissa erehtyneet, toisin sanoen he ovat päättäneet tehdä jotakin, jota heidän valvojansa eivät sittemmin hyväksyneetkään. Tällainen arviointivirhe tekee Melkisedekistä tilapäisesti palveluskelvottoman aina siihen asti, kunnes hän menee Salvingtoniin ja saa kahdenkeskisessä tapaamisessa Luoja-Pojan kanssa opastusta, joka puhdistaa hänet kokonaan hänen ja hänen tovereidensa välillä erimielisyyttä aiheuttaneesta epäharmoniasta. Ja sitten, ojennuslevon jälkeen, seuraa kolmantena päivänä uusi virkaanasettaminen. Mutta tällaisia Melkisedekien toiminnassa ilmenneitä vähäisiä harha-askelia on Nebadonissa esiintynyt varsin harvoin.

35:2.9 (387.1) Nämä Pojat eivät ole enentyvä yhteisö; heidän lukumääränsä on muuttumaton, mutta on eri paikallisuniversumeissa erisuuruinen. Nebadonissa olevan päämajaplaneettansa kirjoihin merkitty Melkisedekien luku on yli kymmenen miljoonaa.

3. Melkisedekien maailmat

35:3.1 (387.2) Melkisedekit pitävät hallussaan omaa maailmaansa, joka on lähellä universumin päämajaa, Salvingtonia. Tämä sfääri, jonka nimi on Melkisedek, on Salvingtonin seitsemästäkymmenestä primaarisfääristä koostuvan kehän ohjausmaailma. Kutakin primaarisfääriä ympäröi kuusi erityistoiminnoille omistettua lisäsfääriä. Näistä ihastusta herättävistä sfääreistä – seitsemänkymmentä primaarista ja 420 lisäsfääriä – puhutaan usein Melkisedekien yliopistona. Kaikista Nebadonin konstellaatioista tulevat ylösnousemuskuolevaiset suorittavat Salvingtonin asukkaan asemaa hankkiessaan koulutusjakson jokaisella näistä 490 maailmasta. Mutta taivasmatkalaisten opetus on vain yksi Salvingtonin arkkitehtonisten sfäärien sikermässä käynnissä olevien moninaisten toimintojen osa-alue.

35:3.2 (387.3) Salvingtonin kehän 490 sfääriä jakaantuvat kymmeneen ryhmään, joista jokaiseen kuuluu seitsemän primaarista ja neljäkymmentäkaksi lisäsfääriä. Jokainen näistä ryhmistä on universumin jonkin suuremman elollisyhteisön yleisvalvonnassa. Ensimmäinen ryhmä, johon kuuluvat ohjausmaailma ja ympäröivän planeettakulkueen seuraavat kuusi primaarisfääriä, on Melkisedekien valvonnassa. Nämä Melkisedekien maailmat ovat:

35:3.3 (387.4) 1. Ohjausmaailma – Melkisedek-Poikien kotimaailma.

35:3.4 (387.5) 2. Fyysistä elämää käsittelevien koulujen ja elämän energioita käsittelevien laboratorioiden maailma.

35:3.5 (387.6) 3. Morontiaelämän maailma.

35:3.6 (387.7) 4. Alkuvaiheisen henkielämän sfääri.

35:3.7 (387.8) 5. Keskivaiheisen henkielämän sfääri.

35:3.8 (387.9) 6. Edistyvän henkielämän sfääri.

35:3.9 (387.10) 7. Rinnasteisen ja korkeimman itsetiedostuksen alue.

35:3.10 (387.11) Kunkin tällaisen Melkisedek-sfäärin kuusi lisämaailmaa on omistettu toiminnoille, jotka liittyvät näihin maailmoihin kytkeytyvän primaarisfäärin työhön.

35:3.11 (387.12) Ohjausmaailma, *Melkisedek*-sfääri, on kaikkien niiden olentojen yhteinen kohtaamispaikka, jotka ovat mukana kouluttamassa ja hengellistämässä ajallisuudesta ja avaruudesta tulevia ylösnousemuskuolevaisia. Taivasmatkalaiselle tämä maailma on ehkä koko Nebadonin mielenkiintoisin paikka. Kaikkien konstellaationsa koulutuksesta valmistuvien evolutionaaristen kuolevaisten on määrä laskeutua Melkisedekille, jossa heidät perehdytetään Salvingtonin koulutusjärjestelmän tiedonaloihin ja henkisen etenemisen ohjelmaan. Ja milloinkaan et ole unohtava reaktioitasi tässä ainutlaatuisessa maailmassa

viettämääsi ensimmäiseen elinpäivään, et edes saavutettuasi Paratiisin-määränpääsi.

35:3.12 (387.13) Ylösnousemuskuolevaiset asuvat Melkisedekin maailmassa harjoittaessaan opintojaan kuudella ympäröivällä erityisopetusplaneetalla. Ja tätä samaa menetelmää noudatetaan koko sen ajan, jonka he oleskelevat seitsemässäkymmenessä kulttuurimaailmassa, Salvingtonin kehän primaarisfääreillä.

35:3.13 (387.14) Melkisedekin sfäärin kuudessa lisämaailmassa asuvien lukuisten olentojen aika kuluu moniin erilaisiin toimintoihin, mutta kysymyksen ollessa ylösnousemuskuolevaisista, nämä satelliitit pyhitetään seuraaville opiskelun erityisaloille:

35:3.14 (388.1) 1. Sfääri numero yksi omistautuu ylösnousemuskuolevaisten alkuvaiheisen, planeetalla eletyn elämän tarkasteluun. Tämä tehtävä suoritetaan luokissa, jotka koostuvat jostakin tietystä maailmasta kotoisin olevista kuolevaisista. Urantialta tulevat harjoittavat tällaista kokemusten jälkitarkastelua yhdessä.

35:3.15 (388.2) 2. Sfäärin numero kaksi erityistehtävä koostuu samankaltaisesta jälkitarkastelusta, joka kohdistuu paikallisjärjestelmän päämajan primaarisatelliittia ympäröivissä mansiomaailmoissa läpikäytyihin kokemuksiin.

35:3.16 (388.3) 3. Tällä sfäärillä suoritettavat tarkastelut liittyvät oleskeluun paikallisjärjestelmän pääkaupunkisfäärillä ja sisältävät järjestelmäpäämajan sfäärisikermän jäljellä olevien arkkitehtonisten maailmojen toiminnat.

35:3.17 (388.4) 4. Neljännellä sfäärillä luodaan katsaus konstellaation seitsemässäkymmenessä lisämaailmassa ja niiden liitännäissfääreillä saatuihin kokemuksiin.

35:3.18 (388.5) 5. Viidennellä sfäärillä suoritetaan jälkitarkastelu taivasmatkalaisten oleskelusta konstellaation päämajamaailmassa.

35:3.19 (388.6) 6. Sfäärillä numero kuusi vietettävä aika omistetaan siihen, että koetetaan suhteuttaa mainitut viisi ajanjaksoa ja päästä tällä keinoin kokemusten koordinoitumiseen valmisteluna sille, että ollaan astumassa universumikoulutukseen kuuluviin Melkisedekien alkeiskouluihin.

35:3.20 (388.7) Universumihallinnon ja hengellisen viisauden koulut sijaitsevat Melkisedekien kotimaailmassa. Siellä ovat myös koulut, joissa käsitellään jotakin yhtä tutkimusalaa, kuten energiaa, ainetta, organisaatiota, viestintää, arkistoja, etiikkaa ja luotujen olentojen olemassaolon vertailevaa tutkimusta.

35:3.21 (388.8) Hengellisyyden Melkisedek-korkeakoulussa kaikki Jumalan Poikien luokat – jopa Paratiisin-luokat – työskentelevät yhdessä Melkisedek- ja serafiopettajien kanssa niiden joukkojen kouluttamisessa, jotka lähtevät kohtalon evankelistoiksi julistamaan hengellistä vapautta ja Jumalan poikautta universumin kaukaisimpiinkin maailmoihin. Tämä Melkisedekien yliopiston erityiskoulu on muilta suljettu universumi-instituutio; sinne ei oteta vierailevia opiskelijoita avaruuden muilta alueilta.

35:3.22 (388.9) Korkeinta universumihallinnon oppikurssia Melkisedekit pitävät kotimaailmassaan. Tätä Korkean Etiikan Laitosta johtaa alkuperäinen Isä-Melkisedek. Juuri näihin kouluihin eri universumit lähettävät vaihto-oppilaita. Vaikka Nebadonin nuori universumi onkin matalalla asteikossa, jossa universumeja verrataan niiden saavuttaman hengellisyyden tason ja korkean eettisen kehityksen osalta toisiinsa, hallinnolliset vaikeutemme ovat kuitenkin muuttaneet koko universumin – muiden lähistöllä olevien luomakuntien kannalta – sellaiseksi valtavaksi klinikaksi, että Melkisedekien korkeakoulut ovat täpötäynnä muilta alueilta tulevia opiskelijavieraita ja tarkkailijoita. Paikallisten ilmoittautuneiden suunnattoman ryhmän lisäksi Melkisedekien kouluissa on läsnä aina yli

satatuhatta opiskelijavierasta, sillä Nebadonin Melkisedekien yhteisö on kuuluisa koko Splandonin piirissä.

4. Melkisedekien erityistyö

35:4.1 (388.10) Melkisedekien toimintojen eräs pitkälle erikoistunut haara liittyy ylösnousemuskuolevaisten edistyvän morontiavaiheen valvontaan. Kärsivälliset ja viisaat serafihoivaajat antavat suuren osan tästä koulutuksesta, ja heitä avustavat ne kuolevaiset, jotka ovat nousseet suhteellisesti korkeammille tasoille siinä, mitä universumin puitteissa on määrä saavuttaa. Mutta Melkisedekit valvovat yhdessä Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kanssa kaikkea tätä opetustyötä.

35:4.2 (389.1) Vaikka Melkisedekien yhteisöt pääasiassa omistautuvat hoitamaan paikallisuniversumin valtavaa opetusjärjestelmää ja kokemuksellista koulutusjärjestelmää, ne toimivat lisäksi ainutkertaisissa tehtävissä ja epätavallisissa olosuhteissa. Kehittyvässä universumissa, joka lopulta on käsittävä osapuilleen kymmenen miljoonaa asuttua maailmaa, tapahtuu pakostakin monia tavallisuudesta poikkeavia asioita, ja Melkisedekit toimivat juuri tällaisissa poikkeustilanteissa. Konstellaationne päämajassa Edentiassa heidät tunnetaan Hätätilapoikina. He ovat aina valmiina palvelemaan kaikissa pulmatilanteissa – olivatpa nämä fyysisiä, älyperäisiä tai hengellisiä – sattuipa sellainen planeetalla, järjestelmässä, konstellaatiossa tai universumissa. Milloin ja missä tahansa vain tarvitaan erityisapua, sieltä ja silloin tapaat yhden tai useamman Melkisedek-Pojan.

35:4.3 (389.2) Kun Luoja-Pojan suunnitelman jokin yksityiskohta uhkaa epäonnistua, joku Melkisedekeistä lähtee heti antamaan apua. Mutta ei

heitä usein kutsuta toimintaan sellaisen synnillisen kapinan keskelle, jollainen riehui Sataniassa.

35:4.4 (389.3) Kaikissa tahdollisten luotujen asuttamissa maailmoissa Melkisedekit toimivat ensimmäisinä kaikissa hätätapauksissa, olivatpa ne luonteeltaan millaisia tahansa. Joskus he toimivat väliaikaisina holhoojina tottelemattomilla planeetoilla ja palvelevat suoritustilaan joutuneen planeettahallituksen konkurssipesän hoitajina. Planetaarisessa kriisissä nämä Melkisedek-Pojat palvelevat monessa ainutlaatuisessa ominaisuudessa. Tällaisen Pojan on helppo tehdä itsensä kuolevaisille olennoille näkyväksi, ja joskus joku tähän yhteisöön kuuluva on jopa ruumiillistunut kuolevaisen lihallisessa hahmossa. Nebadonissa Melkisedek on toiminut seitsemän kertaa evolutionaarisessa maailmassa kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa, ja lukuisissa tapauksissa nämä Pojat ovat ilmaantuneet universumin luotujen johonkin muuhun luokkaan kuuluvan hahmossa. He ovat toden totta monipuolisia ja vapaaehtoisia hätätilapalvelijoita universumin älyllisten olentojen kaikille luokille ja kaikille maailmoille ja maailmojen muodostamille järjestelmille.

35:4.5 (389.4) Melkisedek, joka eli Urantialla Abrahamin aikana, tunnettiin paikallisesti Saalemin ruhtinaana siksi, että hän johti pientä totuudenetsijöiden siirtokuntaa, joka asusti Saalemiksi kutsutulla paikkakunnalla. Hän tarjoutui ruumiillistumaan kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa, ja niin hän planeetan väliaikaisten pesänhoitaja-Melkisedekien suostumuksen saatuaan sitten tekikin. Nämä pelkäsivät elämän valon sammuvan tuona tihenevän hengellisen pimeyden aikakautena. Ja niin hän vaali oman aikansa totuutta ja siirsi sen turvallisesti eteenpäin Abrahamille ja tämän kumppaneille.

5. Vorondadek-Pojat

35:5.1 (389.5) Henkilökohtaisten apulaisten ja monitaitoisten Melkisedekien ensimmäisen ryhmän luotuaan Luoja-Poika ja paikallisuniversumin Luova Henki suunnittelivat ja saattoivat olevaiseksi toisen suuren ja moninaisen universumin poikien luokan: Vorondadekit. Heidät tunnetaan yleisemmin Konstellaation-Isinä, koska kaikissa paikallisuniversumeissa on tähän yhteisöön kuuluva Poika poikkeuksetta jokaisen konstellaation hallituksen johdossa.

35:5.2 (389.6) Kussakin paikallisuniversumissa olevien Vorondadekien määrä vaihtelee; kirjoihin merkitty lukumäärä Nebadonissa on täsmälleen miljoona. Vertaistensa, Melkisedekien, tavoin näilläkään Pojilla ei ole lisääntymiskykyä. Ei ole olemassa mitään tunnettua menetelmää, jolla he voisivat lisätä määräänsä.

35:5.3 (389.7) Puheena olevat Pojat ovat monissa suhteissa itsehallinnollinen yhteisö; yksilöinä ja ryhminä, jopa kokonaisuutena, he ovat suurelta osin itsemääräämäviä, paljolti samoin kuin Melkisedekit, mutta Vorondadekien toiminta ei ole yhtä laaja-alaista. He eivät ole Melkisedek-veljiensä veroisia näiden loistavassa monipuolisuudessa, mutta hallitsijoina ja kaukokatseisina hallintomiehinä he ovat jopa näitä luotettavampia ja tehokkaampia. Hallinnon osalta he eivät myöskään ole täysin alaistensa, Järjestelmänhallitsijoina toimivien Lanonandekien, vertaisia, mutta he voittavat kaikki universumipoikien luokat tavoitteen muuttumattomuudessa ja arvostelukyvyn jumalallisuudessa.

35:5.4 (390.1) Vaikka tämän luokan Poikien päätökset ja ratkaisut ovatkin aina jumalallisten poikien hengen mukaisia ja sopusoinnussa Luoja-Pojan

toimintaperiaatteiden kanssa, on heitä erehdyksensä johdosta kuitenkin haastettu Luoja-Pojan luokse, ja jonkin toimintatavan yksityiskohdan osalta heidän päätöksiään on joskus kumottu, kun asiassa on vedottu universumin korkeampiin oikeusistuimiin. Mutta harvoinpa nämä Pojat lankeavat erehdykseen, eivätkä he ole koskaan ryhtyneet kapinaan; Nebadonin koko historian aikana ei yhdenkään Vorondadekin ole koskaan havaittu uhmanneen universumin hallitusta.

35:5.5 (390.2) Vorondadekien paikallisuniversumeissa suorittama palvelu on laajamittaista ja monipuolista. He toimivat muihin universumeihin lähetettyinä suurlähettiläinä sekä konsuleina, jotka edustavat konstellaatioita omassa synnyinuniversumissaan. Kaikista paikallisuniversumin poikien yhteisöistä juuri he ovat niitä, joille useimmin uskotaan täydet hallitsijan valtuudet käytettäviksi kriittisissä universumitilanteissa.

35:5.6 (390.3) Maailmoissa, jotka on erotettu hengelliseen pimeyteen, sfääreillä, joita on kapinan ja lankeemuksen takia kohdannut planetaarinen eristäminen, on tavallisesti läsnä Vorondadek-tarkkailija odotettaessa normaalistatuksen palauttamista. Tietyissä hätätapauksissa tämä Kaikkein Korkein tarkkailija voisi harjoittaa ehdotonta ja mielensä mukaista valtaa jokaista tuolle planeetalle määrättyä taivaallista olentoa kohtaan. Salvingtonin kirjoihin on merkitty, että Vorondadekit ovat joskus käyttäneetkin tällaista valtaa noiden planeettojen Kaikkein Korkeimpien sijaishallitsijoiden ominaisuudessa. Ja näin on tapahtunut myös sellaisten asuttujen maailmojen kohdalla, jotka säästyivät kapinalta.

35:5.7 (390.4) Usein kahdentoista tai useamman Vorondadek-Pojan ryhmä istuu oikeutta korkeana valitus- ja vetoomustuomioistuimena käsittelemässä erityistapauksia, joissa on kysymys jonkin planeetan tai järjestelmän statuksesta. Mutta laajemmassa mitassa heidän työnsä liittyy luontaisesti konstellaatiohallituksille kuuluviin lainsäädännällisiin toimiin.

Kaikkien näiden palvelustensa tuloksena Vorondadek-Pojista on tullut paikallisuniversumien historioitsijoita; he tuntevat omakohtaisesti kaikki asuttujen maailmojen poliittiset kamppailut ja sosiaaliset mullistukset.

6. Konstellaation-Isät

35:6.1 (390.5) Vähintään kolme Vorondadekia nimitetään hallitsijoiksi kuhunkin paikallisuniversumin sadasta konstellaatiosta. Nämä Pojat valitsee Luoja-Poika, ja Gabriel valtuuttaa heidät konstellaatioiden *Kaikkein Korkeimmiksi* palvelemaan kymmenen vuosituhatta – 10 000 standardivuotta eli noin 50 000 Urantian vuotta. Hallitsevalla Kaikkein Korkeimmalla, Konstellaation-Isällä, on kaksi työtoveria: vanhempi ja nuorempi. Jokaisen hallituksenvaihdoksen yhteydessä vanhemmasta työtoverista tulee hallituksen päämies, nuorempi jäsen ottaa vastuulleen vanhemman velvollisuudet, kun taas Salvingtonin maailmoissa asuvat palvelusmääräystä vailla olevat Vorondadekit nimeävät joukostaan yhden ehdokkaan valittavaksi kantamaan nuoremman työtoverin vastuut. Tällä tavoin jokainen Kaikkein Korkeimmista hallitsijoista palvelee voimassa olevan toimintaperiaatteen mukaan konstellaation päämajassa kolme kymmentuhatvuotisjaksoa eli noin 150 000 Urantian vuotta.

35:6.2 (390.6) Satalukuisesta Konstellaation-Isien joukosta, konstellaatiohallitusten varsinaisista johtavista päälliköistä, muodostuu Luoja-Pojan korkein neuvoa-antava kabinetti. Tällä neuvostolla on tavan takaa istunto universumipäämajassa, ja siellä käytävien keskustelujen ala ja laajuus eivät tunne rajoituksia, mutta pääasiassa siellä käsitellään konstellaatioiden hyvinvointia ja koko paikallisuniversumin hallinnon yhtenäistämistä.

35:6.3 (391.1) Kun Konstellaation-Isä on hoitamassa velvollisuuksiaan universumipäämajassa, niin kuin hän tavan takaa on, vanhemmasta työtoverista tulee konstellaation asioiden väliaikainen johtaja. Vanhemman hallituskumppanin normaali tehtävä on hengellisten asioiden valvonta, kun taas nuorempi työtoveri työskentelee henkilökohtaisesti konstellaation fyysisen hyvinvoinnin hyväksi. Minkään merkittävämmän toimenpiteen toteuttamiseen ei konstellaatiossa koskaan ryhdytä, elleivät kaikki kolme Kaikkein Korkeinta ole yksimielisiä sen toimeenpanon kaikista yksityiskohdista.

35:6.4 (391.2) Koko henkisen tiedonkeruun ja viestityskanavien koneisto on konstellaation Kaikkein Korkeimpien käytettävissä. Heillä on täydellinen yhteys ylempiinsä Salvingtonissa kuten myös välittömiin alaisiinsa, paikallisjärjestelmien hallitsijoihin. He kokoontuvat aika ajoin neuvonpitoon näiden Järjestelmänhallitsijoiden kanssa pohtiakseen konstellaation tilaa.

35:6.5 (391.3) Kaikkein Korkeimmat keräävät ympärilleen neuvonantajajoukon, jonka määrä ja jäsenet ajoittain vaihtuvat sen mukaan, mitä erilaisia ryhmiä konstellaatiopäämajassa on läsnä, ja myös sen mukaan, miten paikalliset vaatimukset vaihtelevat. Suuren paineen aikoina he saattavat pyytää ja heille lähetetään nopeasti lisää Vorondadek-luokan Poikia antamaan apua hallintotyössä. Konstellaatiotanne, Norlatiadekia, hallinnoi nykyisellään kaksitoista Vorondadek-Poikaa.

7. Vorondadekien maailmat

35:7.1 (391.4) Salvingtonia ympäröivien seitsemänkymmenen primaarisfäärin muodostamassa kehässä oleva toinen seitsenmaailmainen ryhmä käsittää Vorondadekien planeetat. Jokainen näistä sfääreistä kuusine sitä kiertävine

satelliitteineen on pyhitetty Vorondadekien toiminnan jollekin erityisalueelle. Näissä neljässäkymmenessäyhdeksässä maailmassa ylösnousemuskuolevaiset saavat opetukseensa kuuluvaa huipputietoa universumin lainsäädännästä.

35:7.2 (391.5) Konstellaatioiden päämajamaailmoissa toimiessaan ylösnousemuskuolevaiset ovat tarkkailleet lakiasäätäviä kokouksia, mutta täällä, näissä Vorondadek-maailmoissa, he osallistuvat vanhempien Vorondadekien ohjauksessa paikallisuniversumin varsinaiseen yleislainsäädäntään. Tällaisten lainsäädäntätoimien on tarkoitus koordinoida sadan konstellaation autonomisten lakiasäätävien kokousten toisistaan poikkeavat kannanmäärittelyt. Vorondadekien kouluissa saatavaa opetusta ei ylitetä edes Uversassa. Tämä koulutus on asteittain etenevää. Se ulottuu ensimmäiseltä sfääriltä kaikille kuudelle satelliitille niillä tehtävine täydentävine töineen ja sieltä edelleen jäljellä olevien kuuden primaarisfäärin läpi niihin liittyvine satelliittiryhmineen.

35:7.3 (391.6) Ylösnousemuspyhiinvaeltajat tutustutetaan näissä opiskelun ja käytännön työn maailmoissa lukuisiin uusiin toimintoihin. Meitä ei ole kielletty paljastamasta näitä uusia pyrintöjä, joista ette osaa edes uneksia, mutta meidän on luovuttava toivosta, että kykenisimme kuvailemaan näitä hankkeita kuolevaisten olentojen aineelliselle mielelle. Meiltä puuttuu sanat näihin vertaansa vailla oleviin toimintoihin sisältyvien merkitysten välittämiseen. Eikä ole olemassa mitään vastaavankaltaisia ihmisten toimia, joita voitaisiin käyttää havainnollistamaan näitä ylösnousemuskuolevaisten uusia askareita heidän harjoittaessaan opintojaan näissä neljässäkymmenessäyhdeksässä maailmassa. Ja monet muut toiminnot, jotka eivät kuulu ylösnousemusjärjestelmään, keskittyvät näihin Salvingtonin kehän Vorondadek-maailmoihin.

8. Lanonandek-Pojat

35:8.1 (392.1) Vorondadekien luomisen jälkeen Luoja-Poika ja Universumin Äiti-Henki yhdistyvät saattaakseen olevaisuuteen universumin poikien kolmannen luokan: Lanonandekit. Vaikka nämä ahkeroivatkin moninaisten järjestelmähallintoihin liittyvien tehtävien parissa, heidät tunnetaan parhaiten Järjestelmäin Hallitsijoina, paikallisjärjestelmien hallitsijoina, ja Planeettaprinsseinä, asuttujen maailmojen hallinnollisina päällikköinä.

35:8.2 (392.2) Koska nämä olennot ovat myöhempi ja – jumalallisuuden tasoja ajatellen – alempi luotujen poikien luokka, heiltä edellytettiin tiettyjen koulutuskurssien suorittamista Melkisedekien maailmoissa valmistukseksi myöhemmin seuraavaan palvelukseen. He olivat Melkisedekien yliopiston ensimmäiset oppilaat, ja heidän Melkisedek-opettajansa ja -kuulustelijansa luokittelivat heidät ja antoivat heille todistuksen itse kunkin kyvykkyyden, persoonallisuuden ja saavutusten mukaan.

35:8.3 (392.3) Olemassaolonsa alussa Nebadonin universumilla oli täsmälleen kaksitoista miljoonaa Lanonandekia, ja Melkisedekien sfäärin läpikäytyään heidät jaoteltiin loppukokeissa kolmeen luokkaan:

35:8.4 (392.4) 1. *Ensiasteiset Lanonandekit*. Korkeimpaan arvoasteeseen kuului 709 841 yksilöä. Kysymys on Pojista, joita osoitetaan Järjestelmänhallitsijoiksi sekä avustajiksi konstellaatioiden korkeimpiin neuvostoihin ja neuvonantajiksi universumin korkeampaan hallintotyöhön.

35:8.5 (392.5) 2. *Toisasteiset Lanonandekit*. Tähän Melkisedekistä valmistuneeseen luokkaan kuului 10 234 601 Lanonandekia. Heidät osoitetaan Planeettaprinsseiksi sekä tämän luokan varajoukkoihin.

35:8.6 (392.6) 3. *Kolmannen asteen Lanonandekit*. Tähän ryhmään kuului 1 055 558 yksilöä. Nämä Pojat toimivat apulaisavustajina, viestinviejinä, valvojina, valtuutettuina ja tarkkailijoina, ja he toimittavat erilaisia järjestelmien ja niiden rakenteeseen kuuluvien maailmojen tehtäviä.

35:8.7 (392.7) Evolutionaarisista olennoista poiketen näiden Poikien ei ole mahdollista edetä yhdestä ryhmästä toiseen. Kun Melkisedekit ovat heidät kerran kouluttaneet, kun heidät kerran on testattu ja luokiteltu, he palvelevat jatkuvasti virka-asemassa, johon heidät on määrätty. Nämäkään Pojat eivät tuota jälkeläisiä; heidän määränsä universumissa on muuttumaton.

35:8.8 (392.8) Poikien Lanonandek-yhteisö luokitellaan Salvingtonissa pyörein luvuin seuraavasti:

35:8.9 (392.9) Universumin Koordinoijat ja Konstellaatioiden Neuvojat 100 000

35:8.10 (392.10) Järjestelmien Hallitsijat ja Avustajat 600 000

35:8.11 (392.11) Planeettaprinssit ja näiden reservit 10 000 000

35:8.12 (392.12) Viestinviejäjoukot 400 000

35:8.13 (392.13) Valvojat ja kirjurit 100 000

35:8.14 (392.14) Varajoukot 800 000

35:8.15 (392.15) Koska Lanonandekit ovat Melkisedekejä ja Vorondadekeja jonkin verran alempi poikien luokka, he ovat vieläkin suuremmaksi avuksi universumin alemmissa yksiköissä, sillä he pystyvät pääsemään lähemmäksi älyllisten ihmissukukuntien vähäisempiä luotuja. He ovat myös suuremmassa vaarassa joutua eksyksiin, irtautua hyväksyttävistä universumihallinnon menetelmistä. Mutta nämä Lanonandekit, varsinkin ensiasteinen yhteisö, ovat kaikista paikallisuniversumin hallintopersoonallisuuksista kaikkein taitavimmat ja monipuolisimmat.

Täytäntöönpanokyvykkyydessä heidän edelleen menevät vain Gabriel ja hänen paljastamattomat työtoverinsa.

9. Lanonandek-hallitsijat

35:9.1 (393.1) Lanonandekit ovat planeettojen pysyviä valtiaita ja järjestelmien kiertäviä hallitsijoita. Tällainen Poika hallitsee nyt Jerusemissa, asutuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmänne päämajassa.

35:9.2 (393.2) Järjestelmänhallitsijat hallitsevat kaksi- tai kolmijäsenisinä komissioina kunkin asutuista maailmoista koostuvan järjestelmän päämajassa. Joka kymmenestuhannes vuosi Konstellaation Isä nimeää yhden näistä Lanonandekeista päälliköksi. Toisinaan kolmikon päällikkyydessä ei suoriteta mitään muutosta, koska asia on täysin konstellaation hallitsijoiden vapaan harkinnan varassa. Järjestelmähallitusten henkilöstössä ei tapahdu äkkinäisiä muutoksia, ellei jotain tragediaa satu.

35:9.3 (393.3) Kun Järjestelmän Hallitsijat tai avustajat kutsutaan takaisin, heidän paikkansa täytetään valinnoin, jotka konstellaation päämajassa sijaitseva korkein neuvosto tekee tämän yhteisön varajoukkojen keskuudesta. Varajoukkojen määrä on Edentiassa keskimääräistä suurempi.

35:9.4 (393.4) Lanonandekien korkeimmat neuvostot sijaitsevat eri konstellaatiopääkaupungeissa. Tällaista elintä johtaa Konstellaation-Isän vanhempi Kaikkein Korkein työtoveri, kun nuorempi avustaja taas valvoo toisasteisen yhteisön reservejä.

35:9.5 (393.5) Järjestelmänhallitsijat ovat nimensä veroisia; asuttujen maailmojen paikallisten asioiden osalta he ovat kutakuinkin suvereeneja. He toimivat lähes isällisesti ohjatessaan Planeettaprinssejä, Aineellisia Poikia ja hoivaavia henkiä. Hallitsijan henkilökohtainen ote asioihin on jokseenkin kaiken kattava. Näitä hallitsijoita eivät valvo keskusuniversumista tulevat Kolminaisuuden tarkkailijat. He muodostavat paikallisuniversumin toimeenpanevan haaran, ja lainsäädännöllisten määräysten voimaansaattamisen valvojina ja oikeudellisten päätösten täytäntöönpanon toteuttajina he edustavat sitä yhtä ja ainoata asemaa koko universumin hallinnossa, johon henkilökohtainen epälojaalisuus Mikael-Pojan tahtoa kohtaan voisi mitä helpoimmin ja vaivattomimmin linnoittautua ja jossa se voisi pyrkiä pitämään puoliaan.

35:9.6 (393.6) Omalla paikallisuniversumillanne on ollut epäonnea sikäli, että yli seitsemänsataa Lanonandek-luokan Poikaa on kapinoinut universumin hallitusta vastaan ja aiheuttanut menettelyllään sekasortoa useissa järjestelmissä ja lukuisilla planeetoilla. Näiden vararikkoisten kokonaismäärästä oli Järjestelmänhallitsijoita vain kolme; nämä Pojat kuuluivat käytännöllisesti katsoen kaikki toiseen ja kolmanteen luokkaan eli Planeettaprinsseihin ja kolmannen asteen Lanonandekeihin.

35:9.7 (393.7) Näiden nuhteettomuudesta poikenneiden Poikien suuri määrä ei merkitse, että luomistoiminnassa olisi ollut jotakin vikaa. Heidät olisi voitu luoda jumalallisen täydellisiksi, mutta heidät luotiin sellaisiksi kuin he ovat, jotta he ymmärtäisivät paremmin ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa asuvia evolutionaarisia luotuja ja pääsisivät heitä lähelle.

35:9.8 (393.8) Kaikista Orvontonin paikallisuniversumeista – Henselonia lukuun ottamatta – oma universumimme on menettänyt eniten tähän luokkaan kuuluvia Poikia. Uversassa vallitsee yhteinen käsitys siitä, että meillä Nebadonissa on ollut niin paljon hallinnollisia vaikeuksia siksi, että Lanonandek-luokan Poikamme on luotu sellaisiksi, joilla on suuri

henkilökohtainen valinnan ja suunnittelun vapaus. En toki esitä tätä huomiota arvostelemisen tarkoituksessa. Universumimme Luojalla on täysi valta ja valtuus tehdä näin. Korkeat johtajamme väittävät, että vaikka tällaiset vapaasti valitsevat Pojat aiheuttavatkin ylen määrin hankaluuksia universumin varhaisempina aikoina, niin sitten kun asiat on kokonaan puitu ja lopullisesti ratkaistu, näiden läpikotaisin koeteltujen Poikien korkeamman lojaalisuuden ja täydellisemmän omatahtoisen palvelun muodossa saatava hyöty korvaa runsain mitoin varhaisempien aikojen sekasorron ja koettelemukset.

35:9.9 (394.1) Silloin kun järjestelmän pääkaupungissa puhkeaa kapina, uusi hallitsija asetetaan virkaansa tavallisesti verrattain lyhyen ajan kuluessa. Mutta näin ei menetellä yksittäisillä planeetoilla. Ne ovat aineellisen luomistuloksen rakenneosia, ja luodun olennon vapaa tahto on yhtenä osatekijänä kaikkien tällaisten ongelmien lopullisessa ratkaisemisessa. Eristettyihin maailmoihin, planeetoille, joiden vallanpitäjä-Prinssit ovat kulkeneet harhaan, nimitetään Planeettaprinssin seuraaja, mutta nämä seuraajat ryhtyvät hallitsemaan tällaisia maailmoja aktiivisesti, vasta kun kapinan seuraukset on Melkisedekien ja muiden hoivaavien persoonallisuuksien parannuskeinoin osittain voitettu ja hävitetty. Planeettaprinssin kapinointi eristää samalla hetkellä hänen planeettansa, paikalliset henkiyhteyspiirit katkaistaan välittömästi. Vain lahjoittautuva Poika voi tällaisessa hengellisesti eristetyssä maailmassa palauttaa planeettainväliset viestityslinjat.

35:9.10 (394.2) On olemassa menettelytapa näiden omapäisten ja epäviisaitten Poikien pelastamiseksi, ja monet ovatkin käyttäneet hyväkseen tätä armeliasta järjestelyä. Mutta he eivät enää koskaan saa toimia sellaisissa virka-asemissa, joissa he lankesivat. Arvonpalautuksen jälkeen heidät määrätään valvontatehtäviin ja fyysisen hallinnon osastoille.

10. Lanonandekien maailmat

35:10.1 (394.3) Seitsemänkymmentä planeettaa käsittävän Salvingtonin-kehän kolmas seitsenmaailmainen ryhmä vastaavine neljinekymmeninekaksine satelliitteineen muodostaa Lanonandekien hallintosfäärien sikermän. Näissä maailmoissa entisten Järjestelmänhallitsijoiden yhteisöön kuuluvat kokeneet Lanonandekit toimivat ylösnousemuspyhiinvaeltajien ja serafijoukkojen hallinnonopettajina. Evolutionaariset kuolevaiset tarkkailevat järjestelmän hallintovirkailijoiden työskentelyä järjestelmäpääkaupungeissa, mutta täällä he osallistuvat kymmenentuhannen paikallisjärjestelmän hallinnollisten kannanmäärittelyjen tosiasialliseen koordinoimiseen.

35:10.2 (394.4) Näitä paikallisuniversumin hallintokouluja valvoo sellaisten Lanonandek-Poikien yhteisö, joilla on takanaan pitkä kokemus Järjestelmänhallitsijoina ja konstellaation neuvonantajina. Vain Ensan hallintokoulut menevät paremmuudessa näiden toimeenpanokoulujen edelle.

35:10.3 (394.5) Samalla kun Lanonandekien maailmat toimivat ylösnousemuskuolevaisten koulutussfääreinä, ne ovat myös universumin normaaleihin ja rutiininomaisiin hallintotoimiin liittyvien laajakantoisten hankkeiden keskuksia. Koko Paratiisin-matkansa ajan ylösnousemuspyhiinvaeltajat harjoittavat opintojaan kouluissa, joissa tietoa sovelletaan käytäntöön. He saavat harjoitusta, kun he tosiaan tekevät, mitä heille opetetaan. Melkisedekien tukema universumin opetusjärjestelmä on käytännöllinen, asteittain etenevä, mielekäs ja kokemuksellinen. Siihen sisältyy koulutusta aineellisissa, älyllisissä, morontiaalisissa ja hengellisissä asioissa.

35:10.4 (394.6) Juuri näiden Lanonandekeille kuuluvien hallinnollisten sfäärien yhteydessä useimmat mainitun luokan pelastetuista Pojista palvelevat valvojina ja planeetta-asiain johtajina. Ja nämä langenneet Planeettaprinssit ja ne heidän kapinalliset liittolaisensa, jotka päättävät hyväksyä tarjotun arvonpalautuksen, jatkavat palveluaan näissä rutiinitehtävissä ainakin siksi, kunnes Nebadonin universumi asettuu valoon ja elämään.

35:10.5 (395.1) Monet vanhempien järjestelmien Lanonandek-Pojat ovat kuitenkin saavuttaneet loistavat ansioluettelot palvelun, hallinnon ja hengellisen edistymisen aloilla. He ovat jalo, uskollinen ja lojaali ryhmä, vaikka heillä onkin taipumus joutua henkilökohtaisen vapauden harhojen ja itsemääräämisoikeudellisten kuvitelmien kautta eksyksiin.

35:10.6 (395.2) [Toimittanut Arkkienkelien Päällikkö, joka toimi Salvingtonin Gabrielin valtuuttamana.]

Luku 36

Elämänkantajat

36:0.1 (396.1) ELÄMÄ ei ala itsestään. Elämä rakennetaan (paljastamattomien) Olemisen Arkkitehtien laatimien suunnitelmien mukaan, ja elämä ilmaantuu asutettaville planeetoille joko suoraan muualta tuotuna tai paikallisuniversumien Elämänkantajien toimenpiteiden tuloksena. Mainitut elämän tuojat kuuluvat Universumin Poikien moninaisen perheen kaikkein kiinnostavimpiin ja monitaitoisimpiin jäseniin. Heille uskotaan elollisuuden suunnittelu ja sen vieminen planeettasfääreille. Ja tämän elämän näihin uusiin maailmoihin juurrutettuaan he jäävät niihin pitkiksi ajoiksi vaalimaan sen kehitystä.

1. Elämänkantajain alkuperä ja olemus

36:1.1 (396.2) Vaikka Elämänkantajat kuuluvat jumalallisten Poikien perheeseen, he ovat kuitenkin erikoinen ja erilainen

Universumipoikien laji sikäli, että he ovat paikallisuniversumissa ainoa sellainen älyllistä elämää edustava ryhmä, jonka luomiseen superuniversumin valtiaat osallistuvat. Elämänkantajat ovat kolmen heitä edeltävän persoonallisuuden jälkeläisiä, nimittäin Luoja-Pojan, Universumin Äiti-Hengen ja asianomaisen superuniversumin kohtaloita johtavista kolmesta Päivien Muinaisista yhden, joka on nimitetty tähän tehtävään. Nämä Päivien Muinaiset, jotka vain voivat määrätä älyllisen olennon elämän sammuttamisesta, osallistuvat Elämänkantajien luomiseen, ja näille uskotaan fyysisen elämän alkuunsaattaminen kehittyvissä maailmoissa.

36:1.2 (396.3) Nebadonin universumissa olemme merkinneet kirjoihin sadan miljoonan Elämänkantajan luomisen. Tämä elämänkylväjäin tehokas joukko ei ole aidosti itsehallinnollinen ryhmä. Heitä ohjaa elämästä määräävä kolmikko, johon kuuluvat Gabriel, Isä-Melkisedek ja Nambia, joka on Nebadonin alkuperäinen ja esikois-Elämänkantaja. Mutta alajakautumiensa hallinnon kaikissa osakysymyksissä he ovat itsehallinnollisia.

36:1.3 (396.4) Elämänkantajat jaotellaan kolmeen suurjakautumaan: Ensimmäiseen jakautumaan kuuluvat vanhemmat Elämänkantajat, toiseen kuuluvat avustajat ja kolmanteen varjelijat. Ensimmäinen jakautuma jakautuu edelleen kahteentoista erilaisten elämän ilmenemismuotojen asiantuntijoiden ryhmään. Näiden kolmen jakautuman eriyttämisen toteuttivat Melkisedekit, jotka näitä tarkoituksia varten järjestivät testejä Elämänkantajain päämajasfäärillä. Aina siitä lähtien Melkisedekit ovat olleet läheisessä yhteydessä Elämänkantajiin, ja Melkisedek on aina

Elämänkantajien mukana näiden lähtiessä juurruttamaan elämää uudelle planeetalle.

36:1.4 (396.5) Kun evolutionaarinen planeetta lopulta asettuu valoon ja elämään, Elämänkantajat järjestetään niiksi korkeammiksi pohdintaelimiksi, joilla on neuvonnallista kapasiteettia ollakseen avuksi tuon maailman ja sen ylevöityneiden olentojen edelleen jatkuvassa hoivaamisessa ja kehittämisessä. Kehittyvän universumin myöhempinä ja vakiintuneina aikakausina näille Elämänkantajille uskotaan monia uusia tehtäviä.

2. Elämänkantajien maailmat

36:2.1 (397.1) Salvingtonin kehään kuuluva seitsemän primaarisen sfäärin neljäs ryhmä on Melkisedekien yleisvalvonnassa. Näille Elämänkantajien maailmoille on annettu seuraavat nimet:

36:2.2 (397.2) 1. Elämänkantajien päämaja.

36:2.3 (397.3) 2. Elämänsuunnittelun sfääri.

36:2.4 (397.4) 3. Elämänsäilyttämisen sfääri.

36:2.5 (397.5) 4. Elämän evoluution sfääri.

36:2.6 (397.6) 5. Mieleen liittyvän elämän sfääri.

36:2.7 (397.7) 6. Elollisissa olennoissa olevan mielen ja hengen sfääri.

36:2.8 (397.8) 7. Paljastamattoman elämän sfääri.

36:2.9 (397.9) Jokaista tällaista primaarisfääriä ympäröi kuusi satelliittia, joille Elämänkantajien kaikkien universumitoimintojen

erikoisvaiheet keskittyvät.

36:2.10 (397.10) *Maailma numero yksi*, päämajasfääri kuusine lisäsatelliitteineen, on omistettu universumikohtaisen elämän tutkimukselle, elämän sen kaikissa tunnetuissa ilmenemisvaiheissa. Täällä sijaitsee elämänsuunnittelun korkeakoulu, jossa toimii Uversasta ja Havonasta, jopa Paratiisista tulleita opettajia ja neuvonantajia. Ja minulla on lupa paljastaa, että mielenauttajahenkien seitsemän keskusolinpaikkaa sijaitsevat tässä Elämänkantajien maailmassa.

36:2.11 (397.11) Kymmenluku – kymmenjärjestelmä – kuuluu myötäsyntyisesti fyysiseen muttei hengelliseen maailmankaikkeuteen. Elollisen olemassaolon piirille ovat ominaisia luvut kolme, seitsemän ja kaksitoista tai näiden peruslukujen kerrannaiset ja yhdistelmät. On olemassa kolme perus- ja olennaisesti erilaista elämän suunnitelmaa kolmen Paratiisin-Lähteen ja -Keskuksen kaavan mukaan, ja Nebadonin universumissa nämä kolme elämän perusmuotoa erotellaan kolmea eri tyyppiä oleville planeetoille. Alun perin oli olemassa kaksitoista erillistä ja jumalallista käsitystä siirrettävissä olevasta elämästä. Tämä luku kaksitoista jakautumineen ja kerrannaisineen näkyy kaikkien seitsemän superuniversumin kaikissa elämän peruskaavoissa. On olemassa myös elämänmuovannan seitsemän arkkitehtonista tyyppiä, itseään lisäävien elävän aineen muotoutumien seitsemän perusjärjestymää. Orvontonin elämänkaavat muotoutuvat kahdeksitoista perimänkantajaksi. Tahdollisten olentojen eri luokat muotoutuvat lukujen 12, 24, 48, 96, 192, 384 ja 768 mukaan.

Urantialla ihmisen lisääntymiseen tarvittavissa sukusoluissa on neljäkymmentäkahdeksan rakennekaavan säätöyksikköä – lajipiirteiden määrittäjää.

36:2.12 (397.12) *Toinen maailma* on elämänmuovaamisen sfääri; täällä kehitellään kaikki uudet elämän organisointitavat. Vaikka alkuperäiset elämän hahmotelmat antaakin Luoja-Poika, näiden suunnitelmien varsinainen toteutus uskotaan Elämänkantajille ja heidän työtovereilleen. Kun yleiset elollisuutta koskevat suunnitelmat uutta maailmaa varten on laadittu, ne lähetetään päämajasfäärille, jossa vanhempien Elämänkantajien korkein neuvosto yhteistoiminnassa neuvoa-antavien Melkisedekien ryhmän kanssa tarkastaa ne yksityiskohtaisesti. Mikäli suunnitelmat poikkeavat aiemmin hyväksytyistä kaavoista, ne on lähetettävä Luoja-Pojalle hyväksyttäviksi ja vahvistettaviksi. Melkisedekien päällikkö edustaa usein Luoja-Poikaa näissä keskusteluissa.

36:2.13 (397.13) Vaikka siis planeetoilla tavattava elollisuus onkin samanlaista joissakin suhteissa, se on jokaisessa evolutionaarisessa maailmassa myös monin tavoin erilaista. Elämä ei edes saman maailmaperheen elollista olomuotoa edustavan yhdenmukaisen sarjan puitteissa ole kahdella planeetalla täsmälleen samanlaista. Elämällä on aina kullekin planeetalle ominainen tyyppinsä, sillä Elämänkantajat työskentelevät lakkaamatta parantaakseen huostaansa uskottuja elämän kaavoja.

36:2.14 (398.1) On olemassa yli miljoona peruskaavaa eli kosmista kemiallista kaavaa, jotka muodostavat elämän esiintymismuotojen kantamallit ja lukuisat toiminnalliset perusmuunnelmat.

Elämänsuunnittelusfäärin satelliitti numero yksi on niiden universumifyysikkojen ja sähkökemistien maailma, jotka toimivat Elämänkantajien teknisinä avustajina työskenneltäessä niiden tarpeellisten energian yksikköjen hankkimiseksi, organisoimiseksi ja käsittelemiseksi, joita käytetään elämän siirtämisen välikappaleiden, niin kutsutun ituplasman, rakentamiseen.

36:2.15 (398.2) Planeettojen elämän suunnittelulaboratoriot sijaitsevat tämän maailman numero kahden toisella satelliitilla. Näissä laboratorioissa Elämänkantajat ja kaikki heidän työtoverinsa työskentelevät yhdessä Melkisedekien kanssa muuntaakseen ja, mikäli mahdollista, parantaakseen elämää, joka on tarkoitus juurruttaa Nebadonin *desimaaliplaneetoille*. Urantialla nyt kehittyvä elämä suunniteltiin ja osin kehiteltiinkin juuri tässä maailmassa, sillä Urantia on desimaaliplaneetta eli maailma, jossa elämällä kokeillaan. Yhdessä maailmassa kymmenestä sallitaan suurempi vaihtelu elämän vakiomallien suhteen kuin muissa (ei-kokeellisissa) maailmoissa.

36:2.16 (398.3) *Maailma numero kolme* on omistettu elämän säilyttämiselle. Siellä Elämänkantajakunnan avustajat ja varjelijat tutkivat ja kehittävät erilaisia tapoja elämän suojelemiseksi ja säilyttämiseksi. Jokaisen uuden maailman elämää koskeva suunnitelma sisältää aina järjestelyn, jonka mukaan jo varhaisessa vaiheessa perustetaan elämänsäilyttämiskomissio. Siihen kuuluu elämän perusmallien taitavaan manipulointiin perehtyneitä varjelija-asiantuntijoita. Urantialla oli kaksikymmentäneljä tällaista komissioon kuuluvaa varjelijaa, kaksi varjelijaa elämän aineksen

arkkitehtonisen organisaation kutakin perus- eli kantamallia kohden. Teidän planeettanne kaltaisilla planeetoilla elämän korkein muoto saadaan lisääntymään elämää kantavalla kahdenkymmenenneljän kaavayksikön kimpulla. (Ja koska älyllinen elämä kasvaa fyysisestä elämästä ja fyysisen elämän perustalta, siellä ilmaantuvat myös psyykkisen organisaation neljäkolmatta perusjärjestelmää.)

36:2.17 (398.4) *Sfääri numero neljä* ja sen apusatelliitit omistautuvat tutkimaan luodun olennon elämän kehitystä yleisesti ja minkä tahansa yksittäisen elollistason evoluutioon kuuluvia edeltäviä vaiheita erityisesti. Evolutionaarisen maailman alkuperäisen elämänplasman täytyy sisältää kaikkien tulevien kehityksellisten muunnelmien ja kaikkien myöhempien evolutionaaristen muutosten ja mukautumien koko potentiaali. Varautuminen tällaisiin elämän muodonmuutoksen kauas tulevaisuuteen kohdistuviin tähtäyksiin saattaa edellyttää monien näennäisesti hyödyttömien eläin- ja kasvimaailman muotojen ilmaantumista. Nämä planetaarisen evoluution sivutuotteet – ennakolta tiedetyt tai ennalta arvaamattomat – ilmaantuvat toiminnan näyttämölle vain sieltä taas kadotakseen, mutta koko tämän pitkän kehityskulun läpi juoksevat punaisena lankana planetaarisen elollissuunnitelman ja lajijärjestelmän alkuperäisten laatijoiden viisaat ja älykkäät kaavat. Biologisen evoluution monenlaiset sivutuotteet ovat kaikki välttämättömiä elämän korkeampien älyllisten muotojen lopulliselle ja täydelle toiminnalle siitä huolimatta, että aika ajoin saattaa vallita suuri ulkonainen epäharmonia korkeampien luotujen pitkässä

ylöspäin suuntautuvassa ponnistelussa näihin alempiin elollismuotoihin kohdistuvan herruuden saavuttamiseksi, joista monilla on toisinaan kovastikin taipumusta suuntautua kehittyvien tahdollisten luotujen rauhaa ja hyvinvointia vastaan.

36:2.18 (398.5) *Maailma numero viisi* on tekemisissä vain mieleen liittyvän elämän kanssa. Jokainen sen satelliiteista on pyhitetty tutkimukselle, jonka kohteena on luodun olennon elämään suhteutetun luodun olennon mielen jokin yksittäinen osa-alue. Mieli sellaisena kuin ihminen sen käsittää on seitsemän mielenauttajahengen anti, jonka Ääretöntä Henkeä edustavat välikädet lisäävät mielen ei-opetettavissa olevien eli mekaanisten tasojen päälle. Elämän kaavat reagoivat eri tavoin näihin auttajiin ja kaikkialla ajallisuuden ja avaruuden universumeissa vaikuttaviin erilaisiin henkihoivaamisen muotoihin. Aineellisten luotujen kyky reagoida henkeen riippuu kokonaan heihin liittyvästä mielivarustuksesta, joka puolestaan on määrännyt näiden samojen kuolevaisten luotujen biologisen kehityksen suunnan.

36:2.19 (399.1) *Maailma numero kuusi* omistautuu mielen suhteuttamiseen hengen kanssa sellaisena kuin ne liittyvät eläviin hahmoihin ja organismeihin. Tämä maailma ja sen kuusi apusatelliittia kattavat luotujen koordinoimisen koulut, joissa sekä keskusuniversumista että superuniversumista tulevat opettajat toimivat yhdessä Nebadonin kouluttajien kanssa esittelemässä niitä

korkeampia tasoja, joille luotu voi ajallisuudessa ja avaruudessa päästä.

36:2.20 (399.2) Elämänkantajien *seitsemäs sfääri* on omistettu evolutionaaristen luotujen elämän julkituomattomille osakysymyksille suhteessa kosmiseen filosofiaan Korkeimman Olennon laajenevasta todellistumisesta.

3. Elämän juurruttaminen

36:3.1 (399.3) Elämä ei ilmaannu universumeihin omaehtoisesti. Elämänkantajien on elottomilla planeetoilla pantava se alulle. He ovat elämän tuojia, kylväjiä ja varjelijoita siinä muodossa, jossa elämä avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa ilmenee. Kaikki se elollisuus, joka kuuluu Urantialla tunnettuihin luokkiin ja muotoihin, ilmaantuu näiden Poikien mukana, joskaan kaikkia planetaarisen elämän muotoja ei esiinny Urantialla.

36:3.2 (399.4) Se Elämänkantajien ryhmä, jolle annetaan tehtäväksi elämän kotiuttaminen uuteen maailmaan, koostuu tavallisesti sadasta vanhemmasta Elämänkantajasta, sadasta avustajasta ja tuhannesta varjelijasta. Useinkin Elämänkantajat tuovat uuteen maailmaan varsinaista elämänplasmaa, mutta näin ei tapahdu aina. Toisinaan he järjestävät vasta kohdeplaneetalle saavuttuaan elämän rakennekaavat niiden kaavojen mukaisesti, jotka on aiemmin

hyväksytty tätä uutta elämän juurrutusyritystä varten. Näin tapahtui muun muassa Urantian planetaarisen elämän alkuunpano.

36:3.3 (399.5) Kun fyysiset rakennekaavat on järjestetty hyväksyttyjen kaavioiden mukaan, silloin Elämänkantajat katalysoivat tuon elottoman aineen antamalla sille oman persoonallisuutensa kautta elämän henkikipinän, ja tuossa tuokiossa elottomista kaavoista tulee elävää ainetta.

36:3.4 (399.6) Elonkipinän – tuon elämän mysteerin – lahjoittaminen tapahtuu Elämänkantajien kautta, mutta ei heidän aikaansaannoksenaan. He toki valvovat tällaisia ilmiöitä, he muotoilevat itsensä elämänplasman, mutta Universumin Äiti-Henki toimittaa elävän plasman olennaisimman tekijän. Äärettömän Hengen Luovalta Tyttäreltä tulee se energiakipinä, joka panee elämän ruumiiseen ja enteilee mielen syntyä.

36:3.5 (399.7) Elämänkantajat eivät elämän lahjoittaessaan luovuta mitään omasta olemuksestaan, eivät edes niillä sfääreillä, joihin projisoidaan uudenmuotoista elämää. Tällöinkin he yksinkertaisesti vain toimivat elämänkipinän alkuunpanijoina ja välittäjinä. He käynnistävät tarvittavat aineen kiertokulut sen mukaisesti, mitä säädettyjen suunnitelmien ja kaavioiden sisältämät fyysisiä, kemiallisia ja sähköisiä olosuhteita koskevat tarkat ohjeet edellyttävät. Elämänkantajat ovat eläviä katalyyttisiä läsnäolevia, jotka panevat liikkeeseen, organisoivat ja elollistavat olemassaolon aineelliseen järjestelmään kuuluvat muutoin elottomat elementit.

36:3.6 (400.1) Planeettakohtaiseen ryhmään kuuluville Elämänkantajille annetaan tietty aikajakso, jonka kuluessa he juurruttavat elämän uuteen maailmaan. Tämä määräaika on kyseisen planeetan ajanlaskun mukaan osapuilleen puoli miljoonaa vuotta. Kun tämä aika on päättymässä, mistä ovat osoituksena tietyt planeetan elollisuuden evolutionaariset tulokset, Elämänkantajat lopettavat juurrutusponnistuksensa, eivätkä he enää sen jälkeen saa lisätä mitään uutta tai täydentävää tämän planeetan elämään.

36:3.7 (400.2) Elämän vakiinnuttamisen ja moraalisen statuksen omaavien ihmisolentojen ilmaantumisen välisinä aikakausina Elämänkantajilla on lupa puuttua ympäristöön, jossa elämä kehittyy, ja muutoinkin ohjailla biologista kehitystä suotuisaan suuntaan. Ja näin he pitkien ajanjaksojen kuluessa tekevätkin.

36:3.8 (400.3) Kunhan uudessa maailmassa toimivat Elämänkantajat ovat onnistuneet aikaansaamaan olennon, jolla on tahto, moraalinen päätöksenteko- ja hengellinen valintakyky, silloin ja siinä paikassa päättyy heidän työnsä – he ovat tehtävänsä tehneet; he eivät enää saa puuttua kehittyvään elämään. Tuosta hetkestä eteenpäin kaikkien elollisten kehityksen pitää kulkea sen luontaisesta olemuksesta ja synnynnäisistä taipumuksista koostuvan saaman mukaisesti, joka jo on sisällytetty ja kytketty planetaarisen elämän kaavoihin ja koodeihin. Elämänkantajilla ei ole lupaa tehdä tahtoon kohdistuvia kokeita eikä puuttua tahtoon; he eivät saa hallita moraalilla varustettuja luotuja eivätkä mielivaltaisesti vaikuttaa näihin.

36:3.9 (400.4) Planeettaprinssin saapumisen jälkeen he valmistautuvat poistumaan, vaikka kaksi vanhempaa Elämänkantajaa ja kaksitoista varjelijaa voikin väliaikaisen luopumislupauksen antamalla tarjoutua jäämään ennalta määräämättömäksi ajaksi kyseiselle planeetalle neuvonantajiksi asioissa, jotka koskevat elämänplasman edelleenkehittämistä ja säilyttämistä. Kaksi tällaista Poikaa kaksinetoista työtovereineen palvelee tällä hetkellä Urantialla.

4. Melkisedek-elämänkantajat

36:4.1 (400.5) Koko Nebadonin piirissä on jokaisessa asuttujen maailmojen paikallisjärjestelmässä yksi sfääri, jolla Melkisedekit ovat toimineet elämänkantajina. Nämä asuinsijat tunnetaan järjestelmän *midsoniittisina* maailmoina, ja kussakin tällaisessa maailmassa on aineellisessa suhteessa modifioitu Melkisedek-Poika pariutunut valikoidun Aineellisten Poikien luokkaan kuuluvan Tyttären kanssa. Tällaisten midsoniittisten maailmojen Äiti-Eevat lähetetään tämän hallintopiirin järjestelmäpäämajasta, sitten kun heidät on valittu tehtävään määrätyn Melkisedek-elämänkantajan toimesta niiden lukuisten tarjokkaiden joukosta, jotka vastaavat Järjestelmän Hallitsijan oman sfäärinsä Aineellisille Tyttärille osoittamaan kutsuun.

36:4.2 (400.6) Melkisedek-elämänkantajan ja Aineellisen Tyttären jälkeläiset tunnetaan *midsoniitteina*. Tällaisten verrattomien luotujen olentojen muodostaman rodun Melkisedek-isä poistuu

sittemmin planeetalta, jolla hän on suorittanut ainutlaatuisen elämää koskevan toimintansa, ja samoin poistuu tämän universumiolentojen erikoisluokan Äiti-Eeva, sen jälkeen kun planetaaristen jälkeläisten seitsemäs sukupolvi ilmaantuu. Tällaisen maailman johto siirtyy silloin hänen vanhimmalle pojalleen.

36:4.3 (400.7) Midsoniittiset luodut elävät ja toimivat lisääntyvinä olentoina suurenmoisissa maailmoissaan siihen saakka, kunnes he ovat standardiajanlaskun mukaan tuhatvuotiaita. Sen jälkeen heidät siirretään serafikuljetuksella ylemmäksi. Midsoniitit eivät tämän jälkeen tuota jälkeläisiä, sillä dematerialisointimenetelmä, jonka he läpikäyvät serafikuljetukseen valmistautuessaan, riistää heiltä ainiaaksi lisääntymiskyvyn.

36:4.4 (400.8) Nykyisessä tilassaan näitä olentoja voidaan tuskin pitää sen enempää kuolevaisina kuin kuolemattominakaan, eikä heitä voida vastaansanomattomasti luokitella sen paremmin inhimillisiksi kuin jumalallisiksikaan. Nämä luodut eivät ole Suuntaajan asuttamia, siksi he tuskin ovat kuolemattomia. Mutta eivät he näytä olevan kuolevaisiakaan; yksikään midsoniitti ei ole kokenut kuolemaa. Kaikki Nebadonissa aikojen kuluessa syntyneet midsoniitit ovat tänäkin päivänä elossa ja toimivat joko synnyinmaailmoissaan tai jollakin välisfäärillä tai sitten Salvingtonin midsoniittisfäärillä finaliittien maailmaryhmässä.

36:4.5 (401.1) *Finaliittien Salvington-maailmat*. Melkisedek-elämänkantajat samoin kuin heihin liittyvät Äiti-Eevat menevät järjestelmän midsoniittisfääreiltä Salvingtonin kehän finaliittien

maailmoihin, joihin heidän jälkeläistensä on niin ikään määrä kerääntyä.

36:4.6 (401.2) Tässä yhteydessä olisi selitettävä, että Salvingtonin kehän seitsemän primaarisen maailman viides ryhmä käsittää finaliittien maailmat Nebadonissa. Melkisedek-elämänkantajien ja Aineellisten Tyttärien lapset pitävät kotipaikkanaan finaliittien seitsemättä maailmaa, Salvingtonin midsoniittisfääriä.

36:4.7 (401.3) Finaliittien seitsemän primaarisen maailman satelliitit ovat niiden super- ja keskusuniversumin persoonallisuuksien kohtaamispaikka, jotka ovat suorittamassa toimeksiantoja Nebadonissa. Vaikka ylösnousemuskuolevaiset kulkevat esteittä Melkisedekien yliopiston muodostavien kaikkien 490 maailman kaikissa kulttuurimaailmoissa ja koulutussfääreillä, siellä on kuitenkin tiettyjä erityiskouluja ja lukuisia rajoitusten alaisia vyöhykkeitä, joihin heidän ei ole lupa mennä. Sanottu koskee eritoten finaliittien hallinnassa olevia neljääkymmentäyhdeksää sfääriä.

36:4.8 (401.4) Midsoniittisten luotujen tarkoitusta ei nykyisellään tunneta, mutta näyttäisi siltä, että nämä persoonallisuudet kokoontuvat seitsemänteen finaliittimaailmaan valmistautumisena jotakin universumin kehityksen tulevaa mahdollisuutta varten. Midsoniittisia rotuja koskevat tiedustelumme ohjataan aina finaliittien vastattaviksi, ja aina finaliitit kieltäytyvät keskustelemasta suojattiensa kohtalosta. Siitä huolimatta, että olemme epätietoisia midsoniittien tulevaisuudesta, tiedämme kuitenkin Orvontonin jokaisen paikallisuniversumin pitävän huostassaan kasvavaa joukkoa

tällaisia salaperäisiä olentoja. Melkisedek-elämänkantajat uskovat, että Perimmäinen Jumala jonakin päivänä lahjoittaa heidän midsoniittisille lapsilleen absoniittisuuden transsendentaalisen ja ikuisen hengen.

5. Seitsemän mielenauttajahenkeä

36:5.1 (401.5) Seitsemän mielenauttajahengen läsnäolo alkukantaisissa maailmoissa nimenomaan määrää orgaanisen kehityksen suunnan. Se selittää, miksi evoluutio on tavoitehakuista eikä sattumanvaraista. Nämä auttajat edustavat sitä Äärettömän Hengen mielenhoivaamistoimintaa, joka paikallisuniversumin Äiti-Hengen toimintojen kautta ulottuu älyllisen elämänmuodon alempiin luokkiin asti. Auttajat ovat Universumin Äiti-Hengen lapsia ja ovat hänen henkilökohtainen palveluksensa maailmojen aineellisille mielille. Missä tahansa ja milloin tahansa tällainen mieli on ilmenneenä, siellä ja silloin toimivat eri tavoin nämä mainitut henget.

36:5.2 (401.6) Seitsemää mielenauttajahenkeä kutsutaan nimillä, jotka vastaavat seuraavia määritteitä: intuitio, ymmärrys, rohkeus, tieto, neuvo, palvonta ja viisaus. Nämä mielihenget lähettävät vaikutustaan kaikkiin asuttuihin maailmoihin itse kullekin ominaisen pontimen muodossa ja niin, että itse kukin pyrkii löytämään ilmentymiselleen vastaanottovalmiutta täysin siitä

riippumatta, missä määrin sen kumppanit mahdollisesti kohtaavat vastaanottavaisuutta ja toimintamahdollisuuksia.

36:5.3 (401.7) Auttajahenkien keskussijaintipaikat Elämänkantajien päämajamaailmassa osoittavat Elämänkantaja-valvojille auttajien mielentoiminnan laajuuden ja laadun jokaisessa maailmassa ja jokaisessa sellaisessa elävässä organismissa, joka kuuluu älyllisyyden piiriin. Nämä elollismielen sijoituspaikat ovat elämän mielitoiminnan täydellisinä osoittimina viidelle ensimmäiselle auttajalle. Mutta kun kysymys on kuudennesta ja seitsemännestä auttajahengestä eli palvonnan ja viisauden hengestä, nämä keskussijaintipaikat rekisteröivät vain, minkälaatuista toiminta on. Palvonnanauttajan ja viisaudenauttajan määrällinen toiminta rekisteröityy Jumalallisen Hoivaajan Salvingtonissa olevassa välittömässä läsnäolossa, sillä se on Universumin Äiti-Hengen henkilökohtainen kokemus.

36:5.4 (402.1) Seitsemän mielenauttajahenkeä seuraavat aina Elämänkantajia uudelle planeetalle, mutta niitä ei tulisi pitää entiteetteinä, sillä ne ovat enemmänkin yhteyspiirien kaltaisia. Seitsemän universumiauttajan henget eivät toimi persoonallisuuksina, jotka olisivat erillään Jumalallisen Hoivaajan universumiläsnäolosta. Ne ovat itse asiassa eräs Jumalallisen Hoivaajan tietoisuuden taso ja ne ovat aina alisteisia luovan äitinsä toiminnalle ja läsnäololle.

36:5.5 (402.2) Meitä haittaa se, ettei ole sanoja, jotka asianmukaisesti määrittäisivät nämä seitsemän mielenauttajahenkeä. Ne ovat kokemuksellisen mielen alempien tasojen hoivaajia, ja ne ovat

kuvattavissa seuraavasti – siinä järjestyksessä, jossa ne kehityksen kuluessa saavutetaan:

36:5.6 (402.3) 1. *Intuition henki* – nopea tajuaminen, alkukantaiset fyysiset ja myötäsyntyiset refleksinomaiset vaistot, kaikkien mieliluomusten suunta- ja muut itsesuojeluvalmiudet; se yksi ja ainoa auttaja, joka toimii varsin laajasti eläinkunnan alempien luokkien keskuudessa, ja ainoa, joka saa laaja-alaisen toiminnallisen yhteyden mekaanisen mielen ei-opetettavissa oleviin tasoihin.

36:5.7 (402.4) 2. *Ymmärryksen henki* – yhteensovittamisen virike, spontaani ja näennäisesti automaattinen ideoiden yhdistely. Kysymys on kyvystä koordinoida hankittua tietoa; tässä ilmiössä ovat kysymyksessä nopea päättelykyky, nopea arviointikyky ja ripeä päätöksenteko.

36:5.8 (402.5) 3. *Rohkeuden henki* – uskollisuuden ominaisuus – luonteenlujuuden saavuttamisen perusta sekä moraalisen peräänantamattomuuden ja hengellisen rohkeuden älyllinen perusta persoonallisissa olennoissa. Kun siihen osuu tiedon valo ja kun sitä henkeyttää totuus, siitä tulee sen evolutionaarisen nousun kannustin, joka toteutuu älyperäisen ja tunnontarkan itsensäohjailun kanavain kautta.

36:5.9 (402.6) 4. *Tiedon henki* – uskaliaan yrittämisen ja löytämisen tiedonhalu-äiti, tieteen henki; rohkeuden ja neuvon henkien opastaja ja uskollinen seuralainen; kannustin, joka panee suuntaamaan

rohkeuteen sisältyvät valmiudet hyödyllisille ja eteenpäin vieville kasvamisen teille.

36:5.10 (402.7) 5. *Neuvon henki* – sosiaalisuuden virike, lajinsisäisen yhteistyön valmius; tahdollisten luotujen kyky päästä sopusointuun lajitoveriensa kanssa; alemmilla tasoilla olevien luotujen keskuudessa esiintyvän laumavaiston alkulähde.

36:5.11 (402.8) 6. *Palvonnan henki* – uskonnollinen heräte, ensimmäinen erottava yllyke, joka jakaa mielelliset luodut kahteen kuolevaisolemassaolon perusluokkaan. Palvonnan henki erottaa yhteydessään olevan ikiajoiksi eläimen mielellä varustetuista sieluttomista luoduista. Palvonta on merkki siitä, että palvoja on ehdokkaana hengelliseen ylösnousemukseen.

36:5.12 (402.9) 7. *Viisauden henki* – kaikkien moraalisten luotujen luontainen pyrkimys kohti järjestelmällistä ja eteenpäin suuntautuvaa evolutionaarista edistymistä. Tämä on auttajista korkein, kaikkien muiden työn henkikoordinoija ja yhdistäjä. Tämä henki on mielellisten luotujen sellaisen synnynnäisen pontimen salaisuus, joka panee alulle ja joka ylläpitää olemassaolon nousevan asteikon muodostavan käytännöllisen ja tuloksia tuottavan ohjelman; se on elävien olentojen saama lahja, joka selittää heidän muutoin selittämättömän eloonjäämiskykynsä ja heidän kykynsä eloon jäädessään käyttää hyväkseen koko menneisyyden kokemustaan ja senhetkisten mahdollisuuksiensa koordinoimista kaiken sen omakseen saamiseksi, minkä kaikki muut kuusi

mielenhoivaajaa voivat tämän organismin mielessä panna liikkeelle. Viisaus on älyllisen suorituskyvyn lakipiste. Viisaus on puhtaasti mielellisen ja moraalisen olemassaolon päämäärä.

36:5.13 (403.1) Mielenauttajahenget kasvavat kokemuksellisesti, mutta niistä ei milloinkaan tule persoonallisia. Ne kehittyvät toiminnan osalta, ja ensimmäisten viiden toiminta eläinten olentoluokissa on tiettyyn määrään asti välttämätöntä kaikkien seitsemän toiminnalle ihmisen älynä. Tämä yhteys eläimiin tekee auttajahenget käytännön kannalta tehokkaammiksi ihmisen mielenä; siksi eläimet ovat tiettyyn määrään saakka korvaamattomia sekä ihmisen älylliselle että hänen fyysiselle kehitykselleen.

36:5.14 (403.2) Nämä paikallisuniversumin Äiti-Hengen mielenauttajat liittyvät älyllisen statuksen omaavaan luotujen olentojen elämänmuotoon paljolti niin kuin voimakeskukset ja fyysiset valvojat suhteutuvat universumin elottomiin voimiin. Ne suorittavat verratonta palvelua asuttujen maailmojen mielen yhteyspiireissä ja toimivat tehokkaassa yhteistyössä Fyysisten Päävalvojien kanssa, jotka palvelevat myös ei-opetettavissa olevan eli mekaanisen mielen tasojen, auttajia edeltävien mielitasojen, valvojina ja ohjaajina.

36:5.15 (403.3) Ennen kuin kyky oppia kokemuksesta ilmaantuu, elävä mieli on Fyysisten Päävalvojien palvelukenttä. Ennen kuin luodun mieleen muodostuu kyky jumalallisuuden tuntemiseen ja Jumaluuden palvomiseen, se on yksinomainen auttajahenkien toimipiiri. Luodun älyllisyyteen kuuluvan hengellisen reagointikyvyn ilmaantumisen myötä näistä luoduista mielistä tulee yhdessä

hetkessä supermielellisiä, sillä ne kytketään siinä silmänräpäyksessä paikallisuniversumin Äiti-Hengen henkisykleihin.

36:5.16 (403.4) Mielenauttajahenget eivät mitenkään suoranaisesti liity Jumalallisen Hoivaajan henkilökohtaista läsnäoloa edustavan hengen, asuttujen maailmojen Pyhän Hengen, monimuotoiseen ja korkeasti hengelliseen toimintaan, vaan toimintansa puolesta ne edeltävät ja valmistavat tämän nimenomaisen hengen ilmaantumista evolutionaariseen ihmiseen. Auttajat antavat Universumin Äiti-Hengelle mahdollisuuden päästä monipuoliseen yhteyteen paikallisuniversumin aineellisten elollisluotujen kanssa ja näiden valvomiseen, mutta esipersoonallisuuden tasoilla toimiessaan ne eivät saa aikaan mitään seurausvaikutuksia Korkeimmassa Olennossa.

36:5.17 (403.5) Ei-hengellinen mieli on joko henkienergiaalinen ilmentymä tai fyysis-energiaalinen ilmiö. Ei edes ihmismielellä, persoonallisella mielellä, ole mitään eloonjäämisen ominaisuuksia muutoin kuin henkeen samastumisen kautta. Mieli on jumalallisuuden antama lahja, mutta se ei ole kuolematon toimiessaan ilman henkiymmärrystä ja palvontakyvyn ja eloonjäämisen kaipuun siitä puuttuessa.

6. Elävät voimat

36:6.1 (403.6) Elämää on sekä mekanistista että vitalistista – aineellista ja hengellistä. Urantian fyysikot ja kemistit tulevat pääsemään yhä pidemmälle kasvi- ja eläinkunnan protoplasmaismuotojen ymmärtämisessä, mutta koskaan he eivät pysty tuottamaan eläviä organismeja. Elämä on jotakin, joka eroaa kaikista energian ilmenemismuodoista; fyysisten luotujen aineellinen elämä ei sekään luonnostaan kätkeydy aineeseen.

36:6.2 (403.7) Aineellisilla olevaisilla voi olla itsenäinen olemassaolo, mutta elämä kumpuaa vain elämästä. Mieli on johdettavissa vain jo olemassa olevasta mielestä. Henki saa alkunsa vain henkeä olevista esimuodoista. Luotu saattaa tuottaa elämän muotoja, mutta vain luojapersoonallisuus tai luova voima voi antaa aktivoivan elonkipinän.

36:6.3 (404.1) Elämänkantajat voivat organisoida elävien olentojen aineelliset hahmot ja fyysiset rakennekoodit, mutta Hengeltä tulee elämän alkukipinä, ja Henki antaa lahjana mielen. Jopa Elämänkantajien omissa Salvingtonin maailmoissaan organisoimat kokeelliset elämän elollismuodot ovat aina lisääntymiskyvyttömiä. Kun elämän kaavat ja mallit kootaan oikealla tavalla yhteen ja järjestetään asianmukaisesti, Elämänkantajan läsnäolo riittää elämän alullepanemiseen, mutta kaikki tällaiset elolliset organismit ovat vajavaisia kahden elintärkeän ominaisuuden suhteen, nimittäin mielellisyyden ja lisääntymiskyvyn osalta. Eläimen mieli ja ihmismieli ovat seitsemän mielenauttajahengen kautta toimivan Universumin Äiti-Hengen antamia lahjoja, kun taas luodun lisääntymiskyky on Universumin Hengen erityinen ja

henkilökohtainen anti Elämänkantajien alkuun panemalle elämänplasman kantamuodolle.

36:6.4 (404.2) Kun Elämänkantajat ovat – energiajärjestelmät organisoituaan – laatineet elämän rakennekaavat, tarvitaan vielä yksi ilmiö: näille elottomille hahmoille on annettava ”elämän henkäys”. Jumalan Pojat voivat rakentaa elämän muodot, mutta Jumalan Henki vasta antaa todella elämän kipinän. Ja kun tällä tavoin annettu elämä on käytetty loppuun, jäljelle jääneestä aineellisesta ruumiista tulee jälleen kuollutta ainetta. Lahjaksi saadun elämän ehtyessä ruumis palaa sen aineellisen universumin poveen, josta Elämänkantajat sen lainasivat palvelemaan tilapäisenä välikappaleena elämän lahjalle, jonka he välittivät tällaiseen energia-aineen näkyvään yhdistymään.

36:6.5 (404.3) Elämä, jonka Elämänkantajat antavat kasveille ja eläimille, ei kasvin tai eläimen kuoltua enää palaa Elämänkantajien luo. Tällaisesta elävästä kohteesta poistuvalla elämällä ei ole identiteettiä eikä persoonallisuutta, se ei yksilönä selviydy kuolemasta. Olemassaolonsa aikana ja aineellisessa ruumiissa ollessaan se on muuttunut, se on läpikäynyt energiaalisen kehityksen ja jää olemaan vain universumin kosmisten vahvuuksien osana. Se ei jää eloon yksilöllisenä elämänä. Kuolevaisten luotujen eloonjääminen perustuu kokonaan siihen, että kuolevaisessa mielessä kehittyy kuolematon sielu.

36:6.6 (404.4) Puhumme elämästä ”energiana” ja ”voimana”, mutta todellisuudessa se ei ole kumpaakaan. Vahvuus-energia reagoi

monin tavoin gravitaatioon, mutta elämä ei niin tee. Myöskään malli ei reagoi gravitaatioon, sillä se on sellaisten energioiden muodostelma, jotka jo ovat täyttäneet kaikki gravitaatioon reagoimisen velvollisuudet. Elämä sellaisenaan on jonkin mallin mukaan muodostellun tai muulla tavoin erillistetyn energiajärjestelmän – aineellisen, mielellisen tai hengellisen – elävöitymä.

36:6.7 (404.5) Elämän muodosteluun evolutionaarisilla planeetoilla liittyy joitakin seikkoja, jotka eivät ole meille kokonaan selviä. Käsitämme täysin Elämänkantajien sähkökemiallisten kaavojen fyysisen organisaation, mutta emme kaikilta osin ymmärrä *elämän aktivointikipinän* olemusta ja alkulähdettä. Tiedämme elämän virtaavan Isästä, Pojan kautta ja Hengen *toimesta*. On enemmän kuin mahdollista, että Valtiashenget ovat koko luomistuloksen ylle vuodatetun elämänvirran seitsenkertainen kanava. Mutta emme käsitä menetelmää, jolla valvova Valtiashenki osallistuu uudella planeetalla elämän lahjoittamisen alkutapahtumaan. Olemme vakuuttuneita myös Päivien Muinaisten osuudesta saatettaessa elämä uudessa maailmassa alkuun, mutta tämän osallisuuden luonteesta olemme täysin tietämättömiä. Tiedämme kyllä, että Universumin Äiti-Henki tosiasiallisesti elävöittää elottomat rakennepuitteet ja antaa tällaiselle aktivoidulle plasmalle kyvyt organismijälkeläisten tuottamiseen; panemme merkille, että nämä kolme ovat ne Seitsenkertaisen Jumalan tasot, joita joskus nimitetään ajallisuuden ja avaruuden Korkeimmiksi Luojiksi; mutta muutoin emme tiedä paljonkaan Urantian kuolevaisia enemmän –

tiedämme yksinkertaisesti vain, että käsite on Isän huomassa, sen julkitulo on Pojassa ja elämän toteutuminen Hengessä.

36:6.8 (405.1) [Laatinut Urantialle tarkkailijaksi asetettu Vorondadek-Poika, joka toimi tässä ominaisuudessa tätä työtä valvovan totuudenilmoittajakunnan Melkisedek-päällikön pyynnöstä.]

Luku 37

Paikallisuniversumin persoonallisuudet

37:0.1 (406.1) ETUMMAISIN kaikista Nebadonin persoonallisuuksista on Luoja- ja Mestari-Poika Mikael, universumin isä ja hallitsija. Jumalallisuuden osalta hänen kanssaan tasavertainen ja luovien ominaisuuksien osalta häntä täydentävä on paikallisuniversumin Äiti-Henki, Salvingtonin Jumalallinen Hoivaaja. Ja nämä luojat ovat hyvin konkreettisessa mielessä kaikkien Nebadonin syntyperäisten luotujen Isä-Poika ja Henki-Äiti.

37:0.2 (406.2) Edelliset luvut ovat käsitelleet luotujen poikien yhteisöjä, seuraavat kertomukset kuvailevat hoivaavia henkiä ja ylösnousemuspoikien luokkia. Käsillä oleva luku keskittyy pääasiassa edellisten välissä olevaan ryhmään, Universumiauttajiin, mutta siinä tarkastellaan lyhyesti myös joitakuita Nebadoniin sijoitettuja korkeampia henkiä sekä eräitä paikallisuniversumin vakinaisten kansalaisten yhteisöjä.

1. Universumiauttajat

37:1.1 (406.3) Monet yleisesti tähän kategoriaan ryhmitellyt ainutlaatuiset yhteisöt jäävät paljastamatta, mutta tämän kirjan luvuissa esiteltävät Universumiauttajat kuuluvat seuraaviin seitsemään yhteisöön:

37:1.2 (406.4) 1. Kirkkaat Aamutähdet.

37:1.3 (406.5) 2. Loistavat Iltatähdet.

37:1.4 (406.6) 3. Arkkienkelit.

37:1.5 (406.7) 4. Korkeimmat Avustajat.

37:1.6 (406.8) 5. Pääkomissionaarit.

37:1.7 (406.9) 6. Taivaalliset Valvojat.

37:1.8 (406.10) 7. Mansiomaailman Opettajat.

37:1.9 (406.11) Universumiauttajien ensimmäiseen luokkaan kuuluvia Kirkkaita Aamutähtiä on kussakin paikallisuniversumissa vain yksi, ja hän on kaikkien paikallisuniversumin syntyperäisluotujen esikoinen. Universumimme Kirkas Aamutähti tunnetaan Salvingtonin Gabrielina. Hän on koko Nebadonin toimeenpanopäällikkö, joka toimii Hallitsija-Pojan henkilökohtaisena edustajana ja hänen luovan puolisonsa edusmiehenä.

37:1.10 (406.12) Nebadonin historian alkuaikoina Gabriel työskenteli Mikaelin ja Luovan Hengen kanssa aivan yksin. Universumin

laajentumisen ja hallinnollisten ongelmien moninkertaistumisen myötä hänen avukseen annettiin henkilökohtainen esikunta, jonka koostumus jää tässä yhteydessä paljastamatta, ja viimein tätä ryhmää laajennettiin siten, että luotiin Nebadonin Iltatähtien joukkokunta.

2. Loistavat Iltatähdet

37:2.1 (407.1) Melkisedekit suunnittelivat nämä loistavat olennot, ja sen jälkeen heidät saatettiin olevaisuuteen Luoja-Pojan ja Luovan Hengen toimesta. He palvelevat monessa eri ominaisuudessa, mutta pääasiassa paikallisuniversumin toimeenpanopäällikön Gabrielin yhdysupseereina. Yksi tai useampi tällainen olento toimii hänen edustajanaan Nebadonin jokaisen konstellaation ja järjestelmän pääkaupungissa.

37:2.2 (407.2) Nebadonin ylimmän täytäntöönpanijan ominaisuudessa Gabriel on virkansa puolesta puheenjohtajana tai tarkkailijana useimmissa Salvingtonin konklaaveissa, ja usein on niinkin monta kuin tuhat tällaista kokousta koolla samanaikaisesti. Loistavat Iltatähdet edustavat Gabrielia näissä tilanteissa, sillä hän ei voi olla kahdessa paikassa yhtä aikaa, ja näin nämä superenkelit kompensoivat sanotun rajoittuneisuuden. He antavat vastaavanlaista palvelua Kolminaisuuden Opettaja-Poikien yhteisölle.

37:2.3 (407.3) Vaikka Gabriel henkilökohtaisesti toimii hallintotehtävien parissa, hän pitää Loistavien Iltatähtien kautta

yhteyttä kaikkiin universumin elämän ja asioiden muihin osa-alueisiin. Iltatähtiä on Gabrielin seurassa aina hänen suorittaessaan matkoja planeetoille, ja tavan takaa heitä lähtee erityistehtäväkäynneille yksittäisille planeetoille Gabrielin henkilökohtaisina edustajina. Tällaisia tehtäviä suorittaessaan he ovat joskus tulleet tunnetuiksi ”Herran enkelinä”. He käyvät useinkin Uversassa edustamassa Kirkasta Aamutähteä Päivien Muinaisten oikeusistuimissa ja kokouksissa, mutta vain harvoin he matkaavat Orvontonin rajojen taakse.

37:2.4 (407.4) Loistavat Iltatähdet ovat ainutlaatuinen kaksiosainen yhteisö. Siihen kuuluu yhtäältä sellaisia, jotka ovat tähän arvoasemaan luotuja, ja toisaalta sellaisia, jotka ovat tähän palveluun yltäneitä. Näiden superenkelten nebadonilaiseen yhteisöön kuuluvien luku on nyt 13 641. Tähän arvoasemaan luotuja on 4 832, kun loput 8 809 ovat ylösnousemushenkiä, jotka ovat saavuttaneet tämän ylevää palvelua merkitsevän päämäärän. Monet näistä ylösnousemuksellisista Iltatähdistä aloittivat universumiuransa serafeina, toiset ovat nousseet luoduista olennoista koostuvan elollisuuden paljastamattomilta tasoilta. Tämä korkea-arvoinen yhteisö pysyy yhtenä ylösnousemusehdokkaiden tavoitteena niin kauan kuin universumi ei ole asettunut valoon ja elämään.

37:2.5 (407.5) Kumpikin Loistava Iltatähtityyppi on helposti morontiapersoonallisuuksien ja tiettyjen muuntyyppisten, kuolevaisten yläpuolella olevien, aineellisten olentojen nähtävissä. Tähän kiinnostavaan ja monitaitoiseen luokkaan kuuluvat luodut

olennot omaavat henkivoiman, joka on ilmennettävissä heidän henkilökohtaisesta läsnäolostaan riippumatta.

37:2.6 (407.6) Näiden superenkelien päällikkö on Gavalia, tämän yhteisön Nebadonin esikoinen. Siitä lähtien, kun Kristus Mikael palasi voitokkaalta, Urantialla tapahtuneelta lahjoittautumiseltaan, Gavalia on ollut nimitettynä ylösnousemuskuolevaisten hoivatehtäviin, ja viimeiset tuhat yhdeksänsataa Urantian vuotta hänen työtoverinsa Galantia on pitänyt päämajaansa Jerusemissa, jossa hän viettää noin puolet ajastaan. Galantia on ensimmäinen tämän korkean aseman saavuttanut ylösnousemuksellinen superenkeli.

37:2.7 (407.7) Muuta Loistavien Iltatähtien ryhmitys- tai komppaniaorganisaatiota ei ole kuin se, että heillä on useasti tehtäviä suorittaessaan tapana liittyä pareiksi. Heitä ei kovin laajasti osoiteta tehtäviin, jotka liittyvät kuolevaisten ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen, mutta kun heille tällainen toimeksianto annetaan, he eivät koskaan toimi yksikseen. He työskentelevät aina pareittain: toinen on luotu olento, toinen on ylösnousemuksellinen Iltatähti.

37:2.8 (407.8) Eräs Iltatähtien suuriarvoisista velvollisuuksista on olla lahjoittautuvien Avonaali-Poikien mukana näiden planetaarisilla tehtäväkäynneillä, samaan tapaan kuin Gabriel seurasi Mikaelia tämän lahjoittautuessa Urantialla. Kumpikin avustava superenkeli on tällaisilla tehtäväkäynneillä eturivin persoonallisuuksia. He palvelevat arkkienkelien ja kaikkien muiden näihin toimiin osoitettujen apulaiskomentajina. Vanhempi näistä

superenkelikomentajista on se, joka Avonaalin kannalta merkittävänä hetkenä ja otollisessa iässä kehottaa lahjoittautuvaa Avonaali-Poikaa: ”Ole veljesi asialla.”

37:2.9 (408.1) Samanlaisia superenkelipareja osoitetaan Kolminaisuuden Opettaja-Poikien planeettakohtaiseen avustajakuntaan, joka toimii sen puolesta, että asuttuun maailmaan rakentuisi lahjoittautumista seuraava eli sarastava hengellinen aikakausi. Tällaisissa tehtävissä Iltatähdet palvelevat välittäjinä maailman kuolevaisten ja Opettaja-Poikien näkymättömän avustajakunnan välillä.

37:2.10 (408.2) *Iltatähtien maailmat*. Seitsemästä Salvingtonin maailmasta koostuva kuudes ryhmä neljinekymmeninekaksine apusatelliitteineen on osoitettu Loistavien Iltatähtien hallinnon käyttöön. Seitsemää primaarista maailmaa johtavat näiden superenkeleiden luodut yhteisöt, kun apusatelliitteja taas hallinnoivat ylösnousemukselliset Iltatähdet.

37:2.11 (408.3) Kolmen ensimmäisen maailman satelliitit on osoitettu Opettaja-Poikien ja Iltatähtien johtamille kouluille, jotka on pyhitetty paikallisuniversumin henkipersoonallisuuksille. Kolmea seuraavaa ryhmää pitävät hallussaan samanlaiset yhteiset koulut, jotka on omistettu ylösnousemuskuolevaisten koulutukseen. Seitsemännen maailman satelliitit on varattu Opettaja-Poikien, Iltatähtien ja finaliittien harjoittamille kolmiyhteisille pohdinnoille. Viimeksi kuluneina aikoina nämä superenkelit ovat samastuneet läheisesti Lopullisuuden Saavuttajakunnan paikallisuniversumityöhön, ja heidät on jo pitkään liitetty yhteen

Opettaja-Poikien kanssa. Iltatähtien ja finaliittien työryhmiin liitettyjen Gravitaatiosanansaattajien välillä vallitsee suunnattoman voimakas ja tärkeä yhteys. Itse seitsemäs primaarinen maailma on varattu niille tässä yhteydessä paljastamattomille asioille, jotka liittyvät Opettaja-Poikien, finaliittien ja Iltatähtien välillä tulevaisuudessa vallitsevaan suhteeseen, sen jälkeen kun Korkeimman Jumalan persoonallisuuden superuniversumi-ilmentymän kehkeytyminen on saatu päätökseen.

3. Arkkienkelit

37:3.1 (408.4) Arkkienkelit ovat Luoja-Pojan ja Universumin Äiti-Hengen jälkeläisiä. He ovat korkean henkiolennon korkeinta tyyppiä, ja heitä tuotetaan paikallisuniversumissa suuret määrät. Viimeisimmän rekisteröinnin aikoihin heitä oli Nebadonissa miltei kahdeksansataatuhatta.

37:3.2 (408.5) Arkkienkelit ovat yksi niistä harvoista paikallisuniversumin persoonallisuuksien ryhmistä, jotka eivät normaalisti kuulu Gabrielin toimivallan piiriin. He eivät ole millään tavoin mukana universumin rutiinihallinnossa, sillä he omistautuvat luotujen eloonjäämiseen liittyvään työhön sekä ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien kuolevaisten ylösnousemuksellisen elämänvaiheen edistämiseen. Vaikkeivät he tavallisesti olekaan Kirkkaan Aamutähden ohjauksessa, he toimivat silti toisinaan hänen valtuuttaminaan. He harjoittavat yhteistyötä myös muiden

Universumiauttajien, sellaisten kuin Iltatähtien, kanssa, niin kuin ne tietyt tapahtumat osoittavat, joita kuvaillaan kertomuksessa elämän juurruttamisesta maailmaanne.

37:3.3 (408.6) Nebadonin arkkienkelikuntaa johtaa tämän yhteisön esikoinen, ja aivan viime aikoina on muuatta arkkienkelien divisioonapäämajaa pidetty Urantialla. Juuri tähän epätavalliseen seikkaan Nebadonin ulkopuolelta tulevat opiskelijavieraat kiinnittävät oitis huomionsa. Heti universumin sisäisten tapahtumien tarkastelunsa alkuvaiheessa he tekevät sen huomion, että monia ylösnousemuksellisiin kohdistuvia Loistavien Iltatähtien toimintoja ohjataan Sataniasta, yhden paikallisjärjestelmän pääkaupungista. Päästessään tutkimuksissaan pitemmälle he havaitsevat, että tiettyjä arkkienkelitoimintoja johdetaan pienestä ja näennäisen merkityksettömästä asutusta maailmasta, jota kutsutaan Urantiaksi. Ja sitten paljastuu, että Mikael lahjoittautui Urantialla, mistä seuraa välittömästi heidän kiinnostuksensa viriäminen teitä ja vähäistä sfääriänne kohtaan.

37:3.4 (409.1) Käsitättekö, mitä se tosiasia merkitsee, että vähäisestä ja sekasortoisesta planeetastanne on tullut divisioonapäämaja, josta koko universumin kattavasti hallitaan ja ohjataan tiettyjä paratiisiin-nousujärjestelmään kuuluvia arkkienkelien toimintoja? Epäilemättä tämä enteilee muidenkin ylösnousemukseen liittyvien toimintojen keskittämistä tulevaisuudessa Mikaelin lahjoittautumisen kohteena olleeseen maailmaan ja antaa suunnattoman ja juhlallisen

merkityksen Mestarin henkilökohtaiselle lupaukselle ”Tulen vielä takaisin.”

37:3.5 (409.2) Yleensä arkkienkelit osoitetaan Poikien Avonaali-yhteisön harjoittamaan palveluun ja hoivatyöhön mutta vasta heidän suoriuduttuaan laaja-alaisesta valmistelevasta koulutuksesta, joka perehdyttää erilaisten hoivaavien henkien työn kaikkiin osa-alueisiin. Jokaista Paratiisin lahjoittautuvaa Poikaa seuraa asuttuun maailmaan sadan arkkienkelin joukko, joka osoitetaan hänen käyttöönsä väliaikaisesti ja niin pitkäksi aikaa kuin tämä lahjoittautuminen kestää. Siinä tapauksessa, että Hallinnollisesta Pojasta sattuisi tulemaan planeetan väliaikainen hallitsija, nämä arkkienkelit toimivat kaikkea tuolla sfäärillä olevaa taivaallista elollisuutta ohjaavina päällikköinä.

37:3.6 (409.3) Kaksi vanhempaa arkkienkeliä nimitetään Paratiisin Avonaalin henkilökohtaisiksi avustajiksi, aina kun tämä on suorittamassa planetaarisia tehtäviä, koskivatpa ne oikeudellisia toimia, hallinnollisia toimia, tai sitten lahjoittautumista merkitseviä ruumiillistumisia. Kun tämä Paratiisin-Poika on toimittanut kyseisen maailman tuomitsemisen ja kun kuolleet kutsutaan kirjattaviksi (niin kutsuttu kuolleistaherääminen), on kirjaimellisesti totta, että nukkuvien persoonallisuuksien serafivartijat vastaavat ”arkkienkelin ääneen”. Tuomiokauden päättymiseen liittyvän nimenhuudon nimittäin toimittaa tilaisuudessa avustava arkkienkeli. Tämä on kuolleistaheräämisen arkkienkeli, josta puhuttaessa joskus käytetään ilmaisua ”Mikaelin arkkienkeli”.

37:3.7 (409.4) *Arkkienkelten maailmat*. Salvingtonia ympäröivien maailmojen seitsemäs ryhmä apusatelliitteineen on osoitettu arkkienkeleille. Sfääri numero yksi ja kaikki sen kuusi apusatelliittia ovat persoonallisuusrekisterinpitäjien hallussa. Tämän valtavan kirjaajajoukon huolena on pitää järjestyksessä jokaista ajallisuuden kuolevaista koskevat muistiinmerkinnät kuolevaisen syntymähetkestä lähtien koko universumissa elettävän elämänvaiheen läpi aina siihen saakka, kunnes tämä yksilö joko lähtee Salvingtonista superuniversumin hallintopiiriin tai hänet Päivien Muinaisten määräyksestä ”pyyhitään pois kirjoihin merkityn olemassaolon piiristä”.

37:3.8 (409.5) Juuri näissä maailmoissa luokitellaan, arkistoidaan ja säilytetään persoonallisuuksia koskevat muistiinmerkinnät ja identifioimisvarmistimet koko sen ajan, joka kuluu ruumiinkuoleman ja uudelleenpersonoimisen eli kuolleistaheräämisen välillä.

4. Korkeimmat Avustajat

37:4.1 (409.6) Korkeimmat Avustajat ovat ryhmä paikallisuniversumin ulkopuolelta alkuisin olevia vapaaehtoisia olentoja, jotka on nimitetty väliaikaisesti keskus- ja superuniversumin edustajiksi paikallisluomuksiin tai paikallisluomusten tarkkailijoiksi. Heidän lukumääränsä vaihtelee lakkaamatta, mutta se on aina useita miljoonia.

37:4.2 (409.7) Niinpä aika ajoin pääsemme hyötymään sellaisten paratiisialkuisten olentojen kuin Viisauden Täydellistäjien, Jumalallisten Neuvonantajien, Universaalisten Sensoreiden, Inspiroitujen Kolminaisuushenkien, Kolminaistettujen Poikien, Yksinäisten Sanansaattajien, supernafien, sekonafien, tertiafien ja niiden muiden rakastettavien hoivaajien huolenpidosta ja avusta, jotka oleskelevat luonamme auttaakseen alkuperäisiä persoonallisuuksiamme näiden ponnistellessa sen puolesta, että koko Nebadon saataisiin entistä täydellisempään sopusointuun Orvontonin ideoiden ja Paratiisin ihanteiden kanssa.

37:4.3 (410.1) Kuka tahansa näistä olennoista voi palvella vapaaehtoisesti Nebadonissa ja olla sen vuoksi teknisesti toimivaltamme ulkopuolella, mutta toimeksiannon pohjalla toimiessaan nämä super- ja keskusuniversumin persoonallisuudet eivät ole täysin riippumattomia sen paikallisuniversumin säännöksistä, jossa he oleskelevat, vaikka he silti toimivatkin korkeampien universumien edustajina ja työskentelevät meidän toimipiiriämme koskevan toimeksiantonsa sisältämien ohjeiden mukaisesti. Heidän yleispäämajansa sijaitsee Päivien Yhdistyneen Salvington-sektorissa, ja he toimivat Nebadonissa tämän Paratiisin-Kolminaisuuden suurlähettilään ylivalvonnan alaisuudessa. Riippumattomina ryhminä palvellessaan nämä korkeammista maailmoista tulevat persoonallisuudet johtavat yleensä itse toimintaansa, mutta palvellessaan pyynnön perusteella he useinkin alistuvat täysimääräisesti ja vapaaehtoisesti niitä maailmoja

valvovien johtajien toimivallan alaisuuteen, joihin heidät on osoitettu toimimaan.

37:4.4 (410.2) Korkeimmat Avustajat palvelevat paikallisuniversumia ja konstellaatiota koskevin toimivaltuuksin, mutta heitä ei liitetä suoraan järjestelmä- eikä planeettahallituksiin. He saavat kuitenkin toimia paikallisuniversumin piirissä missä hyvänsä, ja heitä voidaan osoittaa Nebadonin toiminnan mille osa-alueelle tahansa: hallinnolliselle, toimeenpanolliselle, opetukselliselle tai muille aloille.

37:4.5 (410.3) Valtaosaltaan tämä joukkokunta on kiinnitetty Nebadonissa olevien Paratiisin-persoonallisuuksien – Päivien Yhdistyneen, Luoja-Pojan, Päivien Uskollisten, Hallinnollisten Poikien ja Kolminaisuuden Opettaja-Poikien – avustajiksi. Silloin tällöin osoittautuu paikallisluomuksen asiainhoidon kannalta viisaaksi pitää tietyt yksityiskohdat tilapäisesti melkein kaikkien tuon paikallisuniversumin syntyperäispersoonallisuuksien tietämyksen ulkopuolella. Korkeimpien Avustajien kypsyneempi ja kaukokatseisempi yhteisö käsittää myös paremmin ja ymmärtää täysimääräisemmin tietyt kauaskantoiset suunnitelmat ja monisäikeiset ratkaisut, ja juuri sellaisissa – ja monissa muissa – tilanteissa he ovat universumin hallitsijoiden ja viranomaisten kannalta perin käyttökelpoisia.

5. Pääkomissionaarit

37:5.1 (410.4) Pääkomissionaarit ovat Henkeen fuusioituneita ylösnousemuskuolevaisia; he eivät ole Suuntaajaan fuusioituneita. Ymmärrätte melko hyvin sellaisen kuolevaisen universumissa elettävää ylösnousemuksellista elämänvaihetta, jolla on mahdollisuus fuusioitua Suuntaajaan, sillä se on Kristus Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen Urantian kaikkien kuolevaisten näköpiirissä oleva päämäärä. Mutta kaikille kuolevaisille tämä ei ole maailmanne kaltaisissa maailmoissa lahjoittautumista edeltävinä aikakausina yksinomaisesti esillä oleva tulevaisuuden näkymä; ja sen lisäksi on olemassa muuan toinen maailmatyyppi, jollaisen asukkaissa eivät Ajatuksensuuntaajat koskaan asu pysyvästi. Tällaisia kuolevaisia ei koskaan liitetä pysyvään liittoon Paratiisin lahjoittaman Salaperäisen Opastajan kanssa. Siitä huolimatta Suuntaajat kyllä asuvat heissä väliaikaisesti ja palvelevat opastajina ja esikuvina lihallisen elämänvaiheen ajan. Tämän väliaikaisen oleskelun kuluessa Suuntaajat vaalivat kuolemattoman sielun kehittymistä, aivan kuten niissä olennoissa, joiden kanssa ne toivovat fuusioituvansa, mutta kun kuolevaisen vaellus päättyy, ne jättävät ikuiset jäähyväiset näille luoduille, joihin ne olivat väliaikaisesti liitettyinä.

37:5.2 (410.5) Tähän luokkaan kuuluvat eloonjäävät sielut saavuttavat kuolemattomuuden fuusioitumalla ikuisiksi ajoiksi paikallisuniversumin Äiti-Hengen hengen yksilöllistettyyn osaseen. Ryhmä, johon he kuuluvat, ei ole runsaslukuinen, ainakaan Nebadonissa. Tulet mansiomaailmoissa kohtaamaan näitä Henkeen fuusioituneita kuolevaisia ja ylläpidät heihin veljellisiä suhteita, kun

he nousevat kanssasi Paratiisiin johtavaa tietä aina Salvingtoniin saakka, jonne he pysähtyvät. Jotkut heistä saattavat sittemmin nousta korkeammillekin universumitasoille, mutta valtaosa jää ikiajoiksi paikallisuniversumin palvelukseen. He eivät ole olentoluokka, jonka on määrä saavuttaa Paratiisi.

37:5.3 (411.1) Koska he eivät ole Suuntaajaan fuusioituneita, heistä ei milloinkaan tule finaliitteja, mutta lopulta heidät merkitään paikallisuniversumin Täydellisyyden Joukkokunnan jäseniksi. He ovat hengessä noudattaneet Isän käskyä ”Olkaa täydelliset.”

37:5.4 (411.2) Nebadonin Täydellisyyden Joukkokuntaan päästyään Henkeen fuusioituneilla ylösnousemuksellisilla on mahdollisuus ottaa vastaan nimitys Universumiauttajiksi, mikä on eräs heille avoinna oleva kanava, jonka kautta he voivat jatkaa kokemuksellista kasvua. Näin heistä tulee ehdokkaita saamaan toimeksiantoja, jotka merkitsevät ylevää palvelua aineellisten maailmojen kehittyvien kuolevaisten näkökantojen tulkitsemisessa paikallisuniversumin taivaallisille viranomaisille.

37:5.5 (411.3) Pääkomissionaarit aloittavat planeetoilla tapahtuvan palvelunsa rotukomissionaareina. Tässä ominaisuudessa he toimivat eri ihmisrotujen esittämien näkökantojen tulkkeina ja tuovat esille niiden tarpeita. He antautuvat suurenmoisella tavalla niiden kuolevaisrotujen hyvinvoinnin edistämiseen, joiden näkemysten esittäjinä he toimivat – ja he pyrkivät aina varmistamaan, että nämä saavat osakseen armoa, oikeutta ja tasapuolista kohtelua kaikissa suhteissaan muihin kansoihin. Rotukomissionaarit toimivat toinen

toistaan seuraavissa planetaarisissa kriiseissä ja palvelevat kokonaisten eteenpäin ponnistelevien kuolevaisryhmien kaunopuheisina mielipiteen esilletuojina.

37:5.6 (411.4) Kun rotukomissionaarit ovat asutuissa maailmoissa saaneet pitkäaikaisen kokemuksen ongelmien ratkaisemisesta, heidät ylennetään korkeammille toimintatasoille, ja lopulta he saavuttavat paikallisuniversumin Pääkomissionaarien aseman. Viimeisimmässä rekisteröinnissä Nebadonissa kirjattiin olevaksi hieman yli puolitoista miljardia tällaista Pääkomissionaaria. Nämä olennot eivät ole finaliitteja, vaan he ovat pitkäaikaisen kokemuksen omaavia ylösnousemuksellisia olentoja ja ovat suureksi hyödyksi toimipiirille, joka on heidän synnyinpaikkansa.

37:5.7 (411.5) Tapaamme näitä komissionaareja poikkeuksetta kaikissa oikeusistuimissa, alimmista korkeimpiin. Ei niin, että he osallistuisivat oikeusprosesseihin, vaan niin, että he toimivat oikeuden ystävinä antamalla puhetta johtaville tuomareille neuvoja asioissa, jotka koskevat käsittelyn kohteena olevien henkilöiden aikaisempia vaiheita, ympäristöoloja ja synnynnäistä olemusta.

37:5.8 (411.6) Pääkomissionaareja liitetään avaruuden erilaisiin sanansaattajajoukkoihin, ja heitä on aina mukana ajallisuuden hoivaavien henkien yhteisöissä. Heidän puheenvuoronsa esiintyy universumin erilaisten kokousten ohjelmassa, ja näitä samaisia, kuolevaiset tuntevia komissionaareja liitetään aina avaruuden maailmoihin meneviin Jumalan Poikien lähetystöihin.

37:5.9 (411.7) Milloin ikinä tasapuolisuus ja oikeudenmukaisuus edellyttävät ymmärrystä siitä, miten jokin aiottu toimenpide tai

menettely vaikuttaisi ajallisuuden evolutionaarisiin ihmisrotuihin, nämä komissionaarit ovat lähellä esittääkseen suosituksensa. He ovat aina paikalla puhuakseen niiden puolesta, jotka eivät voi olla läsnä puhuakseen itse puolestaan.

37:5.10 (411.8) *Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten maailmat.* Salvingtonin kehän seitsemästä primaarimaailmasta ja apusatelliiteista koostuva kahdeksas ryhmä on yksinomaisesti Nebadonin Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten hallussa. Suuntaajaan fuusioituneet ylösnousemuskuolevaiset eivät ole tekemisissä näiden maailmojen kanssa, paitsi sikäli että he Henkeen fuusioituneitten asukkaitten kutsumina vieraina nauttivat monista miellyttävistä ja hyödyllisistä käynneistä näissä maailmoissa.

37:5.11 (411.9) Jos jätetään luvusta ne muutamat, jotka saavuttavat Uversan ja Paratiisin, nämä maailmat ovat Henkeen fuusioituneiden eloonjääneiden asuinpaikka. Tällainen kuolevaisten ylösnousemuksen tarkoituksella suunniteltu rajoittaminen koituu paikallisuniversumien hyväksi, sillä se takaa, että paikallisuniversumiin jää kehittynyttä vakinaisväestöä, jonka karttuva kokemus tulee jatkuvasti lisäämään sen hallinnon vastaista vakiintumista ja monipuolistumista. Nämä olennot eivät ehkä saavuta Paratiisia, mutta he saavuttavat sellaisen kokemuspohjaisen viisauden Nebadonin ongelmien hoitamisesta, että se perin juurin ylittää kaiken, mitä väliaikaiset ylösnousemukselliset saavuttavat. Ja nämä eloonjäävät sielut ovat aina yhtä ainoalaatuisia inhimillisen ja jumalallisen yhdistelmiä, ja he kykenevät yhä laajemmin

yhdistämään näiden kahden suuresti toisistaan eroavan tason katsantokannat ja esittämään tällaisen kaksinaisen näkemyksen alati syvenevällä viisaudella.

6. Taivaalliset Valvojat

37:6.1 (412.1) Nebadonin opetusjärjestelmää hoitavat Kolminaisuuden Opettaja-Pojat ja Melkisedekien opettajakunta yhdessä, mutta Taivaalliset Valvojat suorittavat suuren osan sen ylläpito- ja kehittämistyöstä. Nämä olennot ovat palvelukseen kutsuttu ryhmä, johon kuuluu kaikentyyppisiä ylösnousemuskuolevaisten opetus- ja koulutusjärjestelmästä huolehtivia yksilöitä. Nebadonissa heitä on hyvän matkaa neljättä miljoonaa, ja he kaikki ovat tarjokkaita, jotka ovat kokemuksen kautta saavuttaneet pätevyyden toimia opetusneuvojina koko toimipiirin puitteissa. Melkisedekien Salvington-maailmoissa olevasta päämajastaan käsin nämä valvojat kulkevat koko paikallisuniversumin piirissä tarkastamassa sitä Nebadonin koululaitosta, jonka tarkoituksena on ylösnousemusluotujen mielen koulutus ja hengen kasvatus.

37:6.2 (412.2) Tätä mielen koulutusta ja hengen kasvatusta harjoitetaan koko matkan: ihmisen synnyinmaailmoista lähtien järjestelmän mansiomaailmojen ja muiden Jerusemiin liittyvien edistyksen sfäärien kautta ja edelleen Edentiaan liittyvissä seitsemässäkymmenessä sosiaalistavassa maailmassa sekä Salvingtonia ympäröivillä neljälläsadallayhdeksälläkymmenellä

henkisen edistyksen sfäärillä. Itsessään universumin pääkaupungissa on lukuisia Melkisedekien kouluja, siellä ovat Universumin Poikien korkeakoulut, serafiyliopistot sekä OpettajaPoikien ja Päivien Yhdistyneen koulut. Kaikin mahdollisin tavoin varmistaudutaan siitä, että universumin moninaiset persoonallisuudet saavat pätevyyden yhä pitemmälle menevään palveluun ja yhä parempaan toimintaan. Koko universumi on yhtä suunnatonta koulua.

37:6.3 (412.3) Monissa korkeammissa kouluissa käytetyt menetelmät ylittävät ihmisen käsityksen siitä, mitä totuuden opettaminen on, mutta koko opetusjärjestelmän perussävel kuuluu: valistuneen kokemuksen antama luonteenlujuus. Opettajilta tulee tämä valistus; kulloinenkin sijaintipaikka universumissa ja taivasmatkalaisen status tarjoavat mahdollisuuden kokemiseen; näiden molempien viisas hyväksikäyttö lisää luonteenlujuutta.

37:6.4 (412.4) Nebadonin opetusjärjestelmä luo pohjimmiltaan puitteet sille, että sinut osoitetaan johonkin tehtävään, ja tarjoaa sitten sinulle tilaisuuden saada opetusta siinä, mikä on ihanteellinen ja jumalallinen menetelmä, jolla tämä tehtävä tulisi parhaiten suoritetuksi. Suoritettavaksesi annetaan tietty tehtävä, ja samanaikaisesti käytössäsi ovat opettajat, jotka ovat päteviä opettamaan sinulle parhaan menetelmän tehtäväsi suorittamiseen. Jumalallinen opetusjärjestelmä huolehtii siitä, että työ ja opetus liittyvät läheisesti toisiinsa. Opetamme sinulle, mikä on paras tapa suorittaa sinulle määräämämme tehtävät.

37:6.5 (412.5) Kaiken tämän koulutuksen ja kokemuksen tarkoituksena on valmentaa sinut pääsemään superuniversumin korkeammille ja hengellisemmille koulutussfääreille. Eteneminen jonkin tietyn maailman puitteissa on yksilökohtaista, mutta siirtyminen yhdestä vaiheesta toiseen tapahtuu tavallisesti luokittain.

37:6.6 (412.6) Iäti jatkuva eteneminen ei koostu pelkästään hengellisestä kehittymisestä. Älyllinen omaksuminen on sekin osa universaalista kasvatusta. Mielen kokemus lavenee samassa määrin kuin hengellinen näköpiiri laajenee. Sekä mieli että henki saavat yhtäläiset mahdollisuudet oppimiseen ja edistymiseen. Mutta kaikessa tässä mielen ja hengen suurenmoisessa kouluttamisessa olet iäti vapaa lihallisen ruumiin rajoittuneisuuksista. Sinun ei enää yhtä mittaa tarvitse toimia erotuomarina eri suuntiin vetävien hengellisen ja aineellisen olemuksesi välisissä ristiriitaisissa taisteluissa. Lopultakin kykenet nauttimaan siitä, että jalostuneessa mielessäsi on vain yksi yhtenäinen halu, mielessäsi, joka on kauan sitten vapautunut alkukantaisista, eläimellisistä pyrkimyksistä kohti aineellista hyvää.

37:6.7 (413.1) Useimmille Urantian kuolevaisille annetaan ennen heidän lähtöään Nebadonin universumista tilaisuus palvella pitempi tai lyhyempi aika Taivaallisten Valvojain Nebadonin-yhteisön jäsenenä.

7. Mansiomaailman Opettajat

37:7.1 (413.2) Mansiomaailman Opettajat ovat palvelukseen kutsuttuja ja kunnialla kruunattuja kerubeja. Useimpien muiden Nebadonin kouluttajien tavoin hekin saavat toimeksiantonsa Melkisedekeiltä. He toimivat useimpien morontiaelämän opetushankkeiden piirissä, ja heidän lukumääränsä ylittää täysin sen, mitä kuolevaisen mieli kykenee käsittämään.

37:7.2 (413.3) Siinä mielessä, että Mansiomaailman Opettajan asema on kerubien ja sanobien eräs tavoitetaso, tarkastelemme heitä lähemmin seuraavassa luvussa, kun heitä taas siinä mielessä, että he ovat morontiaelämässä tärkeää osaa näytteleviä opettajia, käsitellään laajemmin Morontiaelämä-nimisessä luvussa.

8. Tehtävään määrättyjen korkeampien henkien yhteisöt

37:8.1 (413.4) Paitsi voimakeskuksia ja fyysisiä valvojia myös tiettyjä ylhäissyntyisiä, Äärettömän Hengen perheeseen kuuluvia henkiolentoja määrätään pysyvästi paikallisuniversumiin. Tällaisen toimeksiannon ovat Äärettömän Hengen korkeampien henkien luokkien piiristä saaneet seuraavat:

37:8.2 (413.5) Kun *Yksinäisiä Sanansaattajia* liitetään toiminnallisesti paikallisuniversumin hallintoon, he suorittavat meille korvaamatonta palvelusta pyrkiessämme voittamaan ajan ja avaruuden muodostamat esteet. Silloin kun heille ei tällaista

toimeksiantoa ole annettu, meillä paikallisuniversumeista olevilla ei ole heidän suhteensa ehdottomasti mitään määräysvaltaa. Mutta silloinkin nämä ainutlaatuiset olennot ovat aina valmiita auttamaan meitä ongelmiemme ratkaisemisessa ja tehtäviemme suorittamisessa.

37:8.3 (413.6) Andovontia on sen kolmannen asteen *Universumin Yhteyspiirienvalvojan* nimi, jonka asemapaikka on paikallisuniversumissamme. Hän huolehtii henki- ja morontiapiireistä – mutta ei niistä, jotka kuuluvat voimanohjaajien määräysvaltaan. Juuri hän eristi Urantian, silloin kun Caligastia Luciferin kapinan koettelemusten päivinä kavalsi planeetan. Hän lähettää terveisensä Urantian kuolevaisille ja ilmoittaa odottavansa ilolla hetkeä, jolloin teidät joskus taas kytketään uudelleen hänen valvontaansa kuuluviin universumin yhteyspiireihin.

37:8.4 (413.7) Nebadonin *Väestönlaskennan Johtaja* Salsatia pitää päämajaansa Salvingtonissa olevassa Gabrielin sektorissa. Hän on automaattisesti tietoinen tahdon syntymisestä ja kuolemasta, ja hän rekisteröi kunakin hetkenä paikallisuniversumissa toimivien tahdollisten luotujen tarkan lukumäärän. Hän toimii läheisessä yhteistyössä arkkienkelien arkistomaailmoissa asuvien persoonallisuuskirjureiden kanssa.

37:8.5 (413.8) Salvingtonissa asuu yksi *Apulaistarkastaja*. Hän on Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan henkilökohtainen edustaja. Hänen työtoverinsa, paikallisjärjestelmien *Valtuutetut Vartiomiehet*, ovat niin ikään Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan edustajia.

37:8.6 (414.1) *Universaaliset Sovittelijat* ovat ajallisuuden ja avaruuden universumien kiertäviä oikeusistuimia, joiden toimipiiriin kuuluvat kaikki paikallisuniversumin sektorit evolutionaarisista maailmoista ylöspäin ja vielä siitä eteenkinpäin. Nämä välitystuomarit ovat Uversan rekistereissä. Nebadonissa toimivien sovittelijoiden tarkkaa lukumäärää ei ole kirjattu, mutta arvioin paikallisuniversumissamme olevan likimain sata miljoonaa sovittelukomissiota.

37:8.7 (414.2) *Teknisiä Neuvojia*, toimipiirin oikeusoppineita mieliä, meillä on määräosamme: noin puoli miljardia. Nämä olennot ovat koko avaruuden kokemuksellisen lain eläviä ja kiertäviä kirjastoja.

37:8.8 (414.3) *Taivaallisia Kirjureita*, ylösnousemuksellisia serafeja, meillä on Nebadonissa seitsemänkymmentäviisi. Nämä ovat vanhempia eli valvovia kirjureita. Tähän luokkaan kuuluvia edistyviä oppilaita on lähes neljä miljardia.

37:8.9 (414.4) Seitsemänkymmenen miljardin *Morontiaseuralaisen* hoivatoimintaa kuvataan kertomuksissa, jotka käsittelevät ajallisuuden pyhiinvaeltajien siirtymäplaneettoja.

37:8.10 (414.5) Kullakin universumilla on oma syntyperäinen enkelikuntansa. Siitä huolimatta ilmenee tilanteita, jolloin on varsin hyödyllistä saada apua paikallisluomuksen ulkopuolelta peräisin olevilta korkeammilta hengiltä. Supernafit suorittavat tiettyjä harvinaisia ja ainutlaatuisia palveluksia: Urantian serafien nykyinen päällikkö on Paratiisin ensiasteinen supernafi. Heijastavia sekonafeja tavataan kaikkialla siellä, missä superuniversumin henkilöstöä on

toiminnassa, ja varsin monet tertiafit palvelevat väliaikaisesti Korkeimpina Avustajina.

9. Paikallisuniversumin vakinaiset kansalaiset

37:9.1 (414.6) Superuniversumien ja keskusuniversumin tapaan myös paikallisuniversumeilla on omat vakinaisten kansalaisten yhteisönsä. Näihin kuuluu seuraavantyyppisiä luotuja:

37:9.2 (414.7) 1. Susatia-olennot.

37:9.3 (414.8) 2. Univitatia-olennot.

37:9.4 (414.9) 3. Aineelliset Pojat.

37:9.5 (414.10) 4. Keskiväliolennot.

37:9.6 (414.11) Yhdessä Henkeen fuusioituneiden ylösnousemuksellisten ja spironga-olentojen (jotka luokitellaan toisin) kanssa nämä paikallisluomuksen syntyperäiskansalaiset muodostavat verrattain pysyvän kansalaisyhteisön. Yleisesti ottaen nämä olentoluokat eivät ole sen paremmin ylösnousevia kuin alaslaskeutuviakaan olentoja. He ovat kaikki kokemuksellisia luotuja, mutta heidän laajeneva kokemuksensa jää pysyvästi sen universumitason käyttöön, josta he ovat peräisin. Vaikka tämä ei kokonaan pidäkään paikkaansa Aatami-yhteisön Poikien eikä

keskiväliolentojen osalta, pitää se näistä yhteisöistä puhuttaessa silti yleisesti ottaen paikkansa.

37:9.7 (414.12) *Susatia*. Nämä ihmeteltävät olennot asuvat ja toimivat Salvingtonin, tämän paikallisuniversumin päämajan, vakinaisina kansalaisina. He ovat Luoja-Pojan ja Luovan Hengen loistavia jälkeläisiä ja ovat likeisessä yhteydessä paikallisuniversumin ylösnousemuksellisiin kansalaisiin, Nebadonin Täydellisyyden Joukkokuntaan kuuluviin, Henkeen fuusioituneisiin kuolevaisiin.

37:9.8 (414.13) *Univitatia*. Jokainen arkkitehtonisista sfääreistä koostuvasta sadasta konstellaatiopäämajojen sikermästä saa osakseen siellä pysyvästi asuvan, univitatiana tunnetun olentoluokan katkeamatonta huolenpitoa. Nämä Luoja-Pojan ja Luovan Hengen lapset muodostavat konstellaatioiden päämajamaailmojen pysyvän väestön. He ovat lisääntymättömiä olentoja sellaisella elollisen olemassaolon tasolla, joka on suunnilleen järjestelmäpäämajoissa asuvien Aineellisten Poikien puoliaineellisen statuksen ja Henkeen fuusioituneiden Salvingtonin kuolevaisten ja susatia-olentojen selkeämmin hengellisen tason puolivälissä; mutta univitatia-olennot eivät ole morontiaolentoja. Kun ylösnousemuskuolevaiset matkaavat konstellaation sfäärien läpi, univitatiat tekevät näiden hyväksi saman, minkä Havonan syntyperäisasukkaat suorittavat keskusluomuksen kautta kulkevien pyhiinvaeltajahenkien hyväksi.

37:9.9 (415.1) *Aineelliset Jumalan Pojat*. Kun Luoja-Pojan ja Äärettömän Hengen universumiedustajan eli Universumin Äiti-

Hengen välinen luova liittymä on tehnyt täyden kierroksensa, kun heidän yhteistä olemustaan olevia jälkeläisiä ei enää ole tulossa, silloin Luoja-Poika personoi kaksinaisessa muodossa viimeisen käsityksensä olennosta ja vahvistaa näin lopullisesti oman ja alun perinkin kaksinaisen alkuperänsä. Itsessään ja itsestään hän luo silloin universumipoikien aineellisen luokan kauniit ja ylevät Pojat ja Tyttäret. Tällainen on Nebadonin jokaisen paikallisjärjestelmän alkuperäisen Aatamin ja Eevan syntyperä. He ovat jälkeläisiä tuottava poikien yhteisö, sillä heidät on luotu mies- ja naispuolisiksi. Heidän jälkeläisensä toimivat järjestelmäpääkaupungin verrattain pysyvinä kansalaisina, vaikka heistä muutamia valtuutetaankin planetaarisiksi Aatameiksi.

37:9.10 (415.2) Planeettaan kohdistuvaa tehtävää suorittavat Aineellinen Poika ja Tytär valtuutetaan tuottamaan tuon maailman aatamirotu, jonka on tarkoitus lopulta sekoittua saman sfäärin kuolevaisten asukkaiden kanssa. Planetaariset Aatamit ovat sekä alaslaskeutuvia että ylösnousevia Poikia, mutta tavallisesti luokittelemme heidät ylösnousemuksellisiksi.

37:9.11 (415.3) *Keskiväliolennot*. Useimpien asuttujen maailmojen varhaisaikoina niihin on osoitettuina tiettyjä ihmisen yläpuolella olevia ja kuitenkin aineellistettuja olentoja, mutta tavallisesti he poistuvat, sen jälkeen kun Planetaariset Aatamit ovat saapuneet. Tällaisten olentojen edesottamusten sekä Aineellisten Poikien evolutionaaristen rotujen kohentamiseksi suorittamien ponnistusten seurauksena ilmaantuu usein rajallinen määrä vaikeasti luokiteltavia olentoja. Nämä ainutlaatuiset olennot ovat usein Aineellisten Poikien

ja evolutionaaristen luotujen keskivälissä, mistä johtuu heidän nimityksensä: keskiväliolennot. Tietyssä mielessä nämä keskiväliolennot ovat evolutionaaristen maailmojen vakinaisia kansalaisia. Niistä varhaisista ajoista alkaen, jolloin Planeettaprinssi saapuu, siihen kaukaiseen aikaan saakka, jolloin planeetta asettuu valoon ja elämään, he ovat se ainoa älyllisten olentojen ryhmä, joka pysyy tuolla sfäärillä jatkuvasti. Urantialla keskivälihoivaajat ovat todellisuudessa tämän planeetan varsinaisia hoitajia. Käytännön kannalta katsottuna he juuri ovat Urantian kansalaisia. Kuolevaiset ovat eittämättömästi evolutionaarisen maailman fyysisiä ja aineellisia asukkaita, mutta olette kaikki perin lyhytikäisiä; viivähdätte synnyinplaneetallanne kovin lyhyen ajan. Te synnytte, elätte ja kuolette ja siirrytte sitten muihin evolutionaarisen edistyksen maailmoihin. Planeetoilla taivaallisina hoivaajina toimivien, ihmisen yläpuolella olevien olentojen toimeksiannot ovat niin ikään väliaikaisia; vain harvalla heistä on pitkäaikainen kiinnitys jollekin sfäärille. Keskiväliolennot sen sijaan tuovat jatkuvuutta planeetan hallintoon tilanteessa, jossa sen taivaalliset hoivaajat alati vaihtuvat ja kuolevaiset asukkaat jatkuvasti muuttuvat. Koko tämän loputtoman vaihtumisen ja muuttumisen ajan keskiväliolennot pysyvät planeetalla ja jatkavat keskeytyksettä toimintaansa.

37:9.12 (415.4) Samalla tavoin paikallisuniversumien ja superuniversumien hallinto-organisaation kaikilla jakautumilla on omat enemmän tai vähemmän vakinaiset väestönsä, kansalaisen aseman omaavat asukkaansa. Kun Urantialla on keskiväliolentonsa, järjestelmäpääkaupungillanne Jerusemilla on Aineelliset Pojat ja

Tyttäret; Edentialla, konstellaationne päämajalla, on univitatiat, kun taas Salvingtonin kansalaisia on kahta lajia: luotuja susatia-olentoja ja kehityksen kautta syntyneitä, Henkeen fuusioituneita kuolevaisia. Superuniversumien pien- ja suursektoreiden hallintomaailmoilla ei ole vakinaisia kansalaisia. Mutta Uversan päämajasfäärejä vaalii jatkuvasti hämmästyttävä ryhmä olentoja, jotka tunnetaan *abandontereina*. He ovat Päivien Muinaisten paljastamattomien edustajien ja Orvontonin pääkaupungissa asuvan seitsemän Heijastavan Hengen aikaansaannos. Nämä Uversassa pysyvästi asuvat kansalaiset hoitavat nyt oman maailmansa rutiiniasioita Poikaan fuusioituneiden kuolevaisten Uversassa olevan yhteisön välittömässä valvonnassa. Jopa Havonalla on syntyperäisolentonsa, ja Valon ja Elämän Keskussaari on Paratiisin Kansalaisten eri ryhmien koti.

10. Paikallisuniversumin muita olentoryhmiä

37:10.1 (416.1) Jälkeenpäin seuraavissa luvuissa käsiteltävien serafi- ja kuolevaisluokkien lisäksi on olemassa lukuisia muitakin olentoja, jotka huolehtivat tällaisen jättiläismäisen organisaation kuin Nebadonin universumin ylläpidosta ja täydellistämisestä. Nebadonissa on jo nyt yli kolme miljoonaa asutettua maailmaa, ja näköpiirissä niitä on kaikkiaan kymmenen miljoonaa. Elollisuuden erilaisia, Nebadonille ominaisia tyyppejä on aivan liian monta

luetteloitaviksi tässä luvussa, mutta on olemassa kaksi epätavallista yhteisöä, jotka toimivat laajalti paikallisuniversumin 647 591 arkkitehtonisella sfäärillä ja jotka voidaan tässä yhteydessä mainita.

37:10.2 (416.2) *Spironga*-olennot ovat Kirkkaan Aamutähden ja Isä-Melkisedekin henkijälkeläisiä. He välttyvät persoonallisuuden päättymiseltä, mutta he eivät ole evolutionaarisia eivätkä ylösnousemuksellisia olentoja. Eivät he myöskään toiminnallisesti ole tekemisissä evolutionaarisen ylösnousemusjärjestelmän kanssa. He ovat paikallisuniversumin henkiauttajia, jotka toimittavat Nebadonin rutiininomaisia henkitehtäviä.

37:10.3 (416.3) *Spornagia*-olennot. Paikallisuniversumin arkkitehtoniset päämajamaailmat ovat reaalisia maailmoja – fyysisiä luomuksia. Niiden fyysinen kunnossapito vaatii paljon työtä, ja siinä suhteessa meitä auttaa ryhmä fyysisiä luotuja, joita kutsutaan spornagia-olennoiksi. Ne omistautuvat näiden päämajamaailmojen aineellisten puolien huolenpitoon ja viljelyyn Jerusemista aina Salvingtoniin asti. Spornagia-olennot eivät ole henkiä eivätkä persoonia; ne ovat eräs olemassaolon piiriin kuuluva eläinluokka, mutta jos voisitte nähdä niitä, myöntäisitte niiden olevan täydellisiä eläimiä.

37:10.4 (416.4) Erilaiset *hyväntahdon siirtokunnat* on sijoitettu Salvingtoniin ja muuallekin. Erityisesti hyödymme konstellaatioissa taivaallisten taidetyöntekijöiden palvelusta sekä

virkistäytymisenohjaajien toiminnoista. Nämä työskentelevät pääasiassa paikallisjärjestelmien pääkaupungeissa.

37:10.5 (416.5) Universumipalveluun liitetään aina joukko ylösnousemuskuolevaisia kunnialla kruunatut keskiväliolennot mukaan luettuina. Kun nämä taivaaseennousijat ovat päässeet Salvingtoniin, heitä käytetään miltei loputtoman monenlaisiin toimiin universumin asiainhoidon piirissä. Kultakin saavuttamaltaan tasolta nämä etenevät kuolevaiset palaavat takaisinpäin ja alaspäin auttaakseen tovereitaan, jotka korkeuksiin kavuttaessa tulevat heidän jäljessään. Tällaisia Salvingtonissa tilapäisesti oleskelevia kuolevaisia määrätään pyydettäessä auttajiksi, opiskelijoiksi, huomioitsijoiksi ja opettajiksi käytännöllisesti katsoen kaikkiin taivaallisten persoonallisuuksien yhteisöihin.

37:10.6 (416.6) On olemassa vielä muitakin älyllistä elollisuutta edustavia olentotyyppejä, jotka huolehtivat paikallisuniversumin hallinnosta, mutta tämän kertomuksen puitteisiin ei kuulu paljastaa näitä luotuja olentoluokkia tämän enempää. Tämän universumin elämää ja hallintoa kuvataan tässä riittävästi, jotta kuolevaisen mieli saa siitä käsityksen eloonjäämisen sisältävän olemassaolon reaalisuudesta ja suurenmoisuudesta. Elämänvaihettanne edetessänne kokemuksen karttuminen on paljastava yhä lisää näitä kiinnostavia ja kiehtovia olentoja. Tämä kertomus voi luoda vain hahmotelman niiden moninaisten persoonallisuuksien olemuksesta ja työstä, jotka kansoittavat avaruuden universumit ja hoitavat näitä luomuksia suunnattoman suurina koululaitoksina, kouluina, joissa ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat etenevät elämästä elämään ja

maailmasta maailmaan, kunnes heidät synnyinuniversuminsa rajoilta lähetetään rakastavasti superuniversumin korkeamman opetusjärjestelmän piiriin ja sieltä Havonan henkikoulutuksen maailmoihin ja lopulta Paratiisiin ja finaliittien ylevään päämäärään – saamaan ikuinen toimeksianto tehtäviin, joita ei ole vielä ajallisuuden ja avaruuden universumeille ilmoitettu.

37:10.7 (417.1) [Sanellut eräs Nebadonin Loistavista Iltatähdistä, luodun yhteisön numero 1 146.]

Luku 38

Paikallisuniversumin hoivaavat henget

38:0.1 (418.1) ÄÄRETTÖMÄN Hengen persoonallisuudet jakautuvat kolmeen erilliseen luokkaan. Kiivas apostoli ymmärsi tämän kirjoittaessaan Jeesuksesta, ”joka on mennyt taivaaseen ja on Jumalan oikealla puolella; ja hänen allensa ovat enkelit ja vallat ja voimat alistetut.” Enkeleillä tarkoitetaan ajallisuuden hoivaavia henkiä; vallat ovat avaruuden sanansaattajajoukkoja; voimat ovat Äärettömän Hengen korkeampia persoonallisuuksia.

38:0.2 (418.2) Niin kuin supernafit keskusuniversumissa ja sekonafit superuniversumissa, niin muodostavat serafit heihin liittyvien kerubien ja sanobien ohella paikallisuniversumin enkelikunnan.

38:0.3 (418.3) Kaikki serafit ovat hahmoltaan kutakuinkin yhdenkaltaisia. Universumista universumiin, seitsemän superuniversumin joka puolella, esiintyy heidän suhteensa vähin

mahdollinen määrä vaihtelua. He ovat persoonallisten olentojen kaikista henkityypeistä lähimpänä vakiota. Heidän eri luokistaan muodostuu paikallisluomusten taitavien ja kaikkialla esiintyvien hoivaajien yhteisö.

1. Serafien alkuperä

38:1.1 (418.4) Serafit luo Universumin Äiti-Henki, ja heitä on projisoitu prikaatimuodostelmittain – 41 472 yksilöä kerrallaan – aina Nebadonin alkuaikoina tapahtuneesta ”mallienkelten” ja tiettyjen enkeliperikuvien luomisesta lähtien. Lukuisten Poikien ja muiden universumipersoonallisuuksien luominen tapahtuu siten, että Luoja-Poika ja universumissa oleva Äärettömän Hengen edustuma toimivat yhdessä. Kun tämä yhteishanke on saatu päätökseen, Poika ryhtyy luomaan Aineellisia Poikia, ensimmäistä sukupuolisten olentojen ryhmää, kun Universumin Äiti-Henki taas ryhtyy samanaikaisesti ensimmäiseen itsenäiseen yritykseensä henkijälkeläisten aikaansaamiseksi. Näin alkaa paikallisuniversumin serafiarmeijoiden luominen.

38:1.2 (418.5) Nämä enkeliluokat projisoidaan aikana, jolloin laaditaan suunnitelmat tahdollisten kuolevaisluotujen evoluutioksi. Serafien luominen juontuu aikaan, jolloin Universumin Äiti-Henki saavutti suhteellisen persoonallisuuden – aikaan, jolloin hän ei vielä ollut, niin kuin myöhemmin, Mestari-Pojan vertainen, vaan vasta Luoja-Pojan alkuvaiheinen luova auttaja. Ennen tätä tapahtumaa

Nebadonissa palvelleet serafit lainattiin väliaikaisesti eräästä naapuriuniversumista.

38:1.3 (418.6) Serafeja luodaan aika ajoin vieläkin; Nebadonin universumi on yhä tekeillä. Universumin Äiti-Henki ei koskaan lopeta luovaa toimintaansa kasvavassa ja täydellistyvässä universumissa.

2. Enkelien olemus

38:2.1 (419.1) Enkeleillä ei ole aineellista ruumista, mutta he ovat selvästi muista erottuvia ja erillisiä olentoja. He ovat olemukseltaan ja alkuperältään henkeä. Vaikka he ovat kuolevaisille näkymättömiä, he havaitsevat silti teidät ilman muuntajien ja tulkkien apua sellaisina kuin te lihallisina olentoina olette. He ymmärtävät älyllisesti kuolevaisten elämänmuotoa, ja kaikki ei-aistilliset mielenliikkeet ja tuntemukset ovat heille ja ihmisille yhteisiä. He arvostavat aikaansaannoksianne musiikin, taiteen ja todellisen huumorin aloilla ja nauttivat niistä suuresti. He ovat täysin tietoisia moraalisista kamppailuistanne ja hengellisistä vaikeuksistanne. He rakastavat ihmisiä, ja vain hyvää voi seurata siitä, että pyritte ymmärtämään ja rakastamaan heitä.

38:2.2 (419.2) Vaikka serafit ovat varsin tunteikkaita ja myötätuntoisia olentoja, he eivät ole sukupuolisesti tuntevia olentoja. He ovat paljolti sellaisia kuin te tulette olemaan mansiomaailmoissa, jossa

”ette nai ettekä mene miehelle, vaan olette niin kuin enkelit taivaassa.” Sillä kaikki, jotka ”on katsottu arvollisiksi pääsemään mansiomaailmoihin, eivät nai eivätkä mene miehelle; eivätkä he enää voi kuolla, sillä he ovat enkelien kaltaisia.” Ollessamme tekemisissä sukupuolellisten luotujen kanssa tapanamme on kuitenkin puhua välittömämmin Isästä ja Pojasta polveutuvista olennoista Jumalan poikina, samalla kun me Hengen lapsista puhumme Jumalan tyttärinä. Sukupuolellisten olentojen planeetoilla enkeleistä käytetään sen vuoksi yleensä feminiinisiä pronomineja.

38:2.3 (419.3) Serafit ovat sillä tavoin luotuja, että he toimivat sekä hengellisellä että konkreettisella tasolla. Ei ole montakaan sellaista morontia- tai henkitoiminnan vaihetta, joka ei olisi avoinna heidän hoivaaville toimilleen. Vaikka enkelit eivät persoonalliselta statukseltaan ole kovinkaan kaukana ihmisistä, he tietyissä toiminnallisissa suorituksissa ylittävät nämä moninkertaisesti. Heillä on monia kykyjä, jotka menevät kauas ihmisen käsityskyvyn yläpuolelle. Teille on esimerkiksi kerrottu, että ”päänne hiuksetkin ovat luetut”, ja niin ne todellakin ovat. Mutta serafi ei kuluta aikaansa niitä laskemalla ja pitämällä niiden lukua ajan tasalla. Enkeleillä on myötäsyntyinen ja automaattinen (toisin sanoen, automaattinen niin pitkälle kuin kykenisitte käsittämään) kyky tietää sellaiset asiat – te todellakin pitäisitte serafia matemaattisena ihmelapsena. Siksi serafit suoriutuvat tavattoman helposti lukuisista sellaisista velvollisuuksista, jotka kuolevaisille olisivat suunnattoman vaikeita suorittaa.

38:2.4 (419.4) Enkelit ovat hengellisen statuksen osalta teitä ylempänä, mutta he eivät ole tuomareitanne eivätkä syyttäjiänne. Kokonaan siitä riippumatta, mitkä vikanne ovat, ”eivät enkelit, vaikka ovatkin voimaltaan ja mahdiltaan suurempia, lausu syytöstä teitä vastaan.” Enkelit eivät toimi ihmiskunnan tuomareina, eikä yksityisen kuolevaisenkaan pitäisi ennakolta tuomita kanssaluotujaan.

38:2.5 (419.5) Teette viisaasti rakastaessanne heitä, mutta teidän ei tulisi jumaloida heitä; enkelit eivät ole palvonnan kohteita. Kun eräs näkijöistänne ”lankesi enkelin jalkojen juureen tätä palvoakseen”, suuri serafi Lojalatia sanoi: ”Kavahda sitä tekemästä; minä olen sinun ja sukukuntiesi kanssapalvelija, joille kaikille on annettu käsky palvoa Jumalaa.”

38:2.6 (419.6) Olemuksensa ja persoonallisuutensa ominaisuuksien puolesta serafit ovat luotujen olentojen olemassaolon asteikolla vain hivenen kuolevaisrotujen edellä. Lihallisesta ruumiistanne vapautuessanne teistä tulee todellakin hyvin suuresti heidän kaltaisiaan. Mansiomaailmoissa alatte arvostaa serafeja, konstellaatiosfääreillä alatte nauttia heidän seurastaan, kunnes he Salvingtonissa jakavat lepo- ja palvontapaikkansa teidän kanssanne. Koko morontia- ja sitä seuraavan henkiylösnousemuksen ajan veljeytenne serafien kanssa on ihanteellista, toveruutenne on oleva ylivertaista.

3. Esittelemättä jäävät enkelit

38:3.1 (420.1) Kautta paikallisuniversumin toimii sen joka puolella lukuisia sellaisia henkiolentojen luokkia, joita ei kuolevaisille paljasteta siksi, että ne eivät millään tavoin liity Paratiisiin-nousuun tähtäävään kehityssuunnitelmaan. Tässä luvussa rajoitetaan sana ”enkeli” tarkoituksellisesti niiden Universumin Äiti-Hengen serafi- ja heihin liittyvien muiden jälkeläisten nimitykseksi, jotka niin suuressa mitassa huolehtivat kuolevaisten eloonjäämiseen tähtäävien suunnitelmien toimimisesta. Paikallisuniversumissa palvelee kuusi muuta sukulaisolentojen luokkaa eli esittelemättä jäävät enkelit, jotka eivät mitenkään erityisesti liity evolutionaaristen luotujen Paratiisiin-nousua koskeviin universumitoimintoihin. Näitä kuutta enkelikumppanien ryhmää ei koskaan kutsuta serafeiksi eikä heistä puhuta hoivaavina henkinä. Nämä persoonallisuudet toimivat kokonaan Nebadonin hallinnollisten ja muiden asioiden parissa, hankkeissa, jotka eivät millään tavoin liity ihmisen hengellistä ylösnousemusta eikä täydellisyyden saavuttamista tavoittelevaan etenevään elämänvaiheeseen.

4. Serafien maailmat

38:4.1 (420.2) Salvingtonin kehän yhdeksäs seitsemästä primaarisesta sfääristä koostuva ryhmä käsittää serafien maailmat. Kullakin näistä maailmoista on kuusi apusatelliittia, joilla sijaitsevat serafien koulutuksen kaikkiin vaiheisiin omistautuvat erityiskoulut. Vaikka serafeilla on pääsy kaikkiin Salvingtonin tämän ryhmän

muodostaviin neljäänkymmeneenyhdeksään maailmaan, vain ensimmäinen seitsemän maailman sikermä on yksinomaan heidän hallussaan. Jäljelle jääviä kuutta ryhmää pitävät hallussaan Urantialla paljastamattomien enkelikumppanien kuusi luokkaa. Jokainen näistä ryhmistä pitää päämajaansa yhdessä näistä kuudesta primaarimaailmasta, ja kukin ryhmä harjoittaa erikoistoimintoja kuudella apusatelliitilla. Kullakin enkeliyhteisöllä on vapaa pääsy näiden seitsemän erilaisen ryhmän kaikkiin maailmoihin.

38:4.2 (420.3) Mainitut päämajamaailmat kuuluvat Nebadonin suurenmoisiin valtakuntiin. Serafien kotikonnuille on ominaista sekä kauneus että valtavuus. Kullakin serafilla on siellä oikea koti, ja ”koti” tarkoittaa kahden serafin asuinsijaa, sillä he elävät pareittain.

38:4.3 (420.4) Vaikkeivät serafit Aineellisten Poikien ja kuolevaissukukuntien tavoin olekaan mies- ja naispuolisia, he ovat kuitenkin negatiivisia ja positiivisia. Useimpien toimeksiantojen suhteen on niin, että tehtävän suorittamiseen tarvitaan kaksi serafia. Silloin kun he eivät ole kytkeytyneinä yhteyspiireihin, he voivat työskennellä yksikseen, eivätkä he paikallaan pysyessään tarvitse olemuksensa täydentäjää. Tavallisesti he pitävät alkuperäisen olemuksentäydentäjänsä, mutta ei välttämättä. Tällaiset yhdistymät ovat pääasiassa toiminnan vaatimia, sillä sukupuoliset tunnot eivät ole heille ominaisia, vaikka he ovat ylen määrin persoonallisia ja aidosti rakastavia.

38:4.4 (420.5) Serafeilla on heille osoitettujen kotien lisäksi myös ryhmän, komppanian, pataljoonan ja prikaatin päämaja. He

kerääntyvät kokouksiin joka tuhannes vuosi ja ovat kaikki läsnä luomishetkensä mukaisessa järjestyksessä. Mikäli serafi kantaa vastuita, jotka estävät poissaolon palveluksesta, hän vuorottelee läsnäoloaan täydentäjänsä kanssa, ja eri aikana syntynyt serafi astuu hänen tehtäviinsä. Näin kumpikin serafikumppanuksista pääsee ainakin joka toiseen kokoukseen.

5. Serafien koulutus

38:5.1 (420.6) Ensimmäisen vuosituhantensa serafit viettävät valtakirjattomina tarkkailijoina Salvingtonissa ja siihen liittyvien maailmojen kouluissa. Toinen vuosituhat vietetään Salvingtonin kehän serafimaailmoissa. Heidän keskuskouluaan johtavat nyt ensimmäiset satatuhatta Nebadonin serafia, ja heidän päällikkönään on tämän paikallisuniversumin alkuperäinen eli esikoisenkeli. Ensimmäiseksi luodun Nebadonin enkelien ryhmän koulutti Avalonista saatu tuhannen serafin joukko. Sen jälkeen enkeleitämme ovat opettaneet heidän omat vanhemmat toverinsa. Myös Melkisedekeillä on suuri osuus kaikkien paikallisuniversumin enkelten – serafien, kerubien ja sanobien – opettamisessa ja koulutuksessa.

38:5.2 (421.1) Tämän Salvingtonin serafimaailmoissa tapahtuvan koulutusjakson päättyessä serafit kootaan tavanmukaisiksi enkeliorganisaation edellyttämiksi ryhmiksi ja yksiköiksi, ja heidät osoitetaan johonkin konstellaatioon. Heille ei vielä anneta hoivaavan

hengen valtuutusta, vaikka he valtuutusta edeltävissä enkelikoulutuksen vaiheissa ovatkin jo päässeet pitkälle.

38:5.3 (421.2) Serafit vihkiytyvät hoivaaviksi hengiksi alimmissa evolutionaarisissa maailmoissa tarkkailijoina toimimalla. Tämän kokemuksen jälkeen he palaavat tehtävänsä kohteena olevan konstellaation päämajaan liittyviin maailmoihin aloittaakseen jatko-opintonsa ja valmistautuakseen entistäkin täsmällisemmin palvelukseen jossakin erikseen osoitetussa paikallisjärjestelmässä. Tämän yleiskoulutuksen jälkeen heidät ylennetään jonkin paikallisjärjestelmän palvelukseen. Nebadonin jonkin paikallisjärjestelmän pääkaupunkiin liittyvissä arkkitehtonisissa maailmoissa serafimme vievät päätökseen koulutuksensa, ja heidät valtuutetaan ajallisuuden hoivaaviksi hengiksi.

38:5.4 (421.3) Sitten kun serafit ovat valtuutensa kerran saaneet, he voivat kulkea toimeksiantoja suorittaessaan Nebadonin jokaisessa kolkassa ja jopa Orvontonissa asti. Heidän universumissa tekemäänsä työtä eivät koske mitkään rajat eivätkä rajoitukset. He liittyvät läheisesti maailmojen aineellisiin luotuihin, ja he ovat aina hengellisten persoonallisuuksien alempien luokkien palveluksessa pitämässä yhteyttä mainittujen henkimaailman olentojen ja aineellisten maailmojen kuolevaisten välillä.

6. Serafien organisaatio

38:6.1 (421.4) Serafien päämajassa toisen vuosituhannen oleskeltuaan serafit organisoidaan päälliköiden alaisuuteen kahdentoista jäsenen ryhmiksi (12 paria, 24 serafia) ja kaksitoista tällaista ryhmää muodostaa komppanian (144 paria, 288 serafia), jota komentaa johtaja. Kaksitoista komppaniaa muodostaa komentajan johtaman pataljoonan (1 728 paria eli 3 456 serafia) ja kaksitoista pataljoonaa vastaa yhtä päällikön johtamaa serafiprikaatia (20 736 paria eli 41 472 yksilöä), kun taas kaksitoista prikaatia, jotka ovat valvojan komennuksessa, muodostaa legioonan, jonka vahvuus on 248 832 paria eli 497 664 yksilöä. Jeesus viittasi tällaiseen enkeliryhmään sinä yönä Getsemanen puutarhassa, jolloin hän sanoi: ”Voisin nytkin esittää Isälleni pyynnön, ja hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä.”

38:6.2 (421.5) Kaksitoista enkelilegioonaa muodostaa armeijakunnan, jossa on 2 985 984 paria eli 5 971 968 yksilöä, ja kaksitoista tällaista armeijakuntaa (35 831 808 paria eli 71 663 616 yksilöä) muodostaa suurimman operoivan serafiorganisaation, enkeliarmeijan. Serafiarmeijakuntaa komentaa arkkienkeli tai joku muu samanarvoinen persoonallisuus, kun taas enkeliarmeijoita johtavat Loistavat Iltatähdet tai muut Gabrielin lähimmät käskynhaltijat. Ja Gabriel on ”taivaan armeijoiden ylipäällikkö”, Nebadonin Hallitsijan korkein toimeenpanija, ”sotajoukkojen Herra Jumala”.

38:6.3 (421.6) Vaikka serafit ja kaikki muut paikallisuniversumin yhteisöt palvelevat Äärettömän Hengen – sellaisena kuin tämä Salvingtonissa personoituu – välittömässä valvonnassa, ne ovat Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen jälkeen tulleet

Mestari-Pojan hallitsijanvallan alaisuuteen. Jo kun Mikael syntyi lihasta Urantialla, viestitettiin koko Nebadonille superuniversumin kaukoviestilähetys, joka julisti: ”Ja kaikki enkelit palvokoot häntä.” Kaikki enkelien arvoluokat ovat hänen hallitsijanvaltansa alaisia. He kuuluvat ryhmään, jolle on annettu nimitys ”hänen voimalliset enkelinsä”.

7. Kerubit ja sanobit

38:7.1 (422.1) Kerubit ja sanobit ovat kaikilta olennaisilta ominaisuuksiltaan serafien kaltaisia. Heidän alkuperänsä on sama, mutta se, mihin he päätyvät, ei aina ole sama. He ovat hämmästyttävän älykkäitä, ihmeteltävän tehokkaita, liikuttavan myötätuntoisia ja miltei ihmisen kaltaisia. He ovat enkelien alin luokka. Niinpä he ovat sitäkin lähempänä evolutionaaristen maailmojen edistyneemmäntyyppisten ihmisolentojen kaltaisuutta.

38:7.2 (422.2) Kerubit ja sanobit liittyvät luonnostaan yhteen, he ovat toiminnallisesti yhteen liitettyjä. Toinen on energiapositiivinen persoonallisuus, toinen on energianegatiivinen. Oikeanpuoleinen deflektori eli positiivisesti varautunut enkeli on kerubi – vanhempi eli hallitseva persoonallisuus. Vasemmanpuoleinen deflektori eli negatiivisesti varautunut enkeli on sanobi – olemuksen täydentäjä. Kumpikin enkelityyppi on yksinään toimiessaan varsin rajoittunut; niinpä he tavallisesti palvelevatkin pareittain. Silloin kun he palvelevat serafiohjaajistaan riippumattomina, he ovat enemmän

kuin koskaan riippuvaisia keskinäisestä yhteydestään ja toimivat aina yhdessä.

38:7.3 (422.3) Kerubit ja sanobit ovat serafihoivaajien uskollisia ja pystyviä avustajia, ja kaikille seitsemälle serafiluokalle annetaan käyttöön näitä heidän alaisuudessaan toimivia avustajia. Kerubit ja sanobit toimivat näissä ominaisuuksissa iät ja ajat, mutta he eivät seuraa serafeja tehtäviin, jotka ulottuvat paikallisuniversumin rajojen taakse.

38:7.4 (422.4) Kerubit ja sanobit ovat rutiiniasioita hoitavia henkityöntekijöitä järjestelmien yksittäisissä maailmoissa. Kun kysymys on tehtävästä, joka ei koske persoonallisuutta, tai jos kyse on hätätapauksesta, he saattavat palvella serafiparin sijasta, mutta he eivät toimi koskaan – eivät edes väliaikaisesti – ihmisistä huolehtivina enkeleinä, sillä sellainen etuoikeus kuuluu yksinomaisesti serafeille.

38:7.5 (422.5) Kun kerubit määrätään jollekin planeetalle, he menevät paikallisia oloja käsitteleville oppikursseille, jotka sisältävät kyseisen planeetan tapojen ja kielten opiskelua. Kaikki ajallisuuden hoivaavat henget ovat kaksikielisiä: he puhuvat sekä sen paikallisuniversumin että sen superuniversumin kieltä, josta he ovat kotoisin. Maailmojen kouluissa opiskelemalla he oppivat lisää kieliä. Kerubit ja sanobit samoin kuin serafit ja henkiolentojen kaikki muutkin luokat pyrkivät jatkuvasti kehittämään itseään. Vain sellaiset kuin voimaa valvovat ja energiaa ohjaavat alisteiset olennot eivät kykene edistymään. Kaikki

luodut, joilla on todellinen tai potentiaalinen persoonallisuuteen kuuluva tahto, pyrkivät uusiin saavutuksiin.

38:7.6 (422.6) Olemukseltaan kerubit ja sanobit ovat luonnostaan varsin lähellä olemassaolon morontiatasoa, ja he osoittautuvat mitä tehokkaimmiksi fyysisten, morontiaalisten ja hengellisten alueiden välisessä rajamaaston työssä. Näille paikallisuniversumin Äiti-Hengen lapsille ovat ominaisia ”neljännet luodut”, paljolti samaan tapaan kuin on myös Havonan servitaaleille ja sovittelukomissioille. Joka neljännet kerubit ja joka neljännet sanobit ovat kvasiaineellisia ja muistuttavat varsin selvästi olemassaolon morontiatasoa.

38:7.7 (422.7) Nämä enkelten neljännet luodut ovat suureksi avuksi serafeille näiden universumi- ja planeettatoimintojen konkreettisemmilla osa-alueilla. Nämä morontiakerubit suorittavat myös monia välttämättömiä raja-alueen tehtäviä morontiakoulutusmaailmoissa, ja heitä osoitetaan suurin joukoin Morontiaseuralaisten palvelukseen. He merkitsevät morontiasfääreille suunnilleen sitä, mitä keskiväliolennot merkitsevät evolutionaarisille planeetoille. Asutuissa maailmoissa nämä morontiakerubit työskentelevät usein yhdessä keskiväliolentojen kanssa. Kerubit ja keskiväliolennot ovat selvästi erillisiä olentoluokkia, heidän alkuperänsä on erilainen, mutta heidän olemuksessaan ja toiminnassaan ilmenee suurta samankaltaisuutta.

8. Kerubien ja sanobien kehitys

38:8.1 (423.1) Kerubeille ja sanobeille on avoinna lukuisia väyliä, joita myöten he pääsevät palvelussaan yhä pitemmälle ja jotka johtavat statuksen kohoamiseen, ja tätä statusta voi edelleenkin korottaa Jumalallisen Hoivaajan syleily. Kehityspotentiaalin osalta kerubit ja sanobit jakautuvat kolmeen suureen luokkaan:

38:8.2 (423.2) 1. *Etenemisehdokkaat*. Nämä olennot ovat luontaisesti ehdokkaita saavuttamaan serafin statuksen. Tähän luokkaan kuuluvat kerubit ja sanobit ovat lahjakkaita, vaikkeivät synnynnäisten kykyjensä puolesta serafien vertaisia; mutta uutteruuden ja kokemuksen kautta heidän on mahdollista saavuttaa täysi serafin asema.

38:8.3 (423.3) 2. *Keskivaiheen kerubit*. Kaikki kerubit ja sanobit eivät ole ylösnousemuspotentiaaliltaan yhtäläisiä, ja keskivaiheen kerubit ovatkin enkeliluotujen myötäsyntyisesti rajoittuneet olennot. Useimmat heistä jäävät kerubeiksi ja sanobeiksi, vaikka lahjakkaammat yksilöt saattavatkin päästä rajoitettuun serafipalveluun.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontiakerubit*. Nämä enkeliyhteisöjen ”neljännet luodut” säilyttävät aina kvasimateriaaliset ominaispiirteensä. He jatkavat kerubeina ja sanobeina – yhdessä keskivaiheen veljiensä

enemmistön kanssa – odoteltaessa Korkeimman Olennon faktuaalistumisen täyttymystä.

38:8.5 (423.5) Vaikka toinen ja kolmas ryhmä ovatkin kasvupotentiaaliltaan jossain määrin rajoittuneita, ylösnousemusehdokkaat saattavat kuitenkin päästä universaalisen serafipalvelun kukkuloille. Monia kokeneempia näiden kerubien joukosta liitetään kohtalon serafisuojelijoiden riveihin, ja näin he tulevat suoraan Mansiomaailman Opettajiksi ylentämistä odottavien joukkoon, sitä mukaa kun heitä vanhemmat serafit jättävät paikkansa täytettäväksi. Kohtalonsuojelijoilla ei ole kerubeja ja sanobeja auttajina, silloin kun heidän kuolevaiset suojattinsa pääsevät morontiaelämään. Ja silloin kun muuntyyppisille evolutionaarisille serafeille myönnetään lähtölupa Serafingtoniin ja Paratiisiin, heidän on Nebadonin rajojen taakse siirtyessään jätettävä aikaisemmat alaisensa. Universumin Äiti-Henki tavallisesti syleilee tänne jääneet kerubit ja sanobit, jotka sitten pääsevät serafin statuksen saavuttamisen osalta Mansiomaailman Opettajaa vastaavalle tasolle.

38:8.6 (423.6) Kun kertaalleen syleillyt kerubit ja sanobit ovat palvelleet pitkän aikavälin Mansiomaailman Opettajina alimmalta morontiasfääriltä korkeimmalle, ja kun heidän yhteisössään Salvingtonissa on liikaa jäseniä, Kirkas Aamutähti kutsuu nämä ajallisuuden luotujen uskolliset palvelijat eteensä. Heiltä otetaan persoonallisuudenmuuntovala, ja sen jälkeen Universumin Äiti-Henki syleilee toistamiseen nämä edistyneet ja vanhemmat kerubit ja sanobit seitsentuhantisina ryhminä. Tästä toisesta syleilystä he

ilmaantuvat täysin kehittyneinä serafeina. Siitä lähtien näille uudestisyntyneille kerubeille ja sanobeille on avoinna serafin elämänura koko mitassaan ja täydessä määrässään, kaikkine Paratiisiin-pääsymahdollisuuksineen. Tällaisia enkeleitä voidaan määrätä jonkun kuolevaisolennon kohtalonsuojelijaksi, ja jos kuolevaissuojatti jää eloon, he ovat kelpoisia ylennettäviksi Serafingtoniin ja serafien saavutettavissa oleville seitsemälle kehälle, jopa Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

9. Keskiväliolennot

38:9.1 (424.1) Keskiväliolennot luokitellaan kolmella tavalla: Heidät luokitellaan asianmukaisesti ylösnousemuksellisiin Jumalan Poikiin kuuluviksi; heidät ryhmitetään todellista tilannetta vastaavasti vakinaisten kansalaisten luokkiin kuuluviksi; kun heidät sen sijaan toiminnallisesti luetaan ajallisuuden hoivaaviin henkiin, siksi että heillä on läheinen ja tuloksellinen yhteys enkelijoukkoihin työssä, jota he tekevät kuolevaisten ihmisten palvelemiseksi avaruuden yksittäisissä maailmoissa.

38:9.2 (424.2) Näitä ainutlaatuisia olentoja esiintyy useimmissa asutuissa maailmoissa ja Urantian kaltaisilla desimaali- eli elolliskokeiluplaneetoilla heitä tavataan aina. Keskiväliolentoja on kahta tyyppiä – ensiasteisia ja toisasteisia – ja he ilmaantuvat seuraavia menetelmiä käyttäen:

38:9.3 (424.3) 1. *Ensiasteiset keskiväliolennot*, hengellisempi ryhmä, ovat jossakin mielessä vakioitu olentoluokka, jonka jäsenet poikkeuksetta polveutuvat modifioitujen ylösnousemuskuolevaisten muodostamista Planeettaprinssien esikunnista. Ensiasteisten keskiväliolentojen lukumäärä on aina viisikymmentätuhatta eikä yhdelläkään heidän huolenpitoaan osakseen saavalla planeetalla ole näitä olentoja tätä lukuisampaa ryhmää.

38:9.4 (424.4) 2. *Toisasteiset keskiväliolennot*, näiden olentojen aineellisempi ryhmä, vaihtelee lukumääränsä puolesta eri maailmoissa suuresti, joskin heitä keskimäärin on viisikymmentätuhatta. He polveutuvat eri tavoin planeettojen biologisista kohentajista, Aatameista ja Eevoista, tai näiden välittömästä jälkeläistöstä. On olemassa peräti kaksikymmentäneljä eri menetelmää näiden toisasteisten keskiväliolentojen tuottamiseksi avaruuden evolutionaarisiin maailmoihin. Tapa, jolla tämä ryhmä sai alkunsa Urantialla, oli epätavallinen ja outo.

38:9.5 (424.5) Kumpikaan näistä ryhmistä ei ole evolutionaarinen sattuma, vaan kumpikin on tärkeä piirre universumin arkkitehtien ennalta päättämissä suunnitelmissa, ja heidän otollisessa vaiheessa sattuva ilmaantumisensa kehittyviin maailmoihin tapahtuu valvovien Elämänkantajien alkuperäisten kaavailujen ja kehittämissuunnitelmien mukaisesti.

38:9.6 (424.6) Ensiasteiset keskiväliolennot saavat älyllistä ja hengellistä energiaa menetelmällä, jota käytetään myös enkelien kohdalla, ja he ovat älylliseltä statukseltaan yhdenmukaisia.

Seitsemän mielenauttajahenkeä eivät ole heihin yhteydessä; ja vain kuudes ja seitsemäs eli palvonnan henki ja viisauden henki kykenevät antamaan palveluksiaan toisasteiselle ryhmälle.

38:9.7 (424.7) Toisasteiset keskiväliolennot saavat fyysistä energiaa menetelmällä, jota käytetään myös Aatamien kohdalla: serafien toimesta heidät kytketään hengellisiin yhteyspiireihin, ja älyllisyydestä puheen ollen heille annetaan mieli, joka on morontian siirtymätyyppiä. He jakautuvat neljään fyysiseen tyyppiin, seitsemään hengelliseen luokkaan ja kahteentoista tasoon sen mukaan, miten he reagoivat älyn tasolla kahden viimeisen auttajahengen ja morontiamielen yhteiseen hoivaan. Nämä erilaisuudet määräävät, missä määrin heidän toimintansa ja heidän tehtävänsä planeetoilla eroavat toisistaan.

38:9.8 (424.8) Ensiasteiset keskiväliolennot muistuttavat enemmän enkeleitä kuin kuolevaisia; toisasteiset luokat ovat paljon enemmän ihmisten kaltaisia. Kumpikin ryhmä antaa toiselle verratonta apua heidän suorittaessaan moninaisia planetaarisia tehtäviään. Ensiasteiset hoivaajat voivat solmia yhteistyösuhteen sekä morontia- ja henkienergian valvojien että mieliyhteyspiirin hoitajien kanssa. Toisasteinen ryhmä voi solmia yhteistyösuhteita vain fyysisten valvojien ja aineellisten virtapiirien säätelijöiden kanssa. Mutta koska keskiväliolentojen kumpikin luokka voi päästä täydelliseen yhteyden synkroniaan toisen ryhmän kanssa, kummallakin ryhmällä on näin kyky päästä käytännössä hyödyntämään koko energia-asteikkoa, joka ulottuu aineellisten maailmojen karkeasta fyysisestä voimasta universumienergioiden siirtymävaiheen kautta aina

taivaallisten maailmojen korkeamman henkitodellisuuden voimiin asti.

38:9.9 (425.1) Aineellisten ja hengellisten maailmojen välisen kuilun kuroo täysin umpeen kuolevaisen ihmisen, toisasteisen keskiväliolennon, ensiasteisen keskiväliolennon, morontiakerubin, keskivaiheen kerubin ja serafin toisiinsa kytkeytyvä sarja. Yksittäisen kuolevaisen henkilökohtaisessa kokemuksessa nämä eri tasot epäilemättä enemmän tai vähemmän yhdistyvät, ja jumalallisen Ajatuksensuuntaajan huomaamattomat ja salaperäiset toimet tekevät niistä henkilökohtaisesti mielekkäitä.

38:9.10 (425.2) Normaaleissa maailmoissa ensiasteiset keskiväliolennot suorittavat palveluaan tiedonkeruujoukkona sekä Planeettaprinssin puolesta toimivina taivaallisina viihdyttäjinä, kun toisasteiset keskiväliolennot taas jatkavat yhteistyötään Aatamin hallinnon kanssa, jonka tarkoituksena on etenevän planeettasivilisaation asian edistäminen. Aina kun Planeettaprinssi osoittautuu luopioksi ja Aineellinen Poika epäonnistuu, kuten kävi Urantialla, keskiväliolennoista tulee Järjestelmänhallitsijan suojatteja, ja he palvelevat planeetan virkaatekevän suojelijan ohjaavassa opastuksessa. Mutta vain kolmessa muussa Satanian maailmassa nämä olennot toimivat yhtenä ryhmänä saman johdon alaisuudessa, niin kuin toimivat Urantian yhdistyneet keskivälihoivaajat.

38:9.11 (425.3) Sekä ensiasteisten että toisasteisten keskiväliolentojen eri planeetoilla suorittama työ vaihtelee ja on erilaista universumin lukuisissa yksittäisissä maailmoissa, mutta normaaleilla ja keskimääräisillä planeetoilla heidän toimintonsa eroavat suuresti

niistä velvollisuuksista, jotka täyttävät heidän aikansa Urantian kaltaisilla eristetyillä sfääreillä.

38:9.12 (425.4) Ensiasteiset keskiväliolennot ovat planeetan historioitsijoita, jotka Planeettaprinssin saapumisajankohdasta alkaen aina vakiintuneeseen valon ja elämän aikakauteen asti kokoavat planeetan historiaa käsittelevät näytöskulkueet ja suunnittelevat tällaiset kuvaelmat järjestelmäpäämajan maailmoissa pidettäviin planeettanäyttelyihin.

38:9.13 (425.5) Keskiväliolennot jäävät asuttuun maailmaan pitkiksi aikakausiksi, mutta mikäli he ovat uskollisia saamalleen luottamustehtävälle, he saavat lopuksi ja mitä varmimmin tunnustuksen aikakausia kestäneestä palveluksestaan Luoja-Pojan hallitsijanvallan ylläpitämisessä. He tulevat asianmukaisesti palkituiksi siitä, että ovat kärsivällisesti palvelleet ajallisuuden ja avaruuden maailmansa aineellisia kuolevaisia. Ennemmin tai myöhemmin kaikki ansioituneet keskiväliolennot otetaan Jumalan ylösnousevien Poikien riveihin, ja heidät perehdytetään perinpohjaisesti Paratiisiin-nousemisen pitkään ja monivaiheiseen tapahtumaketjuun, ja sen he käyvät läpi niiden samaisten eläimestä polveutuvien kuolevaisten, heidän maisten veljiensä, seurassa, joita he pitkään jatkuneen planeetallaoleskelunsa kuluessa niin tarkkaan varjelivat ja niin tehokkaasti palvelivat.

38:9.14 (425.6) [Esittänyt yksi Melkisedekeistä, joka toimi Nebadonin

serafiarmeijakuntien päällikön pyynnöstä.]

Luku 39

Serafien armeijakunnat

39:0.1 (426.1) SIKÄLI kuin tiedämme, Äärettömän Hengen – sellaisena kuin hän personoituu paikallisuniversumin päämajassa – tarkoituksena on tuottaa yhdenmukaisen täydellisiä serafeja, mutta jostakin tuntemattomasta syystä nämä serafijälkeläiset ovat varsin erilaisia. Tämä erilaisuus saattaa johtua kehittyvän kokemuksellisen Jumaluuden tuntemattomasta väliintulosta; mikäli asia on näin, emme kuitenkaan voi sitä todistaa. Mutta panemme silti merkille, että opetuksellisista testeistä ja koulutuksellisesta harjoituksesta selviydyttyään serafit jakautuvat vääjäämättömästi ja selkeästi seuraaviin seitsemään ryhmään:

39:0.2 (426.2) 1. Korkeimmat serafit.

39:0.3 (426.3) 2. Korkeammat serafit.

39:0.4 (426.4) 3. Valvojaserafit.

39:0.5 (426.5) 4. Hallintoserafit.

39:0.6 (426.6) 5. Planetaariset auttajat.

39:0.7 (426.7) 6. Siirtymähoivaajat.

39:0.8 (426.8) 7. Tulevaisuuden serafit.

39:0.9 (426.9) Olisi tuskin oikein sanoa yhdestäkään serafista, että tämä on alempi kuin johonkin muuhun ryhmään kuuluva enkeli. Siitä huolimatta jokainen enkeli on palvelua ajatellen ensi alkuun rajoittunut sen luokittelun mukaisesti, johon hän alun pitäen ja myötäsyntyisesti kuuluu. Manotia, joka on serafikumppanini tätä esitystä valmisteltaessa, kuuluu korkeimpiin serafeihin ja toimi ennen vain korkeimpana serafina. Uutteruudella ja antaumuksellisesti palvelemalla hän on saavuttanut kaikki seitsemän serafipalvelun tasot, yhden kerrallaan, ja on toiminut lähes jokaisella serafille avoinna olevalla toimintakentällä. Ja nyt hänellä on Urantian serafien apulaispäällikön valtakirja.

39:0.10 (426.10) Ihmisten on toisinaan vaikea ymmärtää, että luomisessa saatu kapasiteetti korkeamman tason palveluun ei välttämättä merkitse, että asianomainen omaisi myös kyvyn toimia suhteellisesti alemmilla palvelun tasoilla. Ihminen aloittaa elämänsä avuttomana pikkulapsena, niinpä kuolevaisen jokaisen saavutuksen täytyy sisältää kaikki sen kokemisen ennakkoedellytykset. Serafeilla ei ole mitään tällaista aikuisuutta edeltävää elämänvaihetta – lapsuutta. He ovat kuitenkin kokemuksellisia luotuja, ja he voivat kokemuksen avulla ja jatkokoulutuksen kautta lisätä jumalallista ja synnynnäistä kyvykkyyden lahjaansa hankkimalla kokemuksen kautta toiminnallista taitoa yhdellä tai useammalla serafipalvelun alueella.

39:0.11 (426.11) Sen jälkeen kun serafeille on annettu valtakirja, heidät osoitetaan oman luontaisen ryhmänsä reservijoukkoihin. Planetaarisen statuksen omaavat ja hallintoviranomaisen asemassa

olevat serafit palvelevat usein pitkiä ajanjaksoja alkuperäisen luokituksensa mukaisissa tehtävissä, mutta mitä korkeampi enkelihoivaajien myötäsyntyinen toiminnan taso on, sitä ponnekkaammin he tavoittelevat määräystä universumipalvelun alemmille lohkoille. Erityisesti he toivovat määräystä planetaaristen auttajien reserveihin, ja tässä onnistuessaan he kirjoittautuvat jonkin evolutionaarisen maailman Planeettaprinssin päämajan yhteydessä oleviin taivaallisiin kouluihin. Siellä he ryhtyvät opiskelemaan kyseisen ihmiskunnan rotujen kieliä, historiaa ja paikallisia tapoja. Serafien pitää omaksua tietoa ja heidän on hankittava kokemusta paljolti samaan tapaan kuin ihmistenkin. He eivät tiettyjen persoonallisuuteen kuuluvien ominaisuuksien puolesta ole kovinkaan kaukana teistä. Ja he kaikki halajavat päästä aloittamaan pohjalta, hoivaamisen alimmalta mahdolliselta tasolta; näin he voivat toivoa saavuttavansa korkeimman mahdollisen tason siinä, mihin kokemuksen kautta on mahdollista päästä.

1. Korkeimmat serafit

39:1.1 (427.1) Nämä serafit ovat nyt paljastetuista paikallisuniversumin seitsemästä enkeliluokasta ylimmät. He toimivat seitsemänä ryhmänä, joista jokainen on läheisessä yhteydessä Täyttymyksen Serafikuntaan kuuluviin enkelihoivaajiin.

39:1.2 (427.2) 1. *Poika–Henki-hoivaajat*. Korkeimpien serafien ensimmäinen ryhmä osoitetaan paikallisuniversumissa asuvien ja toimivien ylhäisten Poikien ja Hengestä polveutuvien olentojen palvelukseen. Tämä enkelihoivaajien ryhmä palvelee myös Universumin Poikaa ja Universumin Henkeä ja liittyy läheisesti Luoja-Pojan ja Luovan Hengen yhteisen tahdon universaalisen toimeenpanopäällikön, Kirkkaan Aamutähden, tiedonhankkijakuntaan.

39:1.3 (427.3) Kun näitä serafeja osoitetaan ylhäisten Poikien ja Henkien palvelukseen, he kytkeytyvät luonnostaan Paratiisin Avonaalien, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen jumalallisten jälkeläisten laajalle ulottuviin palveluihin. Tämä korkea ja kokenut serafien luokka avustaa Paratiisin Avonaaleja näiden kaikilla hallinnollisilla ja lahjoittautumista merkitsevillä tehtäväkäynneillä. Tällöin nämä serafit omistautuvat yhden planetaarisen tuomiokauden päättämiseen ja uuden aikakauden aloittamiseen liittyvän erityistoiminnan organisoimiseen ja hoitamiseen. Mutta heillä ei ole mitään tekemistä tällaiseen tuomiokausien vaihtumiseen mahdollisesti kuuluvan tuomioistuintyöskentelyn kanssa.

39:1.4 (427.4) *Lahjoittautumisen avustajat*. Kun Paratiisin Avonaalit – eivät siis Luoja-Pojat – ovat suorittamassa lahjoittautumista, heidän seurassaan on aina 144 lahjoittautumisavustajan joukko. Nämä 144 enkeliä ovat niiden kaikkien muiden Poika–Henki-hoivaajien päälliköitä, jotka voivat olla mukana lahjoittautumistehtäväkäynnillä. Jumalan inkarnoituneen Pojan komennossa saattaa olla legioonittain enkeleitä hänen suorittaessaan

planetaarista lahjoittautumista, mutta joka tapauksessa kaikkia näitä serafeja organisoivat ja johtavat mainitut 144 lahjoittautumisen avustajaa. Myös enkelien korkeammat luokat, kuten supernafit ja sekonafit, saattavat muodostaa osan avustavasta enkeliarmeijakunnasta, ja vaikka heidän tehtävänsä ovat erillään serafien tehtävistä, lahjoittautumisen avustajat kuitenkin koordinoivat kaikkia näitä toimintoja.

39:1.5 (427.5) Nämä lahjoittautumisen avustajat ovat täyttymyksen serafeja; he kaikki ovat läpikäyneet Serafingtonin kehät ja päässeet Täyttymyksen Serafikuntaan. Ja lisäksi heidät on erityisesti koulutettu kohtaamaan ne vaikeudet ja selviämään niistä hätätapauksista, jotka liittyvät ajallisuuden lasten edistämiseksi suoritettuihin Jumalan Poikien lahjoittautumisiin. Kaikki tällaiset serafit ovat saavuttaneet Paratiisin ja päässeet Toisen Lähteen ja Keskuksen, Iankaikkisen Pojan, henkilökohtaiseen syleilyyn.

39:1.6 (427.6) Serafit haluavat määräystä ruumiillistuneiden Poikien tehtäväkäynneille yhtä hartaasti kuin he haluavat kiinnitystä maailmojen kuolevaisten kohtalonsuojelijoiksi. Jälkimmäinen on serafin varmin lupakirja Paratiisiin, kun taas lahjoittautumisen avustajat ovat päässeet Paratiisin saavuttaneiden täyttymyksen serafien korkeimman paikallisuniversumipalvelun piiriin.

39:1.7 (428.1) 2. *Oikeusistuinten neuvojat*. He ovat niitä serafineuvojia ja -auttajia, joita liitetään kaikkiin oikeusasteisiin alkaen sovittelijoista ja päätyen toimipiirin korkeimpiin tuomioistuimiin. Tällaisten tuomioistuinten tarkoituksena ei ole rankaisupäätösten

langettaminen, vaan paremminkin vilpittömien mielipide-erojen ratkaiseminen ja ylösnousemuskuolevaisten ikuisesta eloonjäämisestä päättäminen. Oikeusistuinten neuvojien tehtävänä on huolehtia siitä, etteivät kuolevaisia luotuja vastaan esitetyt syytökset ole kohtuuttomia ja että heidät tuomitaan armoa osoittaen. Tässä työssä he ovat läheisessä yhteistoiminnassa Pääkomissaarien eli paikallisuniversumissa palvelevien Henkeen fuusioituneiden ylösnousemuskuolevaisten kanssa.

39:1.8 (428.2) Oikeusistuinten serafineuvojien palvelu kuolevaisten puolustajina on laajamittaista. Ei niin, että koskaan ilmenisi mitään halua osoittaa kohtuuttomuutta maailmojen vähäisiä luotuja kohtaan, mutta koska oikeudenmukaisuus edellyttää jokaisen laiminlyönnin käsittelemistä kavuttaessa kohti jumalallista täydellisyyttä, armo puolestaan vaatii, että jokainen tällainen harha-askel tuomitaan tasapuolisesti tuon luodun luonteenlaadun ja jumalallisen tarkoituksen mukaisesti. Nämä enkelit edustavat ja olennoivat jumalalliseen oikeuteen kuuluvaa laupeuden elementtiä – oikeudenmukaisuutta, joka perustuu tietoon henkilökohtaisten motiivien ja rodullisten taipumusten pohjimmaisista tosiasioista.

39:1.9 (428.3) Tämä enkelien luokka palvelee Planeettaprinssien neuvostoista alkaen aina paikallisuniversumin korkeimpiin tuomioistuimiin asti, kun taas heidän kumppaninsa Täyttymyksen Serafikunnasta toimivat Orvontonin korkeammissa maailmoissa, jopa Uversassa Päivien Muinaisten tuomioistuimissa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universumiin tutustuttajat*. Nämä ovat kaikkien niiden ylösnousemusluotujen todellisia ystäviä ja loppututkinnon jälkeisiä neuvonantajia, jotka ovat viettämässä lepotaukoa viimeistä kertaa Salvingtonissa eli synnyinuniversumissaan, silloin kun he seisovat valtaisaan Orvontonin superuniversumiin avautuvan tuntemattoman henkimatkan kynnyksellä. Ja monellakin taivasmatkalaisella on silloin tunne, jonka kuolevaiset voisivat ymmärtää vain vertaamalla sitä inhimillisen nostalgian tunteeseen. Taakse jäävät saavutetut maailmat, pitkäaikaisessa palvelussa ja morontiatason tavoitteiden saavuttamisessa tutuiksi käyneet maailmat; edessä on suuremman ja laajemman universumin haastava mysteeri.

39:1.11 (428.5) Universumiin tutustuttajien tehtävänä on helpottaa ylösnousevien pyhiinvaeltajien siirtymistä universumipalvelun saavutetulta tasolta vielä saavuttamattomalle tasolle, auttaa näitä pyhiinvaeltajia suorittamaan ne kaleidoskooppimaiset muutokset merkitysten ja arvojen ymmärtämisessä, jotka kuuluvat olennaisesti siihen oivallukseen, että ensimmäisen asteen henkiolento seisoo, ei suinkaan paikallisuniversumin morontiavaiheen ylösnousemuksen päässä ja huipulla, vaan pikemminkin vasta Universaalisen Isän luokse Paratiisiin johtavien hengellisen ylösnousemuksen pitkien tikkaiden juurella.

39:1.12 (428.6) Monet näihin serafeihin liittyneistä Serafingtonin loppututkinnon suorittaneista Täyttymyksen Serafikunnan jäsenistä suorittavat laajaa opetustyötä tietyissä Salvingtonin kouluissa, jotka

huolehtivat Nebadonin luotujen valmistamisesta seuraavan universumiaikakauden olosuhteisiin.

39:1.13 (428.7) 4. *Opetusneuvojat*. Nämä enkelit ovat paikallisuniversumin hengellisen opettajakunnan verrattomia avustajia. Opetusneuvojat ovat kaikkiin luokkiin kuuluvien opettajien sihteereitä alkaen Melkisedekeistä ja Kolminaisuuden Opettaja-Pojista ja päätyen morontiakuolevaisiin, jotka on määrätty auttamaan ylösnousemuksellisen elollisuuden asteikolla heti heidän jäljessään tulevia kaltaisiaan. *Näette* näitä opettajaserafien avustajia ensimmäisen kerran jossakin Jerusemia ympäröivistä seitsemästä mansiomaailmasta.

39:1.14 (428.8) Näistä serafeista tulee paikallisuniversumien lukuisten opetus- ja koulutuslaitosten divisioonanpäälliköiden apulaisia, ja heitä liitetään suurin joukoin paikallisjärjestelmien seitsemän koulutusmaailman ja konstellaatioiden seitsemänkymmenen opetussfäärin opettajakuntiin. Nämä toiminnat ulottuvat aina yksittäisiin maailmoihin asti. Jopa aidot ja vihkiytyneet ajallisuudessa työskentelevät opettajat saavat apua ja usein tukea näiltä korkeimpiin serafeihin kuuluvilta neuvonantajilta.

39:1.15 (429.1) Neljäs Luoja-Pojan luotuna olentona suorittamista lahjoittautumisista tapahtui Nebadonin korkeimpiin serafeihin kuuluvan opetusneuvojan hahmossa.

39:1.16 (429.2) 5. *Tehtävienjaon johtajat*. Luotujen asuttamilla evolutionaarisilla ja arkkitehtonisilla sfääreillä palvelevat enkelit

valitsevat aika ajoin 144 korkeinta serafia käsittävän elimen. Se on jokaisen sfäärin korkein enkelineuvosto, ja se koordinoi enkelien itsensä johtamia serafipalvelun ja tehtävienjaon lohkoja. Nämä enkelit johtavat kaikkia serafikokouksia, jotka liittyvät virantoimitusvuoroihin tai palvontatilaisuuksien koollekutsumiseen.

39:1.17 (429.3) 6. *Kirjurit*. Esillä ovat korkeimpien serafien viralliset kirjurit. Monet näistä ylevistä enkeleistä syntyivät täysin kehittynein muistiinmerkitsijän kyvyin, toiset ovat pätevöityneet luottamustehtäväänsä ja vastuulliseen virkaansa ahkerasti opintoihinsa paneutumalla ja suorittamalla uskollisesti samankaltaisia tehtäviä alempiin eli vähemmän vastuullisiin luokkiin liitettyinä ollessaan.

39:1.18 (429.4) 7. *Kiinnittämättömät hoivaajat*. Suuri joukko korkeimpaan luokkaan kuuluvia kiinnittämättömiä serafeja toimii itsenäisinä palvelijoina arkkitehtonisilla sfääreillä ja asutuilla planeetoilla. Tällaiset hoivaajat tyydyttävät vapaaehtoisesti korkeimpien serafien palvelujen suhteen ilmenevän kysynnän vaihtelun ja muodostavat näin tämän luokan yleisreservin.

2. Korkeammat serafit

39:2.1 (429.5) Korkeammat serafit eivät saa nimeään siksi, että he olisivat muihin enkeliluokkiin verrattuina jossakin mielessä korkeammanlaatuisia, vaan siksi, että he ovat vastuussa paikallisuniversumin korkeammista toiminnoista. Varsin monet tämän serafikunnan kahteen ensimmäiseen ryhmään kuuluvista serafeista ovat tähän asemaan yltäneitä, eli he ovat enkeleitä, jotka ovat palvelleet kaikissa koulutusvaiheissa ja palanneet ylevään toimeen kaltaistensa johtajiksi sfääreille, joilla he aiemmin toimivat. Koska Nebadon on vielä nuori universumi, sillä ei ole montakaan tämän luokan serafia.

39:2.2 (429.6) Korkeammat serafit toimivat seuraavissa seitsemässä ryhmässä:

39:2.3 (429.7) 1. *Tietojenkeruuyksikkö*. Nämä serafit kuuluvat Gabrielin, Kirkkaan Aamutähden, henkilökohtaiseen esikuntaan. He kiertävät paikallisuniversumia keräämässä maailmoista tietoa hänen opastuksekseen Nebadonin neuvostoissa. He ovat niiden voimallisten armeijakuntien tiedustelujoukko, joita Gabriel johtaa Mestari-Pojan sijaishallitsijana. Nämä serafit eivät ole välittömästi sidoksissa sen paremmin järjestelmiin kuin konstellaatioihinkaan, ja heidän keräämänsä tietoaineisto virtaa katkeamattoman, välittömän ja itsenäisen yhteyspiirin välityksellä suoraan Salvingtoniin.

39:2.4 (429.8) Eri paikallisuniversumien tietojenkeruuyksiköt voivat olla ja ovatkin yhteydessä keskenään, mutta pelkästään jonkin tietyn superuniversumin rajoissa. Energian kohdalla esiintyy eroavuutta, joka pitää eri superhallitusten asiat ja toiminnan tehokkaasti

toisistaan erillään. Superuniversumi voi yleensä olla yhteydessä toiseen vain Paratiisin selvittelykeskuksen toimenpiteiden ja sen tarjoamien järjestelyjen kautta.

39:2.5 (430.1) 2. *Armon ääni.* Armo on serafipalvelun ja enkelihoivan perussävel. On sen vuoksi sopivaa, että on olemassa enkelikunta, joka erityisellä tavalla olennoi armoa. Nämä serafit ovat paikallisuniversumien todellisia armohoivaajia. He ovat niitä inspiroituja johtajia, jotka vaalivat ihmisten ja enkelten korkeampia vaikuttimia ja pyhempiä tunteita. Näiden legioonien johtajat ovat nyttemmin aina täyttymyksen serafeja, jotka ovat valmistuneet myös kuolevaisten kohtalonsuojelijapalvelun piiristä; toisin sanoen jokainen enkelipari on ohjannut ainakin yhtä eläimestä polveutuvaa sielua tämän lihallisen elämän ajan ja sen jälkeen käynyt läpi Serafingtonin kehät ja otettu jäseneksi Täyttymyksen Serafikuntaan.

39:2.6 (430.2) 3. *Hengen koordinoijat.* Korkeampien serafien kolmannen ryhmän tukikohta on Salvingtonissa, mutta he toimivat paikallisuniversumissa kaikkialla, missä heidän palveluksistaan on hyötyä. Vaikka heidän tehtävänsä ovat pääasiassa hengellisiä ja sen vuoksi ihmismielten varsinaisen käsityskyvyn ylittäviä, voitte silti ehkä käsittää jotakin heidän kuolevaisten hyväksi tekemästään hoivatyöstä, jos selitetään, että näille enkeleille uskotaan tehtäväksi valmistaa Salvingtonissa oleskelevat taivasmatkalaiset heidän viimeistä paikallisuniversumissa tapahtuvaa siirtoaan varten – korkeimmalta morontiatasolta vastasyntyneen henkiolennon

asemaan. Aivan kuten mansiomaailmojen mielensuunnittelijat auttavat eloonjäänyttä luotua sopeutumaan morontiamielen sisältämiin potentiaaleihin ja käyttämään niitä tehokkaasti hyväkseen, nämä serafit ohjaavat Salvingtonissa morontiatason tutkinnon suorittaneita käyttämään vasta saavutettuja, henkeä olevan mielen sisältämiä mahdollisuuksia. Ja he palvelevat ylösnousemuskuolevaisia monilla muillakin tavoilla.

39:2.7 (430.3) 4. *Apulaisopettajat*. Apulaisopettajat ovat serafikumppaniensa, opetusneuvojien, avustajia ja työtovereita. He ovat myös yksilöinä yhteydessä paikallisuniversumin laajoihin opetushankkeisiin, eritoten paikallisjärjestelmien mansiomaailmoissa toimivaan seitsenosaiseen opetusjärjestelmään. Ihastuttava joukko tähän luokkaan kuuluvia serafeja toimii Urantialla vaaliakseen ja edistääkseen totuuden ja vanhurskauden asiaa.

39:2.8 (430.4) 5. *Kuljettajat*. Kaikilla hoivaavien henkien ryhmillä on kuljetusjoukkonsa, enkeliluokkansa, jonka jäsenet antautuvat sellaiseen palveluun, että he kuljettavat sfääriltä toiselle ne persoonallisuudet, jotka eivät itse kykene matkustamaan. Korkeampien serafien viidennen ryhmän päämaja on Salvingtonissa, ja he palvelevat avaruusmatkaajina kulkemalla paikallisuniversumin päämajaan ja sieltä pois. Korkeampien serafien muiden alajakautumien tavoin jotkut heistäkin luotiin tällaisiksi, kun toiset

taas ovat kohonneet tähän asemaan alempien eli vähemmän kyvykkäiden ryhmien parista.

39:2.9 (430.5) Serafien ”energiakantama” riittää täysin siihen, mikä on paikallisuniversumin ja jopa superuniversumin puitteissa tarpeen, mutta he eivät koskaan pystyisi kestämään niitä energiavaatimuksia, jotka tekee välttämättömäksi sellainen pitkä matka kuin vaikkapa Uversasta Havonaan. Tällainen kuluttava matka vaatii kuljetusvalmiuksin varustetun ensiasteisen sekonafin erityisiä voimia. Kuljettajat ottavat lentoa varten energiaa matkan varrella, ja matkan päättyessä he saavat takaisin henkilökohtaisen voimansa.

39:2.10 (430.6) Ylösnousemuskuolevaisilla ei edes Salvingtonissa ole avaruudessa tarvittavaa henkilökohtaista kulkuhahmoa. Taivasmatkalaisten pitää maailmasta toiseen edetessään luottaa serafikuljetukseen aina siihen asti, kunnes he vaipuvat viimeisen unen lepoon Havonan sisäkehällä ja heräävät ikuisuuteen Paratiisissa. Sen jälkeen ette enää tarvitse enkeleitä kuljettamaan itseänne universumista toiseen.

39:2.11 (430.7) Serafointiprosessi muistuttaa melkoisesti kuoleman tai nukkumisen kokemusta, paitsi että siirtouinahdukseen liittyy automaattinen aikatekijä. Olet tietoisesti tiedoton serafilevon aikana. Mutta Ajatuksensuuntaaja on täysin ja kaikin puolin tietoinen, itse asiassa se on poikkeuksellisen pystyvä, sillä et kykene vastustamaan, torjumaan etkä muullakaan tavoin estämään sen luovaa ja muuntavaa työtä.

39:2.12 (431.1) Ollessasi serafoituna nukahdat tietyksi ajaksi ja heräät määrättynä hetkenä. Siirtymäunen aikaisen matkan pituus on merkityksetön. Et ole suoranaisesti tietoinen ajan kulumisesta. On kuin nukahtaisit kulkuneuvoon yhdessä kaupungissa ja koko yön jatkuneen rauhallisen levon jälkeen heräisit toisessa, kaukaisessa metropolissa. Matkustit nukkuessasi. Ja tällä tavoin levätessäsi – nukkuessasi – kiidät serafoituna avaruuden halki. Kuljetusunen saa aikaan Suuntaajien ja serafikuljettajien välinen yhteistyö.

39:2.13 (431.2) Enkelit eivät voi kuljettaa hapettuvaa ainetta, lihaa ja verta olevia, ruumiita, sellaisia jollainen teillä nyt on. He voivat kuljettaa kuitenkin kaikkia muita, alimmista morontiahahmoista korkeampiin henkihahmoihin. He eivät toimi, silloin kun kysymys on luonnollisesta kuolemasta. Kun päätät maisen elämänvaiheesi, ruumiisi jää tälle planeetalle. Ajatuksensuuntaajasi palaa Isän huomaan, eikä näillä enkeleillä ole suoranaisesti mitään tekemistä persoonallisuutesi jälkeenpäin seuraavassa uudelleenkokoamisessa. Se tapahtuu siinä mansiomaailmassa, johon sinut identifioidaan. Siellä uusi ruumiisi on serafoitavissa oleva morontiahahmo. ”Kylvät kuolevaisen ruumiin” haudan poveen, ”korjaat satona morontiahahmon” mansiomaailmoissa.

39:2.14 (431.3) 6. *Kirjurit*. Nämä persoonallisuudet huolehtivat erityisesti Salvingtonin ja siihen liittyvien maailmojen muistiinmerkintöjen vastaanottamisesta, arkistoimisesta ja edelleentoimittamisesta. Samoin he palvelevat Salvingtonissa

asuvien superuniversumi- ja korkeampien persoonallisuuksien erityiskirjureina sekä Salvingtonin oikeusistuinten virkailijoina ja niitä johtavien persoonallisuuksien sihteereinä.

39:2.15 (431.4) *Kaukoviestittäjät* – vastaanottajat ja lähettäjät – ovat serafikirjureiden erikoistunut alajakautuma, joka huolehtii muistiinmerkintöjen lähettämisestä ja oleellisen informaation levittämisestä. Heidän työnsä on varsin tärkeää, ja se on kytketty niin moneen yhteyspiiriin, että samoja energialinjoja myöten voi yhtäaikaisesti kulkea 144 000 viestiä. He soveltavat supernafipääkirjaajien käyttämää korkeampaa ajatusmerkkimenetelmää ja pitävät näiden yhteisten symbolien avulla molemminpuolista yhteyttä sekä kolmannen asteen supernafeihin kuuluviin tiedonkeruun koordinoijiin että Täyttymyksen Serafikuntaan kuuluviin kunnialla kruunattuihin tiedonkeruun koordinoijiin.

39:2.16 (431.5) Korkeampaan luokkaan kuuluvat serafikirjurit saavat tällä keinoin aikaan läheisen yhteyden omaan luokkaansa kuuluvaan tiedonkeruuyksikköön ja kaikkiin alaisinaan toimiviin kirjureihin, samalla kun kaukoviestilähetykset tekevät heille mahdolliseksi jatkuvan yhteyden ylläpitämisen superuniversumin korkeampiin kirjaajiin sekä tämän kanavan kautta Havonan kirjureihin ja Paratiisissa oleviin tiedonvarjelijoihin. Monet kirjureiden korkeampaan luokkaan kuuluvat ovat tähän asemaan universumin

alemmilla lohkoilla suorittamiensa samankaltaisten tehtävien parista kohonneita serafeja.

39:2.17 (431.6) 7. *Reservit*. Salvingtonissa pidetään laajat reservit kaikentyyppisiä korkeampia serafeja, ja siellä he ovat välittömästi käytettävissä ja lähetettävissä Nebadonin etäisimpiinkin maailmoihin tehtäväinjaonjohtajien määräysten tai universumin hallintoviranomaisten esittämien pyyntöjen mukaisesti. Korkeampien serafien reservit toimittavat myös viestinviejäapulaisia Loistavien Iltatähtien päällikön pyynnöstä. Hänen huolekseen on uskottu kaikkien henkilökohtaisten viestien suojeleminen ja niiden eteenpäintoimittaminen. Paikallisuniversumin käytössä on kaikki tarpeelliset sisäisen viestinnän keinot, mutta silti jäljelle jää aina viestejä, joiden perilletoimittaminen vaatii persoonallisten lähettien käyttöä.

39:2.18 (432.1) Salvingtonin serafimaailmoissa pidetään perusreserviä koko paikallisuniversumin tarpeisiin. Tähän yhteisöön kuuluu kaikkien ryhmien kaikentyyppisiä enkeleitä.

3. Valvojaserafit

39:3.1 (432.2) Tämä universumin enkelten monitaitoinen luokka on osoitettu pelkästään konstellaatioiden palvelukseen. Nämä kyvykkäät hoivaajat pitävät päämajaansa

konstellaatiopääkaupungeissa, mutta he toimivat joka puolella Nebadonia niiden maailmojen hyväksi, joihin heidät osoitetaan.

39:3.2 (432.3) 1. *Valvovat apulaiset*. Valvojaserafien ensimmäinen luokka on osoitettu Konstellaation-Isien kollektiiviseen toimintaan, ja tähän luokkaan kuuluvat ovat Kaikkein Korkeimpien aina yhtä tehokkaita auttajia. Näiden serafien ensisijaisena huolena on koko konstellaation yhdentäminen ja vakiinnuttaminen.

39:3.3 (432.4) 2. *Lain ennalta-arvioijat*. Oikeuden tiedollisena perustana on laki, ja paikallisuniversumissa laki juontuu konstellaatioiden lakiasäätävistä kokouksista. Nämä keskusteluelimet kodifioivat ja saattavat virallisesti voimaan Nebadonin peruslait, joiden tarkoituksena on tarjota edellytykset koko konstellaation mahdollisimman laajamittaiseen koordinoimiseen sopusoinnussa sen lukkoon lyödyn periaatteen kanssa, että persoonallisten luotujen vapaata tahtoa ei moraalin alueella loukata. Valvojaserafien toisen luokan tehtävänä on esittää konstellaation lainlaatijoille ennakkoarvio siitä, miten jokin ehdotettu säädös tulisi vaikuttamaan vapaatahtoisten luotujen elämään. Paikallisjärjestelmissä ja asutuissa maailmoissa saamansa pitkän kokemuksen perusteella heillä onkin hyvä pätevyys tällaisen palvelun suorittamiseen. Puheena olevat serafit eivät tavoittele mitään erityisiä etuuksia ryhmälle taikka toiselle, vaan he ilmestyvät taivaallisten lainsäätäjien eteen puhuakseen niiden puolesta, jotka eivät voi itse olla läsnä puhumassa omasta puolestaan. Jopa kuolevainen ihminen voi myötävaikuttaa universumin lain

kehitykseen, sillä uskollisesti ja täysimääräisesti nämä serafit tuovat tietoon ei välttämättä ihmisen ohimeneviä ja tietoisia toiveita, vaan mieluumminkin sielun, avaruuden maailmoissa olevan aineellisen kuolevaisen kehittyvän morontiasielun, vilpittömät kaipaukset.

39:3.4 (432.5) 3. *Sosiaaliset arkkitehdit*. Nämä serafit uurastavat yksittäisiltä planeetoilta aina morontiakoulutuksen maailmoihin asti lisätäkseen kaikkia vakavasti otettavia sosiaalisia kontakteja ja edistääkseen universumin luotujen sosiaalista kehitystä. Nämä nimenomaiset enkelit pyrkivät poistamaan älyllisten olentojen välisistä yhteenliittymistä kaiken keinotekoisuuden, samalla kun he yrittävät helpottaa tahdollisten luotujen keskinäistä yhteenkuuluvuutta todellisen itsetuntemuksen ja aidon molemminpuolisen arvostuksen pohjalta.

39:3.5 (432.6) Toimialansa ja valtansa puitteissa sosiaaliset arkkitehdit tekevät kaikkensa saattaakseen sopivat yksilöt yhteen, jotta nämä voisivat muodostaa maan päällä tehokkaita työryhmiä, joihin on mieluisaa kuulua. Ja joskus tällaiset ryhmät ovat saaneet havaita, että mansiomaailmoissa heidät on saatettu taas yhteen jatkamaan hedelmällistä palveluaan. Mutteivät nämä serafit aina saavuta tavoitteitaan; eivät he aina kykene saattamaan yhteen niitä, jotka jonkin tarkoituksen saavuttamisen tai tehtävän suorittamisen kannalta muodostaisivat ihanteellisimman ryhmän. Sellaisissa olosuhteissa heidän on käytettävä sitä, mikä tarjolla olevassa materiaalissa on parasta.

39:3.6 (432.7) Nämä enkelit jatkavat hoivaansa mansio- ja korkeammissa morontiamaailmoissa. He ovat mukana jokaisessa

hankkeessa, jolla on tekemistä morontiamaailmoissa tapahtuvan edistymisen kanssa ja joka koskee kolmea tai useampaa persoonaa. Kun kysymys on kahdesta olennosta, heidän katsotaan toimivan parinmuodostuksen, toisiaan täydentämisen tai kumppanuuden perustalla, mutta kun kolme tai useampia liittyy ryhmäksi palvelua varten, he muodostavat sosiaalisen ongelman ja siirtyvät sen vuoksi sosiaalisten arkkitehtien toimivallan piiriin. Nämä pystyvät serafit järjestyvät Edentiassa seitsemäksikymmeneksi osastoksi, ja nämä osastot palvelevat seitsemässäkymmenessä päämajasfääriä ympäröivässä morontiaedistymisen maailmassa.

39:3.7 (433.1) 4. *Eettiset herkistäjät*. Näiden serafien tehtävänä on vaalia ja edistää luodussa olennossa arvostuksen kasvua henkilöidenvälisten suhteiden moraalisuutta kohtaan, sillä se on inhimillisen – tai ihmisen yläpuolella olevan – yhteiskunnan ja hallinnon jatkuvan ja mielekkään kasvun siemen ja salaisuus. Nämä eettisen arvostuksen kohentajat toimivat missä hyvänsä ja kaikkialla, missä he voivat olla hyödyksi, ja he toimivat vapaaehtoisina planeetanhallitsijoiden neuvonantajina ja vaihto-opettajina järjestelmän koulutusmaailmoissa. Ette kuitenkaan pääse nauttimaan heidän opastuksestaan täysimääräisesti, ennen kuin saavutte Edentiassa sijaitseviin veljeydenkouluihin. Siellä he elvyttävät arvonantoanne juuri niitä veljeyden totuuksia kohtaan, joita jo silloin perin hartaasti tutkailette sikäli, että koette parhaillaan, millaista on elää univitatia-olentojen kanssa Edentian

sosiaalisissa laboratorioissa, Norlatiadekin pääkaupungin seitsemälläkymmenellä satelliitilla.

39:3.8 (433.2) 5. *Kuljettajat*. Valvojaserafien viides ryhmä toimii persoonallisuuksien kuljettajina kuljettamalla olentoja konstellaatioiden päämajaan ja sieltä pois. Sfääriltä toiselle lentäessään nämä kuljetusserafit ovat täysin tietoisia nopeudestaan, suunnastaan ja astronomisesta sijainnistaan. He eivät matkaa avaruuden halki hengettömän ammuksen tavoin. He voivat avaruuslennon aikana ohittaa toisensa hyvinkin läheltä ilman vähäisintäkään yhteentörmäyksen vaaraa. He kykenevät esteettä vaihtelemaan kulkunopeutta ja muuttamaan lentosuuntaa, jopa vaihtamaan määräpaikkaansa, jos heidän ohjaajansa jossakin universumin tiedonkeruupiirien avaruussolmukohdassa sattuisivat antamaan heille sellaiset ohjeet.

39:3.9 (433.3) Nämä kuljetuspersoonallisuudet on organisoitu sillä tavoin, että he voivat käyttää samanaikaisesti kaikkia kolmea koko universumiin johdettua energialinjaa, joista jokaisella esteetön avaruusnopeus on 299 790 kilometriä sekunnissa. Nämä kuljettajat pystyvät näin ollen lisäämään energian nopeuden voiman nopeuteen, kunnes he pitkillä matkoillaan saavuttavat keskinopeuden, jonka vaihteluväli on 893 000:sta 899 600:aan teidän kilometriänne teidän ajanlaskunne mukaisessa sekunnissa. Nopeuteen vaikuttavat läheisyydessä olevan aineen massa ja sen etäisyys samoin kuin universumivoiman lähistöllä olevien päävirtapiirien vahvuus ja suunta. On olemassa lukuisia serafien kaltaisia olentotyyppejä, jotka kykenevät matkaamaan avaruudessa

ja myös kuljettamaan muita asianmukaisella tavalla valmisteltuja olentoja.

39:3.10 (433.4) 6. *Kirjurit*. Valvojaserafien kuudes luokka toimii konstellaation asioiden erityiskirjaajina. Laaja ja tehokas joukko toimii Edentiassa, Norlatiadekin konstellaatiopäämajassa, johon konstellaatioon teidän järjestelmänne ja planeettanne kuuluvat.

39:3.11 (433.5) 7. *Reservit*. Valvojaserafien yleisreservejä pidetään konstellaation päämajassa. Nämä enkelireserviläiset eivät millään muotoa ole toimettomia. Monet palvelevat konstellaation hallitsijoiden sanansaattaja-apulaisina, toiset ovat tehtäväänosoitusta vailla olevien Vorondadekien Salvington-reservin palveluksessa, toiset taas saattavat olla Urantian Vorondadek-tarkkailijan kaltaisten Vorondadek-Poikien ja toisinaan Kaikkein Korkeimman sijaishallitsijan palveluksessa.

4. Hallintoserafit

39:4.1 (434.1) Serafien neljäs luokka osoitetaan paikallisjärjestelmien hallintotehtäviin. He kuuluvat alun perin järjestelmäpääkaupunkeihin, mutta heitä sijoitetaan suurin määrin mansio- ja morontiasfääreille sekä asuttuihin maailmoihin. Neljänteen luokkaan kuuluvat serafit on luontaisesti varustettu erinomaisin hallinnollisin kyvyin. He ovat Luoja-Pojan universumihallituksen alempia jakautumia johtavien

persoonallisuuksien kyvykkäitä avustajia, ja he työskentelevät pääasiassa paikallisjärjestelmien ja niihin kuuluvien maailmojen asioiden parissa. Palvelun osalta heidät on organisoitu seuraavasti:

39:4.2 (434.2) 1. *Hallinnolliset avustajat*. Nämä taitavat serafit ovat järjestelmän hallitsijan eli ensiasteisen Lanonandek-Pojan lähimpiä avustajia. He ovat verrattomia apulaisia toteutettaessa järjestelmäpäämajan toimeenpanotehtävien mutkikkaita yksityiskohtia. He palvelevat myös järjestelmänhallitsijoiden henkilökohtaisina edustajina matkustamalla suurin joukoin eri siirtymämaailmoihin sekä asutuille planeetoille ja niistä takaisin täyttäessään moniaita toimeksiantoja järjestelmän menestykseksi sekä asuttujen maailmojen fyysiseksi ja biologiseksi hyödyksi.

39:4.3 (434.3) Näitä samoja hallintoserafeja otetaan myös maailmojen hallitsijoiden eli Planeettaprinssien hallitusten palvelukseen. Jossakin universumissa planeettojen enemmistö kuuluu toisasteisen Lanonandek-Pojan hallintaan, mutta tietyissä maailmoissa, kuten Urantialla, jumalallista suunnitelmaa on kohdannut epäonnistuminen. Siinä tapauksessa, että Planeettaprinssi osoittautuu luopioksi, nämä serafit liitetään pesänhoitaja-Melkisedekien ja heidän jälkeensä seuraavien planetaaristen vallankäyttäjien palvelukseen. Urantian nykyistä virkaatekevää hallitsijaa avustaa tuhatpäinen joukko tähän monitaitoisten serafien luokkaan kuuluvia serafeja.

39:4.4 (434.4) 2. *Oikeuden opastajat*. Nämä enkelit esittävät yhteenvedon todistusaineistosta, joka koskee ihmisten ja enkelien ikuista hyvinvointia, aina kun tällaiset asiat tulevat järjestelmän tai planeetan oikeusistuinten käsittelyyn. He valmistelevat lausunnot kaikkia niitä alustavia todistajainkuulusteluja varten, joissa on kysymys kuolevaisen eloonjäämisestä. Lausunnot toimitetaan sittemmin tällaisten oikeustapausten pöytäkirjojen mukana universumin ja superuniversumin korkeampiin tuomioistuimiin. Nämä enkelit valmistelevat kaikkien niiden tapausten puolustuksen, joissa eloonjääminen on epävarmaa. He ymmärtävät täysin universumin oikeusviranomaisten nostamien kanteiden jokaisen syytekohdan jokaisen yksityiskohdan kaikki vivahteet.

39:4.5 (434.5) Näiden enkelten tehtävänä ei ole kumota eikä viivyttää oikeuden toteutumista, vaan paremminkin taata, että erehtymätöntä oikeutta jaetaan ylitsevuotavaa armeliaisuutta noudattaen tasapuolisesti kaikille luoduille. Nämä serafit toimivat usein paikallismaailmoissa ja ilmaantuvat yleisesti sovittelukomissioiden – vähäisempiä väärinkäsityksiä käsittelevien oikeusistuinten – välitystuomarikolmikoiden eteen. Monet, jotka aikanaan palvelivat oikeuden opastajina alemmissa maailmoissa, ilmaantuvat myöhemmin Armon Ääninä korkeammille sfääreille ja Salvingtoniin.

39:4.6 (434.6) Sataniassa tapahtuneessa Luciferin kapinassa menetettiin vain muutama oikeuden opastaja, mutta viisastelut henkilökohtaisen vapauden kahlitsemattomuudesta eksyttivät ja

johtivat harhaan enemmän kuin yhden neljäsosan muista hallintoserafeista ja serafihoivaajien alemmista luokista.

39:4.7 (434.7) 3. *Kosmisen kansalaisuuden tulkitsijat*. Kun taivaaseen matkaavat kuolevaiset ovat päättäneet mansiomaailmassa annetun koulutuksen, universumissa läpikäytävään elämänjaksoon kuuluvan ensimmäisen opiskeluvaiheen, heidän sallitaan nauttia suhteellisen kypsyyden tuottamista ohimenevistä tyydytyksen tuntemuksista – järjestelmäpääkaupungin kansalaisena olosta. Vaikka ylösnousemukseen kuuluvan jokaisen tavoitteen saavuttaminen on tosiasiallinen sankariteko, laajemmassa mielessä nämä tavoitteet ovat kuitenkin pelkkiä virstanpylväitä pitkän, Paratiisiin nousevan tien varrella. Mutta niin suhteellisia kuin tällaiset onnistumiset ovatkin, yhdeltäkään evolutionaariselta luodulta ei koskaan evätä tavoitteen saavuttamisen tuottamaa täyttä tyydytyksen tunnetta olkoonkin, että se on ohimenevää. Paratiisiin-nousun varrella pidetään tuon tuostakin lepohetki, lyhyt hengähdystauko, jonka aikana universumin taivaanranta pysyy paikallaan, luodun tilanne on muuttumaton, ja persoonallisuus saa maistaa tavoitteen saavuttamisen suloisuutta.

39:4.8 (435.1) Ensimmäinen tällaisista ylösnousemuskuolevaisen elämänuran jaksoista osuu paikallisjärjestelmän pääkaupunkiin. Tämän tauon aikana yrität Jerusemin kansalaisena tuoda julki sellaisia luodun olennon elämän asioita, jotka olet omaksunut edellisten kahdeksan elämän kokemusten aikana – Urantialla ja seitsemässä mansiomaailmassa.

39:4.9 (435.2) Kosmisen kansalaisuuden tulkitsijaserafit opastavat järjestelmäpääkaupunkien uusia kansalaisia ja elvyttävät heidän tuntemaansa arvostusta universumihallituksen velvollisuuksia kohtaan. Nämä serafit ovat myös läheisessä yhteistyössä järjestelmän hallinnossa toimivien Aineellisten Poikien kanssa sikäli, että he välittävät asuttujen maailmojen aineellisille kuolevaisille kuvan kosmiseen kansalaisuuteen sisältyvästä vastuullisuudesta ja moraalista.

39:4.10 (435.3) 4. *Moraalisuudenvoimistajat*. Mansiomaailmoissa alat oppia itsehallintoa, joka koituu kaikkien asianosaisten hyödyksi. Mielesi oppii yhteistyötä, se oppii tekemään suunnitelmia toisten ja viisaampien olentojen kanssa. Järjestelmän päämajassa serafiopettajat voimistavat edelleen sitä arvonantoa, jota tunnet kosmista moraalisuutta kohtaan – vapauden ja lojaalisuuden vuorovaikutussuhteita kohtaan.

39:4.11 (435.4) Mitä on lojaalisuus? Se on universumissa vallitsevan veljeyden älyllisen arvostamisen tuottama hedelmä; tunne, ettei niin paljon voisi ottaa ja olla samalla mitään antamatta. Persoonallisuusasteikkoa ylöspäin kavutessasi opit ensin olemaan lojaali; sitten rakastamaan; sitten opit olemaan sitä, mitä poika on, ja sen jälkeen voit olla vapaa. Mutta vasta kun olet finaliitti, vasta, kun olet saavuttanut täydellisen lojaalisuuden, vasta sitten pystyt omalla kohdallasi toteuttamaan vapauden lopullisuutta.

39:4.12 (435.5) Nämä serafit opettavat kärsivällisyyden hedelmällisyyttä; sitä, että pysähtyneisyys merkitsee varmaa kuolemaa, mutta että liian nopea kasvu merkitsee sekin itsemurhaa; että samoin kuin vesipisara vierii korkeammalta tasolta alemmalle ja virratessaan eteenpäin valuu aina alaspäin lyhyin, toisiaan seuraavin putoamisin, samoin tapahtuu edistyminen aina ylöspäin morontia- ja henkimaailmoissa – ja aivan yhtä hitaasti ja juuri tällaisten asteittaisten vaiheitten kautta.

39:4.13 (435.6) Asutuille maailmoille moraalisuudenvahvistajat kuvailevat kuolevaisen elämän monista renkaista koostuvana katkeamattomana ketjuna. Lyhyt oleskelusi Urantialla, tällä kuolevaisen ihmisen lapsuudensfäärillä, on vain yksi rengas, heti ensimmäinen pitkässä ketjussa, joka on ulottuva universumien yli ja ikuisten aikakausien läpi. Tärkeätä ei niinkään paljon ole se, mitä opit tässä ensimmäisessä elämässä, vaan tärkeätä on tämän elämän elämisen kokemus. Edes tässä maailmassa tehtävä *työ*, niin tuiki tärkeää kuin se onkin, ei ole läheskään yhtä tärkeää kuin on se *tapa*, jolla tämän työn teet. Mitään aineellista palkkiota ei vanhurskaasta elämisestä saa, mutta siitä saa syvällisen tyydytyksen – tietoisuuden saavutuksesta – ja tämä ylittää minkä tahansa ajateltavissa olevan aineellisen palkinnon.

39:4.14 (435.7) Taivaan valtakunnan avaimet ovat: vilpittömyys, lisää vilpittömyyttä ja yhä enemmän vilpittömyyttä. Jokaisella ihmisellä on nämä avaimet. Ihmiset käyttävät niitä – edistyvät henkisyyden suhteen – tekemällä päätöksiä, lisää päätöksiä ja yhä enemmän päätöksiä. Korkein moraalinen valinta on valinta, jolla on korkein

mahdollinen arvo, ja tämä on aina – millä tahansa sfäärillä, kaikilla sfääreillä – valinta Jumalan tahdon tekemisen hyväksi. Jos ihminen näin valitsee, hän *on* suuri, vaikka hän olisi Jerusemin kansalaisista vähäpätöisin tai jopa Urantian kuolevaisista vähäisin.

39:4.15 (436.1) 5. *Kuljettajat*. Nämä ovat paikallisjärjestelmissä toimivia kuljetusserafeja. Omassa järjestelmässänne, Sataniassa, he kuljettavat matkustajia Jerusemiin ja sieltä pois ja palvelevat muutoinkin planeettainvälisinä kuljettajina. Harvoinpa kuluu edes yhtä päivää, ettei Satanian kuljetusserafi sen aikana jättäisi opiskelijavierasta tai muuta olemukseltaan henkeä olevaa tai puolittain henkeä olevaa matkustajaa Urantian rannoille. Nämä samaiset avaruuden taivaltajat tulevat kerran viemään sinut järjestelmän päämajaryhmään kuuluviin maailmoihin ja niistä pois, ja kun olet suorittanut tehtäväsi Jerusemissa, he vievät sinut eteenpäin Edentiaan. Mutta missään olosuhteissa he eivät vie sinua takaisinpäin, siihen maailmaan, josta ihmisenä olet peräisin. Kuolevainen ei koskaan palaa synnyinplaneetalleen ajallisen olemassaolonsa aikaisen tuomiokauden kestäessä, ja mikäli hän sattuisi palaamaan jonkin myöhemmän tuomiokauden aikana, häntä olisi saattamassa universumin päämajaryhmän kuljetusserafi.

39:4.16 (436.2) 6. *Kirjurit*. Tässä on kysymys serafeista, jotka hoitavat paikallisjärjestelmien kolminkertaisia muistiinmerkintöjä. Järjestelmän pääkaupungissa sijaitseva arkistotemppeli on ainutlaatuinen rakennelma: yhdeltä kolmannekseltaan se on

nimittäin aineellinen ja rakennettu hohtavista metalleista ja kristalleista; toiselta kolmannekseltaan morontiaalinen ja valmistettu hengellisen ja aineellisen energian yhdistelmästä, mutta se on kuolevaisen olennon näkökyvyn ulottumattomissa; ja kolmannelta kolmannekseltaan se on hengellinen. Tähän luokkaan kuuluvat kirjurit hoitavat ja ylläpitävät tätä kolminkertaisten tallenteiden järjestelmää. Ylösnousemuskuolevaiset kääntyvät ensin aineellisen arkiston puoleen, Aineelliset Pojat ja korkeammat siirtymätilassa olevat olennot etsivät kysymyksiinsä vastausta morontiasaleista, kun taas serafit ja toimialueen korkeammat henkipersoonallisuudet tutkivat hengellisen osaston tallenteita.

39:4.17 (436.3) 7. *Reservit*. Jerusemin hallintoserafien varajoukot käyttävät suuren osan odotusajastaan siihen, että he henkikumppanin ominaisuudessa seurustelevat järjestelmän eri maailmoista vasta saapuneiden ylösnousemuskuolevaisten eli mansiomaailmojen loppututkinnoista hyväksyttävästi selvinneitten kanssa. Eräs mielihyvän aiheista Jerusemissa-oleskelusi aikana on vapaa-aikoina tapahtuva keskustelu ja seurustelu näiden paljon matkustaneiden ja monessa mukana olleiden, tehtävää odottavien reserviserafien kanssa.

39:4.18 (436.4) Juuri tämänkaltaiset ystävälliset suhteet tekevät järjestelmän pääkaupungin varsin rakkaaksi ylösnouseville kuolevaisille. Jerusemissa kohtaatte ensi kerran olentojen sekoituksen, jossa on Aineellisia Poikia, enkeleitä ja ylösnousemuspyhiinvaeltajia. Siellä seurustelevat veljellisesti

keskenään kokonaan hengelliset ja puolittain hengelliset olennot sekä aineellisen olomuodon piiristä vasta ilmaantuvat yksilöt. Kuolevaisten hahmo on siellä sillä tavoin modifioitunut ja ihmisten valoonreagoinnin skaala siinä määrin laajentunut, että kaikki kykenevät nauttimaan toistensa tuntemisesta ja persoonallisuuden myötätuntoisesta ymmärtämisestä.

5. Planetaariset auttajat

39:5.1 (436.5) Nämä serafit pitävät päämajaansa järjestelmäpääkaupungeissa, ja vaikka he läheisesti liittyvätkin niissä asuviin aatamikansalaisiin, heitä osoitetaan ensi sijassa Planetaaristen Aatamien eli evolutionaaristen maailmojen aineellisten rotujen biologisten eli fyysisten kohentajien palvelukseen. Enkelien hoivatyö käy sitä kiinnostavammaksi mitä lähemmäksi asuttuja maailmoja tullaan, mitä likemmäksi päästään niitä tosiasiallisia pulmia, joiden kanssa joutuvat tekemisiin ne ajallisuuden miehet ja naiset, jotka valmentautuvat yritykseen saavuttaa ikuisuuden päämäärä.

39:5.2 (437.1) Valtaosa planetaarisista auttajista siirrettiin Aatamin hallinnon luhistumisen jälkeen pois Urantialta, ja maailmanne serafivalvonta siirtyi enimmältään hallintoserafeille, siirtymävaiheen hoivaajille ja kohtalonsuojelijoille. Mutta näitä sopimuksensa

rikkoneiden Aineellisten Poikienne serafiavustajia palvelee yhä Urantialla seuraavissa ryhmissä:

39:5.3 (437.2) 1. *Puutarhan äänet*. Kun ihmisen evoluution planetaarinen kulku on saavuttamassa biologisen lakipisteensä, näyttämölle ilmaantuvat aina Aineellinen Poika ja Tytär eli Aatami ja Eeva lisäämään rotujen edelleenkehittymistä konkreettisesti tähän tarkoitukseen omaa oivallisempaa elämänplasmaansa luovuttamalla. Tällaisen Aatamin ja Eevan planeettapäämajaa nimitetään tavallisesti Eedenin puutarhaksi, ja heidän henkilökohtaiset serafinsa tunnetaan monestikin ”puutarhan ääninä”. Nämä serafit ovat verrattomaksi avuksi Planetaarisille Aatameille heidän kaikissa hankkeissaan evolutionaaristen rotujen fyysiseksi ja älylliseksi kohentamiseksi. Sen jälkeen kun Aatami oli Urantialla rikkonut sopimuksensa, jätettiin planeetalle muutama tällainen serafi, ja heidät osoitettiin Aatamia seuranneiden vallanpitäjien palvelukseen.

39:5.4 (437.3) 2. *Veljeyden henget*. Lienee ilmeistä, että kun Aatami ja Eeva saapuvat evolutionaariseen maailmaan, eräs melkoiset mittasuhteet omaava tehtävä on rodullisen sopusoinnun ja sosiaalisen yhteistyön aikaansaaminen maailman eri rotujen välille. Harvoinpa nämä eriväriset ja luonteenlaadultaan erilaiset rodut suhtautuvat myötämielisesti hankkeeseen ihmisten välisestä veljeydestä. Nämä alkukantaiset ihmiset tulevat ymmärtäneeksi rauhanomaisiin keskinäissuhteisiin kätkeytyvän viisauden vasta kypsän inhimillisen kokemuksen tuloksena sekä veljeyden

serafihenkien uskollisen hoivan kautta. Aineellisten Poikien ponnistelut kehittyvän maailman rotujen saattamiseksi sopusointuun ja niiden edistämiseksi kestäisivät ilman näiden serafien työtä huomattavasti kauemmin. Ja mikäli Aataminne olisi pysynyt alkuperäisessä suunnitelmassa Urantian edistämisestä, nämä veljeyden henget olisivat tähän mennessä saaneet ihmissukukunnassa aikaan jo uskomattomia muutoksia. Aatamin lankeemuksen huomioon ottaen on todellakin merkittävää, että nämä serafiluokat ovat kyenneet kasvattamaan ja toteuttamaan niinkin paljon veljeyttä kuin teillä Urantialla nyt on.

39:5.5 (437.4) 3. *Rauhan sielut*. Monet taistelut leimaavat evolutionaaristen ihmisten ylöspäin kurottautuvien ponnistelujen varhaisia vuosituhansia. Rauha ei ole aineellisten maailmojen luonnollinen olotila. Maailmat tajuavat ajatuksen ”rauhasta maan päällä ja hyvästä tahdosta ihmisten kesken” vasta rauhan serafisielujen hoivan kautta. Vaikka nämä enkelit saivat enimmäkseen kokea, miten heidän toiveensa valuivat tyhjiin, kun he alkuaikojen Urantialla koettivat tehdä parhaansa, jätettiin Vevona, Aatamin aikojen rauhan sielujen päällikkö, Urantialle, ja hänet on nyt liitetty täällä asuvan kenraalikuvernöörin esikuntaan. Ja silloin kun Mikael syntyi, juuri tämä sama Vevona julisti enkeliarmeijoiden johtajan ominaisuudessa maailmalle: ”Kunnia olkoon Jumalalle Havonassa ja maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto.”

39:5.6 (437.5) Planeetan kehityksen pitemmälle ehtineessä vaiheessa nämä serafit vaikuttavat osaltaan siihen, että sovituskäsitys

korvautuu käsityksellä jumalallisesta virittyneisyydestä kuolevaisen eloonjäämistä koskevana filosofiana.

39:5.7 (437.6) 4. *Luottamuksen henget*. Epäluulo on alkukantaisten ihmisten synnynnäinen suhtautumistapa; hengissäsäilymisen puolesta varhaisina aikoina käytävät taistelut eivät ole omiaan kylvämään luottamusta. Luottamus on uusi inhimillinen ominaisuus, jonka saa aikaan mainittujen, Aatamin hallintoon kuuluvien, planetaaristen serafien hoiva. Heidän tehtävänään on teroittaa luottamusta kehittyvien ihmisten mieleen. Jumalat ovat hyvin luottavaisia; Universaalinen Isä on halukas avoimesti uskomaan itsensä – Suuntaajan – ihmisen yhteyteen.

39:5.8 (438.1) Koko tämä serafiryhmä siirrettiin uuden hallinnon vastuulle Aatamin epäonnistumisen jälkeen, ja aina siitä lähtien he ovat jatkaneet uurastustaan Urantialla. Eivätkä he ole olleet täysin vailla menestystä, sillä nyt on kehittymässä sivilisaatio, joka sisältää paljon heidän ihanteitaan luottamuksesta ja luottavaisuudesta.

39:5.9 (438.2) Edistyneempinä planetaarisina aikakausina nämä serafit lisäävät ihmisten arvonantoa sille totuudelle, että epävarmuus on tyytyväisyyden jatkumisen salaisuus. He auttavat kuolevaisfilosofeja tajuamaan, että koska tietämättömyys on välttämätöntä menestymiselle, olisi suuri virhe, jos luotu tietäisi tulevaisuuden. He lisäävät ihmisen mielenkiintoa epävarmuuden suloisuutta, epämääräisen ja tuntemattoman tulevaisuuden romantiikkaa ja viehätystä kohtaan.

39:5.10 (438.3) 5. *Kuljettajat*. Planetaariset kuljettajat palvelevat yksittäisiä maailmoja. Valtaosa tälle planeetalle tuoduista serafoiduista olennoista on läpikulkumatkalla; he viivähtävät vain hetken ja ovat omien erityisten serafikuljettajiensa hoivissa. Mutta suuri joukko tällaisia serafeja on sijoitettu Urantialle. Kyse on kuljetuspersoonallisuuksista, jotka liikennöivät Urantian kaltaisilta paikallisplaneetoilta Jerusemiin.

39:5.11 (438.4) Sovinnainen käsityksenne enkeleistä on saanut alkunsa seuraavalla tavalla: Juuri ennen fyysisen kuoleman hetkeä ihmismielessä esiintyy toisinaan heijastusilmiö, ja tämä hämärtyvä tajunta näyttää visualisoivan läsnä olevan enkelin hahmosta jotakin, ja se tulkitaan heti tämän yksilön mielessä enkeleistä vallitsevan tavanomaisen käsityksen mukaisesti.

39:5.12 (438.5) Virheellinen käsitys, jonka mukaan enkeleillä olisi siivet, ei kokonaan johdu muinaisista uskomuksista, joiden mukaan heillä täytyy olla siivet, sillä hehän lentävät ilmassa. Ihmisten on joskus sallittu tarkkailla serafeja, joita valmisteltiin kuljetuspalvelua varten, ja perimätiedot näistä kokemuksista ovat suurelta osalta määränneet urantialaisten käsitykset enkeleistä. Tarkasteltaessa kuljetusserafia, joka valmistautuu ottamaan vastaan matkustajan planeettainväliselle matkalle, voidaan nähdä ikään kuin siinä olisi kaksi siivistöä, jotka ulottuvat enkelin päästä jalkoihin. Todellisuudessa nämä siivet ovat energiaeristeitä – kitkasuojuksia.

39:5.13 (438.6) Kun taivaallisia olentoja on määrä serafoida yhdestä maailmasta toiseen siirtämistä varten, heidät tuodaan sfäärin

päämajaan, ja asianmukaisen rekisteröinnin jälkeen heidät vaivutetaan siirtymäuneen. Sillä välin kuljetusserafi asettuu vaaka-asentoon välittömästi planeetan universumienergian navan yläpuolelle. Energiasuojusten ollessa kokonaan auki toimituksen suorittavat serafiavustajat asettavat nukkuvan persoonallisuuden taitavasti kuljetusenkelin päälle. Sitten sekä ylempi että alempi suojuspareista suljetaan ja säädetään huolellisesti.

39:5.14 (438.7) Ja nyt alkaa muuntajien ja lähettäjien vaikutuksen alaisuudessa kummallinen muodonmuutos valmistettaessa serafia sujahtamaan universumin virtapiirien energiavirtoihin. Ulkonaisesti serafi suippenee kummastakin päästä, ja hänet verhoaa outo meripihkanhohtoinen valo niin, että serafoitua persoonallisuutta on varsin pian mahdoton erottaa. Kun kaikki on valmista lähtöön, kuljetuspäällikkö tarkastaa asianmukaisesti elolliskuljettimen, suorittaa rutiinikokeet varmistuakseen siitä, että enkeli on asianmukaisesti kytketty virtapiireihin, ja ilmoittaa sitten, että matkustaja on oikein serafoitu, että energiat ovat säädetyt, että enkeli on eristetty ja että kaikki on valmista lähtöleimahdusta varten. Seuraavaksi paikoilleen asettuvat kaksi mekaanista valvojaa. Tähän mennessä kuljetusserafista on tullut miltei läpinäkyvä, värähtelevä, kimaltelevaa valoisuutta oleva torpedon muotoinen hahmo. Nyt kyseisen maailman kuljetusten matkaanlähettäjä kutsuu paikalle elävien energianlähettäjien avustavat patterit, joita tavallisesti on tuhat. Ilmoittaessaan kuljetuksen määränpään hän ojentaa kätensä ja koskettaa itseään lähinnä olevaa serafikuljettimen kärkeä, ja tämä syöksyy salaman nopeudella eteenpäin jättäen jälkeensä taivaallista

kirkkautta olevan vanan niin pitkälle kuin planeetan ilmakehä ulottuu. Vajaassa kymmenessä minuutissa tämä ihmeellinen näky katoaa jopa serafien vahvistetun näkökyvyn ulkopuolelle.

39:5.15 (439.1) Kun planetaariset avaruusraportit vastaanotetaan asianomaisen hengellisen päämajan meridiaanin mukaan keskipäivällä, kuljettajat sen sijaan lähetetään matkaan tästä samasta paikasta keskiyöllä. Se on lähdön kannalta suotuisin ajankohta, ja se on standardin mukainen lähtöhetki, ellei toisin ole määrätty.

39:5.16 (439.2) 6. *Kirjurit*. Nämä ovat planeetan tärkeimpien asioiden tallessapitäjiä, asioiden, jotka koskevat planeetan toimintaa osana järjestelmää, ja sen suhteutumista universumihallitukseen, ja tapaa, jolla universumihallitus kantaa siitä huolta. He toimivat planeetan asioiden muistiinmerkitsemistehtävissä, mutta heitä eivät koske yksilön elämään ja olemassaoloon liittyvät asiat.

39:5.17 (439.3) 7. *Reservit*. Planeettaserafien Satanian-reservejä pidetään Jerusemissa niin, että näillä on läheinen yhteys Aineellisten Poikien reserviin. Nämä runsaat reservit lähettävät yltäkylläisesti täydennystä tämän serafiluokan moninaisten toimintojen kaikkiin vaiheisiin. Nämä enkelit ovat myös paikallisjärjestelmien henkilökohtaisten viestien viejiä. He palvelevat siirtymävaiheessa olevia kuolevaisia, enkeleitä ja Aineellisia Poikia niin kuin myös kaikkia muita, joiden asuinpaikka on järjestelmäpäämajassa. Vaikka

Urantia nykyisellään onkin Satanian ja Norlatiadekin hengellisten yhteyspiirien ulkopuolella, olette muulla tavoin läheisessä kosketuksessa planeettainvälisiin asioihin, sillä näitä sanansaattajia saapuu tavan takaa Jerusemista tähän maailmaan samoin kuin järjestelmään kuuluville kaikille muillekin sfääreille.

6. Siirtymähoivaajat

39:6.1 (439.4) Siirtymänaikaisen hoivan serafit, kuten heidän nimensäkin antaa aiheen otaksua, palvelevat kaikkialla, missä he voivat auttaa luodun siirtymistä aineellisesta tilasta hengelliseen. Näiden enkeleiden palvelukenttä ulottuu asutuista maailmoista järjestelmäpääkaupunkeihin, mutta ne, jotka ovat tällä haavaa Sataniassa, suuntaavat suurimmat ponnistuksensa eloonjäävien kuolevaisten kouluttamiseen seitsemässä mansiomaailmassa. Tämä hoiva on erilaistunutta sen mukaan, mikä itse kunkin tehtävä on seuraavissa seitsemässä luokassa:

39:6.2 (439.5) 1. Serafievankelistat.

39:6.3 (439.6) 2. Rodullisuudentulkitsijat.

39:6.4 (439.7) 3. Mielensuunnittelijat.

39:6.5 (439.8) 4. Morontianeuvonantajat.

39:6.6 (439.9) 5. Teknikot.

39:6.7 (439.10) 6. Kirjuriopettajat.

39:6.8 (439.11) 7. Hoivaavat reservit.

39:6.9 (439.12) Saatte tietää lisää näistä siirtymävaiheessa olevien taivasmatkalaisten serafihoivaajista mansiomaailmoja ja morontiaelämää käsittelevien kertomusten yhteydessä.

7. Tulevaisuuden serafit

39:7.1 (440.1) Nämä enkelit eivät palvele laajalti muualla kuin Nebadonin vanhemmissa maailmoissa ja edistyneemmillä planeetoilla. Heitä pidetään suurin joukoin reservissä Salvingtonin lähellä sijaitsevissa serafimaailmoissa. Siellä he ovat mukana hankkeissa, jotka liittyvät Nebadonissa joskus koittavaan valon ja elämän aikakauteen. Nämä serafit toimivat kyllä ylösnousemuskuolevaisten elämänuraan liittyvissä tehtävissä, mutta he hoivaavat miltei yksinomaisesti niitä kuolevaisia, jotka jäävät eloon jonkin modifioidun ylösnousemusjärjestelmän kautta.

39:7.2 (440.2) Koska nämä enkelit eivät tällä hetkellä ole suoranaisesti tekemisissä Urantian eivätkä urantialaisten kanssa, katsomme parhaaksi jättää heidän kiehtovat toimintonsa kuvailematta.

8. Serafien määränpää

39:8.1 (440.3) Serafit ovat alkujaan paikallisuniversumeista, ja näissä samaisissa synnyinmaailmoissaan jotkut heistä saavuttavat myös palvelunsa määränpään. Vanhempien arkkienkelien avun ja

neuvojen turvin jotkut serafit saatetaan korottaa Loistavien Iltatähtien yleviin tehtäviin, kun taas toiset saavuttavat sen aseman ja palvelun, joka kuuluu Iltatähtien tässä yhteydessä paljastamattomille vertaisille. Paikallisuniversumiin rajoittuvan määränpään puitteissa on mahdollista yrittää tehdä vielä muitakin tutkimusretkiä, mutta Serafington pysyy aina kaikkien enkelten ikuisena määränpäänä. Serafingtonissa enkelit ovat Paratiisin ja Jumaluuden saavuttamisen kynnyksellä; se on sfääri, jolta he siirtyvät ajallisesta hoivaamisesta ikuisuuden ylevään palveluun.

39:8.2 (440.4) Serafien on mahdollista saavuttaa Paratiisi kymmenillä – sadoillakin – tavoilla, mutta tärkeimmät näistä tavoista, siinä mielessä kuin niitä käsitellään näissä kertomuksissa, ovat seuraavat:

39:8.3 (440.5) 1. Pääsy Paratiisin serafiasuinsijoille henkilökohtaisesti se ansaitsemalla siten, että saavuttaa täydellisyyden jonkin erityisalan piirissä, kuten taivaallisena taidetyöntekijänä, teknisenä neuvojana tai taivaallisena kirjurina. Tulemalla paratiisiseuralaiseksi ja tällä tavoin kaiken olevaisen keskuksen saavuttamalla päästä mahdollisesti serafi- tai muihin yhteisöihin kuuluvaksi ikuiseksi hoivaajaksi ja neuvonantajaksi.

39:8.4 (440.6) 2. Tulemalla kutsutuksi Serafingtoniin. Tietyissä olosuhteissa serafeja määrätään korkeuksiin; toisissa tapauksissa enkelit saavuttavat Paratiisin joskus paljon lyhyemmässä ajassa kuin kuolevaiset. Mutta olipa jokin enkelipari kuinka sopiva tahansa, se ei voi omasta aloitteestaan lähteä Serafingtoniin tai muualle. Ketkään

muut kuin menestykselliset kohtalonsuojelijat eivät voi olla varmoja etenemisestä Paratiisiin evolutionaarisen ylösnousemuksen asteittain nousevaa tietä. Kaikkien muiden on kärsivällisesti odotettava kolmannen asteen supernafeihin kuuluvien Paratiisin-sanansaattajien saapumista, jotka tuovat mukanaan kutsut saapua korkeuksiin.

39:8.5 (440.7) 3. Saavuttamalla Paratiisi evolutionaarisen kuolevaisen menetelmällä. Verrattomin valinta, jonka serafi voi tehdä ajallisen elämänuran aikana, on valita suojelusenkelin tehtävä, siinä mielessä, että hän näin voi astua lopullisuuteen johtavaan elämänvaiheeseen ja pätevöityä serafipalvelun ikuisille sfääreille annettavaan tehtäväänosoitukseen. Näitä ajallisuuden lasten henkilökohtaisia oppaita kutsutaan kohtalonsuojelijoiksi, mikä merkitsee sitä, että he varjelevat kuolevaisia luotuja jumalallisen päämäärän poluilla, ja että he näin tehdessään määrittävät oman ylevän määränpäänsä.

39:8.6 (440.8) Kohtalonsuojelijat kootaan kaikkiin eri serafiluokkiin kuuluvien, tähän palveluun pätevöityneiden enkelipersoonallisuuksien riveistä. Kaikille niille eloonjääville kuolevaisille, joiden tulevaisuudenkuvaan kuuluu fuusioituminen Suuntaajaan, määrätään väliaikainen suojelija, ja nämä seuralaiset voidaan kiinnittää palvelemaan heitä pysyvästi, sitten kun eloonjääneet saavuttavat vaadittavan älyllisen ja hengellisen kehityksen. Ennen kuin kuolevaiset taivasmatkalaiset lähtevät mansiomaailmoista, heillä on kaikilla vakinainen serafikumppani.

Tätä hoivaavien henkien ryhmää käsitellään Urantiaa koskevien kertomusten yhteydessä.

39:8.7 (441.1) Enkelien ei ole mahdollista päästä Jumalan luo inhimillisen alkuperän tasolta, sillä heidät on luotu ”hieman teitä korkeammalle”, mutta viisautta osoittaen on järjestetty niin, että vaikkei heidän olekaan mahdollista aloittaa aivan pohjalta, kuolevaisten olemassaolon hengellisiltä alangoilta, he voivat silti mennä alas niiden tykö, jotka todellakin aloittavat pohjalta, ja luotsata tällaiset luodut askel askelelta, maailma maailmalta, Havonan porteille saakka. Kun kuolevaiset taivasmatkalaiset jättävät Uversan aloittaakseen etenemisen Havonan kehillä, nämä pyhiinvaeltajakumppanien lihallisen elämän jälkeen heitä palvelemaan kiinnitetyt suojelijat jättävät heille väliaikaiset jäähyväiset siksi ajaksi, kun he itse matkaavat Serafingtoniin, suuruniversumin enkelien määränpäähän. Siellä nämä suojelijat yrittävät saavuttaa, ja epäilemättä saavuttavatkin, serafisen valon seitsemän kehää.

39:8.8 (441.2) Monet, mutteivät kaikki, aineellisen elämän aikana kohtalonsuojelijoiksi osoitetut serafit seuraavat kuolevaiskumppaneitaan Havonan kehien läpi, ja tietyt muut serafit kulkevat keskusuniversumin kehien läpi kuolevaisen ylösnousemuksesta täysin eroavalla tavalla. Mutta olipa ylösnousemuksen reitti mikä hyvänsä, kaikki evolutionaariset serafit kulkevat Serafingtonin läpi, ja enemmistö käykin Havonan kehien sijasta läpi juuri tämän kokemuksen.

39:8.9 (441.3) Serafington on sfääri, jolle enkelit päätyvät, ja heidän pääsynsä tähän maailmaan on melkoisesti erilainen kuin kuolevaispyhiinvaeltajien kokemukset Ascendingtonissa. Enkelit eivät ole ehdottoman varmoja ikuisesta tulevaisuudestaan, ennen kuin he ovat saavuttaneet Serafingtonin. Yhdenkään Serafingtoniin pääsevän enkelin ei tiedetä koskaan joutuneen harhateille. Synti ei milloinkaan saavuta vastakaikua täyttymyksen serafin sydämessä.

39:8.10 (441.4) Serafingtonin loppututkinnon suorittaneet määrätään erilaisiin tehtäviin: Havona-kehän kokemuksen saaneet kohtalonsuojelijat astuvat tavallisesti Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Muut suojelijat, jotka ovat läpäisseet Havonan erottelututkintonsa, liittyvät useinkin uudelleen kuolevaiskumppaniensa seuraan Paratiisissa, ja joistakuista tulee kuolevaisfinaliittien ikuisia seuralaisia, kun taas toiset liittyvät erilaisiin ei-kuolevaisten finaliittien yhteisöihin, ja monet otetaan jäseniksi Täyttymyksen Serafikuntaan.

9. Täyttymyksen Serafikunta

39:9.1 (441.5) Kun enkelit ovat saavuttaneet henkien Isän ja päässeet täyttymyksen serafipalveluun, heitä määrätään joskus valoon ja elämään asettuneiden maailmojen palvelukseen. He saavat kiinnityksen universumien ylevien kolminaistettujen olentojen palvelukseen sekä Paratiisin ja Havonan jaloimmista jaloimpiin tehtäviin. Nämä paikallisuniversumien serafit ovat kokemisensa

kautta korvanneet sen jumalallisuuden potentiaalissa esiintyneen eron, joka aiemmin erotti heidät keskusuniversumin ja superuniversumien hoivaavista hengistä. Täyttymyksen Serafikuntaan kuuluvat enkelit palvelevat superuniversumien sekonafien kumppaneina sekä ylevien paratiisillis-havonaalisten supernafiluokkien avustajina. Näiden enkelien osalta ajallinen elämänvaihe on päättynyt. He ovat tästä alkaen ja iäti Jumalan palvelijoita, jumalallisten persoonallisuuksien seuralaisia ja Paratiisin finaliittien vertaisia.

39:9.2 (441.6) Täyttymyksen serafeja palaa suurin määrin synnyinuniversumeihinsa täydentämään siellä jumalallisten kykyjen pohjalta tapahtuvaa hoivaa kokemuksellista täydellisyyttä osoittavalla hoivalla. Nebadon on suhteellisesti ottaen universumeista uudempia, eikä sillä sen vuoksi ole yhtä monta näitä Serafingtonista valmistuneita ja palanneita serafeja kuin jollakin vanhemmalla toimipiirillä. Paikallisuniversumillamme on siitä huolimatta riittävästi täyttymyksen serafeja, sillä on merkittävää, että evolutionaarisissa maailmoissa ilmenee lisääntyvää tarvetta heidän palveluksiaan kohtaan, sitä mukaa kun ne lähestyvät valon ja elämän statusta. Täyttymyksen serafit palvelevat nykyisin muita laajemmin serafien korkeimpien luokkien seurassa, mutta jokaisen muunkin enkeliluokan seurassa palvelee muutamia. Teidänkin maailmanne saa osakseen Täyttymyksen Serafikuntaan kuuluvan kahdentoista erityisryhmän laajamittaista hoivaa. Tällaisia planeettavalvonnan mestariserafeja on jokaisen vasta valtakirjansa

saaneen Planeettaprinssin seurassa, kun hän menee asuttuun maailmaan.

39:9.3 (442.1) Monet kiehtovat hoivaamisen mahdollisuudet ovat avoinna täyttymyksen serafeille, mutta aivan kuten he Paratiisia edeltävinä aikoina kaikki toivomalla toivoivat määräystä kohtalonsuojelijoiksi, samalla tavalla he Paratiisin jälkeen seuraavassa kokemuksessa haluavat mieluiten palvella inkarnoituneiden Paratiisin-Poikien lahjoittautumisten avustajina. Mitä suurimmassa määrin heidän sydämenasianaan on yhä vieläkin universaalinen suunnitelma evolutionaaristen maailmojen kuolevaisluotujen lähettämisestä pitkälle ja kiehtovalle matkalle kohti jumalallisuuden ja ikuisuuden Paratiisi-päämäärää. Koko sen löytöretken ajan, jonka kuolevainen suorittaa Jumalan löytämiseksi ja jumalallisen täydellisyyden saavuttamiseksi, nämä serafitäyttymyksen henkihoivaajat ovat yhdessä ajallisuuden uskollisten hoivaavien henkien kanssa aina ja iäti todellisia ystäviänne ja pettämättömiä auttajianne.

39:9.4 (442.2) [Esittänyt muuan Melkisedek, joka toimi Nebadonin serafiarmeijakuntien päällikön pyynnöstä.]

Luku 40

Ylösnousemukselliset Jumalan pojat

40:0.1 (443.1) KUTEN on menetelty universumin useiden muiden suurempien olentoryhmien kohdalla, ylösnousemuksellisista Jumalan pojistakin on paljastettu seitsemän yleisluokkaa:

40:0.2 (443.2) 1. Isään fuusioituneet kuolevaiset.

40:0.3 (443.3) 2. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset.

40:0.4 (443.4) 3. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset.

40:0.5 (443.5) 4. Evolutionaariset serafit.

40:0.6 (443.6) 5. Ylösnousemukselliset Aineelliset Pojat.

40:0.7 (443.7) 6. Taivaaseen otetut keskiväliolennot.

40:0.8 (443.8) 7. Personoidut Suuntaajat.

40:0.9 (443.9) Näitä olentoja käsittelevä kertomus, joka alkaa evolutionaaristen maailmojen vähäisistä, eläinalkuisista kuolevaisista ja päättyy Universaalisen Isän Personoituihin

Suuntaajiin, on loistava runoelma tuhlailevana lahjana annetusta jumalallisesta rakkaudesta ja armollisesta itsensäalentamisesta – koko ajallisuuden alusta sen loppuun ja Paratiisin Jumaluuksien kaukaisuuksiin ulottuvan luomisteoksen kaikissa universumeissa.

40:0.10 (443.10) Nämä esitykset aloitettiin kuvaamalla Jumaluuksia, ja kertomus on sitten seuraillut elävien olentojen universaalista asteikkoa alaspäin, ryhmä ryhmältä, kunnes on päästy elollisuuden alimpaan kuolemattomuuden potentiaalilla varustettuun luokkaan. Ja nyt on minut, joka olen alun perin eräästä avaruuden evolutionaarisesta maailmasta lähtenyt kuolevainen, lähetetty Salvingtonista viemään pidemmälle ja jatkamaan kertomusta siitä, mikä on Jumalten ikuinen tarkoitus ylösnousemuksellisten poikien eri luokkien ja eritoten ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten luotujen suhteen.

40:0.11 (443.11) Vaikka tämä kertomus valtaosaltaan käsittelee ylösnousemuskuolevaisten kolmea perusluokkaa, tarkastellaan siinä kuitenkin ensiksi ei-kuolevaisten poikien luokkia eli serafien, Aatamien, keskiväliolentojen ja Suuntaajien luokkia.

1. Evolutionaariset serafit

40:1.1 (443.12) Eläimestä polveutuvat kuolevaiset luodut eivät suinkaan ole ainoita olentoja, joiden etuoikeutena on iloita Jumalan pojan asemastaan, sillä myös enkeliarmeijoilla on tämä suurenmoinen Paratiisin saavuttamisen mahdollisuus. Kokemalla ja palvelemalla

ajallisuuden ylösnousemuskuolevaisten kanssa myös suojelijaserafit pääsevät ylösnousevien poikien asemaan. Tällaiset enkelit saavuttavat Paratiisin Serafingtonin kautta, ja monet heistä otetaan jopa Kuolevaisfinaliittien Yhteisön jäsenyyteen.

40:1.2 (443.13) Nouseminen Jumalan finaliittipoikien taivaallisiin korkeuksiin on enkelin kannalta mestarillinen suoritus. Se on saavutus, joka ylittää huomattavasti teidän suorituksenne saavuttaessanne ikuisen eloonjäämisen Iankaikkisen Pojan suunnitelman ja sisimmässänne olevan Suuntaajan aina vaikuttavan avun kautta. Mutta tällaisia suojelijaserafien ja satunnaisesti muidenkin suorittamia ylösnousemuksia todellakin tapahtuu.

2. Ylösnousevat Aineelliset Pojat

40:2.1 (444.1) Jumalan Aineelliset Pojat luodaan paikallisuniversumissa aivan kuten Melkisedekitkin kumppaneineen, ja heidät luokitellaan kaikki alaslaskeutuviksi Pojiksi. Ja kieltämättä Planetaariset Aatamit, evolutionaaristen maailmojen Aineelliset Pojat ja Tyttäret, ovatkin alaslaskeutuvia Poikia, jotka tulevat synnyinsfääreiltään, paikallisjärjestelmien pääkaupungeista, alas asuttuihin maailmoihin.

40:2.2 (444.2) Yhteisessä planetaarisessa tehtävässään biologisina kohentajina kaikin puolin onnistuessaan tällaiset Aatami ja Eeva jakavat maailmansa asukkaiden kohtalon. Kun tällainen maailma on asettunut jo pitkälle ehtineisiin valon ja elämän vaiheisiin, kyseisille

Aineelliselle Pojalle ja Tyttärelle annetaan lupa vetäytyä kaikista planetaarisista hallintovelvollisuuksista, ja ylhäältä alaspäin suuntautuneelta tutkimusmatkaltaan tällä tavoin vapauduttuaan heillä on lupa merkityttää itsensä paikallisuniversumin rekistereihin täydellistyneiksi Aineellisiksi Pojiksi. Niin ikään silloin kun vakinaisen kansalaisen aseman omaavien Aineellisten Poikien, paikallisjärjestelmien kansalaisten, planetaarinen tehtäväänosoitus tuntuu viipyvän pitkään, he saavat vetäytyä statuksensa mukaisten sfäärien toiminnoista ja samalla tavoin rekisteröityä täydellistyneiksi Aineellisiksi Pojiksi. Tällaisten muodollisuuksien jälkeen nämä tehtävistään vapautetut Aatamit ja Eevat tunnustetaan ylösnousemuksellisiksi Jumalan Pojiksi, ja he saavat aloittaa välittömästi pitkän matkansa kohti Havonaa ja Paratiisia. Ja he lähtevät eteenpäin tarkalleen pisteestä, joka kuvastaa heidän senhetkistä statustaan ja sitä, miten pitkälle he ovat päässeet hengellisyydessä. Ja he suorittavat tämän matkan kuolevaisten ja muiden ylösnousevien Poikien mukana ja jatkavat matkaansa, kunnes ovat löytäneet Jumalan ja saavuttaneet Lopullisuuden Kuolevaisyhteisön Paratiisin Jumaluuksien ikuisessa palvelussa.

3. Taivaaseen otetut keskiväliolennot

40:3.1 (444.3) Vaikka molemmat keskiväliolentojen ryhmät jäävät osattomiksi alaslaskeutuvien Jumalan Poikien planeetoille suorittamien lahjoittautumisten tuottamasta välittömästä hyödystä

ja vaikka niiden nousua Paratiisiin on siirretty kauas tulevaisuuteen, kumpikin ryhmä vapautetaan planetaarisesta virantoimituksesta kuitenkin pian sen jälkeen, kun evolutionaarinen planeetta on päässyt valon ja elämän aikakauden keskivaiheille (ellei jo sitä ennen). Joissakin tapauksissa heistä otetaan valtaosa ihmisserkkujensa mukana taivaaseen päivänä, jolloin valon temppeli laskeutuu taivaasta ja Planeettaprinssi korotetaan Planeetan Hallitsijan arvoasemaan. Paikallisuniversumissa kumpikin luokka rekisteröidään planeettapalveluksesta vapauttamisen jälkeen ylösnouseviksi Jumalan Pojiksi, ja pian sen jälkeen kumpikin ryhmä aloittaa pitkän nousunsa Paratiisiin samoja reittejä, joita aineellisten maailmojen kuolevaissukukunnat on osoitettu etenemään. Ensiasteinen ryhmä päätyy erilaisiin finaliittiyhteisöihin, mutta toisasteisten eli Aatamista polveutuvien keskiväliolentojen tie johtaa Lopullisuuden Kuolevaisyhteisön jäsenyyteen.

4. Personoidut Suuntaajat

40:4.1 (444.4) Silloin kun ajalliset kuolevaiset eivät planeetalla ollessaan onnistu saavuttamaan sielunsa ikuista eloonjäämistä Universaalisen Isän antaman, henkeä olevan lahjan kanssa yhteyteen pääsemällä, tällainen epäonnistuminen ei koskaan eikä millään tavoin johdu siitä, että Suuntaajan taholta olisi ilmennyt velvollisuuden, huolenpidon, palvelun tai kohteelleenomistautumisen laiminlyömistä. Ruumiinkuoleman

hetkellä tällaiset orvoiksi jääneet Opastajat palaavat Diviningtoniin, ja sen jälkeen kun eloonjäämättömän asia on käsitelty, ne ovat määrättävissä uusiin tehtäviin avaruuden ja ajallisuuden maailmoissa. Useiden mainitunlaisten palvelujaksojen jälkeen tai jonkin sellaisen epätavallisen kokemuksen kuten ruumiillistuneena lahjoittautumista suorittamassa olevan Pojan sisimmässä olevana Suuntaajana toimimisen jälkeen Universaalinen Isä toisinaan personoi tällaisia pystyviä Suuntaajia.

40:4.2 (445.1) Personoidut Suuntaajat ovat ainutlaatuiseen ja käsittämättömään luokkaan kuuluvia olentoja. Alun perin eksistentiaalisen esipersoonallisen statuksen omaavina heistä on tullut kokemuksellisia sillä, että he ovat osallistuneet aineellisten maailmojen vähäisten kuolevaisten elämään ja elämänvaiheeseen. Ja koska näille kokeneille Ajatuksensuuntaajille annetun persoonallisuuden alkuperä ja lähde on yksinomaan Universaalisessa Isässä, joka henkilökohtaisesti ja jatkuvasti huolehtii kokemuksellisen persoonallisuuden lahjoittamisesta hänen luoduistaan muodostuvalle luomakunnalle, nämä Personoidut Suuntaajat luokitellaan Jumalan ylösnousemuksellisiksi Pojiksi, korkeimmaksi kaikista käsiteltävänä olevista Poikien luokista.

5. Ajallisuuden ja avaruuden kuolevaiset

40:5.1 (445.2) Kuolevaiset ovat viimeinen rengas Jumalan pojiksi kutsuttujen olentojen ketjussa. Kaikki Alkuperäiselle ja

Iankaikkiselle Pojalle tunnusomainen siirtyy alaspäin jumalallisuudessaan alati vähenevien ja ihmisyydessään alati lisääntyvien personointien sarjan kautta, kunnes ilmaantuu olento, joka on paljolti teidän kaltaisenne, olento, jonka voitte nähdä, jota voitte kuulla ja kosketella. Ja silloin teidät saadaan hengellisesti tiedostamaan se suuri totuus, jonka uskonne voi käsittää, eli se, että te olette ikuisen Jumalan poikia!

40:5.2 (445.3) Samalla tavoin Alkuperäinen ja Ääretön Henki tulee jumalallisuudessaan alati vähenevien ja ihmisyydessään alati lisääntyvien olentoluokkien pitkän sarjan avulla aina vain lähemmäksi maailmojen eteenpäin ponnistelevia luotuja saavuttaen julkitulonsa äärirajan enkeleissä – joita vain vähän alemmiksi teidät luotiin – ja nämä varjelevat ja opastavat henkilökohtaisesti teitä ajallisuuden kuolevaisen elämäntaipaleella.

40:5.3 (445.4) Jumala Isä ei tällä tavoin askele askeleelta laske itseään alemmas – hän ei voi niin tehdä – päästäkseen sillä keinoin henkilökohtaiseen yhteyteen kaikkialla universumien universumissa oleviin, luvultaan lähes lukemattomiin luotuihin. Mutta Isä ei ole ilman henkilökohtaista yhteyttä vähäisiin luotuihinsa; ette ole vailla jumalallista läsnäolevaa. Vaikka Jumala Isä ei voikaan olla luonanne ilmenemällä suoraan persoonallisuutena, hän on teissä ja osa teitä sisimmässänne olevan Ajatuksensuuntaajan, jumalallisen Opastajan, identiteetissä. Näin Isä, joka persoonallisuuden osalta ja hengessä on teistä kauimpana, tulee teitä lähimmäksi persoonallisuuspiirissä sekä siinä henkikosketuksessa, joka syntyy hänen ollessaan sisäisesti kanssakäymisissä kuolevaisten poikiensa ja tyttäriensä sielun kanssa.

40:5.4 (445.5) Henkilökohtaisen eloonjäämisen salaisuus on samastuminen henkeen, ja se määrittää hengellisen ylösnousemuksen määränpään. Ja koska Ajatuksensuuntaajat ovat ainoat fuusiopotentiaalin omaavat henget, joiden on määrä samastua ihmiseen tämän lihallisen elämän aikana, ajallisuuden ja avaruuden kuolevaiset luokitellaan ensi sijassa sen mukaan, mikä heidän suhteensa on näihin jumalallisiin antimiin, heissä oleviin Salaperäisiin Opastajiin. Tämä luokitus on seuraavanlainen:

40:5.5 (445.6) 1. Kuolevaiset, joissa Suuntaaja oleskelee väliaikaisesti eli kokemusta saavuttaakseen.

40:5.6 (445.7) 2. Kuolevaiset, jotka eivät tyypiltään ole Suuntaajaan fuusioituvia.

40:5.7 (445.8) 3. Suuntaajaanfuusioitumisen potentiaalin omaavat kuolevaiset.

40:5.8 (445.9) *Sarja yksi – kuolevaiset, joissa Suuntaaja oleskelee väliaikaisesti eli kokemusta saavuttaakseen*. Tämän sarjan mukaisesti tapahtuva kuolevaisten määritteleminen on jokaisen kehittyvän planeetan kohdalla väliaikaista, ja sitä käytetään kaikkien muiden kuin toiseen sarjaan kuuluvien maailmojen varhaisvaiheissa.

40:5.9 (445.10) Ensimmäisen sarjan kuolevaiset asuttavat avaruuden maailmoja ihmiskunnan evoluution varhaisemmissa vaiheissa, ja siihen kuuluvat ihmismielten alkukantaisimmat tyypit. Monissa Aatamia edeltäneen Urantian kaltaisissa maailmoissa lukuisat korkeampaa ja edistyneempää tyyppiä olevat alkukantaiset ihmiset saavuttavat eloonjäämiskapasiteetin, mutta heiltä jää

suuntaajaanfuusioituminen saavuttamatta. Aikakausia aikakausien perään, ennen kuin ihminen kohoaa korkeamman hengellisen tahtotoiminnan tasolle, Suuntaajat elävät näiden eteenpäin ponnistelevien luotujen mielessä heidän lyhyen lihallisen elämänsä ajan, ja samana hetkenä kun Suuntaaja asettuu tällaisiin tahdollisiin luotuihin, ryhmäkohtaiset suojelusenkelit aloittavat toimintansa. Vaikka näillä ensimmäiseen sarjaan kuuluvilla kuolevaisilla ei olekaan henkilökohtaista suojelijaa, heillä on silti ryhmäkohtaisia varjelijoita.

40:5.10 (446.1) Kokemusta hankkiva Suuntaaja pysyy primitiivisen ihmisolennon seurassa yhtä kauan kuin tämän lihallista elinaikaa riittää. Suuntaajien panos alkukantaisten ihmisten edistymiseen on suuri, mutta ne eivät pysty muodostamaan ikuisesti kestäviä liittoja tällaisten kuolevaisten kanssa. Tämä Suuntaajien väliaikainen hoiva saa aikaan kaksi seikkaa: Ensinnäkin ne itse saavat evolutionaarisen älyllisyyden olemuksesta ja toiminnasta arvokasta ja tosiasiapohjaista kokemusta, ja tämä kokemus on verrattomaksi avuksi niiden myöhempien kosketusten yhteydessä, joihin Suuntaaja joutuu korkeammalle kehittyneiden olentojen kanssa muissa maailmoissa. Toisekseen, Suuntaajien tilapäinen oleskelu edistää osaltaan suuresti sitä, että kuolevainen toimintakohde muokkautuu tullakseen mahdollisesti myöhemmin fuusioiduksi henkeen. Kaikki tähän tyyppiin kuuluvat Jumalaa etsivät sielut saavuttavat ikuisen elämän paikallisuniversumin Äiti-Hengen hengellisen syleilyn kautta, ja sillä keinoin heistä tulee paikallisuniversumin puitteisiin rajoittuvia ylösnousemuskuolevaisia. Monet Aatamia edeltäneeltä

Urantialta tulleet henkilöt siirrettiin juuri tällä tavoin Satanian mansiomaailmoihin.

40:5.11 (446.2) Jumalat, jotka antoivat käskyn, että kuolevaisen ihmisen olisi noustava hengellisen älyllisyyden korkeammille tasoille evoluutioon kuuluvien koettelemusten ja ahdistusten pitkien aikakausien kautta, ottavat huomioon hänen statuksensa ja tarpeensa ylösnousemuksen jokaisessa vaiheessa; ja he ovat aina jumalallisen tasapuolisia ja oikeudenmukaisia, jopa valloittavan armeliaita, esittäessään lopullisen arvionsa näistä kehittyvien ihmissukukuntien alkuaikojen eteenpäin ponnistelevista kuolevaisista.

40:5.12 (446.3) *Sarja kaksi – kuolevaiset, jotka eivät ole tyypiltään Suuntaajaan fuusioituvia*. Nämä ovat erityyppisiä ihmisolentoja, jotka eivät kykene saamaan aikaan ikuista liittoa sisäisen Suuntaajansa kanssa. Yksi-, kaksi- ja kolmiaivoisten välillä suoritettu tyyppiluokittelu ei vaikuta suuntaajafuusioon. Kaikki tällaiset kuolevaiset ovat toistensa kaltaisia, mutta nämä Suuntaajaan fuusioitumattomat tyypit ovat täysin erilainen ja merkittävässä määrin modifioitu tahdollisten luotujen luokka. Monet hengittämättömistä kuuluvat tähän sarjaan, ja on olemassa lukuisia muitakin ryhmiä, jotka tavallisesti eivät fuusioidu Suuntaajaan.

40:5.13 (446.4) Ensimmäisen sarjan tavoin jokainen tämänkin ryhmän jäsen saa nauttia yksittäisen Suuntaajan hoivasta lihallisen eliniän ajan. Ajallisen elämän kuluessa nämä Suuntaajat tekevät

väliaikaisena asuinpaikkanaan olevien kohteidensa hyväksi kaiken, mikä tehdään niissä muissa maailmoissa, joissa kuolevaisilla on fuusioitumisen potentiaali. Monesti on niin, että tähän toiseen sarjaan kuuluvissa kuolevaisissa on neitseellinen Suuntaaja, mutta korkeammat ihmistyypit on useinkin kytketty mestarilliseen ja kokeneeseen Opastajaan.

40:5.14 (446.5) Eläimestä polveutuvien olentojen asteittaista kohottamista varten laaditun ylösnousemussuunnitelman puitteissa nämä olennot saavat osakseen samanlaista antaumuksellista Jumalan Poikien palvelua, joka tulee Urantian tyyppiin kuuluvien kuolevaisten osaksi. Serafien yhteistyö Suuntaajien kanssa planeetoilla, joilla fuusiota ei tapahdu, on järjestetty aivan yhtä täysimääräiseksi kuin maailmoissa, joissa fuusiopotentiaalia esiintyy. Kohtalonsuojelijat hoivaavat tällaisilla sfääreillä aivan kuten Urantiallakin ja toimivat samalla tavoin kuolevaisen eloonjäämisen hetkellä, jolloin eloonjäävästä sielusta tulee Henkeen fuusioitunut.

40:5.15 (446.6) Mansiomaailmoissa näitä modifioituja kuolevaistyyppejä kohdatessanne teillä ei ole mitään vaikeutta vaihtaa ajatuksia heidän kanssaan. He puhuvat samaa järjestelmän kieltä, mutta modifioitua menetelmää käyttäen. Hengen ja persoonallisuuden ilmenemismuodoiltaan nämä olennot ovat yhdenmukaisia luoduista olennoista koostuvan elollisuuden sen luokan kanssa, johon tekin kuulutte. He eroavat teistä vain tiettyjen fyysisten piirteiden osalta sekä siinä, että he eivät ole fuusioitavissa Ajatuksensuuntaajaan.

40:5.16 (447.1) En kykene sanomaan, mistä täsmälleen sanottuna johtuu, ettei tämä luotujen tyyppi voi koskaan fuusioitua

Universaalisen Isän Suuntaajiin. Jotkut meistä ovat taipuvaisia uskomaan, että kun Elämänkantajat pyrkivät muovaamaan olentoja, jotka kykenisivät pysymään hengissä epätavallisissakin planetaarisissa oloissa, he joutuvat pakostakin tekemään älyllisiä ja tahdollisia olentoja koskevaan universumikohtaiseen suunnitelmaan niin syvällekäyviä muutoksia, että pysyvän liiton aikaansaaminen tällaisten olentojen ja Suuntaajan välillä käy luonnostaan mahdottomaksi. Olemme usein kysyneet: Kuuluuko tämä ylösnousemusjärjestykseen tarkoituksellisesti vaiko tahattomasti? Mutta vastausta emme ole löytäneet.

40:5.17 (447.2) *Sarja kolme – suuntaajaanfuusioitumisen potentiaalin omaavat kuolevaiset*. Kaikki Isään fuusioituneet kuolevaiset polveutuvat Urantian rotujen tavoin eläimestä. Heihin kuuluu suuntaajaanfuusioitumisen potentiaalin omaavia kuolevaisia yksi-, kaksi- ja kolmiaivoisten tyyppien keskuudesta. Urantialaiset ovat keskimmäistä eli kaksiaivoista tyyppiä ja ovat ihmisyyden osalta monin tavoin korkeammalla kuin yksiaivoiset ryhmät, mutta kolmiaivoisiin luokkiin verrattuina selvästi rajoittuneita. Sillä seikalla, minkälaiset aivot kuolevainen on näistä kolmesta tyypistä saanut, ei ole mitään merkitystä Suuntaajan lahjoittamisen, serafien palvelun tai minkään muunkaan henkihoivan osa-alueen kannalta. Kolmen aivotyypin välillä vallitseva eroavuus älyllisyyden ja hengellisyyden alueella painaa leimansa yksilöihin, jotka muutoin ovat mielellisten valmiuksiensa ja hengellisten potentiaaliensa puolesta melkolailla toistensa kaltaisia. Eroavuus on suurimmillaan

ajallisen elämän aikana, ja se pyrkii pienenemään, sitä mukaa kun siirrytään mansiomaailmasta toiseen. Järjestelmäpäämajasta eteenpäin näiden kolmen tyypin eteneminen on samanlaista, ja niiden lopullinen Paratiisin-päämäärä on sama.

40:5.18 (447.3) *Numeroimattomat sarjat*. Näihin kertomuksiin ei ole mitenkään mahdollista sisällyttää selvitystä kaikista evolutionaarisissa maailmoissa esiintyvistä kiehtovista muunnelmista. Tiedätte, että joka kymmenes maailma on desimaali- eli kokeiluplaneetta, mutta ette tiedä mitään muista muuttujista, jotka vähän väliä tuovat oman värinsä evolutionaaristen sfäärien kulkueeseen. Yksistään jo paljastettujen elävien olentojen luokkien välillä samoin kuin jopa samaan ryhmään kuuluvien planeettojen välillä esiintyy niin suuri määrä eroavuuksia, että niitä on liikaa tässä yhteydessä kerrottavaksi, mutta tämä esitys selvittää silti ylösnousemuksellisen elämänvaiheen oleelliset eroavuudet. Ja ylösnousemuksesta koostuva elämänvaihe on tärkein tekijä, aina kun tarkastellaan ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisia.

40:5.19 (447.4) Kun puhe on kuolevaisen eloonjäämismahdollisuuksista, tehtäköön nyt ikiajoiksi selväksi, että kaikki sielut, edustivatpa he kuolevaisen luodun olemassaolon mitä vaihetta tahansa, jäävät eloon edellyttäen, että he tuovat julki halukkuutta yhteistoimintaan sisäisen Suuntaajansa kanssa ja osoittavat halua Jumalan löytämiseen ja jumalallisen täydellisyyden saavuttamiseen, vaikka nämä kaipaukset olisivat vain alkukantaisen ymmärryksen

ensimmäisiä heikkoja häivähdyksiä siitä ”todellisesta valosta, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”.

6. Jumalan uskonpojat

40:6.1 (447.5) Kuolevaissukukunnat edustavat älyllisten ja persoonallisten luotujen alinta luokkaa. Teitä kuolevaisia rakastetaan jumalallisesti, ja jokainen teistä voi päättää hyväksyä varmaan päämäärään vievän kunniakkaan kokemuksen, mutta olemukseltanne ette vielä kuulu jumalalliseen luokkaan; olette tyytensä kuolevaisia. Teidät luetaan kuuluviksi ylösnousemuksen poikiin sinä hetkenä, jona fuusio tapahtuu, mutta ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten status on uskonpoikien status ennen kuin eloonjäävän kuolevaissielun lopullinen sulautuminen jonkintyyppiseen ikuiseen ja kuolemattomaan henkeen tapahtuu.

40:6.2 (448.1) On juhlallinen ja suurenmoinen tosiasia, että Urantian ihmisolentojen kaltaiset vähäiset ja aineelliset luodut ovat Jumalan poikia, Ylimmän uskon lapsia. ”Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan pojiksi.” ”Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi kyvyn tuntea itsensä Jumalan pojaksi.” Vaikka ”vielä ei ole käynyt ilmi, mitä teistä tulee”, niin jo nyt ”te olette Jumalan uskonpoikia”, ”sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet poikauden hengen, jossa te huudatte: ’Isä meidän.’” Muinainen profeetta puhui ikiaikojen Jumalan nimissä: ”Heillekin minä annan

talossani sijan ja nimen, joka on enemmän kuin kutsuessani heitä pojiksi; annan heille ikuisen nimen, jota ei oteta pois.” ”Ja koska olette hänen poikiaan, on Jumala lähettänyt sydämeenne Poikansa hengen.”

40:6.3 (448.2) Kaikissa kuolevaisten asuttamissa evolutionaarisissa maailmoissa on näitä Jumalan uskonpoikia, laupeuden ja armeliaisuuden poikia, kuolevaisia olentoja, jotka kuuluvat jumalalliseen perheeseen ja joita sen mukaisesti kutsutaan Jumalan pojiksi. Urantian kuolevaisilla on oikeus pitää itseään Jumalan poikina, sillä:

40:6.4 (448.3) 1. Olette hengellisen lupauksen poikia, uskonpoikia; olette hyväksyneet poikauden statuksen. Uskotte poikautenne todeksi, ja niin Jumalan pojan asemastanne tulee ikiajoiksi todellinen.

40:6.5 (448.4) 2. Yhdestä Jumalan Luoja-Pojasta tuli yksi teistä; hän on tosiasiassa vanhempi veljenne. Ja jos teistä tulee hengessä Kristuksen, voitokkaan Mikaelin, todella läheisiä veljiä, silloin teidän täytyy hengessä olla myös yhteisen Isänne poikia, nimittäin kaikkien olentojen Universaalisen Isän poikia.

40:6.6 (448.5) 3. Te olette poikia, sillä yhden Pojan henki on vuodatettu päällenne, auliisti ja epäröimättä lahjoitettu kaikille Urantian sukukunnille. Tämä henki vetää teitä lakkaamatta kohti sitä jumalallista Poikaa, joka on sen lähde, ja kohti Paratiisin-Isää, joka on tämän jumalallisen Pojan lähde.

40:6.7 (448.6) 4. Omasta jumalallisesta vapaasta tahdostaan on Universaalinen Isä antanut teille luodun olennon persoonallisuuden. Teille on lahjoitettu tietty määrä sitä vapaatahtoisen toiminnan jumalallista spontaanisuutta, jonka Jumala jakaa kaikkien niiden kanssa, joista voi tulla hänen poikiaan.

40:6.8 (448.7) 5. Sisimmässänne on Universaalisen Isän osanen, ja näin olette suoraan yhteydessä kaikkien Jumalan Poikien jumalalliseen Isään.

7. Isään fuusioituneet kuolevaiset

40:7.1 (448.8) Suuntaajien lähettäminen; se, että ne ovat kuolevaisten sisimmässä, on todellakin eräs Jumala Isän käsittämättömistä mysteereistä. Nämä Universaalisen Isän jumalallisen olemuksen osaset tuovat mukanaan luodun olennon kuolemattomuuden potentiaalin. Suuntaajat ovat kuolemattomia henkiä, ja yhdistyminen sellaisen kanssa tuo fuusioituneen kuolevaisen sielulle ikuisen elämän.

40:7.2 (448.9) Eloonjäävien kuolevaisten sukukuntanne kuuluvat tähän Jumalan ylösnousemuksellisten Poikien ryhmään. Nykyisellään olette planetaarisia poikia, evolutionaarisia luotuja, jotka ovat peräisin Elämänkantajien suorittamista juurrutuksista ja joita on modifioitu sillä, että teihin on tuotu mukaan elollisuuden aatamillinen muoto; olette tuskin vielä taivaaseen nousevia poikia,

mutta olette kiistatta poikia, joilla on ylösnousemuksen potentiaali – jopa kunnian ja jumalallisuuden saavuttamisen korkeimmille huipuille –, ja mainitunlaisen, ylösnousevan pojan hengellisen statuksen voitte saavuttaa asettumalla uskossa ja vapaasta tahdostanne yhteistyöhön sisimmässänne olevan Suuntaajan hengellistävien toimintojen kanssa. Kun sinä ja Suuntaajasi lopulta ja iäksi fuusioidutte, kun teistä kahdesta tehdään yksi, kuten Jumalan Poika ja Ihmisen Poika ovat Kristus Mikaelissa yksi, silloin teistä on tosiasiassa tullut ylösnousevia Jumalan poikia.

40:7.3 (449.1) Koettelu- ja evolutionaarisella planeetalla sisäistä hoivaa suorittavan Suuntaajan elämänuran yksityiskohtien esittely ei kuulu toimeksiantooni, sillä tämän suuren totuuden seikkaperäinen käsittely jatkuu koko elämänuranne ajan. Lisään vielä maininnan tietyistä Suuntaajan toiminnoista antaakseni tyhjentävän esityksen Suuntaajaan fuusioituneista kuolevaisista. Nämä ihmisten sisimmässä olevat Jumalan osaset ovat luokkaanne kuuluvan olennon seurassa fyysisen olemassaolon varhaisista päivistä lähtien, koko Nebadonissa ja Orvontonissa tapahtuvan ylösnousemuksellisen elämänvaiheen ajan ja edelleen läpi Havonan itse Paratiisiin asti. Sen jälkeen – ikuisella tutkimusmatkalla – tämä sama Suuntaaja on yhtä sinun kanssasi ja osa sinua.

40:7.4 (449.2) Nämä ovat kuolevaisia, joille Universaalinen Isä on antanut käskyn: ”Olkaa täydelliset niin kuin minäkin olen täydellinen.” Isä on lahjoittanut minuuttaan teille, asettanut oman henkensä sisimpäänne; *sen vuoksi* hän vaatii teiltä perimmäistä täydellisyyttä. Kertomus ihmisen ylösnousemuksesta ajallisuuden

kuolevaissfääreiltä ikuisuuden jumalallisiin valtakuntiin on kiehtova runoelma, jonka esitteleminen ei kuulu toimeksiantooni, mutta tämän verrattoman löytöretken tulisi olla kuolevaisen ihmisen ylevimpien tutkimusten kohde.

40:7.5 (449.3) Fuusioituminen Universaalisen Isän osaseen on samaa kuin viimein tapahtuvan Paratiisin-saavuttamisen paikkansapitävyyden jumalallinen vahvistaminen, ja tällaiset Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaiset ovat se ainoa ihmisolentojen luokka, jotka kaikki kulkevat Havonan kehien kautta ja löytävät Jumalan Paratiisista. Suuntaajaan fuusioituneelle kuolevaiselle on universaalisen palvelun elämänura avoinna koko laajuudeltaan. Miten ylevä onkaan päämäärä, miten kunniakas onkaan perillepääsy, joka odottaa teitä kaikkia! Osaatteko antaa riittävän arvon kaikelle, mitä hyväksenne on tehty? Ymmärrättekö eteenne avautuvien ikuisen saavutuksen huippujen suurenmoisuuden? Ne avautuvat teidänkin eteenne, jotka nyt vaivalloisesti taivallatte eteenpäin elämän vähäistä polkua niin kutsutun ”kyynelten laaksonne” läpi.

8. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset

40:8.1 (449.4) Vaikka käytännöllisesti katsoen kaikki eloon jäävät kuolevaiset fuusioituvat Suuntaajaansa jossakin mansiomaailmassa tai heti korkeammille morontiasfääreille saavuttuaan, esiintyy silti joitakin tapauksia, jolloin fuusio viivästyy. Jotkut kokevat tämän lopullisen varmuuden eloonjäämisestä vasta universumipäämajan

viimeisiin opetusmaailmoihin saapuessaan, ja muutamat näistä päättymättömän elämän kuolevaisehdokkaista eivät kerta kaikkiaan onnistu saavuttamaan samastumisfuusiota uskollisen Suuntaajansa kanssa.

40:8.2 (449.5) Oikeusviranomaiset ovat katsoneet nämä kuolevaiset eloonjäämisen arvoisiksi, ja samoin heidän Suuntaajansa ovat Divininingtonista palaamalla osoittaneet hyväksyvänsä heidän ylösnousemuksensa mansiomaailmoihin. Nämä olennot ovat nousseet järjestelmän, konstellaation ja Salvingtonin kehän opetusmaailmojen kautta, heidän osakseen on tullut ”seitsemänkymmentä kertaa seitsemän” fuusioitumistilaisuutta, ja siltikään he eivät ole kyenneet saavuttamaan ykseyttä Suuntaajansa kanssa.

40:8.3 (449.6) Kun käy ilmeiseksi, että jokin synkronoitumisvaikeus ehkäisee Isään fuusioitumisen, kutsutaan koolle Luoja-Pojan eloonjäämistuomarit. Ja kun tämä Päivien Muinaisten henkilökohtaisen edustajan sanktioima tutkintaoikeus lopulta määrittelee, ettei ylösnousemuskuolevaisen syytä ole mikään sellainen havaittava seikka, joka aiheuttaisi fuusion epäonnistumisen, se vahvistaa tämän havaintonsa paikallisuniversumin pöytäkirjoihin ja lähettää huomionsa asianmukaisesti Päivien Muinaisille. Sen jälkeen sisäinen Suuntaaja palaa heti Divininingtoniin saamaan Personoitujen Opastajien vahvistuksen, ja näiden jäähyväisten jälkeen morontiakuolevainen fuusioituu välittömästi Luoja-Pojan hengen yksilöitymään.

40:8.4 (450.1) Paljolti samoin kuin Nebadonin morontiasfäärit ovat yhteisiä Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten kesken, Orvontonin palvelut ovat yhteisiä näille Poikaan fuusioituneille luoduille ja heidän Suuntaajaan fuusioituneille veljilleen, jotka ovat matkalla sisäänpäin kohti kaukaisuuksien takaista Paratiisin Saarta. He ovat totisesti veljiänne, ja nautitte suuresti heidän seurastaan käydessänne läpi superuniversumin koulutusmaailmoja.

40:8.5 (450.2) Poikaan fuusioituneet kuolevaiset eivät ole runsaslukuinen ryhmä, onhan heitä Orvontonin superuniversumissakin vähemmän kuin miljoona. Ellei oteta huomioon sitä, ettei heidän ole määrä asua Paratiisissa, he ovat muutoin kaikin tavoin Suuntaajaan fuusioituneiden kumppaniensa vertaisia. Superuniversumin toimeksiannosta he matkustavat usein Paratiisiin, mutta he asuvat siellä harvoin vakinaisesti, sillä olentoluokkana he ovat syntymäsuperuniversumiinsa rajoitettuja.

9. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset

40:9.1 (450.3) Ylösnousemukselliset Henkeen fuusioituneet kuolevaiset eivät ole Kolmannen Lähteen persoonallisuuksia. He kuuluvat Isän persoonallisuuspiiriin, mutta he ovat fuusioituneet Kolmannen Lähteen ja Keskuksen esimielellisen hengen yksilöitymiin. Tällaista henkeenfuusioitumista ei milloinkaan tapahdu luonnollisen elämän aikana, vaan vasta kun kuolevainen mansiomaailmoissa herää morontiaolomuotoon. Fuusioitumiskokemus ei tunne

päällekkäisyyttä, vaan tahdollinen luotu on joko Henkeen fuusioitunut, Poikaan fuusioitunut tai Isään fuusioitunut. Suuntaajaan eli Isään fuusioituneet eivät koskaan ole Henkeen tai Poikaan fuusioituneita.

40:9.2 (450.4) Se seikka, etteivät näitä tyyppejä edustavat kuolevaiset luodut ole ehdolla suuntaajafuusioon, ei estä Suuntaajia heidän ruumiillisen elämänsä aikana asumasta heidän sisimmässään. Suuntaajat työskentelevät kyllä tällaisten olentojen mielessä aineellisen elämän aikana, mutta niistä ei koskaan tule ikuisesti yhtä oppilassielujensa kanssa. Tämän tilapäisen oleskelun aikana Suuntaajat tehokkaalla tavalla rakentavat kuolevaisen olemuksesta samanlaisen henkivastineen – sielun – kuin he rakentavat suuntaajafuusioehdokkaillekin. Suuntaajien työ on ruumiin kuoleman hetkeen saakka täysin sen toiminnan kaltaista, jota ne suorittavat omien rotujenne keskuudessa, mutta kuolevaisen olennon hajoamisen jälkeen Suuntaajat jättävät ikuiset jäähyväiset näille henkifuusioehdokkaille ja menevät suoraa tietä Diviningtoniin, kaikkien Jumalallisten Opastajien päämajaan, odottaakseen siellä omalle luokalleen annettavia uusia tehtäviä.

40:9.3 (450.5) Kun tällaiset nukkuvat eloonjääneet mansiomaailmoissa jälleenpersonoidaan, poistuneen Suuntaajan paikan täyttää Jumalallisen Hoivaajan, Äärettömän Hengen tuossa paikallisuniversumissa olevan edustajan, hengen yksilöitymä. Tämä hengen mukaantuominen tekee näistä eloonjäävistä luoduista Henkeen fuusioituneita kuolevaisia. Nämä olennot ovat mieleltään ja hengeltään kaikin tavoin vertaisianne, ja he ovat itse asiassa omia

aikalaisianne, jotka jakavat mansio- ja morontiasfäärit omaan luokkaanne kuuluvien fuusioehdokkaiden sekä Poikaan fuusioituvien kanssa.

40:9.4 (450.6) On kuitenkin muuan yksityiskohta, jonka osalta Henkeen fuusioituneet kuolevaiset eroavat ylösnousemusveljistään: Kuolevaisen muisti ihmisenä olemisen kokemuksesta alkuperäisissä aineellisissa maailmoissa säilyy ruumiin kuoleman yli, sillä sisimmässä oleva Suuntaaja on saanut henkivastineen eli jäljennöksen niistä ihmiselämän tapahtumista, joilla on ollut hengellistä merkitystä. Mutta Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten osalta ei ole olemassa mitään tällaista mekanismia, jonka avulla ihmisen muisti voisi säilyä. Suuntaajien muistinjäljennökset ovat täydellisiä ja koskemattomia, mutta ne ovat poistuneiden Suuntaajien kokemuksen kautta hankkimaa omaisuutta, eivätkä ne ole Suuntaajien aiempina asuinpaikkoina olleiden luotujen käytettävissä. Tällaiset luodut heräävät sen vuoksi Nebadonin morontiasfäärien kuolleistaheräämissaleissa ikään kuin he olisivat vastikään luotuja olentoja, joilta puuttuu tietoisuus aikaisemmasta olemassaolosta.

40:9.5 (451.1) Tällaisille paikallisuniversumin lapsille tehdään mahdolliseksi saada suuri osa aikaisemmasta ihmismuistiin sisältyvästä kokemuksesta taas haltuunsa siten, että heidän seurassaan olevat serafit ja kerubit kertovat sen heille uudelleen, sekä siten, että he tutkivat kirjurienkeleiden arkistoimia kuolevaisen elämänvaiheen aikaisia muistiinmerkintöjä. Tämän he voivat tehdä kiistattomalla varmuudella siksi, että eloon jääneellä, aineellisessa ja

ruumiillisessa elämänvaiheessa kokemuksellisesti alkunsa saaneella sielulla, vaikkei sillä olekaan mitään muistikuvia maisista tapahtumista, on kuitenkin jäljellä kokemukseen perustuva kyky tunnistaa nämä menneisyydessä koetut, muistista puuttuvat tapahtumat ja reagoida niihin.

40:9.6 (451.2) Kun Henkeen fuusioituneelle kuolevaiselle kerrotaan muistista puuttuvan menneisyyden aikaisista kokemuksista, tällaisen eloonjääneen sielussa (identiteetissä) tapahtuu välitön kokemukseen perustuva tunnistamisreaktio, joka samassa hetkessä antaa kerrotulle tapahtumalle todellisuuden tunnun, sellaisen älyllisen ominaisuuden, että se tuntuu tosiasialta. Ja tästä kaksinaisesta reaktiosta muodostuu kuolevaisen kokemukseen kuuluvien, mutta muistista puuttuvien puolien uudelleenkokoaminen, tunnistaminen ja todentaminen.

40:9.7 (451.3) Suuntaajafuusioehdokkaidenkin tapauksessa vain hengellistä arvoa omaavat inhimilliset kokemukset ovat eloon jääneen kuolevaisen ja palaavan Suuntaajan yhteistä omaisuutta, ja niinpä ne muistuvatkin mieleen heti eloonjäämisen toteuduttua. Mitä tulee tapahtumiin, joilla ei ollut hengellistä merkitystä, näiden Suuntaajaan fuusioituvienkin on tältä osin luotettava siihen, että eloon jääneessä sielussa on tunnistamisreaktion ominaisuus. Ja koska millä tahansa yksittäisellä tapahtumalla voi olla hengellistä merkitystä jollekin kuolevaiselle, mutta ei välttämättä toiselle, samalta planeetalta tulevien samanaikaisten taivasmatkalaisten ryhmän on mahdollista tuoda yhteen Suuntaajiensa muistamat tapahtumat ja tällä tavoin rekonstruoida mikä tahansa kokemus,

joka oli heille yhteinen ja jolla oli hengellistä merkitystä heistä jonkun elämässä.

40:9.8 (451.4) Vaikka ymmärrämmekin melko hyvin tällaisia muistin rekonstruointimenetelmiä, emme kuitenkaan käsitä menetelmää, jolla persoonallisuudet tunnistetaan. Keskinäisissä suhteissa kerran olleet persoonallisuudet reagoivat toinen toisiinsa muistin toiminnasta täysin riippumatta, vaikka muisti sinänsä samoin kuin sen rekonstruointimenetelmät ovatkin välttämättömiä antamaan tällaiselle molemminpuoliselle persoonallisuuteenreagoinnille tunnistamisen täysimääräisyys.

40:9.9 (451.5) Vierailemalla synnyinmaailmassaan omaa elinaikaansa seuraavan planeettakohtaisen tuomiokauden aikana Henkeen fuusioituneen eloonjäävän on niin ikään mahdollista saada tietää paljon siitä elämästä, jonka hän eli lihallisessa hahmossa. Näillä henkifuusion lapsilla on tilaisuus antautua ihmisenä elämänsä elämänvaiheen tutkimiseen, sillä heidän toimialueensa rajoittuu yleensä paikallisuniversumin palvelukseen. He eivät pääse jakamaan ylevää ja suurenmoista kohtaloanne Lopullisuuden Saavuttajien Paratiisiyhteisössä. Vain Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaiset tai muut erityisesti syleillyt ylösnousemukselliset olennot liitetään niiden riveihin, jotka odottavat ikuista tutkimusmatkaa Jumaluuteen. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset ovat paikallisuniversumien vakinaisia kansalaisia; he saavat tavoitella päätymistä Paratiisiin, mutta he eivät voi olla sen osalta varmoja. Salvingtonia ympäröivien maailmojen kahdeksas ryhmä on

Nebadonissa heidän universumikotinsa – taivas ja määränpää, joka luonteeltaan ja sijainniltaan on paljolti sellainen, jollaiseksi se on kuviteltu Urantian planetaarisissa perimätiedoissa.

10. Ylösnousemuksen määränpäät

40:10.1 (452.1) Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten toimialue rajoittuu yleisesti ottaen paikallisuniversumiin, Poikaan fuusioituneet eloonjääneet ovat sidottuja superuniversumiin, Suuntaajaan fuusioituneiden kuolevaisten on määrä tunkeutua universumien universumin läpi. Kuolevaiseen fuusioituneet henget nousevat aina alkuperänsä mukaiselle tasolle; tällaiset henkientiteetit palaavat vääjäämättä sfäärille, jolta ne ovat alun perin lähtöisin.

40:10.2 (452.2) Henkeen fuusioituneet kuolevaiset ovat peräisin paikallisuniversumista. He eivät tavallisesti nouse synnyintoimipiirinsä rajoja pitemmälle, heidät täyttävän hengen avaruusulottuman rajojen tuolle puolen. Poikaan fuusioituneet ylösnousemukselliset kohoavat niin ikään henkivarustuksensa lähteelle, sillä paljolti niin kuin Luoja-Pojan Totuuden Henki kohdentuu hänen kumppaninaan olevaan Jumalalliseen Hoivaajaan, hänen ”fuusiohenkensä” toteutuu korkeampien universumien Heijastavissa Hengissä. Tällainen henkisuhde Seitsenkertaisen Jumalan paikallis- ja superuniversumitasojen välillä saattaa olla vaikea selitettäväksi, mutta vaikea sitä ei ole havaita, sillä se

paljastuu erehtymättömästi Heijastavien Henkien lapsissa, Luoja-Poikien sekonafi-Äänissä. Ajatuksensuuntaaja, joka on peräisin Paratiisin-Isältä, ei koskaan pysähdy, ennen kuin kuolevainen poika seisoo kasvotusten ikuisen Jumalan edessä.

40:10.3 (452.3) Saattaa näyttää siltä, että yhdistymismenetelmässä ilmenevä mystinen epävakaisuus, jonka johdosta kuolevainen olento joko ei fuusioidu tai ei voikaan ikuisiksi ajoiksi fuusioitua sisäiseen Ajatuksensuuntaajaan, paljastaa, että ylösnousemussuunnitelmassa on vikaa. Poikaan ja Henkeen fuusioituminen tosin näyttävät ikään kuin korvaavan selittämättömiä puutteita paratiisinsaavuttamissuunitelman jossakin yksityiskohdassa. Mutta kaikki tällaiset päätelmät ovat vääriä. Meille opetetaan, että kaikki nämä tapahtumat tulevat esille Maailmankaikkeuden Korkeimpien Hallitsijoiden säätämien kumoamattomien lakien mukaisesti.

40:10.4 (452.4) Olemme eritelleet tätä ongelmaa ja tulleet siihen epäilyksettömään johtopäätökseen, että kaikkien kuolevaisten sitominen perimmäiseen päämäärään Paratiisissa olisi epäoikeudenmukaista ajallis-avaruudellisia universumeja kohtaan sikäli, että Luoja-Poikien ja Päivien Muinaisten hovit olisivat siinä tapauksessa kokonaan riippuvaisia vain läpikulkumatkalla korkeampiin maailmoihin olevien palveluksista. Ja näyttää todellakin olevan mitä suurimmassa määrin paikallaan, että jokaisen paikallisuniversumin ja jokaisen superuniversumin hallituksen käyttöön annetaan vakinainen ryhmä ylösnousemuskansalaisia; että näiden hallintokoneistojen toimintaa rikastuttavat vakinaisen aseman omaavien, tiettyjen ylevöitettyjen kuolevaisryhmien –

abandontereiden ja susatia-olentojen evolutionaaristen täydentäjien – ponnistelut. Onkin aivan ilmeistä, että nykyinen ylösnousemusjärjestys toimittaa ajallisuuden ja avaruuden hallintokoneistoille tehokkaasti juuri tällaisia ylösnousemusolentojen ryhmiä. Ja olemme monesti ihmetelleet: Onko tämä kaikki Kokonaisuniversumin Arkkitehtien kaikenpuolin viisaitten suunnitelmien tarkoituksellinen osa, jonka on määrä antaa Luoja-Poikien ja Päivien Muinaisten käyttöön pysyvää, taivasmatkalaisista koostuvaa väestöä, kehityksen tuloksena syntyneiden kansalaisten luokat, jotka käyvät yhä pätevämmiksi viemään eteenpäin näiden toimipiirien asioita tulevina universumiaikakausina?

40:10.5 (452.5) Kuolevaisten kohtalossa esiintyvä tämänlaatuinen eroavuus ei millään tavoin osoita, että toinen välttämättä olisi suurenmoisempi tai vähämerkityksisempi kuin toinen, vaan pelkästään sitä, että ne ovat erilaisia. Suuntaajaan fuusioituneilla ylösnousemuksellisilla on todellakin finaliittien suurenmoinen ja ylevä elämänura, joka levittäytyy heidän eteensä ikuisessa tulevaisuudessa, mutta tämä ei merkitse, että heitä pidettäisiin heidän ylösnousemuksellisia veljiään parempina. Mitään suosimista, mitään mielivaltaisuutta, ei kuolevaisten eloonjäämiseen tähtäävän jumalallisen suunnitelman valikoivaan soveltamiseen sisälly.

40:10.6 (453.1) Vaikka Suuntaajaan fuusioituneet finaliitit ilmeisesti saavatkin nauttia kaikkein laajimmista palvelumahdollisuuksista, tämän päämäärän saavuttaminen sulkee heiltä automaattisesti mahdollisuuden osallistua jonkin universumin tai superuniversumin

loputtoman pitkään kamppailuun sen varhaisemmista ja vakiintumattomammista aikakausista alkaen ja suhteellisen täydellisyyden saavuttamisen myöhempiin ja vakiintuneisiin aikoihin päätyen. Lopullisuuden saavuttajat saavat verratonta ja laaja-alaista kokemusta palvellessaan väliaikaisesti suuruniversumin kaikilla seitsemällä lohkolla, mutta tavallisesti he eivät saa sellaista perinpohjaista tietoa mistään universumista, joka jo nyt on ominaista Nebadonin Täyttymyksen Yhteisöön kuuluville Henkeen fuusioituneille veteraaneille. Näillä yksilöillä on mahdollisuus omin silmin nähdä planetaaristen aikakausien ketju, kun nämä aikakaudet puhkeavat kukkaansa yksi toisensa perään kymmenessä miljoonassa asutussa maailmassa. Ja tällaisten paikallisuniversumin kansalaisten uskollisessa palvelussa kokemus karttuu kokemuksen päälle kunnes ajan täyttyessä kypsyy se korkealaatuinen viisaus, jonka saa aikaan kohdentunut kokemus – *arvovaltainen* viisaus – ja tämä on itsessään elintärkeä tekijä jokaisen paikallisuniversumin vakiintumisessa.

40:10.7 (453.2) Sama tilanne, joka vallitsee Henkeen fuusioituneiden kohdalla, vallitsee myös Uversan asukkaan aseman saavuttaneiden, Poikaan fuusioituneiden kuolevaisten kohdalla. Jotkut näistä olennoista ovat peräisin Orvontonin varhaisimmilta aikakausilta, ja he edustavat hitaasti kertyvää joukkoa, jolla on ymmärrystä syventävää viisautta ja joka suorittaa alati laajenevaa palvelua seitsemännen superuniversumin hyvinvoinnin ja lopulta koittavan vakiintumisen hyväksi.

40:10.8 (453.3) Mikä tulee olemaan näiden paikallis- ja superuniversumin kansalaisten pysyväisyhteisöjen perimmäinen kohtalo, sitä emme tiedä. Mutta on täysin mahdollista, että silloin kun Paratiisin finaliitit ovat raivaamassa jumalallisuuden laajenevia rajamaita ensimmäisen ulkoavaruustason planeettajärjestelmissä, heidän ylösnousemuksellisen, evolutionaarisen kamppailun aikaiset Poikaan ja Henkeen fuusioituneet veljensä ovat omalta osaltaan vastuullisina edistämässä täydellistyneiden superuniversumien kokemuksellisen tasapainon ylläpitämistä, samalla kun he ovat valmiita toivottamaan tervetulleiksi Paratiisiin tulvivan pyhiinvaeltajien virran, pyhiinvaeltajien, jotka tuona kaukaisena ajankohtana mahdollisesti tulvehtivat sisään Orvontonin ja sen sisarluomusten kautta ikään kuin valtavana henkeä etsivänä, näistä nykyisin vielä kartoittamattomista ja asuttamattomista ulkoavaruuden galakseista tulevana vuolaana virtana.

40:10.9 (453.4) Vaikka Henkeen fuusioituvien enemmistö palvelee pysyvästi paikallisuniversumien kansalaisina, kaikki eivät kuitenkaan tee niin. Jos heidän universumissa suorittamansa hoivaamisen jokin vaihe edellyttäisi heidän henkilökohtaista läsnäoloaan superuniversumissa, näissä kansalaisissa toteutettaisiin sellaisia olemukseen käyviä muutoksia, jotka mahdollistaisivat heidän nousunsa korkeampaan universumiin. Ja sen jälkeen kun Taivaalliset Vartijat saapuvat mukanaan määräys esitellä tällaiset Henkeen fuusioituneet kuolevaiset Päivien Muinaisten hoveissa, heidän näin toteutettu nousunsa olisi peruuttamaton. Heistä tulee superuniversumin suojatteja, jotka palvelevat Taivaallisten

Vartijoitten avustajina, ja he palvelevat pysyvästi tässä asemassa niitä muutamia lukuun ottamatta, jotka vuorostaan kutsutaan Paratiisin ja Havonan palvelukseen.

40:10.10 (453.5) Henkeen fuusioituneiden veljiensä tavoin Poikaan fuusioituneetkaan eivät kulje Havonan läpi eivätkä saavuta Paratiisia, elleivät he ole läpikäyneet tiettyjä modifioivia muodonmuutoksia. Tällaisia muutoksia on hyvistä ja riittävistä syistä tehty muutamiin Poikaan fuusioituneisiin eloonjääneisiin, ja näitä olentoja voi aina silloin tällöin tavata keskusuniversumin seitsemällä kehällä. Näin siis jokin määrä joko Poikaan tai Henkeen fuusioituneista kuolevaisistakin itse asiassa nousee Paratiisiin, saavuttaa päämäärän, joka monin tavoin vastaa Isään fuusioituneita kuolevaisia odottavaa päämäärää.

40:10.11 (453.6) Isään fuusioituneet kuolevaiset ovat potentiaalisia finaliitteja. Heidän määränpäänsä on Universaalinen Isä, ja hänet he toki saavuttavatkin, mutta nykyisen universumiaikakauden kuluessa finaliitit eivät sinänsä ole päämääränsaavuttajia. He pysyvät viimeistelemättöminä luotuina, kuudennen asteen henkinä, eivätkä he sen vuoksi toimi valoa ja elämää edeltävän statuksen omaavissa evolutionaarisissa maailmoissa.

40:10.12 (454.1) Kun kuolevaisfinaliitti on Kolminaisuuden syleilemä; kun hänestä tulee Kolminaistettu Poika, vaikkapa Voimallinen Sanansaattaja, silloin tämä finaliitti on saavuttanut määränpään, ainakin nykyistä universumiaikakautta ajatellen. Saattaa olla, etteivät Voimalliset Sanansaattajat eivätkä heidän toverinsa aivan tarkkaan ottaen ole seitsemännen asteen henkiä, mutta joidenkin

muiden seikkojen lisäksi Kolminaisuuden syleily antaa heille kaiken, minkä finaliitti on joskus saavuttava seitsemännen asteen henkenä. Sen jälkeen kun Henkeen fuusioituneet tai Poikaan fuusioituneet kuolevaiset on kolminaistettu, he kulkevat Paratiisin-kokemuksen läpi Suuntaajaan fuusioituneiden taivasmatkalaisten mukana, joihin verrattuina he ovat silloin identtisiä kaikissa superuniversumin hallintoon liittyvissä asioissa. Nämä Valikoidut Kolminaistetut Pojat tai Perillepääsyn Kolminaistetut Pojat ovat ainakin tällä haavaa viimeisteltyjä luotuja, toisin kuin finaliitit, jotka nykyisellään ovat viimeistelemättömiä luotuja.

40:10.13 (454.2) Niinpä loppujen lopuksi olisi tuskin oikein käyttää sanoja ”suurenmoisempi” tai ”vähämerkityksisempi” verrattaessa poikien ylösnousevien luokkien kohtaloita. Kaikille tällaisille Jumalan pojille on yhteistä se, että Jumala on heidän isänsä, ja Jumala rakastaa kutakin luotua poikaansa yhtäläisesti; hän ei pidä toisen taivaaseennousijan päämäärää yhtään sen parempana kuin hän myöskään pitää parempana niitä luotuja, jotka saattavat tällaiset määränpäät saavuttaa. Isä rakastaa *jokaista* poikaansa, eikä tuo rakkaus ole vähempää kuin totista, pyhää, jumalallista, rajatonta, ikuista ja ainutlaatuista – rakkautta, jota osoitetaan *tälle* pojalle ja *tuolle* pojalle yksilöllisesti, henkilökohtaisesti ja yksinomaisesti. Ja tällainen rakkaus saattaa kerta kaikkiaan varjoon kaikki muut tosiasiat. Poikaus on suurenmoisin suhde, joka luodulla voi Luojaan olla.

40:10.14 (454.3) Kuolevaisina voitte nyt nähdä paikkanne jumalallisten poikien perheessä ja alkaa tuntea velvollisuutta niiden etujen

hyväksikäyttämiseen, joita kuolevaisten eloonjäämiseen tähtäävässä Paratiisin suunnitelmassa ja tämän suunnitelman kautta niin auliisti tarjotaan. Tätä suunnitelmaahan on erään lahjoittautuneen Pojan elämänkokemus sangen suuresti laajentanut ja valaissut. Kaikki mahdollisuudet ja kaikki voimat on asetettu käyttöön sen varmistamiseksi, että lopulta saavutatte jumalallisen täydellisyyden päämäärän Paratiisissa.

40:10.15 (454.4) [Esittänyt Salvingtonin Gabrielin esikuntaan väliaikaisesti kiinnitetty Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 41

Paikallisuniversumin fyysiset aspektit

41:0.1 (455.1) SE tunnusmerkillinen avaruusilmiö, joka erottaa kunkin paikallisluomuksen kaikista muista, on Luovan Hengen läsnäolo. Salvingtonin Jumalallisen Hoivaajan avaruusläsnäolo läpäisee kiistämättömästi koko Nebadonin, ja aivan yhtä kiistattomasti tämä läsnäolo päättyy oman paikallisuniversumimme ulkorajoilla. Mikä on paikallisuniversumimme Äiti-Hengen läpäisemää, *on* Nebadon. Mikä ulottuu hänen avaruusläsnäolonsa tuolle puolen, on Nebadonin ulkopuolella; siellä on Nebadonin ulkopuolella olevia Orvontonin superuniversumin avaruusalueita – muita paikallisuniversumeja.

41:0.2 (455.2) Vaikka suuruniversumin hallinto-organisaatiossa näkyy selväpiirteinen jako keskusuniversumin sekä super- ja paikallisuniversumien hallitusten kesken ja vaikka näiden jakautumien kanssa kulkee astronomisesti rinnakkaisena avaruuden

eriytyminen Havonaan ja seitsemään superuniversumiin, paikallisluomuksia eivät tällaiset selvät fyysiset rajalinjat kuitenkaan erota toisistaan. Orvontonin suur- ja piensektoritkin ovat (meidän kannaltamme) vielä selvästi erottuvia, mutta yhtä helppoa ei ole tunnistaa paikallisuniversumien fyysisiä rajoja. Näin siksi, että nämä paikallisluomukset organisoidaan hallintoa ajatellen tiettyjä superuniversumin kokonais-energiavarauksen jakautumista ohjaavien *luomis*periaatteiden mukaisesti, kun taas niiden fyysiset rakenneosat, avaruuden sfäärit – auringot, pimeät saarekkeet, planeetat ja muut – saavat alkunsa pääasiassa tähtisumuista, ja nämä taas ilmestyvät astronomisiksi kohteiksi Kokonaisuniversumin Arkkitehtien laatimien tiettyjen *luomista edeltävien* (transsendentaalisten) suunnitelmien mukaisesti.

41:0.3 (455.3) Yksi tai useampia – jopa monia – tällaisia tähtisumuja voi kuulua yhden ainoan paikallisuniversumin alueeseen, kuten Nebadonkin pantiin fyysisessä mielessä kokoon Andronoverin ja muiden tähtisumujen tähti- ja planeettajälkeläisistä. Nebadonin sfäärien isovanhempiin kuuluu monenlaisia tähtisumuja, mutta niillä kaikilla oli tietty avaruusliikkeen vähimmäisyhteisyys, ja tätä liikettä voimanohjaajat sovittelivat älyllisin toimenpitein niin, että tuloksena oli nykyinen avaruuden kappalten yhteenkertymämme, ja nämä kappaleet kulkevat yhdessä ja yhtäjaksoisena kokonaisuutena superuniversumin radoilla.

41:0.4 (455.4) Tällainen on Nebadonin paikallisuniversumin tähtipilven kokoonpano, ja se kiertää tänä päivänä yhä vakiintuneemmalla radalla Orvontonin sen piensektorin

Jousimiehessä olevan keskuksen ympäri, johon paikallisluomuksemme kuuluu.

1. Nebadonin voimakeskukset

41:1.1 (455.5) Kierteis- ja muut tähtisumut eli ne emäkehrät, joista avaruuden sfäärit syntyvät, ovat Paratiisin vahvuudenorganisoijien alullepanemia. Sen jälkeen kun tähtisumu on kehittynyt gravitaatioon reagoivaksi, voimakeskukset ja fyysiset valvojat astuvat superuniversumitoiminnan osalta heidän tilalleen ja ottavat täyden vastuun tähti- ja planeettajälkeläisten seuraavien sukupolvien fyysisen kehityksen ohjaamisesta. Tämä Nebadonin esiuniversumin fyysinen valvonta koordinoitiin välittömästi Luoja-Poikamme saapumisen jälkeen hänen universumin organisoimissuunnitelmansa kanssa. Korkeimmat Voimakeskukset ja Fyysiset Päävalvojat toimivat tämän Jumalan Paratiisin-Pojan toimipiirin puitteissa yhdessä Morontiavoiman Valvojien ja muiden kanssa saadakseen aikaan niiden viestintälinjojen, energiapiirien ja voimaväylien valtavan kompleksin, jotka sitovat Nebadonin moninaiset avaruuskappaleet lujasti yhdeksi kokonaisuuden muodostavaksi hallintoyksiköksi.

41:1.2 (456.1) Sata neljänteen luokkaan kuuluvaa Korkeinta Voimakeskusta on osoitettu pysyvästi paikallisuniversumiimme. Nämä olennot ottavat vastaan Uversan kolmannen luokan keskuksilta tulevat voimalinjat ja välittävät heikennetyt ja

modifioidut virtapiirit edelleen konstellaatioidemme ja järjestelmiemme voimakeskuksille. Sanotut voimakeskukset toimivat yhdessä saadakseen aikaan sen elävän valvonta- ja tasausjärjestelmän, joka on toiminnassa muutoin vaihtelevien ja muuttuvien energioiden tasapainon ja jakelun ylläpitämiseksi. Voimakeskukset eivät kuitenkaan puutu sellaisiin ohimeneviin ja paikallisiin energiamullistuksiin kuin auringonpilkkuihin ja järjestelmän sähköhäiriöihin. Valo ja sähkö eivät ole avaruuden perusenergioita. Ne ovat toissijaisia ja johdannaisia ilmentymiä.

41:1.3 (456.2) Paikallisuniversumin sadan voimakeskuksen asemapaikka on Salvingtonissa, jossa he toimivat tarkalleen tuon sfäärin energiakeskuksessa. Salvingtonin, Edentian ja Jerusemin kaltaiset arkkitehtoniset sfäärit saavat valaistuksensa, lämpönsä ja energiansa menetelmin, jotka tekevät niistä kokolailla avaruuden auringoista riippumattomia. Voimakeskukset ja fyysiset valvojat konstruoivat – tekivät tilaustyönä – nämä sfäärit, jotka muovattiin sellaisiksi, että niillä on vahva vaikutus energian jakautumiseen. Perustamalla toimintansa tällaisiin energianvalvonnan keskittymäpisteisiin voimakeskukset suuntaavat ja kanavoivat omalla elävällä läsnäololollaan avaruuden fyysisiä energioita. Ja nämä energiapiirit ovat kaikkien fyysis-aineellisten ja morontiaalis-hengellisten ilmiöiden perustana.

41:1.4 (456.3) Kymmenen viidenteen luokkaan kuuluvaa Korkeinta Voimakeskusta on osoitettu kuhunkin Nebadonin primaariseen alajakautumaan eli sataan konstellaatioon. Teidän konstellaatiossanne, Norlatiadekissa, heidän asemapaikkansa ei ole

päämajasfäärillä, vaan heidän sijaintipaikkansa on sen suunnattoman tähtijärjestelmän keskustassa, joka muodostaa konstellaation fyysisen ytimen. Edentiassa on kymmenen mekaanista apulaisvalvojaa ja kymmenen frandalankia, jotka ovat katkeamattomassa ja jatkuvassa yhteydessä lähellä oleviin voimakeskuksin.

41:1.5 (456.4) Yksi kuudennen luokan Korkein Voimakeskus on sijoitettu tarkalleen kunkin paikallisjärjestelmän gravitaatiokeskukseen. Satanian järjestelmään määrätyllä voimakeskuksella on hallussaan avaruuden pimeä saareke, joka sijaitsee järjestelmän astronomisessa keskuksessa. Monet näistä pimeistä saarekkeista ovat valtaisia dynamoja, jotka panevat liikkeelle ja suuntaavat tiettyjä avaruusenergioita, ja Satanian Voimakeskus käyttää näitä luonnollisia olosuhteita tehokkaasti hyväkseen. Voimakeskuksen elävä massa toimii yhdyssiteenä korkeampiin keskuksiin ja ohjaa aineellistuneemman voiman virtaukset avaruuden evolutionaarisilla planeetoilla oleville Fyysisille Päävalvojille.

2. Satanian fyysiset valvojat

41:2.1 (456.5) Vaikka Fyysiset Päävalvojat palvelevat voimakeskusten keralla kaikkialla suuruniversumin piirissä, heidän toimiaan on kuitenkin helpompi ymmärtää Satanian kaltaisessa paikallisjärjestelmässä. Satania on yksi niistä sadasta

paikallisjärjestelmästä, jotka muodostavat Norlatiadekin konstellaation hallinto-organisaation, ja sen lähimmät naapurijärjestelmät ovat Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia ja Glantonia. Norlatiadekin järjestelmät eroavat toisistaan monissa suhteissa, mutta ne ovat kaikki silti evolutionaarisia ja edistyviä, varsin paljon Satanian kaltaisia.

41:2.2 (457.1) Satania itse koostuu yli seitsemästätuhannesta astronomisesta ryhmästä eli fyysisestä systeemistä, joista vain muutamat saivat alkunsa siten kuin teidän aurinkokuntanne. Satanian astronominen keskus on valtava avaruuden pimeä saareke, joka liitännäissfääreineen sijaitsee melko lähellä järjestelmän hallituksen päämajaa.

41:2.3 (457.2) Ellei valtuutetun voimakeskuksen läsnäoloa oteta lukuun, koko Satanian fyysis-energiaalisen järjestelmän valvonta keskittyy Jerusemiin. Tälle päämajasfäärille sijoitettu Fyysinen Päävalvoja työskentelee koordinaatiossa järjestelmän voimakeskuksen kanssa ja palvelee Jerusemissa päämajaansa pitävien ja kaikkialla paikallisjärjestelmän piirissä toimivien voimantarkastajien yhteyspäällikkönä.

41:2.4 (457.3) Energian piireihinjohtamista ja -kanavointia valvoo viisisataatuhatta elävää ja älyllistä energian käsittelijää, jotka ovat hajaantuneet Satanian joka puolelle. Tällaisten fyysisten valvojien toiminnan kautta valvovilla voimakeskuksilla on täysin ja kokonaan hallinnassaan valtaosa avaruuden perusenergioista, suunnattoman kuumien taivaankappaleiden ja pimeiden, energialla latautuneiden sfäärien lähettämä säteily mukaan luettuna. Tämä elävien

entiteettien muodostama ryhmä voi panna liikkeeseen, muuttaa muodosta toiseen, muuntaa, manipuloida ja lähettää paikasta toiseen lähes kaikkia organisoidun avaruuden fyysisiä energioita.

41:2.5 (457.4) Elollisuuteen kuuluu myötäsyntyinen kyky panna liikkeelle ja muuntaa universaalista energiaa. Teille on tuttua kasvimaailman toiminta, joka muuntaa valon sisältämän aineellisen energian kasvikunnan vaihteleviksi ilmentymiksi. Tiedätte myös jotakin menetelmästä, jolla tämä vegetatiivinen energia on muunnettavissa eläintoimintojen ilmiöiksi, mutta ette tiedä käytännöllisesti katsoen mitään niiden voimanohjaajien ja fyysisten valvojien käyttämistä menetelmistä, joilla on kyky panna liikkeeseen, muuntaa muodosta toiseen, suunnata ja keskittää avaruuden moninaisia energioita.

41:2.6 (457.5) Näillä energiavaltakuntien olennoilla ei suoranaisesti ole mitään tekemistä elollisten luotujen osatekijänä olevan energian kanssa, ei edes fysiologisen kemian alueen kanssa. Toisinaan he ovat mukana elämän fyysisissä esivalmisteluissa, niiden energiasysteemien muokkaamisessa, jotka saattavat toimia aineellisten alkeisorganismien elävien energioiden fyysisinä puitteina. Fyysiset valvojat suhteutuvat elollisuutta edeltäviin aineellisen energian ilmenemismuotoihin tavallaan niin kuin mielenauttajahenget suhteutuvat aineellisen mielen esihengellisiin toimintoihin.

41:2.7 (457.6) Näiden voimaa valvovien ja energiaa ohjaavien älyllisten luotujen on kullakin sfäärillä sopeutettava menetelmänsä tuon

planeetan fyysisen kokoonpanon ja arkkitehtuurin mukaiseksi. He eivät jätä käyttämättä hyväkseen laskelmia ja päätelmiä, joita heidän fyysikkokuntansa ja vastaavasti muut tekniset neuvojansa ovat tehneet siitä, miten äärimmäisen kuumat auringot ja muuntyyppiset supervarautuneet tähdet vaikuttavat paikallisesti. Avaruuden valtavat kylmät ja pimeät jättiläiset sekä parveilevat tähtipölypilvet on nekin otettava huomioon, sillä kaikilla näillä aineellisilla kappaleilla on energian käsittelyn käytännön ongelmissa oma merkityksensä.

41:2.8 (457.7) Fyysisten Päävalvojien vastuulla on evolutionaaristen asuttujen maailmojen voiman ja energian valvonta, mutta nämä olennot eivät ole vastuussa kaikista energian käyttäytymisessä Urantialla esiintyvistä häiriöistä. Tällaisiin häiriöihin on monia syitä, joista jotkin ovat fyysisten varjelijoiden toimialan ja kontrollin ulkopuolella. Urantia on suunnattomien energioiden linjalla, pieni planeetta valtavien massojen virtapiirissä, ja paikalliset valvojat käyttävät toisinaan tavattomia määriä oman luokkansa yksilöitä pyrkiessään tasaannuttamaan näitä energian linjoja. He onnistuvatkin siinä melko hyvin, kun kysymyksessä ovat Satanian fyysiset virtapiirit, mutta heillä on vaikeuksia eristyksen järjestämisessä Norlatiadekin voimakkaita virtoja vastaan.

3. Tähtikumppanimme

41:3.1 (458.1) Sataniassa on yli kaksituhatta säteilevää aurinkoa, joista virtaa valoa ja energiaa, ja oma Aurinkonne on keskikokoinen hehkuva taivaankappale. Lähinnä aurinkoanne olevista kolmestakymmenestä auringosta vain kolme on kirkkaampaa. Universumin Voimanohjaajat panevat alulle ne erityiset energiavirrat, jotka toimivat yksittäisten tähtien ja niille kuuluvien järjestelmien välillä. Nämä tulimerinä hehkuvat auringot samoin kuin avaruuden pimeät jättiläiset toimivat voimakeskusten ja fyysisten valvojien kannalta ikään kuin väliasemina aineellisten luomusten energiavirtojen tehokkaassa keskittämisessä ja suuntaamisessa.

41:3.2 (458.2) Nebadonin auringot eivät poikkea suurestikaan muiden universumien auringoista. Kaikkien aurinkojen, pimeiden saarekkeiden, planeettojen ja satelliittien, jopa meteorien aineellinen koostumus on jokseenkin identtinen. Näiden aurinkojen keskimääräinen halkaisija on noin miljoona kuusisataatuhatta kilometriä. Teidän Aurinkonne halkaisija on hieman pienempi. Universumin suurin tähti, Antaresin tähtipilvi, on halkaisijaltaan neljäsataaviisikymmentä kertaa Aurinkonne suuruinen, ja sen tilavuus on kuusikymmentä miljoonaa kertaa Aurinkonne tilavuus. Mutta avaruudessa on yllin kyllin tilaa mahduttamaan itseensä kaikki nämä valtaisat auringot. Niillä on avaruudessa verrannollisesti aivan yhtä paljon liikkumatilaa kuin olisi tusinalla appelsiineja, jos ne kiertelisivät ympäriinsä Urantian sisäpuolta, ja jos planeetta olisi ontto pallo.

41:3.3 (458.3) Kun liian kookkaat auringot sinkoutuvat pois tähtisumun emäkehrästä, ne kohtapuolin pirstoutuvat tai muodostuvat kaksoistähdiksi. Kaikki auringot ovat alkujaan ehdottomasti kaasumaisia, vaikka ne myöhemmin voivatkin ohimenevästi olla puolittain nestemäisessä tilassa. Saavutettuaan tämän superkaasupaineen aiheuttaman näennäisnestemäisen tilan Aurinkonne ei kuitenkaan ollut riittävän suuri haljetakseen päiväntasaajaansa myöten kahtia, mikä muuten on eräs kaksoistähtien muodostumistyypeistä.

41:3.4 (458.4) Ollessaan kooltaan vajaan kymmenesosan teidän Aurinkoanne nämä tuliset sfäärit painuvat nopeasti kasaan, tiivistyvät ja jäähtyvät. Milloin auringot ovat yli kolmekymmentä kertaa Aurinkonne kokoisia – tai paremminkin, kun ne sisältävät kolmekymmentä kertaa Aurinkonne sisältämän kokonaismäärän aktuaalista ainetta – ne ennen pitkää halkeavat kahdeksi erilliseksi kappaleeksi, joista tulee joko uusien planeettajärjestelmien keskuksia tai muussa tapauksessa ne pysyvät toistensa vetovoiman otteessa ja kiertävät yhteistä keskusta yhdentyyppisenä kaksoistähtenä.

41:3.5 (458.5) Viimeisin Orvontonin suurista kosmisista purkauksista oli se erikoislaatuinen kaksoistähtiräjähdys, josta lähtenyt valo saavutti Urantian vuonna 1572 jKr. Tämä jättiläispalo oli niin intensiivinen, että sanottu räjähdys oli keskellä kirkasta päivääkin selvästi nähtävissä.

41:3.6 (458.6) Eivät kaikki tähdet ole kiinteitä, mutta monet vanhemmista ovat. Jotkin punertavista, heikosti tuikkivista tähdistä ovat saavuttaneet suunnattoman massansa keskustassa tiheyden, jota voitaisiin kuvailla kertomalla, että yksi kuutiosenttimetri tällaista tähteä painaisi Urantialle tuotuna 170 kiloa. Valtava paine, johon liittyy lämmön ja kiertävän energian hukka, on saanut aikaan aineen perusyksiköiden ratojen vetäytymisen yhä lähemmäksi toisiaan, kunnes ne lopulta tulevat aivan lähelle elektronisen tiivistymisen tilaa. Tämä jäähtymis- ja kutistumisprosessi voi jatkua ultimatonisen tiivistymisen rajoittavaan ja kriittiseen räjähdyspisteeseen asti.

41:3.7 (459.1) Useimmat jättiläisauringoista ovat suhteellisen nuoria; useimmat kääpiötähdistä ovat vanhoja, mutteivät kaikki. Yhteentörmäyksen synnyttämät kääpiöt saattavat olla varsin nuoria ja hehkua intensiivistä valkoista valoa nuoren tähden punahehkuista alkuvaihetta milloinkaan kokematta. Sekä hyvin nuoret että hyvin vanhat auringot hehkuvat yleensä punertavina. Keltainen vivahde osoittaa kohtalaista nuoruutta tai lähestyvää vanhuutta, mutta loistava valkoinen valo on merkkinä voimantuntoisesta ja pitkään jatkuneesta aikuisiästä.

41:3.8 (459.2) Vaikka kaikki nuoruusiässä olevat auringot eivät käykään läpi sykintävaihetta, eivät ainakaan näkyvästi, voitte ulos avaruuteen katsellessanne havaita monia tällaisia nuorempia tähtiä, joiden jättiläismäisten respiratoristen nousujen ja laskujen täysi jakso kestää kahdesta seitsemään päivää. Oma Aurinkonne kuljettaa yhä mukanaan hupenevaa perintöä nuorempien päiviensä mahtavien

laajenemisten ajoilta, mutta tämä jakso on pidentynyt aiemmista kolmen ja puolen päivän sykkeistä nykyisiksi yhdentoista ja puolen vuoden auringonpilkkujaksoiksi.

41:3.9 (459.3) Muuttuvien tähtien alkuperä on moninainen. Joissakin kaksoistähdissä jaksottaisia valon vaihteluja aiheuttavat myös vuoksi-ilmiöt, jotka johtuvat nopeasti vaihtuvista keskinäisistä etäisyyksistä näiden kahden kappaleen kiertäessä kumpikin rataansa. Tällaiset vetovoiman vaihtelut saavat aikaan säännöllisiä ja toistuvia leimahduksia, kun taas meteorien sieppaamisesta pinnalle kertyvä energia-materiaali aiheuttaisi verrattain äkillisen valon leimahduksen, joka sitten nopeasti himmenisi tämän auringon normaaliksi kirkkaudeksi. Toisinaan aurinko sieppaa heikentyneen painovoimavastuksen linjalle sattuneen meteorien virran, ja törmäykset aiheuttavat silloin tällöin tähdissä leimahduksia, mutta enimmältään tällaiset ilmiöt johtuvat kokonaan tähden sisällä tapahtuvista virtailuista.

41:3.10 (459.4) Eräässä muuttuvien tähtien ryhmässä valon vaihtelujakso on suoraan valovoimasta riippuvainen, ja tieto tästä tosiasiasta antaa astronomeille mahdollisuuden käyttää tällaisia aurinkoja universumin majakkoina eli täsmällisinä mittauspisteinä pitemmälle menevissä kaukaisten tähtisikermien tutkimuksissa. Tällä menetelmällä on mahdollista mitata tähtien etäisyyksiä varsin tarkasti yli miljoonaan valovuoteen saakka. Paremmat avaruuden mittaamismenetelmät ja teleskooppitekniikan kehittyminen tulevat joskus yhä selvemmin paljastamaan Orvontonin superuniversumin kymmenen suurjakautumaa. Tunnistatte silloin ainakin kahdeksan

näistä valtavista sektoreista suunnattoman suurina ja kokolailla symmetrisinä tähtijoukkoina.

4. Aurinkojen tiheys

41:4.1 (459.5) Aurinkonne massa on hieman fyysikkojenne siitä esittämää arviota suurempi, he kun ovat laskeneet sen olevan noin tuhat kahdeksansataa kvadriljoonaa ($1{,}8 \times 10^{27}$) tonnia. Se on nykyisellään osapuilleen kaikkein tiheimpien ja kaikkein harvarakenteisimpien tähtien keskivälissä, sillä sen tiheys on noin puolitoista kertaa veden tiheys. Mutta Aurinkonne ei ole nestemäinen eikä kiinteä, vaan kaasumainen. Ja tämä on totta siitäkin huolimatta, että on vaikeaa selittää, kuinka kaasumainen aine voi saavuttaa mainitunlaisen ja vielä paljon suuremmankin tiheyden.

41:4.2 (459.6) Kaasumaisuudessa, nestemäisyydessä ja kiinteydessä on kysymys atomien ja molekyylien välisistä suhteista, mutta tiheys on tilan ja massan välinen suhde. Tiheys on suoraan verrannollinen tilassa olevan massan määrään ja kääntäen verrannollinen massassa olevan tilan määrään, sen tilan, joka on aineen keskusytimien ja näitä keskuksia kiertävien partikkeleiden välissä, sekä sen tilan, joka on tällaisten ainehiukkasten sisällä.

41:4.3 (459.7) Jäähtyvät tähdet voivat fyysisessä mielessä olla kaasumaisia ja samanaikaisesti suunnattoman tiheitä. Ette tunne

auringoille ominaisia *superkaasuja*, mutta nämä ja muut epätavalliset aineen olomuodot selittävät, miten ei-kiinteätkin auringot voivat saavuttaa tiheyden, joka vastaa raudan tiheyttä – joka on suunnilleen Urantian tiheys – ja olla silti äärimmäisen kuumassa kaasumaisessa tilassa ja toimia edelleen aurinkoina. Näiden tiheiden superkaasujen atomit ovat poikkeuksellisen pieniä, sillä ne sisältävät vain muutaman elektronin. Nämä auringot ovat myös suurelta osin menettäneet ultimatoneihin sitoutuneet vapaat energiavarantonsa.

41:4.4 (460.1) Eräs lähellänne olevista auringoista, joka elämänsä alussa oli massaltaan suunnilleen Aurinkonne kokoinen, on nyttemmin kutistunut miltei Urantian kokoiseksi, ja siitä on tullut neljäkymmentätuhatta kertaa niin tiheä kuin Aurinkonne. Tämän kuuman-kylmän kaasumais-kiinteän auringon paino on noin 55 kiloa kuutiosenttimetriltä. Ja tämä aurinko hehkuu yhä heikkoa punertavaa valoa, kuolevan valonmonarkin vanhuudenheikkouden hohdetta.

41:4.5 (460.2) Useimmat auringot eivät kuitenkaan ole näin tiheitä. Erään melko läheisen naapurinne tiheys on täsmälleen yhtä suuri kuin teidän ilmakehänne tiheys merenpinnan tasolla. Jos olisitte tämän auringon sisäpuolella, ette kykenisi havaitsemaan mitään. Ja jos sellainen lämpötilan puolesta olisi mahdollista, voisitte tunkeutua useimpien yötaivaalla tuikkivien aurinkojen läpi ettekä havaitsisi yhtään sen enempää ainetta kuin havaitsette maan pinnalla olevan olohuoneenne ilmassa.

41:4.6 (460.3) Veluntian massiivinen aurinko, eräs Orvontonin suurimmista, on tiheydeltään vain yhden tuhannesosan Urantian ilmakehän tiheydestä. Mikäli se koostumukseltaan olisi ilmakehänne kaltainen eikä olisi superkuumentunut, se olisi sellainen tyhjiö, että ihmiset sen sisällä tai sen pinnalla hyvin nopeasti tukehtuisivat.

41:4.7 (460.4) Orvontonin erään toisen jättiläisen pintalämpötila on nyt noin 1 600 astetta. Sen halkaisija on yli neljäsataakahdeksankymmentämiljoonaa kilometriä – niin suunnaton tila, että sinne mahtuisivat sekä Aurinkonne että maan nykyinen kiertorata. Ja kaikesta tästä valtavasta koostaan huolimatta – yli neljäkymmentä miljoonaa kertaa Aurinkonne koko – sen massa on kuitenkin vain noin kolmekymmentä kertaa suurempi. Näillä suunnattoman suurilla auringoilla on pitkälle jatkuva reunus, joka ulottuu melkein auringosta toiseen.

5. Aurinkosäteily

41:5.1 (460.5) Pakenevien valoenergioiden tasaiset virrat todistavat, etteivät avaruuden auringot ole kovinkaan tiheitä. Liian suuri tiheys pidättäisi valon läpäisemättömyydellään, kunnes valoenergian paine kohoaisi räjähdyspisteeseen. Auringon sisällä on suunnaton valo- eli kaasupaine, joka panee auringon sinkoamaan ulos sellaisen energiavirran, että se tunkeutuu avaruuden läpi miljoonien ja taas miljoonien kilometrien päähän ja tuo energiaa, valoa ja lämpöä kaukaisille planeetoille. Urantian tiheyttä oleva viiden metrin

paksuinen pintakerros estäisi tehokkaasti kaikkien röntgensäteiden ja valoenergioiden pakenemisen auringosta, kunnes atomien jakautumisesta kertyvien energioiden kohoava sisäinen paine valtavassa ulospäin suuntautuvassa räjähdyksessä voittaisi painovoiman.

41:5.2 (460.6) Esiintyessään yhdessä eteenpäin työntävien kaasujen kanssa valo on erittäin räjähdysaltista, jos läpipäästämättömät seinät sulkevat sen olosuhteisiin, joissa vallitsee korkea lämpötila. Valo on reaalista. Laskettuna tavalla, jolla määrittelette energian ja voiman arvon omassa maailmassanne, auringonvalo olisi vielä halpaa, vaikka sen hinta olisi kaksi miljoonaa dollaria kilolta.

41:5.3 (460.7) Auringon sisus on valtava röntgensädegeneraattori. Aurinkoa pitää sisältäpäin koossa näiden mahtavien sädevirtojen lakkaamaton pommitus.

41:5.4 (460.8) Röntgensäteen kiihdyttämältä elektronilta kuluu yli puoli miljoonaa vuotta raivata tiensä keskikokoisen auringon keskuksesta auringon pinnalle. Sieltä se lähtee seikkailemaan avaruuteen, mahdollisesti lämmittämään asuttua planeettaa, ehkä joutumaan meteorin sieppaamaksi, ehkä osallistumaan atomin syntymään, ehkä se joutuu avaruuden jonkin voimakkaasti varautuneen pimeän saarekkeen vetovoimakenttään tai mahdollisesti se huomaa avaruuslentonsa päättyvän lopulliseen syöksyyn jonkin synnyinaurinkonsa kaltaisen auringon pinnalle.

41:5.5 (461.1) Auringon sisuksen röntgensäteet varaavat suuresti kuumenneet ja kiihkeästi liikkuvat elektronit niin suurella energiamäärällä, että se riittää viemään ne avaruuden läpi, väliin

tulevan aineen lukemattomien hidastavien vaikutusten ohi ja erilaisista painovoimista riippumatta aina kaukaisten järjestelmien etäisille sfääreille asti. Se nopeuden edellyttämä suuri energiamäärä, jonka auringonsäde tarvitsee päästäkseen irti auringon painovoiman otteesta, riittää takaamaan sen matkan jatkumisen heikkenemättömällä nopeudella siksi, kunnes se kohtaa huomattavan suuria ainemassoja; ja tämän jälkeen se muiden energioiden vapautumisen myötä muuttuu nopeasti lämmöksi.

41:5.6 (461.2) Avaruuden halki joko valona tai muussa muodossa kulkiessaan energia liikkuu eteenpäin suoraviivaisesti. Aineelliseen olemassaoloon kuuluvat aktuaaliset hiukkaset matkaavat avaruutta jatkuvan kivääritulen tavoin. Ne kulkevat suorana ja katkeamattomana jonona tai kulkueena, paitsi silloin kun korkeammat voimat vaikuttavat niihin, ja paitsi että ne aina noudattavat aineelliseen massaan luonnostaan kuuluvan lineaarisen gravitaation vetoa ja mukautuvat Paratiisin Saaren kehämäisen gravitaation läsnäoloon.

41:5.7 (461.3) Aurinkoenergia saattaa näyttää etenevän aaltoina, mutta se johtuu siitä, että siihen vaikuttavat rinnan esiintyvät ja monenlaiset influenssit. Mikään organisoidun energian erillinen muoto ei etene aaltoina, vaan suoraviivaisesti. Toista tai kolmatta muotoa olevan vahvuus-energian läsnäolo saattaa aiheuttaa, että tarkkailtavana oleva virta *näyttää* kulkevan aaltomuodostelmana, aivan kuten vesi joskus sokaisevassa kaatosateessa ja voimakkaassa

tuulessa näyttää satavan mattoina tai laskeutuvan aaltoina. Sadepisarat putoavat suoraviivaisesti, katkeamattomana jonona, mutta tuulen vaikutus on sellainen, että se antaa näkövaikutelman vesimatoista ja sadepisara-aalloista.

41:5.8 (461.4) Paikallisuniversuminne avaruusalueilla esiintyvien tiettyjen sekundääristen ja muiden paljastumattomien energioiden vaikutuksesta auringonvalon säteilyt näyttävät noudattavan tiettyjä aaltoliikkeitä ja sen lisäksi olevan pilkkoutuneina äärettömän pieniin osasiin, joilla on tietty pituus ja paino. Ja käytännön kannalta katsottuna niin juuri tapahtuukin. Voitte tuskin toivoa saavanne parempaakaan käsitystä valon käyttäytymisestä, ennen kuin koittaa aika, jolloin pääsette selvempään käsitykseen Nebadonin avaruusalueilla esiintyvien erilaisten avaruusvahvuuksien ja aurinkoenergioiden vaikutuksesta toisiinsa ja niiden keskinäissuhteista. Tämänhetkinen hämmennyksenne johtuu myös siitä, että käsitätte tämän ongelman epätäydellisesti, sillä siinä tulevat esiin kokonaisuniversumin persoonallisen ja ei-persoonallisen valvonnan keskenään yhteydessä olevat toiminnat: Myötätoimijan ja Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo, aikaansaannokset ja koordinointi.

6. Kalsium – avaruuden vaeltaja

41:6.1 (461.5) Spektri-ilmiöitä eriteltäessä olisi muistettava, ettei avaruus ole tyhjä; että avaruutta matkatessaan valo toisinaan hieman

muuntuu niiden energian ja aineen eri muotojen vaikutuksesta, joita kiertää organisoidussa avaruudessa kaikkialla. Jotkin Aurinkonne spektreissä ilmenevät, tuntematonta ainetta osoittavat viivat johtuvat niistä tunnettujen alkuaineiden muunnoksista, joita leijuu hajonneessa muodossa kaikkialla avaruudessa ja jotka ovat Auringon alkuaineiden välisissä rajuissa taisteluissa tappion kärsineitä atomeja. Avaruus on täynnä näitä vaeltelevia hylkyjä, eritoten natriumia ja kalsiumia.

41:6.2 (461.6) Kalsium on itse asiassa avaruuteen levinneen aineen pääasiallinen alkuaine kaikkialla Orvontonissa. Hienoksi jauhautunut kivi sirottautuu yltympäriinsä koko superuniversumiimme. Kivi on kirjaimellisesti planeettojen ja avaruuden sfäärien perusrakennusaine. Kosminen pilvi, suuri avaruuspeite, koostuu enimmäkseen kalsiumin muuntuneista atomeista. Kiviatomi on eräs laajimmalle levinneistä ja sinnikkäimmistä alkuaineista. Ei riitä se, että se sietää auringon aiheuttamaa ionisoitumista – jakautumista – vaan se pitää myös tiukasti kiinni yhdistymisalttiista ominaislaadustaan, vielä sittenkin kun tuhoisat röntgensäteet ovat sitä moukaroineet ja korkeat aurinkolämpötilat sitä hajottaneet. Tunnistettavuutensa ja pitkäikäisyytensä puolesta kalsium vie voiton kaikista yleisemmistä aineen muodoista.

41:6.3 (462.1) Fyysikkonne ovat aivan oikein aavistaneet, että nämä aurinkokalsiumin runnellut jäännökset kirjaimellisesti ratsastavat valonsäteillä eripituisia välimatkoja, ja näin niiden levittäytyminen kaikkialle avaruuteen käy suunnattomasti helpommin. Tiettyjen

muuntelujen kohteeksi joutunut natriumatomi pystyy sekin kulkemaan valon ja energian mukana. Kalsiumin taidonnäyte on sitäkin merkille pantavampi siksi, että tämän alkuaineen massa on lähes kaksinkertainen natriumin massaan verrattuna. Kalsiumin paikallinen avaruuteen leviäminen johtuu siitä tosiasiasta, että se pakenee muuntuneessa muodossa Auringon fotosfääristä sieltä lähtevillä auringonsäteillä kirjaimellisesti ratsastamalla. Verrattain suuresta massastaan – sehän sisältää kaksikymmentä rataansa kiertävää elektronia – huolimatta kalsium onnistuu kaikista Auringon alkuaineista parhaiten vapautumaan Auringon sisuksista avaruuden toimikentille. Tämä selittää, miksi Auringon pinnalla on yhdeksäntuhatta kuusisataa kilometriä paksu kalsiumkerros, kaasumainen kivipinta; ja näin on siitä huolimatta, että tämän kerroksen alapuolella on yhdeksäätoista kevyempää alkuainetta ja lukuisia raskaampia.

41:6.4 (462.2) Kalsium on Auringolle ominaisissa lämpötiloissa aktiivinen ja monipuolinen alkuaine. Kiviatomissa on kaksi vikkelää ja löyhästi kiinnittynyttä elektronia kahdessa ulommassa elektronikehässä, jotka ovat hyvin lähellä toisiaan. Jo atomien taistelun alkuvaiheessa se menettää ulomman elektroninsa. Sen jälkeen se ryhtyy taiturimaisin tempuin heittelemään yhdeksättätoista elektronia edestakaisin elektronien kehän yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen radan välillä. Heittelemällä tätä yhdeksättätoista elektronia edestakaisin sen oman ja menetetyn kumppanin radan välillä yli kaksikymmentäviisituhatta kertaa sekunnissa runneltu kiviatomi pystyy osittain uhmaamaan

painovoimaa ja onnistuu näin ratsastamaan ilmaantuvilla valo- ja energiavirroilla, auringonsäteillä, kohti vapautta ja seikkailuja. Tämä kalsiumatomi liikkuu ulospäin vuoroittaisin, eteenpäin vievin nykäyksin kaksikymmentäviisituhatta kertaa sekunnissa, vuoroin auringonsäteeseen tarttuen ja vuoroin siitä otteensa hellittäen. Ja tästä johtuu, miksi kivi on avaruuden maailmojen pääainesosa. Kalsium on kaikista etevin karkaamaan aurinkovankilasta.

41:6.5 (462.3) Tämän akrobaattisen kalsiumelektronin vikkelyys käy ilmi siitä tosiasiasta, että kun lämpöröntgensäteen aurinkovoimat tönäisevät sen korkeamman radan kehälle, se pysyy tällä radalla vain noin sekunnin miljoonasosan, mutta ennen kuin atomin sähkö-gravitaatiovoima vetää sen takaisin entiselle radalleen, se pystyy suorittamaan miljoona kierrosta atomin keskustan ympäri.

41:6.6 (462.4) Auringostanne on irronnut valtava määrä sen sisältämästä kalsiumista, sillä kouristuksenomaisten purkausten aikoihin se aurinkokunnan muodostumisen yhteydessä menetti sitä suunnattomat määrät. Suuri osa aurinkokalsiumista on nyt Auringon ulkokuoressa.

41:6.7 (462.5) Olisi muistettava, että spektrianalyysit osoittavat vain Auringon pinnan koostumukset. Esimerkiksi: Auringon spektreissä esiintyy monia rautaviivoja, mutta rauta ei ole Auringon pääasiallinen alkuaine. Tämä ilmiö johtuu lähes tyystin Auringon pinnan nykyisestä lämpötilasta, joka on vähän alle 3 300 astetta. Tämä lämpötila on raudan spektrin rekisteröitymiselle erittäin suotuisa.

7. Aurinkoenergian lähteet

41:7.1 (463.1) Monien aurinkojen, myös oman Aurinkonne, sisäinen lämpötila on paljon yleisesti uskottua korkeampi. Auringon sisuksessa ei ole käytännöllisesti katsoen lainkaan kokonaisia atomeja, kaikkia niitä on nimittäin enemmän tai vähemmän hajottanut näin korkeissa lämpötiloissa luonnostaan esiintyvä voimakas röntgensädepommitus. Kokonaan siihen katsomatta, mitä materiaelementtejä saattaa esiintyä Auringon ulommissa kerroksissa, murskaavien röntgensäteiden hajottava vaikutus on tehnyt sisäosissa olevista alkuaineista hyvin samankaltaisia. Röntgensäde on atomisen olomuodon suuri yhdenmukaistaja.

41:7.2 (463.2) Aurinkonne pintalämpötila on lähes 3 300 astetta, mutta sen sisäosiin tunkeuduttaessa lämpötila kohoaa nopeasti, kunnes se keskiosissa nousee uskomattomaan noin 19 400 000 asteen korkeuteen. (Kaikki esitetyt lämpötilat ovat Celsius-asteikkonne mukaisia.)

41:7.3 (463.3) Kaikki nämä ilmiöt ovat osoituksena suunnattomasta energian kulutuksesta, ja tärkeysjärjestyksen mukaan lueteltuina aurinkoenergian lähteet ovat:

41:7.4 (463.4) 1. Atomien – ja lopulta elektronien – hajoaminen.

41:7.5 (463.5) 2. Alkuaineiden muuttuminen toisiksi, näin vapautuvien energioiden radioaktiivinen ryhmä mukaan luettuna.

41:7.6 (463.6) 3. Joidenkin universaalisten avaruusenergioiden kasautuminen ja niiden edelleenlähettäminen.

41:7.7 (463.7) 4. Avaruudessa oleva aines ja meteorit, joita lakkaamatta syöksyy liekehtiviin aurinkoihin.

41:7.8 (463.8) 5. Aurinkojen kutistuminen; auringon jäähtyminen ja sitä seuraava supistuminen tuottavat toisinaan energiaa ja lämpöä enemmän kuin avaruusaines.

41:7.9 (463.9) 6. Korkeissa lämpötiloissa painovoiman vaikutus muuntaa tiettyä kehässä kiertävää voimaa säteilyä lähettäviksi energioiksi.

41:7.10 (463.10) 7. Takaisin siepattu valo ja muu aines, jotka vetäytyvät takaisin aurinkoon, sen jälkeen kun ne ovat sieltä lähteneet, sekä muut auringon ulkopuolelta peräisin olevat energiat.

41:7.11 (463.11) On olemassa kuumista kaasuista (lämpötilaltaan joskus miljoonia asteita) koostuva, säätelevä peite, joka sulkee auringot sisäänsä ja joka vaikuttaa tasapainottavasti lämmönmenetykseen ja muutoinkin estää lämmön haihtumisen aiheuttamia vaarallisia vaihteluja. Auringon aktiivisen elämänvaiheen aikana 19 400 000 asteen sisäinen lämpötila pysyy ulkoisen lämpötilan vähitellen tapahtuvasta laskemisesta täysin riippumatta suunnilleen samana.

41:7.12 (463.12) Voitte koettaa kuvitella 19 400 000 asteen lämpöä – tiettyjen gravitaatiopaineiden yhteydessä – elektronien kiehumapisteeksi. Näin suuren paineen alaisuudessa ja näin korkeassa lämpötilassa kaikki atomit hajoavat ja pirstoutuvat elektronisiksi ja muiksi esivaiheisiksi rakennusosikseen. Myös

elektronit ja muut ultimatonien yhdistymät saattavat hajota, mutta auringot eivät kykene hajottamaan ultimatoneja.

41:7.13 (463.13) Tällaiset aurinkolämpötilat toimivat ultimatoneja ja elektroneja suunnattomasti kiihdyttäen. Jälkimmäisistä ne kiihdyttävät ainakin niitä, jotka jatkavat olemassaoloaan näissä olosuhteissa. Käsitätte, mitä korkea lämpötila merkitsee ultimatonien ja elektronien toiminnan kiihdyttämisen kannalta, kun pysähdytte ajattelemaan, että pisara tavallista vettä sisältää yli tuhat triljoonaa (10^{21}) atomia. Se on yhtä kuin yli sadan hevosvoiman energia käytettynä jatkuvasti kahden vuoden ajan. Kokonaislämpö, jonka aurinkokunnan Aurinko nyt joka sekunti säteilee, riittäisi kiehuttamaan Urantian kaikkien valtamerten veden vain yhdessä sekunnissa.

41:7.14 (464.1) Universumienergian päävirtojen suorissa kanavissa toimivat auringot vain voivat säteillä ikuisesti. Tällaiset auringot liekehtivät loputtomasti, sillä ne kykenevät korvaamaan materiahukkansa sillä, että ne saavat avaruuden vahvuutta ja sitä vastaavaa kiertävää energiaa. Mutta niiden tähtien kohtalona, jotka ovat etäällä näistä uudelleenvarautumisen pääkanavista, on joutua kokemaan energian ehtyminen – vähittäinen jäähtyminen ja viimein loppuunpalaminen.

41:7.15 (464.2) Yhteentörmäyksessä saatu isku voi vaikuttaa nuorentavasti tällaisiin kuolleisiin tai kuoleviin aurinkoihin, tai ne voivat latautua uudelleen joidenkin avaruuden valottomien energiasaarekkeiden avulla tahi ryöstämällä painovoimallaan

lähistön pienempiä aurinkoja tai aurinkokuntia. Valtaosa kuolleista auringoista kokee elpymisen näiden tai muiden evolutionaaristen menetelmien avulla. Niiden kohtalona, jotka eivät lopultakaan tällä tavoin lataudu uudelleen, on hajota massan räjähdyksessä, kun painovoiman aiheuttama tiivistyminen saavuttaa energiapaineen ultimatonitiivistymisen kriittisen tason. Tällaisista häviävistä auringoista tulee näin harvinaismuotoisinta energiaa, joka soveltuu erinomaisesti energisoimaan toisia, suotuisammin sijaitsevia aurinkoja.

8. Aurinkoenergian reaktiot

41:8.1 (464.3) Auringoissa, jotka on kytketty avaruusenergian kanaviin, aurinkoenergia vapautuu monimutkaisten ydinreaktioketjujen kautta. Näistä yleisin on vety–hiili–helium-reaktio. Hiili toimii tässä muodonvaihdoksessa energiakatalyyttina, sillä hiili ei tässä vedyn heliumiksi muuttavassa prosessissa millään tavoin varsinaisesti muutu. Tietyissä sellaisissa olosuhteissa, joissa vallitsee korkea lämpötila, vety tunkeutuu hiiliytimiin. Kun hiili ei pysty pidättämään kuin neljä tällaista protonia, se alkaa tämän kyllästymisasteen saavutettuaan lähettää protoneja ulos yhtä nopeasti kuin uusia tulee sisään. Tässä reaktiossa sisään menevät vetypartikkelit tulevat ulos heliumatomina.

41:8.2 (464.4) Vetypitoisuuden väheneminen lisää auringon valovoimaa. Loppuun palamaisillaan olevissa auringoissa valovoimaisuus saavuttaa huippunsa vedyn loppuunkulumisen hetkellä. Tämän pisteen jälkeen loistavuutta pitää yllä äskeisen seurauksena oleva painovoiman aiheuttama kokoonpuristumisprosessi. Lopulta tällaisesta tähdestä tulee niin kutsuttu valkoinen kääpiö, äärimmäisen tiivis sfääri.

41:8.3 (464.5) Kun suurista auringoista – pienistä kehämäisistä tähtisumuista – loppuu vety ja sitä seuraa painovoiman aiheuttama kasaanpuristuminen, niin ellei tällainen kappale ole kyllin läpipäästämätön pidättääkseen sisäisen paineen uloimpien kaasukerrosten tukena, tapahtuu äkillinen luhistuminen. Gravitatoris-sähköiset muutokset synnyttävät valtavat määrät pieniä hiukkasia, jotka ovat vailla sähköisiä potentiaaleja, ja tällaiset hiukkaset pakenevat herkästi auringon sisäosista ja aiheuttavat näin jättiläisauringon luhistumisen muutamassa päivässä. Nimenomaan tällaisten ”karkulaishiukkasten” pako aiheutti Andromedan tähtisumun jättiläisnovan luhistumisen noin viisikymmentä vuotta sitten. Tämä valtava tähtikokonaisuus luhistui Urantian ajanlaskun mukaan neljässäkymmenessä minuutissa.

41:8.4 (464.6) Sanotunlainen laaja ainepurkauma pysyttäytyy yleensä sumumaisista kaasuista koostuvina, laajalle levittäytyvinä pilvinä kaiken sen läheisyydessä, mitä jäähtyvästä auringosta on jäljellä. Ja kaikki tämä selittää monentyyppisten epäsäännöllisten tähtisumujen alkuperän, sellaisten kuin Kravun tähtisumun, joka sai alkunsa osapuilleen yhdeksänsataa vuotta sitten, ja jossa sen emäsfääri on

vieläkin nähtävissä yksinäisenä tähtenä tämän epäsäännöllisen tähtisumumassan keskustan lähettyvillä.

9. Aurinkojen stabiliteetti

41:9.1 (465.1) Suuremmat auringot pitävät yllä niin vahvaa elektroneihinsa kohdistuvaa painovoimakontrollia, että valo pääsee pakenemaan vain voimakkaiden röntgensäteiden kannattamana. Nämä auttajasäteet tunkeutuvat koko avaruuteen, ja ne ovat mukana ultimatoneista koostuvien energian perusyhdistymien ylläpitämisessä. Auringon varhaisaikojen suuret energiahävikit, sen jälkeen kun se on saavuttanut maksimilämpötilan, yli 19 400 000 astetta, eivät niinkään johdu valon pakenemisesta kuin ultimatonien vuotamisesta. Nämä ultimatonienergiat pakenevat avaruuteen osallistuakseen siellä elektronien yhdistymiseen ja energian aineellistumiseen; ne ovat varsinainen Auringon nuoruudenpäivien energiamyrskytuuli.

41:9.2 (465.2) Atomit ja elektronit ovat painovoiman alaisia. Ultimatonit *eivät* ole paikallisen gravitaation, aineellisen vetovoiman vuorovaikutussuhteiden alaisia, mutta absoluuttista eli Paratiisin gravitaatiota, universumien universumin universaalisen ja ikuisen kehän kulkusuuntaa ja kiertoliikettä, ne tottelevat täysimääräisesti. Ultimatonienergia ei noudata läheisten eikä kaukaisten ainesmassojen lineaarisen gravitaation puoleensa vetävää voimaa,

mutta alati se toki kiertää kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen suuren ellipsin mukaista kehää.

41:9.3 (465.3) Oma aurinkokeskuksenne säteilee lähes sata miljardia tonnia aktuaalista materiaa joka vuosi, kun taas jättiläisauringot varhaisempana kasvukautenaan, ensimmäisten miljardin vuoden aikana, menettävät ainetta tuhlarin lailla. Auringon elämä vakiintuu, kun aurinko on saavuttanut maksimaalisen sisäisen lämpötilansa ja kun atomin rakenteeseen sitoutuneet energiat alkavat vapautua. Ja juuri tässä kriittisessä pisteessä suuremmat auringot ovat taipuvaisia kouristuksenomaisiin sykintöihin.

41:9.4 (465.4) Auringon stabiliteetti on täysin riippuvainen painovoiman ja lämmön välisen taistelun tasapainosta – niistä suunnattomista paineista, joita mielikuvitukselliset lämpötilat tasapainottavat. Auringon sisustan kaasun joustavuus kannattaa monenlaisista aineista muodostuvia päällimmäisiä kerroksia, ja kun painovoima ja lämpö ovat tasapainossa, ulompien materiaalien paino vastaa täsmälleen alapuolella ja sisustassa olevien kaasujen lämpöpainetta. Monissa nuoremmissa tähdissä gravitaatiosta johtuva jatkuva tiivistyminen tuottaa yhä korkeampia sisäisiä lämpötiloja, ja sisäisen lämmön noustessa superkaasutuulten sisäinen röntgensädepaine käy niin suureksi, että aurinko keskipakoisliikkeen myötä alkaa viskoa ulkokerroksiaan avaruuteen, ja tällä keinoin se korjaa gravitaation ja lämmön välisen epätasapainon.

41:9.5 (465.5) Aurinkonne on jo kauan sitten saavuttanut laajenemis- ja supistumisjaksojensa välillä suhteellisen tasapainon, eli

tasapainon niiden häiriöiden välillä, jotka saavat aikaan monien nuorempien tähtien jättiläismäiset sykinnät. Aurinkonne on nyt ohittamassa kuuden miljardin vuoden ikää. Nykyään se toimii taloudellisimmassa vaiheessaan. Tämänhetkisellä tehollaan se tulee loistamaan vielä yli kaksikymmentäviisi miljardia vuotta. Todennäköistä on, että se kokee heikkenemistä osoittavan osittaisen tehokkuuden vaiheen, joka on yhtä pitkä kuin sen nuoruuden ja vakiintuneen toiminnan vaiheet yhteensä.

10. Asuttujen maailmojen alkuperä

41:10.1 (465.6) Jotkin sykähdyksensä laajimmassa mahdollisessa vaiheessa tai lähellä tätä tilannetta olevat vaihtelevat tähdet ovat keskellä alajärjestelmien muodostamisprosessia, ja monet näistä järjestelmistä tulevat lopulta olemaan paljolti Aurinkonne ja sitä kiertävien planeettojen kaltaisia. Aurinkonne oli juuri tällaisessa voimakkaassa sykähdysvaiheessa, kun massiivinen Angonan järjestelmä käännähti sen lähistölle, ja Auringon ulkopinta alkoi syöstä avaruuteen ainetta suoranaisina virtoina – yhtenäisinä mattoina. Tätä jatkui alati kasvavalla rajuudella aina läheisimmän apposition vaiheeseen saakka, jolloin Auringon koossapysymisen rajat saavutettiin, ja Auringosta purkautui valtava tornimainen ainemuodostuma, aurinkokunnan esivaihe. Samankaltaisissa olosuhteissa saattaa toisinaan käydä, että puoleensa vetävän kappaleen tulo lähimmälle mahdolliselle etäisyydelle kiskaisee

mukaansa kokonaisia planeettoja, jopa neljänneksen tai kolmanneksen auringosta. Näistä suurista purkaumista muodostuu tiettyjä erikoisia pilvipeitteistyyppisiä maailmoja, sfäärejä jotka ovat monessa suhteessa Jupiterin ja Saturnuksen kaltaisia.

41:10.2 (466.1) Aurinkokuntien enemmistö on kuitenkin saanut alkunsa kokonaan eri tavalla kuin teidän aurinkokuntanne. Ja tämä pitää paikkansa niihinkin aurinkokuntiin nähden, jotka saatiin aikaan vetovoiman aiheuttaman vuoksi-ilmiön avulla. Mutta maailmojen rakentamiseen käytetystä menetelmästä riippumatta gravitaatio tuottaa aina aurinkokunnan tyyppisen luomuksen; toisin sanoen keskusauringon tai pimeän saarekkeen planeettoineen, satelliitteineen, alasatelliitteineen ja meteoreineen.

41:10.3 (466.2) Syntytapa, astronominen sijainti ja fyysinen ympäristö määräävät suurelta osin yksittäisten maailmojen fyysiset aspektit. Vaikuttavia tekijöitä ovat myös ikä, koko, pyörimisvauhti ja nopeus, jolla kappale kiitää avaruudessa. Kaasun kokoonpuristumisen tai kiinteiden kappaleiden yhteenkertymisen kautta syntyneille maailmoille ovat ominaisia vuoristot ja, elleivät ne ole liian pieniä, niille on ominaista veden ja ilman olemassaolo niiden elämän alkuaikoina. Sulasta massasta repeytymällä tai yhteentörmäyksessä syntyneistä maailmoista laajat vuorijonot toisinaan puuttuvat.

41:10.4 (466.3) Kaikkien näiden uusien maailmojen alkuaikoina maanjäristykset ovat niissä tavallisia, ja suuret fyysiset häiriöt ovat niille kaikille luonteenomaisia. Tämä pitää eritoten paikkansa puhuttaessa kaasun kokoonpuristumisen kautta syntyneistä sfääreistä, maailmoista, jotka ovat syntyneet joidenkin yksittäisten

aurinkojen alkuvaiheisen tiivistymisen ja kokoonpuristumisen jälkeensä jättämistä valtavista sumumaisista renkaista. Planeetat, joilla Urantian tavoin on kaksinainen alkuperä, kokevat vähemmän rajun ja myrskyisän nuoruuden. Siitä huolimatta maailmanne koki alkuvaiheessaan voimakkaiden mullistusten jakson, jolle olivat ominaisia tulivuoret, maanjäristykset, tulvat ja hirvittävät myrskyt.

41:10.5 (466.4) Urantia on verraten eristyksissä Satanian laitamilla, sillä yhtä poikkeusta lukuun ottamatta aurinkokuntanne on Jerusemista kauimpana, kun Satania itse taas on Norlatiadekin järjestelmistä toiseksi uloin, ja tämä konstellaatio kulkee nyt Nebadonin ulkolaitaa. Olitte totisesti koko luomakunnan vähäisimpien joukossa, kunnes Mikaelin lahjoittautuminen nosti planeettanne kunnia-asemaan ja koko universumin tunteman suuren kiinnostuksen kohteeksi. Toisinaan viimeinen on ensimmäinen, samalla kun vähäisimmästä totisesti tulee suurin.

41:10.6 (466.5) [Esittänyt eräs Arkkienkeleistä yhdessä Nebadonin Voimakeskusten Päällikön kanssa.]

Luku 42

Energia – mieli ja aine

42:0.1 (467.1) MAAILMANKAIKKEUDEN perustus on aineellinen siinä mielessä, että energia on koko olemassaolon perusta, ja puhdasta energiaa hallitsee Universaalinen Isä. Vahvuus – energia – on juuri se yksi ja ainoa olevainen, joka ikuisena monumenttina osoittaa ja todistaa, että Universaalinen Absoluutti on olemassa ja läsnä. Tämä Paratiisin-Läsnäolevista kumpuava valtava energiavirta ei ole koskaan pettänyt, ei koskaan rauennut; infiniittisessä ylläpidossa ei ole milloinkaan ollut katkoa.

42:0.2 (467.2) Universumienergian käsittely tapahtuu aina Universaalisen Isän henkilökohtaisen tahdon ja hänen kaikin puolin viisaiden toimeksiantojensa mukaisesti. Tätä manifestoituneen voiman ja kiertävän energian persoonallista valvontaa muuntavat Iankaikkisen Pojan rinnakkaiset teot ja päätökset sekä Myötätoimijan toteuttamat Pojan ja Isän yhteistavoitteet. Nämä jumalalliset olennot toimivat persoonallisesti ja yksilöinä; he toimivat myös niiden lähes lukemattomien alaistensa persoonassa ja

voimassa, joista jokainen tuo eri tavalla esiin ikuista ja jumalallista tarkoitusperää universumien universumissa. Mutta nämä jumalallisen voiman toiminnalliset ja väliaikaiset muunnokset ja muuntumat eivät mitenkään vähennä sen väitteen totuudellisuutta, että kaikki voima-energia on perimmältään kaiken olevaisen keskuksessa olevan persoonallisen Jumalan valvonnassa.

1. Paratiisin vahvuudet ja energiat

42:1.1 (467.3) Maailmankaikkeuden perustus on aineellinen, mutta elämän sisin olemus on henkeä. Henkien Isä on myös universumien esi-isä. Alkuperäisen Pojan ikuinen Isä on myös alkuperäisen esikuvan, Paratiisin Saaren, ikuisuuslähde.

42:1.2 (467.4) Aine – energia –, sillä ne ovat vain saman kosmisen realiteetin eri ilmenemismuotoja, kuuluu universumi-ilmiönä luonnostaan Universaaliseen Isään. ”Häneen sisältyy kaikki, mikä on.” Saattaa näyttää siltä, että aineessa ilmenee myötäsyntyistä energiaa ja tulee esille omavaraisia voimia, mutta kaikissa näissä fyysisissä ilmiöissä esiintyviin energioihin liittyvät gravitaatiolinjat juontuvat Paratiisista ja ovat siitä riippuvaisia. Ultimatonin, ensimmäisen mitattavissa olevan energiamuodon, ytimenä on Paratiisi.

42:1.3 (467.5) Aineeseen luontaisesti kuuluvana ja universaalisessa avaruudessa läsnä olevana on eräs energian muoto, jota ei Urantialla

tunneta. Kun tämä löytö lopulta tehdään, fyysikoista tulee tuntumaan, että he ovat – ainakin melkein – ratkaisseet aineen mysteerin. Ja ovathan he todellakin päässeet askelen lähemmäksi Luojaa, ovathan he päässeet perille taas yhdestä jumalallisen tekniikan osa-alueesta, mutta missään mielessä he eivät ole löytäneet Jumalaa eivätkä osoittaneet, että aine olisi olemassa tai luonnonlait toimisivat Paratiisin kosmisesta tekniikasta ja Universaalisen Isän liikkeelle panevasta tarkoituksesta erillään.

42:1.4 (468.1) Sitten kun on edistytty vieläkin pitemmälle ja tehty yhä enemmän löytöjä, sen jälkeen kun Urantia on edennyt mittaamattomasti nykyisen tietämyksen edelle, vaikka silloin saatattekin päästä hallitsemaan aineen sähköisten yksiköiden energiakierroksia sellaisessa määrin, että kykenette muuntelemaan niiden fyysisiä ilmenemismuotoja, edes kaiken tällaisen hyvinkin mahdollisen edistyksen jälkeen tiedemiehenne eivät koskaan kykene luomaan ainoatakaan aineen atomia, eivät tuottamaan ainuttakaan energian leimahdusta eivätkä koskaan lisäämään aineeseen sitä, mitä kutsumme elämäksi.

42:1.5 (468.2) Energian luominen ja elämän lahjoittaminen ovat Universaalisen Isän ja hänen luojapersoonallisuuskumppaniensa etuoikeuksia. Jumaluuksista virtaa jatkuva energian ja elämän vuo, paratiisivahvuuden universaalinen ja yhdistynyt virta kulkee kaikkeen avaruuteen. Tämä jumalallinen energia täyttää koko luomistuloksen. Vahvuudenorganisoijat panevat alulle ne muutokset ja panevat toimeen ne muunnokset avaruusvahvuudessa, jotka olevaistuvat energiaksi; voimanohjaajat muuntavat energian

aineeksi; tällä tavoin syntyvät aineelliset maailmat. Elämänkantajat panevat elottomassa aineessa alulle prosessit, joita kutsumme elämäksi, aineelliseksi elämäksi. Morontiavoiman Valvojat toimivat samalla tavoin kaikissa siirtymävaiheen maailmoissa, jotka ovat aineellisten ja hengellisten maailmojen välillä. Korkeammat henki-Luojat panevat alulle samanlaisia prosesseja energian jumalallisissa muodoissa, ja seurauksena ovat älyllisen elollisuuden korkeammat henkimuodot.

42:1.6 (468.3) Energia lähtee liikkeelle Paratiisista muodossa, jonka se on saanut jumalallisen käskyn mukaan. Energiassa – puhtaassa energiassa – on mukana kaikki, mikä on ominaista jumalallisen organisaation olemukselle; se muotoutuu yhteen Jumalaan sisältyvien kolmen Jumalan kaltaiseksi, sellaisina kuin he toimivat universumien universumin päämajassa. Ja kaikki vahvuus pannaan kiertokulkuun Paratiisista, se tulee Paratiisin-Läsnäolevilta ja sinne se palaa ja on syvimmältä olemukseltaan aiheuttamattoman Aiheuttajan, Universaalisen Isän, eräs ilmenemismuoto; eikä ilman Isää olisi olemassa mitään, mikä on.

42:1.7 (468.4) Itsestään olemassa olevasta Jumaluudesta juontuva vahvuus on itsessään iäti olemassa olevaa. Vahvuus-energia on häviämätöntä, tuhoutumatonta; nämä Infiniittisen ilmentymät saattavat olla rajoittamattoman muuntelun, loputtoman muodonmuutoksen ja ikuisen metamorfoosin kohteina, mutta häviäminen ei missään mielessä, ei missään määrin, ei edes vähäisimmässä kuviteltavissa olevassa laajuudessa voisi niitä kohdata eikä niitä koskaan tule kohtaamaan. Mutta vaikka energia

kumpuaakin Infiniittisestä, sen esiintyminen ei silti ole infiniittistä, koska sillä, mikä nykyään käsitetään kokonaisuniversumiksi, on ulkorajansa.

42:1.8 (468.5) Energia on ikuista, mutta ei infiniittistä. Se reagoi aina Infiniittisyyden kaiken sisäänsä sulkevaan otteeseen. Vahvuus ja energia kulkevat ikuisesti kulkuaan; koska ne ovat lähteneet Paratiisista, niiden täytyy sinne myös palata, vaikka säädetyn kiertokulun tekeminen kestäisi aikakauden toisensa jälkeen. Mikä on alkujaan Paratiisin-Jumaluudesta, sen päämääränä voi olla vain Paratiisi tai määränpäänä Jumaluus.

42:1.9 (468.6) Ja tämä kaikki vahvistaa uskoamme kehämäiseen, jossain määrin rajalliseen, mutta järjestyksessä olevaan ja laajalle ulottuvaan universumien universumiin. Ellei tämä olisi totta, silloin jossakin pisteessä ilmaantuisi ennemmin tai myöhemmin merkki energian ehtymisestä. Kaikki lait, organisaatiot, hallinto ja universumin tutkimusmatkailijoiden tuoma todistusaineisto, viittaa siihen, että on olemassa ääretön Jumala, mutta toistaiseksi vielä äärellinen universumi, loputtoman olemassaolon kehämäisyys, jokseenkin rajaton, mutta äärettömyyteen verrattuna kuitenkin äärellinen.

2. Universaaliset ei-hengelliset energiajärjestelmät (fyysiset energiat)

42:2.1 (469.1) On todellakin vaikea löytää englannin kielestä sanoja, jotka soveltuisivat vahvuuden ja energian – fyysisen, mielellisen tai hengellisen – eri tasojen nimittämiseen ja kuvaamiseen. Nämä kertomukset eivät voi kaikilta osin noudattaa hyväksymiänne vahvuuden, energian ja voiman määritelmiä. Vallitsee sellainen kielellinen köyhyys, että meidän on pakko käyttää näitä termejä monissa eri merkityksissä. Tässä luvussa esimerkiksi sanaa *energia* käytetään tarkoittamaan fenomenaalisen liikkeen, toiminnan ja potentiaalin kaikkia vaiheita ja muotoja, kun taas *vahvuus*-sanaa [force] käytetään energian esigravitatorisista ja sanaa *voima* [power] gravitaation ilmaantumisen jälkeisistä energian tasoista.

42:2.2 (469.2) Pyrin kuitenkin vähentämään käsitteellistä sekaannusta suosittamalla seuraavan luokituksen käyttöönottoa puhuttaessa kosmisesta vahvuudesta, emergentistä energiasta ja universumivoimasta – fyysisestä energiasta:

42:2.3 (469.3) 1. *Avaruuden voimavaraus*. Kysymyksessä on epäilyksetön Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo vapaassa avaruudessa. Tämän käsitteen ekstensio sisältää Kvalifioimattoman Absoluutin toiminnan kokonaisuuteen luonnostaan kuuluvan universumin vahvuus-avaruuspotentiaalin, kun tämän käsitteen intensio puolestaan merkitsee kosmisen todellisuuden kaikkeutta – universumeja, jotka kaukana iäisyydessä saivat alkunsa koskaan alkamattomasta, koskaan päättymättömästä, koskaan liikkumattomasta ja koskaan muuttumattomasta Paratiisin Saaresta.

42:2.4 (469.4) Paratiisin alapuolelle alun alkaen kuuluvat ilmiöt käsittävät luultavasti kolme absoluuttisen vahvuusläsnäolon ja

toiminnan vyöhykettä: Kvalifioimattomalle Absoluutille kuuluva keskipisteen ympärillä oleva vyöhyke, itsensä Paratiisin Saaren vyöhyke sekä niiden välissä oleva joidenkin tunnistamattomien, tasoittavien ja korvaavien toimintayksikköjen tai toimintojen vyöhyke. Nämä kolme samankeskistä vyöhykettä ovat kosmisen todellisuuden paratiisisyklin keskus.

42:2.5 (469.5) Avaruuden voimavaraus on esirealiteetti; se on Kvalifioimattoman Absoluutin toimipiiri, ja se reagoi vain Universaalisen Isän henkilökohtaiseen otteeseen siitäkin huolimatta, että se näennäisesti on Ensiasteisten Vahvuuden Pääorganisoijien läsnäolon avulla modifioitavissa.

42:2.6 (469.6) Kun Uversassa puhutaan avaruuden voimavarauksesta, käytetään sanaa ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Alkuvahvuus*. Tämä edustaa avaruuden voimavarauksen ensimmäistä perusmuutosta, ja se saattaa olla eräs Kvalifioimattoman Absoluutin ala-Paratiisiin keskittyvistä toiminnoista. Tiedämme, että ala-Paratiisista ulos suuntautuva avaruuden läsnäolo muuntuu jollakin tavoin siitä, joka tulee sisään. Mutta kaikista tällaisista mahdollisista yhteyksistä huolimatta avaruuden voimavarauksen yleisesti tunnettu muuntuminen alkuvahvuudeksi on Paratiisin elävien vahvuudenorganisoijien jänniteläsnäolon ensiasteinen erilaistava tehtävä.

42:2.8 (469.8) Passiivisesta ja potentiaalisesta vahvuudesta tulee aktiivista ja alkuvaiheista, kun se reagoi Ensiasteisten Olevaistettujen Vahvuuden Pääorganisoijien läsnäolon tarjoamaan vastukseen. Vahvuus ilmaantuu nyt yksinomaisesta

Kvalifioimattoman Absoluutin toimipiiristä alueille, joille on ominaista monensuuntainen reagointi – reagointi tiettyihin Toiminnan Jumalan alulle panemiin alkuperäisiin liikkeisiin ja sen jälkeen tiettyihin Universaalisesta Absoluutista alkunsa saaviin tasauttaviin liikkeisiin. Alkuvahvuus näyttää reagoivan transsendentaaliseen kausaatioon absoluuttisuuden suhteessa.

42:2.9 (469.9) Alkuvahvuudesta puhutaan toisinaan *puhtaana energiana;* Uversassa käytetään siitä puhuttaessa sanaa SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Emergentit energiat*. Ensiasteisten vahvuudenorganisoijien passiivinen läsnäolo riittää muuntamaan avaruuden voimavarauksen alkuvahvuudeksi, ja nimenomaan tällä liikkeeseen saatetulla avaruuden kentällä nämä samaiset vahvuudenorganisoijat ryhtyvät ensimmäisiin ja aktiivisiin toimintoihinsa. Alkuvahvuuden on määrä energian ilmenemisalueilla käydä kahden erillisen muuntovaiheen läpi, ennen kuin se ilmaantuu universumivoimaksi. Nämä emergentin energian kaksi tasoa ovat:

42:2.11 (470.2) a. *Valtaenergia*. Kysymyksessä on voimallisesti suuntautuva, massana liikkuva, korkeasti jännitteinen ja tehokkaasti reagoiva energia – ensiasteisten vahvuudenorganisoijien toimintojen liikkeelle panemat jättiläismäiset energiajärjestelmät. Tämä primaarinen eli valtaenergia ei ensi alkuun reagoi selvästi paratiisigravitaation vetoon, vaikka se luultavasti osoittaakin kokonaismassallista tai avaruussuunnallista reagointia Paratiisin alapinnalta toimivien absoluuttisten vaikutusten kollektiiviseen ryhmään. Kun energia ilmaantuu tasolle, jolla se alkaa reagoida

Paratiisin kehämäisen ja absoluuttisen gravitaation vetoon, ensiasteiset vahvuudenorganisoijat astuvat sivuun ja päästävät toisasteiset kumppaninsa toimimaan.

42:2.12 (470.3) b. *Gravitaatioenergia*. Nyt ilmaantuvalla, gravitaatioon reagoivalla energialla on universumivoiman potentiaali, ja siitä tulee kaiken universumiaineen aktiivinen esivaihe. Tämä sekundäärinen eli gravitaatioenergia on sen energiaan kohdistuvan muokkaustyön tuote, joka on Liitännäisten Transsendentaalisten Vahvuuden Pääorganisoijien rakentamien presenssien ja jännitetrendien aikaansaannos. Reagoimalla näiden vahvuudenkäsittelijöiden työhön avaruusenergia siirtyy nopeasti valtaenergiavaiheesta gravitaatiovaiheeseen, ja näin se alkaa reagoida suoraan Paratiisin (absoluuttisen) gravitaation kehämäiseen vetoon, samalla kun siinä ilmenee tiettyä potentiaalista herkkyyttä sen lineaarisen gravitaation vetoa kohtaan, joka kuuluu luonnostaan pian ilmaantuvan energian ja aineen elektronisen ja sitä seuraavien vaiheiden aineelliseen massaan. Vetovoimaanreagoinnin ilmaantumisen jälkeen Liitännäiset Vahvuuden Pääorganisoijat saavat vetäytyä avaruuden energiapyörremyrskyistä sillä edellytyksellä, että tälle toimintakentälle on osoitettavissa Universumivoiman Ohjaajia.

42:2.13 (470.4) Olemme melkoisen epävarmoja vahvuuden evoluution varhaisvaiheet aiheuttavista täsmällisistä syistä, mutta tunnistamme kummallakin emergentin energian ilmenemisen tasolla Perimmäisen älyllisen toiminnan. Kun valta- ja gravitaatioenergiaa tarkastellaan yhdessä, niistä puhutaan Uversassa sanalla ULTIMATA.

42:2.14 (470.5) 4. *Universumivoima*. Avaruusvahvuus on muuttunut avaruusenergiaksi ja sen jälkeen gravitaation hallitsemaksi energiaksi. Fyysinen energia on näin kypsynyt vaiheeseen, jossa se voidaan ohjata voimaa johtaviin kanaviin ja panna palvelemaan universumin Luojien monenlaisia tavoitteita. Tätä työtä suorittavat suuruniversumissa – organisoiduissa ja asutetuissa luomistuloksissa – olevat monitaitoiset fyysisen energian ohjaajat, keskukset ja valvojat. Nämä Universumivoiman Ohjaajat ottavat tehtäväkseen valvoa enemmän tai vähemmän täydellisesti kahtakymmentäyhtä niistä energian kolmestakymmenestä vaiheesta, jotka muodostavat seitsemän superuniversumin nykyisen energiajärjestelmän. Tämä voima-energia-aineen toimipiiri on Korkeimman ajallis-avaruudellisen ylivalvonnan alaisuudessa toimivan Seitsenkertaisen älyllisten toimintojen maailma.

42:2.15 (470.6) Kun Uversassa puhumme universumivoiman maailmasta, käytämme sanaa GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havonan energia*. Tämä kertomus on käsitteiden osalta edennyt Paratiisiin päin sitä mukaa, kuin muuntuvaa avaruusvahvuutta on seurattu taso tasolta ajallisuuden ja avaruuden universumien energia-voiman toimintatasolle. Kun edetään pitemmälle Paratiisia kohti, kohdataan seuraavaksi eräs energian ennalta olemassa oleva vaihe, joka on ominainen keskusuniversumille. Täällä evoluution kiertokulku näyttää kääntyvän takaisin, seuraamaan omia jälkiään. Nyt näyttää siltä, että energia-voima alkaisi kääntyä takaisin vahvuutta kohti, mutta kohti sellaista vahvuutta, joka on olemukseltaan hyvin erilaista kuin

avaruuden voimavaraus ja alkuvahvuus. Havonan energiajärjestelmät eivät ole duaalisia; ne ovat kolmiyhteisiä. Kysymyksessä on Paratiisin-Kolminaisuuden puolesta toimivan Myötätoimijan eksistentiaalinen energia-alue.

42:2.17 (471.1) Uversassa nämä Havonan energiat tunnetaan nimellä TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transsendentaalinen energia*. Tämä energiajärjestelmä toimii Paratiisin ylätasolla ja ylätasolta käsin ja vain absoniittiväestöjen yhteydessä. Uversassa sitä kutsutaan nimellä TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energia on läheistä sukua jumalallisuudelle, silloin kun se on Paratiisin energiaa. Olemme taipuvaiset uskomaan, että monota on elävää, ei henkeä olevaa Paratiisin energiaa – Alkuperäisen Pojan elävän, henkeä olevan energian ikuisuusvastine – ja näin ollen Universaalisen Isän ei-hengellinen energiajärjestelmä.

42:2.20 (471.4) Emme kykene tekemään eroa paratiisihengen ja paratiisimonotan *olemuksen* välillä. Ne ovat ilmeisesti toistensa kaltaisia. Niillä on eri nimet, mutta kovin paljon ei teille liene kerrottavissa sellaisesta realiteetista, jonka hengelliset ja ei-hengelliset ilmenemät ovat erotettavissa toisistaan vain *nimen* perusteella.

42:2.21 (471.5) Tiedämme, että finiittiset luodut voivat Seitsenkertaisen Jumalan ja Ajatuksensuuntaajan huolenpidon kautta tavoittaa

palvontakokemuksen Universaalisesta Isästä, mutta epäilemme, tokko yksikään absoluuttisen tason alapuolella oleva persoonallisuus, tokkopa edes voimanohjaajat, pystyy käsittämään Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen energiaalista äärettömyyttä. Yksi asia on silti varma: mikäli voimanohjaajat tuntevat avaruusvahvuuden muodonvaihdostekniikan, he eivät tätä salaisuutta meille muille paljasta. Olen sitä mieltä, etteivät he täysin käsitä vahvuudenorganisoijien toimintaa.

42:2.22 (471.6) Nämä voimanohjaajat itse ovat energian katalysaattoreita; toisin sanoen he saavat läsnäolollaan energian lohkoutumaan, järjestymään tai kerääntymään yksikkömuodostumaksi. Ja kaikki tämä merkitsee, että energiassa täytyy luonnostaan olla jotakin, joka saa sen näiden voimaentiteettien läsnä ollessa toimimaan tällä tavoin. Nebadonin Melkisedekit nimesivät kauan sitten tämän ilmiön, jossa kosminen vahvuus muuttuu universumivoimaksi, yhdeksi seitsemästä ”jumalallisuuden äärettömyydestä”. Ja juuri näin pitkälle te paikallisuniversumissa tapahtuvan ylösnousemuksenne aikana tämän asian osalta edistytte.

42:2.23 (471.7) Siitä huolimatta, ettemme pysty kaikilta osin käsittämään kosmisen vahvuuden alkuperää, luonnetta emmekä sen muodonmuutoksia, olemme täysin perillä emergentin energian käyttäytymisen kaikista vaiheista, siitä lähtien kun se alkaa suoraan ja erehtymättömästi reagoida Paratiisin gravitaation vaikutukseen – suunnilleen superuniversumin voimanohjaajien toiminnan alkamisesta lähtien.

3. Aineen luokittelu

42:3.1 (471.8) Aine on keskusuniversumia lukuun ottamatta kaikissa universumeissa samanlaista. Aineen fyysiset ominaisuudet määräytyvät sen rakennusosina olevien jäsenten kiertonopeuksista, kiertoliikkeessä olevien osien lukumäärästä ja niiden koosta, niiden ja ytimen välisestä etäisyydestä eli aineen sisältämästä avaruudesta sekä eräiden Urantialla vielä tuntemattomien voimien läsnäolosta.

42:3.2 (471.9) Erilaisissa auringoissa, planeetoilla ja avaruuden taivaankappaleissa materia esiintyy kymmenessä pääjakautumassa:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatoninen aine – aineellisen olemassaolon fyysiset perusyksiköt, elektronien muodostamiseen soveltuvat energiapartikkelit.

42:3.4 (472.2) 2. Alielektroninen aine – aurinkojen sisältämien superkaasujen hylkivä ja ulostyöntävä vaihe.

42:3.5 (472.3) 3. Elektroninen aine – aineellisen erilaistumisen sähköinen vaihe – elektronit, protonit ja erilaiset muut elektronisten ryhmien tapauksittain vaihtelevaan rakenteeseen kuuluvat yksiköt.

42:3.6 (472.4) 4. Aliatominen aine – kuumien aurinkojen sisuksessa runsaana esiintyvä aine.

42:3.7 (472.5) 5. Hajonneet atomit – joita tavataan jäähtyvissä auringoissa ja kaikkialla avaruudessa.

42:3.8 (472.6) 6. Ionisoitunut aine – yksittäiset atomit, joista sähkö-, lämpö- tai röntgensädevaikutukset ja liuottimet ovat riistäneet

uloimmat (kemiallisesti aktiiviset) elektronit.

42:3.9 (472.7) 7. Atominen aine – alkuainejärjestelmän kemiallinen vaihe, molekyylisen eli näkyvän aineen rakennusosat.

42:3.10 (472.8) 8. Aineen molekyylivaihe – aine sellaisena kuin se normaalioloissa Urantialla esiintyy suhteellisen pysyvässä aineellistumisen tilassa.

42:3.11 (472.9) 9. Radioaktiivinen aine – raskaampien alkuaineiden hajaantumistaipumus ja -aktiviteetti olosuhteissa, joissa vallitsee mieto lämpö ja heikentynyt gravitaatiopaine.

42:3.12 (472.10) 10. Luhistunut aine – kylmien tai kuolleiden aurinkojen sisäosissa esiintyvä suhteellisen muuttumaton aine. Aineen tämä muoto ei itse asiassa ole muuttumaton, sillä siinä esiintyy yhä jonkin verran ultimatonien, jopa elektronien toimintaa, mutta nämä yksiköt ovat hyvin lähellä toisiaan ja niiden kiertonopeudet ovat huomattavasti laskeneet.

42:3.13 (472.11) Edellä oleva aineen luokittelu koskee paremminkin aineen rakennetta kuin niitä muotoja, joissa aine on luotujen olentojen havaittavissa. Siinä ei myöskään oteta huomioon esiemergenttisen energian vaiheita eikä Paratiisissa ja keskusuniversumissa olevia ikuisia aineellistumia.

4. Energian ja aineen transmutaatiot

42:4.1 (472.12) Valo, lämpö, sähkö, magnetismi, kemiallisuus, energia ja aine ovat – alkuperältään, luonteeltaan ja päämäärältään – yksi ja sama asia, yhdessä sellaisten muiden aineellisten realiteettien kanssa, joita Urantialla ei vielä tunneta.

42:4.2 (472.13) Emme kaikilta osin käsitä niitä lähes loputtomia muutoksia, joiden kohteeksi fyysinen energia voi joutua. Yhdessä universumissa se ilmenee valona, toisessa valona ja lämpönä, jossakin taas sellaisina energian muotoina, joita Urantialla ei tunneta. Lukemattomia miljoonia vuosia myöhemmin se voi ilmetä uudelleen jonkinmuotoisena levottomana, hyökyvänä sähköenergiana tai magneettisena voimana; ja vieläkin myöhemmin se taas saattaa ilmaantua seuraavassa universumissa jonakin vaihtelevan aineen muotona, joka läpikäy sarjan muodonmuutoksia, ja seuraavaksi sen ulkoinen fyysinen olemus saattaa hävitä jossakin maailmojen suuressa mullistuksessa. Ja sitten, lukemattomia aikakausia myöhemmin ja lukemattomien universumien läpi tapahtuneen, kuta kuinkin loputtoman vaelluksen jälkeen tämä sama energia saattaa jälleen ilmaantua ja muuttaa monet kerrat muotoaan ja potentiaaliaan; ja tällä tavoin nämä muodonmuutokset jatkuvat läpi toinen toistaan seuraavien aikakausien ja halki lukemattomien maailmojen. Näin aine kiitää eteenpäin ja läpikäy ajallisuuden transmutaatiot, mutta kiertää aina uskollisesti iäisyyden kehää; vaikka se olisi pitkäänkin estynyt palaamasta lähtökohtaansa, se reagoi aina siihen ja kulkee iäti polkua, jonka sen matkaan lähettänyt Infiniittinen Persoonallisuus on säätänyt.

42:4.3 (473.1) Voimakeskukset ja heidän kumppaninsa ovat laajasti mukana työssä, jota tehdään ultimatonin muuntamiseksi elektronin radoiksi ja kiertoliikkeiksi. Nämä ainutlaatuiset olennot hallitsevat ja yhdistelevät voimaa ultimatoneja eli aineellistuneen energian perusyksiköitä taitavasti käsittelemällä. He ovat energian isäntiä sen kiertäessä tässä alkukantaisessa tilassa. Fyysisten valvojien kanssa yhdessä toimien he pystyvät tehokkaasti säätelemään ja ohjaamaan energiaa, vielä senkin jälkeen kun se on muuntumalla siirtynyt sähköiselle tasolle, niin kutsuttuun elektroniseen vaiheeseen. Mutta heidän toimialansa supistuu valtavasti, kun elektronisesti järjestynyt energia kääntyy atomijärjestelmien pyörteisiin. Tällaisen aineellistumisen tapahduttua nämä energiat joutuvat lineaarisen gravitaation puoleensa vetävän voiman täyteen otteeseen.

42:4.4 (473.2) Gravitaatio vaikuttaa positiivisesti voimakeskusten ja fyysisten valvojien voimaväyliin ja energiakanaviin, mutta näillä olennoilla on vain negatiivinen suhde gravitaatioon – ne voivat siihen nähden käyttää antigravitatorisia valmiuksiaan.

42:4.5 (473.3) Kautta koko avaruuden tapahtuu kylmyyden ja muiden vaikutusten alaisena ultimatonien luovaa organisoitumista elektroneiksi. Lämpö osoittaa elektronisen toiminnan määrää, kun taas kylmyys merkitsee vain lämmön puuttumista – energian suhteellista lepotilaa – avaruuden universaalisen vahvuusvarauksen tilaa siinä tapauksessa, ettei sen kummemmin emergenttiä energiaa kuin järjestynyttä materiaakaan ole läsnä ja reagoimassa gravitaatioon.

42:4.6 (473.4) Gravitaation läsnäolo ja vaikutus estävät teoreettisen absoluuttisen nolla-pisteen ilmaantumisen, tähtien välisen avaruuden lämpötila ei siis ole absoluuttisessa nollapisteessä. Kaikkialla järjestyneessä avaruudessa esiintyy gravitaatioon reagoivia energiavirtauksia, voiman virtapiirejä ja ultimatonista aktiviteettia sekä myös järjestymässä olevia elektronisia energioita. Avaruus ei itse asiassa ole tyhjä. Niinpä Urantian ilmakehäkin ohenee ohenemistaan, kunnes se noin neljäntuhannen kahdeksansadan kilometrin päässä alkaa vähitellen häipyä tämän universumilohkon keskimääräiseen avaruusaineeseen. Nebadonissa tunnetusta kaikkein tyhjimmästäkin avaruuden kohdasta on saatavilla noin sata ultimatonia – mikä vastaa yhden elektronin ultimatonien määrää – yhtä kuutiotuumaa [16,4 cm^3] kohti. Näin vähäistä ainemäärää pidetään käytännöllisesti katsoen tyhjänä avaruutena.

42:4.7 (473.5) Lämpötila – kuumuus ja kylmyys – on energian ja aineen evoluution maailmoissa toissijaista vain gravitaatioon nähden. Ultimatonit tottelevat nöyrästi äärimmäisiä lämpötiloja. Matalat lämpötilat suosivat elektronisen rakenteen ja atomien kokoonpanon tiettyjä muotoja, kun taas korkeat lämpötilat helpottavat kaikenlaatuisten atomien jakautumista ja aineen hajoamista.

42:4.8 (473.6) Silloin kun aineeseen kohdistuu tietyissä aurinkojen sisäosille ominaisissa tiloissa vallitseva kuumuus ja paine, sen muut kuin kaikkein alkeellisimmat yhteenliittymät saattavat hajota. Näin kuumuus voi laajalti voittaa gravitaatiostabiliteetin. Muttei mikään

tunnettu aurinkolämpötila tai paine kykene muuttamaan ultimatoneja takaisin valtaenergiaksi.

42:4.9 (473.7) Liekehtivät auringot voivat muuttaa aineen erilaisiksi energian muodoiksi, mutta pimeät maailmat ja koko ulkoavaruus voivat hidastaa elektronista ja ultimatonista toimintaa siihen pisteeseen, että ne muuttavat nämä energiat maailmojen aineeksi. Tietyt elektronien keskinäisen läheisyyden omaavat yhdistymät samoin kuin monet atomin ytimessä olevan aineen perusyhdistelmät muodostuvat avoimen avaruuden äärimmäisen matalissa lämpötiloissa, ja myöhemmin niiden koko kasvaa siksi, että niihin liittyy aineellistuvan energian laajempia kertymiä.

42:4.10 (473.8) Meidän on koko tämän koskaan päättymättömän energian ja aineen metamorfoosin pituudelta otettava huomioon gravitaatiopaineen vaikutus samoin kuin ultimatonisten energioiden antigravitatorinen käyttäytyminen tietyissä lämpötila-, nopeus- ja kiertoliikeolosuhteissa. Lämpötila, energiavirtaukset, etäisyys sekä elävien vahvuudenorganisoijien ja voimanohjaajien läsnäolo vaikuttavat nekin kaikkiin energian ja aineen muodonmuutosilmiöihin.

42:4.11 (474.1) Aineen massan kasvu vastaa energian lisääntymistä jaettuna valon nopeuden neliöllä. Dynaamisessa mielessä se työ, jonka lepotilassa oleva aine voi suorittaa, vastaa energiaa, joka kului sen osien yhteensaattamiseen Paratiisista laskettuna, kun siitä vähennetään matkalla voitettujen vahvuuksien muodostama vastus ja aineen osien toisiinsa kohdistama vetovoima.

42:4.12 (474.2) Aineen esielektronisten muotojen olemassaolon osoittavat lyijyn kaksi atomipainoa. Alkuperäisessä muodostuksessaan oleva lyijy painaa hieman enemmän kuin se lyijy, joka ilmaantuu radiumin säteilyn kautta tapahtuvan uraanin hajoamisen tuloksena. Ja tämä atomipainoissa ilmenevä eroavuus ilmentää sitä tosiasiallista energian menetystä, joka on seurauksena atomien hajoamisesta.

42:4.13 (474.3) Aineen suhteellisen eheyden varmistaa se seikka, että energia voi absorboitua tai vapautua vain täsmälleen niissä määrissä, jotka Urantian tiedemiehet ovat nimittäneet kvanteiksi. Tämä aineen maailmoissa ilmenevä viisas järjestely auttaa pitämään universumit toimivina organisaatioina.

42:4.14 (474.4) Energiamäärä, joka tulee sisään tai joka pääsee ulos, kun elektroniset tai muut positiot vaihtuvat, on aina ”kvantti” tai jokin sen kerrannainen. Tällaisten energiayksikköjen värähtelevä eli aaltomainen käyttäytyminen määräytyy kokonaan kysymyksessä olevien ainerakenteiden mittasuhteista. Tällaiset aaltomaiset energiaväreilyt ovat 860-kertaisia verrattuina näin käyttäytyvien ultimatonien, elektronien, atomien tai muiden yksiköiden halkaisijaan. Loputon sekaannus, joka liittyy kvanttien käyttäytymisen aaltomekaaniseen tarkasteluun, johtuu energia-aaltojen päällekkäisyydestä: kaksi aallonharjaa saattaa yhtyä ja muodostaa korkeudeltaan kaksinkertaisen aallonharjan, toisaalta taas aallonharja ja aallonpohja voivat sattua yhteen ja aiheuttaa tällä tavoin toistensa kumoutumisen.

5. Aaltoenergian ilmenemät

42:5.1 (474.5) Orvontonin superuniversumissa on olemassa sata aaltoenergian oktaavia. Urantialla näistä energian ilmenemismuotojen sadasta ryhmästä tunnetaan kokonaan tai osittain kuusikymmentäneljä. Auringonsäteet muodostavat superuniversumin skaalassa neljä oktaavia siten, että näkyvät säteet kattavat yhden yksittäisen oktaavin, jonka numero tässä sarjassa on neljäkymmentäkuusi. Seuraavana tulee ultraviolettiryhmä, kun taas kymmenen oktaavia ylöspäin ovat röntgensäteet, joita seuraavat radiumin gammasäteet. Kolmekymmentäkaksi oktaavia näkyvän auringonvalon yläpuolella ovat ulkoavaruuden energiasäteet, jotka perin usein sekoittuvat niiden mukana esiintyviin, suuren energiavarauksen omaaviin pienen pieniin ainehiukkasiin. Näkyvän auringonvalon alapuolelle mentäessä kohdataan ensimmäiseksi infrapunasäteet, ja kolmekymmentä oktaavia alempana on radioaaltojen ryhmä.

42:5.2 (474.6) Aaltomaiset energian ilmenemismuodot voidaan luokitella – Urantian kahdennenkymmenennen vuosisadan tieteellisen valistuneisuuden näkökulmasta katsottuna – seuraaviin kymmeneen ryhmään:

42:5.3 (474.7) 1. *Infraultimatoniset säteet* – ultimatonien raja-alueen kiertoliikkeet, kun ne alkavat saada selvästi erottuvan muodon.

Tämä on emergentin energian ensimmäinen vaihe, jossa aaltoilmiöt ovat havaittavissa ja mitattavissa.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimatoniset säteet*. Energian kerääntyminen pienen pieniksi ultimatoneista koostuviksi sfääreiksi aiheuttaa sellaisia värähtelyjä avaruuden sisällössä, että ne ovat havaittavissa ja mitattavissa. Ja jo kauan ennen kuin fyysikot löytävät ultimatonin, he epäilemättä havaitsevat näiden säteiden aiheuttamat ilmiöt niiden osuessa kuuroina Urantialle. Nämä lyhyet ja suuritehoiset säteet edustavat ultimatonien alkuvaiheista toimintaa niiden hidastuessa pisteeseen, jossa ne kerääntyvät aineen elektronisen järjestymisen suuntaan. Ultimatonien kerääntyessä elektroneiksi tapahtuu tiivistymistä, jonka seurauksena on energian varastoituminen.

42:5.5 (475.1) 3. *Lyhyet avaruussäteet*. Nämä ovat kaikista puhtaasti elektronisista värähtelyistä lyhyimmät, ja ne edustavat aineen tämänlaatuisen muodon esiatomista vaihetta. Näiden säteiden tuottamiseen vaaditaan tavattoman korkeita tai tavattoman matalia lämpötiloja. Kyseisiä avaruussäteitä on kahta lajia: toinen liittyy atomien syntyyn, toinen osoittaa atomin hajoamista. Niitä säteilee suurimmassa määrin superuniversumin tiheimmältä tasolta, Linnunradasta, joka on myös ulkouniversumien tihein taso.

42:5.6 (475.2) 4. *Elektroninen taso*. Tämä energian vaihe on kaiken aineellistumisen perusta seitsemässä superuniversumissa. Kun elektroneja siirtyy kiertoradan korkeammilta energian tasoilta alemmille, vapautuu aina kvantteja. Elektronien suorittaman

radanvaihdoksen seurauksena on varsin selvien ja yhdenmukaisten valoenergian mitattavissa olevien hiukkasten poissinkoutuminen tai absorptio, samalla kun yksittäinen elektroni yhteentörmäykseen joutuessaan luovuttaa aina valoenergiahiukkasen. Aaltomaisia energian ilmenemismuotoja liittyy myös elektronisen vaiheen positiivisten ja muiden kappalten esiintymisiin.

42:5.7 (475.3) 5. *Gammasäteet* – ne säteilyt, jotka ovat ominaisia atomisen aineen itsestään tapahtuvalle hajoamiselle. Paras esimerkki tästä elektronisen toiminnan muodosta ovat radiumin hajaantumiseen liittyvät ilmiöt.

42:5.8 (475.4) 6. *Röntgensäderyhmä*. Elektronin hidastumisen seuraava askel tuottaa auringon röntgensäteiden eri muodot samoin kuin keinotekoisesti synnytetyt röntgensäteet. Elektronivaraus luo sähkökentän; liike aiheuttaa sähkövirran; virta tuottaa magneettikentän. Kun elektroni yhtäkkiä pysäytetään, seurauksena oleva sähkömagneettinen tärähdys saa aikaan röntgensäteen; röntgensäde on *tämä* häiriö. Auringon röntgensäteet ovat identtisiä niiden säteiden kanssa, jotka synnytetään mekaanisesti ihmisruumiin sisäpuolen tutkimista varten, paitsi siinä, että ne ovat aavistuksen verran pitempiä.

42:5.9 (475.5) 7. *Ultravioletit* eli kemialliset auringonvalon säteet ja erilaiset mekaaniset tuotokset.

42:5.10 (475.6) 8. *Valkoinen valo* – aurinkojen koko näkyvä valo.

42:5.11 (475.7) 9. *Infrapunasäteet* – elektronisen toiminnan hidastuminen yhä lähemmäs tunnettavissa olevan lämmön tasoa.

42:5.12 (475.8) 10. *Hertsiaallot* – Urantialla radiotoimintaan käytetyt energiat.

42:5.13 (475.9) Kaikista näistä aaltomaisen energiatoiminnan kymmenestä vaiheesta ihmissilmä voi reagoida vain yhteen oktaaviin: tavallisen auringonvalon koko valoon.

42:5.14 (475.10) Niin kutsuttu eetteri on pelkästään yhteisnimi, jolla tarkoitetaan avaruudessa tapahtuvien vahvuus- ja energiatoimintojen erästä ryhmää. Ultimatonit, elektronit ja muut energian massakertymät ovat yhdenmukaisia ainehiukkasia, ja avaruuden halki matkatessaan ne todellakin etenevät suorina jonoina. Valo ja kaikki muut havaittavissa olevat energiailmentymät koostuvat tiettyjen energiapartikkeleiden peräkkäisyydestä näiden edetessä suorina jonoina, paitsi kun gravitaatio ja muut väliin tulevat vahvuudet sitä muuntelevat. Se, että nämä energiahiukkasten jonot näyttäytyvät aaltoilmiöinä niitä tietyllä tavalla tutkittaessa, johtuu koko avaruuden erilaistumattoman vahvuuspeitteen, hypoteettisen eetterin antamasta vastuksesta, sekä toisiinsa liittyneiden ainekasaumien vetovoimien välisestä jännitteestä. Aineen partikkeleiden väliin jäävä avaruus yhdessä energiasäteiden alkuvauhdin kanssa on sen perustana, että monet energia-aineen muodot näyttävät aaltomaisilta.

42:5.15 (476.1) Avaruuden sisällön virittyneisyys aiheuttaa aaltomaisen reaktion nopeasti liikkuvien ainehiukkasten kulkuun, aivan kuten laivan kulku veden läpi saa aikaan erikorkuisia ja eripituisia aaltoja.

42:5.16 (476.2) Alkuvahvuuden käyttäytyminen aiheuttaa ilmiöitä, jotka ovat monin tavoin analogisia olettamanne eetterin kanssa. Avaruus ei ole tyhjä. Koko avaruuden sfäärit pyörivät ja kiitävät eteenpäin kaikkialle leviävän vahvuus-energian valtameren läpi. Ei myöskään atomin avaruussisällys ole tyhjä. Mitään eetteriä ei siitä huolimatta ole olemassa, ja juuri tämän oletetun eetterin puuttuminen mahdollistaa sen, että asutut planeetat välttyvät putoamasta aurinkoon, ja sen, että kiertävä elektroni kykenee vastustamaan putoamista atomin ytimeen.

6. Ultimatonit, elektronit ja atomit

42:6.1 (476.3) Vaikka universaalisen vahvuuden avaruusvaraus on homogeeninen ja erilaistumaton, kehittyneen energian järjestyminen aineeksi tekee välttämättömäksi energian keskittymisen erillisiksi massoiksi, joilla on selkeät mittasuhteet ja tietty paino – täsmällinen reagointi gravitaatioon.

42:6.2 (476.4) Paikallisesta eli lineaarisesta gravitaatiosta tulee täydestä määrästään vaikuttavaa aineen atomisen järjestymisen ilmaantuessa. Esiatomisesta aineesta tulee vähäisessä määrin gravitaatioon reagoivaa, kun röntgensäteet ja muut samankaltaiset energiat sitä aktivoivat, mutta mitään mitattavissa olevaa lineaarisen gravitaation

vetoa ei kohdistu vapaisiin, irrallisiin tai varautumattomiin elektronisen energian hiukkasiin eikä yhdistymättömiin ultimatoneihin.

42:6.3 (476.5) Ultimatonit toimivat keskinäisen vetovoiman varassa, ja ne reagoivat vain kehämäisen paratiisigravitaation puoleensa vetävään voimaan. Lineaariseen gravitaatioon reagoinnin puuttuessa ne pysyvät tällä tavoin mukana universaalisessa avaruusajelehdinnassa. Ultimatonien kiertonopeudet voivat kiihtyä siihen pisteeseen, että ne alkavat käyttäytyä osittain antigravitatorisesti, mutta ilman vahvuudenorganisoijia tai voimanohjaajia ne eivät kykene saavuttamaan sitä kriittistä poistumisnopeutta, jolla ne menettäisivät yksilöllisyytensä eli palaisivat valtaenergian tasolle. Luonnossa ultimatonit vapautuvat fyysisen olemassaolon olotilasta vain osallistuessaan jäähtyneen ja kuolevan auringon olemassaolon päättävään hajoamiseen.

42:6.4 (476.6) Ultimatonit – joita Urantialla ei tunneta – hidastuvat monien fyysisten toimintavaiheiden kautta, ennen kuin ne saavuttavat elektroniseen järjestymiseen kuuluvat kiertoliikkeessä olevan energian edellytykset. Ultimatoneilla on kolme liikemuunnosta: keskinäinen vastustus kosmiseen vahvuuteen nähden, antigravitatorisen potentiaalin yksilökohtaiset kierrokset ja keskenään yhteen liittyneiden sadan ultimatonin muodostaman elektronin sisäiset sijaintipaikat.

42:6.5 (476.7) Elektronin rakenteessa keskinäinen vetovoima pitää koossa sata ultimatonia; eikä tyypillisessä elektronissa ole koskaan

enempää, jos ei myöskään vähempää, kuin sata ultimatonia. Yhden tai useamman ultimatonin menetys hävittää tyypillisen elektronin yksilöllisyyden ja synnyttää näin yhden kymmenestä elektronin modifioidusta muodosta.

42:6.6 (476.8) Ultimatonit eivät piirrä ratoja eivätkä kierrä kehissä elektronien sisällä, vaan ne levittäytyvät tai ryhmittyvät sen mukaan, mikä on niiden pyörähtämisnopeus akselinsa ympäri, ja näin ne määräävät elektronien toisistaan poikkeavat mittasuhteet. Tämä sama ultimatonien aksiaalinen pyörimisnopeus määrää myös erityyppisten elektroniyksiköiden negatiiviset tai positiiviset reaktiot. Elektronisen aineen eriytyminen ja ryhmittyminen samoin kuin energia-aineen negatiivisten ja positiivisten kappaleiden sähköinen erillistyminen johtuvat kaiken kaikkiaan näistä niiden rakennusosina olevien ultimatonien keskinäisliitosten erilaisista toiminnoista.

42:6.7 (477.1) Jokainen atomi on halkaisijaltaan hieman yli 1/4 000 000 millimetriä, kun taas elektronin paino on vähän yli 1/2000 pienimmän atomin, vedyn, painosta. Vaikka saattaa olla, ettei atomin ytimelle tunnusomainen positiivinen protoni ole negatiivista elektronia yhtään suurempi, se kuitenkin painaa lähes kaksituhatta kertaa enemmän.

42:6.8 (477.2) Jos aineen massa suurennettaisiin niin, että yhden elektronin massa vastaisi yhtä unssin kymmenesosaa eli 2,83 grammaa, ja sitten kokoa suurennettaisiin samassa suhteessa, sellaisen elektronin volyymiksi tulisi maapallon volyymi. Mikäli protonin – joka on tuhat kahdeksansataa kertaa elektronin

painoinen – volyymi suurennettaisiin nuppineulan pään kokoiseksi, silloin nuppineulan pään halkaisija pitäisi vastaavasti suurentaa yhtä suureksi kuin on Maan rata Auringon ympäri.

7. Atominen aine

42:7.1 (477.3) Kaiken aineen rakenne noudattaa aurinkokunnan rakennetta. Kaikkien pikkuruisten energiauniversumien keskustassa on suhteellisen vakaa, verrattain paikallaan pysyvä, aineellista olemassaoloa edustava ydinosa. Tämä keskusyksikkö on varustettu kolminkertaisin manifestoitumismahdollisuuksin. Tämän energiakeskuksen ympärillä pyörii loputtomassa runsaudessa, mutta vaihtelunalaisilla radoilla, energiayksiköitä, jotka ovat etäisesti verrattavissa jonkin oman aurinkokuntanne kaltaisen tähtiryhmän aurinkoa kiertäviin planeettoihin.

42:7.2 (477.4) Atomin sisällä elektronit kiertävät keskusprotonin ympäri niin, että niillä on liikkumatila, joka on verrattavissa planeettojen omaamaan liikkumatilaan niiden kiertäessä auringon ympäri aurinkokunnan sisältämässä avaruudessa. Todelliseen kokoon verrattaessa etäisyys atomin ytimen ja sisimmän elektronikehän välillä on suhteellisesti sama kuin sisimmän planeetan, Merkuriuksen, ja Aurinkonne välillä.

42:7.3 (477.5) Sekä elektronien pyörähdykset akselinsa ympäri että niiden nopeus atomin ydintä kiertävällä radalla ylittävät kumpikin

sen, mitä ihminen kykenee kuvittelemaan, niiden rakenneosina olevien ultimatonien nopeuksista puhumattakaan. Radiumin positiiviset hiukkaset lentävät avaruuteen vauhdilla, joka on noin kuusitoistatuhatta kilometriä sekunnissa, kun negatiiviset hiukkaset puolestaan saavuttavat lähes valon nopeuden.

42:7.4 (477.6) Paikallisuniversumit noudattavat rakenteensa osalta kymmenjärjestelmää. Duaalisessa universumissa on tasan sata avaruusenergian toisistaan erotettavissa olevaa atomista materialisoitumaa. Se on Nebadonissa suurin mahdollinen aineen järjestäytymisen aste. Nämä sata aineen muotoa koostuvat säännöllisestä sarjasta, jossa yhdestä sataan elektronia kiertää suhteellisen tiivistä keskusydintä. Juuri tämä täsmällinen ja luotettava erilaisten energioiden yhdistyminen muodostaa materian.

42:7.5 (477.7) Ei jokaisen maailman pintakerroksessa esiinny sataa tunnistettavissa olevaa alkuainetta, mutta ne ovat tai ovat olleet läsnä jossakin tai ovat kehittymässä. Planeetan syntyyn ja sitä seuraavaan kehitykseen liittyvät olosuhteet määräävät, montako atomityyppiä sadasta on havaittavissa. Monenkaan maailman pinnalta ei löydetä raskaampia atomeja. Urantiallakin ilmenee tunnetuissa raskaammissa alkuaineissa hajoamistaipumusta, kuten radiumin käyttäytyminen osoittaa.

42:7.6 (477.8) Atomin stabiliteetti riippuu keskusytimessä olevien sähköisesti epäaktiivisten neutronien lukumäärästä. Kemiallinen käyttäytyminen riippuu kokonaan vapaasti kiertävien elektronien aktiivisuudesta.

42:7.7 (478.1) Orvontonissa ei ole koskaan ollut mahdollista luonnollisella tavalla koota yli sataa rataelektronia yhdeksi atomijärjestelmäksi. Kun ratakenttään on keinotekoisesti tuotu satayksi elektronia, seurauksena on aina ollut keskusprotonin silmänräpäyksellinen hajoaminen sekä elektronien ja muiden vapautuneiden energioiden raju hajaantuminen.

42:7.8 (478.2) Vaikka atomit saattavatkin sisältää yhdestä sataan rataelektronia, vain suurempien atomien kymmenen ulointa elektronia kiertävät keskusytimen ympäri selvästi erottuvina ja erillisinä kappaleina, jotka ehyinä ja kompakteina kiertävät täsmällisiä ja selkeitä ratoja. Keskustaa lähinnä olevat kolmekymmentä elektronia ovat erillisinä ja järjestyneinä kappaleina vaikeasti tarkkailtavia ja havaittavia. Tämä sama elektronisen käyttäytymisen vertaussuhde ytimen läheisyyteen nähden vallitsee kaikissa atomeissa niihin sisältyvien elektronien lukumäärästä riippumatta. Mitä lähempänä ydintä, sitä vähemmän ilmenee elektronien yksilöllisyyttä. Elektronin aaltomainen energiaulottuma voi levitä ulospäin siinä määrin, että se ottaa kokonaan haltuunsa atomin radoista alemmat; tämä pitää eritoten paikkansa lähimpänä atomin ydintä olevien elektronien kohdalla.

42:7.9 (478.3) Kolmellakymmenellä sisimmällä rataelektronilla on yksilöllisyys, mutta niiden energiajärjestelmät pyrkivät sekoittumaan keskenään, sillä ne ulottuvat elektronista toiseen ja miltei radalta radalle. Seuraavat kolmekymmentä elektronia muodostavat toisen perheen eli energiavyöhykkeen ja edustavat enenevää erillisyyttä. Ne ovat ainehiukkasia, jotka edellisiä täysimääräisemmin kontrolloivat

mukanaan seuraavia energiajärjestelmiä. Seuraavat kolmekymmentä elektronia, kolmas energiavyöhyke, ovat yhä yksilöllistyneempiä, ja ne kiertävät entistä selkeämpiä ja erillisempiä ratoja. Viimeiset kymmenen elektronia, joita esiintyy vain kymmenessä raskaimmassa alkuaineessa, omaavat riippumattomuuden arvoaseman ja ne kykenevät sen vuoksi enemmän tai vähemmän vapaasti pakenemaan emoytimen hallinnasta. Vähäisinkin lämpötilan ja paineen vaihtelu saa tämän neljännen ja uloimman ryhmän elektronit pakenemaan keskusytimen otteesta, kuten uraanin ja sen sukulaisalkuaineiden spontaani hajoaminen osoittaa.

42:7.10 (478.4) Ensimmäiset kaksikymmentäseitsemän atomia eli ne, jotka sisältävät yhdestä kahteenkymmeneenseitsemään rataelektronia, ovat muita helpommin käsitettävissä. Kahdennestakymmenennestäkahdeksannesta eteenpäin kohtaamme yhä enemmän arvaamattomuutta, jonka oletetaan johtuvan Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolosta. Mutta osa tästä elektronien arvaamattomuudesta johtuu ultimatonien toisistaan poikkeavista aksiaalinopeuksista sekä ultimatonien selittämättömästä ”yhteensulloutumisen” taipumuksesta. On olemassa muitakin vuorovaikutuksia – fyysisiä, sähköisiä, magneettisia ja gravitatorisia –, jotka ovat syynä elektronien käyttäytymisessä esiintyvään vaihteluun. Sen vuoksi atomit ovatkin ennustettavuudeltaan henkilöiden kaltaisia. Tilastotieteilijät saattavat julistaa löytäneensä lakeja, jotka hallitsevat suurta joukkoa joko atomeja tai ihmisiä, mutta ne eivät päde, kun on puhe yksittäisestä atomista tai henkilöstä.

8. Atomin koossapysyvyys

42:8.1 (478.5) Samalla kun gravitaatio on eräs niistä monista tekijöistä, jotka osallistuvat atomin pienen pienen energiajärjestelmän koossapitämiseen, näissä fyysisissä perusyksiköissä ja niiden joukossa on mukana myös eräs voimakas ja tuntematon energia, niiden perusrakenteen ja perimmäisen käyttäytymisen salaisuus, vahvuus, joka on Urantialla vielä tuntematon. Tämä universaalinen influenssi leviää kaikkialle tämän pikkuruisen energiaorganisaation sisällä olevaan avaruuteen.

42:8.2 (478.6) Atomin elektronien välissä oleva avaruus ei ole tyhjä. Koko atomin mitalta tätä elektronien välistä avaruutta aktivoivat aaltomaiset ilmiöt, jotka synkronoituvat täydellisesti elektronien nopeuden ja ultimatonien kiertoliikkeiden kanssa. Tätä vahvuutta eivät täysin hallitse tuntemanne lait positiivisesta ja negatiivisesta vetovoimasta; siksi sen käyttäytyminen on toisinaan arvaamatonta. Tämä nimeämätön influenssi näyttää olevan muuan Kvalifioimattoman Absoluutin reaktio avaruusvahvuuden tasolla.

42:8.3 (479.1) Atomiytimen varautuneet protonit ja varautumattomat neutronit pitää yhdessä niiden välillä edestakaisin kulkevan mesotronin toiminta. Mesotroni on ainehiukkanen, joka on 180 kertaa elektronin painoinen. Ilman tällaista järjestelyä protonien mukanaan kuljettama sähkövaraus hajottaisi atomin ytimen.

42:8.4 (479.2) Atomin rakenteen ollessa sellainen kuin se on, sähköiset tai gravitatoriset vahvuudet eivät voisi pitää ydintä koossa. Ytimen eheyden pitää yllä mesotronin edestakainen koossapitävä toiminta. Mesotroni kykenee pitämään varautuneita ja varautumattomia hiukkasia koossa suuremman vahvuus-massallisen voimansa johdosta ja lisäksi toimimalla niin, että protonit ja neutronit vaihtavat alinomaa paikkaa. Mesotroni aiheuttaa ydinhiukkasten sähkövarauksen jatkuvan edestakaisen heittelehtimisen protonien ja neutronien välillä. Yhden mitättömän pienen sekunnin murto-osan ajan tietty ydinhiukkanen on varautunut protoni, seuraavassa sekunnin murto-osassa se on varautumaton neutroni. Ja nämä energiatilan vaihtelut ovat niin uskomattoman nopeita, ettei sähkövarauksella ole mitään mahdollisuutta toimia hajottavana tekijänä. Näin mesotroni toimii ”energiankantaja”-hiukkasena, joka myötävaikuttaa suunnattomasti siihen, että atomin ydin on vakaa.

42:8.5 (479.3) Mesotronin läsnäolo ja toiminta selittävät toisenkin atomiin liittyvän arvoituksen. Kun atomit toimivat radioaktiivisesti, ne säteilevät energiaa paljon enemmän kuin voisi odottaa. Tämä ylimääräinen säteily johtuu mesotronin, ”energiankantajan”, hajoamisesta, kun siitä näin tulee pelkkä elektroni. Mesotronin hajoamisen yhteydessä esiintyy myös tiettyjen pienten varautumattomien hiukkasten säteilyä.

42:8.6 (479.4) Mesotroni selittää atomiytimen tietyt koossapysymisominaisuudet, mutta se ei ole vastuussa protonin kiinnevoimasta protonia kohtaan eikä neutronin kiinnittymisestä neutroniin. Atomin kiinnevoimaisen eheyden takana oleva

paradoksaalinen ja voimakas vahvuus on sellainen energian muoto, jota Urantialla ei vielä tunneta.

42:8.7 (479.5) Näitä mesotroneja esiintyy runsaasti avaruussäteissä, joita lakkaamatta törmää planeettaanne.

9. Luonnonfilosofia

42:9.1 (479.6) Dogmaattista ei ole vain uskonto, vaan luonnonfilosofia pyrkii sekin samalla tavoin dogmatisoitumaan. Kun maineikas uskonnonopettaja päätteli seitsenluvun olevan luonnon perusta siksi, että ihmisen päässä on seitsemän aukkoa, hän olisi saattanut siinä tapauksessa, että olisi ollut paremmin perillä kemiasta, puolustaa tällaista uskomusta tavalla, joka olisi perustunut todelliseen fyysisen maailman ilmiöön. Kaikissa ajallisuuden ja avaruuden fyysisissä universumeissa on kymmenlukuun perustuvasta energiarakenteen universaalisesta ilmenemisestä huolimatta aina läsnä olevana muistutuksena esiainetta edustava seitsenkertaisen elektronisen organisaation realiteetti.

42:9.2 (479.7) Seitsenluku on keskusuniversumin ja luonteenlaadun myötäsyntyisten periytymisten hengellisen järjestelmän osalta perustavanlaatuinen, mutta kymmenluku, kymmenjärjestelmä, kuuluu luonnostaan energiaan, aineeseen ja aineelliseen luomistulokseen. Atomien maailma tuo siitä huolimatta kylläkin esille tiettyä jaksottaista ominaispiirteistöä, joka toistuu

seitsenryhminä – syntymämerkki, jota tämä aineellinen maailma kantaa osoituksena sen kaukaisesta hengellisestä alkuperästä.

42:9.3 (480.1) Tämä sinnikkäästi toistuva luomistuloksen rakenteessa esiintyvä seitsenkertaisuus on nähtävissä kemian alalla samankaltaisten fysikaalisten ja kemiallisten ominaisuuksien toistumisena selvästi erottuvina seitsenjaksoina pantaessa perusalkuaineet atomipainonsa mukaiseen järjestykseen. Kun Urantian kemialliset alkuaineet järjestetään tällä tavoin riviin, jokainen ominaisuus tai piirre pyrkii toistumaan seitsemittäin. Tämä seitsemittäin tapahtuva jaksottainen muutos toistuu vähenevästi ja muunnelmin kemiallisen taulukon alusta loppuun, ja selvimmin se on havaittavissa alkupään eli kevyemmissä atomiryhmittymissä. Jos lähdetään liikkeelle mistä tahansa yksittäisestä alkuaineesta, jonka johonkin ominaisuuteen kiinnitetään huomiota, tämä piirre muuttuu kuuden sitä seuraavan alkuaineen kohdalla, mutta kun päästään kahdeksannen kohdalle, sillä on tapana tulla esille uudelleen. Kahdeksas kemiallisesti aktiivinen alkuaine muistuttaa toisin sanoen ensimmäistä, yhdeksäs muistuttaa toista ja niin edelleen. Tällainen fyysisen maailman tosiasia viittaa selvästi sen esivaiheena olevan energian seitsenjaksoiseen rakenteeseen ja kertoo ajallisuuden ja avaruuden luomusten seitsenkertaisen erilaisuuden perustavaa laatua olevasta reaalisuudesta. Ihmisen tulisi myös huomata, että luonnollisessa spektrissä on seitsemän väriä.

42:9.4 (480.2) Mutta kaikki luonnonfilosofian olettamukset eivät pidä paikkaansa. Esimerkkinä mainittakoon hypoteettinen eetteri, joka on ihmisen kekseliäs yritys muodostaa yksi kokonaisuus siitä, mitä hän

ei avaruuden ilmiöistä tiedä. Universumifilosofiaa ei voida perustaa niin kutsutun tieteen havaintoihin. Ellei kyseistä muodonmuutosta pystyttäisi näkemään, tiedemies olisi taipuvainen kiistämään sellaisen mahdollisuuden, että toukasta kehittyy perhonen.

42:9.5 (480.3) Luonnossa on fyysistä stabiliteettia biologiseen joustavuuteen yhdistyneenä vain luomistyön Mestariarkkitehtien omaaman lähes äärettömän viisauden ansiosta. Ei mikään vähempi kuin transsendentaalinen viisaus voisi koskaan suunnitella materian yksiköitä, jotka ovat samalla kertaa niin peräti vakaita ja niin peräti tehokkaan joustavia.

10. Universaaliset ei-hengelliset energiajärjestelmät (aineelliset mielijärjestelmät)

42:10.1 (480.4) Suhteellisen kosmisen reaalisuuden loputon ulottuvuus Paratiisin monotan absoluuttisuudesta avaruuden voimavarauksen absoluuttisuuteen herättää ajatuksen tietyistä keskinäissuhteen kehityksistä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ei-hengellisissä reaalisuuksissa – niissä avaruuden voimavaraukseen kätkeytyvissä realiteeteissa, jotka paljastuvat monotassa ja ilmenevät väliaikaisesti näiden kummankin välissä olevilla kosmisilla tasoilla. Koska tämä energian ikuinen kiertokulku johtaa universumien Isään, se on absoluuttista, ja kun se on absoluuttista, se ei tosiasiana eikä arvona ole laajenevaa; Alkuperäinen Isä kuitenkin todellistuu tälläkin

hetkellä – niin kuin aina – ajallis-avaruudellisten sekä ajallis-avaruudellisuuden ylittävien merkitysten iäti laajenevasta areenasta, muuttuvien suhteiden areenasta, jolla energia-aine yhä suuremmassa määrin joutuu elävän ja jumalallisen hengen ylivalvontaan elävän ja persoonallisen mielen kokemuksellisen ponnistelun kautta.

42:10.2 (480.5) Universaaliset ei-hengelliset energiat jälleenyhdistyvät muiden kuin Luojan mielen elävissä järjestelmissä eri tasoilla, joista muutamat ovat kuvailtavissa seuraavasti:

42:10.3 (480.6) 1. *Auttajahenkiä edeltävät mielet*. Tämä mielen taso on ei-kokeva, ja asutuissa maailmoissa siitä huolehtivat Fyysiset Päävalvojat. Kysymyksessä on mekaaninen mieli, aineellisen elämän alkeellisimpien muotojen ei-opetettavissa oleva älyllisyys, mutta ei-opetettavissa oleva mieli toimii planeettojen alkukantaisen elollisuuden lisäksi monilla muillakin tasoilla.

42:10.4 (481.1) 2. *Auttajahengelliset mielet*. Kysymys on paikallisuniversumin Äiti-Hengen toiminnasta hänen vaikuttaessaan seitsemän mielenauttajahenkensä kautta aineellisen mielen opetettavissa olevalla (ei-mekaanisella) tasolla. Tällä tasolla aineellinen mieli kokee: ihmisen alapuolella olevana (eläimen) älyllisyytenä viidessä ensimmäisessä auttajassa, ihmisen (moraalisena) älyllisyytenä seitsemässä auttajassa; ihmisen yläpuolella olevana (keskiväliolennon) älyllisyytenä kahdessa viimeisessä auttajassa.

42:10.5 (481.2) 3. *Kehittyvät morontiamielet* – kehittyvien persoonallisuuksien laajeneva tietoisuus paikallisuniversumissa tapahtuvan ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikana. Tämä on paikallisuniversumin Äiti-Hengen yhdessä Luoja-Pojan kanssa antama lahja. Tämä mielen taso merkitsee morontiatyyppisen elämänvälineen muodostamista. Se on sellainen aineellisen ja hengellisen yhdistelmä, jonka paikallisuniversumin Morontiavoiman Valvojat saavat aikaan. Morontiamieli toimii aina eri tavalla suhteessa morontiaelämän 570 tasoon, ja se tuo julki sitä suurempaa kykyä liittyä kosmiseen mieleen, mitä korkeampia tasoja saavutetaan. Tämä on kuolevaisten luotujen kehityksen kulkusuunta, mutta Universumin Poika ja Universumin Henki lahjoittavat myös ei-morontiaaliseen järjestelmään kuuluvaa mieltä paikallisluomusten ei-morontiaalisille lapsille.

42:10.6 (481.3) *Kosminen mieli*. Tämä on ajallisuuden ja avaruuden seitsenkertaisesti erilaistunut mieli, jota aina yhden vaiheen osalta jakaa kukin Seitsemästä Valtiashengestä jollekin seitsemästä superuniversumista. Kosmiseen mieleen sisältyvät kaikki finiittisen mielen tasot, ja se koordinoituu kokemuksellisesti Korkeimman Mielen evolutionaaristen jumaluustasojen kanssa ja transsendentaalisesti absoluuttisen mielen eksistentiaalisten tasojen – Myötätoimijan suorien yhteyspiirien – kanssa.

42:10.7 (481.4) Paratiisissa mieli on absoluuttista, Havonassa absoniittista, Orvontonissa finiittistä. Mieli tuo aina mukanaan elävän hoivaamisen läsnäolon ja toiminnan sekä erilaisia energiajärjestelmiä, ja tämä pitää paikkansa kaikkiin mielen tasoihin

ja kaikenlaisiin mieliin nähden. Mutta kosmisen mielen tuolla puolen käy yhä vaikeammaksi kuvata mielen suhteita ei-hengelliseen energiaan. Havonalainen mieli on absoluuttisen alapuolella, mutta evolutionaarisen yläpuolella. Kun se on eksistentiaalis-kokemuksellista, se on lähempänä absoniittista kuin mitään muuta teille paljastettua käsitettä. Paratiisimieli on ihmisen ymmärryskyvyn yläpuolella; se on eksistentiaalista, ei-avaruudellista ja ei-ajallista. Kaikkien näiden mielen tasojen ylle kohoaa kuitenkin Myötätoimijan universaalinen läsnäolo, Paratiisissa olevan Mielenjumalan mieligravitaation ote.

11. Maailmankaikkeuden mekanismit

42:11.1 (481.5) Mielen arvioinnin ja tuntemisen kohdalla on muistettava, että maailmankaikkeus ei ole mekaaninen eikä maaginen. Se on mielen luomus ja lainalainen mekanismi. Mutta vaikka luonnonlait käytäntöön sovellettuina toimivat kaksissa maailmoissa, jotka näyttävät fyysiseltä ja hengelliseltä, nämä kaksi ovat todellisuudessa yksi. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kaiken aineellistumisen alkuperäinen syy ja samanaikaisesti kaikkien henkien ensimmäinen ja perimmäinen Isä. Paratiisin-Isä esiintyy henkilökohtaisesti Havonan ulkopuolisissa universumeissa vain puhtaana energiana ja puhtaana henkenä – Ajatuksensuuntaajina ja muina samankaltaisina osasina.

42:11.2 (481.6) Mekanismit eivät absoluuttisesti dominoi luomistuloksen kokonaisuutta; universumien universumi *kaikkineen* on mielen suunnittelema, mielen luoma ja mielen hallinnoima. Mutta universumien universumin jumalallinen mekanismi on yhtä kaikki liian täydellinen, jotta siinä ihmisen finiittisen mielen luomilla tieteellisillä menetelmillä havaittaisiin jälkeäkään infiniittisen mielen ylivaltiudesta. Sillä tämä luova, hallitseva ja ylläpitävä mieli ei ole aineellista mieltä eikä luodun olennon mieltä, vaan se on henkimieltä, joka toimii luojalle kuuluvilla jumalallisen todellisuuden tasoilla ja tasoilta.

42:11.3 (482.1) Kyky erottaa ja havaita mieli maailmankaikkeuden mekanismeissa on kokonaan riippuvainen tällaiseen tarkkailutehtävään ryhtyneen tutkivan mielen kyvykkyydestä, ulottuvuudesta ja kapasiteetista. Ajallis-avaruudelliset mielet, jotka on organisoitu ajallisuuden ja avaruuden energioista, ovat ajallisuuden ja avaruuden mekanismien alaisia.

42:11.4 (482.2) Liike ja universumin gravitaatio ovat universumien universumin persoonattoman ajallis-avaruudellisen mekanismin kaksoiskasvot. Tasot, joilla henki, mieli ja aine reagoivat gravitaatioon, ovat täysin ajasta riippumattomia, mutta vain todellisuuden aidot henkitasot ovat avaruudesta riippumattomia (ovat ei-avaruudellisia). Universumin korkeammat mielen tasot – henkimielen tasot – voivat nekin olla ei-avaruudellisia, mutta ihmismielen kaltaisen aineellisen mielen tasot reagoivat universumin gravitaation vuorovaikutuksiin, ja ne menettävät tämän reagointinsa vain samassa suhteessa kuin ne samastuvat henkeen.

Henkireaalisuuden tasot tunnistaa niiden henkisisällöstä, ja ajallisuudessa ja avaruudessa esiintyvää hengellisyyttä mitataan vertaamalla sitä käänteisesti sen herkkyyteen lineaarista gravitaatiota kohtaan.

42:11.5 (482.3) Reagointi lineaariseen gravitaatioon on ei-henkisen energian määrällinen mitta. Kaikki massa, järjestynyt energia, joutuu tähän otteeseen, paitsi kun siihen vaikuttavat liike ja mieli. Lineaarinen gravitaatio on makrokosmoksen lyhyen kantaman koossapitävä voima, vähän samaan tapaan kuin atomin sisäisen koossapysyvyyden voimat ovat mikrokosmoksen lyhyen kantaman voimia. Niin kutsutuksi aineeksi järjestynyt fyysinen aineellistunut energia ei voi matkata avaruutta vaikuttamatta reagointiin, joka kohdistuu lineaariseen gravitaatioon. Vaikka tällainen gravitaatioreagointi on suoraan verrannollista massaan nähden, väliin tuleva avaruus modifioi sitä kuitenkin niin, että lopputulos on vain karkea arvio, kun sen ilmoitetaan olevan kääntäen verrannollinen etäisyyden neliöön. Loppujen lopuksi avaruus voittaa lineaarisen gravitaation siksi, että siinä ovat mukana monien aineellisen olomuodon yläpuolella olevien voimien antigravitatoriset vaikutukset, voimien, jotka toimivat gravitaation vaikutuksen ja kaikkinaisen siihen reagoimisen neutraloimiseksi.

42:11.6 (482.4) Äärimmäisen monimutkaisilta ja varsin automaattisilta näyttävillä kosmisilla mekanismeilla on aina taipumus kätkeä niissä olevan alulle panevan eli luovan mielen läsnäolo keneltä tahansa ja kaikilta sellaisilta älyllisiltä olennoilta, jotka ovat hyvin kaukana tämän mekanismin olemuksen ja kapasiteetin universumitasojen

alapuolella. On tämän vuoksi väistämätöntä, että korkeampien universumimekanismien täytyy luotujen olentojen alempien luokkien silmissä näyttää mielettömiltä. Ainoa mahdollinen poikkeus tästä johtopäätöksestä olisi se, että mielellisyyttä näyttäisi epäsuorasti ilmentävän *näennäisesti itse itseään ylläpitävän universumin* hämmästyttävä ilmiö – mutta se on pikemminkin filosofian kuin tosiasiallisen kokemuksen piiriin kuuluva asia.

42:11.7 (482.5) Koska mieli koordinoi maailmankaikkeuden, ei mekanismien muuttumattomuutta ole olemassa. Etenevä evoluutio, johon yhdistyy kosminen itsensä ylläpito, on ilmiönä universaalinen. Maailmankaikkeuden kehittymisen kapasiteetti on ehtymätön spontaanisuuden äärettömyydessään. Edistyminen kohti sopusointuista yhtenäisyyttä, kasvava kokemuksellinen yhdistyminen iäti laajenevaan suhteiden monimutkaisuuteen lisättynä, olisi toteutettavissa vain tavoitehakuisen ja dominoivan mielen toimesta.

42:11.8 (482.6) Kuta korkeampi johonkin maailmankaikkeuden ilmiöön liittyvä universaalinen mieli on, sitä vaikeampaa on alempiin tyyppeihin kuuluvan mielen sitä havaita. Ja koska maailmankaikkeuden mekanismin mieli on luovaa henkimieltä (jopa Infiniittisen mielellisyyttä), eivät maailmankaikkeuden alemmantasoiset mielet, kaikkein *alimmasta* mielestä eli ihmismielestä puhumattakaan, voi sitä koskaan löytää eikä erottaa. Vaikka kehittyvä, eläimestä polveutuva mieli onkin luonnostaan Jumalaa etsivä, se ei omin avuin eikä itsestään ole myötäsyntyisesti Jumalaa tunteva.

12. Hahmo ja muoto – mielen hallitsevuus

42:12.1 (483.1) Mekanismien kehittyminen merkitsee ja osoittaa luovan mielen kätkettyä läsnäoloa ja herruutta. Kuolevaisen olennon älyllinen kyky laatia, suunnitella ja luoda automaattisia mekanismeja osoittaa, että ihmismielen verrattomat, luovat ja tavoitehakuiset ominaisuudet ovat planeetalla hallitsevana influenssina. Mieli tavoittelee aina:

42:12.2 (483.2) 1. Aineellisten mekanismien luomista.

42:12.3 (483.3) 2. Kätkettyjen salaisuuksien löytämistä.

42:12.4 (483.4) 3. Etäisten paikkojen tutkimista.

42:12.5 (483.5) 4. Mentaalisten järjestelmien laatimista.

42:12.6 (483.6) 5. Viisautta osoittavien päämäärien saavuttamista.

42:12.7 (483.7) 6. Henkitasojen saavuttamista.

42:12.8 (483.8) 7. Jumalallisten määränpäiden – korkeimman, perimmäisen ja absoluuttisen – tavoittamista.

42:12.9 (483.9) Mieli on aina luovaa. Yksittäisen eläimen, kuolevaisen, morontiaolennon, henkeä olevan taivasmatkalaisen tai lopullisuuden saavuttajan mielellisyys kykenee aina tuottamaan sopivan ja käyttökelpoisen ruumiin elävälle luotuidentiteetille. Mutta persoonallisuuden läsnäoloilmiö eli identiteetin hahmo ei sellaisenaan ole energian, ei fyysisen, mielellisen eikä hengellisen

energian, ilmentymä. Persoonallisuuden muoto on elävän olennon *hahmo*aspekti; se merkitsee epäsuorasti myös energioiden *järjestymistä*, ja tämä, kun siihen lisätään elämä ja liike, on luodun olennon olemassaolon *mekanismi*.

42:12.10 (483.10) Jopa henkiolennoilla on muoto, ja nämä henkimuodot (hahmot) ovat todellisia. Jopa korkeimmantyyppisillä henkipersoonallisuuksilla on hahmo – persoonallisuuden hahmo, joka on joka suhteessa Urantian kuolevaisten ruumiiseen verrattava. Lähes kaikilla seitsemässä superuniversumissa kohdattavilla olennoilla on muoto. Mutta tästä yleissäännöstä on muutama poikkeus: Ajatuksensuuntaajilla ei näytä olevan hahmoa, ennen kuin ne ovat fuusioituneet kuolevaiskumppaninsa eloon jäävän sielun kanssa. Yksinäiset Sanansaattajat, Inspiroidut Kolminaisuushenget, Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat, Gravitaatiosanansaattajat, Transsendentaaliset Kirjurit ja eräät muut ovat niin ikään vailla havaittavaa muotoa. Mutta nämä ovat tyypiltään harvalukuisia poikkeuksia; suurella enemmistöllä on eittämätön persoonallisuuden muoto, hahmo, joka on kunkin yksilön osalta omapiirteinen ja joka on tunnistettavissa ja erotettavissa vain kyseiselle persoonalle kuuluvaksi.

42:12.11 (483.11) Kosmisen mielen yhteistyö ja mielenauttajahenkien hoiva kehittävät kehittyvälle ihmisolennolle sopivan fyysisen tomumajan. Morontiamieli yksilöllistää samalla tavoin morontiahahmon kaikille kuolevaisille eloonjääville. Kuten kuolevaisen ruumis on henkilökohtainen ja jokaiselle ihmiselle omapiirteinen, niin on morontiahahmokin oleva varsin yksilöllinen

ja riittävän luonteenomainen sitä hallitsevalle luovalle mielelle. Yhtä vähän kuin on kahta toistensa kaltaista ihmisruumista, yhtä vähän on kahta toistensa kaltaista morontiahahmoa. Morontiavoiman Valvojat vastaavat siitä erilaistumattomasta morontiamateriaalista, jonka palvelevat serafit toimittavat ja jonka avulla morontiaelämä voi alkaa toimia. Ja morontiaelämän jälkeen havaitaan, että henkihahmot ovat yhtä lailla toisistaan poikkeavia, henkilökohtaisia, ja jokainen niistä on omalle henki-mieliasukkaalleen omapiirteinen.

42:12.12 (483.12) Aineellisessa maailmassa te ajattelette, että ruumiilla on henki, mutta me katsomme, että hengellä on ruumis. Ainetta olevat silmät ovat tosiaankin hengestä syntyneen sielun ikkunat. Henki on arkkitehti, mieli on rakentaja, ruumis on aineellinen rakennus.

42:12.13 (484.1) Fyysiset, hengelliset ja mielelliset energiat eivät sellaisinaan ja puhtaassa tilassaan vaikuta toisiinsa fenomenaalisten universumien aktuaaleina. Paratiisissa nämä kolme energiaa ovat tasavertaisia, Havonassa ne esiintyvät koordinoituina, kun taas finiittisten toimintojen universumitasoilla on kohdattava aineellisen, mielellisen ja hengellisen herruuden kaikki ulottuvuudet. Ajallisuuden ja avaruuden ei-persoonallisissa tilanteissa vallalla näyttää olevan fyysinen energia, mutta näyttää myös siltä, että mitä lähemmäksi henkimielen toiminta tulee tavoitteen jumalallisuutta ja toiminnan korkeimmuutta, sitä lähemmäs hallitsevaa asemaa henkivaihe pääsee; että perimmäisellä tasolla henkimielestä voi tulla lähes täysin hallitseva. Absoluuttisella tasolla henki on selvästi hallitsevana. Ja sieltä lähtien ajallisuuden ja avaruuden maailmojen

halki, missä ikinä jokin jumalallinen henkirealiteetti on läsnä, milloin ikinä reaalinen henkimieli toimii, siellä pyrkii aina ilmaantumaan tämän henkirealiteetin aineellinen eli fyysinen vastinkappale.

42:12.14 (484.2) Henki on luova realiteetti; fyysinen vastinkappale on henkitodellisuuden ajallis-avaruudellinen heijastuma, henkimielen luovan toiminnan fyysinen seuraamus.

42:12.15 (484.3) Mieli hallitsee universaalisesti ainetta, niin kuin se puolestaan on herkkä hengen harjoittamalle perimmäiselle ylivalvonnalle. Ja mitä tulee kuolevaiseen ihmiseen, vain sellainen mieli, joka auliisti alistuu hengen johdatukseen, voi toivoa jäävänsä eloon kuolevaisen ajallis-avaruudellisesta olemassaolosta Korkeimman, Perimmäisen ja Absoluutin – Infiniittisen – iäisen hengenmaailman kuolemattomana lapsena.

42:12.16 (484.4) [Gabrielin pyynnöstä esittänyt muuan Nebadonissa palveleva Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 43

Konstellaatiot

43:0.1 (485.1) URANTIASTA puhuttaessa käytetään yleisesti ilmaisua Satanian 606, Nebadonin Norlatiadekissa, mikä tarkoittaa kuudettasadattakuudetta asuttua maailmaa Satanian paikallisjärjestelmässä. Tämä sijaitsee Norlatiadekin konstellaatiossa, joka puolestaan on yksi Nebadonin paikallisuniversumin sadasta konstellaatiosta. Koska konstellaatiot ovat paikallisuniversumin ensiasteisia jakautumia, niiden hallitsijat kytkevät asutuista maailmoista koostuvat paikallisjärjestelmät Salvingtonissa olevaan paikallisuniversumin keskushallintoon ja heijastamisen kautta Uversan Päivien Muinaisten superhallintoon.

43:0.2 (485.2) Konstellaationne hallitus sijaitsee 771 arkkitehtonisen sfäärin sikermässä. Näistä sfääreistä Edentia on keskimmäisin ja suurin. Se on Konstellaation-Isien, Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien, hallituksen sijaintipaikka. Edentia itse on likimain sata kertaa maailmanne suuruinen. Edentiaa ympäröivät seitsemänkymmentä suurempaa sfääriä ovat noin kymmenen kertaa

Urantian kokoisia, kun taas jokaista mainittua seitsemääkymmentä maailmaa kiertävät kymmenen satelliittia ovat suunnilleen Urantian suuruisia. Nämä 771 arkkitehtonista sfääriä ovat kokonsa puolesta muiden konstellaatioiden vastaaviin sfääreihin verrattavia.

43:0.3 (485.3) Edentian ajanlasku ja etäisyyksien mittaamistapa ovat samat kuin Salvingtonissa, ja universumin pääkaupunkisfäärien tavoin myös konstellaatiopäämajojen käytössä on kaikkia taivaan älyllisiä olentoja. Yleisesti ottaen nämä persoonallisuudet eivät suurestikaan eroa universumihallinnon yhteydessä kuvailluista.

43:0.4 (485.4) Valvojaserafit, paikallisuniversumin enkelten kolmas luokka, osoitetaan konstellaatioiden palvelukseen. He pitävät päämajaansa pääkaupunkisfääreillä ja suorittavat laajamittaista palvelua ympäröivissä morontiakoulutuksen maailmoissa. Norlatiadekissa seitsemänkymmenen suursfäärin ja seitsemänsadan pienemmän satelliitin asukkaina ovat univitatia-olennot, konstellaation vakinaiset kansalaiset. Kaikista näistä arkkitehtonisista maailmoista pitää täysimääräistä huolta syntyperäisen elollisuuden eri ryhmät, jotka enimmältään jäävät paljastamatta, mutta joihin kuuluvat tehokkaat spironga- ja kauniit spornagiaolennot. Kun kerran konstellaatioiden morontiaelollisuus on morontiakoulutusjärjestelmän keskipiste, se on, kuten voitte aavistaakin, sekä tyypillistä että ihanteiden mukaista.

1. Konstellaation päämaja

43:1.1 (485.5) Ihastuttavia ylänköjä Edentiassa on runsain mitoin, fyysistä ainetta olevia laajoja kukkuloita, jotka morontiaelollisuus kruunaa ja joiden ylle hengellinen kirkkaus leviää, mutta siellä ei ole sellaisia jylhiä vuorijonoja, jollaisia esiintyy Urantialla. Siellä on kimaltelevia järviä kymmenintuhansin ja niiden välillä tuhansia ja taas tuhansia virtoja, mutta suuria valtameriä tai koskina kuohuvia jokia siellä ei ole. Vain ylängöiltä nämä pinnalla kulkevat virrat puuttuvat.

43:1.2 (486.1) Edentian ja muiden samankaltaisten arkkitehtonisten sfäärien vesi ei eroa evolutionaaristen planeettojen vedestä. Tällaisten sfäärien vesistöt ovat sekä pinnalla kulkevia että pinnanalaisia, ja kosteus on jatkuvassa kiertokulussa. Näitä eri vesireittejä myöten voidaan purjehtia Edentian ympäri, vaikka pääasiallisin kulkuväylä onkin ilmakehä. Henkiolennoilla on luonnollisesti tapana matkata sfäärin pinnan yläpuolella, kun morontia- ja muut aineelliset olennot taas käyttävät hyväkseen aineellisia ja puoliaineellisia välineitä ilmakehässä matkatessaan.

43:1.3 (486.2) Edentialla ja siihen liittyvillä maailmoilla on todellinen ilmakehä, tällaisille arkkitehtonisille luomuksille ominainen ja tavanmukainen kolmen kaasun seos, johon kuuluvat Urantian ilmakehän kaksi alkuainetta sekä morontialuotujen hengitykseen sopiva morontiakaasu. Mutta vaikka tämä ilmakehä on sekä aineellinen että morontiaalinen, mitään myrskyjä tai hurrikaaneja ei esiinny; mitään kesää taikka talvea ei myöskään ole. Tämä ilmakehän häiriöiden ja vuodenaikojen vaihtelun puuttuminen tekee

mahdolliseksi kaikkien ulkoalueiden kaunistamisen näissä erityisesti luoduissa maailmoissa.

43:1.4 (486.3) Edentian ylängöt ovat suurenmoisia fyysisiä maastokohtia, ja niiden kauneutta lisää se loputon elollisuuden runsaus, joka peittää ne koko pituudeltaan ja leveydeltään. Muutamia perin harvoja erillisiä rakennelmia lukuun ottamatta näillä ylängöillä ei ole mitään luodun olennon kätten töitä. Aineellisia ja morontiaalisia kaunistuksia on vain asuma-alueilla. Pienemmät kukkulat ovat erityisasuinpaikkojen sijaintialueita, ja ne on koristeltu kauniisti sekä biologisin että morontiaalisin taideteoksin.

43:1.5 (486.4) Seitsemännen kukkulajonon huipulla sijaitsevat Edentian kuolleistaheräämissalit, joissa toisasteiseen muunneltuun ylösnousemusjärjestykseen kuuluvat ylösnousevat kuolevaiset heräävät. Nämä kamarit, joissa kuolevaisten uudelleenkokoaminen tapahtuu, ovat Melkisedekien valvonnassa. Ensimmäisellä Edentian vastaanottosfäärillä (aivan kuten Melkisedekien planeetalla Salvingtonin lähellä) on myös erityiset kuolleistaheräämissalit, joissa muunneltuihin ylösnousemusjärjestelmiin kuuluvat kuolevaiset pannaan taas kokoon.

43:1.6 (486.5) Melkisedekit ylläpitävät Edentiassa myös kahta erityiskorkeakoulua. Niistä toinen, hätätilakoulu, on omistettu Satanian kapinasta johtuvien ongelmien tutkimiseen. Toinen, lahjoittautumisen koulu, omistautuu niiden uusien ongelmien opiskeluun, jotka juontuvat siitä, että Mikael suoritti viimeisen lahjoittautumisensa eräässä Norlatiadekin maailmassa. Tämä

jälkimmäinen korkeakoulu perustettiin lähes neljäkymmentätuhatta vuotta sitten – pian sen jälkeen kun Mikael oli ilmoittanut, että Urantia oli valittu hänen viimeisen lahjoittautumisensa maailmaksi.

43:1.7 (486.6) Lasimeri, Edentian vastaanottoalue, on hallintokeskuksen lähellä, ja sitä ympäröi päämaja-amfiteatteri. Tätä aluetta reunustavat konstellaatioasioiden seitsemänkymmenen osaston hallintokeskukset. Edentian toinen puolisko jakaantuu seitsemäänkymmeneen kolmionmuotoiseen lohkoon, joiden rajaviivat kohtaavat omien sektoreidensa päämajarakennuksessa. Loppuosa tästä sfääristä on yhtä valtavaa luonnonpuistoa, Jumalan puutarhoja.

43:1.8 (486.7) Vaikka ajoittaisten Edentiassa-käyntiesi aikana koko planeetta on vapaasti tutkittavissasi, tulet enimmän osan ajastasi viettämään kuitenkin siinä hallintokolmiossa, jonka numero vastaa senhetkisen asuinmaailmasi numeroa. Olet aina oleva tervetullut tarkkailijaksi lakiasäätäviin kokouksiin.

43:1.9 (486.8) Edentiassa asuville ylösnousemuskuolevaisille osoitettu morontia-alue sijaitsee kolmannenkymmenennenviidennen kolmion keskivyöhykkeellä, jonka rajanaapurina on finaliittien päämaja, se kun sijaitsee kolmannessakymmenennessäkuudennessa kolmiossa. Univitatia-olentojen päämajan hallussa on suunnaton alue kolmannenkymmenennenneljännen kolmion keskialueella, heti morontiakansalaisille varatun asuinalueen vieressä. Näistä järjestelyistä käy selville, että tarpeelliset toimet on tehty ainakin seitsemänkymmenen taivaallisen elollismuodon pääjakautuman majoittamista varten ja myös sitä silmällä pitäen, että jokainen

näistä seitsemästäkymmenestä kolmionmuotoisesta alueesta on yhteydessä johonkin morontiakoulutuksen seitsemästäkymmenestä suuremmasta sfääristä.

43:1.10 (487.1) Edentian lasimeri on valtava ympyränmuotoinen kristalli, jonka ympärysmitta on noin satakuusikymmentä kilometriä ja syvyys noin neljäkymmentäkahdeksan kilometriä. Tämä suurenmoinen kristalli toimii kaikkien kuljetusserafien ja muiden, sfäärin ulkopuolisista kohteista saapuvien olentojen vastaanottokenttänä. Tällainen lasimeri helpottaa kuljetusserafien laskeutumista suuresti.

43:1.11 (487.2) Tämänlaatuinen kristallikenttä on miltei kaikissa arkkitehtonisissa maailmoissa; ja koristearvonsa lisäksi se palvelee monia tarkoituksia. Sitä käytetään superuniversumiheijasteiden esittämiseen paikalle kerääntyville ryhmille sekä yhtenä energian muuntotekniikan tekijänä avaruuden virtauksia modifioitaessa ja muita sisään tulevia fyysisen energian virtoja muokattaessa.

2. Konstellaation hallitus

43:2.1 (487.3) Konstellaatiot ovat paikallisuniversumin itsehallinnolliset yksiköt, sillä kutakin konstellaatiota hallitaan sen omien lakisäännösten mukaisesti. Kun Nebadonin tuomioistuimet istuvat käsittelemässä universumiasioita, kaikki sisäiset asiat käsitellään asianomaisen konstellaation voimassa olevien lakien mukaisesti. Paikallisjärjestelmien hallintovirkailijat panevat

täytäntöön nämä Salvingtonin oikeudelliset määräykset samoin kuin konstellaation lakisäädöksetkin.

43:2.2 (487.4) Konstellaatiot toimivat näin ollen lainsäädännällisinä eli lainlaadinnallisina yksikköinä, kun taas paikallisjärjestelmät palvelevat toimeenpanevina eli voimaansaattavina yksikköinä. Salvingtonin hallitus on korkein oikeudellinen ja koordinoiva vallanhaltija.

43:2.3 (487.5) Vaikka korkein oikeudellinen toiminta kuuluu paikallisuniversumin keskushallinnolle, kunkin konstellaation päämajassa on kuitenkin myös kaksi avustavaa, mutta merkittävää, tuomioistuinta: Melkisedekien neuvosto ja Kaikkein Korkeimman oikeusistuin.

43:2.4 (487.6) Kaikkia oikeudellisia ongelmia tarkastelee ensin Melkisedekien neuvosto. Kaksitoista tähän luokkaan kuuluvaa persoonallisuutta, jotka ovat evolutionaarisilla planeetoilla ja järjestelmien päämajamaailmoissa saaneet tiettyä tehtävän edellyttämää kokemusta, saavat valtuudet todistusaineiston läpikäymiseen, vastineiden ennakkokäsittelemiseen ja väliaikaisten tuomioiden laatimiseen, jotka sitten lähetetään edelleen Kaikkein Korkeimman, hallitsevan Konstellaation-Isän, oikeusistuimelle. Tämän jälkimmäisen tuomioistuimen kuolevaisosasto koostuu seitsemästä tuomarista, jotka kaikki ovat ylösnousemuskuolevaisia. Mitä ylemmäs universumin piirissä nousette, sitä varmempaa on, että tuomarinne ovat kaltaisianne.

43:2.5 (487.7) Konstellaation lainsäädäntäelin jakaantuu kolmeen ryhmään. Konstellaation lainsäädäntäohjelma saa alkunsa ylösnousemuksellisten alahuoneesta. Se on ryhmä, jota johtaa finaliitti ja johon kuuluu tuhat kuolevaisedustajaa. Jokainen järjestelmä nimittää tähän keskusteluelimeen kymmenen jäsentä. Edentiassa tämä elin ei ole tällä hetkellä täysilukuinen.

43:2.6 (487.8) Lainsäätäjien keskimmäisen kamarin kokoonpanoon kuuluvat serafiarmeijat ja serafien kumppanit, muut paikallisuniversumin Äiti-Hengen lapset. Tässä ryhmässä on sata jäsentä, ja sen nimittävät ne valvovat persoonallisuudet, jotka johtavat näiden olentojen erilaisia toimintoja niiden toimiessa konstellaation piirissä.

43:2.7 (488.1) Konstellaation lainsäätäjien neuvoa-antava eli korkein elin koostuu päärien huoneesta, jumalallisten Poikien huoneesta. Tämän elimen valitsevat Kaikkein Korkeimmat Isät, ja sen jäsenmäärä on kymmenen. Ylähuoneessa saavat palvella vain erityiskokemusta omaavat Pojat. Kysymyksessä on se asiatiedot keräävä ja aikaa säästävä ryhmä, joka palvelee lakiasäätävän kokouksen kumpaakin alempaa osastoa sangen tehokkaasti.

43:2.8 (488.2) Lainsäätäjien yhteisneuvostossa on kolme jäsentä jokaisesta konstellaation edellä mainitun neuvottelevan kokouksen eri haarakkeesta, ja sen puheenjohtajana toimii hallitseva nuorempi Kaikkein Korkein. Tämä ryhmä vahvistaa kaikkien lakisäädösten lopullisen sanamuodon ja antaa valtuutuksen niiden kaukoviestittäjien toimesta tapahtuvaan julkistamiseen. Tämän korkeimman komission hyväksyntä antaa lakisäädöksille kyseisen

toimipiirin lain voiman; heidän päätöksensä ovat lopullisia. Edentian lainsäädännällisistä julistuksista muodostuu koko Norlatiadekin peruslaki.

3. Norlatiadekin Kaikkein Korkeimmat

43:3.1 (488.3) Konstellaatioiden hallitsijat kuuluvat paikallisuniversumin poikien Vorondadek-yhteisöön. Kun näitä Poikia valtuutetaan universumissa tapahtuvaan aktiivipalvelukseen joko konstellaatioiden hallitsijoiksi tai muihin tehtäviin, heidät tunnetaan *Kaikkein Korkeimpina*, sillä kaikista Jumalan Paikallisuniversumipoikien luokista juuri heissä ruumiillistuu korkein hallinnollinen viisaus, johon lisäksi kytkeytyy mitä kaukokatseisin ja järkevin lojaalisuus. Heidän henkilökohtaista tahrattomuuttaan ja heidän ryhmälojaalisuuttaan ei ole koskaan asetettu kyseenalaiseksi; Nebadonissa ei ole koskaan esiintynyt Vorondadek-Poikien kapinahenkeä.

43:3.2 (488.4) Gabriel valtuuttaa vähintäänkin kolme Vorondadek-Poikaa Nebadonin jokaisen konstellaation Kaikkein Korkeimmiksi. Tämän kolmikon johtava jäsen tunnetaan *Konstellaation-Isänä* ja hänen kaksi kumppaniaan tunnetaan *vanhempana Kaikkein Korkeimpana* ja *nuorempana Kaikkein Korkeimpana*. Konstellaation-Isä hallitsee kymmenentuhannen standardivuoden ajan (noin 50 000 Urantian vuotta), ja ennen sitä hän on palvellut

yhtä pitkät ajat nuorempana kumppanina ja vanhempana kumppanina.

43:3.3 (488.5) Psalminkirjoittaja tiesi, että Edentiaa hallitsee kolme Konstellaation-Isää, ja niin hän puhui heidän asuinsijastaan monikossa: ”Siellä on virta, jonka vedet ilahduttavat Jumalan kaupunkia, Kaikkein Korkeimpien asumusten pyhintä paikkaa.”

43:3.4 (488.6) Urantialla on kautta aikain vallinnut suuri sekaannus, kun on ollut puhe universumin eri hallitsijoista. Monet myöhemmät opettajat sekoittivat hämärät ja epämääräiset heimojumaluutensa Kaikkein Korkeimpiin Isiin. Vieläkin myöhemmin heprealaiset yhdistivät kaikki nämä taivaalliset hallitsijat monikoosteiseksi Jumaluudeksi. Eräs opettaja ymmärsi, etteivät Kaikkein Korkeimmat ole Ylimmäisiä Hallitsijoita, sillä hän sanoi: ”Joka asuu Kaikkein Korkeimman salaisessa paikassa, hän pysyy Kaikkivaltiaan varjossa.” Urantian kirjoituksista on toisinaan hyvin vaikeata tietää, kehen termi ”Kaikkein Korkein” viittaa. Mutta Daniel käsitti täysin nämä asiat. Hän sanoi: ”Kaikkein Korkein hallitsee ihmisten valtakunnassa ja antaa sen, kenelle hän tahtoo.”

43:3.5 (488.7) Konstellaation-Isien toimet eivät juurikaan kohdistu asutun planeetan yksilöihin, mutta he ovat läheisessä suhteessa niihin konstellaation lainsäädännällisiin ja lainlaadinnallisiin toimintoihin, jotka varsin suuresti koskevat asuttujen maailmojen jokaista kuolevaisten *rotua* ja kansallista *ryhmää*.

43:3.6 (489.1) Vaikka konstellaation hallitus onkin itsenne ja universumihallinnon välissä, ei teitä yksilöinä tavanomaisissa oloissa

juurikaan kiinnostaisi konstellaation hallitus. Suurin kiinnostuksenne kohdistuisi normaalisti paikallisjärjestelmään, Sataniaan. Mutta Urantia on järjestelmässä ja planeetalla Luciferin kapinan takia vallitsevien tiettyjen olosuhteiden vuoksi väliaikaisesti läheisessä yhteydessä konstellaation hallitsijoihin.

43:3.7 (489.2) Luciferin luopuruuden aikoihin Edentian Kaikkein Korkeimmat ottivat kapinallisissa maailmoissa haltuunsa tietyt planetaarisen hallintovallan osa-alueet. He ovat jatkaneet tätä vallankäyttöään, ja jo kauan sitten Päivien Muinaiset ovat vahvistaneet tämän tottelemattomien maailmojen hallinnon haltuunoton. He epäilemättä jatkavat tämän omaksumansa toimivallan harjoittamista niin kauan kuin Lucifer elää. Valtaosaltaan tämä hallitusvalta kuuluisi lojaalissa järjestelmässä Järjestelmän Hallitsijalle.

43:3.8 (489.3) Mutta on vielä toinenkin tie, jolla Urantia tuli erityisellä tavalla suhteisiin Kaikkein Korkeimpien kanssa. Kun Luoja-Poika Mikael oli toteuttamassa viimeistä lahjoittautumiskäyntiään, eikä Luciferin seuraaja ollut vielä saanut täysiä valtuuksia paikallisjärjestelmässä, Norlatiadekin Kaikkein Korkeimmat valvoivat suoraan kaikkia niitä Urantian asioita, jotka koskivat Mikaelin lahjoittautumista.

4. Kokousvuori – Päivien Uskollinen

43:4.1 (489.4) Kaikkein pyhin kokousvuori on Päivien Uskollisen, Paratiisin-Kolminaisuuden Edentiassa toimivan edustajan, asuinpaikka.

43:4.2 (489.5) Tämä Päivien Uskollinen on Paratiisin-Kolminaisuuden Poika, ja hän on ollut Edentiassa Immanuelin henkilökohtaisena edustajana päämajamaailman luomisesta saakka. Iäti on Päivien Uskollinen Konstellaation-Isien oikealla puolella antamassa heille neuvoja, mutta ellei neuvoa häneltä pyydetä, hän ei koskaan sellaista tyrkytä. Paratiisin ylhäiset Pojat eivät koskaan osallistu paikallisuniversumin asiainhoitoon, paitsi silloin kun tällaisten toimialueitten virassatoimivat hallitsijat sitä pyytävät. Mutta Päivien Uskollinen on konstellaation Kaikkein Korkeimmille kaikkea, mitä Päivien Yhdistynyt on Luoja-Pojalle.

43:4.3 (489.6) Edentian Päivien Uskollisen asuinpaikka on universumin ulkopuolisen viestinnän ja tiedonkeruun Paratiisi-järjestelmän konstellaatiokohtainen keskus. Havonan ja Paratiisin persoonallisuuksista koostuvine esikuntineen nämä Kolminaisuuden Pojat ovat valvovan Päivien Yhdistyneen keralla suorassa ja jatkuvassa yhteydessä omaan olentoluokkaansa kaikissa universumeissa, jopa Havonaan ja Paratiisiin.

43:4.4 (489.7) Pyhin vuori on suunnattoman kaunis ja ihmeellisesti varustettu, mutta Paratiisin-Pojan varsinainen asumus on vaatimaton verrattuna Kaikkein Korkeimpien keskusasuinsijaan ja sitä ympäröiviin, Vorondadek-Poikien asuinyksikön muodostaviin seitsemäänkymmeneen rakennelmaan. Nämä varustukset on tarkoitettu yksinomaan asumiseen. Ne ovat täysin erillään niistä

laajoista hallintopäämajan rakennuksista, joista konstellaation asioita hoidetaan.

43:4.5 (489.8) Edentian Päivien Uskollisen asumus sijaitsee näistä Kaikkein Korkeimpien asunnoista pohjoiseen, ja se tunnetaan ”Paratiisikokouksen vuorena”. Ylösnousemuskuolevaiset kokoontuvat aika ajoin tälle pyhitetylle yläng̈olle kuulemaan tämän Paratiisin-Pojan kertomusta edistyvien kuolevaisten pitkästä ja mielenkiintoisesta matkasta Havonan miljardin täydellisen maailman läpi ja sieltä edelleen Paratiisin sanoin kuvaamattomiin riemuihin. Ja juuri näissä Kokousvuorella pidetyissä erityiskokoontumisissa morontiakuolevaiset pääsevät yhä täysimääräisemmin tutustumaan keskusuniversumista peräisin olevien persoonallisuuksien eri ryhmiin.

43:4.6 (490.1) Julistaessaan vaatimuksensa suuremmasta toimivallasta kavala Lucifer, Satanian entinen hallitsija, yritti syrjäyttää paikallisuniversumin hallintorakenteesta kaikki korkeammat Poikien luokat. Hän asetti sydämessään tavoitteensa ja sanoi: ”Korotan valtaistuimeni Jumalan Poikien yläpuolelle; tulen istumaan pohjoisen kokousvuorella; tulen olemaan Kaikkein Korkeimman kaltainen.”

43:4.7 (490.2) Sata Järjestelmänhallitsijaa saapuvat määräajoin Edentian konklaaveihin, joissa keskustellaan konstellaation hyvinvointiin liittyvistä asioista. Satanian kapinan jälkeen Jerusemin arkkikapinallisilla oli tapana saapua näihin Edentian neuvonpitoihin, aivan kuten he olivat tehneet aikaisemmissakin yhteyksissä. Eikä tämän ylimielisen häpeämättömyyden

pysäyttämiseen löydetty mitään keinoa, ennen kuin vasta Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen jälkeen, ja vasta sitten kun hän oli ottanut käsiinsä rajattoman hallitsijanvallan koko Nebadonissa. Koskaan tuon päivän jälkeen ei näiden synninlietsojien ole sallittu osallistua lojaalien Järjestelmänhallitsijoiden neuvonpitoihin Edentiassa.

43:4.8 (490.3) Se, että muinaiset opettajat olivat tietoisia näistä asioista, käy ilmi seuraavasta kirjoituksesta: ”Ja kun Jumalan Pojat eräänä päivänä tulivat ja asettuivat Kaikkein Korkeimpien eteen, tuli myös Saatana heidän joukossansa.” Ja tämä lausuma kertoo tosiasian siihen katsomatta, missä yhteydessä se sattuu esiintymään.

43:4.9 (490.4) Kristuksen saamasta riemuvoitosta lähtien koko Norlatiadekia on puhdistettu synnistä ja kapinallisista. Langenneen Luciferin liittolainen Saatana yritti ennen Mikaelin lihallista kuolemaa yhdessä vaiheessa osallistua tällaiseen Edentian konklaaviin, mutta arkkikapinallisia vastustava mielipide oli kehittynyt jo niin pitkälle, että myötätunnon ovet olivat jokseenkin joka puolella sulkeutuneet, joten Sataniasta tulevat vastustajat eivät kyenneet saamaan jalansijaa. Kun mikään ovi ei ole auki päästämään pahaa sisälle, ei synnin hellimiselle jää mitään tilaisuutta. Koko Edentian kaikkien sydänten ovet sulkeutuivat Saatanan edestä. Koolla olleet Järjestelmänhallitsijat torjuivat hänet yksimielisesti. Ja juuri sillä hetkellä Ihmisen Poika ”näki Saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman.”

43:4.10 (490.5) Luciferin kapinan jälkeen Päivien Uskollisen asumuksen lähelle on pystytetty uusi rakennelma. Tämä väliaikainen rakennus

on Kaikkein Korkeimman yhdysupseerin päämaja. Hän toimii läheisessä kosketuksessa Paratiisin-Poikaan ja neuvoo konstellaation hallitusta kaikissa asioissa, jotka koskevat Päivien luokan periaatteita ja suhtautumista syntiin ja kapinointiin.

5. Edentian Isät Luciferin kapinan jälkeen

43:5.1 (490.6) Edentian Kaikkein Korkeimpien virkakierto keskeytettiin Luciferin kapinan aikoihin. Meitä hallitsevat nykyisin samat hallitsijat, jotka olivat tuolloinkin palvelusvuorossa. Päättelemme, ettei näitä hallitsijoita vaihdeta, ennen kuin Luciferista ja hänen liittolaisistaan päästään lopullisesti eroon.

43:5.2 (490.7) Konstellaation nykyistä hallitusta on kuitenkin laajennettu niin, että siihen kuuluu kaksitoista Vorondadek-luokan Poikaa. Nämä kaksitoista ovat seuraavat:

43:5.3 (490.8) 1. Konstellaation-Isä, Norlatiadekin nykyinen Kaikkein Korkein hallitsija, on Nebadonin Vorondadek-sarjan numero 617 318. Hän palveli monissa konstellaatioissa koko paikallisuniversumimme piirissä, ennen kuin hän ryhtyi kantamaan vastuuta Edentiasta.

43:5.4 (490.9) 2. Vanhempi Kaikkein Korkein kumppani.

43:5.5 (491.1) 3. Nuorempi Kaikkein Korkein kumppani.

43:5.6 (491.2) 4. Kaikkein Korkein neuvonantaja, Mikaelin henkilökohtainen edustaja siitä lähtien, kun tämä saavutti Mestari-Pojan aseman.

43:5.7 (491.3) 5. Kaikkein Korkein toimeenpanija, Gabrielin henkilökohtainen edustaja, jonka asemapaikkana on Luciferin kapinasta lähtien ollut Edentia.

43:5.8 (491.4) 6. Kaikkein Korkein planeettatarkkailijoiden päällikkö, Satanian eristettyihin maailmoihin sijoitettujen Vorondadek-tarkkailijoiden johtaja.

43:5.9 (491.5) 7. Kaikkein Korkein välitystuomari, Vorondadek-Poika, jonka tehtäväksi on uskottu konstellaatiossa tapahtuneesta kapinasta johtuvien kaikkien vaikeuksien selvittäminen.

43:5.10 (491.6) 8. Kaikkein Korkein hätätilahallintomies, se Vorondadek-Poika, jonka tehtävänä on muokata Norlatiadekin lainsäädäntäelimen hätätilasäädökset sellaisiksi, että ne soveltuvat kapinan takia eristettyihin Satanian maailmoihin.

43:5.11 (491.7) 9. Kaikkein Korkein sovittelija, se Vorondadek-Poika, jonka tehtävänä on saattaa lahjoittautumisen vuoksi Urantialla toimeenpannut erikoisjärjestelyt sopusointuun konstellaation rutiinihallinnon kanssa. Se, että täällä esiintyy tiettyjä arkkienkelitoimintoja, samoin kuin lukuisat muut Urantialla

suoritetut epätavalliset hoivatoimet ja myös Jerusemin Loistavien Iltatähtien erikoistoiminnot tekevät tämän Pojan toiminnan välttämättömäksi.

43:5.12 (491.8) 10. Kaikkein Korkein tuomari-puolustaja, sen hätätilaoikeuden päällikkö, joka omistautuu Satanian kapinaa seuranneesta sekasorrosta aiheutuvien Norlatiadekin erityisongelmien oikomiseen.

43:5.13 (491.9) 11. Kaikkein Korkein yhdysupseeri, se Vorondadek-Poika, joka on kiinnitetty Edentian hallitsijoiden palvelukseen, mutta joka on valtuutettu erityisneuvonantajaksi toimimaan yhdessä Päivien Uskollisen kanssa ja antamaan neuvoja siitä, mitä kurssia olisi parasta seurata kapinaan ja luotujen epälojaalisuuteen liittyviä ongelmia ratkaistaessa.

43:5.14 (491.10) 12. Kaikkein Korkein johtaja, Edentian hätätilaneuvoston puheenjohtaja. Kaikki Satanian mullistuksen takia Norlatiadekiin määrätyt persoonallisuudet muodostavat Edentian hätätilaneuvoston, ja sen puheenjohtajana toimii poikkeuksellisen kokenut Vorondadek-Poika.

43:5.15 (491.11) Eikä tässä ole otettu huomioon niitä lukuisia Vorondadekeja, Nebadonin konstellaatioiden lähettiläitä eikä muita, jotka niin ikään asuvat Edentiassa.

43:5.16 (491.12) Aina Luciferin kapinasta lähtien Edentian-Isät ovat pitäneet erityistä huolta Urantiasta ja Satanian muista eristetyistä

maailmoista. Profeetta huomasi jo kauan sitten Konstellaation-Isien ohjaavan käden kansakuntien asioissa: ”Kun Kaikkein Korkein jakoi perinnöt kansoille, kun hän erotteli Aatamin pojat, silloin hän määräsi kansojen rajat.”

43:5.17 (491.13) Jokaisessa karanteeniin julistetussa eli eristetyssä maailmassa on Vorondadek-Poika, joka toimii tarkkailijana. Hän ei osallistu planeetan hallintoon, paitsi kun Konstellaation-Isä määrää hänet puuttumaan kansakuntien asioihin. Itse asiassa juuri tämä Kaikkein Korkein tarkkailija ”hallitsee ihmisten valtakunnissa”. Urantia on yksi Norlatiadekin eristetyistä maailmoista, ja tämä planeetta on ollut erään Vorondadek-tarkkailijan asemapaikkana aina Caligastian petoksesta lähtien. Kun Makiventa Melkisedek palveli puoliaineellisessa hahmossa Urantialla, hän osoitti suurta kunnioitusta silloin palveluksessa olleelle Kaikkein Korkeimmalle tarkkailijalle, sillä on kirjoitettu: ”Ja Melkisedek, Saalemin kuningas, oli Kaikkein Korkeimman pappi.” Melkisedek toi julki tämän Kaikkein Korkeimman tarkkailijan suhteet Abrahamiin, kun hän sanoi: ”Ja siunattu olkoon Kaikkein Korkein, joka on antanut vihollisesi sinun käsiisi.”

6. Jumalan puutarhat

43:6.1 (492.1) Järjestelmäpääkaupungit kaunistetaan erityisellä tavalla, ja siihen käytetään aineellisia mineraalirakennelmia, kun universumipäämaja taas heijastelee enemmänkin hengellistä

kirkkautta, mutta konstellaatioiden pääkaupungit ovat morontiatoimintojen ja elävien kaunistusten huipentuma. Konstellaatioiden päämajamaailmoissa käytetään yleisemmin elävää somistusta, ja juuri siksi, että elollisuus on – botaanisen taidetyön vuoksi – näin suuressa määrin esillä, näitä maailmoja nimitetään ”Jumalan puutarhoiksi”.

43:6.2 (492.2) Jokseenkin puolet Edentiasta on luovutettu Kaikkein Korkeimpien suurenmoisten puutarhojen käyttöön, ja nämä puutarhat kuuluvat paikallisuniversumin kaikkein tenhoavimpiin morontialuomuksiin. Tämä selittää, miksi Norlatiadekin asuttujen maailmojen erityisen kauniita paikkoja niin usein kutsutaan ”Eedenin puutarhaksi”.

43:6.3 (492.3) Tämän suurenmoisen puutarhan keskellä sijaitsee Kaikkein Korkeimpien palvontapyhäkkö. Psalmistan on täytynyt tietää jotakin näistä asioista, sillä hän kirjoitti: ”Kuka saa nousta Kaikkein Korkeimpien vuorelle? Kuka saa seistä tässä pyhässä paikassa? Se, jolla on tahrattomat kädet ja puhdas sydän, se, joka ei ole kohottanut sieluaan turhuuteen eikä lausunut petollista valaa.” Tässä pyhätössä Kaikkein Korkeimmat johtavat joka kymmenentenä päivänä, lepopäivänä, kaikkia edentialaisia Korkeimman Jumalan palvovassa mietiskelyssä.

43:6.4 (492.4) Arkkitehtonisissa maailmoissa esiintyy kymmentä aineelliseen järjestykseen kuuluvaa elollisuuden muotoa. Urantialla on kasvi- ja eläinkuntaan kuuluvaa elämää, mutta Edentian kaltaisessa maailmassa esiintyy kymmeneen jakautumaan kuuluvaa

aineellisen järjestyksen mukaista elämää. Jos saisitte nähdä nämä Edentian elollisuuden kymmenen jakautumaa, luokittelisitte ensimmäiset kolme ryhmää nopeasti kasveiksi ja viimeiset kolme eläimiksi, mutta ette kerta kaikkiaan pystyisi käsittämään niiden välissä olevien neljän ryhmän tuotteliaiden ja kiehtovien elollismuotojen luonnetta.

43:6.5 (492.5) Selväpiirteisesti eläinkuntaan kuuluva elollisuuden muoto eroaa sekin suuresti evolutionaaristen maailmojen eläinkunnasta. Ero on niin suuri, että on melko mahdotonta kuvailla kuolevaisten mielelle näiden puhekyvyttömien luotujen ainutlaatuista luonnetta ja rakastavaa olemusta. Siellä on tuhansia ja taas tuhansia elollisia luotuja, jollaisia ette osaa edes mielikuvituksessanne hahmottaa. Koko eläinkunta kuuluu kokonaan eri luokkaan kuin evolutionaaristen planeettojen alkeelliset eläinlajit. Koko tämä eläinkunta on kuitenkin mitä älykkäintä ja sangen palvelualtista, ja kaikki eri lajit ovat hämmästyttävän lauhkeita ja liikuttavan seurallisia. Tällaisissa arkkitehtonisissa maailmoissa ei ole laisinkaan lihaasyöviä luotuja; koko Edentiassa ei ole mitään, joka aiheuttaisi yhdessäkään elävässä olennossa pelkoa.

43:6.6 (492.6) Kasvikunta poikkeaa sekin suuresti Urantian kasvikunnasta, sillä se koostuu sekä aineellisista että morontiaalisista muunnoksista. Aineellisella kasvustolla on tunnusomainen vihreä värityksensä, mutta vastaavien morontiaalisten kasvikuntaan kuuluvien lajien väritys on erivivahteista tai heijasteista violettia tai orkideansävyä. Tällainen

morontiakasvusto on puhtaasti energiakasvillisuutta, sitä syötäessä ei muodostu jätettä.

43:6.7 (492.7) Kun näissä arkkitehtonisissa maailmoissa on kymmenen fyysisen elämän jakautumaa – morontiamuunnoksista puhumattakaan – ne tarjoavat suunnattomat mahdollisuudet maiseman ja aineellisten sekä morontiaalisten rakennelmien biologiseen kaunistamiseen. Taivaalliset taidetyöntekijät ohjaavat syntyperäisiä spornagia-olentoja tässä laajamittaisessa botaanisessa koristelussa ja biologisessa kaunistamisessa. Kun teidän taiteilijoidenne on ajatuksiaan esille tuodessaan turvauduttava elottomaan maaliin ja hengettömään marmoriin, taivaalliset taidetyöntekijät ja univitatia-olennot sen sijaan käyttävät useimmiten eläviä materiaaleja esittäessään ideoitaan ja vangitessaan ihanteitaan.

43:6.8 (493.1) Jos nautit Urantian kukista, pensaista ja puista, siinä tapauksessa katselet nautinnoksesi Edentian verrattomien puutarhojen botaanista kauneutta ja kukkaloistoa. Mutta kuvailemiskykyni ei riitä minun ryhtyä välittämään kuolevaisen mielelle todellisuutta vastaavaa käsitystä näistä taivaallisten maailmojen ihanuuksista. Silmä ei todellakaan ole nähnyt sellaisia ihanuuksia, jotka odottavat saapumistasi näihin kuolevaisen olennon taivasmatkaan kuuluviin maailmoihin.

7. Univitatia

43:7.1 (493.2) Univitatia-olennot ovat Edentian ja siihen liittyvien maailmojen vakinaisia kansalaisia, ja kaikki päämajaa ympäröivät seitsemänsataaseitsemänkymmentä maailmaa ovat heidän valvonnassaan. Nämä Luoja-Pojan ja Luovan Hengen lapset on projisoitu aineellisen ja hengellisen olemassaolon väliselle tasolle, mutta he eivät ole morontialuotuja. Edentian jokaisen seitsemänkymmenen suuremman sfäärin alkuperäisasukkailla on erilainen näkyvä hahmo, ja morontiakuolevaisten morontiahahmot viritetään vastaamaan univitatian nousevaa asteikkoa, joka kerta kun he muuttavat asuinpaikkaa yhdeltä Edentian sfääriltä toiselle, sillä he siirtyvät numerojärjestyksessä maailmasta numero yksi maailmaan numero seitsemänkymmentä.

43:7.2 (493.3) Hengellisessä mielessä univitatia-olennot ovat samanlaisia; älyllisessä mielessä he eroavat toisistaan aivan kuten kuolevaisetkin. Hahmoltaan he muistuttavat suuresti morontiaalista olemassaolon tilaa, ja heidät on luotu toimimaan seitsemässäkymmenessä eri persoonallisuusluokassa. Kussakin tällaisessa univitatia-luokassa esiintyy kymmenen älyllisen toiminnan suurempaa muunnelmaa, ja kukin näistä erilaisista älyllisyyden tyypeistä johtaa etenevän toiminnallisen tai käytännöllisen sosiaalistamisen erityisiä harjoitus- ja kulttuurikouluja jollakin niistä kymmenestä satelliitista, jotka kiertävät jokaista suurempaa Edentian maailmaa.

43:7.3 (493.4) Mainitut seitsemänsataa pienempää maailmaa ovat käytännön opetuksen teknisiä sfäärejä, joissa käsitellään koko paikallisuniversumin toimintaa, ja ne ovat avoinna kaikille älyllisten

olentojen luokille. Näitä kouluja, joissa opetetaan erikoistaitoja ja annetaan teknistä tietoa, ei ylläpidetä pelkästään ylösnousemuskuolevaisia varten, vaikka morontiaopiskelijat ehdottomasti laajimman ryhmän kaikkien oppikursseille osallistuvien joukossa muodostavatkin. Kun sinut otetaan johonkin näistä sosiaalikulttuurin seitsemästäkymmenestä suurmaailmasta, saat välittömästi pääsyluvan kullekin sitä ympäröivistä kymmenestä satelliitista.

43:7.4 (493.5) Erilaisissa hyväntahdon siirtokunnissa ylösnousemuskuolevaiset ovat enemmistönä vaihtelunohjaajien joukossa, mutta univitatia-olennot edustavat suurinta Nebadonin taivaallisten taidetyöntekijöiden joukkoon liittyvää ryhmää. Koko Orvontonissa Uversan abandontereita lukuun ottamatta mitkään muut Havonan ulkopuolelta olevat olennot eivät vedä vertoja univitatia-olennoille taiteellisessa taidokkuudessa, sosiaalisessa sopeutumiskyvyssä ja koordinoivassa nokkeluudessa.

43:7.5 (493.6) Nämä konstellaation kansalaiset eivät itse asiassa ole taidetyöntekijäyhteisön jäseniä, mutta he työskentelevät auliisti kaikkien ryhmien kanssa, ja on suurelta osin heidän ansiotaan, että konstellaatioiden maailmoista on tullut siirtymävaiheen kulttuurin sisältämien taiteellisten mahdollisuuksien toteutumisen kannalta tärkeimpiä sfäärejä. He eivät toimi konstellaation päämajamaailmojen rajojen tuolla puolen.

8. Edentian koulutusmaailmat

43:8.1 (493.7) Edentian ja sitä ympäröivien sfäärien fyysiset puitteet ovat kutakuinkin täydelliset. Hengellisen suurenmoisuuden osalta nämä sfäärit ovat tuskin Salvingtonin sfäärien veroisia, mutta Jerusemin koulutusmaailmojen loistokkuuden ne ylittävät huomattavasti. Kaikki nämä Edentian sfäärit saavat energiansa suoraan universumin avaruusvirroista, ja niiden suunnattomia voimajärjestelmiä – sekä aineellisia että morontiaalisia – ohjataan ja jaetaan asiantuntevasti kohteeseensa Fyysisten Päävalvojien ja Morontiavoiman Ohjaajien pätevän yhteisön avustamien konstellaation voimakeskusten toimesta.

43:8.2 (494.1) Siirtymävaiheen morontiakulttuurin seitsemässäkymmenessä koulutusmaailmassa vietetty aika, joka liittyy kuolevaisen ylösnousemuksen Edentia-jaksoon, on finaliitin aseman saavuttamiseen asti ylösnousemuskuolevaisen elämänuran vakain jakso. Se on todellakin tyypillistä morontiaelämää. Vaikka sinut viritetään uudelleen joka kerta, kun siirryt yhdestä suuremmasta kulttuurimaailmasta toiseen, säilytät kuitenkin saman morontiaruumiin, eikä tähän siirtymiseen liity kausia, jolloin persoonallisuus olisi tiedoton.

43:8.3 (494.2) Käytät oleskelusi Edentiassa ja siihen liittyvillä sfääreillä pääasiassa ryhmäetiikan oppimiseen. Ryhmäetiikka on älyllisten persoonallisuuksien erilaisten universumi- ja superuniversumiyhteisöjen välisen miellyttävän ja antoisan suhteen salaisuus.

43:8.4 (494.3) Mansiomaailmoissa saatoit päätökseen kehittyvän kuolevaispersoonallisuuden yhdistymisen;

järjestelmäpääkaupungissa saavutit Jerusemin kansalaisuuden ja sait halun alistaa minuutesi ryhmätoimintojen ja yhteishankkeiden vaatimaan kurillisuuteen; mutta nyt sinun on konstellaation koulutusmaailmoissa määrä saavuttaa kehittyvän morontiapersoonallisuutesi aito sosiaalistuminen. Näihin verrattomiin kulttuuritaitoihin kuuluu, että opit hallitsemaan seuraavat asiat:

43:8.5 (494.4) 1. Miten elät onnellisesti ja työskentelet tehokkaasti kymmenen erilaisen morontiatoverin kanssa, samalla kun kymmenen tällaista ryhmää yhdistetään sadan jäsenen komppaniaksi ja sitten tuhannen jäsenen joukkokunnaksi.

43:8.6 (494.5) 2. Miten olet riemullisesti yhdessä ja toimit lämpimästi yhteistyössä kymmenen univitatia-olennon kanssa, jotka vaikka älyllisesti ovatkin morontiaolentojen kaltaisia, ovat kuitenkin kaikissa muissa suhteissa varsin erilaisia. Ja sitten sinun on toimittava tämän kymmenjäsenisen ryhmän keralla sen koordinoituessa kymmenen muun perheen kanssa, jotka vuorostaan yhdistyvät tuhannen univitatia-olennon joukkokunnaksi.

43:8.7 (494.6) 3. Miten sopeudut samanaikaisesti sekä morontiatovereihin että näihin univitatia-armeijoihin. Kuinka hankit kyvyn työskennellä vapaaehtoisesti ja tehokkaasti yhdessä omaan luokkaasi kuuluvien olentojen kanssa, jotka ovat läheisessä yhteistoimintasuhteessa jonkin verran erilaiseen älyllisten luotujen ryhmään.

43:8.8 (494.7) 4. Miten kaltaistesi ja itsestäsi eroavien olentojen kanssa tällä tavoin sosiaalisesti toimiessasi saavutat älyllisen sopusoinnun kummankin kumppaniryhmäsi kanssa ja sopeudut niiden toimialoihin.

43:8.9 (494.8) 5. Miten samalla kun pääset tyydyttävään persoonallisuuden sosiaalistumiseen älyn ja toiminnan tasolla, kehität yhä täydellisemmäksi kykyäsi elää läheisessä yhteydessä samanlaisten ja hieman erilaisten olentojen kanssa niin, että ärtyminen ja pahastuminen kaiken aikaa vähenevät. Vaihtelunohjaajat myötävaikuttavat ryhmäleikkiensä avulla suuresti tämän viimeksi mainitun tavoitteen saavuttamiseen.

43:8.10 (494.9) 6. Miten sovitat kaikki nämä erilaiset sosiaalistamismenetelmät Paratiisiin-nousuun johtavan elämänjakson asteittain tapahtuvan koordinoitumisen edistämiseen; miten lisäät universumiymmärrystä avartamalla niiden ikuisten päämäärämerkitysten käsittämisen kykyä, jotka kätkeytyvät näihin näennäisen merkityksettömiin ajallis-avaruudellisiin toimintoihin.

43:8.11 (494.10) 7. Ja sitten seuraa kaikkien näiden moninaisten sosiaalistamismenetelmien huipentuma, samalla kun hengellinen ymmärrys laajenee siltä osin kuin se koskee henkilökohtaisen kyvykkyyden kaikkien puolien enentymistä ryhmän hengellisen yhteenliittymisen ja morontiakoordinoitumisen kautta. Mitä tulee älyllisyyteen, sosiaalisuuteen ja hengellisyyteen, niin kaksi moraalista luotua eivät kumppanuusmenetelmän avulla vain

kaksinkertaista henkilökohtaisia potentiaalejaan universumin tavoitteiden saavuttamiseen, vaan he pikemminkin nelinkertaistavat saavutus- ja suoritusmahdollisuutensa.

43:8.12 (495.1) Olemme esittäneet Edentiassa tapahtuvan sosiaalistumisen morontiakuolevaisen liittymisenä kymmenestä älyllisesti erilaisesta yksilöstä koostuvaan univitatia-olentojen perheyhteisöön ja sen kanssa rinnan kulkevana samanlaisena liittymisenä kymmenen morontiaseuralaisen pariin. Mutta ensimmäisissä seitsemässä suurmaailmassa vain yksi ylösnousemuskuolevainen elää kymmenen univitatia-olennon kanssa. Seitsemän suuremman maailman toisessa ryhmässä kaksi kuolevaista asuu kunkin kymmenjäsenisen syntyperäisryhmän kanssa ja niin edelleen, kunnes seitsemän suursfäärin viimeisessä ryhmässä kymmenen morontiaolentoa asuu kymmenen univitatia-olennon kanssa. Oppiessasi olemaan paremmin kanssakäymisissä univitatia-olentojen kanssa, tulet soveltamaan tällaista kohentunutta etiikkaa suhteisiisi, joita sinulla on kaltaisiisi morontiaetenijöihin.

43:8.13 (495.2) Ylösnousemuskuolevaisina te nautitte oleskelustanne Edentian edistyksen maailmoissa, mutta ette koe sitä henkilökohtaisen tyydytyksen tuottamaa sävähdystä, joka on ominaista ensimmäiselle kosketuksellenne universumin asioihin järjestelmäpäämajassa tai jäähyväistuntumallenne näihin realiteetteihin universumipääkaupungin viimeisissä maailmoissa.

9. Edentian kansalaisuus

43:9.1 (495.3) Sen jälkeen kun ylösnousemuskuolevaiset ovat valmistuneet maailmasta numero seitsemänkymmentä, he asettuvat asumaan Edentiaan. Taivasmatkalaiset osallistuvat nyt ensimmäistä kertaa ”Paratiisi-kokouksiin” ja kuulevat kertomuksen kaukaisuuksiin jatkuvasta elämänurastaan, sellaisena kuin Päivien Uskollinen sen esittää, joka on ensimmäinen heidän tapaamistaan Korkeimmista Kolminaisuusalkuisista Persoonallisuuksista.

43:9.2 (495.4) Koko tämä oleskelu konstellaation koulutusmaailmoissa, joka huipentuu Edentian kansalaisuuden saavuttamiseen, on morontiaetenijöille totisen ja taivaallisen autuuden aikaa. Järjestelmän maailmoissa oleskelusi ajan kehityit jotakuinkin eläimellisestä olennosta morontialuoduksi; olit enemmän aineellinen kuin hengellinen. Salvingtonin sfääreillä kehityt morontiaolennosta kiistattoman hengen statuksen omaavaksi; tulet olemaan enemmän hengellinen kuin aineellinen. Mutta Edentiassa taivasmatkalaiset ovat aiemman ja tulevan tilansa keskivälillä, puolitiessä siirtymistään evolutionaarisesta eläimestä ylösnousemushengeksi. Koko Edentiassa ja sen maailmoissa viettämäsi ajan olet ”niin kuin enkelit”, edistyt jatkuvasti, mutta säilytät koko ajan yleisen ja tyypillisen morontiastatuksesi.

43:9.3 (495.5) Tämä ylösnousemuskuolevaisen oleskelu konstellaatiossa on yhdenmukaisin ja vakain jakso koko

morontiaedistymisestä koostuvan elämänvaiheen aikana. Tämä kokemus muodostaa taivasmatkalaisten sosiaalistumiseen johtavan koulutusjakson, ennen kuin heistä tulee henkiä. Se vastaa esifinaliitin hengellistä kokemusta Havonassa ja esiabsoniittista koulutusta Paratiisissa.

43:9.4 (495.6) Edentiassa olevat ylösnousemuskuolevaiset työskentelevät pääasiassa seitsemässäkymmenessä toinen toistaan korkeammalla olevassa univitatia-maailmassa saamiensa toimeksiantojen parissa. He palvelevat eri ominaisuuksissa myös itse Edentiassa, pääasiassa sen konstellaatio-ohjelman parissa, joka koskee ryhmien, rotujen, kansakuntien ja planeettojen hyvinvointia. Kaikkein Korkeimmat eivät ole kovinkaan paljon mukana asutuissa maailmoissa tapahtuvan yksilökohtaisen edistymisen vaalimisessa, sillä he hallitsevat pikemminkin ihmisten valtakunnissa kuin yksittäisten ihmisten sydämessä.

43:9.5 (495.7) Ja sinä päivänä, jona olet valmis lähtemään Edentiasta Salvingtonissa avautuvaan elämänvaiheeseesi, pysähdyt ja luot silmäyksen erääseen kaikista Paratiisin tämänpuoleisista koulutusjaksoista kauneimpaan ja virkistävimpään. Mutta kaikki siihen liittyvä kunniakkuus vain kasvaa noustessasi sisäänpäin ja saadessasi lisää kykyä jumalallisten tarkoitusten ja hengellisten arvojen laajempaan arvostamiseen.

43:9.6 (496.1) [Toimittanut Malavatia Melkisedek.]

Luku 44

Taivaalliset taidetyöntekijät

44:0.1 (497.1) ERI alajakautumien ja universumien päämajamaailmojen hyväntahdon siirtokuntien joukkoon kuuluu monista erilaisista persoonallisuuksista koostuva, taivaallisiksi taidetyöntekijöiksi kutsuttu ainutlaatuinen yhteisö. Nämä olennot ovat morontia- ja alempien henkimaailmojen mestaritaiteilijoita ja -taidetyöntekijöitä. He ovat niitä henkiä ja puolihenkiä, jotka toimivat morontiakoristelun ja hengellisen kaunistamisen parissa. Tällaisia taidetyöntekijöitä on suuruniversumin joka puolella – superuniversumien, paikallisuniversumien, konstellaatioiden ja järjestelmien päämajamaailmoissa sekä kaikilla valoon ja elämään asettuneilla sfääreillä – mutta heidän pääasiallinen toimialueensa on kuitenkin konstellaatioissa ja eritoten kutakin päämajasfääriä ympäröivissä seitsemässäsadassaseitsemässäkymmenessä maailmassa.

44:0.2 (497.2) Vaikka heidän työnsä saattaakin olla aineelliselle mielelle lähes käsittämätöntä, olisi toisaalta ymmärrettävä, etteivät

morontia- ja henkimaailmat ole vailla omaa ylevää taidettaan ja verratonta kulttuuriaan.

44:0.3 (497.3) Heitä ei ole luotu taivaallisiksi taidetyöntekijöiksi, vaan he ovat valikoitu ja tähän tehtävään kutsuttu olentojen yhteisö, joka koostuu tietyistä keskusuniversumista peräisin olevista opettajapersoonallisuuksista sekä heidän vapaaehtoisista oppilaistaan. Nämä on valittu ylösnousemuskuolevaisten ja lukuisten muiden taivaallisten ryhmien keskuudesta. Yhdessä Seitsemän Valtiashengen kanssa Ääretön Henki asetti aikanaan tehtäväänsä näiden taidetyöntekijäin alkuperäisen opettajakunnan. Siihen kuului seitsemäntuhatta Havonasta peräisin olevaa ohjaajaa: tuhat kutakin taidetyöntekijöiden seitsemää osastoa kohden. Mainitusta alkuperäisestä ydinjoukosta on aikojen kuluessa kehittynyt tämä henki- ja morontiatehtävissä työskentelevä taitavien työntekijöiden etevä yhteisö.

44:0.4 (497.4) Kuka tahansa morontiapersoonallisuus tai henkientiteetti on kelvollinen pääsemään taivaallisten taidetyöntekijäin joukkoon; toisin sanoen kuka hyvänsä arvoasteikossa syntyperäisiä jumalallisia Poikia alempana oleva. Evoluutionaarisilta sfääreiltä tulevat ylösnousemukselliset Jumalan pojat voivat morontiamaailmoihin saavuttuaan pyrkiä taidetyöntekijäin joukkokuntaan, ja mikäli he ovat kyllin lahjakkaita, he saavat valita tällaisen uran pitemmäksi tai lyhyemmäksi ajaksi. Mutta kukaan ei voi liittyä taivaallisiin taidetyöntekijöihin lyhyemmäksi ajaksi kuin tuhatvuotiskaudeksi, tuhanneksi vuodeksi superuniversumin aikaa.

44:0.5 (497.5) Kaikki taivaalliset taidetyöntekijät rekisteröidään superuniversumin päämajassa, mutta heitä ohjaavat paikallisuniversumien pääkaupungeissa toimivat morontiavalvojat. He saavat valtakirjansa kunkin paikallisuniversumin päämajamaailmassa toimivalta morontiavalvojien keskusyhteisöltä seuraavina seitsemänä toiminnan mukaisena pääjakautumana:

44:0.6 (497.6) 1. Taivaalliset muusikot.

44:0.7 (497.7) 2. Taivaalliset toisintajat.

44:0.8 (497.8) 3. Jumalalliset rakentajat.

44:0.9 (497.9) 4. Ajattelun muistiinmerkitsijät.

44:0.10 (498.1) 5. Energiankäsittelijät.

44:0.11 (498.2) 6. Muotoilijat ja kaunistajat.

44:0.12 (498.3) 7. Harmoniatyöntekijät.

44:0.13 (498.4) Mainittujen seitsemän ryhmän alkuperäiset opettajat ovat kaikki kotoisin Havonan täydellisistä maailmoista, ja Havonaan myös sisältyvät mallit ja mallitutkielmat hengen maailman taidetoiminnan kaikkia asteita ja muotoja varten. Vaikka onkin jättiläismäinen tehtävä ryhtyä siirtämään näitä Havonan taiteenhaaroja avaruuden maailmoihin, taivaallisten taidetyöntekijöiden tekniikka ja toteutus ovat käyneet tässä suhteessa aikakaudesta toiseen yhä paremmiksi. Kuten tapahtuu ylösnousemuksellisen elämänuran kaikissa muissakin vaiheissa, jokaisen alan kehittyneimmiltä yksilöiltä edellytetään, että he jatkuvasti jakavat korkeatasoisempaa tietoaan ja taitoaan vähemmän onnekkaille tovereilleen.

44:0.14 (498.5) Mansiomaailmoissa näette ensimmäiset tuokiokuvat näistä Havonan siirrännäistaiteista, ja niiden kauneus ja tälle kauneudelle antamanne arvostus nousevat korkeammalle ja kirkastuvat aina siihen asti, kunnes seisotte Salvingtonin henkisaleissa ja katselette hengen maailmojen ylivertaisten taiteilijoiden inspiroivia mestariteoksia.

44:0.15 (498.6) Kaikki nämä morontia- ja hengen maailmojen toiminnat ovat todellisia. Hengen maailma merkitsee henkiolennoille todellisuutta. Aineellinen maailma on meille epätodellisempi. Henkien korkeammat muodot kulkevat vaivattomasti tavallisen aineen läpi. Korkeat henget eivät reagoi mihinkään aineelliseen, paitsi tiettyihin perusenergioihin. Aineellisille olennoille on hengen maailma enemmän tai vähemmän epätodellinen; henkiolennoille taas aineen maailma on miltei kokonaan epätodellinen, se on vain henkirealiteettien substanssin varjo.

44:0.16 (498.7) Pelkällä hengen näkökyvyllä en pysty havaitsemaan rakennusta, jossa tätä kertomusta käännetään ja merkitään muistiin. Eräs uversalainen Jumalallinen Neuvonantaja, joka sattumoisin seisoo vierelläni, havaitsee näistä puhtaasti aineellisista luomuksista vieläkin vähemmän. Voimme nähdä, miltä nämä aineelliset rakennelmat teistä näyttävät, kun katselemme niiden hengestä olevaa vastinkappaletta, jonka eräs meitä palveleva energianmuuntaja esittää mielellemme. Tämä aineellinen rakennus ei minulle, henkiolennolle, ole oikeastaan todellinen, mutta aineellisille kuolevaisille se on tietenkin hyvin todellinen ja hyvin käyttökelpoinen.

44:0.17 (498.8) On olemassa tietyntyyppisiä olentoja, jotka pystyvät näkemään sekä henki- että aineellisten maailmojen luotujen reaalisuuden. Tähän luokkaan kuuluvat niin kutsutut Havonan servitaalien neljännet luodut sekä sovittelijoiden neljännet luodut. Ajallisuuden ja avaruuden enkeleillä on kyky nähdä sekä henkiolentoja että aineellisia olentoja. Samanlainen kyky on myös taivaaseen nousevilla kuolevaisilla, sitten kun he ovat vapautuneet lihallisesta elämästä. Korkeammille henkitasoille päästyään taivasmatkalaiset kykenevät tunnistamaan aineellisia, morontiaalisia ja henkeä olevia reaalikohteita.

44:0.18 (498.9) Seurassani on myös eräs Voimallinen Sanansaattaja Uversasta, ylösnousemuksellinen, Suuntaajaan fuusioitunut entinen kuolevainen, ja hän havaitsee sinut sellaisena kuin olet ja näkee samanaikaisesti läsnä olevat Yksinäisen Sanansaattajan, supernafit ja muut taivaalliset olennot. Milloinkaan et pitkän ylösnousemuksesi aikana menetä kykyä tuntea aiempien olemassaolojen aikaisia tovereitasi. Noustessasi elämän asteikkoa sisäänpäin säilytät aina kyvyn tuntea kumppanisi aiemmilta ja alemmilta kokemustasoilta samoin kuin kyvyn olla kanssakäymisissä heidän kanssaan. Jokainen uusi ylentäminen tai ylösnousemus tuo näkökykysi piiriin aina uuden henkiolentojen ryhmän vähentämättä silti mitään kyvystäsi tuntea ystäväsi ja kumppanisi aiemmista olotiloista.

44:0.19 (498.10) Tämän kaiken tekee ylösnousemuskuolevaisten kokemuksessa mahdolliseksi heidän sisimmässään olevan Ajatuksensuuntaajan toiminta. Koska Ajatuksensuuntaajat säilyttävät jäljennökset koko elämänne kokemuksista, voit olla

vakuuttunut siitä, ettet koskaan menetä yhtään sellaista ominaisuutta, joka sinulla kerran oli; ja nämä Suuntaajat kulkevat kanssanne koko matkan, osana sinua, todellisuudessa *sinuna*.

44:0.20 (499.1) Mutta olen miltei luopunut toivosta, että pystyisin kertomaan aineelliselle mielelle, millaista taivaallisten taidetyöntekijöiden työ on. Minun on pakostakin lakkaamatta vääristeltävä ajatusta ja väännettävä kieltä pyrkiessäni selittämään kuolevaiselle mielelle, mitä nämä morontiatoiminnot ja lähes henkiset ilmiöt todellisuudessa ovat. Ymmärryksenne ei pysty käsittämään, ja kielenne on riittämätön ilmaisemaan näiden puolihenkisten toimintojen merkitystä, arvoa ja keskinäistä yhteyttä. Ja ryhdyn tähän yritykseen ihmismielen valistamiseksi näiden realiteettien osalta, vaikka täysin ymmärrän, kuinka kertakaikkisen mahdotonta minun on kovinkaan hyvin tällaisessa hankkeessa onnistua.

44:0.21 (499.2) En voi muuta kuin koettaa luonnostella karkean rinnastuksen kuolevaisten aineellisten toimintojen ja taivaallisten taidetyöntekijäin monenlaisten toimintojen välille. Jos Urantian rodut olisivat edistyneet pitemmälle taiteen alalla ja muissa kulttuurisaavutuksissa, voisin itsekin mennä saman verran pitemmälle pyrkiessäni suuntaamaan ihmismieltä aineellisuuksista morontiaalisuuksiin. Kaikki, mitä suunnilleen voin toivoa saavani aikaan, on, että saan korostetuksi näiden morontia- ja hengen maailmojen toimintojen todellisuutta.

1. Taivaalliset muusikot

44:1.1 (499.3) Kuolevaisille ominaisine rajoittuneine kuuloalueinenne voitte tuskin muodostaa itsellenne käsitystä morontiamelodioista. On jopa olemassa sellainen kauniiden äänien aineellinenkin skaala, jota ihmisen kuuloaisti ei tunnista, morontia- ja henkiharmonian käsittämättömästä ulottuvuudesta puhumattakaan. Henkimelodiat eivät ole aineellisia ääniaaltoja, vaan henkivärähtelyjä, joita taivaallisten persoonallisuuksien henget vastaanottavat. Sfäärien melodiaan liittyy sekä valtava ulottuvuus että ilmaisun sielukkuus samoin kuin toteutuksen suurenmoisuus, jotka ovat kokonaan ihmisen käsityskyvyn tuolla puolen. Olen nähnyt miljoonia hurmioituneita olentoja, jotka ovat ylevän ekstaasin vallassa asianomaisen toimialueen melodian vyöryessä heidän kuultavakseen taivaallisten yhteyspiirien henkienergian kannattamana. Nämä ihanat melodiat voidaan lähettää kaukoviestimin universumin kaukaisimpiin osiin asti.

44:1.2 (499.4) Taivaalliset muusikot tuottavat taivaallista harmoniaa seuraavia henkivahvuuksia käsittelemällä:

44:1.3 (499.5) 1. *Hengellinen ääni* – henkivirtauksen keskeyttämiset.

44:1.4 (499.6) 2. *Hengellinen valo* – morontiaalisten ja hengellisten maailmojen valon säätely ja voimistaminen.

44:1.5 (499.7) 3. *Energian törmäyttämiset* – melodia, joka tuotetaan morontia- ja henkienergioita taitavasti käsittelemällä.

44:1.6 (499.8) 4. *Värisinfoniat* – morontian värisävyjen melodia; tämä kuuluu taivaallisten muusikkojen korkeimpiin saavutuksiin.

44:1.7 (499.9) 5. *Yhteen liittyneiden henkien harmonia* – jo pelkkä eri luokkiin kuuluvien morontia- ja henkiolentojen sijoittelu ja yhdisteleminen tuottaa majesteettisia melodioita.

44:1.8 (499.10) 6. *Ajatuksen melodia* – hengellisten ajatusten mietiskely voi olla niin täydellistynyttä, että se puhkeaa Havonan melodioiksi.

44:1.9 (499.11) 7. *Avaruuden musiikki* – oikean virityksen avulla universumin kaukoviestitysyhteyspiirillä voidaan ottaa vastaan muiden sfäärien melodioita.

44:1.10 (500.1) On olemassa yli satatuhatta erilaista äänen, värin ja energian käsittelytapaa, menetelmää, jotka sisällöllisesti vastaavat sitä, miten ihmiset käyttävät musiikki-instrumentteja. Teidän tanssiryhmänne edustavat epäilemättä aineellisten luotujen alkeellista ja irvokasta pyrkimystä päästä lähelle taivaallista harmoniaa olentoja sijoittelemalla ja persoonallisuuksia järjestelemällä. Morontiamelodioiden viittä muuta muotoa ei tiedosteta aineellisen ruumiin aistimekanismein.

44:1.11 (500.2) Harmonia, melodisten yhdistelmien seitsemän tason musiikki, on henkiviestinnän ainoa universaalinen koodi. Musiikki, sellaisena kuin Urantian kuolevaiset sen ymmärtävät, saavuttaa

korkeimman ilmaisunsa järjestelmän päämajan, Jerusemin, kouluissa, joissa puoliaineellisille olennoille opetetaan äänen harmoniat. Morontiamelodian ja taivaallisen harmonian muihin muotoihin kuolevaiset eivät reagoi.

44:1.12 (500.3) Urantialla on musiikin arvostus sekä fyysistä että hengellistä; ja ihmismuusikkonne ovat tehneet paljon musiikillisen maun kohottamiseksi varhaisten esivanhempienne barbaarisesta monotoniasta soinnin arvostuksen korkeammille tasoille. Valtaosa Urantian kuolevaisista reagoi musiikkiin niin kovin suurelta osin aineellisilla lihaksilla ja perin vähäisesti mielellä ja hengellä. Mutta musiikin arvostus on kehittynyt vakaasti yli kolmenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan.

44:1.13 (500.4) Soinnukas synkopointi merkitsee ylimenoa alkukantaisen ihmisen musikaalisesta monotoniasta myöhempien aikojen muusikkojenne ilmaisurikkaaseen harmoniaan ja puhutteleviin sävelmiin. Nämä varhaisemmantyyppiset rytmit kiihottavat musiikkia rakastavan tajunnan reagointia vaatimatta harmonian arvostuksen korkeampien älyllisten kykyjen käyttöä, ja sen vuoksi ne yleisemmin vetoavatkin kypsymättömiin tai hengellisesti velttoihin yksilöihin.

44:1.14 (500.5) Paraskin Urantian musiikki on vain muusikkojenne taivaallisten kumppanien kuulemien suurenmoisten sävelten ohitse kiitävää kaikua, ja näistä morontiavoimien harmonioista taivaalliset muusikot jättivät talletettaviksi vain katkelmia sointuopin musiikillisina melodioina. Henkis-morontiaalinen musiikki ottaa

useinkin käyttöönsä kaikki seitsemän ilmaisu- ja toisintamismenetelmää niin, että ihmismieli on suunnattoman esteen edessä yrittäessään pelkistää näitä korkeampien sfäärien melodioita pelkiksi musiikillisen soinnin nuoteiksi. Tällainen yritys olisi suurin piirtein samaa kuin, jos suuren orkesterin sävelet yritettäisiin toistaa yhtä ainoata soitinta käyttäen.

44:1.15 (500.6) Vaikka olettekin Urantialla panneet kokoon joitakin kauniita sävelmiä, ette musiikillisessa mielessä ole edenneet läheskään yhtä pitkälle kuin moni Satanian naapuriplaneetoistanne. Jospa Aatami ja Eeva vain olisivat jääneet elämään, niin teillä olisi nyt todellista musiikkia; mutta harmonian lahja, joka oli niin suuri heidän olemuksessaan, on epämusikaalisten perintötekijäin vaikutuksesta laimentunut siinä määrin, että vain yhdessä kuolevaisessa tuhannesta ilmenee vähänkään suuremmassa määrin harmoniikan arvostusta. Mutta älkää lannistuko: jonakin päivänä saattaa Urantialle ilmaantua todellinen muusikko, ja kokonaiset kansat lumoutuvat silloin hänen sävelmiensä suurenmoisista soinnuista. Yksi tällainen ihminen voisi muuttaa ikiajoiksi kokonaisen kansakunnan kulkusuunnan, jopa koko sivistyneen maailman kulkeman kurssin. On kirjaimellisesti totta, että ”melodialla on kyky muuttaa vaikka koko maailma”. Musiikki pysyy ikuisesti ihmisten, enkeleiden ja henkien universaalisena kielenä. Harmonia on Havonan puhetta.

2. Taivaalliset toisintajat

44:2.1 (500.7) Tuskinpa voi kuolevainen ihminen toivoa saavansa enempää kuin vaivaisen ja vääristyneen käsityksen niistä taivaallisten toisintajien toiminnoista, joita minun on pyrittävä valaisemaan materiaalisen kielenne karkean ja rajoittuneen symbolijärjestelmän välityksellä. Henkis-morontiaaliseen maailmaan kuuluu tuhat ja yksi asiaa, joilla on suurenmoinen arvo, asioita, jotka ovat toistamisen arvoisia, mutta jotka ovat Urantialla tuntemattomia, kokemuksia, jotka kuuluvat niiden toimintojen kategoriaan, jotka tuskin ovat ”juolahtaneet ihmisen mieleen”, niitä realiteetteja, joita Jumala pitää odottamassa lihallisesta elämästä selviytyviä.

44:2.2 (501.1) Taivaalliset toisintajat kuuluvat seitsemään ryhmään, ja koetan luoda valaistusta heidän työhönsä seuraavan luokituksen avulla:

44:2.3 (501.2) 1. *Laulajat* – harmonistit, jotka toistavat erityisiä menneisyyden sointuja ja tulkitsevat nykyisyyden melodioita. Mutta tämä kaikki toteutetaan morontiatasolla.

44:2.4 (501.3) 2. *Väreillätyöskentelijät* – ne valon ja varjon taiteilijat, joita saattaisitte kutsua piirtäjiksi ja maalareiksi, taiteilijat, jotka ikuistavat ohitse kiitäviä näkymiä ja hetkellisiä tapahtumia tulevaisuuden morontiaalisiksi ilonaiheiksi.

44:2.5 (501.4) 3. *Valon kuvaajat* – tekevät todellisten puolihenkisten ilmiöiden tallenteet, joista elokuvat olisivat hyvin karkea

havainnollistus.

44:2.6 (501.5) 4. *Historiallisten kuvaelmien tekijät* – ne, jotka draamallisin keinoin toisintavat universumin aikakirjojen ja historian ratkaisevan tärkeät tapahtumat.

44:2.7 (501.6) 5. *Profeetalliset taiteilijat* – ne, jotka projisoivat historiasta esille nousevat merkitykset tulevaisuuteen.

44:2.8 (501.7) 6. *Elämäntarinan kertojat* – ne, jotka säästävät unohdukselta elämänkokemuksen merkityksen ja tarkoituksen. Nykyisten persoonallisten kokemusten projisoiminen tulevaisuuden tavoitearvoiksi.

44:2.9 (501.8) 7. *Hallinnolliset näyttämöllepanijat* – ne, jotka kuvaavat hallitusfilosofian ja hallintotekniikan merkitystä, suvereenisuuden taivaalliset näytelmäntekijät.

44:2.10 (501.9) Taivaalliset toisintajat toimivat varsin usein ja tehokkaasti yhteistyössä vaihtelunohjaajien kanssa yhdistettäessä muistikuvien pääkohtien kertaus tiettyihin mielen lepuutuksen ja persoonallisuuden virkistämisen muotoihin. Morontiakonklaavien ja henkikokousten edessä nämä toisintajat yhdistävät joskus voimansa esittämällä valtavia draamallisia näyttämökuvia, jotka kuvailevat tällaisten kokoontumisten tarkoitusta. Olin äskettäin katsomassa tällaista ällistyttävää esitystä, jossa yli miljoona näyttelijää esitti yli tuhannesta kohtauksesta koostuneen näyttämösarjan.

44:2.11 (501.10) Korkeammat ajattelunopettajat ja siirtymävaiheen hoivaajat käyttävät morontiaalisissa opetustoimissaan laajasti ja tehokkaasti hyväkseen näitä eri toisintajaryhmiä. Mutta he eivät omista kaikkia ponnistuksiaan vain tilapäisten kuvaelmien esittämiseen; suuri, hyvin suuri osa heidän työstään on luonteeltaan pysyväistä ja tulee ikuisesti säilymään perintönä koko tulevalle ajalle. Nämä taidetyöntekijät ovat niin monitaitoisia, että kun he toimivat voimansa yhdistäen, he kykenevät esittämään uudelleen kokonaisen aikakauden, ja yhdessä serafihoivaajien kanssa he voivat tosiasiassa kuvata ajallisuuden kuolevaisille katselijoille hengen maailman ikuisia arvoja.

3. Jumalalliset rakentajat

44:3.1 (501.11) On kaupunkeja, ”joiden rakentaja ja luoja on Jumala”. Hengen puolella meillä on kaikki, mikä on teille kuolevaisille tuttua, ja sanoin kuvaamattomasti enemmän. Meillä on kodit, henkimukavuudet ja morontiatarvikkeet. Jokaista sellaista aineellisen tarpeen tyydyttämistä kohden, josta ihmiset pystyvät nauttimaan, meillä on tuhansia hengellisiä realiteetteja, jotka rikastuttavat ja avartavat olemassaoloamme. Jumalalliset rakentajat toimivat seitsemässä ryhmässä:

44:3.2 (502.1) 1. *Kotiensuunnittelijat ja -rakentajat* – ne, jotka rakentavat ja saattavat uuteen uskoon yksilöille ja työryhmille

osoitetut asumukset. Nämä morontia- ja henkiasuinpaikat ovat todellisia. Teidän lyhytulotteiselle näkökyvyllenne ne olisivat näkymättömiä, mutta meille ne ovat hyvin todellisia ja kauniita. Kaikki henkiolennot saavat tietyssä laajuudessa osallistua rakentajien kanssa omien morontia- tai henkiasumustensa tiettyjen yksityiskohtien suunnittelemiseen ja luomiseen. Nämä kodit varustetaan ja kaunistetaan niiden morontia- tai henkiolentojen tarpeiden mukaan, joiden on määrä asua niissä. Kaikkien näiden rakennelmien suhteen on tarjolla runsaasti vaihtelunvaraa ja laajasti mahdollisuuksia mieltymystensä yksilölliseen esilletuomiseen.

44:3.3 (502.2) 2. *Työskentelytilojenrakentajat* – ne, jotka toimivat suunnittelemalla ja kokoamalla henki- ja morontiamaailmojen vakinaisten ja rutiinityöntekijöiden tilat. Näitä rakentajia voidaan verrata Urantian työpajojen ja muiden teollisuuslaitosten rakentajiin. Siirtymämaailmoilla on tarpeellinen, keskinäistä huolenpitoa edustava järjestelmä ja erikoistumiseen perustuva työnjako. Emme kaikki tee kaikkea, vaan morontiaolentojen ja kehittyvien henkien välillä esiintyy toiminnallista eriytymistä, eivätkä nämä työskentelytilojen rakentajat vain rakenna parempia työpajoja, vaan he myötävaikuttavat myös työntekijäin ammattitaidon kohenemiseen.

44:3.4 (502.3) 3. *Virkistystilojenrakentajat* – lepokausina ovat käytössä suunnattoman suuret rakennukset. Kuolevaiset kutsuisivat näitä lepojaksoja virkistäytymiseksi ja – tietyssä mielessä – leikiksi. Vaihtelunohjaajille, morontiamaailmojen humoristeille, varataan

sopivat puitteet, sellaiset siirtymäsfäärit, joilla suoritetaan evolutionaarisilta planeetoilta vasta äskettäin siirrettyjen ylösnousemusolentojen kouluttaminen. Korkeammat hengetkin harrastavat hengellisen uudelleenlatautumisen kausinaan tietynmuotoista menneitä muistelevaa huumoria.

44:3.5 (502.4) 4. *Palvontapaikkojenrakentajat* – henki- ja morontiatemppeleiden kokeneet arkkitehdit. Kaikissa kuolevaisten ylösnousemukseen liittyvissä maailmoissa on palvontatemppeleitä, ja ne ovat morontiamaailmojen ja hengen sfäärien ihanimpia luomuksia.

44:3.6 (502.5) 5. *Opetustilojenrakentajat* – ne, jotka rakentavat morontiakoulutuksen ja korkeamman henkiopetuksen päämajat. Aina on tilaisuus hankkia suurempaa tietämystä, saada lisää tietoa itse kunkin nykyisestä ja tulevasta työstä, sekä saada universaalista kulttuuritietämystä, tietoa, jonka tarkoituksena on tehdä ylösnousemuskuolevaisista yhä älykkäämpiä ja tehokkaampia morontia- ja henkimaailmojen kansalaisia.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontiasuunnittelijat* – ne, jotka rakentavat kaikkien maailmojen kaikkien persoonallisuuksien tasavertaisuuden pohjalta tapahtuvaa yhteenliittymistä varten millä tahansa sfäärillä nämä sattuvatkaan samanaikaisesti olemaan. Nämä suunnittelijat toimivat yhdessä Morontiavoiman Valvojien kanssa rikastuttaakseen edistyvän morontiaelämän koordinaatiota.

44:3.8 (502.7) 7. *Julkisten tilojen rakentajat* – ne taidetyöntekijät, jotka suunnittelevat ja rakentavat muuhun kuin palvontaan tarkoitetut kokoontumistilat. Suuria ja upeita ovat yhteiset kokoontumistilat.

44:3.9 (502.8) Vaikkeivät nämä rakennelmat eivätkä niiden kaunistukset aineellisten kuolevaisten aistimuksiin perustuvalle ymmärrykselle olisikaan täysin todellisia, meille ne ovat varsin todellisia. Et kykenisi näkemään näitä temppeleitä, jos voisit lihallisessa hahmossasi niissä vierailla. Kaikki nämä aineellisuuden ylittävät luomukset ovat silti siellä, ja erotamme ne aivan selvästi ja nautimme niistä aivan yhtä täysimääräisesti.

4. Ajatusten muistiinmerkitsijät

44:4.1 (503.1) Nämä taidetyöntekijät omistautuvat maailmojen korkeamman ajattelun tallentamiseen ja toisintamiseen, ja he toimivat seitsemässä ryhmässä:

44:4.2 (503.2) 1. *Ajatustensäilyttäjät*. Nämä taidetyöntekijät omistautuvat maailmojen korkeamman ajattelun tallentamiseen. Morontiamaailmoissa he todellakin säilyttävät aarteina henkitoiminnan helmiä. Ennen kuin ylipäätään tulin Urantialle, näin muistiinpanoja ja kuuntelin kaukoviestilähetyksiä eräiden tämän planeetan suurten ajattelijoiden muodostamista käsityksistä.

Ajatusten muistiinmerkitsijät säilyttävät tällaiset jalot ideat uversankielisinä.

44:4.3 (503.3) Jokaisella superuniversumilla on oma kielensä, jota sen persoonallisuudet puhuvat ja joka on vallitsevana sen kaikissa sektoreissa. Omassa superuniversumissamme se tunnetaan uversan kielenä. Myös jokaisella paikallisuniversumilla on oma kielensä. Kaikki Nebadonin korkeammat olentoluokat ovat kaksikielisiä ja puhuvat sekä nebadonia että uversaa. Aina kun kaksi eri paikallisuniversumeista tulevaa yksilöä tapaa toisensa, he keskustelevat uversaksi; jos kuitenkin toinen heistä on kotoisin jostakin muusta superuniversumista, heidän on turvauduttava tulkkiin. Keskusuniversumissa on hyvin vähän kielen tarvetta, sillä siellä vallitsee ylevä ja lähes täydellinen yhteisymmärrys; ainoastaan Jumalia ei siellä ymmärretä täysimääräisesti. Meille opetetaan, että Paratiisissa sattumanvaraisessa kohtaamisessa tulee esille enemmän keskinäistä ymmärrystä kuin, mitä jollakin kuolevaisten kielellä voitaisiin välittää tuhannessa vuodessa. Jopa Salvingtonissa ”me tiedämme niin kuin meidät itsemmekin tiedetään.”

44:4.4 (503.4) Morontia- ja henkisfääreillä esiintyvä kyky kääntää ajattelu kieleksi ylittää ihmisen käsityskyvyn. Taitavat muistiinmerkitsijät voivat kiihdyttää nopeuden, jolla siirrämme ajattelun pysyviksi tallenteiksi, niin suureksi, että yhdessä Urantian ajanlaskun mukaisessa minuutissa voidaan merkitä muistiin aineisto, joka vastaa puolta miljoonaa sanaa eli ajatussymbolia. Nämä universumikielet ovat paljon tyhjentävämpiä kuin kehittyvien maailmojen puhe. Uversan käsitesymboleihin kuuluu yli miljardi

kirjoitusmerkkiä, vaikka perusaakkosto käsittääkin vain seitsemänkymmentä symbolia. Nebadonin kieli ei ole aivan näin pitkälle kehitettyä: sen perussymboleiden eli aakkosten lukumäärä on neljäkymmentäkahdeksan.

44:4.5 (503.5) 2. *Käsitteiden muistiinmerkitsijät*. Tämä muistiinmerkitsijäin toinen ryhmä huolehtii käsitekuvien, ideahahmojen, säilyttämisestä. Kysymyksessä on sellainen pysyvän kirjaamisen muoto, joka aineellisissa maailmoissa on tuntematon, ja tätä menetelmää käyttäen voisin yhdessä teidän tunnissanne hankkia enemmän tietoa kuin te voisitte tavallista kirjoitettua kieltä lukemalla saada sadassa vuodessa.

44:4.6 (503.6) 3. *Käsitemerkkien tallentajat*. Meillä on sekä kirjoitetun että puhutun sananne vastine, mutta ajattelun säilyttämiseen käytämme tavallisesti käsitteiden kuvallistamisen ja käsitemerkkien menetelmiä. Käsitemerkkien tallentajat pystyvät tuhat kertaa parempaan tulokseen kuin käsitteiden muistiinmerkitsijät.

44:4.7 (503.7) 4. *Puhetaidon edistäjät*. Muistiinmerkitsijöiden tämän ryhmän toimialana on säilyttää ajatuksia puheidenpidon kautta tapahtuvaa toisintamista varten. Mutta nebadonin kielellä voisimme puolen tunnin puheella kattaa jonkun Urantian kuolevaisen koko elämänkaaren sisällyksen. Ainoa toivonne saada edes jonkinlainen käsitys näistä toiminnoista on, että pysähdytte miettimään unielämänne sekavaa ja vääristynyttä toteutumistapaa – kuinka te

muutamassa sekunnissa voitte näissä öisissä kuvitelmissa käydä läpi monien vuosien kokemukset.

44:4.8 (503.8) Henkimaailman puhetaito on eräs teitä odottavista verrattomista elämyksistä, teitä, jotka olette kuulleet Urantian jalostumattomia ja kangertelevia puhe-esityksiä. Salvingtonin ja Edentian oratorioissa on sanoin kuvaamattoman innoittavaa musiikin harmoniaa ja ilmaisun soinnukkuutta. Nämä hehkuvat ajatukset ovat kuin kauniita jalokiviä loistavissa diadeemeissa. Mutta en todellakaan pysty siihen! En kykene välittämään ihmismielelle käsitystä näiden toisen maailman realiteettien laajuudesta ja syvyydestä!

44:4.9 (504.1) 5. *Kaukoviestilähetysten ohjaajat*. Paratiisin, superuniversumien ja paikallisuniversumien kaukoviestilähetykset ovat ajatuksensäilyttäjien tämän ryhmän yleisvalvonnassa. He toimivat kaukoviestimin lähetettävän aineiston tarkastajina, toimittajina ja koordinoijina. He sovittavat kaikki Paratiisin kaukoviestilähetykset superuniversumien oloihin sekä muokkaavat ja kääntävät Päivien Muinaisten kaukoviestilähetykset paikallisuniversumien yksittäisille kielille.

44:4.10 (504.2) Paikallisuniversumien kaukoviestilähetykset on niin ikään muokattava järjestelmien ja yksittäisten planeettojen vastaanotettaviksi. Näiden avaruusraporttien välitystä valvotaan huolellisesti, ja jotta varmistuttaisiin siitä, että jonkin yhteyspiirin jokaisessa maailmassa jokainen raportti on tullut asianmukaisesti vastaanotetuksi, suoritetaan aina vastaanottajan toimesta tapahtuva sanoman toisto. Nämä kaukoviestilähetysten ohjaajat ovat teknisessä

mielessä asiantuntijoita avaruuden virtausten hyödyntämisessä kaikkiin tiedonvälityksen tarkoituksiin.

44:4.11 (504.3) 6. *Rytmin muistiinmerkitsijät*. Urantialaiset kutsuisivat näitä taidetyöntekijöitä epäilemättä runoilijoiksi, vaikka heidän toimintansa eroaakin suuresti teidän runomuotoisista aikaansaannoksistanne ja on lähes äärettömästi niitä korkeammalla. Rytmillisyys vähentää sekä morontia- että henkiolentojen tuntemaa uupumusta, ja siksi alinomaa pyritäänkin sekä nostamaan suorituskykyä että lisäämään mielihyvän tunnetta sillä, että lukuisat toiminnat suoritetaan rytmillisessä muodossa. Voin vain toivoa, että teillä olisi ilo kuulla jotakin Edentian kokousten runomuotoista kaukoviestilähetystä ja nauttia niiden konstellaation nerojen esitysten väri- ja sävykylläisyydestä, jotka ovat tämän itsensäilmaisemisen ja sosiaalisen yhteensoinnuttamisen ihanan taidemuodon mestareita.

44:4.12 (504.4) 7. *Morontiatallentajat*. Olen ymmälläni, kun en tiedä, miten kuvailisin aineelliselle mielelle tämän ajatusten muistiinmerkitsijöiden tärkeän ryhmän toimintaa, siis ryhmän, jonka tehtävänä on säilyttää morontia-asioiden ja henkitapahtumien eri ryhmäkokonaisuuksien kokoomakuvat; karkeasti havainnollistaen he ovat siirtymämaailmojen ryhmävalokuvaajia. He pelastavat tulevaisuudelle näiden edistyvien aikakausien elintärkeät tapahtumat ja yhteenliittymät ja säilyttävät ne morontiatallennesalien arkistoissa.

5. Energiankäsittelijät

44:5.1 (504.5) Nämä kiinnostavat ja tehokkaat taidetyöntekijät ovat tekemisissä jokaisen energialajin kanssa: fyysisen, mielellisen ja hengellisen.

44:5.2 (504.6) 1. *Fyysisen energian käsittelijät*. Fyysisen energian käsittelijät palvelevat pitkiä aikoja voimanohjaajien seurassa, ja he ovat asiantuntijoita fyysisen energian monien vaiheiden käsittelyssä ja valvonnassa. He ovat perillä superuniversumien kolmesta perusvirtauksesta ja kolmestakymmenestä energian alajakautumasta. Näistä olennoista on siirtymämaailmojen Morontiavoiman Valvojille mittaamatonta apua. He ovat Paratiisin kosmisten suunnitelmien hellittämättömiä tutkijoita.

44:5.3 (504.7) 2. *Mielienergian käsittelijät*. Nämä ovat morontiaolentojen ja muuntyyppisten älyllisten olentojen välisen yhteydenpidon asiantuntijoita. Tätä kuolevaisten välillä esiintyvää kommunikoinnin muotoa ei Urantialla käytännöllisesti katsoen ole olemassa. He ovat erityistuntijoita, jotka edistävät ylösnousemuksellisten morontiaolentojen kykyä kommunikoida keskenään, ja heidän työhönsä kuuluu lukuisia ainutlaatuisia tutkimusmatkoja älyllisten olentojen välisen yhteydenpidon maailmaan, mutta niiden kuvaaminen aineelliselle mielelle ylittää

suuresti sen, mihin pystyn. Nämä taidetyöntekijät ovat Äärettömän Hengen mieliyhteyspiirien hellittämättömiä tutkijoita.

44:5.4 (505.1) 3. *Hengellisen energian käsittelijät*. Hengellisen energian käsittelijät ovat kiintoisa ryhmä. Hengellinen energia toimii vakiintuneiden lakien mukaisesti, aivan kuten fyysinenkin energia. Toisin sanoen, kun henkivahvuutta tutkitaan, siitä voidaan tehdä luotettavia johtopäätöksiä ja sitä voidaan fyysisten energioiden tavoin käsitellä täsmällisesti. Hengen maailmassa vallitsevat aivan yhtä täsmälliset ja luotettavat lait kuin aineellisissakin maailmoissa. Nämä käsittelijät, jotka tutkivat Iankaikkisen Pojan säätämiä, hengelliseen energiaan kohdistuvia peruslakeja siinä muodossa, jossa niitä sovelletaan kaikissa universumeissa taivaallisten olentojen morontiaalisiin ja muihin yhteisöihin, ovat muutaman viimeksi kuluneen miljoonan vuoden aikana saaneet aikaan monia parannuksia menetelmään, jolla olennot tyydyttävät energiantarpeensa hengellisestä energiasta.

44:5.5 (505.2) 4. *Moninaiskäsittelijät*. Tähän haasteita pelkäämättömään ryhmään kuuluu hyvin koulutettuja olentoja, jotka omistautuvat kaikkialla universumeissa fyysisenä, mielellisenä ja hengellisenä energiana ilmenevän jumalallisen energian kolmen alkuperäisen vaiheen toiminnalliseen yhdistämiseen. Kysymyksessä ovat ne terävä-älyiset persoonallisuudet, jotka todellisuudessa yrittävät löytää Korkeimman Jumalan universumiläsnäolon, sillä tässä Jumaluuden persoonallisuudessa täytyy tapahtua koko suuruniversumin jumalallisuuden kokemuksellinen yhdistyminen.

Ja nämä taidetyöntekijät ovat viime aikoina saavuttaneet jonkinmääräistä menestystäkin.

44:5.6 (505.3) 5. *Kuljetusneuvojat*. Tämä kuljetusserafien teknisten neuvojien joukkokunta on varsin etevä suunnittelemaan yhteistyössä tähtientutkijoiden kanssa reitityksiä ja muutoinkin avustamaan avaruuden maailmoissa toimivia kuljetuspäälliköitä. He ovat sfäärien liikenteenvalvojia, ja heitä on kaikilla asutuilla planeetoilla. Urantialla palvelee seitsemänkymmenen kuljetusneuvojan joukkokunta.

44:5.7 (505.4) 6. *Viestinnän asiantuntijat*. Urantiaa palvelee niin ikään planeettainvälisen ja universumienvälisen viestinnän kaksitoista teknikkoa. Nämä pitkän kokemuksen omaavat olennot ovat asiantuntijoita sen tietämyksen alalla, joka kattaa maailmojen viestintää koskevat välityksen ja häiriöiden lait. Tämä joukkokunta huolehtii Gravitaatio- ja Yksinäisten Sanansaattajien sanomia lukuun ottamatta kaikenmuotoisista avaruusviesteistä. Urantialla heidän on suoritettava suuri osa työstään arkkienkelten yhteyspiirin kautta.

44:5.8 (505.5) 7. *Levonopettajat*. Jumalallinen lepo liittyy tekniikkaan, jolla olento varautuu hengellisellä energialla. Morontia- ja henkienergiavarantoja on täydennettävä aivan yhtä ehdottomasti kuin fyysisiäkin energiavaroja, muttei samoista syistä. Minun on pakostakin käytettävä karkeita havainnollistuksia pyrkiessäni valistamaan teitä. Niinpä siis kerron, että meidän henkimaailmasta

olevien on aika ajoin keskeytettävä säännölliset puuhamme ja vetäydyttävä sopiviin kohtaamispaikkoihin, joissa asetumme jumalalliseen lepoon, ja sillä tavoin täydennämme hupenevia energioitamme.

44:5.9 (505.6) Näistä asioista saatte ensimmäiset oppituntinne saapuessanne mansiomaailmoihin, sitten kun teistä on tullut morontiaolentoja ja olette alkaneet saada kokemusta henkisissä asioissa sovellettavista menetelmistä. Teillä on tietoa Havonan sisimmästä kehästä sekä siitä, että avaruuden pyhiinvaeltajat on johdettava Paratiisin pitkään ja elvyttävään lepoon, kun he ovat selvittäneet edelliset kehät. Tämä ei ole pelkästään tekninen vaatimus siirryttäessä ajallisuuden elämänvaiheesta iäisyyden palvelukseen, vaan se on myös välttämättömyys, eräs lepotilan muoto, joka on tarpeen ylösnousemuskokemuksen viimeisille askelille ominaisten energianmenetysten korvaamiseksi ja henkivoimavarojen keräämiseksi loputtoman elämänuran seuraavaa vaihetta varten.

44:5.10 (506.1) Nämä energiankäsittelijät toimivat myös sadoin muin tavoin, joita on liian paljon tässä yhteydessä lueteltaviksi. Niihin kuuluvat neuvottelut serafien, kerubien ja sanobien kanssa siitä, mikä on tehokkain menetelmä energiantarpeen tyydyttämiseksi ja miten pitää yllä aktiivisten kerubien ja passiivisten sanobien välisten, toisistaan poikkeavien voimien mahdollisimman edullista tasapainoa. Nämä asiantuntijat antavat monin muin tavoin apua morontia- ja henkiolennoille näiden pyrkimyksissä ymmärtää

jumalallista lepoa, joka avaruuden perusenergioiden tehokasta hyväksikäyttöä ajatellen on tuiki tarpeellinen.

6. Muotoilijat ja kaunistajat

44:6.1 (506.2) Kuinka toivonkaan, että osaisin kuvailla näiden ainutlaatuisten taidetyöntekijöiden hienon hienoa työtä! Jokainen taholtani tuleva pyrkimys selittää, mitä henkikaunistamiseksi tehtävä työ on, toisi aineellisten olentojen mieleen vain omat säälittävät – mutta kunnioitettavat – pyrkimyksenne toteuttaa näitä asioita omassa mielen ja aineen maailmassanne.

44:6.2 (506.3) Vaikka tähän joukkokuntaan toiminnallisesti kuuluu yli tuhat alajakautumaa, se ryhmitellään seuraavien seitsemän pääotsakkeen alle:

44:6.3 (506.4) 1. *Värien ammattilaiset*. He juuri panevat henkiheijastuksen kymmenentuhatta värisävyä kaiuttamaan ilmoille sopusointuista kauneutta ilmentävät, herkän herkät sanomansa. Värientajuamista lukuun ottamatta ihmisen kokemuksessa ei ole mitään, mihin nämä toiminnot olisivat verrattavissa.

44:6.4 (506.5) 2. *Äänenmuotoilijat*. Käyttämällä hyväkseen ilmiöitä, joita te sanoisitte ääneksi, nämä muotoilijat kuvaavat identiteetiltään ja morontia-arvostukseltaan moninaisia henkiaaltoja.

Todellisuudessa nämä impulssit ovat taivaallisten joukkojen alastomien ja loistavien henkisielujen suurenmoisia heijastuksia.

44:6.5 (506.6) 3. *Tunnetilojenmuotoilijat*. Nämä tunteidenkohottajat ja -säilyttäjät ovat niitä, jotka pelastavat morontiaaliset tuntemukset ja jumalalliset tunnetilat unohdukselta, ajallisuuden lasten tutkittaviksi ja heidän mielenylennyksekseen sekä morontiaetenijöiden ja edistyvien henkien innoitukseksi ja kaunistukseksi.

44:6.6 (506.7) 4. *Tuoksutaiteilijat*. Tässä tehty ylimaallisten henkitoimintojen vertaaminen kemiallisten tuoksujen fyysiseen aistimiseen on todellakin onnetonta, mutta Urantian kuolevaisille tämä palvelusmuoto olisi tuskin millään muullakaan nimellä tunnistettavissa. Nämä taidetyöntekijät luovat erilaiset sinfoniansa edistyvien valonlasten mielenylennykseksi ja iloksi. Maan päällä ei ole kerrassaan mitään, mihin tämäntyyppistä hengellistä suurenmoisuutta voitaisiin edes etäisesti verrata.

44:6.7 (506.8) 5. *Presenssinkaunistajat*. Nämä taidetyöntekijät eivät askartele itsensäkoristelutaitojen tai luodun kaunistamismenetelmien parissa. He omistautuvat moninaisten ja riemukkaiden reaktioiden aikaansaamiseen yksittäisissä morontia- ja henkiolennoissa draamallistamalla keskinäisen yhteyden merkitystä niiden asemasta johtuvien arvojen kautta, jotka annetaan eri morontia- ja henkiyhteisöille näiden monenlaisten olentojen monikoosteisissa yhteisesityksissä. Nämä taiteilijat asemoivat aineellisuuden ylittäviä olentoja siten kuin te järjestelisitte eläviä

musiikkinuotteja, tuoksuja ja näkymiä, ja yhdistävät ne sitten ylistäviksi hymneiksi.

44:6.8 (506.9) 6. *Maunmuotoilijat*. Entä miten ihmeessä teille kertoisi näistä taiteilijoista! Arastellen saattaisin ehdottaa, että he ovat morontiamakuaistin parantajia, ja että he pyrkivät kehittyviä henkiaisteja terävöittämällä myös lisäämään kauneuden arvostamista.

44:6.9 (507.1) 7. *Morontiasyntesoijat*. Nämä ovat käsityömestareita, jotka sitten kun kaikki muut ovat tehneet osuutensa, lisäävät huipentavan ja lopullisen silauksen morontiayhteisesitykseen ja saavat siten aikaan innoittavan kuvauksen siitä, mikä on jumalallisen kaunista – kestävän innoituksen lähteen henkiolennoille ja heidän morontiaseuralaiselleen. Mutta sinun on odotettava vapautumistasi eläimen ruumiista, ennen kuin voit ryhtyä muodostamaan käsitystä morontia- ja henkimaailmojen taiteellisesta loistokkuudesta ja esteettisestä kauneudesta.

7. Harmoniatyöntekijät

44:7.1 (507.2) Toisin kuin saattaisitte viehättyä otaksumaan, nämä taiteilijat eivät ole tekemisissä musiikin, maalaamisen eivätkä minkään muunkaan samantapaisen kanssa. Heidän toimensa koostuvat sellaisten erityisvahvuuksien ja energioiden käsittelystä ja organisoimisesta, joita esiintyy henkimaailmassa, mutta joita

kuolevaiset eivät tunne. Jospa minulla olisi vähäisinkin pohja vertailun tekemiseen, pyrkisin kuvailemaan tätä henkiaikaansaannosten ainutlaatuista alaa, mutta luovun toivosta – ei ole toivoakaan siitä, että kuolevaisten mielelle olisi välitettävissä käsitys tästä taivaallisen taidetoiminnan alueesta. Mutta siitä, mikä ei ole kuvailtavissa, voidaan kuitenkin kertoa epäsuorasti.

44:7.2 (507.3) Kauneus, rytmi ja harmonia liittyvät älyllisesti yhteen ja ovat hengellisesti sukua toisilleen. Totuus, fakta ja asioiden keskinäinen yhteys ovat älyllisessä mielessä erottamattomia, ja ne yhdistyvät filosofisiin kauneuden käsityksiin. Hyvyys, vanhurskaus ja oikeudenmukaisuus ovat filosofisessa mielessä sukua toisilleen ja hengellisesti yhteen sidottuja elävän totuuden ja jumalallisen kauneuden kanssa.

44:7.3 (507.4) Oikean filosofian kosmiset käsitykset, taivaallisen taidetoiminnan antama kuva tai kuolevaisen yritys kuvailla ihmisen tajuamaa jumalallista kauneutta eivät voi milloinkaan olla kaikin puolin tyydyttäviä, jos tällainen luodun etenemispyrkimys on epäyhtenäistä. Nämä kehittyvän luodun sisäisen jumalallisen yllykkeen aikaansaannokset saattavat olla älyllisesti tosia, emotionaalisesti kauniita ja hengellisesti hyviä, mutta julkitulon todellinen sielu niistä puuttuu, elleivät nämä totuutta edustavat realiteetit, kauneutta ilmentävät tarkoitukset ja hyvyydestä kertovat arvot yhdisty taidetyöntekijän, tieteenharjoittajan tai filosofin elämänkokemuksessa.

44:7.4 (507.5) Jumalassa nämä jumalalliset ominaisuudet ovat täydellisesti ja absoluuttisesti yhdistyneitä. Ja jokainen Jumalaa

tunteva ihminen tai enkeli omaa potentiaalin minuutensa rajattomaan ilmaisemiseen yhtenäisen itsensätoteuttamisen alati edistyvillä tasoilla sillä keinoin, että hän käy loputtomasti yhä enemmän Jumalan kaltaiseksi – sillä, että hän kokemuksellisesti evolutionaarisessa kokemuksessa yhdistää ikuisen totuuden, universaalisen kauneuden ja jumalallisen hyvyyden yhdeksi kokonaisuudeksi.

8. Kuolevaisten pyrkimykset ja morontiasaavutukset

44:8.1 (507.6) Vaikkeivät taivaalliset taidetyöntekijät henkilökohtaisesti työskentele Urantian kaltaisilla aineellisilla planeetoilla, heitä saapuu kuitenkin silloin tällöin järjestelmän päämajasta tarjoamaan apuaan kuolevaisrotujen luonnonlahjakkaille yksilöille. Aina milloin nämä taidetyöntekijät ovat saaneet tällaisen tehtävän, he työskentelevät tilapäisesti planetaaristen edistyksen enkelten valvonnassa. Serafiarmeijat toimivat yhteistyössä näiden taidetyöntekijäin kanssa pyrittäessä auttamaan kuolevaistaiteilijoita, joilla on synnynnäisiä kykyjä ja joilla on myös aiempaa erikoiskokemusta omaava Suuntaaja.

44:8.2 (507.7) Ihmisen erikoislahjakkuudelle on kolme mahdollista lähdettä: Pohjalla on *aina* luontainen eli synnynnäinen taipumus. Erikoiskyky ei koskaan ole Jumalten sattumanvaraisesti antama lahja, vaan jokaisella huomattavalla kyvykkyydellä on aina

perinnöllinen perusta. Tämän luonnollisen kyvykkyyden lisäksi tai paremminkin sen täydennykseksi saatetaan antaa Ajatuksensuuntaajan johdatuksia niissä yksilöissä, joiden sisimmässä asuva Suuntaaja on mahdollisesti saanut tämänsuuntaisia kokemuksia – aktuaalisia ja kiistämättömiä – muissa maailmoissa ja muissa kuolevaisissa luoduissa. Tapauksissa, joissa sekä ihmismieli että sisäinen Suuntaaja ovat epätavallisen taitavia, henkitaiteilijat voidaan valtuuttaa toimimaan näiden kykyjen harmonisoijina ja muutoinkin auttamaan ja innoittamaan näitä kuolevaisia niin, että he pyrkivät kohti alati täydellistyviä ihanteita ja yrittävät niiden yhä laajempaa kuvaamista koko maailman mielenylennykseksi.

44:8.3 (508.1) Hengen taidetyöntekijöiden riveissä ei esiinny kastijakoa. Olipa alkuperäsi kuinka vaatimaton hyvänsä, jos olet kyvykäs ja sinulla on julkituomisen lahja, saat sopivaa tunnustusta ja asianmukaista arvostusta noustessasi ylöspäin morontiakokemuksen ja henkeyden saavuttamisen asteikkoa. Mitään sellaista ihmisen perintötekijöissä olevaa vajavaisuutta tai kuolevaisen ympäristötekijöissä esiintyvää puutteellisuutta ei ole olemassa, jota morontiavaiheen elämänura ei täysin korjaisi ja tyystin poistaisi. Ja kaikki tällaiset taiteellisen tuloksellisuuden ja ilmaisurikkaan itsesitoteuttamisen tuottamat tyydytyksentunteet muuttuvat asteittain tapahtuvan etenemisesi kuluessa omien henkilökohtaisten ponnistelujesi kautta todeksi. Lopultakin evolutionaarisen keskinkertaisuuden toiveet voivat toteutua. Vaikka Jumalat eivät umpimähkäisesti annakaan lahjoja ja kykyjä ajallisuuden lapsille, he

huolehtivat kuitenkin siitä, että näiden kaikki ylevät kaipaukset tulevat täytetyiksi ja että ihmisen jaloimman itsensäilmaisemisen halu tulee kokonaan tyydytetyksi.

44:8.4 (508.2) Mutta jokaisen ihmisen olisi muistettava, että monet kunnianhimoiset pyrkimykset olla muita parempi, jollaiset halut kiusaavat kuolevaisia ihmisiä, eivät säily näiden samojen kuolevaisten mukana morontia- ja henkielämänvaiheen aikana. Ylösnousemusmorontiaanit oppivat sosiaalistamaan entiset puhtaasti itsekkäät halunsa ja itsekeskeiset pyrkimyksensä. Jos kuitenkin vielä senkin jälkeen, kun olet morontiavaiheen elämänuran aikana omaksunut todellista mota-ymmärrystä, haluat tehdä jotakin, jota hartaasti halusit tehdä maan päällä, mutta jonka tekemisen ympäristöolosuhteet ylitsepääsemättömästi sinulta estivät, sinulle annetaan aivan varmasti kaikki mahdollisuudet kauan hellimiesi toiveiden täysimääräiseen toteuttamiseen.

44:8.5 (508.3) Ennen kuin ylösnousemuskuolevaiset lähtevät paikallisuniversumista astuakseen henkiselle elämänuralleen, tyydytetään heidän jokainen älyllinen, taiteellinen ja sosiaalinen toiveensa tai aito pyrkimyksensä, joka koskaan luonnehti heidän kuolevaisen tai morontiaalisen olemassaolonsa tasoa. Kysymys on tasavertaisuuden saavuttamisesta itsensäilmaisemisen ja itsensätoteuttamisen tuottaman tyydytyksen kohdalla, muttei identtisen kokemuksellisen statuksen saavuttamisesta eikä taitavuudessa, tekniikassa ja ilmaisussa ilmenevän luonteenomaisen yksilöllisyyden täydellisestä hävittämisestä. Sillä henkilökohtaisen kokemuksellisen saavuttamisen uutta, hengen tasolla ilmenevää

eroavaisuutta ei tällä tavoin tasoiteta eikä yhtäläistetä ennen kuin olet suoriutunut Havonan elämänvaiheeseen kuuluvasta viimeisestä kehästä. Ja sitten Paratiisin asukkaita odottaa välttämättömyys sopeutua siihen henkilökohtaisen kokemuksen absoniittiseen eroavaisuuteen, joka on tasoitettavissa vasta ryhmässä tapahtuvalla luodun olennon perimmäisen statuksen saavuttamisella – kuolevaisfinaliittien seitsemännen asteen hengen määränpään saavuttamisella.

44:8.6 (508.4) Tällainen on kertomus taivaallisista taidetyöntekijöistä, tuosta oivallisten työntekijöiden kosmopoliittisesta yhteisöstä, joka tekee niin suunnattoman paljon kruunatakseen arkkitehtoniset sfäärit taiteellisilla esityksillä Paratiisin-Luojien jumalallisesta kauneudesta.

44:8.7 (508.5) [Laatinut muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 45

Paikallisjärjestelmän hallinto

45:0.1 (509.1) SATANIAN hallintokeskus koostuu luvultaan viidenkymmenenseitsemän arkkitehtonisen sfäärin sikermästä: Jerusemista itsestään ynnä seitsemästä suuremmasta satelliitista ja neljästäkymmenestäyhdeksästä satelliitin satelliitista. Järjestelmän pääkaupunki Jerusem on miltei sata kertaa Urantian kokoinen, sen gravitaatio on silti aavistuksen verran vähäisempi. Jerusemin suuremmat satelliitit ovat seitsemän siirtymämaailmaa, joista jokainen on kymmenen kertaa Urantian suuruinen, kun taas näiden siirtymämaailmojen seitsemän alisatelliittia ovat jokseenkin Urantian kokoisia.

45:0.2 (509.2) Seitsemän mansiomaailmaa ovat siirtymämaailman numero yksi seitsemän alisatelliittia.

45:0.3 (509.3) Koko tämän viidenkymmenenseitsemän arkkitehtonisen maailman omavarainen valaisu, lämmitys, vesi- ja energiahuolto on järjestetty Satanian Voimakeskuksen ja Fyysisten Päävalvojien yhteistyön avulla tällaisten varta vasten luotujen sfäärien fyysisen

organisaation ja järjestelyjen vakiintuneita menettelytapoja noudattaen. Niiden fyysisestä puolesta huolehtivat spornagiaolennot, jotka muutoinkin vastaavat niiden ylläpidosta.

1. Siirtymäkulttuurin maailmat

45:1.1 (509.4) Jerusemia kiertävät seitsemän suurempaa maailmaa tunnetaan yleisesti siirtymäkulttuurin sfääreinä. Jerusemin korkein toimeenpaneva neuvosto nimittää aika ajoin niiden vallankäyttäjät. Nämä sfäärit on numeroitu ja nimetty seuraavasti:

45:1.2 (509.5) *Numero 1. Finaliittimaailma*. Tämä on paikallisjärjestelmän finaliittikunnan päämaja, ja sitä ympäröivät vastaanottomaailmat, seitsemän mansiomaailmaa, jotka on kokonaisuudessaan pyhitetty kuolevaisten ylösnousemusjärjestelmälle. Kaikkien seitsemän mansiomaailman asukkailla on pääsy finaliittien maailmaan. Kuljetusserafit kuljettavat ylösnousemuspersoonallisuuksia sinne ja sieltä takaisin näillä pyhiinvaellusmatkoilla, joiden tarkoituksena on kehittää heidän uskoaan siirtymäkuolevaisten perimmäiseen päämäärään. Vaikka finaliitit ja heidän rakennelmansa eivät tavallisesti ole morontianäkökyvyllä havaittavia, tunnette aika ajoin enemmänkin kuin vain sävähdyksen, kun energianmuuntajat ja Morontiavoiman Valvojat antavat teille hetken ajaksi mahdollisuuden nähdä välähdykseltä näitä korkeita henkipersoonallisuuksia, jotka

tosiaankin ovat saattaneet Paratiisiin-nousunsa päätökseen ja palanneet näihin samoihin maailmoihin, joista te nyt olette aloittamassa tämän pitkän matkan, – he ovat ikään kuin varma lupaus siitä, että tekin saatatte ja voitte viedä päätökseen tämän valtavan hankkeen. Kaikki mansiomaailmoissa oleskelevat menevät finaliittisfäärille ainakin kerran vuodessa osallistuakseen siellä kokouksiin, joissa finaliitit ovat nähtävissä.

45:1.3 (510.1) *Numero 2. Morontiamaailma*. Tämä planeetta on morontiaelämän valvojien päämaja, ja sitä ympäröivät ne seitsemän sfääriä, joilla morontiapäälliköt kouluttavat kumppaneitaan ja apulaisiaan: sekä morontiaolentoja että ylösnousemuskuolevaisia.

45:1.4 (510.2) Kulkiessasi seitsemän mansiomaailman läpi etenet myös näiden kulttuuri- ja sosiaalisten sfäärien kautta, joilla morontiatuttavuutesi käyvät lukuisammiksi. Edistyessäsi ensimmäisestä mansiomaailmasta toiseen sinusta tulee kelpoinen saamaan vierailuluvan siirtymäpäämajaan numero kaksi, morontiamaailmaan, ja niin edelleen. Ja oletpa näistä kuudesta kulttuurisfääristä millä tahansa, voidaan sinut kutsua vieraaksi ja tarkkailijaksi mihin tahansa niitä ympäröivistä, niihin liittyvien ryhmätoimintojen seitsemästä maailmasta.

45:1.5 (510.3) *Numero 3. Enkelimaailma*. Tämä on kaikkien järjestelmän toiminnoissa mukana olevien serafiarmeijoiden

päämaja, ja sitä ympäröivät seitsemän enkelien koulutus- ja opetusmaailmaa. Kysymyksessä ovat serafien sosiaaliset sfäärit.

45:1.6 (510.4) *Numero 4. Ylienkelien maailma*. Tämä sfääri on Loistavien Iltatähtien ja heidän kanssaan tasavertaisten ja miltei tasavertaisten olentojen valtavan joukon Satanian-koti. Tämän maailman seitsemän satelliittia on osoitettu näiden nimeämättömien taivaan olentojen seitsemälle pääryhmälle.

45:1.7 (510.5) *Numero 5. Poikien maailma*. Tämä planeetta on kaikkiin luokkiin kuuluvien jumalallisten Poikien päämaja, luotujen kolminaistamat pojat mukaan luettuina. Sitä ympäröivät seitsemän maailmaa on omistettu näiden keskenään jumalallista sukua olevien poikien tietyille yksittäisille ryhmittymille.

45:1.8 (510.6) *Numero 6. Hengen maailma*. Tämä sfääri toimii Äärettömän Hengen korkeiden persoonallisuuksien järjestelmäkohtaisena tapaamispaikkana. Sitä ympäröivät seitsemän satelliittia on osoitettu näiden eri luokkien yksittäisille ryhmille. Mutta siirtymämaailmassa numero kuusi ei ole Hengen edustustoa, eikä sellaisen olemassaoloa ole havaittavissa järjestelmäpääkaupungeissakaan; Salvingtonin Jumalallinen Hoivaaja on Nebadonissa *kaikkialla*.

45:1.9 (510.7) *Numero 7. Isän maailma*. Tämä on järjestelmän hiljainen sfääri. Se ei ole yhdenkään olentoryhmän kotipaikka. Suuri valon temppeli on siellä keskeisellä paikalla, mutta ei voi havaita, että sen sisällä olisi ketään. Järjestelmän kaikkien maailmojen kaikki olennot ovat tervetulleita harjoittamaan siellä hartautta.

45:1.10 (510.8) Isän maailmaa ympäröiviä seitsemää satelliittia käytetään eri järjestelmissä toisistaan poikkeavalla tavalla. Sataniassa niitä käytetään nyt Luciferin kapinan takia internoitujen ryhmien eristyssfääreinä. Konstellaation pääkaupungilla, Edentialla, ei ole vastaavia vankilamaailmoja; ne muutamat serafit ja kerubit, jotka Satanian kapinassa menivät kapinallisten puolelle, on jo kauan sitten teljetty näihin Jerusemin eristysmaailmoihin.

45:1.11 (510.9) Oleskellessasi seitsemännessä mansiomaailmassa sinulla on pääsy seitsemänteen siirtymämaailmaan, Universaalisen Isän sfäärille, ja sinulla on myös lupa käydä tätä planeettaa ympäröivissä Satanian vankilamaailmoissa, joissa nyt pidetään vangittuina Luciferia sekä valtaosaa niistä persoonallisuuksista, jotka ryhtyivät hänen mukanaan kapinaan Mikaelia vastaan. Tämä murheellinen näky on ollut tällä tavoin nähtävillä viimeksi kuluneina aikoina, ja se tulee edelleenkin olemaan koko Nebadonille suunnattuna vakavana varoituksena aina siihen saakka, kunnes Päivien Muinaiset tuomitsevat Luciferin ja hänen langenneitten liittolaistensa synnin, niiden synnin, jotka torjuivat heidän universumin-Isänsä, Mikaelin, tarjoaman pelastuksen.

2. Järjestelmän hallitsija

45:2.1 (511.1) Asuttujen maailmojen paikallisjärjestelmän ylin toimeenpanija on ensiasteinen LanonandekPoika, Järjestelmän Hallitsija. Meidän paikallisuniversumissamme näille hallitsijoille uskotaan laajat täytäntöönpanovastuut, epätavallisen laajat henkilökohtaiset oikeudet. Orvontonissa eivät suinkaan kaikki universumit ole sillä tavoin järjestettyjä, että Järjestelmänhallitsijoille suotaisiin näin epätavallisen laajat valtuudet henkilökohtaisen harkinnan käyttämiseen järjestelmän asioiden johtamisessa. Mutta Nebadonin koko historian aikana nämä pidäkkeettömät toimeenpanijat ovat osoittaneet epälojaalisuutta vain kolme kertaa. Luciferin kapina Satanian järjestelmässä oli niistä viimeinen ja kaikista laajimmalle levinnyt.

45:2.2 (511.2) Edes tämän tuhoisan mullistuksen jälkeen Sataniassa ei ole tehty ehdottomasti mitään järjestelmän hallintomenetelmiä koskevia muutoksia. Järjestelmän nykyinen Hallitsija omaa kaiken sen vallan ja käyttää kaikkia niitä valtuuksia, jotka kuuluivat hänen arvottomalle edeltäjälleen, ellei oteta lukuun niitä muutamia asioita, jotka nyt kuuluvat Konstellaation-Isien valvontaan ja joita Päivien Muinaiset eivät ole vielä kokonaan palauttaneet Luciferin seuraajalle, Lanaforgelle.

45:2.3 (511.3) Satanian nykyinen päällikkö on rakastettava ja loistava johtaja ja kapinassa koeteltu hallitsija. Järjestelmän

Apulaishallitsijana palvellessaan Lanaforge pysyi Nebadonin universumissa kerran aiemmin sattuneessa mullistuksessa uskollisena Mikaelille. Tämä mahtava ja loistava Satanian Herra on kokeiltu ja koeteltu hallintoviranomainen. Järjestyksessä toisen Nebadonissa sattuneen järjestelmäkapinan aikana, jolloin Järjestelmän Hallitsija lankesi ja sortui pimeyteen, hairahtuneen päällikön ensimmäinen apulainen Lanaforge otti hallitusohjat käsiinsä ja hoiti järjestelmän asioita niin, että tuon epäonnisen järjestelmän päämajamaailmoissa samoin kuin asutuilla planeetoilla menetettiin vain verrattain harvoja persoonallisuuksia. Lanaforgella on kunnia olla koko Nebadonin ainoa ensiasteinen Lanonandek-Poika, joka toimi tällä tavoin lojaalisti Mikaelin palveluksessa, ja kaiken lisäksi tilanteessa, jossa hänen virka-asemaltaan ylempi ja arvoltaan korkeampi veljensä lankesi. Lanaforge siirretään Jerusemista todennäköisesti, vasta kun aikanaan sattuneen mielettömyyden kaikki seuraukset on korjattu ja kapinan seuraukset Sataniasta hävitetty.

45:2.4 (511.4) Vaikkei Satanian eristettyjen maailmojen kaikkia asioita olekaan palautettu Lanaforgen vallan alaisuuteen, hän osoittaa silti suurta kiinnostusta näiden maailmojen hyvinvointia kohtaan, ja Urantialla hän vierailee tavan takaa. Samoin kuin muissa ja normaaleissa järjestelmissä Hallitsija toimii puheenjohtajana Planeettaprinssien eli maailmanhallitsijoiden ja eristettyjen maailmojen paikallisten kenraalikuvernöörien järjestelmäkohtaisessa neuvostossa. Tämä planeettojen neuvosto

kokoontuu aika ajoin järjestelmän päämajassa – ”Kun Jumalan Pojat tulevat koolle.”

45:2.5 (511.5) Kerran viikossa, Jerusemissa joka kymmenes päivä, Hallitsija pitää kokouksen päämajamaailmassa asuvien erilaisten persoonallisuusluokkien jonkin ryhmän kanssa. Jerusemissa nämä ovat ihastuttavan epämuodollisia hetkiä ja osallistujilleen unohtumattomia tilaisuuksia. Jerusemissa vallitsee kaikkien eri olentoluokkien sekä kunkin tällaisen ryhmän ja Järjestelmän Hallitsijan välillä suurin mahdollinen veljeys.

45:2.6 (511.6) Nämä ainutlaatuiset kokoontumiset pidetään lasimerellä, järjestelmän pääkaupungin suurella kokouskentällä. Ne ovat pelkästään sosiaalisia ja hengellisiä tilaisuuksia. Mikään planeettahallintoon tai edes ylösnousemusjärjestelmään kuuluva asia ei koskaan ole keskustelun kohteena. Ylösnousemuskuolevaiset kerääntyvät näinä kertoina yhteen pelkästään pitämään hauskaa ja tapaamaan muita jerusemilaisia. Ryhmät, jotka eivät ole Hallitsijan vieraina näissä viikoittaisissa virkistäytymistilaisuuksissa, kokoontuvat omissa päämajoissaan.

3. Järjestelmän hallitus

45:3.1 (512.1) Paikallisjärjestelmän täytäntöönpanopäällikön, Järjestelmän Hallitsijan, tukena on aina kaksi tai kolme Lanonandek-Poikaa, jotka toimivat ensimmäisenä ja toisena

apulaisena. Mutta Satanian järjestelmää johtaa nykyisellään seitsemän Lanonandekin muodostama esikunta:

45:3.2 (512.2) 1. *Järjestelmän Hallitsija* – Lanaforge, numero 2 709 ensiasteisesta yhteisöstä ja luopio-Luciferin seuraaja.

45:3.3 (512.3) 2. *Ensimmäinen Apulaishallitsija* – Mansurotia, kolmannen asteen Lanonandekien numero 17 841. Hänet lähetettiin Sataniaan Lanaforgen mukana.

45:3.4 (512.4) 3. *Toinen Apulaishallitsija* – Sadib, numero 271 402 kolmannesta luokasta. Myös Sadib tuli Sataniaan Lanaforgen seurassa.

45:3.5 (512.5) 4. *Järjestelmän vartija* – Holdant, numero 19 kolmannen asteen yhteisöstä, kaikkien kuolevaisten olemassaololuokkaa korkeammalle kuuluvien internoitujen henkien vartija ja valvoja. Myös Holdant tuli Sataniaan Lanaforgen mukana.

45:3.6 (512.6) 5. *Järjestelmän kirjuri* – Vilton, Satanian Lanonandek-hoivannan sihteeri, numero 374 kolmannesta luokasta. Vilton oli Lanaforgen alkuperäisryhmän jäsen.

45:3.7 (512.7) 6. *Lahjoittautumisohjaaja* – Fortant, numero 319 847 toisasteisten Lanonandekien varajoukoista ja Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen jälkeen Jerusemiin siirrettyjen kaikkien universumitoimintojen tilapäinen ohjaaja. Fortant on ollut

liitettynä Lanaforgen esikuntaan Urantian laskutavan mukaan tuhannen yhdeksänsadan vuoden ajan.

45:3.8 (512.8) 7. *Korkea neuvonantaja* – Hanavard, numero 67 ensiasteisten Lanonandek-Poikien sarjasta ja universumin neuvonantajien ja koordinoijien korkea-arvoisen yhteisön jäsen. Hän toimii Satanian toimeenpanevan neuvoston tämänhetkisenä puheenjohtajana. Hanavard on kahdestoista Luciferin kapinan jälkeen tässä tehtävässä Jerusemissa palveleva kyseisen yhteisön jäsen.

45:3.9 (512.9) Tämä seitsemän Lanonandekin toimeenpaneva ryhmä muodostaa laajennetun hätätilahallinnon, jollainen kävi tarpeelliseksi Luciferin kapinan aiheuttamien pulmatilanteiden johdosta. Jerusemissa on vain vähäisempiä tuomioistuimia, sillä järjestelmä on hallinnon eikä oikeuskäsittelyn yksikkö. Mutta Lanonandekien hallinnon tukena on Jerusemin toimeenpaneva neuvosto, Satanian korkein neuvoa-antava elin. Tähän neuvostoon kuuluu kaksitoista jäsentä:

45:3.10 (512.10) 1. Hanavard, Lanonandek-puheenjohtaja.

45:3.11 (512.11) 2. Lanaforge, Järjestelmän Hallitsija.

45:3.12 (512.12) 3. Mansurotia, ensimmäinen Apulaishallitsija.

45:3.13 (512.13) 4. Satanian Melkisedekien päällikkö.

45:3.14 (512.14) 5. Satanian Elämänkantajien virkaahoitava johtaja.

45:3.15 (512.15) 6. Satanian finaliittien päällikkö.

45:3.16 (512.16) 7. Satanian alkuperäinen Aatami, Aineellisten Poikien valvova päällikkö.

45:3.17 (512.17) 8. Satanian serafiarmeijoiden johtaja.

45:3.18 (512.18) 9. Satanian fyysisten valvojien päällikkö.

45:3.19 (512.19) 10. Järjestelmäkohtainen Morontiavoiman Valvojien johtaja.

45:3.20 (513.1) 11. Järjestelmän keskiväliolentojen virkaahoitava johtaja.

45:3.21 (513.2) 12. Ylösnousemuskuolevaisten yhteisön virkaahoitava johtaja.

45:3.22 (513.3) Tämä neuvosto valitsee määräajoin kolme jäsentä edustamaan paikallisjärjestelmää universumipäämajan korkeimmassa neuvostossa, mutta kapinan takia tämä edustus on ollut keskeytyksissä. Satanialla on nyt tarkkailija paikallisuniversumin päämajassa, mutta Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen järjestelmä on taas ryhtynyt valitsemaan kymmenen jäsentä Edentian lainsäädäntäelimeen.

4. Neljäkolmatta neuvonantajaa

45:4.1 (513.4) Enkelien seitsemän asuinpiirin keskuksessa Jerusemissa sijaitsee Urantian neuvontaelimen, neljänkolmatta neuvonantajan, päämaja. Ilmestyskirjan Johannes kutsui heitä kahdeksikymmeneksineljäksi vanhimmaksi: ”Ja valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentäneljä valtaistuinta, ja niillä

valtaistuimilla istui kaksikymmentäneljä vanhinta, puettuina valkeihin vaatteisiin.” Tämän ryhmän keskellä oleva valtaistuin on puheenjohtajana toimivan arkkienkelin tuomarinistuin, ylösnousemusnimenhuudon valtaistuin armon ja oikeuden jakamiseksi koko Satanialle. Tämä tuomarinistuin on ollut Jerusemissa aina, mutta ympärillä olevat kaksikymmentäneljä istuinta asetettiin paikalleen vasta tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten, pian sen jälkeen kun Kristus Mikael ylennettiin Nebadonin täysivaltaiseksi hallitsijaksi. Mainitut neljäkolmatta neuvonantajaa ovat hänen henkilökohtaisia edustajiaan Jerusemissa, ja heillä on valta edustaa Mestari-Poikaa kaikissa Satanian nimenhuutoja koskevissa asioissa sekä monissa muissa järjestelmän eristettyjen maailmojen kuolevaisten ylösnousemusjärjestykseen kuuluvissa osakysymyksissä. He ovat edustajia, jotka on nimetty panemaan täytäntöön Gabrielin esittämät erityispyynnöt ja Mikaelin antamat tavallisuudesta poikkeavat toimeksiannot.

45:4.2 (513.5) Nämä kaksikymmentäneljä neuvonantajaa on kutsuttu palvelukseen Urantian kahdeksan rodun keskuudesta, ja tämän ryhmän viimeiset kutsuttiin mukaan Mikaelin ylösnousemusnimenhuudon aikaan tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten. Tähän Urantian neuvonantajaelimeen kuuluvat seuraavat jäsenet:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, Planeettaprinssiä edeltäneen aikakauden älyn jättiläinen, joka ohjasi aikalaisensa palvomaan ”Henkäyksen Antajaa”.

45:4.4 (513.7) 2. *Mansant*, Planeettaprinssin jälkeisten Urantian aikakausien suuri opettaja, joka johdatti aikalaisensa ”Suuren Valon” kunnioittamiseen.

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, punaisen ihmissuvun johtaja kaukaisessa menneisyydessä, sama, joka ohjasi tämän rodun monien jumalten palvonnasta ”Suuren Hengen” kunnioittamiseen.

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, sinisten ihmisten ruhtinas ja heidän johtajansa ”Korkeimman Päällikön” jumalallisuuden tunnustamisessa.

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, sammuneen oranssin rodun oraakkeli ja tämän kansan johtaja ”Suuren Opettajan” palvonnassa.

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, keltaisista ihmisistä ensimmäinen, joka opetti ja johdatti kansansa palvomaan monen totuuden sijasta ”Ainoaa Totuutta”. Jo tuhansia vuosia sitten keltainen ihminen tiesi, että Jumala on yksi.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad* vapautti vihreät ihmiset pimeydestä ja oli heidän johtajansa ”Elämän Ainoan Alkulähteen” palvonnassa.

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, indigonväristen rotujen valistaja ja heidän johtajansa muinaisessa ”Jumalten Jumalan” palvelemisessa.

45:4.11 (514.1) 9. *Aatami*, maineensa pilannut mutta arvoonsa palautettu Urantian planetaarinen isä, Jumalan Aineellinen Poika,

joka alennettiin lihallisen kuolevaisen kaltaiseksi, mutta joka jäi eloon ja ylennettiin sittemmin Mikaelin käskystä tähän asemaan.

45:4.12 (514.2) 10. *Eeva*, Urantian violetin rodun äiti, joka yhdessä puolisonsa kanssa kärsi rangaistuksen lankeemuksestaan ja joka samalla tavoin palautettiin arvoonsa yhdessä tämän kanssa ja osoitettiin palvelemaan tässä kuolevaiseloonjääneistä koostuvassa ryhmässä.

45:4.13 (514.3) 11. *Heenok*, ensimmäinen Urantian kuolevainen, joka fuusioitui Ajatuksensuuntaajaan kuolevaisena elämänsä lihallisen elämän aikana.

45:4.14 (514.4) 12. *Mooses*, joka vapautti orjuudesta mitä kansojen sekaan hukkuneesta violetista rodusta oli jäljellä, ja pani alulle ”Israelin Jumalaksi” kutsutun Universaalisen Isän palvonnan elpymisen.

45:4.15 (514.5) 13. *Elia*, taivaaseen otettu sielu, jonka hengelliset saavutukset olivat loistavat. Aineellisen Pojan jälkeiseltä aikakaudelta.

45:4.16 (514.6) 14. *Makiventa Melkisedek*, ainoa tähän luokkaan kuuluva Poika, joka on lahjoittautunut Urantian sukukunnille. Vaikka hänet yhä luetaankin Melkisedekeihin, hänestä on tullut ”ikuisiksi ajoiksi Kaikkein Korkeimpien pappi”, joka on ottanut tehtäväkseen palvella hamaan ikuisuuteen ylösnousemuskuolevaisena siksi, että hän Urantialla oleskeli

kuolevaisen lihallisessa hahmossa, ja se tapahtui Saalemissa Abrahamin elinpäivinä. Vähän aikaa sitten tämä Melkisedek julistettiin Urantian sijaishallitsija-Planeettaprinssiksi, jonka päämaja on Jerusemissa ja jolla on valta toimia Mikaelin nimissä. Mikael on itse asiassa sen maailman Planeettaprinssi, jossa hän ihmisen hahmossa koki viimeisen lahjoittautumisensa. Tästä huolimatta Urantiaa valvovat yhä toisiaan seuraavat Urantialla asuvat kenraalikuvernöörit, jotka ovat neljänkolmattaneuvoston jäseniä.

45:4.17 (514.7) 15. *Johannes Kastaja*, Mikaelin Urantialla suorittaman tehtävän airut ja lihallisessa mielessä Ihmisen Pojan etäinen serkku.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 Ensimmäinen*, Caligastian petoksen aikana Gabrielin palveluksessa olleitten lojaalien keskiväliolentojen johtaja, jonka Mikael ylensi tähän asemaan heti ehdottoman täysivaltaisuuden saavutettuaan.

45:4.19 (514.9) Nämä valikoidut persoonallisuudet on Gabrielin toivomuksesta irrotettu toistaiseksi ylösnousemusjärjestelmän piiristä, eikä meillä ole mitään käsitystä siitä, miten kauan he palvelevat tässä ominaisuudessa.

45:4.20 (514.10) Istuimet 17, 18, 19 ja 20 eivät ole pysyvästi kenenkään hallussa. Niitä täytetään väliaikaisesti kuudentoista vakinaisen jäsenen yksimielisellä suostumuksella, sillä niitä pidetään vapaina Urantian nykyisen, lahjoittautuneen Pojan jälkeisen aikakauden

ylösnousemuskuolevaisten joukosta tuleville annettavia tehtäväänosoituksia varten.

45:4.21 (514.11) Samoin numerot 21, 22, 23 ja 24 ovat nekin väliaikaisesti täytettyjä, sillä niitä pidetään varalla nykyistä aikakautta epäilemättä seuraavien, muiden ja myöhempien aikojen suuria opettajia varten. Urantialla ovat odotettavissa Hallinnollisten Poikien ja Opettaja-Poikien sekä valon ja elämän aikakaudet jumalallisten Poikien odottamattomista vierailuista riippumatta, tapahtuipa niitä tai ei.

5. Aineelliset Pojat

45:5.1 (514.12) Taivaallisen elollisuuden suurilla jakautumilla – jumalallisten Poikien yhteisöt, korkeat henget, ylienkelit, enkelit ja keskiväliolennot mukaan luettuina – on päämajansa ja suunnattoman suuret hallinta-alueensa Jerusemissa. Tämän ihmeellisen sektorin keskuspaikka on Aineellisten Poikien päätemppeli.

45:5.2 (515.1) Kaikkien Jerusemin uusien tulokkaiden mielenkiinnon keskipiste on Aatamien toimipiiri. Se on valtava alue, johon kuuluu tuhat keskusta, vaikka jokainen Aineellisten Poikien ja Tyttärien perhe asuukin omalla tilallaan aina siihen saakka, kunnes sen jäsenet lähtevät palvelemaan avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa tai kunnes he astuvat Paratiisiin-nousun elämänvaiheeseen.

45:5.3 (515.2) Nämä Aineelliset Pojat edustavat kehittyvien universumien koulutussfääreillä tavattavien sukupuolisesti

lisääntyvien olentojen joukossa korkeinta tyyppiä. Ja he ovat todellakin aineellisia; Planetaariset Aatamit ja Eevat ovat selvästi näkyviä jopa asuttujen maailmojen kuolevaisroduille. Nämä Aineelliset Pojat ovat viimeinen ja fyysinen rengas siinä persoonallisuuksien ketjussa, joka ulottuu ylhäältä, jumalallisuudesta ja täydellisyydestä, alas ihmisyyteen ja aineelliseen olevaisuuteen. Asutut maailmat ovat näiden Poikien myötä saaneet välittäjän, johon voivat olla yhteydessä sekä näkymätön Planeettaprinssi että maailmojen aineelliset luodut.

45:5.4 (515.3) Viimeisin Salvingtonissa suoritettu tuhatvuotisrekisteröinti osoitti Nebadonissa olevan kirjoilla 161 432 840 sellaista Aineellista Poikaa ja Tytärtä, joilla on kansalaisen asema paikallisjärjestelmien pääkaupungeissa. Aineellisten Poikien lukumäärä vaihtelee järjestelmästä toiseen, ja luonnollinen suvunjatkaminen lisää heidän lukuaan jatkuvasti. Lisääntymistoimintojen harjoittamisessa heitä eivät ohjaa pelkästään yhteyteen antautuvien persoonallisuuksien henkilökohtaiset toiveet vaan myös korkeammat hallintoelimet ja neuvontalautakunnat.

45:5.5 (515.4) Nämä Aineelliset Pojat ja Tyttäret ovat Jerusemin ja siihen liittyvien maailmojen vakinaisia asukkaita. Heidän hallussaan on Jerusemissa laajat tilat, ja he osallistuvat auliisti pääkaupunkisfäärin paikallishallintoon, sillä keskiväliolentojen ja taivasmatkalaisten avustamina he huolehtivat siellä käytännöllisesti katsoen kaikista rutiinitehtävistä.

45:5.6 (515.5) Jerusemissa näiden lisääntyvien Poikien sallitaan kokeilla itsehallinnon ihanteilla, samaan tapaan kuin sallitaan Melkisedekien kokeilut, ja he ovat luomassa varsin korkeantyyppistä yhteiskuntaa. Poikien korkeammat luokat pidättävät itselleen alueeseen kohdistuvat veto-oikeudelliset toimet, mutta Jerusemin adamiitit hallitsevat lähes joka suhteessa itse itseään yleisen äänioikeuden ja edustuksellisen hallinnon pohjalla. He toivovat joskus vielä saavuttavansa tosiasiassa täydellisen autonomian.

45:5.7 (515.6) Aineellisten Poikien ikä määrää suurelta osin heidän palvelunsa luonteen. Vaikka he eivät olekaan kelpoisia pääsemään Melkisedekien Salvingtonin Yliopistoon – koska he ovat aineellisia ja tavallisesti tiettyihin planeettoihin sidottuja – Melkisedekit pitävät kuitenkin kunkin järjestelmän päämajassa vahvoja opettajavoimia Aineellisten Poikien nuorempien sukupolvien opettamista varten. Nuorempien Aineellisten Poikien ja Tyttärien kehitystä varten varatut opetus- ja hengelliset koulutusjärjestelmät ovat puitteiltaan, menetelmiltään ja käytännöllisyyteen suuntautumiseltaan täydellisyyden huipentuma.

6. Aatamien taivasmatkalaisille antama koulutus

45:6.1 (515.7) Aineelliset Pojat ja Tyttäret lapsineen ovat kiinnostava näky, joka herättää kaikissa ylösnousemuskuolevaisissa poikkeuksetta uteliaisuutta ja huomiota. He ovat niin omien

sukupuolisten rotujenne kaltaisia, että keksitte molemmin puolin paljon sellaista, joka kiinnostaa kumpaakin osapuolta ja valtaa ajatuksenne samoin kuin täyttää veljelliselle yhdessäololle varatut ajanjaksonne.

45:6.2 (515.8) Kuolevaiseloonjääneet käyttävät vapaa-aikansa enimmäkseen siihen, että he järjestelmän pääkaupungissa tarkkailevat ja tutkivat näiden heitä korkeammalla olevien puolifyysisten ja sukupuolellisten luotujen elintapoja ja käyttäytymistä, sillä nämä Jerusemin kansalaiset ovat kuolevaiseloonjääneiden lähimpiä tukijoita ja neuvonantajia siitä lähtien, kun nämä saavat kansalaisuuden päämajamaailmassa, aina näiden Edentiaan-lähtöön saakka.

45:6.3 (516.1) Ylösnousemuskuolevaisille suodaan seitsemässä mansiomaailmassa laajat mahdollisuudet saada hyvitys joka ainoasta sellaisesta heidän kokemuksistaan puuttuvasta puolesta, josta he ovat joutuneet kärsimään alkuperäisessä maailmassaan, johtuivatpa nämä puutteet perintötekijöistä, ympäristöolosuhteista tai lihallisena eletyn elämänvaiheen ennenaikaisesta päättymisestä. Tämä pitää joka suhteessa paikkansa muutoin, mutta ei kuolevaisten sukupuolielämän eikä siihen liittyvien järjestelyjen osalta. Mansiomaailmoihin saapuu tuhansia kuolevaisia, jotka eivät ole synnyinsfääreillään erityisemmin hyötyneet edes keskinkertaisista sukupuolisuhteista saatavista opetuksista. Mansiomaailman kokemus ei juurikaan voi tarjota mahdollisuutta näiden hyvin henkilökohtaisten menetysten korjaamiseen. Seksuaalinen kokemus on fyysisessä mielessä näiltä taivasmatkalaisilta taakse jäänyt

mahdollisuus, mutta olemalla läheisessä yhteydessä Aineellisiin Poikiin ja Tyttäriin sekä yksilöinä että heidän perheenjäseninään nämä sukupuolielämää vaille jääneet kuolevaiset kykenevät korvaamaan vajavaisuutensa sosiaaliset, älylliset, emotionaaliset ja hengelliset puolet. Näin kaikille niille ihmisille, joilta olosuhteet tai heidän itsensä tekemä huono arvio riistivät evolutionaarisissa maailmoissa antoisasta sukupuolisuhteesta saatavat edut, suodaan täällä järjestelmäpääkaupungeissa täysimääräinen tilaisuus hankkia nämä oleellisen tärkeät kuolevaisen olennon kokemukset sillä, että he ovat läheisessä ja rakastavassa yhteydessä verrattomiin Aatami-luokan sukupuolisiin luotuihin, jotka asuvat pysyväisesti järjestelmien pääkaupungeissa.

45:6.4 (516.2) Yksikään eloon jäävä kuolevainen, keskiväliolento tai serafi ei voi nousta Paratiisiin, päästä Isän tykö, eikä päästä jäseneksi Lopullisuuden Saavuttajakuntaan käymättä läpi sitä ylevää kokemusta, että on saanut toimia maailmojen kehittyvän lapsen vanhempana, tai on saanut jonkin muun vastaavankaltaisen ja samanarvoisen kokemuksen. Lapsen ja vanhemman välinen suhde on perustana kaikkein olennaisimmalle käsitykselle Universaalisesta Isästä ja hänen universumilapsistaan. Siksi tällaisesta kokemuksesta tulee korvaamaton osa kaikkien taivasmatkalaisten kokemuksellista koulutusta.

45:6.5 (516.3) Ylösnousemuksellisten keskiväliolentojen ja evolutionaaristen serafien on käytävä läpi tämä vanhemmuuden kokemus järjestelmäpäämajojen Aineellisten Poikien ja Tyttärien

seurassa. Näin myös nämä jälkeläisiä tuottamattomat ylösnousemukselliset saavuttavat kokemuksen vanhempana olemisesta auttaessaan Jerusemin Aatameja ja Eevoja heidän jälkeläistensä kasvattamisessa ja kouluttamisessa.

45:6.6 (516.4) Samoin kaikkien niiden kuolevaiseloonjääneiden, jotka eivät ole evolutionaarisissa maailmoissa kokeneet vanhemmuutta, on hankittava tämä välttämätön koulutus sinä aikana, jolloin he oleskelevat Jerusemin Aineellisten Poikien kodeissa, sekä toimimalla näiden verrattomien isien ja äitien apulaisvanhempina. Asia hoidetaan edellä kerrotulla tavalla muutoin, paitsi siinä tapauksessa, että kuolevaiset ovat kyenneet korvaamaan puutteensa järjestelmän lastenhoitolassa, joka sijaitsee Jerusemin ensimmäisessä siirtymäkulttuurin maailmassa.

45:6.7 (516.5) Tätä Satanian lastenkoehoitolaa pitävät finaliittien maailmassa yllä tietyt morontiapersoonallisuudet, ja tämän planeetan toinen puolisko on omistettu sanotulle lastenkasvatustyölle. Siellä vastaanotetaan ja kootaan uudelleen tietyt eloon jääneiden kuolevaisten lapset, kuten sellaiset jälkeläiset, jotka menehtyivät evolutionaarisissa maailmoissa, ennen kuin he yksilöinä saavuttivat hengellisen statuksen. Lapsen jommankumman luonnollisen vanhemman ylösnousemus takaa, että tälle maailmojen lapselle suodaan uudelleenpersonoituminen järjestelmän finaliittiplaneetalla ja että hänen sallitaan jälkeenpäin seuraavalla, vapaasta tahdosta tehdyllä valinnalla osoittaa, haluaako hän seurata vanhempansa valitsemaa kuolevaisylösnousemuksen tietä vaiko ei. Lapset ovat siellä samannäköisiä kuin synnyinmaailmassaan, paitsi

että sukupuolten välinen ero puuttuu. Kuolevaisten laji ei lisäänny enää, sen jälkeen kun on saatu kokemus elämästä asutuissa maailmoissa.

45:6.8 (517.1) Mansiomaailman opiskelijat, joilla on finaliittien maailman lastenkoehoitolassa yksi tai useampia lapsia ja joiden välttämätön kokemus vanhemmuudesta on puutteellinen, voivat anoa Melkisedekien lupaa, joka vahvistaa heidän väliaikaisen siirtonsa mansiomaailmoissa suoritettavien taivasmatkalaisen velvollisuuksien parista finaliittien maailmaan, jossa heille suodaan tilaisuus toimia omien lastensa ja muiden lasten apulaisvanhempina. Jerusemissa saatetaan myöhemmin vahvistaa, että tämä vanhemman osassa suoritettu hoivaamispalvelu vastaa puolta kaikesta siitä koulutuksesta, jonka näiden taivasmatkalaisten edellytetään suorittavan Aineellisten Poikien ja Tyttärien perheissä.

45:6.9 (517.2) Lastenkoehoitolaa itseään valvoo tuhat Aineellisten Poikien ja Tyttärien pariskuntaa, jotka ovat tarjoutuneet tähän tehtävään oman luokkansa Jerusemin-yhdyskunnasta. Heidän lähimpinä avustajinaan toimii likimain yhtä monta vapaaehtoisten midsoniittivanhempain ryhmää, jotka jäävät joksikin aikaa tänne suorittamaan puheena olevaa palvelusta matkallaan Satanian midsoniittimaailmasta paljastamattomaan päämäärään Salvingtonin finaliittisfääreihin kuuluvissa, heille varatuissa erikoismaailmoissa.

7. Melkisedekien koulut

45:7.1 (517.3) Melkisedekit ovat sen osittain hengellistyneistä tahdollisista luoduista ja muista koostuvan suuren opettajakunnan johtajia, joka toimii perin oivallisesti Jerusemissa ja siihen liittyvissä maailmoissa mutta erityisesti seitsemässä mansiomaailmassa. Juuri näillä viivytysplaneetoilla sellaisille kuolevaisille, jotka eivät lihallisen elämän aikana onnistu saavuttamaan fuusioitumista sisäiseen Suuntaajaansa, palautetaan väliaikainen hahmo, jotta he saisivat entistä enemmän apua ja jotta heillä olisi laajempi mahdollisuus jatkaa ponnistuksiaan hengellisyyden saavuttamiseksi, jatkaa samoja ponnistuksia, jotka kuolema ennenaikaisesti katkaisi. Tai, jos tätä sielun tavoittamista ei saatu päätökseen siksi, että jotkin perintötekijät muodostuivat esteeksi, tai syynä olivat epäedullinen ympäristö tai muut olosuhteet, niin – olipa syy mikä hyvänsä – kaikki, jotka ovat tarkoitusperiltään vilpittömiä ja hengeltään sen arvoisia, löytävät itsensä – omana itsenään – jatkamisplaneetoilta, joilla heidän on opittava hallitsemaan ikuisen elämänuran oleellisimmat asiat ja hankittava ominaisuudet, joita he eivät lihallisen elämänvaiheensa kuluessa voineet hankkia tai jotka he jättivät silloin hankkimatta.

45:7.2 (517.4) Loistavat Iltatähdet (ja heidän nimeämättömät vertaisensa) toimivat tavan takaa opettajina universumin erilaisissa opetushankkeissa sellaiset hankkeet mukaan luettuina, joista vastuu kuuluu Melkisedekeille. Myös Kolminaisuuden Opettaja-Pojat toimivat mukana näissä hankkeissa ja antavat näille asteittain etenevän opetuksen kouluille paratiisillisen täydellisyyden silauksen. Mutta kaikkia näitä toimintoja ei omisteta yksinomaan

ylösnousemuskuolevaisten edistämiseen, sillä moni niistä antautuu yhtälailla Nebadonin syntyperäisten henkipersoonallisuuksien asteittain edistyvään kouluttamiseen.

45:7.3 (517.5) Melkisedek-Pojat johtavat Jerusemissa hyvän matkaa neljättäkymmentä eri opetuskeskusta. Tämän koulutusjärjestelmän alussa on itsensäarvioimisen korkeakoulu, ja järjestelmä päättyy Jerusemin kansalaisuuden kouluihin, joissa Aineelliset Pojat ja Tyttäret liittyvät Melkisedekien ja muiden olentojen seuraan, silloin kun he suurenmoisella tavalla pyrkivät tekemään kuolevaiseloonjääneistä kelvollisia kantamaan edustukselliseen hallitustapaan sisältyvät suuret vastuut. Koko universumi on organisoitu ja sitä hallitaan *edustuksellisuuteen perustuvan* järjestelmän mukaisesti. Edustuksellinen hallitustapa on ei-täydellisten olentojen keskuudessa itsehallinnon jumalallinen ihanne.

45:7.4 (517.6) Universumin ajanlaskutavan mukaan joka sadas vuosi kukin järjestelmä valikoi kymmenen edustajaansa istumaan konstellaation lakiasäätävässä elimessä. Heidät valitsee Jerusemin tuhannenneuvosto. Se on valinnainen elin, jonka tehtävänä on edustaa järjestelmän ryhmiä kaikissa tällaisissa valtuuttamis- tai nimitysasioissa. Tuhannen valitsijan neuvosto valitsee kaikki edustajat tai muut valtuutetut, joiden tulee olla Melkisedekien Hallintokorkeakoulun korkeimmassa asteessa loppututkinnon suorittaneita, kuten ovat myös kaikki ne, jotka muodostavat tämän tuhannen valitsijan ryhmän. Melkisedekit vaalivat tätä koulua – viime aikoina finaliittien avustamina.

45:7.5 (518.1) Jerusemissa on useita valinnaisia elimiä, ja ne äänestetään määräajoin valtaan kolmen kansalaisryhmän toimesta: Aineellisten Poikien ja Tyttärien, serafien ja heidän kumppaniensa – keskiväliolennot mukaan luettuina – sekä ylösnousemuskuolevaisten toimesta. Saadakseen nimityksen edustukselliseen kunniatehtävään ehdokkaan on pitänyt saavuttaa tarvittava tunnustus Melkisedekien hallintokouluista.

45:7.6 (518.2) Jerusemissa on yleinen äänioikeus näiden kolmen kansalaisryhmän kesken, mutta äänimäärä on erilainen siitä riippuen, mikä on itse kunkin henkilökohtaisesti omaaman motan – morontiaviisauden – tunnustettu ja asianmukaisesti rekisteröity määrä. Jokaisen yksittäisen persoonallisuuden Jerusemin vaaleissa antamalla äänellä on arvo, joka vaihtelee yhdestä tuhanteen ääneen. Jerusemin kansalaiset on siis luokiteltu heidän omaksumansa motan perusteella.

45:7.7 (518.3) Jerusemin kansalaiset ilmoittautuvat aika ajoin Melkisedek-kuulustelijoille, jotka antavat todistuksen itse kunkin saavuttamasta morontiaviisaudesta. Sitten he menevät Loistavien Iltatähtien tai näiden nimittämien persoonallisuuksien muodostaman tutkijalautakunnan eteen. Se vahvistaa asianomaisen tutkittavan saavuttaman henkiymmärryksen asteen. Seuraavaksi he ilmestyvät neljänkolmatta neuvonantajan ja heidän kumppaniensa eteen, jotka antavat lausunnon tutkittavien kokemuksellisesti saavuttaman sosiaalistumisen asteesta. Nämä kolme lausuntoa viedään sitten edustuksellisen hallituksen kansalaisrekisterin

pitäjille, jotka yhdessä hetkessä laskevat motastatuksen ja määräävät sen pohjalta äänioikeuden rajoitukset.

45:7.8 (518.4) Melkisedekien valvonnassa Aineelliset Pojat ottavat hoiviinsa ylösnousemuskuolevaisia, erityisesti niitä, joiden persoonallisuuden yhdistyminen sujuu uusilla morontiatasoilla hitaasti, ja antavat heille voimaperäistä opetusta, jonka tarkoituksena on tällaisten puutteellisuuksien korjaaminen. Yksikään ylösnousemuskuolevainen ei lähde järjestelmän päämajasta konstellaation laajempaan ja monipuolisempaan, sosiaalistumista tavoittelevaan elämänvaiheeseen, ennen kuin edellä mainitut Aineelliset Pojat antavat todistuksen motapersoonallisuuden saavuttamisesta – sellaisen yksilöllisyyden saavuttamisesta, jossa päätökseen viety kuolevaisen olemassaolo ja nupullaan oleva morontiaelämänjakso yhdistyvät kokemuksellisena yhdistymänä, samalla kun molemmat sekoittuvat Ajatuksensuuntaajan hengellisen ylivalvonnan avulla asianmukaisesti yhdeksi kokonaisuudeksi.

45:7.9 (518.5) [Esittänyt eräs Urantialle väliaikaisesti määrätty Melkisedek.]

Luku 46

Paikallisjärjestelmän päämaja

46:0.1 (519.1) JERUSEM, Satanian päämaja, on tavallinen paikallisjärjestelmän pääkaupunki, ja ellei Luciferin kapinasta ja Urantialla tapahtuneesta Mikaelin lahjoittautumisesta aiheutuneita monia poikkeuksellisia ilmiöitä oteta huomioon, se on vastaavankaltaisten sfäärien joukossa varsin tyypillinen. Paikallisjärjestelmänne on käynyt läpi muutamia myrskyisiä kokemuksia, mutta nykyisin sitä hoidetaan mitä tuloksellisimmin, ja aikojen kuluessa epäharmonian seuraukset tulevat hitaasti mutta varmasti kitkeytymään. Järjestystä ja hyvää tahtoa ollaan saattamassa taas voimaan, ja olosuhteet muuttuvat Jerusemissa yhä enemmän perimätietonne mukaisen taivaallisen tilan kaltaisiksi, sillä järjestelmän päämaja on todellakin se taivas, jonka useimmat kahdennenkymmenennen vuosisadan vakaumuksellisista uskovista mielessään näkevät.

1. Jerusemin fyysiset aspektit

46:1.1 (519.2) Jerusem jakautuu tuhanteen leveyspiirien suuntaiseen sektoriin ja kymmeneentuhanteen pituuspiirien mukaiseen vyöhykkeeseen. Sfäärillä on seitsemän suurempaa pääkaupunkia ja seitsemänkymmentä pienempää hallintokeskusta. Seitsemän piiripääkaupunkia huolehtivat erilaisista toiminnoista, ja Järjestelmän Hallitsija käy niistä jokaisessa vähintään kerran vuodessa.

46:1.2 (519.3) Jerusemin standardimaili vastaa noin seitsemää Urantian mailia [11,2 km]. Standardipainomitta, ”gradant”, on muodostettu täysin kehittyneestä ultimatonista kymmenjärjestelmän kautta, ja se vastaa miltei täsmälleen painomittojenne mukaista kymmentä unssia eli 280 grammaa. Satanian päivä vastaa kolmea Urantian päivää vähennettynä yhdellä tunnilla, neljällä minuutilla ja viidellätoista sekunnilla, mikä on Jerusemin pyörähdysaika akselinsa ympäri. Järjestelmän vuodessa on sata Jerusemin päivää. Järjestelmän aika lähetetään kaukoviestimin mestarikronoldekien toimesta.

46:1.3 (519.4) Jerusemin energiaa valvotaan verrattoman huolellisesti, ja se kiertää sfääriä vyöhykekanavissa, joihin sitä syötetään suoraan avaruuden energiavirtauksista ja joista Fyysiset Päävalvojat asiantuntevasti huolehtivat. Johdinkanavien näiden energioiden

kululle luonnostaan tarjoama vastus tuottaa lämmön, joka tarvitaan, jotta Jerusemissa vallitsisi tasainen lämpötila. Täyden valaistuksen aikainen lämpötila pysyttelee noin 21 Celsius-asteessa, himmennyksen aikana se sen sijaan laskee vähän 10 asteen alapuolelle.

46:1.4 (519.5) Jerusemin valaistusjärjestelmän ei pitäisi tuottaa teille kovinkaan suuria ymmärtämisvaikeuksia. Siellä ei ole päiviä eikä öitä, ei kuumia eikä kylmiä vuodenaikoja. Voimanmuuntajat ylläpitävät sataatuhatta keskusta, joista jalostetut energiat singotaan ylöspäin planeetan ilmakehän läpi, ja tällä matkalla niissä tapahtuu tiettyjä muutoksia, kunnes ne saavuttavat sfäärin ilmakehän sähköisen katon ja silloin nämä energiat heijastuvat takaisin alaspäin pehmeänä, siivilöityvänä ja tasaisena valona, jonka voimakkuus vastaa suunnilleen Urantian auringonvalon voimakkuutta, kun aurinko paistaa taivaalta kello kymmeneltä aamulla.

46:1.5 (520.1) Tällaisissa valaistusolosuhteissa valonsäteet eivät näytä tulevan mistään yhdestä kohdasta; ne vain siivilöityvät taivaalta, säteilevät tasaisesti kaikista avaruuden suunnista. Tämä valo on hyvin paljon luonnollisen auringonvalon kaltaista, paitsi että se sisältää huomattavasti vähemmän lämpöä. Tästä huomataan, etteivät nämä päämajamaailmat ole valovoimaisia avaruuden kohteita. Vaikka Jerusem olisi hyvinkin lähellä Urantiaa, se ei olisi nähtävissä.

46:1.6 (520.2) Kaasut, jotka heijastavat tämän valoenergian Jerusemin ylemmästä ionosfääristä takaisin maan pinnalle, muistuttavat suuresti niitä Urantian ylempien ilmakerrosten kaasuja, jotka ovat

tekemisissä niin kutsuttujen pohjantulienne eli revontuli-ilmiöiden kanssa, vaikka nämä tosin aiheutuvat eri syistä. Maan pinnalta Urantialla lähetetyt radioaallot takaisinpäin heijastamalla sanottu kaasukilpi estää näiden aaltojen pakenemisen avaruuteen, kun ne suoraan ulospäin pyrkiessään törmäävät tähän kaasukerrokseen. Näin radiolähetykset pysyvät lähellä maan pintaa kulkiessaan ilmassa maailmanne ympäri.

46:1.7 (520.3) Kerrotun kaltaista sfäärin valaistusta pidetään tasaisena seitsemänkymmentäviisi prosenttia Jerusemin päivän pituudesta, ja sitten sitä asteittain himmennetään niin, että se valaistuksen ollessa vähäisimmillään vastaa suunnilleen teidän täydenkuunne valoa kirkkaana yönä. Tällöin on koko Jerusemin hiljainen hetki. Vain kaukoviestilähetysten vastaanottoasemat ovat toiminnassa tämän lepo- ja palautumisjakson aikana.

46:1.8 (520.4) Jerusem saa heikkoa valoa useistakin lähistöllä olevista auringoista, eräänlaista tähtien valoloistetta, mutta se ei ole niistä riippuvainen. Jerusemin kaltaisiin maailmoihin eivät kohdistu aurinkohäiriöiden aiheuttamat vaihtelut, eivätkä ne koskaan joudu kohtaamaan auringon kuolemisesta tai jäähtymisestä aiheutuvaa ongelmaa.

46:1.9 (520.5) Opinnoille omistetut seitsemän siirtymävaiheen maailmaa ja niiden neljäkymmentäyhdeksän satelliittia saavat lämpönsä, valonsa, energiansa ja vetensä samalla menetelmällä kuin Jerusem.

2. Jerusemin fyysiset ominaispiirteet

46:2.1 (520.6) Jerusemissa ei katseenne kohtaa Urantian ja muiden evoluution kautta ilmaantuneiden maailmojen jylhiä vuorijonoja, siksi siellä ei myöskään ole maanjäristyksiä eikä sateita, vaan nautitte sen sijaan kauniista ylänkömaista sekä pinnanmuodostuksen ja maiseman muista ainutlaatuisista vaihteluista. Valtavat alueet Jerusemin pinta-alasta on säilytetty ”luonnontilaisina”, ja tällaisten seutujen suurenmoisuus ylittää täysin sen, mitä ihminen kykenee kuvittelemaan.

46:2.2 (520.7) Siellä on tuhansittain pieniä järviä, mutta pauhaavat joet ja valtamerten ulapat sieltä puuttuvat. Yhdessäkään arkkitehtonisessa maailmassa ei esiinny sateita, myrskyjä eikä tuiskuja, mutta kastetta muodostuu päivittäin kosteuden tiivistymisen muodossa aikana, jolloin valon himmenemiseen liittyvä lämpötilan lasku on suurimmillaan. (Kasteen muodostumispiste on kolmen kaasun maailmassa korkeampi kuin Urantian kaltaisella kahden kaasun planeetalla.) Sekä fyysinen kasvimaailma että morontiaalinen elollismaailma tarvitsevat kosteutta, mutta enimmältään kosteus saadaan koko sfäärille, aina ylänkömaiden huippuja myöten leviävän pinnanalaisen kiertojärjestelmän kautta. Tämä vesijärjestelmä ei ole kokonaan pinnan alla, sillä monet kanavat yhdistävät Jerusemin kimaltelevat järvet toisiinsa.

46:2.3 (520.8) Jerusemin ilmakehä on kolmen kaasun seos. Tämä ilma muistuttaa paljon Urantian ilmaa, johon on lisätty morontiaalisen

elollisuuden hengitykselle sopiva kaasu. Tämä kolmas kaasu ei tee ilmaa aineellisiin luokkiin kuuluvien eläinten eikä kasvien hengitykselle millään tavoin soveltumattomaksi.

46:2.4 (521.1) Kuljetusjärjestelmä kytkeytyy kiertoliikkeessä olevan energian virtoihin, ja nämä energian päävirrat sijaitsevat noin kuudentoista kilometrin välein. Fyysisiä mekanismeja säätelemällä planeetan aineelliset olennot pystyvät etenemään nopeudella, joka vaihtelee kolmensadankahdenkymmenen ja kahdeksansadan kilometrin tuntivauhdin välillä. Kuljetuslinnut lentävät noin satakuusikymmentä kilometriä tunnissa. Aineellisten Poikien ilmassaliikkumiseen tarkoitetut mekaaniset laitteet taittavat noin kahdeksansataa kilometriä tunnissa. Aineellisten ja varhaisvaiheessaan olevien morontiaolentojen pitää käyttää näitä mekaanisia kulkuneuvoja, kun henkipersoonallisuudet sen sijaan kulkevat korkeampiin vahvuuksiin ja energian henkilähteisiin kytkeytymällä.

46:2.5 (521.2) Jerusemissa ja sen liitännäismaailmoissa esiintyvät ne kymmenen fyysisen elollisuuden standardijakautumaa, jotka ovat Nebadonin arkkitehtonisille sfääreille ominaisia. Ja koska Jerusemissa ei ole orgaanista evoluutiota, siellä ei myöskään esiinny mitään keskenään taistelevia elollismuotoja, ei mitään olemassaolontaistelua eikä pelkästään elinkelpoisimpien eloonjäämistä. Siellä esiintyy pikemminkin luomisvoimaista sopeutumista, joka ennakoi keskus- ja jumalallisen universumin ikuisten maailmojen kauneutta, harmoniaa ja täydellisyyttä. Ja tässä kaikessa luovassa täydellisyydessä sekoittuvat fyysinen ja

morontiaalinen elollisuus mitä hämmästyttävimmällä tavalla keskenään, ja tätä kaikkea taivaalliset taidetyöntekijät ja heidän kumppaninsa omilla vastakkainasetteluillaan taiteellisessa mielessä korostavat.

46:2.6 (521.3) Jerusem merkitsee tosiaankin esimakua paratiisillisesta loistosta ja suurenmoisuudesta. Mutta ette minkään kuvausyrityksen välityksellä voi edes toivoa saavanne todellisuutta vastaavaa käsitystä näistä loistokkaista arkkitehtonisista maailmoista. Siellä on niin kovin vähän sellaista, joka on verrattavissa mihinkään teidän maailmassanne olevaan, ja silloinkin kun vertailu olisi mahdollinen, kaikki Jerusemissa oleva ylittää Urantialla olevan niin suuressa määrin, että vertailun tekeminen on lähes irvokasta. Ennen kuin itse saavutte Jerusemiin, voitte tuskin omata mitään edes etäisesti todellisuutta muistuttavaa käsitystä taivasmaailmoista, mutta niinkään kaukana tulevaisuudessa ei ole se aika, kun kokemustanne järjestelmän pääkaupunkiin tulosta verrataan joskus tapahtuvaan saapumiseenne vieläkin kauempana oleville universumin, superuniversumin ja Havonan koulutussfääreille.

46:2.7 (521.4) Jerusemin teollisuus- eli laboratoriosektori on laaja alue, jota urantialaiset tuskin sellaiseksi tunnistaisivat, sillä röyhyävät savupiiput puuttuvat sieltä kokonaan. Siitä huolimatta näihin erityismaailmoihin kuuluu mutkikas aineellinen talousrakenne, ja ne osoittavat sellaista mekaanisen tekniikan ja aineellisten saavutusten täydellisyyttä, että se kaikkein kokeneimpiakin kemistejänne ja keksijöitänne hämmästyttäisi ja jopa kauhistuttaisi. Pysähtykää miettimään, että tämä maailma, jossa Paratiisia kohti matkattaessa

viivytään ensimmäiseksi, on paljon suuremmassa määrin aineellinen kuin hengellinen. Koko Jerusemissa ja sen siirtymämaailmoissa oleskelunne ajan olette huomattavasti lähempänä aineellisuuteen kuuluvaa maista elämäänne kuin edistyvään henkiolomuotoon kuuluvaa myöhempää elämäänne.

46:2.8 (521.5) Jerusemin korkein maastokohta on Serafivuori, jonka korkeus on neljätuhatta kuusisataa metriä ja joka on kaikkien serafikuljetusten lähtöpaikka. Lukuisia mekaanisia laitteita käytetään sen alkuenergian tuottamiseksi, joka tarvitaan planeetan gravitaatiosta irrottautumiseen ja ilmanvastuksen voittamiseen. Urantian ajanlaskun mukaan serafikuljetuksia lähtee liikkeelle joka kolmas sekunti koko valoisan ajan ja joskus vielä pitkälle hämärään. Kuljetusserafit nousevat ilmaan nopeudella, joka on noin kaksikymmentäviisi standardimailia Urantian ajanlaskun mukaisessa sekunnissa, ja he saavuttavat standardimatkanopeuden vasta ollessaan yli kahdentuhannen mailin päässä Jerusemista.

46:2.9 (521.6) Kuljetukset saapuvat kristallikentälle, niin kutsutulle lasimerelle. Tämän alueen ympärillä sijaitsevat niiden eri luokkiin kuuluvien olentojen vastaanottoasemat, jotka matkaavat avaruudessa serafien kuljettamina. Napakristalliin liittyvän opiskelijavieraiden vastaanottoaseman lähellä voi nousta helmenhohtoiseen tähtitorniin ja katsella suunnatonta kolmiulotteista karttaa, joka esittää koko päämajaplaneettaa.

3. Jerusemin kaukoviestilähetykset

46:3.1 (522.1) Superuniversumin ja Paratiisi-Havonan kaukoviestilähetykset otetaan Jerusemissa vastaan Salvingtonin välityksellä sekä menetelmällä, jossa napakristalli, lasimeri, on mukana. Näiden Nebadonin ulkopuolelta tulevien viestien vastaanottolaitteistojen lisäksi on olemassa kolme erillistä vastaanottoasemien ryhmää. Nämä erilliset, mutta kolmikehäiset asemaryhmät on viritetty vastaanottamaan kaukoviestilähetyksiä paikallismaailmoista, konstellaation päämajasta ja paikallisuniversumin pääkaupungista. Kaikki nämä kaukoviestilähetykset tuodaan automaattisesti sillä tavoin esille, että kaukoviestilähetysten keskusamfiteatterissa läsnä olevat kaikentyyppiset olennot voivat ne erottaa. Kaikista Jerusemin ylösnousemuskuolevaisen harrastuksista mikään ei tunnu kiehtovammalta eikä kiinnostavammalta kuin loputtomana virtana saapuvien universumin avaruusraporttien kuunteleminen.

46:3.2 (522.2) Tätä Jerusemin uutislähetysten vastaanottoasemaa ympäröi valtaisa amfiteatteri. Se on rakennettu Urantialla valtaosaltaan tuntemattomista säkenöivistä materiaaleista, ja sinne mahtuu yli viisi miljardia olentoa – aineellista ja morontiaalista – sen lisäksi, että siellä on tilaa lukemattomalle määrälle henkipersoonallisuuksia. Kaikkien Jerusemissa olevien suosima huvi on viettää vapaa-aikaansa kaukoviestiasemalla ja saada tietää

universumin hyvinvoinnista ja sen tilasta. Ja tämä on planeetan toiminnoista ainoa, joka ei hiljene valon himmenemisenkään aikana.

46:3.3 (522.3) Salvingtonista tähän kaukoviestilähetyksiä vastaanottavaan amfiteatteriin saapuu viestejä jatkuvana virtana. Lähistöllä vastaanotetaan Konstellaation Kaikkein Korkeimpien Isien Edentiasta lähettämä sanoma ainakin kerran päivässä. Uversan säännönmukaiset ja erikoislähetykset releoidaan määräajoin Salvingtonin kautta, ja aina kun vastaanoton kohteena ovat Paratiisin sanomat, koko väestö kerääntyy lasimeren äärelle, ja ystävät Uversassa liittävät Paratiisin kaukoviestintätekniikkaan vielä heijastusilmiönkin, joten kaikki kuultu muuttuu näkyväksi. Ja kuolevaiseloonjääneille annetaan tällä tavoin jatkuvasti esimakua siitä kauneudesta ja suurenmoisuudesta, joka lisääntymistään lisääntyy, sitä mukaa kun nämä ikuisella tutkimusretkellään matkaavat sisäänpäin.

46:3.4 (522.4) Jerusemin lähetysasema sijaitsee sfäärin vastakkaisella navalla. Kaikki kaukoviestilähetykset yksittäisiin maailmoihin releoidaan järjestelmäpääkaupungeista lukuun ottamatta Mikaelin viestejä, jotka toisinaan menevät arkkienkelien yhteyspiiriä myöten suoraan määräpaikkoihinsa.

4. Asuin- ja hallintoalueet

46:4.1 (522.5) Melkoiset osat Jerusemista on osoitettu asuinalueiksi, kun järjestelmäpääkaupungin muita lohkoja taas on luovutettu välttämättömille hallintotoiminnoille, joihin kuuluu 619 asutun sfäärin, 56 siirtymäkulttuurimaailman ja itse järjestelmän pääkaupungin asiainhoito. Jerusemissa ja Nebadonissa nämä järjestelyt on toteutettu seuraavasti:

46:4.2 (522.6) 1. *Ympyrät* – ei-syntyperäisten asuinalueet.

46:4.3 (522.7) 2. *Neliöt* – järjestelmän toimeenpano- ja hallintoalueet.

46:4.4 (522.8) 3. *Suorakulmiot* – alemman syntyperäisen elollisuuden kohtauspaikat.

46:4.5 (522.9) 4. *Kolmiot* – paikallis- eli Jerusemin hallintoalueet.

46:4.6 (522.10) Tällainen järjestelmätoimintojen järjestely ympyröihin, neliöihin, suorakulmioihin ja kolmioihin on yhteistä Nebadonin kaikille järjestelmäpääkaupungeille. Jossakin toisessa universumissa saattaa vallita täysin erilainen järjestys. Nämä ovat asioita, jotka johtuvat siitä, että Luoja-Poikien suunnitelmat poikkeavat toisistaan.

46:4.7 (523.1) Kertomuksemme näistä asuin- ja hallintoalueista jättää kokonaan huomiotta Jumalan Aineellisten Poikien, Jerusemin vakinaisten kansalaisten, laajat ja kauniit tilat, emme myöskään mainitse lukuisia muita henki- ja lähes henkiolentojen kiehtovia luokkia. Esimerkiksi: Jerusem saa nauttia järjestelmän toimintaa varten suunniteltujen spironga-olentojen tehokkaista palveluksista. Nämä olennot omistautuvat hengelliseen hoivaamiseen aineellisuuden ylittävien asukkaiden ja vieraiden hyväksi. He ovat ihmeteltävä ryhmä älykkäitä ja kauniita olentoja, jotka ovat

korkeampien morontialuotujen ja kaikkien morontialuomusten kunnossapidon ja kaunistamisen hyväksi työskentelevien morontia-auttajien siirtymäpalvelijoita. He merkitsevät Jerusemille, mitä keskiväliolennot merkitsevät Urantialle; he ovat aineellisen ja hengellisen välissä toimivia keskiväliauttajia.

46:4.8 (523.2) Järjestelmäpääkaupungit ovat siinä mielessä ainutlaatuisia, että ne ovat ainoat maailmat, joissa tulevat esille kutakuinkin täydellisesti kaikki universumiolevaisuuden kolme vaihetta, nimittäin aineellinen, morontiaalinen ja hengellinen. Olitpa aineellinen, morontia- tai henkipersoonallisuus, Jerusemissa tunnet olevasi kotona; samoin tuntevat myös yhdistelmäolennot, sellaiset kuin keskiväliolennot ja Aineelliset Pojat.

46:4.9 (523.3) Jerusemissa on sekä aineellista että morontiatyyppiä olevia suurenmoisia rakennuksia, vaikkei puhtaasti hengellisten vyöhykkeiden kaunistus ole yhtään vähemmän hienostunutta ja kaikenkattavaa. Voi, jospa hallussani olisi sanat, joilla kertoa Jerusemin ihmeellisiä fyysisiä varustuksia vastaavista morontiaalisista varustuksista! Kunpa sitten voisin jatkaa pitemmälle ja kertoa tämän päämajamaailman hengellisten varustusten verrattomasta suurenmoisuudesta ja ihanasta täydellisyydestä! Mielikuvituksellisinkaan ajatuksenne kauneuden täydellisyydestä ja varustusten kaikenkattavuudesta pääsisi tuskin lähellekään näitä suurenmoisuuksia. Ja Jerusem on kuitenkin vasta ensimmäinen askel tiellä Paratiisin kauneuden ylittämättömään täydellisyyteen.

5. Jerusemin ympyrät

46:5.1 (523.4) Universumin elollisuuden pääryhmille varattuja asuinalueita kutsutaan Jerusemin ympyröiksi. Näissä kertomuksissa maininnan saavat ympyräryhmät ovat seuraavat:

46:5.2 (523.5) 1. Jumalan Poikien ympyrät.

46:5.3 (523.6) 2. Enkelten ja korkeampien henkien ympyrät.

46:5.4 (523.7) 3. Universumiauttajien ympyrät, ne luotujen kolminaistamat pojat mukaan luettuina, joita ei ole osoitettu Kolminaisuuden Opettaja-Poikien palvelukseen.

46:5.5 (523.8) 4. Fyysisten Päävalvojain ympyrät.

46:5.6 (523.9) 5. Tehtäväänosoituksen saaneiden ylösnousemuskuolevaisten ja keskiväliolentojen ympyrät.

46:5.7 (523.10) 6. Hyväntahdon siirtokuntien ympyrät.

46:5.8 (523.11) 7. Lopullisuuden Saavuttajakunnan ympyrät.

46:5.9 (523.12) Tällainen asuinryhmittymä koostuu aina seitsemästä samankeskisestä ja toinen toistaan korkeammalle kohoavasta kehästä. Ne kaikki on rakennettu samoja suuntaviivoja noudattaen, mutta ne ovat erikokoisia ja erilaisista materiaaleista muovattuja. Niitä kaikkia ympäröi kauas ulottuva ympärysmuuri, joka kohoaa ylöspäin ja muodostaa laajan kävelytien, ja nämä sulkevat kokonaan sisäänsä seitsemän samankeskisen kehän jokaisen ryhmän.

46:5.10 (524.1) 1. *Jumalan Poikien ympyrät*. Vaikka Jumalan Pojilla on oma sosiaalinen planeettansa – yksi siirtymäkulttuurin maailmoista – heillä on hallussaan myös nämä laajalle ulottuvat alueet Jerusemissa. Ylösnousemuskuolevaiset liikkuvat vapaasti siirtymäkulttuurin maailmassa jumalallisten poikien kaikkien luokkien keskuudessa. Siellä tunnet ja rakastat henkilökohtaisesti näitä Poikia, mutta heidän sosiaalinen elämänsä rajoittuu suurelta osin edellä mainittuun erityismaailmaan ja sen satelliitteihin. Jerusemin ympyröissä näitä Poikien eri ryhmiä voidaan kuitenkin tarkkailla työtilanteessa. Ja koska morontianäköpiiri on suunnattoman laaja, voit käyskennellä Poikien kävelyteillä ja katsella heidän lukuisten eri luokkiensa kiintoisia toimintoja.

46:5.11 (524.2) Nämä Poikien seitsemän ympyrää ovat samankeskisiä ja kohoavat toinen toistaan korkeammalle niin, että kukin ulommista ja laajemmista kehistä kohoaa sisempien ja pienempien ympyröiden yläpuolelle, ja kutakin niistä ympäröi julkinen kävelymuuri. Nämä muurit on rakennettu välkehtivän kirkkaista kiteisistä jalokivistä, ja ne on niin kohotettu, että niistä on näköala asianomaiseen asuinympyrään. Ne monet portit – viidestäkymmenestä-sataanviiteenkymmeneentuhanteen – joista päästään kunkin muurin läpi, on valmistettu yhdestä ainoasta helmenhohtoisesta kiteestä.

46:5.12 (524.3) Poikien alueen ensimmäistä ympyrää pitävät hallussaan Hallinnolliset Pojat ja heidän henkilökohtaiset esikuntansa. Tänne keskittyvät näiden juridisten Poikien lahjoittautumista ja oikeudenkäyttöä koskeviin palveluihin liittyvät kaikki hankkeet ja

välittömät toiminnot. Juuri tämän keskuksen kautta järjestelmän Avonaalit pitävät myös yhteyttä universumiin.

46:5.13 (524.4) Järjestyksessä toinen ympyrä on Kolminaisuuden Opettaja-Poikien hallinnassa. Tällä pyhällä alueella Daynaalit kumppaneineen kouluttavat vasta saapuneita ensiasteisia Opettaja-Poikia. Ja kaikessa tässä työssä he saavat asiantuntevaa apua tiettyjen, Loistaviin Iltatähtiin verrattavien olentojen eräältä jakautumalta. Eräs Daynaalien ympyrän sektoreista on luotujen kolminaistamien poikien hallussa. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat tulevat lähimmäksi sitä, että he olisivat paikallisuniversumissa toimivia Universaalisen Isän edustajia; ovathan he olentoja, jotka polveutuvat Kolminaisuudesta. Tämä toinen ympyrä on alue, joka kiinnostaa koko Jerusemin väestöä tavattomasti.

46:5.14 (524.5) Kolmas ympyrä on pyhitetty Melkisedekeille. Se on järjestelmäpäälliköiden asuinpaikka, ja sieltä käsin he valvovat näiden monitaitoisten poikien lähes loputtoman monia toimintoja. Jo ensimmäisestä mansiomaailmasta alkaen ja ylösnousemuskuolevaisten Jerusemissa viettämän koko elämänvaiheen ajan Melkisedekit toimivat kasvatusisinä ja aina paikalla olevina neuvojina. Ei olisi erehdys sanoa, että heidän vaikutuksensa Jerusemissa on hallitseva, ellei Aineellisten Poikien ja Tyttärien joka puolelle ulottuvia toimintoja oteta lukuun.

46:5.15 (524.6) Neljäs ympyrä toimii kotina Vorondadekeille ja niille kaikille muille vierailevien ja tarkkailevien Poikien yhteisöille, joille ei ole osoitettu jotakin muuta paikkaa. Kaikkein Korkeimmat Konstellaation-Isät pitävät asuinsijanaan tätä ympyrää tehdessään

tarkastuskäyntejä paikallisjärjestelmään. Viisauden Täydellistäjät, Jumalalliset Neuvonantajat ja Universaaliset Sensorit asuvat kaikki tässä ympyrässä, aina kun he ovat täyttämässä velvollisuuksiaan järjestelmässä.

46:5.16 (524.7) Viides ympyrä on Lanonandekien eli järjestelmänhallitsija- ja planeettaprinssiluokan poikien asuinsija. Nämä kolme ryhmää sekoittuvat yhdeksi ja samaksi yhteisöksi, kun ne ovat kotona tällä alueella. Lanonandekien järjestelmäkohtaisia varajoukkoja pidetään tässä ympyrässä, kun taas Järjestelmän Hallitsijan temppeli sijaitsee hallintokukkulalla hallitusrakennusten ryhmän keskellä.

46:5.17 (524.8) Kuudes ympyrä on järjestelmän Elämänkantajien olinpaikka. Kaikki näiden Poikien luokat kerääntyvät tänne, ja täältä he lähtevät maailmoihin suorittamaan tehtäviään.

46:5.18 (524.9) Seitsemäs ympyrä on ylösnousemuksellisten poikien kohtauspaikka, niiden tehtäväänosoitettujen kuolevaisten kohtauspaikka, jotka yhdessä serafiseuralaistensa kanssa saattavat väliaikaisesti toimia järjestelmän päämajassa. Kaikki ne entiset kuolevaiset, jotka ovat statukseltaan Jerusemin kansalaisen yläpuolella, mutta finaliitin statuksen alapuolella, luetaan tässä ympyrässä päämajaansa pitävien ryhmään kuuluviksi.

46:5.19 (525.1) Nämä Pojille varatut ympyränmuotoiset asuinpaikat peittävät suunnattoman suuren alueen, ja vielä tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten sen keskustassa oli suuri tyhjä tila. Nyt tällä keskusaukealla sijaitsee Mikaelin muistomerkki, joka valmistui noin viisisataa vuotta sitten. Neljäsataayhdeksänkymmentäviisi vuotta

sitten, kun tämä temppeli vihittiin, Mikael oli henkilökohtaisesti saapuvilla, ja koko Jerusem kuuli liikuttavan kertomuksen Mestari-Pojan lahjoittautumisesta Urantialla, Satanian vähäisimmällä. Mikaelin muistomerkki on nyt kaikkien niiden toimintojen keskipiste, jotka sisältyvät Mikaelin lahjoittautumisesta johtuvaan järjestelmän muunneltuun johtamistapaan, mukaan luettuina useimmat Salvingtonista äskettäin tänne siirretyt toiminnot. Muistomerkin henkilökuntaan kuuluu yli miljoona persoonallisuutta.

46:5.20 (525.2) 2. *Enkelten ympyrät*. Poikien asuinalueen tavoin nämä enkelien ympyrätkin koostuvat seitsemästä samankeskisestä ja toinen toistaan korkeammalle kohoavasta ympyrästä, joista jokaisesta on näköala sisäalueille.

46:5.21 (525.3) Enkelten ensimmäistä kehää pitävät hallussaan ne Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet, joiden asemapaikka saattaa välillä olla päämajamaailmassa: Yksinäiset Sanansaattajat ja heidän kumppaninsa. Toinen ympyrä on pyhitetty sanansaattajajoukoille, Teknisille Neuvojille, seuralaisille, tarkastajille ja kirjureille, silloin kun nämä aika ajoin sattumoisin toimivat Jerusemissa. Kolmatta ympyrää pitävät hallussaan korkeampiin luokkiin ja ryhmittymiin kuuluvat hoivaavat henget.

46:5.22 (525.4) Neljättä ympyrää pitävät hallussaan hallintoserafit, ja Satanian kaltaisessa paikallisjärjestelmässä palvelevat serafit ovat ”lukemattomien enkelten armeija”. Viides ympyrä on planetaaristen

serafien hallussa, kun kuudes ympyrä taas on siirtymävaiheen hoivaajien koti. Seitsemäs ympyrä on eräiden paljastamattomien serafiluokkien oleskelusfääri. Näiden kaikkien enkeliryhmien kirjurit eivät oleskele toveriensa parissa, sillä he asuvat Jerusemin tallenteiden temppelissä. Kaikki muistiinmerkinnät säilytetään tässä kolmiosaisessa arkistosalissa kolmin kappalein. Järjestelmäpääkaupungin muistiinmerkinnät säilytetään aina aineellisessa, morontiaalisessa ja henkeä olevassa muodossa.

46:5.23 (525.5) Näitä seitsemää kehää ympäröi Jerusemin näyttelypanoraama, jonka ympärysmitta on viisituhatta standardimailia ja joka on omistettu Satanian kansoitettujen maailmojen edistymisen esittelemiseen. Sitä pidetään lakkaamatta ajan tasalla, jotta se todellakin edustaisi yksittäisten planeettojen kulloistakin tilaa. En epäile lainkaan, että tämä enkelten ympyräin ylle kohoava laaja kävelytie tulee olemaan Jerusemin nähtävyyksistä ensimmäinen, johon kiinnitätte huomionne, kun teille varhaisempien vierailujenne yhteydessä myönnetään pidennettyä vapaa-aikaa.

46:5.24 (525.6) Nämä näyttelyt ovat Jerusemin syntyperäisen elollisuuden hoidossa, mutta nämä saavat apua niiltä Satanian eri maailmoista tulevilta taivasmatkalaisilta, jotka oleskelevat Jerusemissa matkallaan Edentiaan. Planeettojen tilanteen ja maailmojen edistymisen kuvailu toteutetaan monin eri menetelmin, joista jotkin ovat teille tuttuja, mutta enimmäkseen kuitenkin Urantialla tuntemattomin menetelmin. Nämä näyttelyt täyttävät

tämän valtavan muurin ulkoseinämän. Loppuosa kävelytiestä on lähes kokonaan avointa ja ihanasti ja suurenmoisesti kaunistettua.

46:5.25 (525.7) 3. *Universumiauttajien ympyröissä* on Iltatähtien päämaja, joka sijaitsee suunnattoman suurella keskusaukiolla. Tänne on sijoitettu Galantian järjestelmäpäämaja, tämän ylienkelien mahtavan ryhmän apulaispäällikön, kaikista Iltatähdistä ensimmäisenä valtakirjansa saaneen superenkelin, toimipaikka. Se on eräs suurenmoisimmista Jerusemin hallintosektoreista, vaikka kuuluukin kaikkein viimeisimpien rakennelmien joukkoon. Tämän keskuksen läpimitta on kahdeksankymmentä kilometriä. Galantian päämaja on valettu kristallimonoliitti, kokonaan läpinäkyvä. Sekä morontia- että aineelliset olennot arvostavat suuresti näitä aineellis-morontiaalisia kristalleja. Luodut Iltatähdet ulottavat vaikutuksensa koko Jerusemiin, he nimittäin omaavat tällaiset persoonallisuuden ulkopuolelle ulottuvat ominaisuudet. Koko tämä maailma on alkanut tuoksua hengellisyydeltä, koska niin monet heidän toiminnoistaan siirrettiin Salvingtonista tänne.

46:5.26 (526.1) 4. *Fyysisten Päävalvojien ympyrät*. Fyysisten Päävalvojien eri yhteisöt on järjestetty samankeskisesti valtaisan voimatemppelin ympärille. Sen johtajana toimii järjestelmän voimapäällikkö yhdessä Morontiavoiman Valvojien päällikön kanssa. Tämä voiman temppeli on toinen niistä kahdesta Jerusemin sektorista, joihin ylösnousemuskuolevaisilla ja keskiväliolennoilla ei ole pääsyä. Se toinen on Aineellisten Poikien alueella oleva

dematerialisointisektori. Se koostuu sarjasta laboratorioita, ja niissä kuljetusserafit muuntavat aineelliset olennot tilaan, joka on täysin olemassaolon morontiaalisen järjestyksen mukainen.

46:5.27 (526.2) 5. *Ylösnousemuskuolevaisten ympyrät.*

Ylösnousemuskuolevaisten kehien keskelle jäävällä alueella sijaitsee järjestelmän asuttuja maailmoja edustavien 619 planeettamuistomerkin ryhmä, ja näihin rakennelmiin tehdään silloin tällöin laajamittaisia muutoksia. Kustakin maailmasta kotoisin olevilla kuolevaisilla on etuoikeus sopia aika ajoin tietyistä muutoksista tai lisäyksistä, jotka on tehtävä heidän planeettamuistomerkkiinsä. Tälläkin hetkellä ollaan Urantian rakennelmiin tekemässä monia muutoksia. Näiden 619 temppelin keskellä on Edentian ja sen monien ylösnousemuskulttuurimaailmojen pienoismalli. Tämän pienoismallin läpimitta on noin kuusikymmentäviisi kilometriä, ja se on todellisuutta vastaava jäljennös Edentian järjestelmästä ja kaikilta yksityiskohdiltaan alkuperäisen mukainen.

46:5.28 (526.3) Taivasmatkalaiset nauttivat palvelustaan Jerusemissa ja tarkkailevat mielellään muiden ryhmien työskentelytapoja. Mitä tahansa näissä eri ympyröissä tehdäänkin, se on kaikkien Jerusemissa olevien vapaasti tarkkailtavissa.

46:5.29 (526.4) Tällaisen maailman toiminta jakaantuu kolmeen toisistaan erottuvaan osaan: työhön, edistymiseen ja leikkiin. Toisin sanoin ilmaistuna kysymyksessä ovat palvelu, opiskelu ja rentoutuminen. Yhteisiä toimintoja ovat sosiaalinen seurustelu,

ryhmähuvitukset ja Jumalan palvonta. Seurustelu eri persoonallisuusryhmien, omista tovereista paljonkin poikkeavien olentoluokkien kanssa on opetuksellisessa mielessä erittäin arvokasta.

46:5.30 (526.5) 6. *Hyväntahdon siirtokuntien ympyrät*. Hyväntahdon siirtokuntien seitsemää ympyrää kaunistaa kolme valtavaa rakennelmaa: Jerusemin suunnaton tähtitieteellinen observatorio, Satanian jättiläismäinen taidegalleria ja vaihtelunohjaajien valtaisa kokoussali, lepäämiselle ja virkistäytymiselle omistettujen morontiatoimintojen näyttämö.

46:5.31 (526.6) Taivaalliset taidetyöntekijät ohjaavat spornagiaolentoja ja valmistuttavat ne moninaiset luomisvoimaa osoittavat koristukset ja monumentaaliset muistomerkit, joita on runsain määrin kaikissa julkisissa kokoontumistiloissa. Näiden taidetyöntekijöiden studiot kuuluvat tämän ihmeellisen maailman kaikkien verrattomien rakennusten joukossa kaikkein suurimpiin ja kauneimpiin. Muut hyväntahdon siirtokunnat ylläpitävät laajoja ja kauniita päämajoja. Monet näistä rakennuksista on kokonaan valmistettu kidemäisistä jalokivistä. Kaikille arkkitehtonisille maailmoille on ominaista kristallien ja niin kutsuttujen jalometallien runsaus.

46:5.32 (527.1) 7. *Finaliittien ympyröiden* keskellä on ainutlaatuinen rakennelma. Ja samanlainen tyhjä temppeli on nähtävillä kaikkialla Nebadonissa jokaisen järjestelmän päämajamaailmassa. Jerusemissa tämä mahtava rakennus on sinetöity Mikaelin virkamerkillä, ja siinä

on seuraava päällekirjoitus: ”Vihkimätön hengen seitsemännelle vaiheelle – ikuiselle tehtäväänosoitukselle.” Gabriel kiinnitti sinetin tähän salaperäiseen temppeliin, eikä kukaan muu kuin Mikael voi eikä saa murtaa Kirkkaan Aamutähden kiinnittämää täysivaltaisuuden sinettiä. Jonakin päivänä olet katseleva tätä hiljaista temppeliä, vaikket sen mysteeriä voikaan ratkaista.

46:5.33 (527.2) *Jerusemin muut ympyrät*: Mainittujen asuinympyröiden lisäksi Jerusemissa on lukuisa määrä muitakin nimettyjä asuinsijoja.

6. Toimeenpano- ja hallintoneliöt

46:6.1 (527.3) Järjestelmän toimeenpano- ja hallinto-osastot sijaitsevat suunnattomissa hallinnonhaaroittain järjestetyissä neliöissä, joiden lukumäärä on tuhat. Kukin hallintoyksikkö jakaantuu sataan alajakautumaan, joista jokainen koostuu kymmenestä alaryhmästä. Nämä tuhat neliötä on ryhmitetty kymmeneen suurosastoon, jotka kattavat seuraavat kymmenen hallinnonhaaraa:

46:6.2 (527.4) 1. Fyysinen ylläpito ja aineellinen kohennustoimi, fyysisen voiman ja energian toimipiirit.

46:6.3 (527.5) 2. Välitystuomio, etiikka ja hallinnollinen ratkaisuvalta.

46:6.4 (527.6) 3. Planetaariset ja paikalliset asiat.

46:6.5 (527.7) 4. Konstellaation ja universumin asiat.

46:6.6 (527.8) 5. Opetus- ja muut Melkisedek-toiminnat.

46:6.7 (527.9) 6. Planeettojen ja järjestelmän fyysinen edistyminen, Satanian toimintojen tieteelliset alat.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia-asiat.

46:6.9 (527.11) 8. Puhtaasti henkeä olevat toiminnat ja etiikka.

46:6.10 (527.12) 9. Ylösnousemuksellisista huolehtiminen.

46:6.11 (527.13) 10. Suuruniversumin filosofia.

46:6.12 (527.14) Nämä rakennelmat ovat läpinäkyviä; vierailevat opiskelijatkin voivat näin ollen tarkastella kaikkia järjestelmän toimintoja.

7. Suorakulmiot – Spornagia

46:7.1 (527.15) Jerusemin tuhat *suorakulmiota* ovat päämajaplaneetan alemman syntyperäisen elollisuuden hallussa, ja näiden suorakulmioiden keskellä sijaitsee spornagiaolentojen valtava, ympyränmuotoinen päämaja.

46:7.2 (527.16) Jerusemissa teitä tulevat hämmästyttämään ihmeteltävien spornagiaolentojen saavutukset maatalouden alalla. Maata viljellään siellä suurelta osin sen takia, että sillä on esteettinen ja koristeellinen vaikutus. Spornagiaolennot ovat päämajamaailmojen maisemapuutarhureita, ja Jerusemin aukeita muokatessaan ne osoittavat sekä omintakeisuutta että taiteellisuutta. Maata viljellessään ne käyttävät hyväksi sekä eläimiä että lukuisia

mekaanisia laitteita. Ne ovat älyperäisen asiantuntevia omissa maailmoissaan vaikuttavien voimien sekä niiden niitä itseään alempiin eläinlajeihin kuuluvien vähäisempien veljien hyväksikäytössä, joista monet on asetettu niiden käyttöön näissä erityismaailmoissa. Nykyisin tämä eläinten luokka on etupäässä sellaisten ylösnousemuksellisten keskiväliolentojen ohjauksessa, jotka tulevat evolutionaarisilta sfääreiltä.

46:7.3 (528.1) Spornagiaolennoilla ei ole sisimmässään Suuntaajaa. Niillä ei ole eloonjäämisen edellytyksenä olevaa sielua, mutta niiden elinikä on pitkä, joskus jopa neljästäkymmenestä-viiteenkymmeneentuhanteen standardivuotta. Niitä on määrättömästi, ja ne antavat fyysistä hoivaa kaikille aineellista palvelua tarvitseville universumipersoonallisuuksien luokille.

46:7.4 (528.2) Vaikka spornagioilla ei ole eivätkä ne kehitä eloonjäämisen edellyttämää sielua, vaikka niillä ei ole persoonallisuutta, ne kehittävät silti sellaisen yksilöllisyyden, joka voi kokea uudelleenruumiillistumisen. Kun näiden ainutlaatuisten olentojen fyysinen ruumis käytön ja vanhuuden takia ajan myötä rappeutuu, niiden luojat valmistavat yhdessä Elämänkantajien kanssa uuden ruumiin, johon vanhat spornagiat asettuvat taas asumaan.

46:7.5 (528.3) Spornagiaolennot ovat koko Nebadonin universumissa ainoat luodut olennot, jotka kokevat tämänlaatuisen tai ylipäätään minkäänlaatuisen uudelleenruumiillistumisen. Ne reagoivat vain viiteen ensimmäiseen mielenauttajahenkeen; ne eivät reagoi palvonnan eivätkä viisauden henkeen. Mutta viisiauttajainen mieli

vastaa jo tiettyä kokonaisuutta eli kuudetta todellisuustasoa, ja juuri tämä tekijä säilyy kokemuksellisena identiteettinä.

46:7.6 (528.4) Minulla ei ole kerrassaan mitään vertailukohteita pyrkiessäni kuvailemaan näitä hyödyllisiä ja epätavallisia olentoja, sillä mitään niihin verrattavia eläimiä ei evolutionaarisissa maailmoissa ole. Ne eivät ole evolutionaarisia olentoja, sillä Elämänkantajat ovat projisoineet ne niiden nykyiseen hahmoon ja asemaan. Ne jakautuvat kahteen sukupuoleen ja tuottavat tarpeellisen määrän jälkeläisiä tyydyttääkseen kasvavan väestön tarpeet.

46:7.7 (528.5) Parhaiten ehkä voin antaa Urantian mielille edes jonkinlaisen aavistuksen näiden kauniiden ja palvelualttiiden luotujen luonteesta, kun sanon, että niissä yhdistyvät uskollisen hevosen ja kiintymyksellisen koiran yhteiset ominaisuudet ja että niissä ilmenevä älykkyys ylittää korkeimmankintyyppisen simpanssin älykkyyden. Urantian fyysisten normien mukaan arvioituina ne ovat hyvin kauniita. Ne arvostavat suuresti näissä arkkitehtonisissa maailmoissa oleskelevien aineellisten ja puoliaineellisten olentojen niille omistamaa huomiota. Niillä on sellainen näkökyky, että ne voivat aineellisten olentojen lisäksi erottaa morontialuomukset, enkelten alemmat luokat, keskiväliolennot ja jotkin henkipersoonallisuuksien alemmat luokat. Ne eivät ymmärrä Infiniittisen palvontaa eivätkä ne käsitä Iankaikkisen merkitystä, mutta kiintymyksestään isäntiinsä ne

kylläkin ovat mukana maailmansa hengellisen hartaudenharjoituksen ulkonaisissa menoissa.

46:7.8 (528.6) On niitäkin, jotka uskovat, että nämä uskolliset spornagiaolennot jonakin tulevana universumiaikakautena vapautuvat eläinten olemassaolon tasolta ja yltävät niiden arvoa vastaavaan evolutionaariseen tavoitteeseen, johon kuuluu edistyvä älyllinen kasvu, jopa hengellisyyden saavuttaminen.

8. Jerusemin kolmiot

46:8.1 (528.7) Jerusemin puhtaasti paikallisia ja rutiiniasioita johdetaan sadasta *kolmiosta* käsin. Nämä yksiköt on ryhmitetty kymmenen ihmeteltävän rakennelman ympärille, jotka ovat Jerusemin paikallishallinnon tyyssija. Kolmiota ympäröi panoraamoiksi järjestetty esitys järjestelmäpäämajan historiasta. Tässä ympyränmuotoisessa kertomuksessa on nykyään yli kahden standardimailin pituinen poispyyhitty kohta. Tämä sektori palautetaan ennalleen, sen jälkeen kun Satania otetaan takaisin konstellaation perheeseen. Mikaelin antamin säädöksin on luotu kaikki edellytykset tälle tapahtumalle, mutta Päivien Muinaisten oikeusistuin ei ole vielä saanut Luciferin kapinaan liittyvien asioiden oikeuskäsittelyä päätökseen. Satania ei voi päästä takaisin Norlatiadekin täyteen jäsenyyteen niin kauan kuin siellä esiintyy

arkkikapinallisia, korkeita luotuja olentoja, jotka ovat sortuneet valosta pimeyteen.

46:8.2 (529.1) Vasta kun Satania voi palata konstellaation helmaan, tulee harkittavaksi eristettyjen maailmojen ottaminen takaisin maailmojen järjestelmäperheeseen, mihin liittyy niiden palauttaminen maailmojenvälisen hengellisen yhteydenpidon piiriin. Mutta vaikka Urantia palautettaisiin järjestelmän yhteyspiireihin, teitä hämmentäisi edelleenkin se, että koko järjestelmänne on Norlatiadekin julistamassa karanteenissa, mikä pitää sen osittain erillään kaikista muista järjestelmistä.

46:8.3 (529.2) Mutta ennen pitkää, eli sitten kun Luciferin ja hänen liittolaistensa asian käsittely palauttaa Satanian järjestelmän Norlatiadekin konstellaatioon, ja sen jälkeen kun Urantia ja muut eristetyt sfäärit kytketään uudelleen Satanian yhteyspiireihin, nämä maailmat omaavat taas oikeuden planeettainväliseen viestintään ja järjestelmäinväliseen yhteydenpitoon.

46:8.4 (529.3) Kapinoitsijoille ja kapinoimiselle tulee viimein eteen loppu. Korkeimmat Hallitsijat ovat armeliaita ja kärsivällisiä, mutta laki tieten tahtoen elätellystä pahuudesta pannaan täytäntöön kaikkien kohdalla ja erehtymättä. ”Synnin palkka on kuolema” – ikuinen kadotus.

46:8.5 (529.4) [Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 47

Seitsemän mansiomaailmaa

47:0.1 (530.1) LUOJA-POIKA puhui Urantialla ollessaan ”monista asuinsijoista Isän universumissa”. Kaikki Jerusemia ympäröivät viisikymmentäkuusi maailmaa on tietyssä mielessä omistettu ylösnousemuskuolevaisten siirtymäkulttuurille, mutta maailman numero yksi seitsemän satelliittia tunnetaan nimenomaisesti mansiomaailmoina.

47:0.2 (530.2) Siirtymämaailma numero yksi on jo sinällään osoitettu miltei yksinomaisesti ylösnousemuksellisten toiminnoille, sillä se on Sataniaan määrätyn finaliittikunnan päämaja. Tämä maailma palvelee nykyisin yli sadantuhannen finaliittikomppanian päämajana, ja jokaiseen tällaiseen ryhmään kuuluu tuhat kunnialla kruunattua olentoa.

47:0.3 (530.3) Kun järjestelmä asettuu valoon ja elämään ja kun mansiomaailmat yksi toisensa jälkeen lakkaavat palvelemasta kuolevaiskoulutuksen asemina, ne siirtyvät näihin vanhempiin ja

pidemmälle täydellistyneisiin järjestelmiin yhä suuremmin joukoin kerääntyvän finaliittiväestön haltuun.

47:0.4 (530.4) Seitsemän mansiomaailmaa ovat morontiavalvojien ja Melkisedekien vastuulla. Kussakin maailmassa on virkaahoitava kuvernööri, joka on vastuussa suoraan Jerusemin valtiaille. Uversan sovittelijoilla on päämaja jokaisessa mansiomaailmassa, ja sen vieressä on Teknisten Neuvojien paikallinen kohtaamispaikka. Vaihtelunohjaajilla ja taivaallisilla taidetyöntekijöillä on ryhmäkohtainen päämaja jokaisessa tällaisessa maailmassa. Spironga-olennot toimivat näissä maailmoissa numerosta kaksi eteenpäin, kun standardin mukaan luotuja spornagia-olentoja taas on runsaslukuisesti kaikissa seitsemässä maailmassa, aivan kuten muillakin siirtymäkulttuurin planeetoilla ja päämajamaailmassa.

1. Finaliittien maailma

47:1.1 (530.5) Vaikka siirtymämaailmassa numero yksi asuu vain finaliitteja ja eräitä pelastettujen lasten ryhmiä huoltajineen, siellä on varauduttu pitämään hyvää huolta kaikista henkiolennoista, siirtymäkuolevaisista ja vierailevista opiskelijoista, kuuluivatpa nämä mihin luokkaan hyvänsä. Kaikissa näissä maailmoissa toimivat spornagiat ovat vieraanvaraisia isäntiä kaikille olennoille, jotka ne pystyvät tunnistamaan. Niillä on epämääräinen aavistus finaliiteista, mutta ne eivät voi nähdä heitä. Ne varmaankin hahmottavat finaliitit

mielessään paljolti niin kuin te nykyisessä fyysisessä olotilassanne hahmotatte enkelit.

47:1.2 (530.6) Joskin finaliittien maailma on suurenmoisen fyysisen kauneuden ja vertaansa vailla olevan morontiaalisen kaunistuksen sfääri, sen toimintojen keskuksessa oleva suuri hengen asuinsija, finaliittien temppeli, ei kuitenkaan ilman ulkopuolista apua ole aineellisen eikä alkuvaiheessa olevan morontiaolennon näkökyvyin nähtävissä. Mutta energianmuuntajat kykenevät tekemään monet näistä todellisuuskohteista näkyviksi ylösnousemuskuolevaisille. Ja näin he myös aika ajoin toimivat, niin kuin muun muassa tällä kulttuurisfäärillä olevien mansiomaailman opiskelijoiden luokkakohtaisissa kokouksissa.

47:1.3 (531.1) Koko mansiomaailmakokemuksesi ajan olet eräällä tavoin hengellisesti tietoinen Paratiisin saavuttaneiden, kunnialla kruunattujen veljiesi läsnäolosta, mutta on erittäin virkistävää silloin tällöin tosiasiallisesti nähdä heitä, kun he toimivat päämajassa olevilla asuinpaikoillaan. Ilman ulkopuolista apua näet finaliitit vasta saatuasi aidon henkinäkökyvyn.

47:1.4 (531.2) Ensimmäisessä mansiomaailmassa kaikkien eloonjääneiden pitää selviytyä synnyinplaneetaltaan peräisin olevan vanhempainkomission asettamista vaatimuksista. Nykyiseen Urantian komissioon kuuluu kaksitoista paria hiljattain saapuneita vanhempia, jotka ovat saaneet kuolevaisina kokea, mitä on kasvattaa kolmea tai useampaa lasta näiden murrosikään asti. Palvelu tässä komissiossa tapahtuu vuorojärjestyksessä, ja säännön mukaan se

kestää vain kymmenen vuotta. Kaikkien, joiden kokemus vanhemmuudesta ei tyydytä tämän komission jäseniä, pitää hankkia lisää pätevyyttä palvelemalla joko Aineellisten Poikien kodeissa Jerusemissa tai sitten finaliittien maailmassa olevassa lastenkoehoitolassa.

47:1.5 (531.3) Mutta vanhemmuuden kokemukseen katsomatta ne mansiomaailman vanhemmat, joilla on kasvavia lapsia lastenkoehoitolassa, saavat kaikki mahdollisuudet toimia yhteistyössä näiden lasten morontiahuoltajien kanssa, kun kysymys on lasten opettamisesta ja kouluttamisesta. Näiden vanhempien sallitaan matkustaa sinne vierailulle jopa neljästi vuodessa. Ja eräs koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheen kaikkein koskettavimmista ja kauneimmista kohtauksista on nähdä mansiomaailman vanhempien syleilevän aineellisia jälkeläisiään, kun he ovat määräaikaisilla pyhiinvaelluksillaan finaliittien maailmaan. Vaikka toinen vanhemmista – tai he molemmat – voikin lähteä mansiomaailmasta ennen lapsen lähtöä, vanhemmat ovat kuitenkin melko usein siellä ainakin jonkin kauden samanaikaisesti.

47:1.6 (531.4) Kukaan ylösnousemuskuolevainen ei voi välttyä lasten – omien tai muiden – kasvattamiskokemukselta joko aineellisissa maailmoissa tahi sen jälkeen finaliittimaailmassa tai Jerusemissa. Isien on käytävä läpi tämä välttämätön kokemus aivan yhtä varmasti kuin äitienkin. Urantian nykyisillä kansoilla on sellainen valitettava ja erheellinen käsitys, että lasten kanssa puuhaaminen on etupäässä äitien tehtävä. Lapset tarvitsevat isää yhtä hyvin kuin äitiäkin, ja isät

tarvitsevat tätä vanhemmuuden kokemusta aivan yhtä paljon kuin äiditkin.

2. Lastenkoehoitola

47:2.1 (531.5) Pikkulapsia vastaanottavat Satanian koulut sijaitsevat finaliittimaailmassa, ja tämä on Jerusemin siirtymäkulttuurin sfääreistä ensimmäinen. Nämä pienokaisia vastaanottavat koulut ovat ajallisuudesta tulevien lasten kasvatukseen ja opetukseen omistettuja laitoksia. Näihin lapsiin kuuluvat myös ne, jotka ovat kuolleet avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa, ennen kuin heille on kehittynyt universumin rekistereihin merkittävä yksilöllisyys. Jos jompikumpi tällaisen lapsen vanhemmista jää eloon tai jos he molemmat jäävät eloon, kohtalonvartija määrää oman kerubikumppaninsa sijaisekseen lapsen potentiaalisen identiteetin varjelijaksi ja uskoo kerubin vastuulle tämän kehittymättömän sielun toimittamisen morontiamaailmojen koetteellisissa lastenhoitoloissa olevien Mansiomaailman Opettajien huostaan.

47:2.2 (531.6) Nämä samaiset omilleen jääneet kerubit ylläpitävät Mansiomaailmojen Opettajien ominaisuudessa ja Melkisedekien valvonnan alaisuudessa tällaisia laajoja kasvatuspalveluja finaliittien vastuulla ja koeajalla olevien suojattien kouluttamiseksi. Nämä finaliittien suojatit, nämä ylösnousemuskuolevaisten pienokaiset, personoidaan jälkeläisten tuottamispotentiaalia lukuun ottamatta aina täsmälleen siihen fyysiseen tilaan, jossa he olivat kuoleman

hetkellä. Tämä herääminen tapahtuu täsmälleen samana ajankohtana, jona lapsen vanhempi saapuu ensimmäiseen mansiomaailmaan. Ja sitten näille lapsille, sellaisina kuin he ovat, annetaan kaikki mahdollisuudet valita taivaallinen tie, aivan kuten he olisivat saaneet valita niissä maailmoissa, joissa kuolema heidän elämänkaarensa ennenaikaisesti päätti.

47:2.3 (532.1) Hoitolamaailmassa koeajalla olevat luodut ryhmitellään sen mukaan, onko heillä Suuntaaja vai ei, sillä Suuntaajat saapuvat näiden aineellisten lasten sisimpään aivan kuten ajallisuuden maailmoissakin. Suuntaajan saamista edeltävässä iässä lapsia hoidetaan viiden lapsen perheissä, jolloin lasten iät vaihtelevat alle yhdestä vuodesta suunnilleen viiteen vuoteen eli ikään, jolloin Suuntaaja saapuu.

47:2.4 (532.2) Myös kaikki ne kehittyvien maailmojen lapset, joilla on Ajatuksensuuntaaja, mutta jotka eivät ennen kuolemaansa olleet tehneet Paratiisiin johtavaa elämänvaihetta koskevaa päätöstä, personoidaan uudelleen järjestelmän finaliittimaailmassa. Siellä he varttuvat Aineellisten Poikien ja näiden kumppanien perheissä samalla tavoin kuin pikkulapset, jotka saapuivat Suuntaajatta, mutta jotka sittemmin saavat Salaperäisen Opastajan, kunhan ovat yltäneet ikään, joka mahdollistaa moraalisen valinnan tekemisen.

47:2.5 (532.3) Kaikki Suuntaajan omaavat finaliittimaailman lapset ja nuoret kasvatetaan niin ikään viisilapsisissa perheissä, joissa heidän ikänsä vaihtelee kuudesta neljääntoista; keskimäärin nämä perheet koostuvat lapsista, joiden iät ovat kuusi, kahdeksan, kymmenen, kaksitoista ja neljätoista. Mikäli lopullinen valinta on tehty, he

siirtyvät milloin tahansa kuudennentoista ikävuoden jälkeen ensimmäiseen mansiomaailmaan ja aloittavat nousunsa Paratiisiin. Jotkut tekevät valintansa jo ennen tätä ikää ja siirtyvät eteenpäin ylösnousemuksen sfääreille, mutta mansiomaailmoissa tavataan vain muutamia lapsia, jotka ovat – Urantian normien mukaan laskien – alle kuusitoistavuotiaita.

47:2.6 (532.4) Finaliittimaailmassa näistä lastenkoehoitolassa olevista nuorista huolehtivat serafisuojelijat, aivan kuten he hengellisessä mielessä hoivaavat evolutionaaristen planeettojen kuolevaisia, samalla kun uskolliset spornagiaolennot huolehtivat heidän fyysisistä tarpeistaan. Ja näin nämä lapset varttuvat siirtymämaailmoissa niin kauan, kunnes he tekevät lopullisen valintansa.

47:2.7 (532.5) Ellei valintaa ylösnousemuselämän hyväksi ole tehty aineellisen elämän tultua tiensä päähän, tai jos nämä ajallisuuden lapset kerta kaikkiaan päättävät hylätä Havonaan johtavan tutkimusmatkan, kuolema päättää automaattisesti heidän koeaikaisen elämänvaiheensa. Näitä tapauksia ei oteta oikeuskäsittelyyn. Tällaisesta toisesta kuolemasta ei ole kuolleistaheräämistä. He yksinkertaisesti vain lakkaavat olemasta ikään kuin heitä ei olisi koskaan ollutkaan.

47:2.8 (532.6) Mutta jos he valitsevat täydellisyyteen johtavan Paratiisin-tien, heidät valmistetaan välittömästi ensimmäiseen mansiomaailmaan tapahtuvaa siirtoa varten. Monet heistä saapuvat sinne hyvissä ajoin noustakseen Havonaan yhdessä vanhempiensa kanssa. Havonan läpikäytyään ja Jumaluudet saavutettuaan nämä

alkujaan kuolevaiset, pelastuneet sielut muodostavat Paratiisin vakinaisen ylösnousemuksellisten asujaimiston. Näitä lapsia, jotka ovat jääneet vaille kuolevaisten synnyinmaailmoissa saatavaa arvokasta ja välttämätöntä evolutionaarista kokemusta, ei liitetä Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäseniksi.

3. Ensimmäinen mansiomaailma

47:3.1 (532.7) Kuolleista herätetyt kuolevaiseloonjääneet aloittavat elämänsä mansiomaailmoissa uudestaan pisteestä, johon he kuoleman kohdatessaan jäivät. Urantialta ensimmäiseen mansiomaailmaan mennessäsi havaitset muutoksen melkoiseksi, mutta jos olisit tullut normaalimmalta ja edistyneemmältä ajallisuuden sfääriltä, huomaisit tuskin muuta eroa kuin, että sinulla on eri ruumis, sillä lihaa ja verta oleva tomumaja on jäänyt synnyinmaailmaan.

47:3.2 (532.8) Ensimmäisen mansiomaailman kaikkien toimintojen keskipisteenä on kuolleistaheräämissali, valtava persoonallisuuden uudelleenkokoamisen temppeli. Tämä jättiläismäinen rakennelma koostuu kohtalonsuojelijaserafien, Ajatuksensuuntaajien ja ylösnousemuksen arkkienkelten keskuskohtaamispaikasta. Kuolleiden eloonherättämisessä työskentelevät mainittujen taivaallisten olentojen keralla myös Elämänkantajat.

47:3.3 (533.1) Kuolevaismielen jäljennöskappaleet ja luodun olennon aktiiviset muistikuvat – sellaisina kuin ne ovat aineellisilta tasoilta

hengellisille tasoille siirrettyinä – ovat kohteestaan erkaantuneiden Ajatuksensuuntaajien yksilökohtaista omaisuutta; nämä mielen, muistin ja luodun olennon persoonallisuuden henkistyneet osatekijät ovat iäti osa näitä Suuntaajia. Luodun mielimatriisi ja identiteetin passiiviset potentiaalit ovat mukana kohtalonsuojelijaserafien huostaan uskotussa morontiasielussa. Ja serafeille uskotun morontiasielun sekä Suuntaajan huostaan uskotun henkimielen jälleenyhdistäminen nimenomaan kokoaa taas yhteen luodun olennon persoonallisuuden, ja siitä muodostuu nukkuvan eloonjääneen kuolleistaherääminen.

47:3.4 (533.2) Jos alkuperältään kuolevaista siirtymäpersoonallisuutta ei koskaan tällä tavoin koottaisi uudelleen, pelastumattoman kuolevaisen luodun henkiainekset pysyisivät ikuisesti erottamattomana osana hänessä kerran olleen Suuntaajan yksilöllistä kokemusvarustusta.

47:3.5 (533.3) Uuden Elämän Temppelistä lähtee seitsemän säteittäistä siipirakennusta, kuolevaisrotujen kuolleistaheräämissalit. Kukin näistä rakennelmista on omistettu ajallisuuden seitsemästä rodusta aina yhden rodun edustajien kokoonpanemiseen. Kussakin seitsemässä siipirakennuksessa on satatuhatta henkilökohtaista kuolleistaheräämiskamaria, ja jokainen siipirakennus päättyy omaan ympyränmuotoiseen luokittaiseen kokoonpanosaliinsa. Nämä salit toimivat jopa miljoonan yksilön heräämiskamareina. Näiden salien ympärillä ovat normaalien Aatamin jälkeistä aikaa elävien maailmojen sekoittuneiden rotujen persoonallisuudenkokoamiskamarit. Siitä riippumatta, mitä

menetelmää ajallisuuden yksittäisissä maailmoissa on erityisten tai tuomiokausittaisten kuolleistaherättämisten yhteydessä käytetty, aktuaalisen ja kokonaisen persoonallisuuden reaalinen ja tietoinen uudelleenkokoaminen tapahtuu mansonian numero yksi ylösnousemussaleissa. Kautta ikuisuuden mieleenne palautuvat syvälliset muistikuvat siitä, kun ensi kerran koitte tämän ylösnousemuksen aamun.

47:3.6 (533.4) Kuolleistaheräämissaleista jatkat matkaasi Melkisedekien sektorille, jossa sinulle osoitetaan vakinainen asunto. Sen jälkeen koittaa kymmenen päivän pituinen henkilökohtaisen vapauden aika. Saat esteettä tutkia uuden kotisi lähiympäristöä ja perehtyä kohta alkavaan ohjelmaan. Sinulla on myös aikaa täyttää toiveesi ja etsiä rekisteristä rakkaitasi ja muita maisen elämän aikaisia ystäviäsi ja käydä tapaamassa heitä, jotka ehkä ovat saapuneet näihin maailmoihin ennen sinua. Kymmenpäiväisen lomasi päättyessä aloitat Paratiisin-matkasi seuraavan vaiheen, sillä mansiomaailmat ovat tosiasiallisesti koulutussfäärejä, eivät pelkästään viivytysplaneettoja.

47:3.7 (533.5) Mansiomaailmassa numero yksi (tai jossakin muussa maailmassa, jos olet edennyt pitemmälle) ryhdyt taas jatkamaan älyllistä koulutustasi ja hengellistä kehitystäsi täsmälleen siltä tasolta, jolla kuolema ne keskeytti. Planeetalla tapahtuvan kuoleman tai taivaaseenoton ja mansiomaailmaan tapahtuvan kuolleistaheräämisen välisenä aikana kuolevainen ihminen ei

saavuta kerrassaan mitään muuta kuin kokemuksen eloonjäämisen tosiasiasta. Aloitat siellä täsmälleen siitä, mihin täällä lopetat.

47:3.8 (533.6) Mansiomaailmasta numero yksi saatava kokemus liittyy melkein kokonaan puutteiden korjaamiseen. Tälle viivytyssfääreistä ensimmäiselle saapuvat eloonjääneet tuovat mukanaan niin monia ja niin suuresti keskenään eroavia luodun olennon luonteenvikoja ja kuolevaiskokemuksen puutteita, että tämän maailman päätoiminnat keskittyvät niiden monenlaisten vikojen korjaamiseen ja oikaisemiseen, jotka ovat perintöä lihallisesta elämästä ajallisuuden ja avaruuden aineellisissa, evolutionaarisissa maailmoissa.

47:3.9 (534.1) Ensimmäisessä mansiomaailmassa tapahtuvan oleskelun tarkoituksena on kehittää kuolevaiseloonjääneitä vähintään sen verran, että heidän statuksensa on lopulta se, joka on normaaleissa evolutionaarisissa maailmoissa Aatamin jälkeisen tuomiokauden aikana vallitsevin. Mansiomaailman opiskelijat ovat hengellisyyttä ajatellen tietenkin huomattavasti tällaista pelkän inhimillisen kehittymisen tuloksena olevaa tilaa edellä.

47:3.10 (534.2) Ellei sinua ole määrä viivyttää mansiomaailmassa numero yksi, vaivut edellä mainittujen kymmenen päivän lopulla siirtouneen ja jatkat matkaasi maailmaan numero kaksi, ja joka kymmenes päivä sen jälkeen etenet tällä tavoin, kunnes saavut maailmaan, joka on tehtäväänosoituksesi mukainen.

47:3.11 (534.3) Ensimmäisen mansiomaailman seitsemän suuremman hallintopiirin keskustan täyttää Morontiaseuralaisten, ylösnousemuskuolevaisille osoitettujen henkilökohtaisten oppaiden, temppeli. Nämä seuralaiset ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen

jälkeläisiä, ja heitä on Satanian morontiamaailmoissa useita miljoonia. Ryhmäseuralaisiksi määrättyjen lisäksi joudutte paljonkin tekemisiin tulkkien ja kielenkääntäjien, rakennustenhoitajien ja tutustumisretkien johtajien kanssa. Ja kaikki nämä seuralaiset antautuvat mitä halukkaimmin yhteistyöhön kaikkien niiden kanssa, joiden huolena on morontiaruumiissa olevien mielen ja hengen persoonallisuustekijöiden kehittäminen.

47:3.12 (534.4) Ensimmäisen mansiomaailman elämänvaiheenne alkaessa osoitetaan yksi Morontiaseuralainen jokaiselle tuhannesta ylösnousemuskuolevaisesta koostuvalle komppanialle, mutta kohtaatte heitä suuremmin joukoin edetessänne seitsemän mansiosfäärin läpi. Nämä kauniit ja monitaitoiset olennot ovat seurallisia tovereita ja lumoavia opastajia. He ovat vapaita seuraamaan yksilöiden ja valikoitujen ryhmien mukana mille tahansa siirtymäkulttuurin sfääreistä näiden satelliittimaailmat mukaan luettuina. He ovat kaikkien ylösnousemuskuolevaisten tutustumisretkien oppaita ja vapaa-ajan kumppaneita. Heitä on usein mukana, kun eloonjääneistä muodostetut ryhmät tekevät määräaikaisia vierailuja Jerusemiin, ja siellä ollessanne voitte minä päivänä hyvänsä mennä järjestelmäpääkaupungin rekisteröintisektoriin ja tavata ylösnousemuskuolevaisia kaikista seitsemästä mansiomaailmasta, sillä he saavat mielensä mukaan matkustaa asuinpaikkojensa ja järjestelmän päämajan väliä.

4. Toinen mansiomaailma

47:4.1 (534.5) Tällä nimenomaisella sfäärillä sinut tutustutetaan syvällisemmin mansonian elollisuuteen. Morontiaelollisuuden ryhmittymät alkavat muotoutua; työryhmät ja sosiaaliset organisaatiot alkavat toimia, yhdyskunnat saavat muodollisuuksien mukaiset määrävahvuutensa ja edistyvät kuolevaiset panevat alulle uusia yhteiskunnallisia toimintatapoja ja hallinnollisia järjestelyjä.

47:4.2 (534.6) Henkeen fuusioituneet eloonjääneet pitävät hallussaan mansiomaailmoja yhdessä Suuntaajaan fuusioituneiden ylösnousemuskuolevaisten kanssa. Vaikka taivaallisen elollisuuden eri luokat ovat keskenään erilaisia, ne ovat kaikki silti toisiaan kohtaan ystävällisiä ja veljellisiä. Et tule yhdessäkään ylösnousemuksen maailmassa kohtaamaan mitään, mikä olisi verrattavissa ihmisten suvaitsemattomuuteen ja tunteettomien kastijärjestelmien harjoittamaan syrjintään.

47:4.3 (534.7) Noustessanne mansiomaailmasta toiseen huomaatte, että ne käyvät edistyvien eloonjääneiden morontiatoimintojen osalta yhä runsaammiksi. Kulkiessanne eteenpäin panette merkille, miten mansiomaailmoissa alkaa esiintyä yhä enemmän Jerusemin piirteitä. Lasimeri ilmaantuu näkyvillenne toisessa mansoniassa.

47:4.4 (534.8) Uudelleen kehitetty ja tarkoituksenmukainen morontiaruumis saadaan, joka kerta kun edetään mansiomaailmasta toiseen. Serafikuljetuksen myötä vaivut uneen ja heräät ylösnousemussaleissa uuden, mutta kehittymättömän ruumiin omaavana, paljolti samoin kuin saapuessasi ensi kertaa mansiomaailmaan numero yksi, paitsi että Ajatuksensuuntaaja ei jätä sinua näiden mansiomaailmojen välisten siirtounien aikana. Sen

jälkeen kun olet lopullisesti siirtynyt evolutionaaristen maailmojen piiristä ensimmäiseen mansiomaailmaan, persoonallisuutesi säilyy koskemattomana.

47:4.5 (535.1) Suuntaajamuistisi pysyy täysin koskemattomana noustessasi morontiaelämänvaihetta ylöspäin. Mielleyhtymät, jotka olivat pelkästään eläinperäisiä ja täysin aineellisia, luonnollisestikin tuhoutuivat fyysisten aivojen mukana, mutta Suuntaaja muodosti vastinkappaleen kaikesta, mikä mentaalisessa elämässäsi oli jäljentämisen arvoista ja eloonjäämisen kannalta arvokasta, ja se säilyy henkilökohtaisen muistin osana kautta koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheen. Olet tietoinen kaikista muistamisen arvoisista kokemuksistasi edetessäsi yhdestä mansiomaailmasta toiseen ja universumin yhdestä lohkosta seuraavaan – aina Paratiisiin saakka.

47:4.6 (535.2) Vaikka teillä on morontiaruumis, ette missään näistä seitsemästä maailmasta lopeta syömistä, juomista ettekä lepäämistä. Nautitte morontiajärjestyksen mukaista ruokaa, joka kuuluu aineellisissa maailmoissa tuntemattomaan elävän energian valtakuntaan. Morontiaruumis käyttää sekä ruoan että veden kokonaan hyödyksi, mitään jätettä ei muodostu. Pysähdypä miettimään: Mansonia numero yksi on varsin aineellinen sfääri, jolla näkyy vasta morontiamaailman ensimmäinen sarastus. Olet yhä lähes pelkkä ihmisolento, joka ei ole kovinkaan kaukana kuolevaisen elollisuuden rajoittuneista näkemyksistä, mutta jokainen maailma tuo jo esiin kiistatonta edistymistä. Sfääri sfääriltä käyt yhä vähemmän aineelliseksi, aina vain älyllisemmäksi ja hiukkasen

hengellisemmäksi. Hengellinen edistyminen on suurinta näiden seitsemän edistymistä merkitsevän maailman kolmessa viimeisessä maailmassa.

47:4.7 (535.3) Biologiset puutteellisuudet korjattiin enimmältään ensimmäisessä mansiomaailmassa. Siellä sukupuolielämää, perhesuhteita ja vanhemman osassa toimimista koskevat planetaaristen kokemusten puutteet joko korjattiin tai siirrettiin oikaistaviksi tulevaisuudessa Aineellisten Poikien perheiden piirissä Jerusemissa.

47:4.8 (535.4) Mansonia numero kaksi tarjoaa muita tarkemmin puitteet älyllisyyden alueella esiintyvän ristiriitaisuuden kaikkien vaiheiden poistamiseen ja mentaalisen epäharmonian kaikkien erilaisten ilmenemien korjaamiseen. Jo ensimmäisessä mansiomaailmassa aloitettua pyrkimystä morontia-motan merkityksen oppimiseen jatketaan täällä entistä syvällisemmin. Mansoniassa numero kaksi tapahtuva kehitys on verrattavissa siihen älyllisyyden statukseen, joka vallitsee ideaalisti kehittyvien maailmojen kulttuurissa Hallinnollisen Pojan vierailun jälkeen.

5. Kolmas mansiomaailma

47:5.1 (535.5) Kolmas mansonia on Mansiomaailmojen Opettajien päämaja. Vaikka he toimivat kaikilla seitsemällä mansiosfäärillä, he pitävät ryhmänsä päämajaa maailman numero kolme koulukehien keskuksessa. Mansiomaailmoissa ja korkeammissa

morontiamaailmoissa näitä opettajia on miljoonittain. Nämä edistyneet ja kunnialla kruunatut kerubit palvelevat morontiaopettajina koko matkan mansiomaailmoista aina paikallisuniversumissa suoritettavan ylösnousemuksellisten koulutuksen viimeiselle sfäärille saakka. He ovat viimeisiä, jotka hellästi toivottavat sinut Herran haltuun, kun lähestyy jäähyväisten hetki, jolloin hyvästelet – ainakin muutamiksi aikakausiksi – synnyinuniversumisi, kun sinut serafoidaan siirrettäväksi superuniversumin piensektorin vastaanottomaailmoihin.

47:5.2 (535.6) Ensimmäisessä mansiomaailmassa oleskellessasi sinulla on lupa vierailla siirtymämaailmoista ensimmäisessä, finaliittien päämajassa ja järjestelmän lastenkoehoitolassa, jossa hoivataan kehittymättömiä evolutionaarisia lapsia. Saapuessasi mansonia numero kahteen saat luvan määräaikaisiin käynteihin siirtymämaailmassa numero kaksi, jossa sijaitsevat koko Satanian morontiavalvojien päämaja sekä koulut eri morontiayhteisöjä varten. Kun saavutat mansiomaailman numero kolme, sinulle myönnetään välittömästi lupa vierailla kolmannella siirtymäsfäärillä, joka on enkeliyhteisöjen päämaja ja heidän erilaisten paikallisjärjestelmää koskevien koulutuslaitostensa kotipaikka. Vierailut tästä maailmasta Jerusemiin käyvät kerta kerralta antoisammiksi ja edistyvien kuolevaisten kannalta yhä kiinnostavammiksi.

47:5.3 (536.1) Kolmas mansonia on suuren henkilökohtaisen ja sosiaalisen edistymisen maailma kaikille niille, jotka eivät ole kuolevaisten synnyinmaailmoissa yltäneet näiden kulttuurikehien tasolle ennen lihallisuudestaan vapautumistaan. Tällä sfäärillä

aloitetaan entistä positiivisempi opetustyö. Kahdessa ensimmäisessä mansiomaailmassa annettava opetus on luonteeltaan etupäässä puutteita korjaavaa – negatiivista – sikäli, että siinä on kysymys lihallisena eletyn elämänvaiheen kokemuksen täydentämisestä. Tässä kolmannessa mansiomaailmassa eloonjääneet aloittavat reaalisesti eteenpäin suuntautuvan morontiakulttuurinsa. Tämän koulutuksen päätarkoituksena on lisätä morontian motan ja kuolevaisten logiikan toisiinsa suhteutumisen ymmärtämistä, morontia-motan ja ihmisen filosofian koordinoitumisen ymmärtämistä. Eloon jääneet kuolevaiset saavat nyt käytäntöön pohjautuvan, selkeän käsityksen aidosta metafysiikasta. Kysymyksessä on todellinen johdatus kosmisten merkitysten ja maailmankaikkeuden riippuvuussuhteiden älylliseen käsittämiseen. Kolmannen mansiomaailman kulttuuri muistuttaa luonteeltaan kulttuuria, joka vallitsee normaalilla asutulla planeetalla Pojan lahjoittautumista seuraavana aikakautena.

6. Neljäs mansiomaailma

47:6.1 (536.2) Saapuessasi neljänteen mansiomaailmaan olet päässyt jo hyvään alkuun morontiaalisessa elämänvaiheessasi. Olet edennyt kauas ensivaiheen aineellisesta olomuodosta. Nyt sinulle annetaan lupa vierailla siirtymämaailmassa numero neljä, jotta tutustuisit siellä ylienkeleiden, muiden muassa Loistavien Iltatähtien, päämajaan ja kouluihin. Näiden neljännen siirtymämaailman

ylienkelten suosiollisella myötävaikutuksella mahdollistetaan morontiavierailijoiden pääsy varsin lähelle Jumalan Poikien eri yhteisöjä heidän määräaikaisilla käynneillään Jerusemissa, sillä edistyville kuolevaisille avautuu asteittain yhä uusia järjestelmän pääkaupungin sektoreita, sitä mukaa kun he suorittavat näitä toistuvia vierailuja päämajamaailmaan. Näiden taivasmatkalaisten avartuvalle mielelle paljastuu jatkuvasti uusia suurenmoisuuksia.

47:6.2 (536.3) Neljännessä mansoniassa yksittäinen taivasmatkalainen löytää yhä paremmin paikkansa morontiaelämän ryhmätyössä ja luokittain tapahtuvassa toiminnassa. Täällä taivasmatkalaiset oppivat arvostamaan yhä enemmän kaukoviestilähetyksiä samoin kuin paikallisuniversumin kulttuurin ja edistyksen muita osa-alueita.

47:6.3 (536.4) Maailmassa numero neljä tapahtuvan koulutusjakson aikana ylösnousemuskuolevaiset tutustutetaan itse asiassa ensimmäistä kertaa morontialuotujen aidon sosiaalisen elämän vaatimuksiin ja iloihin. Ja evolutionaarisille luoduille on aivan uusi kokemus osallistua sellaisiin sosiaalisiin toimintoihin, jotka eivät perustu itsetehostukseen eivätkä itsekkääseen muiden voittamiseen. Vallitsevaksi on muodostumassa uusi sosiaalinen toimintatapa, joka pohjautuu keskinäisestä arvonannosta johtuvaan ymmärtäväiseen myötätuntoon, keskinäisenä palveluna ilmenevään epäitsekkääseen rakkauteen sekä siihen kaiken voittavaan motivaatioon, että korkeimmaksi ja yhteiseksi tavoitteeksi tiedostetaan pääsy palvonnantäyteiseen ja jumalallista täydellisyyttä edustavaan Paratiisin-päämäärään. Kaikki taivasmatkalaiset alkavat tiedostaa

itsensä Jumalaa tunteviksi, Jumalaa ilmoittaviksi, Jumalaa etsiviksi ja Jumalan löytäviksi olennoiksi.

47:6.4 (536.5) Tämän neljännen mansiomaailman älyllinen ja sosiaalinen kulttuuri on verrattavissa normaalisti kehittyneillä planeetoilla Opettaja-Pojan vierailun jälkeisenä aikana vallitsevaan mentaaliseen ja sosiaaliseen elämään. Sen hengellinen status on silti paljon tällaista kuolevaisten tuomiokautta pitemmällä.

7. Viides mansiomaailma

47:7.1 (537.1) Kuljetus viidenteen mansiomaailmaan merkitsee morontiaetenijän elämässä valtavaa edistysaskelta. Se, mitä tässä maailmassa koetaan, on todellista esimakua Jerusemin elämästä. Täällä alatte käsittää, miten korkealle pääsevätkään lojaalit evolutionaariset maailmat, sillä tämä on se taso, jolle ne normaalisti voivat luonnollisen planeettakehityksensä kuluessa edistyä. Tämän mansiomaailman kulttuuri vastaa yleisesti ottaen normaalin evolutionaarisen edistymisen piiriin kuuluvien planeettojen valon ja elämän kauden varhaiskulttuuria. Ja tämän perusteella voitte ymmärtää, miksi on järjestetty niin, että ne korkeasti sivistyneet ja edistykselliset olentotyypit, joita näissä pitkälle ehtineissä evolutionaarisissa maailmoissa toisinaan asuu, vapautetaan kulkemasta yhden tai useamman – tai jopa kaikkien – mansiosfäärien läpi.

47:7.2 (537.2) Opittuasi paikallisuniversumin kielen jo ennen lähtöäsi neljännestä mansiomaailmasta omistat nyt enemmän aikaa uversan kielen taitamisen täydellistämiseen, jotta olisit taitava kummankin kielen käyttäjä, ennen kuin saavut Jerusemiin sen asukkaan ominaisuudessa. Kaikki ylösnousemuskuolevaiset ovat järjestelmän päämajasta Havonaan saakka kaksikielisiä. Ja sen jälkeen on tarpeen vain laajentaa superuniversumikielen sanavarastoa, ja vielä toinen sanavaraston laajennus on tarpeen Paratiisissa-asumista varten.

47:7.3 (537.3) Pyhiinvaeltajan saavuttua mansoniaan numero viisi hänelle annetaan lupa vierailla samannumeroisessa siirtymämaailmassa eli Poikien päämajassa. Ylösnousemuskuolevainen tutustuu siellä jumalallisten Poikien eri ryhmiin henkilökohtaisesti. Hän on kuullut näistä ylevistä olennoista ja on heitä Jerusemissa jo tavannutkin, mutta nyt hän pääsee reaalisesti tuntemaan heidät.

47:7.4 (537.4) Viidennessä mansoniassa alat saada tietoa konstellaation opiskelumaailmoista. Siellä tapaat ensimmäiset niistä opettajista, jotka ryhtyvät valmistamaan sinua jälkeenpäin seuraavaa konstellaatiossaoleskelua varten. Tätä valmistamista jatketaan edelleen kuudennessa ja seitsemännessä maailmassa, vaikka viimeinen silaus sitten annetaankin Jerusemin ylösnousemuskuolevaisten sektorissa.

47:7.5 (537.5) Kosmisen tietoisuuden todellinen herääminen tapahtuu mansoniassa numero viisi. Teistä on tulossa universumimielisiä. Tosiaankin tämä on laajenevien näköalojen aikaa. Taivaaseen nousevien kuolevaisten avartuvalle mielelle alkaa valjeta, että jokin

suunnaton ja suurenmoinen, jokin ylivertainen ja jumalallinen määränpää odottaa kaikkia, jotka suorittavat loppuun asteittain etenevän Paratiisiin-nousun, joka on perin vaivalloisesti, mutta niin riemukkaasti ja lupaavasti aloitettu. Suunnilleen tässä vaiheessa keskitasoinen ylösnousemuskuolevainen alkaa osoittaa kiistatonta kokemuksellista innostusta Havonaan-nousua kohtaan. Opiskelu on käymässä oma-aloitteiseksi, epäitsekäs palvelu luontaiseksi ja palvonta spontaaniksi. Nupullaan on todellinen morontialuonteenlaatu; kehkeytymässä on aito morontiaolento.

8. Kuudes mansiomaailma

47:8.1 (537.6) Tällä sfäärillä oleskelevien sallitaan vierailla siirtymämaailmassa numero kuusi, jossa he saavat tietää yhä enemmän superuniversumin korkeista hengistä, vaikkeivät he moniakaan näistä taivaallisista olennoista kykenekään näkemään. Täällä he myös saavat ensimmäiset oppituntinsa näköpiirissä olevasta henkenä elettävästä elämänvaiheesta, joka seuraa varsin pian paikallisuniversumin morontiakoulutuksesta valmistumisen jälkeen.

47:8.2 (537.7) Järjestelmän Apulaishallitsija vierailee tässä maailmassa vähän väliä, ja täällä aloitetaan universumin hallintomenetelmän alkuopetus. Täällä annetaan ensimmäiset oppitunnit yhden kokonaisen universumin asioista.

47:8.3 (538.1) Tämä on ylösnousemuskuolevaisten kannalta loistava kausi, jonka kuluessa tavallisesti tapahtuu ihmismielen ja jumalallisen Suuntaajan täydellinen fuusioituminen. Potentiaalisesti tämä fuusio on saattanut tapahtua ennemminkin, mutta aktuaalinen toimiva samuus saavutetaan useinkin vasta viidennessä tai jopa vasta kuudennessa mansiomaailmassa tapahtuvan oleskelun aikana.

47:8.4 (538.2) Merkkinä kehittyvän kuolemattoman sielun yhdistymisestä ikuiseen ja jumalalliseen Suuntaajaan on se, että serafi lähettää kutsun kuolleista herätettyjä eloonjääneitä valvovalle ylienkelille ja kolmantena päivänä tuomiolle menevistä vastaavalle arkkienkelille, ja sitten – tämän eloonjääneen morontiakumppaneiden läsnä ollessa – nämä konfirmaation sanansaattajat puhuvat: ”Tämä on rakastettu poika, johon olen suuresti mielistynyt.” Tämä yksinkertainen juhlameno on merkki siitä, että ylösnousemuskuolevainen on astunut paratiisipalvelun iäiselle elämänuralle.

47:8.5 (538.3) Heti suuntaajaanfuusioitumisen vahvistamisen jälkeen uusi morontiaolento esitellään tovereilleen ensimmäistä kertaa uudella nimellään ja hänelle myönnetään neljänkymmenen päivän hengellinen vapautus kaikista rutiinitoiminnoista, jotta hän tänä aikana harjoittaisi itsetutkiskelua ja jotta hänellä olisi tilaisuus valita jokin tarjolla olevista Havonaan johtavista vaihtoehtoisista teistä ja jokin niistä eri menetelmistä, joilla Paratiisi saavutetaan.

47:8.6 (538.4) Mutta nämä loistavat olennot ovat yhä edelleen enemmän tai vähemmän aineellisia; he ovat vielä kaukana sellaisesta, että he olisivat todellisia henkiä. He ovat enemmänkin

ikään kuin superkuolevaisia, hengellisyyden termein sanottuna yhä hieman enkeleitä alempana. Mutta heistä on toden totta tulossa suurenmoisia luotuja olentoja.

47:8.7 (538.5) Sinä aikana, jonka mansiomaailman opiskelijat oleskelevat maailmassa numero kuusi, he saavuttavat statuksen, joka on verrattavissa valon ja elämän alkuvaiheen tuolle puolelle normaalisti edenneille evolutionaarisille maailmoille ominaiseen korkeaan kehitykseen. Tämän mansonian yhteiskuntaorganisaatio on korkeatasoinen. Kuolevaisen olemuksen varjo pienenee pienenemistään, sitä mukaa kun noustaan näitä maailmoja yksi toisensa jälkeen ylöspäin. Teistä tulee aina vain ihailtavampia jättäessänne taaksenne planetaarisen eläinalkuperänne karkeat jäänteet. ”Tuleminen suuren ahdistuksen kautta” on omiaan tekemään kunnialla kruunatuista kuolevaisista hyvin ystävällisiä ja ymmärtäväisiä, hyvin myötätuntoisia ja suvaitsevia.

9. Seitsemäs mansiomaailma

47:9.1 (538.6) Tältä sfääriltä saatava kokemus kruunaa kuoleman jälkeen välittömästi seuraavan elämänvaiheen. Täällä viipyessäsi saat monen opettajan opetusta, ja he työskentelevät kaikki yhdessä valmistaakseen sinut Jerusemissa-asumista varten. Eristetyistä ja jälkeen jääneistä maailmoista peräisin olevien ja edistyneemmiltä ja valistuneemmilta sfääreiltä tulevien kuolevaisten välillä havaittavat kaikki eroavaisuudet itse asiassa häviävät seitsemännessä

mansiomaailmassa oleskelun aikana. Täällä sinut puhdistetaan onnettoman sukuperimän, epäterveen ympäristön ja planeetalta periytyvien epähengellisten taipumusten kaikista jäänteistä. Täällä kitketään pois viimeisetkin ”pedon merkin” jäänteet.

47:9.2 (538.7) Oleskeltaessa mansoniassa numero seitsemän saadaan lupa käydä siirtymämaailmassa numero seitsemän, Universaalisen Isän maailmassa. Täällä aloitat näkymättömän Isän uuden ja entistä hengellisemmän palvonnan, tavan, jota noudatat alati lisääntyvässä laajuudessa koko matkan, taivaaseennousijan pitkän elämänurasi loppuun saakka. Löydät Isän temppelin tästä siirtymäkulttuurin maailmasta, mutta et näe Isää.

47:9.3 (538.8) Tässä vaiheessa alkaa luokkien muodostaminen Jerusemin pääsytutkintoa varten. Olette siirtyneet maailmasta toiseen yksilöinä, mutta nyt valmistaudutte lähtemään Jerusemiin ryhminä. Tosin taivasmatkalainen saa tietyissä rajoissa päättää myös siitä, että hän viipyy seitsemännessä mansiomaailmassa, jotta joku hänen maisen tai mansonian työryhmänsä hitaampi jäsen saisi tilaisuuden tavoittaa hänet.

47:9.4 (539.1) Seitsemännen mansonian henkilöstö kerääntyy lasimerelle katsomaan lähtöänne Jerusemiin sen asukkaan aseman saavuttaneina. Olette saattaneet käydä Jerusemissa satoja tai tuhansia kertoja, mutta se on tapahtunut aina vierailijan ominaisuudessa. Koskaan aikaisemmin ette ole lähteneet kohti järjestelmän pääkaupunkia seurassanne ryhmä tovereitanne, jotka olisivat ylösnousemuskuolevaisina jättäneet ikuiset jäähyväiset koko

mansoniaelämänvaiheelle. Pian tämän jälkeen teidät otetaan vastaan päämajamaailman vastaanottokentällä Jerusemin kansalaisina.

47:9.5 (539.2) Nautit suuresti etenemisestäsi aineellisuudesta vapautumisen seitsemän maailman läpi; ne ovat itse asiassa kuolevaisuudesta vapautumisen sfäärejä. Ensimmäisessä mansiomaailmassa olet ennen muuta ihminen, pelkkä kuolevainen olento, josta on vähennetty aineellinen ruumis; olet ihmismieli, joka on sijoitettu morontiahahmoon – morontiamaailman aineelliseen ruumiiseen, mutta ei lihaa ja verta olevaan kuolevaisen tomumajaan. Suuntaajaanfuusioitumisen hetkellä todellakin siirrytte kuolevaisuudesta kuolemattomuuteen, ja siihen aikaan mennessä, kun olette päättäneet Jerusemissa elettävän elämänvaiheen, olette täysin kehittyneitä morontiaaneja.

10. Jerusemin kansalaisuus

47:10.1 (539.3) Mansiomaailman loppututkinnon suorittaneiden uuden luokan saapuminen on koko Jerusemille merkkinä kerääntyä vastaanottokomiteaksi. Jopa spornagiat iloitsevat näiden alkuperältään evolutionaaristen, voitokkaiden taivasmatkalaisten saapumisesta, jotka ovat tulleet maaliin planetaarisesta kilvoittelusta ja vieneet päätökseen mansiomaailmassa suoritettavan edistymisensä. Näistä riemujuhlista puuttuvat vain fyysiset valvojat ja Morontiavoiman Valvojat.

47:10.2 (539.4) Ilmestyskirjan Johannes näki näyssään erään eteenpäin matkaavien kuolevaisten luokan saapumisen seitsemännestä mansiomaailmasta ensimmäiseen taivaaseensa, Jerusemin kirkkauteen. Hän kirjoitti: ”Ja minä näin ikään kuin lasisen meren, tulella sekoitetun; ja niiden, jotka olivat saaneet voiton itsessään alkuaan olleesta pedosta ja sen kuvasta, joka itsepintaisesti pysyi heissä mansiomaailmojen läpi, ja lopulta sen viimeisestä merkistä ja jäljestä, heidän minä näin seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan harput ja he veisasivat laulun, joka kertoi, kuinka kuolevainen vapautui pelosta ja kuolemasta.” (Kaikissa näissä maailmoissa on käytettävissä täydellinen avaruuden viestintäyhteys; ja teidän on mahdollista vastaanottaa näitä viestejä missä tahansa, kunhan kannatte mukananne ”Jumalan harppua”; kysymyksessä on morontialaite, joka korvaa kyvyttömyytenne virittää morontia-aistien kypsymätön mekanismi ilman apuneuvoja tapahtuvaan avaruusviestien vastaanottamiseen).

47:10.3 (539.5) Myös Paavalilla oli näkemys täydellistyvien kuolevaisten muodostamasta ylösnousemuskansalaisten yhteisöstä Jerusemissa, sillä hän kirjoitti: ”Vaan te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, tykö ja lukemattomien enkelien tykö, Miikaelin suurenmoisen seurakunnan ja niiden oikeamielisten ihmisten henkien tykö, joita tehdään täydellisiksi.”

47:10.4 (539.6) Kun kuolevaiset ovat saavuttaneet järjestelmäpääkaupungin asukkaan oikeudet, he eivät enää koe kirjaimellisesti ymmärrettäviä kuolleistaherättämisiä. Se

morontiahahmo, joka teille mansiomaailman elämänvaiheen jättäessänne annettiin, seuraa mukananne paikallisuniversumikokemuksen loppuun asti. Muutoksia siihen toki aika ajoin tehdään, mutta säilytätte tämän saman hahmonne, kunnes sanotte sille hyvästit ilmaantuessanne ensimmäisen vaiheen hengiksi, jotka ovat valmiita siirrettäviksi yhä korkeampaa kulttuuria ja henkikoulutusta merkitseviin superuniversumimaailmoihin.

47:10.5 (540.1) Kuolevaiset, jotka käyvät mansoniaelämänvaiheen kokonaisuudessaan läpi, kokevat seitsemän kertaa mukauttamisunen ja ylösnousemuksellisen heräämisen. Mutta viimeinen ylösnousemussali, lopullinen heräämiskamari, jäi seitsemänteen mansiomaailmaan. Enää ei hahmon muutos edellytä tietoisuuden katkeamista eikä henkilökohtaisen muistin jatkuvuuden keskeytymistä.

47:10.6 (540.2) Evolutionaarisissa maailmoissa alkunsa saanut ja ruumiin tomumajassa oleskellut kuolevainen persoonallisuus – jossa Salaperäinen Opastaja asui ja jonka Totuuden Henki varusti – esiintyy kaikilta osin liikkeeseen pantuna, todellistuneena ja yhdistyneenä vasta sinä päivänä, jona tällaiselle Jerusemin kansalaiselle annetaan lähtölupa Edentiaan ja kun hänet julistetaan kiistattomaksi Nebadonin morontiakunnan jäseneksi – Suuntaajaan yhdistyneeksi kuolemattomaksi eloonjääneeksi, Paratiisiin-nousijaksi, morontiastatuksen omaavaksi persoonallisuudeksi ja eittämättömäksi Kaikkein Korkeimpien lapseksi.

47:10.7 (540.3) Kuolevaisen kuolema on keino, jolla kuolevainen vapautuu lihallisena elettävästä aineellisesta elämästä; ja mansoniassa saatava kokemus asteittain etenevästä elämästä puutteellisuudet korjaavan koulutuksen ja kulttuurikasvatuksen seitsemän maailman läpi merkitsee kuolevaiseloonjääneiden perehdyttämistä morontiaaliseen elämänvaiheeseen, siihen siirtymävaiheen elämään, joka on ikuisuuden portit saavuttamaan tarkoitettujen ajallisuuden taivasmatkalaisten evolutionaarisen ja aineellisen olemassaolon ja sitä korkeamman henkeyden saavuttamisen välissä.

47:10.8 (540.4) [Toimittanut muuan Loistava Iltatähti.]

Luku 48

Morontiaelämä

48:0.1 (541.1) JUMALAT eivät voi muuttaa – tai ainakaan he eivät muuta – karkeaa eläimellisyyttä olevaa luotua täydellistyneeksi hengeksi millään luomisvoimaista taikuutta osoittavalla mystisellä teolla. Kun Luojat haluavat saada aikaan täydellisiä olentoja, he tekevät sen luomalla nämä suoraan ja alun perin täydellisiksi, mutta he eivät koskaan pyri yhdessä kädenkäänteessä muuttamaan eläimestä polveutuvia ja aineellisia luotuja täydellisiksi olennoiksi.

48:0.2 (541.2) Paikallisuniversumissa vietettävän elämänjakson eri vaiheiden yli ulottuva morontiaelämä on ainoa mahdollinen kanava, jonka kautta aineelliset kuolevaiset voivat saapua hengen maailman kynnykselle. Mitä sellaista taikaa kuolema, aineellisen ruumiin luonnollinen hajoaminen, voisi pitää sisällään, että tällainen yksinkertainen tapahtuma yhdessä silmänräpäyksessä muuttaisi kuolevaisen olennon ja aineellisen mielen kuolemattomaksi ja täydellistyneeksi hengeksi? Moiset uskomukset eivät ole kuin tietämätöntä taikauskoa ja mieluisia satuja.

48:0.3 (541.3) Aina tulee tämä morontiaalinen siirtymävaihe eloon jäävien ihmisten kuolevaisolotilan ja sittemmin seuraavan henkistatuksen väliin. Tämä universumissa tapahtuvaan etenemiseen kuuluva välitila on eri paikallisluomuksissa merkittävästi erilainen, mutta sen tarkoitus ja tavoite on eri universumeissa täysin sama. Tapa, jolla mansio- ja korkeammat morontiamaailmat on Nebadonissa järjestetty, on morontiasiirtymisjärjestelyille tässä osassa Orvontonia melko tyypillinen.

1. Morontiamateriaalit

48:1.1 (541.4) Morontiamaailmat ovat paikallisuniversumin yhteyssfäärejä luotuina olentoina ilmenevän olomuodon aineellisten ja hengellisten tasojen välissä. Urantialla tästä morontiaelämästä on tiedetty jo varhaisista Planeettaprinssin päivistä saakka. Tästä siirtymätilasta on annettu kuolevaisille aika ajoin opetusta, ja mainittu käsite on – vääristyneessä muodossa tosin – löytänyt tiensä nykyajan uskontoihin.

48:1.2 (541.5) Morontiasfäärit ovat paikallisuniversumin etenemismaailmojen kautta tapahtuvan kuolevaisen olennon ylösnousemuksen siirtymävaiheita. Paikallisjärjestelmien finaliittisfääriä ympäröiviä seitsemää maailmaa vain kutsutaan mansiomaailmoiksi, mutta järjestelmän kaikkia viittäkymmentäkuutta siirtymäasuinsijaa samoin kuin

konstellaatioita ja universumipäämajaa ympäröiviä korkeamman asteen sfäärejä nimitetään morontiamaailmoiksi. Näissä luomistuloksissa on samaa fyysistä kauneutta ja morontiaalista suurenmoisuutta, jota on paikallisuniversumin päämajasfääreillä.

48:1.3 (541.6) Kaikki nämä maailmat ovat arkkitehtonisia sfäärejä, ja niillä on kehityksen kautta muodostuneisiin planeettoihin verrattuna tasan kaksinkertainen lukumäärä alkuaineita. Tällaisissa toimeksiannon mukaan valmistetuissa maailmoissa esiintyy runsaasti paitsi raskasmetalleja ja sadan fyysisen alkuaineen muodostamia kiteitä myös täsmälleen sata ainutlaatuisen energiaorganisaation muotoa, joita kutsutaan *morontiamateriaaliksi*. Fyysiset Päävalvojat ja Morontiavoiman Valvojat kykenevät sillä tavoin modifioimaan aineen perusyksiköiden kiertoliikkeitä ja samalla niin muuntamaan näitä energiayhdistymiä, että he luovat tämän uuden substanssin.

48:1.4 (542.1) Alkuaikojen morontiaelämä paikallisjärjestelmissä on hyvin paljolti nykyisen aineellisen maailmanne elämän kaltaista, mutta se käy konstellaation opiskelumaailmoihin tultaessa yhä vähemmän fyysiseksi ja yhä aidommin morontiaaliseksi. Ja edetessänne Salvingtonin sfääreille saavutatte hengellisiä tasoja yhä enemmän.

48:1.5 (542.2) Morontiavoiman Valvojat kykenevät saamaan aikaan aineellisten ja hengellisten energioiden yhteenliittymisen. Näin he organisoivat aineellistumisen morontiaalisen muodon, joka ei torju sitä, että sen päälle lisätään vielä valvova henki. Nebadonin morontiaelämän läpi edetessäsi nämä samat kärsivälliset ja taitavat

Morontiavoiman Valvojat antavat käyttöösi peräjälkeen 570 morontiaruumista, joista jokainen on asteittain etenevän muodonmuutoksesi yksi vaihe. Aineellisista maailmoista lähtösi jälkeen käyt läpi täsmälleen 570 erillistä ja astetta edellistä korkeammalla olevaa morontiamuutosta, ennen kuin sinut asetetaan Salvingtonissa ensimmäisen asteen hengeksi. Kahdeksan näistä muodonmuutoksista tapahtuu järjestelmässä, seitsemänkymmentäyksi konstellaatiossa ja 491 Salvingtonin sfääreillä oleskelun aikana.

48:1.6 (542.3) Sinä aikana, jolloin elät kuolevaisen lihallisessa hahmossa, jumalallinen henki on sinussa miltei kuin jonakin erillisenä – todellisuudessa ihmisen on vallannut Universaalisen Isän lahjoittama henki – mutta morontiaelämässä hengestä tulee todellinen osa persoonallisuuttasi, ja kokiessasi mainitut 570 asteittain etenevää muodonmuutosta yhden toisensa jälkeen nouset luotujen olentojen elämän aineellisesta olotilasta hengelliseen tilaan.

48:1.7 (542.4) Paavali sai tietää morontiamaailmojen olemassaolosta ja morontiamateriaalien reaalisuudesta, sillä hän kirjoitti: ”Taivaassa heillä on parempaa ja kestävämpää ainetta.” Ja nämä morontiamateriaalit ovat todellisia, konkreettisia, aivan kuin ”kaupungissa, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala.” Ja jokainen näistä ihmeellisistä sfääreistä on ”parempi, toisin sanoen taivaallinen, maa.”

2. Morontiavoiman Valvojat

48:2.1 (542.5) Nämä ainutlaatuiset olennot huolehtivat yksinomaisesti niiden toimintojen valvonnasta, jotka edustavat hengellisten ja fyysisten tai puoliaineellisten energioiden toiminnallista yhdistelmää. He omistautuvat pitämään huolta yksinomaan morontiaalisesta etenemisestä. Ei niin, että he paljonkaan hoivaisivat kuolevaisia siirtymäkokemuksen aikana, vaan pikemminkin niin, että he tekevät siirtymäympäristöstä asteittain etenevien morontialuotujen olemassaolon kannalta mahdollisen. He ovat niitä morontiavoiman kanavia, jotka pitävät yllä siirtymämaailmojen morontiavaiheet ja toimittavat niiden tarvitseman energian.

48:2.2 (542.6) Morontiavoiman Valvojat ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen jälkeläisiä. Heidät on muovattu melko yhdenmukaisiksi, vaikka he olemuksensa puolesta toisistaan eri paikallisluomuksissa jonkin verran eroavatkin. Heidät luodaan erityistehtäväänsä, eivätkä he tarvitse mitään koulutusta, ennen kuin he ryhtyvät hoitamaan velvollisuuksiaan.

48:2.3 (542.7) Ensimmäiset Morontiavoiman Valvojat luodaan samanaikaisesti kuin ensimmäinen kuolevaiseloonjäänyt saapuu paikallisuniversumissa jonkin ensimmäisen mansiomaailman rannoille. Heidät luodaan tuhannen valvojan ryhminä, jotka luokitellaan seuraavasti:

48:2.4 (542.8) 1. Virtapiiriensäätelijät

48:2.5 (542.9) 2. Järjestelmän koordinoijat 200

48:2.6 (542.10) 3. Planeettakohtaiset vartijat 100

48:2.7 (543.1) 4. Yhdistetyt kontrolloijat 100

48:2.8 (543.2) 5. Yhteydenvakauttajat 100

48:2.9 (543.3) 6. Valikoivat lajittelijat 50

48:2.10 (543.4) 7. Rekisterinpitäjäkumppanit 50

48:2.11 (543.5) Voimanvalvojat palvelevat aina synnyinuniversumissaan. Heillä ei ole muuta ohjaajaa kuin Universumin Pojan ja Universumin Hengen yhteinen henkiaktiviteetti, mutta muutoin he ovat täysin itseään hallitseva ryhmä. Heillä on päämaja paikallisjärjestelmien jokaisessa ensimmäisessä mansiomaailmassa. Niissä he toimivat läheisessä yhteistyösuhteessa sekä fyysisiin valvojiin että serafeihin, mutta he toimivat omassa maailmassaan, silloin kun kyse on energian ilmenemisestä ja hengen tuomisesta sen päälle.

48:2.12 (543.6) Toisinaan he toimivat myös evolutionaarisissa maailmoissa ilmenevien aineellisen tason ylittävien ilmiöiden yhteydessä väliaikaisen tehtäväänosoituksen saaneina palvelijoina. Mutta asutuilla planeetoilla he palvelevat perin harvoin; he eivät liioin toimi superuniversumin korkeamman koulutuksen maailmoissa, koska he suuntaavat ponnistuksensa pääasiassa paikallisuniversumissa tapahtuvan morontiaalisen etenemisen siirtymäjärjestelmän hyväksi.

48:2.13 (543.7) 1. *Virtapiiriensäätelijät*. Nämä ovat ainutlaatuisia olentoja, jotka sovittavat yhteen fyysistä ja hengellistä energiaa ja säätelevät sen virtaamista erillisiin morontiasfäärien kanaviin. Ja nämä virtapiirit ovat yksinomaan planeettakohtaisia, ne rajoittuvat vain yhteen ainoaan maailmaan. Morontiapiirit ovat siirtymämaailmoissa sekä fyysisistä että hengellisistä piireistä erillisiä sekä niitä täydentäviä, ja näitä säätelijöitä tarvitaan jo yksistään Satanian mansiomaailmajärjestelmän kaltaisen järjestelmän energiahuollon piirissä miljoonittain.

48:2.14 (543.8) Virtapiiriensäätelijät panevat aineellisissa energioissa alulle ne muutokset, jotka tekevät niistä heidän kumppaniensa harjoittaman valvonnan ja säätelyn kohteita. Nämä olennot ovat morontiavoiman generaattoreita sekä myös piiriensäätelijöitä. Paljolti niin kuin dynamo näyttää kehittävän sähköä ilmakehästä, nämä elävät morontiadynamotkin näyttävät muuntavan kaikkialla olevia avaruuden energioita aineiksi, joista morontiavalvojat kutovat ylösnousemuskuolevaisten ruumiin ja elintoiminnot.

48:2.15 (543.9) 2. *Järjestelmän koordinoijat*. Koska kullakin morontiamaailmalla on erillinen morontiaenergian luokkansa, ihmisten on äärimmäisen vaikea hahmottaa mielessään näitä sfäärejä. Mutta kuolevaiset huomaavat toinen toistaan seuraavilla siirtymäsfääreillä, että kasvikunta ja kaikki muu morontiaaliseen olemassaoloon liittyvä esiintyy niistä jokaisella asteittain muuntuvana niin, että se vastaa ylösnousemuksellisen eloonjääneen yhä pitemmälle menevää henkistymistä. Ja koska kunkin maailman energiajärjestelmä on tällä tavoin yksilöllinen, nämä koordinoijat

toimivat siten, että he saattavat sopusointuun ja yhdistävät nämä toisistaan eroavat voimajärjestelmät yhdeksi toimivaksi kokonaisuudeksi jokaiseen erilliseen ryhmään kuuluvien sfäärien tarpeisiin.

48:2.16 (543.10) Taivaaseen nousevat kuolevaiset siirtyvät vähitellen fyysisestä hengelliseen, sitä mukaa kun he etenevät yhdestä morontiamaailmasta toiseen; tämän vuoksi on välttämätöntä, että on olemassa morontiasfäärien nouseva asteikko ja morontiahahmojen kohoava skaala.

48:2.17 (543.11) Mansiomaailman ylösnousemuksellisten siirtyessä sfääriltä toiselle kuljetusserafit toimittavat heidät järjestelmän koordinoijiin kuuluville vastaanottajille korkeammalla olevassa maailmassa. Täällä, niissä seitsemänkymmenen säteittäisen siipirakennuksen keskustassa olevissa ainutlaatuisissa temppeleissä, joissa Maasta peräisin olevien kuolevaisten ensimmäisen vastaanottomaailman kuolleistaheräämissalien kaltaiset siirtymäkamarit sijaitsevat, järjestelmän koordinoijat suorittavat taitavasti ne muutokset, jotka luodun olennon hahmon suhteen on välttämätöntä tehdä. Näiden varhaisten morontiahahmon muutosten toteuttaminen vaatii aikaa suunnilleen seitsemän päivää standardiajanlaskun mukaan.

48:2.18 (544.1) 3. *Planeettakohtaiset vartijat*. Alkaen mansiosfääreiltä ja päätyen universumin päämajaan jokainen morontiamaailma on – morontia-asioiden osalta – seitsemänkymmenen vartijan valvonnassa. He muodostavat paikallisen planeettaneuvoston, jolla on korkein päätäntävalta morontia-asioissa. Tämä neuvosto myöntää

kaikkien näille sfääreille laskeutuvien ylösnousemusluotujen morontiahahmoihin tarvittavan materiaalin, ja se myös antaa valtuudet tehdä luodun hahmoon ne muutokset, jotka mahdollistavat taivasmatkalaisen etenemisen seuraavalle sfäärille. Sen jälkeen kun mansiomaailmat on käyty läpi, siirryt morontiaelämän yhdestä vaiheesta toiseen ilman, että tietoisuuden menettäminen on välttämätöntä. Tiedottomuus liittyy vain varhaisempiin muodonvaihdoksiin sekä myöhempiin siirtoihin universumista toiseen ja Havonasta Paratiisiin.

48:2.19 (544.2) 4. *Yhdistetyt kontrolloijat*. Morontiamaailman kunkin hallintoyksikön keskuksessa on aina yhden tällaisen varsin mekaanisen olennon asemapaikka. Yhdistetty kontrolloija on herkkä ja toiminnallinen fyysisten, hengellisten ja morontiaalisten energioiden suhteen; ja tämän olennon seurassa on aina kaksi järjestelmän koordinoijaa, neljä virtapiiriensäätelijää, yksi planeettakohtainen vartija, yksi yhteydenvakauttaja ja joko rekisterinpitäjäkumppani tai valikoiva lajittelija.

48:2.20 (544.3) 5. *Yhteydenvakauttajat*. Nämä ovat tietyn toimialueen fyysisiin ja henkisiin voimiin liittyvän morontiaenergian säätelijöitä. He mahdollistavat morontiaenergian muuttamisen morontiamateriaaliksi. Koko olemassa oleva morontiaalinen rakennelma on vakauttajien varassa. He hidastavat energian kiertoliikkeet siihen pisteeseen, että fyysistyminen voi tapahtua. Mutta en tiedä mitään oppisanoja, joilla näiden olentojen toimintaa

voisi verrata johonkin tai joilla sitä voisi havainnollistaa. Toiminta ylittää täysin sen, mitä ihminen kykenee kuvittelemaan.

48:2.21 (544.4) 6. *Valikoivat lajittelijat*. Edetessäsi yhdestä morontiamaailman luokasta tai vaiheesta toiseen sinut pitää virittää uudelleen eli soinnuttaa ennakkoon, ja juuri valikoivien lajittelijoiden tehtävänä on pitää sinut eteenpäin kulkevassa synkroniassa morontiaelämän kanssa.

48:2.22 (544.5) Vaikka elämän ja aineen morontiaaliset perusmuodot ovat identtisiä ensimmäisestä mansiomaailmasta viimeiselle universumin siirtymäsfäärille, niissä ilmenee toiminnallista edistystä, joka laajenee asteittain aineellisesta hengelliseen. Sopeutumisesi tähän pohjimmiltaan yhdenmukaiseen mutta jatkuvasti edistyvään ja henkistyvään luomakuntaan toteutuu tämän valikoivan uudelleenvirittämisen avulla. Tällaista persoonallisuuden mekanismin virittämistä voidaan täydellä syyllä verrata uuteen luomiseen siitäkin huolimatta, että morontiahahmosi säilyy samana.

48:2.23 (544.6) Saat niin monta kertaa kuin haluat antautua näiden tutkinnonpitäjien testattavaksi, ja niin pian kuin osoitat päässeesi henkistymisessä riittävän pitkälle, he antavat sinulle mielellään korkeampaan statukseen oikeuttavan todistuksen. Nämä eteenpäin vievät muutokset johtavat muutoksiin reagoimisessa morontiaympäristöön, muutoksiin ravintovaatimuksissa ja lukuisissa muissa henkilökohtaisissa toimintatavoissa.

48:2.24 (544.7) Valikoivat lajittelijat ovat suureksi avuksi myös, kun morontiapersoonallisuuksia ryhmitellään opiskelua, opetustyötä tai muita hankkeita silmällä pitäen. Heillä on luontainen kyky osoittaa,

ketkä tulevat tilapäisissä yhteistyösuhteissa parhaiten toimeen keskenään.

48:2.25 (544.8) 7. *Rekisterinpitäjäkumppanit*. Morontiamaailmalla on omat kirjaajansa, jotka palvelevat yhdessä henkikirjaajien kanssa morontialuomuksista peräisin olevien merkintöjen ja muiden asiatietojen valvonnan ja säilyttämisen alalla. Morontia-arkistot ovat kaikkien persoonallisuusluokkien käytettävissä.

48:2.26 (545.1) Kaikkiin morontiaalisiin siirtymämaailmoihin on pääsy niin aineellisilla olennoilla kuin henkiolennoillakin. Morontiaedistyjinä teillä säilyy täysi yhteys aineelliseen maailmaan ja aineellisiin persoonallisuuksiin, samalla kun erotatte yhä useampia henkiolentoja ja seurustelette tuttavallisesti heidän kanssaan. Ja siihen mennessä, kun olette lähdössä morontiajärjestelmän piiristä, olette nähneet jo kaikki henkien luokat muutamia korkeampiin tyyppeihin lukeutuvia lukuun ottamatta; näihin kuuluvat muiden muassa Yksinäiset Sanansaattajat.

3. Morontiaseuralaiset

48:3.1 (545.2) Nämä mansio- ja morontiamaailmojen vieraiden isännät ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen jälkeläisiä. Aika ajoin heitä luodaan sadantuhannen yksilön ryhminä, ja Nebadonissa näitä ainutlaatuisia olentoja on nykyään yli seitsemänkymmentä miljardia.

48:3.2 (545.3) Morontiaseuralaisten kouluttaminen palveluun tapahtuu Melkisedekien toimesta eräällä Salvingtonia lähellä olevalla erikoisplaneetalla. He eivät käy Melkisedekien keskuskouluja. Heidän palvelutoimintansa ulottuu järjestelmien alimmista mansiomaailmoista aina Salvingtonin korkeimpiin opiskelusfääreihin asti, mutta asutuista maailmoista heitä ei juurikaan tavata. He palvelevat Jumalan Poikien yleisvalvonnassa ja Melkisedekien välittömässä ohjauksessa.

48:3.3 (545.4) Morontiaseuralaisilla on kymmenentuhatta päämajaa paikallisuniversumin piirissä – paikallisjärjestelmien jokaisessa ensimmäisessä mansiomaailmassa. He ovat miltei täysin itsehallinnollinen yhteisö ja yleisesti ottaen älykäs ja uskollinen olentoryhmä. Mutta heidän tiedetään joidenkin valitettavien taivaallisten mullistusten yhteydessä aina silloin tällöin joutuneen eksyksiin. Sataniassa näitä hyödyllisiä luotuja menetettiin Luciferin kapinan aikoihin tuhatmäärin. Paikallisjärjestelmänne kiintiö on näiden olentojen osalta nyt täysilukuinen, kun Luciferin kapinan aiheuttama menetys aivan äskettäin oikaistiin.

48:3.4 (545.5) Morontiaseuralaisia on kahta toisistaan poikkeavaa tyyppiä: toinen on asioihin tarttuva, toinen on vetäytyvä, mutta muuten he ovat statukseltaan tasavertaisia. He eivät ole sukupuolellisia olentoja, mutta he osoittavat liikuttavan kaunista kiintymystä toisiaan kohtaan. Ja vaikka he aineellisessa (inhimillisessä) mielessä tuskin muodostavat kanssanne paria, he ovat kuitenkin hyvin läheistä sukua ihmisroduille luoduista olennoista koostuvan olemassaolon piirissä. Maailmojen

keskiväliolennot ovat lähimpiä sukulaisianne; sitten tulevat morontiakerubit ja heidän jälkeensä morontiaseuralaiset.

48:3.5 (545.6) Nämä seuralaiset ovat liikuttavan helliä ja lumoavan seurallisia olentoja. Heillä kaikilla on selvästi erottuva persoonallisuus, ja kun heidät luokkana tuntemaan opittuanne tapaatte heitä mansiomaailmoissa, osaatte kohta erottaa heidät yksilöinä. Kaikki kuolevaiset muistuttavat toisiaan, samalla kukin teistä on muista erottuva ja tunnistettava persoonallisuus.

48:3.6 (545.7) Näiden morontiaseuralaisten työn laadusta saadaan ehkä jonkinlainen käsitys luokiteltaessa heidän paikallisjärjestelmässä harjoittamansa toiminnat seuraavasti:

48:3.7 (545.8) 1. *Pyhiinvaeltajien suojelijoita* ei osoiteta mihinkään tiettyihin tehtäviin, silloin kun he ovat yhdessä morontiaedistyjien kanssa. Nämä seuralaiset ovat vastuussa koko morontiaelämänjaksosta, ja he ovat siksi kaikkien muiden morontia- ja siirtymähoivaajien työn koordinoijia.

48:3.8 (546.1) 2. *Pyhiinvaeltajien vastaanottajat ja vapaat liittyjät*. Nämä ovat mansiomaailmojen uusien tulokkaiden sosiaalisia seuralaisia. Yksi heistä on varmasti saapuvilla toivottamassa sinut tervetulleeksi, kun heräät ensimmäisessä mansiomaailmassa ajallisuuden ensimmäisestä siirtounesta, kun koet heräämisen ruumiin kuolemasta morontiaelämään. Ja siitä hetkestä lähtien, kun sinut herätessäsi toivotetaan näin virallisesti tervetulleeksi, aina

siihen päivään asti, kun lähdet paikallisuniversumista ensimmäisen asteen henkenä, nämä morontiaseuralaiset ovat aina kanssasi.

48:3.9 (546.2) Seuralaisia ei osoiteta yksilöille pysyvästi. Ylösnousemuskuolevaisilla voi jossakin mansio- tai korkeammassa maailmassa olla eri seuralainen jokaisessa toinen toistaan seuraavassa tilanteessa, ja toisaalta hän voi olla pitkät ajat myös ilman seuralaista. Kaikki riippuu siitä, mikä on seuralaisten tarve, ja myös saatavilla olevien seuralaisten lukumäärästä.

48:3.10 (546.3) 3. *Taivaallisten vierailijoiden isännät*. Nämä rakastettavat luodut omistautuvat niiden ihmistä korkeammalla tasolla olevien vierailevien opiskelijaryhmien ja muiden taivaallisten olentojen viihdyttämiseen, jotka sillä hetkellä oleskelevat siirtymämaailmoissa. Saat yltä kyllin tilaisuuksia vierailla missä hyvänsä sellaisessa maailmassa, jonka olet kokemuksen kautta saavuttanut. Opiskelijavieraat saavat käydä kaikilla asutuilla planeetoilla, eristetyilläkin.

48:3.11 (546.4) 4. *Koordinoijat ja yhteyksien ohjaajat*. Nämä seuralaiset paneutuvat morontiaseurustelun helpottamiseen ja hämmingin ehkäisemiseen. He ovat sosiaalisen käyttäytymisen ja morontiaetenemisen opastajia, jotka tukevat opintoryhmä- ja muita ryhmätoimintoja ylösnousemuskuolevaisten keskuudessa. Heidän hallussaan on laajat alueet, joille he kokoavat oppilaansa, ja aika ajoin he pyytävät taidetyöntekijöitä ja vaihtelunohjaajia tuomaan lisäväriä heidän ohjelmiinsa. Edistymisen myötä tulet läheiseen kanssakäymiseen näiden seuralaisten kanssa ja kiinnyt tavattomasti

kumpaankin ryhmään. Riippuu sattumasta, saatko toveriksesi tarmokasta vai vetäytyvää tyyppiä olevan seuralaisen.

48:3.12 (546.5) 5. *Tulkit ja kääntäjät*. Mansonian urasi alkuvaiheessa sinun on vähän väliä turvauduttava tulkkien ja kääntäjien apuun. He osaavat ja puhuvat paikallisuniversumin kaikkia kieliä. He ovat maailmojen todellisia kielten taitajia.

48:3.13 (546.6) Et saavuta uusien kielten taitoa automaattisesti, vaan kielen oppiminen tapahtuu siellä suunnilleen samoin kuin täälläkin, ja nämä loistavat olennot toimivat kielenopettajinasi. Mansiomaailmoissa opetellaan ensin satania ja sitten nebadon. Ja opetellessasi näitä uusia kieliä morontiaseuralaiset ovat sinulle tehokkaina tulkkeina ja kärsivällisinä kääntäjinä. Et ole missään näistä maailmoista koskaan kohtaava vierailijaa muutoin kuin, jos joku morontiaseuralaisista pystyy toimimaan tulkkina.

48:3.14 (546.7) 6. *Tutustumisretkien ja virkistäytymisen valvojat*. Nämä seuralaiset saattavat teitä niillä pitemmillä matkoilla, jotka suuntautuvat päämajasfäärille ja sitä ympäröiviin siirtymäkulttuurin maailmoihin. He suunnittelevat, johtavat ja valvovat kaikki tällaiset yksilöiden ja ryhmien kiertomatkat järjestelmän koulutus- ja kulttuurimaailmoihin.

48:3.15 (546.8) 7. *Alueiden ja rakennusten hoitajat*. Yksistään jo aineellisten ja morontiaalisten rakennelmienkin täydellisyys ja suurenmoisuus lisääntyy, sitä mukaa kun edistyt mansonian urallasi. Saatte sekä yksilöinä että ryhminä tehdä tiettyjä muutoksia

rakennuksiin, jotka eri mansiomaailmoissa viettämienne kausien ajaksi osoitetaan tukikohdiksenne. Monet näiden sfäärien toiminnoista suoritetaan eri tarkoituksiin osoitettujen ympyröiden, neliöiden ja kolmioiden avoimissa tiloissa. Mansiomaailman rakennukset ovat valtaosaltaan katottomia, suurenmoisesti rakennettuja ja hienon hienosti koristeltuja erillisiä tiloja. Arkkitehtonisissa maailmoissa vallitsevat ilmasto- ja muut fyysiset olosuhteet tekevät katot täysin tarpeettomiksi.

48:3.16 (547.1) Nämä taivaaseennousijain elämän siirtymävaiheiden valvojat ovat ylivertaisia morontia-asioiden hoidossaan. Heidät luotiin tätä työtä varten, ja Korkeimman Olennon todellistumiseen saakka he pysyvät aina morontiaseuralaisina, he eivät koskaan suorita muita tehtäviä.

48:3.17 (547.2) Sitä mukaa kun järjestelmät ja universumit asettuvat valoon ja elämään, yhä useammat mansiomaailmat lakkaavat toimimasta morontiakoulutuksen siirtymäsfääreinä. Finaliitit pystyttävät yhä laajemmin omaa, uutta koulutusjärjestelmäänsä, jonka tehtävänä näyttää olevan kosmisen tietoisuuden muuntaminen nykyiseltä suuruniversumin tasolta tulevaisuuden ulkouniversumien tasolle. Morontiaseuralaiset päätyvät yhä suuremmin määrin yhteistyöhön finaliittien kanssa sekä lukuisille muille toimialueille, joita Urantialla ei nyt vielä paljasteta.

48:3.18 (547.3) Voit aavistaa, että nämä olennot myötävaikuttavat varsin paljon viihtyvyyteesi mansiomaailmoissa, olipa viipymisesi siellä lyhyt- tai pitempiaikaista. Ja saat siitä eteenkinpäin nauttia heidän seurastaan, aina Salvingtoniin saakka. Teknisessä mielessä he eivät

ole eloonjäämiskokemuksesi millekään osa-alueelle olennaisen tärkeitä. Voisit saavuttaa Salvingtonin myös ilman heitä, mutta kaipaisit heitä suuresti. He ovat paikallisuniversumissa elettävän ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikainen, persoonallisuutta palveleva pieni ylellisyys.

4. Vaihtelunohjaajat

48:4.1 (547.4) Riemullinen hilpeys ja hymyä vastaava ilmiö ovat yhtä universaalisia kuin musiikki. Sekä ilolle että naurulle on morontiaalinen ja hengellinen vastineensa. Taivaaseennousijan elämä jakaantuu suurin piirtein tasan työn ja leikin eli vapaa-ajan kesken.

48:4.2 (547.5) Taivaallinen rentoutuminen ja inhimillisen tason yläpuolella oleva huumori eroavat melkoisesti inhimillisistä vastineistaan, mutta me toki suomme itsellemme eräässä muodossa kumpaakin. Ja todellisuudessa ne tekevät hyväksemme, omassa olomuodossamme, suunnilleen saman, mitä ihanteellinen huumori pystyy tekemään hyväksenne Urantialla. Morontiaseuralaiset ovat kyvykkäitä leikin kannustajia, ja he saavat vaihtelunohjaajilta mitä taitavinta tukea.

48:4.3 (547.6) Vaihtelunohjaajien työtä ymmärtäisitte kenties parhaiten, jos heitä verrattaisiin korkeammantasoisiin Urantian humoristeihin, olkoonkin että tämä on äärimmäisen karkea ja jokseenkin onneton tapa koettaa välittää teille ajatus näiden

vaihtelun- ja rentoutumisenohjaajien, näiden morontia- ja henkimaailmoissa toimivien ylevän huumorin esittäjien, toiminnasta.

48:4.4 (547.7) Käsiteltäessä henkitason huumoria sallikaa minun ensiksi selittää, mitä se *ei* ole. Henkitason leikinlaskussa ei ole koskaan heikkojen ja erehtyväisten epäonnisuuden korostamisen sivumakua. Siinä ei liioin koskaan esiinny jumalallisen vanhurskauden eikä kunnian pilkkaa. Huumoriimme sisältyy kolme yleistä arvostuksen tasoa:

48:4.5 (547.8) 1. *Menneitä muisteleva leikinlasku*. Sutkaukset, jotka versovat itse kunkin kokemukseen sisältyvistä sellaisista menneistä tapahtumista, joille oli leimallista kamppailu, ponnistelu – joskus pelokkuus ja useinkin typerä ja lapsellinen hätääntyneisyys. Meillä tämä huumorin osa-alue on peräisin syvälle juurtuneesta ja pysyvästä kyvystä tuoda menneisyydestä esille muistiaineistoa, jolla mukavasti ryyditämme ja muutoinkin kevennämme nykyisyyden raskaita kuormia.

48:4.6 (548.1) 2. *Nykyhetkeen liittyvä huumori*. Monien sellaisten asioiden tosiasiallinen tolkuttomuus, jotka niin usein aiheuttavat meille vakavaa huolta; ilo siitä, että huomaamme monien vakavien henkilökohtaisten huoliemme mitättömyyden. Arvostamme tätä huumorin puolta eniten, koska kykenemme sen avulla parhaiten

vähentämään nykyisiä huolenaiheitamme tukeutuessamme tuleviin varmoihin asioihin.

48:4.7 (548.2) 3. *Profeetallinen ilo*. Kuolevaisten on kenties vaikea hahmottaa mielessään tätä huumorin aluetta, mutta me sen sijaan saamme erityistä tyydytystä siitä varmuudesta, että ”kaikki yhdessä vaikuttaa asian kääntymiseen kaikkien hyväksi” – niin henkien ja morontiaanien kuin kuolevaistenkin hyväksi. Taivaallisen huumorin tämä puoli kasvaa esiin luottamuksestamme ylempiemme rakastavaan huolenpitoon ja Korkeimpien Johtajiemme jumalalliseen järkähtämättömyyteen.

48:4.8 (548.3) Mutta maailmojen vaihtelunohjaajien ainoana huolena ei suinkaan ole älyllisten olentojen eri luokkien korkeatasoisen huumorin esittäminen, vaan he toimivat myös ajanvietteen, hengellisen virkistäytymisen ja morontiaviihteen ohjaajina. Ja tässä yhteydessä he saavat oivallista apua taivaallisilta taidetyöntekijöiltä.

48:4.9 (548.4) Vaihtelunohjaajat itsessään eivät ole luotu ryhmä. He ovat tähän tehtävään värvätty joukkokunta, ja heidän riveihinsä lukeutuu erilaisia olentoja Havonan syntyperäisasukkaista aina avaruuden sanansaattajajoukkoihin saakka samoin kuin evolutionaarisista maailmoista tulevia morontiaedistyjiä auttavia ajallisuuden hoivaavia henkiä. He ovat kaikki vapaaehtoisia, ja he panevat tarmonsa tähän työhön, jonka tarkoituksena on auttaa heidän tovereitaan suuntaamaan ajatuksensa muualle ja

lepuuttamaan mieltään, sillä sellaiset asenteet ovat suureksi hyödyksi, kun ollaan toipumassa energioiden loppuun kulumisesta.

48:4.10 (548.5) Kun jonkin päämäärän hyväksi ponnisteleminen on kuluttanut voimavarat jotakuinkin loppuun, ja sillä aikaa kun asianomainen odottaa uusien energialatausten saamista, aikaisempien päivien ja aikojen tapahtumien uudelleeneläminen omassa mielessään tuottaa miellyttävää huvia. *Rodun tai olentoluokan varhaisempien kokemusten muisteleminen luo levollisuutta*. Ja tämä nimenomaan on syy, miksi näitä taiteilijoita kutsutaan myös mielenkiinnon takaisinkääntämisen eli reversion ohjaajiksi – he auttavat kääntämään muistimaailman olennon aiempaa kehitysvaihetta edustavaan tilaan tai olotilaan, jossa tämä omasi vähemmän kokemusta.

48:4.11 (548.6) Kaikki olennot nauttivat tällaisesta reversiosta, paitsi ne, jotka ovat myötäsyntyisesti Luojia ja sen vuoksi automaattisesti itsensä virkistäjiä, sekä eräät varsin pitkälle erikoistuneet luotujen olentojen tyypit, sellaiset kuin voimakeskukset ja fyysiset valvojat, jotka aina ja ikuisesti ovat kaikissa reaktioissaan läpikotaisen asiallisia. Nämä ajoittaiset vapautumiset toiminnallisen velvollisuuden aiheuttamasta jännittyneisyydestä ovat säännöllinen osa elämää kaikissa maailmoissa kaikkialla universumien universumissa, mutta ei Paratiisin Saarella. Keskusasuinsijan syntyperäiset olennot eivät voi uupua, eikä uudelleenenergisointikaan sen vuoksi heitä koske. Ja kun kysymys on ikuista ja paratiisillista täydellisyyttä edustavista olennoista,

heidän kohdallaan ei tietenkään voi esiintyä mitään tällaista palaamista evolutionaaristen kokemusten pariin.

48:4.12 (548.7) Useimmat meistä ovat nousseet olemassaolon alempien vaiheiden tai olentoluokkiemme asteittain kohoavien tasojen kautta, ja on virkistävää ja tietyssä määrin huvittavaakin katsoa taakseen ja tarkastella joitakin varhaisempiin kokemuksiimme kuuluvia tapahtumia. On rauhoittavaa mietiskellä sellaista, mikä on omalle luokalle jo vanhaa ja joka elää mielen muistojen aarteistossa. Tulevaisuus merkitsee kamppailemista ja etenemistä; se tietää työtä, ponnistelua ja tulosten saavuttamista, menneisyydessä sen sijaan on jo opittujen ja saavutettujen asioiden tuntua. Menneisyyden mietiskeleminen suo tilaisuuden rentoutumiseen ja sellaiseen huolista vapaaseen tapahtumien kertaamiseen, että se herättää henkistä iloa ja saa aikaan mielen morontiatilan, joka hipoo jo hilpeyttä.

48:4.13 (548.8) Kuolevaistenkin huumori on sydämellisimmillään kuvatessaan kertojan kulloistakin kehitystasoa hiukkasen alempana oleville sattuvia tapahtumia tai käsitellessään kertojaa ylemmiksi ajateltujen sortumista kokemuksiin, jotka yleisesti liitetään heitä alempana oleviksi katsottuihin henkilöihin. Te urantialaiset olette päästäneet huumorinne sekaan paljon sellaista, joka on yhdellä kertaa sekä rahvaanomaista että ilkeämielistä, mutta kaiken kaikkiaan teitä on onniteltava verrattain terävästä huumorintajusta. Joillakin roduillanne pulppuaa ehtymätön huumorin suoni, mikä on maallisen vaelluksen aikana niille suureksi avuksi. Mitä tulee huumoriin, saitte siinä suhteessa ilmeisen paljon perinnöksi

Aatamilta; paljon enemmän kuin musiikin ja taiteen alalla tuli osaksenne.

48:4.14 (549.1) Joukko Urantialta peräisin olevia vaihtelunohjaajia piristää Satanian väestöä miellyttävällä huumorillaan, aina kun Sataniassa on leikin aika eli aika, jolloin sen asukkaat virkistäytyvät elvyttämällä muistoja olemassaolon alemmalta tasolta. Taivaallisen huumorin tajumme on aina tallella – silloinkin kun olemme uppoutuneina kaikkein vaikeimpiin tehtäviin. Se auttaa meitä välttymään oman tärkeytemme merkityksen ylikorostamiselta. Mutta emme päästä sitä valloilleen, tai niin kuin te sanoisitte ”emme pidä hauskaa”, paitsi viettäessämme lomaa vapaina omien olentoyhteisöjemme vakavista tehtävistä.

48:4.15 (549.2) Jos silloin kun tunnemme kiusausta suurennella omaa tärkeyttämme, pysähdymme miettimään Luojiemme suuruuden ja ylevyyden äärettömyyttä, oman minuutemme ylistäminen muuttuu verrattoman naurettavaksi niin, että se lähestyy jo humoristisuutta. Yksi huumorin tehtävistä onkin auttaa kaikkia meitä ottamaan itsemme vähemmän vakavasti. *Huumori on jumalallinen vastamyrkky minuuden jalustallenostamista vastaan*.

48:4.16 (549.3) Huumorin tarjoaman rentoutumisen ja vaihtelun tarve on suurin niiden ylösnousemusolentojen luokkien keskuudessa, joihin kohdistuu hellittämätön paine heidän ponnistellessaan ylöspäin. Elollisuuden kumpikaan ääripää ei huumoripitoista viihdykettä suurestikaan tarvitse. Alkukantaisilla ihmisillä ei ole siihen kapasiteettia, ja paratiisillista täydellisyyttä olevilla olennoilla

ei ole siihen tarvetta. Havonan olentoarmeijat ovat luontaisesti äärimmäisen onnellisten persoonallisuuksien riemullinen ja iloinen joukkokunta. Paratiisissa palvonnallisuus taas syrjäyttää reversiotoimintojen tarpeen. Mutta niiden parissa, jotka aloittavat elämänuransa kaukaa päämääränä olevan paratiisillisen täydellisyyden alapuolelta, vaihtelunohjaajien palvelutoiminnalle avautuu laaja toimintakenttä.

48:4.17 (549.4) Kuta korkeammasta kuolevaislajista on kysymys, sitä suurempi on siihen kohdistuva paine, ja sitä suurempi on myös sen huumorintaju ja huumorin tarve. Hengen maailmassa on päinvastoin: Mitä korkeammalle nousemme, sitä vähäisemmäksi käy reversiokokemusten tuottaman huvin tarve. Mutta edettäessä Paratiisista henkielollisuuden asteikkoa alaspäin aina serafijoukkoihin asti iloisuuden anti ja hilpeyden suoma hoito käy aste asteelta yhä tarpeellisemmaksi. Olentoihin, jotka tarvitsevat eniten sitä virkistystä, että ajoittain palataan aikaisempien kokemusten edustamalle älylliselle tasolle, kuuluvat ihmislajin korkeammat tyypit, morontiaanit, enkelit ja Aineelliset Pojat sekä kaikki edellisten kaltaiset persoonallisuustyypit.

48:4.18 (549.5) Huumorin tulisi toimia automaattisena turvaventtiilinä ja ehkäistä niiden paineiden ylenmääräistä kohoamista, jotka johtuvat yhtämittaisen ja vakavan itsetutkiskelun yksitoikkoisuudesta sen yhdistyessä voimaperäiseen ponnisteluun kehityksellisen etenemisen ja ylevän tuloksiinpääsyn hyväksi. Huumori toimii myös vaimentamalla iskua, jonka tosiasiatiedon tai totuuden, jäykän ja taipumattoman faktatiedon ja joustavan,

ikuisesti elävän totuuden tyrmäävyys aiheuttaa. Kuolevaispersoonallisuus, joka ei milloinkaan ole varma, kummanko hän näistä seuraavaksi kohtaa, tajuaa huumorin avulla nopeasti – näkee asian ytimen ja pääsee ymmärrykseen – tilanteen odottamattoman luonteen, olipa se tosiasiaa tai totuutta.

48:4.19 (549.6) Vaikka urantialainen huumori on tavattoman karheaa ja varsin epätaiteellista, se palvelee silti arvokasta päämäärää, sillä se on sekä sairausvakuutus että emotionaalisen paineen laukaisija, joka näin ehkäisee vahingollista hermojännitystä ja ylettömän vakavaksi käyvää itsetutkiskelua. Huumori ja leikki, rentoutuminen, eivät koskaan ole eteenpäin suuntautuvasta ponnistelusta johtuvia reaktioita, vaan ne ovat aina kaikuja siitä, että katse on suunnattu taaksepäin – menneen muistelua. Jo Urantialla, ja sellaisina kuin nyt olette, huomaatte, kuinka piristävää on, että voitte lyhyeksi hetkeksi keskeyttää uudempien ja korkeampien älyllisten pyrkimysten edellyttämät ponnistukset ja palata esivanhempienne yksinkertaisempiin puuhiin.

48:4.20 (550.1) Urantialaisen leikkimisen periaatteet ovat filosofisessa mielessä terveitä, ja ne pätevät yhä, kun etenette ylösnousemuksellista elämänvaihettanne pitemmälle, Havonan kehien kautta Paratiisin ikuisille rannoille. Ylösnousemuksellisina olentoina teillä on henkilökohtaisia muistoja kaikista aiemmista ja alemmista olomuodoista, ja ilman tällaisia yksilöllisiä menneisyyden muistumia ei nykyisyyden huumorilla, olipa se maallista naurua tai morontiaalista iloa, olisi perustaa. Juuri tämä menneitten kokemusten muisteleminen tarjoaa perustan nykyiselle ajanvietteelle

ja huville. Ja näin nautitte maallisen huumorinne taivaallisista vastineista koko matkan pitkällä morontiaalisella ja sitä seuraavalla jatkuvasti hengellistyvällä elämänurallanne. Ja se Jumalan osanen (Suuntaaja), josta tulee ylösnousemuskuolevaisen persoonallisuuden ikuinen osa, lisää jumalallisuuden yläsävelet ajallisuuden ja avaruuden ylösnousemusluotujen riemun ilmauksiin, jopa hengelliseen nauruun.

5. Mansiomaailmojen Opettajat

48:5.1 (550.2) Mansiomaailmojen Opettajat ovat joukko omilleen jätettyjä, mutta kunnialla kruunattuja kerubeja ja sanobeja. Ajallisuudesta saapuvan pyhiinvaeltajan edistyessä avaruuden koettelemusten maailmasta morontiakoulutusta antaviin mansio- ja niihin liittyviin maailmoihin hänen seurassaan on joko hänen henkilökohtainen tai hänen ryhmäserafinsa, kohtalonsuojelija. Serafi saa kuolevaisolomuodon maailmoissa kyvykästä apua kerubilta ja sanobilta, mutta kun hänen kuolevaissuojattinsa vapautuu lihallisuuden kahleista ja kun tämä astuu ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseensa, kun aineellista seuraava eli morontiaelämä alkaa, kuolevaisesta huolehtiva serafi ei enää tarvitse aiempien avustajiensa, kerubien ja sanobien, palveluksia.

48:5.2 (550.3) Monissa tapauksissa nämä itsekseen jätetyt hoivaavien serafien apulaiset kutsutaan universumin päämajaan, jossa he pääsevät Universumin Äiti-Hengen läheistäkin läheisempään

syleilyyn ja jatkavat sitten matkaansa järjestelmän koulutussfääreille Mansiomaailmojen Opettajiksi. Nämä opettajat vierailevat usein aineellisissa maailmoissa ja toimivat niissä alimmista mansiomaailmoista aina universumipäämajan yhteydessä oleville korkeimmille opetussfääreille asti. Omasta pyynnöstään he saavat palata entiseen, hoivaaviin serafeihin sidoksissa olevaan työhönsä.

48:5.3 (550.4) Näitä opettajia Sataniassa on miljardi miljardin perään, ja heidän lukumääränsä kasvaa jatkuvasti, sillä useimmissa sellaisissa tapauksissa, jolloin serafi jatkaa yhdessä Suuntaajaan fuusioituneen kuolevaisen kanssa matkaansa sisäänpäin, sekä kerubi että sanobi jäävät tänne.

48:5.4 (550.5) Useimpien muiden opettajien tapaan Mansiomaailmojen Opettajatkin saavat valtakirjansa Melkisedekeiltä. Yleensä heidän valvojinaan toimivat morontiaseuralaiset, mutta yksilöinä ja opettajina heitä valvovat niiden koulujen tai sfäärien senhetkiset päälliköt, joissa he kulloinkin toimivat opettajina.

48:5.5 (550.6) Nämä ylennetyt kerubit työskentelevät tavallisesti pareittain, aivan kuten he tekivät ollessaan sidoksissa serafiin. He ovat olemukseltaan varsin lähellä olemassaolon morontiaalista tyyppiä ja ovat luonnostaan myötätuntoisia ylösnousemuskuolevaisten opettajia, jotka mitä tehokkaimmin vievät läpi mansiomaailmojen ja morontiaalisen opetusjärjestelmän mukaisen ohjelman.

48:5.6 (551.1) Morontiaelämään kuuluvissa kouluissa nämä opettajat antavat henkilökohtaista, ryhmä-, luokka- ja massaopetusta. Tällaiset koulut on mansiomaailmoissa järjestetty kolmeksi

yleisryhmäksi, joista kuhunkin kuuluu sata jakautumaa: ajattelun koulut, tuntemisen koulut ja tekemisen koulut. Konstellaation saavuttaessasi tulevat edellisten lisäksi vielä etiikan koulut, hallinnon koulut ja sosiaalisen sopeutumisen koulut. Universumin päämajamaailmoissa menet filosofian, jumalallisuuden ja puhtaan hengellisyyden kouluihin.

48:5.7 (551.2) Asiat, jotka olisit voinut oppia maan päällä, mutta joita et onnistunut oppimaan, pitää omaksua näiden uskollisten ja kärsivällisten opettajien ohjauksessa. Paratiisiin ei johda mitään helppoja teitä, oikopolkuja eikä valtaväyliä. Reitin yksilökohtaisista vaihteluista riippumatta etenet toiselle sfäärille, vasta kun hallitset ensimmäisen sfäärin läksyt; ainakin tämä pitää paikkansa heti kun olet lähtenyt syntymämaailmastasi.

48:5.8 (551.3) Yksi morontiaelämänvaiheen tarkoituksista on juuria kuolevaiseloonjääneistä pysyvästi pois sellaisten eläimellisten ominaisuuksien kuin vitkastelun, monimielisyyden, vilpistelyn, ongelmien karttelun, epäoikeudenmukaisuuden ja helppoudentavoittelun jäänteet. Elämä mansoniassa opettaa nuorille morontiaoppilaille jo varhain, ettei asioiden lykkääminen missään tapauksessa merkitse niiltä välttymistä. Lihallisena eletyn elämän jälkeen aika ei enää olekaan keino tilanteiden pakoilemiseksi eikä epämiellyttävien velvollisuuksien välttelemiseksi.

48:5.9 (551.4) Mansiomaailmojen Opettajat aloittavat palvelunsa alimmilla viipymissfääreillä, ja kokemuksen karttuessa he ylenevät järjestelmän ja konstellaation opetussfäärien kautta Salvingtonin

koulutusmaailmoihin. Heille ei anneta mitään erityiskoulutusta sen kummemmin ennen Universumin Äiti-Hengen syleilyä kuin sen jälkeenkään. He saivat koulutuksen työhönsä jo palvellessaan serafien kumppaneina mansiomaailmoissa oleskelevien oppilaidensa synnyinmaailmoissa. He ovat saaneet aktuaalista kokemusta asutuista maailmoista näiden edistyvien kuolevaisten seurassa. He ovat käytännöllisiä ja myötätuntoisia opettajia, viisaita ja ymmärtäväisiä ohjaajia, kyvykkäitä ja tehokkaita opastajia. He ovat täysin perillä ylösnousemusjärjestelmistä ja heillä on läpikotainen kokemus eteenpäin johtavan elämänkaaren alkuvaiheista.

48:5.10 (551.5) Universumin Äiti-Henki syleilee toistamiseen monet varttuneemmat, pitkään Salvingtonin kehän maailmoissa palvelleet opettajat. Ja tästä toisesta syleilystä nämä kerubit ja sanobit ilmaantuvat serafin aseman saavuttaneina.

6. Morontiamaailmojen serafit – Siirtymävaiheen hoivaajat

48:6.1 (551.6) Vaikka kaikki enkelien luokat – planetaarisista auttajista korkeimpiin serafeihin – hoivaavatkin morontiamaailmoissa, osoitetaan näihin toimintoihin kuitenkin nimenomaisemmin siirtymävaiheen hoivaajia. Nämä enkelit kuuluvat serafipalvelijain kuudenteen luokkaan, ja heidän hoivansa keskittyy siihen, että he helpottavat aineellisten ja kuolevaisten luotujen siirtymistä

lihallisessa ruumiissa eletystä ajallisesta elämästä ensimmäisiin morontiaolemassaolon vaiheisiin seitsemässä mansiomaailmassa.

48:6.2 (551.7) Teidän tulisi ymmärtää, että ylösnousevan kuolevaisen morontiaelämä alkaa itse asiassa asutuissa maailmoissa sielun hedelmöitymisen hetkellä, sinä hetkenä, jolloin henkeä oleva Suuntaaja asettuu moraaliseen valintaan kykenevän luodun olennon mieleen. Ja siitä hetkestä lähtien tällä kuolevaisen sielulla on potentiaalinen kyky kuolevaisen tasoa korkeampaan toimintaan, jopa kyky tulla tunnistetuksi paikallisuniversumin morontiasfäärien korkeammilla tasoilla.

48:6.3 (552.1) Tulette kuitenkin tietoisiksi siirtymäserafien antamasta hoivasta vasta päästessänne mansiomaailmoihin, joissa he uurastavat väsymättä viedäkseen kuolevaisoppilaansa eteenpäin, ja heidät on osoitettu palvelemaan seuraavissa seitsemässä jakautumassa:

48:6.4 (552.2) 1. *Serafievankelistat*. Järjestelmän rekistereissä teidät luokitellaan kehittyviksi hengiksi sinä hetkenä, kun tulette tajuihinne mansiomaailmoissa. Tosin ette todellisuudessa vielä ole henkiä, mutta ette ole enää kuolevaisia eli aineellisia olentojakaan; olette astuneet esihengen elämänvaiheeseen ja teidät on asianmukaisesti hyväksytty morontiaelämään.

48:6.5 (552.3) Mansiomaailmoissa serafievankelistat auttavat teitä tekemään viisaan valinnan Edentiaan, Salvingtoniin, Uversaan ja Havonaan johtavien vaihtoehtoisten reittien välillä. Mikäli yhtä suositeltavia reittejä on useita, ne esitellään teille, ja teidän on lupa

valita niistä houkuttelevimmalta tuntuva. Sitten nämä serafit tekevät Jerusemin neljällekolmatta neuvojalle suosituksen kullekin ylösnousemussielulle edullisimmasta kurssista.

48:6.6 (552.4) Sinulle ei myönnetä rajoittamatonta valinnanvaraa tulevan kurssisi suhteen, mutta saat tehdä valintasi niiden rajojen puitteissa, jotka siirtymähoivaajat ja heidän ylempänsä viisaudessaan määrittelevät kaikkein sopivimmiksi tulevaa henkeyden saavuttamista ajatellen. Hengen maailmaa hallitaan sillä periaatteella, että vapaan tahtosi mukaista valintaa kunnioitetaan edellyttäen, ettei mahdollisesti valitsemasi kurssi ole haitallinen itsellesi tai vahingollinen tovereillesi.

48:6.7 (552.5) Nämä serafievankelistat omistautuvat julistamaan evankeliumia ikuisesta edistyksestä, täydellisyyden saavuttamisen riemuvoitosta. Mansiomaailmoissa he julistavat suurenmoista lakia hyvyyden säilymisestä ja sen valta-asemasta: Yksikään hyvä teko ei koskaan mene kokonaan hukkaan. Sen merkitys voidaan pitkäksi aikaa tehdä tyhjäksi, mutta koskaan sitä ei voida kokonaan mitätöidä, ja se vaikuttaa ikuisesti sen motivaation jumalallisuuden mukaisessa laajuudessa.

48:6.8 (552.6) Urantiallakin he neuvovat totuuden ja oikeamielisyyden ihmisopettajia pitäytymään opetukseen ”Jumalan hyvyydestä, joka johtaa parannukseen” ja julistamaan ”Jumalan rakkautta, joka karkottaa kaiken pelon.” Tälläkin tavoin näitä totuuksia on julistettu maailmassanne:

48:6.9 (552.7) Jumalat pitävät minusta huolen, enkä minä harhaan joudu;

48:6.10 (552.8) Rinnallani kulkien he taluttavat minut iankaikkisen elämän ihanille poluille ja vertaansa vailla olevaan virkistymiseen.

48:6.11 (552.9) Siellä, Jumalten Edessä, en minä isoa ruokaa enkä janoa vettä.

48:6.12 (552.10) Vaikka minä laskeutuisin alas epävarmuuden laaksoon tai nousisin ylös epäilyksen maailmoihin,

48:6.13 (552.11) Vaikka minä vaeltaisin yksinäisyydessä tai kaltaisteni parissa,

48:6.14 (552.12) Vaikka minä viettäisin voitonjuhlaa valon temppeleissä tai kompastelisin sfäärien syrjäisissä kolkissa,

48:6.15 (552.13) Aina on hyvä henkesi minun hoivanani ja ihana enkelisi minun lohduttajanani.

48:6.16 (552.14) Vaikka minä vaipuisin pimeyden syvyyksiin ja kuoleman pauloihin,

48:6.17 (552.15) En minä sinua epäilisi enkä sinua kauhistuisi,

48:6.18 (552.16) Sillä minä tiedän, että ajan täyttyessä ja nimesi kunniassa

48:6.19 (552.17) Sinä nostat minut istumaan vierellesi korkeuksien varusmuureille.

48:6.20 (553.1) Tämä on tarina, joka yön hetkenä kuiskattiin paimenpojan korvaan. Hän ei kyennyt pitämään sitä mielessään sanasta sanaan, mutta kaiken muistamansa hän kertoi suunnilleen niin kuin se on tänä päivänä kirjaan kirjoitettuna.

48:6.21 (553.2) Nämä serafit ovat myös täydellisyyden saavuttamista julistavan evankeliumin evankelistoja koko järjestelmälle siinä kuin yksittäiselle taivasmatkalaisellekin. Jo nyt heidän opetuksiinsa ja suunnitelmiinsa Satanian nuoressa järjestelmässä sisältyy varustautuminen tulevia aikoja varten, jolloin mansiomaailmat eivät enää palvele ylösnousemuskuolevaisten astinkivinä korkeuksien sfääreille.

48:6.22 (553.3) 2. *Rotujentulkitsijat*. Eivät kaikki kuolevaisten olentojen rodut ole samanlaisia. On totta, että on olemassa planeettakohtainen kaava, joka kulkee tietyn maailman eri rotujen fyysisen, mentaalisen ja hengellisen olemuksen ja taipumusten läpi, mutta on olemassa myös selkeitä rodullisia tyyppejä, ja näiden ihmisolentojen erilaisten perustyyppien jälkeläisille ovat ominaisia tarkalleen määrätyt sosiaaliset tendenssit. Ajallisuuden maailmoissa rotujen serafitulkitsijat edistävät rotuvaltuutettujen pyrkimyksiä saattaa rotujen keskenään erilaiset näkökannat sopusointuun, ja he jatkavat toimintaansa mansiomaailmoissa, joissa nämä samat eroavaisuudet pyrkivät tietyssä määrin säilymään. Urantian kaltaisella sekasortoisella planeetalla näillä loistavilla olennoilla on tuskin ollut

kunnollista toimintamahdollisuutta, mutta he ovat ensimmäisen taivaan taitavia sosiologeja ja viisaita etnologian alan neuvonantajia.

48:6.23 (553.4) Miettikääpä ilmaisua ”taivas” ja ”taivaitten taivas”. Useimmat profeetoistanne käsittivät taivaaksi paikallisjärjestelmän ensimmäisen mansiomaailman. Kun apostoli puhui siitä, että ”hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen”, hän tarkoitti sillä kokemusta, jossa hänen Suuntaajansa unen aikana erkani hänestä ja pistäytyi tässä epätavallisessa tilassa seitsemän mansiomaailman kolmannessa maailmassa. Jotkut tietäjistänne näkivät näyn suuremmasta taivaasta, ”taivaitten taivaasta”, josta seitsenosainen mansiomaailman kokemus oli vasta ensimmäinen, kun Jerusem oli toinen, Edentia satelliitteineen kolmas, Salvington ympäröivine koulutussfääreineen neljäs, Uversa viides, Havona kuudes ja Paratiisi seitsemäs.

48:6.24 (553.5) 3. *Mielensuunnittelijat*. Nämä serafit omistautuvat morontiaolentojen tehokkaaseen ryhmittelemiseen ja heidän ryhmätyönsä organisoimiseen mansiomaailmoissa. He ovat ensimmäisen taivaan psykologeja. Tämän serafihoivaajien erityisosaston jäsenten enemmistöllä on ajallisuuden lasten suojelusenkeleinä hankittua aiempaa kokemusta, mutta heidän suojattinsa eivät jostakin syystä personoituneet mansiomaailmoihin tai jääneet Henkeen fuusioitumisen menetelmällä muutoin eloon.

48:6.25 (553.6) Mielensuunnittelijoiden tehtävänä on tutkia mansiomaailmojen läpi kulkevien Suuntaaja-sielujen olemusta,

kokemusta ja statusta sekä helpottaa näiden ryhmittämistä tehtäväänosoittamista ja ylentämistä varten. Mutta nämä mielensuunnittelijat eivät juonittele eivätkä keinottele mansiomaailman opiskelijoiden tietämättömyydellä tai muilla rajoittuneisuuksilla, eivätkä he muutoinkaan väärinkäytä opiskelijoiden tilaa. He ovat täysin vilpittömiä ja korostuneen oikeudenmukaisia. He kunnioittavat vastasyntynyttä morontiatahtoanne; he pitävät teitä itsenäisinä, tahdollisina olentoina ja pyrkivät rohkaisemaan nopeaa kehittymistänne ja edistymistänne. Olette nyt kasvokkain todellisten ystävien ja ymmärtäväisten neuvonantajien kanssa, sellaisten enkelten kanssa, jotka todella pystyvät auttamaan teitä ”näkemään itsenne sellaisina kuin muut teidät näkevät” ja ”tuntemaan itsenne sellaisina kuin enkelit teidät tuntevat”.

48:6.26 (553.7) Nämä enkelit opettavat jo Urantialla seuraavaa ikuista totuutta: Ellei oma mielesi palvele sinua hyvin, voit vaihtaa sen Jeesus Nasaretilaisen mieleen. Hän palvelee sinua aina hyvin.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontianeuvonantajat*. Nämä hoivaajat saavat nimensä siitä, että heidät on osoitettu opettamaan, ohjaamaan ja neuvomaan ihmisten synnyinmaailmoista saapuvia kuolevaiseloonjääviä, sieluja, jotka ovat siirtymässä korkeampiin järjestelmän päämajan kouluihin. He opettavat niitä, jotka koettavat ymmärtää toisistaan poikkeavien elämäntasojen kokemuksellista yhtenäisyyttä, niitä jotka pyrkivät merkitysten yhdentämiseen ja

arvojen yhdistämiseen. Tämä on filosofian tehtävä kuolevaisten elämänpiirissä, se on motan tehtävä morontiasfääreillä.

48:6.28 (554.2) Mota on enemmän kuin korkeampaa filosofiaa; filosofian kannalta mota on kuin kaksi silmää yhteen verrattuna; sillä on stereoskooppinen vaikutus merkityksiin ja arvoihin. Aineellinen ihminen näkee maailmankaikkeuden ikään kuin vain yhdellä silmällä – kaksiulotteisena. Mansiomaailmojen opiskelijat saavuttavat kosmisen perspektiivin – syvyyden – liittämällä morontiaelämän havainnot fyysisen elämänpiirin antamien havaintojen päälle. Ja he kykenevät saamaan nämä aineelliset ja morontiaaliset näkökulmat oikeaan tarkennukseensa suurelta osin serafineuvonantajiensa väsymättömän hoivan ansiosta, nämä kun niin perin kärsivällisesti opettavat mansiomaailmojen opiskelijoita ja morontiaedistyjiä. Monet serafien korkeimpaan luokkaan kuuluvat opettavat neuvonantajat aloittivat uransa ajallisuuden kuolevaisten vasta vapahdettujen sielujen neuvojina.

48:6.29 (554.3) 5. *Teknikot*. Kysymyksessä ovat ne serafit, jotka auttavat uusia taivasmatkalaisia sopeutumaan morontia-sfäärien uuteen ja verrattain outoon ympäristöön. Elämä siirtymämaailmoissa tuo mukanaan todellisen kosketuksen sekä fyysisen että morontiaalisen tason energioihin ja materiaaleihin sekä tietyssä määrin hengellisiin todellisuuskohteisiin. Taivasmatkalaisten on totuttauduttava jokaiseen uuteen morontiatasoon, ja tässä kaikessa serafiteknikot auttavat heitä suuresti. Nämä serafit toimivat yhdysupseereina Morontiavoiman Valvojien ja Fyysisten Päävalvojien välillä, ja

laajalti he myös toimivat ylösnousemuspyhiinvaeltajien opettajina asioissa, jotka koskevat siirtymäsfääreillä käytettävien energioiden luonnetta. He palvelevat hätätilanteissa käytettävinä avaruusmatkaajina ja suorittavat lukuisia muita säännöllisiä ja erikoistehtäviä.

48:6.30 (554.4) 6. *Kirjuri-opettajat*. Nämä serafit kirjaavat hengellisen ja fyysisen välisen raja-alueen toimintoja, ihmisten ja enkelten välisiä yhteyksiä, universumin alempien toimipiirien morontiatapahtumia. He palvelevat myös tosiasiatiedon muistiinmerkitsemisen tehokkaiden ja pätevien menetelmien opettajina. Toisiinsa liittyvien tietojen älylliseen kokoamiseen ja yhteensovittamiseen sisältyy aimo annos taiteellisuutta, ja tätä taidetta kohottaa entistäkin korkeammalle yhteistyö taivaallisten taidetyöntekijöiden kanssa, ja tällä tavoin ylösnousemuskuolevaisetkin tulevat tekemisiin kirjuriserafien kanssa.

48:6.31 (554.5) Kaikkien serafiyhteisöjen kirjurit omistavat tietyn osan ajastaan morontiaetenijöiden opettamiseen ja kouluttamiseen. Nämä ajallisuuden tosiasioiden enkelivarjelijat ovat kaikkien tosiasioita etsivien ihanteellisia opettajia. Ennen Jerusemista-lähtöänne tulette hyvinkin tutuiksi Satanian ja sen 619 asutun maailman historian kanssa, ja suurin osa tästä tarinasta on kirjuriserafien kertomaa.

48:6.32 (554.6) Kaikki nämä enkelit kuuluvat siihen muistiinmerkitsijöiden ketjuun, joka ulottuu ajallisten tosiasioiden ja ikuisten totuuksien alimmista varjelijoista korkeimpiin. Jonain päivänä he vielä opettavat sinua etsimään sekä totuutta että faktaa,

laajentamaan sekä sieluasi että mieltäsi. Sinun pitäisi jo nyt oppia kastelemaan sydämesi puutarhaa yhtä hyvin kuin etsimään tiedon kuivia hiekka-aavikoita. Muodot ovat arvottomia, kun läksyt on opittu. Kananpoikaa ei voi saada ilman munankuorta, mutta kuorella ei ole enää mitään arvoa sitten, kun poikanen on kuoriutunut. Mutta joskus erhe on niin suuri, että sen oikaiseminen ilmoituksen avulla olisi kohtalokasta niille hitaasti ilmaantuville totuuksille, jotka ovat välttämättömiä kokemuksen kautta tapahtuvalle erheen hylkäämiselle. Kun lapsilla on ihanteensa, älkää karkottako niitä; antakaa niiden kasvaa. Ja samalla kun opitte ajattelemaan kuin aikuiset, samalla teidän tulisi myös oppia rukoilemaan kuin lapset.

48:6.33 (555.1) Laki on elämä itse, eivät sen viettämistä koskevat säännöt. Paha on lain rikkomista, ei elämän viettämistä koskevien sääntöjen loukkaamista, elämän, joka *on* laki. Valheellisuus ei ole sitä, millä tavoin asia kerrotaan, vaan jotakin, joka on jo edeltäkäsin harkittu totuuden vääristelyksi. Uusien kuvien luominen vanhoista tosiasioista, vanhempien elämän uudelleen ilmentäminen jälkeläisten elämässä – nämä ovat totuuden taiteellisia riemuvoittoja. Hiuksenhienokin vivahde, joka on ennalta harkittu käytettäväksi valheellisessa tarkoituksessa, vähäisinkin pääasian vääntely tai vääristely – näistä muodostuu valheellisuus. Mutta tosiasiaksi muutetun totuuden fetissi, kivettynyt totuus, niin kutsutun muuttumattoman totuuden rautavanne pitää ihmisen sokeana kylmän faktatiedon suljetussa piirissä. On mahdollista olla

teknisesti oikeassa, kun kysymys on faktatiedosta, ja ikuisesti väärässä, kun kysymys on totuudesta.

48:6.34 (555.2) 7. *Hoivaavat reservit.* Kaikkiin luokkiin kuuluvista siirtymäserafeista koostuvaa monilukuista joukkokuntaa pidetään ensimmäisessä mansiomaailmassa. Kohtalonvartijoiden jälkeen nämä siirtymävaiheen hoivaajat ovat kaikista serafien luokista lähimpänä ihmistä, ja heidän seurassaan tulette viettämään monet vapaahetkenne. Enkelit nauttivat palvelemisesta, ja aina kun heitä ei ole osoitettu mihinkään tehtävään, he palvelevat monesti vapaaehtoisina. Palvelunhalun jumalallisen tulen on monen taivaaseen nousevan kuolevaisen sieluun ensi kerran sytyttänyt henkilökohtainen ystävyys serafireserveihin kuuluvien vapaaehtoisten palvelijoiden kanssa.

48:6.35 (555.3) Heiltä opitte, miten annetaan paineen kehittää tasapainoisuutta ja varmuutta; miten ollaan uskollisia ja vilpittömiä ja kaiken lisäksi iloisia; miten otetaan valittamatta vastaan haasteita ja kohdataan pelotta vaikeudet ja epävarmuudet. He kysyvät: Jos epäonnistut, nousetko lannistumatta yrittämään uudelleen? Jos onnistut, säilytätkö tasapainoisuutesi – vakaan ja hengellistyneen asenteen – pitkän kamppailun jokaisessa ponnistuksessa aineellisen jähmeyden kahleiden murtamiseksi, henkiolemassaoloon kuuluvan vapauden saavuttamiseksi?

48:6.36 (555.4) Niin kuin ovat kuolevaiset niin ovat nämä enkelitkin toimineet monien pettymysten aiheuttajina, ja he tähdentävät, että

masentavimmat pettymyksesi ovat toisinaan koituneet suurimmiksi siunauksiksesi. Toisinaan siemenen kylväminen tekee sen kuolemasta välttämättömän, hellityimpien toiveittesi kuolemasta, ennen kuin se voi uudestisyntyä kantamaan uuden elämän ja uuden mahdollisuuden hedelmiä. Ja heiltä opit kärsimään vähemmän surun ja pettymyksen takia – ensiksikin sillä, että teet vähemmän henkilökohtaisia suunnitelmia muiden persoonallisuuksien suhteen, ja sitten hyväksymällä osasi, kun olet uskollisesti velvollisuutesi suorittanut.

48:6.37 (555.5) Tulet oppimaan, että vain lisäät taakkaasi ja vähennät onnistumisen todennäköisyyttä, kun otat itsesi liian vakavasti. Mikään ei voi olla tärkeämpää kuin työsi statuksesi mukaisella sfäärillä, tässä maailmassa tai seuraavassa. Valmistelutyö seuraavaksi korkeampaa sfääriä ajatellen on varsin tärkeää, mutta mikään ei tärkeydessä vedä vertoja siinä maailmassa tehtävälle työlle, jossa tosiasiallisesti elät. Mutta vaikka *työ* onkin tärkeää, *minä* ei ole. Kun tunnet itsesi tärkeäksi, menetät energiaa egon omanarvontunnon kulumiseen käytössä, joten sitä liikenee varsin vähän työn tekemiseen. Minän tärkeys, ei suinkaan työn tärkeys, uuvuttaa kypsymättömiä luotuja; juuri tämä minätekijä uuvuttaa, ei suinkaan tavoitteellinen ponnistelu. Voit tehdä tärkeää työtä, ellei sinusta tule tärkeilevä; voit puuhata monia asioita yhtä vaivattomasti kuin yhtä, jos jätät minuutesi ulkopuolelle. Vaihtelu on lepuuttavaa; yksitoikkoisuus sen sijaan kuluttaa ja uuvuttaa. Päivä toisensa jälkeen on samanlainen – pelkkää elämää, tai sen vaihtoehtona kuolema.

7. Morontiamota

48:7.1 (556.1) Morontiamotan alemmat tasot liittyvät suoraan ihmisten filosofian korkeampiin tasoihin. Ensimmäisessä mansiomaailmassa on tapana opettaa vähemmän edistyneitä opiskelijoita rinnastusmenetelmällä; toisin sanoen toisella palstalla esitetään motamerkitysten yksinkertaisempia käsitteitä ja vastakkaisella palstalla esitetään lainauksia kuolevaisten filosofian vastaanvansisältöisistä väittämistä.

48:7.2 (556.2) Ei kovinkaan kauan sitten, ollessani suorittamassa muuatta tehtävää Satanian ensimmäisessä mansiomaailmassa, minulla oli mahdollisuus tarkkailla tätä opetusmenetelmää. Ja vaikken saakaan ryhtyä esittelemään kyseisen oppitunnin motasisältöä, minulla on kuitenkin lupa jäljentää tähän ne kaksikymmentäkahdeksan ihmisten filosofiasta otettua väittämää, joita asianomainen morontiaopettaja käytti havaintoaineistona. Aineiston tarkoituksena oli auttaa näitä uusia mansiomaailmassa olevia heidän ensimmäisissä ponnistuksissaan motan tarkoituksen ja merkityksen käsittämiseksi. Nämä ihmisten filosofiasta otetut havainnollistukset olivat seuraavat:

48:7.3 (556.3) 1. Se, että osoittaa hallitsevansa jonkin erityistaidon, ei merkitse hengellisen kapasiteetin omaamista. Nokkeluus ei korvaa aitoa luonteenlujuutta.

48:7.4 (556.4) 2. Vain harvat yksilöt elävät tosiasiassa omaamansa uskon mukaan. Perusteeton pelko on mestarillinen älyllinen huijaus, jonka kohteena on kuolevaisen kehittyvä sielu.

48:7.5 (556.5) 3. Kaikella on mittansa, jota ei voi ylittää; koskaan ei puolen litran astiaan voi mahtua litraa. Hengen käsitemaailmaa ei voi mekaanisesti pakottaa aineellisiin muistikehyksiin.

48:7.6 (556.6) 4. Harvassapa ovat kuolevaiset, jotka rohkenevat koskaan laatia minkäänlaista yhteenvedon tapaista luonnon ja armon yhteisen huolenpidon tuottamista persoonallisuuden ansioista. Useimmat köyhinä itseään pitävät sielut ovat tosiasiassa rikkaita, mutta he eivät suostu sitä uskomaan.

48:7.7 (556.7) 5. Vaikeudet saattavat uhmata keskinkertaisuutta ja lannistaa pelokkaat, mutta oikeita Kaikkein Korkeimpien lapsia ne vain kannustavat.

48:7.8 (556.8) 6. Omata etuoikeus käyttämättä sitä väärin, omata vapaus sortumatta hillittömyyteen, pitää hallussaan valtaa ja järkähtämättä kieltäytyä käyttämästä sitä itsensä tärkeäksi tekemiseen – nämä ovat korkean sivistyneisyyden osoittimia.

48:7.9 (556.9) 7. Kosmoksessa ei tapahdu umpimähkäisiä ja arvaamattomia sattumuksia. Taivaalliset olennot eivät liioin auta sitä alempaa olentoa, joka kieltäytyy toimimasta totuuden valonsa mukaisesti.

48:7.10 (556.10) 8. Ponnistelu ei aina tuota iloa, mutta onnellisuutta ei ole olemassa ilman älyllistä ponnistelua.

48:7.11 (556.11) 9. Toiminta saa aikaan lujuutta; kohtuus tulee julki viehätysvoimana.

48:7.12 (556.12) 10. Oikeamielisyys lyö totuuden soittimen harmoniakieliä, ja sävel väräjää kosmoksen joka kolkkaan, Infiniittisenkin kuuluville.

48:7.13 (556.13) 11. Heikot tyytyvät tekemään päätöksiä, mutta vahvat toimivat. Elämä on vain yhden päivän työ – tee se hyvin. Teko on meidän, tulokset ovat Jumalan.

48:7.14 (556.14) 12. Kosmoksen suurin kärsimys on, ettei ole koskaan kärsinyt. Kuolevaiset oppivat viisautta vain kokemalla koettelemuksia.

48:7.15 (556.15) 13. Tähdet erottuvat parhaiten kokemuksen syvyyksien yksinäisestä eristyneisyydestä, eivät valaistuilta ja henkeäsalpaavilta vuorenhuipuilta.

48:7.16 (556.16) 14. Kiihota tovereittesi totuudennälkää; anna neuvo, vasta kun sitä pyydetään.

48:7.17 (557.1) 15. Teennäisyys on tietämättömän naurettava yritys näyttää viisaalta, hedelmättömän sielun yritys näyttää rikkaalta.

48:7.18 (557.2) 16. Voit havaita hengellisen totuuden, vasta kun tuntien sen koet, eikä moniakaan totuuksia pysty todella muutoin tuntemaan kuin vastoinkäymisessä.

48:7.19 (557.3) 17. Kunnianhimo on vaarallista, kunnes se on kokonaan sosiaalistettua. Et ole tosiasiallisesti omaksunut yhtään hyvettä, ennen kuin tekosi tekevät sinut sen arvoiseksi.

48:7.20 (557.4) 18. Kärsimättömyys on henkistä myrkkyä; suuttumus on kuin herhiläispesään heitetty kivi.

48:7.21 (557.5) 19. Huolestuneisuus on hylättävä. Raskaimmat kantaa ovat ne pettymykset, joita ei koskaan tule.

48:7.22 (557.6) 20. Vain runoilija pystyy löytämään runollisuutta rutiininomaisen olemassaolon arkipäivän proosasta.

48:7.23 (557.7) 21. Jokaisen taiteenlajin ylevä tehtävä on antaa illuusioidensa avulla aavistus korkeammasta universumitodellisuudesta, kiteyttää ajallisuuden tuntemukset ikuisuuden ajatukseksi.

48:7.24 (557.8) 22. Kehittyvää sielua ei tee jumalalliseksi se, mitä se tekee, vaan mitä se pyrkii tekemään.

48:7.25 (557.9) 23. Kuolema ei lisännyt mitään älylliseen pääomaan eikä hengellisiin varoihin, mutta se lisäsi kokemusten kertymään tietoisuuden *eloonjäämisestä*.

48:7.26 (557.10) 24. Mikä tulee olemaan ikuinen kohtalo, sen määräävät hetki hetkeltä tulokset, jotka saavutetaan päivästä päivään elämällä. Tämän päivän teot ovat huomispäivän kohtalo.

48:7.27 (557.11) 25. Kenenkään suuruus ei niinkään piile siinä, että hänellä on voimaa, kuin tämän voiman viisaassa ja jumalallisessa käyttämisessä.

48:7.28 (557.12) 26. Tietoa voi omata vain sitä jakamalla; sitä varjelee viisaus ja sen sosiaalistaa rakkaus.

48:7.29 (557.13) 27. Edistyminen edellyttää yksilöllisyyden kehittämistä; keskinkertaisuus etsii jatkuvuutta standardisoinnista.

48:7.30 (557.14) 28. Minkä tahansa väittämän puolustamisen tarve on kääntäen verrannollinen sen sisältämän totuuden määrään.

48:7.31 (557.15) Tällaista on ensimmäisen mansiomaailman aloittelijoiden työ, kun pitemmälle ehtineet oppilaat myöhemmissä maailmoissa sen sijaan hallitsevat jo kosmisen ymmärryksen ja morontiamotan korkeampia tasoja.

8. Morontiaetenijät

48:8.1 (557.16) Siitä hetkestä kun ylösnousemuskuolevaiset valmistuvat mansiomaailmoista, siihen asti kunnes he superuniversumissa

elettävän elämänvaiheen aikana saavuttavat hengen statuksen, heitä nimitetään morontiaetenijöiksi. Matkastanne tämän ihmeellisen rajamaan elämän läpi tulee unohtumaton kokemus, lumoava muisto. Se on se kehitykseen kuuluva portti henkenä vietettävään elämään ja lopulta tapahtuvaan luodun olennon täydellisyyden saavuttamiseen, jonka kautta taivasmatkalaiset pääsevät ajallisuuden päämäärään – löytävät Jumalan Paratiisista.

48:8.2 (557.17) Koko tällä kuolevaisten edistämisen morontia- ja sen jälkeen tulevalla henkijärjestelmällä, tällä taivaaseen nousevien luotujen monivaiheisella universumikoululla, on tarkalleen määrätty ja jumalallinen tarkoituksensa. Luojien suunnitelmana on suoda ajallisuuden luoduille tilaisuus omaksua vähitellen suuruniversumin toiminnan ja hallinnon yksityiskohdat, ja tätä pitkää oppikurssia toteutetaan parhaiten sillä, että eloon jäävän kuolevaisen pitää kiivetä ylös asteittain ja aktuaalisesti osallistua nousun jokaiseen vaiheeseen.

48:8.3 (558.1) Kuolevaisten eloojäämissuunnitelmalla on käytännöllinen ja hyödyllinen tavoite. Kaikki tämä jumalallinen uurastus ja huolellinen koulutus ei tule osaksenne pelkästään siksi, että saisitte jäädä eloon vain loputtomasta autuudesta ja ikuisesta vaivattomuudesta nauttiaksenne. Nykyisen universumiaikakauden horisontin takana on kätkössä transsendenttisen palvelun päämäärä. Jos Jumalten tarkoituksena olisi viedä teidät pelkästään pitkälle ja ikuiselle huviretkelle, he eivät varmaankaan näin laajalti muuttaisi koko maailmankaikkeutta yhdeksi valtavaksi ja monimutkaiseksi käytännöllisen harjoittelun kouluksi, määräisi huomattavaa osaa

taivaallisista luoduista opettajiksi ja ohjaajiksi, eivätkä sitten käyttäisi aikakautta toisena jälkeen luotsatakseen teidät yksi kerrallaan tämän jättiläismäisen, kokemuksellisesti opettavan maailmankaikkeuden koulun läpi. Kuolevaisten etenemissuunnitelman eteenpäinvieminen näyttää olevan eräs nykyisen organisoidun maailmankaikkeuden päätehtävistä, ja valtaosa älyllisten luotujen lukemattomista luokista on joko suoraan tai epäsuorasti mukana edistämässä jotakin tämän vähitellen etenevän täydellistämissuunnitelman osa-aluetta.

48:8.4 (558.2) Kulkiessasi elävän olemassaolon nousevaa asteikkoa kuolevaisesta ihmisestä Jumaluuden syleilyyn sinä itse asiassa elät täydellistyneen luodun olemassaolon jokaiselle mahdolliselle vaiheelle ja tasolle ominaisen elämän nykyisen universumiaikakauden puitteissa. Välimatkaan kuolevaisesta ihmisestä Paratiisin finaliitiksi sisältyy kaikki, mitä nyt voi olla – siihen kuuluu kaikki, mikä tällä hetkellä on älyllisten, täydellistyneiden, finiittisten luotujen eläville luokille mahdollista. Jos Paratiisin finaliittien tulevana määränpäänä on palvelu tällä hetkellä tekeillä olevissa uusissa universumeissa, on varmaa, ettei tässä uudessa ja tulevassa luomuksessa ole sellaisia kokemuksellisten olentojen luotuja luokkia, joiden elämänvaiheet poikkeaisivat täysin niistä, joita kuolevaisfinaliitit ovat eläneet jossakin maailmassa ylenevän koulutuksensa osana, yhtenä vaiheena aikakaudet jatkuvassa edistymisessä eläimestä enkeliksi, enkelistä hengeksi ja hengestä Jumalaksi.

48:8.5 (558.3) [Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 49

Asutut maailmat

49:0.1 (559.1) KAIKKI kuolevaisten asuttamat maailmat ovat alkuperältään ja luonteeltaan evolutionaarisia. Nämä sfäärit ovat ajallisuuden ja avaruuden kuolevaissukukuntien taimitarha ja niiden kehityksen kehto. Jokainen ylösnousemuksellisen elollisuuden asuttama yksikkö on tosiasiallinen harjoittelukoulu olemassaolon seuraavana edessä olevaa vaihetta varten, ja tämä pitää paikkansa ihmisten asteittain etenevän Paratiisiin-nousun jokaisen vaiheen osalta; se on aivan yhtä totta, olipa puhe kuolevaisen ensimmäisestä kokemuksesta evolutionaarisella planeetalla tai Melkisedekien viimeisestä universumipäämajan koulusta, jota koulua ylösnousemuskuolevaiset käyvät vasta hieman ennen superuniversumin hallintojärjestelmän piiriin siirtymistään ja ensimmäisen asteen henkiolomuodon saavuttamista.

49:0.2 (559.2) Kaikki asutut maailmat on taivaallista hallintoa varten ryhmitelty perustasolla paikallisjärjestelmiksi, ja kuhunkin tällaiseen paikallisjärjestelmään kuuluvien evolutionaaristen maailmojen

lukumäärä rajoittuu noin tuhanteen. Tämä rajoitus on Päivien Muinaisten määräämä, ja se koskee sellaisia aktuaalisia evolutionaarisia planeettoja, joilla asuu eloonjäämisen statuksen omaavia kuolevaisia. Tähän ryhmään ei lasketa lopullisesti valoon ja elämään asettuneita maailmoja eikä elollisuuden kehityksessä vielä ihmistä edeltävässä vaiheessa olevia planeettoja.

49:0.3 (559.3) Satania itse on keskeneräinen järjestelmä, jossa on vain 619 asuttua maailmaa. Tällaiset planeetat numeroidaan sarjoittain, sitä mukaa kun ne rekisteröidään asutuiksi maailmoiksi, tahdollisten luotujen asuttamiksi maailmoiksi. Niinpä Urantialle annettiin numero *Satanian 606*, mikä tarkoittaa, että se on tämän paikallisjärjestelmän 606:s sellainen maailma, jossa elollisuuden pitkä evolutionaarinen kehitysprosessi huipentui ihmisolentojen ilmaantumiseen. Kolmekymmentäkuusi asuttamatonta planeettaa on lähestymässä vaihetta, jossa niihin tuodaan elämä, ja useita ollaan parhaillaan valmistelemassa Elämänkantajia varten. Lähes kaksisataa sfääriä on sellaisessa kehitysvaiheessa, että ne muutaman lähimmän vuosimiljoonan kuluessa ovat valmiita elämän juurruttamiseen.

49:0.4 (559.4) Kaikki planeetat eivät sovellu kuolevaiselollisuuden tyyssijaksi. Pienet planeetat, joiden pyörähdysnopeus akselinsa ympäri on suuri, ovat täysin sopimattomia elämän kasvuympäristöksi. Keskusaurinkoa kiertävät planeetat ovat useissa Satanian fyysisissä järjestelmissä asuinpaikoiksi liian suuria; niiden suuri massa tuo mukanaan musertavan painovoiman. Monilla näistä suunnattoman suurista sfääreistä on satelliitteja, joskus puoli

tusinaa tai enemmänkin, ja nämä kuut ovat usein kooltaan hyvin lähellä Urantian kokoa, joten ne ovat asutuksen kannalta lähes ihanteellisia.

49:0.5 (559.5) Satanian vanhin asuttu maailma, maailma numero yksi, on Anova, yksi valtavan suurta pimeää planeettaa kiertävistä neljästäkymmenestäneljästä satelliitista; se saa tosin kolmen naapuriauringon toisistaan poikkeavaa valoa. Anova on pitkälle kehittyneessä edistyvän sivilisaation vaiheessa.

1. Planetaarinen elollisuus

49:1.1 (559.6) Ajallisuuden ja avaruuden universumit kehittyvät asteittain; elämän – maisen tai taivaallisen – kehityskulku ei ole umpimähkäistä eikä maagista. Kosminen kehitys ei ehkä aina ole ymmärrettävää (ennustettavissa olevaa), mutta sattumaa se ehdottomasti ei ole.

49:1.2 (560.1) Aineellisen elämän biologinen yksikkö on alkulimaa oleva solu: kemiallisten, sähköisten ja muiden perusenergioiden kommunaalinen yhdistymä. Sen kemialliset kaavat ovat kussakin järjestelmässä erilaisia, ja elävän solun lisääntymismenetelmä on kussakin paikallisuniversumissa hieman erilainen, mutta Elämänkantajat ovat aina ne elävät katalysoijat, jotka panevat alulle aineellisen elämän alkureaktiot. He ovat elävän aineen energiapiirien alkuunsaattajat.

49:1.3 (560.2) Kaikissa saman paikallisjärjestelmän maailmoissa on havaittavissa kiistatonta fyysistä samankaltaisuutta. Jokaisella planeetalla on siitä huolimatta oma elollisuuden skaalansa niin, ettei ole kahta maailmaa, joiden kasvisto ja eläimistö ovat täsmälleen samanlaiset. Nämä järjestelmän elollistyyppien planeettakohtaiset muunnelmat johtuvat Elämänkantajien päätöksistä. Mutta nämä olennot eivät ole ailahtelevia eivätkä oikullisia, vaan universumeja hoidetaan lain ja järjestyksen mukaisesti. Nebadonin lait ovat Salvingtonin jumalallisia mandaatteja, ja elämän evolutionaarinen järjestelmä Sataniassa on sopusoinnussa Nebadonin evoluutiomallin kanssa.

49:1.4 (560.3) Ihmisen kehityksen sääntönä on evoluutio, mutta itse prosessi vaihtelee suuresti eri maailmoissa. Joskus elämä pannaan alulle yhdestä keskuksesta, toisinaan kolmesta, kuten Urantialla tapahtui. Ilmakehällisissä maailmoissa sen alkukotina on tavallisesti meri, mutta ei aina, sillä asia riippuu paljon planeetan fyysisestä tilasta. Elämänkantajilla on elämän alkuunpanotehtävänsä suhteen suuri toimintavapaus.

49:1.5 (560.4) Planetaarisen elämän kehittymisessä sen kasveina ilmenevä muoto edeltää aina eläinten muodossa tapahtuvaa ilmenemistä, ja kasvikunta on melkolailla täydelleen kehittynyt, ennen kuin eläinten esityypit siitä erillistyvät. Kaikki eläintyypit kehittyvät edeltävistä, kasvimaailmaa edustavista elollisuuden perusmuotoumista. Niitä ei organisoida erikseen.

49:1.6 (560.5) Elollisuuden kehityksen varhaisvaiheet eivät kaikilta osin käy yksiin nykyisten näkemystenne kanssa. *Kuolevainen*

ihminen ei ole evoluution sattuma. On olemassa täsmällinen järjestelmä, universaalinen laki, joka määrittää, miten elämää koskeva planeettakohtainen suunnitelma avaruuden sfääreillä toteutuu. Aika ja tietyn lajin runsas jälkeläistuotanto eivät ole ratkaisevia tekijöitä. Hiiret lisääntyvät paljon elefantteja nopeammin, elefantit kuitenkin kehittyvät nopeammin kuin hiiret.

49:1.7 (560.6) Planeetan kehitysprosessi sujuu hyvässä järjestyksessä ja hallitusti. Korkeampien organismien kehittyminen elollisuuden alemmista ryhmittymistä ei ole sattumanvaraista. Johonkin valikoituun lajiin sisältyvän elämänplasman tiettyjen suotuisten perintöainesten tuhoutuminen kuitenkin joskus hetkellisesti viivästyttää evolutionaarista edistymistä. Ihmisen evoluutioon kuuluvan yhden ainoan korkealaatuisen perintötekijän menettämisestä johtuvan vahingon korjaaminen vaatii joskus aikakauden toisensa perään. Tällaisia elävän protoplasman oivallisia ja muihin nähden verrattomampia perintöaineksia tulisi suojella tarkkaan ja järkevästi, heti kun sellaisia ilmaantuu. Ja useimmissa asutuissa maailmoissa näitä korkeammanlaatuisia elämän potentiaaleja pidetäänkin huomattavasti suuremmassa arvossa kuin Urantialla.

2. Planeettakohtaiset fyysiset tyypit

49:2.1 (560.7) Kussakin järjestelmässä on kasvi- ja eläinmaailman standardi- ja perusmalli. Mutta Elämänkantajat joutuvat usein

pakostakin muuntelemaan näitä perusmalleja mukauttaakseen ne avaruuden lukuisissa maailmoissa kohtaamiinsa monenlaisiin fyysisiin olosuhteisiin. He vaalivat yleisluontoista, paikallisjärjestelmiin tarkoitettua kuolevaisluotujen tyyppiä, mutta on olemassa seitsemän toisistaan erottuvaa fyysistä tyyppiä sekä tuhansittain näiden seitsemän selvästi erottuvan erilaistuman vähäisempiä muunnoksia:

49:2.2 (561.1) 1. Ilmakehätyypit.

49:2.3 (561.2) 2. Elementtityypit.

49:2.4 (561.3) 3. Gravitaatiotyypit.

49:2.5 (561.4) 4. Lämpötilatyypit.

49:2.6 (561.5) 5. Sähkötyypit.

49:2.7 (561.6) 6. Energianottotyypit.

49:2.8 (561.7) 7. Nimeämättömät tyypit.

49:2.9 (561.8) Satanian järjestelmässä esiintyy kaikkia näitä tyyppejä ja lukuisia niiden välillä olevia ryhmiä, olkoonkin että jotkin niistä ovat edustettuina varsin harvalukuisesti.

49:2.10 (561.9) 1. *Ilmakehätyypit*. Fyysiset erot kuolevaisten asuttamien maailmojen välillä määräytyvät pääasiassa ilmakehän laadun perusteella. Muut elollisuuden planeettakohtaiseen erilaistumiseen vaikuttavat tekijät ovat suhteellisen vähäisiä.

49:2.11 (561.10) Ilmakehän osalta Urantialla nykyisin vallitseva tilanne on hengittävän ihmistyypin olemassaolon kannalta miltei ihanteellinen, mutta ihmistyyppi on sillä tavoin muunneltavissa, että

se voi elää sekä hyvin tiheän että hyvin ohuen ilmakehän omaavilla planeetoilla. Nämä muunnelmat ulottuvat myös eläinkuntaan, jonka suhteen eri asuttujen sfäärien välillä esiintyy suuria eroavuuksia. Sekä tiheä- että harvailmakehäisissä maailmoissa esiintyy eläinkunnan kohdalla hyvin laajaa modifioitumista.

49:2.12 (561.11) Noin kaksi ja puoli prosenttia Satanian ilmakehätyypeistä on alihengittäjiä, noin viisi prosenttia ylihengittäjiä ja yli yhdeksänkymmentäyksi prosenttia keskihengittäjiä. Nämä vastaavat yhteensä yhdeksääkymmentäkahdeksaa ja puolta prosenttia Satanian maailmoista.

49:2.13 (561.12) Urantian rotujen kaltaiset olennot luokitellaan keskihengittäjiin; edustatte kuolevaisolomuodon keskitasoista eli tyypillistä hengitysjärjestelmää. Mikäli älyllisiä luotuja esiintyisi planeetalla, joka ilmakehän osalta muistuttaa lähinaapurianne Venusta, he kuuluisivat ylihengittäjäin ryhmään, kun taas sellaisen planeetan asukkaat, jonka ilmakehä olisi yhtä harva kuin ulomman naapurinne Marsin ilmakehä, määriteltäisiin alihengittäjiksi.

49:2.14 (561.13) Jos kuolevaisia sattuisi asumaan planeetalla, joka teidän Kuunne tavoin olisi ilmaton, he kuuluisivat erilliseen hengittämättömien luokkaan. Tämä tyyppi edustaa radikaalia eli äärimmilleen vietyä mukautumista planetaariseen ympäristöön, ja käsittelemme sitä erikseen. Hengittämättömien osalle tulevat jäljellä olevat puolitoista prosenttia Satanian maailmoista.

49:2.15 (561.14) 2. *Elementtityypit*. Nämä erilaistumat koskevat kuolevaisten suhdetta veteen, ilmaan ja maahan, ja älyllinen elollisuus jakautuu neljään toisistaan erottuvaan lajiin sen mukaan, miten se suhteutuu näihin elinympäristöihin. Urantian rodut kuuluvat maalla elävään luokkaan.

49:2.16 (561.15) Teidän on melko mahdotonta hahmottaa mielessänne joidenkin maailmojen alkuaikojen ympäristöolosuhteita. Kehittyvän eläinmaailman on näiden epätavallisten olosuhteiden johdosta välttämätöntä pysytellä merellisessä lastenkamarissaan pitempään kuin planeetoilla, jotka jo varhain tarjoavat suotuisan, maasta ja ilmakehästä koostuvan ympäristön. Toisaalta taas joissakin ylihengittäjien maailmoissa, silloin kun kyseinen planeetta ei ole liian suuri, on toisinaan tarkoituksenmukaista saada aikaan kuolevaistyyppi, joka kykenee vaivattomaan ilmassaliikkumiseen. Toisinaan nämä ilmassapurjehtijat ilmaantuvat vedessä elävien ja maalla elävien ryhmien välillä, ja he elävät aina osittain maalla ja heistä kehittyy lopulta maalla asuvia. Mutta joissakin maailmoissa he lentävät pitkään, vielä senkin jälkeen kun heistä on tullut maatyyppiin kuuluvia olentoja.

49:2.17 (562.1) On sekä hämmästyttävää että huvittavaa tarkkailla alkukantaisen ihmissuvun varhaissivilisaation muotoutumista, jossakin tapauksessa ilmassa ja puiden latvuksissa ja toisessa tapauksessa keskellä suojaisten trooppisten altaiden matalia vesiä, sekä tällaisten epätavallisten sfäärien alkurotujen merellisten puutarhojen pohjalla, reunoilla ja rannoilla. Urantiallakin oli pitkä kautensa, jonka kuluessa alkukantainen ihminen säilytti

olemassaolonsa ja kehitti alkeellista sivilisaatiotaan elämällä enimmältään latvustoissa, kuten tekivät hänen varhaisemmat, puussa eläneet esivanhempansa. Ja Urantialla teillä on edelleen ryhmä pikkunisäkkäitä (lepakkojen heimo), jotka ovat ilmassapurjehtijoita, ja meressä elävät hylkeenne ja valaanne kuuluvat nekin nisäkkäiden luokkaan.

49:2.18 (562.2) Satanian elementtityypeistä seitsemän prosenttia on vesityyppiä, kymmenen prosenttia ilma-, seitsemänkymmentä prosenttia maa- ja kolmetoista prosenttia sekä maa- että ilmatyyppiä. Mutta nämä varhaisina älyllisinä luotuina ilmenevät modifikaatiot eivät ole ihmiskaloja eivätkä ihmislintuja. He ovat ihmistyyppejä ja esi-ihmistyyppejä, ei superkaloja eikä ylevöityneitä lintuja, vaan kiistattomasti kuolevaisia.

49:2.19 (562.3) 3. *Gravitaatiotyypit*. Luomissuunnitelmaa modifioiden älyllisistä olennoista konstruoidaan sellaisia, että he voivat toimia vaivatta sekä Urantiaa pienemmillä että sitä suuremmilla sfääreillä, ja näin heidät tietyssä määrin mukautetaan kooltaan ja tiheydeltään epäihanteellisten planeettojen painovoimaan.

49:2.20 (562.4) Kuolevaisten eri planeettakohtaiset tyypit ovat ruumiinpituudeltaan toisistaan poikkeavia. Nebadonissa kuolevaisten keskipituus on hieman yli kaksi metriä. Joitakin suurempia maailmoja kansoittavat olennot, jotka ovat pituudeltaan vain noin seitsemänkymmentäviisi senttimetriä. Jos äsken mainittua ruumiinpituutta pidetään lähtökohtana, päästään tässä kysymyksessä keskikokoisten planeettojen keskimääräispituuksien

kautta pienempien asuttujen sfäärien noin kolmen metrin pituuteen. Sataniassa on vain yksi rotu, jonka pituus on alle satakaksikymmentä senttimetriä. Kahtakymmentä prosenttia Satanian asutuista maailmoista kansoittavat kuolevaiset, jotka edustavat suuremmilla ja pienemmillä planeetoilla asuvia modifioituja gravitaatiotyyppejä.

49:2.21 (562.5) 4. *Lämpötilatyypit*. On mahdollista luoda eläviä olentoja, jotka voivat sietää sekä paljon korkeampia että paljon matalampia lämpötiloja kuin on se lämpötilan vaihtelualue, jossa Urantian rodut elävät. Olennot jakautuvat viiteen erilliseen luokkaan heitä lämmönsäätelymekanismin perusteella luokiteltaessa. Tässä asteikossa Urantian rodut ovat numeroa kolme. Kolmeakymmentä prosenttia Satanian maailmoista kansoittavat modifioituihin lämpötilatyyppeihin kuuluvat rodut. Kaksitoista prosenttia kuuluu korkeampien lämpötilan vaihtelurajojen piiriin, kahdeksantoista prosenttia alempiin – verrattuina urantialaisiin, jotka toimivat keskilämpötilaryhmässä.

49:2.22 (562.6) 5. *Sähkötyypit*. Maailmojen sähköinen, magneettinen ja elektroninen käyttäytyminen vaihtelee suuresti. Elämästä, josta kuolevaiset koostuvat, on olemassa kymmenen konstruktiota, ja ne on muovattu eri tavoin kestämään kullekin sfäärille ominaista energiaa. Nämä kymmenen muunnelmaa reagoivat hieman eri tavoin myös tavallisen auringonvalon kemiallisiin säteisiin. Mutta älylliseen tai hengelliseen elämään nämä vähäiset fyysiset muunnokset eivät vaikuta millään tavoin.

49:2.23 (562.7) Kuolevaiselollisuuden sähköryhmittymistä miltei kaksikymmentäkolme prosenttia kuuluu luokkaan numero neljä eli Urantian tyyppiä edustavan olemassaolomuodon piiriin. Nämä tyypit jakautuvat täysin prosentein ilmoitettuna seuraavasti: numero 1, yksi prosentti; numero 2, kaksi prosenttia; numero 3, viisi prosenttia; numero 4, kaksikymmentäkolme prosenttia; numero 5, kaksikymmentäseitsemän prosenttia; numero 6, kaksikymmentäneljä prosenttia; numero 7, kahdeksan prosenttia; numero 8, viisi prosenttia; numero 9, kolme prosenttia; numero 10, kaksi prosenttia.

49:2.24 (563.1) 6. *Energianottotyypit*. Kaikki maailmat eivät ole samankaltaisia siinä mielessä, miten olentojen energiansisäänotto tapahtuu. Kaikissa asutuissa maailmoissa ei ole sellaista hengityksen avulla tapahtuvaan kaasujen vaihtoon soveltuvaa ilmakehän valtamerta, jollainen on Urantialla. Monien planeettojen varhaisemmat ja myöhäisemmät vaiheet ovat sellaisia, ettei niillä voisi elää tämänhetkiseen olentoluokkaasi kuuluvia olentoja. Ja milloin hengitykseen liittyvät planetaariset tekijät ovat hyvin korkeita tai hyvin matalia, mutta älyllisen elollisuuden kaikki muut edellytykset ovat riittävät, silloin Elämänkantajat useinkin juurruttavat tällaiseen maailmaan kuolevaisolomuodon muunnelman: olentoja, jotka kykenevät suorittamaan elintoimintojensa edellyttämän aineenvaihdunnan suoraan valoenergian ja Fyysisten Päävalvojien suorittamien voiman ensikäden muodonmuutosten avulla.

49:2.25 (563.2) Eläinten ja kuolevaisten ravitsemuksen alalla esiintyy kuutta eri tyyppiä: Alihengittäjät käyttävät ravitsemuksen ensimmäistä tyyppiä, merien asukkaat toista, keskihengittäjät kolmatta, niin kuin Urantialla. Ylihengittäjät käyttävät energian sisäänoton neljättä tyyppiä, ja hengittämättömät käyttävät ravitsemuksen ja energian viidettä luokkaa. Energianoton kuudes menetelmä rajoittuu keskiväliolentoihin.

49:2.26 (563.3) 7. *Nimeämättömät tyypit*. Planetaarisessa elollisuudessa esiintyy vielä lukuisia muitakin fyysisiä variaatioita, mutta kaikissa näissä eroavuuksissa on kysymys yksinomaan anatomisista modifikaatioista, fysiologisesta erilaistumisesta ja sähkökemiallisesta sopeutumisesta. Tällaiset poikkeavuudet eivät koske älyllistä eivätkä hengellistä elämää.

3. Hengittämättömien maailmat

49:3.1 (563.4) Asuttujen planeettojen enemmistöä kansoittavat älyllisten olentojen hengittävät tyypit. Mutta on olemassa myös kuolevaisluokkia, jotka pystyvät elämään vähäilmaisissa tai kokonaan ilmattomissa maailmoissa. Alle seitsemän prosenttia Orvontonin asutuista maailmoista lukeutuu tähän tyyppiin. Nebadonissa tämä prosenttiluku on vähemmän kuin kolme. Koko Sataniassa on vain yhdeksän tällaista maailmaa.

49:3.2 (563.5) Sataniassa on näin harvoja hengittämättömien olentotyyppien asuttamia maailmoja siksi, että tässä melko äskettäin organisoidussa Norlatiadekin lohkossa on vielä runsaasti meteoreihin kuuluvia avaruuden kappaleita. Ja maailmoihin, joista suojelevan kitkaesteen muodostava ilmakehä puuttuu, kohdistuu näiden avaruuden vaeltelijoiden lakkaamaton pommitus. Jotkin komeetat koostuvat nekin meteoriparvista, mutta yleensä ne ovat hajonneita pienempiä ainekasautumia.

49:3.3 (563.6) Urantian ilmakehään tunkeutuu joka päivä miljoonittain meteoriitteja noin kolmensadankahdenkymmenen kilometrin sekuntivauhtia. Edistyneiden rotujen on hengittämättömien maailmoissa tehtävä paljon suojautuakseen meteorien aiheuttamilta vahingoilta. He valmistavat sähkölaitteita, jotka toimivat siten, että ne kuluttavat meteorit loppuun tai johtavat ne muualle. He joutuvat suureen vaaraan uskaltautuessaan näiden suojavyöhykkeiden ulkopuolelle. Näihin maailmoihin kohdistuu myös tuhoisia sähkömyrskyjä, jollaiset ovat Urantialla tuntemattomia. Aikoina, jolloin hirvittävää energian vaihtelua esiintyy, asukkaiden on etsittävä turvaa suojaavasti eristetyistä erikoisrakennelmista.

49:3.4 (563.7) Elämä hengittämättömien maailmoissa on varsin toisenlaista kuin Urantialla. Hengittämättömät eivät syö ruokaa eivätkä juo vettä, toisin kuin Urantian rodut. Näiden erikoistuneiden ihmisten hermoston, lämmönsäätelymekanismin ja aineenvaihdunnan reaktiot eroavat perinpohjaisesti Urantian kuolevaisten vastaavista toiminnoista. Miltei jokainen elintoiminto

on suvunjatkamista lukuun ottamatta erilainen, ja onpa jälkeläistentuottamismenetelmissäkin jonkin verran eroja.

49:3.5 (564.1) Hengittämättömien asuttamien maailmojen eläinlajit eroavat perusteellisesti ilmakehällisillä planeetoilla tavattavista eläinlajeista. Hengittämättömien elintapa poikkeaa ilmakehällisen maailman olemassaolontekniikasta. Yksinpä eloonjäämisenkin osalta nämä ihmiset ovat erilaisia, sillä he ovat ehdokkaita Henkeen tapahtuvaan fuusioon. Kaikesta huolimatta nämä olennot nauttivat elämästä, suorittavat oman maailmansa toimia ja kokevat samoja suhteellisia koettelemuksia ja iloja kuin ilmakehällisissäkin maailmoissa elävät kuolevaiset. Hengittämättömät eivät mieleltään ja luonteeltaan poikkea muista kuolevaistyypeistä.

49:3.6 (564.2) Saattaisitte tuntea suurempaakin kiinnostusta tämän kuolevaistyypin planetaarista käyttäytymistä kohtaan, sillä tällainen olentojen rotu asuu eräällä varsin lähellä Urantiaa olevalla sfäärillä.

4. Evolutionaariset tahdolliset luodut

49:4.1 (564.3) Eri maailmojen kuolevaisten, samoihin älyllisiin ja fyysisiin tyyppeihinkin kuuluvien, välillä vallitsee suuria eroja, mutta kaikki tahdollisen olennon arvoaseman omaavat kuolevaiset ovat pystyasentoisia eläimiä, kaksijalkaisia.

49:4.2 (564.4) Evolutionaarisia perusrotuja on kuusi: kolme primaarista – punainen, keltainen ja sininen; ja kolme sekundääristä – oranssi, vihreä ja indigo. Useimmissa asutuissa maailmoissa

esiintyy kaikkia näitä rotuja, mutta monilla kolmiaivoisten planeetoilla asuu vain kolmea primaarista tyyppiä. Myös muutamissa paikallisjärjestelmissä on vain nämä kolme rotua.

49:4.3 (564.5) Ihmisen fyysisiä erikoisaisteja on keskimäärin kaksitoista, joskin kolmiaivoisten kuolevaisten erikoisaistit kattavat yksi- ja kaksiaivoisten tyyppien aistien alaa hieman laajemman alueen, he nimittäin voivat nähdä ja kuulla huomattavasti Urantian rotuja enemmän.

49:4.4 (564.6) Lapset syntyvät tavallisesti yksittäin niin, että useampien lasten samanaikainen syntyminen on poikkeus, ja perhe-elämä on kaikentyyppisillä planeetoilla kokolailla yhdenmukaista. Sukupuolten tasa-arvo vallitsee kaikissa edistyneissä maailmoissa; mies ja nainen ovat mielenlahjoiltaan ja hengelliseltä statukseltaan samanarvoisia. Planeetta ei mielestämme ole noussut barbariasta niin kauan, kuin toinen sukupuoli pyrkii tyrannisoimaan toista. Tämä luodun kokemukseen kuuluva aspekti kohenee Aineellisen Pojan ja Tyttären saapumisen jälkeen aina huomattavasti.

49:4.5 (564.7) Kaikilla auringon valaisemilla ja lämmittämillä planeetoilla esiintyy vuodenaikojen ja lämpötilan vaihteluja. Maanviljely on yleistä kaikissa ilmakehällisissä maailmoissa. Maan viljeleminen on ainoa toiminta, joka on kaikkien tällaisten planeettojen edistyville roduille yhteistä.

49:4.6 (564.8) Planeetan varhaisvaiheissa kaikki kuolevaiset käyvät samanlaiset yleiset taistelut mikroskooppisen pieniä vihollisia vastaan kuin te nyt käytte Urantialla, vaikkakaan eivät kenties yhtä laajassa mitassa. Elämän pituus vaihtelee eri planeetoilla

primitiivisten maailmojen kahdestakymmenestäviidestä vuodesta aina edistyneempien ja vanhempien sfäärien viiteensataan vuoteen.

49:4.7 (564.9) Ihmiset ovat laumaolentoja ja ryhmittyvät sekä heimoiksi että roduiksi. Nämä erilaisiin ryhmiin jakautumiset kuuluvat myötäsyntyisesti heidän alkuperäänsä ja luonteenlaatuunsa. Vasta edistyvä sivilisaatio ja asteittainen hengellistyminen voivat muuntaa näitä tendenssejä. Asuttujen maailmojen sosiaaliset, taloudelliset ja hallinnolliset ongelmat vaihtelevat planeettojen iän mukaan sekä sen mukaan, missä määrin jumalallisten Poikien toinen toistaan seuraavat vierailut ovat niihin vaikuttaneet.

49:4.8 (564.10) Mieli on Äärettömän Hengen antama lahja, ja se toimii erilaisissa ympäristöissä aivan samalla tavoin. Kuolevaisten mieli on muutamista paikallisjärjestelmien tahdollisten luotujen fyysiselle olemukselle luonteenomaisista rakenteellisista ja kemiallisista eroavuuksista huolimatta samankaltainen. Henkilökohtaisista tai fyysisistä planeettakohtaisista eroavuuksista huolimatta kaikkien näiden eri kuolevaisluokkien mentaalinen elämä on sangen samankaltaista, ja niiden välittömästi kuoleman jälkeen seuraavat elämänvaiheet muistuttavat suuresti toisiaan.

49:4.9 (565.1) Mutta kuolevaisen mieli, joka on ilman kuolematonta henkeä, ei voi jäädä eloon. Ihmisen mieli kuolee; lahjaksi saatu henki vain on kuolematon. Eloonjääminen riippuu Suuntaajan hoivassa tapahtuvasta hengellistymisestä – kuolemattoman sielun syntymisestä ja kehittymisestä; ainakaan mitään vihamielisyyttä ei

saa olla kehittynyt Suuntaajan tehtävää kohtaan, joka on aineellisen mielen hengellisen muodonmuutoksen aikaansaaminen.

5. Kuolevaisten planetaariset sarjat

49:5.1 (565.2) On jossakin määrin vaikeaa laatia todellisuudenmukaista esitystä kuolevaisten planetaarisista sarjoista, koska tiedätte niistä niin kovin vähän ja koska variaatioita on niin lukuisasti. Kuolevaisia luotuja voidaan kuitenkin tutkia monista näkökulmista, muiden muassa seuraavista:

49:5.2 (565.3) 1. Mukautuminen planeetalla vallitsevaan ympäristöön.

49:5.3 (565.4) 2. Aivotyyppien mukaiset sarjat.

49:5.4 (565.5) 3. Hengen vastaanottamisen mukaiset sarjat.

49:5.5 (565.6) 4. Planetaaristen kuolevaisten aikakaudet.

49:5.6 (565.7) 5. Luotujen keskinäisen samanlaisuuden mukaiset sarjat.

49:5.7 (565.8) 6. Suuntaajaanfuusioitumisen mukaiset sarjat.

49:5.8 (565.9) 7. Menetelmät, joilla vapaudutaan maan päällä vietetystä elämästä.

49:5.9 (565.10) Seitsemän superuniversumin asuttuja sfäärejä kansoittavat kuolevaiset, jotka kuuluvat samanaikaisesti yhteen tai useampaan näistä seitsemästä yleisluontoisesta, evolutionaarisista luoduista koostuvan elollisuuden luokasta. Mutta näissä yleisluokituksissa ei vielä oteta huomioon sellaisia olentoja kuin midsoniitteja eikä eräitä muitakaan älyllisen elollisuuden muotoja.

Näissä kertomuksissa käsiteltyjä asuttuja maailmoja kansoittavat evolutionaariset kuolevaisluodut, mutta on olemassa muitakin elollisuuden muotoja.

49:5.10 (565.11) 1. *Mukautuminen planetaariseen ympäristöön*. On olemassa kolme asuttujen maailmojen yleisryhmää, jos ajatellaan luoduista koostuvan elollisuuden mukautumista planetaariseen ympäristöön: normaali mukautumisryhmä, äärimmilleen vietyä mukautumista edustava ryhmä ja kokeellinen ryhmä.

49:5.11 (565.12) Normaali mukautuminen planeetoilla vallitseviin olosuhteisiin noudattaa edellä käsiteltyjä, yleisiä fyysisiä malleja. Hengittämättömien maailmat ovat tyyppiesimerkki radikaalista eli äärimmilleen viedystä sopeutumisesta, mutta tähän ryhmään sisältyy myös muita tyyppejä. Kokeelliset maailmat soveltuvat tyypillisille elollismuodoille yleensä ihanteellisesti, ja Elämänkantajat pyrkivät näillä desimaaliplaneetoilla tuottamaan hyödyllisiä muunnoksia elämän vakiokaavoista. Koska maailmanne on kokeiluplaneetta, se eroaa merkittävästi Satanian sisarsfääreistään. Urantialla on esiintynyt monia sellaisia elollisuuden muotoja, joita ei tavata muualta, toisaalta monet muualla yleiset lajit puuttuvat teidän planeetaltanne.

49:5.12 (565.13) Kaikki maailmat, joissa elämää on muunneltu, on Nebadonin universumissa kytketty sarjallisesti yhteen, ja ne muodostavat erityisten universumiasioiden toimikentän, josta tähän tehtävään määrätyt hallintoviranomaiset huolehtivat. Ja kaikkia näitä kokeellisia maailmoja käy määräajoin tarkastamassa joukko

universumin ohjaajia päällikkönään finaliittiveteraani, joka tunnetaan Sataniassa Tabamantiana.

49:5.13 (566.1) 2. *Aivotyypin mukaiset sarjat*. Kuolevaisten ainoa fyysinen yhtäläisyys on aivo- ja hermojärjestelmä. Aivomekanismin osalta olemassa on kuitenkin kolme perusjärjestelyä: yksi-, kaksi- ja kolmiaivoiset tyypit. Urantialaiset ovat kaksiaivoista tyyppiä, jonkin verran mielikuvituksekkaampia, seikkailunhaluisempia ja filosofisempia kuin yksiaivoiset kuolevaiset, mutta toisaalta jossakin määrin vähemmän hengellisiä, eettisiä ja palvonnallisia kuin kolmiaivoiset luokat. Nämä aivojen suhteen esiintyvät eroavuudet ovat ominaisia jo ihmistä edeltäville eläineksistensseille.

49:5.14 (566.2) Kaksipuoliskoista tyyppiä olevan urantialaisen aivokuoren perusteella voitte analogian avulla käsittää jotakin yksiaivoisesta tyypistä. Kolmiaivoisten luokkien kolmannet aivot ovat käsitettävissä parhaiten, kun ne ajatellaan alempien aivokerrostenne eli aivojen alkeismuodon kehittymäksi, joka on kehittynyt sellaiseen pisteeseen, että se toimii pääasiassa fyysisten toimintojen valvojana ja vapauttaa näin kahdet ylemmät aivot korkeampiin tehtäviin: toiset älyllisiin toimintoihin ja toiset toimintoihin, jotka merkitsevät Ajatuksensuuntaajan hengellisenä vastapuolena olemista.

49:5.15 (566.3) Vaikka yksiaivoisten rotujen maalliset saavutukset ovat kaksiaivoisten luokkien saavutuksia hieman rajoittuneempia, toisaalta kolmiaivoisten ryhmän asuttamilla vanhemmilla planeetoilla esiintyy kulttuureja, jotka ällistyttäisivät urantialaisia ja

jotka keskinäisessä vertailussa saattaisivat sivilisaationne jossain määrin häpeään. Mekaanisen kehityksen ja aineellisen kulttuurin, jopa älyllisen edistyksen, alalla kaksiaivoisten kuolevaisten maailmat pystyvät samaan kuin kolmiaivoisten sfäärit. Mutta mielen korkeammassa hallinnassa samoin kuin älyllisen ja hengellisen keskinäisen vastaavuuden kehittämisessä olette hieman heikompia.

49:5.16 (566.4) Kaikissa tällaisissa vertailevissa arvioinneissa, jotka koskevat jonkin maailman tai maailmaryhmän älyllistä edistystä tai hengellisiä saavutuksia, olisi tasapuolisuuden nimessä otettava huomioon planeetan ikä; paljon, hyvin paljon riippuu iästä, biologisten kohentajien antamasta avusta sekä jumalallisten Poikien eri luokkien sittemmin seuraavista tehtäväkäynneistä.

49:5.17 (566.5) Vaikka kolmiaivoiset ihmiset kykenevät yksi- tai kaksiaivoisiin luokkiin verrattuina jossakin määrin korkeampaan planetaariseen kehitykseen, niillä kaikilla on kuitenkin samantyyppinen elämänplasma, ja ne kaikki suorittavat planetaariset toimensa varsin yhdenmukaisesti, suunnilleen kuten urantialaiset. Nämä kuolevaisten kolme tyyppiä ovat levinneet paikallisjärjestelmien kaikkiin maailmoihin. Planeetoilla vallitsevilla olosuhteilla oli useimmissa tapauksissa hyvin vähäinen vaikutus Elämänkantajien päätöksiin, kun he kaavailivat näitä erilaisia kuolevaisluokkia eri maailmoihin. Elämänkantajien oikeutena on mainittujen kaavailujen laatiminen ja niiden toteuttaminen.

49:5.18 (566.6) Ylösnousemuksellisen elämänvaiheen osalta nämä kolme luokkaa ovat tasavertaisia. Kunkin luokan on käytävä läpi sama älyllinen kehitysasteikko ja läpäistävä samat hengellisen

edistymisen testit. Näihin erilaisiin maailmoihin kohdistuva järjestelmän hallinto ja konstellaation ylivalvonta ovat yhtä erottelemattomia; Planeettaprinssien hallintojärjestelmät ovat nekin toistensa kaltaisia.

49:5.19 (566.7) 3. *Hengen vastaanottamisen mukaiset sarjat*. On olemassa kolme mielen rakenteen ryhmää siltä osin, kun kysymyksessä on yhteys henkiasioihin. Tämä luokitus ei riipu siitä, kuuluuko kuolevainen yksi-, kaksi- vaiko kolmiaivoiseen luokkaan. Kysymys on ensi sijassa rauhaskemiasta, eritoten tiettyjen aivolisäkkeeseen verrattavien rauhasten rakenteesta. Joidenkin maailmojen roduilla on yksi rauhanen, toisissa maailmoissa niitä on urantialaisten tapaan kaksi, mutta on myös sfäärejä, joiden roduilla näitä ainutlaatuisia elimiä on kolmittain. Tällä erilaisella kemiallisella varustuksella on selvästikin tietty vaikutus luontaiseen mielikuvitukseen ja hengelliseen vastaanottavuuteen.

49:5.20 (566.8) Henkeen kohdistuvan vastaanottavuuden mukaan luokitelluista tyypeistä kuusikymmentäviisi prosenttia kuuluu Urantian rotujen tapaan toiseen ryhmään. Kaksitoista prosenttia kuuluu ensimmäiseen tyyppiin, joka on luontaisesti vähemmän vastaanottavaista, kun taas kaksikymmentäkolme prosenttia on maan päällä vietettävän elämän aikana muita hengellisemmin suuntautunutta. Mutta tällaiset eroavaisuudet eivät säily luonnollisen kuoleman yli, vaan kaikki nämä rodulliset erot kuuluvat pelkästään lihalliseen elämänvaiheeseen.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetaaristen kuolevaisten aikakaudet*. Tässä luokituksessa otetaan huomioon toisiaan seuraavat ajalliset tuomiokaudet siinä mielessä, miten ne vaikuttavat ihmisen maiseen statukseen ja hänen kykyynsä ottaa vastaan taivaallista hoivaa.

49:5.22 (567.2) Elämänkantajat toimivat planeetoilla elämän alkuunpanijoina, ja he valvovat sen kehitystä vielä jonkin aikaa, sen jälkeen kun kuolevainen ihminen on evoluution tietä ilmaantunut. Ennen kuin Elämänkantajat poistuvat planeetalta, he asettavat Planeettaprinssin asianmukaisesti maailman hallitsijan virkaan. Tämän hallitsijan mukana saapuu täysi kiintiöllinen hänen alaisiaan apujoukkoja ja hoivaavia auttajia, ja ensimmäinen elävien ja kuolleiden tuomitseminen pannaan toimeen hänen saapumisensa myötä.

49:5.23 (567.3) Sitten kun ihmiset ovat liittyneet ryhmiksi, tämä Planeettaprinssi saapuu panemaan alulle ihmiselle ominaisen sivilisaation ja pystyttämään ihmisyhteiskunnan. Sekasortoinen maailmanne ei ole mikään Planeettaprinssien hallituskauden varhaisvaiheiden kriteeri, sillä kyseinen hallinto oli ehtinyt Urantialla tuskin alkua pidemmälle, kun Planeettaprinssinne Caligastia sitoi kohtalonsa Järjestelmän Hallitsijan Luciferin kapinaan. Aina siitä lähtien planeettanne on noudattanut myrskyisää kurssia.

49:5.24 (567.4) Rodullinen kehitys saavuttaa normaalissa evolutionaarisessa maailmassa luonnonmukaisen biologisen huippunsa Planeettaprinssin hallintokaudella, ja pian sen jälkeen Järjestelmän Hallitsija lähettää kyseiselle planeetalle Aineellisen

Pojan ja Tyttären. Nämä muualta tuodut olennot palvelevat biologisina kohentajina. Se, että he Urantialla epäonnistuivat tehtävässään, mutkisti planeettanne historiaa entisestään.

49:5.25 (567.5) Ihmissuvun älyllisen ja eettisen edistymisen edettyä niin pitkälle kuin se evoluution tietä on mahdollista saapuu Paratiisin Avonaali-Poika hallinnolliselle tehtäväkäynnille. Ja myöhemmin, kun tällaisen maailman hengellinen status on lähestymässä rajaa, joka on luonnollista tietä saavutettavissa, planeetalla vierailee Paratiisin lahjoittautuva Poika. Lahjoittautuvan Pojan päätehtävänä on vakiinnuttaa planeetan status, päästää Totuuden Henki planetaariseen toimintaan, ja saada tällä tavoin aikaan Ajatuksensuuntaajien yleismaailmallinen tuleminen.

49:5.26 (567.6) Urantia muodostaa tässä taas poikkeuksen. Maailmaanne ei nimittäin ole koskaan suoritettu hallinnollista tehtäväkäyntiä. Lahjoittautunut Poikanne ei myöskään ollut Avonaalien yhteisöstä, vaan planeettanne osaksi tuli erityinen kunnia, sillä siitä tuli Hallitsija-Pojan, Nebadonin Mikaelin, kuolevaisen hahmossa viettämän elämän aikainen kotiplaneetta.

49:5.27 (567.7) Jumalan Poikien kaikkien toinen toistaan seuraavien yhteisöjen antaman hoivan tuloksena asutut maailmat edistyvine rotuineen alkavat lähestyä planetaarisen kehityksen huippukohtaa. Tällaiset maailmat kypsyvät nyt kaiken huipennuksena olevaan tehtäväkäyntiin: Kolminaisuuden Opettaja-Poikien saapumiseen. Tämä Opettaja-Poikien aikakausi on eteinen lopulliseen planetaariseen aikakauteen, evolutionaariseen ihannetilaan: valon ja elämän aikakauteen.

49:5.28 (567.8) Tähän ihmisten luokitukseen kiinnitetään erityistä huomiota eräässä jälkeenpäin seuraavassa luvussa.

49:5.29 (567.9) 5. *Luotujen keskinäiseen samankaltaisuuteen perustuvat sarjat*. Planeettoja ei ole organisoitu pelkästään pystysuunnassa järjestelmiksi, konstellaatioiksi ja niin edelleen, vaan universumin hallinto tarjoaa puitteet myös vaakatasoisiin ryhmityksiin tyypin, sarjan ja muiden yhdistävien tekijöiden perusteella. Tämä universumin lateraalinen hallinto liittyy aivan erityisesti niiden keskenään samankaltaisten toimintojen koordinoimiseen, joista eri sfääreillä on huolehdittu itsenäisesti. Näitä toisiinsa liittyviä universumiluotujen luokkia käyvät määräajoin tarkastamassa tietyt monikoosteiset, korkeiden persoonallisuuksien joukkokunnat pitkän kokemuksen omaavien finaliittien johdolla.

49:5.30 (568.1) Mainittuja sukulaisuustekijöitä ilmenee kaikilla tasoilla, sillä samankaltaisuuteen perustuvia sarjoja esiintyy niin ei-ihmispersoonallisuuksien kuin kuolevaistenkin luotujen keskuudessa, jopa ihmis- ja ihmisen yläpuolella olevien luokkien välillä. Älylliset olennot ovat pystysuuntaisesti sukua toisilleen kahdessatoista suuressa ryhmässä, joista kuhunkin kuuluu seitsemän pääjakautumaa. Näiden ainutlaatuisella tavalla toisiinsa liittyvistä elävistä olennoista koostuvien ryhmien koordinointi tapahtuu luultavasti jollakin Korkeimman Olennon menetelmällä, jota ei täysin ymmärretä.

49:5.31 (568.2) 6. *Suuntaajaanfuusioitumisen mukaiset sarjat*. Kaikkien kuolevaisten hengellinen luokitus tai ryhmitys heidän fuusiota edeltävän kokemuksensa aikana määräytyy täysin sen mukaan, mikä persoonallisuuden status on suhteessa sisäiseen Salaperäiseen Opastajaan. Miltei yhdeksääkymmentä prosenttia Nebadonin asutuista maailmoista kansoittavat Suuntaajaan fuusioituvat kuolevaiset, toisin kuin eräässä läheisessä universumissa, jonka maailmoista tuskin enemmässä kuin puolessa elää Suuntaajan asuttamia, ikuiseen fuusioon ehdolla olevia olentoja.

49:5.32 (568.3) 7. *Menetelmät, joilla vapaudutaan maan päällä vietetystä elämästä*. Perimmiltään on olemassa vain yksi tapa, jolla yksittäinen ihmiselämä voidaan asutuissa maailmoissa saattaa alkuun, ja se tapahtuu luodun olennon sikiämisen ja luonnollisen syntymän kautta. Mutta on olemassa lukuisia menetelmiä, joiden avulla ihminen vapautuu maallisesta statuksestaan ja pääsee Paratiisiin-nousevien sisäänpäin kulkevaan virtaan.

6. Maan päällä vietetystä elämästä vapautuminen

49:6.1 (568.4) Kaikkiin erilaisiin fyysisiin tyyppeihin ja planetaarisiin sarjoihin kuuluvat kuolevaiset saavat samalla tavalla osakseen Ajatuksensuuntaajien, suojelusenkelien ja Äärettömän Hengen sanansaattajajoukkoihin kuuluvien eri luokkien antamaa hoivaa.

Samalla tavalla he kaikki vapautuvat luonnollisen kuoleman tarjoaman vapahduksen kautta lihallisuuden siteistä, ja samalla tavalla menevät kaikki sen jälkeen morontiamaailmoihin, joille on ominaista hengellinen kehitys ja mielen edistyminen.

49:6.2 (568.5) Planeetan viranomaisten tai järjestelmän hallitsijoiden aloitteesta pannaan aika ajoin toimeen nukkuvien eloonjääneiden erillisiä kuolleistaherättämisiä. Tällaisia kuolleistanousuja tapahtuu planeetan ajanlaskun mukaan ainakin kerran vuosituhannessa, jolloin eivät kaikki, mutta ”monet maan tomussa makaavista heräjävät”. Nämä erityiset kuolleistaherättämiset ovat tilaisuuksia, joissa kerätään yhteen erityisiä ylösnousemuksellisten ryhmiä palvelemaan paikallisuniversumin kuolevaisten taivaaseennousujärjestelmään kuuluvissa erikoistehtävissä. Näihin erityisylösnousemuksiin liittyy sekä käytännön syitä että tunnetekijöitä.

49:6.3 (568.6) Asutun maailman kaikkina varhaisempina aikakausina monet kutsutaan mansiosfääreille erityis- ja tuhatvuotisylösnousemuksissa, mutta useimmat eloonjääneet jälleenpersonoidaan sellaisen uuden tuomiokauden alkamisen yhteydessä, joka liittyy planeettapalvelusta suorittavan jumalallisen Pojan saapumiseen.

49:6.4 (568.7) 1. *Kuolevaiset, jotka kuuluvat tuomiokautiseen eli ryhmänä eloonjäävään luokkaan*. Ensimmäisen asuttuun maailmaan saapuvan Suuntaajan myötä ilmaantuvat myös serafisuojelijat; he ovat välttämättömiä maan päältä

poispääsemiselle. Nukkuvien eloonjääneiden koko elämänkatkon ajan heidän henkilökohtaiset tai ryhmäkohtaiset serafisuojelijansa säilyttävät suojattiensa vasta kehittyneen ja kuolemattoman sielun sisältämät hengelliset arvot ja ikuiset realiteetit kuin ne olisivat väliaikaisesti heidän haltuunsa uskottu pyhä aarre.

49:6.5 (568.8) Nukkuville eloonjääneille osoitetut ryhmäsuojelijat toimivat aina tuomitsemisen suorittavien Poikien seurassa, silloin kun nämä tulevat asianomaiseen maailmaan. ”Hän lähettää enkelinsä, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmansuunnalta.” Jokaisen sellaisen serafin seurassa, jonka tehtävänä on nukkuvan kuolevaisen uudelleenpersonointi, toimii palannut Suuntaaja, se sama Isän kuolematon osanen, joka eli kuolevaisessa tämän lihallisen elämän aikana, ja näin tulee identiteetti entistetyksi ja persoonallisuus eloon herätetyksi. Kohteittensa unen aikana nämä odottavat Suuntaajat palvelevat Diviningtonissa; ne eivät tänä väliaikana milloinkaan asu toisessa kuolevaismielessä.

49:6.6 (569.1) Kun vanhemmissa kuolevaisolemassaolon maailmoissa asuu niitä korkealle kehittyneitä ja verrattoman hengellisiä ihmistyyppejä, jotka on tosiasiallisesti vapautettu morontiaelämästä, samalla eläimestä polveutuvien rotujen varhaisemmille aikakausille ovat ominaisia alkukantaiset kuolevaiset, jotka ovat niin epäkypsiä, että heidän on mahdoton fuusioitua Suuntaajaansa. Suojelijaserafit yhdessä Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kuolemattomasta hengestä yksilöllistetyn osasen kanssa suorittavat tällaisten kuolevaisten uudelleenherättämisen.

49:6.7 (569.2) Planetaarisen aikakauden nukkuvat eloonjääneet siis jälleenpersonoidaan tuomiokausittaisissa nimenhuudoissa. Mutta mitä tulee niihin asianomaisen maailman persoonallisuuksiin, jotka eivät ole pelastettavissa, mitään sellaista kuolematonta henkeä ei ole saapuvilla, joka toimisi ryhmäkohtaisen kohtalonsuojelijan kanssa, ja siihen päättyy luodun olemassaolo. Vaikka joissakin kirjoituksissanne on kuvailtu näitä tapahtumia ikään kuin ne toteutuisivat kuolinplaneetoilla, ne tapahtuvat kaikki tosiasiassa kuitenkin mansiomaailmoissa.

49:6.8 (569.3) 2. *Kuolevaiset, jotka kuuluvat yksilökohtaisen ylösnousemuksen piiriin*. Ihmisten yksilöllinen edistyminen mitataan sen mukaan, miten he saavuttavat ja käyvät läpi (oppivat) toinen toistaan seuraavat seitsemän kosmista kehää. Nämä kuolevaisen edistymistä kuvastavat piirit eli kehät ovat tasoja, jotka edustavat toisiinsa liittyviä älyllisiä, sosiaalisia, hengellisiä ja kosmisen ymmärryksen arvoja. Seitsemännestä piiristä liikkeelle lähtien kuolevaiset pyrkivät ensimmäiseen piiriin, ja kaikki kolmannen kehän saavuttaneet saavat välittömästi heille osoitetun henkilökohtaisen kohtalonsuojelijan. Nämä kuolevaiset voidaan jälleenpersonoida morontiaelämään tuomiokautisista tai muista oikeuskäsittelyistä riippumatta.

49:6.9 (569.4) Evolutionaarisen maailman varhaisempina aikoina vain harvat kuolevaiset menevät tuomiolle kolmantena päivänä. Mutta aikojen kuluessa yhä useammalle edistyvälle kuolevaiselle osoitetaan henkilökohtainen kohtalonsuojelija, ja näin näistä kehittyvistä

luoduista yhä useammat jälleenpersonoidaan ensimmäisessä mansiomaailmassa kolmantena päivänä luonnollisen kuoleman jälkeen. Suuntaajan paluu on tällaisissa tapauksissa merkkinä ihmissielun heräämisestä, ja kysymyksessä on silloin kuolleen jälleenpersonoiminen aivan yhtä konkreettisesti kuin suoritettaessa joukkomittainen nimenhuuto evolutionaaristen maailmojen tuomiokauden lopulla.

49:6.10 (569.5) Yksilöllisiä taivaaseennousijoita on kolme ryhmää. Vähemmän edistyneet päätyvät alkupisteenä toimivaan ensimmäiseen mansiomaailmaan. Edistyneempi ryhmä voi aloittaa morontiauransa mansonian jossakin välimaailmassa aikaisemman planetaarisen edistymisensä mukaisesti. Näiden luokkien edistyneimmät aloittavat morontiakokemuksensa tosiasiassa seitsemännestä mansiomaailmasta.

49:6.11 (569.6) 3. *Kuolevaiset, jotka kuuluvat koeajasta riippuvaisiin ylösnousemusyhteisöihin*. Universumin näkökulmasta katsottuna Suuntaajan saapuminen merkitsee identiteetin muodostumista. Ja kaikki Suuntaajan asuttamat olennot ovat mukana oikeuden nimenhuudoissa. Mutta ajallinen elämä evolutionaarisissa maailmoissa on epävarmaa, ja monet kuolevat jo nuoruudessaan, ennen kuin he ovat valinneet Paratiisiin johtavaa elämänuraa. Tällaiset Suuntaajan asuttamat lapset ja nuoret seuraavat sitä vanhempaansa, joka on ehtinyt hengellisyydessä pitemmälle, ja menevät niin muodoin järjestelmän finaliittimaailmaan (lasten koehoitolaan) joko erikoisylösnousemuksessa kolmantena päivänä

tai sitten säännönmukaisissa tuhatvuotis- ja tuomiokautisissa nimenhuudoissa.

49:6.12 (570.1) Lapset, jotka kuolevat niin nuorina, ettei heillä ole Ajatuksensuuntaajaa, jälleenpersonoidaan paikallisjärjestelmien finaliittimaailmassa yhtäaikaisesti jommankumman vanhempansa mansiomaailmoihinsaapumisen kanssa. Kuolevaiseksi syntyessään lapsesta tulee fyysinen entiteetti, mutta kun kysymys on eloonjäämisestä, kaikkien Suuntaajaa vailla olevien lasten katsotaan liittyvän edelleenkin vanhempiinsa.

49:6.13 (570.2) Ajan tullen Ajatuksensuuntaajat asettuvat näihin pikkuisiin, samalla kun koeajasta riippuvaisten eloonjäävien luokkien kumpikin ryhmä saa yleisesti ottaen osakseen samankaltaista serafien hoivaa kuin saa vanhemmista edistyneempi, tai se on yhdenvertaista vanhemmalle osoitetun huolenpidon kanssa siinä tapauksessa, että vain toinen heistä jää eloon. Kolmannen piirin saavuttaville myönnetään heidän vanhempiensa statuksesta riippumatta henkilökohtainen suojelija.

49:6.14 (570.3) Samanlaisia koetteellisia lastenhoitoloita on myös konstellaation ja universumipäämajan finaliittisfääreillä ylösnousemuksellisten ensiasteisten ja toisasteisten modifioitujen luokkien suuntaajattomille lapsille.

49:6.15 (570.4) 4. *Toisasteisten modifioitujen ylösnousemusjärjestelmien piiriin kuuluvat kuolevaiset*. Nämä ovat kehityksensä keskivaiheilla olevien evolutionaaristen maailmojen asteittain eteneviä ihmisolentoja. He eivät yleensä ole immuuneja

luonnolliselle kuolemalle, mutta heidät on vapautettu kulkemasta seitsemän mansiomaailman läpi.

49:6.16 (570.5) Vähemmän täydellistyneen ryhmän jäsenet heräävät paikallisjärjestelmänsä päämajassa, joten he ohittavat vain mansiomaailmat. Väliryhmä menee konstellaation koulutusmaailmoihin; he ohittavat kokonaan paikallisjärjestelmän morontiajärjestelyt. Vieläkin kaukaisempina hengellisen ponnistelun planetaarisina aikakausina monet eloonjääneistä heräävät konstellaation päämajassa ja aloittavat Paratiisiin-nousunsa sieltä.

49:6.17 (570.6) Mutta ennen kuin mikään näistä ryhmistä saa edetä pidemmälle, niiden täytyy matkata takaisin ohittamiinsa maailmoihin opintojenohjaajiksi, ja heidän on opettajina saatava monia kokemuksia opiskelijan ominaisuudessa sivuuttamistaan maailmoista. Sittemmin he jatkavat kaikki matkaansa Paratiisiin kuolevaisten edistämistä varten säädettyjä reittejä.

49:6.18 (570.7) 5. *Ensiasteisen modifioidun ylösnousemusjärjestelmän piiriin kuuluvat kuolevaiset*. Nämä kuolevaiset kuuluvat Suuntaajaan fuusioituneeseen evolutionaarisen elollisuuden tyyppiin, mutta he edustavat useimmiten ihmisen kehityksen viimeistä vaihetta jossakin kehittyvässä maailmassa. Nämä kunnialla kruunatut olennot on vapautettu kulkemasta kuoleman porttien läpi. Heidät temmataan taivaaseen Pojan toimesta, heidät otetaan taivaaseen elävien joukosta, ja he ilmestyvät välittömästi Hallitsija-Pojan eteen paikallisuniversumin päämajassa.

49:6.19 (570.8) Kysymys on kuolevaisista, jotka fuusioituvat Suuntaajaansa vielä kuolevaisina eläessään, ja tällaiset Suuntaajaan fuusioituneet persoonallisuudet samoilevat avaruutta vapaasti, ennen kuin heidät puetaan morontiahahmoon. Nämä fuusioituneet sielut menevät suoran Suuntaaja-siirron kautta korkeammalla olevien morontiasfäärien ylösnousemussaleihin, joissa he saavat ensimmäisen morontia-asunsa, kuten kaikki muutkin evolutionaarisista maailmoista saapuvat kuolevaiset.

49:6.20 (570.9) Tätä ensiasteista muunneltua kuolevaisten ylösnousemusjärjestystä voidaan soveltaa yksilöihin siitä riippumatta, mihin planetaariseen sarjaan he kuuluvat, suuntaajafuusion piiriin kuuluvien maailmojen alimmilta korkeimmille tasoille, mutta useammin se toimii näiden sfäärien joukossa muita vanhemmilla, sen jälkeen kun ne ovat saaneet nauttia jumalallisten Poikien lukuisten vierailujen suomista siunauksista.

49:6.21 (570.10) Planeetan valon ja elämän aikakauden vakiintumisen myötä monet kuolevaiset menevät universumin morontiamaailmoihin ensiasteisen modifioidun taivaaseenottojärjestelmän mukaan. Vakiintuneen olemassaolon vieläkin myöhemmissä edistyneissä vaiheissa, kun kyseisestä maailmasta lähtevien kuolevaisten enemmistö jo kuuluu tähän luokkaan, katsotaan planeetta kuuluvaksi puheena olevaan sarjaan. Luonnollinen kuolema käy yhä harvinaisemmaksi näillä sfääreillä, jotka jo kauan sitten ovat asettuneet valoon ja elämään.

49:6.22 (571.1) [Esittänyt eräs Melkisedek Planetaarisen Hallinnon Jerusemin-koulusta.]

Luku 50

Planeettaprinssit

50:0.1 (572.1) VAIKKA Planeettaprinssit kuuluvatkin Lanonandek-Poikien yhteisöön, he ovat palvelun osalta siinä määrin erikoistuneita, että heitä yleisesti pidetään erillisenä ryhmänä. Sen jälkeen kun nämä paikallisuniversumin Pojat ovat saaneet Melkisedekeiltä todistuksen kuulumisestaan toisasteisiin Lanonandekeihin, heidät osoitetaan oman yhteisönsä varajoukkoihin konstellaation päämajaan. Täältä Järjestelmän Hallitsija osoittaa heitä erilaisiin tehtäviin, ja viime vaiheessa heidät valtuutetaan Planeettaprinsseiksi ja lähetetään hallitsemaan kehittyviä asutuksen piirissä olevia maailmoja.

50:0.2 (572.2) Merkkinä, joka ilmoittaa Järjestelmän Hallitsijalle, että on aika ryhtyä toimenpiteisiin hallitsijan määräämiseksi jollekin tietylle planeetalle, on hänen Elämänkantajilta saamansa pyyntö lähettää hallinnollinen päällikkö toimimaan kyseisellä planeetalla, jolle nämä ovat juurruttaneet elämän ja kehittäneet älyllisiä evolutionaarisia olentoja. Kaikille evolutionaaristen

kuolevaisluotujen asuttamille planeetoille osoitetaan tähän Poikien luokkaan kuuluva planeetanhallitsija.

1. Prinssien tehtävä

50:1.1 (572.3) Planeettaprinssi ja hänen avustajaveljensä toimivat keinona, jolla Paratiisin Iankaikkinen Poika persoonallisuuden hahmossa (inkarnoitumista lukuun ottamatta) pääsee lähimmäksi ajallisuuden ja avaruuden vähäisiä luotuja. On totta, että Luoja-Poika on henkensä välityksellä kosketuksissa maailmojen luotuihin, mutta Planeettaprinssi on viimeisenä siinä persoonallisten Poikien järjestelmässä, joka Paratiisista käsin tavoittaa ihmislapset. Ääretön Henki pääsee heitä hyvin lähelle kohtalonsuojelijoiden ja muiden enkeliolentojen persoonassa; Universaalinen Isä elää ihmisessä Salaperäisen Opastajan esipersoonallisen läsnäolon kautta; mutta Planeettaprinssi edustaa Iankaikkisen Pojan ja hänen Poikiensa viimeistä ponnistusta päästä lähellenne. Planeettaprinssi on asutuksen piiriin vasta äskettäin tulleessa maailmassa ainoa täysimääräisen jumalallisuuden edustaja, sillä hän polveutuu Luoja-Pojasta (joka puolestaan on Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan jälkeläinen) ja Jumalallisesta Hoivaajasta (joka on Äärettömän Hengen universumi-Tytär).

50:1.2 (572.4) Äskettäin asutetun maailman prinssiä ympäröi uskollinen auttajien ja avustajien joukko sekä suuret määrät hoivaavia henkiä. Mutta tällaisia uusia maailmoja johtavan

joukkokunnan tulee kuulua järjestelmän hallintovirkailijoiden alempiin luokkiin ollakseen planeetalla esiintyviä ongelmia ja vaikeuksia kohtaan luontaisen myötätuntoista ja ymmärtäväistä. Ja koko tämä pyrkimys myötätuntoisen hallitusvallan järjestämiseksi evolutionaarisille maailmoille tuo mukanaan sen, että nämä lähes ihmisenkaltaiset persoonallisuudet ovat muita alttiimpia harhautumaan sikäli, että he korottavat oman mielensä Korkeimpien Hallitsijoiden tahdon edelle ja yläpuolelle.

50:1.3 (572.5) Koska nämä Pojat ovat yksittäisillä planeetoilla jumalallisuuden edustajina aivan yksin, heitä koetellaan ankarasti, ja Nebadonilla on ollut huonoa onnea sikäli, että se on joutunut kärsimään useista kapinoista. Järjestelmänhallitsijoita ja Planeettaprinssejä luotaessa tapahtuu sellaisen käsitteen personointi, joka on loittonemistaan loitonnut Universaalisesta Isästä ja Iankaikkisesta Pojasta, ja tällöin kasvaa vaara, että asianomainen oman tärkeytensä osalta menettää suhteellisuudentajunsa, ja käy todennäköisemmäksi mahdollisuus, että hän ei onnistukaan säilyttämään oikeaa käsitystä jumalallisten olentojen lukuisten luokkien arvosta ja keskinäisistä suhteista eikä niiden toimivallan hierarkiasta. Se, ettei Isä ole paikallisuniversumissa henkilökohtaisesti läsnä, on kaikkiin näihin Poikiin kohdistuva tietynlainen uskon ja lojaalisuuden koetin.

50:1.4 (573.1) Mutta usein eivät nämä maailmojen prinssit suinkaan epäonnistu asuttujen sfäärien organisoimis- ja hallintotehtävissään, ja kun he onnistuvat, se helpottaa suuresti niiden myöhemmin seuraavien Aineellisten Poikien tehtäviä, jotka saapuvat

ympätäkseen maailmojen primitiivisiin ihmisiin luotuina esiintyvän elämän korkeampia muotoja. Heidän hallintonsa tekee myös paljon valmistaakseen planeetat niitä Jumalan Paratiisin-Poikia varten, jotka sittemmin saapuvat tuomitsemaan maailmat ja aloittamaan toinen toistaan seuraavat tuomiokaudet.

2. Planeetan hallinto

50:2.1 (573.2) Kaikki Planeettaprinssit kuuluvat Mikaelin toimeenpanopäällikön, Gabrielin, asianomaista universumia koskevan hallintovallan alaisuuteen, samalla kun he välittömän toimivallan osalta ovat Järjestelmänhallitsijoiden toimeenpanomääräysten alaisia.

50:2.2 (573.3) Planeettaprinssit saavat milloin tahansa pyytää neuvoa Melkisedekeiltä, entisiltä opettajiltaan ja tukijoiltaan, mutta mielivaltaisesti ei heiltä tällaisen avun pyytämistä edellytetä, ja jos tällaista apua ei vapaaehtoisesti pyydetä, Melkisedekit eivät puutu planetaariseen hallintoon. Nämä maailmanhallitsijat saavat myös käyttää hyödykseen järjestelmän lahjoittautumismaailmoista koottujen neljänkolmatta neuvonantajan neuvoja. Sataniassa kaikki nämä neuvonantajat ovat tällä haavaa peräisin Urantialta. Ja konstellaation päämajassa on vastaava seitsemänkymmenenneuvosto, joka sekin on valittu maailmojen evolutionaaristen olentojen keskuudesta.

50:2.3 (573.4) Alkuaikaisessa ja vakiintumattomassa elämänvaiheessaan olevien evolutionaaristen planeettojen hallinto on laajalti yksinvaltaista. Planeettaprinssit organisoivat avustajiensa erityisryhmät omien planetaaristen apulaisjoukkojensa riveistä. Tavallisesti he keräävät ympärilleen kaksitoistajäsenisen korkeimman neuvoston, mutta eri maailmoissa sen valintatapa ja kokoonpano on erilainen. Planeettaprinssillä saattaa olla avustajinaan myös yksi tai useampia hänen oman Poikien ryhmänsä kolmannen asteen edustajia, ja joskus hänellä saattaa tietyissä maailmoissa olla työtoverina yksi hänen omankin luokkansa, toisasteisten Lanonandekien, edustaja.

50:2.4 (573.5) Maailmanhallitsijan koko esikunta koostuu Äärettömän Hengen persoonallisuuksista ja tietyntyyppisistä pitemmälle kehittyneistä olennoista sekä muiden maailmojen ylösnousemuskuolevaisista. Tällaisessa esikunnassa on keskimäärin tuhat jäsentä, ja planeetan edistyessä tämä auttajajoukko voi kasvaa sataantuhanteen ja ylikin. Milloin tahansa tunnetaan tarvetta auttajien lukumäärän lisäämiseen, Planeettaprinssien tarvitsee vain esittää pyyntö veljilleen Järjestelmänhallitsijoille, niin pyyntöön suostutaan viivyttelemättä.

50:2.5 (573.6) Luonteensa, organisaationsa ja hallintonsa osalta planeetat poikkeavat suuresti toisistaan, mutta niillä on kaikilla tuomioistuimensa. Paikallisuniversumin oikeudenkäyttöjärjestelmän ensi asteena ovat Planeettaprinssin oikeusistuimet, joiden puheenjohtajana toimii joku hänen henkilökohtaisen esikuntansa jäsen. Tällaisen tuomioistuimen päätöksissä heijastuu erittäin

isällinen ja hienotunteinen suhtautuminen. Kaikista ongelmista, joissa on kysymys enemmästä kuin planeetan asukkaiden pitämisestä järjestyksessä, saa valittaa korkeampiin oikeusasteisiin, mutta prinssin toimialueena olevan maailman asiat järjestellään enimmältään hänen henkilökohtaisen harkintansa mukaan.

50:2.6 (574.1) Kiertävät sovittelijakomissiot palvelevat planetaarisina oikeusistuimina ja täydentävät niitä, ja sekä henki- että fyysiset valvojat tyytyvät näiden sovittelijoiden ratkaisuihin. Mutta mitään mielivaltaista täytäntöönpanoa ei koskaan toimiteta, vaan täytäntöönpanolle on oltava Konstellaation-Isän suostumus, sillä ”Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa”.

50:2.7 (574.2) Planeetalle määrätyt valvojat ja muuntajat kykenevät toimimaan yhdessä myös enkelien ja muiden taivaallisten olentoluokkien kanssa ja tekemään nämä jälkimmäiset persoonallisuudet kuolevaisille luoduille näkyväisiksi. Erikoistapauksissa serafiauttajat ja jopa Melkisedekit voivat tehdä – ja myös tekevät – itsensä evolutionaaristen maailmojen asukkaille näkyviksi. Pääasiallisena syynä siihen, että ylösnousemuskuolevaisia tuodaan järjestelmän pääkaupungista osana Planeettaprinssin esikuntaa, on helpottaa yhteydenpitoa tuon maailman asukkaisiin.

3. Prinssin ruumiillinen esikunta

50:3.1 (574.3) Kun Planeettaprinssi lähtee nuoreen maailmaan, hän ottaa tavallisesti paikallisjärjestelmän päämajasta mukaansa ryhmän

vapaaehtoisia ylösnousemusolentoja. Nämä ylösnousemukselliset ovat prinssin seurassa neuvojina ja auttajina alkuaikojen rodunkohennustyössä. Tämä aineellisten auttajien ryhmä toimii yhdyssiteenä prinssin ja asianomaisen maailman rotujen välillä. Urantian Prinssillä Caligastialla oli tällaisia auttajia satajäseninen joukko.

50:3.2 (574.4) Tällaiset vapaaehtoiset avustajat ovat järjestelmän pääkaupungin kansalaisia, eikä kukaan heistä ole fuusioitunut sisimmässään olevaan Suuntaajaan. Sinä aikana kun nämä morontiaetenijät väliaikaisesti palaavat aiempaan aineelliseen tilaan, tällaisten vapaaehtoisten palvelijoiden Suuntaajan status säilyy sellaisena, joka on järjestelmän päämajan asukkaan asema.

50:3.3 (574.5) Elämänkantajat, ruumiillisen hahmon arkkitehdit, toimittavat näille vapaaehtoisille uuden fyysisen ruumiin, johon nämä asettuvat planeetallaoleskelunsa ajaksi. Nämä persoonallisuuden ulkoiset hahmot – samalla kun ne ovat turvassa maailmojen tavanomaisilta sairauksilta – ovat kuitenkin ensimmäisten morontiaruumiiden tavoin alttiita tietyille mekaanisluonteisille onnettomuuksille.

50:3.4 (574.6) Prinssin ruumiillisen esikunnan jäsenet siirretään tavallisesti seuraavan tuomiopäivän yhteydessä pois planeetalta, eli se tapahtuu aikana, jolloin sfäärille saapuu järjestyksessä toinen Poika. Ennen poistumistaan heillä on tapana luovuttaa moninaiset tehtävänsä yhteisille jälkeläisilleen sekä tietyille korkeammantasoisille vapaaehtoisille alkuperäisasukkaille. Niissä

maailmoissa, joissa näiden prinssin auttajien on lupa pariutua syntyperäisrotujen edistyneempien ryhmien kanssa, astuvat tällaiset jälkeläiset tavallisesti heidän tilalleen.

50:3.5 (574.7) Useinkaan nämä Planeettaprinssin avustajat eivät pariudu maailman rotujen kanssa, mutta kaikissa tapauksissa he pariutuvat keskenään. Näistä liitoista on tuloksena kaksi olentoluokkaa – keskiväliolentojen primaarinen tyyppi ja tietyt korkeatasoiset aineellisten olentojen tyypit, jotka jäävät prinssin esikunnan jäseniksi, sen jälkeen kun heidän vanhempansa on Aatamin ja Eevan saapumisen aikaan siirretty pois planeetalta. Nämä lapset eivät pariudu kuolevaisrotujen kanssa muutoin kuin tietyissä hätätilanteissa ja silloinkin vain Planeettaprinssin määräyksestä. Sellaisessa tapauksessa heidän lapsensa, ruumiillisen esikunnan lastenlapset, ovat statukseltaan oman aikansa ja sukupolvensa valiorotuja. Suuntaaja elää kaikissa näiden Planeettaprinssin puoliaineellisten avustajien jälkeläisissä.

50:3.6 (575.1) Prinssin tuomiokauden lopulla, kun koittaa aika lähettää tämä ”menneeseen palannut esikunta” takaisin järjestelmän päämajaan jatkamaan Paratiisiin johtavaa elämänuraa, nämä taivasmatkalaiset ilmoittautuvat Elämänkantajille luovuttaakseen pois aineellisen ruumiinsa. He vaipuvat siirtouneen ja heräävät kuolevaisen asustaan vapautuneina ja morontiahahmoon vaatetettuina, valmiina lähtemään serafikuljetuksessa takaisin järjestelmän pääkaupunkiin, jossa heistä erkaantuneet Suuntaajat heitä odottavat. He ovat kokonaisen tuomiokauden verran jäljessä Jerusemin-luokastaan, mutta he ovat toisaalta saaneet

ainutlaatuisen ja epätavallisen kokemuksen, ovathan he saaneet kokea yhden sellaisen jakson, jollainen ylösnousemuskuolevaisen elämänuralle sattuu vain harvoin.

4. Planeetan päämaja ja koulut

50:4.1 (575.2) Prinssin ruumiillinen esikunta organisoi jo varhaisessa vaiheessa planeetan harjoitus- ja kulttuurikoulut, joissa evolutionaaristen rotujen parhaimmisto saa opetusta ja joista se sittemmin lähetetään edelleen opettamaan omalle väelleen näitä parempia elämisen ja olemisen taitoja. Nämä prinssin koulut sijaitsevat planeetan aineellisessa päämajassa.

50:4.2 (575.3) Ruumiillinen esikunta suorittaa suuren osan tämän päämajakaupungin pystyttämiseen liittyvästä fyysisestä työstä. Tällaiset Planeettaprinssin alkuaikojen pääkaupungit tai siirtokunnat eroavat suuresti siitä, millaisiksi Urantian kuolevainen ne saattaisi kuvitella. Myöhempiin aikakausiin verrattuina ne ovat yksinkertaisia, ja niille ovat ominaisia mineraaleista valmistetut kaunistukset ja verrattain kehittynyt aineellinen konstruktio. Ja kaikki tämä on perin erilaista kuin puutarhapäämajan ympärille keskittyvä Aatamin hallinto, josta puutarhasta käsin tuon hallinnon edustajat universumin Poikien toisen tuomiokauden aikana työskentelevät rotujen hyväksi.

50:4.3 (575.4) Oman maailmanne päämajasiirtokunnassa oli jokaiselle ihmisasumukselle varattu runsaasti maata. Vaikka syrjäseutujen heimot edelleen harjoittivat metsästystä ja ravinnon keräilyä, Prinssin koulujen opiskelijat ja opettajat olivat kaikki maanviljelijöitä ja puutarhaviljelijöitä. Ajankäyttö jakaantui suunnilleen tasan seuraavien toimintojen kesken:

50:4.4 (575.5) 1. *Fyysinen työ*. Maan viljeleminen ja sen ohessa kotien rakentaminen ja niiden kaunistaminen.

50:4.5 (575.6) 2. *Sosiaaliset riennot*. Näytelmäesitykset ja kulttuuris-sosiaaliset ryhmätoiminnot.

50:4.6 (575.7) 3. *Kasvattava soveltaminen*. Yksilöllinen ohjaus perheryhmien opettamisen ohessa ja erityisen luokkaopetuksen täydentämänä.

50:4.7 (575.8) 4. *Ammatillinen koulutus*. Avioliitto- ja kodinhoitokoulut, taide- ja käsityökoulut sekä opintoryhmät maallisten, kulttuuri- ja uskonnollisten opettajien kouluttamista varten.

50:4.8 (575.9) 5. *Hengellinen kulttuuri*. Opettajien veljesyhteisö, lapsi- ja nuorisoryhmien valistaminen sekä adoptoitujen syntyperäisten lasten kouluttaminen lähetystyöntekijöiksi oman kansansa keskuuteen.

50:4.9 (575.10) Planeettaprinssi ei ole kuolevaisille olennoille näkyvä; hänen esikuntaansa kuuluvien puoliaineellisten olentojen esittämien väitteiden totena pitäminen on uskon koetin. Mutta nämä kulttuuri- ja harjoituskoulut soveltuvat mainiosti kunkin planeetan tarpeisiin,

ja ihmisrotujen keskuudessa kehittyy pian ankara ja kiitettävä kilpailu siitä, ketkä pääsevät oppilaiksi näihin erilaisiin opinahjoihin.

50:4.10 (575.11) Tällaisesta kulttuurin ja edistyksen maailmankeskuksesta säteilee vähitellen kaikille kansoille kohottavaa ja sivistävää vaikutusta, joka hitaasti mutta varmasti muuttaa evolutionaarisia rotuja. Ympäröivien kansojen keskuudesta tulleet, sivistystä saaneet ja hengellistyneet lapset, jotka prinssin koulut ovat adoptoineet ja kouluttaneet, palaavat sillä välin syntyperänsä mukaisten ryhmiensä pariin ja perustavat parhaan kykynsä mukaan uusia ja tehokkaita oppineisuuden ja kulttuurin keskuksia, joita he hoitavat prinssin koulujen opinto-ohjelman mukaisesti.

50:4.11 (576.1) Urantialla nämä suunnitelmat planeetan kehittämiseksi ja kulttuurin edistämiseksi olivat hyvällä alulla ja etenivät varsin tyydyttävästi, kunnes Caligastian liittyminen Luciferin kapinaan kokolailla äkkiä ja mitä häpeällisimmin lopetti koko hankkeen.

50:4.12 (576.2) Eräs tämän kapinan tapahtumista, joka omalla kohdallani aiheutti syvimmät järkytykset, oli se, kun sain tietää tuon omaan luokkaani kuuluvan Pojan, Caligastian, siekailemattomasta kavaluudesta, Caligastian, joka harkittuna ja tahallisena tekonaan järjestelmällisesti vääristi kaikkien tuolloin toiminnassa olleiden Urantian planetaaristen koulujen antaman opetuksen sisällön ja myrkytti niiden opetusohjelman. Näiden koulujen tuho oli nopea ja täysimääräinen.

50:4.13 (576.3) Monet Prinssin aineellistettuun esikuntaan kuuluneiden taivasmatkalaisten jälkeläiset pysyivät lojaaleina ja poistuivat

Caligastian riveistä. Urantian pesänhoitaja-Melkisedekit rohkaisivat näitä lojalisteja, ja myöhempinä aikoina heidän jälkeläisensä pyrkivät parhaansa mukaan pitämään elossa planetaariset käsitykset totuudesta ja vanhurskaudesta. Näiden lojaalien evankelistojen työ auttoi ehkäisemään hengellisen totuuden kertakaikkisen häviämisen Urantialta. Nämä rohkeat sielut ja heidän jälkeläisensä pitivät elossa edes jonkinmääräistä tietoa Isän hallitusvallasta ja säilyttivät maailman roduille käsityksen jumalallisten Poikien eri luokkien toinen toistaan seuraavista planetaarisista tuomiokausista.

5. Edistyvä sivilisaatio

50:5.1 (576.4) Asuttujen maailmojen lojaalit prinssit liitetään pysyvästi niiden planeettojen palvelukseen, joille heidät alun perin osoitettiin. Paratiisin-Pojat ja heidän tuomiokautensa saavat tulla ja mennä, mutta menestyksellinen Planeettaprinssi pysyy valtakuntansa hallitsijana. Hänen työnsä on korkeampien Poikien tehtävistä täysin riippumatonta, sillä sen tarkoituksena on planetaarisen sivilisaation kehityksen vaaliminen.

50:5.2 (576.5) On tuskin kahta planeettaa, joilla sivilisaation kehitys olisi samanlaista. Kuolevaisten evoluution toteutumistavan yksityiskohdat ovat varsin erilaisia monilukuisissa eri maailmoissa. Näistä kehityksen fyysisellä, älyllisellä ja sosiaalisella alalla ilmenevistä monista eroavuuksista huolimatta kaikki

evolutionaariset sfäärit etenevät tiettyyn selvästi määriteltyyn suuntaan.

50:5.3 (576.6) Planeettaprinssin hyvän hallinnon alaisuudessa, jota hallintoa Aineelliset Pojat laajentavat ja Paratiisin-Poikien ajoittaiset tehtäväkäynnit korostavat, ajallisuuden ja avaruuden keskitasoisen maailman kuolevaisrodut käyvät peräjälkeen läpi seuraavat seitsemän kehityskautta:

50:5.4 (576.7) 1. *Ravinnonhankintaan keskittyvä aikakausi*. Ihmistä edeltäviä luontokappaleita ja ihmisen alkurotuja huolettavat etupäässä ravinto-ongelmat. Nämä kehittyvät olennot käyttävät valveillaoloaikansa joko ruoan etsimiseen tai taistelemiseen – joko hyökkäävänä tai puolustautuvana osapuolena. Ravinnontavoittelu on näiden jälkeenpäin seuraavan sivilisaation varhaisten esi-isien mielessä etusijalla.

50:5.5 (576.8) 2. *Turvallisuuden varmistamiseen keskittyvä ajanjakso*. Heti kun primitiiviseltä metsästäjältä liikenee ruoan etsinnältä vähänkin aikaa, hän käyttää tämän vapaa-ajan turvallisuutensa lisäämiseen. Sodankäyntimenetelmät saavat osakseen yhä laajempaa huomiota. Kodit linnoitetaan, ja yhteinen pelko sekä ulkopuolisia ryhmiä kohtaan tunnetun vihan mieleeniskostuminen lujittavat klaaneja. Itsensä säilyttäminen on aina itsensä ylläpitämisen jälkeen seuraava tavoite.

50:5.6 (577.1) 3. *Aineellisen hyvinvoinnin kausi*. Sen jälkeen kun ravinto-ongelmat on osittain ratkaistu ja jonkinasteinen turvallisuus

saavutettu, käytetään lisääntynyt vapaa-aika henkilökohtaisen hyvinvoinnin edistämiseen. Ylellisyys ja tarpeellisuus kilpailevat siitä, kummalla on hallussaan ihmisten toimintojen keskinäyttämö. Tällaiselle aikakaudelle on liiankin usein ominaista hirmuvalta, suvaitsemattomuus, ahneus ja juoppous. Rotujen heikommat ainekset ovat taipuvaisia ylettömyyksiin ja brutaalisuuteen. Edistyvää sivilisaatiota edustavat, vahvemmat ja totuutta rakastavat ainekset nujertavat vähitellen nämä nautintoja etsivät vätykset.

50:5.7 (577.2) 4. *Tiedon ja viisauden tavoittelu*. Ravinto, turvallisuus, huvitukset ja vapaa-aika toimivat kulttuurin kehityksen ja tiedon leviämisen perustana. Pyrkimys tiedon soveltamiseen johtaa viisauteen, ja kun kulttuuri on oppinut hyötymään ja kohenemaan kokemuksesta, sivilisaatio on saapunut jäädäkseen. Ravintokysymys, turvallisuus ja aineellinen hyvinvointi hallitsevat yhä yhteiskuntaa, mutta monet eteenpäin katsovat yksilöt isoavat jo tietoa ja janoavat viisautta. Jokaiselle lapselle annetaan mahdollisuus oppia tekemällä; opetus on näiden aikakausien tunnussana.

50:5.8 (577.3) 5. *Filosofian ja veljeyden aikakausi*. Kun kuolevaiset oppivat ajattelemaan ja alkavat hyödyntää kokemusta, heistä tulee filosofisia – he alkavat järkeillä mielessään ja harrastaa järkiperäistä harkintaa. Tämän aikakauden yhteiskunnasta tulee eettinen, ja tämän kauden kuolevaisista on tulossa aidosti moraalisia olentoja. Viisaat moraaliset olennot kykenevät luomaan ihmisten välisen

veljeyden tällaiseen edistyvään maailmaan. Eettiset ja moraaliset olennot voivat oppia elämään kultaisen säännön mukaan.

50:5.9 (577.4) 6. *Hengellisen kilvoittelun ajanjakso*. Kun kehittyvät kuolevaiset ovat läpikäyneet kehitykseen kuuluvat fyysisen, älyllisen ja sosiaalisen vaiheen, he saavuttavat ennemmin tai myöhemmin ne henkilökohtaisen ymmärryksen tasot, jotka pakottavat heidät etsimään hengellistä tyydytystä ja kosmista ymmärtämystä. Uskonto saattaa päätökseen nousun pelon ja taikauskon tunneperäisistä maailmoista kosmisen viisauden ja henkilökohtaisen hengellisen kokemisen korkeille tasoille. Opetus tähtää merkitysten tavoittamiseen, ja kulttuuri pyrkii kosmisiin keskinäissuhteisiin ja todellisiin arvoihin. Tällaiset kehittyvät kuolevaiset ovat aidosti kultivoituneita, todesti sivistyneitä ja oivallisesti Jumalaa tuntevia.

50:5.10 (577.5) 7. *Valon ja elämän aikakausi*. Tämä on aika, jolloin toisiaan seuranneet fyysisen turvallisuuden, älyllisen avartumisen, sosiaalisen kulttuurin ja hengellisiin saavutuksiin yltämisen kaudet puhkeavat kukoistukseen. Nyt nämä ihmisten aikaansaannokset sekoittuvat keskenään, yhdistyvät ja koordinoituvat kosmiseen ykseyteen ja epäitsekkääseen palvelemiseen. Kunhan finiittinen olemus ja aineelliset edellytykset otetaan huomioon, mitään rajoja ei ole sille, mitä näiden edistyvien sukupolvien on evoluution tietä mahdollista saavuttaa, sukupolvien, jotka toinen toistaan seuraten elävät näissä ajallisuuden ja avaruuden verrattomissa ja vakiintuneissa maailmoissa.

50:5.11 (577.6) Kun Planeettaprinssit ovat palvelleet sfääriään maailmanhistorian toinen toistaan seuraavien tuomiokausien ja yhä pitemmälle yltävää planetaarista kehitystä merkitsevien aikakausien läpi, heidät ylennetään valon ja elämän aikakauden alkaessa Planeetan Hallitsijan asemaan.

6. Planetaarinen kulttuuri

50:6.1 (578.1) Se, että Urantia on eristetty, tekee mahdottomaksi ryhtyä esittelemään moniakaan Sataniaan kuuluvien naapurienne elämän ja olosuhteiden yksityiskohtia. Näitä esityksiä laatiessamme meitä rajoittaa se, että planeetta on karanteenissa ja että järjestelmä on eristetty. Näiden rajoitusten on oltava ohjenuoranamme kaikissa ponnistuksissamme Urantian kuolevaisten valistamiseksi, mutta siinä määrin kuin on luvallista, teille on annettu tietoa keskitasoisen evolutionaarisen maailman edistymisestä, ja voitte vertailla sellaisen maailman elämänkulkua Urantian nykytilaan.

50:6.2 (578.2) Urantian sivilisaation kehitys ei ole kovin suuresti eronnut niiden muiden maailmojen kehityksestä, joita on kohdannut hengellisen eristämisen epäonni. Mutta universumin lojaaleihin maailmoihin verrattuna planeettanne näyttää perin sekasortoiselta ja varsin takapajuiselta kaikilla älyllisen edistymisen ja hengellisen tuloksiinpääsyn osa-alueilla.

50:6.3 (578.3) Planeettaanne kohdanneiden onnettomuuksien takia urantialaiset eivät voi ymmärtää kovinkaan paljon normaalien

maailmojen sivistyksestä. Mutta teidän ei tulisi mielessänne hahmottaa evolutionaarisia maailmoja, ei edes kaikkein ihanteellisimpia niistä, sfääreiksi, joilla elämä on ruusuilla tanssimista. Kuolevaissukukuntien alkuvaiheen elämään liittyy aina kamppailua. Ponnisteleminen ja päätösten tekeminen ovat olennainen osa eloonjäämisarvojen hankkimisesta.

50:6.4 (578.4) Kulttuuri edellyttää mielen laadukkuutta; kulttuuria ei voi kohottaa, ellei mieltä nosteta korkeammalle. Korkeampi älyllisyys etsii ylevää kulttuuria ja löytää jonkin tien tällaisen päämäärän saavuttaakseen. Kelvottomat mielet hyljeksivät korkeintakin kulttuuria, jopa silloin kun se tarjotaan niille valmiina. Paljon riippuu myös jumalallisten Poikien toinen toistaan seuraavista tehtäväkäynneistä ja siitä, missä määrin kunkin tuomiokauden aikalaiset ottavat valistuksen vastaan.

50:6.5 (578.5) Teidän ei tulisi unohtaa, että kaikki Satanian maailmat ovat kahdensadantuhannen vuoden ajan olleet Luciferin kapinasta seuranneessa Norlatiadekin julistamassa hengellisessä pannassa. Ja kapinan seurauksena olevien synnin ja luopuruuden aiheuttamien vaurioiden korjaamiseen tarvitaan aikakausi aikakauden perään. Maailmanne noudattaa yhä epäsäännöllistä ja sekavaa kulkuaan kapinallisen Planeettaprinssin ja sitoumuksensa rikkoneen Aineellisen Pojan aiheuttaman kaksinkertaisen murhenäytelmän seurauksena. Edes se, että Kristus Mikael lahjoittautui Urantialla, ei välittömästi raivannut pois näiden maailman aiemmassa hallinnossa esiintyneiden vakavien virheiden ajallisia seuraamuksia.

7. Eristämisen ansiot

50:7.1 (578.6) Ensi ajattelemalta saattaisi vaikuttaa siltä, että Urantia ja muut samanlaiset eristetyt maailmat ovat mitä epäonnisimpia, koskeivät ne pääse osallisiksi sellaisten ihmisen yläpuolella olevien persoonallisuuksien kuin Planeettaprinssin ja Aineellisen Pojan ja Tyttären siunauksellisesta läsnäolosta ja vaikutuksesta. Mutta näiden sfäärien eristetty asema tarjoaa niiden roduille oivallisen tilaisuuden uskon harjoittamiseen ja sellaisen, täysin omaa laatuaan olevan vakuuttuneisuuden kehittämiseen kosmoksen luotettavuutta kohtaan, joka ei ole näkemisestä eikä mistään muustakaan aineellisesta seikasta riippuvaista. Saattaakin loppujen lopuksi osoittautua, että kuolevaisluodut, jotka ovat peräisin kapinan vuoksi karanteeniin asetetuista maailmoista, ovat äärimmäisen onnekkaita. Olemme havainneet, että tällaisille ylösnousemuksellisille uskotaan jo hyvin varhaisessa vaiheessa lukuisia erikoistehtäviä sellaisten kosmisten hankkeiden piirissä, joiden suorittamiselle epäilyksetön usko ja verraton luottavaisuus ovat välttämättömiä.

50:7.2 (579.1) Eristetyistä maailmoista tuleville ylösnousemuksellisille annetaan Jerusemissa vain heille tarkoitettu asuinsektori, ja heidät tunnetaan *agondontereina*. Se tarkoittaa evolutionaarisia tahdollisia luotuja, jotka kykenevät uskomaan, vaikkeivät näe; pysymään lujina, kun joutuvat eristyksiin, ja voittamaan ylitsepääsemättömiä vaikeuksia jopa joutuessaan toimimaan yksin. Tämä agondonterien toiminnallinen ryhmittely on voimassa koko paikallisuniversumissa

tapahtuvan ylösnousun ja koko superuniversumin läpikäymisen ajan. Se häviää Havonassa-oleskelun aikana, mutta ilmaantuu uudelleen heti Paratiisiin-pääsyn jälkeen ja pysyy peruuttamattomasti voimassa Kuolevaisfinaliittien Yhteisössä. Tabamantia on finaliitin aseman omaava *agondonteri*. Hän jäi eloon eräältä karanteeniin julistetulta sfääriltä, joka oli mukana ensimmäisessä ajallisuuden ja avaruuden universumissa koskaan sattuneessa kapinassa.

50:7.3 (579.2) Koko Paratiisin-elämänuran ajan ponnistelusta seuraa palkkio, aivan kuten syillä on seurauksensa. Tällaisten palkkioiden kautta yksilö erottuu keskinkertaisista, ne ovat merkkinä siitä, mitä luotu on kokenut, ja ne osoittavat omalta osaltaan, miten monipuolisiin suorituksiin finaliittien kollektiivinen yhteisö viime kädessä kykenee.

50:7.4 (579.3) [Esittänyt Varajoukkoihin kuuluva Toisasteinen Lanonandek-Poika.]

Luku 51

Planetaariset Aatamit

51:0.1 (580.1) PLANEETTAPRINSSIN tuomiokauden kuluessa alkukantainen ihminen saavuttaa luonnollisen evolutionaarisen kehityksen äärirajan, ja tämän biologisen tavoitteen saavuttaminen on Järjestelmän Hallitsijalle merkkinä siitä, että tällaiseen maailmaan on aika lähettää toinen Poikien luokka: biologiset kohentajat. Nämä Pojat, sillä heitä on kaksi – Aineellinen Poika ja Tytär – tunnetaan planeetalla tavallisesti Aatamina ja Eevana. Satanian alkuperäinen Aineellinen Poika on Aatami, ja järjestelmän maailmoihin biologisiksi kohentajiksi menevät kantavat aina tämän heidän omaan ainutlaatuiseen luokkaansa kuuluvan ensimmäisen ja alkuperäisen Pojan nimeä.

51:0.2 (580.2) Nämä Pojat ovat Luoja-Pojan aineellinen lahja asutuille maailmoille. Yhdessä Planeettaprinssin kanssa he jäävät tehtäväplaneetalleen tuon sfäärin koko evolutionaarisen vaiheen ajaksi. Tällainen rohkea yritys maailmassa, jossa on Planeettaprinssi, ei ole kovinkaan suurta uhkapeliä, mutta luopuriplaneetalla,

maailmassa, josta puuttuu hengellinen hallitsija ja jonka planeettainväliset yhteydet ovat poikki, tällainen tehtävä on täynnä vakavia vaaroja.

51:0.3 (580.3) Vaikkette voikaan toivoa saavanne tietää kaikkea, mitä nämä Pojat Satanian ja muiden järjestelmien kaikissa maailmoissa tekevät, tämän mielenkiintoisen pariskunnan, Aatamin ja Eevan, elämää ja kokemuksia kuvaillaan muissa luvuissa yksityiskohtaisemmin, pariskunnan, joka tuli Jerusemin biologisten kohentajien yhteisöstä vahvistamaan Urantian rotuja. Vaikka ihanteelliset suunnitelmat syntyperäisten rotujenne kohentamisesta epäonnistuivat, Aatamin tehtäväkäynti ei silti ollut turha, sillä Urantialle on koitunut Aatamin ja Eevan antamasta lahjasta mittaamaton hyöty. Heidän tovereittensa keskuudessa ja korkeuksien neuvostoissa heidän työtään ei pidetä täysin hukkaan menneenä.

1. Jumalan Aineellisten Poikien alkuperä ja olemus

51:1.1 (580.4) Aineelliset eli sukupuolelliset Pojat ja Tyttäret ovat Luoja-Pojan jälkeläisiä. Universumin Äiti-Henki ei osallistu näiden olentojen aikaansaamiseen, joiden on määrä toimia fyysisinä kohentajina evolutionaarisissa maailmoissa.

51:1.2 (580.5) Poikien aineellinen luokka ei ole kautta paikallisuniversumin samankaltaista. Luoja-Poika tuottaa kuhunkin

paikallisjärjestelmään vain yhden parin näitä olentoja. Nämä alkuperäiset parit ovat olemukseltaan toisistaan poikkeavia sikäli, että ne on sovitettu oman järjestelmänsä elollismallin mukaisiksi. Näin on välttämätöntä menetellä, sillä muutoin Aatamien lisääntymispotentiaali ei toimisi tiettyyn järjestelmään kuuluvissa maailmoissa elävien kehittyvien kuolevaisten vastaavan potentiaalin kanssa. Urantialle tulleet Aatami ja Eeva polveutuivat Aineellisten Poikien alkuperäisestä Satanian parista.

51:1.3 (580.6) Aineellisten Poikien ruumiinpituus on kahdesta ja puolesta kolmeen metriä, ja heidän ruumiinsa hohtaa violetinvivahteisen, säteilevän valon loistetta. Vaikka aineellinen veri kiertää heidän aineellisessa ruumiissaan, heidät varataan lisäksi jumalallisella energialla ja kyllästetään taivaallisella valolla. Nämä Aineelliset Pojat (Aatamit) ja Aineelliset Tyttäret (Eevat) ovat keskenään tasa-arvoisia ja poikkeavat toisistaan vain lisääntymistoimintojen luonteen ja tiettyjen kemiallisten ominaisuuksien osalta. He ovat tasa-arvoisia, mutta toisistaan erottuvia, mies- ja naispuolisia – siksi toisiaan täydentäviä –, ja tarkoitus on, että he lähes kaikissa tehtävissä palvelevat pareittain.

51:1.4 (581.1) Aineelliset Pojat nauttivat kahdenlaista ravintoa. He ovat olemukseltaan ja rakenteeltaan todellisuudessa kaksinaisia, ja he nauttivat aineellistunutta energiaa paljolti kuten maailman fyysiset olennot, kun heidän kuolemattoman olemassaolonsa taas pitää täysin yllä se, että he ottavat suoraan ja automaattisesti sisäänsä tiettyjä ylläpitäviä kosmisia energioita. Mikäli tähän yhteisöön kuuluvat Pojat sattuisivat jossakin heille osoitetussa tehtävässä

epäonnistumaan tai jopa tietoisesti ja harkitusti kapinoimaan, heidät eristetään, erotetaan yhteydestään universumin valon ja elämän lähteeseen. Tämän jälkeen heistä tulee käytännön kannalta aineellisia olentoja, joiden kohtalona on kulkea toimeksiantonsa kohteena olevassa maailmassa aineellisen elollisuuden kulkema tie ja joiden on pakko odottaa, mihin oikeudelliseen ratkaisuun universumin korkeimmat viranomaiset heidän kohdallaan päätyvät. Aineellinen kuolema on lopulta päättävä tällaisen kovaonnisen ja epäviisaan Aineellisen Pojan tai Tyttären planetaarisen elämänuran.

51:1.5 (581.2) Alkuperäiset eli suoraan luodut Aatami ja Eeva ovat myötäsyntyisesti kuolemattomia, samoin kuin kaikki muutkin paikallisuniversumin Poikien luokat, mutta heidän pojilleen ja tyttärilleen on ominaista kuolemattomuuden potentiaalin väheneminen. Tämä alkuperäinen pariskunta ei voi siirtää ehdotonta kuolemattomuutta jälkeläisinä tuottamilleen pojille ja tyttärille. Elämän jatkumisen osalta heidän jälkeläisensä ovat riippuvaisia katkeamattomasta älyllisestä synkroniasta Hengen mieligravitaation yhteyspiirin kanssa. Satanian järjestelmän alusta lukien on kapinan ja sitoumuksen laiminlyömisen kautta menetetty kolmetoista Planetaarista Aatamia ja 681 204 alisteisissa luottamustehtävissä palvellutta. Useimmat näistä lankeemuksista sattuivat Luciferin kapinan aikana.

51:1.6 (581.3) Vakinaisina kansalaisina järjestelmäpääkaupungeissa asuessaan Aineellisilla Pojilla ei ole Ajatuksensuuntaajaa, ei myöskään silloin kun he ovat laskeutuneet alas Jerusemista

suorittaakseen tehtäviä evolutionaarisilla planeetoilla, mutta juuri näiden palvelusten kautta he hankkivat kokemalla saavutettavaa kapasiteettia Suuntaajan saamista ja Paratiisiin johtavaa ylösnousemuksellista elämänvaihetta varten. Nämä ainutlaatuiset ja uskomattoman hyödylliset olennot toimivat yhdyssiteinä hengellisten ja fyysisten maailmojen välillä. Heidät on keskitetty järjestelmäpäämajaan, jossa he lisääntyvät ja asuvat tuon maailman aineellisina kansalaisina ja josta heidät lähetetään evolutionaarisiin maailmoihin.

51:1.7 (581.4) Planetaariseen palveluun osallistuvista muista luoduista Pojista poiketen Poikien aineellinen luokka ei ole Urantian asukkaiden kaltaisilta aineellisilta luoduilta luonnostaan näkymättömissä. Nämä Jumalan Pojat voi nähdä, he ovat ymmärrettäviä; ja he puolestaan voivat aktuaalisesti mennä ajallisuuden luotujen pariin, he jopa voisivat tuottaa jälkeläisiä näiden kanssa, vaikka tavallisesti tämä biologisen kohentajan osa lankeaakin Planetaaristen Aatamien jälkeläisille.

51:1.8 (581.5) Jerusemissa jokaisen Aatamin ja Eevan lojaalit lapset ovat kuolemattomia, mutta jälkeläiset, jotka Aineellinen Poika ja Tytär tuottavat evolutionaariselle planeetalle tulonsa jälkeen, eivät ole luonnolliselle kuolemalle samalla tavoin immuuneja. Kun nämä Pojat lisääntymistoimintaa varten aineellistetaan evolutionaarisessa maailmassa uudelleen, tapahtuu elämää siirtävässä mekanismissa muutos. Elämänkantajat poistavat Planetaarisilta Aatameilta ja Eevoilta tieten tahtoen kyvyn siittää kuolemattomia poikia ja

tyttäriä. Elleivät planetaarista tehtäväänsä suorittavat Aatami ja Eeva riko sopimustaan, he voivat elää määräämättömän ajan, mutta heidän lapsensa kokevat, miten pitkäikäisyys jokaisen toinen toistaan seuraavan sukupolven myötä tiettyjen rajojen puitteissa vähenee.

2. Planetaaristen Aatamien siirtäminen paikasta toiseen

51:2.1 (582.1) Saatuaan tiedon siitä, että taas uusi asuttu maailma on saavuttanut fyysisen kehityksen lakikorkeuden, Järjestelmän Hallitsija kutsuu koolle järjestelmäpääkaupungissa olevan Aineellisten Poikien ja Tyttärien joukkokunnan. Ja kyseisen evolutionaarisen maailman tarpeista käydyn keskustelun jälkeen valitaan vapaaehtoisiksi tarjoutuvien ryhmästä kaksi – yksi Aatami ja yksi Eeva, jotka kuuluvat varttuneempiin Aineellisiin Poikiin – lähtemään arvaamattomaan yritykseen, antautumaan syvään uneen ennen serafointia ja kuljetusta kodistaan, jossa he ovat yhdessä palvelleet, kokonaan uuteen maailmaan, jossa odottavat uudet mahdollisuudet ja uudet vaarat.

51:2.2 (582.2) Aatamit ja Eevat ovat puoliaineellisia luotuja, eivätkä he sellaisinaan ole serafien kuljetettavissa. Heidät on dematerialisoitava järjestelmän pääkaupungissa, ennen kuin he ovat serafoitavissa kohdemaailmaan tapahtuvaa kuljetusta varten. Kuljetusserafit kykenevät saamaan Aineellisissa Pojissa ja muissa puoliaineellisissa

olennoissa aikaan sellaisia muutoksia, että nämä ovat serafoitavissa ja näin ollen kuljetettavissa avaruuden halki yhdestä maailmasta tai järjestelmästä toiseen. Tämän kuljetuksen valmisteluun kuluu osapuilleen kolme standardiajanlaskun mukaista päivää, ja tällaisen dematerialisoidun luodun palauttaminen normaalin olemassaolon piiriin serafikuljetuksessa taitetun matkan päätepisteessä edellyttää Elämänkantajien myötävaikutusta.

51:2.3 (582.3) Vaikka on olemassa tämä dematerialisointimenetelmä Aatamien valmistamiseksi Jerusemista evolutionaarisiin maailmoihin tapahtuvaa siirtoa varten, mitään vastaavaa menetelmää ei kuitenkaan ole heidän viemisekseen pois tällaisista maailmoista, ellei tarkoituksena sitten ole koko planeetan tyhjentäminen. Viimeksi mainitussa tapauksessa dematerialisoimistekniikasta tehdään hätätilasovellus koko pelastettavaa väestöä varten. Mikäli jokin fyysinen katastrofi sattuisi tuomitsemaan kehittyvän ihmisrodun asuinplaneetan tuhoon, Melkisedekit ja Elämänkantajat laajentaisivat dematerialisoimismenetelmää niin, että sen piiriin tulisivat kaikki eloonjäävät, ja nämä olennot vietäisiin serafikuljetuksessa pois heidän olemassaolonsa jatkumista varten valmistettuun uuteen maailmaan. Sen jälkeen kun ihmisrodun evoluutio on kerran jossakin avaruuden maailmassa pantu alulle, sen on jatkuttava tuon planeetan fyysisestä säilymisestä kokonaan riippumatta, mutta tarkoitus ei ole, että Aatami ja Eeva evolutionaaristen aikakausien

kuluessa muunlaisessa tapauksessa lähtisivät valitsemastaan maailmasta.

51:2.4 (582.4) Määränpäänään olevalle planeetalle saapumisensa jälkeen Aineellinen Poika ja Tytär aineellistetaan Elämänkantajien johdolla entiselleen. Koko tämä prosessi kestää kymmenestä kahteenkymmeneenkahdeksaan Urantian ajanlaskun mukaista päivää. Serafisen unen tiedottomuus jatkuu koko tämän rekonstruointivaiheen ajan. Kun fyysisen elimistön uudelleenkokoaminen on saatu päätökseen, nämä Aineelliset Pojat ja Tyttäret seisovat uudessa kodissaan ja uudessa maailmassaan käytännöllisesti katsoen aivan samanlaisina kuin he olivat ennen antautumistaan Jerusemissa suoritettuun dematerialisointiprosessiin.

3. Aatamien tehtävät

51:3.1 (582.5) Aineelliset Pojat ja Tyttäret rakentavat asutuissa maailmoissa oman puutarhakotinsa. Ja kohta heitä ovat auttamassa heidän omat lapsensa. Planeettaprinssi on tavallisesti valinnut puutarhan sijaintipaikan, ja monien korkeammantyyppisiä syntyperäisrotuja edustavien henkilöiden avulla hänen ruumiillinen esikuntansa suorittaa suuren osan alustavasta valmistelutyöstä.

51:3.2 (583.1) Nämä Eedenin puutarhat saavat tällaisen nimen Edentian, konstellaatiopääkaupungin, kunniaksi ja siksi, että ne on

tehty Kaikkein Korkeimpien Isien päämajamaailman suurenmoisen kasviston tarjoaman mallin mukaan. Nämä puutarhakodit sijaitsevat yleensä syrjäisessä paikassa ja lähes trooppisella vyöhykkeellä. Keskitasoisessa maailmassa ne ovat ihmeellisiä luomuksia. Ette voi tehdä mitään päätelmiä näistä kauniista kulttuurin keskuksista sen perusteella, mitä olemassa olevat hajanaiset kertomukset tietävät tällaista hanketta Urantialla kohdanneesta kehityksen kariutumisesta.

51:3.3 (583.2) Planetaarinen Aatami ja Eeva ovat – potentiaalisesti – hyvien fyysisten ominaisuuksien runsasmääräinen lahja kuolevaisroduille. Tällaisen muualta tuotetun parin päätehtävänä on lisääntyminen ja ajallisuuden lasten kohentaminen. Mutta puutarhan väestön ja maailman väestön kesken ei tapahdu mitään välitöntä risteytymistä. Monen sukupolven ajan Aatami ja Eeva pysyvät biologisessa mielessä erillään evolutionaarisista kuolevaisista, eli niin kauan kun he rakentavat heidän luokkaansa olevaa voimakasta rotua. Näin saa alkunsa asuttujen maailmojen violetti rotu.

51:3.4 (583.3) Planeettaprinssi ja hänen esikuntansa laativat rodunkohennussuunnitelmat, ja Aatami ja Eeva panevat ne täytäntöön. Ja juuri tässä suhteessa teidän Aineellinen Poikanne ja hänen kumppaninsa joutuivat Urantialle saapuessaan varsin epäkiitolliseen tilanteeseen. Caligastia teki ovelaa ja tehokasta vastarintaa Aatamin tehtävää kohtaan. Ja siitä huolimatta, että Urantian pesänhoitaja-Melkisedekit olivat asianmukaisesti varoittaneet sekä Aatamia että Eevaa niistä tälle planeetalle

ominaisista vaaroista, jotka juontuivat kapinallisen Planeettaprinssin läsnäolosta, tämä arkkikapinallinen kavaline salajuonineen toimi taitavammin kuin Eedenin pariskunta ja viekoitteli heidät rikkomaan sopimuksen, jonka perusteella he toimivat maailmanne luotettuina näkyvinä hallitsijoina. Petollinen Planeettaprinssi onnistui kyllä saattamaan Aataminne ja Eevanne huonoon valoon, mutta hän ei onnistunut pyrkimyksessään saada heidät mukaan Luciferin kapinaan.

51:3.5 (583.4) Planetaariset auttajat, enkeleiden viides luokka, kytkeytyvät Aatamin tehtävään. Heitä on Planetaaristen Aatamien mukana, aina kun nämä toimivat maailmoissa. Alkuvaiheessa tämä mainittuun tehtävään osoitettu joukko koostuu suunnilleen sadastatuhannesta enkelistä. Kun Urantian Aatamin ja Eevan työ lähti liikkeelle ennenaikaisesti, kun he poikkesivat säädetystä suunnitelmasta, nimenomaan yksi Puutarhan Ääni -serafeista nuhteli heitä heidän moitittavasta menettelystään. Ja tästä tapahtumasta hallussanne oleva kertomus on oivallinen esimerkki siitä, miten planeettanne perimätiedot ovat pyrkineet panemaan kaiken yliluonnollisen Herran Jumalan tiliin. Urantialaiset ovat tästä syystä joutuneet monet kerrat hämmennyksiin sen kysymyksen edessä, minkäluontoinen Universaalinen Isä oikeastaan on, sillä kaikkien hänen kumppaniensa ja alaistensa sanat ja teot on varsin yleisesti pantu hänen tililleen. Aatamin ja Eevan tapauksessa ei Puutarhan enkeli ollut kukaan muu kuin tuolloin palvelusvuorossa ollut planetaaristen auttajien päällikkö. Tämä serafi, Solonia, julisti

jumalallisen suunnitelman epäonnistuneen ja pyysi pesänhoitaja-Melkisedekejä palaamaan Urantialle.

51:3.6 (583.5) Toisasteiset keskiväliolennot liittyvät Aatamin tehtävään myötäsyntyisesti. Planeettaprinssin ruumiillisen esikunnan jälkeläisten tavoin Aineellisten Poikien ja Tyttärienkin jälkeläisissä on kaksi luokkaa: heidän fyysiset lapsensa ja keskiväliolentojen toisasteinen luokka. Nämä aineelliset, mutta tavallisissa oloissa näkymättömät, planetaariset hoivaajat myötävaikuttavat suuresti sivilisaation edistymiseen ja jopa niiden niskuroivien vähemmistöjen alistamiseen, jotka mahdollisesti yrittävät kaivaa maata sosiaalisen kehityksen ja hengellisen edistyksen alta.

51:3.7 (583.6) Toisasteisia keskiväliolentoja ei pitäisi sekoittaa näiden olentojen ensiasteiseen yhteisöön, jonka olemassaolo juontuu kohta Planeettaprinssin saapumisen jälkeen seuranneista ajoista. Urantialla näiden varhaisempien keskiväliolentojen enemmistö lähti kapinaan Caligastian rinnalla ja on ollut Helluntaista lähtien internoituna. Samoin on Aatamin ryhmästä internoituina monia, jotka eivät pysyneet lojaaleina planeetan hallintoa kohtaan.

51:3.8 (584.1) Uskolliset ensiasteiset ja toisasteiset keskiväliolennot liittyivät Helluntaipäivänä vapaaehtoisesti yhteen, ja he ovat siitä lähtien toimineet maailman asioiden osalta yhtenä yksikkönä. He palvelevat vuoron perään toisesta ja taas toisesta ryhmästä valitun, lojaaleista keskiväliolennoista muodostuvan johtajiston alaisuudessa.

51:3.9 (584.2) Maailmassanne on vieraillut neljän Poikien luokan edustajia: Planeettaprinssi Caligastia; Aatami ja Eeva Jumalan Aineellisista Pojista; Makiventa Melkisedek, ”Saalemin viisas”, Abrahamin ajoilta sekä Kristus Mikael, joka saapui lahjoittautuvana Paratiisin-Poikana. Kuinka paljon tuloksekkaampaa ja kauniimpaa olisikaan ollut, jos Mikaelin, Nebadonin universumin korkeimman hallitsijan, olisivat toivottaneet maailmaanne tervetulleeksi lojaali ja toimintakykyinen Planeettaprinssi sekä asialleen omistautunut ja menestyksekäs Aineellinen Poika! Kumpikin heistä olisi voinut tehdä varsin paljon sellaista, joka olisi lisännyt lahjoittautuneen Pojan elämäntyön ja tehtävän merkitystä! Mutta kaikki maailmat eivät ole olleet yhtä kovaonnisia kuin Urantia, eikä Planetaaristen Aatamien tehtävä ole aina ollut yhtä vaikea eikä yhtä suuresti vaaroille altis. Menestyksekkäitä ollessaan he myötävaikuttavat suurenmoisen kansan kehittymiseen ja jatkavat planeetan asioiden näkyvinä johtajina vielä kauan tuon maailman valoon ja elämään asettumisen jälkeenkin.

4. Evolutionaariset kuusi rotua

51:4.1 (584.3) Asuttujen maailmojen ensimmäisinä aikakausina valta-asemaa pitävä rotu on punaisen ihmisen rotu. Se on yleensä ensimmäinen, joka saavuttaa ihmisyydelle ominaiset kehitystasot. Mutta vaikka punainen rotu on planeettojen vanhin, sitä seuraavat värilliset kansat alkavat kuitenkin ilmestyä jo varsin varhaisessa

vaiheessa aikakautena, jolloin kuolevaisten ilmaantuminen tapahtuu.

51:4.2 (584.4) Varhaisemmat rodut ovat myöhempiä jonkin verran korkeatasoisempia. Punainen rotu on huomattavasti indigon eli mustan rodun yläpuolella. Elämänkantajat suovat täysimääräisen elävien energioiden antimen ensimmäiselle eli punaiselle rodulle, ja kukin seuraava evoluution mukanaan tuoma erillinen kuolevaisryhmä edustaa muunnosta alkuperäisen antimen kustannuksella. Kuolevaisten ruumiinpituus pyrkii sekin lyhenemään edettäessä punaisesta ihmisestä indigoon rotuun, vaikka vihreiden ja oranssinväristen kansojen keskuudessa Urantialla tosin ilmenikin odottamattomia jättiläiskasvuisuuteen johtaneita perintötekijöitä.

51:4.3 (584.5) Kaikkien kuuden evolutionaarisen rodun maailmoissa muita verrattomampia kansoja ovat ensimmäinen, kolmas ja viides rotu: punainen, keltainen ja sininen. Evolutionaaristen rotujen älyllisen kasvun ja hengellisen kehityksen kapasiteetti näin ollen vuorottelee siten, että toinen, neljäs ja kuudes rotu ovat jossakin määrin vähemmän kyvykkäitä. Nämä toissijaiset rodut ovat kansoja, jotka joistakin maailmoista puuttuvat; monista muista ne on hävitetty sukupuuttoon. Urantialla on pidettävä onnettomuutena sitä, että te niin suurelta osin menetitte etevän sinisen rotunne, ellei oteta lukuun sitä, missä määrin se on säilynyt sekoittuneessa ”valkoisessa rodussanne”. Oranssin ja vihreän rotuaineksen menettäminen ei ole yhtä vakavan huolen aihe.

51:4.4 (584.6) Kuuden – tai kolmen – värillisen rodun kehitys, vaikka se näyttääkin heikkenevän siitä, mitä alkuperäinen punainen rotu edustaa, tuottaa kuitenkin tiettyjä sangen toivottavia muunnoksia kuolevaisten tyypeissä ja mahdollistaa erilaisten, muussa tapauksessa saavuttamatta jäävien, inhimillisten potentiaalien ilmaantumisen. Nämä muunnelmat ovat koko ihmiskunnan kehityksen kannalta hyödyllisiä edellyttäen, että niitä myöhemmin kohentaa muualta tuotettu aatamillinen eli violetti rotu. Urantialla tämä tavallinen sekoittumissuunnitelma ei kovinkaan laajalti toteutunut, ja tämä epäonnistuminen rodunkehityssuunnitelman toteuttamisessa saa aikaan, että teidän on mahdotonta ymmärtää paljonkaan siitä, mikä tällaisten kansojen status on keskitasoisella asutulla planeetalla, mikäli tyydytte tarkkailemaan sitä, mitä näistä alkuaikojen roduista teidän maailmassanne on jäljellä.

51:4.5 (585.1) Rodullisen kehityksen alkuaikoina punaisilla, keltaisilla ja sinisillä ihmisillä on lievää taipumusta keskinäiseen risteytymiseen. Samanlaista taipumusta keskinäiseen sekoittumiseen esiintyy oranssi-ihoisten, vihreiden ja indigonväristen rotujen välillä.

51:4.6 (585.2) Edistyneemmät rodut käyttävät tavallisesti takapajuisempia ihmisiä ruumiillisen työn tekijöinä. Tämä selittää, mistä planeettojen varhaisina aikakausina esiintyvä orjuus saa alkunsa. Punaiset ihmiset nujertavat tavallisesti oranssit ja alentavat nämä palvelijan asemaan – toisinaan he hävittävät nämä kokonaan. Keltaiset ja punaiset ihmiset harjoittavat yleensä keskinäistä veljeilyä, mutta eivät aina. Keltainen rotu orjuuttaa tavallisesti vihreän, kun sininen rotu taas alistaa valtaansa indigon. Nämä

alkukantaisten ihmisten rodut eivät pidä takapajuisten kanssaihmistensä pakkotyön muodossa tapahtuvaa hyväksikäyttämistä sen kummallisempana kuin urantialaiset pitäisivät hevosten ja karjan ostamista ja myymistä.

51:4.7 (585.3) Useimmissa normaaleissa maailmoissa ei alistamiseen perustuva orjuus säily Planeettaprinssin tuomiokauden yli, vaikka vajaamieliset ja sosiaalisesti sopeutumattomat usein yhä pakotetaankin työntekoon vastoin heidän tahtoaan. Mutta kaikilla normaaleilla sfääreillä tämänlaatuinen alkukantainen orjuus lakkautetaan pian, sen jälkeen kun muualta tuotettu violetti eli adamiittinen rotu on saapunut.

51:4.8 (585.4) Näiden kuuden evolutionaarisen rodun on määrä sekoittua ja jalostua siten, että ne yhdistyvät Aatami-kohentajien jälkeläisiin. Mutta ennen kuin nämä kansat sekoittuvat, heikkotasoisimmat ja kelvottomat ainekset on suurelta osin hävitetty. Planeettaprinssi ja Aineellinen Poika tekevät yhdessä muiden soveltuvien planetaaristen viranomaisten kanssa päätökset siitä, mitkä lisääntyvistä rotuaineksista ovat kelvollisia. Urantialla näin radikaalin ohjelman toteuttaminen on vaikeaa siksi, että täältä puuttuvat tuomarit, jotka olisivat päteviä päättämään, ketkä maailmanne rotujen yksilöistä ovat biologisesti kelvollisia, ketkä epäkelpoja. Tästä esteestä huolimatta tuntuu siltä, että teidän tulisi kyetä sopimaan selvästi epäkelpojen, vajavaisten, rappeutuneiden ja yhteiskunnanvastaisten rotuainestenne biologisesta sulkemisesta yhteisön ulkopuolelle.

5. Rotujen sekoittuminen – Aatamin verenperinnön lahjoittaminen

51:5.1 (585.5) Kun Planetaarinen Aatami ja Eeva saapuvat asuttuun maailmaan, he ovat saaneet ylemmiltään tarkat ohjeet siitä, mikä on paras tapa toteuttaa älyllisten olentojen jo olemassa olevien rotujen kohentaminen. Menettelykaava ei ole yksioikoinen, vaan paljon jätetään hoivaavan pariskunnan arvostelukyvyn varaan, eivätkä erehdykset ole harvinaisia varsinkaan Urantian kaltaisissa sekasortoisissa, kapinallisissa maailmoissa.

51:5.2 (585.6) Violetit kansat alkavat tavallisesti sekoittua planeetan alkuasukkaisiin, vasta kun heidän oman ryhmänsä vahvuus ylittää miljoonan. Mutta sillä välin Planeettaprinssin esikunta julistaa Jumalten lasten astuneen alas taivaasta niin sanotusti ollakseen yhtä ihmisrotujen kanssa, ja ihmiset odottavat innokkaasti päivää, jolloin ilmoitetaan, että ne, joiden katsotaan kuuluvan korkeampiin rodullisiin aineksiin, saavat mennä Eedenin puutarhaan, jotta Aatamin pojat ja tyttäret siellä valitsisivat heidät ihmiskunnan uuden ja sekoittuneen luokan evolutionaarisiksi isiksi ja äideiksi.

51:5.3 (585.7) Normaaleissa maailmoissa Planetaarinen Aatami ja Eeva eivät koskaan pariudu evolutionaaristen rotujen kanssa. Tämä biologinen kohennustyö on Aatamin jälkeläisten tehtävänä. Mutta nämä adamiitit eivät lähde rotujen keskuuteen, vaan prinssin esikunta tuo Eedenin puutarhaan miehistä ja naisista oivallisimmat pariutumaan vapaaehtoisesti Aatamin jälkeläisten kanssa. Ja

useimmissa maailmoissa pidetään korkeimpana kunniana päästä ehdokkaaksi pariutumaan puutarhan poikien ja tyttärien kanssa.

51:5.4 (586.1) Rotusodat ja muut heimotaistelut vähenevät ensimmäistä kertaa, kun maailman rodut yhä voimallisemmin ponnistelevat sen hyväksi, että itse kukin olisi riittävän hyvä saamaan puutarhan tunnustuksen ja oikeuden mennä sinne sisälle. Teillä voi parhaimmillaankin olla vain hyvin kalpea käsitys siitä, kuinka tämä kilpataistelu normaalilla planeetalla valtaa keskeisen sijan kaikissa toiminnoissa. Urantiallahan koko tämä rodunkohennussuunnitelma ajautui karille jo alkuvaiheessaan.

51:5.5 (586.2) Violetti rotu on yksiavioista väkeä, ja jokainen Aatamin poikiin ja tyttäriin liittyvä evolutionaarinen mies tai nainen sitoutuu olemaan ottamatta muita kumppaneita ja ohjaamaan lapsensakin yksiavioisuuteen. Kaikista tällaisista liitoista syntyvät lapset kasvatetaan ja koulutetaan Planeettaprinssin kouluissa ja sen jälkeen heille annetaan lupa lähteä evolutionaarisen vanhempansa rodun keskuuteen, jotta he siellä valitsisivat puolisonsa korkeammantasoisten kuolevaisten valikoidusta ryhmästä.

51:5.6 (586.3) Kun tämä Aineellisten Poikien rotuperimä lisätään maailmojen kehittyviin rotuihin, aloitetaan samalla uusi ja suurenmoisempi evolutionaarisen kehityksen aikakausi. Tämän muualta tuodun kyvykkyyden ja evoluution ylittävien rotuominaisuuksien lahjoittamisen jälkeen sivilisaation ja rodullisen kehityksen alalla seuraa sarja nopeita edistysaskeleita. Sadassatuhannessa vuodessa tapahtuu enemmän edistymistä kuin aiemman ponnistelun vuosimiljoonassa. Säädettyjen suunnitelmien

epäonnistumisestakin huolimatta maailmassanne on tapahtunut suurta edistystä, sen jälkeen kun kansoillenne annettiin lahjaksi Aatamin elämänplasmaa.

51:5.7 (586.4) Mutta vaikka planetaarisen Eedenin puutarhan puhdasrotuiset lapset voivatkin antaa itsensä evolutionaaristen rotujen parhaimmille jäsenille ja sillä tavoin kohentaa ihmiskunnan biologista tasoa, Urantian kuolevaisten korkeatasoisempien rotuainesten pariutuminen alempitasoisten rotujen kanssa ei hyödyttäisi korkeampia rotuja, vaan tällainen epäviisas menettely saattaisi vaaraan koko sivilisaation maailmassanne. Kun ette päässeet siihen, että rodut olisivat Aatamin menetelmin harmonisoituneet, teidän on nyt selvitettävä planeettaanne koskeva rodunkohennusongelma muilla ja etupäässä ihmisestä itsestään lähtevillä sovittautumis- ja valvontamenetelmillä.

6. Eedenin hallintojärjestelmä

51:6.1 (586.5) Eedenin puutarha säilyy useimmissa asutuissa maailmoissa suurenmoisena sivistyksen keskuksena, ja se toimii jatkuvasti aikakaudesta toiseen planetaaristen menettelytapojen ja käytännön sosiaalisena esikuvana. Jo varhaisina aikoina, kun violetit kansat ovat vielä suhteellisen hyvin muista erottuvia, heidän kouluihinsa otetaan soveliaita ehdokkaita maailman rotujen keskuudesta, samalla kun puutarhan teolliset kehitystulokset avaavat uusia mahdollisuuksia kaupan merkeissä tapahtuvalle

kanssakäymiselle. Aatamit ja Eevat jälkeläisineen myötävaikuttavat näin sivistyksen äkilliseen leviämiseen ja maailmojensa evolutionaaristen rotujen nopeaan kohenemiseen. Ja kaikkia näitä suhteita laajentaa ja varmistaa evolutionaaristen rotujen ja Aatamin poikien sekoittuminen, minkä tuloksena on biologisen statuksen välitön kohoaminen, älyllisen potentiaalin virkistyminen sekä hengellisen vastaanottavaisuuden lisääntyminen.

51:6.2 (586.6) Normaaleissa maailmoissa violetin rodun puutarhapäämajasta tulee maailman kulttuurin toinen keskus, ja yhdessä Planeettaprinssin päämajakaupungin kanssa se määrää, mihin tahtiin sivilisaatio kehittyy. Planeettaprinssin päämajakaupungin koulut sekä Aatamin ja Eevan puutarhan koulut toimivat vuosisatojen ajan rinnakkain. Tavallisesti ne eivät sijaitse kovin kaukana toisistaan, ja ne harjoittavat keskenään harmonista yhteistyötä.

51:6.3 (587.1) Ajatelkaapa, mitä maailmallenne merkitsisi, jos Levantissa sijaitsisi jossakin sivilisaation maailmankeskus, suuri planetaarinen kulttuuriyliopisto, joka olisi toiminut keskeytyksettä jo 37 000 vuoden ajan. Ja pysähtykääpä vielä miettimään, kuinka paljon tämän ikivanhan keskuksen yksistään moraalista arvovaltaa vahvistaisi se, jos vähän matkan päässä sijaitsisi vielä toinen ja äskeistäkin vanhempi taivaallisen hoivan päämaja, jonka perinteillä olisi 500 000 vuotta jatkuneen, kaikkiin rotuihin kohdistuneen evolutionaarisen vaikuttamisen myötä kertynyt voima. Tottumushan lopulta levittää Eedenin ihanteet koko maailmaan.

51:6.4 (587.2) Planeettaprinssin koulujen asiana on huolehtia filosofiasta, uskonnosta, moraalista sekä korkeammista älyllisistä ja taiteellisista saavutuksista. Aatamin ja Eevan puutarhan koulut omistautuvat tavallisesti käytännön taitojen opettamiseen, älylliseen peruskoulutukseen, sosiaaliseen kulttuuriin, taloudelliseen kehitykseen, kauppasuhteisiin, fyysiseen suorituskykyyn ja siviilihallintoon. Nämä maailmankeskukset sulautuvat viimein toisiinsa, mutta joskus tämä varsinainen yhdistyminen tapahtuu vasta ensimmäisen Hallinnollisen Pojan vierailun aikoihin.

51:6.5 (587.3) Aatamin ja Eevan jatkuva paikallaolo yhdessä violetin sukukunnan puhdasrotuisen ydinjoukon kanssa suo Eedenin kulttuurille sen vakaan kasvun, jonka nojalla se tulee vaikuttaneeksi maailman sivilisaatioon perinteen pakottavalla voimalla. Näiden kuolemattomien Aineellisten Poikien ja Tyttärien hahmossa kohtaamme viimeisen ja välttämättömän renkaan, joka yhdistää Jumalan ihmiseen, rakentaa sillan sen miltei äärettömänä ammottavan kuilun ylitse, joka on ikuisen Luojan ja ajallisuuden alimpien finiittisten persoonallisuuksien välissä. Tässä meillä on ylevää alkuperää oleva olento, joka on fyysinen, aineellinen, jopa Urantian kuolevaisten lailla sukupuolellinen olento, joka voi nähdä ja tajuta näkymättömän Planeettaprinssin ja tulkita häntä maailman kuolevaisille luoduille, sillä Aineelliset Pojat ja Tyttäret kykenevät näkemään henkiolentojen kaikki alemmat luokat; he näkevät Planeettaprinssin ja hänen koko esikuntansa, sen näkyvät ja näkymättömät jäsenet.

51:6.6 (587.4) Vuosisatojen vieriessä, jolloin heidän jälkeläisensä ovat sekoittuneet ihmisten rotuihin, nämä samat Aineellinen Poika ja Tytär tunnustetaan ihmiskunnan yhteisiksi esivanhemmiksi, tässä vaiheessa jo sekoittuneiden evolutionaaristen rotujen jälkeläisten yhteisiksi vanhemmiksi. Tarkoituksena on, että asutuista maailmoista lähtevillä kuolevaisilla olisi kokemus siitä, että he tuntevat seitsemän isää:

51:6.7 (587.5) 1. Biologinen isä – lihallinen isä.

51:6.8 (587.6) 2. Maailman isä – Planetaarinen Aatami.

51:6.9 (587.7) 3. Sfäärien isä – Järjestelmän Hallitsija.

51:6.10 (587.8) 4. Kaikkein Korkein Isä – Konstellaation-Isä.

51:6.11 (587.9) 5. Universumin-Isä – paikallisluomusten Luoja-Poika ja korkein hallitsija.

51:6.12 (587.10) 6. Ylimmät Isät – superuniversumia hallitsevat Päivien Muinaiset.

51:6.13 (587.11) 7. Henki-Isä eli Havonan-Isä – Universaalinen Isä, joka asuu Paratiisissa ja lahjoittaa henkensä elämään ja työskentelemään universumien universumissa asuvien vähäisten luotujensa mielessä.

7. Yhteishallinto

51:7.1 (587.12) Paratiisin Avonaali-Pojat tekevät oikeudellisten toimenpiteiden vuoksi aika ajoin vierailuja asuttuihin maailmoihin, mutta ensimmäinen hallinnolliselle tehtäväkäynnille saapuva

Avonaali avaa ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisen maailman neljännen tuomiokauden. On joitakin planeettoja, joilla tämä Hallinnollinen Poika hyväksytään yleisesti. Tällöin hän jää sinne yhdeksi aikakaudeksi. Ja näin planeetta kukoistaa kolmen Pojan yhteisen hallitusvallan alaisuudessa – Planeettaprinssin, Aineellisen Pojan ja Hallinnollisen Pojan –, joista kaksi viimeksi mainittua ovat tuon maailman kaikkien asukkaiden nähtävissä.

51:7.2 (588.1) Ennen kuin ensimmäinen Hallinnollinen Poika päättää tehtäväkäyntinsä normaalissa evolutionaarisessa maailmassa, on pantu toimeen Planeettaprinssin ja Aineellisen Pojan opetus- ja hallintotyön yhdistäminen. Tämä planeetan kaksiosaisen valvonnan yhdistäminen tuo mukanaan uuden ja tehokkaan maailmanhallintojärjestelmän. Hallinnollisen Pojan jätettyä tehtävänsä Planetaarinen Aatami ottaa vastuulleen sfäärin ulospäin näkyvän johtamisen. Aineellinen Poika ja Tytär toimivat täten yhdessä planeetan hallintoviranomaisina, kunnes maailma asettuu valon ja elämän aikakauteen, minkä jälkeen Planeettaprinssi ylennetään Planeetan Hallitsijan asemaan. Tämän pitkälle edenneen kehityksen aikakauden kuluessa Aatamista ja Eevasta tulee kunnialla kruunatun maailman yhteispääministereitä, jos niin voisi sanoa.

51:7.3 (588.2) Heti kun kehittyvän maailman uusi ja yhdistynyt pääkaupunki on saatu kunnollisesti järjestetyksi ja niin nopeasti kuin päteviä alempia hallintovirkailijoita pystytään asianmukaisesti kouluttamaan, kaukaisiin maanosiin ja eri kansojen keskuuteen perustetaan alapääkaupunkeja. Ennen toisen tuomiokautisen Pojan

saapumista on organisoitu jo viidestäkymmenestä sataan tällaista alakeskusta.

51:7.4 (588.3) Planeettaprinssi ja hänen esikuntansa vaalivat yhä hengellisiä ja filosofisia toimialoja. Aatami ja Eeva omistavat erityistä huomiota maailman fyysiselle, tieteelliselle ja taloudelliselle asemalle. Molemmat ryhmät käyttävät yhtä suuressa määrin tarmoaan taiteiden, sosiaalisten suhteiden ja älyllisten saavutusten edistämiseen.

51:7.5 (588.4) Maailman asioiden viidennen tuomiokauden alkamisaikaan mennessä planetaariset toiminnot on saatu suurenmoisen hallinnon piiriin. Kuolevaisten olo tällaisella hyvin johdetulla sfäärillä on todellakin virkistävää ja antoisaa. Ja jospa urantialaiset vain voisivat tarkkailla tällaisen planeetan elämää, niin he ymmärtäisivät kohta niiden asioiden arvon, jotka heidän maailmansa on pahuutta syleilemällä ja kapinaan osallistumalla menettänyt.

51:7.6 (588.5) [Esittänyt Varajoukkoihin kuuluva Toisasteinen Lanonandek-Poika.]

Luku 52

Planetaariset kuolevaisten aikakaudet

52:0.1 (589.1) SIITÄ hetkestä, jolloin elämä pannaan alulle evolutionaarisella planeetalla siihen, kun se valon ja elämän aikakautena vihdoin puhkeaa kukkaansa, maailman toiminnan näyttämöllä esiintyy ainakin seitsemän inhimillisen elämänmuodon ajanjaksoa. Nämä toinen toistaan seuraavat aikakaudet määräytyvät jumalallisten Poikien planetaaristen tehtäväkäyntien mukaan, ja keskitasoisessa asutussa maailmassa nämä aikakaudet ilmaantuvat seuraavassa järjestyksessä:

52:0.2 (589.2) 1. Planeettaprinssiä edeltävä ihminen.

52:0.3 (589.3) 2. Planeettaprinssin jälkeinen ihminen.

52:0.4 (589.4) 3. Aatamin jälkeinen ihminen.

52:0.5 (589.5) 4. Hallinnollisen Pojan jälkeinen ihminen.

52:0.6 (589.6) 5. Lahjoittautuneen Pojan jälkeinen ihminen.

52:0.7 (589.7) 6. Opettaja-Pojan jälkeinen ihminen.

52:0.8 (589.8) 7. Valon ja elämän aikakausi.

52:0.9 (589.9) Heti kun avaruuden maailmat ovat fyysisessä mielessä elämälle soveliaita, ne merkitään Elämänkantajien rekisteriin, ja sopivana aikana tällaisille planeetoille lähetetään edellä mainittuja Poikia saattamaan elämä alkuun. Koko sitä vaihetta, joka on elämän alkuunpanon ja ihmisen ilmaantumisen välissä, nimitetään ihmistä edeltäväksi kaudeksi, ja se edeltää tässä kertomuksessa tarkasteltuja, toinen toistaan seuraavia kuolevaisten aikakausia.

1. Alkukantainen ihminen

52:1.1 (589.10) Ajankohdasta, jolloin ihminen nousee eläimen tasolta – kun hän kykenee tekemään päätöksen Luojan palvomisesta – aina Planeettaprinssin saapumiseen saakka, kuolevaisia tahdollisia luotuja nimitetään alkukantaisiksi eli *primitiivisiksi ihmisiksi*. Alkukantaisen ihmisen perustyyppejä eli rotuja on kuusi, ja nämä alkuaikojen kansat ilmaantuvat peräjälkeen, spektrin värien järjestyksessä siten, että ensimmäisenä ilmaantuu punainen rotu. Tämän varhaisen elolliskehityksen kestoaika vaihtelee eri maailmoissa suuresti: Urantian ajanlaskutavan mukaan sadastaviidestäkymmenestätuhannesta yli miljoonaan vuotta.

52:1.2 (589.11) Evolutionaariset värillisrodut – punainen, oranssi, keltainen, vihreä, sininen ja indigo – alkavat ilmaantua suunnilleen aikana, jolloin alkukantainen ihminen jo kehittelee yksinkertaista

puhekieltä ja alkaa käyttää luovaa mielikuvitusta. Tähän aikaan mennessä ihminen on jo hyvinkin tottunut seisomaan pystyasennossa.

52:1.3 (589.12) Alkukantaiset ihmiset ovat voimallisia metsästäjiä ja raivoisia taistelijoita. Tämän aikakauden lakina on elinkelpoisimman fyysinen henkiinjääminen; näiden aikojen hallinto on täysin heimokohtaista. Monissa maailmoissa jotkin evolutionaarisista roduista hävitetään näiden alkuaikojen rotutaistelujen tiimellyksessä, kuten kävi Urantialla. Hengissä selvinneet rodut sekoittuvat sittemmin tavallisesti violettiin rotuun, Aatamista polveutuviin kansoihin, jotka on myöhemmin tuotettu planeetan ulkopuolelta.

52:1.4 (589.13) Myöhemmän sivilisaation valossa tämä alkukantaisen ihmisen aikakausi on pitkä, pimeä ja verinen jakso. Viidakon laki ja aarniometsien moraali sopivat huonosti ilmoitususkontoa ja korkeampaa hengellistä kehitystä edustavien myöhempien tuomiokausien mittapuihin. Normaaleissa maailmoissa ja maailmoissa, jotka eivät ole kokeiluplaneettoja, tämä aikakausi on melko erilainen kuin olivat ne pitkään jatkuneet ja tavattoman raa'at taistelut, jotka Urantialla olivat tälle aikakaudelle tunnusmerkillisiä. Selviydyttyäsi ensimmäisen maailman kokemuksestasi alat ymmärtää, miksi evolutionaarisissa maailmoissa käydään tällainen pitkä ja tuskallinen kamppailu, ja kulkiessasi Paratiisiin johtavaa polkua eteenpäin käsität yhä enemmän näihin kummallisilta vaikuttaviin asioihin kätkeytyvää viisautta. Mutta kaikista ihmisen ilmaantumisen alkuaikoihin liittyvistä koettelemuksista huolimatta

primitiivisen ihmisen aikaansaannokset ovat loistava, jopa sankarillinen, luku ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisen maailman aikakirjoissa.

52:1.5 (590.1) Alkuaikojen evolutionaarinen ihminen ei ole mikään värikäs hahmo. Yleensä nämä alkukantaiset kuolevaiset asuvat luolissa tai kallionkielekkeiden alla. He rakentelevat myös karkeatekoisia majoja suuriin puihin. Ennen kuin he saavuttavat korkean älykkyystason, planeetat ovat toisinaan kookkaammantyyppisten eläinten vallassa. Mutta kuolevaiset oppivat jo tämän aikakauden alkupuolella sytyttämään tulen ja pitämään sen vireillä, ja kekseliään mielikuvituksen lisääntyessä ja työkalujen parantuessa kehittyvä ihminen nujertaa piankin häntä suuremmat ja kömpelömmät eläimet. Varhaiset rodut käyttävät myös laajasti hyväkseen suurempia lentäviä eläimiä. Nämä valtavat linnut kykenevät kantamaan yhden tai kaksi keskikokoista ihmistä yli kahdeksansadan kilometrin pituisen yhtäjaksoisen lennon ajan. Joillakin planeetoilla näistä linnuista on suurta apua, sillä niiden älykkyys on korkealuokkaista, ja usein ne osaavat puhua monta tuon maailman kielten sanaa. Nämä linnut ovat varsin älykkäitä, hyvin tottelevaisia ja uskomattoman lempeitä. Urantialta tällaiset matkustajalinnut ovat jo kauan sitten kuolleet sukupuuttoon, mutta varhaiset esi-isänne käyttivät hyväkseen niiden palveluksia.

52:1.6 (590.2) Ihminen saavuttaa eettisen arvostelukyvyn, moraalisen tahdon, yleensä yhtäaikaisesti ensimmäisen puhekielen ilmaantumisen kanssa. Ihmisen tasolle yllettyään, sitten kun edellä

mainittu kuolevaisille ominainen tahtotoiminta on ilmaantunut, nämä olennot alkavat soveltua jumalallisen Suuntaajan tilapäiseksi asuinsijaksi, ja kuoleman jälkeen monet valitaan asianmukaisesti eloonjääneiksi, ja arkkienkelit sinetöivät heidät myöhempää kuolleistanousua ja Henkeen tapahtuvaa fuusioitumista varten. Planeettaprinssien seurassa on aina arkkienkeleitä, ja maailman tuomiokautinen tuomitseminen tapahtuu yhtä aikaa prinssin saapumisen kanssa.

52:1.7 (590.3) Kaikki Ajatuksensuuntaajan asuttamat kuolevaiset ovat potentiaalisia palvojia; heidät on ”valaistu todellisella valolla” ja heillä on kyky etsiä molemminpuolista yhteyttä jumaluuteen. Primitiivisen ihmisen varhais- eli biologispohjainen uskonto on silti suurelta osin alituista eläimellistä pelkoa, johon yhdistyy tietämättömyydestä johtuva kauhunsekainen kunnioitus ja heimon piirissä kehittynyt taikausko. Taikauskon säilyminen Urantian rotujen keskuudessa on evolutionaariselle kehityksellenne varsin vähän mairittelevaa, eikä se sovi yhteen muutoin loistavien, aineellisen edistyksen alalla ilmenevien saavutustenne kanssa. Mutta tämä varhainen, pelkoon pohjautuva uskonto palvelee hyvin arvokasta päämäärää sikäli, että se hillitsee näiden primitiivisten luotujen kiivasta luonteenlaatua. Se on sivistyksen airut ja maaperä, johon Planeettaprinssi ja hänen hoivaajansa myöhemmin kylvävät ilmoitususkonnon siemenet.

52:1.8 (590.4) Ennen kuin satatuhatta vuotta on kulunut siitä, kun ihminen oppi kulkemaan pystyasennossa, saapuu tavallisesti Planeettaprinssi, jonka Järjestelmän Hallitsija on lähettänyt

saatuaan Elämänkantajilta raportin tahdon toimimisesta tuossa maailmassa, olkoonkin että vasta verrattain harvat yksilöt ovat näin pitkälle kehittyneitä. Primitiiviset kuolevaiset pitävät Planeettaprinssiä ja hänen näkyvää esikuntaansa tavallisesti tervetulleina; itse asiassa he, ellei heitä hillitä, suhtautuvat näihin usein pelonsekaisella kunnioituksella, miltei palvoen.

2. Planeettaprinssin jälkeinen ihminen

52:2.1 (591.1) Planeettaprinssin saapumisen myötä alkaa uusi tuomiokausi. Maan päälle ilmaantuu hallitus, ja päästään pitkälle ehtineeseen heimoelämän vaiheeseen. Jo muutaman tuhannen tämän hallinnon aikaisen vuoden kuluessa astutaan pitkiä sosiaalisia edistysaskeleita. Kuolevaiset saavuttavat normaaleissa oloissa tämän aikakauden kuluessa korkean sivilisaation tason. He eivät kamppaile barbariassa yhtä kauan kuin Urantian rodut. Mutta kapina muuttaa asutun maailman elämää niin laajasti, että teillä voi olla vain vähäinen tai täysin olematon käsitys siitä, millainen tämä hallinto normaalilla planeetalla on.

52:2.2 (591.2) Tämän tuomiokauden keskimääräinen pituus on suunnilleen viisisataatuhatta vuotta, joskus pitempi, joskus lyhyempi. Tänä aikakautena planeetta kytketään järjestelmän yhteyspiireihin, ja sen hallinnon käyttöön asetetaan täydet kiintiöt serafi- ja muita taivaallisia auttajia. Ajatuksensuuntaajia saapuu

kasvavin joukoin, ja serafisuojelijat laajentavat kuolevaisiin kohdistuvaa valvontajärjestelmäänsä.

52:2.3 (591.3) Kun Planeettaprinssi saapuu alkukantaiseen maailmaan, siellä vallitsee pelkoon ja tietämättömyyteen pohjautuva kehitysuskonto. Prinssi ja hänen esikuntansa jakavat ensimmäistä kertaa tietoa korkeammasta totuudesta ja universumin organisaatiosta. Nämä ensimmäiset ilmoitususkontoa edustavat esitykset ovat sangen yksinkertaisia, ja koskevat yleensä paikallisjärjestelmän asioita. Uskonto on ennen Planeettaprinssin saapumista täysin evolutionaarinen prosessi. Sittemmin uskonto etenee sekä vähittäin annetun ilmoituksen että evoluution mukaisen kasvun tietä. Jokainen tuomiokausi, jokainen kuolevaisten aikakausi, saa edellistä laajemman esityksen hengellisestä totuudesta ja uskonnollisesta etiikasta. Maailman asukkaissa tapahtuva uskonnollisen vastaanottavaisuuden kehittyminen määrää suurelta osin heidän hengellisen edistymisensä nopeuden ja heille annettavan uskonnollisen ilmoituksen laajuuden.

52:2.4 (591.4) Tämän tuomiokauden aikana sarastaa hengellinen aamunkoitto, ja eri roduilla moninaisine heimoineen on taipumusta kehittää erityisiä uskonnollisen ja filosofisen ajattelun järjestelmiä. Kaikkien näiden rotu-uskontojen läpi käy yhdenmukaisesti kaksi piirrettä: primitiivisten ihmisten varhaiset pelot ja Planeettaprinssin myöhemmät ilmoitukset. Näyttää siltä, että urantialaiset eivät joissakin suhteissa olisi tätä planetaarisen kehityksen vaihetta vielä kokonaan ohittaneet. Jatkaessasi tämän kirjan tutkimista havaitset yhä selvemmin, kuinka todellakin paljon maailmanne poikkeaa

evolutionaarisen edistymisen ja kehityksen keskimääräisestä kurssista.

52:2.5 (591.5) Mutta Planeettaprinssi ei ole ”Rauhan Ruhtinas”. Rotutaistelut ja heimosodat jatkuvat vielä tämänkin tuomiokauden puolella, mutta ne käyvät jatkuvasti harvinaisemmiksi ja laimeammiksi. Tämä on suuri rotujen hajaantumisen aikakausi, ja se huipentuu kiihkeän kansallismielisyyden ajanjaksoon. Ihonväri on heimoittaisten ja kansallisten ryhmittymien perustana, ja eri rodut kehittävät usein oman erillisen kielensä. Jokainen laajeneva kuolevaisryhmä pyrkii eristäytymään. Se, että on olemassa monia kieliä, edistää tätä eriseuraisuutta. Ennen kuin nämä moninaiset rodut yhdistyvät, niiden säälimättömän sotimisen seurauksena on joskus kokonaisten kansojen tuho; oranssit ja vihreät kansat ovat erityisen alttiita tällaiselle sukupuuttoon hävittämiselle.

52:2.6 (591.6) Prinssin hallituskauden loppupuolella kansallinen elintapa alkaa keskitasoisissa maailmoissa syrjäyttää heimojakoon perustuvaa järjestelmää, tai pikemminkin se lasketaan olemassa olevien heimoryhmittymien päälle. Mutta prinssin aikakauden suuri sosiaalinen saavutus on perhe-elämän kehkeytyminen. Siihen saakka ihmissuhteet ovat olleet pääasiassa heimon sisäisiä suhteita. Nyt sen sijaan alkaa kotielämän hahmottuminen.

52:2.7 (591.7) Kysymyksessä on sukupuolten välisen tasa-arvoisuuden toteutumisen tuomiokausi. Joillakin planeetoilla mies saattaa hallita naista, toisilla taas vallitsee päinvastainen järjestys. Normaalit maailmat vakiinnuttavat tänä aikakautena sukupuolten täyden tasa-arvoisuuden, mikä edeltää kotielämän ihanteiden

täysimääräisempää toteutumista. Tämä on kotielämän kultaisen aikakauden sarastus. Heimokeskeisen hallinnon ajatus väistyy vähitellen kaksiosaisen kansakuntakeskeisen elämäntavan ja perhe-elämän ajatusmallin tieltä.

52:2.8 (592.1) Maanviljely aloitetaan tämän kauden kuluessa. Perhe-elämän periaatteen leviäminen yhä laajemmalle joutuu ristiriitaan metsästäjän vaeltelevan ja vakiintumattoman elämäntavan kanssa. Vähin erin tavaksi vakiintuu asua pysyvästi samassa paikassa ja viljellä siellä maata. Eläinten kesyttäminen ja kotipiirissä tarvittavien taitojen kehittyminen etenevät pitkin askelin. Kun biologisen evoluution lakikorkeus on saavutettu, on saavutettu korkea sivilisaation taso, mutta mekaanisen alan kehitys on vähäistä, keksinnöt ovat vasta seuraavan aikakauden ominaispiirre.

52:2.9 (592.2) Rodut puhdistuvat ja saavuttavat ennen tämän aikakauden päättymistä fyysisen täydellisyyden ja älyllisen kyvykkyyden korkean tason. Normaalin maailman alkuaikojen kehitystä auttaa suuresti menettelytapa, jonka mukaan korkeammantyyppisten kuolevaisten lisääntymistä edistetään ja alempien lisääntymistä vastaavasti rajoitetaan. Ja nimenomaan se seikka, etteivät alkuaikojen kansanne tehneet mainitunlaista eroa näiden tyyppien välillä, selittää, miksi Urantian nykyisten rotujen keskuudessa esiintyy niin monia vajavaisia ja rappeutuneita yksilöjä.

52:2.10 (592.3) Yksi prinssin aikakauden suursaavutuksista onkin tämä vajaamielisten ja yhteisöön sopeutumattomien yksilöiden lisääntymisen rajoittaminen. Jo kauan ennen järjestyksessä toisten Poikien, Aatamien, saapumista useimmat maailmat omistautuvat

vakavissaan rotujen puhdistamistehtäviin. Urantian kansat eivät ole sellaisia tosissaan vielä edes yrittäneet.

52:2.11 (592.4) Ei tämä rodunkohennuskysymys ole mikään kovin laaja hanke, kun siihen paneudutaan tässä ihmisen evoluution varhaisvaiheessa. Edeltänyt aikakausi heimotaisteluineen ja rotujen välisine ankarine eloonjäämiskamppailuineen on kitkenyt pois useimmat epänormaalit ja vajavaiset rotuainekset. Idiootilla ei juurikaan ole eloonjäämisen mahdollisuutta primitiivisen ja sotaisan heimon sosiaalisessa organisaatiossa. Teidän vain osaksi täydellistyneiden sivilisaatioidenne vääränlainen tunteilu nimenomaan vaalii, suojelee ja säilyttää evolutionaaristen ihmissukujen toivottoman vajavaisia rotuaineksia.

52:2.12 (592.5) Turhan myötätunnon osoittaminen degeneroituneille ihmisolennoille, auttamattoman epänormaaleille ja kelvottomille kuolevaisille, ei ole sen paremmin hellyyttä kuin altruismiakaan. Evolutionaarisista maailmoista kaikkein normaaleimmissakin yksilöiden ja moninaisten sosiaalisten ryhmien välillä on yltäkyllin eroavuuksia tarjoamaan tilaisuuksia harjoittaa täysin rinnoin kaikkia altruistisia tuntemuksia ja kuolevaisten epäitsekästä huolenpitoa ilman, että on tarpeen säilyttää kehittyvän ihmiskunnan yhteisöön sopeutumattomia ja moraalisesti rappeutuneita aineksia. Tilaisuuksia toki tarjoutuu runsain määrin suvaitsevuuden harjoittamiseen ja altruismin osoittamiseen niiden epäonnisten ja puutteenalaisten yksilöiden hyväksi, jotka eivät ole moraalista perintöään peruuttamattomasti kadottaneet eivätkä hengellistä perintöoikeuttaan ikiajoiksi hävittäneet.

3. Aatamin jälkeinen ihminen

52:3.1 (592.6) Kun evolutionaarisen elollisuuden alkuperäinen käyttövoima on biologisessa mielessä kulunut loppuun, kun ihminen on saavuttanut eläimestä polveutuvan kehityksensä lakipisteen, silloin saapuu järjestyksessä toinen Poikien luokka, ja aloitetaan armon ja huolenpidon toinen tuomiokausi. Näin tapahtuu kaikissa evolutionaarisissa maailmoissa. Kun evolutionaarisen elollisuuden korkein mahdollinen taso on saavutettu, kun alkukantainen ihminen on kohonnut niin korkealle kuin biologisessa asteikossa on mahdollista kohota, planeetalle ilmestyvät aina Järjestelmän Hallitsijan lähettämät Aineellinen Poika ja Tytär.

52:3.2 (593.1) Aatamin jälkeisille ihmisille lahjoitetaan yhä useammin Ajatuksensuuntaaja, ja tasaisesti kasvavin joukoin nämä kuolevaiset saavuttavat kyvyn sittemmin tapahtuvaan suuntaajafuusioon. Laskeutuvina Poikina toimiessaan Aatameilla ei ole Suuntaajaa, mutta heidän jälkeläisistään – suoraan polveutuvista ja sekoittuneista – tulee ehdokkaita, jotka ovat oikeutettuja saamaan aikanaan Salaperäisen Opastajan. Aatamin jälkeisen aikakauden päättymiseen mennessä planeetalla on täysi määrä taivaallisia hoivaajia, vain fuusio-Suuntaajia ei vielä lahjoiteta yleismaailmallisesti.

52:3.3 (593.2) Aatamin hallinnon ensisijainen tarkoitus on saada kehittyvä ihminen viemään päätökseen siirtymisensä metsästäjä- ja

paimentolaisvaiheessa olevasta sivilisaatiosta maan- ja puutarhanviljelyvaiheeseen, jota sivilisaation liitännäisilmiöiden – kaupungistumisen ja teollistumisen – on määrä myöhemmin täydentää. Kymmenentuhatta vuotta tätä biologisten kohentajien tuomiokautta riittää saamaan aikaan hämmästyttävän muodonmuutoksen. Kaksikymmentäviisituhatvuotinen Planeettaprinssin ja Aineellisten Poikien tämänkaltainen, yhteiseen viisauteen perustuva hallinto riittää tavallisesti kypsyttämään kyseisen sfäärin Hallinnollisen Pojan tuloa varten.

52:3.4 (593.3) Elinkelvottomien eliminoiminen ja rotukantojen vieläkin pidemmälle viety puhdistaminen saadaan päätökseen yleensä tämän aikakauden kuluessa. Normaaleissa maailmoissa vajavaisuutta osoittavat, eläimellisyyteen viittaavat taipumukset ovat tuon maailman jälkeläisiä tuottavien rotujen keskuudesta jo lähes kokonaan hävinneet.

52:3.5 (593.4) Aatamin jälkeläiset eivät koskaan sekoitu evolutionaaristen rotujen epäkelpoihin aineksiin. Jumalallisen suunnitelman mukaista ei myöskään ole, että Planetaarinen Aatami tai Eeva omakohtaisesti pariutuisi evolutionaaristen väestöainesten kanssa. Tämä rodunparannushanke lankeaa heidän jälkeläistensä tehtäväksi. Mutta Aineellisen Pojan ja Tyttären jälkeläisiä kootaan sukupolvien ajan yhteen paikkaan, ennen kuin rotujen sekoittamisen muodossa tapahtuva hoiva aloitetaan.

52:3.6 (593.5) Aatamin elämänplasman muodossa kuolevaisroduille annettu lahja johtaa älyllisen kapasiteetin välittömään laajenemiseen ja hengellisen edistymisen nopeutumiseen. Tuloksena on yleensä

myös jonkinmääräistä fyysistä kohenemista. Aatamin jälkeinen tuomiokausi on keskitasoisessa maailmassa suurten keksintöjen, energianhallinnan ja mekaanisen kehityksen aikakausi. Se on aikakausi, jolloin ilmaantuu monenmuotoista teollisuutta ja jolloin luonnonvoimia valjastetaan. Se on tutkimusmatkailun ja planeetan lopullisen haltuunoton kultainen aikakausi. Suuri osa maailman aineellisesta edistymisestä tapahtuu tänä aikana, jolloin fyysisten tieteiden kehittyminen pannaan alulle, kautena, jota Urantia nyt kokee. Teidän maailmanne on keskitasoisen planeetan aikataulusta kokonaisen tuomiokauden verran – ja enemmänkin – jäljessä.

52:3.7 (593.6) Aatamin tuomiokauden normaalilla planeetalla päättyessä rodut ovat jo käytännöllisesti katsoen sekoittuneet, joten voidaan todenmukaisesti julistaa, että ”Jumala on samasta verestä tehnyt kaikki kansakunnat”, ja että hänen Poikansa ”on tehnyt yhdenvärisiksi kaikki kansat”. Tällaisen sekoittuneen rodun väri on hieman oliiviin vivahtavaa violetin sävyä, sfäärien ”rotuvalkoista”.

52:3.8 (593.7) Alkukantainen ihminen on enimmäkseen lihansyöjä. Aineelliset Pojat ja Tyttäret eivät syö lihaa, mutta heidän jälkeläisensä kallistuvat yleensä muutamassa sukupolvessa kaikkiruokaisuuteen, vaikka kokonaiset jälkeläisryhmät toisinaan pitäytyvätkin lihattomaan ruokavalioon. Tämä Aatamin jälkeisten rotujen kaksinainen alkuperä selittää, miksi tällaisissa sekoittuneissa ihmissuvuissa esiintyy anatomisia jäänteitä, jotka kuuluvat sekä kasvis- että lihansyöjäeläinten ryhmiin.

52:3.9 (593.8) Rotujen kymmenentuhatta vuotta jatkuneen sekoittumisen tuloksena ilmaantuneissa rotuaineksissa ilmenee

vaihtelevassa määrin anatomista sekoitusta niin, että toisissa sukuhaaroissa on muita runsaammin merkkejä lihaa syömättömistä esivanhemmista, toisissa taas enemmän niiden evolutionaarisille lihansyöjäesi-isille tunnusmerkillisiä ominaisuuksia ja fyysisiä piirteitä. Maailman näiden rotujen enemmistöstä tulee pian kaikkiruokaista, se ravitsee itsensä sekä eläin- että kasvikunnasta saatavilla mitä moninaisimmilla elintarvikkeilla.

52:3.10 (594.1) Aatamin jälkeinen aikakausi on kansainvälisyyden tuomiokausi. Kun rotujen sekoittamistehtävä on lähes loppuun saatettu, nationalismi heikkenee, ja ihmisten välinen veljeys alkaa toden teolla toteutua. Edustuksellinen hallitustapa alkaa syrjäyttää monarkkista tai patriarkaalista hallintomuotoa. Opetusjärjestelmästä tulee maailmanlaajuinen, ja violetin kansan kieli syrjäyttää vähin erin eri rotujen kielet. Yleismaailmallista rauhaa ja yhteistyötä onnistutaan saavuttamaan harvoin, ennen kuin rodut ovat kokolailla hyvin sekoittuneita ja puhuvat yhteistä kieltä.

52:3.11 (594.2) Aatamin jälkeisen aikakauden viimeisinä vuosisatoina viriää uusi kiinnostus taidetta, musiikkia ja kirjallisuutta kohtaan, ja tämä maailmanlaajuinen herääminen on merkki kohta tapahtuvasta Hallinnollisen Pojan ilmestymisestä. Tämän aikakauden kruunaava kehitystulos on yleismaailmallinen mielenkiinto älyllisiä realiteetteja, aitoa filosofiaa, kohtaan. Uskonnon kansallisuussidonnaisuus vähenee, ja siitä tulee yhä enemmän koko planeetan asia. Näille aikakausille ovat ominaisia uudet totuuden paljastukset, ja konstellaatioiden Kaikkein Korkeimmat alkavat

ohjailla ihmisten asioiden menoa. Totuutta koskeva ilmoitus laajennetaan kattamaan konstellaatioiden hallinto.

52:3.12 (594.3) Suuri eettinen edistys luonnehtii tätä aikakautta; ihmisten välinen veljeys on tämän aikakauden yhteiskunnan päämäärä. Yleismaailmallinen rauha – rotujen välisen konfliktin ja kansakuntien välisen vihanpidon päättyminen – osoittaa, että planeetta on kypsä kolmannen Poikien luokan, Hallinnollisen Pojan, tulemiseen.

4. Hallinnollisen Pojan jälkeinen ihminen

52:4.1 (594.4) Normaaleilla ja lojaaleilla planeetoilla kuolevaisrodut ovat tämän aikakauden alkaessa sekoittuneita ja biologisesti elinkelpoisia. Mitään rotu- tai ihonväriongelmia ei ole, kaikki kansakunnat ja rodut ovat kirjaimellisesti samaa verta. Ihmisten välinen veljeys kukoistaa, ja kansat oppivat vähitellen elämään sovussa ja rauhassa maan päällä. Sellainen maailma seisoo suuren ja lakikorkeutensa saavuttavan älyllisen kehityksen kynnyksellä.

52:4.2 (594.5) Evolutionaarisen maailman näin kypsyessä Hallinnollisen Pojan aikakauteen yksi Avonaali-Poikien ylevän luokan edustaja ilmestyy hallinnolliselle tehtäväkäynnille. Planeettaprinssi ja Aineellinen Poika ovat peräisin paikallisuniversumista, Hallinnollinen Poika on kotoisin Paratiisista.

52:4.3 (594.6) Kun Paratiisin Avonaalit saapuvat kuolevaisten sfääreille suorittamaan oikeustoimia eli kun he saapuvat pelkästään tuomiokautisina tuomareina, he eivät milloinkaan ruumiillistu. Mutta hallinnolliselle tehtäväkäynnille saapuessaan he, ainakin ensimmäisellä kerralla, aina inkarnoituvat, vaikkeivät he koekaan syntymää eivätkä kuole niin kuin asianomaisessa maailmassa kuollaan. He saattavat elää monen sukupolven ajan tapauksissa, joissa he joillakin planeetoilla jäävät niiden hallitsijoiksi. Tehtävänsä suoritettuaan he luopuvat planetaarisesta elämästään ja palaavat entiseen tilaansa jumalallisena Poikana.

52:4.4 (594.7) Jokainen uusi tuomiokausi laajentaa ilmoitususkonnon näköpiiriä, ja Hallinnolliset Pojat ulottavat totuuden paljastusta niin, että se kattaa paikallisuniversumin ja kaikkien sen alajakautumien asiat.

52:4.5 (594.8) Rodut panevat pian Hallinnollisen Pojan ensimmäisen käynnin jälkeen toimeen taloudellisen vapautumisensa. Yksilön riippumattomuuden ylläpitämiseen tarvittava päivittäinen työ vastaisi kahta ja puolta työtuntia teidän ajanlaskunne mukaan. Tällaisessa määrin eettisten ja älyllisten kuolevaisten vapauttaminen on kaikin puolin turvallista. Näin suuressa määrin hienostuneet kansat osaavat käyttää vapaa-aikansa itsensä kehittämiseen ja planetaariseen edistymiseen. Rotuperimän puhdistaminen jatkuu tänä aikakautena siten, että vähemmän elinkelpoisten ja heikkolahjaisten yksilöiden lisääntymistä rajoitetaan.

52:4.6 (595.1) Rotujen poliittinen hallintojärjestelmä ja sosiaalinen hallinto paranevat jatkuvasti niin, että itsehallinto on tämän

aikakauden päättyessä jo melko hyvin vakiintunutta. Itsehallinnolla tarkoitamme edustuksellisen hallitustavan korkeinta tyyppiä. Tällaiset maailmat nostavat esiin ja kunnioittavat vain sellaisia johtajia ja vallankäyttäjiä, jotka ovat sopivimmat kantamaan yhteiskunnallista ja poliittista vastuuta.

52:4.7 (595.2) Useimmissa maailman kuolevaisissa asuu tämän kauden aikana Suuntaaja. Mutta vieläkään ei jumalallisten Opastajien lahjoittaminen ole aina yleismaailmallista. Fuusioitumiseen päätyviä Suuntaajia ei vielä lahjoiteta kaikille planeetan kuolevaisille, vaan tahdollisilta luoduilta edellytetään yhä, että he haluavat Salaperäisen Opastajan.

52:4.8 (595.3) Yhteiskunta alkaa tämän tuomiokauden loppuaikoina palata yksinkertaisempiin elintapoihin. Edistyvän sivilisaation kompleksisuus tulee tiensä päähän, ja kuolevaiset oppivat elämään luonnollisemmin ja tuloksellisemmin. Ja tämä suuntaus voimistuu jokaisen seuraavan aikakauden myötä. Tämä on taiteen, musiikin ja korkeamman oppineisuuden kukoistuskausi. Fyysiset tieteet ovat jo saavuttaneet kehityksensä lakikorkeuden. Ihanteellisessa maailmassa koetaan tämän aikakauden päättyessä suuri uskonnollinen herääminen koko täyteydessään, maailmanlaajuinen hengellinen valaistuminen. Ja tämä rotujen hengellisyyden laajamittainen herääminen on merkki siitä, että lahjoittautuva Poika voi saapua ja että kuolevaisten viides aikakausi voidaan julistaa alkaneeksi.

52:4.9 (595.4) Monissa maailmoissa käy niin, ettei yksi hallinnollinen vierailu vielä riitä valmistamaan planeettaa lahjoittautuvaa Poikaa

varten. Siinä tapauksessa saapuu toinen Hallinnollinen Poika tai peräjälkeen jopa useita Hallinnollisia Poikia, ja jokainen näistä vie rotuja eteenpäin yhdestä tuomiokaudesta toiseen, kunnes planeetta on valmis lahjoittautuvan Pojan antamaa lahjaa varten. Hallinnolliset Pojat saattavat toisen ja myöhempien tehtäväkäyntien yhteydessä inkarnoitua tai yhtä hyvin olla inkarnoitumatta. Mutta kokonaan siitä riippumatta, montako Hallinnollista Poikaa planeetalle mahdollisesti ilmestyy – ja tässä ominaisuudessa heitä voi saapua myös lahjoittautuvan Pojan jälkeen –, jokainen vierailu merkitsee yhden tuomiokauden päättymistä ja toisen alkamista.

52:4.10 (595.5) Hallinnollisten Poikien tuomiokausien jakso kestää Urantian ajanlaskun mukaan kahdestakymmenestäviidestätuhannesta viiteenkymmeneentuhanteen vuotta. Tämä aikakausi on toisinaan paljon lyhyempi ja joissakin harvinaisissa tapauksissa jopa pitempi. Mutta ajan täyttyessä yksi näistä tässä mainituista Hallinnollisista Pojista on syntyvä Paratiisin lahjoittautuvana Poikana.

5. Lahjoittautuneen Pojan jälkeinen ihminen

52:5.1 (595.6) Kun asutussa maailmassa saavutetaan tietty älyllisen ja hengellisen kehityksen taso, sinne saapuu tällaisessa tapauksessa aina lahjoittautuva Paratiisin-Poika. Normaaliin maailmaan hän

ilmestyy lihallisena, vasta kun sen rodut ovat nousseet älyllisen kehityksen ja eettisen tuloksiinpääsyn korkeimmille tasoille. Urantialle lahjoittautunut Poika, joka oli peräti oma Luoja-Poikanne, ilmaantui kuitenkin Aatamin tuomiokauden lopulla, mutta se ei ole avaruuden maailmoissa tavallinen tapahtumien järjestys.

52:5.2 (595.7) Kun maailmat ovat kypsyneet hengellistämiseen, silloin saapuu lahjoittautuva Poika. Nämä Pojat kuuluvat aina Hallinnolliseen eli Avonaalien luokkaan, paitsi siinä jokaisessa paikallisuniversumissa kerran sattuvassa tapauksessa, jolloin Luoja-Poika valmistautuu jossakin evolutionaarisessa maailmassa tapahtuvaan viimeiseen lahjoittautumiseensa, kuten kävi silloin, kun Nebadonin Mikael kuolevaisten sukukunnille lahjoittautumista varten ilmestyi Urantialle. Vain yksi maailma lähes kymmenen miljoonan joukossa saa osakseen tällaisen lahjan. Kaikkia muita maailmoja vie hengellisessä mielessä eteenpäin Paratiisin Avonaalien luokkaan kuuluvan Pojan lahjoittautuminen.

52:5.3 (596.1) Lahjoittautuva Poika saapuu maailmaan, jossa vallitsee korkea opetukseen perustuva kulttuuri, ja hän kohtaa siellä ihmiskunnan, joka on hengellisesti kouliintunut ja valmis omaksumaan entistä pitemmälle meneviä opetuksia ja antamaan lahjoittautumisvierailulle sille kuuluvan arvon. Tälle aikakaudelle on tunnusomaista maailmanlaajuinen moraalisen kulttuurin ja hengellisen totuuden tavoittelu. Tämän tuomiokauden aikaisten kuolevaisten intohimona on päästä perille kosmisesta todellisuudesta ja saada yhteys hengelliseen todellisuuteen. Totuuden paljastukset ulotetaan kattamaan superuniversumi. Täysin

uusia opetus- ja hallintojärjestelmiä kehittyy entisaikojen alkeellisten järjestelmien tilalle. Elämisen ilo saa uutta väriä, ja elämänasenteet kohoavat uusien vivahteiden ja sävyjen taivaallisiin korkeuksiin.

52:5.4 (596.2) Lahjoittautuva Poika elää ja kuolee maailman kuolevaisrotujen hengellistymisen hyväksi. Hän avaa ”uuden ja elävän tien”; hänen elämänsä on Paratiisin totuus kuolevaiseksi lihaksi ruumiillistuneena, juuri se totuus – Totuuden Henki peräti –, jonka tuntiessaan ihmiset ovat vapaita.

52:5.5 (596.3) Urantialla tämän ”uuden ja elävän tien” avaamisessa oli kysymys sekä tosiasiasta että totuudesta. Urantian eristyminen Luciferin kapinassa oli väliaikaisesti keskeyttänyt sen menetelmän toimivuuden, jonka kautta kuolevaiset voivat kuoleman jälkeen siirtyä suoraan mansiomaailmojen rannoille. Ennen Kristus Mikaelin Urantialla elämää aikaa kaikki sielut jatkoivat untaan aina tuomiokautisiin tai erityisiin tuhatvuosittaisiin kuolleistanousemuksiin asti. Edes Mooses ei saanut siirtyä toiselle puolelle, ennen kuin vasta erityisessä kuolleistaherättämisessä, sillä langennut Planeettaprinssi Caligastia eväsi tällaisen vapahduksen. Mutta heti Helluntaipäivästä alkaen Urantian kuolevaiset ovat taas saaneet edetä suoraan morontiasfääreille.

52:5.6 (596.4) Lahjoittautuvan Pojan noustua kolmantena päivänä kuolleista, sen jälkeen kun hän luopui elämästään inkarnoituman hahmossa, hän nousee Universaalisen Isän oikealle puolelle, saa vakuutuksen siitä, että lahjoittautumistehtävän suoritus on hyväksytty, ja palaa Luoja-Pojan luokse paikallisuniversumin päämajaan. Lahjoittautunut Avonaali ja Luoja-Mikael lähettävät sen

jälkeen yhteisen henkensä, Totuuden Hengen, lahjoittautumisen kohteena olleeseen maailmaan. Tämä on hetki, jolloin ”voitokkaan Pojan henki vuodatetaan kaiken lihan päälle”. Myös Universumin Äiti-Henki osallistuu tähän Totuuden Hengen vuodattamiseen, ja samalla kun kaikki tämä tapahtuu, annetaan julistus Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisesta. Sen jälkeen kaikki tuon maailman mieleltään normaalit tahdolliset luodut tulevat saamaan Suuntaajan, heti kun he saavuttavat sellaisen iän, että he kykenevät kantamaan moraalista vastuuta, tekemään hengellisen valinnan.

52:5.7 (596.5) Mikäli tällainen lahjoittautunut Avonaali sattuisi lahjoittautumiskäyntinsä jälkeen palaamaan johonkin maailmaan, hän ei silloin inkarnoituisi, vaan ilmestyisi ”kunniassa serafiarmeijoiden mukana”.

52:5.8 (596.6) Lahjoittautuneen Pojan jälkeinen aikakausi voi kestää kymmenestätuhannesta sataantuhanteen vuotta. Ei ole olemassa mitään sellaista mielivaltaista kestoaikaa, jonka näiden tuomiokautisten aikakausien olisi määrä jatkua. Tuolloin eletään suurta eettisen ja hengellisen edistyksen aikaa. Näiden aikojen hengellisen vaikutusvoiman kohteena ihmisluonto käy läpi valtavat muutokset, ja se kokee aivan ilmiömäistä kehittymistä. Kultaisen säännön toteuttaminen käytännössä käy mahdolliseksi. Jeesuksen opetukset ovat todellakin sovellettavissa sellaiseen kuolevaisten maailmaan, joka on saanut valmistavaa koulutusta lahjoittautumista edeltäviltä Pojilta luonnetta jalostavine ja sivistystä lisäävine tuomiokausineen.

52:5.9 (596.7) Sairauden ja rikollisuuden muodostamat ongelmat saavat tämän aikakauden kuluessa tosiasiallisen ratkaisunsa. Degeneroituminen on valikoivan lisääntymisen avulla jo suurelta osin eliminoitu. Sairaalloisuus on saatu Aatamin rotuainesten suuren vastustuskyvyn ansiosta sekä edellisten aikakausien fyysisten tieteiden tekemiä löytöjä älykkäästi ja maailmanlaajuisesti soveltamalla käytännöllisesti katsoen hallintaan. Keskimääräinen elinikä kohoaa tämän vaiheen aikana Urantian laskutavan mukaan pitkälti yli kolmeensataan vuoteen.

52:5.10 (597.1) Hallinnollinen valvonta vähenee asteittain koko tämän kauden ajan. Aito itsehallinto alkaa toimia, rajoittavia lakeja tarvitaan yhä vähemmän. Kansallisen vastarinnan sotilaalliset ilmenemismuodot ovat häviämässä, kansainvälisen sopusoinnun aikakausi tekee toden teolla tuloaan. Kansakuntia on edelleenkin monilukuisesti, etupäässä maailman mantereisiin jakautumista noudatellen, mutta on vain yksi rotu, yksi kieli ja yksi uskonto. Kuolevaisten olo on melkein, muttei ihan, kuin onnelassa. Se on tosiaan suuri ja kunniakas aikakausi!

6. Lahjoittautumisen jälkeinen aikakausi Urantialla

52:6.1 (597.2) Lahjoittautuva Poika on Rauhan Ruhtinas. Hän saapuu mukanaan sanoma ”Maassa rauha ja ihmisten kesken hyvä tahto”. Kyseessä on normaaleissa maailmoissa yleismaailmallisen rauhan

tuomiokausi; kansat eivät enää opettele sotimaan. Mutta tämänkaltaisia tervehdyttäviä vaikutuksia ei liittynyt teidän lahjoittautuneen Poikanne, Kristus Mikaelin, tulemiseen. Urantia ei etene normaalin järjestyksen mukaan. Maailmanne kulkee planeettojen kulkueessa epätahtia. Ollessaan maan päällä Mestarinne varoitti opetuslapsiaan, ettei hänen tulemisensa toisi Urantialle tavanomaista rauhan aikakautta. Hän kertoi heille suorin sanoin, että tulevaisuus toisi tullessaan ”sotien melskettä ja sanomia sodista”, ja että kansakunta nousisi kansakuntaa vastaan. Toisen kerran hän sanoi: ”Älkää luulko, että olen tullut tuomaan rauhan maan päälle”.

52:6.2 (597.3) Ihmisten maailmanlaajuisen veljeyden toteuttaminen ei edes normaaleilla evolutionaarisilla planeetoilla ole mikään helppo aikaansaannos. Urantian kaltaisella sekasortoisella ja epäjärjestyksessä olevalla planeetalla tämä saavutus vaatii paljon pitemmän ajan ja edellyttää huomattavasti suurempia ponnistuksia. Ilman tukea tapahtuva sosiaalinen evoluutio voi hengellisesti eristetyllä sfäärillä tuskin päästä näin onnellisiin tuloksiin. Uskonnollinen ilmoitus on Urantialla veljeyden toteutumisen välttämätön edellytys. Vaikka Jeesus on osoittanut tien hengellisen veljeyden välittömään saavuttamiseen, sosiaalisen veljeyden toteutuminen maailmassanne riippuu paljolti siitä, milloin seuraavat henkilökohtaiset muutokset ja planetaariset järjestelyt saavutetaan:

52:6.3 (597.4) 1. *Sosiaalinen veljeys*. Kansainvälisten ja rotujenvälisten sosiaalisten kontaktien ja veljellisten yhteyksien moninkertaistaminen matkailun, kaupankäynnin ja erilaisten

kilpailutapahtumien avulla. Yhteisen kielen kehittyminen ja monikielisten henkilöiden määrän moninkertaistaminen. Opiskelijoiden, opettajien, teollisuusmiesten ja uskonnollisten filosofien vaihto rotujen ja kansojen kesken.

52:6.4 (597.5) 2. *Älyllisen toiminnan tulosten keskinäinen vaihto*. Veljeys on mahdotonta maailmassa, jonka asukkaat ovat niin alkukantaisia, etteivät he käsitä hillitsemättömän itsekkyyden mielettömyyttä. Kansallisen ja rotukohtaisen kirjallisuuden vaihtoa täytyy saada aikaan. Jokaisen rodun täytyy tutustua kaikkien rotujen ajatteluun, jokaisen kansan täytyy olla perillä kaikkien muiden kansakuntien tuntemuksista. Tietämättömyydestä sikiää epäluuloisuutta, ja epäluuloisuus on ristiriidassa äärimmäisen tärkeän, myötätuntoisuudesta ja rakkaudesta kertovan suhtautumistavan kanssa.

52:6.5 (597.6) 3. *Eettinen herääminen*. Vain eettinen tietoisuus voi paljastaa ihmisten suvaitsemattomuuteen sisältyvän moraalittomuuden ja kanssaihmisten tappamiseen johtavan taistelun synnillisyyden. Vain moraalinen omatunto voi tuomita kansallisen kateuden ja rodullisen mustankipeyden muodossa ilmenevän pahan. Vain moraaliset olennot tavoittelevat ylipäätään sitä hengellistä ymmärrystä, joka on välttämätön edellytys, jotta elettäisiin kultaisen säännön mukaan.

52:6.6 (598.1) 4. *Poliittinen viisaus*. Tunne-elämän kypsyys on itsehillinnän välttämätön edellytys. Vain emotionaalinen kypsyys

takaa, että sodan kautta tapahtuva barbaarinen ristiriitojen sovittelu tulee korvatuksi kansainvälisillä menetelmillä, joiden mukaan asia käsitellään sivistyneesti. Vielä koittaa sekin päivä, jolloin viisaat valtiomiehet työskentelevät ihmiskunnan menestymisen hyväksi myös pyrkiessään ajamaan omien kansallisten tai rodullisten ryhmiensä etuja. Kun poliittinen taitavuus on itsekästä, se kääntyy viime kädessä harjoittajansa tuhoksi: se hävittää kaikki ne kestävät ominaisuudet, jotka takaavat tuon ryhmän säilymisen planeetalla.

52:6.7 (598.2) 5. *Hengellinen ymmärrys*. Ihmisten välinen veljeys perustuu loppujen lopuksi siihen, että Jumala tunnustetaan isäksi. Joutuisin tapa ihmisten veljeyden toteuttamiseksi Urantialla on nykyisen ihmiskunnan hengellisen muodonmuutoksen aikaansaaminen. Ainoa tapa sosiaalisen evoluution luonnollisen kulun jouduttamiseksi on käyttää ylhäältä tulevaa hengellistä painetta ja sillä keinoin lisätä moraalista ymmärrystä, samalla kun kasvatetaan jokaisen kuolevaissielun kykyä ymmärtää ja rakastaa jokaista muuta kuolevaista. Molemminpuolinen ymmärtämys ja veljellinen rakkaus ovat ylimaallisia sivistäjiä ja voimallisia vaikuttajia ihmisten veljeyden yleismaailmallisessa toteuttamisessa.

52:6.8 (598.3) Jos sinut voitaisiin siirtää takapajuisesta ja sekasortoisesta maailmastasi jollekin normaalille planeetalle, joka parhaillaan elää lahjoittautuneen Pojan jälkeistä aikakautta, luulisit, että sinut on nostettu perimätietojenne mukaiseen taivaaseen. Voisit tuskin uskoa tarkkailevasi ihmisten asuttaman kuolevaisten sfäärin normaaleja evoluution mukaisia toimintoja. Nämä maailmat ovat

kytkettyinä alueensa hengellisiin yhteyspiireihin, ja ne pääsevät osallisiksi kaikista universumin kaukoviestilähetysten ja superuniversumin heijastuspalvelun tarjoamista eduista.

7. Opettaja-Pojan jälkeinen ihminen

52:7.1 (598.4) Se Poikien luokka, jonka edustajan on määrä saapua keskitasoiseen evolutionaariseen maailmaan seuraavana, on Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, Paratiisin-Kolminaisuuden jumalalliset Pojat. Ja taas huomaamme Urantian kulkevan sisarsfääreihinsä nähden epätahtia sikäli, että Jeesuksenne on luvannut tulla takaisin. Tuon lupauksensa hän epäilemättä pitää, mutta kukaan ei tiedä, tapahtuuko hänen toinen tulemisensa ennen Hallinnollisten tai Opettaja-Poikien Urantialle-ilmaantumista, vaiko sen jälkeen.

52:7.2 (598.5) Opettaja-Pojat tulevat hengellistyviin maailmoihin ryhminä. Planetaarista Opettaja-Poikaa avustaa ja tukee seitsemänkymmentä ensiasteista Poikaa, kaksitoista toisasteista Poikaa sekä kolme Daynaalien ylimmän luokan korkeimmista ja kokeneimmista Pojista. Tämä ryhmä jää tuohon maailmaan joksikin aikaa, riittävän pitkäksi ajaksi ehtiäkseen toteuttaa siirtymisen evolutionaarisista aikakausista valon ja elämän aikakauteen – planeetan ajanlaskun mukaan vähintään tuhanneksi vuodeksi ja usein huomattavasti pitempään. Tämä tehtäväkäynti on Kolminaisuuden anti kaikkien niiden jumalallisten

persoonallisuuksien edeltäneisiin ponnistuksiin, jotka ovat tätä asuttua maailmaa hoivanneet.

52:7.3 (598.6) Totuuden paljastus ulotetaan nyt kattamaan keskusuniversumi ja Paratiisi. Roduista on tulossa mitä suurimmassa määrin hengellisiä. On kehittynyt suurenmoinen kansa, ja suurenmoinen aikakausi tekee tuloaan. Planeetan opetus-, talous- ja hallintojärjestelmät kokevat syvällisiä muutoksia. Luodaan uusia arvoja ja keskinäissuhteita. Taivaan valtakunta tekee tuloaan maan päälle, Jumalan kunnia leviää yltympäriinsä tähän maailmaan.

52:7.4 (598.7) Tämä on tuomiokausi, jonka kuluessa monet kuolevaiset otetaan elävien keskuudesta suoraan taivaaseen. Kolminaisuuden Opettaja-Poikien aikakauden edetessä ajallisuuden kuolevaisten hengellinen uskollisuus käy yhä yleismaailmallisemmaksi. Luonnollinen kuolema käy yhä harvinaisemmaksi, sillä Suuntaajat fuusioituvat yhä useammin kohteidensa kanssa jo lihallisen elämän aikana. Planeetta luokitellaan lopulta kuuluvaksi kuolevaisten ylösnousemuksen ensiasteiseen muunneltuun luokkaan.

52:7.5 (599.1) Elämä on tänä aikakautena miellyttävää ja antoisaa. Rappeutuneisuus ja pitkän evolutionaarisen kamppailun epäsosiaaliset lopputuotteet on tosiasiassa hävitetty. Elinajan pituus lähenee viittäsataa Urantian vuotta, ja ihmiskunnan lisääntymisnopeutta säädellään älyperäisesti. On ilmaantunut täysin uudenluokkainen yhteiskunta. Kuolevaisten keskuudessa esiintyy vielä suuria eroavuuksia, mutta yhteiskunnan tila tulee yhä lähemmäksi sosiaalisen veljeyden ja hengellisen tasa-arvoisuuden

ihanteita. Edustuksellinen hallitustapa on häviämässä, ja maailma on siirtymässä yksilökohtaisen itsehillinnän valtiuteen. Esivallan toiminta suuntautuu pääasiassa sosiaalisen hallinnon ja taloudellisen koordinoinnin kollektiivisiin tehtäviin. Kultainen aika lähenee pitkin harppauksin, planeetan pitkän ja kiihkeän evolutionaarisen kamppailun ajallinen päämäärä on jo näkyvissä. Palkinto kaikista näistä aikakausista on kohta todellisuutta, Jumalten viisaus tulee kohta julki.

52:7.6 (599.2) Maailman fyysinen huolto edellyttää tänä aikana jokaiselta täysi-ikäiseltä yksilöltä noin yhden tunnin päivittäistä työpanosta, toisin sanoen yhtä Urantian tuntia vastaavan ajan. Planeetta on läheisissä kosketuksissa universumin asioihin, ja sen asukkaat tutkivat viimeisimpiä kaukotiedotusviestejä yhtä syvällisen kiinnostuksen vallassa kuin on se mielenkiinto, jota te nyt osoitatte päivälehtienne tuoreimpia painoksia kohtaan. Nämä ihmiset omistavat aikansa tuhanteen ja taas tuhanteen sellaiseen kiinnostavaan asiaan, jotka ovat teidän maailmassanne tuiki tuntemattomia.

52:7.7 (599.3) Aito planetaarinen uskollisuus Korkeinta Olentoa kohtaan lisääntyy lisääntymistään. Sukupolvi sukupolvelta yhä useammat ihmisrodun jäsenet astuvat niiden riveihin, jotka harjoittavat oikeudenmukaisuutta ja elävät armoa. Maailma siirtyy hitaasti mutta varmasti Jumalan Poikien riemulliseen palvelukseen. Fyysiset vaikeudet ja aineelliset ongelmat on suurelta osin ratkaistu.

Planeetta on kypsymässä edistyneempää elämää ja vakiintuneempaa olemassaoloa varten.

52:7.8 (599.4) Koko tuomiokautensa ajan Opettaja-Pojat tekevät silloin tällöin vierailuja näihin rauhallisiin maailmoihin. He jättävät maailman vasta havaitessaan planeettaa koskevan kehityssuunnitelman toimivan kitkattomasti. Yksi tuomarina toimiva Hallinnollinen Poika on tavallisesti Opettaja-Poikien seurassa näiden suorittaessa toinen toistaan seuraavia tehtäväkäyntejään, kun toinen tällainen Poika sen sijaan toimii heidän lähtönsä aikaan, ja nämä oikeudelliset toimet jatkuvat aikakaudesta toiseen, kuolevaisten ajallis-avaruudellisen järjestelmän alusta sen loppuun.

52:7.9 (599.5) Kolminaisuuden Opettaja-Poikien jokainen toistaan seuraava tehtäväkäynti ylentää tällaisen verrattoman maailman alati kohoaviin viisauden, hengellisyyden ja kosmisen valaistumisen korkeuksiin. Mutta tällaisen sfäärin ylevät syntyperäisasukkaat ovat yhä finiittisiä ja kuolevaisia. Mikään ei ole täydellistä; epätäydellisen maailman toiminnassa ja sen ihmisasukkaiden elämässä on siitä huolimatta kehkeytymässä täydellisyyttä lähenevä ominaislaatu.

52:7.10 (599.6) Kolminaisuuden Opettaja-Pojat saattavat palata samaan maailmaan monta kertaa. Mutta ennemmin tai myöhemmin Planeettaprinssi ylennetään Opettaja-Poikien jonkin tehtäväkäynnin päättyessä Planeetan Hallitsijan asemaan, ja Järjestelmän Hallitsija saapuu silloin julistamaan tämän maailman astuneen valon ja elämän aikakauteen.

52:7.11 (599.7) Johannes kirjoitti nimenomaan Opettaja-Poikien viimeisen tehtäväkäynnin päättymisestä (ainakin se olisi aikajärjestys normaalissa maailmassa) sanoessaan: ”Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan, ja uuden Jerusalemin laskeutuvan alas taivaasta, Jumalan tyköä, valmistettuna niin kuin prinsessa, prinssillensä kaunistettu.”

52:7.12 (600.1) Kysymyksessä on se sama uudistettu maa, pitkälle edistynyt planetaarinen vaihe, jonka muinainen tietäjä näki kirjoittaessaan: ”’Sillä, niin kuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, pysyvät minun kasvojeni edessä, niin olette te ja teidän lapsenne jäävä eloon; ja on tapahtuva, että uudesta kuusta uuteen kuuhun ja sapatista sapattiin tulee kaikki liha palvomaan minua’, sanoo Herra.”

52:7.13 (600.2) Juuri tällaisen aikakauden kuolevaisista sanotaan, että he ovat ”valittu sukupolvi, kuninkaallinen papisto, pyhä kansakunta, ylevöitetty kansa; ja te julistatte Hänen ylistystään, Hänen, joka on kutsunut teidät pimeydestä tähän ihmeelliseen valoon”.

52:7.14 (600.3) Olipa yksittäisen planeetan luonnollinen historiankulku millainen tahansa, olipa maailma ollut kaikin puolin lojaali, pahan saastuttama tai synnin riivaama – täysin näistä entisistä tapahtumista riippumatta – Jumalan armo ja enkelten hoiva johtavat ennemmin tai myöhemmin Kolminaisuuden Opettaja-Poikien saapumisen päivään. Ja viimeisen tehtäväkäynnin päätteeksi heidän lähtönsä avaa valon ja elämän ylivertaisen aikakauden.

52:7.15 (600.4) Satanian kaikki maailmat voivat yhtyä hänen toivoonsa, joka kirjoitti: ”Kuitenkin me hänen lupauksensa mukaisesti odotamme uutta taivasta ja uutta maata, jossa vanhurskaus asuu. Sen tähden, rakkaani, koska havaitsen teidän sellaista odottavan, olkaa tarkkaavaisia, että hän tapaisi teidät rauhassa, tahrattomina ja nuhteettomina.”

52:7.16 (600.5) Opettaja-Poikien joukkokunnan poistuminen joko ensimmäisen tai jonkin myöhemmän hallituskauden päättyessä on alkuna valon ja elämän aikakauden sarastukselle, kynnyksenä, jonka yli siirrytään ajallisuudesta ikuisuuden etuhuoneeseen. Tämän valon ja elämän aikakauden planetaarinen toteutuminen ylittää suuresti niiden Urantian kuolevaisten hartaimmatkin odotukset, joilla ei ole ollut sen kaukokatseisempia käsityksiä tulevasta elämästä kuin ne uskonnollisiin vakaumuksiin sisältyvät käsitykset, jotka kuvailevat taivasta eloonjäävien kuolevaisten välittömänä päämääränä ja lopullisena asuinsijana.

52:7.17 (600.6) [Toimittanut muuan Gabrielin esikuntaan väliaikaisesti liitetty Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 53

Luciferin kapina

53:0.1 (601.1) LUCIFER oli lahjakas Nebadonin ensiasteinen Lanonandek-Poika. Hän oli saanut palvelukokemusta monista järjestelmistä, hän oli ollut ryhmänsä korkea neuvonantaja ja hän oli kuuluisa viisaudestaan, neuvokkuudestaan ja tehokkuudestaan. Lucifer oli numero 37 omassa yhteisössään, ja kun hän sai Melkisedekeiltä valtuuskirjansa, hänet nimitettiin tehtäväänsä yhtenä niistä sadasta, jotka yli seitsemänsadantuhannen kaltaisensa joukossa olivat kaikkein kyvykkäimmät ja loistavalahjaisimmat persoonallisuudet. Näin suurenmoisista lähtökohdistaan huolimatta hän pahuuden ja erheen kautta omaksui synnin ja on nyt Nebadonissa yksi niistä kolmesta Järjestelmänhallitsijasta, jotka ovat sortuneet mielistymään itseensä ja antautuneet viisasteluun väärämielisestä henkilökohtaisesta vapaudesta, mikä merkitsee universumiin kohdistuvan uskollisuuden hylkäämistä ja piittaamattomuutta veljellisyyden velvoitteita kohtaan, sokeutta kosmisia suhteita kohtaan.

53:0.2 (601.2) Nebadonin universumissa, Kristus Mikaelin toimipiirissä, on kymmenentuhatta asutuista maailmoista koostuvaa järjestelmää. Koko Lanonandek-Poikien historian aikana, kaikessa heidän työssään näiden tuhansien järjestelmien joka kolkassa ja universumin päämajassa on vain kolmen Järjestelmänhallitsijan milloinkaan todettu halveksineen Luoja-Pojan hallitusta.

1. Kapinan johtajat

53:1.1 (601.3) Lucifer ei ollut ylösnousemuksellinen olento. Hän oli paikallisuniversumin luotu Poika, ja hänestä sanottiin: ”Sinä olit kaikin puolin täydellinen siitä päivästä, jona sinut luotiin, siihen asti kun vääryys sinussa havaittiin.” Hän oli monet monituiset kerrat neuvotellut Edentian Kaikkein Korkeimpien kanssa. Ja Lucifer hallitsi ”Jumalan pyhältä vuorelta”, Jerusemin hallintokukkulalta, sillä hän oli 607 maailmasta koostuvan suuren järjestelmän toimeenpanopäällikkö.

53:1.2 (601.4) Lucifer oli suurenmoinen olento, loistavalahjainen persoonallisuus. Hän oli universumin virka-asteikossa konstellaatioiden Kaikkein Korkeimpien Isien jälkeen seuraavana. Luciferin rikkomuksesta huolimatta hänen alaisinaan toimineet älylliset olennot pidättyivät osoittamasta hänelle epäkunnioitusta ja halveksuntaa ennen Mikaelin Urantialla tapahtunutta lahjoittautumista. Ei myöskään Mooseksen kuolleistanousun aikainen Mikaelin arkkienkeli ”lausunut syyttävää tuomiota häntä

vastaan, vaan sanoi ainoastaan: ’Tuomari nuhdelkoon sinua.’” Tällaisissa tapauksissa tuomiovalta kuuluu Päivien Muinaisille, superuniversumin hallitsijoille.

53:1.3 (601.5) Lucifer on nyt Satanian langennut ja viralta pantu hallitsija. Itsensämietiskeleminen on erittäin tuhoisaa, myös taivaallisen maailman yleville persoonallisuuksille. Luciferista sanottiin: ”Sydämesi ylpistyi kauneudestasi; loistavalahjaisuutesi sai sinut turmelemaan viisautesi.” Muinainen profeettanne näki hänen surkean tilansa kirjoittaessaan: ”Kuinka oletkaan taivaasta langennut, oi Lucifer, aamun poika! Kuinka oletkaan maahan syösty, sinä joka julkesit saattaa maailmat sekaisin!”

53:1.4 (602.1) Urantialla Luciferista kuultiin varsin vähän siksi, että hän antoi ensimmäisen käskynhaltijansa, Saatanan, tehtäväksi ajaa asiaansa teidän planeetallanne. Saatana oli samaisen, Lanonandekien primaarisen ryhmän jäsen, mutta hän ei ollut koskaan toiminut Järjestelmänhallitsijana. Hän meni täysin sydämin mukaan Luciferin kapinaan. ”Paholainen” ei ole kukaan muu kuin Caligastia, Urantian viralta pantu Planeettaprinssi ja Lanonandekien toisasteiseen yhteisöön kuuluva Poika. Aikana, jolloin Mikael oli lihallisessa hahmossa Urantialla, Lucifer, Saatana ja Caligastia olivat liitossa keskenään ajaakseen hänen lahjoittautumisvierailunsa karille. Mutta he epäonnistuivat pahan kerran.

53:1.5 (602.2) Abaddon oli Caligastian esikuntapäällikkö. Hän seurasi herransa mukana kapinaan, ja on siitä lähtien toiminut Urantian kapinallisten ylimpänä toimeenpanijana. Beelsebub oli niiden

epälojaalien keskiväliolentojen johtaja, jotka liittoutuivat kavalan Caligastian joukkojen kanssa.

53:1.6 (602.3) Lohikäärmeestä tuli lopulta kaikkien näiden pahojen henkilöhahmojen symbolinen tunnus. Mikaelin saavuttaman riemuvoiton jälkeen ”Gabriel tuli alas Salvingtonista ja sitoi lohikäärmeen (kaikki kapinallisjohtajat) yhdeksi aikakaudeksi”. Jerusemin serafikapinallisista on kirjoitettu: ”Ja enkelit, jotka eivät pitäneet ensimmäistä tilaansa, vaan jättivät oman asumuksensa, hän on pannut pimeyden lujiin kahleisiin säilytettäviksi suuren päivän tuomioon asti.”

2. Kapinan syyt

53:2.1 (602.4) Lucifer ja hänen ensimmäinen avustajansa Saatana olivat hallinneet Jerusemissa yli viisisataatuhatta vuotta, kun he alkoivat sydämessään asettua Universaalista Isää ja hänen silloin sijaishallitsijana toiminutta Poikaansa Mikaelia vastaan.

53:2.2 (602.5) Satanian järjestelmässä ei ollut mitään sellaisia eriskummallisia tai erityisiä olosuhteita, jotka olisivat antaneet aiheen kapinointiin tai olleet sille otollisia. Uskomme, että tämä ajatus syntyi ja muotoutui Luciferin mielessä ja että hän olisi saattanut panna tällaisen kapinan alulle siitä riippumatta, mikä hänen asemapaikkansa olisi ollut. Lucifer ilmoitti suunnitelmansa ensin Saatanalle, mutta hänen kyvykkään ja lahjakkaan

kumppaninsa mielen turmeleminen vaati useita kuukausia. Sitten kun tämä kerran oli saatu käännytetyksi kapinallisten teorioiden kannalle, hänestä tuli kuitenkin ”itsetehostuksen ja vapauden” rohkea ja vankkumaton esitaistelija.

53:2.3 (602.6) Kukaan ei kapinoimista koskaan Luciferille ehdottanut. Mikaelin tahtoa ja Universaalisen Isän suunnitelmia – sellaisina kuin ne ilmenevät Mikaelissa – vastustamaan asettuva itsekorostuksen idea sai alkunsa hänen omassa mielessään. Hänen suhteensa Luoja-Poikaan olivat olleet läheiset ja aina sydämelliset. Ennen oman ajatusmaailmansa jalustallenostamista Lucifer ei koskaan avoimesti ilmaissut tyytymättömyyttään universumin hallintoa kohtaan. Hänen vaikenemisestaan huolimatta Salvingtonin Päivien Yhdistynyt oli jo yli sadan standardiajanlaskun mukaisen vuoden ajan heijasteluttanut Uversaan tietoja siitä, että Luciferin mielessä ei vallinnut täysi rauha. Tämä tieto välitettiin myös Luoja-Pojalle ja Norlatiadekin Konstellaation-Isille.

53:2.4 (602.7) Lucifer kävi universumin koko hallintojärjestelmää kohtaan kaiken aikaa yhä kriittisemmäksi, mutta Korkeimpia Hallitsijoita kohtaan hän osoitti aina varauksetonta lojaalisuuttaan. Hänen epälojaalisuutensa tuli ensi kertaa avoimesti ilmi Gabrielin erään Jerusemin-vierailun yhteydessä vain muutamaa päivää ennen Luciferin vapaudenjulistuksen avointa julkistamista. Gabriel vakuuttui uhkaavasta kapinan puhkeamisesta niin syvästi, että hän meni suoraa päätä Edentiaan pitämään neuvoa Konstellaation-Isien kanssa siitä, mihin toimenpiteisiin ryhdyttäisiin, jos ilmikapina puhkeaisi.

53:2.5 (603.1) On hyvin vaikea osoittaa täsmälleen sitä syytä tai niitä syitä, jotka lopulta huipentuivat Luciferin kapinaksi. Vain yhdestä asiasta olemme varmoja, ja se on tämä: Mitä tahansa nämä ensimmäiset idut olivatkin, ne syntyivät Luciferin mielessä. Hänessä on täytynyt olla sellaista ylpeyttä omasta minuudestaan, joka ruokki itseään aina itsepetokseen asti niin, että Lucifer joksikin aikaa tosiaan sai itsensä vakuuttuneeksi siitä, että hänen kapinahankkeensa oli tosiasiassa hyväksi järjestelmälle, ellei peräti universumille. Siihen mennessä, kun hänen hankkeensa olivat kehittyneet harhakuvien särkymisen asteelle, hän oli epäilemättä mennyt jo liian pitkälle, jotta hänen omalaatuinen ja vahinkoa tuottava ylpeytensä olisi sallinut hänen pysähtyä. Tämän kokemuksensa jossakin vaiheessa hänestä tuli vilpillinen, ja pahuudesta kehittyi harkittu ja tahallinen synti. Sen, että näin tapahtui, todistaa tämän lahjakkaan johtajan myöhempi käyttäytyminen. Pitkään hänelle tarjottiin tilaisuutta katumiseen, mutta vain muutamat hänen alaisistaan koskaan tarttuivat tähän tarjottuun armoon. Konstellaation-Isien pyynnöstä Edentian Päivien Uskollinen esitti henkilökohtaisesti Mikaelin suunnitelman näiden ilmikapinallisten pelastamiseksi. Luoja-Pojan armo kuitenkin aina torjuttiin, ja kerta kerralta se torjuttiin yhä uhmakkaammin ja aina vain halveksivammin.

3. Luciferin manifesti

53:3.1 (603.2) Mitkä Luciferin ja Saatanan sydämessä vallinneen levottomuuden alkuperäiset syyt sitten lienevätkään olleet, sen lopullinen esiinpuhkeaminen joka tapauksessa tapahtui Luciferin vapaudenjulistuksen muodossa. Kapinallisten ajama asia esitettiin kolmen otsakkeen alla:

53:3.2 (603.3) 1. *Universaalisen Isän todellisuus*. Lucifer väitti, ettei Universaalista Isää todellisuudessa ollut olemassa, että fyysinen gravitaatio ja avaruusenergia kuuluivat luonnostaan maailmankaikkeuteen ja että Isä oli myytti, jonka Paratiisin-Pojat olivat keksineet, jotta se mahdollistaisi heidän Isän nimissä harjoittamansa universumeihin kohdistuvan jatkuvan hallitusvallan. Hän kiisti persoonallisuuden olevan Universaalisen Isän antama lahja. Hän jopa antoi ymmärtää, että finaliitit olisivat solmineet Paratiisin-Poikien kanssa salaisen sopimuksen koko luomakuntaa petkuttaakseen, sillä nämä eivät koskaan esittäneet tuomisinaan kovinkaan selkeää käsitystä Isän aktuaalisesta persoonallisuudesta, sellaisena kuin se on Paratiisissa havaittavissa. Finaliittien tuntemaa kunnioitusta hän käytti häikäilemättä hyväkseen selittämällä sen tietämättömyydeksi. Väite oli raju, kauhea ja häpäisevä. Juuri tämä verhottu hyökkäys finaliitteja vastaan epäilemättä vaikutti tuolloin Jerusemissa olleisiin ylösnousemuskansalaisiin niin, että nämä pysyivät lujina ja vastustivat järkkymättä kaikkia kapinallisen kosiskeluja.

53:3.3 (603.4) 2. *Luoja-Pojan – Mikaelin – universumihallitus*. Lucifer väitti tosissaan, että paikallisjärjestelmien tulisi olla autonomisia.

Hän protestoi sitä vastaan, että Mikaelilla, Luoja-Pojalla, oli oikeus ryhtyä Nebadonin hallitsijaksi jonkun olettamusten varassa olevan Paratiisin-Isän nimissä ja vaatia kaikkia persoonallisuuksia tunnustamaan alamaisuutensa tälle näkymättömälle Isälle. Hän väitti, että palvontajärjestelmä kaikkineen oli ovela salajuoni Paratiisin-Poikien merkityksen suurentelemiseksi. Hän suostui tunnustamaan Mikaelin Luoja-Isäkseen, muttei Jumalakseen ja lailliseksi hallitsijakseen.

53:3.4 (603.5) Erittäin kitkerästi hän vastusti sitä, että Päivien Muinaisilla – ”muukalaisruhtinailla” – oli oikeus puuttua paikallisjärjestelmien ja -universumien asioihin. Hän tuomitsi nämä hallitsijat tyranneina ja vallananastajina. Hän kehotti kannattajiaan uskomaan, ettei kukaan näistä valtiaista voisi tehdä mitään puuttuakseen täysimääräisen itsehallinnon toimintaan, jos ihmisillä ja enkeleillä vain riittäisi rohkeutta pitää puoliaan ja vaatia pelottomasti oikeuksiaan.

53:3.5 (603.6) Hän väitti, että Päivien Muinaisten täytäntöönpanijoiden toiminta paikallisuniversumeissa olisi estettävissä, jos niiden syntyperäiset olennot vain asettuisivat puolustamaan riippumattomuuttaan. Hän uskotteli, että kuolemattomuus oli järjestelmän persoonallisuuksille myötäsyntyistä, että kuolleistaherääminen oli luonnonmukaista ja automaattista ja että kaikki olennot eläisivät ikuisesti, ellei olisi Päivien Muinaisten täytäntöönpanijoiden mielivaltaisia ja epäoikeudenmukaisia toimia.

53:3.6 (604.1) 3. *Hyökkäys ylösnousemuskuolevaisten universaalista koulutusjärjestelmää vastaan*. Lucifer väitti, että aivan liian paljon

aikaa ja voimia tuhlattiin järjestelmään, jolla ylösnouseville kuolevaisille annetaan näin perinpohjaista koulutusta universumin hallinnon periaatteista. Nämä periaatteet olivat hänen väitteidensä mukaan sitä paitsi epäeettisiä ja epäterveitä. Hän vastusti tätä aikakausien pituista ohjelmaa avaruuden kuolevaisten valmistamiseksi jotakin tuntematonta kohtaloa varten ja esitti finaliittikunnan läsnäolon Jerusemissa todisteeksi siitä, että nämä kuolevaiset olivat uhranneet aikakauden toisensa perään valmistuakseen jotakin puhtaasti kuvitteellista määränpäätä varten. Ivallisesti hän huomautti, ettei finaliittien osaksi koitunut määränpää sen loistavampi ollut kuin, että heidät palautettiin omien synnyinmaailmojensa kaltaisille vähäpätöisille sfääreille. Hän antoi ymmärtää, että nämä oli pilattu liiallisella harjoituksella ja pitkitetyllä koulutuksella ja että nämä olivat todellisuudessa kuolevaistovereidensa kavaltajia siksi, että olivat nyt mukana hankkeessa, jonka tarkoituksena oli tehdä koko luomakunnasta sellaisten tarujen orja, joiden mukaan kaikilla ylösnousemuskuolevaisilla muka oli jokin myyttinen iäisyysmääränpää. Hän puhui sen puolesta, että taivasmatkalaisilla tulisi olla yksilön itsemääräämisoikeuden suoma vapaus. Hän asetti kyseenalaiseksi ja tuomitsi koko kuolevaisten ylösnousemusjärjestelmän, sellaisena kuin Jumalan Paratiisin-Pojat sitä pitävät yllä ja sellaisena kuin Ääretön Henki sitä tukee.

53:3.7 (604.2) Ja tällaisella vapaudenjulistuksella Lucifer antoi lähtömerkin pimeyden ja kuoleman orgioilleen.

4. Kapinan puhkeaminen

53:4.1 (604.3) Luciferin manifesti julkistettiin Satanian vuotuisessa konklaavissa, joka pidettiin lasimerellä yhteen kokoontuneiden Jerusemin joukkojen edessä vuoden viimeisenä päivänä, Urantian ajanlaskun mukaan noin kaksisataatuhatta vuotta sitten. Saatana julisti, että palvontaa voitaisiin osoittaa universaalisille voimille – fyysisille, älyllisille ja hengellisille – mutta, että alamaisuutta voitaisiin tunnustaa vain aktuaaliselle ja läsnä olevalle hallitsijalle, Luciferille, ”ihmisten ja enkelten ystävälle” ja ”vapauden Jumalalle”.

53:4.2 (604.4) Itsetehostus oli Luciferin kapinan taisteluhuuto. Eräs hänen pääväittämistään oli, että jos kerran itsehallinto oli hyväksi ja oikein Melkisedekeille ja muille ryhmille, se oli yhtä lailla hyväksi älyllisten olentojen kaikille muillekin luokille. Hän oli peloton ja sinnikäs ”mielellisten olentojen tasa-arvoisuuden” ja ”älyllisten olentojen veljeyden” puolustamisessaan. Hän oli sitä mieltä, että kaikki hallinto tulisi rajoittaa paikallisiin planeettoihin ja niiden vapaaehtoinen liittoutuminen paikallisjärjestelmiin. Kaikkea muunlaista valvontaa hän piti sallimattomana. Hän lupasi Planeettaprinsseille, että nämä saisivat hallita maailmoja ylimpinä toimeenpanijoina. Hän arvosteli ankarasti sitä, että lainsäädäntätoiminnot oli sijoitettu konstellaatiopäämajaan ja että oikeudelliset asiat hoidettiin universumin pääkaupungista käsin. Hän taisteli sen puolesta, että kaikki nämä hallituksen tehtävät olisi pitänyt keskittää järjestelmäpääkaupunkeihin, ja kiirehti kokoamaan

oman lakiasäätävän kokouksensa, ja hän organisoi omat, Saatanan tuomiovallan alaisuudessa toimineet oikeusistuimensa. Hän määräsi luopurimaailmojen prinssit tekemään samoin.

53:4.3 (604.5) Luciferin hallintokabinetti meni kokonaisuudessaan hänen puolelleen, ja sen jäsenet vannoivat julkisesti virkavalan ”vapautettujen maailmojen ja järjestelmien” uuden päällikön alaisen hallinnon viranhaltijoina.

53:4.4 (605.1) Vaikka Nebadonissa oli ollut kaksi aiempaa kapinaa, ne tapahtuivat syrjäisissä konstellaatioissa. Luciferin mielestä nämä kapinat epäonnistuivat siksi, että älyllisten olentojen enemmistö ei seurannut johtajiaan. Hän väitti, että ”enemmistöt hallitsevat”, että ”mieli on erehtymätön”. Universumin hallitsijoiden hänelle suoma vapaus näytti tukevan monia hänen rikollisia väittämiään. Hän uhmasi kaikkia ylempiään, ja kuitenkaan nämä eivät näyttäneet kiinnittävän hänen puuhailuihinsa mitään huomiota. Hänelle annettiin vapaat kädet ajaa viettelevää suunnitelmaansa hänelle haittaa tekemättä tai häntä estelemättä.

53:4.5 (605.2) Kaikki armeliaisuudesta johtuneet viivytykset oikeuden toteutumisessa Lucifer selitti todisteiksi Paratiisin-Poikien hallituksen kykenemättömyydestä kapinan pysäyttämiseen. Hän saattoi avoimesti halveksia ja ylimielisesti uhmata Mikaelia, Immanuelia ja Päivien Muinaisia ja sitten selittää sen, ettei tästä koitunut mitään toimenpiteitä, vahvistavaksi todisteeksi universumin ja superuniversumin hallituksen kyvyttömyydestä.

53:4.6 (605.3) Gabriel oli henkilökohtaisesti todistamassa kaikkia näitä epälojaaleja tapahtumakulkuja, ja hän teki tiettäväksi vain, että

aikanaan hän puhuisi Mikaelin puolesta ja että kaikki olennot saisivat vapaasti ja kenenkään häiritsemättä tehdä valintansa; että ”Isän nimissä toimiva Poikien hallitus kaipasi vain lojaalisuutta ja antaumusta, joka olisi vapaaehtoista, varauksetonta ja viisastelun kestävää.”

53:4.7 (605.4) Luciferin sallittiin pystyttää täysimääräinen kapinahallintonsa ja suorittaa sen yksityiskohtainen organisointi, ennen kuin Gabriel mitenkään pyrki kiistämään luopumisoikeutta tai vastustamaan kapinallisten propagandaa. Mutta Konstellaation-Isät rajoittivat näiden epälojaalien persoonallisuuksien toiminnan välittömästi Satanian järjestelmään. Siitä huolimatta tämä välikausi oli koko Satanian lojaaleille olennoille suuren koettelemuksen ja koetuksen aikaa. Kaikki oli muutaman vuoden ajan kaoottista, ja mansiomaailmoissa vallitsi suuri hämmennys.

5. Selkkauksen luonne

53:5.1 (605.5) Satanian kapinan puhjettua Mikael neuvotteli Paratiisin-veljensä Immanuelin kanssa. Mikael ilmoitti tämän suurimerkityksisen neuvonpidon jälkeen, että hän noudattaisi samaa toimintaperiaatetta, joka oli luonnehtinut hänen toimiaan samankaltaisten, menneisyydessä sattuneiden mullistusten yhteydessä, eli sekaantumattomuuden asennetta.

53:5.2 (605.6) Nebadonin universumissa ei tämän eikä kahden tätä edeltäneen kapinan aikana ollut absoluuttista eikä persoonallista täysivaltaisuuden omaavaa vallanhaltijaa. Mikael hallitsi jumalallisin oikeuksin, Universaalisen Isän sijaishallitsijana, mutta ei vielä omin, henkilökohtaisin oikeuksin. Hän ei ollut suorittanut loppuun lahjoittautumisista koostuvaa elämänvaihettaan. Hänelle ei vielä ollut annettu ”kaikkea valtaa taivaassa ja maan päällä”.

53:5.3 (605.7) Kapinan puhkeamisesta siihen päivään, jolloin Mikael asetettiin valtaistuimelle Nebadonin täysivaltaiseksi hallitsijaksi, hän ei kertaakaan puuttunut Luciferin kapinallisjoukkojen puuhiin. Näiden annettiin toimia esteettä Urantian ajanlaskun mukaan lähes kahdensadantuhannen vuoden ajan. Nyt Kristus Mikaelilla on riittämiin valtaa ja auktoriteettia tarttuakseen lujalla kädellä ja heti paikalla, jopa mielivaltaisesti, tällaisiin epälojaalisuuden purkauksiin, mutta tuskinpa tämä hallitsijan määräysvalta saisi häntä toimimaan toisin siinä tapauksessa, että tällainen mullistus vielä kerran tapahtuisi.

53:5.4 (605.8) Koska Mikael päätti pysytellä erillään Luciferin kapinaan liittyvästä varsinaisesta sodankäynnistä, Gabriel kutsui henkilökohtaisen esikuntansa koolle Edentiaan, ja yhteisymmärryksessä Kaikkein Korkeimpien kanssa hän päätti ottaa komentoonsa Satanian lojaalit armeijakunnat. Mikael jäi Salvingtoniin, kun Gabriel puolestaan matkasi Jerusemiin ja asettautui sfäärille, joka on pyhitetty Isälle – samalle Universaaliselle Isälle, jonka persoonallisuuden Lucifer ja Saatana olivat asettaneet kyseenalaiseksi –, ja paikalle kokoontuneista uskollisista

persoonallisuuksista koostuneen joukon edessä hän kääri auki Mikaelin lipun, koko luomakunnan Kolminaisuushallituksen aineellisen tunnuskuvan, jossa on valkoisella pohjalla kolme samankeskistä, taivaan sinistä ympyränkehää.

53:5.5 (606.1) Luciferin tunnuksena oli lippu, jossa oli valkoisella pohjalla punainen ympyrä ja sen keskellä pyöreä, musta täplä.

53:5.6 (606.2) ”Ja syttyi sota taivaassa; Miikaelin komentaja ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä (Luciferia, Saatanaa ja luopuriprinssejä) vastaan; ja lohikäärme ja hänen kapinalliset enkelinsä sotivat, mutta eivät voittaneet.” Tämä ”sota taivaassa” ei ollut sellainen fyysinen taistelu, jollaiseksi selkkaukseksi se Urantialla saatettaisiin kuvitella. Lucifer piti kamppailun alkupäivinä jatkuvasti pitkiä puheita planeetan amfiteatterissa. Gabriel johti lähelle sijoitetusta tukikohdasta käsin kapinoitsijain viisastelujen taukoamatonta paljastamista. Niillä sfäärillä läsnä olleilla moninaisilla persoonallisuuksilla, jotka olivat epävarmoja kannastaan, oli tapana kulkea edestakaisin näiden väittelypaikkojen väliä, kunnes tekivät lopullisen päätöksensä.

53:5.7 (606.3) Mutta tämä sota taivaassa oli peräti kauhistuttava ja peräti todellinen. Vaikkei tässä taistelussa esiintynytkään mitään niistä raakalaismaisuuksista, jotka ovat kypsymättömissä maailmoissa fyysiselle sodankäynnille perin luonteenomaisia, se oli paljon tappavampaa. Aineellisen tason taistelussa on vaarassa aineellinen elämä, mutta taivaan sodassa oli panoksena ikuinen elämä.

6. Lojaali serafikomentaja

53:6.1 (606.4) Lukuisat persoonallisuudet suorittivat monia uhrautuvaisuutta ja lojaalisuutta osoittavia jaloja ja innoittavia tekoja vihollisuuksien puhkeamisen ja järjestelmän uuden hallitsijan ja tämän esikunnan saapumisen välisenä aikana. Mutta kaikista näistä rohkeista ja antaumusta osoittaneista sankariteoista järisyttävin oli Satanian päämajan serafien toisen komentajan Manotian peloton menettely.

53:6.2 (606.5) Kun kapina Jerusemissa syttyi, serafijoukkojen päällikkö ryhtyi ajamaan Luciferin asiaa. Tämä epäilemättä selittää, miksi niin suuri määrä neljännen luokan serafeista eli järjestelmän hallintoserafeista joutui harhateille. Luciferin loistava persoonallisuus sokaisi serafien johtajan hengellisesti. Tämän lumoavat käytöstavat saivat taivaallisten olentojen alemmat luokat valtoihinsa. He eivät kerta kaikkiaan voineet käsittää, että niin häikäisevän persoonallisuuden olisi mahdollista joutua väärille teille.

53:6.3 (606.6) Luciferin kapinan puhkeamiseen liittyviä kokemuksia muutama aika sitten kuvaillessaan Manotia sanoi: ”Mutta kaikkein riemastuttavimman hetkeni olen kokenut Luciferin kapinaan liittyneessä järisyttävässä seikkailussa, kun toisen serafikomentajan asemassani kieltäydyin osallistumasta suunniteltuun loukkaukseen Mikaelia vastaan, ja voimalliset kapinalliset hankkivat järjestämiensä

yhteysjoukkojen avulla tuhoani. Jerusemissa vallitsi suunnaton sekasorto, mutta ainoakaan uskollinen serafi ei vahingoittunut.

53:6.4 (606.7) ”Lähimmän esimieheni rikottua sopimuksensa osalleni lankesi järjestelmän sekavien serafiasioiden arvonimeni mukaisena johtajana ottaa Jerusemin enkeliarmeijat komentooni. Melkisedekit tukivat minua moraalisesti, Aineellisten Poikien enemmistö antoi minulle osaavaa apua, suunnaton määrä oman luokkani jäseniä hylkäsi minut, mutta sain suurenmoista tukea Jerusemin ylösnousemuskuolevaisilta.

53:6.5 (606.8) ”Kun Luciferin luopuruus oli automaattisesti erottanut meidät konstellaation yhteyspiireistä, olimme tiedonkeruujoukkojemme uskollisuuden varassa. Nämä joukot toimittivat avunpyynnöt lähistöllä olevasta Rantulian järjestelmästä Edentiaan. Ja havaitsimme, että järjestyneisyys, lojaalisuuteen kuuluva ymmärrys ja totuuden henki saavuttaisivat luonnostaan voiton kapinasta, itsetehostuksesta ja niin kutsutusta henkilökohtaisesta vapaudesta. Kykenimme jatkamaan toimintaamme Luciferin kunnioitettavan seuraajan, Järjestelmän uuden Hallitsijan, saapumiseen saakka. Ja heti sen jälkeen minut määrättiin Urantian konkurssipesän Melkisedek-hoitajien joukkokuntaan ja otin hallintaani lojaalit serafiluokat petollisen Caligastian maailmassa, Caligastian, joka oli julistanut sfäärinsä ’vapautettujen maailmojen ja holhouksesta irtautuneiden persoonallisuuksien’ vastikään julki tuodun järjestelmän jäseneksi, järjestelmän, jonka perustamista oli ehdotettu Luciferin julkaisemassa häpeällisessä vapaudenjulistuksessa, siinä, joka oli

osoitettu kehotukseksi ’vapautta rakastaville, itsenäisesti ajatteleville ja eteenpäin katsoville älyllisille olennoille Satanian huonosti hallituissa ja kehnosti hoidetuissa maailmoissa.’”

53:6.6 (607.1) Tämä enkeli palvelee yhä Urantialla ja toimii serafien apulaispäällikkönä.

7. Kapinan historia

53:7.1 (607.2) Luciferin kapina oli järjestelmänlaajuinen. Kolmekymmentäseitsemän luopuri-Planeettaprinssiä käänsi maailmansa hallinnon suurelta osin emäkapinallisen puolelle. Vain Panoptiassa Planeettaprinssi ei kyennyt viemään kansaansa mukanaan. Tuossa maailmassa väestö kerääntyi Melkisedekien opastuksessa tukemaan Mikaelia. Ellanora, muuan nuori nainen tuosta kuolevaisten maailmasta, ryhtyi ihmisrotujen johtajaksi, eikä ainoakaan sielu tuossa riitojen repimässä maailmassa astunut Luciferin lipun alle. Aina siitä lukien nämä lojaalit panoptialaiset ovat palvelleet Jerusemin seitsemännessä siirtymämaailmassa ja toimineet kunnossapitäjinä ja rakentajina Isän sfäärillä ja sitä ympäröivissä seitsemässä erityismaailmassa. Sen lisäksi, että panoptialaiset toimivat näiden maailmojen kirjaimellisina vartijoina, he panevat toimeen myös Mikaelin henkilökohtaiset määräykset näiden sfäärien kaunistamisesta jotakin tulevaa ja tuntematonta

käyttöä varten. He tekevät tätä työtä viipyessään siellä matkallaan Edentiaan.

53:7.2 (607.3) Caligastia ajoi koko tämän ajanjakson ajan Luciferin asiaa Urantialla. Melkisedekit vastustivat taitavasti luopuri-Planeettaprinssiä, mutta viisasteluilla kahlitsemattomasta vapaudesta samoin kuin itsekorostuksen harhakuvitelmilla oli kaikki mahdollisuudet harhauttaa nuoren ja kehittymättömän maailman alkukantaisia kansoja.

53:7.3 (607.4) Kaikki kapinapropaganda piti hoitaa henkilökohtaisin ponnistuksin, sillä kaukoviestipalvelu ja kaikki muut planeettainvälisen yhteydenpidon kanavat katkaistiin järjestelmän yhteyspiirienvalvojain toimesta. Kapinan varsinaisesti puhjettua koko Satanian järjestelmä eristettiin sekä konstellaation että universumin yhteyspiireistä. Tänä aikana kaikki saapuvat ja lähtevät viestit välitettiin serafivälittäjien ja Yksinäisten Sanansaattajien toimesta. Langenneisiin maailmoihin tulevat yhteyspiirit katkaistiin nekin niin, että Lucifer ei voinut käyttää hyväkseen tätä väylää rikollista hankettaan edistääkseen. Eikä näitä yhteyspiirejä palauteta ennalleen niin kauan kuin arkkikapinallinen elää Satanian rajojen sisäpuolella.

53:7.4 (607.5) Kysymyksessä oli Lanonandekien kapina. Paikallisuniversumin Poikien korkeammat luokat eivät liittyneet Luciferin luopuruuteen, vaikka epälojaalien prinssien kapina jossain määrin vaikuttikin muutamiin kapina-planeetoille sijoitettuihin Elämänkantajiin. Yksikään Kolminaistetuista Pojista ei joutunut harhaan. Melkisedekit, arkkienkelit ja Loistavat Iltatähdet olivat

kaikki uskollisia Mikaelille, ja yhdessä Gabrielin kanssa he taistelivat rohkeasti Isän tahdon ja Pojan hallitusvallan puolesta.

53:7.5 (608.1) Yksikään Paratiisista alkuisin oleva olento ei sekaantunut epälojaalisuuteen. Yhdessä Yksinäisten Sanansaattajien kanssa he pystyttivät päämajansa Hengen maailmaan ja pysyttäytyivät Edentian Päivien Uskollisen johdon alaisuudessa. Yksikään sovittelijoista ei ryhtynyt luopuriksi. Taivaallisten Kirjureiden riveistä ei myöskään kukaan joutunut harhateille. Mutta Morontiaseuralaisten ja Mansiomaailmojen Opettajien keskuudessa tappiot olivat raskaat.

53:7.6 (608.2) Serafien korkeimmasta luokasta ei menetetty ainoatakaan enkeliä, mutta seuraavasta luokasta, korkeammista serafeista, harhautettiin ja saatiin ansaan melkoinen joukko. Niin ikään kolmannesta eli valvojaenkeleiden luokasta johdettiin muutamia harhaan. Mutta hirvittävä romahdus tapahtui neljännessä eli hallintoenkeleiden ryhmässä, normaalisti järjestelmäpääkaupunkien tehtäviin osoitettujen serafien keskuudessa. Manotia pelasti heistä lähes kaksi kolmasosaa, mutta vähän yli kolmannes seurasi päällikkönsä mukana kapinallisten riveihin. Kolmasosa kaikista niistä Jerusemin kerubeista, jotka olivat hallintoenkeleiden palveluksessa, menetettiin heidän epälojaalien serafiensa mukana.

53:7.7 (608.3) Aineellisten Poikien käyttöön asetetuista planetaarisista enkeliauttajista hairahtui osapuilleen yksi kolmannes, ja siirtymähoivaajista saatiin ansaan lähes kymmenen prosenttia. Johannes näki tämän vertauskuvallisesti kirjoittaessaan suuresta

punaisesta lohikäärmeestä sanoen: ”Ja sen pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne alas pimeyteen.”

53:7.8 (608.4) Suurimmat menetykset koettiin enkelien riveissä, mutta useimmat älyllisten olentojen alemmista luokista sotkeutuivat epälojaalisuuteen. Kaikista Sataniassa menetetyistä 681 217 Aineellisesta Pojasta yhdeksänkymmentäviisi prosenttia oli Luciferin kapinan uhreja. Suuret määrät keskiväliolentoja menetettiin niillä yksittäisillä planeetoilla, joiden Planeettaprinssi liittyi Luciferin ajamaan asiaan.

53:7.9 (608.5) Tämä kapina oli monissa suhteissa laajimmalle levinnyt ja tuhoisin kaikista tällaisista tapahtumista Nebadonissa. Tässä kapinassa oli mukana enemmän persoonallisuuksia kuin kummassakaan edellisessä. Ja ikuiseksi häpeäkseen Luciferin ja Saatanan asiamiehet eivät säästäneet edes pikkulasten kouluja finaliittikulttuurin planeetalla, vaan koettivat päinvastoin turmella nämä kehittyvät, evolutionaarisista maailmoista laupeutta osoittaen pelastetut mielet.

53:7.10 (608.6) Ylösnousemuskuolevaiset olivat haavoittuvia, mutta he kestivät kapinalliset viisastelut alempia henkiä paremmin. Vaikka alemmissa mansiomaailmoissa oli monia, jotka eivät olleet saavuttaneet lopullista fuusiota Suuntaajansa kanssa ja jotka lankesivat, on ylösnousemusjärjestelmään sisältyvän viisauden kunniaksi luettava, ettei yksikään Jerusemissa asuvista ylösnousemuksellisista Satanian kansalaisista osallistunut Luciferin kapinaan.

53:7.11 (608.7) Tunnista tuntiin ja päivästä päivään koko Nebadonin kaukotiedotusasemat olivat tungokseen asti täynnä huolestuneita tilanteen seuraajia kaikista kuviteltavissa olevista taivaan älyllisistä olentoluokista. Jännittyneen tarkkaavaisina he tutkivat tiedotteita Satanian kapinasta ja riemuitsivat selostusten jatkuvasti kertoessa niiden ylösnousevien kuolevaisten horjumattomasta lojaalisuudesta, jotka Melkisedekien johdolla kestivät menestyksellisesti kaikkien luopumuksen ja synnin lippujen ympärille nopeasti kerääntyneiden salakavalien pahan voimien yhteen kietoutuvat ja pitkälle menevät pyrkimykset.

53:7.12 (608.8) Järjestelmän ajanlaskun mukaan kului yli kaksi vuotta ”taivaan sodan” alkamisesta, ennen kuin Luciferin seuraaja asetettiin virkaansa. Mutta lopulta uusi Hallitsija saapui ja laskeutui esikuntineen lasimerelle. Olin mukana Gabrielin Edentiaan keräämissä varajoukoissa ja muistan hyvin Lanaforgen ensimmäisen sanoman Norlatiadekin Konstellaation-Isälle. Se kuului: ”Ainoatakaan Jerusemin kansalaista ei ole menetetty. Jokainen ylösnousemuskuolevainen selviytyi tulikokeesta ja kesti ratkaisevan koetuksen loistavasti ja kaikin puolin voitokkaana.” Ja Salvingtoniin, Uversaan ja Paratiisiin kiiri edelleen tämä vahvistussanoma siitä, että kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluva eloonjäämisen kokemus on paras vakuutus kapinaa ja varmin turva syntiä vastaan. Tämä Jerusemissa ollut uskollisten kuolevaisten jalo joukko oli lukumäärältään täsmälleen sanottuna 187 432 811.

53:7.13 (609.1) Lanaforgen saapumisen myötä arkkikapinalliset syöstiin vallasta ja heiltä riistettiin kaikki hallintovaltuudet, vaikka heidän

sallittiinkin kulkea esteettä Jerusemissa, morontiasfääreillä ja jopa yksittäisissä asutuissa maailmoissa. He jatkoivat harhautus- ja viettely-yrityksiään sekoittaakseen ja eksyttääkseen ihmisten ja enkelten mielen. Mutta siltä osin, kun kyse on heidän toiminnastaan Jerusemin hallintokukkulalla, ”ei heidän paikkaansa enää löytynyt”.

53:7.14 (609.2) Vaikka Luciferilta riistettiin kaikki hallintovalta Sataniassa, silloin ei ollut olemassa mitään sellaista paikallisuniversumin vallan elintä taikka oikeusistuinta, joka olisi voinut pidättää tai tuhota tämän häijyn kapinallisen, sillä Mikael ei tuohon aikaan ollut täysivaltainen hallitsija. Päivien Muinaiset antoivat Konstellaation-Isille tukensa näiden tarttuessa järjestelmän hallitusohjaksiin, mutta he eivät ole vielä koskaan esittäneet mitään edellisestä johtuvia päätöksiään niihin moniin, yhä ratkaisuaan odottaviin vetoomuksiin, jotka koskevat Luciferin, Saatanan ja heidän kumppaniensa nykyistä asemaa ja tulevaa hävittämistä.

53:7.15 (609.3) Näin arkkikapinallisten sallittiin kuljeskella koko järjestelmän piirissä, jossa he saivat etsiä uutta vaikutusalaa tyytymättömyydestä ja itsekorostuksesta versoville opeilleen. Mutta he eivät lähes kahteensataantuhanteen Urantian vuoteen ole enää kyenneet harhauttamaan yhtäkään maailmaa. Yhtään Satanian maailmaa ei ole noiden kolmenkymmenenseitsemän maailman lankeemuksen jälkeen menetetty, ei edes niitä nuorempia maailmoja, jotka on asutettu puheena olevan kapinapäivän jälkeen.

8. Ihmisen Poika Urantialla

53:8.1 (609.4) Lucifer ja Saatana vaeltelivat vapaasti Satanian järjestelmässä Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumiskäynnin loppuun asti. He olivat maailmassanne kumpikin yhdessä viimeksi silloin, kun he panivat toimeen yhteisen hyökkäyksensä Ihmisen Poikaa vastaan.

53:8.2 (609.5) Aikaisemmin, kun Planeettaprinssit, ”Jumalan Pojat”, määräajoin kokoontuivat yhteen, ”Saatana tuli myös” väittäen edustavansa langenneiden Planeettaprinssien kaikkia eristettyjä maailmoja. Mutta Jerusemissa hänelle ei ole Mikaelin viimeisen lahjoittautumisen jälkeen suotu tällaista vapautta. Luciferin ja Saatanan yritettyä turmella Mikaelin, kun tämä oli lahjoittautuneena lihallisessa hahmossa, kaikki heitä kohtaan tunnettu myötämielisyys on kadonnut koko Sataniasta, toisin sanoen muualta kuin eristetyistä synnin maailmoista.

53:8.3 (609.6) Mikaelin lahjoittautuminen lopetti luopuri-Planeettaprinssien planeettoja lukuun ottamatta Luciferin kapinan koko Sataniasta. Ja tämä juuri oli Jeesuksen henkilökohtaisen, vähän ennen hänen ruumiinkuolemaansa sattuneen kokemuksen merkitys hänen yhtenä päivänä huudahdettua opetuslapsilleen: ”Ja näin Saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman.” Tämä oli saapunut Luciferin kanssa Urantialle viimeistä, ratkaisevaa mittelöä varten.

53:8.4 (609.7) Ihmisen Poika oli vakuuttunut onnistumisestaan, ja hän tiesi, että hänen maailmassanne saavuttama riemuvoitto ratkaisisi iäksi hänen pitkäaikaisten vihollistensa aseman ei pelkästään Sataniassa, vaan myös niissä kahdessa muussa järjestelmässä, joihin synti oli tunkeutunut. Mestarinne vastaus merkitsi eloonjäämistä kuolevaisille ja turvallisuutta enkeleille, kun hän vastauksena Luciferin ehdotuksiin sanoi rauhallisesti ja jumalallisella varmuudella: ”Käy taakseni, Saatana.” Se oli periaatteessa Luciferin kapinan tosiasiallinen loppu. On totta, etteivät Uversan tuomioistuimet ole vielä antaneet toimeenpanopäätöstään Gabrielin vetoomukseen, jossa tämä pyytää hartaasti kapinallisten hävittämistä, mutta ajan täyttyessä tällainen määräys on epäilemättä tulossa, sillä ensimmäinen askel tämän asian oikeuskäsittelyssä on jo otettu.

53:8.5 (610.1) Ihmisen Poika tunnusti Caligastian lähes omaan kuolemaansa asti teknisessä mielessä Urantian Prinssiksi. Jeesus sanoi: ”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman prinssi heitetään alas.” Ja sittemmin, vieläkin lähempänä elämäntyönsä päättymistä, hän ilmoitti: ”Tämän maailman prinssi on tuomittu.” Ja tämä on se sama vallasta syösty ja itsensä häpäissyt Prinssi, jota kerran kutsuttiin ”Urantian Jumalaksi”.

53:8.6 (610.2) Mikaelin viimeisenä tekona ennen Urantialta-poistumista oli armon tarjoaminen Caligastialle ja Daligastialle, mutta nämä torjuivat ylenkatseellisesti hänen hyvää tarkoittavan tarjouksensa. Caligastia, petturi-Planeettaprinssinne, on yhä vapaana Urantialla, ja hän ajaa edelleen rikollisia hankkeitaan,

mutta hänellä ei ole ehdottomasti mitään valtaa tunkeutua ihmisten mieleen, eikä hän pääse lähelle heidän sieluaan sen vietelläkseen tai turmellakseen, elleivät nämä todellakin halua hänen pahantahtoisen läsnäolonsa piinaavan itseään.

53:8.7 (610.3) Ennen Mikaelin lahjoittautumista nämä pimeyden valtiaat koettivat säilyttää määräysvaltansa Urantialla ja pitivät sinnikkäästi puoliaan vähäisempiä ja alisteisia taivaallisia persoonallisuuksia vastaan. Mutta Helluntaipäivästä alkaen tämä kavala Caligastia ja hänen yhtä halveksittava apurinsa Daligastia ovat madelleet Paratiisin Ajatuksensuuntaajien jumalallisen majesteettisuuden ja suojelevan Totuuden Hengen edessä, Mikaelin Hengen, joka on vuodatettu kaiken lihan päälle.

53:8.8 (610.4) Mutta yhdelläkään langenneella hengellä ei missään tapauksessa ollut koskaan valtaa tunkeutua Jumalan lasten mieleen tai ahdistella heidän sieluaan. Ei kyennyt Saatana, eikä kyennyt Caligastia milloinkaan kajoamaan Jumalan uskonpoikiin eikä lähestymään heitä; usko on tehokas panssari syntiä ja petollisuutta vastaan. On totta, kun sanotaan: ”Joka on syntynyt Jumalasta, pitää itsestään vaarin, eikä paholainen häneen kajoa.”

53:8.9 (610.5) Yleensä kun heikkojen ja hillittömien kuolevaisten oletetaan olevan perkeleiden ja riivaajien vallassa, he eivät ole kuin synnynnäisten ja ala-arvoisten viehtymystensä vallassa. Heidän omat luonnolliset taipumuksensa vievät heidät harhaan. Perkeleen tiliin on pantu varsin paljon pahaa, johon hänellä ei ole osuutta. Caligastia ei Kristuksen ristin jälkeen ole kyennyt juuri mihinkään.

9. Kapinan tämänhetkinen tila

53:9.1 (610.6) Jo Luciferin kapinan alkuvaiheessa Mikael tarjosi pelastusta kaikille kapinallisille. Kaikille, jotka esittäisivät todisteen vilpittömästä katumisestaan, hän universumiin kohdistuvan täyden hallitusvallan saavutettuaan tarjosi anteeksiantoa ja uutta virkanimitystä jonkinlaisen universumipalvelun piirissä. Yksikään johtaja ei ottanut tätä armeliasta tarjousta vastaan. Mutta tuhannet yksilöt enkeleiden ja taivaallisten olentojen alempien luokkien piiristä – sadat Aineelliset Pojat ja Tyttäret mukaan lukien – ottivat vastaan panoptialaisten julistaman armon, ja heille myönnettiin arvonpalautus Jeesuksen kuolleistanousun aikoihin, tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten. Nämä olennot on sen jälkeen siirretty Jerusemissa olevaan Isän maailmaan, jossa heitä on teknisessä mielessä pidettävä kunnes Uversan tuomioistuimet antavat ratkaisunsa oikeusjutussa Gabriel vastaan Lucifer. Mutta ei ole ketään, joka epäilisi, etteikö sitten kun hävittämispäätös annetaan, näitä katuvaisia ja pelastettuja persoonallisuuksia suljettaisi hävittämispäätöksen ulkopuolelle. Mainitut ehdonalaisuudessa olevat sielut työskentelevät nyt yhdessä panoptialaisten kanssa ja he pitävät huolta Isän maailmasta.

53:9.2 (611.1) Emäpettäjä ei ole ollut Urantialla kertaakaan niiden päivien jälkeen, kun hän koetti saada Mikaelia luopumaan tavoitteestaan viedä päätökseen lahjoittautumisensa ja asettua lopullisesti ja kiistatta Nebadonin ehdottomaksi hallitsijaksi. Kun

Mikaelista oli tullut Nebadonin universumin vakiintunut päällikkö, Lucifer vietiin Päivien Muinaisten edustajain toimesta turvasäilöön, ja hän on siitä lähtien ollut vankina Jerusemin siirtymäsfäärien Isän ryhmän satelliitilla numero yksi. Ja täällä muiden maailmojen ja järjestelmien hallitsijat näkevät, mikä on Satanian uskottoman Hallitsijan loppu. Paavali tiesi jotakin näiden kapinallisten johtajien tilanteesta Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen, sillä hän kirjoitti Caligastian päälliköistä ”pahuuden henkijoukkoina taivaan olinpaikoissa”.

53:9.3 (611.2) Tultuaan Nebadonin korkeimman hallitsijan vallan haltijaksi Mikael anoi Päivien Muinaisilta valtuuksia internoida kaikki Luciferin kapinaan sekaantuneet persoonallisuudet, siksi kunnes annettaisiin superuniversumin oikeusistuinten päätökset oikeusjutussa Gabriel vastaan Lucifer, joka merkittiin Uversan korkeimman oikeuden pöytäkirjoihin ajanlaskunne mukaan miltei kaksisataatuhatta vuotta sitten. Järjestelmän pääkaupunkiryhmän osalta Päivien Muinaiset suostuivatkin Mikaelin pyyntöön, mutta he tekivät sen kohdalla yhden poikkeuksen: Saatanan sallittiin suorittaa määräaikaisia vierailuja langenneiden maailmojen luopuriprinssien luokse, kunnes tällaiset luopurimaailmat saisivat ottaa vastaan jonkun toisen Jumalan Pojan tai kunnes Uversan tuomioistuimet ryhtyisivät käsittelemään juttua Gabriel vastaan Lucifer.

53:9.4 (611.3) Saatana pystyi tulemaan Urantialle, koska teillä ei ollut ketään vakinaista ja paikalla asuvaa Poikaa: ei Planeettaprinssiä eikä Aineellista Poikaa. Makiventa Melkisedek on sittemmin julistettu Urantian Planeettaprinssin sijaishallitsijaksi, ja oikeusjutun Gabriel

vastaan Lucifer käsittelyn aloittaminen on ollut merkkinä väliaikaisten planeettahallitusten virkaanasettamiselle kaikissa eristetyissä maailmoissa. On totta, että Saatana kävi silloin tällöin Caligastian ja muiden langenneiden prinssien luona aivan näiden ilmoitusten esittämisen aikoihin saakka, jolloin Gabrielin vetoomusta arkkikapinallisten hävittämisestä käsiteltiin oikeudessa ensimmäisen kerran. Saatana on nyt ehdottoman pidätyksen alaisena Jerusemin vankilamaailmoissa.

53:9.5 (611.4) Mikaelin viimeisen lahjoittautumisen jälkeen kukaan koko Sataniassa ei ole halunnut mennä vankilamaailmoihin huolehtimaan internoiduista kapinallisista. Eikä petturin asian puolelle ole enää voitettu yhtään olentoa. Tuhannen yhdeksänsadan vuoden ajan tilanne on pysynyt muuttumattomana.

53:9.6 (611.5) Emme odota, että Sataniaa koskevat nykyiset rajoitukset poistettaisiin, ennen kuin Päivien Muinaiset hävityttävät arkkikapinalliset lopullisesti. Järjestelmän yhteyspiirejä ei saateta ennalleen niin kauan kuin Lucifer elää. Tämän väliajan hän on täysin toimeton.

53:9.7 (611.6) Kapina on päättynyt Jerusemissa. Se päättyy langenneissa maailmoissa niin pian kuin jumalalliset Pojat saapuvat. Uskomme, että kaikki kapinalliset, jotka ylipäätään suostuvat vastaanottamaan armon, ovat jo niin tehneet. Odotamme puistattavaa kaukotiedotusviestiä, joka riistää näiltä pettureilta persoonallisuuden olemassaolon. Odotamme, että Uversan tuomio tehdään tiettäväksi kuuluttamalla kaukoviestimissä toimeenpanomääräys, jolla näiden internoitujen kapinallisten

hävittäminen toteutetaan. Silloin etsitte heidän olinpaikkojaan, mutta niitä ei löydy. ”Kaikki tuttavasi maailmojen joukossa ovat tyrmistyneet sinun takiasi; kauhuksi olet sinä tullut, mutta hamaan ikiaikoihin asti ei sinua enää ole.” Ja näin kaikki nämä arvottomat petturit ovat tästä lähtien ”niin kuin ei heitä olisi ollutkaan”. Kaikki odottavat Uversan tuomiota.

53:9.8 (611.7) Mutta hengellisen pimeyden seitsemän vankilamaailmaa Sataniassa ovat aikakaudesta toiseen olleet vakavana varoituksena koko Nebadonille. Ne ovat puhuttelevasti ja vakuuttavasti julistaneet sitä suurta totuutta, ”että syntisen tie on raskas”, ”että jokaiseen syntiin kätkeytyy sen oman tuhon siemen”, että ”synnin palkka on kuolema”.

53:9.9 (612.1) [Esittänyt Manovandet Melkisedek, joka toimi aikanaan Urantian pesänhoitokunnan palveluksessa.]

Luku 54

Luciferin kapinaan liittyvät ongelmat

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONAARISEN ihmisen on vaikea täysin ymmärtää pahan, erheen, synnin ja paatumuksen tarkoitusta ja käsittää niiden merkityksiä. Ihminen on hidas tajuamaan, että toisilleen vastakohdan muodostavat täydellisyys ja epätäydellisyys tuottavat potentiaalisen pahan, että toistensa kanssa ristiriidassa olevat totuus ja valheellisuus luovat hämmentävää erehdystä, että jumalallisena lahjana saatu vapaatahtoisen valinnan mahdollisuus todentuu synnin ja vanhurskauden toisistaan poikkeavina maailmoina, että hellittämätön jumalallisuuden tavoittelu vie Jumalan valtakuntaan, kun taas sen jatkuva torjuminen vie paatumukseen.

54:0.2 (613.2) Jumalat eivät luo pahaa eivätkä salli syntiä ja kapinointia. Potentiaalinen paha on ajallis-olemassaolevaa universumissa, johon kuuluu täydellisyyden merkitysten ja arvojen toisistaan erottuvat tasot. Synti on potentiaalista kaikissa

maailmoissa, joissa epätäydelliset olennot ovat saaneet kyvyn valita hyvän ja pahan välillä. Totuuden ja epätotuuden, toden ja valheen, ristiriita muodostaa jo sinänsä erheen potentiaalisuuden. Harkiten tehty pahuuden valitseminen on syntiä, totuuden tahallinen hylkääminen on erhettä, hellittämätön synnin ja erheen tavoittelu on paatumusta.

1. Oikea ja väärä vapaus

54:1.1 (613.3) Kaikista hämmentävistä ongelmista, jotka juontuvat Luciferin kapinasta, mikään ei ole aiheuttanut enemmän vaikeuksia kuin kypsymättömien evolutionaaristen kuolevaisten kykenemättömyys tehdä eroa aidon ja väärän vapauden välillä.

54:1.2 (613.4) Aito vapaus on se, mitä aikakaudesta toiseen tavoitellaan ja joka palkitsee evolutionaarisen edistymisen. Väärä vapaus on ajallisuudessa ilmenevästä erheestä ja avaruudessa esiintyvästä pahasta johtuva pettävä harhakuva. Kestävä vapaus perustuu oikeuden todellisuuteen, älyllisyyteen, kypsyyteen, veljeyteen ja oikeudenmukaisuuteen.

54:1.3 (613.5) Vapaus on keino tuhota oma kosminen olemassaolonsa, silloin kun sen vaikuttimena on epäviisaus, rajoittamattomuus ja hillittömyys. Todellinen vapaus on asteittain etenevässä suhteessa todellisuuteen, ja se ottaa aina huomioon sosiaalisen oikeudenmukaisuuden, kosmisen oikeudentuntoisuuden, universumiveljeyden ja jumalalliset velvoitteet.

54:1.4 (613.6) Vapaus on itsetuhoista, kun se erotetaan aineellisesta oikeudenmukaisuudesta, älyllisestä oikeudentunnosta, sosiaalisesta kärsivällisyydestä, moraalisesta velvollisuudesta ja hengellisistä arvoista. Kosmisesta todellisuudesta irrallaan olevaa vapautta ei ole olemassa, ja se, missä määrin persoonallisuus kaikkineen on todellinen, on suoraan verrannollista sen jumaluussuhteisiin.

54:1.5 (613.7) Hillitsemätön omatahtoisuus ja säännöstelemätön itsensä julkituominen merkitsevät samaa kuin loputon itsekkyys eli suurinta mahdollista jumalattomuutta. Vapaus ilman siihen liittyvää ja lakkaamatta lisääntyvää itsensävoittamista on egoistisen kuolevaisen mielikuvituksen keksintöä. Minuudelle rakentuva vapaus on käsitteellinen harha, julma petos. Vapauden valepuvussa esiintyvä hillittömyys on viheliäisen orjuuden edelläkävijä.

54:1.6 (614.1) Todellinen vapaus on aidon itsekunnioituksen kumppani, väärä vapaus on itseihailun seuralainen. Oikea vapaus on itsehillinnän hedelmä, väärä vapaus on itsetehostuksen tekemä olettamus. Itsehillintä johtaa altruistiseen palvelemiseen, itseihailu kääntyy kohti muiden hyväksikäyttämistä tarkoituksena tämän erheen vallassa olevan yksilön merkityksen näin tapahtuva suurenteleminen, yksilön joka on valmis uhraamaan oikeudenmukaisesti tapahtuvan tavoitteisiinpääsyn saadakseen oikeudetonta valtaa kanssaihmisiinsä nähden.

54:1.7 (614.2) Viisauskin on jumalallista ja vaaratonta vain, kun se on ulottuvuudeltaan kosmista ja motivaatioltaan hengellistä.

54:1.8 (614.3) Suurempaa erhettä ei ole kuin on sen lajin itsepetos, joka panee älylliset olennot janoamaan toisiin olentoihin kohdistuvaa vallankäyttöä tarkoituksenaan riistää näiltä henkilöiltä heidän luonnolliset vapautensa. Ihmisten välisen oikeudenmukaisuuden kultainen sääntö on selkeästi kaikkea tällaista petkutusta, kohtuuttomuutta, itsekkyyttä ja väärämielisyyttä vastaan. Vain oikea ja aito vapaus käy yhteen rakkauden vallallaolon ja armeliaisuuden osoittamisen kanssa.

54:1.9 (614.4) Miten tohtiikaan itsepäisesti omia etujaan ajava luotu henkilökohtaisen vapauden nimissä puuttua kanssaihmistensä oikeuksiin, kun universumin Korkeimmat Hallitsijatkin pysyttelevät taka-alalla ja kunnioittavat hienotunteisesti näitä tahtoelämään kuuluvia oikeuksia ja persoonallisuudessa piileviä potentiaaleja! Yhdelläkään olennolla ei ole luulottelemaansa omaa henkilökohtaista vapauttaan käyttäessään oikeutta riistää yhdeltäkään toiselta olennolta niitä olemassaoloon kuuluvia etuoikeuksia, jotka Luojat ovat tälle myöntäneet ja joita kaikki Luojien lojaalit kumppanit, alaiset ja alamaiset asianmukaisesti kunnioittavat.

54:1.10 (614.5) Evolutionaarinen ihminen saattaa synnin ja paatumuksen maailmassa tai alkukantaisen kehittyvän sfäärin varhaisvaiheessa joutua taistelemaan aineellisten vapauksiensa puolesta tyranneja ja sortajia vastaan, mutta ei enää morontiamaailmoissa tai hengen sfääreillä. Sota on alkuaikojen evolutionaarisen ihmisen jälkeensä jättämä perintö, mutta maailmoissa, joissa on normaali edistyvä sivilisaatio, fyysinen

taistelu on ihmiskunnan erimielisyyksien ratkaisukeinona jo kauan sitten menettänyt hohtonsa.

2. Vapauden anastus

54:2.1 (614.6) Pojan kanssa ja Hengessä Jumala projisoi ikuisen Havonan, ja aina siitä lähtien luomistyössä on vallinnut tasavertaisen osanoton ikuinen malli – osallisuus. Tämä osallisuuden malli toimii suunnitelman alkuperäiskappaleena jokaiselle Jumalan Pojalle ja Tyttärelle, joka lähtee avaruuteen ryhtyäkseen siellä yritykseen jäljentää ikuista täydellisyyttä edustava keskusuniversumi ajallisuuteen.

54:2.2 (614.7) Jokaisen kehittyvän universumin jokaisesta luodusta, joka pyrkii noudattamaan Isän tahtoa, on määrä tulla ajallis-avaruudellisten Luojien kumppani tässä suurenmoisessa yrityksessä saavuttaa täydellisyys kokemalla. Ellei tämä olisi totta, Isä olisi tuskin varustanut tällaisia luotuja olentoja luovalla vapaalla tahdolla, eikä hän myöskään asuisi heissä, oman henkensä välityksellä solmisi tosiasiallista kumppanuussuhdetta heidän kanssaan.

54:2.3 (614.8) Luciferin hullutus oli siinä, että hän yritti tehdä sellaista, mikä ei ole tehtävissä: sivuuttaa aikatekijän kokemuksellisessa universumissa. Luciferin rikos oli siinä, että hän yritti riistää jokaiselta Satanian persoonallisuudelta oikeuden osallistua luomistyöhön, hän yritti luodun henkilökohtaisen osallistumisen –

vapaasta tahdosta tapahtuvan osallistumisen – huomaamatonta supistamista siinä mielessä, että luotu osallistuu pitkään evolutionaariseen kamppailuun valon ja elämän statuksen saavuttamiseksi niin yksilökohtaisesti kuin kollektiivisestikin. Näin tehdessään tämä järjestelmänne entinen hallitsija asetti oman tahtonsa mukaisen ajallisen tavoitteen suoraan poikkiteloin Jumalan tahdon mukaiseen ikuiseen tavoitteeseen nähden, sellaisena kuin Jumalan tavoite tulee ilmi siinä, että hän lahjoittaa vapaan tahdon kaikille persoonallisille luoduille. Näin ollen Luciferin kapinasta uhkasi muodostua suurin mahdollinen Satanian järjestelmän ylösnousemuksellisten ja palvelijoiden vapaatahtoisen valintaoikeuden loukkaus – se uhkasi riistää kaikilta näiltä olennoilta ikiajoiksi sen sävähdyttävän kokemuksen, että jokainen saa osaltaan tuoda jotakin persoonallista ja ainutlaatuista siihen hitaasti nousevaan kokemukselliseen viisauden rakennelmaan, joka joskus tulee Satanian täydellistyneen järjestelmän muodossa olemaan olemassa. Niinpä vapauden valepuvussa esiintyvä Luciferin manifesti osoittautuukin järjen kirkkaassa valossa tarkasteltuna suunnattomaksi uhkatekijäksi, jonka tarkoituksena oli toteuttaa henkilökohtaisen vapauden anastus ja tehdä se sellaisessa laajuudessa, ettei lähellekään sitä ole tultu Nebadonin koko historiassa kuin kahdesti.

54:2.4 (615.1) Lyhyesti sanottuna, mitä Jumala oli antanut ihmisille ja enkeleille, sen Lucifer olisi ottanut heiltä pois, eli jumalallisen etuoikeuden osallistua oman kohtalonsa ja tämän asutuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmän kohtalon luomiseen.

54:2.5 (615.2) Yhdelläkään olennolla koko maailmankaikkeudessa ei ole laillista oikeutta riistää keneltäkään toiselta olennolta todellista vapautta, rakastamisen ja rakastetuksi tulemisen oikeutta, Jumalan palvomisen ja lähimmäistensä palvelemisen etuoikeutta.

3. Oikeudenmukaisuuden sanelema aikaviive

54:3.1 (615.3) Evolutionaaristen maailmojen moraalisia ja tahdollisia luotuja kiusaa aina ajattelematon kysymys siitä, miksi kaikin puolin viisaat Luojat sallivat pahan ja synnin. Heiltä jää käsittämättä, että nämä molemmat ovat väistämättömiä, mikäli luodun on määrä olla aidosti vapaa. Kehittyvän ihmisen tai ylevän enkelin vapaa tahto ei ole pelkkä filosofinen käsite, symbolinen ihanne. Ihmisen kyky valita hyvä tai paha on eräs universumirealiteetti. Vapaus itsenäisen valinnan tekemiseen on Korkeimpien Hallitsijoiden antama lahja, eivätkä he salli yhdenkään olennon tai olentoryhmän riistää laajan universumin yhdeltäkään persoonallisuudelta tätä jumalallista vapauden lahjaa – eivät edes siinä tapauksessa, että he sillä tavoin tyydyttäisivät tällaisten eksytettyjen ja tietämättömien olentojen halua nauttia tästä väärää nimeä kantavasta henkilökohtaisesta vapaudesta.

54:3.2 (615.4) Vaikka tietoinen ja varaukseton samastuminen pahaan (synti) merkitsee samaa kuin olemassaolemattomuus (hävittäminen), täytyy toisaalta tällaisen omakohtaisen

syntiinsamastumisen ja rangaistuksen täytäntöönpanon – joka on automaattinen seuraus mainitunlaisesta, tahallisesta pahan syleilemisestä – välillä olla aina kyllin pitkä aika mahdollistamaan tämän yksilön universumistatuksen sellaisen käsittelyn, joka osoittautuu kaikkia asianomaisia universumipersoonallisuuksia kaikin puolin tyydyttäväksi ja joka on niin kohtuullinen ja oikeudenmukainen, että syntinen itsekin sen hyväksyy.

54:3.3 (615.5) Mutta jos tämä totuuden ja hyvyyden todellisuutta vastaan taisteleva universumikapinallinen kieltäytyy hyväksymästä oikeuden päätöstä ja jos syyllinen sydämessään tietää tuomionsa oikeutetuksi mutta kieltäytyy sitä tunnustamasta, silloin tuomion täytäntöönpanoa pitää Päivien Muinaisten harkinnan mukaisesti viivyttää. Ja Päivien Muinaiset kieltäytyvät hävittämästä ketään olentoa, ennen kuin kaikki moraaliset arvot ja kaikki hengelliset realiteetit ovat sammuneet sekä pahantekijässä itsessään että kaikissa hänen kannattajissaan ja mahdollisissa suosijoissaan.

4. Armeliaisuudesta johtuva viive

54:4.1 (615.6) Toinen Norlatiadekin konstellaation osalta jossain määrin vaikeasti selitettävä ongelma koskee syitä, joiden perusteella Luciferin, Saatanan ja langenneiden prinssien sallittiin aiheuttaa vahinkoa niinkin kauan, ennen kuin heidät pidätettiin, internoitiin ja otettiin oikeuden käsittelyyn.

54:4.2 (616.1) Lapsia synnyttäneet ja kasvattaneet vanhemmat kykenevät muita paremmin ymmärtämään, miksei Mikael, Luoja-isä, kenties ole kovin kärkäs tuomitsemaan ja hävittämään omia Poikiaan. Jeesuksen kertomus tuhlaajapojasta kuvaa hyvin, miten rakastava isä voi pitkäänkin odottaa hairahtuneen lapsensa katumusta.

54:4.3 (616.2) Juuri se seikka, että pahaa tekevä luotu voi tosiasiassa halutakin tehdä väärin – tehdä syntiä – todistaa, että vapaatahtoisuus on tosiasia, ja antaa täyden oikeutuksen hyvinkin pitkälle viivytykselle oikeudellisuuden vaatimien toimien täytäntöönpanossa edellyttäen, että pidennetty armonaika kenties johtaa katumiseen ja parannukseen.

54:4.4 (616.3) Useimmat tavoittelemistaan vapauksista Luciferilla jo oli; muut hänen oli määrä saada tulevaisuudessa. Kaikki nämä kallisarvoiset lahjat menetettiin antamalla myöten kärsimättömyydelle ja antamalla periksi halulle jo nyt saada omakseen kaipaamansa ja omistaa se, kokonaan siitä piittaamatta, että velvollisuus vaati kunnioittamaan kaikkien niiden muiden olentojen oikeuksia ja vapauksia, jotka muodostavat universumien universumin. Eettiset velvollisuudet ovat myötäsyntyisiä, jumalallisia ja universaalisia.

54:4.5 (616.4) Tiedossamme on monia syitä siihen, miksi Korkeimmat Hallitsijat eivät heti hävittäneet tai internoineet Luciferin kapinan johtajia. Epäilemättä tähän on vielä muita ja mahdollisesti parempiakin syitä, joita en tunne. Nebadonin Mikael laajensi itse

henkilökohtaisesti tähän oikeuden täyttymisen viivyttämiseen kuuluvia laupeuden piirteitä. Ilman tämän Luoja-isän hairahtuvia Poikiaan kohtaan tuntemaa kiintymystä superuniversumin korkein oikeudellisuus olisi tehnyt tehtävänsä. Jos Luciferin kapinan kaltainen välikohtaus olisi sattunut Nebadonissa sillä aikaa, kun Mikael oli inkarnoituneena Urantialla, moisen pahan alkuunpanijat olisi saatettu hävittää siinä paikassa ja ehdottomasti.

54:4.6 (616.5) Korkein oikeudellisuus voi toimia silmänräpäyksessä, aina kun jumalallinen armeliaisuus ei sitä pidättele. Mutta armon osoittaminen ajallisuuden ja avaruuden lapsille tuo aina mukanaan tämän aikaviipeen, tämän pelastavan väliajan kylvön ja sadonkorjuun välillä. Jos on kylvetty hyvää, tämä väliaika tarjoaa tilaisuuden luonteenlaadun koettelemiseen ja vahvistamiseen; jos kylvetään pahaa, tämä armelias viivytys tarjoaa aikaa katumiseen ja ojentumiseen. Tämä aikaviive pahantekijöiden oikeuskäsittelyssä ja tuomion täytäntöönpanossa kuuluu luonnostaan seitsemän superuniversumin armojärjestelmään. Se, että armeliaisuus hillitsee oikeuden valtaa, todistaa, että Jumala on rakkautta ja että tällainen rakkautta oleva Jumala dominoi universumeja ja laupeutta osoittaen valvoo kaikkien luotujensa kohtaloa ja oikeuskohtelua.

54:4.7 (616.6) Näille armeliaisuudesta johtuville aikaviipeille on Luojien vapaasta tahdostaan antama valtuutus. Universumissa tästä menetelmästä, jolla syntisiä kapinoitsijoita kohdellaan kärsivällisesti, koituu vain hyvää. Vaikka on perin juurin totta, että pahasta ei voi koitua hyvää sille, joka hautoo mielessään pahaa ja tekee sitä käytännössä, on yhtä lailla totta, että kaikki asiat (potentiaalinen ja

ilmi tullut paha mukaan luettuina) toimivat yhdessä kaikkien sellaisten olentojen hyväksi, jotka tuntevat Jumalaa, rakastavat hänen tahtonsa täyttämistä ja nousevat Paratiisiin hänen ikuisen suunnitelmansa ja jumalallisen tarkoituksensa mukaisesti.

54:4.8 (616.7) Mutta nämä armeliaisuudesta johtuvat viivytykset eivät jatku loputtomiin. Luciferin kapinan oikeuskäsittelyn (Urantian ajanlaskun mukaan) pitkästä viivyttämisestä huolimatta voimme kirjata, että tätä nyt käsillä olevaa ilmoitusta annettaessa Uversassa järjestettiin ensimmäinen kuulustelu vireillä olevassa oikeusjutussa Gabriel vastaan Lucifer, ja pian sen jälkeen julkistettiin Päivien Muinaisten valtuutus, joka määrää Saatanan pidettäväksi tästä lähtien vankilamaailmaan suljettuna yhdessä Luciferin kanssa. Näin loppuu Saatanan mahdollisuus tehdä enää vierailuja mihinkään Satanian langenneista maailmoista. Oikeudenmukaisuuden toteutuminen saattaa armon hallitsemassa universumissa olla hidasta, mutta se on varmaa.

5. Viivytykseen kätkeytyvä viisaus

54:5.1 (617.1) Monista tiedossani olevista syistä, joiden vuoksi Luciferia ja hänen liittolaisiaan ei internoitu eikä tuomittu nopeammin, minulla on lupa mainita seuraavat:

54:5.2 (617.2) 1. Armo edellyttää, että jokaisella väärintekijällä tulee olla riittävästi aikaa, jonka kuluessa hän voi muodostaa harkitun ja

kaikin puolin parhaana pitämänsä kannan omiin pahoihin ajatuksiinsa ja synnillisiin tekoihinsa.

54:5.3 (617.3) 2. Korkeinta oikeudellisuutta hallitsee Isän tuntema rakkaus; oikeudellisuus ei sen vuoksi koskaan tuhoa sitä, jonka armo voi pelastaa. Jokaiselle pahantekijälle suodaan aikaa pelastuksen vastaanottamiseen.

54:5.4 (617.4) 3. Kukaan rakastava isä ei ole koskaan kärkäs rankaisemaan perheensä hairahtunutta jäsentä. Kärsivällisyys voi toimia vain sidoksissa aikaan.

54:5.5 (617.5) 4. Vaikka väärintekeminen aina vahingoittaa perhettä, viisaus ja rakkaus kehottavat hairahtumattomia lapsia sietämään harhateille joutunutta veljeä aikana, jonka rakastava isä on myöntänyt synnintekijälle, jotta tämä huomaisi menettelynsä erheellisyyden ja valitsisi pelastuksen.

54:5.6 (617.6) 5. Riippumatta siitä, mikä Mikaelin asenne oli Luciferia kohtaan, huolimatta siitä, että hän on Luciferin Luoja-isä, Luoja-Pojan toimialaan ei kuulunut summittainen oikeudenkäyttö Järjestelmän Hallitsija -luopurin suhteen, sillä hän ei vielä silloin ollut suorittanut loppuun sitä lahjoittautumisista koostunutta elämänvaihettaan, jolla hän saavutti Nebadoniin kohdistuvan rajoittamattoman hallitsijanvallan.

54:5.7 (617.7) 6. Päivien Muinaiset olisivat voineet tuhota nämä kapinalliset välittömästi, mutta he hävittävät väärintekijöitä harvoin

ilman perinpohjaista oikeuskäsittelyä. Tässä tapauksessa he kieltäytyivät peruuttamasta Mikaelin päätöksiä.

54:5.8 (617.8) 7. On ilmeistä, että Immanuel neuvoi Mikaelia pysyttelemään kapinallisten yläpuolella ja antamaan kapinan kulkea luonnollista, itsetuhoon päättyvää kulkuaan. Ja Päivien Yhdistyneen viisaus on ajallinen heijastuma Paratiisin-Kolminaisuuden yhdistyneestä viisaudesta.

54:5.9 (617.9) 8. Edentian Päivien Uskollinen neuvoi Konstellaation-Isiä antamaan kapinallisille vapaat kädet, jotta kaikki myötätunto näitä pahantekijöitä kohtaan sitäkin nopeammin kitkeytyisi Norlatiadekin joka ainoan nykyisen ja tulevan kansalaisen – jokaisen kuolevaisen, morontia- tai henkiolennon – sydämestä.

54:5.10 (617.10) 9. Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan henkilökohtainen edustaja antoi Jerusemissa Gabrielille neuvon huolehtia siitä, että jokaisella elävällä olennolla olisi täysi mahdollisuus kypsyttää harkittu kanta asioihin, joista Luciferin vapaudenjulistuksessa oli kysymys. Kun kerran kapinan aiheuttaneet kysymykset olivat nousseet puheenaiheiksi, Gabrielia hätätila-asioissa neuvova Paratiisin-neuvonantaja ilmoitti, että mikäli tällaista täyttä ja esteetöntä mahdollisuutta ei kaikille Norlatiadekin luoduille myönnettäisi, siinä tapauksessa kaikkia tällaisia varauksellisia ja epäilyksen vaivaamia luotuja koskeva Paratiisin määräämä karanteeni laajennettaisiin itsesuojelutarkoituksessa koskemaan koko konstellaatiota. Jotta ylösnousemuksen ovet

Paratiisiin pysyisivät auki Norlatiadekin olennoille, oli välttämätöntä huolehtia siitä, että kapina kehittyi täyteen mittaansa, ja varmistaa, että kaikki sen kanssa tavalla taikka toisella tekemisissä olevat olennot määrittelisivät siihen tyhjentävän kantansa.

54:5.11 (617.11) 10. Salvingtonin Jumalallinen Hoivaaja julkaisi kolmantena itsenäisenä julistuksenaan valtuutuksen, joka määräsi, ettei pidä tehdä mitään, mikä puolittain ehostaisi, pelkurimaisesti piilottaisi tai muuten kätkisi kapinallisten ja kapinan inhottavat kasvot. Enkelijoukot määrättiin työskentelemään synnin ilmeen täydellisen paljastumisen ja rajoittamattoman ilmitulomahdollisuuden hyväksi, sillä se olisi joutuisin tapa parantaa pahuuden ja synnin rutto täydellisesti ja lopullisesti.

54:5.12 (618.1) 11. Jerusemissa organisoitiin entisistä kuolevaisista hätätilaneuvosto, johon kuului Voimallisia Sanansaattajia, samanlaisista tilanteista henkilökohtaista kokemusta omaavia kunnialla kruunattuja kuolevaisia sekä näiden työtovereita. He varoittivat Gabrielia, että ainakin kolminkertainen määrä olentoja joutuisi harhaan, jos kapinan tukahduttamisessa pyrittäisiin käyttämään mielivaltaisia tai summittaisia keinoja. Uversan koko neuvonantajakunta kehotti yksimielisesti Gabrielia antamaan kapinan kulkea oman luonnollisen tiensä päähän, vaikka sen seuraamusten kitkeminen vaatisi miljoona vuotta.

54:5.13 (618.2) 12. Aika on jopa ajallisuuden universumeissa suhteellista: Olettakaamme, että joku elinikänsä puolesta

keskimääräinen Urantian kuolevainen suorittaisi rikoksen, joka panisi liikkeelle maailmanlaajuisen sekasorron, ja jos hänet vangittaisiin, tuomittaisiin ja teloitettaisiin kahden tai kolmen päivän kuluessa rikoksen tekopäivästä, tuntuisiko se teistä pitkältä ajalta? Ja kuitenkin se olisi parhaiten verrattavissa Luciferin elämän pituuteen siinäkin tapauksessa, että hänen nyt aloitettua tuomitsemistaan ei vietäisi päätökseen vielä sataantuhanteen Urantian vuoteen. Ajan suhteellinen kuluminen Uversan näkökulmasta, Uversan, jossa oikeudenkäynti on vireillä, on ilmaistavissa sanomalla, että Luciferin rikos tuotiin oikeuden käsiteltäväksi, ennen kuin kaksi ja puoli sekuntia oli kulunut sen tekohetkestä. Paratiisin näkökulmasta katsottuna tuomitseminen tapahtuu samanaikaisesti itse teon kanssa.

54:5.14 (618.3) On olemassa vielä yhtä suuri määrä osittain teidän käsitettävissänne olevia syitä siihen, miksi Luciferin kapinaa ei mielivaltaisesti pysäytetty, mutta minun ei ole lupa niitä kertoa. Saan ilmoittaa teille, että me Uversassa opetamme neljäkymmentäkahdeksan syytä siihen, miksi pahan sallitaan kulkea moraaliseen vararikkoon ja hengelliseen hävittämiseen johtavan tiensä loppuun. Epäilemättä on vielä aivan yhtä monta syytä, joita minäkään en tunne.

6. Rakkauden riemuvoitto

54:6.1 (618.4) Mitä evolutionaaristen kuolevaisten kohtaamat vaikeudet sitten lienevätkin heidän pyrkiessään ymmärtämään Luciferin kapinaa, kaikille pohdiskeleville ajattelijoille pitäisi olla selvää, että tapa, jolla kapinallisia kohdellaan, osoittaa jumalallisen rakkauden olevan täyttä totta. Kapinallisille osoitettu rakastava armo näyttää tosin kietoneen monia viattomia olentoja koettelemuksiin ja kärsimyksiin, mutta kaikki nämä vaikeuksien raastamat persoonallisuudet voivat luottaa turvallisesti siihen, että kaikin puolin viisaat Tuomarit käsittelevät heidän kohtaloaan niin hyvin laupeutta kuin oikeamielisyyttäkin osoittaen.

54:6.2 (618.5) Aina kun Luoja-Poika tai hänen Paratiisin-Isänsä ovat tekemisissä älyllisten olentojen kanssa, heitä hallitsee rakkaus. Universumin hallitsijoiden suhtautumisessa kapinallisiin ja kapinaan – syntiin ja synnintekijöihin – on moniakin puolia, joita on mahdotonta ymmärtää, ellei muisteta, että Jumala käy Isän ominaisuudessa kaikkien muiden Jumaluuden ilmenemistapojen edellä, aina kun jumalallisuus on tekemisissä ihmisyyden kanssa. Olisi myös muistettava, että kaikkien Paratiisin Luoja-Poikien vaikuttimena on armo.

54:6.3 (618.6) Jos suuren perheen rakastava isä haluaa osoittaa armeliaisuutta lapsistaan yhdelle, joka on syyllistynyt vakavaan rikkomukseen, saattaa hyvinkin käydä, että armon osoittaminen tälle huonosti käyttäytyvälle lapselle aiheuttaa ohimenevää kärsimystä kaikille muille ja hyvin käyttäytyneille lapsille. Tällaiset tilanteet ovat väistämättömiä. Tällainen vaara kuuluu erottamattomasti siihen

reaaliseen tilanteeseen, että yksilöllä on rakastava vanhempi ja että hän on jäsenenä perheyhteisössä. Jokainen perheenjäsen hyötyy jokaisen muun jäsenen oikeamielisestä käyttäytymisestä. Samoin pitää kunkin jäsenen kärsiä jokaisen muun jäsenen väärinkäytöksestä johtuvat välittömät ajalliset seuraamukset. Perheet, ryhmät, kansakunnat, rodut, maailmat, järjestelmät, konstellaatiot ja universumit ovat suhdeyhdistelmiä, joilla on oma yksilöllisyytensä, ja siksi minkä tahansa tällaisen ryhmän – suuren tai pienen – jokainen jäsen toisaalta hyötyy tuon ryhmän kaikkien muiden jäsenten oikeista teoista ja toisaalta kärsii heidän väärien tekojensa seurauksista.

54:6.4 (619.1) Mutta yksi asia olisi tehtävä selväksi: Mikäli joudut kärsimään perheesi jonkun jäsenen, saman maan kansalaisen tai jonkun toisen kuolevaisen tekemän synnin tai jopa järjestelmässä tai muualla sattuneen kapinan sisältämän pahan seuraamuksista – kokonaan siitä riippumatta, mitä voit joutua kestämään kumppaniesi, toveriesi tai ylempiesi rikkomusten tähden – voit turvallisin mielin luottaa siihen ikuiseen varmuuteen, että tällaiset kärsimykset ovat ohimeneviä koettelemuksia. Mikään näistä ryhmässä esiintyneen huonon käytöksen ryhmän jäsenille aiheuttamista seuraamuksista ei voi koskaan vaarantaa iäisyysnäköalojasi eikä vähimmässäkään määrin riistää sinulta jumalallista oikeuttasi nousta Paratiisiin ja päästä Jumalan luo.

54:6.5 (619.2) Näistä kapinoinnin syntiin poikkeuksetta liittyvistä koettelemuksista, viivytyksistä ja pettymyksistä saadaan hyvitys. Luciferin kapinan monien mainittavissa olevien jälkivaikutusten

joukosta pyydän teitä vain kiinnittämään huomiota vaikkapa synnillisiä viisasteluja vastaan puoliaan pitäneiden ylösnousemuskuolevaisten, Jerusemin kansalaisten, elämänuran monipuolistumiseen, siksi että he hankkivat itselleen paikan niiden riveissä, joista tulee tulevaisuudessa Voimallisia Sanansaattajia, yhteisöni jäseniä. Jokainen tuon pahuutta ilmentäneen välikohtauksen asettamasta koetuksesta selvinnyt olento korotti sillä keinoin välittömästi hallinnollista statustaan ja lisäsi hengellistä arvoaan.

54:6.6 (619.3) Luciferin aiheuttama mullistus vaikutti järjestelmän ja universumin kannalta ensi alkuun täysimittaiselta katastrofilta. Vähitellen alkoivat siitä koituvat edut kuitenkin nousta esille. Kun järjestelmän ajanlaskun mukaan oli kulunut kaksikymmentäviisituhatta vuotta (kaksikymmentätuhatta vuotta Urantian ajanlaskun mukaan), Melkisedekit alkoivat opettaa, että Luciferin hullutuksesta koituva hyvä oli jo alkanut vastata sen aiheuttamaa pahaa. Pahan määrällinen kasvu oli tuohon mennessä miltei pysähtynyt niin, että se jatkui vain tietyissä eristetyissä maailmoissa, kun taas suotuisat jälkivaikutukset jatkoivat moninkertaistumistaan ja ulottuivat universumin ja superuniversumin kautta jo Havonaan asti. Nykyisin Melkisedekit opettavat, että Satanian kapinasta juontuvaa hyvää on yli tuhat kertaa enemmän kuin on kaiken siitä aiheutuneen pahan kokonaismäärä.

54:6.7 (619.4) Mutta tällainen tavaton ja siunauksellinen sato väärintekemisestä voitiin saada aikaan vain kaikkien Luciferin ylempien – Edentian Konstellaation-Isistä Paratiisin Universaaliseen Isään – viisaan, jumalallisen ja armeliaan asenteen johdosta. Aika on kuluessaan lisännyt Luciferin mielettömyydestä koituvaa hyvää. Ja kun rankaisua vaativa paha kehittyi täyteen mittaansa verrattain lyhyessä ajassa, on ilmeistä, että kaikkiviisaat ja kaukokatseiset universumin hallitsijat epäilemättä pidentäisivät yhä hyödyllisemmiksi käyvien seurausten sadonkorjuuaikaa. Niistä monista muista syistä välittämättä, joiden takia Satanian kapinallisten vangitsemista ja tuomitsemista viivytettiin, tämä yksikin syy olisi riittänyt selitykseksi siihen, miksei näitä synnintekijöitä internoitu aikaisemmin ja miksei heitä ole tuomittu ja hävitetty.

54:6.8 (619.5) Lyhytnäköisten ja aikaan sidottujen kuolevaisten ei pitäisi kovin kärkkäästi arvostella universumin asioiden kaukokatseisten ja kaikkiviisaiden hallintoviranomaisten toimeenpanemia viivytyksiä.

54:6.9 (620.1) Näihin ongelmiin liittyvän ihmisajattelun yhtenä erehdyksenä on ajatus siitä, että muka kaikki kehittyvän planeetan evolutionaariset kuolevaiset valitsisivat Paratiisiin johtavan elämänuran, ellei synti olisi heidän maailmaansa kironnut. Kyky kieltäytyä eloonjäämisestä ei ole peräisin Luciferin kapinan ajoilta. Kyky tehdä vapaaseen tahtoon perustuva päätös Paratiisiin vievän elämänuran suhteen on aina ollut kuolevaisen ihmisen omaisuutta.

54:6.10 (620.2) Noustessanne eloonjäämiskokemusta ylöspäin laajennatte käsitystänne universumista ja avarratte näkemyksiänne merkityksistä ja arvoista. Ja sillä tavoin pystytte ymmärtämään paremmin, miksi Luciferin ja Saatanan kaltaisten olentojen sallitaan jatkaa kapinointiaan. Käsitätte myös paremmin, miten ajallisrajoitteisesta pahasta voi viime kädessä (ellei jo välittömästi) koitua hyvää. Sen jälkeen kun saavutatte Paratiisin, saatte todellista valistusta ja lohtua kuunnellessanne, miten supernafifilosofit näitä universumin kuntoonpanoon liittyviä syvällisiä ongelmia pohtivat ja selittävät. Epäilen silti, tyytyykö mielenne täysin vielä tähänkään. Minä en ainakaan tullut tyydytetyksi, vielä silloinkaan kun olin tällä tavoin yltänyt universumifilosofian huipulle. Saavutin toki täyden ymmärryksen näistä monimutkaisista kysymyksistä, mutta se tapahtui, vasta kun minut oli osoitettu hallintotehtäviin superuniversumiin, jossa olen aktuaalisen kokemuksen kautta saanut riittävästi käsityskykyä ymmärtääkseni tällaisia monitahoisia kosmisen oikeudenmukaisuuden ja hengellisen filosofian ongelmia. Noustessanne Paratiisia kohti opitte yhä selvemmin, että universumin hallinnon monet ongelmalliset yksityiskohdat ovat käsitettävissä, vasta kun on hankittu enemmän kokemuksellista kapasiteettia ja saatu lisää hengellistä ymmärrystä. Kosminen viisaus on kosmisten tilanteiden ymmärtämisen edellytys.

54:6.11 (620.3) [Esittänyt muuan Voimallinen Sanansaattaja, joka on kokenut eloonjäämisen ajallisuuden universumien ensimmäisestä

järjestelmäkapinasta ja joka on nyt liitettynä Orvontonin superuniversumin hallituksen palvelukseen ja toimii käsillä olevassa asiassa Salvingtonin Gabrielin pyynnöstä.]

Luku 55

Valon ja elämän sfäärit

55:0.1 (621.1) VALON JA ELÄMÄN aikakausi on ajallis-avaruudellisen maailman viimeinen evoluutioon kuuluva kehitystaso. Tällainen asuttu maailma on päässyt kyseiseen vaiheeseen suoriutumalla aluksi ensimmäisistä alkukantaisen ihmisen ajoista ja käymällä sen jälkeen läpi toisiaan seuranneet planetaariset aikakaudet: Planeettaprinssiä edeltävän aikakauden, Planeettaprinssin jälkeisen aikakauden, Aatamin jälkeisen aikakauden, Hallinnollisen Pojan jälkeisen aikakauden ja lahjoittautuneen Pojan jälkeisen aikakauden. Ja sen jälkeen Kolminaisuuden Opettaja-Poikien toisiaan seuranneet planetaariset tehtäväkäynnit ovat aina vain pitemmälle menevine, jumalallista totuutta ja kosmista viisautta ilmentävine ilmoituksineen valmistaneet tällaisen maailman kaiken huipennuksena olevaa evolutionaarista saavutustasoa, vakiintunutta valon ja elämän statusta, varten. Näissä ponnistuksissa Opettaja-Pojat saavat aina nauttia Loistavien Iltatähtien ja toisinaan myös

Melkisedekien antamaa apua lopullisen planetaarisen aikakauden vakiinnuttamiseksi.

55:0.2 (621.2) Tämä Opettaja-Poikien viimeisen planetaarisen tehtäväkäyntinsä päätteeksi avaama valon ja elämän aikakausi jatkuu asutuissa maailmoissa ennalta määräämättömän ajan. Jokainen vakiintuneen statuksen edistyvä vaihe saatetaan Hallinnollisten Poikien oikeudellisin toimin erillistää peräkkäisiksi tuomiokausiksi, mutta kaikki tällaiset oikeudelliset toimet ovat puhtaasti teknisiä, eivätkä millään tavoin muuta planeetan tapahtumain kulkua.

55:0.3 (621.3) Vain superuniversumin yhteyspiireihin asettuville planeetoille on turvattu jatkuva olemassaolo, mutta sikäli kuin tiedämme, tässä tarkasteltavien valoon ja elämään asettuneiden maailmojen on määrä jatkaa olemassaoloaan kaikki tulevaisuuden ikuiset aikakaudet.

55:0.4 (621.4) Valon ja elämän aikakauden ilmaantuminen evolutionaarisessa maailmassa koostuu seitsemästä vaiheesta, ja tässä yhteydessä tulisi panna merkille, että Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten maailmat kehittyvät samoja suuntaviivoja noudatellen kuin suuntaajafuusiosarjoihin kuuluvat maailmat. Nämä valon ja elämän seitsemän vaihetta ovat:

55:0.5 (621.5) 1. Ensimmäinen eli planetaarinen vaihe.

55:0.6 (621.6) 2. Toinen eli järjestelmävaihe.

55:0.7 (621.7) 3. Kolmas eli konstellaatiovaihe.

55:0.8 (621.8) 4. Neljäs eli paikallisuniversumivaihe.

55:0.9 (621.9) 5. Viides eli piensektorivaihe.

55:0.10 (621.10) 6. Kuudes eli suursektorivaihe.

55:0.11 (621.11) 7. Seitsemäs eli superuniversumivaihe.

55:0.12 (621.12) Tämän kertomuksen lopuksi kuvaillaan näitä edistyvän kehityksen vaiheita siinä mielessä, miten ne suhteutuvat universumin organisaatioon, mutta kukin maailma voi saavuttaa kunkin vaiheen planetaariset arvot muiden maailmojen kehityksestä tai planetaarisen tason yläpuolella olevista universumihallinnon tasoista täysin riippumatta.

1. Morontiatemppeli

55:1.1 (622.1) Morontiatemppelin olemassaolo asutun maailman pääkaupungissa on todistuksena tällaisen sfäärin pääsystä valon ja elämän vakiintuneisiin aikakausiin. Ennen kuin Opettaja-Pojat viimeisen tehtäväkäyntinsä päättyessä lähtevät maailmasta, he avaavat tämän evolutionaarisen saavutustason viimeisen aikakauden; he valvovat tapahtumia sinä päivänä, jona ”pyhä temppeli laskeutuu maan päälle”. Tätä tapahtumaa, joka on merkki valona elämän aikakauden sarastamisesta, kunnioittaa tälle planeetalle lahjoittautunut Paratiisin-Poika aina henkilökohtaisella läsnäolollaan, sillä hän saapuu todistamaan tätä suurta päivää. Ja tässä verrattoman kauniissa temppelissä tämä lahjoittautunut Paratiisin-Poika julistaa pitkään palvelleen Planeettaprinssin

uudeksi Planeetan Hallitsijaksi ja antaa tällaiselle uskolliselle Lanonandek-Pojalle uudet valtuudet ja planeetan asioiden osalta entistä laajemman määräysvallan. Myös Järjestelmän Hallitsija on läsnä ja puhuu näiden julistusten vahvistukseksi.

55:1.2 (622.2) Morontiatemppelissä on kolme osaa. Keskimmäisenä on Paratiisin lahjoittautuneen Pojan pyhäkkö. Oikealla on entisen Planeettaprinssin, nykyisen Planeetanhallitsijan, istuin; ja temppelissä läsnä ollessaan tämä Lanonandek-Poika on tuon maailman hengellisempien yksilöiden nähtävissä. Vasemmalla on planeetan palvelukseen kiinnitettyjen finaliittien kulloisenkin päällikön istuin.

55:1.3 (622.3) Vaikka planetaaristen temppelien onkin sanottu ”laskeutuvan taivaasta”, mitään varsinaista ainetta ei todellisuudessa siirretä järjestelmän päämajasta. Kunkin temppelin rakenne suunnitellaan pienoiskoossa järjestelmän pääkaupungissa, ja Morontiavoiman Valvojat tuovat sen jälkeen nämä hyväksytyt suunnitelmat planeetalle. Täällä he ryhtyvät rakennusohjeita noudattaen ja yhdessä Fyysisten Päävalvojien kanssa rakentamaan morontiatemppeliä.

55:1.4 (622.4) Keskikokoiseen morontiatemppeliin mahtuu istumaan noin kolmesataatuhatta katsojaa. Näitä rakennuksia ei käytetä palvontaan, näytelmäesityksiin eikä kaukoviestityssanomien vastaanottamiseen, vaan ne on vihitty planeetan erityisseremonioita varten, kuten yhteydenpitoon Järjestelmän Hallitsijan tai Kaikkein Korkeimpien kanssa; erityisiä näkyväistämisseremonioita varten,

joiden tarkoituksena on paljastaa henkiolentojen persoonallisuuden läsnäolo; sekä hiljaisuudessa tapahtuvaa kosmista mietiskelyä varten. Kosmisen filosofian koulut pitävät siellä päättäjäistilaisuuksiaan, ja siellä pidetään niin ikään tilaisuus, jossa kyseisen maailman kuolevaiset saavat planetaarisen tunnustuksen saavutuksistaan korkea-asteisen sosiaalisen palvelun alalla sekä muista merkittävistä suorituksista.

55:1.5 (622.5) Tällainen morontiatemppeli toimii myös kokoontumispaikkana, jossa ollaan todistamassa elävien kuolevaisten siirtoa morontiaolomuodon piiriin. Koska taivaaseenottotemppeli on valmistettu morontiamateriaalista, sitä ei tuhoa sen kuluttavan tulen hehkuva kirkkaus, joka jälkiä jättämättä hävittää siellä lopullisen fuusion jumalallisen Suuntaajan kanssa kokevien kuolevaisten fyysisen ruumiin. Suurikokoisessa maailmassa nämä lähtöleimahdukset ovat miltei yhtämittaisia, ja taivaaseenottotapausten lisääntyessä planeetan eri puolille järjestetään morontiaelämän sivupyhäkköjä. Oleskelin hiljattain kaukana pohjoisessa sijaitsevassa maailmassa, jossa oli toiminnassa kaksikymmentäviisi morontiapyhäkköä.

55:1.6 (622.6) Vakiintumista edeltävissä maailmoissa eli planeetoilla, joilla ei ole morontiatemppeleitä, nämä fuusioleimahdukset tapahtuvat useinkin planeetan ilmakehässä, jonne keskiväliolennot ja fyysiset valvojat nostavat siirtoehdokkaan aineellisen ruumiin.

2. Kuolema ja taivaaseenotto

55:2.1 (623.1) Luonnollinen, fyysinen kuolema ei ole kuolevaiselle olennolle väistämättömyys. Valtaosa pitkälle ehtineistä evolutionaarisista olennoista, valon ja elämän viimeisessä vaiheessa olevien maailmojen kansalaisista, ei kuole, vaan heidät otetaan lihallisesta elämästä suoraan morontiaolemassaolon piiriin.

55:2.2 (623.2) Tämä kokemus translaatiosta, jossa siis siirrytään aineellisesta elämästä morontiatilaan, kokemus kuolemattoman sielun fuusiosta sisimmässä olevan Suuntaajan kanssa, käy yhä tavallisemmaksi, sitä mukaa kun planeetan kehitys etenee. Aluksi vain muutamat kunkin aikakauden kuolevaisista saavuttavat sellaisen hengellisen edistymisen tason, että heidät temmataan taivaaseen, mutta kun Opettaja-Poikien toinen toistaan seuraavista aikakausista koostuva jakso alkaa, sattuu yhä useampia suuntaajafuusioita, ennen kuin näiden edistyvien kuolevaisten yhä pitemmäksi käyvä elämänkaari päättyy. Ja Opettaja-Poikien viimeiseen tehtäväkäyntiin mennessä jo lähimain neljännes näistä suurenmoisista kuolevaisista on saanut vapautuksen luonnollisesta kuolemasta.

55:2.3 (623.3) Kun ollaan pitemmällä valon ja elämän aikakaudessa, keskiväliolennot tai näiden kumppanit aavistavat sielun ja Suuntaajan yhdistymisen olevan lähestymässä, ja he huomauttavat tästä kohtalonsuojelijoille. Nämä vuorostaan tiedottavat nämä asiat

finaliittiryhmälle, jonka toimivallan alaisuudessa tämä kuolevainen mahdollisesti toimii; sitten julkaistaan Planeetan Hallitsijan käsky, jonka mukaan tämä kuolevainen vetäytyy kaikista planetaarisista velvollisuuksista, jättää jäähyväiset synnyinmaailmalleen ja lähtee Planeetan Hallitsijan sisempään temppeliin odottamaan siellä siirtokuljetusta morontiaan, translaatioleimahdusta evoluution aineellisesta toimipiiristä esihengellisen edistymisen morontiatasolle.

55:2.4 (623.4) Kun tällaisen fuusioehdokkaan perhe, ystävät ja työtoverit ovat kokoontuneet morontiatemppeliin, he asettuvat sen keskuskorokkeen ympärille, jolla fuusioehdokkaat lepäävät, samalla kun he vapaasti keskustelevat paikalle kokoontuneiden ystäviensä kanssa. Heidän väliinsä järjestyy kehäksi taivaallisia persoonallisuuksia suojelemaan aineellisia kuolevaisia niiden energioiden vaikutukselta, joita esiintyy sen ”elämän leimahduksen” hetkellä, joka vapauttaa ylösnousemusehdokkaan aineellisen ruumiin kahleista ja tekee tällaisen evolutionaarisen kuolevaisen hyväksi kaiken, mitä luonnollinen kuolema omalta osaltaan tekee lihallisuudesta sillä keinoin vapautuville.

55:2.5 (623.5) Avaraan temppeliin saattaa kokoontua useita fuusioehdokkaita yhtä aikaa. Ja miten kaunis onkaan tämä tilaisuus, johon kuolevaiset näin kokoontuvat todistamaan hengellisissä liekeissä tapahtuvaa rakkaittensa ylösnousemusta, ja millaisen vastakohdan se muodostaakaan niille aiemmille aikakausille, jolloin kuolevaisten oli luovutettava poisnukkuneensa maan luonnonvoimien syliin! Ihmisen kehityksen aikaisemmille vaiheille

ominaisen itkun ja valituksen tilalla on nyt hurmioitunut ilo ja ylevin innostus, kun nämä Jumalaa tuntevat kuolevaiset lausuvat rakkailleen väliaikaiset jäähyväiset kuluttavan tulen suurenmoisuuden ja korkeuksiin nousevan kirkkauden hengellisten liekkien siirtäessä heidät pois aineellisista yhteyksistään. Valoon ja elämään asettuneissa maailmoissa ”hautajaiset” ovat tilaisuuksia, joissa vallitsee ylin ilo, syvä autuudentunne ja sanoin kuvaamaton toivo.

55:2.6 (623.6) Usko, toivo ja varmuus täyttävät näiden edistyvien kuolevaisten sielun yhä suuremmassa määrin. Tunnelma translaatioalttarin ympärille kerääntyneiden keskuudessa muistuttaa riemuitsevien ystävien ja sukulaisten tunnelmaa, silloin kun nämä kerääntyvät jonkun ryhmänsä jäsenen valmistumistilaisuuteen tai kun he ovat todistamassa jollekulle joukkoonsa kuuluvalle myönnetyn suuren kunnianosoituksen luovuttamista. Olisi selvästikin hyödyllistä, jos vähemmän edistyneet kuolevaiset voisivat oppia suhtautumaan luonnolliseen kuolemaan tavalla, jossa olisi edes rahtunen tätä samaa iloa ja riemullisuutta.

55:2.7 (624.1) Kuolevaiset läsnäolijat eivät fuusioleimahduksen jälkeen voi nähdä mitään taivaaseen otetuista kumppaneistaan. Tällaiset taivaaseen otetut sielut menevät suuntaajasiirrolla suoraan asianomaisen morontiakoulutusmaailman kuolleistaheräämissaliin. Näitä tapahtumia, joissa on kysymys elävien ihmisolentojen translaatiosta morontiamaailmoihin, valvoo arkkienkeli, joka oli määrättynä tuohon maailmaan sinä päivänä, jona se oli juuri asettunut valoon ja elämään.

55:2.8 (624.2) Kun maailma on saavuttanut valon ja elämän neljännen vaiheen, yli puolet kuolevaisista poistuu planeetalta siten, että heidät otetaan elävien joukosta. Tällainen kuolemantapausten väheneminen jatkuu jatkumistaan, mutta en tiedä ainoatakaan järjestelmää, jonka asutut maailmat – vaikka ne olisivat asettuneet elämään jo kauan sitten – olisivat täysin vapaita luonnollisesta kuolemasta keinona päästä lihallisuuden kahleista. Ja aina siihen saakka, kunnes tällainen planetaarisen kehityksen korkea taso on yleispätevästi saavutettu, paikallisuniversumin morontiakoulutusmaailmojen on edelleenkin palveltava kehittyvien morontiaetenijöiden opetus- ja kulttuurisfääreinä. Kuoleman eliminoiminen on teoreettisesti mahdollista, mutta havaintojeni mukaan niin ei vielä ole tapahtunut. Tällainen tilanne on kenties saavutettavissa vakiintuneen planetaarisen elämän seitsemännen vaiheen toisiaan seuraavien aikakausien kaukaisuudessa olevien jaksojen aikana.

55:2.9 (624.3) Vakiintuneiden sfäärien kukoistuksen aikakausina taivaaseen otetut sielut eivät käy mansiomaailmojen läpi. He eivät myöskään viivy opiskelijan ominaisuudessa järjestelmän tai konstellaation morontiamaailmoissa. He eivät läpikäy yhtäkään morontiaelämän varhaisemmista vaiheista. He ovat ainoat ylösnousemuskuolevaiset, jotka näin miltei kokonaan välttävät morontiatilassa tapahtuvan siirtämisen aineellisesta olotilasta puolittaiseen hengen tilaan. Tällaiset *Pojan tempaamat* kuolevaiset saavat ylösnousemuksellisen elämänvaiheen ensimmäisen kokemuksensa universumipäämajan edistysmaailmojen

palvelutehtävissä. Ja näistä Salvingtonin opintomaailmoista he palaavat opettajan asemassa juuri niihin maailmoihin, jotka he ohittivat, ja jatkavat myöhemmin matkaansa sisäänpäin Paratiisia kohti reittiä, joka on asetettu kuolevaisten ylösnousemusta varten.

55:2.10 (624.4) Jospa vain voisit vierailla pitkälle edenneessä kehitysvaiheessa olevalla planeetalla, käsittäisit pian, mistä syystä tällainen eriytetty ylösnousemuskuolevaisten vastaanotto mansio- ja korkeampiin morontiamaailmoihin on järjestetty. Ymmärtäisit oitis, että tällaisilta suuresti kehittyneiltä sfääreiltä matkaan lähtevät olennot ovat valmiita jatkamaan Paratiisiin-nousuaan paljon ennen Urantian kaltaisesta sekavasta ja takapajuisesta maailmasta saapuvaa keskivertokuolevaista.

55:2.11 (624.5) Nousivatpa ihmiset morontiamaailmoihin miltä planetaariselta saavutusten tasolta tahansa, seitsemän mansiosfääriä tarjoavat heille yltäkyllin tilaisuuksia saada opettaja-oppilaina kokemusta kaikesta, mikä heiltä jäi heidän synnyinplaneettansa edistyneen statuksen johdosta kokematta.

55:2.12 (624.6) Universumi soveltaa erehtymättä näitä yhdenvertaistamismenetelmiä, joiden tarkoituksena on varmistaa, ettei yhdeltäkään taivasmatkalaiselta riistetä mitään, mikä on hänen ylösnousemuskokemukselleen välttämätöntä.

3. Kultaiset aikakaudet

55:3.1 (624.7) Tänä valon ja elämän aikakautena maailma voi Planeetan Hallitsijan isällisen hallinnon alaisuudessa aina vain paremmin. Tähän aikaan mennessä maailmat edistyvät jo liikevoimalla, jonka yksikielisyys, yksiuskontoisuus ja – normaaleilla sfääreillä – yksirotuisuus tuottavat. Mutta tämä aikakausi ei ole täydellinen. Näissä maailmoissa on vieläkin hyvinvarustettuja sairaaloita, sairaiden hoitokoteja. Tapaturmista johtuvien vammojen hoidon, korkeaan ikään väistämättömästi liittyvän raihnaisuuden sekä vanhuudenheikkoudesta johtuvien häiriöiden muodostamat ongelmat ovat yhä olemassa. Sairastuvuutta ei ole koskaan voitettu, eikä maan eläimiä ole vielä täydellisesti alistettu, mutta verrattaessa niitä Planeettaprinssiä edeltäneen aikakauden alkukantaisen ihmisen aikoihin tällaiset maailmat ovat kuin Paratiisi. Jos sinut voitaisiin yhtäkkiä kuljettaa tässä kehitysvaiheessa olevalle planeetalle, kuvailisit vaistomaisesti tällaista maailmaa taivaaksi maan päällä.

55:3.2 (625.1) Aineellisista asioista huolehtivan ihmisten hallituksen toiminta jatkuu koko tämän suhteellisen edistyksen ja verrattaisen täydellisyyden aikakauden läpi. Vierailin äskettäin eräässä valon ja elämän ensimmäisessä vaiheessa olevassa maailmassa, jossa julkiset toiminnot rahoitettiin kymmenysmenetelmällä. Jokainen täysikasvuinen työntekijä – ja kaikilla työkykyisillä kansalaisilla oli jokin työ – maksoi kymmenen prosenttia tuloistaan tai pääomansa lisäyksestä julkiseen kassaan, josta se käytettiin seuraaviin tarkoituksiin:

55:3.3 (625.2) 1. Kolme prosenttia käytettiin totuuden – tieteen, opetuksen ja filosofian – edistämiseen.

55:3.4 (625.3) 2. Kolme prosenttia osoitettiin kauneudelle – vapaille harrastuksille, sosiaaliselle vapaa-ajanvietolle ja taiteelle.

55:3.5 (625.4) 3. Kolme prosenttia omistettiin hyvyydelle – sosiaaliselle palvelutyölle, altruismille ja uskonnolle.

55:3.6 (625.5) 4. Yksi prosentti siirrettiin vakuutusrahastoksi tapaturman, sairauden, vanhuuden tai torjumattomissa olevien onnettomuuksien aiheuttaman työkyvyttömyyden varalle.

55:3.7 (625.6) Tämän planeetan luonnonvaroja hoidettiin yhteiskunnallisina varoina, yhteisomaisuutena.

55:3.8 (625.7) Korkein tässä maailmassa kansalaiselle myönnettävä kunnianosoitus oli ”korkeimman palvelun” kunniamerkki, joka oli ainoa morontiatemppelissä koskaan luovutettava tunnustuksenosoitus. Tämä tunnustus myönnettiin niille, jotka olivat pitkään jatkuneella toiminnallaan kunnostautuneet aineellisuuden tuolle puolelle menevän tutkimustoiminnan tai planeetan sosiaalisen palvelutoiminnan jollakin lohkolla.

55:3.9 (625.8) Useimpia yhteiskunnallisia ja hallinnollisia virkoja hoitivat miehet ja naiset yhdessä. Suurin osa opetustyöstä tehtiin niin ikään yhdessä; samanlaiset yhdessä toimivat parit suorittivat myös kaikki oikeudelliset luottamustehtävät.

55:3.10 (625.9) Näissä suurenmoisissa maailmoissa jakso, jolloin vanhemmat saavat lapsia, ei jatku erityisen pitkään. Ei ole kovin suositeltavaa päästää lapsiperheessä ikäeroja kasvamaan liian suuriksi. Kun lapsilla ei ole suuria ikäeroja, he kykenevät antamaan paljon enemmän keskinäisen kasvatuksensa hyväksi. Ja lapset saavuttavat näissä maailmoissa suurenmoisen kouliintumisen sellaisten kilpajärjestelmien avulla, jotka edellyttävät halullista eteenpäin pyrkimistä totuuden, kauneuden ja hyvyyden oppimisen pitkälle edistyneillä alueilla ja monenlaista pystyvyyttä edustavilla osa-alueilla. Ei ole pelkoa, etteikö tällaisilla glorifioiduilla sfääreilläkin ilmenisi paljon pahaa, todellista tai potentiaalista, mikä on totuuden ja erheen, hyvän ja pahan, synnin ja vanhurskauden välillä tehtävän valinnan kannalta haastavaa.

55:3.11 (625.10) Tällaisilla edistyneillä evolutionaarisilla planeetoilla kuolevaisten olemassaoloon liittyy kuitenkin eräs väistämätön rasite. Kun vakiintunut maailma edistyy valon ja elämän kolmannen vaiheen tuolle puolen, kaikkien taivasmatkalaisten on määrä ennen piensektoriinpääsyä saada jonkinlainen, kestoltaan lyhytaikainen tehtävä kehityksen aikaisempia vaiheita läpikäyvällä planeetalla.

55:3.12 (626.1) Jokainen näistä toinen toistaan seuraavista aikakausista merkitsee yhä parempia tuloksia planetaarisen edistymisen kaikilla aloilla. Valon aikakauden alkuvaiheessa totuuden julkituontia laajennettiin niin, että se kattoi universumien universumin toiminnot, kun taas järjestyksessä toisella aikakaudella Jumaluutta koskevana opintona on pyrkimys saada käsitys Luoja-Poikien – Seitsenkertaisen Jumalan ensimmäisen tason – olemuksen,

tehtävän, huolenpidon, yhteyksien, alkuperän ja päämäärän moninaisuudesta.

55:3.13 (626.2) Urantian kokoisella planeetalla olisi, sitten kun se jo on melko pitkälle vakiintunut, suunnilleen sata hallinnollista alakeskusta. Näitä alakeskuksia johtaisi jokin seuraavista pätevien hallintovirkailijoiden ryhmistä:

55:3.14 (626.3) 1. Nuoret Aineelliset Pojat ja Tyttäret, jotka on tuotu järjestelmän pääkaupungista toimimaan hallitsevan Aatamin ja Eevan avustajina.

55:3.15 (626.4) 2. Planeettaprinssin puolittain kuolevaisiin kuuluvan esikunnan jälkeläiset, joita on eräissä maailmoissa tuotettu tätä ja muita samankaltaisia tehtäviä varten.

55:3.16 (626.5) 3. Suoraan Aatamista ja Eevasta polveutuva planetaarinen jälkeläistö.

55:3.17 (626.6) 4. Aineellistetut ja ihmistetyt keskiväliolennot.

55:3.18 (626.7) 5. Suuntaajaanfuusioitumisen statuksen omaavat kuolevaiset, jotka omasta pyynnöstään ja Suuntaajien universumipäällikkönä toimivan Personoidun Suuntaajan määräyksestä on väliaikaisesti irrotettu taivaasenottojärjestyksestä, jotta he voisivat toistaiseksi jäädä planeetalle hoitamaan tärkeitä hallinnollisia virkoja.

55:3.19 (626.8) 6. Planetaarisissa hallintokouluissa erityisesti koulutetut kuolevaiset, jotka ovat lisäksi saaneet morontiatemppelin kunniamerkin korkeimmasta palvelutyöstä.

55:3.20 (626.9) 7. Tietyt valinnaiset komissiot, joihin kuuluu kolme asian vaatimalla tavalla pätevöitynyttä kansalaista. Kansalaiset valitsevat heidät aika ajoin Planeetan Hallitsijan määräyksestä sen mukaan, miten heillä on erityistä kykyä johonkin tiettyyn tehtävään, joka on kyseisellä planetaarisella erityislohkolla välttämätön suorittaa.

55:3.21 (626.10) Urantian edessä oleva suuri hankaluus valon ja elämän ylevän planetaarisen tavoitteen saavuttamisen kannalta sisältyy sairauksien, rappeutumisen, sodan, monia värejä olevien rotujen ja monikielisyyden ongelmiin.

55:3.22 (626.11) Mikään evolutionaarinen maailma ei voi toivoakaan etenevänsä valoonvakiintuneisuuden ensimmäistä vaihetta pitemmälle, ennen kuin se on päässyt tilanteeseen, jossa vallalla on yksi kieli, yksi uskonto ja yksi filosofia. Yksirotuisuus helpottaa tällaisen tilan saavuttamista suuresti, mutta Urantian monikansaisuus ei tee korkeampien vaiheiden saavuttamista mahdottomaksi.

4. Hallinnolliset uudelleenjärjestelyt

55:4.1 (626.12) Vakiintuneen olemassaolon toinen toistaan seuraavien vaiheiden kuluessa asutut maailmat astuvat hämmästyttäviä edistysaskeleita tehtävään tarjoutuneiden Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenten, niiden Paratiisin saavuttaneiden taivasmatkalaisten viisaan ja myötätuntoisen hallinnon alaisuudessa,

jotka ovat palanneet huolehtimaan lihallisuudessa elävistä veljistään. Nämä finaliitit toimivat aktiivisessa yhteistyössä Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kanssa, mutta varsinaisen osallistumisensa maailman asioiden hoitoon he aloittavat vasta morontiatemppelin ilmestyessä maan päälle.

55:4.2 (626.13) Lopullisuuden Saavuttajakunnan planetaarisen hoivan virallisesti alettua taivaallisten joukkojen enemmistö vetäytyy pois näyttämöltä. Mutta kohtalonsuojelijaserafit osoittavat edelleenkin henkilökohtaista hoivaa valossa edistyville kuolevaisille. Näitä enkeleitä saapuu kaikkina vakiintuneina aikakausina tosiasiassa entistäkin suuremmin määrin, sillä planetaarisen elämänkaarensa kuluessa yhä suuremmat ihmisryhmät saavuttavat kuolevaisille asetettujen tasavertaisten tavoitteiden saavuttamista merkitsevän kolmannen kosmisen kehän.

55:4.3 (627.1) Tämä on vasta ensimmäinen niistä peräkkäisistä hallinnollisista järjestelyistä, jotka liittyvät peräjälkeen seuraavien aikakausien yhä loistavampien tulosten saavuttamiseen asutuissa maailmoissa, sitä mukaa kuin nämä etenevät vakiintuneen olomuodon ensimmäisestä vaiheesta seitsemänteen.

55:4.4 (627.2) 1. *Valon ja elämän ensimmäinen vaihe*. Tässä ensimmäisessä vakiintuneessa vaiheessa olevaa maailmaa hoitaa kolme hallitsijaa:

55:4.5 (627.3) a. Planeetan Hallitsija, jonka on määrä ennen pitkää saada neuvoja tässä tarkoituksessa toimivalta Kolminaisuuden

Opettaja-Pojalta, ja tämä on mitä todennäköisimmin tällaisten Poikien viimeisen kyseisellä planeetalla toimineen ryhmän päällikkö.

55:4.6 (627.4) b. Planeetan finaliittikunnan päällikkö.

55:4.7 (627.5) c. Aatami ja Eeva, jotka toimivat yhdessä Prinssi-Hallitsijan ja finaliittien päällikön kaksinaisen johtajuuden yhdistäjinä.

55:4.8 (627.6) Ylennetyt ja tehtävistään vapautetut keskiväliolennot toimivat serafisuojelijoiden ja finaliittien tulkkeina. Eräs Kolminaisuuden Opettaja-Poikien viimeisimpiä tekoja heidän päätösvierailullaan on asianomaisen maailman keskiväliolentojen vapauttaminen tehtävistään ja näiden ylentäminen (tai palauttaminen) korkeampaan planetaariseen asemaan nimittämällä heidät vakiintuneen sfäärin uuden hallinnon vastuunalaisiin virkoihin. Ihmisten näkökyvyn ulottuvuuteen on jo tehty sellaiset muutokset, että kuolevaisten on mahdollista tunnistaa nämä siihen asti näkymättömät serkkunsa varhaiselta Aatamin hallituskaudelta. Tämän mahdollistavat fyysisen tieteen viimeiset löydöt yhdessä Fyysisten Päävalvojien planetaaristen toimintojen laajenemisen kanssa.

55:4.9 (627.7) Järjestelmän Hallitsijalla on valtuudet myöntää keskiväliolennoille vapautus tehtävistä milloin tahansa ensimmäisen vakiintuneen vaiheen jälkeen niin, että he Elämänkantajien ja fyysisten valvojien antaman avun turvin saattavat muuttua morontiatilassa olevan ihmisen kaltaiseksi, ja Ajatuksensuuntaajan saatuaan he voivat lähteä nousemaan kohti Paratiisia.

55:4.10 (627.8) Kolmannessa ja sitä myöhäisemmissä vaiheissa jotkut keskiväliolennot jatkavat yhä toimintaansa, pääosin finaliittien kontaktipersoonallisuuksina, mutta sitä mukaa kuin siirrytään valon ja elämän vaiheesta toiseen, keskiväliolentojen tilalle astuu yhä suuremmassa määrin yhteyspalvelijoiden uusia yhteisöjä; vain hyvin harvat heistä jäävät koskaan valon neljännen vaiheen tuolle puolen. Paratiisista saapuu seitsemännen vaiheen aikana absoniittihoivaajia palvelemaan tiettyjen universumiluotujen tehtävissä.

55:4.11 (627.9) 2. *Valon ja elämän toinen vaihe*. Tälle aikakaudelle luo maailmoissa loistoa sen Elämänkantajan saapuminen, josta tulee planeetan hallitsijoiden vapaaehtoinen neuvonantaja asioissa, jotka koskevat kuolevaisrodun puhdistamiseen ja vakauttamiseen tarvittavia lisätoimenpiteitä. Näin Elämänkantajat siis osallistuvat aktiivisesti ihmissuvun edelleen kehittämiseen – fyysisessä, sosiaalisessa ja taloudellisessa mielessä. Ja tällöin he laajentavat valvontaansa siten, että se kattaa kuolevaiskannan edelleenpuhdistamisen. Tämä tapahtuu ne takapajuiset ja sitkeähenkiset jäänteet lujin ottein eliminoimalla, jotka edustavat heikompilaatuista potentiaalia älyllisellä, filosofisella, kosmisella ja hengellisellä alalla. Ne, jotka suunnittelevat elollisuuden ja juurruttavat sen asutettavaan maailmaan, ovat kaikin puolin päteviä neuvomaan Aineellisia Poikia ja Tyttäriä; ja näillä on puolestaan täydet ja kiistattomat valtuudet puhdistaa kehittyvä rotu kaikista epäsuotuisasti vaikuttavista tekijöistä.

55:4.12 (627.10) Vakiintuneen planeetan toisesta vaiheesta lähtien ja sittemmin sen koko kehityskulun ajan Opettaja-Pojat palvelevat finaliittien neuvonantajina. Tällaisissa tehtävissä he palvelevat vapaaehtoisina, eivät tehtäväänosoituksen nojalla. Ja he palvelevat yksinomaan finaliittikunnan mukana, paitsi että Planetaarinen Aatami ja Eeva voivat Järjestelmän Hallitsijan suostumuksella saada heitä neuvojikseen.

55:4.13 (628.1) 3. *Valon ja elämän kolmas vaihe*. Asutut maailmat alkavat tämän kauden aikana arvostaa uudella tavalla Päivien Muinaisia, Seitsenkertaisen Jumalan toista tasoa, ja näiden superuniversumin hallitsijoiden edustajat solmivat uusia yhteyksiä planeetan hallintoon.

55:4.14 (628.2) Finaliitit toimivat vakiintuneen olemassaolon jokaisen toinen toistaan seuraavan aikakauden kuluessa yhä moninaisemmissa ominaisuuksissa. Finaliittien, Iltatähtien (ylienkeleiden) ja Kolminaisuuden Opettaja-Poikien välillä vallitsee läheinen yhteistyösuhde.

55:4.15 (628.3) Tämän tai seuraavan aikakauden kuluessa nelijäsenisen hoivaajahenkiryhmän avustama Kolminaisuuden Opettaja-Poika kiinnitetään valinnaisen kuolevaistoimeenpanopäällikön palvelukseen, ja tämä puolestaan asetetaan nyt Planeetan Hallitsijan rinnalle maailman asioiden yhteishallintoviranomaiseksi. Nämä kuolevaiset toimeenpanopäälliköt palvelevat planeetan ajanlaskun mukaan kaksikymmentäviisi vuotta, ja nimenomaan tämä uusi asiaintila helpottaa Aatamin ja Eevan seuraavina aikakausina

tapahtuvaa irrottautumista pitkäaikaisena toimintakohteenaan olleesta maailmasta.

55:4.16 (628.4) Hoivaavien henkien nelijäsenisiin ryhmiin kuuluvat sfäärin serafipäällikkö, superuniversumin sekonafineuvonantaja, taivaaseenottoja valvova arkkienkeli sekä se omniafi, joka toimii järjestelmän päämajaan sijoitetun Valtuutetun Vartiomiehen henkilökohtaisena edustajana. Mutta nämä neuvojat eivät koskaan tyrkytä neuvojaan.

55:4.17 (628.5) 4. *Valon ja elämän neljäs vaihe*. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat ilmestyvät maailmoihin uusissa rooleissa. Avustajinaan sellaisia luotujen kolminaistamia poikia, jotka ovat varsin kauan olleet yhteydessä heidän luokkaansa, he saapuvat nyt maailmoihin Planeetan Hallitsijan ja hänen kumppaniensa vapaaehtoisiksi neuvonantajiksi ja neuvojiksi. Tällaiset Paratiisi–Havonan kolminaistamien poikien ja ylösnousemuksellisten kolminaistamien poikien muodostamat parit edustavat toisistaan poikkeavia universuminäkökulmia ja erilaisia henkilökohtaisia kokemuksia, jotka ovat planeettojen vallankäyttäjien kannalta erittäin hyödyllisiä.

55:4.18 (628.6) Tämän aikakauden jälkeen Planetaarinen Aatami ja Eeva voivat milloin tahansa anoa Hallitsija-Luojapojalta vapautusta planetaarisista velvollisuuksista kyetäkseen aloittamaan nousunsa Paratiisiin; tai he voivat jäädä planeetalle sellaisten edistyneiden kuolevaisten muodostaman yhä hengellisemmän yhteisön vasta ilmaantuvan luokan johtajiksi, jotka pyrkivät käsittämään Loistavien

Iltatähtien julkituomia finaliittien filosofisia opetuksia, Iltatähtiä nimittäin määrätään nyt näihin maailmoihin työskentelemään pareittain superuniversumin päämajasta saapuvien sekonafien kanssa.

55:4.19 (628.7) Finaliitit huolehtivat enimmäkseen yhteisön uusien ja aineellisuuden ylittävien toimintojen – sosiaalisten, kulttuuristen, filosofisten, kosmisten ja hengellisten – alkuunsaattamisesta. Sikäli kuin olemme voineet havaita, he jatkavat tätä hoivaa pitkälle evolutionaarisen vakauden seitsemänteen vaiheeseen, jolloin he mahdollisesti lähtevät suorittamaan hoivatyötä ulkoavaruuteen. Otaksumme, että tämän jälkeen heidän paikkansa täyttävät Paratiisista tulevat absoniittiset olennot.

55:4.20 (628.8) 5. *Valon ja elämän viides vaihe*. Tässä vakiintuneen olemassaolon vaiheessa uudelleenjärjestelyt koskevat miltei yksinomaisesti fyysisiä aloja, ja ne ovat ensi sijassa Fyysisten Päävalvojien huolena.

55:4.21 (628.9) 6. *Valon ja elämän kuudennessa* vaiheessa tapahtuu maailman mieliyhteyspiirien uusien toimintojen kehitys. Kosmisesta viisaudesta näyttää tulevan universumissa esiintyvän mielellisyyden perusosa.

55:4.22 (628.10) 7. *Valon ja elämän seitsemäs vaihe*. Seitsemännen aikakauden alkuvaiheessa Planeetan Hallitsijaa neuvovan

Kolminaisuus-Opettajan seuraan liittyy Päivien Muinaisten lähettämä vapaaehtoinen neuvoja, ja myöhemmin heidän seuraansa liittyy vielä kolmaskin neuvonantaja, joka saapuu superuniversumin Korkeimman Toimeenpanijan lähettämänä.

55:4.23 (629.1) Tämän vaiheen aikana, ellei jo ennemmin, tapahtuu aina Aatamin ja Eevan vapauttaminen planetaarisista tehtävistään. Mikäli finaliittikuntaan kuuluu joku Aineellinen Poika, tästä saattaa tulla kuolevaisen toimeenpanopäällikön työtoveri, ja toisinaan yksi Melkisedekeistä tarjoutuu toimimaan tässä ominaisuudessa. Jos finaliittien joukossa on keskiväliolento, kaikille tuohon yhteisöön kuuluville planeetalla edelleen oleville jäsenille myönnetään välitön ero tehtävistään.

55:4.24 (629.2) Sen jälkeen kun Planetaarinen Aatami ja Eeva ovat vapautuneet aikakausia jatkuneesta toimeksiannostaan, he voivat valita jonkin seuraavista elämänvaiheista:

55:4.25 (629.3) 1. He voivat hankkia itselleen vapautuksen planeetalta ja siirtyä universumipäämajasta välittömästi elämänvaiheeseen, joka vie Paratiisiin, ja saada morontiakokemuksensa päätteeksi Ajatuksensuuntaajan.

55:4.26 (629.4) 2. Varsin usein käy niin, että Planetaarinen Aatami ja Eeva saavat Suuntaajan, kun he vielä palvelevat valoon asettuneessa maailmassa, samalla kun Suuntaajan saavat jotkut heidän planeetan ulkopuolelta peräisin olevat, suoraan heistä polveutuvat lapsensa, jotka ovat tarjoutuneet toimimaan määräajan planeettapalvelun piirissä. Myöhemmin he kaikki saavat mennä universumipäämajaan ja aloittaa Paratiisiin johtavan elämänvaiheensa sieltä.

55:4.27 (629.5) 3. Planetaarinen Aatami ja Eeva voivat päättää – niin kuin järjestelmän päämajasta kotoisin olevat Aineelliset Pojat ja Tyttäret tekevät – lähteä lyhyeksi ajaksi suoraan midsoniittimaailmaan ja saada Suuntaajansa siellä.

55:4.28 (629.6) 4. He saattavat päättää palata järjestelmän päämajaan istuakseen siellä jonkin aikaa korkeimman oikeuden tuomareina, minkä palvelun jälkeen he saavat Suuntaajan ja aloittavat nousun Paratiisiin.

55:4.29 (629.7) 5. He saattavat pitää parempana palata hallintotehtävistään takaisin synnyinmaailmaansa palvellakseen siellä jonkin aikaa opettajina ja tullakseen Suuntaajan asuttamaksi, silloin kun heidät siirretään universumin päämajaan.

55:4.30 (629.8) Kaikkien näiden ajanjaksojen ajan on muualta tuoduilla avustavilla Aineellisilla Pojilla ja Tyttärillä suunnaton vaikutus edistyviin sosiaalisiin ja taloudellisiin oloihin. He ovat potentiaalisesti kuolemattomia ainakin siihen saakka, kunnes he katsovat paremmaksi muuttua ihmisen kaltaiseksi, saada Suuntaajan ja lähteä matkalle Paratiisiin.

55:4.31 (629.9) Evolutionaarisissa maailmoissa olennon täytyy muuttua ihmisen kaltaiseksi saadakseen Ajatuksensuuntaajan. Kaikki Kuolevaisfinaliittien Yhteisön ylösnousemusjäsenet ovat olleet Suuntaajan asuttamia ja fuusioituneet sen kanssa, paitsi serafit, joissa Isä asuu toisentyyppisen hengen kautta, silloin kun heidät otetaan jäseniksi tähän yhteisöön.

5. Aineellisen kehityksen lakikorkeus

55:5.1 (629.10) Urantian kaltaisessa synnin vaivaamassa, pahan hallitsemassa, itsekkyyden leimaamassa ja eristetyssä maailmassa elävät kuolevaiset luodut voivat tuskin hahmottaa mielessään näitä edistynyttä kehitystä merkitseville aikakausille jollakin synnittömällä sfäärillä luonteenomaisia fyysistä täydellisyyttä, älyllistä pystyvyyttä ja hengellistä kehitystä.

55:5.2 (629.11) Valoon ja elämään asettuneen maailman pitkälle edistyneet kehitysvaiheet merkitsevät aineellisen kehityksen korkeinta huippua. Näistä sivistyneistä maailmoista ovat hävinneet varhaisempien alkukantaisten aikakausien joutilaisuus ja kitkaisuus. Köyhyys ja sosiaalinen eriarvoisuus ovat miltei kadonneet, rappio on hävinnyt, ja rikollisuutta esiintyy harvoin. Mielenvikaisuutta ei itse asiassa enää ole olemassa, ja vajaamielisyys on harvinaista.

55:5.3 (629.12) Näiden maailmojen taloudellinen, sosiaalinen ja hallinnollinen tila on korkeaa ja täydellistynyttä luokkaa. Tiede, taide ja elinkeinot kukoistavat, ja yhteiskunta on korkeaa aineellista, älyllistä ja kulttuurista edistystä ilmentävä kitkattomasti toimiva mekanismi. Teollisuus on suurelta osin suunnattu palvelemaan tällaisen oivallisen sivilisaation korkeampia tavoitteita. Tällaisen maailman talouselämästä on tullut eettistä.

55:5.4 (630.1) Sota tunnetaan vain historiasta. Armeijoita tai poliisivoimia ei enää ole. Hallitusvalta on vähin erin häviämässä. Itsehillintä tekee ihmisten säätämistä laeista vähitellen aikansa

eläneitä. Julkisoikeudellisen hallintokoneiston ja lainsäädäntäteitse tapahtuvan säätelyn laajuus edistyvän sivilisaation välivaiheessa on kääntäen verrannollista kansalaisten moraalisuuteen ja hengellisyyteen.

55:5.5 (630.2) Koululaitosta parannellaan merkittävästi, ja koulut omistautuvat mielen harjoittamiseen ja sielun ulottuvuuksien laajentamiseen. Taiteellisen toiminnan keskukset ovat suurenmoisia ja musiikkilaitokset ovat verrattomia. Palvontatemppelit sekä niihin liittyvät filosofian ja kokemuksellisen uskonnon koulut ovat kauniita ja loistavia luomuksia. Palvontakokouksiin käytettävät ulkoilma-areenat ovat yhtä ylivertaisia taiteellisessa yksinkertaisuudessaan.

55:5.6 (630.3) Kilpakisoille, huumorille ja muille yksityisten ja ryhmien harrastuksille omistetut tilat ovat avaria ja tarkoituksenmukaisia. Eräs kilpatoimintojen erikoispiirre tällaisessa korkeasti sivistyneessä maailmassa on se, että yksilöt ja ryhmät ponnistelevat menestyäkseen kosmologisissa tieteissä ja filosofiassa. Kirjallisuus ja puhetaito kukoistavat, ja kieli kehittyy niin, että se sisältää käsitekokonaisuuksien symboleja ja ilmaisee ideoita. Elämä on virkistävän yksinkertaista; ihminen on vihdoinkin sovittanut yhteen korkeatasoisen mekaanisen kehityksen ja innoittavan älyllisen pystyvyyden ja verhonnut nämä molemmat suurenmoisella hengellisellä edistymisellä. Onnellisuudentavoittelu on kokemus, joka tuottaa iloa ja tyydytystä.

6. Yksittäinen kuolevainen

55:6.1 (630.4) Sitä mukaa kun maailmat etenevät pitemmälle asettuneisuudessaan valoon ja elämään, yhteiskunnasta tulee yhä rauhanomaisempi. Yksilöstä on tullut entistä altruistisempi ja veljellisempi, vaikkei hän silti ole yhtään riippumattomampi, ja vaikka hän edelleen omistaakin yhtä paljon huomiota perheelleen.

55:6.2 (630.5) Ette Urantialla, sellaisina kuin nyt olette, osaa antaa suurtakaan arvoa sille, miten pitkälle näiden täydellistyneiden maailmojen valistuneet sukukunnat ovat päässeet ja miten kauas ne ovat edistyneet. Evolutionaariset rodut puhkeavat näissä ihmisissä kukkaansa. Mutta nämä olennot ovat yhä kuolevaisia; edelleenkin he hengittävät, syövät, nukkuvat ja juovat. Tämä suurenmoinen kehitystulos ei ole taivas, mutta se antaa oivallisen ennakkoaavistuksen Paratiisiin-nousun varrella olevista jumalallisista maailmoista.

55:6.3 (630.6) Normaalissa maailmassa kuolevaissukukunnan biologinen elinkelpoisuus on Aatamin jälkeen seuranneiden ajanjaksojen kuluessa jo kauan sitten saatettu korkealle tasolle, ja nyt ihmisen fyysinen kehitys jatkuu aikakaudesta toiseen läpi kaikkien vakiintuneisuuden ajanjaksojen. Sekä näkemisen että kuulemisen ulottuvuus laajenee. Tähän aikaan tultaessa väestömäärä pysyy muuttumattomana. Lisääntymistä säännöstellään planeetan tarpeiden ja perinnöllisten, syntymässä saatavien kykyjen mukaisesti. Planeetalla tänä aikakautena elävät kuolevaiset jaetaan viidestä kymmeneen ryhmään, ja alempien ryhmien sallitaan tuottaa vain puolet korkeampien ryhmien tuottamasta lapsimäärästä. Tällaisen suurenmoisen rodun jatkuvassa, koko valon ja elämän

aikakauden läpi ulottuvassa kohenemisessa on suurelta osin kyse niiden rotuainesten valikoivasta lisäämisestä, joissa sosiaalisella, filosofisella, kosmisella ja hengellisellä alalla ilmenee muita verrattomampia ominaisuuksia.

55:6.4 (630.7) Suuntaajien saapuminen tapahtuu edellisten evolutionaaristen kausien tapaan, ja sitä mukaa kuin aikakaudet siirtyvät menneisyyteen, nämä kuolevaiset käyvät yhä kykenevämmiksi pitämään yhteyttä Jumalan osaseen sisimmässään. Kehityksen alkuvaiheissa ja esihengellisissä vaiheissa mielenauttajahenget ovat yhä toiminnassa. Pyhä Henki ja enkelien hoiva ovat entistäkin tuloksellisempia sitä mukaa, kuin vakiintuneen elämän peräkkäiset aikakaudet yksi toisensa jälkeen koetaan. Valon ja elämän neljännessä vaiheessa edistyneiden kuolevaisten kokemusmaailmaan näyttää kuuluvan melko laaja ja tietoinen yhteydenpito sen Valtiashengen henkiläsnäoloon, jonka toimipiiriin superuniversumi kuuluu, kun sen sijaan tällaisen maailman filosofia keskittyy siihen, että päästäisiin ymmärrykseen Korkeinta Jumalaa koskevista uusista ilmoituksista. Tässä edistyneessä tilassa olevien planeettojen ihmisasukkaista yli puolet kokee translaation elävien joukosta morontiatilaan. Juuri näin ”kaikki vanha on katoamassa; katso, kaikki tulee uudeksi”.

55:6.5 (631.1) Ymmärrämme asian niin, että fyysinen kehitys on valon ja elämän aikakauden viidennen jakson päättymiseen mennessä saavuttanut täyden mittansa. Panemme merkille, että kehittyvään ihmismieleen liittyvän hengellisen kehityksen ylärajat määrää se

yhdistyneiden morontia-arvojen ja kosmisten merkitysten taso, jolla suuntaajafuusio tapahtuu. Mutta kun on kyse viisaudesta, otaksumme, vaikkemme sitä tosiasiassa tiedä, ettei älyllisellä kehityksellä ja viisauteen yltämisellä voi koskaan olla mitään rajaa. Seitsemännen vaiheen maailmassa viisaus voi tyhjentää aineelliset potentiaalinsa, astua mota-ymmärrykseen ja saada lopulta tuntuman jo absoniittiseen suurenmoisuuteenkin.

55:6.6 (631.2) Panemme merkille, että ihmiset oppivat näissä pitkälle kehittyneissä ja seitsemännen vaiheen osalta kauas ehtineissä maailmoissa hallitsemaan täysin paikallisuniversumin kieltä, jo ennen kuin heidät otetaan taivaaseen, ja olen vieraillut muutamilla hyvin vanhoilla planeetoilla, joissa abandonterit opettivat iäkkäämmille kuolevaisille superuniversumin kieltä. Ja näissä maailmoissa olen tehnyt havaintoja menetelmästä, jolla absoniittiset persoonallisuudet paljastavat finaliittien läsnäolon morontiatemppelissä.

55:6.7 (631.3) Tällainen on kertomus kuolevaisten evolutionaarisissa maailmoissa toteuttaman eteenpäin ponnistelun suurenmoisesta päämäärästä. Ja tämä kaikki tapahtuu, jo ennen kuin ihmiset astuvat morontiaaliseen elämänvaiheeseensa. Aineellisten kuolevaisten on asutuissa maailmoissa jo mahdollista saavuttaa koko tämä loistava kehitys, ja se on vasta ensimmäinen vaihe siinä loputtomassa ja käsittämättömässä elämänurassa, johon kuuluvat nousu Paratiisiin ja jumalallisuuden saavuttaminen.

55:6.8 (631.4) Mutta voisitko mitenkään edes kuvitella, minkälaisia evolutionaarisia kuolevaisia nyt on nousemassa maailmoista, jotka ovat jo kauan olleet valon ja elämän vakiintuneisuuden seitsemännessä vaiheessa? Juuri heidän kaltaisensa saapuvat paikallisuniversumin pääkaupungin morontiamaailmoihin aloittaakseen ylösnousemuksellisen elämänvaiheensa sieltä.

55:6.9 (631.5) Jos epäilysten raastaman Urantian kuolevaiset vain voisivat tarkkailla yhtäkin näistä kauan sitten valoon ja elämään asettuneista edistyneemmistä maailmoista, he eivät enää koskaan asettaisi kyseenalaiseksi luomistyön evolutionaarisen järjestelmän viisautta. Vaikka ei mitään sellaista tulevaisuutta olisikaan, joka merkitsee iäti jatkuvaa luodun edistymistä, tällaisten, loppuunviedystä tavoitteiden saavuttamisesta kertovien vakiintuneiden maailmojen kuolevaisrotujen häikäisevät evolutionaariset saavutukset osoittaisivat ihmisen luomisen ajallisuuden ja avaruuden maailmoihin silti perin juurin oikeutetuksi.

55:6.10 (631.6) Pohdimme usein, olisiko näiden oivallisten ylösnousemuskuolevaisten edelleenkin määrä liittyä Lopullisuuden Saavuttajakuntaan siinä tapauksessa, että suuruniversumi asettuisi valoon ja elämään. Mutta vastausta emme tiedä.

7. Ensimmäinen eli planetaarinen vaihe

55:7.1 (631.7) Tämä ajanjakso alkaa morontiatemppelin ilmestyessä planeetan uuteen päämajaan, ja se päättyy, kun koko järjestelmä asettuu valoon ja elämään. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat avaavat tämän aikakauden tuossa maailmassa suorittamiensa peräkkäisten tehtäväkäyntien lopulla, kun Planeettaprinssi sfäärille lahjoittautuneen Paratiisin-Pojan antamin valtuuksin ja tämän henkilökohtaisesti läsnä ollessa ylennetään Planeetan Hallitsijan asemaan. Finaliitit aloittavat samalla aktiivisen osallistumisensa planeetan asioiden hoitoon.

55:7.2 (632.1) Ulkonaisesti ja näkyväisesti tällaisen valoon ja elämään asettuneen maailman varsinaisina hallitsijoina tai johtajina näyttävät olevan Aineellinen Poika ja Tytär, Planetaarinen Aatami ja Eeva. Finaliitit ovat näkymättömiä, kuten on myös Prinssi-Hallitsija, paitsi morontiatemppelissä. Planeetan hallinnon aktuaalisina ja konkreettisina päällikköinä ovat sen vuoksi Aineellinen Poika ja Tytär. Tietoisuus näistä järjestelyistä on kaikissa universumin maailmoissa antanut arvovaltaa ajatukselle kuninkaista ja kuningattarista. Ja kuninkaat ja kuningattaret ovatkin onnistunut ratkaisu näissä ihanteellisissa oloissa, koska maailmalla on käytettävissään tällaisia korkeita persoonallisuuksia, jotka toimivat heitä korkeampien mutta näkymättömien hallitsijoiden puolesta.

55:7.3 (632.2) Kun tällainen kausi saavutetaan maailmassanne, Planeetan Hallitsijan valtaistuimella istuu epäilemättä Makiventa Melkisedek, joka on nyt Urantian Planeettaprinssin sijaishallitsija. Ja Jerusemissa on jo pitkään uumoiltu, että hänen seurassaan tulevat olemaan Urantian Aatamin ja Eevan poika ja tytär, jotka ovat tällä

haavaa Edentiassa Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien suojatteina. Nämä Aatamin lapset saattaisivat siis palvella Urantialla yhdessä Melkisedek-Hallitsijan kanssa, sillä heiltä poistettiin jälkeläistentuottamiskyky miltei 37 000 vuotta sitten, aikana, jolloin he Urantialla Edentiaan-siirtoa varten valmistautuessaan luopuivat aineellisesta ruumiistaan.

55:7.4 (632.3) Tämä vakiintunut aikakausi jatkuu jatkumistaan niin kauan, että järjestelmän jokainen asuttu planeetta saavuttaa vakiintuneisuuden kauden. Ja sitten kun nuorin maailma – viimeinen valoon ja elämään siirtynyt – on kokenut tällaista asettuneisuutta järjestelmän ajanlaskun mukaan tuhannen vuoden ajan, koko järjestelmä siirtyy vakiintuneeseen tilaan, ja yksittäiset maailmat ohjataan valon ja elämän aikakauden järjestelmävaiheeseen.

8. Toinen eli järjestelmävaihe

55:8.1 (632.4) Kun kokonainen järjestelmä vakiintuu elämään, käyttöön otetaan uudentyyppinen hallinto. Planeettojen Hallitsijoista tulee järjestelmäkonklaavin jäseniä, ja tämä uusi hallintoelin käyttää Konstellaation-Isien veto-oikeuden alaisuudessa korkeinta valtaa. Tällaisesta asuttujen maailmojen muodostamasta järjestelmästä tulee tosiasiallisesti itsehallinnollinen. Järjestelmän lakiasäätävä kokous perustetaan päämajamaailmaan, ja kukin

planeetta lähettää siihen kymmenen edustajaansa. Tuomioistuimet asetetaan nyt järjestelmäin pääkaupunkeihin, ja vain muutoksenhakuasiat viedään universumin päämajaan.

55:8.2 (632.5) Järjestelmän vakiintumisen myötä Valtuutetusta Vartiomiehestä, superuniversumin Korkeimman Toimeenpanijan edustajasta, tulee järjestelmän korkeimman oikeuden vapaaehtoinen neuvonantaja ja uuden lakiasäätävän kokouksen tosiasiallinen puheenjohtaja.

55:8.3 (632.6) Koko järjestelmän asetuttua valoon ja elämään Järjestelmän Hallitsijat eivät enää vaihdu, vaan tällainen hallitsija pysyy järjestelmän johdossa ajasta aikaan. Apulaishallitsijat vaihtuvat edelleen niin kuin aiempinakin aikakausina.

55:8.4 (632.7) Tämän vakiintumisjakson kuluessa saapuu ensi kertaa midsoniitteja omista olinpaikkanaan olevista universumipäämajan maailmoista toimimaan lakiasäätävien kokousten neuvonantajina ja lainkäyttöä edustavien tuomioistuinten neuvojina. Nämä midsoniitit suorittavat myös tiettyjä toimenpiteitä juurruttaakseen uusia, korkeampaa arvoa omaavia motamerkityksiä opinahjoihin, joita he yhdessä finaliittien kanssa tukevat. Mitä Aineelliset Pojat tekivät kuolevaisrotujen hyväksi biologian alalla, sitä midsoniittiluodut tekevät nyt näiden yhdentyneiden ja kunnialla kruunattujen ihmisten hyväksi filosofian ja hengellistyneen ajattelun alati edistyvillä aloilla.

55:8.5 (633.1) Opettaja-Pojista tulee asutuissa maailmoissa finaliittien vapaaehtoisia työtovereita, ja nämä samaiset Opettaja-Pojat myös seuraavat finaliitteja mansiomaailmoihin, sitten kun näitä sfäärejä

koko järjestelmän valoon ja elämään asettautumisen jälkeen ei ole enää määrä käyttää eriytettyinä vastaanottomaailmoina. Tilanne on tällainen, viimeistään sitten kun koko konstellaatio on näin kehittynyt. Mutta näin pitkälle edistyneitä ryhmiä ei Nebadonissa ole yhtäkään.

55:8.6 (633.2) Meillä ei ole lupaa paljastaa näitä uuteen tarkoitukseen vihittyjä mansiomaailmoja aikanaan valvovien finaliittien toiminnan laatua. Tietoonne on kuitenkin saatettu, että universumeissa on kaikkialla erityyppisiä älyllisiä luotuja, joita ei ole näissä kertomuksissa kuvailtu.

55:8.7 (633.3) Sitten kun järjestelmät rakennusosinaan olevien maailmojen edistymisen ansiosta yksi toisensa jälkeen asettuvat valoon, koittaa aika, jolloin tietyn konstellaation viimeinenkin järjestelmä saavuttaa vakiintuneisuuden, ja universumin hallinnosta vastaavat – Mestari-Poika, Päivien Yhdistynyt ja Kirkas Aamutähti – saapuvat konstellaation pääkaupunkiin julistamaan Kaikkein Korkeimmat asuttujen maailmojen sadan vakiintuneen järjestelmän juuri täydellistyneen perheen rajoittamattomiksi hallitsijoiksi.

9. Kolmas eli konstellaatiovaihe

55:9.1 (633.4) Vakiintuneiden järjestelmien muodostaman kokonaisen konstellaation yhdentymiseen liittyy toimeenpanovallan uudelleenjako ja lisää universumihallinnon uudelleenjärjestelyjä.

Tämä aikakausi merkitsee pitkälle menevää tuloksiinpääsyä jokaisessa asutussa maailmassa, mutta sille ovat erityisen ominaisia konstellaation päämajassa suoritettavat uudelleenjärjestelyt, joihin liittyy merkittävä muutos suhteissa järjestelmävalvontaan samoin kuin suhteissa paikallisuniversumin hallitukseen. Tämän aikakauden kuluessa monia konstellaation ja universumin toimintoja siirretään järjestelmäpääkaupunkeihin, ja superuniversumin edustajat omaksuvat uudet ja entistä läheisemmät suhteet planeettojen, järjestelmien ja universumien hallitsijoihin. Samalla kun nämä uudet suhteet muotoutuvat, tietyt superuniversumin hallintopersoonallisuudet asettuvat konstellaatiopääkaupunkeihin Kaikkein Korkeimpien Isien vapaaehtoisiksi neuvonantajiksi.

55:9.2 (633.5) Konstellaation asettuessa tällä tavoin valoon lainsäädäntätoiminta lakkaa ja sen tilalla toimii Kaikkein Korkeimpien johtama Järjestelmänhallitsijoiden huone. Tällaiset hallinnolliset ryhmät ovat nyt ensi kerran tekemisissä suoraan superuniversumin hallituksen kanssa asioissa, jotka koskevat suhteita Havonaan ja Paratiisiin. Muutoin konstellaatio pysyy entiseen tapaan yhä yhteydessä paikallisuniversumiin. Vakiintuneen elämän vaiheesta toiseen univitatiaolennot jatkavat huolenpitoaan konstellaation morontiamaailmoista.

55:9.3 (633.6) Aikojen kuluessa Konstellaation-Isät ottavat vastuulleen yhä useampia niistä yksityiskohtaisista hallinto- ja valvontatehtävistä, jotka aiemmin keskittyivät universumin päämajaan. Vakautumisen kuudennen vaiheen saavuttamiseen mennessä nämä yhdistyneet konstellaatiot ovat saavuttaneet

aseman, jossa niillä on lähes täysi autonomia. Vakiintumisen seitsemänteen vaiheeseen astuminen on epäilemättä merkitsevä näiden hallitsijoiden ylentämistä arvoasemaan, jota heidän nimensä, Kaikkein Korkeimmat, merkitsee. Itse asiassa konstellaatiot asioivat tuolloin suoraan superuniversumin hallitsijoiden kanssa, samalla kun paikallisuniversumin hallitus laajenee toimialaltaan niin, että se ottaa vastuulleen uusia, suuruniversumia koskevia velvollisuuksia.

10. Neljäs eli paikallisuniversumivaihe

55:10.1 (634.1) Kun jokin universumi asettuu valoon ja elämään, se kohta kytkeytyy vakinaisiin superuniversumiyhteyspiireihin, ja Päivien Muinaiset julistavat *rajoittamattoman toimivallan omaavan korkeimman neuvoston* perustetuksi. Tämä uusi hallintoelin muodostuu sadasta Päivien Uskollisesta, joiden puheenjohtajana toimii Päivien Yhdistynyt, ja ensimmäisenä toimenaan tämä korkein neuvosto tunnustaa Mestari-Luojapojan hallitsijanvallan jatkumisen.

55:10.2 (634.2) Universumin hallinto, siltä osin kuin kysymys on Gabrielista ja Isä-Melkisedekistä, säilyy täysin muuttumattomana. Tämän rajoittamattoman toimivallan omaavan neuvoston huolena ovat pääasiassa valon ja elämän edistyneen statuksen esille nostamat ongelmat ja uudet olosuhteet.

55:10.3 (634.3) Apulaistarkastaja mobilisoi nyt kaikki Valtuutetut Vartiomiehet, jotta nämä muodostaisivat *paikallisuniversumin vakauttamiskunnan*, ja pyytää Isä-Melkisedekiä osallistumaan sen valvontaan yhdessä hänen kanssaan. Ja nyt nimitetään ensimmäisen kerran joukko Inspiroituja Kolminaisuushenkiä Päivien Yhdistyneen palvelukseen.

55:10.4 (634.4) Kokonaisen paikallisuniversumin asettuminen valoon ja elämään panee alulle perinpohjaisia uudelleenjärjestelyjä koko hallintojärjestelmässä aina yksittäisistä asutuista maailmoista universumipäämajaan saakka. Uudenlaiset keskinäissuhteet ulottuvat konstellaatioihin ja järjestelmiin asti. Paikallisuniversumin Äiti-Henki tuntee saavansa uusia yhteydenpidollisia suhteita superuniversumin Valtiashenkeen, ja Gabriel rakentaa suoran yhteyden Päivien Muinaisiin, ja tämä yhteys on toiminnassa, aina silloin kun Mestari-Poika on mahdollisesti poissa päämajamaailmasta.

55:10.5 (634.5) Hallinnolliset Pojat toimivat tämän ja myöhemmin seuraavien aikakausien kuluessa entiseen tapaan tuomiokautisina tuomareina, samalla kun sata tällaista Paratiisin Avonaali-Poikaa muodostaa Kirkkaan Aamutähden uuden korkean neuvoston universumin pääkaupungissa. Sittemmin ja sen mukaan, miten Järjestelmän Hallitsijat sitä pyytävät, yhdestä tällaisesta Hallinnollisesta Pojasta tulee ylin neuvonantaja, jonka asemapaikka on kunkin paikallisjärjestelmän päämajamaailmassa, siksi kunnes yhtenäisyyden seitsemäs vaihe saavutetaan.

55:10.6 (634.6) Kolminaisuuden Opettaja-Pojat toimivat tämän ajanjakson aikana Planeetanhallitsijoiden vapaaehtoisina neuvonantajina, mutta sen lisäksi he kolmen jäsenen ryhminä palvelevat samalla tavoin Konstellaatioiden Isiä. Ja vihdoin nämä Pojat löytävät paikkansa paikallisuniversumissa, sillä tuona ajankohtana heidät siirretään pois paikallisluomuksen hallintopiiristä ja osoitetaan rajoittamattoman toimivallan omaavan korkeimman neuvoston palvelukseen.

55:10.7 (634.7) Nyt tapahtuu ensimmäistä kertaa, että finaliittikunta tunnustaa Paratiisin ulkopuolelta lähtöisin olevan vallanhaltijan, korkeimman neuvoston, toimivallan. Finaliitit eivät siihen mennessä ole tunnustaneet mitään Paratiisin tältä puolen tulevaa valvontaa.

55:10.8 (634.8) Tällaisten vakiintuneiden universumien Luoja-Pojat viettävät suuren osan ajastaan Paratiisissa ja siihen liittyvissä maailmoissa sekä neuvotteluissa kaikkialla paikallisluomuksen piirissä palveluksessa olevien lukuisten finaliittiryhmien kanssa. Mikaelissa oleva ihminen saavuttaa tällä tavoin entistäkin veljellisemmät kumppanuussuhteet kunnialla kruunattuihin finaliittikuolevaisiin.

55:10.9 (634.9) Ajatusleikki sillä, mikä tulee olemaan näiden Luoja-Poikien tehtävänä alustavassa kehkeytymisvaiheessaan olevien ulkouniversumien suhteen, on täysin turhanaikaista. Mutta aina välillä me kaikki antaudumme sellaisiin pohdiskeluihin. Kun tämä neljäs kehitysvaihe saavutetaan, Luoja-Pojasta tulee hallinnollisessa mielessä vapaa; Jumalallinen Hoivaaja yhdistää hoivansa yhä

suuremmassa määrin superuniversumin Valtiashengen ja Äärettömän Hengen harjoittamaan huolenpitoon. Uusi ja ylevä suhde näyttää olevan kehittymässä Luoja-Pojan, Luovan Hengen, Iltatähtien, Opettaja-Poikien ja alati enentyvän finaliittikunnan välille.

55:10.10 (635.1) Mikäli Mikael koskaan poistuisi Nebadonista, Gabrielista tulisi epäilemättä pääasiallinen hallintovallan käyttäjä, ja hänen työtoverinaan olisi siinä tapauksessa Isä-Melkisedek. Samalla kaikille vakinaisten kansalaisten luokille, sellaisille kuin Aineellisille Pojille, univitatia-olennoille, midsoniiteille, susatia-olennoille ja Henkeen fuusioituneille kuolevaisille, myönnettäisiin uusi status. Mutta niin kauan kuin evoluutio jatkuu, universumin hallinnossa tarvitaan serafeja ja arkkienkeleitä.

55:10.11 (635.2) Olemme kuitenkin vakuuttuneita kahdesta spekulaatioidemme yksityiskohdasta: Mikäli Luoja-Poikien on määrä päätyä ulkouniversumeihin, Jumalalliset Hoivaajat epäilemättä seuraavat heidän mukanaan. Olemme yhtä varmat siitä, että Melkisedekeiden on määrä jäädä alkuperäisuniversumeihinsa. Olemme sitä mieltä, että Melkisedekien on määrä näytellä yhä vastuullisempaa osaa paikallisuniversumin hallituksessa ja hallinnossa.

11. Pien- ja suursektorivaiheet

55:11.1 (635.3) Superuniversumin pien- ja suursektorit eivät ole suoranaisesti mukana valoon ja elämään asettumisen kaavassa. Tällainen evolutionaarinen edistyminen liittyy yksiköksi käsitettyyn paikallisuniversumiin, ja se koskee vain paikallisuniversumin rakennusosasia. Superuniversumi asettuu valoon ja elämään, kun kaikki sen rakenteeseen kuuluvat paikallisuniversumit ovat tällä tavoin täydellistyneitä. Mutta yksikään seitsemästä superuniversumista ei ole saavuttanut edistystasoa, joka edes etäisesti muistuttaisi tällaista tilannetta.

55:11.2 (635.4) *Piensektorikausi*. Niin pitkälle kuin meidän on mahdollista tehdä asiasta havaintoja, vakiintumisen viides eli piensektorivaihe koskee yksinomaan sadan yhteen liittyneen paikallisuniversumin fyysistä statusta ja rinnakkain tapahtuvaa vakiintumista superuniversumin pysyviin virtapiireihin. Kaikesta päätellen ketkään muut kuin voimakeskukset kumppaneineen eivät ole osallisina näissä aineellisen luomistuloksen uudelleenryhmittelyissä.

55:11.3 (635.5) *Suursektorikausi*. Mitä tulee kuudenteen vaiheeseen eli suursektorivakiintumiseen, voimme siitä esittää vain arvailuja, sillä kukaan meistä ei ole ollut tällaista tapahtumaa todistamassa. Voimme lausua silti koko joukon väittämiä niiden hallinnollisten ja muiden uudelleenjärjestelyjen luonteesta, joita tällainen asuttujen maailmojen ja niiden universumiryhmittymien pitkälle edistynyt status luultavasti toisi mukanaan.

55:11.4 (635.6) Koska piensektoristatus koskee rinnasteista fyysistä tasapainoa, niin päättelemme siitä, että suursektoriyhdistymisessä on kysymys tietyistä uusista saavutustasoista älyllisyyden alalla, kenties joistakin pitkälle menevistä saavutuksista kosmisen viisauden ylivertaisessa toteutumisessa.

55:11.5 (635.7) Teemme johtopäätöksiä uudelleenjärjestelyistä, jotka todennäköisesti liittyisivät evolutionaarisen edistymisen tähän mennessä saavuttamattomien tasojen todellistumiseen, tarkkailemalla tällaisista saavutuksista yksittäisissä maailmoissa ja näillä vanhemmilla ja suuresti kehittyneillä sfääreillä elävien yksittäisten kuolevaisten kokemuksissa esiin nousevia tuloksia.

55:11.6 (635.8) Tehtäköön selväksi, että universumin tai superuniversumin hallintomekanismit ja hallitusmenetelmät eivät voi yksittäisen asutun planeetan tai yhdenkään tällaisella sfäärillä elävän yksittäisen kuolevaisen evolutionaarista kehitystä tai hengellistä edistymistä millään tavoin rajoittaa tai viivyttää.

55:11.7 (635.9) Joistakin vanhemmista universumeista tapaamme valon ja elämän viidenteen ja kuudenteen vaiheeseen – jopa pitkälle seitsemänteen aikakauteen – asettuneita maailmoja, joiden paikallisjärjestelmät eivät ole vielä asettuneet valoon. Nuoremmat planeetat saattavat viivyttää järjestelmän yhdistymistä, mutta se ei vähimmässäkään määrin estä vanhemman ja pidemmälle ehtineen maailman edistymistä. Myöskään ympäristöstä johtuvat rajoitukset – edes eristetyssä maailmassa – eivät voi pilata yksittäisen kuolevaisen henkilökohtaista tavoitteisiin pääsyä; ihmisenä ihmisten

joukossa Jeesus Nasaretilainen saavutti henkilökohtaisesti valon ja elämän statuksen Urantialla yli tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten.

55:11.8 (636.1) Tarkkailemalla, mitä kauan sitten vakiintuneissa maailmoissa tapahtuu, pääsemme kohtuullisen luotettaviin johtopäätöksiin siitä, mitä tapahtuu kokonaisen superuniversumin asettuessa valoon, vaikkakaan emme voi esittää luotettavia väittämiä siitä, mitä tapahtuu, sitten kun seitsemän superuniversumia vakautuvat.

12. Seitsemäs eli superuniversumivaihe

55:12.1 (636.2) Emme kykene esittämään positiivisia ennusteita siitä, mitä tapahtuisi, jos superuniversumi asettuisi valoon, sillä tällainen tapahtuma ei ole koskaan faktuaalistunut. Päättelemme Melkisedekien opetuksista, joille ei ole koskaan esitetty vastaväitteitä, että ajallis-avaruudellisten luomistulosten jokaisen yksikön koko organisaatioon ja hallintoon tehtäisiin laajakantoisia muutoksia, jotka ulottuisivat asutuista maailmoista aina superuniversumin päämajaan asti.

55:12.2 (636.3) Yleisesti uskotaan, että suuret joukot muutoin vakinaista tehtävää vailla olevia luotujen kolminaistamia poikia on määrä koota vakiintuneiden superuniversumien päämajoihin ja alajakautumien pääkaupunkeihin. Tällä ennakoitaneen sitä, että joskus sinne saapuu

ulkoavaruudesta tulevia olentoja, jotka ovat matkalla Havonaan ja Paratiisiin; mutta todellisuudessa emme tätä tiedä.

55:12.3 (636.4) Uskomme, että jos ja kun superuniversumi asettuisi valoon ja elämään, nykyisin Korkeimman neuvojina toimivista Kvalifioimattomista Valvojista muodostuisi superuniversumin päämajamaailmaan korkea-arvoinen hallinnollinen elin. Nämä ovat absoniittisten hallintoviranomaisten suhteen suoraan yhteydenpitoon kykeneviä persoonallisuuksia, jotka superuniversumin vakiintuessa aktivoituvat yhdessä hetkessä. Vaikka nämä Kvalifioimattomat Valvojat ovat luomistuloksen pitkälle ehtineissä evolutionaarisissa yksiköissä toimineet kauankin neuvojina ja neuvonantajina, he eivät ota vastuulleen hallinnollisia velvollisuuksia, ennen kuin Korkein Olento on toimivaltansa puolesta täysivaltainen.

55:12.4 (636.5) Korkeimman Kvalifioimattomat Valvojat, jotka toimivat laaja-alaisemmin tämän aikakauden kuluessa, eivät ole finiittisiä, absoniittisia, perimmäisiä eivätkä infiniittisiä; he *ovat* korkeimmuutta ja edustavat vain Korkeinta Jumalaa. He ovat ajallis-avaruudellinen korkeimmuuden henkilöitymä, ja he eivät sen vuoksi toimi Havonassa. He toimivat vain korkeimpina yhdentäjinä. He saattavat mahdollisesti olla mukana universumin heijastusmekanismissa, mutta emme ole siitä varmoja.

55:12.5 (636.6) Kenelläkään meistä ei ole tyydyttävää käsitystä siitä, mitä tapahtuu, sitten kun suuruniversumi (seitsemän superuniversumia, sellaisina kuin ne ovat riippuvuussuhteessa

Havonaan) kokonaisuudessaan asettuu valoon ja elämään. Tämä tapaus on epäilemättä oleva iäisyyden aikakirjoissa keskusuniversumin ilmaantumisen jälkeen syvällekäyvin tapahtuma. Jotkut ovat sitä mieltä, että Korkein Olento itse on ilmaantuva henkipersoonaansa verhoavasta Havonan mysteeristä ja asettuva asumaan seitsemännen superuniversumin päämajaan ajallisuuden ja avaruuden täydellistyneiden luomistulosten kaikkivaltiaana ja kokemuksellisena hallitsijana. Mutta todellisuudessa emme sitä tiedä.

55:12.6 (636.7) [Esittänyt muuan Urantian Arkkienkelineuvoston palvelukseen väliaikaisesti osoitettu Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 56

Universaalinen ykseys

56:0.1 (637.1) JUMALA on yhtenäisyys. Jumaluus on universaalisesti koordinoitunutta. Universumien universumi on yksi valtava, yhtenäinen mekanismi, jota yksi infiniittinen mieli absoluuttisesti valvoo. Universaalisen luomuksen fyysiset, älylliset ja hengelliset osa-alueet ovat jumalallisesti korreloituja. Täydellisen ja epätäydellisen välillä vallitsee kiistaton keskinäissuhde, ja siksi finiittinen, evolutionaarinen luotu voi nousta Paratiisiin noudattamalla Universaalisen Isän kehotusta: ”Olkaa tekin täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.”

56:0.2 (637.2) Kaikki luomistuloksen moninaiset tasot yhdistyvät Kokonaisuniversumin Arkkitehtien suunnitelmissa ja hallinnossa. Ajallis-avaruudellisten kuolevaisten rajoittuneessa mielessä maailmankaikkeus saattaa tarjota monia ongelmia ja tilanteita, jotka näyttävät kuvastavan epäharmoniaa ja osoittavan tehokkaan koordinoinnin puuttumista. Mutta ne meistä, jotka kykenevät tarkkailemaan universumin ilmiöitä laaja-alaisemmin ja jotka ovat

kokeneempia tässä taidossa löytää luovan moninaisuuden alla piilevä pohjimmainen yhtenäisyys ja havaita kaiken tämän monihaaraisen toiminnan ylle levittäytyvä jumalallinen ykseys, käsittävät paremmin näissä kaikissa universaalisen luovan energian monilukuisissa ilmentymissä esille tulevan jumalallisen ja ainoan tarkoituksen.

1. Fyysinen koordinointi

56:1.1 (637.3) Fyysinen eli aineellinen luomistulos ei ole infiniittinen, mutta se on täydellisen koordinoitu. On olemassa vahvuutta, energiaa ja voimaa, mutta alkuaan ne kaikki ovat yhtä. Seitsemän superuniversumia näyttävät kaksinaisilta, keskusuniversumi näyttää kolminaiselta, mutta Paratiisi on yhtä ainoaa koostumusta. Ja Paratiisi on kaikkien aineellisten universumien – entisten, nykyisten ja tulevien – aktuaalinen lähde. Mutta tämä kosminen eriytyminen on *ikuisuuden* tapahtuma, sillä minään *aikana* – menneisyydessä, nykyisyydessä tai tulevaisuudessa – ei avaruutta eikä aineellista kosmosta ilmaannu kaiken keskuksena olevasta Valon Saaresta. Paratiisi toimii kosmisen lähteen ominaisuudessa avaruutta edeltäen ja ennen ajallisuutta; niinpä sen johdannaiset näyttäisivät ajallisuudessa ja avaruudessa orvoiksi jääneiltä, elleivät ne ilmaantuisi Kvalifioimattoman Absoluutin kautta, joka on niiden perimmäinen tyyssija avaruudessa ja niiden esilletuoja ja säätelijä ajallisuudessa.

56:1.2 (637.4) Kvalifioimaton Absoluutti ylläpitää fyysistä maailmankaikkeutta, kun Jumaluusabsoluutti sen sijaan on koko aineellisen todellisuuden oivallisen ylivalvonnan takana, ja Universaalinen Absoluutti yhdistää toiminnallisesti molemmat Absoluutit. Tätä aineellista maailmankaikkeutta koossapitävän korrelaation ymmärtävät kaikki persoonallisuudet – aineelliset, morontiaaliset, absoniittiset tai hengelliset – parhaiten siten, että he tarkkailevat koko bona fide materiaalisen todellisuuden gravitaatioreagointia ala-Paratiisiin keskittyvään gravitaatioon.

56:1.3 (638.1) Gravitaation avulla toteutuva yhdistyminen on universaalista ja muuttumatonta, puhtaaseen energiaan reagoiminen on sekin universaalista ja väistämätöntä. Puhdas energia (alkuvahvuus) ja puhdas henki ovat gravitaation suhteen täysin esireagoivia. Näitä alkuvahvuuksia, jotka kuuluvat luontaisesti Absoluutteihin, säätelee Universaalinen Isä henkilökohtaisesti. Siksi kaikki gravitaatio keskittyykin puhdasta energiaa ja puhdasta henkeä olevan Paratiisin-Isän henkilökohtaiseen läsnäoloon ja hänen supermateriaaliseen asuinsijaansa.

56:1.4 (638.2) Puhdas energia on kaikkien suhteellisten, ei-henkitoiminnallisten realiteettien alkulähde, kun puhdas henki taas on kaikkien energian perusjärjestelmien jumalallisen ja ohjaavan ylivalvonnan potentiaali. Ja nämä realiteetit, niin moninaisina kuin ne kautta avaruuden ilmenevätkin ja niin erilaisina kuin ne ajallisuuden liikkeissä havaitaankin, keskittyvät kumpikin Paratiisin-Isän persoonaan. Hänessä ne ovat yhtä – niiden täytyy olla

yhdistyneitä – sillä Jumala on yksi. Isän persoonallisuus on absoluuttisen yhtenäinen.

56:1.5 (638.3) Jumala Isän infiniittisessä olemuksessa ei mitenkään voisi ilmetä todellisuuden kaksinaisuutta, kuten fyysistä ja hengellistä todellisuutta. Mutta sinä hetkenä kun käännämme katseemme Paratiisin-Isän henkilökohtaisten arvojen infiniittisiltä tasoilta ja absoluuttisesta todellisuudesta, havaitsemme näiden kahden todellisuuden olemassaolon ja huomaamme niiden reagoivan täysimääräisesti hänen persoonansa läsnäoloon. Häneen sisältyy kaikki.

56:1.6 (638.4) Heti kun irtaannut Paratiisin-Isän infiniittisen persoonallisuuden kvalifioimattomasta käsitteestä, sinun on tehtävä oletus MIELEN olemassaolosta väistämättömänä menetelmänä, jolla yhdistetään alati laajeneva erilaistuminen näiden alkuperäisen, yksielementtisen Luojapersoonallisuuden, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen – MINÄ OLEN -olevaisen[2] – kaksinaisten universumi-ilmentymien välillä.

2. Älyllinen ykseys

56:2.1 (638.5) Ajatus-Isä saa henki-ilmaisunsa Sana-Pojassa ja saavuttaa reaalisuuden laajenemisen Paratiisin kautta kaukaisuuksiin ulottuvissa aineellisissa universumeissa. Iankaikkisen Pojan hengelliset ilmentymät korreloituvat luomistuloksen aineellisten tasojen kanssa Äärettömän Hengen

toiminnoin, jonka henkeen reagoivan mielihoivan välityksellä ja jonka fyysistä ohjaavissa mielen teoissa Jumaluuden hengelliset realiteetit ja Jumaluuden aineelliset seuraamukset korreloituvat toistensa kanssa.

56:2.2 (638.6) Mieli on Äärettömän Hengen toiminnallinen varustus, sen vuoksi se on potentiaaliltaan infiniittistä ja siksi sen esiintyminen on universaalista. Universaalisen Isän alkuajatus ikuistuu kahdeksi ilmentymäksi: Paratiisin Saareksi sekä hänen vertaisekseen Jumaluudeksi: hengelliseksi ja Iankaikkiseksi Pojaksi. Tämä ikuisen todellisuuden kaksinaisuus tekee mielen Jumalasta, Äärettömästä Hengestä, väistämättömän. Mieli on välttämätön yhteydenpitokanava hengellisten ja aineellisten todellisuuksien välillä. Aineellinen evolutionaarinen olento voi vain mielen välityksellä muodostaa käsityksen sisimmässä olevasta hengestä ja ymmärtää sitä.

56:2.3 (638.7) Tämä infiniittinen ja universaalinen mieli esiintyy ajallisuuden ja avaruuden universumeissa kosmisena mielenä; ja vaikka tämä kosminen mieli ulottuu mielenauttajahenkien alkukantaisesta hoivamuodosta aina universumin ylimmän toimeenpanijan suurenmoiseen mieleen asti, yhdistyy sekin vastaavasti Seitsemän Valtiashengen harjoittamassa valvonnassa, jotka Henget puolestaan koordinoituvat ajallisuuden ja avaruuden Korkeimman Mielen kanssa ja korreloituvat täydellisesti Äärettömän Hengen kaiken sisäänsä sulkevaan mieleen.

3. Hengellinen yhdistyminen

56:3.1 (639.1) Aivan kuten universaalisen mieligravitaation keskipisteenä on Äärettömän Hengen henkilökohtainen läsnäolo Paratiisissa, samoin universaalinen henkigravitaatiokin keskittyy Iankaikkisen Pojan henkilökohtaiseen läsnäoloon Paratiisissa. Universaalinen Isä on yksi, mutta ajallisuudelle ja avaruudelle hän ilmenee puhtaan energian ja puhtaan hengen kaksinaisina ilmiöinä.

56:3.2 (639.2) Paratiisin henkireaalisuudet ovat niin ikään yhtä, mutta kaikissa ajallis-avaruudellisissa tilanteissa ja suhteissa tämä yksi ja ainoa henki ilmenee toisaalta Iankaikkisen Pojan henkipersoonallisuuksien ja -vuodattumien ja toisaalta Äärettömän Hengen ja häneen liittyvien luomusten henkipersoonallisuuksien ja -influenssien kaksinaisina ilmiöinä; ja on vielä kolmaskin – puhdasta henkeä olevat fragmentoitumat – Isän antama lahja Ajatuksensuuntaajien ja muiden esipersoonallisten henkientiteettien muodossa.

56:3.3 (639.3) Kohtasitpa hengellisiä ilmiöitä tai oletpa yhteydessä henkiolentoihin millä universumitoimintojen tasolla hyvänsä, tiedät nyt, että ne kaikki juontuvat henkeä olevasta Jumalasta Henki-Pojan ja Äärettömän Mieli-Hengen toimenpitein. Ja tämä kaukaisuuksiin ulottuva henki toimii ajallisuuden evolutionaarisissa maailmoissa sellaisena ilmiönä, jollaisena sitä johdetaan paikallisuniversumin päämajasta. Näistä Luoja-Poikien pääkaupungeista Pyhä Henki ja

Totuuden Henki yhdessä mielenauttajahenkien vaikutuksen kanssa ulottuvat aineellisia mieliä edustaville alemmille ja kehittyville tasoille.

56:3.4 (639.4) Kun mieli on Valtiashenkien tasolla yhdistyneempää yhteydessä Korkeimpaan Olentoon ja kosmisen mielen ominaisuudessa Absoluuttiselle Mielelle alistettuna, samalla kehittyville maailmoille osoitettu henkihoiva yhdistyy suoranaisemmin paikallisuniversumien päämajassa asuvissa persoonallisuuksissa ja johtavien Jumalallisten Hoivaajien henkilössä, ja nämä vuorostaan korreloituvat lähes täydellisesti Iankaikkisen Pojan paratiisigravitaation piiriin, jossa tapahtuu kaikkien ajallis-avaruudellisten henki-ilmentymien lopullinen yhdistyminen.

56:3.5 (639.5) Luodun olennon täydellistynyt olemassaolo on saavutettavissa, säilytettävissä ja iäistettävissä siten, että itsetajuinen mieli fuusioituu Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluvan persoonan lahjoittamaan esikolminaisuutta olevaan henkiosaseen. Kuolevaisen mieli on Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen Poikien ja Tyttärien luomus, ja kun se on fuusioitunut Isän antamaan Ajatuksensuuntaajaan, se pääsee osalliseksi evolutionaaristen maailmojen kolminkertaisesta henkivarustuksesta. Mutta nämä kolme henki-ilmentymää yhdistyvät täydellisesti finaliiteissa, kuten ne ikuisuudessa olivat tällä tavoin yhdistyneitä Universaalisessa MINÄ OLEN -olevaisessa[3], ennen kuin tästä koskaan tuli Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen Universaalista Isää.

56:3.6 (639.6) Hengestä on aina ja loppujen lopuksi tultava ilmenemiseltään kolminkertaista ja lopulliselta reaalistumiseltaan Kolminaisuus-yhdistynyttä. Henki saa alkunsa yhdestä lähteestä kolminkertaisen ilmentymisen kautta; ja lopullisuudessa sen täytyy saavuttaa ja se saavuttaa täyden reaalistumisensa siinä jumalallisessa yhdistymisessä, joka koetaan iäisyydessä tapahtuvassa Jumalan löytämisessä – ykseydessä jumalallisuuden kanssa – sekä sen kosmisen mielen hoivalla, joka on Isän universaalisen ajatuksen ja iankaikkisen sanan infiniittinen ilmentymä.

4. Persoonallisuuden yhdistyminen

56:4.1 (639.7) Universaalinen Isä on jumalallisella tavalla yhtenäinen persoonallisuus; niinpä ennen Havonaan-pääsyään täysin yhdistyneitä persoonallisuuksia ovat myös kaikki ne hänen ylösnousemukselliset lapsensa, jotka Ajatuksensuuntaajiin sisältyvä, lähtökohtaansa vetävä liikevoima vie Paratiisiin, Ajatuksensuuntaajiin, jotka Isän kehotusta noudattaen lähtivät Paratiisista asettuakseen aineellisiin kuolevaisiin.

56:4.2 (640.1) Persoonallisuus pyrkii luonnostaan yhdistämään kaikki rakennusosinaan olevat realiteetit. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen infiniittinen persoonallisuus, Universaalinen Isä, yhdistää kaikki seitsemän Absoluuttia, jotka muodostavat Infiniittisyyden; ja kuolevaisen ihmisen persoonallisuudella, joka on Universaalisen Isän yksinomaisesti ja suoraan antama lahja, on niin

ikään kyky yhdistää kuolevaisen luodun muodostavat osatekijät. Tällainen luodun koko persoonallisuuden yhdistävä luovuus on syntymämerkki, joka kertoo sen korkeasta ja ylhäisestä lähteestä ja todistaa lisäksi katkeamattomasta yhteydestään tähän samaan lähteeseen persoonallisuuspiirin kautta, jolla keinoin luodun persoonallisuus pitää suoraa ja jatkuvaa yhteyttä Paratiisissa olevaan kaiken persoonallisuuden Isään.

56:4.3 (640.2) Vaikka Jumala ilmenee Seitsenkertaisen toimipiireistä korkeimmuuden ja perimmäisyyden kautta aina Absoluuttiseen Jumalaan asti, Paratiisiin ja Jumala Isän persoonaan keskittyvä persoonallisuuspiiri tarjoaa keinon kaikkien näiden jumalallisen persoonallisuuden eri ilmenemismuotojen perinpohjaiseen ja täydelliseen yhdistämiseen, sikäli kuin kysymyksessä ovat kaikki luodut persoonallisuudet kaikilla älyllisen olemassaolon tasoilla ja täydellisten, täydellistyneiden ja täydellistyvien universumien kaikissa maailmoissa.

56:4.4 (640.3) Vaikka Jumala on universumeille ja universumeissa kaikkea, mitä olemme esittäneet, hän on kuitenkin sinulle ja kaikille muille Jumalaa tunteville luoduille yksi, sinun Isäsi ja heidän Isänsä. Persoonallisuudelle Jumala ei voi olla monikollinen. Jumala on Isä jokaiselle luodulleen, ja on konkreettisesti mahdotonta, että yhdelläkään lapsella olisi useampi kuin yksi isä.

56:4.5 (640.4) Filosofisesti ja kosmisesti ajateltuna ja esilletulon eriytettyjä tasoja ja tapahtumapaikkoja ajatellen saatat mielessäsi hahmottaa ja joudut pakostakin hahmottamaan asian ikään kuin toiminnassa olisi moniaita Jumaluuksia ja olettamaan, että olemassa

on monia Kolminaisuuksia; mutta kokonaisuniversumin joka kolkassa jokaisen palvovan persoonallisuuden palvontakokemuksessaan saamassa henkilökohtaisessa yhteydessä Jumala on yksi. Ja tämä yhdistynyt ja persoonallinen Jumaluus on Paratiisin-vanhempamme, Jumala Isä, kaikkien persoonallisuuksien lahjoittaja, säilyttäjä ja Isä, alkaen asuttujen maailmojen kuolevaisesta ihmisestä ja päätyen Iankaikkiseen Poikaan Valon Keskussaarella.

5. Jumaluuden ykseys

56:5.1 (640.5) Paratiisin-Jumaluuden ykseys, jakamattomuus, on eksistentiaalista ja absoluuttista. On olemassa kolme ikuista Jumaluuden personoitumaa: Universaalinen Isä, Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki, mutta Paratiisin-Kolminaisuudessa he ovat *aktuaalisesti* yksi Jumaluus, jakamaton ja jakamattomissa oleva.

56:5.2 (640.6) Eksistentiaalisen todellisuuden alkuperäiseltä Paratiisi-Havonan tasolta on erillistynyt kaksi absoluuttisuuden alapuolella olevaa tasoa, ja niillä Isä, Poika ja Henki ovat ryhtyneet luomaan lukuisia persoonallisia kumppaneita ja alaisia. Ja vaikka tässä yhteydessä ei ole paikallaan ryhtyä käsittelemään jumaluuden absoniittista yhdistymistä perimmäisyyden transsendentaalisilla tasoilla, on kuitenkin sopivaa tarkastella joitakin piirteitä niiden erilaisten Jumaluuden personoitumien yhdistävässä toiminnassa,

joissa jumalallisuus tulee luomistuloksen eri lohkojen ja älyllisten olentojen eri luokkien kannalta toiminnallisesti esille.

56:5.3 (640.7) Nykyinen jumalallisuuden toimiminen superuniversumeissa ilmenee aktiivisena Korkeimpien Luojien – paikallisuniversumien Luoja-Poikien ja -Henkien, superuniversumien Päivien Muinaisten ja Paratiisin Seitsemän Valtiashengen – toiminnoissa. Nämä olennot muodostavat Seitsenkertaisen Jumalan kolme ensimmäistä tasoa, jotka johtavat sisäänpäin Universaaliseen Isään, ja koko tämä Seitsenkertaisen Jumalan toimipiiri koordinoituu parhaillaan kokemuksellisen jumaluuden ensimmäisellä tasolla kehittyvässä Korkeimmassa Olennossa.

56:5.4 (641.1) Paratiisissa ja keskusuniversumissa Jumaluuden ykseys on olemassaoloon kuuluva tosiasia. Kaikkialla ajallisuuden ja avaruuden kehittyvissä universumeissa Jumaluuden ykseys on saavutettu ominaisuus.

6. Evolutionaarisen Jumaluuden yhdistyminen

56:6.1 (641.2) Kun Jumaluuden kolme ikuista persoonaa Paratiisin-Kolminaisuudessa toimivat jakamattomana Jumaluutena, he saavuttavat täydellisen ykseyden; samoin kun he luovat joko yhdessä tai erikseen, heidän Paratiisin-jälkeläisensä ilmentävät

jumalallisuudelle ominaista ykseyttä. Ja tämä ajallis-avaruudellisten toimipiirien Korkeimpien Luojien ja Hallitsijoiden ilmentämä tarkoituksen jumalallisuus olevaistuu sen kokemuksellisen korkeimmuuden täysivaltaisuuden yhdistävänä voimapotentiaalina, joka universumin persoonattoman energiaykseyden läsnä ollessa muodostaa sellaisen reaalisuusjännitteen, että se on purettavissa vain sopivalla tavalla kokemuksellisen Jumaluuden kokemuksellisiin persoonallisuusrealiteetteihin yhdistymällä.

56:6.2 (641.3) Korkeimman Olennon persoonallisuusrealiteetit kumpuavat Paratiisin Jumaluuksista, ja ne yhdistyvät ulomman Havona-kehän ohjausmaailmassa niihin voimaan kohdistuviin Kaikkivaltiaan Korkeimman oikeuksiin, jotka nousevat suuruniversumin Luojajumaluuksista. Persoonana Korkein Jumala oli olemassa Havonassa ennen seitsemän superuniversumin luomista, mutta hän toimi vain hengellisillä tasoilla. Korkeimmuuden Kaikkivaltiaan voiman kehittyminen monenlaisen jumalallisuussynteesin avulla kehittyvissä universumeissa olevaistui uudeksi Jumaluuden voimaläsnäoloksi, joka Korkeimman Mielen välityksellä koordinoitui Havonassa olevaan Korkeimman hengelliseen persoonaan, samalla kun Korkein Mieli muuntautui Äärettömän Hengen äärettömässä mielessä olevasta potentiaalista Korkeimman Olennon aktiiviseksi toiminnalliseksi mieleksi.

56:6.3 (641.4) Seitsemän superuniversumin evolutionaarisissa maailmoissa elävät aineellisen mielen omaavat luodut voivat ymmärtää Jumaluuden ykseyttä vain sellaisena kuin se on

parhaillaan kehittymässä tässä Korkeimman Olennon voiman ja persoonallisuuden synteesissä. Jumala ei millään olemassaolon tasolla voi ylittää tällaisella tasolla elävien olentojen käsityskykyä. Kuolevaisen ihmisen täytyy totuutta tuntemalla, kauneutta arvostamalla ja hyvyyttä palvomalla kehittää kyky rakkauden Jumalan tuntemiseen ja kohoavien jumaluustasojen kautta edetä sitten Korkeimman ymmärtämiseen. Kun Jumaluus on näin käsitetty voiman osalta yhdistyneeksi, voidaan tämä sen jälkeen personoida hengen osalta luodun olennon ymmärrettäväksi ja saavutettavaksi.

56:6.4 (641.5) Vaikka ylösnousemuskuolevaiset saavuttavat superuniversumien pääkaupungeissa kyvyn käsittää Kaikkivaltiaan voimaa ja Havonan ulkokehillä kyvyn käsittää Korkeimman persoonallisuutta, he eivät silti aktuaalisesti löydä Korkeinta Olentoa, siten kuin heidän on määrä löytää Paratiisin Jumaluudet. Edes finaliitit, kuudennen asteen henget, eivät ole löytäneet Korkeinta Olentoa eivätkä todennäköisesti löydäkään, ennen kuin ovat saavuttaneet seitsemännen asteen hengen statuksen ja ennen kuin Korkeimmasta on tullut aktuaalisesti toiminnallinen tulevaisuuteen kuuluvien ulkouniversumien toiminnoissa.

56:6.5 (641.6) Mutta löytäessään Universaalisen Isän Seitsenkertaisen Jumalan seitsemäntenä tasona taivasmatkalaiset ovat saavuttaneet *kaikkien* niiden jumaluustasojen Ensimmäisen Persoonan persoonallisuuden, joilla on persoonalliset suhteet maailmankaikkeuden luotuihin.

7. Universaaliset evoluution seurausilmiöt

56:7.1 (642.1) Ajallis-avaruudellisten universumien evoluution tasaiseen edistymiseen liittyy kaikille älyllisille luoduille osoitettuja alati laajenevia Jumaluuden paljastumia. Evolutionaarisen edistymisen lakikorkeuden saavuttaminen maailmassa, järjestelmässä, konstellaatiossa, universumissa, superuniversumissa tai suuruniversumissa on näille luomistuloksen edistyville yksiköille ja näissä yksiköissä merkkinä vastaavista jumaluustoiminnan laajenemisista. Ja jokaiseen tällaiseen jumalallisuuden tajuamisen paikalliseen laajenemiseen liittyy tiettyjä jumaluuden laajemman ilmenemisen tarkkarajaisia seurausilmiöitä luomistuloksen kaikille muille lohkoille. Paratiisista ulospäin laajeten jokaisesta toteutuneesta ja saavutetusta kehityksen uudesta alueesta muodostuu uusi ja laajempi kokemuksellisen Jumaluuden paljastuma universumien universumille.

56:7.2 (642.2) Kun paikallisuniversumin rakennusosat yksi toisensa jälkeen asettuvat valoon ja elämään, Seitsenkertainen Jumala tulee sen myötä yhä enemmän julki. Ajallis-avaruudellinen kehitys alkaa planeetalta, jota valvoo Seitsenkertaisen Jumalan ensimmäinen ilmentymä: Luoja-Pojan ja Luovan Hengen yhteenliittymä. Järjestelmän asettuessa valoon tämä Pojan ja Hengen yhteenliittymä saavuttaa funktionsa täyteyden; ja kun kokonainen konstellaatio on tällä tavoin asettunut, Seitsenkertaisen Jumalan toinen vaihe käy

koko tällä toimialueella entistä aktiivisemmaksi. Paikallisuniversumin hallinnollisen kehityksen täydellistymiseen liittyy superuniversumin Valtiashenkien uusia ja välittömämpiä hoivatoimia; ja tässä vaiheessa alkaa myös Korkeimman Jumalan alati laajeneva paljastuminen ja tiedostaminen, minkä huipennuksena on Havonan kuudennen kehän maailmoja läpikäytäessä saavutettava taivasmatkalaisen kyky ymmärtää Korkein Olento.

56:7.3 (642.3) Universaalinen Isä, Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki ovat eksistentiaalisia jumaluusilmenemiä älyllisille olennoille, ja sen vuoksi he eivät samalla tavoin laajene koko luomakunnan mieli- ja henkiluotuihin ylläpitämiensä persoonallisuussuhteiden osalta.

56:7.4 (642.4) Tulisi huomata, että ylösnousemuskuolevaiset voivat kokea Jumaluuden peräkkäisten tasojen persoonattoman läsnäolon jo kauan, ennen kuin heistä tulee kyllin hengellisiä ja riittävän koulutettuja yltämään kokemuksen kautta tapahtuvaan näiden Jumaluuksien persoonalliseen tunnistamiseen ja saamaan kosketuksen heihin persoonallisina olentoina.

56:7.5 (642.5) Jokaista uutta evoluutioon kuuluvan tavoitteen saavuttamista jollakin luomistuloksen lohkolla samoin kuin jokaista uutta jumalallisuusilmenemien avaruuteen tunkeutumista seuraavat samanaikaiset Jumaluuden toiminnallisen julkitulon laajenemiset koko luomistuloksen siihenastisissa ja aiemmin organisoiduissa yksiköissä. Tämä universumien ja niiden rakenneosien hallintotyön

laajeneminen uusille aloille ei kenties aina näytä siltä, että sitä toteutettaisiin täsmälleen tässä hahmotellun menetelmän mukaisesti, sillä tapana on lähettää matkaan hallintoviranomaisten etujoukkoja valmistamaan tietä uutta hallinnollista ylivaltaa edustaville myöhemmille ja toinen toistaan seuraaville ajanjaksoille. Niinpä Perimmäinen Jumalakin antaa valoon ja elämään asettuneen paikallisuniversumin myöhemmissä vaiheissa ennakkoaavistuksen transsendentaalisesta universumien ylivalvonnasta.

56:7.6 (642.6) On tosiasia, että sitä mukaa kun ajallisuuden ja avaruuden luomukset evolutionaariselta statukseltaan asteittain vakiintuvat, havaitaan, että Korkein Jumala aloittaa uusia ja täydentää entisiä toimintojaan Seitsenkertaisen Jumalan kolmen ensimmäisen ilmentymän samalla vastaavasti vetäytyessä syrjään. Jos ja kun suuruniversumi asettuu valoon ja elämään, mikä siinä tapauksessa tulee olemaan Seitsenkertaisen Jumalan Luoja–Luova-ilmenemien vastainen tehtävä, mikäli Korkein Jumala ryhtyy ilman välikäsiä valvomaan ajallisuuden ja avaruuden luomuksia? Onko nämä ajallis-avaruudellisten universumien organisoijat ja tienraivaajat määrä vapauttaa samanlaisiin toimintoihin ulkoavaruudessa? Sitä emme tiedä, mutta pohdiskelemme paljon näitä ja muita samansuuntaisia asioita.

56:7.7 (643.1) Kokemuksellisen Jumaluuden rajojen laajetessa Kvalifioimattoman Absoluutin alueille hahmottelemme mielessämme, millaista Seitsenkertaisen Jumalan toiminta näiden tulevaisuuden luomusten varhaisempina evolutionaarisina

aikakausina voisi olla. Emme ole kaikki yksimielisiä siitä, mikä tulee olemaan Päivien Muinaisten ja superuniversumien Valtiashenkien vastainen status. Emme myöskään tiedä, tuleeko Korkein Olento toimimaan siellä niin kuin hän toimii seitsemässä superuniversumissa. Mutta otaksumme kaikki, että Mikaelien, Luoja-Poikien, on tarkoitus toimia näissä ulkouniversumeissa. Jotkut ovat sitä mieltä, että tulevina aikakausina nähdään jonkinlainen läheisempi liitto toisiinsa liittyvien Luoja-Poikien ja Jumalallisten Hoivaajien välillä; on jopa mahdollista, että tällainen luojien liitto saattaisi lopulta johtaa jonkinlaiseen perimmäisluontoiseen uuteen ilmenemään kumppanuusluojallisesta identiteetistä. Muttemme todellakaan tiedä mitään näistä paljastumattomaan tulevaisuuteen sisältyvistä mahdollisuuksista.

56:7.8 (643.2) Tiedämme kuitenkin, että Seitsenkertainen Jumala tarjoaa ajallisuuden ja avaruuden universumeissa eteenpäin vievän lähestymistien Universaalisen Isän luo ja että tämä evolutionaarinen lähestymistie yhdistyy kokemuksellisesti Korkeimmassa Jumalassa. Saattaisimme otaksua, että tällaisen järjestelyn täytyy vallita ulkouniversumeissakin. Näitä universumeja mahdollisesti jonakin päivänä asuttavat uudet olentoluokat kykenevät toisaalta ehkä lähestymään Jumaluutta perimmäisillä tasoilla ja absoniittisin menetelmin. Lyhyesti sanoen meillä ei ole vähäisintäkään käsitystä siitä, mikä mahdollisesti on näissä tulevissa ulkoavaruuden universumeissa käyttöön otettava menetelmä lähestyä jumaluutta.

56:7.9 (643.3) Olemme kuitenkin sitä mieltä, että täydellistyneistä universumeista tulee jollakin tavoin osa niiden olentojen Paratiisiin-

nousun elämänvaihetta, jotka näissä ulommissa luomuksissa kenties asuvat. On täysin mahdollista, että tuona tulevaisuuden aikakautena saamme nähdä ulkoavaruuslaisten lähestyvän Havonaa niiden seitsemän superuniversumin kautta, joita Korkein Jumala hoitaa joko yhdessä Seitsemän Valtiashengen kanssa tai ilman tällaista yhteistyötä.

8. Korkein yhdistäjä

56:8.1 (643.4) Korkeimmalla Olennolla on kuolevaisen ihmisen kokemuksessa kolminainen funktio: Ensinnäkin hän on ajallis-avaruudellisen jumalallisuuden, Seitsenkertaisen Jumalan, yhdistäjä; toiseksi hän on se enimmäismäärä Jumaluutta, jonka finiittiset luodut voivat aktuaalisesti käsittää; kolmanneksi hän on kuolevaisen ihmisen kannalta ainoa tie lähestyä sitä transsendentaalista kokemusta, että pääsee kosketuksiin absoniittisen mielen, ikuisen hengen ja paratiisillisen persoonallisuuden kanssa.

56:8.2 (643.5) Koska ylösnousemusfinaliitit ovat syntyneet paikallisuniversumeissa, saaneet kasvatuksensa superuniversumeissa ja koulutuksensa keskusuniversumissa, he omaavat henkilökohtaisissa kokemuksissaan täyden potentiaalin Korkeimmassa yhdistyvän Seitsenkertaisen Jumalan ajallis-avaruudellisen jumalallisuuden ymmärtämiseen. Finaliitit palvelevat synnyinsuperuniversumiaan lukuun ottamatta peräjälkeen kaikissa

superuniversumeissa ja lisäävät näin kokemuksen kokemuksen päälle siihen asti, kunnes luodun koettavissa olevan seitsenkertaisen erilaisuuden täyteys on saavutettu. Finaliitit kykenevät sisimmässään olevan Suuntaajan huolenpidon tuloksena *löytämään* Universaalisen Isän, mutta juuri tällaisin kokemismenetelmin nämä finaliitit pääsevät siihen, että he todella *tuntevat* Korkeimman Olennon, ja heidän on määrä päätyä tämän Korkeimman Jumaluuden palvelukseen ja *tekemään* häntä tunnetuksi ulkoavaruuden tulevissa universumeissa ja tuleville universumeille.

56:8.3 (644.1) Muistakaa että, mitä Jumala Isä ja hänen Paratiisin-Poikansa tekevät meidän hyväksemme, kaikkea sitä on meillä vuorostamme ja hengessä tilaisuus tehdä kehkeytyvän Korkeimman Olennon hyväksi ja hänessä. Rakkauden, ilon ja palvelun kokeminen on maailmankaikkeudessa vastavuoroista. Jumala Isä ei tarvitse sellaista, että hänen poikansa maksaisivat hänelle takaisin kaiken, minkä hän heille lahjoittaa, vaan nämä lahjoittavat (tai voivat lahjoittaa) vuorostaan tämän kaiken kumppaneilleen ja kehittyvälle Korkeimmalle Olennolle.

56:8.4 (644.2) Kaikki luomisilmiöt heijastelevat edeltäviä luoja- ja henkitoimintoja. Jeesus sanoi, ja se on kirjaimellisesti totta: ”Poika tekee vain tekoja, joita hän näkee Isän tekevän.” Aikanaan te kuolevaiset saatte ryhtyä tekemään Korkeinta tunnetuksi kanssaihmisillenne ja voitte laajentaa tätä ilmoitustanne, sitä mukaa kun nousette kohti Paratiisia. Iäisyydessä teidän ehkä sallitaan seitsemännen asteen finaliitteina esittää yhä laajempia ilmoituksia

tästä evolutionaaristen luotujen Jumalasta korkeimmilla – jopa perimmäisillä – tasoilla.

9. Universaalisen Absoluutin ykseys

56:9.1 (644.3) Kvalifioimaton Absoluutti ja Jumaluusabsoluutti yhdistyvät Universaalisessa Absoluutissa. Absoluutit ovat koordinoituneina Perimmäisessä, ehdollistuneina Korkeimmassa sekä ajallis-avaruudellisesti modifioituneina Seitsenkertaisessa Jumalassa. Infiniittistä alemmilla tasoilla on *kolme* Absoluuttia, mutta infiniittisyydessä ne näyttävät olevan *yksi*. Paratiisissa on Jumaluuden kolme personoitumaa, mutta Kolminaisuudessa he *ovat* yksi.

56:9.2 (644.4) Kokonaisuniversumin merkittävin filosofinen ongelmanasettelu on seuraavanlainen: Oliko Absoluutti (infiniittisyydessä yhdeksi käsitetyt kolme Absoluuttia) olemassa ennen Kolminaisuutta? Ja onko Absoluutti Kolminaisuutta edeltävä? Vai käykö Kolminaisuus Absoluutin edellä?

56:9.3 (644.5) Onko Kvalifioimaton Absoluutti Kolminaisuudesta riippumaton vahvuusläsnäolo? Merkitseekö Jumaluusabsoluutin läsnäolo samalla Kolminaisuuden rajoittamatonta toimintaa? Ja onko Universaalinen Absoluutti Kolminaisuuden lopullinen funktio, ehkä peräti Kolminaisuuksien Kolminaisuus?

56:9.4 (644.6) Ensi ajatukselta käsitys Absoluutista kaiken olevaisen – jopa Kolminaisuuden – esi-isänä näyttää ohimenevästi täyttävän johdonmukaisuuden ja filosofisen yhtenäisyyden vaatimukset, mutta Paratiisin-Kolminaisuuden ikuisuuden aktuaalisuus tekee tyhjäksi jokaisen tällaisen päätelmän. Meille opetetaan, ja me uskomme, että Universaalinen Isä ja hänen kolminaisuuskumppaninsa ovat olemuksen ja olemassaolon osalta ikuisia. Ja siitä on sitten tehtävissä vain yksi johdonmukainen filosofinen johtopäätös, joka kuuluu: Absoluutti on maailmankaikkeuden kaikkien älyllisten olentojen kannalta (Kolminaisuuksien) Kolminaisuuden persoonaton ja koordinoitu reaktio kaikkiin avaruuden perus- ja ensiasteisiin tilanteisiin, olivatpa ne maailmankaikkeuden sisäisiä tai sen ulkopuolisia. Suuruniversumin kaikkien älyllisten persoonallisuuksien kannalta Paratiisin-Kolminaisuus pysyy lopullisuudessa, ikuisuudessa, korkeimmuudessa ja perimmäisyydessä sekä henkilökohtaisen ymmärryksen ja luodun olennon käsittämisen käytännön kannalta iäti absoluuttisena.

56:9.5 (644.7) Tapa, jolla luodut kenties tarkastelevat mielessään tätä ongelmaa, johdattaa heidät siihen lopulliseen väittämään, että Universaalinen MINÄ OLEN on sekä Kolminaisuuden että Absoluutin alkusyy ja kvalifioimaton lähde. Niinpä kun haluamme, että meillä olisi henkilökohtainen käsitys Absoluutista, palaammekin ajatuksiimme ja ihanteisiimme, joita meillä on Paratiisin-Isästä. Kun haluamme helpottaa tämän muutoin persoonattoman Absoluutin ymmärtämistä tai lisätä tietoisuuttamme siitä, palaamme siihen tosiasiaan, että Universaalinen Isä on absoluuttisen

persoonallisuuden omaava eksistentiaalinen Isä; Iankaikkinen Poika on Absoluuttinen Persoona, vaikkei hän kokemuksellisesti olekaan Absoluutin personoituma. Sitten me seuraavaksi hahmotamme mielessämme, miten kokemukselliset Kolminaisuudet kulminoituvat Jumaluusabsoluutin kokemuksellisessa personoitumassa, samalla kun käsitämme Universaalisen Absoluutin niin, että tämä koostuu niistä maailmankaikkeuden ja sen ulkopuolisista ilmiöistä, jotka johtuvat korkeimmuuden, perimmäisyyden ja infiniittisyyden yhdistyneiden ja koordinoitujen Jumaluusyhdistymien – Kolminaisuuksien Kolminaisuuden – persoonattomien toimintojen julki tulleesta läsnäolosta.

56:9.6 (645.1) Jumala Isä on havaittavissa kaikilla tasoilla finiittisestä infiniittiseen, ja vaikka hänen luotunsa Paratiisista aina evolutionaarisiin maailmoihin asti ovat kukin omalla tavallaan tajunneet hänet, vain Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki tuntevat hänet infiniittisyytenä.

56:9.7 (645.2) Hengellinen persoonallisuus on absoluuttista vain Paratiisissa, ja Absoluutin käsite on kvalifioimaton vain infiniittisyydessä. Jumaluusläsnäolo on absoluuttista vain Paratiisissa, ja niin Jumalaa koskeva paljastus on pakostakin aina osittaista, suhteellista ja vähittäin etenevää siksi, kunnes hänen voimastaan tulee kokemuksellisesti infiniittistä Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusvoimavarauksessa, kun taas hänen persoonallisuusilmenemästään tulee kokemuksellisesti infiniittinen Jumaluusabsoluutin julkitulleessa läsnäolossa, ja samalla kun nämä

kummatkin infiniittisyyden potentiaalit yhdistyvät realiteetiksi Universaalisessa Absoluutissa.

56:9.8 (645.3) Mutta infiniittistä alempien tasojen tuolla puolen nämä kolme Absoluuttia *ovat* yksi, ja sillä keinoin infiniittisyys on jumaluuden tajuamaa siitä riippumatta, saavuttaako mikään muu olemassaolon luokka koskaan itsetajuista tietoisuutta infiniittisyydestä.

56:9.9 (645.4) Iäisyyteen kuuluva eksistentiaalinen status sisältää itsessään eksistentiaalisen itsetajuisuuden infiniittisyydestä, vaikka saattaakin olla, että tarvitaan vielä toinen iäisyys, jotta koettaisiin infiniittisyyden ikuisuuteen – ikuiseen infiniittisyyteen – luonnostaan sisältyvien kokemuksellisten potentiaalisuuksien tajuaminen.

56:9.10 (645.5) Ja Jumala Isä on Jumaluuden ja todellisuuden kaikkien ilmenemien persoonallinen lähde kaikille älyllisille luoduille ja henkiolennoille koko universumien universumissa. Persoonallisuuksina teille ei nyt eikä ikuisen tulevaisuuden toisiaan seuraavissa universumikokemuksissa ole merkitystä sillä, kykenettekö Seitsenkertaisen Jumalan saavuttamiseen, käsitättekö Korkeimman Jumalan, löydättekö Perimmäisen Jumalan, vai yritättekö käsittää Absoluuttisen Jumalan käsitettä, koska ikuiseksi tyydytykseksenne huomaatte, että olette jokaisen löytöretken päätökseksi tulleet uusilla kokemuksellisilla tasoilla taas löytäneeksi ikuisen Jumalan – kaikkien universumipersoonallisuuksien Paratiisin-Isän.

56:9.11 (645.6) Universaalinen Isä on universaalisen ykseyden selitys, sellaisena kuin tämä ykseys on korkeimmalla, jopa perimmäisellä tavalla käsitettävä absoluuttisten arvojen ja merkitysten – kvalifioimattoman Todellisuuden – perimmäisen jälkeen seuraavassa ykseydessä.

56:9.12 (645.7) Vahvuuden Pääorganisoijat lähtevät avaruuteen panemaan liikkeelle avaruuden energioita, jotta ne alkaisivat reagoida Universaalisen Isän paratiisigravitaation puoleensa vetävään voimaan; ja myöhemmin saapuvat Luoja-Pojat, ja he organisoivat nämä gravitaatioon reagoivat vahvuudet asutetuiksi universumeiksi ja kehittävät niihin älyllisiä olentoja, jotka saavat itselleen Paratiisin-Isän hengen ja jotka sittemmin nousevat Isän tykö tullakseen kaikilta mahdollisilta jumalallisuuden ominaisuuksiltaan hänen kaltaisikseen.

56:9.13 (645.8) Paratiisin luovien voimien taukoamaton ja laajentuva kulku halki avaruuden näyttää enteilevän Universaalisen Isän gravitaation vaikutusalueen iäti jatkuvaa laajentumista ja sellaisten monituisten älyllisten olentotyyppien loputonta moninkertaistumista, jotka kykenevät rakastamaan Jumalaa ja joita hän voi rakastaa ja jotka tällä tavoin Jumalaa tuntemaan tulevina voivat haluta olla hänen kaltaisiaan, voivat pyrkiä saavuttamaan Paratiisin ja löytämään Jumalan.

56:9.14 (646.1) Universumien universumi on täysin yhtenäinen. Jumala on voimansa ja persoonallisuutensa puolesta yksi. On olemassa energian kaikkien tasojen ja persoonallisuuden kaikkien osa-alueiden koordinaatio. Filosofisessa ja kokemuksellisessa mielessä,

ajatuksissa ja todellisuudessa on kaikkien olevaisten ja olentojen keskiössä Paratiisin-Isä. Jumala on kaikki ja kaikissa, eikä mitään olevaisia tai olentoja ole olemassa ilman häntä.

10. Totuus, kauneus ja hyvyys

56:10.1 (646.2) Alkuvaiheesta seitsemänteen aikakauteen edetessään elämään ja valoon asettuneet maailmat tavoittelevat vaihe vaiheelta Seitsenkertaisen Jumalan reaalisuuden käsittämistä alkaen Luoja-Pojan jumaloinnista ja päätyen hänen Paratiisin-Isänsä palvomiseen. Niin kauan kuin tällaisen maailman seitsemännen vaiheen historia jatkuu, sen alati edistyvien kuolevaisten tietämys Korkeimmasta Jumalasta kasvaa, samalla kun he hämärästi erottavat Perimmäisen Jumalan kaiken ylle kohoavan huolenpidon reaalisuuden.

56:10.2 (646.3) Tämän loistavan aikakauden alusta sen loppuun asti on alati edistyvien kuolevaisten keskeisimpänä pyrkimyksenä ymmärtää entistä paremmin ja tiedostaa entistä täydemmin Jumaluuden ymmärrettävät alkutekijät: totuus, kauneus ja hyvyys. Tässä on kysymys ihmisen pyrkimyksestä löytää Jumala mielestä, aineesta ja hengestä. Ja tätä etsintää jatkaessaan kuolevainen havaitsee uppoutuneensa yhä syvemmälle filosofian, kosmologian ja jumalallisuuden kokemukselliseen tutkimiseen.

56:10.3 (646.4) Filosofiaa te jossain määrin käsitätte ja jumalallisuutta te tajuatte palvonnassa, sosiaalisessa palvelussa ja henkilökohtaisessa

hengellisessä kokemuksessa, mutta kauneudentavoittelun – kosmologian – te aivan liian usein rajoitatte ihmisen karkeiden taideharrastusten tutkimiseen. Kauneus, taide, on enimmältään vastakohtien yhdistämistä. Vaihtelevuus on kauneuden käsitteelle olennaista. Korkein kauneus, finiittisen taiteen korkein saavutus, on draama, jossa on kysymys Luojan ja luodun muodostamien kosmisten ääripisteiden välisen valtavan kuilun umpeenkuromisesta. Ihminen, joka löytää Jumalan, ja Jumala, joka löytää ihmisen, – luotu muuttumassa täydelliseksi, niin kuin Luoja on täydellinen – siinä on ylittämätöntä kauneutta edustava verrattomista verrattomin saavutus, kosmisen taiteen lakipiste.

56:10.4 (646.5) Materialismi, ateismi, on näin ollen rumuuden maksimoimista, kauneuden finiittisen antiteesin, vastakohdan, huipentuma. Ylevin kauneus sisältyy siihen näköalaan, että ne muunnelmat yhdistyvät, jotka ovat syntyneet aiemmin olemassa olleesta sopusointuisesta todellisuudesta.

56:10.5 (646.6) Ajattelun kosmologisten tasojen saavuttamiseen kuuluu:

56:10.6 (646.7) 1. *Tiedonhalu*. Sopusoinnun isoaminen ja kauneuden janoaminen. Sinnikkäät pyrkimykset löytää sopusointuisten kosmisten suhteiden uusia tasoja.

56:10.7 (646.8) 2. *Esteettinen arvostus*. Kaiken kauniin rakastaminen ja kaikkiin luovuutta ilmentäviin saavutuksiin sisältyvän taiteellisuuden alati edistyvä arvostaminen kaikilla todellisuuden tasoilla.

56:10.8 (646.9) 3. *Eettinen herkkyys*. Kauneuden arvostaminen johtaa totuuden tajuamisen kautta tuntemukseen niiden asioiden ikuisesta

kestävyydestä, jotka vaikuttavat jumalallisen hyvyyden tunnistamiseen Jumaluuden suhteista kaikkiin olentoihin; ja näin kosmologiakin johtaa jumalallisten todellisuusarvojen tavoitteluun – jumalatietoisuuteen.

56:10.9 (646.10) Valoon ja elämään asettuneet maailmat keskittyvät näin täysimääräisesti totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsittämiseen siksi, että näihin kvaliteettiarvoihin sisältyy ilmoitus Jumaluudesta ajallisuuden ja avaruuden maailmoille. Ikuisen totuuden merkitykset vetoavat yhdessä sekä kuolevaisen ihmisen älylliseen että hänen hengelliseen olemukseensa. Universaalinen kauneus sisältää kosmisen luomistuloksen sopusointuiset keskinäissuhteet ja rytmit; tämä on selkeämmin sanottuna edellä mainittu älyllinen viehättyminen, ja se johtaa aineellisen universumin yhtenäiseen ja synkroniseen käsittämiseen. Jumalallinen hyvyys edustaa infiniittisten arvojen paljastamista finiittiselle mielelle, jotta ne tulisivat siellä oivalletuiksi ja nostetuiksi ihmisen käsityskyvyn hengellisen tason kynnykselle.

56:10.10 (647.1) Totuus on tieteen ja filosofian perusta, ja se tarjoaa uskonnolle älyllisen kivijalan. Kauneus on taiteen, musiikin ja koko inhimillisen kokemuksen mielekkäiden rytmien kummi. Hyvyyteen sisältyy etiikan, moraalisuuden ja uskonnon taju – kokemuksellinen täydellisyydenkaipuu.

56:10.11 (647.2) Kauneuden olemassaolo merkitsee epäsuorasti sitä, että läsnä on arvostava mieli, aivan yhtä varmasti kuin edistyvän evoluution tosiasia osoittaa Korkeimman Mielen herruutta. Kauneus on sen fenomenaalisen eli ilmiöinä havaittavan todellisuuden

kaukaisuuksiin ulottuvan moninaistumisen sopusointuisen ajallis-avaruudellisen synteesin älyllistä tiedostamista, joka kaikki juontaa juurensa ennalta olemassa olevasta ja ikuisesta ykseydestä.

56:10.12 (647.3) Hyvyys on jumalallisen täydellisyyden erilaisten tasojen suhteellisten arvojen mentaalista tiedostamista. Hyvyyden tiedostaminen edellyttää moraalisen statuksen omaavaa mieltä, persoonallista mieltä, jolla on kyky tehdä ero hyvän ja pahan välillä. Mutta se, missä määrin joku omaa hyvyyttä, suuruutta, on se mitta, miten paljon hän on todellisuudessa saavuttanut jumalallisuutta.

56:10.13 (647.4) *Todenmukaisten suhteiden* tiedostaminen edellyttää mieltä, joka pystyy erottamaan toden erheestä. Lahjaksi annettu Totuuden Henki, joka kietoutuu Urantian ihmismielten ympärille, reagoi erehtymättömästi totuuteen – elävään henkiyhteyteen kaikkien olevaisten ja olentojen välillä, siten kuin ne koordinoituvat ikuisessa ylösnousemuksessa kohti Jumalaa.

56:10.14 (647.5) Jokaisen elektronin, ajatuksen tai hengen jokainen impulssi on toimiva yksikkö koko maailmankaikkeudessa. Vain synti on eristynyttä ja pahaa gravitaation vastustamista mentaalisella ja hengellisellä tasolla. Maailmankaikkeus on kokonaisuus; mikään olevainen tai olento ei ole olemassa eikä elä eristyksissä. Itsensätoteuttaminen on potentiaalisesti pahaa, jos se on yhteisönvastaista. Pitää kirjaimellisesti paikkansa, kun sanotaan: ”Kukaan ei elä yksikseen.” Kosminen sosiaalistuminen on persoonallisuuden yhdistymisen korkein muoto. Jeesus sanoi: ”Joka haluaisi olla joukossanne suurin, tulkoon hänestä kaikkien palvelija.”

56:10.15 (647.6) Niinpä totuus, kauneus ja hyvyys – ihmisen älyllinen lähestymistie mielen, aineen ja hengen universumiin – on liitettävä yhdeksi yhtenäiseksi käsitykseksi jumalallisesta ja korkeimmasta *ihanteesta*. Niin kuin kuolevainen persoonallisuus yhdistää ihmiskokemuksen aineeseen, mieleen ja henkeen, samoin tulee tästä jumalallisesta ja korkeimmasta ihanteesta Korkeimmuudessa voimaan yhdistynyttä ja sitten isällisen rakkauden Jumalaksi personoitunutta.

56:10.16 (647.7) Kaikkinainen ymmärrys siitä, mikä on osien suhde mihin tahansa kokonaisuuteen, edellyttää, että ymmärretään kaikkien osien suhde tähän kokonaisuuteen; ja maailmankaikkeudessa tämä merkitsee luotujen osien suhdetta Luovaan Kokonaisuuteen. Jumaluudesta tulee näin universaalista ja ikuista tavoitteisiinpääsyä edustava transsendentaalinen – jopa infiniittinen – päämäärä.

56:10.17 (647.8) Universaalinen kauneus on sitä, että tunnistaa Paratiisin Saaren heijastumisen aineellisessa luomistuloksessa, kun ikuinen totuus taas on niiden Paratiisin-Poikien erityinen palvelus, jotka sen lisäksi, että he lahjoittautuvat kuolevaisten sukukunnille, myös vuodattavat Totuuden Henkensä kaikkien kansojen päälle. Jumalallinen hyvyys tulee täysimääräisemmin esille Äärettömän Hengen moninaisten persoonallisuuksien rakastavassa huolenpidossa. Mutta rakkaus, näiden kolmen laatumääreen yhteissumma, on ihmisen oivallus Jumalasta hänen henki-Isänään.

56:10.18 (648.1) Fyysinen aine on absoluuttisten Jumaluuksien paratiisillisen energialoisteen ajallis-avaruudellinen varjo.

Totuusmerkitykset ovat Jumaluuden ikuisen sanan mentaalis-älyllisiä jälkiseurauksia – ajallis-avaruudellinen ymmärrys korkeimmista käsityksistä. Jumalallisuuden hyvyysarvot ovat Universaalista, Iankaikkista ja Ääretöntä edustavien henkipersoonallisuuksien armeliaita hoivatoimia evolutionaaristen sfäärien ajallis-avaruudellisille finiittisille luoduille.

56:10.19 (648.2) Nämä jumalallisuuden merkitykselliset todellisuusarvot sekoittuvat jumalalliseksi rakkaudeksi siinä suhteessa, joka Isällä on kuhunkin persoonalliseen luotuun. Ne koordinoituvat jumalalliseksi armoksi Pojassa ja tämän Pojissa. Ne tuovat julki laatumääreensä jumalallisena huolenpitona, rakastavan armon ilmentämisenä ajallisuuden lapsille Hengen ja tämän henkilasten kautta. Näitä kolmea jumalallisuutta ilmentää voiman ja persoonallisuuden synteesinä pääasiassa Korkein Olento. Seitsenkertainen Jumala tuo heitä eri tavoin julki jumalallisten merkitysten ja arvojen seitsemänä toisistaan poikkeavana yhdistymänä seitsemällä nousevalla tasolla.

56:10.20 (648.3) Finiittisen ihmisen kannalta totuus, kauneus ja hyvyys kattavat täyden ilmoituksen jumalallisuustodellisuudesta. Kun tämä Jumaluuden rakkaudeksi ymmärtäminen saavuttaa Jumalaa tuntevien kuolevaisten elämässä hengellisen julkitulon, satona korjataan silloin jumalallisuuden hedelmiä: älyllistä rauhaa, sosiaalista edistystä, moraalista tyydytystä, hengellistä iloa ja kosmista viisautta. Valon ja elämän seitsemännessä vaiheessa olevassa maailmassa elävät edistyneet kuolevaiset ovat oppineet, että

rakkaus on se, mikä on maailmankaikkeudessa suurinta. Ja he tietävät, että Jumala on rakkaus.

56:10.21 (648.4) Rakkaus on halu tehdä hyvää toisille.

56:10.22 (648.5) [Esittänyt Nebadonin Totuudenpaljastuskunnan pyynnöstä muuan Urantialla vieraileva Voimallinen Sanansaattaja yhdessä tietyn Melkisedekin, Urantian Planeettaprinssin sijaishallitsijan, kanssa.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) Tämä universaalisesta ykseydestä kertova luku on kahdeskymmenesviides niiden eri laatijoiden esitysten sarjassa, joita on ryhmänä ohjannut Mantutia Melkisedekin johdolla toimiva kahdentoista Nebadonin persoonallisuuden muodostama komissio. Laadimme nämä kertomukset ja käänsimme ne ylempiemme valtuuttamalla menetelmällä englannin kielelle Urantian ajanlaskutavan mukaan vuonna 1934.

---

[2]: 56:1.6 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[3]: 56:3.5 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Urantia-kirja

III OSA

Urantian historia

Nämä luvut laaditutti paikallisuniversumin persoonallisuuksista koostunut ryhmä, joka toimi Salvingtonin Gabrielin valtuuttamana.

Luku 57 - Urantian alkuperä
Luku 58 - Elämän juurruttaminen Urantialle
Luku 59 - Elämän merellisen muodon aikakausi Urantialla
Luku 60 - Urantia maaeliöstön varhaiskaudella
Luku 61 - Nisäkkäiden aikakausi Urantialla
Luku 62 - Alkuihmisen kantarodut
Luku 63 - Ensimmäinen ihmisperhe
Luku 64 - Evolutionaariset värilliset rodut
Luku 65 - Evoluution valvonta
Luku 66 - Urantian Planeettaprinssi
Luku 67 - Planeetan kapina
Luku 68 - Sivilisaation sarastus

Luku 69 - Ihmisen perusinstituutiot
Luku 70 - Ihmisperäisen hallitusjärjestelmän kehitys
Luku 71 - Valtion kehittyminen
Luku 72 - Erään naapuriplaneetan hallitusjärjestelmä
Luku 73 - Eedenin Puutarha
Luku 74 - Aatami ja Eeva
Luku 75 - Aatami ja Eeva rikkovat sopimuksensa
Luku 76 - Toinen Puutarha
Luku 77 - Keskiväliolennot
Luku 78 - Violetti rotu Aatamin aikojen jälkeen
Luku 79 - Andiittien leviäminen itämaihin
Luku 80 - Andiittien leviäminen länsimaihin
Luku 81 - Nykysivilisaation kehittyminen
Luku 82 - Avioliiton kehitys
Luku 83 - Avioliittoinstituutio
Luku 84 - Avioliitto ja perhe-elämä
Luku 85 - Palvonnan alkujuuret
Luku 86 - Uskonnon varhaiskehitys
Luku 87 - Aavekultit
Luku 88 - Fetissit, taikakalut ja magia
Luku 89 - Synti, uhri ja sovitus
Luku 90 - Shamanismi – poppamiehet ja papit
Luku 91 - Rukoilun kehityshistoria
Luku 92 - Uskonnon myöhempi kehitys
Luku 93 - Makiventa Melkisedek
Luku 94 - Melkisedekin opetusten vaikutus itämailla
Luku 95 - Melkisedekin opetusten vaikutus Levantissa

Luku 96 - Jahve – heprealaisten Jumala
Luku 97 - Jumalakäsityksen kehitys heprealaisten keskuudessa
Luku 98 - Melkisedekin opetusten vaikutus länsimaissa
Luku 99 - Uskontoon liittyvät yhteiskunnalliset kysymykset
Luku 100 - Uskonto ihmisen kokemuksessa
Luku 101 - Uskonnon todellinen luonne
Luku 102 - Uskonnollisen uskon perustukset
Luku 103 - Uskonnollisen kokemuksen reaalisuus
Luku 104 - Kolminaisuuskäsityksen kasvu
Luku 105 - Jumaluus ja todellisuus
Luku 106 - Universumin todellisuustasot
Luku 107 - Ajatuksensuuntaajien alkuperä ja olemus
Luku 108 - Ajatuksensuuntaajien tehtävä ja toiminta
Luku 109 - Suuntaajien suhde universumin luotuihin
Luku 110 - Suuntaajien suhde yksittäisiin kuolevaisiin
Luku 111 - Suuntaaja ja sielu
Luku 112 - Persoonallisuuden eloonjääminen
Luku 113 - Kohtalonsuojelijaserafit
Luku 114 - Serafien planetaarinen hallitus
Luku 115 - Korkein Olento
Luku 116 - Kaikkivaltias Korkein
Luku 117 - Korkein Jumala
Luku 118 - Korkein ja Perimmäinen – ajallisuus ja avaruus
Luku 119 - Kristus Mikaelin lahjoittautumiset

Luku 57

Urantian alkuperä

57:0.1 (651.1) ESITTÄESSÄMME otteita Jerusemin arkistotiedoista, siltä osin kuin ne koskevat muistiinmerkintöjä Urantiasta, sen esivaiheista ja varhaishistoriasta, meitä kehotetaan noudattamaan ajanmäärityksissä nykyistä käytäntöä eli käytössä olevaa karkausvuosikalenteria, jonka mukaan vuodessa on 365¼ päivää. Emme yleensä pyri ilmoittamaan tarkkoja vuosilukuja, vaikka ne tiedossa ovatkin. Käytämme lähimmäksi osuvia kokonaislukuja, sillä katsomme sen paremmaksi menetelmäksi näiden historiallisten tosiasioiden esittämisessä.

57:0.2 (651.2) Kun viittaamme johonkin tapahtumaan sanomalla, että se sattui miljoona tai kaksi miljoonaa vuotta sitten, tarkoitamme, että se ajoittuu niin ja niin monen vuoden päähän kristillisen ajanjakson 20:nnen vuosisadan ensimmäisistä vuosikymmenistä taaksepäin laskettuna. Näin ollen esitämme nämä kaukaisuuden tapahtumat tasalukuisina tuhansien, miljoonien ja miljardien vuosien jaksoina.

1. Andronoverin tähtisumu

57:1.1 (651.3) Urantia on peräisin Auringostanne, ja Aurinkonne on yksi Andronoverin tähtisumun monilukuisista jälkeläisistä. Tämä tähtisumu puolestaan organisoitiin aikanaan Nebadonin paikallisuniversumin sisältämän fyysisen voiman ja materiaalisen aineen rakennusosaksi. Ja itse tämä suuri tähtisumu sai kauan, kauan sitten alkunsa Orvontonin superuniversumin sisältämästä universaalisesta avaruuden vahvuusvarauksesta.

57:1.2 (651.4) Aikana, josta tämä kertomus alkaa, Paratiisin Ensiasteisilla Vahvuuden Pääorganisoijilla oli jo kauan ollut täysin hallinnassaan ne avaruusenergiat, jotka myöhemmin organisoitiin Andronoverin tähtisumuksi.

57:1.3 (651.5) *987 000 000 000* vuotta sitten vahvuuden apulaisorganisoija ja silloin Orvontonin sarjaan kuulunut tarkastaja numero 811 307, joka matkusti Uversan ulkopuolelle, raportoi Päivien Muinaisille, että avaruuden olosuhteet olivat suotuisat aineellistamisilmiöiden alkuunpanemiselle tietyssä Orvontonin silloisen itälohkon sektorissa.

57:1.4 (651.6) *900 000 000 000* vuotta sitten, näin osoittavat Uversan arkistot, kirjattiin Uversan Tasapainoneuvoston superuniversumin hallitukselle myöntämä lupa, joka valtuutti lähettämään yhden vahvuudenorganisoijan esikuntineen tarkastajan numero 811 307

aiemmin osoittamalle alueelle. Orvontonin viranomaiset antoivat tälle potentiaalisen universumin alkuperäiselle löytäjälle valtuuskirjan panna täytäntöön Päivien Muinaisten antama määräys, jossa kehotettiin uuden aineellisen luomuksen organisoimiseen.

57:1.5 (652.1) Tästä luvasta tehty merkintä osoittaa, että vahvuudenorganisoija esikuntineen oli jo lähtenyt Uversasta pitkälle matkalle tähän itäiseen avaruussektoriin. Siellä heidän oli määrä myöhemmin ryhtyä aikaa vaativiin toimintoihin, joiden lopputuloksena Orvontoniin ilmaantuisi uusi fyysinen luomus.

57:1.6 (652.2) *875 000 000 000* vuotta sitten pantiin asianmukaisesti alulle suunnaton Andronoverin tähtisumu numero 876 926. Tarvittiin vain vahvuudenorganisoijan ja yhteysesikunnan läsnäolo sen energiapyörteen alkuunsaattamiseksi, josta lopulta kasvoi tämä valtava avaruuden sykloni. Tällaiset tähtisumupyörteet alkuun saatettuaan elävät vahvuudenorganisoijat yksinkertaisesti poistuvat suorassa kulmassa keskuksensa ympäri pyörivän kiekon tasosta, ja siitä hetkestä lähtien energian luontaiset ominaisuudet takaavat tällaisen uuden fyysisen järjestelmän edistyvän ja järjestyneesti sujuvan kehityksen.

57:1.7 (652.3) Suunnilleen tässä vaiheessa kertomus siirtyy tarkastelemaan superuniversumin persoonallisuuksien toimintaa. Todellisuudessa tarinan varsinainen alku sijoittuu juuri tähän kohtaan – melko täsmälleen siihen ajankohtaan, jolloin Paratiisin vahvuudenorganisoijat ovat poistumassa saatuaan valmiiksi avaruus-energiaaliset olosuhteet Orvontonin superuniversumin voimanohjaajien ja fyysisten valvojien ryhtyä toimenpiteisiin.

2. Ensimmäinen tähtisumuvaihe

57:2.1 (652.4) Kaikki evolutionaariset aineelliset luomistulokset syntyvät kiekonmuotoisista ja kaasumaisista tähtisumuista, ja kaikki tällaiset ensiasteiset tähtisumut ovat kaasumaisen olemassaolonsa koko varhaisvaiheen ajan kiekkomaisia. Vanhetessaan niistä tulee tavallisesti kierteisiä, ja niiden auringonmuodostustoiminnan päätyttyä ne päätyvät tähtiparviksi tai suunnattoman suuriksi auringoiksi, joita ympäröi vaihteleva määrä planeettoja, satelliitteja ja pienempiä ainekokonaisuuksia; näin ne muistuttavat monin tavoin teidän pienen pientä aurinkokuntaanne.

57:2.2 (652.5) *800 000 000 000* vuotta sitten Andronoverin luomus oli jo hyvinkin vakiintunut erääksi Orvontonin suurenmoisista ensiasteisista tähtisumuista. Kun lähiuniversumien astronomit tarkastelivat tätä avaruuden ilmiötä, he eivät nähneet siinä paljonkaan sellaista, mikä olisi kiinnittänyt heidän huomiotaan. Naapuriluomuksissa tehdyt gravitaatioarvioinnit osoittivat Andronoverin alueilla olevan käynnissä avaruuden aineellistumista, mutta siinä kaikki.

57:2.3 (652.6) *700 000 000 000* vuotta sitten Andronoverin järjestelmä oli saavuttamassa jättiläismäiset mittasuhteet, ja yhdeksään ympärillä olevaan materiaaliseen luomukseen lähetettiin lisää fyysisiä valvojia antamaan tukea ja tarjoamaan yhteistyötä tämän

uuden, varsin nopeasti kehittyvän, aineellisen järjestelmän voimakeskuksille. Tuona kaukaisena ajankohtana kaikki sittemmin ilmaantuville luomuksille perinnöksi jätetty materiaali jäi tämän jättiläismäisen avaruuspyörteen rajojen sisäpuolelle. Se jatkoi koko ajan pyörimistään, ja saavutettuaan maksimaalisen läpimittansa se alkoi pyöriä yhä nopeammin sen tiivistymisen ja kokoonpuristumisen samalla jatkuessa.

57:2.4 (652.7) *600 000 000 000* vuotta sitten Andronoverissa saavutettiin energian liikkeellepanovaiheen lakipiste. Tähtisumu oli saavuttanut maksimaalisen massansa. Tällöin se oli jättiläiskokoinen, kiekkomainen kaasupilvi, muodoltaan jokseenkin pyörähdysellipsoidin kaltainen. Kyseessä oli eriytyvän massanmuodostuksen ja vaihtelevan pyörähdysnopeuden varhaisvaihe. Gravitaatio ja muut vaikuttavat voimat olivat aloittamassa työnsä avaruuden kaasujen muuntamiseksi järjestyneeksi aineeksi.

3. Toinen tähtisumuvaihe

57:3.1 (653.1) Valtaisa tähtisumu alkoi nyt asteittain muuntua kierteiseksi ja tulla selvästi jopa etäisten universumien astronomien nähtäville. Tällainen on useimpien tähtisumujen luonnonmukainen historia. Ennen kuin nämä avaruuden toisasteiset tähtisumut alkavat

singota itsestään aurinkoja ja ryhtyvät rakentamaan universumia, ne havaitaan tavallisesti *spiraali-ilmiöinä*.

57:3.2 (653.2) Tehdessään havaintoja tästä Andronoverin tähtisumun muodonmuutoksesta tuona kaukaisena aikakautena lähistöllä olevat tähtientutkijat näkivät täsmälleen saman, minkä kahdennenkymmenennen vuosisadan astronomit näkevät suunnatessaan kaukoputkensa avaruuteen ja tarkastellessaan nykyisiä läheisen ulkoavaruuden kierteissumuja.

57:3.3 (653.3) Jotakuinkin siihen aikaan, jolloin maksimaalinen massan määrä saavutettiin, kaasumaisen sisällön gravitaatiokontrolli alkoi heiketä, ja seurasi kaasun pakenemisvaihe kaasun virratessa eteenpäin kahtena jättiläiskokoisena ja erillisenä haarakkeena, jotka saivat alkunsa emämassan vastakkaisilta puolilta. Tämän suunnattoman suuren keskusytimen nopeat pyörähdykset antoivat pian kumpaisellekin ulkonevalle kaasuvirralle spiraalimaisen ulkonäön. Näiden ulkonevien haarakkeiden joidenkin alueiden jäähtyminen ja sitä seurannut tiivistyminen aiheuttivat lopuksi niiden epätasaisen ulkonäön. Nämä tiheämmät alueet olivat valtaisia fyysisen aineen järjestelmiä ja alajärjestelmiä, jotka pyörivät avaruuden halki keskellä tähtisumun kaasupilveä samalla turvallisesti emäpyörteen vetovoiman piirissä pysyen.

57:3.4 (653.4) Mutta tähtisumu oli alkanut painua kokoon, ja pyörimisnopeuden kasvu vähensi gravitaation otetta edelleen. Ennen pitkää ulommat alueet alkoivat tosiasiassa irrota tähtisumun ytimen välittömästä otteesta. Ne kulkeutuivat ulos avaruuteen epäsäännöllisille kiertoradoille palaten sitten takaisin ytimen

lähistölle saadakseen siten kiertoratansa täyteen, ja niin edelleen. Mutta tämä oli tähtisumun kehityksessä vain ohimenevä vaihe. Kohta sinkoaisi alati kiihtyvä pyörimisvauhti avaruuteen suunnattoman suuria aurinkoja itsenäisille kiertoradoille.

57:3.5 (653.5) Ja juuri näin Andronoverissa monia aikakausia sitten tapahtui. Energiapyörre kasvoi kasvamistaan, kunnes se saavutti suurimman mahdollisen laajuutensa, ja kun kokoonpainuminen sitten alkoi, se pyöri aina vain nopeammin, kunnes lopuksi saavutettiin kriittinen keskipakoisvaihe, ja alkoi suuri hajaantuminen.

57:3.6 (653.6) *500 000 000 000* vuotta sitten syntyi Andronoverin ensimmäinen aurinko. Tämä liekehtivä harhailija tempautui irti emonsa vetovoiman otteesta ja syöksyi avaruuteen elääkseen omaa elämäänsä luodun kosmoksen piirissä. Sen kiertorata määräytyi sen noudattaman pakotien mukaan. Tällaisista nuorista auringoista tulee pian pallonmuotoisia, ja ne aloittavat pitkän ja vaiheikkaan elämänkaarensa avaruuden tähtinä. Ellei tähtisumujen viimeisen vaiheen ytimiä oteta lukuun, Orvontonin aurinkojen valtaenemmistön syntymä on ollut vastaavankaltainen. Nämä pakenevat auringot käyvät läpi vaihtelevia kehityksen ja sittemmin seuraavan universumipalvelun vaiheita.

57:3.7 (653.7) *400 000 000 000* vuotta sitten Andronoverin tähtisumussa alkoi takaisintempautumisvaihe. Monet emäytimen lähistöllä olleet ja pienemmät auringot tempautuivat takaisin siksi, että ydin asteittain laajeni ja lisääntyvästi tiivistyi. Hyvin pian alkoi

tähtisumun tiivistymisen päätösvaihe, jakso, joka aina edeltää näiden energian ja aineen valtavien avaruuskeskittymien lopullista hajaantumista.

57:3.8 (654.1) Tuskin oli miljoona vuotta kulunut tästä aikakaudesta, kun Nebadonin Mikael, yksi Paratiisin Luoja-Pojista, valitsi tämän hajaantuvan tähtisumun universumin rakentamisen merkeissä suorittamansa oman löytöretkensä tapahtumapaikaksi. Lähes välittömästi aloitettiin Salvingtonin arkkitehtonisten maailmojen ja sadan planeetoista muodostuvan konstellaatiopäämajaryhmän rakennustyöt. Näiden varta vasten luotujen maailmasikermien valmistaminen kesti lähes miljoona vuotta. Paikallisjärjestelmien päämajaplaneettoja rakennettiin ajanjakso, joka alkoi äsken mainittuna ajankohtana ja jatkui aikaan noin viisi miljardia vuotta sitten.

57:3.9 (654.2) *300 000 000 000* vuotta sitten Andronoverin aurinkojen kiertoradat olivat jo varsin vakiintuneita, ja tähtisumujärjestelmä koki väliaikaisen, verrattain vakaan fyysisen tasapainovaiheen. Osapuilleen tähän aikaan Mikaelin esikunta saapui Salvingtoniin, ja Uversassa sijaitseva Orvontonin hallitus tunnusti Nebadonin paikallisuniversumin fyysisen olemassaolon.

57:3.10 (654.3) *200 000 000 000* vuotta sitten kokoonpuristuminen ja tiivistyminen Andronoverin keskusrykelmässä eli ydinmassassa eteni edelleen, kehittäen suunnattomat määrät lämpöä. Verrattain tyhjää tilaa esiintyi jopa keskustassa sijainneen emäaurinkopyörteen lähellä olevilla alueilla. Ulommat alueet olivat käymässä vakaammiksi ja

paremmin organisoituneiksi. Jotkin vastasyntyneitä aurinkoja kiertävät planeetat olivat jäähtyneet kylliksi soveltuakseen elämän juurruttamiseen. Nebadonin vanhimmat asutut planeetat ovat peräisin näiltä ajoilta.

57:3.11 (654.4) Nyt alkaa Nebadonin valmiiksi saatettu universumimekanismi toimia ensimmäistä kertaa, ja Uversassa rekisteröidään Mikaelin luomus universumiksi, jossa esiintyy asutusta ja asteittain etenevää kuolevaisten ylösnousemusta.

57:3.12 (654.5) *100 000 000 000* vuotta sitten saavutettiin tähtisumun tiivistymisjännitteen lakipiste ja tavoitettiin lämpöjännitteen maksimitila. Toisinaan tämä gravitaation ja kuumuuden kilpatilanteen kriittinen vaihe jatkuu aikakaudet aikakausien perään, mutta lämpö saa ennemmin tai myöhemmin yliotteen gravitaatiosta, ja näyttävä auringoiksihajoamisen ajanjakso alkaa. Ja tämä merkitsee avaruuden tähtisumun elämänkaaren toisen vaiheen päättymistä.

4. Kolmas ja neljäs vaihe

57:4.1 (654.6) Tähtisumun ensimmäinen vaihe on kiekkomainen; toinen vaihe on kierteinen; kolmas vaihe on ensimmäisen auringoiksihajoamisen vaihe, kun taas neljäs vaihe käsittää auringoiksihajoamisen toisen ja viimeisen vaiheen, jonka myötä emäydin päätyy joko pallonmuotoiseksi tähtiparveksi tai sitten

yksittäiseksi auringoksi, joka toimii viimeiseksi jääneen aurinkokunnan keskuksena.

57:4.2 (654.7) *75 000 000 000* vuotta sitten tämä tähtisumu oli saavuttanut aurinkoperhevaiheensa lakipisteen. Käsillä oli aika, jolloin aurinkojen ensimmäinen irrottautumisvaihe oli kiihkeimmillään. Enin osa näistä auringoista on sittemmin hankkinut itselleen laajan planeetoista, kiertotähdistä, pimeistä saarekkeista, komeetoista, meteoreista ja kosmisista pölypilvistä koostuvan järjestelmän.

57:4.3 (654.8) *50 000 000 000* vuotta sitten päättyi tämä ensimmäinen auringoiksihajaantumisen jakso. Tähtisumu oli nopeasti lähestymässä olemassaolonsa kolmannen syklin loppua, vaiheen, jonka kuluessa siitä sai alkunsa 876 926 aurinkokuntaa.

57:4.4 (654.9) *25 000 000 000* vuotta sitten päättyi tähtisumun elämän kolmas sykli, ja se toi muassaan tästä tähtisumuvanhemmasta peräisin olevien, kaukaisuuksiin ulottuvien tähtijärjestelmien organisoitumisen ja suhteellisen vakiintumisen. Fyysisen kutistumisen ja lisääntyvän lämmöntuotannon prosessi jatkui kuitenkin jäljelle jääneen tähtisumun keskusmassassa.

57:4.5 (655.1) *10 000 000 000* vuotta sitten alkoi Andronoverin neljäs sykli. Ytimenä olevan massan suurin mahdollinen lämpötila oli saavutettu, tiivistymisen kriittinen piste läheni. Alkuperäinen emäydin kouristeli oman sisäisen lämpönsä tiivistymisjännitteen sekä irtautuneista aurinkokunnista koostuvan, ympäröivän parven

lisääntyvän gravitaation vuoksivetovoiman yhteispaineessa. Ne ytimen purkautumiset, jotka panisivat alulle tähtisumun toisen aurinkosyklin, olivat käsillä. Tähtisumun olemassaolon neljäs jakso oli alkamaisillaan.

57:4.6 (655.2) *8 000 000 000* vuotta sitten alkoi päätösvaiheen muodostanut hirvittävä purkautuminen. Vain uloimmat aurinkokunnat ovat turvassa tällaisen kosmisen mullistuksen aikana. Ja tämä oli tähtisumun lopun alku. Tämä lopullinen aurinkojen ulossyöksyvaihe kesti lähes kaksi miljardia vuotta.

57:4.7 (655.3) *7 000 000 000* vuotta sitten Andronoverin lopullinen hajaantuminen oli suurimmillaan. Kysymyksessä oli aika, jolloin viimeiset suuremmat auringot syntyivät, ja aika, joka oli paikallisten fyysisten häiriötilojen taitekohta.

57:4.8 (655.4) *6 000 000 000* vuotta sitten päättyi lopullinen hajaantuminen, ja tuolloin syntyi teidän Aurinkonne. Se on lopusta lukien Andronoverin toisen aurinkoperheen viideskymmeneskuudes. Tämä kaiken päättänyt tähtisumun ytimen purkautuminen synnytti 136 702 aurinkoa, joista useimmat ovat yksinäisiä taivaankappaleita. Andronoverin tähtisumusta alkunsa saaneiden aurinkojen ja aurinkokuntien kokonaismäärä oli 1 013 628. Aurinkokuntanne Auringon numero on 1 013 572.

57:4.9 (655.5) Ja nyt Andronoverin suurenmoista tähtisumua ei enää ole, mutta se elää edelleen niissä monissa auringoissa ja niiden planeettaperheissä, jotka saivat alkunsa tästä avaruuden äitipilvestä.

Tämän suurenmoisen tähtisumun ytimen viimeinen jäännös palaa yhä punertavalla hehkulla ja antaa edelleen kohtalaista valoa ja lämpöä jäljelle jääneelle sadankuudenkymmenenviiden maailman planeettaperheelleen, joka nyt kiertää tätä kahden mahtavan valonmonarkkisukupolven kunnianarvoisaa äitiä.

5. Monmatian – Urantian aurinkokunnan – synty

57:5.1 (655.6) *5 000 000 000* vuotta sitten Aurinkonne oli verrattain eristynyt liekehtivä taivaankappale, joka oli kerännyt itseensä valtaosan lähellä kiertäneestä avaruuden aineesta, niistä jäännöksistä, jotka olivat peräisin sen omaan syntyyn liittyneestä äskettäisestä mullistuksesta.

57:5.2 (655.7) Nykyisessä tilassaan Aurinkonne on saavuttanut suhteellisen vakauden, mutta sen yhdentoista ja puolen vuoden auringonpilkkujaksot paljastavat, että nuoruudessaan se oli muuttuva tähti. Jatkuva kokoonpainuminen ja sen seurauksena tapahtunut vähittäinen lämpötilan nousu aiheuttivat aurinkokunnan varhaisaikoina sen pinnalla suunnattomia kouristuksia. Nämä jättiläiskokoiset aaltoilut tarvitsivat kolme ja puoli päivää käydäkseen läpi yhden valovoiman vaihteluna näkyneen syklin. Tämä häilyväinen tila, tämä jaksottainen syke, teki Aurinkonne erittäin herkäksi tietyille ulkopuolisille vaikutuksille, jotka se tulisi piakkoin kokemaan.

57:5.3 (655.8) Näin oli paikallisen avaruuden näyttämö valmiina *Monmatian* ainutlaatuiselle synnylle. Monmatia on oman Aurinkonne planeettaperheen, sen aurinkokunnan nimi, johon maailmanne kuuluu. Orvontonin planeettajärjestelmistä vajaalla yhdellä prosentilla on samanlainen alkuperä.

57:5.4 (655.9) *4 500 000 000* vuotta sitten alkoi suunnattoman suuri Angonan aurinkokunta lähestyä tämän yksinäisen Auringon naapurustoa. Tämän suuren järjestelmän keskuksena oli pimeä avaruuden jättiläinen. Se oli kiinteä, vahvasti varautunut, ja sillä oli tavattoman vahva gravitaatiovoima.

57:5.5 (656.1) Angonan tullessa yhä lähemmäs Aurinkoa ja Auringon sykähdysvaiheiden ollessa suurimmillaan avaruuteen sinkoutui kaasumaisen aineen virtoja valtaisina aurinkokielekkeinä. Aluksi nämä liekehtivät kaasukielekkeet syöksyivät poikkeuksetta takaisin Aurinkoon, mutta kun Angona tuli aina vain lähemmäksi, jättiläismäisen vierailijan gravitaatiovoima kävi niin suureksi, että nuo kaasukielekkeet joissakin kohdin katkeilivat. Vaikka tyviosat putosivat takaisin Aurinkoon, ulommat osat irtautuivat muodostuen itsenäisiksi aineskappaleiksi, aurinkometeoreiksi, jotka alkoivat heti kiertää Aurinkoa kukin omalla elliptisellä radallaan.

57:5.6 (656.2) Angonan järjestelmän lipuessa yhä lähemmäksi auringonpurskahdukset kävivät yhä laajemmiksi; yhä enemmän ainetta tempautui Auringosta muodostuakseen itsenäisiksi, kiertäviksi kappaleiksi ympäröivään avaruuteen. Tilanne jatkui tällaisena noin viidensadantuhannen vuoden ajan, kunnes Angona tuli lähimmäksi Aurinkoa. Tällöin Aurinkoa erään sen sisäisen

kouristusjakson yhteydessä kohtasi osittainen hajoaminen; Auringon vastakkaisilta puolilta syöksähti samanaikaisesti ulos suunnattomia ainemääriä. Angonan puolelta tempautui ulospäin valtava aurinkokaasujen patsas, joka suippeni melkoisesti kummastakin päästään ja oli keskeltä hyvinkin pullistunut. Tämä irrottautui pysyvästi Auringon välittömästä gravitaatio-otteesta.

57:5.7 (656.3) Tämä Auringosta tällä tavoin erottautunut suuri aurinkokaasujen patsas kehittyi myöhemmin aurinkokunnan kahdeksitoista planeetaksi. Jättiläismäisen aurinkokunnan esi-isänä toimineeseen äsken mainittuun purkaukseen Auringon vastakkaisella puolella vuorovesi-ilmiön kaltaisena reaktiona ja vastakaikuna syntynyt kaasupurkauma on sen jälkeen tiivistynyt aurinkokunnan meteoreiksi ja avaruuspölyksi, vaikka Auringon gravitaatio Angonan järjestelmän loitottua kaukaiseen avaruuteen sittemmin erittäin paljon tästä aineesta sieppasikin takaisin.

57:5.8 (656.4) Vaikka Angonan onnistui tempaista irti myöhemmin aurinkokunnan planeetoiksi kehittyneen aineksen ja sen valtavan materiaalimäärän, joka nyt kiertää Aurinkoa asteroideina ja meteoreina, se ei itse kuitenkaan saanut mukaansa mitään tästä Auringon materiasta. Auringon läheisyyteen saapunut järjestelmä ei tullut aivan niin lähelle, että se olisi kyennyt viemään muassaan mitään Auringon substanssista, mutta se pyörähti kuitenkin tarpeeksi läheltä vetäistäkseen väliin jäävään avaruuteen koko sen aineksen, josta nykyinen aurinkokunta koostuu.

57:5.9 (656.5) Jäähtyvistä ja tiivistyvistä ytimistä sen jättiläismäisen, gravitaation aiheuttaman pullistuman vähemmän massiivisissa ja

suippenevissa päissä, jonka Angona oli onnistunut irrottamaan Auringosta, muodostuivat pian pienoiskoossa viisi sisempää ja viisi ulompaa planeettaa, kun taas Saturnus ja Jupiter muodostuivat massiivisemmista ja pullistuneemmista keskiosista. Jupiterin ja Saturnuksen vahva vetovoima sieppasi jo varhaisessa vaiheessa enimmän osan Angonasta anastetusta aineesta, kuten näiden planeettojen joidenkin satelliittien vastapäiväinen liike todistaa.

57:5.10 (656.6) Jupiter ja Saturnus, jotka ovat peräisin ylikuumenneista aurinkokaasuista koostuneen suunnattoman kaasupatsaan keskuksesta, sisälsivät niin paljon tavattoman kuumaa aurinkoainesta, että ne loistivat kirkasta valoa ja säteilivät valtavat määrät lämpöä. Erillisiksi avaruuden kappaleiksi muodostumisensa jälkeen ne olivat lyhyen ajanjakson ajan todellisuudessa toissijaisia aurinkoja. Nämä aurinkokunnan kaksi suurinta planeettaa ovat tähän päivään saakka säilyneet suurimmaksi osaksi kaasumaisina, eivätkä ne siis vieläkään ole jäähtyneet siinä määrin, että ne olisivat kokonaan tiivistyneet tai kiinteytyneet.

57:5.11 (656.7) Kaasun kokoonpuristumisen tuloksena syntyneiden kymmenen muun planeetan ytimet saavuttivat pian kiinteytymisvaiheen ja alkoivat näin vetää puoleensa kasvavia määriä lähiavaruudessa kiertelevää meteoriainesta. Aurinkokunnan maailmoilla oli näin ollen kaksinainen alkuperä: kaasun tiivistymisestä syntynyt ydin, joka suunnattomien meteorimäärien sieppaamisen kautta myöhemmin kasvoi. Itse asiassa ne sieppaavat meteoreja edelleenkin, mutta huomattavasti vähemmässä määrin.

57:5.12 (657.1) Planeetat eivät kierrä Aurinkoa emäaurinkonsa päiväntasaajan tasossa, kuten tapahtuisi, jos ne olisivat sinkoutuneet radoilleen Auringon pyörimisliikkeestä. Ne kulkevat paremminkin Angonan aiheuttaman aurinkopurkauman tasossa. Tämä purkauma oli huomattavan jyrkässä kulmassa Auringon päiväntasaajan tasoon nähden.

57:5.13 (657.2) Vaikka Angona ei kyennytkään sieppaamaan mukaansa mitään Auringon massasta, Aurinkonne onnistui kuitenkin lisäämään muodonmuutokselliseen planeettaperheeseensä jotakin läheisyyteen tunkeutuneessa järjestelmässä kiertäneestä avaruusaineksesta. Angonan gravitaatiokentän voiman johdosta sen kiertotähdistö noudatti kiertoratoja, jotka olivat melko etäällä pimeästä jättiläisestä; ja pian aurinkokunnan muodostaneen massan purkautumisen jälkeen ja aikana, jolloin Angona vielä oli Auringon naapurustossa, Angonan järjestelmän kolme suurehkoa planeettaa kiertyi niin lähelle aurinkokunnan esivaihetta, että sen vetovoima, jota vielä Auringon oma vetovoima vahvisti, riitti järkyttämään Angonan gravitaatiopiirin tasapainon ja irrottamaan siitä pysyväisesti nämä kolme taivaan vaeltajan sivukiertolaista.

57:5.14 (657.3) Kaikella Auringosta peräisin olevalla aurinkokunnan aineksella oli alun perin yhtenäinen kiertoradan suunta, ja ilman näiden kolmen vieraan avaruuskappaleen tunkeutumista olisi kaikella aurinkokunnan aineksella yhä sama kiertoradan liikesuunta. Mutta tässä tilanteessa Angonan kolmen sivukiertolaisen vaikutuksesta tunkeutui kehkeytymässä olleeseen aurinkokuntaan uusia ja vieraita kiertovoimia, ja tämän tuloksena oli *vastakkaisen*

liikesuunnan ilmaantuminen. Vastakkainen liikesuunta missä tahansa astronomisessa järjestelmässä on aina satunnaista, ja se ilmaantuu aina vieraiden avaruuskappaleiden törmäysvaikutuksesta. Tällaiset yhteentörmäykset eivät välttämättä aina tuota vastakkaista liikesuuntaa, mutta mitään vastakkaista liikesuuntaa ei koskaan ilmene muualla kuin järjestelmissä, jotka sisältävät eri alkuperää olevia massoja.

6. Aurinkokuntavaihe – Planeettojen muodostumisvaihe

57:6.1 (657.4) Aurinkokunnan syntymän jälkeen seurasi auringonpurkausten vähenemisvaihe. Asteittain heikkenevällä voimalla Aurinko jatkoi seuraavat viisisataatuhatta vuotta yhä pienempien ainemäärien syöksemistä ympäröivään avaruuteen. Mutta tänä vakiintumattomien kiertoratojen varhaiskautena, jolloin Aurinkoa ympäröivät avaruuden kappaleet tulivat radallaan lähimmäksi Aurinkoa, emäaurinko kykeni sieppaamaan takaisin suuren osan tästä meteoriaineksesta.

57:6.2 (657.5) Vuoksi-ilmiön aiheuttama kitka hidasti ensimmäiseksi Aurinkoa lähinnä olevien planeettojen pyörimisliikettä. Nämä gravitaatiovaikutukset edistävät osaltaan myös planeettojen kiertoradan vakiintumista, samalla kun ne vaikuttavat jarruttavasti planeettojen pyörimiseen akselinsa ympäri ja aiheuttavat planeetan

pyörimisliikkeen jatkuvaa hidastumista, kunnes akselin ympäri tapahtuva pyöriminen loppuu, jolloin planeetan toinen pallonpuolisko jää ainaisesti kääntyneeksi Aurinkoon tai suurempaan kappaleeseen päin, niin kuin tätä havainnollistavat Merkurius-planeetta ja Kuu, joka kääntää aina saman puolen Urantiaa kohti.

57:6.3 (657.6) Kun Kuun ja Maan vuoksivoiman aiheuttama kitka yhtäläistyy, Maa kääntää aina saman pallonpuoliskonsa Kuuta kohti, ja päivä ja kuukausi merkitsevät samaa – noin neljänkymmenenseitsemän päivän pituista jaksoa. Kun tällainen kiertoratojen vakaus on saavutettu, vuoksi-ilmiön kitka alkaa vaikuttaa päinvastaisesti: se ei enää aja Kuuta kauemmaksi Maasta, vaan vetää satelliittia asteittain planeettaa kohti. Ja sitten, sinä kaukaisen tulevaisuuden hetkenä, jolloin Kuu tulee noin seitsemäntoistatuhannen seitsemänsadan kilometrin päähän Maasta, Maan gravitaatiovaikutus saa aikaan Kuun hajoamisen. Ja tämä vuoksi-gravitaatioräjähdys repii Kuun pieniksi pirstaleiksi, jotka saattavat kerääntyä maailman ympärille Saturnuksen renkaita muistuttaviksi ainesrenkaiksi, tai jotka saattavat meteoreiden muodossa joutua vähitellen maan pinnalle.

57:6.4 (658.1) Jos avaruuden kappaleet ovat kooltaan ja tiheydeltään yhtäläiset, saattaa sattua yhteentörmäyksiä. Mutta jos kaksi yhtä tiheää avaruuden kappaletta ovat kooltaan verraten epäyhtenäiset, ja jos pienempi vähä vähältä lähestyy suurempaa, seuraa pienemmän kappaleen hajoaminen, kun sen kiertoradan säteestä tulee lyhyempi kuin kaksi ja puoli kertaa suuremman kappaleen säde. Avaruuden

jättiläisten väliset törmäykset ovat tuiki harvinaisia, mutta nämä gravitaatio-vuoksi-ilmiön aiheuttamat pienempien taivaankappaleiden räjähdykset ovat kokolailla yleisiä.

57:6.5 (658.2) Tähdenlennot esiintyvät parvittain, sillä ne ovat suurehkojen aineskappaleiden jäännöksiä, jotka kappaleet läheisten ja vielä suurempien taivaankappaleiden gravitaatio-vuoksivoima on hajottanut. Saturnuksen renkaat ovat hajonneen satelliitin osasia. Yksi Jupiterin kuista on nyt tulossa vaarallisen lähelle sitä kriittistä vyöhykettä, jossa se vuoksivoiman johdosta hajoaa, ja muutaman miljoonan vuoden kuluessa sille käy niin, että se törmää planeettaan, tai sitä kohtaa gravitaatio-vuoksivoiman aiheuttama hajoaminen. Aurinkokunnan viides planeetta kulki kauan, kauan sitten epäsäännöllistä kiertorataa ja tuli aika ajoin yhä lähemmäksi Jupiteria, kunnes se joutui gravitaatio-vuoksi-ilmiön aiheuttaman hajoamisen kriittiseen vyöhykkeeseen, pirstoutui lyhyessä ajassa ja muovautui nykyiseksi asteroidien parveksi.

57:6.6 (658.3) *4 000 000 000* vuotta sitten Jupiterin ja Saturnuksen järjestelmät järjestyivät suunnilleen sellaisiksi, jollaisina ne ovat nykyään havaittavissa, ellei oteta huomioon niiden kuita, joiden koko useiden vuosimiljardien ajan kasvamistaan kasvoi. Aurinkokunnan kaikki planeetat ja satelliitit kasvavat jatkuvan meteorien sieppaamisen johdosta tosiasiassa edelleen.

57:6.7 (658.4) *3 500 000 000* vuotta sitten kymmenen muun planeetan tiivistymällä syntyneet ytimet olivat jo pitkälle muotoutuneita, ja useimpien kuiden keskusydin oli koskematon, vaikka jotkin

pienemmistä satelliiteista myöhemmin yhdistyivätkin muodostaen nykyisin nähtävät suuremmat kuut. Tämä aikakausi on katsottavissa planeettojen kokoonkasautumisen aikakaudeksi.

57:6.8 (658.5) *3 000 000 000* vuotta sitten aurinkokunta toimi paljolti samalla tavoin kuin se toimii tänään. Sen jäsenet kasvoivat yhä kooltaan, koska avaruuden meteoreja virtasi tuhlailevin määrin jatkuvasti planeetoille ja niiden satelliiteille.

57:6.9 (658.6) Suunnilleen tähän aikaan aurinkokuntanne merkittiin Nebadonin fyysiseen rekisteriin, ja se sai nimekseen Monmatia.

57:6.10 (658.7) *2 500 000 000* vuotta sitten planeettojen koko oli kasvanut tavattomasti. Urantia oli jo oivallisesti kehittynyt sfääri, jonka massa oli noin kymmenesosa nykyisestä ja joka kasvoi saamansa meteoriaineksen ansiosta edelleenkin nopeasti.

57:6.11 (658.8) Koko tämä valtava toiminta kuuluu aivan normaalina osana Urantian kaltaisen evolutionaarisen maailman muotoutumiseen, ja siinä syntyvät ne astronomiset esivaiheet, joiden kautta näyttämöä valmistellaan kyseisten avaruuden maailmojen fyysisen evoluution alkamiseen, ja se puolestaan on valmistelua ajallisen elollisuuden muodossa tapahtuvalle uskaliaalle yritykselle.

7. Meteoriajanjakso – Vulkaaninen aikakausi
Planeetan alkuvaiheen ilmakehä

57:7.1 (658.9) Kaikkina näinä varhaisina aikoina aurinkokunnan avaruusalueilla parveili pieniä hajoavia ja tiivistyviä kappaleita, ja koska maapallolta puuttui tunkeutuvat kappaleet polttava, suojeleva ilmakehä, tällaiset avaruuden kappaleet rysähtivät suoraan Urantian pinnalle. Nämä taukoamattomat iskut pitivät planeetan kamaran enemmän tai vähemmän kuumentuneena, ja tämä, yhdessä sfäärin koon kasvusta johtuneen gravitaation vaikutuksen lisääntymisen kanssa, alkoi käynnistää niitä vaikuttavia voimia, jotka vähitellen panivat raskaammat alkuaineet, kuten raudan, asettumaan yhä lähemmäksi planeetan keskustaa.

57:7.2 (659.1) *2 000 000 000* vuotta sitten Maa alkoi käydä ratkaisevasti kookkaammaksi kuin Kuu. Planeetta oli toki aina ollut satelliittiaan suurempi, mutta kokoeroa ei ollut kovinkaan paljon, ennen kuin osapuilleen näihin aikoihin, jolloin Maa sieppasi suunnattomia avaruuden kappaleita. Urantia oli tuolloin kooltaan noin viidenneksen nykyisestään, ja se oli kasvanut kyllin suureksi pidätelläkseen sen primitiivisen ilmakehän, joka oli alkanut kehkeytyä kuuman sisustan ja jäähtyvän kuorikerroksen välillä käydyn alkuaineiden sisäisen kamppailun tuloksena.

57:7.3 (659.2) Kiistattomasti vulkaaniseksi määriteltävä toiminta on peräisin näiltä ajoilta. Maan sisuksen lämpötila nousi jatkuvasti, kun meteorien avaruudesta tuomat radioaktiiviset tai raskaammat alkuaineet hautautuivat yhä syvemmälle. Näiden radioaktiivisten alkuaineiden tutkimus tulee paljastamaan, että Urantian pinta on yli miljardin vuoden ikäinen. Radiumkello on luotettavin ajannäyttäjänne tehdessänne tieteellisiä arvioita planeetan iästä,

mutta kaikki tällaiset arviot ovat liian lyhyitä siksi, että kaikki tarkasteltavaksenne tulevat radioaktiiviset materiaalit ovat peräisin maan pinnalta ja edustavat sen vuoksi Urantian verrattain äskettäistä tällaisten alkuaineiden saamaa.

57:7.4 (659.3) *1 500 000 000* vuotta sitten Maa oli kooltaan kaksi kolmasosaa nykyisestä, kun taas Kuun massa oli jo lähes nykyisensä. Maan nopea kasvu Kuuta kookkaammaksi mahdollisti sen, että Maa alkoi hitaasti anastaa sitä vähäistä ilmakehää, joka sen satelliitilla alkuaan oli.

57:7.5 (659.4) Vulkaaninen toiminta on nyt voimakkaimmillaan. Maa on kokonaisuudessaan todellinen tulipätsi. Sen pintakerros muistuttaa aiempaa sulaa tilaansa, ennen kuin raskaammat metallit painuivat keskustaa kohti. *Meneillään on vulkaaninen aikakausi*. Verrannollisesti muita kevyemmästä graniitista pääosin koostuva kuorikerros on siitä huolimatta vähin erin muodostumassa. Planeetasta on vähitellen muodostumassa näyttämö, joka kykenee jonakin päivänä ylläpitämään elämää.

57:7.6 (659.5) Alkeellinen planetaarinen ilmakehä on hitaasti kehittymässä. Tässä vaiheessa se koostuu vähäisestä määrästä vesihöyryä, hiilimonoksidista, hiilidioksidista sekä vetykloridista, mutta sitoutumatonta typpeä tai vapaata happea on vain vähän tai ei ollenkaan. Vulkaanista aikakautta elävän maailman ilmakehä on eriskummallinen nähtävyys. Lueteltujen kaasujen lisäksi sitä kuormittivat raskaasti lukuisat vulkaaniset kaasut, ja sitä mukaa kuin ilmavyö vanhenee, siihen sekoittuu palamistuotteita planeetan

pintaa taukoamatta pommittavista, rankkoina jatkuvista meteorikuuroista. Tällainen meteorien palaminen kuluttaa ilmakehän hapen miltei kokonaan, ja meteoripommitusten määrä on yhä suunnaton.

57:7.7 (659.6) Ilmakehä kävi ennen pitkää vakaammaksi ja jäähtyi siinä määrin, että sateen tiivistyminen planeetan kuumalle, kallioiselle pinnalle pääsi alkuun. Tuhansien vuosien ajan Urantia oli käänyytyneenä valtavaan yhtenäiseen höyryvaippaan. Eikä aurinko näinä aikakausina milloinkaan paistanut maan kamaralle.

57:7.8 (659.7) Suuri osa ilmakehän sisältämästä hiilestä sitoutui, ja siitä muodostui karbonaatteja eri metalleista, joita planeetan pintakerroksissa oli runsain määrin. Alkuaikojen rehevä kasvikunta kulutti myöhemmin paljon suuremmat määrät näitä hiilikaasuja.

57:7.9 (660.1) Vielä myöhempinäkin ajanjaksoina pitivät jatkuvat laavavirrat ja maahan putoavat meteorit ilman sisältämän hapen miltei täysin sitoutuneena. Kohta ilmaantuvan alkumeren varhaisissa laskeumissakaan ei ole lainkaan värillisiä kiviä eikä savikiviä. Eikä tämän valtameren ilmaantumisen jälkeenkään ilmakehässä ollut pitkään aikaan käytännöllisesti katsoen lainkaan vapaata happea; sitä alkoi esiintyä merkittävässä määrin vasta, kun merilevät ja muut kasvikunnan muodot sitä myöhemmin kehittivät.

57:7.10 (660.2) Vulkaanisen ajanjakson primitiivinen planetaarinen ilmakehä ei tarjoa juuri minkäänlaista suojaa meteoriparvien törmäysiskuja vastaan. Miljoonat ja taas miljoonat meteorit pystyvät läpäisemään tällaisen ilmakerroksen ja törmäämään kiinteinä kappaleina planeetan kamaraan. Mutta ajan kuluessa yhä

harvemmat meteorit osoittautuvat riittävän suuriksi voittaakseen myöhempien aikakausien yhä happipitoisemmaksi käyvän ilmakehän alati vahvistuvan kitkasuojuksen.

8. Maankuoren asettuminen Maanjäristysten aikakausi Maailman valtameri ja ensimmäinen manner

57:8.1 (660.3) *1 000 000 000* vuotta sitten on aikamäärä, josta Urantian historia varsinaisesti alkaa. Planeetta oli saavuttanut suunnilleen nykyisen kokonsa. Ja jokseenkin tuohon aikaan se merkittiin Nebadonin fyysisiin rekistereihin ja sai nimensä – *Urantia*.

57:8.2 (660.4) Ilmakehän olemassaolo samoin kuin taukoamaton kosteuden tiivistyminen helpottivat maankuoren jäähtymistä. Jo varhaisessa vaiheessa vulkaaninen toiminta tasapainotti sisäistä lämpöpainetta ja maankuoren kokoonvetäytymistä. Ja tulivuorten määrän nopeasti vähetessä alkoi esiintyä maanjäristyksiä, kun tämä maankuoren jäähtymis- ja mukautumisvaihe edistyi.

57:8.3 (660.5) Urantian varsinainen geologinen historia alkaa siitä, kun maankuori jäähtyi niin paljon, että seurauksena oli ensimmäisen valtameren muodostuminen. Kerran alkuun päästyään vesihöyryn tiivistyminen jäähtyvälle pinnalle jatkui, kunnes se oli käytännöllisesti katsoen täysimääräistä. Tämän ajanjakson päättyessä valtameri oli jo maailmanlaajuinen. Keskimäärin yli

puolentoista kilometrin syvyisenä se peitti alleen koko planeetan. Vuorovesi-ilmiöt vaikuttivat silloin koko lailla samoin kuin ne ovat havaittavissa nykyisinkin, mutta tämä alkumeri ei ollut suolainen. Se oli tosiasiallisesti koko maailman kattanut makeavesipeitto. Kloori oli tuolloin enimmältään erilaisiin metalleihin sitoutuneena, mutta sitä oli kylliksi, jotta se yhdessä vedyn kanssa teki tämän veden aavistuksen verran happamaksi.

57:8.4 (660.6) Tämän kaukaisen aikakauden alkaessa Urantia on kuviteltava veden peittämäksi planeetaksi. Nykyisen Tyynenmeren pohjalle nousi myöhemmin syvemmältä tulevia ja sen vuoksi tiheämpiä laavavirtoja, ja tämä osa veden peittämää pintaa painui huomattavasti syvemmälle. Ensimmäinen mantereinen maamassa nousi maailman valtamerestä asteittain paksunevan maankuoren tasapainon palauttajana.

57:8.5 (660.7) *950 000 000* vuotta sitten Urantia näyttäytyy tarkkailijalle yhtenä suurena mantereena ja yhtenä laajana vesiulappana, joka on Tyyni valtameri. Tulivuoria esiintyy yhä laajalti ja maanjäristyksiä sattuu tiuhaan, ja ne ovat ankaria. Meteorit pommittavat edelleenkin Maata, mutta niiden esiintymistiheys ja koko ovat vähenemään päin. Ilmakehä on seestymässä, mutta hiilidioksidin määrä pysyy edelleen suurena. Maankuori on vähitellen asettumassa.

57:8.6 (660.8) Suunnilleen tähän aikaan Urantia määrättiin planeetan hallintoa ajatellen Satanian järjestelmään ja merkittiin Norlatiadekin elämänrekisteriin. Siitä hetkestä alkaen on tämä pieni ja vähäpätöinen sfääri tunnustettu hallinnollisesti, sfääri, jonka

kohtalona oli päätyä planeetaksi, jolla Mikael myöhemmin ryhtyisi kuolevaisen hahmossa tapahtuneeseen lahjoittautumishankkeeseen, planeetaksi, jolla hän olisi osallisena niissä kokemuksissa, joiden johdosta Urantia on sen jälkeen tullut paikallisesti tunnetuksi ”ristin maailmana”.

57:8.7 (661.1) *900 000 000* vuotta sitten Urantialle saapui ensimmäinen Satanian tiedustelupartio, joka oli lähetetty Jerusemista tutkimaan planeettaa ja laatimaan raportti sen soveltuvuudesta elollisuuskokeiluasemaksi. Tähän komissioon kuului kaksikymmentäneljä jäsentä. Heihin lukeutui Elämänkantajia, Lanonandek-Poikia, Melkisedekejä, serafeja ja taivaan elollisten olentojen muihin luokkiin kuuluvia jäseniä, jotka olivat tekemisissä planeettojen organisoinnin ja hallinnon varhaisvaiheiden kanssa.

57:8.8 (661.2) Planeetan huolellisesti katsastettuaan tämä komissio palasi Jerusemiin ja esitti Järjestelmän Hallitsijalle myönteisen raportin, jossa se suositteli Urantian merkitsemistä elollisuuskokeilurekisteriin. Suosituksen mukaisesti maailmanne rekisteröitiin Jerusemissa desimaaliplaneetaksi, ja Elämänkantajille ilmoitettiin, että heille myönnettäisiin lupa ottaa käyttöön aineen mekaanisen, kemiallisen ja sähköisen liikkeellepanon uusia malleja, sitten kun he joskus myöhemmin saapuisivat Urantialle valtuuksin siirtää ja juurruttaa sinne elämä.

57:8.9 (661.3) Kaksitoistajäseninen Jerusemin sekakomissio sai aikanaan valmiiksi planeetan haltuunottoon liittyvät järjestelyt, jotka Edentian seitsemänkymmenjäseninen planeettakomissio hyväksyi.

Nämä Elämänkantajien neuvonantajakunnan laatimat suunnitelmat hyväksyttiin lopullisesti Salvingtonissa. Pian sen jälkeen esitettiin Nebadonin kaukoviestilähetyksissä tiedotus, jonka mukaan Urantiasta tulisi näyttämö, jolla Elämänkantajat toteuttaisivat kuudennenkymmenennen kokeilunsa Sataniassa, kokeilun, jonka tarkoituksena olisi monipuolistaa ja parantaa Nebadonin elollisuuden rakennekaavojen Satanialle ominaisia tyyppejä.

57:8.10 (661.4) Pian sen jälkeen kun Urantia ensi kerran tehtiin universumin kaukotiedotuslähetyksissä koko Nebadonille tunnetuksi, sille myönnettiin täysimääräinen universumistatus. Kohta tämän jälkeen se kirjattiin superuniversumin pien- ja suursektorin päämajaplaneettojen rekistereihin, ja ennen tämän aikakauden päättymistä Urantiasta oli tehty merkintä Uversassa pidettävään planetaarisen elollisuuden rekisteriin.

57:8.11 (661.5) Koko tälle aikakaudelle olivat ominaisia toistuvat ja rajut myrskyt. Alkuaikojen maankuori oli jatkuvien muutosten alaisena. Pinnan jäähtyminen vuorotteli suunnattomien laavavirtausten kanssa. Maailman pinnalta ei ole mistään löydettävissä jälkeäkään tästä alkuperäisestä planeetan kamarasta. Kaikki on liian monta kertaa sekoittunut syvältä purkautuneisiin laavavirtoihin sekä alkuaikojen maailmanlaajuisen valtameren myöhempiin laskeumiin.

57:8.12 (661.6) Näiden muinaisten, merta edeltäneiden kallioiden muuntuneita jäännöksiä on maan pinnalta löydettävissä eniten Koillis-Kanadasta, Hudsoninlahden ympäristöstä. Tämä laaja graniittikohouma koostuu merta edeltäneiden kausien kivestä. Nämä kalliokerrostumat ovat kuumentuneet, taipuneet, vääntyneet,

poimuttuneet ja kerran toisensa jälkeen käyneet läpi nämä vääristävät metamorfiset ilmiöt.

57:8.13 (661.7) Kaikkina merellisinä aikakausina tämän muinaisen valtameren pohjalle laskeutui suunnattomia, fossiilittomia kivikerrostumia. (Kalkkikiveä voi muodostua kemiallisen saostumisen tuloksena; suinkaan kaikkea vanhempaa kalkkikiveä eivät ole tuottaneet merieliöstön laskeumat). Mistään näistä muinaisista kalliomuodostumista ei löydy todisteita elämästä; ne eivät sisällä laisinkaan fossiileja, elleivät myöhemmät vesiaikakausien laskeumat ole jonkin sattuman kautta sekoittuneet näiden elämää edeltävien, vanhempien kerrostumien kanssa.

57:8.14 (662.1) Alkuaikojen maankuori oli perin epävakaa, mutta vuortenmuodostusta ei vielä esiintynyt. Muodostuessaan planeetta painui gravitaatiopaineen alaisena kokoon. Vuoret eivät ole kokoon puristuvan sfäärin jäähtyvän kuoren sortumisen tulosta, vaan ne ilmaantuvat myöhemmin sateen, gravitaation ja eroosion vaikutuksesta.

57:8.15 (662.2) Tämän aikakauden mantereinen maamassa kasvoi kooltaan, kunnes se peitti miltei kymmenen prosenttia Maan pinnasta. Ankarat maanjäristykset alkoivat, vasta kun mantereinen maamassa kohosi hyvän matkaa veden yläpuolelle. Kerran alettuaan maanjäristysten esiintymistiheys- ja voimakkuus kasvoi aikakaudesta toiseen. Miljoonien ja taas miljoonien vuosien kuluessa maanjäristykset ovat vähentyneet, mutta niitä esiintyy Urantialla yhä keskimäärin viisitoista päivässä.

57:8.16 (662.3) *850 000 000* vuotta sitten alkoi ensimmäinen todellinen maankuoren asettumisen vaihe. Raskaammat metallit olivat enimmältään painuneet syvään lähelle maapallon keskustaa. Jäähtyvä maankuori ei enää vajonnut yhtä laajassa mitassa kuin oli tapahtunut aikaisempina aikakausina. Esiin työntyneen maan ja sitä raskaamman merenpohjan välille vakiintui parempi tasapaino. Maankuoren alaisen laavakerroksen virtailu kävi lähes maailmanlaajuiseksi, ja tämä korvasi ja tasapainotti jäähtymisen, kutistumisen ja pinnan siirrosten aiheuttamat fluktuaatiot.

57:8.17 (662.4) Tulivuorenpurkaukset ja maanjäristykset vähenivät jatkuvasti esiintymistiheydeltään ja ankaruudeltaan. Ilmakehä puhdistui vähitellen vulkaanisista kaasuista ja vesihöyryistä, mutta sen hiilidioksidipitoisuus oli yhä korkea.

57:8.18 (662.5) Ilmassa ja maassa esiintyvät sähköiset häiriöt olivat niin ikään vähenemään päin. Laavavirrat olivat tuoneet pinnalle sellaisen alkuaineiden sekoituksen, joka monipuolisti maankuorta ja tarjosi planeetalle paremman eristyksen tiettyjä avaruuden energioita vastaan. Ja kaikki tämä helpotti suuresti Maan energian kontrollia ja sen virtaamisen säätelyä, kuten Maan magneettisten napojen toiminta paljastaa.

57:8.19 (662.6) *800 000 000* vuotta sitten alkoi ensimmäinen suuri maa-aikakausi, mantereen entistä laajemman kohoamisen ajanjakso.

57:8.20 (662.7) Maan hydrosfäärin eli vesikehän tiivistyttyä ensin maailman valtamereksi ja sittemmin Tyyneksi valtamereksi tulisi mielessään nähdä, miten tämä jälkimmäinen vesiulappa peitti silloin

yhdeksän kymmenesosaa maan pinnasta. Mereen putoavat meteorit kerääntyivät valtameren pohjalle, ja meteorit koostuvat yleisesti ottaen raskaista aineksista. Maalle putoavat meteorit hapettuivat suuresti, myöhemmin eroosio kulutti ne loppuun, minkä jälkeen ne huuhtoutuivat valtameren syvänteisiin. Näin merenpohja kävi yhä raskaammaksi, ja sitä lisäsi vielä paikoin noin kuudentoista kilometrin syvyisen vesimassan paino.

57:8.21 (662.8) Tyynenmeren painuminen yhä syvemmälle aiheutti mantereisen maamassan työntymisen ylemmäksi. Eurooppa ja Afrikka alkoivat nousta Tyynenmeren syvyyksistä niiden massojen myötä, joita nyt kutsutaan Australiaksi, Pohjois- ja Etelä-Amerikaksi sekä Antarktiksen mantereeksi, samalla kun Tyynen valtameren pohja tätä kohoamista korvaavasti painui yhä syvemmälle. Tämän ajanjakson lopussa lähes kolmannes maapallon pinnasta oli maata, joka kaikki esiintyi yhtenä mannerkokonaisuutena.

57:8.22 (662.9) Tämän lisääntyneen maankohoamisen myötä ilmaantuivat planeetan ensimmäiset ilmastolliset erot. Maan kohoaminen, kosmiset pilvet ja merelliset vaikutukset ovat tärkeimpiä tekijöitä ilmaston vaihtelussa. Aasian maamassan harja nousi maan kohoamisen ollessa suurimmillaan lähes neljäntoista ja puolen kilometrin korkeuteen. Mikäli näiden korkealle kohonneiden alueiden yllä leijuneessa ilmassa olisi ollut paljon kosteutta, olisi silloin muodostunut suunnattomia jäätiköitä; jääkausi olisi koittanut paljon aikaisemmin kuin sittemmin tapahtui. Vasta useita satoja miljoonia vuosia myöhemmin ilmaantui taas yhtä paljon maata veden yläpuolelle.

57:8.23 (663.1) *750 000 000* vuotta sitten mannerkokonaisuus alkoi ensi kerran murtua laajana pohjois-eteläsuuntaisena halkeamana, johon myöhemmin pääsi merivettä ja joka näin valmisteli Pohjois- ja Etelä-Amerikan – Grönlanti mukaan luettuna – mantereen liukumista kohti länttä. Pitkä itä–länsisuuntainen repeämä erotti Afrikan Euroopasta ja irrotti Australian, Tyynenmeren saarten sekä Antarktiksen maamassat Aasian mantereesta.

57:8.24 (663.2) *700 000 000* vuotta sitten Urantian olosuhteet olivat kypsymässä elämän ylläpitämiseen soveltuviksi. Mannerlaattojen liukuminen jatkui; valtameri tunkeutui yhä kauemmas maalle pitkinä, sormimaisina merinä ja muodosti niitä matalia vesiä ja suojaisia poukamia, jotka ovat perin sopivia merieliöstön kasvupaikoiksi.

57:8.25 (663.3) *650 000 000* vuotta sitten mannermassat ajautuivat yhä kauemmaksi toisistaan, minkä johdosta mannermeret laajenivat entisestään. Ja nämä vedet olivat nopeasti saavuttamassa sen suolaisuusasteen, joka oli välttämätön Urantian elollisuudelle.

57:8.26 (663.4) Juuri nämä ja niiden jälkeen ilmaantuneet meret tallensivat ne merkinnät Urantian elämästä, jotka on myöhemmin löydetty hyvin säilyneiltä kivisiltä sivuilta, teoksesta teoksen jälkeen vaiheen seuratessa vaihetta ja aikakauden aikakautta. Nämä muinaisaikojen sisämeret olivat todella evoluution kehto.

57:8.27 (663.5) [Esittänyt Elämänkantaja, joka oli alkuperäisen Urantian ryhmän jäsen ja joka on nyt täällä asuva tarkkailija.]

Luku 58

Elämän juurruttaminen Urantialle

58:0.1 (664.1) KOKO Sataniassa on vain kuusikymmentäyksi Urantian kaltaista maailmaa, planeettaa, joilla elämä on muuntelujen kohteena. Asutut maailmat on valtaosaltaan kansoitettu vakiintuneita menetelmiä noudattaen. Elämänkantajille ei sellaisilla sfääreillä suoda paljonkaan liikkumavaraa heidän suunnitellessaan elämän juurruttamista. Mutta suunnilleen yksi maailma kymmenestä määrätään *desimaaliplaneetaksi* ja merkitään Elämänkantajien erityisrekisteriin. Ja kun pyrimme muuntelemaan tai mahdollisuuksien mukaan kohentamaan elävien olentojen universumikohtaisia vakiotyyppejä, meillä on sellaisilla planeetoilla lupa suorittaa tiettyjä elollisuuteen kohdistuvia kokeiluja.

1. Fyysisen elämän perusedellytykset

58:1.1 (664.2) *600 000 000* vuotta sitten Jerusemista lähetetty Elämänkantajain komissio saapui Urantialle, ja valmistellakseen elämän juurruttamista Satanian järjestelmän maailmaan numero 606 se ryhtyi tutkimaan Urantian fyysisiä olosuhteita. Tämä tuli olemaan kuudessadaskuudes kokemuksemme Nebadonin kaavioiden mukaisen elämän alkuunsaattamisesta Sataniassa ja kuudeskymmenes tilaisuutemme tehdä muutoksia paikallisuniversumin elollisuuden perus- ja standardikaavoihin ja tuottaa niistä muunnelmia.

58:1.2 (664.3) On mainittava, etteivät Elämänkantajat voi panna elämää alulle, ennen kuin sfääri on valmis evolutionaarisen kehityskulun alkuunsaattamiseen. Emme myöskään voi järjestää elollisuuden kehittymistä nopeammaksi kuin, minkä planeetan fyysinen edistyminen suo ja minkä se kykenee ylläpitämään.

58:1.3 (664.4) Satanian Elämänkantajat olivat suunnitelleet elollisuudelle natriumkloridiin perustuvan rakennemallin. Mihinkään toimenpiteisiin elämän juurruttamiseksi ei sen vuoksi voitu ryhtyä, ennen kuin valtamerten vedet olivat muuttuneet riittävän suolaisiksi. Urantian protoplasmatyyppi voi toimia vain sopivassa suolaliuoksessa. Kaikki alkuasteinen elollisuus – kasvit ja eläimet – kehittyi suolaliuoksesta koostuvassa elinympäristössä. Myöskään monimutkaisemmat maaeläimet eivät voisi säilyä hengissä, ellei tämä samainen elintärkeä suolaliuos kiertäisi niiden ruumiissa sen verivirran muodossa, joka yhtämittaisesti huuhtelee jokaista pikkuruista elävää solua tässä ”suolameressä”, johon solu kirjaimellisesti uppoaa.

58:1.4 (664.5) Primitiiviset esivaiheenne kiertelivät vapaasti suolaisessa valtameressä. Nykyisin tämä sama merenkaltainen suolaliuos kiertää vapaasti ruumiissanne huuhtoen kutakin yksittäistä solua kemiallisella nesteellä, joka kaikilta pääominaisuuksiltaan on verrattavissa siihen suolaveteen, joka planeetallanne pani ensimmäisten elävien solujen ensimmäiset protoplasmalle ominaiset reaktiot liikkeelle.

58:1.5 (664.6) Mutta nyt puheena olevan kauden alkaessa Urantia on kehittymässä kaikin tavoin kohti tilaa, joka on suotuisa merellisen elollisuuden alkumuotojen ylläpitämiseen. Maan päällä ja lähiavaruudessa tapahtuva fyysinen kehitys on hitaasti mutta varmasti valmistamassa näyttämöä myöhemmille yrityksille sellaisten elollisuuden muotojen alkuunsaattamiseksi, joiden olimme päätelleet soveltuvan parhaiten siihen fyysiseen ympäristöön – sekä maa- että avaruusympäristöön –, joka tuolloin oli kehkeytymässä.

58:1.6 (665.1) Satanian Elämänkantajien komissio palasi tämän jälkeen Jerusemiin, sillä se katsoi parhaaksi, ennen kuin elämän juurruttamiseen varsinaisesti ryhdyttäisiin, odottaa mantereisen maamassan jakautumisen edistymistä, jolloin käytettävissä olisi vieläkin enemmän sisämeriä ja suojaisia lahtia.

58:1.7 (665.2) Planeetalla, jossa elollisuudella on merellinen alkuperä, lukuisat sisämeret, pitkän rannikon matalat vedet ja suojaisat poukamat tarjoavat ihanteelliset olosuhteet elämän juurruttamiselle. Ja nimenomaan tällainen maapallon vesien jakautuminen oli tuolloin hyvää vauhtia kehittymässä. Nämä entisaikojen sisämeret olivat harvoin sataaviittäkymmentä tai sataakahdeksaakymmentä

metriä syvempiä, ja auringonvalo kykenee tunkeutumaan merivedessä yli sadankahdeksankymmenen metrin syvyyteen.

58:1.8 (665.3) Ja juuri tällaisilta myöhempien aikakausien leudon ja tasaisen ilmaston omanneilta rannikoilta alkukantainen kasvisto hakeutui kuivalle maalle. Ilmakehän korkea hiilipitoisuus tarjosi siellä elollisuuden uusille, maalla kasvaville muunnoksille mahdollisuuden nopeaan ja rehevään kasvuun. Vaikka tämä silloinen ilmakehä oli kasvullisuudelle ihanteellinen, sen hiilidioksidipitoisuus oli niin suuri, ettei mikään eläinlaji, ihmisestä puhumattakaan, olisi voinut elää maan kamaralla.

2. Urantian ilmakehä

58:2.1 (665.4) Planeetan ilmakehä suodattaa maahan noin kaksi miljardisosaa Auringon koko valosäteilystä. Mikäli Pohjois-Amerikan ylle lankeavasta valosta veloitettaisiin kaksi senttiä kilowattitunnilta, nousisi vuotuinen valolasku yli 800 tuhanteen biljoonaan dollariin. Chicagolle lankeava auringonpaistelasku nousisi hyvän matkaa yli 100 miljoonaan dollariin päivältä. Eikä tulisi unohtaa, että saatte Auringosta muunkinlaista energiaa – valo ei ole ainoa ilmakehänne tavoittava Auringon anti. Urantialle virtaa valtavia aurinkoenergioita, joista joidenkin aaltopituudet ovat ihmisen näköaistin erotuskyvyn yläpuolella, toiset sen alapuolella.

58:2.2 (665.5) Maan ilmakehä on miltei läpipääsemätön suurelle osalle siitä Auringon säteilystä, joka kuuluu spektrin äärimmäiseen, ultraviolettiin päähän. Useimmat näistä lyhyistä aaltopituuksista imeytyvät otsonikerrokseen, joka ympäröi maapalloa noin kuudentoista kilometrin korkeudella ja ulottuu avaruuteen toiset kuusitoista kilometriä. Ilmakehän tämän alueen kyllästävä otsoni muodostaisi maanpinnan olosuhteissa vain kaksi ja puoli millimetriä paksun kerroksen. Silti tämä suhteellisen pieni ja näennäisen merkityksetön otsonimäärä suojelee Urantian asukkaita edellä mainittujen, auringonvalossa esiintyvien vaarallisten ja tuhoisien ultraviolettisäteilyjen liikamäärältä. Jos toisaalta tämä otsonikerros olisi hiukankin paksumpi, jäisitte vaille niitä erittäin tärkeitä ja terveellisiä ultraviolettisäteitä, jotka nyt pääsevät maan pinnalle asti ja ovat erään välttämättömimmän vitamiininne esivaihe.

58:2.3 (665.6) Ja tästäkin huolimatta jotkut mielikuvituksettomimmista kuolevaisista mekanisteistanne pitävät aineellista luomistulosta ja ihmisen kehitystä itsepintaisesti sattumana. Urantian keskiväliolennot ovat keränneet yli viisikymmentätuhatta fysiikan ja kemian alan tosiasiaa, joista he ovat sitä mieltä, että ne eivät käy yksiin umpimähkäisen sattuman lakien kanssa, ja joiden he väittävät erehtymättömästi osoittavan, että aineellisessa luomistuloksessa on mukana älyperäinen tarkoituksenmukaisuus. Eikä kaikessa tässä oteta lainkaan huomioon heidän luetteloaan niistä yli sadastatuhannesta havainnosta fysiikan ja kemian alueen ulkopuolelta, joiden he

väittävät todistavan mielen läsnäolon aineellisen kosmoksen suunnittelussa, luomisessa ja ylläpidossa.

58:2.4 (666.1) Auringostanne purkautuu todellinen kuolettavien säteiden tulva, ja se, että elämänne Urantialla on miellyttävää, johtuu yli neljänkymmenen sellaisen sattumanvaraiselta näyttävän suojelutoimenpiteen ”satunnaisesta” vaikutuksesta, joiden toimintatapa on samanlaista kuin on tämän ainutlaatuisen otsonikerroksen vaikutus.

58:2.5 (666.2) Ellei ilmakehä ”käärisi maapalloa peittoonsa”, katoaisi lämpöä säteilyn muodossa joka yö niin nopeasti, että elämän säilyminen kävisi mahdottomaksi muutoin kuin keinotekoisesti.

58:2.6 (666.3) Maan ilmakehän alemmat kahdeksan tai yhdeksän ja puoli kilometriä ovat troposfääri. Se on sääilmiöt aiheuttavien tuulien ja ilmavirtausten alue. Tämän alueen yläpuolella on sisempi ionosfääri, ja sen jälkeen seuraa stratosfääri. Maan pinnalta ylöspäin mentäessä lämpötila laskee tasaisesti yhdeksän ja puolen tai kolmentoista kilometrin matkalla, jossa korkeudessa se on noin 57 astetta (C) nollan alapuolella. Tämä lämpötilan vaihtelualue 54 ja 57 pakkasasteen (C) välillä pysyy muuttumattomana, kun noustaan seuraavat kuusikymmentäneljä kilometriä ylöspäin. Tämä vakaan lämpötilan alue on stratosfääri. Seitsemänkymmenenkahden tai kahdeksankymmenen kilometrin korkeudessa lämpötila alkaa kohota, ja tätä nousua jatkuu kunnes revontulten esiintymiskorkeudessa saavutetaan 650 °C lämpötila, ja juuri tämä voimakas lämpö ionisoi hapen. Mutta tällaisessa ohentuneessa ilmakehässä vallitsevaa lämpötilaa ei oikeastaan voi verrata

lämpötilalukemiin maan pinnan tasolla. Älkää unohtako, että ilmakehänne koko massasta kohdataan yli puolet jo ensimmäisten viiden kilometrin matkalla. Maan ilmakehän ulottuvuuden äärialueen osoittavat revontulten korkeimmat liekit – noin kuusisataaneljäkymmentä kilometriä.

58:2.7 (666.4) Revontuli-ilmiöillä on suora yhteys auringonpilkkuihin, niihin Auringon sykloneihin, jotka pyörivät vastakkaisiin suuntiin Auringon päiväntasaajan ylä- ja alapuolella samaan tapaan kuin Maan trooppiset pyörremyrskyt. Mainitut ilmakehän häiriöt pyörivät vastakkaisiin suuntiin riippuen siitä, esiintyvätkö ne päiväntasaajan ylä- vai alapuolella.

58:2.8 (666.5) Auringonpilkkujen kyky muuttaa valon jaksolukuja osoittaa näiden Auringon myrskykeskusten toimivan suunnattoman suurina magneetteina. Tällaiset magneettikentät kykenevät sinkoamaan varautuneita hiukkasia auringonpilkkusyövereistä avaruuden läpi Maan ulompaan ilmakehään, jossa niiden ionisoiva vaikutus saa aikaan tällaisia näyttäviä revontuli-ilmiöitä. Niinpä suurimmat revontuli-ilmiöt ovat nähtävillänne auringonpilkkujen esiintymistiheyden ollessa suurimmillaan – tai vähän sen jälkeen –, jolloin pilkut yleisimmin sijaitsevat ekvatoriaalisesti.

58:2.9 (666.6) Jopa kompassin neula reagoi tähän Auringon vaikutukseen, sillä se kääntyy hieman itään auringon noustessa ja hieman länteen auringonlaskun lähestyessä. Näin tapahtuu joka päivä, mutta auringonpilkkujakson ollessa suurimmillaan tämä kompassin poikkeama on kaksinkertainen. Nämä kompassineulan

päivittäiset vaeltelut ovat reaktioita auringonvalon aiheuttamaan ylemmän ilmakehän lisääntyneeseen ionisoitumiseen.

58:2.10 (666.7) Se seikka, että ylimmässä stratosfäärissä on kaksi erillistä sähköä johtavaa aluetta, selittää, kuinka voitte lähettää kauaksi kuuluvia radiolähetyksiä sekä pitkillä että lyhyillä aaltopituuksilla. Radiotoimintaanne häiritsevät toisinaan hirvittävät myrskyt, joita näiden ulompien ionosfäärien alueilla ajoittain riehuu.

3. Avaruusympäristö

58:3.1 (666.8) Universumin aineellistumisen varhaisempina aikoina näissä avaruuden lohkoissa esiintyy siellä täällä laajoja vetypilviä, juuri sellaisia astronomisia pölykertymiä, jotka ovat nyt ominaisia monille alueille kautta kaukaisen avaruuden. Suuri osa siitä organisoidusta aineesta, jonka liekehtivät auringot hajottavat ja levittävät säteilyenergiana, rakentui alun perin näissä varhain ilmaantuneissa avaruuden vetypilvissä. Tietyissä epätavallisissa olosuhteissa atomien halkeamista tapahtuu myös suurempien vetymassojen ytimissä. Ja kaikkiin näihin atomien rakentumis- ja hajoamisilmiöihin, joita tapahtuu esimerkiksi korkean lämpötilan omaavissa tähtisumuissa, liittyy säteilyenergian lyhyiden avaruussäteiden vuoksiaaltojen ilmaantuminen. Näiden erilaisten säteilyjen ohessa esiintyy tietynlaatuista avaruusenergiaa, jota Urantialla ei tunneta.

58:3.2 (667.1) Tämä universumiin kuuluvassa avaruudessa esiintyvän lyhytsäteisen energian varaus on neljäsataa kertaa suurempi kuin on säteilynä ilmenevän energian kaikkien muiden, organisoidun avaruuden lohkoilla esiintyvien muotojen energiavaraus. Lyhyiden avaruussäteiden tuotantoa, olivatpa ne peräisin liekehtivistä tähtisumuista, jännitteisistä sähkökentistä, ulkoavaruudesta tai valtavista vety-pölypilvistä, modifioivat ominaisuuksien ja määrän puolesta lämpötilassa, gravitaatiossa ja elektronisissa paineissa esiintyvät vaihtelut ja äkilliset jännitemuutokset.

58:3.3 (667.2) Nämä avaruussäteiden alkuperän suhteen esiintyvät monet mahdollisuudet määräytyvät useista kosmisista tapahtumista samoin kuin avaruudessa kiertävän materian radoista, ne kun vaihtelevat erilaisista ympyrämäisistä muodoista aina äärimmilleen venytettyyn ellipsiin saakka. Fyysiset olosuhteet saattavat niin ikään muuttua suuresti, sillä elektroni kiertää toisinaan päinvastaiseen suuntaan kuin karkeajakoisempi aine, jopa samassa fyysisessä vyöhykkeessä.

58:3.4 (667.3) Suuret vetypilvet ovat todellisia kosmisia kemian laboratorioita, joissa esiintyy kehittyvän energian ja muotoaan muuttavan materian kaikkia vaiheita. Melkoisia energiaalisia toimintoja tapahtuu myös suurten kaksoistähtien välisellä raja-alueella olevissa kaasuissa, nämä kun ovat yhtenään limittäin ja sen vuoksi sekoittuvat laajassa mitassa toisiinsa. Mutta mikään näistä avaruuden suunnattomista ja kauas ulottuvista energiatoiminnoista ei vähääkään vaikuta organisoituneen elollisuuden ilmiöihin – elävien olioiden ja olentojen ituplasmaan. Nämä avaruuden

energiaolosuhteet kuuluvat elämän juurruttamisen kannalta välttämättömään ympäristöön, mutta ne eivät vaikuta ituplasman perintötekijöiden myöhempään modifioitumiseen, kuten vaikuttavat säteilyenergian jotkin pitemmät säteet. Elämänkantajien juurruttama elollisuus on täysin vastustuskykyistä koko tätä universumienergian lyhyiden avaruussäteiden ällistyttävää tulvaa kohtaan.

58:3.5 (667.4) Kaikkien näiden oleellisten kosmisten olosuhteiden oli kehityttävä suotuisiksi, ennen kuin Elämänkantajat saattoivat ryhtyä varsinaiseen elämän juurruttamiseen Urantialle.

4. Elämän aamunkoiton aikakausi

58:4.1 (667.5) Sen, että meitä kutsutaan Elämänkantajiksi, ei tulisi hämmentää teitä. Me voimme tuoda elämän planeetoille, ja joskus me niin teemmekin, mutta Urantialle me emme mitään elämää tuoneet. Urantian elämä on ainutlaatuista, peräisin tältä planeetalta. Tämä sfääri on maailma, jossa elämästä tehdään muunnoksia. Kaiken täällä ilmenevän elämän kehittelimme tällä samaisella planeetalla, eikä koko Sataniassa, ei edes koko Nebadonissa, ole toista maailmaa, jonka elollisuus olisi täysin Urantian elollisuuden kaltaista.

58:4.2 (667.6) *550 000 000* vuotta sitten edellä mainittu Elämänkantajien ryhmä palasi Urantialle. Yhdessä hengellisten

voimien ja fyysistä tasoa korkeammalla olevien joukkojen kanssa organisoimme ja panimme alulle tämän maailman elollisuuden alkuperäiset peruskaavat ja istutimme ne tämän maailman vieraanvaraisiin vesiin. Kaikki planeetalla esiintynyt elollisuus (planeetan ulkopuolisia persoonallisuuksia lukuun ottamatta) aina Planeettaprinssi Caligastian päiviin saakka oli peräisin kolmesta alkuperäisestä, identtisestä ja samanaikaisesta merellisen elämänmuodon juurrutuksestamme. Nämä kolme elämän juurrutusta on yksilöity seuraavasti: *keskimmäinen* eli euraasialais-afrikkalainen, *itäinen* eli australialais-aasialainen ja *läntinen*, johon kuuluvat Grönlanti ja Amerikat.

58:4.3 (668.1) *500 000 000* vuotta sitten alkukantainen merikasvisto oli jo saanut lujan jalansijan Urantialla. Grönlanti ja arktinen maamassa sekä Pohjois- ja Etelä-Amerikka olivat alkamassa pitkää ja hidasta liukumistaan kohti länttä. Afrikka siirtyi hieman etelämmäksi jättäen jälkeensä itä–länsisuuntaisen notkelman, Välimeren altaan, itsensä ja emämantereen väliin. Antarktis, Australia sekä maa-alue, jota osoittavat Tyynenmeren saaret, murtautuivat irti emämantereen etelä- ja itälaidasta ja ovat tuon ajankohdan jälkeen ajautuneet pitkän matkan päähän.

58:4.4 (668.2) Alkukantaisen merellisen elollisuuden olimme juurruttaneet murtuvan mannerlaatan itä–länsisuuntaisen halkeaman keskellä sijanneiden merien suojaisiin, trooppisiin lahtiin. Merellisen elollisuuden kolmeen eri paikkaan istuttamisen tarkoituksena oli varmistua siitä, että kukin suurista mannerlaatoista kuljettaisi lämminvetisissä merissään tätä elollisuutta, kun maa

sittemmin ajautuisi erilleen. Tiesimme ennakolta, että kun maalla elävä elollisuus myöhemmin ilmaantuisi, laajat valtameret olisivat erottamassa näitä liukuvia mannerlaattoja toisistaan.

5. Mantereiden liukuminen

58:5.1 (668.3) Mannerten liukuminen jatkui. Maan ytimestä oli tullut yhtä tiheä ja jäykkä kuin teräs. Siihen kohdistui lähes 3 500 tonnin paine neliösenttimetriä kohden, ja suunnattomasta gravitaatiopaineesta johtuu, että syvällä maapallon sisuksissa oli ja on edelleen hyvin kuumaa. Lämpötila kohoaa pinnalta sisäänpäin mentäessä, kunnes se keskustassa on hieman Auringon pintalämpötilaa korkeampi.

58:5.2 (668.4) Maan massan ulommat tuhat kuusisataa kilometriä koostuvat pääasiassa eri kivilajeista. Alapuolella ovat tiheämmät ja raskaammat metallialkuaineet. Maailma oli kaikki varhaiset ja ilmakehää edeltäneet kautensa sulassa ja suuresti kuumentuneessa olotilassa ja niin lähellä nestemäisyyttä, että raskaammat metallit painuivat syvälle maan sisuksiin. Läheltä pintaa nykyisin tavattavat raskaammat metallit ovat muinaisten tulivuorten purkausjätteitä, myöhempiä ja laaja-alaisia laavavirtauksia ja uudempia meteoriperäisiä kerrostumia.

58:5.3 (668.5) Ulompi kuorikerros oli noin kuusikymmentäneljä kilometriä paksu. Tätä ulkokuorta tuki paksuudeltaan vaihteleva sula basalttimeri, jonka pinnalla se kellui. Kyseessä oli liikkuva sulan

laavan kerros, johon kohdistui korkea paine, mutta joka pyrki aina virtailemaan sinne tänne ja tasasi tällä tavoin siirtyviä planetaarisia paineita ja vakautti maankuorta.

58:5.4 (668.6) Mantereet kelluvat vielä nytkin tällä kiteytymättömällä, sulasta basalttimerestä koostuvalla pehmusteella. Voimakkaammat maanjäristykset tärisyttäisivät maailman kirjaimellisesti kappaleiksi, ellei tällaista suojelevaa järjestelyä olisi. Maanjäristykset aiheutuvat kiinteän ulkokuoren liukumisesta ja siirtyilemisestä, eivät tulivuorista.

58:5.5 (668.7) Maankuoren laavakerrokset muodostavat jäähtyessään graniittia. Urantian keskimääräinen tiheys on vähän yli viisi ja puoli kertaa veden tiheys, graniitin vajaat kolme kertaa veden tiheys. Maan sisimmän ytimen tiheys on kaksitoista kertaa veden tiheys.

58:5.6 (668.8) Merien pohja on tiheämpää kuin mannerlaatat, ja juuri se pitää mantereet veden pinnan yläpuolella. Kun merien pohja työntyy meren pinnan yläpuolelle, pohjien havaitaan koostuvan suurelta osin basaltista, eräästä laavan muodosta, joka on mannerlaattojen sisältämää graniittia huomattavasti raskaampaa. Jos mantereet eivät siis olisi keveämpiä kuin valtamerten pohja, gravitaatio vetäisi valtamerten reunat ylös maalle, mutta tällaisia ilmiöitä ei ole havaittavissa.

58:5.7 (668.9) Myös valtamerten paino on merenpohjaan kohdistuvan paineen kasvamiseen vaikuttava tekijä. Alempana sijaitseva mutta suhteellisesti raskaampi merenpohja sekä sen päällä lepäävän veden paino ovat suunnilleen yhtä paljon kuin korkeampien mutta paljon kevyempien mannerten paino. Mutta kaikki mantereet pyrkivät

liukumaan mereen. Mannerpaine on merenpohjan tasoilla noin 1 400 kilogrammaa neliösenttimetriä kohti. Toisin sanoen se olisi noin 4 500 metriä merenpohjan yläpuolelle kohoavan mannermassan paine. Merenpohjaan kohdistuva veden paine on vain noin 350 kilogrammaa neliösenttimetriä kohden. Nämä toisistaan poikkeavat paineet ovat omiaan liu'uttamaan mantereita kohti valtamerten pohjaa.

58:5.8 (669.1) Elollisuutta edeltäneinä kausina tapahtunut merenpohjan painuminen oli työntänyt erillisen mantereisen maamassan niin korkealle, että sen lateraalipaine pyrki aiheuttamaan itäisen, läntisen ja eteläisen reunaman liukumisen alamäkeä alla olevien, puolittain jähmettyneiden laavapetien yli ympäröivän Tyynen valtameren vesiin. Se tasautti mannerpaineen niin täysin, että tämän muinaisen Aasian mantereen itärannikolla ei tapahtunut laajaa murtumista. Mutta tämä itärannikko on siitä lähtien häilynyt siihen rajoittuvien valtameren syvyyksien partaalla ja uhannut suistua vetiseen hautaan.

6. Siirtymäkausi

58:6.1 (669.2) *450 000 000* vuotta sitten tapahtui *siirtyminen kasvikunnasta eläinkuntaan*. Tämä muodonmuutos tapahtui toisistaan irtautuvien mantereiden pitkillä rannikkokaistaleilla sijainneiden suojaisten trooppisten merenlahtien ja laguunien matalissa vesissä. Ja tämä kehityskulku, joka kokonaisuudessaan

sisältyi alkuperäisiin elollisuuden rakennekaavoihin, toteutui vähitellen. Kasvikunnalle ominaisten varhaisten ja alkukantaisten elollismuotojen ja myöhempien selvästi eläinorganismeiksi määriteltävien muotojen välillä oli monia siirtymävaiheita. Vielä nykyäänkin elää siirtymävaiheeseen kuuluvia limasieniä, joita on vaikea luokitella sen paremmin kasveiksi kuin eläimiksikään.

58:6.2 (669.3) Vaikka kasvikunnan evoluution voidaankin nähdä johtavan eläinkuntaan, ja vaikka on löydetty kasvien ja eläinten asteittain muuttuvia sarjoja, jotka vähin erin johtavat mitä yksinkertaisimmista organismeista mitä monimutkaisimpiin ja edistyneimpiin, ette kuitenkaan kykene löytämään tällaisia yhdistäviä renkaita eläinkunnan suurten lahkojen väliltä ettekä ihmistä edeltäneiden korkeimpien eläintyyppien ja ihmisrotuja edustavien alkuihmisten väliltä. Nämä niin kutsutut ”puuttuvat renkaat” jäävät iäksi puuttumaan siitä yksinkertaisesta syystä, ettei niitä ole koskaan ollutkaan.

58:6.3 (669.4) Aikakausi toisensa perään näkee täysin uusien eläinlajien astuvan näyttämölle. Ne eivät kehity vähäisten muuntumien asteittaisen kasautumisen seurauksena, vaan ne ilmestyvät täysin kehittyneinä ja uusina elollisuuden luokkina, ja ne ilmestyvät *yhtäkkisesti*.

58:6.4 (669.5) Elävien organismien uusien lajien ja erilaistuneiden luokkien *yhtäkkinen* ilmaantuminen on täysin biologista, tiukasti luonnonmukaista. Näihin geneettisiin mutaatioihin ei liity mitään yliluonnollista.

58:6.5 (669.6) Eläinkunta kehittyi valtamerten suolapitoisuuden ollessa sopiva, ja oli verrattain yksinkertaista antaa suolaveden kiertää merieliöstön eläinruumiissa. Mutta kun meret kutistuivat ja suolapitoisuus kohosi suureksi, nämä samat eläimet kehittivät kyvyn alentaa ruumiinnesteidensä suolapitoisuutta, aivan kuten ne organismit, jotka oppivat elämään makeassa vedessä, hankkivat kyvyn pitää ruumiinnesteissään yllä oikeaa natriumkloridipitoisuutta kekseliäillä suolan säilytysmenetelmillä.

58:6.6 (669.7) Kallioiden sisältämien merieliöstön fossiilien tutkimus paljastaa näiden alkukantaisten organismien alkuvaiheisia mukautumisponnisteluja. Kasvit ja eläimet eivät milloinkaan lakkaa tekemästä tällaisia mukautumiskokeiluja. Ympäristö muuttuu alati, ja elävät organismit pyrkivät aina mukautumaan näihin koskaan päättymättömiin muutoksiin.

58:6.7 (670.1) Kaikkien uusien elollisluokkien fysiologinen varustus ja anatominen rakenne ovat vastaus fysikaalisen lain vaikutukseen, mutta niiden jälkeen tuleva mielellisyys on mielenauttajahenkien antama lahja, joka annetaan aivojen synnynnäistä kapasiteettia vastaavasti. Vaikka mieli ei olekaan fyysisen evoluution kehitelmä, se on kuitenkin täysin riippuvainen puhtaasti fyysisen ja evolutionaarisen kehityksen tuottamasta aivojen kapasiteetista.

58:6.8 (670.2) Menestyksistä ja menetyksistä, mukautumisista ja uudelleenmukautumisista koostuvien miltei loputtomien vaiheiden kautta kaikki elävät organismit heittelehtivät edestakaisin aikakaudesta toiseen. Ne, jotka pääsevät kosmiseen ykseyteen, jäävät olemaan; jotka eivät tätä päämäärää saavuta, lakkaavat olemasta.

7. Geologinen historiankirja

58:7.1 (670.3) Se kalliomuodostumien valtava rakennelma, josta maailman ulkokuori elämän aamunkoitteessa eli proterotsooisena maailmankautena koostui, ei ole nykyisin näkyvillä monessakaan paikassa maan pinnalla. Ja missä se nousee esille kaikkien myöhempien aikojen mukanaan tuomien aineskertymien alta, siitä on löydettävissä vain kasvien ja alkuaikojen primitiivisen eläineliöstön fossiilisia jäännöksiä. Jotkin näistä veteen kerrostuneista vanhemmista kallioista ovat sekoittuneet myöhempiin kerroksiin, ja toisinaan niistä tavataan joidenkin varhaisempien kasvikunnan muotojen fossiileja, kun taas ylimmistä kerrostumista voidaan löytää sieltä täältä joitakin merieliöstöön kuuluneiden organismien alkeellisempia muotoja. Näitä vanhimpia kerrostumalla syntyneitä kalliomuodostumia, joissa esiintyy varhaisen merieliöstön – sekä eläinten että kasvien – fossiileja, on löydettävissä monin paikoin suoraan vanhemman, erilaistumattoman kivilajin päällä olevista kertymistä.

58:7.2 (670.4) Tältä kaudelta olevien fossiilien joukossa on leviä, korallimaisia kasveja, alkukantaisia alkueläimiä sekä sienimäisiä siirtymävaiheen organismeja. Mutta tällaisten fossiilien puuttuminen varhaisista kalliokerroksista ei välttämättä todista, ettei eläviä olioita olisi noiden kerrostumien muodostumisaikana ollut

muualla. Elollisuus oli koko tämän varhaiskauden ajan niukkaa, ja vain hitaasti se raivasi itselleen tien maan pinnan joka puolelle.

58:7.3 (670.5) Tämän muinaisen aikakauden kalliot ovat nykyisin maan pinnalla tai hyvin lähellä pintaa noin kahdeksasosassa meidän päiviemme maa-alueesta. Tämän siirtymävaiheen kiven, vanhimpien kerrostumalla syntyneiden kalliomuodostumien, keskimääräinen paksuus on noin kaksi ja puoli kilometriä. Paikoin nämä ikivanhat kalliomuodostumat ovat jopa kuusi ja puoli kilometriä paksuja, mutta monet kerrokset, joiden on katsottu olevan tältä kaudelta, kuuluvat todellisuudessa myöhempiin ajanjaksoihin.

58:7.4 (670.6) Pohjois-Amerikassa tämä ikivanha ja primitiivinen fossiileja sisältävä kivikerros nousee pintaan siellä täällä pitkin Kanadan itä-, keski- ja pohjoisosia. On olemassa niin ikään tästä kivestä koostuva katkonainen itä–länsisuuntainen harjanne, joka ulottuu Pennsylvaniasta ja ikivanhoilta Adirondackvuorilta länteen, läpi Michiganin ja Wisconsinin aina Minnesotaan asti. Muut harjanteet kulkevat Newfoundlandista Alabamaan ja Alaskasta Meksikoon.

58:7.5 (670.7) Tämän aikakauden kallioita on näkyvillä siellä täällä koko maailmassa, mutta mitkään näistä esiintymistä eivät ole yhtä helposti tulkittavissa kuin ovat ne, jotka sijaitsevat Yläjärven ympäristössä ja Coloradojoen Suuressa kanjonissa. Kummassakin paikassa nämä primitiivisiä fossiileja sisältävät kalliot, jotka esiintyvät useina kerroksina, kertovat noiden kaukaisten aikojen mullistuksista ja pinnanmuutoksista.

58:7.6 (670.8) Tämä kivikerros, maankuoren vanhin fossiileja sisältävä kerrostuma, on maanjäristysten ja muinaisten tulivuorenpurkausten aiheuttamien mullistusten seurauksena rypyttynyt, poimuttunut ja vääntynyt irvokkaalla tavalla. Tuon aikakauden laavavirrat toivat muassaan runsaasti rautaa, kuparia ja lyijyä lähelle planeetan pintaa.

58:7.7 (670.9) Maan päällä on harvoja paikkoja, joissa tällaiset toiminnot olisivat havainnollisemmin nähtävillä kuin Wisconsinin St. Croix -laaksossa. Tällä seudulla sattui satakaksikymmentäseitsemän perättäistä maanpäällistä laavavirtausta, joita seurasi veden alle peittyminen ja siitä johtuva laskeumakivilajien kerrostuminen. Vaikka suuri osa ylemmistä sedimenttikivikerroksista ja niiden välissä sattuneista laavavirtaamista nykyään puuttuu ja vaikka tämän kokonaisuuden alaosa on hautautuneena syvälle maahan, on kuitenkin noin kuusikymmentäviisi tai seitsemänkymmentä näistä menneiden aikojen kerroksista yhä aikakirjoina nähtävissä.

58:7.8 (671.1) Noina varhaisina kausina, jolloin maasta suuri osa oli lähellä merenpinnan korkeutta, sattui lukuisia peräkkäisiä vajoamisia ja kohoamisia. Maapallon maankuori oli juuri pääsemässä myöhempään jaksoonsa, jota luonnehti suhteellinen vakiintuneisuus. Aikaisempaan mannerten liukumiseen liittyneet aaltoilut, kohoamiset ja vajoamiset, vaikuttivat suurten maamassojen ajoittaisten vajoamisten esiintymistiheyteen.

58:7.9 (671.2) Näinä primitiivisen merieliöstön aikoina laajoja alueita vajosi mantereiden rannikkoseudulla meren alle metristä lähes kilometrin syvyyteen. Suuri osa vanhemmasta hiekkakivestä ja

konglomeraateista on näiden muinaisten rannikoiden sedimenttikertymiä. Tähän varhaiseen kerrostumaan kuuluvat sedimenttikalliot lepäävät suoraan niiden kerrosten päällä, jotka ajoittuvat kauas elämää edeltävään aikaan, siihen varhaiseen aikaan, jolloin maailmanlaajuinen valtameri ilmaantui.

58:7.10 (671.3) Jotkin näiden siirtymäkauden kivikerrostumien ylemmistä osista sisältävät pieniä määriä tummaa savikiveä tai tummaa saviliusketta, mikä on merkki orgaanisen hiilen läsnäolosta ja todistaa niiden kasvikunnan muotojen esivaiheiden olleen olemassa, jotka peittivät koko maan järjestyksessä seuraavana olevan karboni- eli kivihiilikauden aikana. Suuri osa näissä kivikerroksissa esiintyvästä kuparista on tulosta sen veteen saostumisesta. Vähäisessä määrin kuparia tavataan vanhempien kallioiden halkeamista, jolloin se on jonkin ikivanhan suojaisan rannikkoseudun hidasjuoksuisen suoveden väkevöitymää. Pohjois-Amerikan ja Euroopan rautakaivokset sijaitsevat laskeumakerrostumissa ja purkaumissa, jotka ovat osaksi vanhemmissa kerrostumattomissa kallioissa ja osaksi näissä elollisuuden muotoutumisen aikaisen siirtymävaiheen myöhemmin kerrostuneissa kallioissa.

58:7.11 (671.4) Tänä aikakautena elämä leviää kaikkiin maailman vesiin. Merellinen elollisuus on saanut Urantialla lujan jalansijan. Runsas ja rehevä kasvillisuus peittää vähitellen matalien ja laajojen sisämerten

pohjan, kun rantavedet puolestaan kuhisevat eläinmaailman yksinkertaisia muotoja.

58:7.12 (671.5) Koko tämä kertomus on havainnollisesti esitettynä luettavissa maailman tarinan sisältävän, valtavan ”kivikirjan” fossiilisivuilta. Ja tämän jättiläiskokoisen biogeologisen aikakirjan sivut kertovat erehtymättä totuuden, jos vain hankitte taidon näiden sivujen tulkitsemiseen. Monet näistä muinaisista merenpohjista ovat nyt ylhäällä maan pinnalla, ja niiden aikakaudelta aikakauden perään olevat kerrostumat kertovat tarinan noiden varhaisten aikojen elollisuuden käymästä kamppailusta. On kirjaimellisesti totta, mitä eräs runoilijanne sanoi: ”Tomu, jota jalkamme polkevat, oli kerran elävää.”

58:7.13 (671.6) [Esittänyt eräs Urantian Elämänkantajien ryhmän jäsen, joka nyt asuu tällä planeetalla.]

Luku 59

Elämän merellisen muodon aikakausi Urantialla

59:0.1 (672.1) LASKEMME Urantian historian alkaneen noin miljardi vuotta sitten ja katsomme sen jakautuvan viiteen pääaikakauteen:

59:0.2 (672.2) 1. *Elämää edeltänyt aikakausi* kattaa ensimmäiset neljäsataaviisikymmentä miljoonaa vuotta. Se alkaa suunnilleen siitä ajasta, jolloin planeetta saavutti nykyisen kokonsa, ja päättyy elämän juurruttamiseen. Tutkijanne ovat nimenneet tämän maailmankauden *arkeotsooiseksi*.

59:0.3 (672.3) 2. *Elämän aamunkoiton aikakausi* käsittää seuraavat sataviisikymmentä miljoonaa vuotta. Tämä aikakausi on aiemman, elämää edeltäneen eli luonnonmullistusten kauden ja seuraavan, korkeammalle kehittyneen merieliöstön ajanjakson välissä. Tutkijanne tuntevat tämän kauden *proterotsooisena* maailmankautena.

59:0.4 (672.4) 3. *Elämän merellisen muodon aikakausi* kattaa seuraavat kaksisataaviisikymmentä miljoonaa vuotta, ja tunnette sen parhaiten *paleotsooisena* maailmankautena.

59:0.5 (672.5) 4. *Varhaiseen maaeliöstön aikakauteen* kuuluvat seuraavat sata miljoonaa vuotta, ja se tunnetaan *mesotsooisena maailmankautena*.

59:0.6 (672.6) 5. *Nisäkkäiden aikakausi* käsittää viimeiset viisikymmentä miljoonaa vuotta. Tämä viime aikojen kausi tunnetaan *kenotsooisena* maailmankautena.

59:0.7 (672.7) Elämän merellisen muodon aikakausi kattaa näin ollen noin yhden neljänneksen planeettanne historiasta. Tämä kausi on jaettavissa edelleen kuuteen pitkään jaksoon, joista jokaista luonnehtivat tietyt tarkalleen määritellyt kehityskulut sekä geologian piirissä että biologian alalla.

59:0.8 (672.8) Tämän kauden alkaessa merenpohja, laajalle ulottuvat mannerjalustat ja lukuisat rannikon lähellä olevat matalat altaat ovat rehevän kasvillisuuden peitossa. Eläinkunnan yksinkertaisemmat ja alkeellisemmat muodot ovat jo kehittyneet edeltäneistä kasviorganismeista, ja alkuaikojen eläinorganismit ovat vähitellen levinneet eri maamassojen laajalle ulottuvia rantaviivoja myötäillen, kunnes tuonaikaiset lukuisat sisämeret kihisevät alkeellisia merieliöitä. Koska varsin harvoilla näistä varhaisajan organismeista oli kuori, ei niistä monikaan ole säilynyt fossiilina. Näyttämö on kuitenkin valmiina tuon elollisuuden aikakirjat säilyttävän suuren

”kivikirjan” alkulukuja varten, johon niin järjestelmällisesti tehtiin merkintöjä tämän jälkeen seuraavina aikakausina.

59:0.9 (672.9) Pohjois-Amerikan mantereella on fossiileja sisältäviä kerrostumia koko merellisen elollisuuden aikakaudelta ihmeellisen runsaasti. Laajat eroosiokerrostumat erottavat aivan ensimmäiset ja vanhimmat kerrokset edellisen kauden myöhemmistä kerroksista ja pitävät nämä kaksi planeetan kehityksen vaihetta selvästi erillään.

1. Matalien merien varhainen merieliöstö Trilobiittien aikakausi

59:1.1 (673.1) Maan pinnalla vallinneen, nyt puheena olevan suhteellisen rauhallisen kauden aamunkoiton tietämissä elollisuutta esiintyy vain eri sisämerissä ja valtamerten rantavesissä. Toistaiseksi ei vielä ole kehittynyt yhtään maalla elävän organismin muotoa. Primitiiviset merieläimet ovat saaneet lujan jalansijan ja ovat valmiina seuraavaan evolutionaariseen kehitysvaiheeseen. Amebat, jotka olivat ilmaantuneet edeltäneen siirtymäjakson loppupuolella, ovat tyypillisiä alkukauden eläimistön nykyaikaan asti säilyneitä edustajia.

59:1.2 (673.2) *400 000 000* vuotta sitten merieliöstö – sekä kasvit että eläimet – on jakautuneena jo melko hyvin kaikkialle maailmaan. Maailman ilmasto muuttuu hieman lämpimämmäksi ja tasaisemmaksi. Eri mantereiden rannikkokaistaleet joutuvat yleisesti

veden alle, eritoten Pohjois- ja Etelä-Amerikassa. Uusia valtameriä ilmaantuu, ja vanhemmat vesistöt laajenevat suuresti.

59:1.3 (673.3) Kasvillisuus kipuaa nyt ensimmäistä kertaa merestä maalle, ja sen mukautuminen ei-merelliseen elinympäristöön edistyy pian huomattavasti.

59:1.4 (673.4) *Yhtäkkisesti* ja ilman asteittaisia esivaiheita ilmaantuvat ensimmäiset monisoluiset eläimet. Trilobiitit ovat kehittyneet, ja ne hallitsevat meriä aikakausien ajan. Elämän merellisen muodon kannalta tämä on trilobiittien aikakausi.

59:1.5 (673.5) Tämän ajanjakson loppupuolella suuri osa Pohjois-Amerikkaa ja Eurooppaa nousi merestä. Maankuori oli väliaikaisesti vakaa; vuoria tai paremminkin korkeita maankohoumia nousi Atlantin ja Tyynenmeren rannikoilla, Länsi-Intiassa ja Etelä-Euroopassa. Koko Karibian alue nousi huomattavan korkealle.

59:1.6 (673.6) *390 000 000* vuotta sitten maa oli yhä korkealla. Joistakin Itä- ja Länsi-Amerikan sekä Länsi-Euroopan osista on löydettävissä näinä aikoina muodostuneita kivikerroksia, ja kysymys on silloin vanhimmista trilobiittifossiileja sisältävistä kallioista. Tuolloin oli monia pitkiä, sormenmuotoisia merenlahtia, jotka työntyivät mantereiden sisäosiin ja joihin kerrostui tällaisia, fossiileja sisältäviä kallioita.

59:1.7 (673.7) Muutaman seuraavan vuosimiljoonan kuluessa Tyyni valtameri alkoi tunkeutua Amerikan mantereille. Maan vajoaminen johtui pääasiassa maankuoren mukautumisista, vaikka siihen

vaikuttaneena tekijänä oli myös maan sivusuuntainen levittäytyminen eli mantereen hidas liukuminen.

59:1.8 (673.8) *380 000 000* vuotta sitten Aasia oli vajoamassa, ja kaikki muut mantereet kokivat lyhytaikaisen kohoamisen. Mutta tämän aikakauden edetessä valtasi vasta ilmaantunut Atlantin valtameri laajoja alueita kaikilta siihen rajoittuneilta rannikoilta. Pohjois-Atlantti eli arktiset meret oli silloin yhteydessä eteläisiin Meksikonlahden vesiin. Kun tämä etelän meri tunkeutui Appalakkien altaaseen, niin sen aallot löivät idässä vasten alppienkorkuisia vuoria, mutta mantereet olivat yleisesti ottaen mielenkiinnottomia alankoja, perin juurin vailla maisemallista kauneutta.

59:1.9 (673.9) Näiden aikakausien sedimenttikerrostumia on neljää lajia:

59:1.10 (673.10) 1. Konglomeraatteja – rantaviivan lähelle kerrostunutta ainesta.

59:1.11 (673.11) 2. Hiekkakiviä – matalaan veteen muodostuneita kerrostumia paikoissa, joissa aallokkoa kuitenkin oli tarpeeksi estämään mudan laskeutuminen.

59:1.12 (673.12) 3. Savikiviä – syvempään ja rauhallisempaan veteen muodostuneita kerrostumia.

59:1.13 (673.13) 4. Kalkkikiveä – syvässä vedessä olevat trilobiittikuorien kerrostumat mukaan luettuina.

59:1.14 (673.14) Näiltä ajoilta olevissa trilobiittifossiileissa esiintyy tiettyjä perusyhdenmukaisuuksia, joiden ohella esiintyy määrättyjä

selväpiirteisiä variaatioita. Kolmesta alkuperäisestä elämän juurrutuksesta kehittyneillä varhaiskauden eläimillä on tunnusomaiset piirteet: läntisellä pallonpuoliskolla ilmaantuneet olivat hiukan erilaisia kuin euraasialaiseen ryhmään kuuluneet, ja jonkin verran ne erosivat myös austral-aasialaisesta eli australialais-antarktisesta tyypistä.

59:1.15 (674.1) *370 000 000* vuotta sitten tapahtui Pohjois- ja Etelä-Amerikan laaja ja miltei täydellinen mereenvajoaminen, jonka jälkeen oli Afrikan ja Australian vuoro joutua aaltojen alle. Vain jotkin Pohjois-Amerikan osat pysyivät näiden matalien kambrikauden merten yläpuolella. Viisi miljoonaa vuotta myöhemmin meret olivat väistymässä kohoavan maan tieltä. Ja kaikki nämä maan vajoamis- ja kohoamisilmiöt olivat epädramaattisia, sillä ne tapahtuivat hitaasti vuosimiljoonien kuluessa.

59:1.16 (674.2) Trilobiittifossiileja sisältäviä tämän aikakauden kerrostumia esiintyy siellä täällä kaikilla mantereilla Keski-Aasiaa lukuun ottamatta. Monilla seuduin nämä kalliot ovat vaakasuorassa, mutta vuoristoissa ne ovat paineen ja poimuttumisen johdosta kallistuneita ja vääntyneitä. Ja tämä paine on monin paikoin muuttanut näiden kerrostumien alkuperäisen luonteen. Hiekkakivestä on tullut kvartsia, savikivi on muuttunut saviliuskeeksi, kalkkikivestä taas on tullut marmoria.

59:1.17 (674.3) *360 000 000* vuotta sitten maa kohosi edelleen. Pohjois- ja Etelä-Amerikka olivat jo varsin korkealla. Länsi-Eurooppa ja

Brittein saaret joitakin syvälle vajonneita Walesin osia lukuun ottamatta olivat kohoamassa. Näinä kausina ei esiintynyt suuria jäätiköitä. Jääkausien kerrostamiksi oletetut muodostumat, joita esiintyy näiden kerrosten yhteydessä Euroopassa, Afrikassa, Kiinassa ja Australiassa, johtuvat erillisistä vuorijäätiköistä tai myöhäisempää alkuperää olevan jäätikkösoran siirtymisestä pois alkuperäiseltä paikaltaan. Maailman ilmasto oli merellinen, ei mantereinen. Eteläiset meret olivat nykyisiä lämpimämpiä, ja ne ulottuivat pohjoisen suunnalla Pohjois-Amerikan yli aina napaseuduille saakka. Golfvirta kulki Pohjois-Amerikan keskiosan poikki, josta se taittui itään huuhtomaan ja lämmittämään Grönlannin rannikoita ja tekemään tästä nykyisin jään kammitsoimasta mantereesta todellisen trooppisen paratiisin.

59:1.18 (674.4) Meren eliöstö oli varsin samanlaista kaikkialla maailmassa koostuen merilevistä, yksisoluisista organismeista, alkeellisista sienieläimistä, trilobiiteista ja muista äyriäisistä: katkaravuista, taskuravuista ja hummereista. Tämän jakson loppupuolella ilmaantui kolmetuhatta lonkerojalkaisten lajia, joista on nykyaikaan asti säilynyt vain kaksisataa. Nämä eläimet edustavat sellaista alkuaikojen elollisuuden muunnosta, joka on meidän päiviimme saakka pysynyt käytännöllisesti katsoen muuttumattomana.

59:1.19 (674.5) Trilobiitit olivat kuitenkin hallitseva eliölaji. Ne olivat suvullisia eläimiä, ja niitä oli monenmuotoisia. Koska ne olivat huonoja uimareita, ne kelluivat laiskasti vedessä tai ryömivät meren pohjalla, ja joutuessaan myöhemmin ilmaantuvien vihollistensa

hyökkäysten kohteiksi ne kiertyivät itsesuojelutarkoituksessa kerälle. Pituutta ne kasvoivat viidestä senttimetristä kolmeenkymmeneen senttimetriin. Ne kehittyivät neljäksi toisistaan erottuvaksi ryhmäksi: lihansyöjiksi, kasvissyöjiksi, kaikkiruokaisiksi ja ”mudansyöjiksi”. Jälkimmäisen ryhmän kyky tulla toimeen suurimmaksi osaksi epäorgaanisen aineen varassa – ne olivat viimeinen monisoluinen eläin, joka siihen pystyi – selittää niiden suuren määrällisen kasvun sekä niiden pitkän säilymisen elollisten olentojen joukossa.

59:1.20 (674.6) Tällainen oli Urantian biologinen kuva tuon maailmanhistorian pitkän ajanjakson lopulla, jakson, joka jatkui viisikymmentä miljoonaa vuotta ja jota geologinne nimittävät *kambrikaudeksi*.

2. Ensimmäinen mantereisten tulvien vaihe
Selkärangattomien eläinten aikakausi

59:2.1 (674.7) Näille ajoille ominaiset maan jaksottaiset kohoamis- ja vajoamisilmiöt tapahtuivat kaikki vähitellen ja epädramaattisesti, ja niihin liittyi vain vähän tai ei ollenkaan vulkaanista toimintaa. Koko tänä perättäisten maankohoamisten ja vajoamisten aikana Aasian emämantereen historia ei ollut kaikilta osin yhteinen muiden maanosien historian kanssa. Se koki useita mereenvajoamisia

kastautuen ensin yhdellä suunnalla ja sitten toisella, etenkin varhaisemman historiansa aikana, mutta siellä ei esiinny sellaisia yhdenmukaisia kivikerrostumia, joita on löydettävissä muilta mantereilta. Viimeksi kuluneet aikakaudet Aasia on ollut kaikista mannermassoista vakain.

59:2.2 (675.1) *350 000 000* vuotta sitten alkoi Keski-Aasiaa lukuun ottamatta kaikkien mantereiden suuri tulvakausi. Mannermassat peittyivät kerran toisensa jälkeen veden alle. Vain rannikkoylängöt säilyivät näiden matalien mutta laajalle levinneiden, vuorotellen nousseiden ja laskeneiden sisämerien yläpuolella. Kolme suurta tulvakautta luonnehti tätä ajanjaksoa, mutta ennen kuin se päättyi, mantereet kohosivat jälleen niin, että maata oli kokonaisuudessaan merenpinnan yläpuolella viisitoista prosenttia enemmän kuin nykyään. Karibian alue oli hyvin korkealla. Euroopassa tästä jaksosta ei ole moniakaan merkkejä, sillä maankamaran liikkeet eivät siellä olleet niin yhtämittaisia kuin oli vulkaaninen toiminta.

59:2.3 (675.2) *340 000 000* vuotta sitten tapahtui taas muualla kuin Aasiassa ja Australiassa laaja-alaista maan vajoamista. Maailman valtamerten vedet sekoittuivat yleisesti. Kysymyksessä on suuri kalkkikivikausi, ja suuri osa tästä kivestä kerrostui kalkkia erittävien levien toiminnan tuloksena.

59:2.4 (675.3) Jokunen vuosimiljoona myöhemmin laajat kaistaleet Amerikan mantereista ja Euroopasta alkoivat nousta vedestä. Läntisellä pallonpuoliskolla säilyi Meksikon ja nykyisten Kalliovuorten alueella vain eräs Tyynenmeren haarake, mutta tämän

aikakauden loppupuolella Atlantin ja Tyynenmeren rannikot alkoivat taas vajota.

59:2.5 (675.4) *330 000 000* vuotta sitten alkoi kaikkialla maailmassa verrattain rauhallinen ajanjakso, jolloin paljon maata oli jälleen vedenpinnan yläpuolella. Ainoa poikkeus tästä maan päällä vallinneesta rauhasta oli suuren pohjoisamerikkalaisen tulivuoren purkaus Itä-Kentuckyssa. Se oli suurimpia maailman koskaan kokemia yksittäisiä vulkaanisia ilmiöitä. Tämän tulivuoren tuhka peitti viidestä seitsemään metrin paksuisena kerroksena tuhannen kolmensadan neliökilometrin alueen.

59:2.6 (675.5) *320 000 000* vuotta sitten sattui tämän ajanjakson kolmas suurtulva. Tämän tulvakauden vedet peittivät kaiken sen maan, joka jo edellisen vedenpaisumuksen aikana oli joutunut veden valtaan, samalla kun vesi kaikkialla Amerikoissa ja Euroopassa ulottui monilla tahoilla vieläkin kauemmaksi. Pohjois-Amerikan itäosa ja Länsi-Eurooppa olivat veden alla 3 000 metristä 4 500 metrin syvyydeltä.

59:2.7 (675.6) *310 000 000* vuotta sitten maailman mannerkokonaisuudet olivat Pohjois-Amerikan eteläosia lukuun ottamatta taas hyvän matkaa veden yläpuolella. Meksiko nousi merestä ja sai samalla aikaan Meksikonlahden meren, joka on aina siitä lähtien säilyttänyt tunnistettavuutensa.

59:2.8 (675.7) Tämän kauden eliöstö jatkaa kehittymistään. Maailma on taas hiljainen ja verrattain rauhallinen. Ilmasto on edelleenkin

lauhaa ja tasaista. Maalla elävät kasvit kulkeutuvat rannikolta yhä kauemmaksi. Elollisuuden perushahmot ovat erinomaisen kehittyneitä, vaikka näiltä ajoilta onkin löydettävissä vain muutamia kasvifossiileja.

59:2.9 (675.8) Tämä oli yksittäisten eläinorganismien kehityksen suuri aikakausi, vaikka monet perustavaa laatua olevista muutoksista, kuten siirtymä kasvista eläimeksi, olivat tapahtuneet jo aiemmin. Merieläimistö kehittyi niin pitkälle, että jokainen selkärankaisten pääluokan alapuolella oleva elollistyyppi on edustettuna näinä aikoina kerrostuneiden kallioiden sisältämissä fossiileissa. Mutta kaikki nämä eläimet olivat meressä eläviä organismeja. Mitään maaeläimiä ei vielä ollut ilmestynyt niitä muutamia matolajeja lukuun ottamatta, jotka kaivelivat käytäviään rantaviivan tuntumassa, eivätkä maakasvit vielä olleet levinneet mantereiden kaikkiin osiin. Ilmaa hengittävien olentojen olemassaolon kannalta ilmassa oli vieläkin liikaa hiilidioksidia. Periaatteessa kaikkien eläinten olemassaolo eräitä alkeellisimpia lukuun ottamatta on suoraan tai välillisesti riippuvaista kasvillisuudesta.

59:2.10 (676.1) Trilobiitit olivat edelleen vahvasti edustettuina. Näitä pikku eläimiä oli kymmeniä tuhansia eri lajeja, ja ne olivat nykyisten äyriäisten edeltäjiä. Joillakin trilobiiteilla oli kahdestakymmenestäviidestä neljääntuhanteen pienen pientä silmää; toisilla oli surkastuneet silmät. Tämän ajanjakson päättyessä trilobiitit jakoivat meren herruuden useiden muiden selkärangattomien elollismuotojen kanssa. Mutta seuraavan ajanjakson alussa ne hävisivät tyystin.

59:2.11 (676.2) Kalkkia erittävät levät olivat laajalle levinneitä. Korallien varhaisia esivaiheita esiintyi tuhansina lajeina. Merimatoja oli runsaasti, samoin esiintyi myös monia sellaisia maneettilajeja, jotka ovat sittemmin kuolleet sukupuuttoon. Korallit ja sienieläinten myöhemmät tyypit kehittyivät. Pääjalkaisten kehitys oli jo pitkällä, ja ne ovat säilyneet nykyisten helmiveneen, mustekalan, meritursaan ja kalmarin hahmossa.

59:2.12 (676.3) Vaippaeläimiä oli monia lajeja, mutta ne eivät tuolloin tarvinneet kuortaan puolustustarkoituksiin niin paljon kuin myöhempinä aikoina. Kotiloita esiintyi jo muinaisten merien vesissä, ja niihin kuului yksikuorisia drillejä, rantakotiloita ja etanoita. Kaksikuoriset kotilot ovat säilyneet meidän aikamme ja noiden aikojen välillä olevat miljoonat vuodet kokolailla sellaisina kuin ne jo tuolloin olivat olemassa, ja niihin kuuluvat järvisimpukat, merisimpukat, osterit ja kampasimpukat. Yksikuorisia organismeja kehittyi niin ikään, ja nämä lonkerojalkaiset elivät muinaisaikaisissa vesissä paljolti sellaisina kuin ne esiintyvät nykyisinkin; niillä oli jo saranallisia, nystyräisiä ja muunlaisia kuorensa suojamekanismeja.

59:2.13 (676.4) Näin päättyy elämän merellisen muodon toisen suuren ajanjakson kehityksestä kertova tarina. Geologinne tuntevat tämän jakson *ordoviikkikautena*.

3. Toinen suuri tulvien vaihe Korallikausi – Lonkerojalkaisten

aikakausi

59:3.1 (676.5) *300 000 000* vuotta sitten alkoi toinen suuri maanvajoamiskausi. Muinaisten siluurikauden merten pohjoiseen ja etelään suuntautuva laajeneminen oli hautaamaisillaan alleen suurimman osan Eurooppaa ja Pohjois-Amerikkaa. Maa ei ollut paljonkaan merenpinnan yläpuolella, joten kerrostuminen oli rannikoiden lähistöllä vähäistä. Meret kuhisivat kalkkikuorisia eliöitä, ja kun nämä kuoret vajosivat meren pohjalle, muodostui vähitellen erittäin paksuja kalkkikivikerroksia. Tämä on ensimmäinen laajalle levinnyt kalkkikivikerrostuma, ja se peittää käytännöllisesti katsoen koko Euroopan ja Pohjois-Amerikan, mutta se näyttäytyy maan pinnalla vain muutamin paikoin. Tämän muinaisaikaisen kivikerrostuman paksuus on keskimäärin kolmesataa metriä, mutta monet näistä kerrostumista ovat kallistumisen, maanpinnan kohoamisen ja murtumien johdosta sittemmin huomattavasti vääristyneet, ja monet kerrostumat ovat muuttuneet kvartsiksi, savikiveksi ja marmoriksi.

59:3.2 (676.6) Tämän kauden kivikerrostumissa ei esiinny tuliperäisiä kiviä eikä laavaa paitsi se, mikä on peräisin Etelä-Euroopan ja Itä-Mainen suurista tulivuorista ja Quebecin laavavirroista. Vulkaaninen toiminta oli enimmältään lakannut. Tämä oli veteenkerrostumisen suuri huippukausi. Vuortenmuodostusta tapahtui vain vähän tai ei ollenkaan.

59:3.3 (676.7) *290 000 000* vuotta sitten meri oli jo suurelta osin väistynyt mantereilta, ja ympäröivien valtamerten pohja oli vajoamassa. Mantereet eivät ehtineet paljonkaan muuttua, kun ne joutuivat uudelleen veden valtaan. Varhainen vuorten liikehdintä oli alkamassa kaikilla mantereilla, ja suurimmat näistä maankuoren kohoamista olivat Aasian Himalaja ja suuret Kaledonianvuoret, jotka ulottuivat Irlannista Skotlannin kautta Huippuvuorille.

59:3.4 (677.1) Juuri tämän kauden kerrostumista löydetään paljon kaasua, öljyä, sinkkiä ja lyijyä. Kaasu ja öljy ovat peräisin niistä suunnattoman suurista kasvi- ja eläinainesten kasaantumista, jotka kulkeutuivat alaspäin edellisen maanvajoamisen aikana, kun taas mineraalikerrostumat edustavat hidasjuoksuisissa vesistöissä tapahtunutta kerrostumista. Monet vuorisuolakerrostumista ovat nekin tältä ajanjaksolta.

59:3.5 (677.2) Trilobiitit taantuivat nopeasti, ja suuremmat nilviäiset eli pääjalkaiset valtasivat keskinäyttämön. Nämä eläimet kasvoivat viiden metrin pituisiksi ja olivat läpimitaltaan noin kolmekymmentä senttimetriä. Niistä tuli merten valtiaita. Tämä eläinlaji ilmaantui *yhtäkkiä* ja otti herruuden merieliöstön keskuudessa.

59:3.6 (677.3) Tämän aikakauden suuri vulkaaninen toiminta tapahtui Euroopan puolella. Vuosimiljooniin vuosimiljoonien jälkeen ei ollut sattunut niin rajuja ja laajamittaisia tulivuorenpurkauksia kuin nyt sattui Välimeren altaan ympärillä ja eritoten Brittein saarten naapurustossa. Tämä laavavirtaus Brittein saarten alueella näkyy nykyisin noin 8 000 metrin paksuisena, vuorottain laavaa ja kiveä sisältävänä kerrostumana. Nämä kalliot muodostuivat toistuvista

laavavirtauksista, jotka levittäytyivät matalalle merenpohjalle työntyen näin kivikerrostumien väliin. Ja tämä kokonaisuus nousi myöhemmin korkealle merenpinnan yläpuolelle. Pohjois-Euroopassa, varsinkin Skotlannissa, sattui rajuja maanjäristyksiä.

59:3.7 (677.4) Meri-ilmasto pysyi lauhana ja yhdenmukaisena, ja lämpimät meret huuhtelivat napamaiden rantoja. Lonkerojalkaisten ja muiden merieliöiden fossiileja on löydettävissä näistä kerrostumista aina pohjoisnapaa myöten. Kotilo-, lonkerojalkais-, sienieläin- ja riuttakorallikannat runsastuivat edelleen.

59:3.8 (677.5) Tämän vaiheen lopulla siluurikauden meret etenevät toistamiseen maalle, ja seuraa eteläisten ja pohjoisten valtamerten vesien uusi sekoittuminen. Pääjalkaiset hallitsevat merellistä elollisuutta, samalla kun muut samantyyppiset elollisuuden muodot asteittain kehittyvät ja eriytyvät.

59:3.9 (677.6) *280 000 000* vuotta sitten mantereet olivat jo enimmältään kohonneet siluurikauden toisen tulvan alta. Tämän vajoamisen aikana muodostuneet kerrostumat tunnetaan Pohjois-Amerikassa Niagaran kalkkikivenä, sillä kysymyksessä on se kalliokerros, jonka ylitse Niagaran putous nyt virtaa. Tämä kalliokerrostuma ulottuu itäisiltä vuorilta Mississipin jokilaakson seudulle, muttei sitä kauemmaksi länteen muualla kuin sen eteläpuolella. Useat kerrokset levittäytyvät eri puolille Kanadaa, osiin Etelä-Amerikkaa, Australiaa ja suurimpaan osaan Eurooppaa. Tämän Niagaran kalkkikivimuodostuman keskimääräinen paksuus on noin kaksisataa metriä. Aivan Niagara-kerrostuman päältä on

monilta seuduin löydettävissä konglomeraatti-, savikivi- ja vuorisuolakertymää. Tämä kertymä on peräisin toissijaisista vajoamisista. Suola laskeutui suuriin laguuneihin, jotka olivat vuoroin yhteydessä mereen ja vuoroin siitä erillään niin, että pohjalle veden haihtumisen myötä kerrostui suolaa ja muita liuokseen sisältyneitä aineksia. Nämä vuorisuolakerrokset ovat joillakin seuduilla yli kaksikymmentä metriä paksuja.

59:3.10 (677.7) Ilmasto on tasaista ja leutoa, ja merellisiä fossiileja kerrostuu arktisilla alueilla. Tämän aikakauden loppupuolella meret ovat käyneet niin ylen määrin suolaisiksi, että siitä selviää vain vähäinen määrä elollisuutta.

59:3.11 (677.8) Siluurikauden viimeisen mereenvajoamisen lähestyessä loppuaan runsastuvat piikkinahkaisten – kivililjojen – kannat suuresti, kuten kivililjakalkkikivikerrostumat osoittavat. Trilobiitit ovat miltei hävinneet, ja nilviäiset ovat edelleen merten kuninkaita. Koralliriuttojen muodostuminen lisääntyy suuresti. Suotuisimmin sijaitsevilla paikoilla kehittyy tämän aikakauden kuluessa ensi kerran alkeellisia vesiskorpioneja. Pian sen jälkeen ja *yhtäkkisesti* ilmaantuvat aidot skorpionit – varsinaiset ilmaa hengittävät eläimet.

59:3.12 (678.1) Näihin kehitystuloksiin päättyy kolmas merellisen elollisuuden ajanjakso, joka käsittää kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta ja jonka tutkijanne tuntevat *siluurikautena*.

4. Suuri maankohoamisen vaihe
Maalla elävän kasvikunnan ajanjakso

Kalojen aikakausi

59:4.1 (678.2) Aikakaudesta toiseen jatkuneessa maan ja veden välisessä kamppailussa meri on pitkät ajanjaksot ollut verrattain voitokas, mutta ajat, jolloin maa on voitolla, ovat kohta käsillä. Eikä mantereiden liukuminen ole edennyt niin pitkälle, etteivätkö kapeat kannakset ja kaidat maasillat ajoittain yhdistäisi käytännöllisesti katsoen kaikkia maailman maamassoja.

59:4.2 (678.3) Kun maa kohoaa viimeisestä siluurikauden vedenpaisumuksesta, sen myötä päättyy tärkeä ajanjakso maailman kehityksessä ja elämän evoluutiossa. Maan päällä sarastaa uusi aikakausi. Menneiden aikojen paljas ja mielenkiinnoton maisema on verhoutumassa rehevään vehreyteen, ja kohta ilmaantuvat ensimmäiset mahtavat metsät.

59:4.3 (678.4) Varhain tapahtuneesta lajeiksijakautumisesta johtuu, että tämän aikakauden merieliöstö on varsin moninaista, mutta myöhemmin ilmeni kaikkien näiden erilaisten tyyppien esteetöntä sekoittumista ja yhdistymistä. Lonkerojalkaiset pääsivät pian kehityksensä huipulle, ja niitä seurasivat niveljalkaiset. Hanhenkaulasimpukat suorittivat ensi esiintymisensä. Mutta kaikkein suurin tapahtuma oli kalojen heimon yhtäkkinen ilmaantuminen. Jaksosta muodostui kalojen aikakausi, se maailman historian ajanjakso, jolle oli ominaista *selkärankainen* eläintyyppi.

59:4.4 (678.5) *270 000 000* vuotta sitten kaikki mantereet olivat merenpinnan yläpuolella. Miljooniin ja taas miljooniin vuosiin ei

näin paljon maata ollut ollut yhtaikaisesti veden yläpuolella. Kysymyksessä oli yksi laajimmista kuivanmaan kausista maailman koko historiassa.

59:4.5 (678.6) Viisi miljoonaa vuotta myöhemmin Pohjois- ja Etelä-Amerikan, Euroopan, Afrikan, Pohjois-Aasian ja Australian maa-alueet joutuivat lyhytaikaisesti aaltojen alle. Pohjois-Amerikka oli ajoittain lähes kokonaan veden peitossa. Ja tämän seurauksena muodostuneet kalkkikivikerrokset vaihtelevat vahvuudeltaan 150 ja 1 500 metrin välillä. Nämä monet devonikauden meret levittäytyivät ensin yhteen suuntaan ja sitten toiseen suuntaan niin, että Pohjois-Amerikan suunnaton arktinen sisämeri puhkaisi Pohjois-Kalifornian kautta lasku-uoman Tyyneenmereen.

59:4.6 (678.7) *260 000 000* vuotta sitten, tämän maanvajoamiskauden loppupuolella, Pohjois-Amerikkaa peittivät osin meret, jotka olivat samanaikaisesti yhteydessä Tyyneenmereen, Atlanttiin, arktisiin ja Meksikonlahden vesiin. Näissä devonikauden ensimmäisen tulvan loppuvaiheissa muodostuneet kerrostumat ovat vahvuudeltaan noin kolmesataa metriä. Näille ajoille luonteenomaiset koralliriutat osoittavat sisämerten olleen kirkasvetisiä ja matalia. Tällaisia korallikerrostumia on näkyvillä Ohiojoen rantatöyräissä lähellä Kentuckyn Louisvilleä, jossa ne ovat paksuudeltaan noin kolmekymmentä metriä ja sisältävät yli kaksisataa lajimuunnelmaa. Nämä korallimuodostumat ulottuvat Kanadan ja Pohjois-Euroopan kautta arktisille seuduille saakka.

59:4.7 (678.8) Näiden mereenvajoamisten jälkeen monet rannikkokaistaleet nousivat huomattavan korkealle niin, että

aikaisemmat kerrostumat peittyivät mutaan tai savikiveen. Eräälle devonikauden sedimentaatiolle on luonteenomaista myös punainen hiekkakivikerros, ja tämä kerros ulottuu laajalle alalle maanpintaa niin, että sitä tavataan Pohjois- ja Etelä-Amerikasta, Euroopasta, Venäjältä, Kiinasta, Afrikasta ja Australiasta. Tällaiset punaiset kerrostumat kertovat kuivista tai puolittain kuivista olosuhteista, mutta tämän aikakauden ilmasto oli yhä lauha ja yhtenäinen.

59:4.8 (679.1) Cincinnatin saaren kaakkoispuolella koko tämän ajanjakson ollut maa pysyi hyvän matkaa vedenpinnan yläpuolella. Mutta hyvin suuri osa Länsi-Euroopasta – Brittein saaret mukaan luettuina – oli upoksissa. Walesissa, Saksassa ja Euroopan muilla seuduilla devonikauden kalliot ovat paksuudeltaan noin 6 000 metriä.

59:4.9 (679.2) *250 000 000* vuotta sitten oli aika, jolloin ilmaantui kalojen heimo, selkärankaiset, mikä oli eräs tärkeimmistä edistysaskelista koko ihmistä edeltäneessä evoluutiossa.

59:4.10 (679.3) Niveljalkaiset eli äyriäiset olivat ensimmäisten selkärankaisten edelläkävijöitä. Kalojen heimon airuina toimi kaksi niveljalkaisesivaiheista muunnosta. Toisella oli pitkä ruumis, joka yhdisti pään ja pyrstön; toinen taas oli selkäruodoton ja leuaton alkukala. Mutta nämä edelläkävijälajit menehtyivät nopeasti, kun kalat – eläinkunnan ensimmäiset selkärankaiset – ilmaantuivat *yhtäkkisesti* pohjoisesta.

59:4.11 (679.4) Monet varsinaisten kalojen suuremmista lajeista ovat peräisin tältä kaudelta; eräät hampaalliset lajit olivat pituudeltaan kahdeksasta kymmeneen metriä. Nykyiset hait ovat näiden

muinaisten kalojen edelleen esiintyviä muotoja. Keuhko- ja panssarikalat saavuttivat evoluutionsa lakipisteen, ja kalat olivat ennen tämän aikakauden päättymistä jo sopeutuneet sekä makeaan että suolaiseen veteen.

59:4.12 (679.5) Tämän jakson loppupuolella muodostuneista kerrostumista on löydettävissä todellisia kalanhammas- ja -luurankopetejä, ja pitkin Kalifornian rannikkoa esiintyy runsaita fossiilikerroksia, sillä monet Tyynenmeren suojaisat lahdet levittäytyivät kyseisellä seudulla maalle.

59:4.13 (679.6) Uudenlainen maakasvillisuus alkoi nopeasti peittää maan pintaa. Tähän saakka oli maalla – aivan veden partaalla kasvaneita lukuun ottamatta – kasvanut vain muutamaa kasvia. Nyt ja *yhtäkkisesti* ilmestyy rehevä *saniaisten heimo*, joka kohta levisi hyvää vauhtia nopeasti kohonneen maan kamaralle maailman kaikissa osissa. Kohta kehittyi puulajeja, jotka olivat kuusikymmentä senttimetriä paksuja ja kaksitoista metriä korkeita. Myöhemmin kehittyivät puuhun lehdet, mutta näillä varhaisilla lajeilla oli vain alkeellinen lehvästö. Monia pienempiäkin kasveja oli olemassa, mutta niiden fossiileja ei löydy, koska vieläkin aiemmin ilmaantuneet bakteerit ovat ne tavallisesti hävittäneet.

59:4.14 (679.7) Maan kohottua Pohjois-Amerikka sai Grönlantiin ulottuneiden maakannasten kautta yhteyden Eurooppaan. Nykyään näiden varhaisten maakasvien jäännökset ovat Grönlannin jääkuoren alla.

59:4.15 (679.8) *240 000 000* vuotta sitten maa alkoi vajota sekä osissa Eurooppaa että Pohjois- ja Etelä-Amerikkaa. Tämä vajoaminen

merkitsi devonikauden viimeisen ja vähäisimmän tulvajakson alkua. Arktiset meret levittäytyivät taas etelään ja peittivät suuren osan Pohjois-Amerikasta, Atlantti tulvehti laajalle alalle Eurooppaa ja Länsi-Aasiaa, samalla kun taas etelän Tyynimeri peitti enimmän osan Intiaa. Tämä tulva nousi hitaasti, ja yhtä hitaasti se myös väistyi. Hudsonjoen länsirannan Catskillvuoret ovat eräs Pohjois-Amerikan kamaralta löydettävistä tämän aikakauden suurimmista geologisista muistomerkeistä.

59:4.16 (679.9) *230 000 000* vuotta sitten merten vetäytyminen jatkui. Pohjois-Amerikka oli suurelta osin vedenpinnan yläpuolella, ja St. Lawrencen alueella oli voimakasta vulkaanista toimintaa. Montréalin Mont-Royal-vuori on erään silloisen tulivuoren eroosion kuluttama kaula. Koko kyseisen kauden laskeumakerrokset ovat hyvin näkyvillä Pohjois-Amerikan Appalakkien vuoristossa siellä, missä Susquehannajoki on uurtanut jokilaakson ja paljastanut nämä toistensa päällä olevat kerrokset. Ne saavuttivat yli 4 000 metrin paksuuden.

59:4.17 (680.1) Mannerten kohoaminen eteni, ja ilmakehä muuttui happipitoisemmaksi. Maata peittivät laajat, kolmenkymmenen metrin korkuiset saniaismetsät ja noiden aikojen erikoiset puut, hiljaiset lehdot; ääntäkään ei kuulunut, ei edes lehtien havinaa, sillä nämä puut olivat lehdettömiä.

59:4.18 (680.2) Ja näin lähestyi loppuaan eräs merellisen elollisuuden evoluution pisimpään jatkuneista jaksoista, *kalojen aikakausi*. Tämä

maailmanhistorian kausi kesti lähes viisikymmentä miljoonaa vuotta; tutkijoidenne piirissä se tunnetaan *devonikautena*.

5. Maankuoren siirrosvaihe Saniaismetsien hiiltymisjakso Sammakoiden aikakausi

59:5.1 (680.3) Edellisen jakson kuluessa tapahtunut kalojen ilmaantuminen merkitsi merellisen elollisuuden evoluution taitekohtaa. Tästä ajankohdasta lähtien maaeliöstön evoluutio käy yhä tärkeämmäksi. Ja tämän kauden alkaessa olosuhteet ovat ensimmäisten maaeläinten ilmestymistä ajatellen lähes ihanteelliset.

59:5.2 (680.4) *220 000 000* vuotta sitten monet mantereiset maa-alueet, muiden muassa enin osa Pohjois-Amerikkaa, olivat vedenpinnan yläpuolella. Maata peitti rehevä kasvillisuus; jakso oli ennen kaikkea *saniaisten aikakausi*. Ilmassa oli yhä hiilidioksidia, mutta sen määrä oli vähenemässä.

59:5.3 (680.5) Pian tämän jälkeen Pohjois-Amerikan keskiosa joutui veden alle, ja sinne muodostui kaksi suurta sisämerta. Sekä Atlantin että Tyynenmeren rannikkoylängöt sijaitsivat heti nykyisten rantaviivojen takana. Ennen pitkää nämä kaksi merta yhdistyivät sekoittaen erilaiset elollismuotonsa keskenään. Ja näiden merieläimistöjen yhdistyminen merkitsi merellisen eliömaailman

nopean ja maailmanlaajuisen taantumisen alkua ja seuraavan – maaeliöstön – kauden avautumista.

59:5.4 (680.6) *210 000 000* vuotta sitten peittivät lämminvetiset arktiset meret suurimman osan Pohjois-Amerikkaa ja Eurooppaa. Eteläiset napavedet tulvivat Etelä-Amerikkaan ja Australiaan, kun taas sekä Afrikka että Aasia nousivat hyvin korkealle.

59:5.5 (680.7) Merten ollessa laajimmillaan sattui *yhtäkkisesti* uusi evolutionaarinen kehitystapahtuma. Yllättäen ilmaantuivat ensimmäiset maaeläimet. Näitä maalla tai meressä elämään kykeneviä eläimiä oli lukuisia lajeja. Nämä ilmaa hengittävät sammakkoeläimet kehittyivät niveljalkaisista, joiden uimarakko oli kehittynyt keuhkoiksi.

59:5.6 (680.8) Merten suolavesistä ryömi maalle etanoita, skorpioneja ja sammakoita. Sammakot kutevat vielä nykyäänkin veteen, ja niiden poikaset ovat aluksi pieniä kaloja, nuijapäitä. On hyvä syy nimittää tätä ajanjaksoa *sammakoiden aikakaudeksi*.

59:5.7 (680.9) Varsin pian tämän jälkeen ilmestyivät ensimmäiset hyönteiset, ja yhdessä hämähäkkien, skorpionien, torakoiden, kotisirkkojen ja heinäsirkkojen kanssa ne levisivät pian maailman mantereille. Sudenkorentojen siipien kärkiväli oli jopa seitsemänkymmentäviisi senttimetriä. Torakoita kehittyi tuhat eri lajia, ja jotkin niistä kasvoivat kymmenen senttimetrin mittaisiksi.

59:5.8 (680.10) Kaksi piikkinahkaisten ryhmää kehittyi erityisen hyvin, ja ne ovatkin tämän aikakauden johtofossiileja. Äyriäisiä syövät suurikokoiset hait kehittyivät niin ikään merkittävästi, ja yli viiden

miljoonan vuoden ajan ne pitivät hallussaan valtamerten herruutta. Ilmasto oli edelleenkin lauhkea ja tasainen. Merieliöstössä ei tapahtunut moniakaan muutoksia. Makeanveden kalalajeja oli kehittymässä ja trilobiitit olivat kuolemassa sukupuuttoon. Koralleja oli niukasti, ja suurimman osan kalkkikivestä valmistivat merililjat. Hienommat rakennuskalkkikivet muodostuivat tänä kautena.

59:5.9 (681.1) Monien sisämerten vesi oli siinä määrin kalkin ja muiden mineraalien kuormittamaa, että se haittasi useiden merellisten eliölajien edistymistä ja kehittymistä suuresti. Lopulta meret laajan kivikerrostuman muodostumisen myötä kirkastuivat. Tämä kerros sisältää paikka paikoin sinkkiä ja lyijyä.

59:5.10 (681.2) Tämän varhaisen kivihiilikauden kerrostumat ovat paksuudeltaan 150:stä 600:aan metriä, ja ne koostuvat hiekkakivestä, savikivestä ja kalkkikivestä. Vanhimmat juonteet sisältävät runsaiden sora- ja allassedimenttien ohella sekä maa- että merieläinten ja kasvien fossiileja. Näissä vanhemmissa kerroksissa ei louhintakelpoista kivihiiltä esiinny paljonkaan. Kaikkialla Euroopassa nämä kerrostumat ovat varsin samanlaisia kuin Pohjois-Amerikkaan muodostuneet kerrostumat.

59:5.11 (681.3) Puheena olevan kauden lähetessä loppuaan alkoi Pohjois-Amerikan maamassa kohota. Kohoaminen keskeytyi lyhyeksi ajaksi, ja meri palasi ja peitti suunnilleen puolet aiemmista altaistaan. Tulva oli lyhytaikainen, ja enin osa maata oli pian taas hyvänlaisesti vedenpinnan yläpuolella. Etelä-Amerikka oli Afrikan välityksellä edelleenkin yhteydessä Eurooppaan.

59:5.12 (681.4) Tällä kaudella saivat alkunsa Vogeesit, Schwarzwald ja Uralvuoristo. Muiden ja vanhempien vuoristojen tynkiä on nähtävillä kaikkialla Isossa-Britanniassa ja Euroopassa.

59:5.13 (681.5) *200 000 000* vuotta sitten alkoivat kivihiilikauden varsinaiset aktiiviset vaiheet. Tätä aikaa edeltäneiden kahdenkymmenen vuosimiljoonan kuluessa muodostuivat varhaisemmat kivihiilikerrostumat, mutta nyt olivat käynnissä entistä laajamittaisemmat kivihiilen muodostumisprosessit. Varsinainen kivihiilen kerrostumiskausi oli pituudeltaan hieman yli kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta.

59:5.14 (681.6) Aika ajoin maa kohosi ja laski merenpinnan vaihteluiden johdosta, jotka puolestaan aiheutuivat valtamerten pohjalla tapahtuneista muutoksista. Tämä maankuoren rauhattomuus – maan vajoaminen ja kohoaminen – yhdessä rannikkosoiden rehevän kasvuston kanssa myötävaikutti laajojen kivihiilikerrostumien muodostumiseen. Siitä syystä tämä ajanjakso on tullut tunnetuksi *kivihiilikautena*. Ja ilmasto oli koko maailmassa yhä lauhkea.

59:5.15 (681.7) Kivihiilikerrokset vuorottelevat savikivi-, kivi- ja konglomeraattikerrosten kanssa. Nämä kivihiilikentät Yhdysvaltain keski- ja itäosissa vaihtelevat vahvuudeltaan kahdentoista ja viidentoista metrin välillä. Mutta monet näistä kerrostumista huuhtoutuivat myöhempien maankohoamisten yhteydessä pois. Joissakin osissa Pohjois-Amerikkaa ja Eurooppaa kivihiiltä sisältävät kerrokset ovat paksuudeltaan 5 400 metriä.

59:5.16 (681.8) Savessa kasvaneiden puiden juurien esiintyminen nykyisten kivihiilijuonteiden alla olevissa kerroksissa osoittaa, että kivihiili muodostui tarkalleen siinä paikassa, mistä sitä nyt löydetään. Kivihiili on sen rehevän kasvillisuuden vedessä säilyneitä ja paineessa muuntuneita jäännöksiä, joka rehotti tuon kaukaisen aikakauden rämeillä ja suorannoilla. Hiilikerrokset sisältävät usein sekä kaasua että öljyä. Turvekerrokset, jotka ovat aiemman kasvillisuuden jäänteitä, muuttuisivat tietyntyyppiseksi kivihiileksi, jos niihin kohdistettaisiin sopiva paine ja lämpötila. Antrasiitti on joutunut suurempaan paineeseen ja kuumuuteen kuin muu kivihiili.

59:5.17 (681.9) Pohjois-Amerikassa on eri kivihiilikentissä kerrostumia, jotka osoittavat, monestiko maa laski ja kohosi. Näitä on vaihteleva määrä: kymmenen Illinoisissa, kaksikymmentä Pennsylvaniassa, kolmekymmentäviisi Alabamassa ja seitsemänkymmentäviisi Kanadassa. Kivihiilikerroksissa esiintyy sekä makean että suolaisen veden eliöstön fossiileja.

59:5.18 (682.1) Koko tämän kauden ajan olivat Pohjois- ja Etelä-Amerikan vuoristot liikkeessä. Sekä Andit että Kalliovuorten eteläinen esivaihe kohosivat. Atlantin ja Tyynenmeren laajat ylänköiset rannikkoalueet alkoivat vajota. Lopulta eroosio kulutti niitä siinä määrin ja ne painuivat niin alas, että kummankin valtameren rantaviivat vetäytyivät suunnilleen nykyisille sijoilleen. Tämän veteenvajoamisen aikaiset kerrostumat ovat paksuudeltaan keskimäärin kolmesataa metriä.

59:5.19 (682.2) *190 000 000* vuotta sitten tapahtui Pohjois-Amerikan kivihiilikautisen meren työntyminen lännen suunnalle nykyisten Kalliovuorten alueen yli niin, että Pohjois-Kalifornian kautta muodostui lasku-uoma Tyyneenmereen. Kivihiiltä muodostui jatkuvasti kerros kerroksen päälle kaikkialla Amerikoissa ja Euroopassa, kun rannikkomaat näinä häilyvien merenrantojen aikakausina nousivat ja vajosivat.

59:5.20 (682.3) *180 000 000* vuotta sitten alkaneen jakson aikana kivihiilikausi päättyi. Sen aikana kivihiiltä oli muodostunut kaikkialla maailmassa: Euroopassa, Intiassa, Kiinassa, Pohjois-Afrikassa ja Amerikoissa. Kivihiilen muodostumiskauden lopulla Mississipin laakson itäpuoleinen Pohjois-Amerikka nousi, ja suurin osa tästä lohkosta on aina siitä lähtien pysynyt merenpinnan yläpuolella. Tämä maankohoamisjakso merkitsee Pohjois-Amerikan nykyisten vuoristojen muodostumisen alkua sekä Appalakkien seuduilla että lännessä. Toimivia tulivuoria oli Alaskassa ja Kaliforniassa sekä niillä Euroopan ja Aasian alueilla, joilla vuortenmuodostus oli meneillään. Grönlannin mannermaa yhdisti Itä-Amerikan Länsi-Eurooppaan.

59:5.21 (682.4) Maan kohoaminen sai vähitellen aikaan muutoksia aiempien aikakausien meri-ilmastoon; se alkoi korvautua vähemmän lauhkean ja vaihtelevamman mannerilmaston ensivaiheilla.

59:5.22 (682.5) Näiden aikojen kasvisto koostui itiökasveista, ja tuuli kykeni levittämään ne kauas ja laajalle. Kivihiilikauden puiden rungot olivat halkaisijaltaan yleisesti yli kaksimetrisiä ja usein lähes

neljänkymmenen metrin korkuisia. Nykyiset saniaiset ovat silti todellakin jäänteitä näiltä taakse jääneiltä aikakausilta.

59:5.23 (682.6) Yleisesti ottaen nämä olivat makean veden organismeille kehittymisen aikakausia; vain vähän muutoksia ilmeni aiemmassa merellisessä elollisuudessa. Mutta tämän ajanjakson tärkeä tunnusmerkki oli sammakoiden ja sammakon monien serkkujen *yhtäkkinen* ilmaantuminen. Kivihiilikauden elollisuuden erikoispiirteitä olivat *saniaiset* ja *sammakot*.

6. Ilmastollinen siirtymävaihe Siemenkasvien ajanjakso Biologisten koettelemusten aikakausi

59:6.1 (682.7) Tämä jakso merkitsee merieliöstön käänteentekevän evolutionaarisen kehityksen päättymistä ja tämän jälkeen seuraaviin maaeläinten kausiin johtavan siirtymäjakson alkamista.

59:6.2 (682.8) Tämä aikakausi oli elollisuuden huomattavan köyhtymisen kausi. Tuhannet merelliset lajit menehtyivät, eikä elämä vielä ollut saanut kunnollista jalansijaa maalta. Tämä oli biologisten koettelemusten aikaa, jolloin elämä miltei hävisi maan kasvoilta ja merten syvyyksistä. Maan päällä eli merellisen elollisuuden pitkän aikakauden loppuvaiheessa yli satatuhatta eliölajia. Tämän siirtymäjakson lopulla niistä oli elossa vajaat viisisataa.

59:6.3 (682.9) Tämän uuden ajanjakson erikoispiirteet eivät niinkään johtuneet maankuoren jäähtymisestä tai vulkaanisen toiminnan pitkäaikaisesta puuttumisesta kuin sinänsä mielenkiinnottomien ja jo olemassa olleiden tekijöiden epätavallisesta yhteenkytkeytymisestä – merten rajoittumisesta ja suunnattomien maamassojen kaiken aikaa voimistuneesta kohoamisesta. Aiempina aikoina vallinnut leuto, merellinen ilmasto oli katoamassa ja ankarampi mantereinen säätyyppi oli nopeasti kehittymässä.

59:6.4 (683.1) *170 000 000* vuotta sitten tapahtui koko maanpinnan käsittäneitä, suuria evolutionaarisia muutoksia ja mukautumisia. Maa kohosi kaikkialla maailmassa, kun valtamerten pohja vajosi. Ilmaantui erillisiä vuorijonoja. Pohjois-Amerikan itäosa oli korkealla meren yläpuolella; länsiosa oli hitaasti nousemassa. Mantereita peittivät suuret ja pienet suolajärvet ja lukuisat sisämeret, jotka olivat kapeiden salmien kautta yhteydessä valtameriin. Tämän siirtymäjakson kerrostumien paksuus vaihtelee 300 ja 2 000 metrin välillä.

59:6.5 (683.2) Näiden maankohoamisten aikana tapahtui laajamittaista maankuoren poimuttumista. Ellei lukuun oteta tiettyjen maakannasten katoamista, tämä oli mannerten merestäkohoamisen aikaa; näihin on luettava ne mannermaat, jotka varsin pitkään olivat yhdistäneet Etelä-Amerikan Afrikkaan ja Pohjois-Amerikan Eurooppaan.

59:6.6 (683.3) Sisämaan järvet ja meret olivat kaikkialla maailmassa vähin erin kuivumassa. Alkoi ilmaantua erillisiä vuoristo- ja

aluejäätiköitä, eritoten eteläisellä pallonpuoliskolla, ja näiden paikallisten jäätikkömuodostumien aikaansaamat, jäähän kerrostuneet aineskerrokset ovat monilla seuduin löydettävissä jopa joidenkin ylempien ja myöhempien kivihiilikerrostumien seasta. Ilmaantui kaksi uutta ilmastotekijää: jäätiköityminen ja kuivuus. Monet maan korkeammista seuduista olivat muuttuneet kuiviksi ja karuiksi.

59:6.7 (683.4) Koko tämän ilmastollisen muutosvaiheen ajan tapahtui suuria muutoksia myös maakasveissa. Ensimmäiset *siemenkasvit* ilmaantuivat, ja ne tarjosivat runsaampaa ravintoa sittemmin runsastuneelle maaeläimistölle. Hyönteiset kokivat perinpohjaisen muutoksen. Eliöiden *horrosjaksot* kehittyivät vastaukseksi talven ja kuivankauden aikaisen elintoimintojen keskeytymisen tarpeeseen.

59:6.8 (683.5) Maaeläimistä sammakot saavuttivat kehityksensä taitekohdan jo edellisenä aikakautena, ja ne taantuivat nyt nopeasti mutta selviytyivät siksi, että ne pystyivät elämään pitkiä aikoja jopa näiden tavattoman kaukaisten ja äärimmäisen koettelevien aikojen kokonaan kuivuvissa lammikoissa ja lätäköissä. Tänä sammakoiden taantumisen kautena astuttiin Afrikassa ensimmäinen askel tiellä, joka johti sammakon kehittymiseen matelijaksi. Ja kun maamassat olivat vielä yhteydessä toisiinsa, tämä ilmaa hengittävä esimatelija levisi koko maailmaan. Tähän mennessä ilmakehän suhteen oli jo tapahtunut sellaisia muutoksia, että se soveltui erinomaisesti eläinten hengitettäväksi. Pian näiden esimatelijasammakoiden

saapumisen jälkeen Pohjois-Amerikka oli tilapäisesti eristyksissä, vailla yhteyttä Eurooppaan, Aasiaan ja Etelä-Amerikkaan.

59:6.9 (683.6) Meriveden vähittäinen viileneminen myötävaikutti siihen, että suuri osa merieliöstöä tuhoutui. Noiden aikojen merieläimet etsiytyivät väliaikaisesti kolmeen suotuisaan turvapaikkaan: nykyisen Meksikonlahden seutuville, Intian Gangesinlahteen ja Välimeren altaassa sijainneeseen Sisilianlahteen. Ja juuri näiltä kolmelta alueelta lähtivät koettelemuksiin syntyneet, uudet merieläinlajit myöhemmin täyttämään meret.

59:6.10 (683.7) *160 000 000* vuotta sitten maa oli laajalta alalta maaeläimistön ylläpitoon soveltuvan kasvillisuuden peittämä, ja ilmakehä oli muuttunut eläinten hengityksen kannalta ihanteelliseksi. Näin päättyvät merellisen elollismuodon vähenemisen jakso ja nuo biologisten vastoinkäymisten koettelevat ajat, jotka hävittivät kaikki muut elollisuuden muodot paitsi niitä, joilla oli eloonjäämisen puolesta puhuvaa arvoa ja jotka sen vuoksi olivat oikeutettuja toimimaan planetaarisen evoluution seuraavien aikakausien entistä nopeammin kehittyneen ja pitkälle erikoistuneen elollisuuden kantaisinä.

59:6.11 (684.1) Tämän, tutkijoidenne *permikautena* tunteman, biologisten koettelemusten ajanjakson päättyminen merkitsee samalla sen *paleotsooisen* maailmankauden loppua, joka käsittää planeetan historiasta neljäsosan, kaksisataaviisikymmentä miljoonaa vuotta.

59:6.12 (684.2) Urantian elollisuuden valtava merellinen lastenhuone on täyttänyt tehtävänsä. Niinä pitkinä aikakausina, jolloin Maa ei soveltunut eliöstön ylläpitämiseen, ennen kuin ilmakehä oli riittävän happipitoinen korkeampien maaeläinten elossapitämiseen, meri toimi maailman varhaisen elollisuuden äitinä ja ravitsijana. Tästä lähtien meren biologinen merkitys vähenee asteittain, kun evoluution toinen vaihe alkaa maan kamaralla avautua.

59:6.13 (684.3) [Esittänyt Nebadonin Elämänkantaja, eräs alkuperäisestä Urantialle osoitetusta ryhmästä.]

Luku 60

Urantia maaeliöstön varhaiskaudella

60:0.1 (685.1) YKSINOMAAN merellistä elollisuutta edustanut kausi on päättynyt. Maan kohoaminen, jäähtyvä maankuori ja viilenevät valtameret, meren rajoittuminen ja siitä johtunut syveneminen sekä maa-alan suuri kasvu pohjoisilla leveysasteilla vaikuttivat kaikki yhdessä siihen, että maailman ilmastossa tapahtui suuria muutoksia kaikilla kaukana päiväntasaajavyöhykkeestä olevilla seuduilla.

60:0.2 (685.2) Edellisen kauden päättäneet vaiheet olivat kiistatta sammakoiden aikakausi, mutta nämä maalla elävien selkärankaisten kantamuodot eivät olleet enää hallitsevassa asemassa, sillä niitä oli säilynyt tälle kaudelle vain huomattavasti supistunut määrä. Hyvin harvat lajit selviytyivät edellisen, biologisten koettelemusten aikakauden ankarista koetuksista. Itiökasvienkin täydellinen häviäminen oli ollut lähellä.

1. Matelijoiden varhaiskausi

60:1.1 (685.3) Eroosion myötä syntyneet tämän ajanjakson kerrostumat olivat etupäässä konglomeraatteja, savikiveä ja hiekkakiveä. Kaikkialla näissä sedimenttikerrostumissa sekä Amerikassa että Euroopassa esiintyvät kipsi- ja punakerrokset osoittavat, että näiden mantereiden ilmasto oli kuivaa. Ympäröivillä ylängöillä esiintyneet rajut ja jaksottaiset kaatosateet saivat näillä kuivilla alueilla aikaan varsin laajaa eroosiota.

60:1.2 (685.4) Näistä kerroksista on löydettävissä vain muutamia fossiileja, mutta hiekkakivessä voidaan erottaa lukuisia maalla eläneiden matelijoiden jalanjälkiä. Monilla seuduin tämän ajanjakson yli kolmensadan metrin vahvuisessa, punaisessa hiekkakivikerrostumassa ei ole ainoatakaan fossiilia. Maaeläinten olemassaolo jatkui yhtäjaksoisena vain eräissä osin Afrikkaa.

60:1.3 (685.5) Näiden kerrostumien paksuus vaihtelee 1 000:sta 3 000:een metriin, Tyynenmeren rannikolla se on jopa 5 500 metriä. Laava tunkeutui myöhemmin monienkin tällaisten kerrosten väliin. Hudsonjoen Palisadit muodosti basalttilaavan purkaus näiden triaskauden kerrosten väliin. Vulkaanista toimintaa esiintyi laajalti maailman eri puolilla.

60:1.4 (685.6) Euroopasta, eritoten Saksasta ja Venäjältä, on sieltä täältä löydettävissä tämän ajanjakson kerrostumia. Englannin ”uusi punainen hiekkakivi” on tältä kaudelta. Kalkkikiveä muodostui Etelä-Alpeilla meren tunkeuduttua noille seuduille. Nykyisin tätä

kalkkikiveä on nähtävissä noiden alueiden omalaatuisina dolomiittikalkkikivisinä seinäminä, vuorenhuippuina ja pilareina. Tätä kerrostumaa esiintyy kaikkialla Afrikassa ja Australiassa. Carraran marmori on tällaista muuntunutta kalkkikiveä. Etelä-Amerikan eteläisiltä alueilta ei ole löydettävissä mitään, joka olisi peräisin tältä kaudelta, sillä tuo mantereen osa pysyi upoksissa, ja siellä esiintyy näin ollen vain aiemmilta kausilta seuraaviin kausiin jatkuva vedessä tai meressä muodostunut kerrostuma.

60:1.5 (686.1) *150 000 000* vuotta sitten alkoivat maailman historian varhaiset maaeliöstön ajanjaksot. Elollisuus ei yleensä ottaen voinut hyvin, mutta se voi toki paremmin kuin merellisen elollisuuden valtakauden päättymistä luonnehtineissa ankarissa ja vihamielisissä oloissa.

60:1.6 (686.2) Tämän aikakauden alkaessa Pohjois-Amerikan itä- ja keskiosat, Etelä-Amerikan pohjoinen puolisko, suurin osa Eurooppaa ja Aasia kokonaisuudessaan olivat selvästi vedenpinnan yläpuolella. Pohjois-Amerikka on ensimmäistä kertaa maantieteellisessä mielessä eristyksissä, mutta ei kauan, sillä Beringinsalmen kannas nousee taas merestä yhdistämään Amerikan mantereen Aasiaan.

60:1.7 (686.3) Pohjois-Amerikkaan muodostui suuria painanteita, jotka olivat Atlantin ja Tyynenmeren rannikoiden suuntaisia. Itä-Connecticutin suuri murtuma ilmaantui, ja lopulta sen toinen sivusta vajosi yli kolme kilometriä. Myöhemmin monet näistä Pohjois-Amerikan painanteista täyttyivät eroosion tuottamien ainesten kerrostumista samoin kuin täyttyivät monet vuoristoseutujen

makeavetisten ja suolajärvien altaista. Maanalaiset laavavirtaukset nostivat nämä täyttyneet maanpainumat myöhemmin huomattavan korkealle. Monilla alueilla tavattavat kivettyneet metsät ovat tältä kaudelta.

60:1.8 (686.4) Tyynenmeren rannikko, joka mantereenlaajuisten mereenvaipumisten aikana tavallisesti pysyi vedenpinnan yläpuolella, painui tällä kertaa aaltojen alle Kalifornian eteläosaa ja sitä suurta saarta lukuun ottamatta, joka silloin sijaitsi siinä, missä nyt lainehtii Tyyni valtameri. Tämä muinainen Kalifornianmeri, jossa oli runsaasti merieliöstöä, levittäytyi itään ja yhdistyi vanhaan merialtaaseen keskilännen alueella.

60:1.9 (686.5) *140 000 000* vuotta sitten ilmestyivät matelijat *yhtäkkisesti* ja täysin kehittyneessä muodossa ainoana etukäteisaavistuksenaan ne kaksi esimatelijoiden ennakkomuotoa, jotka olivat edellisen kauden aikana kehittyneet Afrikassa. Ne kehittyivät nopeasti ja tuottivat pian krokotiilejä, suomupintaisia matelijoita ja lopulta sekä merikäärmeitä että lentäviä matelijoita. Niiden siirtymävaihetta edustaneet ennakkomuodot hävisivät näyttämöltä nopeasti.

60:1.10 (686.6) Näistä nopeasti kehittyneistä dinosaurusmatelijoista tuli kohta tämän aikakauden valtiaita. Niiden poikaset syntyivät munista, ja kaikista muista eläimistä ne eroavat aivojensa pienikokoisuuden perusteella. Myöhäisemmässä vaiheessa jopa neljäkymmentä tonnia painaneen ruhonsa hallitsemiseen niillä oli aivot, jotka painoivat alle 450 grammaa. Mutta varhaisemmat matelijat olivat pienempiä, lihansyöjiä, ja ne kulkivat kengurujen

tavoin takaraajojensa varassa. Niillä oli linnuille ominaiset ontot luut. Sittemmin niiden takaraajat kehittyivät vain kolmivarpaisiksi, ja monia niiden kivettyneitä jalanjälkiä on erheellisesti luultu jättiläislintujen jäljiksi. Myöhemmin kehittyi kasvissyöjädinosauruksia. Ne kulkivat kaikilla neljällä jalalla, ja yksi tämän ryhmän alalaji kehitti itselleen suojapanssarin.

60:1.11 (686.7) Useita miljoonia vuosia myöhemmin ilmestyivät ensimmäiset nisäkkäät. Ne olivat istukattomia, ja varsin pian osoittautui, että ne olivat epäonnistunut yritys. Yksikään niistä ei säilynyt elollisten joukossa. Kysymyksessä oli kokeiluluontoinen yritys saada aikaan parannuksia nisäkästyypeissä, mutta se ei Urantialla onnistunut.

60:1.12 (686.8) Puheena olevan kauden merieliöstöä oli niukalti, mutta tilanne parani nopeasti meren uuden maallenousun myötä, joka toi tullessaan taas matalavetisiä, laajalle ulottuvia rantavesiä. Koska Euroopan ja Aasian ympärillä oli enemmän matalikkoa, rikkaimmat fossiilikerrostumat ovat löydettävissä juuri näiden mantereiden ympäriltä. Mikäli nykyään haluaisitte tutkia tämän kauden elämää, tutkikaa silloin Himalajan, Siperian ja Välimeren alueita sekä Intiaa ja eteläisen Tyynenmeren altaassa olevia saaria. Eräs merieliöstössä esiintynyt huomiota herättävä piirre oli niiden kauniiden ammoniittien joukkoesiintyminen, joiden fossiilisia jäännöksiä tavataan kaikkialla maailmassa.

60:1.13 (686.9) *130 000 000* vuotta sitten meret olivat muuttuneet hyvin vähän entisestään. Siperian ja Pohjois-Amerikan välillä oli yhteys Beringinsalmen maakannaksen kautta. Rikasta ja ainutlaatuista

merieliöstöä esiintyi Kalifornian puoleisella Tyynenmeren rannikolla, jossa korkeammantyyppisistä pääjalkaisista kehittyi yli tuhat ammoniittilajia. Eliöstössä tänä ajanjaksona tapahtuneet muutokset olivat varsin mullistavia siitä huolimatta, että ne olivat ohimeneviä ja asteittaisia.

60:1.14 (687.1) Käsitelty ajanjakso kesti yli kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta, ja tunnetaan *triaskautena*.

2. Myöhempi matelijoiden aikakausi

60:2.1 (687.2) *120 000 000* vuotta sitten alkoi matelijoiden kauden uusi vaihe. Tämän ajanjakson suurtapahtuma oli dinosaurusten evoluutio ja taantuminen. Maaeläimistö kehittyi kokonsa puolesta suurimpaan mahdolliseen mittaansa, ja kyseinen elollismuoto oli tämän kauden loppuun tultaessa jo käytännöllisesti katsoen hävinnyt maan päältä. Dinosauruksia kehittyi kaikenkokoisia, alle kuudenkymmenen senttimetrin pituisesta lajista aina valtaviin ei-lihansyöjähirmuliskoihin, jotka olivat lähes kahdenkymmenenkolmen metrin mittaisia. Sellaista ruumiinkokoa ei yksikään elävä olento ole sen jälkeen saavuttanut.

60:2.2 (687.3) Suurimmat dinosaurukset olivat lähtöisin läntisestä Pohjois-Amerikasta. Näitä hirmuisen kokoisia matelijoita on maahan hautautuneina kaikkialla Kalliovuorten alueella, pitkin Pohjois-

Amerikan koko Atlantin-puoleista rannikkoa, Länsi-Euroopassa, Etelä-Afrikassa ja Intiassa, mutta ei Australiassa.

60:2.3 (687.4) Nämä massiiviset eläimet kävivät sitä laiskemmiksi ja heikommiksi mitä isommiksi ne kasvoivat; mutta ne tarvitsivat niin suunnattomat määrät ravintoa ja ne tallasivat maan niin jalkoihinsa, että ne kirjaimellisesti nääntyivät nälkään ja kuolivat sukupuuttoon – niiltä puuttui älykkyys, jota olisi tarvittu tilanteesta selviytymiseen.

60:2.4 (687.5) Suurin osa Pohjois-Amerikan itäisestä osasta, joka oli jo kauan ollut korkealla, oli tähän aikaan mennessä tasoittunut ja huuhtoutunut Atlantin valtamereen niin, että rannikko ulottui useita satoja kilometrejä kauemmaksi kuin nyt. Mantereen läntinen osa oli yhä ylhäällä, mutta näillekin alueille tunkeutuivat myöhemmin sekä pohjoinen meri että Tyynimeri, joka ulottui idän suunnalla Dakotan Black Hillsin seudulle.

60:2.5 (687.6) Tämä oli makeanveden kausi, jolle olivat ominaisia monet sisämaan järvet, kuten ilmenee runsaista makeanveden eliöstön fossiileista Coloradon, Montanan ja Wyomingin niin kutsutuissa Morrison-kerrostumissa. Näiden kerrostumien paksuus, olivatpa ne suolaisessa tai makeassa vedessä muodostuneita, vaihtelee 600:sta 1 500:aan metriin; mutta näissä kerroksissa esiintyy varsin vähän kalkkikiveä.

60:2.6 (687.7) Sama napaseudun meri, joka ulottui näin kauas Pohjois-Amerikkaan, peitti pian ilmaantuvaa Andien vuoristoa lukuun ottamatta myös koko Etelä-Amerikan. Kiina ja Venäjä olivat enimmältään veden alla, mutta veden maalletunkeutuminen oli kuitenkin laajinta Euroopassa. Juuri tämän upoksissaolon aikana

muodostui Etelä-Saksan kaunis litografikivi, kerrostumat, joissa sellaisetkin fossiilit kuin muinaisaikaisten hyönteisten tavattoman hauraat siivet ovat säilyneet kuin eilisestä.

60:2.7 (687.8) Tämän aikakauden kasvisto oli paljolti edellisen kauden kasviston kaltaista. Saniaiset säilyttivät asemansa, samalla kun havupuut ja pinjat taas muuttuivat yhä enemmän nykyisten lajien kaltaisiksi. Välimeren pohjoisrannoilla muodostui vielä jonkin verran kivihiiltä.

60:2.8 (687.9) Sää parani siitä, että meret taas palasivat peittämään maata. Korallit levisivät Euroopan vesiin, mikä todistaa ilmanalan edelleen jatkuneesta lauhkeudesta ja tasaisuudesta, mutta korallit eivät koskaan enää palanneet vähitellen viileneviin napaseutujen meriin. Näiden aikojen merieliöstö koheni ja kehittyi suuresti, varsinkin Euroopan vesissä. Sekä koralleja että merililjoja esiintyi ohimenevästi entistä runsaammin, mutta ammoniitit olivat vallitsevina valtamerten selkärangattomien eliöiden keskuudessa. Niiden keskimääräinen koko vaihteli seitsemän ja kymmenen senttimetrin välillä, vaikka eräs laji kehittyikin läpimitaltaan kaksi ja puoli-metriseksi. Sienieläimiä oli kaikkialla, ja sekä mustekalat että osterit kehittyivät edelleen.

60:2.9 (688.1) *110 000 000* vuotta sitten muuttuivat merieliöstöön sisältyneet potentiaalit yksi toisensa jälkeen todellisuudeksi. Merisiili oli eräs tämän kauden merkittävistä mutaatioista. Taskuravut, hummerit ja nykyisentyyppiset äyriäiset kehittyivät tämänhetkiseen hahmoonsa. Merkittäviä muutoksia tapahtui kalojen lahkossa. Ensimmäinen sammentyyppinen kala ilmestyi, mutta kaikissa

merissä oli suurin määrin matelijoista polveutuvia saaliinhimoisia merikäärmeitä, ja ne uhkasivat hävittää koko kalojen heimon.

60:2.10 (688.2) Tämä oli edelleen ennen muuta dinosaurusten aikakautta. Kuivalla maalla niitä esiintyi niin runsaasti, että toimeen tullakseen kaksi lajia oli meren edellisen tulvehtimisen aikana paennut veteen. Nämä merikäärmeet edustavat takaperoista evoluutiota. Kun jotkin uudet lajit kulkevat kehityksessään eteenpäin, toiset kannat polkevat paikallaan, toiset taas taantuvat ja palaavat aiempaan tilaan. Juuri näin kävi, kun mainitut kaksi matelijoiden tyyppiä hylkäsivät kuivan maan elinympäristönään.

60:2.11 (688.3) Merikäärmeet kasvoivat ajan myötä niin kookkaiksi, että niistä tuli varsin hidasliikkeisiä, ja lopulta ne tuhoutuivat, sillä niiden aivot eivät olleet riittävän suuret, jotta ne olisivat löytäneet keinot valtavan ruumiinsa suojelemiseksi. Näiden valtavien kalaliskojen aivot painoivat vajaat kuusikymmentä grammaa, vaikka ne toisinaan kasvoivat yli viidentoista metrin mittaisiksi, valtaosakin yli kymmenmetrisiksi. Merikrokotiilit olivat toinen taantuma maalla eläneistä matelijatyypeistä, mutta toisin kuin merikäärmeet nämä eläimet palasivat aina maalle munimaan.

60:2.12 (688.4) Kohta sen jälkeen kun kaksi dinosauruslajia turhassa itsesäilytysyrityksessään oli siirtynyt veteen, maalla käyty katkera olemassaolotaistelu pakotti kaksi muuta tyyppiä etsimään turvaa ilmasta. Mutta nämä ilmassa liikkuneet lintuliskot eivät olleet myöhempien aikojen varsinaisten lintujen kantamuotoja. Ne kehittyivät onttoluisista hyppivistä dinosauruksista, ja niiden siivet olivat muodostukseltaan lepakon siipien kaltaisia kärkivälin ollessa

kuudesta yli seitsemään metriä. Nämä muinaiset lentävät matelijat kasvoivat yli kolmen metrin pituisiksi, ja niiden leuat olivat erilliset ja muistuttivat paljon nykyisten käärmeiden leukoja. Jonkin aikaa näytti siltä, että nämä lentävät matelijat olisivat olleet onnistunut kehitystulos, mutta ne eivät sittenkään kehittyneet sellaiseen suuntaan, että ne olisivat kyenneet säilymään elollisten joukossa ilmassapurjehtijoina. Ne edustavat niitä lintujen edeltäjiä, jotka eivät selviytyneet tätä pitemmälle.

60:2.13 (688.5) Tämän kauden aikana runsastuivat kilpikonnat, jotka olivat ilmaantuneet ensinnä Pohjois-Amerikkaan. Niiden esivanhemmat tulivat pohjoisen maakannaksen kautta Aasiasta.

60:2.14 (688.6) Sata miljoonaa vuotta sitten matelijoiden aikakausi oli lähestymässä loppuaan. Dinosaurukset olivat valtaisasta massastaan huolimatta lähes aivottomia eläimiä, jotka eivät olleet kyllin älykkäitä kyetäkseen hankkimaan riittävästi ravintoa valtavan ruhonsa ravitsemiseen. Ja niinpä näitä hidasliikkeisiä maamatelijoita menehtyi yhä suuremmin joukoin. Tästä lähtien evoluutio tulee seuraamaan aivojen eikä fyysisen massan kasvua, ja aivojen kehitys on oleva tunnusomaista kullekin tämän jälkeen seuraavalle eläinten evoluution ja planeetan edistymisen aikakaudelle.

60:2.15 (688.7) Tämä ajanjakso, joka kattaa matelijoiden heimon loistokauden ja alkavan taantumisen, kesti lähes kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta, ja se tunnetaan *jurakautena*.

3. Liitukausi
Kukkakasvien ajanjakso
Lintujen aikakausi

60:3.1 (688.8) Suuri liitukausi saa nimensä siitä, että maailman merissä olivat vallitsevana ja runsaasti esiintyvänä lajina liitua tuottavat huokoseläimet. Kyseisen ajanjakson kuluessa Urantia lähestyy matelijoiden pitkän valtakauden loppua ja näkee kukkakasvien ja linnuston ilmaantuvan kuivalle maalle. Nämä ovat myös aikoja, jolloin mantereiden länteen ja etelään suuntautunut liikkuminen päättyi, minkä myötä ilmaantuivat suunnattomat maankuoren vääristymät ja siinä yhteydessä esiintyneet laajalle levinneet laavavirtaukset ja voimakas vulkaaninen toiminta.

60:3.2 (689.1) Edellisen geologisen kauden loppuvaiheessa suuri osa mantereiden maa-alasta oli korkealla vedenpinnan yläpuolella, jos kohta vuorenhuiput vielä puuttuivatkin. Mutta kun mantereisen maamassan liukuminen jatkui, se kohtasi ensimmäisen suuren esteen Tyynenmeren syvyyksien pohjalla. Tämä geologisten voimien kamppailu antoi sysäyksen koko sen laajan, pohjois-eteläsuuntaisen vuorijonon muodostumiselle, joka ulottuu Alaskasta Meksikon kautta Kap Horniin.

60:3.3 (689.2) Näin tästä kaudesta tulee maan geologisen historian *nykyisten vuorten muodostumiskausi*. Ennen tätä aikaa olemassa oli vain muutamia vuorenhuippuja, enemmän sen sijaan oli pelkkiä hyvin leveitä harjanteita. Nyt alkoi Tyynenmeren rannikon vuorijono

nousta, mutta se sijaitsi yli 1 100 kilometriä nykyistä rantaviivaa lännempänä. Sierrat alkoivat muodostua, ja niiden kultaa sisältävät kvartsikerrokset ovat tämän kauden laavavirtojen tuotteita. Atlantin valtameren paine oli vaikuttamassa siihen, että maa kohosi myös Pohjois-Amerikan itäosissa.

60:3.4 (689.3) *100 000 000* vuotta sitten Pohjois-Amerikan manner ja osa Eurooppaa olivat kokolailla vedenpinnan yläpuolella. Amerikan mantereiden vääntyminen jatkui, minkä tuloksena oli Etelä-Amerikan Andien muodonmuutos ja Pohjois-Amerikan läntisten tasankojen asteittainen kohoaminen. Meksiko vajosi enimmältään mereen, ja Etelä-Atlantti työntyi Etelä-Amerikan itärannikon yli ja saavutti lopulta nykyisen rantaviivan. Atlantti ja Intian valtameri olivat silloin hahmoltaan suunnilleen nykyisten kaltaisia.

60:3.5 (689.4) *95 000 000* vuotta sitten Amerikan ja Euroopan maamassat alkoivat taas vajota. Eteläiset meret aloittivat levittäytymisensä Pohjois-Amerikkaan, ja ne ulottuivat asteittain pohjoisen suunnalla aina arktiseen valtamereen eli nykyiseen Jäämereen asti aiheuttaen mantereen toiseksi laajimman veteenvajoamisen. Tämän meren lopulta vetäytyessä manner oli sen jäljiltä suunnilleen sellainen kuin se on nykyisin. Ennen kuin tämä suuri uppoaminen alkoi, idässä sijainneet Appalakkien ylänkömaat olivat jo lähes kauttaaltaan kuluneet vedenpinnan tasolle. Ne monet värilliset, puhdasta savea olevat kerrokset, joita nyt käytetään keramiikan valmistamiseen, muodostuivat puheena olevan kauden

aikana Atlantin rannikkoseuduilla, ja ne ovat paksuudeltaan noin 600 metriä.

60:3.6 (689.5) Alppien eteläpuolella ja pitkin nykyisen Kalifornian rannikkoharjanteen vuoristoketjua esiintyi mahtavaa vulkaanista toimintaa. Miljooniin vuosiin suurimmat maankuoren vääristymiset sattuivat Meksikossa. Suuria muutoksia tapahtui myös Euroopassa, Venäjällä, Japanissa ja Etelä-Amerikan eteläosissa. Ilmasto muuttui entistä moninaisemmaksi.

60:3.7 (689.6) *90 000 000* vuotta sitten ilmaantuivat koppisiemeniset kasvit näistä varhaisista liitukauden meristä, ja ne levisivät pian kaikille mantereille. Nämä maakasvit ilmaantuivat *yhtäkkiä* viikunapuiden, magnolioiden ja tulppaanipuiden myötä. Pian tämän jälkeen viikunapuut, leipäpuut ja palmut levisivät yli Euroopan ja Pohjois-Amerikan läntisten tasankojen. Mitään uusia maaeläimiä ei ilmaantunut.

60:3.8 (689.7) *85 000 000* vuotta sitten Beringinsalmi sulkeutui ja eristi taakseen pohjoisten merien viilenevät vedet. Siihen saakka toisaalta Atlantin ja Meksikonlahden vesien merieliöstö ja toisaalta Tyynenmeren eliöstö olivat näiden kahden vesimassan lämpötilaerojen vuoksi poikenneet suuresti toisistaan, mutta nyt lämpötila yhdenmukaistui.

60:3.9 (689.8) Tämä kausi saa nimensä liitu- ja merkkelihiekkakerrostumien mukaan. Näiden aikojen sedimenteissä vaihtelevat eriväriset juovat, jotka koostuvat liidusta, savikivestä, hiekkakivestä ja vähäisestä määrästä kalkkikiveä samoin kuin

heikkolaatuisesta kivihiilestä eli ruskohiilestä, ja monin seuduin nämä kerrokset sisältävät öljyä. Näiden kerrosten paksuus vaihtelee 60 metristä paikoin jopa 3 000 metriin läntisessä Pohjois-Amerikassa ja lukuisissa esiintymissä Euroopassa. Kalliovuorten alueen itärajoilla näitä kerrostumia on havaittavissa ylöspäin kääntyneissä, vuoriston juurella sijaitsevissa kukkuloissa.

60:3.10 (690.1) Nämä kerrokset ovat kaikkialla maailmassa liidun kyllästämiä, ja nämä huokoista, puoliksi kovettunutta kiveä olevat kerrokset imevät vettä maanpinnalle nousevissa esiintymissä ja johtavat sen alaspäin huolehtien näin vedensaannista suurella osalla maailman nykyisistä kuivista alueista.

60:3.11 (690.2) *80 000 000* vuotta sitten maankuoressa ilmeni suurta rauhattomuutta. Mannerten länteen suuntautunut liukuminen oli pysähtymässä, ja ensiksi pysähtyneen läntisen rantaviivan takamaastossa olleen mantereenlaajuisen maamassan edelleen jatkuneeseen hitaaseen etenemiseen sisältyneen liikevoiman suunnaton energiamäärä rypytti Tyynenmeren rantakaistaleen sekä Pohjois- että Etelä-Amerikassa ja pani jälkivaikutuksenaan alulle perinpohjaisia muutoksia Aasian Tyynenmeren puoleisella rannikolla. Tämä Tyynenmeren ympärillä tapahtunut maan kohoaminen, jonka huipentumana ovat nykyiset vuorijonot, on pituudeltaan yli neljäkymmentätuhatta kilometriä, ja sen syntyyn liittyneet mullistukset olivat suurimmat niistä maanpinnan vääntymisistä, jotka ovat tapahtuneet elollisuuden Urantialle

ilmaantumisen jälkeen. Laavavirtaukset sekä maan alla että sen päällä olivat laaja-alaisia ja yleisiä.

60:3.12 (690.3) *75 000 000* vuotta sitten mantereiden liukuminen päättyi. Alaskasta aina Kap Horniin saakka pitkät Tyynenmeren rannikon vuorijonot olivat jo muodostuneet, vaikka vuorenhuippuja olikin toistaiseksi vain muutamia.

60:3.13 (690.4) Mantereen liukumisen seisahtumisesta aiheutunut takaisinkimmahdus nosti Pohjois-Amerikan läntisiä tasankoja entistä korkeammalle, kun taas Atlantin rannikkokaistan juuriaan myöten kuluneet Appalakkien vuoret työntyivät suoraan ylös tuloksena vain vähäinen tai olematon kallistuma.

60:3.14 (690.5) *70 000 000* vuotta sitten tapahtui maankuoren vääristymisiä, jotka liittyivät suurimmat mittasuhteet saavuttaneeseen Kalliovuorten kohoamiseen. Brittiläisen Kolumbian pintakerroksissa tapahtui laajan kallioalan työntyminen toisten kerrosten päälle noin kahdenkymmenenneljän kilometrin matkan; täällä kambrikauden kivet ovat työntyneet kaltevana siirroksena liitukauden kerrosten ylle. Kalliovuorten itärinteellä, lähellä Kanadan rajaa, tapahtui toinen merkittävä siirros; täältä on löydettävissä elollisuutta edeltävän kauden kivikerroksia, jotka ovat työntyneet tuolloin vielä tuoreiden liitukauden kerrostumien päälle.

60:3.15 (690.6) Tämä oli kaikkialla maailmassa kausi, jolloin tulivuoret olivat toiminnassa ja saivat aikaan lukuisia pieniä ja erillisiä tulivuorten keiloja. Vedenalaiset tulivuoret purkautuivat upoksissa

olleen Himalajan alueella. Suuri osa muustakin Aasiasta – Siperia mukaan luettuna – oli yhä veden vallassa.

60:3.16 (690.7) *65 000 000* vuotta sitten sattui eräs kaikkien aikojen suurimmista laavavirtauksista. Näiden ja aikaisempien laavavirtausten muodostamia kerrostumia on tavattavissa kaikkialta Amerikoista, Pohjois- ja Etelä-Afrikasta, Australiasta ja osista Eurooppaa.

60:3.17 (690.8) Maaeläimistön kohdalla ei tapahtunut suuria muutoksia, mutta merestä kohoavan mantereen käytyä yhä laajemmaksi – eritoten Pohjois-Amerikassa – se runsastui nopeasti. Pohjois-Amerikka oli näiden aikojen maaeläimistön suuri kehityskenttä, sillä Eurooppa oli enimmältään veden alla.

60:3.18 (690.9) Ilmasto oli edelleen lämmin ja yhtenäinen. Arktiset seudut saivat nauttia säästä, joka muistutti suuresti nykyään Pohjois-Amerikan keski- ja eteläosissa vallitsevaa ilmanalaa.

60:3.19 (690.10) Kasvisto kehittyi suurenmoisella tavalla. Maakasvien joukossa vallitsevana tyyppinä olivat koppisiemeniset kasvit, ja monien nykyajan puulajien ensimmäiset yksilöt ilmestyivät. Niihin kuuluivat muiden muassa pyökki, koivu, tammi, pähkinäpuu, sykomori, vaahtera ja nykyiset palmut. Hedelmä-, ruoho- ja viljalajeja oli runsaasti, ja nämä siemeniä tuottavat ruohot ja puut merkitsivät kasvikunnalle samaa, mitä ihmisen esivaiheet merkitsivät eläinkunnalle – ne olivat evolutionaarisessa tärkeysjärjestyksessä toisella sijalla heti ihmisen itsensä ilmaantumisen jälkeen. *Yhtäkkisesti* ja ilman edeltäviä välivaiheita

ilmaantui mutaation kautta kukkakasvien suuri lahko. Ja tämä uusi kasvimuoto levisi pian koko maailmaan.

60:3.20 (691.1) *60 000 000* vuotta sitten – vaikka maalla eläneet matelijat olivatkin jo taantumaan päin – olivat dinosaurukset edelleenkin maan valtiaita siten, että johtoaseman olivat nyt ottaneet lihansyöjädinosaurusten pienten, hyppivien, kengurun kaltaisten lajien ketterämmät ja aktiivisemmat tyypit. Mutta hieman aikaisemmin oli ilmaantunut uusia kasvissyöjädinosaurusten tyyppejä, joiden nopea runsastuminen johtui maakasvistoon kuuluvien ruohokasvien ilmaantumisesta. Yksi näistä uusista ruohonsyöjädinosauruksista oli aito nelijalkainen, jolla oli kaksi sarvea ja viittamainen hartiakilpi. Maalla elävä kilpikonnatyyppi ilmaantui; se oli läpimitaltaan noin kuusi metriä. Samoin ilmaantuivat nykyinen krokotiili ja nykyisentyyppiset varsinaiset käärmeet. Suuria muutoksia oli tapahtumassa niin ikään kalalajien keskuudessa ja muun merieliöstön piirissä.

60:3.21 (691.2) Aikaisempien kausien kahlaavat ja uivat esilinnut eivät olleet menestyneet ilmassa. Samaa on sanottava lentävistä dinosauruksista. Ne olivat lyhytaikaisia lajeja, jotka kuolivat ennen pitkää sukupuuttoon. Nekin joutuivat kokemaan dinosaurusten kohtalon eli tuhoutumaan, sillä niillä oli aivoainesta ruumiinkokoon verrattuna aivan liian vähän. Tämä toinen yritys tuottaa ilmassa purjehtivia eläimiä epäonnistui, niin kuin kävi myös turhaksi osoittautuneelle yritykselle tuottaa nisäkkäitä tällä ja edellisellä kaudella.

60:3.22 (691.3) *55 000 000* vuotta sitten evoluution kulkuun painoi jälkensä ensimmäisten *varsinaisten lintujen yhtäkkinen* ilmestyminen. Kysymyksessä oli pieni, kyyhkysen kaltainen luontokappale, josta tuli koko linnuston kantamuoto. Tämä oli kolmas maan päälle ilmestynyt lentävän eläimen tyyppi, ja se ilmaantui suoraan matelijoiden ryhmästä, ei samaan aikaan eläneistä lentävistä dinosauruksista eikä varhaisemmista, hampaallisten maalintujen tyypeistä. Ja niin tämä kausi tulee tunnetuksi *lintujen aikakautena* samoin kuin matelijoiden taantumisen kautena.

4. Liitukauden loppu

60:4.1 (691.4) Suuri liitukausi on lähestymässä loppuaan, ja sen päättyminen merkitsee mantereille tunkeutuvien suurten meritulvien loppumista. Tämä pitää paikkansa erityisesti Pohjois-Amerikan kohdalla, joka oli kokenut täsmälleen kaksikymmentäneljä laajamittaista mereenvajoamista. Ja vaikka tämän jälkeenkin esiintyi vähäisempiä mereenvajoamisia, ei niistä yksikään ollut verrattavissa tämän ja edellisten aikakausien laaja-alaisiin ja pitkäaikaisiin meren hyökkäyksiin. Nämä vuorottelevat maan ja veden valtakaudet ovat tapahtuneet vuosimiljoonan pituisina jaksoina. Tämä valtameren pohjan nousu ja lasku sekä mantereen pinnan korkeuden vaihtelut ovat noudattaneet aikakausien pituista rytmiä. Ja nämä samat rytmiset maankuoren liikkeet tulevat jatkumaan tästä ajasta

eteenkinpäin, koko maapallon historian ajan, mutta niiden esiintymistiheys ja -laajuus vähenee.

60:4.2 (691.5) Tämän ajanjakson kokemuksiin kuului myös mannerten liukumisen päättyminen ja Urantian nykyisten vuorten muodostuminen. Mutta mannermassojen paine ja niiden aikakausia jatkuneeseen liukumiseen sisältyneen liikevoiman estyminen eivät olleet ainoat vuoristojen muodostumiseen vaikuttaneet tekijät. Tärkein ja pohjimmainen tekijä, joka määrää vuorijonon sijainnin, on se, että entuudestaan on olemassa alanko tai painuma, ja että se on täyttynyt suhteellisesti kevyemmistä kerrostumista, jotka ovat muodostuneet edellisten kausien aikana eroosion kuluttamasta maasta tai meren kinostamasta aineksesta. Nämä kevyemmät maa-alat ovat joskus paksuudeltaan 4 500:sta 6 000:een metriä. Niinpä kun maankuoreen jostakin syystä kohdistuu painetta, nämä keveämmät alueet ovat ensimmäisinä poimuttumassa, taipumassa ja nousemassa ylöspäin, jotteivät ne olisi estämässä niiden keskenään kilpailevien ja eri tahoille vetävien voimien ja paineiden toisiaan vastaan tapahtuvaa kumoutumista, jotka vaikuttavat maankuoressa tai sen alla. Joskus tällaiset kohosiirrokset tapahtuvat ilman poimuttumista, mutta Kalliovuorten kohoamisen yhteydessä ilmeni runsasta poimuuntumista ja kallistumista, mihin liittyi suunnattoman suurten kerroslaattojen siirtymistä toistensa päälle sekä maan alla että sen pinnalla.

60:4.3 (692.1) Maailman vanhimmat vuoret sijaitsevat Aasiassa, Grönlannissa sekä Pohjois-Euroopassa vanhemmissa itä–länsisuuntaisissa vuorijonoissa. Keski-ikäiset vuoret ovat

Tyyntämerta ympäröivässä ryhmässä sekä Euroopan toisessa itä–länsisuuntaisessa vuorijonossa, joka syntyi suunnilleen samaan aikaan. Tämä jättiläismäinen maankohouma on miltei kuusitoistatuhatta kilometriä pitkä, ja se ulottuu Euroopasta Länsi-Intian saariston maankohoumiin saakka. Nuorimmat vuoret ovat Kalliovuorten järjestelmässä, jossa maa oli iät ja ajat kohoillut vain joutuakseen kerran toisensa jälkeen meren alle, jos kohta jotkut korkeammalla olleista maa-alueista säilyivätkin saarina veden yläpuolella. Keski-ikäisten vuorten muodostumisen jälkeen kohosi todellinen vuorinen ylämaa, josta luonnonvoimat sitten taiteelliset ponnistuksensa yhdistämällä muovailivat nykyiset Kalliovuoret.

60:4.4 (692.2) Nykyinen Pohjois-Amerikan Kalliovuorten alue ei ole seudun alkuperäinen maankohouma, sillä eroosio oli sen kauan sitten tasoittanut, ja sen jälkeen se oli kohonnut uudelleen. Nykyisten Kalliovuorten juurella kulkeva vuorijono on kaikki, mitä on jäljellä alkuperäisestä vuorijonosta – siitä, joka kohosi uudelleen. Pikes Peak ja Longs Peak ovat huomiota herättäviä esimerkkejä tästä vuortenmuodostuksesta, joka jatkui kahden tai useammankin vuorisukupolven elinajan. Mainitut kaksi vuorenhuippua pitivät useiden aiempien tulvien aikana lakensa vedenpinnan yläpuolella.

60:4.5 (692.3) Käsitelty kausi oli niin kuivalla maalla kuin veden allakin sekä biologisessa että geologisessa mielessä vaiheikas ja aktiivinen. Merisiilit runsastuivat, korallit ja merililjat sen sijaan harvinaistuivat. Myös ammoniitit, jotka olivat olleet hallitseva tekijä edellisen kauden aikana, taantuivat nopeasti. Maalla taas pinja ja muut nykyajan puut – jättiläiskokoiset punapuut mukaan luettuina

– suurelta osin syrjäyttivät saniaismetsät. Tämän jakson loppuun mennessä, vaikka istukallista nisäkästä ei vielä ollut kehittynyt, biologinen näyttämö oli kuitenkin jo täysin valmiina tulevien aikojen nisäkästyyppien varhaisten kantamuotojen ilmaantumiselle myöhemmin seuranneen kauden kuluessa.

60:4.6 (692.4) Ja näin päättyy muuan pitkä maailman evoluution kausi, joka alkaa maalla elävän elollisuuden kauan sitten tapahtuneesta ilmaantumisesta ja päättyy lähempänä nykypäivää oleviin, ihmiskunnan ja sen rinnakkaissukujen lähimpien kantaisien aikoihin. Tämä *liitukausi* kattaa viisikymmentä miljoonaa vuotta, ja se päättää nisäkkäitä edeltävän maaeliöstön kauden, joka kesti yli sata miljoonaa vuotta ja joka tunnetaan *mesotsooisena* maailmankautena.

60:4.7 (692.5) [Esittänyt muuan Sataniaan osoitettu nebadonilainen Elämänkantaja, joka toimii nykyään Urantialla.]

Luku 61

Nisäkkäiden aikakausi Urantialla

61:0.1 (693.1) NISÄKKÄIDEN aikakauden lasketaan alkavan siitä, kun istukallinen nisäkäsmuoto ilmaantui, ja sen katsotaan päättyneen jääkauden päättymisen myötä. Se kattaa hieman vajaat viisikymmentä miljoonaa vuotta.

61:0.2 (693.2) Tämän kenotsooiseksi sanotun maailmankauden aikana maailma oli maisemallisesti mielenkiintoinen kumpuilevine kukkuloineen, avarine laaksoineen, leveine virtoineen ja suurine metsineen. Panaman kannas nousi ja vajosi tämän ajanjakson kuluessa kahdesti, Beringinsalmen maasilta teki saman kolmesti. Eläinten tyyppejä oli sekä monia että monenlaisia. Puissa parveili lintuja, ja maailma oli kokonaisuudessaan eläinten paratiisi siitäkin huolimatta, että kehittyvät eläinlajit kävivät lakkaamatonta taistelua ylivallasta.

61:0.3 (693.3) Tämän viisikymmentä vuosimiljoonaa jatkuneen kauden viiden eri jakson aikana kertyneisiin kerrostumiin sisältyvät

peräkkäisten nisäkäsdynastioiden fossiiliset aikakirjat, jotka johdattavat lukijan aikakausien halki suoraan itse ihmisen ilmestymiseen.

1. Mannerten uusi kuivanmaan kausi Varhaisnisäkkäiden aikakausi

61:1.1 (693.4) *50 000 000* vuotta sitten maailman maa-alueet olivat varsin yleisesti vedenpinnan yläpuolella tai vain hieman sen alapuolella. Kyseisen kauden maa-ainesmuodostumat ja -kerrostumat ovat sekä kuivanmaan että merellisen ympäristön tuotteita, etupäässä kuitenkin kuivalla maalla muodostuneita. Maa kohosi asteittain kohtalaisen pitkän ajan, mutta samanaikaisesti sitä huuhtoutui alempana oleville tasoille ja meriä kohti.

61:1.2 (693.5) Tämän jakson alkupuolella Pohjois-Amerikassa ilmestyi *yhtäkkisesti* istukallinen nisäkästyyppi, ja se edustaa siihenastisen evoluution tärkeintä kehitysvaihetta. Aiempia, istukattomien nisäkkäiden lajeja oli ollut olemassa, mutta tämä uudentyyppinen laji ilmestyi suoraan ja *yhtäkkisesti* aiemmin eläneestä matelijakantaisästä, jonka jälkeläiset olivat säilyneet elollisuuden piirissä dinosaurusten taantumiskauden läpi tähän aikaan asti. Istukallisten nisäkkäiden kantaisä oli pieni, tavattoman aktiivinen, lihaa syövä ja hyppivää tyyppiä edustava dinosaurus.

61:1.3 (693.6) Nisäkkäiden perusvaistot alkoivat ilmetä jo näissä alkeellisissa nisäkästyypeissä. Nisäkkäillä on kaikkia muita

eläinkunnan muotoja suunnattoman paljon suuremmat mahdollisuudet säilyä elollisten joukossa siksi, että ne voivat:

61:1.4 (693.7) 1. Synnyttää verrattain valmiita ja hyvin kehittyneitä jälkeläisiä.

61:1.5 (693.8) 2. Hellästi hoivaten ravita, kasvattaa ja varjella jälkeläisiään.

61:1.6 (693.9) 3. Käyttää muihin verrattuina ylivoimaisia järjenlahjojaan lajinsa olemassaolon turvaamiseen.

61:1.7 (693.10) 4. Käyttää hyväkseen lisääntynyttä ketteryyttä paetessaan vihollisen ulottuvilta.

61:1.8 (693.11) 5. Hyödyntää korkeampaa älykkyyttään ympäristöön sopeutumisessa ja mukautumisessa.

61:1.9 (694.1) *45 000 000* vuotta sitten mantereiden keskusharjanteet kohosivat, samalla kun rannikkokaistaleet varsin yleisesti vajosivat. Nisäkkäinä ilmenneen elollismuodon kehitys oli nopeaa. Muuan pieni matelija, munivaa tyyppiä edustanut nisäkäs, menestyi hyvin, ja myöhempien aikojen kengurujen kantaisät vaeltelivat Australiassa. Eikä kulunut kauankaan, kun oli olemassa pieniä hevosia, nopsajalkaisia sarvikuonoja, kärsällisiä tapiireja, alkeellisia sikoja, oravia, puoliapinoita, opossumeja ja useita apinan kaltaisten eläinten heimokuntia. Ne olivat kaikki pienikokoisia ja alkeellisia ja soveltuivat parhaiten elämään vuoristoseutujen metsissä. Suuri strutsin kaltainen maalintu kehittyi niin, että siitä tuli kolme metriä korkea, ja se muni kerrallaan munan, joka oli kooltaan kaksikymmentäkaksi kertaa kolmekymmentäkolme senttimetriä.

Nämä olivat myöhemmin ilmaantuneiden, jättiläiskokoisten matkustajalintujen kantaisät, jotka olivat todellakin varsin älykkäitä ja jotka yhteen aikaan kuljettivat ihmisiä ilmojen halki.

61:1.10 (694.2) Varhaisen kenotsooisen kauden nisäkkäät elivät maalla, vedessä, ilmassa ja puiden latvustoissa. Niillä oli yhdestä yhteentoista paria maitorauhasia, ja niitä kaikkia peitti melkoinen karvapeite. Niillä oli myöhemmin ilmaantuvien lajien kanssa yhteistä se, että niille kasvoi kahdet perättäiset hampaistot ja että niillä oli ruumiinkokoon verrattuna suuret aivot. Mutta niiden joukossa ei vielä esiintynyt ainoatakaan nykyisistä nisäkäslajeista.

61:1.11 (694.3) *40 000 000* vuotta sitten pohjoisen pallonpuoliskon maa-alueet alkoivat kohota, ja sen jälkeen seurasi uusia laajoja maan kerrostumisia ja muita maaperän ilmiöitä, kuten laavavirtauksia, vääntymistä, järvienmuodostusta ja eroosiota.

61:1.12 (694.4) Eurooppa oli tämän kauden jälkipuolella enimmältään veden alla. Kun maa sitten oli vähäisen noussut, mannerta peittivät järvet ja merenlahdet. Jäämeri ulottui Uralinpainanteen kautta etelään ja oli yhteydessä Välimereen, joka silloin pohjoisen suunnalla lainehti nykyistä laajempana niin, että Alppien, Karpaattien, Apenniinien ja Pyreneiden ylängöt olivat veden yläpuolella tämän meren saarina. Panaman kannas oli ylhäällä; Atlantin valtameri ja Tyynimeri olivat erillään. Pohjois-Amerikka oli yhteydessä Aasiaan Beringinsalmen kannaksen kautta sekä Eurooppaan Grönlannin ja Islannin välityksellä. Maapallon ympäri pohjoisilla leveysasteilla kiertäneen kuivanmaan kehän katkaisi siis vain Uralinsalmi, joka yhdisti arktiset meret laajentuneeseen Välimereen.

61:1.13 (694.5) Huokoseläinten tuottamaa kalkkikiveä kerrostui huomattava määrä Euroopan vesiin. Nykyään tämä samainen kivilaji sijaitsee Alpeilla 3 000 metrin, Himalajalla 4 800 metrin ja Tiibetissä 6 000 metrin korkeudessa. Tältä ajanjaksolta olevat liitukerrostumat sijaitsevat Afrikan ja Australian rannikoilla, Etelä-Amerikan länsirannikolla sekä siellä täällä Länsi-Intian saaristossa.

61:1.14 (694.6) Koko tämän niin sanotun *eoseenikauden* ajan jatkui nisäkkäinä ja muina niitä lähellä olevina muotoina ilmenneen elollisuuden kehitys lähes keskeytyksettä. Pohjois-Amerikalla oli tuolloin maayhteys Australiaa lukuun ottamatta kaikkiin mantereisiin, ja tyypiltään vaihteleva, alkeellinen nisäkäseläimistö levisi vähitellen koko maailmaan.

2. Viimeisin tulvehtimisvaihe Pitemmälle edistyneiden nisäkkäiden aikakausi

61:2.1 (694.7) Tälle ajanjaksolle oli tunnusomaista istukallisten nisäkkäiden jatkuva ja nopea evoluutio sikäli, että puheena olevan jakson aikana kehittyivät nisäkkäiden edistyneemmät muodot.

61:2.2 (694.8) Vaikka ensimmäiset istukalliset nisäkkäät polveutuivatkin lihansyöjäkantamuodoista, kehittyi varsin pian kasvissyöjäkantoja, ja ennen pitkää ilmaantui vielä kaikkiruokaisia nisäkäsheimoja. Koppisiemeniset kasvit olivat nopeasti runsastuvien

nisäkkäiden pääravintona, sillä edellisinä kausina oli ilmaantunut nykyinen maalla elävä kasvisto, jossa jo esiintyi suurin osa nykyisistä kasveista ja puista.

61:2.3 (695.1) *35 000 000* vuotta sitten oli se aikamäärä, josta alkoi istukallisten nisäkkäiden valtakausi maailmassa. Eteläinen maakannas oli lavea, ja se yhdisti silloisen valtavan Etelänapamantereen uudelleen Etelä-Amerikkaan, Etelä-Afrikkaan ja Australiaan. Huolimatta maan kasaantumisesta napaseuduille maailman ilmasto pysyi trooppisten merien valtavan laajenemisen seurauksena verrattain leutona, eikä maa ollut noussut kyllin korkealle, jotta siitä olisi aiheutunut jäätiköitymistä. Grönlannissa ja Islannissa esiintyi laajoja laavavirtauksia, ja näiden laavajuonteiden väliin kerrostui jonkin verran kivihiiltä.

61:2.4 (695.2) Planeetan eläinkunnassa oli tapahtumassa merkittäviä muutoksia. Merieliöstössä oli toteutumassa syvällekäyvää muuntumista; useimmat merieliöstön nykyisistä luokista olivat jo olemassa, ja huokoseläimet esittivät yhä tärkeätä osaa. Hyönteistö oli paljolti edeltäneen aikakauden kaltainen. Coloradon Florissant-fossiilikentät ovat näiden kaukaisten aikojen myöhemmiltä vuosilta. Useimmat nykyään elävistä hyönteissuvuista ovat tältä kaudelta, mutta monet tuonaikaisista suvuista ovat sammuneet, vaikka niiden fossiileja on jäljellä.

61:2.5 (695.3) Kuivalla maalla tämä oli ennen muuta nisäkkäiden uudistumisen ja levittäytymisen kausi. Ennen kuin tämä ajanjakso päättyi, varhaisimmista ja alkukantaisimmista nisäkkäistä oli kuollut sukupuuttoon yli sata lajia. Suurikokoiset ja pieniaivoiset nisäkkäät

tuhoutuivat niin ikään pian. Aivot ja ketteryys olivat syrjäyttäneet suojapanssarin ja suurikokoisuuden eläinlajien säilymiseen vaikuttavien tekijöiden kehityksessä. Ja dinosaurusten heimon taantuessa nisäkkäät ottivat vähitellen haltuunsa maan herruuden ja hävittivät vielä jäljellä olleet matelijaesivanhempansa nopeasti ja täydellisesti.

61:2.6 (695.4) Dinosaurusten häviämisen ohella liskojen heimon moninaisissa sivuhaaroissa tapahtui muita ja suuria muutoksia. Alkuaikojen matelijaheimoista meidän päiviimme säilyneisiin jäseniin kuuluvat kilpikonnat, käärmeet ja krokotiilit sekä vanha kunnon sammakko, ainoa jäljellä oleva ihmisen varhaisia esivanhempia edustava ryhmä.

61:2.7 (695.5) Lukuisat nisäkäsryhmät saivat alkunsa eräästä nyt jo sukupuuttoon kuolleesta ainutlaatuisesta eläimestä. Tämä luontokappale, joka kuului lihansyöjiin, oli ikään kuin kissan ja hylkeen risteytys; se pystyi elämään sekä maalla että vedessä ja oli varsin älykäs ja hyvin aktiivinen. Euroopassa kehittyi koiraeläinten kantamuoto, josta kohta polveutui useita pienkoiralajeja. Jokseenkin samaan aikaan ilmaantuivat jyrsijät, joihin kuuluivat majavat, oravat, gofferit, hiiret ja kaniinit. Tästä eläinheimosta tuli pian merkittävä elollisuuden muoto, eikä siinä ole sen jälkeen tapahtunut paljonkaan muutosta. Tämän ajanjakson myöhemmät kerrostumat sisältävät koirien, kissojen, pesukarhujen ja näätäeläinten kantamuotojen kivettyneitä jäännöksiä.

61:2.8 (695.6) *30 000 000* vuotta sitten alkoi ilmaantua nykyisentyyppisiä nisäkkäitä. Aiemmin nisäkkäät olivat eläneet

enimmältään kukkuloilla, sillä ne olivat vuoristoseutujen eläintyyppejä. *Yhtäkkisesti* alkoi tasanko- eli kavioeläintyypin, ruohonsyöjälajin, evoluutio eriytyneenä kynnellisistä lihansyöjistä. Nämä ruohonsyöjät polveutuivat eriytymättömästä kantaisästä, jolla oli vielä viisi varvasta ja neljäkymmentäneljä hammasta ja joka tuhoutui ennen tämän kauden päättymistä. Varpaiden kehitys ei koko tämän kauden aikana edennyt kolmivarpaisuutta pitemmälle.

61:2.9 (695.7) Hevonen, joka on erinomainen esimerkki evoluutiosta, eli näihin aikoihin sekä Pohjois-Amerikassa että Euroopassa, vaikkakaan sen kehitys ei täysin päättynyt, ennen kuin myöhempänä jääkautena. Vaikka sarvikuonojen heimo ilmaantui jo tämän kauden loppupuolella, sen levinneisyys oli laajimmillaan kuitenkin vasta myöhempinä aikoina. Kehittyi myös pieni sikaa muistuttanut eläin, josta tuli monien sika-, pekaari- ja virtahepolajien kantamuoto. Kamelit ja laamat saivat alkunsa tämän jakson puolivälin tienoilla Pohjois-Amerikassa, ja ne levisivät kaikille läntisille tasangoille. Myöhemmin laamat vaelsivat Etelä-Amerikkaan, kamelit vaelsivat Eurooppaan, ja kohta molemmat lajit kuolivat sukupuuttoon Pohjois-Amerikasta, vaikka jokunen kameli jääkauteen asti säästyikin.

61:2.10 (696.1) Suunnilleen tähän aikaan tapahtui läntisessä Pohjois-Amerikassa jotakin merkittävää: Muinaisten puoliapinoiden varhaiset kantaisät ilmaantuivat ensimmäistä kertaa näyttämölle. Vaikka tätä heimoa ei voida lukea varsinaisiin puoliapinoihin, lajin ilmaantuminen merkitsi kuitenkin sen sukuhaaran syntymistä, josta varsinaiset puoliapinat sittemmin ilmestyivät.

61:2.11 (696.2) Aiemman aikakauden merestä turvansa etsineiden merikäärmeiden tavoin kokonainen istukallisten nisäkkäiden heimo hylkäsi nyt kuivan maan asuinpaikkanaan ja otti elinympäristökseen valtameret. Ne ovat siitä lähtien pysytelleet meressä, ja niistä polveutuvat nykyiset valaat, delfiinit, pyöriäiset, hylkeet ja merileijonat.

61:2.12 (696.3) Planeetan linnuston kehitys jatkui, mutta vain muutamin merkittävin evolutionaarisin muutoksin. Valtaosa nykyisistä linnuista oli jo olemassa; näihin kuuluivat muun muassa lokit, haikarat, flamingot, hiirihaukat, jalohaukat, kotkat, pöllöt, viiriäiset ja strutsit.

61:2.13 (696.4) Tämän kymmenen miljoonaa vuotta kattavan *oligoseeni*-jakson päättyessä kasvisto samoin kuin merieläimistö ja maaeläimet olivat jo hyvin suuressa määrin kehittyneet sellaisiksi kuin ne ovat tänään, ja ne esiintyivät maapallolla paljolti nykyisessä hahmossaan. Myöhemmin on ilmennyt merkittävää erikoistumista, mutta useimpien elollisten kantamuodot olivat jo tuolloin olemassa.

3. Nykyisten vuorten muodostumisvaihe Elefantin ja hevosen aikakausi

61:3.1 (696.5) Maan kohoaminen ja merten erillistyminen muuttivat hitaasti maailman ilmanalaa sitä asteittain jäähdyttämällä, mutta ilmasto oli silti yhä lauhkea. Mammuttipetäjiä ja magnolioita kasvoi

Grönlannissa, mutta subtrooppiset kasvit alkoivat siirtyä etelämmäksi. Tämän jakson päättyessä nämä lämpimän ilmanalan kasvit ja puut olivat pohjoisilta leveysasteilta valtaosaltaan hävinneet, ja niiden tilalle olivat tulleet kestävämmät kasvit ja lehtipuut.

61:3.2 (696.6) Ruohokasvien lajimäärä lisääntyi suuresti, ja monien nisäkäslajien hampaat muuttuivat vähitellen nykyisen ruohonsyöjätyypin hampaiden kaltaisiksi.

61:3.3 (696.7) *25 000 000* vuotta sitten tapahtui vähäistä maan mereenvajoamista pitkään jatkuneen maan kohoamisvaiheen jälkeen. Kalliovuorten alue pysyi hyvin korkealla niin, että eroosion synnyttämien ainesten kerrostuminen jatkui kaikilla Kalliovuorista itään sijaitsevilla alangoilla. Sierrat nousivat jälleen varsin korkealle; itse asiassa niiden nousu on jatkunut siitä lähtien nykyaikaan asti. Suuri kuuden ja puolen kilometrin pystysuora murtuma Kalifornian alueella on peräisin tältä ajalta.

61:3.4 (696.8) *20 000 000* vuotta sitten oli todellinen nisäkkäiden kultakausi. Beringinsalmen maakannas oli ylhäällä, ja useita eläinryhmiä vaelsi Aasiasta Pohjois-Amerikkaan. Näihin kuuluivat muiden muassa nelitorahampaiset mastodontit, lyhytjalkaiset sarvikuonot ja monet kissojen heimon muunnokset.

61:3.5 (696.9) Ensimmäinen hirvieläin ilmaantui, ja kohta esiintyi kaikkialla Pohjois-Amerikassa märehtijöitä: kauriita, villihärkiä, kameleja, biisoneja ja useita sarvikuonolajeja, mutta liki kahden metrin korkuiset jättiläissiat kuolivat sukupuuttoon.

61:3.6 (697.1) Tämän ja myöhempien jaksojen valtavilla elefanteilla oli sekä suuret aivot että suuri ruho, ja kohta ne levisivät Australiaa lukuun ottamatta koko maailmaan. Kerrankin maailmaa hallitsi valtava eläin, jolla oli niin suuret aivot, että sen olemassaolon jatkuminen kävi mahdolliseksi. Joutuessaan vastakkain näiden aikakausien erittäin älykkäiden eläinten kanssa yksikään elefantin kokoinen eläin ei olisi voinut selviytyä elävänä, ellei sillä olisi ollut suurikokoiset ja korkealuokkaiset aivot. Älykkyyden ja sopeutumiskyvyn osalta elefantin tasolle pääsee vain hevonen, ja sen voittaa ainoastaan ihminen itse. Ja silti nykyaikaan asti on säilynyt vain kaksi elefanttilajia niistä viidestäkymmenestä, jotka olivat olemassa nyt käsiteltävänä olevan jakson alussa.

61:3.7 (697.2) *15 000 000* vuotta sitten Euraasian vuoristoseudut olivat nousemassa, ja kaikilla näillä alueilla esiintyi jossakin määrin vulkaanista toimintaa, vaikkakaan ei mitään läntisen pallonpuoliskon laavavirtauksiin verrattavaa. Tällaiset epävakaat olot vallitsivat koko maailmassa.

61:3.8 (697.3) Gibraltarinsalmi sulkeutui, ja Espanja oli yhteydessä Afrikkaan vanhan maakannaksen kautta, mutta Välimeri virtasi Atlanttiin Ranskan poikki kulkevaa kapeaa kanaalia. Vuorenhuiput ja ylängöt kohosivat saarina tämän muinaisen meren ylle. Myöhemmin nämä Euroopan meret alkoivat vetäytyä. Vieläkin myöhemmin Välimeri sai yhteyden Intian valtamereen, kun taas tämän jakson lopulla Suezin seutu kohosi niin korkealle, että Välimerestä tuli joksikin aikaa sisämaan suolameri.

61:3.9 (697.4) Islannin maakannas vajosi mereen, ja arktiset vedet sekoittuivat Atlantin valtameren vesiin. Atlantin puoleinen Pohjois-Amerikan rannikko viileni nopeasti, mutta Tyynenmeren puoleinen rannikko pysyi nykyistä lämpimämpänä. Suuret merivirrat olivat jo toiminnassa ja vaikuttivat ilmastoon jokseenkin niin kuin nykyisinkin.

61:3.10 (697.5) Nisäkkäisiin kuuluvan elollisuuden kehitys jatkui. Pohjois-Amerikan läntisillä tasangoilla laiduntaneiden kameleiden seuraan liittyivät valtavat hevoslaumat; silloin vallitsi todellinen hevosten ja elefanttien aikakausi. Hevosen aivot ovat eläinten laatuluokituksessa heti elefantin aivojen jälkeen seuraavina, mutta yhdessä suhteessa ne ovat ratkaisevasti alemmalla tasolla: hevonen ei nimittäin ole koskaan vapautunut syvälle juurtuneesta taipumuksestaan juosta säikähtäessään pakoon. Hevoselta puuttuu elefantin omaama tunne-elämän hallinta, elefanttia taas haittaavat suuresti sen ruumiinkoko ja kömpelyys. Tämän jakson kuluessa kehittyi muuan eläin, jolla oli paljon sekä elefantin että hevosen ominaisuuksia, mutta nopeasti runsastunut kissaeläinten suku hävitti sen varsin pian.

61:3.11 (697.6) Nyt kun Urantialla ollaan astumassa niin kutsuttuun ”hevosettomaan aikakauteen”, teidän olisi hyvä pysähtyä miettimään, mitä tämä eläin on esi-isillenne merkinnyt. Ensin ihmiset käyttivät hevosia ravinnokseen, sitten matkantekoon ja myöhemmin maanviljelyssä ja sodankäynnissä. Hevonen on ollut

ihmiskunnan pitkäaikainen palvelija, ja se on esittänyt tärkeää osaa ihmisen sivilisaation kehityksessä.

61:3.12 (697.7) Tämän ajanjakson biologisen kehityksen tulokset myötävaikuttivat kaikki merkittävästi siihen, että näyttämö valmistui myöhemmin tapahtuneeseen ihmisen ilmaantumiseen. Keski-Aasiassa kehittyivät sekä varsinaisen apinan että gorillan alkukantaiset lajit, joilla oli yhteinen, nyt jo sukupuuttoon kuollut kantamuoto. Mutta näistä lajeista kummallakaan ei ole mitään tekemistä niiden elävien olentojen sukuhaaran kanssa, joista myöhemmin oli tuleva ihmisrodun kantamuotoja.

61:3.13 (697.8) Koiraeläinten heimo oli edustettuna jo useammankin ryhmän kautta, joista merkittävimpiin kuuluivat sudet ja ketut, kissojen heimoa edustivat pantterit ja kookkaat sapelihammastiikerit. Jälkimmäisen lajin ensimmäiset yksilöt kehittyivät Pohjois-Amerikassa. Nykyiset kissa- ja koiraeläimet runsastuivat kaikkialla maailmassa. Kärpät, näädät, saukot ja pesukarhut menestyivät hyvin ja kehittyivät kaikilla pohjoisilla seuduilla.

61:3.14 (698.1) Lintujen evoluutio jatkui, vaikka merkittäviä muutoksia ilmenikin vain muutamia. Matelijat olivat nykyisten matelijatyyppien kaltaisia: käärmeitä, krokotiilejä ja kilpikonnia.

61:3.15 (698.2) Näin päättyi eräs varsin vaiheikas ja kiinnostava maailman historian kausi. Tämä elefantin ja hevosen aikakausi tunnetaan *mioseenikautena*.

4. Viimeisin mannerten kohoamisvaihe Viimeinen suuri nisäkkäiden vaelluskausi

61:4.1 (698.3) Tämä on Pohjois-Amerikassa, Euroopassa ja Aasiassa jääkausia edeltänyt maan kohoamisjakso. Maan pinnanmuodostuksessa tapahtui suuria muutoksia. Vuorijonoja syntyi, virrat muuttivat kulkuaan ja yksittäisiä tulivuoria ilmestyi kaikkialle maailmaan.

61:4.2 (698.4) *10 000 000* vuotta sitten alkoi kausi, jolloin mannerten alangoilla muodostui yleisesti paikallisia maakerrostumia, mutta useimmat näistä sedimentaatioista kulkeutuivat myöhemmin muualle. Suuri osa Eurooppaa oli tähän aikaan vielä veden alla. Näihin alueisiin kuului muiden muassa osia Englannista, Belgiasta ja Ranskasta, ja Välimeri peitti laajan alan Pohjois-Afrikasta. Pohjois-Amerikassa kerääntyi laajoja kerrostumia vuorten juurille, järviin ja suuriin maapainanteisiin. Nämä kerrostumat ovat paksuudeltaan keskimäärin vain kuusikymmentä metriä; ne ovat enemmän tai vähemmän värillisiä, ja fossiilit ovat niissä harvinaisia. Läntisessä Pohjois-Amerikassa oli kaksi suurta makeavetistä järveä. Sierrat olivat kohoamassa; Shasta-, Hood- ja Rainiervuoret olivat kehittymässä vuoriksi. Mutta tämän jälkeen seuranneen jääkauden aikana vasta alkoi Pohjois-Amerikan hidas liukuminen kohti Atlantin syvänköä.

61:4.3 (698.5) Maailman koko maa-ala Australiaa lukuun ottamatta oli taas lyhyen ajanjakson yhteydessä keskenään, ja tällöin tapahtui viimeinen maailmanlaajuinen eläinten suurvaellus. Pohjois-Amerikka oli yhteydessä sekä Etelä-Amerikkaan että Aasiaan, ja mantereiden välinen eläimistön vaihto oli esteetöntä. Aasialaisia laiskiaisia, vyötiäisiä, antilooppeja ja karhuja saapui Pohjois-Amerikkaan, pohjoisamerikkalaisia kameleja vaelsi toisaalta Kiinaan. Sarvikuonot vaelsivat Australiaa ja Etelä-Amerikkaa lukuun ottamatta kaikkialle maailmaan, mutta jo tämän jakson loppuun mennessä ne olivat läntiseltä pallonpuoliskolta kuolleet sukupuuttoon.

61:4.4 (698.6) Edelliseltä kaudelta periytynyt elollisuus jatkoi yleisesti ottaen kehittymistään ja leviämistään. Kissojen heimo piti herruutta eläinkunnan keskuudessa, ja merieliöstön kehitys oli miltei pysähdyksissä. Monet hevoslajeista olivat vielä kolmivarpaisia, mutta nykyiset lajit tekivät tuloaan; laamoja ja kirahvimaisia kameleja sekoittui laiduntasankojen hevosten laumoihin. Afrikkaan ilmaantui kirahvi, ja sillä oli jo tuolloin yhtä pitkä kaula kuin nykyään. Etelä-Amerikassa kehittyi laiskiaisia, vyötiäisiä, muurahaiskarhuja ja eteläamerikkalaista tyyppiä edustavia primitiivisiä apinoita. Ennen kuin mantereet lopullisesti menettivät keskinäisen yhteytensä, vaelsivat massiivisenkokoiset eläimet, mastodontit, Australiaa lukuun ottamatta kaikkialle.

61:4.5 (698.7) *5 000 000* vuotta sitten hevonen kehittyi nykyiselleen, ja se vaelsi Pohjois-Amerikasta kaikkialle maailmaan. Mutta

synnyinmantereeltaan hevonen oli kuollut sukupuuttoon jo kauan ennen punaisen ihmisrodun tuloa.

61:4.6 (698.8) Ilmasto oli vähin erin viilenemässä; maakasvit siirtyivät hitaasti etelämmäksi. Ensi vaiheessa eläinten vaellukset pohjoisten kannasten yli pysäytti nimenomaan pohjoisessa lisääntynyt kylmyys, myöhemmin nämä Pohjois-Amerikan maasillat sitten vajosivatkin mereen. Kohta sen jälkeen Afrikan ja Etelä-Amerikan välinen maa-yhteys vaipui lopullisesti aaltojen alle, ja läntinen pallonpuolisko oli eristyksissä jokseenkin kuten nykyäänkin. Tästä ajankohdasta eteenpäin itäisellä ja läntisellä pallonpuoliskolla alkoi kehittyä selvästi toisistaan erottuvia elollisuuden tyyppejä.

61:4.7 (699.1) Ja näin päättyy tämä lähes kymmenen vuosimiljoonan pituinen ajanjakso, eikä ihmisen esi-isää ole vieläkään ilmestynyt. Tätä aikaa nimitetään tavallisesti *plioseenikaudeksi*.

5. Ensimmäinen jääkausi

61:5.1 (699.2) Edellisen kauden lopulla Pohjois-Amerikan koillisosan ja Pohjois-Euroopan maa-alueet olivat suurelta alalta varsin korkealla niin, että yksistään Pohjois-Amerikassa laajat alueet nousivat 9 000 metrin korkeuteen, jopa korkeammallekin. Aiemmin näillä pohjoisilla seuduilla oli vallinnut lauhkea ilmasto, ja haihtuminen oli ollut kaikista arktisista vesistä esteetöntä, ja meret pysyivät miltei jääkauden loppuun asti jatkuvasti jäättöminä.

61:5.2 (699.3) Kun nämä maa-alueet nousivat ylemmäs, niin samanaikaisesti merivirrat siirtyivät ja kausittaiset tuulet muuttivat suuntaansa. Nämä olosuhteet aiheuttivat lopulta miltei taukoamatonta kosteuden tiivistymistä pohjoisten ylänkömaiden yllä olleesta, erittäin kostean ilmanalan virtauksesta. Näillä korkeilla ja sen vuoksi viileillä alueilla alkoi sataa lunta, ja sitä jatkui niin kauan, että lunta oli 6 000 metrin vahvuudelta. Suurimman lumensyvyyden alueet samoin kuin niiden sijaintikorkeus määrittivät myöhemmin ilmaantuneiden, jäätikön paineesta liikkeelle lähteneiden virtausten keskuspisteet. Jääkautta kesti täsmälleen niin kauan kuin tämä ylenmääräinen kosteuden tiivistyminen jaksoi pitää näitä pohjoisen ylänköjä valtavan lumivaipan peitossa. Lumi muuntui pian kiinteäksi, mutta silti hitaasti liukuvaksi jääksi.

61:5.3 (699.4) Kaikki tämän ajanjakson suuret jääkentät sijaitsivat korkeilla ylängöillä, eivät vuoristoseuduilla kuten nykyään. Puolet jääkauden jäästä oli Pohjois-Amerikassa, yksi neljännes oli Euraasiassa ja yksi neljännes muualla, etupäässä Antarktiksella. Afrikkaan jää ei suurestikaan vaikuttanut, mutta Australia peittyi miltei kokonaan antarktisen jäävaipan alle.

61:5.4 (699.5) Tämän maailman pohjoiset seudut ovat kokeneet kuusi eriaikaista ja erillistä jään hyökkäystä, vaikkakin jokainen yksittäinen jäätikkö eteni ja taas vetäytyi kymmeniä kertoja aktiivisuutensa aikana. Pohjois-Amerikassa jää kerääntyi kahteen ja myöhemmin kolmeen keskukseen. Grönlanti oli jään peitossa ja Islanti hautautui kokonaan jäävirran alle. Euroopassa jää peitti eri

aikoina Brittein saaret Etelä-Englannin rannikkoa lukuun ottamatta ja levisi Länsi-Euroopan ylle aina Ranskaa myöten.

61:5.5 (699.6) *2 000 000* vuotta sitten alkoi ensimmäinen Pohjois-Amerikan jäätikkö työntyä etelämmäksi. Jääkausi oli nyt alullaan, ja tämän jäätikön eteneminen pohjoisen painekeskuksista ja vetäytyminen sinne takaisin vaati aikaa lähes vuosimiljoonan. Keskimmäinen jääkenttä ulottui etelässä aina Kansasiin saakka; jäätikön itäinen sen paremmin kuin läntinenkään keskus ei ollut silloin kovin laaja.

61:5.6 (699.7) *1 500 000* vuotta sitten ensimmäinen suuri jäätikkö oli vetäytymässä pohjoiseen. Tällä välin Grönlannissa ja Pohjois-Amerikan koillisosassa oli satanut valtavat määrät lunta, ja ennen pitkää tämä itäinen jäämassa alkoi valua kohti etelää. Tämä oli jään toinen invaasio.

61:5.7 (699.8) Euraasiassa ei kumpikaan ensimmäisistä jään hyökkäyksistä tapahtunut laajalla rintamalla. Näiden jääkauden varhaisvaiheiden aikana Pohjois-Amerikassa esiintyi runsaasti mastodontteja, villamaisen karvan peittämiä mammutteja, hevosia, kameleja, kauriita, myskihärkiä, biisoneita, maalaiskiaisia, jättiläismajavia, sapelihammastiikereitä, elefantinkokoisia laiskiaisia sekä monia kissojen ja koirien heimon ryhmiä. Mutta tästä ajankohdasta eteenpäin ne yhä pahemmaksi käyneen jääkautisen kylmyyden johdosta vähenivät lukumäärältään nopeasti. Jääkauden

lähetessä loppuaan useimmat mainituista eläinlajeista olivat Pohjois-Amerikan osalta kuolleet sukupuuttoon.

61:5.8 (700.1) Kaukana jääkentistä eläneessä maailman maa- ja vesieliöstössä ei tapahtunut paljonkaan muutoksia. Jään laajenemiskausien välisinä aikoina ilmasto oli jokseenkin yhtä leuto kuin nykyään, ehkä hiukan lämpimämpikin. Vaikka jäätiköt levittäytyivät peittämään valtavia alueita, ne olivat sittenkin vain paikallisia ilmiöitä. Rannikkoalueen ilmanala vaihteli suuresti sen mukaan, vallitsiko jääpeitteen epäaktiivisuuden aika, vai lipuivatko suunnattomat jäävuoret Mainen rannikkoa pitkin Atlanttiin, liukuivatko ne Pugetinsalmen kautta Tyyneenmereen vai vyöryivätkö ne jylisten Norjan vuonoja pitkin Pohjanmereen.

6. Alkukantainen ihminen jääkaudella

61:6.1 (700.2) Tämän jääkausijakson suuri tapahtuma oli alkukantaisen ihmisen evoluutio. Vähän matkaa Intiasta länteen, nykyään veden alla olevalla maalla, vanhemmista pohjoisamerikkalaisista puoliapinalajeista polveutuneiden ja Aasiaan muuttaneiden jälkeläisten keskuudessa ilmaantuivat *yhtäkkisesti* ihmisen kantanisäkkäät. Nämä pieneläimet kävelivät enimmäkseen takaraajoillaan, ja kokoonsa nähden sekä muihin eläimiin verrattuina näillä eläimillä oli suuret aivot. Seitsemännessäkymmenennessä sukupolvessa tästä elollisten ryhmästä eriytyi *yhtäkkisesti* uusi ja korkeampitasoinen eläinryhmä.

Nämä uudet, ihmisen välinisäkkäät – jotka olivat lähes kaksi kertaa esivanhempiensa kokoisia ja korkuisia, ja joiden älynlahjat olivat kasvaneet samassa suhteessa – olivat juuri vakiinnuttaneet asemansa, kun kädellisten luokka, kolmas ratkaisevan tärkeä mutaatio, *yhtäkkisesti* ilmaantui. (Tähän samaan aikaan välinisäkkäiden sukuhaarassa tapahtui taantumista, mistä saivat alkunsa ihmisapinoiden kantamuodot; ja siitä hetkestä tähän päivään asti ihmisen sukuhaara on kulkenut edistyvän evoluution tietä, kun taas ihmisapinoiden heimot ovat joko polkeneet paikallaan tai suorastaan taantuneet.)

61:6.2 (700.3) *1 000 000* vuotta sitten Urantia rekisteröitiin *asutuksi maailmaksi*. Edistyvien kädellisten sukuhaarassa tapahtunut mutaatio tuotti *yhtäkkiä* kaksi alkukantaista ihmisolentoa, ihmiskunnan varsinaiset esivanhemmat.

61:6.3 (700.4) Tämä tapahtuma sattui suunnilleen jäätikön kolmannen etenemisvaiheen alkamisen aikoihin. Tästä on tehtävissä se havainto, että varhaiset esivanhempanne syntyivät ja kasvoivat kannustavassa, vireyttävässä ja vaikeassa ympäristössä. Ja eskimot, näistä Urantian alkuasukkaista ainoat nykyaikaan asti selvinneet, asuvat nykyäänkin mieluiten pohjoisen jääkylmässä ilmanalassa.

61:6.4 (700.5) Ihmisiä eli läntisellä pallonpuoliskolla, vasta kun jääkausi oli päättymässä. Mutta jääkausien välisinä aikakausina he siirtyivät Välimeren ympäri kohti länttä ja levisivät pian koko Euroopan mantereelle. Läntisen Euroopan luolista on trooppisten ja arktisten eläinten jäännösten seasta löydettävissä ihmisluita, mikä

todistaa, että ihminen asusti näillä seuduilla kaikkina sen ajanjakson myöhempien vaiheiden aikana, jolloin jäätiköt vuoroin etenivät, vuoroin vetäytyivät.

7. Jääkauden jatkuminen

61:7.1 (700.6) Koko jääkausien jakson ajan meneillään oli muitakin toimintoja, mutta pohjoisilla leveysasteilla jäätikön vaikutus jätti kaikki muut ilmiöt varjoonsa. Mikään muu maan pinnalla tapahtuva tai siihen kohdistuva toiminta ei jätä yhtä tunnusomaisia merkkejä pinnanmuodostukseen. Tunnusmerkillisiä vierinkiviä ja sellaisia pinnan rikkoutumia kuin hiidenkirnuja, järviä, siirtolohkareita ja kivimurskaa ei tavata minkään muun luonnonilmiön jäljiltä. Jään tiliin on myös laskettava ne loivat kukkulat tai maanpinnan kumpuilut, jotka tunnetaan moreeniharjuina. Ja jäätikkö siirtää edetessään joet sijoiltaan ja muuttaa koko maan kasvojenpiirteet. Vain jäätiköt jättävät jälkeensä sellaisia paljastavia aineskinostumia kuin pohja-, sivu- ja päätemoreeneja. Nämä kinostumat, eritoten pohjamoreenit, ulottuvat Pohjois-Amerikassa itärannikolta pohjoiseen ja länteen, ja niitä tavataan Euroopasta ja Siperiasta.

61:7.2 (701.1) *750 000* vuotta sitten oli neljäs jäätikkö, Pohjois-Amerikan keskimmäisen ja itäisen jääkentän yhdistymä, edennyt jo varsin pitkälle etelään; suurimmillaan se ulottui Etelä-Illinoisiin, siirsi Mississippijoen kahdeksankymmentä kilometriä lännemmäksi,

ja idän suunnalla se laajeni niinkin kauas etelään kuin Ohiojoelle ja keskiseen Pennsylvaniaan.

61:7.3 (701.2) Aasiassa Siperian jäätikkö tunkeutui etelän suunnalla kauemmaksi kuin koskaan, kun etenevä jäätikkö sen sijaan Euroopassa pysähtyi vain vähän matkan päähän Alppien muodostamasta vuoristoesteestä.

61:7.4 (701.3) *500 000* vuotta sitten, jään viidennen eteenpäintyöntymisen aikana, ihmisen evoluution kulkua joudutti uusi kehitystapahtuma. *Yhtäkkisesti* ja yhdessä sukupolvessa syntyivät ihmisen alkuperäisestä rotuhaarasta mutaation kautta kuusi värillistä rotua. Tämä on kaksin verroin tärkeä ajankohta, sillä se oli myös ajankohta, jolloin Planeettaprinssi saapui.

61:7.5 (701.4) Pohjois-Amerikassa eteenpäin vyörynyt viides jäätikkö koostui kaikkien kolmen jäätikkökeskuksen yhteishyökkäyksestä. Itäinen kieleke ulottui kuitenkin vain lyhyen matkaa St. Lawrencen laakson eteläpuolelle, eikä läntinen jäätikkökään edennyt pitkälle etelään. Mutta keskimmäinen kieleke työntyi etelään ja peitti alleen suurimman osan nykyisestä Iowan osavaltiosta. Euroopassa jään tämä invaasio ei ollut yhtä laaja kuin edellinen.

61:7.6 (701.5) *250 000* vuotta sitten alkoi kuudes ja viimeinen jääkausi. Ja siitäkin huolimatta, että pohjoiset ylängöt olivat alkaneet jossakin määrin vajota, suurin lumen kerrostuminen pohjoisille jääkentille tapahtui juuri tämän jakson aikana.

61:7.7 (701.6) Tässä invaasiossa kaikki kolme suurta jääkenttää sulautuivat yhdeksi muodostaen yhtenäisen ja suunnattoman

jäämassan, ja kaikki läntiset vuoristot olivat osallisina tässä jäätikönmuodostuksessa. Tämä oli Pohjois-Amerikan suurin jään invaasio. Jää työntyi painekeskuksestaan yli kaksituhatta neljäsataa kilometriä etelään, ja Pohjois-Amerikka koki kaikkien aikojen alhaisimmat lämpötilansa.

61:7.8 (701.7) *200 000* vuotta sitten, viimeisimmän jäätikön etenemisvaiheessa, sattui välikohtaus, jolla oli suuri vaikutus tapahtumien kulkuun Urantialla: Luciferin kapina.

61:7.9 (701.8) *150 000* vuotta sitten kuudes ja viimeinen jäätikkö saavutti laajentumisensa eteläisen ääripisteen, kun läntinen jääkieleke juuri ja juuri ylitti nykyisen Kanadan rajan, samalla kun keskimmäinen ulottui etelässä Kansasiin, Missouriin ja Illinoisiin, ja kun itäinen jäätikkö etelään työntyessään peitti alleen suurimman osan Pennsylvaniasta ja Ohiosta.

61:7.10 (701.9) Tämä oli se jäätikkö, josta työntyivät esiin ne monet ulokkeet tai jääkielekkeet, jotka antoivat hahmon nykyisille järville – niin pienille kuin suurillekin. Vetäytyessään jäätikkö sai aikaan Pohjois-Amerikan suurten järvien vesistön. Ja Urantian geologit ovat varsin tarkkaan päätelleet tämän kehityskulun eri vaiheet ja ovat aivan oikein arvelleet, että nämä vesistöt ovat laskeneet mereen eri aikoina eri kohdista: ensin Mississipinlaaksoon; sitten itään, Hudsoninlaaksoon, ja lopulta pohjoista reittiä St. Lawrenceen. Kolmekymmentäseitsemäntuhatta vuotta on kulunut siitä, kun

suurten järvien yhteen kytkeytyvä vesistö alkoi laskea mereen nykyistä Niagaran reittiä.

61:7.11 (702.1) *100 000* vuotta sitten, viimeisen jäätikön vetäytymisen aikana, alkoivat muodostua valtavat napajäätiköt, ja jäätiköitymisen keskus siirtyi huomattavasti pohjoisemmaksi. Ja niin kauan kuin napaseudut pysyvät jään peitossa, on tuskin mahdollista, että ilmaantuisi uutta jääkautta siitä riippumatta, miten maa tulevaisuudessa kohoaa tai miten merivirrat muuttuvat.

61:7.12 (702.2) Tämän viimeisen jäätikön eteneminen kesti satatuhatta vuotta ja yhtä paljon aikaa kului, ennen kuin sen vetäytyminen takaisin pohjoiseen oli päättynyt. Ilmastoltaan lauhkeat seudut ovat olleet jäättöminä hieman yli viisikymmentätuhatta vuotta.

61:7.13 (702.3) Ankara jääkausi hävitti monia lajeja ja sai aikaan perinpohjaisia muutoksia muissa. Monien lajien kantoja harvensi ankarasti edestakainen muuttoliike, jonka teki välttämättömäksi milloin etenevä, milloin vetäytyvä jäätikkö. Niihin eläimiin, jotka seurailivat jäätiköitä edestakaisin pitkin ja poikin maita ja mantuja, kuuluivat karhu, biisoni, poro, myskihärkä, mammutti ja mastodontti.

61:7.14 (702.4) Mammutti etsiytyi avoimille preerioille, mutta mastodontti piti enemmän suojaisista metsäseutujen reunamaista. Mammutti vaelteli vielä hiljattain alueella, joka ulottui Meksikosta Kanadaan; sen siperialaisesta muunnoksesta tuli karvapeitteinen. Mastodontti pysytteli elollisten joukossa Pohjois-Amerikassa aina siihen asti, kunnes punainen ihminen sen hävitti sukupuuttoon, jokseenkin niin kuin valkoinen ihminen myöhemmin tappoi biisonit.

61:7.15 (702.5) Viimeisen jäätiköitymisen aikana hevonen, tapiiri, laama ja sapelihammastiikeri kuolivat Pohjois-Amerikasta sukupuuttoon. Näiden sijalle tuli Etelä-Amerikasta laiskiaisia, vyötiäisiä ja jokisikoja.

61:7.16 (702.6) Pakon edessä tapahtunut elollisuuden muutto etenevän jään tieltä johti kasvien ja eläinten kohdalla epätavallisiin sekoittumisiin, ja viimeisen jäätikön vetäytyessä monet kasvien ja eläinten arktiset lajit jäivät saarroksiin muutamille vuorenhuipuille, jonne ne olivat siirtyneet jäätikön tuomaa hävitystä pakoon. Ja niinpä nykyään on Euroopan Alppien ylärinteiltä samoin kuin Pohjois-Amerikan Appalakkien vuoristosta löydettävissä tällaisia alkuperäisiltä sijoiltaan eksyneitä kasveja ja eläimiä.

61:7.17 (702.7) Jääkausi on viimeinen kokonaan ohitettu geologinen kausi, niin kutsuttu *pleistoseenikausi*, ja sen pituus on yli kaksi miljoonaa vuotta.

61:7.18 (702.8) *35 000* vuotta sitten suuri jääkausi päättyi muualla kuin planeetan napa-alueilla. Tämä ajankohta on myös sikäli merkittävä, että se sattuu lähelle Aineellisen Pojan ja Tyttären saapumista ja Aatamin tuomiokauden alkua, mikä karkeasti ottaen vastaa *holoseenikauden* eli jääkauden jälkeisen jakson alkamista.

61:7.19 (702.9) Tämä kertomus, joka ulottuu nisäkkäiden elollismuodon syntymästä jään vetäytymiseen ja aina historiallisiin aikakausiin saakka, käsittää lähes viidenkymmenen miljoonan vuoden aikavälin.

Kysymyksessä on viimeinen – nykyinen – geologinen kausi, ja tutkijanne tuntevat sen *kenotsooisena* eli nykykautena.

61:7.20 (702.10) [Esittänyt muuan täällä asuva Elämänkantaja.]

Luku 62

Alkuihmisen kantarodut

62:0.1 (703.1) LIKIMAIN miljoona vuotta sitten ilmaantuivat ihmiskunnan välittömät esivanhemmat kolmesta peräkkäisestä ja yhtäkkisestä mutaatiosta, jotka olivat peräisin istukallisen nisäkkään vanhasta, puoliapinan tyyppisestä rotukannasta. Näiden varhaisten puoliapinoiden hallitsevat perintötekijät olivat peräisin kehittyvän elollisplasman läntisestä – eli sittemmin amerikkalaisesta – ryhmästä. Mutta ennen kuin tästä perintöaineksesta erkani suoraan ihmisen kantamuotoihin johtava haara, se sai vahvistusta elollisuuden keskimmäisestä, Afrikassa kehittyneestä juurrutuksesta. Elämän itäisestä ryhmästä varsinaiseen ihmislajin aikaansaamiseen saatiin aineksia vain vähän tai ei ollenkaan.

1. Varhaiset puoliapinalajit

62:1.1 (703.2) Varhaiset puoliapinat, joista ihmislajin esimuodoista puhuttaessa on kysymys, eivät olleet suoranaisesti sukua jo olemassa olleille gibbonien ja apinoiden heimokunnille, joita tuolloin eli Euraasiassa ja Pohjois-Afrikassa ja joiden jälkeläisiä on säilynyt nykyaikaan asti. Ne eivät myöskään olleet nykytyyppiä edustavan puoliapinalajin jälkeläisiä, vaikka ne polveutuivat molemmille yhteisestä mutta silloin jo kauan sitten sukupuuttoon kuolleesta kantamuodosta.

62:1.2 (703.3) Samalla kun nämä varhaiset puoliapinat kehittyivät läntisellä pallonpuoliskolla, tapahtui, että ihmiskunnan nisäkäskantamuodot ilman välivaiheita muodostanut sukuhaara eriytyi Lounais-Aasiassa, keskimmäisen elollisjuurrutuksen alkuperäisellä kohdealueella, mutta sen itärajan tuntumassa. Useita miljoonia vuosia aikaisemmin olivat tyypiltään pohjoisamerikkalaiset puoliapinat vaeltaneet länteen Beringinkannaksen yli ja vähä vähältä levittäytyneet pitkin Aasian rannikkoa lounaaseen. Nämä vaeltajaheimot saapuivat viimein sille terveelliselle seudulle, joka sijaitsi silloisen laajentuneen Välimeren ja Intian niemimaan kohoavien vuoriseutujen välissä. Tällä Intian länsipuolisella maaperällä ne yhdistyivät muihin ja kehityksen kannalta suotaviin rotuaineksiin, ja näin ne perustivat ihmisrodun kantasuvun.

62:1.3 (703.4) Tuon vuoriston lounaispuolella ollut Intian merenrannikko vaipui ajan myötä vähitellen mereen, mikä eristi tämän alueen elollisuuden täydelleen muusta maailmasta. Tälle Mesopotamian tai Persian niemimaalle ei ollut muuta pääsytietä eikä

sieltä ollut myöskään muuta pakotietä kuin pohjoisen kautta, ja etelään tunkeutuvat jäätiköt sulkivat kerran toisensa jälkeen myös tämän väylän. Ja juuri täällä, siihen aikaan miltei paratiisillisella alueella, ilmaantui edellä mainituista puoliapinan tyyppisen nisäkkään valiojälkeläisistä kaksi suurenmoista ryhmää: nykyiset ihmisapinoiden heimot ja nykyinen ihmislaji.

2. Ihmisen kantanisäkkäät

62:2.1 (703.5) Runsas vuosimiljoona sitten ilmaantuivat *yhtäkkisesti* mesopotamialaiset ihmisen kantanisäkkäät, suoraan istukallisten nisäkkäiden pohjoisamerikkalaisesta puoliapinalajista polveutuneet jälkeläiset. Ne olivat vilkkaita, pieniä luontokappaleita, pituudeltaan vajaan metrin mittaisia. Ja vaikka niillä ei ollut tapana kävellä takaraajoillaan, ne pystyivät silti helposti seisomaan suorassa. Ne olivat karvaisia ja ketteriä ja lörpöttelivät apinoiden tapaan, mutta ihmisapinaheimoista poiketen ne olivat lihansyöjiä. Niillä oli kämmentä vasten kääntyvä alkeellinen peukalo, ja niiden isovarvas toimi varsin kätevänä tarttumavarpaana. Tästä ajankohdasta eteenpäin kehittivät ihmistä edeltäneet lajit toinen toisensa jälkeen tätä kämmentä vasten kääntyvää peukaloa, samalla kun niiden isonvarpaan tarttumiskyky asteittain heikkeni. Myöhemmillä apinalajeilla tarttumaisovarvas säilyi, mutta ne eivät koskaan kehittäneet sentyyppistä peukaloa kuin ihmisellä on.

62:2.2 (704.1) Nämä ihmisen kantanisäkkäät saavuttivat täysikasvuisuuden kolmi- tai nelivuotiaina, ja niiden potentiaalinen elinikä oli keskimäärin kaksikymmentä vuotta. Jälkeläisiä ne synnyttivät yleensä yhden kerrallaan, jos kohta satunnaisesti syntyi myös kaksosia.

62:2.3 (704.2) Tämän uuden lajin jäsenillä oli kaikista maan päällä siihen mennessä eläneistä eläimistä kokoonsa nähden suurimmat aivot. Niillä oli monia sellaisia tuntoja ja ne omasivat lukuisia sellaisia vaistoja, jotka olivat myöhemmin ominaisia alkukantaiselle ihmiselle. Ne olivat varsin uteliaita ja osoittivat melkoista voitonriemua jossakin hankkeessa onnistuessaan. Ruokahalu ja sukupuolinen viehtymys olivat hyvin kehittyneitä, ja selkeää sukupuolista valikointia ilmeni hienostumattomassa kosiskelussa ja kumppaninvalinnassa. Tarvittaessa ne taistelivat raivoisasti kaltaisiaan puolustaen, ja ne olivat varsin helliä perhesuhteissaan. Ne tunsivat nöyrtymystä, joka ei ollut kaukana häpeän- ja katumuksentunnosta. Puolisoaan kohtaan ne olivat erittäin helliä ja liikuttavan uskollisia, mutta jos ne olosuhteiden pakosta joutuivat erilleen, niillä oli tapana valita itselleen uusi puoliso.

62:2.4 (704.3) Pienikokoisina ja riittävän järkevinä tajuamaan metsäisen asuinympäristönsä vaarat niissä kehittyi aivan erityinen pelko, joka pani ne turvautumaan lajin elossasäilymiseen suuresti myötävaikuttaneisiin, viisaisiin varotoimenpiteisiin. Näihin varokeinoihin kuului muun muassa alkeellisten suojien kyhääminen puiden latvustoihin, mikä eliminoi monet maan pinnalla elämisen

vaarat. Ihmiskunnassa ilmenevä pelkäämisalttius on peräisin erityisesti näiltä ajoilta.

62:2.5 (704.4) Näissä kantanisäkkäissä kehittyi enemmän heimohenkeä kuin oli esiintynyt milloinkaan aikaisemmin. Ne olivat tosiaankin erittäin laumahakuisia, mutta siitä huolimatta äärimmäisen taistelunhaluisia, aina kun niiden vakiintuneeseen elämäntapaan kuuluvia tavanomaisia puuhia jollakin tavoin häirittiin, ja pahasti suuttuessaan ne osoittivat tulista mielenlaatua. Niiden sotaisa luonne palveli kuitenkin hyvää tarkoitusta; korkeammantasoiset ryhmät kävivät siekailematonta sotaa alemmantasoisia naapureitaan vastaan, ja näin tämä laji valikoivan eloonjäämisen myötä parani vähitellen laadullisesti. Eikä aikaakaan, kun ne hallitsivat tämän seudun pienempien luontokappaleiden elämää, ja hyvin harvat niitä vanhemmista, lihaasyömättömistä apinan kaltaisista heimoista säilyivät lajien joukossa.

62:2.6 (704.5) Yli tuhannen vuoden ajan nämä aggressiiviset pieneläimet lisääntyivät lukumääräisesti ja levisivät eri puolille Mesopotamian niemimaata, samalla kun ne fyysiseltä tyypiltään ja yleiseltä älykkyydeltään kaiken aikaa laadullisesti kohenivat. Ja tasan seitsemänkymmentä sukupolvea sen jälkeen, kun tämä heimo oli saanut alkunsa korkeimmantyyppisestä puoliapinakantaisästään, sattui seuraava käänteentekevä kehitystapahtuma: Urantian ihmisten evoluutioon tämän jälkeen kuuluvan elintärkeän välivaiheen esivanhempien *yhtäkkinen* eriytyminen.

3. Välinisäkkäät

62:3.1 (704.6) Jo ihmisen kantanisäkkäiden kehityksen alkuvaiheessa näiden vilkkaiden luontokappaleiden erään valioparistokunnan puunlatvusmajassa syntyi kaksoset, toinen koiras ja toinen naaras. Esivanhempiinsa verrattuina ne olivat todella kauniita pikku olentoja. Niiden ruumista peitti vain vähäinen karvoitus, mutta se ei ollut mikään haitta, eliväthän ne lämpimässä ja tasaisessa ilmanalassa.

62:3.2 (705.1) Nämä lapset kasvoivat vähän yli sadankahdenkymmenen senttimetrin pituisiksi. Ne olivat kaikin tavoin vanhempiaan kookkaampia, niiden jalat olivat pitemmät ja käsivarret lyhyemmät. Niiden peukalot kääntyivät miltei täysin kämmentä vasten. Näin niiden peukalo soveltui jokseenkin yhtä hyvin erilaisiin tehtäviin kuin nykyihmisen peukalo. Ne kävelivät pystyasennossa, sillä niiden jalat soveltuivat kävelemiseen miltei yhtä hyvin kuin myöhempien ihmisrotujen jalat.

62:3.3 (705.2) Ihmisiin verrattuina niiden aivot olivat alemmantasoiset ja pienemmät, mutta paljon korkeammantasoiset ja suhteellisesti paljon suuremmat kuin niiden esivanhempien aivot. Kaksoset osoittivat jo varhain korkeampaa älykkyyttä, ja pian ne tunnustettiinkin koko kantanisäkkäiden heimon johtajiksi, jotka todellakin pystyttivät primitiivisen sosiaalisen organisaation ja loivat alkeellisen taloudellisen työnjaon. Nämä veli ja sisar pariutuivat, ja kohta niillä oli ilonaan suuresti kaltaistensa lasten

kaksikymmenyksipäinen joukko, jonka jäsenet olivat kaikki yli satakaksikymmentä senttimetriä pitkiä ja kaikin tavoin esivanhempiensa lajia verrattomampia. Tästä uudesta ryhmästä muodostui välinisäkkäiden kantajoukko.

62:3.4 (705.3) Kun tämä uusi ja korkeatasoisempi ryhmä kasvoi lukumäärältään suureksi, puhkesi sota, säälimätön sota. Ja kun kauhistuttava taistelu oli ohitse, ei henkiin ollut jäänyt ainoatakaan yksilöä aiemmasta kantarodusta. Tämän lajin lukumäärältään vähäisempi, mutta voimakkaampi ja älykkäämpi sivuhaara oli jäänyt eloon kantamuotonsa kustannuksella.

62:3.5 (705.4) Ja tämän jälkeen tästä luontokappaleesta tuli lähes viidentoistatuhannen vuoden ajaksi (kuusisataa sukupolvea) tämän maailmankolkan kauhu. Kaikki entisaikojen suuret ja vahingolliset eläimet olivat tuhoutuneet. Näiden seutujen syntyperäiset suureläimet eivät olleet lihansyöjiä, eivätkä kissojen heimon suuremmat lajit – leijonat ja tiikerit – olleet vielä tunkeutuneet tähän maan päällä omalaatuisen suojaisaan turvapaikkaan. Siksi näistä välinisäkkäistä kehittyi rohkeita olentoja, jotka alistivat valtaansa koko oman nurkkauksensa luomakunnasta.

62:3.6 (705.5) Kantalajiinsa verrattuina välinisäkkäät edustivat joka suhteessa laadullista parannusta. Jopa niiden odotettavissa ollut elinikäkin oli pitempi ollessaan noin kaksikymmentäviisi vuotta. Tässä uudessa lajissa ilmeni koko joukko alkeellisia ihmisen rotuominaisuuksia. Jo syntymässä saamiensa, esivanhemmissaan ilmenneiden taipumusten lisäksi nämä välinisäkkäät kykenivät tietyissä vastenmielisissä tilanteissa osoittamaan inhoa. Niillä oli sen

lisäksi selvästi havaittava keräilyvietti; niillä oli tapana kätkeä ravintoa myöhempää käyttöä varten, ja ne keräsivät suurella antaumuksella sileitä ja pyöreitä vierinkiviä sekä tietyntyyppisiä pyörökiviä, jotka soveltuivat ammuksina käytettäviksi joko puolustus- tai sitten hyökkäystarkoituksessa.

62:3.7 (705.6) Nämä ihmisen välinisäkkäät osoittivat ensimmäisinä selvää taipumusta rakenteluun, minkä todistaa niiden keskinäinen kilpailu latvusmajojen ja monin tunnelein varustettujen, maanalaisten piilopaikkojen rakentamisessa. Ne olivat ensimmäinen nisäkäslaji, joka milloinkaan huolehti turvallisuudestaan rakentamalla sekä puunlatvusmajoja että maanalaisia suojia. Varsin laajalti ne hylkäsivät kasvavat puut asuinpaikkoinaan ja elivät päivät maan pinnalla ja nukkuivat yöt latvustoissa.

62:3.8 (705.7) Luonnollista tietä aikaa myöten tapahtunut runsastuminen johti lopulta vakavaan kilpailuun ravinnosta ja taisteluun sukupuolikumppaneista, mikä kaikki vei toistuviin, kaikille osapuolille tuhoisiin taisteluihin. Nämä taistelut olivat vähällä hävittää koko lajin. Tällaiset kamppailut jatkuivat niin kauan, että elossa oli enää alle sadan yksilön ryhmä. Mutta lopulta rauha taas palasi, ja tämä yksinäinen eloon jäänyt heimokunta rakensi uudestaan puunlatvamakuukamarinsa ja aloitti taas kerran normaalin ja puolittain rauhanomaisen olemassaolonsa.

62:3.9 (705.8) Kykenette tuskin käsittämään, miten täpärästi teidän ihmistä edeltäneet esivanhempanne välttyivät aina silloin tällöin uhanneelta sukupuuttoon kuolemiselta. Jos koko ihmiskunnan kantaisäsammakko olisi eräässä tilanteessa hypännyt viisi

senttimetriä lyhyemmän loikan, koko evoluution kulku olisi muuttunut merkittävästi. Välittömästi kantanisäkäslajia edeltäneen puoliapinaemon elämä oli hiuskarvan varassa peräti viisi kertaa, ennen kuin se synnytti uuden ja korkeamman nisäkäslajin isän. Mutta kaikkein lähimpänä tuhoa oltiin silloin, kun salama iski puuhun, jossa kädelliskaksosten tuleva emo nukkui. Nämä molemmat välinisäkäsvanhemmat joutuivat pahan järkytyksen valtaan ja saivat vakavia palovammoja. Sama taivaalta iskenyt salama tappoi kolme niiden seitsemästä lapsesta. Nämä kehittyvät eläimet olivat miltei taikauskoisia. Tämä pariskunta, jonka latvusmajaan salama oli iskenyt, oli itse asiassa välinisäkäslajin edistyneempää ryhmää johtava pari. Ja heidän esimerkkiään seuraten yli puolet heimoyhteisöstä, johon kuuluivat tavallista älykkäämmät perhekunnat, muutti yli kolmen kilometrin päähän tuosta paikasta ja ryhtyi rakentamaan uusia puunlatvusmajoja ja uusia maasuojia – väliaikaisia piilopaikkoja äkillisen vaaran varalta.

62:3.10 (706.1) Pian kotinsa valmistumisen jälkeen tämä pariskunta, lukemattomien taistojen veteraanipari, havaitsi olevansa kaksosten ylpeät vanhemmat, kaksosten, jotka olivat siihen mennessä maailmaan syntyneistä eläimistä kiinnostavimmat ja tärkeimmät, sillä ne olivat uuden lajin, *kädellisten*, ensimmäiset yksilöt. Tämä laji oli seuraava elintärkeä vaihe ihmiseen johtavassa evoluutiossa.

62:3.11 (706.2) Yhtä aikaa näiden kädelliskaksosten syntymän kanssa syntyi kaksoset toisellekin pariskunnalle – välinisäkäsheimon erityisen takapajuisille urokselle ja naaraalle, parille, joka oli sekä mieleltään että fysiikaltaan alemmantasoinen. Nämä kaksoset, koiras

ja naaras, eivät välittäneet tehdä valloituksia; ne huolehtivat vain ravinnon hankkimisesta, ja koska ne eivät tavallisesti syöneet lihaa, ne kadottivat pian kaiken kiinnostuksen saalistukseen. Näistä kehityksessä jälkeenjääneistä kaksosista tuli nykyisten ihmisapinaheimojen perustanlaskijat. Niiden jälkeläiset etsiytyivät lämpimämmille, eteläisille seuduille, jossa ilmanala oli lauhkea ja jossa oli tarjolla runsaasti trooppisia hedelmiä. Siellä ne ovat jatkaneet eloaan suunnilleen niin kuin ne elivät puheena olevana aikana – lukuun ottamatta niitä sukuhaarautumia, jotka pariutuivat jo olemassa olleiden gibboni- ja apinalajien kanssa ja jotka ovat sen seurauksena huomattavasti taantuneet.

62:3.12 (706.3) Ja on siis helppo todeta, että ihminen ja apina ovat sukua toisilleen vain sikäli, että kumpikin polveutuu välinisäkkäistä, heimosta, jossa tapahtui kahden kaksosparin samanaikainen syntymä ja myöhempi eriytyminen. Alemmantasoisen parin kohtaloksi tuli tuottaa nykyistyyppiset apinat: paviaanit, simpanssit ja gorillat; korkeammantasoisen pariskunnan kohtalona taas oli jatkaa sitä ylöspäin suuntautunutta haaraa, josta kehittyi lopulta itse ihminen.

62:3.13 (706.4) Nykyinen ihminen ja ihmisapinat todellakin polveutuvat samasta heimokunnasta ja samasta lajista, mutta eivät samoista vanhemmista. Ihmisen esivanhemmat polveutuvat suoraan tämän välinisäkkäiden heimon valikoituneen jäännöksen korkeammista rotuaineksista, kun sitä vastoin nykyiset ihmisapinat (tietyntyyppisiä, jo aiemmin olemassa olleita puoliapinoita, gibboneja, apinoita ja muita apinankaltaisia eläimiä lukuun

ottamatta) ovat tämän välinisäkkäiden ryhmän kaikkein heikkotasoisimman pariskunnan jälkeläisiä, pariskunnan, joka heimonsa viimeisen raivokkaan taistelun aikana säilyi hengissä vain piilottelemalla yli kahden viikon ajan maanalaisessa ruokavarastossa ja tulemalla esiin, vasta kun vihollisuudet olivat varmasti ohitse.

4. Kädelliset

62:4.1 (706.5) Palaamme takaisin verrattomien kaksosten – koiraan ja naaraan – syntymiseen välinisäkkäiden heimokunnan kahdelle johtavalle jäsenelle: Nämä eläinlapset olivat epätavallista joukkoa; niillä oli vanhempiaankin vähemmän karvoitusta, ja jo hyvin nuorina ne halusivat välttämättä kävellä pystyasennossa. Niiden esivanhemmat olivat toki aina oppineet kävelemään takaraajojensa varassa, mutta nämä kädelliskaksoset seisoivat pystyssä alusta alkaen. Ne kasvoivat yli puolentoista metrin mittaisiksi, ja niiden pää kasvoi suuremmaksi kuin muilla heimon jäsenillä. Vaikka ne jo varhain oppivat vaihtamaan viestejä keskenään merkkejä ja ääniä käyttämällä, ne eivät koskaan kyenneet saamaan omaa väkeään ymmärtämään näitä uusia symboleja.

62:4.2 (707.1) Noin neljäntoista vuoden ikäisinä ne pakenivat heimonsa luota ja vaelsivat länteen perustamaan oman perheensä ja uuden kädellisten lajin. Nämä uudet luontokappaleet on varsin sattuvasti nimetty *primaateiksi* eli kädellisiksi[4], sillä ne olivat itsensä ihmissuvun suorat ja välittömät eläinkantamuodot.

62:4.3 (707.2) Kädelliset siis ottivat haltuunsa alueen Mesopotamian niemimaan länsirannikolta, joka niemimaa silloin työntyi eteläiseen mereen, kun taas niille läheistä sukua olevat, mutta vähemmän älykkäät heimokunnat elivät niemimaan kärjessä ja pitkin sen itärannikkoa.

62:4.4 (707.3) Edeltäjiinsä, välinisäkkäisiin, verrattuina kädelliset olivat enemmän ihmisen kuin eläimen kaltaisia. Tämän uuden lajin luuston mittasuhteet olivat varsin samankaltaiset kuin alkukantaisten ihmisrotujen vastaavat mittasuhteet. Ihmiselle ominaiset käden ja jalan muoto olivat jo täysin kehittyneet, ja nämä olennot pystyivät kävelemään ja jopa juoksemaan yhtä hyvin kuin kuka tahansa niiden myöhempi ihmisjälkeläinen. Puissaelämisen ne suurelta osin hylkäsivät, vaikka ne vielä turvallisuussyistä vetäytyivätkin puunlatvaan yöksi; varhaisempien esi-isiensä tavoin pelolla oli niihin huomattava vaikutus. Enentynyt käsien käyttö edisti merkittävästi niiden synnynnäisten järjenlahjojen kehittymistä, mutta niillä ei vielä ollut sellaista mieltä, jota reaalisesti olisi voitu pitää ihmismielenä.

62:4.5 (707.4) Vaikka kädelliset tunne-elämänsä luonteen puolesta erosivatkin vain vähän esivanhemmistaan, ne osoittivat kaikissa taipumuksissaan enemmän ihmismäisyyttä. Ne olivat todellakin oivallisia ja verrattomia eläimiä, jotka aikuistuivat noin kymmenvuotiaina ja joiden luonnollinen elinikä oli noin neljäkymmentä vuotta. Toisin sanoen ne olisivat saattaneet elää tuohon ikään asti, jos niitä olisi kohdannut luonnollinen kuolema, mutta noina varhaisina aikoina perin harvat eläimet kokivat

luonnollisen kuoleman. Taistelu olemassaolosta oli siihen kerta kaikkiaan liian ankara.

62:4.6 (707.5) Ja sitten, lähes yhdeksänsataa sukupolvea jatkuneen kehittymisen jälkeen, kun oli kulunut suunnilleen kaksikymmentäyksituhatta vuotta ihmisen kantanisäkkään ilmaantumisesta, syntyi kädellisistä *yhtäkkiä* kaksi tavatonta olentoa: ensimmäiset varsinaiset ihmiset.

62:4.7 (707.6) Kehityksen kulku oli siis sellainen, että pohjoisamerikkalaisesta puoliapinalajista polveutuneista ihmisen kantanisäkkäistä saivat alkunsa ihmisen välinisäkkäät, ja nämä välinisäkkäät vuorostaan tuottivat itseään korkeammalla tasolla olleet kädelliset, joiden keskuudesta tulivat alkukantaisen ihmisrodun välittömät esivanhemmat. Kädellisten heimot olivat viimeinen elintärkeä rengas ihmisen evoluutiossa, mutta vajaan viidentuhannen vuoden kuluttua näistä epätavallisista heimokunnista ei ollut jäljellä ainoatakaan yksilöä.

5. Ensimmäiset ihmisolennot

62:5.1 (707.7) Kahden ensimmäisen ihmisen syntymästä on vuodesta 1934 jKr. laskettuna kulunut täsmälleen 993 419 vuotta.

62:5.2 (707.8) Nämä kaksi ainutlaatuista olentoa olivat kiistatta ihmisiä. Heillä oli monien esivanhempiensa tavoin täysin ihmiselle ominaiset peukalot, samalla kun heidän jalkateränsä olivat aivan

yhtä täysin kehittyneet kuin nykyisten ihmisrotujen jalat. He olivat kävelijöitä ja juoksijoita, eivät kiipeilijöitä; isonvarpaan tartuntatehtävä oli kadonnut, tyystin hävinnyt. Kun vaaratilanne ajoi heidät puiden latvustoon, he kiipesivät sinne aivan kuten kiipeäisivät nykyajan ihmiset. Heillä oli tapana kiivetä karhun tavoin puun runkoa pitkin, eikä niin kuin simpanssi tai gorilla kiipeäisi: itsensä oksalta toiselle heilauttamalla.

62:5.3 (708.1) Nämä ensimmäiset ihmisolennot (ja heidän jälkeläisensä) saavuttivat täysikasvuisuuden kahdentoista ikäisinä, ja heidän potentiaalinen elinikänsä oli suunnilleen seitsemänkymmentäviisi vuotta.

62:5.4 (708.2) Näissä ihmiskaksosissa ilmeni jo varhain useita uusia tunnetiloja. He tunsivat ihailua sekä esineitä että muita olentoja kohtaan ja olivat melkoisen turhamaisia. Mutta merkittävin edistysaskel tunne-elämän kehityksessä oli aidosti ihmiselle ominaisten, uusien palvonnallisten tuntemusten ryhmän yhtäkkinen ilmaantuminen. Tähän ryhmään kuuluivat kunnioittava pelko, kunnioituksellinen arvonanto, nöyryys ja jopa alkeellinen kiitollisuuden muoto. Pelko, johon liittyi tietämättömyys luonnonilmiöistä, oli jo synnyttämäisillään alkukantaisen uskonnon.

62:5.5 (708.3) Tällaisten inhimillisten tunteiden lisäksi näissä alkukantaisissa ihmisissä ilmeni alkeellisessa muodossa myös monia erittäin kehittyneitä tunnetiloja. Heillä oli lieviä säälin, häpeän ja paheksunnan tuntemuksia, ja he kokivat rakkauden, vihan ja kostonhalun tunteet väkevästi. He olivat myös alttiita ilmeisille kateuden tuntemuksille.

62:5.6 (708.4) Nämä ensimmäiset kaksi ihmistä, kaksoset, olivat kädellisvanhemmilleen melkoinen koettelemus. He olivat niin uteliaita ja seikkailunhaluisia, että olivat monet kerrat menettää henkensä jo ennen yhdeksättä ikävuottaan. Niinpä he jo kahdentoistaikäisinä olivatkin yltä päältä arpien peitossa.

62:5.7 (708.5) Jo varsin varhain he oppivat viestimään sanallisesti. Yhdenteentoista ikävuoteensa mennessä he olivat kehittäneet puolen sataa ajatuskokonaisuutta käsittävän, entistä paremman merkki- ja sanakielen sekä kehittäneet ja suuresti laajentaneet esi-isiensä alkeellista viestintämenetelmää. Mutta vaikka he miten ankarasti yrittivät, he eivät kyenneet opettamaan vanhemmilleen uusista merkeistään ja symboleistaan kuin muutaman.

62:5.8 (708.6) Noin yhdeksän vuoden ikäisinä he eräänä kirkkaana päivänä kulkivat jokivartta alas ja pitivät keskenään tärkeän neuvottelun. Jokainen Urantialle sijoitettu taivaan älyllinen olento, minä heidän mukanaan, oli paikalla tarkkailemassa, mitä tässä keskipäivän kohtauksessa tapahtuisi. Tuona ikimuistettavana päivänä he pääsivät yhteisymmärrykseen siitä, että he eläisivät toistensa seurassa ja toisilleen, ja tämä oli ensimmäinen niistä lukuisista samankaltaisista sopimuksista, jotka lopulta huipentuivat päätökseksi paeta alemmantasoisten eläintoverien luota ja vaeltaa pohjoiseen tietämättä alkuunkaan sillä tavoin perustavansa ihmisten sukukunnan.

62:5.9 (708.7) Vaikka kaikki kannoimme erittäin suurta huolta siitä, mitä nämä kaksi pientä villi-ihmistä olivat suunnittelemassa, emme kyenneet säätelemään heidän mielensä työskentelyä; emme

vaikuttaneet – emmekä voineet vaikuttaa – mielivaltaisesti heidän päätöksiinsä. Mutta planetaarisen toiminnan sallimissa puitteissa me, Elämänkantajat työtovereinemme, toimimme liitossa johdattaaksemme ihmiskaksoset pohjoiseen, kauas karvaisista ja osin puun oksilla asuvista heimolaisistaan. Ja niin kaksoset oman älykkään valintansa perusteella todellakin *muuttivat pois*, ja meidän ohjauksemme ansiosta he vaelsivat *pohjoiseen*, syrjäiselle seudulle, jossa he välttyivät siltä biologisen taantumisen mahdollisuudelta, jota sekoittuminen kädellisheimoihin kuuluviin alemmantasoisiin sukulaisiin olisi merkinnyt.

62:5.10 (708.8) Vähän ennen lähtöään kotimetsistä he menettivät eräässä gibbonien hyökkäyksessä emonsa. Vaikkei emo omannutkaan lastensa älykkyyttä, se tunsi silti hyvinkin kunnioitettavaa, näille nisäkkäille ominaista verratonta kiintymystä jälkeläisiinsä, ja se uhrasi pelotta henkensä koettaessaan pelastaa tämän ihmeellisen lapsiparin. Eikä emon uhri ollut turha, sillä se piti vihollisen loitolla niin kauan, että isä saapui apuvoimien kera ja ajoi tunkeilijat tiehensä.

62:5.11 (709.1) Pian sen jälkeen kun tämä nuori pariskunta hylkäsi heimolaisensa perustaakseen ihmisten sukukunnan, heidän kädellisisänsä vaipui lohduttomuuteen, sen sydän murtui. Se ei suostunut syömään edes, kun sen muut lapset kantoivat sille ruokaa. Menetettyään lahjakkaat jälkeläisensä elämä tavallisten heimolaisten keskuudessa ei sen mielestä tuntunut enää elämisen arvoiselta. Niinpä se vaelsi metsään, jossa vihamieliset gibbonit kävivät sen kimppuun ja mukiloivat sen kuoliaaksi.

6. Ihmismielen evoluutio

62:6.1 (709.2) Me, Urantian Elämänkantajat, olimme suorittaneet valppaasti odottaen pitkää vartiotehtävämme siitä päivästä alkaen, jolloin juurrutimme elollisplasman planeetan vesiin, ja siksi ensimmäisten reaalisesti älyllisten ja tahdollisten olentojen ilmaantuminen tuotti meille luonnollisestikin suurta iloa ja verratonta tyydytystä.

62:6.2 (709.3) Olimme tarkkailleet kaksosten mielen kehitystä tekemällä havaintoja niiden seitsemän mielenauttajahengen toiminnoista, jotka osoitettiin Urantialle planeetallesaapumisemme aikoihin. Planeetan elollisuuden koko pitkän evolutionaarisen kehityksen ajan nämä väsymättömät mielenhoivaajat olivat kaiken aikaa tuoneet julki, että niiden oli vaihe vaiheelta yhä helpompi saada yhteys yhä korkeammantasoisiksi kehittyvien eläinlajien kerta kerralta laajempaan aivokapasiteettiin.

62:6.3 (709.4) Alkuaikojen eläinten vaistojen- ja refleksienvaraiseen käyttäytymiseen pystyi vaikuttamaan ensin vain *intuition henki*. Korkeampien lajien eriytymisen myötä *ymmärryksen henki* kykeni antamaan tällaisille luontokappaleille kyvyn ajatuskuvien spontaaniin yhdistelyyn. Vähän myöhemmin havaitsimme *rohkeuden hengen* olevan toiminnassa; kehittyvissä eläimissä kehkeytyi todellakin muodoltaan alkeellista, suojelevaa minätietoisuutta. Kun eri nisäkäsryhmät olivat ilmaantuneet, havaitsimme, että *tiedon henki* oli tulossa yhä laajemmin esille. Ja

korkeampien nisäkkäiden evoluutio toi muassaan *neuvon hengen* toiminnan ja siitä seuraavan laumavaiston kehittymisen samoin kuin primitiivisen sosiaalisen kehityksen ensimmäiset idut.

62:6.4 (709.5) Koko matkan ihmisen kantanisäkkäistä välinisäkkäisiin ja lopulta kädellisiin olimme yhä suuremmassa määrin panneet merkille, kuinka viiden ensimmäisen auttajahengen toiminta lisääntyi. Mutta kumpikaan jäljellä olevista – korkeimmista mielenhoivaajista – ei ollut koskaan kyennyt toimimaan Urantian tyyppiä olevassa evolutionaarisessa mielessä.

62:6.5 (709.6) Kuvitelkaa iloamme, kun eräänä päivänä – kaksoset olivat silloin suunnilleen kymmenen vuoden ikäisiä – *palvonnan henki* sai ensimmäisen yhteytensä naispuolisen kaksosen ja vähän sen jälkeen miespuolisen kaksosen mieleen. Tiesimme silloin, että jokin, joka oli hyvin läheistä sukua ihmismielelle, oli lähestymässä huipennustaan. Ja kun he noin vuotta myöhemmin pohdiskelevan ajatustyön ja määrätietoisen päätöksenteon seurauksena päättivät paeta kotoa ja vaeltaa pohjoiseen, silloin *viisauden henki* alkoi toimia Urantialla ja näissä kahdessa nyt tunnustetussa ihmismielessä.

62:6.6 (709.7) Seurasi välitön ja kokonaan uudenlainen seitsemän mielenauttajahengen mobilisaatio. Olimme täynnä odotusta; tajusimme, että pitkään odotettu hetki lähestyi; tiesimme olevamme sen pitkällisen ponnistelumme tulosten esiin puhkeamisen kynnyksellä, jonka tarkoituksena oli ollut kehittää Urantialle tahdollisia luotuja.

7. Asutuksi maailmaksi tunnustaminen

62:7.1 (709.8) Eikä meidän kauan tarvinnutkaan odottaa. Puolilta päivin kaksosten karkaamista seuranneena päivänä toimeenpantiin Urantian planetaarisessa vastaanottopisteessä ensimmäinen universumin yhteyspiirisignaalien koelähetys. Olimme tietenkin kaikki kiihdyksissä käsittäessämme suurtapahtuman olevan ovella, mutta koska tämä maailma oli elollisuuden kokeiluasema, meillä ei ollut vähäisintäkään käsitystä siitä, miten meille planeetan älyllisen elollisuuden tunnustamisesta itse asiassa tiedotettaisiin. Mutta jännityksemme ei jatkunut pitkään. Kolmantena päivänä kaksosten karkumatkan jälkeen, ja ennen Elämänkantajakunnan lähtöä, tänne saapui planeetan ensimmäisen yhteyspiirin perustamisesta huolehtinut Nebadonin arkkienkeli.

62:7.2 (710.1) Urantialla vietettiin ikimuistettavaa päivää, kun pieni ryhmämme kerääntyi planeetan avaruusviestintänavan ympärille ja vastaanotti Salvingtonista ensimmäisen viestin planeetan hetki sitten asetetun mielipiirin kautta. Ja tämä arkkienkelikunnan päällikön sanelema ensimmäinen viesti kuului:

62:7.3 (710.2) ”Urantialla oleville Elämänkantajille – Tervehdys! Välitämme vakuutuksen Salvingtonissa, Edentiassa ja Jerusemissa vallitsevasta suuresta mielihyvästä sen johdosta, että Nebadonin päämajassa on rekisteröity signaali, joka kertoo Urantialla olevaksi tahdollisen olennon arvoaseman mukaista luodun olennon mieltä. Kaksosten määrätietoinen päätös paeta pohjoiseen ja pitää

jälkeläisensä erillään alemmantasoisista esivanhemmistaan on pantu merkille. Kysymyksessä on ensimmäinen mielen – ihmistyyppiä olevan mielen – tekemä päätös Urantialla, ja se rakentaa automaattisesti sen viestintäpiirin, jonka kautta tämä ensimmäinen tunnustamisviesti välitetään.”

62:7.4 (710.3) Seuraavaksi tätä uutta yhteyspiiriä myöten saapuivat Edentian Kaikkein Korkeimpien terveiset, joihin sisältyi ohjeita Urantialla asuville Elämänkantajille. Ohjeissa meitä kiellettiin puuttumasta siihen elollisuuden kantamuotoon, jonka olimme rakentaneet. Meille annettiin ohjeeksi olla sekaantumatta ihmisen edistymistä koskeviin asioihin. Tästä ei tulisi tehdä sellaista johtopäätöstä, että Elämänkantajat joskus mielivaltaisesti ja mekaanisesti puuttuisivat planetaaristen evoluutiosuunnitelmien luonnolliseen toteutumiseen, sillä sellaista me emme tee. Mutta aina tähän aikaan saakka meillä oli ollut lupa muokata ympäristöä ja suojata elämänplasmaa erityisellä tavalla, ja juuri tämän erityisen, mutta täysin luonnollisen, valvonnan oli nyt määrä päättyä.

62:7.5 (710.4) Ja tuskin olivat Kaikkein Korkeimmat lopettaneet puheensa, kun Luciferin, Satanian järjestelmän silloisen hallitsijan, kaunis sanoma alkoi saapua planeetalle. Elämänkantajat kuulivat nyt oman päällikkönsä terveiset ja saivat häneltä luvan palata Jerusemiin. Tämä Luciferilta tullut sanoma sisälsi virallisen hyväksymisen sille työlle, jonka Elämänkantajat olivat Urantialla suorittaneet, ja se vapautti meidät kaikesta arvostelusta, jota mahdollisesti tulevaisuudessa esitettäisiin suorittamiamme ponnistuksia kohtaan niiden nebadonilaisten elollisuuden

rakennuskaavojen parantamiseksi, jotka on vahvistettu Satanian järjestelmää varten.

62:7.6 (710.5) Nämä Salvingtonista, Edentiasta ja Jerusemista saapuneet sanomat merkitsivät muodollisesti sitä, että Elämänkantajien aikakaudesta toiseen jatkunut planeetan valvonta päättyi. Olimme olleet palveluvuorossa aikakaudesta toiseen ainoina apulaisinamme seitsemän mielenauttajahenkeä ja Fyysiset Päävalvojat. Ja nyt kun tahto eli kyky tehdä päätös palvonnan ja ylöspäinponnistelun hyväksi, oli tullut julki planeetan evolutionaarisissa luoduissa, käsitimme, että työmme oli tehty, ja ryhmämme valmistautui poistumaan. Koska Urantia on elämään kohdistuvien muuntelujen maailma, meille myönnettiin lupa jättää Urantialle kaksi vanhempaa Elämänkantajaa ja kaksitoista avustajaa. Minut valittiin yhdeksi tämän ryhmän jäseneksi, ja olen ollut siitä lähtien Urantialla.

62:7.7 (710.6) Täsmälleen 993 408 vuotta sitten (laskettuna vuodesta 1934 jKr.) Urantia tunnustettiin virallisesti Nebadonin universumiin kuuluvaksi ihmisten asuttamaksi planeetaksi. Biologinen evoluutio oli jälleen kerran yltänyt tahdollisen olennon arvoaseman omaaville inhimillisille tasoille; ihminen oli saapunut Satanian planeetalle 606.

62:7.8 (710.7) [Esittänyt Urantialla asuva nebadonilainen Elämänkantaja.]

[4]: 62:4.2 Kädelliset eli esimyseläimet; tieteell. ja engl. nimi 'primates' on johdettu latinan sanasta, joka tarkoittaa 'arvoasteikossa ensimmäinen'.

Luku 63

Ensimmäinen ihmisperhe

63:0.1 (711.1) URANTIA rekisteröitiin asutuksi maailmaksi, kun ensimmäiset kaksi ihmistä, edellä mainitut kaksoset, olivat yhdentoista vuoden ikäisiä, ja ennen kuin heistä oli tullut varsinaisten ihmisten toisen sukupolven esikoisen vanhempia. Ja arkkienkelin Salvingtonista lähettämä viesti tässä planeetan virallisessa rekisteröimistilaisuudessa päättyi seuraaviin sanoihin:

63:0.2 (711.2) ”Ihmismieli on ilmaantunut Satanian 606:lle, ja kutsuttakoon näitä uuden rodun kantavanhempia nimillä *Andon* ja *Fonta*. Ja kaikki arkkienkelit rukoilevat, että näille luoduille annettaisiin kohta se lahja, että Universaalisen Isän henki asettuu heihin henkilökohtaisesti.”

63:0.3 (711.3) Andon on nebadoninkielinen nimi, joka merkitsee ”ensimmäinen Isän kaltainen luotu, joka osoittaa inhimillistä täydellisyyden kaipuuta”. Fonta merkitsee ”ensimmäinen Pojan kaltainen luotu, joka osoittaa inhimillistä täydellisyyden kaipuuta”. Andon ja Fonta eivät tulleet tuntemaan näitä nimiä, ennen kuin ne

annettiin heille hetkellä, jolloin he fuusioituivat Ajatuksensuuntaajaansa. Koko sen ajan, jonka he viettivät kuolevaisina Urantialla, he kutsuivat toisiaan nimillä Sonta-an ja Sonta-en. Sonta-an tarkoittaa ”äidin rakastama”, Sonta-en merkitsee ”isän rakastama”. He antoivat toisilleen nämä nimet, ja niiden merkitys kertoo heidän keskinäisestä kunnioituksestaan ja rakkaudestaan.

1. Andon ja Fonta

63:1.1 (711.4) Andon ja Fonta olivat monissa suhteissa merkityksellisin maan päällä koskaan eläneistä ihmispareista. Tämä ihmeellinen pariskunta, nämä koko ihmiskunnan varsinaiset vanhemmat, olivat monia heistä suoraan polveutuneita jälkeläisiä kaikin tavoin korkeammalla, ja he poikkesivat perin pohjin kaikista esivanhemmistaan, niin läheisistä kuin kaukaisistakin.

63:1.2 (711.5) Tämän ensimmäisen ihmispariskunnan vanhemmat eivät näyttäneet paljonkaan poikkeavan oman heimonsa keskitasosta, jos kohta ne kuuluivatkin sen älykkäimpiin jäseniin, siihen ryhmään, joka ensimmäisenä oppi heittämään kiviä ja käyttämään nuijaa taistelussa. Ne osasivat käyttää myös teräviä kivi-, piikivi- ja luupiikkejä.

63:1.3 (711.6) Vielä vanhempiensa kanssa eläessään Andon oli eläimen jänteitä käyttäen kiinnittänyt terävän piikivenkappaleen nuijan päähän, ja ainakin kymmenkunnassa tilanteessa hänellä oli suurta

hyötyä tästä aseesta, pelastihan hän sillä sekä oman henkensä että yhtä seikkailunhaluisen ja uteliaan sisarensa hengen tämän seuratessa häntä uskollisesti kaikille hänen tutkimusretkilleen.

63:1.4 (711.7) Andonin ja Fontan päätös paeta kädellisheimojen piiristä osoittaa sellaista mielen laadukkuutta, joka oli paljon niin monille heidän myöhemmille jälkeläisilleen ominaisen alemmantasoisen älykkyyden yläpuolella, nämä kun alentuivat parittelemaan ihmisapinaheimoihin kuuluvien takapajuisten serkkujensa kanssa. Mutta kun he epämääräisesti tunsivat olevansa jotakin enemmän kuin pelkkiä eläimiä, se johtui siitä, että heillä oli persoonallisuus, ja sitä lisäsi heihin asettuneen Ajatuksensuuntaajan läsnäolo.

2. Kaksosten pakomatka

63:2.1 (712.1) Päätettyään paeta pohjoiseen Andon ja Fonta antoivat joksikin aikaa myöten peloilleen, varsinkin pelolleen tuottaa mielipahaa isälleen ja lähimmälle perheyhteisölleen. He aavistivat vihamielisten sukulaisten käyvän heidän kimppuunsa, ja näin he tiedostivat joutuvansa mahdollisesti kohtaamaan kuoleman nyt jo kateellisten heimolaistensa käsissä. Kaksoset olivat nuoruusiässään viihtyneet enimmän aikaa toistensa seurassa, eivätkä he sen vuoksi olleet milloinkaan olleet kädellisheimoon kuuluvien eläinserkkujensa ylenmääräisessä suosiossa. Eivätkä he olleet parantaneet pisteitään

heimon silmissä silläkään, että he rakensivat itselleen erillisen ja joka suhteessa verrattoman puunlatvuskodin.

63:2.2 (712.2) Ja juuri tässä uudessa kodissa, puunlatvojen keskellä, he eräänä yönä heräsivät rajuun myrskyyn, ja pelokkaina hellästi toisiaan syleillessään he tekivät lopullisen ja peruuttamattoman päätöksensä lähteä karkuun heimon asuinpaikalta ja jättää kotoiset puunlatvat.

63:2.3 (712.3) He olivat jo valmistaneet alkeellisen puunlatvuspakopaikan noin puolen päivämatkan päähän pohjoisen suunnalla. Se oli heidän salainen ja turvallinen piilopaikkansa ensimmäiseksi kotimetsien ulkopuolella vietettäväksi päiväksi. Siitä huolimatta, että kaksoset kädellisten tavoin pelkäsivät kuollakseen olla maassa öiseen aikaan, he lähtivät kuitenkin vähän ennen pimeäntuloa vaeltamaan pohjoista kohti. Vaikka tämä öinen matkanteko vaati heiltä epätavallista rohkeutta – niin täydenkuun valossa kuin se tapahtuikin – he päättelivät aivan oikein, että heidän heimolaisensa ja sukulaisensa tällöin vähemmän todennäköisesti kaipailisivat heitä ja ajaisivat heitä takaa. Ja pian keskiyön jälkeen he pääsivät turvallisesti perille aiemmin valmistamaansa piilopaikkaan.

63:2.4 (712.4) Pohjoista kohti taivaltaessaan he löysivät pintakerrosten alta paljastuneen piikiviesiintymän ja havaitessaan monet kivet muodoltaan eri tarkoituksiin sopiviksi he poimivat niitä mukaansa vastaisen varalle. Yrittäessään lohkoa näitä piikiviä, jotta ne soveltuisivat paremmin tiettyihin tarkoituksiin, Andon huomasi kiven kipinöintiominaisuuden ja oivalsi tulenteon periaatteen. Mutta

ajatus ei sillä kertaa saanut pysyväistä sijaa hänen mielessään, olihan ilmanala edelleenkin ihanteellinen, eikä tulta juuri tarvittu.

63:2.5 (712.5) Mutta syysaurinko teki taivaalla aina vain matalamman kaaren, ja kuta pohjoisemmaksi he kulkivat, sitä kylmemmiksi yöt kävivät. Heidän oli jo ollut pakko käyttää eläinten taljoja lämmikkeinä. Ennen kuin he olivat olleet poissa kotoa täyttä kuunkiertoakaan, Andon toi kumppanilleen julki, että hän luuli voivansa piikiven avulla virittää tulen. Kahden kuukauden ajan he sitten yrittivät sytyttää tulta piikiven kipinän avulla, mutta he kokivat vain epäonnistumisia. Pariskunnalla oli tapana joka päivä iskeä kipinöitä piikivestä ja koettaa saada polttopuut syttymään. Eräänä iltana, suunnilleen auringonlaskun aikaan, oikean menetelmän salaisuus vihdoin paljastui, kun Fontan mieleen juolahti kiivetä lähellä seisovaan puuhun, josta hän otti mukaansa hylätyn linnunpesän. Pesä oli kuiva ja helposti syttyvä, ja niin se kipinän siihen osuessa hulmahti suorastaan roihuamaan. He yllättyivät ja säikähtyivät onnistumisestaan niin suuresti, että olivat vähällä päästää tulen sammumaan, mutta lisäämällä sopivaa poltettavaa nuotioon he saivat sen kuitenkin pelastetuksi. Ja sitten alkoivat koko ihmiskunnan kantavanhemmat ensimmäistä kertaa etsiä polttopuita.

63:2.6 (712.6) Tämä oli eräs heidän lyhyen mutta vaiheikkaan elämänsä riemukkaimmista hetkistä. He valvoivat koko yön ja katselivat nuotionsa palamista, samalla kun he hämärästi tajusivat tehneensä keksinnön, joka tekisi heille mahdolliseksi uhmata ilmastoa ja sillä tavoin säilyttää ikiajat riippumattomuutensa

eteläisten maiden eläinsukulaisistaan. Levättyään ja tulen lämmöstä kolmen päivän ajan nautittuaan he jatkoivat matkaansa.

63:2.7 (712.7) Andonin kädellisesivanhemmat olivat monet kerrat lisänneet puita salaman sytyttämään tuleen, mutta tämän maailman luoduilla ei ollut koskaan ennen ollut keinoa sytyttää tulta oman mielensä mukaan. Kesti silti kauan, ennen kuin kaksoset oppivat, että kuiva sammal ja muut ainekset kelpasivat sytykkeiksi siinä kuin linnunpesätkin.

3. Andonin suku

63:3.1 (713.1) Lähes kaksi vuotta ehti kulua siitä yöstä, jona kaksoset lähtivät kotoaan, ennen kuin heidän esikoisensa syntyi. He antoivat pojalle nimeksi Sontad; ja Sontad oli ensimmäinen Urantialla syntynyt olento, joka syntymänsä hetkellä käärittiin suojaaviin peitteisiin. Ihmisrotu oli saanut alkunsa, ja tämän uuden kehitystuloksen myötä ilmaantui vaisto pitää tunnollista huolta yhä avuttomammiksi käyvistä pienokaisista, mikä olikin älyllisyyden piiriin kuuluvan mielen asteittain etenevälle kehitykselle luonteenomaista sitä puhtaammin eläimelle ominaisen mielen kehitykseen verrattaessa.

63:3.2 (713.2) Andon ja Fonta saivat kaikkiaan yhdeksäntoista lasta, ja he elivät niin kauan, että ehtivät nauttia miltei puolen sadan lapsenlapsen ja puolen tusinan lapsenlapsenlapsen seurasta. Perhe asusti neljässä vierekkäisessä kalliosuojassa tai puoliluolassa, ja

kolme niistä oli yhdistetty toisiinsa käytävin, jotka oli Andonin lasten kehittelemin piikivityökaluin louhittu pehmeään kalkkikiveen.

63:3.3 (713.3) Näissä ensimmäisissä andoniiteissa ilmeni varsin selkeää sukukuntahenkeä. He metsästivät ryhmissä, eivätkä he koskaan vaellelleet kovin kauaksi kotikonnultaan. He näyttivät tajuavan, että he olivat erillinen ja ainutlaatuinen elävien olentojen ryhmä, ja että heidän sen vuoksi tuli välttää erilleenjoutumista. Epäilemättä tämä hyvin läheinen sukulaisuuden tunne johtui mieleen kohdistuneen auttajahenkien toiminnan vahvistumisesta.

63:3.4 (713.4) Andon ja Fonta eivät lakanneet uurastamasta sukukuntansa hyvinvoinnin ja kohenemisen puolesta. He elivät neljänkymmenenkahden vuoden ikään saakka, jolloin maanjäristyksen aikana heidän päälleen pudonnut kallionkieleke surmasi kummankin alleen. Heidän mukanaan menehtyi viisi heidän lastaan ja yksitoista lastenlastaan, ja kaksikymmentä heidän jälkeläistään sai vakavia vammoja.

63:3.5 (713.5) Vanhempiensa kuoltua Sontad omaksui vaikeista jalkavammoistaan huolimatta heti suvun johtajan tehtävät, ja hän sai kyvykästä apua vaimoltaan, joka oli hänen vanhin sisarensa. Ensimmäisenä tehtävänään he joutuivat vierittämään kasaan kiviä saadakseen kuolleet vanhempansa, veljensä, sisarensa ja lapsensa kunniallisesti haudatuiksi. Tälle hautaukselle ei tulisi antaa merkitystä, jota se ei ansaitse. Heidän käsityksensä elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen olivat nimittäin perin hämäriä ja

epämääräisiä, ne kun valtaosaltaan olivat peräisin heidän mielikuvituksekkaasta ja kirjavasta unimaailmastaan.

63:3.6 (713.6) Tämä Andonin ja Fontan suku pysyi koossa aina kahdenteenkymmenenteen sukupolveen asti, jolloin kilpailu ravinnosta ja yhteisön sisäiset kitkatekijät panivat alulle sen hajaantumisen.

4. Andonilaisklaanit

63:4.1 (713.7) Primitiivisellä ihmisellä – andoniiteilla – oli mustat silmät ja tumma ihonväri, jonkinlainen keltaisen ja punaisen ihonvärin sekamuoto. Melaniini on väriaine, jota on kaikkien ihmisten ihossa. Se on alkuperäinen andonilainen ihopigmentti. Yleiseltä olemukseltaan ja ihonvärinsä puolesta nämä alkuaikojen andoniitit muistuttivat enemmän nykyisiä eskimoita kuin mitään muuta nykyään elävää ihmistyyppiä. He olivat ensimmäiset olennot, jotka käyttivät eläinten taljoja suojatakseen itsensä kylmältä; karvoitusta heillä oli hieman nykypäivien ihmisten karvoitusta enemmän.

63:4.2 (713.8) Näiden alkuihmisten eläinkantamuotojen heimoelämään oli sisältynyt aavistuksenomaisesti monien sosiaalisten sovinnaistapojen ituja, ja näiden olentojen laajenevan tunne-elämän ja aivojen lisääntyneen suorituskyvyn myötä tapahtui sosiaalisessa organisaatiossa välitöntä kehittymistä, ja pantiin toimeen uusi,

sukuyhteisön sisäinen työnjako. He olivat ylen määrin hyviä matkimaan, mutta leikkimisen tarve oli vielä heikosti kehittynyt, ja huumorintaju heiltä puuttui lähes kokonaan. Alkukantainen ihminen hymyili satunnaisesti, mutta hän ei milloinkaan päästänyt ilmoille oikein sydämen pohjasta tulevaa naurua. Huumori oli vasta myöhemmän, adamiittisen rodun perintöä. Nämä alkuaikojen ihmiset eivät olleet yhtä kipuherkkiä eivätkä epämiellyttäviin tilanteisiin yhtä voimakkaasti reagoivia kuin monet myöhemmin kehittyvistä kuolevaisista. Synnytys ei ollut Fontalle eikä tämän lähimmille jälkeläisille tuskallinen eikä uuvuttava koettelemus.

63:4.3 (714.1) He olivat todella ihmeellinen heimokunta. Heimon miehet taistelivat aina sankarillisesti puolisoidensa ja jälkeläistensä turvallisuuden puolesta; heimon naiset taas omistautuivat rakastavasti lapsilleen. Mutta heidän yhteishenkensä rajoittui tyystin vain lähimpään sukuyhteisöön. He olivat erittäin uskollisia perheelleen; lapsiaan puolustaessaan he kyllä epäröimättä antoivat henkensä, mutta he eivät kyenneet käsittämään sellaista ajatusta, että he yrittäisivät tehdä maailmasta paremman paikan lastenlapsilleen. Altruismi oli ihmissydämeen vielä syntymättä, vaikka kaikki uskonnon synnylle välttämättömät emootiot näissä Urantian alkuasukkaissa jo esiintyivätkin.

63:4.4 (714.2) Nämä alkuihmiset tunsivat liikuttavaa kiintymystä tovereitaan kohtaan, eikä ole epäilystäkään siitä, etteikö heillä ollut aito, vaikkakin kypsymätön käsitys ystävyydestä. Heidän tavan takaa toistuneissa taisteluissaan alempitasoisia heimoja vastaan saattoi myöhempinä aikoina usein nähdä, miten joku näistä alkuihmisistä

kävi taistelua toisella kädellä, samalla kun hän ponnisteli yrittäessään suojella ja pelastaa vahingoittuneen soturitoverinsa. Näissä primitiivisissä kansoissa ilmenivät liikuttavana ennakkoaavistuksena monet evoluution kautta myöhemmin kehittyneet jaloimmat ja perin juurin inhimilliset ominaisuudet.

63:4.5 (714.3) Alkuperäinen andonilainen klaani pysyi saman sukuhaaran johdossa kahdenteenkymmenenteenseitsemänteen sukupolveen saakka, jolloin kaksi klaanin johtajuutta havittelevaa kilpailijaa ryhtyi taistelemaan herruudesta, sillä Sontadista suoraan polveutuneiden jälkeläisten joukossa ei ollut miespuolisia perillisiä.

63:4.6 (714.4) Ennen andonilaisklaanien laajamittaista hajaantumista näiden ihmisten aiempien viestintäponnistusten pohjalta oli kehkeytynyt varsin käyttökelpoinen kieli. Tämä kieli kehittyi jatkuvasti, ja siihen tehtiin lisäyksiä lähes päivittäin, syynä näiden aktiivisten, rauhattomien ja uteliaiden ihmisten tekemät uudet keksinnöt ja saavuttamat tulokset ympäristöön sopeutumisessa. Ja tästä kielestä tuli myöhemmin tapahtuneeseen värillisten rotujen ilmaantumiseen saakka Urantian puhekieli, alkuaikojen ihmissuvun kieli.

63:4.7 (714.5) Ajan kuluessa andonilaissukukunnat kasvoivat lukumääräisesti, ja laajenevien sukukuntien välisiin suhteisiin ilmaantui kitkaa ja toraisuutta. Alkoi olla niin, että näiden kansojen mielessä liikkui vain kaksi asiaa: eränkäynti ravinnon hankkimiseksi ja sodankäynti naapuriheimojen aiheuttaman todellisen tai luulotellun vääryyden tai loukkauksen kostamiseksi.

63:4.8 (714.6) Sukuriidat lisääntyivät, heimosotia syttyi, ja kyvykkäämpien ja edistyneempien ryhmien parhaiden ainesten keskuudessa koettiin vakavia menetyksiä. Jotkin näistä menetyksistä olivat korvaamattomia; maailma menetti ikiajoiksi joitakin kyvykkyyden ja älykkyyden osalta arvokkaimpia perintöaineksiaan. Tämä sukukuntien välinen taukoamaton sodankäynti uhkasi hävittää kokonaan tämän alkurodun ja sen primitiivisen sivilisaation.

63:4.9 (714.7) Tällaisia alkukantaisia olentoja on mahdoton saada kovinkaan kauan elämään toistensa kanssa sovussa. Ihminen polveutuu taistelevista eläimistä, ja kun sivistymättömät ihmiset joutuvat läheisiin kosketuksiin, he ärsyttävät ja loukkaavat toisiaan. Elämänkantajat tietävät tämän evolutionaaristen luotujen piirissä ilmenevän taipumuksen, ja niin he varmuuden vuoksi huolehtivat siitä, että kehittyvistä ihmisistä lopulta erottautuu vähintään kolme ja useimmiten kuusi erilaista ja erillistä rotua.

5. Andoniittien hajaantuminen

63:5.1 (715.1) Vanhimmat Andon-rodut eivät tunkeutuneet kovinkaan pitkälle Aasiaan, ja Afrikkaan ne eivät ensi alkuun menneet lainkaan. Tuolloin vallinneet maantieteelliset olosuhteet ohjasivat ne pohjoiseen, ja aina vain kauemmas pohjoiseen nämä ihmiset vaelsivat, kunnes hitaasti etenevä kolmannen jääkauden jää heidät pysäytti.

63:5.2 (715.2) Ennen kuin tämä laajalle ulottunut jäätikkö saavutti Ranskan ja Brittein saaret, Andonin ja Fontan jälkeläiset olivat tunkeutuneet aina vain lännemmäksi Eurooppaan ja perustaneet suurten jokien varsille yli tuhat erillistä asutuskeskusta. Nämä joet laskivat tuolloin vielä lämminvetiseen Pohjanmereen.

63:5.3 (715.3) Nämä andonilaisheimot olivat Ranskan ensimmäiset jokivarsiasukkaat; he asuivat Sommejoen varrella kymmeniä tuhansia vuosia. Somme on ainoa joki, jonka kulkua jäätiköt eivät muuttaneet, vaan tuohon aikaan se laski mereen suunnilleen niin kuin nykyisinkin. Ja se selittää, miksi tämän jokilaakson seutuvilta löydetään niin paljon aineistoa, joka todistaa Andonin jälkeläisten asuneen siellä.

63:5.4 (715.4) Nämä Urantian alkuasukkaat eivät olleet puissa-asujia, vaikka he hätätilanteissa yhä etsiytyivät turvaan puunlatvoihin. Normaalisti he asuivat kallionkielekkeiden tarjoamien katosten alla jokivarsilla sekä mäenrinteiden luolissa, joista oli hyvä näköala tulosuuntaan ja jotka tarjosivat suojan luonnonvoimia vastaan. Näin menetellen he saattoivat nauttia nuotioidensa tarjoamasta mukavuudesta ilman, että savusta oli liian paljon haittaa. Eivätkä he oikeastaan olleet luola-asukkaitakaan, vaikka viimeiset jäätiköt myöhempinä aikoina tunkeutuivatkin kauemmas etelään ja ajoivat heidän jälkeläisensä luoliin. He leiriytyivät mieluiten lähelle metsänreunaa ja virran äärelle.

63:5.5 (715.5) Jo varsin varhaisessa vaiheessa heistä tuli huomattavan taitavia osittain piilossa olevien asuinsijojensa kätkemisessä, ja he osoittivat melkoista taituruutta rakentaessaan kivisiä

makuukamareitaan, kuvunmuotoisia kivimajoja, joihin he ryömivät yön ajaksi. Tällaisen majan oviaukko suljettiin vierittämällä sen eteen suuri kivi, joka oli tätä tarkoitusta varten sijoitettu majan sisälle ennen kattokivien lopullista paikalleenasettamista.

63:5.6 (715.6) Andoniitit olivat pelottomia ja menestyksellisiä metsästäjiä, ja ellei oteta huomioon luonnonmarjoja ja joidenkin puiden hedelmiä, he elivät yksinomaan lihaa syömällä. Niin kuin Andon oli keksinyt kivikirveen, niin keksivät hänen jälkeläisensä jo varhaisessa vaiheessa bumerangin ja harppuunan, joita he myös käyttivät tehokkaasti hyödykseen. Työkaluja luova mieli toimi vihdoinkin yhdessä työkaluja käyttävän käden kanssa, ja näistä alkuihmisistä kehittyi piikivityökalujen muotoilun alalla erittäin taitavia. Piikiveä etsiessään he kulkivat maita ja mantuja, aivan kuten nykyajan ihmiset matkustavat maailman ääriin etsiessään kultaa, platinaa ja timantteja.

63:5.7 (715.7) Ja monilla muillakin tavoin nämä Andonin heimot osoittivat sellaista älykkyyden astetta, jota heidän taantuvat jälkeläisensä eivät saavuttaneet puoleen miljoonaan vuoteen, vaikka nämä erilaisia tulentekomenetelmiä yhä uudelleen keksivätkin.

6. Onagar – ensimmäinen totuuden opettaja

63:6.1 (715.8) Andoniittien hajaantuessa yhä laajemmalle sukukuntien kulttuuri- ja hengellinen taso taantui lähes kymmenentuhannen

vuoden ajan aina Onagarin päiviin asti. Onagar ryhtyi näiden heimojen johtajaksi, sai aikaan rauhan niiden välille ja johdatti ne kaikki ensimmäistä kertaa ”ihmisten ja eläinten Henkäyksen Antajan” palvomiseen.

63:6.2 (716.1) Andonin filosofia oli ollut tavattoman sekavaa. Oli vähällä, ettei hänestä sen suuren nautinnon takia, jonka hänen sattumalta keksimänsä tuli hänelle tuotti, tullut tulenpalvojaa. Järki kuitenkin ohjasi hänet kääntämään katseensa pois omasta keksinnöstään ja suuntaamaan sen aurinkoon verrattomampana ja kunnioitusta herättävämpänä lämmön ja valon lähteenä, mutta aurinko oli liian etäinen, ja niin hänestä ei tullut auringonpalvojaakaan.

63:6.3 (716.2) Andoniiteissa kehittyi jo aikaisessa vaiheessa pelko luonnonvoimia – ukkosta, salamointia, sadetta, lunta, rakeita ja jäätä – kohtaan. Mutta nälkä oli näiden alkuaikojen tavan takaa tuntunut kannustin, ja koska he käyttivät ravinnokseen enimmäkseen eläimiä, he kehittivät lopulta eräänlaisen eläintenpalvontamuodon. Suuremmat ravintoeläimet merkitsivät Andonille luomismahdin ja ylläpitävän voiman symboleja. Aika ajoin tuli tavaksi osoittaa näiden suureläinten joukosta palvonnan kohteeksi milloin se milloin tämä eläin. Kun jokin erityinen eläin oli suosiossa, piirrettiin siitä karkeita hahmotelmia luolien seinille ja myöhemmin, kun taiteiden alalla tapahtui jatkuvaa edistymistä, tällainen eläinjumala kaiverrettiin erilaisiin koristeisiin.

63:6.4 (716.3) Andonilaiskansat alkoivat varhaisessa vaiheessa noudattaa sellaista tapaa, että he eivät syöneet heimon

kunnioittaman eläimen lihaa. Jotta olisi tehty soveliain vaikutus kasvavan nuorison mieleen, andonilaiset kehittivät hyvin pian kunnioitusseremonian, joka toimitettiin jonkin tällaisen arvossa pidetyn eläimen ruhon ympärillä; ja vielä myöhemmin tämä primitiivinen juhlameno kehittyi näiden kansojen jälkeläisten harjoittamiksi monimutkaisemmiksi uhritoimituksiksi. Ja näin uhraamisesta tuli osa palvontamenoja. Mooses kehitti tätä ideaa edelleen heprealaisen rituaalin osana, ja se säilyi periaatteessa vielä apostoli Paavalin kehittämässä opissa synnin sovituksesta ”verta vuodattamalla”.

63:6.5 (716.4) Se, että ruoka oli näiden alkukantaisten ihmisolentojen elämän kaikkein tärkein asia, käy ilmi rukouksesta, jonka Onagar, näiden yksinkertaisten ihmisten suuri opettaja, heille opetti. Ja tämä rukous kuului näin:

63:6.6 (716.5) ”Oi Elämän Henkäys, anna meille tänä päivänä meidän päivittäinen ruokamme, päästä meidät jään kirouksesta, varjele meitä metsissä vaanivilta vihollisiltamme ja ota meidät armossasi vastaan Suureen Tuonpuoleiseen.”

63:6.7 (716.6) Onagar piti päämajaansa muinaisen Välimeren pohjoisrannikolla, nykyisen Kaspianmeren seudulla, asutuskeskuksessa, jota kutsuttiin Obaniksi ja joka oli levähdyspaikka Mesopotamian etelämaasta pohjoiseen johtaneen matkareitin läntisen tienhaarautuman varrella. Obanista hän lähetti opettajia etäisiin asutuskeskuksiin levittämään hänen uusia oppejaan yhdestä Jumaluudesta ja hänen käsitystään

kuolemanjälkeisestä elämästä, jota hän nimitti Suureksi Tuonpuoleiseksi. Nämä Onagarin lähettiläät olivat maailman ensimmäiset lähetyssaarnaajat. He olivat myös ensimmäiset, jotka kypsensivät lihan tulella, ensimmäiset, jotka käyttivät säännöllisesti tulta ruoanvalmistuksessa. He kypsyttivät lihan kepinnenässä ja myös kuumien kivien päällä. Myöhemmin he paahtoivat suuria kimpaleita tulessa, mutta heidän jälkeläisensä palasivat lähes yksinomaan raa'an lihan käyttöön.

63:6.8 (716.7) Onagar syntyi 983 323 vuotta sitten (laskettuna vuodesta 1934 jKr.), ja hän eli kuudenkymmenenyhdeksän vuoden ikäiseksi. Tämän ennen Planeettaprinssin aikaa eläneen älyn jättiläisen ja hengellisen johtajan ansioluettelo on sävähdyttävä kertomus siitä, miten nämä alkukantaiset kansat organisoitiin todelliseksi yhteiskunnaksi. Hän järjesti tehokkaan, heimokuntapohjaisen hallinnon, jonka kaltaista hänen jälkeensä tulleet sukupolvet eivät saavuttaneet moniin vuosituhansiin. Ennen Planeettaprinssin saapumista maan päällä ei enää koskaan tämän jälkeen ollut näin korkeaa hengellistä sivilisaatiota. Näillä yksinkertaisilla ihmisillä oli todellinen vaikkakin alkeellinen uskonto, mutta heidän rappeutuvien jälkeläistensä keskuudessa se joutui sittemmin unohduksiin.

63:6.9 (717.1) Vaikka Andon ja Fonta olivat kummatkin saaneet Ajatuksensuuntaajan, niin kuin olivat monet heidän jälkeläisistäänkin, Suuntaajia ja serafivarjelijoita Urantialle saapui runsain määrin vasta Onagarin päivinä. Silloin todellakin vallitsi alkukantaisen ihmisen kulta-aika.

7. Andonin ja Fontan eloonjääminen

63:7.1 (717.2) Andon ja Fonta, ihmisrodun loistavat perustajat, saivat tunnustuksen Planeettaprinssin saapumisen jälkeen, aikana jolloin suoritettiin Urantian tuomitseminen. Ja Jerusemin kansalaisen aseman omaavina he aikanaan ilmestyivät mansiomaailmojen järjestelmästä. Vaikka heidän ei ole koskaan sallittu palata Urantialle, he tuntevat kuitenkin perustamansa rodun historian. He murehtivat Caligastian petosta ja surivat Aatamin epäonnistumista, mutta riemuitsivat suunnattomasti, kun tuli tietoon, että Mikael oli valinnut heidän maailmansa viimeisen lahjoittautumisensa tapahtumapaikaksi.

63:7.2 (717.3) Jerusemissa sekä Andon että Fonta fuusioituivat Ajatuksensuuntaajaansa, niin kuin fuusioituivat myös useat heidän lapsistaan Sontad mukaan luettuna, mutta enemmistö jopa heidän lähimmistä jälkeläisistään saavutti vain Henkeen-fuusioitumisen.

63:7.3 (717.4) Pian Jerusemiin-saapumisensa jälkeen Andon ja Fonta saivat Järjestelmän Hallitsijalta luvan palata ensimmäiseen mansiomaailmaan suorittamaan palvelusta niiden morontiapersoonallisuuksien seurassa, jotka toivottavat Urantialta taivaallisille sfääreille saapuvat ajallisuuden pyhiinvaeltajat tervetulleiksi. Ja heidät on osoitettu tähän palvelutehtävään määräämättömäksi ajaksi. He pyysivät saada lähettää terveisiä

Urantialle näiden ilmoitusten myötä, mutta tähän pyyntöön ei viisaasti kyllä suostuttu.

63:7.4 (717.5) Ja tähän päättyy selostus Urantian koko historian sankarillisimmasta ja kiehtovimmasta luvusta, joka on kertomus koko ihmiskunnan ainutlaatuisten kantavanhempien evoluutiosta, elinaikaisista kamppailuista, kuolemasta ja ikuisesta eloonjäämisestä.

63:7.5 (717.6) [Esittänyt muuan Urantialla asuva Elämänkantaja.]

Luku 64

Evolutionaariset värilliset rodut

64:0.1 (718.1) TÄMÄ on kertomus Urantian evolutionaarisista roduista alkaen Andonin ja Fontan ajoista lähes vuosimiljoona sitten aina Planeettaprinssin aikaan asti ja siitä eteenpäin jääkauden päättymiseen saakka.

64:0.2 (718.2) Ihmisten sukukunta on lähes miljoonan vuoden ikäinen, ja tästä sukukunnasta kertovan tarinan ensimmäinen puolisko kattaa suurin piirtein ennen Planeettaprinssiä Urantialla vallinneen ajan. Ihmiskunnan historian jälkimmäinen puolisko alkaa Planeettaprinssin saapumisajankohdasta ja kuuden värillisen rodun ilmaantumisesta, ja se vastaa osapuilleen ajanjaksoa, jota yleisesti pidetään vanhempana paleoliittisen kivikautena.

1. Andonilaiset kanta-asukkaat

64:1.1 (718.3) Alkukantainen ihminen suoritti evoluution kautta tapahtuneen ilmestymisensä maan päälle vähän vaille miljoona vuotta sitten, ja hänen kokemuksensa siitä oli väkevä. Vaistomaisesti hän pyrki välttämään vaaraa sekoittua oman tasonsa alapuolella oleviin ihmisapinaheimoihin. Mutta hän ei voinut vaeltaa itään, sillä sen estivät kuivat Tiibetin ylämaat, jotka nousivat 9 000 metriä merenpinnan yläpuolelle; etelään sen kummemmin kuin länteenkään hän ei päässyt, sillä esteenä oli laajentunut Välimeri, joka tuolloin ulottui idän suunnalla Intian valtamereen saakka. Ja kun hän meni pohjoiseen, hän kohtasi siellä eteenpäin työntyvän jäätikön. Mutta vaikka jää esti vaelluksen kauemmas ja vaikka hajaantuvat heimot kävivät toisiaan kohtaan yhä vihamielisemmiksi, älykkäämmät ryhmät eivät milloinkaan edes harkinneet sellaista ajatusta, että ne olisivat lähteneet etelään eläkseen siellä älyllisesti alemmantasoisten, karvaisten ja puissa asuvien serkkujensa parissa.

64:1.2 (718.4) Monet ihmisen ensimmäisistä uskonnollisista tunnoista saivat alkunsa siitä, että hän tunsi avuttomuutta tämän maantieteellisen tilanteen luomassa suljetussa ympäristössä: vuoret oikealla puolella, vesi vasemmalla ja jäätikkö suoraan edessä. Mutta nämä edistyvät andoniitit eivät suostuneet kääntymään takaisin etelässä asuvien, heitä alemmalla tasolla olevien ja puissa majailevien sukulaistensa luo.

64:1.3 (718.5) Ei-inhimillisten sukulaistensa tapojen vastaisesti nämä andoniitit karttoivat metsiä. Metsissä asuessaan ihminen on aina taantunut. Ihmisen kehitys on kulkenut eteenpäin vain aukeilla mailla ja korkeammilla leveysasteilla. Aukeilla mailla kohdattavat

kylmyys ja nälkä kannustavat toimintaan, kekseliäisyyteen ja neuvokkuuteen. Kun nämä andonilaiset heimot karujen pohjoisten seutujen vaikeuksien ja puutteiden keskellä kehittivät itsestään nykyisen ihmisrodun tienraivaajia, samaan aikaan heidän takapajuiset serkkunsa elivät yltäkylläisyydessä kummallekin ryhmälle yhteisen vanhan synnyinmaan eteläisissä, trooppisissa metsissä.

64:1.4 (718.6) Seuraavat tapahtumat sattuivat kolmannen jääkauden aikana, joka geologien laskelmien mukaan olisi ensimmäinen. Kaksi ensimmäistä jäätikköä eivät Pohjois-Euroopassa levinneet laajalle alalle.

64:1.5 (718.7) Englannilla oli suurimman osan jääkautta maayhteys Ranskaan, kun taas Sisilian maakannas myöhemmin yhdisti Afrikan Eurooppaan. Andonilaisvaellusten aikana oli olemassa katkeamaton maayhteys, joka alkoi Englannista lännessä ja jatkui Euroopan ja Aasian kautta Jaavalle idässä; mutta Australia oli jälleen eristyksissä, mikä entisestään voimisti sen eläimistön kehityksen omintakeisuutta.

64:1.6 (719.1) *950 000* vuotta sitten Andonin ja Fontan jälkeläiset olivat jo vaeltaneet kauas itään ja länteen. Lännen suunnalla he kulkivat Euroopan kautta Ranskaan ja Englantiin. Myöhempinä aikoina he tunkeutuivat idässä aina Jaavalle asti, josta heidän luitaan on aivan äskettäin löydetty – kysymyksessä on niin kutsuttu Jaavan ihminen – ja josta he sitten jatkoivat matkaansa Tasmaniaan.

64:1.7 (719.2) Länteen siirtyneet ryhmät saastuttivat itseään yhteisestä kantamuodosta peräisin olevalla takapajuisella sukuperimällä vähemmän kuin itään vaeltaneet, jotka kovin auliisti menivät takapajuisten eläinserkkujensa pariin. Nämä yksilöt, joissa ei tapahtunut mitään edistystä, ajautuivat etelää kohti, eikä kulunut kauankaan, kun he pariutuivat alemmantasoisten heimojen jäsenten kanssa. Sittemmin heidän sekarotuisia jälkeläisiään palasi yhä laajemmin joukoin taas pohjoiseen, jossa he pariutuivat nopeasti levinneiden andonilaiskansojen jäsenten kanssa, ja korkeampaa rotuainesta tällaiset valitettavat yhteenliittymät väistämättä huononsivat. Primitiivisistä asutuskeskuksista yhä harvemmat pitivät yllä Henkäyksen Antajan palvontaa. Tätä alkuaikojen kantasivilisaatiota uhkasi sammuminen.

64:1.8 (719.3) Ja näin on Urantialla ollut aina. Erittäin lupaavat sivilisaatiot ovat toinen toisensa jälkeen rappeutuneet ja lopulta sammuneet siihen mielettömyyteen, että on sallittu korkeammantasoisten tuottaa esteettä jälkeläisiä alemmantasoisten kanssa.

2. Foxhallin kansat

64:2.1 (719.4) *900 000* vuotta sitten Andonin ja Fontan kehittämät taidot ja Onagarin kehittämä kulttuuri olivat häviämäisillään maan päältä; kulttuuri, uskonto ja jo yksistään piikivenkäsittelytaitokin olivat heikommalla tolalla kuin koskaan.

64:2.2 (719.5) Ja juuri näihin aikoihin Englantiin saapui Etelä-Ranskasta runsain määrin alemmantasoisia sekarotuisia ryhmiä. Nämä heimot olivat niin pahasti sekoittuneet apinankaltaisiin metsän eläimiin, että ne olivat tuskin enää ihmisiä. Niillä ei ollut uskontoa, mutta ne osasivat karkealla tavalla käsitellä piikiveä, ja niillä oli älyä sen verran, että ne saivat tulen syttymään.

64:2.3 (719.6) Niiden jalanjäljissä Eurooppaan saapui jonkin verran korkeammantasoinen ja hyvin sikiävä kansa, jonka jälkeläiset levisivät kohta koko mantereen ylitse pohjoisessa sijainneen jäätikön reunalta aina Alpeille ja Välimerelle asti etelässä. Nämä heimot ovat niin kutsuttu *Heidelbergin rotu*.

64:2.4 (719.7) Tämän pitkään jatkuneen kulttuurin rappeutumiskauden aikana Englannin Foxhallin kansat ja Intian luoteispuoliset Badonanin heimot pitivät joitakin Andonin traditioita ja eräitä Onagarin kulttuurin rippeitä jatkuvasti elossa.

64:2.5 (719.8) Foxhallin kansat asuivat kauimpana lännessä, ja niiden onnistui säilyttää andonilaista kulttuuria melko laajasti; niillä säilyi niin ikään piikivenkäsittelytaito, jonka ne siirsivät jälkeläisilleen, eskimoiden muinaisille esivanhemmille.

64:2.6 (719.9) Vaikka Foxhallin kansojen jäämistö löydettiin Englannista viimeisenä, nämä andoniitit olivat tosiasiassa ensimmäiset näillä seuduin asuneet ihmiset. Maakannas yhdisti tuohon aikaan vielä Ranskan ja Englannin. Ja koska useimmat Andonin jälkeläisten vanhimmista asuinpaikoista sijaitsivat noiden varhaisten aikojen jokivarsilla ja meren rantamilla, ne ovat nykyisin

Englanninkanaalin tai Pohjanmeren aaltojen alla; kolme, neljä niistä on yhä vedenpinnan yläpuolella Englannin rannikolla.

64:2.7 (720.1) Monet kyvykkäämmistä ja hengellisemmistä Foxhallin kansoista pitivät yllä rodullista paremmuuttaan ja jatkoivat keskeytyksettä alkeellisia uskonnollisia tapojaan. Ja kun nämä ihmiset olivat sekoittuneet sittemmin saapuneisiin rotuaineksiin, he kulkeutuivat myöhemmän jääkauden koettelemusten jälkeen Englannista edelleen länteen ja ovat säilyneet eskimojen hahmossa nykyaikaan asti.

3. Badonanin heimot

64:3.1 (720.2) Lännessä asuvien Foxhallin kansojen ohella säilyi toinenkin eteenpäin ponnisteleva sivistyksen keskus idän suunnalla. Tämän ryhmän sijaintipaikka oli Luoteis-Intian ylämaiden eduskukkuloilla, Badonanin, Andonin pojanpojan pojanpojan, heimojen keskuudessa. Nämä olivat Andonin jälkeläisten joukossa ainoat, jotka eivät koskaan harrastaneet ihmisuhreja.

64:3.2 (720.3) Nämä ylämaan badoniitit pitivät hallussaan metsien ympäröimää laajaa tasankoa, jota joet halkoivat ja jossa riistaa riitti yltäkyllin. Muutamien Tiibetissä elävien serkkujensa tavoin he asuivat karkeatekoisissa kivimajoissa, mäenrinteen luolissa ja puolittain maanalaisissa käytävissä.

64:3.3 (720.4) Kun pelko jäätä kohtaan kasvamistaan kasvoi pohjoisen heimojen keskuudessa, alkuperäisen kotimaansa lähellä eläneet

heimot puolestaan suhtautuivat aina vain pelokkaammin veteen. Ne panivat merkille, miten Mesopotamian niemimaa vajosi vähitellen mereen, ja vaikka se useaan kertaan nousikin merestä, niin näiden primitiivisten heimojen perimätieto karttui meren muodostaman vaaran ja aika ajoin tapahtuvan syvyyteen vaipumisen herättämän pelon ympärille. Ja tämä pelko yhdistyneenä niihin kokemuksiin, jotka niillä oli jokien tulvimisesta, selittää, miksi ne turvallista asuinpaikkaa etsiessään hakeutuivat ylängölle.

64:3.4 (720.5) Badonanin kansojen asuinpaikkojen itäpuolelta, Pohjois-Intian Siwalik-kukkuloilta, on löydettävissä fossiileja, jotka ovat lähempänä ihmisen ja erilaisten ihmistä edeltäneiden eläinryhmien siirtymätyyppejä kuin mitkään muut maasta löydettävät kivettymät.

64:3.5 (720.6) *850 000* vuotta sitten korkeatasoisemmat Badonanin heimot aloittivat hävityssodan alemmantasoisia ja eläimenkaltaisia naapureita vastaan. Vajaan vuosituhannen kuluttua useimmat eläimellisyyden rajoilla olleista näiden seutujen ryhmistä oli joko hävitetty tai ajettu takaisin etelän metsiin. Tämä alemmantasoisten hävittämiskampanja sai tuonaikaisissa kukkulaheimoissa aikaan jonkinasteista rodullista kohentumista. Ja tämän kohentuneen badonanilaisen sukuhaaran jälkeläiset ilmestyivät toiminnan näyttämölle näennäisesti uutena kansanheimona: *Neandertalin rotuna*.

4. Neandertal-rodut

64:4.1 (720.7) Neandertalit olivat erinomaisia taistelijoita, ja he kiersivät maita ja mantuja laajalla alueella. Luoteis-Intian ylämaiden keskuksista he levittäytyivät vähitellen Ranskaan lännessä, Kiinaan idässä ja jopa Pohjois-Afrikkaan asti. He olivat miltei puolen vuosimiljoonan ajan, aina värillisten evolutionaaristen rotujen vaelluksiin asti, maailman valtiaita.

64:4.2 (720.8) *800 000* vuotta sitten riistaa oli yltäkylläisesti; useita hirvieläinlajeja samoin kuin elefantteja ja virtahepoja vaelteli kaikkialla Euroopassa. Nautoja oli suurin määrin, hevosia ja susia oli kaikkialla. Neandertalit olivat mainioita metsästäjiä, ja Ranskassa asuneet heimot omaksuivat ensimmäisinä tavan antaa menestyksekkäimpien metsämiesten valita vaimokseen naisten joukosta paras.

64:4.3 (721.1) Poro oli näille Neandertalin kansoille erittäin monikäyttöinen: sitä käytettiin ravinnoksi, siitä tehtiin vaatteita ja työkaluja, ja poron sarvia ja luita käytettiin moniin tarkoituksiin. Kulttuuria neandertalilaisilla ei sanottavasti ollut, mutta piikiventyöstön alalla he saivat aikaan merkittäviä parannuksia, kunnes saavutettiin miltei Andonin aikainen taso. Puuvarteen kiinnitetyt suuret piikivet tulivat taas käyttöön, ja ne soveltuivat kirveiksi ja hakuiksi.

64:4.4 (721.2) *750 000* vuotta sitten neljäs jäätikkö oli jo pitkällä etelässä. Entistä paremmilla työkaluillaan neandertalit hakkasivat avantoja pohjoisen jokia peittävään jäähän, ja niin he pystyivät keihästämään kaloja, joita tuli näille henkirei'ille. Nämä heimot

joutuivat jatkuvasti perääntymään etenevän jäätikön tieltä, joka tuolloin oli Euroopassa laajimmillaan.

64:4.5 (721.3) Tähän aikaan myös Siperian jäätikkö oli työntymässä kaikkein kauimmaksi etelään, ja se pakotti samalla alkuihmisen siirtymään etelämmäksi, takaisin synnyinseutujaan kohti. Mutta ihmislaji oli jo siinä määrin eriytynyt, että vaara sen enemmästä sekoittumisesta rodullisessa mielessä kehittymättömiin ihmisapinasukulaisiin oli huomattavasti vähentynyt.

64:4.6 (721.4) *700 000* vuotta sitten neljäs jäätikkö, Euroopan alueella kaikista jäätiköistä laajin, oli vetäytymässä; ihmiset ja eläimet palailivat pohjoiseen. Ilmasto oli viileä ja kostea, ja alkuihminen tuli taas mainiosti toimeen Euroopassa ja Länsi-Aasiassa. Metsät levisivät vähitellen pohjoiseen, maalle, jota vasta äsken oli peittänyt jää.

64:4.7 (721.5) Suuri jäätikkö ei ollut aiheuttanut mitään muutoksia nisäkäseläimistöön. Nämä eläimet säilyivät elossa kapealla maakaistaleella, joka sijaitsi jäätikön ja Alppien välissä, ja jäätikön vetäydyttyä ne levisivät taas nopeasti koko Euroopan alueelle. Sisilian maakannaksen kautta Afrikasta saapui suoratorahampaisia elefantteja, leveäkuonoisia sarvikuonoja, hyeenoja ja afrikkalaisia leijonia, ja nämä uudet eläimet hävittivät sapelihammastiikerit ja virtahevot käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon.

64:4.8 (721.6) *650 000* vuotta sitten oli lauhkea ilmasto jatkuvasti vallitsevana. Jääkausien välisen jakson puoliväliin tultaessa ilmasto

oli muuttunut niin lämpimäksi, että Alpit loivat jää- ja lumipeitteensä miltei kokonaan.

64:4.9 (721.7) *600 000* vuotta sitten jää oli saavuttanut silloisen pohjoisimman vetäytymispisteensä, ja muutaman tuhannen vuoden tauon jälkeen se alkoi taas – nyt viidennen kerran – valua etelään. Mutta ilmastossa ei viiteenkymmeneentuhanteen vuoteen tapahtunut suurtakaan muutosta. Euroopan ihminen ja eläimet eivät paljonkaan muuttuneet. Edellisen jakson vähäinen kuivuus helpotti, ja alppijäätiköt valuivat pitkälle alas jokilaaksoihin.

64:4.10 (721.8) *550 000* vuotta sitten etenevä jäätikkö pakotti ihmisen ja eläimet etelään. Mutta tällä kertaa ihmisellä oli runsaasti tilaa sillä leveällä maakaistalla, joka koillisessa ulottui Aasiaan ja joka sijaitsi jäätikön ja Välimeren lisäkkeenä olleen, suuresti laajentuneen Mustanmeren välissä.

64:4.11 (721.9) Näiden neljännen ja viidennen jääkauden kuluessa Neandertalin rotujen hienostumaton kulttuuri levisi laajemmalle. Mutta edistystä ilmeni niin vähän, että tosiaankin näytti siltä kuin yritys saada aikaan Urantialle uusi ja muunneltu älyllisen elollisuuden tyyppi olisi ollut epäonnistumaisillaan. Lähes neljännesmiljoona vuotta nämä alkukantaiset kansat ajelehtivat sinne tänne, metsästelivät ja tappelivat ja osoittivat eräillä aloilla puuskittaisia edistymisen merkkejä, mutta kokonaisuutena ottaen ne oivallisiin andonilaisiin esi-isiinsä verrattuina taantuivat tasaisesti koko ajan.

64:4.12 (721.10) Näinä hengellisessä mielessä pimeinä aikoina taikauskoisen ihmiskunnan kulttuuri painui alimmalle tasolleen. Neandertaleilla ei tosiasiassa ollut muuta uskontoa kuin hävettävä taikausko. He pelkäsivät kuollakseen pilviä, aivan erityisesti usvaa ja sumua. Luonnonvoimia kohtaan tunnetun pelon pohjalta kehittyi vähitellen alkeellinen uskonto, kun eläintenpalvonta sen sijaan taantui, koska työkalujen paraneminen ja riistan runsaus antoi näille ihmisille mahdollisuuden elää tarvitsematta kantaa suurta huolta ravinnonhankinnasta. Riistanpyyntimenestyksen palkitseminen seksuaalisesti oli omiaan merkittävästi kohentamaan metsästystaitoja. Tämä uusi, pelkoon perustuva uskonto johti yrityksiin lepyttää mainittujen luonnonilmiöiden takana olevia näkymättömiä voimia, ja huipentui sittemmin ihmisuhreihin näiden näkymättömien ja tuntemattomien fyysisten voimien tyynnyttämiseksi. Ja Urantian takapajuisemmat kansat ovat säilyttäneet tämän kauhistuttavan ihmisuhrikäytännön aina kahdennellekymmenennelle vuosisadalle asti.

64:4.13 (722.1) Näitä alkuaikojen neandertaleja voidaan tuskin kutsua auringonpalvojiksi. Pikemminkin he elivät pimeänpelossa; he pelkäsivät kuollakseen pimeäntuloa. Niin kauan kuin kuu vähänkin paistoi, he tulivat jotenkuten toimeen, mutta kuuttomassa pimeydessä he joutuivat pakokauhun valtaan ja ryhtyivät uhraamaan miestensä ja naistensa parhaita yksilöitä yrittäessään houkutella kuuta taas loistamaan. Jo aikaisessa vaiheessa he oppivat, että aurinko kyllä palasi säännöllisesti taivaalle, mutta kuun he otaksuivat palaavan radalleen vain siksi, että he uhrasivat

heimotovereitaan. Rodun edistyessä uhraamisen kohde ja tarkoitus vähitellen muuttuivat, mutta ihmisuhrin toimittaminen pysyi uskonnollisten menojen osana kauan aikaa.

5. Värillisten rotujen synty

64:5.1 (722.2) *500 000* vuotta sitten Intian luoteisylängön badonalaisheimot joutuivat taas uuteen suureen rotutaisteluun. Tämä säälimätön sota riehui yli sadan vuoden ajan, ja kun pitkään jatkunut taistelu päättyi, heimosta oli jäljellä enää satakunta perhettä. Mutta nämä eloonjääneet olivat kaikista Andonin ja Fontan tuolloin eläneistä jälkeläisistä älykkäimmät ja toivottavimmat.

64:5.2 (722.3) Ja silloin näiden ylämaan badoniittien keskuudessa sattui uusi ja outo tapahtuma. Siihen aikaan asutuksen piirissä olleen ylänköalueen koillisosassa asuneet mies ja nainen alkoivat *yhtäkkiä* tuottaa perhettä, jonka lapset olivat epätavallisen älykkäitä. Kysymyksessä oli *sangik-perhe*, Urantian kaikkien kuuden värillisen rodun kantamuoto.

64:5.3 (722.4) Nämä sangik-lapset, yhdeksäntoista kaikkiaan, erottuivat heimotovereistaan paitsi suuremman älykkyytensä puolesta myös sikäli, että heidän ihossaan ilmeni ainutlaatuinen taipumus, joka näkyi niin, että iho auringonvalolle altistuessaan muuttui eriväriseksi. Näiden yhdeksäntoista lapsen joukossa oli viisi punaista, kaksi oranssinväristä, neljä keltaista, kaksi vihreää, neljä sinistä ja kaksi indigonväristä. Nämä värit korostuivat entisestään,

sitä mukaa kun lapset varttuivat, ja kun nämä nuoret myöhemmin pariutuivat heimotoveriensa kanssa, esiintyi heidän kaikkien jälkeläistensä keskuudessa taipumus saada sangik-vanhempansa ihonväri.

64:5.4 (722.5) Ja nyt keskeytän aikajärjestyksessä etenevän kertomuksen hetkeksi tähän ja siirrymme – kiinnitettyäni ensin huomionne siihen, että Planeettaprinssi saapui Urantialle suunnilleen tähän aikaan –, tarkastelemaan erikseen Urantian kuutta sangik-rotua.

6. Urantian kuusi sangik-rotua

64:6.1 (722.6) Keskimääräisellä evolutionaarisella planeetalla kuusi värillistä rotua ilmaantuvat yksi kerrallaan. Punainen ihminen kehittyy ensimmäisenä, ja hän samoilee maailmaa iät ja ajat, ennen kuin järjestyksessä seuraavat värilliset rodut ilmaantuvat. Kaikkien kuuden rodun samanaikainen ilmestyminen Urantialle *ja vielä samaan perheeseen* oli mitä epätavallisinta.

64:6.2 (723.1) Aiemmin ilmestyneiden andoniittien ilmaantuminen Urantialle oli Sataniassa niin ikään jotakin uutta. Missään muussa tämän paikallisjärjestelmän maailmassa ei tällaista tahdollisten luotujen rotua ole kehittynyt ennen evolutionaarisia värillisrotuja.

64:6.3 (723.2) 1. *Punainen ihminen*. Nämä kansanheimot olivat erinomaisia ihmiskunnan edustajia, monin tavoin Andonia ja Fontaa

etevämpiä. He olivat varsin älykäs ryhmä, ja he kehittivät ensimmäisinä sangikien lapsista heimokulttuurin ja -hallinnon. He olivat aina yksiavioisia; edes heidän muihin rotuihin sekoittuneet jälkeläisensä eivät useinkaan harrastaneet monenkeskistä pariutumista.

64:6.4 (723.3) Myöhempinä aikoina heillä oli Aasiassa vakavaa ja pitkään jatkunutta kahnausta keltaisten veljiensä kanssa. Heille oli suurta etua siitä, että he jo varhaisessa vaiheessa keksivät jousen ja nuolen, mutta ikävä kyllä he olivat perineet paljon esivanhempiensa alttiudesta keskinäiseen taisteluun, ja se heikensi heitä siinä määrin, että keltaiset heimot pystyivät ajamaan heidät pois Aasian mantereelta.

64:6.5 (723.4) Noin kahdeksankymmentäviisituhatta vuotta sitten punaisen rodun verrattain puhdasrotuiset rippeet siirtyivät joukolla Pohjois-Amerikkaan, ja pian sen jälkeen Beringin maakannas vajosi mereen jättäen heidät eristyksiin. Yksikään punaihoinen ihminen ei koskaan palannut Aasiaan. Mutta kaikkialle Siperiaan, Kiinaan, Keski-Aasiaan, Intiaan ja Eurooppaan he jättivät jälkeensä paljon omaa rotuainestaan, joka sekoittui muihin värillisiin rotuihin.

64:6.6 (723.5) Kun punainen ihminen siirtyi Amerikkaan, hän vei mukanaan paljon varhaisen alkulähteensä opetuksista ja perinteistä. Hänen välittömät esivanhempansa olivat olleet kosketuksissa Planeettaprinssin maailmanpäämajan myöhempien aikojen toimintoihin. Mutta pian Amerikkoihin-saapumisensa jälkeen nämä opetukset alkoivat punaiselta ihmiseltä unohtua, ja sekä älyllisessä että hengellisessä kulttuurissa ilmeni melkoista taantumista. Hyvin

pian nämä ihmiset sortuivat taas niin raivokkaisiin keskinäisiin taisteluihin, että näytti siltä, että nämä heimosodat johtavat nopeasti tämän suhteellisen puhtaan punaisen rodun rippeen täydelliseen tuhoutumiseen.

64:6.7 (723.6) Tämän suuren taantumisen vuoksi näytti ilmeiseltä, että punaiset ihmiset olisivat olleet tuhoon tuomittuja, kunnes Onamonalonton noin kuusikymmentäviisituhatta vuotta sitten ilmaantui heidän johtajakseen ja hengelliseksi pelastajakseen. Hän toi väliaikaisen rauhan Amerikan punaisten ihmisten keskuuteen ja elvytti heidän ”Suuren Hengen” palvontansa. Onamonalonton eli yhdeksänkymmenenkuuden vuoden ikäiseksi, ja hän piti päämajaansa Kalifornian suurten punapuiden siimeksessä. Monien hänen myöhempien jälkeläistensä sukuhaarat johtavat nykyisten mustajalkaintiaanien keskuuteen.

64:6.8 (723.7) Ajan kuluessa Onamonalontonin opetukset muuttuivat hämäriksi traditioiksi. Hävityssodat alkoivat uudelleen, eikä tämän suuren opettajan aikojen jälkeen kukaan muu johtaja koskaan onnistunut saamaan aikaan yleistä rauhaa heidän keskuuteensa. Näissä heimotaisteluissa tuhoutui yhä enemmän älykkäämpää rotuainesta. Ellei niin olisi käynyt, nämä kyvykkäät ja älykkäät punaiset ihmiset olisivat pystyttäneet Pohjois-Amerikan mantereelle suurenmoisen sivilisaation.

64:6.9 (723.8) Kiinasta Amerikkaan siirryttyään pohjoisen punainen ihminen ei enää koskaan tullut kosketuksiin muiden maailmassa vaikuttavien tekijöiden kanssa (eskimoita lukuun ottamatta), ennen kuin valkoinen ihminen hänet myöhemmin löysi. Oli mitä

valitettavinta, että punainen ihminen jäi lähes kokonaan vaille tilaisuutta päästä osalliseksi siitä rodullisesta kohenemisesta, joka olisi ollut seurauksena Aatamin rotuainekseen sekoittumisesta. Punainen ihminen ei tässä tilanteessa pystynyt hallitsemaan valkoista ihmistä, eikä hän mieluusti asettunut tätä palvelemaankaan. Elleivät kaksi rotua tällaisessa tilanteessa sekoitu, on jompikumpi niistä tuhoon tuomittu.

64:6.10 (723.9) 2. *Oranssinvärinen ihminen*. Tämän rodun huomattavin ominaispiirre oli sen erikoinen innostus rakentamiseen. Se rakensi mitä tahansa ja kaikkea mahdollista, jopa kasasi suunnattoman suuria hiidenkiukaita vain sen vuoksi, että nähtäisiin, mikä heimo pystyi rakentamaan suurimman kivikasan. Vaikkeivät he olleetkaan kovin edistyvää väkeä, oli Prinssin kouluista heille kuitenkin suurta hyötyä, ja he lähettivät niihin edustajiaan opetusta saamaan.

64:6.11 (724.1) Oranssi rotu oli ensimmäinen, joka kulki rantaviivaa noudatellen etelään Afrikkaa kohti sitä mukaa, kun Välimeri väistyi länteen. Mutta rotu ei koskaan saanut lujaa jalansijaa Afrikasta, ja myöhemmin saapunut vihreä rotu pyyhkäisi sen olemattomiin.

64:6.12 (724.2) Ennen kuin loppu tuli, tämä kansa astui sivistyksen ja hengellisyyden alalla pitkiä askeleita taaksepäin. Mutta Porshuntan, tämän kovaonnisen rodun hengenjättiläisen, viisaan johtajantaidon ansiosta tapahtui korkeamman elämäntavan merkittävää elpymistä, johtajan, joka piti tästä rodusta huolta, kun sen keskuspaikka oli Harmageddonissa, noin kolmesataatuhatta vuotta sitten.

64:6.13 (724.3) Viimeinen suuri taistelu oranssin ja vihreän ihmissuvun välillä käytiin Egyptissä alisen Niilinlaakson seutuvilla. Tätä pitkällistä sotaa käytiin melkein sata vuotta, eikä oranssista rodusta sen päättyessä jäänyt montakaan eloon. Näiden kansanheimojen hajalle lyödyt rippeet sulautuivat vihreisiin ja myöhemmin saapuneisiin indigonvärisiin ihmisiin. Mutta rotuna oranssin ihmisen olemassaolo päättyi noin satatuhatta vuotta sitten.

64:6.14 (724.4) 3. *Keltainen ihminen*. Alkukantaiset keltaiset heimot luopuivat ensimmäisinä riistanpyynnistä, perustivat ensimmäisinä vakinaisia asuinyhdyskuntia ja kehittivät maanviljelyyn perustuvan kotielämän. Älyllisyydessä he olivat aavistuksen verran punaisen ihmisen alapuolella, mutta sosiaalisessa ja kollektiivisessa mielessä he osoittivat olevansa kaikkia sangik-kansoja korkeammalla, erityisesti rodullisen sivilisaation vaalimisessa. Koska heissä kehittyi veljeshenki eri heimojen opittua elämään verrattain rauhanomaisesti yhdessä, he pystyivät ajamaan punaista rotua edellään levittäytyessään vähitellen Aasiaan.

64:6.15 (724.5) He vaelsivat kauas maailman hengellisen päämajan vaikutuspiiristä ja joutuivat suureen pimeyteen Caligastian luopumuksen jälkeen. Mutta tämän kansan keskuudessa elettiin yksi loistava aikakausi, kun Singlangton noin satatuhatta vuotta sitten nousi näiden heimokuntien johtajaksi ja julisti ”Ainoan Totuuden” palvomista.

64:6.16 (724.6) Keltaisen rodun säilyminen verrattain suurilukuisena nykyaikaan asti johtuu sen heimojen välillä vallitsevasta

sopuisuudesta. Aina Singlangtonin päivistä nykyisen Kiinan aikoihin asti keltainen rotu on luettu Urantian rauhanomaisimpiin kansakuntiin. Tämä rotu sai pienen mutta sitäkin väkevämmän perintöosan myöhemmin Aasiaan tuodusta Aatamin rotuaineksesta.

64:6.17 (724.7) 4. *Vihreä ihminen*. Vihreä rotu oli yksi alkukantaisten ihmisten vähemmän kyvykkäistä ryhmistä, ja sen keskuudessa tapahtui eri suuntiin ja suurin joukoin tehtyjen vaellusten johdosta merkittävää heikkenemistä. Ennen hajaantumistaan nämä heimot kokivat merkittävän kulttuurisen elpymisen, kun Fantad oli niiden johtajana noin kolmesataaviisikymmentätuhatta vuotta sitten.

64:6.18 (724.8) Vihreä rotu jakaantui kolmeksi suureksi ryhmäksi. Keltainen ja sininen rotu kukistivat, orjuuttivat ja sulauttivat itseensä sen pohjoiset heimot. Itäinen ryhmä yhdistyi tuolloisiin Intian kansoihin, ja sen rippeitä elää edelleenkin niiden seassa. Eteläinen kansanheimo meni Afrikkaan, jossa se hävitti lähes yhtä alhaisella tasolla olleet oranssinväriset serkkunsa.

64:6.19 (724.9) Kumpikin ryhmä oli tässä taistelussa monessakin mielessä tasaväkinen, sillä kummankin rotuperimässä esiintyi jättiläiskasvuisuutta, olivathan monet heidän johtajistaan yli kaksi ja puolimetrisiä. Nämä vihreässä rodussa ilmenneet jättiläiskasvuisuuden rotupiirteet rajoittuivat pääasiassa tähän eteläiseen eli egyptiläiseen kansanheimoon.

64:6.20 (725.1) Taistelusta voittajana selvinneen vihreän rodun rippeet sulatti myöhemmin itseensä indigonvärinen rotu, joka kehittyi

viimeisenä ja myös muutti viimeisenä pois alkuperäisestä sangik-rotujen levittäytymiskeskuksesta.

64:6.21 (725.2) 5. *Sininen ihminen*. Siniset ihmiset olivat suurenmoinen kansakunta. Jo varhain he keksivät keihään ja kehittivät myöhemmin monien nykyajan sivilisaation taitojen alkeet. Sininen ihminen omasi punaisen ihmisen älynlahjat, mihin yhdistyi keltaisen ihmisen sielukkuus ja tunneherkkyys. Aatamin jälkeläiset asettivat sinisen rodun kaikkien muiden myöhemmin vielä elossa olleiden värillisten rotujen edelle.

64:6.22 (725.3) Muinaiset siniset ihmiset olivat vastaanottavaisia Prinssi Caligastian esikuntaan kuuluneiden opettajien suostutteleville opetuksille, ja näiden petollisten johtajien myöhemmät vääristyneet opetukset ajoivat nämä suureen sekasortoon. Muiden alkukantaisten rotujen tavoin hekään eivät koskaan täysin toipuneet Caligastian petoksen aiheuttamasta mullistuksesta, eivätkä he myöskään koskaan täysin päässeet alttiudestaan keskinäiseen taisteluun.

64:6.23 (725.4) Noin viisi vuosisataa Caligastian lankeamisen jälkeen koitti tosin primitiivisen mutta siitä huolimatta todellisen ja hyödyllisen oppineisuuden ja uskonnon laaja elpyminen. Sininen rotu sai Orlandofin persoonassa suuren opettajan, joka johdatti monet heimot takaisin ”Korkeimmaksi Päälliköksi” kutsutun todellisen Jumalan palvontaan. Tämä oli sinisen ihmisrodun suurin edistysaskel aina niihin myöhempiin aikoihin saakka, jolloin tähän rotuun sekoittunut Aatamin rotuperimä varsin suuressa määrin sitä kohensi.

64:6.24 (725.5) Euroopassa suoritetut vanhan kivikauden tutkimukset ja selvitykset ovat kohdistuneet enimmäkseen näiden muinaisaikaisten sinisten ihmisten työkalujen, luiden ja taiteellisten aikaansaannosten esillekaivamiseen, sillä Euroopassa heidän olemassaolonsa jatkui aina viime aikoihin asti. Urantian niin kutsutut *valkoiset rodut* ovat näiden sinisten ihmisten jälkeläisiä rotumuodoista, joiksi sininen rotu muuntui, kun siihen ensin sekoittui hieman keltaista ja punaista, ja kun se sittemmin kohentui merkittävästi sulauttamalla itseensä valtaosan violetista rodusta.

64:6.25 (725.6) 6. *Indigorotu.* Samalla kun punaiset ihmiset olivat kaikista sangik-kansanheimoista edistyneimmät, niin mustat ihmiset olivat heistä vähiten eteenpäinpyrkiviä. He muuttivat viimeisinä pois ylämaan alkukodistaan. He vaelsivat Afrikkaan, ottivat tämän mantereen haltuunsa eivätkä ole sieltä sen koommin poistuneet, paitsi milloin heitä on sieltä aika ajoin väkipakolla viety orjiksi.

64:6.26 (725.7) Afrikkaan eristäytyneinä indigonväriset kansanheimot saivat punaisen ihmisen tavoin osalleen vain vähän tai ei ollenkaan sitä rodunkohennusta, joka olisi seurannut Aatamin rotuperimän lisäyksestä. Omissa oloissaan Afrikassa elänyt indigorotu edistyi hyvin vähän ennen Orvononin aikaa, jolloin se koki suuren hengellisen heräämisen. Vaikka nämä ihmiset myöhemmin lähes täysin unohtivatkin Orvononin julistaman ”Jumalten Jumalan”, he eivät silti kokonaan kadottaneet haluaan palvoa Tuntematonta; he ylläpitivät ainakin jonkinlaista palvonnan muotoa aina muutamia tuhansia vuosia sitten päättyneeseen aikaan asti.

64:6.27 (725.8) Takapajuisuudestaan huolimatta näillä indigonvärisillä kansoilla on taivaallisten voimien edessä täsmälleen sama asema kuin jokaisella maan rodulla.

64:6.28 (725.9) Nämä olivat aikakausia, jolloin eri rotujen välillä esiintyi kiivaita taisteluja, mutta Planeettaprinssin päämajan lähistössä vallitsi valistuneempien ja aivan vähän aikaa sitten opetusta saaneiden ryhmien välillä verrattain sopuisat suhteet. Mitään suurta sivistyksellistä läpimurtoa ei maailman rotujen keskuudessa silti ollut tapahtunut siihen mennessä, kun tämä järjestelmä Luciferin kapinan myötä vakavin seurauksin hajosi.

64:6.29 (726.1) Ajoittain nämä kaikki kansanheimot kokivat sivistyksellisiä ja hengellisiä elpymiskausia. Mansant oli muuan Planeettaprinssin jälkeisten aikojen suuri opettaja. Mutta mainitsemme vain sellaiset huomattavat johtajat ja opettajat, joiden vaikutus ja herätystyö tuntuivat merkittävinä kokonaisen rodun keskuudessa. Aikojen kuluessa eri seuduilla ilmestyi useita vähäisempiä opettajia, jotka yhdessä tarkasteltuina kaikki antoivat suuren panoksen niiden pelastavien tekijöiden kokonaisuuteen, jotka estivät hengenviljelyyn perustuvan sivistyksen kertakaikkisen luhistumisen, erityisesti Caligastian kapinan ja Aatamin saapumisen välisinä pitkinä ja pimeinä aikakausina.

64:6.30 (726.2) On monta hyvää ja pätevää syytä siihen, miksi avaruuden maailmoihin on tapana kehittää joko kolme tai kuusi värillistä rotua. Vaikka Urantian kuolevaisilla ei lienekään

edellytyksiä osata täysin arvostaa kaikkia näitä syitä, tahtoisimme silti kiinnittää huomiota seuraaviin näkökohtiin:

64:6.31 (726.3) 1. Moninaisuus on välttämätöntä, jotta luonnollinen valinta – korkeampien perintöainesten erillinen selviytyminen – pääsee vaikuttamaan mahdollisimman laajalti.

64:6.32 (726.4) 2. Toisistaan eroavien kansojen risteytymisestä on saatavissa voimakkaampia ja oivallisempia rotuja, silloin kun nämä eri rodut kantavat korkeammantasoisia perintötekijöitä. Urantian rodut olisivat hyötyneet tällaisesta alkuvaiheessa tapahtuneesta yhteensulautumisesta edellyttäen, että tätä yhteensulautunutta kansakuntaa olisi voitu tehokkaalla tavalla myöhemmin kohentaa sen perinpohjaisella sekoittumisella Aatamin verrattomaan sukuhaaraan. Nykyisten rotuolosuhteiden vallitessa tällaisen kokeilun yrittäminen Urantialla olisi sangen tuhoisaa.

64:6.33 (726.5) 3. Rotujen erilaistuminen kannustaa terveellä tavalla kilpailua.

64:6.34 (726.6) 4. Rotujen väliset samoin kuin kunkin rodun sisäisten ryhmien väliset statuserot ovat inhimillisen suvaitsevaisuuden ja altruismin kehittymiselle välttämättömiä.

64:6.35 (726.7) 5. Ihmisrodun homogeenisuus ei ole toivottavaa, ennen kuin kehittyvän maailman kansanheimot saavuttavat verrattain korkeat hengellisen kehityksen tasot.

7. Värillisten rotujen levittäytyminen

64:7.1 (726.8) Kun sangik-perheen värillisten jälkeläisten lukumäärä alkoi moninkertaistua ja kun he etsivät sopivaa tilaisuutta levittäytyä naapurialueille, viides – geologisten laskelmien mukaan kolmas – jäätikkö oli edennyt Euroopassa ja Aasiassa hyvin pitkälle etelään. Värillisten rotujen ilmaantumisen aikana vallinneen jääkauden ankaruus ja siitä johtuneet vaikeudet koettelivat näitä rotuja tavattomasti. Tämä jäätikkö levittäytyi Aasiassa niin laajalle, että vaellus Itä-Aasiaan estyi tuhansien vuosien ajaksi. Ja vasta kun Välimeri Arabian kohoamisen seurauksena myöhemmin väistyi, näiden rotujen oli mahdollista päästä Afrikkaan.

64:7.2 (726.9) Siksi nämä sangik-kansat levittäytyivät lähes sadaksituhanneksi vuodeksi vuoriston eduskukkuloiden ympärille, ja ne joutuivat toistensa kanssa enemmän tai vähemmän kosketuksiin siitäkin huolimatta, että eri rotujen välillä ilmeni jo varhain omalaatuista mutta luonnollista antipatiaa.

64:7.3 (726.10) Planeettaprinssin ja Aatamin aikojen välillä Intiasta tuli kosmopoliittisimman maan päällä koskaan eläneen väestön kotimaa. Mutta oli valitettavaa, että tämä sekoitus tuli sisältäneeksi niin paljon vihreää, oranssia ja indigonväristä rotua. Näistä toissijaisista sangik-kansanheimoista elämä oli etelämaissa helpompaa ja miellyttävämpää, ja myöhemmin monet niistä vaelsivatkin Afrikkaan. Ensisijaiset sangik-kansat, etevämmät rodut, karttoivat tropiikkia. Niinpä punainen ihminen siirtyi koillisen suuntaan eli

Aasiaan, ja keltainen ihminen seurasi tiiviisti hänen kannoillaan, kun siniset ihmiset puolestaan siirtyivät luoteeseen eli Eurooppaan.

64:7.4 (727.1) Punaiset ihmiset alkoivat jo varhain vaeltaa koillista kohti, heti perääntyvän jäätikön kannoilla. He kiersivät Intian ylämaat ja ottivat haltuunsa koko Koillis-Aasian. Keltaiset heimokunnat, jotka sittemmin ajoivat heidät Pohjois-Amerikkaan pois Aasiasta, seurasivat tiiviisti heidän perässään.

64:7.5 (727.2) Kun punaisen rodun suhteellisen puhdassukuiset jäänteet jättivät Aasian, niitä oli yksitoista heimoa, joihin kuului vähän yli seitsemäntuhatta miestä, naista ja lasta. Näiden heimojen mukana kulki kolme pientä sekoittunutta alkuperää olevaa ryhmää, joista suurin edusti oranssin ja sinisen rodun sekoitusta. Nämä kolme ryhmää eivät koskaan täysin ystävystyneet punaisen ihmisen kanssa, ja jo varhain ne matkasivat etelään – Meksikoon ja Väli-Amerikkaan –, jossa niihin myöhemmin liittyi pieni keskenään sekoittuneiden keltaisten ja punaisten ryhmä. Kaikki nämä kansat solmivat parisuhteita yli roturajojen ja perustivat uuden, monikoosteisen rodun, joka ei ollut läheskään yhtä sotaisa kuin puhdasrotuiset punaiset ihmiset. Viidentuhannen vuoden kuluessa tämä yhteen sulautunut rotu jakautui kolmeksi ryhmäksi, jotka perustivat vastaavasti Meksikon, Väli-Amerikan ja Etelä-Amerikan sivilisaatiot. Eteläamerikkalainen haara sai aavistuksen verran Aatamin verenperintöä.

64:7.6 (727.3) Aasiassa tapahtui punaisen ja keltaisen alkurodun sekoittumista tiettyyn määrään asti, ja tästä yhdistymisestä tuloksena ollut jälkeläistö vaelsi kauemmas itään ja pitkin eteläistä

merenrannikkoa, ja nopeasti runsastunut keltainen rotu ajoi sen lopulta niemimaille ja läheisille meren saarille. He ovat nykyajan ruskeita ihmisiä.

64:7.7 (727.4) Keltainen rotu on pitänyt yhtäjaksoisesti hallussaan Itä-Aasian keskiosia. Kaikista kuudesta värillisestä rodusta juuri tätä rotua on säilynyt nykyaikaan asti eniten. Vaikka keltaiset ihmiset silloin tällöin ryhtyivätkin rotusotaan, he eivät kuitenkaan käyneet niin loputtomia ja säälimättömiä hävityssotia kuin punaiset, vihreät ja oranssinväriset ihmiset. Nämä kolme rotua käytännöllisesti katsoen tuhosivat itsensä, ennen kuin niiden toisrotuiset viholliset ne lopulta lähes kokonaan hävittivät.

64:7.8 (727.5) Kun viides jäätikkö ei Euroopassa ulottunut kovin kauas etelään, tie oli osittain avoinna näiden sangik-kansanheimojen siirtyä luoteeseen, ja jään vetäydyttyä siniset ihmiset vaelsivat muutamien muiden pienten roturyhmien seurassa Andonin heimokunnan muinaisia jalanjälkiä länteen. He tunkeutuivat Eurooppaan toinen toistaan seuranneina aaltoina ja ottivat haltuunsa suurimman osan tästä mantereesta.

64:7.9 (727.6) Pian he kohtasivat Euroopassa varhaisen ja yhteisen esi-isänsä, Andonin, neandertalijälkeläiset. Jäätikkö oli ajanut nämä vanhemmat Euroopan neandertalit etelään ja itään, ja näin he saattoivat nopeasti käydä alueelle tunkeutuneita sangik-heimoihin kuuluvia serkkujaan vastaan ja sulattaa ne omaan kansaansa.

64:7.10 (727.7) Sangik-heimot olivat yleensä ja etupäässä älykkäämpiä ja useimmissa suhteissa paljon korkeammalla kuin varhaisten andonilais-tasankolaisten heikentyneet jälkeläiset; ja näiden sangik-

heimojen sekoittuminen neandertalilaiskansoihin johti vanhemman rodun välittömään kohenemiseen. Juuri tämä sangik-rotuperimän – aivan erityisesti sinisen perintöaineksen – muodossa saatu verenlisäys tuotti tuloksena sen huomattavan kohenemisen Neandertalin kansoissa, joka tuli esille idästä tulleiden, yhä älykkäämpien heimojen vyörymisenä peräkkäisinä aaltoina Euroopan yli.

64:7.11 (727.8) Seuraavan jääkausien välisen jakson aikana tämä uusi neandertalirotu levisi Englannin ja Intian väliselle alueelle. Muinaiselle Persian niemimaalle jäänyt sinisen rodun sirpale sulautui myöhemmin muutamiin muihin, pääasiassa keltaisiin rotuaineksiin, ja tämän tuloksena ollut sekoitus, jota Aatamin violetti rotu myöhemmin jossain määrin kohensi, on säilynyt nykyisten arabien tummaihoisena nomadiheimona.

64:7.12 (728.1) Kaikissa yrityksissä nykyajan kansojen sangik-syntyperän tunnistamiseksi on otettava huomioon se rotukantojen koheneminen, joka oli tuloksena siitä, että niihin sekoittui myöhemmin Aatamin verenperintöä.

64:7.13 (728.2) Korkeammalla tasolla olleet rodut hakeutuivat pohjoiseen eli lauhkeaan ilmanalaan, kun sen sijaan oranssit, vihreät ja indigonväriset rodut toinen toisensa perään hankkiutuivat Afrikkaan sen merestä äskettäin kohonneen kannaksen kautta, joka erotti länteen vetäytymässä olleen Välimeren Intian valtamerestä.

64:7.14 (728.3) Indigonvärinen ihminen muutti sangik-kansoista viimeisenä pois rotunsa alkukeskuksesta. Jokseenkin niihin aikoihin, kun vihreä rotu oli hävittämässä oranssia rotua Egyptistä ja niin

tehdessään suuresti heikensi itseään, alkoi mustien suuri exodus Palestiinan kautta merenrannikkoa pitkin etelään. Ja myöhemmin, kun nämä fyysisesti väkivahvat indigokansat tulivat Egyptiin, ne pelkän lukumääränsä voimalla pyyhkäisivät vihreän ihmisrodun olemattomiin. Nämä indigonväriset rodut sulattivat itseensä sen, mitä oranssista rodusta oli jäljellä, sekä suuren osan vihreästä rotuaineksesta, ja tietyt indigoheimot kohenivat tämän rotujen yhteensulautumisen kautta melkoisesti.

64:7.15 (728.4) Ja näin käy selville, että Egyptiä hallitsi ensin oranssi ihminen, sitten vihreä, jota seurasi indigo (musta) ihminen ja vieläkin myöhemmin indigosta, sinisestä ja muuntuneesta vihreästä aineksesta koostunut sekarotu. Mutta jo kauan ennen Aatamin saapumista Euroopan siniset ihmiset ja Arabian sekoittuneet rodut olivat ajaneet indigonvärisen rodun pois Egyptistä pitkälle etelään, Afrikan mantereen sisäosiin.

64:7.16 (728.5) Sangikien vaellusten lähetessä loppuaan vihreä ja oranssi rotu ovat sammuneet, punainen ihminen pitää hallussaan Pohjois-Amerikkaa, keltainen ihminen Itä-Aasiaa, sininen ihminen Eurooppaa, ja indigonvärinen rotu on ajautunut Afrikkaan. Intia on toissijaisten sangik-rotujen sekoituksen tyyssija, ja ruskean ihmisen, joka on punaisen ja keltaisen sekoitus, hallussa ovat Aasian rannikolla olevat saaret. Kokolailla oivalliset potentiaalit omaava sulautumarotu pitää hallussaan Etelä-Amerikan ylämaita. Vähemmän sekoittuneet andoniitit elävät Euroopan pohjoisilla äärialueilla sekä Islannissa, Grönlannissa ja koillisessa Pohjois-Amerikassa.

64:7.17 (728.6) Niiden jaksojen aikana, jolloin jäätiköt etenivät kauimmaksi, läntisimmät Andonin heimot olivat vähällä ajautua mereen. Vuosikausia ne elivät nykyisen Englannin saaren kapealla eteläkaistaleella. Ja nimenomaan näistä toistuvista jäätikön etenemisistä kertova perimätieto kannusti heitä etsimään turvaa mereltä, kun kuudes ja viimeinen jäätikkö lopulta ilmaantui. He olivat ensimmäiset merten tutkimusretkeilijät. He rakensivat veneitä ja lähtivät etsimään uusia maita, joista he toivoivat, että kauhistuttavat jäiset hyökkäykset eivät niihin ulottuisi. Ja toiset heistä pääsivätkin Islantiin, toiset Grönlantiin, mutta valtava enemmistö menehtyi valtameren ulapalla nälkään ja janoon.

64:7.18 (728.7) Vähän yli kahdeksankymmentätuhatta vuotta sitten, pian punaisen ihmisen Pohjois-Amerikan luoteisosaan saapumisen jälkeen, pohjoisten merenselkien jäätyminen ja Grönlannissa tapahtunut paikallisten jääkenttien eteenpäintyöntyminen ajoivat nämä Urantian kanta-asukkaiden eskimojälkeläiset etsimään parempia maita, uusia kotikontuja; ja tässä he onnistuivatkin ylitettyään turvallisesti kapeat salmet, jotka tuohon aikaan erottivat Grönlannin Pohjois-Amerikan koillisista maamassoista. He tulivat tälle mantereelle noin kaksituhattasata vuotta sen jälkeen, kun punainen ihminen oli saapunut Alaskaan. Sittemmin jotkut sinisen rodun sekoittuneen sukuhaaran jäsenet matkasivat länteen ja sulautuivat myöhempien aikojen eskimoihin, ja tämä yhdistymä koitui jonkinmääräiseksi hyödyksi eskimoheimoille.

64:7.19 (728.8) Noin viisituhatta vuotta sitten muuan intiaaniheimo ja yksikseen elellyt eskimoryhmä kohtasivat sattumalta toisensa

Hudsoninlahden kaakkoisrannalla. Kumpikin heimokunta havaitsi keskinäisen ajatustenvaihdon vaikeaksi, mutta varsin pian syntyi kuitenkin rotujen välisiä parisuhteita, mikä johti siihen, että nämä eskimot lopulta sulautuivat luvultaan suurempaan punaiseen rotuun. Ja kysymyksessä oli se ainoa kosketus, joka Pohjois-Amerikan punaisella ihmisellä oli mihinkään muuhun ihmisen sukuhaaraan aina siihen asti, kun valkoinen ihminen noin tuhat vuotta sitten ensimmäistä kertaa nousi sattumalta maihin Atlantin rannikolla.

64:7.20 (729.1) Näiden varhaisten aikakausien kamppailuille oli ominaista rohkeus, urheus ja jopa sankaruus. Ja me kaikki pahoittelemme sitä, että myöhempien aikojen rotunne ovat kadottaneet niin monia noista varhaisten esi-isienne väärentämättömistä ja karuista ominaispiirteistä. Vaikka annammekin arvoa monille edistyvän sivilisaation hienouksille, kaipaamme silti sitä varhaisten esi-isienne suurenmoista kestävyyttä ja verratonta uhrautuvaisuutta, jotka monet kerrat lähenivät jaloutta ja ylevyyttä.

64:7.21 (729.2) [Esittänyt muuan Urantialla asuva Elämänkantaja.]

Luku 65

Evoluution valvonta

65:0.1 (730.1) EVOLUUTION kohteena oleva aineellinen peruselollisuus – mielen ilmaantumista edeltävä elollisuus – on muotouma, jonka saavat aikaan toisaalta Fyysiset Päävalvojat ja toisaalta Seitsemän Valtiashengen elollisuuden juurrutustoiminta yhdessä tähän tehtävään asetettujen Elämänkantajien aktiivisten hoivatoimien kanssa. Tämän kolmitahoisen luovuuden rinnan tapahtuvan toiminnan tuloksena kehittyy mielen edellyttämä organismin fyysinen kapasiteetti – aineelliset mekanismit, jotka ovat edellytyksenä älyperäiselle reagoinnille ensiksi ulkoisiin ympäristöärsykkeisiin ja myöhemmin sisäisiin ärsykkeisiin – vaikutteisiin, jotka ovat peräisin organismin mielestä itsestään.

65:0.2 (730.2) On siis olemassa kolme toisistaan erottuvaa elämän aikaansaamisen ja evoluution tasoa:

65:0.3 (730.3) 1. Fyysis-energiaalinen kenttä – mielikapasiteetin aikaansaaminen.

65:0.4 (730.4) 2. Mieleen kohdistuva auttajahenkien hoiva – joka vaikuttaa hengellisyyden kapasiteettiin.

65:0.5 (730.5) 3. Kuolevaisen mielen varustaminen hengellä – joka huipentuu Ajatuksensuuntaajan lahjoittamiseen.

65:0.6 (730.6) Organismissa tapahtuvan ympäristöön reagoinnin mekaaniset, ei-opetettavissa olevat tasot ovat fyysisten valvojien toimintakenttää. Mielenauttajahenget aktivoivat ja säätelevät ympäristöön mukautuvaisia eli ei-mekaanisia, opetettavissa olevia mielen tyyppejä – niitä organismien reaktiomekanismeja, jotka kykenevät oppimaan kokemuksesta. Ja niin kuin auttajahenget tällä tavoin muokkaavat mieleen sisältyviä potentiaaleja, samalla tavalla Elämänkantajat harjoittavat melko laaja-alaista, omaharkintaista valvontaa, joka kohdistuu evolutionaaristen prosessien ympäristöä koskeviin seikkoihin, aina siihen asti, kunnes ihmistahto ilmaantuu eli kyky tuntea Jumalaa ja kyky tehdä päätös ryhtyä palvomaan häntä.

65:0.7 (730.7) Juuri tämä yhden kokonaisuuden muodostava Elämänkantajien, fyysisten valvojien ja auttajahenkien toiminta määrää asutuissa maailmoissa orgaanisen evoluution kulun. Ja juuri siksi evoluutio on, Urantialla ja muualla, aina päämääräistä, se ei ole koskaan sattumanvaraista.

1. Elämänkantajien tehtävät

65:1.1 (730.8) Elämänkantajat on varustettu sellaisin persoonallisuuden muodonmuutoksen potentiaalein, jotka kuuluvat vain harvoille luotujen olentojen luokille. Nämä paikallisuniversumin Pojat kykenevät toimimaan kolmessa eri olemisen tasossa. Tavallisesti he toimittavat velvollisuuksiaan keskivaiheen Poikina, joka on heidän alkuperäinen tilansa. Mutta sellaisessa olemassaolon vaiheessa oleva Elämänkantaja ei mitenkään voisi toimia sähkö-kemiallisilla alueilla rakentamassa fyysisistä energioista ja aineshiukkasista elollisen olemassaolon yksiköitä.

65:1.2 (730.9) Elämänkantajat voivat toimia ja toimivat seuraavilla kolmella tasolla:

65:1.3 (730.10) 1. Sähkö-kemian fyysinen taso.

65:1.4 (730.11) 2. Tavallista keskivaihetta oleva kvasimorontiaalinen olemassaolo.

65:1.5 (730.12) 3. Edistynyttä olotilaa edustava puolihengellinen taso.

65:1.6 (731.1) Kun Elämänkantajat valmistautuvat panemaan toimeen elämän juurruttamisen, he tällaiseen hankkeeseen soveltuvat juurrutuspaikat valikoituaan kutsuvat luokseen Elämänkantajien muodonmuutoksesta huolehtivan arkkienkelikomission. Tämä ryhmä koostuu kymmeneen eri luokkaan kuuluvista persoonallisuuksista, joiden joukossa on muiden muassa fyysisiä valvojia ja heidän työtovereitaan, ja ryhmää johtaa arkkienkelien päällikkö. Hän toimii tässä ominaisuudessa Gabrielin valtuuttamana ja Päivien Muinaisten luvalla. Kun nämä olennot kytketään

asianomaisiin yhteyspiireihin, he saavat Elämänkantajissa aikaan sellaisia muutoksia, jotka tekevät näistä fyysisillä sähkö-kemian tasoilla välittömästi toimimaan kykeneviä.

65:1.7 (731.2) Sen jälkeen kun elämän rakennekaavat on laadittu ja aineelliset järjestelyt on saatettu asianmukaisesti päätökseen, aineellisuuden yläpuolella olevat elämän leviämisestä huolehtivat voimat alkavat samassa toimia, ja niin on elämä olemassa. Elämänkantajat palautetaan tämän jälkeen välittömästi persoonallisuutensa olemassaolon normaalille keskitasolle, jossa olotilassa he voivat manipuloida eläviä yksiköitä ja ohjailla kehittyviä organismeja, vaikka heiltä onkin evätty kaikkinainen kyky organisoida – luoda – uusia elävää ainetta olevia kantahahmoja.

65:1.8 (731.3) Kun orgaaninen evoluutio on edennyt tiettyyn pisteeseen ja kun korkeimpiin organismeihin on ilmaantunut tyypiltään ihmiselle ominainen vapaa tahto, Elämänkantajien pitää joko poistua planeetalta tai heidän on annettava pidättymislupaus; toisin sanoen heidän on sitouduttava pidättymään kaikista enemmistä pyrkimyksistä vaikuttaa orgaanisen evoluution kulkuun. Ja kun tällaisen lupauksen antavat vapaaehtoisesti ne Elämänkantajat, jotka päättävät jäädä planeetalle neuvomaan vastaisuudessa niitä, joiden tehtäväksi uskotaan vastakehittyneiden tahdollisten luotujen vaaliminen, kutsutaan koolle kahdentoista komissio, jota johtaa Järjestelmän Hallitsijan valtuuttamana ja Gabrielin luvalla toimiva Iltatähtien päällikkö; ja siinä samassa nämä Elämänkantajat muunnetaan persoonallisuuden olemassaolon kolmanteen vaiheeseen – olemisen puolihengelliselle tasolle. Ja minä olen

toiminut Urantialla tässä olemassaolon kolmannessa vaiheessa aina Andonin ja Fontan ajoista alkaen.

65:1.9 (731.4) Odotamme nyt hartaasti aikaa, jolloin universumi on kenties asettunut valoon ja elämään, mahdollista olemisen neljättä vaihetta, jossa olemme täysin hengellisiä, mutta meille ei ole koskaan paljastettu, millä menetelmällä me mahdollisesti saavutamme tämän tavoitellun ja edistyneen olotilan.

2. Evoluution sisältämät näköalat

65:2.1 (731.5) Kertomus siitä, miten ihminen nousi merilevästä maanpäällisen luomakunnan herruuteen, on todellakin kuin biologisesta kamppailusta ja mielen elossasäilymisestä kertova seikkailuromaani. Ihmisen aikojentakaiset esimuodot olivat kirjaimellisesti merenpohjan mutaa ja liejua lähes paikallaan seisovissa ja lämminvetisissä muinaisten sisämerten pitkien rantaviivojen muodostamissa lahdissa ja laguuneissa, samoissa vesissä, joissa Elämänkantajat panivat alulle kolme toisistaan riippumatonta elollisuuden juurrutusta Urantialla.

65:2.2 (731.6) Nykyään on olemassa enää varsin harvalukuisesti niiden merikasvillisuuden varhaistyyppien lajeja, jotka osallistuivat eläimenkaltaisuuden rajamailla olevien organismien syntyyn päättyneisiin, käänteentekeviin muutoksiin. Sienieläimet ovat erään tällaisiin keskivälityyppeihin kuuluneen eliön nykyaikaan asti säilyneitä muotoja, sellaisten organismien säilyneitä edustajia,

joiden kautta tapahtui *asteittainen* siirtyminen kasvista eläimeksi. Vaikka nämä varhaiset siirtymämuodot eivät olleet täysin identtisiä nykyisten sienieläinten kanssa, ne muistuttivat näitä silti suuresti; ne olivat eittämättömiä raja-alueen eliöitä – eivät kasveja eivätkä eläimiä – mutta ne johtivat lopulta varsinaisten eläinmaailmalle ominaisten elollisuusmuotojen kehittymiseen.

65:2.3 (732.1) Bakteerit, erittäin alkeelliset ja yksinkertaiset kasviorganismit, ovat muuttuneet elämän ensimmäisen sarastuksen ajoista varsin vähän. Niiden loismaisessa käyttäytymisessä paljastuu jopa tietynasteista taantumista. Sienissä on niin ikään monia, jotka edustavat evoluution piirissä taaksepäin suuntautuvaa liikettä, sillä ne ovat kasveja, jotka ovat menettäneet lehtivihreän valmistuskykynsä ja muuttuneet enemmän tai vähemmän loismaisiksi. Valtaosa taudinaiheuttajabakteereista ja niiden apuna toimivista viruksista kuuluu itse asiassa tähän kehityksestä luopuneiden loissienten ryhmään. Koko valtava kasvien maailma on tällä välin kuluneina aikakausina kehittynyt samoista esimuodoista, joista myös bakteerit polveutuvat.

65:2.4 (732.2) Pian ilmestyi kehityksessä astetta korkeammalla ollut alkueläintyyppinen eläinkunnan edustaja, ja se ilmestyi *yhtäkkisesti*. Ja noilta kaukaisilta ajoilta periytyy vain vähän muuttuneena ameba, tyypillinen yksisoluinen eläinorganismi. Se vilistelee nykyisin jokseenkin sellaisena kuin se vilisteli silloin, kun se oli elollisevoluution viimeisin ja suurenmoisin saavutus. Tämä pienen pieni eliö ja sen alkueläinserkut merkitsevät eläinkunnalle samaa, mitä bakteerit merkitsevät kasvikunnalle; ne edustavat sitä, mitä on

jäljellä ensimmäisistä evolutionaarisista vaiheista elollisuuden erilaistumisessa, samoin kuin *myöhemmän kehityksen toteutumattomuutta*.

65:2.5 (732.3) Varhaiset yksisoluiset eläinlajit liittyivät ennen pitkää yhteisöiksi: ensiksi siimaeläinten tasolla ja kohta polyyppien ja maneettien tapaan. Vieläkin myöhemmin kehittyivät meritähdet, kivililjat, merisiilit, merikurkut, tuhatjalkaiset, hyönteiset, hämähäkit, äyriäiset sekä keskenään läheistä sukua olevat matojen ja verijuotikkaiden ryhmät, joita seurasivat pian nilviäiset: osteri, meritursas ja etana. Niiden välillä ilmaantui ja menehtyi satoja ja taas satoja lajeja. Mainitsemme vain ne lajit, jotka pitkän pitkästä taistelusta jäivät jäljelle. Nykyään tällaiset edistymättömät eläinlajit samoin kuin myöhemmin ilmaantunut kalojen heimo edustavat varhaisten ja alempien eläinten evolutionaarisessa mielessä paikallaan pysyviä tyyppejä, niitä elämän puun haaroja, jotka eivät ole edistyneet.

65:2.6 (732.4) Näyttämö oli näin ollen valmis ensimmäisten selkärankaiseläinten eli kalojen ilmaantumiselle. Tästä kalojen heimosta polveutui kaksi ainutlaatuista muunnosta: sammakko ja salamanteri. Ja nimenomaan sammakko aloitti sitten eläinhahmoisessa elollisuudessa sen asteittain edenneiden eriytymisten sarjan, joka lopulta huipentui itseensä ihmiseen.

65:2.7 (732.5) Sammakko on eräs vanhimmista jäljellä olevista ihmissuvun esivaiheista, mutta senkin edistyminen jäi toteutumatta, joten nykyisin se jatkaa olemassaoloaan paljolti sellaisena kuin se oli noina kaukaisen menneisyyden aikoina. Sammakko on nyt ainoa yhä

maan päällä elävä, lajina säilynyt ihmisen evoluutioon kuuluvien kantarotujen esivaihe. Ihmisrodulla ei ole yhtään nykyaikaan asti säilynyttä kantamuotoa sammakon ja eskimon väliltä.

65:2.8 (732.6) Sammakosta kehittyivät matelijat, suuri eläinlahko, joka on käytännöllisesti katsoen sammunut, mutta joka ennen olemassaolon piiristä poistumistaan pani alulle koko lintujen lahkon ja lukuisat nisäkkäiden luokat.

65:2.9 (732.7) Ihmistä edeltäneessä kehityksessä astuttiin kenties suurin yksittäinen harppaus, silloin kun matelijasta tuli lintu. Nykyiset lintutyypit – kotkat, sorsat, kyyhkyt ja strutsit – polveutuvat kaikki kauan sitten eläneistä valtavan kookkaista matelijoista.

65:2.10 (732.8) Sammakoiden heimosta polveutuvaa matelijakuntaa edustaa nykyisin neljä jäljellä olevaa luokkaa: kaksi kehityksessään pysähtynyttä – käärmeet ja liskot – sekä niiden serkut – alligaattorit ja kilpikonnat; yksi osittain edistyvä – lintujen heimo; ja neljäs ryhmä – nisäkkäiden kantaisät sekä se sukuhaara, josta ihmislaji suoraan polveutuu. Mutta vaikka ajallinen välimatka olikin pitkä, tuntui väistymässä olevien matelijoiden massiivisuus ikään kuin kaikuna elefantissa ja mastodontissa, kun taas matelijoille ominainen ruumiinmuoto säilyi loikkivissa kenguruissa.

65:2.11 (733.1) Urantialla on esiintynyt vain neljätoista pääryhmää – joista kalat ovat viimeisin – eikä uusia luokkia ole kehittynyt sitten lintujen ja nisäkkäiden kehittymisen.

65:2.12 (733.2) Istukalliset nisäkkäät ilmaantuivat *yhtäkkisesti* siitä vilkkaasta, pienestä matelijadinosauruksesta, joka tapasi ravinnokseen syödä lihaa, mutta jonka aivot olivat verrattain suuret. Nämä nisäkkäät kehittyivät nopeasti ja monin eri tavoin ja sen lisäksi, että niistä kehittyivät monet yleiset nykylajit, niistä kehittyivät myös vesieläimet, kuten valaat ja hylkeet, samoin kuin lentävät eläimet, kuten lepakkojen suku.

65:2.13 (733.3) Ihminen siis kehittyi korkeammista nisäkkäistä, jotka polveutuivat pääasiassa elämän *läntisestä juurrutuksesta*, joka tehtiin muinaisiin itä–länsisuuntaisiin suojaisiin meriin. Elävien organismien *itäisessä* ja *keskimmäisessä ryhmässä* ilmeni jo varhain suotuisaa kehitystä kohti ihmistä edeltävien eläineksistenssin tasojen saavuttamista. Mutta aikojen kuluessa ilmeni, että elämän istutuksen itäisen kohdentuman ei sittenkään onnistunut saavuttaa tyydyttävää tasoa ihmistä edeltäneessä älyllisyydessä, sillä sitä oli kohdannut niin monta ja korvaamatonta sen korkeammantyyppiseen ituplasmaan kohdistunutta menetystä, että se lopulta kadotti kyvyn saada takaisin ihmiseen päätyvät kehityspotentiaalit.

65:2.14 (733.4) Koska mielen kehityskapasiteetin laatu tässä itäisessä ryhmässä oli varsin selvästi heikompi kuin molemmissa muissa ryhmissä, Elämänkantajat käsittelivät ylemmiltään siihen luvan saatuaan ympäristöolosuhteita tavalla, joka entisestäänkin rajoitti näiden kehittyvän elollisuuden ihmistä edeltäneiden alempiarvoisten rotuainesten määrää. Ulospäin näytti kokonaan siltä kuin näiden

alemmantasoisten eläinryhmien eliminoituminen olisi johtunut sattumasta, mutta todellisuudessa se oli täysin tarkoituksellista.

65:2.15 (733.5) Evolutionaarisessa älykkyyden kehkeytymisen myöhemmässä vaiheessa ihmislajin puoliapinakantamuodot olivat Pohjois-Amerikassa ehtineet kehityksessään paljon pitemmälle kuin muilla alueilla. Siksi ne johdettiinkin vaeltamaan läntisen elämänistutuksen näyttämöltä Beringinsalmen kannaksen yli ja rannikkoa pitkin Lounais-Aasiaan, missä niiden kehittyminen jatkui ja missä ne myös jatkuvasti hyötyivät siitä, että ne saivat tiettyä rotuaineksen lisäystä keskimmäisestä elollisryhmästä. Näin ollen ihminen kehittyi tietyistä läntisistä ja keskimmäisistä elolliskannoista, mutta tämä tapahtui keskimmäisen elämänjuurrutuksen ja siitä lähelle itäistä juurrutusta ulottuneella alueella.

65:2.16 (733.6) Urantialle juurrutettu elämä kehittyi tällä tavoin jääkaudelle saakka, jolloin ihminen itse astui ensi kertaa näyttämölle ja aloitti vaiheikkaan elämänkaarensa tällä planeetalla. Eikä se, että alkukantainen ihminen ilmaantui maan päälle nimenomaan jääkauden aikana, ollut pelkkä sattuma, vaan tämä tapahtui suunnitelmien mukaisesti. Jääkauden tuulet ja tuiskut, silloisen ilmaston ankaruus, sopivat kaikin puolin ja erinomaisesti yhteen sen tavoitteen kanssa, että saataisiin aikaan sitkeä ihmistyyppi, jolla olisi tavattoman hyvä hengissäpysymisen kyky.

3. Evoluution vaaliminen

65:3.1 (733.7) Nykyajan ihmismielelle on tuskin mahdollista selittää moniakaan niistä oudoista ja ulkonaisesti hullunkurisista tapahtumista, jotka kuuluivat alkuaikojen evoluution etenemiseen. Kaikkien näiden näennäisesti outojen elollisevoluution ilmiöiden taustalla toimi kuitenkin koko ajan tiettyyn päämäärään tähdännyt suunnitelma, mutta emme saa puuttua mielivaltaisesti elämän rakennekaavojen mukaiseen kehitykseen, sen jälkeen kun niiden toteutuminen kerran on saatettu alkuun.

65:3.2 (733.8) Elämänkantajat saavat ottaa käyttöön mitkä tahansa luonnon tarjoamat voimavarat ja käyttää hyödyksi mitä tahansa ja kaikkia satunnaisia olosuhteita, jotka ovat omiaan lisäämään elollisuuskokeilun evolutionaarista edistymistä, mutta me emme saa puuttua mekaanisesti sen kummemmin kasvien kuin eläintenkään evoluution kulkuun ja suuntaan emmekä mielivaltaisesti niitä manipuloida.

65:3.3 (733.9) Teille on kerrottu, että Urantian kuolevaiset kehittyivät alkukantaisen sammakon kehityksen kautta ja että se ylöspäin vienyt perintöaines, jota potentiaalin muodossa kantoi yksi ja ainoa sammakko, pelastui eräässä tilanteessa vain täpärästi menehtymiseltä. Siitä ei kuitenkaan pidä tehdä sellaista päätelmää, että ihmiskunnan evoluutio olisi päättynyt tässä yhteydessä mahdollisesti sattuneeseen onnettomuuteen. Tuona samaisena hetkenä me pidimme silmällä ja vaalimme ei vähempää kuin tuhatta erilaista ja kaukana toisistaan sijainnutta, mutaatioita tuottanutta eliökantaa, jotka olisi voitu ohjata moniin erilaisiin ihmistä edeltäneisiin kehitysmalleihin. Tämä nimenomainen

kantasammakko oli jo kolmas valintamme, sillä kaksi aiempaa rotukantaa olivat kaikista niiden säästymisen hyväksi tekemistämme ponnistuksista huolimatta menehtyneet.

65:3.4 (734.1) Vaikka Andon ja Fonta olisivat menehtyneet ennen kuin he ehtivät tuottaa jälkeläisiä, sekään ei olisi estänyt ihmisen evoluutiota, jos kohta se olisikin sitä viivyttänyt. Andonin ja Fontan ilmaantumisen jälkeen ja, ennen kuin eläinkuntaan sisältyneet mutaatioita tuottaneet, ihmiseen johtaneet potentiaalit ehtyivät, kehittyi peräti seitsemäntuhatta suotuisaa rotukantaa, jotka olisivat voineet yltää jonkinlaiseen ihmistyyppiin päättyvään kehitykseen. Ja sittemmin monet näistä paremmista rotukannoista sulautuivatkin laajenevan ihmislajin eri haarakkeisiin.

65:3.5 (734.2) Jo kauan ennen kuin Aineellinen Poika ja Tytär, biologiset rodunkohentajat, saapuvat planeetalle, ovat sen kehittyviin eläinlajeihin sisältyneet ihmiseen johtavat potentiaalit ehtyneet. Tämä eläinkunnan kohdalla vallitseva biologinen tila paljastuu Elämänkantajille siitä ilmiöstä, että tuolloin on menossa mielenauttajahenkien mobilisoinnin kolmas vaihe, joka tapahtuu automaattisesti, samalla kertaa kun koko eläinkunnan kapasiteetti esi-inhimillisten yksilöiden mutanttipotentiaalien aikaansaamiseen ehtyy.

65:3.6 (734.3) Urantialla elävän ihmiskunnan on ratkaistava kuolevaisten kehitykseen liittyvät ongelmansa käyttäen niitä ihmisen rotuaineksia, jotka sillä nyt on – ihmistä edeltävistä lähteistä ei

minään tulevana aikana enää kehity muita rotuja. Mutta tämä tosiasia ei sulje pois mahdollisuutta päästä verrattomasti korkeammille inhimillisen kehityksen tasoille, kunhan vaalitaan älyperäisesti kuolevaisrotuihin yhä kätkeytyviä evolutionaarisia potentiaaleja. Sitä, mitä me Elämänkantajat teemme elolliskantojen vaalimiseksi ja säilyttämiseksi, ennen kuin ihmistahto ilmaantuu, sitä on ihmisen itsensä tehtävä tahdon ilmaantumisen jälkeen ja sitten kun me olemme lakanneet evoluutioon aktiivisesti osallistumasta. Ihmisen evolutionaarinen kohtalo riippuu yleisesti ottaen hänestä itsestään, ja tieteellisen älyperäisyyden on pakko, ennemmin tai myöhemmin, astua umpimähkään vaikuttavien, hallitsemattomien luonnollisen valinnan ja sattumanvaraisen eloonjäämisen tilalle.

65:3.7 (734.4) Ja tässä yhteydessä, kun käsittelemme evoluution vaalimista, lienee paikallaan korostaa sitä, että kun edessä olevan loputtoman tulevaisuuden kuluessa teidät saatetaan joskus liittää johonkin Elämänkantajien joukkokuntaan, silloin teillä on yltä kyllin tilaisuuksia esittää ehdotuksia ja panna toimeen minkälaisia parannuksia tahansa elollisuuden hoito- ja juurrutusmenetelmiin ja -keinoihin. Olkaa kärsivällisiä! Jos teillä on hyviä ideoita, jos mielenne on täynnä parempia hoitomenetelmiä mitä tahansa universumin toimikenttään kuuluvaa osa-aluetta ajatellen, ei ole epäilystäkään, ettettekö tulevina aikoina saisi tilaisuutta esittää niitä kumppaneillenne ja virkatovereillenne.

4. Uusien urien aukominen Urantialla

65:4.1 (734.5) Älkää jättäkö huomaamatta sitä tosiasiaa, että Urantia osoitettiin meille elolliskokeiluplaneetaksi. Tällä planeetalla teimme kuudennenkymmenennen yrityksemme muuntaa ja, mikäli mahdollista, parantaa Satanian sovellusta Nebadonin elollisuuden rakennemalleista, ja aikakirjat osoittavat, että saimme aikaan lukuisia hyödyllisiä muunnelmia elollisuuden vakiomalleista. Tarkemmin sanottuna olemme Urantialla kehitelleet ja osoittaneet vaatimukset täyttäviksi ei vähempää kuin kaksikymmentäkahdeksan elollisuutta muuntelevaa yksityiskohtaa, joista on kaikkina tulevina aikoina koituva hyötyä koko Nebadonille.

65:4.2 (735.1) Mutta missään maailmassa elämän juurruttaminen ei ole koskaan siinä mielessä kokeellista, että yritettäisiin jotakin tarkistamatonta ja tuntematonta. Elämän kehittäminen on menetelmä, joka alati edistyy, erilaistuu ja moninaistuu, mutta ei milloinkaan umpimähkäinen, hallitsematon eikä täysin kokeellinen siinä mielessä, että se olisi sattumanvarainen.

65:4.3 (735.2) Ihmisten elämän monet yksityiskohdat tarjoavat yllin kyllin todisteita siitä, että kuolevaisten olemassaolona nähtävä ilmiö suunniteltiin älyperäisesti, että orgaaninen evoluutio ei ole pelkkä kosminen sattuma. Kun elävä solu vahingoittuu, sillä on tältä varalta kyky valmistaa tiettyjä kemiallisia aineita, jotka pystyvät

ärsyttämään ja aktivoimaan normaaleja naapurisoluja niin, että nämä alkavat välittömästi erittää aineita, jotka edesauttavat haavan paranemisprosesseja; ja samalla nämä normaalit ja vahingoittumattomat solut alkavat lisääntyä nopeasti – ne ryhtyvät itse asiassa luomaan uusia soluja jokaisen onnettomuudessa mahdollisesti tuhoutuneen naapurisolun tilalle.

65:4.4 (735.3) Nämä kemialliset vaikutus ja vastavaikutus, joista haavan paranemisessa ja solujen lisääntymisessä on kysymys, edustavat sellaista Elämänkantajien valitsemaa kaavaa, johon sisältyy yli satatuhatta mahdollisten kemiallisten reaktioiden ja biologisten seurausilmiöiden vaihetta ja yksityiskohtaa. Elämänkantajat tekivät laboratorioissaan yli puoli miljoonaa seikkaperäistä koetta, ennen kuin he lopulta päättivät valita tämän kaavan Urantialla tehtävää elollisuuskokeilua varten.

65:4.5 (735.4) Sitten kun Urantian luonnontieteilijät tietävät enemmän näistä parantavista kemikaaleista, he osaavat hoitaa erilaisia vammoja entistä tehokkaammin, ja he saavat välillisesti lisää tietoa eräiden vakavien sairauksien hallitsemisesta.

65:4.6 (735.5) Sen jälkeen kun elämä juurrutettiin Urantialle, Elämänkantajat ovat tehneet parannuksia tähän tervehdyttämismenetelmään, ja siinä muodossa se otettiin käyttöön eräässä toisessa Satanian maailmassa, jossa se lievittää entistä tehokkaammin kipua ja säätelee entistä paremmin naapurisolujen lisääntymiskykyä.

65:4.7 (735.6) Urantian elollisuuskokeiluun sisältyi monia ainutlaatuisia piirteitä, mutta on kaksi tapahtumaa, jotka herättävät erityistä huomiota, nimittäin andonilaisen rodun ilmaantuminen ennen kuuden värillisen kansanheimon kehittymistä sekä myöhemmin tapahtunut sangik-mutanttien samanaikainen ilmaantuminen yhteen ja samaan perheeseen. Urantia on Sataniassa ensimmäinen sellainen maailma, jossa kuusi värillisrotua ilmaantuivat samasta ihmisperheestä. Yleensä ne syntyvät eriytyneinä sukuhaaroina ihmistä edeltävässä eläinrodussa tapahtuvista itsenäisistä mutaatioista, ja tavallisesti ne ilmaantuvat maan päälle yksi kerrallaan ja pitkien ajanjaksojen kuluessa toinen toistaan seuraten niin, että ne ensimmäisestä, punaisesta ihmisestä alkaen käyvät läpi kaikki värit aina indigonsiniseen saakka.

65:4.8 (735.7) Toinen huomiota herättävä muunnos tavanomaisesta menettelytavasta oli Planeettaprinssin saapumisen myöhäinen ajankohta. Yleensä prinssi saapuu planeetalle suunnilleen siihen aikaan, kun tahto kehittyy; ja mikäli tällaista kaavaa olisi noudatettu, Caligastia olisi voinut saapua Urantialle jo Andonin ja Fontan elinaikana eikä lähes viisisataatuhatta vuotta myöhemmin, yhtä aikaa kuuden sangik-rodun ilmaantumisen kanssa.

65:4.9 (735.8) Tavalliselle asutulle maailmalle Planeettaprinssi olisi annettu Elämänkantajien pyynnöstä Andonin ja Fontan ilmaantuessa tai vähän sen jälkeen. Mutta koska Urantia oli määrätty elollisuusmuuntelujen planeetaksi, oli ennalta sovittu, että Melkisedek-tarkkailijoita – luvultaan kaksitoista – lähetettäisiin toimimaan Elämänkantajien neuvonantajina ja planeetan valvojina

siihen asti kunnes Planeettaprinssi myöhemmin saapuisi. Nämä Melkisedekit saapuivat, silloin kun Andon ja Fonta tekivät päätökset, jotka mahdollistivat Ajatuksensuuntaajien asettumisen heidän mieleensä.

65:4.10 (736.1) Urantialla Elämänkantajain pyrkimykset saada aikaan parannuksia Satanian elollismalleihin johtivat väistämättä monien näennäisesti tarkoituksettomien ja väistyvien eliömuotojen tuottamiseen. Mutta niistä jo tähän mennessä koituneet edut riittävät oikeuttamaan elämän vakiokaavoista Urantialla tehdyt poikkeamiset.

65:4.11 (736.2) Tarkoituksenamme oli saada tahto ilmenemään jo varhaisessa vaiheessa Urantian evolutionaarisen elollisuuden piirissä, ja siinä me onnistuimme. Tahto ei yleensä ilmaannu, ennen kuin värilliset rodut ovat jo kauan aikaa olleet olemassa, ja tavallisesti se ilmestyy ensimmäiseksi punaisen ihmisen korkeampien tyyppien keskuudessa. Teidän maailmanne on Sataniassa ainoa planeetta, jossa ihmistyyppinen tahto on ilmestynyt värillisiä rotuja edeltäneessä rodussa.

65:4.12 (736.3) Mutta pyrkiessämme tuottamaan sen perintötekijöiden yhdistelmän ja yhdistymän, josta ihmisrodun nisäkäskantamuodot vihdoin syntyivät, meidän oli pakko sallia se, että tapahtui satojen ja tuhansien muiden perintötekijöiden verrattain hyödyttömiä yhdistymisiä ja yhteenliittymisiä. Monet näistä pyrkimystemme omituisilta näyttävistä sivutuotteista osuvat varmasti silmiinne kaivautuessanne planeetan menneisyyteen, ja voin hyvin käsittää,

miten kummastuttavilta joidenkin näistä olioista täytyy vaikuttaa niitä ihmisen rajoittuneesta näkökulmasta tarkasteltaessa.

5. Elollisuuden kehityksen kohtaamat hankaluudet

65:5.1 (736.4) Elämänkantajille oli surun ja murheen aihe se, että erityisiä ponnistelujamme Urantian älyllisen elollisuuden muuntelemiseksi hankaloittivat varsin pahasti sellaiset traagiset vääristymät, joihin emme voineet vaikuttaa: Caligastian petos ja Aatamin lankeemus.

65:5.2 (736.5) Mutta suurimman pettymyksemme koko tässä biologisessa seikkailussa aiheutti tiettyjen primitiivisten kasvien taantuminen loisbakteerien esiklorofyllitasolle niin laajassa ja odottamattomassa mitassa kuin tapahtui. Tämä kasvikunnan evoluutiossa sattunut tapaturma aiheutti korkeammissa nisäkkäissä ja eritoten muita haavoittuvammassa ihmislajissa monia surkeutta tuottavia tauteja. Joutuessamme tähän hämmentävään tilanteeseen emme osanneet suhtautua sen aiheuttamiin vaikeuksiin tarpeellisella vakavuudella, sillä tiesimme, että myöhemmin tapahtuva Aatamin elämänplasman lisäys vahvistaisi sitä tietä alkunsa saavan sekoittumarodun vastustuskykyä siinä määrin, että siitä tulisi käytännöllisesti katsoen immuuni kaikille kasvityyppisten organismien aiheuttamille sairauksille. Mutta olimme tuomitut

pettymään toiveissamme johtuen siitä onnettomuudesta, että Aatami rikkoi sopimuksensa.

65:5.3 (736.6) Universumien universumia, johon myös tämä pieni Urantiaksi kutsuttu maailma kuuluu, ei hoideta pelkästään sitä ajatellen, että me voisimme sen hyväksyä tai niin kuin se meille olisi mukavinta, vielä vähemmän sitä hoidetaan sitä silmällä pitäen, että saisimme toteuttaa oikkujamme ja tyydyttää uteliaisuuttamme. Maailmankaikkeuden hoidosta vastuussa olevat viisaat ja kaikkivoivat olennot tietävät epäilemättä tarkalleen, mitä he tekevät; ja siksi on oikein ja kohtuullista, että Elämänkantajat ja kuolevaismielet asettuvat kärsivällisesti odottamaan ja antautuvat hartaaseen yhteistyöhön viisaan hallinnon, voimallisen hallitusvallan ja eteenpäin marssivan kehityksen kanssa.

65:5.4 (736.7) Tietenkin on olemassa myös joitakin seikkoja, jotka tasapainottavat koettelemuksia. Sellainen oli muun muassa Mikaelin Urantialla suorittama lahjoittautuminen. Mutta kaikista tällaisista näkökohdista riippumatta tämän planeetan viimeaikaiset taivaalliset valvojat tuovat julki täyden luottamuksensa siihen, että ihmisrodun kehitys lopulta johtaa riemuvoittoon ja että alkuperäiset suunnitelmamme ja elollismallimme osoittautuvat lopulta täysin oikeiksi.

6. Elollisuuden kehittämisen menetelmät

65:6.1 (737.1) On mahdotonta tarkalleen määritellä liikkuvan kohteen täsmällinen sijainti ja samalla sen nopeus; jokainen yritys jommankumman mittaamiseksi merkitsee väistämättä sitä, että toinen muuttuu. Kuolevaisen ihmisen eteen nousee samanlainen paradoksi, kun hän ryhtyy tekemään kemiallista analyysiä protoplasmasta. Kemisti voi antaa selvityksen *kuolleen* protoplasman kemiasta, mutta *elävän* protoplasman fyysistä rakennetta tai sen dynamiikkaa hän ei voi selvittää. Tiedemiehet pääsevät kylläkin kerta kerralta yhä lähemmäksi elämän salaisuuksia, mutta he eivät koskaan saa niitä selville, ja tämä johtuu yksinomaan siitä, että analysoidakseen protoplasmaa heidän on tapettava se. Kuollut protoplasma painaa saman kuin elävä protoplasma, mutta se ei ole samaa.

65:6.2 (737.2) Kaikissa elollisissa olioissa ja olennoissa on synnynnäinen kyky sopeutua ympäristöönsä. Jokaisessa *elävässä* kasvi- tai eläinsolussa, jokaisessa *elävässä* organismissa – aineellisessa tai hengellisessä – on tyydyttämätön kaipuu päästä yhä suurempaan täydellisyyteen ympäristöönsopeutumisessa, organismin mukautumisessa, ja yhä laajempaan elämän tarkoituksen toteutumiseen. Nämä kaikkien elollisten päättymättömät ponnistelut todistavat, että niissä on myötäsyntyinen pyrkimys täydellisyyteen.

65:6.3 (737.3) Tärkein edistysaskel kasvien evoluutiossa oli klorofyllin eli lehtivihreän valmistuskyvyn kehittyminen, ja seuraavaksi tärkein edistysaskel oli itiön kehittyminen monimutkaiseksi siemeneksi. Itiö

on mitä tehokkain lisääntymisväline, mutta siitä puuttuvat siemenelle luontaiset variaation ja monipuolisuuden potentiaalit.

65:6.4 (737.4) Yksi hyödyllisimmistä ja monimutkaisimmista tapahtumista korkeampien eläinlajien evoluutiossa oli se, että kehittyi verenkiertoon osallistuvien verisolujen sisältämän raudan kyky esiintyä hapen tuojan ja hiilidioksidin poistajan kaksoisroolissa. Ja tämä punaisten verisolujen käyttäytyminen on esimerkki siitä, miten kehittyvät organismit kykenevät mukauttamaan toimintansa vaihteleviin tai muuttuviin olosuhteisiin. Korkeammat eläimet – ihminen niiden mukana – huolehtivat kudostensa hapensaannista punasolujen sisältämän raudan avulla. Rauta tuo eläviin soluihin happea ja aivan yhtä tehokkaasti se poistaa hiilidioksidia. Mutta muutkin metallit voidaan saada palvelemaan samaa tarkoitusta. Mustekala käyttää tähän tehtävään kuparia ja merituppi käyttää vanadiumia.

65:6.5 (737.5) Siitä, että tällaiset biologiset mukautumiset ovat jatkuvia, on esimerkkinä Urantian korkeampien nisäkkäiden hampaiston kehitys. Ihmisen kaukaisten esi-isien hampaiden lukumäärä nousi kolmeenkymmeneenkuuteen, ja sitten alkoi hampaiston mukautuva uudelleenjärjestyminen kohti alkuihmisen ja tämän lähisukulaisten kolmeakymmentäkahta hammasta. Nyt ihmislaji on hitaasti kulkeutumassa kohti kahdenkymmenenkahdeksan hampaan hampaistoa. Evoluutioprosessi jatkuu tällä planeetalla yhä aktiivisena ja mukautumiseen pyrkivänä.

65:6.6 (737.6) Mutta monet arvoituksellisilta näyttävät elävien organismien sopeutumisilmiöt ovat puhtaasti kemiallisia, täysin fysikaalisia. Minä hetkenä hyvänsä kenen tahansa ihmisen verenkierron piirissä on mahdollisuus yli 15 000 000 kemialliseen reaktioon kymmenkunnan umpirauhasen erittämien hormonien välillä.

65:6.7 (737.7) Kasvikunnan alemmat muodot reagoivat herkästi fysikaaliseen, kemialliseen ja sähköiseen ympäristöön. Mutta noustaessa elollisuuden asteikkoa ylöspäin alkavat mieleen kohdistuvat seitsemän auttajahengen toiminnat yksi kerrallaan vaikuttaa, ja mieli muuttuu yhä sopeuttavammaksi, luovemmaksi, koordinoivammaksi ja hallitsevammaksi. Eläinten kyky sopeutua elämään ilmassa, vedessä ja maalla ei ole yliluonnollinen lahja, vaan se on fyysisen tason yläpuolella oleva sopeutumisilmiö.

65:6.8 (738.1) Fysiikka ja kemia yksinään eivät pysty selittämään, miten ihminen kehittyi ensimmäisten merien sisältämästä alkuaikojen protoplasmasta. Oppimiskyky – muisti ja tapauskohtainen reagointi ympäristöön – on mielen ominaisuus. Fysiikan lait eivät reagoi opetukseen; ne ovat muuttamattomia ja muuttumattomia. Kemialliset reaktiot eivät opettamalla muutu; ne ovat aina samanlaisia ja luotettavia. Ellei Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäoloa oteta lukuun, sähköiset ja kemialliset reaktiot ovat ennustettavissa. Mutta mieli voi hyötyä kokemuksesta, se voi oppia niistä reaktiivisesti syntyneistä käyttäytymistavoista, jotka ovat tuloksena ärsykkeiden toistumisesta.

65:6.9 (738.2) Älyllisyyttä edeltävät organismit reagoivat ympäristön ärsykkeisiin, mutta ne organismit, jotka reagoivat mielihoivaan, pystyvät järjestelemään ja muokkaamaan ympäristöä itseään.

65:6.10 (738.3) Fyysisillä aivoilla ja niihin liittyvällä hermostolla on synnynnäinen kyky reagoida mielihoivantaan, aivan kuten persoonallisuuden kehittyvä mieli omaa tietyn myötäsyntyisen kyvyn hengen vastaanottamiseen ja sisältää sen vuoksi potentiaalit hengelliseen edistymiseen ja tuloksiinpääsyyn. Älyllinen, sosiaalinen, moraalinen ja hengellinen kehitys on riippuvaista seitsemän auttajahengen ja näiden fyysisen tason yläpuolella olevien kumppanien mielihoivannasta.

7. Evolutionaariset mielen tasot

65:7.1 (738.4) Seitsemän mielenauttajahenkeä ovat paikallisuniversumin alempaa tasoa olevien älyllisten olentojen monipuolisia mielen hoivaajia. Tähän luokkaan kuuluvasta mielestä huolehditaan paikallisuniversumin päämajasta tai jostakin siihen liittyvästä maailmasta käsin, mutta on myös olemassa alemmantasoisen mielen toimintaan vaikuttavaa ohjausta, joka on peräisin järjestelmäpääkaupungeista.

65:7.2 (738.5) Evolutionaarisessa maailmassa moni, hyvin moni asia riippuu siitä, että seitsemän auttajaa työskentelevät. Mutta ne ovat mielen auttajia, ne eivät ole tekemisissä fyysisen evoluution kanssa, joka on Elämänkantajien toimialaa. Näiden henkisten kykyjen

täydellinen yhdentyminen sen säädetyn ja luonnollisen menettelytavan kanssa, jolla luontaisesti Elämänkantajille kuuluva toimipiiri vähitellen kehkeytyy, on kuitenkin syynä siihen, etteivät kuolevaiset kykene erottamaan mielen ilmiöissä mitään muuta kuin luonnon kädenjälkiä ja luonnollisten kehityskulkujen toteutumista olkoonkin, että olette aika ajoin hieman ymmällänne selittäessänne kaikkea sitä, mikä liittyy mielen luonnollisiin reaktioihin sen ollessa yhteydessä aineeseen. Ja jos Urantia toimisi suuremmassa määrin alkuperäisten suunnitelmien mukaisesti, havaitsisitte vieläkin vähemmän sellaista, mikä olisi huomion arvoista.

65:7.3 (738.6) Seitsemän auttajahenkeä ovat enemmänkin yhteyspiirin kuin entiteetin kaltaisia, ja tavallisissa maailmoissa ne kytkeytyvät koko paikallisuniversumin piirissä ilmeneviin muihin auttajatoimintoihin. Elolliskokeiluplaneetoilla ne ovat kuitenkin suhteellisen eristyksissä. Ja elollismallien ainutlaatuisen luonteen vuoksi alemmat auttajat kokivat Urantialla paljon enemmän vaikeuksia yhteydenotossa evolutionaarisiin organismeihin kuin jos kyseessä olisi ollut vakiotyyppisempi elollisuus.

65:7.4 (738.7) Keskimääräisessä evolutionaarisessa maailmassa seitsemän auttajahenkeä ovat toisin sanoen paljon paremmin synkronoidut eläinkehityksen edistyvien vaiheiden kanssa kuin ne olivat Urantialla. Auttajat kokivat täällä suurimmat vaikeutensa yhteyden saamisessa Urantian organismien kehittyvään mieleen mitä ne olivat yhtä ainoata poikkeusta lukuun ottamatta koskaan toimintansa aikana kokeneet koko Nebadonin universumissa. Tässä maailmassa kehittyi monenmuotoisia rajatapauksia: sekavia

yhdistelmiä, joissa osapuolina olivat toisaalta organismien reaktioiden mekaaniset ja samalla ei-opetettavissa olevat tyypit ja toisaalta ei-mekaaniset ja samalla opetettavissa olevat tyypit.

65:7.5 (739.1) Seitsemän auttajahenkeä eivät ota yhteyttä olentoihin, jotka edustavat organismien puhtaasti mekaanista tapaa reagoida ympäristöön. Tällaiset elävien organismien älyllisyyttä edeltävät reagointitavat kuuluvat yksinomaisesti voimakeskusten, fyysisten valvojien ja heidän kumppaniensa energiatoimintojen piiriin.

65:7.6 (739.2) Kokemuksesta*oppimisen* kyvyn potentiaalin hankkiminen on osoituksena auttajahenkien toiminnan alkamisesta, ja nämä toimivat primitiivisten ja näkymättömien olioiden alimmista mielistä aina ihmisten kehitysasteikon korkeimpiin tyyppeihin asti. Ne ovat mielessä ilmenevän, muutoin enemmän tai vähemmän selittämättömän käyttäytymisen ja mielen epätäydellisesti ymmärrettyjen, aineelliseen ympäristöön kohdistuvien, nopeiden reaktioiden lähde ja kaavio. Pitkään on näiden uskollisten ja aina luotettavien vaikuttajien jatkettava valmistelevaa huolenpitoaan, ennen kuin eläinmieli saavuttaa ihmiselle ominaiset hengen vastaanottokyvyn tasot.

65:7.7 (739.3) Auttajat toimivat ainoina vaikuttajina, kun kokeva mieli kehittyy kuudennen vaiheen eli palvonnan hengen tasolle. Kun päästään tälle tasolle, tapahtuu väistämätöntä hoivamuotojen päällekkäistymistä – ilmiö, joka johtuu siitä, että ylempi kurottautuu alaspäin koordinoituakseen alemman kanssa ennakoidessaan myöhemmin tapahtuvaa kehityksen korkeampien tasojen saavuttamista. Ja vielä muutakin henkihoivaa liittyy seitsemännen ja

viimeisen auttajan eli viisauden hengen toimintaan. Koko sinä aikana, jonka yksilö on hengen maailman hoivatyön vaikutuspiirissä, hän ei milloinkaan joudu kokemaan jyrkkärajaisia henkien välisen yhteistyön siirtymiä; nämä muutokset ovat aina asteittaisia ja toinen toisensa huomioon ottavia.

65:7.8 (739.4) Olisi aina huomattava se ero, joka vallitsee ympäristöstä tuleviin ärsykkeisiin kohdistuvan fyysisen (sähkö-kemiallisen) ja mielellisen reagoinnin välillä, ja nämä puolestaan on kaikki tunnistettava hengellisistä toiminnoista erillään oleviksi ilmiöiksi. Fyysisen, mielellisen ja hengellisen gravitaation alueet ovat niiden keskinäisistä läheisistä suhteista huolimatta kosmisen todellisuuden selvästi toisistaan erottuvia alueita.

8. Evoluutio ajan ja avaruuden näkökulmasta

65:8.1 (739.5) Aika ja avaruus ovat erottamattomasti toisiinsa kytkeytyneitä; niiden välillä on luontainen yhteys. Aikaviipeet ovat tietyissä avaruuden olosuhteissa väistämättömiä.

65:8.2 (739.6) Mikäli aiheuttaa hämmennystä se, että elollisuuden kehityksen evolutionaaristen muutosten aikaansaamiseen kuluu näinkin paljon aikaa, haluaisin siihen sanoa, että emme voi määrätä elollisuusprosessien kehkeytymisen kestoa yhtään sen nopeammaksi kuin, minkä planeetan fyysiset metamorfoosit sallivat. Meidän on odotettava planeetan luonnonmukaista, fyysistä kehittymistä; meillä

ei ole kerrassaan mitään valtaa geologiseen evoluutioon. Mikäli fyysiset olosuhteet sen sallisivat, voisimme järjestää niin, että elollisuuden evoluutio käytäisiin läpi huomattavasti alle miljoonassa vuodessa. Mutta olemme kaikki Paratiisin Korkeimpien Hallitsijoiden määräysvallan alaisia, ja aikaa ei Paratiisissa ole.

65:8.3 (739.7) Yksilön käyttämä mittapuu ajan mittaamisessa on hänen oman elämänsä pituus. Kaikki luodut ovat tällä tavoin aikaan ehdollistettuja, ja siksi he pitävät evoluutiota pitkällisenä prosessina. Niille joukostamme, joiden elinaikaa ajallinen olemassaolo ei rajoita, evoluutio ei näytä samassa määrin pitkäaikaiselta tapahtumalta. Paratiisissa, jossa aikaa ei ole, tämä kaikki on *jo olemassa* Infiniittisyyden mielessä ja Ikuisuuden teoissa.

65:8.4 (739.8) Niin kuin mielen kehitys on riippuvaista sitä viivyttävien fyysisten olosuhteiden hitaasta kehityksestä, niin on hengellinen edistyminen riippuvaista mielen laajentumisesta, ja älyllinen jälkeenjääneisyys viivyttää sitä eittämättömällä varmuudella. Mutta tämä ei tarkoita, että hengellinen kehitys olisi riippuvaista koulutuksesta, kulttuurista tai viisaudesta. Sielu saattaa kehittyä mielen luomasta kulttuurista riippumatta, mutta ei silloin kun puutteena ovat mielen kapasiteetti ja halu noudattaa taivaassa olevan Isän tahtoa – valinta eloonjäämisen hyväksi ja päätös päästä yhä suurempaan täydellisyyteen. Vaikka eloonjääminen ei saatakaan olla tiedon ja viisauden omaamisen varassa, eteneminen aivan varmasti sitä on.

65:8.5 (740.1) Kosmisissa kehityslaboratorioissa mieli hallitsee aina ainetta, ja henki korreloituu lakkaamatta mielen kanssa. Näiden eri

osa-alueiden synkronoitumisen ja koordinoitumisen puuttuminen saattaa aiheuttaa aikaviipeitä, mutta jos yksilö todellakin tuntee Jumalaa ja haluaa löytää hänet ja tulla hänen kaltaisekseen, eloonjääminen on silloin ajallisista vaikeuksista huolimatta turvattu. Fyysinen tila saattaa rampauttaa mieltä, ja mielen turmeltuneisuus saattaa viivyttää pääsyä hengellisiin tavoitteisiin, mutta mikään näistä esteistä ei voi tehdä tyhjäksi täydestä sielusta tulevaa, tahdon tekemää valintaa.

65:8.6 (740.2) Kun fyysiset olosuhteet ovat kypsät, voi tapahtua *yhtäkkistä* mielen kehitystä; kun mielen tila on suotuisa, voi tapahtua *yhtäkkisiä* hengellisiä muutoksia; kun hengelliset arvot saavat osakseen asianmukaisen tunnustuksen, silloin kosmiset merkitykset muuttuvat havaittaviksi ja persoonallisuus vapautuu ajallisista hankaluuksista ja avaruuteen sisältyvistä rajoituksista.

65:8.7 (740.3) [Laadittu erään Urantialla asuvan Nebadonin Elämänkantajan vastuulla.]

Luku 66

Urantian Planeettaprinssi

66:0.1 (741.1) LANONANDEK-POJAN saapuminen keskivertomaailmaan on osoituksena siitä, että alkukantaisen ihmisen mieleen on kehittynyt tahto – kyky valita ikuiseen eloonjäämiseen johtava tie. Mutta Urantialle Planeettaprinssi saapui miltei puoli miljoonaa vuotta ihmistahdon ilmaantumisen jälkeen.

66:0.2 (741.2) Noin viisisataatuhatta vuotta sitten ja samanaikaisesti kuuden värillisen eli sangik-rodun ilmaantumisen kanssa saapui Planeettaprinssi Caligastia Urantialle. Prinssin saapumisen aikaan maapallolla eli lähes puoli miljardia primitiivistä ihmistä, jotka olivat hajallaan pitkin Eurooppaa, Aasiaa ja Afrikkaa. Mesopotamiaan pystytetty Prinssin päämaja sijaitsi suunnilleen maailman asutuksen keskipisteessä.

1. Prinssi Caligastia

66:1.1 (741.3) Caligastia oli toisasteisen yhteisön Lanonandek-Poika numero 9 344. Hänellä oli kokemusta paikallisuniversumiasioiden hoidosta yleisesti sekä myöhemmältä ajalta kertynyttä kokemusta Satanian paikallisjärjestelmän hoidosta erityisesti.

66:1.2 (741.4) Caligastia oli ennen Luciferin Satanian-hallintokautta ollut kiinnitettynä Elämänkantajien neuvonantajaraatiin Jerusemissa. Lucifer ylensi Caligastian tiettyyn virka-asemaan omassa henkilökohtaisessa esikunnassaan, ja tämä suoritti hyväksyttävästi viisi peräkkäistä kunnia- ja luottamustehtävää.

66:1.3 (741.5) Caligastia anoi Planeettaprinssin valtakirjaa varsin varhaisessa vaiheessa, mutta kun hänen anomuksensa tuli hyväksymistä varten käsiteltäväksi konstellaation neuvostoissa, kävi kerran toisensa jälkeen, että siihen ei saatu Konstellaation-Isien suostumusta. Caligastia näytti erityisesti haluavan, että hänet lähetettäisiin planeetanhallitsijaksi desimaali- eli elollisuusmuuntelujen maailmaan. Hänen hakemuksensa oli hylätty useita kertoja, ennen kuin hänet vihdoin osoitettiin Urantialle.

66:1.4 (741.6) Caligastia lähti Jerusemista maailmanvaltiaan luottamustehtäväänsä kadehdittavin ansioluetteloin, jotka tietystä luonteenomaisesta levottomuudestakin huolimatta kertoivat uskollisuudesta ja antaumuksesta oman synnyin- ja asuinuniversumin menestymistä kohtaan. Tähän levottomuuteen liittyi taipumus joidenkin pikkuasioiden osalta olla eri mieltä vakiintuneesta järjestyksestä.

66:1.5 (741.7) Olin itse silloin Jerusemissa, kun loistavalahjainen Caligastia lähti järjestelmän pääkaupungista. Yksikään planeettojen prinsseistä ei ole milloinkaan astunut maailmanhallitsijan uralle varustautuneena rikkaammin valmistavin kokemuksin tai paremmin tulevaisuudennäkymin kuin Caligastia tuona ikimuistettavana päivänä puoli miljoonaa vuotta sitten. Yksi asia on varma: Ollessani suorittamassa saamaani tehtävää, joka oli tästä tapauksesta kertovan tiedotteen laatiminen paikallisuniversumin uutislähetyksiä varten, minulla ei ollut hetkeäkään edes vähäisintä ajatusta siitä, että tämä jalo Lanonandek niin pian pettäisi pyhän luottamustehtävänsä planeetan hoivaajana ja niin hirvittävällä tavalla likaisi oman universumipoikien ylevän yhteisönsä tahrattoman nimen. Olin tosiaankin sitä mieltä, että Urantia kuului koko Satanian viiden tai kuuden onnekkaimman planeetan joukkoon siksi, että sen oli määrä saada näin kokenut, loistavalahjainen ja omintakeinen mieli maailman asiainhoidon johtoon. En silloin käsittänyt, että Caligastia oli salakavalasti rakastumassa itseensä. En siihen aikaan vielä niin täydelleen ymmärtänyt, miten kavalaa ylpistyminen omasta persoonallisuudestaan voikaan olla.

2. Prinssin esikunta

66:2.1 (742.1) Urantian Planeettaprinssiä ei suinkaan lähetetty suorittamaan tehtäväänsä yksin, vaan hänen seurassaan oli tavanomainen avustajain ja hallintoapulaisten joukkokunta.

66:2.2 (742.2) Tämän ryhmän päällikkönä oli Daligastia, Planeettaprinssin työtoveri ja avustaja. Daligastiakin oli toisasteinen Lanonandek-Poika, jonka numero tässä yhteisössä oli 319 407. Hänellä oli avustajan virka-asema, kun hän sai nimityksen Caligastian työtoveriksi.

66:2.3 (742.3) Planetaariseen esikuntaan kuului suuri määrä enkeliavustajia ja kokonainen armeijakunta muita taivaallisia olentoja, joille oli annettu tehtäväksi edistää ihmisrotujen yhteistä hyvää ja tukea niiden hyvinvointia. Mutta teidän näkökulmastanne katsottuna kaikkein kiinnostavimman ryhmän muodostivat Prinssin esikunnan ruumiilliset jäsenet, joista puhuttaessa käytetään toisinaan nimitystä *Caligastian sata*.

66:2.4 (742.4) Nämä Prinssin esikunnan sata uudelleenaineellistettua jäsentä Caligastia oli valinnut yli 785 000:n Jerusemin sellaisen ylösnousemuskansalaisen joukosta, jotka tarjoutuivat lähetettäviksi yllätyksiä tarjoavalle matkalle Urantialle. Jokainen sadasta valituksi tulleesta oli peräisin eri planeetalta, eikä heistä yksikään ollut Urantialta.

66:2.5 (742.5) Nämä jerusemilaiset vapaaehtoiset tuotiin serafikuljetuksessa suoraan järjestelmän pääkaupungista Urantialle, ja saapumisensa jälkeen heitä pidettiin serafoituina siksi kunnes heille voitiin antaa tämän erityisen planeettapalvelun kaksinaista luonnetta vastaava persoonallisuuden hahmo: aineellinen ruumis, joka oli lihaa ja verta, mutta joka oli viritetty myös järjestelmän elämänyhteyspiireihin.

66:2.6 (742.6) Vähän ennen näiden sadan Jerusemin kansalaisen saapumista olivat Urantialla asuvat kaksi valvovaa Elämänkantajaa, jotka olivat jo aiemmin saattaneet suunnitelmansa valmiiksi, anoneet Jerusemilta ja Edentialta lupaa saada siirtää Andonin ja Fontan sukuhaarasta jäljellä olleen sadan valikoidun jälkeläisen elämänplasmaa niihin aineellisiin ruumiisiin, jotka oli määrä valmistaa Prinssin esikunnan ruumiillisille jäsenille. Pyyntöön suostuttiin Jerusemissa ja se hyväksyttiin Edentiassa.

66:2.7 (742.7) Niinpä Elämänkantajat valitsivat Andonin ja Fontan jälkipolvien keskuudesta viisikymmentä miestä ja viisikymmentä naista, jotka edustivat parhaita tästä ainutlaatuisesta rodusta tuolloin jäljellä olleita kantoja. Nämä rodunkohennukseen myötävaikuttaneet andoniitit olivat paria poikkeusta lukuun ottamatta muukalaisia toisilleen. Ajatuksensuuntaajien antaman koordinoidun ohjauksen ja serafien suorittaman opastuksen avulla heidät koottiin kaukana toisistaan olleilta seuduilta aivan Prinssin planeettapäämajan kynnykselle. Siellä nämä sata ihmisalamaista jätettiin Avalonista tulleen, varsin taitavan vapaaehtoiskomission hoiviin. Tämä komissio ohjasi näiden Andonin jälkeläisten elämänplasman osasen konkreettista erottamista. Tämä elävä materiaali siirrettiin sitten niihin aineellisiin ruumiisiin, jotka oli rakennettu Prinssin esikunnan sadan jerusemilaisjäsenen käyttöön. Nämä vasta saapuneet järjestelmän pääkaupungin kansalaiset pidettiin tämän väliajan serafikuljetukseen liittyvässä unessa.

66:2.8 (742.8) Nämä tapahtumat samoin kuin erityisruumiiden aineellinen luominen Caligastian sadalle synnyttivät lukuisia taruja,

joista monet sittemmin sekoittuivat myöhempiin perimätietoihin Aatamin ja Eevan asettamisesta planetaariseen tehtäväänsä.

66:2.9 (743.1) Koko uudelleenpersonoimistapahtuma siitä, kun sataa Jerusemin vapaaehtoista tuoneet serafikuljetukset saapuivat, siihen, kunnes he tulivat tajuihinsa tämän maailman kolmitasoisina olentoina, kesti tasan kymmenen päivää.

3. Dalamatia – Prinssin kaupunki

66:3.1 (743.2) Planeettaprinssin päämaja sijaitsi silloisen Persianlahden seuduilla, myöhempää Mesopotamiaa vastaavalla alueella.

66:3.2 (743.3) Noiden aikojen Mesopotamian ilmasto ja maisemat olivat kaikin tavoin suosiolliset Prinssin esikunnan ja sen avustajien hankkeille, kovasti erilaiset kuin ne olosuhteet, jotka siellä ovat joskus sen jälkeen vallinneet. Ilmanalan oli tarpeen olla näin suotuisa, koska se oli osa sitä luonnonympäristöä, jonka oli määrä suostutella primitiiviset urantialaiset ottamaan eräitä ensimmäisiä edistysaskeleita kulttuurin ja sivistyksen alalla. Noiden aikojen yksi suurimmista tehtävistä oli saada ihmisessä aikaan muodonmuutos metsästäjästä karjapaimeneksi toivossa, että hänestä myöhemmin kehittyisi rauhaa rakastava, kotona viihtyvä viljelijä.

66:3.3 (743.4) Urantialla ollut Planeettaprinssin päämaja oli yksi tyypillisistä nuorten ja kehittyvien sfäärien tämänlaatuisista

asemapaikoista. Prinssin siirtokunnan ytimen muodosti varsin yksinkertainen mutta kaunis kaupunki, jota ympäröi kahdentoista metrin korkuinen muuri. Tälle kulttuurin maailmankeskukselle annettiin Daligastian kunniaksi nimi Dalamatia.

66:3.4 (743.5) Kaupunki oli rakennettu kymmeneksi kaupunginosaksi, ja kunkin kaupunginosan keskellä sijaitsi yksi ruumiillisen esikunnan kymmenen neuvoston päämajakartanoista. Aivan kaupungin keskellä oli näkymättömän Isän temppeli. Prinssin ja hänen työtovereittensa hallintopäämaja oli järjestetty kahdeksitoista kamariksi, jotka ryhmittyivät välittömästi itse temppelin ympärille.

66:3.5 (743.6) Dalamatian rakennukset olivat kaikki yksikerroksisia lukuun ottamatta neuvostojen päämajoja, jotka olivat kaksikerroksisia, ja kaikkien Isän keskustemppeliä, joka oli pieni, mutta kolmen kerroksen korkuinen.

66:3.6 (743.7) Rakennusaineensa puolesta kaupunki edusti parasta, mitä noina varhaisina aikoina tiedettiin eli tiiltä. Kiveä tai puuta käytettiin hyvin vähän. Ympäröivien kansojen keskuudessa Dalamatian esimerkki edisti suuresti kodinrakennusta ja kyläarkkitehtuuria.

66:3.7 (743.8) Prinssin päämajan lähistöllä asui kaikenvärisiä ihmisiä kaikista väestökerroksista. Ja juuri näiden lähistön heimojen keskuudesta hankittiin Prinssin koulujen ensimmäiset opiskelijat. Vaikka nämä Dalamatian ensimmäiset koulut olivat alkeellisia, ne tarjosivat noille primitiivisen aikakauden miehille ja naisille kaiken sen, mitä heidän hyväkseen oli tehtävissä.

66:3.8 (743.9) Prinssin ruumiillinen esikunta keräsi jatkuvasti ympärilleen ympäröivien heimojen oivallisimmat yksilöt, ja sen jälkeen kun näitä opiskelijoita oli koulutettu ja kannustettu, esikunta lähetti heidät itse kunkin oman kansansa opettajaksi ja johtajaksi.

4. Caligastian sadan alkuajat

66:4.1 (743.10) Prinssin esikunnan saapuminen teki syvällisen vaikutuksen. Vaikka tästä tapahtumasta kertovien uutisten leviäminen etäisimpiä kolkkia myöten kaikkialle maailmaan vaati lähes tuhat vuotta, sadan uuden Urantiallaoleskelijan opetukset ja käyttäytyminen vaikuttivat Mesopotamian päämajan lähellä asuneisiin heimoihin valtavasti. Melkoinen osa myöhemmästä mytologiastanne sai alkunsa näistä varhaisajoista kertoneista sekavista tarinoista, ajoista, jolloin Prinssin esikunnan jäsenet jälleenpersonoitiin Urantialla superihmisiksi.

66:4.2 (744.1) Vakavana esteenä sille, että tällaisilla planeetan ulkopuolelta tulevilla opettajilla olisi hyvä vaikutus, on kuolevaisten alttius pitää heitä jumalina, mutta lukuun ottamatta sitä menetelmää, jolla Caligastian sata – viisikymmentä miestä ja viisikymmentä naista – ilmaantuivat maan päälle, he eivät turvautuneet mihinkään yliluonnollisiin menetelmiin eivätkä ihmisen tasoa korkeammalle meneviin manipulointeihin.

66:4.3 (744.2) Mutta ruumiillinen esikunta oli kaikesta huolimatta ihmistä korkeammalla. Esikunnan jäsenet aloittivat

lähetystehtävänsä Urantialla erikoislaatuisina kolmitasoisina olentoina:

66:4.4 (744.3) 1. He olivat ruumiillisia ja verrattain ihmisenkaltaisia, sillä heihin sisältyi tosiasiallisesti erään ihmisrodun elämänplasmaa, Urantian andonilaista elämänplasmaa.

66:4.5 (744.4) Nämä Prinssin esikunnan sata jäsentä jakautuivat aiempaa kuolevaisstatustaan vastaavasti tasan sukupuolten kesken. Kullakin tämän ryhmän yksilöllä oli kyky tulla jotakin uutta luokkaa olevan fyysisen olennon toiseksi vanhemmaksi, mutta heitä oli tarkkaan neuvottu turvautumaan tällaiseen keinoon vain tiettyjen olosuhteiden vallitessa. On tapana, että Planeettaprinssin ruumiillinen esikunta tuottaa seuraajansa hieman ennen kuin se vetäytyy planetaarisesta erikoispalvelusta. Tavallisesti tämä tapahtuu Planetaarisen Aatamin ja Eevan saapumisen aikoihin tai vähän sen jälkeen.

66:4.6 (744.5) Näillä erikoisilla olennoilla ei sen vuoksi ollut juuri minkäänlaista käsitystä siitä, minkätyyppinen aineellinen olento heidän sukupuolisesta yhtymisestään syntyisi. Eivätkä he koskaan sitä saaneetkaan tietää. Ennen kuin sellainen vaihe heidän tässä maailmassa suorittamassaan työssä tuli ajankohtaiseksi, kapina syöksi koko hallinnon sekasortoon, ja ne, jotka myöhemmin toimivat vanhemman osassa, oli eristetty järjestelmän elämänyhteyspiireistä.

66:4.7 (744.6) Ihonvärinsä ja kielensä puolesta nämä Caligastian esikunnan aineellistetut jäsenet seurasivat Andonin rotua. He nauttivat ravintoa tämän maailman kuolevaisten tapaan yhtä eroavaisuutta lukuun ottamatta: lihaton ruokavalio riitti täysin

tyydyttämään tämän ryhmän uudelleen luodun ruumiin tarpeet. Tämä oli eräs niistä näkökohdista, jotka vaikuttivat ratkaisevasti siihen, että heidän asuinpaikkansa tuli olla lämpimällä seudulla, jossa olisi tarjolla runsaasti hedelmiä ja pähkinöitä. Tapa elää lihattomalla ruokavaliolla on peräisin Caligastian sadan ajoilta, sillä tämä käytäntö levisi laajalle ja vaikutti monien ympärillä asuneiden heimojen ravintotottumuksiin, ryhmien, jotka alkuperänsä puolesta juontuivat aikanaan pelkästään lihaa syöneistä evolutionaarisista roduista.

66:4.8 (744.7) 2. Caligastian sata olivat aineellisia, mutta ihmistä korkeammalla olevia olentoja, jotka oli Urantialla pantu uudelleen kokoon korkean ja erikoisen olentoluokan ainutlaatuisiksi miehiksi ja naisiksi.

66:4.9 (744.8) Vaikka tämän ryhmän jäsenillä olikin väliaikainen Jerusemin kansalaisuus, he eivät silti olleet vielä fuusioituneet Ajatuksensuuntaajaansa; ja kun he ilmoittautuivat vapaaehtoisiksi ja kun heidät hyväksyttiin yhdessä taivaasta laskeutuvien Poikien yhteisön kanssa suoritettavaan planeettapalvelukseen, niin Suuntaaja irrotettiin heistä. Mutta nämä jerusemilaiset olivat ihmistä korkeammalla olevia olentoja – heillä oli ylösnousemuksellisen kasvua edustava sielu. Kuolevaisena elettävän lihallisen elämän aikana sielu on sikiöasteella, se syntyy (herää kuolleista) morontiaelämässä ja kokee kasvua koko matkan morontiamaailmasta toiseen. Caligastian sadan sielut olivat tällä tavoin kasvaneet Jerusemin kansalaisen asemaan niiden edistävien kokemusten kautta, jotka sisältyvät seitsemään mansiomaailmaan.

66:4.10 (744.9) Saamiensa ohjeiden mukaisesti esikunnan jäsenet eivät ryhtyneet sukupuoliseen jälkeläisten tuottamiseen, mutta he tutkivat huolellisesti omaa kokoonpanoaan ja ottivat tunnollisesti selvän jokaisesta älyllisen (mielen) ja morontia- (sielu-) suhteen kuviteltavissa olevasta vaiheesta. Ja Dalamatiassa oleskelunsa kolmantenakymmenentenäkolmantena vuotena, kauan ennen kaupunginmuurin valmistumista, Danin ryhmän numero kaksi ja numero seitsemän keksivät sattumalta ilmiön, joka liittyi heidän morontiaminänsä (niin kutsutusti ei-seksuaaliseen ja ei-aineelliseen) toisiinsa liittymiseen; ja tämän sattuman aikaansaannos osoittautui ensimmäiseksi ensiasteiseksi keskiväliolennoksi. Tämä uusi olento oli täysin näkyvä planetaarisen esikunnan jäsenille ja heidän taivaallisille työtovereilleen, mutta näkymätön eri ihmisheimojen miehille ja naisille. Saatuaan Planeettaprinssiltä valtuutuksen koko ruumiillinen esikunta otti asiakseen tuottaa samanlaisia olentoja, ja kaikki onnistuivat yrityksissään noudattaessaan Danin ryhmän pioneeriparin ohjeita. Näin Prinssin esikunta loppujen lopuksi saattoi olevaiseksi ensiasteisten keskiväliolentojen alkuperäisen 50 000-jäsenisen joukkokunnan.

66:4.11 (745.1) Nämä välityyppiä olevat luodut olivat suureksi hyödyksi maailman päämajan asioiden hoidossa. Ihmisille he olivat näkymättömiä, mutta Dalamatian alkukantaisille vierailijoille kerrottiin opetuksen yhteydessä näistä näkymättömistä hengistä, ja iät ja ajat he sitten olivatkin näille kehittyville kuolevaisille koko henkien maailma.

66:4.12 (745.2) 3. Caligastian sadan jäsenet olivat henkilökohtaisesti kuolemattomia eli he eivät kohdanneet kuolemaa. Heidän aineellisen hahmonsa läpi kulkivat järjestelmän elämänvirtojen sisältämät vasta-ainetäydenteet; ja elleivät he olisi kapinan kautta menettäneet yhteyttään elämänvirtoihin, heidän elämänsä olisi jatkunut määräämättömän ajan joko seuraavan Jumalan Pojan saapumiseen asti tai sitten siihen asti, kun heidät joskus myöhemmin olisi vapautettu tehtävästään ja päästetty jatkamaan keskeytynyttä matkaansa Havonaan ja Paratiisiin.

66:4.13 (745.3) Nämä Satanian elämänvirtojen sisältämät vasta-ainetäydenteet saatiin elämänpuun hedelmistä, Edentian pensaasta, joka Caligastian saapumisen aikaan lähetettiin Urantialle Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien toimesta. Dalamatian aikoina tämä puu kasvoi näkymättömälle Isälle omistetun temppelin keskuspihalla, ja juuri elämänpuun hedelmät tekivät Prinssin esikunnan aineellisille ja muutoin kuolevaisille olennoille mahdolliseksi elää määräämättömän ajan, niin kauan kuin heillä oli käytettävissään tämä puu.

66:4.14 (745.4) Vaikka tällä superravinnolla ei ollutkaan mitään arvoa evolutionaarisille roduille, se oli täysin riittävä antamaan jatkuvan elämän Caligastian sadalle ja heidän kanssaan toimineille sadalle muunnellulle andoniitille.

66:4.15 (745.5) Tässä yhteydessä on syytä selittää, että silloin kun mainitut sata andoniittia antoivat ihmisen ituplasmaansa Prinssin esikunnan jäsenille, Elämänkantajat toivat heidän kuolevaisen ruumiisiinsa järjestelmän virtapiirien täydenteen; ja näin heille

tehtiin mahdolliseksi jatkaa elämäänsä yhtä aikaa esikunnan kanssa, vuosisadasta toiseen, fyysistä kuolemaa uhmaten.

66:4.16 (745.6) Lopulta näille sadalle andoniitille kerrottiin heidän antamastaan panoksesta ylempiensä uuden ulkoisen hahmon hyväksi, ja nämä samaiset Andonin heimon sata lasta pidettiin päämajassa Prinssin ruumiillisen esikunnan jäsenten henkilökohtaisina seuralaisina.

5. Caligastian sadan organisaatio

66:5.1 (745.7) Caligastian sata organisoitiin palvelusta ajatellen kymmeneksi autonomiseksi neuvostoksi, joihin kuului kuhunkin kymmenen jäsentä. Kun kaksi tai useampia tällaisia neuvostoja kokoontui yhteisistuntoon, Daligastia toimi näiden yhteiskokousten puheenjohtajana. Nämä kymmenen ryhmää rakentuivat seuraavalla tavalla:

66:5.2 (745.8) 1. *Ravintoasiain ja aineellisen hyvinvoinnin neuvosto*. Ryhmää johti Ang. Tämä kyvykäs joukkokunta kantoi huolta ihmislajin ravitsemuksesta, vesihuollosta, vaatetuksesta ja aineellisesta edistymisestä. Sen jäsenet opettivat kaivonkaivamista, lähteiden säännöstelyä ja kastelutaitoa. Vuoristoseuduilta ja pohjoisesta kotoisin oleville he opettivat paranneltuja menetelmiä vaatetukseen käytettävien nahkojen käsittelyssä, ja myöhemmin

taiteen ja tieteen opettajat ottivat opetusohjelmaan kankaankudonnan.

66:5.3 (746.1) Suurta edistystä tapahtui ruoan varastoimismenetelmien alalla. Ruokaa säilöttiin keittämällä, kuivattamalla ja savustamalla; sillä tavoin siitä tuli ensimmäinen omaisuuden laji. Ihminen opetettiin varustautumaan nälänhädän vaaroja vastaan, sillä nälänhätä verotti aika ajoin maailman väestöä.

66:5.4 (746.2) 2. *Eläintenkesytyksen ja -hyötykäytön lautakunta*. Tämä neuvosto omistautui valikoimaan ja jalostamaan niitä eläimiä, jotka soveltuivat parhaiten auttamaan ihmistä taakkojen kantamisessa ja ihmisen itsensä kuljettamisessa, ravinnon lähteeksi ja myöhemmin palvelemaan maanviljelytöissä. Tätä kyvykästä joukkoa johti Bon.

66:5.5 (746.3) Kesytettiin useantyyppisiä hyödyllisiä eläimiä, jotka nykyisin ovat jo sukupuuttoon kuolleita, sekä joitakin sellaisia, jotka ovat säilyneet kotieläiminä nykyaikaan asti. Tuohon aikaan koira oli jo kauan elänyt ihmisen seurassa, ja sininen ihminen oli onnistunut elefantin kesyttämisessä. Huolellisella jalostuksella saatiin lehmässä aikaan sellaisia muutoksia, että siitä tuli arvokas ravinnon lähde; voista ja juustosta tuli ihmisten ruokavalion yleinen osa. Ihmiset opetettiin käyttämään härkiä taakkojen kantamiseen, mutta hevonen kesytettiin vasta myöhemmin. Tämän ryhmän jäsenet opettivat ensi kerran ihmisille, miten pyörää käytetään helpottamaan esineiden vetämistä paikasta toiseen.

66:5.6 (746.4) Kirjekyyhkyjä käytettiin ensimmäistä kertaa juuri tuohon aikaan. Niitä otettiin mukaan pitkille matkoille viestien tai

avunpyyntöjen lähettämistä varten. Bonin ryhmä onnistui kouluttamaan suurista fandoreista matkustajalintuja, mutta ne kuolivat sukupuuttoon yli kolmekymmentätuhatta vuotta sitten.

66:5.7 (746.5) 3. *Petoeläinten nujertamisen neuvojat*. Ei riittänyt, että alkuaikojen ihmisen oli yritettävä kesyttää tietyt eläimet, vaan hänen piti oppia myös suojautumaan vihamielisen eläinkunnan muiden jäsenten taholta tulevalta tuholta. Tämän ryhmän päällikkö oli Dan.

66:5.8 (746.6) Muinaisen kaupunginmuurin tarkoituksena oli tarjota suojaa saaliinhimoisia petoja vastaan, samoin kuin estää vihamielisten ihmisten yllätyshyökkäykset. Vailla muurien tarjoamaa suojaa ja metsissä elävät olivat riippuvaisia puihin rakennetuista asumuksista, kivimajoista sekä öisten nuotioiden vireilläpysymisestä. Oli sen vuoksi varsin luonnollista, että nämä opettajat uhrasivat paljon aikaa opastaakseen oppilaitaan ihmisasumusten parantelussa. Entistä parempia menetelmiä käyttämällä ja ansoihin turvautumalla saatiin aikaan suurta edistystä eläinten nujertamisessa.

66:5.9 (746.7) 4. *Tiedon levittämiseen ja säilyttämiseen omistautunut opettajakunta*. Tämä ryhmä organisoi ja ohjasi noiden varhaisten aikojen puhtaasti opetuksellisia hankkeita. Sitä johti Fad. Fadin opetusmenetelmät koostuivat työnteon valvonnasta, johon liittyi parempien työskentelytapojen opetus. Fad laati ensimmäiset aakkoset ja otti käyttöön kirjoitusjärjestelmän. Näihin aakkosiin kuului kaksikymmentäviisi kirjoitusmerkkiä. Kirjoitusmateriaalina nämä alkuaikojen kansanheimot käyttivät puunkuorta, savitauluja, kivilaattoja, vasaroiduista nahaksista valmistettua eräänlaista

pergamenttia sekä karkeatekoista paperinkaltaista materiaalia, jota valmistettiin ampiaispesistä. Dalamatian kirjasto, joka tuhoutui pian Caligastian kapinahankkeen jälkeen, käsitti yli kaksi miljoonaa erillistä tallennetta, ja se tunnettiin nimellä ”Fadin talo”.

66:5.10 (746.8) Sininen ihminen harrasti erityisesti aakkosilla kirjoittamista ja edistyi tässä suhteessa pisimmälle. Punainen ihminen suosi kuvakirjoitusta, kun sen sijaan keltaiset rodut ajautuivat käyttämään sana- ja ajatussymboleja, paljolti sellaisia, joita ne käyttävät nykyisinkin. Mutta paljon muun menetyksen ohessa maailma kadotti myöhemmin kapinaa seuranneen sekasorron aikana myös aakkoset. Caligastian luopuruus murskasi – ainakin määräämättömäksi ajaksi – maailman toiveet yleismaailmallisesta kielestä.

66:5.11 (747.1) 5. *Teollisuus- ja kauppakomissio*. Tämän neuvoston tehtävänä oli teollisuuden kehittäminen heimokuntien keskuudessa ja kaupan edistäminen eri rauhanomaisten ryhmien välillä. Sen johtaja oli Nod. Tämä yhteisö rohkaisi kaikenmuotoista alkeellista käsiteollisuutta. Se myötävaikutti suoraan elintason kohoamiseen tuomalla saataville monia sellaisia uusia hyödykkeitä, jotka olivat alkukantaisten ihmisten mieleen. Ryhmän jäsenet laajensivat suuresti tiede- ja taideneuvoston tuottaman parempilaatuisen suolan kauppaa.

66:5.12 (747.2) Nämä valistuneet Dalamatian kouluissa opetetut ryhmät olivat ensimmäisiä, jotka harjoittivat keskuudessaan kaupallista luotonantoa. He saivat keskusluottokassasta vastamerkkejä, jotka hyväksyttiin suoritukseksi varsinaisten vaihtoesineiden sijasta. Tätä

parempia kaupankäyntimenetelmiä ei maailmassa kehittynyt satoihintuhansiin vuosiin.

66:5.13 (747.3) 6. *Ilmoitususkonnon kollegio*. Tämä elin toimi hitaasti. Urantian sivilisaatio taottiin esille kirjaimellisesti niin, että alasimena oli väistämättömyys ja moukarina pelko. Mutta tämä ryhmä oli päässyt jo melko pitkälle pyrkimyksessään korvata luotua kohtaan tunnettu pelko (aaveidenpalvonta) Luojan pelolla, kun sen ponnistelut katkesivat siihen myöhemmin alkaneeseen sekasortoon, joka liittyi luopuruusmullistuksiin. Tämän neuvoston päällikkönä toimi Hap.

66:5.14 (747.4) Yksikään Prinssin esikunnan jäsenistä ei halunnut esittää sellaista ilmoitusta, joka olisi vaikeuttanut evoluutiota; he esittivät ilmoituksen vasta huipennuksena sille, että he olivat ammentaneet loppuun evoluution sisältämät voimavarat. Mutta Hap suostui lopulta kaupungin asujainten toivomukseen jonkinmuotoisten uskonnollisten menojen vakiinnuttamisesta. Hänen ryhmänsä sepitti dalamatialaisille heidän tuntemansa seitsemän palvontalaulua samoin kuin päivittäisen kiitossäkeen ja opetti heille viimein ”Isän rukouksen”, joka kuului seuraavasti:

66:5.15 (747.5) ”Kaikkien Isä, jonka Poikaa me kunnioitamme, katso puoleemme suopeasti. Päästä meidät kaikkiin muihin paitsi itseesi kohdistuvasta pelosta. Saata meidät tuottamaan iloa jumalallisille opettajillemme ja pane suumme puhumaan ikiajat totta. Päästä meidät väkivallasta ja vihasta; lisää tuntemaamme kunnioitusta vanhimpiamme kohtaan ja kaikkea sitä kohtaan, joka kuuluu

naapureillemme. Suo, että laitumemme tällä kaudella olisivat vihannat ja karjamme olisi hedelmällistä niin, että se olisi ilo sydämellemme. Me rukoilemme, että luvatun kohentajan tulo lähestyisi, ja me tahdomme tehdä tässä maailmassa sinun tahtosi mukaan niin kuin muutkin tekevät matkojen takaisissa maailmoissa.”

66:5.16 (747.6) Vaikka Prinssin esikunta sai käyttää vain rodunkohennuksen luonnollisia keinoja ja tavallisia menetelmiä, se antoi kuitenkin lupauksen Aatamin lahjana saatavasta uudesta rodusta myöhemmän evolutionaarisen kasvun päämääränä, sen jälkeen kun biologisen kehityksen lakikorkeus olisi saavutettu.

66:5.17 (747.7) 7. *Terveyden- ja elämänvaalijat*. Tämä neuvosto huolehti terveydenhoitoon perehdyttämisestä ja alkeellisen hygienian edistämisestä, ja sitä johti Lut.

66:5.18 (747.8) Sen jäsenet opettivat paljon sellaista, joka unohtui myöhempien aikakausien sekasorrossa ja jota ei sitten koskaan keksitty uudelleen, ennen kuin kahdennellakymmenennellä vuosisadalla. He opettivat ihmiskunnalle, että kypsentäminen – keittäminen ja paahtaminen – oli keino välttyä sairastumiselta; he opettivat myös, että tällainen ruoanvalmistus vähentää suuresti lapsikuolleisuutta ja tekee varhain tapahtuvan vierottamisen helpommaksi.

66:5.19 (747.9) Monet Lutin terveydenvaalijoiden muinaisista opetuksista säilyivät tämän maailman heimojen keskuudessa aina

Mooseksen päiviin asti, jos kohta ne matkan varrella vääristyivätkin melkoisesti ja muuttuivat suuresti.

66:5.20 (748.1) Suurena esteenä hygienian edistymisen tiellä näiden tietämättömien kansanheimojen keskuudessa oli se tosiasia, että monien sairauksien varsinaiset aiheuttajat olivat liian pieniä paljain silmin nähtäviksi, samoin kuin se, että ne tunsivat kaikki taikauskoista kunnioitusta tulta kohtaan. Kesti tuhansia vuosia, ennen kuin ne suostuivat jätteiden polttamiseen. Ennen kuin näin tapahtui, niitä kehotettiin hautaamaan mätänevät jätteensä maahan. Tämän ajanjakson suuri terveydenhoidollinen edistysaskel koitui siitä, että levitettiin tietoa auringonvalon terveyttä vahvistavista ja sairautta hävittävistä ominaisuuksista.

66:5.21 (748.2) Ennen Prinssin saapumista kylpeminen oli ollut yksinomaan uskonnollinen seremonia. Oli todellakin vaikea houkutella alkukantaiset ihmiset pesemään vartalonsa pelkästään terveydellisenä toimenpiteenä. Lopulta Lut sai uskonnolliset opettajat liittämään vedelläpeseytymisen niiden puhdistautumismenojen osaksi, joita tuli noudattaa keskipäivän hartaushetken yhteydessä kerran viikossa eräänä kaikkien Isän palvontamenojen muotona.

66:5.22 (748.3) Nämä terveydenvaalijat yrittivät myös juurruttaa kättelemisen henkilökohtaisen ystävyyden sinetöintitavaksi ja ryhmäuskollisuuden tunnusmerkiksi syljen vaihtamisen tai veren juomisen sijalle. Mutta kun nämä primitiiviset kansat eivät enää tunteneet olevansa oivallisten opettajiensa opetusten pakottavan paineen alaisuudessa, ne vitkastelematta palasivat entisiin,

terveyden kannalta tuhoisiin ja sairautta aiheuttaviin käyttäytymistapoihin, jotka johtuivat tietämättömyydestä ja taikauskosta.

66:5.23 (748.4) 8. *Planeetan taide- ja tiedeneuvosto*. Tämä joukkokunta teki paljon parantaakseen alkuihmisen teollista tekniikkaa ja kohottaakseen hänen kauneuskäsityksiään. Sen johtajana oli Mek.

66:5.24 (748.5) Taide ja tiede olivat heikolla tolalla koko maailmassa, mutta dalamatialaisille opetettiin fysiikan ja kemian alkeet. Savenvalanta edistyi, kaikki koristetaiteet kohenivat ja ihmiskauneuden ihanteet laajenivat. Mutta musiikki edistyi enemmän vasta violetin rodun saapumisen jälkeen.

66:5.25 (748.6) Nämä primitiiviset ihmiset eivät opettajiensa toistuvista kehotuksista huolimatta suostuneet suurin surminkaan kokeilemaan höyryvoimaa. He eivät koskaan kyenneet voittamaan valtavaa pelkoaan suljetussa tilassa olevan höyryn räjähdysvoimaa kohtaan. Lopulta heidät kuitenkin saatiin suostutelluiksi työskentelemään metallien ja tulen parissa, vaikka punaisena hehkuva metallinpalanen olikin alkuihmisestä kammottava kapine.

66:5.26 (748.7) Mek näki paljon vaivaa edistääkseen andoniittien kulttuuria ja nostaakseen sinisen ihmisen taiteen tasoa. Sinisen ihmisen sekoittuminen Andonin sukuhaaran kanssa tuotti taiteellisesti lahjakkaan rotutyypin, ja monista tämän sukukunnan jäsenistä tuli mestarillisia kuvanveistäjiä. He eivät työstäneet kiveä eivätkä marmoria, mutta heidän polttamalla kovetetut savityönsä koristivat Dalamatian puutarhoja.

66:5.27 (748.8) Suurta edistystä tapahtui kotitalouden taidoissa, joista useimmat katosivat kapinan pitkinä ja pimeinä aikakausina, eikä niitä keksitty uudelleen ennen nykyaikaa.

66:5.28 (748.9) 9. *Edistyneiden heimosuhteiden johtokunta*. Kysymyksessä on ryhmä, jonka tehtäväksi uskottiin ihmisyhteisön saattaminen valtionmuodostuksen tasolle. Ryhmän päällikkö oli Tut.

66:5.29 (748.10) Nämä johtajat edistivät suuresti heimojen välisten naimakauppojen solmimista. He suosivat kosintaa ja parinmuodostusta, jotka tapahtuisivat vasta tarpeellisen harkinnan jälkeen, ja vasta sitten kun asianomaisilla oli ollut täysi tilaisuus tutustua toisiinsa. Puhtaasti sotilaallisessa mielessä suoritettuja sotatansseja hienostettiin, ja ne pantiin palvelemaan arvokkaita sosiaalisia tarkoitusperiä. Monia kilpaleikkejä otettiin käyttöön, mutta tämä muinaisaikojen väki oli yksivakaista kansaa; ylenmääräinen huumori ei kuulunut näiden varhaisten heimojen avuihin. Planeetan kapinaa seuranneen hajaantumisen jälkeen näistä tavoista oli jäljellä vain muutama.

66:5.30 (749.1) Tut ja hänen työtoverinsa tekivät lujasti työtä edistääkseen ryhmien välisiä rauhanomaisia yhteyksiä, säädelläkseen ja inhimillistääkseen sodankäyntiä, koordinoidakseen heimojen välisiä suhteita ja saadakseen aikaan parannuksia heimokohtaisiin hallitusjärjestelmiin. Dalamatian lähiympäristössä kehittyi edistyneempi kulttuuri, ja nämä parantuneet sosiaaliset suhteet olivat suureksi avuksi vaikutettaessa kaukaisempiin heimoihin. Mutta Prinssin päämajassa vallinnut sivilisaation malli poikkesi melkoisesti muualla kehittymässä olleesta barbaarisesta

yhteiskunnasta, aivan niin kuin Etelä-Afrikan Kapkaupungin kahdennenkymmenennen vuosisadan yhteiskunta on perin pohjin erilainen kuin on pienikokoisten bushmannien alkeellinen kulttuuri sen pohjoispuolella.

66:5.31 (749.2) 10. *Heimojenvälisen koordinoinnin ja rotujenvälisen yhteistyön korkein oikeus*. Van johti tätä korkeinta neuvostoa, ja se toimi niiden kaikkien muiden yhdeksän erikoiskomission vetoomustuomioistuimena, joiden tehtävänä oli ihmisyhteisöä koskevien asioiden valvonta. Tämän neuvoston toimipiiri oli laaja, sillä sen käsiteltäviksi uskottiin kaikki sellaiset maiset asiat, joita ei nimenomaisesti määrätty muille ryhmille. Edentian Konstellaation-Isät olivat hyväksyneet tämän valikoidun ryhmän jäsenet, ennen kuin heidät valtuutettiin ottamaan vastuulleen Urantian korkeimman oikeuden jäsenen tehtävät.

6. Prinssin hallituskausi

66:6.1 (749.3) Maailman kulttuurin aste mitataan sen syntyperäisten olentojen sosiaalisen perinnön mukaan, ja kulttuurin leviämisnopeuden määrää kokonaan sen asukkaiden kyky käsittää uusia ja korkeampia ideoita.

66:6.2 (749.4) Orjallinen suhde perinteeseen tuo mukanaan vakautta ja yhteistyötä, siksi, että se tunteisiin vetoavasti yhdistää menneisyyden nykyisyyteen, mutta samalla se myös tukahduttaa aloitteellisuuden

ja orjuuttaa persoonallisuuden luomisvoimat. Koko maailma oli juuttunut perinteen kahlehtimien tapojen umpikujaan, kun Caligastian sata saapuivat ja ryhtyivät tuon ajan sosiaalisten ryhmien keskuudessa julistamaan uutta evankeliumia yksilön aloitteellisuudesta. Mutta tämä siunauksellinen hallituskausi katkesi niin pian, etteivät rodut ole koskaan täysin vapautuneet tapojen orjuudesta; vallalla oleva tapa hallitsee Urantiaa yhä kohtuuttomasti.

66:6.3 (749.5) Caligastian sata – Satanian mansiomaailmojen loppututkinnon suorittaneet – olivat Jerusemin taiteista ja kulttuurista hyvin perillä, mutta sellainen tieto on primitiivisten ihmisten asuttamalla barbaarisella planeetalla lähes arvotonta. Nämä viisaat olennot osasivat olla ryhtymättä *yhtäkkiä* muuttamaan tai laajoin mitoin kohentamaan tuon ajan primitiivisiä rotuja. He ymmärsivät hyvin, että ihmislaji kehittyy hitaasti, ja niin he viisaasti pidättyivät kaikista mullistavista yrityksistä muuttaa ihmisen elintapaa maan päällä.

66:6.4 (749.6) Kukin kymmenestä planetaarisesta komissiosta ryhtyi sille uskotun osa-alueen *hitaaseen* ja luonnonmukaiseen edistämiseen. Neuvostojen suunnitelmana oli ohjata luokseen ympäröivien heimojen keskuudesta ajatustoiminnaltaan parhaat yksilöt ja koulutuksen jälkeen lähettää heidät takaisin oman kansansa pariin sosiaalisen kohennuksen lähettiläiksi.

66:6.5 (749.7) Minkään rodun keskuuteen ei koskaan lähetetty muukalaislähettiläitä, ellei asianomainen kansa sitä nimenomaisesti pyytänyt. Ne, jotka uurastivat tietyn heimon tai rodun kohenemisen ja edistymisen hyväksi, olivat aina tuon heimon tai rodun

syntyperäisiä jäseniä. Caligastian sata eivät koettaneet pakottaa edes korkeamman rodun tottumuksia ja tapoja jollekin toiselle heimolle. Kaikissa tapauksissa he työskentelivät kärsivällisesti kohottaakseen ja edistääkseen kunkin rodun moneen kertaan koeteltuja tapoja. Urantian yksinkertainen väki toi Dalamatiaan omat sosiaaliset tapansa, ei suinkaan vaihtaakseen ne uusiin ja parempiin, vaan saadakseen ne kohenemaan, kun ne joutuvat kosketuksiin korkeamman kulttuurin kanssa ja tulevat yhteyteen verrattomampaa ajattelua edustavien yksilöiden kanssa. Prosessi oli hidas, mutta erittäin tuloksellinen.

66:6.6 (750.1) Dalamatian opettajat yrittivät lisätä tietoista sosiaalista valintaa biologisen evoluution mukaiseen, puhtaasti luonnolliseen valintaan. He eivät saattaneet ihmisyhteisöä epäjärjestykseen, vaan he vauhdittivat merkittävästi sen normaalia ja luonnonmukaista evoluutiota. Heidän tarkoituksenaan oli edistyminen evoluution kautta, ei revoluutio eli vallankumous revelaation eli ilmoituksen, kautta. Ihmisrotu oli kuluttanut aikakauden toisensa perään sen vähäisen uskonnon ja moraalin hankkimiseen, joka sillä oli, ja nämä superihmiset ymmärsivät olla riistämättä ihmiskunnalta näitä sen harvoja saavutuksia esimerkiksi sellaisen hämmingin ja tyrmistyksen kautta, joka on aina seurauksena, kun valistuneet ja korkeammat olennot ryhtyvät liialla opettamisella ja liiallisella valistamisella mestaroimaan takapajuisia rotuja.

66:6.7 (750.2) Kun kristityt lähetyssaarnaajat menevät Afrikan sydänmaille, jossa poikien ja tyttärien edellytetään pysyvän vanhempiensa valvonnassa ja ohjauksessa näiden koko elinajan, he

saattavat matkaan vain sekaannusta ja aiheuttavat koko arvovallan luhistumisen pyrkiessään yhdessä ainoassa sukupolvessa syrjäyttämään tämän käytännön opettamalla, että näiden lasten tulisi kaksikymmentäyksi vuotta täytettyään vapautua kaikesta vanhempain harjoittamasta holhoamisesta.

7. Elämä Dalamatiassa

66:7.1 (750.3) Vaikka Prinssin päämaja oli suurenmoisen kaunis ja tarkoitettu herättämään kunnioitusta tuonaikaisissa primitiivisissä ihmisissä, se oli kaiken kaikkiaan kuitenkin vaatimaton. Rakennukset eivät olleet erityisen suuria, sillä näiden muualta tuotettujen opettajien tarkoituksena oli rohkaista maanviljelyn lopulta koittavaa kehittymistä panemalla alulle karjanhoito. Kaupunginmuurien sisäpuolelle oli varattu riittävästi maa-alaa niin, että siitä olisi riittänyt laidun- ja puutarhamaata noin kahdenkymmenentuhannen asukkaan tarpeisiin.

66:7.2 (750.4) Kaupungin keskellä sijainneen palvontatemppelin ja ihmistä korkeammalla olevien johtajaryhmien kymmenen neuvostorakennuksen sisätilat olivat todella kauniita taideteoksia. Ja vaikka asuinrakennukset olivat siisteyden ja puhtauden esikuvia, kaikki oli myöhempien aikojen kehitykseen verrattuna kuitenkin hyvin yksinkertaista ja perin alkeellista. Tähän kulttuurin päämajan aikaansaamiseen ei käytetty mitään menetelmiä, jotka eivät luonnostaan kuuluneet Urantialle.

66:7.3 (750.5) Prinssin ruumiillinen esikunta isännöi yksinkertaisia ja esikuvallisia asumuksia. Niitä he hoitivat koteina, joiden oli määrä innoittaa maailman sosiaalisessa keskuksessa ja opetuspäämajassa oleskelevia opiskelija-tarkkailijoita ja tehdä heihin suotuisa vaikutus.

66:7.4 (750.6) Perhe-elämän tarkalleen määrätty järjestys ja tapa, että yksi perhe elää yhdessä ja asuu verrattain vakiintuneessa asuinpaikassa, ovat peräisin näiltä Dalamatian ajoilta ja johtuvat pääasiassa Caligastian sadan ja heidän oppilaidensa antamasta esikuvasta ja heidän esittämistään opetuksista. Kodista ei sosiaalisena yksikkönä koskaan tullut menestystä, ennen kuin Dalamatian supermiehet ja supernaiset johdattivat ihmiskunnan rakastamaan lapsenlapsiaan ja lastenlastensa lapsia ja tekemään suunnitelmia näiden hyväksi. Villi-ihminen rakastaa lastaan, mutta sivistynyt ihminen rakastaa myös lapsenlastaan.

66:7.5 (750.7) Prinssin esikunnan jäsenet asuivat yhdessä kuin isä ja äiti. Heillä ei tosin ollut omia lapsia, mutta Dalamatian viisikymmentä mallikotia tarjosivat aina suojan vähintäänkin viidellesadalle adoptoidulle pikkulapselle, jotka kerättiin andonilaisten ja sangik-rotujen korkeammantasoisten perheiden keskuudesta; monet näistä lapsista olivat orpoja. Heillä oli onni saada osakseen näiden oivallisten vanhempien harjoittamaa järjestyksenpitoa ja antamaa koulutusta. Ja sen jälkeen kun he olivat käyneet Prinssin kouluja kolme vuotta (he menivät kouluun kolmentoista – viidentoista ikäisinä), he olivat naimakelpoisia ja valmiita ottamaan vastaan tehtävänsä Prinssin lähettiläinä kukin oman rotunsa apua tarvitsevien heimojen keskuudessa.

66:7.6 (751.1) Fad oli vastuussa siitä Dalamatian opetussuunnitelmasta, jota toteutettiin ammattikoulun tapaan ja jonka avulla oppilaat oppivat tekemällä ja jonka he selvittivät suorittamalla päivittäin hyödyllisiä tehtäviä. Tämä opetusohjelma ei jättänyt huomiotta ajattelun ja tunne-elämän merkitystä luonteen kehittämisessä, mutta se antoi etusijan käden taitojen harjaannuttamiselle. Opetus oli sekä yksilöllistä että kollektiivista. Oppilaita opettivat sekä miehet että naiset erikseen, mutta myös kummatkin yhdessä. Puolet tästä ryhmäopetuksesta annettiin kummallekin sukupuolelle erikseen, toinen puoli oli yhteisopetusta. Oppilaat saivat yksilöllistä opetusta käden taidoissa ja heitä sosiaalistettiin ryhmissä tai luokissa. Heitä harjaannutettiin ystävystymään itseään nuorempien ryhmien, itseään iäkkäämpien ryhmien ja aikuisten kanssa sekä tekemään ryhmätyötä ikätovereidensa kanssa. Heidät perehdytettiin myös sellaisiin yhteisöihin kuten perheryhmiin, pelijoukkueisiin ja koululuokkiin.

66:7.7 (751.2) Niiden myöhempien oppilaiden joukossa, jotka Mesopotamiassa koulutettiin työskentelemään kukin oman rotunsa keskuudessa, oli andoniitteja läntisen Intian ylängöiltä sekä punaisten ja sinisten ihmisten edustajia; vielä myöhemmin saatiin vastaanottaa myös pieni määrä keltaisen rodun edustajia.

66:7.8 (751.3) Hap antoi näille alkuaikojen roduille moraalilain. Tämä säännöstö tunnettiin nimellä ”Isän tie”, ja se sisälsi seuraavat seitsemän käskyä.

66:7.9 (751.4) 1. Älä pelkää äläkä palvele muuta Jumalaa kuin kaikkien Isää.

66:7.10 (751.5) 2. Älä ole tottelematon Isän Pojalle, maailman hallitsijalle, äläkä osoita epäkunnioitusta hänen ihmistä korkeammalla olevia avustajiaan kohtaan.

66:7.11 (751.6) 3. Älä valehtele, kun sinut kutsutaan kansan tuomarien eteen.

66:7.12 (751.7) 4. Älä tapa miehiä, naisia äläkä lapsia.

66:7.13 (751.8) 5. Älä varasta naapurisi tavaraa tai karjaa.

66:7.14 (751.9) 6. Älä kajoa ystäväsi vaimoon.

66:7.15 (751.10) 7. Älä osoita epäkunnioitusta vanhempiasi tai heimon vanhimpia kohtaan.

66:7.16 (751.11) Tällainen oli Dalamatian laki lähes kolmensadantuhannen vuoden ajan. Ja monet niistä kivistä, joihin tämä laki kaiverrettiin, lepäävät nyt aaltojen alla Mesopotamian ja Persian rannikon edustalla. Tavaksi tuli pitää yhtä käskyä mielessä kunakin viikonpäivänä, ja se lausuttiin tervehdittäessä ja ateriahetken kiitosrukouksena.

66:7.17 (751.12) Silloinen ajanlasku perustui kuun vaiheisiin niin, että kuukauden pituudeksi laskettiin kaksikymmentäkahdeksan päivää. Lukuun ottamatta vuorokauden jakamista päivään ja yöhön tämä oli ainoa näiden varhaiskansojen tuntema ajanlaskutapa. Seitsenpäiväisen viikon toivat käyttöön Dalamatian opettajat, ja se muotoutui siitä tosiasiasta, että seitsemän on yksi neljäsosa kahdestakymmenestäkahdeksasta. Se merkitys, joka numerolla seitsemän on superuniversumissa, tarjosi heille epäilemättä tilaisuuden ujuttaa hengellinen muistinvirkistin arkipäiväiseen ajan

laskemiseen. Mutta viikkojaolla ei ole mitään luonnonmukaista alkuperää.

66:7.18 (751.13) Kaupunkia ympäröivä maaseutu oli noin sadankuudenkymmenen kilometrin säteellä melko hyvin asutuksen piirissä. Kaupungin välittömässä läheisyydessä sadat Prinssin kouluista valmistuneet harjoittivat karjanhoitoa ja sovelsivat muutoinkin hänen esikunnaltaan ja sen lukuisilta ihmisauttajilta saamaansa opetusta. Muutama heistä harjoitti peltoviljelyä ja puutarhanhoitoa.

66:7.19 (751.14) Ihmiskuntaa ei pantu raatamaan pelloille rangaistukseksi jostakin luulotellusta synnistä. ”Otsasi hiessä pitää sinun syödä peltojesi antimet” ei suinkaan ollut rangaistukseksi luettu tuomio siitä, että ihminen oli osallistunut Caligastia-petturin johdolla Luciferin kapinan mielettömyyksiin. Maapohjan viljeleminen on luonnollinen osa edistyvän sivilisaation alullesaattamista evolutionaarisissa maailmoissa, ja tämä kehotus oli Planeettaprinssin ja hänen esikuntansa antaman kaiken opetuksen pääasiana koko kolmensadantuhannen vuoden ajan heidän Urantialle-saapumisensa ja niiden traagisten aikojen välillä, jolloin Caligastia liitti kohtalonsa kapinallisen Luciferin kohtaloon. Maatyö ei ole kirous, vaan pikemminkin suurin siunaus kaikille, jotka sillä keinoin pääsevät nauttimaan kaikkien ihmistoimien joukossa inhimillisimmästä toiminnasta.

66:7.20 (752.1) Kapinan puhjetessa Dalamatiassa asuvan väestön lukumäärä oli miltei kuusituhatta. Tähän lukuun sisältyivät varsinaiset opiskelijat, mutta siihen eivät kuuluneet vierailijat

eivätkä tarkkailijat, joita oli aina toista tuhatta. Mutta teillä ei voi olla juuri minkäänlaista käsitystä noiden kaukaisten aikojen uskomattomasta edistyksestä, sillä käytännöllisesti katsoen kaikki noiden aikojen ihmisten ihmeelliset saavutukset pyyhkäistiin olemattomiin siinä hirvittävässä sekasorrossa ja viheliäisessä hengellisessä pimeydessä, joka seurasi Caligastian petoksen ja kapinamielialan lietsomisen aiheuttamaa katastrofia.

8. Caligastian aiheuttamat onnettomuudet

66:8.1 (752.2) Tarkastellessamme jälkeenpäin Caligastian pitkää elämänuraa, havaitsemme hänen käytöksessään vain yhden erityisen piirteen, joka olisi saattanut vaatia osakseen huomiota: hän oli yltiöindividualisti. Hän oli taipuvainen asettumaan lähes jokaisen protestiryhmän puolelle, ja hän suhtautui tavallisesti myötämielellä niihin, jotka hiukankin toivat julki jotakin kritiikkiin viittaavaa. Havaitsemme, että tämä taipumus rimpuilemiseen auktoriteetin alaisuudessa, tämä lievä närkästys kaikenlaisesta valvonnasta, ilmeni hänessä jo varhain. Vaikka hän tunsikin lievää harmistusta häntä vanhempien neuvoista ja vaikka hän jossain määrin olikin kärsimätön ylemmän auktoriteetin alaisuudessa, hän oli kuitenkin aina koetuksen hetkellä osoittautunut lojaaliksi universumin hallitsijoita kohtaan ja kuuliaiseksi Konstellaation-Isien

määräyksille. Mitään varsinaista moitteen sijaa ei hänessä koskaan havaittu, ennen kuin hän häpeällisesti petti Urantian.

66:8.2 (752.3) Tulisi huomata, että sekä Luciferia että Caligastiaa oli kärsivällisesti neuvottu ja rakastavasti varoitettu heidän alttiudestaan liialliseen arvosteluun ja heidän itseylpeytensä salakavalasta kehittymisestä sekä siihen liittyneestä itsetärkeyden tunteen liioittelemisesta. Mutta kaikista näistä auttamisyrityksistä oli tehty se väärä tulkinta, että ne olivat perusteetonta arvostelua ja epäoikeutettua sekaantumista heidän henkilökohtaisiin vapauksiinsa. Sekä Caligastia että Lucifer arvioivat, että heidän ystävälliset neuvojansa olivat liikkeellä samoin moitittavin motiivein, jotka alkoivat vähitellen hallita heidän omaa vääristynyttä ajatteluaan ja harhateille joutuneita kaavailujaan. He arvioivat epäitsekkäitä neuvojiaan heissä itsessään kehittymässä olleen itsekkyyden mittapuulla.

66:8.3 (752.4) Prinssi Caligastian saapumisesta alkaen planeetan sivilisaatio edistyi lähes kolmensadantuhannen vuoden ajan kokolailla normaalisti. Ellei oteta lukuun sitä, että Urantia oli elollisuusmuuntelujen sfääri, ja sen vuoksi altis evoluutioon kuuluvien epäsäännöllisyyksien aiheuttamille lukuisille poikkeuksille ja epätavallisille ilmiöille, se edistyi planetaarisella kehitysurallaan varsin tyydyttävästi aina Luciferin kapinaan ja samanaikaiseen Caligastian petokseen asti. Tämä katastrofaalinen väärinkäytös samoin kuin myöhemmin tapahtunut Aatamin ja Eevan epäonnistuminen planetaarisen toimeksiantonsa täyttämisessä ovat painaneet tietyn leiman koko myöhempään historiaan.

66:8.4 (752.5) Urantian Prinssi astui pimeyteen Luciferin kapinan aikaan ja syöksi siten planeetan pitkäaikaiseen sekasortoon. Konstellaation hallitsijoiden ja universumin muiden viranomaisten yhteistoimin häneltä riistettiin sittemmin hallitsijan valtuudet. Hän joutui muiden ohella kärsimään Urantian eristämisen mukanaan tuomat väistämättömät hankaluudet aina Aatamin planeetallaoloon asti, ja hän myötävaikutti jossain määrin sen suunnitelman epäonnistumiseen, jonka tarkoituksena oli kuolevaisrotujen kohentaminen liittämällä niihin uuden, violetin rodun eli Aatamin ja Eevan jälkeläisten rotuperimä.

66:8.5 (753.1) Abrahamin aikoina tapahtunut Makiventa Melkisedekin kuolevaishahmoinen inkarnoituminen rajoitti suunnattomasti langenneen Prinssin kykyä sekoittaa ihmisten asioita; ja myöhemmin, Mikaelin ruumiillisen elämän aikana, tältä petturiprinssiltä riistettiin lopullisestikin kaikki toimivalta Urantialla.

66:8.6 (753.2) Vaikka Urantialla opilla persoonallisesta paholaisesta onkin jonkinlainen perusta sikäli, että planeetalla on vaikuttanut petollinen ja paatunut Caligastia, olivat sen sisältämät opetukset siitä, että tällainen ”paholainen” kykenisi vaikuttamaan normaaliin ihmismieleen sen vapaasti ja luonnonmukaisesti tekemän päätöksen vastaisesti, kuitenkin täysin keksittyjä. Edes ennen Mikaelin Urantialla tapahtunutta lahjoittautumista Caligastia ja Daligastia eivät koskaan pystyneet lannistamaan kuolevaisia eivätkä pakottamaan ketään normaalia yksilöä tekemään mitään ihmisen oman tahdon vastaista. Moraalisissa asioissa ihmisen tahdon

yläpuolella ei ole mitään; sisäinen Ajatuksensuuntaajakin kieltäytyy pakottamasta ihmistä ajattelemaan ainoatakaan ajatusta tai suorittamaan yhtään tekoa vastoin ihmisen omasta tahdostaan tekemää päätöstä.

66:8.7 (753.3) Ja nyt tämä tämän maailman kapinallinen, jolta on otettu pois kaikki valta vahingoittaa entisiä alamaisiaan, odottaa sitä lopullista tuomiota, jonka Uversan Päivien Muinaiset langettavat kaikille Luciferin kapinaan osallistuneille.

66:8.8 (753.4) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

Luku 67

Planeetan kapina

67:0.1 (754.1) IHMISEN olemassaoloon Urantialla liittyviä ongelmia on mahdoton ymmärtää, ellei ole tietoa eräistä menneisyyden suurista käännekohdista, eritoten planeetalla tapahtuneesta kapinasta ja sen seuraamuksista. Vaikkei tämä mullistus orgaanisen evoluution etenemistä vakavasti häirinnytkään, muutti se silti sosiaalisen evoluution ja hengellisen kehityksen kulkua merkittävästi. Tämä tuhoisa suuronnettomuus vaikutti syvällisesti planeetan kaikkeen muuhun kuin fyysiseen historiaan.

1. Caligastian petos

67:1.1 (754.2) Caligastia oli jo kolmensadantuhannen vuoden ajan ollut vastuussa Urantiasta, kun Luciferin avustaja Saatana suoritti erään määräaikaisista tarkastuskäynneistään. Ja kun Saatana saapui planeetalle, hänen ulkoinen olemuksensa ei millään muotoa

muistuttanut teidän tästä rikollisesta majesteetista piirtämiänne irvikuvia. Hän oli ja on yhä suurenmoisen loistava Lanonandek-Poika. ”Ihmekö tuo, sillä Saatana itse on loistava valon olento.”

67:1.2 (754.3) Tämän tarkastuksen kuluessa Saatana kertoi Caligastialle Luciferin tuolloin ehdottamasta ”vapaudenjulistuksesta”, ja kuten nyt tiedämme, Prinssi suostui pettämään planeetan, sen jälkeen kun kapina olisi julistettu. Nimenomaan tämä luottamuksen ennalta harkittu pettäminen oli syynä siihen, että universumin uskolliset persoonallisuudet suhtautuvat Prinssi Caligastiaan erityistä halveksuntaa osoittaen. Luoja-Poika toi julki tämän halveksunnan sanoessaan: ”Sinä olet johtajasi Luciferin kaltainen ja olet synnillisesti estänyt hänen pahuutensa joutumisen unohduksiin. Hän oli vääristelijä itsensä ylentämisen alusta lähtien, sillä hän ei pysynyt totuudessa.”

67:1.3 (754.4) Paikallisuniversumin hallintotyön piirissä ei pidetä mitään korkeata luottamustehtävää pyhempänä kuin sitä, joka uskotaan Planeettaprinssille, ottaahan hän vastatakseen kehittyvien kuolevaisten hyvinvoinnista ja heidän ohjaamisestaan maailmassa, joka vasta äsken on tullut asutuksen piiriin. Eikä pahuuden kaikista muodoista mikään ole persoonallisuuden tilanteelle turmiollisempaa kuin luottamuksen pettäminen ja epälojaalisuus luottavaisia ystäviä kohtaan. Tämän tahallisen synnin tehdessään Caligastia vääristi persoonallisuutensa niin täydellisesti, ettei hänen mielensä ole sen jälkeen enää koskaan kyennyt pääsemään uuteen tasapainoon.

67:1.4 (754.5) On monta tapaa tarkastella syntiä, mutta universumifilosofian näkökulmasta synti on sellaisen

persoonallisuuden asenne, joka tieten tahtoen vastustaa kosmista todellisuutta. Hairahdusta voidaan pitää todellisuuden väärinkäsittämisenä tai vääristymisenä. Pahuus on universumirealiteettien vain osittaista tajuamista tai vajavaista sopeutumista niihin. Mutta synti on määrätietoista vastarintaa jumalallista todellisuutta kohtaan – tietoisesti tehty päätös hengellisen edistymisen vastustamisesta –, kun paatuneeseen pahuuteen taas kuuluu avoin ja jääräpäinen uhma tunnettua todellisuutta kohtaan, ja se merkitsee niin pitkälle edennyttä persoonallisuuden hajoamista, että se lähenee kosmista mielenvikaisuutta.

67:1.5 (755.1) Hairahdus viittaa älyllisen terävyyden puuttumiseen; pahuus viittaa vajavaiseen viisauteen; synti viheliäiseen hengelliseen köyhyyteen; mutta paatuneisuus osoittaa, että asianomainen on kadottamassa persoonallisuutensa hallinnan.

67:1.6 (755.2) Ja kun on tarpeeksi monta kertaa valittu synti ja riittävän monta kertaa se toistettu, se saattaa muuttua tavanomaiseksi. Piintyneistä synnintekijöistä voi helposti tulla paatuneita, tulla kapinallisia, jotka täydestä sydämestään kapinoivat universumia ja kaikkia sen jumalallisia realiteetteja vastaan. Vaikka kaikenkaltaiset synnit ovatkin anteeksi annettavissa, epäilemme suuresti, tuntisiko paatunut pahantekijä koskaan vilpitöntä murhetta tihutöistään tai ottaisiko hän vastaan syntiensä anteeksiantoa.

2. Kapinan puhkeaminen

67:2.1 (755.3) Pian Saatanan suorittaman tarkastuksen jälkeen, kun planeetan hallinto oli Urantialla tapahtumassa olleiden suurten asioiden toteutumisen kynnyksellä, Caligastia piti eräänä pohjoisten maanosien keskitalven päivänä työtoverinsa Daligastian kanssa pitkän neuvottelun, jonka päätyttyä jälkimmäinen kutsui Urantian kymmenen neuvostoa ylimääräiseen istuntoon. Tämän kokouksen alkajaisiksi luettiin julkilausuma, jonka mukaan Prinssi Caligastia oli aikeissa julistautua Urantian rajattomaksi yksinvaltiaaksi, ja ilmoitettiin että hän vaati kaikkia hallintoon kuuluvia ryhmiä luopumaan virka-asemastaan ja luovuttamaan kaikki tehtävänsä ja kaikki valtuutensa Daligastian käsiin, joka toimisi uskottunamiehenä siihen saakka, kunnes planeetan hallitus olisi järjestetty uudelleen ja kunnes myöhemmin suoritettaisiin kyseisen hallintovallan virkojen uusjako.

67:2.2 (755.4) Tämän tyrmistyttävän vaatimuksen esittämistä seurasi korkeimman koordinointineuvoston puheenjohtajan Vanin mestarillinen vetoomus. Tämä ansioitunut hallintomies ja kyvykäs oikeusoppinut leimasi Caligastian ehdottaman menettelytavan teoksi, josta ei paljon puuttunut ollakseen planetaarista kapinaa. Van vetosi konferenssin osanottajiin, että nämä pidättyisivät kaikenlaisesta sekaantumisesta tällaiseen hankkeeseen siihen asti, kunnes asiassa voitaisiin vedota Luciferiin, Satanian Järjestelmän Hallitsijaan. Ja hän sai koko esikunnan puolelleen. Niinpä tällainen vetoomus lähetettiin Jerusemiin, ja tuota pikaa sieltä tulivat määräykset, joissa Caligastia nimitettiin Urantian korkeimmaksi hallitsijaksi ja vaadittiin ehdotonta ja sokeaa kuuliaisuutta hänen

määräyksiään kohtaan. Ja tähän häkellyttävään viestiin vastatessaan ylevä Van piti ikimuistettavan seitsentuntisen puheensa, jossa hän virallisesti nosti syytteen Daligastiaa, Caligastiaa ja Luciferia vastaan Nebadonin universumin hallitsijan vallan halveksimisesta; ja hän vetosi Edentian Kaikkein Korkeimpiin saadakseen syytteelleen tukea ja sille vahvistuksen.

67:2.3 (755.5) Tällä välin järjestelmän yhteyspiirit oli jo katkaistu; Urantia eristettiin. Jokainen planeetalla ollut taivaalliseen elollisuueen kuuluva ryhmä havaitsi äkkiä ja varoituksetta olevansa eristetty, täysin erillään kaikista ulkopuolisista neuvoista ja ohjeista.

67:2.4 (755.6) Daligastia julisti Caligastian virallisesti ”Urantian Jumalaksi ja kaikkein ylimmäksi”. Kaikki olivat tämän julistuksen kuultuaan selvillä, millaisesta asetelmasta oli kysymys. Ja kukin ryhmä vetäytyi omiin oloihinsa ja ryhtyi pohtimaan tilannetta, ryhtyi keskusteluihin, jotka lopulta määrittäisivät planeetan jokaisen ihmistä ylemmän persoonallisuuden kohtalon.

67:2.5 (755.7) Serafit, kerubit ja muut taivaalliset olennot olivat mukana tekemässä tämän katkeran kamppailun, tämän pitkän ja synnillisen selkkauksen, edellyttämiä päätöksiä. Monet ihmistä ylemmät ryhmät, jotka sattuivat olemaan Urantialla sen eristämisen aikaan, joutuivat jäämään tänne, ja samoin kuin serafien ja heidän työtovereidensa, heidänkin oli pakko tehdä valinta synnin ja vanhurskauden välillä eli Luciferin valitseman tien ja näkymättömän Isän tahdon välillä.

67:2.6 (756.1) Tätä kamppailua jatkui yli seitsemän vuotta. Vasta kun jokainen asianosainen persoonallisuus oli tehnyt lopullisen päätöksensä, Edentian viranomaiset suostuivat puuttumaan asiaan, ja vasta sitten he siihen tarttuivat. Vasta silloin Van ja hänen lojaalit kumppaninsa saivat vahvistuksen sille, että he olivat oikeassa, ja vasta silloin he pääsivät pitkään jatkuneesta ahdistuksestaan ja sietämättömästä epätietoisuudestaan.

3. Seitsemän ratkaisevaa vuotta

67:3.1 (756.2) Melkisedekien neuvosto välitti kaukoviestimitse tiedon kapinan puhkeamisesta Satanian pääkaupungissa, Jerusemissa. Hätätila-Melkisedekejä lähetettiin välittömästi Jerusemiin, ja Gabriel tarjoutui edustamaan Luoja-Poikaa, jonka valta oli asetettu kyseenalaiseksi. Kun tieto Satanian kapinasta oli lähetetty kaukoviestimin, sen myötä järjestelmä asetettiin karanteeniin, se eristettiin sisarjärjestelmistään. Nyt vallitsi ”sota taivaassa”, Satanian päämajassa, ja se levisi paikallisjärjestelmän jokaiselle planeetalle.

67:3.2 (756.3) Urantialla neljäkymmentä jäsentä satapäisestä ruumiillisesta esikunnasta (Van mukaan luettuna) kieltäytyi liittymästä kapinaliikkeeseen. Myös monet esikunnan ihmisavustajista (muunnetuista ja muista) olivat rohkeita ja uljaita Mikaelin ja hänen universumihallituksensa puolustajia. Serafien ja kerubien joukosta menetettiin kauhistuttava määrä

persoonallisuuksia. Lähes puolet planeetalle osoitetuista hallinto- ja siirtymävaiheen serafeista ryhtyi johtajansa ja Daligastian myötä kannattamaan Luciferin asiaa. Neljäkymmentätuhatta satayhdeksäntoista ensiasteista keskiväliolentoa asettautui Caligastian taakse, mutta loput näistä olennoista pysyivät uskollisina luottamustehtävälleen.

67:3.3 (756.4) Petollinen Prinssi pani epälojaalien keskiväliolentojen ja kapinallispersoonallisuuksien muiden ryhmien rivit järjestykseen ja organisoi nämä panemaan täytäntöön hänen käskynsä, kun Van sen sijaan keräsi koolle lojaalit keskiväliolennot ja muut uskolliset ryhmät ja ryhtyi suureen taisteluun planetaarisen esikunnan ja muiden, tahtomattaan tänne jääneiden taivaallisten persoonallisuuksien pelastamiseksi.

67:3.4 (756.5) Aikana, jolloin tätä taistelua käytiin, lojalistit asuivat ympärysmuurittomassa ja kehnosti suojatussa siirtokunnassa joitakin kilometrejä Dalamatiasta itään, mutta valppaat ja aina yhtä tarkkaavaiset lojaalit keskiväliolennot vartioivat heidän asumuksiaan yötä päivää, ja heillä oli hallussaan myös korvaamaton elämänpuu.

67:3.5 (756.6) Kapinan puhkeamisen jälkeen ottivat lojaalit kerubit ja serafit kolmen uskollisen keskiväliolennon avulla haltuunsa elämänpuun, ja he sallivat vain esikunnan neljänkymmenen lojalistin ja näiden muunnettujen kuolevaiskumppanien nauttia energiakasvin hedelmiä ja lehtiä. Näitä esikunnan muunnettuja andoniittiapulaisia oli viisikymmentäkuusi. Epälojaalin esikunnan andoniittiavustajista kuusitoista kieltäytyi liittymästä kapinaan isäntiensä mukana.

67:3.6 (756.7) Kaikki seitsemän ratkaisevaa vuotta, jotka Caligastian kapina kesti, Van omistautui kokonaan sille, että hän piti huolta ihmisten, keskiväliolentojen ja enkeleiden muodostamasta lojaalista armeijastaan. Sen hengellisen ymmärryksen ja sen moraalisen lujuuden, jotka tekivät Vanille mahdolliseksi pitää yllä tällaista järkkymättömän lojaalia suhtautumista universumin hallitusta kohtaan, saivat aikaan selkeä ajattelu, viisas päättely, looginen harkinta, vaikuttimien vilpittömyys, tarkoitusperien epäitsekkyys, älyllinen lojaalisuus, kokemusten muistaminen, kurinalainen luonteenlaatu ja hänen persoonallisuutensa luottavainen vihkiytyminen Paratiisin-Isän tahdon noudattamiseen.

67:3.7 (756.8) Nämä seitsemän odotuksen vuotta olivat sydämen tutkiskelun ja sielun karaisun aikaa. Tällaiset universumin asiainhoidossa sattuvat kriisit osoittavat mielen suunnatonta voimaa hengelliseen valintaan vaikuttavana tekijänä. Opetus, kasvatus ja kokemus vaikuttavat kaikkien evolutionaaristen moraalisten luotujen useimpiin elintärkeisiin päätöksiin. Mutta sisimmässä olevan hengen on täysin mahdollista saada suora yhteys ihmispersoonallisuuden päätöksistä määrääviin voimiin niin, että se antaa luodun kokonaan pyhittäytyneelle tahdolle kyvyn tehdä hämmästyttäviä tekoja, jotka ilmentävät uskollista omistautumista sille, mikä on Paratiisin-Isän tahto ja miten hän haluaa asiat tehtävän. Ja juuri näin tapahtui Amadonin, Vanin muunnetun ihmiskumppanin, kokemuksessa.

67:3.8 (757.1) Amadon on Luciferin kapinan huomattavin ihmissankari. Tämä Andonin ja Fontan miespuolinen jälkeläinen oli

yksi niistä sadasta, joista otettiin elämänplasmaa Prinssin esikunnan jäsenille, ja hän oli siitä tapahtumasta lähtien ollut Vanin palveluksessa tämän työtoverina ja ihmisavustajana. Amadon päätti pysyä päällikkönsä rinnalla koko pitkän ja koettelevan taistelun ajan. Ja oli innoittavaa katseltavaa, kun sai nähdä tämän evolutionaaristen rotujen lapsen pysyvän lujana antamatta Daligastian viisastelujen vaikuttaa itseensä hänen ja hänen lojaalien kumppaniensa tehdessä koko seitsenvuotisen kamppailun ajan peräänantamattomalla mielenlujuudella vastarintaa loistavan Caligastian kaikille petollisille opetuksille.

67:3.9 (757.2) Caligastia, jonka älykkyys oli ylenpalttista ja jonka kokemus universumin asiainhoidosta oli laajaa, kulki harhaan – ryhtyi syntiin. Amadon, jonka älykkyys oli ylen vähäistä ja jonka kokemus universumista oli täysin olematonta, pysyi järkähtämättä universumin palveluksessa ja lojaalina toverilleen. Van käytti sekä mieltä että henkeä suurenmoisena ja tehokkaana älyllisen päättäväisyyden ja hengellisen ymmärryksen yhdistelmänä ja pääsi siten korkeimmalle saavutettavissa olevalle persoonallisuuden realisoitumisen kokemukselliselle tasolle. Kun mieli ja henki ovat täysin yhdistyneitä, ne ovat kykeneviä ihmisen yläpuolella olevien arvojen, jopa morontiareaalisuuksien luomiseen.

67:3.10 (757.3) Runoelma näiden traagisten aikojen kuohuttavista ja liikuttavista tapahtumista ei päättyisi koskaan. Mutta vihdoin oli viimeinenkin persoonallisuus tehnyt lopullisen päätöksensä, ja silloin, mutta vasta silloin, yksi Edentian Kaikkein Korkein saapui hätätila-Melkisedekien mukana ottamaan käsiinsä hallitusvallan

Urantialla. Caligastian hallituskaudesta kertovat panoraamatallenteet hävitettiin Jerusemista, ja planeetan kuntoonpalauttamiseen johtava koeaikakausi julistettiin alkaneeksi.

4. Caligastian sata kapinan jälkeen

67:4.1 (757.4) Kun viimeinen nimenhuuto pidettiin, havaittiin Prinssin esikunnan ruumiillisten jäsenten valinneen puolensa seuraavalla tavalla: Van ja koko hänen koordinointituomioistuimensa olivat pysyneet lojaaleina. Ang ja kolme ravintoneuvoston jäsentä oli säästynyt. Karjanhoitolautakunta oli kokonaisuudessaan tempautunut mukaan kapinaan, samoin kuin olivat kaikki eläintenalistamisen neuvojat. Fad ja viisi kasvatuksellisen opettajakunnan jäsentä oli pelastunut. Nod ja koko teollisuus- ja kauppakomissio liittyivät Caligastian riveihin. Hap ja koko ilmoitususkonnon kollegio pysyivät lojaaleina Vanille ja tämän jalolle joukolle. Lut ja koko terveyslautakunta menetettiin. Taide- ja tiedeneuvosto pysyi kokonaisuudessaan lojaalina, mutta Tut heimohallintokomissioineen joutui harhateille. Näin oli sadan joukosta siis pelastunut neljäkymmentä, jotka myöhemmin siirrettäisiin Jerusemiin ja jotka jatkoivat sieltä matkaansa kohti Paratiisia.

67:4.2 (757.5) Ne planeetan esikunnan kuusikymmentä jäsentä, jotka liittyivät kapinaan, valitsivat johtajakseen Nodin. He työskentelivät täysin sydämin kapinaprinssin hyväksi, mutta he havaitsivat pian,

että heiltä oli riistetty järjestelmän elämänvirtojen tarjoama ravinto. He havahtuivat siihen tietoisuuteen, että heidät oli alennettu kuolevaisten olentojen asemaan. He olivat tosin ihmistä korkeammalla, mutta samalla he olivat aineellisia ja kuolevaisia. Heidän lukumääränsä kasvattamista tavoitellessaan Daligastia määräsi heidät välittömästi turvautumaan sukupuoliseen jälkeläisten tuottamiseen, sillä hän tiesi vallan hyvin, että alkuperäisen kuudenkymmenen ja heidän neljänkymmenenneljän muunnetun andoniittikumppaninsa olisi pakko ennemmin tai myöhemmin kuoleman kautta hävitä elollisuuden piiristä. Epälojaali esikunta vaelsi Dalamatian luhistumisen jälkeen pohjoiseen ja itään. Heidän jälkeläisensä tunnettiin kauan aikaa nodiitteina ja heidän asuinpaikkansa ”Nodin maana”.

67:4.3 (758.1) Se, että silloin oli tällaisia erikoisia supermiehiä ja supernaisia, jotka olivat kapinan takia jääneet tänne ja jotka ennen pitkää pariutuivat maan poikien ja tyttärien kanssa, tarjosi helposti aineksia perimätiedon tarinoille jumalista, jotka tulivat maan päälle ja ottivat kuolevaisia miehikseen ja vaimoikseen. Ja sillä tavoin saivat alkunsa ne tuhat ja yksi myyttisluontoista, mutta kapinan jälkeisiin tositapahtumiin perustuvaa legendaa, jotka myöhemmin löysivät tiensä kansantaruihin sekä niiden eri kansojen perimätietoihin, joiden esi-isillä oli ollut yhteyksiä nodiitteihin ja näiden jälkeläisiin.

67:4.4 (758.2) Ne esikunnan kapinalliset, joilta oli riistetty hengellinen ravinto, kokivat lopulta luonnollisen kuoleman. Ja melkoinen osa ihmisrotujen myöhemmin harjoittamasta epäjumalainpalvonnasta

sai alkunsa siitä, että haluttiin varjella unohdukselta näiden Caligastian aikojen suuresti kunnioitettujen olentojen muistoa.

67:4.5 (758.3) Kun satajäseninen esikunta saapui Urantialle, sen jäsenet irrotettiin väliaikaisesti Ajatuksensuuntaajastaan. Heti pesänhoitaja-Melkisedekien saapumisen jälkeen vietiin lojaalit persoonallisuudet (paitsi Van) takaisin Jerusemiin ja yhdistettiin odottamassa olleeseen Suuntaajaansa. Emme tiedä kuudenkymmenen esikuntakapinallisen kohtalosta; heidän Suuntaajansa viipyvät edelleen Jerusemissa. Tilanne pysyy epäilemättä nykyisellään siihen saakka kunnes koko Luciferin kapinan oikeuskäsittely on saatu päätökseen ja kunnes kaikkien siihen osallistuneiden kohtalosta on päätetty.

67:4.6 (758.4) Sellaisten olentojen kuin enkelien ja keskiväliolentojen oli hyvin vaikea kuvitella, että Caligastian ja Daligastian kaltaiset loistavat ja luotetut johtajat kulkisivat harhaan – tekisivät petollisen synnin. Olennot, jotka lankesivat syntiin – he eivät tahallaan tai ennalta harkiten nousseet kapinaan –, olivat ylempiensä harhauttamia, luotettujen johtajiensa petoksen uhreja. Helppoa oli niin ikään saada taakseen mieleltään alkeellisten, evolutionaaristen luotujen kannatus.

67:4.7 (758.5) Kaikkien niiden ihmis- ja ihmistä ylempien olentojen valtava enemmistö, jotka olivat Luciferin kapinan uhreja Jerusemissa ja monilla harhautetuilla planeetoilla, on jo kauan sitten sydämensä pohjasta katunut mielettömyyttään; ja totisesti uskomme, että kaikki tällaiset vilpittömästi katuvat palautetaan jollakin tavoin arvoonsa ja otetaan taas palvelukseen jollekin

universumitoiminnan lohkolle, kunhan Päivien Muinaiset saattavat lopullisesti päätökseen Satanian kapinaan liittyvien asioiden vastikään aloittamansa oikeuskäsittelyn.

5. Kapinan välittömät seuraukset

67:5.1 (758.6) Suuri sekaannus vallitsi Dalamatiassa ja sen lähiympäristössä lähes viidenkymmenen vuoden ajan kapinan puhkeamisesta. Pyrkimyksenä oli koko maailman täydellinen ja perinpohjainen uudelleenorganisointi. Revoluutio syrjäytti evoluution kulttuurin edistämisessä ja rotujen kohentamisessa noudatettavana toimintaperiaatteena. Dalamatiassa ja sen lähellä oleskelleiden korkeammantasoisten ja osittain koulutettujen ihmisten keskuudessa ilmenikin yhtäkkistä sivistyksellisen tason kohenemista, mutta kun näitä uusia ja radikaaleja menetelmiä yritettiin soveltaa kauempana eläviin kansanheimoihin, oli välittömänä tuloksena sanoin kuvaamaton hämminki ja rodullinen sekasorto. Noiden aikojen puolikehittyneet, primitiiviset ihmiset käänsivät vapauden oitis kurittomuudeksi.

67:5.2 (758.7) Hyvin pian kapinan jälkeen koko kapinaesikunta oli mukana puolustamassa tarmokkaasti kaupunkiaan niitä puolivillien laumoja vastaan, jotka vapaudenoppien ennenaikaisen opettamisen seurauksena piirittivät sen muureja. Ja jo vuosia ennen kuin kaupunki vajosi eteläisen meren aaltojen alle, Dalamatian takamaiden harhaan johdetut ja väärin opetetut heimot olivat

hyökänneet puolivillien rynnäkkönä tämän loistavan kaupungin kimppuun ja ajaneet kapinallisesikunnan kumppaneineen pohjoiseen.

67:5.3 (759.1) Caligastian kaavailut, jotka tähtäsivät ihmisyhteisön välittömään uudelleenrakentamiseen – mikä tapahtuisi noudattamalla hänen omia ajatuksiaan yksilön vapaudesta ja ryhmävapauksista – osoittautuivat nopeasti paljastuvaksi ja enemmän tai vähemmän täydelliseksi fiaskoksi. Yhteiskunta vajosi nopeasti entiselle biologiselle tasolleen, ja ponnistelu eteenpäin alkoi taas alusta niin, että lähtöpiste ei ollut paljonkaan edempänä kuin se oli ollut Caligastian hallituskauden alussa, sillä tämä mullistus oli jättänyt maailman entistäkin pahempaan sekasortoon.

67:5.4 (759.2) Satakuusikymmentäkaksi vuotta kapinan jälkeen vuoksiaalto pyyhkäisi Dalamatian yli, ja planeetan päämaja vajosi meren aaltoihin, eikä tämä maa-ala noussut uudelleen veden ylle, ennen kuin miltei kaikki jäljet noiden loistavien aikojen ylevästä kulttuurista olivat pyyhkiytyneet olemattomiin.

67:5.5 (759.3) Kun maailman ensimmäinen pääkaupunki vajosi mereen, sen asujaimisto koostui pelkästään alimmantyyppisistä Urantian sangik-roduista, jotka olivat jo muuttaneet Isän temppelin Nog-jumalalle, valon ja tulen epäjumalalle, omistetuksi alttariksi.

6. Järkkymätön Van

67:6.1 (759.4) Vanin kannattajat vetäytyivät jo varhaisessa vaiheessa Intian länsipuolisille ylängöille, jossa he olivat turvassa alangoilla asuvien, sekaannuksen vallassa olevien rotujen hyökkäyksiltä, ja tältä vetäytymispaikalta he suunnittelivat ryhtyvänsä maailman kuntouttamiseen, kuten heidän muinaiset badonilaisedeltäjänsä olivat kerran täysin tietämättään työskennelleet ihmiskunnan parhaaksi vähän ennen sangik-heimojen syntyä.

67:6.2 (759.5) Ennen pesänhoitaja-Melkisedekien saapumista Van antoi ihmisten asiainhoidon kymmenen nelijäsenisen komission käsiin, ryhmien, jotka kävivät yksiin Prinssin hallintojärjestelmän neuvostojen kanssa. Planeetalla asuvat vanhemmat Elämänkantajat ryhtyivät tämän nelikymmenjäsenisen neuvoston väliaikaisiksi johtajiksi. Neuvosto oli toiminnassa kaikki seitsemän odotuksen vuotta. Samaan tapaan järjestetyt amadonilaisryhmät ottivat kantaakseen nämä vastuut, sitten kun kolmekymmentäyhdeksän esikunnan lojaalia jäsentä palasi Jerusemiin.

67:6.3 (759.6) Nämä *amadoniitit* olivat peräisin siitä 144 lojaalin andoniitin ryhmästä, johon Amadonkin kuului, ja jotka on siitä lähtien tunnettu hänen nimensä mukaan. Tähän ryhmään kuului kolmekymmentäyhdeksän miestä ja sataviisi naista. Tästä määrästä oli viidelläkymmenelläkuudella kuolemattoman asema, ja heidät kaikki otettiin (Amadonia lukuun ottamatta) esikunnan lojaalien jäsenten keralla taivaaseen. Tästä jalosta joukosta jäljelle jääneet jatkoivat Vanin ja Amadonin johdolla eloaan maan päällä kuolevaisina elämänsä ajan loppuun asti. He olivat se biologinen

hapate, joka lisääntyi ja tuotti maailmalle jatkuvasti uusia johtajia kaikkina kapinan jälkeisinä, pitkinä ja pimeinä aikakausina.

67:6.4 (759.7) Van jätettiin Urantialle Aatamin aikaan asti, ja hän jäi kaikkien planeetalla toimineiden ihmistä ylempien persoonallisuuksien päällikön kunniavirkaan. Hän ja Amadon pysyivät elossa yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan elämänpuumenetelmällä, johon liittyi Melkisedekien erityinen elollisuuden huoltotoiminta.

67:6.5 (759.8) Urantian asioita hoiti pitkän aikaa planeetan pesänhoitajien, kahdentoista Melkisedekin neuvosto, jonka oli vahvistanut virkaiältään vanhimman konstellaationhallitsijan, Norlatiadekin Kaikkein Korkeimman Isän, antama valtuutus. Melkisedek-pesänhoitajien apuna toimi neuvoa-antava raati, johon kuului yksi langenneen Prinssin lojaali avustaja, molemmat planeetalla asuvat Elämänkantajat, harjoittelijakoulutuksessa oleva Kolminaistettu Poika, vapaaehtoinen Opettaja-Poika, avalonlainen Loistava Iltatähti (ajoittain), serafien ja kerubien päälliköt, neuvonantajia kahdelta naapuriplaneetalta, alemman enkelikunnan yleisesimies sekä keskiväliolentojen päällikkö Van. Ja Urantiaa hallittiin ja johdettiin tällä tavoin Aatamin saapumiseen asti. Eikä ollut mitään outoa siinä, että rohkealle ja lojaalille Vanille, joka niin pitkään hoiti Urantian asioita, annettiin paikka planeetan pesänhoitajien neuvostossa.

67:6.6 (760.1) Urantian kaksitoista Melkisedek-pesänhoitajaa tekivät urheaa työtä. He säilyttivät sen, mitä sivilisaatiosta oli jäljellä, ja Van pani uskollisesti täytäntöön heidän planeettaa koskevat

toimintasuunnitelmansa. Ennen kuin kapinanjälkeinen vuosituhat oli kulunut umpeen, hänellä oli yli kolmesataaviisikymmentä edistynyttä ryhmää sirottautuneina laajalle alalle eri puolille maailmaa. Nämä sivilisaation etuvartiot koostuivat suurelta osalta lojaalien andoniittien jälkeläisistä, jotka olivat vähäisessä määrin sekoittuneet sangik-rotuihin, eritoten sinisiin ihmisiin, ja nodiitteihin.

67:6.7 (760.2) Kapinan aiheuttamasta hirvittävästä taantumasta huolimatta maapallolla oli useita biologisesti lupaavia, hyviä rotukantoja. Melkisedek-pesänhoitajien valvonnassa Van ja Amadon jatkoivat työskentelyään ihmisrodun luonnollisen evoluution vaalimiseksi, ja he veivät ihmisen fyysistä evoluutiota eteenpäin aina sen taitekohdan saavuttamiseen saakka, joka oikeutti Aineellisen Pojan ja Tyttären lähettämiseen Urantialle.

67:6.8 (760.3) Van ja Amadon viipyivät maapallolla vielä jonkin aikaa Aatamin ja Eevan saapumisen jälkeen. Muutamia vuosia myöhemmin heidät otettiin Jerusemiin, jossa Van yhdistyi uudelleen odottaneeseen Suuntaajaansa. Van toimii nyt Urantian hyväksi odotellessaan määräystä lähteä eteenpäin pitkän pitkälle tielle kohti paratiisillista täydellisyyttä ja kohti yhteen kerääntyvän Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakunnan paljastumatonta tulevaisuutta.

67:6.9 (760.4) Pantakoon merkille, että silloin kun Van Luciferin asetuttua Urantialla Caligastian tueksi vetosi Edentian Kaikkein Korkeimpiin, Konstellaation-Isät lähettivät matkaan viipymättä

tekemänsä päätöksen, jossa he joka kohdan osalta tukivat Vanin esittämiä vastaväitteitä. Tämä päätös ei tavoittanut häntä, sillä planeetan viestintäpiirit ehdittiin katkaista sen ollessa vielä matkalla. Tämä aktuaalinen päätös löydettiin vasta hiljattain erään releenä toimivan energianvälittäjän hallusta, jossa se oli seissyt perille toimittamattomana aina Urantian eristämisestä saakka. Ilman tätä löytöä, joka tehtiin Urantian keskiväliolentojen tutkimusten tuloksena, tämän päätöksen julkistaminen olisi joutunut odottamaan Urantian uutta kytkeytymistä konstellaation yhteyspiireihin. Ja tämä ilmeinen vahinko planeettainvälisessä viestinnässä oli mahdollinen siksi, että energianvälittäjät voivat ottaa vastaan ja lähettää edelleen tietoaineistoa, mutta ne eivät voi toimia aloitteentekijöinä tiedonvälityksen alalla.

67:6.10 (760.5) Teknisesti Vanin asemaa Satanian oikeudellisissa muistiinmerkinnöissä ei tosiasiallisesti ja lopullisesti ratkaistu, ennen kuin tämä Edentian-Isien päätös kirjattiin Jerusemissa.

7. Synnin etäisvaikutukset

67:7.1 (760.6) Luodun olennon harkitusta ja itsepäisestä valkeuden torjumisesta koituvat omakohtaiset (keskihakuiset) seuraamukset ovat sekä väistämättömiä että yksilökohtaisia, ja ne koskevat vain Jumaluutta ja kyseistä persoonallista olentoa itseään. Tällainen sielua tuhoava paatuneisuuden hedelmien korjaaminen on paatuneen tahdollisen luodun sisäistä sadonkorjuuta.

67:7.2 (761.1) Mutta näin ei ole synnin ulkoisten seuraamusten laita. Synnin omaksumisesta koituvat ei-omakohtaiset (keskipakoiset) seuraamukset ovat nimittäin sekä väistämättömiä että kollektiivisia, ja ne koskevat jokaista tällaisten tapahtumain vaikutuspiirissä toimivaa luotua.

67:7.3 (761.2) Kun viisikymmentätuhatta vuotta oli kulunut planeetan hallinnon luhistumisesta, maapallon asiat olivat niin pahasti epäjärjestyksessä ja takapajulla, että ihmisrotu ei ollut päässyt paljonkaan eteenpäin Caligastian saapumisen aikaan kolmesataaviisikymmentätuhatta vuotta aikaisemmin vallinneesta kehityksen yleistilanteesta. Joissakin suhteissa edistystä oli toki tapahtunut, mutta samalla oli muilla tahoilla kärsitty suuria menetyksiä.

67:7.4 (761.3) Synnin vaikutukset eivät milloinkaan ole pelkästään paikallisia. Universumien hallintosektorit ovat organismin kaltaisia; yhden persoonallisuuden ahdinko tulee pakostakin tietyssä määrin kaikkien kannettavaksi. Synti – joka ilmentää persoonan asennoitumista todellisuuteen – on pakostakin tuova esille luonnostaan sisältämänsä negativistisen satonsa millä tahansa ja kaikilla universumiarvojen toisiinsa liittyvillä tasoilla. Mutta erheellisen ajattelun, pahantekemisen tai synnillisen vehkeilyn täysimääräiset seuraamukset koetaan vain sillä tasolla, jolla ne aktuaalisesti suoritetaan. Universumin lain rikkominen voi olla kohtalokasta fyysisellä alueella vetämättä silti vakavalla tavalla mielen aluetta mukaansa tai vahingoittamatta hengellistä kokemuspiiriä. Synti on täynnä kohtalokkaita seuraamuksia

persoonallisuuden eloonjäämisen kannalta, vain silloin kun se on ilmaus siitä, miten olento kaiken kaikkiaan suhtautuu, eli kun se edustaa sitä, mitä mieli haluaa ja mitä sielu tahtoo.

67:7.5 (761.4) Pahuus ja synti vierittävät seurauksensa aineellisille ja sosiaalisille alueille, ja ne saattavat joskus jopa hidastaa hengellistä edistymistä universumitodellisuuden joillakin tasoilla, mutta milloinkaan jonkun olennon synti ei riistä toiselta olennolta persoonallisuuden eloonjäämisen jumalallisen oikeuden toteutumista. Ikuisen eloonjäämisen voivat vaarantaa vain ja ainoastaan yksilön oman mielen tekemät päätökset ja sielun tekemät valinnat.

67:7.6 (761.5) Synti hidasti biologista evoluutiota Urantialla varsin vähän, mutta sen se sai aikaan, että kuolevaisrodut eivät päässeet täysin hyötymään Aatamin rotuperimästä. Synti hidastaa älyllistä kehitystä, moraalista kasvua, sosiaalista edistystä ja joukkomittaista hengellisiin tuloksiin pääsemistä suunnattomasti. Mutta se ei estä kenenkään sellaisen yksilön korkeimpiakaan hengellisiä saavutuksia, joka haluaa tuntea Jumalaa ja noudattaa vilpittömästi hänen jumalallista tahtoaan.

67:7.7 (761.6) Caligastia nousi kapinaan, Aatami ja Eeva rikkoivat sopimuksensa, mutta yksikään sittemmin Urantialle syntynyt kuolevainen ei ole hengellisen kokemuksensa osalta kärsinyt mitään näiden väärinkäytösten takia. Jokainen Caligastian kapinan jälkeen Urantialle syntynyt kuolevainen on jollakin tavoin ajallis-rangaistu, mutta tällaisten sielujen tulevaa hyvinvointia ei ole vähääkään ikuisuus-vaarannettu. Yhtään henkilöä ei koskaan panna kärsimään

mistään hengellisessä mielessä elintärkeän puuttumisesta jonkun toisen persoonallisuuden tekemän synnin vuoksi. Synti on moraalisen syyllisyyden tai hengellisten seuraamusten osalta täysin henkilökohtaista siitäkin huolimatta, että sen seuraamukset hallinnollisella, älyllisellä ja sosiaalisella alueella ovat kauaskantoisia.

67:7.8 (761.7) Vaikka emme voikaan päästä perille siitä viisaudesta, joka sallii tällaiset katastrofit, voimme silti aina havaita näistä paikallisista häiriöistä koituvan siunauksellisen vaikutuksen, kun ne heijastuvat universumiin sen kaikkinaisuudessa.

8. Kapinan ihmissankari

67:8.1 (761.8) Monet rohkeat olennot Satanian eri maailmoissa pitivät puolensa Luciferin kapinaa vastaan, mutta Salvingtonin aikakirjat esittävät koko järjestelmän huomiota herättävimmäksi henkilöksi Amadonin, joka suurenmoisesti kapinan hyökyaallot torjuen pysyi järkähtämättömän uskollisena Vanille – he seisoivat yhdessä horjumattomina lojaalisuudessaan näkymättömän Isän ja hänen Poikansa Mikaelin ylivaltiudelle.

67:8.2 (762.1) Näiden kohtalokkaiden tapahtumien aikaan asemapaikkani oli Edentiassa ja tunnen yhä, millaista riemua koin seuratessani Salvingtonin kaukoviestilähetyksiä, jotka päivä päivän perään kertoivat tämän Andonin rotua edustavan kokeellisesta ja

alkuperäisestä sukukunnasta polveutuvan entisen puolivillin uskomattomasta lujuudesta, ylimaallisesta asialleen omistautumisesta ja ylivertaisesta lojaalisuudesta.

67:8.3 (762.2) Edentiasta Salvingtoniin ja Salvingtonista jopa Uversaan asti kuului seitsemän pitkän vuoden ajan kaikkien alempien taivaallisten olentojen Satanian kapinaa koskeva ensimmäinen kysymys aina ja alituiseen: ”Mitä kuuluu Urantian Amadonille, vieläkö hän pysyy lujana?”

67:8.4 (762.3) Vaikka Luciferin kapina onkin haitannut paikallisjärjestelmää ja sen langenneita maailmoja, jos kohta tämä Pojan ja hänen harhaan johdettujen tovereidensa menettäminen onkin väliaikaisesti vaikeuttanut Norlatiadekin konstellaation edistymistä, niin punnitkaa toisaalta tämän yhden luonnonlapsen ja niiden hänen 143 toverinsa päättäväisen joukkokunnan innostavan esiintymisen laajalle kiirivää vaikutusta, jotka järkähtämättä puolustivat universumin johdon ja hallinnon edustamia korkeampia käsityksiä kaikkea heidän epälojaalien ylempiensä harjoittamaa suunnatonta ja vihamielistä painostusta vastaan. Ja sallikaa minun vakuuttaa teille, että tästä kaikesta on Nebadonin universumissa ja Orvontonin superuniversumissa jo nyt koitunut niin paljon hyvää, että se painaa vaa’assa ikuisesti enemmän kuin kaikki Luciferin kapinan matkaan saattama paha ja murhe yhteensä.

67:8.5 (762.4) Kaikki tämä on ylevän liikuttava ja verrattoman suurenmoinen havainnollistus siitä, mikä viisaus sisältyy siihen Isän universaaliseen suunnitelmaan, jonka mukaan Paratiisiin kootaan Kuolevaisfinaliittien Yhteisö ja jonka mukaan tähän tulevaisuuden

salaperäisten palvelijoiden valtavaan ryhmään hankitaan sen jäsenten enemmistö taivaaseen nousevien edistyvien kuolevaisten harmaasta massasta – juuri sellaisten kuolevaisten joukosta kuin järkähtämätön Amadon.

67:8.6 (762.5) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

Luku 68

Sivilisaation sarastus

68:0.1 (763.1) TÄSTÄ alkaa kertomus pitkän pitkästä edistymisponnistelusta. Se vie ihmislajin tilanteesta, joka oli vain vähän eläinten olemassaolon muotoa ylempänä, välivaiheiden kautta aina viimeisimpiin aikoihin asti, jolloin todellinen, vaikkakin epätäydellinen, sivilisaatio jo oli kehittynyt ihmiskunnan korkeampien rotujen keskuuteen.

68:0.2 (763.2) Sivilisaatio on ihmisrodun oma aikaansaannos. Se ei ole biologisesti myötäsyntyinen. Niinpä kaikki lapset on kasvatettava kulttuuriympäristössä, ja jokainen nuorisopolvi toisensa perään on koulutettava taas uudelleen. Sivilisaatioon kuuluvat korkeammat ominaispiirteet, kuten tieteelliset, filosofiset ja uskonnolliset ominaispiirteet, eivät siirry sukupolvelta toiselle vanhemmilta lapsille kulkeutuvan perinnön tavoin. Nämä kulttuurisaavutukset varjeltuvat vain sosiaalista perintöä valistuneesti säilyttämällä.

68:0.3 (763.3) Yhteistyöhön perustuvan sosiaalisen evoluution panivat alulle Dalamatian opettajat, ja ihmiskuntaa kasvatettiin

kolmensadantuhannen vuoden ajan ottamaan ryhmätoimintojen idea omakseen. Sininen ihminen hyötyi näistä alkuaikojen sosiaalisista opetuksista kaikkein eniten, punainen ihminen hyötyi niistä jossakin määrin ja musta ihminen vähiten kaikista. Lähempänä nykypäivää olevina aikoina keltainen rotu ja valkoinen rotu ovat osoittaneet edistyneintä sosiaalista kehitystä Urantialla.

1. Varjeleva sosiaalistuminen

68:1.1 (763.4) Kun ihmiset joutuvat olemaan lähellä toisiaan, he useinkin oppivat pitämään toisistaan, mutta primitiivinen ihminen ei ollut luonnostaan mitenkään ylitsevuotavainen veljeyden hengeltään eikä halukas solmimaan sosiaalisia yhteyksiä kaltaisiinsa. Varhaisrodut oppivat pikemminkin vasta karvaan kokemuksen kautta, että ”yhteistyössä on voimaa”; ja juuri tämä luontaisen veljellisen kiintymyksen puuttuminen on nytkin ihmisten välisen veljeyden välittömän toteutumisen esteenä Urantialla.

68:1.2 (763.5) Yhteenliittymisestä tuli jo varhaisessa vaiheessa elossasäilymisen ehto. Yksinäinen ihminen oli avuton, ellei hän kantanut heimomerkkiä todisteena kuulumisestaan johonkin ryhmään, joka varmasti kostaisi jokaisen häneen kohdistuvan päällekarkauksen. Vielä Kainin aikana oli kohtalokasta kuljeskella yksikseen ilman merkkiä johonkin ryhmään kuulumisesta. Sivilisaatiosta on kehittynyt ihmiselle vakuutus väkivaltaista

kuolemaa vastaan, ja vakuutusmaksut suoritetaan puolestaan alistumalla yhteiskunnan säätämiin lukuisiin lain määräyksiin.

68:1.3 (763.6) Alkukantainen yhteiskunta perustui näin ollen välttämättömyydestä kasvaneeseen vastavuoroisuuteen ja yhteenliittymisestä seuranneeseen lisääntyneeseen turvallisuuteen. Ja ihmisyhteiskunta on kehittynyt aikakausia pitkien jaksojen kuluessa tämän eristyneisyydenpelon seurauksena ja vastahakoisen yhteistoiminnan myötä.

68:1.4 (763.7) Primitiiviset ihmiset oppivat jo aikaisessa vaiheessa, että ryhmä on tavattomasti mahtavampi ja väkevämpi kuin sen yksittäisten osasten pelkkä summa. Sata yhteen liittynyttä ja yhteisymmärryksessä toimivaa miestä pystyy siirtämään suuren kiven, ja parikymmentä hyvin koulutettua järjestyksenvalvojaa kykenee hillitsemään vihaisen väkijoukon. Ja juuri näin yhteiskunta syntyi; ei pelkästään siitä, että monet liittyivät yhteen, vaan paremminkin tuloksena siitä, että älykkäät yhdessätoimijat *organisoituivat*. Mutta yhteistoiminta ei ole ihmisen luonnollinen ominaisuus, vaan hän oppii yhteistyöhön, ensiksi siksi, että hän pelkää, ja myöhemmin siksi, että hän havaitsee sen hyödyllisimmäksi tavaksi kohdata ajallisuuden vaikeudet ja suojautua luuloteltuja ikuisuuden vaaroja vastaan.

68:1.5 (764.1) Tällä tavoin jo varhaisessa vaiheessa alkeelliseksi yhteiskunnaksi järjestyneet kansakunnat menestyivät muita paremmin sekä luonnon voittamisessa että puolustautumisessa muita ihmisiä vastaan; heillä oli paremmat hengissäselviämisen mahdollisuudet. Siitä lähtien sivilisaatio on kohtaamistaan monista

takaiskuista huolimatta kulkenut Urantialla tasaisesti eteenpäin. Ja vain siksi, että yhteenliittymiseen sisältyy se arvo, että hengissäsäilymisen mahdollisuus sen myötä paranee, ihmisen monet virheratkaisutkaan eivät ole tähän mennessä onnistuneet pysäyttämään tai tuhoamaan ihmissivilisaatiota.

68:1.6 (764.2) Sen, että nykypäivien kulttuuriyhteiskunta on ilmiönä kokolailla uusi, osoittaa oivallisesti sellaisten alkeellisten sosiaalisten olojen säilyminen aina nykyaikaan asti, jollaiset ovat ominaisia Australian alkuasukkaille sekä Afrikan bushmanneille ja pygmeille. Näiden takapajuisten kansanheimojen keskuudessa on vieläkin havaittavissa jonkinlaista alkuaikojen ryhmävihamielisyyttä, henkilökohtaista epäluuloisuutta ja muita varsin epäsosiaalisia ominaisuuksia, jotka olivat kaikille primitiivisille roduille hyvinkin tunnusomaisia. Nämä muinaisaikojen ei-sosiaalisten kansanheimojen surkeat jäänteet ovat oivallisena todisteena siitä tosiasiasta, että ihmisen luonnollinen individualistinen taipumus ei pysty kilpailemaan menestyksellisesti sosiaaliseen edistymiseen kuuluvien tehokkaampien ja voimakkaampien organisaatioiden ja yhteenliittymien kanssa. Tällaiset takapajuiset ja epäluuloiset, antisosiaaliset rodut, joiden puhuma murre muuttuu aina viidenkymmenen tai sadan kilometrin välein, ovat havainnollinen esitys siitä, millaisessa maailmassa saattaisitte nyt elää, ellei Planeettaprinssin ruumiillisen esikunnan yhteen nivoutunutta opetusta eikä Aatamin rodunkohentajaryhmän myöhempiä ponnistuksia olisi esiintynyt.

68:1.7 (764.3) Nykyajan iskulause ”takaisin luontoon” on tietämättömyydestä johtuvaa itsensä pettämistä, uskomus, jonka mukaan kerran todellakin olisi vallinnut kuviteltu ”kultainen aikakausi”. Ainoa perusta tarulle kultaisesta aikakaudesta on siinä, että Dalamatia ja Eeden ovat historiallisia tosiasioita. Mutta nämä entisiin verrattuina paremmat yhteiskunnat olivat vielä kaukana utopististen haaveiden todeksitulosta.

2. Sosiaaliseen edistymiseen vaikuttavia tekijöitä

68:2.1 (764.4) Sivistynyt yhteiskunta on tulos ihmisessä jo varhain ilmenneistä pyrkimyksistä päästä eroon *eristyneisyyttä* kohtaan tuntemastaan vastenmielisyydestä. Mutta se ei välttämättä vielä merkitse keskinäistä kiintymystä, ja tiettyjen primitiivisten ryhmien nykyinen rauhattomuus onkin mainio esimerkki siitä, mitä alkuaikojen heimot joutuivat kokemaan. Mutta vaikka saman sivilisaation piiriin kuuluvat yksilöt saattavat ottaa yhteen ja taistella toisiaan vastaan ja vaikka itse sivilisaatiokin saattaa näyttää sekavalta kamppailun ja taistelun mylläkältä, se todistaa silti vakavasta pyrkimyksestä päästä eteenpäin, ei paikallaanpolkemisen kuolettavasta yksitoikkoisuudesta.

68:2.2 (764.5) Kun älykkyyden taso on melkoisesti myötävaikuttanut kulttuurin edistymisvauhtiin, yhteiskunnan tehtävä on ensisijaisesti vähentää yksilön elintapaan sisältyvää riskin elementtiä, ja

yhteiskunta on edistynyt juuri samassa tahdissa kuin sen on onnistunut vähentää kärsimystä ja lisätä mielihyvän osuutta elämässä. Näin koko sosiaalinen kokonaisuus ponnistelee hitaasti eteenpäin kohti kohtalonsa määränpäätä – tuhoutumista tai säilymistä – sen mukaan, onko tämä päämäärä itsesuojelu vai oman tyydytyksen tavoittelu. Itsevarjelu panee alulle yhteiskunnan, liiallinen tyydytyksen tavoittelu sen sijaan tuhoaa sivilisaation.

68:2.3 (764.6) Yhteiskunnan kiinnostuksen kohteina ovat sen jäsenten lisääntyminen, toimeentulo ja tarpeiden tyydytys, mutta ihmisen omatoimisuuden soisi tulevan monienkin kulttuuristen ryhmien välittömäksi tavoitteeksi.

68:2.4 (765.1) Luonnonihmisen laumavaisto ei oikeastaan riitä selittämään Urantian nykyisen sosiaalisen organisaation kehittymistä. Vaikka tämä myötäsyntyinen laumanmuodostuksen taipumus piileekin ihmisyhteiskunnan pohjalla, ihmisen sosiaalisuus on silti suurimmalta osaltaan hankittua. Ihmisten alkuaikaiseen yhteenliittymiseen vaikuttaneet kaksi vahvaa tekijää olivat ravinnontarve ja sukupuolinen rakkaus. Nämä vaistonvaraiset tarpeet ovat ihmiselle ja eläinkunnalle yhteisiä. Kaksi muuta tunnetta, jotka ajoivat ihmisiä yhteen ja *pitivät* heitä yhdessä, olivat turhamaisuus ja pelko, eritoten aaveidenpelko.

68:2.5 (765.2) Historia on pelkistettynä vain kertomus ihmisen loputtoman pitkästä kamppailusta ravinnonsaannin turvaamiseksi. *Alkukantainen ihminen ajatteli, vain kun hänen oli nälkä*. Ravinnon säästäminen oli hänen ensimmäinen kieltäymyksensä, ensimmäinen

itsekuria osoittanut tekonsa. Yhteiskunnan varttuessa ravinnontarve lakkasi olemasta ainoa keskinäisen yhteenliittymisen kiihoke. Lukuisat muunlaiset nälät, monenlaisten tarpeiden tiedostaminen, johdattivat kaikki yhdessä ihmiskunnan entistä läheisempään yhteenliittymiseen. Mutta tänä päivänä yhteiskunta hoipertelee luuloteltujen inhimillisten tarpeiden ylikasvun painon alla. Kahdennenkymmenennen vuosisadan länsimainen sivilisaatio huohottaa uupuneena ylellisyyden liikakuorman alla ja inhimillisten halujen ja kaipausten kohtuuttomuuksiin nousevan moninkertaistumisen kourissa. Nykyajan yhteiskunta on nyt käymässä läpi erästä kaikkein vaarallisimmista vaiheistaan, jolle ovat ominaisia pitkälle menevät keskinäissuhteet ja erittäin mutkikas keskinäinen riippuvuus.

68:2.6 (765.3) Nälkä, turhamaisuus ja aaveidenpelko aiheuttivat jatkuvaa sosiaalista painetta, mutta sukupuolinen tyydytys oli ohimenevää ja puuskittaista. Sukupuolivietti yksinään ei pakottanut alkukantaisia miehiä ja naisia ottamaan kantaakseen kodin ylläpitämiseen liittyviä raskaita taakkoja. Alkuaikojen koti rakentui toisaalta miehen tuntemalle sukupuoliselle rauhattomuudelle, kun hän ei päässyt tarvettaan tarpeeksi usein tyydyttämään, ja toisaalta naisen tuntemalle uhrautuvalle äidinrakkaudelle, joka on hänelle tietyssä määrin yhteistä kaikkien korkeampien eläinlajien naaraiden kanssa. Avuttoman pikkulapsen olemassaolo määritteli miesten ja naisten toimien varhain tapahtuneen erilaistumisen, sillä naisen oli pidettävä yllä vakinaista asuinpaikkaa, jossa hän pystyi viljelemään

maata. Ja vanhimmista ajoista lähtien on naisen olinpaikkaa aina pidetty kotina.

68:2.7 (765.4) Näin naisesta tuli kehittyvän sosiaalisen järjestelmän kannalta jo varhaisessa vaiheessa välttämätön, ei niinkään hetkellisen sukupuolisen intohimon kuin *ravinnontarpeen* seurauksena. Nainen oli miehelle toimeentulon kannalta välttämätön kumppani. Hän oli ruoanhankkija, kuormajuhta ja seuralainen, joka kesti huonointakin kohtelua puhkeamatta rajuihin suuttumuksen ilmauksiin, ja kaikkien näiden tavoiteltujen ominaisuuksien lisäksi hän oli aina läsnä oleva sukupuolisen tyydytyksen välikappale.

68:2.8 (765.5) Miltei kaikki, jolla sivilisaatiossa on kestävää arvoa, juontuu perimmältään perheestä. Perhe oli ensimmäinen menestyksekäs rauhanomainen ryhmä, ja sen puitteissa nainen ja mies oppivat sovittelemaan keskinäisiä ristiriitojaan, samalla kun he opettivat rauhanomaisia askareita lapsilleen.

68:2.9 (765.6) Avioliiton tehtävä evoluution puitteissa on varmistaa rodun säilyminen, ei pelkästään henkilökohtaisen onnen toteutuminen. Elämän ylläpito ja olemassaolon jatkaminen ovat kodin todelliset tarkoitusperät. Tyydytyksen saaminen on sattumanvaraista eikä välttämätöntä muutoin kuin sukupuolisuhteen varmistavana yllykkeenä. Luonto vaatii elossasäilymistä, mutta sivilisaatioon kuuluvat tiedot ja taidot lisäävät jatkuvasti avioliiton tuottamaa mielihyvää ja perhe-elämän mukanaan tuomaa tyydytystä.

68:2.10 (765.7) Jos turhamaisuuden käsitettä laajennetaan sisältämään ylpeyden, pyrkyryyden ja kunnianhimon, saatamme havaita ei vain, miten nämä taipumukset myötävaikuttavat ihmisten yhteenliittymien muodostumiseen, vaan myös, miten ne samalla pitävät ihmiset yhdessä, sillä tällaiset tunnot ovat täysin turhia, ellei ole yleisöä, jonka edessä tuoda julki erinomaisuuttaan. Turhamaisuuteen liittyi kohta muitakin tuntoja ja yllykkeitä, jotka julkitulolleen ja täyttymykselleen tarvitsivat sosiaalisen areenan. Tämä emootioryhmä houkutteli esiin kaikkien taiteiden, seremonioiden ja kaikenmuotoisten urheilukisojen ja -kilpailujen ensimmäiset esimuodot.

68:2.11 (766.1) Turhamaisuus antoi vahvan panoksen yhteiskunnan syntyyn, mutta aikana, jolloin tämä ilmoitus teille annetaan, omahyväisen sukupolven harhautuneet pyrkimykset uhkaavat rämettää ja hukuttaa alleen pitkälle erikoistuneen sivilisaation koko monimutkaisen rakenteen. Nautinnonhalu on jo kauan sitten syrjäyttänyt nälän tyydyttämisen tarpeen, toimeentuloon tähtäävät oikeutetut sosiaaliset tavoitteet ovat nopeaa vauhtia kääntymässä alhaisiksi ja uhkaaviksi nautinnonhalun muodoiksi. Itsesäilytys rakentaa yhteiskuntaa; hillitön halujen tyydytys hävittää vääjäämättä sivilisaation.

3. Aaveidenpelon sosiaalistava vaikutus

68:3.1 (766.2) Primitiiviset halut saivat aikaan alkuperäisen yhteiskunnan, mutta aaveidenpelko piti sen koossa ja toi sen olemassaolemiseen ihmisen ulkopuolisen aspektin. Yhteinen pelko oli alkuperältään fysiologista: fyysisen kivun, tyydyttämättömän nälän tai jonkin maisen onnettomuuden pelkoa, mutta aaveidenpelko oli laadultaan uutta ja ylevämpää kauhua.

68:3.2 (766.3) Luultavasti merkittävin yksittäinen tekijä ihmisyhteiskunnan evoluutiossa oli aaveuni. Vaikka useimmat unet saattoivat primitiivisen mielen pois tolaltaan, aaveuni sai alkuihmiset suorastaan kauhun valtaan ajaen nämä taikauskoiset unennäkijät toistensa syliin etsimään halukkaasti ja tosissaan toisiinsa liittymällä keskinäistä suojaa henkimaailman kuviteltuja epämääräisiä ja näkymättömiä vaaroja vastaan. Aaveuni on eräs ensimmäisistä eläintyyppisen ja ihmistyyppisen mielen välillä ilmenevistä eroista. Eläimet eivät muodosta mielikuvaa kuolemanjälkeisestä eloonjäämisestä.

68:3.3 (766.4) Tätä aaveiden muodostamaa tekijää lukuun ottamatta, koko yhteiskunta rakentui perustarpeiden ja biologisten perusviettien varaan. Mutta aaveidenpelko toi sivilisaatioon uuden tekijän eli pelon, joka yltää kauas yksilön perustarpeiden ohi ja joka nousee huomattavasti jopa ryhmän säilymiseen tähtäävien ponnistelujen yläpuolelle. Manalle menneiden henkiä kohtaan tunnettu kammo toi esiin uuden ja hämmästyttävän pelkomuodon, järkyttävän ja väkevän kauhun, joka vaikutti osaltaan varhaisten, löyhien sosiaalisten järjestelmien muovautumiseen muinaisaikojen entistä kurinalaisemmiksi ja paremmin hallituiksi alkukantaisiksi

ryhmiksi. Tämä järjetön taikausko, josta jotain on jäljellä vieläkin, valmisteli ihmisten mieltä tekemään kaikkea epätodellista ja yliluonnollista kohtaan tuntemansa taikauskoisen pelon avulla sen myöhemmän löydön, että ”Herran pelko on viisauden alku.” Ilmoituksen herättämän, Jumaluutta kohtaan tunnetun syvän kunnioituksen on määrä syrjäyttää evoluutioon kuuluvat perusteettomat pelot. Alkuaikojen aaveidenpelkoon perustuneesta kultista tuli voimakas sosiaalinen side, ja aina tuosta kaukaisuuksien takaisesta ajasta lähtien ihmiskunta on milloin enemmän milloin vähemmän pyrkinyt hengellisyyden saavuttamiseen.

68:3.4 (766.5) Nälkä ja rakkaus ajoivat ihmisiä yhteen, turhamaisuus ja aaveidenpelko pitivät heitä yhdessä. Mutteivät nämä emootiot yksinään, ilman rauhaa edistävien ilmoitusten vaikutusta, pysty kestämään sitä rasitetta, joka juontuu ihmisten keskinäissuhteisiin sisältyvistä epäluuloista ja ärsyyntymisistä. Ilman ihmistä korkeammalta tasolta tulevaa apua, yhteiskuntaa koossa pitävä rasite murtuu, kun se on saavuttanut tietyt rajat, ja nämä samaiset yhteiskuntamuodostuksen liikkeelle panevat voimat – nälkä, rakkaus, turhamaisuus ja pelko – vaikuttavat kaikki yhdessä syöstäkseen ihmiskunnan sotaan ja verenvuodatukseen.

68:3.5 (766.6) Ihmisrodun pyrkimys rauhaan ei ole luontainen ominaisuus, vaan se on peräisin ilmoitususkonnon opetuksista, edistyksellisten rotujen karttuneesta kokemuksesta, mutta aivan erityisesti Jeesuksen, Rauhan Ruhtinaan, opetuksista.

4. Tapasäännösten kehitys

68:4.1 (767.1) Kaikki nykyajan sosiaaliset instituutiot ovat peräisin villien esi-isienne primitiivisten tapojen kehittymisestä. Tämän päivän sovinnaistavat ovat eilispäivän tapasäännöksiä siinä muodossa, johon ne ovat muuntuneet ja laajentuneet. Mitä tottumus on yksilölle, sitä tapa on ryhmälle, ja ryhmätavoista kehittyy kansantapoja tai heimoperinteitä – rahvaan sovinnaistapoja. Näistä alkuaikojen iduista kaikki nykyajan ihmisyhteiskunnan instituutiot johtavat vaatimattoman alkunsa.

68:4.2 (767.2) On pidettävä mielessä, että tapasäännökset saivat alkunsa pyrkimyksestä sovittaa ryhmässäeläminen massanaolemisen ehtoihin. Tapasäännökset olivat ihmisen ensimmäinen sosiaalinen instituutio. Ja kaikki nämä heimokohtaiset reaktiot versoivat pyrkimyksestä välttyä kärsimykseltä ja nöyryytykseltä, samalla kun yritettiin päästä osallisiksi mielihyvästä ja vallasta. Kansantapojen alkulähde, aivan niin kuin kieltenkin alkulähde, on aina tiedostamaton ja tahaton, ja sen vuoksi aina salaperäisyyden verhoama.

68:4.3 (767.3) Aaveidenpelko pani primitiivisen ihmisen muodostamaan itselleen kuvan yliluonnollisesta, ja niin tehdessään se laski lujan perustan niille etiikan ja uskonnon voimakkaille sosiaalisille vaikutuksille, jotka puolestaan säilyttivät yhteiskunnan tapasäännöt ja tottumukset koskemattomina sukupolvesta

sukupolveen. Se yksi ja ainoa seikka, joka jo varhaisessa vaiheessa vakiinnutti ja jähmetti tapasäännökset, oli uskomus, että kuolleet olivat mustasukkaisia niistä tavoista, joita noudattaen he olivat eläneet ja kuolleet. Niinpä he langettaisivat kauhistuttavan rangaistuksen sellaisille eläville kuolevaisille, jotka rohkenisivat suhtautua piittaamattoman halveksivasti niihin elämän sääntöihin, joita he olivat lihallisina ollessaan kunnioittaneet. Tästä on parhaana esimerkkinä keltaisen rodun nykyisinkin osoittama kunnioitus esi-isiään kohtaan. Myöhemmin kehittynyt primitiivinen uskonto voimisti tapoja vakiinnuttaessaan suuresti aaveidenpelkoa, mutta etenevä sivilisaatio on kasvavassa määrin vapauttanut ihmiskuntaa pelon kahleista ja taikauskon orjuudesta.

68:4.4 (767.4) Ennen Dalamatian opettajien vapauttavaa ja mieliä kirvoittavaa opetusta muinaisajan ihminen oli tapasäännöstön edellyttämien rituaalien avuton uhri. Loputtomat seremoniat piirittivät alkukantaista villi-ihmistä joka taholta. Kaikki, mitä hän teki siitä hetkestä, kun hän aamulla heräsi, siihen hetkeen, kun hän illalla luolassaan vaipui uneen, piti suorittaa tismalleen niin kuin hän teki – heimon vakiintuneita tapoja seuraten. Hän oli perinnäistapojen tyrannian orja. Hänen elämässään ei ollut mitään kahlitsematonta, omaehtoista eikä omaperäistä. Mitään luonnonmukaista edistymistä kohti korkeampaa mielellistä, moraalista tai sosiaalista olotilaa ei esiintynyt.

68:4.5 (767.5) Tapa piti varhaisaikojen ihmistä lujassa otteessaan, villi-ihminen oli todellinen vakiintuneen käytännön orja. Mutta aika ajoin on ilmestynyt sellaisia poikkeamia vallitsevasta tyypistä, jotka ovat

rohjenneet raivata tietä uusille ajattelutavoille ja entistä paremmille elämisen menetelmille. Alkuihmisen vitkaisuus muodostaa kuitenkin biologisen turvajarrun, joka estää häntä syöksymästä liian äkkinäisesti siihen tuhoisaan tasapainottomuuteen, joka seuraa liian nopeasti etenevästä sivilisaatiosta.

68:4.6 (767.6) Mutta mainitut tavat eivät ole pelkästään pahasta; niiden kehittymisen tulisi jatkua. Sivilisaation jatkuvuuden kannalta on lähes kohtalokasta ryhtyä radikaalin kumouksen kautta tapojen suurimittaiseen muuttamiseen. Tapa on ollut se jatkuvuuden lanka, joka on pitänyt sivilisaation koossa. Ihmisen historian kulkutietä peittävät hylättyjen tapojen ja vanhentuneiden sosiaalisten käytäntöjen jäänteet. Mutta yksikään sellainen sivilisaatio, joka hylkäsi vakiintuneet tapasäännöksensä, ei ole säilynyt, ellei se niitä hylännyt omaksuakseen parempia ja sopivampia tapoja.

68:4.7 (767.7) Yhteiskunnan säilyminen riippuu pääasiassa sen tapasäännösten edistyvästä kehittymisestä. Tapojen kehitysprosessi kasvaa esille kokeilunhalusta; uusia ideoita tuodaan esille ja niiden seurauksena syntyy kilpailua. Edistyvä sivilisaatio omaksuu edistyksellisen idean ja säilyy, aika ja olosuhteet lopulta valikoivat soveliaamman ryhmän jäämään eloon. Mutta tämä ei suinkaan merkitse, että jokainen yksittäinen ja erillinen muutos ihmisyhteiskunnan koostumuksessa olisi ollut askel parempaan päin. Ei! Ei suinkaan, sillä Urantian sivilisaation pitkässä eteenpäin suuntautuneessa ponnistelussa on ollut monen monta taantumaa.

5. Maankäyttötavat – toimeentulokeinot

68:5.1 (768.1) Maa on yhteiskunnan näyttämö, ihmiset ovat tämän näyttämön näyttelijät. Ja ihmisen on aina sovitettava esityksensä maatilanteen mukaiseksi. Tapojen kehitys riippuu aina maan ja ihmisen suhdeluvusta. Tämä pitää paikkansa, vaikka sen havaitseminen onkin vaikeaa. Ihmisen maankäyttötavat, eli toimeentulokeinot ynnä hänen elintasonsa, ovat yhtä kuin kansantapojen – käyttäytymistapojen – kokonaissumma. Ja ihmisen elämän asettamiin vaatimuksiin sovittautumisen summa on yhtä kuin hänen kulttuurinen sivilisaationsa.

68:5.2 (768.2) Ihmisen varhaisimmat kulttuurit syntyivät itäisen pallonpuoliskon jokivarsille, ja sivilisaation edistymisessä ilmeni neljä suurta vaihetta, jotka olivat:

68:5.3 (768.3) 1. *Keräilyvaihe*. Pakottava ravinnontarve, nälkä, johti ensimmäiseen teollista järjestelyä ilmentäneeseen toimintamuotoon: primitiivisiin ravinnonkeräilyjonoihin. Toisinaan tällainen nälkämarssilaisten jono edetessään maastossa ruokaa keräilemässä saattoi olla puolitoistakymmentäkin kilometriä pitkä. Tämä edusti kulttuurin alkeellista kiertolaisvaihetta, ja se on Afrikan bushmannien nykyisinkin noudattama elintapa.

68:5.4 (768.4) 2. *Metsästysvaihe*. Aseina käytettyjen työkalujen keksiminen teki ihmiselle mahdolliseksi ryhtyä metsästäjäksi ja

päästä sillä keinoin melko vapaaksi ravinnon orjuudesta. Muuan mietteliäs andoniitti, joka oli tuimassa taistelussa ruhjonut nyrkkinsä pahanpäiväisesti, keksi uudelleen jo unohtuneen ajatuksen käyttää pitkää keppiä käsivartensa sijasta ja sen päähän jänteillä sidottua kovaa piikiven palasta nyrkkinsä paikalla. Monet heimot tekivät toisistaan riippumatta tämänkaltaisia keksintöjä, ja nämä erimuotoiset kivinuijat edustivat muuatta ihmisen sivilisaation suurta edistysaskelta. Nykyäänkin on Australiassa vielä alkuasukkaita, jotka eivät ole edenneet paljonkaan tätä vaihetta pidemmälle.

68:5.5 (768.5) Sinisistä ihmisistä tuli taitavia metsästäjiä ja ansastajia; jokia aitaamalla he saivat saaliikseen paljon kalaa, ja he kuivattivat ylijäämän talvea varten. Riistanpyynnissä käytettiin monia kekseliäisyydestä kertovia ansoja ja loukkuja, mutta alkukantaisemmat rodut eivät metsästäneet suureläimiä.

68:5.6 (768.6) 3. *Paimentolaisvaihe*. Sivilisaation tämän vaiheen teki mahdolliseksi eläinten kesyttäminen. Arabit ja Afrikan alkuasukkaat ovat viimeisimpiä paimentolaiskansoja.

68:5.7 (768.7) Paimentolaisen elämäntapa toi entistäkin enemmän lievennystä ravinnon orjuuteen. Ihminen oppi elämään pääomansa korolla, karjansa kasvusta. Ja näin liikeni enemmän aikaa kulttuurin ja edistymisen hyväksi.

68:5.8 (768.8) Paimentolaisuutta edeltänyt yhteiskunta rakentui sukupuolten väliselle yhteistyölle, mutta karjanhoidon leviäminen alensi naiset sosiaalisen orjuuden syvyyksiin. Varhaisempina aikoina miehen velvollisuutena oli hankkia eläinperäinen ravinto, naisen

tehtävänä oli huolehtia syötävistä kasviksista. Niinpä naisen ihmisarvo laski huomattavasti, kun ihminen siirtyi olemassaolonsa paimentolaisvaiheeseen. Naisen piti edelleenkin uurastaa hankkiakseen elämiseen tarvittavat kasvikset, kun sen sijaan miehen tarvitsi vain mennä laumoilleen, ja hän sai yllin kyllin eläinravintoa. Tämän jälkeen mies siis oli suhteellisen riippumaton naisesta. Koko paimentolaiskauden ajan naisen asema heikkeni heikkenemistään. Tämän aikakauden lopulle tultaessa hän oli tuskin enää muuta kuin ihmiseläin, jonka tehtävänä oli tehdä työtä ja synnyttää ihmisjälkeläisiä, pitkälti samoin kuin laumaan kuuluvien eläintenkin odotettiin raatavan ja tuottavan jälkeläisiä. Paimentolaisaikakausien miehet rakastivat kovasti karjaansa, ja sitä ajatellen on todella sääli, etteivät he kyenneet kehittämään syvempää kiintymystä vaimojaan kohtaan.

68:5.9 (769.1) 4. *Maanviljelyvaihe*. Tiettyjen kasvien ottaminen ihmisen elinpiirissä viljeltäviksi toi mukanaan tämän kauden, ja se edustaa korkeimmantyyppistä aineellista sivilisaatiota. Sekä Caligastia että Aatami pyrkivät opettamaan puutarha- ja peltoviljelyä. Aatami ja Eeva olivat puutarhureita, eivät paimenia, ja tuohon aikaan puutarhaviljely edusti edistyneintä kulttuurin muotoa. Kasvien kasvattamisella on jalostava vaikutus ihmiskunnan kaikkiin rotuihin.

68:5.10 (769.2) Maanviljely enemmän kuin nelinkertaisti maan ja ihmisen välisen suhdeluvun maailmassa. Maanviljelyä on mahdollista harjoittaa yhdessä edellisen kulttuurivaiheen

paimentolaisuuden kanssa. Jos kolme vaihetta menee päällekkäin, niin silloin miehet metsästävät ja naiset viljelevät maata.

68:5.11 (769.3) Karjapaimenten ja maata viljelevien välillä on aina esiintynyt kitkaa. Metsästäjä ja karjanpitäjä olivat taistelunhaluisia, sotaisia; viljelijä on paremminkin rauhaa rakastavaa tyyppiä. Eläinten kanssa tekemisissä olemiseen liittyy aina kamppailua ja voimankäyttöä, puuhailu kasvien parissa juurruttaa mieleen kärsivällisyyttä, levollisuutta ja rauhaa. Maanviljely ja teollisuuden harjoittaminen ovat rauhantoimintoja. Mutta molempien heikkous, kun niitä ajatellaan maailman yhteiskunnallisina toimintoina, on se tosiasia, että niistä puuttuu jännitys ja seikkailumieli.

68:5.12 (769.4) Ihmisyhteiskunta on kehittynyt metsästysvaiheesta karjanhoitovaiheen kautta maa-alueeseen sidottuun maanviljelyn vaiheeseen. Ja tämän edistyvän sivilisaation kutakin vaihetta seurasi kiertolaisuuden jatkuva väheneminen, ihminen alkoi elää yhä enemmän kotipiirissä.

68:5.13 (769.5) Ja nyt teollisuus täydentää maanviljelyä, minkä seurauksena kaupungistuminen lisääntyy ja maataviljelemättömien kansalaisluokkien ryhmät moninkertaistuvat. Mutta teollisen kauden säilymisestä ei ole toivoa, elleivät sen johtajat tajua, että korkeimpienkin yhteiskunnallisten kehitystulosten on aina rakennuttava terveelle maatalouspohjalle.

6. Kulttuurin kehitys

68:6.1 (769.6) Ihminen on maaperän kasvatti, luonnon lapsi. Pyrkipä hän miten tosissaan tahansa pakenemaan maalta, hän ei siinä lopullisesti koskaan onnistu. ”Maasta sinä olet ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman” on koko ihmiskuntaa ajatellen kirjaimellisesti totta. Ihminen on aina käynyt, käy ja tulee aina käymään taistelua viime kädessä maasta. Alkukantaisten ihmisten ensimmäiset yhteiskunnalliset yhteenliittymät solmittiin näiden maasta käytyjen taistelujen voittamiseksi. Koko yhteiskunnallisen sivilisaation pohjana on maan ja ihmisen suhdeluku.

68:6.2 (769.7) Älyllisyydellään eli taitojaan ja tietojaan käyttämällä ihminen lisäsi maan tuottoa. Samanaikaisesti saatiin jälkeläisten luonnollinen lisääntyminen jossakin määrin hallintaan, ja sillä keinoin turvattiin toimeentulo ja saatiin vapaa-aikaa kulttuuriin perustuvan sivilisaation rakentamiseen.

68:6.3 (769.8) Ihmisten yhteiskuntaa säätelee laki, jonka mukaan väestön määrä vaihtelee suoraan verrannollisesti maankäyttötapoihin ja kääntäen verrannollisesti tiettyyn elintasoon nähden. Kaikkina näinä varhaisina aikakausina – jopa enemmän kuin nykyään – sekä ihmisiä että maata koskeva kysynnän ja tarjonnan laki määräsi arvon, joka näille kummallekin annettiin. Aikoina, jolloin maata – asuttamatonta aluetta – oli runsaasti, oli suuri pula ihmisistä, ja sen vuoksi ihmiselämän arvo kohosi suuresti. Ihmishengen menetys oli näin ollen varsin kauhistuttavaa. Aikoina, jolloin maata oli niukalti ja siitä seurasi liikakansoitusta, ihmishenki vastaavasti halpeni niin, että sotaan, nälänhätään ja kulkutauteihin suhtauduttiin varsin välinpitämättömästi.

68:6.4 (770.1) Kun maan tuotto vähenee tai väestömäärä kasvaa, niin väistämätön taistelu alkaa uudelleen. Pinnalle nousevat ihmisolemuksen kaikkein pahimmat piirteet. Maan tuottavuuden koheneminen, mekaanisten taitojen leviäminen ja väestömäärän väheneminen ovat kaikki omiaan edistämään ihmisluonnon parempien puolien kehittymistä.

68:6.5 (770.2) Sivistyksen reunamilla elävä yhteisö kehittää sitä ihmisyyden puolta, joka ei edellytä hienosteltuja taitoja. Kaunotaiteet ja varsinainen tieteellinen edistys yhdessä hengellisen kulttuurin kanssa ovat kaikki menestyneet parhaiten suuremmissa asutuskeskuksissa, kun niiden tukena on ollut maatalous- ja teollisuusväestö, jonka lukumäärä on hieman alle maan ja ihmisen välisen suhdeluvun. Kaupungit aina moninkertaistavat asukkaidensa taipumukset hyvään tai pahaan.

68:6.6 (770.3) Elintaso on aina vaikuttanut perheen kokoon. Kuta korkeammalle elintaso nousee, sitä pienemmäksi perheen koko laskee, aina siihen pisteeseen asti, että tilanne vakiintuu tai alkaa vähittäinen sukupuuttoon kuoleminen.

68:6.7 (770.4) Kautta aikakausien elintasoerot ovat määränneet eloonjääneen väestön laadun, ei niinkään pelkästään sen määrää. Paikalliset luokkakohtaiset elintasoerot synnyttävät uusia sosiaalisia kasteja, uusia tapasäännöksiä. Kun elämisen normit käyvät liian monimutkaisiksi tai aivan liian ylellisiksi, ne muuttuvat varsin pian itsetuhoisiksi. Kasti on tiheän asutuksen mukanaan tuoman kiihkeän kilpailun aiheuttaman yhteiskunnallisen paineen suora seuraus.

68:6.8 (770.5) Alkuaikojen rodut turvautuivat usein menetelmiin, joiden tarkoituksena oli väestömäärän rajoittaminen. Kaikki primitiiviset heimot surmasivat epämuodostuneita ja sairaalloisia lapsiaan. Tyttövauvojen surmaaminen oli tavallista, ennen kuin koitti aika, jolloin vaimo ostettiin. Joskus lapset kuristettiin kuoliaaksi jo syntymähetkellä, mutta suosituin menetelmä oli heitteillejättö. Kaksosten isä vaati tavallisesti toisen lapsista surmattavaksi, sillä useamman kuin yhden lapsen samanaikaisen syntymisen uskottiin aiheutuneen joko taikuudesta tai uskottomuudesta. Samaa sukupuolta olevat kaksoset yleensä kuitenkin säästettiin. Vaikka nämä kaksosiin kohdistuvat tabut olivatkin yhteen aikaan lähes yleismaailmallisia, ne eivät koskaan kuuluneet andoniittien tapoihin, vaan nämä kansanheimot pitivät kaksosia aina hyvän onnen enteinä.

68:6.9 (770.6) Monet rodut oppivat menetelmän, jolla raskaus keskeytetään, ja tästä käytännöstä tuli varsin yleinen naimattomia koskeneen synnyttämistabun vakiinnuttua. Pitkään oli tapana, että naimaton neito surmasi jälkeläisensä, mutta sivistyneempien ryhmien keskuudessa näistä aviottomista lapsista tuli tytön äidin hoidokkeja. Aborttien ja lapsenmurhien harjoittaminen hävitti monta primitiivistä sukukuntaa käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon. Mutta tapasäännösten ankarista määräyksistä huolimatta ei montakaan lasta surmattu enää sen jälkeen, kun tätä oli kerran imetetty. Äidinrakkaus oli liian väkevä salliakseen sellaisen.

68:6.10 (770.7) Kahdennellakymmenennelläkin vuosisadalla esiintyy yhä jäänteitä näistä alkeellisista väestömäärän säätelymenetelmistä. Australiassa on muuan heimo, jonka äidit kieltäytyvät kasvattamasta useampaa kuin kahta tai kolmea lasta. Ei ole kovinkaan kauan siitä, kun eräs ihmissyöjäheimo söi joka viidennen syntyvän lapsen. Madagaskarilla jotkin heimot surmaavat yhä kaikki tiettyinä pahaenteisinä päivinä syntyvät lapset, minkä johdosta noin kaksikymmentäviisi prosenttia kaikista vauvoista kuolee.

68:6.11 (770.8) Maailmanlaajuisesta näkökulmasta katsottuna liikakansoitus ei ole koskaan menneisyydessä ollut vakava ongelma, mutta jos sotiminen vähenee ja tiede saa ihmistä vaivaavat sairaudet yhä paremmin hallintaansa, siitä saattaa lähitulevaisuudessa tulla vakava ongelma. Silloin on maailman johtajien viisaus oleva kovalla koetuksella. Onko Urantian mahtimiehillä silloin ymmärrystä ja rohkeutta ryhtyä vaalimaan keskitason eli vakiintuneen ihmisen lisääntymistä normaalin yläpuolella olevien äärimmäisyyksien ja normaalin alapuolella olevien, valtavasti lisääntyvien ryhmien sijasta? Normaali ihminen on se, jota tulisi vaalia. Hän on sivilisaation selkäranka ja rodun mutaation kautta ilmestyvien nerojen alkulähde. Normaalin alapuolella oleva ihminen tulisi pitää yhteiskunnan valvonnassa. Tätä lajia ei tulisi tuottaa enempää kuin tarvitaan hoitamaan teollisuuden alempia tasoja, niitä tehtäviä, jotka edellyttävät eläimen tason yläpuolella olevaa älykkyyttä, mutta jotka vaativat tekijöiltään niin vähän, että ne osoittautuvat ihmiskunnan

korkeampien tyyppien kannalta todelliseksi orjuudeksi ja vankeudeksi.

68:6.12 (771.1) [Esittänyt muuan Melkisedek, jonka asemapaikka oli kerran Urantialla.]

Luku 69

Ihmisen perusinstituutiot

69:0.1 (772.1) TUNNE-ELÄMÄN alueella ihminen nousee eläinesivanhempiensa yläpuolelle sikäli, että hän kykenee arvostamaan huumoria, taidetta ja uskontoa. Sosiaalisessa mielessä ihminen osoittaa verrattomuutensa sillä, että hän valmistaa työkaluja, harrastaa viestintää ja rakentaa instituutioita.

69:0.2 (772.2) Kun ihmiset pitävät pitkään yllä joitakin sosiaalisia ryhmiä, tällaiset ryhmittymät johtavat aina tiettyjen toimintatrendien syntyyn, ja ne huipentuvat instituutioksimuodostumiseen. Useimmat ihmisen instituutioista ovat osoittautuneet työtä säästäviksi, samalla kun ne ovat tuoneet jonkin oman lisänsä ryhmän turvallisuuden kohenemiseen.

69:0.3 (772.3) Sivistynyt ihminen on erittäin ylpeä perustamiensa instituutioiden luonteesta, muuttumattomuudesta ja jatkuvuudesta, mutta mitkään ihmisen instituutiot eivät ole muuta kuin menneisyydessä kertyneitä tapasäännöksiä, sellaisina kuin tabut ovat ne säilyttäneet ja uskonto ne ylevöittänyt. Tällaiset perintöosat

muuttuvat perinteiksi, ja perinteet muuttuvat lopulta sovinnaistavoiksi.

1. Ihmisen perusinstituutiot

69:1.1 (772.4) Kaikki ihmisen instituutiot palvelevat jotakin yhteiskunnallista tarvetta – mennyttä tai nykyistä – siitä huolimatta, että niiden ylikehittyminen vääjäämättä vähentää yksilön arvostusta sikäli, että persoonallisuus jää varjoon ja aloitteellisuus vähenee. Ihmisen pitäisi hallita omia instituutioitaan mieluummin kuin antaa näiden edistyvän sivilisaation aikaansaannosten vallita itseään.

69:1.2 (772.5) Ihmisen instituutiot kuuluvat kolmeen pääluokkaan:

69:1.3 (772.6) 1. *Toimeentuloinstituutiot*. Näihin instituutioihin kuuluvat ne toiminnat, jotka versovat ravinnontarpeesta ja siihen kytkeytyvistä itsesäilytysvaistoista. Niihin kuuluvat tuotantotoiminta, omaisuus, valloitussota sekä yhteiskunnan säätelymekanismi kokonaisuudessaan. Vaistomainen pelko pitää ennemmin tai myöhemmin huolen siitä, että nämä hengissäsäilymiseen tähtäävät instituutiot tulevat tabujen, sovinnaistapojen ja uskontoon sisältyvien pakotteiden keinoin perustetuiksi. Mutta pelko, tietämättömyys ja taikausko ovat esittäneet varsin merkittävää osaa kaikkien ihmisinstituutioiden aikojentakaisessa ilmaantumisessa ja myöhemmässä kehityksessä.

69:1.4 (772.7) 2. *Suvun jatkumisen varmistavat instituutiot*. Näitä ovat ne yhteiskunnalliset instituutiot, jotka saavat alkunsa sukupuolisesta tarpeesta, äidinvaistosta ja rotujen korkeammista hellyyden tunteista. Niihin kuuluvat kodin ja koulun, perhe-elämän, opetuksen, etiikan ja uskonnon sosiaalista turvallisuutta luovat toimenpiteet. Niihin sisältyvät avioliittotavat, puolustussota sekä kodinrakennus.

69:1.5 (772.8) 3. *Halujen tyydyttämiseen tähtäävät instituutiot*. Näitä ovat ne käytännöt, jotka kehittyvät turhamaisuuden taipumuksista sekä ylpeyden tunteista; ja sellaisia ovat pukeutumistavat ja ulkonainen itsensä kaunistaminen, seuratavat, kunnian puolesta käyty sota, tanssi, huvittelu, kilpailut ja tyydytyksen muut aistimielihyvää tuottavat osa-alueet. Mutta sivilisaatio ei ole koskaan kehittänyt selvästi erillisiä instituutioita halujen tyydytystä varten.

69:1.6 (773.1) Nämä yhteiskunnallisten käytäntöjen kolme ryhmää liittyvät läheisesti toisiinsa ja ovat yksityiskohtia myöten toisistaan riippuvaisia. Urantialla ne rakentuvat monimutkaiseksi yhden ainoan sosiaalisen mekanismin muodossa toimivaksi järjestelmäksi.

2. Teollisuuden sarastus

69:2.1 (773.2) Alkukantaisesta tuotantotoiminnasta kehittyi verkalleen vakuutus nälänhädän kauhuja vastaan. Ihminen alkoi jo olemassaolonsa alkuvaiheessa ottaa oppia joistakin eläimistä, jotka runsauden päivinä varastoivat ravintoa niukkojen aikojen varalle.

69:2.2 (773.3) Ennen alkuaikojen säästäväisyyden ja alkeellisen teollisuuden alkuunpääsyä keskitasoisen heimon osana oli puute ja tuntuva kärsiminen. Alkuihmisen oli kilpailtava ravinnostaan koko eläinkunnan kanssa. Kilpailu vetää omalla painollaan ihmistä aina alaspäin, lähelle petojen tasoa. Köyhyys on ihmisen luontainen ja häntä tyrannisoiva olotila. Vauraus ei ole luonnon antama lahja, vaan se on ponnistelun, tietämisen ja organisoitumisen tulos.

69:2.3 (773.4) Alkuihminen havaitsi yhteenliittymisen edut varsin pian. Yhteenliittyminen johti organisoitumiseen, ja organisoitumisen ensimmäinen tulos oli työnjako, josta seurasi välittömästi ajan ja materiaalien säästöä. Tämä työvoiman erikoistuminen syntyi pakon edessä – mentiin siitä, missä aita oli matalin. Alkukantaiset villi-ihmiset eivät koskaan tehneet mitään todellista työtä mielellään eivätkä halukkaasti. He mukautuivat siihen välttämättömyyden pakosta.

69:2.4 (773.5) Alkuihminen inhosi kovaa työtä, eikä hänellä ollut tapana pitää kiirettä, ellei jokin vakava vaara häntä uhannut. Työnteon ajallinen näkökulma, ajatus siitä, että jokin tehtävä suoritetaan määrätyissä aikarajoissa, on kokonaan vasta nykyajan keksintöä. Esi-isillä ei ollut koskaan hoppu. Kiihkeän olemassaolotaistelun ja alati kohoavan elintason asettamat kaksinaiset vaatimukset ajoivat alkuihmisen luonnostaan veltot rodut tuotantotoiminnan tielle.

69:2.5 (773.6) Työnteko eli suunnitelmalliset voimainponnistukset erottavat ihmisen eläimestä, jonka ponnistelut ovat enimmältään vaistonvaraisia. Työnteon välttämättömyys on ihmisen suurin

siunaus. Kaikki Prinssin esikunnan jäsenet tekivät työtä; he tekivät paljon lisätäkseen fyysisen työnteon arvostusta Urantialla. Aatami oli puutarhuri, heprealaisten Jumala teki työtä – olihan hän kaiken olevaisen luoja ja ylläpitäjä. Heprealaiset olivat ensimmäinen heimo, joka piti ahkeruutta korkeassa kurssissa. He olivat ensimmäinen kansanheimo, joka määräsi, että ”sen, joka ei työtä tee, sen ei syömänkään pidä.” Mutta monet maailman uskonnot vajosivat takaisin alkuaikojen joutilaisuuden ihannointiin. Jupiter oli juomaveikko ja Buddhasta tuli mietiskelevä joutilaisuuden kannattaja.

69:2.6 (773.7) Sangik-heimot olivat jokseenkin ahkeria, silloin kun ne asuivat kaukana tropiikista. Mutta pitkän pitkä taistelu käytiin laiskojen taikuudenkannattajien ja työn apostolien – kaukokatseisuutta osoittavien ihmisten – välillä.

69:2.7 (773.8) Ihmisen ensimmäinen kaukokatseinen teko kohdistui tulen, veden ja ravinnon säilyttämiseen. Mutta alkuihminen oli synnynnäinen peluri. Hän halusi saada aina jotakin mitään sen hyväksi tekemättä, ja näinä alkuaikoina luettiin kärsivällisestä työnteosta koitunut menestys aivan liian usein taikakeinojen ansioksi. Magia väistyi kaukokatseisuuden, kieltäymyksen ja ahkeruuden tieltä vain vaivoin.

3. Työvoiman erikoistuminen

69:3.1 (773.9) Primitiivisen yhteisön työnjako määräytyi ensin luonnollisten ja sitten sosiaalisten olosuhteiden mukaan. Työvoiman erikoistumisen ensimmäinen järjestys oli seuraava:

69:3.2 (774.1) 1. *Sukupuoleen perustuva erikoistuminen*. Naisen työsarka määräytyi lapsen olemassaolon aiheuttamasta valikoitumisesta; naiset rakastavat pikkulapsia luonnostaan enemmän kuin miehet. Näin naisesta tuli rutiinien suorittaja, kun taas miehestä tuli metsästäjä ja taistelija, jolla oli selvästi erilliset työskentely- ja lepokaudet.

69:3.3 (774.2) Kautta aikojen on ollut tabuja, jotka ovat pitäneet naisen tiukasti omalla sarallaan. Mies on mitä itsekkäimmin valinnut miellyttävämmän työn ja jättänyt jokapäiväisen raadannan naiselle. Mies on aina hävennyt tehdä naisten työtä, mutta nainen ei ole koskaan osoittanut minkäänlaista vastahakoisuutta tehdä miesten työtä. Mutta kumma kyllä, miehet ja naiset ovat aina yhteistoimin rakentaneet ja varustaneet kodin.

69:3.4 (774.3) 2. *Iästä ja sairaudesta johtuva mukautuminen*. Nämä eroavuudet määräsivät työnjaon seuraavan vaiheen. Ukot ja vammaiset pantiin jo varhain valmistamaan työkaluja ja aseita. Myöhemmin heidän tehtäväkseen annettiin kastelulaitteiden rakentaminen.

69:3.5 (774.4) 3. *Uskontoon pohjautuva erikoistuminen*. Poppamiehet olivat ensimmäiset ihmiset, jotka vapautettiin fyysisestä uurastuksesta. He olivat ammatinharjoittajien luokan

edelläkävijöitä. Sepät olivat pieni ryhmä, joka kilpaili noituuden alalla poppamiesten kanssa. Heidän metallinmuokkaamistaitonsa herätti ihmisissä pelkoa heitä kohtaan. Puheet ”valkoisista sepistä”[5] ja ”mustista sepistä”[6] antoivat aiheen vanhoille uskomuksille valkoisesta ja mustasta magiasta. Ja tämä uskomus sekoittui myöhemmin taikauskoiseen käsitykseen hyvistä ja pahoista aaveista, hyvistä ja pahoista hengistä.

69:3.6 (774.5) Sepät olivat ensimmäinen erikoisoikeuksia nauttineista ei-uskonnollisista ryhmistä. Sodan aikana heitä pidettiin puolueettomina, ja tämä ylimääräinen joutoaika johti siihen, että heistä yhteiskuntaluokkana tuli primitiivisen yhteiskunnan poliitikkoja. Mutta näiden etuoikeuksien törkeästä väärinkäytöstä seurasi, että sepistä tuli yleisen vihan kohteita, eivätkä poppamiehet vitkastelleet lietsoessaan vihaa kilpailijoitaan kohtaan. Tämä ensimmäinen yhteenotto tieteen ja uskonnon välillä päättyi uskonnon (taikauskon) voittoon. Sen jälkeen kun sepät oli ajettu pois kylistä, he ylläpitivät ensimmäisiä majataloja, yleisiä vuokrataloja asutuksen liepeillä.

69:3.7 (774.6) 4. *Isäntä ja orja*. Työnteon erikoistumisen seuraava vaihe kasvoi esiin voittajan suhteesta voitettuun, ja se merkitsi orjuuden alkua.

69:3.8 (774.7) 5. *Fyysisten ja mentaalisten avujen eroihin perustuva erikoistuminen*. Ihmisissä ilmenevät luontaiset erilaisuudet suosivat työnjaon kehittymistä edelleen, sillä kaikki ihmisolennot eivät synny tasavertaisina.

69:3.9 (774.8) Ensimmäiset tuotannolliset ammattimiehet olivat piikivenpienijöitä ja kivenhakkaajia; seuraavina ilmestyivät sepät. Sittemmin kehittyi ryhmittäinen erikoistuminen: kokonaiset perheet ja sukukunnat omistautuivat tietynlaisiin töihin. Eräs ensimmäisistä pappiskasteista – heimojen noitatohtoreita lukuun ottamatta – sai alkunsa siitä, että eräs taitava miekantekijäperhe korotettiin taikauskoisesti muiden yläpuolelle.

69:3.10 (774.9) Teollisuuden piirissä ensimmäiset tällaiset ryhmäasiantuntijat olivat vuorisuolan maastaviejiä ja savenvalajia. Naiset valmistivat koristelemattomat saviastiat, koristellut astiat olivat miesten tekoa. Toisten heimojen keskuudessa naiset hoitivat ompelu- ja kutomatyöt, toisten heimojen keskuudessa tämän tekivät miehet.

69:3.11 (774.10) Ensimmäiset tavaranvaihtajat olivat naisia. Heidän tehtävänään oli varsinaisesti vakoilu, joten he kävivät kauppaa vain sivupuuhanaan. Ennen pitkää vaihtokauppa laajeni, ja naiset toimivat välittäjinä – välikäsinä. Sitten ilmestyi varsinaisten kauppiaiden luokka, joka veloitti palveluksistaan palkkion eli kauppavoiton. Ryhmien välisen tavaranvaihtokaupan kasvu johti vastikekauppaan, ja hyödykkeidenvaihdon jälkeen seurasi ammattitaitoisen työvoiman vaihto.

4. Tavaranvaihdon alkuvaiheet

69:4.1 (775.1) Aivan kuten morsiamenryöstön jälkeen tavaksi tuli sopimukseen perustuva naimakauppa, samoin tavaroiden ryöstelyn jälkeen seurasi tavaroiden vaihtokauppa. Mutta alkuaikojen hiljaisten vaihtokauppatapojen ja nykyaikaisia vaihtomenetelmiä noudattavan myöhemmän kaupankäynnin välillä oli pitkä merirosvouksen kausi.

69:4.2 (775.2) Varhaisinta vaihtokauppaa harjoittivat aseistetut kauppiaat, joilla oli tapana jättää tavaransa puolueettomalle paikalle. Naiset pitivät ensimmäiset markkinat. He olivat ensimmäisiä kauppiaita, ja tämä johtui siitä, että he olivat taakankantajia. Miehet olivat sotureita. Hyvin varhaisessa vaiheessa kehittyi myyntipöytä, muuri, joka tarpeeksi leveänä esti kaupanhierojia sohimasta asein toisiaan.

69:4.3 (775.3) Fetissiä käytettiin vartioimassa tavaraeriä, jotka asetettiin esille hiljaista vaihtokauppaa varten. Sellaiset markkinapaikat olivat turvassa varkauksilta; mitään ei sieltä viety pois muutoin kuin tavaraan tai vastikkeeseen vaihtamalla. Fetissin vartioimat tavarat olivat aina turvassa. Kauppiaat olivat muinaisina aikoina ankaran rehellisiä oman heimonsa piirissä toimiessaan, mutta he eivät kärsineet tunnonvaivoista kaukaisia muukalaisia petkuttaessaan. Myös muinaisilla heprealaisilla oli käytössä erilainen moraalisäännöstö, milloin he olivat tekemisissä ei-juutalaisten kanssa.

69:4.4 (775.4) Äänetöntä vaihtokauppaa käytiin iät ja ajat, ennen kuin aseistamattomat ihmiset saattoivat kohdata toisensa pyhitetyllä markkinapaikalla. Näistä samaisista markkinatoreista tuli

ensimmäisiä turvapaikkoja, ja joissakin maissa ne myöhemmin tunnettiin ”turvakaupunkeina”. Jokainen markkinatorille päässyt pakenija oli turvassa ja suojassa päällekarkaukselta.

69:4.5 (775.5) Ensimmäisinä punnuksina toimivat vehnän ja muiden viljakasvien jyvät. Ensimmäisenä vaihdon välineenä oli kala tai vuohi. Myöhemmin tuli lehmästä vaihtokaupan laskuyksikkö.

69:4.6 (775.6) Kirjoittaminen sai alkunsa kaupankäynnin muistiinpanoista. Ihmisen ensimmäinen kirjallinen tuote oli kaupanedistämisasiakirja, muuan suolamainos. Monet varhaisemmista sodista käytiin luonnonrikkauksien, kuten piikiven, suolan ja metallien esiintymistä. Ensimmäinen virallinen heimojenvälinen sopimus koski erään suolaesiintymän heimojenvälistämistä. Tällaiset sopimuksin säädellyt kohteet tarjosivat tilaisuuden ystävälliseen ja rauhanomaiseen ajatustenvaihtoon ja eri heimojen väliseen kanssakäymiseen.

69:4.7 (775.7) Kirjoittaminen eteni ”viestikapula”-, solmunaru-, kuvakirjoitus-, hieroglyfi- ja näkinkuorivyövaiheiden kautta varsinaisiin symboliaakkosiin. Viestien lähettäminen kehittyi alkukantaisesta savumerkkiviestityksestä juoksulähettien, viestiratsastajien, rautateiden ja lentokoneiden aikakauteen sekä lennättimitse, puhelimitse ja radioteitse tapahtuvaan viestintään.

69:4.8 (775.8) Uudet ideat ja paremmat menetelmät välittyivät muinaisten kauppiaiden toimesta kaikkialle asuttuun maailmaan. Seikkailumieleen liittyessään kaupankäynti vei tutkimus- ja löytöretkille. Ja nämä kaikki yhdessä synnyttivät kuljetuslaitoksen.

Kaupankäynti on ollut suuri sivistäjä sikäli, että se on edistänyt kulttuurien välistä vuorovaikutusta.

5. Pääoman syntyvaiheet

69:5.1 (775.9) Pääoma on työtä, jota päästään hyödyntämään siksi, että menneisyydessä on uhrauduttu tulevaisuuden hyväksi. Säästöt edustavat tietynmuotoista toimeentulon ja hengissäsäilymisen hyväksi tehtyä vakuutusta. Ravinnon varastointi kehitti itsehillintää ja loi pääoman ja työn väliset ensimmäiset ongelmat. Ihminen, jolla oli ruokaa, oli selvästi edullisemmassa asemassa kuin ihminen, jolla ei ollut ruokaa, kunhan hän pystyi suojelemaan sen rosvoilta.

69:5.2 (775.10) Ensimmäisenä pankkiirina toimi heimon peloton mies. Hänen huostaansa oli talletettu koko heimokunnan aarteet, ja tapana oli, että hyökkäyksen sattuessa koko sukukunta puolusti hänen majaansa. Henkilökohtaisen pääoman ja ryhmän varallisuuden kasvu johti tällä tavoin välittömästi sotilaalliseen järjestäytymiseen. Aluksi tällaisten varokeinojen tarkoituksena oli puolustaa omaisuutta ulkopuolisia hyökkäyksiä vastaan, mutta myöhemmin tuli tavaksi pitää sotilaallinen organisaatio vireessä panemalla toimeen hyökkäyksiä naapuriheimojen omaisuuden ja rikkauksien kimppuun.

69:5.3 (776.1) Pääoman kokoamiseen johtaneet perusyllykkeet olivat:

69:5.4 (776.2) 1. *Nälkä – yhdistyneenä kaukonäköisyyteen*. Ruoan säästäminen ja säilyttäminen merkitsi valtaa ja hyvinvointia niille, joilla oli riittävästi *kaukonäköisyyttä* varautuakseen tällä tavoin tuleviin tarpeisiin. Ravintovarasto oli oikein valittu vakuutus nälänhätää ja katoa vastaan. Ja kaikkien alkukantaisten tapasäännösten tarkoituksena oli itse asiassa auttaa ihmistä alistamaan nykyhetki tulevaisuudelle.

69:5.5 (776.3) 2. *Rakkaus perhettä kohtaan* – halu huolehtia perheenjäsenten tarpeista. Pääoma edustaa omaisuuden säästämistä tämän päivän tarpeiden aiheuttamasta paineesta piittaamatta vakuutukseksi tulevaisuuden tarpeita varten. Osa tästä tulevasta tarpeesta saattaa koskea omia jälkeläisiä.

69:5.6 (776.4) 3. *Turhamaisuus* – halu tuoda omat omaisuuskertymänsä näytteille. Ylimääräinen vaatekerta oli eräs ensimmäisistä arvon merkeistä. Turhamainen keräily vetosi jo aikaisessa vaiheessa ihmisen ylpeyteen.

69:5.7 (776.5) 4. *Asema* – into ostaa sosiaalista ja poliittista arvostusta. Jo varhaisessa vaiheessa ilmaantui kaupallistunut aatelisto, johon pääsy riippui jostakin kuninkaallisille suoritetusta erityispalveluksesta, tai sitten se myönnettiin mutkattomasti rahasummaa vastaan.

69:5.8 (776.6) 5. *Valta* – halu olla herrana jollekulle. Omaisuuden lainaamista harjoitettiin orjuuttamiskeinona; olihan noiden muinaisten aikojen vuotuinen lainakorko sata prosenttia.

Rahanlainaajat tekivät itsestään kuninkaita luomalla pysyvän velallisarmeijan. Velkojansa orjiksi joutuneet kuuluivat siihen omaisuuden lajiin, joka kertyi yhtenä ensimmäisistä. Velkaorjuus meni ennen vanhaan jopa niin pitkälle, että velkoja määräsi velallisen kuolleesta ruumiistakin.

69:5.9 (776.7) 6. *Vainajien haamuja kohtaan tunnettu pelko* – papeille maksetut suojelupalkkiot. Ihmiset ryhtyivät jo varhaisessa vaiheessa antamaan papeille kuolinlahjoja, jotta heidän omaisuutensa käytettäisiin helpottamaan heidän kulkuaan seuraavan elämän läpi. Näin papistosta tuli varsin varakasta. Papit olivat muinaisaikain ylimpiä kapitalisteja.

69:5.10 (776.8) 7. *Sukupuolivietti* – halu ostaa yksi tai useampia vaimoja. Miehen ensimmäinen kaupankäynnin muoto oli naisesta käyty vaihtokauppa, sitä käytiin paljon ennen hevoskauppaa. Mutta milloinkaan ei sukupuoliorjien vaihtokauppa ole edistänyt yhteisöä. Moinen kaupustelu oli ja on rodulle häpeäksi, sillä yhdellä kertaa se sekä ehkäisi perhe-elämän kehittymistä että mädätti korkeammantasoisten kansanheimojen biologista kuntoisuutta.

69:5.11 (776.9) 8. *Halujen tyydytyksen monet muodot*. Toiset etsivät rikkauksia, koska ne toivat mukanaan valtaa; toiset ahersivat omaisuutta kerätäkseen, koska omaisuus merkitsi mukavuutta. Alkuihmisellä (ja joillakuilla myöhemmilläkin) oli taipumusta tuhlata varansa ylellisyyteen. Päihteet ja huumeet herättivät kiinnostusta jo alkukantaisissa roduissa.

69:5.12 (776.10) Sivilisaation kehittyessä ihmiset saivat uusia säästämisyllykkeitä, uusia tarpeita liitettiin nopeaan tahtiin alkuperäisen ravinnontarpeen jatkoksi. Köyhyydestä tuli niin kammoksuttua, että vain rikkaiden oletettiin heti kuoleman jälkeen menevän taivaaseen. Omaisuutta alettiin arvostaa siinä määrin korkealle, että mahtailevien pitojen järjestämisen katsottiin pyyhkivän pois nimeä kohdanneen häpeän.

69:5.13 (777.1) Rikkauden kertymistä tuli jo varhaisessa vaiheessa yhteiskunnallisen arvon merkki. Tiettyjen heimojen yksittäisillä jäsenillä oli tapana kerätä vuosikaudet omaisuutta vain tehdäkseen vaikutuksen sillä, että he jonakin juhlapäivänä polttivat sen poroksi tai jakoivat sen ilmaiseksi muille heimolaisille. Moinen teko teki heistä suurmiehiä. Myös nykyajan kansat pöyhkeilevät jakelemalla tuhlailevia joululahjoja rikkaiden tehdessä lahjoituksia suurille hyväntekeväisyys- ja oppilaitoksille. Ihmisen käyttämät menetelmät vaihtelevat, mutta hänen mielenlaatunsa pysyy kokolailla muuttumattomana.

69:5.14 (777.2) Mutta mainittakoon totuuden nimessä, että moni muinainen rikas mies antoi pois suuren osan omaisuudestaan siksi, että hän pelkäsi tulevansa surmatuksi niiden toimesta, jotka himoitsivat hänen aarteitaan. Oli tavallista, että varakkaat uhrasivat joukoittain orjia osoittaakseen halveksuntaansa rikkautta kohtaan.

69:5.15 (777.3) Jos kohta pääoma onkin ollut omiaan vapauttamaan ihmistä, on se myös huomattavasti mutkistanut hänen sosiaalista ja tuotannollista organisaatiotaan. Epäoikeudenmukaisten kapitalistien harjoittama pääoman väärinkäyttö ei kumoa sitä tosiasiaa, että

pääoma on nykyisen teollisen yhteiskunnan perusta. Nykyinen sukupolvi nauttii pääoman ja keksintöjen ansiosta korkeammanasteisesta vapaudesta kuin yksikään sitä edeltänyt sukupolvi maan päällä. Tämä toteamus on pelkkä tosiasiain kirjaus, se ei ole tarkoitettu puolustelemaan ajattelemattomien ja itsekkäiden varallisuudenhaltijain pääomansa avulla tekemiä monia väärinkäytöksiä.

6. Tulen suhde sivilisaatioon

69:6.1 (777.4) Primitiivinen yhteisö neljine toimintahaaroineen – tuotannollinen, säätelevä, uskonnollinen ja sotilaallinen – ilmaantui tulen, eläinten, orjien ja omaisuuden myötävaikutuksella.

69:6.2 (777.5) Tulenteko erotti yhdellä ainoalla harppauksella ihmisen ainiaaksi eläimestä. Se on ihmisen peruskeksintö tai -löytö. Tuli teki ihmiselle mahdolliseksi viettää yöt maan kamaralla, sillä kaikki eläimet pelkäävät tulta. Tuli rohkaisi iltapuhteen sosiaalista kanssakäymistä. Sen lisäksi, että se suojeli kylmyydeltä ja villieläimiltä, sitä käytettiin myös turvaksi aaveita vastaan. Ensi vaiheessa sitä käytettiin enemmänkin valon kuin lämmön lähteenä. Monet takapajuiset heimot eivät suostu nukkumaan, ellei tuli pala kaiken yötä.

69:6.3 (777.6) Tuli oli suuri sivistäjä, joka antoi ihmiselle ensimmäisen sellaisen menetelmän, jolla hän saattoi olla altruistinen itse silti mitään menettämättä, sillä se soi hänelle mahdollisuuden antaa

hehkuvia hiiliä naapurille hänen siitä itse mitenkään köyhtymättä. Keittonuotio, jota äiti tai vanhin tytär vaali, oli ensimmäinen kasvattaja, sillä se vaati valppautta ja luotettavuutta. Alkuaikojen koti ei ollut mikään rakennus, vaan perhe kokoontui tulen, kotilieden, ympärille. Kun poika perusti uuden kodin, hän otti kotiliedestä mukaansa kekäleen.

69:6.4 (777.7) Vaikka Andon, joka tulen keksi, pidättyikin suhtautumasta siihen palvonnan kohteena, monet hänen jälkeläisistään kuitenkin pitivät tulenliekkiä fetissinä tai henkenä. He eivät ottaneet tulesta hygienian hyväksi koituvaa hyötyä, sillä he eivät suostuneet polttamaan jätteitä. Alkukantainen ihminen pelkäsi tulta ja koetti aina pitää sitä hyvällä tuulella; siitä johtuu suitsukkeen sirottelu. Muinaisihmiset eivät missään tilanteessa suostuneet sylkemään tuleen, eivätkä he koskaan kulkeneet ihmisen ja palavan tulen välistä. Alkuaikojen ihmiskunta piti pyhinä jopa niitä rautakiisu- ja piikiviä, joita käytettiin kipinän iskemiseen.

69:6.5 (777.8) Tulen sammuttaminen oli synti. Jos maja syttyi tuleen, sen annettiin palaa. Temppeleiden ja alttareiden tulet olivat pyhiä, eikä niiden sallittu koskaan sammua, paitsi että kerran vuodessa tai jonkin suuren onnettomuuden jälkeen oli tapana sytyttää uudet tulet. Naisia valittiin papeiksi sen vuoksi, että he olivat kotilieden vaalijoita.

69:6.6 (778.1) Muinaiset myytit siitä, miten tuli oli tullut alas jumalilta, syntyivät, kun huomattiin salaman sytyttävän tulipalon. Nämä käsitykset tulen yliluonnollisesta alkuperästä johtivat suoraa tietä tulenpalvontaan, ja tulenpalvonnan seurauksena taas oli tapa

”kulkea tulen läpi”, joka tapa jatkui aina Mooseksen päiviin asti. Ja yhä vieläkin on olemassa käsitys kuoleman jälkeen tapahtuvasta tulen läpi kulkemisesta. Tulimyytti kahlehti varhaisina aikoina ihmistä suuresti, ja parsilaisten symboliikassa tämä myytti elää yhä.

69:6.7 (778.2) Tuli johdatti ruoan kypsentämiseen ja ”raa’an syöjät” -ilmaisusta tuli pilkkapuheiden sanastoa. Kypsentäminen vähensi ruoansulatukseen tarvittavan elämänenergian kulutusta ja jätti siten alkuihmiselle jonkin verran voimia myös sosiaalista kulttuuria varten, samalla kun siirtyminen karjanhoitoon antoi aikaa sosiaalisiin toimintoihin vähentäessään ruoanhankkimisen edellyttämiä ponnistuksia.

69:6.8 (778.3) Ei sovi unohtaa, että tuli avasi ovet metallien käsittelyyn ja johti myöhemmin tapahtuneeseen höyryvoiman keksimiseen sekä nykyiseen sähkön hyväksikäyttöön.

7. Eläinten hyötykäyttö

69:7.1 (778.4) Koko eläinkunta oli ensi alkuun ihmisen vihollinen, ihmisten oli opittava suojautumaan villipetoja vastaan. Aluksi ihminen söi eläimet mutta oppi sittemmin kesyttämään niitä ja pani ne palvelemaan itseään.

69:7.2 (778.5) Eläintenkesyttäminen sai alkunsa sattumalta. Villi-ihmisellä oli tapana metsästää eläinlaumoja jokseenkin samaan tapaan kuin intiaanit metsästivät biisoneja. He pystyivät lauman

saartamalla pitämään eläimet valvonnassaan, ja näin heillä oli mahdollisuus teurastaa niitä sitä mukaa kuin ravintoa tarvittiin. Myöhemmin rakennettiin aitauksia ja suljettiin kokonaisia laumoja niiden sisälle.

69:7.3 (778.6) Joidenkin eläinten kesyttäminen oli helppoa, mutta monet niistä eivät elefantin tapaan suostuneet lisääntymään vankeudessa. Vielä myöhemmin havaittiin, että tietyt eläinlajit mukautuisivat ihmisen läsnäoloon ja lisääntyisivät vankeudessakin. Eläintenkesyttäminen perustui näin ollen valikoivaan siitokseen, taitoon, joka on edistynyt suuresti sitten Dalamatian aikojen.

69:7.4 (778.7) Koira oli ensimmäinen kesytetty eläin, ja sen vaivalloinen kesyttämisprosessi alkoi siitä, kun muuan koira, joka oli koko päivän seurannut erästä metsämiestä, lähti tosiaankin tämän kanssa kotiin. Aikakausien ajan koiria käytettiin ravinnoksi, metsästyksessä, vetojuhtina ja seuraeläiminä. Aluksi koirat osasivat vain ulvoa, mutta myöhemmin ne oppivat haukkumaan. Koiran tarkka vainu johti sellaiseen käsitykseen, että se muka pystyi näkemään henkiä, ja niin syntyivät koirafetissikultit. Vahtikoirien käyttö tarjosi ensi kerran sellaisen mahdollisuuden, että koko sukukunta saattoi nukkua yönsä yhtäaikaa. Sen jälkeen tuli tavaksi käyttää vahtikoiria suojelemassa kotia niin hengiltä kuin aineellisiltakin vihollisilta. Kun koira haukkui, lähestymässä oli ihminen tai eläin, mutta kun koira ulvoi, lähellä oli henkiä. Monet uskovat vielä nykyäänkin, että koiran öinen ulvonta ennustaa kuolemaa.

69:7.5 (778.8) Silloin kun mies oli metsästäjä, hän oli melko ystävällinen naista kohtaan, mutta eläintenkesyttämisen alettua, mihin vielä liittyi Caligastian matkaan saattama hämminki, monet heimot kohtelivat naisiaan häpeällisesti. Ne kohtelivat heitä kerrassaan liiaksi tavalla, jolla ne kohtelivat eläimiään. Se raaka kohtelu, jonka mies on kohdistanut naiseen, on ihmisen historian synkimpiä lukuja.

8. Orjuus sivilisaatioon vaikuttavana tekijänä

69:8.1 (778.9) Alkuihminen ei koskaan epäröinyt orjuuttaa kanssaihmisiään. Nainen oli ensimmäinen orja, perheorja. Paimentolaismies orjuutti naisen alempiarvoiseksi sukupuolikumppanikseen. Tämänlaatuinen seksuaalinen orjuus oli välitön seuraus siitä, että miehen riippuvuus naisesta väheni.

69:8.2 (779.1) Vielä vähän aikaa sitten orjuus oli niiden sotavankien kohtalona, jotka kieltäytyivät ottamasta vastaan voittajan uskontoa. Aiempina aikoina oli tapana, että vangitut joko syötiin, kidutettiin kuoliaiksi, pantiin taistelemaan toisiaan vastaan, uhrattiin hengille tai orjuutettiin. Ihmisteurastukseen ja ihmissyöntiin verrattuna orjuus oli suuri edistysaskel.

69:8.3 (779.2) Orjuuttaminen oli askel eteenpäin sotavankien armeliaan kohtelun tiellä. Ain kaupungin väijytys miesten, naisten ja lasten joukkoteurastuksineen niin, että vain kuningas säästettiin

voittajan turhamaisuuden tyydyttämiseksi, on totuudenmukainen kuvaus sivistyneiksi otaksuttujen kansojenkin harjoittamasta raakalaismaisesta ihmisteurastuksesta. Hyökkäys Bashanin kuninkaan, Ogin, kimppuun oli yhtälailla julma ja tehokas. Heprealaiset ”vihkivät” vihollisensa ”tuhon omiksi” ja ottivat näiden koko omaisuuden sotasaaliiksi. He panivat kaikki kaupungit maksamaan pakkoveroa uhkaamalla muussa tapauksessa ”hävittää kaikki miehenpuolet”. Mutta monet tuonaikaiset heimot, joilla oli vähemmän heimoitsekkyyttä, olivat jo kauan sitten omaksuneet tavan liittää muita oivallisemmat sotavangit omiin riveihinsä.

69:8.4 (779.3) Amerikan punaisen ihmisen kaltainen metsästäjä ei pakottanut ketään orjuuteen. Sotavankinsa hän joko liitti omaan väkeensä tai surmasi. Orjuutta ei esiintynyt paimentolaiskansojen keskuudessa, sillä niiden työvoimantarve oli vähäinen. Paimentolaisilla oli sodassa tapana tappaa kaikki miesvangit ja ottaa orjiksi vain naiset ja lapset. Mooseksen laki sisälsi erityismääräykset tällaisten naisvankien ottamisesta vaimoiksi. Ellei heihin oltu tyytyväisiä, heidät voitiin häätää tiehensä, mutta heprealaisten ei ollut lupa myydä tällaisia hylättyjä puolisoja orjiksi – se ainakin oli yksi sivilisaation mukanaan tuoma edistysaskel. Vaikka heprealaisten sosiaaliset käyttäytymisnormit olivatkin karkeita, ne olivat silti huomattavasti heidän ympärillään eläneiden heimojen normeja korkeammalla.

69:8.5 (779.4) Paimentolaiset olivat ensimmäisiä kapitalisteja. Heidän karjalaumansa edusti pääomaa, ja he elivät pääoman korosta: karjan luonnollisesta lisääntymisestä. Eikä heillä ollut haluja jättää tätä

varallisuutta sen kummemmin orjien kuin naistenkaan hoitoon. Mutta myöhemmässä vaiheessa he ottivat miespuolisia vankeja ja pakottivat nämä viljelemään maata. Tämä on maaorjuuden – ihmisen turpeeseensitomisen – alku. Afrikkalaiset oli helppo opettaa viljelemään maata, niinpä heistä tulikin suuri orjarotu.

69:8.6 (779.5) Orjuus oli väistämätön rengas ihmisen sivilisaation ketjussa. Se oli silta, jota myöten yhteiskunta siirtyi kaaoksesta ja joutilaisuudesta järjestykseen ja sivistyksen mukaisiin toimintoihin. Se pakotti takapajuiset ja laiskat kansanheimot tekemään työtä ja sitä tietä tuottamaan vaurautta ja vapaa-aikaa ylempiensä sosiaalisen edistymisen hyväksi.

69:8.7 (779.6) Orjuusinstituutio pakotti ihmisen keksimään primitiivisessä yhteiskunnassa sovelletun säätelymekanismin; se sai aikaan hallinnon alkuvaiheet. Orjuus vaatii lujaa järjestyksenpitoa, ja Euroopan keskiajan kuluessa orjuus käytännöllisesti katsoen hävisi, sillä feodaaliherrat eivät kyenneet pitämään orjia valvonnassaan. Muinaisaikojen takapajuisilla heimoilla ei – tämän päivän australialaisten alkuasukkaiden tapaan – ollut koskaan orjia.

69:8.8 (779.7) Orjuus oli toki sortoa, mutta juuri näissä sorron kouluissa ihminen oppi ahkeroimaan. Loppujen lopuksihan orjatkin saivat osansa sen yhä kehittyneemmän yhteiskunnan mukanaan tuomista siunauksista, jonka luomista he niin perin vastahakoisesti olivat auttaneet. Orjuus luo sivistystä ja sosiaalista menestystä merkitsevän organisaation mutta käy kohta salakavalasti sisältäpäin

yhteiskunnan kimppuun vakavimpana kaikista tuhoisista sosiaalisista sairauksista.

69:8.9 (779.8) Nykyajan mekaaninen kekseliäisyys teki orjuudesta aikansa eläneen. Moniavioisuuden tapaan orjuuskin on väistymässä, sillä se ei kannata. Mutta suurten orjamäärien yhtäkkinen vapauttaminen on osoittautunut aina tuhoisaksi. Vähemmillä vaikeuksilla selvitään, jos heidät vapautetaan vähittäin.

69:8.10 (780.1) Ihmiset eivät nykyään ole sosiaalisessa merkityksessä orjia, mutta tuhannet antavat kunnianhimon saattaa itsensä velkaorjuuteen. Tahdonvastainen orjuutus on antanut tietä muuntuneelle, tuotantoelämän piirissä tavattavalle, entiseen verrattuna kohennusta merkitsevälle palkkaorjuuden muodolle.

69:8.11 (780.2) Vaikka yhteiskunnan ihanteena onkin yleinen vapaus, joutilaisuutta ei tulisi milloinkaan suvaita. Kaikki työkykyiset henkilöt olisi pakotettava tekemään ainakin oman ylläpitonsa vaatiman määrän työtä.

69:8.12 (780.3) Nykyinen yhteiskunta on tekemässä täyskäännöstä. Orjuus on kutakuinkin kadonnut, kotieläinten aika alkaa olla ohi. Voimanlähteitä tavoitellessaan sivilisaatio kurkottautuu taas kohti tulta – epäorgaanista maailmaa. Ihminen nousi raakalaisuudesta tulen, eläinten ja orjuuden avulla, nyt hän kurottautuu taaksepäin ja hylkää orjien ja eläinten antaman avun, samalla kun hän yrittää luonnonelementtien aarreaitasta saada haltuunsa uusia vaurauden ja voiman salaisuuksia ja lähteitä.

9. Yksityisomaisuus

69:9.1 (780.4) Vaikka alkukantainen yhteiskunta rakentui tosiasiallisesti yhteisomistukselle, alkuaikojen ihminen ei kuitenkaan seurannut mitään nykyajan kommunismin oppeja. Näiden varhaisten aikojen kommunismi ei ollut mikään pelkkä teoria eikä yhteiskunnallinen opinkappale, vaan se oli yksinkertainen ja käytännöllinen, itsestään ilmaantunut järjestely. Kommunismi torjui köyhyyttä ja puutetta. Näiden muinaisten heimojen keskuudessa kerjääminen ja prostituutio olivat lähes tuntemattomia.

69:9.2 (780.5) Primitiivinen kommunismi ei erityisemmin madaltanut ihmisen tasoa eikä ihannoinut keskinkertaisuutta, mutta toimettomuuteen ja joutilaisuuteen se kyllä houkutteli; se tukahdutti työteliäisyyden ja mursi eteenpäinpyrkimisen halun. Kommunismi oli primitiivisen yhteiskunnan kehityksessä tarpeellinen rakennusteline, mutta se väistyi korkeamman yhteiskuntajärjestyksen kehittymisen tieltä, sillä se suuntautui neljää vahvaa inhimillistä taipumusta vastaan:

69:9.3 (780.6) 1. *Perhe*. Ihmisen mielenkiinto ei kohdistu pelkästään omaisuuden kasaamiseen, vaan sen lisäksi hän haluaa jättää reaaliomaisuutensa perinnöksi jälkeläisilleen. Mutta miehen kuoleman jälkeen hänen omaisuutensa alkuaikojen kommunaalisessa yhteisössä joko välittömästi kulutettiin tai sitten se jaettiin tuon ryhmän kesken. Mitään omaisuuden periytyvyyttä ei

esiintynyt – perintövero oli sata prosenttia. Myöhemmin kehittyneet pääoman kertymistä ja omaisuuden periytymistä koskeneet tapasäännöt olivat selvä sosiaalinen edistysaskel. Ja tämä on totta siitäkin huolimatta, että pääoman väärinkäyttämisestä sittemmin seurasi törkeitä epäkohtia.

69:9.4 (780.7) 2. *Uskonnolliset taipumukset*. Alkukantainen ihminen halusi säästää omaisuutta myös pesämunaksi seuraavan olemassaolon piirissä elettävän elämän alkuvaiheeseen. Tämä vaikutin selittää, miksi niin kauan aikaa oli tapana haudata ihmisen mukana hänen henkilökohtainen omaisuutensa. Muinaiskansat uskoivat, että vain rikkaat selviäisivät kuolemasta edes jonkinlaiseen välittömästi miellyttävään ja arvolliseen olotilaan. Ilmoitususkonnon opettajat, aivan erityisesti kristityt opettajat, vasta opettivat, että köyhät voivat päästä osallisiksi pelastuksesta samoin edellytyksin kuin rikkaatkin.

69:9.5 (780.8) 3. *Vapauden ja vapaa-ajan kaipuu*. Yhteiskunnallisen kehityksen alkuaikoina yksittäisen jäsenen ansioiden jakaminen ryhmän kesken oli tosiasiassa eräs orjuuden muoto: työtä tekevästä tehtiin laiskurin orja. Kommunismin itsetuhoinen heikkous onkin siinä, että tuhlaavaisille tuli tavaksi elää säästäväisten kustannuksella. Vielä nykyaikanakin luottavat tuhlarit siihen, että valtio (säästäväiset veronmaksajat) pitää heistä huolen. Ne, joilla ei ole pääomaa, odottavat yhä, että ne, joilla sitä on, antavat heille elannon.

69:9.6 (780.9) 4. *Turvallisuuden ja vallan kaipuu*. Kommunismin hävittivät lopulta niiden edistyksellisten ja menestyneiden yksilöiden vilpilliset menettelytavat, jotka turvautuivat erilaisiin kiertoteihin välttyäkseen joutumasta heimojensa saamattomien laiskureiden orjiksi. Mutta aluksi kaikki omaisuuden kerääminen oli salaista, sillä primitiivisille ajoille ominainen turvattomuus esti pääoman ulospäin näkyvän kartuttamisen. Ja myöhempänäkin aikana oli vielä erittäin vaarallista koota varallisuutta liikaa, saattoihan nimittäin olla varma siitä, että kuningas keksaisisi jonkin syytöksen, jonka nojalla rikkaan miehen omaisuus takavarikoitaisiin. Ja kun varakas mies kuoli, hautajaisia viivytettiin kunnes asianomainen perhe lahjoitti suuren summan – perintöveron – joko yhteiseksi hyväksi tai kuninkaan hyväksi.

69:9.7 (781.1) Naiset olivat varhaisimpina aikoina yhteisön omaisuutta, ja äiti hallitsi perhettä. Muinaiset päälliköt omistivat kaiken maan ja olivat kaikkien naisten omistajia; naimakauppaan vaadittiin heimohallitsijan suostumus. Kommunismin väistyttyä naiset kuuluivat yksityisille, ja isä alkoi vähitellen käyttää valtaa kotona. Näin sai koti-instituutio alkunsa, ja vähitellen yksiavioisuus syrjäytti vallalla olleet moniavioisuuden perinnäistavat. (Moniavioisuus on jäänne avioliittoon kuuluneesta naisen orjuuden elementistä. Yksiavioisuus on orjuudesta vapaa yhden miehen ja yhden naisen verrattoman kumppanuuden ihanne kodin rakentamisen, jälkeläisten kasvattamisen, yhteisen kulttuurin ja itsensäkehittämisen ylevässä yrityksessä.)

69:9.8 (781.2) Aluksi kaikki omaisuus – työkalut ja aseet mukaan luettuina – oli heimon yhteisessä omistuksessa. Yksityisomaisuus koostui ensi vaiheessa kaikista esineistä, joihin oli henkilökohtaisesti kajottu. Jos vieras joi kupista, kuppi oli siitä lähtien hänen. Seuraavassa vaiheessa tuli paikasta, jossa oli vuodatettu verta, vahingoittuneen yksilön tai ryhmän omaisuutta.

69:9.9 (781.3) Alun perin omaisuuden yksityisyyttä siis kunnioitettiin, koska luultiin omaisuuteen kätkeytyvän jokin osa omistajansa persoonallisuudesta. Omaisuuteen kohdistuva rehellisyys lepäsi turvallisesti tämäntyyppisen taikauskon varassa. Mitään poliisia ei tarvittu henkilökohtaista omaisuutta varjelemaan. Ryhmän keskuudessa ei esiintynyt varastelua, vaikkeivät ihmiset silti muiden heimojen tavaroiden omimista kaihtaneetkaan. Omaisuussuhteet eivät päättyneet kuoleman myötä, vaan alkuaikoina meneteltiin niin, että henkilökohtaiset tavarat poltettiin, sitten niitä alettiin haudata vainajan mukana, ja myöhemmin ne peri joko jäljelle jäänyt perhe tai heimo.

69:9.10 (781.4) Koruntapaisten henkilökohtaisten esineiden käyttö sai alkunsa taikakalujen kantamisesta. Turhamaisuus ynnä aaveidenpelko panivat alkuihmisen vastustamaan kaikkia yrityksiä viedä häneltä hänen mieliamulettinsa, sillä sellaista omaisuutta pidettiin suuremmassa arvossa kuin tarvekaluja.

69:9.11 (781.5) Makuusija oli eräs ihmisen ensimmäisistä omistuksen kohteista. Myöhemmin heimopäälliköt, jotka ryhmän puolesta pitivät hallussaan koko maaomaisuutta, osoittivat, mikä oli itse kunkin kotikontu. Tulisijan paikka toi ennen pitkää mukanaan

omistusoikeuden, ja vieläkin myöhemmin kaivo oli se, joka antoi oikeuden sen ympärillä olevaan maahan.

69:9.12 (781.6) Vesikuopat ja kaivot olivat ensimmäisiä yksityisomistuksen kohteita. Koko fetissijärjestelmä otettiin käyttöön vesikuoppien, kaivojen, puiden, laihojen ja hunajan vartioimiseksi. Sitten kun usko fetisseihin oli kaikonnut, kehiteltiin yksityisomistuksen suojaksi lakeja. Mutta riistaa koskeneet lait – metsästysoikeus – olivat olemassa kauan ennen maalakeja. Amerikan punainen ihminen ei koskaan ymmärtänyt maan yksityisomistusta, hän ei voinut käsittää valkoisen ihmisen kantaa tässä asiassa.

69:9.13 (781.7) Yksityisomaisuus merkittiin jo varhaisessa vaiheessa perheen omistajamerkillä, ja tämä on sukuvaakunoiden aikojen takainen alkuperä. Kiinteä omaisuus voitiin panna myös henkien vartioitavaksi. Papit saattoivat ”pyhittää” maapalan, ja se oli tämän jälkeen siihen kohdistettujen maagisten tabujen suojeluksessa. Maa-alan omistajilla sanottiin tällöin olevan ”papin kirjat”. Heprealaiset kunnioittivat suuresti näitä perheiden välisiä rajapyykkejä: ”Kirottu olkoon se, joka siirtää naapurinsa tilusmerkin.” Näissä kivipyykeissä oli papin nimikirjaimet. Jopa sellaisista puista, jotka merkittiin nimikirjaimin, tuli yksityisomaisuutta.

69:9.14 (782.1) Alkuaikoina yksityisomaisuutta oli vain kasvava laiho, mutta sitä seuraavat kylvökset antoivat jo omistusoikeuden maahan. Maan viljeleminen oli siten alkuna yksityiselle maanomistukselle. Yksityishenkilöille annettiin aluksi vain elinikäinen hallintaoikeus, haltijan kuollessa maa palautui heimolle. Kaikkein ensimmäiset

heimojen yksityishenkilöille myöntämät maanomistusoikeudet koskivat hautoja – sukuhautausmaita. Myöhempinä aikoina maa kuului niille, jotka sen aitasivat. Mutta kaupungit varasivat aina joitakin maa-alueita yhteislaitumiksi ja käytettäviksi mahdollisessa piiritystilanteessa. Nämä ”yhteismaat” edustavat jäännettä kollektiivisen omistuksen varhaisemmasta muodosta.

69:9.15 (782.2) Valtio sitten vihdoin osoitti maaomaisuutta yksityishenkilöille mutta varasi samalla itselleen verotusoikeuden. Saatuaan näin varmistuksen maaomistukselleen maanomistajat voivat periä siitä vuokraa, ja maasta tuli tulon lähde – pääomaa. Lopulta maasta tuli tosiasiallista vaihto-omaisuutta myynteineen, omistajanvaihdoksineen, kiinnityksineen ja hukkaamiskieltoineen.

69:9.16 (782.3) Yksityisomistus toi mukanaan enemmän vapautta ja suurempaa vakautta, mutta maan yksityisomistukselle suotiin yhteiskunnan vahvistus vasta, kun kommunaalinen hallinto ja maankäytön ohjaus olivat epäonnistuneet, ja sitä seurasivat kohta toinen toisensa jälkeen orjat, maaorjat ja maattomat yhteiskuntaluokat. Mutta kehittynyt koneellistuminen on asteittain vapauttamassa ihmiset orjamaisesta raadannasta.

69:9.17 (782.4) Omistusoikeus ei ole absoluuttista, se on puhtaasti yhteiskunnallista. Mutta koko hallintojärjestelmä, laki, järjestys, kansalaisoikeudet, sosiaaliset vapaudet, sovinnaistavat, rauha ja onnellisuus, sellaisina kuin nykyajan kansat niistä nauttivat, ovat kasvaneet omaisuuden yksityisyyden ympärille.

69:9.18 (782.5) Nykyinen yhteiskuntajärjestys ei ole välttämättä oikea – ei jumalallinen eikä pyhä –, mutta ihmiskunnan on parasta toimia

hitaasti siihen muutoksia tehdessään. Se järjestelmä, joka teillä on, on valtavasti parempi kuin mikään esi-isienne tuntemista järjestelmistä. Yhteiskuntajärjestelmää vaihtaessanne varmistukaa siitä, että vaihdatte parempaan. Älkää antako suostutella itseänne kokeilemaan esi-isienne hylkäämiä kaavoja. Kulkekaa eteenpäin, älkää menkö taaksepäin! Antakaa kehityksen marssia eteenpäin! Älkää ottako askelta takaisinpäin.

69:9.19 (782.6) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

---

[5]: 69:3.5 Englannin kielessä 'valkoinen seppä' tarkoittaa muuta metallia kuin rautaa työstävää seppää. 'Musta seppä' on rautaa takova seppä.
[6]: 69:3.5 Englannin kielessä 'valkoinen seppä' tarkoittaa muuta metallia kuin rautaa työstävää seppää. 'Musta seppä' on rautaa takova seppä.

Luku 70

Ihmisperäisen hallitusjärjestelmän kehitys

70:0.1 (783.1) IHMINEN oli tuskin ehtinyt osaksikaan ratkaista toimeentulo-ongelmaansa, kun hän jo joutui kohdakkain ihmissuhteiden säätelytehtävän kanssa. Tuotantotoiminnan kehittyminen edellytti laillisuutta, järjestystä ja yhteiskunnallista säätelyä. Yksityisomaisuus teki hallinnosta välttämättömän.

70:0.2 (783.2) Evolutionaarisessa maailmassa ristiriidat ovat luonnollisia, rauhan pystyy turvaamaan vain jonkinlainen yhteiskunnallinen säätelyjärjestelmä. Yhteiskunnallinen säätely on erottamaton osa yhteiskuntarakennetta. Yhdessäoleminen edellyttää, että on jokin säätelevä vallanelin. Hallinto pakottaa heimojen, sukujen, perheiden ja yksilöiden välisten ristiriitojen sovittamiseen.

70:0.3 (783.3) Hallitusjärjestelmä on tiedostamattoman kehityksen tulos, se kehittyy yrityksen ja erehdyksen kautta. Sillä on kestävää arvoa, siksi se sitoutuu perinteeseen. Anarkia lisäsi kurjuutta, sen vuoksi on vähä vähältä kehkeytynyt hallitusjärjestelmä –

jonkinmääräinen laillisuus ja järjestys – tai sellainen on kehkeytymässä. Olemassaolotaistelun pakottavat vaatimukset kirjaimellisesti ajoivat ihmisten sukukuntaa eteenpäin tiellä sivistykseen.

1. Sodan syntyhistoria

70:1.1 (783.4) Sota on kehittyvän ihmisen luonnollinen olotila ja perintöosa. Rauha on se yhteiskunnallinen mittapuu, jolla mitataan, pitkällekö sivilisaatio on edennyt. Ennen edistyvien rotujen osittaista sosiaalistumista ihminen oli ylen määrin yksilökeskeinen, äärimmäisen epäluuloinen ja uskomattoman toraisa. Väkivaltaisuus on luonnon laki, vihamielisyys on luonnonlasten automaattinen reaktio, eikä sota ole muuta kuin näiden samojen asioiden suorittamista kollektiivisesti. Missä tahansa ja milloin tahansa sivilisaation kudelma joutuu yhteiskunnan etenemisestä aiheutuvien komplikaatioiden paineen alaiseksi, siellä ja silloin tapahtuu aina välitön ja tuhoisa taantuminen niihin alkukantaisiin menetelmiin, jotka merkitsevät näihin ihmistenvälisiin yhteenliittymiin sisältyvien ärsyttävien tekijöiden väkivaltaista ratkaisemista.

70:1.2 (783.5) Sota on eläimellinen reaktio väärinkäsityksiin ja ärtymyksiin. Rauha seuraa kaikkien tällaisten ongelmien ja vaikeuksien sivistyneestä ratkaisemisesta. Sangik-rodut samoin kuin myöhempien aikojen rappeutuneet adamiitit ja nodiitit olivat kaikki sotaisia. Kultainen sääntö opetettiin andoniiteille varhaisessa

vaiheessa, ja heidän eskimojälkeläisensä elävät vielä nykyäänkin suuressa määrin tämän säännön mukaan, tapasäännöstö elää vahvana heidän keskuudessaan, eivätkä väkivaltaiset vastakkainasettelut heitä suuremmin kiusaa.

70:1.3 (783.6) Andon opetti lapsiaan ratkaisemaan riidat siten, että jokainen riidan osapuoli hakkasi kepillä puunrunkoa samalla sitä sadatellen. Se jonka keppi katkesi ensimmäiseksi, oli voittaja. Myöhempien andoniittien oli tapana ratkaista riidat järjestämällä julkinen näytäntö, jossa riitapukarit pilkkasivat ja irvailivat toisiaan, ja yleisö osoitti sitten suosionosoituksillaan voittajan.

70:1.4 (783.7) Mutta mitään sellaista ilmiötä kuin sota ei voinut olla, ennen kuin yhteiskunta oli kehittynyt niin pitkälle, että se pääsi varsinaisesti kokemaan rauhan kausia ja että se voi antaa luvan sodankaltaisten pakotteiden käyttämiseen. Sodan käsite merkitsee jo sinänsä, että on olemassa jonkinasteinen organisaatio.

70:1.5 (784.1) Yhteiskunnallisten ryhmittymien ilmaantumisen myötä yksilölliset ärsyyntymiset peittyivät vähitellen ryhmän yhteisten tuntojen alle, ja tämä edisti heimojen sisäistä rauhantilaa, mutta se tapahtui heimojenvälisen rauhan kustannuksella. Rauhasta pääsi näin ollen ensimmäiseksi nauttimaan sisäryhmä eli heimo, joka aina inhosi ja vihasi ulkoryhmää eli muukalaisia. Muinainen ihminen piti vieraan veren vuodattamista hyveenä.

70:1.6 (784.2) Muttei tämäkään heti ensi yrittämällä toiminut. Kun muinaiset päälliköt yrittivät tasoitella erimielisyyksiä, he monissakin tapauksissa huomasivat tarpeelliseksi ainakin kerran vuodessa sallia heimon keskinäiset kivisodat. Silloin heimo tavallisesti jakautui

kahdeksi joukkueeksi ja aloitti koko päivän kestävän sotasillaolon. Ja näin tehtiin vain, koska se oli hauskaa. He tosiaan nauttivat tappelemisesta.

70:1.7 (784.3) Sotia käydään jatkuvasti siksi, että ihminen on ihminen, eläimestä kehittynyt, ja kaikki eläimet ovat sotaisia. Ensimmäisiä sodan syitä olivat:

70:1.8 (784.4) 1. *Nälkä*, joka johti ruoan ryöstämiseen. Maan niukkuus on aiheuttanut aina sotaa, ja näiden taistelujen kuluessa tuhottiin entisajan rauhanomaiset heimot käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon.

70:1.9 (784.5) 2. *Naisten vähyys* – pyrkimys helpottaa kotitalousavun puutetta. Naisenryöstö on aina aiheuttanut sotaa.

70:1.10 (784.6) 3. *Turhamaisuus* – halu osoittaa heimon miehuullisuutta. Muita voimakkaammilla ryhmillä oli tapana ryhtyä taisteluun pakottaakseen omat elintapansa alemmantasoisille kansoille.

70:1.11 (784.7) 4. *Orjat* – tarve hankkia uutta väkeä työtätekevien riveihin.

70:1.12 (784.8) 5. *Kosto* oli sodan vaikuttimena, kun heimo uskoi, että jokin naapuriheimo oli aiheuttanut heimotoverin kuoleman. Suremista jatkettiin, kunnes kotiin tuotiin irti leikattu pää. Kostosodan arvostus oli korkealla vielä melko äskettäin.

70:1.13 (784.9) 6. *Virkistäytyminen* – näiden varhaisten aikojen nuoret miehet pitivät sotaa virkistäytymiskeinona. Ellei mitään hyvää ja riittävää sotaretken tekosyytä ilmaantunut, oli naapuriheimoilla tapana – kun rauha alkoi käydä voimille, ja jotta valetaistelusta olisi saatu vaihtelua – ryhtyä puolittain ystävälliseen taisteluun ryöstöretkiä tekemällä, huvittelemalla kuin lomanviettäjät ikään.

70:1.14 (784.10) 7. *Uskonto* – halu voittaa käännynnäisiä oman kultin puolelle. Kaikki alkukantaiset uskonnot hyväksyivät sodan. Uskonto on vasta viime aikoina alkanut nyrpistellä sodalle. Muinaiset papistot olivat ikävä kyllä tavallisesti liitossa sotilaallisen mahdin kanssa. Eräs kaikkien aikojen suurimmista rauhanhankkeista on ollut pyrkimys erottaa kirkko ja valtio toisistaan.

70:1.15 (784.11) Nämä muinaisaikojen heimot ryhtyivät sotaan aina jumaliensa käskystä, päällikköjensä tai poppamiestensä määräyksestä. Heprealaiset uskoivat tällaiseen ”taistojen Jumalaan”, ja kertomus heidän hyökkäyksestään midianilaisten kimppuun on paljonpuhuva selonteko muinaisten heimosotien hirvittävästä julmuudesta. Tämä hyökkäys, jonka kuluessa kaikki miehet teurastettiin ja jonka jälkeen kaikki poikalapset ja neitsyitä lukuun ottamatta kaikki naiset myöhemmin tapettiin, olisi tehnyt kunniaa kaksisataatuhatta vuotta sitten eläneen heimopäällikön tavoille. Ja tämä kaikki pantiin toimeen ”Herran, Israelin Jumalan, nimessä”.

70:1.16 (784.12) Tämä on kertomus yhteiskunnan kehityksestä – ihmisrotujen ongelmien luonnonmukaisesta ratkaisemisesta – ihmisestä, joka toteuttaa omaa kohtaloaan maan päällä. Jumaluus ei

yllytä tällaisiin hirmutekoihin, vaikka ihminen niistä vastuun pyrkiikin vierittämään jumalilleen.

70:1.17 (784.13) Sodassa osoitettavan armeliaisuuden ajatuksen ihmiskunta on omaksunut varsin verkkaisesti. Silloinkin kun nainen, Debora, hallitsi heprealaisia, jatkui sama täysimittainen julmuus. Kun hänen kenraalinsa oli saanut voiton ei-juutalaisista, niin tämä pani ”koko sotajoukon kaatumaan miekan terään; ei ainoakaan pelastunut.”

70:1.18 (785.1) Myrkkyaseita käytettiin ihmissuvun historian kuluessa hyvin varhain. Kaikenlaista silpomista harrastettiin. Saul ei empinyt vaatia sataa filistealaisten esinahkaa myötäjäisiksi, jotka Daavidin piti maksaa hänen tyttärestään Miikalista.

70:1.19 (785.2) Alkuaikojen sodat taisteltiin kokonaisten heimojen voimin, mutta myöhempinä aikoina, kun sattui, että kahden eri heimon yksittäiset jäsenet joutuivat riitaan, niin sen sijaan, että molemmat heimot olisivat ryhtyneet taistelemaan, pantiin molemmat riitapukarit taistelemaan kaksintaistelu. Tavaksi tuli niin ikään, että kaksi sotajoukkoa jätti ratkaisun sen varaan, mikä olisi tuloksena kummaltakin puolelta valitun edustajan keskenään käymästä kamppailusta, niin kuin esimerkiksi tehtiin Daavidin ja Goljatin tapauksessa.

70:1.20 (785.3) Ensimmäinen askel sodan inhimillistämisessä oli sotavankien otto. Seuraavana askeleena naiset suljettiin vihollisuuksien ulkopuolelle, ja sitten seurasi taisteluun osallistumattomien tunnustaminen. Pian kehkeytyivät erityiset sotilaskastit ja vakinaiset armeijat, jotta olisi pysytty taistelutoimien

jatkuvan monimutkaistumisen tasalla. Tällaisilta sotilailta kiellettiin jo varhaisessa vaiheessa naissuhteet, ja naiset lakkasivat kauan sitten sotimasta, vaikka he ovatkin aina ruokkineet ja hoivanneet sotilaita ja kannustaneet näitä jatkamaan taistelua.

70:1.21 (785.4) Sodanjulistamiskäytäntö merkitsi suurta edistystä. Tällaiset taisteluaikomuksen julkituomiset osoittivat eräänlaisen oikeudenmukaisuudentajun vallallepääsyä, ja sitä seurasi ”sivistyneen” sodankäynnin sääntöjen vähittäinen kehittyminen. Hyvin varhain tavaksi tuli pidättyä taistelemasta uskonnollisten paikkojen läheisyydessä, ja vielä myöhemmin taistelutoimista luovuttiin tietyiksi pyhäpäiviksi. Seuraavaksi alettiin yleisesti tunnustaa turvapaikkaoikeus, poliittisia pakolaisia suojeltiin.

70:1.22 (785.5) Näin sodankäynti vaihe vaiheelta kehittyi alkeellisesta ihmismetsästyksestä myöhempien aikojen ”sivistyneiden” kansakuntien jossakin määrin säännönmukaisemmaksi järjestelmäksi. Mutta ystävällisyyttä ilmentävä sosiaalinen asenne syrjäyttää vihamielisyyttä uhkuvan asenteen vain hitaasti.

2. Sodan yhteiskunnallinen arvo

70:2.1 (785.6) Menneinä aikoina saattoi kiihkeä sota panna alulle sellaisia yhteiskunnallisia muutoksia ja helpottaa sellaisten uusien ajatusten omaksumista, joita luonnollista tietä ei olisi ilmaantunut tai omaksuttu kymmeneentuhanteen vuoteen. Kauhistuttava hinta, joka näistä tietyistä sodan mukanaan tuomista eduista maksettiin,

oli se, että yhteiskunta syöstiin väliaikaisesti takaisin raakalaisuuteen; sivistyneen järkiperäisyyden oli väistyttävä. Sota on väkevää lääkettä, hyvin kallista ja äärimmäisen vaarallista. Vaikka se tiettyjä yhteiskunnallisia sairauksia usein parantaakin, toisinaan se kuitenkin tappaa potilaan, hävittää yhteiskunnan.

70:2.2 (785.7) Alituinen välttämättömyys huolehtia kansallisesta puolustuksesta luo monia uusia ja edistyneitä yhteiskunnallisia järjestelyjä. Yhteiskunta saa nykyään nauttia siitä hyödystä, joka on peräisin pitkästä rivistä hyödyllisiä keksintöjä, jotka ensi alkuun olivat pelkästään sotilaallisia. Ja sodalle se on kiitollisuudenvelassa jopa tanssimisesta, tanssin erästä varhaista lajia nimittäin käytettiin sotilaallisena harjoitusmuotona.

70:2.3 (785.8) Sodalla on ollut yhteiskunnallista arvoa menneisyyden sivilisaatioille, sillä se:

70:2.4 (785.9) 1. Pakotti kuriin ja yhteistyöhön.

70:2.5 (785.10) 2. Kannusti miehuullisuuteen ja rohkeuteen.

70:2.6 (785.11) 3. Edisti ja lujitti kansallistunnetta.

70:2.7 (785.12) 4. Hävitti heikkoja ja epäkelpoja kansoja.

70:2.8 (785.13) 5. Hävitti primitiivisen tasa-arvoisuuden harhakuvan ja jakoi yhteiskunnan valikoivasti kerrostumiin.

70:2.9 (785.14) Kehitystä ja valikoitumista ajatellen sodalla on ollut tiettyä arvoa, mutta niin kuin piti luopua orjuudesta, niin on sodastakin sivilisaation hitaasti edistyessä kerran luovuttava. Muinaiset sodat edistivät matkustelua ja kulttuurista kanssakäymistä. Nyt näitä tarkoitusperiä palvelevat paremmin

nykyaikaiset kuljetus- ja viestintämenetelmät. Muinaiset sodat vahvistivat kansakuntia, mutta nykyajan taistelut repivät sivistyneen kulttuurin hajalle. Entisaikaisen sodankäynnin seurauksena oli alemmantasoisten kansanheimojen rivien harveneminen, nykyajan yhteenottojen lopputuloksena on parhaan ihmisaineksen valikoitunut tuhoutuminen. Muinaisaikojen sodat edistivät organisoitumista ja tehokkuutta, mutta näistä päämääristä on nyt tullut nykyajan teollisuuden tavoitteita. Menneinä aikoina sota oli yhteiskunnallista käyteainetta, joka sysi sivilisaatiota eteenpäin, nyt tämä tulos saavutetaan paremmin kunnianhimon ja kekseliäisyyden avulla. Entisaikainen sodankäynti piti yllä taistojen Jumalan käsitettä, mutta nykyihmiselle on kerrottu, että Jumala on rakkaus. Sota on palvellut menneisyydessä monia arvokkaita tarkoitusperiä. Se on ollut tarpeellinen rakennusteline sivilisaation rakentamisessa, mutta nyt se on kulttuuria ajatellen ajautumassa nopeasti vararikkoon – se on menettämässä kykynsä jakaa yhteiskunnallista hyötyä merkitseviä osinkoja, jotka edes vähäisessä määrin olisivat siihen turvautumisesta koituvien hirvittävien tappioiden kanssa yhteismitallisia.

70:2.10 (786.1) Yhteen aikaan lääkärit uskoivat suoneniskentään monien sairauksien parannuskeinona, mutta he ovat sen jälkeen löytäneet useimmille tällaisille vaivoille paremmat hoitokeinot. Ja samoin täytyy sodan muodossa tapahtuvan kansainvälisen suoneniskennän totisesti väistyä, kun kansakuntien potemille sairauksille keksitään parempia hoitokeinoja.

70:2.11 (786.2) Urantian kansakunnat ovat jo ryhtyneet jättiläismäiseen kamppailuun kansallismielisen militarismin ja industrialismin välillä, ja tämä taistelu on monessa suhteessa samansisältöistä sen aikakausia jatkuneen kamppailun kanssa, jota kävivät toisella puolen paimentolais-metsästäjä ja toisella puolen viljelijä. Mutta jos industrialismin on määrä saavuttaa voitto militarismista, sen on vältettävä itseään uhkaavat vaarat. Orastavaa teollisuutta Urantialla uhkaavat vaarat ovat:

70:2.12 (786.3) 1. Voimallinen ajautuminen kohti materialismia, hengellinen sokeus.

70:2.13 (786.4) 2. Varallisuuden kaikkivoipaisuuden palvonta, arvojen vääristyminen.

70:2.14 (786.5) 3. Ylellisyyden paheet, kulttuurinen epäkypsyys.

70:2.15 (786.6) 4. Joutilaisuuden jatkuvasti enentyvät vaarat, palvelualttiuden puute.

70:2.16 (786.7) 5. Epätoivottavan rodullisen pehmeyden lisääntyminen, biologinen rappeutuminen.

70:2.17 (786.8) 6. Normittuneen teollisen orjuuden uhka, persoonallisuuden lamaantuminen. Työnteko jalostaa, raataminen sen sijaan turruttaa.

70:2.18 (786.9) Militarismi on yksinvaltaista ja julmaa – barbaarista. Se edistää yhteiskunnallista organisoitumista voittajien keskuudessa, mutta ajaa voitetut hajaannuksen valtaan. Industrialismi on sivistyneempää, ja sitä pitäisi harjoittaa niin, että se edistää

aloitteellisuutta ja rohkaisee yksilöllisyyttä. Yhteiskunnan tulisi kaikin mahdollisin tavoin vaalia omintakeisuutta.

70:2.19 (786.10) Älkää tehkö sitä virhettä, että ihannoitte sotaa. Tarkastelkaa mieluummin, mitä se on tehnyt yhteiskunnan hyväksi, jotta voisitte muodostaa tarkemman mielikuvan siitä, mitä sodan sijalle asetettavan instituution on tarjottava jatkaakseen sivilisaation edistymistä. Ja ellei tällaisia sopivia sijaistoimintoja järjestetä, saatte olla varmat, että sotiminen jatkuu vielä pitkään.

70:2.20 (786.11) Koskaan ei ihminen ole hyväksyvä rauhaa normaaliksi elämäntavaksi, ennen kuin hän on kaikin puolin ja yhä uudelleen tullut vakuuttuneeksi siitä, että rauha palvelee parhaiten hänen aineellista hyvinvointiaan, eikä ennen kuin yhteiskunta on viisautta osoittaen hankkinut rauhanomaisia sijaistoimintoja tyydyttämään sitä luontaista tarvetta, joka vaatii silloin tällöin päästämään valloilleen sen kollektiivisen pyrkimyksen, jonka tarkoituksena on vapauttaa ihmislajin itsesäilytysvaistosta johtuvista reaktioista aiheutuvat, alituiseen kasautuvat tuntemukset ja energiat.

70:2.21 (786.12) Mutta vaikka vain ohimennenkin, sotaa olisi kuitenkin pidettävä arvossa kokemuksen kouluna, joka pakotti ylimielisistä individualisteista koostuvan rodun alistumaan äärimmilleen keskitetyn esivallan – ylipäällikön – alaisuuteen. Entisaikojen sota todellakin valikoi luontaiset suurmiehet johtotehtäviin, mutta nykyaikainen sota ei tätä enää tee. Löytääkseen johtajia yhteiskunnan täytyy nyt suuntautua rauhanomaisiin valloituksiin, joita se saavuttaa elinkeinoelämän, tieteen ja sosiaalisten toimintojen alalla.

3. Ihmisen ensimmäiset yhteenliittymät

70:3.1 (787.1) Kaikkein primitiivisimmässä yhteiskunnassa on *lauma* kaikki kaikessa, jopa lapset ovat sen yhteistä omaisuutta. Perheen kehittyminen syrjäytti lauman lastenkasvatuksen alalta, ja kun klaanit ja heimot olivat ilmestyneet näyttämölle, ne astuivat sosiaalisena yksikkönä lauman tilalle.

70:3.2 (787.2) Sukupuolinen tarve ja äidinrakkaus ovat perheen perustana. Mutta mitään varsinaista hallitusjärjestelmää ei ilmaannu, ennen kuin on alkanut muodostua perhettä laajempia ryhmiä. Perheinstituutiota edeltäneinä laumaelämän aikoina lauman johtajat olivat epämuodollisesti valikoituneita yksilöjä. Afrikkalaiset bushmannit eivät ole koskaan edenneet tätä primitiivistä vaihetta pidemmälle. Heidän laumassaan ei ole päällikköjä.

70:3.3 (787.3) Perheet yhdistyivät verisitein sukukunniksi, sukulaisryhmittymiksi, ja näistä kehittyi myöhemmin heimoja, tiettyä aluetta hallussaan pitäviä yhteisöjä. Sodankäynti ja ulkonainen paine pakottivat sukulaisuuteen perustuvat klaanit omaksumaan heimo-organisaation, mutta vasta kauppa ja tavarainvaihto pitivät nämä vanhimmat ja alkukantaiset ryhmät yhdessä niin, että vallalla olivat edes jonkinlaiset rauhanomaiset suhteet.

70:3.4 (787.4) Kansainväliset kauppaorganisaatiot edistävät Urantian rauhaa huomattavasti enemmän kuin sitä konsanaan edistää haihattelevien rauhanhankkeiden koko tunteileva viisastelu. Kauppasuhteita ovat helpottaneet kielen kehittyminen ja viestintämenetelmien paraneminen samoin kuin entistä parempi kuljetuslaitos.

70:3.5 (787.5) Yhteisen kielen puuttuminen on aina haitannut rauhanryhmien muodostumista, mutta rahasta on tullut se nykyaikaisen kaupankäynnin kieli, jota kaikki ymmärtävät. Nykyajan yhteiskunta pysyy suurelta osin koossa tavarantuotannon luomien markkinoiden avulla. Hyötymismotiivi on voimallinen sivistäjä, kun siihen lisätään palveluhalukkuus.

70:3.6 (787.6) Vanhimpina aikoina jokaista heimoa ympäröivät yltyvän pelon ja epäluuloisuuden samankeskiset kehät. Niinpä yhteen aikaan oli tapana tappaa kaikki muukalaiset, myöhemmin tavaksi tuli heidän orjuuttamisensa. Muinainen ajatus ystävyydestä tarkoitti suvun jäseneksi ottamista; ja klaanin jäsenyyden uskottiin jatkuvan kuoleman taakse, mikä on eräs varhaisimmista ikuisen elämän käsityksistä.

70:3.7 (787.7) Jäseneksiottoseremoniaan kuului toistensa veren juominen. Verenjuonnin sijasta joidenkin ryhmien keskuudessa vaihdettiin sylkeä. Ja tämä oli seuratapoihin kuuluvan suutelukäytännön muinainen alkulähde. Ja kaikki liittymismenot, koskivatpa ne sitten naimakauppaa tai jäseneksiottamista, päättyivät aina juhlimiseen.

70:3.8 (787.8) Myöhempinä aikoina käytettiin punaviinillä laimennettua verta, ja lopulta juotiin pelkkää viiniä jäseneksiottamismenojen sinetöimiseksi, josta merkkinä oli viinimaljojen kilistäminen, ja sen kruunasi itse juoman nauttiminen. Heprealaisilla oli käytössään näiden jäseneksiottoseremonioiden muunneltu muoto. Heidän arabi-esi-isänsä käyttivät tähän tarkoitukseen valaa, joka annettiin, samalla kun jäseneksi otettavan käsi lepäsi suvun syntyperäisen jäsenen sukupuolielimen päällä. Heprealaiset kohtelivat heimon jäsenyyteen liitettyjä muukalaisia ystävällisesti ja veljellisesti. ”Muukalainen, joka asuu teidän luonanne, olkoon kuin keskuudessanne syntynyt, ja teidän tulee rakastaa häntä niin kuin itseänne.”

70:3.9 (787.9) ”Kestiystävyys” oli tilapäistä vieraanvaraisuutta edustava suhde. Kun käymässä olleet vieraat lähtivät, tapana oli murtaa ruokavati kahtia ja antaa toinen puolisko poistuvalle ystävälle, jotta se olisi sopivana suosituksena kolmannelle henkilölle, joka joskus myöhemmin saattaisi saapua vierailulle. Oli tavallista, että vieraat maksoivat kestityksestään kertomalla tarinoita matkoistaan ja seikkailuistaan. Entisaikain tarinankertojista tuli niin suosittuja, että tapasäännöt lopulta kielsivät heidän toimintansa joko metsästys- tai sadonkorjuuaikoina.

70:3.10 (788.1) Ensimmäiset rauhansopimukset olivat ”veriliittoja”. Kahden sotaa käyvän heimon rauhanlähettiläät tapasivat, tervehtivät toisiaan kunnioittavasti ja ryhtyivät sitten pistelemään ihoaan, kunnes se vuosi verta, tämän jälkeen he imivät toistensa hurmetta ja julistivat rauhan.

70:3.11 (788.2) Varhaisimmat rauhanlähetystöt olivat miesten valtuuskuntia, jotka toivat mukanaan valikoituja neitsyitään ja antoivat nämä entisille vihollisilleen sukupuolisesti nautittaviksi. Näin siis sukupuoliviettiä käytettiin sotimishalun torjumiseen. Tällaisen kunnianosoituksen kohteeksi tulleen heimon tapana oli suorittaa vastavierailu ja tarjota omia neitojaan. Rauha oli tämän jälkeen lujalla pohjalla. Ja kohta sallittiin päälliköiden perheiden väliset avioliitot.

4. Sukukunnat ja heimot

70:4.1 (788.3) Ensimmäinen rauhantilaan perustunut ryhmä oli perhe, sitten tulivat suku, heimo ja myöhemmin kansa, josta vihdoin tuli nykyajan alueellinen valtio. Se, että nykyajan rauhanryhmät ovat kauan sitten laajentuneet verisiteitä laajemmalle niin, että niiden piiriin kuuluvat nyt kansakunnatkin, on varsin rohkaisevaa siitäkin huolimatta, että Urantian kansat kuluttavat yhä suunnattomia rahamääriä sotavarusteluihin.

70:4.2 (788.4) Suvut olivat heimojen sisäisiä verisidosryhmiä, ja niiden olemassaolo johtui tietyistä yhteisistä mielenkiinnon kohteista, joihin kuuluivat muiden muassa:

70:4.3 (788.5) 1. Polveutuminen yhteisestä esi-isästä.

70:4.4 (788.6) 2. Saman uskonnollisen toteemin kunnioittaminen.

70:4.5 (788.7) 3. Saman murteen puhuminen.

70:4.6 (788.8) 4. Yhteinen asuinpaikka.

70:4.7 (788.9) 5. Samoihin vihollisiin kohdistuva pelko.

70:4.8 (788.10) 6. Yhteiset sotakokemukset.

70:4.9 (788.11) Sukujen päämiehet olivat aina heimopäällikön alaisia, samalla kun ensimmäiset heimohallitukset olivat löyhiä sukukuntien välisiä liittoja. Australian alkuasukkaat eivät koskaan kehittäneet kokonaisen heimon kattavaa hallintomuotoa.

70:4.10 (788.12) Suvun rauhanaikaiset päälliköt hallitsivat tavallisesti äidinpuoleisen perimysjärjestyksen mukaan, heimokohtaiset sotapäälliköt vasta vakiinnuttivat isänpuoleisen perimysjärjestyksen. Heimopäälliköiden ja ensimmäisten kuninkaiden hovi koostui sukujen päämiehistä, jotka kutsuttiin kuninkaan eteen tavan mukaan useita kertoja vuodessa. Tällainen menettely antoi kuninkaalle mahdollisuuden pitää heitä silmällä ja saada heidät paremmin yhteistyöhön kanssaan. Paikallista itsehallintoa ajatellen sukukunnat palvelivat arvokasta tarkoitusperää, mutta ne hidastivat merkittävästi kansakuntien kasvua suuriksi ja voimakkaiksi.

5. Hallitusjärjestelmän alkuvaiheet

70:5.1 (788.13) Jokaisella ihmisen instituutiolla oli alkuvaiheensa, ja siviilihallinto on asteittain etenevän evoluution tulos yhtä paljon kuin avioliitto, tuotantoelämä ja uskonto. Alkuaikojen sukukunnista ja alkuheimoista kehittyivät vähin erin ja yksi toisensa jälkeen ihmisen muovaamat hallitusjärjestelmät, jotka ovat tulleet ja

menneet, kunnes on päädytty kahdennenkymmenennen vuosisadan toiselle kolmannekselle ominaisiin yhteiskunnallisen ja kansalaissäätelyn muotoihin.

70:5.2 (788.14) Perheyksiköiden asteittaisen ilmaantumisen myötä laskettiin perusta sukukunnan, verisukulaisuuteen pohjautuvien perheiden muodostaman ryhmittymän, puitteissa tapahtuvalle hallinnolle. Ensimmäinen varsinainen hallituselin oli *vanhimpainneuvosto*. Tämä säätelevä ryhmä koostui vanhoista miehistä, jotka olivat kunnostautuneet jollakin vaikuttavalla tavalla. Sivistymätönkin ihminen arvosti jo varhaisessa vaiheessa viisautta ja kokemusta, ja seurasi pitkään jatkunut aikakausi, jolloin vanhimmat olivat hallitsevassa asemassa. Tästä vanhusten harvainvallasta kehkeytyi vähitellen patriarkaalisuuden idea.

70:5.3 (789.1) Muinaiseen vanhimpainneuvostoon kätkeytyi jo kaikkien hallitustoimintojen – toimeenpanevan, lainsäädännällisen ja tuomiovallan – potentiaali. Tulkitessaan vallitsevia tapasääntöjä, neuvosto oli tuomioistuin; luodessaan uusia sosiaalisen käytännön muotoja, se oli lakiasäätävä elin ja siinä laajuudessa kuin tällaisia päätöksiä saatettiin voimaan, se oli toimeenpanoelin. Tämän neuvoston puheenjohtaja oli eräs myöhemmän heimopäällikköinstituution edeltäjistä.

70:5.4 (789.2) Joidenkin heimojen neuvostot koostuivat naisista, ja monilla heimoilla oli ajoittain naishallitsijoita. Muutamat punaisen ihmisen heimot pysyivät uskollisina Onamonalontonin opetukselle ja tottelivat ”seitsenjäsenisen neuvoston” yksimielistä hallintoa.

70:5.5 (789.3) Ihmiskunnan on ollut vaikea oppia, että keskustelukerho ei voi johtaa sen kummemmin rauhaa kuin sotaakaan. Primitiivisistä ”palavereista” oli perin harvoin mitään hyötyä. Ihmisrotu oppi jo alkuvaiheessa, että sukujen päämiehistä koostuvan ryhmän johtamalla sotajoukolla ei ollut mitään mahdollisuuksia vahvaa, yhden miehen johtamaa armeijaa vastaan. Sota on aina ollut kuninkaantekijä.

70:5.6 (789.4) Ensi alkuun sotapäälliköt valittiin vain sotatoimia varten, ja rauhan aikana heillä oli tapana luopua osasta valtaoikeuksiaan. Tällöin heidän tehtävänsä olivat luonteeltaan enemmänkin yhteiskunnallisia. Mutta vähitellen he alkoivat valtaansa väärinkäyttäen sekaantua asioihin myös sotien välisenä rauhan aikana niin, että he pyrkivät hallitsemaan keskeytyksettä sodasta toiseen. Usein he pitivät huolen siitä, ettei yhdestä sodasta kulunut kauankaan, kun jo oltiin seuraavassa. Nämä varhaiset sotaherrat eivät rauhantilaa suuremmin rakastaneet.

70:5.7 (789.5) Myöhempinä aikoina valittiin joitakuita päälliköitä muuhun kuin sotapalvelukseen, ja heidät valikoitiin epätavallisen fyysisen kunnon tai erinomaisten henkilökohtaisten kykyjen perusteella. Punaisilla ihmisillä oli usein kahdenlaisia päälliköitä: sachemit, rauhanajan päälliköt, ja perinnölliset sotapäälliköt. Rauhanajan hallitsijat olivat myös tuomareita ja opettajia.

70:5.8 (789.6) Joitakin varhaisia yhdyskuntia hallitsivat poppamiehet, jotka usein toimivat myös päällikköinä. Yksi mies saattoi toimia pappina, lääkärinä ja ylimpänä toimeenpanijana. Alkuaikojen

kuninkaalliset arvomerkit ovat varsin usein olleet alun perin papinkaapuun kuuluneita symboleja tai tunnuskuvioita.

70:5.9 (789.7) Ja juuri näiden vaiheiden kautta hallinnon toimeenpaneva haara vähitellen kehkeytyi. Suku- ja heimoneuvostot jatkoivat toimintaansa neuvonantajan ominaisuudessa ja myöhemmin ilmaantuvien lainsäädännällisen ja oikeudellisen hallinnonhaaran edeltäjinä. Afrikassa kaikki nämä primitiivisen hallinnon muodot ovat monien heimojen keskuudessa vielä tämänkin päivän todellisuutta.

6. Monarkkinen hallitusmuoto

70:6.1 (789.8) Tehokas valtionhallinto syntyi vasta sellaisen päällikön ilmaantuessa, jolla oli täysimääräinen toimeenpanovalta. Ihminen havaitsi, että tehokas hallinto oli aikaansaatavissa vain luovuttamalla valta jollekulle persoonallisuudelle, ei jotakin aatetta ylläpitämällä.

70:6.2 (789.9) Valtius versoi perheen arvovallan tai varallisuuden ideasta. Kun patriarkaalisesta pikkukuninkaasta tuli todellinen kuningas, häntä kutsuttiin joissakin tapauksissa ”kansansa isäksi”. Myöhemmin ajateltiin kuninkaiden polveutuneen sankareista. Ja vieläkin myöhempinä aikoina hallitsijan tehtävästä tuli perinnöllinen, mikä johtui uskosta kuninkaiden jumalalliseen alkuperään.

70:6.3 (789.10) Kuninkuuden perinnöllisyydellä vältyttiin siltä anarkialta, joka oli ennen aiheuttanut perin paljon hävitystä

kuninkaan kuoleman ja hänen seuraajansa valinnan väliaikana. Perheellä oli biologinen päämies, sukukunnalla oli valittu luonnollinen johtaja, heimolla ja myöhemmin valtiolla ei ollut mitään luonnollista johtajaa, ja se oli toinen syy tehdä päällikkö-kuninkaista perinnöllisiä. Ajatus kuninkaallisista perheistä ja aristokratiasta perustui myös sukukuntien keskuudessa vallinneeseen ”nimen omistamisen” tapasääntöön.

70:6.4 (790.1) Kuninkaiden vallanperimystä pidettiin lopulta yliluonnollisena, sillä kuninkaallisten sukujuurien ajateltiin ulottuvan aina Prinssi Caligastian aineellistetun esikunnan aikoihin asti. Kuninkaista tuli näin fetissipersoonallisuuksia ja heitä pelättiin kohtuuttomasti niin, että hovikäyttöön omaksuttiin oma erityinen puheenpartensakin. Vielä äskettäin uskottiin, että kuninkaiden kosketus parantaisi sairauden, ja jotkin Urantian kansat katsovat yhä, että heidän hallitsijoidensa alkuperä on jumalallinen.

70:6.5 (790.2) Entisaikojen fetissikuningas pidettiin usein erossa muusta maailmasta. Häntä pidettiin niin pyhänä, että oli sopimatonta edes saada nähdä häntä muulloin kuin juhla- ja pyhäpäivinä. Tavallisesti valittiin joku edustaja esittämään hänen osaansa, ja tämä tapa on pääministerien virka-aseman alkulähde. Ensimmäinen kuninkaan kabinetin viranhaltija oli ruokavarojenhoitaja, muita viranhaltijoita ilmaantui kuitenkin pian. Hallitsijat nimittivät kohta edustajia, jotka olivat vastuussa kaupankäynnistä ja uskonnosta; ja kabinetin kehittyminen oli askel suoraan sitä kohti, että toimeenpanovalta muuttui persoonattomaksi. Näistä alkuaikojen kuninkaiden avustajista

muodostui tavanomainen aatelisto, ja kuninkaan vaimo nousi vähitellen kuningattaren arvoasemaan, sitten kun naisia alettiin pitää suuremmassa arvossa.

70:6.6 (790.3) Häikäilemättömät hallitsijat saavuttivat myrkyn keksimisen myötä suuren vallan. Hoveissa muinoin harjoitettu taikuus oli paholaismaista: kuninkaan viholliset vain yhtäkkiä kuolla kupsahtivat. Mutta despoottisintakin tyrannia koskivat tietyt rajoitukset, ainakin alituiseen vaanivan salamurhan pelko häntä hillitsi. Poppamiehet, noitatohtorit ja papit ovat aina olleet voimakkaina pidäkkeinä kuninkaille. Maanomistajilla, aristokraateilla, oli myöhemmin samanlainen hillitsevä vaikutus. Ja tuon tuostakin suvut ja heimot yksinkertaisesti vain nousivat kapinaan ja syöksivät despoottinsa ja tyranninsa vallasta. Kun vallasta syöstyt hallitsijat tuomittiin kuolemaan, heille suotiin usein mahdollisuus tehdä itsemurha. Siitä sai alkunsa muinainen sosiaalinen tapa turvautua tietyissä tilanteissa itsemurhaan.

7. Alkuaikojen klubit ja salaseurat

70:7.1 (790.4) Ensimmäiset sosiaaliset ryhmät perustuivat verisukulaisuuteen, yhteenliittyminen laajensi sukulaisuuspohjaista klaania. Sukujen väliset avioliitot olivat seuraava vaihe ryhmän laajenemisessa, ja tästä seurannut monihaarainen heimo oli ensimmäinen varsinaisesti poliittinen yksikkö. Seuraava edistysaskel yhteiskunnallisessa kehityksessä oli uskonnollisten kulttien ja

poliittisten klubien kehittyminen. Ensi vaiheessa nämä ilmaantuivat salaseurojen muodossa, ja alun perin ne olivat tyystin uskonnollisia, myöhemmin niistä tuli sääteleviä. Aluksi ne olivat miesten kerhoja, myöhemmin ilmaantui naisten ryhmiä. Ne jakautuivat ennen pitkää kahteen luokkaan: yhteiskunnallis-poliittiseen ja uskonnollis-mystiseen luokkaan.

70:7.2 (790.5) Oli monia syitä siihen, miksi nämä seurat olivat salaisia:

70:7.3 (790.6) 1. Pelko joutua jonkin tabun rikkomisen vuoksi hallitsijain epäsuosioon.

70:7.4 (790.7) 2. Vähemmistöuskonnon riittien harjoittaminen.

70:7.5 (790.8) 3. Arvokkaiden ”henki-” tai ammattisalaisuuksien säilyttäminen.

70:7.6 (790.9) 4. Jonkin erityisen taikuuden tai magian harrastaminen.

70:7.7 (790.10) Se juuri, että nämä seurat olivat salaisia, antoi niiden jäsenille salaperäisyyden mukanaan tuomaa, heimon muihin jäseniin kohdistuvaa valtaa. Salamyhkäisyys vetoaa myös turhamaisuuteen; salaisuuteen vihityt olivat oman aikansa yhteiskunnan aristokratiaa. Initiaation jälkeen pojat metsästivät miesten seurassa, kun he sitä ennen olivat keräilleet kasviksia naisten mukana. Ja pojalle oli mitä suurin nöyryytys, häpeä koko heimon silmissä, jos hän epäonnistui puberteettikokeiden läpäisemisessä ja joutui sen vuoksi pakosta jäämään miestentalon ulkopuolelle, naisten ja lasten joukkoon, eli jos häntä pidettiin naismaisena. Initioimattomien ei sitä paitsi ollut lupa mennä naimisiin.

70:7.8 (791.1) Alkukantaiset ihmiset opettivat keskenkasvuisille nuorukaisilleen jo hyvin varhaisessa vaiheessa sukupuolielämän säätelyä. Tuli tavaksi pitää pojat poissa vanhempiensa luota puberteetti-iästä aina heidän naimisiinmenoonsa saakka niin, että heidän opettamisensa ja harjaannuttamisensa uskottiin miesten salaseurojen huoleksi. Ja yksi näiden klubien päätehtävistä olikin vahtia nuoria miehiä ja sillä keinoin pitää huoli siitä, ettei syntyisi aviottomia lapsia.

70:7.9 (791.2) Kaupallinen prostituutio sai alkunsa, kun nämä miesten klubit maksoivat rahalla muiden heimojen naisten käytöstä. Mutta varhaisempien ryhmien keskuudessa sukupuolista leväperäisyyttä ei juurikaan esiintynyt.

70:7.10 (791.3) Puberteettiin liittyvät initiaatiomenot jakaantuivat tavallisesti viisi vuotta kestäneelle ajanjaksolle. Näihin menoihin liittyi paljon itsekidutusta ja tuskallista viiltelyä. Ympärileikkausta harrastettiin ensi kertaa vihkimysriittinä, jolla liityttiin erääseen tällaiseen salaiseen veljeskuntaan. Heimon tunnusmerkit viillettiin vartaloon osana puberteettivihkimystä. Tatuointi sai alkunsa tällaisesta jäsenyyden merkistä. Moinen kiduttaminen yhdessä monien kieltäymysten kanssa oli tarkoitettu karaisemaan näitä nuorukaisia, teroittamaan heidän mieleensä elämän todellisuutta ja sen väistämätöntä ankaruutta. Tämä tavoite saavutetaan paremmin myöhemmässä vaiheessa tavaksi tulleiden urheilukilpailujen ja fyysisten voimainkoetusten avulla.

70:7.11 (791.4) Nuorukaisten moraalin kohentaminen kiinnosti salaseuroja suuresti. Yksi puberteettiseremonioiden

päätarkoituksista oli juurruttaa pojan mieleen, että hänen täytyy jättää muiden miesten vaimot rauhaan.

70:7.12 (791.5) Näiden ankaran kurin ja koulutuksen vuosien jälkeen nuoret miehet tavallisesti laskettiin vapauteen viettämään lyhyttä joutenolon ja vapauden jaksoa vähän ennen naimisiinmenoa. Tämän jälkeen he palasivat heimon piiriin mennäkseen naimisiin ja astuakseen eliniäkseen heimon tabujen alaisuuteen. Ja tämä muinainen tapa on jatkunut nykyaikaan asti typeränä ”aikansa hurjastelemisen” -käsitteenä.

70:7.13 (791.6) Monet myöhemmät heimot hyväksyivät naisten salaseurojen muodostamisen. Näiden tarkoituksena oli keskenkasvuisten tyttöjen valmentaminen vaimon rooliin ja äitiyteen. Initiaation jälkeen tytöt olivat naimakelpoisia, ja heillä oli lupa osallistua ”morsiannäyttelyyn”, noiden aikojen seuraelämäänastumisjuhlaan. Jo aikaisessa vaiheessa ilmaantui sisarkuntia, joiden jäsenet sitoutuivat pidättymään avioliitosta.

70:7.14 (791.7) Ennen pitkää ilmaantui julkisia seuroja, kun naimattomien miesten ryhmät ja vapaiden naisten ryhmät muodostivat erilliset järjestönsä. Nämä yhteenliittymät olivat itse asiassa ensimmäisiä kouluja. Ja kun miesten ja naisten kerhot olivat usein taipuvaisia kiusaamaan toisiaan, jotkin pidemmälle edistyneet heimot kokeilivat – sen jälkeen kun ne olivat olleet kosketuksissa Dalamatian opettajiin – yhteisopetusta pitämällä yllä molemmille sukupuolille tarkoitettuja sisäoppilaitoksia.

70:7.15 (791.8) Salaseurat myötävaikuttivat sosiaalisten kastien muodostumiseen pääasiassa vihkimysmenojensa mystisen luonteen välityksellä. Näiden seurojen jäsenet käyttivät aluksi naamioita pelotellakseen uteliaat pois heidän sururiiteistään, esi-isienpalvontamenoista. Tästä rituaalista kehittyi myöhemmin puolittain spiritistinen istunto, josta väitettiin, että henget olivat siellä ilmestyneet. Muinaiset ”uuden syntymän” seurat käyttivät tunnuksia ja ottivat käyttöön erityisen salakielen. Niiden jäsenet pidättyivät nauttimasta tiettyjä ruokia ja juomia. Seurojen jäsenet toimivat yöpoliiseina ja toimivat muutoinkin laajalla yhteiskunnallisen toiminnan rintamalla.

70:7.16 (792.1) Kaikki salaiset yhteisöt pakottivat vannomaan valan, teroittivat toimintansa luottamuksellisuutta ja opettivat salaisuuksien säilyttämistä. Nämä järjestöt herättivät rahvaassa kunnioittavaa pelkoa ja pitivät sen aisoissa. Ne toimivat myös rikollisuuden vastustamisseuroina ja sovelsivat siinä yhteydessä lynkkauslakia. Ne toimivat ensimmäisinä vakoilijoina heimojen käydessä sotaa ja ensimmäisenä salaisena poliisina rauhan aikana. Ja mikä parasta, ne pitivät häikäilemättömät kuninkaat epävarmoina asemastaan. Näiden seurojen vastapainoksi kuninkaat ylläpitivät omaa salaista poliisiaan.

70:7.17 (792.2) Näistä seuroista saivat alkunsa ensimmäiset poliittiset puolueet. Ensimmäisessä puolueista kokoonpannussa hallituksessa olivat vastakkain ”vahvat” ja ”heikot”. Muinaisina aikoina hallitus vaihtui vain sisällissodan tuloksena; se riitti todistamaan, että heikoista olikin tullut vahvoja.

70:7.18 (792.3) Kauppiaat käyttivät näitä seuroja saatavienperijöinä ja kuninkaat veronkantajina. Verotuksesta on käyty pitkä kamppailu. Eräs sen varhaisimmista muodoista oli kymmenys, yksi kymmenesosa metsästys- tai sotasaaliista. Veroja kannettiin alun perin kuninkaan talouden ylläpitoon, mutta sitten havaittiin, että niiden kerääminen oli helpompaa, kun ne naamioitiin temppelipalvelun tukemiseen annettaviksi uhrilahjoiksi.

70:7.19 (792.4) Vähä vähältä nämä salaseurat kehittyivät ensimmäisiksi hyväntekeväisyysjärjestöiksi, ja myöhemmin niistä kehittyi varhaisemman ajan uskonnollia seuroja – kirkkojen edeltäjiä. Lopulta joistakin tällaisista yhteisöistä tuli heimojenvälisiä, ensimmäisiä kansainvälisiä veljesliittoja.

8. Yhteiskuntaluokat

70:8.1 (792.5) Ihmisten mentaalinen ja fyysinen epätasa-arvoisuus takaa sen, että ilmaantuu yhteiskuntaluokkia. Ainoat maailmat, joissa sosiaalisia kerrostumia ei esiinny, ovat kaikkein alkeellisimmat ja kaikkein edistyneimmät maailmat. Sivilisaation sarastuksen vaiheessa oleva maailma ei ole vielä aloittanut sosiaalisten tasojen eriyttämistä, kun taas valoon ja elämään asettunut maailma on suurelta osin jo hävittänyt nämä ihmiskunnan jakautumat, jotka ovat niin tunnusomaisia kaikille näiden kummankin välissä oleville kehitysvaiheille.

70:8.2 (792.6) Kun yhteiskunta kohosi luonnontilasta barbariaan, sen inhimilliset rakennusosaset pyrkivät seuraavien yleisten syiden johdosta ryhmittymään luokiksi:

70:8.3 (792.7) 1. *Luonnolliset syyt* – kosketuksissaolo, sukulaisuus ja avioliitto; ensimmäiset yhteiskunnalliset eroavuudet perustuivat sukupuoleen, ikään ja verisiteisiin – sukulaisuuteen päällikön kanssa.

70:8.4 (792.8) 2. *Yksilökohtaiset syyt* – kyvykkyyden, kestävyyden, taitavuuden ja rohkeuden tunnustaminen; näitä seurasivat pian kielitaidon, tietämyksen ja kaikinpuolisen älykkyyden tunnustaminen.

70:8.5 (792.9) 3. *Sattumasta johtuvat syyt* – sota ja poismuutto johtivat ihmisryhmien erilleenjoutumiseen. Valloitukset, voittajan suhde voitettuun, vaikuttivat voimakkaasti luokkakehitykseen, sillä orjuus toi mukanaan yhteiskunnan ensimmäisen pääjakautuman: jaon vapaisiin ja orjuutettuihin.

70:8.6 (792.10) 4. *Taloudelliset syyt* – rikkaat ja köyhät. Varallisuus ja orjienomistus oli erään yhteiskuntaluokan syntyperustana.

70:8.7 (792.11) 5. *Maantieteelliset syyt* – luokkia syntyi sen mukaan, sijaitsiko yhteisö kaupungissa vai maaseudulla. Kaupunki ja maaseutu ovat kumpikin osaltaan myötävaikuttaneet

näkökannoiltaan ja reaktioiltaan eriävien paimentolainen-maanviljelijän ja kauppias-teollisuudenharjoittajan erillistymiseen.

70:8.8 (792.12) 6. *Sosiaaliset syyt* – luokkia on vähitellen muodostunut myös siltä pohjalta, miten eri ryhmiä on väestön piirissä arvostettu. Eräs varhaisimmista tämänlaatuisista jakautumista oli rajankäynti pappi-opettajien, hallitsija-sotureiden, kapitalisti-kauppiaiden, tavallisten työtätekevien ja orjien välillä. Orjasta ei koskaan voinut tulla kapitalistia, vaikka palkannauttija joskus saattoikin päättää liittyä kapitalistien riveihin.

70:8.9 (793.1) 7. *Ammatilliset syyt* – kun ammattien lukumäärä moninkertaistui, niillä oli taipumus luoda kasteja ja kiltoja. Työläiset jakautuivat kolmeen pääryhmään: vapaiden ammattien harjoittajain luokkiin, joihin myös poppamiehet kuuluivat; sitten ammattitaitoisiin työläisiin, joiden jälkeen tulivat ammattitaidottomat työläiset.

70:8.10 (793.2) 8. *Uskonnolliset syyt* – varhaiset kulttiseurat loivat omat luokkansa sukujen ja heimojen sisälle, ja pappien hurskaus ja salaperäisyys ovat jo pitkään pitäneet heidät erillisenä sosiaalisena ryhmänä.

70:8.11 (793.3) 9. *Rodulliset syyt* – kahden tai useamman rodun esiintyminen tietyn kansan tai alueellisen yksikön sisällä luo tavallisesti ihonväriin perustuvia kasteja. Intian alkuperäinen

kastijärjestelmä perustui ihonväriin, johon perustui myös muinais-Egyptin kastilaitos.

70:8.12 (793.4) 10. *Iästä johtuvat syyt* – nuoruus ja kypsyys. Heimojen keskuudessa poika jäi isänsä silmälläpidon alaiseksi niin kauaksi aikaa kuin isä eli, kun tytär taas jäi naimisiinmenoonsa saakka äitinsä helmoihin.

70:8.13 (793.5) Joustavat ja muuttuvat yhteiskuntaluokat ovat kehittyvän sivilisaation kannalta välttämättömiä, mutta kun *luokasta* tulee *kasti*, kun sosiaaliset tasot kivettyvät, ostetaan yhteiskunnallisen vakauden lisääntyminen omakohtaisen aloitteellisuuden vähenemisellä. Sosiaalinen kasti ratkaisee kyllä yksilön ongelman sikäli, että hän löytää paikkansa tuotantotoiminnan piirissä, mutta se myös rajoittaa jyrkästi yksilön kehitystä ja itse asiassa estää yhteiskunnallisen yhteistoiminnan.

70:8.14 (793.6) Luonnollista tietä muodostuneet yhteiskuntaluokat säilyvät niin kauan, että ihminen ne kehityksen myötä vähitellen hävittää edistyvään sivilisaatioon sisältyvien biologisten, älyllisten ja hengellisten voimavarojen älyperäisellä hyväksikäytöllä, kuten:

70:8.15 (793.7) 1. Rotukantojen biologisella uudistamisella – alemmantasoisen rotuaineksen valikoivalla eliminoimisella. Tämä on omiaan kitkemään kuolevaisten keskuudessa esiintyvät monet epätasa-arvoisuudet.

70:8.16 (793.8) 2. Tällaisesta biologisesta kohentumisesta koituvan aivokapasiteetin lisäyksen opetuksellisella harjoittamisella.

70:8.17 (793.9) 3. Kuolevaisten välillä vallitsevan sukulaisuuden ja veljeyden uskonnollisella elähdyttämisellä.

70:8.18 (793.10) Mutta nämä toimenpiteet voivat tuottaa varsinaiset hedelmänsä vasta tulevaisuuden kaukaisina vuosituhansina, jos kohta paljon sosiaalista kohenemista onkin välittömänä seurauksena näiden sivistyksellistä edistystä nopeuttavien tekijöiden älykkäästä, viisaasta ja *kärsivällisestä* hyväksikäytöstä. Uskonto on se mahtava vipusin, joka nostaa sivilisaation kaaoksesta, mutta se on voimaton, ellei terve ja normaali mieli voi turvallisesti tukeutua terveeseen ja normaaliin perinnöllisyyteen.

9. Ihmisoikeudet

70:9.1 (793.11) Luonto ei anna ihmiselle mitään oikeuksia; se antaa vain elämän ja maailman, jossa elämä eletään. Luonto ei anna edes elämisen oikeutta, niin kuin on pääteltävissä siitä, mitä todennäköisesti tapahtuisi, jos aseeton ihminen joutuisi aarniometsässä kohdakkain nälkäisen tiikerin kanssa. Yhteiskunnan tärkein anti ihmiselle on turvallisuus.

70:9.2 (793.12) Vähä vähältä yhteiskunta toi esille tarjoamansa oikeudet, ja tällä hetkellä ne ovat:

70:9.3 (793.13) 1. Ravinnonsaannin varmuus.

70:9.4 (793.14) 2. Sotilaallinen puolustus – varustautumisen tuottama turvallisuus.

70:9.5 (793.15) 3. Yhteiskunnan sisäisen rauhan säilyttäminen – yksilön harjoittaman väkivallan ja yhteiskunnallisen epäjärjestyksen ehkäiseminen.

70:9.6 (794.1) 4. Sukupuolisuhteiden kontrolli – avioliitto, perheinstituutio.

70:9.7 (794.2) 5. Omaisuus – omistamisen oikeus.

70:9.8 (794.3) 6. Yksilöiden välisen ja ryhmien välisen kilpailun edistäminen.

70:9.9 (794.4) 7. Huolehtiminen nuorison opettamisesta ja kouluttamisesta.

70:9.10 (794.5) 8. Tavaranvaihdon ja kaupan edistäminen – teollinen kehitys.

70:9.11 (794.6) 9. Työolojen ja maksettavien palkkioiden saattaminen paremmalle tolalle.

70:9.12 (794.7) 10. Uskonnonharjoittamisen vapauden takaaminen siinä tarkoituksessa, että kaikki nämä muut yhteiskunnalliset toiminnot jalostuisivat, kun niistä tulee hengellisesti motivoituja.

70:9.13 (794.8) Kun oikeudet ovat niin vanhoja, ettei niiden alkuperästä enää ole tietoa, niitä kutsutaan usein *luontaisiksi oikeuksiksi*. Mutta ihmisoikeudet eivät todellisuudessa ole luontaisia, vaan ne ovat täysin yhteiskunnallisia. Ne ovat suhteellisia ja alituiseen muuttuvia, eiväthän ne ole muuta kuin pelisääntöjä – yhteisesti tunnustettuja

kanssakäymisen säätelykeinoja, jotka hallitsevat ihmisten välisen kilpataistelun alati muuttuvia ilmiöitä.

70:9.14 (794.9) Mitä jonain aikakautena pidetään oikeana, sitä ei aikojen muututtua ehkä enää pidetäkään oikeana. Se, että yhä edelleen on olemassa suuret määrät vajavaisia ja rappeutuneita yksilöjä, ei johdu siitä, että heillä olisi jokin luontainen oikeus tällä tavoin kuormittaa kahdennenkymmenennen vuosisadan sivilisaatiota, vaan se johtuu yksinkertaisesti siitä, että aikakauden yhteiskunta – tapasäännöt – niin määrää.

70:9.15 (794.10) Tunnustettuja ihmisoikeuksia oli Euroopan keskiajalla vain muutamia. Jokainen ihminen kuului tuolloin jollekin toiselle, ja oikeudet olivat vain valtion tai kirkon myöntämiä etuoikeuksia tai suosionosoituksia. Ja tätä erhettä vastaan noussut kapina oli yhtä lailla erheellinen johtaessaan uskomukseen, jonka mukaan kaikki ihmiset syntyivät tasavertaisina.

70:9.16 (794.11) Heikot ja alempitasoiset ovat aina taistelleet yhtäläisistä oikeuksista. He ovat aina vaatimalla vaatineet, että valtio pakottaisi vahvat ja korkeammantasoiset täyttämään heidän tarpeensa ja muutoinkin hyvittämään niitä puutteita, jotka aivan liian usein ovat luonnollinen tulos heidän omasta välinpitämättömyydestään ja velttoudestaan.

70:9.17 (794.12) Tämä tasa-arvoisuuden ihanne on kuitenkin sivilisaation lapsi, sellaista ei tavata luonnosta. Kulttuuri itsekin osoittaa vastaansanomattomasti ihmisten perinnöllisen eriarvoisuuden siinä, miten perin epätasa-arvoisia ihmisten kulttuuriset kyvyt ovat. Luontaiseksi otaksutun tasa-arvoisuuden äkillinen ja evoluutioon

perustumaton toteuttaminen syöksisi sivistyneen ihmisen nopeasti takaisin primitiivisten aikojen karkeisiin tapoihin. Yhteiskunta ei voi tarjota yhtäläisiä oikeuksia kaikille, mutta se voi antaa lupauksen siitä, että se oikeudenmukaisuutta ja tasapuolisuutta noudattaen huolehtii itse kunkin erilaisista oikeuksista. Yhteiskunnan tehtävänä ja velvollisuutena on tarjota luonnonlapselle kohtuullinen ja rauhanomainen mahdollisuus saada elantonsa, osallistua suvunjatkamiseen ja samalla päästä osalliseksi jonkinmääräisestä halujen tyydyttymisestä. Ja näiden kaikkien kolmen yhteissummasta koostuu ihmisen onnellisuus.

10. Oikeuden kehitys

70:10.1 (794.13) Luonnonoikeus on ihmistekoinen teoria, se ei ole fakta. Luonnossa nähty oikeudenmukaisuus on puhtaasti teoreettista, täysin kuvitteellista. Luonto tarjoaa vain yhdenlaista oikeutta: syiden ja seurausten vääjäämättömän vastaavuuden.

70:10.2 (794.14) Oikeudenmukaisuus sellaisena, millaiseksi ihminen sen käsittää, tarkoittaa sitä, että ihminen saa hänelle kuuluvat oikeudet, ja tämän takia se on ollut riippuvaista evoluution etenemisestä. Oikeudenmukaisuuden käsitys saattaa hyvinkin olla perusainesosana hengellä varustetussa mielessä, mutta avaruuden maailmoissa se ei noin vain yhtäkkiä ilmesty olemassaolon piiriin täyteen muotoonsa kehittyneenä.

70:10.3 (794.15) Alkuihminen uskoi jokaisen ilmiön johtuvan aina jostakusta henkilöstä. Kun joku kuoli, villi-ihminen ei kysynyt, *mikä* hänet tappoi, vaan *kuka*. Tahattoman tapon mahdollisuutta ei sen vuoksi tunnustettu, ja määrättäessä rangaistusta rikoksesta jätettiin rikoksentekijän motiivi kokonaan vaille huomiota. Tuomio langetettiin aiheutetun vahingon mukaan.

70:10.4 (795.1) Yleinen mielipide toimi varhaisimmassa alkukantaisessa yhteisössä ilman välikäsiä, oikeudenpalvelijoita ei tarvittu. Alkukantainen elämänmuoto ei tunnustanut yksityiselämää. Ihmisen naapurit olivat vastuussa hänen käyttäytymisestään, ja siitä juontui heidän oikeutensa urkkia hänen henkilökohtaisia asioitaan. Yhteisöä säänneltiin sen teorian pohjalta, että ryhmän jäsenistön tuli olla kiinnostunut ryhmän jokaisen yksittäisen jäsenen käyttäytymisestä ja että sillä tuli olla tietynmääräinen oikeus tämän valvomiseen.

70:10.5 (795.2) Jo hyvin varhain uskottiin, että aaveet jakoivat oikeutta poppamiesten ja pappien välityksellä. Tämä uskomus teki näistä säädyistä ensimmäisiä rikostutkijoita ja oikeudenpalvelijoita. Heidän muinoin käyttämiinsä menetelmiin rikosten selville saamiseksi kuului epäiltyjen koetteleminen myrkyillä, tulella ja kivulla. Nämä julmat koettelut eivät olleet muuta kuin karkeita välimiesmenettelyn keinoja. Ne eivät välttämättä ratkaisseet kiistaa ollenkaan oikeudenmukaisesti. Jos syytetty erimerkiksi oksensi hänelle myrkkyä juotettaessa, hän oli viaton.

70:10.6 (795.3) Vanha testamentti kertoo yhdestä tällaisesta koettelusta – aviorikoksen paljastamiseksi suoritetusta syyllisyyskokeesta. Jos mies epäili vaimonsa olleen hänelle uskoton, hän vei tämän papin

eteen ja toi julki epäilyksensä. Tämän jälkeen pappi valmisti sotkun, johon pantiin pyhää vettä ja temppelin lattialta lakaistua tomua. Asian vaatiman seremonian jälkeen, johon kuului uhkaavia kirouksia, syytetty vaimo pantiin juomaan tämä inhottava litku. Jos hän oli syyllinen, niin ”menee kirovesi häneen, hänelle tuskaksi, ja hänen vatsansa paisuu ja lanteensa kuihtuvat ja vaimon nimi on oleva kirouksena kansan keskuudessa.” Mikäli joku nainen jonkin ihmeen kautta onnistui saamaan tämän iljettävän ryypyn alas kurkustaan eikä osoittanut fyysisen sairauden oireita, hänet vapautettiin mustasukkaisen aviomiehensä esittämistä syytöksistä.

70:10.7 (795.4) Miltei kaikki kehittyvät heimot käyttivät johonkin aikaan näitä hirmuisia keinoja rikosten selvittämiseksi. Kaksintaistelu on nykyaikaan asti säilynyt koetteluoikeudenkäynnin jäänne.

70:10.8 (795.5) Mitään ihmeteltävää ei ole siinä, että heprealaiset ja muut puoliksi sivistyneet heimot kolmetuhatta vuotta sitten harrastivat tällaisia primitiivisiä oikeudenkäytön muotoja, mutta sangen hämmästyttävää sen sijaan on, että ajattelevat ihmiset myöhemmin säilyttäisivät tällaisen barbaarisen jäänteen pyhien kirjoitusten kokoelman sivuilla. Asiaa järjellä ajatellen luulisi olevan itsestään selvää, ettei kukaan jumalallinen olento ole koskaan antanut kuolevaiselle ihmiselle tällaisia kohtuuttomia ohjeita epäillyn aviollisen uskottomuuden selvillesaamisesta ja oikeuskäsittelystä.

70:10.9 (795.6) Kostamisen osalta yhteiskunta omaksui jo varhain samalla mitalla maksamisen periaatteen: silmä silmästä, henki hengestä. Kaikki kehittyvät heimot tunnustivat tämän verikoston

oikeutuksen. Kostosta tuli primitiivisen elämän tavoite, mutta uskonto on sittemmin suuresti muunnellut näitä varhaisia heimotapoja. Ilmoitususkonnon opettajat ovat aina julistaneet: "'Kosto on minun', sanoo Herra." Muinaisina aikoina ei kostoksi suoritettu tappo kovinkaan paljon poikennut niistä nykyaikojen murhista, joita suoritetaan kirjoittamattoman lain varjolla.

70:10.10 (795.7) Itsemurha oli yleinen kostamisen muoto. Jos joku ei eläessään kyennyt kostamaan kärsimäänsä vääryyttä, hän kuoli siinä uskossa, että hän aaveen hahmossa voisi palata vuodattamaan vihansa vihollisen päälle. Ja koska tämä uskomus oli hyvin yleinen, pelkkä uhkaus suorittaa itsemurha vihamiehen kynnyskivellä riitti yleensä lisäämään tämän sovinnonhaluja. Alkuihminen ei pitänyt elämää kovin kallisarvoisena. Vähäpätöisen asian vuoksi suoritettu itsemurha oli varsin tavallinen, mutta dalamatialaisten opetukset vähensivät suuresti tätä tapaa, kun lähempänä nykypäivää olevina aikoina taas vapaa-aika, hyvät olot, uskonto ja filosofia ovat yhdessä tehneet elämän miellyttävämmäksi ja haluttavammaksi. Nälkälakot ovat kuitenkin tämän ammoisen kostomenetelmän nykyaikainen vastine.

70:10.11 (796.1) Eräs vanhimmista edistyneen heimolain sanamuotoon puetuista määräyksistä koski verikoston ottamista koko heimon asiaksi. Mutta vaikka se kummalliselta kuulostaakin, niin vielä silloinkin mies sai rangaistuksetta tappaa vaimonsa edellyttäen, että hän oli tämän jo kokonaan maksanut. Nykyiset eskimot jättävät kuitenkin yhä rikoksen, jopa murhan, rankaisemisen vääryyttä kärsineen perheen päätettäväksi ja toimeenpantavaksi.

70:10.12 (796.2) Toinen edistysaskel oli sakkojen määrääminen taburikkomuksista, määräys varallisuusrangaistuksista. Tällaisista sakoista muodostuivat julkisen vallan ensimmäiset tulot. Niin ikään tapa maksaa ”verirahaa” tuli käytäntöön verikoston sijalle. Tällaiset vahingonkorvaukset maksettiin tavallisesti naisina tai karjana. Kesti kauan ennen kuin rikoksen rangaistukseksi määrättiin varsinainen sakko eli rahallinen korvaus. Ja koska rangaistuksen ajatuksena nimenomaan oli aiheutetun vahingon korvaaminen, kävi niin, että kaikelle – myös ihmiselämälle – muotoutui lopulta oma hintansa, joka oli maksettavissa vahingonkorvauksena. Heprealaiset poistivat ensimmäisinä verirahan maksukäytännön. Mooses opetti, ettei heidän pitänyt ”ottaa mitään lunastusmaksua sellaisen tappajan hengestä, joka oli tehnyt hengen rikoksen, vaan rangaistakoon hänet kuolemalla.”

70:10.13 (796.3) Oikeutta jakoi näin ollen ensi vaiheessa perhe, sitten suku ja myöhemmin heimo. Sanan varsinaisessa merkityksessä oikeudenkäyttö alkaa siitä, kun kostaminen otetaan pois yksityisiltä ja sukulaisten muodostamilta ryhmiltä ja luovutetaan sosiaalisen ryhmän, valtion, käsiin.

70:10.14 (796.4) Rankaiseminen polttamalla elävältä oli yhteen aikaan yleinen käytäntö. Sen tunsivat monet muinaiset hallitsijat, heidän joukossaan Hammurabi ja Mooses, joista jälkimmäinen määräsi monista rikoksista – eritoten vakavista sukupuolirikoksista – rangaistukseksi roviollapolttamisen. Jos ”papin tytär” tai muu

johtava kansalainen antautui julkiseen prostituutioon, heprealaisten tapana oli ”polttaa hänet tulessa”.

70:10.15 (796.5) Kavaltaminen – oman heimotoverin ”myyminen” tai pettäminen – oli ensimmäinen kuolemalla rangaistava rikos. Karjavarkaudesta tuomittiin yleisesti muitta mutkitta kuolemaan, ja vielä äskettäin on hevosvarkaudesta rangaistu samalla tavalla. Mutta ajan kuluessa saatiin huomata, ettei rangaistuksen ankaruus ollut yhtä tehokas rikollisuutta ehkäisevä pelote kuin rangaistuksen varmuus ja nopeus.

70:10.16 (796.6) Milloin yhteiskunta jättää rikokset rankaisematta, silloin ryhmän tuntema suuttumus tavallisesti purkautuu esille lynkkauslakina. Määräys turvapaikasta oli keino välttyä tältä äkkinäiseltä ryhmävihalta. Lynkkaus ja kaksintaistelu osoittavat, ettei yksilö ole halukas luovuttamaan valtiolle omatoimista hyvityksen hankkimista.

11. Lait ja oikeusistuimet

70:11.1 (796.7) Tarkan eron tekeminen tapasäännösten ja lakien välillä on aivan yhtä vaikeata kuin on aamun sarastaessa sanoa, milloin yö muuttuu päiväksi. Tapasäännökset ovat muotoutumisvaiheessa olevia lakeja ja järjestyssääntöjä. Kauan sitten vakiintuneet, määrittelemättömät tavat pyrkivät kiteytymään täsmällisiksi laeiksi, konkreettisiksi säännöiksi ja tarkoin määritellyiksi yhteiskunnallisiksi sopimuksiksi.

70:11.2 (796.8) Laki on aina ensi alkuun negatiivista ja kieltoja asettavaa. Edistyvien sivilisaatioiden piirissä siitä tulee yhä myönteisempää ja yhä enemmän suuntaa antavaa. Varhainen yhteiskunta toimi kieltojen varassa, se takasi yksilölle oikeuden elämään pakottamalla kaikki muut noudattamaan käskyä ”älä tapa”. Jokainen yksilölle myönnetty oikeus tai vapaus merkitsee samalla kaikkien muiden yksilöiden vapauksien rajoittamista, ja tämä saadaan aikaan tabun, alkukantaisen lain, avulla. Koko tabu-ajatus on luonnostaan kieltävä, sillä alkukantaisen yhteisön koko järjestyminen perustui kieltoihin, ja alkuaikojen lainkäyttö oli tabujen voimassapitämistä. Mutta alun perin nämä lait koskivat vain heimotovereita. Tästä ovat esimerkkinä myöhempien aikojen heprealaiset, jotka noudattivat toisenlaista eettistä säännöstöä ollessaan tekemisissä ei-juutalaisten kanssa.

70:11.3 (797.1) Valan vannominen tuli käyttöön Dalamatian aikoina, kun pyrittiin saamaan todistajainlausunnoista totuudenmukaisempia. Tällaiseen valaan kuului itseään vastaan lausuttu kirous. Ennen ei kukaan yksilö olisi todistanut sitä ryhmää vastaan, johon hän syntyperänsä mukaan kuului.

70:11.4 (797.2) Rikos oli hyökkäys heimon tapoja vastaan, synti oli rikkomus niitä tabuja vastaan, joiden tukena oli henkien määräämä rangaistusseuraamus, ja pitkän aikaa oli vallalla hämminki sen johdosta, ettei rikosta ja syntiä osattu erottaa toisistaan.

70:11.5 (797.3) Oli oman edun mukaista, että tappamisesta tuli tabu, yhteiskunta vahvisti tämän tabun perinnäistapoihin kuuluvaksi, samalla kun uskonto pyhitti tämän käytännön moraalilakina, ja niin

kaikki kolme vaikuttivat yhdessä siihen suuntaan, että ihmiselämästä tuli turvatumpi ja pyhempi. Yhteiskunta ei varhaisina aikoina olisi pysynyt koossa, ellei oikeuksilla olisi ollut uskonnon määräämiä pakotteita. Taikausko oli pitkien evolutionaaristen aikakausien siveys- ja yhteiskunnallinen poliisi. Kaikki muinaiset kansat väittivät, että jumalat olivat heidän esi-isilleen antaneet heidän ikivanhat lakinsa, heidän tabunsa.

70:11.6 (797.4) Laki on pitkästä inhimillisestä kokemuksesta kodifioitu asiakirja, yleinen mielipide kiteytettynä ja lain muotoon puettuna. Tapasäännökset olivat karttuneen kokemuksen tuottamaa raaka-ainetta, josta myöhempien vallanpitäjien ajattelu muovasi kirjoitetut lait. Muinaisella tuomarilla ei ollut käytettävissään mitään lakeja. Julistaessaan päätöksen hän sanoi yksinkertaisesti: ”Näin on tapa.”

70:11.7 (797.5) Tuomioistuimen päätöksissä tehty viittaus ennakkotapauksiin edustaa tuomareiden pyrkimystä sovittaa kirjoitetut lait yhteiskunnan muuttuviin oloihin. Tämä antaa mahdollisuuden asteittain tapahtuvaan mukautumiseen muuttuviin yhteiskunnallisiin oloihin, ja siihen kytkeytyy se vaikuttavuus, joka on perinteen jatkuvuudella.

70:11.8 (797.6) Omaisuusriitoja hoidettiin monella tapaa, kuten

70:11.9 (797.7) 1. Hävittämällä riidanalainen omaisuus.

70:11.10 (797.8) 2. Väkivalloin – osapuolet selvittivät asian tappelemalla.

70:11.11 (797.9) 3. Välimiesmenettelyllä – kolmas henkilö ratkaisi asian.

70:11.12 (797.10) 4. Vetoamalla heimon vanhimpiin – myöhemmin tuomioistuimiin.

70:11.13 (797.11) Ensimmäiset käräjät olivat sääntöjä noudattaen käytyjä nyrkkitappeluja, tuomarit olivat tuskin muuta kuin kehä- tai erotuomareita. He huolehtivat siitä, että nujakka käytiin hyväksyttyjen sääntöjen mukaisesti. Käräjätappeluun saapuessaan kumpikin osapuoli teki tuomarille talletuksen, josta maksettaisiin kulut ja sakot, sen jälkeen kun toinen olisi nujertanut toisen. ”Vahvemman oikeus” oli edelleen voimassa. Fyysiset iskut korvattiin myöhemmin sanallisilla sivalluksilla.

70:11.14 (797.12) Koko muinaisen oikeuskäytännön perusajatuksena ei niinkään ollut oikeudenmukaisuuden toteutuminen kuin se, että kiista saatiin pois päiväjärjestyksestä, ja yleinen epäjärjestys ja yksityinen voimankäyttö saatiin sillä keinoin estetyksi. Mutta alkukantainen ihminen ei niin kovasti pannut pahakseen sellaisesta, mitä nyt pidettäisiin epäoikeudenmukaisuutena. Pidettiin itsestään selvänä, että ne, joilla oli voimaa, käyttäisivät sitä itsekkäästi. Minkä hyvänsä sivilisaation tila on kuitenkin hyvin tarkasti määriteltävissä sen oikeusistuinten perusteellisuuden ja tasapuolisuuden sekä sen tuomareiden rehellisyyden perusteella.

12. Hallintovallan jako

70:12.1 (797.13) Hallinnon evoluution puitteissa on käyty suuri taistelu vallan keskityksestä. Universumin hallintoviranomaiset ovat kokemuksesta oppineet, että asuttujen maailmojen evolutionaarisia kansoja säännellään parhaiten edustuksellistyyppisen

siviilihallinnon avulla, kunhan ylläpidetään sopivaa vallan tasapainoa hyvin yhteen sovitettujen toimeenpano-, lainsäädäntä- ja oikeudellisen hallinnonhaaran välillä.

70:12.2 (798.1) Kun primitiivinen valta perustui väkivahvuuteen, fyysiseen voimaan, ihanteellinen hallinto puolestaan on edustuksellinen järjestelmä, jossa johtajuus perustuu kyvykkyyteen. Mutta barbarian vaiheessa ilmeni aivan liikaa sotimista, jotta edustuksellisen hallituksen tehokas toiminta olisi ollut mahdollista. Siitä pitkästä taistelusta, jota käytiin vallan jakamisen ja käskyvallan jakamattomuuden välillä, selvisi voittajana diktaattori. Alkuaikojen vanhimpainneuvoston ammoiset ja hajanaiset valtuudet keskittyivät vähitellen yksinvaltaisen monarkin persoonaan. Varsinaisten kuninkaiden ilmaannuttua vanhinten ryhmät jäivät elämään näennäisinä lainsäädännällis-oikeudellisina neuvonantajaeliminä. Myöhemmin ilmaantuivat monarkin rinnalla toimineet lainsäädäntäelimet, ja lopulta perustettiin ylimpiä tuomioistuimia, jotka toimivat erillään lainsäädäntäelimistä.

70:12.3 (798.2) Kuningas oli tapasäännösten, alkuperäisen eli kirjoittamattoman lain, täytäntöönpanija. Myöhempinä aikoina hän saattoi voimaan lainsäädännölliset määräykset, yleisen mielipiteen kiteytymät. Yleisen mielipiteen esilletuojana kansankokous – vaikka se ilmaantuikin hitaasti – merkitsi suurta yhteiskunnallista edistysaskelta.

70:12.4 (798.3) Varhaisimpien aikojen kuninkaiden toimintavapautta rajoittivat suuresti tapasäännökset – perinnäistavat tai yleinen

mielipide. Viime aikoina eräät Urantian kansat ovat kodifioineet nämä tapasäännökset hallitusjärjestelmän kirjalliseksi perustaksi.

70:12.5 (798.4) Urantian kuolevaisilla on oikeus vapauteen, heidän tulisi luoda omat hallitusjärjestelmänsä, heidän tulisi hyväksyä itselleen omat perustuslakinsa ja muut siviilihallinnon ja hallinnollisten menettelytapojen peruskirjansa. Ja tämän tehtyään heidän olisi valikoitava pätevimmät ja arvollisimmat toverinsa ylimmiksi toimeenpanijoiksi. Lakiasäätävien elinten jäseniksi heidän olisi valittava vain niitä, jotka ovat älyllisesti ja moraalisesti päteviä täyttämään tällaiset pyhät ja vastuunalaiset tehtävät. Vetoomusoikeuksiin ja korkeimpiin tuomioistuimiin heidän tulisi valita tuomareiksi vain niitä, joilla on siihen luontaista kykyä ja jotka ovat ammentaneet viisautta kokemuksen täyteydestä.

70:12.6 (798.5) Jos ihmiset mielivät säilyttää vapautensa, heidän täytyy vapauden peruskirjasta päätettyään pitää huolta sen viisaasta, älykkäästä ja pelottomasta tulkitsemisesta, jotta seuraavat seikat estyisivät:

70:12.7 (798.6) 1. Joko toimeenpanevan tai lainsäädännällisen vallanelimen suorittama oikeuttamaton vallananastus.

70:12.8 (798.7) 2. Tietämättömien ja taikauskoisten kiihottajien vehkeilyt.

70:12.9 (798.8) 3. Tieteellisen edistyksen jälkeenjääminen.

70:12.10 (798.9) 4. Keskinkertaisuuden herruudesta seuraava pysähtyneisyys.

70:12.11 (798.10) 5. Häijyjen vähemmistöjen herruus.

70:12.12 (798.11) 6. Kunnianhimoisten ja viekkaiden diktaattorin asemaa havittelevien ylivalta.

70:12.13 (798.12) 7. Tuhoisan paniikin valloilleenpääsy.

70:12.14 (798.13) 8. Häikäilemättömien harjoittama ihmisten hyväksikäyttö.

70:12.15 (798.14) 9. Valtion toimeenpanema kansalaisten vero-orjuus.

70:12.16 (798.15) 10. Sosiaalisen ja taloudellisen oikeudenmukaisuuden toteutumattajääminen.

70:12.17 (798.16) 11. Kirkon ja valtion liitto.

70:12.18 (798.17) 12. Henkilökohtaisen vapauden menetys.

70:12.19 (798.18) Nämä ovat evolutionaarisen maailman kansanedustukseen perustuvan hallinnon koneistojen käyttäjinä toimivien perustuslaillisten elinten tarkoitusperät ja tavoitteet.

70:12.20 (799.1) Ihmiskunnan ponnistelu Urantian hallinnon täydellistämiseksi liittyy hallinnon kanavien täydellistämiseen sovittamalla ne alati muuttuviin ajankohtaisiin tarpeisiin, parantamalla vallanjakoa hallitusjärjestelmän sisällä ja valikoimalla sen jälkeen hallinnon johtotehtäviin sellaisia, jotka ovat aidosti viisaita. Vaikka jumalallinen ja ihanteellinen hallitusmuoto onkin olemassa, ei sellaista voida paljastaa, vaan kunkin planeetan miesten ja naisten kaikkialla ajallis-avaruudellisissa universumeissa on hitaasti ja ponnistellen se löydettävä.

70:12.21 (799.2) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

Luku 71

Valtion kehittyminen

71:0.1 (800.1) VALTIO on hyödyllinen sivilisaation kehitelmä. Se edustaa sodan tuhoista ja kärsimyksistä yhteiskunnalle jäävää puhdasta voittoa. Valtiotaitokin on vain ajan myötä kertynyttä kykyä sovitella kiistelevien heimojen ja kansojen välillä voimakeinoin käytyä kilpataistelua.

71:0.2 (800.2) Nykyajan valtio on se instituutio, joka jäi jäljelle pitkästä taistelusta, jota käytiin ryhmäkohtaisesta vallasta. Voimakkain pääsi lopulta voitolle, ja se tuotti tahattoman luomuksen – valtion – sekä moraalisen myytin kansalaisen ehdottomasta velvollisuudesta elää ja kuolla valtion puolesta. Mutta valtion syntyperä ei ole jumalallinen, eikä sitä myöskään saatu aikaan ihmisen tahtoon perustuvalla järkiperäisellä toiminnalla, vaan se on puhtaasti kehitykseen pohjautuva instituutio, ja se sai alkunsa täysin omaehtoisesti.

1. Alkioasteinen valtio

71:1.1 (800.3) Valtio on alueellinen, yhteiskunnallista säätelyä harjoittava organisaatio, ja voimakkain, tehokkain ja kestävin valtio koostuu yhdestä ainoasta kansakunnasta, jonka väestöllä on yhteinen kieli, yhteiset tavat ja instituutiot.

71:1.2 (800.4) Ensimmäiset valtiot olivat pieniä ja ne muodostuivat kaikki valloituksen tuloksena. Niiden alkuna eivät olleet vapaaehtoiset yhteenliittymät. Monen valtion perustajina olivat voitokkaat kiertolaisheimot, joiden tapana oli iskeä rauhanomaisten paimentolaisten tai paikoilleen asettuneiden maanviljelijöiden kimppuun nämä alistaakseen ja orjuuttaakseen. Tällaiset valloituksen myötä syntyneet valtiot olivat pakostakin kerrostuneita; yhteiskuntaluokat olivat väistämättömiä, ja luokkataistelut ovat aina olleet valikoivia.

71:1.3 (800.5) Amerikan punaisten ihmisten pohjoiset heimot eivät koskaan saavuttaneet varsinaista valtiollisuuden vaihetta. Ne eivät koskaan edenneet löyhää heimoliittoa, hyvin alkeellista valtiomuotoa, pidemmälle. Lähimmäksi valtiollisuutta pääsi irokeesien federaatio, mutta tämä kuuden kansan ryhmä ei milloinkaan toiminut täysin valtion tavoin, ja sen olemassaolo päättyi siksi, että siltä puuttuivat tietyt nykyajan kansakuntanaelämisen perusedellytykset, sellaiset kuin

71:1.4 (800.6) 1. Yksityisomaisuuden hankkiminen ja periminen.

71:1.5 (800.7) 2. Kaupungit samoin kuin maanviljely ja teollisuus.

71:1.6 (800.8) 3. Työtä helpottavat kotieläimet.

71:1.7 (800.9) 4. Järkevä perheorganisaatio. Nämä punaiset ihmiset pitäytyivät äitikeskeiseen perheeseen ja sisarusten lasten perimysoikeuteen.

71:1.8 (800.10) 5. Tarkalleen määritelty alue.

71:1.9 (800.11) 6. Vahva toimeenpaneva päällikkö.

71:1.10 (800.12) 7. Sotavankien orjuuttaminen – he joko liittivät nämä omaan joukkoonsa tai sitten surmasivat heidät.

71:1.11 (800.13) 8. Määrätietoiset valloitukset.

71:1.12 (800.14) Punaiset ihmiset olivat liian demokraattisia. Heillä oli hyvä hallitusjärjestelmä, mutta se petti. Hekin olisivat ennen pitkää kehittäneet valtion, elleivät he olisi ennenaikaisesti kohdanneet valkoisen ihmisen edistyneempää sivilisaatiota, joka piti ohjenuoranaan kreikkalaisten ja roomalaisten hallintomenetelmiä.

71:1.13 (801.1) Menestyksekkään Rooman valtion perustana olivat:

71:1.14 (801.2) 1. Isäkeskeinen perhe.

71:1.15 (801.3) 2. Maanviljely ja eläinten kesyttäminen.

71:1.16 (801.4) 3. Väestön keskittyminen – kaupungit.

71:1.17 (801.5) 4. Omaisuuden ja maan yksityisomistus.

71:1.18 (801.6) 5. Orjuus – kansalaisluokat.

71:1.19 (801.7) 6. Heikkojen ja takapajuisten kansojen valloittaminen ja uudelleenorganisointi.

71:1.20 (801.8) 7. Tarkalleen määritelty alue tieverkkoineen.

71:1.21 (801.9) 8. Persoonalliset ja voimakkaat hallitsijat.

71:1.22 (801.10) Rooman sivilisaation suuri heikkous ja valtakunnan lopulliseen luhistumiseen johtanut tekijä oli vapaamieliseksi ja edistykselliseksi otaksuttu säädös pojan holhouksen päättymisestä kahdenkymmenenyhden vuoden iässä, samoin kuin säädös siitä, että tytär sai ilman ehtoja irtautua kodin piiristä niin, että hän oli vapaa ottamaan puolisokseen valitsemansa miehen tai lähtemään maailmalle ja viettämään siveetöntä elämää. Yhteiskunnalle koitunut vahinko ei niinkään koitunut näistä uudistuksista sinänsä, vaan niiden äkillisestä ja laajamittaisesta omaksumistavasta. Rooman luhistuminen osoittaa, mitä on odotettavissa, kun valtio kokee liian nopean laajenemisen sen samalla sisäisesti rappeutuessa.

71:1.23 (801.11) Alkiovaiheisen valtion ilmaantumisen mahdollisti verisiteiden heikkeneminen alueellisten siteiden hyväksi, ja tavallisesti tällaiset heimoliitot lujitettiin valloituksin. Vaikka kaikki pikku kiistat ja ryhmien väliset erimielisyydet ylittävä suvereenisuus onkin todellisen valtion tunnusmerkki, niin myöhemmissä valtio-organisaatioissa on aiempien aikojen klaanien ja heimojen jäänteinä silti vielä jäljellä monia luokkia ja kasteja. Myöhemmät ja laajemmat alueelliset valtiot kävivät pitkän ja katkeran taistelun näiden pienempien, verisukulaisuuteen perustuvien klaaniryhmien kanssa, samalla kun heimohallinto osoittautui arvokkaaksi välivaiheeksi siirryttäessä perheen vallasta valtion valtaan. Myöhempinä aikoina monia klaaneja nousi ammatillisten ja muiden tuotannollisten yhteenliittymien piiristä.

71:1.24 (801.12) Valtiollisen yhdentymisen epäonnistumisesta seuraa taantuminen tilanteeseen, jossa vallalla ovat esivaltiolliset

hallintomenetelmät, jollaisia edusti muiden muassa Euroopan keskiajan feodalismi. Näinä pimeinä vuosisatoina alueellinen valtio luhistui, ja siirryttiin takaisin pieniin linnayhdyskuntiin, sukukunta- ja heimopohjaisten kehitysvaiheiden uudelleenilmaantumiseen. Samankaltaisia puolivaltioita on nytkin Aasiassa ja Afrikassa, mutteivät ne kaikki ole palautumia kehityksen aikaisempiin vaiheisiin, vaan monet niistä ovat tulevien aikojen valtioiden alkiovaiheessa olevia kantamuotoja.

2. Edustuksellisen hallitustavan kehitys

71:2.1 (801.13) Samalla kun demokratia on ihanne, se on myös sivilisaation – ei kehityksen – tuote. Kulkekaa hitaasti! Valitkaa huolellisesti! Demokratiaan kätkeytyy nimittäin seuraavia vaaroja:

71:2.2 (801.14) 1. Ihannoidaan keskinkertaisuutta.

71:2.3 (801.15) 2. Valitaan kehnoja ja tietämättömiä vallanpitäjiä.

71:2.4 (801.16) 3. Sosiaalisen kehityksen perustotuudet jäävät käsittämättä.

71:2.5 (801.17) 4. Yleinen äänioikeus osoittautuu sivistymättömien ja velttojen enemmistöjen käsissä vaaralliseksi.

71:2.6 (801.18) 5. Yleistä mielipidettä seurataan orjamaisesti; enemmistö ei ole aina oikeassa.

71:2.7 (802.1) Julkinen mielipide, yleinen mielipide, on aina hidastanut yhteiskuntaa. Sillä on siitä huolimatta arvonsa, sillä vaikka se

viivästyttääkin yhteiskunnan kehitystä, se kuitenkin samalla säilyttää sivilisaation. Yleisen mielipiteen kasvattaminen on ainoa turvallinen ja oikea tapa jouduttaa sivilisaatiota. Voimankäyttö on vain väliaikainen keino, ja sivistyksellinen kasvu kiihtyy entisestään, sitä mukaa kun kapinaliput muuttuvat äänestyslipuiksi. Yleinen mielipide – vakiintuneet tapakäsitykset – on sosiaalisen evoluution ja valtion kehittymisen pohjimmainen ja perusenergia, mutta jotta sillä olisi valtiollista arvoa, se on tuotava julki väkivallatta.

71:2.8 (802.2) Se, miten pitkälle yhteiskunta on edistynyt, määräytyy suoraan siitä, miten laajasti yleinen mielipide voi väkivaltaan turvautumatta valvoa henkilökohtaista käyttäytymistä ja valtion harjoittamaa säätelyä. Aito sivistynyt hallitusjärjestelmä ilmaantui, vasta sitten kun yleinen mielipide verhottiin henkilökohtaisen äänioikeuden antamiin valtuuksiin. Yleiset vaalit eivät kenties ratkaise asioita aina oikein, mutta ne ovat oikea tapa tehdä vaikka vääriäkin ratkaisuja. Kehitys ei heti tuota korkeimman asteen täydellisyyttä, vaan pikemminkin suhteellisuutta ja edistystä merkitseviä käytännön ratkaisuja.

71:2.9 (802.3) Käytännöllisen ja tehokkaan edustuksellisen hallitusmuodon kehittymiseen on kymmenen askelta tai vaihetta, ja nämä ovat

71:2.10 (802.4) 1. *Henkilökohtainen vapaus*. Orjuuden, maaorjuuden ja kaikkien ihmiseen kohdistuvien orjuuttamismuotojen täytyy hävitä.

71:2.11 (802.5) 2. *Ajatuksenvapaus*. Ellei vapaata kansakuntaa kasvateta – opeteta ajattelemaan järkevästi ja suunnittelemaan viisaasti – vapaus saa tavallisesti aikaan enemmän vahinkoa kuin hyvää.

71:2.12 (802.6) 3. *Laillisuus*. Vapaudesta voidaan nauttia vain, kun ihmisvallanpitäjien mielihalujen ja oikkujen tilalle asetetaan hyväksyttyyn perustuslakiin pohjautuvat lainsäädännölliset määräykset.

71:2.13 (802.7) 4. *Puhevapaus*. Edustuksellinen hallitusjärjestelmä ei ole edes ajateltavissa ilman vapautta tuoda kaikkia ilmaisukeinoja käyttäen julki ihmisten toiveita ja mielipiteitä.

71:2.14 (802.8) 5. *Omaisuuden turva*. Mikään hallitus ei voi pysyä kauan pystyssä, ellei sen onnistu tarjota oikeutta nauttia jonkinmuotoisesta yksityisomaisuudesta. Ihminen kaipaa oikeutta käyttää, hallita, lahjoittaa, myydä, vuokrata ja testamentata henkilökohtaista omaisuuttaan.

71:2.15 (802.9) 6. *Oikeus vedota viranomaisiin*. Edustuksellinen hallitustapa edellyttää, että kansalaisilla on oikeus tulla kuulluiksi. Vapaan kansalaisen asemaan kuuluu luonnostaan vetoamisoikeus.

71:2.16 (802.10) 7. *Hallitsemisen oikeus*. Ei riitä, että tulee kuulluksi, vaan vetoamisoikeuden täytyy edetä tosiasialliseen hallituksen toimintaan vaikuttamiseen saakka.

71:2.17 (802.11) 8. *Yleinen äänioikeus*. Edustuksellisen hallitusjärjestelmän edellytyksenä on älykäs, tehokas ja koko aikuisväestön kattava valitsijakunta. Tällaisen hallitusjärjestelmän luonne määräytyy aina niiden henkilöiden luonteesta ja kyvyistä, jotka sen muodostavat. Sitä mukaa kun sivilisaatio etenee, äänioikeutta – vaikka se kummallekin sukupuolelle säilyykin yleisenä – muunnellaan tehokkaasti, ryhmitellään toisella tavalla ja muutoinkin erilaistetaan.

71:2.18 (802.12) 9. *Julkisiin viranhaltijoihin kohdistuva valvonta*. Mikään hallinto ei ole tarkoitustaan vastaavaa eikä tehokasta, ellei kansalaisilla ole käytettävissään keinoja, joilla he valvovat julkisen vallan viranhaltijoita ja virkamiehiä, tai elleivät he käytä näitä oikeuksiaan viisaasti.

71:2.19 (802.13) 10. *Älykäs ja koulutettu edustajakunta*. Demokratian säilyminen riippuu siitä, miten edustuksellinen hallintojärjestelmä menestyy, ja tämän ehtona taas on se, että käytännöksi muodostuu vain sellaisten yksilöiden valitseminen julkisiin tehtäviin, joilla on siihen tarvittava tekninen koulutus, älyllinen pätevyys, sosiaalinen lojaalisuus ja moraalinen kuntoisuus. Vain tällaisin edellytyksin on säilytettävissä kansan hyväksi toimiva, kansan valitsema ja kansan omakseen tuntema hallitus.

3. Valtiollisuuden ihanteet

71:3.1 (803.1) Hallitusjärjestelmän poliittisella tai hallinnollisella muodolla ei ole paljonkaan merkitystä, kunhan se tarjoaa yhteiskunnallisen edistyksen perusedellytykset: vapauden, turvallisuuden, opetuksen ja yhteiskunnallisen koordinoinnin. Yhteiskunnallisen kehityksen suuntaa ei määrää se, mitä valtio on, vaan se, mitä se tekee. Ja lopultahan on niin, ettei yksikään valtio voi nousta kansalaistensa moraalisten arvojen yläpuolelle, arvojen, joista heidän valittujen johtajiensa arvot ovat esimerkkinä. Tietämättömyys ja itsekkyys ovat takeena siitä, että kaikkein korkeimmankintyyppinen hallitusjärjestelmä luhistuu.

71:3.2 (803.2) Niin valitettavaa kuin se onkin, kansallinen itsekkyys on ollut yhteiskunnan säilymisen kannalta välttämätöntä. Oppi valitusta kansasta on aina nykyaikoihin asti ollut tärkein tekijä, kun on liitetty yhteen heimoja ja rakennettu kansakuntia. Mutta mikään valtio ei voi saavuttaa ihanteellisia toimivuuden tasoja, ennen kuin kaikenlaiset suvaitsemattomuuden muodot saadaan hallintaan. Suvaitsemattomuus on ihmisen edistymisen kannalta ainiaan vahingollista. Ja suvaitsemattomuutta vastaan taistellaan parhaiten tieteen, kaupankäynnin, ajanvietteen ja uskonnon yhteisvoimin.

71:3.3 (803.3) Ihannevaltio toimii kolmen mahtavan ja rinnakkain vaikuttavan tarpeen antamalla liikevoimalla:

71:3.4 (803.4) 1. Kiintymyksellinen uskollisuus, joka seuraa ihmisten välisen veljeyden tajuamisesta.

71:3.5 (803.5) 2. Viisaisiin ihanteisiin perustuva järkevä isänmaallisuus.

71:3.6 (803.6) 3. Kosminen ymmärrys planetaaristen tosiasiain, tarpeiden ja päämääräin termein tulkittuna.

71:3.7 (803.7) Ihannevaltion lait ovat harvalukuisia, ja nekin ovat ohittaneet kieltoihin perustuvan tabujen aikakauden ja siirtyneet itsehillinnän lisääntymisen myötä yksilönvapauteen perustuvan myönteisen kehityksen aikakauteen. Paitsi että pitkälle kehittynyt valtio pakottaa kansalaisensa työntekoon, se myös houkuttelee heidät käyttämään hyödyllisesti ja rakentavasti sitä lisääntyvää vapaa-aikaa, joka seuraa, kun edistyvä koneiden aikakausi vapauttaa ihmiset raatamisesta. Vapaa-ajan tulee tuottaa siinä kuin kuluttaakin.

71:3.8 (803.8) Mikään yhteiskunta ei ole edennyt kovin pitkälle salliessaan joutilaisuutta tai sietäessään köyhyyttä. Mutta köyhyys ja holhottavuus eivät ole koskaan eliminoitavissa, mikäli vajavaisia ja rappeutuneita rotuaineksia tuetaan avokätisesti ja sallitaan niiden esteetön jälkeläisten tuotanto.

71:3.9 (803.9) Moraalisen yhteiskunnan tulisi pyrkiä säilyttämään kansalaistensa itsekunnioitus ja antaa jokaiselle normaalille yksilölle riittävät mahdollisuudet itsensä toteuttamiseen. Tällainen yhteiskunnallisiin saavutuksiin johtava menettely tuottaisi korkeimman luokan kulttuuriyhteiskunnan. Mahdollisimman vähän säätelevää kontrollia käyttävän valtiollisen ohjauksen olisi rohkaistava kyseisenlaista yhteiskunnallista kehitystä. Sellainen valtio on paras, joka koordinoi mahdollisimman paljon, samalla kun se hallinnoi mahdollisimman vähän.

71:3.10 (803.10) Valtiollisuuden ihanteet tulee saavuttaa kehityksen kautta, kansalaistietoisuuden vähittäisellä kasvulla, sosiaalisen palveluvelvollisuuden ja -oikeuden tiedostamisella. Aluksi ihmiset ottavat kantaakseen hallitsemisen vaivat, koska he katsovat sen poliittisten onnenonkijoiden hallinnon jälkeen velvollisuudekseen, mutta myöhemmin he etsiytyvät tällaiseen palvelutehtävään, koska he pitävät sitä itselleen myönnettynä etuoikeutena, suurimpana kunnianaan. Niiden kansalaisten laadukkuus, jotka tarjoutuvat ottamaan kantaakseen valtiollisia vastuutehtäviä, antaa luotettavan kuvan sivilisaation kulloisenkin tason tilanteesta.

71:3.11 (803.11) Todellisessa yhteishyvän valtiossa kaupunkien ja maakuntien hallintotoiminnasta huolehtivat asiantuntijat, ja sitä johdetaan aivan niin kuin johdetaan ihmisten kaikkien muunkinmuotoisten taloudellisten ja kaupallisten yhteenliittymien hallintoa.

71:3.12 (803.12) Edistyneissä valtioissa poliittista palvelua pidetään sen kansalaisten korkeimpana uhrautuvaisuutena. Viisaimpien ja jaloimpien kansalaisten suurimpana pyrkimyksenä on saada yhteiskunnallista tunnustusta, tulla valituksi tai nimitetyksi johonkin valtiolliseen luottamustehtävään, ja sellaiset valtiot myöntävät korkeimmat palveluksesta annettavat kunnianosoituksensa hallinto- ja sosiaalivirkailijoilleen. Seuraavassa vaiheessa kunnianosoituksia myönnetään tässä järjestyksessä: filosofit, opettajat, tiedemiehet, elinkeinoelämän edustajat ja sotilashenkilöt. Vanhemmat saavat asianmukaisen palkinnon lastensa kunnostautumisesta, ja puhtaasti

uskonnolliset johtajat – hengellisen valtakunnan lähettiläitä kun ovat – saavat todellisen palkintonsa tuonpuoleisessa maailmassa.

4. Edistyvä sivilisaatio

71:4.1 (804.1) Kansantalouden, yhteiskunnan ja hallinnon täytyy kehittyä, jos niiden on määrä säilyä. Paikoilleen juuttuminen on evolutionaarisessa maailmassa merkki rapistumisesta. Vain ne instituutiot säilyvät, jotka kehityksen virran myötä kulkevat eteenpäin.

71:4.2 (804.2) Laajenevan sivilisaation edistymisohjelmaan kuuluu:

71:4.3 (804.3) 1. Yksilön vapauksien säilyttäminen.

71:4.4 (804.4) 2. Kodin suojeleminen.

71:4.5 (804.5) 3. Taloudellisen turvallisuuden edistäminen.

71:4.6 (804.6) 4. Sairauksien ehkäiseminen.

71:4.7 (804.7) 5. Oppivelvollisuus.

71:4.8 (804.8) 6. Työvelvollisuus.

71:4.9 (804.9) 7. Vapaa-ajan hyödyllinen käyttäminen.

71:4.10 (804.10) 8. Huolenpito kovaosaisista.

71:4.11 (804.11) 9. Rodun kohentaminen.

71:4.12 (804.12) 10. Tieteen ja taiteen edistäminen.

71:4.13 (804.13) 11. Filosofian – viisauden – edistäminen.

71:4.14 (804.14) 12. Kosmisen ymmärryksen – hengellisyyden – lisääminen.

71:4.15 (804.15) Ja tämä edistyminen sivilisaatioon kuuluvien tekijöiden omaamisessa johtaa suoraan niiden korkeimpien inhimillisten ja jumalallisten tavoitteiden toteutumiseen, joita kohti kuolevaiset ponnistelevat: ihmisten välisen veljeyden sosiaaliseen saavuttamiseen ja omakohtaiseen jumalatietoisuuteen, jonka näkyvänä ilmauksena on se, että itse kunkin yksilön korkein halu on noudattaa taivaallisen Isän tahtoa.

71:4.16 (804.16) Aidon veljeyden ilmaantuminen on merkkinä sellaisen yhteiskuntajärjestyksen saavuttamisesta, jossa kaikki ihmiset iloitsevat saadessaan kantaa toistensa taakkoja; heillä on elävä halu toteuttaa käytännössä kultaista sääntöä. Mutta tällainen ihanneyhteiskunta ei ole toteutettavissa, kun joko heikot tai häijyt vaanivat tilaisuutta käyttää epäoikeudenmukaisesti ja häikäilemättä hyväkseen niitä, joiden pääasiallisena vaikuttimena on totuuden, kauneuden ja hyvyyden palvelukseen antautuminen. Tällaisessa tilanteessa on vain yksi järkevä menettelytapa: ”Kultaisen säännön noudattajat” voivat perustaa oman edistyksellisen yhteisönsä, jossa he elävät ihanteidensa mukaisesti ja pitävät samalla yllä riittävää puolustuskykyä niitä henkisessä pimeydessä vaeltavia tovereitaan vastaan, jotka saattaisivat yrittää joko käyttää hyväkseen heidän mieltymystään rauhanomaisuuteen tai hävittää heidän edistyvän sivilisaationsa.

71:4.17 (804.17) Idealismi ei voi kehittyvällä planeetalla koskaan säilyä, jos jokaisen sukupolven idealistit sallivat ihmiskunnan

alemmantasoisten ryhmien tuhota heidät. Ja idealismin suuri koetinkivi on tämä: Kykeneekö edistynyt yhteiskunta ylläpitämään sellaista sotilaallista valmiutta, joka antaa sille turvan sotaisten naapureiden kimppuunkäyntiä vastaan sortumatta kiusaukseen käyttää tätä sotilaallista voimaa hyökkäystoimiin muita kansoja vastaan itsekkäässä hyötymistarkoituksessa tai kansallisen suuruuden korostamiseksi? Kansakunnan säilyminen vaatii puolustusvalmiutta, ja vain uskonnollinen idealismi voi estää turmelemasta puolustusvalmiutta hyökkäävyydeksi. Vain rakkaus, veljeys, voi estää vahvoja sortamasta heikkoja.

5. Kilpailun kehitys

71:5.1 (805.1) Kilpailu on yhteiskunnallisen edistyksen kannalta välttämätöntä, mutta säännöstelemätön kilpailu synnyttää väkivaltaa. Nykyisessä yhteiskunnassa kilpailu on vähin erin ottamassa sodan paikan sikäli, että se määrää ihmisen aseman tuotantoelämän piirissä, samoin kuin se määrää, mitkä elinkeinonhaarat säilyvät. (Murhalla ja sodalla on erilainen asema tapasäännöstössä sikäli, että murhaa on yhteiskunnan alkupäivistä lähtien pidetty laittomana, kun sen sijaan sotaa ei ihmiskunta kokonaisuudessaan ole vielä koskaan julistanut lainsuojattomaksi.)

71:5.2 (805.2) Ihannevaltio ottaa asiakseen yhteiskunnallisen käyttäytymisen säätelyn vain siinä määrin, että se poistaa väkivallan yksilöiden välisestä kilpailusta ja ehkäisee vilpillisyyden yksityisestä

yritteliäisyydestä. Valtion suuri ongelma on tämä: Miten voitte taata rauhan ja selkkauksettomuuden elinkeinoelämän piirissä, maksaa verot valtiovallan ylläpitämiseksi ja samalla estää verotusta rampauttamasta tuotantotoimintaa, sekä ehkäistä valtion muuttumisen loismaiseksi ja tyrannimaiseksi?

71:5.3 (805.3) Jokaisen maailman varhaisimpina aikoina kilpailu on sivilisaation edistymisen kannalta välttämätöntä. Sitä mukaa kun ihmisen evoluutio etenee, yhteistyö muuttuu yhä tehokkaammaksi. Pitkälle edistyneiden sivilisaatioiden piirissä yhteistyö on tuloksellisempaa kuin kilpailu. Kilpailu kannustaa alkuaikojen ihmistä. Kehitykselle on alkuaan luonteenomaista biologisesti elinkelpoisten yksilöiden eloonjääminen, mutta myöhempiä sivilisaatioita edistävät paremminkin järkevä yhteistyö, ymmärtäväinen veljellisyys ja hengellinen veljeys.

71:5.4 (805.4) Totta on, että elinkeinoelämässä esiintyvä kilpailu on suurta tuhlausta ja erittäin tehotonta, mutta minkäänlaista yritystä tämän taloudellisen hukkakäynnin poistamiseksi ei tulisi rohkaista siinä tapauksessa, että sellaiset järjestelyt tekevät yksilön perusvapauksien kaventamisen vähänkään välttämättömäksi.

6. Taloudellisen voiton tavoittelu

71:6.1 (805.5) Nykyinen, voitontavoitteluun perustuva talouselämä on tuhoon tuomittu, ellei voiton saamiseen tähtääviä vaikuttimia pystytä laajentamaan palvelemisen vaikuttimilla. Ahdasmieliseen

omanvoitonpyyntiin perustuva armoton kilpailu tuhoaa viime kädessä nekin asiat, jotka se pyrkii säilyttämään. Muut poissulkeva ja yksilöä itseään palveleva voitontavoittelu on ristiriidassa kristillisten ihanteiden kanssa – ja paljon sitäkin enemmän se on ristiriidassa Jeesuksen opetusten kanssa.

71:6.2 (805.6) Talouselämässä hyötymisvaikutin merkitsee palvelualttiudelle samaa, mitä uskonnossa pelko merkitsee rakkaudelle. Mutta voitontavoittelua ei pidä äkkinäisesti eliminoida eikä poistaa, sillä se pitää monet muutoin laiskat kuolevaiset ahkerassa työssä. Välttämätöntä ei kuitenkaan ole, että tämän yhteiskunnallisen tarmokkuuden herättäjän tavoitteet olisivat aina itsekkäitä.

71:6.3 (805.7) Taloudellisiin toimintoihin kuuluva hyötymismotiivi on yhtäkaikki alhainen ja edistyneen yhteiskuntajärjestyksen arvolle sopimaton. Siitä huolimatta se on välttämätön tekijä sivilisaation kaikissa varhaisvaiheissa. Taloudellisen voiton tavoittelua ei pidä riistää ihmisiltä, ennen kuin he ovat ottaneet vankasti omikseen korkeammantyyppiset, hyötyä tavoittelemattomat vaikuttimet taloudellisille pyrinnöilleen ja sosiaaliselle palvelulleen – verrattoman viisauden, kiehtovan veljeyden ja ylivertaisen hengellisen tuloksiinpääsyn ylimaalliset kannustimet.

7. Opetus

71:7.1 (806.1) Luja valtio perustuu kulttuuriin, sitä hallitsevat ihanteet ja sen vaikuttimena on palvelumieli. Opetuksen tarkoituksena pitäisi olla taitojen hankkiminen, viisauden tavoittelu, itseyden toteuttaminen ja hengellisten arvojen saavuttaminen.

71:7.2 (806.2) Ihannevaltiossa opetus jatkuu koko elämäniän, ja filosofiasta tulee kerran sen kansalaisten pääharrastus. Sellaisen yhteishyvän valtion kansalaiset tavoittelevat viisautta keinona lisätä ihmissuhteiden merkittävyyden, todellisuuden merkitysten, arvojen ylevyyden, elämisen tarkoitusten ja kosmisen määränpään ihanuuksien ymmärtämistä.

71:7.3 (806.3) Urantialaisten olisi saatava näkemys uudesta ja korkeammasta kulttuuriyhteiskunnasta. Opetus on ponnahtava uusille arvotasoille, sitten kun pelkästään voittoa tavoitteleva talousjärjestelmä ohitetaan. Opetus on aivan liian kauan ollut nurkkapatrioottista, militaristista, minuutta ihannoivaa ja menestystä tavoittelevaa. Siitä on vihdoinkin tultava koko maailman huomioon ottavaa, idealistista, minuutta toteuttavaa ja kosmisuuden oivaltavaa.

71:7.4 (806.4) Opetus on äskettäin siirtynyt papiston valvonnasta laki- ja liikemiesten valvontaan. Lopulta se on luovutettava filosofeille ja tiedemiehille. Opettajien tulee olla vapaita olentoja, todellisia johtajia, jotta filosofiasta, viisauden etsinnästä, saattaisi tulla opetuksen päätavoite.

71:7.5 (806.5) Oppiminen on elämäntehtävä. Sen on jatkuttava koko elinajan, jotta ihmiskunta voisi vähitellen kokea inhimillisen viisauden yhä ylemmäs nousevat tasot, jotka ovat:

71:7.6 (806.6) 1. Asioiden tietäminen.

71:7.7 (806.7) 2. Merkitysten tajuaminen.

71:7.8 (806.8) 3. Arvojen arvostaminen.

71:7.9 (806.9) 4. Työn aateluus – velvollisuus.

71:7.10 (806.10) 5. Päämäärien motivointi – moraalisuus.

71:7.11 (806.11) 6. Palvelemisen rakastaminen – luonne.

71:7.12 (806.12) 7. Kosminen ymmärrys – hengellinen havaintokyky.

71:7.13 (806.13) Ja sitten, näiden saavutusten myötä, monet yksilöt nousevat sille perimmäiselle tasolle, jolle kuolevaisen mieli voi yltää: jumalatietoisuuteen.

8. Valtiomuodostuman luonne

71:8.1 (806.14) Olipa kysymyksessä mikä ihmisten luoma hallitusjärjestelmä hyvänsä, sen ainoa pyhä ominaisuus on valtiovallan jako toimeenpanevan, lakiasäätävän ja oikeudellisen toiminnan kolmeen osa-alueeseen. Maailmankaikkeutta hallitaan tällaisen, tehtävät ja vallan eriyttävän menetelmän mukaisesti. Ellei oteta lukuun tätä jumalallista ajatusta tehokkaasta yhteiskunnallisesta säätelystä eli siviilihallinnosta, ei ole suurtakaan merkitystä sillä, minkä valtiomuodon kansa sattuu valitsemaan, kunhan kansalaiset etenevät jatkuvasti yhä paremman itsehillinnän ja alati enentyvän sosiaalisen palvelumielialan päämäärää kohti. Kansan älyllinen terävyys, taloudellinen viisaus, sosiaalinen

järkevyys ja moraalinen kuntoisuus heijastuvat kaikki viimeistä piirtoa myöten valtiollisessa elämässä.

71:8.2 (806.15) Valtiomuodostuman kehitys edellyttää edistymistä tasolta toiselle seuraavaan tapaan:

71:8.3 (806.16) 1. Toimeenpanevasta, lakiasäätävästä ja oikeudellisesta haarasta muodostuvan, kolmiosaisen hallitusjärjestelmän luominen.

71:8.4 (806.17) 2. Yhteiskunnallisten, poliittisten ja uskonnollisten toimintojen vapaus.

71:8.5 (807.1) 3. Orjuuden ja ihmisten orjuuttamisen kaikkien muotojen lakkauttaminen.

71:8.6 (807.2) 4. Kansalaisten mahdollisuus kontrolloida verotusta.

71:8.7 (807.3) 5. Kaikkia koskevan opetusjärjestelmän aikaansaaminen – oppiminen jatkuu kehdosta hautaan.

71:8.8 (807.4) 6. Oikea suhteiden järjestely paikallis- ja keskushallinnon välillä.

71:8.9 (807.5) 7. Tieteen vaaliminen ja sairauksien voittaminen.

71:8.10 (807.6) 8. Sukupuolten tasa-arvoisuuden asianmukainen huomioonottaminen sekä miesten ja naisten koordinoitu toiminta kotona, koulussa ja kirkossa niin, että naisilla on erityistehtävänsä tuotantotoiminnassa ja hallinnossa.

71:8.11 (807.7) 9. Orjuuttavan raadannan poistaminen koneiden keksimisen myötä, ja siitä seuraavan koneiden aikakauden hallinta.

71:8.12 (807.8) 10. Murteiden hävittäminen – yleismaailmallisen kielen voittokulku.

71:8.13 (807.9) 11. Sotimisen lopettaminen – kansallisten ja rodullisten erimielisyyksien oikeuskäsittely kokonaisen mantereen kattavissa kansakuntien tuomioistuimissa, joita johtaa planeetan korkein tuomioistuin. Tämän jäseniksi puolestaan kutsutaan automaattisesti mannertuomioistuinten määräajan jälkeen eroavat puheenjohtajat. Mannertuomioistuimilla on oikeudellinen valta, maailmantuomioistuin on neuvoa-antava – moraalinen tuomioistuin.

71:8.14 (807.10) 12. Maailmanlaajuinen viisaudentavoittelun käytäntö – filosofian jalustalle nostaminen. Maailmanuskonnon kehittyminen, mikä jo enteilee planeetan siirtymistä valon ja elämän aikakauden ensivaiheisiin.

71:8.15 (807.11) Nämä ovat edistyksellisen hallitusjärjestelmän perusedellytykset sekä ihannevaltion tunnusmerkit. Urantia on kaukana näiden ylevien ihanteiden todeksitulosta, mutta sivistyneet rodut ovat tässä suhteessa jo päässeet alkuun – ihmiskunta on matkalla kohti korkeampia kehityksen päämääriä.

71:8.16 (807.12) [Laadittu Nebadonin erään Melkisedekin toimeksiannosta.]

Luku 72

Erään naapuriplaneetan hallitusjärjestelmä

72:0.1 (808.1) LANAFORGEN luvalla ja Edentian Kaikkein Korkeimpien suostumuksella minut on valtuutettu kertomaan jotakin eräällä Satanian järjestelmään kuuluvalla, melko läheisellä planeetalla elävän kaikkein edistyneimmän ihmisrodun yhteiskunnallisesta, moraalisesta ja poliittisesta elämästä.

72:0.2 (808.2) Kaikista Luciferin kapinaan osallistumisen takia eristetyistä Satanian maailmoista tämä planeetta muistuttaa kokemansa historian osalta mitä likeisimmin Urantiaa. Näiden kahden sfäärin samankaltaisuus epäilemättä selittää, miksi lupa tämän epätavallisen selonteon esittämiseen myönnettiin, sillä on erittäin harvinaista, että järjestelmänhallitsijat antavat luvan tehdä jollakin planeetalla selkoa jonkin toisen planeetan asioista.

72:0.3 (808.3) Urantian tavoin tämänkin planeetan johti harhaan sen oman Planeettaprinssin Luciferin kapinan yhteydessä osoittama petturuus. Sille annettiin Aineellinen Poika, pian sen jälkeen kun

Aatami oli saapunut Urantialle, ja tämä Poika rikkoi hänkin sopimuksensa, ja planeetta jäi eristyksiin, sillä Hallinnollista Poikaa ei ole milloinkaan annettu sen kuolevaisrotujen keskuuteen.

1. Mannerkansakunta

72:1.1 (808.4) Kaikista näistä planeettaa kohdanneista vaikeuksista huolimatta siellä on erillisellä, suunnilleen Australian kokoisella mantereella kehittymässä varsin korkeatasoinen sivilisaatio. Tämän kansakunnan jäseniä on noin 140 miljoonaa. Mantereen väestö on sekoittunutta rotua, valtaosaltaan sinistä ja keltaista, jossa violetin osuus on hiukan suurempi kuin on Urantian niin kutsutussa valkoisessa rodussa. Nämä eri rodut eivät ole vielä täysin sekoittuneet, mutta ne harjoittavat veljellisistä kanssakäymistä ja tulevat varsin tyydyttävästi toimeen keskenään. Elinajan keskimääräinen pituus tällä mantereella on nyt yhdeksänkymmentä vuotta, viisitoista prosenttia pitempi kuin minkään muun planeetalla elävän kansan elinikä.

72:1.2 (808.5) Tämän kansakunnan tuotantokoneisto nauttii eräästä suuresta edusta, joka johtuu mantereen ainutlaatuisesta pinnanmuodostuksesta. Korkeat vuoret, joilla sataa rankasti kahdeksan kuukautta vuodesta, sijaitsevat aivan maan keskellä. Nämä luonnonolosuhteet suosivat vesivoiman käyttöä ja helpottavat suuresti mantereen kuivemman, läntisen neljänneksen kastelua.

72:1.3 (808.6) Nämä ihmiset ovat omavaraisia. Toisin sanoen he voivat tulla toimeen määräämättömän ajan tuomatta maahan mitään ympäröivien kansojen tuotteita. Heillä on luonnonvaroja yltäkylläisesti, ja he ovat oppineet tieteellisin keinoin korvaamaan välttämättömyystarvikkeiden osalta esiintyvät puutteet. He käyvät vilkasta kotimaankauppaa, mutta heidän ulkomaankauppansa on vähäistä, mikä johtuu heidän vähemmän edistyneiden naapuriensa yleisestä vihamielisyydestä.

72:1.4 (808.7) Yleisesti ottaen tämä mannerkansa seurasi tuon planeetan kehityksen kulkua: Kehitys heimoasteelta voimakkaiden hallitsijoiden ja kuninkaiden ilmaantumiseen kesti tuhansia vuosia. Yksinvaltaisten monarkkien jälkeen seurasi monia erilaisia hallitusmuotoja: epäonnistuneita tasavaltoja, kommuunivaltioita; ja diktaattoreita tuli ja meni loputtomana virtana. Kehitys jatkui tällaisena, kunnes noin viisisataa vuotta sitten erään poliittisen kuohuntakauden aikana yksi kansakunnan voimakkaan diktaattori-triumviraatin jäsenistä koki mielenmuutoksen. Hän tarjoutui luopumaan vallasta sillä ehdolla, että toinen hänen hallitsijatoveristaan, kahdesta muusta kehnompi, myös luopuisi diktaattorinvallastaan. Mantereen hallitsijanvalta joutui näin yhden hallitsijan käsiin. Yhdistynyt valtio edistyi vahvan monarkkisen hallinnon alaisuudessa yli sata vuotta, jona aikana kehittyi mestarillinen vapauden peruskirja.

72:1.5 (809.1) Sittemmin tapahtunut siirtyminen monarkiasta edustukselliseen hallitustapaan sujui asteittain. Kuninkaat jäivät pelkiksi sosiaalisiksi tai tunneperäisiksi keulakuviksi, ja sitten kun

hallitsijasuvulla ei enää ollut miespuolista perijää, he poistuivat näyttämöltä lopulta kokonaan. Nykyinen tasavalta on nyt ollut olemassa tasan kaksisataa vuotta, jona aikana on tapahtunut jatkuvaa edistystä kohti sitä hallitusjärjestelmää, josta seuraavassa kerrotaan, ja viimeisimmät saavutukset talouselämän ja politiikan saralta ovat viimeksi kuluneen vuosikymmenen satoa.

2. Poliittinen järjestelmä

72:2.1 (809.2) Tällä mannerkansalla on nyt edustuksellinen hallitusjärjestelmä, ja valtakunnallinen pääkaupunki sijaitsee keskellä mannerta. Keskushallitus muodostuu sadan verrattain itsenäisen osavaltion vahvasta liittovaltiosta. Nämä osavaltiot valitsevat kuvernöörinsä ja lainsäätäjänsä kymmeneksi vuodeksi kerrallaan, eikä kukaan ole valittavissa uudelleen. Kuvernöörit nimittävät osavaltioiden tuomarit näiden elinajaksi, ja nimityksen vahvistavat osavaltioiden lainsäädäntäelimet, joihin kuuluu yksi edustaja kutakin sataatuhatta kansalaista kohti.

72:2.2 (809.3) Suurkaupunkien hallintojärjestelmiä on kaupungin koosta riippuen viittä eri tyyppiä, mutta missään kaupungissa ei saa olla enempää kuin miljoona asukasta. Kaiken kaikkiaan nämä kaupunkien hallintojärjestelmät ovat hyvin yksinkertaisia, suoraan toimivia ja kustannuksiltaan edullisia. Korkeinta tyyppiä edustavat kansalaiset pyrkivät innokkaasti kaupunginhallinnon harvalukuisiin virkoihin.

72:2.3 (809.4) Liittovaltion hallitusjärjestelmään kuuluu kolme tasavertaista hallinnonhaaraa: toimeenpaneva, lakiasäätävä ja oikeudellinen haara. Liittovaltion toimeenpanopäällikkö valitaan joka kuudes vuosi yleisissä alueellisissa vaaleissa. Häntä ei voida valita uudelleen muutoin kuin vähintään seitsemänkymmenenviiden osavaltion lainsäädäntäelimen anomuksesta, jonka anomuksen takana ovat myös asianomaiset osavaltiokuvernöörit, ja silloinkin vain yhdeksi kaudeksi. Hänen neuvonantajanaan toimii ylikabinetti, johon kuuluvat kaikki elossa olevat entiset toimeenpanopäälliköt.

72:2.4 (809.5) Lainsäädännällinen vallanelin koostuu kolmesta kamarista:

72:2.5 (809.6) 1. *Ylähuoneen* valitsevat teollisuuden työntekijät, ammatinharjoittajat, maatalous- ja muut työläiset, jotka antavat äänensä sen mukaan, mikä on heidän taloudellinen tehtävänsä.

72:2.6 (809.7) 2. *Alahuoneen* valitsevat ne tietyt yhteiskunnan organisaatiot, jotka kattavat sellaiset yhteiskunnalliset, poliittiset ja filosofiset ryhmät, jotka eivät kuulu tuotantoelämän eivätkä vapaiden ammattien piiriin. Kaikki hyvämaineiset kansalaiset osallistuvat kummankin edustajaluokan valintaan, mutta heidät ryhmitellään eri tavoin riippuen siitä, koskeeko vaali ylä- vaiko alahuonetta.

72:2.7 (809.8) 3. *Kolmanteen huoneeseen* – vanhempien valtiomiesten huoneeseen – kuuluu yhteiskunnallisen palvelun veteraaneja, ja sen jäseninä on monia ansioituneita henkilöitä, joiden ehdollepanon suorittavat toimeenpanopäällikkö, alueelliset (liittovaltiotasoa

alemmat) toimeenpanopäälliköt, korkeimman oikeuden päällikkö ja kummankin muun lakiasäätävän huoneen johtavat viranhaltijat. Tämän ryhmän jäsenmäärä on korkeintaan sata, ja sen jäsenet valitaan vanhempien valtiomiesten oman enemmistön päätöksellä. Jäsenyys on elinikäinen, ja aina kun paikkoja avautuu, on eniten ääniä saanut ehdokaslistalla oleva henkilö sen jälkeen tullut asianmukaisesti valituksi. Tämän elimen toimiala on puhtaasti neuvoa-antava, mutta se vaikuttaa voimakkaasti yleiseen mielipiteeseen, ja sen arvovalta ohjaa kaikkia valtiovallan elimiä.

72:2.8 (810.1) Varsin suuren osan liittovaltion hallintotyöstä suorittavat kymmenen alueellista (liittovaltiotasoa alempana olevaa) viranomaista, joista kukin on kymmenen osavaltion yhdessä muodostama. Nämä alueelliset elimet ovat yksinomaan toimeenpanevia ja hallinnollisia; niillä ei ole lainsäädännällisiä eikä oikeudellisia tehtäviä. Kymmenen alueellista toimeenpanopäällikköä ovat liittovaltion toimeenpanopäällikön henkilökohtaisesti nimittämiä, ja heidän virkakautensa käy yksiin hänen oman virkakautensa kanssa – ja on siis kuusi vuotta. Liittovaltion korkein oikeus hyväksyy näiden kymmenen alueellisen toimeenpanijan nimityksen, ja vaikka heitä ei voida nimittää uudelleen, eroavasta toimeenpanopäälliköstä tulee automaattisesti hänen seuraajansa työtoveri ja neuvonantaja. Muutoin nämä aluepäälliköt valitsevat itse oman hallintovirkailijoiden kabinettinsa.

72:2.9 (810.2) Tämän kansan oikeudellisia asioita hoitaa kaksi suurta tuomioistuinjärjestelmää: yleisoikeudet ja sosiaalistaloudelliset tuomioistuimet. Yleisoikeudet toimivat seuraavilla kolmella tasolla:

72:2.10 (810.3) 1. *Alioikeudet* kaupunkien ja muiden paikallisten alueiden oikeudenkäyttöä varten; niiden päätöksistä voidaan valittaa korkeisiin osavaltiotuomioistuimiin.

72:2.11 (810.4) 2. *Osavaltioiden korkeimmat oikeudet;* niiden päätökset ovat lopullisia kaikissa asioissa, jotka eivät koske liittohallitusta tai kansalaisten oikeuksien tai vapauksien vaarantamista. Alueellisilla toimeenpanopäälliköillä on valta viedä mikä tahansa asia heti liittovaltion korkeimman oikeuden käsittelyyn.

72:2.12 (810.5) 3. *Liittovaltion korkein oikeus* – ylin tuomioistuin valtakunnallisten kiistojen ja osavaltioiden oikeusistuimista tulevien valitusjuttujen käsittelyä varten. Tämän korkeimman oikeuden muodostavat kaksitoista miestä, jotka ovat yli neljänkymmenen, mutta alle seitsemänkymmenenviiden vuoden ikäisiä ja jotka ovat palvelleet kaksi vuotta tai kauemmin jossakin osavaltiotuomioistuimessa. Heidät on nimittänyt tähän korkeaan asemaan ylin toimeenpanopäällikkö ylikabinetin ja lakiasäätävän kokouksen kolmannen kamarin enemmistön suostumuksella. Tämän korkeimman oikeusasteen päätökset tehdään vähintään kahden kolmasosan äänestenenemmistöllä

72:2.13 (810.6) Sosiaalis-taloudelliset tuomioistuimet toimivat seuraavissa kolmessa jakautumassa:

72:2.14 (810.7) 1. *Vanhempain tuomioistuimet*, jotka toimivat koti- ja sosiaalijärjestelmän lainsäädännällisten ja toimeenpanevien elinten yhteydessä.

72:2.15 (810.8) 2. *Opetusalan tuomioistuimet* – oikeuselimet, jotka ovat yhteydessä osavaltioiden ja alueiden koulujärjestelmiin ja jotka toimivat opetushallintokoneiston toimeenpanevien ja lainsäädännällisten elinten yhteydessä.

72:2.16 (810.9) 3. *Elinkeinoelämän tuomioistuimet* – oikeudenkäyttötuomioistuimet, joille on annettu täydet valtuudet selvittää kaikki taloudelliset riita-asiat.

72:2.17 (810.10) Liittovaltion korkein oikeus ei tee päätöksiä sosiaalis-taloudellisissa asioissa muutoin kuin valtakunnalliseen hallitusjärjestelmään kuuluvan lainsäädäntäelimen kolmannen – vanhempien valtiomiesten – kamarin kolmen neljäsosan enemmistöllä tekemän päätöksen perusteella. Muussa tapauksessa kaikki vanhempain, opetusalan ja elinkeinoelämän tuomioistuinten tekemät päätökset ovat lopullisia.

3. Kotielämä

72:3.1 (811.1) Tällä mantereella on lainvastaista kahden perheen asua saman katon alla. Ja koska yhteiset asuinrakennukset on julistettu laittomiksi, useimmat kerrostalotyyppiset rakennukset on purettu. Mutta naimattomat asuvat edelleen kerhoissa, hotelleissa ja muissa

yhteisasunnoissa. Pienimmän sallitun asuntotontin maa-alan on oltava vähintään neljä ja puoli tuhatta neliömetriä. Kaikki maa- ja muu omaisuus, jota käytetään kodin tarpeisiin, on verotonta, ellei se ylitä pienintä sallittua asuntotontin kokoa yli kymmenkertaisesti.

72:3.2 (811.2) Tämän kansan kotielämä on viimeksi kuluneen vuosisadan kuluessa kohentunut huomattavasti. Vanhempain – sekä isien että äitien – osallistuminen lastenkasvatuksen vanhempainkouluissa annettavaan opetukseen on pakollista. Myös ne maanviljelijät, jotka asuvat pienissä maaseudun kylissä, suorittavat tämän tehtävän kirjekurssina ja käyvät lähimmässä keskuksessa saamassa suullista opetusta kerran kymmenessä päivässä – eli joka toinen viikko, sillä heidän viikkonsa on viisipäiväinen.

72:3.3 (811.3) Kussakin perheessä on keskimäärin viisi lasta, ja lapset ovat vanhempiensa – tai mikäli toinen tai molemmat vanhemmat kuolevat, vanhempain tuomioistuimen määräämien holhoojien – täydessä valvonnassa. Täysorvon holhoojaksi määräämistä pidetään minkä tahansa perheen kohdalla suurena kunnianosoituksena. Vanhempain keskuudessa järjestetään kilpailumuotoisia tutkintoja, ja orpo annetaan siihen kotiin, jonka vanhemmat osoittavat omaavansa parhaat vanhemman ominaisuudet.

72:3.4 (811.4) Nämä ihmiset pitävät kotia sivilisaationsa perusinstituutiona. Lapsen odotetaan saavan kotona vanhemmiltaan arvokkaimman osan opetuksestaan ja luonteen kouliintumisesta, ja isät omistavat lastenhoidolle lähes yhtä paljon huomiota kuin äiditkin.

72:3.5 (811.5) Lapset saavat kaiken sukupuolivalistuksen kotona vanhemmiltaan tai lainmukaisilta holhoojilta. Opettajat tarjoavat lepotaukojen aikana koulujen työpajoissa moraalista opetusta, mutta näin ei ole uskonnonopetuksen laita, josta ollaan sitä mieltä, että se on vain vanhemmille kuuluva etuoikeus, sillä uskontoa pidetään erottamattomana osana kotielämää. Puhtaasti uskonnollista opetusta annetaan julkisesti vain filosofian temppeleissä, sillä Urantian kirkkojen kaltaisia, yksinomaan uskonnollisia laitoksia ei tämän kansan keskuuteen ole kehittynyt. Heidän filosofiansa mukaan uskonto on pyrkimystä Jumalan tuntemiseen ja rakkauden osoittamista lähimmäisilleen heitä palvelemalla, mutta tämä ei ole tyypillistä puhuttaessa tämän planeetan muiden kansakuntien uskonnollisesta asemasta. Uskonto on näiden ihmisten keskuudessa niin tyystin perhepiirin asia, ettei heillä ole mitään julkisia tiloja, jotka olisivat yksinomaisesti uskonnollisille kokouksille tarkoitettuja. Poliittisessa mielessä kirkko ja valtio ovat – niin kuin urantialaisilla on tapana sanoa – täysin erillään, mutta uskonnon ja filosofian välillä ilmenee omalaatuista päällekkäisyyttä.

72:3.6 (811.6) Vielä kaksikymmentä vuotta sitten hallitus valvoi hengellisiä opettajia (joita voidaan verrata Urantian pastoreihin), jotka tietyin määräajoin vierailivat kussakin perheessä kuulustelemassa lapsia varmistuakseen siitä, että nämä olivat saaneet asiaankuuluvaa opetusta vanhemmiltaan. Nykyisin nämä hengelliset neuvojat ja kuulustelijat ovat hiljan perustetun Hengellisen Edistyksen Säätiön, vapaaehtoisin lahjoituksin ylläpidetyn laitoksen, valvonnassa. On mahdollista, että tämä

instituutio kehittyy nykyisestään vasta Paratiisin Hallinnollisen Pojan saapumisen jälkeen.

72:3.7 (811.7) Lapset pysyvät oikeudellisessa mielessä vanhempiensa alaisuudessa siksi, kunnes he täyttävät viisitoista vuotta, jolloin järjestetään ensimmäinen vihkimys kansalaisvelvollisuuksiin. Sen jälkeen näille ikäryhmille järjestetään joka viides vuosi viitenä peräkkäisenä ajanjaksona samanlaisia julkisia harjoituksia. Tällöin heidän velvollisuuksiaan omia vanhempiaan kohtaan supistetaan, samalla kun he ottavat kantaakseen uusia kansalais- ja yhteiskunnallisia velvollisuuksia valtiota kohtaan. Äänioikeus saavutetaan kahdenkymmenen vuoden iässä, oikeus ilman vanhempien suostumusta tapahtuvaan avioliiton solmimiseen saadaan vasta kahdenkymmenenviiden vuoden iässä, ja lasten on kolmekymmentä täytettyään lähdettävä kotoa.

72:3.8 (812.1) Avioliitto- ja avioerolait ovat yhdenmukaiset koko valtakunnassa. Avioliittoa alle kahdenkymmenen vuoden iässä – ennen kansalaisoikeuksien saavuttamista – ei sallita. Avioliittolupa myönnetään vasta vuoden pituisen kuulutusajan jälkeen, ja sitten kun sekä morsian että sulhanen esittävät todistuksen, joka osoittaa heidän vanhempainkouluissa saaneen asiaankuuluvaa opetusta avioelämän velvollisuuksista.

72:3.9 (812.2) Avioerosäännökset ovat jonkin verran löyhät, mutta vanhempain tuomioistuimen avioeropäätös voidaan antaa vasta vuoden kuluttua hakemuksen jättämisestä, ja vuosi on tällä planeetalla huomattavasti pitempi kuin Urantialla. Vapaamielisistä

avioerolaeista huolimatta avioerojen suhteellinen osuus on vain kymmenesosa vastaavasta Urantian sivistyneiden rotujen luvusta.

4. Opetusjärjestelmä

72:4.1 (812.3) Tämän kansakunnan opetusjärjestelmä perustuu yliopistoa edeltävässä vaiheessa pakollisuuteen ja yhteisopetukseen, ja oppilas osallistuu siihen viisivuotiaasta kahdeksantoistavuotiaaksi. Nämä koulut eroavat suuresti Urantian kouluista. Mitään luokkahuoneita ei ole, ja vain yhtä ainetta opiskellaan kerrallaan. Ensimmäisten kolmen vuoden jälkeen kaikista oppilaista tulee apulaisopettajia, jotka ohjaavat opinnoissaan alempana olevia. Kirjoja käytetään vain siinä määrin kuin niistä saadaan tietoa, joka auttaa koulun työpajoissa ja koulun maatilalla ilmenevien pulmien ratkaisemisessa. Suuri osa mantereella käytetyistä huonekaluista samoin kuin monet mekaaniset koneet – meneillään on suuri keksintöjen ja koneellistumisen aikakausi – tuotetaan näissä pajoissa. Jokaisen työpajan lähistöllä on käsikirjasto, jossa opiskelija voi etsiä tietoa asianomaisista hakuteoksista. Maanviljelyä ja puutarhanhoitoa opetetaan myös koko opiskeluajan niillä laajoilla maatiloilla, joita on jokaisen koulun yhteydessä.

72:4.2 (812.4) Vajaamielisille annetaan koulutusta vain maanviljelyssä ja karjanhoidossa, ja heidät otetaan eliniäkseen erityisten turvasiirtoloiden huostaan. Siellä heidät pidetään sukupuolen

mukaan erillään, jotta estettäisiin suvunjatkaminen, sellainen nimittäin evätään kaikilta epänormaaleilta. Nämä rajoitustoimet ovat olleet voimassa seitsemänkymmentäviisi vuotta. Vanhempain tuomioistuimet tekevät päätökset huostaanotosta.

72:4.3 (812.5) Kaikki pitävät vuosittain kuukauden pituisen loman. Yliopistoa edeltävät koulut ovat toiminnassa yhdeksän kuukautta kymmenkuukautisesta vuodesta, ja loma vietetään vanhempien tai ystävien seurassa matkustellen. Matkailu on osa aikuiskasvatusohjelmaa, joka jatkuu koko eliniän. Ja tästä aiheutuvien kulujen kattamiseen tarvittavat varat kerätään samoin menetelmin kuin vanhuusvakuutuksen varat.

72:4.4 (812.6) Neljännes kouluajasta käytetään leikkimiseen – kilpaurheiluun – ja oppilaat etenevät näissä kilpailuissa paikallisista osavaltioittaisten ja alueellisten kilpailujen kautta valtakunnallisiin taidon ja kyvykkyyden koetuksiin. Niin ikään puhetaidon ja musiikin alalla samoin kuin tieteessä ja filosofiassa järjestettävät kilpailut ovat opiskelijain mielenkiinnon kohteina alemmilta lähipiirin tasoilta aina valtakunnallisista kunnianosoituksista käytäviin kilpailuihin saakka.

72:4.5 (812.7) Koulujen hallinto on toisinto liittovaltion hallinnosta kolmine tasa-arvoisine hallinnonhaaroineen niin, että opetushenkilökunta toimii kolmantena eli neuvoa-antavana lainsäädäntäelimenä. Opetuksen päätavoitteena tällä mantereella on tehdä jokaisesta oppilaasta omasta toimeentulostaan huolehtiva kansalainen.

72:4.6 (813.1) Jokainen kahdeksantoistavuotiaana peruskoulusta valmistuva lapsi on ammattitaitoinen käsityöläinen. Sitten alkaa kirjojen opiskelu ja erityistietojen hankinta joko aikuiskouluissa tai yliopistoissa. Kun lahjakas opiskelija selviytyy opinnoistaan ennen määräaikaa, hänelle myönnetään ajallinen ja rahallinen stipendi, jonka turvin hän saa suorittaa jonkin itse suunnittelemansa mieluisan tutkimustyön. Koko opetusjärjestelmä on suunniteltu sitä silmällä pitäen, että yksilö saisi riittävästi koulutusta.

5. Tuotantotoiminnan organisaatio

72:5.1 (813.2) Tämän kansan tuotantoelämässä vallitseva tilanne on kaukana heidän ihanteistaan; pääomalla ja työvoimalla on yhä keskinäisiä hankauksiaan, mutta molemmat alkavat sopeutua vilpitöntä yhteistyötä merkitseviin menettelytapoihin. Tällä ainutlaatuisella mantereella yhä useammista työntekijöistä tulee tuotannollisten yritysten osakkaita; jokainen järkevä työntekijä on vähin erin muuttumassa pienkapitalistiksi.

72:5.2 (813.3) Yhteiskunnalliset eturistiriidat ovat helpottumassa, ja hyvä tahto on samaa tahtia kasvamassa. Mitään vakavia taloudellisia ongelmia ei aiheutunut orjuuden lakkauttamisesta (yli sata vuotta sitten), sillä tämä järjestely toteutettiin asteittain niin, että vuosittain vapautettiin kaksi prosenttia orjista. Mentaalisista, moraalisista ja fyysisistä testeistä tyydyttävästi selvinneille orjille myönnettiin kansalaisoikeus. Monet näistä etevimmistä orjista olivat sotavankeja

tai näiden lapsia. Noin viisikymmentä vuotta sitten he karkottivat viimeiset alemmantasoiset orjansa, ja aivan viime aikoina he ovat ottaneet tehtäväkseen harventaa rappeutuneiden ja turmeltuneiden väestöluokkiensa rivejä.

72:5.3 (813.4) Nämä ihmiset ovat äskettäin kehittäneet uusia menetelmiä elinkeinoelämässä esiintyvien erimielisyyksien sovittelemiseksi ja taloudellisten väärinkäytösten oikaisemiseksi. Sanotut menetelmät merkitsevät huomattavaa parannusta verrattuna heidän aikaisempiin keinoihinsa vastaavien ongelmien selvittämiseksi. Väkivalta on julistettu laittomaksi niin henkilökohtaisten kuin tuotantoelämänkin erimielisyyksien ratkaisukeinona. Palkat, voitot ja muut taloudelliset ongelmat eivät ole tiukasti säädeltyjä, mutta yleisesti ottaen niitä valvovat tuotantoelämän lakiasäätävät elimet, kun kaikki elinkeinoelämän piirissä syntyvät kiistat taas ratkaistaan elinkeinoelämän tuomioistuimissa.

72:5.4 (813.5) Elinkeinoelämän tuomioistuimilla on ikää kolmekymmentä vuotta, mutta ne toimivat varsin tyydyttävästi. Alalla tapahtunut uusin kehitys edellyttää, että tuomioistuinten on vastedes pidettävä ohjenuoranaan sitä, että taloudellisesta toiminnasta saatava lainmukainen korvaus jakaantuu kolmeen osaan:

72:5.5 (813.6) 1. Laillinen määrä korkoa sijoitetulle pääomalle.

72:5.6 (813.7) 2. Kohtuullinen palkkio tuotantotoiminnan käyttöön otetusta asiantuntemuksesta.

72:5.7 (813.8) 3. Oikeudenmukainen ja tasapuolinen palkka työvoiman käytöstä.

72:5.8 (813.9) Nämä korvaukset on suoritettava sopimuspohjaisesti, tai mikäli tuotantolaitoksen tuotto uhkaa vähetä, nekin supistuvat väliaikaisesti samassa suhteessa. Ja sen jälkeen on kaikki tuotot, jotka ylittävät nämä kiinteät korvaukset, katsottava osingoiksi, ja ne on jaettava määräsuhteessa kaikkien kolmen lohkon – pääoman, asiantuntemuksen ja työvoiman – kesken.

72:5.9 (813.10) Alueelliset toimeenpanopäälliköt tarkistavat ja määräävät joka kymmenes vuosi tuotannollisen työn lainmukaisen tuntimäärän. Teollisuudessa on nyt käytössä viisipäiväinen viikko, josta neljä päivää tehdään työtä ja yksi rentoudutaan. Nämä ihmiset työskentelevät kuusi tuntia kunakin arkipäivänä ja opiskelijoiden tavoin yhdeksän kuukautta vuoden kymmenestä kuukaudesta. Loma käytetään tavallisesti matkustelemiseen, ja vasta hiljattain kehittyneiden uusien kuljetusmuotojen ansiosta koko kansa on innostunut matkustamaan. Ilmasto on matkailun kannalta suotuisaa noin kahdeksan kuukautta vuodessa, ja kansa ottaa parhaalla mahdollisella tavalla vaarin tilaisuuksistaan.

72:5.10 (813.11) Kaksisataa vuotta sitten voitontavoittelu oli täysin vallitsevana vaikuttimena elinkeinoelämässä, mutta nykyisin ovat muut ja korkeammat liikkeelle panevat voimat sitä nopeassa tahdissa syrjäyttämässä. Kilpailu on tällä mantereella ankaraa, mutta se on jo paljolti siirtynyt pois elinkeinoelämän piiristä ruumiillisten

suoritusten, käden taitojen, tieteellisen ponnistelun ja älyllisen voimainmittelyn alueelle. Kilpailu on mitä suurimmassa määrin vallalla yhteiskunnallisen palvelun ja hallinnollisten tehtävien uskollisen suorittamisen alalla. Tämän kansan keskuudessa julkishallinnon palvelutehtävistä on hyvää vauhtia tulossa se kohde, johon kunnianhimo pääasiassa suunnataan. Mantereen rikkain mies työskentelee kuusi tuntia päivässä konepajansa konttorissa ja kiiruhtaa sitten paikalliseen valtiomiestaidon kouluun, jossa hän pyrkii hankkimaan pätevyyden julkisen hallinnon tehtäviin.

72:5.11 (814.1) Työnteko on tällä mantereella käymässä entistäkin kunnioitetummaksi, ja kaikki yli kahdeksantoistavuotiaat työkykyiset kansalaiset työskentelevät joko kotona ja maatiloilla, jossakin tunnustetussa teollisuusyrityksessä, julkisissa työkohteissa – joihin sijoitetaan tilapäistyöttömät – tai sitten pakkotyöläisten joukossa kaivoksissa.

72:5.12 (814.2) Näissä ihmisissä alkaa jo ilmetä myös uudenlaista yhteiskunnallista inhon tunnetta – inhoa sekä joutilaisuutta että ansaitsematonta varallisuutta kohtaan. He ovat hitaasti mutta varmasti saamassa yliotteen koneistaan. Aikanaan hekin taistelivat poliittisen kahleettomuuden ja myöhemmin taloudellisen vapauden puolesta. Nyt he ovat astumassa aikaan, jolloin he voivat nauttia molemmista, samalla kun he sen lisäksi alkavat antaa arvoa hyvin ansaitulle vapaa-ajalleen, jonka itse kukin voi omistaa entistä laajempaan itsensä toteuttamiseen.

6. Vanhuusvakuutus

72:6.1 (814.3) Tämä kansa pyrkii nyt päättäväisesti siihen, että itsekunnioituksen hävittävä köyhäinapu korvataan omanarvontunnon säilyttävillä valtion takaamilla vanhuuseläkevakuutuksilla. Tämä kansakunta tarjoaa jokaiselle lapselle opetuksen ja jokaiselle ihmiselle työpaikan, siksi se voi menestyksellisesti rakentaa tällaisen vakuutusjärjestelmän sairaiden ja vanhusten turvaksi.

72:6.2 (814.4) Tämän kansan keskuudessa on kaikkien henkilöiden luovuttava ansiotoiminnasta kuudenkymmenenviiden vuoden iässä, elleivät he saa valtion työvoimavaltuutetulta lupaa, joka oikeuttaa heidät pitämään työpaikkansa seitsemänkymmenen vuoden ikään asti. Sanottu ikärajoitus ei koske hallituksen virkamiehiä eikä filosofeja. Fyysisesti vajaakykyiset tai pysyvästi vammautuneet voivat aluehallituksen eläkevaltuutetun vahvistaman tuomioistuinpäätöksen nojalla päästä eläkkeelle minkä ikäisinä hyvänsä.

72:6.3 (814.5) Vanhuuseläkkeisiin saadaan varat neljästä lähteestä:

72:6.4 (814.6) 1. Liittohallitus määrää yhden päivän ansiot luovutettaviksi kuukausittain tähän tarkoitukseen; ja tässä maassahan kaikki tekevät työtä.

72:6.5 (814.7) 2. Testamentit – monet varakkaat kansalaiset jättävät varoja tähän tarkoitukseen.

72:6.6 (814.8) 3. Valtion kaivoksissa tehtävän pakkotyön tuotto. Sen jälkeen kun pakkotyöläiset ovat maksaneet ylläpitonsa ja siirtäneet erilleen omat eläkemaksunsa, kaikki heidän työstään kertyneet ylijäävät voitot luovutetaan tähän eläkerahastoon.

72:6.7 (814.9) 4. Tulot luonnonvaroista. Liittovaltion hallitus pitää hallussaan tämän mantereen kaikkia luonnonvaroja, jotka katsotaan yhteiskunnalliseksi varannoksi, ja niistä kertyvät tulot käytetään sosiaalisiin tarkoituksiin, kuten tautien ehkäisemiseen, nerojen kouluttamiseen sekä erittäin lupaavien henkilöiden opiskelun kustantamiseen valtiomiestaidon kouluissa. Toinen puoli luonnonvaratuloista menee vanhuuseläkerahastoon.

72:6.8 (814.10) Vaikka osavaltioittaiset ja alueelliset vakuutussäätiöt tarjoavatkin monimuotoista vakuutusturvaa, vanhuuseläkkeistä huolehtii kuitenkin yksinomaan liittohallitus kymmenen alueellisen viranomaisen kautta.

72:6.9 (814.11) Näitä valtion rahastoja on jo pitkään hoidettu rehellisesti. Maanpetoksen ja murhan jälkeen seuraavat tuomioistuinten käyttämässä rangaistusasteikossa ankarimpina rangaistukset julkisen luottamuksen pettämisestä. Yhteiskunnallista ja poliittista petollisuutta pidetään nykyisin kaikista rikoksista katalimpana.

7. Verotus

72:7.1 (815.1) Liittovaltion hallitus on holhoavainen vain huolehtiessaan vanhuuseläkkeistä sekä vaaliessaan neroutta ja luovaa omintakeisuutta. Osavaltiohallitukset pitävät hieman enemmän huolta yksityisestä kansalaisesta, kun paikallishallitukset puolestaan ovat huomattavasti holhoavampia eli sosialistisempia. Kaupunki (tai jokin sen hallinnonhaara) huolehtii sellaisista asioista kuin terveydenhoidosta, puhtaanapidosta, rakennusmääräyksistä, kaupungin kaunistamisesta, vesihuollosta, valaistuksesta, lämmityksestä, virkistäytymisestä, musiikista ja liikenneyhteyksistä.

72:7.2 (815.2) Koko tuotantotoiminnan piirissä ensisijainen huomio kiinnitetään terveyteen. Jotkin fyysisen hyvinvoinnin osa-alueet katsotaan teollisuuden ja yhteiskunnan etuoikeuksiksi, mutta yksilön ja perheen terveydelliset ongelmat ovat pelkästään henkilökohtaisia asioita. Hallituksen tarkoituksena on puuttua yhä vähemmän niin terveydenhoidollisiin kuin kaikkiin muihinkin puhtaasti henkilökohtaisiin asioihin.

72:7.3 (815.3) Kaupungeilla ei ole verotusoikeutta, eivätkä ne voi velkaantua. Ne saavat valtion kassasta asukasluvun mukaiset määrärahat, ja niiden on täydennettävä näitä tuloja yhteiskunnan omistuksessa olevista yrityksistä saamillaan tuloilla sekä erilaisten kaupallisten yritysten toimilupamaksuilla.

72:7.4 (815.4) Yhdysliikennepalvelut, jotka tekevät järkeväksi siirtää kaupunkien rajoja huomattavastikin kauemmas, ovat kaupunkien hallinnassa. Palontorjunta- ja vakuutusrahastot ylläpitävät kaupunkien palolaitoksia, ja kaikki rakennukset niin kaupungeissa

kuin maaseudullakin ovat tulenkestäviä – ovat olleet jo yli seitsemänkymmentäviisi vuotta.

72:7.5 (815.5) Mitään kaupunkien palkkaamia järjestyksenvalvojia ei ole olemassa, vaan poliisivoimia ylläpitävät osavaltiohallitukset. Tämän laitoksen henkilöstö värvätään lähes yksinomaan kaksikymmentäviisi–viisikymmenvuotiaitten naimattomien miesten keskuudesta. Useimmat osavaltiot kantavat melko raskasta poikamiesveroa. Se jätetään perimättä kaikilta niiltä miehiltä, jotka liittyvät osavaltioiden poliisivoimiin. Keskitasoisessa osavaltiossa poliisivoimat ovat nyt vahvuudeltaan vain kymmenesosa siitä, mitä ne olivat viisikymmentä vuotta sitten.

72:7.6 (815.6) Näiden sadan verrattain itsenäisen ja suvereenin osavaltion verotusjärjestelmien välillä ei ole paljonkaan yhdenmukaisuutta, sillä taloudelliset ja muut olosuhteet vaihtelevat suuresti mantereen eri osissa. Jokaisen osavaltion perustuslaissa on kymmenen perusmääräystä, joita ei voi muuttaa muutoin kuin liittovaltion korkeimman oikeuden suostumuksella, ja yksi näistä artikloista kieltää perimästä vuoden aikana veroa enempää kuin yhden prosentin minkään omaisuuden arvosta, kuitenkin niin, että asuntotontit ovat sekä kaupungeissa että maaseudulla kokonaan vapaita tästä verosta.

72:7.7 (815.7) Liittovaltion hallitus ei voi ottaa velkaa, ja vaaditaan kansanäänestyksessä annettu kolmen neljäsosan äänten enemmistö ennen kuin osavaltiokaan voi ottaa lainaa muutoin kuin sodankäynnin tarpeita varten. Koska liittohallitus ei voi velkaantua, kansallisella puolustusneuvostolla on sodan syttyessä valtuudet

tarpeen mukaan verottaa osavaltioilta rahaa, miehiä ja kalustoa. Mutta laina-aika ei saa koskaan ylittää kahtakymmentäviittä vuotta.

72:7.8 (815.8) Liittovaltion hallituksen rahoittamiseksi tarvittavat tulot saadaan seuraavista viidestä lähteestä:

72:7.9 (815.9) 1. *Tuontitullit*. Kaikki tuontitavarat ovat tullitariffin alaisia. Tariffin on määrä suojella tämän mantereen elintasoa, joka on planeetan minkään muun kansakunnan elintasoa paljon korkeampi. Nämä tullit asettaa korkein elinkeinoelämän tuomioistuin elinkeinoelämän kongressin kummankin kamarin ratifioitua näiden molempien lainsäädäntäelimien yhteisesti nimittämän talousasiain toimeenpanopäällikön suositukset. Elinkeinoelämän ylähuoneen valitsevat työntekijät, alahuone on pääomapiirien valitsema.

72:7.10 (816.1) 2. *Tekijänpalkkiot*. Liittohallitus rohkaisee kekseliäisyyttä ja omintakeisia aikaansaannoksia kymmenessä aluelaboratoriossa ja auttaa näin kaikentyyppisiä neroja – taiteilijoita, kirjailijoita ja tiedemiehiä – sekä suojelee heidän patenttejaan. Vastapalvelukseksi hallitus perii puolet kaikista tällaisista keksinnöistä ja teoksista realisoituneesta voitosta, olipa kysymys koneista, kirjoista, taideluomuksista, kasveista tahi eläimistä.

72:7.11 (816.2) 3. *Perintövero*. Liittovaltion hallitus perii portaittain kohoavaa perintöveroa yhdestä viiteenkymmeneen prosenttia pesän

määrästä ja muista asiaan vaikuttavista seikoista riippuen.

72:7.12 (816.3) 4. *Sotakalusto*. Valtio ansaitsee melkoisen summan vuokraamalla armeijan ja laivaston kalustoa kaupallisiin tarkoituksiin ja virkistyskäyttöön.

72:7.13 (816.4) 5. *Luonnonvarat*. Milloin luonnonvaroista saatuja tuloja ei kokonaisuudessaan tarvita niihin erityistarkoituksiin, jotka on määritelty liittovaltion peruskirjassa, ne siirretään valtion kassaan.

72:7.14 (816.5) Kansallisen puolustusneuvoston verotuksella keräämiä sotarahastoja lukuun ottamatta liittovaltion määrärahojen käsittely lähtee liikkeelle lakiasäätävästä ylähuoneesta alahuoneen yhtyessä esitykseen; toimeenpanopäällikkö hyväksyy esitykset, ja lopulta satajäseninen liittovaltion budjettikomissio antaa niille lain voiman. Osavaltioiden kuvernöörit asettavat ehdolle tämän komission jäsenet, jotka osavaltioiden lainsäädäntäelimet valitsevat palvelukseen kahdeksikymmeneksineljäksi vuodeksi niin, että joka kuudes vuosi valitaan yksi neljännes. Joka kuudes vuosi tämä elin valikoi äänten kolmen neljäsosan enemmistöllä yhden joukostaan puheenjohtajaksi, ja hänestä tulee samalla liittovaltion rahavaroista vastaava päällikkö.

8. Erikoiskorkeakoulut

72:8.1 (816.6) Kuudennesta yhdeksänteentoista ikävuoteen kestävän pakollisen perustason opetuksen lisäksi ylläpidetään seuraavia erikoiskouluja:

72:8.2 (816.7) 1. *Valtiomiestaidon koulut*. Tällaisia kouluja on kolmea luokkaa: valtakunnallisia, alueellisia ja osavaltiokohtaisia. Kansakunnan julkiset virat on jaettu neljään ryhmään. Ensimmäisen julkisten luottamustehtävien ryhmän kohdalla on kysymys etupäässä valtakunnallisen hallinnon tehtävistä, ja kaikilla tämän ryhmän viranhaltijoilla tulee olla loppututkinto sekä alueellisesta että valtakunnallisesta valtiomiestaidon koulusta. Toisessa virkaryhmässä jostakin kymmenestä alueellisesta valtiotaidon koulusta valmistuneet henkilöt saavat ottaa vastaan poliittisen, vaalissa täytettävän, tai nimityksellä täytettävän viran. Heidän hoidettavikseen annetaan tehtäviä aluehallinnon ja osavaltioiden hallitusten piiristä. Kolmanteen ryhmään kuuluvat osavaltiotason tehtävät, ja näiltä viranhaltijoilta vaaditaan vain osavaltiotasoinen oppiarvo valtiomiestaidossa. Neljänneltä ja viimeiseltä viranhaltijoiden ryhmältä ei edellytetä valtiomiestaidon loppututkintoa, sillä tällaiset toimet ovat pelkästään nimittämällä täytettäviä. Niihin kuuluu avustajien, sihteerien ja teknisluontoisten tehtävien suorittajien vähemmän tärkeitä toimia, joiden suorittajina on valtion hallintotehtävissä palvelevia, monenlaista oppineisuutta edustavia ammattilaisia.

72:8.3 (816.8) Alioikeuksien ja osavaltiotason oikeusistuinten tuomareilla on loppututkinto valtiotaidon osavaltiokouluista. Sosiaalisten, opetusalan ja elinkeinoelämän asioiden

oikeudenkäytöllisten tuomioistuinten tuomareilla on oppiarvo alueellisista kouluista. Liittovaltion korkeimman oikeuden tuomareilla pitää olla loppututkinto kaikista näistä valtiomiestaidon kouluista.

72:8.4 (817.1) 2. *Filosofian koulut*. Nämä koulut toimivat filosofian temppeleiden yhteydessä ja liittyvät julkisena toimintamuotona enemmän tai vähemmän uskontoon.

72:8.5 (817.2) 3. *Tieteelliset laitokset*. Nämä tekniset koulut koordinoituvat paremminkin tuotantotoimintaan kuin opetusjärjestelmään, ja niitä hoidetaan viiteentoista jaostoon jaettuina.

72:8.6 (817.3) 4. *Vapaiden ammattien koulut*. Nämä erikoisoppilaitokset antavat teknistä opetusta eri vapaita ammatteja varten, ja niitä on kaksitoista.

72:8.7 (817.4) 5. *Armeijan ja laivaston koulut*. Valtakunnallisen päämajan lähellä ja kahdessakymmenessäviidessä rannikon sotilaskeskuksessa ylläpidetään niitä oppilaitoksia, jotka omistautuvat kahdeksastatoista–kolmeenkymmeneenvuotiaitten vapaaehtoisten kansalaisten sotilaskoulutukseen. Kahtakymmentäviittä vuotta nuoremmilta näihin kouluihin pyrkiviltä vaaditaan vanhempain suostumus.

9. Yleisen äänioikeuden rakenne

72:9.1 (817.5) Vaikka kaikkiin julkisiin virkoihin pyrkivät ehdokkaat rajoittuvat niihin, jotka ovat valmistuneet osavaltio-, alue- tai valtakunnan tason valtiotaidon kouluista, tämän kansan edistykselliset johtajat havaitsivat, että heidän yleistä äänioikeusjärjestelmäänsä vaivasi vakava heikkous, ja noin viisikymmentä vuotta sitten he säätivät perustuslaillisen säännöksen seuraavat piirteet sisältävästä tarkistetusta äänestysjärjestelmästä:

72:9.2 (817.6) 1. Jokaisella yli kaksikymmenvuotiaalla ja sitä vanhemmalla miehellä ja naisella on yksi ääni. Tämän iän saavuttaessaan kaikkien kansalaisten tulee ottaa vastaan jäsenyys kahdessa äänestysryhmässä: Ensimmäiseen he liittyvät taloudellisen tehtävänsä mukaan eli sen mukaan, ovatko he tuotantotoiminnan palveluksessa, ammatinharjoittajia, maatalouden vaiko kaupan piirissä; toiseen ryhmään he liittyvät poliittisten, filosofisten ja yhteiskunnallisten mieltymystensä mukaisesti. Näin ollen kaikki työtätekevät kuuluvat johonkin taloudelliseen äänestäjäkuntaan, ja näitä kiltoja hallitaan ei-taloudellisten yhdistysten tavoin, paljolti niin kuin säädellään valtakunnallistakin hallintoa vallan kolmijakoineen. Näihin ryhmiin rekisteröitymistä ei voi muuttaa kahteentoista vuoteen.

72:9.3 (817.7) 2. Osavaltion kuvernöörien tai alueellisten toimeenpanopäälliköiden ehdotuksesta ja alueellisten korkeimpien neuvostojen määräyksestä sellaiset yksilöt, jotka ovat tehneet yhteiskunnalle suuria palveluksia tai jotka ovat osoittaneet epätavallista viisautta valtion palveluksessa, voivat saada lisä-ääniä, mutta eivät useammin kuin joka viides vuosi eivätkä enempää kuin yhdeksän tällaista ylimäärä-ääntä. Moninkertaisen äänimäärän omaavan äänestäjän suurin mahdollinen äänimäärä on kymmenen. Tiedemiehille, keksijöille, opettajille, filosofeille ja hengellisille johtajille voidaan niin ikään antaa tällainen tunnustus ja kunnioittaa heitä heidän poliittista valtaansa lisäämällä. Osavaltioiden ja alueiden korkeimmat neuvostot myöntävät nämä korkeammat yhteiskunnalliset etuoikeudet jokseenkin niin kuin erityiskorkeakoulut myöntävät oppiarvoja, ja niiden saajat ovat ylpeitä voidessaan liittää henkilökohtaiseen ansioluetteloonsa tällaisten kansalaistunnustusten symbolit muiden oppiarvojensa lisäksi.

72:9.4 (817.8) 3. Kaikki kaivoksiin pakkotyöhön tuomitut yksilöt sekä kaikki verovaroin ylläpidetyt valtion palvelijat ovat vailla äänioikeutta niin kauan kuin he ovat tällaisessa tehtävässä. Tämä ei koske iäkkäitä henkilöitä, jotka saavat siirtyä eläkkeelle kuudenkymmenenviiden vuoden ikäisinä.

72:9.5 (817.9) 4. On olemassa viisi äänioikeusluokkaa luokitusperusteena viimeisten viiden vuoden aikana maksettujen verojen vuotuinen keskiarvo. Suurille veronmaksajille suodaan

ylimääräisiä ääniä aina viiteen ääneen asti. Tämä myönnytys on riippumaton kaikista muista tunnustuksenosoituksista, mutta missään tapauksessa kukaan ei voi antaa vaaleissa enempää kuin kymmenen ääntä.

72:9.6 (818.1) 5. Kun tämä äänioikeusjärjestelmä otettiin käyttöön, hylättiin alueellinen äänestysmenetelmä taloudellisen eli tehtävänmukaisen järjestelmän hyväksi. Kaikki kansalaiset äänestävät nyt tuotannollisen, yhteiskunnallisen tai ammatinmukaisen ryhmän jäsenen ominaisuudessa, eikä asuinpaikalla tällöin ole merkitystä. Valitsijakunnan muodostavat näin ollen lujat, yhtenäiset ja järkevät ryhmät, jotka valitsevat vain parhaat jäsenensä hallinnon vastuu- ja luottamustehtäviin. Tästä toimialapohjaisesta eli ryhmittäisestä äänestysjärjestelmästä on yksi poikkeus: Liittovaltion toimeenpanopäällikön vaali toimitetaan joka kuudes vuosi valtakunnallisessa äänestyksessä, eikä kukaan kansalainen anna enempää kuin yhden äänen.

72:9.7 (818.2) Näin siis toimeenpanopäällikön vaalia lukuun ottamatta äänioikeutta käytetään kansalaisten taloudellisiin, ammatillisiin, älyllisiin ja yhteiskunnallisiin ryhmiin jakautumisen perusteella. Ihannevaltio on elimellinen kokonaisuus, ja jokainen vapaa ja älykäs kansalaisryhmä edustaa suuremman hallinto-organismin elintärkeää ja toimivaa elintä.

72:9.8 (818.3) Valtiomiestaidon kouluilla on valta panna osavaltioiden tuomioistuimissa vireille oikeusprosessi äänioikeuden riistämiseksi keneltä tahansa vajaamieliseltä, työtä vieroksuvalta,

piittaamattomalta tai rikolliselta henkilöltä. Nämä ihmiset käsittävät, että kun puolet kansasta on ala-arvoisia tai vajavaisia ja näillä on äänioikeus, sellainen kansa on tuhoon tuomittu. He uskovat, että keskinkertaisuuden herruus tietää minkä hyvänsä kansakunnan luhistumista. Äänestäminen on pakollista, ja suuret sakot määrätään kaikille äänestämättä jättäneille.

10. Menettely rikollisuuden suhteen

72:10.1 (818.4) Tämän kansan käyttämät menetelmät rikollisuuden, mielenvikaisuuden ja rappeutuneisuuden kohtelussa, vaikka ne joissakin suhteissa tuntuvat mieluisilta, niin toisaalta ne samalla useimmista urantialaisista tuntuvat kauhistuttavilta. Tavalliset rikolliset ja vajaamieliset sijoitetaan sukupuolen mukaan eri maataloussiirtoloihin, jotka tuottavat enemmän kuin kuluttavat. Pahimmat taparikolliset ja parantumattomasti mielenvikaiset tuomitaan oikeuden päätöksellä kuolemaan kaasukammiossa. Kuolemanrangaistus on seuraamuksena murhan lisäksi useista muistakin rikoksista – joihin kuuluu myös valtion osoittaman luottamuksen pettäminen – ja oikeus tapahtuu varmasti ja nopeasti.

72:10.2 (818.5) Nämä ihmiset ovat siirtymässä kieltoja asettavasta lainsäädännöstä myönteisiä määräyksiä sisältävään lainsäädäntöön. Jokin aika sitten he ovat menneet niin pitkälle, että he pyrkivät ehkäisemään rikollisuutta tuomitsemalla potentiaalisiksi murhaajiksi ja suurrikollisiksi epäillyt elinkaudeksi

erityissiirtoloihin. Jos tällaiset vangit sittemmin osoittavat muuttuneensa normaalimmiksi, heidät voidaan joko päästää ehdolliseen vapauteen tai armahtaa. Tappojen määrä tällä mantereella on vain yksi prosentti muiden kansojen vastaavasta luvusta.

72:10.3 (818.6) Rikollisten ja vajaamielisten sikiämisen estämiseen tähtäävät toimenpiteet aloitettiin yli sata vuotta sitten, ja niistä on jo saatu tyydyttäviä tuloksia. Mielisairaita varten ei ole vankiloita eikä sairaaloita. Eräs syy tähän on se, että näihin ryhmiin kuuluvia on vain noin kymmenesosa siitä, mitä näitä ryhmiä esiintyy Urantialla.

11. Sotilaallinen valmius

72:11.1 (818.7) Kansallisen puolustusneuvoston presidentti voi antaa liittovaltion sotakouluista valmistuville ”sivilisaation puolustajan” valtakirjan. Nämä palvelevat kykyjensä ja kokemustensa mukaisesti seitsemässä arvoasteessa. Tämä neuvosto koostuu kahdestakymmenestäviidestä jäsenestä, jotka ovat vanhempain, opetusalan ja elinkeinoelämän ylimpien tuomioistuinten ehdolle panemia ja liittovaltion korkeimman oikeuden vahvistamia, ja virkansa puolesta sen puheenjohtajana toimii koordinoitujen sotilasasiain esikuntapäällikkö. Nämä neuvoston jäsenet ovat palveluksessa seitsemänkymmenen vuoden ikään asti.

72:11.2 (819.1) Näiden upseerinvaltakirjan saaneiden käymät kurssit ovat nelivuotisia, ja ne suhteutetaan poikkeuksetta jonkin

käytännöllisen tai henkisen ammatin opiskeluun. Sotilaskoulutusta ei anneta koskaan muutoin kuin tällaiseen teolliseen, tieteelliseen tai ammatilliseen koulutukseen liitettynä. Kun sotilaskoulutus on ohi, henkilö on nelivuotisen kurssinsa aikana saanut puolet siitä opetuksesta, jota annetaan niin ikään nelivuotiskursseja järjestävissä erityiskouluissa. Tällä tavoin vältytään luomasta ammattisotilaiden luokkaa, kun suurelle joukolle miehiä annetaan tilaisuus ansaita oma toimeentulonsa ja samalla saada teknisen tai ammatillisen koulutuksen ensimmäinen puolisko.

72:11.3 (819.2) Asepalvelu on rauhan aikana täysin vapaaehtoista, ja kaikkiin aselajeihin pestaudutaan neljäksi vuodeksi, jona aikana jokainen mies sotataktiikan opintojen lisäksi opiskelee jotakin erityisopintoalaa. Musiikkikoulutus on yksi pääharrastuksista keskussotilaskouluissa ja kahdellakymmenelläviidellä koulutusleirillä, joita on siroteltu eri puolille mantereen äärialueita. Teollisuuden lamakausien aikana monet tuhannet työttömät ohjataan automaattisesti työhön kohentamaan mantereen puolustuslaitteita maalla, merellä ja ilmassa.

72:11.4 (819.3) Vaikka nämä ihmiset pitävätkin yllä vahvaa sotalaitosta puolustuskeinona ympäröivien vihamielisten kansojen maahantunkeutumista vastaan, heidän ansiokseen on luettava, etteivät he yli sataan vuoteen ole käyttäneet näitä sotavoimiaan hyökkäyssotaan. Heidän sivistyksensä on jo kohonnut sille tasolle, että he kykenevät puolustamaan sivilisaatiota tarmokkaasti sortumatta kiusaukseen käyttää näitä sotavoimia hyökkäykseen.

Yhdistyneen mannervaltion perustamisen jälkeen ei ole käyty yhtään sisällissotaa, mutta viimeisten kahden vuosisadan aikana nämä ihmiset on kutsuttu yhdeksän kertaa ankaraan puolustussotaan, joista kolme käytiin maailmanvaltojen mahtavia liittokuntia vastaan. Vaikka tämä kansa ylläpitää riittävää puolustuskykyä vihamielisten naapureiden päällekarkauksia vastaan, se kiinnittää vielä paljon sitäkin enemmän huomiota valtiomiesten, tiedemiesten ja filosofien kouluttamiseen.

72:11.5 (819.4) Kun mantereen ja muun maailman välillä vallitsee rauhantila, koko liikkuva puolustuskalusto on jokseenkin kokonaan tavarainvaihdon, kaupan ja virkistystoiminnan käytössä. Kun sota julistetaan, pannaan koko kansakunta liikekannalle. Koko sen ajan, jonka vihollisuudet kestävät, kaikilla tuotantoaloilla on voimassa sotilaspalkka, ja kaikkien sotilaallisten hallinnonhaarojen päälliköistä tulee toimeenpanopäällikön kabinetin jäseniä.

12. Muut kansakunnat

72:12.1 (819.5) Vaikka tämän ainutlaatuisen kansan yhteiskunta ja hallinto ovat monissa suhteissa ylivertaiset Urantian kansakuntien vastaaviin laitoksiin verrattuina, on kuitenkin mainittava, että muilla mantereilla (joita tällä planeetalla on yksitoista) hallitukset ovat selvästi alemmantasoisia kuin Urantian edistyneempien kansakuntien hallitukset.

72:12.2 (819.6) Juuri näihin aikoihin tämä verraton hallitus suunnittelee solmivansa diplomaattiset suhteet alemmantasoisten kansojen kanssa, ja nyt on niin ikään ensimmäistä kertaa ilmaantunut suuri uskonnollinen johtaja, joka puhuu sen puolesta, että näiden ympäröivien kansojen keskuuteen lähetettäisiin lähetystyöntekijöitä. Pelkäämme, että he ovat nyt tekemäisillään saman virheen, jonka niin monet ovat tehneet, kun ovat yrittäneet pakottaa oman korkeamman kulttuurinsa ja uskontonsa muille roduille. Miten suurenmoisia tuloksia tuossa maailmassa saataisiinkaan aikaan, jos tämä edistyneen kulttuurin omaava mannerkansakunta vain noutaisi luokseen naapurikansojen parhaita jäseniä ja heitä koulutettuaan lähettäisi heidät kulttuurin lähettiläinä takaisin pimeydessä vaeltavien veljiensä luokse! Ja tietenkin, jos tämän edistyneen kansan keskuuteen saapuisi pian Hallinnollinen Poika, tässä maailmassa voisi tapahtua suurenmoisia asioita varsin nopeasti.

72:12.3 (820.1) Tämä selonteko erään naapuriplaneetan asioista on tehty erikoisluvalla ja siinä tarkoituksessa, että edistettäisiin Urantian sivilisaatiota ja myötävaikutettaisiin hallinnon kehittymiseen. Kerrottavissa olisi paljon muutakin sellaista, joka epäilemättä kiinnostaisi urantialaisia ja herättäisi heissä uteliaisuutta, mutta käsillä oleva paljastus kattaa kaiken sen, joka on luvassamme asetettujen rajojen puitteissa mahdollista esittää.

72:12.4 (820.2) Urantialaisten olisi kuitenkin otettava huomioon, että heidän sisarplaneettansa Satanian perheessä ei ole päässyt

hyötymään Paratiisin-Poikien sen kummemmin hallinnollisista kuin lahjoittautuvistakaan käynneistä. Urantian eri kansoja ei myöskään erota toisistaan yhtä suuri kulttuurien erilaisuus kuin se, joka erottaa mannerkansan sen planetaarisista kumppaneista.

72:12.5 (820.3) Totuuden Hengen vuodattaminen laskee hengellisen perustuksen suurten saavutusten toteutumiselle lahjoittautumisen kohteena olleen maailman ihmissukukunnan etujen mukaisesti. Urantia on sen vuoksi paljon paremmin valmistautunut välittömämmässä tulevaisuudessa tapahtuvaan planetaarisen hallinnon toteutumiseen siihen kuuluvine lakeineen, mekanismeineen, symboleineen, sopimusjärjestelyineen ja kielineen – jotka kaikki voisivat voimallisesti myötävaikuttaa lain velvoittaman maailmanlaajuisen rauhan aikaansaamiseen, ja se voisi johtaa todellista hengellistä eteenpäin pyrkimistä merkitsevän aikakauden joskus vielä tapahtuvaan sarastukseen. Ja sellainen aikakausi on aikakausi, jolloin planeetta on nyt vielä haavekuvia olevien valon ja elämän aikakausien kynnyksellä.

72:12.6 (820.4) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

Luku 73

Eedenin Puutarha

73:0.1 (821.1) CALIGASTIAN kukistumisen ja sitä seuranneen sosiaalisen sekasorron aiheuttamat kulttuurin rappio ja hengellinen köyhyys vaikuttivat Urantian kansanheimojen fyysiseen tai biologiseen tilaan varsin vähän. Orgaaninen kehitys eteni joutuisasti, täysin siitä kulttuuria ja moraalia kohdanneesta takaiskusta huolimatta, joka Caligastian ja Daligastian kapinahankkeesta varsin pian seurasi. Ja planeetan historiassa koitti aika – lähes neljäkymmentätuhatta vuotta sitten – jolloin täällä palvelevat Elämänkantajat panivat merkille, että puhtaasti biologiselta kannalta tarkasteltuna Urantian rotujen kehityksen edistyminen oli lähestymässä lakipistettään. Melkisedek-pesänhoitajat olivat samaa mieltä ja yhtyivät auliisti Elämänkantajien Edentian Kaikkein Korkeimmille osoittamaan anomukseen, jossa pyydettiin Urantian tarkastamista sitä silmällä pitäen, voitaisiinko antaa valtuudet lähettää tänne biologiset kohentajat: Aineellinen Poika ja Tytär.

73:0.2 (821.2) Tämä pyyntö osoitettiin Edentian Kaikkein Korkeimmille siksi, että nämä olivat aina Caligastian kukistumisesta ja Jerusemin väliaikaisesta valtatyhjiöstä lähtien toimineet monien Urantiaa koskevien asioiden osalta välittöminä vallankäyttäjinä.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, desimaali- eli kokeilumaailmojen sarjan täysivaltainen valvoja, tuli katsastamaan planeetan ja saatuaan selville, mikä rotujen kehityksen tila oli, hän tämän mukaisesti suositteli, että Urantialle myönnettäisiin Aineelliset Pojat. Vajaat sata vuotta tämän tarkastusajankohdan jälkeen saapuivat Aatami ja Eeva, paikallisjärjestelmän muuan Aineellinen Poika ja Tytär, ja ryhtyivät vaikeaan tehtävään koettaa saada planeetan sekavat asiat järjestykseen, planeetan, joka oli kapinan takia jälkeenjäänyt ja joka oli edelleenkin hengellistä eristämistä merkitsevässä pannassa.

1. Nodiitit ja amadoniitit

73:1.1 (821.4) Normaalilla planeetalla Aineellisen Pojan saapuminen olisi tavallisesti merkkinä keksintöjen, aineellisen edistyksen ja älyllisen valaistumisen suuren aikakauden lähestymisestä. Aatamin jälkeinen aikakausi on useimmissa maailmoissa suuri tieteellinen aikakausi, mutta näin ei ollut laita Urantialla. Vaikka planeettaa kansoittivat fyysisesti oivalliset rodut, sen heimot riutuivat kuitenkin raakalaisuuden ja moraalisen pysähtyneisyyden syvyyksissä.

73:1.2 (821.5) Kun kapinasta oli kulunut kymmenentuhatta vuotta, käytännöllisesti katsoen kaikki Prinssin hallinnon aikaansaannokset

oli pyyhkäisty olemattomiin. Maailman rotujen tila ei ollut paljonkaan parempi kuin, jos tämä harhaan johdettu Poika ei olisi koskaan Urantialle saapunutkaan. Vain nodiittien ja amadoniittien keskuudessa pidettiin kiinni Dalamatian perinteistä ja Planeettaprinssin kulttuurista.

73:1.3 (821.6) *Nodiitit* olivat Prinssin esikunnan kapinallisjäsenten jälkeläisiä. Se, että heitä nimitetään nodiiteiksi, johtuu heidän johtajansa Nodin, Dalamatian entisen teollisuus- ja kauppakomission puheenjohtajan, nimestä. *Amadoniitit* olivat niiden andoniittien jälkeläisiä, jotka päättivät pysyä lojaaleina Vanille ja Amadonille. ”Amadoniitti” on enemmänkin kulttuuria ja uskontoa kuin rotua kuvaava termi; rodullisessa mielessä amadoniitit olivat etupäässä *andoniitteja*. ”Nodiitti” on sekä kulttuuri- että rotutermi, sillä nodiiteista itsestään muodostui Urantian kahdeksas rotu.

73:1.4 (822.1) Nodiittien ja amadoniittien välillä vallitsi perinteinen vihamielisyys. Tämä vihanpito tuli esille tuon tuostakin, eli aina kun näiden kahden ryhmän jälkeläiset yrittivät ryhtyä johonkin yhteiseen hankkeeseen. Myöhemminkin muun muassa Eedeniä koskeneissa asioissa heidän yhteistyönsä sujui äärimmäisen vaikeasti.

73:1.5 (822.2) Nodin seuraajat jakautuivat pian Dalamatian tuhoutumisen jälkeen kolmeen pääryhmään. Keskimmäinen ryhmä jäi heidän alkuperäisen kotipaikkansa välittömään läheisyyteen Persianlahden perukoille. Itäinen ryhmä vaelsi Elamin ylänköseuduille, vähän Eufratinlaaksosta itään. Läntinen ryhmä

asettui Välimeren koilliselle, Syyrian rannikkoseudulle ja sitä lähellä oleville alueille.

73:1.6 (822.3) Nämä nodiitit olivat pariutuneet suurin joukoin sangik-rotujen kanssa ja tuottaneet kyvykkäitä jälkeläisiä. Ja jotkut kapinallisten dalamatialaisten jälkeläiset liittyivät myöhemmin Vanin ja tämän lojaalien kannattajien joukkoihin Mesopotamian pohjoispuolisilla alueilla. Täällä, Vanjärven lähellä ja Kaspianmeren eteläpuolisilla seuduilla, nodiitit olivat kanssakäymisissä ja sekoittuivat amadoniittien kanssa, ja he olivat noita ”muinaisajan kuuluisia sankareita”.

73:1.7 (822.4) Ennen Aatamin ja Eevan saapumista nämä ryhmät, nodiitit ja amadoniitit, olivat edistyneimmät ja sivistyneimmät rodut maan päällä.

2. Puutarhan suunnittelu

73:2.1 (822.5) Lähes sadan vuoden ajan ennen Tabamantian tarkastuskäyntiä Van ja hänen työtoverinsa olivat maailman eettis-sivistyksellisestä ylämaapäämajastaan julistaneet luvatun Jumalan Pojan, rodunkohentajan, totuudenopettajan ja petturi-Caligastian arvollisen seuraajan, saapumista. Vaikka maailman silloisen asujaimiston valtaosa ei osoittanut juurikaan kiinnostusta tällaista ennakkotietoa kohtaan, Vaniin ja Amadoniin välittömissä kosketuksissa olevat suhtautuivat sellaiseen opetukseen kuitenkin

vakavasti ja ryhtyivät laatimaan suunnitelmia luvatun Pojan tosiasiallista vastaanottamista varten.

73:2.2 (822.6) Van esitti lähimmille työtovereilleen tarinan Jerusemin Aineellisista Pojista. Hän kertoi, mitä hän itse oli ennen Urantialle-saapumistaan saanut näistä tietää. Hän oli varsin hyvin selvillä siitä, että nämä Aatami-Pojat asuivat aina yksinkertaisissa mutta viehättävissä puutarhakodeissa, ja kahdeksankymmentäkolme vuotta ennen Aatamin ja Eevan tuloa hän ehdotti, että he omistautuisivat julistamaan näiden tulemista, ja että he valmistaisivat puutarhakodin näiden vastaanottamista varten.

73:2.3 (822.7) Ylämaapäämajastaan ja kuudenkymmenenyhden hajallaan, kaukana toisistaan sijaitsevan yhdyskunnan piiristä Van ja Amadon värväsivät yli kolmetuhatjäsenisen joukon halukkaita ja innostuneita työntekijöitä. Ryhmä vihkiytyi juhlallisessa yhteistilaisuudessa tähän tehtävään, jonka tarkoituksena oli suorittaa valmistelut luvattua – tai ainakin odotettua – Poikaa varten.

73:2.4 (822.8) Van jakoi vapaaehtoisensa sataan komppaniaan. Kullakin komppanialla oli esimies ja tällä avustaja, joka toimi yhdysupseerina Vanin henkilökohtaisessa esikunnassa. Amadonin hän piti omana avustajanaan. Kaikki nämä komissiot ryhtyivät vakavissaan valmistelutöihin, ja sijaintipaikkakomitea lähti matkaan etsimään ihanteellista paikkaa puutarhalle.

73:2.5 (822.9) Vaikka Caligastialta ja Daligastialta oli riistetty suuri osa vallasta, jota he käyttivät ilkitöihin, he tekivät silti kaikkensa estääkseen ja vaikeuttaakseen puutarhan valmistelutöitä. Mutta

uupumatta hankkeen edistämiseksi uurastaneiden lähes kymmenentuhannen lojaalin keskiväliolennon vilpittömät toimet toisaalta suurelta osin kompensoivat näiden häijyjen vehkeilyjä.

3. Puutarhan sijaintipaikka

73:3.1 (823.1) Sijaintipaikkakomitea oli poissa lähes kolme vuotta. Se antoi hanketta ajatellen myönteisen selvityksen kolmesta mahdollisesta kohteesta: Ensimmäinen niistä oli muuan Persianlahden saari; toinen oli se joenvarsiseutu, joka myöhemmin asutettiin toisena puutarhana; kolmas kohde oli pitkä, kapea niemimaa – melkein saari – joka työntyi länteen Välimeren itärannikosta.

73:3.2 (823.2) Komitea oli miltei yksimielisesti kolmannen vaihtoehdon kannalla. Ja tämä sijaintipaikka sitten valittiinkin, ja kaksi vuotta kului maailman kulttuuripäämajan, jonka mukana tuli myös elämänpuu, siirtämiseen tälle Välimeren niemimaalle. Yhtä niemimaan asukkaiden ryhmää lukuun ottamatta kaikki asukkaat vetäytyivät rauhallisesti pois niemimaalta, kun Van ja hänen seurueensa saapuivat.

73:3.3 (823.3) Tällä Välimeren niemimaalla vallitsi terveellinen ilmasto ja tasainen lämpötila. Tämä vakaa ilmanala johtui ympäröivistä vuorista sekä siitä, että kyseinen alue oli itse asiassa sisämeren saari. Vaikka ympäröivillä ylänkömailla satoi runsaasti, varsinaisessa

Eedenissä sateita oli harvoin. Mutta joka yö ”nousi sumu” laajasta kastelukanavien verkostosta virkistämään puutarhan kasvillisuutta.

73:3.4 (823.4) Tämän maa-alueen rantaviiva nousi melko korkealle, ja niemimaan mantereeseen yhdistänyt kaulaosa oli kapeimmalta kohdaltaan vain neljänkymmenenkolmen kilometrin levyinen. Suuri joki, joka juoksutti vettä puutarhaan, sai alkunsa niemimaan korkeimmilta alueilta ja virtasi niemimaan kaulaosan kautta mantereelle ja sieltä edelleen Mesopotamian alangon poikki sen takana olevaan mereen. Siihen liittyi neljä sivujokea, joiden alkulähteet olivat Eedenin niemimaan rannikkokukkuloilla, ja nämä ovat ne sen joen ”neljä alkuhaaraa”, jotka ”lähtivät Eedenistä” ja jotka myöhemmissä tarinoissa sekoitettiin toista puutarhaa ympäröineiden jokien sivuhaaroihin.

73:3.5 (823.5) Puutarhaa ympäröivissä vuorissa oli runsaasti arvokkaita kivilajeja ja metalleja, vaikka niille osoitettiinkin varsin vähän huomiota. Hallitsevana ajatuksena oli tehdä puutarhasta paikka, joka nostaisi puutarhanhoidon kunniaan ja korottaisi maanviljelyn arvostuksen korkealle.

73:3.6 (823.6) Puutarhalle valittu paikka oli luultavasti lajissaan kaunein koko maailmassa, ja ilmasto oli siihen aikaan ihanteellinen. Missään muualla ei ollut paikkaa, joka olisi niin täydellisesti soveltunut tällaiseksi kasvullisuuden paratiisiksi. Urantian sivilisaation parhaimmisto alkoi kerääntyä tälle kohtauspaikalle. Sen rajojen ulkopuolella maailma eli pimeydessä, tietämättömyydessä ja raakalaisuudessa. Eeden oli Urantian ainoa kirkas kohta. Luontonsa

puolesta se oli kuin ihana unelma, ja pian siitä muovautui hienon hieno, maiseman täyteläisen loiston virittämä runo.

4. Puutarhan perustaminen

73:4.1 (823.7) Kun Aineelliset Pojat, biologiset kohentajat, aloittavat oleskelunsa evolutionaarisessa maailmassa, heidän asuinpaikkaansa kutsutaan usein Eedenin puutarhaksi, koska sille on ominaista konstellaation pääkaupungin, Edentian, kukkaloisto ja kasvillisuuden suurenmoisuus. Van oli näistä tavoista hyvin perillä, ja siksi hän huolehti siitä, että koko niemimaa tulisi puutarhan käyttöön. Laiduntaminen ja karjanhoito suunniteltiin tapahtuvaksi likeisellä mannermaalla. Eläinkunnan edustajina puistossa oli määrä esiintyä vain lintuja ja erilaisia kesyjä eläinlajeja. Vanin ohjeiden mukaan Eedenin oli määrä olla puutarha ja vain puutarha. Puutarhaan kuuluvilla alueilla ei koskaan teurastettu yhtäkään eläintä. Kaikki puutarhan työntekijöiden koko rakennustyön aikana syömä liha tuotiin sinne mantereella paimennetuista karjalaumoista.

73:4.2 (824.1) Ensimmäisenä tehtävänä oli tiilimuurin rakentaminen niemimaan tyviosan poikki. Heti kun tämä työ oli saatu päätökseen, voitiin minkään seikan estämättä ryhtyä varsinaiseen maisemankaunistus- ja kodinrakennustyöhön.

73:4.3 (824.2) Rakentamalla pienempi muuri vähän matkan päähän päämuurin ulkopuolelle saatiin aikaan eläintarha, sillä muurien välisellä alueella oli kaikenlaisia villieläimiä, ja se toimi

ylimääräisenä suojana vihamielisiä hyökkäyksiä vastaan. Tämä eläintarha jaettiin kahdeksitoista lohkoksi, ja muurein erotetut polut johtivat näiden ryhmien välistä puutarhan kahdelletoista portille, kun joki ja joenvarsilaitumet puolestaan sijaitsivat keskialueella.

73:4.4 (824.3) Puutarhan valmistelutöihin käytettiin vain vapaaehtoista työväkeä, palkattua työvoimaa ei käytetty koskaan. Hengenpitimikseen he viljelivät puutarhaa ja paimensivat karjaa. Lähistöllä asuvat uskovat toimittivat heille lisäksi muona-apua. Ja tämä suurenmoinen hanke vietiin päätökseen niistä vaikeuksista huolimatta, jotka johtuivat maailman sekasortoisesta tilasta noina levottomina aikoina.

73:4.5 (824.4) Mutta oli suuri pettymyksen aihe, kun Van tietämättömänä siitä, miten pian odotetut Poika ja Tytär saapuisivat, ehdotti, että myös nuorempi sukupolvi harjoitettaisiin jatkamaan hanketta siltä varalta, että näiden saapuminen viipyisi. Ehdotus vaikutti siltä kuin Van olisi myöntänyt häneltä puuttuvan uskoa, ja se sai aikaan melkoisesti harmia ja pani monet luopumaan koko asiasta. Mutta Van jatkoi valmiussuunnitelmansa toteuttamista täyttäen luopuneilta vapautuneet työpaikat nuoremmilla vapaaehtoisilla.

5. Puutarhakoti

73:5.1 (824.5) Eedenin niemimaan keskellä oli Universaalisen Isän verrattoman hieno kivitemppeli, puutarhan pyhä alttari. Sen

pohjoispuolelle pystytettiin hallintopäämaja, eteläpuolelle rakennettiin työntekijöiden ja näiden perheiden kodit, länsipuolelle varattiin maapalsta odotetun Pojan opetusjärjestelmän edellyttämiä kouluja varten, kun taas ”Eedenin itäpuolelle” rakennettiin luvatulle Pojalle ja hänen välittömille jälkeläisilleen tarkoitetut asunnot. Eedeniä varten laadituissa arkkitehtonisissa suunnitelmissa varattiin koti ja riittävästi maa-alaa miljoonalle ihmiselle.

73:5.2 (824.6) Vaikka puutarhasta Aatamin saapumisen aikoihin oli valmiina vasta neljännes, siellä oli jo tuhansia kilometrejä kasteluojia ja lähes kaksikymmentätuhatta kilometriä päällystettyjä polkuja ja teitä. Puutarhan eri osiin oli rakennettu hieman yli viisituhatta tiilirakennusta, ja puiden ja kasvien määrä oli lähes lukemattoman suuri. Puiston eri rakennusryhmissä oli enintään seitsemän taloa kussakin. Ja vaikka puutarhan rakennelmat olivat yksinkertaisia, ne olivat silti tavattoman taiteellisia. Tiet ja polut olivat hyvin rakennettuja, ja maiseman muotoilu oli hienostunutta.

73:5.3 (824.7) Puutarhan hygieeniset järjestelyt olivat paljon edellä siitä, mitä Urantialla oli tätä ennen yritetty saada aikaan. Eedenin juomavesi pidettiin terveellisenä sen puhtauden säilyttämiseksi säädettyjä hygieniamääräyksiä tarkasti noudattamalla. Näitä sääntöjä kohtaan osoitettu piittaamattomuus aiheutti alkuaikoina paljon vaikeuksia, mutta Van sai vähitellen juurrutetuksi työtovereidensa mieleen, miten tärkeää oli, ettei puutarhan vesihuoltoverkostoon saanut joutua mitään sinne kuulumatonta.

73:5.4 (825.1) Ennen kuin viemäriverkosto myöhemmin rakennettiin, eedeniläisten tapana oli haudata kaikki jätteet ja mätänevät ainekset

tunnontarkasti maahan. Amadonin valtuuttamat tarkastajat tekivät päivittäiset kierroksensa etsien mahdollisia taudinaiheuttajia. Urantialaiset havahtuivat huomaamaan ihmisten sairauksien ehkäisemisen tärkeyden uudelleen vasta paljon myöhemmin eli yhdeksännellätoista ja kahdennellakymmenennellä vuosisadalla. Ennen Aatamin hallintojärjestelmän hajoamista oli rakennettu katettu, tiilinen viemärijohtojärjestelmä, joka kulki muurien alta ja laski sisältönsä Eedenin jokeen puolentoista kilometrin päässä puutarhan ulommasta eli pienemmästä muurista.

73:5.5 (825.2) Aatamin saapumisen aikoihin Eedenissä kasvoivat jo useimmat tuon maailmankolkan kasvilajeista. Useiden hedelmälajien, viljakasvien ja pähkinälajikkeiden kohdalla oli saatu aikaan merkittäviä parannuksia. Monia nykyajan tuntemia vihanneksia ja viljalajeja viljeltiin ensi kertaa Eedenissä, mutta kymmenet ravintokasvilajikkeet hävisivät sittemmin maailmasta.

73:5.6 (825.3) Noin viisi prosenttia puutarhan maa-alasta oli viljelyn piirissä, viittätoista prosenttia pidettiin osittaisessa viljelyssä ja jäljelle jäänyt alue jätettiin enemmän tai vähemmän luonnontilaan odottamaan Aatamin saapumista, sillä katsottiin parhaaksi tehdä puiston viimeistelytyöt vasta hänen ajatustensa mukaisesti.

73:5.7 (825.4) Ja näin Eedenin puutarha valmistettiin vastaanottamaan luvattu Aatami ja hänen puolisonsa. Ja tämä puutarha olisi ollut kunniaksi jopa täydellistyneen hallinnon ja normaalin valvonnan alaiselle maailmalle. Aatami ja Eeva olivat hyvin tyytyväisiä Eedenin yleiseen toteutustapaan, vaikka he monia muutoksia omien henkilökohtaisten asuntojensa sisustukseen tekivätkin.

73:5.8 (825.5) Vaikka puutarhan kaunistustyötä oli Aatamin saapumiseen mennessä tuskin vielä saatu päätökseen, paikka oli kasvillisuutensa puolesta jo kaunis kuin jalokivi, ja hänen Eedenissä oleskelunsa alkuaikoina luotiin koko puutarhalle uutta hahmoa ja sille annettiin uusia kauneuden ja suurenmoisuuden ulottuvuuksia. Urantialla ei koskaan ennen tätä aikaa eikä koskaan sen jälkeen ole ollut yhtä kaunista ja kaiken kattavaa näytettä puutarhanhoidon ja maanviljelyn saavutuksista.

6. Elämänpuu

73:6.1 (825.6) Van istutti puutarhatemppelin keskelle kauan varjellun elämänpuun, jonka lehdet olivat ”kansoille parannukseksi”, ja jonka hedelmät olivat näin kauan ylläpitäneet hänen elämäänsä maan päällä. Van oli tietoinen siitä, että myös Aatami ja Eeva olisivat elossa pysyäkseen riippuvaisia tästä Eedenin lahjasta, sitten kun he aineellisessa hahmossa Urantialle saapuisivat.

73:6.2 (825.7) Järjestelmän pääkaupungissa asuvat Aineelliset Pojat eivät tarvitse elämänpuuta ravinnokseen. Vain planeetalla jälleenpersonoituina ollessaan he ovat riippuvaisia tästä fyysisen kuolemattomuuden antavasta apuneuvosta.

73:6.3 (825.8) ”Hyvän ja pahan tiedon puu” on lähinnä kielikuva, symbolinen nimitys, joka kattaa koko joukon ihmiskunnan kokemuksia, mutta ”elämänpuu” ei ollut myytti; se oli todellinen, ja

Urantialla tällainen puu oli olemassa pitkän aikaa. Kun Edentian Kaikkein Korkeimmat hyväksyivät Caligastian valtuuttamisen Urantian Planeettaprinssiksi ja aikaisemmin mainitut sata Jerusemin kansalaista hänen hallinnolliseksi esikunnakseen, he lähettivät planeetalle Melkisedekien kautta erään Edentian pensaan, ja tästä kasvista varttui Urantian elämänpuu. Tämänmuotoinen ei-älyllinen elollisuus on peräisin konstellaation päämajasfääreiltä, sen lisäksi sitä esiintyy paikallis- ja superuniversumien päämajamaailmoissa samoin kuin Havonan sfääreillä, mutta ei järjestelmäpääkaupungeissa.

73:6.4 (826.1) Tämä superkasvi varastoi tiettyjä avaruusenergioita, jotka toimivat vastamyrkkynä eläinhahmoiseen olemassaoloon kuuluvien vanhenemista aiheuttavien tekijöiden suhteen. Elämänpuun hedelmä oli kuin superkemiallinen akku, josta sitä syötäessä salaperäisesti vapautui elämää pidentävää universumivoimaa. Tästä ravintomuodosta ei ollut Urantian tavallisille, evolutionaarisille olennoille mitään hyötyä, mutta se oli erityisen käyttökelpoista Caligastian esikunnan sadalle aineellistetulle jäsenelle ja niille sadalle muunnetulle andoniitille, jotka olivat antaneet elämänplasmaansa Prinssin esikunnalle ja jotka vastalahjana olivat saaneet sitä elämäntäydennettä, jonka ansiosta heidän oli mahdollista käyttää hyväkseen elämänpuun hedelmiä pidentääkseen määräämättömäksi ajaksi muuten kuolevaiselle ominaista olemassaoloaan.

73:6.5 (826.2) Prinssin hallituskauden aikana puu kasvoi maasta Isän temppelin pyöreällä keskuspihalla. Kapinan puhjettua Van ja hänen

työtoverinsa kasvattivat väliaikaisessa leirissään puun ydinosasta uuden kasvin. Tämä Edentian pensas vietiin sittemmin heidän pakopaikkaansa ylämaalle, jossa se yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan palveli sekä Vania että Amadonia.

73:6.6 (826.3) Kun Van työtovereineen valmisteli puutarhaa Aatamia ja Eevaa varten, he istuttivat Edentian puun Eedenin puutarhaan, jossa se taas kerran kasvoi uuden, Isälle omistetun temppelin pyöreällä keskuspihalla. Ja kaksimuotoista fyysistä elämäänsä ylläpitääkseen Aatami ja Eeva nauttivat määräajoin sen hedelmiä.

73:6.7 (826.4) Kun Aineellisen Pojan suunnitelmat menivät hakoteille, Aatamille ja hänen perheelleen ei annettu lupaa viedä puun ydinosaa pois puutarhasta. Kun nodiitit tunkeutuivat Eedeniin, heille kerrottiin, että heistä tulisi ”jumalten kaltaisia, jos he söisivät puun hedelmiä”. Suureksi hämmästyksekseen he löysivät puun vartioimattomana. He söivät vuosikaudet mielin määrin sen hedelmiä, mutta se ei vaikuttanut heihin millään tavoin. He olivat kaikki tämän maailman aineellisia kuolevaisia; heiltä puuttui se varustus, joka olisi toiminut puun hedelmien täydennyksenä. Heitä raivostutti se, etteivät he kyenneet saamaan puusta mitään hyötyä, ja erään heidän sisällissotansa yhteydessä tulipalo hävitti sekä temppelin että puun. Jäljelle jäi vain kivimuuri, kunnes puutarha myöhemmin vaipui mereen. Tämä oli jo toinen Isälle omistettu temppeli, joka tuhoutui.

73:6.8 (826.5) Ja nyt täytyy kaikkien Urantian lihallisten ihmisten käydä läpi elämän ja kuoleman luonnollinen kulku. Aatami ja Eeva,

heidän lapsensa ja heidän lastenlapsensa kumppaneineen menehtyivät kaikki aikanaan, ja he tulivat paikallisuniversumin ylösnousemusjärjestelmän piiriin, minkä mukaan aineellista kuolemaa seuraa herääminen mansiomaailmassa.

7. Eedenin kohtalo

73:7.1 (826.6) Aatamin muutettua pois ensimmäisestä puutarhasta sitä pitivät eri aikoina hallussaan nodiitit, kutilaiset ja suntilaiset. Myöhemmin siitä tuli niiden pohjoisten nodiittien asuinpaikka, jotka vastustivat yhteistyötä adamiittien kanssa. Nämä alemmantasoiset nodiitit olivat pitäneet niemimaata hallussaan Aatamin puutarhastalähdön jälkeen lähes neljäntuhannen vuoden ajan, kun Välimeren itäinen pohja ympäristön tulivuorten voimakkaan toiminnan sekä Sisilian ja Afrikan välisen maakannaksen vajoamisen yhteydessä upposi ja vei mukanaan syvyyksiin koko Eedenin niemimaan. Tämän laajamittaisen vajoamisen rinnalla tapahtui Välimeren rantaviivan merkittävää kohoamista. Tällainen loppu siis kohtasi kauneinta luonnon luomusta, mitä Urantia on koskaan päällään kantanut. Vajoaminen ei ollut äkillinen, vaan kesti useita vuosia, ennen kuin koko niemimaa oli aaltojen alla.

73:7.2 (827.1) Emme voi pitää puutarhan häviämistä mitenkään jumalallisten suunnitelmien epäonnistumisen tai Aatamin ja Eevan tekemien virheiden seurauksena. Emme pidä Eedenin vajoamista muuna kuin luonnollisena tapahtumana, mutta meistä näyttää

kylläkin siltä, että puutarhan vajoaminen ajoitettiin tapahtuvaksi suunnilleen siihen aikaan, kun violetin rodun reservit kokoontuivat ryhtyäkseen maailman kansojen kuntoonsaattamistyöhön.

73:7.3 (827.2) Melkisedekit neuvoivat Aatamia pidättymään rodunkohennus- ja -sekoitusohjelman alullepanemisesta, ennen kuin hänen oman sukunsa jäsenmäärä olisi puoli miljoonaa. Tarkoituksena ei koskaan ollut, että puutarha olisi ollut adamiittien pysyvä kotipaikka. Heistä oli määrä tulla uuden elämän lähettiläitä koko maailmalle. Heidän oli määrä kerääntyä yhteen antautuakseen epäitsekkääksi lahjaksi, joka annettaisiin apua tarvitseville maan roduille.

73:7.4 (827.3) Melkisedekien Aatamille antamat ohjeet edellyttivät, että hänen oli määrä perustaa rotu-, manner- ja hallintopiirikohtaisia päämajoja, joita hänen omat poikansa ja tyttärensä johtaisivat, samalla kun hän ja Eeva jakaisivat aikansa näiden maailman eri pääkaupunkien kesken tähän biologiseen kohentamiseen, älylliseen edistämiseen ja moraaliseen kuntouttamiseen tähtäävän maailmanlaajuisen toiminnan neuvonantajina ja koordinoijina.

73:7.5 (827.4) [Esittänyt Solonia, ”Puutarhan Ääni” -serafi.]

Luku 74

Aatami ja Eeva

74:0.1 (828.1) AATAMI JA EEVA saapuivat Urantialle vuodesta 1934 jKr. laskettuna 37 848 vuotta sitten. He saapuivat keskelle vuoden sitä aikaa, jolloin puutarha oli kukkeimmillaan. Keskipäivällä ja ennalta mitään ilmoittamatta kumpikin serafikuljetin yhdessä Jerusemista tulleen henkilökunnan kanssa, jolle oli uskottu biologisten kohentajien kuljettaminen Urantialle, laskeutui hitaasti maan kamaralle, pyörivän planeetan pinnalle, Universaalisen Isän temppelin läheisyyteen. Kaikki toimet Aatamin ja Eevan ruumiin jälleenaineellistamiseksi suoritettiin tämän vastikään rakennetun pyhäkön alueella. Ja heidän saapumishetkestään kului kymmenen päivää, ennen kuin heidät oli luotu uudelleen niin, että he saivat kaksinaisen ihmishahmon ja olivat valmiit esiteltäviksi maailman uusina hallitsijoina. He palasivat tajuihinsa yhtä aikaa. Aineelliset Pojat ja Tyttäret palvelevat aina yhdessä. Heidän palvelunsa osalta on olennaista se, ettei heitä minään aikana eikä missään paikassa

eroteta toisistaan. Heidät on suunniteltu työskentelemään pareina; he toimivat perin harvoin yksikseen.

1. Aatami ja Eeva Jerusemissa

74:1.1 (828.2) Urantian planetaarinen Aatami ja Eeva kuuluivat Jerusemin vanhempien Aineellisten Poikien ryhmään, ja heidän yhteinen numeronsa oli 14 311. He kuuluivat kolmanteen fyysiseen sarjaan ja olivat suunnilleen kaksi ja puoli metriä pitkiä.

74:1.2 (828.3) Aikana, jolloin Aatami valittiin lähtemään Urantialle, hän toimi yhdessä puolisonsa kanssa Jerusemin fysikaalisissa kokeilu- ja testauslaboratorioissa. Yli viidentoistatuhannen vuoden ajan he olivat olleet sen osaston johtajia, joka tutki kokeellisen energian soveltamista elollismuotojen muuntamiseen. Kauan sitä ennen he olivat olleet opettajina Jerusemiin saapuvien uusien tulokkaiden kansalaiskouluissa. Ja kaikki tämä olisi pidettävä mielessä kerrottaessa heidän myöhemmästä käyttäytymisestään Urantialla.

74:1.3 (828.4) Kun julkaistiin kuulutus, jossa etsittiin vapaaehtoisia lähtemään Urantialle suorittamaan Aatamille kuuluvaa, yllätyksiä täynnä olevaa tehtävää, ilmoittautui koko vanhempien Aineellisten Poikien ja Tyttärien joukkokunta tarjokkaaksi tähän tehtävään. Lanaforgen ja Edentian Kaikkein Korkeimpien suostumuksella Melkisedek-kuulustelijat valitsivat lopulta sen Aatamin ja sen Eevan, jotka sittemmin toimivat Urantian biologisina kohentajina.

74:1.4 (828.5) Aatami ja Eeva olivat Luciferin kapinan aikana pysyneet uskollisina Mikaelille. Siitä huolimatta tämä pari kutsuttiin Järjestelmän Hallitsijan ja koko hänen kabinettinsa eteen tutkittavaksi ja saamaan ohjeita. Urantian asioista annettiin yksityiskohtaisen täydellinen selonteko. Heille annettiin tyhjentävät ohjeet siitä, mitä menettelytapoja oli noudatettava otettaessa hallitsijalle kuuluva vastuu tällaisesta taistelujen repimästä maailmasta. He vannoivat yhteisen uskollisuudenvalan Edentian Kaikkein Korkeimmille ja Salvingtonin Mikaelille. Ja tilanteen huomioon ottaen heitä neuvottiin pitämään itseään Melkisedek-hoitajakunnan Urantia-ryhmän alaisina siihen saakka, kunnes tämä hallitseva elin katsoisi sopivaksi luopua hallitusvastuusta tässä heille osoitetussa maailmassa.

74:1.5 (829.1) Tämä jerusemilaispariskunta jätti Satanian pääkaupunkiin ja muualle sata jälkeläistä – viisikymmentä poikaa ja viisikymmentä tytärtä – suurenmoisia olentoja, jotka olivat välttäneet etenemisen varrella olevat salakuopat ja jotka kaikki toimivat eri tehtävissä ja hoitivat uskollisesti universumin luottamustehtäviä heidän vanhempiensa lähtiessä Urantialle. He olivat kaikki läsnä Aineellisten Poikien kauniissa temppelissä pidetyssä jäähyväistilaisuudessa, jollainen liittyy lahjoittautumistehtävän vastaanoton päätösseremonioihin. Nämä lapset saattoivat vanhempansa oman olentoluokkansa dematerialisointipäämajaan ja lausuivat näille viimeisinä hyvästit ja jumalalliset menestyksen toivotukset, kun nämä nukahtivat siihen persoonallisuuden tiedottomuuden tilaan, joka edeltää

serafikuljetusvalmisteluja. Lapset viettivät jonkin aikaa yhdessä perheen kokoontumispaikassa ja iloitsivat siitä, että heidän vanhemmistaan kohta tulisi Satanian järjestelmään kuuluvan planeetan 606 näkyviä johtajia, itse asiassa sen ainoita hallitsijoita.

74:1.6 (829.2) Ja näin Aatami ja Eeva lähtivät Jerusemista kaupungin kansalaisten suosionosoitusten ja onnentoivotusten raikuessa. Asianmukaisesti varustettuina ja mukanaan perusteelliset ohjeet siitä, mitä velvollisuuksia ja vaaroja Urantialla olisi kohdattava, he lähtivät matkalle kohti uusia tehtäviään.

2. Aatamin ja Eevan saapuminen

74:2.1 (829.3) Aatami ja Eeva vaipuivat uneen Jerusemissa, ja kun he heräsivät Isän temppelissä Urantialla sen valtavan kansanjoukon edessä, joka oli kerääntynyt toivottamaan heidät tervetulleiksi, he kohtasivat kasvoista kasvoihin ne kaksi olentoa, joista he olivat kuulleet niin paljon: Vanin ja tämän uskollisen työtoverin Amadonin. Nämä Caligastian kapinan kaksi sankaria olivat ensimmäiset, jotka toivottivat heidät tervetulleiksi heidän uuteen puutarhakotiinsa.

74:2.2 (829.4) Eedenin kieli oli muuan andonilaismurre, sellaisena kuin Amadon sitä puhui. Van ja Amadon olivat merkittävästi parannelleet tätä kieltä luomalla uuden, kaksikymmentäneljäkirjaimisen aakkoston, ja he olivat toivoneet näkevänsä, miten siitä tulisi Urantian kieli, sitä mukaa kun Eedenin kulttuuri leviäisi kaikkialle maailmaan. Aatami ja Eeva olivat oppineet täydellisesti tämän

ihmisten käyttämän murteen, ennen kuin he lähtivät Jerusemista, joten tämä Andonin jälkeläinen kuuli maailmansa ylevän hallitsijan puhuttelevan häntä hänen omalla kielellään.

74:2.3 (829.5) Ja koko Eedenissä vallitsi sinä päivänä suuri kiihtymys ja ilo, kun juoksulähetit kiirehtivät läheltä ja kaukaa kerättyjen kirjekyyhkyjen säilytyspaikalle huutaen: ”Laskekaa linnut irti; päästäkää ne viemään sanoma siitä, että luvattu Poika on tullut.” Sadat uskovien asutuskeskukset olivat uskollisesti vuosi vuoden perään huolehtineet siitä, että näitä kotona koulutettuja kyyhkysiä olisi käytettävissä juuri tällaista tapahtumaa varten.

74:2.4 (829.6) Kun uutinen Aatamin saapumisesta levisi ympäriinsä, tuhannet lähiheimojen jäsenet omaksuivat Vanin ja Amadonin opetukset, samalla kun Eedeniin kuukausi toisensa perään virtasi jatkuvasti pyhiinvaeltajia toivottamaan Aatamin ja Eevan tervetulleiksi ja osoittamaan kunnioitustaan heidän näkymättömälle Isälleen.

74:2.5 (829.7) Pian heräämisensä jälkeen Aatami ja Eeva saatettiin viralliseen vastaanottotilaisuuteen, joka pidettiin suurella mäellä temppelin pohjoispuolella. Tätä luonnon kukkulaa oli laajennettu ja valmistettu maailman uusien hallitsijoiden virkaanastujaisia silmällä pitäen. Täällä Urantian vastaanottokomitea keskipäivän aikaan toivotti nämä Satanian järjestelmän Pojan ja Tyttären tervetulleiksi. Amadon johti puhetta tässä komiteassa, johon kuului kaksitoista jäsentä: yksi edustaja kaikista kuudesta sangik-rodusta; keskiväliolentojen silloinen päällikkö; Annan, nodiittien uskollinen

tytär ja edustaja; Noah, puutarhan arkkitehdin ja rakentajan poika ja edesmenneen isänsä suunnitelmien toteuttaja, ja kumpikin Urantialla asuva Elämänkantaja.

74:2.6 (830.1) Juhlamenojen ohjelmaan kuului seuraavaksi planeettaan kohdistuvan valvontavastuun luovuttaminen Aatamille ja Eevalle. Sen suoritti vanhempi Melkisedek, Urantian pesänhoitajaneuvoston päällikkö. Aineellinen Poika ja Tytär vannoivat uskollisuudenvalan Norlatiadekin Kaikkein Korkeimmille sekä Nebadonin Mikaelille, ja Van julisti heidät Urantian hallitsijoiksi. Van luopui siten siitä arvonimen mukaisesta vallasta, joka Melkisedek-pesänhoitajien tekemän ratkaisun nojalla oli kuulunut hänelle yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan.

74:2.7 (830.2) Ja Aatami ja Eeva puettiin kumpikin kuninkaalliseen viittaan tässä tilaisuudessa, jossa heidät virallisesti asetettiin maailman hallitsijoiksi. Kaikki Dalamatiassa opitut taidot eivät suinkaan olleet kadonneet maailmasta; kankaankudontaa harjoitettiin vielä Eedenin aikoinakin.

74:2.8 (830.3) Sitten kuului arkkienkelien julistus, ja viestintäjärjestelmän kautta välittyvä Gabrielin ääni määräsi toimeenpantavaksi järjestyksen mukaan Urantian toisen tuomiopäivän nimenhuudon ja toisen tuomiokauden Satanian 606:lla muodostavan armon ja laupeuden mukaisen nukkuvien eloonjääneiden kuolleistaherättämisen. Prinssin tuomiokausi on päättynyt ja Aatamin aikakausi, planeetan kolmas ajanjakso, alkaa korutonta suuruutta ilmentävien tapahtumien keskellä. Ja Urantian uudet hallitsijat aloittavat hallituskautensa suotuisilta näyttävissä

olosuhteissa siitä maailmanlaajuisesta hämmingistä huolimatta, jonka aiheutti se, ettei heidän planeetalla vallassa ollut edeltäjänsä suostunut yhteistyöhön.

3. Aatami ja Eeva tutustuvat planeettaan

74:3.1 (830.4) Ja nyt virallisen virkaanasettamisensa jälkeen he tunsivat tuskallisesti planetaarisen eristyneisyytensä. Tutuiksi käyneiden kaukotiedotuslähetysten tilalla vallitsi hiljaisuus, ja kaikkien planeetalta ulkopuolelle johtavien viestiyhteyspiirien tilalla oli tyhjyys. Heidän jeruseminaikaiset toverinsa olivat lähteneet maailmoihin, jotka toimivat kitkattomasti vankkumattomine Planeettaprinsseineen ja kokeneine esikuntineen, jotka olivat valmiita ottamaan heidät vastaan ja päteviä toimimaan yhteistyössä heidän kanssaan, silloin kun heidän kokemuksensa asianomaisista maailmoista oli vielä alkuvaiheessaan. Mutta Urantialla kapina oli muuttanut kaiken. Täälläkin Planeettaprinssi oli varsin läsnäolevainen, ja vaikka häneltä oli riistetty enimmät pahanteon mahdollisuudet, hän kykeni yhä tekemään Aatamin ja Eevan tehtävän vaikeaksi ja jossain määrin vaaralliseksikin. Täydenkuun valossa tuona iltana käveli puutarhan läpi seuraavan päivän asioista keskustellen totinen ja harhakuvitelmansa karistanut pari – Jerusemin Poika ja Tytär.

74:3.2 (830.5) Näin päättyi Aatamin ja Eevan ensimmäinen päivä eristetyllä Urantialla, Caligastian petoksen sekoittamalla planeetalla.

Ja he kävelivät ja keskustelivat myöhään yöhön, joka oli heidän ensimmäinen yönsä maan päällä – ja se yö oli perin yksinäinen.

74:3.3 (830.6) Aatamin toinen päivä maan päällä kului istunnossa planeetan pesänhoitajien ja neuvoa-antavan neuvoston kanssa. Melkisedekeiltä ja näiden työtovereilta Aatami ja Eeva kuulivat lisää Caligastian kapinan yksityiskohdista ja tämän mullistuksen vaikutuksesta maailman edistymiseen. Ja kaiken kaikkiaan se oli masentava kertomus, tämä pitkä selonteko maailman asioiden kelvottomasta hoidosta. He saivat tietää kaikki tosiasiat siitä, miten perin pohjin Caligastian laatima suunnitelma sosiaalisen evoluution jouduttamisesta oli luhistunut. Heille selkeni myös täydellisesti, miten mieletöntä oli yrittää saada aikaan planetaarista edistystä irrallaan jumalallisesta etenemissuunnitelmasta. Ja näin päättyi murheellinen mutta valaiseva päivä – heidän toinen päivänsä Urantialla.

74:3.4 (831.1) Kolmas päivä käytettiin puutarhan tarkastamiseen. Suurten matkustajalintujen, fandorien, selässä istuen Aatami ja Eeva katselivat alas puutarhan laajoja ulottuvuuksia, kun heitä kuljetettiin ilmojen halki tämän, maailman kauneimman kohdan yläpuolella. Tuo katselmuspäivä päättyi valtavaan juhlaillalliseen kaikkien niiden kunniaksi, jotka olivat uurastaneet tämän eedeniläistä kauneutta ja suurenmoisuutta ilmentävän puutarhan luomiseksi. Ja jälleen kävelivät Poika ja hänen puolisonsa puutarhassa myöhään

kolmannen päivänsä yöhön ja keskustelivat edessään olevien ongelmien suunnattomuudesta.

74:3.5 (831.2) Neljäntenä päivänä Aatami ja Eeva pitivät puheen puutarhan kansankokoukselle. Virkaanasettajaiskukkulalta he puhuivat kansalle suunnitelmistaan maailman kuntoonsaattamiseksi, ja he hahmottelivat menetelmät, joita käyttäen he pyrkisivät pelastamaan Urantian sosiaalisen kulttuurin niiltä alhaisilta tasoilta, joille se synnin ja kapinan seurauksena oli painunut. Tämä oli suuri päivä, ja se päättyi niiden miesten ja naisten muodostaman neuvoston kunniaksi järjestettyyn juhlaan, jotka oli valittu vastuullisiin tehtäviin maailman asioiden uuden hallinnon piirissä. Pankaa merkille, että tässä ryhmässä oli naisia siinä kuin miehiäkin! Ja kysymyksessä oli ensimmäinen kerta, kun tällaista oli sitten Dalamatian aikojen maan päällä tapahtunut. Oli uusi ja hämmästyttävä asia huomata, että nainen, Eeva, jakoi kunnian ja vastuut maailman asiainhoidosta miehen kanssa. Ja näin päättyi neljäs päivä maan päällä.

74:3.6 (831.3) Viides päivä kului väliaikaisen hallituksen organisoimisessa, hallinnon, jonka oli määrä toimia siihen saakka, kunnes Melkisedek-pesänhoitajat lähtisivät Urantialta.

74:3.7 (831.4) Kuudes päivä sujui lukuisten ihmis- ja eläintyyppien tarkastelun merkeissä. Aatamia ja Eevaa kuljetettiin pitkin päivää Eedenin itäpuolisilla muureilla, joilta he tarkastelivat planeetan eläimistöä ja saivat paremman käsityksen siitä, mitä olisi tehtävä,

jotta saataisiin aikaan järjestystä sellaisen maailman sekasortoon, jota asutti tällainen elävien olentojen moninaisuus.

74:3.8 (831.5) Tällä matkalla Aatamin seurassa olleet hämmästelivät suuresti havaitessaan, miten täydellisesti tämä ymmärsi niiden tuhansien ja taas tuhansien eläinten luonteen ja toiminnan, jotka hänelle näytettiin. Siinä silmänräpäyksessä, kun hän katsahti eläimeen, hän saattoi ilmoittaa sen luonteen ja käyttäytymisen. Aatami kykeni sanomaan kaikkien nähtävillä olleiden aineellisten luotujen alkuperää, olemusta ja toimintaa luonnehtivan nimen. Tällä tarkastusmatkalla hänen opastajinaan toimineet eivät tienneet, että maailman uusi hallitsija oli yksi asiantuntevimmista anatomeista koko Sataniassa, ja että Eeva oli yhtä pätevä. Aatami hämmästytti seuralaisiaan kuvailemalla joukoittain sellaisia eliöitä, jotka olivat liian pieniä ihmissilmän nähtäväksi.

74:3.9 (831.6) Kun Aatamin ja Eevan kuudes päivä maan päällä oli ohi, he lepäsivät ensi kertaa uudessa kodissaan ”Eedenin itäosassa”. Urantia-seikkailun kuusi ensimmäistä päivää olivat olleet hyvin kiireisiä, ja he odottivat suurta mielihyvää tuntien ensimmäistä kokonaista päivää, jonka he olisivat täysin vapaat velvollisuuksista.

74:3.10 (831.7) Mutta olosuhteet määräsivät toisin. Juuri päättyneen päivän kokemukset, päivän, jonka kuluessa Aatami oli sangen älykkäästi ja varsin tyhjentävästi keskustellut Urantian eläinkunnasta, samoin kuin hänen mestarillinen virkaanastujaispuheensa ja hänen lumoava käytöksensä olivat niin valloittaneet puutarhan asukkaiden sydämen ja voittaneet niin heidän ymmärryksensä puolelleen, että he olivat halukkaita täydestä

sydämestään hyväksymään juuri saapuneet Jerusemin Pojan ja Tyttären hallitsijoiksi, ja valtaosa oli sen lisäksi miltei valmis lankeamaan maahan ja palvomaan heitä jumalina.

4. Ensimmäinen mullistus

74:4.1 (832.1) Sinä yönä, kuudennen päivän jälkeisenä yönä, kun Aatami ja Eeva nukkuivat, tapahtui Eedenin keskiosassa sijainneen Isän temppelin tietämissä outoja asioita. Lempeässä kuunvalossa sadat intoa ja kiihkoa uhkuvat miehet ja naiset kuuntelivat siellä tuntikausien ajan johtajiensa hehkuvahenkisiä vetoomuksia. Heidän tarkoituksensa oli hyvä, mutta he eivät yksinkertaisesti kyenneet käsittämään uusien hallitsijoidensa veljellisen ja demokraattisen käytöksen koruttomuutta. Ja kauan ennen päivänkoittoa maailman asioidenhoidon uudet ja väliaikaiset toimihenkilöt tekivät käytännöllisesti katsoen yksimielisen johtopäätöksen, että Aatami ja hänen puolisonsa olivat kerta kaikkiaan liian vaatimattomia ja teeskentelemättömiä. He päättelivät, että Jumaluus oli laskeutunut maan päälle ruumiillisessa hahmossa; että Aatami ja Eeva todellisuudessa olivat jumalia tai joka tapauksessa niin lähellä jumaluutta, että he olivat kunnioittavan palvonnan arvoisia.

74:4.2 (832.2) Aatamin ja Eevan maan päällä viettämien ensimmäisten kuuden päivän hämmästyttävät tapahtumat olivat kerta kaikkiaan liikaa jopa maailman parhaiden ihmisten valmistautumattomalle mielelle. He olivat päästään pyörällä. Heidät tempasi mukaansa

ehdotus, että tämä ylevä pari vietäisiin keskipäivän aikaan Isän temppeliin, jotta jokainen voisi silloin kumartua kunnioittavaan palvontaan ja nöyrän alemmuuden merkiksi heittäytyä maahan heidän eteensä. Ja puutarhan asukkaat olivat tässä kaikessa täysin vilpittömiä.

74:4.3 (832.3) Van esitti vastalauseensa. Amadon oli poissa, sillä hän johti kunniavartiota, joka oli jäänyt Aatamin ja Eevan luo yöksi. Mutta Vanin vastalauseet huitaistiin syrjään. Hänelle sanottiin, että myös hän oli liian vaatimaton, liian teeskentelemätön; ettei hän ollut kaukana jumalasta itsekään. Kuinka hän muutoin olisi elänyt niin kauan maan päällä ja kuinka hän muutoin olisi saanut aikaan sellaisen suuren tapahtuman kuin Aatamin saapumisen? Ja kun kiihkeät eedeniläiset olivat tarttumaisillaan häneen kantaakseen hänet kukkulalle siellä palvottavaksi, Van raivasi itselleen tien väkijoukon läpi, ja koska hän kykeni olemaan yhteydessä keskiväliolentoihin, hän lähetti näiden johtajan kiireesti Aatamin luokse.

74:4.4 (832.4) Aatamin ja Eevan maan päällä viettämän seitsemännen päivän aamu oli valkenemassa, kun he kuulivat hätkähdyttävät uutiset näiden hyvää tarkoittavien mutta harhautuneiden kuolevaisten ehdotuksista, ja vaikka matkustajalinnut juuri kiireesti oikoivat siipiään viedäkseen Aatamin ja Eevan temppelille, tapahtui kuitenkin, että keskiväliolennot, jotka sellaiseenkin kykenevät, kuljettivat Aatamin ja Eevan Isän temppelille. Aamuvarhain tänä seitsemäntenä päivänä Aatami esitti siltä kukkulalta, jolla heidät vastikään oli otettu vastaan, selvityksen jumalallisten Poikien eri

luokista, ja hän selitti näille maisille mielille, että palvoa sai vain Isää ja niitä, jotka hän osoittaa. Aatami teki selväksi, että hän hyväksyisi minkä tahansa osalleen tulevan kunnianosoituksen ja ottaisi vastaan kaiken saamansa arvonannon, mutta palvontaa hän ei koskaan hyväksyisi!

74:4.5 (832.5) Se oli suunnattoman tärkeä päivä, ja juuri ennen kuin se oli kääntymässä puolilleen, jokseenkin sen serafisanansaattajan saapumisen aikoihin, joka toi mukanaan Jerusemin tunnustuksen maailman hallitsijoiden virkaanasettamisesta, Aatami ja Eeva siirtyivät pois väkijoukosta, osoittivat Isän temppeliä ja sanoivat: ”Menkää nyt Isän näkymättömän läsnäolon aineellisen eduskuvan luo ja päänne alas painamalla palvokaa häntä, joka teki meidät kaikki ja joka pitää meidät elossa. Ja olkoon tämä teko vilpitön lupaus siitä, ettette koskaan enää antaudu kiusaukseen palvoa ketään muuta kuin Jumalaa.” Ja kaikki tekivät kuten Aatami käski. Vain Aineellinen Poika ja Tytär seisoivat kukkulalla kumartunein päin, kun ihmiset sen sijaan heittäytyivät maahan temppelin ympärille.

74:4.6 (832.6) Tästä siis sai alkunsa sapattipäivän viettämisen perinnäistapa. Eedenissä omistettiin aina seitsemäs päivä keskipäivän temppelikokoontumiselle; kauan aikaa oli tapana omistaa tämä päivä itsensä kehittämiselle. Aamupäivä omistettiin fyysiselle kehittymiselle, keskipäivä hengelliselle palvonnalle, iltapäivä mielen sivistämiselle, ilta vietettiin sen sijaan seurallisessa ilonpidossa. Mikään laki ei koskaan Eedenissä tällaista määrännyt,

mutta se oli tapana niin kauan kuin Aatamin hallinto oli voimassa maan päällä.

5. Aatamin hallinto

74:5.1 (833.1) Melkisedek-pesänhoitajat jäivät Aatamin saapumisen jälkeen palvelukseen lähes seitsemän vuoden ajaksi, mutta lopulta koitti aika, jolloin he luovuttivat maailman asiainhoidon Aatamille ja palasivat Jerusemiin.

74:5.2 (833.2) Pesänhoitajien hyvästely kesti kokonaisen päivän, ja illan kuluessa kukin Melkisedek antoi Aatamille ja Eevalle omat jäähyväisneuvonsa ja esitti parhaat menestyksen toivotuksensa. Aatami oli useaan kertaan pyytänyt neuvojiaan jäämään maan päälle hänen kanssaan, mutta nämä pyynnöt oli aina evätty. Oli koittanut aika, jolloin Aineellisten Poikien täytyi ottaa täysi vastuu maailman asiainhoidosta. Ja niin sitten keskiyöllä Satanian serafikuljettimet lähtivät neljinetoista olentoineen planeetalta kohti Jerusemia. Vanin ja Amadonin taivaaseenotto tapahtui yhtä aikaa kahdentoista Melkisedekin lähdön kanssa.

74:5.3 (833.3) Kaikki sujui Urantialla jonkin aikaa kokolailla hyvin, ja näytti siltä, että Aatami sittenkin kykenisi kehittelemään jonkinlaisen menetelmän Eedenin sivilisaation asteittaisen laajenemisen edistämiseksi. Melkisedekien neuvoa noudattaen hän ryhtyi edistämään käsiteollisuuden taitoja, koska hänen

ajatuksenaan oli kehittää tavarainvaihtosuhteita ulkopuolisen maailman kanssa. Kun Eeden purettiin, siellä oli toiminnassa yli sata alkeellista teollisuuslaitosta, ja lähiseudun heimojen kanssa oli solmittu laajoja kauppasuhteita.

74:5.4 (833.4) Aatamille ja Eevalle oli kautta aikojen opetettu, millä menetelmällä sellaista maailmaa kohennetaan, joka oli valmis ottamaan vastaan kaiken, mikä oli nimenomaan heidän antinsa evoluutionvaraisen sivilisaation edistämiseen. Mutta nyt he joutuivat kohtaamaan sellaisia pakottavia ongelmia kuin lain ja järjestyksen voimaansaattaminen villi-ihmisten, barbaarien ja puolittain sivistyneiden ihmisten maailmassa. Puutarhaan kerääntynyttä maailman väestön parhaimmistoa lukuun ottamatta oli siellä täällä vain muutama ryhmä ensinkään valmis ottamaan vastaan Aatamin kulttuurin.

74:5.5 (833.5) Aatami teki sankarillisen ja päättäväisen yrityksen maailmanhallituksen perustamiseksi, mutta hän kohtasi taipumatonta vastarintaa joka taholla. Aatami oli jo käynnistänyt koko Eedenin piirissä järjestelmän, jossa ryhmät valvoivat itseään, ja hän oli muodostanut kaikista näistä komppanioista Eedenin liiton. Mutta kun hän lähti puutarhan ulkopuolelle yrittämään samojen ajatusten soveltamista etäämpänä oleviin heimoihin, siitä koitui vain rettelöitä, vakavia rettelöitä. Sinä hetkenä, kun Aatamin työtoverit ryhtyivät työskentelemään puutarhan ulkopuolella, he joutuivat välittömästi kohtaamaan Caligastian ja Daligastian hyvin suunnitellun vastarinnan. Langennut Prinssi oli pantu viralta maailman hallitsijana, mutta häntä ei ollut vielä siirretty pois

planeetalta. Hän oli yhä läsnä maan päällä ja kykeni ainakin jossain määrin vastustamaan kaikkea, mitä Aatami teki ihmisyhteisön kuntoonsaattamiseksi. Aatami yritti varoittaa rotuja Caligastiasta, mutta hänen tehtävänsä teki erittäin vaikeaksi se, että hänen periviholistaan ei voinut kuolevaisen silmin nähdä.

74:5.6 (833.6) Jopa eedeniläisten joukossa oli niitä hämmentyneitä mieliä, jotka kallistuivat Caligastian opetusten suuntaan tämän opettaessa kahlitsematonta henkilökohtaista vapautta, ja he aiheuttivat Aatamille loputtomasti murhetta. He olivat aina järkyttämässä kaikkein huolellisimminkin laadittuja suunnitelmia, joiden tavoitteena oli rauhallisesti sujuva edistyminen ja vankalla pohjalla oleva kehittyminen. Hänen oli lopulta pakko peruuttaa välittömään sosiaalistamiseen tähdännyt ohjelmansa. Hän palasi Vanin käyttämään organisointimalliin ja jakoi eedeniläiset sadan jäsenen komppanioiksi, jollaisen päällikkönä oli kapteeni, kun luutnantit puolestaan johtivat kymmenen jäsenen ryhmiä.

74:5.7 (834.1) Aatami ja Eeva olivat saapuneet juurruttamaan edustuksellisen hallintotavan monarkkisen sijalle, mutta he eivät löytäneet koko maailmasta yhtään sellaista hallitusta, joka olisi ollut tämän nimityksen arvoinen. Aatami hylkäsi toistaiseksi kaikki yritykset pystyttää edustuksellinen hallintojärjestelmä, ja hän onnistui ennen Eedenin hallinnon luhistumista perustamaan lähes sata matkojentakaista kauppa- ja yhteisökeskusta, joissa voimakkaat yksilöt hallitsivat hänen nimissään. Van ja Amadon olivat aiemmin organisoineet useimmat näistä keskuksista.

74:5.8 (834.2) Heimojen välillä harjoitettu lähettiläiden vaihto on peräisin Aatamin ajoilta. Se oli suuri edistysaskel hallitusjärjestelmän kehityksessä.

6. Aatamin ja Eevan kotielämä

74:6.1 (834.3) Aatamin perheen käytössä ollut maa-ala oli runsaat tuhat kolmesataa hehtaaria. Tätä kotitilaa välittömästi ympäröineellä alueella oli kaikki tarvittava kolmensadantuhannen suoraan alenevaa polvea olevan jälkeläisen ylläpitämiseen. Mutta sinne rakennettaviksi suunnitelluista rakennuksista ei koskaan valmistunut kuin ensimmäinen erä. Ennen kuin Aatamin suku kasvoi niin suureksi, että se olisi tarvinnut lisätilaa, koko eedeniläinen hanke oli joutunut sekasortoon ja puutarha jätettiin tyhjilleen.

74:6.2 (834.4) Aataminpoika oli Urantian violetin rodun esikoinen, ja hänen jälkeensä syntyivät hänen sisarensa ja Eevanpoika, Aatamin ja Eevan toinen poika. Eeva oli ennen Melkisedekien poistumista jo viiden lapsen – kolmen pojan ja kahden tyttären – äiti. Seuraavat kaksi lasta olivat kaksoset. Ennen sopimuksen laiminlyöntiä hän synnytti kuusikymmentäkolme lasta: kolmekymmentäkaksi tytärtä ja kolmekymmentäyksi poikaa. Kun Aatami ja Eeva lähtivät puutarhasta, heidän sukuunsa kuului neljä sukupolvea, kaikkiaan 1 647 jälkeläistä suoraan alenevassa polvessa. Puutarhastalähdön

jälkeen he saivat neljäkymmentäkaksi lasta niiden kahden jälkeläisen lisäksi, joiden vanhemmista toinen edusti maan kuolevaisrotuja. Tässä yhteydessä ei ole otettu huomioon niitä jälkeläisiä, joita adamiittivanhemmat saivat nodiittien ja evolutionaaristen rotujen kanssa.

74:6.3 (834.5) Aatamin lapset eivät nauttineet eläimen maitoa, sen jälkeen kun heidät vuodenvanhoina vieroitettiin. Eevalla oli käytettävissään monenlaisten pähkinöiden maitoa ja monien hedelmälajien mehua, ja koska hänellä oli tarkka tieto näiden ravintoaineiden kemiallisesta koostumuksesta ja energiasisällöstä, hän yhdisteli niitä sopivalla tavalla ja ruokki niillä lapsiaan, siihen asti kun näille puhkesi hampaat.

74:6.4 (834.6) Vaikka ruoan keittäminen oli Eedenissä heti Aatamin asuma-alueen ulkopuolella yleisesti noudatettu tapa, ei keittämistä Aatamin omassa taloudessa harrastettu. Heidän ravintonsa – hedelmät, pähkinät ja eri viljalajit – olivat valmiita nautittaviksi sitä mukaa kuin ne luonnossa kypsyivät. He söivät kerran päivässä, heti puolenpäivän jälkeen. Aatami ja Eeva imivät itseensä myös ”valoa ja energiaa” suoraan tietyistä avaruuden säteilyvirroista, ja sen lisäksi he nauttivat elämänpuun antimia.

74:6.5 (834.7) Aatamin ja Eevan ruumiista säteili heikkoa valoa, mutta kumppaniensa tapojen mukaisesti he käyttivät aina vaatetusta. Vaikka he päivän ajaksi pukeutuivatkin kevyesti, illalla he kääriytyivät yöviittaan. Hurskaiksi ja pyhiksi otaksuttujen ihmisten päätä ympäröivän perinteellisen sädekehän alkuperä palautuu Aatamin ja Eevan aikoihin. Kun vaatetus varsin suurelta osin peitti

näkyviltä heidän ruumiinsa valosäteilyn, näkyvissä oli vain heidän päästään säteillyt hohde. Aataminpojan jälkeläiset kuvasivat aina tällä tavoin käsityksensä henkilöistä, joiden uskottiin hengellisessä kehityksessään poikkeavan tavallisesta.

74:6.6 (834.8) Aatami ja Eeva kykenivät yhteydenpitoon toistensa ja lähimpien jälkeläistensä kanssa noin kahdeksankymmenen kilometrin etäisyydellä. Tämä ajatustenvaihto tapahtui herkkien kaasuonteloiden välityksellä, jotka sijaitsivat heidän aivorunkonsa välittömässä läheisyydessä. Tämän mekanismin avulla he pystyivät lähettämään ja vastaanottamaan ajatusvärähtelyjä. Mutta tämä kyky lakkasi toimimasta, heti kun mieli antautui pahuuden riitasoinnuille ja hajottavalle voimalle.

74:6.7 (835.1) Aatamin lapset kävivät kuusitoistavuotiaiksi saakka omia koulujaan, ja vanhemmat oppilaat opettivat nuorempia. Pikkuväki vaihtoi toimintoja puolen tunnin välein, vanhemmat lapset kerran tunnissa. Urantialla ei todellakaan ollut ennen nähty mitään sellaista, jota saattoi nähdä tarkkailemalla näiden Aatamin ja Eevan lasten leikkiä, iloista ja riemastuttavaa toimintaa, jota harrastettiin vain siksi, että se oli hauskaa. Nykyisten rotujen leikki ja huumori ovat suureksi osaksi perua Aatamin sukukunnalta. Kaikki adamiitit pitivät musiikkia suuressa arvossa, ja heillä oli hyvä huumorintaju.

74:6.8 (835.2) Keskimääräinen kihlautumisikä oli kahdeksantoista vuotta, ja tällaiset nuoret menivät sen jälkeen kaksivuotiselle oppikurssille, jolla heitä valmennettiin kantamaan avioliiton mukanaan tuomat velvollisuudet. Kaksikymmenvuotiaina he olivat kelvollisia solmimaan avioliiton; ja naimisiinmenon jälkeen he

ryhtyivät elämäntyöhönsä tai aloittivat erityisen valmentautumisen sitä varten.

74:6.9 (835.3) Joidenkin myöhempien kansojen tapa sallia jumalista polveutuviksi oletettujen kuninkaallisten perheiden naittaa keskenään veli ja sisar on peräisin Aatamin jälkeläisten perinnäistavoista – heidänhän oli pakko pariutua keskenään. Puutarhan ensimmäisen ja toisen sukupolven vihkimismenojen suorittajina olivat aina Aatami ja Eeva.

7. Elämä Puutarhassa

74:7.1 (835.4) Läntisissä kouluissa vietettyä nelivuotisjaksoa lukuun ottamatta Aatamin lapset elivät ja työskentelivät ”Eedenin itäosassa”. Älyllistä kehitystä ajatellen heitä koulutettiin kuusitoistavuotiaiksi saakka Jerusemin koulujen opetusmenetelmien mukaisesti. Kuusitoistavuotiaista kaksikymmenvuotiaiksi heitä opetettiin Urantian kouluissa puutarhan toisessa päässä. Sielläkin he toimivat myös alempien koululuokkien opettajina.

74:7.2 (835.5) Puutarhan läntisen koulujärjestelmän ainoa tarkoitus oli *sosiaalistaminen*. Aamupäivällä välitunnit käytettiin käytännön puutarhanhoitoon ja maanviljelyyn, iltapäivän välitunnit kuluivat kilpaleikeissä. Illat käytettiin sosiaaliseen kanssakäymiseen ja henkilökohtaisten ystävyyssuhteiden vaalimiseen. Uskonnon ja sukupuolikäyttäytymisen opettamisen katsottiin kuuluvan kodin toimipiiriin, niitä pidettiin vanhempien velvollisuutena.

74:7.3 (835.6) Näiden koulujen opetusohjelmaan kuului seuraavien asioiden opettaminen:

74:7.4 (835.7) 1. Terveys ja kehonhoito.

74:7.5 (835.8) 2. Kultainen sääntö, sosiaalisen kanssakäymisen normisto.

74:7.6 (835.9) 3. Yksilön oikeuksien suhde ryhmän omaamiin oikeuksiin ja yhteisövelvollisuuksiin.

74:7.7 (835.10) 4. Maapallon eri rotujen historia ja kulttuuri.

74:7.8 (835.11) 5. Maailmankaupan edistämis- ja kohennuskeinot.

74:7.9 (835.12) 6. Keskenään ristiriidassa olevien velvollisuuksien ja tuntemusten yhteensovittaminen.

74:7.10 (835.13) 7. Leikin ja huumorin sekä fyysistä tappelua korvaavien kilpailujen harrastaminen.

74:7.11 (835.14) Koulut – ja itse asiassa kaikki puutarhan toimintakohteet – olivat aina avoinna vierailijoille. Aseettomat tarkkailijat pääsivät esteettä Eedeniin lyhyelle vierailulle. Jotta urantialainen olisi voinut jäädä puutarhaan pidemmäksi aikaa, hänet oli ”adoptoitava”. Hänelle annettiin opetusta siitä, mikä hanke Aatamin lahjoittaminen oikein oli ja mikä oli sen tarkoitus; hän toi julki aikomuksensa tulla mukaan tähän hankkeeseen, ja sitten hän antoi vakuutuksen uskollisuudestaan Aatamin yhteiskunnalliselle hallinnolle ja Universaalisen Isän hengelliselle suvereenisuudelle.

74:7.12 (836.1) Puutarhassa noudatetut lait perustuivat vanhempiin, Dalamatiassa voimassa olleisiin säädöksiin, ja ne saatettiin voimaan

seitsemän pääotsakkeen alla:

74:7.13 (836.2) 1. Terveyttä ja puhtaanapitoa koskevat lait.

74:7.14 (836.3) 2. Puutarhan sosiaaliset säännökset.

74:7.15 (836.4) 3. Tavarainvaihtoa ja kauppaa koskevat säädökset.

74:7.16 (836.5) 4. Reilun pelin ja kilpailun säännöt.

74:7.17 (836.6) 5. Kotielämää koskevat lait.

74:7.18 (836.7) 6. Kultaisesta säännöstä juontuvat siviilioikeuden säädökset.

74:7.19 (836.8) 7. Korkeimman moraalilain muodostavat seitsemän käskyä.

74:7.20 (836.9) Eedenin moraalilaki ei poikennut Dalamatian seitsemästä käskystä paljonkaan. Mutta adamiitit opettivat monia lisäsyitä siihen, miksi näitä käskyjä oli noudatettava. Esimerkiksi murhaa koskevan kiellon osalta esitettiin ihmisen sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan läsnäolo lisäsyyksi siihen, miksei ihmiselämää saanut tuhota. He opettivat: ”Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava, sillä Jumala on tehnyt ihmisen kuvaksensa.”

74:7.21 (836.10) Eedenin julkisen jumalanpalveluksen ajankohta oli keskipäivä. Auringonlaskun aika oli perheen yksityinen palvontahetki. Aatami teki parhaansa estääkseen valmiiden rukouskaavojen käyttämistä opettamalla, että tehokkaan rukouksen täytyy olla täysin omakohtainen, että sen täytyy olla ”sielun kaipausta”; mutta eedeniläiset jatkoivat Dalamatian ajoilta periytyneiden rukousten ja kaavojen käyttöä. Aatami yritti myös

korvata uskonnollisissa menoissa käytetyt veriuhrit maan antimien uhraamisella, mutta puutarhayhteisön hajaantumiseen mennessä hän oli tässä suhteessa saanut varsin vähän aikaan.

74:7.22 (836.11) Aatami koetti opettaa roduille myös sukupuolten välistä tasa-arvoisuutta. Tapa, jolla Eeva työskenteli miehensä rinnalla, teki syvän vaikutuksen kaikkiin puutarhan asukkaisiin. Aatami teki heille lopullisesti selväksi, että naisesta yhtä paljon kuin miehestäkin olivat peräisin ne elämän rakennuspuut, jotka yhdistyessään muodostavat uuden olennon. Siihen saakka ihmiskunta oli olettanut, että sikiämisen tyyssijana olivat yksin ”isän kupeet”. Äitiä ihmiset olivat pitäneet vain välikappaleena, jolla syntymättömälle lapselle saatiin ravintoa ja vastasyntyneelle hoivaa.

74:7.23 (836.12) Aatami opetti aikalaisilleen kaiken, minkä nämä pystyivät ymmärtämään, mutta suhteellisesti ottaen se ei ollut paljon. Siitä huolimatta maailman älykkäämmät rodut odottivat innolla aikaa, jolloin heidän sallittaisiin avioitua violetin rodun verrattomien lasten kanssa. Ja miten erilainen maailma Urantiasta olisikaan tullut, jos tämä suurhanke rotujen kohentamiseksi olisi toteutettu! Ja vaikka kävi niin kuin kävi, koitui kuitenkin suunnaton hyöty siitäkin vähäisestä määrästä tätä muualta tuotua rotuainesta, josta evolutionaariset kansanheimot sattumalta pääsivät osallisiksi.

74:7.24 (836.13) Ja näin Aatami työskenteli olinpaikkanaan olevan maailman hyvinvoinnin ja kohentamisen hyväksi. Mutta näiden sekoittuneiden ja sekarotuisten kansojen johdattaminen parempiin elämäntapoihin oli vaikea tehtävä.

8. Luomistaru

74:8.1 (836.14) Kertomus Urantian luomisesta kuudessa päivässä perustui perimätietoon siitä, että Aatami ja Eeva olivat käyttäneet tasan kuusi päivää puutarhan alkukatselmukseen. Tämä seikka antoi miltei pyhyyden leiman viikonpituiselle ajanjaksolle, jonka alun perin olivat ottaneet käyttöön dalamatialaiset. Sitä, että Aatami käytti kuusi päivää puutarhan tarkastamiseen ja alustavien organisointisuunnitelmien laatimiseen, ei ollut etukäteen järjestetty, vaan päivien kuluessa tilanne vain muotoutui sellaiseksi. Seitsemännen päivän valikoituminen palvontapäiväksi tapahtui edellä kerrotuista syistä täysin sattumalta.

74:8.2 (837.1) Tarina maailman luomisesta kuudessa päivässä oli myöhemmin syntynyt ajatus, joka sai alkunsa itse asiassa yli kolmekymmentätuhatta vuotta jälkeenpäin. Eräs tämän kertomuksen yksityiskohta – auringon ja kuun äkillinen ilmaantuminen – on saattanut saada alkunsa perimätiedoista, joiden mukaan maailma ilmaantui muinoin yhtäkkiä pienistä ainehiukkasista koostuneesta avaruuden tiheästä pilvestä, joka oli kauan aikaa kätkenyt sekä auringon että kuun näkyvistä.

74:8.3 (837.2) Taru siitä, että Eeva luotiin Aatamin kylkiluusta, on sekava tiivistelmätarina Aatamin ja Eevan saapumisesta ja siitä taivaallisesta kirurgiasta, joka liittyi elävien substanssien vaihtoon,

silloin kun Planeettaprinssin ruumiillinen esikunta saapui tänne yli neljäsataaviisikymmentätuhatta vuotta aiemmin.

74:8.4 (837.3) Valtaosa maailman kansoista on saanut vaikutteita perimätiedosta, jonka mukaan Aatamille ja Eevalle luotiin fyysinen hahmo vasta heidän saavuttuaan Urantialle. Usko siihen, että ihminen on luotu savesta, oli itäisellä pallonpuoliskolla kokolailla yleinen. Tämä perimätieto on jäljitettävissä Filippiinien saarilta maailman ympäri aina Afrikkaan asti. Ja monet ryhmät omaksuivat tämän kertomuksen siitä, että ihminen sai alkunsa savesta jonkinmuotoisen erityisen luomisteon kautta, ja korvasivat tällä aikaisemmat uskomukset asteittain tapahtuneesta luomisesta eli evoluutiosta.

74:8.5 (837.4) Kaukana Dalamatian ja Eedenin vaikutuspiiristä ihmiskunta oli taipuvainen uskomaan ihmisrodun asteittaiseen kehittymiseen. Evoluution tosiasia ei ole mikään nykyajan keksintö, sillä muinaiset ihmiset ymmärsivät ihmisen edistymisen hitaan ja evolutionaarisen luonteen. Varhaisilla kreikkalaisilla oli tästä selvät käsitykset siitäkin huolimatta, että Mesopotamia oli heistä katsoen lähellä. Vaikka monet maailman roduista sekaantuivatkin surkeasti käsityksissään evoluutiosta, monet alkukantaiset heimot uskoivat ja opettivat silti, että he olivat eri eläinten jälkeläisiä. Primitiivisillä kansanheimoilla oli tapana valita ”toteemikseen” ne eläimet, jotka he otaksuivat kantaisikseen. Jotkin Pohjois-Amerikan intiaaniheimot uskoivat polveutuvansa majavista ja kojooteista. Muutamat afrikkalaisheimot opettivat polveutuvansa hyeenasta, muuan

malaijiheimo katsoo polveutuvansa puoliapinasta, eräs Uuden Guinean kansanryhmä puolestaan papukaijasta.

74:8.6 (837.5) Koska babylonialaisilla oli välitön yhteys adamiittien sivilisaation jäänteisiin, he laajensivat ja kaunistivat kertomusta ihmisen luomisesta. He opettivat ihmisen polveutuneen suoraan jumalista. He pitivät kiinni käsityksestään rodun aristokraattisesta alkuperästä, mikä oli tietenkin ristiriidassa savestaluomisopin kanssa.

74:8.7 (837.6) Vanhan testamentin luomisselostus on peräisin paljon Moosesta myöhäisemmältä ajalta; hän ei koskaan opettanut näin vääristynyttä tarinaa heprealaisille. Mutta hän esitti israelilaisille kylläkin yksinkertaisen ja tiivistetyn luomiskertomuksen ja toivoi sen avulla antavansa lisäpontta vetoomukselleen Luojan, Universaalisen Isän, palvonnasta, josta hän käytti nimeä Herra, Israelin Jumala.

74:8.8 (837.7) Ensimmäisissä opetuksissaan Mooses viisaasti kyllä ei yrittänytkään mennä ajallisesti Aatamia kauemmas, ja koska Mooses oli heprealaisten ylin opettaja, kertomukset Aatamista tulivat liitetyiksi mitä likeisimmin luomiskertomuksiin. Se, että varhaisemmat perimätiedot tunsivat Aatamia edeltäneen sivilisaation, käy selvästi ilmi siitä, että tekstin myöhemmiltä muokkaajilta, joiden tarkoituksena oli kitkeä tekstistä kaikki viittaukset ihmisistä kertoviin asioihin Aatamia edeltävältä ajalta, jäikin poistamatta paljastava maininta Kainin muuttamisesta ”Nodin maahan”, jossa hän otti itselleen vaimon.

74:8.9 (838.1) Heprealaisilla ei ollut yleisessä käytössä mitään kirjoitettua kieltä vielä pitkään aikaan heidän Palestiinaan

saapumisensa jälkeen. He oppivat kirjaimiston käytön filistealaisilta naapureiltaan, jotka olivat poliittisia pakolaisia korkeamman kreetalaisen sivilisaation piiristä. Jokseenkin vuoteen 900 eKr. saakka heprealaiset harrastivat kirjoittamista varsin vähän, ja kun heillä ei ollut kirjoitettua kieltä ennen äsken mainittua myöhäistä ajankohtaa, heidän keskuudessaan kiersi useita erilaisia luomistarinoita, mutta Babyloniassa vietetyn vankeuden jälkeen he kallistuivat yhä enemmän muunnellun mesopotamialaisversion kannalle.

74:8.10 (838.2) Juutalainen perimätieto kiteytyi Mooseksen ympärille, ja kun tämä pyrki selvittämään Abrahamin sukujuuria aina Aatamiin asti, niin juutalaiset otaksuivat, että Aatami oli koko ihmiskunnan ensimmäinen edustaja. Jahve oli luoja, ja koska Aatamin oletettiin olleen ensimmäinen ihminen, johtopäätös oli, että Jahven on täytynyt luoda maailma vähän ennen kuin hän teki Aatamin. Ja näin perimätieto Aatamin kuudesta päivästä tuli mukaan tarinan kudelmaan sillä seurauksella, että miltei tuhat vuotta sen jälkeen, kun Mooses oli elänyt maan päällä, kirjoitettiin muistiin perimätieto kuusipäiväisestä luomistapahtumasta, ja tarina pantiin myöhemmin hänen nimiinsä.

74:8.11 (838.3) Kun juutalaiset papit palasivat Jerusalemiin, he olivat jo saaneet valmiiksi olemisen alkua käsittelevän kertomuksensa. Kohta he keksivät väittää, että tämä runoelma oli hiljattain löytynyt Mooseksen kirjoittama luomiskertomus. Mutta silloiset, noin vuoden 500 eKr. heprealaiset eivät pitäneet näitä kirjoituksia jumalallisina

ilmoituksina, vaan he suhtautuivat niihin paljolti samalla tavoin kuin myöhempien aikojen kansat suhtautuvat mytologisiin taruihin.

74:8.12 (838.4) Tämä epäaito dokumentti, jota pidetään Mooseksen opetuksena, saatettiin Egyptin kreikkalaisen Ptolemaios-kuninkaan tietoon. Hän käännätti sen seitsemästäkymmenestä tutkijasta koostuneen toimikunnan toimesta kreikan kielelle uutta Aleksandrian kirjastoaan varten. Ja niin tämä kertomus joutui niiden kirjoitusten joukkoon, jotka jälkeenpäin päätyivät heprealaisten ja kristittyjen uskonnon myöhempien ”pyhien kirjoitusten” kokoelmien osaksi. Ja samastuminen näihin teologisiin järjestelmiin sai aikaan, että kyseiset käsitykset vaikuttivat pitkän aikaa ja syvällisesti monien länsimaisten kansojen filosofiaan.

74:8.13 (838.5) Kristityt opettajat pitivät yllä uskomusta ikään kuin mahtikäskystä tapahtuneesta ihmiskunnan luomisesta, ja kaikki tämä johti suoraan sellaisen olettamuksen muodostumiseen, että joskus muinaisuudessa olisi ollut utopistisen autuuden kultainen aikakausi, sekä teoriaan ihmisen tai yli-ihmisen lankeemuksesta, joka selitti, miksei yhteiskunnan tilanne ollut kovinkaan utopistinen. Tällaiset näkemykset elämästä ja ihmisen paikasta maailmankaikkeudessa olivat parhaimmillaankin masentavia, sillä ne rakentuivat pikemminkin uskomukseen taantumisesta kuin edistymisestä, samalla kun ne loivat kuvan kostonhimoisesta Jumaluudesta, joka oli purkanut vihaansa ihmisrodun päälle kostoksi planeetan entisten vallankäyttäjien tekemistä virheistä.

74:8.14 (838.6) ”Kultainen aikakausi” on myytti, mutta Eeden oli fakta, ja puutarhan sivilisaatio todellakin luhistui. Aatami ja Eeva toimivat

puutarhassa sataseitsemäntoista vuotta, kunnes he Eevan kärsimättömyyden ja Aatamin tekemien virhearviointien vuoksi ottivat vapauden poiketa säädetyltä tieltä ja niin tehdessään saattoivat itsensä nopeasti onnettomuuteen ja hidastivat tuhoisasti koko Urantian kehityksellistä etenemistä.

74:8.15 (838.7) [Kertonut Solonia, ”Puutarhan Ääni” -serafi.]

Luku 75

Aatami ja Eeva rikkovat sopimuksensa

75:0.1 (839.1) URANTIALLA yli sata vuotta ponnisteltuaan Aatami ei vieläkään kyennyt näkemään puutarhan ulkopuolella juuri minkäänlaista edistymistä. Maailmassa ei kokonaisuutena ottaen näkynyt tapahtuvan suurtakaan kohentumista. Rodullinen koheneminen näytti olevan vielä pitkän matkan päässä, ja tilanne tuntui niin epätoivoiselta, että sen auttamiseksi olisi tarvittu jotakin sellaista, mikä ei sisältynyt alkuperäisiin suunnitelmiin. Aatamin mielessä käväisi ainakin joskus tällainen ajatus, ja hän myös toi sen useasti julki Eevalle. Aatami ja hänen puolisonsa olivat uskollisia, mutta heillä ei ollut yhteyttä kaltaisiinsa, ja heidän maailmansa surkea tila huolestutti heitä syvästi.

1. Urantian ongelma

75:1.1 (839.2) Se tehtävä, jota varten Aatami oli saapunut kokeelliselle, kapinan poltinmerkillä merkitylle ja eristetylle Urantialle, oli mittasuhteiltaan hirvittävä hanke. Ja Aineellinen Poika ja Tytär tiedostivat jo varhaisessa vaiheessa planetaarisen tehtävänsä vaikeuden ja monimutkaisuuden. Siitä huolimatta he ryhtyivät rohkeasti täyttämään tehtäväänsä ja ratkomaan edessään olevia moninaisia ongelmia. Mutta kun he tarttuivat kaikin puolin tärkeään työhön vajaaälyisten ja rappeutuneiden eliminoimiseksi ihmisen rotukannoista, he joutuivat kauhun valtaan. He eivät nähneet tähän pulmaan mitään ratkaisukeinoa, eivätkä he voineet pyytää neuvoa ylemmiltään sen enempää Jerusemista kuin Edentiastakaan. Siinä he olivat, eristyksissä ja joka päivä jonkin uuden ja visaisen ongelmavyyhden edessä, kohdakkain jonkin sellaisen pulman kanssa, jonka ratkaiseminen tuntui mahdottomalta.

75:1.2 (839.3) Normaaleissa oloissa planetaarisen Aatamin ja Eevan ensimmäinen tehtävä olisi rotujen yhteensovittaminen ja sekoittaminen. Mutta Urantialla tällainen hanke näytti jotakuinkin toivottomalta, sillä vaikka rodut olivat biologisesti elinkelpoisia, niitä ei ollut koskaan puhdistettu takapajuisista ja vajavaisista rotuaineksista.

75:1.3 (839.4) Aatami ja Eeva totesivat olevansa sfäärillä, joka oli täysin valmistautumaton ihmisten välisen veljeyden julistamiseen, maailmassa, joka haparoi viheliäisessä hengellisessä pimeydessä ja jonka kirouksena oli edellisen hallinnon tehtävän epäonnistumisen entisestäänkin pahemmaksi hämmentämä sekasorto. Järjellinen ajattelu ja moraali olivat matalalla tasolla, ja sen sijaan, että Aatami

ja Eeva olisivat alkaneet luoda uskonnon yhtenäisyyttä, heidän pitikin lähteä liikkeelle aivan alusta ja käännyttää maailman asukkaita kaikkein yksinkertaisimpiin uskonnollisuuden muotoihin. Sen sijaan, että he olisivat löytäneet täältä yhden omaksuttavaksi valmiin kielen, he kohtasivat maailmanlaajuisen satojen ja taas satojen paikallismurteiden sekamelskan. Yksikään planeetalla palvelutehtäväänsä suorittanut Aatami ei ollut koskaan joutunut vaikeampaan maailmaan. Esteet näyttivät ylitsepääsemättömiltä ja ongelmat tuntuivat mahdottomilta luodun olennon ratkaistaviksi.

75:1.4 (839.5) He olivat eristyksissä, ja se kauhea yksinäisyyden tunne, joka heitä painoi, kävi Melkisedek-pesänhoitajien varhaisen poistumisen jälkeen entistäkin raskaammaksi. Yhteenkään planeetan ulkopuoliseen olentoon he eivät voineet olla yhteydessä muutoin kuin epäsuorasti: enkelikunnan välityksellä. Vähä vähältä rohkeus pakeni heistä, heidän mielialansa painui maahan, ja joskus heidän uskonsa oli horjumaisillaan.

75:1.5 (840.1) Ja tämä on totuudenmukainen kuvaus näiden kahden ylevän sielun tyrmistyneisyydestä, kun he punnitsivat edessään olevia tehtäviä. He olivat kumpikin tarkoin selvillä planetaarisen tehtävänsä suorittamisen edellyttämästä suunnattomasta työmäärästä.

75:1.6 (840.2) Kukaan Nebadonin Aineellisista Pojista ei todennäköisesti ole koskaan kohdannut niin vaikeaa ja kaikesta päättäen toivotonta tehtävää kuin kohtasivat Aatami ja Eeva Urantian surkeassa ahdingossa. Mutta heidänkin ponnistelunsa olisivat lopulta kohdanneet menestystä, jos he olisivat olleet

kaukonäköisempiä ja *kärsivällisempiä*. He olivat kumpikin, mutta eritoten Eeva, aivan liian kärsimättömiä. Heillä ei ollut halua antautua pitkän pitkään kärsivällisyyden koetukseen. He halusivat nähdä välittömiä tuloksia, ja näkiväthän he, mutta tällä keinoin saavutetut tulokset osoittautuivat sekä heidän itsensä että heidän maailmansa kannalta mitä tuhoisimmiksi.

2. Caligastian salajuoni

75:2.1 (840.3) Caligastia vieraili puutarhassa vähän väliä ja kävi Aatamin ja Eevan kanssa monia neuvotteluja, mutta nämä torjuivat järkkymättä kaikki hänen ehdottamansa kompromissit ja seikkailunomaiset oikotiet. Heidän nähtävillään oli yllin kyllin kapinan seurauksia kehittämään heissä tehokkaan vastustuskyvyn kaikkia tällaisia salavihkaisia ehdotuksia vastaan. Edes Aatamin nuorissa jälkeläisissä Daligastian tunnusteluyritykset eivät saavuttaneet mitään vastakaikua. Caligastialla tai hänen kumppanillaan ei tietenkään ollut mitään valtaa vaikuttaa yhteenkään yksilöön vastoin tämän omaa tahtoa, saati sitten taivuttaa Aatamin lapsia tekemään väärin.

75:2.2 (840.4) Pitää muistaa, että Caligastia oli yhä Urantian nimellinen Planeettaprinssi, harhautunut tosin, mutta silti korkea-arvoinen paikallisuniversumin Poika. Hänet pantiin lopullisesti viralta vasta Kristus Mikaelin ollessa Urantialla.

75:2.3 (840.5) Mutta langennut Prinssi oli sinnikäs ja määrätietoinen. Aatamin hän jätti pian rauhaan ja päätti yrittää salakavalaa sivustahyökkäystä Eevaa vastaan. Paholainen päätteli, että ainoa onnistumisen toivo oli siinä, että hän käyttäisi taitavasti hyväkseen sopivia henkilöitä, jotka kuuluivat nodilaisryhmän, hänen entisen ruumiillisen esikuntansa jäsenten jälkeläisten, parhaimmistoon. Ja tältä pohjalta laadittiin suunnitelmat violetin rodun kantaäidin saamiseksi satimeen.

75:2.4 (840.6) Eevalla ei ollut koskaan pienintäkään aikomusta tehdä mitään, mikä olisi sotinut Aatamin suunnitelmia vastaan tai vaarantanut heidän planetaarisen luottamustehtävänsä. Tietoisina siitä, miten nainen on taipuvainen odottamaan välittömiä tuloksia pikemmin kuin tekemään kaukonäköisiä suunnitelmia kaukaisemmassa tulevaisuudessa ilmaantuvia tuloksia silmällä pitäen, Melkisedekit olivat ennen lähtöään teroittaneet eritoten Eevan mieleen niitä erityisiä vaaroja, jotka uhkasivat heidän eristynyttä asemaansa planeetalla. Ja he olivat nimenomaisesti varoittaneet Eevaa koskaan eksymästä kauas puolisonsa rinnalta, toisin sanoen yrittämästä millään henkilökohtaisilla tai salaisilla menetelmillä edistää heidän yhteistä hankettaan. Eeva oli yli sadan vuoden ajan mitä tunnontarkimmin noudattanut näitä ohjeita, eikä hänen mielessään edes käväissyt sellaista ajatusta, että jotakin vaaraa liittyisi niihin yhä yksityisluontoisempiin ja luottamuksellisempiin vierailuihin, joita muuan nodiittijohtaja, Serapatatia nimeltään, teki hänen luokseen. Koko juttu kehittyi siinä

määrin vähitellen ja luonnollisesti, että hän ei osannut olla varuillaan.

75:2.5 (840.7) Puutarhan asukkaat olivat Eedenin alkuajoista lähtien olleet yhteydessä nodiitteihin. Näiltä Caligastian esikunnan langenneiden jäsenten sekoittuneilta jälkeläisiltä he olivat saaneet paljon arvokasta apua, ja heidän kanssaan oli oltu paljon yhteistyössä, ja juuri heidän kauttaan oli Eedenin järjestelmä nyt kohtaava täydellisen tuhonsa ja lopullisen kukistumisensa.

3. Eeva joutuu kiusaukseen

75:3.1 (841.1) Aatamin ensimmäiset sata vuotta maan päällä olivat juuri täyttyneet, kun Serapatatia nousi isänsä kuoleman jälkeen nodiittiheimojen läntisen eli syyrialaisen liittokunnan johtajaksi. Serapatatia oli ihonväriltään ruskeaan vivahtava, hän kuului lahjakkaana jälkeläisenä sukuhaaraan, joka syntyi Dalamatian terveyskomission entisen päällikön pariuduttua noiden kaukaisten aikojen sinisen rodun erään naispuolisen älyniekan kanssa. Tämä sukuhaara oli kautta aikojen hallinnut läntisiä nodiittiheimoja ja ollut niiden keskuudessa erittäin vaikutusvaltainen.

75:3.2 (841.2) Serapatatia oli tehnyt useita vierailuja puutarhaan, ja Aatamin asian oikeamielisyys oli tehnyt häneen syvän vaikutuksen. Ja hieman sen jälkeen kun hän oli ottanut vastaan syyrialaisnodiittien johtajan tehtävät, hän ilmoitti aikovansa kytkeä toimintansa Aatamin ja Eevan puutarhassa tekemään työhön. Hänen

kansansa enemmistö ryhtyi tukemaan häntä tämän ohjelman läpiviemisessä, ja Aatami oli riemuissaan uutisista, joiden mukaan kaikista naapuriheimoista voimakkain ja älykkäin oli lähes kokonaisuudessaan asettunut kannattamaan maailman kohennusohjelmaa. Se oli kertakaikkisen rohkaisevaa. Ja pian tämän tärkeän tapahtuman jälkeen Aatami ja Eeva järjestivät omassa kodissaan kutsut Serapatatialle ja hänen uudelle esikunnalleen.

75:3.3 (841.3) Serapatatiasta tuli eräs kyvykkäimmistä ja tehokkaimmista Aatamin avustajista. Hän oli kaikissa toimissaan täysin rehellinen ja läpikotaisen vilpitön. Hän ei ollut koskaan – ei edes myöhemminkään – tietoinen siitä, että salakavala Caligastia käytti häntä tilanteeseen sopivana välikappaleena.

75:3.4 (841.4) Eikä aikaakaan, kun Serapatatiasta tuli Eedenin heimosuhdekomission apulaispuheenjohtaja, ja laadittiin useita suunnitelmia siitä, miten saataisiin entistä tarmokkaammin toteutetuksi työ, jonka tavoitteena oli kaukaisten heimojen voittaminen puutarhan asian puolelle.

75:3.5 (841.5) Hän kävi monia neuvotteluja Aatamin ja Eevan – varsinkin Eevan – kanssa, ja he keskustelivat monista suunnitelmista työmenetelmiensä parantamiseksi. Eräänä päivänä Serapatatian käydessä keskusteluja Eevan kanssa hänen mieleensä juolahti, että olisi erittäin hyödyllistä, jos samalla kun odoteltiin violetin rodun suurten joukkojen muodostumista, voitaisiin tehdä jotakin, joka tällä välin välittömästi edistäisi apua odottavia heimoja. Serapatatia väitti vakavissaan, että jos nodiittien, edistyneimmän ja

yhteistyöhaluisimman rodun, keskuuteen voisi syntyä johtaja, joka alkuperältään olisi osittain violettia rotuainesta, siitä muodostuisi luja side kytkemään nämä kansanheimot entistä läheisemmin puutarhaan. Ja harkitusti ja rehellisesti ajateltiin, että tämä kaikki koituisi maailman parhaaksi, sillä tällä puutarhassa kasvatettavalla ja koulutettavalla lapsella olisi suurenmoinen ja hyväksi koituva vaikutus isänsä kansaan.

75:3.6 (841.6) Korostettakoon vielä kertaalleen, että Serapatatia oli kaikin puolin rehellinen ja täysin vilpitön kaikessa, mitä hän ehdotti. Hän ei koskaan hetkeäkään aavistanut, että hän oli ajamassa Caligastian ja Daligastian asiaa. Serapatatia oli läpikotaisen uskollinen suunnitelmalle, jonka mukaan luotaisiin ensin vahva violetin rodun reservi, ennen kuin pyrittäisiin maailmanlaajuisesti kohentamaan sekasorron vallassa olevia Urantian rotuja. Mutta sellaisen suunnitelman loppuunvieminen olisi vaatinut satoja vuosia, ja hän oli kärsimätön. Hän halusi nähdä edes joitakin tuloksia välittömästi – hän halusi nähdä jotakin jo omana elinaikanaan. Hän selvitti Eevalle, että Aatamia usein masensi se, miten vähän maailman kohenemisen hyväksi oli pystytty tekemään.

75:3.7 (841.7) Näitä kaavailuja kypsyteltiin salassa yli viiden vuoden ajan. Lopulta ne olivat kehittyneet niin pitkälle, että Eeva suostui salaiseen neuvonpitoon Canon kanssa, joka oli läheisen ystävällismielisten nodiittien siirtokunnan loistavalahjaisin järkimies ja toimelias johtaja. Cano oli erittäin myötämielinen Aatamin järjestelmää kohtaan. Itse asiassa hän oli niiden naapurinodiittien

vilpitön hengellinen johtaja, jotka kannattivat ystävällisiä suhteita puutarhaan.

75:3.8 (842.1) Kohtalokas tapaaminen sattui syysillan hämärissä, lähellä Aatamin kotia. Eeva ei ollut koskaan aikaisemmin tavannut kaunista ja intomielistä Canoa. Tämän henkilössä tuli loistavalla tavalla esille kaikki se, mitä oli jäljellä Prinssin esikuntaan kuuluneiden, kaukaisten esi-isien ylivertaisesta fysiikasta ja erinomaisesta älyllisyydestä. Ja myös Cano uskoi täysin Serapatatian suunnitelman oikeamielisyyteen. (Puutarhan ulkopuolella monenkeskinen pariutuminen oli yleisenä käytäntönä.)

75:3.9 (842.2) Imartelun, intomielisyyden ja voimakkaan henkilökohtaisen vakaumuksen vaikutuksesta Eeva silloin ja siinä paikassa suostui ryhtymään tuohon paljon pohdittuun hankkeeseen, liittämään oman pikku maailmanparannushankkeensa suurempaan ja paljon kauaskantoisempaan jumalalliseen suunnitelmaan. Ennen kuin hän edes kokonaan käsitti, mitä oli tapahtumassa, oli kohtalokas askel jo otettu. Se oli tehty.

4. Rikkomuksen tajuaminen

75:4.1 (842.3) Planeetan taivaallisen elollisuuden edustajat olivat liikekannalla. Aatami ymmärsi, että jokin oli vialla, ja hän pyysi Eevaa astumaan luokseen syrjemmälle puutarhassa. Ja nyt Aatami kuuli ensimmäistä kertaa koko tarinan pitkään elätellystä suunnitelmasta maailmankohennustyön jouduttamiseksi niin, että

toimittaisiin kahdella taholla samanaikaisesti: vietäisiin läpi jumalallista suunnitelmaa, samalla kun toteutettaisiin Serapatatian hanketta.

75:4.2 (842.4) Ja kun Aineellinen Poika ja Tytär näin vaihtoivat ajatuksia kuun valaisemassa puutarhassa, niin ”ääni puutarhassa” nuhteli heitä tottelemattomuudesta. Eikä tämä ääni ollut mikään muu kuin oma ilmoitukseni Eedenin pariskunnalle siitä, että he olivat rikkoneet puutarhan sopimuksen; että he eivät olleet totelleet Melkisedekien ohjeita; etteivät he olleet täyttäneet universumin hallitsijalle luottamustehtävästään antamansa valan täytäntöönpanoon kuuluvia velvoitteita.

75:4.3 (842.5) Eeva oli suostunut osallistumaan sekä hyvän että pahan harjoittamiseen. Hyvä on jumalallisten suunnitelmien toteuttamista, synti on tahallinen rikkomus jumalallista tahtoa vastaan, pahuus on suunnitelmien väärää soveltamista ja menetelmien väärää kohdistamista, mikä johtaa universumin harmonian rikkoutumiseen ja planetaariseen sekasortoon.

75:4.4 (842.6) Aina kun puutarhan pariskunta oli nauttinut elämänpuun hedelmiä, arkkienkelivartija oli varoittanut heitä suostumasta Caligastian ehdotuksiin hyvän ja pahan yhdistämisestä. Heille oli lausuttu nämä varoituksen sanat: ”Sinä päivänä, kun sekoitatte hyvän ja pahan, sinä päivänä ei mikään estä sitä, että teistä tulee tämän maailman kuolevaisten kaltaisia; mikään ei estä sitä, että osanne on kuolema.”

75:4.5 (842.7) Eeva oli kertonut Canolle heidän salaisen tapaamisensa kohtalokkaasti toteuduttua tästä usein toistetusta varoituksesta,

mutta Cano, joka ei ollut tietoinen sellaisten varoitusten tärkeydestä eikä merkityksestä, vakuutti Eevalle, etteivät miehet ja naiset, jotka olivat liikkeellä hyvin vaikuttimin ja totuudellisin tarkoituksin, voineet tehdä mitään pahaa; ettei Eeva suinkaan kuolisi, vaan pikemminkin eläisi uudelleen heidän jälkeläisensä persoonassa, jälkeläisen, joka vartuttuaan koituisi maailmalle siunaukseksi ja vakautukseksi.

75:4.6 (842.8) Olkoonkin, että tämä jumalallisen suunnitelman muuttamishanke oli laadittu ja toteutettu täyttä vilpittömyyttä osoittaen ja vain korkeimmin, maailman hyvinvointiin tähdännein vaikuttimin, se oli siitä huolimatta pahan ilmentymä, sillä ollessaan poikkeama oikealta tieltä, jumalallisesta suunnitelmasta, se edusti väärää tapaa saavuttaa oikeamielisiä päämääriä.

75:4.7 (843.1) On totta, että Eevan silmissä Cano oli miellyttävä katsella, ja hän käsitti kaiken, mitä hänen viettelijänsä lupasi, kun tämä puhui ”aatamilaisen olemuksen käsittämistä täydentävästä uudesta ja entistä laajemmasta ihmiseen liittyvien asioiden tietämyksestä ja entistä elävämmästä ihmisolemuksen ymmärryksestä.”

75:4.8 (843.2) Minä puhuin violetin rodun isälle ja äidille puutarhassa tuona iltana, sillä se kuului näissä murheellisissa olosuhteissa velvollisuuksiini. Kuuntelin alusta loppuun kertomuksen kaikesta, mikä oli johtanut Eeva-äidin rikkomukseen, ja annoin kummallekin neuvoja ja ohjeita lähimmän tulevaisuuden osalta. Toisia näistä neuvoista he noudattivat, toiset he hylkäsivät. Tämä neuvonpito on merkitty kirjoihinne seuraavanlaisena: ”Herra Jumala huusi Aatamia

ja Eevaa puutarhassa ja sanoi: ’Missä olette?’” Myöhempien sukupolvien tapana oli pitää kaikkea epätavallista ja erikoista – olipa se luonnollista tai hengellistä – suoranaisena Jumalien henkilökohtaisena asioihinpuuttumisena.

5. Rikkomuksen jälkivaikutukset

75:5.1 (843.3) Havahduttuaan harhakuvitelmistaan Eeva tunsi olonsa totisesti kurjaksi. Aatami käsitti tilanteen koko pulmallisuuden, ja vaikka hän oli lohduttomuuden ja masennuksen vallassa, hän tunsi hairahtunutta puolisoaan kohtaan pelkästään sääliä ja myötätuntoa.

75:5.2 (843.4) Epäonnistumisen tajuamista seuranneen epätoivon vallassa Aatami Eevan harha-askeleen jälkeisenä päivänä etsi käsiinsä Laottan, lahjakkaan nodiittinaisen, joka oli puutarhan läntisten koulujen päällikkö, ja suoritti tahallaan samanlaisen mielettömän teon, jonka Eeva jo oli tehnyt. Mutta älkää ymmärtäkö väärin, Aatamia ei nimittäin viekoiteltu, vaan hän tiesi tarkalleen, mihin oli ryhtymässä. Hän päätti tieten tahtoen jakaa Eevan kohtalon. Hän rakasti puolisoaan sellaisella kiintymyksellä, johon kuolevainen ei kykene, ja ajatuskin siitä, että hän mahdollisesti joutuisi yksikseen – ilman Eevaa – pitämään vartiota Urantian yössä, oli enemmän kuin hän kykeni kestämään.

75:5.3 (843.5) Kun puutarhan asukkaat saivat tietää, mitä Eevalle oli tapahtunut, mikään mahti ei kyennyt pidättelemään heidän raivoaan. He julistivat sodan läheiselle nodiittiyhdyskunnalle. He

syöksyivät ulos Eedenin porteista ja kävivät näiden pahaa-aavistamattomien ihmisten kimppuun ja hävittivät nämä viimeistä myöten – yhtään miestä, naista tai lasta ei säästetty. Ja myös Cano, vielä syntymättömän Kainin isä, sai surmansa.

75:5.4 (843.6) Käsitettyään, mitä oli tapahtunut, Serapatatia joutui tyrmistyksen valtaan ja oli pelosta ja katumuksesta suunniltaan. Seuraavana päivänä hän hukuttautui suureen jokeen.

75:5.5 (843.7) Aatamin lapset yrittivät lohduttaa suunniltaan joutunutta äitiään, sillä aikaa kun heidän isänsä kolmenkymmenen päivän ajan harhaili yksinäisyydessä. Tämän ajan päätyttyä Aatami pystyi taas harkitsemaan tekojaan, ja hän palasi kotiinsa ja ryhtyi suunnittelemaan heidän toimintansa vastaista suuntaa.

75:5.6 (843.8) Harhautuneiden vanhempien tekemien tyhmyyksien seuraukset lankeavat usein myös heidän viattomien lastensa kannettaviksi. Aatamin ja Eevan rehtien ja jalojen poikien ja tyttärien kannettavaksi yllättäen ja armottomasti sysätyn uskomattoman murhenäytelmän aiheuttama käsittämätön suru otti heidät kokonaan valtoihinsa. Vanhimmat näistä lapsista eivät viiteenkymmeneen vuoteen toipuneet noiden traagisten aikojen surusta ja murheesta, varsinkaan ei sen kolmenkymmenen päivän pituisen ajanjakson kauhuntunteista, jonka heidän isänsä oli poissa kotoa ja heidän suunniltaan joutunut äitinsä oli täysin tietämätön hänen olinpaikastaan tai kohtalostaan.

75:5.7 (843.9) Ja nuo samaiset kolmekymmentä päivää olivat Eevalle kuin murheen ja kärsimyksen täyttämiä pitkiä vuosia. Milloinkaan tämä ylevä sielu ei täydelleen toipunut tuon mielellisen kärsimyksen

ja hengellisen murheen täyttämän piina-ajan vaikutuksista. Heidän myöhempien menetystensä ja aineellisten vaikeuksiensa mikään yksityiskohta ei Eevan muistissa ollut alkuunkaan verrattavissa noihin yksinäisyyden ja sietämättömän epävarmuuden täyttämiin hirvittäviin päiviin ja kauhistuttaviin öihin. Hän sai kuulla Serapatatian harkitsemattomasta teosta eikä tiennyt, oliko hänen puolisonsa surun vallassa surmannut itsensä vai oliko tämä siirretty pois maailmasta rangaistukseksi hänen, Eevan, harha-askeleesta. Ja kun Aatami palasi, Eeva koki sellaista ilon ja kiitollisuuden tunnetta, jota heidän pitkä ja vaikea elämänikäinen kumppanuutensa uurastavassa palvelussa ei milloinkaan himmentänyt.

75:5.8 (844.1) Aika kului, mutta Aatamilla ei ollut varmuutta heidän rikkomuksensa luonteesta kuin vasta seitsemänkymmentä päivää Eevan hairahduksen jälkeen, kun Melkisedek-pesänhoitajat palasivat Urantialle ja ottivat vastatakseen maailman asioihin kohdistuvasta toimivallasta. Ja silloin hän tiesi, että he olivat kärsineet vararikon.

75:5.9 (844.2) Mutta lisää vaikeuksia oli kytemässä: Ei kestänyt kauan, kun uutiset Eedenin lähellä sijainneen nodiittiyhdyskunnan hävittämisestä saavuttivat tästä yhdyskunnasta pohjoiseen sijainneet Serapatatian kotiheimot, ja tuota pikaa alkoi kerääntyä suuri sotajoukko, jonka marssisuuntana oli Eedenin puutarha. Ja niin sai alkunsa pitkä ja katkera sota adamiittien ja nodiittien välillä, sillä nämä vihollisuudet jatkuivat, kauan senkin jälkeen kun Aatami kannattajineen jo oli muuttanut toiseen puutarhaan

Eufratinlaaksossa. Kiihkeä ja jatkuva ”vaino vallitsi tuon miehen ja naisen välillä; miehen siemenen ja naisen siemenen välillä”.

6. Aatami ja Eeva lähtevät puutarhasta

75:6.1 (844.3) Kun Aatami sai tietää nodiittien olevan sotajalalla, hän kääntyi Melkisedekien puoleen, mutta nämä kieltäytyivät neuvomasta häntä ja kehottivat häntä vain tekemään niin kuin parhaaksi katsoi, ja lupasivat ystävällisesti tukea häntä niin pitkälle kuin mahdollista, valitsipa hän minkä toimintalinjan hyvänsä. Melkisedekejä oli kielletty puuttumasta Aatamin ja Eevan henkilökohtaisiin suunnitelmiin.

75:6.2 (844.4) Aatami tiesi, että hän ja Eeva olivat epäonnistuneet. Melkisedek-pesänhoitajien läsnäolo kertoi sen hänelle. Hän ei silti vielä tiennyt mitään heidän henkilökohtaisesta asemastaan eikä tulevasta kohtalostaan. Hän piti koko yön kestäneen neuvottelun noin tuhannen kahdensadan uskollisen kannattajan kanssa, jotka lupautuivat seuraamaan johtajaansa, ja puolilta päivin seuraavana päivänä nämä pyhiinvaeltajat lähtivät Eedenistä etsimään uutta kotia. Aatami ei pitänyt sotimisesta, ja niin hän katsoi parhaaksi vastarintaa tekemättä luovuttaa ensimmäisen puutarhan nodiiteille.

75:6.3 (844.5) Kolmantena päivänä puutarhastalähdön jälkeen eedeniläisten karavaanin pysäytti serafikulkuneuvojen saapuminen Jerusemista. Ja Aatamille ja Eevalle ilmoitettiin nyt ensimmäisen kerran, mitä heidän lapsistaan olisi tuleva. Kuljettimien odottaessa

valmiina annettiin niille lapsille, jotka olivat saavuttaneet sellaisen iän (kaksikymmentä vuotta), että he kykenivät itsenäiseen päätöksentekoon, vaihtoehdoksi joko jääminen Urantialle heidän vanhempiensa seuraan tai tulo Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien suojateiksi. Kaksi kolmasosaa päätti lähteä Edentiaan, noin kolmasosa päätti jäädä vanhempiensa luo. Kaikki ne lapset, jotka eivät vielä olleet siinä iässä, että olisivat kyenneet tekemään päätöksiä, otettiin Edentiaan. Kukaan ei olisi voinut katsella tämän Aineellisen Pojan ja Tyttären surullista eroamista lapsistaan oivaltamatta, että lainrikkojan tie on kova. Nämä Aatamin ja Eevan lapset ovat nyt Edentiassa. Emme tiedä, mihin toimenpiteisiin heidän kohdallaan ryhdytään.

75:6.4 (844.6) Perin, perin murheellinen oli se karavaani, joka valmistautui jatkamaan matkaansa. Olisiko mikään voinut olla traagisempaa! Tulla maailmaan sellaisin ylevin toivein, tulla niin hyväenteisesti vastaanotetuksi, ja sitten paeta kunniattomasti Eedenistä vain menettääkseen yli kolme neljäsosaa lapsistaan jo ennen uuden olinpaikan löytymistä!

7. Aatamin ja Eevan arvonalennus

75:7.1 (845.1) Eedeniläisten karavaanin seisahduksen aikana Aatamille ja Eevalle ilmoitettiin heidän rikkomustensa luonteesta ja kerrottiin, mikä olisi heidän kohtalonsa. Gabriel ilmestyi julistamaan tuomion. Ja tuomarin päätös oli tämä: Urantian Planetaarinen Aatami ja Eeva

tuomitaan sopimuksen rikkomisesta; he ovat rikkoneet sen välipuheen, joka koski heidän luottamustehtäväänsä tämän asutun maailman hallitsijoina.

75:7.2 (845.2) Vaikka syyllisyydentunto Aatamia ja Eevaa masensikin, heitä ilahdutti silti suuresti ilmoitus siitä, että heidän tuomarinsa Salvingtonissa olivat vapauttaneet heidät kaikista sellaisista syytteistä, että he olisivat ”halveksineet universumin hallitusta”. Heidän ei katsottu syyllistyneen kapinointiin.

75:7.3 (845.3) Eedeniläispariskunnalle ilmoitettiin, että he olivat alentaneet itsensä maailman kuolevaisten asemaan, että heidän oli tästedes käyttäydyttävä Urantian miehenä ja naisena ja pidettävä maailman rotujen tulevaisuutta omana tulevaisuutenaan.

75:7.4 (845.4) Kauan ennen kuin Aatami ja Eeva lähtivät Jerusemista, heidän opettajansa olivat juurta jaksain selittäneet heille, mitkä olisivat seuraamukset, jos he jossakin elintärkeässä seikassa poikkeaisivat jumalallisista suunnitelmista. Olin itse henkilökohtaisesti ja moneen kertaan varoittanut heitä sekä ennen heidän Urantialle-saapumistaan että sen jälkeen siitä, että alentaminen lihallisen olennon tasolle olisi vääjäämätön seuraus, väistämätön rangaistus, joka minkään sitä estämättä seuraisi heidän planetaarisen tehtävänsä toimeenpanossa ilmenevästä rikkomuksesta. Mutta Poikien aineellisen luokan omaaman kuolemattomuuden tajuaminen on välttämätön edellytys, jotta voisi muodostaa selkeän käsityksen Aatamin ja Eevan rikkomukseen liittyvistä seuraamuksista.

75:7.5 (845.5) 1. Jerusemissa olevien tovereidensa tavoin Aatami ja Eeva säilyttivät kuolemattoman olennon asemansa olemalla älyllisessä yhteydessä Hengen mieligravitaatiopiiriin. Kun mielen tasolla tapahtuva irtikytkeytyminen katkaisee tämän elintärkeän ylläpitimen, silloin kuolemattomuuden status menetetään luodun olennon eksistenssin hengellisestä tasosta välittämättä. Kuolevaisen asema sitä seuraavine fyysisine hajoamisineen oli Aatamin ja Eevan älyllisellä tasolla tapahtuneen rikkomuksen väistämätön seuraamus.

75:7.6 (845.6) 2. Koska Urantian Aineellinen Poika ja Tytär oli personoitu myös tämän maailman lihallisten olentojen kaltaisiksi, he olivat lisäksi riippuvaisia kaksinaisen energiankierrätysjärjestelmän ylläpysymisestä; toinen järjestelmä johtui heidän fyysisestä olemuksestaan, toinen siitä superenergiasta, jota varastoitui elämänpuun hedelmiin. Arkkienkelisuojelija oli varoittanut Aatamia ja Eevaa aina siitä, että luottamuksen rikkominen johtaisi viime kädessä statuksen alentamiseen, ja heidän rikkomuksensa jälkeen heiltä evättiinkin pääsy tämän energialähteen äärelle.

75:7.7 (845.7) Caligastia siis onnistui saamaan Aatamin ja Eevan ansaan, mutta hän ei saavuttanut tarkoitustaan sikäli, että olisi johtanut heidät avoimeen kapinaan universumin hallitusta vastaan. Se, mitä he olivat tehneet, oli eittämättä pahaa, mutta totuuden halveksimiseen he eivät koskaan syyllistyneet, eivätkä he tieten tahtoen liittyneet kapinaan Universaalisen Isän ja hänen Luoja-Poikansa oikeamielistä hallintoa vastaan.

8. Niin kutsuttu syntiinlankeemus

75:8.1 (845.8) Aatami ja Eeva kylläkin lankesivat aineellisen pojan korkeasta tilastaan kuolevaisen ihmisen vähäiseen asemaan. Mutta kysymyksessä ei ollut ihmisen syntiinlankeemus. Ihmisrotu on kohentunut Aatamin ja Eevan rikkomuksen välittömistä seuraamuksista huolimatta. Vaikka jumalallinen suunnitelma violetin rodun antamisesta Urantian kansoille epäonnistui, kuolevaisrodut ovat hyötyneet valtavasti siitä vähäisestäkin annista, jonka Aatami ja hänen jälkeläisensä toivat Urantian roduille.

75:8.2 (846.1) Mitään ”syntiinlankeemusta” ei ole tapahtunut. Ihmisrodun historia on edistyvän evoluution historiaa, ja maailman kansojen aiempaan biologiseen tilanteeseen verrattuna Aatamin anti jätti ne huomattavasti entistä parempaan kuntoon. Urantian korkeammantasoiset rotuainekset sisältävät nyt perintötekijöitä, jotka juontuvat jopa neljästä eri lähteestä: andoniiteilta, sangikeilta, nodiiteilta ja adamiiteilta.

75:8.3 (846.2) Aatamia ei tulisi pitää ihmissukukunnan yllä lepäävän minkään kirouksen aiheuttajana. Olkoonkin, ettei hänen onnistunut viedä jumalallista suunnitelmaa eteenpäin; olkoonkin, että hän rikkoi Jumaluuden kanssa tekemänsä sopimuksen; olkoonkin, että hän ja hänen puolisonsa vääjäämättömästi alennettiin luodun olennon statuksen osalta; kaikesta tästä huolimatta se, mitä heillä oli

ihmissukukunnalle annettavanaan, teki paljon sivilisaation edistämiseksi Urantialla.

75:8.4 (846.3) Arvioitaessa Aatamin tehtäväkäynnin tuloksia teidän maailmassanne on oikeudenmukaisuuden nimessä otettava huomioon, missä tilassa planeetta oli. Aatamilla oli edessään jokseenkin toivoton tehtävä, kun hänet kauniin puolisonsa keralla tuotiin Jerusemista tälle pimeälle ja sekasortoiselle planeetalle. Mutta jos he olisivat pitäneet ohjenuoranaan Melkisedekien ja näiden työtovereiden antamia neuvoja ja *jos he olisivat olleet kärsivällisempiä*, he olisivat lopulta kohdanneet menestystä. Mutta Eeva kuunteli petollista propagandaa henkilökohtaisesta kahlitsemattomuudesta ja planetaarisesta toimintavapaudesta. Hän eksyi kokeilemaan Poikien aineellisen luokan elämänplasmalla salliessaan tämän hänelle uskotun elollismuodon sekoittua liian varhaisessa vaiheessa Elämänkantajien alun perin suunnittelemaan, tuolloin jo sekoittuneeseen luokkaan kuuluneen elämänplasman kanssa. Tämä puolestaan oli aiemmin yhdistynyt niiden jälkeläisiä tuottavien olentojen elämänplasmaan, jotka aikoinaan olivat kuuluneet Planeettaprinssin esikuntaan.

75:8.5 (846.4) Ette koko Paratiisiin-nousunne aikana voita koskaan mitään sillä, että yritätte kärsimättömästi välttyä säädetyn ja jumalallisen suunnitelman mukaisen tien läpikäymiseltä turvautumalla oikoteihin, omiin keksaisuihin ja muihin konsteihin muuttuaksenne entistä paremmiksi täydellisellä tiellä kohti täydellistymistä ja ikuista täydellisyyttä.

75:8.6 (846.5) Kaiken kaikkiaan koko Nebadonissa ei luultavasti koskaan ole millään planeetalla tapahtunut masentavampaa viisauden karilleajoa. Mutta se, että näitä harha-askeleita evolutionaaristen universumien asioissa sattuu, ei ole mitään hämmästyttävää. Olemme osa jättiläismäistä luomakuntaa, eikä ole laisinkaan outoa, ettei kaikki suju täydellisesti. Universumiamme ei luotu täydelliseksi. Täydellisyys on ikuinen päämäärämme, se ei ole lähtökohtamme.

75:8.7 (846.6) Jos kysymyksessä olisi mekanistinen universumi, jos Ensimmäinen Suuri Lähde ja Keskus olisi vain voima eikä myös persoonallisuus, jos koko luomistulos olisi vain valtava fyysisen aineen kertymä, jota hallitsevat muuttumattomien energiatoimintojen luonnehtimat täsmälliset lait, silloin saattaisi täydellisyys vallita jopa universumistatuksen epätäydellisyydestä huolimatta. Mitään erimielisyyttä ei silloin olisi, mitään kitkaa ei esiintyisi. Mutta kehittyvässä universumissamme, jossa esiintyy suhteellista täydellisyyttä ja suhteellista epätäydellisyyttä, iloitsemme siitä, että erimielisyys ja väärinkäsitys ovat mahdollisia, sillä sitä kautta tulee todistetuksi, että maailmankaikkeudessa on ja siellä toimii persoonallisuus. Ja jos luomakuntamme on persoonallisuuden hallitsema eksistenssi, silloin voitte olla vakuuttuneita persoonallisuuden eloonjäämisen, edistymisen ja perillepääsyn mahdollisuuksista. Voimme suhtautua luottavaisesti persoonallisuuden kasvuun, kokemukseen ja uusien urien avautumiseen. Miten suurenmoinen onkaan universumi siinä, että se

on persoonallinen ja edistyvä, ei pelkästään mekaaninen eikä edes passiivisesti täydellinen!

75:8.8 (846.7) [Esittänyt Solonia, ”Puutarhan ääni” -serafi.]

Luku 76

Toinen Puutarha

76:0.1 (847.1) KUN Aatami päätti vastarintaa tekemättä luovuttaa ensimmäisen puutarhan nodiiteille, hän ei kannattajineen voinut mennä länteen, sillä eedeniläisillä ei ollut veneitä, jotka olisivat soveltuneet sellaiseen merelliseen uhkayritykseen. He eivät voineet mennä pohjoiseen, sillä pohjoisen nodiitit olivat jo marssimassa kohti Eedeniä. Eteläänmeno pelotti heitä, sillä tämän alueen kukkulat kuhisivat vihamielisiä heimoja. Ainoastaan itään johtava tie oli esteetön, ja niin he matkasivat päin itää, kohti Tigris- ja Eufratvirtojen välisiä tuohon aikaan miellyttäväntuntuisia seutuja. Ja monet jälkeen jättäytyneistä matkasivat hekin myöhemmin itään liittyäkseen adamiitteihin näiden uudessa laaksokodissa.

76:0.2 (847.2) Sekä Kain että Sansa syntyivät, ennen kuin Aatamin karavaani oli päässyt määränpäähänsä Mesopotamian jokien välissä. Sansan äiti Laotta menehtyi tyttärensä syntymässä. Eevan kärsimykset olivat ankarat, mutta parempien voimiensa ansiosta hän selviytyi hengissä. Eeva otti Sansan, Laottan lapsen, rinnoilleen ja

tämä kasvatettiin yhdessä Kainin kanssa. Sansasta kehittyi erittäin kyvykäs nainen. Hänestä tuli pohjoisen sinisten rotujen päällikön, Sarganin, vaimo, ja hän myötävaikutti noiden aikojen sinisten ihmisten edistymiseen.

1. Eedeniläiset saapuvat Mesopotamiaan

76:1.1 (847.3) Melkein kokonainen vuosi kului, ennen kuin Aatamin karavaani saapui Eufratvirralle. He osuivat joelle tulva-aikaan ja viipyivät leirissään virran länsipuolisilla tasangoilla lähes kuusi viikkoa, ennen kuin kulkivat virran poikki jokien väliseen maahan, josta oli tuleva toinen puutarha.

76:1.2 (847.4) Kun toisen puutarhan alueella asuvat olivat saaneet sanoman siitä, että Eedenin puutarhan kuningas ja ylipappi oli marssilla heitä kohti, he olivat viipymättä paenneet itäisille vuorille. Perille päästyään Aatami löysi koko halutun alueen asukkaistaan tyhjentyneenä. Ja täällä, tässä uudessa sijaintipaikassa, Aatami ja hänen apulaisensa ryhtyivät työhön rakentaakseen uudet kodit ja pystyttääkseen uuden kulttuuria ja uskontoa vaalivan keskuksen.

76:1.3 (847.5) Aatami tiesi, että tämä paikka oli yksi niistä kolmesta alkuperäisestä kohteesta, jotka Vanin ja Amadonin ehdottamalle puutarhalle mahdollista sijaintipaikkaa etsimään määrätty toimikunta oli valinnut. Nuo kaksi jokea olivat noihin aikoihin jo sinänsä mainio puolustuslinja, ja vähän matkaa uuden puutarhan pohjoispuolella Eufratin ja Tigriksen uomat olivat varsin lähellä

toisiaan, joten voitiin rakentaa yhdeksänkymmenen kilometrin pituinen puolustusmuuri suojaamaan eteläistä ja jokienvälistä maa-aluetta.

76:1.4 (847.6) Uuteen Eedeniin asettumisen jälkeen kävi välttämättömäksi omaksua alkeelliset elintavat. Tuntui perin todelta, että maa oli kirottu. Oltiin palaamassa luonnon määräämiin oloihin. Adamiittien oli nyt pakko ottaa elantonsa neitseellisestä maasta ja selviytyä elämän realiteeteista kohtaamalla luonnon vihamielisyys ja kuolevaisen olemassaoloon kuuluvat hankaluudet. He olivat saaneet ensimmäisen puutarhan osittain itseään varten valmistettuna, mutta toinen heidän oli luotava omien kättensä työllä ja ”otsansa hiessä”.

2. Kain ja Aabel

76:2.1 (848.1) Vajaat kaksi vuotta Kainin syntymän jälkeen syntyi Aabel, Aatamin ja Eevan ensimmäinen uudessa puutarhassa syntynyt lapsi. Kun Aabel varttui kaksitoistavuotiaaksi, hän päätti, että hänestä tulisi karjankasvattaja. Kain oli päättänyt harjoittaa maanviljelyä.

76:2.2 (848.2) Noina aikoina oli tapana antaa papistolle uhrilahjoina, mitä itse kullakin sattui olemaan. Karjapaimenten tapana oli tuoda eläin laumastaan, viljelijöiden tapana oli tuoda peltonsa antimia. Ja tätä tapaa noudattaen myös Kain ja Aabel toivat määräajoin uhrilahjoja papeille. Pojat olivat monet kerrat käyneet keskinäisiä

kinasteluja ammattiensa keskinäisestä paremmuudesta, eikä Aabelilta jäänyt huomaamatta, että hänen eläinuhreilleen annettiin suurempi arvo. Kain vetosi turhaan ensimmäisen Eedenin perinteisiin eli siihen, että aiemmin annettiin etusija pellon antimille. Mutta tätä Aabel ei halunnut myöntää, ja tappiontunteensa vallassa hän nälvi vanhempaa veljeään.

76:2.3 (848.3) Aatami oli ensimmäisen Eedenin aikoina tosiaan koettanut estellä eläinten uhraamista niin, että Kain voi väitteidensä tueksi oikeutetusti vedota aikaisempaan käytäntöön. Toisen Eedenin uskonnollinen elämä oli kuitenkin vaikeasti järjestettävissä. Aatamin harteita painoi tuhat ja yksi rakennus-, puolustus- ja maataloustyön yksityiskohtaa. Koska hän oli hengellisesti hyvin masentunut, hän uskoi palvonnan ja opetuksen organisoimisen niille nodiittien sukuun kuuluville, jotka ensimmäisessäkin puutarhassa olivat palvelleet näissä tehtävissä; ja jo näin lyhyessä ajassa olivat palvontamenoja toimittavat nodiittipapit palaamassa Aatamia edeltäneiden aikojen normeihin ja sääntöihin.

76:2.4 (848.4) Koskaan eivät nämä kaksi poikaa tulleet toimeen keskenään, ja tämä uhriasia lietsoi heidän keskinäistä vihaansa entisestään. Aabel tiesi olevansa sekä Aatamin että Eevan poika, eikä hän koskaan unohtanut tähdentää Kainille, ettei Aatami ollut tämän isä. Kain ei ollut puhdas violetti, sillä hänen isänsä oli nodiittirotua, joka oli myöhemmin sekoittunut siniseen ja punaiseen ihmisheimoon sekä alkuperäiseen andonilaiseen rotuainekseen. Ja kaikki tämä yhdessä Kainin luontaisesti sotaisan verenperinnön

kanssa pani hänet elättelemään alati voimistuvaa vihaa nuorempaa veljeään kohtaan.

76:2.5 (848.5) Pojat olivat toinen kahdeksantoista ja toinen kahdenkymmenen ikäisiä, kun jännitys heidän välillään eräänä päivänä lopulta purkautui Aabelin kokkapuheiden saatua hänen sotaisan veljensä Kainin siinä määrin raivon valtaan, että tämä vimmoissaan kävi käsiksi Aabeliin ja löi hänet kuoliaaksi.

76:2.6 (848.6) Tarkasteltaessa Aabelin käyttäytymistä huomataan, mikä merkitys on kasvatuksella ja ympäristöllä luonteen kehitykseen vaikuttavina tekijöinä. Aabelin verenperintö oli ihanteellinen, ja perintötekijöihin luonne kokonaisuudessaan pohjautuukin. Mutta huonon ympäristön vaikutus käytännöllisesti katsoen neutraloi tämän suurenmoisen perintöaineksen. Aabeliin hänen epäedullinen kasvuympäristönsä vaikutti tavattomasti, varsinkin hänen nuoruusvuosinaan. Hänestä olisi tullut kokonaan toisenlainen henkilö, jos hän olisi elänyt kahdenkymmenenviiden tai kolmenkymmenen ikäiseksi, hänen loistavat perintötekijänsä olisivat tulleet silloin esille. Vaikka hyvä ympäristö ei juurikaan voi auttaa ala-arvoisista perintötekijöistä johtuvien luonteen puutteellisuuksien korjaamisessa, niin huono ympäristö voi varsin tehokkaasti turmella erinomaisenkin perimän, ainakin varhaisempina elinvuosina. Hyvä sosiaalinen ympäristö ja asianmukainen kasvatus ovat välttämätön maaperä ja ilmapiiri, jotta hyvästä perimästä saataisiin irti mahdollisimman paljon.

76:2.7 (849.1) Aabelin kuolema tuli hänen vanhempiensa tietoon, kun hänen koiransa toivat karjalaumat kotiin ilman isäntäänsä. Kainista

oli Aatamille ja Eevalle nopeasti tulossa synkkä muistutus heidän mielettömyydestään, ja he rohkaisivat häntä tekemään päätöksen muuttaa pois puutarhasta.

76:2.8 (849.2) Kainin elämä Mesopotamiassa ei ollut joka suhteessa ollut onnellista, olihan hän varsin erikoisella tavalla rikkomuksen symboli. Ei niin, että hänen toverinsa olisivat olleet hänelle epäystävällisiä, mutta ei hän liioin ollut tietämätön siitä, että nämä alitajuisesti paheksuivat hänen läsnäoloaan. Mutta Kain tiesi, että ensimmäinen hänen tielleen osuva naapuriheimolainen surmaisi hänet, koska hän ei kantanut mitään heimomerkkiä. Pelko ja jonkinmääräiset tunnonvaivat johdattivat hänet katumaan. Kainilla ei ollut koskaan ollut Ajatuksensuuntaajaa, hän oli aina suhtautunut uhmamielellä perhekuriin ja halveksinut isänsä uskontoa. Mutta nyt hän meni äitinsä Eevan luo pyytämään hengellistä apua ja ohjausta, ja kun hän vilpittömästi pyysi jumalallista apua, Suuntaaja asettui häneen. Ja tämä Suuntaaja, joka Kainin sisimmässä asui ja katseli sieltä ulos, antoi Kainille selvän paremmuusedun, joka luokitteli hänet suuresti pelättyyn Aatamin heimoon.

76:2.9 (849.3) Ja niin Kain lähti Nodin maahan, toisesta Eedenistä itään. Hänestä tuli suuri johtaja isänsä kansanheimon erään ryhmän keskuudessa, ja hän tosiaankin tietyssä määrin täytti Serapatatian ennustukset, sillä koko elämänsä ajan hän edisti rauhaa nodiittien ja adamiittien välisessä kiistelyssä. Kain nai Remonan, erään kaukaisen serkkunsa, ja heidän ensimmäisestä pojastaan Eenokista tuli Elamin nodiittien päällikkö. Ja elamilaisten ja adamiittien välillä vallitsi satojen vuosien ajan rauhantila.

3. Elämä Mesopotamiassa

76:3.1 (849.4) Kun aika kului toisessa puutarhassa, sopimusrikon seuraukset kävivät yhä ilmeisemmiksi. Aatami ja Eeva kaipasivat suuresti sekä entisen kotinsa kauneutta ja rauhaa että Edentiaan toimitettuja lapsiaan. Oli todella riipaisevaa tarkkailla tätä suurenmoista pariskuntaa, joka oli alennettu maailman tavallisten lihallisten olentojen asemaan. Mutta he osasivat tähän entistä vähäisempään asemaansa suhtautua nöyryyttä ja lujuutta osoittaen.

76:3.2 (849.5) Aatami vietti viisaasti enimmän osan ajastaan kouluttamalla lapsiaan ja näiden tovereita pitämään huolta siviilihallinnosta, opetusmenetelmistä ja uskonnollisista hartaudenharjoituksista. Ellei hän olisi ollut näin kaukonäköinen, hänen kuolemansa jälkeen olisi riistäytynyt valloilleen hirveä sekasorto. Mutta näin menetellen Aatamin kuolema ei tuntunut hänen kansansa asiainhoidossa juuri mitenkään. Mutta jo kauan ennen kuin Aatami ja Eeva siirtyivät rajan taakse, he huomasivat, että heidän lapsensa ja kannattajansa olivat vähitellen oppineet unohtamaan heidän loistonsa päivät Eedenissä. Ja valtaosalle heidän kannattajistaan olikin parempi, että he unohtivat Eedenin suurenmoisuuden, sillä siten he eivät olleet niin alttiita kokemaan epäsuotuisamman ympäristönsä aiheuttamaa turhaa tyytymättömyyttä.

76:3.3 (849.6) Adamiittien siviilihallitsijat tulivat perimysjärjestystä noudattaen ensimmäisen puutarhan poikien keskuudesta. Aatamin ensimmäinen poika, Aataminpoika (Adam ben Adam), perusti violetin rodun sivukeskuksen toisesta Eedenistä pohjoiseen. Aatamin toisesta pojasta, Eevanpojasta, kehittyi mestarillinen johtaja ja hallintomies. Hän oli suureksi avuksi isälleen. Eevanpoika ei elänyt aivan yhtä pitkään kuin Aatami, ja hänen vanhimmasta pojastaan Jansadista tuli Aatamin seuraaja adamiittiheimojen päämiehenä.

76:3.4 (849.7) Uskonnollisten johtajien eli papiston ensimmäinen edustaja oli Seet, joka oli vanhin eloon jäänyt Aatamin ja Eevan toisessa puutarhassa syntyneistä pojista. Hän syntyi satakaksikymmentäyhdeksän vuotta Aatamin Urantialle-saapumisen jälkeen. Seet syventyi isänsä kansan hengellisen tilan kohennustyöhön, ja hänestä tuli toisen puutarhan uuden papiston päällikkö. Hänen poikansa Enos otti käyttöön uuden palvontajärjestyksen, ja Seetin pojanpoika Keenan pani alulle ulkolähetystyön, joka kohdistui ympäristön heimoihin lähellä ja kaukana.

76:3.5 (850.1) Seetiläiseen papinvirkaan kuului kolme tehtäväkenttää, sillä papin oli huolehdittava uskonnosta, terveydenhoidosta ja opetuksesta. Tähän veljeskuntaan kuuluvat papit koulutettiin toimittamaan uskonnollisia menoja, palvelemaan lääkäreinä ja terveystarkastajina sekä toimimaan puutarhan koulujen opettajina.

76:3.6 (850.2) Aatamin karavaani oli jokien väliseen maahan tuonut mukanaan satojen ensimmäisen puutarhan kasvien ja viljalajien siemeniä ja sipuleita; he olivat myös tuoneet mukanaan suuret karjalaumat ja muutaman yksilön jokaista kotieläintä. Tämän vuoksi he olivat ympäristön heimoja huomattavasti edullisemmassa asemassa. He nauttivat monista alkuperäisen puutarhan aikaisemman kulttuurin tarjoamista eduista.

76:3.7 (850.3) Ensimmäisestä puutarhasta lähtöönsä saakka Aatami ja hänen perheensä olivat aina ravinneet itsensä hedelmillä, viljatuotteilla ja pähkinöillä. Matkalla Mesopotamiaan he olivat ensi kerran nauttineet yrttejä ja vihanneksia. Toisessa puutarhassa otettiin liha jo varhaisessa vaiheessa ravintoaineiden joukkoon, mutta Aatami ja Eeva eivät koskaan syöneet lihaa tavallisen ruokavalionsa osana. Myöskään Aataminpojasta, Eevanpojasta tai muistakaan alkuperäisen puutarhan ensimmäisen polven lapsista ei tullut lihansyöjiä.

76:3.8 (850.4) Kulttuurisaavutusten ja älyllisen kehityksen alalla adamiitit olivat pitkälti ympäristön kansoja edellä. He loivat kolmannen kirjaimiston ja laskivat muissakin suhteissa perustukset paljolle sellaiselle, joka toimi nykyajan taiteen, tieteen ja kirjallisuuden edelläkävijänä. Täällä, Tigrisin ja Eufratin välisillä mailla, he ylläpitivät kirjoittamisen, metallinkäsittelyn, savenvalannan ja kankaankudonnan taitoja ja loivat arkkitehtuurin, jolle ei tuhansiin vuosiin löytynyt vertaista.

76:3.9 (850.5) Violettien kansojen kotielämä oli aikaansa ja aikakauteensa nähden ihanteellista. Lapset pantiin käymään oppikurssit maataloudessa, käsityötaidossa ja karjanhoidossa, tai vaihtoehtoisesti heidät opetettiin suorittamaan seetiläisen kolminaisia tehtäviä: toimimaan pappina, lääkärinä ja opettajana.

76:3.10 (850.6) Ajatellessanne seetiläispapistoa älkää sekoittako noita ylevämielisiä ja jaloja terveydenhoidon ja uskonnon opettajia, noita todellisia kasvattajia myöhempien heimojen ja ympäristön kansakuntien rappeutuneisiin ja kaupallisiin papistoihin. Seetiläisten uskonnolliset käsitykset Jumaluudesta ja maailmankaikkeudesta olivat edistyneitä ja melkolailla totuudenmukaisia, heidän terveydenhoitotoimensa olivat aikaansa nähden erinomaisia, eikä heidän koulutusmenetelmiään ole koskaan jälkeenpäin ylitetty.

4. Violetti rotu

76:4.1 (850.7) Aatami ja Eeva olivat ihmisten violetin rodun, yhdeksännen Urantialle ilmestyneen ihmisrodun, perustajat. Aatamilla ja hänen jälkeläisillään oli siniset silmät, ja violeteille kansoille oli ominaista vaalea iho ja vaalea tukanväri: keltainen, punainen ja ruskea.

76:4.2 (850.8) Eevalle synnytykset eivät olleet tuskallisia; sitä ne eivät myöskään olleet alkuaikojen evolutionaarisille roduille. Vasta evolutionaarisen ihmisen ja nodiittien sekä myöhemmin adamiittien

yhdistymisestä ilmaantuneet rodut kärsivät ankarista synnytyskivuista.

76:4.3 (851.1) Jerusemilaisveljiensä tavoin Aatami ja Eeva saivat tarvitsemansa energian kahdenlaisesta ravitsemuksesta, sillä he ylläpitivät elintoimintansa sekä ravinnon että valon avulla, joita täydensivät tietyt, Urantialla paljastamattomat, fyysisen tason ylittävät energiat. Heidän Urantialla syntyneet jälkeläisensä eivät perineet vanhemmilleen ominaista energianotto- ja valonkierrätysmenetelmää. Heillä oli vain yksi aineen kiertokulkujärjestelmä eli ihmiselle ominainen, verenkierron avulla tapahtuva ruumiinravitsemisjärjestelmä. He olivat rakenteeltaan kuolevaisia, pitkäikäisiä tosin, jos kohta pitkäikäisyyskin pyrki jokaisen sukupolven myötä laskemaan kohti ihmiselle ominaista tasoa.

76:4.4 (851.2) Aatami ja Eeva sekä heidän lastensa ensimmäinen sukupolvi eivät käyttäneet ravinnokseen eläimen lihaa. He elivät pelkästään ”puiden hedelmillä”. Ensimmäisen sukupolven jälkeen kaikki Aatamin jälkeläiset alkoivat käyttää maitotuotteita, mutta monet heistä noudattivat edelleen lihatonta ruokavaliota. Myöskään monet niistä eteläisistä heimoista, joihin he myöhemmin yhdistyivät, eivät syöneet lihaa. Useimmat näistä kasvissyöjäheimoista vaelsivat sittemmin itään ja jatkavat elämäänsä Intian kansoihin sekoittuneina.

76:4.5 (851.3) Aatamin ja Eevan niin fyysinen kuin hengellinenkin näkökyky oli paljon nykyisten kansojen näkökykyä parempi. Heidän erityisaistinsa olivat paljon tarkemmat, joten he kykenivät näkemään

keskiväliolennot ja enkeliarmeijat, Melkisedekit ja langenneen Prinssi Caligastian, joka saapui useampaan kertaan neuvottelemaan jalon seuraajansa kanssa. Yli sata vuotta rikkomuksen jälkeen heillä oli vielä tallella kyky nähdä mainitut taivaalliset olennot. Nämä erityisaistit eivät ilmenneet enää yhtä tarkkoina heidän lapsissaan, ja kunkin seuraavan sukupolven myötä ne heikkenemistään heikkenivät.

76:4.6 (851.4) Aatamin lapsilla oli tavallisesti sisimmässään Suuntaaja, sillä heillä kaikilla oli kiistaton eloonjäämisen kapasiteetti. Nämä valiojälkeläiset eivät olleet yhtä alttiita peloille kuin evoluution lapset. Urantian nykyisissä roduissa on jäljellä niin paljon pelkoa siksi, että rotujen fyysiseen kohennukseen tähdänneiden suunnitelmien varhaisessa vaiheessa tapahtuneen kariutumisen vuoksi esi-isänne saivat perin vähän Aatamin elämänplasmaa.

76:4.7 (851.5) Aineellisten Poikien ja heidän jälkeläistensä ruumiinsolut ovat tauteja vastaan huomattavasti vastustuskykyisempiä kuin planeetan syntyperäisten evolutionaaristen rotujen ruumiinsolut. Syntyperäisrotujen ruumiinsolut ovat sukua tämän maailman eläville, sairauksia aiheuttaville, mikroskooppisen pienille ja vielä niitäkin pienemmille organismeille. Nämä tosiasiat selittävät, miksi Urantian kansojen on ponnisteltava erittäin lujasti tieteellisen toiminnan alalla kyetäkseen torjumaan runsaslukuiset fyysiset häiriötilat. Kykenisitte vastustamaan tauteja huomattavasti paremmin, jos roduissanne olisi enemmän aatamillista elämänainesta.

76:4.8 (851.6) Asetuttuaan asumaan toiseen puutarhaan Eufratin varrelle Aatami päätti jättää jälkeensä mahdollisimman paljon elämänplasmaansa, joka hyödyttäisi maailmaa hänen kuolemansa jälkeen. Niinpä Eevasta tehtiin kaksitoistajäsenisen rodunkohennuskomission päällikkö, ja ennen Aatamin kuolemaa tämä komissio oli valinnut 1 682 korkeimmantyyppistä Urantian naista, ja nämä naiset hedelmöitettiin Aatamin elämänplasmalla. Sataakahtatoista lukuun ottamatta kaikki heidän lapsensa varttuivat täysi-ikäisiksi, joten tällä tavalla maailmaa tuli entisten lisäksi hyödyttämään 1 570 oivallista miestä ja naista. Vaikka nämä äitiehdokkaat valittiin kaikkien ympäristön heimojen keskuudesta ja vaikka he edustivat useimpia maailman rotuja, niin valtaosa valittiin kuitenkin parhaimmista nodiittisuvuista, ja he muodostivat mahtavan andiittirodun alkuidun. Nämä lapset syntyivät ja heidät kasvatettiin lasten äidin edustaman rodun heimoympäristössä.

5. Aatamin ja Eevan kuolema

76:5.1 (851.7) Vähän toisen Eedenin perustamisen jälkeen Aatamille ja Eevalle ilmoitettiin asianmukaisesti, että heidän katumuksensa oli hyväksyttävää ja että vaikka he joutuisivatkin kärsimään oman maailmansa kuolevaisten kohtalon, mitään estettä ei ollut kelpuuttaa heitä pääsemään Urantian nukkuvien eloonjäävien joukkoon. He uskoivat täysin tähän ilosanomaan kuolleistaheräämisestä ja arvonpalauttamisesta, jonka Melkisedekit niin liikuttavalla tavalla

heille julistivat. Heidän rikkomuksensa oli ollut arviointivirhe eikä tietoista ja harkittua kapinointia edustava synti.

76:5.2 (852.1) Aatamilla ja Eevalla ei Jerusemin kansalaisina ollut Ajatuksensuuntaajaa, eikä heissä Suuntaajaa asunut myöskään, silloin kun he toimivat Urantialla ensimmäisessä puutarhassa. Mutta vähän sen jälkeen kun heidät oli alennettu kuolevaisen asemaan, he tiedostivat, että heidän sisimmässään oli uusi presenssi, ja he havahtuivat tajuamaan, että ihmisen asema, johon liittyi vilpitön katumus, oli mahdollistanut Suuntaajan asettumisen heidän sisimpäänsä. Nimenomaan tämä tietoisuus Suuntaajan heissä olemisesta rohkaisi suuresti Aatamia ja Eevaa koko heidän elämänsä loppuajan. He tiesivät epäonnistuneensa Satanian Aineellisina Poikina, mutta he tiesivät myös, että Paratiisiin johtava elämänvaihe oli heille edelleen avoinna siinä asemassa, joka heillä oli taivaaseen nousevina universumin poikina.

76:5.3 (852.2) Aatami oli tietoinen siitä tuomiokautisesta kuolleistaherättämisestä, joka tapahtui yhtä aikaa hänen planeetalle saapumisensa kanssa, ja hän uskoi, että hänet puolisoineen todennäköisesti uudelleenpersonoitaisiin seuraavan Poikien luokan edustajan saapumisen yhteydessä. Hän ei tiennyt, että Mikael, tämän universumin hallitsija, olisi niin pian ilmestyvä Urantialle. Hän arveli, että seuraavaksi saapuva Poika kuuluisi Avonaalien luokkaan. Aatamin ja Eevan Mikaelilta saaman ainoan henkilökohtaisen viestin pohdiskelu tuntui heistä kuitenkin aina lohduttavalta, vaikka siinä olikin jotain, jota heidän oli vaikea käsittää. Muiden lohdutuksen ja ystävyyden julkituontien lomassa tässä viestissä sanottiin: ”Olen

tarkastellut olosuhteita, joissa rikkomuksenne tapahtui; olen muistanut, miten sydämessänne halusitte olla iäti lojaaleja Isäni tahtoa kohtaan; ja teidät kutsutaan kuolonunen syleilystä, kun tulen Urantialle, elleivät valtakunnassani minun alaisinani palvelevat Pojat haetuta teitä jo sitä ennen.”

76:5.4 (852.3) Ja tämä oli suuri mysteeri Aatamille ja Eevalle. He saattoivat ymmärtää tähän sanomaan sisältyvän verhotun lupauksen mahdollisesta erillisestä kuolleistaherättämisestä, ja sellainen mahdollisuus ilahdutti heitä suuresti, mutta he eivät voineet ymmärtää sen vihjauksen tarkoitusta, jonka mukaan he kenties lepäisivät Mikaelin henkilökohtaiseen Urantialle-ilmestymiseen liittyvään kuolleistaherätykseen saakka. Ja niin Eedenin pariskunta julisti aina, että Jumalan Poika kerran saapuisi, ja rakkaimmilleen he kertoivat uskomuksestaan tai ainakin kaihoisasta toiveestaan, että heidän kömmähdystensä ja murheidensa maailma saattaisi kenties olla se maailma, jossa tämän universumin hallitsija päättäisi toimia lahjoittautuvana Paratiisin-Poikana. Sellainen tuntui liian hyvältä ollakseen totta, mutta Aatami elätteli mielessään ajatusta, että taistelujen repimä Urantia saattaisi loppujen lopuksi osoittautua Satanian järjestelmän onnekkaimmaksi maailmaksi, koko Nebadonin kadehtimaksi planeetaksi.

76:5.5 (852.4) Aatami eli 530 vuotta, ja hänestä voitaisiin sanoa, että hän kuoli vanhuuttaan. Hänen fyysinen mekanisminsa yksinkertaisesti kului loppuun; hajoamisprosessi sai vähitellen voiton uusiutumisprosessista, ja väistämätön loppu tuli. Eeva oli kuollut yhdeksäntoista vuotta aiemmin sydämen heikkenemiseen.

Heidät haudattiin kumpikin sen jumalanpalveluksia varten pystytetyn temppelin keskelle, joka oli rakennettu heidän suunnitelmiensa mukaan pian siirtokuntaa suojanneen muurin valmistumisen jälkeen. Ja tästä sai alkunsa tapa haudata merkittävät ja hurskaat miehet ja naiset palvontapaikkojen lattian alle.

76:5.6 (852.5) Aineellisen tason yläpuolella toimiva Urantian hallitus jatkoi toimintaansa Melkisedekien johdolla, mutta välitön fyysinen yhteys evolutionaarisiin rotuihin oli katkennut. Planeettaprinssin ruumiillisen esikunnan saapumisen kaukaisista ajoista lähtien, koko sen ajan, jonka Van ja Amadon toimivat, aina Aatamin ja Eevan saapumiseen asti planeetalle oli ollut sijoitettuina universumihallituksen fyysisiä edustajia. Mutta aatamilaisen rikkomuksen myötä tämä yli neljäsataaviisikymmentätuhatta vuotta jatkunut järjestelmä päättyi. Hengellisillä toimikentillä enkeliauttajat jatkoivat ponnistelujaan yhdessä Suuntaajien kanssa kumpaistenkin työskennellessä sankarillisesti yksilön pelastamisen hyväksi. Mutta mitään kokonaisvaltaista suunnitelmaa, joka olisi tähdännyt laaja-alaiseen maailman hyvinvointiin, ei esitetty maan kuolevaisille, ennen kuin Makiventa Melkisedek saapui Abrahamin päivinä. Makiventa Melkisedek laski Jumalan Pojan voimalla, kärsivällisyydellä ja arvovallalla perustukset epäonnisen Urantian edelleenkohentamiselle ja hengelliselle kuntoutukselle.

76:5.7 (853.1) Epäonni ei kuitenkaan ole ollut Urantian yksinomaisena osana, vaan tämä planeetta on ollut Nebadonin paikallisuniversumissa myös onnekkain. Urantialaisten tulisi laskea pelkästään voitokseen, jos heidän esi-isiensä kömmähdykset ja

alkuaikojen maailmanhallitsijoiden erehdykset syöksivät planeetan niin toivottomaan sekaannuksen tilaan – jota pahuus ja synti vielä entisestään hämmensivät –, että juuri tämä pimeä tausta vetosi niin syvästi Nebadonin Mikaeliin, että hän valitsi tämän maailman näyttämöksi, jolla hän paljastaisi taivaallisen Isän rakastavan persoonallisuuden. Ei suinkaan ole kysymys siitä, että Urantia olisi tarvinnut Luoja-Poikaa selvittämään sekavat asiansa, vaan pikemminkin on kysymys siitä, että Urantialla ilmenevät pahuus ja synti tarjosivat Luoja-Pojalle vaikuttavamman taustan, jota vasten hän saattoi paljastaa Paratiisin-Isän verrattoman rakkauden, laupeuden ja pitkämielisyyden.

6. Aatamin ja Eevan eloonjääminen

76:6.1 (853.2) Aatami ja Eeva vaipuivat kuoleman lepoon luottaen lujasti Melkisedekien heille antamiin lupauksiin siitä, että he kerran heräisivät kuolon unesta aloittaakseen elämän mansiomaailmoissa. Kaikki nämä maailmat olivat heille tuiki tuttuja ajalta, jolloin he elivät siellä ennen heidän violetin rodun lihallisessa hahmossa Urantialla suorittamaansa tehtävää.

76:6.2 (853.3) Eivätkä he kauan levänneetkään maailman kuolevaisten tiedottoman unen suomassa unohduksessa. Kolmantena päivänä Aatamin kuoleman jälkeen, toisena päivänä hänen kunnioituksentäyteisten hautajaistensa jälkeen, ojennettiin Gabrielille Edentian silloisen Kaikkein Korkeimman vahvistama ja

Mikaelin puolesta toimineen Salvingtonin Päivien Yhdistyneen hyväksymä Lanaforgen käskykirje, jossa määrättiin järjestämään erillinen nimenhuuto Urantialla sattuneesta aatamilaisesta rikkomuksesta eloonjääneille ansioituneille henkilöille. Ja tämän erillisestä ylösnousemuksesta – Urantian sarjassa numero kaksikymmentäkuusi – annetun käskyn mukaisesti Aatami ja Eeva jälleenpersonoitiin ja yhdistettiin kokonaisuudeksi Satanian mansiomaailmojen kuolleistaheräämissaleissa 1 316 sellaisen toverinsa mukana, joiden kanssa he olivat jakaneet ensimmäisen puutarhan kokemukset. Monet muut uskolliset sielut oli otettu taivaaseen jo Aatamin saapumisen aikaan, jossa yhteydessä järjestettiin sekä nukkuvien eloonjäävien että ansioituneiden, silloin elossa olleiden taivasmatkalaisten tuomiokauden päättävä tuomiopäivä.

76:6.3 (853.4) Aatami ja Eeva suoriutuivat asteittaiseen ylösnousemukseen kuuluvista maailmoista nopeasti niin, että he saivat kohta Jerusemin kansalaisuuden. Näin he siis taas kerran olivat alkuperäisen planeettansa asukkaita, mutta tällä kerralla he olivat sitä universumin persoonallisuuksien aikaisemmasta poikkeavan luokan jäseninä. He olivat lähteneet Jerusemista vakinaisina kansalaisina – Jumalan poikina, he palasivat ylösnousemuskansalaisina – ihmisen poikina. Heidät liitettiin välittömästi järjestelmäpääkaupungin Urantia-palveluun, ja myöhemmin heille annettiin jäsenyys Urantian nykyisen neuvoa-

antavan ja valvovan elimen muodostavien neljänkolmatta neuvonantajan joukossa.

76:6.4 (854.1) Ja näin päättyy kertomus Urantian Planetaarisesta Aatamista ja Eevasta, kertomus koettelemuksesta, tragediasta ja riemuvoitosta, henkilökohtaisesta riemuvoitosta ainakin teidän hyvää tarkoittaneen mutta harhautuneen Aineellisen Poikanne ja Tyttärenne kannalta, ja epäilemättä, viime kädessä myös kertomus heidän maailmalleen ja sen kapinan murjomille ja pahuuden ahdistamille asukkaille lopulta koituvasta riemuvoitosta. Kaiken kaikkiaanhan Aatami ja Eeva myötävaikuttivat sivilisaation joutuisaan kehitykseen voimallisesti, ja he nopeuttivat ihmisrodun biologista edistymistä. He jättivät maan päälle suurenmoisen kulttuurin, mutta sellaisella edistyneellä sivilisaatiolla ei ollut mahdollisuutta säilyä siksi, että aatamilainen perimä laimeni liian aikaisessa vaiheessa, ja lopulta se sulautui muihin kulttuureihin. Kansa tuottaa sivilisaation, sivilisaatio ei tuota kansaa.

76:6.5 (854.2) [Esittänyt Solonia, ”Puutarhan Ääni” -serafi.]

Luku 77

Keskiväliolennot

77:0.1 (855.1) USEIMMISSA Nebadonin asutuissa maailmoissa asuu yksi tai useampia ryhmiä ainutlaatuisia olentoja, jotka elävät noiden maailmojen kuolevaisten ja enkeliluokkien jotakuinkin keskivälissä olevalla elävien olentojen toimintatasolla; siksi heitä kutsutaankin *keskivälio*lennoiksi. Näyttää siltä kuin he olisivat ajallisuudessa ilmenevä sattuma, mutta heitä esiintyy niin laajalti ja he ovat auttajina niin arvokkaita, että olemme kaikki jo kauan sitten hyväksyneet heidät yhdeksi yhdistyneeseen planeettapalveluumme olennaisesti kuuluvaksi olentoluokaksi.

77:0.2 (855.2) Urantialla toimii kaksi selvästi toisistaan erottuvaa keskiväliolentojen luokkaa: ensiasteinen eli vanhempi joukko, joka ilmaantui olemassaolon piiriin Dalamatian aikoina, ja toisasteinen eli nuorempi ryhmä, joka on peräisin Aatamin ajoilta.

1. Ensiasteiset keskiväliolennot

77:1.1 (855.3) Ensiasteisten keskiväliolentojen syntyhistoriassa yhdistyvät Urantialla aineellinen ja hengellinen ainutlaatuisella tavalla keskenään. Tiedämme samanlaisia olentoja olevan muissakin maailmoissa ja muissakin järjestelmissä, mutta niissä he ilmaantuivat toisenlaisin menetelmin.

77:1.2 (855.4) On hyvä pitää aina mielessä, että kehittyvällä planeetalla toisiaan seuraavat Jumalan Poikien lahjoittautumiset tuovat mukanaan merkittäviä muutoksia tuon maailman hengelliseen järjestykseen, ja toisinaan ne muuttavat hengellisten ja aineellisten vaikuttajien keskinäisten yhteenliittymien aikaansaannoksia sillä tavoin, että tuloksena on tosiaan vaikeasti ymmärrettäviä tilanteita. Prinssi Caligastian esikunnan sadan ruumiillisen jäsenen asema on esimerkki juuri tällaisesta eri tekijöiden ainutlaatuisesta keskinäisestä yhteenliittymisestä: Jerusemin ylösnousemuksellisina morontiakansalaisina he olivat aineellisen tason yläpuolelle kuuluvia olentoja, vailla suvunjatkamisoikeuksia. Taivaasta alas laskeutuneina planetaarisina hoivaajina he olivat Urantialla aineellisia ja sukupuolellisia luotuja, jotka kykenivät siittämään aineellisia jälkeläisiä (niin kuin jotkut heistä sittemmin tekivätkin). Mitä me emme kykene tyydyttävästi selittämään on se, miten nämä sata pystyivät aineellisuuden ylittävällä tasolla toimimaan vanhemman osassa, mutta nimenomaan sellaista kuitenkin tapahtui. Ruumiillisen esikunnan erään miespuolisen ja erään naispuolisen jäsenen aineellisen tason ylittävän (ei-sukupuolisen) suhteen tuloksena oli ensiasteisten keskiväliolentojen esikoisen ilmaantuminen.

77:1.3 (855.5) Kohta havaittiin, että tällaiseen luokkaan, kuolevaisten tason ja enkelien tason keskivälille, kuuluva luotu olisi suureksi avuksi Prinssin päämajan tehtävien suorittamisessa, ja niin jokaiselle ruumiilliseen esikuntaan kuuluvalle pariskunnalle myönnettiin lupa tuottaa samanlainen olento. Tämän hankkeen tuloksena oli ensimmäinen viidenkymmenen keskiväliolennon ryhmä.

77:1.4 (855.6) Vuoden ajan tämän ainutlaatuisen ryhmän työskentelyä tarkkailtuaan Planeettaprinssi antoi valtuudet keskiväliolentojen rajoittamattomaan tuottamiseen. Tätä hanketta toteutettiin niin kauan kuin kyseistä luomiskykyä riitti, ja tällä tavoin saatettiin olevaiseksi alkuperäinen 50 000 jäsenen ryhmä.

77:1.5 (856.1) Jokaisen keskiväliolennon aikaansaamisen jälkeen seurasi puolen vuoden tauko, ja kun kullekin parille oli syntynyt tuhat tällaista olentoa, seuraavaa ei enää koskaan ilmaantunut. Eikä tarjolla ole mitään selitystä siihen, miksi tämä kyky tuhannennen jälkeläisen ilmaantumisen jälkeen ehtyi. Enemmät kokeilut, toistettiin niitä kuinka monta kertaa hyvänsä, päättyivät aina epäonnistumiseen.

77:1.6 (856.2) Näistä olennoista muodostui Prinssin hallinnon tiedustelujoukko. He samoilivat maailmaa pitkin ja poikin, tekivät huomioita ja havaintoja maailman roduista ja suorittivat Prinssille ja hänen esikunnalleen muita korvaamattomia palveluksia sen toiminnan piirissä, jonka tarkoituksena oli vaikuttaa kaukana planeetan päämajasta sijaitsevaan ihmisyhteisöön.

77:1.7 (856.3) Tällainen järjestely oli voimassa niihin traagisiin päiviin saakka, jolloin planeetan kapina kietoi pauloihinsa vähän yli neljä viidesosaa ensiasteisista keskiväliolennoista. Uskollisten joukkokunta astui Melkisedek-pesänhoitajien palvelukseen, ja aina Aatamin aikaan asti se toimi Vanin nimellisen johtajuuden alaisuudessa.

2. Nodiittirotu

77:2.1 (856.4) Vaikka tämä on kertomus Urantian keskiväliolentojen syntyperästä, olemuksesta ja toiminnasta, on molempien olentoluokkien – ensiasteisten ja toisasteisten – keskinäinen sukulaisuus kuitenkin syynä siihen, että meidän on välttämätöntä keskeyttää kertomus ensiasteisista keskiväliolennoista hetkeksi tähän ja seurata Prinssi Caligastian ruumiillisen esikunnan kapinallisjäsenistä polveutuvaa sukuhaaraa planetaarisen kapinan päivistä Aatamin aikoihin. Juuri tätä rotuperimää edustava sukuhaara nimittäin tuotti toisen Eedenin puutarhan alkuaikoina puolet keskiväliolentojen toisasteisen luokan esivanhemmista.

77:2.2 (856.5) Prinssin esikunnan fyysiset jäsenet oli rakennettu sukupuolellisiksi luoduiksi, jotta he osallistuisivat hankkeeseen sellaisten jälkeläisten tuottamiseksi, joissa esiintyisivät heidän oman erityisen olentoluokkansa yhteiset ominaisuudet yhdistyneinä Andonin heimojen valikoituihin rodullisiin ominaisuuksiin, ja tämä

kaikki oli ennakkovalmistelua myöhemmin tapahtuvaksi tiedetylle Aatamin ilmestymiselle. Elämänkantajat olivat suunnitelleet uudentyyppisen kuolevaisen. Suunnitelmaan sisältyi Prinssin esikunnan yhteisten jälkeläisten yhdistyminen Aatamin ja Eevan ensimmäisen polven jälkeläisiin. He olivat siis laatineet suunnitelmansa siltä pohjalta, että tavoitteena oli uusi planetaaristen luotujen luokka, josta he toivoivat, että sen jäsenistä tulisi ihmisyhteisön opettaja-hallitsijoita. Näiden olentojen oli tarkoitus olla sosiaalisessa mielessä, mutta ei hallinnollisessa mielessä, riippumattomia. Mutta kun tämä hanke lähes täydellisesti epäonnistui, emme koskaan saa tietää, millaisen hyväntahtoista johtajuutta ja verratonta kulttuuria edustavan aristokratian Urantia menetti. Sillä kun aineellisen esikunnan jäsenet myöhemmin tuottivat jälkeläisiä, se tapahtui kapinan jälkeen, ja sitten kun heiltä oli riistetty yhteys järjestelmän elämänvirtoihin.

77:2.3 (856.6) Kapinan jälkeisenä aikakautena Urantialla sattui monia epätavallisia tapahtumia. Suurenmoinen sivilisaatio, Dalamatian kulttuuri, oli murenemassa. ”Siihen aikaan eli maan päällä jättiläisiä (nodiitteja), ja kun jumalten pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia, olivat nämä lapset noita ’muinaisajan mahtimiehiä’, ’mainetekojen miehiä’.” Vaikka esikunnan jäsenet ja heidän ensimmäiset jälkeläisensä tuskin olivat ”jumalten poikia”, noiden kaukaisten aikojen evolutionaariset kuolevaiset pitivät heitä kuitenkin sellaisina; perimätieto liioitteli jopa heidän ruumiinkokoaan. Tämä siis on sen miltei yleismaailmallisen kansantarun alkulähde, joka kertoo maan päälle tulleista jumalista ja

siitä, kuinka nämä ihmisten tyttärien kanssa siittivät muinaisten sankarien rodun. Ja koko tämä legenda sekaantui toisessa puutarhassa myöhemmin esiintyneistä adamiittien rotusekoituksista kertoviin tarinoihin.

77:2.4 (857.1) Koska Prinssin esikunnan sadassa ruumiillisessa jäsenessä oli andonilaisen ihmissuvun ituplasmaa, olisi luonnollisesti ollut odotettavissa, että jos he ryhtyisivät sukupuoliseen jälkeläistentuottamiseen, heidän jälkeläisensä muistuttaisivat joka suhteessa muiden andonilaisvanhempien jälkeläisiä. Mutta kun esikunnan kuusikymmentä kapinallista, Nodin kannattajat, sitten tosiaankin ryhtyivät sukupuoliseen jälkeläisten tuottamiseen, heidän lapsensa osoittautuivat sekä andonilaisiin että sangik-kansoihin verrattuina lähes kaikissa suhteissa ylivertaisiksi. Tämä odottamaton ylivertaisuus ei ollut tunnusomaista vain fyysisten ja älyllisten ominaisuuksien kohdalla, vaan ulottui myös hengellisiin kykyihin.

77:2.5 (857.2) Nämä ensimmäisessä nodiittisukupolvessa ilmenneet mutanttipiirteet aiheutuivat tietyistä muutoksista, joita oli tehty andonilaisten ituplasman perinnöllisyystekijöiden keskinäiseen järjestykseen ja kemiallisiin rakennusosiin. Näiden muutosten syynä oli se, että esikunnan jäsenten ruumiissa esiintyi Satanian järjestelmän voimakkaita elämän ylläpitopiirejä. Nämä elämän virtapiirit panivat erityiseen Urantian rakennemalliin kuuluvat kromosomit järjestymään uudella tavalla niin, että ne tulivat lähemmäksi säädettyyn nebadonilaiseen elollisuuden ilmenemistapaan kuuluvia, satanialaista erityismuotoa noudattavia vakioituja rakennekaavoja. Menetelmä, jota käytettiin tämän

ituplasman muodonmuutoksen aikaansaamiseksi siihen järjestelmän elämänvirtojen avulla vaikuttamalla, ei ole kovinkaan kaukana niistä menetelmistä, joilla Urantian luonnontieteilijät röntgensäteitä käyttämällä muuntavat kasvien ja eläinten ituplasmaa.

77:2.6 (857.3) Näin nodiittikansat siis ilmaantuivat eräistä omalaatuisista ja odottamattomista muunnoksista, jotka toteutuivat Avalonin kirurgien andonilaisluovuttajien kehosta esikunnan ruumiillisten jäsenten kehoon siirtämässä elämänplasmassa.

77:2.7 (857.4) Muistanette, että sadasta andonilaisen ituplasman luovuttajasta tehtiin vuorostaan elämänpuun vaatiman orgaanisen täydenteen haltijoita niin, että Satanian elämänvirrat huuhtoivat myös heidän ruumistaan. Myös ne neljäkymmentäneljä muunnettua andoniittia, jotka esikunnan mukana liittyivät kapinaan, pariutuivat keskenään ja antoivat merkittävän lisänsä nodiittikansojen muita parempiin rotukantoihin.

77:2.8 (857.5) Mainitut kaksi ryhmää, joihin kuului 104 muunnettua andoniittien elämänplasmaa kantavaa yksilöä, ovat nodiittien – kahdeksannen Urantialle ilmestyneen rodun – esivanhemmat. Ja tämä elollisuuden ihmishahmoisen muodon uusi ilmenemismuoto edustaa jälleen uutta vaihetta sen alkuperäisen suunnitelman toteutumisessa, jonka mukaan Urantiaa käytetään elollisuusmuuntelujen maailmana, paitsi että tämä oli eräs odottamattomista kehitystuloksista.

77:2.9 (857.6) Puhdasveriset nodiitit olivat suurenmoinen rotu, mutta he sekoittuivat vähitellen maailman evolutionaarisiin kansoihin, ja

ennen pitkää oli havaittavissa melkoista rappeutumista. Kymmenentuhatta vuotta kapinan jälkeen he olivat jo menettäneet ylivertaisuuttaan niin paljon, että heidän keskimääräinen elinaikansa oli vain vähän evolutionaaristen rotujen elinikää pitempi.

77:2.10 (857.7) Kun arkeologit kaivavat esiin nodiittien myöhempien sumerilaisjälkeläisten savitauluarkistoja, he löytävät sumerilaisten kuningasluetteloita, jotka ulottuvat useita tuhansia vuosia ajassa taaksepäin. Ja sitä mukaa kun nämä muistiinpanot ulottuvat yhä kauemmas menneisyyteen, pitenevät myös yksittäisten kuninkaiden hallituskaudet jostakin kahdestakymmenestäviidestä tai kolmestakymmenestä vuodesta aina sataanviiteenkymmeneen vuoteen ja ylikin. Tämä näiden vanhempien kuninkaiden hallituskausien piteneminen osoittaa, että jotkut varhaisista nodiittihallitsijoista (Prinssin esikunnan välittömistä jälkeläisistä) todellakin elivät pitempään kuin heidän myöhempien aikojen seuraajansa, ja lisäksi se osoittaa pyrkimystä venyttää dynastioita niin, että päästään aina Dalamatian aikaan saakka.

77:2.11 (857.8) Tällaisista pitkäikäisistä yksilöistä kertovat merkinnät johtuvat myös ajanlaskun yksikkönä käytettyjen kuukausien ja vuosien sekoittumisesta keskenään. Sama ilmiö on myös havaittavissa Raamatun esittämässä Abrahamin sukuluettelossa sekä kiinalaisten varhaisissa muistiinmerkinnöissä. Kaksikymmentäkahdeksanpäiväisen kuukauden tai aikajakson sekoittaminen myöhemmin käyttöön otettuun yli kolmesataaviisikymmenpäiväiseen vuoteen oli syynä perimätietoihin, jotka kertovat tällaisista pitkäikäisistä ihmisistä. On

olemassa muistiinmerkintöjä miehestä, joka eli yli yhdeksänsataa ”vuotta”. Tämä ajanjakso ei todellisuudessa vastaa täyttä seitsemääkymmentäkään vuotta, ja tällaisia elinaikoja pidettiin hyvin kauan aikaa merkittävän pitkinä; ”kuusikymmentä vuotta ja kymmenen”, niin kuin tällainen elinaika myöhemmin ilmaistiin.

77:2.12 (858.1) Vielä kauan Aatamin päivien jälkeen tapana oli laskea aikaa kahdenkymmenenkahdeksan päivän kuukausina. Mutta kun egyptiläiset noin seitsemäntuhatta vuotta sitten ryhtyivät uudistamaan kalenteria, he tekivät sen suurta tarkkuutta noudattaen ja ottivat käyttöön 365-päiväisen vuoden.

3. Baabelin torni

77:3.1 (858.2) Dalamatian mereenvajoamisen jälkeen nodiitit siirtyivät pohjoiseen ja itään, ja pian sen jälkeen he perustivat rotunsa ja kulttuurinsa pääpaikaksi uuden Dilmunin kaupungin. Ja noin viisikymmentätuhatta vuotta Nodin kuoleman jälkeen, kun Prinssin esikunnan jälkeläisten määrä oli noussut liian suureksi heidän saada elantonsa uutta Dilmunin kaupunkiaan välittömästi ympäröiviltä mailta, ja sen jälkeen kun he olivat ryhtyneet solmimaan keskinäisiä aviositeitä rajanaapureidensa eli andoniitti- ja sangik-heimojen kanssa, heidän johtajiensa mieleen juolahti, että olisi tehtävä jotakin heidän rodullisen yhtenäisyytensä säilyttämiseksi. Niinpä heimoneuvosto kutsuttiin koolle, ja paljon pohdinnan jälkeen hyväksyttiin Bablotin, Nodin erään jälkeläisen, laatima suunnitelma.

77:3.2 (858.3) Bablot ehdotti, että pystytettäisiin suurellinen, rodun kunniakkuutta korostava temppeli keskelle heidän tuolloin hallussaan pitämää maa-aluetta. Tälle temppelille oli tarkoitus rakentaa torni, jonka kaltaista maailma ei ollut koskaan vielä nähnyt. Sen oli määrä olla heidän katoamassa olevan suuruutensa monumentaalinen muistomerkki. Oli monia, jotka halusivat muistomerkin pystytettäväksi Dilmuniin, mutta toiset puolustivat ajatusta, että sellainen suuri rakennelma pitäisi sijoittaa turvallisen välimatkan päähän meren vaaroista, sillä he muistivat perimätiedot heidän ensimmäisen pääkaupunkinsa Dalamatian joutumisesta veden alle.

77:3.3 (858.4) Bablotin suunnitelmien mukaan uusista rakennuksista olisi pitänyt tulla nodiittikulttuurin ja -sivilisaation tulevaisuudessa rakennettavan keskuksen ydin. Hänen kantansa pääsi loppujen lopuksi voitolle, ja rakennustyö alkoi hänen suunnitelmiensa mukaisesti. Uuden kaupungin nimeksi oli tornin arkkitehdin ja rakennuttajan mukaan määrä tulla *Bablot*. Myöhemmin paikkakunta tunnettiin Bablodina ja vihdoin Baabelina.

77:3.4 (858.5) Mutta nodiittien keskuudessa esiintyi yhä jossakin määrin suhtautumiseroja tämän hankkeen suunnitelmia ja tarkoitusta kohtaan. Heidän johtajansakaan eivät olleet täysin yksimielisiä sen kummemmin rakennussuunnitelmista kuin siitäkään, mihin tarkoitukseen rakennuksia niiden valmistuttua käytettäisiin. Neljän ja puolen vuoden työskentelyn jälkeen leimahti suuri kiista tornin pystyttämisen tavoitteesta ja tarkoituksesta. Riidat kävivät niin kitkeriksi, että koko työ pysähtyi. Muonankantajat

levittivät uutiset erimielisyyksistä, ja rakennuspaikalle alkoi kerääntyä heimojen väkeä sankoin joukoin. Tornin rakentamisen tarkoituksesta esitettiin kolme erilaista näkemystä:

77:3.5 (858.6) 1. Suurin ryhmä eli lähes puolet halusi nähdä tornin rakennettavaksi nodiittien historian ja rodullisen ylivertaisuuden muistomerkiksi. Heidän mielestään sen olisi pitänyt olla suuri ja vaikuttava rakennelma, joka herättäisi ihailua kaikissa tulevissa sukupolvissa.

77:3.6 (858.7) 2. Toiseksi suurin mielipideryhmä tahtoi tornin suunniteltavaksi niin, että se kunnioittaisi Dilmunin kulttuurin muistoa. He aavistivat, että Bablotista tulisi suuri kaupan, taiteen ja teollisuuden keskus.

77:3.7 (859.1) 3. Pienin ryhmittymä ja samalla vähemmistö oli sitä mieltä, että tornin pystyttäminen tarjosi tilaisuuden sovittaa se mielettömyys, että heidän kantaisänsä olivat osallistuneet Caligastian kapinaan. He esittivät omana kantanaan, että torni olisi omistettava kaikkien Isän palvontaan; että uuden kaupungin ainoana tarkoituksena olisi Dalamatian tyhjäksi jättämän paikan täyttäminen eli, että se toimisi kulttuurin ja uskonnon keskuksena ympäristön barbaareille.

77:3.8 (859.2) Uskonnollinen ryhmä äänestettiin oitis kumoon. Enemmistö torjui sellaisen opin, että heidän esivanhempansa olivat muka syyllistyneet kapinaan. Heidän rotuunsa lyöty moinen poltinmerkki loukkasi heitä. Kun näin oli suoriuduttu yhdestä

kiistaan liittyvästä kolmesta näkökulmasta ja kun he eivät keskustelemalla onnistuneet tekemään ratkaisua kahdesta jäljellä olevasta, he turvautuivat taisteluun. Uskonnollismieliset – taisteluun osallistumattomat – pakenivat koteihinsa etelään, kun heidän toverinsa sen sijaan taistelivat kunnes olivat miltei hävittäneet toisensa.

77:3.9 (859.3) Noin kaksitoistatuhatta vuotta sitten tehtiin toinen Baabelin tornin pystytysyritys. Andiittien sekoittumarodut (nodiitteja ja adamiitteja) ryhtyivät pystyttämään uutta temppeliä ensimmäisen rakennelman raunioille, mutta hanke ei saanut riittävästi kannatusta; se luhistui omaan suurellisuuteensa. Kyseinen seutu tunnettiin kauan aikaa Baabelin maana.

4. Nodilaiset sivilisaation keskukset

77:4.1 (859.4) Baabelin tornista käydyn kummallekin osapuolelle tuhoisan taistelun välittömänä seurauksena oli nodiittien hajaantuminen. Tämä sisällissota vähensi rodullisesti puhtaampien nodiittien lukumäärää suuresti ja oli monin tavoin syynä siihen, etteivät he onnistuneet perustamaan mitään merkittävää esiaatamilaista sivilisaatiota. Nodiittien kulttuuri taantui tästä ajasta alkaen yli sadankahdenkymmenentuhannen vuoden ajan, kunnes aatamilaisen aineksen lisäys sitä kohensi. Mutta vielä Aatamin aikoinakin nodiitit olivat yhä kyvykäs kansanheimo. Monia heidän

rodullisesti sekoittuneita jälkeläisiään oli puutarhanrakentajien joukossa, ja monet Vanin ryhmänjohtajakapteeneista olivat nodiitteja. Jotkut kyvykkäimmistä Aatamin esikunnassa palvelleista mielistä olivat tätä rotua.

77:4.2 (859.5) Neljästä suuresta nodiittikeskuksesta kolme perustettiin heti Bablotin konfliktin jälkeen:

77:4.3 (859.6) 1. *Läntiset eli Syyrian nodiitit*. Kansallismielisten eli rotumuistomerkin kannattajien jäänteet matkasivat kohti pohjoista ja yhdistyivät andoniitteihin. Ne perustivat myöhemmin Mesopotamian luoteispuoliset nodilaiskeskukset. Kysymyksessä oli hajaantuvien nodiittien suurin ryhmä, ja tämä ryhmä antoi paljon myöhemmin ilmaantuneelle assyrialaisten sukukunnalle.

77:4.4 (859.7) 2. *Itäiset eli Elamin nodiitit*. Kulttuurin ja kaupan puolestapuhujat vaelsivat suurin joukoin kohti itää, Elamiin, ja siellä he liittyivät sekoittuneisiin sangik-heimoihin. Kolmenkymmenen–neljänkymmenen vuosituhannen takaiset elamilaiset olivat muuttuneet olemukseltaan jo suurelta osin sangikeiksi, vaikka he edelleen pitivätkin yllä sivilisaatiota, joka oli ympärillä asuvien barbaarien kulttuuria korkeammalla tasolla.

77:4.5 (859.8) Toisen puutarhan perustamisen jälkeen tästä läheisestä nodiittiyhdyskunnasta oli tapana puhua ”Nodin maana”, ja tämän nodiittiryhmän ja adamiittien välillä vallinneen pitkän, verrattain rauhallisen kauden kuluessa molemmat rodut sekoittuivat laajasti

keskenään, sillä Jumalan Poikien (adamiittien) tavaksi tuli yhä useammin ottaa vaimokseen ihmisten tyttäriä (nodiitteja).

77:4.6 (860.1) 3. *Keskimmäiset eli esisumerilaiset nodiitit*. Tigris- ja Eufratjokien suulla asunut pieni ryhmä säilytti muita paremmin rodullisen koskemattomuutensa. Se piti pintansa tuhannet vuodet, ja lopulta siitä muodostui se nodiittikantaheimo, joka adamiitteihin sekoituttuaan perusti historiallisten aikojen sumerilaiskansat.

77:4.7 (860.2) Tämä kaikki selittää, miten sumerilaiset niin yhtäkkisesti ja salaperäisesti ilmestyivät toiminnan näyttämölle Mesopotamiassa. Koskaan eivät tutkijat pysty jäljittämään ja seuraamaan näitä heimoja takaisin sumerilaisten alkulähteille, niiden sukujuuret kun ulottuvat kaksisataatuhatta vuotta ajassa taaksepäin, Dalamatian mereenvajoamisen jälkeiseen aikaan. Ilman, että näiden muinaisuuden heimojen alkuvaiheista on merkkiäkään muualla maailmassa, ne yhtäkkiä sukeltavat esiin sivilisaation taivaanrannan takaa mukanaan kypsä ja verraton kulttuurinsa temppeleineen, metallinkäsittelytaitoineen, maanviljelyineen, kotieläimineen, savenvalanta- ja kankaankudontataitoineen, kauppalakeineen, lakikokoelmineen, uskonnollisine menoineen ja vanhoine kirjoitusjärjestelmineen. Historiallisen ajan alkuun tultaessa ne olivat jo kauan sitten kadottaneet Dalamatian kirjaimiston ja omaksuneet Dilmunista alkunsa saaneen erikoisen kirjoitustavan. Sumerin kieli, joka on maailmasta käytännöllisesti katsoen hävinnyt, ei ollut seemiläinen, vaan sillä oli paljon yhteistä niin kutsuttujen arjalaiskielten kanssa.

77:4.8 (860.3) Sumerien jälkeensä jättämä yksityiskohtainen kirjallinen aineisto kuvailee sen merkittävän asutuskeskuksen aluetta, joka sijaitsi Persianlahden rannalla, varhaisemman Dilmunin kaupungin lähistöllä. Egyptiläiset kutsuivat tätä muinaisuuden loisteliasta kaupunkia Dilmatiksi, kun sen sijaan myöhemmät aatamilaistuneet sumerit sekoittivat sekä ensimmäisen että toisen nodiittikaupungin Dalamatiaan ja kutsuivat kaikkia kolmea Dilmuniksi. Ja arkeologit ovat jo löytäneet näitä ikivanhoja sumerilaisia savitauluja, jotka kertovat tästä maanpäällisestä paratiisista, ”jossa Jumalat ensimmäisen kerran siunasivat ihmiskuntaa sivistyneen ja kulttuurisen elämäntavan esikuvalla.” Ja näitä Dilmunia, ihmisten ja Jumalan paratiisia, kuvailevia tauluja lepää nyt kaikessa rauhassa monen museon pölyisillä hyllyillä.

77:4.9 (860.4) Sumerilaiset tunsivat hyvin ensimmäisen ja toisen Eedenin, mutta huolimatta laajamittaisesta avioitumisesta adamiittien kanssa he pitivät pohjoisia puutarhan asukkaita jatkuvasti kuitenkin muukalaisrotuna. Sumerien ylpeys muita muinaisemmasta nodiittikulttuurista sai heidät jättämään nämä myöhemmät suuruuden näkymät vaille huomiota ja muistamaan vain Dilmunin kaupungin suurenmoisuuden ja sen paratiisillisuudesta kertovat perimätiedot.

77:4.10 (860.5) 4. *Pohjoiset nodiitit ja amadoniitit – vaniitit*. Tämä ryhmä ilmaantui jo ennen Bablotin konfliktia. Nämä pohjoisimmat nodiitit olivat niiden jälkeläisiä, jotka olivat hylänneet Nodin ja

hänen seuraajainsa johtajuuden ja vaihtaneet sen Vanin ja Amadonin johtajuuteen.

77:4.11 (860.6) Jotkut Vanin ensimmäisistä työtovereista asettuivat myöhemmin asumaan sen järven rantamille, joka yhä kantaa hänen nimeään, ja heidän perinteensä muotoutuivat näillä seuduin. Araratista tuli heidän pyhä vuorensa, ja sillä oli myöhempien aikojen vaniiteille sama merkitys kuin Siinailla oli heprealaisille. Kymmenentuhatta vuotta sitten assyrialaisten vaniittiesi-isät opettivat, että Jumalat olivat Araratvuorella antaneet Vanille heidän seitsemästä käskystä koostuvan moraalilakinsa. He uskoivat lujasti sellaiseen, että Van ja tämän työtoveri Amadon oli viety elävinä pois planeetalta, kun nämä olivat olleet vuorella hartaudenharjoitukseen syventyneinä.

77:4.12 (860.7) Araratin vuori oli Pohjois-Mesopotamian pyhä vuori, ja koska suuri osa näistä ikivanhoista ajoista kertovasta perimätiedostanne on saatu babylonialaisen vedenpaisumuskertomuksen ohessa, ei ole yllättävää, että Araratvuori ja sikäläinen seutukunta punoutuivat myöhempään juutalaiseen kertomukseen Nooasta ja maailmanlaajuisesta vedenpaisumuksesta.

77:4.13 (860.8) Noin 35000 vuotta eKr. Aataminpoika vieraili eräässä itäisimmistä vanilaisten vanhoista siirtokunnista perustaakseen sinne oman sivistyskeskuksensa.

5. Aataminpoika ja Ratta

77:5.1 (861.1) Luotuamme katsauksen toisasteisten keskiväliolentojen esivanhempiin kuuluneisiin nodiittiedelläkävijöihin tulisi tässä kertomuksessa ottaa nyt tarkasteltavaksi heidän esivanhempiensa Aatamista polveutuva puolisko, sillä toisasteiset keskiväliolennot ovat myös Aataminpojan, Urantian violetin rodun esikoisen, lapsenlapsia.

77:5.2 (861.2) Aataminpoika kuului siihen Aatamin ja Eevan lasten ryhmään, joka päätti jäädä maan päälle isänsä ja äitinsä luo. Tämä Aatamin vanhin poika oli monet kerrat kuullut Vanin ja Amadonin kertovan ylämaakodistaan pohjoisessa, ja vähän toisen puutarhan perustamisen jälkeen hän päätti lähteä etsimään tätä nuoruutensa unelmien maata.

77:5.3 (861.3) Aataminpoika oli tuolloin 120-vuotias ja oli ollut kolmenkymmenenkahden puhdasrotuisen, ensimmäisessä puutarhassa syntyneen lapsen isä. Hän halusi jäädä vanhempiensa luo auttamaan heitä toisen puutarhan rakentamisessa, mutta häntä järkytti suuresti se, että hän menetti puolisonsa ja heidän yhteiset lapsensa. Nämä olivat kaikki päättäneet lähteä Edentiaan niiden muiden aatamilaislasten mukana, jotka halusivat tulla Kaikkein Korkeimpien suojateiksi.

77:5.4 (861.4) Aataminpoika ei halunnut poistua Urantialle jääneiden vanhempiensa luota, vaikeuksien tai vaaran pakoilu ei ollut hänen tapaistaan, mutta toisen puutarhan henkilösuhteet olivat hänestä kaikkea muuta kuin tyydyttäviä. Hän teki paljon edistääkseen alkuvaiheessa suoritettuja puolustus- ja rakennustoimia, mutta

päätti lähteä pohjoiseen heti ensimmäisen tilaisuuden tarjoutuessa. Ja vaikka hänen lähtönsä sujui kaikin puolin miellyttävissä merkeissä, Aatami ja Eeva murehtivat vanhimman poikansa menettämistä kovin. Heitä huoletti päästää häntä outoon ja vihamieliseen maailmaan, josta hän ei, niin kuin he pelkäsivät, koskaan palaisi.

77:5.5 (861.5) Aataminpojan mukana pohjoiseen lähti kaksikymmenseitsemänjäseninen seurue etsimään näitä hänen lapsuutensa haavekuvien ihmisiä. Runsaan kolmen vuoden kuluttua Aataminpojan seurue tosiaankin tavoitti löytöretkensä päämäärän, ja siellä kohtaamiensa ihmisten joukosta hän pani merkille ihanan ja kauniin kaksikymmenvuotiaan naisen, joka väitti olevansa viimeinen puhdasrotuinen Prinssin esikunnan jälkeläinen. Tämä nainen, Ratta nimeltään, kertoi kaikkien esivanhempiensa olleen Prinssin langenneeseen esikuntaan kuuluneen kahden jäsenen jälkeläisiä. Hän oli rotunsa viimeinen edustaja, sillä eläviä sisaruksia hänellä ei ollut. Hän oli jo melkein päättänyt olla avioitumatta, melkein päättänyt kuolla lapsettomana, mutta hän menetti sydämensä majesteettiselle Aataminpojalle. Ja kun hän kuuli Eedenin tarinan eli sen, kuinka Vanin ja Amadonin ennustukset todellakin olivat käyneet toteen, ja kun hän kuunteli selostusta puutarhassa tapahtuneesta rikkomuksesta, hänet valtasi yksi ainoa ajatus: avioitua tämän Aatamin pojan ja perillisen kanssa. Ja pian tämä ajatus heräsi myös Aataminpojan mielessä. Runsaan kolmen kuukauden kuluttua he menivät naimisiin.

77:5.6 (861.6) Aataminpojalla ja Ratalla oli kuudenkymmenenseitsemän lapsen perhe. Heistä sai alkunsa suuri maailmanjohtajien suku, mutta sen lisäksi he tekivät jotakin enemmän. Olisi muistettava, että nämä molemmat olennot olivat itse asiassa superihmisiä. Joka neljäs heille syntynyt lapsi kuului ainutlaatuiseen luokkaan ja oli usein näkymätön. Maailman koko historian aikana tällaista ei ollut aiemmin tapahtunut. Ratta oli perin hämmentynyt, jopa taikauskoinen, mutta Aataminpoika oli varsin hyvin selvillä ensiasteisten keskiväliolentojen olemassaolosta, ja hän päätteli, että hänen silmiensä edessä oli tapahtumassa jotakin samankaltaista. Kun toinen omituisesti käyttäytyvä jälkeläinen ilmaantui, hän päätti naittaa nämä keskenään, sillä toinen oli mies-, toinen naispuolinen. Ja näin sai alkunsa keskiväliolentojen toisasteinen luokka. Tämän ilmiön päättymistä edeltäneiden sadan vuoden aikana näitä olentoja syntyi lähes kaksituhatta.

77:5.7 (862.1) Aataminpoika eli 396 vuotta. Monet kerrat hän palasi vierailulle äitinsä ja isänsä luokse. Joka seitsemäs vuosi hän ja Ratta matkustivat etelään, toiseen puutarhaan, ja keskiväliolennot toimittivat hänelle sinä aikana tietoja hänen oman kansansa voinnista. He olivat Aataminpojan elinaikana suureksi avuksi, kun totuuden ja oikeamielisyyden uutta ja itsenäistä maailmankeskusta pystytettiin.

77:5.8 (862.2) Näin Aataminpojalla ja Ratalla oli komennossaan tämä erinomaisten auttajien joukko, ja nämä työskentelivät heidän kanssaan koko heidän pitkän elinaikansa auttaen edistyneen totuuden tunnetuksi tekemistä sekä korkeammantasoisen

hengellisen, älyllisen ja fyysisen elintavan levitystyötä. Eivätkä myöhemmät taantumiset milloinkaan täysin peittäneet alleen maailman kohentamiseen tähdänneen ponnistelun tuloksia.

77:5.9 (862.3) Aataminpojan jälkeläiset pitivät yllä korkeaa kulttuuria Aataminpojan ja Ratan ajoista laskettuna lähes seitsemäntuhannen vuoden ajan. Myöhemmin he sekoittuivat naapuruston nodiitteihin ja andoniitteihin, ja myös heidät luettiin ”muinaisajan mahtimiesten” joukkoon. Ja jotkin tuon aikakauden saavutukset säilyivät ja muuttuivat piileväksi osaksi sitä kulttuuripotentiaalia, joka myöhemmin puhkesi kukkaan eurooppalaisena sivilisaationa.

77:5.10 (862.4) Kyseisen sivistyksen keskus sijaitsi Kaspianmeren eteläpäästä itään olevalla seudulla, lähellä Kopet Daghia. Lyhyen matkaa Turkestanin vuorten eduskukkuloilta ylöspäin sijaitsevat jäännökset siitä, mikä kerran oli violetin rodun Aataminpojan jälkeläisten pääpaikka. Näillä ylängön asuinpaikoilla, jotka ovat sijoittuneet kapealle ja ikivanhalle hedelmälliselle vyöhykkeelle Kopetin vuorijonon matalammilla vuoreneduskukkuloilla, kehittyi eri aikoina ja toinen toistaan seuraten neljä erilaista kulttuuria, joita vaali vastaavasti Aataminpojan jälkeläisten neljä eri ryhmää. Järjestyksessä toinen näistä ryhmistä oli se, joka siirtyi länteen: Kreikkaan ja Välimeren saarille. Aataminpojan jälkeläisten jäännös vaelsi pohjoiseen ja länteen ja saapui Eurooppaan viimeisen Mesopotamiasta lähteneen sekarotuisen andiittiaallon mukana, ja heitä oli myös Intian andiitti-arjalaisten valloittajien joukossa.

6. Toisasteiset keskiväliolennot

77:6.1 (862.5) Kun ensiasteiset keskiväliolennot olivat peräisin tasolta, joka edusti lähes superihmisiä, niin toisasteinen luokka on puolestaan puhtaan aatamilaisen sukuhaaran jälkeläisiä, sukuhaaran, johon on yhdistynyt niiden esivanhempien ihmistetty jälkeläinen, jotka ovat yhteisiä vanhemman keskivälijoukon vanhemmille.

77:6.2 (862.6) Aataminpojan lasten joukossa oli täsmälleen sanottuna kuusitoista toisasteisten keskiväliolentojen erikoislaatuista kantavanhempaa. Nämä ainutlaatuiset lapset jakautuivat tasan kummankin sukupuolen kesken, ja kukin pariskunta pystyi joka seitsemäskymmenes päivä tuottamaan uuden toisasteisen keskiväliolennon menetelmällä, jossa yhdistyivät sukupuolinen ja sukupuoleton kanssakäyminen. Ja koskaan ennen tätä aikaa ei tällainen ilmiö ollut ollut mahdollinen maan päällä, eikä sellaista liioin ole koskaan sen jälkeen tapahtunut.

77:6.3 (862.7) Mainitut kuusitoista lasta elivät ja kuolivat (ellei heidän erikoisominaisuuksiaan oteta huomioon) niin kuin tämän maailman kuolevaiset olennot, mutta heidän sähköisesti energisoidut jälkeläisensä elävät loputtomiin, sillä näitä eivät koske samat rajoitukset, jotka koskevat kuolevaisten lihallisuutta.

77:6.4 (862.8) Jokainen kahdeksasta pariskunnasta tuotti loppujen lopuksi 248 keskiväliolentoa, ja siten tuli olevaisuuden piiriin alkuperäinen toisasteinen yhteisö – luvultaan 1 984. Toisasteiset

keskiväliolennot jakautuvat kahdeksaan alaryhmään. Heidän tunnuksenaan on A-B-C ensimmäinen, toinen, kolmas ja niin edelleen. Ja sitten seuraavat D-E-F ensimmäinen, toinen ja niin edelleen.

77:6.5 (862.9) Aatamin rikkomuksen jälkeen ensiasteiset keskiväliolennot palasivat Melkisedek-pesänhoitajien palvelukseen, kun taas toisasteinen ryhmä asetettiin Aataminpojan keskuksen palvelukseen tämän kuolemaan saakka. Kolmekymmentäkolme tällaista toisasteista keskiväliolentoa – oman organisaationsa päälliköt Aataminpojan kuoleman aikaan – yritti siirtää koko yhteisön Melkisedekien palvelukseen, jotta sillä keinoin olisi saatu aikaan yhteistyötä ensiasteisen yhteisön kanssa. Mutta kun he eivät yrityksessään onnistuneet, he poistuivat kumppaniensa seurasta ja menivät omana ryhmänään planeetan pesänhoitajien palvelukseen.

77:6.6 (863.1) Aataminpojan kuoleman jälkeen toisasteisten keskiväliolentojen loppuosasta tuli kummallinen, järjestymätön ja irrallinen Urantialla vaikuttava voima. Tuosta ajankohdasta aina Makiventa Melkisedekin aikaan saakka he viettivät säännötöntä ja järjestymätöntä elämää. Mainittu Melkisedek sai heidät osittain järjestykseen, mutta aina Kristus Mikaelin aikaan asti he aiheuttivat silti vielä paljon vahinkoa. Mikaelin maanpäälläolon aikana he tekivät kaikki lopullisen päätöksen tulevasta kohtalostaan, ja uskollinen enemmistö ilmoittautui tällöin ensiasteisten keskiväliolentojen johtajuuden alaiseksi.

7. Kapinalliset keskiväliolennot

77:7.1 (863.2) Ensiasteisten keskiväliolentojen enemmistö lankesi Luciferin kapinan aikana syntiin. Kun planetaarisen kapinan aikaansaamaa hävitystä luetteloitiin, havaittiin muiden menetysten ohella, että 40 119 keskiväliolentoa alkuperäisistä 50 000:sta oli mennyt mukaan Caligastian kapinaan.

77:7.2 (863.3) Toisasteisia keskiväliolentoja oli alun perin 1 984, ja näistä 873 ei suostunut asettumaan Mikaelin hallinnon puolelle, ja niin heidät Urantian planetaarisen tuomioistuinkäsittelyn yhteydessä suuren Helluntain päivänä asian vaatimalla tavalla internoitiin. Kukaan ei pysty ennustamaan, mikä on oleva näiden langenneiden luotujen tulevaisuus.

77:7.3 (863.4) Kumpaistakin kapinallisten keskiväliolentojen ryhmää pidetään turvasäilössä odottamassa järjestelmän kapinaan liittyvien asioiden lopullista oikeuskäsittelyä. Mutta ennen kuin planeetan nykyinen tuomiokausi julistettiin alkaneeksi, he tekivät maan päällä moniaita kummallisia tekoja.

77:7.4 (863.5) Nämä epälojaalit keskiväliolennot kykenivät tietyissä olosuhteissa tekemään itsensä kuolevaisen olennon silmin nähtäviksi, ja aivan erityisesti tämä piti paikkansa luopuneiden toisasteisten keskiväliolentojen johtajan Beelsebubin kumppaneiden kohdalla. Mutta näitä ainutlaatuisia olentoja ei tule sekoittaa tiettyihin kapinalliskerubeihin ja -serafeihin, heitäkin nimittäin oli maan päällä aina Kristuksen kuoleman ja kuolleistanousun aikaan

asti. Jotkut vanhemmat kirjoittajat nimittivät näitä kapinallisia keskiväliolentoja pahoiksi hengiksi ja demoneiksi eli riivaajiksi. Luopuriserafeja he nimittivät pahoiksi enkeleiksi.

77:7.5 (863.6) Missään maailmassa pahat henget eivät lahjoittautuvan Paratiisin-Pojan fyysisen elämän jälkeen voi pitää vallassaan yhtäkään kuolevaismieltä. Mutta ennen Kristus Mikaelin Urantialla viettämää aikaa – ennen Ajatuksensuuntaajien yleismaailmallista saapumista ja ennen Mestarin hengen vuodattamista kaiken lihan päälle – näillä kapinallisilla keskiväliolennoilla oli todellakin kyky vaikuttaa eräiden alemmantasoisten kuolevaisten mieleen ja tietyssä määrin ohjata näiden tekoja. Tämä tapahtui paljolti samalla tavalla, jolla lojaalit keskiväliolennot toimivat palvellessaan Urantian kohtalon varajoukkoihin kuuluvien ihmisten tehokkaina yhteydensuojelijoina aikoina, jolloin Suuntaaja on tosiasiallisesti irti persoonallisuudesta siksi, että se on yhteydessä ihmisyyden yläpuolella oleviin älyllisiin olentoihin.

77:7.6 (863.7) Seuraavassa lainauksessa ei ole kysymys pelkästä kielellisestä maalailusta, kun kirjoituksessa sanotaan: ”Ja he toivat Hänen luokseen kaikenlaisia sairaita, saastaisten henkien riivaamia ja kuunvaihetautisia.” Jeesus tiesi ja tunnisti eron, joka on mielenvikaisen ja demonin riivaaman välillä, vaikka hänen aikalaisensa ja hänen sukupolveensa kuuluneet nämä tilat mielessään pahasti sekoittivatkin.

77:7.7 (863.8) Ei toki ennen Helluntaitakaan mikään kapinallishenki voinut pitää vallassaan normaalia ihmismieltä, ja tuosta päivästä alkaen on myös alemmantasoisten kuolevaisten heikko mieli

turvassa sellaiselta mahdollisuudelta. Totuuden Hengen saapumisen jälkeen niin kutsutussa pahojen henkien karkottamisessa on ollut kysymys siitä, että uskomus demonin vallassa olemisesta on sekoitettu hysteerisyyteen, mielenvikaisuuteen ja heikkomielisyyteen. Mutta älkää vain siksi, että Mikaelin lahjoittautuminen on Urantialla ikiajoiksi vapauttanut kaikki ihmismielet tällaisesta mahdollisuudesta, luulko, etteikö menneinä aikoina olisi ollut todellisuutta sellainen, että ihmismieli saattoi olla demonin vallassa.

77:7.8 (864.1) Edentian Kaikkein Korkeimpien määräyksestä koko kapinallisten keskiväliolentojen ryhmää pidetään tällä hetkellä vangittuna. Enää he eivät vaeltele tässä maailmassa pahojaan tekemässä. Vaikka Ajatuksensuuntaajien läsnäolo jätettäisiinkin huomiotta, Totuuden Hengen vuodattaminen kaiken lihan päälle on tehnyt ikiajoiksi mahdottomaksi minkäänlaisten tai minkäännäköisten epälojaalien henkien koskaan enää tunkeutua edes heikoimpiin ihmismieliin. Helluntaipäivän jälkeen ei milloinkaan enää voi olla mitään sellaista kuin demonin vallassa oleminen.

8. Yhdistyneet keskiväliolennot

77:8.1 (864.2) Kun tämä maailma viimeksi oli tuomiolla ja kun Mikael vei pois ajallisuuden nukkuvat eloonjäävät, jätettiin keskiväliolennot edelleen tänne auttamaan planeetalla suoritettavaa hengellistä ja

puolittain hengellistä työtä. He toimivat nykyään molemmat luokat kattavan yhden ainoan olentoyhteisön muodossa, ja heidän lukumääränsä on 10 992. *Urantian yhdistyneitä keskiväliolentoja* johtaa nykyisin vuoron perään kummankin luokan vanhin jäsen. Tämä järjestely on ollut voimassa siitä lähtien, kun he kohta Helluntain jälkeen sulautuivat yhdeksi ryhmäksi.

77:8.2 (864.3) Vanhemman eli ensiasteisen luokan jäsenet tunnetaan yleisesti numerotunnuksensa mukaan. Heille annetaan usein sellaisia nimiä kuin 1-2-3 ensimmäinen, 4-5-6 ensimmäinen, ja niin edelleen. Urantialla aatamilaisille keskiväliolennoille annetaan kirjaintunnus, jotta he erottuisivat numerotunnuksen saaneista ensiasteisista keskiväliolennoista.

77:8.3 (864.4) Kummankin luokan jäsenet ovat aineettomia olentoja, mitä ravitsemukseen ja energialla latautumiseen tulee, mutta heillä on monia inhimillisiä ominaisuuksia ja he kykenevät nauttimaan teidän huumoristanne ja ymmärtämään sitä samoin kuin harjoittamaanne palvontaa. Kun he ovat palvelemassa kuolevaisia, he ovat mukana inhimillisen työn, levon ja leikin hengessä. Mutta keskiväliolennot eivät nuku, eikä heillä myöskään ole suvunjatkamiskykyä. Toisasteinen ryhmä on tietyssä mielessä erilaistunut miespuolisuuden ja naispuolisuuden tapaan, ja heistä puhuttaessa käytetään usein maskuliinista tai feminiinistä persoonapronominia. Usein he myös työskentelevät yhdessä tällä tavoin pareittain.

77:8.4 (864.5) Keskiväliolennot eivät ole ihmisiä eivätkä enkeleitäkään, mutta toisasteiset keskiväliolennot ovat olemukseltaan lähempänä

ihmistä kuin enkeliä. Tavallaan he kuuluvat teidän rotuihinne ja ovat sen vuoksi hyvin ymmärtäväisiä ja myötätuntoisia suhteissaan ihmisolentoihin. Serafeille he ovat korvaamattomia työssä, jota nämä tekevät ihmiskunnan eri rotujen hyväksi ja yhdessä niiden kanssa, ja kummatkin luokat ovat välttämättömiä kuolevaisten henkilökohtaisina suojelijoina palveleville serafeille.

77:8.5 (864.6) Urantian yhdistyneet keskiväliolennot on planeetan serafien kanssa yhdessä suoritettavaa palvelua varten organisoitu synnynnäisten lahjojen ja hankittujen taitojen mukaan seuraaviksi ryhmiksi:

77:8.6 (864.7) 1. *Keskivälin sanansaattajat*. Tämän ryhmän jäsenillä on nimi; he ovat pieni joukko ja ovat evolutionaarisessa maailmassa suureksi avuksi nopean ja luotettavan henkilökohtaisen viestintäjärjestelmän palveluksessa toimiessaan.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetaariset vartiomiehet*. Keskiväliolennot ovat avaruuden maailmojen vartijoita, vartiomiehiä. He toimittavat tärkeitä tehtäviä kaikkien niiden lukuisten ilmiöiden ja yhteydenpitotapojen tarkkailijoina, joilla on merkitystä maailman yliluonnollisille olennoille. He partioivat planeetan näkymätöntä hengen maailmaa.

77:8.8 (865.1) 3. *Kontaktipersoonallisuudet*. Kun otetaan yhteyttä aineellisten maailmojen kuolevaisiin olentoihin, sellaisiin kuin on se henkilö, jonka kautta käsillä olevat viestit toimitettiin, käytetään

tähän tehtävään aina keskiväliolentoja. He ovat välttämätön tekijä tällaisissa hengellisen ja aineellisen tason välisissä yhteyksissä.

77:8.9 (865.2) 4. *Etenemisen auttajat*. Nämä ovat muita hengellisempiä keskiväliolentoja, ja heitä annetaan apulaisiksi niille eri serafiyhteisöille, jotka toimivat planeetalla erikoisryhmissä.

77:8.10 (865.3) Keskiväliolentojen välillä esiintyy merkittävää erilaisuutta siinä, miten kyvykkäitä he ovat saamaan yhteyden toisaalta heidän yläpuolellaan oleviin serafeihin ja toisaalta heidän alapuolellaan oleviin omiin ihmisserkkuihinsa. Esimerkiksi ensiasteisten keskiväliolentojen on ylen määrin vaikea saada suoraa yhteyttä aineellisiin vaikuttajiin. He ovat huomattavasti lähempänä enkelintyyppistä olentoa, ja siksi heidät tavallisesti osoitetaankin työskentelemään planeetalla asuvien hengellisten voimien kanssa ja huolehtimaan näiden tarpeista. He toimivat taivaallisten vierailijoiden ja opiskelijavieraiden oppaina ja seuralaisina, kun taas toisasteiset olennot on miltei yksinomaisesti osoitettu huolehtimaan maailman aineellisista olennoista.

77:8.11 (865.4) Uskolliset 1 111 toisasteista keskiväliolentoa suorittavat tärkeitä tehtäviä maan päällä. Ensiasteisiin työtovereihinsa verrattuina he ovat selvemmin materiaalisia. He ovat aavistuksen verran kuolevaisten näkökyvyn ulkopuolella, ja heidän mukautumisvaransa on riittävän väljä niin, että he halutessaan saavat yhteyden sellaiseen, mitä ihmiset kutsuvat ”aineellisiksi olevaisiksi”. Näillä ainutlaatuisilla olennoilla on tiettyjä tarkoin

määriteltyjä valtuuksia ajallisuuden ja avaruuden ilmiöihin nähden – maailmassa eläviä luontokappaleita pois sulkematta.

77:8.12 (865.5) Monet enkeleiden aikaansaamiksi luetut konkreettisluontoisemmat ilmiöt ovatkin olleet toisasteisten keskiväliolentojen suorittamia. Kun Jeesuksen evankeliumin ensimmäiset opettajat tuon ajan tietämättömien uskonnollisten johtajien toimesta heitettiin vankilaan, niin todellakin ”Herran enkeli” ”avasi yöllä vankilan ovet ja vei heidät ulos.” Mutta mitä tulee Pietarin vapauttamiseen, sen jälkeen kun Jaakob oli Herodeksen määräyksestä tapettu, niin tässä tapauksessa enkelin tiliin pannun teon suorittikin toisasteinen keskiväliolento.

77:8.13 (865.6) Nykyään heidän päätehtävänään on olla niiden miesten ja naisten huomaamattomina, henkilökohtaista yhteyttä pitävinä työtovereina, joista planeetan kohtalon varajoukko koostuu. Juuri tämän toisasteisen ryhmän toiminta, jolle jotkut ensiasteiseen joukkoon kuuluvat antoivat taitavaa tukea, sai aikaan sellaisen persoonallisuuksien ja olosuhteiden koordinoitumisen Urantialla, että se lopulta johti planeetan taivaalliset valvojat niiden anomusten vireillepanoon, joiden tuloksena oli sen ilmoitusten sarjan mahdollistaneiden valtuuksien myöntäminen, josta tämä esitys on yksi osa. Mutta on tehtävä selväksi, että keskiväliolennoilla ei ole mitään osaa niissä surkeissa näytöksissä, joita toimeenpannaan ”spiritualismin” yleisnimikkeen alla. Urantialla nykyisin olevat keskiväliolennot, joiden kaikkien maine on kunniallinen, eivät ole yhteydessä niin kutsuttuihin ”meedio”-ilmiöihin, eivätkä he yleensä salli ihmisten olevan todistamassa heidän toisinaan välttämättömiä

fyysisiä toimintojaan tai muita yhteyksiään aineelliseen maailmaan, sellaisina kuin nämä toiminnat ja yhteydet ihmisen aistein havaitaan.

9. Urantian vakinaiset kansalaiset

77:9.1 (865.7) Toisin kuin kuolevaisten luotujen kaltaisia evolutionaarisia taivasmatkalaisia ja enkeliarmeijoita keskiväliolentoja voidaan pitää ensimmäisenä sellaisena vakinaisten asukkaiden ryhmänä, jollaisia tavataan eri luokkiin kuuluvissa maailmoissa koko maailmankaikkeudessa. Tällaisia vakinaisia kansalaisia tavataan Paratiisiin-nousun varrella eri kohteissa.

77:9.2 (866.1) Niistä taivaallisten olentojen monista luokista poiketen, jotka on osoitettu planeetalle *hoivatehtäviin*, keskiväliolennot *elävät* asutussa maailmassa. Serafit tulevat ja menevät, mutta keskiväliolennot pysyvät, eivätkä vastaisuudessakaan poistu, sillä vaikka he ovat syntyjään kyseiseltä planeetalta, he ovat silti sen hoivaajia, ja heistä muodostuu se katkeamaton järjestelmä, joka harmonisoi ja kytkee yhteen serafiarmeijoiden vaihtuvat hallinnot.

77:9.3 (866.2) Urantian varsinaisina kansalaisina keskiväliolennot tuntevat samanlaista kiinnostusta tämän sfäärin kohtaloa kohtaan kuin tuntevat ihmiset. He ovat päättäväinen yhteenliittymä, joka työskentelee sinnikkäästi synnyinplaneettansa edistymisen hyväksi. Heidän päättäväisyydestään muistuttaa myös heidän yhteisönsä

tunnuslause: ”Minkä yhdistyneet keskiväliolennot ottavat tehdäkseen, sen yhdistyneet keskiväliolennot myös tekevät.”

77:9.4 (866.3) Vaikka jokaisella keskiväliolennolla on kyky kulkea pitkin energiapiirejä ja heillä siis on kyky poistua planeetalta, he ovat jokainen erikseen sitoutuneet poistumaan planeetalta, vasta kun universumin viranomaiset joskus tulevaisuudessa vapauttavat heidät tehtävistään. Keskiväliolennot ovat sidoksissa planeettaan aina vakiintuneisiin valon ja elämän aikakausiin saakka. Ellei oteta lukuun 1-2-3 ensimmäistä, yksikään uskollinen keskiväliolento ei ole milloinkaan poistunut Urantialta.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 ensimmäinen, ensiasteisen luokan vanhin, vapautettiin välittömistä planetaarisista velvollisuuksista pian Helluntain jälkeen. Tämä jalo keskiväliolento seisoi planeetan kapinan traagisina päivinä järkähtämättä Vanin ja Amadonin rinnalla. Ja se pelottomuus, jota hän osoitti johtajantoimessaan, vaikutti osaltaan vähentävästi hänen oman luokkansa tappioiden määrään. Nykyään hän palvelee Jerusemissa ja on jäsenenä neljänkolmatta neuvonantajan elimessä, lisäksi hän on jo kerran Helluntain jälkeen toiminut Urantian kenraalikuvernöörinä.

77:9.6 (866.5) Keskiväliolennot ovat planeettaan sidottuja, mutta niin kuin kuolevaiset jututtavat kaukaa saapuvia matkustavaisia ja saavat sillä tavoin kuulla tietoja planeetan etäisistäkin kolkista, samalla tavoin keskiväliolennotkin keskustelevat taivaallisten matkalaisten kanssa saadakseen tietää universumin kaukaisista paikoista. Näin he perehtyvät omaan paikallisjärjestelmäänsä ja universumiinsa, jopa

Orvontoniin ja sen sisarluomuksiin, ja tällä keinoin he valmentuvat kansalaisen asemaan luotujen olentojen olemassaolon korkeammilla tasoilla.

77:9.7 (866.6) Vaikka keskiväliolennot saatettiin olevaisuuden piiriin täysin kehittyneinä – ilman, että he kokivat mitään kasvamisen tai kypsymisen vaihetta –, he eivät silti koskaan lakkaa varttumasta viisaudessa ja kokemuksessa. Kuolevaisten tavoin myös he ovat evolutionaarisia luotuja, ja heillä on kulttuuri, joka on aidosti evolutionaarinen saavutus. Urantian keskiväliolentokunnan joukossa on monia yleviä mieliä ja voimallisia henkiä.

77:9.8 (866.7) Laajemmasta näkökulmasta katsottuna Urantian sivilisaatio on Urantian kuolevaisten ja Urantian keskiväliolentojen yhteinen saavutus, ja tämä pitää paikkansa näiden kahden kulttuuritason välillä nykyisin vallitsevasta eroavuudesta huolimatta, eroavuudesta, joka tasoittuu vasta valon ja elämän aikakausina.

77:9.9 (866.8) Planeetan kuolemattoman kansalaisryhmän saavutuksena keskivälikulttuuri ei ole yhtä altis sellaisille ajallisille heilahduksille, jotka vaivaavat ihmissivilisaatiota. Ihmisten sukupolvet unohtavat; keskiväliolentojen yhteisö muistaa, ja tämä muisti on asuttamanne maailman perimätiedon aarreaitta. Tällä tavoin planeetan kulttuuri säilyy tuolla planeetalla aina läsnä olevana, ja sopivassa tilanteessa tällaiset tallessa olevat menneiden tapahtumien muistot ovat taas käytettävissä, siihen tapaan kuin Urantian keskiväliolennot ovat lihallisille serkuilleen antaneet kertomuksen Jeesuksen elämästä ja opetuksista.

77:9.10 (867.1) Keskiväliolennot ovat niitä taitavia hoivaajia, jotka täyttävät Urantian aineellisten ja hengellisten alueiden välille Aatamin ja Eevan jälkeen ilmestyneen kuilun. He ovat niin ikään vanhempia veljiänne, tovereitanne pitkässä kamppailussa, jonka tavoitteena on saavuttaa vakiintunut valon ja elämän status Urantialle. Yhdistyneet keskiväliolennot ovat kapinassa koeteltu yhteisö, ja uskollisesti he esittävät oman osansa planeetan kehityksessä kunnes tämä maailma saavuttaa aikakausien päämäärän, eli siihen kaukana tulevaisuudessa olevaan päivään saakka, jolloin rauha todellakin vallitsee maan päällä ja ihmisten sydämessä totisesti on hyvä tahto.

77:9.11 (867.2) Näiden keskiväliolentojen suorittaman arvokkaan työn johdosta olemme päätelleet, että he ovat todellakin olennainen osa maailmojen henkijärjestelmää. Ja missä kapina ei ole turmellut planeetan asioita, siellä he ovat serafeille vieläkin suuremmaksi avuksi.

77:9.12 (867.3) Korkeiden henkien, enkeliarmeijoiden ja keskivälitovereiden järjestelmä on kokonaisuudessaan innostuneen omistautunut edistämään evolutionaaristen kuolevaisten asteittain tapahtuvaan ylösnousemukseen ja täydellisyyden saavuttamiseen tähtäävää paratiisillista suunnitelmaa. Se onkin yksi universumin suurenmoisimmista toimintakokonaisuuksista niin hyvin kuolevaisille kuin keskiväliolennoillekin – se verrattomista verrattomin eloonjäämisjärjestelmä, joka tuo Jumalan alas ihmisen luo ja sitten ylevän kumppanuuden avulla vie ihmisen ylös Jumalan

luo ja sen jälkeen palvelun täyttämään ikuisuuteen ja perillepääsyn jumalallisuuteen.

77:9.13 (867.4) [Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 78

Violetti rotu Aatamin aikojen jälkeen

78:0.1 (868.1) TOINEN Eeden toimi sivilisaation kehtona lähes kolmenkymmenentuhannen vuoden ajan. Siellä, Mesopotamiassa, aatamilaiskansoilla oli tyyssijansa, sieltä ne lähettivät jälkeläisiään maan ääriin, ja loppuvaiheessa ne nodiitti- ja sangik-heimoihin sulautuneina tunnettiin andiitteina. Tältä seudulta tulivat ne miehet ja naiset, jotka panivat alulle historiallisten aikojen tapahtumat ja jotka ovat niin suunnattomasti jouduttaneet sivistyksen edistymistä Urantialla.

78:0.2 (868.2) Tämä luku käsittelee violetin rodun planetaarista historiaa, joka alkaa heti Aatamin rikkomuksen jälkeen, noin vuodesta 35000 eKr., ja ulottuu siihen, kun rotu noin vuonna 15000 eKr. sulautui nodiitti- ja sangik-rotuihin, jolloin andiittikansanheimot muodostuivat, ja siitä edelleen rodun lopulliseen häviämiseen mesopotamialaisilta kotikonnuiltaan noin vuonna 2000 eKr.

1. Rotujen ja kulttuurien levinneisyys

78:1.1 (868.3) Vaikka rotujen ajattelu ja moraali Aatamin saapumisen aikoihin olivatkin alhaisella tasolla, fyysinen evoluutio oli silti jatkunut kokolailla entisellään Caligastian kapinasta aiheutuneen hätätilan siihen vaikuttamatta. Se, mitä Aatami oli tuonut lisää rotujen biologiseen tilaan, kohensi Urantian ihmisiä suunnattomasti, vaikka hanke osittain epäonnistuikin.

78:1.2 (868.4) Aatami ja Eeva toivat mukanaan myös paljon sellaista, jolla oli arvoa ihmiskunnan sosiaaliselle, moraaliselle ja älylliselle edistymiselle. Heidän jälkeläistensä täälläolo tarjosi sivilisaatiolle valtavan määrän uutta virikettä. Mutta kokonaisuutena ottaen maailmassa ei kolmekymmentäviisituhatta vuotta sitten esiintynyt paljonkaan kulttuuria. Muutamia sivistyskeskuksia toki oli siellä täällä, mutta enimmältään Urantia virui raakalaisuudessa. Rotujen ja kulttuurin levinneisyys oli seuraavankaltainen:

78:1.3 (868.5) 1. *Violetti rotu – adamiitit ja Aataminpojan jälkeläiset*. Adamiittikulttuurin pääkeskus oli toisessa puutarhassa, joka sijaitsi Tigris- ja Eufratvirtojen muodostamassa kolmiossa. Se nimenomaan oli länsimaisen ja intialaisen sivilisaation kehto. Violetin rodun toissijainen eli pohjoinen keskus oli Aataminpojan jälkeläisten pääpaikka, joka sijaitsi Kaspianmeren eteläranniikolta itään, lähellä Kopetvuoristoa. Näistä kahdesta keskuksesta eteni ympäristön

maihin se kulttuuri ja se elämänplasma, jotka toivat välittömästi uutta eloa kaikkiin rotuihin.

78:1.4 (868.6) 2. *Esisumerilaiset ja muut nodiitit*. Mesopotamiassa oli lähellä jokien suistoaluetta jäänteitä myös Dalamatian aikaisesta muinaisesta kulttuurista. Vuosituhansien vieriessä tämä ryhmä sekoittui täysin pohjoispuolellaan eläviin adamiitteihin kadottamatta kuitenkaan koskaan täysin nodilaisperinteitään. Monet muut Levanttiin asettuneet nodiitit yleensä sulautuivat myöhemmin levinneeseen violettiin rotuun.

78:1.5 (869.1) 3. *Andoniitit* ylläpitivät viittä tai kuutta kohtalaisen edustavaa yhdyskuntaa, jotka sijaitsivat Aataminpojan pääpaikasta pohjoiseen ja itään. Heitä oli hajallaan myös koko Turkestanin alueella, ja lisäksi heitä säilyi erillisinä saarekkeina kaikkialla Euraasiassa, varsinkin vuoristoseuduilla. Nämä alkuperäisasukkaat pitivät edelleen hallussaan Euraasian mantereen pohjoisia maa-alueita samoin kuin Islantia ja Grönlantia, mutta sininen ihminen oli jo kauan sitten karkottanut heidät Euroopan tasangoilta ja levittäytyvä keltainen rotu Aasian kaukaisempien seutujen jokilaaksoista.

78:1.6 (869.2) 4. *Punainen ihminen* piti hallussaan Amerikan mantereita; hänethän oli yli viisikymmentätuhatta vuotta ennen Aatamin saapumista karkotettu Aasiasta.

78:1.7 (869.3) 5. *Keltainen rotu*. Kiinalaiset kansanheimot olivat jo lujittaneet asemansa Itä-Aasian haltijoina. Heidän edistyneimmät

yhdyskuntansa sijaitsivat nyky-Kiinasta luoteeseen, Tiibetiin rajoittuvilla alueilla.

78:1.8 (869.4) 6. *Sininen rotu*. Siniset ihmiset olivat hajallaan pitkin Eurooppaa, mutta heidän parempitasoiset kulttuurin keskuksensa sijaitsivat Välimerenaltaan tuohon aikaan viljavissa laaksoissa ja Luoteis-Euroopassa. Neandertalilaisten rotuainesten sulautuminen siniseen rotuun oli taannuttanut sinisen ihmisen kulttuuria tavattomasti, mutta muussa mielessä hän oli kaikkiin Euraasian evolutionaarisiin kansanheimoihin verrattuna tarmokkain, seikkailuvalmein ja tutkimishaluisin.

78:1.9 (869.5) 7. *Dravidakansoja edeltänyt Intia*. Intian moninainen rotujen sekoitus – johon sisältyi kaikkia maailman rotuja, mutta eritoten vihreää, oranssia ja mustaa – ylläpiti kulttuuria, joka oli syrjäseutujen kulttuuria hivenen korkeammalla.

78:1.10 (869.6) 8. *Saharan sivilisaatio*. Indigon rodun korkeammantasoisilla aineksilla oli edistyvimmät asutuskeskuksensa siellä, missä nyt on suuri Saharan autiomaa. Tuolloin jo näyttämöltä hävinneiden oranssin ja vihreän rodun perintöaineksia sisältyi suurin määrin tähän indigonmustaan ryhmään.

78:1.11 (869.7) 9. *Välimerenallas*. Ellei Intiaa oteta lukuun, niin eniten sekoittunut rotu piti hallussaan aluetta, joka nykyään on Välimerenallas. Pohjoisesta tulleet siniset ihmiset ja etelästä tulleet

saharalaiset kohtasivat siellä idästä saapuneita nodiitteja ja adamiitteja ja sekoittuivat heihin.

78:1.12 (869.8) Tällaiselta maailma näytti, ennen kuin violetin rodun suuri levittäytyminen alkoi, noin kaksikymmentäviisituhatta vuotta sitten. Tulevaisuuden sivilisaation toivo oli toisessa puutarhassa Mesopotamian jokien välissä. Siellä, Lounais-Aasiassa, piili suuren sivilisaation potentiaali, Dalamatian päiviltä ja Eedenin ajoilta pelastuneiden ideoiden ja ihanteiden maailmaanleviämisen mahdollisuus.

78:1.13 (869.9) Aatami ja Eeva olivat jättäneet jälkeensä määrällisesti rajallisen mutta kyvykkään jälkeläisjoukon, ja Urantialla toimineet taivaalliset tarkkailijat odottivat innokkaina nähdäkseen, miten nämä hairahtuneen Aineellisen Pojan ja Tyttären jälkeläiset tehtävästään suoriutuisivat.

2. Toisen Puutarhan adamiitit

78:2.1 (869.10) Tuhansia vuosia Aatamin pojat ahersivat Mesopotamian jokien varsilla, ratkoivat kasteluun ja tulvienhallintaan liittyviä ongelmiaan etelän suunnalla, vahvistelivat puolustuslinjojaan pohjoisessa ja pyrkivät säilyttämään perinteitään ensimmäisen Eedenin loiston ajoilta.

78:2.2 (869.11) Toisen puutarhan johtajissa ilmennyt uljuus on eräs Urantian historian hämmästyttävistä ja innoittavista

sankarirunoelmista. Koskaan nämä uljaat sielut eivät kadottaneet kokonaan näköpiiristään Aatamin tehtävään sisältynyttä tavoitetta, ja sen tähden he taistelivat urhoollisesti ympäröivien ja alemmantasoisten heimojen vaikutuksia vastaan, samalla kun he katkeamattomana virtana ja auliisti lähettivät oivallisimmat poikansa ja tyttärensä lähettiläiksi maailman rotujen keskuuteen. Välillä tämä levittäytyminen oli kuluttaa kotimaan kulttuurin voimavarat loppuun, mutta kerran toisensa jälkeen nämä verrattomat kansanheimot onnistuivat sellaisesta toipumaan.

78:2.3 (870.1) Adamiittien sivilisaatio, yhteiskunta ja kulttuuritaso olivat Urantian evolutionaaristen rotujen yleistasoa verrattomasti korkeammalla. Vain Vanin ja Amadonin vanhojen yhdyskuntien sekä Aataminpojan jälkeläisten keskuudessa kukoisti sivilisaatio, joka oli edes jossakin mielessä verrattavissa adamiittien sivilisaatioon. Mutta toisen Eedenin sivilisaatio oli keinotekoinen rakennelma – *se ei ollut evoluution tulos* – ja siksi se oli tuomittu rappeutumaan niin pitkälle, että se painuisi luonnolliselle, evoluution mukaiselle tasolle.

78:2.4 (870.2) Aatami jätti jälkeensä suuren älyllisen ja hengellisen kulttuurin, mutta jos puhutaan mekaanisista laitteista, niiden osalta se ei ollut kovinkaan pitkälle edistynyt, sillä jokaisen sivilisaation rajoituksena ovat saatavilla olevat luonnonvarat, synnynnäinen nerokkuus ja riittävä joutoaika, jotka takaavat, että keksintöjä myös syntyy. Violetin rodun sivilisaatio perustui Aatamin läsnäoloon ja ensimmäisen Eedenin perinteisiin. Aatamin kuoleman jälkeen, ja sitten kun nämä perinteet vuosisatojen saatossa hämärtyivät, adamiittien kulttuuritasossa tapahtui tasaista laskua, kunnes se

saavutti sellaisen tilan, jossa se oli vastavuoroisessa tasapainossa ympäristön kansojen tason ja violetin rodun luonnollista tietä kehittyvien kulttuuristen kykyjen kanssa.

78:2.5 (870.3) Mutta adamiitit olivat vuoden 19000 eKr. paikkeilla eittämätön kansakunta, jonka väkiluku oli neljä ja puoli miljoonaa, ja he olivat lähettäneet jo miljoonia jälkeläisiään ympärillään asuvien kansojen keskuuteen.

3. Adamiittien ensimmäiset levittäytymiset

78:3.1 (870.4) Violetti rotu säilytti eedeniläiset rauhanomaisuuden perinteet monien vuosituhansien ajan, mikä selittää, miksi se niin pitkään vitkasteli, ennen kuin ryhtyi alueiden valloittamiseen. Aina kun he kärsivät väestöpaineesta, he sen sijaan, että olisivat ryhtyneet sotimalla hankkimaan lisää maa-aluetta, lähettivätkin liikaväestönsä opettajiksi muiden rotujen keskuuteen. Näiden ensimmäisten muuttoaaltojen sivistyksellinen vaikutus ei ollut pysyvää, mutta adamiittiopettajien, -kauppiaiden ja -tutkimusmatkailijoiden sulautuminen ympäristön kansanheimoihin oli näiden kannalta biologisessa mielessä elvyttävää.

78:3.2 (870.5) Jotkut adamiitit matkasivat jo varhain länteen: Niilinlaaksoon; toiset tunkeutuivat idän suunnalle eli Aasiaan, mutta he olivat vähemmistössä. Myöhempien aikojen joukkomittainen muuttoliike suuntautui laajasti pohjoiseen ja sieltä länteen. Se oli

pääasiassa asteittaista mutta hellittämätöntä työntymistä kohti pohjoista niin, että valtaosa raivasi tiensä pohjoiseen ja kääntyi sen jälkeen länteen, Kaspianmeren taitse Eurooppaan.

78:3.3 (870.6) Noin kaksikymmentäviisituhatta vuotta sitten monet adamiittien puhdasrotuisimmista aineksista olivat päässeet jo pitkälle matkallaan kohti pohjoista. Ja kuta pohjoisemmaksi he tunkeutuivat, sitä vähemmän aatamilaisiksi he kävivät, kunnes he Turkestanin haltuunottoon mennessä olivat jo perin pohjin sekoittuneet muihin rotuihin ja eritoten nodiitteihin. Kovin monet puhdasrotuiset violetit kansat eivät koskaan tunkeutuneet kauas Eurooppaan tai Aasiaan.

78:3.4 (870.7) Noin vuodesta 30000 vuoteen 10000 eKr. kaikkialla Lounais-Aasiassa tapahtui käänteentekeviä rotujen sekoittumisia. Turkestanin ylänkömaan asukkaat olivat miehuullinen ja voimakas kansa. Intian luoteispuolella oli säilynyt vielä paljon Vanin aikojen kulttuuria. Vielä näitäkin yhdyskuntia pohjoisempana olivat säilyneet parhaat alkuaikojen andoniiteista. Ja pohjoiseen liikkeessä olevat adamiitit sulauttivat itseensä nämä kummatkin kulttuurinsa ja luonteenominaisuuksiensa puolesta muita korkeammantasoiset rodut. Tämä yhteensulautuminen johti monien uusien ideoiden omaksumiseen. Se helpotti sivilisaation etenemistä ja edisti kaikkia taiteen, tieteen ja sosiaalisen kulttuurin osa-alueita suuresti.

78:3.5 (871.1) Kun adamiittien ensimmäisten vaellusten ajanjakso noin vuonna 15000 eKr. päättyi, Euroopassa ja Keski-Aasiassa oli jo enemmän Aatamin jälkeläisiä kuin missään muualla maailmassa, jopa enemmän kuin Mesopotamiassa. Euroopan sinisten rotujenkin

sekaan oli jo laajassa mitassa tunkeuduttu. Nykyisin Venäjäksi ja Turkestaniksi kutsuttujen maiden eteläinen kaistale oli koko matkaltaan nodiitteihin, andoniitteihin sekä punaisiin ja keltaisiin sangikeihin sekoittuneiden adamiittien suurena tyyssijana. Etelä-Eurooppaa ja Välimeren reunamaita asutti andoniittien ja sangik-kansojen – oranssin, vihreän ja indigon – sekoittunut rotu, jossa oli aavistuksen verran aatamilaista rotuainesta. Vähän-Aasian ja Itä-Euroopan keskiosien maita pitivät hallussaan heimot, jotka olivat valtaosaltaan andonilaisia.

78:3.6 (871.2) Sekoittunut värillisrotu, joka tähän aikaan sai merkittävää vahvistusta mesopotamialaistulokkaista, piti puoliaan Egyptissä ja valmistui ottamaan vastuulleen Eufratinlaakson katoamassa olevan kulttuurin vaalimisen. Mustat kansanheimot olivat siirtymässä yhä etelämmäksi Afrikkaan, ja punaisen rodun tavoin nekin olivat käytännöllisesti katsoen eristyksissä.

78:3.7 (871.3) Kuivuus oli katkaissut Saharan sivilisaation jatkuvuuden, ja tulviminen oli tehnyt saman Välimerenaltaan sivistykselle. Siniset rodut eivät tähän mennessä vielä olleet onnistuneet kehittämään edistynyttä kulttuuria. Andonilaiset olivat edelleenkin hajallaan pitkin arktisia ja Keski-Aasian alueita. Vihreä ja oranssi rotu olivat rotuina lakanneet olemasta. Indigorotu siirtyi Afrikassa kohti etelää, jossa alkoi sen hidas mutta pitkään jatkunut rodullinen heikkeneminen.

78:3.8 (871.4) Intian kansanheimot edistymättömine sivilisaatioineen polkivat paikallaan, keltainen ihminen lujitti saavuttamiaan

jalansijoja Keski-Aasiassa, ja ruskea ihminen ei ollut vielä aloittanut sivilisaationsa rakentamista Tyynenmeren lähisaarilla.

78:3.9 (871.5) Tällainen rotujen levinneisyystilanne samoin kuin laajamittaiset ilmastolliset muutokset muodostivat maailman näyttämön Urantian sivilisaation andiittisen ajanjakson alkaessa. Nämä ensivaiheen vaellukset jatkuivat kymmenentuhannen vuoden ajan, vuodesta 25000 vuoteen 15000 eKr. Myöhemmät eli andiittien vaellukset jatkuivat noin vuodesta 15000 vuoteen 6000 eKr.

78:3.10 (871.6) Varhaisempien adamiittiaaltojen siirtyminen Euraasian poikki kesti niin kauan, että niiden kulttuuri matkan varrella suurelta osin katosi. Vasta myöhempien aikojen andiitit liikkuivat sen verran nopeasti, että he säilyttivät Eedenin kulttuurin pitemmänkin matkan päässä Mesopotamiasta.

4. Andiitit

78:4.1 (871.7) Andiitit olivat puhdasverisestä violetista rodusta ja nodiiteista sekä evolutionaaristen kansanheimojen sekoittumisesta ilman välivaiheita syntynyt rotu. Andiiteista tulisi yleisesti ottaen ajatella, että heissä on paljon suurempi osuus Aatamin verta kuin on nykyajan roduissa. Termiä ”andiitti” käytetään pääasiassa silloin, kun tarkoitetaan niitä kansoja, joiden rotuperimässä oli yhdestä kahdeksasosasta yhteen kuudesosaan violettia. Nykyisissä

urantialaisissa, jopa pohjoisen valkoisissa roduissa, on Aatamin verta paljon tätä pitoisuutta vähemmän.

78:4.2 (871.8) Varhaisimmat andiittikansat saivat alkunsa Mesopotamiaan rajoittuvilla alueilla yli kaksikymmentäviisituhatta vuotta sitten, ja ne koostuivat adamiittien ja nodiittien sekoituksesta. Toista puutarhaa ympäröivät samankeskiset, yhä vähemmän violettia rotuainesta sisältävät kehät, ja andiittirotu syntyi tämän rotujen sekoituskattilan äärimmäisellä reunalla. Kun Mesopotamiasta muuttavat adamiitit ja nodiitit myöhemmin saapuivat Turkestanin siihen aikaan viljaville seuduille, he ennen pitkää sekoittuivat siellä alueen korkeampitasoisiin asukkaisiin, ja tällä tavoin ilmaantunut rotusekoitus levitti andiittista rotutyyppiä pohjoisen suunnalle.

78:4.3 (872.1) Andiitit olivat puhdasveristen violettien kansanheimojen aikojen jälkeen Urantialle ilmaantuneista paras joka suhteessa inhimillinen rotuaines. Heihin sisältyivät useimmat vielä jäljellä olleiden adamiitti- ja nodiittirotujen jäänteiden korkeimmat tyypit, ja myöhemmin mukaan tuli jonkin verran keltaisten, sinisten ja vihreiden ihmisten rotuaineksia.

78:4.4 (872.2) Nämä varhaiset andiitit eivät olleet arjalaisia, he olivat esiarjalaisia. He eivät olleet valkoisia, he olivat valkoisten edeltäjiä. He eivät olleet länsimainen eivätkä itämainen kansanheimo. Mutta nimenomaan andiittien rotuperimä antaa niin kutsuttujen valkoisten rotujen monikieliselle sekoitukselle sen yleispiirteisen homogeenisuuden, jota on kutsuttu kaukasidiseksi piirteeksi.

78:4.5 (872.3) Violetin rodun puhdasverisemmät sukuhaarat olivat säilyttäneet Aatamin rauhantavoitteisen perinteen. Ja se selittää, miksi rodun varhaisemmat muuttoliikkeet olivat olleet luonteeltaan paremminkin rauhanomaisia vaelluksia. Mutta kun adamiitit yhdistyivät nodiittisukuihin, jotka tuohon aikaan jo olivat sotaisa rotu, heidän andiittijälkeläisistään tuli – oman aikakautensa pituiseksi jaksoksi – Urantialla koskaan eläneistä militaristeista kaikkein taitavimpia ja ovelimpia. Mesopotamialaisten muuttoliikkeet kävivät siitä lähtien luonteeltaan yhä sotilaallisemmiksi ja yhä enemmän varsinaisten valloitusten kaltaisiksi.

78:4.6 (872.4) Nämä andiitit olivat seikkailunhaluisia, heillä oli vaeltamisen taipumusta. Kun he saivat joko sangik- tai andoniittisen rotuaineksen lisäystä, se oli omiaan vakiinnuttamaan heitä. Mutta vaikka näin olikin, eivät heidän myöhemmät jälkeläisensä kuitenkaan koskaan pysähtyneet, ennen kuin he olivat purjehtineet maapallon ympäri ja löytäneet viimeisenkin kaukaisen mantereen.

5. Andiittien vaellukset

78:5.1 (872.5) Toisen puutarhan kulttuuri pysyi voimissaan kahdenkymmenentuhannen vuoden ajan, mutta noin vuoteen 15000 eKr. asti se kulki tasaisesti kohti rappiota, kunnes seetiläisen papiston elpyminen ja Amosadin johtajuus laskivat perustan loistavalle aikakaudelle. Mahtavat sivilisaation aallot, jotka

myöhemmin levisivät Euraasian yli, olivat välitön seuraus puutarhan sivistyksen renessanssista, ja se puolestaan johtui adamiittien laajamittaisesta yhdistymisestä ympäristön sekoittuneisiin nodiitteihin, ja näin ilmaantuivat andiitit.

78:5.2 (872.6) Nämä andiitit antoivat sysäyksen uudelle edistymiselle kaikkialla Euraasiassa ja Pohjois-Afrikassa. Andiittien kulttuurilla oli hallitseva asema alueella, joka ulottui Mesopotamiasta Sinkiangiin, ja Mesopotamiasta jatkuvasti saapuneet uudet tulokkaat korvasivat kohti Eurooppaa tasaisena soljuneen muuttajien virran. Mutta lienee paikallaan puhua andiiteista varsinaisen Mesopotamian rotuna, vasta sitten kun Aatamin sekoittuneiden jälkeläisten viimeiset vaellukset ovat alkamassa. Tuolloin toisen puutarhan rodutkin olivat jo siinä määrin sekoittuneita, ettei niitä enää voinut pitää adamiitteina.

78:5.3 (872.7) Turkestanin sivilisaatiota elvyttivät ja virvoittivat Mesopotamiasta tavan takaa saapuneet uudet tulokkaat, varsinkin andiitteja edustaneet myöhempien aikojen ratsumiehet. Niin kutsuttu arjalainen kantakieli oli muotoutumassa Turkestanin ylängöillä. Se oli tuon seutukunnan andonilaismurteen sekä Aataminpojan jälkeläisten ja myöhempien andiittien kielen sekoitus. Monet nykykielet juontuvat tästä varhaisesta puhekielestä, jota käyttivät mainitut Euroopan, Intian ja Mesopotamian tasankojen pohjoiskaistaleen valloittaneet keski-aasialaisheimot. Tästä muinaiskielestä johtuu se länsimaisten kielten samankaltaisuus, jota kutsutaan arjalaisuudeksi.

78:5.4 (872.8) Vuoden 12000 eKr. paikkeilla maailman andiittiroduista kolme neljäsosaa asui Pohjois- ja Itä-Euroopassa, ja kun myöhempi ja lopullinen exodus Mesopotamiasta tapahtui, kuusikymmentäviisi prosenttia näiden viimeisten muuttoaaltojen kuljettamasta väestä päätyi Eurooppaan.

78:5.5 (873.1) Paitsi Eurooppaan andiitit vaelsivat myös Pohjois-Kiinaan ja Intiaan, samalla kun monet ryhmät tunkeutuivat maan ääriin lähetyssaarnaajina, opettajina ja kauppamiehinä. He antoivat merkittävän rodullisen lisän Saharan sangik-kansojen pohjoisiin ryhmiin. Mutta vain muutamat opettajat ja kauppiaat tunkeutuivat koskaan Niilin latvavesiä etelämmäksi Afrikkaan. Sekoittuneet andiitit ja egyptiläiset kulkivat sittemmin Afrikan sekä itä- että sen länsirannikkoa hyvän matkaa päiväntasaajan alapuolelle, mutta Madagaskarille asti he eivät ehtineet.

78:5.6 (873.2) Nämä andiitit olivat Intian niin kutsuttuja dravidalais- ja myöhempiä arjalaisvalloittajia; ja heidän läsnäolonsa Keski-Aasiassa jalosti suuresti turaanilaisten esi-isiä. Monet tämän rodun edustajat vaelsivat sekä Sinkiangin että Tiibetin kautta Kiinaan ja toivat tervetulleita ominaisuuksia myöhempiin kiinalaisiin rotukantoihin. Pienet ryhmät raivasivat aika ajoin tiensä Japaniin, Formosaan, Taka-Intiaan ja Etelä-Kiinaan, silti vain muutamat saapuivat Etelä-Kiinaan rannikkoreittiä.

78:5.7 (873.3) Satakolmekymmentäkaksi niistä tämän rodun jäsenistä, jotka lähtivät Japanista purjehtimaan pienaluslaivastollaan, päätyi lopulta Etelä-Amerikkaan, ja Andien alkuasukkaiden kanssa aviositeitä solmimalla he perustivat myöhempien inkahallitsijoiden

kantasuvun. He ylittivät Tyynenmeren kiirettä pitämättä ja viipyivät aikansa niillä monilla saarilla, jotka he matkan varrella löysivät. Polynesian saariston saaret olivat tuolloin sekä lukuisampia että suurempia kuin nykyään, ja nämä andiittipurjehtijat yhdessä joidenkuiden heidän mukaansa lyöttäytyneiden kanssa toivat biologisia muutoksia heidän kohdalleen matkan varrella osuneisiin alkuasukasryhmiin. Andiittien maahantunkeutumisen tuloksena näille nykyään veden alla oleville maille kehkeytyi useita kukoistavia sivilisaation keskuksia. Pääsiäissaari oli kauan aikaa erään tällaisen kadonneen ryhmän uskonnollinen ja hallinnollinen keskus. Mutta muinaista Tyyntämerta purjehtineista andiiteista vain mainitut satakolmekymmentäkaksi pääsivät koskaan Amerikoiden mantereelle.

78:5.8 (873.4) Andiittien siirtolaisvalloitukset jatkuivat aina heidän lopullisiin hajaantumisiinsa saakka, jotka tapahtuivat vuodesta 8000 vuoteen 6000 eKr. Sitä mukaa kuin heitä virtasi pois Mesopotamiasta, he jatkuvasti tyhjensivät kotiseutujensa biologisia reservejä ja samalla vahvistivat merkittävästi ympäristön kansoja. Ja jokaiselle sellaiselle kansakunnalle, jonka luokse heidän matkansa vei, he toivat antinaan huumorintajua, taidetta, seikkailumieltä, musiikkia ja teollisuutta. He olivat taitavia eläinten kesyttämisessä ja asiantuntijoita maanviljelyn alalla. Tavallisesti heidän läsnäolonsa kohensi ainakin joksikin aikaa vanhempien rotujen uskonnollisia käsityksiä ja moraalitapoja. Ja tällä tavoin Mesopotamian kulttuuri levisi hiljalleen Eurooppaan, Intiaan, Kiinaan, Pohjois-Afrikkaan ja Tyynenmeren saarille.

6. Andiittien viimeiset hajaantumiset

78:6.1 (873.5) Andiittien kolme viimeistä aaltoa virtasivat ulos Mesopotamiasta vuosien 8000 ja 6000 välillä eKr. Mesopotamian itäpuolisten ylänköheimojen paine ja läntisten tasankolaisten harjoittama ahdistelu pakottivat nämä kolme suurta sivistyksen aaltoa ulos Mesopotamiasta. Eufratinlaakson ja sen lähialueiden asukkaat siirtyivät viimeisessä exoduksessaan useille tahoille:

78:6.2 (873.6) Kuusikymmentäviisi prosenttia päätyi Kaspianmeren reittiä pitkin Eurooppaan, jossa he alistivat sinne vastikään ilmaantuneet valkoiset rodut – sinisten ihmisten ja aikaisempien andiittien sekoituksen – ja sulautuivat näihin.

78:6.3 (873.7) Kymmenen prosenttia, johon kuului myös suuri seetiläispappien ryhmä, muutti Elamin ylänköjen kautta idän suunnalle: Iranin ylätasangolle ja Turkestaniin. Monet heidän jälkeläisistään ajettiin myöhemmin Intiaan yhdessä arjalaisveljiensä kanssa, jotka olivat kotoisin pohjoisilta seuduilta.

78:6.4 (874.1) Matkallaan pohjoista kohti kymmenen prosenttia mesopotamialaisista kääntyi itään, jolloin he päätyivät Sinkiangiin. Siellä he sekoittuivat andiittis-keltaisiin asukkaisiin. Valtaosa tämän rotusekoituksen kyvykkäistä jälkeläisistä meni myöhemmin Kiinaan, ja se myötävaikutti suuresti keltaisen rodun pohjoisen lohkon välittömään kohenemiseen.

78:6.5 (874.2) Kymmenen prosenttia näistä pakenevista andiiteista raivasi tiensä Arabian poikki ja saapui Egyptiin.

78:6.6 (874.3) Ne viisi prosenttia andiiteista, jotka edustivat Tigrisin ja Eufratin jokisuiden rannikkoseudulla vallalla ollutta sangen korkeaa kulttuuria ja jotka olivat pidättyneet solmimasta aviositeitä alempitasoisten naapuriheimolaisten kanssa, eivät suostuneet lähtemään kotikonnuiltaan. Tämä ryhmä edusti monien oivallisten nodiitti- ja adamiittikantojen jäännettä.

78:6.7 (874.4) Vuoteen 6000 eKr. mennessä tämä alue oli jo lähes kokonaan tyhjentynyt andiiteista, vaikka heidän jälkeläisiään, jotka olivat laajassa mitassa sekoittuneet ympäristön sangik-heimoihin ja Vähän-Aasian andoniitteihin, siellä paljon myöhempänä ajankohtana vielä olikin taistelemassa pohjoisesta ja idästä tulevia maahanhyökkääjiä vastaan.

78:6.8 (874.5) Ympäristön alemmantasoisten rotuainesten yhä laajempi maahansoluttautuminen teki lopun toisen puutarhan kulttuuriaikakaudesta. Sivilisaatio siirtyi länteen: Niilille ja Välimeren saarille, jossa sen kukoistus ja edistyminen jatkuivat vielä pitkään, sen jälkeen kun mesopotamialainen alkulähde jo oli rappeutunut. Ja tämä alemmantasoisten kansanheimojen pidäkkeetön maahanvirtaaminen valmisti tien pohjoisten barbaarien myöhemmin suorittamalle koko Mesopotamian valloittamiselle. Nämä ajoivat tiehensä vielä jäljellä olleet kyvykkäät rotuainekset. Vielä myöhempinäkin vuosina paikalle jäänyt sivistynyt väestö

paheksui näiden tietämättömien ja moukkamaisten maahantunkeutujien läsnäoloa.

7. Mesopotamian tulvat

78:7.1 (874.6) Jokivarren asukkaat olivat tottuneet siihen, että joet tiettyinä vuodenaikoina tulvivat yli äyräittensä; nämä ajoittain toistuneet tulvat kuuluivat vuotuisina tapahtumina heidän elämäänsä. Mutta pohjoisessa vähä vähältä tapahtuneiden geologisten muutosten seurauksena Mesopotamianlaaksoa uhkasivat uudet vaarat.

78:7.2 (874.7) Välimeren itärannikon liepeillä sekä Mesopotamian luoteis- ja koillispuolella sijaitsevien vuorten kohoaminen jatkui ensimmäisen Eedenin mereenvajoamisen jälkeen tuhansia vuosia. Tämä ylänkömaiden kohoaminen nopeutui merkittävästi noin vuonna 5000 eKr., ja kun tähän liittyi pohjoisilla vuorilla suuresti runsastunut lumentulo, siitä aiheutui joka kevät kaikkialla Eufratinlaaksossa ennennäkemättömiä tulvia. Nämä kevättulvat pahenivat pahenemistaan niin, että jokialueiden asukkaat joutuivat lopulta siirtymään itäisille ylängöille. Kymmenet kaupungit olivat näiden laaja-alaisten vedenpaisumusten takia lähes tuhannen vuoden ajan käytännöllisesti katsoen autioina.

78:7.3 (874.8) Kun heprealaispapit Babylonian vankeudessa lähes viisituhatta vuotta myöhemmin yrittivät juutalaisen kansanheimon

vaiheita seuraamalla päästä aina Aatamiin asti, heillä oli suuria vaikeuksia saada tarinan palasia yhdeksi kokonaisuudeksi. Ja silloin eräälle heistä juolahti mieleen luopua koko yrityksestä, antaa koko maailman hukkua pahuuteensa Nooan tulvan aikana ja päästä sillä keinoin parempiin lähtöasemiin johdattamalla Abrahamin sukujuuret yhteen Nooan kolmesta eloonjääneestä pojasta.

78:7.4 (875.1) Perimätiedot ajasta, jolloin vesi peitti alleen koko maanpiirin, ovat yleismaailmallisia. Monien rotujen hallussa on kertomus joskus ammoisina aikoina sattuneesta maailmanlaajuisesta vedenpaisumuksesta. Raamatun kertomus Nooasta, arkista ja vedenpaisumuksesta on Babylonian vankeuden aikainen heprealaispapiston sepitelmä. Koskaan elämän Urantialle juurruttamisen jälkeen ei ole ollut mitään yleismaailmallista vedenpaisumusta. Ainoa sellainen aika, jolloin maapallon pinta on ollut kokonaan veden peitossa, oli arkeotsooisina aikakausina, ennen kuin maa oli alkanut nousta veden alta.

78:7.5 (875.2) Nooa toki on elänyt. Hän oli viininvalmistaja Aramista, lähellä Urukia sijainneesta joenvarsiyhdyskunnasta. Vuodesta vuoteen hän piti kirjaa joen paisuntapäivistä. Hän teki itsestään yleisen pilkan kohteen, kun hän kulki pitkin ja poikin jokilaaksoa puhumassa sellaisen puolesta, että kaikki talot rakennettaisiin puusta veneen muotoisiksi ja että kotieläimet tulvakauden lähestyessä vietäisiin joka ilta veneeseen. Hänellä oli tapana käydä lähiseudun jokiyhdyskunnissa joka vuosi varoittelemassa asukkaita siitä, että niin ja niin monen päivän päästä tulva alkaisi. Lopulta tulikin vuosi, jolloin vuosittaiset tulvat harvinaisen rankkojen

sateiden johdosta paisuivat niin valtavasti, että vesien äkillinen nousu pyyhkäisi mennessään koko kylän. Vain Nooa ja hänen lähimmät perheenjäsenensä pelastuivat asuntolaivassaan.

78:7.6 (875.3) Nämä tulvat johtivat andiittisivilisaation lopulliseen hajoamiseen. Tämän vedenpaisumuskauden päätyttyä toista puutarhaa ei enää ollut. Vain etelään ja sumerilaisten keskuuteen jäi hiipumaan se, mitä aikaisemmasta loistosta vielä oli jäljellä.

78:7.7 (875.4) Tämän kaikkein vanhimpiin kuuluvan sivilisaation jäännökset ovat löydettävissä näiltä Mesopotamian alueilta sekä niiden koillis- ja luoteispuolelta. Mutta vielä niitäkin vanhempia, Dalamatian ajalta olevia jäännöksiä, on Persianlahden aaltojen alla, ja ensimmäinen Eeden lepää mereen vajonneena Välimeren itäosan alla.

8. Sumerilaiset – andiiteista viimeiset

78:8.1 (875.5) Andiittien viimeisen hajaantumisen murrettua Mesopotamian sivilisaation biologisen selkärangan tämän oivallisen rodun pieni vähemmistö jäi kotikonnuilleen jokisuiston lähelle. Kysymys on sumerilaisista, ja vuoteen 6000 eKr. mennessä heistä oli syntyperänsä puolesta tullut suurelta osin andiitteja, vaikka heidän kulttuurinsa olikin luonteeltaan lähes yksinomaan nodiittista, ja lisäksi he pitivät kiinni Dalamatian muinaisista perinteistä. Nämä rannikkoseutujen sumerilaiset olivat kaikesta huolimatta viimeiset

andiitit Mesopotamiassa. Mutta Mesopotamian rodut olivat tähän myöhäiseen aikamäärään mennessä jo läpikotaisen sekoittuneita, kuten tämän aikakauden haudoista löydettyjen kallojen tyypeistä on luettavissa.

78:8.2 (875.6) Tulvakausien aikana Susa koki suuren kukoistuskauden. Ensimmäinen ja alempi kaupunki joutui veden alle niin, että toinen eli ylempi kaupunki otti alemman kaupungin paikan tuolle aikakaudelle ominaisen käsityöteollisuuden pääpaikkana. Näiden tulvien myöhemmin heikettyä Uurista tuli savenvalantateollisuuden keskus. Noin seitsemäntuhatta vuotta sitten Uur sijaitsi Persianlahden rannalla, mutta joen mukanaan kuljettamat ainekset ovat kerrostuessaan lisänneet maa-alan siihen, missä rajoissa se nyt on. Parempien vedensäätelyjärjestelmien ansiosta ja jokisuiden laajenemisen vuoksi nämä yhdyskunnat kärsivät tulvista muita vähemmän.

78:8.3 (875.7) Turkestanin ja Iranin ylätasangon barbaarit olivat yllätyshyökkäyksillään jo pitkään ahdistelleet Eufratin ja Tigriksen jokilaaksojen rauhanomaisia viljanviljelijöitä. Mutta ylängön laidunmailla yhä pahempi kuivuus antoi aiheen yhteishyökkäykselle Eufratinlaaksoon. Tämän hyökkäyksen teki entistäkin vakavammaksi se, että näiden ympäristön paimenten ja metsästäjien käytössä oli suuret määrät kesyhevosia. Juuri se, että heidän käytössään oli hevosia, antoi heille sotilaallisessa mielessä suunnattoman edun heistä etelään asuviin rikkaisiin naapureihin verrattuna. Lyhyessä ajassa he levittäytyivät koko Mesopotamiaan ja

ajoivat liikkeelle viimeiset sivistyksen aallot, jotka levisivät kaikkialle Eurooppaan, Länsi-Aasiaan ja Pohjois-Afrikkaan.

78:8.4 (876.1) Nämä Mesopotamian valloittajat kuljettivat riveissään monia Turkestanin sekoittuneiden pohjoisten rotujen parempia andiittisia rotuaineksia, joihin sisältyi jonkin verran Aataminpojan sukujuurta. Nämä vähemmän edistyneet mutta elinvoimaisemmat pohjoisesta tulleet heimot omaksuivat nopeasti ja halukkaasti sen, mitä Mesopotamian sivilisaatiosta oli jäljellä, ja ennen pitkää niistä kehkeytyivät ne sekoittuneet kansanheimot, jotka tapaamme Eufratinlaakson historian aikakirjojen ensimmäisiltä lehdiltä. Nopeasti ne elvyttivät Mesopotamian katoamassa olevan sivilisaation monia osa-alueita ja omaksuivat laaksoheimojen taiteet ja suuren osan sumerien kulttuurista. Nämä kansanheimot yrittivät jopa rakentaa kolmannen Baabelin tornin ja ottivat myöhemmin tämän sanan kansallisuutensa nimeksi.

78:8.5 (876.2) Kun nämä koillisesta tulleet barbaariratsumiehet tallasivat jalkoihinsa koko Eufratinlaakson, he eivät alistaneet valtansa alle niitä andiittien jäänteitä, joiden asuinseudut sijaitsivat jokisuulla Persianlahden rannalla. Kyseiset sumerilaiset kykenivät pitämään puolensa korkeamman älykkyytensä, parempien aseidensa ja laajan, sotilaallista puolustusta varten rakennetun kanavaverkostonsa ansiosta. Nämä kanavat liittyivät heidän kastelujärjestelmäänsä, joka koostui keskenään yhteydessä olevista lammikoista. He olivat yhtenäinen kansa siksi, että heillä oli yhdenmukainen ryhmäuskonto. Näin he pystyivät ylläpitämään rodullisen ja kansallisen eheytensä vielä kauan sen jälkeen, kun

heidän luoteisten naapureidensa keskuudessa jo oli tapahtunut hajoaminen erillisiksi kaupunkivaltioiksi. Yksikään näistä kaupunkivaltion muodostaneista ryhmistä ei kyennyt voittamaan yhtenäisiä sumereja.

78:8.6 (876.3) Pohjoisesta tulleet maahantunkeutujat oppivat kohta luottamaan näihin rauhaa rakastaviin sumerilaisiin ja arvostamaan heitä taitavina opettajina ja hallintomiehinä. Sumerit olivat kaikkien pohjoisten kansojen keskuudessa ja Egyptistä lännessä aina Intiaan saakka idässä erittäin kunnioitettuja ja haluttuja taiteen ja teollisuuden opettajina, kaupallisen toiminnan johtajina ja siviilihallitsijoina.

78:8.7 (876.4) Sumerien ensimmäisen valtioliiton hajoamisen jälkeen myöhempien aikojen kaupunkivaltioita hallitsivat seetiläispappien luopiojälkeläiset. Vain naapurikaupunkeja valloittaessaan nämä papit kutsuivat itseään kuninkaiksi. Myöhemmät kaupunkikuninkaat eivät ennen Sargonin aikaa onnistuneet muodostamaan voimakkaita valtioliittoja siksi, että he pitivät mustasukkaisesti kiinni omista jumaluuksistaan. Jokainen kaupunki uskoi kaupunkijumalansa olevan kaikkia muita jumalia korkeammalla, ja tästä syystä ne kieltäytyivät alistumasta yhteisen johtajan alaisuuteen.

78:8.8 (876.5) Tämän kaupunkipappien pitkään jatkuneen heikon hallinnon aikakauden lopetti Kishin pappi Sargon, joka julistautui kuninkaaksi ja ryhtyi valloittamaan koko Mesopotamiaa ja sen naapurimaita. Se teki toistaiseksi lopun pappien vallankäytöstä ja pappien komennossa olevista kaupunkivaltioista, joista jokaisella oli oma kaupunkijumalansa ja omat seremoniakäytäntönsä.

78:8.9 (876.6) Tämän Kishin valtioliiton hajoamisen jälkeen seurasi pitkä vaihe, jonka kuluessa nämä laaksokaupungit kävivät keskinäistä taistelua ylivallasta. Herruutta piti hallussaan milloin Sumer, milloin Akkad, Kish, Uruk, Uur tai Susa.

78:8.10 (876.7) Noin vuonna 2500 eKr. sumerilaiset kokivat ankaria vastoinkäymisiä pohjoisesta tulleiden suittien ja guittien käsissä. Tulvaveden kasaamille kukkuloille rakennettu sumerilaisten pääkaupunki Lagash kukistui. Uruk piti puoliaan kolmekymmentä vuotta Akkadin kukistumisen jälkeen. Hammurabin hallituskauden alkuun mennessä sumerit olivat jo sulautuneet pohjoisten seemiläisten riveihin, ja Mesopotamian andiitit hävisivät historian lehdiltä.

78:8.11 (877.1) Vuodesta 2500 vuoteen 2000 eKr. nomadit riehuivat alueella, joka ulottuu Atlantilta Tyynellemerelle. Neriläiset olivat viimeinen purkauma sekoittuneiden andoniitti- ja andiittirotujen mesopotamialaisten jälkeläisten kaspialaisesta ryhmästä. Mikä barbaareilta jäi tekemättä Mesopotamian rauniоittamiseksi, sen ilmaston muutokset myöhemmin täydensivät.

78:8.12 (877.2) Tällainen siis on kertomus violetista rodusta Aatamin jälkeiseltä ajalta sekä rodun Eufrat- ja Tigrisvirtojen välissä sijainneen kotimaan kohtalosta. Violetin rodun muinainen sivilisaatio luhistui lopulta korkeammantasoisten kansanheimojen maastamuuttoon ja siihen, että maahan muutti niiden alemmantasoisia naapureita. Mutta jo kauan ennen kuin barbaariratsumiehet valloittivat laakson, oli suuri osa puutarhan

sivistyksestä levinnyt Aasiaan, Afrikkaan ja Eurooppaan. Näissä maanosissa se tuotti ne käyteaineet, joiden vaikutuksen tuloksena on Urantian kahdennenkymmenennen vuosisadan sivilisaatio.

78:8.13 (877.3) [Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 79

Andiittien leviäminen itämaihin

79:0.1 (878.1) AASIA on ihmissuvun kotimaa. Juuri tämän maanosan eräällä eteläisellä niemimaalla syntyivät Andon ja Fonta; nykyisen Afganistanin ylängöille heidän jälkeläisensä Badonan perusti alkeellisen sivistyskeskuksen, joka oli olemassa yli puoli miljoonaa vuotta. Juuri täällä, ihmissukukunnan itäisessä kohtiossa, erkanivat sangik-kansanheimot Andonin sukujuuresta, ja Aasia oli heidän ensimmäinen kotikontunsa, heidän ensimmäinen metsästysmaansa, heidän ensimmäinen taistelutanterensa. Lounais-Aasia näki dalamatialaisten, nodiittien, adamiittien ja andiittien toinen toistaan seuranneet sivilisaatiot, ja juuri näiltä seuduilta levisivät nykyajan sivilisaation potentiaalit maailmaan.

1. Turkestanin andiitit

79:1.1 (878.2) Yli kahdenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan, lähes vuoteen 2000 eKr. asti, Euraasia oli sydänosiltaan pääasiassa, jos kohta yhä vähemmässä määrin, andiittinen. Turkestanin alangoilta andiitit kääntyivät länteen ja sisäjärvet kiertäen he saapuivat Eurooppaan, kun he taas tämän alueen ylänkömailta soluttautuivat itäänpäin. Itä-Turkestan (Sinkiang) ja vähemmässä määrin Tiibet olivat ne muinaiset porttikäytävät, joiden kautta nämä Mesopotamian kansanheimot vuoristosolia myöten tunkeutuivat keltaisten ihmisten pohjoisille maille. Andiittien tunkeutuminen Intiaan tapahtui Turkestanin ylängöiltä Punjabiin ja Iranin laidunmailta Belutshistanin kautta perille. Nämä varhaisemmat vaellukset eivät olleet missään mielessä valloituksia, vaan oli pikemminkin kysymys andiittiheimojen jatkuvasta ajautumisesta läntiseen Intiaan ja Kiinaan.

79:1.2 (878.3) Lähes viidentoistatuhannen vuoden ajan jatkui sekoittuneen andiittikulttuurin keskusten olemassaolo Tarimjoen laaksossa Sinkiangissa ja siitä etelään Tiibetin ylänköseuduilla, jossa andiittien ja andoniittien sekoittuminen oli laajamittaista. Tariminlaakso oli varsinaisen andiittikulttuurin itäisin etuvartio. Sinne andiitit rakensivat asutuskeskuksensa ja ryhtyivät kauppasuhteisiin edistyshaluisten kiinalaisten kanssa idän suunnalla ja andoniittien kanssa pohjoisessa. Tarimin seutu oli tuohon aikaan viljavaa maata; sateet olivat runsaita. Gobi idässä oli aavaa laidunmaata, jossa paimenkansat olivat vähitellen siirtymässä maanviljelyn piiriin. Tämä sivilisaatio tuhoutui sateita tuovien

tuulten käännyttyä kaakkoon, mutta omana aikanaan se kilpaili itsensä Mesopotamian kanssa.

79:1.3 (878.4) Keski-Aasian ylänköseutujen aste asteelta paheneva kuivuus alkoi vuoden 8000 eKr. tienoilla ajaa andiitteja jokilaaksoihin ja merenrannoille. Sen lisäksi, että yhä vaikeammaksi käyvä kuivuus ajoi heidät Niilin, Eufratin, Induksen ja Keltaisenjoen laaksoihin, se sai aikaan uuden käänteen andiittien sivilisaatiossa. Ilmaantui uusi ihmisluokka, kauppiaat, joita alkoi esiintyä suurin määrin.

79:1.4 (879.1) Kun metsästys ilmastollisten olojen vuoksi kävi vaeltaville andiiteille tuottamattomaksi, he eivät noudattaneetkaan vanhempien rotujen evolutionaarista kurssia sikäli, että heistä olisi tullut karjapaimenia. Kaupankäynti ja kaupunkilainen elämäntapa ilmaantuivat. Egyptistä Mesopotamian ja Turkestanin kautta aina Kiinan ja Intian virroille saakka korkeammin sivistyneet heimot alkoivat kerääntyä käsiteollisuudelle ja kaupankäynnille omistautuviin kaupunkeihin. Adoniasta tuli Keski-Aasian kaupanharjoittajien suurkaupunki. Se sijaitsi lähellä nykyistä Ashkhabadin kaupunkia. Kiven, metallien, puutavaran ja saviastioiden kauppa vilkastui sekä maalla että vesillä.

79:1.5 (879.2) Mutta alati yltyvä kuivuus pani vähitellen liikkeelle andiittien suuren exoduksen Kaspianmeren etelä- ja itäpuolisilta mailta. Vaellusten vuoksiaalto alkoi muuttaa suuntaa niin, että se kääntyikin pohjoisesta etelään, ja babylonialaiset ratsumiehet alkoivat tunkea Mesopotamiaan.

79:1.6 (879.3) Keski-Aasian yhä vain pahemman vedettömyyden vaikutuksiin kuului myös väkiluvun väheneminen ja näiden kansojen sotaisuuden heikkeneminen; ja kun pohjoisessa tapahtunut sademäärän väheneminen pakotti nomadiandoniitit etelään, Turkestanissa alkoi valtava andiittien maastamuutto. Tässä on kysymys niin kutsuttujen arjalaisten viimeisestä muutosta kohti Levanttia ja Intiaa. Se nosti lakipisteeseensä sen Aatamin jälkeläisten pitkäaikaisen hajaantumisen, jonka kuluessa nämä oivalliset rodut olivat ainakin johonkin määrään asti kohentaneet kaikkia Aasian ja useimpia Tyynenmeren saarien kansoja.

79:1.7 (879.4) Samalla kun andiitit näin hajaantuivat itäisen pallonpuoliskon yli, heiltä riistettiin heidän kotimaansa Mesopotamiassa ja Turkestanissa, sillä nimenomaan tämä andoniittien laaja-alainen siirtyminen etelään harvensi Keski-Aasian andiittien rivejä lähes niiden häviämiseen asti.

79:1.8 (879.5) Mutta vielä kahdennellakymmenennelläkin Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla on turaanilais- ja tiibetiläiskansojen keskuudessa havaittavissa jälkiä andiittisesta perimästä, mistä todistavat näillä seuduin silloin tällöin tavattavat vaaleat ihmistyypit. Varhaiset kiinalaisten annaalit sisältävät merkintöjä punatukkaisten nomadien esiintymisestä Keltaisenjoen rauhallisten yhdyskuntien pohjoispuolella, ja vieläkin on jäljellä maalauksia, joissa totuudenmukaisesti tuodaan julki se, että muinaisaikojen Tariminlaaksossa esiintyi sekä vaaleita andiittisia että tummaverisiä mongolityyppejä.

79:1.9 (879.6) Keski-Aasian andiiteissa pinnan alla piilleen sotilaallisen nerokkuuden viimeinen suuri julkitulo tapahtui vuonna 1200 jKr., kun mongolit Tshingis-kaanin johdolla ryhtyivät valloittamaan suurinta osaa Aasian manteresta. Ja entisajan andiittien tavoin nämä soturit julistivat, että on olemassa ”yksi Jumala taivaassa”. Heidän maailmanvaltansa varsin pikainen mureneminen viivästytti länsimaiden ja itämaiden välisiä kulttuuriyhteyksiä pahasti ja vaikeutti monoteistisen käsityksen leviämistä Aasiassa suuresti.

2. Andiitit valtaavat Intian

79:2.1 (879.7) Intia on ainoa paikka, jossa kaikki Urantian rodut sekoittuivat, ja andiittien maahantunkeutuminen lisäsi sekoitukseen vielä viimeisen rotuaineksen. Sangik-rodut ilmestyivät olemassaolon piiriin Intian luoteispuoleisilla ylängöillä, ja poikkeuksetta jokaisen rodun jäseniä tunkeutui Intian mannermaalle jo olemassaolonsa ensimmäisinä aikoina. Seurauksena oli heterogeenisin rotusekoitus, mikä koskaan on Urantialla esiintynyt. Muinainen Intia toimi vaeltavien rotujen pyydystysaltaana. Niemimaan tyvi oli aiemmin jonkin verran nykyistä kapeampi, sillä suuri osa Gangesin ja Induksen suistomaista on viimeisten viidenkymmenentuhannen vuoden aikaansaannosta.

79:2.2 (879.8) Intian varhaisimmat rotusekoitukset muodostuivat siitä, että sinne kulkeutuneet punainen ja keltainen rotu sekoittuivat alkuperäisiin andoniitteihin. Myöhemmin tämä ryhmä heikkeni

sikäli, että se sulatti itseensä suurehkon osan nyt jo sukupuuttoon kuolleista itäisistä vihreistä kansoista samoin kuin suuret määrät oranssin rodun jäsenistä; se koheni hieman siitä, että se vähäisessä määrin sekoittui sinisen ihmisen kanssa, mutta se kärsi taas tavattomasti siitä, että siihen sulautui suuri joukko indigorotua. Mutta Intian niin kutsutut alkuperäiskansat eivät oikeastaan edusta näitä varhaisia kansanheimoja, vaan ne edustavat pikemminkin kaikkein alinta eteläistä ja itäistä reuna-alueen väestöä, jota sen paremmin varhaiset andiitit kuin heidän myöhemmin ilmaantuneet arjalaisserkkunsakaan eivät koskaan sulauttaneet omiin rotukantoihinsa.

79:2.3 (880.1) Läntisen Intian väestö oli vuoteen 20000 eKr. mennessä jo saanut aavistuksen verran Aatamin verenperintöä, eikä yhdessäkään kansassa Urantian koko historian kuluessa ole koskaan yhdistynyt näin monta eri rotua. Mutta oli valitettavaa, että vallitsevina olivat toissijaiset sangik-rotuainekset, ja varsinainen onnettomuus oli se, että sekä sininen että punainen ihminen tästä muinaisesta rotujen sulatuskattilasta niin suuressa määrin puuttuivat. Suurempi ensisijaisten sangik-kantojen osuus olisi tuonut mukanaan hyvin suuren lisän siihen, mikä olisi voinut olla vieläkin suurenmoisempi sivilisaatio. Mitä nyt tapahtui oli, että punainen ihminen hävitti itseään Amerikoissa, sininen ihminen temmelsi Euroopassa ja varhaiset Aatamin jälkeläiset (niin myös useimmat myöhemmistä) osoittivat perin vähäistä halukkuutta

sekoittua tummempiin värilliskansoihin, olivat nämä Intiassa, Afrikassa tai muualla.

79:2.4 (880.2) Noin vuonna 15000 eKr. kohonnut väestöpaine kaikkialla Turkestanissa ja Iranissa aiheutti varsinaisesti ensimmäisen laajemman andiittien muuttoliikkeen kohti Intiaa. Yli viidentoista vuosisadan ajan näitä korkeammantasoisia kansanheimoja virtasi Belutshistanin ylänköjen kautta Intiaan, jossa ne levittäytyivät sekä Induksen- että Gangesinlaaksoon ja etenivät hitaasti etelään kohti Deccania. Tämä luoteesta tuleva andiittien paine ajoi monet etelän ja idän heikommat ainekset Burmaan ja Etelä-Kiinaan, mutta ei sittenkään riittävässä määrin, jotta maahantunkeutujat olisivat säästyneet rodulliselta poispyyhkiytymiseltä.

79:2.5 (880.3) Se, ettei Intia onnistunut saavuttamaan johtoasemaa Euraasiassa, johtui suurelta osalta pinnanmuodostuksesta: pohjoisesta tuleva väestöpaine nimittäin vain tunki väestön valtaosan etelään, yhä ahtaammaksi käyvälle Deccanin alueelle, jota kaikilta sivustoiltaan ympäröi meri. Jos lähellä olisi ollut maata, jonne muuttaa, heikommat ainekset olisi tungettu pois kaikkiin mahdollisiin suuntiin, ja paremmat rotukannat olisivat yltäneet korkeampaan sivilisaatioon.

79:2.6 (880.4) Tuossa tilanteessa nämä varhaisemmat andiittivalloittajat pyrkivät epätoivoisesti säilyttämään identiteettinsä ja pysäyttämään sen rotujen vuoksiaallon, joka uhkasi hukuttaa heidät alleen, asettamalla tiukkoja rajoituksia seka-avioliitoille. Vuoteen 10000 eKr. mennessä andiitit olivat kuitenkin

hävinneet rotujen mereen. Kokonaisuutta ajatellen väestö oli tämän sulautumisen kautta kuitenkin selvästi kohentunut.

79:2.7 (880.5) Rotujen sekoittuminen on aina hyödyllistä siinä mielessä, että se edistää kulttuurin monipuolisuutta ja auttaa sivilisaation edistymistä, mutta mikäli vallalla ovat rotukantojen alempitasoiset ainekset, niin tällä tavoin saatavat tulokset jäävät lyhytikäisiksi. Monikielinen kulttuuri on säilytettävissä vain siinä tapauksessa, että korkeammantasoisten väestöainesten jälkeläistentuotannolla on turvallinen etumatka alempitasoisten lisääntymiseen verrattuna. Alempitasoisten rotuainesten hillitsemätön lisääntyminen, samalla kun korkeampitasoisten lisääntyminen vähenee, merkitsee poikkeuksetta kulttuurisivilisaation itsemurhaa.

79:2.8 (880.6) Mikäli andiittivalloittajia olisi ollut kolminkertainen määrä tai jos he olisivat karkottaneet tai hävittäneet epätoivottavimman kolmanneksen sekoittuneista oranssi-vihreä-indigoasukkaista, Intiasta olisi tullut maailman kulttuurisivilisaation johtavia keskuksia, ja se olisi ilman muuta houkutellut puoleensa suuremman osan niistä mesopotamialaisten myöhemmistä muuttoaalloista, jotka virtasivat Turkestaniin ja sieltä pohjoisen suunnalle eli Eurooppaan.

3. Dravidain Intia

79:3.1 (881.1) Intian andiittivalloittajien sekoittumisesta syntyperäiseen rotuainekseen oli lopulta tuloksena dravidalaiseksi kutsuttu sekakansa. Varhaisemmilla ja puhdasverisemmillä dravidoilla oli suurenmoinen kyky saada aikaan tuloksia kulttuurin alalla, mutta se heikkeni jatkuvasti, sitä mukaa kun heidän andiittinen perimänsä asteittain laimeni. Ja tämä ratkaisi miltei kaksitoistatuhatta vuotta sitten Intian nupuillaan olleen sivilisaation kohtalon. Mutta tämä vähäinenkin Aatamilta peräisin oleva verenlisäys sai aikaan merkittävää sosiaalisen kehityksen vauhdittumista. Tämä monikoosteinen sukukunta tuotti välittömästi tuon ajan monipuolisimman sivilisaation maan päällä.

79:3.2 (881.2) Dravida-andiitit kadottivat pian Intian valloittamisen jälkeen rodullisen ja kulttuurisen yhteytensä Mesopotamiaan, mutta myöhemmin tapahtunut merireittien ja karavaaniteiden avautuminen loi nämä yhteydet uudelleen. Eikä Intia viimeisten kymmenentuhannen vuoden aikana ole kertaakaan ollut täysin vailla kosketusta Mesopotamiaan sen länsipuolella tai Kiinaan sen itäpuolella, vaikka vuoriston muodostamat esteet suosivatkin etupäässä läntistä kanssakäymistä.

79:3.3 (881.3) Intian kansojen korkeampi kulttuuri ja uskonnolliset suuntautumiset ovat peräisin dravidain herruuden alkuajoilta, ja ne johtuivat osaksi siitä, että sekä aikaisemman andiittien että myöhemmän arjalaisten maahantunkeutumisen mukana Intiaan saapui varsin monia seetiläispappeja. Intian uskontohistorian läpi juokseva monoteismin lanka on näin ollen peräisin toisen puutarhan adamiittien opetuksista.

79:3.4 (881.4) Niin varhain kuin 16000 vuotta eKr. Intiaan saapui sadan seetiläispapin seurue, ja se voitti tämän monikielisen kansan läntisen puoliskon miltei jo oman uskontonsa puolelle. Mutta heidän uskonnostaan ei tullut pysyvää. Viidessätuhannessa vuodessa heidän oppinsa Paratiisin-Kolminaisuudesta olivat rappeutuneet tulenjumalan kolmiyhteiseksi symboliksi.

79:3.5 (881.5) Mutta yli seitsemäntuhannen vuoden ajan, aina andiittivaellusten päättymiseen saakka, Intian asukkaiden uskonnollinen status oli maailman yleistä uskonnollista statusta huomattavasti korkeammalla. Noina aikoina näytti todennäköiseltä, että Intia tuottaisi maailman johtavan kulttuurisen, uskonnollisen, filosofisen ja kaupallisen sivilisaation. Ja elleivät andiitit olisi niin kokonaan hukkuneet etelän kansojen mereen, tämä tulevaisuudenkuva olisi luultavasti toteutunutkin.

79:3.6 (881.6) Dravidojen sivistyskeskukset sijaitsivat jokilaaksoissa, pääasiassa Induksen- ja Gangesinlaaksossa, sekä Deccanissa niiden kolmen suuren joen varrella, jotka virtaavat mereen Itä-Ghattien vuoriston läpi. Länsi-Ghatteihin rajoittuvalla rannikolla sijainneiden yhdyskuntien oivallisuus johtui puolestaan siitä, että ne pitivät meriteitse yhteyttä Sumeriaan.

79:3.7 (881.7) Dravidat kuuluivat ensimmäisiin sellaisiin kansanheimoihin, jotka rakensivat kaupunkeja ja ryhtyivät sekä maitse että meritse harjoittamaan laajamittaista vienti- ja tuontikauppaa. Jo vuoden 7000 eKr. tienoilla kamelikaravaanit tekivät säännöllisiä matkoja kaukaiseen Mesopotamiaan. Dravidojen merenkulku ulottui rannikkoa noudatellen Arabianmeren yli

Persianlahden sumerilaiskaupunkeihin, ja Bengalinlahden vesillä he uskaltautuivat aina Taka-Intiaan asti. Nämä merenkävijät ja kauppamiehet toivat Sumerista tuomisinaan kirjaimiston ja kirjoitustaidon.

79:3.8 (881.8) Kyseiset kauppasuhteet myötävaikuttivat suuresti jo muutoinkin kosmopoliittisen kulttuurin yhä laajempaan monipuolistumiseen, mikä johti kaupunkielämään kuuluvien monien hienouksien ja jopa ylellisyyksien ilmaantumiseen jo varhaisessa vaiheessa. Kun myöhemmin ilmestyneet arjalaiset saapuivat Intian maaperälle, he eivät tunnistaneet dravidoja sangik-rotuihin sulautuneiksi andiittiserkuikseen, mutta sivilisaation he toki havaitsivat pitkälle edistyneeksi. Biologisista rajoittuneisuuksistaan huolimatta dravidat pystyttivät oivallisen sivilisaation. Se levisi kattavasti yli koko Intian, ja Deccanissa se on säilynyt nykyaikaan asti.

4. Arjalaiset tunkeutuvat Intiaan

79:4.1 (882.1) Arjalaisten invaasio, jota jatkui lähes viidensadan vuoden ajan kolmannen esikristillisen vuosituhannen keskivaiheilla, oli jo toinen andiittien tunkeutuminen Intiaan. Tämä vaellus merkitsi viimeistenkin andiittien muuttoa pois kotiseuduiltaan Turkestanista.

79:4.2 (882.2) Ensimmäiset arjalaiskeskukset sijaitsivat hajallaan Intian pohjoisen puoliskon eri puolilla, eritoten luoteessa. Nämä

maahantunkeutujat eivät koskaan vieneet maan valloittamista päätökseen asti, ja tämä laiminlyönti koitui sittemmin heidän kohtalokseen, sillä lukumäärältään vähäisempinä heitä uhkasi etelän dravidojen taholta sulauttamisen vaara. Myöhemmin nämä sitten tulvivatkin Himalajan maakuntia lukuun ottamatta yli koko niemimaan.

79:4.3 (882.3) Arjalaisten vaikutus Intiaan oli pohjoisia maakuntia lukuun ottamatta rodullisessa mielessä varsin vähäinen. Deccanissa heidän vaikutuksensa oli kulttuurinen ja uskonnollinen paremminkin kuin rodullinen. Niin kutsutun arjalaisen verenperinnön pysyvämpi säilyminen Pohjois-Intiassa ei johdu vain siitä, että heitä kyseisillä seuduin oli enemmän, vaan myös siitä, että heidän rivejään vahvistivat myöhemmät valloittajat, kauppiaat ja lähetyssaarnaajat. Aina ensimmäiselle esikristilliselle vuosisadalle asti Punjabiin tihkui jatkuvasti arjalaista perimää, ja viimeinen verenlisäys tuli helleenikansojen sotaretkien mukana.

79:4.4 (882.4) Gangesin tasangolla arjalaiset ja dravidat lopulta sekoittuivat ja tuottivat korkean kulttuurin, ja tätä keskusta vahvisti myöhemmin se, mitä saatiin koillisen suunnalta Kiinasta.

79:4.5 (882.5) Intiassa kukoistivat aikojen kuluessa monentyyppiset yhteiskuntajärjestykset: arjalaisten puolittain demokraattisista järjestelmistä aina despoottisiin ja monarkkisiin hallitustapoihin. Mutta yhteiskunnan tunnusomaisin piirre oli niiden suurten yhteiskunnallisten kastien jatkuva säilyminen, jotka arjalaiset perustivat pyrkiessään säilyttämään rodullisen identiteettinsä. Tämä mutkikas kastijärjestelmä on säilynyt nykyaikaan asti.

79:4.6 (882.6) Neljästä suuresta kastista ensimmäistä lukuun ottamatta kaikki muut muodostettiin epäonnistumaan tuomittuna yrityksenä estää arjalaisvalloittajien rodullinen sekoittuminen alempitasoisiin alamaisiinsa. Mutta korkein kasti eli opettaja-papit sai alkunsa seetiläisistä; Kristuksen jälkeisen kahdennenkymmenennen vuosisadan bramiinit ovat toisen puutarhan pappien kulttuurijälkeläisiä suoraan alenevassa polvessa, olkoonkin että heidän opetuksensa poikkeavat heidän maineikkaiden edeltäjiensä opetuksista suuresti.

79:4.7 (882.7) Saapuessaan Intiaan arjalaiset toivat mukanaan jumaluuskäsityksensä siinä muodossa, jossa ne olivat säilyneet toisen puutarhan uskonnosta kertovissa, hiipuvissa perimätiedoissa. Mutta bramiinipapit eivät koskaan kyenneet pidättelemään sitä pakanallista liikevoimaa, joka kehittyi, kun arjalaisten rodullisen poispyyhkiytymisen jälkeen jouduttiin äkillisesti kosketuksiin Deccanin alemmantasoisten uskontojen kanssa. Tällä tavoin väestön laaja enemmistö joutui kelvottomien uskontojen orjuuttavien taikauskojen kahleisiin, ja niin Intia ei sitten kyennytkään tuottamaan sitä korkeaa sivilisaatiota, josta aikaisempina aikoina oli ollut enteitä.

79:4.8 (882.8) Intiassa kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta tapahtunut hengellinen herääminen ei jäänyt pysyväksi, vaan se oli sammunut jo ennen muhamettilaisten maahantunkeutumista. Mutta jonakin päivänä saattaa nousta entistäkin suurempi Gautama, joka johtaa koko Intian elävän Jumalan etsintään. Ja silloin maailma tulee havaitsemaan, miten sellaiseen monitaitoiseen kansaan

sisältyvät sivistyspotentiaalit toteutuvat, joka niin peräti kauan on levännyt tiedottomuuden tilassa edistymättömän hengellisen näkemyksen turruttavan vaikutuksen kohteena.

79:4.9 (883.1) On totta, että kulttuuri lepää biologisella perustalla, mutta kastilaitos ei yksinään kyennyt pitämään arjalaiskulttuuria voimissaan, sillä uskonto, aito uskonto, on sen korkeamman energian korvaamaton lähde, joka panee ihmiset luomaan ihmisten veljeyteen perustuvan korkeamman sivilisaation.

5. Punainen ihminen ja keltainen ihminen

79:5.1 (883.2) Kun kertomus Intiasta on kertomus andiittien suorittamasta valloituksesta ja heidän lopuksi tapahtuneesta häviämisestään vanhempien, evolutionaaristen kansanheimojen mereen, niin Itä-Aasiaa käsittelevä tarina on sen sijaan paremminkin kertomus ensisijaisista sangikeista, varsinkin punaisesta ja keltaisesta ihmisestä. Nämä kaksi rotua välttyivät suurelta osin siltä sekoittumiselta kelvottomaan Neandertalin rotuainekseen, joka niin suuresti viivästytti Euroopan sinisen ihmisen kehitystä, ja näin niissä säilyi ensisijaisen sangik-tyypin korkeatasoisempi potentiaali.

79:5.2 (883.3) Varhaiset neandertalit levittäytyivät Euraasiaan koko mantereen leveydeltä, kun taas itäistä sivustaa sitäkin enemmän saastuttivat huonontuneet eläimenkaltaiset rotuainekset. Viides jäätikkö, sama jääpeite, joka varsin pitkään esti sangikeja

vaeltamasta Itä-Aasiaan, työnsi nämä ihmistä alemmat tyypit etelään. Ja kun punainen ihminen Intian ylämaat kiertäen siirtyi koilliseen, hän havaitsi Koillis-Aasian tyhjentyneen näistä ihmisen tasoa alemmista tyypeistä. Punaiset rodut muodostivat heimo-organisaation aiemmin kuin mitkään muut kansat, ja nämä rodut muuttivat myös ensimmäisinä pois sangikien keskiaasialaisesta keskuksesta. Myöhemmin liikkeellä olleet keltaiset heimot hävittivät alemmantasoiset Neandertalin rotuainekset tai ajoivat ne pois mantereelta. Mutta punainen ihminen oli ollut Itä-Aasian valtias jo miltei sadantuhannen vuoden ajan, ennen kuin sinne saapui keltaisia heimoja.

79:5.3 (883.4) Yli kolmesataatuhatta vuotta sitten keltaisen rodun pääjoukko saapui etelän kautta Kiinaan. He tekivät tämän matkan rannikkoa myötäillen. Vuosituhat toisensa perään he tunkeutuivat yhä syvemmälle sisämaahan mutta joutuivat kosketuksiin tiibetiläisten nomadiveljiensä kanssa vasta verrattain läheisessä menneisyydessä.

79:5.4 (883.5) Kohonnut väestöpaine johti siihen, että kohti pohjoista liikkeessä ollut keltainen rotu työntyi punaisen ihmisen metsästysmaille. Tämä tunkeileva oikeuksien loukkaus, johon vielä liittyi luontaista rodullista vihamielisyyttä, johti lopulta yhä lukuisampiin vihollisuuksiin, ja näin alkoi kauko-Aasian viljavista maista käyty ratkaiseva kamppailu.

79:5.5 (883.6) Kertomus tästä loputtoman pitkästä taistelusta punaisen ja keltaisen rodun välillä on yksi Urantian historian sankarirunoelmista. Yli kahdensadantuhannen vuoden ajan nämä

kaksi oivallista rotua kävivät katkeraa ja hellittämätöntä sotaa. Punaiset ihmiset olivat alkuaikojen taisteluissa yleensä menestyksekkäitä, ja heidän rynnäkköosastonsa levittivät hävitystä keltaisten ihmisten yhdyskuntien keskuuteen. Mutta sodankäyntitaidon alalla keltainen ihminen oli lahjakas oppilas, ja jo varhaisessa vaiheessa hän osoitti ilmeistä kykyä elää rauhanomaisesti maanmiestensä kanssa; kiinalaiset oppivat ensimmäisinä, että yhtenäisyydessä on voimaa. Punaiset heimot jatkoivat sisäisiä yhteenottojaan, ja ennen pitkää ne alkoivat kärsiä toistuvia tappioita säälimättömien kiinalaisten lujissa käsissä, kiinalaisten, jotka jatkoivat hellittämätöntä marssiaan kohti pohjoista.

79:5.6 (883.7) Satatuhatta vuotta sitten taistelivat väkimäärältään harvenneet punaisen rodun heimot selkä viimeisen jäätikön perääntyvää reunaa vasten, ja kun Beringinkannasta myöten itään johtanut maayhteys tuli kulkukelpoiseen kuntoon, nämä heimot eivät empineet jättää Aasian manteren tylyjä rantoja. On kulunut kahdeksankymmentäviisituhatta vuotta siitä, kun viimeiset puhdasveriset punaisen rodun edustajat lähtivät Aasiasta, mutta pitkään jatkunut taistelu painoi geneettisen leimansa voitokkaaseen keltaiseen rotuun. Pohjoiskiinalaiset kansanheimot samoin kuin andonilais-siperialaiset sulauttivat itseensä paljon punaista rotuainesta ja hyötyivät siitä melkoisesti.

79:5.7 (884.1) Pohjois-Amerikan intiaanit eivät koskaan tulleet kosketuksiin Aatamin ja Eevan andiittijälkeläistenkään kanssa, sillä heidät oli karkotettu kotiseuduiltaan Aasiasta jokseenkin

viisikymmentätuhatta vuotta ennen Aatamin saapumista. Andiittivaellusten aikana puhtaat punaiset rotukannat olivat levittäytymässä ympäri Pohjois-Amerikkaa nomadiheimoina – metsästäjinä, jotka harjoittivat vähäisessä määrin maanviljelyä. Nämä rodut ja omaa kulttuuriaan edustavat ryhmät pysyivät lähes täysin muusta maailmasta eristyksissä siitä lähtien, kun ne Amerikkoihin saapuivat, aina kristillisen aikakauden ensimmäisen vuosituhannen lopulle saakka, jolloin Euroopan valkoiset rodut ne löysivät. Aina mainittuun ajankohtaan asti eskimot olivat niiden ihmisten joukossa lähimpänä valkoista ihmistä, joita punaisten ihmisten pohjoiset heimot olivat koskaan nähneet.

79:5.8 (884.2) Punainen ja keltainen rotu ovat ainoat ihmisen rotukannat, jotka ilman andiittien vaikutuksia koskaan ylsivät korkea-asteiseen sivilisaatioon. Amerikan intiaanien vanhinta kulttuuria edusti Onamonalontonin keskus Kaliforniassa, mutta vuoteen 35000 eKr. mennessä tämä oli jo kauan sitten hävinnyt. Meksikon, Väli-Amerikan ja Etelä-Amerikan vuoristojen myöhemmät ja pysyvämmät sivilisaatiot perusti rotu, joka oli valtaosaltaan punaista, mutta johon oli sekoittunut melkoinen määrä keltaista, oranssia ja sinistä.

79:5.9 (884.3) Nämä sivilisaatiot olivat sangikien evolutionaarisia aikaansaannoksia siitäkin huolimatta, että andiittien verenperintöä pääsi aavistuksen verran Peruun asti. Pohjois-Amerikan eskimoita ja muutamaa Etelä-Amerikan polynesialaisandiittia lukuun ottamatta läntisen pallonpuoliskon kansoilla ei ollut mitään yhteyttä muuhun maailmaan, ennen kuin ensimmäisen kristillisen vuosituhannen

lopulla. Melkisedekien alkuperäisessä Urantian rotujen kohennussuunnitelmassa oli säädetty, että miljoona puhdasveristä Aatamin jälkeläistä lähtisi kohentamaan Amerikan mantereiden punaisia ihmisiä.

6. Kiinalaisen sivilisaation aamunkoitto

79:6.1 (884.4) Vähän sen jälkeen kun levittäytyvät kiinalaiset olivat ajaneet punaisen ihmisen meren yli Pohjois-Amerikkaan, he puhdistivat Itä-Aasian jokilaaksot andoniiteista työntämällä nämä Siperiaan pohjoisessa ja Turkestaniin lännessä, jossa nämä pian tulivat kosketuksiin andiittien korkeamman kulttuurin kanssa.

79:6.2 (884.5) Burmassa ja Indokiinan niemimaalla Intian ja Kiinan kulttuurit sekoittuivat ja yhdistyivät ja tuottivat noiden seutujen toinen toistaan seuranneet sivilisaatiot. Nyt jo kadonnut vihreä rotu on täällä säilynyt suurempana rodullisena ainesosana kuin missään muualla maailmassa.

79:6.3 (884.6) Monet eri rodut pitivät hallussaan Tyynenmeren saaria. Eteläisiä ja tuolloin nykyistä suurempia saaria asuttivat yleensä kansanheimot, joiden verenperintö sisälsi suuren määrän vihreää ja indigoa. Pohjoisia saaria asuttivat andoniitit ja myöhemmin sellaiset rodut, joihin sisältyi suuri osuus punaista ja keltaista rotuainesta. Japanilaisten esi-isät ajettiin pois mannermaalta vasta vuoden 12000 eKr. tienoilla, jolloin pohjoiskiinalaisten heimojen voimakas etelärannikkoa myötäilevä levittäytyminen ajoi nämä asuinsijoiltaan.

Heidän lopullinen maastamuuttonsa ei johtunut niinkään väestöpaineesta kuin erään sellaisen heimopäällikön aloitteesta, jota he alkoivat pitää jumalallisena henkilöhahmona.

79:6.4 (885.1) Intian ja Levantin kansojen tavoin myös keltaisen ihmisen voitokkaat heimot perustivat varhaisimmat keskuksensa pitkin rannikkoa ja jokivarsille. Rannikon asutuskeskuksille kävi myöhempinä vuosina huonosti, kun yhä laajemmat tulvat ja jokiuomien siirtymiset tekivät alangon kaupungeista asuinkelvottomia.

79:6.5 (885.2) Kaksikymmentätuhatta vuotta sitten kiinalaisten esi-isät olivat jo perustaneet tusinan verran voimakkaita primitiivisen kulttuurin ja oppineisuuden keskuksia, eritoten Keltaisenjoen ja Jangtsen varrelle. Ja nyt nämä keskukset alkoivat saada vahvistusta siitä, että Sinkiangista ja Tiibetistä saapui tasaisena virtana korkeammantasoisia sekoittumakansoja. Muuttoliike Tiibetistä Jangtsenlaaksoon ei ollut yhtä laajaa kuin pohjoisessa, eivätkä Tiibetin keskukset myöskään olleet yhtä pitkälle edistyneitä kuin Tarimin vesistöalueen keskukset. Mutta kummankin muuttoliikkeen mukana kulkeutui idän jokivarsien yhdyskuntiin tietty määrä andiittiverta.

79:6.6 (885.3) Muinaisaikojen keltaisen rodun verrattomuus johtui neljästä tärkeästä tekijästä:

79:6.7 (885.4) 1. *Geneettinen*. Euroopan sinisistä serkuistaan poiketen sekä punainen että keltainen rotu olivat suurelta osin välttyneet sekoittumasta kelvottomiin ihmisen rotukantoihin. Pohjoiskiinalaiset, jotka jo olivat saaneet vahvistusta pienestä

määrästä korkeammantasoista punaista ja andonilaista rotuainesta, tulivat kohta saamaan hyödykseen aimo lisäyksen andiittista verenperintöä. Eteläkiinalaisten ei tässä mielessä käynyt yhtä hyvin, ja he olivat pitkään kärsineet siitä, että heihin oli sulautunut vihreää rotua, kun taas myöhemmin heitä entisestäänkin heikensi niiden alemmantasoisten kansanheimojen laumoittainen maahantunkeutuminen, jotka dravida-andiittien invaasio työnsi pois Intiasta. Ja vielä nykyisessäkin Kiinassa vallitsee selvä ero pohjoisten ja eteläisten rotujen välillä.

79:6.8 (885.5) 2. *Sosiaalinen*. Keltainen rotu oppi jo varhain, mikä arvo oli sillä, että rauha vallitsee sen keskuudessa. Heidän keskinäinen rauhanomaisuutensa edisti siinä määrin väestönkasvua, että se takasi heidän sivistyksensä leviämisen monien miljoonien keskuuteen. Vuodesta 25000 vuoteen 5000 eKr. Urantian korkein kansanmassojen sivistystaso vallitsi Keski- ja Pohjois-Kiinassa. Keltainen ihminen oli ensimmäinen, joka ylsi rodun sisäiseen solidaarisuuteen. Hän saavutti ensimmäisenä laajamittaisen kulttuurisen, sosiaalisen ja poliittisen sivilisaation.

79:6.9 (885.6) Vuoden 15000 eKr. kiinalaiset olivat aggressiivisia militaristeja. Liiallinen menneisyyden kunnioittaminen ei ollut vielä heitä heikentänyt, ja lähes kaksitoistamiljoonaisena kansana he muodostivat yhteistä kieltä puhuvan kiinteän kokonaisuuden. Tämän kauden kuluessa heistä kehittyi todellinen kansakunta, joka oli paljon yhtenäisempi ja homogeenisempi kuin ovat olleet heidän poliittiset liittonsa historiallisena aikana.

79:6.10 (885.7) 3. *Hengellinen*. Andiittivaellusten aikakaudella kiinalaiset kuuluivat maailman hengellisimpiin kansoihin. Kauan jatkunut uskollisuus Singlangtonin julistaman Ainoan Totuuden palvontaa kohtaan piti heidät useampien muiden rotujen edellä. Edistyvän ja pitkälle kehittyneen uskonnon tarjoama kannustin on usein kulttuurikehityksen ratkaiseva tekijä. Siinä, missä Intia riutui, siinä Kiina rynnisti eteenpäin elähdyttävänä virikkeenään uskonto, joka vaali totuutta korkeimpana Jumaluutena.

79:6.11 (885.8) Tämä totuudenpalvonta kiihotti tutkimaan luonnonlakeja ja ihmiskuntaan sisältyviä potentiaaleja ja ottamaan niistä selvää. Kuusituhatta vuotta sitten eläneet kiinalaiset olivat totuudentavoittelussaan vielä innokkaita ja tarmokkaita oppilaita.

79:6.12 (885.9) 4. *Maantieteellinen*. Kiinaa suojelevat lännessä vuoret ja idässä Tyynimeri. Vain pohjoisessa on tie auki hyökkääjille, eikä pohjoisessa punaisen ihmisen ajasta siihen, kun andiittien myöhemmät jälkeläiset saapuivat, asunut yhtään hyökkäävää rotua.

79:6.13 (886.1) Ilman vuoriston asettamia esteitä ja hengellisen kulttuurin myöhempää taantumista keltainen rotu olisi epäilemättä houkutellut puoleensa suurimman osan Turkestanista liikkeelle lähteneistä andiittien vaelluksista, eikä ole epäilystäkään siitä, että se olisi kohta hallinnut maailman sivilisaatiota.

7. Andiitit saapuvat Kiinaan

79:7.1 (886.2) Noin viisitoistatuhatta vuotta sitten melkoinen määrä andiitteja kulki Ti Taon solan läpi ja levittäytyi Keltaisenjoen yläjuoksun jokilaaksoon, Kansun kiinalaisasutuksen sekaan. Ennen pitkää he tunkeutuivat itään, Henaniin, jossa kaikkein edistyneimmät yhdyskunnat sijaitsivat. Osapuilleen puolet lännen suunnalta soluttautuneesta väestä oli andoniitteja, toinen puoli taas andiitteja.

79:7.2 (886.3) Keltaisenjoen varrella pohjoisessa sijainneet kulttuurin keskukset olivat aina olleet edistyneempiä kuin Jangtsen rantojen yhdyskunnat etelässä. Muutamassa vuosituhannessa, sen jälkeen kun pienetkin määrät näitä korkeammantasoisia kuolevaisia oli saapunut, olivat Keltaisenjoen asutuskeskukset rynnistäneet Jangtsen kylien edelle ja saavuttaneet sellaisen etumatkan eteläisiin veljiinsä, ettei se ole jälkeenkäänpäin hävinnyt.

79:7.3 (886.4) Syynä ei ollut se, että andiitteja oli lukumääräisesti kovin paljon, eikä se, että heidän kulttuurinsa oli paljon korkeammalla, vaan se, että heihin sekoittuminen tuotti monipuolisemman rotukannan. Pohjoiskiinalaiset saivat juuri sopivasti andiittista rotuperimää niin, että siitä koitui lievää kiihoketta heidän luontaisesti kyvykkäälle mielelleen, mutta ei niin paljon, että se olisi sytyttänyt heihin sen levottoman, tutkivan tiedonhalun, joka on niin luonteenomainen pohjoisen valkoisille roduille. Tämä rajoittuneempi andiittisen perintöaineksen lisäys ei kovinkaan pahasti järkyttänyt sangik-tyypin synnynnäistä tasapainoisuutta.

79:7.4 (886.5) Myöhemmät andiittien muuttoaallot toivat mukanaan joitakin Mesopotamian sivistyksen antimia; tämä pitää paikkansa erityisesti viimeisiin lännestä tulleisiin vaellusaaltoihin nähden. Ne edistivät pohjoiskiinalaisten talous- ja opetuskäytäntöjä suuresti. Ja vaikka niiden vaikutus keltaisen rodun uskonnolliseen kulttuuriin olikin lyhytaikainen, oli andiittien myöhemmillä jälkeläisillä suuri vaikutus sittemmin tapahtuneeseen hengelliseen heräämiseen. Mutta andiittien perimätiedot Eedenin ja Dalamatian kauneudesta vaikuttivat kylläkin kiinalaisten traditioihin; muinaiset kiinalaiset tarinat sijoittavat ”jumalten maan” länteen.

79:7.5 (886.6) Kiinalaiset aloittivat kaupunkien rakentamisen ja käsiteollisuuden harjoittamisen vasta vuoden 10000 eKr. jälkeen, eli vasta kun Turkestanissa oli tapahtunut ilmastollisia muutoksia ja kun myöhemmät andiittisiirtolaiset olivat saapuneet. Tämä uuden rotuaineksen lisäys ei tuonut keltaisen ihmisen sivilisaatioon niinkään mitään oleellisesti uutta, mutta se kannusti oivallisemmissa kiinalaiskannoissa piilleiden taipumusten kehittymistä pitemmälle ja joutuisammin. Henanista Shensiin ulottuvalla alueella alkoivat edistyneen sivilisaation potentiaalit tuottaa hedelmää. Metallinmuokkaus ja kaikki teolliset taidot ovat peräisin näiltä ajoilta.

79:7.6 (886.7) Yhtäläisyydet tiettyjen muinaiskiinalaisten ja mesopotamialaisten ajanlasku-, astronomisten ja julkishallinnollisten menetelmien kesken johtuvat näiden kahden kaukana toisistaan sijaitsevan keskuksen välisistä kauppasuhteista. Kiinalaiset kauppiaat matkustivat jo sumerilaisten aikoina maitse

Turkestanin kautta Mesopotamiaan. Eikä tämä vaihtotoiminta ollut suinkaan yksisuuntaista – Eufratinlaakso hyötyi siitä melkoisesti, niin kuin hyötyivät myös Gangesin tasankojen kansat. Mutta ilmastolliset muutokset ja nomadien hyökkäykset kolmannella vuosituhannella ennen Kristusta supistivat Keski-Aasian karavaanipolkuja myöten käydyn kaupan määrää suuresti.

8. Myöhempi kiinalainen sivistys

79:8.1 (887.1) Ei liene aivan väärin sanoa, että samalla kun punainen ihminen kärsi liiallisesta sodankäynnistä, kiinalaisten osoittama perinpohjaisuus Aasian valloittamisessa viivytti valtiollisuuden kehittymistä heidän keskuuteensa. Heillä oli suuri rodun sisäisen solidaarisuuden potentiaali, mutta sen kunnollinen kehittyminen jäi toteutumatta, sillä ei ollut olemassa sellaista ulkoisen hyökkäyksen aina tuntuvasta uhasta johtuvaa kannustinta, joka olisi pakottanut yhtämittaiseen etenemiseen.

79:8.2 (887.2) Kun Itä-Aasian valloitus oli viety päätökseen, ikivanha sotilasvaltio vähitellen mureni, menneet sodat unohdettiin. Sankarirunoelman kaltaisesta taistelusta punaista rotua vastaan oli jäänyt jäljelle pelkkä hämärä perimätieto jousimiesten kansanheimon kanssa muinoin käydystä voimainmittelöstä. Kiinalaiset ryhtyivät jo varhaisessa vaiheessa harrastamaan maataloushankkeita, mikä vain lisäsi heidän rauhanomaisia taipumuksiaan, ja kun väestömäärä oli selvästi alle ihmisen ja

maatalousmaan suhdeluvun, se edisti maan rauhanomaisuuden kasvua vielä lisää.

79:8.3 (887.3) Tarvittiin vain tietoisuus menneisyyden saavutuksista (jotka nykyisyydessä jo olivat jonkin verran väljähtyneitä), valtaosaltaan maata viljelevän kansan vanhoillisuus ja kehittynyt perhe-elämä ja niin esi-isienkunnioitus sai alkunsa, ja tämä huipentui lopulta tavaksi osoittaa niin suuresti kunnioitusta menneisyyden ihmisiä kohtaan, että se lähenteli palvomista. Varsin samantapainen suhtautuminen oli vallalla Euroopassa valkoisten rotujen keskuudessa noin viidensadan vuoden ajan kreikkalais-roomalaisen sivilisaation luhistumisen jälkeen.

79:8.4 (887.4) Usko ”Ainoaan Totuuteen” ja sen palvominen Singlangtonin opettamalla tavalla ei koskaan täysin sammunut. Mutta ajan myötä yhä yleisemmäksi käynyt pyrkimys kunnioittaa sellaista, joka jo oli vakiintunutta, peitti alleen uuden ja korkeamman totuuden etsinnän. Keltaisen rodun hengenviljely suuntautui vähä vähältä pois tuntemattoman tavoittelusta ja asettui säilyttämään sitä, mikä oli tunnettua. Ja tämä on syynä siihen, että aikanaan maailman nopeimmin edistynyt sivilisaatio lamaantui.

79:8.5 (887.5) Vuosien 4000 ja 500 eKr. välillä keltaisen rodun poliittinen jälleenyhdistyminen vietiin päätökseen, mutta Jangtsen ja Keltaisenjoen keskusten kulttuurin yhdistäminen oli toteutettu jo sitä ennen. Tämä myöhempien heimoryhmien poliittinen jälleenyhdistyminen ei sujunut ristiriidatta, mutta sodalla oli yhteisön näkemyksissä edelleen huono kaiku. Esi-isienpalvonta, kielen hajoaminen yhä useammiksi murteiksi sekä se, ettei tuhansiin

ja taas tuhansiin vuosiin ollut mitään tarvetta kutsua väestöä sotilaalliseen toimintaan, olivat tehneet tästä kansasta äärimmäisyyteen asti rauhanomaisen.

79:8.6 (887.6) Vaikkei keltainen rotu täyttänytkään toiveita pitkälle ehtineen valtiollisuuden varhaisessa vaiheessa tapahtuvasta kehittymisestä, vähitellen se silti edistyi sivilisaatioon kuuluvien taitojen hallinnassa, varsinkin maanviljelyn ja puutarhanhoidon alalla. Viljelijöiden Shensissä ja Henanissa kohtaamien vesirakennusteknisten ongelmien ratkaiseminen edellytti ryhmien välistä yhteistyötä. Tällaiset kastelun ja maaperän säilyttämisen alalla kohdatut vaikeudet vaikuttivat osaltaan hyvinkin suuressa määrin keskinäisen riippuvuuden kehittymiseen ja sen seurauksena rauhan edistymiseen maataviljelevien ryhmien keskuudessa.

79:8.7 (887.7) Kirjoitustaidon alalla otetut edistysaskelet samoin kuin koulujen perustaminen myötävaikuttivat tiedon leviämiseen sellaisessa mittakaavassa, joka ei ole verrattavissa mihinkään aikaisempaan. Mutta varsin varhain tapahtuneesta kirjapainotaidon ilmaantumisesta huolimatta käsitemerkkejä käyttävän kirjoitusjärjestelmän vaivalloisuus rajoitti oppineiden luokkien lukumääräistä kasvua. Ja mikä pahinta, sosiaalisen standardisoitumisen ja uskonnollis-filosofisen dogmatisoitumisen prosessit etenivät hyvää vauhtia. Esi-isäinkunnioittamisen uskonnollinen kehitys monimutkaistui entisestään, sillä siihen tulvehti mukaan monenlaista luonnonpalvontaan liittyvää taikauskoa. Mutta koko keisarikunnanlaajuisessa Shang-tin

palvonnassa säilyi vielä pitkään jäänteitä todellisesta jumalakäsitteestä.

79:8.8 (888.1) Esi-isien kunnioittamiseen sisältyvä suuri heikkous on siinä, että se edistää taaksepäin katsovaa filosofiaa. Vaikka olisikin hyvinkin järkevää kerätä viisauden kultajyviä menneisyydestä, on silti mieletöntä pitää menneisyyttä totuuden ainoana lähteenä. Totuus on suhteellista ja laajentuvaa. Se *elää* aina nykyisyydessä, ja se tulee uudella tavalla esille jokaisessa ihmisten sukupolvessa – jopa jokaisessa ihmiselämässä.

79:8.9 (888.2) Esivanhempien kunnioittamisen merkittävä vahva puoli taas on siinä, että se antaa suuren arvon perheelle. Kiinalaisen kulttuurin hämmästyttävä järkkymättömyys ja pysyvyys ovat seurauksena siitä, että perheelle annetaan ensiarvoisen tärkeä asema, sivilisaation kohtalo riippuu nimittäin suoraan siitä, miten tehokkaasti perheinstituutio toimii; ja Kiinassa perhe sai sellaisen sosiaalisen tärkeyden, jopa sellaisen uskonnollisen merkityksen, että lähellekään sitä eivät ole päässeet kuin muutamat muut kansat.

79:8.10 (888.3) Yhä laajemmaksi käyneen esi-isienpalvonnan edellyttämä kiintymys omia vanhempia ja lojaalisuus perhettä kohtaan takasivat verrattomien perhesuhteiden ja kestävien perheryhmien muodostumisen, ja nämä kaikki tasoittivat tietä seuraaville sivilisaation säilymiseen vaikuttaville tekijöille:

79:8.11 (888.4) 1. Omaisuuden ja varallisuuden säilyttäminen.

79:8.12 (888.5) 2. Useamman kuin yhden sukupolven kokemuksen yhdistyminen.

79:8.13 (888.6) 3. Menneisyyden taitojen ja tietojen tehokas opettaminen lapsille.

79:8.14 (888.7) 4. Voimakkaan velvollisuudentunteen kehittyminen, moraalisuuden koheneminen ja eettisen herkkyyden kasvu.

79:8.15 (888.8) Kiinalaisen sivilisaation muotoutumisvaihe, joka alkaa andiittien saapumisesta, jatkuu kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta tapahtuneeseen suureen eettiseen, moraaliseen ja puolittain uskonnolliseen heräämiseen asti. Ja kiinalainen perimätieto kuljettaa mukanaan hämäräksi käynyttä kertomusta evoluution mukaisesta menneisyydestä, johon kuuluvat siirtyminen äitikeskeisestä isäkeskeiseen perheeseen, maanviljelyn vakiintuminen, arkkitehtuurin kehittyminen ja teollisuuden alkuunsaattaminen – kaikki tämä on vaihe vaiheelta kerrottu. Ja tämä kertomus tuo eteemme – tarkempana kuin mikään muu samankaltainen selvitys – kuvan suurenmoisen kansan loistavasta noususta barbaarisuuden tasoilta sivistykseen. Tänä aikana kiinalaiset siirtyivät alkeellisesta maatalousyhteiskunnasta korkeampaan sosiaaliseen järjestelmään, jonka ilmentymiä olivat kaupungit, teollisuus, metallinmuokkaus, kaupallinen tavarainvaihto, hallitus, kirjoitustaito, matematiikka, taide, tiede ja kirjapainotaito.

79:8.16 (888.9) Ja niin keltaisen rodun ikivanha sivilisaatio onkin säilynyt halki vuosisatojen. Siitä, kun ensimmäiset tärkeät edistysaskelet kiinalaisen kulttuurin alalla otettiin, on kulunut lähes neljäkymmentätuhatta vuotta, ja monista taantumistakin huolimatta Hanin poikien sivilisaatio antaa paremmin kuin mikään muu

sivilisaatio yhtäjaksoisen kuvan katkeamattomasta eteenpäinmenosta halki aikakausien aina kahdennellekymmenennelle vuosisadalle asti. Valkoisten rotujen mekaaniset ja uskonnolliset aikaansaannokset ovat olleet korkeata luokkaa, mutta koskaan nämä rodut eivät ole voittaneet kiinalaisia lojaalisuudessa perhettä kohtaan, ryhmän sisäisessä eettisyydessä eivätkä henkilökohtaisessa moraalisuudessa.

79:8.17 (888.10) Tämän ikivanhan kulttuurin anti ihmisen onnellisuuden hyväksi on runsas. Miljoonat ihmisolennot ovat eläneet ja kuolleet sen saavutusten siunaamina. Tämä suuri sivilisaatio on vuosisatojen ajan levännyt menneisyyden laakereilla, mutta nyt se on taas heräämässä muodostaakseen itselleen kuvan kuolevaisen olennon olemassaolon ylimaallisista päämääristä, ryhtyäkseen taas kerran hellittämättömään kilvoitteluun koskaan päättymättömän edistymisen hyväksi.

79:8.18 (888.11) [Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 80

Andiittien leviäminen länsimaihin

80:0.1 (889.1) VAIKKEI Euroopan sininen ihminen omin avuin saavuttanutkaan suurta kulttuurisivilisaatiota, hän tarjosi kuitenkin sen biologisen perustan, joka sitten kun siniset aatamilaistuneet rotukannat sekoittuivat myöhempiin andiittivalloittajiin, tuotti ne rotuainekset, jotka olivat kaikista Urantialle koskaan sitten violetin rodun ja sen andiittiseuraajien jälkeen ilmestyneistä roduista kykenevimmät luomaan eteenpäin rynnistävän sivilisaation.

80:0.2 (889.2) Nykyisissä valkoisissa kansoissa yhdistyvät sen aatamilaisen kannan jäljellä olevat rotuainekset, joka sekoittui sangik-rotuihin, vähäisessä määrin punaiseen ja keltaiseen, mutta etenkin siniseen. Kaikissa valkoisissa roduissa on melkoinen osa alkuperäistä andoniittista rotuperimää ja vielä sitäkin enemmän alkuaikojen nodilaisaineksia.

1. Adamiitit saapuvat Eurooppaan

80:1.1 (889.3) Ennen kuin viimeisetkin andiitit karkotettiin Eufratinlaaksosta, monet heidän veljistään olivat jo saapuneet Eurooppaan seikkailijoina, opettajina, kauppiaina ja sotureina. Välimerenallasta suojasivat violetin rodun varhaisimpina aikoina Gibraltarinkannas ja Sisilian maasilta. Osa ihmisen hyvin varhaisesta meritse tapahtuneesta kaupankäynnistä pantiin alulle näiden sisäjärvien rannoilla, joilla pohjoisesta kotoisin olevat siniset ihmiset ja etelästä tulevat saharalaiset kohtasivat idästä tulleita nodiitteja ja adamiitteja.

80:1.2 (889.4) Nodilaiset olivat perustaneet Välimeren itäiseen allaslaaksoon erään kaikkein laajimmista sivistyskeskuksistaan, ja näistä keskuksista he olivat tunkeutuneet jonkin matkaa Etelä-Eurooppaan, mutta aivan erityisesti Pohjois-Afrikkaan. Leveäkalloiset nodiittis-andoniittiset syyrialaiset ryhtyivät hyvin varhaisessa vaiheessa valmistamaan saviastioita ja harjoittamaan maanviljelyä niiden siirtokuntiensa piirissä, jotka sijaitsivat hiljalleen kohoavalla Niilin suistomaalla. He toivat maahan myös lampaita, vuohia, nautoja ja muita kotieläimiä. Heidän tuomisiinsa kuuluivat myös suuresti parannellut metallintyöstömenetelmät, sillä Syyria oli tuolloin tämän teollisuudenalan keskus.

80:1.3 (889.5) Egypti sai yli kolmenkymmenentuhannen vuoden ajan vastaanottaa mesopotamialaisia, joita saapui sinne tasaisena virtana. Ja he toivat muassaan taiteensa ja kulttuurinsa rikastuttamaan

Niilinlaakson kulttuuria. Mutta laajamittainen Saharan kansanheimojen maahanmuutto rappeutti Niilin varsien varhaiskulttuuria niin suuresti, että Egypti noin viisitoistatuhatta vuotta sitten painui kulttuurinsa osalta alimmalle tasolleen.

80:1.4 (889.6) Adamiittien länteen suuntautuneelle vaellukselle ei varhaisimpina aikoina ollut kuitenkaan juuri mitään estettä. Sahara oli avaraa laidunmaata, joka oli kauttaaltaan paimentolaisten ja viljelijöiden käytössä. Nämä saharalaiset eivät koskaan ryhtyneet harjoittamaan käsiteollisuutta, eivätkä he liioin olleet kaupunkienrakentajia. He olivat indigonmusta ryhmä, jossa oli laajasti rotuominaisuuksia sukupuuttoon kuolleilta vihreältä ja oranssilta rodulta. Mutta he saivat kuitenkin hyvin pienen määrän violettia rotuperimää, ennen kuin maan kohoaminen ja sadetuulten kääntyminen ajoivat hajalle tämän kukoistavan ja rauhanomaisen sivilisaation jäännökset.

80:1.5 (890.1) Useimmat ihmisrodut ovat päässeet osallisiksi Aatamin verenperinnöstä, mutta jotkin saivat sitä muita enemmän. Intian sekarodut ja Afrikan tummemmat kansanheimot eivät olleet adamiittien mielestä houkuttelevia. Adamiitit olisivat mieluusti sekoittuneet punaisten ihmisten kanssa, elleivät nämä olisi olleet niin kaukana Amerikoissa, ja he suhtautuivat ystävällisesti keltaiseen ihmiseen, mutta tämä oli kaukaisessa Aasiassa yhtä vaikeasti tavoitettavissa. Niinpä kun adamiitit joko seikkailunhalun tai altruismin kannustamina lähtivät liikkeelle tai kun he tulivat karkotetuiksi Eufratinlaaksosta, he varsin luontevasti katsoivat hyväksi yhdistyä Euroopan sinisiin rotuihin.

80:1.6 (890.2) Tuohon aikaan Euroopassa herruutta pitäneet siniset ihmiset eivät harrastaneet mitään sellaisia uskonnollisia tapoja, jotka olisivat herättäneet inhoa jo varhemmin sinne muuttaneissa adamiiteissa, ja violetin ja sinisen rodun välillä vallitsi suuri sukupuolinen vetovoima. Parhaat siniset ihmiset pitivät suurena kunniana saada pariutua adamiittien kanssa. Jokaisen sinisen miehen kunnianhimoisena tavoitteena oli tulla niin taitavaksi ja taiteelliseksi, että hän voittaisi jonkun adamiittinaisen kiintymyksen, ja jokaisen oivallisen sinisen naisen hartaimpana toiveena oli päästä jonkun adamiitin huomionosoitusten kohteeksi.

80:1.7 (890.3) Vähin erin nämä muuttomatkalla olevat Eedenin pojat yhdistyivät sinisen rodun korkeampiin tyyppeihin ja toivat uutta eloa näiden kulttuuritapoihin, samalla kun he säälimättömästi hävittivät neandertalirodun jäljellä olevia kantoja. Tämä rotujen sekoittamismenetelmä kelvottomien kantojen hävittämisen siihen liittyessä sai aikaan tusinan verran oivallisten sinisten ihmisten elinkelpoisempia ja edistyvämpiä ryhmiä, joista te olette antaneet yhdelle nimityksen Cro-Magnonin ihminen.

80:1.8 (890.4) Näistä ja muista syistä, joista vaellukseen soveliaimmat kulkureitit olivat hyvin tärkeä syy, Mesopotamian kulttuurin varhaiset aallot päätyivät miltei yksinomaisesti Eurooppaan. Ja juuri näistä seikoista määräytyivät nykyajan eurooppalaisen sivilisaation aiemmat vaiheet.

2. Ilmastolliset ja geologiset muutokset

80:2.1 (890.5) Muutamat melko äkilliset ilmastolliset ja geologiset muutokset katkaisivat violetin rodun Eurooppaan-leviämisen lyhyeen. Lännestä puhaltavat sadetuulet kääntyivät pohjoisten jääkenttien perääntymisen myötä pohjoiseen ja muuttivat Saharan laajat laidunaukeat vähitellen hedelmättömäksi autiomaaksi. Tämä kuivuus hajaannutti suuren Saharan ylätasangon lyhytvartiset, tummaveriset, tummasilmäiset mutta pitkäkalloiset asukkaat eri suunnille.

80:2.2 (890.6) Puhdasverisemmät indigonväriset ainekset muuttivat etelämmäksi ja siirtyivät Keski-Afrikan metsiin, joista ne eivät sen jälkeen ole poistuneet. Sekoittuneemmat ryhmät levittäytyivät kolmelle taholle: Lännen suunnalla eläneet korkeammantasoiset heimot siirtyivät Espanjaan ja sieltä edelleen läheisiin Euroopan osiin, ja niistä muodostui myöhempien aikojen pitkäkalloisten, tummaveristen välimerenrotujen ydinryhmä. Vähimmin edistynyt ryhmä, joka eli Saharan tasangon itäpuolella, siirtyi Arabiaan ja sieltä edelleen PohjoisMesopotamian ja Intian kautta kaukaiseen Ceyloniin. Keskimmäinen ryhmä muutti pohjoiseen ja itään eli Niilinlaaksoon ja Palestiinaan.

80:2.3 (890.7) Juuri tämä toissijaisten sangikien pohjakerrostuma antaa sellaisen vaikutelman, että sekä hajallaan Deccanista Iraniin ja Mesopotamiaan että Välimeren kummallakin rannalla tavattavien nykyisten kansojen välillä vallitsee tietynasteista sukulaisuutta.

80:2.4 (890.8) Jokseenkin näiden Afrikassa tapahtuneiden ilmastonmuutosten aikoihin Englanti irtosi mannermaasta ja Tanska

nousi merestä, kun taas Välimeren läntistä allaslaaksoa suojannut Gibraltarinkannas erään maanjäristyksen seurauksena petti, jolloin tämän sisäjärven pinta nopeasti nousi Atlantin valtameren tasolle. Jonkin ajan päästä myös Sisilian maakannas vajosi mereen, ja näin Välimerestä muodostui yhtenäinen meri, joka oli yhteydessä Atlanttiin. Tämä suuri luonnononnettomuus peitti veden alle kymmenittäin ihmisyhdyskuntia, ja sen seurauksena menehtyi enemmän ihmishenkiä kuin on koko maailman historian kuluessa menehtynyt missään muussa tulvassa.

80:2.5 (891.1) Välimeren allaslaakson joutuminen veden valtaan rajoitti adamiittien länteen suuntautuneita muuttoliikkeitä välittömästi, samalla kun saharalaisten laajamittainen maahanvirtaaminen pani heidät etsimään Eedenin itä- ja pohjoispuolelta väyliä, joille se saattoi purkaa jatkuvasti kasvavan väestönsä. Kun Aatamin jälkeläiset matkasivat Tigrisin ja Eufratin laaksoista pohjoiseen, he kohtasivat vuoristoesteitä ja tuolloin aikaisempaa laajemman Kaspianmeren. Ja monien sukupolvien ajan adamiitit metsästivät, paimensivat karjaa ja viljelivät maata Turkestanin joka puolelle sirottautuneiden asutuskeskustensa ympärillä. Vähä vähältä tämä suurenmoinen kansa laajensi aluettaan kohti Eurooppaa. Mutta adamiitit saapuvat Eurooppaan tällä kerralla idän suunnalta, ja he huomaavat sinisen ihmisen kulttuurin olevan Aasian kulttuuria tuhansia vuosia jäljessä, sillä tämä alue oli ollut melkein kokonaan vailla kosketusta Mesopotamiaan.

3. Cro-Magnonin sininen ihminen

80:3.1 (891.2) Sinisen ihmisen kulttuurin muinaiset keskukset sijaitsivat Euroopan kaikkien jokien varsilla, mutta vain Somme virtaa nykyään samassa uomassa kuin jääkausia edeltäneinä aikoina.

80:3.2 (891.3) Vaikka sanomme sinisen ihmisen olleen Euroopan mantereella vallitsevana, siellä oli tosiasiassa kymmeniä eri rotutyyppejä. Jo kolmekymmentäviisituhatta vuotta sitten Euroopan siniset rodut olivat varsin sekoittunut kansa, jossa esiintyi sekä punaisia että keltaisia rotuaineksia, kun taas Atlantin rannikkoseuduilla ja nykyisen Venäjän alueella ne olivat sulauttaneet itseensä melkoisen määrän andoniittista verenperintöä, ja etelän suunnalla ne taas olivat kosketuksissa saharalaiskansoihin. Mutta näitä monia roturyhmiä olisi hyödytöntä edes pyrkiä luettelemaan.

80:3.3 (891.4) Tämä Aatamin jälkeisen varhaiskauden eurooppalainen sivilisaatio oli sinisten ihmisten elinvoiman ja taiteen sekä adamiittien luovan mielikuvituksen ainutlaatuinen sekoittuma. Siniset ihmiset olivat erittäin elinvoimainen rotu, mutta he madalsivat huomattavasti adamiittien kulttuurista ja hengellistä tasoa. Jälkimmäisten oli hyvin vaikea juurruttaa uskontoaan Cro-Magnonin ihmisten mieleen, sillä niin monilla heistä oli taipumus pettää ja vietellä neitsyitä. Kymmenentuhannen vuoden ajan Euroopan uskonto oli Intian ja Egyptin kehitystuloksiin verrattuna huonolla tolalla.

80:3.4 (891.5) Siniset ihmiset olivat kaikissa toimissaan täydellisen rehellisiä, ja heiltä puuttui sekoittuneiden adamiittien sukupuoliset paheet kokonaan. He kunnioittivat neitsyyttä ja harrastivat moniavioisuutta vain, milloin sodan seurauksena vallitsi pula miehistä.

80:3.5 (891.6) Nämä Cro-Magnonin kansat olivat rohkea ja kaukokatseinen rotu. Heidän lastenkasvatusjärjestelmänsä oli tehokas. Kummatkin vanhemmat osallistuivat näihin ponnistuksiin, ja varttuneempien lasten palveluksia käytettiin kaikin puolin hyväksi. Jokainen lapsi sai huolellisen koulutuksen luolienhoidossa, taiteessa ja piikivenmuokkauksessa. Naiset olivat jo nuorella iällä hyvin perehtyneitä taloustöihin ja alkeelliseen maanviljelyyn, kun miehet taas olivat taitavia metsästäjiä ja rohkeita sotureita.

80:3.6 (891.7) Siniset ihmiset olivat metsästäjiä, kalastajia ja ruoankeräilijöitä; he olivat päteviä veneenrakentajia. He valmistivat kivikirveitä, kaatoivat puita, pystyttivät hirsimajoja, jotka olivat osin maanpinnan alapuolella ja nahaksin katettuja. Ja on olemassa kansanheimoja, jotka Siperiassa rakentavat edelleenkin samanlaisia majoja. Eteläiset Cro-Magnonin ihmiset asuivat yleensä luolissa ja vuorenonkaloissa.

80:3.7 (892.1) Ei ollut epätavallista, että heidän talven tuiskuissa yövartiossa luolan suulla seisovat vartijansa paleltuivat kuoliaiksi. Heillä oli rohkeutta, mutta he olivat ennen kaikkea taiteilijoita. Kun heihin sekoittui adamiittista ainesta, niin luovan mielikuvituksen lento nopeutui pian entisestään. Sinisen ihmisen taiteen huippukausi saavutettiin noin viisitoistatuhatta vuotta sitten – ennen aikoja,

jolloin edellä mainitut tummempi-ihoiset rodut saapuivat Espanjan kautta Afrikasta.

80:3.8 (892.2) Noin viisitoistatuhatta vuotta sitten alppimetsät olivat leviämässä laajalle alalle. Sama ilmastollinen pakotin, joka oli muuttanut maailman onnelliset metsästysmaat kuiviksi ja karuiksi autiomaiksi, ajoi eurooppalaiset metsästäjät jokilaaksoihin ja merenrannikoille. Kun sateita tuovat tuulet muuttivat suuntansa pohjoiseen, Euroopan suuret laidunlakeudet metsittyivät. Nämä suuret ja verrattain äkilliset ilmaston muutokset pakottivat Euroopan rodut muuttumaan aukeiden seutujen metsämiehistä karjapaimeniksi ja jossakin määrin kalastajiksi ja peltoviljelijöiksi.

80:3.9 (892.3) Samalla kun nämä muutokset toivat tullessaan edistysaskeleita kulttuurin alalla, ne saivat aikaan myös tiettyjä biologisia taantumia. Aikaisempana metsästyksen aikakautena oivallisemmat heimot olivat solmineet parisiteitä korkeammantyyppisten sotavankien kanssa ja poikkeuksetta hävittäneet sellaiset, jotka ne katsoivat kelvottomiksi. Mutta kun ne alkoivat perustaa yhdyskuntia ja harjoittaa maanviljelyä ja kaupankäyntiä, ne alkoivat myös yhä useammin säästää keskinkertaisia vankeja orjikseen. Ja myöhemmin juuri näiden orjien jälkeläiset rappeuttivat suuresti koko Cro-Magnon-tyyppiä. Tämä kulttuurin taantuminen jatkui, kunnes se sai idästä uutta virikettä mesopotamialaisten viimeisen joukkomittaisen maahantunkeutumisen pyyhkäistessä yli Euroopan. Maahantunkeutujat sulauttivat Cro-Magnon-tyypin ja -kulttuurin nopeasti itseensä ja panivat alulle valkoisten rotujen sivilisaation.

4. Andiitit tunkeutuvat Eurooppaan

80:4.1 (892.4) Vaikka andiitteja tulvi Eurooppaan tasaisena virtana, on kuitenkin erotettavissa seitsemän suurempaa invaasiota niin, että viimeiset tulokkaat saapuivat ratsain kolmena suurena aaltona. Jotkut saapuivat Eurooppaan Egeanmeren saarien kautta ja Tonavanlaaksoa vastavirran suuntaan kulkien, mutta valtaosa varhaisemmista ja puhdasverisemmistä kannoista vaelsi Luoteis-Eurooppaan pohjoista reittiä eli Volgan ja Donin laidunmaiden kautta.

80:4.2 (892.5) Kolmannen ja neljännen invaasion välillä Eurooppaan tunkeutui pohjoisesta lauma andoniitteja, jotka olivat tulleet Siperiasta Venäjän jokien ja Itämeren kautta. Pohjoiset andiittiheimot sulauttivat nämä välittömästi omaan joukkoonsa.

80:4.3 (892.6) Puhdasverisemmän violetin rodun varhaisemmat levittäytymiset olivat tämän rodun myöhempien puolisotilaallisten ja valloitushaluisten andiittijälkeläisten levittäytymisiä huomattavasti rauhanomaisempia. Adamiitit olivat rauhantahtoisia, nodiitit olivat sotaisia. Kun näiden rotuainesten yhdistymään myöhemmin sekoittui sangik-rotuja, ilmaantuivat sen tuloksena ne kyvykkäät ja aggressiiviset andiitit, jotka suorittivat varsinaisia sotilaallisia valloituksia.

80:4.4 (892.7) Hevonen oli kuitenkin se kehitystekijä, joka vaikutti ratkaisevasti siihen, että andiitit saavuttivat lännen maissa valta-

aseman. Hevonen antoi eri suuntiin hajaantuville andiiteille liikkumisnopeuden suoman ennennäkemättömän etuaseman, ja andiittien viimeiset, ratsain liikkuvat ryhmät saattoivat näin edetä nopeasti Kaspianmeren ympäri tulvehtiakseen sitten yli koko Euroopan. Kaikki aikaisemmat andiittien aallot olivat liikkuneet niin hitaasti, että ne vähänkin pitemmälle Mesopotamiasta ehdittyään pyrkivät hajoamaan. Mutta nämä viimeisemmät aallot etenivät sen verran joutuisasti, että ne pääsivät perille Eurooppaan yhtenäisinä ryhminä, joiden hallussa oli yhä jokin määrä korkeampaa kulttuuria.

80:4.5 (893.1) Koko Kiinan ja Eufratin seutujen ulkopuolisen asutun maailman edistyminen kulttuurin alalla oli kymmeneentuhanteen vuoteen kaiken kaikkiaan varsin rajoittunutta, kunnes kuudennella ja seitsemännellä vuosituhannella ennen Kristusta ilmaantuivat vauhdikkaasti etenevät andiittiratsastajat. Kun he Venäjän tasangot ylitettyään siirtyivät länteen ja ottivat omiin joukkoihinsa sinisistä ihmisistä parhaat ja hävittivät kelvottomimmat, niin he sekoittuivat yhdeksi kansaksi. Kysymyksessä olivat niin kutsuttujen pohjoismaisten rotujen esivanhemmat: skandinaavisten, germaanisten ja anglosaksisten kansojen esi-isät.

80:4.6 (893.2) Ei kestänyt kauankaan, kun andiitit olivat koko Pohjois-Euroopan alueella sulauttaneet itseensä kaikki korkeammantasoiset siniset rotukannat. Vain Lapissa (ja jossakin määrin Bretagnessa) rodullisesti heitä vanhemmat andoniitit säilyttivät vielä jonkinlaisen tunnistettavuuden.

5. Andiitit valloittavat Pohjois-Euroopan

80:5.1 (893.3) Pohjoisen Euroopan heimot saivat jatkuvaa vahvistusta ja kohennusta Mesopotamiasta Turkestanin ja Etelä-Venäjän alueiden kautta tasaisena soljuneesta muuttajien virrasta, ja andiittien ratsujoukkojen viimeisten aaltojen pyyhkäistyä Euroopan yli tällä alueella oli jo enemmän andiittien rotuperimää omaavia ihmisiä kuin missään muualla koko maailmassa.

80:5.2 (893.4) Kolmentuhannen vuoden ajan pohjoisandiittien sotilaallinen keskus oli Tanskassa. Tästä keskuspisteestä lähtivät toinen toistaan seuranneet valloitusaallot, jotka muuttuivat yhä vähemmän andiittisiksi ja yhä enemmän valkoisiksi, sitä mukaa kun mesopotamialaiset valloittajat vuosisatojen vieriessä lopullisesti sekoittuivat valloittamiinsa kansoihin.

80:5.3 (893.5) Samanaikaisesti kun sininen ihminen oli pohjoisessa rodullisesti sulautettu ja kun hän lopulta oli taipunut etelään tunkeutuneiden valkoisten, ratsain liikkuneiden hyökkääjien edessä, sekoittuneen valkoisen rodun edistyneet heimot kohtasivat itsepäistä ja pitkällistä vastarintaa Cro-Magnonin ihmisten taholta. Mutta korkeamman älykkyytensä ja alati kertyneiden biologisten reserviensä turvin ne kykenivät pyyhkäisemään vanhemman rodun olemattomiin.

80:5.4 (893.6) Ratkaisevat taistelut valkoisen ihmisen ja sinisen ihmisen välillä käytiin Sommen jokilaaksossa. Siellä sinisen rodun

parhaimmisto teki katkeraa vastarintaa kohti etelää levittäytyville andiiteille, ja yli viisisataa vuotta nämä Cro-Magnonin ihmiset puolustivat menestyksellisesti alueitaan, ennen kuin antoivat periksi valkoisten maahantunkeutujien paremmalle sotataidolle. Pohjoisesta tulleiden voitokkaiden sotajoukkojen komentajana Sommen ratkaisevassa taistelussa toimineesta Thorista tuli Pohjolan valkoisten heimojen sankari, ja jotkin näistä heimoista kunnioittivat häntä myöhemmin jumalana.

80:5.5 (893.7) Sinisen ihmisen kauimmin säilyneet pesäkkeet sijaitsivat Etelä-Ranskassa, mutta viimeinen laajempi sotilaallista vastarintaa tehnyt pesäke voitettiin Sommen varrella. Maan myöhempi haltuunotto sujui kaupankäynnin muodossa tapahtuneen soluttautumisen, jokivarsien väestöpaineen ja korkeammantasoisten kanssa jatkuvasti solmittujen aviositeiden avulla, mihin kaikkeen liittyi alemmantasoisten säälimätön hävittäminen.

80:5.6 (893.8) Milloin andiittivanhimpain heimoneuvosto oli arvioinut alemmantasoisen sotavangin kelvottomaksi, hänet luovutettiin mutkikkain seremonioin shamaanipappien haltuun. Nämä taluttivat hänet joen rannalle, jossa he toimittivat ”autuaille metsästysmaille” menevän vihkimysmenot – kuolemaan päättyvän veteenupottamisen. Euroopan valkoiset valloittajat hävittivät tällä tavoin kaikki kohtaamansa kansanheimot, joita he eivät nopeasti saaneet sulautetuiksi omiin riveihinsä, ja näin sininen ihmissuku tuli tiensä päähän – ja se tapahtui nopeasti.

80:5.7 (893.9) Cro-Magnonin sininen ihminen oli nykyajan eurooppalaisten rotujen biologinen perusta, mutta rotu on säilynyt vain siinä muodossa, jossa se sulautui heidän kotiseutujensa myöhempiin ja miehuullisiin valloittajiin. Sininen rotukanta antoi omalta osaltaan Euroopan valkoisille roduille monia jykeviä rotupiirteitä ja paljon fyysistä elinvoimaa, mutta sekoittuneiden eurooppalaisten kansojen huumorintaju ja mielikuvituksekkuus ovat peräisin andiiteilta. Tämä andiittien ja sinisten yhdistyminen, josta tuloksena ovat pohjoiset valkoiset rodut, oli syynä andiittien sivistystason välittömään laskuun, luonteeltaan ohimenevään jälkeenjääneisyyteen. Lopulta näiden pohjoisten barbaarien piilevä ylivertaisuus kuitenkin tuli esille ja saavutti huippunsa nykyajan eurooppalaisena sivilisaationa.

80:5.8 (894.1) Kehittyvät valkoiset rodut olivat vuoteen 5000 eKr. mennessä jo saavuttaneet valta-aseman koko Pohjois-Euroopan alueella Pohjois-Saksa, Pohjois-Ranska ja Brittein saaret mukaan luettuina. Keski-Eurooppaa hallitsivat jonkin aikaa siniset ihmiset ja pyöreäkalloiset andoniitit. Jälkimmäiset asuttivat pääasiassa Tonavanlaaksoa, eivätkä andiitit koskaan tunkeneet heitä täysin syrjään.

6. Andiitit Niilin varsilla

80:6.1 (894.2) Niistä ajoista alkaen, jolloin andiittien viimeinen maastamuutto tapahtui, Eufratinlaakson kulttuurin suunta kääntyi laskuun, ja tästä kulttuurista välittömästi juontuneen sivistyksen keskus siirtyi Niilinlaaksoon. Egyptistä tuli Mesopotamian seuraaja maailman edistyneimmän ryhmän tyyssijana.

80:6.2 (894.3) Niilinlaakso alkoi kärsiä tulvista hieman ennen Mesopotamian laaksoja, mutta se selviytyi niistä paljon paremmin. Tämän varhaisen vastoinkäymisen korvasi andiittimaahanmuuttajien katkeamaton virta niin yltäkylläisesti, että Egyptin kulttuuri, vaikka se todellisuudessa olikin peräisin Eufratin-seuduilta, näytti rynnistävän sen edelle. Mutta vuonna 5000 eKr., Mesopotamian tulvien aikakaudella, Egyptissä oli seitsemän toisistaan erottuvaa ihmisryhmää, jotka yhtä lukuun ottamatta olivat kaikki peräisin Mesopotamiasta.

80:6.3 (894.4) Kun viimeinen exodus Eufratinlaaksosta tapahtui, Egyptiä onnisti sikäli, että se sai osalleen niin monet taitavimmista taiteilijoista ja käsityöläisistä. Nämä andiittikäsityöläiset olivat siinä suhteessa kuin kotonaan, että he olivat perinpohjaisen perehtyneitä jokielämään, sen tulviin, keinokasteluun ja kuiviinkausiin. He antoivat arvoa Niilinlaakson turvatulle asemalle; siellä he olivat paljon vähemmän alttiina vihamielisille ryöstöretkille ja hyökkäyksille kuin he olivat olleet Eufratin varrella. Ja he lisäsivät egyptiläisten metallinkäsittelytaitoa huomattavasti. Egyptissä he työstivät Siinainvuorelta tuotettua rautamalmia Mustanmeren seuduilta tuotetun sijasta.

80:6.4 (894.5) Jo varsin varhaisessa vaiheessa egyptiläiset kokosivat kaupunkijumalansa mutkikkaaksi kansalliseksi jumalten järjestelmäksi. He kehittivät laajamittaisen teologian, ja heillä oli aivan yhtä laaja mutta rasitukseksi käynyt papisto. Useat eri johtajat pyrkivät puhaltamaan uutta henkeä siihen, mitä seetiläisten muinaisista uskonnollisista opetuksista oli jäljellä, mutta nämä yritykset olivat lyhytikäisiä. Andiitit rakensivat Egyptin ensimmäiset kivirakennelmat. Ensimmäisen ja erikoisimman kivipyramidin pystytti muuan nerokas andiittiarkkitehti Imhotep pääministerikaudellaan. Aikaisemmat rakennukset oli valmistettu tiilestä, ja vaikka eri puolille maailmaa oli pystytetty moniakin kivirakennelmia, Egyptissä se oli ensimmäinen. Tämän suuren arkkitehdin ajoista rakennustaito sitten kuitenkin tasaisesti taantui.

80:6.5 (894.6) Sanotun loistavan kulttuurikauden lopetti lyhyeen Niilin varsilla käyty sisällissota, ja kohta tämänkin maan ylitse tulvehti, kuten aikoinaan oli tulvehtinut Mesopotamian yli, karun Arabian alemmantasoisia heimoja ja etelän mustia. Tämän seurauksena sosiaalinen kehitys taantui tasaista vauhtia yli viidensadan vuoden ajan.

7. Välimeren saarten andiitit

80:7.1 (895.1) Aikana, jolloin kulttuuri rappeutui Mesopotamiassa, korkeampi sivilisaatio säilytti jonkin aikaa asemansa itäisen Välimeren saarilla.

80:7.2 (895.2) Noin vuonna 12000 eKr. muuan etevä andiittiheimo siirtyi Kreetalle. Kysymyksessä oli ainoa saari, joka jo näin aikaisessa vaiheessa sai asukkaikseen tällaisen verrattoman kansanryhmän. Ja kului miltei kaksituhatta vuotta, ennen kuin näiden merenkulkijoiden jälkeläiset levittäytyivät naapurisaarille. Tämä ryhmä koostui kapeakalloisista, melko lyhytvartisista andiiteista, jotka olivat keskinäisten naimakauppojen kautta tulleet sukulaisuussuhteisiin pohjoisnodiittien vanilaisen alaryhmän kanssa. He olivat pituudeltaan kaikki alle satakahdeksankymmentäsenttimetrisiä, ja heidän kookkaammat ja alemmantasoiset toverinsa olivat kirjaimellisesti ajaneet heidät pois mantereelta. Nämä Kreetalle päätyneet maastamuuttajat olivat varsin taitavia tekstiili- ja metallitöissä, savenvalannassa, putkitöissä sekä kiven käyttämisessä rakennusaineena. He olivat kirjoitustaitoisia ja harjoittivat karjanhoitoa ja maanviljelyä.

80:7.3 (895.3) Melkein kaksituhatta vuotta Kreetan asuttamisen jälkeen eräs Aataminpojan kookkaiden jälkeläisten ryhmä matkasi pohjoisten saarien kautta Kreikkaan ja saapui sinne melkein suoraan Mesopotamian pohjoispuolella sijainneelta ylämaan kotiseudultaan. Sato, joka oli Aataminpojan ja Rattan jälkeläinen suoraan alenevassa polvessa, johdatti nämä kreikkalaisten kantaisät länteen.

80:7.4 (895.4) Siinä ryhmässä, joka lopulta asettui Kreikkaan, oli kolmesataaseitsemänkymmentäviisi valikoitunutta ja korkeammantasoista ihmistä. He edustivat Aataminpojan jälkeläisten toisen sivilisaation jälkijaksoa. Näiden Aataminpojan myöhempien poikien mukana kulkivat ilmaantumassa olleiden

valkoisten rotujen tuohon aikaan arvokkaimmat perintöainekset. He olivat älyllisesti korkeatasoisia ja fyysisessä mielessä kaikkein kauneimmat ihmiset sitten ensimmäisen Eedenin aikojen.

80:7.5 (895.5) Ennen pitkää Kreikka ja Egeanmeren saarten alue seurasivat Mesopotamiaa ja Egyptiä kaupan, taiteen ja kulttuurin länsimaisena keskuksena. Mutta niin kuin oli asianlaita jo Egyptissä, niin olivat myös koko egealaisen maailman taide ja tiede itse asiassa peräisin Mesopotamiasta, ellei oteta lukuun kreikkalaisten Aataminpojan jälkeläisedeltäjien kulttuuria. Tämän jälkimmäisen kansan koko taide ja nerokkuus on perintöä suoraan Aataminpojan, Aatamin ja Eevan esikoisen, ja tuon hänen erikoislaatuisen toisen vaimonsa jälkeläisiltä, joka oli suoraan alenevassa polvessa Prinssi Caligastian nodiittiesikunnan jäsenten puhdasverinen tytär. Ei ole ihme, että kreikkalaisilla oli mytologisia perimätietoja, joiden mukaan he polveutuivat suoraan jumalista ja ihmistä korkeammalla olevista olennoista.

80:7.6 (895.6) Egean alue koki viisi toisistaan erottuvaa kulttuurijaksoa, joista jokainen oli edellistä vähemmän hengellinen. Ja ennen pitkää viimeinenkin loistava taiteen aikakausi tuhoutui myöhempien kreikkalaissukupolvien Tonavan seuduilta maahan tuottamien orjien nopeasti lisääntyneiden ja lahjoiltaan keskinkertaisten jälkeläisten painon alle.

80:7.7 (895.7) Kreetalla Kainin jälkeläisten *äitikultti* saavutti suurimman suosionsa juuri tämän aikakauden kestäessä. ”Suurta äitiä” palvoessaan kyseinen kultti jumaloi Eevaa. Eevan kuvia oli kaikkialla. Julkisia alttareita pystytettiin tuhansittain jokaiseen

Kreetan ja Vähän-Aasian kolkkaan. Ja tämä äitikultti jatkui aina Kristuksen aikoihin asti, ja se tuli myöhemmin liitetyksi varhaiseen kristinuskoon Marian, Jeesuksen maisen äidin, jumaloinnin ja palvonnan valepuvussa.

80:7.8 (895.8) Noin vuoteen 6500 eKr. mennessä se, mitä andiitit olivat hengellisyyden alalla perineet, oli jo merkittävässä määrin rapistunutta. Aatamin jälkeläiset olivat hajallaan laajalla alueella, ja vanhemmat ja väekkäämmät ihmisrodut olivat sananmukaisesti nielaisseet heidät. Ja tämä andiittien sivilisaation rappeutuminen sekä heidän uskonnollisten normiensa katoaminen jättivät maailman hengellisesti köyhtyneet rodut säälittävään tilaan.

80:7.9 (896.1) Vuoden 5000 eKr. tienoilla kolme Aatamin jälkeläisten puhdasrotuisinta kantaa olivat Sumeriassa, Pohjois-Euroopassa ja Kreikassa. Mesopotamiaa vei kaikkinensa vähä vähältä huonompaan suuntaan Arabiasta soljunut sekoittuneiden ja tummempi-ihoisten rotujen virta, ja näiden alemmantasoisten kansanheimojen saapuminen edisti andiittien biologisen ja kulttuurisen jäänteen eri tahoille hajaantumista entisestään. Koko hedelmällisen puolikuun alueelta virtasivat seikkailunhaluisemmat kansat kohti lännessä sijaitsevia saaria. Nämä siirtolaiset kasvattivat sekä viljaa että kasviksia, ja he toivat mukanaan kotieläimiä.

80:7.10 (896.2) Noin vuonna 5000 eKr. mahtava joukko etenemishaluisia mesopotamialaisia muutti pois Eufratinlaaksosta ja asettui asumaan Kyproksen saarelle. Pohjoisesta tulleet

barbaarilaumat pyyhkäisivät noin kaksituhatta vuotta myöhemmin tämän sivilisaation olemattomiin.

80:7.11 (896.3) Toinen suuri siirtokunta asettui asumaan Välimeren rannalle, sen paikan lähelle, jossa myöhemmin sijaitsi Karthago. Ja suuret määrät andiitteja siirtyi Pohjois-Afrikasta Espanjaan ja sekoittui myöhemmin Sveitsissä niihin veljiinsä, jotka olivat jo aiemmin tulleet Italiaan Egeanmeren saarilta.

80:7.12 (896.4) Kun Egypti seurasi Mesopotamiaa kulttuurin rappeutumisessa, monet kyvykkäämmistä ja edistyneemmistä perheistä pakenivat Kreetalle. Näin tehdessään ne kohensivat siellä jo entuudestaan ollutta pitkälle edistynyttä sivilisaatiota suuresti. Ja kun Kreetan sivilisaatiota myöhemmin uhkasi alemmantasoisten ryhmien saapuminen Egyptistä, sivistyneemmät perheet muuttivat kauemmaksi länteen eli Kreikkaan.

80:7.13 (896.5) Kreikkalaiset eivät olleet vain suuria opettajia ja taiteilijoita, vaan he olivat myös maailman etevimpiä kauppiaita ja siirtokuntien perustajia. Ennen kuin he sortuivat siihen ala-arvoisten rotuainesten tulvaan, joka lopulta hukutti alleen heidän taiteensa ja kaupankäyntinsä, he onnistuivat pystyttämään länteen niin monta sivistyksen etuvartiota, että sangen monet varhaisen kreikkalaisen sivilisaation saavutukset säilyivät Etelä-Euroopan myöhempien kansanheimojen keskuudessa, ja monet näiden Aataminpojan lasten sekoittuneista jälkeläisistä liittyivät läheisten manneralueiden heimoihin.

8. Tonavan andoniitit

80:8.1 (896.6) Eufratinlaakson andiittikansat vaelsivat Pohjois-Eurooppaan, jossa ne sekoittuivat sinisiin ihmisiin, sekä länteen, Välimeren rantaseuduille, jossa ne sekoittuivat jo aikaisemmin sekoittuneisiin saharalaisten ja eteläisten sinisten ihmisten rodullisiin jäänteisiin. Ja näillä Keski-Euroopan alueilla asuneet varhaisemmista andoniittiheimoista jäljelle jääneet pyöreäkalloiset vuoristolaiset erottivat silloin, kuten ne erottavat nykyäänkin, nämä valkoisen rodun kaksi haaraa laajoilla alueilla toisistaan.

80:8.2 (896.7) Puheena olevia Andonin jälkeläisiä asui hajallaan valtaosassa Keski- ja Kaakkois-Euroopan vuoristoseutuja. He saivat usein vahvistusta Vähästä-Aasiasta, jota aluetta he pitivät hallussaan huomattavan runsaslukuisina. Muinaiset heettiläiset polveutuivat suoraan andoniittien rotukannasta; heidän vaalea ihonvärinsä ja leveä kallonsa olivat tuolle rodulle tyypillisiä. Tätä rotuainesta oli Abrahamin esi-isissä, ja se vaikutti suuresti hänen myöhempien juutalaisjälkeläistensä tunnusomaisiin kasvojenpiirteisiin. Vaikka juutalaisten kulttuuri ja uskonto olivat peräisin andiiteilta, he puhuivat silti täysin eri kieltä. Heidän kielensä oli selvästi andoniittinen.

80:8.3 (897.1) Ne heimot, jotka asuivat Italian, Sveitsin ja Etelä-Euroopan järviin paalujen varaan tai hirsilaitureille rakennetuissa taloissa, olivat afrikkalaisten, egealaisten ja aivan erityisesti

tonavalaisten muuttoliikkeiden yhä kauemmas työntyneitä etäisryhmiä.

80:8.4 (897.2) Tonavalaiset olivat andoniitteja eli viljelijöitä ja paimenia, jotka olivat tulleet Eurooppaan Balkanin niemimaan kautta ja jotka siirtyivät Tonavanlaaksoa myöten hitaasti pohjoiseen. He valmistivat saviastioita, viljelivät maata ja asuivat mieluiten laaksoissa. Tonavalaisten pohjoisin yhdyskunta oli Liègessä Belgiassa. Nämä heimot rappeutuivat nopeasti, sitä mukaa kun ne siirtyivät kauemmaksi kulttuurinsa keskuksesta ja alkulähteeltä. Paras keramiikka on heidän varhaisempien yhdyskuntiensa tuotantoa.

80:8.5 (897.3) Tonavalaisista tuli kreetalaislähetyssaarnaajien toiminnan seurauksena äidinpalvojia. Näihin heimoihin sulautui myöhemmin andoniittipurjehtijoiden ryhmiä, joita saapui veneillä Vähän-Aasian rannikolta ja jotka hekin olivat äidinpalvojia. Näin ollen suurta osaa Keski-Eurooppaa pitivät jo aikaisessa vaiheessa hallussaan nämä leveäkalloisten valkoisten rotujen sekoittumatyypit, jotka harjoittivat äidinpalvontaa ja uskonnollisen riitin kaltaista vainajien polttohautausta, sillä äitikultin kannattajat tapasivat polttaa vainajansa kivimajoissa.

9. Kolme valkoista rotua

80:9.1 (897.4) Andiittivaellusten loppupuolella Euroopan rotusekoittumat kehkeytyivät kolmeksi valkoiseksi roduksi

seuraavaan tapaan:

80:9.2 (897.5) 1. *Pohjoinen valkoinen rotu*. Tämä niin kutsuttu pohjoismainen rotu koostui pääasiassa sinisistä ihmisistä ja andiiteista, mutta siihen sisältyi myös melkoinen määrä andoniittista verenperintöä samoin kuin pienempiä määriä punaista ja keltaista sangik-ainesta. Pohjoinen valkoinen rotu sisälsi siis näitä neljää toivottavinta ihmisen rotukantaa. Mutta laajin perintöaines tuli siniseltä ihmiseltä. Tyypillinen muinaispohjoismaalainen oli pitkäkalloinen, kookas ja vaalea. Mutta jo kauan sitten tämä rotu sekoittui läpikotaisin kaikkiin valkoisten kansojen eri haarautumiin.

80:9.3 (897.6) Se Euroopan alkukantainen kulttuuri, jonka maahan tunkeutuvat pohjoismaalaiset kohtasivat, oli siniseen rotuun sekoittuneiden, taantuvien tonavalaisten kulttuuri. Pohjoismaalais-tanskalainen ja tonavalais-andoniittinen kulttuuri kohtasivat ja sekoittuivat Reinin rannoilla, minkä osoituksena Saksassa on tänäkin päivänä kaksi eri roturyhmää.

80:9.4 (897.7) Kauan aikaa pohjoismaalaiset harjoittivat Itämeren rannikolta keräämänsä meripihkan kauppaa ja loivat Brennersolan kautta laajat kauppasuhteet Tonavanlaakson leveäkalloisiin asukkaisiin. Tämä pitkäaikainen kosketus tonavalaisiin johdatti nämä pohjoismaalaiset äidinpalvontaan, ja usean vuosituhannen ajan ruumiiden polttohautaus oli lähes joka puolella Skandinaviaa vallitseva käytäntö. Tämä selittää, miksei varhaisempien valkoisten rotujen jäännöksiä, vaikka niitä on hautautuneina kaikkialle Eurooppaan, ole löydettävissä – vaan löydettävissä on pelkästään heidän tuhkaansa kivi- ja saviuurnissa. Nämä valkoiset ihmiset myös

rakensivat itse asumuksensa; he eivät nimittäin koskaan asuneet luolissa. Ja tämä taas selittää, miksi on olemassa niin vähän todisteita valkoisen ihmisen varhaiskulttuurista, vaikka sitä edeltävä Cro-Magnon-ihmisen kulttuurityyppi on säilynyt hyvin siellä, missä se on ollut turvallisesti luoliin ja vuorenonkaloihin kätkettynä. Ja tilanne antaa siis sellaisen vaikutelman, että Pohjois-Euroopassa yhtenä päivänä on taantuvien tonavalaisten ja sinisten ihmisten alkeellinen kulttuuri ja seuraavana päivänä yhtäkkiä ilmestyvän ja valtavan ylivertaisen valkoisen ihmisen kulttuuri.

80:9.5 (897.8) 2. *Keskialueiden valkoinen rotu*. Vaikka tähän ryhmään kuuluukin sinisiä, keltaisia ja andiittisia rotuaineksia, se on valtaosaltaan silti andoniittista. Kyseiset ihmiset ovat leveäkalloisia, tummia ja tanakoita. He muodostavat ikään kuin pohjoismaisten ja välimerenrotujen väliin lyödyn kiilan, jonka kanta on Aasiassa ja jonka kärki tunkeutuu Itä-Ranskaan.

80:9.6 (898.1) Lähes kahdenkymmenentuhannen vuoden ajan andiitit olivat työntäneet andoniitteja Keski-Aasiasta yhä kauemmaksi pohjoiseen. Vuoden 3000 eKr. tienoilla paheneva kuivuus ajoi näitä andoniitteja takaisin Turkestaniin. Tätä andoniittien etelääntyöntymistä jatkui yli tuhat vuotta. Heidän joukkonsa jakautui Kaspianmerta ja Mustaamerta kiertäessään kahtia, ja se työntyi Eurooppaan sekä Balkanin että Ukrainan kautta. Tässä invaasiossa olivat mukana Aataminpojan jälkeläisten jäljellä olleet ryhmät, ja invaasiokauden jälkipuoliskolla sen mukana kulkeutui huomattavat määrät Iranin andiitteja sekä runsaasti seetiläispappien jälkeläisiä.

80:9.7 (898.2) Andoniittien länteen suuntautunut työntyminen saavutti vuoden 2500 eKr. paikkeilla Euroopan. Ja tämä Turkestanin kukkuloilta tulleiden barbaarien levittäytyminen koko Mesopotamian alueelle, Vähään-Aasiaan ja Tonavan jokilaaksoon oli kaikista kulttuuria siihen mennessä kohdanneista takaiskuista vakavin ja pitkävaikutteisin. Nämä maahantunkeutujat muuttivat keskieurooppalaisten rotujen luonteen peruuttamattomasti andoniittiseksi, ja nämä ovatkin aina siitä lähtien säilyneet tunnusomaisesti alpiinisina.

80:9.8 (898.3) 3. *Eteläinen valkoinen rotu*. Tämä tummaverinen välimerenrotu koostui andiittisen ja sinisen ihmisen sekoittumasta, jossa oli vähemmän andoniittista sukujuurta kuin on Pohjolassa. Tähän ryhmään sulautui saharalaisten välityksellä myös melkoinen määrä toissijaista sangik-ainesta. Myöhempinä aikoina tähän valkoisen rodun eteläiseen lohkoon liittyi väkeviä andiittisia ainesosia, jotka olivat peräisin itäisen Välimeren alueelta.

80:9.9 (898.4) Andiitit levittäytyivät kuitenkin Välimeren rannikkomaihin vasta vuoden 2500 eKr. suurten nomadihyökkäysten aikoihin. Maaliikenne ja kauppa olivat miltei pysähdyksissä näinä vuosisatoina, jolloin nomadit tunkeutuivat itäisen Välimeren alueille. Tämä maitse tapahtuvan matkustamisen estyminen johti meriliikenteen ja meritse tapahtuvan kaupankäynnin valtavaan laajenemiseen; Välimerellä meritse käyty kauppa oli täydessä vauhdissa noin neljätuhattaviisisataa vuotta sitten. Ja tästä meriliikenteen kehittymisestä oli seurauksena

andiittien jälkeläisten äkillinen levittäytyminen kaikille Välimerenaltaan rannikkoalueille.

80:9.10 (898.5) Nämä rotusekoitukset laskivat perustukset eteläeurooppalaiselle rodulle, joka on kaikista roduista sekoittunein. Ja tässä käsitellyn ajan jälkeen tämä rotu on sekoittunut entisestään, kun siihen on tullut mukaan Arabian sini-kelta-andiittisia kansanheimoja. Tämä välimerenrotu on tosiaankin niin perin pohjin sekoittunut ympäristön kansanheimoihin, että sitä on itse asiassa mahdoton tunnistaa erilliseksi tyypiksi, mutta sen jäsenet ovat yleisesti ottaen lyhyitä, pitkäkalloisia ja tummaverisiä.

80:9.11 (898.6) Pohjoisessa andiitit hävittivät siniset ihmiset sotimalla ja aviosuhteiden kautta, mutta etelässä näitä säilyi suurehkoja määriä. Baskit ja berberit edustavat kahta tämän rodun jäljellä olevaa haaraa, mutta nämäkin kansanheimot ovat läpikotaisin saharalaisiin sekoittuneita.

80:9.12 (898.7) Tällainen tilanne vallitsi Keski-Euroopan rotujen sekoittumisen suhteen noin vuonna 3000 eKr. Aatamin osittaisesta sopimuksen rikkomisesta huolimattakin korkeampien tyyppien sekoittuminen siis toteutui.

80:9.13 (898.8) Tämä oli se aika, jolloin neoliittinen kivikausi ja lähestyvä pronssikausi menevät päällekkäin. Skandinaviassa elettiin pronssikautta äidinpalvontoineen. Etelä-Ranskassa ja Espanjassa elettiin neoliittistä kivikautta, johon liittyi auringonpalvontaa. Pyöreät ja katottomat aurinkotemppelit rakennettiin tänä aikana. Euroopan valkoiset rodut olivat tarmokkaita rakentajia, jotka

tunsivat mielihyvää pystyttäessään suuria paasia kunnianosoitukseksi auringolle, paljolti samoin kuin heidän myöhemmät jälkeläisensä Stonehengessä. Auringonpalvonnan suosio osoittaa, että Etelä-Euroopassa elettiin suurta maanviljelyn kukoistuskautta.

80:9.14 (899.1) Tähän verrattain äskettäiseen auringonpalvontakauteen kuuluvia taikamenoja kuuluu Bretagnen kansantapoihin vieläkin. Vaikka nämä bretagnelaiset ovat olleet kristittyjä jo yli tuhannen viidensadan vuoden ajan, he säilyttävät vieläkin neoliittisen kivikauden aikaisia taikakaluja pahan silmän torjumiseksi. Savupiipussa he pitävät edelleen ukonkiviä suojana salamaa vastaan. Bretagnelaiset eivät koskaan sekoittuneet Skandinavian pohjoismaalaisiin. He ovat Länsi-Euroopassa asuneiden alkuperäisten andoniittien Välimeren-rotukantaan sekoittunut jäänne.

80:9.15 (899.2) Mutta jos oletetaan voitavan luokitella valkoiset kansat pohjoismaalaisiin, alpiineihin ja välimerellisiin, ollaan harhateillä. Sekoittumista on tapahtunut kerta kaikkiaan aivan liian paljon, jotta tällainen ryhmittely olisi mahdollinen. Oli aika, jolloin valkoinen rotu jakaantui kokolailla tarkkaan tällaisiin luokkiin, mutta sen jälkeen on tapahtunut keskinäistä sekoittumista laajalla rintamalla, eivätkä nämä eroavuudet ole mitenkään enää selkeästi tunnistettavissa. Vielä vuonna 3000 eKr. muinaiset yhteisöryhmät eivät olleet sen enempää yhtä rotua kuin ovat Pohjois-Amerikan nykyiset asukkaatkaan.

80:9.16 (899.3) Tämä eurooppalainen kulttuuri jatkoi kasvuaan ja tietynmääräistä sekoittumistaan viidentuhannen vuoden ajan. Mutta kielimuuri esti länsimaailman kansakuntien täysimittaisen vuorovaikutuksen. Viimeksi kuluneen vuosisadan ajan tällä kulttuurilla on ollut paras sekoittumismahdollisuutensa Pohjois-Amerikan kosmopoliittisen väestön keskuudessa; ja tuon manteren tulevaisuuden määräävät sen nykyisten ja tulevien väestöainesten sekaan päästettävien rotutekijöiden laatu samoin kuin ylläpidettävän sosiaalisen kulttuurin taso.

80:9.17 (899.4) [Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 81

Nykysivilisaation kehittyminen

81:0.1 (900.1) CALIGASTIAN ja Aatamin toimeksiannoissa hahmoteltujen maailman kehityssuunnitelmien epäonnistumisen mukanaan tuomista voitoista ja tappioista huolimatta ihmislajin orgaaninen peruskehitys vei rotuja inhimillisen edistyksen ja rodullisen kehityksen asteikolla jatkuvasti eteenpäin. Evoluutiota voi viivyttää, mutta sitä ei voi pysäyttää.

81:0.2 (900.2) Lukumäärältään suunniteltua vähäisempänäkin violetti rotu sai sivilisaation kehityksessä aikaan niin paljon edistymistä, että se Aatamin ajoista lukien on ylittänyt suuresti kaiken sen edistyksen, jonka ihmiskunta saavutti miltei miljoonavuotisen aiemman olemassaolonsa kuluessa.

1. Sivilisaation kehto

81:1.1 (900.3) Aatamin aikojen jälkeen sivilisaation kehto oli noin kolmenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan Lounais-Aasiassa Niilinlaaksosta itään ja hieman pohjoiseen, Pohjois-Arabian poikki Mesopotamiaan ja sieltä Turkestaniin ulottuvalla alueella. Ja *ilmasto* oli ratkaiseva tekijä siinä, miksi sivilisaation perusta tuli lasketuksi juuri tälle alueelle.

81:1.2 (900.4) Suuret ilmastolliset ja geologiset muutokset Pohjois-Afrikassa ja Länsi-Aasiassa olivat nimenomaisena syynä adamiittien ensimmäisten vaellusten päättymiseen sikäli, että Välimeren laajeneminen esti adamiittien pääsyn Eurooppaan ja käänsi muuttovirran pohjoiseen ja itään, kohti Turkestania. Näiden maankohoamisten ja niihin liittyneiden ilmaston muutosten päättymisen aikoihin, noin vuonna 15000 eKr., sivilisaatio oli joutunut maailmanlaajuiseen umpikujaan, ellei oteta lukuun andiitteihin sisältyneitä kulttuurin käyteaineita ja biologisia reservejä, joiden leviämistä edelleenkin kahlehtivat Aasian suunnalla idän vuoristot ja lännen suunnalla Euroopan yhä laajempi metsittyminen.

81:1.3 (900.5) Ilmaston kehitys on nyt toteuttamaisillaan sen, missä kaikki muut yritykset olivat epäonnistuneet, nimittäin euraasialaisten pakottamisessa luopumaan metsästyksestä ja siirtymään edistyneempiin elinkeinomenetelmiin, kuten karjankasvatukseen ja maanviljelyyn. Evoluutio saattaa olla hidasta, mutta se on tavattoman tehokasta.

81:1.4 (900.6) Koska ensimmäiset viljelijät käyttivät varsin yleisesti orjatyövoimaa, sekä metsästäjä että karjapaimen suhtautuivat

entiseen aikaan viljelijään halveksuvasti. Iät ja ajat maan viljelemistä pidettiin toisarvoisena puuhana. Siitä johtui ajatus, että maatyö oli kirous, vaikka se päinvastoin on kaikista siunauksista suurin. Vielä Kainin ja Aabelin aikana paimentolaisten antamia uhreja pidettiin suuremmassa arvossa kuin viljelijäväestön tuomia uhrilahjoja.

81:1.5 (900.7) Ihminen kehittyi metsästäjästä viljelijäksi tavallisesti paimentolaiskauden välivaiheen kautta, ja tämä piti paikkansa myös andiittien keskuudessa, paitsi silloin kun ilmastollisten tekijöiden väistämättömyydestä johtunut kehityksellinen pakotin melko useinkin saattoi ajaa kokonaiset heimot siirtymään suoraan metsästäjistä menestyviksi maanviljelijöiksi. Mutta tällaista suoraa siirtymistä metsästyksestä maanviljelyyn esiintyi vain siinä tapauksessa, että seudun rotusekoituksessa oli suuri määrä violettia ainesta.

81:1.6 (901.1) Evolutionaariset kansanheimot (etenkin kiinalaiset) oppivat jo varhaisessa vaiheessa kylvämään siemeniä ja viljelemään viljaa, sen jälkeen kun ne olivat havainneet sellaisten siementen itävän, jotka olivat vahingossa kostuneet tai joita oli pantu hautoihin vainajien ruoaksi. Mutta koko Lounais-Aasiassa, sen hedelmällisissä jokilaaksoissa ja niihin rajoittuvilla tasangoilla, andiitit sovelsivat sellaisilta esi-isiltään perimiään paranneltuja viljelymenetelmiä, jotka olivat tehneet maanviljelystä ja puutarhanhoidosta toisen puutarhan rajojen sisäpuolella pääasiallisen toimialan.

81:1.7 (901.2) Aatamin jälkeläiset olivat tuhansien vuosien ajan kaikkialla Mesopotamian pohjoisen rajaseudun kunnailla viljelleet toisessa puutarhassa jalostettuja vehnä- ja ohralajikkeita. Siellä

Aatamin ja Aataminpojan jälkeläiset tapasivat toisensa, kävivät kauppaa ja harjoittivat sosiaalista kanssakäymistä.

81:1.8 (901.3) Juuri nämä elinehdoissa pakosta tapahtuneet muutokset olivat syynä siihen, että niin suuri osa ihmisrodusta muuttui ravitsemustottumuksiltaan kaikkiruokaiseksi. Vehnä-, riisi- ja kasvisruokavalion yhdistäminen karjanlihan käyttöön merkitsi näiden muinaiskansojen terveydentilan ja elinkykyisyyden kannalta suurta edistysaskelta.

2. Sivilisaation työvälineet

81:2.1 (901.4) Kulttuurin kasvu perustuu sivilisaation edellyttämien työvälineiden kehittymiseen. Ja ne työkalut, joita ihminen käytti raakalaisuudesta noustessaan, olivat juuri sen verran tehokkaita, että ne vapauttivat ihmistyövoimaa vaativampien tehtävien suorittamiseen.

81:2.2 (901.5) Teidän, jotka nyt elätte keskellä myöhempien aikojen näkymiä, kun orastava kulttuuri ja iduillaan oleva edistys sosiaalisissa asioissa jo ovat nähtävillä; teidän, joilta jo liikenee hieman aikaa *pohtia* ajatuksissanne yhteiskuntaa ja sivilisaatiota, teidän ei pidä jättää huomiotta sitä seikkaa, ettei muinaisilla esi-isillänne juurikaan ollut joutoaikaa omistettavaksi syvälliseen mietiskelyyn ja yhteiskunnalliseen ajatteluun.

81:2.3 (901.6) Ihmisen sivilisaation neljä ensimmäistä suurta edistysaskelta olivat:

81:2.4 (901.7) 1. Tulen kesyttäminen.

81:2.5 (901.8) 2. Eläinten kesyttäminen.

81:2.6 (901.9) 3. Vangiksi otettujen orjuuttaminen.

81:2.7 (901.10) 4. Yksityisomaisuus.

81:2.8 (901.11) Vaikka tuli, suurista keksinnöistä ensimmäinen, lopuksi avasikin tieteellisen maailman ovet, sillä ei alkukantaiselle ihmiselle ollut tässä mielessä paljonkaan arvoa. Hän ei suostunut tunnustamaan luonnollisia syitä arkipäiväisten ilmiöiden selitykseksi.

81:2.9 (901.12) Kysyttäessä, mistä tuli oli peräisin, yksinkertainen tarina Andonista ja piikivestä korvautui pian legendalla, joka kertoi, kuinka muuan Prometheus varasti sen taivaasta. Muinaisajan ihmiset etsivät yliluonnollista selitystä kaikille sellaisille luonnonilmiöille, jotka eivät olleet heidän henkilökohtaisen käsityskykynsä rajoissa. Ja monet nykyajan ihmiset tekevät yhä samoin. Sen käsityksen hävittäminen, että niin kutsutuilla luonnonilmiöillä olisi persoonallisuus, on vaatinut aikakausia, eikä sitä ole vieläkään saatu päätökseen. Mutta todellisten syiden vilpitön, rehellinen ja peloton etsintä synnytti nykyaikaisen tieteen: se muutti astrologian astronomiaksi, alkemian kemiaksi ja magian lääketieteeksi.

81:2.10 (901.13) Ainoa keino, jolla ihminen saattoi ennen koneiden aikakautta saada työn suoritetuksi sitä itse tekemättä, oli käyttää siihen eläintä. Eläinten kesyttäminen antoi hänen käsiinsä eläviä

työkaluja, joiden järkevä hyväksikäyttö raivasi tietä sekä maanviljelylle että kuljetuksille. Eikä ihminen ilman näitä eläimiä olisi kyennyt nousemaan alkukantaisuudestaan myöhemmin seuranneen sivilisaation tasoille.

81:2.11 (902.1) Useimmat parhaiten kesytettäviksi soveltuvat eläimet tavattiin Aasiasta, eritoten Keski-Aasiasta lounaaseen levittäytyviltä alueilta. Tämä oli yksi syy siihen, että sivilisaatio edistyi näillä seuduin nopeammin kuin muualla maailmassa. Monet näistä eläimistä oli kesytetty jo kahdesti aiemmin, ja andiittien kaudella ne kesytettiin vielä kerran. Mutta koira oli pysynyt metsästäjien seuralaisena aina siitä lähtien, kun sininen ihminen sen kauan, kauan sitten otti hoiviinsa.

81:2.12 (902.2) Turkestanin andiitit olivat ensimmäinen kansanheimo, joka laajemmassa määrin kesytti hevosia, ja tämä on toinen syy siihen, että juuri heidän kulttuurinsa oli niin pitkään valta-asemassa. Vuoteen 5000 eKr. mennessä mesopotamialaiset, turkestanilaiset ja kiinalaiset viljelijät olivat ryhtyneet kasvattamaan lampaita, vuohia, lehmiä, kameleita, hevosia, siipikarjaa ja norsuja. Kuormajuhtina he käyttivät härkää, kamelia, hevosta ja jakkia. Ihminen toimi yhteen aikaan itsekin kuormajuhtana. Eräällä sinisen rodun hallitsijalla oli kerran satatuhatta miestä taakankantaja-armeijassaan.

81:2.13 (902.3) Orjuuden ja yksityisen maanomistuksen instituutiot ilmestyivät maanviljelyn myötä. Orjuus kohotti isännän elintasoa ja soi enemmän vapaa-aikaa käytettäväksi sosiaaliseen kulttuuriin.

81:2.14 (902.4) Villi-ihminen on luonnon orja, mutta tieteellinen sivilisaatio antaa ihmiskunnalle vähä vähältä yhä enemmän

vapautta. Eläinten, tulen, tuulen, veden, sähkön ja muiden, keksimistään vielä odottavien, energialähteiden avulla ihminen on vapauttanut ja tulee edelleenkin vapauttamaan itseään loputtoman raadannan välttämättömyydestä. Erilaisten koneiden laajamittaisen keksimisen aiheuttamista väliaikaisista vaikeuksista huolimatta on tällaisista mekaanisista keksinnöistä lopulta koituva hyöty mittaamattoman arvokasta. Sivilisaatio ei voi koskaan kukoistaa, saati vakiintua, ennen kuin ihmisellä on *vapaata aikaa* ajatella, suunnitella ja kuvitella mielessään uusia ja parempia tapoja suorittaa erilaisia tehtäviä.

81:2.15 (902.5) Ensi alkuun ihminen yksinkertaisesti vain otti haltuunsa asuinsuojansa: hän eli kallionkielekkeiden alla tai asui luolissa. Seuraavaksi hän perhekohtaisia majoja valmistaessaan otti käyttöön sellaisia luonnonaineksia kuin puu ja kivi. Lopulta hän siirtyi kodinrakentamisen luovaan vaiheeseen eli oppi valmistamaan tiiliä ja muita rakennusmateriaaleja.

81:2.16 (902.6) Lähempänä nykyaikaa eläneistä roduista Turkestanin ylämaiden kansanheimot rakensivat ensimmäisinä kotinsa puusta. He rakensivat taloja, jotka varsin paljossa muistuttivat Amerikan uudisasukkaiden alkuaikojen hirsimajoja. Kaikilla tasangoilla ihmisasumukset valmistettiin tiilestä, myöhemmin ne valmistettiin poltetuista tiilistä.

81:2.17 (902.7) Vanhemmat jokivarsien rodut rakensivat majansa lyömällä pitkiä riukuja kehäksi maahan. Riukujen yläpäät taivutettiin sen jälkeen yhteen, ja niin muodostui majan runkokehikko, johon sitten limitettiin poikittaisia ruokoja niin, että

koko luomus muistutti valtavaa ylösalaisin käännettyä koria. Tämä rakennelma voitiin vielä kattaa savella, ja auringossa kuivuttuaan siitä tuli erittäin käyttökelpoinen ja vedenpitävä asumus.

81:2.18 (902.8) Juuri näistä alkuaikojen majoista sai myöhemmin itsenäisesti alkunsa kaikenlaisen korinpunonnan idea. Erään ryhmän keskuudessa heräsi saviastioiden valmistamisen idea, kun tarkkailtiin, mikä vaikutus oli sillä, että nämä riukukehikot siveltiin kostealla savella. Polttamalla tapahtuva saviastioiden kovettamistapa puolestaan keksittiin, kun muuan näistä savella päällystetyistä alkeellisista majoista vahingossa paloi. Entisaikain taidot olivat useinkin peräisin muinaiskansojen jokapäiväisen elämän sattumanvaraisista tapahtumista. Lähes poikkeuksetta tämä piti paikkansa ihmiskunnan evolutionaarisen edistymisen osalta ainakin ennen Aatamin saapumista.

81:2.19 (903.1) Vaikka Prinssin esikunta noin puoli miljoonaa vuotta sitten jo oli ensimmäisen kerran tutustuttanut ihmiset savenvalantaan, saviastioiden valmistus oli kuitenkin käytännöllisesti katsoen tauonnut yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajaksi. Vain Persianlahden rannikon esisumerilaisten nodiittien harjoittama saviastioiden valmistus jatkui keskeytyksettä. Savenvalantataito elvytettiin Aatamin aikana. Tämän taidon leviäminen tapahtui yhtaikaa Afrikan, Arabian ja Keski-Aasian autiomaiden laajenemisen kanssa, ja Mesopotamiasta se levisi yli koko itäisen pallonpuoliskon peräkkäisinä aaltoina, jotka edustivat kerran toisensa jälkeen yhä parempaa tekniikkaa.

81:2.20 (903.2) Näitä andiittien aikakauden sivilisaatioita ei aina voi jäljittää saviastioidensa tai muiden taidemuotojensa kehitysvaiheiden avulla. Sekä Dalamatian että Eedenin hallintokaudet mutkistivat ihmisen evoluution tasaista kulkua tavattomasti. Usein ilmenee, että myöhemmät maljakot ja työvälineet ovat huonommantasoisia kuin niitä varhaisemmat puhdasverisempien andiittikansojen aikaansaannokset.

3. Kaupungit, käsiteollisuus ja kauppa

81:3.1 (903.3) Ilmastosta johtunut ja noin vuonna 12000 eKr. alkanut Turkestanin rehevien, avarien ja heinikkoisten metsästys- ja laidunmaiden tuhoutuminen pakotti noiden seutujen ihmiset turvautumaan uusiin tuotantotoiminnan ja alkeellisen käsiteollisuuden muotoihin. Toiset siirtyivät kesyjen karjalaumojen kasvattamiseen, toisista tuli maanviljelijöitä tai vesissä elävän ravinnon keräilijöitä, mutta korkeammantyyppiset andiittien järkimiehet katsoivat paremmaksi ryhtyä käymään kauppaa ja harjoittamaan käsiteollisuutta. Tavaksi tuli, että jopa kokonaiset heimot omistautuivat jonkin yksittäisen tuotannonhaaran kehittämiseen. Niilinlaaksosta Hindukushille ja Gangesilta Keltaisellejoelle korkeammantasoisten heimojen pääasialliseksi toimialaksi tuli maanviljely kaupan ollessa sivuelinkeinona.

81:3.2 (903.4) Kaupankäynnin kasvu ja raaka-aineiden yhä laajempi valmistus erilaisiksi kauppatavaroiksi vaikuttivat suoraan niiden

varhaisten ja puolittain rauhanomaisten yhdyskuntien muodostumiseen, joilla oli tavattoman suuri merkitys kulttuurin ja sivilisaatioon kuuluvien taitojen leviämisessä. Sosiaaliset yhteisöt olivat ennen laajamittaisen maailmankaupan aikakautta heimopohjaisia – laajentuneita perheryhmiä. Kauppa toi tuttavuuspiiriin erilaatuisia ihmisiä, ja niin se edesauttoi kulttuurin joutuisampaa ristipölyttymistä.

81:3.3 (903.5) Noin kaksitoistatuhatta vuotta sitten oli sarastamassa itsenäisten kaupunkien aikakausi. Ja näitä primitiivisiä kauppa- ja käsiteollisuuskaupunkeja ympäröivät aina vyöhykkeet, joilla harjoitettiin maanviljelyä ja karjanhoitoa. Vaikka on totta, että elintason kohoaminen edisti teollisuutta, älkää silti hellikö mitään harhakäsityksiä alkuaikojen kaupunkielämän hienostuneisuudesta. Varhaisten aikojen rodut eivät olleet mitenkään ylettömän siistejä tai puhtaita. Keskitasoisen primitiivisen yhdyskunnan maapohja nousi kahdenkymmenenviiden vuoden kuluessa kolmestakymmenestä kuuteenkymmeneen senttimetriä yksinomaan lian ja jätteiden kertymisen seurauksena. Muutamat näistä muinaiskaupungeista kohosivat ympäröivän maanpinnan yläpuolelle hyvin nopeasti myös siksi, että niiden polttamattomasta savesta valmistetut asumukset olivat lyhytikäisiä, ja uudet asuinrakennukset oli tapana rakentaa suoraan vanhojen raunioille.

81:3.4 (903.6) Eräs tämän ensimmäisten teollisuus- ja kauppakaupunkien aikakauden ominaispiirre oli laaja metallien käyttö. Olette jo löytäneet Turkestanista pronssikulttuurin, joka ajoittuu vuoden 9000 eKr. taakse, ja andiitit oppivat jo varhaisessa

vaiheessa työstämään myös rautaa, kultaa ja kuparia. Kaukana edistyneemmistä sivilisaation keskuksista olosuhteet olivat kuitenkin varsin toisenlaiset. Ei ole ollut mitään sellaisia selvästi toisistaan erottuvia ajanjaksoja kuin kivi-, pronssi- ja rautakausi. Kaikkia kolmea esiintyi yhtaikaa seudusta riippuen.

81:3.5 (904.1) Ensimmäinen ihmisen tavoittelema metalli oli kulta. Sitä oli helppo työstää, ja aluksi sitä käytettiin pelkästään koristeluun. Seuraavaksi otettiin käyttöön kupari, mutta laajemmassa määrin, vasta sitten kun sitä sekoitettiin tinaan. Tällöin saatiin pronssia, joka on kovempaa kuin molemmat mainitut metallit. Eräs Aataminpojan turkestanilaisjälkeläinen keksi tämän tavan sekoittaa kuparia ja tinaa pronssin valmistamiseksi. Hänen ylängöllä sijaitseva kuparikaivoksensa sattui nimittäin olemaan tinaesiintymän vieressä.

81:3.6 (904.2) Alkeellisen käsiteollisuuden ja orastavan teollisuuden ilmaantumisen myötä kaupankäynnistä tuli kohta tuloksekkain vaikuttaja kulttuurisivilisaation levittämisessä. Kaupankäyntiväylien avautuminen maalla ja merellä helpotti suuresti matkustamista ja kulttuurien sekoittumista samoin kuin sivilisaatioiden yhdistymistä toisiinsa. Hevosta käytettiin vuoden 5000 eKr. tienoilla kaikissa sivistyneissä ja puolisivistyneissä maissa jo yleisesti. Viimeksi mainituilla roduilla oli kesyhevosen lisäksi erilaisia vankkureita ja vaunuja. Pyörä oli ollut käytössä jo iät ja ajat, mutta nyt alettiin pyörin varustettuja kulkuneuvoja käyttää yleisesti sekä kaupankäynnissä että sodassa.

81:3.7 (904.3) Matkustava kauppamies ja samoileva tutkimusretkeilijä tekivät historian tunteman sivilisaation edistämiseksi enemmän kuin

kaikki muut vaikuttajat yhteensä. Sotilaalliset valloitukset, siirtokuntien perustaminen ja myöhempien uskontojen harjoittama lähetystoiminta olivat nekin kulttuurin leviämiseen vaikuttaneita tekijöitä, mutta nämä kaikki olivat kauppasuhteisiin verrattuina toissijaisia, kauppasuhteita kun teollisuuden nopeasti kehittyneet tiedot ja taidot vielä kaiken aikaa voimistivat.

81:3.8 (904.4) Sen lisäksi, että Aatamin verenperinnön lisääminen ihmisrotuihin nopeutti sivilisaation etenemistahtia, se myös kiihotti suuresti ihmisten alttiutta antautua seikkailuun ja lähteä tutkimaan tuntemattomia paikkoja – sellaisin seurauksin, että andiittien nopeasti lisääntyvät sekoittuneet jälkeläiset pitivät pian hallussaan suurinta osaa Euraasiaa ja Pohjois-Afrikkaa.

4. Sekoittumarodut

81:4.1 (904.5) Kun pääsemme niin pitkälle, että historiallisten aikojen aamu alkaa valjeta, ihmiskunnan monikoosteiset rodut ovat levinneet jo koko Euraasiaan, Pohjois-Afrikkaan ja Tyynenmeren saarille. Ja nämä nykyiset rodut ovat tuloksena Urantian viiden perusrodun sekoittumisesta ja taas uudesta sekoittumisesta.

81:4.2 (904.6) Kunkin urantialaisen rodun tunnusmerkkinä oli jokin erottava fyysinen ominaispiirre. Adamiitit ja nodiitit olivat pitkäkalloisia, andoniitit leveäkalloisia. Sangik-rotujen pää oli leveän ja pitkän väliltä, kuitenkin niin, että keltaiset ja siniset ihmiset olivat paremminkin leveäkalloisia. Kun sinisiin rotuihin sekoittui

andoniittista rotuainesta, tulos oli selvästi leveäkalloista. Toissijaiset sangikit asettuivat tässä suhteessa keskiviivan ja pitkäkalloisuuden välimaastoon.

81:4.3 (904.7) Vaikka nämä kallon mittasuhteet ovat käyttökelpoinen menetelmä selvitettäessä eri rotujen alkuperää, paljon luotettavampi tietolähde on luusto kokonaisuudessaan. Urantian rotujen varhaiskehityksessä oli alun perin havaittavissa viisi selvästi erottuvaa luuston rakennetyyppiä:

81:4.4 (904.8) 1. Andoniittinen, Urantian kanta-asukkaat.

81:4.5 (904.9) 2. Ensisijainen sangik: punainen, keltainen ja sininen.

81:4.6 (904.10) 3. Toissijainen sangik: oranssi, vihreä ja indigo.

81:4.7 (904.11) 4. Nodiitit, dalamatialaisten jälkeläiset.

81:4.8 (904.12) 5. Adamiitit, violetti rotu.

81:4.9 (904.13) Näiden viiden suuren roturyhmän laajalti sekoittuessa tämä yhtämittainen sekoittuminen pyrki sangik-perintöaineksen vallitsevuudella hämärryttämään andoniittisen rotutyypin. Lappalaiset ja eskimot ovat andoniittisen ja sangik-sinisen rodun sekoittumia. Andoniittinen kantatyyppi on heidän luustonsa rakenteessa säilynyt parhaiten. Mutta adamiitit ja nodiitit ovat siinä määrin muihin rotuihin sekoittuneita, että he ovat tunnistettavissa vain, jos puhutaan yleistäen kaukasidisesta lajista.

81:4.10 (905.1) Niinpä kun kaivetaan esiin viimeisten kahdenkymmenentuhannen vuoden aikaisia ihmisten jäännöksiä, niistä on yleensä mahdotonta täysin varmasti sanoa, mikä kuuluu mihinkin viidestä alkuperäisestä tyypistä. Tällaisten

luustorakenteiden tutkiminen tulee paljastamaan, että ihmiskunta jakaantuu nykyisin osapuilleen kolmeen luokkaan:

81:4.11 (905.2) 1. *Kaukasidinen* – nodiittisten ja adamiittisten rotukantojen andiittinen sekoittuma, jota siihen sekoittunut ensisijainen ja (vähäisessä määrin) toissijainen sangik-aines ja laajahko risteytyminen andoniittien kanssa ovat edelleen muuntaneet. Tähän ryhmään kuuluvat läntiset valkoiset rodut sekä jotkin intialaiset ja turaanilaiset kansanheimot. Tätä ryhmää yhdistävänä tekijänä on andiittisen perimän suurempi tai pienempi osuus.

81:4.12 (905.3) 2. *Mongolidinen* – ensisijainen sangik-tyyppi, johon kuuluvat alkuperäinen punainen, keltainen ja sininen rotu. Kiinalaiset ja intiaanit sisältyvät tähän ryhmään. Euroopassa mongolidityyppi on muuntunut siihen sekoittuneen toissijaisen sangik- ja andoniittiaineksen vuoksi ja vielä sitäkin enemmän andiittisen verenlisäyksen kautta. Malaijit ja muut Indonesian kansanheimot sisällytetään tähän luokkaan, vaikkakin niihin sisältyy suuri toissijaisen sangik-verenperinnön osuus.

81:4.13 (905.4) 3. *Negridinen* – toissijainen sangik-rotutyyppi, johon alkujaan kuuluivat oranssi, vihreä ja indigo rotu. Neekerirotu on paras esimerkki tästä tyypistä, jota esiintyy kaikkialla Afrikassa, Intiassa ja Indonesiassa, aina niillä seuduilla, joille toissijaiset sangik-rodut asettuivat.

81:4.14 (905.5) Pohjois-Kiinassa ilmenee tiettyä kaukasidisen ja mongolidisen tyypin sekoittumista; Levantissa taas ovat sekoittuneet kaukasidinen ja negridinen tyyppi; Intiassa, kuten Etelä-Amerikassakin, ovat edustettuina kaikki kolme tyyppiä. Ja kolmen jäljelle jäävän tyypin luuston ominaispiirteet ovat edelleenkin havaittavissa, ja ne edesauttavat nykyisten ihmisrotujen myöhempien esivanhempien tunnistamista.

5. Kulttuuriyhteiskunta

81:5.1 (905.6) Biologisen evoluution ja kulttuurisivilisaation välillä ei välttämättä vallitse vastaavuutta. Minkä tahansa erillisen aikakauden orgaaninen evoluutio saattaa edetä kitkattomasti keskellä kulttuurin rappiotakin. Mutta tarkasteltaessa ihmisen historiaa pitempinä ajanjaksoina havaitaan, että loppujen lopuksi evoluutio ja kulttuuri ovat sittenkin keskinäisessä syy- ja seuraussuhteessa. Evoluutio saattaa edistyä ilman kulttuuriakin, mutta kulttuurisivilisaatio ei kukoista ilman edellä käyvän rodullisen edistymisen tarjoamaa tarpeellista taustaa. Aatami ja Eeva eivät panneet alulle yhtään ihmisyhteisön edistymiselle vierasta sivilisaation ilmiötä, mutta Aatamin verenperintö lisäsi toki rotujen luontaista kyvykkyyttä ja nopeutti taloudellisen kehityksen ja tuotannollisen edistymisen vauhtia. Aatamin antama lahja kohensi rotujen älyllisiä kykyjä, ja sillä tavoin se joudutti luonnonmukaisen kehityksen prosesseja suuresti.

81:5.2 (905.7) Maanviljelyn, eläintenkesyttämisen ja paremman arkkitehtuurin avulla ihmiskunta vähitellen pääsi loputtoman elämäntaistelun pahimmasta vaiheesta ja alkoi miettiä keinoja, joilla elämän kulku saataisiin miellyttävämmäksi. Ja näin heräsi pyrkimys päästä yhä vain korkeammille aineellisen hyvinvoinnin tasoille. Teollisuuden ja tuotannon avulla ihminen on aste asteelta lisäämässä kuolevaisen hahmossa elettävän elämän miellyttävyyttä.

81:5.3 (906.1) Mutta kulttuuriyhteiskunta ei ole mikään perinnölliseen etuoikeuteen perustuva suuri hyväntekeväisyysklubi, johon kaikki ihmiset syntyvät ilmaisjäseniksi ja täysin tasa-arvoisina. Se on paremminkin maailman työtätekevien ylevä ja alati edistyvä kilta, joka hyväksyy riveihinsä vain niiden ahertajien aateliston, jotka pyrkivät tekemään maailmasta paremman paikan, jotta heidän lastensa ja lastenlastensa olisi myöhempinä aikoina siellä hyvä elää ja edistyä. Ja tämä sivilisaation kilta perii korkeat pääsymaksut, pakottaa tiukkaan ja kovaan kuriin, säätää ankarat rangaistukset kaikille toisinajattelijoille ja sopeutumattomille, samalla kun se myöntää vain muutamia henkilökohtaisia vapauksia ja oikeuksia niiden etujen lisäksi, jotka koituvat turvallisuuden lisääntymisestä yhteisiä vaaroja ja rotuun kohdistuvaa tuhon uhkaa vastaan.

81:5.4 (906.2) Yhteiskunnallinen yhteenliittyminen on eräs ihmisolentojen hyödylliseksi havaitsema henkivakuutuksen muoto. Useimmat yksilöt ovat siksi valmiit maksamaan nämä vakuutusmaksut, jotka koostuvat itsensäuhraamisesta ja henkilökohtaisen vapauden rajoittamisesta ja jotka yhteiskunta perii jäseniltään korvaukseksi tästä paremmasta, ryhmän tarjoamasta

suojelusta. Nykyinen yhteiskuntamekanismi on lyhyesti sanottuna kokeilun ja erehdyksen kautta syntynyt vakuutusjärjestely, jonka tarkoitus on tarjota jonkinasteista varmuutta ja suojaa sellaista mahdollisuutta vastaan, että palattaisiin ihmisrodun alkuaikojen kokemuksille tunnusomaisiin hirveisiin ja antisosiaalisiin oloihin.

81:5.5 (906.3) Yhteiskunta osoittautuu siis yhteistoimintajärjestelmäksi, joka turvaa kansalaisvapauden instituutioiden avulla, taloudellisen vapauden pääoman ja keksintöjen avulla, yhteiskunnallisen vapauden kulttuurin avulla ja vapauden väkivallasta poliisin harjoittaman järjestyksenpidon avulla.

81:5.6 (906.4) *Valta ei tuo oikeutta, mutta se pakottaa noudattamaan jokaisen toinen toistaan seuraavan sukupolven yleisesti hyväksymiä oikeuksia*. Julkisen vallan ensisijainen tehtävä on määritellä, mikä on oikein; säädellä luokkaeroja oikeudenmukaisesti ja tasapuolisesti sekä saattaa lakisäädösten avulla voimaan kaikille yhtäläiset mahdollisuudet. Jokaiseen ihmisoikeuteen liittyy jokin sosiaalinen velvollisuus. Ryhmälle annettu etuoikeus on vakuutusmekanismi, joka poikkeusta tekemättä vaatii ryhmän tarjoamasta palveluksesta perittävien vakuutusmaksujen täysimääräistä suorittamista. Ja ryhmälle kuuluvia oikeuksia on suojeltava siinä missä yksilönkin oikeuksia, sukupuolisten taipumusten säätely mukaan lukien.

81:5.7 (906.5) Ryhmän säätelyyn alistuva vapaus on yhteiskunnallisen kehityksen oikeutettu päämäärä. Rajoittamaton vapaus on

epävakaitten ja häilyväisten ihmismielten turhanaikainen ja toteuttamiskelvoton unelma.

6. Sivilisaation ylläpitäminen

81:6.1 (906.6) Vaikka biologinen evoluutio on edennyt aina vain ylöspäin, suuri osa kulttuurisesta kehityksestä lähti kuitenkin liikkeelle Eufratinlaaksosta aaltoina, jotka ajan kuluessa kerta kerralta heikkenivät, kunnes lopulta koko puhdasrotuinen Aatamin jälkeläistö oli poistunut sieltä rikastuttamaan Aasian ja Euroopan sivilisaatioita. Täysimääräistä rotujen toisiinsa liittymistä ei kylläkään tapahtunut, mutta sen sijaan niiden sivilisaatiot sekoittuivat keskenään melkoisesti. Vähitellen kulttuuri tosiaankin levisi koko maailmaan. Ja tätä sivilisaatiota on pidettävä yllä ja vaalittava, sillä tänä päivänä ei ole olemassa mitään uusia kulttuurin lähteitä, ei mitään andiitteja, jotka voimistaisivat sivilisaation kehityksen hidasta etenemistä ja antaisivat sille puhtia.

81:6.2 (906.7) Urantialla nyt kehittymässä oleva sivilisaatio sai alkunsa seuraavista tekijöistä, joille se myös rakentuu:

81:6.3 (906.8) 1. *Luonnonolot*. Aineellisen sivilisaation luonne ja laajuus määräytyvät suurelta osin saatavilla olevien luonnonvarojen

perusteella. Ilmasto, sääolot ja monet muut fyysiset olosuhteet ovat kulttuurin kehitykseen vaikuttavia tekijöitä.

81:6.4 (907.1) Andiittien aikakauden alussa koko maailmassa oli vain kaksi laajaa, viljavaa ja esteetöntä metsästysaluetta. Toinen oli Pohjois-Amerikassa, ja se oli intiaanien hallussa; toinen oli Turkestanin pohjoispuolella, ja sitä piti osittain hallussaan muuan andoniittis-keltainen rotu. Korkeamman kulttuurin kehittymiseen Lounais-Aasiassa ratkaisevasti vaikuttaneet tekijät olivat rotu ja ilmasto. Andiitit olivat suurenmoinen kansa, mutta heidän sivilisaationsa suunnan määräytymiseen ratkaisevasti vaikuttanut tekijä oli Iranin, Turkestanin ja Sinkiangin paheneva kuivuus. Se *pakotti* heidät keksimään ja omaksumaan uusia ja edistyneitä menetelmiä elannon pusertamiseksi yhä hedelmättömämmiksi muuttuvista maistaan.

81:6.5 (907.2) Mantereiden keskinäinen asema ja muut alueiden sijainnilliset tekijät vaikuttavat suuresti siihen, vallitseeko sota vai rauha. Varsin harvoilla urantialaisilla on koskaan ollut yhtä suotuisaa tilaisuutta jatkuvaan ja rikkumattomaan kehitykseen kuin on ollut Pohjois-Amerikan kansoilla, joita suuret valtameret suojelevat käytännöllisesti katsoen joka puolelta.

81:6.6 (907.3) 2. *Reaalipääoma*. Kulttuuria ei koskaan kehitetä köyhyyden oloissa; vapaa-aika on sivilisaation edistymisen olennainen edellytys. Yksilö voi aineellisen varallisuuden puuttuessakin hankkia moraalista ja hengellistä arvoa omaavan luonteen, mutta kulttuurisivilisaatio syntyy vasta sellaisista

aineellista vaurautta osoittavista olosuhteista, jotka suosivat vapaa-aikaa, johon vielä liittyy eteenpäinpyrkimisen halu.

81:6.7 (907.4) Alkukantaisuuden aikana elämä oli Urantialla vakava ja totinen asia. Ja juuri tästä yhtämittaisesta kamppailusta ja loputtomasta uurastuksesta päästäkseen ihmiskunta oli alituiseen ajautumassa kohti tropiikin miellyttävää ilmastoa. Vaikka nämä lämpimämmät asuinvyöhykkeet tarjosivatkin kiihkeään olemassaolotaisteluun tiettyä helpotusta, nämä tällä tavoin helpompia oloja etsineet rodut ja heimot eivät silti useinkaan käyttäneet ansaitsematonta vapaa-aikaansa sivilisaation edistämiseen. Sosiaalinen edistys on poikkeuksetta saanut alkunsa niiden rotujen ajatuksista ja suunnitelmista, jotka ovat järkiperäisen uurastuksensa avulla oppineet ottamaan elantonsa maasta vähemmin ponnistuksin ja lyhennetyin työpäivin ja jotka tällä keinoin ovat kyenneet nauttimaan ylimääräisestä, hyvin ansaitusta ja antoisasta vapaa-ajasta.

81:6.8 (907.5) 3. *Tieteellinen tieto*. Sivilisaation aineellisten puolien on aina odotettava tieteellisen tiedon kertymistä. Siitä kun jousi ja nuoli oli keksitty ja eläimiä alettu käyttää voimanlähteenä, kesti vielä kauan, ennen kuin ihminen oppi valjastamaan käyttöönsä tuuli- ja vesivoiman, minkä jälkeen seuraavana vaiheena oli höyryvoiman ja sähkön käyttöönotto. Mutta sivilisaation käyttämät työvälineet paranivat vähitellen. Kankaankudontaa, keramiikanvalmistusta, eläintenkesyttämistä ja metallinmuokkausta seurasi kirjoittamisen ja kirjanpainannan aikakausi.

81:6.9 (907.6) Tieto on valtaa. Keksiminen kulkee aina maailmanmitassa tapahtuvan kulttuurikehityksen nopeutumisen edellä. Painokoneesta hyötyivät kaikkein eniten tiede ja keksiminen, ja kaikkien näiden kulttuuri- ja keksimistoimintojen keskinäinen vuorovaikutus on lisännyt kulttuurin etenemisvauhtia valtavasti.

81:6.10 (907.7) Tiede opettaa ihmistä puhumaan uutta matematiikan kieltä ja harjaannuttaa hänen ajatuksensa tiukkaan täsmällisyyteen. Eliminoimalla erheen tiede vakauttaa myös filosofiaa, samalla kun se taikauskoa hävittämällä puhdistaa uskontoa.

81:6.11 (907.8) 4. *Inhimilliset voimavarat*. Suuri väestömäärä on sivilisaation leviämisen välttämätön edellytys. Ellei muiden tekijöiden suhteen esiinny mitään eroja, niin väekkäämpi kansanheimo hallitsee vähälukuisemman rodun sivilisaatiota. Ellei kansakunta siis onnistu kasvattamaan väkimääräänsä tiettyyn pisteeseen asti, kansallisen päämäärän täysimittainen toteutuminen estyy; mutta väestömäärän edelleen kasvaessa tulee vastaan piste, jonka jälkeen kasvun jatkuminen merkitsee itsemurhaa. Väestömäärän kasvu ihmisen ja maan välisen suhdeluvun mukaista ihannemäärää suuremmaksi merkitsee joko elintason laskua tai välitöntä aluerajojen laajentamista rauhanomaisen tunkeutumisen tai sotilaallisen valloituksen, väkisin tapahtuvan valtaamisen keinoin.

81:6.12 (908.1) Sodan tuhot aina välillä teitä kauhistuttavat, mutta teidän tulisi käsittää, että on välttämätöntä tuottaa suuria kuolevaisjoukkoja, koska ne tarjoavat runsaammat mahdollisuudet

sosiaaliseen ja moraaliseen kehittymiseen. Kun hedelmällisyys siis on planeetalla voimakasta, ilmenee pian vakava liikakansoitusongelma. Useimmat asutuista maailmoista ovat pieniä. Urantia on keskikokoinen, ehkä aavistuksen verran alikokoinen. Kansallisen väkiluvun pitäminen ihannemääränsä puitteissa kohentaa kulttuuria ja ehkäisee sotaa. Viisas se kansakunta, joka tietää, milloin lakata kasvamasta.

81:6.13 (908.2) Mutta rikkaimmatkaan luonnonvarat ja kehittyneimmät mekaaniset välineet omaava maanosa ei edisty suuresti, jos sitä asuttavan väestön älykkyys on alenemaan päin. Tieto on saavutettavissa opetuksen avulla, mutta todellisen kulttuurin edellyttämän viisauden omaajiksi tullaan vain kokemuksen kautta ja synnynnäisesti älykkäiden miesten ja naisten voimin. Tällainen kansa kykenee ottamaan oppia kokemuksesta, tällaisella kansalla on mahdollisuus saavuttaa todellista viisautta.

81:6.14 (908.3) 5. *Aineellisten voimavarojen merkitys*. Paljon riippuu luonnonvarojen, tieteellisen tiedon, reaalipääoman ja inhimillisten potentiaalien hyväksikäytössä osoitetusta viisaudesta. Alkuaikojen sivilisaation tärkein tekijä oli yhteiskunnan viisaiden valtiaiden käyttämä *pakko;* alkukantaisen ihmisen korkeammantasoiset aikalaiset suorastaan sysäsivät sivilisaation ihmisen päälle. Hyvin järjestäytyneet ja muita korkeammalla tasolla olevat vähemmistöt ovat suurelta osin tätä maailmaa hallinneet.

81:6.15 (908.4) Valta ei tuo oikeutta, mutta valta kyllä tekee sen, mitä historiassa on ja mitä historiassa on ollut. Urantia on vasta hiljattain

päässyt niin pitkälle, että yhteiskunta on halukas keskustelemaan vallan ja oikeuden etiikasta.

81:6.16 (908.5) 6. *Kielen merkitys*. Sivilisaation leviäminen joutuu odottamaan kielen kehittymistä. Elävät ja kehittyvät kielet takaavat sivistyneen ajattelun ja suunnittelun leviämisen. Kielen kehittymisessä saavutettiin alkuaikoina useita tärkeitä edistysaskeleita. Nykyisin on olemassa suuri tarve viedä kielellinen kehitys entistä pidemmälle, jotta kehittyvän ajattelun ilmaiseminen helpottuisi.

81:6.17 (908.6) Kieli kehittyi ryhmän keskinäisistä suhteista, ja kukin paikallisryhmä kehitti oman sananvaihtojärjestelmänsä. Kieli kehkeytyi eleiden, merkkien, huudahdusten, jäljittelyäänien, intonaation ja aksentin kautta myöhempien aikojen aakkostojen mukaiseksi äännejärjestelmäksi. Kieli on ihmisen suurenmoisin ja käyttökelpoisin ajattelun väline, mutta se ei päässyt kukoistamaan, ennen kuin sosiaalisten ryhmien käytössä oli edes hiukan joutoaikaa. Mieltymys kielellä leikittelemiseen kehittää uusia sanoja, slangia. Mikäli enemmistö omaksuu slangin, silloin tällainen käyttö tekee siitä yleiskieltä. Perhepiirissä herkästi heräävä ”lastenkielellä” lepertely on valaiseva esimerkki siitä, miten murteet saivat alkunsa.

81:6.18 (908.7) Kielierot ovat aina olleet suurena esteenä rauhan laajenemisen tiellä. Ennen kuin kulttuuri voi levitä kokonaisen rodun keskuuteen, kokonaiseen maanosaan tai koko maailmaan, on murteista päästävä eroon. Yleismaailmallinen kieli edistää rauhaa, turvaa kulttuurin ja lisää onnellisuutta. Jo kun jossakin maailmassa

kieliä on enää muutamia, on sillä, että johtavat kulttuurikansat taitavat näitä kieliä, voimakas vaikutus maailmanlaajuisen rauhan ja hyvinvoinnin toteutumiseen.

81:6.19 (908.8) Vaikka Urantialla on edistytty kovin vähän kansainvälisen kielen kehittämisen suuntaan, toisaalta kansainvälisen kauppavaihdon aikaansaamisella on saavutettu jo paljon. Ja kaikkia näitä kansainvälisen kanssakäymisen muotoja olisi vaalittava, olipa niissä kysymys kielestä, kaupasta, taiteesta, tieteestä, kilpaurheilusta tai uskonnosta.

81:6.20 (909.1) 7. *Mekaanisten laitteiden merkitys*. Sivilisaation edistyminen on suoraan verrannollinen työvälineiden, koneiden ja jakelukanavien kehittymiseen ja hallussapitoon. Yhä paremmat työvälineet, nerokkaat ja tehokkaat koneet, määräävät, mikä kilpailevista ryhmistä jää jäljelle edistyvän sivilisaation kilpakentällä.

81:6.21 (909.2) Ainoa alkuaikojen maanviljelyssä käytetty energia oli ihmistyövoima. Käytiin pitkällinen kamppailu, ennen kuin ihmiset saatiin korvatuiksi härillä, sillä se ajoi ihmisiä työttömyyteen. Viimeksi kuluneina aikoina koneet ovat alkaneet syrjäyttää ihmisiä, ja jokainen tällainen edistysaskel vaikuttaa suoraan yhteiskunnan edistymiseen, sillä se vapauttaa ihmistyövoimaa arvokkaampien tehtävien suorittamiseen.

81:6.22 (909.3) Viisauden ohjaamasta tieteestä saattaa tulla ihmisen suurin sosiaalinen vapauttaja. Koneiden aikakausi voi osoittautua tuhoisaksi vain sellaiselle kansakunnalle, jonka älyllinen taso ei riitä niiden viisaiden keinojen ja terveiden menetelmien keksimiseen,

joiden avulla tapahtuu onnistunut sopeutuminen siirtymävaiheen vaikeuksiin. Tällaisia vaikeuksia syntyy, kun suuret ihmismäärät menettävät yhtäkkiä työpaikkansa uudentyyppisten, työtä säästävien koneiden liian nopeasti tapahtuneen keksimisen seurauksena.

81:6.23 (909.4) 8. *Soihdunkantajien luonne*. Yhteiskunnallinen perintöosa antaa ihmiselle mahdollisuuden seistä kaikkien niiden harteilla, jotka ovat eläneet ennen häntä ja jotka ovat tuoneet jonkin oman antimensa saavutetun tiedon ja kulttuurin kokonaisuuteen. Koti on aina oleva perusinstituutiona siinä työssä, jolla kulttuurin soihtu siirretään seuraavalle sukupolvelle. Vapaa-ajan harrastustoiminta ja seuraelämä tulevat tässä mielessä seuraavina ja koulu tulee viimeisenä mutta monimutkaisessa ja pitkälle organisoituneessa yhteiskunnassa yhtälailla välttämättömänä.

81:6.24 (909.5) Hyönteiset syntyvät täysin kouliintuneina ja varustettuina elämää varten, tosin hyvin kapea-alaista ja puhtaasti vaistonvaraista olemassaoloa varten. Ihmisvauva on syntyessään täysin kouliintumaton. Ihmisellä on sen vuoksi valta nuoremman polven opetuksellista koulutusta säätelemällä vaikuttaa suuresti sivilisaation kehityksen suuntaan.

81:6.25 (909.6) Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla sivilisaation edistymiseen ja kulttuurin etenemiseen eniten vaikuttavat tekijät ovat ensinnäkin maailman matkailun merkittävä lisääntyminen ja toiseksi viestintämenetelmiin tehtävät ennen näkemättömät parannukset. Mutta opetuksen koheneminen ei ole pysynyt samassa tahdissa yhteiskuntarakenteen laajenemisen kanssa. Myöskään

etiikan nykyinen arvostus ei ole kehittynyt vastaamaan pelkistetymmin älyllisillä ja tieteellisillä aloilla tapahtunutta kasvua. Ja nykysivilisaatio polkee paikallaan, kun on kysymys hengellisestä kehityksestä ja koti-instituution suojelemisesta.

81:6.26 (909.7) 9. *Rodun omaksumat ihanteet*. Yhden sukupolven ihanteet uurtavat sitä välittömästi seuraavan jälkipolven kohtalon uomat. Yhteiskunnan soihdunkantajien *laatu* määrää, kulkeeko sivilisaatio eteenpäin vai taaksepäin. Yhden sukupolven kodit, kirkot ja koulut määräävät ennakolta, mihin suuntaan seuraavan sukupolven luonne kehittyy. Rodun tai kansakunnan moraalinen ja hengellinen liikevoima määrää suurelta osin tuon sivilisaation etenemisvauhdin kulttuurin alalla.

81:6.27 (909.8) Ihanteet nostavat sosiaalisen virran lähdettä ylemmäs. Eikä mikään virta nouse alkulähdettään korkeammalle, käytettiinpä minkälaista painetta tai suuntaavaa ohjailua hyvänsä. Kulttuurisivilisaation aineellisimpienkin puolien käyttövoima piilee yhteiskunnan aikaansaannoksista vähiten aineellisessa. Järki saattaa valvoa sivilisaation mekanismia, viisaus saattaa antaa sille suunnan, mutta hengellinen idealismi on se energia, joka todella vasta nostaa ja edistää ihmisten kulttuurin yhdeltä saavutustasolta toiselle.

81:6.28 (910.1) Alussa elämä oli olemassaolotaistelua; nyt se on elintasotaistelua; seuraavaksi se tulee olemaan kamppailua ajattelun laadusta eli siitä, mikä on inhimillisen olemassaolon seuraava mainen tavoite.

81:6.29 (910.2) 10. *Asiantuntijoiden koordinointi*. Sivilisaatiota on edistänyt suunnattomasti jo varhaisessa vaiheessa tapahtunut työnjako ja sen myöhemmin toteutunut luonnollinen seuraus: erikoistuminen. Sivilisaation menestys riippuu nyt siitä, miten tehokkaasti asiantuntijat onnistutaan koordinoimaan. Yhteiskunnan levittäytyessä yhä uusille aloille on keksittävä jokin keino saattaa erilaiset asiantuntijat keskinäiseen yhteyteen.

81:6.30 (910.3) Yhteiskunta-asioiden, taiteen, tekniikan ja teollisuuden asiantuntijat monipuolistavat ja kasvattavat jatkuvasti taitojaan ja osaamistaan. Ja tämä kykyjen erilaistuminen ja toiminnan erillistyminen tulevat lopulta heikentämään ihmisyhteisöä ja pirstomaan sen, ellei kehitetä tehokkaita menetelmiä, joilla saadaan aikaan koordinointia ja yhteistyötä. Mutta sellaisen älykkyyden, joka pystyy tällaiseen kekseliäisyyteen ja tällaiseen erikoistumiseen, pitäisi olla myös kaikin puolin pystyvä keksimään sopivat menetelmät kaikkien niiden ongelmien hallitsemiseen ja sovittelemiseen, jotka aiheutuvat keksimisen nopeasta laajenemisesta ja kulttuurin leviämisen kiihtyvästä vauhdista.

81:6.31 (910.4) 11. *Työhönsijoittamiskeinot*. Sosiaalisen kehityksen seuraava aikakausi on ilmenevä yhä pitemmälle menevän ja laajenevan erikoistumisen entistä parempana ja tehokkaampana yhteensovittamisena ja koordinointina. Ja työn muuttuessa yhä erikoistuneemmaksi on pakko suunnitella jokin menetelmä yksilöiden ohjaamiseksi sopivaan työpaikkaan. Koneellistuminen ei ole ainoa syy Urantian sivistyskansojen piirissä esiintyvään

työttömyyteen. Talouselämän monitahoisuus samoin kuin teollisen ja ammatillisen erikoistumisen tasainen kasvu tuovat oman lisänsä työhönsijoittumisongelmiin.

81:6.32 (910.5) Ei riitä, että ihmiset koulutetaan työhön, vaan monimutkaisessa yhteiskunnassa pitää myös olla tarjolla tehokkaita työpaikan löytämiskeinoja. Ennen kuin kansalaiset koulutetaan pitkälle erikoistuneisiin menetelmiin ansaita elantonsa, heille tulisi antaa koulutusta yhden tai useamman sellaisen menetelmän osalta, joita käytetään kaikkein tavallisimmissa töissä, ammateissa tai toimissa ja joita he voisivat käyttää ollessaan tilapäisesti vailla oman erikoisalansa työtä. Mikään sivilisaatio ei selviä tilanteesta, jossa sen piirissä esiintyy pitempiä aikoja laajoja työttömien luokkia. Julkisista varoista maksettavan tuen vastaanottaminen murtaa ja turmelee aikaa myöten parhaatkin kansalaiset. Myös yksityinen hyväntekeväisyys muuttuu turmiolliseksi, kun työkykyiset kansalaiset ovat pitempään sellaisen kohteena.

81:6.33 (910.6) Tällainen pitkälle erikoistunut yhteiskunta ei suhtaudu myötämielisesti muinaiskansojen ikivanhoihin kommunaalisiin ja feodaalisiin käytäntöihin. Monet yleiset palvelut voidaan tosin mainiosti ja hyötyä tuottavalla tavalla sosialisoida, mutta pitkälle koulutettuja ja äärimmilleen erikoistuneita ihmisiä on parasta hallita jollakin älyllistä yhteistoimintaa edellyttävällä menetelmällä. Ajanmukaistettu koordinointi ja veljellinen säätely tuottavat pitkäaikaisempaa yhteistyötä kuin kommunismi tai voimakeinoihin

perustuvien diktatoristen säätelyinstituutioiden käyttämät vanhanaikaisemmat ja alkeellisemmat menetelmät.

81:6.34 (910.7) 12. *Yhteistyöhalukkuus*. Muuan suuri este ihmisyhteisön etenemisen tiellä on ristiriita, joka vallitsee toisaalta laajempien ja sosiaalistuneempien ihmisryhmien ja toisaalta ihmiskunnan vähälukuisempien, vastahankaan asettautuneiden ja epäsosiaalisten yhteenliittymien etujen ja hyvinvoinnin välillä, yhteiskunnanvastaisista yksilöistä puhumattakaan.

81:6.35 (910.8) Mikään kansallinen sivilisaatio ei säily kauan, elleivät sen opetusmenetelmät ja uskonnolliset ihanteet herätä korkeammantyyppistä älyperäistä isänmaallisuutta ja kansallista uhrimieltä. Ellei tämänlaatuista älyperäistä isänmaallisuutta ja kulttuuriin pohjautuvaa solidaarisuutta ilmene, kaikki tällaiset kansakunnat ovat alttiita hajoamaan nurkkakuntaiseen omansa varjelemiseen ja paikalliseen oman edun tavoitteluun.

81:6.36 (911.1) Maailmanlaajuisen sivilisaation säilyminen riippuu siitä, oppivatko ihmiset elämään yhdessä ja sillä tavalla, että vallitsee rauha ja veljellisyys. Tehokkaan koordinoinnin puuttuessa teollista sivilisaatiota uhkaavat äärimmäisyyteen menevän erikoistumisen vaarat: yksitoikkoisuus, kapea-alaisuus sekä alttius epäluottamuksen ja kateuden kylvämiseen.

81:6.37 (911.2) 13. *Pystyvä ja viisas johtajuus*. Sivilisaatiossa on paljon, hyvin paljon sen varassa, että löytyy innostunutta ja tehokasta kuormankiskomisen henkeä. Painavaa taakkaa nostettaessa ei

kymmenestä miehestä ole juurikaan enempää hyötyä kuin yhdestä, elleivät he nosta yhdessä – kaikki samalla hetkellä. Ja tällainen ryhmätyö – sosiaalinen yhteistyö – on johtajuuden varassa. Menneet ja nykyiset kulttuurisivilisaatiot ovat perustuneet siihen, että kansalaiset harjoittavat järkiperäistä yhteistyötä viisaiden ja edistyksellisten johtajien kanssa; ja aina siihen asti, kunnes ihminen kehittyy korkeammille tasoille, sivilisaatio tulee edelleenkin olemaan viisaan ja tarmokkaan johtajuuden varassa.

81:6.38 (911.3) Korkeakulttuurit syntyvät aineellisen vaurauden, älyllisen etevyyden, moraalisen arvokkuuden, sosiaalisen neuvokkuuden ja kosmisen ymmärryksen älykkäästä yhteensovittamisesta.

81:6.39 (911.4) 14. *Yhteiskunnalliset muutokset*. Yhteiskunta ei ole jumalallinen instituutio, pikemminkin se on asteittain etenevään kehitykseen kuuluva ilmiö; ja sivilisaation edistyminen viivästyy aina, kun sen johtajat vitkastelevat sellaisten yhteiskunnan organisaatioon kohdistuvien muutosten tekemisessä, jotka ovat aikakauden tieteellisten saavutusten tasalla pysymisen kannalta välttämättömiä. Tästä kaikesta huolimatta mitään ei tule halveksia vain siksi, että se on vanhaa; toisaalta ei myöskään mitään ideaa tulisi varauksetta omaksua vain siksi, että se on ennennäkemätön ja uusi.

81:6.40 (911.5) Ihmisen ei tulisi pelätä kokeilla yhteiskuntamekanismeja. Mutta tällaiset tutkimusretket kulttuuriseen uudelleenasennoitumiseen tulisi suorittaa

yhteiskuntakehityksen historiasta täysin perillä olevien ihmisten valvonnassa. Ja niiden, jotka ovat saaneet käytännön kokemusta kohteeksi valitun yhteiskunnallisen tai taloudellisen kokeilutoiminnan alueelta, tulisi viisaudellaan aina neuvoa näitä uudistajia. *Mitään suurta yhteiskunnallista tai taloudellista muutosta ei pitäisi yrittää toteuttaa yhtäkkisesti*. Kaikentyyppinen inhimillinen sopeutuminen – fyysinen, yhteiskunnallinen tai taloudellinen – vaatii aikaa. Vain moraaliset ja hengelliset uudelleenasennoitumiset voidaan tehdä hetken innostuksesta, ja myös nämä vaativat ajan kulumista, ennen kuin niiden aineelliset ja sosiaaliset seurausilmiöt kaikkineen paljastuvat. Rodun ihanteet ovat suurimpana tukena ja turvana niinä kriittisinä aikoina, jolloin sivilisaatio on siirtymässä tasolta toiselle.

81:6.41 (911.6) 15. *Siirtymäkaudella mahdollisen luhistumisen ehkäiseminen*. Yhteiskunta on aikakaudesta toiseen suoritettujen yritysten ja erehdysten tulos. Yhteiskunta on se, mitä jäi jäljelle valikoivista sopeutumisista ja uudelleensopeutumisista, jotka ihmiskunta on tehnyt loputtoman pitkän nousun toisiaan seuranneissa vaiheissa noustessaan eläimestä planetaarisen arvoaseman omaavan ihmisen tasoille. Jokaisen sivilisaation suuri vaara – millä hetkellä tahansa – on luhistumisen uhka aikana, jolloin siirrytään menneisyyden vakiintuneista menetelmistä tulevaisuuden uusiin ja parempiin mutta koettelemattomiin menettelytapoihin.

81:6.42 (911.7) Kunnollinen johtajuus on edistymisen kannalta äärimmäisen tärkeää. Viisaus, ymmärrys ja kaukokatseisuus ovat

kansakuntien säilymiselle välttämättömiä. Sivilisaatiota uhkaa todellinen vaara aina, vasta kun kyvykkäästä johtaja-aineksesta alkaa olla pulaa. Eikä tällaisen viisaan johtaja-aineksen määrä ole koskaan ylittänyt yhtä prosenttia väestön kokonaismäärästä.

81:6.43 (911.8) Ja juuri näitä kehityksen portaikon askelmia sivilisaatio nousi, kunnes voitiin panna alulle ne voimalliset kehitykseen vaikuttaneet tekijät, jotka ovat huipentuneet kahdennenkymmenennen vuosisadan nopeasti laajenevaksi kulttuuriksi. Ja vain näistä perusehdoista kiinni pitämällä ihminen voi toivoa säilyttävänsä nykyiset sivilisaationsa ja huolehtia samalla niiden jatkuvasta kehittymisestä ja turvatusta pysyvyydestä.

81:6.44 (912.1) Tämä on se, mikä on Aatamin ajan jälkeen olennaisinta maailman kansojen pitkässä ponnistelussa sivilisaation pystyttämiseksi. Nykyajan kulttuuri on sitä, mikä on saatu puhtaana voittona tästä sinnikkäästä kehityksestä. Edistyminen oli ennen kirjapainotaidon keksimistä verrattain hidasta, sillä yksi sukupolvi ei voinut kovinkaan nopeasti hyötyä edeltäjiensä saavutuksista. Mutta nyt ihmisyhteisö rynnistää eteenpäin kaikkina niinä aikakausina kertyneen liikevoiman turvin, joiden läpi sivilisaatio on ponnistellut.

81:6.45 (912.2) [Esittänyt eräs Nebadonin Arkkienkeli.]

Luku 82

Avioliiton kehitys

82:0.1 (913.1) AVIOLIITTO – parisuhde – kasvaa esiin ihmisen kaksisukupuolisuudesta. Avioliitto on ihmisen reaktionomaista sovittautumista tähän kaksisukuisuuteen, kun perhe-elämä taas on lopputulos kaikista tällaisista evolutionaarisista ja mukautumista osoittavista sovittautumisista. Naimisiinmeno on pysyvä ilmiö; se ei luonnostaan kuulu biologiseen evoluutioon, mutta se on koko sosiaalisen kehityksen perusta, ja sen vuoksi on varmaa, että sitä jossakin muodossa tulee aina esiintymään. Avioliitto on antanut ihmiskunnalle kodin, ja koti on koko pitkän ja vaivalloisen kehitysponnistelun kruunaava loistelias saavutus.

82:0.2 (913.2) Uskonnolliset, sosiaaliset ja opetukselliset instituutiot ovat kaikki välttämättömiä kulttuurisivilisaation säilymiselle, mutta *perhe on tärkein sivistäjä*. Suurimman osan elämän tärkeimmistä asioista lapsi oppii perheeltään ja naapureiltaan.

82:0.3 (913.3) Entisaikojen ihmisillä ei ollut kovinkaan rikasta sosiaalista sivilisaatiota, mutta mitä heillä oli, sen he siirsivät

uskollisesti ja tehokkaasti seuraavalle sukupolvelle. Ja teidän tulisi huomata, että muiden instituutioiden vaikutuksen ollessa äärimmäisen vähäistä useimpien näiden menneisyyden sivilisaatioiden kehitys jatkui keskeytymättä vain siksi, että koti-instituutio toimi tehokkaasti. Nykyisin ihmisroduilla on rikas sosiaalinen ja sivistyksellinen perintö, joka olisi viisaasti ja tehokkaasti siirrettävä seuraaville sukupolville. Perhe kasvatuksellisena instituutiona on säilytettävä.

1. Pariutumisvaisto

82:1.1 (913.4) Miesten ja naisten persoonallisuuden välillä olevasta kuilusta huolimatta sukupuolivietti riittää takaamaan heidän yhteenmenonsa lajin jatkamiseksi. Tämä vaisto toimi tehokkaasti jo kauan ennen kuin ihmiset kokivat mitään sellaista, jota on myöhemmin ruvettu kutsumaan rakkaudeksi, omistautumiseksi ja aviolliseksi uskollisuudeksi. Pariutuminen on synnynnäinen taipumus, ja avioliitto on sen evolutionaarinen sosiaalinen seurausilmiö.

82:1.2 (913.5) Sukupuolinen kiinnostus ja halu eivät olleet hallitsevia intohimoja alkukantaisten kansojen keskuudessa, vaan niihin suhtauduttiin itsestäänselvyyksinä. Koko suvunjatkamiskokemus oli vapaa mielikuvituksen siihen liittämistä koristeista. Sivistyneemmille kansoille ominainen ihmisen kokonaan valtaansa ottava sukupuolinen himo johtuu pääasiassa rotujen

sekoittumisesta, varsinkin siellä, missä nodiittien ja adamiittien assosiatiivinen mielikuvitus ja kauneuden arvostus ovat antaneet virikkeitä evoluutioon pohjautuvalle luonteenlaadulle. Mutta evolutionaarisiin rotuihin tätä andiittien verenperintöä siirtyi siinä määrin rajoitetusti, että se ei tarjonnut riittävää itsehillintää heihin siirtyneen syvemmän sukupuolisen tietoisuuden ja voimakkaamman pariutumisvietin tällä tavoin herättämien ja vilkastuttamien eläimellisten intohimojen hallitsemiseksi. Evolutionaaristen rotujen joukossa punaisella ihmisellä oli laadukkain sukupuolisäännöstö.

82:1.3 (913.6) Avioliittoon kytkeytyvä seksuaalinen säätely osoittaa:

82:1.4 (913.7) 1. Minkä verran sivilisaatio on edistynyt. Sivilisaation vaatimukset siitä, että seksuaalisuus on tyydytettävä hyödyllisellä tavalla ja vakiintuneiden tapojen mukaisesti, ovat aina vain kasvaneet.

82:1.5 (914.1) 2. Missä määrin jossakin kansassa on andiittista rotuperimää. Tällaisten ryhmien keskuudessa seksuaalisuudesta on tullut se alue, jolla ilmenevät yksilön niin fyysisen kuin emotionaalisenkin olemuksen sekä hienoimmat että alhaisimmat puolet.

82:1.6 (914.2) Sangik-roduilla oli normaali eläimellinen himo, mutta ne eivät paljonkaan haaveilleet tai piitanneet vastakkaisen sukupuolen kauneudesta ja fyysisestä viehättävyydestä. Sellaista, mitä kutsutaan sukupuoliseksi kiinnostukseksi, ei myöskään tämän päivän alkukantaisissa roduissa ilmene käytännöllisesti katsoen lainkaan.

Näillä sekoittumattomilla kansanheimoilla on kieltämätön pariutumisvaisto, mutta ne eivät tunne niin paljon mielenkiintoa sukupuolisuutta kohtaan, että se aiheuttaisi sosiaalista kontrollia edellyttäviä vakavia ongelmia.

82:1.7 (914.3) Pariutumisvaisto on eräs ihmisiä hallitsevista fyysisistä voimista, se on se ainoa emootio, joka yksilön saaman tyydytyksen varjolla todellisuudessa petkuttaakin itsekkään ihmisen asettamaan rotunsa hyvinvoinnin ja jatkumisen korkealle yksilön oman mukavuuden ja henkilökohtaisen vastuuvapauden yläpuolelle.

82:1.8 (914.4) Instituutiona avioliitto, varhaisesta alkuidustaan aina nykyaikaan asti, kuvastaa biologisen suvunjatkamistaipumuksen sosiaalista kehitystä. Kehittyvän ihmislajin jatkumisen varmistaa tämä rodullisen pariutumisvirikkeen olemassaolo, vietin, jota löyhästi kutsutaan sukupuoliseksi mielenkiinnoksi. Tästä väkevästä biologisesta vietistä tulee virikekeskus, josta juontuu kaikenlaisia liitännäisiä vaistoja, emootioita ja käyttäytymistapoja: fyysisiä, älyllisiä, moraalisia ja sosiaalisia.

82:1.9 (914.5) Villi-ihmisen liikkeelle panevana motivaationa oli ravinnontarve, mutta kun sivilisaatio jo takaa yltäkyllin ravintoa, sukupuolivietistä tulee useinkin hallitseva virike, ja siksi sen kohdalla tarvitaan aina sosiaalista säätelyä. Vaistonvarainen jaksottaisuus hillitsee eläinten pariutumisalttiutta, mutta koska ihminen on varsin suuressa määrin itse itseään säätelevä olento, sukupuolinen halu ei ole kokonaan jaksottaista. Sen vuoksi käy välttämättömäksi yhteiskunnan pakottaa yksilö harjoittamaan itsekontrollia.

82:1.10 (914.6) Mikään ihmisen emootioista tai virikkeistä ei voi saada aikaan niin paljon vahinkoa ja surua kuin tämä väkevä sukupuolivietti, silloin kun se saa ilmetä hillitsemättömänä ja ylenmääräisen mielenkiinnon kohteena. Tämän virikkeen järkiperäinen alistaminen yhteiskunnan sääntöihin on jokaisen sivilisaation tosipohjaisuuden korkein koetin. Itsehillintää ja yhä enemmän itsehillintää on edistyvän ihmiskunnan alati yltyvä vaatimus. Salailu, vilpillisyys ja tekopyhyys saattavat kätkeä sukupuoliongelmat näkyviltä, mutta ne eivät tarjoa ratkaisuja eivätkä edistä etiikkaa.

2. Rajoittavat tabut

82:2.1 (914.7) Avioliiton kehityskertomus on yksinkertaisesti sosiaalisten, uskonnollisten ja julkisen vallan määräämien rajoitusten paineessa tapahtuneen sukupuolielämän säätelyn historiaa. Luonto ei pahastikaan ota huomioon yksilöjä. Se ei tiedä mitään niin kutsutusta moraalista, sitä kiinnostaa ainoastaan lajin säilyminen. Luonto vaatii vastustamattomalla voimalla suvunjatkamista, mutta tästä johtuvat ongelmat se jättää välinpitämättömästi yhteiskunnan ratkaistaviksi, ja näin se aiheuttaa evolutionaariselle ihmiskunnalle alati tuntuvan ja tärkeän ongelman. Tämä sosiaalinen ristiriitatilanne muodostuu siitä, että perusviettien ja kehittymässä olevan etiikan välillä vallitsee loputon sotatila.

82:2.2 (914.8) Varhaisrotujen keskuudessa sukupuolten välisten suhteiden säätelyä esiintyi tuskin nimeksikään. Prostituutio oli tämän seksuaalisen vapauden johdosta olematonta. Pygmeillä ja muilla takapajuisilla ryhmillä ei tänäkään päivänä ole mitään avioliittoinstituutiota. Näitä kansanheimoja koskeva tutkimus paljastaa alkukantaisten rotujen noudattamat yksinkertaiset pariutumistavat. Mutta kaikkia muinaiskansoja tulisi aina tutkia ja arvioida oman aikansa tapasääntöihin sisältyneiden moraalisten normien valossa.

82:2.3 (915.1) Karkeaa raakalaisuutta korkeammilla tasoilla vapaa rakkaus ei silti koskaan ole ollut hyvässä maineessa. Heti kun yhteiskunnalliset ryhmät alkoivat muotoutua, alkoivat kehkeytyä myös avioliittosäännökset ja aviolliset rajoitukset. Pariutuminen on näin ollen edennyt lukemattomien ylimenovaiheiden kautta lähes täydellisen sukupuolisen hillittömyyden tilanteesta kahdennellekymmenennelle vuosisadalle ominaisiin verrattain täydellistä sukupuolielämän rajoittamista merkitseviin normeihin.

82:2.4 (915.2) Heimokehityksen varhaisimmissa vaiheissa tapasäännökset ja rajoittavat tabut olivat sangen alkeellisia, mutta ne pitivät sukupuolet erossa toisistaan – ja se edisti rauhallisuutta, järjestystä ja ahkeruutta –, ja niin oli avioliiton ja kodin pitkä kehitys alkanut. Sukupuolenmukaiset käyttäytymistavat pukeutumisessa, koristautumisessa ja uskonnonharjoituksessa juontuivat näistä muinaisista tabuista, jotka määrittelivät sukupuolisten vapauksien rajat ja niin tehdessään loivat lopulta paheen, rikoksen ja synnin käsitteet. Mutta kauan aikaa käytäntönä oli, että kaikki

seksuaalisäännöt tilapäisesti kumottiin suuriksi juhlapäiviksi, eritoten vapunpäiväksi.

82:2.5 (915.3) Naisiin on aina kohdistettu rajoittavampia tabuja kuin miehiin. Vanhimmat tapasäännöt myönsivät naimattomille naisille yhtä suuren määrän sukupuolista vapautta kuin miehillekin, mutta vaimoilta on aina edellytetty, että he ovat uskollisia aviomiehilleen. Primitiivinen avioliitto ei rajoittanut miehen sukupuolisia vapauksia suurestikaan, mutta vaimolle se kyllä asetti tabun enemmän sukupuolisen vastuuttomuuden suhteen. Naimisissa olevat naiset ovat aina kantaneet jotakin merkkiä, joka erottaa heidät omaksi luokakseen. Tällaisia merkkejä ovat olleet tietynlainen tukkalaite, vaatetus, huntu, muusta maailmasta eristäminen, koristautuminen ja sormukset.

3. Vanhimmat avioliittoa koskevat tapasäännöt

82:3.1 (915.4) Avioliitto on instituutioksi kiteytyvä sosiaalisen organismin reaktio ihmisen herpaantumattoman lisääntymisvietin – suvunjatkamisvietin – aiheuttamaan, aina vaikuttavaan biologiseen virittyneisyyteen. Pariutuminen on kaiken kaikkiaan luonnonmukaista, ja sitä mukaa kun yhteiskunta kehittyi yksinkertaisesta monimutkaiseksi, tapahtui vastaava kehitys pariutumistavoissa, mikä on avioliittoinstituution alku. Missä

sosiaalinen kehitys on edennyt jo siihen vaiheeseen, että tapasääntöjä syntyy, siellä avioliitto esiintyy kehittyvänä instituutiona.

82:3.2 (915.5) Aina on ollut ja aina tulee olemaan kaksi erillistä avioliiton maailmaa: tapasäännöt eli lait, jotka säätelevät pariutumisen ulkonaisia näkökohtia, sekä miesten ja naisten muutoin salaiset ja henkilökohtaiset suhteet. Yksilö on aina kapinoinut yhteiskunnan asettamia sukupuolielämän rajoituksia vastaan; ja tämän aikakaudesta toiseen jatkuneen ongelman syy on siinä, että itsensäsäilyttäminen on yksilökohtaista, mutta sen toteuttaa ryhmä; lajin jatkuminen on sosiaalista, mutta sen turvaa yksilökohtainen virike.

82:3.3 (915.6) Silloin kun tapasääntöjä kunnioitetaan, niillä on riittävästi voimaa sukupuolivietin hillitsemiseen ja kontrolloimiseen, niin kuin kaikkien rotujen keskuudessa on havaittu. Avioliittonormit ovat aina tapasääntöjen kulloisenkin voiman ja julkisen vallan toiminnallisen yhtenäisyyden luotettava osoitin. Mutta ensimmäiset sukupuolielämää ja pariutumista koskeneet tapasäännöt olivat muodoton joukko epäjohdonmukaisia ja karkeita sääntöjä. Vanhemmilla, lapsilla, sukulaisilla ja yhteiskunnalla oli kaikilla keskenään ristiriitaisia vaateita avioliittosäännösten suhteen. Mutta tästä kaikesta huolimatta ne rodut kehittyivät luontaisesti korkeammille tasoille ja säilyivät yhä suuremmin joukoin olemassaolon piirissä, jotka antoivat avioliitolle suuren arvon ja jotka toteuttivat sitä käytännössä.

82:3.4 (915.7) Alkuaikoina avioliitto oli yhteiskunnallisen aseman hinta, vaimon omistaminen oli arvon merkki. Villi-ihminen piti hääpäiväänsä merkkinä astumisesta vastuuseen ja miehuuteen. Jonakin aikana avioliittoa on pidetty sosiaalisena velvollisuutena, toisena aikana sitä pidettiin uskonnollisena velvoitteena, ja jonakin muuna aikana sitä on pidetty poliittisena vaatimuksena tuottaa valtiolle kansalaisia.

82:3.5 (916.1) Monet alkuaikojen heimot vaativat aviokelpoisuuden ehtona varastamalla toteutettavia urotekoja. Myöhempien aikojen kansanheimot korvasivat tällaiset ryöstöretket urheilukilpailuin ja kilpaleikein. Näiden otteluiden voittajat saivat ensimmäisen palkinnon: oikeuden valita mielitietty kauden morsiamien joukosta. Pääkallonmetsästäjäin keskuudessa nuorukainen sai avioitua, vasta kun hänen hallussaan oli ainakin yksi pää, vaikka toisinaan nämä kallot sai ostaakin. Kun vaimojen ostaminen oli jäämässä pois käytännöstä, vaimot voitettiin omaksi arvoituskilpailussa. Tapaa käytetään monien mustan ihmisen ryhmien keskuudessa edelleenkin.

82:3.6 (916.2) Sivilisaation edetessä jotkin heimot antoivat miehen kestävyyttä koettelevat ankarat avioliittotestit naisten toimitettaviksi. Näin nämä pääsivät suosimaan mieleisiään miehiä. Näillä avioliittotesteillä otettiin selville miehen metsästys- ja taistelutaidot sekä hänen kykynsä pitää huolta perheestään. Kauan aikaa oli käytäntönä, että sulhasta vaadittiin asumaan morsiamen perheessä vähintään vuoden ajan, jotta hän perheen parissa elämällä ja työtä tekemällä osoittaisi olevansa tavoittelemansa vaimon arvoinen.

82:3.7 (916.3) Vaimon pätevyysvaatimuksiin kuului kyky tehdä raskasta työtä ja synnyttää lapsia. Hänen edellytettiin suoriutuvan tietyn yksittäisen maataloustyön toimittamisesta ennalta määrätyssä ajassa. Ja jos hän oli synnyttänyt lapsen ennen avioliittoa, hän oli entistäkin arvokkaampi; olihan hänen hedelmällisyytensä sillä keinoin varmistunut.

82:3.8 (916.4) Se, että muinaiskansat pitivät naimattomuutta häpeänä tai jopa syntinä, selittää, mistä lapsiavioliitot saivat alkunsa: kun joka tapauksessa kuitenkin oli avioiduttava, niin sen parempi, mitä aikaisemmin se tapahtui. Yleisesti uskottiin myös, etteivät naimattomat henkilöt voineet päästä henkien maailmaan, ja tämä antoi yhä enemmän virikettä lapsiavioliittojen solmimiselle, joskus peräti jo syntymän hetkellä ja toisinaan jopa ennen syntymää sen mukaan, kumpaa sukupuolta lapsi olisi. Muinaiset ihmiset uskoivat kaiken lisäksi, että vainajienkin pitää mennä naimisiin. Alun perin naittajia käytettiinkin sopimaan naimakaupoista edesmenneiden yksilöiden puolesta. Tapana oli, että jompikumpi vanhemmista järjesti tällaisia välittäjiä huolehtimaan kuolleen pojan naittamisesta jonkin toisen perheen kuolleen tyttären kanssa.

82:3.9 (916.5) Myöhempinä aikoina eläneiden kansojen keskuudessa puberteetti oli tavallisesti se ikäkausi, jolloin avioiduttiin, mutta tämä ikä on siirtynyt sitä myöhemmäksi mitä pitemmälle sivilisaatio on edennyt. Jo sosiaalisen kehityksen alkuvaiheessa ilmaantui erikoislaatuisia ja selibaatissa eläviä miesten ja naisten yhteisöjä. Tällaisia perustivat ja ylläpitivät yksilöt, joilta normaali sukupuolivietti joko osaksi tai kokonaan puuttui.

82:3.10 (916.6) Monet heimot sallivat hallitsevan ryhmän jäsenten olla sukupuolisuhteissa morsiamen kanssa juuri ennen kuin tämä luovutettaisiin aviomiehelleen. Oli tapana, että kukin näistä miehistä antoi kyseiselle tytölle lahjan, ja tästä sai alkunsa häälahjojen antamistapa. Joidenkin ryhmien keskuudessa nuoren naisen odotettiin ansaitsevan myötäjäisensä, ja myötäjäiset koostuivat niistä lahjoista, jotka hän morsiamen näyttelysalissa sai palkkioksi sukupuolisista palveluksistaan.

82:3.11 (916.7) Jotkin heimot naittivat nuoret miehet leskille ja iäkkäämmille naisille, ja sitten kun he puolestaan myöhemmin jäivät leskiksi, oli tapana, että he saivat avioitua nuorten tyttöjen kanssa. Näin varmistuttiin – niin kuin he asian ilmaisivat – siitä, etteivät molemmat vanhemmat olisi hupsuja; he nimittäin arvelivat, että niin kävisi, jos kahden nuoren olisi lupa pariutua. Toiset heimot taas sallivat pariutumisen vain samaan ikäryhmään kuuluvien välillä. Juuri tapa sallia avioliitto vain tiettyihin ikäryhmiin kuuluvien välillä antoi ensi kertaa aiheen käsityksille insestistä. (Intiassa ei vielä nykyäänkään ole avioliittoa koskevia ikärajoituksia.)

82:3.12 (916.8) Sattui myös, että vallalla oli joitakin sellaisia tapasääntöjä, joiden vuoksi leskeydestä tuli erittäin pelättävää, koska lesket joko surmattiin tai heidän sallittiin tehdä itsemurha aviomiehensä haudalla. Oletettiin nimittäin, että he siirtyvät henkien maailmaan puolisonsa mukana. Eloon jäänyttä leskeä syytettiin lähes poikkeuksetta aviomiehensä kuolemasta. Jotkin heimot polttivat lesket elävältä. Mikäli lesken elämä jatkui, se oli loputonta

suremista ja täynnä sietämättömiä sosiaalisia rajoituksia, sillä uudelleenavioitumista ei yleensä hyväksytty.

82:3.13 (917.1) Entisinä aikoina rohkaistiin monia sellaisia tapoja, joita nyt pidetään moraalittomina. Ei ollut mitenkään harvinaista, että alkuaikojen vaimot olivat ylpeitä aviomiestensä rakkausseikkailuista muiden naisten kanssa. Tyttöjen siveys oli suurena haittana avioliiton solmimiselle. Ennen avioliittoa koettu lapsivuoteus teki tytöstä vaimoksi paljon halutumman, sillä mies oli silloin varma elämänkumppaninsa hedelmällisyydestä.

82:3.14 (917.2) Monet alkukantaiset heimot hyväksyivät sen, että avioliitto olisi koeluontoinen siksi, kunnes nainen tulee raskaaksi, jolloin säännönmukainen vihkimisseremonia vasta toimitettaisiin. Joidenkin muiden ryhmien keskuudessa häät vietettiin vasta ensimmäisen lapsen synnyttyä. Mikäli vaimo oli hedelmätön, hänen vanhempiensa oli lunastettava hänet takaisin, ja avioliitto peruutettiin. Tapasäännöt vaativat, että jokaisella pariskunnalla oli lapsia.

82:3.15 (917.3) Nämä alkuaikojen koeavioliitot olivat täysin vapaita kaikesta, mitä voitaisiin pitää holtittomuutena. Ne olivat yksinkertaisesti vain vilpittömiä hedelmällisyystestejä. Sopimuspuolet solmivat pysyvän avioliiton, heti kun hedelmällisyys oli todettu. Kun nykyajan pariskunnat menevät naimisiin taka-ajatuksenaan kätevä avioero siinä tapauksessa, etteivät he ole avioelämäänsä täysin tyytyväisiä, he ovat tosiasiassa astumassa eräänlaiseen koeavioliittoon ja avioliittoon, joka on heidän

vähemmän sivistyneiden esi-isiensä vilpittömin mielin suorittamia tunnusteluja paljon matalammalla.

4. Avioliitto omaisuutta koskevien tapasääntöjen kohteena

82:4.1 (917.4) Avioliitolla on aina ollut läheinen kytkentä sekä omaisuuteen että uskontoon. Omaisuus on ollut avioliiton vakiinnuttaja, uskonto sen moraalistaja.

82:4.2 (917.5) Alkuaikojen avioliitto oli varallisuussijoitus, taloudellinen keinottelutoimi. Kysymys oli paremminkin liikeasiasta kuin tunteillaleikittelemisestä. Entisaikojen ihmiset menivät naimisiin ryhmän etua ja hyvinvointia ajatellen. Sen vuoksi heidän avioliittonsa olivat ryhmän eli heidän vanhempiensa ja heimon vanhinten suunnittelemia ja järjestelemiä. Ja se tosiasia, että avioliitto oli muinaisten heimojen keskuudessa kestävämpi kuin monien nykykansojen keskuudessa, vahvistaa, että omaisuutta koskeneilla tapasäännöillä oli avioliittoinstituution vakautumiseen oma vaikutuksensa.

82:4.3 (917.6) Kun sivilisaatio edistyi ja kun yksityisomaisuudelle osoitettiin tapasäännöissä enemmän huomiota, alettiin varastamista pitää suurena rikoksena. Aviorikos katsottiin erääksi varkauden muodoksi, aviomiehen omaisuusoikeuksien loukkaukseksi. Sen vuoksi sitä ei myöskään varhaisemmissa lakikokoelmissa ja tapasäännöissä erikseen yksilöity. Nainen aloitti elämänsä isänsä

omaisuutena. Isä siirsi omistusoikeutensa naisen aviomiehelle, ja kaikki laillistetut sukupuolisuhteet juontuivat näistä aiempien aikojen omaisuusoikeuksista. Vanhassa testamentissa naisia käsitellään eräänä omaisuuden lajina. Koraani opettaa heidän alempiarvoisuuttaan. Miehellä oli oikeus lainata vaimoaan ystävälle tai vieraalle, ja joidenkin kansanheimojen keskuudessa tätä tapaa noudatetaan edelleenkin.

82:4.4 (917.7) Nykyajan sukupuolinen mustasukkaisuus ei ole myötäsyntyistä, vaan se on kehittyvien tapasääntöjen tuote. Alkuaikojen mies ei ollut mustasukkainen vaimostaan, hän vain varjeli omaisuuttaan. Syy siihen, että vaimoa pidettiin aviomiestä tiukemmin sukupuolisesti tilivelvollisena, oli se, että hänen aviolliseen uskottomuuteensa kietoutui aina kysymys jälkeläisistä ja perinnöstä. Jo sivilisaation kulun alkuvaiheessa tuli aviottoman lapsen osaksi häpeä. Ensi alkuun aviorikoksesta rangaistiin vain naista, myöhemmin tapasäännöt määräsivät kurittamaan myös hänen kumppaniaan, ja käytäntönä oli pitkät ajat, että loukatulla aviomiehellä tai suojelija-isällä oli täysi oikeus tappaa tällainen miespuolinen avionrikkoja. Nykyajan kansat pitävät edelleen voimassa näitä tapasääntöjä, jotka sallivat kirjoittamattoman lain nojalla suoritettavat niin kutsutut kunniarikokset.

82:4.5 (917.8) Koska siveystabu sai alkunsa eräänä omaisuutta koskevien tapasääntöjen osa-alueena, se koski aluksi vain naimisissa olevia naisia, mutta ei naimattomia tyttöjä. Myöhempinä vuosina siveyttä vaati enemmänkin isä kuin kosija, sillä neitsyys oli isän kannalta kaupallisesti hyödynnettävissä oleva etu: neitsyestä sai

korkeamman hinnan. Kun siveyden kysyntä kasvoi, muodostui tavaksi maksaa isälle morsiusmaksu tunnustukseksi siitä palveluksesta, että isä oli asianmukaisesti kasvattanut tulevalle aviomiehelle siveän morsiamen. Kerran alkuun saatettuna tämä idea naisen koskemattomuudesta sai roduista sellaisen otteen, että tavaksi tuli kirjaimellisesti sulkea tytöt häkkiin, pitää heitä vuosikaudet tosiasiallisessa vankeudessa heidän neitsyytensä varmistamiseksi. Ja näin nämä uudemmat normit ja neitsyystestit toivat automaattisesti näyttämölle ammattiprostituoitujen yhteiskuntaryhmät. Nämä olivat hylättyjä morsiamia eli naisia, joista sulhasten äidit olivat saaneet selville, etteivät he olleet neitsyitä.

5. Endogamia ja eksogamia

82:5.1 (918.1) Villi-ihminen havaitsi jo hyvin varhaisessa vaiheessa, että rotujen sekoittuminen paransi jälkeläisten laatua. Ei niin, että ryhmänsisäisen aviosuhteen eli endogaamisen suhteen tulos aina olisi ollut huono, vaan että aviosuhde ryhmään kuulumattoman kanssa eli eksogaaminen suhde oli tässä mielessä aina edelliseen verrattuna parempi. Niinpä tapasäännöt helposti kiteyttivätkin lähisukulaisten välisiä sukupuolisuhteita koskevia rajoituksia. Pantiin merkille, että eksogaaminen pariutuminen loi evolutionaariselle variaatiolle ja edistymiselle verrattomasti enemmän valinnanmahdollisuutta. Eksogaamiset yksilöt olivat monipuolisempia ja omasivat suuremman kyvyn selviytyä

vihamielisessä maailmassa, kun endogamian harjoittajat tapasääntöineen sen sijaan vähitellen hävisivät näyttämöltä. Tässä kaikessa oli kysymys vähittäisestä kehityksestä. Villi-ihminen ei tietoisesti pohtinut tällaisia ongelmia. Mutta myöhemmät ja edistyvät kansat kyllä pohtivat, ja ne tekivät myös sen havainnon, että liiallisesta endogamian harrastamisesta oli joissakin tapauksissa seurauksena yleinen heikkous.

82:5.2 (918.2) Vaikka hyvän rotuaineksen endogaamisen suhteen tuloksena aina välillä olikin vahvojen heimojen koheneminen, ihmisten mieleen vaikuttivat silti voimakkaammin ne silmiinpistävät tapaukset, joissa perinnöllisesti vajavaisten harjoittama endogamia oli tuottanut huonoja tuloksia. Tästä oli seurauksena, että tapasääntöjen kehittyessä muotoutui yhä enemmän tabuja kaikkia lähisukulaisten välisiä avioliittoja vastaan.

82:5.3 (918.3) Uskonto on pitkän aikaa toiminut tehokkaana esteenä yhteisöön kuulumattomien kanssa solmittavia avioliittoja vastaan. Monet uskonnolliset opetukset ovat julistaneet pannaan naimisiinmenon toisuskoisen kanssa. Nainen on tavallisesti suosinut yhteisöön kuuluvien kesken solmittavien avioliittojen käytäntöä, mies taas avioliittoja ulkopuolisten kanssa. Omaisuus on aina vaikuttanut avioliittoon, ja toisinaan, kun on pyritty pitämään omaisuus suvun piirissä, on syntynyt tapasääntöjä, jotka ovat pakottaneet naiset valitsemaan aviomiehensä naisen isän heimosta. Tämänlaatuiset säännöt johtivat serkusten välisten avioliittojen lukumäärän tavattomaan nousuun. Yhteisöjen jäsenten välistä pariutumista harjoitettiin myös, kun pyrittiin säilyttämään

ammattisalaisuuksia, ammattityöntekijät nimittäin koettivat pitää ammattiinsa liittyvän tietämyksen suvun piirissä.

82:5.4 (918.4) Kun korkeammantasoiset ryhmät joutuivat eristyksiin, ne vajosivat aina takaisin veriheimolaisten väliseen parinmuodostukseen. Nodiitit olivat yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan eräs suuri yhteisön sisäisiä avioliittoja harrastanut ryhmä. Myöhempien aikojen tapoihin, joiden mukaan avioliittoja solmittiin vain yhteisön jäsenten kesken, vaikuttivat violetin rodun perinnäistavat suunnattomasti, sen keskuudessahan pariutumiset aluksi pakostakin tapahtuivat sisarusten kesken. Ja sisarusten väliset avioliitot olivat yleisiä muinaisessa Egyptissä, Syyriassa, Mesopotamiassa ja kaikissa niissä maissa, jotka olivat kerran andiittien hallussa. Egyptiläiset harrastivat kauan aikaa veljen ja sisaren välisiä avioliittoja, jotta kuninkaallinen veri olisi pysynyt puhtaana – tapa, joka Persiassa säilyi vieläkin pitempään. Mesopotamialaisten keskuudessa serkusten väliset avioliitot olivat ennen Abrahamin aikaa pakollisia. Serkuilla oli ensisijainen oikeus avioitua serkkujensa kanssa. Abraham itse meni naimisiin sisarpuolensa kanssa, mutta tällaisia liittoja ei juutalaisten myöhemmin omaksumien tapasääntöjen mukaan enää sallittu.

82:5.5 (919.1) Ensimmäinen askel sisarusten välisistä avioliitoista poispäin otettiin, kun tapasäännöstön piiriin tuli monivaimoisuus, sillä sisarvaimolla oli tapana ylimielisesti määräillä toista vaimoa ja toisia vaimoja. Jotkut heimotavat epäsivät avioliiton velivainajan lesken kanssa, mutta vaativat elossa olevaa veljeä siittämään

edesmenneelle veljelleen lapsia. Mitään biologista vaistoa minkäänasteista sukuyhteisön sisäistä avioitumista vastaan ei ole olemassa, vaan tällaisissa rajoituksissa on kysymys pelkästään tabuista.

82:5.6 (919.2) Yhteisöön kuulumattomien kanssa solmituista avioliitoista tuli lopulta vallitseva tapa, sillä mies suosi sellaisia. Vaimon ottaminen yhteisön ulkopuolelta nimittäin takasi suuremman vapauden vaimon sukulaisista. Läheinen tuttavuus synnyttää ylenkatsetta, niinpä sitten kun henkilökohtaisen valinnan osuus alkoi hallita pariutumista, tavaksi tulikin valita aviokumppani heimokunnan ulkopuolelta.

82:5.7 (919.3) Lopulta monet heimot julistivat sukukunnan jäsenten väliset avioliitot kieltoon, jotkut toiset rajoittivat tällaisen pariutumisen tiettyihin kasteihin. Tabu, joka kohdistui miehen oman toteemin piiriin kuuluvan naisen naimista vastaan, antoi lisäpontta tavalle varastaa naisia naapuriheimojen keskuudesta. Sittemmin avioliittoja säädeltiin enemmänkin alueellisen asuinpaikan kuin sukulaisuuden mukaan. Oli monta välivaihetta, ennen kuin yhteisön jäsenten välinen avioituminen kehittyi nykyiseksi tavaksi avioitua yhteisöön kuulumattomien kanssa. Vielä senkin jälkeen kun tabu jo koski rahvaan sukulaisavioliittoja, päälliköiden ja kuninkaiden sallittiin kuitenkin avioitua lähisukulaisten kanssa, jotta kuninkaallinen veri olisi pysynyt saman suvun piirissä ja puhtaana. Tapasäännöt ovat tavallisesti sallineet ylhäisille hallitsijoille sukupuoliasioissa tiettyjä vapauksia.

82:5.8 (919.4) Myöhemmin ilmaantuneiden andiittikansanheimojen näyttämölläolo vaikutti suuresti siihen, että sangik-rotujen keskuudessa yhä useammat halusivat pariutua omiin heimokuntiinsa kuulumattomien kanssa. Heimorajat ylittävästä avioitumisesta saattoi tulla vallitseva käytäntö kuitenkin, vasta kun naapuriryhmät oppivat elämään toistensa kanssa verrattain rauhanomaisissa oloissa.

82:5.9 (919.5) Heimorajat ylittävä avioituminen edisti jo sinänsä rauhaa, sillä heimojen väliset avioliitot vähensivät vihollisuuksia. Toisheimoisten kanssa avioituminen johti heimojen väliseen yhteistyöhön ja sotilasliittoihin. Siitä tuli vallitseva käytäntö, sillä se merkitsi heimojen voimistumista – se oli kansakunnanrakentaja. Myös kauppasuhteiden laajeneminen suosi avioitumista yhteisöön kuulumattomien kanssa suuresti, sillä seikkaileminen ja tutkimusretkeily vaikuttivat omalta osaltaan erilaisia rajoja ylittävään pariutumiseen ja helpottivat rotukohtaisen kulttuurin ristipölyttymistä merkittävästi.

82:5.10 (919.6) Heimokohtaisten avioliittotapojen muutoin selittämättömiksi jäävät epäjohdonmukaisuudet johtuvat enimmältään tästä tavasta avioitua yhteisöön kuulumattomien kanssa siihen liittyvine vaimonryöstöineen ja vierailta heimoilta suoritettavine vaimonostoineen, mikä kaikki johti eri heimoille ominaisten tapojen sekoittumiseen. Hyvänä esimerkkinä siitä, että mainitut yhteisön sisäisiä avioliittoja koskeneet tabut olivat sosiologisia eivätkä biologisia, ovat sukulaisten välisiä avioliittoja koskevat tabut, joihin kuuluivat monenasteiset vain avioliiton kautta

syntyvät sukulaisuussuhteet, jotka siis eivät edusta kerrassaan minkäänlaista verisukulaisuutta.

6. Rotusekoitukset

82:6.1 (919.7) Puhdasverisiä rotuja ei maailmassa nykyään enää ole. Varhaisia ja alkuperäisiä evolutionaarisia värilliskansoja on edustamassa enää kaksi maailmassa jäljellä olevaa rotua: keltainen ihminen ja musta ihminen. Ja nämäkin kaksi rotua ovat suuressa määrin sekoittuneet sukupuuttoon kuolleisiin värillisiin kansoihin. Vaikka niin kutsuttu valkoinen rotu polveutuukin enimmältään muinaisesta sinisestä ihmisestä, on sekin silti enemmän tai vähemmän sekoittunut kaikkien muiden rotujen kanssa, kokolailla samoin kuin on Amerikkojen punainen rotu.

82:6.2 (919.8) Kuudesta värillisestä sangik-rodusta kolme oli ensisijaista ja kolme toissijaista. Vaikka ensisijaiset rodut – sininen, punainen ja keltainen – olivatkin monissa suhteissa verrattomampia kuin kolme toissijaista kansaa, olisi kuitenkin muistettava, että näillä toissijaisilla roduilla oli monia haluttuja ominaisuuksia, jotka olisivat kohentaneet ensisijaisia kansoja melkoisesti, jos niiden paremmat kannat olisi voitu sulauttaa ensisijaisiin.

82:6.3 (920.1) ”Puoliverisiä”, ”sekasiinnöksiä” ja ”sekarotuisia” kohtaan nykyisin tunnettu ennakkoluuloisuus juontuu siitä, että nykyinen rotujen välinen risteytyminen tapahtuu enimmäkseen näiden rotujen tavattoman heikkolaatuisten kantojen välillä. Epätyydyttäviä

jälkeläisiä on tuloksena myös, silloin kun samaan rotuun kuuluvat rappeutuneet ainekset solmivat keskenään avioliittoja.

82:6.4 (920.2) Mikäli Urantian nykyiset rodut voisivat vapautua näiden rotujen alimpien kerrosten muodostamasta kirouksesta – turmeltuneista, yhteiskunnanvastaisista, heikkomielisistä ja laitapuolen eläjistä – ei rajallisessa määrin tapahtuvaa rotujen sekoittumista vastaan olisi paljonkaan huomauttamista. Ja mikäli tällaiset rotujen sekoittamiset voitaisiin toteuttaa useiden rotujen korkeimmantasoisten ainesten välillä, olisi sitä vastaan vieläkin vähemmän huomautettavaa.

82:6.5 (920.3) Korkeammantasoisten ja toisistaan poikkeavien kantojen risteyttäminen on uusien ja elinvoimaisempien perintöainesten luomisen salaisuus. Ja tämä pitää paikkansa niin kasveista, eläimistä kuin ihmisestäkin. Risteyttäminen tuo mukanaan uutta elinvoimaisuutta ja lisää hedelmällisyyttä. Eri kansojen keskitasoisten tai korkeammantasoisten kerrosten rodullinen sekoittaminen lisää *luomis*potentiaalia suuresti, kuten Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain nykyinen väestökoostumus osoittaa. Kun tällaista pariutumista tapahtuu alempien ja heikommantasoisten kerrosten välillä, luovuus vähenee, mistä ovat osoituksena Etelä-Intian nykyiset kansanheimot.

82:6.6 (920.4) Rotujen sekoittuminen edistää *uusien* ominaisuuksien ilmaantumista merkittävästi, ja jos tällainen risteytyminen on tulosta korkeammantasoisten perintöainesten yhdistymisestä, silloin nämä uudet ominaisuudet ovat myös *korkeammantasoisia* rotupiirteitä.

82:6.7 (920.5) Niin kauan kuin nykyiset rodut ovat kelvottomien ja rappeutuneiden kantojen näin pahasti ylikuormittamia, laajamittainen rotujen keskinäinen sekoittuminen olisi tavattoman vahingollista, mutta tällaisia kokeiluja kohtaan tunnettu vastenmielisyys perustuu enemmänkin sosiaalisiin ja kulttuurisiin ennakkoluuloihin kuin biologisiin näkökohtiin. Jopa alempitasoisten rotukantojen keskuudessa sekasiinnökset merkitsevät esivanhempiinsa verrattuina usein rodullista kohenemista. Risteytyminen edistää lajin kohenemista, mikä johtuu *hallitsevien geenien* roolista. Rotujen keskinäinen sekoittuminen lisää sellaista todennäköisyyttä, että sekasiinnöksessä esiintyy entistä suurempi määrä toivottuja *hallitsevia geenejä*.

82:6.8 (920.6) Viimeisten sadan vuoden ajan Urantialla on tapahtunut enemmän rotujen risteytymistä kuin tuhansiin vuosiin. Ihmisrotujen ristisiitoksesta aiheutuvien vaikeitten ristiriitojen vaaraa on suuresti liioiteltu. Suurimmat ”puoliverisistä” aiheutuvat vaivat johtuvat sosiaalisista ennakkoluuloista.

82:6.9 (920.7) Pitcairnilla valkoista ja polynesialaista rotua sekoittamalla suoritettu kokeilu onnistui kohtalaisen hyvin siksi, että kyseiset valkoiset miehet ja polynesialaisnaiset kuuluivat melko hyviin rotukantoihin. Valkoisen, punaisen ja keltaisen rodun korkeimpien ainesten välinen ristisiitos toisi välittömästi esiin useita uusia ja biologisesti vaikutusta omaavia ominaisuuksia. Mainitut kolme kansanheimoa kuuluvat ensisijaisiin sangik-rotuihin. Valkoisen ja mustan rodun sekoitukset eivät ole välittömien

tulostensa osalta yhtä toivottavia, tosin eivät tällaiset mulattijälkeläiset niin kyseenalaisiakaan olisi kuin, millaisiksi sosiaalinen ja rodullinen epäluuloisuus pyrkii heidät tekemään. Fyysisessä mielessä tällaiset mustan ja valkoisen risteytymät ovat oivallisia ihmiskunnan edustajia siitäkin huolimatta, että heissä joissakin muissa suhteissa ilmenee vähäistä huonommuutta.

82:6.10 (920.8) Kun ensisijainen sangik-rotu sulautuu toissijaiseen sangik-rotuun, tapahtuu jälkimmäisessä edellisen kustannuksella huomattavaa kohenemista. Ja kun näin tapahtuu pienessä mittakaavassa – pitkän ajanjakson kuluessa – ei voi olla paljonkaan vakavaa huomauttamista sitä vastaan, että ensisijaiset rodut tällä tavoin uhrautuvasti antavat omaansa toissijaisten ryhmien kohennukseksi. Toissijaiset sangikit olivat biologisessa mielessä joissakin suhteissa ensisijaisiin rotuihin verrattuina ylivoimaisia.

82:6.11 (921.1) Loppujen lopuksi ihmiskuntaa uhkaava todellinen vaara on nähtävissä pikemminkin sivistyskansojen alemmantasoisten ja rappeutuneiden ainesten hillittömässä lisääntymisessä kuin missään luulotellussa vaarassa, joka johtuisi näiden kansojen rodullisesta risteytymisestä.

82:6.12 (921.2) [Esittänyt Urantialla asemapaikkaansa pitävä serafien päällikkö.]

Luku 83

Avioliittoinstituutio

83:0.1 (922.1) TÄMÄ on kertomus avioliittoinstituution alkuvaiheista. Avioliiton kehittyminen on ollut vakaata aina siitä lähtien, kun se lauman harjoittamista irrallisista ja umpimähkäisistä pariutumisista alkunsa saatuaan ja monet muuntautumiset ja mukautumiset läpikäytyään päätyi niiden avioliittonormien ilmaantumiseen, jotka lopulta huipentuivat parinmuodostuksen toteutumiseen eli yhden miehen ja yhden naisen väliseksi liitoksi sosiaalisessa arvojärjestyksessä korkeimmalla olevan kodin perustamiseksi.

83:0.2 (922.2) Avioliittoinstituutio on ollut monet kerrat vaarassa, ja avioliittoa koskevat tapasäännöt ovat nojautuneet raskaasti sekä omaisuuden että uskonnon antamaan tukeen. Mutta se reaalinen tekijä, joka iäti suojelee avioliittoa ja siitä johtuvaa perhettä, on se yksinkertainen ja myötäsyntyinen biologinen tosiasia, että miehet ja naiset, olivatpa he kaikkein alkukantaisimpia villi-ihmisiä tai kaikkein sivistyneimpiä kuolevaisia, eivät kerta kaikkiaan halua elää ilman toisiaan.

83:0.3 (922.3) Itsekäs ihminen houkuttautuu nimenomaan sukupuolivietin ansiosta tekemään itsestään jotakin, joka on eläintä parempaa. Harjoittajansa huomioon ottava ja hänen mielihyväänsä tavoitteleva sukupuolisuhde tuo mukanaan vääjäämättömät kieltäymykselliset seuraukset ja takaa altruististen velvollisuuksien sekä lukuisten rotua hyödyttävien, kotia koskevien velvoitteiden omaksumisen. Sukupuolisuus on tässä mielessä ollut villi-ihmisten huomaamaton ja ennalta aavistamaton sivistäjä, sillä automaattisesti ja pettämättömästi tämä samainen sukupuolinen virike *pakottaa ihmisen ajattelemaan* ja viime kädessä *johdattaa hänet rakastamaan*.

1. Avioliitto yhteiskunnallisena instituutiona

83:1.1 (922.4) Avioliitto on yhteiskunnan mekanismi, jonka on määrä säädellä ja hallita fyysisestä kaksisukuisuudesta juontuvia ihmisten välisiä moninaisia suhteita. Tällaisen instituution ominaisuudessa avioliitto toimii kahdella taholla:

83:1.2 (922.5) 1. Henkilökohtaisten sukupuolisuhteiden säätelyssä.

83:1.3 (922.6) 2. Polveutumisen, perimisen, vallanperimyksen ja yhteiskunnallisen arvojärjestyksen säätelyssä, mikä onkin sen vanhempi ja alkuperäinen funktio.

83:1.4 (922.7) Avioliitosta esiin kasvava perhe on yhdessä omaisuutta koskevien tapasääntöjen kanssa jo itsessään avioliittoinstituution vakauttaja. Muita avioliiton vakauteen vahvasti vaikuttavia tekijöitä ovat ylpeys, turhamaisuus, ritarillisuus, velvollisuudentunto ja uskonnolliset vakaumukset. Mutta vaikka avioliittoja saatetaankin korkeuksissa hyväksyä tai olla hyväksymättä, taivaassa niitä silti tuskin rakennetaan. Ihmisperhe on nimenomaisesti ihmisen oma instituutio, evoluution tuote. Avioliitto on yhteiskunnan instituutio, ei mikään kirkon toimikenttä. Uskonnon tulisi siihen toki voimallisesti vaikuttaa, mutta uskonnon ei tule ryhtyä sitä ainoana kontrolloimaan eikä säätelemään.

83:1.5 (922.8) Alkukantainen avioliitto oli ensi sijassa tuotannollinen instituutio, ja vielä nykyaikanakin se on usein sosiaaliasia tai liiketoimi. Andiittisen rotuaineksen sekoittumisen vaikutuksesta samoin kuin edistyvän sivilisaation tapasääntöjen seurauksena avioliitosta on vähä vähältä tulossa kahdenkeskinen, romanttinen, isyyttä ja äitiyttä korostava, runollinen, hellä, eettinen ja jopa idealistinen. Alkukantaiseen pariutumiseen kuului kuitenkin vain pienin mahdollinen määrä sydämen valintaa ja niin kutsuttua romanttista rakkautta. Ihmiskunnan alkuaikoina mies ja vaimo eivät olleet paljonkaan toistensa kanssa, kovinkaan usein he eivät edes aterioineet yhdessä. Mutta muinaisuuden kansojen keskuudessa henkilökohtainen kiintymys ei ollutkaan yhtä lujasti sidoksissa sukupuoliseen mielenkiintoon, vaan ihmiset kiintyivät toisiinsa enemmänkin siksi, että he elivät ja työskentelivät yhdessä.

2. Seurustelu ja kihlautuminen

83:2.1 (923.1) Alkukantaiset avioliitot olivat aina pojan ja tytön vanhempien suunnittelemia. Tämän tavan ja vapaan valinnan sallivien aikojen välistä siirtymäkauden näyttämöä pitivät hallussaan naittajat eli ammattimaiset puhemiehet. Naittajan osassa toimivat ensi vaiheessa parturit, myöhemmin papit. Naimisiinmeno oli alun perin asia, joka kuului ryhmälle, sitten siitä tuli perheiden välinen asia, ja vasta hiljattain siitä on tullut henkilökohtainen riskiyritys.

83:2.2 (923.2) Alkuaikojen avioliittoon päädyttiin pakottamalla, ei suinkaan mielenkiinnosta. Alkuaikojen nainen ei ollut seksuaalisesti mitenkään kylmäkiskoinen, hän vain tunsi tapasääntöjen häneen iskostamaa sukupuolista alemmuudentunnetta. Kuten tavaroiden ryöstely aikanaan edelsi tavarainvaihtoa, samalla tavoin ryöstöavioliitto edelsi sopimusavioliittoa. Jotkut naiset saattoivat olla ryöstäjien kanssa samassa juonessa päästäkseen sillä keinoin vapauteen oman heimonsa vanhempien miesten herruudesta. He katsoivat paremmaksi antautua toiseen heimoon kuuluvien ikäistensä miesten käsiin. Tällainen valekarkaaminen oli välivaiheena voimakeinoin tapahtuvan ryöstön ja myöhemmän, mielenkiinnon voittamiseen tähtäävän kosiskelun välillä.

83:2.3 (923.3) Eräs kaikkein vanhimmista häämenojen muodoista oli teeskennelty pako, eräänlainen toisinto karkaamisesta, joka kerran oli ollut yleisenä tapana. Valeryöstöstä tuli myöhemmin osa säännönmukaisia häämenoja. Nykyajan tytön teeskennelty

vastustelu ”rengastamista” kohtaan, kainous avioliiton suhteen, ovat kaikki ikivanhojen tapojen jäänteitä. Tapa kantaa morsian kynnyksen yli palauttaa mieleen koko joukon muinaisia tapoja, muiden muassa ajoilta, jolloin vaimo hankittiin varastamalla.

83:2.4 (923.4) Oli pitkä ajanjakso, jolloin naiselta evättiin vapaus päättää itse naimisiinmenostaan, mutta älykkäämmät naiset ovat aina osanneet järkeään nokkelasti käyttämällä kiertää tämän rajoituksen. Tavallisesti mies on toiminut kosiskelussa aloitteentekijänä, mutta ei aina. Toisinaan tekee nainen muodollisesti – kuin myös peitellysti – aloitteen naimisiinmenosta. Ja sitä mukaa kun sivilisaatio on edennyt, naisilla on ollut yhä suurempi rooli avioliittoa edeltävän seurustelun ja naimisiinmenon kaikissa vaiheissa.

83:2.5 (923.5) Rakkauden, romantiikan ja henkilökohtaisen valinnan suurempi merkitys esiaviollisessa seurustelussa on andiittien anti maailman roduille. Sukupuolten väliset suhteet kehittyvät parhaillaan suotuisasti, ovathan monet edistyvät kansat vähin erin korvaamassa edellä mainittuja, vanhempia hyöty- ja omistusmotiiveja jossakin määrin idealisoiduilla sukupuolisen mielenkiinnon käsityksillä. Elämänkumppania valittaessa seksuaalinen virike ja kiintymyksentunteet alkavat syrjäyttää kylmää laskelmointia.

83:2.6 (923.6) Kihlaus oli alun perin samaa kuin naimisiinmeno, ja sukupuolisuhteet olivat muinaisten kansojen keskuudessa kihlausaikana tavanomaisia. Vasta äskettäin on uskonto määrännyt seksuaalitabun kihlauksen ja avioliiton väliseksi ajaksi.

3. Ostaminen ja myötäjäiset

83:3.1 (923.7) Entisaikojen ihmiset eivät luottaneet rakkauteen eivätkä lupauksiin, vaan kestävät liitot piti heidän mielestään taata jollakin kouriintuntuvalla vakuudella, toisin sanoen omaisuudella. Vaimon ostohintaa alettiin tästä syystä pitää panttina tai talletuksena, jonka aviomies oli tuomittu menettämään siinä tapauksessa, että hän eroaisi vaimostaan tai hylkäisi hänet. Kunhan morsiamen ostohinta oli maksettu, monet heimot sallivat, että aviomiehen omistajamerkki poltettiin vaimon ihoon. Vielä tänäkin päivänä afrikkalaiset ostavat vaimonsa. Rakkauden perusteella valittua vaimoa eli valkoisen miehen vaimoa he vertaavat kissaan, koska sellainen ei maksa mitään.

83:3.2 (924.1) Morsiannäyttelyt olivat tilaisuuksia, joihin tyttäret puettiin parhaimpiinsa ja koristeltiin julkista esillepanoa varten, jotta heistä saataisiin vaimoina korkeampi hinta. Mutta ei heitä myyty niin kuin myydään eläimiä – myöhempien heimojen keskuudessa ei tällainen vaimo ollut siirrettävissä toiselle omistajalle. Eikä naisen ostaminen aina suinkaan ollut pelkkä kylmäverinen rahatoimi, vaan vaimonostossa palvelus vastasi käteistä. Jos mies, joka muissa suhteissa oli haluttu, ei pystynyt maksamaan vaimostaan, tytön isä saattoi adoptoida hänet pojakseen, minkä jälkeen avioituminen kävi mahdolliseksi. Ja jos köyhä mies tavoitteli vaimoa eikä kyennyt suorittamaan ahneen isän vaatimaa hintaa, heimovanhimmilla oli usein tapana painostaa isää,

joka kenties tämän johdosta tarkistikin vaatimuksiaan, koska muussa tapauksessa tytär saattoi karata.

83:3.3 (924.2) Sivilisaation edetessä isät eivät halunneet, että näyttäisi siltä kuin he olisivat kaupanneet tyttäriään, ja niin he, vaikka edelleen ottivatkin vastaan morsiamen ostohinnan, panivat kuitenkin alulle tavan antaa pariskunnalle suunnilleen morsiamen ostohintaa vastaavia arvokkaita lahjoja. Ja morsianmaksun myöhemmin jäätyä pois käytöstä näistä lahjoista tuli morsiamen myötäjäiset.

83:3.4 (924.3) Myötäjäisten ajatuksena oli luoda vaikutelma morsiamen riippumattomuudesta. Tarkoitus oli osoittaa, että oli edetty kauas niistä ajoista, jolloin vaimot olivat orjia ja elämänkumppanit omaisuutta. Mies ei voinut ottaa eroa myötäjäiset mukanaan tuoneesta vaimosta, ellei hän maksanut myötäjäisiä täysimääräisesti takaisin. Joidenkin heimojen keskuudessa jätettiin sekä sulhasen että morsiamen vanhempien haltuun keskinäinen vakuustalletus, joka menetettäisiin siinä tapauksessa, että jompikumpi jättäisi toisen. Todellisuudessa siis kysymys oli avioliittopantista. Elettäessä vaihetta, jolloin tapahtui siirtyminen ostamisesta myötäjäisiin, lapset kuuluivat isälle, jos vaimo oli ostettu, muussa tapauksessa lapset kuuluivat vaimon suvulle.

4. Häämenot

83:4.1 (924.4) Häidenvietto on peräisin siitä tosiasiasta, että avioliitto oli alkujaan koko yhdyskunnan asia, ei pelkästään kahden yksilön tekemän päätöksen kruunaus. Pariutuminen oli ryhmän asia yhtä paljon kuin se oli henkilökohtainen toimitus.

83:4.2 (924.5) Entisaikain ihmisten elämä kietoutui kauttaaltaan magiaan, rituaaleihin ja seremonioihin, eikä avioliitto muodostanut poikkeusta. Kun sivilisaatio edistyi, kun avioliittoon alettiin suhtautua vakavammin, hääseremoniat muuttuivat aina vain suurellisemmiksi. Alkuaikojen avioliitto oli omaisuusintresseihin vaikuttava tekijä, niin kuin se on nykyisinkin, ja sen vuoksi se edellytti oikeudellista seremoniaa; sittemmin syntyvien lasten sosiaalisen statuksen puolestaan vaatiessa avioliitolle laajinta mahdollista julkisuutta. Primitiivinen ihminen ei laatinut mitään muistiinpanoja, avioliittoseremonioiden todistajina piti sen vuoksi olla monta henkilöä.

83:4.3 (924.6) Ensi alkuun hääseremonia oli enemmän kihlauksen kaltainen, ja sen sisältönä oli vain julkinen ilmoitus aikomuksesta elää yhdessä. Myöhemmässä vaiheessa tähän seremoniaan kuului muodollisuuksien mukainen yhteisateria. Joidenkin heimojen keskuudessa vanhemmat vain yksinkertaisesti veivät tyttärensä tämän aviomiehen luo; toisessa tapauksessa ainoana seremoniana oli virallinen lahjojenvaihto, minkä jälkeen tavallisesti morsiamen isä luovutti hänet sulhaselle. Monien Levantin kansanheimojen keskuudessa oli tapana tulla toimeen ilman minkäänlaisia

muodollisuuksia, niin että avioliitto sinetöitiin sukupuolisuhteilla. Mutkikkaammat häämenot kehitti ensimmäisenä punainen ihminen.

83:4.4 (924.7) Lapsettomuutta pelättiin suuresti, ja koska hedelmättömyyden katsottiin aiheutuvan henkien vehkeilyistä, sikiävyyden varmistamisponnistelut johtivat myös sellaiseen, että vihkimiseen liitettiin eräitä maagisia ja uskonnollisia seremonioita. Ja pyrittäessä näin varmistamaan avioliiton onnellisuus ja hedelmällisyys turvauduttiin moniin taikakaluihin. Myös astrologeilta pyydettiin neuvoa, jotta olisi varmistuttu siitä, että sopijapuolet olivat syntyneet onnellisten tähtien alla. Yhteen aikaan ihmisuhri kuului säännönmukaisena osana kaikkiin varakkaiden ihmisten häihin.

83:4.5 (925.1) Onnenpäiviä haeskeltiin, ja torstaita pidettiin suotuisimpana. Häiden viettämistä täydenkuun aikana pidettiin poikkeuksellisen hyväenteisenä. Monilla Lähi-idän kansoilla oli tapana viskellä jyviä vastanaineiden päälle. Tämä oli maaginen riitti, jonka oletettiin varmistavan hedelmällisyyden. Jotkin itämaiden kansat käyttivät tähän tarkoitukseen riisiä.

83:4.6 (925.2) Tulta ja vettä pidettiin aina parhaina aaveiden ja pahojen henkien torjuntakeinoina. Siitä johtuu, että häissä tavallisesti nähtiin alttaritulia ja palavia kynttilöitä sekä kasteen merkityksessä suoritettua pyhän veden pirskottamista. Kauan aikaa oli tapana määrätä väärä hääpäivä, ja aaveiden ja henkien harhauttamiseksi sitten äkkiä siirtää se tuonnemmaksi.

83:4.7 (925.3) Vastanaineiden kiusoittelu ja kuherruskuukaudenviettäjiin kohdistetut kujeet ovat kaikki jäänteitä

niiltä kaukaisilta ajoilta, jolloin ajateltiin, että henkien edessä oli parasta näyttää surkealta ja kiusatulta, jottei tulisi herättäneeksi näiden kateutta. Morsiushunnun käyttö on jäänne ajoilta, jolloin katsottiin välttämättömäksi pukea morsian valeasuun, jotteivät aaveet tuntisi häntä, samoin kuin pidettiin tarpeellisena kätkeä hänen kauneutensa muutoin mustasukkaisten ja kateellisten henkien katseilta. Morsiamen jalat eivät millään muotoa saaneet koskettaa maata juuri ennen vihkiseremoniaa. Vielä kahdennellakymmenennelläkin vuosisadalla on kristillisten tapasääntöjen mukaista levittää matto häävaunujen saapumispaikalta kirkon alttarille.

83:4.8 (925.4) Eräs muinaisimmista häämenojen muodoista oli papin suorittama häävuoteen siunaus liiton hedelmällisyyden varmistamiseksi. Näin tehtiin jo kauan ennen kuin mitään virallista hädrituaalia oli vakiinnutettu. Avioliittoa koskevien tapasääntöjen ollessa tässä kehitysvaiheessa häävieraiden odotettiin marssivan yöllä makuukamarin läpi, joten he voivat oikeudellisessa mielessä todistaa avioliiton saavuttaneen täyttymyksensä.

83:4.9 (925.5) Se onnen oikku, että kaikista esiaviollisista testauksista huolimatta joidenkin avioliittojen kävi huonosti, sai alkukantaisen ihmisen etsimään vakuutusturvaa avioliiton epäonnistumista vastaan, lähetti hänet etsimään apua papeilta ja taikuudelta. Ja tämä kehityskulku johti suoraan nykyajan kirkkohäihin. Mutta kauan aikaa tunnustettiin yleisesti avioliiton tulleen solmituksi, kunhan asiasta sopineet vanhemmat – myöhemmin pariskunta itse – olivat niin päättäneet; kun sen sijaan viimeisten viidensadan vuoden ajan

kirkko ja valtio ovat pitäneet hallussaan avioliittoa koskevaa oikeudenkäyttöä ja ovat ottaneet asiakseen julistaa avioliitto solmituksi.

5. Moniavioisuus

83:5.1 (925.6) Avioliiton varhaishistorian aikana naimattomat naiset kuuluivat heimon miehille. Myöhemmin naisella oli kerrallaan vain yksi aviomies. Tämä *yksi mies kerrallaan* -käytäntö oli ensimmäinen askel poispäin lauman harrastamista vapaista sukupuolisuhteista. Vaikka naiselle sallittiin vain yksi mies, hänen aviomiehensä voi sitä vastoin rikkoa tällaisia väliaikaissuhteita mielin määrin. Mutta nämä löyhästi säädellyt liitot olivat kuitenkin ensimmäinen askel kohti pariskunnittain tapahtuvaa yhteiseloa erotukseksi laumassaelämisestä. Tässä avioliiton kehitysvaiheessa lapset kuuluivat tavallisesti äidille.

83:5.2 (925.7) Seuraava vaihe pariutumisen kehityksessä oli *ryhmäavioliitto*. Tämä avioliiton kommunaalinen vaihe tuli perhe-elämän kehkeytymisessä pakostakin tähän väliin, sillä avioliittoa koskevilla tapasäännöillä ei ollut riittävästi voimaa tehdä parisuhteista pysyviä. Veli- ja sisaravioliitot kuuluivat tähän ryhmään; jonkin perheen viisi veljestä saattoi avioitua jonkin toisen perheen viiden sisaren kanssa. Löyhemmät kommunaalisen avioliiton muodot kehittyivät kaikkialla maailmassa vähitellen erityyppisiksi ryhmäavioliitoiksi. Toteemiin liittyneet tapasäännöt

säätelivät suurelta osin näitä ryhmäliittoja. Perhe-elämä kehittyi vähitellen ja varmasti, sillä sukupuolielämää ja avioliittoa säätelevät määräykset edistivät heimon itsensä säilymistä. Ne nimittäin varmistivat, että entistä suurempi määrä lapsia jää henkiin.

83:5.3 (926.1) Ryhmäavioliitot väistyivät edistyneempien heimojen keskuudessa vähitellen käytännöksi muodostuneen moniavioisuuden, monivaimoisuuden ja monimiehisyyden, tieltä. Mutta monimiehisyys ei ollut koskaan yleistä, tavallisesti sellainen rajoittui kuningattariin ja rikkaisiin naisiin. Sitä paitsi kysymyksessä oli tavallisesti perheen sisäinen järjestely: useammalla veljeksellä oli yhteinen vaimo. Kasti- ja taloudelliset rajoitukset pakottivat toisinaan useamman miehen tyytymään yhteiseen vaimoon. Silloinkin naisen oli tapana avioitua vain yhden miehen kanssa, ja muita siedettiin löyhästi samaan perhepiiriin kuuluvina yhteisten jälkeläisten ”setinä”.

83:5.4 (926.2) Juutalaisten tapa, joka vaati miestä yhtymään velivainajansa leskeen ”herättääkseen veljellensä siemenen”, oli käytäntönä yli puolessa muinaista maailmaa. Tämä oli jäänne ajalta, jolloin avioliitto oli enemmänkin koko sukua koskeva asia kuin yksilöiden välinen liitto.

83:5.5 (926.3) Eri aikoina on monivaimoisuusinstituution piirissä tunnettu neljänlaisia vaimoja:

83:5.6 (926.4) 1. Seremoniaaliset eli lailliset vaimot.

83:5.7 (926.5) 2. Kiintymyksen ja suostumuksen perusteella otetut vaimot.

83:5.8 (926.6) 3. Jalkavaimot eli konkubiinit, sopimusvaimot.

83:5.9 (926.7) 4. Orjavaimot.

83:5.10 (926.8) Varsinainen monivaimoisuus, jolloin kaikilla vaimoilla on yhtäläinen asema ja kaikki lapset ovat tasa-arvoisia, on ollut hyvin harvinaista. Kotia hallitsi monivaimoisuuden oloissakin tavallisesti päävaimo, statuskumppani. Vain hänelle järjestettiin rituaalin mukaiset häämenot, ja perintö saattoi siirtyä vain tällaisen ostamalla hankitun tai myötäjäisten kera tulleen puolison lapsille, paitsi jos statusvaimon kanssa erikseen toisin sovittiin.

83:5.11 (926.9) Statusvaimo ei välttämättä ollut lempivaimo, eikä hän muinaisina aikoina sitä tavallisesti ollutkaan. Lempivaimo eli sydänkäpynen ilmestyi näyttämölle, vasta kun rodut olivat edistyneet jo kohtalaisen pitkälle, ja eritoten sen jälkeen kun evolutionaariset heimot olivat sekoittuneet nodiitteihin ja adamiitteihin.

83:5.12 (926.10) Tabuvaimosta, eräästä laillisen aseman omanneesta vaimosta, juontuivat konkubiineja koskeneet tapasäännöt. Näiden sääntöjen mukaan miehellä sai olla vain yksi vaimo, mutta hän saattoi ylläpitää sukupuolisuhdetta miten monen jalkavaimon kanssa hyvänsä. Konkubiinijärjestelmä oli porraskivenä yksiavioisuuteen, ensimmäinen loittonema suoranaisesta monivaimoisuudesta. Juutalaisten, roomalaisten ja kiinalaisten konkubiinit olivat varsin usein vaimon palvelijattaria. Laillista vaimoa pidettiin sittemmin kaikkien aviomiehelle syntyneiden lasten äitinä, niin kuin kävi muiden muassa juutalaisten keskuudessa.

83:5.13 (926.11) Ikivanhoilla tabuilla, jotka kielsivät sukupuolisuhteet raskaana olevan tai imettävän vaimon kanssa, oli suuri taipumus

ruokkia monivaimoisuutta. Alkuaikojen vaimot ikääntyivät hyvin varhain, mikä johtui yhtämittaisista synnytyksistä, mihin vielä liittyi raskas työnteko. (Tällaiset ylirasitetut vaimot onnistuivat pysyttelemään elävien kirjoissa vain sen seikan nojalla, että heidät joka kuukausi – milloin eivät odottaneet lasta – suljettiin viikon ajaksi eristyksiin.) Useinkin tällainen vaimo väsyi lastensynnyttämiseen ja pyysi aviomiestään ottamaan hänen lisäkseen toisen ja nuoremman vaimon, joka kykenisi auttamaan sekä saattamalla lapsia maailmaan että tekemällä taloustöitä. Vanhemmat puolisot tervehtivät sen vuoksi uusia vaimoja tavallisesti ilolla; mistään sukupuolisen mustasukkaisuuden tapaisesta ei ollut tietoakaan.

83:5.14 (926.12) Vaimojen lukumäärää rajoitti vain miehen kyky elättää heitä. Varakkaat ja kyvykkäät miehet halusivat suuret määrät lapsia, ja koska lapsikuolleisuusluvut olivat hyvin korkeat, tarvittiin suuren perheen aikaansaamiseen kokonainen liuta vaimoja. Monet näistä samanaikaisista vaimoista olivat pelkkiä työntekijöitä, orjavaimoja.

83:5.15 (927.1) Ihmiskunnan tavat kehittyvät, mutta hyvin hitaasti. Haaremin tarkoituksena oli tuottaa voimakas ja lukuisa verisukulaisten joukko valtaistuimen tueksi. Muuan päällikkö vakuuttui kerran siitä, ettei hänellä tulisi olla haaremia, vaan että hänen pitäisi tyytyä vain yhteen vaimoon. Niin hän kohta laskikin haareminsa hajalle. Tyytymättömät vaimot menivät kukin kotiinsa, ja heidän loukatut sukulaisensa kävivät tämän päällikön kimppuun raivoisasti kuin tuulispää ja tekivät hänestä siinä paikassa selvää jälkeä.

6. Varsinainen yksiavioisuus – pariavioliitto

83:6.1 (927.2) Yksiavioisuus on yksinoikeutta; se on hyvä niille, jotka tämän halutun aseman saavuttavat, mutta sillä on taipumus aiheuttaa biologista kärsimystä niille, jotka eivät ole yhtä onnekkaita. Mutta kokonaan siitä riippumatta, miten yksiavioisuus vaikuttaa yksilöön, se on lasten kannalta kuitenkin ehdottomasti paras järjestely.

83:6.2 (927.3) Varhaisimmassa vaiheessa yksiavioisuus johtui olosuhteiden pakosta: köyhyydestä. Yksiavioisuus on kulttuuri- ja yhteiskuntapohjaista, keinotekoista ja epäluonnollista; tällä tahdotaan sanoa: epäluonnollista evolutionaariselle ihmiselle. Se on täysin luonnollista puhdasrotuisemmille nodiiteille ja adamiiteille, ja kulttuurisessa mielessä se on ollut erittäin arvokasta kaikille edistyneille roduille.

83:6.3 (927.4) Kaldealaisheimot tunnustivat, että vaimolla on oikeus vaatia puolisoltaan ennen avioliittoa annettava sitoumus olla ottamatta toista vaimoa tai konkubiinia; sekä kreikkalaiset että roomalaiset suosivat yksiavioista liittoa. Esi-isienpalvonta on aina edistänyt yksiavioisuutta, samoin kristittyjen erehdys pitää avioliittoa sakramenttina. Myös elintason kohoaminen on johdonmukaisesti sotinut monivaimoisuutta vastaan. Mikaelin Urantialle-saapumisen ajankohtaan mennessä käytännöllisesti katsoen koko sivistynyt maailma oli jo yltänyt teoreettisen

yksiavioisuuden tasolle. Mutta tämä passiivinen yksiavioisuus ei merkinnyt, että ihmiskunta olisi vielä ollut tottunut todellisen pariavioliiton käytäntöön.

83:6.4 (927.5) Kun yhteiskunta pyrkii kohti ihanteellisen pariavioliiton perustana olevaa yksiavioisuuden päämäärää, joka viime kädessä on kuitenkin jonkinlainen monopolistinen sukupuoliliitto, se ei saa jättää huomiotta niiden epäonnisten miesten ja naisten vähemmän kadehdittavaa asemaa, jotka eivät onnistu löytämään paikkaansa tässä uudessa ja entistä paremmassa sosiaalisessa järjestelmässä, vaikka he kuinka tekisivät parhaansa sen asettamien vaatimusten kanssa sopusoinnussa toimiakseen ja ne omikseen tunteakseen. Etteivät jotkut onnistu sosiaalisella kilpakentällä löytämään puolisoa, saattaa johtua ylitsepääsemättömistä vaikeuksista tai voimassa olevien tapasääntöjen asettamista monituisista rajoituksista. On totta, että yksiavioisuus on siinä oleville ihanteellinen ratkaisu, mutta se aiheuttaa vääjäämättömästi suurta kärsimystä niille, jotka jäävät ulkopuolelle, yksinäisen elämän kylmyyteen.

83:6.5 (927.6) Epäonninen vähemmistö on aina saanut kärsiä, jotta enemmistö saattaisi edistyä kehkeytymässä olevan sivilisaation kehittyvien tapasääntöjen vallitessa. Mutta suotuisammassa asemassa olevan enemmistön tulisi suhtautua aina ystävällisesti ja hienotunteisesti niihin vähemmän onnekkaisiin lähimmäisiin, joiden on maksettava hinta siitä, etteivät he ole onnistuneet saavuttamaan jäsenyyttä ihanteellisessa sukupuolikumppanuudessa elävien

riveissä tällaisten edistyvän sosiaalisen evoluution korkeimpien tapanormien sanktioimien suhteiden tarjotessa kaikkien biologisten viettien tyydytyksen.

83:6.6 (927.7) Yksiavioisuus on aina ollut, on nyt ja on aina oleva ihmisen sukupuolielämän kehityksen idealistinen päämäärä. Tämä aidon pariavioliiton ihanne tekee välttämättömäksi itsensäkieltämisen, ja niinpä se usein epäonnistuukin vain sen vuoksi, että jommaltakummalta tai kummaltakin sopimuspuolelta puuttuu tuota kaikista inhimillisistä hyveistä suurinta: ankaraa itsehillintää.

83:6.7 (927.8) Yksiavioisuus on se mittakeppi, jolla mitataan sosiaalisen sivilisaation edistyneisyyttä erotukseksi puhtaasti biologisesta evoluutiosta. Yksiavioisuus ei välttämättä ole biologista eikä luonnonmukaista, mutta sosiaalisen sivilisaation välittömälle säilymiselle ja tulevalle kehitykselle se on ehdoton edellytys. Se edistää omalta osaltaan tunne-elämän herkkyyttä, ihmisen moraalisen puolen hienostumista ja hengellistä kasvua, joita moniavioisuudessa on perin mahdotonta saavuttaa. Naisesta ei koskaan voi tulla ihanteellista äitiä niin kauan kuin hänen on pakko kaiken aikaa osallistua kilpailuun aviomiehensä kiintymyksen osoituksista.

83:6.8 (928.1) Pariavioliitto edistää ja vaalii sitä kahden läheisen ihmisen välistä ymmärtämystä ja tehokasta yhteistyötä, joka vanhempien onnellisuuden, lasten hyvinvoinnin ja sosiaalisen suorituskykyisyyden kannalta on parasta. Karkeasta pakottamisesta

alkunsa saaneesta avioliitosta on vähin erin kehittymässä itsensäsivistämisen, itsehillinnän, itsensäilmaisemisen ja suvunjatkamisen suurenmoinen instituutio.

7. Aviosuhteen purkaminen

83:7.1 (928.2) Kun avioliittoa koskevien tapasääntöjen kehitys oli vielä alkuvaiheessaan, avioliitto oli löyhä side, joka oli katkaistavissa milloin vain, ja lapset seurasivat aina äidin mukana. Äiti–lapsi-suhde on vaistonvarainen, ja se on vaikuttanut tapasääntöjen kulloisestakin kehitysvaiheesta riippumatta.

83:7.2 (928.3) Alkukantaisten kansanheimojen keskuudessa avioliitoista vain noin puolet osoittautui tyydyttäviksi. Eron syynä oli useimmissa tapauksissa hedelmättömyys, joka pantiin aina vaimon syyksi; ja uskottiin, että lapsettomat vaimot muuttuisivat henkien maailmassa käärmeiksi. Alkukantaisempien tapojen vallitessa avioeron toteutumiseen tarvittiin aina miehen päätös, ja joidenkin kansojen keskuudessa nämä normit ovat säilyneet kahdennellekymmenennelle vuosisadalle saakka.

83:7.3 (928.4) Jotkin heimot kehittivät tapasääntöjen kehittymisen myötä kaksi avioliiton muotoa: tavallisen, joka salli avioeron, ja pappisavioliiton, joka ei sallinut eroamista. Kun vaimoja ruvettiin ostamaan ja antamaan heille myötäjäisiä, se vaikutti erojen määrään niitä suuresti vähentäen, sillä avioliiton päättyminen epäonnistumiseen tiesi aina varallisuusseuraamuksia. Ja toden

sanoaksemme tämä ikivanha omaisuustekijä lujittaa monia nykyajankin avioliittoja.

83:7.4 (928.5) Yhteisöllisen aseman ja omaisuuden suomien etuoikeuksien aiheuttama sosiaalinen paine on aina ollut voimallinen avioliittotabuja ja -tapasääntöjä ylläpitävä tekijä. Avioliittoinstituutio on kautta aikakausien kulkenut tasaisesti eteenpäin ja on nykymaailmassa hyvällä pohjalla siitä huolimatta, että sen kimppuun käy uhkaavasti niiden kansojen keskuudessa laajalle levinnyt tyytymättömyys, joiden jäsenet nauttivat laajimmin henkilökohtaisesta valinnanvapaudesta – kokonaan uudesta vapauden lajista. Tällaisia asennoitumishäiriöitä ilmenee edistyneempien rotujen keskuudessa äkillisesti kiihtyneen sosiaalisen kehityksen seurauksena, kun sitä vastoin lyhyemmän matkan edenneiden kansojen keskuudessa avioliitto jatkaa vanhempien tapasääntöjen ohjauksessa kukoistustaan ja vähittäistä kohenemistaan.

83:7.5 (928.6) Se, että vanhemman ja kauan vallalla olleen omaisuusmotiivin korvasi uutena ja yhtäkkisenä ilmaantunut ihanteellisempi mutta äärimmäisen yksilökeskeinen rakkausmotiivi, on vääjäämättä aiheuttanut avioliittoinstituution väliaikaista epävakaistumista. Ihmisen avioliittomotiivit ovat aina olleet huomattavasti kulloisenkin avioliittomoraalin yläpuolella, ja yhdeksännellätoista ja kahdennellakymmenennellä vuosisadalla länsimainen avioliiton ihanne on äkillisesti edennyt kauas rotujen itsekeskeisistä ja vain osaksi hallituista seksuaalisista yllykkeistä. Se, että jossakin yhteiskunnassa esiintyy suuri joukko naimattomia

henkilöitä, on merkki tapasääntöjen ohimenevästä luhistumisesta tai niiden vaihtumisesta.

83:7.6 (928.7) Avioliiton todellisena koetinkivenä on kautta aikojen ollut se jatkuva läheisyyden tunne, joka on kaikessa perhe-elämässä välttämätön. Kahdelta lellitellyltä ja pilalle hemmotellulta nuorelta, jotka on kasvatettu niin, että he odottavat saavansa myöten jokaisen mielihalunsa kohdalla ja voivansa tyydyttää turhamaisuuttaan ja minäkeskeisyyttään täysin mitoin, voidaan tuskin toivoa loistavaa menestymistä avioliitossa ja kodinrakennuksessa – elämänikäisessä kumppanuudessa, joka edellyttää itsensäunohtamista, kompromissien tekemistä, uhrautumista ja epäitsekästä omistautumista lastenkasvatukselle.

83:7.7 (929.1) Esiaviolliseen seurusteluun tunkeutuva tavaton määrä kuvittelua ja haaveellista romantiikkaa on suurelta osalta syypää nykyajan länsimaisten kansojen keskuudessa kasvavassa määrin ilmenevään eroamisherkkyyteen. Ja naisen suurempi henkilökohtainen vapaus ja lisääntynyt taloudellinen riippumattomuus mutkistavat tätä kaikkea entisestään. Mutkaton avioero, kun ero johtuu itsehillinnän puutteesta tai persoonallisuuden normaalin sopeutumisen epäonnistumisesta, johtaa suoraa tietä vain takaisin niihin alkeellisiin yhteiskunnan kehitysvaiheisiin, joista ihminen on selviytynyt vasta varsin äskettäin ja varsin paljon henkilökohtaisen ahdistuksen ja rotukohtaisen kärsimyksen tuloksena.

83:7.8 (929.2) Mutta täsmälleen niin kauan kuin yhteiskunta ei kasvata lapsia ja nuoria kunnollisesti, niin kauan kuin yhteiskuntajärjestelmä

ei tarjoa riittävää avioliittoon valmistavaa opetusta ja niin kauan kuin nuoruudelle ominainen epäviisas ja kypsymätön ihanteellisuus toimii ratkaisevana tekijänä naimisiin mentäessä, täsmälleen niin kauan pysyvät avioeroluvut korkeina. Ja samassa määrin kuin sosiaalinen ryhmä jättää nuoret vaille avioliittovalmennusta, avioeron pitää toimia sosiaalisena varaventtiilinä, joka kehittyvien tapasääntöjen nopean kasvun aikakausina estää vieläkin pahemmat tilanteet.

83:7.9 (929.3) Entisajan ihmiset näyttävät suhtautuneen avioliittoon suunnilleen yhtä vakavasti kuin jotkut nykyajan ihmiset. Eikä juuri näytä siltä, että nykyajan monet harkitsemattomat ja epäonnistuneet avioliitot olisivat suurikaan parannus, jos niitä verrataan niihin muinaisiin tapoihin, jotka tekivät nuorista miehistä ja naisista pariutumiskelpoisia. Nykyisen yhteiskunnan suuri epäjohdonmukaisuus on siinä, että se ylistää rakkautta ja ihannoi avioliittoa, samalla kun se ei hyväksy kummankaan perinpohjaista tarkastelua.

8. Avioliiton ihannointi

83:8.1 (929.4) Avioliittoinstituutio, jonka huipentuma on koti, on totta kyllä ihmisen ylevin instituutio, mutta se on nimenomaan ihmisen aikaansaannos. Sitä ei olisi koskaan pitänyt ruveta kutsumaan sakramentiksi. Seetiläispapit tekivät avioliitosta uskonnollisen

rituaalin; mutta tuhannet vuodet Eedenin jälkeen pariutuminen pysyi puhtaasti sosiaalisena ja siviili-instituutiona.

83:8.2 (929.5) Ihmisten välisten liittojen vertaaminen jumalallisiin liittoihin on tavattoman valitettavaa. Aviomiehen ja -vaimon liittyminen yhteen avioliitto–koti-suhteen puitteissa on evolutionaaristen maailmojen kuolevaisten suorittama aineellinen toimenpide. Tosin on totta, että aviomiehen ja -vaimon vilpittömistä ja inhimillisistä edistymispyrkimyksistä voi seurata paljonkin hengellistä etenemistä, mutta se ei vielä merkitse, että avioliitto välttämättä olisi pyhä. Hengellinen edistys seuraa siitä, että vakavasti paneudutaan niihin muihin väyliin, joiden kautta ihminen pyrkii eteenpäin.

83:8.3 (929.6) Avioliitto ei tosiasiallisesti ole myöskään verrattavissa siihen suhteeseen, joka Suuntaajalla on ihmiseen, eikä Kristus Mikaelin ja hänen ihmisveljiensä väliseen veljeyteen. Tällaiset suhteet eivät juuri miltään osin ole verrattavissa aviomiehen ja -vaimon väliseen liittoon. Ja on mitä valitettavinta, että nämä samat suhteet väärin käsittämällä ihminen on saanut aikaan niin paljon sekaannusta käsityksissään avioliiton asemasta.

83:8.4 (929.7) On niin ikään valitettavaa, että jotkin kuolevaisryhmät ovat käsittäneet avioliiton sinetöityvän jumalallisen toimenpiteen kautta. Tällaiset uskomukset johtavat suoraa tietä sellaiseen käsitykseen, että aviosuhde olisi purkamaton, olivat olosuhteet tai sopimuspuolten toiveet minkälaatuiset hyvänsä. Mutta avioliiton purkautumisen tosiasia jo itsessään osoittaa, ettei Jumaluus ole mukaan liittyvänä osapuolena tällaisissa liitoissa. Jos Jumala kerran

on liittänyt yhteen mitkä tahansa kaksi olevaista tai persoonaa, nämä pysyvät tällä tavoin yhdistyneinä niin kauan kunnes jumalallinen tahto määrää ne eroamaan. Mutta kun on kysymys avioliitosta, joka on ihmisen oma instituutio, kuka rohkenee ryhtyä tuomariksi sanoakseen, mitkä avioliitot ovat sellaisia liittoja, jotka universumin valvojat saattaisivat hyväksyä ja mitkä avioliitot taasen ovat luonteensa ja alkuperänsä puolesta puhtaasti ihmisperäisiä?

83:8.5 (930.1) Avioliiton ihanne on korkeuksien sfääreillä silti olemassa. Jokaisen paikallisjärjestelmän pääkaupungissa Jumalan Aineelliset Pojat ja Tyttäret ilmentävät aviositein ja jälkeläisten tuottamisen ja kasvattamisen tarkoituksin yhteen liittyneiden miehen ja naisen liiton korkeimpia ihanteita. Loppujen lopuksi siis ihanteellinen kuolevaisten välinen avioliitto onkin *ihmisen kannalta* pyhä.

83:8.6 (930.2) Avioliitto on aina ollut ja on edelleenkin ihmisen ajallista ihanteellisuutta edustava suurin unelma. Jos kohta tämä kaunis unelma harvoin kokonaisuudessaan toteutuu, se pysyy silti suurenmoisena ihanteena, joka iäti houkuttelee edistyvää ihmiskuntaa entistä lujempiin ponnistuksiin inhimillisen onnen saavuttamiseksi. Mutta nuorille miehille ja naisille olisi opetettava avioliiton todellisuudesta jotakin, jo ennen kuin heidät sysätään keskelle perhe-elämän keskinäisten suhteiden asettamia ankaria vaatimuksia. Nuorelle ihmiselle ominaista ihanteellisuutta olisi laimennettava karistamalla hänestä ainakin muutama niistä harhakuvitelmista, joita hänellä ennen avioliiton solmimista on.

83:8.7 (930.3) Nuoruudelle ominaista avioliiton ihannointia ei tulisi kuitenkaan lannistaa, sillä sellaiset haaveet ovat tulevaisuuden päämääränä olevan perhe-elämän hahmottelua. Sellainen suhtautuminen on sekä virikkeitä antavaa että hyödyllistä sillä edellytyksellä, että se ei johda piittaamattomuuteen avioliiton ja myöhemmin seuraavan perhe-elämän käytännöllisten ja arkipäiväisten vaatimusten tajuamista kohtaan.

83:8.8 (930.4) Avioliiton ihanteet ovat viime aikoina astuneet aimo askeleen eteenpäin; joidenkin kansojen keskuudessa naisella on käytännöllisesti katsoen samat oikeudet kuin puolisollaan. Perheestä on, ainakin käsitteellisellä tasolla, tulossa jälkeläisten kasvattamiseen suuntautuva lojaali kumppanuussuhde, johon liittyy seksuaalinen uskollisuus. Muttei tämän uudemman avioliittoversionkaan tarvitsisi ottaa vapautta heilahtaa niin kauas äärimmäisyyteen, että se tuo mukanaan molemminpuolisen yksinoikeuden toisen osapuolen persoonallisuuteen ja yksilöllisyyteen. Avioliitto ei ole pelkkä yksilökeskeinen ihanne, vaan se on miehen ja naisen kehittyvä sosiaalinen kumppanuussuhde, joka on olemassa ja joka toimii nykyisten tapasääntöjen alaisena, tabujen rajoittamana sekä yhteiskunnan lakien ja säädösten voimassa pitämänä.

83:8.9 (930.5) Kahdennenkymmenennen vuosisadan avioliitot ovat entisaikojen avioliittoihin verrattuina korkeatasoisia siitäkin huolimatta, että koti-instituutiota juuri nyt ankarasti koetellaankin. Tämä johtuu niistä ongelmista, jotka suin päin tapahtunut naisten vapauksien lisääminen on yhtäkkiä sysännyt sosiaalisen

organisaation kannettaviksi, oikeuksien, jotka häneltä varsin pitkään evättiin, koska menneiden sukupolvien tapasääntöjen kehitys oli perin vitkaista.

83:8.10 (930.6) [Esittänyt Urantialle sijoitettu serafien päällikkö.]

Luku 84

Avioliitto ja perhe-elämä

84:0.1 (931.1) AINEELLINEN pakko loi avioliiton perustat, sukupuolinen tarve kaunisti sitä, uskonto sanktioi ja ylevöitti sen, valtio vaati ja sääteli sitä. Kehittymässä oleva rakkaus alkaa myöhempinä aikoina sen sijaan todistaa avioliiton oikeutusta ja ylistää sitä sivilisaation hyödyllisimmän ja jaloimman instituution – kodin – alkulähteenä ja luojana. Ja kodinrakentamisen tulisi olla kaiken kasvatuksellisen ponnistelun keskeisin ja oleellisin sisältö.

84:0.2 (931.2) Pariutuminen on pelkästään suvunjatkamiseen liittyvä toimi, johon yhdistyy vaihtelevia määriä omien halujen tyydytystä; avioliitossa eli kodinrakennuksessa on suurelta osin kysymys itsesäilytyksestä, ja se edellyttää yhteiskuntalaitoksen kehittymistä. Yhteiskunta itsessään on perheyksiköistä kokoonpantu rakennelma. Yksilöt ovat sangen lyhytaikaisia, jos heitä ajatellaan planeetalla vaikuttavina tekijöinä. Vain perheet ovat sosiaaliseen kehitykseen jatkuvasti vaikuttavia yksikköjä. Perhe on se kanava, jonka kautta kulttuurin ja tiedon virta soljuu yhdeltä sukupolvelta toiselle.

84:0.3 (931.3) Koti on pohjimmiltaan sosiologinen instituutio. Avioliitto kehkeytyi itsesäilytyksen takia harjoitetusta yhteistyöstä ja suvunjatkamisen edellyttämästä kumppanuudesta, kun sen sijaan halujentyydyttymisen elementti oli enemmänkin sattumanvarainen. Koti sulkee kuitenkin piiriinsä kaikki kolme ihmiselon perusfunktiota, kun taas elämän jatkumisesta huolehtiminen tekee siitä ihmisen perusinstituution, ja sukupuolielämä erottaa sen kaikista muista sosiaalisista toiminnoista.

1. Alkukantaiset pariliitot

84:1.1 (931.4) Avioliiton perustaa ei laskettu sukupuolisuhteille, vaan ne liittyivät siihen sattumanvaraisesti. Alkuaikojen mies ei tarvinnut avioliittoa; hän tyydytti sukupuoliset tarpeensa kuormittamatta itseään vaimosta, lapsista ja kodista koituvilla velvollisuuksilla.

84:1.2 (931.5) Koska nainen on fyysisesti ja tunne-elämältään sidoksissa jälkeläisiinsä, hän on riippuvainen miehen kanssa harjoitettavasta yhteistyöstä, ja tämä ajaa häntä avioliiton turvalliseen suojaan. Mutta miestä ei mikään suoranainen biologinen vietti ollut johdattamassa avioliittoon – vielä vähemmän sellainen häntä siellä piti. Rakkaus ei suinkaan tehnyt avioliittoa miehen kannalta houkuttelevaksi, vaan mieluumminkin nälkä oli se, joka houkutteli villimiehen naisen luo ja siihen alkeelliseen asuinsuojaan, jossa tämä lapsineen eleli.

84:1.3 (931.6) Avioliittoa ei saanut aikaan edes se, että olisi tietoisesti tajuttu sukupuolisuhteista koituvia velvoitteita. Alkukantainen ihminen ei käsittänyt, mikä yhteys oli sukupuolisten tarpeiden tyydyttämisen ja sittemmin seuraavan lapsen syntymän välillä. Aikoinaan uskottiin yleisesti, että neitsyt voisi tulla raskaaksi. Villi-ihminen rakensi mielessään jo varhaisessa vaiheessa sellaisen käsityksen, että pikkuvauvat tehtiin henkien maassa. Raskauden uskottiin seuraavan siitä, että henki – kehittyvä aave – meni naiseen. Niin ruokavaliosta kuin pahasta silmästäkin uskottiin, että ne kykenivät saamaan neitsyen tai naimattoman naisen raskaaksi, kun taas myöhemmät uskomukset liittivät elämän alkuunlähtemisen hengitykseen ja auringonvaloon.

84:1.4 (932.1) Monien varhaiskansojen uskomuksissa aaveet liittyivät mereen, siksi oli vallalla monia neitsyiden peseytymistapoja koskeneita rajoituksia. Nuoret naiset pelkäsivät huomattavasti enemmän kylpeä nousuveden aikana meressä kuin he pelkäsivät olla sukupuolisuhteissa. Muotopuolia pikkulapsia tai keskosia pidettiin eläinten poikasina, jotka olivat huolimattoman kylpemisen seurauksena tai pahansuopaisen henkitoiminnan johdosta päässeet naisen ruumiiseen. Villi-ihmisiä ei tietenkään millään tavoin emmityttänyt kuristaa tällaiset jälkeläiset kuoliaiksi heti niiden syntymän hetkellä.

84:1.5 (932.2) Asioiden todellinen laita alkoi valjeta ensi kerran, silloin kun alettiin uskoa, että sukupuolisuhteet avasivat tien, jota kautta hedelmöittävä aave meni naiseen. Ihminen on sen jälkeen saanut selville, että isältä ja äidiltä tulee yhtäläinen panos niitä eläviä

perintötekijöitä, jotka panevat jälkikasvun alulle. Mutta vielä kahdennellakymmenennelläkin vuosisadalla monet vanhemmat koettavat pitää lapsensa enemmän tai vähemmän tietämättöminä siitä, mistä ihmiselämä saa alkunsa.

84:1.6 (932.3) Jonkinlaisen yksinkertaisen perheen takeena oli se tosiasia, että suvunjatkamistoiminta tuo mukanaan äiti–lapsi-suhteen. Äidinrakkaus on vaistomaista; sen alkuperä ei ole tapasäännöissä niin kuin on avioliiton. Kaikissa nisäkkäissä ilmenevä äidinrakkaus on kokonaan paikallisuniversumin mielenauttajahenkien antama synnynnäinen ominaisuus, ja voimakkuutensa ja uhrautuvuutensa puolesta se on aina suorassa suhteessa kyseiselle lajille ominaisen avuttoman vauvaiän pituuteen.

84:1.7 (932.4) Äidin ja lapsen välinen suhde on luonnonmukainen, voimakas ja vaistomainen, ja suhde, joka sen vuoksi pakotti alkuaikojen naiset alistumaan moniin outoihin olosuhteisiin ja kestämään sanoin kuvaamattomia koettelemuksia. Tämä pakottava äidinrakkaus on se rampauttava emootio, joka on aina antanut naiselle niin tavattoman epäedulliset lähtöasemat kaikissa hänen kamppailuissaan miehen kanssa. Äidinvaisto ei ihmislajin kohdalla kuitenkaan ole vastustamaton, vaan kunnianhimo, itsekkyys ja uskonnollinen vakaumus voivat sen lannistaa.

84:1.8 (932.5) Vaikkei äiti–lapsi-suhde merkitse sen paremmin avioliittoa kuin kotiakaan, se oli kuitenkin se itu, josta nämä molemmat versoivat. Pariutumisen kehityksessä astuttiin pitkä askel eteenpäin, kun tällaiset tilapäiset kumppanuussuhteet kestivät sen

verran pitempään, että suhteesta seuranneet jälkeläiset ehdittiin kasvattaa, sillä silloin kysymys oli jo kodinrakentamisesta.

84:1.9 (932.6) Näihin entisaikojen parisuhteisiin sisältyneistä ristiriita-asetelmista huolimatta ja liiton löyhyydestä riippumatta nämä miehen ja naisen kumppanuussuhteet lisäsivät hengissäsäilymisen mahdollisuuksia huomattavasti. Yhteistyössä toimiva mies ja nainen, vaikkei perhettä ja jälkikasvua vielä olisikaan, ovat monin tavoin ylivoimaisempia kuin kaksi miestä tai kaksi naista. Tämä sukupuolten välinen parinmuodostus lisäsi henkiinjäämistä ja oli ihmisyhteiskunnan varsinainen alku. Sukupuolten välinen työnjako edisti myös hyvinvointia ja lisäsi onnellisuutta.

2. Alkuaikojen äitivaltainen perhe

84:2.1 (932.7) Naisen jaksottainen verenvuoto samoin kuin hänen synnytyksessä menettämänsä veri antoivat ihmiselle jo ammoin aiheen luulla, että veri olisi lapsen luoja (jopa sielun tyyssija), ja siitä sai alkunsa verisiteen käsite ihmisten sukulaisuussuhteissa. Varhaisina aikoina polveutuminen laskettiin kokonaan naisen puolelta, sillä vain tästä perimyksen osasta voitiin ylipäätään olla varmoja.

84:2.2 (932.8) Se alkuperhe, joka kehkeytyi äidin ja lapsen välisestä vaistomaisesta biologisesta verisiteestä, oli väistämättä äitivaltainen, ja monet heimot pitivät kauan aikaa kiinni tästä järjestelystä. Äitijohtoinen perhe oli ainoa mahdollinen ylimenovaihe siirryttäessä

lauman kesken harrastetun ryhmäavioliiton vaiheesta moniavioisten ja yksiavioisten isävaltaisten perheiden myöhemmin ilmaantuneeseen ja kohentuneeseen kotielämään. Äitivaltainen perhe oli luonnonmukainen ja biologinen; isävaltainen perhe on sosiaalinen, taloudellinen ja poliittinen. Äitivaltaisen perherakenteen sitkeähenkisyys Pohjois-Amerikan punaisten ihmisten keskuudessa oli yksi tärkeimpiä syitä siihen, mikseivät muutoin pitkälle edistyneet irokeesit koskaan muodostaneet varsinaista valtiota.

84:2.3 (933.1) Niin kauan kuin tapasäännöt perheen äitivaltaisuudesta olivat vallitsevia, korkeinta valtaa käytti kodissa itse asiassa vaimon äiti. Jopa vaimon veljet ja näiden pojat valvoivat perhettä toimeliaammin kuin konsanaan aviomies. Isät saivat tavallisesti jopa uuden nimen lastensa mukaan.

84:2.4 (933.2) Varhaisimmat rodut eivät pitäneet isää kovinkaan suuressa kunniassa, sillä he katsoivat lapsen olevan peräisin kokonaan äidistä. He uskoivat, että lapset muistuttivat isää vain siksi, että he asuivat yhdessä tai että lapset oli ”merkitty” tällä tavoin, koska äiti halusi heidän olevan isän näköisiä. Kun myöhemmin siirryttiin äitijohtoisesta perheestä isävaltaiseen perheeseen, isä otti kaiken kunnian lapsesta, ja monet raskaana olevaa naista koskeneet tabut ulotettiin koskemaan myös hänen aviomiestään. Perheenlisäystä odottava isä lopetti työnteon, kun synnytyksen hetki läheni, ja synnytyksen tapahtuessa hän meni vaimon mukana vuoteeseen ja jäi sinne lepäämään kolmesta kahdeksaan päivän ajaksi. Vaimo saattoi nousta vuoteesta jo seuraavana päivänä ja ryhtyä raskaaseen työhön, mutta aviomies pysytteli vuoteessa

vastaanottamassa onnitteluja. Tämä kaikki oli osa niitä alkuaikojen tapasääntöjä, joiden tarkoituksena oli vahvistaa isän oikeus lapseen.

84:2.5 (933.3) Ensi alkuun oli tapana, että mies liittyi vaimonsa väkeen, mutta myöhempinä aikoina mies voi vaimostaan perityn hinnan maksettuaan tai tämän työllään lunastettuaan viedä vaimonsa ja lapset takaisin oman väkensä pariin. Siirtyminen äitivaltaisesta isävaltaiseen perheeseen selittää muutoin tarkoituksettomilta vaikuttavat, tietyntyyppisiä serkusavioliittoja koskevat kiellot, kun muut vastaavanlaiset sukulaisavioliitot sen sijaan hyväksytään.

84:2.6 (933.4) Metsästysaikakaudelle kuuluneiden tapasääntöjen siirryttyä menneisyyteen, eli sitten kun paimentolaisuus päästi miehen valvomaan pääasiallisinta ravinnonlähdettä, äitivaltainen perhejärjestelmä tuli nopeasti tiensä päähän. Sen olemassaolo tyrehtyi yksinkertaisesti siihen, ettei se pystynyt menestykselliseen kilpailuun uudemman, isäjohtoisen perheen kanssa. Äidin miespuolisten sukulaisten hallussa oleva valta ei kyennyt kilpailemaan aviomies-isän käsiin keskittyneen vallan kanssa. Nainen ei ollut sellaisen moniosaisen tehtävän tasalla, että hän olisi kyennyt synnyttämään lapset sekä harjoittamaan jatkuvaa vallankäyttöä ja lisäämään valtaansa kotona. Kun tavaksi yhä laajemmin tuli vaimon varastaminen ja myöhemmin vaimon ostaminen, se oli omiaan jouduttamaan äitijohtoisen perheen siirtymistä historiaan.

84:2.7 (933.5) Valtavaa muutosta merkinnyt siirtyminen äitivaltaisesta isävaltaiseen perhemuotoon on eräs perinpohjaisimmista ja täydellisimmistä ihmiskunnan kautta aikojen toteuttamista

täyskäännösmäisistä suunnanmuutoksista. Tämä muutos johti heti suurempaan sosiaaliseen ilmeikkyyteen ja entistä laajempaan uusien asioiden kokeiluun perhe-elämän puitteissa.

3. Isävaltainen perhe

84:3.1 (933.6) Äidinvaisto saattoi kyllä johtaa naisen avioliittoon, mutta mikä hänet itse asiassa pakotti pysymään aviosuhteessa, oli miehen suurempi voima samoin kuin tapasääntöjen vaikutus. Paimentolaiselämä pyrki luomaan uuden tapasääntöjen järjestelmän, patriarkaalistyyppisen perhe-elämän. Paimentolaisuuden ja varhaiskantaisen maatalouden oloissa vallinneiden tapasääntöjen mukaan perheen yhtenäisyyden perustana oli isän kiistaton ja rajoittamaton auktoriteetti. Koko yhteisökenttä – olipa kysymys kansakunnasta tai perheestä – kulki patriarkaalisuutta edustavan yksinvaltaisen toimivallan vaiheen läpi.

84:3.2 (934.1) Se, miten vähäistä huomaavaisuutta naissukukuntaa kohtaan vanhatestamentillisena aikakautena osoitettiin, heijastelee totuudenmukaisesti niitä tapoja, joita paimentolaiset noudattivat. Heprealaiset patriarkat olivat kaikki paimentolaisia, niin kuin todistaa sanonta ”Herra on minun paimeneni”.

84:3.3 (934.2) Mutta siitä, että miehellä oli menneinä aikakausina alhainen käsitys naisesta, ei voida moittia miestä sen enempää kuin naista itseäänkään. Nainen ei onnistunut saavuttamaan yhteiskunnallista arvonantoa alkukantaisina aikoina siksi, että hän

lamaantui hädän hetkellä; hän ei kriisitilanteessa tehnyt vaikutusta eikä toiminut sankarillisesti. Äitiys oli olemassaolotaistelussa selvä vamma. Kun heimoa puolustettiin, äidinrakkaus oli vain haitaksi.

84:3.4 (934.3) Miehen taistelunhalua ja miehisyyttä ihaillessaan ja ylistäessään alkuaikojen naiset lisäsivät myös tahattomasti omaa riippuvaisuuttaan miehestä. Tällainen soturin jalustallenostaminen kohotti miehen itsetuntoa, samalla kun se yhtä lailla madalsi naisen itsetuntoa ja entisestään lisäsi hänen riippuvuuttaan. Sotilasunivormu saa naisen tunne-elämän edelleenkin kuohuksiin.

84:3.5 (934.4) Edistyneempien rotujen keskuudessa naiset eivät ole yhtä kookkaita ja vahvoja kuin miehet. Naisesta – heikompi kun oli – tuli sen vuoksi sitäkin tahdikkaampi. Hän oppi jo ammoin käyttämään häikäilemättä hyväkseen sukupuolista viehätysvoimaansa. Hänestä tuli valppaampi ja vanhoillisempi kuin mies, jos kohta hieman pinnallisempi. Mies oli naista parempi taistelukentällä ja erämetsässä, mutta kotona nainen on yleensä ollut parempi johtaja kuin alkuvoimaisinkaan mies.

84:3.6 (934.5) Paimentolainen piti eläinlaumojaan elantonsa lähteenä, mutta kaikkina näinä paimentolaisuuden aikakausina naisen tuli silti edelleenkin hankkia kasvisravinto. Alkuaikojen miehen suhde maatyöhön oli kartteleva. Maatyö oli kaiken kaikkiaan aivan liian rauhanomaista, mitään seikkailuja ei sen piirissä ollut tarjolla. Asiaan vaikutti myös vanha taikausko, jonka mukaan naiset pystyivät kasvattamaan parempia kasveja, olivathan he äitejä. Monien takapajuisten heimojen keskuudessa miehet laittavat vielä

nykyisinkin liharuoan ja naiset valmistavat vihannekset. Ja kun Australian primitiiviset heimot ovat vaelluksella, naiset eivät koskaan käy saaliseläimen kimppuun, kun mies taas ei vaivaudu kumartumaan kaivaakseen juuren maasta.

84:3.7 (934.6) Naisen on aina ollut pakko tehdä työtä, nainen on vähintäänkin nykyaikoihin asti ollut varsinainen tuottaja. Mies on tavallisesti valinnut helpomman tien, ja tällainen eriarvoisuus on ollut vallalla läpi koko ihmisrodun historian. Nainen on aina ollut taakankantaja, joka perheen omaisuuden mukanaan kantamalla ja lapsista huolehtimalla on jättänyt miehen kädet vapaiksi, jotta tällä olisi tilaisuus käyttää niitä taistelussa ja metsästyksessä.

84:3.8 (934.7) Naisen ensimmäinen vapautuminen koitti, kun mies suostui viljelemään maata, suostui tekemään sellaista, jota siihen saakka oli pidetty naisen työnä. Otettiin pitkä askel eteenpäin, kun miespuolisia sotavankeja ei enää tapettu, vaan heidät orjuutettiin peltomiehiksi. Tämä koitui naisen vapautukseksi niin, että hän saattoi omistaa enemmän aikaa kodinhoitoon ja lastenkasvatukseen.

84:3.9 (934.8) Pikkulasten maidonsaannin turvaaminen johti vauvojen entistä varhaisempaan vierottamiseen, ja niin ollen useampien lasten synnyttämiseen, sikäli että äidit tällä tavoin vapautuivat toisinaan ilmenneestä ohimenevästä hedelmättömyydestään, samalla kun lehmänmaidon ja vuohenmaidon käyttö vähensi lapsikuolleisuutta suuresti. Ennen yhteiskunnan paimentolaisvaihetta äidit tapasivat imettää lapsiaan neljän ja viiden vuoden ikään saakka.

84:3.10 (934.9) Alkuajoille ominaisen sodankäynnin väheneminen supisti sukupuolten välisessä työnjaossa ilmennyttä epäsuhtaisuutta

huomattavasti. Mutta naisen osana oli edelleenkin varsinainen työnteko, kun mies sen sijaan suoritti vartiopalvelusta. Yhtäkään leiripaikkaa tai kylää ei voinut jättää vartiotta – ei yöllä eikä päivällä –, mutta koiran kesyttäminen helpotti tätäkin tehtävää. Maanviljelyn ilmaantuminen on yleensä kohottanut naisen vaikutusvaltaa ja sosiaalista asemaa. Näin oli joka tapauksessa asianlaita siihen aikaan asti, jolloin mies itse ryhtyi maanviljelijäksi. Ja niin pian kuin mies ryhtyi viljelemään maata, viljelymenetelmissä seurasi heti suuria parannuksia, joiden vaikutus tuntui vielä seuraavienkin sukupolvien aikana. Metsästäessään ja sotiessaan mies oli oppinut, mikä arvo piilee organisoinnissa, ja hän toi nämä menetelmät myös tuotantotoiminnan piiriin; ja kun hän myöhemmin otti vastatakseen suuresta osasta naisten työtä, paransi hän naisen löyhiä työmenetelmiä huomattavasti.

4. Naisen asema alkuaikojen yhteiskunnassa

84:4.1 (935.1) Tarkasteltiinpa mitä aikakautta hyvänsä, niin naisen asema kertoo yleisesti ottaen melko luotettavasti sen, miten pitkälle avioliitto on sosiaalisena instituutiona kehittynyt, kun itse avioliiton edistyminen taas on kohtalaisen tarkka inhimillisen sivilisaation edistysaskelet rekisteröivä mittari.

84:4.2 (935.2) Naisen asema on aina ollut sosiaalinen paradoksi, sillä hän on aina ollut taitava ohjailemaan miehiä; hän on aina osannut hyödyntää miehen voimakkaampaa sukupuoliviettiä omien etujensa ajamiseen ja oman asemansa edistämiseen. Sukupuolista viehätysvoimaansa taitavasti hyväkseen käyttämällä hän on useinkin kyennyt hallitsemaan ja vallitsemaan miestä, jopa silloin kun tämä on pitänyt häntä viheliäisessä orjuudessa.

84:4.3 (935.3) Muinaisaikojen nainen ei ollut miehelle mikään ystävä, sydänkäpynen, rakastaja tai kumppani, vaan pikemminkin omaisuuserä, palvelija tai orja – ja myöhemmin – liikekumppani, leikkikalu ja synnyttäjä. Kunnollisten ja tyydyttävien sukupuolisuhteiden edellytyksenä on kuitenkin aina ollut se, että nainen on niissä mukana omasta tahdostaan ja suostumuksestaan, ja tämä on aina antanut älykkäille naisille hyvinkin suuren mahdollisuuden vaikuttaa omaan välittömään ja henkilökohtaiseen asemaansa kokonaan siitä riippumatta, mikä heidän sosiaalinen asemansa oli naissukupuolen edustajina. Mutta miehen tuntemaa epäluottamusta ja epäluuloa ei alkuunkaan hälventänyt se, että naiset, pyrkiessään helpottamaan orjan asemaansa, joutuivat kaiken aikaa turvautumaan oveluuteen.

84:4.4 (935.4) Sukupuolten on ollut sangen vaikea ymmärtää toisiaan. Miehen mielestä naista oli vaikea ymmärtää, ja hän suhtautui naiseen tavalla, joka oli omituinen sekoitus tietämätöntä epäluottamusta ja pelokasta lumoutumista, ellei hän sitten suhtautunut naiseen epäluuloa ja halveksuntaa tuntien. Monien heimojen ja rotujen perimätiedot sälyttävät vaikeuksien syyn Eevan,

Pandoran tai jonkun muun naissukukunnan edustajan niskoille. Nämä kertomukset väänneltiin aina niin, että tilanne saatiin näyttämään siltä kuin nainen olisi saattanut kirouksen miehen päälle. Ja tämä kaikki kuvastaa naista kohtaan entisaikaan yleismaailmallisesti tunnettua epäluottamusta. Niiden syiden joukossa, jotka esitettiin papiston selibaatin tueksi, mainittiin tärkeimpänä naisen alhaisuus. Se seikka, että useimmat noidiksi otaksutut henkilöt olivat naisia, ei ollut omiaan parantamaan tämän sukupuolen ikivanhaa mainetta.

84:4.5 (935.5) Miehet ovat kauan aikaa pitäneet naisia omituisina, jopa epänormaaleina. He ovat jopa uskoneet, ettei naisilla ole sielua; siksi naisilta evättiin nimi. Ensimmäinen sukupuoliyhteys naisen kanssa oli varhaisimpina aikoina suunnattoman pelon aihe, ja tavaksi muodostuikin, että neitsyen kohdalla ensimmäisen makaamisen suoritti pappi. Jopa naisen varjoa pidettiin vaarallisena.

84:4.6 (935.6) Yhteen aikaan katsottiin yleisesti, että lapsivuoteus teki naisesta vaarallisen ja epäpuhtaan. Ja monien heimojen tapasäännöt määräsivät, että äidin piti lapsen syntymän jälkeen käydä läpi laajamittaiset puhdistautumisseremoniat. Ellei oteta lukuun niitä ryhmiä, joiden keskuudessa aviomies oli mukana lapsivuoteessa, niin odottavaa äitiä karteltiin, hänet jätettiin omiin hoteisiinsa. Muinaisajan ihmiset karttoivat jopa sellaista, että lapsenpäästö tapahtui sisällä talossa. Vanhoille naisille annettiin vihdoin lupa auttaa äitiä synnytyksessä, ja tästä tavasta sai alkunsa kätilön ammatti. Synnytyspolttojen aikana puhuttiin ja tehtiin joukoittain kaikenlaista hassua, jotta olisi helpotettu lapsenpäästöä.

Vastasyntyneen päälle oli vainajahenkien väliintulon estämiseksi tapana pirskottaa pyhää vettä.

84:4.7 (935.7) Sekoittumattomien heimojen keskuudessa synnytys oli verrattain helppo kestäen vain pari, kolme tuntia. Sekoittuneiden rotujen kohdalla synnytys on harvoin yhtä helppo. Jos nainen kuoli synnytykseen, varsinkin jos se tapahtui hänen synnyttäessään kaksosia, uskottiin hänen syyllistyneen aviorikokseen henkien kanssa. Myöhempinä aikoina pitivät korkeammalle ehtineet heimot synnytykseen kuolemista taivaan tahtona, ja tällaisten äitien katsottiin menehtyneen jaloa asiaa toimittaessaan.

84:4.8 (936.1) Niin kutsuttu naisellinen vaatimattomuus pukeutumisen ja persoonansa paljastamisen suhteen perustui kuolettavaan pelkoon siitä, että nainen joutuisi huomion kohteeksi kuukautisten aikana. Jos antoi ulkopuolisen huomata tällaisen tilansa, se oli vakava synti, rikkomus tabua vastaan. Muinaisten tapasääntöjen mukaan jokainen nainen – nuoruudesta hedelmällisen iän loppuun saakka – joutui alistumaan joka kuukausi siihen, että hänet yhden täyden viikon pituiseksi ajaksi eristettiin kokonaan oman perheensä ja yhteisönsä ulkopuolelle. Kaikki, mitä hän kosketti; tuoli, jolla hän istui; vuode, jossa hän lepäsi; kaikki olivat ”saastaisia”. Pitkän aikaa oli tapana, että tyttö jokaisten kuukautisten jälkeen piestiin raa’asti pahan hengen karkottamiseksi hänen ruumiistaan. Mutta kun nainen ohitti hedelmällisen iän, häntä kohdeltiin tavallisesti huomaavaisemmin ja hänelle myönnettiin enemmän oikeuksia ja erivapauksia. Kaiken tämän huomioon ottaen ei ollut kovinkaan outoa, jos naisia halveksittiin. Vielä kreikkalaisetkin pitivät kuukautisvuotoista naista

yhtenä kolmesta suuresta saastaisuuden syystä; kaksi muuta olivat sianliha ja valkosipuli.

84:4.9 (936.2) Olivatpa nämä muinaiset käsitykset miten järjettömiä hyvänsä, ne saivat silti jotain hyvääkin aikaan sikäli, että ne soivat ylirasittuneille naisille – ainakin kun he olivat vielä nuoria – joka kuukausi yhden viikon verran tervetullutta lepoa ja tilaisuuden hyödylliseen mietiskelyyn. Tällä keinoin he saattoivat hioa älyään tullakseen muun ajan toimeen miespuolisten kumppaniensa kanssa. Tämä naisten eristäminen suojeli myös miehiä liialliselta sukupuolisten halujen tyydyttämiseltä, mikä vaikutti epäsuorasti väestönkasvun rajoittumiseen ja itsehillinnän kasvuun.

84:4.10 (936.3) Astuttiin aimo askel eteenpäin, kun mieheltä evättiin oikeus mielivaltaiseen vaimonsa tappamiseen. Edistysaskelta merkitsi myös se, että nainen sai omistaa häälahjat. Myöhemmin hän saavutti laillisen oikeuden omaisuuden omistamiseen, hallintaan ja jopa luovuttamiseen, mutta hyvin pitkään häneltä evättiin oikeus hoitaa kirkon tai valtion virkaa. Naista on kohdeltu enemmän tai vähemmän omaisuutena aina kahdennellekymmenennelle Kristuksen jälkeiselle vuosisadalle asti ja vielä sen kuluessakin. Maailmanlaajuisesti hän ei vieläkään ole vapautunut miehen hallitsemasta eristyneisyydestä. Edistyneiden kansojen keskuudessa esiintyvä miehen pyrkimys suojella naista on sekin aina ollut julkilausumatonta miehen ylemmyyden korostamista.

84:4.11 (936.4) Mutta alkuaikojen naiset eivät säälineet itseään, toisin kuin heidän vasta äskettäin vapautuneet sisarensa ovat taipuvaisia

tekemään. He olivat kaikesta huolimatta kokolailla onnellisia ja tyytyväisiä, parempaa tai erilaista elämäntapaa he eivät tohtineet edes kuvitella.

5. Nainen kehittyvien tapasääntöjen kohteena

84:5.1 (936.5) Suvunjatkamisessa nainen on miehen kanssa tasavertainen, mutta kun on puhe kumppanuudesta elämän ylläpitämiseksi, nainen ponnistelee selvästi epäedullisista lähtökohdista, ja tämän hänen kannettavakseen pakosta tulevan, äitiydestä koituvan rasitteen voivat hyvittää vain edistyvän sivilisaation valistuneet tavat sekä miehen omaksuma yhä laajempi oikeudentuntoisuus.

84:5.2 (936.6) Yhteiskunnan kehittyessä sukupuolielämän normit kohosivat naisten keskuudessa korkeammalle, sillä he kärsivät sukupuolielämää säätelevien tapasääntöjen rikkomisesta miestä enemmän. Miehen seksuaalinormit ovat vasta verkalleen paranemassa, ja niin tapahtuu pelkästään sivilisaation edellyttämän oikeudentunnon johdosta. Luonto ei tiedä oikeudenmukaisuudesta mitään – synnytystuskat se panee pelkästään naisen kärsittäviksi.

84:5.3 (936.7) Nykyajalle ominainen ajatus sukupuolten tasa-arvoisuudesta on kaunis ja yhä pitemmälle edistyvän sivilisaation arvon mukainen, mutta luonnosta ei sellaista tavata. Kun mahti on oikeutta, niin mies harjoittaa mahtiaan naista kohtaan. Milloin taas

vallalla ovat enemmänkin oikeamielisyys, rauha ja oikeudenmukaisuus, nainen nousee vähitellen orjuudesta ja mitättömyydestä. Naisen sosiaalinen asema on yleisesti vaihdellut kääntäen verrannollisesti kunkin kansakunnan tai aikakauden militaristisuusasteen suhteen.

84:5.4 (937.1) Mutta ei mies tietoisesti eikä tarkoituksellisesti anastanut naisen oikeuksia palauttaakseen ne sitten vähitellen ja vastahakoisesti hänelle takaisin, vaan tämä kaikki oli muuan sosiaalisen kehityksen tiedostamaton ja tahaton välinäytös. Kun tuli reaalisesti aika naisen päästä nauttimaan laajemmista oikeuksista, hän ne kyllä silloin saikin ja saipa vielä täysin miehen tietoisesta asiaan suhtautumisesta riippumatta. Tapasäännöt muuttuvat hitaasti mutta varmasti, niin että ne luovat puitteet sellaisille suunnanmuutoksille, jotka ovat osa sivilisaation taukoamatonta kehittymistä. Tapasääntöjen kehittyminen tarjosi naisille vähä vähältä yhä parempaa kohtelua, ja heimot, jotka itsepintaisesti jatkoivat naisten julmaa kohtelua, eivät säilyneet olemassaolon piirissä.

84:5.5 (937.2) Adamiitit ja nodiitit osoittivat naisille yhä enemmän tunnustusta, ja vaeltavien andiittien vaikutuspiiriin tulleet ryhmät ovat osoittaneet taipumusta omaksua vaikutteita niistä Eedenin opetuksista, jotka käsittelivät naisen paikkaa yhteiskunnassa.

84:5.6 (937.3) Alkuaikojen kiinalaiset samoin kuin kreikkalaiset kohtelivat naisia paremmin kuin useimmat ympäristön kansanheimot. Mutta heprealaiset suhtautuivat naisiin tavattoman epäluuloisesti. Länsimaissa naisen nousu on ollut vaikeaa, missä

vallalla ovat olleet kristinuskoon liitetyt Paavalin opit, jos kohta kristinusko toisaalta myös edisti tapasääntöjä määrätessään miehelle entistä tiukemmat sukupuolikäyttäytymisen normit. Naisen tilanne on jotakuinkin toivoton siinä erikoislaatuisessa alennustilassa, joka hänen osalleen on langennut muhamettilaisuudessa, ja vielä sitäkin huonommat oltavat hänellä on useiden muiden itämaisten uskontojen opetusten vaikutuspiirissä.

84:5.7 (937.4) Naisen vapautti todellisuudessa tiede – ei uskonto. Vasta nykyajan tehdaslaitos kirvoitti hänet suuremmassa määrin kodin kahleista. Miehen fyysiset kyvyt eivät enää olleet korvaamattoman tärkeitä uuden elämänylläpitomekanismin vallitessa, ja tiede muutti elämisen ehtoja siinä määrin, ettei miestyövoima ole enää ollut yhtä paljon naistyövoimaan nähden ylivoimaisempaa.

84:5.8 (937.5) Nämä muutokset ovat vieneet siihen suuntaan, että nainen on vapautunut kotitöiden orjuudesta, ja ne ovat saaneet aikaan sellaisen muutoksen hänen asemassaan, että hänellä on nykyisin käytännöllisesti katsoen saman verran henkilökohtaista vapautta kuin miehellä, ja hän käyttää sukupuoliasioissa yhtä paljon päätösvaltaa kuin mies. Naisen arvon määräsi muinoin se, miten kyvykäs hän oli tuottamaan ravintoa, mutta uudet keksinnöt ja vauraus ovat antaneet hänelle mahdollisuuden luoda uusi maailma, jossa toimia: sulouden ja viehättävyyden sfäärit. Teollisuus on näin voittanut tiedostamattaan ja tahattomasti käymänsä taistelun naisen yhteiskunnallisen ja taloudellisen vapautumisen puolesta. Ja taas

kerran on evoluutio onnistunut sellaisessa, jossa jopa ilmoitus epäonnistui.

84:5.9 (937.6) Valistuneiden kansanheimojen etääntyminen niistä epätasa-arvoisista tapasäännöistä, jotka määrittelevät naisen paikan yhteiskunnassa, on äärimmäisyydessään todellakin ollut heiluriliikkeen kaltaista. Teollistuneiden rotujen keskuudessa nainen on saavuttanut miltei kaikki oikeudet ja hänet on vapautettu monista velvollisuuksista, kuten asepalveluksesta. Jokainen helpotus olemassaolotaistelussa on koitunut naisen vapautukseksi, ja hän on välittömästi hyötynyt jokaisesta askelesta kohti yksiavioisuutta. Heikompi osapuoli saavuttaa aina suhteettomia etuja jokaisessa yhteiskunnan edistyvän kehityksen myötä seuraavassa tapasääntöjen tarkistuksessa.

84:5.10 (937.7) Pariavioliiton ihanteiden myötä nainen on lopultakin saanut tunnustusta, arvostusta, riippumattomuutta, tasa-arvoisuutta ja opetusta. Mutta osoittautuuko hän koko tämän uuden ja ennen kokemattoman saavutuksen arvoiseksi? Reagoiko nykyajan nainen tähän suurta saavutusta merkitsevään sosiaaliseen vapautukseen toimettomuudella, välinpitämättömyydellä, hedelmättömyydellä ja uskottomuudella? Nainen on nyt kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käymässä läpi pitkän maailmassaolonsa ratkaisevaa koetta!

84:5.11 (938.1) Nainen on miehen tasavertainen kumppani rodun uusien jäsenten maailmaansaattamisessa, hän on näin ollen aivan yhtä tärkeä siinä suhteessa, millaiseksi rodun kehitys kääntyy. Siksi evoluutio onkin yhä laajemmin toiminut naisen oikeuksien

toteutumisen hyväksi. Mutta naisen oikeudet eivät millään muotoa ole miehen oikeuksia. Nainen ei voi menestyä miehen oikeuksia käyttäen, yhtä vähän kuin mies voi menestyä naisen oikeuksien varassa.

84:5.12 (938.2) Kummallakin sukupuolella on oma tunnusomainen elämänpiirinsä ja omat oikeutensa tuon piirin sisällä. Mikäli nainen pyrkii nauttimaan kirjaimellisesti kaikista miehen oikeuksista, silloin ei mikään estä, etteikö säälimätön ja tunteeton kilpailu ennemmin tai myöhemmin syrjäytä sitä ritarillisuutta ja sitä erityistä huomaavaisuutta, josta monet naiset nyt nauttivat ja jota he ovat vasta aivan äskettäin saaneet miehet osoittamaan.

84:5.13 (938.3) Sivilisaatio ei milloinkaan kykene hävittämään sukupuolten käyttäytymisen välistä kuilua. Tavat muuttuvat aikakaudesta toiseen, mutta vaisto ei muutu milloinkaan. Syntymässä saatu äidillinen hellyydentunne ei milloinkaan salli sellaista, että vapautuneesta naisesta tulisi tuotantoelämän piirissä vakavasti otettava miehen kilpailija. Ainiaan kumpikin sukupuoli tulee pysymään toista verrattomampana omalla alallaan eli aloilla, jotka biologinen erilaistuminen ja mentaalinen erilaisuus määräävät.

84:5.14 (938.4) Kummallakin sukupuolella on aina oleva oma erityinen elämänpiirinsä, vaikka ne monin kohdin menevätkin päällekkäin. Vain sosiaalisessa kentässä miehet ja naiset tulevat kilpailemaan samoin ehdoin.

6. Miehen ja naisen välinen kumppanuus

84:6.1 (938.5) Lisääntymisvietti saattaa miehet ja naiset vääjäämättä yhteen jatkamaan sukua, mutta se ei yksin takaa, että he myös pysyisivät yhdessä ja harjoittaisivat keskinäistä yhteistyötä eli kodinperustamista.

84:6.2 (938.6) Ihmisen jokaiseen menestykselliseen instituutioon sisältyy henkilökohtaisten etujen vastakohtaisuuksia, jotka on sovitettu käytännölliseksi työskentelyharmoniaksi, eikä kodinrakennus ole tässä suhteessa mikään poikkeus. Avioliitto, kodinrakennuksen perusta, on sen vastakohtaisuuksien leimaaman yhteistoiminnan ilmentymä, joka niin usein luonnehtii luonnon ja yhteiskunnan välisiä suhteita. Ristiriita ei ole vältettävissä. Pariutuminen on myötäsyntyistä, se on luonnonmukaista. Mutta avioliitto ei ole biologinen vaan sosiologinen ilmiö. Intohimo takaa, että mies ja nainen päätyvät yhteen, mutta intohimoa heikompi vanhempainvaisto samoin kuin sosiaaliset tapasäännöt pitävät heidät yhdessä.

84:6.3 (938.7) Mies ja nainen ovat käytännön kannalta katsottuna saman lajin kaksi eri muunnosta, jotka elävät läheisessä ja intiimissä suhteessa. Heidän katsantokantansa ja koko heidän tapansa reagoida elämään ovat olennaisesti erilaisia. He eivät kerta kaikkiaan kykene täyteen ja todelliseen toistensa ymmärtämiseen. Täydellinen sukupuolten välinen ymmärrys ei ole saavutettavissa.

84:6.4 (938.8) Naisilla tuntuu olevan enemmän intuitiota kuin miehillä, mutta he näyttävät olevan myös jonkin verran epäloogisempia. Nainen on aina kuitenkin ollut moraalin lipunkantaja ja

ihmiskunnan hengellinen johtaja. Käsi, joka kiikuttaa kehtoa, on edelleenkin kohtalon tuttu.

84:6.5 (938.9) Miehen ja naisen olemuksen, reagoinnin, suhtautumisen ja ajattelun välillä ilmenevien erojen ei missään tapauksessa tulisi aiheuttaa huolta, vaan niitä tulisi pitää ihmiskuntaa suuresti hyödyttävinä – sekä yksilöä että kokonaisuutta ajatellen. Monet universumin luotujen olentoluokat on persoonallisuuden julkitulon osalta luotu kaksiaspektisiksi. Kuolevaisten, Aineellisten Poikien ja midsoniittien keskuudessa tämä ero määritellään miespuolisuudeksi ja naispuolisuudeksi; serafien, kerubien ja morontiaseuralaisten keskuudessa se on saanut nimikkeen ”positiivinen” eli ”asioihin tarttuva” ja ”negatiivinen” eli ”vetäytyvä”. Tällaiset kaksinaisyhdistymät lisäävät suuresti käyttökelpoisuutta ja auttavat luontaisten rajoittuneisuuksien voittamisessa, kuten tekevät myös tietyt kolmiyhteiset yhdistymät Paratiisi–Havona-järjestelmässä.

84:6.6 (939.1) Miehet ja naiset tarvitsevat toisiaan morontiaalisessa ja hengellisessä elämänvaiheessa, samoin kuin kuolevaisena elettävän vaiheenkin aikana. Miehen ja naisen välillä katsantokannoissa ilmenevät eroavuudet säilyvät vielä ensimmäisen elämän tuolla puolellakin ja koko paikallis- ja superuniversumissa suoritettavan ylösnousemuksen kuluessa. Ja vielä Havonassakin pyhiinvaeltajat, jotka kerran olivat miehiä ja naisia, auttavat yhä toisiaan noustessaan kohti Paratiisia. Eikä luotu olento koskaan, edes Lopullisuuden Saavuttajakunnassa, tule muuttamaan muotoaan niin paljon, että muutos pyyhkisi pois ne persoonallisuuden suuntautumiset, joita ihmiset kutsuvat miespuolisuudeksi ja

naispuolisuudeksi, vaan nämä ihmissuvun kaksi perusmuunnelmaa tulevat aina kiinnostamaan toisiaan, antamaan toisilleen virikkeitä, rohkaisemaan ja auttamaan toisiaan; aina ne tulevat olemaan riippuvaisia keskinäisestä yhteistyöstään maailmankaikkeuden hämmentäviä ongelmia ratkoessaan ja moninaisia kosmisia vaikeuksia selvittäessään.

84:6.7 (939.2) Vaikkeivät sukupuolet koskaan voikaan toivoa ymmärtävänsä toinen toistaan täydellisesti, ne täydentävät silti tehokkaasti toisiaan, ja vaikka yhteistyö persoonallisuuden tasolla onkin usein enemmän tai vähemmän vastakohtaista, se kykenee kuitenkin ylläpitämään yhteiskuntaa ja uusintamaan sen. Avioliitto on instituutio, jonka tarkoituksena on sovitella sukupuolten välillä ilmenevää eroavaisuutta ja huolehtia siitä, että sivilisaatio jatkuu, sekä varmistaa se, että rotu tuottaa jälkeläisiä.

84:6.8 (939.3) Avioliitto on kaikkien ihmisinstituutioiden äiti, sillä se johtaa suoraa tietä kodin perustamiseen ja kodin ylläpitämiseen; ja koti on yhteiskunnan rakenteellinen perusta. Perhe kytkeytyy elintärkeällä tavalla itsesäilytysmekanismiin. Se on ainoa toivo siitä, että rodun olemassaolo jatkuu sivilisaation edellyttämien tapasääntöjen alaisuudessa, samalla kun se mitä tehokkaimmalla tavalla tarjoaa tietyt varsin suurta tyydytystä tuottavat omien mielihalujen toteuttamismuodot. Perhe on ihmisen suurin puhtaasti inhimillinen aikaansaannos, sillä siinä yhdistyy miehen ja naisen biologisten suhteiden evoluutio aviomiehen ja aviovaimon välisiin sosiaalisiin suhteisiin.

7. Perhe-elämän ihanteet

84:7.1 (939.4) Sukupuolinen pariutuminen on vaistomaista. Lapset ovat sen luonnollinen seuraus. Ja näin perhe ilmaantuu automaattisesti olemassaolon piiriin. Minkälaatuisia ovat rodun tai kansakunnan muodostavat perheet, siitä määräytyy kyseisen yhteiskunnan laatu. Jos perheet ovat hyviä, yhteiskuntakin on hyvä. Juutalaisten ja kiinalaisten suurenmoinen kulttuurinen vakaus perustuu nämä kansakunnat muodostavien perheryhmien lujuuteen.

84:7.2 (939.5) Naisen vaistomainen lapsiin kohdistuva rakkaus ja hoiva tekivät hänestä vaivihkaa sen osapuolen, joka oli kiinnostunut avioliiton ja alkukantaisen perhe-elämän edistämisestä. Vasta myöhempien tapasääntöjen ja sosiaalisten sovinnaistapojen kehittämä paine pakotti miehen kodinrakentamiseen. Hänen kiinnostumisensa avioliiton solmimiseen ja kodin perustamiseen oli hidasta, sillä sukupuoliaktista ei hänelle koidu mitään biologisia seuraamuksia.

84:7.3 (939.6) Sukupuolisuhde on luonnollinen ilmiö, mutta avioliitto on sosiaalinen, ja se on aina ollut tapojen säätelemä. Tapasäännöt (uskonnolliset, moraaliset ja eettiset) yhdessä omistamisen, ylpeyden ja ritarillisuuden kanssa vakauttavat avioliitto- ja perheinstituutiota. Aina kun tapasäännöissä esiintyy horjuvuutta, sitä ilmenee myös koti- ja avioliittoinstituution vakaudessa. Avioliitto on nyt siirtymässä vaiheesta, jossa se on omaisuuteen liittyvä asia, vaiheeseen, jossa se on henkilöiden suhteita koskeva asia.

Entisaikaan mies suojeli naista, koska tämä oli hänen tavaraansa, ja nainen oli kuuliainen samasta syystä. Oltiinpa tämän järjestelmän ansioista mitä mieltä hyvänsä, se toi joka tapauksessa mukanaan vakautta. Nykyään naista ei enää lueta omaisuudeksi, ja on ilmaantumassa kokonaan uusia tapasääntöjä, joiden tarkoituksena on vakaannuttaa avioliitto- ja koti-instituutiota:

84:7.4 (939.7) 1. Uskonnon uusi rooli – opetus, jonka mukaan on välttämätöntä kokea äitiys ja isyys, ajatus kosmoksen kansalaisten tuottamisesta, entistä laajempi ymmärrys siitä, että jälkeläisten tuottaminen – se, että saa antaa Isälle poikia – on etuoikeus.

84:7.5 (940.1) 2. Tieteen uusi rooli – jälkeläisten tuottaminen on yhä suuremmassa määrin muuttumassa vapaaehtoiseksi ihmisten säätelemäksi asiaksi. Muinaisina aikoina ymmärryksen puuttuminen takasi, että lapsia ilmaantui, vaikkei minkäänlaista halua sellaiseen ollutkaan.

84:7.6 (940.2) 3. Nautintoa tuottavien houkuttimien uusi funktio – tämä tuo rodun säilymiseen kokonaan uuden tekijän; muinaisaikojen ihminen jätti ei-toivotut lapset kuolemaan, nykyajan ihmiset eivät suostu sellaisia synnyttämään.

84:7.7 (940.3) 4. Vanhempainvaiston koheneminen. Jokainen sukupolvi on tässä vaiheessa taipuvainen poistamaan rodun jälkeläisvirrasta yksilöt, joiden vanhempainvaisto ei ole riittävän

voimakas taatakseen lasten, seuraavan sukupolven mahdollisten vanhempien, tuottamisen.

84:7.8 (940.4) Mutta instituutiona, yhden miehen ja yhden naisen välisen kumppanuuden ominaisuudessa, koti on peräisin aivan erityisesti Dalamatian ajoilta, noin puoli miljoonaa vuotta sitten, sillä Andonin ja hänen lähimpien jälkeläistensä harjoittamista yksiavioisista tavoista oli luovuttu jo paljon tätä ennen. Perhe-elämästä ei kuitenkaan ollut paljon kerskaamisen aiheeksi ennen nodiittien ja sittemmin ilmaantuneiden adamiittien aikoja. Aatamilla ja Eevalla oli lähtemätön vaikutus koko ihmiskuntaan; Eedenin puutarhassa nähtiin nimittäin ensi kertaa maailman historiassa, että miehet ja naiset työskentelivät rinta rinnan. Eedenin ihanne – perhe, jossa kaikki toimivat puutarhureina – oli Urantialla uusi idea.

84:7.9 (940.5) Alkuaikojen perhe koostui läheisesti yhteen kuuluvista työryhmän jäsenistä – orjat mukaan luettuina –, jotka kaikki elivät samassa asumuksessa. Avioliitto ja perhe-elämä eivät aina käyneet yksiin, mutta ne ovat pakostakin liittyneet läheisesti toisiinsa. Naisen toivelistalla on aina ollut perheen erillisyys, ja lopulta hän saikin tahtonsa läpi.

84:7.10 (940.6) Jälkeläisten rakastaminen on miltei yleismaailmallista, ja sillä on henkiinjäämisen kannalta selvästikin arvoa. Muinaiset ihmiset uhrasivat aina äidin edut lapsen hyvinvoinnin hyväksi. Pesemisen sijasta eskimoäiti yhä vieläkin nuolee vauvansa. Mutta alkuaikojen äidit ruokkivat lapsiaan ja välittivät heistä vain niin

kauan kuin nämä olivat aivan nuoria; eläinten tavoin hekin hylkäsivät lapsensa, heti kun nämä varttuivat. Kestävät ja jatkuvat ihmisten väliset yhteenliittymät eivät ole koskaan perustuneet pelkästään biologiseen kiintymykseen. Eläimet rakastavat lapsiaan, ihminen – sivistynyt ihminen – rakastaa myös lastenlapsiaan. Kuta korkeatasoisempi sivilisaatio on, sitä suurempi on vanhempien ilo lastensa edistymisestä ja menestyksestä; näin ilmaantui uusi ja korkeampi tietoisuus *nimi*ylpeydestä.

84:7.11 (940.7) Muinaiskansojen keskuudessa esiintyneet suurperheet eivät välttämättä perustuneet kiintymykseen, vaan useita lapsia haluttiin siksi, että

84:7.12 (940.8) 1. He olivat työntekijöinä arvokkaita.

84:7.13 (940.9) 2. He olivat vanhuudenturva.

84:7.14 (940.10) 3. Tyttäret olivat kaupattavissa.

84:7.15 (940.11) 4. Perheylpeys vaati perheen nimeä kantavien lisäämistä.

84:7.16 (940.12) 5. Pojat merkitsivät turvaa ja suojelusta.

84:7.17 (940.13) 6. Aaveidenpelko aiheutti kammoa yksinoloa kohtaan.

84:7.18 (940.14) 7. Tietyt uskonnot vaativat jälkeläisiä.

84:7.19 (940.15) Ellei onnistu saamaan poikalapsia, se on esi-isänpalvojien mielestä koko ajallisuuden ja ikuisuuden suurin mahdollinen onnettomuus. Poikia he haluavat saada ennen kaikkea siksi, että nämä toimittaisivat kuolemanjälkeiset juhlat, suorittaisivat vaaditut uhrit, jotta vainajan henki pääsisi etenemään henkien maan läpi.

84:7.20 (941.1) Muinaisten villi-ihmisten keskuudessa lasten kurinpito aloitettiin sangen varhaisessa vaiheessa. Ja lapsi tajusi pian, että tottelemattomuus merkitsi pulaanjoutumista tai jopa kuolemaa eli juuri samaa, mitä se merkitsi eläimillekin. Se juuri, että sivilisaatio suojelee lasta ajattelemattoman käyttäytymisen luonnollisilta seuraamuksilta, myötävaikuttaa nykyaikana esiintyvään kurittomuuteen varsin merkittävästi.

84:7.21 (941.2) Eskimolapset menestyvät ilman suurempaa kuritusta ja nuhdetta yksinkertaisesti siitä syystä, että he ovat luonnostaan sävyisiä pikku eläimiä. Sekä punaisten että keltaisten ihmisten lapset ovat miltei yhtä säyseitä. Mutta andiittista perintöainesta omaavien rotujen keskuudessa lapset eivät ole yhtä levollisia. Niinpä nämä enemmän mielikuvitusta ja seikkailumieltä omaavat nuoret tarvitsevatkin enemmän opetusta ja kurinpitoa. Seuraavat seikat tekevät nykyisistä lastenkasvatusongelmista entistäkin vaikeampia:

84:7.22 (941.3) 1. Rotujen korkea sekoittuneisuuden aste.

84:7.23 (941.4) 2. Keinotekoinen ja pintapuolinen opetus.

84:7.24 (941.5) 3. Lapsilta puuttuva tilaisuus saada sivistystä vanhempiaan jäljittelemällä, sillä vanhemmat ovat niin suuren osan aikaa poissa perhepiiristä.

84:7.25 (941.6) Entisaikaiset käsitykset perhekurista pohjautuivat biologiaan: Ne ilmaantuivat siitä oivalluksesta, että vanhemmat olivat lapsen olemuksen luojia. Edistyvät perhe-elämän ihanteet ovat johtamassa siihen käsitykseen, että lapsen maailmaansaattaminen

sen sijaan, että se antaisi joitakin vanhemmanoikeuksia, tuokin mukanaan ihmisen olemassaoloon liittyvän suurimman vastuun.

84:7.26 (941.7) Sivilisaatio katsoo, että vanhemmille kuuluvat kaikki velvollisuudet, lapselle kuuluvat kaikki oikeudet. Lapsen vanhempiaan kohtaan tuntema kunnioitus ei synny siitä, että hän on tietoinen lapsen maailmaansaattamisesta vanhemmille koituvista velvollisuuksista, vaan se kasvaa luonnostaan siitä huolenpidosta, opetuksesta ja kiintymyksestä, jota osoitetaan rakkautta tuntien autettaessa lasta voittamaan elämän taistelu. Oikea isä ja oikea äiti ovat antautuneet loputtomaan palvelemiseen ja huolehtimiseen, minkä viisas lapsi alkaa vähitellen tiedostaa ja sitä arvostaa.

84:7.27 (941.8) Nykyisenä teollisuuden ja kaupunkielämän aikakautena avioliittoinstituutio kehittyy uusien taloudellisten suuntaviivojen mukaan. Perhe-elämä on käynyt aina vain kalliimmaksi, sillä lapsista, jotka ennen olivat eräs varallisuuserä, on tullut taloudellisia rasitteita. Mutta itse sivilisaation tulevaisuuden varmuus on yhä sen varassa, että kulloinenkin sukupolvi haluaa tehdä sijoituksen seuraavan ja sitä seuraavien sukupolvien hyvinvoinnin hyväksi. Ja jokainen yritys siirtää vanhemmille kuuluva vastuu valtion tai kirkon niskoille on sivilisaation menestystä ja edistymistä ajatellen osoittautuva tuhoisaksi teoksi.

84:7.28 (941.9) Avioliitto – lapset ja heidän myötänsä perhe-elämä – on ihmisluontoon kuuluvien korkeimpien potentiaalien kannalta virikkeitä tarjoavaa, ja samalla se suo ihanteellisen ilmaisukanavan

näille kuolevaisen persoonallisuuteen sisältyville, uutta elvykettä saaneille ominaisuuksille. Perhe pitää huolen ihmiskunnan biologisesta jatkuvuudesta. Koti on se luonnollinen sosiaalinen areena, jolla kasvavat lapset voivat ymmärtää veriveljeyden etiikkaa. Perhe on veljeyden perusyksikkö, ja sen piirissä vanhemmat ja lapset oppivat niitä kärsivällisyyden, altruismin, suvaitsevuuden ja pitkämielisyyden läksyjä, jotka ovat tuiki välttämättömiä, jotta veljeys toteutuisi kaikkien ihmisten keskuudessa.

84:7.29 (941.10) Ihmisyhteiskunta paranisi huomattavasti, jos sivistyneet rodut palaisivat nykyistä yleisemmin andiittien noudattamaan tapaan pitää perheneuvotteluja. He eivät perheen hallintojärjestelmän osalta noudattaneet patriarkaalista tai itsevaltaista johtamismuotoa. He olivat varsin veljellisiä ja toverillisia keskustellen vapaasti ja kaartelematta jokaisesta perhettä koskevasta ehdotuksesta ja säätelytoimesta. He olivat ihanteellisen veljellisiä kaikissa perheen hallintoon liittyvissä asioissa. Ihanneperheessä veljellinen uhrautuminen lisää lasten ja vanhempien keskinäistä kiintymystä.

84:7.30 (942.1) Perhe-elämä on aidon moraalisuuden edelläkävijä, se on velvollisuudentuntoisuuden esi-isä. Perhe-elämään pakostakin kuuluvat henkilöiden väliset suhteet vakaannuttavat persoonallisuutta ja stimuloivat sen kasvua sillä pakottavalla voimalla, joka juontuu välttämättömyyden sanelemasta sopeutumisesta muihin ja erilaisiin persoonallisuuksiin. Mutta kaiken lisäksi oikea perhe – hyvä perhe – ilmentää jälkeläisiä tuottaville vanhemmille sitä, miten Luoja suhtautuu lapsiinsa,

samalla kun tällaiset oikeanhenkiset vanhemmat antavat lapsilleen ensimmäisen kuvan pitkään sarjaan kuuluvista, aina vain laajemmista kuvista, jotka paljastavat maailmankaikkeuden kaikkien lasten Paratiisissa olevan vanhemman tunteman rakkauden.

8. Halujen tyydyttämiseen sisältyvät vaarat

84:8.1 (942.2) Perhe-elämää uhkaava suurin vaara on pahaenteisen tulvaveden tavoin paisuva omien halujen tyydyttämiseen tähtäävä elämäntapa, nykyajalle ominainen nautiskelumania. Entisaikaan avioliiton solmimisen tärkein syy oli tavallisesti taloudellinen, ja sukupuolinen mielenkiinto oli toissijaista. Tämä itsesäilytysviettiin perustunut avioliitto johdatti suvunjatkamiseen, ja samalla se tarjosi erään kaikkein toivottavimmista tavoista omien halujensa tyydyttämiseksi. Avioliitto on ainoa ihmisyhteisön instituutio, joka sulkee piiriinsä kaikki kolme suurta elämisen yllykettä.

84:8.2 (942.3) Omaisuus oli ensi alkuun itsesäilytystä palveleva perusinstituutio, kun avioliitto taas toimi ainutlaatuisena suvunjatkamisen instituutiona. Vaikka ravinnontarpeen tyydyttäminen, leikki ja huumori ajoittaisen sukupuolisen tyydytyksen keralla olivatkin halujen tyydyttämiskeinoja, niin tosiasiaksi jää, etteivät kehittyvät tapasäännöt ole onnistuneet rakentamaan mitään erillistä halujen tyydyttämisinstituutiota. Ja nimenomaan siitä, ettei ole onnistuttu kehittämään erityisiä

menetelmiä, jotka tuottaisivat mielihyvää merkitsevää nautintoa, johtuu, että kaikki ihmisinstituutiot ovat täynnä tätä mielihyväntavoittelua. Omaisuuden keräämisestä on tulossa väline kaikkien tyydytysmuotojen moninkertaistamiseksi, samalla kun avioliittoon useinkin suhtaudutaan ikään kuin se olisi pelkkä huvittelukeino. Ja tämä yletön tyydytyksen etsiminen, tämä laajalle levinnyt nautintojen tavoittelu, muodostaa nyt suurimman vaaran, joka koskaan on perhe-elämän sosiaalista ja evolutionaarista instituutiota – kotia – vastaan kohdistunut.

84:8.3 (942.4) Violetti rotu toi muassaan uuden ja vain puutteellisesti toteutuneen ominaispiirteen ihmiskunnan kokemuskenttään: leikkimisvietin ja siihen kytkeytyvän huumorintajun. Sitä ilmeni jossakin määrin jo sangikeissa ja andoniiteissa, mutta vasta adamiittien rotukanta kohotti tämän alkuvaiheessaan olleen taipumuksen *potentiaaliseksi mielihyvän lähteeksi*, uudeksi ja ylevöitetyksi halujen tyydyttämismuodoksi. Ellei nälän sammuttamista oteta lukuun, sukupuolinen tyydytys on halujentyydytyksen perustyyppi, ja tästä aistinautinnosta saatavaa tyydytystä sangikien ja andiittien sekoittuminen lisäsi valtavasti.

84:8.4 (942.5) Siihen, että rauhattomuuden, uteliaisuuden, seikkailumielen ja nautintoihin heittäytymisen yhteenkietoutuminen on luonteenomaista andiittien jälkeisille roduille, sisältyy todellinen vaara. Sielun tuntemaa nälkää ei voi tyydyttää fyysisillä nautinnoilla; rakkaus kotia ja lapsia kohtaan ei lisäänny epäviisaasta nautintojen tavoittelusta. Vaikka ammentaisitte tyhjiin taiteeseen, väreihin, ääneen, rytmiin, musiikkiin ja itsensä koristelemiseen sisältyvät

voimavarat, ei ole toivoakaan, että sillä keinoin kohottaisitte sielua tai ravitsisitte henkeä. Turhamaisuus ja muodikkuus eivät pysty auttamaan kodinrakentamista ja lastenkasvattamista; ylpeys ja kilpailuhenkisyys ovat voimattomia, kun kysymyksessä on tulevien sukupolvien eloonjäämiseksi tarvittavien ominaisuuksien lisääminen.

84:8.5 (942.6) Kaikki etenevät taivaalliset olennot nauttivat levosta ja virkistäytymisen ohjaajien antamasta hoivasta. Kaikki pyrkimykset päästä osalliseksi tervehenkisestä vaihtelusta ja osallistua mieltä ylentävään leikkiin ovat järkeviä. Virkistävä uni, lepo, rentoutuminen ja kaikenlainen ajanviete, joka ehkäisee yksitoikkoisuuden aiheuttamaa ikävystymistä, ovat vaivan arvoisia. Kilpapelit, tarinointi ja jopa hyvän ruoan tuottama makuelämys voivat toimia tyydytyksen muotoina. (Käyttäessänne suolaa ruoan höysteeksi, pysähtykääpä miettimään, että lähes miljoonan vuoden ajan ihminen saattoi saada suolaa vain sillä keinoin, että hän pyöräytti ruokapalansa tuhkassa.)

84:8.6 (943.1) Pitäköön ihminen hauskaa, huvitelkoon ihmisrotu tuhannella ja yhdellä tavalla, kokeilkoon evolutionaarinen ihmiskunta kaikkia luvallisia tyydytyksen muotoja, pitkän, aina vain korkeammalle johtaneen biologisen kamppailun hedelmiä. Ihminen on vallan hyvin ansainnut jotkin nykyisistä iloistaan ja nautinnoistaan. Mutta pitäkää tarkasti mielessänne, mikä on lopullinen päämäärä! Nautinnot ovat toden totta tuhoisia, jos ne onnistuvat hävittämään omaisuuden, josta on tullut itsensäylläpitämisen instituutio, ja halujentyydytyksistä on maksettu

todella kohtalokas hinta, jos ne saavat aikaan avioliiton luhistumisen, perhe-elämän rappeutumisen ja kodin – ihmisen korkeimman evolutionaarisen aikaansaannoksen ja sivilisaation säilymisen ainoan toivon – tuhoutumisen.

84:8.7 (943.2) [Esittänyt Urantialle sijoitettu serafien päällikkö.]

Luku 85

Palvonnan alkujuuret

85:0.1 (944.1) ELLEI alku-uskonnon yhteyttä moraaliin oteta lukuun ja jos sivuutetaan kaikki hengellisesti vaikuttavat tekijät, niin alkeellisella uskonnolla oli biologinen alkuperä ja luonnollinen, evoluution mukainen kehityskulku. Korkeammilla eläimillä on kyllä pelkoja, mutta niillä ei ole kuvitelmia, niinpä niillä ei ole myöskään uskontoa. Ihminen luo alkeelliset uskontonsa peloistaan, ja hän luo ne kuvitelmiensa välityksellä.

85:0.2 (944.2) Alkeellisissa ilmenemismuodoissaan palvontaa esiintyy ihmislajin kehityksen kuluessa jo paljon ennen kuin ihmismieli kykenee muodostamaan sellaisia monimutkaisempia käsityksiä nyt elettävästä ja tämän jälkeen seuraavasta elämästä, joita voitaisiin pitää uskontona. Alkuaikojen uskonto oli luonteeltaan täysin älyperäistä, ja se perustui kokonaan mielleyhtymiä herättäviin olosuhteisiin. Palvonnan kohteet olivat täysin mieleenjohtumien varaisia, ja niihin kuului sellaisia luonnonkohteita, jotka olivat

lähistöllä tai jotka nousivat ajatusmaailmaltaan yksinkertaisten, alkukantaisten urantialaisten arkipäivän kokemuspiirissä etualalle.

85:0.3 (944.3) Heti kun uskonto kehittyi luonnonpalvontaa pitemmälle, se hankki henkiperäisiä lähtökohtia, mutta silti se oli aina sosiaalisen ympäristön ehdollistamaa. Sitä mukaa kun luonnonpalvonta kehittyi, ihmisen ajatuksissa hahmottui kuva kuolevaisen yläpuolella olevassa maailmassa noudatettavasta työnjaosta, ja niin järvet, puut, kosket, sade ja sadat muut tuiki tavalliset maapallolla esiintyvät ilmiöt saivat kukin oman luonnonhenkensä.

85:0.4 (944.4) Milloin tätä, milloin tuota palvomalla ihminen on palvonut kaikkea maan päällä olevaa, itsensäpalvomistakaan unohtamatta. Hän on palvonut niin ikään melkein kaikkea, mitä mielikuvitus voi keksiä taivaalta tai maanpinnan alapuolelta. Alkukantainen ihminen pelkäsi kaikkia voiman ilmenemismuotoja, niinpä hän palvoi jokaista luonnonilmiötä, jota ei kyennyt käsittämään. Myrskyjen, tulvien, maanjäristysten, maanvyörymien, tulivuorten, tulen, lämmön ja kylmyyden kaltaisten väkevien luonnonvoimien tarkkailu teki syvän vaikutuksen ihmisen avartuvaan mieleen. Elämän selittämättömiä asioita nimitetään yhä ”Jumalan teoiksi” ja ”kaitselmuksen salaperäisiksi johdatuksiksi”.

1. Kivien- ja mäkienpalvonta

85:1.1 (944.5) Kivi oli kehittyvän ihmisen ensimmäinen palvontakohde. Eteläintialainen kateri-kansa palvoo vielä nykyäänkin kiveä, samoin

kuin tekevät lukuisat pohjoisintialaiset heimot. Jaakob nukkui kivi pään alla, koska hän kunnioitti sitä. Hän jopa voiteli sen öljyllä. Raakel kätki joukon pyhiä kiviä telttaansa.

85:1.2 (944.6) Ajatus, että kivet olisivat jotakin tavallisuudesta poikkeavaa, juolahti alkuaikojen ihmisen mieleen hänen huomatessaan, miten ne saattoivat yhtäkkiä ilmaantua pellon tai laidunniityn pintaan. Ihmiset eivät ottaneet huomioon eroosiota eivätkä maankääntämisen seurauksia. Kivet tekivät alkuaikojen kansanheimoihin suuren vaikutuksen myös sen vuoksi, että monet niistä muistuttivat eläimiä. Sivistyksen piirissä elävän ihmisen huomio kiinnittyy vuoristossa esiintyviin lukuisiin kivimuodostumiin, jotka muistuttavat kovasti eläinten ja jopa ihmisten kasvoja. Mutta syvimmän vaikutuksen tekivät meteorikivet, joita primitiiviset ihmiset tarkkailivat, kun ne komeasti liekehtien kiisivät ilmakehän läpi. Tähdenlento kauhistutti alkuaikojen ihmistä, ja hänen oli helppo uskoa tällaisen säkenöivän juovan osoittavan hengen kulkureittiä tämän ollessa matkalla maahan. Ei siis ole mikään ihme, että ihmiset päätyivät palvomaan tällaisia ilmiöitä, etenkin kun he myöhemmin löysivät nämä meteorit. Ja tämä johti suurempaan kunnioitukseen kaikkia muitakin kiviä kohtaan. Bengalissa monet palvovat meteoria, joka putosi maahan vuonna 1880 jKr.

85:1.3 (945.1) Kaikilla muinaisilla sukukunnilla ja heimoilla oli pyhät kivensä, ja useimmat nykyajan kansat osoittavat jonkinasteista kunnioitusta tietyntyyppisille kiville: jalokivilleen. Viiden kiven muodostama ryhmä oli kunnioituksen kohteena Intiassa, Kreikassa

se oli kolmenkymmenen kiven sikermä, punaisten ihmisten keskuudessa se tavallisesti oli kivistä muodostettu kehä. Roomalaiset viskasivat aina kiven ilmaan Jupiteria avuksi huutaessaan. Intiassa voidaan tänäkin päivänä käyttää kiveä todistajana. Joillakin seuduin kiveä saatetaan käyttää lain talismaanina, ja sen nauttiman arvovallan nojalla lainrikkoja saadaan viedyksi tuomarin eteen. Mutta yksinkertaiset kuolevaiset eivät aina pidä Jumaluutta ja kunnioittavan palvontamenon kohdetta samana. Tällaiset fetissit ovat monesti pelkästään todellisen palvontakohteen eduskuvia.

85:1.4 (945.2) Muinaisuuden ihmiset tunsivat omalaatuista kunnioitusta kivissä esiintyviä reikiä kohtaan. Tällaisten huokoisten kivien otaksuttiin olevan tavattoman tehokkaita sairauksien parantamisessa. Korvalehtiin ei tehty reikiä kivien riiputtamiseksi, vaan korvaan pantiin kivi pitämään korvan reikä avoimena. Vielä nykyaikanakin taikauskoiset henkilöt tekevät reikiä lantteihin. Afrikassa alkuasukkaat pitävät paljon melua fetissikivistään. Edelleenkin kiviä pidetään itse asiassa kaikkien takapajuisten heimojen ja kansojen keskuudessa taikauskoisen kunnioituksen kohteina. Kivienpalvonta on vielä nykyäänkin laajalle levinnyttä kaikkialla maailmassa. Hautakivi on nykyaikaan asti säilynyt niiden kuvapatsaiden ja epäjumalien symboli, joita kaiverrettiin kiveen, silloin kun uskottiin aaveisiin ja edesmenneiden lähimmäisten vainajahenkiin.

85:1.5 (945.3) Vuorenpalvonta seurasi kivienpalvontaa, ja ensimmäiset palvotut kukkulat olivat suuria kivimuodostumia. Ennen pitkää tavaksi tuli uskoa vuorten olevan jumalten asuinsijoja, ja niin

korkeita maastokohoumia palvottiin vielä tästäkin syystä. Ajan mittaan yhdistettiin tietyt vuoret tiettyihin jumaliin, ja niistä tuli sen vuoksi pyhiä. Tietämättömät ja taikauskoiset alkuasukkaat uskoivat luolien johtavan manalaan pahoine henkineen ja demoneineen, toisin kuin vuoret, jotka samastuivat myöhemmin kehittyneisiin käsityksiin hyvistä hengistä ja jumaluuksista.

2. Kasvien- ja puidenpalvonta

85:2.1 (945.4) Ensin kasveja pelättiin ja sitten niitä niistä saatavien päihdyttävien juomien takia palvottiin. Alkuaikojen ihminen uskoi päihtymyksen tekevän ihmisestä jumalallisen. Sellaiseen kokemukseen uskottiin liittyvän jotakin epätavallista ja pyhää. Alkoholi tunnetaan vielä nykyäänkin ”spirituksena”[7].

85:2.2 (945.5) Alkuaikojen ihminen suhtautui jyvän itämiseen pelolla ja taikauskoisella kunnioituksella. Apostoli Paavali ei ollut ensimmäinen, joka itävästä jyvästä johdatteli syvällisiä hengellisiä opetuksia ja sai siitä uskonnollisille vakaumuksille perustan.

85:2.3 (945.6) Puunpalvontakultit kuuluvat vanhimpien uskonnollisten ilmiöiden ryhmään. Kaikki muinaiset häät järjestettiin puun alla, ja kun naiset halusivat lapsia, nähtiin heidän toisinaan metsän siimeksessä hellästi syleilevän rotevaa tammea. Monia kasveja ja puita kunnioitettiin niiden todellisten tai kuviteltujen lääkinnällisten ominaisuuksien johdosta. Villi-ihmiset uskoivat, että kaikki

kemialliset vaikutukset johtuivat suoraan yliluonnollisten voimien toiminnasta.

85:2.4 (945.7) Käsitykset puiden hengistä vaihtelivat suuresti siitä riippuen, mistä heimosta ja rodusta kulloinkin oli kysymys. Joissakin puissa asusti ystävällisiä henkiä, toiset taas olivat petollisten ja julmien henkien hallussa. Suomalaiset uskoivat, että useimmissa puissa asui ystävällisiä henkiä. Sveitsiläisten suhtautuminen puihin oli kauan aikaa epäluuloista, sillä he uskoivat, että niissä lymysi viekkaita henkiä. Intian ja Itä-Venäjän asukkaat pitivät puiden henkiä julmina. Patagonialaiset palvovat yhä puita, samoin kuin tekivät muinaiset seemiläiset. Vielä kauan puunpalvonnasta luopumisensa jälkeenkin heprealaiset kunnioittivat eri jumaluuksiaan edelleen lehdoissa. Kiinaa lukuun ottamatta oli yhteen aikaan vallalla yleismaailmallinen *elämänpuun* kultti.

85:2.5 (946.1) Usko siihen, että maanpinnan alla oleva vesi tai siellä olevat arvometallit ovat löydettävissä puisen taikavarvun avulla, on jäänne muinaisista puukulteista. Juhannussalko, joulukuusi ja taikauskoinen tapa koputtaa puuta ovat jatkoa tietyille puidenpalvontaan ja myöhempien aikojen puukultteihin liittyneille ikivanhoille tavoille.

85:2.6 (946.2) Monet näistä luonnon kunnioittamisen varhaisimmista muodoista sekoittuivat myöhempinä aikoina kehittyneisiin palvontamenetelmiin, mutta varhaisimmat mielenauttajien aktivoimaa tyyppiä edustavat palvonnan muodot olivat käytössä paljon ennen kuin ihmiskunnan vasta heräämässä oleva

uskonnollisuus alkoi täydessä mitassaan reagoida hengellisten vaikuttajien antamiin virikkeisiin.

3. Eläintenpalvonta

85:3.1 (946.3) Primitiivinen ihminen asennoitui korkeampiin eläimiin erikoisella tavalla ja näitä ikään kuin kaltaisinaan pitäen; olivathan hänen esi-isänsä eläneet ja jopa paritelleet niiden kanssa. Etelä-Aasiassa uskottiin jo ammoin, että ihmisten sielut palaisivat eläimen hahmossa takaisin maan päälle. Tämä uskomus oli perua vielä varhaisemmasta eläintenpalvomisen tavasta.

85:3.2 (946.4) Alkuaikojen ihmiset kunnioittivat eläimiä niiden voiman ja oveluuden takia. He luulivat, että joidenkin luontokappaleiden tarkka vainu ja terävä näkö osoittivat niiden olevan hengen ohjauksessa. Jokaista eläintä on jonakin aikana palvonut jokin rotu. Näiden palvontakohteiden joukossa oli kentaurien ja merenneitojen kaltaisia puoliksi ihmisinä, puoliksi eläiminä pidettyjä luontokappaleita.

85:3.3 (946.5) Heprealaiset palvoivat käärmeitä aina kuningas Hiskian aikoihin asti, ja hindut ylläpitävät edelleenkin ystävällisiä suhteita kotikäärmeisiinsä. Kiinalaisten harjoittama lohikäärmeenpalvonta on käärmekulttien jäänne. Käärmeen viisaus oli kreikkalaisen lääketieteen symboli, ja käärme on yhä nykyajan lääkärien käyttämä tunnuskuva. Käärmeenlumonnan taito on peräisin niiden *käärmerakkauden kulttia* edustaneiden naisshamaanien ajoilta,

jotka päivittäisten käärmeenpuremien johdosta muuttuivat käärmeenmyrkyn suhteen immuuneiksi, itse asiassa heistä tuli auttamattomia tämän myrkyn orjia, jotka eivät ilman sitä enää kyenneet tulemaan toimeen.

85:3.4 (946.6) Hyönteisten ja muiden eläinten palvomista edisti myöhemmin tehty väärä tulkinta kultaisesta säännöstä, jonka mukaan olisi tehtävä toisille (elämän jokaiselle ilmenemismuodolle) niin kuin haluaisi tehtävän itselleen. Muinaiset ihmiset uskoivat yhteen aikaan, että lintujen siivet saivat aikaan kaikki tuulet, ja siksi he sekä pelkäsivät että kunnioittivat kaikkia siivekkäitä luontokappaleita. Entisaikojen pohjoismaalaiset ajattelivat pimennysten johtuvan siitä, että susi ahmaisi osan auringosta tai kuusta. Hindut kuvaavat Vishnun usein hevosenpäisenä. Monissa tapauksissa eläinsymboli edustaa unohtunutta jumalaa tai kadonnutta kulttia. Kehitysuskonnon piirissä lampaasta tuli jo varhaisessa vaiheessa tyypillinen uhrieläin, ja kyyhkysestä tuli rauhan ja rakkauden eduskuva.

85:3.5 (946.7) Symboliikka voi uskonnossa olla joko hyväksi tai pahasta, aivan sen mukaan, missä määrin eduskuva syrjäyttää alkuperäisen palvontaidean tai on sitä tekemättä. Eikä symboliikkaa tule sekoittaa suoranaiseen epäjumalan palvontaan, jossa palvonnan välittömänä ja nimenomaisena kohteena on aineellinen kappale.

4. Luonnonelementtien palvonta

85:4.1 (946.8) Ihmiskunta on palvonut maata, ilmaa, vettä ja tulta. Alkurodut kunnioittivat lähteitä ja palvoivat jokia. Mongoliassa on vielä nykyäänkin vallalla voimakas jokikultti. Kasteesta tuli uskonnollinen seremonia Babyloniassa, ja kreikkalaiset harrastivat vuotuista rituaalikylpyä. Muinaisajan ihmisten oli helppo kuvitella henkien asuvan pulppuavissa lähteissä, ryöppyävissä vesisuihkuissa, virtaavissa joissa ja kuohuvissa koskissa. Virtaavat vedet tekivät elävän vaikutuksen näihin yksinkertaisiin mieliin ja saivat ne uskomaan, että henki teki luonnon kohteet eläviksi ja että oli olemassa yliluonnollista voimaa. Joskus saattoi käydä niinkin, että jonkin jokijumalan loukkaamisen pelosta kieltäydyttiin pelastamasta hukkuvaa ihmistä.

85:4.2 (947.1) Monet asiat ja lukuisat tapahtumat ovat toimineet eri aikoina eri kansanheimojen uskonnollisten virikkeiden antajina. Monet Intian kukkulaheimoista palvovat yhä sateenkaarta. Sekä Intiassa että Afrikassa sateenkaarta pidetään jättiläismäisenä taivaallisena käärmeenä, heprealaiset ja kristityt pitävät sitä ”lupauksen kaarena”. Samoin saatetaan jossakin maailmankolkassa siunauksellisina pidettyjä voimia pitää toisella seudulla onnettomuutta tuovina. Etelä-Amerikassa itätuuli on jumala, sillä se tuo mukanaan sadetta; Intiassa se on paholainen, koska se tuo tomua ja aiheuttaa kuivuutta. Muinaiset beduiinit uskoivat, että hiekkamyrskyjen aiheuttaja oli luonnonhenki, ja Mooseksenkin aikana usko luonnonhenkiin oli vielä niin lujaa, että se varmisti niiden säilymisen heprealaisten teologiassa tulen, veden ja ilman enkeleinä.

85:4.3 (947.2) Pilvet, vesi- ja raesade ovat kaikki olleet lukuisten alkeellisten heimojen ja monien varhaisten luontokulttien pelon aiheita ja palvonnan kohteita. Rajuilmat jyrinöineen ja salamointeineen kauhistuttivat alkuaikojen ihmistä. Nämä luonnonvoimien temmellykset tekivät häneen niin valtavan vaikutuksen, että ukkosenjylinää pidettiin vihaisen jumalan äänenä. Tulenpalvonta ja salamointia kohtaan tunnettu pelko kytkeytyivät yhteen, ja ne levisivät laajasti monien varhaisten ihmisryhmien keskuuteen.

85:4.4 (947.3) Alkeellisten, pelon vallassa olevien kuolevaisten mielessä tuli sekoittui magiaan. Innokas magian kannattaja muistaa kyllä yhdenkin sattumalta onnistuneen taikamenojensa tuloksen, vaikka hän huolettomasti unohtaakin kymmenet negatiiviset tulokset, kertakaikkiset epäonnistumiset. Tulen kunnioittaminen saavutti huippunsa Persiassa, jossa se oli vallalla pitkään. Toiset heimot palvoivat tulta itse jumaluutena, toiset kunnioittivat sitä palvomiensa jumaluuksien puhdistavan ja sovittavan hengen liekehtivänä eduskuvana. Vestan neitsyille oli annettu tehtäväksi pyhien tulien vaaliminen, ja kahdennellakymmenennellä vuosisadalla kynttilät palavat yhä osana monien uskonnollisten toimitusten rituaalia.

5. Taivaankappaleiden palvonta

85:5.1 (947.4) Kivien-, vuorten-, puiden- ja eläintenpalvonta kehittyi luonnollisella tavalla luonnonvoimien pelontäyteisen kunnioittamisen kautta auringon, kuun ja tähtien jumalallistamiseksi. Intiassa ja muualla tähtiä pidettiin lihallisesta elämästä erkaantuneiden suurmiesten kunniankruununsa saaneina sieluina. Kaldealaiset tähtikultinharjoittajat pitivät itseään taivasisän ja maaäidin lapsina.

85:5.2 (947.5) Kuunpalvonta edelsi auringonpalvontaa. Kuun kunnioittaminen oli korkeimmillaan metsästyksen aikakaudella, kun auringonpalvonnasta taas tuli myöhemmin seuranneiden maanviljelyn aikakausien tärkein uskonnollinen seremonia. Auringonpalvonta saavutti laajaa suosiota ensin Intiassa, ja siellä se myös säilyi kauimmin. Persiassa auringon kunnioitus johti myöhempään Mitra-kulttiin. Useiden kansojen keskuudessa aurinkoa pidettiin asianomaisen kansan kuninkaiden esi-isänä. Kaldealaiset sijoittivat auringon ”maailmankaikkeuden seitsemän kehän” keskustaan. Myöhemmät sivilisaatiot kunnioittivat aurinkoa antamalla viikon ensimmäiselle päivälle auringon nimen.

85:5.3 (947.6) Auringonjumalan arveltiin olevan niiden neitseestä syntyneiden kohtalon poikien salaperäinen isä, joita oletettiin aina välillä lahjoitettavan pelastajiksi suosiota nauttivien rotujen keskuuteen. Tällaiset yliluonnolliset lapset pantiin aina ajelehtimaan jollekin pyhälle joelle, jolta heidät sitten epätavallisella tavalla pelastettiin. Tämän jälkeen he kasvoivat aikuisiksi muuttuakseen sitten ihmeitä tekeviksi persoonallisuuksiksi ja kansansa vapahtajiksi.

6. Ihmisenpalvonta

85:6.1 (948.1) Kaikkea muuta maan päällä ja ylhäällä taivaissa palvottuaan ihminen ei epäröinyt kunnioittaa samanlaisella palvonnalla myös itseään. Ajatusmaailmaltaan yksinkertainen villi-ihminen ei tee selvää eroa eläinten, ihmisten ja jumalten välillä.

85:6.2 (948.2) Alkuaikojen ihminen piti kaikkia epätavallisia henkilöitä yli-inhimillisinä, ja hän pelkäsi tällaisia olentoja niin paljon, että tunsi kunnioittavaa kauhua heitä kohtaan. Tiettyyn määrään asti hän kirjaimellisesti palvoi heitä. Jos joku sai kaksoset, sitäkin pidettiin joko erittäin onnekkaana tai sitten erittäin epäonnekkaana tapahtumana. Hullut, kaatumatautiset ja heikkomieliset olivat monesti normaalimielisten kanssaihmistensä palvonnan kohteita, sillä nämä uskoivat, että jumalat olivat asettuneet asumaan tällaisiin epänormaaleihin olentoihin. Pappeja, kuninkaita ja profeettoja palvottiin, ja entisaikojen pyhien miesten katsottiin olevan jumaluuksien henkeyttämiä.

85:6.3 (948.3) Heimopäälliköt kuolivat ja heidät *korotettiin jumaliksi*. Jalojen sielujen siirtyessä rajan taa heidät myöhempinä aikoina *julistettiin pyhimyksiksi*. Ilman ulkopuolista apua kehitys ei olisi koskaan luonut jumalia, jotka olisivat olleet korkeampia kuin edesmenneiden ihmisten kunnialla kruunatut, kunniaan nostetut ja korkealle kehittyneet henget. Varhaiskehityksen aikana uskonto luo omat jumalansa. Ilmoituksen myötä Jumalat muovaavat uskontoa. Kehitysuskonto luo jumalansa kuolevaisen ihmisen kuvaksi ja

kaltaiseksi, ilmoitususkonto pyrkii kehittämään ja muovaamaan kuolevaisen ihmisen Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi.

85:6.4 (948.4) Syntyperänsä puolesta inhimillisiksi oletetut vainajahenkijumalat tulisi pitää erillään luonnonjumalista, sillä luonnonpalvonta kehitti yleisen jumalaperheen, johon kuului jumalien asemaan ylennettyjä luonnonhenkiä. Luontokulttien kehittyminen jatkui myöhemmin ilmaantuneiden aavekulttien rinnalla, ja molemmat vaikuttivat toisiinsa. Moniin uskonnollisiin käsitejärjestelmiin sisältyi kaksinainen käsitys jumaluudesta: luonnonjumalat ja vainajahenkijumalat. Joissakin teologioissa nämä käsitteet ovat kietoutuneet hämmentävästi toisiinsa, mistä on valaisevana esimerkkinä Thor, aaveena palvottu sankari, joka oli myös salamoinnin herra.

85:6.5 (948.5) Mutta ihmisen harjoittama ihmisenpalvonta saavutti huippunsa, silloin kun maalliset hallitsijat vaativat alamaisiltaan tämänkaltaista kunnioitusta, ja kun he moisten vaatimusten perusteluksi väittivät polveutuvansa jumaluudesta.

7. Palvonnan ja viisauden auttajat

85:7.1 (948.6) Saattaa näyttää siltä ikään kuin luonnonpalvonta olisi alkukantaisten miesten ja naisten mielessä syntynyt luonnostaan ja omaehtoisesti, ja niin se syntyikin. Mutta koko tämän ajan näissä samoissa alkeellisissa mielissä vaikutti kuudes auttajahenki, joka oli annettu näiden kansanheimojen pariin nimenomaan ihmisen tätä

evoluution vaihetta ohjaavaksi voimaksi. Ja jatkuvasti tämä henki lietsoi ihmislajin palvonnantarvetta, miten alkeellisia sen ensimmäiset ilmenemismuodot olivatkin. Palvonnanhenki antoi peruuttamattoman alkusysäyksen ihmisen palvonnantarpeelle, olkoonkin että palvonnanhalun vaikuttimena, sitten kun se sai näkyvät ilmenemismuodot, oli eläimellinen pelko, ja vaikka sen varhaisin harjoittaminen keskittyikin luonnonkohteisiin.

85:7.2 (948.7) Täytyy muistaa, että tunne, ei ajattelu, oli koko evolutionaarista kehitystä ohjaava ja hallitseva tekijä. Primitiivinen mieli ei tee suurtakaan eroa pelkäämisen, karttamisen, kunnioittamisen ja palvomisen välillä.

85:7.3 (948.8) Kun palvonnantarvetta ohjaa ja opastaa viisaus, mietiskelevä ja kokemusperäinen ajattelu, siitä alkaa kehittyä todelliseksi uskonnoksi katsottava ilmiö. Kun seitsemäs auttajahenki, viisaudenhenki, pääsee vaikuttamaan täydellä voimallaan, silloin ihminen alkaa palvonnassaan kääntää selkäänsä luonnolle ja luonnon esineille ja kääntyä luonnon Jumalan ja kaikkien luonnonolioiden ikuisen Luojan puoleen.

85:7.4 (949.1) [Esittänyt eräs Nebadonin Loistava Iltatähti.]

---

[7]: 85:2.1 'Spiritus' (lat.) merkitsee 'henki'.

Luku 86

Uskonnon varhaiskehitys

86:0.1 (950.1) USKONNON kehittyminen sitä edeltävästä ja alkeellisesta palvonnantarpeesta ei ole ilmoituksen varassa. Ihmismielen normaali toiminta universaaliseen henkivarustukseen kuuluvien kuudennen ja seitsemännen mielenauttajahengen ohjaavan vaikutuksen kohteena, on täysin riittävää tällaisen kehityksen varmistamiseksi.

86:0.2 (950.2) Ihmisen varhaisin esiuskonnollinen luonnonvoimienpelko muuttui vähin erin uskonnolliseksi, sitä mukaa kun luonto alkoi hänen tajunnassaan personoitua, henkistyä ja lopulta jumalallistua. Alkukantaistyyppinen uskonto oli siis luonnonmukainen biologinen seuraus kehittyvien eläinmielten psykologisesta vitkaisuudesta, kunhan tällaiset mielet olivat ensin tulleet muodostaneeksi käsitykset siitä, että jotakin yliluonnollista on olemassa.

1. Sattuma: hyvä onni ja huono onni

86:1.1 (950.3) Varhaisen kehitysuskonnon alkujuuret olivat luonnonmukaisen palvonnantarpeen ohella inhimillisissä sattuman kokemuksissa, niin kutsutussa onnessa, tuiki tavallisissa tapahtumissa. Alkukantainen ihminen oli ravinnonmetsästäjä. Metsästyksen menestys on aina pakostakin vaihtelevaa, ja tästä ovat epäilemättä peräisin ne kokemukset, jotka ihminen tulkitsee *hyväksi onneksi* ja *huonoksi onneksi*. Epäonnisuus merkitsi paljon niiden miesten ja naisten elämässä, jotka jatkuvasti elivät ahdinkoisen ja epävarman olemassaolon partaalla.

86:1.2 (950.4) Villi-ihmisen älyllisen näkökentän suppeus keskittää hänen huomionsa siinä määrin sattumallisuuteen, että onnesta tulee hänen elämässään pysyvä tekijä. Alkuaikojen urantialaiset taistelivat olemassaolosta, eivät elintasosta. He elivät uhanalaista elämää, jossa sattuma esitti tärkeää osaa. Tuntemattoman ja näkymättömän onnettomuuden alituinen pelko riippui näiden villi-ihmisten yllä ikään kuin epätoivon pilvi, joka tehokkaasti kätki varjoonsa jokaisen ilonaiheen. Heidän elämänsä oli alituista pelkoa siitä, että he tekisivät jotakin, joka toisi huonoa onnea. Taikauskoiset villit pelkäsivät aina onnekasta aikaa, sillä heidän mielestään tällainen hyvä onni tiesi taatusti onnettomuutta.

86:1.3 (950.5) Tämä alati tuntuva huonon onnen pelko oli halvaannuttavaa. Miksi pitäisi tehdä lujasti työtä, jos satona olisi vain huonoa onnea? Miksi antaa jotakin saamatta mitään, kun yhtä

hyvin voi vetelehtiä toimettomana ja törmätä hyvään onneen eli saada jotakin antamatta mitään? Ajattelemattomat ihmiset unohtavat hyvän onnensa, suhtautuvat siihen itsestäänselvyytenä, mutta huonon onnensa he muistavat kipeästi.

86:1.4 (950.6) Muinainen ihminen eli epävarmuudessa ja alituisessa sattuman, huonon onnen, pelossa. Elämä oli jännittävää sattumankauppaa, olemassaolo oli uhkapeliä. Eikä ole ihme, jos puutteellisesti sivistyneet ihmiset uskovat yhä sattumaan ja osoittavat syvälle juurtunutta taipumusta uhkapeliin. Primitiivinen ihminen häilyi kahden voimakkaan intressin välillä: hänellä oli hinku saada jotakin antamatta mitään, ja toisaalta hän pelkäsi, ettei hän saisi mitään antaessaan jotakin. Ja tämä olemassaolon uhkapeli oli alkuaikojen villi-ihmisen ajatusmaailman pääasiallinen mielenkiinnon kohde ja ylin kiinnostuksen aihe.

86:1.5 (951.1) Myöhempien aikojen paimentolaisilla oli sama näkemys sattumasta ja onnesta, kun myöhempien aikojen maanviljelijät sitä vastoin olivat yhä tietoisempia siitä, että satotuloksiin vaikuttivat suoraan monet sellaiset seikat, joihin ihmisellä oli vähän tai ei ollenkaan vaikutusvaltaa. Maanviljelijä havaitsi olevansa kuivuuden, tulvien, raesateiden, myrskyjen, tuhoeläinten, kasvitautien sekä kuumuuden ja kylmyyden armoilla. Ja kun kaikilla näillä luonnossa esiintyvillä voimilla oli vaikutusta yksilön hyvinvointiin, niitä pidettiin hyvänä onnena tai huonona onnena.

86:1.6 (951.2) Tämä ajatus sattumasta ja onnesta tunkeutui väkevänä kaikkien muinaiskansojen filosofiaan. Vielä niinkin myöhään kuin Salomon viisauden kirjassa sanotaan: ”Ja minä palasin

huomatakseni, ettei mene kilpajuoksu nopealle eikä taistelu väkevälle, ei myöskään leipä viisaalle eivätkä rikkaudet ymmärtäväisille, ei suosio taitaville, vaan kohtalo ja sattuma määräävät heidän kaikkien osansa. Sillä ihminen ei kohtaloaan tiedä; niin kuin kalat takertuvat pahaan verkkoon ja niin kuin linnut jäävät kiinni paulaan, niin pyydystetään ihmisen pojatkin pahana hetkenä, joka heidät yllättää.”

2. Sattuman personoiminen

86:2.1 (951.3) Pelokas huolestuneisuus oli villi-ihmisen luonnollinen mielentila. Kun miehistä ja naisista tulee liiallisen huolestuneisuuden uhreja, he yksinkertaisesti palaavat kaukaisten esivanhempiensa luonnonmukaiseen tilaan. Ja siinä vaiheessa, kun huolekkuus muuttuu tuskaiseksi, se estää henkilöä toimimasta ja saa säännönmukaisesti aikaan evolutionaarisia muutoksia ja biologisia mukautumisilmiöitä. Tuska ja kärsimys ovat kehityksen etenemiselle välttämättömiä.

86:2.2 (951.4) Elämäntaistelu on niin tuskallista, että jotkin takapajuiset heimot vielä nykyisinkin ulvovat ja valittavat jokaista uutta auringonnousua. Alkukantainen ihminen kyseli alituiseen: ”Kuka minua kiusaa?” Ellei hän löytänyt kärsimyksilleen aineellista lähdettä, hän selitti niiden olevan henkien aiheuttamia. Ja niin uskonto syntyi salaperäistä kohtaan tunnetusta pelosta, näkymätöntä kohtaan tunnetusta kunnioituksesta ja tuntematonta

kohtaan tunnetusta kammosta. Luonnonpelosta tuli siten olemassaolotaisteluun vaikuttava tekijä, ensin sattuman ja sitten salaperäisyyden takia.

86:2.3 (951.5) Alkukantainen mieli oli looginen, mutta se omasi perin harvoja ideoita niitä älyllisesti yhdistelläkseen. Villi-ihmisen mieli oli kouluttamaton, se oli täysin vailla hienosyisyyttä. Jos jokin tapaus sattui toisen jälkeen, villi piti niitä syynä ja seurauksena. Mitä sivistynyt ihminen pitää taikauskona, oli villi-ihmisen kohdalla vain silkkaa tietämättömyyttä. Ihmiskunta on ollut hidas oppimaan, ettei tavoitteiden ja toiminnan tulosten välillä välttämättä ole mitään yhteyttä. Ihmiset alkavat vasta nyt käsittää, että olemassaolon piirissä reaktiot esiintyvät tekojen ja niiden seuraamusten välillä. Villi-ihminen pyrki personoimaan kaiken epäkonkreettisen ja abstraktisen, ja tällä tavoin sekä luonto että sattuma personoituivat aaveiksi, hengiksi, ja myöhemmin jumaliksi.

86:2.4 (951.6) Ihminen on luonnostaan taipuvainen uskomaan siihen, mitä hän pitää parhaana itselleen, siihen, mikä on välittömästi tai etäisemmin hänen etunsa mukaista. Oman edun tavoittelu hämärtää suuressa osin logiikan. Villien ja sivistyneiden ihmisten ajatusmaailman välillä esiintyvässä eroavaisuudessa on kysymys enemmänkin ajattelun sisällöstä kuin sen luonteesta, kysymyksessä on pikemmin aste-ero kuin laatuero.

86:2.5 (951.7) Mutta jos vaikeasti käsitettävät asiat jatkuvasti pannaan yliluonnollisten seikkojen syyksi, se ei ole muuta kuin laiska ja kätevä tapa välttää kaikenlaista älyllistä pinnistelyä. Onni on vain

sana, joka on sepitetty peittämään sitä, mikä minä inhimillisen olemassaolon aikakautena hyvänsä on selittämätöntä. Se tarkoittaa ilmiöitä, joista ihmiset eivät kykene pääsemään tai joista he eivät halua päästä selville. Sattuma on sana, joka merkitsee, että ihminen on liian tietämätön tai liian veltto selvittääkseen kulloisenkin ilmiön syyt. Ihmiset pitävät luonnollista tapahtumaa sattumana tai huonona onnena vain, kun heillä ei ole tiedonhalua eikä mielikuvitusta, kun roduilta puuttuu aloitteellisuutta ja seikkailumieltä. Elämänilmiöiden tutkiminen tulee ennemmin tai myöhemmin hävittämään ihmisen uskon sattumaan, onneen ja niin kutsuttuihin sattumuksiin, ja hän asettaa tilalle maailmankaikkeuden, jossa vallitsee laki ja järjestys ja jossa tarkalleen määrätyt syyt käyvät kaikkien seurausten edellä. Näin olemassaolonpelko korvautuu elämänilolla.

86:2.6 (952.1) Villi-ihminen suhtautuu luontoon kaikkinensa ikään kuin se olisi elävä, ikään kuin se olisi jonkin ulkopuolisen vallassa. Sivistynyt ihminen potkii ja sadattelee yhä elottomia kappaleita, jotka sattuvat hänen tielleen ja kolhivat häntä. Alkukantainen ihminen ei pitänyt koskaan mitään sattumanvaraisena, vaan hänestä kaikki oli aina tahallista. Sallimuksen valtakunta, onnen toiminta, henkimaailma, oli alkukantaiselle ihmiselle aivan yhtä jäsentymätön ja umpimähkäinen kuin alkuaikojen yhteiskunta. Onnea pidettiin henkimaailman oikukkaana ja sen kulloisestakin mielentilasta johtuvana reaktiona. Myöhempinä aikoina onnen katsottiin riippuvan siitä, millä tuulella jumalat sattuivat olemaan.

86:2.7 (952.2) Mutteivät kaikki uskonnot suinkaan kehittyneet animismista. Muunlaisia käsityksiä yliluonnollisesta esiintyi yhtä aikaa animismin kanssa, ja nämäkin uskomukset johtivat palvomiseen. Naturalismi ei ole uskonto, se on uskonnon seurausilmiö.

3. Kuolema – selittämätön

86:3.1 (952.3) Kuolema oli kehittyvälle ihmiselle äärimmäinen järkytys, mitä hämmentävin sattuman ja salaperäisyyden yhteenkietoutuma. Ei elämän pyhyys vaan kuoleman aiheuttama järkytys herätti pelkoa ja ruokki siten voimallisesti uskontoa. Luonnonkansojen keskuudessa kuoleman aiheutti tavallisesti väkivalta, joten muunlaisesta kuin väkivaltaisesta kuolemasta tuli sitäkin salaperäisempi. Kuolema elämän luonnollisena ja odotettavissa olevana päätepisteenä ei ollut alkukantaisten ihmisten tietoisuudessa selviö, ja ihminen on tarvinnut aikakauden toisensa perään käsittääkseen sen väistämättömäksi.

86:3.2 (952.4) Alkuaikojen ihminen otti elämän tosiasiana, kun taas kuolemaa hän piti jonkinlaisena vitsauksena. Kaikilla roduilla on omat tarinansa ihmisistä, jotka eivät kuolleet – aikojen takaa säilyneitä traditioita, jotka kuvastavat alkuaikaista suhtautumista kuolemaan. Ihmisen mielessä oli jo silloin hämärä käsitys hahmottomasta ja järjestymättömästä henkimaailmasta, josta oli

peräisin kaikki ihmiselämään liittyvä selittämätön. Kuolema lisättiin tähän selittämättömien ilmiöiden pitkään luetteloon.

86:3.3 (952.5) Aluksi ihmisen kaikkien tautien ja luonnollisen kuoleman uskottiin olevan henkien aikaansaannosta. Jotkin sivistyneet rodut pitävät sairautta vielä nykyäänkin ”sielunvihollisen” aiheuttamana, ja ne luottavat uskonnollisiin menoihin sairauden parannuskeinona. Myöhempien aikojen monimutkaisemmat teologiset oppirakennelmat panevat kuoleman yhä henkimaailman toiminnan syyksi, mikä kaikki on johtanut perisynnin ja ihmisen syntiinlankeemuksen kaltaisiin oppeihin.

86:3.4 (952.6) Oman voimattomuutensa tajuaminen mahtavien luonnonvoimien edessä samoin kuin oman heikkoutensa tajuaminen sairauden ja kuoleman vitsausten edessä pakottivat villi-ihmisen etsimään apua aineellisen yläpuolella olevasta maailmasta, jonka hän epämääräisesti hahmotti mielessään näiden elämän salaperäisten kohtalonvaiheiden lähteeksi.

4. Kuolemasta eloonjäämisen käsite

86:4.1 (952.7) Käsitys kuolevaisen ihmisen persoonallisuuden siitä puolesta, joka ylittää aineellisen tason, syntyi jokapäiväiseen elämään kuuluvien tapahtumien ja toisaalta aaveunien tiedostamatta ja puhtaasti sattumalta tapahtuneesta yhdistymisestä. Sellainen tapaus, että useat heimon jäsenet näkivät samanaikaisesti unta edesmenneestä päälliköstään, näytti muodostavan vakuuttavan

todisteen vanhan päällikön jossakin hahmossa todellakin tapahtuneesta paluusta. Tämä oli kaikki hyvin todellista villille, joka tavallisesti heräsi tällaisista unista hikeä valuen, vavisten ja kirkuen.

86:4.2 (953.1) Se, että usko tulevaan olemassaoloon sai alkunsa unista, selittää, miksi näkymättömät olevaiset pyritään aina hahmottamaan mielessä näkyviin olevaisiin liittyvin käsittein. Ja ennen pitkää tämä unessa nähdystä aaveesta juontuva uusi tulevan elämän käsite alkoi toimia biologiseen itsesäilytysviettiin liittyvän kuolemanpelon tehokkaana vastalääkkeenä.

86:4.3 (953.2) Alkuaikojen ihminen oli myös varsin kiinnostunut henkäyksestään, eritoten kylmässä ilmanalassa, jossa se uloshengitettäessä näkyi pilvenä. *Elämän henkäystä* pidettiin sinä ainoana ilmiönä, joka erottaa elävät ja kuolleet. Ihminen tiesi, että henki saattoi lähteä ruumiista, ja hänen näkemänsä unet nukkuessa suoritetuista kaikenlaisista kummallisista asioista saivat hänet vakuuttuneeksi siitä, että ihmisolennossa oli jotakin aineetonta. Kaikkein alkeellisin idea ihmisen sielusta – aave – johdateltiin henkäys–uni-ajatusrakennelmasta.

86:4.4 (953.3) Villi-ihminen käsitti itsensä lopulta kaksoisolennoksi: ruumiiksi ja henkäykseksi. Kun hengityksestä vähennettiin ruumis, jäljelle jäi henki, aave. Vaikka aaveilla eli hengillä oli selkeästi inhimillinen alkuperä, niitä pidettiin silti ihmisen yläpuolella olevina. Ja tämä usko ruumiittomien henkien olemassaoloon tuntui antavan selityksen epätavallisen, tavallisuudesta poikkeavan, harvinaisen ja selittämättömän esiintymiselle.

86:4.5 (953.4) Alkukantainen oppi kuolemanjälkeisestä eloonjäämisestä ei ollut välttämättä uskoa kuolemattomuuteen. Olennot, jotka eivät osanneet laskea kahtakymmentä pidemmälle, osasivat tuskin kuvitella äärettömyyttä ja ikuisuutta. Pikemminkin he ajattelivat, että oli toistuvia ruumiillistumisia.

86:4.6 (953.5) Oranssi rotu oli erityisen taipuvainen uskomaan sielunvaellukseen ja jälleensyntymiseen. Tämä jälleensyntymisen idea oli peräisin siitä, että jälkeläisissä havaittiin heidän esivanhemmistaan muistuttavia perinnöllisiä piirteitä ja ominaisuuksia. Tapa antaa lapsille isovanhempien ja muiden esivanhempien nimiä johtui uskosta jälleensyntymiseen. Jotkin myöhempien aikojen rodut uskoivat, että ihminen kuoli kolmesta seitsemään kertaa. Tämä uskomus (jäänne Aatamin opetuksista, jotka koskivat mansiomaailmoja) ja monia muita ilmoitususkonnon jälkiä on havaittavissa kahdennenkymmenennen vuosisadan luonnonkansojen muutoin järjettömissä opinkappaleissa.

86:4.7 (953.6) Helvetin tai tulevan rangaistuksen käsitteet eivät kuuluneet alkuaikojen ihmisen ajatusmaailmaan. Villi-ihminen näki tulevan elämän nykyisen kaltaisena, paitsi että siitä huono onni tyystin puuttui. Myöhemmin muodostui käsitys, jonka mukaan hyvillä ja pahoilla vainajahengillä oli eri kohtalot: taivas ja helvetti. Mutta kun monet alkukantaiset rodut uskoivat ihmisen siirtyvän seuraavaan elämään täsmälleen sellaisena kuin hän jätti tämän elämän, ajatus vanhaksi ja raihnaiseksi tulemisesta ei niitä suurestikaan kiehtonut. Ikääntyneet ihmiset pitivät paljon

parempana, että heidät surmattiin, ennen kuin he kävivät liian heikoiksi.

86:4.8 (953.7) Miltei jokaisella ryhmällä oli erilainen käsitys aavesielun kohtalosta. Kreikkalaiset uskoivat, että heikoilla ihmisillä täytyi olla myös heikko sielu, niinpä he keksivät Hadeksen tällaisten aneemisten sielujen vastaanottoon sopivaksi paikaksi. Näillä heiveröisillä yksilöillä uskottiin myös olevan lyhyempi varjo kuin muilla. Alkuaikojen andiitit ajattelivat vainajahenkiensä palaavan esi-isiensä kotikonnuille. Kiinalaiset ja egyptiläiset uskoivat muinoin, että sielu ja ruumis pysyivät yhdessä. Egyptiläisillä tämä johti huolelliseen haudanrakentamiseen ja ponnistuksiin ruumiin säilyttämiseksi. Nykyiskansatkin pyrkivät yhä estämään vainajien ruumiin hajoamisen. Heprealaiset kuvittelivat, että yksilön haamumainen kaksoiskappale laskeutui alas sheoliin, josta se ei enää kyennyt palaamaan elävien maahan. Tällaisen tärkeän ja edistystä merkitsevän uudistuksen he tekivät oppiin sielun kehittymisestä.

5. Aavesielun käsite

86:5.1 (953.8) Ihmisen aineetonta puolta on kutsuttu useilla eri nimillä: aave, henki, varjo, haamu, harhama – ja viimeksi *sielu*. Sielu on alkuaikojen ihmisen unessa näkemä kaksoisolento. Se oli joka suhteessa tarkalleen kuolevaisen itsensä kaltainen, paitsi että se ei reagoinut kosketukseen. Usko unien kaksoisolentoihin johti suoraa tietä sellaiseen käsitykseen, että kaikilla olevaisilla, sekä elollisilla

että elottomilla, oli sielu niin kuin ihmisilläkin. Tämä käsitys oli omiaan säilyttämään pitkään uskomukset luonnonhengistä. Eskimot kuvittelevat yhä, että jokaisella luonnonkohteella on henki.

86:5.2 (954.1) Aavesielu oli kuultavissa ja nähtävissä, muttei kosketeltavissa. Rodun unielämä kehitti ja laajensi vähitellen tämän kehittyvän henkimaailman toimintoja niin, että kuolemaa lopulta pidettiin ”hengen heittämisenä”. Kaikki primitiiviset heimot – juuri ja juuri eläimen tason yläpuolella olevia lukuun ottamatta – ovat kehittäneet jonkinlaisen sielukäsitteen. Sivilisaation edistyessä tämä taikauskoinen sielukäsitys häviää, ja ihminen on kokonaan riippuvainen ilmoituksesta ja henkilökohtaisesta uskonnollisesta kokemuksesta, jotta hänelle muodostuisi uusi käsitys sielusta Jumalaa tuntevan kuolevaisen mielen ja siinä asustavan jumalallisen hengen, Ajatuksensuuntaajan, yhteisenä luomuksena.

86:5.3 (954.2) Alkuaikojen kuolevaiset eivät tavallisesti osanneet tehdä eroa ihmisessä asustavan hengen käsitteen ja evolutionaarisluontoisen sielun käsitteen välillä. Villi-ihminen oli varsin epätietoinen sen suhteen, oliko aavesielu peräisin ruumiista vai oliko se jokin ulkopuolinen ruumista vallassaan pitävä vaikuttaja. Järkevän ajattelun puuttuminen hämmentävän ilmiön edessä selittää karkeat epäjohdonmukaisuudet villi-ihmisen käsityksissä sielusta, aaveista ja hengistä.

86:5.4 (954.3) Sielun ajateltiin kuuluvan ruumiiseen niin kuin tuoksu kuuluu kukkaseen. Muinaiset ihmiset uskoivat, että sielu voisi eri tilanteissa poistua ruumiista, esimerkiksi:

86:5.5 (954.4) 1. Tavallisessa ja ohimenevässä pyörtymisessä.

86:5.6 (954.5) 2. Nukkuessa, luonnollisessa unennäössä.

86:5.7 (954.6) 3. Koomassa sekä sairauksiin ja onnettomuuksiin liittyvässä tiedottomuuden tilassa.

86:5.8 (954.7) 4. Kuolemassa, pysyvässä poistumisessa.

86:5.9 (954.8) Villi-ihminen piti aivastamista sielun tuloksettomana yrityksenä karata ruumiista. Hereillä ja varuillaan ollessaan ruumis kykeni torjumaan sielun pakoyrityksen. Myöhempinä aikoina esitettiin aivastuksen perään aina jokin uskonnollinen lausahdus, kuten ”siunatkoon!”

86:5.10 (954.9) Jo varhaisessa evoluution vaiheessa katsottiin nukkuminen todisteeksi siitä, että aavesielu saattoi olla poissa ruumiista, ja uskottiin, että se voitiin kutsua takaisin lausumalla tai huutamalla nukkujan nimeä. Muissa tajuttomuustiloissa sielun ajateltiin loitonneen kauemmaksi, kenties jopa yrittävän paeta lopullisesti eli uhkaavan kuolemalla. Unia pidettiin kokemuksina, joita sielu sai nukkumisen aikana sen ollessa tilapäisesti poissa ruumiista. Villi-ihminen uskoo uniensa olevan aivan yhtä todellisia kuin on mikä tahansa hänen kokemusmaailmansa ilmiö valvetilan aikana. Entisaikojen ihmiset ottivat tavakseen herättää nukkujat vähin erin, jotta sielulla olisi aikaa palata ruumiiseen.

86:5.11 (954.10) Ihmiset ovat kautta aikojen tunteneet kauhunsekaista kunnioitusta öisiä harhanäkyjä kohtaan, eivätkä heprealaiset muodostaneet tässä suhteessa poikkeusta. Mooseksen tätä käsitystä vastustavista kielloista huolimatta he uskoivat vilpittömästi Jumalan puhuttelevan heitä unen aikana. Ja Mooses oli oikeassa, sillä

tavalliset unet eivät ole se menetelmä, jota hengellisen maailman persoonallisuudet käyttävät pyrkiessään saamaan yhteyden aineellisiin olentoihin.

86:5.12 (954.11) Muinaisaikojen ihmiset uskoivat, että sielut kykenivät asettumaan eläimiin tai jopa elottomiin kappaleisiin. Käsitys huipentui ihmissusikäsityksen kaltaisiin ideoihin eläimeensamastumisesta. Henkilö voi päiväsaikaan olla lainkuuliainen kansalainen, mutta kun hän vaipui uneen, hänen sielunsa saattoi asettua suteen tai johonkin muuhun eläimeen ja hiiviskellä öisillä saalistusretkillä.

86:5.13 (955.1) Alkukantaiset ihmiset luulivat sielun liittyvän hengitykseen ja sielun ominaisuuksia voitavan antaa tai siirtää henkäyksen avulla. Urhea päällikkö saattoi henkäistä vastasyntyneen lapsen päälle ja antaa lapselle sillä tavoin rohkeutta. Ehdokkaiden päälle hengittäminen kuului alkukristittyjen keskuudessa Pyhän Hengen lahjoittamistoimitukseen. Psalminkirjoittaja sanoi: ”Herran sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki niiden joukot hänen suunsa henkäyksellä.” Pitkän aikaa oli tapana, että vanhin poika yritti siepata kuolevan isänsä viimeisen henkäyksen.

86:5.14 (955.2) Myöhemmin alettiin pelätä ja kunnioittaa varjoa siinä kuin henkäystäkin. Omaa veden pinnasta heijastuvaa kuvajaista pidettiin toisinaan sitäkin todisteena kaksoisminästä, ja peileihin suhtauduttiin taikauskoisella kammolla. Monet sivistyneet henkilöt kääntävät vielä nykyisinkin peilin seinään päin kuolemantapauksen sattuessa. Jotkin takapajuiset heimot uskovat yhä, että kuvien, piirustusten, pienoismallien tai veistosten tekeminen poistaa

ruumiista koko sielun tai sen osan. Kuvien tekeminen on sen vuoksi kiellettyä.

86:5.15 (955.3) Sielun ajateltiin yleisesti samastuvan henkäykseen, mutta monet kansat sijoittivat sielun myös päähän, tukkaan, sydämeen, maksaan, vereen ja ihraan. Ilmaus ”Aabelin veri huutaa minulle maasta” tuo julki entisaikaan vallinneen uskomuksen, jonka mukaan henki oli veressä. Seemiläiset opettivat sielun asuvan ruumiin rasvakerroksissa, ja eläinrasvan syöminen oli monien ryhmien keskuudessa tabu. Pääkallonmetsästys oli keino saada haltuunsa vihollisen sielu, samanlainen keino oli myös päänahan nylkeminen. Silmiä on viime aikoinakin pidetty sielun peileinä.

86:5.16 (955.4) Ne, jotka kannattivat oppia kolmesta tai neljästä sielusta, uskoivat yhden sielun menettämisen merkitsevän epämukavuutta, kahden menetys merkitsi sairautta, kolmen menetys kuolemaa. Yksi sieluista eli hengityksessä, yksi päässä, yksi hiuksissa ja yksi sydämessä. Sairaita neuvottiin kuljeksimaan ulkosalla, sillä toivottiin, että he voisivat siepata takaisin harhateille joutuneen sielunsa. Mahtavimpien poppamiesten oletettiin vaihtavan sairastuneen henkilön sairaan sielun uuteen sieluun – kysymyksessä oli ”uusi syntymä”.

86:5.17 (955.5) Badonanin lapset kehittelivät uskomuksen kahdesta sielusta: henkäys ja varjo. Alkuaikojen nodiittirodut katsoivat ihmisen koostuvan kahdesta persoonasta: sielusta ja ruumiista. Tämä inhimillisen olemassaolon filosofia heijastui myöhemmin kreikkalaisten näkemyksessä. Kreikkalaiset itse uskoivat kolmeen sieluun; vegetatiivinen sielu asui vatsassa, animaalinen sielu

sydämessä ja intellektuaalinen sielu päässä. Eskimot uskovat, että ihmisessä on kolme osaa: ruumis, sielu ja nimi.

6. Aavehenkiympäristö

86:6.1 (955.6) Ihminen sai perinnöksi luonnonympäristön, hän hankki itselleen sosiaalisen ympäristön ja kuvitteli vainajahenkiympäristön. Valtio on ihmisen reaktio luonnonympäristöönsä, koti on reaktio hänen sosiaaliseen ympäristöönsä, kirkko on reaktio hänen kuvitteelliseen aaveympäristöönsä.

86:6.2 (955.7) Ihmiskunnan historian alkuvaiheessa alettiin jo yleisesti uskoa kuvitteellisen aaveiden ja henkien maailman todellisuuteen, ja tästä vastikään kuvitelmissa luodusta maailmasta tuli primitiivisen yhteisön mahtitekijä. Koko ihmiskunnan mentaalinen ja moraalinen elämä muuntui kaikiksi ajoiksi tämän uuden, ihmisen ajatteluun ja toimintaan vaikuttaneen tekijän ilmaantumisen myötä.

86:6.3 (955.8) Tähän harhaiseen ja tietämättömyyttä heijastavaan pääolettamukseen kuolevaisten tuntema pelko on ahdannut koko primitiivisten kansojen myöhemmän taikauskon ja uskonnon. Se oli ihmisen ainoa uskonto aina jumalallisen ilmoituksen aikoihin saakka, eikä monilla maailman roduilla tänä päivänäkään ole kuin tällainen karkea kehitysuskonto.

86:6.4 (955.9) Kehityksen edetessä hyvä onni alettiin yhdistää hyviin henkiin ja huono onni pahoihin henkiin. Epämukavuutta, jonka aiheutti pakosta tapahtunut mukautuminen muuttuvaan

ympäristöön, pidettiin huonona onnena, henkiaaveiden tyytymättömyyden osoituksena. Alkukantainen ihminen kehitti synnynnäisestä palvonnantarpeestaan sekä väärin ymmärtämästään sattumasta vähin erin uskonnon. Sivistynyt ihminen luo vakuutusjärjestelyjä tällaisten sattumanvaraisten tapahtumien vaikutuksesta selvitäkseen; nykyajan tiede panee vakuutusmatemaatikon matemaattisine laskelmineen kuvitteellisten henkien ja oikukkaiden jumalten tilalle.

86:6.5 (956.1) Jokainen sukupolvi hymyilee esivanhempiensa hupsuille ja taikauskoisille käsityksille samalla silti yhä sellaisia ajattelussa ja palvonnassa esiintyviä harhaluuloja vaalien, jotka vuorostaan antavat valistuneelle jälkimaailmalle aiheen jatkaa hymyilyä.

86:6.6 (956.2) Mutta alkukantaisen ihmisen mielen valtasivat vihdoin ajatukset, jotka ylittivät kaikki hänen synnynnäiset, biologiset tarpeensa; ihminen oli lopultakin kehittämäisillään elämäntavan, joka perustui sellaiseen, joka oli enemmän kuin pelkkää aineellisiin ärsykkeisiin reagoimista. Alkeellisen filosofisen elämänohjeen idut olivat ilmaantumassa. Yliluonnollinen elämän käyttäytymisnormi oli ilmaantumaisillaan, sillä jos henkiaave vihoissaan aiheutti huonoa onnea ja hyväntuulisena aiheutti hyvää onnea, niin ihmisen käyttäytyminen oli sovitettava sen mukaisesti. Oikean ja väärän käsitteet olivat lopultakin kehkeytyneet. Ja tämä kaikki tapahtui jo kauan ennen kuin maailmalle oli esitetty yhtäkään ilmoitusta.

86:6.7 (956.3) Näiden käsitteiden ilmaantumisen myötä alkoi pitkä ja turhia uhreja vaatinut ponnistelu alati tyytymättömien henkien lepyttämiseksi, orjallinen sidonnaisuus evoluutionmukaiseen

uskonnolliseen pelkoon. Alkoi tuo hautojen ja temppeleiden rakentamisessa, uhrilahjoina ja papistojen ylläpitona hukkaan heitetty inhimillisten ponnistelujen pitkään jatkunut tuhlailu. Se oli hirveä ja kammottava hinta maksettavaksi, mutta se kannatti maksaa, koska sillä keinoin ihminen hankki luonnollisen tietoisuuden siitä, mikä oli minkäkin suhteen oikein, mikä oli väärin. Inhimillinen etiikka syntyi!

7. Alkukantaisen uskonnon tehtävä

86:7.1 (956.4) Villi-ihmisellä oli tarve tuntea itsensä turvatuksi, ja siksi hän auliisti maksoi huonoa onnea vastaan kirjoitetusta maagisesta vakuutuskirjastaan pelkona, taikauskona, kauhuna ja papeille annettuina lahjoina vaaditut raskaat vakuutusmaksut. Alkukantainen uskonto oli yksinkertaisesti metsien vaaroja vastaan otetun vakuutuksen vakuutusmaksujen suoritus; sivistynyt ihminen suorittaa aineellisia vakuutusmaksuja tuotantoelämässä sattuvien onnettomuuksien ja nykyajan elintapojen aiheuttamien hätätapausten varalle.

86:7.2 (956.5) Nyky-yhteiskunta on siirtämässä vakuutustoimintaa pois pappien ja uskonnon valtapiiristä ja antamassa sen taloudellisen toimipiirin huostaan. Uskonto keskittyy yhä enemmän haudantakaisen elämän vakuuttamiseen. Nykyajan ihmiset, ainakaan ne jotka ajattelevat, eivät enää maksa turhia vakuutusmaksuja onnea hallitakseen. Uskonto on vähitellen

astumassa korkeammille filosofisille tasoille, jos sitä verrataan sen entiseen tehtävään, joka oli eräänlainen vakuutusjärjestely huonoa onnea vastaan.

86:7.3 (956.6) Mutta nämä muinaiset uskontokäsitykset estivät ihmisiä tulemasta fatalisteiksi ja toivottoman pessimistisiksi; he nimittäin uskoivat voivansa tehdä edes jotakin vaikuttaakseen kohtaloonsa. Aaveidenpelkoon perustunut uskonto juurrutti ihmisten mieleen, että heidän oli *säädeltävä käyttäytymistään*, että oli olemassa ihmisen kohtaloa hallitseva aineellisen maailman yläpuolella oleva maailma.

86:7.4 (956.7) Meidän aikamme sivistyneet rodut ovat nyt pääsemässä huonon onnen ja olemassaoloon kuuluvien tavanomaisten eriarvoisuuksien selityksenä esitetystä aaveidenpelosta. Ihmiskunta on vapautumassa orjuudesta, joka johtui siitä, että huono onni selitettiin aavehenkien toiminnasta johtuvaksi. Mutta kun ihmiset ovat luopumassa erheellisestä opista, jonka mukaan elämän hankaluudet olisivat henkien aiheuttamia, he samalla osoittavat hämmästyttävää halukkuutta hyväksyä lähes yhtä harhainen opetus, joka kehottaa heitä panemaan kaikki inhimilliset eriarvoisuudet poliittisten epäkohtien, sosiaalisen epäoikeudenmukaisuuden ja teollisen kilpailun syyksi. Mutta uusi lainsäädäntö, lisääntyvä ihmisrakkaus ja enentyvä teollinen uudelleenjärjestely, olkoot ne sinänsä ja itsessään miten hyviä tahansa, eivät korjaa syntymässä saatuja edellytyksiä eivätkä elämiseen liittyviä sattumuksia. Vain tosiasiain ymmärtäminen ja luonnonlakien puitteissa tapahtuva viisas olosuhteiden säätely tekevät ihmiselle mahdolliseksi saada,

mitä hän haluaa, ja välttyä sellaiselta, mitä hän ei halua. Tieteellinen tietämys, joka johtaa tieteenmukaiseen toimintaan, on ainoa niin kutsuttujen sattumanvaraisten vastoinkäymisten vastalääke.

86:7.5 (957.1) Tuotantotoiminta, sota, orjuus ja siviilihallinto syntyivät reaktiona ihmisen sosiaaliseen kehitykseen hänen luonnollisessa ympäristössään. Uskonto sai alkunsa samalla tavoin hänen reaktionaan kuvitteellisen aavemaailman harhaiseen ympäristöön. Uskonto oli itsesäilytysvietin mukainen evolutionaarinen kehitystulos, ja sillä on ollut vaikutusta siitäkin huolimatta, että se alun perin perustui harhakäsitykseen ja oli äärimmäisen epäloogista.

86:7.6 (957.2) Väärän pelon väkevällä ja kunnioitusta herättävällä voimalla alkukantainen uskonto muokkasi ihmismielen maaperää alkuperältään yliluonnollisen, aidosti hengellisen vaikuttajan – Ajatuksensuuntaajan – lahjoittamista varten. Ja aina siitä lähtien ovat jumalalliset Suuntaajat uurastaneet muuntaakseen jumalanpelon jumalanrakkaudeksi. Evoluutio saattaa olla hidasta, mutta se on erehtymättömän tehokasta.

86:7.7 (957.3) [Esittänyt muuan Nebadonin Iltatähti.]

Luku 87

Aavekultit

87:0.1 (958.1) AAVEKULTTI kehittyi vastapainoksi huonoa onnea merkitseville epävarmuustekijöille. Sen alkeelliset uskonnolliset menot olivat huonoa onnea kohtaan tunnetun pelon ja hillittömän kuolleidenkammon lieveilmiö. Millään näistä alkuaikojen uskonnoista ei ollut paljonkaan tekemistä Jumaluuden tunnustamisen tai ihmisen yläpuolella olevalle osoitettavan kunnioituksen kanssa. Niiden riitit olivat enimmäkseen negatiivisia, sillä niiden tarkoituksena oli aaveiden karttaminen, karkottaminen tai pakottaminen. Aavekultti ei ollut sen kummempaa kuin vakuutus onnettomuutta vastaan. Sillä ei ollut mitään tekemistä sellaisen sijoituksen kanssa, joka tehdään tulevaisuudessa saatavien korkeampien voittojen toivossa.

87:0.2 (958.2) Ihminen on painiskellut aavekultin kanssa pitkään ja katkerasti. Mikään ei ihmisen historiassa ole omiaan herättämään enemmän sääliä kuin tämä kuva ihmisestä viheliäisen aavehenkipelon orjuudessa. Tämän samaisen pelon syntymisen

myötä ihmiskunta alkoi nousta uskonnollisen kehityksen ylämäkeä. Ihmisen mielikuvitus nosti ankkurin itseyden rannoilta ja hän tulee löytämään uuden ankkuripaikan vasta päätyessään käsitykseen oikeasta Jumaluudesta, todellisesta Jumalasta.

1. Aaveidenpelko

87:1.1 (958.3) Kuolemaa pelättiin siksi, että kuolema merkitsi taas uuden vainajahengen vapautumista fyysisestä ruumiistaan. Entisaikojen ihmiset tekivät parhaansa estääkseen kuoleman, välttyäkseen siltä vaivalta, jota kamppailu uuden aaveen kanssa merkitsi. Heillä oli aina tavaton huoli saada aave lähtemään kuolinpaikalta, aloittamaan matkansa manan majoille. Aavetta pelättiin ennen kaikkea, silloin kun se oli oletetussa siirtymävaiheessa kuolinhetkellä tapahtuvan ilmaantumisensa ja myöhemmin seuraavan aaveiden kotimaahan lähdön välillä. Aaveiden kotimaa oli epämääräisen ja alkeellisen käsityksen mukaan jokin taivaantapainen.

87:1.2 (958.4) Vaikka villi-ihminen uskoi, että aaveilla oli yliluonnollisia kykyjä, hän ei silti kuvitellut, että niillä oli yliluonnollista älykkyyttä. Monia kikkoja ja salajuonia käytettiin pyrittäessä hämäämään ja petkuttamaan aaveita. Sivistynytkin ihminen luottaa vielä kovasti sellaiseen toivoon, että hurskauden ulkonainen osoittaminen onnistuisi jollakin tavoin pettämään jopa kaikkitietävää Jumaluutta.

87:1.3 (958.5) Alkukantaiset ihmiset pelkäsivät sairautta, sillä he huomasivat sen toimivan usein kuoleman airuena. Ellei heimon poppamies onnistunut parantamaan sairauden kourissa taistelevaa yksilöä, sairas siirrettiin tavallisesti pois perheen majasta ja vietiin pienempään majaan tai jätettiin taivasalle tekemään kuolemaa omissa oloissaan. Talo, jossa kuolema oli vieraillut, tavallisesti hävitettiin. Ellei näin tehty, sitä joka tapauksessa aina karteltiin. Ja tämä pelko esti alkuaikojen ihmistä rakentamasta lujia asumuksia. Se soti myös pysyvien kylien ja kaupunkien perustamista vastaan.

87:1.4 (958.6) Villi-ihmiset istuivat koko yön valveilla juttelemassa, aina kun joku suvun jäsen oli kuollut. He pelkäsivät itsekin kuolevansa, jos vaipuisivat uneen ruumiin läheisyydessä. Ruumiista saatu tartunta teki vainajienpelon oikeutetuksi, ja kaikki kansanheimot ovat jonain aikana harjoittaneet mutkikkaita puhdistautumismenoja, joiden tarkoituksena oli puhdistaa kuolleen kanssa kosketuksiin joutunut henkilö. Entisajan ihmiset uskoivat, että ruumiin ympärillä piti olla valoa, ruumista ei koskaan saanut jättää pimeään. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla poltetaan yhä kynttilöitä kuolinhuoneissa, ja ihmiset istuvat edelleenkin valvojaisia. Niin kutsuttu sivistynyt ihminen on tuskin vieläkään täysin poistanut ruumiidenpelkoa elämänfilosofiastaan.

87:1.5 (959.1) Mutta kaikesta tästä pelosta huolimatta ihmiset koettivat edelleenkin petkuttaa vainajahenkeä. Ellei kuolinmajaa hävitetty, niin ruumis vietiin pois seinään tehdystä aukosta, ei koskaan oven kautta. Tällaiset toimenpiteet suoritettiin aaveen hämäämiseksi, sen paikallaviipyilemisen estämiseksi ja sen poissapysymisen

varmistamiseksi. Saattoväki palasi hautajaisista myös eri tietä, jottei vainajahenki seuraisi mukana. Kulkusuunnan vaihtamista ja kymmeniä muita metkuja käytettiin varmistamaan, ettei aave enää nousisi haudasta. Aavetta petkuttaakseen sukupuolet vaihtoivat usein keskenään vaatteita. Surupukujen tarkoituksena oli jälkeenjääneiden tekeminen tunnistamattomiksi. Myöhemmin niiden tarkoituksena oli kunnioituksen osoittaminen vainajalle ja aaveiden lepyttäminen sillä keinoin.

2. Vainajahenkien lepyttely

87:2.1 (959.2) Aaveiden lepyttelyyn tähtäävä kielteinen toimintaohjelma esiintyi uskonnon piirissä jo kauan ennen henkien pakottamista ja henkien puoleen kääntymistä merkitsevää myönteistä toimintaohjelmaa. Ihmisen ensimmäiset palvontatoimet kuuluivat ilmiöinä puolustautumisen, eivät kunnioittamisen piiriin. Nykyajan ihminen katsoo viisaaksi ottaa palovakuutuksen. Villi-ihminen piti samalla tavoin viisauden osoituksena sitä, että hän hankki vakuutuksen vainajahenkien aiheuttamaa huonoa onnea vastaan. Tämän suojan varmistamistoimista muodostuivat aavekultin menettelytavat ja rituaalit.

87:2.2 (959.3) Yhteen aikaan ajateltiin, että vainajahengen suuri toive oli tulla pikaisesti ”pois manatuksi”, niin että se voisi kenenkään häiritsemättä jatkaa matkaansa manan majoille. Jokainen aaveen

poismanaamisrituaalin suorituksessa sattunut virhe tai elävien toimissa tapahtunut laiminlyönti viivytti auttamattomasti vainajahengen kulkua aaveiden maahan. Sellaisen uskottiin olevan vainajahengestä epämieluisaa, ja suuttuneen aaveen oletettiin olevan onnettomuuden, huonon onnen ja epäonnen alkulähde.

87:2.3 (959.4) Hautajaismenot saivat alkunsa siitä, että ihminen koetti suostutella aavesielua lähtemään tulevaan kotiinsa, ja ruumissaarnan alkuperäisenä tarkoituksena oli antaa uudelle vainajahengelle neuvoja siitä, miten sinne pääsee. Tapana oli varustaa ruokaa ja vaatteita aaveen matkaa varten, ja nämä tavarat pantiin hautaan tai sen lähelle. Villi-ihminen uskoi, että ”aaveen poismanaaminen” – sen saaminen pois haudan läheisyydestä – kesti kolmesta päivästä yhteen vuoteen. Eskimot uskovat vieläkin, että sielu viipyy ruumiin vaiheilla kolme päivää.

87:2.4 (959.5) Kuolemantapauksen jälkeen noudatettiin hiljaisuutta eli suruaikaa, jottei aave houkuttautuisi palaamaan taas kotiin. Itsensäkiduttaminen, viiltely, oli yleinen suremismuoto. Monet edistyneet opettajat yrittivät lopettaa sellaisen, mutta he eivät siinä onnistuneet. Paastoamisen ja muiden kieltäymysmuotojen oletettiin olevan aaveiden mieleen, nämä kun nauttivat elävien vaivoista väijyessään elävien lähellä siirtymävaiheen aikana, ennen varsinaista manalaanlähtöään.

87:2.5 (959.6) Pitkät ja tavan takaa toistuneet suruajan toimettomuusjaksot olivat eräs sivilisaation edistymisen tiellä olleista suurista esteistä. Joka vuosi tuhlattiin kirjaimellisesti viikkoja ja jopa kuukausia tähän tuottamattomaan ja hyödyttömään

suremiseen. Ammattimaisten surijoiden palkkaaminen hautajaistilaisuuksiin osoittaa, että sureminen oli rituaali, ei surun osoittamista. Nykyihmiset saattavat surra vainajia tuntemansa kunnioituksen ja kokemansa menetyksen johdosta, mutta muinaisajan ihmiset tekivät sen *pelosta*.

87:2.6 (959.7) Vainajien nimiä ei koskaan lausuttu ääneen. Itse asiassa ne usein poistettiin puhekielestä. Tällaisista nimistä tuli tabu, ja näin kielet kaiken aikaa köyhtyivät. Käytäntö johti lopulta symbolisen puhetavan ja kielikuvia viljelevän ilmaisutavan yleistymiseen: käytettiin sellaisia kiertoilmaisuja kuin ”nimi tai päivä, jota ei koskaan mainita”.

87:2.7 (960.1) Muinaiset ihmiset olivat niin innokkaita pääsemään eroon aaveesta, että he tarjosivat sille kaikkea, mitä se olisi saattanut eläessään haluta. Vainajahenget halusivat vaimoja ja palvelijoita. Varakas villimies odotti, että ainakin yksi orjavaimo haudattaisiin elävältä hänen kuollessaan. Myöhemmin tuli tavaksi, että leski teki itsemurhan aviomiehensä haudalla. Kun lapsi kuoli, kuristettiin usein äiti, täti tai isoäiti kuoliaaksi, jotta aikuinen vainajahenki tekisi seuraa lapsiaaveelle ja huolehtisi siitä. Ja ne, jotka näin luopuivat elämästään, tekivät sen yleensä auliisti. Oli pikemminkin niin, että jos he olisivat tapojen vastaisesti jääneet elämään, heidän tuntemansa pelko vainajahengen vihaa kohtaan olisi riistänyt heidän elämältään nekin harvat ilonaiheet, joista alkuaikojen ihmiset saivat nauttia.

87:2.8 (960.2) Oli tavanomaista, että kuolleen päällikön seuraksi surmattiin suuri joukko alamaisia. Orjat surmattiin heidän isäntänsä

kuollessa, jotta he saattaisivat palvella tätä aaveiden maassa. Borneolaiset järjestävät vieläkin matkaopasseuralaisen: orja keihästetään kuoliaaksi, jotta hän kulkisi aaveena suoritettavan matkan kuolleen isäntänsä seurassa. Murhattujen henkilöiden aaveiden uskottiin ilahtuvan saadessaan murhaajiensa henget orjikseen. Tämä käsitys antoi ihmisille aiheen pääkallonmetsästykseen.

87:2.9 (960.3) Aaveiden oletettiin pitävän ruoantuoksusta, niinpä hautajaisjuhlien ruokauhrit olivat yhteen aikaan yleismaailmallisia. Tapa, jolla alkuaikoina esitettiin pöytärukous, oli sellainen, että henkien lepyttämiseksi heitettiin ruoanmurunen ennen ruokailua tuleen ja samalla mutistiin maaginen loitsu.

87:2.10 (960.4) Vainajien oletettiin käyttävän elinaikaisten työkalujensa ja aseidensa henkiä. Esineen rikkominen oli sen ”tappamista”, ja sillä keinoin vapautettiin esineen henki, jotta se siirtyisi palvelemaan aaveiden maassa. Omaisuusuhreja toimitettiin myös polttamalla tai hautaamalla. Muinaisaikainen hautajaistuhlailu oli suunnatonta. Myöhemmät rodut valmistivat paperista pienoismalleja ja korvasivat todelliset esineet ja henkilöt piirroksin näissä vainajalle osoitetuissa uhreissa. Sivilisaatio eteni suuresti, kun omaisuuden polttamisen ja hautaamisen sijalle tuli sukulaisten perimysoikeus. Irokeesi-intiaanit tekivät monia uudistuksia hautaustuhlauksen vähentämiseksi. Ja tämä omaisuuden säilyttäminen mahdollisti sen, että heistä tuli kaikkein mahtavimpia pohjoisen punaisten ihmisten keskuudessa. Nykyajan ihmisen ei enää oleteta pelkäävän vainajahenkiä, mutta

käytäntö on voimakas, ja paljon maallista mammonaa kulutetaan yhä hautajaisrituaaleihin ja maahanpanijaismenoihin.

3. Esi-isienpalvonta

87:3.1 (960.5) Aavekultin edelleenkehittyminen johti väistämättä esivanhempien palvontaan, sillä siitä tuli se ketjun rengas, joka yhdisti tavalliset aaveet ja korkeammat henget, kehkeytymässä olleet jumalat. Alkuaikojen jumalat olivat yksinkertaisesti vain manan majoille siirtyneitä, kunniaan korotettuja ihmisiä.

87:3.2 (960.6) Esi-isienpalvonta oli alussa paremminkin pelkoa kuin palvontaa, mutta tällaiset uskomukset myötävaikuttivat kuitenkin ratkaisevasti aaveidenpelon ja -palvonnan edelleenleviämiseen. Alkuaikojen esi-isä-aavekulttien kannattajat pelkäsivät jopa haukotella, jottei vain pahansuopa henki olisi tällöin asettunut heidän ruumiiseensa.

87:3.3 (960.7) Lapseksiottokäytännön oli määrä varmistaa, että olisi joku toimittamassa kuolemanjälkeiset uhrit sielun rauhan ja etenemisen hyväksi. Villi-ihminen eli kanssaihmistensä aaveita peläten ja käytti vapaa-aikansa suunnittelemalla oman henkensä turvallista kulkua kuoleman jälkeen.

87:3.4 (960.8) Useimmat heimot järjestivät ainakin kerran vuodessa vainajien muistopäivän eli kaikkien sielujen juhlan. Roomalaisilla oli joka vuosi kaksitoista vainajahenkien juhlaa niihin liittyvine menoineen. Puolet vuoden päivistä oli omistettu jonkinlaisille

juhlamenoille, jotka liittyivät näihin muinaisiin kultteihin. Muuan Rooman keisari yritti uudistaa tätä käytäntöä vähentämällä vuotuisten juhlapäivien lukumäärän 135:een.

87:3.5 (961.1) Aavekultin kehittyminen jatkui kaiken aikaa. Kun aaveiden kuviteltiin siirtyvän olemassaolon epätäydellisestä vaiheesta sen korkeimpaan vaiheeseen, samalla tavoin eteni myös itse kultti, joka päätyi lopulta henkien- ja jopa jumaltenpalvontaan. Mutta vaikka korkeimmista hengistä esitetyissä uskomuksissa ilmenikin erilaisuutta, kaikki heimot ja rodut ovat johonkin aikaan uskoneet aaveisiin.

4. Hyvät ja pahat henkiaaveet

87:4.1 (961.2) Aaveidenpelko oli maailman kaiken uskonnon alkulähde. Ja aikakaudesta toiseen monet heimot pysyttelivät vanhassa uskossa yhteen aaveiden luokkaan. Ne opettivat, että ihmisellä oli hyvä onni, kun aave oli hyvillään; hänellä oli huono onni, kun se oli vihoissaan.

87:4.2 (961.3) Kun aaveidenpelkoon pohjautuva kultti saavutti uusia ulottuvuuksia, tapahtui samalla korkeammantyyppisten henkien olemassaolon tunnustaminen, henkien, jotka eivät olleet samastettavissa suoralta kädeltä kehenkään yksittäiseen ihmiseen. Ne olivat jo valmistuneita tai kunniaan nostettuja vainajahenkiä, jotka olivat edenneet aaveiden maan rajojen tuolle puolen, korkeammalla oleviin henkien maan valtakuntiin.

87:4.3 (961.4) Käsitys kahdenlaisista henkiaaveista levisi hitaasti mutta varmasti maailman joka kolkkaan. Tämän uuden kaksijakoisen henkikäsityksen ei tarvinnut levitä heimolta heimolle, vaan se ilmaantui kaikkialla maailmassa omaehtoisesti. Avartuvaan evolutionaariseen mieleen vaikuttaessaan aatteen vaikutusvoima ei piile sen reaalisuudessa tai järkevyydessä, vaan pikemminkin sen *elävyydessä* sekä sen nopean ja yksinkertaisen käytäntöönsoveltamisen yleisyydessä.

87:4.4 (961.5) Vielä myöhemmin ihmisen mielikuvitus loi käsityksen sekä hyvistä että pahoista yliluonnollisista vaikuttajista, ja jotkut aaveet eivät kehittyneet koskaan hyvien henkien tasolle. Alkuaikojen aaveidenpelon yksihenkisyys kehittyi asteittain kaksihenkisyydeksi, uudeksi käsitykseksi maallisten asioiden näkymättömästä valvonnasta. Lopultakin sekä hyvä onni että huono onni nähtiin siten, että kummallakin oli omat säätelijänsä. Ja näistä kahdesta luokasta uskottiin, että huonoa onnea tuova ryhmä oli aktiivisempi ja lukuisampi.

87:4.5 (961.6) Kun oppi hyvistä ja pahoista hengistä lopulta kypsyi, siitä tuli kaikista uskonnollisista käsityksistä laajimmalle levinnyt ja sitkeähenkisin. Tämä dualismi merkitsi suurta uskonnollis-filosofista edistysaskelta, sillä se antoi ihmiselle mahdollisuuden selittää sekä hyvä onni että huono onni, ja samalla se antoi uskoa kuolevaisen yläpuolella oleviin olentoihin, jotka tiettyyn määrään saakka olivat käyttäytymisessään johdonmukaisia. Voitiin luottaa henkien olevan joko hyviä tai pahoja; niiden ei enää ajateltu olevan kokonaan kulloisestakin mielialastaan riippuvaisia, jollaisiksi kaikkein

alkeellisimpien uskontojen yksihenkisyyden aikaiset vanhimmat aaveet kuviteltiin. Ihminen kykeni lopultakin muodostamaan käsityksen kuolevaisen yläpuolella olevista voimista, jotka olivat käytökseltään johdonmukaisia, ja tämän totuuden valkeneminen oli eräs kaikkein suurimerkityksisimpiä tapahtumia koko uskonnon kehityshistoriassa ja ihmisperäisen filosofian avartumisessa.

87:4.6 (961.7) Kehitysuskonto on maksanut kaksihenkisyyden käsityksestä silti hirvittävän hinnan. Ihmisen vanhin filosofia pystyi ratkaisemaan hengen muuttumattomuuden ja ajallisuudessa koettavan onnen vaihtelujen välisen ristiriidan vain olettamalla, että oli kahdenlaisia henkiä: toiset hyviä ja toiset pahoja. Ja vaikka tämä usko mahdollistikin sen, että ihminen kykeni saattamaan keskinäiseen sopusointuun sattuman vaihtelut ja käsityksen kuolevaisen yläpuolella olevista muuttumattomista voimista, on tämä oppi aina siitä lähtien tehnyt uskonnonharjoittajille vaikeaksi käsittää kosmista yhtenäisyyttä. Pimeyden voimat ovat yleensä vastustaneet kehitysuskonnon jumalia.

87:4.7 (962.1) Tähän kaikkeen sisältyvä traagisuus piilee siinä, että kun nämä ideat olivat juurtumassa ihmisen alkukantaiseen mieleen, tilanne oli todellisuudessa sellainen, ettei koko maailmassa ollut pahoja eikä riitasointuisia henkiä. Tällainen valitettava tilanne kehittyi vasta Caligastian kapinan jälkeen, ja se jatkui vain Helluntaihin asti. Käsitys hyvästä ja pahasta kosmisina rinnasteina on ihmisten filosofiassa vielä kahdennellakymmenennellä vuosisadallakin hyvinkin voimissaan, sillä useimmat maailman

uskonnoista kantavat yhä tätä kulttuurin syntymämerkkiä kauan sitten taakse jääneiltä aavekulttien ilmaantumisen ajoilta.

5. Edistyvä aavekultti

87:5.1 (962.2) Alkukantainen ihminen näki asian niin, että hengillä ja aaveilla oli miltei rajattomat oikeudet muttei mitään velvollisuuksia. Henkien ajateltiin olevan ihmisestä sitä mieltä, että tällä oli moninaisia velvollisuuksia muttei mitään oikeuksia. Henkien uskottiin halveksivan ihmistä, koska tämän hengellisten velvollisuuksien täyttämiset jäivät alituiseen vajavaisiksi. Ihmiskunnan piirissä oli vallalla yleinen uskomus, että vainajahenget kantoivat pysyvää, palveluna maksettavaa veroa hintana siitä, etteivät ne puuttuneet ihmisten asioihin, ja vähäisinkin onnen pettäminen luettiin vainajahenkien toiminnan syyksi. Alkuaikojen ihmiset pelkäsivät niin kovasti sitä, että heiltä saattaisi epähuomiossa jäädä suorittamatta jokin jumalille kuuluva kunnianosoitus, että he kaikille tuntemilleen hengille uhrattuaan toimittivat täyteen varmuuteen päästäkseen vielä yhden kierroksen ”tuntemattomille jumalille”.

87:5.2 (962.3) Ja nyt yksinkertaisen aavekultin jälkeen seuraavat edistyneempään ja verrattain monimutkaiseen henkiaavekulttiin kuuluvat tavat, korkeampien henkien palvelu ja palvonta, sitä mukaa kun ne kehittyivät ihmisen alkukantaisessa mielikuvituksessa. Uskonnollisen seremoniakäytännön on pysyttävä henkien kehityksen

ja edistymisen tasalla. Laajentuneessa kultissa ei ollut kysymys muusta kuin itsesäilytyskeinosta, jota harjoitettiin siinä mielessä, että uskottiin yliluonnollisiin olentoihin: sovittautumisesta henkiympäristöön. Teolliset ja sotilaalliset organisaatiot olivat sovittautumista luonnon- ja sosiaaliseen ympäristöön. Ja niin kuin avioliitto ilmaantui täyttämään kaksisukuisuudesta johtuvat tarpeet, niin kehittyi uskonnollinen organisaatio reaktiona siihen, että uskottiin korkeampiin henkivoimiin ja hengellisiin olentoihin. Uskonto edustaa ihmisen sovittautumista hänen omiin harhakäsityksiinsä sattuman mysteeristä. Henkienpelko ja myöhempi henkienpalvonta otettiin vakuutukseksi epäonnea vastaan, menestymisen vakuuskirjaksi.

87:5.3 (962.4) Villi-ihmisellä on hyvistä hengistä sellainen mielikuva, että nämä vain toimittelevat omia asioitaan eivätkä edellytä ihmisiltä juuri mitään. Pahat aaveet ja henget on sen sijaan pidettävä hyvällä tuulella. Niinpä primitiiviset kansanheimot kiinnittivät enemmän huomiota pahansuopiin aaveisiinsa kuin hyväntahtoisiin henkiinsä.

87:5.4 (962.5) Ihmisen menestymisen oletettiin herättävän pahoissa hengissä aivan erityisesti kateutta, ja kostaessaan ne käyttivät sellaista menetelmää, että ne iskivät takaisin jonkin inhimillisen välikäden kautta ja turvautumalla *pahaan silmään*. Tämä henkien välttämiseen liittynyt kultin vaihe kiinnitti paljon huomiota vehkeilyihin, joissa paha silmä oli mukana. Pahaa silmää kohtaan tunnettu pelko levisi lähes koko maailmaan. Kauniit naiset hunnutettiin, jotta heitä olisi varjeltu pahalta silmältä. Monet naiset, jotka halusivat, että heitä pidettäisiin kauniina, omaksuivat

sittemmin saman tavan. Tämän pahoja henkiä kohtaan tunnetun pelon johdosta lasten sallittiin harvoin mennä ulos enää pimeäntulon jälkeen, ja alkuaikojen rukouksiin sisältyi aina pyyntö ”säästä meidät pahalta silmältä.”

87:5.5 (962.6) Koraanissa on yksi kokonainen luku, joka on omistettu pahalle silmälle ja maagisille loitsuille, ja juutalaiset uskoivat niihin täysin. Koko falloskultti ilmaantui puolustuskeinoksi pahaa silmää vastaan. Sukupuolielinten nimittäin ajateltiin olevan ainoa fetissi, joka voisi tehdä sen voimattomaksi. Pahan silmän käsitteestä saivat alkunsa ensimmäiset taikauskoiset käsitykset ennen syntymää tapahtuvasta lasten merkitsemisestä, äidin jättämistä jäljistä, ja tämä kultti oli aikoinaan lähes yleismaailmallinen.

87:5.6 (963.1) Kateus on syvällä istuva inhimillinen ominaisuus. Siksi alkuaikojen ihminen luki sen varhaisten jumaliensa syyksi. Ja koska ihminen oli aikanaan harrastanut aaveiden petkuttamista, hän ryhtyi pian pettämään henkiäkin. Hän sanoi: ”Jos henget ovat kateellisia kauneudestamme ja menestyksestämme, niin pilaamme ulkonäkömme ja puhumme väheksyvästi menestyksestämme.” Entisaikain nöyryys ei sen vuoksi ollut mitään itsensäalentamista vaan paremminkin yritys hämätä ja pettää kateellisia henkiä.

87:5.7 (963.2) Solvauksien syytäminen jonkin onnea tuovan tai suuresti rakastetun esineen tai henkilön päälle oli menetelmä, joka otettiin käyttöön haluttaessa estää henkiä tuntemasta kateutta ihmisen menestymistä kohtaan. Tapa väheksyä itseään tai perhettään koskevia mairittelevia huomioita sai alkunsa tällä tavoin, ja lopulta siitä kehittyivät sivistynyt vaatimattomuus, pidättyvyys ja

kohteliaisuus. Samaisen tarkoituksen mukaisesti alkoi olla hyvän tavan mukaista näyttää rumalta. Kauneus herätti henkien kateuden. Se oli merkki, joka kavalsi ihmisessä piileväksi synnillistä ylpeyttä. Villi-ihminen halusi itselleen ruman nimen. Kultin tämä piirre haittasi suuresti taiteen edistymistä, ja maailma pysyi sen johdosta kauan aikaa synkkänä ja rumana.

87:5.8 (963.3) Henkikultin vallalla ollessa elämä oli parhaassakin tapauksessa uhkapeliä, tulos siitä, että henget hallitsivat. Yksilön tulevaisuus ei määräytynyt ponnistelun, uutteruuden eikä lahjakkuuden tuloksena, ellei oteta lukuun sitä, miten niitä voitiin käyttää vaikutettaessa henkiin. Henkienlepyttelyseremonioista muodostui raskas taakka. Ne tekivät elämästä ikävän, itse asiassa sietämättömän. Aikakaudesta toiseen, sukupolvesta sukupolveen rotu toisensa perään on yrittänyt parannella tätä yliaaveoppia, mutta mikään sukupolvi ei ole vielä koskaan rohjennut sitä kokonaan hylätä.

87:5.9 (963.4) Henkien aikeista ja tahdosta pyrittiin pääsemään selville enteiden, oraakkeleiden ja ennusmerkkien avulla. Ja näitä henkien viestejä tulkittiin ennustamisen, povaamisen, magian, tulikokeiden ja astrologian keinoin. Kultti oli kaikkinensa järjestelmä, jonka tarkoituksena oli lepyttää ja hyvitellä henkiä ja ostaa ne tämän naamioidun lahjonnan avulla suosiollisiksi.

87:5.10 (963.5) Ja näin kehittyi uusi ja laajempi maailmankatsomus, johon kuului seuraavia asioita:

87:5.11 (963.6) 1. *Velvollisuus* – se, mitä oli tehtävä henkien pitämiseksi suosiollisina tai ainakin puolueettomina.

87:5.12 (963.7) 2. *Se, mikä on oikein* – oikea käyttäytyminen ja oikeat seremoniat, joiden tarkoituksena oli saada henget ajamaan aktiivisesti yksilön etuja.

87:5.13 (963.8) 3. *Totuus* – henkien oikea ymmärtäminen ja oikea asenne niitä ja niin muodoin myös elämää ja kuolemaa kohtaan.

87:5.14 (963.9) Muinaisajan ihmiset eivät pelkkää uteliaisuuttaan pyrkineet saamaan tietoa tulevaisuudesta, vaan he halusivat myös välttyä huonolta onnelta. Ennustaminen oli yksinkertaisesti vain yritys välttyä harmilta. Unia pidettiin tuohon aikaan ennustuksellisina, samalla kun kaikkea epätavallista pidettiin enteenä. Ja vielä nykyäänkin ovat sivistyneiden rotujen vitsauksena uskomukset ennusmerkkeihin, enteisiin ja muihin entisaikain kehittyvän aavekultin jäänteisiin. Hitaasti, perin hitaasti on ihminen luopuva niistä menetelmistä, joiden avulla hän vähitellen ja tuskallisesti nousi elämän evoluution portaita ylöspäin.

6. Pakottaminen ja poismanaaminen

87:6.1 (963.10) Kun ihmiset uskoivat vain aaveisiin, uskonnollinen rituaali oli henkilökohtaisempaa, ei kovinkaan organisoitua, mutta korkeampien henkien olemassaolon tunnustaminen teki välttämättömäksi ”korkeampien hengellisten menettelytapojen” käyttämisen, kun oltiin tekemisissä niiden kanssa. Tämä pyrkimys henkienlepytysmenetelmän parantamiseksi ja kehittämiseksi johti

suoraa tietä henkiä vastaan suunnattujen puolustusjärjestelmien luomiseen. Ihminen tunsi itsensä tosiaankin avuttomaksi niiden voimien edessä, jotka vaikuttivat maiseen elämään, ja se, että hän tunsi alemmuutta, ajoi hänet koettamaan, löytyisikö jokin hyvitystä tarjoava järjestely, jokin menetelmä, joka tasoittaisi lähtökohtien erilaisuutta ihmisen yksipuolisessa taistelussa kosmosta vastaan.

87:6.2 (964.1) Kultin alkuaikoina ihmisen ponnistelut aaveiden toimintaan vaikuttamiseksi rajoittuivat lepyttelyyn, yrityksiin lahjuksia antamalla ostaa itsensä vapaaksi huonosta onnesta. Aavekultin kehityksen edettyä niin pitkälle, että muodostuivat käsitykset hyvistä ja pahoista hengistä, nämä seremoniat muuttuivat luonteeltaan myönteisemmiksi, pyrkimyksiksi saada osakseen hyvää onnea. Ihmisen uskonto ei enää ollut pelkästään negativistista, eikä hän tyytynyt pelkästään yritykseen päästä osalliseksi hyvästä onnesta, vaan hän alkoi ennen pitkää laatia suunnitelmia, joilla hän voisi pakottaa henget yhteistyöhön kanssaan. Uskonnonharjoittaja ei enää seissyt puolustuskyvyttömänä itse hahmottelemiensa henkihaamujen loputtomien vaatimusten edessä. Villi-ihminen alkaa keksiä aseita, joilla hän voi pakottaa henget toimimaan ja painostaa henget avuliaiksi.

87:6.3 (964.2) Ihmisen ensimmäiset puolustusponnistelut kohdistuivat aaveita vastaan. Elävät alkoivat aikojen kuluessa hahmotella menetelmiä, joilla vastustettaisiin kuolleita. Aaveiden peljättämiseksi ja karkottamiseksi kehiteltiin monia menetelmiä, joista mainittakoon seuraavat:

87:6.4 (964.3) 1. Pään irtileikkaaminen ja ruumiin sitominen hautaan.

87:6.5 (964.4) 2. Kuolintalon kivittäminen.

87:6.6 (964.5) 3. Kalmon kastroiminen tai sen säärien katkaiseminen.

87:6.7 (964.6) 4. Hautaaminen kivien alle, eräs nykyisen hautakivikäytännön alkulähteistä.

87:6.8 (964.7) 5. Polttohautaus, myöhempien aikojen keksintö aaveiden muodostaman harmin estämiseksi.

87:6.9 (964.8) 6. Ruumiin viskaaminen mereen.

87:6.10 (964.9) 7. Ruumiin jättäminen villieläinten syötäväksi.

87:6.11 (964.10) Arveltiin, että meteli häiritsisi ja pelottaisi aaveita, että kiljuminen, kellojensoitto ja rumpujenpäristys ajaisivat ne pois elävien ilmoilta. Ja tällaiset ikivanhat tavat ovat vieläkin käytäntönä vainajille pidettävissä ”valvojaisissa”. Pahanhajuisia keitoksia käytettiin epämieluisten henkien karkottamiseen. Vainajahengistä tehtiin hirveitä kuvapatsaita, jotta ne itsensä nähdessään pötkisivät kiireesti pakoon. Uskottiin, että koirat kykenivät havaitsemaan aaveiden lähestymisen ja että ne ulvomalla varoittivat sellaisesta. Uskottiin myös, että kukot kiekuisivat, kun vainajahenkiä oli lähellä. Kukonkuvan käyttäminen tuuliviirinä on tämän taikauskoisen käsityksen perua.

87:6.12 (964.11) Vettä pidettiin parhaana suojana aaveita vastaan. Pyhä vesi oli kaikkea muuta vettä parempaa. Se oli vettä, jossa papit olivat pesseet jalkansa. Sekä tulesta että vedestä uskottiin, että ne olivat vainajahengille ylittämätön este. Roomalaiset kantoivat vettä kolme kertaa ruumiin ympäri. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla ruumiin päälle pirskotetaan yhä pyhää vettä, ja hautausmaalla

suoritettava käsienpesu on edelleenkin juutalainen rituaali. Kaste oli eräs myöhempien aikojen vesirituaalin ilmentymä, ja kylpeminen oli alkuaikoina uskonnollinen seremonia. Vasta viime aikoina kylpemisestä on tullut hygieeninen toimitus.

87:6.13 (964.12) Mutta ihminen ei jättänyt asiaa pelkästään aaveiden poiskarkottamisen asteelle, vaan uskonnollisen rituaalin ja muiden menetelmien avulla hän oli kohta yrittämässä henkien pakottamista toimintaan. Henkien poismanaaminen oli toisen hengen käyttämistä toisen hallitsemiseen tai karkottamiseen, ja tällaista taktiikkaa käytettiin myös aaveiden ja henkien pelotteluun. Kaksihenkisyyden mukainen käsitys hyvistä ja pahoista voimista tarjosi ihmiselle laajat mahdollisuudet yrittää yhden vaikuttajan usuttamista toista vaikuttajaa vastaan, sillä jos kerran väkevä mies kykeni kukistamaan heikomman, varmasti silloin myös väkevä henki pystyisi hallitsemaan vähäisempää aavetta. Alkuaikojen kiroileminen oli eräs pakottamismenetelmä, jonka tarkoituksena oli herättää vähäisemmissä hengissä suurta kauhua. Myöhemmin tämä tapa laajeni käytöltään niin, että kirouksia alettiin syytää myös vihamiesten päälle.

87:6.14 (965.1) Pitkän aikaa uskottiin, että palaamalla aikaisempien tapasääntöjen mukaisiin käytäntöihin voitiin henget ja puolijumalat pakottaa toivottuun toimintaan. Nykyihminen syyllistyy samaan menettelyyn. Puhuttelette toisianne tavallista, arkipäivän puheenpartta käyttäen, mutta kun asetutte rukoilemaan, turvaudutte menneen sukupolven käyttämään vanhempaan puhetyyliin, niin kutsuttuun juhlatyyliin.

87:6.15 (965.2) Tämä oppi selittää myös monet seksuaalisluontoiset palaumat uskonnollisen rituaalin alalla, kuten esimerkiksi temppeliprostituution. Näitä palaumia alkukantaisiin tapoihin pidettiin varmoina varokeinoina moniaita onnettomuuksia vastaan. Ja kysymyksen ollessa näistä ajatusmaailmaltaan yksinkertaisista kansanheimoista kaikki tällainen käyttäytyminen oli täysin vapaata sellaisesta, mitä nykyajan ihminen sanoisi sukupuoliseksi holtittomuudeksi.

87:6.16 (965.3) Seuraavaksi tulivat käyttöön rituaaliset lupaukset, joita kohta seurasivat uskonnolliset sitoumukset ja pyhät valat. Useimpiin tämänkaltaisiin valoihin liittyi itsekidutusta ja itsensäsilpomista. Myöhemmin niihin kuului paastoamista ja rukoilemista. Kieltäymystä pidettiin sittemmin varmatehoisena pakottimena. Näin ajateltiin erityisesti olevan, silloin kun kysymyksessä oli sukupuolivietin tukahduttaminen. Ja näin alkuaikojen ihminen kehitti jo varhaisessa vaiheessa uskonnollisiin käytäntöihinsä selväpiirteisen ankaruuden ainesosan, uskon itsensäkiduttamisen ja itsensäkieltämisen tehokkuuteen rituaaleina, jotka kykenisivät pakottamaan vastahakoiset henget reagoimaan suopeasti kaikkiin tällaisiin kärsimyksiin ja menetyksiin.

87:6.17 (965.4) Nykyajan ihminen ei enää avoimesti yritä pakottaa henkiä, vaikka hän yhä osoittaakin taipumusta kaupanhierontaan Jumaluuden kanssa. Ja vieläkin hän kiroilee, koputtaa puuta, ristii sormensa ja lausuu aivastuksen jälkeen jonkin kuluneen lauseparren, joka aikanaan oli maaginen loitsu.

7. Kultismin luonne

87:7.1 (965.5) Kultintyyppinen sosiaalinen organisaatio säilyi, koska se tarjosi tarpeellisen symboliikan, joka oli omiaan säilyttämään ja virittämään moraalisia tuntemuksia ja uskonnollisia uskollisuudentunteita. Kultti versoi ”vanhojen sukujen” noudattamista perinteistä, ja se säilyi vakiintuneena instituutiona. Kaikilla suvuilla on jonkinlainen kultti. Jokainen innoittava ihanne tavoittelee jonkinlaista pysyväistävää symboliikkaa – etsii jotakin sellaista menetelmää, jolla se tulisi esille kulttuurin piirissä ja joka takaisi sen voimassapysymisen ja lisäisi sen todeksimuuttumista – ja kultti saavuttaa tämän tavoitteen ruokkiessaan tunne-elämää ja tarjotessaan sille tyydytystä.

87:7.2 (965.6) Sivilisaation aamuhämäristä lähtien jokainen sosiaalisen kulttuurin ja uskonnollisen edistymisen piirissä ilmennyt puoleensa vetävä virtaus on kehittänyt rituaalin, symbolisen seremoniakäytännön. Mitä enemmän tämä rituaali on ollut tiedostamaton kehitystulos, sitä voimakkaamman otteen se on saanut kannattajistaan. Kultti ylläpiti tunnepitoista asennoitumista ja tyydytti tunneperäistä suhtautumista. Mutta se on aina ollut suurimpana esteenä yhteiskunnallisen uudistustoiminnan ja hengellisen edistyksen tiellä.

87:7.3 (965.7) Jos kohta kultti onkin aina viivyttänyt sosiaalista edistymistä, on silti valitettavaa, että niin monilta niiltä, jotka nykyään uskovat moraalisiin normeihin ja hengellisiin ihanteisiin,

puuttuu tarkoituksenmukainen symboliikka – heillä ei ole mitään keskinäistä tukea tarjoavaa kulttia – ei mitään mihin *kuulua*. Mutta uskonnollista kulttia ei voi tekemällä tehdä, vaan sen pitää kehkeytyä. Eivätkä minkään kahden ryhmän kultit ole identtisiä, ellei niiden ritualeja jonkin vallanpitäjän toimesta mielivaltaisesti yhdenmukaisteta.

87:7.4 (965.8) Alkukristillinen kultti oli kaikista koskaan rakennetuista tai hahmotelluista kulteista tehokkain, vetoavin ja kestävin, mutta melkoinen osa sen arvosta on tieteen aikakaudella tuhottu hävittämällä niin monet sen alkuperäisistä, pohjimmaisista opinkappaleista. Monien perusajatusten menetys on vähentänyt kristillisen kultin elinvoimaisuutta.

87:7.5 (965.9) Totuus on menneinä aikoina laajentunut nopeasti ja levinnyt esteettä, kun kultti on ollut joustava, symboliikka laajenevaa. Yltäkylläinen totuus ja uusiin vaatimuksiin sopeutettavissa oleva kultti ovat suosineet sosiaalisen edistymisen ripeyttä. Mitäänsanomaton kultti turmelee uskonnon pyrkimällä syrjäyttämään filosofian ja orjuuttamaan ajattelun. Oikea kultti kasvaa.

87:7.6 (966.1) Jokainen uusi ilmoitus on vastustettavista piirteistä ja puutteista huolimatta synnyttänyt uuden kultin, ja Jeesuksen uskonnon uudelleenesityksenkin on kehitettävä uusi ja tarkoituksenmukainen symboliikka. Nykyihmisen on löydettävä jokin tarkoitustaan vastaava symboliikka uusille ja avartuville käsityksilleen, ihanteilleen ja uskollisuudentunteilleen. Tämän

korotetun symbolin tulee nousta esiin uskonnollisesta elämäntavasta, hengellisestä kokemusmaailmasta. Ja tämän korkeampaa sivilisaatiota edustavan korkeamman symboliikan täytyy perustua käsitykseen Jumalan Isyydestä ja olla ihmisten välisen veljeyden suurenmoisella ihanteella kyllästetty.

87:7.7 (966.2) Vanhat kultit olivat liian itsekeskeisiä, uuden kultin on oltava käytännössä harjoitetun rakkauden seuraus. Vanhan kultin tavoin uudenkin kultin tulee suosia tunneperäistä asennoitumista, tyydyttää tunne-elämää ja edistää lojaalisuutta, mutta sen on tehtävä vielä jotakin enemmän: sen on helpotettava hengellistä edistymistä, kohotettava kosmisia merkityksiä, lisättävä moraalisia arvoja, rohkaistava sosiaalista kehitystä ja kannustettava korkealaatuista henkilökohtaista uskonelämää. Uuden kultin on tarjottava korkeammat elämän päämäärät, jotka ovat sekä ajallisia että ikuisia – sekä sosiaalisia että hengellisiä.

87:7.8 (966.3) Mikään kultti ei voi jatkua pitkään ja myötävaikuttaa sosiaalisen sivilisaation edistymiseen ja yksilön hengelliseen tavoitteiden saavuttamiseen, ellei sen pohjana ole *kodin* biologinen, sosiologinen ja uskonnollinen merkityksellisyys. Kestävän kultin pitää symboloida sitä, mikä loputtoman muutoksen keskellä on pysyvää; sen täytyy nostaa kunniaan se, mikä yhdistää alati muuttuvan sosiaalisen muodonmuutoksen virran. Sen on tunnettava todelliset merkitykset, ylevöitettävä kauniit suhteet ja nostettava kunniaan aidon jalouden hyvät arvot.

87:7.9 (966.4) Mutta uuden ja tyydyttävän symboliikan löytämisen suuri vaikeus on siinä, että ryhmänä nykyajan ihmiset pitävät kiinni

tieteellisestä asennoitumisesta, karttavat taikauskoa ja kammoavat tietämättömyyttä, vaikka he yksilöinä kaikki kaipaavatkin mysteeriä ja kunnioittavat tuntematonta. Mikään kultti ei voi säilyä pidempään, ellei siihen sisälly jokin mestarillinen mysteeri ja ellei siihen kätkeydy jokin tavoittelemisen arvoinen saavuttamaton. Toisaalta uusi symboliikka ei saa olla merkityksellinen vain ryhmän kannalta, vaan sen tulee olla mielekäs myös yksilölle. Minkä hyvänsä käyttökelpoisen symboliikan muotokielen tulee olla sellaista, että yksilö voi sen edellyttämät toimenpiteet suorittaa oma-aloitteisesti ja että hän voi niistä nauttia myös yhdessä tovereidensa kanssa. Jospa vain uusi kultti voisi vielä olla dynaaminen, sen sijaan että staattinen, se saattaisi todellakin antaa jotakin, jolla olisi arvoa ihmiskunnan edistymisen kannalta sekä ajallista että hengellistä edistymistä ajatellen.

87:7.10 (966.5) Mutta kultti – rituaaleista, tunnuslauseista ja tavoitteista koostuva symboliikka – ei toimi, jos se on liian monimutkainen. Ja siihen täytyy sisältyä omistautumisen vaatimus, uskollisuudentunteesta nousevaa suhtautumista. Jokainen tuloksekas uskonto kehittää pettämättömän varmasti arvoisensa symboliikan, ja sen kannattajat tekisivät viisaasti, jos he estäisivät tällaisen rituaalin jähmettymisen rajoittaviksi, vääristäviksi, tukahduttaviksi ja kaavamaisiksi seremonioiksi, jotka voivat vain rampauttaa ja viivyttää kaikkea sosiaalista, moraalista ja hengellistä edistymistä. Mikään kultti ei voi säilyä kauan, jos se viivyttää moraalista kasvua ja jättää hengellisen edistymisen vaalimatta. Kultti on se tukiranka, jonka ympärille kasvaa henkilökohtaisen

hengellisen kokemisen – oikean uskonnon – elävä ja dynaaminen ruumis.

87:7.11 (966.6) [Esittänyt eräs Nebadonin Loistava Iltatähti.]

Luku 88

Fetissit, taikakalut ja magia

88:0.1 (967.1) KÄSITYS hengen asettumisesta elottomaan kappaleeseen, eläimeen tai ihmiseen on ikivanha ja kunnianarvoisa uskomus, joka on ollut vallalla uskonnon kehityksen alusta saakka. Tämä oppi hengen vallassa olemisesta on puhtainta *fetisismiä*. Villi-ihminen ei palvo välttämättä fetissiä, vaan varsin johdonmukaisesti hän palvoo ja kunnioittaa siinä asustavaa henkeä.

88:0.2 (967.2) Fetissin hengestä uskottiin ensi vaiheessa, että se oli vainajahenki; myöhemmin oletettiin korkeampien henkien asustavan fetisseissä. Ja sitten fetissikultissa lopulta yhdistyivät kaikki alkukantaiset käsitykset aaveista, sieluista, hengistä ja riivaajien vallassa olemisesta.

1. Usko fetisseihin

88:1.1 (967.3) Alkukantainen ihminen halusi tehdä aina kaikesta epätavallisesta fetissin, siksi monet fetissit olivat sattuman satoa. Ihminen on sairas, jotakin tapahtuu, ja hän paranee. Näin on myös monien lääkkeiden maineen ja sattumalta löydettyjen sairaudenhoitokeinojen laita. Uniin liittyneet esineet muuttuivat helposti fetisseiksi. Tulivuorista, mutta ei tavallisista vuorista, tuli fetissejä; samoin pyrstötähdistä, mutta ei tavallisista tähdistä. Alkuaikojen ihminen katsoi tähdenlentojen ja meteorien osoittavan erityisten vierailevien henkien saapumista maan päälle.

88:1.2 (967.4) Ensimmäiset fetissit olivat sellaisia pieniä kiviä, joissa oli omalaatuisia merkkejä, ja siitä lähtien ihminen on etsinyt ”pyhiä kiviä”. Helminauha oli aikoinaan pyhien kivien kokoelma, kokonainen taikakalupatteri. Monilla heimoilla oli fetissikiviä, mutta harvat niistä ovat säilyneet niin kuin ovat Kaaban kivi ja Sconen kivi. Tuli ja vesi kuuluivat myös ensimmäisten fetissien joukkoon. Tulenpalvontaa ja uskoa pyhään veteen esiintyy vielä nykyäänkin.

88:1.3 (967.5) Puufetissit kuuluvat myöhempään kehitykseen, mutta joidenkin heimojen keskuudessa pitkään jatkunut luonnonpalvonta toi muassaan uskon taikakaluihin, joissa asui jonkinlainen luonnonhenki. Kun kasveista ja hedelmistä tuli fetissejä, niiden syömisestä tuli samalla tabu. Omena liitettiin tähän kategoriaan ensimmäisten joukossa. Levantin kansanheimot eivät koskaan syöneet omenaa.

88:1.4 (967.6) Jos eläin söi ihmislihaa, eläimestä tuli fetissi. Koirasta tuli tällä tavoin parsilaisten pyhä eläin. Jos fetissi on eläin ja vainajahenki asuu siinä pysyvästi, silloin fetisismi saattaa hipoa

jälleensyntymisen ajatusta. Villi-ihmiset kadehtivat monin tavoin eläimiä. He eivät tunteneet olevansa niitä parempia, ja usein he saivat nimen lempieläimensä mukaan.

88:1.5 (967.7) Kun eläimistä tuli fetissejä, siitä oli seurauksena fetissieläimen lihan syöntiä koskevia tabuja. Apinoista ja marakateista tuli ihmistä muistuttavan ulkonäkönsä vuoksi jo varhaisessa vaiheessa fetissieläimiä. Samalla tavalla suhtauduttiin myöhemmin myös käärmeisiin, lintuihin ja sikoihin. Lehmä oli yhteen aikaan fetissi ja maito oli tabu, samalla kun lehmän ulosteita pidettiin suuressa arvossa. Käärmettä kunnioitettiin Palestiinassa eritoten foinikialaisten keskuudessa, jotka juutalaisten tavoin pitivät sitä pahojen henkien äänitorvena. Monet nykyajankin ihmiset uskovat vielä matelijoiden lumovoimaan. Käärmeen kunnioittamista on esiintynyt koko matkan Arabiasta Intian kautta punaisten ihmisten moqui-heimon luo, joka esitti käärmetansseja.

88:1.6 (968.1) Tietyt viikonpäivät olivat fetissejä. Perjantaita on iät ja ajat pidetty epäonnen päivänä ja numeroa kolmetoista pahana lukuna. Onnennumerot kolme ja seitsemän ovat perua myöhemmistä uskonnollisista ilmoituksista. Alkuaikojen ihmisten onnennumero oli neljä, ja se johdateltiin jo varhain tapahtuneesta neljän ilmansuunnan tiedostamisesta. Karjan tai muun omaisuuden laskemisen katsottiin tuovan epäonnea; entisajan ihmiset vastustivat aina väestönlaskentaa, ”ihmisten lukemista”.

88:1.7 (968.2) Alkuaikojen ihminen ei tehnyt sukupuolielämästä mitään turhanaikaista fetissiä, sillä lisääntymistoiminnalle uhrattiin

huomiota vain rajoitetusti. Villi-ihminen suhtautui asioihin luonnollisesti, hän ei ollut rivo eikä hekumallinen.

88:1.8 (968.3) Sylki oli voimallinen fetissi. Riivaajat voitiin ajaa ulos sylkäisemällä henkilön päälle. Jos vanhempi tai arvokkaampi henkilö sylki jonkun päälle, se oli asianomaiselle mitä suurin kohteliaisuus. Ihmisen ruumiinosia pidettiin potentiaalisina fetisseinä, tällä tavoin suhtauduttiin erityisesti hiuksiin ja kynsiin. Päälliköiden pitkiksi venähtäneitä sormenkynsiä pidettiin erittäin suuressa arvossa, ja niistä leikellyt kynnenpätkät olivat väkevä fetissi. Usko pääkallofetisseihin selittää kokolailla, miksi myöhempinä aikoina harjoitettiin ihmismetsästystä. Napanuora oli suuresti arvostettu fetissi, ja vielä nykyaikanakin siihen suhtaudutaan tällä tavoin Afrikassa. Ihmiskunnan ensimmäinen leikkikalu oli talteen pantu napanuora. Kun siihen pujotettiin helmiä, kuten usein tehtiin, se oli ihmisen ensimmäinen kaulakoru.

88:1.9 (968.4) Kyttyräselkäisiä ja raajarikkoisia lapsia pidettiin fetisseinä. Mielenvikaisten uskottiin olevan kuunlyömiä. Alkukantainen ihminen ei kyennyt tekemään eroa nerouden ja mielenvikaisuuden välillä. Idiootit joko hakattiin kuoliaiksi tai sitten heitä kunnioitettiin fetissipersoonallisuuksina. Hysteria vahvisti entisestään kansan keskuudessa esiintynyttä uskoa noituuteen. Epileptikot olivat monissa tapauksissa pappeja ja poppamiehiä. Juopumusta pidettiin eräänä henkien vallassa olemisen muotona. Kun villi-ihminen osallistui juominkeihin, hän kiinnitti kasvinlehden hiuksiinsa ilmoittaen sillä tavoin, ettei hän ota vastuuta teoistaan.

Myrkyistä ja päihteistä tuli fetissejä, sillä niiden katsottiin olevan henkien vallassa.

88:1.10 (968.5) Monet ihmiset pitivät neroja viisaan hengen vallassa olevina fetissipersoonallisuuksina. Ja nämä lahjakkaat ihmiset oppivat pian turvautumaan petokseen ja juonikkuuteen omia itsekkäitä etujaan edistääkseen. Fetissi-ihmisestä ajateltiin, että hän oli jotenkin enemmän kuin ihminen: hän oli jumalallinen, jopa erehtymätön. Näin päälliköt, kuninkaat, papit, profeetat ja kirkkoruhtinaat lopulta käyttelivät suurta valtaa ja nauttivat rajattomasta toimintaoikeudesta.

2. Fetissin kehittyminen

88:2.1 (968.6) Vainajahenkien arveltiin asuvan mieluiten jossakin sellaisessa esineessä, joka oli kuulunut vainajalle, kun hän vielä eli lihallisessa hahmossa. Tämä usko selittää monien nykyajan pyhäinjäännösten tehoisuuden. Muinaisajan ihmiset kunnioittivat aina edesmenneiden johtajiensa luita, ja monet suhtautuvat pyhimysten ja sankareiden luurangon jäännöksiin yhä taikauskoisella kunnioituksella. Vielä nykyäänkin tehdään pyhiinvaellusmatkoja suurmiesten haudoille.

88:2.2 (968.7) Usko pyhäinjäännöksiin on muinaisen fetissikultin seurausilmiö. Nykyuskontojen pyhäinjäännökset merkitsevät yritystä järkiperäistää villi-ihmisen fetissiä ja sillä keinoin nostaa se nykyajan uskonnollisissa järjestelmissä arvokkaaseen ja kunnioitettavaan

asemaan. On pakanallista uskoa fetisseihin ja magiaan, mutta on olevinaan aivan oikein hyväksyä pyhäinjäännökset ja ihmeet.

88:2.3 (969.1) Liedestä, tulisijasta, tuli enemmän tai vähemmän fetissi, pyhä paikka. Pyhäköt ja temppelit olivat aluksi fetissipaikkoja siksi, että vainajat haudattiin niihin. Mooses pystytti heprealaisten fetissimajan paikkaan, jossa se suojasi muuatta suurfetissiä: siihen aikaan vallinnutta käsitystä Jumalan laista. Mutta israelilaiset eivät koskaan luopuneet erityisestä kanaanilaisille ominaisesta uskosta kivialttariin: ”Ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone.” He uskoivat vilpittömästi, että heidän Jumalansa henki asui tällaisissa kivialttareissa, jotka itse asiassa siis olivat fetissejä.

88:2.4 (969.2) Varhaisimmat kuvat tehtiin maineikkaiden vainajien ulkomuodon ja muiston säilyttämiseksi; ne olivat itse asiassa muistomerkkejä. Epäjumalain kuvat olivat eräs fetisismin jalostuma. Alkukantaiset ihmiset uskoivat, että pyhittämisseremonia sai hengen asettumaan kuvaan. Kun tietyt esineet siunattiin, niistäkin tuli taikakaluja.

88:2.5 (969.3) Lisätessään toisen käskyn ammoiseen Dalamatian moraalilakiin Mooses yritti hillitä fetissinpalvontaa heprealaisten keskuudessa. Hän opasti heitä yksityiskohtaisesti, etteivät he tekisi minkäänlaista kuvaa, joka saatettaisiin pyhittää fetissiksi. Hän sanoi selvin sanoin: ”Älä tee veistettyä kuvaa, äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat maailman vesissä.” Vaikka tämä käsky osaltaan suuresti viivästyttikin taiteen kehitystä juutalaisten

keskuudessa, vähensi se todellakin myös fetissinpalvontaa. Mutta Mooses oli liian viisas koettaakseen yhtäkkiä syrjäyttää ikivanhat fetissit, ja siksi hän myöntyi tiettyjen muinaisjäännösten sijoittamiseen lakitaulujen viereen sille yhdistetylle sota- ja uskonnolliselle alttarille, joka oli arkki.

88:2.6 (969.4) Sanoistakin tuli lopulta fetissejä, aivan erityisesti niistä, joita pidettiin Jumalan sanoina. Monien uskontojen pyhistä kirjoista on näin tullut fetisistisiä vankiloita, jotka sulkevat ihmisen hengellisen mielikuvituksen muuriensa sisään. Mooseksen fetissienvastaisesta ponnistelusta tuli kaikista suurin fetissi; hänen käskyään käytettiin myöhemmin taiteen mustaamiseen sekä kauneudesta nauttimisen ja sen ihailemisen jarruttamiseen.

88:2.7 (969.5) Muinaisina aikoina se fetissisana, jolla oli arvovaltaa, oli pelkoa herättävä *opinkappale*, kauhistuttavin kaikista ihmistä orjuuttaneista tyranneista. Opinkappalefetissi petkuttaa ihmisen antamaan periksi kiihkoilulle, fanaattisuudelle, taikauskoisuudelle ja suvaitsemattomuudelle sekä antautumaan mitä hirveimpiin barbaarisiin julmuuksiin. Nykyinen kunnioitus viisautta ja totuutta kohtaan on vasta hiljattain tapahtunutta vapautumista fetissienmuodostamisalttiudesta ajattelun ja järkeilyn korkeammille tasoille. Mitä tulee niihin fetissikirjoitusten kokoelmiin, joita eri uskonnonharjoittajat pitävät *pyhinä kirjoina*, niin niiden osalta ei uskota pelkästään, että se, mitä kirjassa on, on totta, vaan myös, että kirjaan sisältyy joka ainoa totuus. Mikäli jokin näistä pyhistä kirjoista sattuu sanomaan maapalloa litteäksi, niin muuten tervejärkiset miehet ja naiset kieltäytyvät pitkien sukupolvien ajan

hyväksymästä vastaansanomatonta todistusta siitä, että planeetta on pyöreä.

88:2.8 (969.6) Tapa avata jokin näistä pyhistä kirjoista ja antaa katseen osua johonkin umpimähkäiseen tekstikohtaan, jonka noudattaminen saattaa määrätä ratkaisun tärkeissä elämäntilanteissa tai hankkeissa, ei ole muuta kuin silkkaa fetisismiä. Valan vannominen käsi ”pyhällä kirjalla” tai vannominen jonkin syvästi kunnioitetun esineen kautta on eräs jalostuneen fetisismin muoto.

88:2.9 (969.7) Mutta kehityksen etenemistä toki merkitsee se, että lakataan pelkäämästä villiheimon päällikön kynnensirufetissejä ja siirrytään palvomaan verratonta kirjeiden, lakien, legendojen, allegorioiden, myyttien, runojen ja kronikoiden kokoelmaa. Nämä kirjeet, legendat ja muut kun sentään heijastavat monien vuosisatojen kuluessa seuloutunutta moraalista viisautta ainakin siihen aikaan ja hetkeen saakka, jolloin ne koottiin ”pyhäksi kirjaksi”.

88:2.10 (970.1) Jotta sanoista olisi tullut fetissejä, niitä tuli pitää henkeytettyinä, ja oletetusti jumalallisesti henkeytettyihin kirjoituksiin vetoaminen johti suoraan kirkon *arvovallan* vakiinnuttamiseen, kun taas ei-kirkollisten muotokaavojen kehitys johti valtion *arvovallan* toteutumiseen.

3. Totemismi

88:3.1 (970.2) Fetisismiä esiintyi kaikissa alkukantaisissa kulteissa aina varhaisimmasta pyhiin kiviin uskomisesta lähtien ja edelleen epäjumalainpalvonnassa, kannibalismissa ja luonnonpalvonnassa sekä lopulta totemismissa.

88:3.2 (970.3) Totemismissa yhdistyvät sosiaaliset ja uskonnolliset riitit. Alkuvaiheessa ajateltiin, että biologiseksi esi-isäksi oletetulle toteemieläimelle osoitettu kunnioitus takasi ravinnonsaannin. Toteemit olivat samalla kertaa sekä ryhmän että ryhmän jumalan symboleja. Tällainen jumala oli yhtä kuin sukukunta persoonallistettuna. Totemismi oli eräs vaihe muutoin henkilökohtaisen uskonnon sosiaalistamispyrkimyksessä. Toteemista kehittyivät lopulta nykyajan eri kansojen liput eli kansallisuussymbolit.

88:3.3 (970.4) Fetissilaukku, lääkelaukku, oli massi, joka sisälsi arvossapidetyn valikoiman vainajahengin kyllästettyjä tavaroita, eikä muinainen poppamies koskaan sallinut laukkunsa – mahtinsa symbolin – koskettaa maata. Kahdennenkymmenennen vuosisadan sivistyskansat pitävät niin ikään huolen siitä, etteivät heidän lippunsa, kansallisuustietoisuuden tunnuksensa, milloinkaan kosketa maata.

88:3.4 (970.5) Papin tai kuninkaan virka-asemaan kuuluvia virkamerkkejä pidettiin lopulta fetisseinä, ja ylimmän valtiollisen vallan fetissi on kulkenut monien kehitysvaiheiden läpi edettäessä sukukunnista heimoiksi, feodaalisesta yliherruudesta täysivaltaisuuteen ja toteemeista lippuihin. Fetissikuninkaat ovat hallinneet ”jumalallisin oikeuksin”, ja vallalla ovat olleet monet

muutkin hallitusmuodot. Ihmiset ovat luoneet myös demokratiafetissin: kollektiivisesti ”yleiseksi mielipiteeksi” kutsutun tavallisen ihmisen ajatusten jalustallenostamisen ja palvomisen. Yhden ihmisen mielipiteelle, erillään tarkasteltuna, ei panna paljonkaan painoa, mutta kun monet ihmiset kollektiivisesti toimivat demokratiana, tälle samalle keskinkertaisen ihmisen mielipiteelle annetaan valta määrätä, mikä on oikeudenmukaista ja mitkä ovat oikeamielisyyden normit.

4. Magia

88:4.1 (970.6) Sivistynyt ihminen käy tieteensä keinoin käsiksi reaalisen ympäristön ongelmiin. Villi-ihminen koetti magian keinoin ratkaista ympärilleen kuvittelemansa aaveiden maailman todelliset ongelmat. Magia oli menetelmä, jolla vaikutettiin oletettuun henkiympäristöön. Selittämätöntä voitiin loputtomasti selittää henkimaailman vehkeilyillä. Magia oli keino saada henget vapaaehtoiseen yhteistyöhön ja fetissejä tai muita ja voimakkaampia henkiä hyväksi käyttäen pakottaa ne antamaan vastentahtoista apuaan.

88:4.2 (970.7) Magian, noituuden ja henkienmanaamisen tavoite oli kaksinainen:

88:4.3 (970.8) 1. Päästä näkemään tulevaisuuteen.

88:4.4 (970.9) 2. Saada aikaan myönteisiä muutoksia ympäristössä.

88:4.5 (970.10) Tieteen ja magian tavoitteet ovat identtiset. Ihmiskunta on etenemässä magiasta tieteeseen, ei mietiskelyn ja järkeilyn keinoin, vaan pikemminkin pitkän kokemuksen kautta, vähitellen ja vaivalloisesti. Ihminen on vähitellen kulkemassa selkä edellä totuuteen, hänen lähtökohtansa on erheessä, hän etenee erheessä mutta lopulta hän pääsee totuuden kynnykselle. Vasta tieteellisen metodin ilmaantumisen myötä hän on kääntänyt katseensa eteenpäin. Mutta alkuaikojen ihmisellä ei ollut muita vaihtoehtoja kuin kokeileminen tai menehtyminen.

88:4.6 (970.11) Alkuaikojen taikauskon herättämä lumoutuminen oli myöhemmän tieteellisen uteliaisuuden äiti. Näihin alkukantaisiin taikauskoihin sisältyi edistyksellistä, dynaamista tunnelatausta: pelkoa ja uteliaisuutta. Muinaisessa magiassa oli eteenpäin pakottavaa voimaa. Nämä taikauskot olivat merkkinä siitä, että ihmisessä oli syttynyt halu tuntea planetaarinen ympäristönsä ja hallita sitä.

88:4.7 (971.1) Magia sai näinkin voimakkaan otteen villi-ihmisestä siksi, ettei tämä kyennyt ymmärtämään luonnollisen kuoleman käsitettä. Myöhemmin kehittynyt perisynnin käsitys vaikutti merkittävästi siihen suuntaan, että magian ote ihmisrodusta hellitti sikäli, että siitä saatiin selitys luonnolliselle kuolemalle. Yhteen aikaan ei ollut mitenkään epätavallista, että kymmenen syytöntä henkilöä surmattiin siksi, että heidän luultiin olevan vastuussa yhden henkilön luonnollisesta kuolemasta. Tämä on yhtenä syynä siihen, mikseivät muinaisajan kansat lisääntyneet nopeammin, ja se pitää joidenkin afrikkalaisheimojen kohdalla paikkansa edelleenkin.

Syytetty tunnustautui tavallisesti syylliseksi, vaikka hän silloin saattoikin olla varma kuolemastaan.

88:4.8 (971.2) Villi-ihmiselle magia on luonnollista. Hän uskoo, että vihollinen tosiaankin on surmattavissa siten, että harjoitetaan noituutta tämän päästä leikattuja hiuksia tai tämän sormenkynsistä leikattuja kynnenkappaleita kohtaan. Käärmeenpuremien kohtalokkuus pantiin noidan harjoittaman magian syyksi. Magiaa vastaan käytävän taistelun vaikeus johtuu siitä tosiasiasta, että pelko voi tappaa. Alkukantaiset kansat pelkäsivät magiaa niin suuresti, että se todellakin tappoi, ja tällaiset seuraamukset olivat omiaan antamaan pontta tälle erheelliselle uskolle. Ellei niin käynyt, tarjolla oli aina jokin uskottavantuntuinen selitys; puutteellisen magian parannuskeino oli vieläkin suurempi määrä magiaa.

5. Maagiset taikakalut

88:5.1 (971.3) Koska mistä tahansa ihmisruumiiseen liittyvästä saattoi tulla fetissi, joutui varhaisimman ajan magia tekemisiin hiusten ja kynsien kanssa. Ihmisruumiin luonnollisiin jätöksiin liittyvä salailu juontaa juurensa sellaisesta pelosta, että vihollinen saattaisi saada haltuunsa jotakin ruumiista peräisin olevaa ja käyttää sitä vahingolliseen magiaan. Kaikki ruumiineritteet kätkettiin sen vuoksi huolellisesti maahan. Julkisesta sylkemisestä pidätyttiin pelosta, että sylkeä käytettäisiin turmiolliseen magiaan. Siksi sylky aina peitettiin. Jopa ruoantähteistä, vaatteista ja koristeista saattoi tulla magian

välikappaleita. Villi-ihminen ei koskaan jättänyt mitään ateriantähteitään pöydälle. Ja kaikki tämä tehtiin pelosta, että itse kunkin viholliset saattaisivat käyttää näitä aineksia maagisiin riitteihin, eikä suinkaan siksi, että tällaisille tavoille olisi annettu mitään hygieenistä arvoa.

88:5.2 (971.4) Maagisia taikakaluja pantiin kokoon mitä erilaisimmista aineksista: ihmislihasta, tiikerin kynsistä, krokotiilin hampaista, myrkkykasvien siemenistä, käärmeenmyrkystä ja ihmisen hiuksista. Vainajan luut olivat perin maagisia. Jopa jalanjälkien tomua voitiin käyttää magiaan. Muinaiskansat uskoivat lujasti lemmentaikoihin. Veri ja muut ruumiineritteet kykenivät herättämään rakkauden maagisen tehovoiman.

88:5.3 (971.5) Kuvilla oletettiin olevan tehoa magian harjoituksessa. Kuvia rakennettiin, ja kun niitä kohdeltiin huonosti tai hyvin, uskottiin, että sillä olisi sama vaikutus kuvan esittämään henkilöön. Ostopuuhissa ollessaan taikauskoisilla henkilöillä oli tapana pureksia kovaa puunpalaa myyjän sydämen pehmittämiseksi.

88:5.4 (971.6) Mustan lehmän maito oli äärimmäisen maagista, niin olivat myös mustat kissat. Keppi tai sauva oli maaginen, niin myös rummut, tiu'ut ja solmut. Kaikki ikivanhat esineet olivat maagisia taikakaluja. Uuden tai korkeamman sivilisaation noudattamiin tapoihin suhtauduttiin niiden oletetusti pahan maagisen luonteen vuoksi paheksuvasti. Kirjoittamiseen, kirjanpainamiseen ja kuviin suhtauduttiin kauan aikaa tällä tavoin.

88:5.5 (971.7) Alkukantainen ihminen uskoi, että nimiin oli suhtauduttava kunnioittavasti – eritoten jumalien nimiin. Nimeä

pidettiin entiteettinä, fyysisestä persoonallisuudesta erillään vaikuttavana tekijänä. Sitä pidettiin yhtä suuressa arvossa kuin sielua ja varjoa. Nimi annettiin lainan pantiksi; ihminen ei saanut käyttää nimeään, ennen kuin hän oli sen lainansa maksamalla lunastanut. Nykyään kirjoitetaan nimi velkasitoumuksen alle. Ihmisen nimestä tuli pian tärkeä tekijä magiassa. Villi-ihmisellä oli kaksi nimeä. Tärkeää nimeä pidettiin aivan liian pyhänä arkipäiväisissä tilanteissa käytettäväksi, sen vuoksi hänellä oli toinen eli jokapäiväinen nimi – lisänimi. Muukalaisille hän ei koskaan kertonut oikeaa nimeään. Jokainen luonteeltaan epätavallinen kokemus sai hänet muuttamaan nimensä. Toisinaan niin tehtiin, kun koetettiin parantaa sairaus tai saada onni kääntymään. Villi-ihminen saattoi saada uuden nimen ostamalla sellaisen heimopäälliköltä, ja ihmiset sijoittavat vieläkin rahaa arvonimiin ja oppiarvoihin. Mutta Afrikan bushmannien kaltaisten alkukantaisimpien heimojen keskuudessa ei ole olemassa henkilökohtaisia nimiä.

6. Magian harjoittaminen

88:6.1 (972.1) Magiaa harjoitettiin käyttämällä taikasauvoja, ”poppakonsteja” ja loitsuja, ja magian harjoittajalla oli tapana työskennellä alasti. Alkuaikain noitien joukossa oli naisia enemmän kuin miehiä. Magiassa ”lääkintä” merkitsee mysteeriä, ei hoitoa. Villi-ihminen ei milloinkaan tohtoroinut itseään. Hän ei koskaan käyttänyt lääkkeitä paitsi magian erikoistuntijain neuvosta.

Kahdennenkymmenennen vuosisadan voodoo-tohtorit ovat tyypillisiä entisajan noitia.

88:6.2 (972.2) Magiassa oli sekä julkinen että yksityinen osa-alueensa. Poppamiehen, shamaanin tai papin harjoittamana magian oletettiin koituvan koko heimon hyväksi. Noidat, velhot ja taikurit toimivat yksityisen magian toimittajina – henkilökohtaisen ja itsekkään magian, jota harjoitettiin pakottamiskeinona aiheuttamaan asianomaisen vihamiehille pahaa. Kaksihenkisyyden käsitys – hyvät ja pahat henget – sai aikaan myöhemmän uskon valkoiseen ja mustaan magiaan. Ja uskonnon kehittyessä magia oli sana, jota käytettiin oman kultin ulkopuolella esiintyvistä henkitoiminnoista, ja se tarkoitti myös vanhempia aaveuskomuksia.

88:6.3 (972.3) Sanayhdistelmät, messuamis- ja loitsurituaalit olivat erittäin taikavoimaisia. Jotkin alkuaikojen loitsut kehkeytyivät lopulta rukouksiksi. Ennen pitkää alettiin harjoittaa jäljittelymagiaa; rukoukset esitettiin näytellen. Noitatanssit eivät olleet muuta kuin draamallisia rukouksia. Rukous syrjäytti vähitellen magian uhritoimituksen osana.

88:6.4 (972.4) Elehtiminen, joka on vanhempaa kuin puhuminen, oli pyhempää ja maagisempaa, ja matkimisessa uskottiin olevan paljon maagista voimaa. Punaiset ihmiset esittivät usein puhvelitanssin, jossa yksi joukosta näytteli puhvelin osaa, ja kun hänet sitten saatiin kiinni, se oli takeena edessä olevan metsästysretken onnistumisesta. Vapunpäivän seksuaalijuhlat olivat yksinkertaisesti jäljittelevää magiaa, väkevää viehättymistä kasvikunnan lisääntymisviettiin.

Nukke ei aluksi ollut muuta kuin hedelmättömän vaimon käyttämä maaginen taikakalu.

88:6.5 (972.5) Magia oli se oksa kehitysuskonnon puussa, joka loppujen lopuksi kantoi tieteen aikakaudeksi kutsutun hedelmän. Usko astrologiaan johdatti astronomian kehittymiseen, usko viisastenkiveen johti metallienkäsittelytaitoon, kun taas usko maagisiin lukuihin laski matemaattisten tieteiden perustukset.

88:6.6 (972.6) Mutta maailma, joka oli näin täynnä taikakaluja, teki parhaansa hävittääkseen henkilökohtaisen eteenpäinpyrkimisenhalun ja aloitteellisuuden. Ylimääräisen ponnistelun tai ahkeruuden hedelmiä pidettiin maagisina. Jos miehellä kasvoi pellollaan enemmän viljaa kuin hänen naapurillaan, hänet saatettiin raahata päällikön eteen syytettynä sellaisesta, että hän oli houkutellut tämän lisäviljan laiskan naapurinsa pellolta. Barbarian aikakaudella oli tosiaankin vaarallista tietää kovin paljon, olihan aina uhkana mahdollisuus tulla teloitetuksi mustan magian harjoittajana.

88:6.7 (972.7) Tieto on vähin erin poistamassa elämästä uhkapelin elementtiä. Mutta jos nykyiset opetusjärjestelmät sattuisivat pettämään, tapahtuisi miltei välitön taantuminen primitiivisiin magiauskomuksiin. Monien niin kutsuttujen sivistyneiden ihmisten mielessä viipyy yhä näitä taikauskoisia käsityksiä. Kielessä on monia fossiileja, jotka todistavat, että rotu on ollut kauan aikaa maagisen taikauskon vallassa. Tällaisia kielen ilmaisuja ovat muiden muassa ”lumottu”, ”huonojen tähtien alla syntynyt”, ”riivattu”, ”olla

henkeytetty”, ”taikoa olemattomiin”, ”loihtia esiin”, ”hyvät haltiat”, ”tenhoava”, ”noidannuoli” ja ”häneen meni pahuuden henki”. Ja älykkäätkin ihmiset uskovat yhä hyvään onneen, pahaan silmään ja astrologiaan.

88:6.8 (973.1) Muinainen magia oli nykyajan tieteen toukkakotelo – tarpeellinen aikanaan, mutta ei nyt enää käyttökelpoinen. Ja niinpä tietämättömän taikauskon harhakuvat kiihdyttivät ihmisten alkeellista ajatusmaailmaa aina siihen asti, kunnes tieteen käsitteet saattoivat syntyä. Tänään Urantia on tämän älyllisen kehityksen aamuhämärissä. Maailman toinen puoli tavoittelee ahnaasti totuuden valoa ja tieteen tuottamia tosiasioita, kun toinen puoli sen sijaan riutuu ikivanhan taikauskon ja vain heikosti naamioidun magian kourissa.

88:6.9 (973.2) [Esittänyt eräs Nebadonin Loistava Iltatähti.]

Luku 89

Synti, uhri ja sovitus

89:0.1 (974.1) ALKUKANTAINEN ihminen katsoi olevansa velkaa hengille, olevansa lunastamisen tarpeessa. Villi-ihmisen näkemyksen mukaan henget olisivat oikeutetusti saattaneet tuottaa hänelle paljon enemmänkin huonoa onnea. Aikaa myöten tästä käsityksestä muotoutui oppi synnistä ja pelastuksesta. Sielun katsottiin tulevan maailmaan lunastusvaatimuksen – perisynnin – alaisena. Sielu pitää lunastaa, ja siihen tarvitaan syntipukki. Pääkallonmetsästäjä kykeni kallonpalvontakultin harjoittamisen lisäksi tarjoamaan oman henkensä korvikkeen – sijaiskärsijän.

89:0.2 (974.2) Villi-ihminen oli jo varhaisessa vaiheessa sellaisen käsityksen vallassa, että ihmisen kurjuuden, kärsimyksen ja nöyryytyksen näkeminen tuotti hengille suunnatonta tyydytystä. Aluksi ihmistä huolestuttivat vain hänen tekemisiinsä liittyvät synnit, mutta myöhemmin hän alkoi kantaa huolta tekemättäjättämisen synneistä. Ja koko sittemmin seurannut uhrausjärjestelmä kehittyi näiden kahden ajatuksen ympärille. Tällä

uudella rituaalilla oli yhtymäkohtia uhraamista edellyttäneen lepyttelyseremonian noudattamisen kanssa. Alkuaikojen ihminen uskoi, että jumalten suosioon pääsemiseksi oli tehtävä jotakin erikoista. Pitkälle edennyt sivilisaatio vasta tuntee Jumalan, joka on johdonmukaisen kiihkoton ja suopea. Lepyttely oli pikemminkin vakuutus lähimmän ajan huonoa onnea vastaan kuin sijoitus tulevan autuuden hyväksi. Ja hengiltä välttymiseen, henkien poismanaamiseen, pakottamiseen ja lepyttämiseen tähtäävät rituaalit sulautuvat kaikki toisiinsa.

1. Tabu

89:1.1 (974.3) Tabua noudattamalla ihminen pyrki välttymään pahalta onnelta. Tabu oli yritys jotakin karttamalla välttyä loukkaamasta henkiaaveita. Tabut eivät aluksi olleet uskonnollisia, mutta jo varhain niihin liitettiin se ajatus, että ne olivat henkiaaveiden sanktioimia, ja tällä tavoin vahvistettujen tabujen perusteella alettiin säätää lakeja ja pystyttää instituutioita. Tabu on seremonianormien alkulähde ja alkukantaisen itsehillinnän esivaihe. Se oli yhteiskunnallisen säätelyn varhaisin – ja pitkän aikaa sen ainoa – muoto. Se on edelleenkin sosiaalisen säätelystruktuurin perusyksikkö.

89:1.2 (974.4) Näiden kieltojen villi-ihmisen mielessä nauttima kunnioitus oli yhtä suurta kuin hänen pelkonsa niitä voimia kohtaan, joiden luultiin saattavan nuo kiellot voimaan. Tabut saivat ensi

vaiheessa alkunsa sattumalta koetusta huonosta onnesta. Myöhemmin niitä asettivat päälliköt ja shamaanit eli ne fetissi-ihmiset, joiden katsottiin olevan henkiaaveiden, jopa jumalan, ohjauksessa. Primitiivisen ihmisen mielessä pelko henkien suorittamasta kostosta elää niin vahvana, että hän jotakin tabua vastaan rikottuaan saattaa kuolla pelosta, ja tämä dramaattinen tapahtuma voimistaa suunnattomasti sitä otetta, jolla tabu pitää kiinni eloon jääneiden mielestä.

89:1.3 (974.5) Ensimmäisten kieltojen joukossa olivat naisten ja muun omaisuuden anastamista koskeneet rajoitukset. Sitten kun uskonto alkoi näytellä laajempaa osaa tabujen kehityksessä, pidettiin kiellon kohteena olevaa esinettä tai tekoa epäpuhtaana, myöhemmässä vaiheessa sitä pidettiin epäpyhänä. Heprealaisten muistiinmerkinnät ovat täynnä mainintoja siitä, mikä on puhdasta tai epäpuhdasta, pyhää tai epäpyhää, eivätkä heidän tämäntapaiset uskomuksensa suinkaan olleet läheskään yhtä vaivalloisia ja laaja-alaisia kuin monien muiden kansojen vastaavat määräykset.

89:1.4 (975.1) Dalamatian ja Eedenin seitsemän kehotusta samoin kuin heprealaisten kymmenen käskyä olivat kiistatta tabuja, jotka kaikki esitettiin samassa ammoisimpien kieltojen negatiivisessa muodossa. Mutta nämä uudemmat lakisäädökset olivat eittämättä vapauttavia sikäli, että ne korvasivat tuhannet aikaisemmat tabut. Ja mikä vielä merkittävämpää: nämä myöhemmät käskyt lupasivat selvästikin jonkin palkinnon siitä, että niitä noudatettiin.

89:1.5 (975.2) Ensimmäiset ruokatabut olivat peräisin fetisismistä ja totemismista. Sika oli pyhä foinikialaisille, lehmä hinduille.

Egyptiläisten sianlihatabu elää yhä heprealaisessa ja islamilaisessa uskossa. Eräs ruokatabun muunnos oli uskomus, jonka mukaan odottava nainen saattoi ajatella jotakin ruokaa niin paljon, että lapsi syntyessään oli tämän ruoan heijastuma. Sellaiset ravintoaineet olivat sittemmin tälle lapselle tabu.

89:1.6 (975.3) Ruokailutavoista tuli ennen pitkää tabu, ja siitä saivat alkunsa muinaiset ja nykyiset pöytätavat. Kastijärjestelmät ja sosiaaliset tasot ovat ikivanhojen kieltojen surkastuneita jäänteitä. Yhteiskunnan organisoinnin alalla tabut saivat aikaan paljon, mutta ne olivat hirveän vaivalloisia. Negatiivinen kieltojärjestelmä säilytti hyödyllisten ja rakentavien säännösten ohella myös vanhentuneita, merkityksensä menettäneitä ja tarpeettomia tabuja.

89:1.7 (975.4) Mitään sivistynyttä yhteiskuntaa ei kuitenkaan olisi olemassa ja arvostelemassa alkukantaista ihmistä, ellei näitä laaja-alaisia ja moninaisia tabuja olisi ollut. Eikä tabu olisi koskaan pysynyt voimassa, ellei sillä olisi ollut primitiivisen uskonnon antamia sitä ylläpitäviä sanktioita. Monet ihmisen evoluution välttämättömät tekijät ovat olleet äärimmäisen kalliita, ne ovat maksaneet ponnistelun, uhrautumisen ja kieltäymyksen muodossa valtavan omaisuuden, mutta nämä saavutukset itsehillinnän alalla olivat niitä tosiasiallisia puolapuita, joita pitkin ihminen nousi sivilisaation ylöspäin vieviä tikkaita.

2. Syntikäsite

89:2.1 (975.5) Sattumanpelko ja huonon onnen kammo sananmukaisesti ajoivat ihmisen keksimään primitiivisen uskonnon luulotelluksi vakuutukseksi näitä onnettomuuksia vastaan. Magiasta ja vainajahengistä uskonto kehittyi henkien ja fetissien kautta tabuiksi. Jokaisella alkukantaisella heimolla oli oma kielletyn hedelmän puunsa. Se oli varsinaisesti omenapuu, mutta kuvaannollisesti se koostui tuhansista oksista, jotka riippuivat raskaina kaikenlaisten tabujen painosta. Ja kielletty puu sanoi aina: ”Älä”.

89:2.2 (975.6) Villi-ihmisen ajatusmaailman kehityttyä siihen pisteeseen, jossa se jo muodosti itselleen kuvan hyvistä ja pahoista hengistä, ja tabun saatua kehittyvän uskonnon antaman juhlallisen vahvistuksen, oli näyttämö valmiina uuden käsitteen, *synti*käsitteen, ilmaantumiselle. Ajatus synnistä oli päässyt vallalle kaikkialla maailmassa, jo ennen kuin ilmoitususkonto edes astui näyttämölle. Vasta syntikäsitteen myötä kävi luonnollinen kuolema primitiiviselle mielelle loogiseksi. Synti oli tabun rikkomista, ja synnin rangaistuksena oli kuolema.

89:2.3 (975.7) Synti oli ritualistinen, ei rationaalinen. Se oli teko, ei ajatus. Ja koko tätä synnin käsitettä ruokkivat Dilmunin ja maanpäällisen pikkuparatiisin ajalta olevat hiipuvat perimätiedot. Aatamista ja Eedenin puutarhasta kertoneet perimätiedot tarjosivat aineksia myös unelmalle kerran rotujen aamuhämärissä vallinneesta ”kultakaudesta”. Ja kaikki tämä vahvisti ajatuksia, jotka myöhemmin puettiin sellaiseksi uskomukseksi, että ihminen oli saanut alkunsa erityisestä luomistapahtumasta, että hän alkoi vaelluksensa

täydellisenä ja että tabujen rikkominen – synti – syöksi hänet hänen myöhempään surkeaan tilaansa.

89:2.4 (976.1) Tavaksi muuttuneesta tabun rikkomisesta tuli pahe. Alkuaikojen laki teki paheesta rikoksen, uskonto teki siitä synnin. Alkuaikojen heimojen keskuudessa tabun rikkominen oli yksin teoin tehty rikos ja synti. Yhdyskuntaa kohdannutta onnettomuutta pidettiin aina rangaistuksena heimon tekemästä synnistä. Niille, jotka uskoivat, että menestys ja vanhurskaus kulkivat käsi kädessä, synnintekijöiden ilmeinen menestyminen aiheutti niin paljon päänvaivaa, että oli välttämätöntä keksiä helvetit rangaistukseksi tabujen rikkojille. Näiden ihmistä tulevaisuudessa odottavien rankaisupaikkojen lukumäärä on vaihdellut yhdestä viiteen.

89:2.5 (976.2) Syntien tunnustamisen ja anteeksisaamisen ajatus ilmestyi primitiivisen uskonnon piiriin jo varhain. Ihmiset saattoivat julkisessa kokouksessa pyytää anteeksi syntejä, jotka he aikoivat tehdä seuraavalla viikolla. Synnintunnustus oli pelkästään rangaistuksesta vapautumiseen tähdännyt riitti, samoin kuin se oli julkinen ilmoitus saastumisesta – rituaali, jonka kuluessa huudettiin ”epäpuhdas, epäpuhdas!” Sen jälkeen seurasivat kaikki rituaalin vaatimat puhdistautumismenot. Kaikki muinaisuuden kansat harjoittivat näitä tarkoituksettomia seremonioita. Monet alkuaikojen heimojen noudattamat näennäisesti hygieeniset tavat olivat suurelta osin seremoniaalisia.

3. Kieltäymys ja nöyrtyminen

89:3.1 (976.3) Kieltäymyksestä tuli uskonnollisessa kehityksessä seuraava askel; paastoaminen oli yleinen tapa. Kohta tuli tavaksi luopua monistakin fyysisen mielihyvän muodoista, varsinkin seksuaalisluontoisista. Paastorituaali juurtui syvälle moniin muinaisiin uskontoihin, ja se on siirtynyt perintönä käytännöllisesti katsoen kaikkiin nykyajan teologisiin ajatusrakennelmiin.

89:3.2 (976.4) Jokseenkin siihen aikaan, kun barbaarinen ihminen oli tointumassa tuhlaavaisesta vainajan mukana suoritetusta omaisuuden polttamisesta ja hautaamisesta, juuri kun rotujen talousstruktuuri alkoi muotoutua, ilmaantui tämä uusi uskonnollinen kieltäymysoppi, ja kymmenettuhannet vilpittömät sielut alkoivat tavoitella köyhyyttä. Omaisuutta pidettiin hengellisenä vammana. Nämä käsitykset aineellisen omaisuuden hengellisistä vaaroista olivat Filonin ja Paavalin aikoina laajalti vallalla, ja niillä on siitä lähtien ollut merkittävä vaikutus eurooppalaiseen filosofiaan.

89:3.3 (976.5) Köyhyys oli pelkästään osa lihankuolettamisrituaalia, joka valitettavasti tuli liitetyksi monien uskontojen – erityisesti kristinuskon – kirjoituksiin ja opetuksiin. Katumusharjoitus on tämän usein järjettömän kieltäymysrituaalin negatiivinen muoto. Mutta tämä kaikki opetti villi-ihmiselle *itsehillintää*, ja se oli sosiaalisessa kehityksessä sinänsä arvokas edistysaskel. Itsensäkieltäminen ja itsehillintä olivat kaksi varhaisen kehitysuskonnon mukanaan tuomista suurimmista saavutuksista. Itsehillintä antoi ihmiselle uuden elämänfilosofian. Se opetti hänelle taidon kasvattaa elämän murtolukua alentamalla henkilökohtaisten

vaatimusten muodostamaa nimittäjää sen sijaan, että hän olisi aina vain pyrkinyt suurentamaan itsekkäiden halujensa tyydytyksestä muodostuvaa osoittajaa.

89:3.4 (976.6) Näihin muinaisiin itsensäkurittamisen ideoihin kuului ruoskimista ja kaikenlaatuista fyysistä kidutusta. Äitikultin papit opettivat fyysisen kärsimisen hyvettä erityisen aktiivisesti, ja kastrointiin alistumisellaan he toimivat siitä esimerkkinä. Heprealaiset, hindut ja buddhalaiset olivat tämän fyysistä nöyryytystä vaativan opinkappaleen innokkaita kannattajia.

89:3.5 (976.7) Koko muinaisen ajan ihmiset tavoittelivat tällä tavoin ylimääräisiä ansioita merkittäviksi heidän jumaliensa pitämiin kieltäymyksen tilikirjoihin. Yhteen aikaan oli tapana, että jonkin tunneperäisen paineen kohteena oltaessa annettiin lupauksia kieltäymyksestä ja itsensäkiduttamisesta. Sittemmin nämä lupaukset saivat jumalten kanssa tehdyn sopimuksen muodon, ja ne merkitsivät todellista evolutionaarista edistymistä sikäli, että jumalten oletettiin kiitokseksi tästä itsekidutuksesta ja lihankuolettamisesta tekevän jotakin, joka oli ennakoitavissa. Lupaukset olivat sekä negatiivisia että positiivisia. Tällaisten luonteeltaan vahingollisten ja äärimmäisyyksiin menevien lupausten antamista harjoitetaan nykyisin enimmäkseen muutamien Intian kansanryhmien keskuudessa.

89:3.6 (977.1) Oli vain luonnollista, että kieltäymyksen ja nöyryytyksen kultti kiinnittäisi huomiota sukupuoliseen tyydytykseen. Pidättymiskultti sai alkunsa taisteluun valmistautuvien sotilaiden keskuudessa noudatetusta rituaalista. Myöhemmin siitä tuli

”pyhimysten” noudattama tapa. Tämä kultti sieti avioliittoa vain siksi, että se piti sitä vähäisempänä pahana kuin haureutta. Tällä ammoisella kultilla on ollut epäsuotuisa vaikutus moniin suurista maailmanuskonnoista, muttei mihinkään niin selkeästi kuin kristinuskoon. Apostoli Paavali oli tämän kultin kannattaja, ja hänen henkilökohtaiset näkemyksensä heijastuvat opetuksissa, jotka hän liitti kristilliseen teologiaan: ”Hyvä on miehelle olla naiseen ryhtymättä.” ”Soisin kaikkien ihmisten olevan niin kuin minäkin.” ”Naimattomille ja leskille minä taas sanon: heille on hyvä, jos pysyvät sellaisina kuin minäkin.” Paavali tiesi vallan hyvin, etteivät tällaiset opetukset kuuluneet Jeesuksen evankeliumiin, ja sitä, että hän tämän myöntää, valaisee hänen lausumansa ”tämän minä sanon luvan nojalla, en käskystä.” Mutta tämä kultti johdatti Paavalin halveksimaan naisia. Ja on suuri vahinko, että hänen henkilökohtaiset mielipiteensä ovat niin kauan vaikuttaneet suuren maailmanuskonnon opetuksiin. Mikäli teltantekijä-opettajan neuvoa olisi määrä noudattaa kirjaimellisesti ja yleismaailmallisesti, ihmisrotua kohtaisi äkillinen ja kunniaton loppu. Uskonnon ja ikivanhan pidättymiskultin sotkeminen johtaa sitä paitsi välittömästi sotaan avioliittoa ja kotia vastaan, jotka sentään ovat yhteiskunnan todellinen perustus ja inhimillisen edistyksen perusinstituutio. Mitään ihmeteltävää ei ole siinä, että kaikki tällaiset uskomukset eri kansojen monissa uskonnoissa edistivät selibaatissa elävien papistojen muodostumista.

89:3.7 (977.2) Joskus olisi ihmisen vielä opittava nauttimaan vapaudesta ilman hillittömyyttä, ravinnosta ilman ahnehtimista ja

mielihyvästä ilman irstailua. Ihmisen on käyttäytymisen säätelyssään parempi noudattaa itsehillinnän periaatetta kuin äärimmäisyyteen vietyä itsensäkieltämistä. Eikä Jeesus koskaan opettanut seuraajilleen moisia järjettömiä näkemyksiä.

4. Uhraamisen alkujuuret

89:4.1 (977.3) Useiden muiden palvontarituaalien tavoin ei uhraamisellakaan uskonnollisen hartaudenharjoituksen osana ollut mitään yhtä ainoata ja yksiselitteistä lähtökohtaa. Kun koira matelee isäntänsä edessä, näkyy siinä jo aavistuksenomainen taipumus kumartaa valtiaan edessä ja kunnioittavasti palvoen heittäytyä maahan mysteerin edessä. Palvontavirikkeestä on uhrin toimittamiseen vain yksi askel. Alkukantainen ihminen mittasi uhrinsa arvon kärsimänsä tuskan määrällä. Sitten kun uhraamisen ajatus liittyi uskonnolliseen seremoniajärjestykseen, ei uhriksi alkuvaiheessa kelvannut mikään, mikä ei olisi tuottanut tuskaa. Alkuvaiheessa uhrit olivat sellaisia tekoja kuin hiusten irtinyhtäminen, viilteleminen, silpomiset, hampaiden irti-iskeminen ja sormien katkaiseminen. Sivilisaation edistyessä nämä karkeat uhrikäsitykset jalostuivat itsensäkieltämisen, askeesin, paaston, kurjuuden ja myöhemmin kristinopin mukaisen surun, kärsimyksen ja lihankuolettamisen kautta tapahtuvan vanhurskauttamisrituaalin tasolle.

89:4.2 (977.4) Uskonnon kehityksen varhaisvaiheessa esiintyi kaksi uhrikäsitettä: ajatus uhrilahjasta, joka merkitsi kiitollisuudesta kertovaa suhtautumista, sekä velkauhri, johon sisältyi ajatus lunastuksesta. Myöhemmin kehittyi sitten uhrin korvikkeen käsite.

89:4.3 (977.5) Vieläkin myöhemmin ihminen kuvitteli, että hänen uhrinsa – olipa se minkälaatuinen tahansa – saattaisi toimittaa hänen viestinsä jumalten tietoon; se saattaisi jumaluuden sieraimissa tuntua suloiselta tuoksulta. Sen myötä ilmaantuivat suitsutus ja muut uhririttuaalien esteettiset piirteet. Nämä muotoutuivat uhrijuhliksi, jotka ajan mittaan kävivät yhä monimutkaisemmiksi ja koukeroisemmiksi.

89:4.4 (978.1) Sovitus- ja lepytysuhrimenot syrjäyttivät uskonnon kehittyessä henkien loitollapitämiseen, tyynnyttämiseen ja poismanaamiseen tähdänneet, vanhemmat menettelytavat.

89:4.5 (978.2) Varhaisin ajatus uhrista oli sellainen, että esi-isien henget kantoivat veroa puolueettomina pysymisestään. Vasta myöhemmin kehittyi hyvittelyn käsite. Kun ihminen irtautui käsityksestä, että ihmisrodun alkuperä oli evolutionaarinen, kun Planeettaprinssin aikakaudesta ja Aatamin maanpäälläoleskelusta kertovat perimätiedot suodattuivat aikojen läpi, levisi synnin ja perisynnin käsitys laajalle niin, että satunnaisen ja henkilökohtaisen synnin takia suoritetusta uhrauksesta kehittyi opinkappale koko rotua koskevan synnin sovittamiseksi suoritettavasta uhrista. Uhraamalla sovittaminen oli kaiken kattava vakuutusjärjestely, joka antoi suojan myös tuntemattoman jumalan osoittamaa kaunaa ja kateutta vastaan.

89:4.6 (978.3) Niin monien herkkätuntoisten henkien ja ahnaiden jumalten piirittämällä alkukantaisella ihmisellä oli vastassaan sellainen velkojajumalten armeija, että hän tarvitsi koko elinikänsä ajan kaikki papit, rituaalit ja uhrit, jotta hän olisi suoriutunut hengellisestä velastaan. Oppi perisynnistä eli rodullisesta syntivelasta lähetti jokaisen henkilön elämäntaipaleelleen taakkanaan raskas tietoisuus hänen velallisuudestaan henkivoimille.

89:4.7 (978.4) Ihmisille annetaan lahjoja ja lahjuksia, mutta kun niitä tarjotaan jumalille, niille annetaan sellainen luonnehdinta, että ne ovat omaksi annettuja, pyhitettyjä, tai sitten niitä kutsutaan uhreiksi. Kieltäymys oli lepyttelyn negatiivinen muoto; uhreista tuli sen positiivinen muoto. Teko, jolla lepyttely toteutettiin, sisälsi kiittelyä, ylistelyä, imartelua ja jopa viihdyttämistä. Ja juuri näiden muinaisen lepyttelykultin positiivisten toteutustapojen jäänteistä muodostuvat jumalanpalveluksen nykyiset muodot. Nykyajan palvontamuodot ovat yksinkertaisesti näistä muinaisista positiiviseen lepyttelyyn kuuluneista uhraamismenetelmistä tehtyjä rituaaleja.

89:4.8 (978.5) Eläinuhri merkitsi alkuaikojen ihmiselle paljon enemmän kuin se voisi koskaan merkitä nykyisille roduille. Nämä luonnonkansat pitivät eläimiä tosiasiallisina ja läheisinä sukulaisinaan. Ajan kuluessa ihminen alkoi suorittaa uhrinsa viisaammin: hän lakkasi uhraamasta työeläimiään. Olipa uhrattavana mitä tahansa, alussa ihminen uhrasi aina *parasta*, näin myös silloin kun hän uhrasi kotieläimiään.

89:4.9 (978.6) Kysymys ei suinkaan ollut mistään tyhjänpäiväisestä kerskailusta, kun muuan Egyptin hallitsija kertoi uhranneensa 113 433 orjaa, 493 386 nautaa, 88 venettä, 2 756 kultaista kuvaa, 331 702 ruukullista hunajaa ja öljyä, 228 380 ruukkua viiniä, 680 714 hanhea, 6 744 428 leipää ja 5 740 352 säkillistä viljaa. Ja näin tehdessään hänen on täytynyt verottaa raatavia alamaisiaan raskaimman mukaan.

89:4.10 (978.7) Silkka välttämättömyys pakotti lopulta nämä puolivillit ihmiset syömään uhrilahjojensa aineellisen osan, kunhan jumalat olivat nauttineet niiden sielun. Ja tälle tavalle hankittiin oikeutus julistamalla se entisaikojen pyhäksi ateriaksi – nykyisen kielenkäytön mukaan pyhäksi ehtoolliseksi.

5. Uhrit ja kannibalismi

89:5.1 (978.8) Nykyisin vallitsevat käsitykset alkuaikojen kannibalismista ovat täysin virheellisiä. Kannibalismi oli osa varhaisyhteisön tapasäännöksiä. Vaikka kannibalismi on nykysivilisaatiolle traditionaalisesti kauhistuttavaa, se oli kuitenkin osa alkuyhteisön sosiaalista ja uskonnollista struktuuria. Ryhmän edut pakottivat harjoittamaan kannibalismia. Se kehittyi välttämättömyyden pakosta ja se jatkui, koska elettiin taikauskon ja tietämättömyyden orjuudessa. Kysymyksessä oli sosiaalinen, taloudellinen, uskonnollinen ja sotilaallinen tapa.

89:5.2 (979.1) Alkuaikojen ihminen oli ihmissyöjä. Hän piti ihmislihasta, ja siksi hän tarjosi sitä ruokalahjana hengille ja primitiivisille jumalilleen. Koska aavehenget olivat pelkästään muuntuneita ihmisiä ja koska ravinto oli ihmisen tärkein tarve, niin täytyihän ruoan silloin olla myös vainajahengen suurin tarve.

89:5.3 (979.2) Kannibalismi oli kehittyvien rotujen keskuudessa yhteen aikaan kutakuinkin yleismaailmallista. Sangikit olivat kaikki ihmissyöjiä, mutta andoniitit eivät aluksi sitä olleet, eivät olleet myöskään nodiitit, eivät liioin adamiitit. Ihmissyöjiä eivät olleet myöskään andiitit, ennen kuin he olivat pääosin sekoittuneet evolutionaarisiin rotuihin.

89:5.4 (979.3) Mieltymys ihmislihaan kasvaa. Kun ihmislihansyönti kerran on nälän, ystävyyden, koston tai uskonnollisen rituaalin merkeissä päässyt alkuun, se jatkuu ja siitä tulee tavaksi käynyttä kannibalismia. Ihmissyönti on saanut alkunsa ravinnon niukkuudesta, vaikka tämä harvoin onkin ollut sen perimmäisenä syynä. Eskimot ja alkuaikojen andoniitit olivat nälänhädän aikoja lukuun ottamatta kuitenkin harvoin kannibaaleja. Punaiset ihmiset – varsinkin Väli-Amerikassa – olivat kannibaaleja. Yhteen aikaan oli yleisenä tapana, että alkuaikojen äidit tappoivat ja söivät omat lapsensa saadakseen takaisin synnytyksessä menettämänsä voimat. Queenslandissa sattuu tavan takaa vieläkin, että esikoinen surmataan ja pistellään poskeen. Monet Afrikan heimoista ovat vielä vähän aikaa sitten turvautuneet tietoisesti kannibalismiin sotaan liittyvänä toimena, eräänlaisena kauhistuksena, jolla he herättivät pelkoa naapureissaan.

89:5.5 (979.4) Korkeammantasoisten rotuainesten rappeutuminen johti aikaisemmin jonkinmääräiseen kannibalismiin, mutta etupäässä sitä esiintyi evolutionaaristen rotujen keskuudessa. Ihmissyönti alkoi aikana, jolloin ihmiset tunsivat kiihkeitä ja katkeria tunteita vihollisiaan kohtaan. Ihmislihan syömisestä tuli osa juhlallista kostoseremoniaa, uskottiin nimittäin, että vihollisen aave olisi tällä tavoin hävitettävissä tai sulautettavissa syöjän henkeen. Aikanaan oli laajalti vallalla sellainen uskomus, että noidat saivat kykynsä ihmislihaa syömällä.

89:5.6 (979.5) Joidenkin ihmissyöjäryhmien oli tapana syödä vain oman heimonsa jäseniä. Kysymyksessä oli näennäishengellinen umpisiitos, jonka luultiin korostavan heimon sisäistä yhteenkuuluvuutta. Mutta nämä ryhmät söivät kostamisen tarkoituksessa myös vihollisia, ja ajatuksena oli, että sillä keinoin anastettiin vihollisten voima. Katsottiin, että oli kunnianosoitus ystävän tai heimoveljen sielulle, jos tämän ruumis syötiin, kun vihollisen ahmiminen sen sijaan oli tälle vain oikeudenmukainen rangaistus. Villi-ihmisen mieli ei teeskennellyt johdonmukaisuutta.

89:5.7 (979.6) Muutamien heimojen keskuudessa iäkkäät vanhemmat halusivat, että heidän lapsensa söisivät heidät. Joidenkin muiden heimojen keskuudessa taas oli tapana pidättyä syömästä lähisukulaisia. Näiden ruumiit sen sijaan myytiin tai vaihdettiin muukalaisten ruumiisiin. Melkoista kauppaa käytiin naisilla ja lapsilla, jotka oli lihotettu teuraiksi. Milloin taudit tai sota eivät säännöstelleet väkimäärää, liikaväestö kursailematta syötiin.

89:5.8 (979.7) Kannibalismi on seuraavien tekijöiden johdosta ollut vähitellen häviämään päin:

89:5.9 (979.8) 1. Siitä tuli toisinaan seremonia, jossa koko yhteisö oli osallisena – siitä tuli kollektiivisesti omaksuttu yhteisvastuu kuolemaantuomitun heimoveljen tuomion täytäntöön panemisesta. Verenvuodatukseen syyllistyminen lakkaa olemasta rikos, kun siihen osallistuvat kaikki, koko yhteisö. Teloitettujen rikollisten syöminen oli muoto, jossa kannibalismia Aasiassa viime vaiheessa harjoitettiin.

89:5.10 (979.9) 2. Varsin varhaisessa vaiheessa siitä tuli uskonnollinen rituaali, mutta aaveidenpelon laajeneminen ei aina saanut aikaan ihmissyönnin vähenemistä.

89:5.11 (979.10) 3. Lopulta kannibalismi kehittyi siihen vaiheeseen, että vain jotkin ruumiinosat tai elimet syötiin eli ne osat, joiden luultiin sisältävän sielun tai osia hengestä. Verenjuonnista tuli yleistä, ja oli tapana sekoittaa ”syötäväksi kelpaavat” ruumiinosat lääkkeisiin.

89:5.12 (980.1) 4. Se oli sallittua vain miehille. Naisilta kiellettiin ihmislihansyönti.

89:5.13 (980.2) 5. Seuraavaksi se oli sallittua enää päälliköille, papeille ja shamaaneille.

89:5.14 (980.3) 6. Sitten siitä tuli rodullisesti korkeampien heimojen keskuudessa tabu. Ihmissyöntiä koskeva tabu sai alkunsa Dalamatiasta, ja se levisi hitaasti koko maailmaan. Nodiitit suosivat

ruumiinpolttoa keinona taistella kannibalismia vastaan, sillä aikanaan oli yleisenä tapana kaivaa maahan haudatut ruumiit esille ja syödä ne.

89:5.15 (980.4) 7. Kun tavaksi tuli uhrata ihmisiä, se enteili kannibalismin loppua. Kun ihmislihasta ensin oli tullut korkeammalla olevien ihmisten – päälliköiden – ravintoa, lopulta se säästettiin vieläkin korkeammalla oleville hengille. Ja näin ihmisuhri lopetti tehokkaasti kannibalismin, mutta niin ei käynyt alimpien heimojen keskuudessa. Kohta kun ihmisuhraus oli täysin vakiintunut tapa, ihmissyönnistä tuli tabu. Ihmisliha oli vain jumalten ruokaa; ihminen sai syödä vain pienen seremoniaalisen palan eli sakramentin.

89:5.16 (980.5) Lopulta alettiin uhraamistarkoituksessa käyttää ihmisten sijasta yleisesti uhrieläimiä, ja takapajuisempienkin heimojen keskuudessa koiriensyöminen vähensi ihmissyöntiä suuresti. Koira oli ensimmäinen kesy eläin, ja sitä arvostettiin suuresti sekä sellaisenaan että ravintona.

6. Ihmisuhriajatuksen kehittyminen

89:6.1 (980.6) Ihmisuhri oli kannibalismin epäsuora seuraus, samalla kun se oli lääke sitä vastaan. Kun tavaksi tuli järjestää henkiseuralainen vainajalle henkien maailmaan, se johti ihmissyönnin vähenemiseen, sillä näitä kuolemantapauksen vuoksi

uhrattuja ei ollut koskaan tapana syödä. Yksikään rotu ei ole ollut täysin vapaa jossakin muodossa ja jonakin aikana esiintyneestä ihmisuhritavasta, vaikka andoniitit, nodiitit ja adamiitit kannibalismiin mieltyivätkin muita vähemmän.

89:6.2 (980.7) Ihmisten uhraaminen on ollut käytännöllisesti katsoen yleismaailmallista. Se säilyi kiinalaisten, hindujen, egyptiläisten, heprealaisten, mesopotamialaisten, kreikkalaisten, roomalaisten ja monien muiden kansojen uskonnollisissa tavoissa – takapajuisten afrikkalaisten ja australialaisten heimojen keskuudessa se säilyi jopa viime aikoihin asti. Myöhempien aikojen intiaaneilla oli sivilisaatio, joka versoi kannibalismista, ja siksi se oli yltä päältä ihmisuhrien veren tahraama, erityisesti Väli- ja Etelä-Amerikassa. Kaldealaiset kuuluivat ensimmäisiin, jotka luopuivat tavallisissa tilanteissa suoritetuista ihmisuhreista ja korvasivat ne eläinuhreilla. Noin kaksituhatta vuotta sitten muuan helläsydäminen Japanin keisari otti käyttöön savikuvat ihmisuhrien korvikkeiksi, mutta Pohjois-Euroopassa tällaiset uhrit poistuivat käytöstä vasta vajaat tuhat vuotta sitten. Joidenkin takapajuisten heimojen keskuudessa vapaaehtoisia alistuu edelleenkin ihmisuhreiksi. Tällöin on kysymyksessä eräänlainen uskonnollinen tai rituaalinen itsemurha. Muuan shamaani määräsi kerran erään heimon suuresti kunnioittaman vanhan miehen uhrattavaksi. Väki nousi kapinaan ja kieltäytyi tottelemasta. Tämän jälkeen vanhus pakotti oman poikansa ottamaan hänet hengiltä. Entisajan ihmisten usko tähän tapaan oli totista.

89:6.3 (980.8) Muistiin on tuskin merkitty toista yhtä traagista ja säälittävää kokemusta, joka kuvastaisi muinaisten ja ajan koettelemien uskonnollisten tapojen ja niitä vastaan sotineiden edistyvän sivilisaation vaatimusten välillä käytyjä sydäntä raastavia taisteluja, kuin heprealaisten kertomus Jeftasta ja hänen ainokaisesta tyttärestään. Yleistä tapaa noudattaen tämä hyvää tarkoittava mies oli antanut järjettömän lupauksen, hieronut kauppaa ”taistelujen jumalan” kanssa ja suostunut maksamaan tietyn hinnan, mikäli hän voittaisi vihollisensa. Hintana oli, että hän uhraisi sen, joka hänen palatessaan kotiin tulisi ensimmäisenä ulos hänen talostaan tervehtimään häntä. Jefta ajatteli jonkun hänen luotto-orjistaan olevan paikalla häntä tervehtimässä, mutta kävikin niin, että hänen tyttärensä ja ainoa lapsensa tuli ulos toivottamaan hänet tervetulleeksi kotiin. Ja niin vielä näinkin hiljattain ja oletetusti sivistyneen kansan keskuudessa tapahtui, että kun tämä kaunis neito oli surrut kohtaloaan kahden kuukauden ajan, hänen isänsä todellakin isän heimoveljien suostumuksella uhrasi hänet ihmisuhrina. Ja kaikki tämä tehtiin, vaikka tiedettiin Mooseksen antamat ankarat määräykset ihmisuhreja vastaan. Mutta miehet ja naiset ovat taipuvaisia antamaan mielettömiä ja tarpeettomia lupauksia, ja entisaikojen ihmiset pitivät kaikkia tällaisia sitoumuksia äärimmäisen pyhinä.

89:6.4 (981.1) Kun entiseen aikaan ryhdyttiin rakentamaan jotain vähänkin tärkeämpää rakennusta, tapana oli lyödä kuoliaaksi joku ihminen ”perustusuhriksi”. Näin saatiin vainajahenki vartioimaan ja suojelemaan rakennelmaa. Kun kiinalaiset valmistautuivat valamaan

kellon, tapa määräsi vähintään yhden neitsyen uhrattavaksi kellon soinnin parantamiseksi. Valittu tyttö heitettiin elävältä sulaan metalliin.

89:6.5 (981.2) Monilla ryhmillä oli kauan aikaa tapana muurata eläviä orjia tärkeisiin muureihin. Myöhempinä aikoina Pohjois-Euroopan heimot korvasivat tämän tavan, joka vaati elävien ihmisten hautaamista uusien rakennusten seiniin, sillä, että he sulkivat muurin sisään jonkun ohikulkijan varjon. Kiinalaiset hautasivat muuriin työläiset, jotka kuolivat muurin rakennusvaiheen aikana.

89:6.6 (981.3) Muuan Jerikon muureja rakentanut Palestiinan pikkukuningas ”laski niiden perustuksen esikoiseensa Abiramiin ja pystytti niiden portit nuorimpaan poikaansa Segubiin.” Ei riittänyt, että tuona lähimenneisyyden ajankohtana tämä isä pani kaksi poikaansa elävältä kaupungin porttien perustuskuoppiin, vaan hänen tekonsa on myös kirjattu tapahtuneen ”Herran sanan mukaan”. Mooses oli kieltänyt nämä perustusuhrit, mutta israelilaiset ottivat ne kohta hänen kuolemansa jälkeen taas käyttöön. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käytössä oleva seremonia, jossa helyjä ja muistoesineitä pannaan uuden rakennuksen peruskiveen, on muistuttamassa alkuaikojen perustusuhreista.

89:6.7 (981.4) Monilla kansoilla oli pitkän aikaa tapana pyhittää ensimmäiset hedelmät hengille. Ja nämä juhlallisuudet, jotka nykyisin ovat enemmän tai vähemmän symbolisia, ovat kaikki jäänteitä niistä alkuaikojen seremonioista, joihin liittyi ihmisuhri. Esikoistenuhraamisen ajatus oli levinnyt muinaiskansojen

keskuudessa laajalle, eritoten foinikialaisten pariin, jotka viimeisinä siitä myös luopuivat. Uhraamisen jälkeen oli tapana sanoa ”elämä elämästä”. Nykyään sanotte ruumiin äärellä ”maasta olet sinä tullut, maaksi pitää sinun jälleen tuleman.”

89:6.8 (981.5) Jos kohta sivistynyttä herkkätuntoisuutta kauhistuttaakin mielikuva Abrahamista, joka katsoi olevansa pakotettu uhraamaan poikansa Iisakin, ei sellainen noiden aikojen ihmisille ollut mikään uusi eikä outo ajatus. Vallalla oli kauan aikaa sellainen tapa, että isät suuren emotionaalisen paineen kohteena ollessaan uhrasivat esikoispoikansa. Monilla kansoilla on tätä kertomusta sisällöllisesti vastaava traditio, sillä yhteen aikaan vallitsi maailmanlaajuinen ja syvällekäyvä uskomus, jonka mukaan oli välttämätöntä uhrata ihminen, aina kun tapahtui jotakin tavatonta tai epätavallista.

7. Ihmisuhrin muunnelmia

89:7.1 (981.6) Mooses yritti lopettaa ihmisten uhraamisen asettamalla tällaisten uhrien korvikkeeksi lunastusmaksun. Hän loi täsmällisen järjestelmän, joka antoi hänen kansalleen tilaisuuden välttyä harkitsemattomien ja mielettömien lupausten pahimmilta seurauksilta. Tilukset, omaisuuserät ja lapset voitiin lunastaa tällaista papeille maksettavaa vahvistettua korvausta vastaan. Ryhmät, jotka lakkasivat uhraamasta esikoisiaan, olivat pian paljon edullisemmassa asemassa kuin heidän vähemmän edistyneet

naapurinsa, jotka edelleenkin harrastivat näitä julmia tekoja. Tällainen poikien menettäminen heikensi näitä takapajuisia heimoja suuresti, ja sen lisäksi siinä usein katkesi myös heimon johtajan perimysjärjestys.

89:7.2 (982.1) Eräs lastenuhraamisen päättymisen seuraus oli tapa sivellä talon pihtipielet verellä esikoisen suojelemiseksi. Tämä tehtiin usein jonkin vuoden varrella vietetyn uskonnollisen juhlan yhteydessä, ja tällainen seremonia oli yhteen aikaan vallalla suurimmassa osassa maailmaa, Meksikosta Egyptiin.

89:7.3 (982.2) Vielä senkin jälkeen kun useimmat ryhmät olivat lopettaneet lasten rituaalisurmat, oli tapana yhä jättää lapsi oman onnensa nojaan erämaahan tai pikku veneessä veden vietäväksi. Jos lapsi selviytyi, uskottiin jumalten silloin puuttuneen asiaan hänen säästämisekseen, niin kuin perimätiedot Sargonista, Mooseksesta, Kyyroksesta ja Romuluksesta tietävät kertoa. Sen jälkeen tuli tavaksi vihkiä esikoispojat pyhiksi tai pyhitetyiksi, jolloin heidän sallittiin varttua täysikasvuisiksi, ja sen jälkeen heidät surmaamisen sijasta ajettiin maanpakoon. Näin sai alkunsa siirtokuntien perustaminen. Roomalaiset noudattivat tätä tapaa omissa siirtokuntien perustamishankkeissaan.

89:7.4 (982.3) Monet sukupuolisen leväperäisyyden ja primitiivisen palvonnan omituisista toisiinsakytkeytymisistä saivat alkunsa ihmisuhriperinteen yhteydessä. Muinaisina aikoina saattoi nainen, jos hän kohtasi pääkallonmetsästäjiä, lunastaa henkensä antautumalla näille sukupuolisesti. Myöhempinä aikoina taas oli jumalille uhriksi vihityllä neidolla tilaisuus päättää henkensä

pelastamisesta luovuttamalla kehonsa koko elämän ajaksi temppelin pyhään seksuaalipalveluun. Hän pystyi tällä tavoin ansaitsemaan lunnasrahansa. Muinaisajan miehet pitivät erittäin ylentävänä olla sukupuolisuhteessa naiseen, joka oli tällä tavoin antautunut elämänsä lunastamiseen. Näiden pyhien neitojen kanssa seurusteleminen oli uskonnollinen seremonia, ja kaiken lisäksi koko tämä seremonia antoi hyväksyttävän tekosyyn aivan tavalliseen sukupuoliseen tyydytykseenkin. Kysymyksessä oli kekseliäs itsepetos, johon sekä nämä neidot että heidän seuralaisensa menivät ilomielin mukaan. Tapasäännöt laahaavat aina sivilisaation evolutionaarisen edistymisen perässä ja antavat tällä tavoin hyväksymisensä kehittyvien rotujen aikaisemmille ja barbaarimaisemmille seksuaalisille tavoille.

89:7.5 (982.4) Temppelihaureus levisi lopulta kaikkialle Etelä-Eurooppaan ja Aasiaan. Temppeliprostituoitujen ansaitsemaa rahaa pidettiin kaikkien kansojen keskuudessa pyhänä – suurena jumalille annettavana lahjana. Ylhäisimmätkin naiset tungeksivat temppelien seksimarkkinoilla ja osoittivat ansionsa kaikenlaisiin pyhiin palveluksiin ja yleishyödyllisille laitoksille. Monet parempien luokkien naiset keräsivät myötäjäisensä temppeleissä suorittamallaan väliaikaisella seksuaalipalvelulla, ja useimmat miehet halusivat vaimokseen mieluiten tällaisen naisen.

8. Lunastus ja liittosopimukset

89:8.1 (982.5) Uhraamalla lunastetuksi tuleminen ja temppeliprostituutio olivat itse asiassa ihmisuhrin modifikaatioita. Seuraavaksi ilmaantui tyttärien valeuhraaminen. Tähän seremoniaan kuului suoneniskentää, ja sen kuluessa vihkiydyttiin elinikäiseen neitsyyteen. Kysymyksessä oli moraalinen reaktio aikaisempaan temppeliprostituutioon. Myöhempinä aikoina neitsyet omistautuivat pyhien temppelitulien vaalimiseen.

89:8.2 (982.6) Lopulta ihmiset päätyivät sellaiseen käsitykseen, että ruumiin jonkin osan uhraaminen voisi korvata aikaisemmin tapana olleen kokonaisen ihmisen uhraamisen. Fyysistä silpomista pidettiin sitäkin hyväksyttävänä korvikkeena. Uhrattiin hiuksia, kynsiä, verta ja jopa sormia ja varpaita. Myöhempi ja jokseenkin yleismaailmallinen ympärileikkauksen muinaisriitti oli eräs osittaisen ihmisuhrin seurannainen. Ympärileikkaus oli pelkkä uhritoimitus, siihen ei liittynyt mitään hygienian ajatusta. Miehet ympärileikattiin, naiset lävistyttivät korvalehtensä.

89:8.3 (983.1) Sittemmin tuli tavaksi sormien yhteen sitominen sen sijaan, että ne olisi leikattu irti. Pään ajeleminen ja tukan leikkaaminen olivat niin ikään muotoja, joilla osoitettiin uskonnollista antaumusta. Eunukiksi kuohiminen oli ensi vaiheessa muunnos ihmisuhrin ideasta. Afrikassa harrastetaan edelleenkin nenän ja huulten lävistämistä, ja tatuointi on taiteellinen kehittymä aikaisemmasta karkeasta ruumiin arpeuttamisesta.

89:8.4 (983.2) Edistystä mukanaan tuoneiden opetusten tuloksena uhraamisen tapa lopulta liittyi ajatukseen liittosopimuksesta.

Jumalat käsitettiin vihdoinkin sellaisiksi, että he tekisivät tosiasiallisia sopimuksia ihmisen kanssa, ja tämä oli merkittävä askel uskonnon vakiintumisessa. Laki, sopimus, astuu onnentavoittelun, pelon ja taikauskon paikalle.

89:8.5 (983.3) Ihminen ei koskaan osannut edes uneksia ryhtyvänsä sopimussuhteisiin Jumaluuden kanssa, ennen kuin hänen jumalakäsityksensä oli edennyt tasolle, jolla maailmankaikkeuden säätelijät kuviteltiin sellaisiksi, että heihin voisi luottaa. Ja ihmisen varhaisin näkemys Jumalasta teki tästä siinä määrin ihmishahmoisen, että ihminen kykeni näkemään mielessään luotettavan Jumalan, vasta kun hänestä itsestään tuli verrattain luotettava, moraalinen ja eettinen.

89:8.6 (983.4) Ajatus sopimuksen solmimisesta jumalten kanssa pääsi kuitenkin lopulta vallalle. *Evolutionaarinen ihminen saavutti lopulta sellaisen moraalisen omanarvontunnon, että hän rohkeni ryhtyä kaupanhierontaan jumaltensa kanssa*. Ja näin puuhailu uhrimenojen toimittamiseksi muuttui vähitellen otteluksi, jossa ihminen antautui filosofiseen tinkaamiseen Jumalan kanssa. Ja kaikki tämä merkitsi uutta keinoa, jolla saada vakuutus huonoa onnea vastaan. Tai mieluumminkin se merkitsi parempaa menettelytapaa entistä varmemman menestyksen ostamiseksi. Älkää elätelkö senkaltaista erheellistä ajatusta, että nämä alkuaikojen uhrit olisivat olleet jumalille annettu ilmainen lahja, oma-aloitteisesta kiitollisuudesta tai kiitokseksi tarjottu uhri, sillä mitään todellisen palvonnan ilmauksia ne eivät olleet.

89:8.7 (983.5) Alkeelliset rukouksen muodot eivät olleet mitään sen kummallisempaa kuin kaupanhierontaa henkien kanssa, väittelyä jumalten kanssa. Kysymyksessä oli eräänlainen vaihtokauppa, jossa vetoaminen ja suostuttelu korvattiin jollakin kouraantuntuvammalla ja kallisarvoisemmalla. Rotujen keskuudessa kehittymässä ollut kaupankäynti oli istuttanut ihmisten mieleen kaupankäynnin henkeä ja kehittänyt vaihtokaupassa tarvittavaa oveluutta. Ja nyt nämä ominaisuudet alkoivat tulla esille ihmisen palvontamenetelmissä. Ja aivan kuten jotkut ihmiset olivat parempia kauppamiehiä kuin toiset, samoin pidettiin toisia ihmisiä parempina rukoilijoina kuin muita. Oikeamielisen ihmisen rukousta pidettiin suuressa arvossa. Oikeamielinen ihminen oli sellainen, joka oli selvittänyt kaikki tilit henkien kanssa, sellainen, joka oli täyteen määräänsä täyttänyt kaikki rituaalin edellyttämät velvollisuudet jumalia kohtaan.

89:8.8 (983.6) Alkuaikojen rukousta voi tuskin sanoa palvonnaksi. Se oli tinkaava vetoomus saada lisää terveyttä, varallisuutta ja elonpäiviä. Eivätkä rukoukset monissakaan suhteissa ole aikojen myötä muuttuneet. Edelleenkin niitä luetaan ääneen kirjoista, niistä tehdään yhä muodollisia lausuntaesityksiä, niitä jäljennetään paperille, jotka sitten kiinnitetään rukousmyllyihin ja ripustetaan puiden oksille, joissa tuuli niitä leyhytellessään säästää ihmiseltä vaivan avata oman suunsa.

9. Uhrit ja sakramentit

89:9.1 (983.7) Koko sinä aikana, jona urantialaiset rituaalit ovat kehittyneet, on ihmisuhri edistynyt verisestä ihmissyönnin harjoittamisesta korkeammille ja symbolisemmille tasoille. Alkuaikojen uhririturituaaleista syntyivät myöhempien aikojen sakramenttiseremoniat. Lähemmässä menneisyydessä oli tapana, että vain papit nauttivat palasen kannibalistista uhria tai pisaran ihmisverta, ja sitten kaikki yhdessä osallistuivat korvikkeena toimineen eläimen syöntiin. Nämä alkuaikojen käsitykset lunnaista, lunastuksesta ja sopimuksista ovat kehittyneet myöhempien aikojen sakramenttitoimituksiksi. Ja tällä seremonioiden kehityksellä on kokonaisuudessaan ollut voimakkaasti sosiaalistava vaikutus.

89:9.2 (984.1) Jumalan Äiti -kultin yhteydessä käytettiin Meksikossa ja muualla lopulta kakuista ja viinistä koostunutta sakramenttia aiemmin käytössä olleiden ihmisuhrien lihan ja veren asemesta. Heprealaiset harjoittivat kauan aikaa tätä rituaalia osana omia pääsiäismenojaan, ja juuri tästä seremoniatavasta sai alkunsa myöhempi sakramentin kristillinen versio.

89:9.3 (984.2) Muinaisaikojen sosiaaliset veljeskunnat perustuivat verenjuomisriittiin. Juutalaisten ammoisessa veljesliitossa oli kysymys uhraamiseen liittyneestä veriveljeydestä. Paavali lähti rakentamaan uutta kristillistä kulttia ”ikuisen liiton verelle”. Ja opetuksilla verestä ja uhrista kristinoppia kenties tarpeettomasti kuormittaessaankin hän kuitenkin samalla lopetti kokonaan opit lunastuksesta ihmis- tai eläinuhrien kautta. Hänen tekemänsä teologiset kompromissit osoittavat, että ilmoituksenkin on alistuttava siihen asteittain muuttuvaan säätelyyn, jota evoluutio

merkitsee. Paavalin mukaan Kristuksesta tuli viimeinen ja kaikiksi ajoiksi riittävä ihmisuhri, sillä jumalallisen Tuomarin vaatimukset on nyt kaikilta osin ja iäksi tyydytetty.

89:9.4 (984.3) Ja näin on uhrikultista pitkien aikakausien jälkeen kehittynyt sakramenttikultti. Nykyuskontojen sakramentit ovat näin ollen näiden alkuaikojen karmaisevien ihmisuhriseremonioiden ja vieläkin varhaisempien kannibalististen rituaalien laillisia perillisiä. Pelastumistaan ajatellessaan monet panevat luottamuksensa edelleenkin vereen, mutta ainakin siitä on nyt tullut vertauskuvallista, symbolista ja mystistä.

10. Synnin anteeksianto

89:10.1 (984.4) Muinaisajan ihminen saavutti tietoisuuden Jumalan suosiosta vain uhraamisella. Nykyajan ihmisen on kehitettävä uusia menetelmiä saavuttaakseen tietoisuuden pelastuksesta. Synnintuntoisuus elää edelleen kuolevaisen mielessä, mutta kaavat, joiden mukaan synnistä ajatellaan pelastuttavan, ovat menettäneet merkityksensä ja vanhentuneet. Hengellisen kaipuun todellisuus säilyy, mutta älyllinen edistyminen on hävittänyt ne tavat, joilla mielen ja sielun rauha ja lohtu entisaikaan hankittiin.

89:10.2 (984.5) *Synti on määriteltävä uudelleen siten, että se on tahallista epälojaalisuutta Jumaluutta kohtaan*. Epälojaalisuudessa on eri asteita: päättämättömyydestä aiheutuva osittainen

epälojaalisuus; ristiriitaisuudesta johtuva lojaalisuuden jakaminen eri tahoille; välinpitämättömyydestä aiheutuva lojaalisuuden kuoleutuminen; ja lojaalisuuden kuolema, mikä näkyy omistautumisena jumalattomille ihanteille.

89:10.3 (984.6) Syyllisyydentunto tai -tunne on tietoisuutta tapasääntöjen rikkomisesta; tämä ei välttämättä ole synti. Mitään todellista syntiä ei ole ilman tietoista epälojaalisuutta Jumaluutta kohtaan.

89:10.4 (984.7) Mahdollisuus syyllisyydentuntonsa tiedostamiseen on merkkinä ihmiskunnan transsendenttisesta arvosta. Se ei leimaa ihmistä alhaiseksi, vaan pikemminkin se yksilöi hänet luoduksi, jossa on potentiaalista suuruutta ja alati enentyvää ylevyyttä. Tällainen arvottomuudentunto on se ensimmäinen yllyke, jonka tulisi nopeasti ja varmasti johtaa uskon avulla tehtäviin valloituksiin, ja nämä puolestaan siirtävät kuolevaisen olennon mielen moraalisen ylevyyden, kosmisen ymmärryksen ja hengellisen elämäntavan verrattomille tasoille; näin inhimillisen olemassaolon kaikki merkitykset muuttuvat ajallisista ikuisiksi, samalla kun kaikki arvot kohoavat inhimillisistä jumalallisiksi.

89:10.5 (984.8) Synnin tunnustaminen on epälojaalisuuden miehuullista torjumista, mutta se ei millään tavoin lievitä tällaisen epälojaalisuuden ajallis-avaruudellisia seuraamuksia. Mutta tunnustaminen – synnin luonteen vilpitön tunnustaminen – on uskonnollisen kasvun ja hengellisen edistymisen kannalta välttämätöntä.

89:10.6 (985.1) Se, että Jumaluus antaa synnin anteeksi, merkitsee lojaalisuussuhteiden uudistamista sellaisen vaiheen jälkeen, jolloin ihminen on tietoinen siitä, että nämä suhteet tahallisen kapinoinnin seurauksena puuttuvat. Anteeksiantoa ei tarvitse pyytää, tarvitaan vain, että se otetaan vastaan siinä muodossa, että ollaan tietoisia luodun ja Luojan välisten lojaalisuussuhteiden uudelleenviriämisestä. Ja kaikki lojaalit Jumalan pojat ovat onnellisia, palveluhaluisia ja alati edistyviä matkatessaan ylöspäin kohti Paratiisia.

89:10.7 (985.2) [Esittänyt muuan Nebadonin Loistava Iltatähti.]

Luku 90

Shamanismi – poppamiehet ja papit

90:0.1 (986.1) USKONNOLLISTEN menojen kehittyminen eteni siten, että tyynnyttelystä, loitollapitämisestä, poismanaamisesta, pakottamisesta, sovinnon hieromisesta ja lepyttelystä siirryttiin uhraamiseen, sovitukseen ja lunastukseen. Uskonnollisen rituaalin toimittamismenetelmä kehittyi alkukantaisen kultin harjoitusmuodoista fetissien kautta magiaksi ja ihmeteoiksi; ja kun rituaali monimutkaistui vastatakseen ihmisen yhä monimutkaisempia käsityksiä aineellisuuden tuolla puolen olevista maailmoista, se joutui väistämättä poppamiesten, shamaanien ja pappien hallintaan.

90:0.2 (986.2) Kun alkukantainen ihminen pääsi käsityksissään pidemmälle, hän alkoi lopulta uskoa, että henkimaailma suhtautui tavalliseen kuolevaiseen nuivasti. Ihmisten joukossa vain poikkeukselliset yksilöt saattoivat saada jumalat kallistamaan korvansa heidän puoleensa; henget kuuntelisivat vain jotakuta

eriskummallista miestä tai naista. Näin uskonto astuu uuteen vaiheeseen, tilanteeseen, jossa se vähitellen toimii vain välikäsien kautta: uskonnonharjoittajan ja palvontakohteen välillä on aina poppamies, shamaani tai pappi. Ja nykyisin useimmat Urantian järjestyneen uskonharjoituksen järjestelmät käyvät läpi tätä asteittaisen kehityksen vaihetta.

90:0.3 (986.3) Kehitysuskonto syntyy silkasta ja kaikkivoivasta pelosta, joka tulvahtaa ihmismielen läpi sen joutuessa kohdakkain tuntemattoman, selittämättömän ja käsittämättömän kanssa. Lopulta uskonto yltää varsin yksinkertaiseen tietoisuuteen kaikkivaltiaasta rakkaudesta, siitä rakkaudesta, joka vastustamattomasti lehahtaa ihmissielun läpi, kun se on havahtunut ymmärtämään Universaalisen Isän rajatonta kiintymystä universumin poikia kohtaan. Mutta uskonnollisen evoluution alun ja täyttymyksen väliin sijoittuvat shamaanien hallitsemat pitkät aikakaudet, shamaanien, jotka uskottelevat seisovansa ihmisen ja Jumalan välissä välimiehinä, tulkitsijoina ja välittäjinä.

1. Ensimmäiset shamaanit – poppamiehet

90:1.1 (986.4) Shamaani oli johtava poppamies, seremoniaalinen fetissi-ihminen ja kehitysuskonnon kaikkien toimitusten keskuspersoonallisuus. Monien ryhmien keskuudessa shamaani oli arvoasteikossa sotapäällikköä ylempänä, mikä merkitsi alkavaa kirkon ylivaltaa valtioon nähden. Toisinaan shamaani toimi pappina

ja jopa pappiskuninkaana. Joillakin myöhempien aikojen heimoilla oli sekä aikaisempien aikojen shamaanipoppamiehiä (tietäjiä) että myöhemmin ilmaantuneita shamaanipappeja. Ja monissa tapauksissa shamaanin virasta tuli perinnöllinen.

90:1.2 (986.5) Koska entisaikaan kaiken epänormaalin syynä pidettiin hengen vallassa olemista, mikä tahansa huomiota herättävä mentaalinen tai fyysinen poikkeavuus merkitsi poppamiehen pätevyyttä. Monet näistä miehistä olivat epileptikkoja, monet naisista olivat hysteerikkoja, ja näiden kahden ihmistyypin tiliin pantiin melkoinen osa muinaisajan henkeytymisestä, samoin kuin henkien ja riivaajien vallassa olemisesta. Melko monet näistä varhaisimpien aikojen papeista kuuluivat niiden ihmisten luokkaan, joita on jälkeenpäin kutsuttu vainoharhaisiksi.

90:1.3 (987.1) Vaikka shamaanit saattoivat harjoittaa vilppiä pikkuasioissa, valtaosa heistä uskoi hengen vallassa olemisensa tosiasiaksi. Naisista, jotka pystyivät vaivuttamaan itsensä transsiin tai kataleptiseen kohtaukseen, tuli voimallisia shamaanittaria. Myöhemmässä vaiheessa sellaisista naisista tuli profeettoja ja henkimeedioita. Heidän kataleptisiin transseihinsa liittyi tavallisesti luuloteltuja viestinvaihtoja vainajahenkien kanssa. Monet naisshamaanit olivat myös ammattitanssijoita.

90:1.4 (987.2) Mutta kaikki shamaanit eivät olleet itsepetoksen uhreja, monet heistä nimittäin olivat ovelia ja kyvykkäitä tempuntekijöitä. Ammatin kehittyessä noviisien edellytettiin poppamieheksi pätevöityäkseen palvelevan kymmenvuotinen oppilasaika, johon kuului koettelemuksia ja itsensäkieltämistä. Shamaanit kehittivät

tälle ammatille ominaisen pukeutumistavan ja lisäksi he esiintyivät mielellään salaperäisesti. Monesti he käyttivät huumeita tuottaakseen tiettyjä fyysisiä tiloja, jotka tekisivät vaikutuksen heimon jäseniin ja saattaisivat nämä ymmälle. Tavallinen kansa piti silmänkääntötemppuja yliluonnollisina, ja vatsastapuhumista käyttivät ensimmäisinä hyväkseen ovelat papit. Monet muinaisajan shamaaneista törmäsivät tietämättään hypnotismiin; toiset saivat aikaan itsehypnoosin tuijottamalla pitkät tovit omaa napaansa.

90:1.5 (987.3) Vaikka monet shamaanit turvautuivatkin näihin temppuihin ja hämäyksiin, heidän maineensa perustui – koko heidän luokkaansa ajatellen – kuitenkin ilmeisiin saavutuksiin. Kun shamaani epäonnistui ryhtymyksissään, hänet joko alennettiin arvossa tai tapettiin, ellei hän kyennyt esittämään uskottavantuntuista selitystä. Rehelliset shamaanit menehtyivät tällä tavoin jo uransa alkuvaiheessa, ja vain ovelat näyttelijät jäivät jäljelle.

90:1.6 (987.4) Nimenomaan shamanismi riisti heimokohtaisten asioiden ohjaamisen yksinoikeuden pois vanhusten ja voimakkaiden käsistä ja siirsi sen ovelien, älykkäiden ja kaukokatseisten käsiin.

2. Shamanistiset toiminnot

90:2.1 (987.5) Henkien manaaminen oli suurta tarkkuutta vaativa ja perin monimutkainen toimenpide, jota voidaan verrata muinaiskielellä toimitettuihin nykyajan kirkkorituaaleihin. Jo varsin

varhaisessa vaiheessa ihmisrotu etsi apua ihmisen yläpuolella olevalta tasolta, *revelaatiota, ilmoitusta*, ja ihmiset uskoivat shamaanien todellakin saavan tällaisia ilmoituksia. Jos shamaanit työssään käyttivät hyväkseen suggestion suurta voimaa, se oli lähes poikkeuksetta negatiivista suggestiota. Vasta aivan viime aikoina on otettu käyttöön positiivisen suggestion tekniikka. Jo ammattinsa kehittymisen alkuvaiheessa shamaanit alkoivat erikoistua sellaisille aloille kuin sateenteko, sairauksien parantaminen ja rikosten selvittäminen. Sairauksien parantaminen ei kuitenkaan ollut shamanististen poppamiesten päätehtävä, vaan päätehtävänä oli paremminkin elämiseen kuuluvien epävarmuustekijöiden tunteminen ja niiden hallinta.

90:2.2 (987.6) Muinaisaikojen mustaa magiaa – sekä uskonnollista että maallista – kutsuttiin valkoiseksi magiaksi, kun sitä harjoittivat joko papit, tietäjät, shamaanit tai poppamiehet. Mustan magian harjoittajia kutsuttiin noidiksi, taikureiksi, velhoiksi, lumoojattariksi, manaajiksi ja ennustajiksi. Kaikki tällainen väitetty yhteydenpito yliluonnolliseen luokiteltiin ajan oloon joko noituudeksi tai shamanismiksi.

90:2.3 (987.7) Noituuteen kuului aikaisempien, satunnaisten ja tunnistamattomien henkien suorittama *magia*. Shamanismin kohdalla oltiin tekemisissä vakinaisten henkien ja heimon tunnustamien jumalten *ihmetekojen* kanssa. Myöhempinä aikoina noita ja paholainen liitettiin yhteen, ja niin oli näyttämö valmiina monille suhteellisen äskettäin tapahtuneille uskonnollisen

suvaitsemattomuuden ilmentymille. Noituus oli monien alkukantaisten heimojen keskuudessa eräs uskonto.

90:2.4 (987.8) Shamaanit uskoivat lujasti siihen, että sattuma toimi henkien tahdon ilmoittajana, ja monesti he heittivät arpaa saadakseen asiat ratkaistuiksi. Vielä nykyään ilmeneviä jäänteitä tästä arvan heittoon viehättymisestä ovat monien onnenpelien lisäksi myös tunnetut ”pelistä pois” -lorut. Yhteen aikaan täytyi pelistä pois joutuneen henkilön kuolla; nykyään hän on vain *se* jossakin lapsellisessa leikissä. Se, mikä alkuaikojen ihmiselle oli vakava asia, jatkaa elämäänsä nykyajan lapsen ajanvietteen muodossa.

90:2.5 (988.1) Poppamiehet luottivat suuresti merkkeihin ja enteisiin, sellaisiin kuin ”Milloin kuulette kahinaa silkkiäispuiden latvuksista, silloin herätkää toimimaan.” Jo ihmisrodun historian alkuaikoina shamaanit kohdistivat huomionsa taivaan tähtiin. Alkeelliseen astrologiaan uskottiin, ja sitä harjoitettiin maailmanlaajuisesti; unientulkitseminen levisi niin ikään laajalle. Eikä aikaakaan, kun kaiken tämän jälkeen ilmaantuivat temperamentikkaat shamaanittaret, jotka vakuuttivat, että heillä oli kyky pitää yhteyttä vainajahenkiin.

90:2.6 (988.2) Vaikka sateentekijäin eli sääshamaanien kategoria ilmaantuikin jo hamassa muinaisuudessa, on heitä ollut olemassa kautta aikojen. Ankara kuivuus tiesi alkuaikojen maanviljelyn harjoittajille kuolemaa, niinpä muinainen magia kiinnittikin paljon huomiota sään säätelemiseen. Sivistynytkin ihminen tekee yhä säästä yleisen keskustelunaiheen. Kaikki entisaikojen kansat uskoivat shamaanin sateentekijänkykyihin, mutta kun shamaani

epäonnistui, oli tavan mukaista, että hänet surmattiin, ellei hän kyennyt esittämään epäonnistumiselle mitään uskottavantuntuista selitystä.

90:2.7 (988.3) Rooman keisarit karkottivat kerran toisensa perään astrologit valtakunnasta, mutta poikkeuksetta he tulivat takaisin siksi, että kansa uskoi heidän kykyihinsä. Heitä ei kyetty ajamaan pois, ja vielä kuudennellatoista Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla länsimaiset kirkon ja valtion johtajat olivat astrologian suojelijoita. Tuhannet älykkäinä pidetyt ihmiset uskovat yhä, että ihminen voi syntyä onnellisten tai epäonnen tähtien vaikutuksen alaisena, että taivaankappaleiden vierekkäinen asema taivaankannella määrää erilaisten maallisten hankkeiden lopputuloksen. Herkkäuskoiset käyvät yhä mieluusti povarilla.

90:2.8 (988.4) Kreikkalaiset uskoivat oraakkelien neuvon pätevyyteen, kiinalaiset käyttivät magiaa suojaksi demoneja vastaan, shamanismi kukoisti Intiassa, ja Keski-Aasiassa sitä harjoitetaan vieläkin avoimesti. Sen harjoittamisesta on suuressa osassa maailmaa luovuttu vasta hiljattain.

90:2.9 (988.5) Tavan takaa ilmaantui todellisia profeettoja ja opettajia, jotka tuomitsivat ja paljastivat shamanismin. Niinpä häviämäisillään olevan punaisen ihmisenkin keskuudessa eli muuan tällainen profeetta viimeksi kuluneiden sadan vuoden aikana: shawneekansan Tenskwatawa, joka ennusti vuoden 1806 auringonpimennyksen ja tuomitsi valkoisen ihmisen paheet. Koko kehityshistorian pitkien aikakausien kuluessa eri heimojen ja rotujen keskuuteen on ilmaantunut monia aitoja opettajia. Ja aina uudestaan heitä on

ilmaantuva uhmaamaan minkä tahansa aikakauden shamaaneja ja pappeja, jotka vastustavat yleistä opetusta ja pyrkivät tekemään tyhjäksi tieteellisen edistyksen.

90:2.10 (988.6) Monin erilaisin tavoin ja epärehellisin keinoin muinaiset shamaanit hankkivat maineensa Jumalan äänitorvina ja kaitselmuksen suojelijoina. He vihmoivat vastasyntyneet vedellä ja antoivat näille nimen; he ympärileikkasivat poikalapset. Kaikki hautajaisseremoniat tapahtuivat heidän johdollaan, ja he antoivat asianmukaisen ilmoituksen vainajain turvallisesta saapumisesta henkien maahan.

90:2.11 (988.7) Shamanistisista papeista ja poppamiehistä tuli perimiensä erilaisista maksuista kertyvien varojen johdosta varsin usein varakkaita. Nämä maksut olivat näennäisesti hengille annettuja uhreja. Ei ollut mitenkään harvinaista, että shamaanin haltuun saattoi vähitellen joutua käytännöllisesti katsoen koko hänen heimonsa aineellinen vauraus. Varakkaan ihmisen kuoleman jälkeen oli tapana jakaa hänen omaisuutensa tasan shamaanin ja jonkin julkisen laitoksen tai hyväntekeväisyyshankkeen kesken. Tällainen käytäntö on edelleenkin vallalla eräissä osissa Tiibetiä, jossa puolet miespuolisesta väestöstä kuuluu tähän tuottamattomien henkilöiden luokkaan.

90:2.12 (989.1) Shamaanit pukeutuivat hyvin, ja tavallisesti heillä oli kokonainen liuta vaimoja. He olivat alkuperäinen aristokratia, ja heidät oli vapautettu kaikista heimon noudattamista rajoituksista. Hyvin usein heillä oli alhainen mielenlaatu ja heikko moraali. He estivät kilpailijoidensa esillepääsyn nimittelemällä heitä noidiksi ja

velhoiksi, eikä ollut lainkaan harvinaista, että he saavuttivat niin suuren vaikutusvallan ja mahtiaseman, että he kykenivät pitämään päälliköt tai kuninkaat vallassaan.

90:2.13 (989.2) Alkukantainen ihminen piti shamaania välttämättömänä pahana; hän kyllä pelkäsi shamaania, mutta ei tätä rakastanut. Alkuaikojen ihminen kunnioitti tietoa, hän piti viisautta arvossa ja palkitsi sen. Shamaani oli enimmäkseen huijari, mutta shamanismille osoitettu kunnioitus on valaiseva esimerkki siitä, millainen oppiraha viisaudesta ihmisrodun kehityksen kuluessa maksettiin.

3. Shamanismin teoria sairaudesta ja kuolemasta

90:3.1 (989.3) Koska muinaisajan ihminen suhtautui itseensä ja aineelliseen ympäristöönsä uskoen niiden reagoivan suoraan aaveiden oikkuihin ja henkien päähänpistoihin, ei ole mitenkään omituista, että hänen uskontonsa kiinnitti niin yksipuolisesti huomiota aineellisiin asioihin. Nykyajan ihminen käy suoraan aineellisten ongelmiensa kimppuun, sillä hän tajuaa, että aine reagoi mielen ohjaamaan järkiperäiseen muokkaustoimintaan. Samalla tavalla alkukantainen ihminen halusi saada aikaan muutoksia fyysiseen ilmiömaailmaan kuuluvien elämän ja energioiden suhteen ja jopa hallita niitä, ja koska hänen rajallinen ymmärryksensä kosmoksesta johdatti hänet uskomaan, että aaveet, henget ja jumalat

olivat henkilökohtaisesti ja välittömästi tekemisissä elämän ja aineen yksityiskohtaisen säätelyn kanssa, hän suuntasi – niin kuin loogista oli – ponnistuksensa näiden ihmisen yläpuolella olevien voimien suosion ja tuen saavuttamiseen.

90:3.2 (989.4) Paljon siitä, mikä muinaisissa kulteissa on selittämätöntä ja järjenvastaista, käy ymmärrettäväksi, kun sitä tarkastellaan tässä valossa. Kulttiin kuuluneet seremoniat olivat alkuaikojen ihmisen yritys hallita sitä aineellista maailmaa, jonne hän oli joutunut. Ja monet hänen ponnistuksistaan kohdistuivat elinpäivien määrän lisäämiseen ja terveyden turvaamiseen. Koska kaikkia sairauksia ja itsessään kuolemaakin pidettiin alkuaan henki-ilmiönä, siitä oli väistämättömänä seurauksena, että shamaanit, samalla kun he toimivat poppamiehinä ja pappeina, tulisivat myös työskentelemään lääkäreinä ja kirurgeina.

90:3.3 (989.5) Primitiivistä ajattelua saattaa haitata faktojen puute, mutta tällainenkin ajattelu on kaikesta huolimatta loogista. Kun ajattelevat ihmiset tekevät havaintoja sairaudesta ja kuolemasta, he ryhtyvät määrittämään näiden vitsausten syitä, ja shamaanit ja tiedemiehet ovat ymmärryksensä mukaisesti tuoneet esille seuraavat teoriat näiden vitsausten uhriksi joutumisen syistä:

90:3.4 (989.6) 1. *Vainajahenget – henkien suorat asioihin puuttumiset*. Ammoisin sairauden ja kuoleman selitykseksi esitetty olettamus lähti siitä, että henget aiheuttivat sairauden houkuttelemalla sielun pois ruumiista, ja ellei se osannut sinne takaisin, seurauksena oli kuolema. Muinaisajan ihmiset pelkäsivät sairauksia aiheuttavien

aaveiden pahansuopaa toimintaa niin suuresti, että sairautta potevat henkilöt jätettiin usein oman onnensa nojaan, monesti jopa ilman ruokaa tai vettä. Vaikka näiden uskomusten lähtökohta oli virheellinen, ne joka tapauksessa eristivät sairaudesta kärsivät yksilöt muista ja estivät tarttuvien tautien leviämisen.

90:3.5 (989.7) 2. *Väkivalta – näkyvät syyt*. Joidenkin onnettomuuksien ja kuolemantapausten syyt olivat niin helposti yksilöitävissä, että ne poistettiin jo aikaisessa vaiheessa siitä kärsimysten syiden kategoriasta, johon luettiin vainajahenkien vaikutus. Niitä kuolemantapauksia ja vammoja, jotka olivat yhteydessä sotaan, eläinten kanssa ottelemiseen ja muihin suoralta kädeltä tunnistettaviin tekijöihin, pidettiin luonnollisina tapahtumina. Mutta kauan aikaa uskottiin henkien olevan kuitenkin vastuussa paranemisen pitkittymisestä tai jopa ”luonnollisesti” aiheutuneiden haavojen tulehtumisesta. Ellei mitään havaittavaa luonnollista tekijää kyetty löytämään, katsottiin henkiaaveiden tässäkin tapauksessa olevan vastuussa sairauksista ja kuolemasta.

90:3.6 (990.1) Nykyään on Afrikasta ja muualta tavattavissa alkeellisia kansanheimoja, jotka surmaavat aina jonkun ihmisen, kun sattuu muusta kuin väkivallasta johtuva kuolemantapaus. Heidän poppamiehensä osoittavat syylliset osapuolet. Jos äiti kuolee synnytykseen, niin lapsi saman tien kuristetaan: henki hengestä.

90:3.7 (990.2) 3. *Magia – vihollisen vaikutus*. Monen sairastumisen syynä pidettiin noitumista, pahan silmän ja maagisen osoittavan

nyökkäyksen vaikutusta. Aikoinaan oli tosiaan vaarallista osoittaa ketään sormella. Sormella osoittamista pidetään sitä paitsi vieläkin sivistymättömänä. Epäselvissä sairastumis- ja kuolemantapauksissa muinaisilla ihmisillä oli tapana toimittaa muodollisuuksien mukainen tutkimus. He leikkelivät ruumiin palasiksi ja julistivat jonkin tällöin havaitsemansa seikan kuoleman aiheuttajaksi. Muussa tapauksessa kuolema oli tapana lukea noituuden syyksi, ja se puolestaan teki välttämättömäksi siitä vastuussa olevan noidan teloittamisen. Tällaiset muinaiset kuolemansyyntutkimukset pelastivat monen noidaksi otaksutun ihmisen hengen. Joidenkin heimojen keskuudessa uskottiin, että heimon jäsen voisi kuolla oman noituutensa seurauksena, eikä sellaisessa tapauksessa pantu ketään syytteeseen.

90:3.8 (990.3) 4. *Synti – rangaistus tabun rikkomisesta*. Melko läheisessä menneisyydessä ovat vielä ne ajat, jolloin uskottiin, että sairaus on rangaistus synnistä, yksilön tai rodun tekemästä synnistä. Tässä kehitysvaiheessa olevien kansojen keskuudessa vallitsee teoria, jonka mukaan ihminen ei voi joutua kärsimään sairaudesta, ellei hän ole rikkonut jotakin tabua vastaan. Tällaisille uskomuksille on tyypillistä, että sairautta ja kärsimystä pidetään ”Kaikkivaltiaan nuoleniskuina heidän sisällään”. Kiinalaiset ja mesopotamialaiset pitivät kauan aikaa sairautta pahojen demonien toiminnan aiheuttamana, kun toisaalta kaldealaiset pitivät kärsimyksen syynä myös tähtiä. Tämä teoria sairaudesta jumalallisen vihan

seuraamuksena on monen sivistyneen maineessa olevan urantialaisryhmän keskuudessa edelleenkin vallalla.

90:3.9 (990.4) 5. *Luonnollinen syysuhde*. Ihmiskunta on ollut perin hidas oppimaan syyn ja seurauksen keskinäissuhteen aineellisia salaisuuksia energian, aineen ja elämän fyysisessä ilmiömaailmassa. Muinaiset kreikkalaiset, jotka olivat säilyttäneet perimätiedot Aataminpojan opetuksista, käsittivät ensimmäisinä kaikkien sairauksien johtuvan luonnollisista syistä. Hitaasti mutta varmasti tieteellisen aikakauden avartuminen hävittää ihmisen aikojentakaiset teoriat sairaudesta ja kuolemasta. Kuume oli eräs ensimmäisistä ihmisen vaivoista, joka poistettiin yliluonnollisten häiriöiden kategoriasta, ja tieteen aikakausi on katkonut yhä useampia niistä tietämättömyyden kahleista, jotka niin peräti kauan ovat pitäneet ihmismieltä vankinaan. Ikääntymisen ja tautien tarttumisen ymmärtäminen hävittää vähitellen ihmisen tuntemaa pelkoa aaveita, henkiä ja jumalia kohtaan siinä mielessä, että nämä olisivat persoonallisia syypäitä ihmisen kurjuuteen ja kuolevaisen kärsimiseen.

90:3.10 (990.5) Evoluutio saavuttaa erehtymättä tavoitteensa. Se täyttää ihmisen taikauskoisella pelolla tuntematonta kohtaan ja kammolla näkymätöntä kohtaan, ja näistä muodostuu se rakennusteline, jonka sisälle jumalakäsite rakentuu. Ja oltuaan todistamassa sitä, miten edistynyt Jumaluuden käsittäminen syntyi – ilmoituksen vaikutettua samansuuntaisesti – tämä samainen evoluutiotekniikka panee

vääjäämättä liikkeelle ne ajattelun kyvyt, jotka vähä vähältä purkavat nämä tehtävänsä tehneet rakennustelineet.

4. Shamaanien harjoittama lääkintätoimi

90:4.1 (990.6) Entisaikojen ihmisten koko elämä oli ennaltaehkäisyä: heidän uskontonsa oli melkein viimeistä piirtoa myöten pelkkä sairauksien ehkäisymenetelmä. Ja teorioidensa erheellisyydestä huolimatta he olivat niitä käytäntöön soveltaessaan liikkeellä täydestä sydämestään. Heillä oli rajaton luottamus omiin hoitomenetelmiinsä, ja se jo sinänsä on voimallinen parannuskeino.

90:4.2 (991.1) Jonkun tällaisen muinaisen shamaanin tolkuttomien hoitokeinojen kohteena olevan henkilön paranemiseensa tarvitsema usko ei loppujen lopuksi olennaisesti eronnut siitä, mitä tarvitaan tervehtymisen kokemiseen joidenkuiden epätieteellistä sairauksien hoitamista harjoittavien myöhempien aikojen parantajien käsissä.

90:4.3 (991.2) Alkeellisemmat heimot tunsivat suurta pelkoa sairaita kohtaan, ja pitkät aikakaudet oli tapana, että näitä tarkoin kartettiin. Heidät jätettiin häpeällisesti heitteille. Humaanisuuden alalla astuttiin pitkä askel eteenpäin, silloin kun shamaanikunnan kehittyminen toi muassaan sellaisia pappeja ja noitatohtoreita, jotka suostuivat hoitamaan sairauksia. Sitten muodostui tavaksi, että koko sukukunta tungeksi sairasvuoteen äärelle avustamaan shamaania sairaudenhenkien poisulvomisessa. Ei ollut harvinaista, että

taudinmäärittäjäshamaani oli nainen, kun miesshamaani sen sijaan tavallisesti huolehti hoidosta. Eläimen sisälmysten tutkiminen oli tavallinen taudinmääritysmetodi.

90:4.4 (991.3) Sairautta parannettiin messuamisella, ulvomisella, kättenpäällepanemisella, potilaan päälle henkäilemisellä ja monin muin keinoin. Myöhempinä aikoina tapa turvautua sairaan makuuttamiseen temppelissä levisi laajalle; paranemisen nimittäin oletettiin tapahtuvan tällaisen unen aikana. Lopulta poppamiehet uskaltautuivat kokeilemaan jopa varsinaista kirurgiaa potilaaseen, joka nukkui temppeliuntaan. Kallonporaus päänsärynhengen ulospäästämiseksi kuului ensimmäisiin operaatioihin. Shamaanit oppivat hoitamaan luunmurtumia ja sijoiltaanmenoja, avaamaan paiseita ja ajoksia. Shamaanittarista tuli taitavia lapsenpäästäjiä.

90:4.5 (991.4) Eräänä yleisenä hoitokeinona oli hieroa jotakin maagista tulehtuneessa tai viallisessa ruumiin kohdassa, sen jälkeen tuo taikakalu heitettiin menemään ja sitten koettiin – oletetusti – tervehtyminen. Mikäli joku sattui poimimaan poisviskatun taikakalun käteensä, hänen uskottiin saavan välittömästi saman tartunnan tai vian. Paljon aikaa kului, ennen kuin lääkekasvit ja muut todelliset lääkkeet otettiin käyttöön. Hieronta kehittyi loitsinnan yhteydessä, kun henkeä hierottiin ulos ruumiista, ja sitä edelsivät yritykset lääkkeen hieromiseksi ihoon, samaan tapaan kuin nykyajan ihmiset koettavat hieroa nahkaansa linimenttejä. Sairaiden kohtien kuppaamista ja imemistä pidettiin yhdessä suoneniskennän kanssa arvokkaana konstina, kun oli päästävä eroon sairautta aiheuttavasta hengestä.

90:4.6 (991.5) Koska vesi oli väkevä fetissi, sitä käytettiin monien vaivojen hoitoon. Kauan aikaa uskottiin, että sairauden aiheuttava henki voitaisiin poistaa hikoilemalla. Höyrykylpyjä pidettiin suuressa arvossa; kuumat luonnonlähteet kukoistivat pian alkeellisina kylpylöinä. Jo alkuaikojen ihminen havaitsi, että lämpö useimmissa tapauksissa lievitti kipua, ja tässä tarkoituksessa hän käytti hyväkseen auringonvaloa, tuoreita eläinten elimiä, kuumaa savea ja kuumia kiviä, ja useat näistä menetelmistä ovat käytössä vieläkin. Kun pyrittiin vaikuttamaan henkiin, käytettiin hyväksi rytmillisyyttä: tomtom-rummut kumisivat kaikkialla maailmassa.

90:4.7 (991.6) Joidenkuiden ihmisten keskuudessa ajateltiin sairauksien aiheutuvan siitä, että henget ja eläimet olivat solmineet häijyn salaliiton. Tästä lähti liikkeelle uskomus, jonka mukaan jokaiselle eläinten aiheuttamalle taudille oli olemassa jokin tehoava kasviperäinen lääke. Punaiset ihmiset olivat erityisen ihastuneita teoriaan kasveista yleislääkkeinä. He tipauttivat aina pisaran verta koloon, joka muodostui nyhtäistäessä kasvi ylös maasta.

90:4.8 (991.7) Paastoamista, tietyn ruokavalion noudattamista ja vastaärsykkeitä käytettiin usein lääkinnällisinä keinoina. Ihmisen eritteitä, koska ne olivat kiistattoman maagisia, arvostettiin suuresti. Veri ja virtsa kuuluivat sen vuoksi vanhimpien lääkkeiden joukkoon, eikä aikaakaan, kun lääkeaineiden luetteloon lisättiin juuria ja erilaisia suoloja. Shamaanit uskoivat, että sairaudenhenget voitaisiin karkottaa ruumiista pahanhajuisin ja pahanmakuisin lääkkein. Vatsan tyhjentämisestä tuli varhaisessa vaiheessa rutiininomainen

hoitotoimenpide, ja raakakaakaon ja kiniinin lääkinnällisen arvon selville saaminen kuului ensimmäisiin farmaseuttisiin keksintöihin.

90:4.9 (992.1) Kreikkalaiset kehittivät ensimmäisinä kiistatta järkiperäisiä sairaanhoitomenetelmiä. Sekä kreikkalaiset että egyptiläiset saivat lääketieteellisen tietämyksensä Eufratinlaaksosta. Öljy ja viini olivat hyvin varhain käyttöönotettuja haavojenhoitoaineita. Risiiniöljy ja oopiumi olivat jo sumerilaisten käytössä. Monet näistä ikivanhoista ja tehokkaista salaisista lääkkeistä menettivät tehonsa, kun niistä tuli yleisesti tunnettuja. Salaperäisyys on aina ollut petkutuksen ja taikauskon harjoittamiselle välttämätöntä. Vain tosiasiat ja totuus tavoittelevat täyttä ymmärryksen valoa ja riemuitsevat tieteellisen tutkimuksen mukanaan tuomasta valaisusta ja valistuksesta.

5. Papit ja rituaalit

90:5.1 (992.2) Rituaalissa on keskeisintä se, että se toimitetaan täydellisesti; villi-ihmisten keskuudessa rituaalia on harjoitettava tiukan täsmällisesti. Vain kun rituaali on toimitettu oikein, seremonialla on voimaa, joka pakottaa henget toimintaan. Mikäli rituaali on virheellinen, se ei tee muuta kuin herättää jumalten vihan ja tyytymättömyyden. Niinpä sen jälkeen kun ihmisen hitaasti kehittyvä mieli käsitti *rituaalin suoritustavan* olevan se ratkaiseva tekijä, joka määräsi sen tehokkuuden, kehittyi alkuaikojen shamaaneista ennen pitkää väistämättä papisto, joka oli harjoitettu

johtamaan rituaalin pikkutarkkaa toimittamista. Ja niin ovat loputtomat rituaalit kymmenientuhansien vuosien ajan olleet yhteiskunnan riesana ja sivilisaation kirouksena; ne ovat olleet sietämättömäksi taakaksi jokaiselle elämänalalle, ihmisrodun jokaiselle hankkeelle.

90:5.2 (992.3) Rituaali on menetelmä, jolla vallitseva tapa pyhitetään. Rituaali luo ja säilyttää myyttejä, samalla kun se on menetelmä, jolla myötävaikutetaan sosiaalisten ja uskonnollisten tapojen säilymiseen. Toisaalta taas rituaali itse on myyttien alkuun saattama. Usein rituaalit ovat aluksi sosiaalisia, myöhemmin niistä tulee taloudellisia ja lopulta ne saavat uskonnollisen seremonian pyhyyden ja arvoaseman. Rituaali saattaa toteuttamistapojensa puolesta olla henkilökohtaisesti tai ryhmässä suoritettava, tai kumpaakin, kuten rukoileminen, tanssiminen ja näytteleminen havainnollisesti osoittavat.

90:5.3 (992.4) Sanoista tulee rituaalin osa, niin kuin ”aamen” ja ”seela” -sanojen käyttö osoittaa. Kiroilemisen tapa, rienaaminen, edustaa pyhien nimien entisen, rituaaliin kuuluneen toistamisen arvotonta käyttöä. Pyhiinvaellusten tekeminen pyhiin temppeleihin on ikivanha rituaali. Seuraavaksi rituaali muuttui monimutkaisiksi puhdistautumis-, peseytymis- ja pyhittäytymisseremonioiksi. Heimojen alkukantaisten salaseurojen vihkimysmenot olivat todellisuudessa karkea uskonnollinen riitti. Ammoisten mysteerikulttien palvontamenetelmä oli vain kertyneen uskonnollisen rituaalin pitkä yhtäjaksoinen esitys. Lopulta rituaalista kehittyivät nykyisentyyppinen sosiaalinen seremonianormisto ja

uskonnollinen palvonta, meno, johon sisältyy rukoilua, laulua, vuoroluentaa sekä muita yksittäin tai ryhmässä suoritettavia hartaudenharjoituksia.

90:5.4 (992.5) Shamaaneista liikkeelle lähtenyt papiston kehitys johti oraakkeleiden, ennustajien, laulajien, tanssijoiden, sääntekijöiden, uskonnollisten pyhäinjäännösten vartijoiden, temppelinhoitajien ja povareiden kautta uskonnollisen palvonnan tosiasiallisen ohjaajan asemaan. Lopuksi papinvirasta tuli perinnöllinen, syntyi sukupolvesta toiseen jatkuva pappiskasti.

90:5.5 (992.6) Uskonnon kehittyessä alkoi synnynnäisten lahjojen ja erityismieltymysten mukainen pappien erikoistuminen. Toisista tuli laulajia, toisista rukoilijoita, ja jotkut erikoistuivat uhripapeiksi. Myöhemmin ilmaantuivat puhujat eli saarnaajat. Ja kun uskonto institutionaalistui, nämä papit väittivät ”pitävänsä hallussaan taivaan avaimia”.

90:5.6 (992.7) Papit ovat aina pyrkineet tekemän vaikutuksen rahvaaseen ja herättämään siinä kunnioitusta sillä, että he toimittavat uskonnollisen rituaalin muinaisella kielellä ja tekevät kaiken maailman maagisia eleitä. Tämän tarkoituksena on hämätä palvontaan osallistuvia ja pönkittää pappien hurskautta ja arvovaltaa. Tähän kaikkeen sisältyvä suuri vaara on siinä, että rituaali muuttuu helposti uskonnon korvikkeeksi.

90:5.7 (993.1) Papistot ovat tehneet parhaansa viivyttääkseen tieteellistä kehitystä ja estääkseen hengellistä edistystä, toisaalta ne ovat myös myötävaikuttaneet sivilisaation vakiintumiseen ja

tietynlaisten kulttuurien kohenemiseen. Mutta monet nykyiset papit ovat lakanneet toimimasta jumalanpalvelusrituaalin ohjaajina ja suunnanneet huomionsa sen sijaan teologiaan, yritykseen Jumalan määrittelemiseksi.

90:5.8 (993.2) Papit ovat kieltämättä olleet myllynkivenä rotujen kaulassa, mutta aidot uskonnolliset johtajat ovat olleet korvaamattomia sikäli, että he ovat osoittaneet tien korkeampiin ja parempiin todellisuuksiin.

90:5.9 (993.3) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

Luku 91

Rukoilun kehityshistoria

91:0.1 (994.1) ERÄÄNÄ uskonnon toimintamuotona rukoileminen kehittyi edeltäneistä ei-uskonnollisista monologi- ja dialogiesityksistä. Alkukantaisen ihmisen minätietoisuuden kehittymisen myötä sen väistämättömänä ja itsestään selvänä seurauksena heräsi myös tietoisuus muista olevaisista, heräsi kaksitahoinen potentiaali toisaalta sosiaaliseen reagointiin ja toiseksi Jumalan olemassaolon tunnustamiseen.

91:0.2 (994.2) Varhaisimmassa muodossaan rukouksia ei osoitettu Jumaluudelle. Tällaiset ajatusten julkituonnit muistuttivat jokseenkin sitä, mitä sanoisit ystävälle ryhtyessäsi johonkin tärkeään hankkeeseen: ”Toivota minulle onnea.” Alkukantainen ihminen oli magian orja; onni, sekä hyvä että huono, tuli mukaan kaikkiin elämän käänteisiin. Aluksi nämä hyvän onnen puolesta esitetyt vetoomukset olivat monologeja – pelkästään jonkinlaista magiantoimittajan ääneen ajattelua. Seuraavassa vaiheessa nämä onneen uskovat tapasivat hankkia asialleen ystäviensä ja

perheidensä tuen, ja ennen pitkää oli menossa jonkinmuotoinen seremonia, jossa oli mukana koko sukukunta tai heimo.

91:0.3 (994.3) Kun aaveiden ja henkien käsitteet kehityksen tuloksena ilmaantuivat, näitä vetoomuksia alettiin osoittaa ihmisen yläpuolella oleville tahoille, ja kun tietoisuus jumalista heräsi, tällaiset ajatusten julkituonnit yltivät aidon rukouksen tasoille. Tästä on havainnollisena esimerkkinä se, että muutamien Australian heimojen keskuudessa ilmeni alkeellisia uskonnollisia rukouksia, jo ennen kuin ne uskoivat henkiin ja ihmisen yläpuolella oleviin persoonallisuuksiin.

91:0.4 (994.4) Intialainen toda-heimo noudattaa nykyäänkin tätä tapaa olla osoittamatta rukousta kenellekään erityisesti, kuten tekivät alkuaikojen kansat, kun uskonnollinen tietoisuus ei vielä ollut herännyt. Erona on vain se, että toda-heimon kohdalla tässä on kysymyksessä rappeutuvan uskonnon taantuminen tälle primitiiviselle tasolle. Todien maitopappien nykyiset rituaalit eivät edusta mitään uskonnollista seremoniaa, sillä nämä persoonattomat rukoukset eivät anna mitään panosta minkäänlaisten sosiaalisten, moraalisten tai hengellisten arvojen säilymiseen tai lisäämiseen.

91:0.5 (994.5) Esiuskonnollinen rukoilu kuului osana melanesialaisten maana[8]-menoihin, Afrikan pygmien oudah-uskomuksiin ja Pohjois-Amerikan intiaanien manitou-taikauskoihin. Afrikan baganda-heimot ovat vasta äskettäin nousseet rukoilemisen maana-tasolta. Tässä alkuaikojen evolutionaarisessa sekasorrossa ihmiset rukoilevat jumalia – paikallisia ja kansallisia – fetissejä, amuletteja, vainajahenkiä, hallitsijoita ja tavallisia ihmisiä.

1. Alkukantainen rukous

91:1.1 (994.6) Alkuaikojen kehitysuskonnon tehtävänä on säilyttää ja laajentaa niitä sosiaalisia, moraalisia ja hengellisiä perusarvoja, jotka ovat vähitellen muotoutumassa. Uskonnon tätä tehtävää ihmiskunta ei pane merkille tietoisesti, vaan se toteutuu pääasiassa rukouksen funktion avulla. Rukoilu edustaa jokaisen ryhmän kohdalla tahatonta mutta kuitenkin persoonallista ja kollektiivista pyrkimystä varmistaa (aktualisoida) tämä korkeampien arvojen säilyminen. Ilman rukoilun antamaa varjelua kaikki pyhät päivät muuttuisivat taas pelkiksi vapaapäiviksi.

91:1.2 (995.1) Uskonto ja siihen kuuluvat toiminnot, niistä tärkeimpänä rukoilu, liittyvät vain arvoihin, jotka saavuttavat yleisen sosiaalisen tunnustuksen, ryhmän hyväksynnän. Niinpä kun alkuaikojen ihminen pyrki tyydyttämään alhaisempia tuntemuksiaan tai toteuttamaan häikäilemättömän itsekkäitä mielihalujaan, hän ei päässyt osalliseksi uskonnon tarjoamasta lohdutuksesta eikä rukoilun suomasta avusta. Mikäli yksilö pyrki saamaan toteutetuksi jotakin sellaista, joka oli yhteiskunnanvastaista, hänen oli pakko etsiä ei-uskonnollisen magian apua, hänen oli turvauduttava noitiin, ja sen vuoksi hän pakostakin jäi vaille rukouksen antamaa apua. Rukouksesta tuli näin ollen jo sangen varhaisessa vaiheessa sosiaalisen kehityksen, moraalisen etenemisen ja hengellisen edistymisen voimallinen vauhdittaja.

91:1.3 (995.2) Mutta primitiivinen mieli ei ollut sen paremmin looginen kuin johdonmukainenkaan. Alkuajan ihmiset eivät tajunneet, etteivät aineelliset asiat kuulu rukouksen piiriin. Nämä ajatusmaailmaltaan yksinkertaiset sielut järkeilivät, että ravinto, asuinsuoja, sade, riista ja muut aineelliset hyvät kohottivat sosiaalista hyvinvointia. Niinpä he alkoivat rukoilla saadakseen näitä aineellisia siunauksia. Vaikka tämä merkitsi rukouksen vääristymistä, rohkaisi se kuitenkin ponnistelemaan näiden aineellisten tavoitteiden saavuttamiseksi sosiaalisin ja eettisin toiminnoin. Vaikka tällainen rukouksen väärinkäyttö madalsi kansan tiedostamia hengellisiä arvoja, se samalla kuitenkin kohotti suoraan sen taloudellisia, sosiaalisia ja eettisiä tapasääntöjä.

91:1.4 (995.3) Rukoileminen on kaikkein alkeellisimman tyyppisessä mielessä vasta monologin asteella. Hyvin pian siitä tulee dialogi, eikä aikaakaan, kun se laajenee ryhmässä harjoitettavan palvonnan tasolle. Rukoilu merkitsee, että alku-uskonnon esimaagiset loitsut ovat kehittyneet tasolle, jossa ihmismieli tunnustaa hyväntahtoisten voimien tai olentojen todellisuuden, ja nämä kykenevät lisäämään sosiaalisia arvoja ja kohottamaan moraalisia ihanteita, ja lisäksi ihminen tajuaa näiden aikaansaannosten olevan peräisin ihmisen yläpuolelta sekä olevan erillään itsetajuisen ihmisen ja hänen kuolevaistoveriensa itseydestä. Aito rukous ilmaantuu näin ollen, vasta kun se, joka huolehtii uskonnollisesta hoivasta, hahmotetaan *persoonalliseksi*.

91:1.5 (995.4) Rukoilulla ja animismilla ei juurikaan ole yhteyttä, mutta animismiin kuuluvia uskomuksia saattaa esiintyä kehkeytyvien

uskonnollisten tuntemusten rinnalla. Uskonnolla ja animismilla on monissa tapauksissa ollut kokonaan eri alkulähteet.

91:1.6 (995.5) Alkukantaisesta pelon orjuudesta vapautumattomien kuolevaisten kohdalla on olemassa todellinen vaara, että rukoilu kaikkineen saattaa johtaa sairaalloiseen synnintuntoon, perusteettomaan vakuuttuneisuuteen omasta syyllisyydestä – todellisesta tai kuvitellusta. Mutta nykyisin ei ole todennäköistä, että kovinkaan moni käyttäisi niin paljon aikaa rukoilemiseen, että se johtaisi tällaiseen oman arvottomuuden ja syntisyyden vahingolliseen hautomiseen. Rukouksen vääristymiseen ja turmeltumiseen liittyvät vaarat koostuvat tietämättömyydestä, taikauskoisuudesta, kivettymisestä, elinvoimaisuuden menettämisestä, materialismista ja fanaattisuudesta.

2. Rukoilun kehittyminen

91:2.1 (995.6) Ensimmäiset rukoukset olivat vain sanoiksi puettuja toivomuksia, hartaiden toiveiden julkituomista. Rukouksesta tuli seuraavaksi menetelmä, jolla rukoilija sai henget toimimaan yhteistyössä kanssaan. Ja sitten se saavutti korkeamman funktion avustaen uskontoa kaikkien sellaisten arvojen säilyttämisessä, jotka olivat säilyttämisen arvoisia.

91:2.2 (995.7) Sekä rukoilu että magia ilmaantuivat tuloksena siitä, miten ihminen reagoi sopeutuakseen urantialaiseen ympäristöön.

Mutta tämän ylimalkaisen yhteyden lisäksi niillä on varsin vähän yhteistä. Rukoilu on aina ollut osoituksena rukoilevan minän positiivisesta toiminnasta; psyykkistä se on ollut aina ja joskus hengellistäkin. Magia on tavallisesti ollut merkkinä pyrkimyksestä muovata todellisuutta ilman, että sillä on puututtu muovaajan, magianharjoittajan, minään. Toisistaan riippumattomasta alkuperästään huolimatta magialla ja rukoilulla on myöhemmissä kehitysvaiheissa ollut keskinäisiä yhtymäkohtia. Magia on toisinaan, kun sen tavoite on asetettu korkeammalle, noussut maagisten kaavojen tasolta rituaalien ja loitsujen kautta aidon rukouksen kynnykselle. Rukoilusta taas on toisinaan tullut niin materialistista, että se on rappeutunut puolittain maagiseksi keinoksi vältellä Urantian ongelmien ratkaisemisen edellyttämää ponnistelua.

91:2.3 (996.1) Ihmisen opittua, ettei rukous kykenisi pakottamaan jumalia, siitä tuli sen jälkeen enemmänkin vetoomuksen luonteinen, siitä tuli suosioonpääsyn tavoittelua. Mutta aidoin rukous on todellisuudessa ihmisen ja hänen Tekijänsä välistä hyvin läheistä yhteyttä.

91:2.4 (996.2) Kun johonkin uskontoon ilmaantuu uhrikäsite, se vääjäämättä vähentää aidon rukouksen korkeampaa tuloksellisuutta, sillä sen sijaan, että ihmiset uhraisivat oman pyhitetyn tahtonsa Jumalan tahdon täyttämiseen, he pyrkivätkin korvaamaan sen aineellisen omaisuuden uhraamisella.

91:2.5 (996.3) Kun uskonnolta riistetään persoonallinen Jumala, sen rukoukset siirtyvät teologian ja filosofian tasoille. Aina kun

uskonnon korkein jumalakäsite on panteistisen idealismin mukainen käsitys persoonattomasta Jumalasta, se osoittautuu joillekin mystisen kanssakäymisen muodoille perustan tarjotessaankin kuitenkin kohtalokkaaksi aidon rukouksen voimalle, sillä tällaisessa rukouksessa on aina kysymys ihmisen kanssakäymisestä persoonallisen ja korkeamman olennon kanssa.

91:2.6 (996.4) Ihmisrodun kehityksen varhaisempina aikoina ja vielä nykyäänkin rukoilu on keskitason ihmisen jokapäiväisessä kokemuksessa varsin suurelta osin ilmiö, jossa ihminen seurustelee oman alitajuntansa kanssa. Mutta on olemassa myös sellainen rukouksen alue, jossa älyllisesti valpas ja hengellisesti edistyvä yksilö enemmässä tai vähemmässä määrin saavuttaa yhteyden ihmismielen ylitajuisiin tasoihin – sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajaan toimipiiriin. On sitä paitsi olemassa aidon rukouksen ehdottomasti hengellinen osa-alue, jonka kohdalla on kysymys rukouksen vastaanottamisesta ja tiedostamisesta universumin hengellisten voimien toimesta ja joka on täysin erillään kaikesta inhimillisestä ja älyllisestä yhteydestä.

91:2.7 (996.5) Rukoilun anti kehittyvän ihmismielen uskonnollisen näkemyksen kehittymiseen on suuri. Rukoilu on voimallisesti vaikuttava tekijä, joka toimii persoonallisuuden eristyneisyyden estämiseksi.

91:2.8 (996.6) Rukoilussa on kysymys eräästä rodulliseen evoluutioon kuuluviin, luonnostaan syntyviin uskontoihin liittyvästä tekniikasta, joka muodostaa myös osan eettisessä mielessä oivallisten,

korkeampien uskontojen – ilmoitususkontojen – kokemuksellisista arvoista.

3. Rukous ja toinen minä

91:3.1 (996.7) Vasta kieltä käyttämään opetellessaan lapset ovat taipuvaisia ajattelemaan ääneen, ilmaisemaan ajatuksensa sanoin, vaikkei ketään olisikaan paikalla heitä kuulemassa. Luovan mielikuvituksen päästessä iduilleen he osoittavat taipumusta keskustella kuvitteellisten tovereiden kanssa. Orastava minuus pyrkii tällä tavoin seurustelemaan kuvitellun *toisen minän* kanssa. Näin lapsi oppii jo varhain muuntamaan monologikeskustelunsa näennäisdialogeiksi, joiden kuluessa tämä toinen minä vastaa lapsen sanoiksi pukemaan ajatteluun ja toiveiden julkituontiin. Hyvin suuri osa aikuisen ihmisen ajattelusta tapahtuu mentaalisesti keskustelumaisessa muodossa.

91:3.2 (996.8) Rukouksen varhainen ja primitiivinen muoto muistutti paljon nykyajan toda-heimon puolimaagisia lausuntaesityksiä, rukouksia, joita ei osoitettu erityisesti kenellekään. Mutta tällaisilla rukoilumenetelmillä on ”toinen minä” -käsityksen ilmaantumisen myötä pyrkimys kehittyä dialogityyppiseksi kanssakäymiseksi. Aikanaan toisen minän käsite kohoaa korkeampaan, jumalalliseen arvoasemaan, ja rukous uskontoon kuuluvana toimintana on silloin ilmaantunut. Tämän tyypiltään primitiivisen rukoilun on sitten

kehityttävä monien vaiheiden kautta ja pitkien aikakausien ajan, ennen kuin se saavuttaa älyllisen ja aidosti eettisen rukouksen tason.

91:3.3 (997.1) Siinä muodossa, jossa toisiaan seuraavat rukoilevien kuolevaisten sukupolvet ”toisen minän” kulloinkin käsittävät, se kehittyy aaveiden, fetissien ja henkien kautta polyteistisiksi jumaliksi ja lopulta Ainoaksi Jumalaksi, jumalalliseksi olennoksi, jossa ruumiillistuvat rukoilevan minuuden korkeimmat ihanteet ja ylevimmät pyrkimykset. Ja näin rukous toimii kaikkein väkevimpänä uskonnon piiriin kuuluvana tekijänä rukoilevien ihmisten kunnioittamien korkeimpien arvojen ja ihanteiden säilyttämisessä. Koko ajan siitä hetkestä, jolloin toisen minän käsitys kehkeytyy, siihen hetkeen, jolloin jumalallisen ja taivaallisen Isän käsite ilmaantuu, rukoilu rakentaa sosiaalisuutta, moraalisuutta ja hengellisyyttä.

91:3.4 (997.2) Yksinkertainen uskosta lähtevä rukous todistaa ihmisen kokemusmaailmassa tapahtuneesta valtavasta kehityksestä. Sen kuluessa ammoiset keskustelut alku-uskonnon piirissä toiseksi minäksi kutsumamme kuvitteellisen symbolin kanssa ovat kohonneet sellaiselle tasolle, että ollaan toisaalta yhteydessä Infiniittisen henkeen, toisaalta vilpittömästi tietoisia siitä, että koko älyllisen luomakunnan ikuinen Jumala ja Paratiisin-Isä on todellinen.

91:3.5 (997.3) Kaiken sen lisäksi, mikä rukoilun kokemisessa on yliminää, olisi muistettava, että eettinen rukoilu on oivallinen tapa kohottaa omaa minäänsä ja vahvistaa itseyttä paremman elämänasenteen ja korkeammalla olevien tavoitteiden

saavuttamiseksi. Rukoilu houkuttelee ihmisminän etsimään apua kummaltakin suunnalta: aineellisen alueen avun osalta alitajuntaan kertyneestä kuolevaisen kokemuksesta; innoituksen ja ohjauksen osalta niiltä ylitajunnan rajamailta, joilla aineellinen on yhteydessä hengelliseen – yhteydessä Salaperäiseen Opastajaan.

91:3.6 (997.4) Rukoilu on aina ollut ja tulee aina olemaan kaksiosainen inhimillinen kokemus: psykologinen toimitus, johon liittyy hengellinen menetelmä. Eivätkä nämä kaksi rukouksen funktiota ole koskaan täysin toisistaan erotettavissa.

91:3.7 (997.5) Valistuneen rukoilijan tulee tunnustaa paitsi ulkopuolisen ja persoonallisen Jumalan olemassaolo myös sisäisen ja persoonattoman Jumaluuden eli sisimmässä olevan Suuntaajan olemassaolo. On kaikin puolin soveliasta, että ihminen rukoillessaan pyrkisi saamaan käsityksen Paratiisissa olevasta Universaalisesta Isästä, mutta useimpia käytännön tarkoituksia ajatellen tehokkaampi menetelmä olisi sellainen, että palataan käsitykseen lähellä olevasta toisesta minästä, aivan kuten primitiivinen mieli oli tottunut tekemään, ja sitten tiedostetaan, että ajatus tästä toisesta minästä on kehittynyt pelkästä kuvitelmasta totuudenmukaiseksi tiedoksi siitä, että Jumala asuu kuolevaisessa ihmisessä Suuntaajan tosiasiallisena läsnäolona, jotta ihminen voi ikään kuin kasvoista kasvoihin keskustella todellisen, aidon ja jumalallisen toisen minän kanssa, ja tämä asuu hänen sisimmässään ja on nimenomainen elävää Jumalaa, Universaalista Isää, oleva läsnäolo ja olennoituma.

4. Eettinen rukoilu

91:4.1 (997.6) Mikään sellainen rukous ei voi olla eettinen, jonka esittäjä tavoittelee itsekästä etua lähimmäistensä kustannuksella. Itsekäs ja materialistinen rukoilu on ristiriidassa eettisten uskontojen kanssa, koska ne perustuvat epäitsekkääseen ja jumalalliseen rakkauteen. Tällainen epäeettinen rukoilu palautuu kaikkineen alkeellisille pseudomagian tasoille, eikä sellainen rukoilu ole edistyvien sivilisaatioiden eikä valistuneiden uskontojen arvon mukaista. Itsekäs rukoileminen rikkoo koko rakastavaan oikeudenmukaisuuteen perustuvan etiikan henkeä vastaan.

91:4.2 (997.7) Rukoilemista ei saa milloinkaan käyttää väärin tavalla, joka tekee siitä tekojen korvikkeen. Kaikki eettinen rukoilu kannustaa toimintaan ja opastaa yhä pitemmälle menevään ponnisteluun kohti yliminän saavuttamisen ihanteellisia päämääriä.

91:4.3 (998.1) Ole *oikeudenmukainen* kaikessa rukoilussasi. Älä odota Jumalan osoittavan puolueellisuutta, älä odota hänen rakastavan sinua enemmän kuin muita lapsiaan: ystäviäsi, naapureitasi, jopa vihamiehiäsi. Mutta luonnonuskontojen tai kehitysuskontojen puitteissa esiintyvä rukoileminen ei ensi vaiheessa ole eettistä, kuten se on myöhemmissä ilmoitususkonnoissa. Kaikki rukoileminen, olipa se yksin tai yhdessä suoritettua, voi olla joko egoistista tai altruistista. Toisin sanoen rukouksen keskipisteessä on joko rukoilija itse tai siinä ovat muut ihmiset. Kun rukous ei havittele mitään sille, joka rukoilee, eikä mitään hänen lähimmäisilleen, silloin tällaiset

sielun asenteet suuntautuvat kohti todellisen palvonnan tasoja. Egoistisiin rukouksiin liittyy tunnustuksia ja vetoomuksia, ja usein niihin sisältyy pyyntöjä aineellisista suopeudenosoituksista. Rukous on hieman eettisempi koskiessaan anteeksiantoa ja tavoitellessaan viisautta itsehillinnän lisäämiseksi.

91:4.4 (998.2) Tyypiltään epäitsekäs rukoilu on vahvistavaa ja lohduttavaa, mutta materialistisen rukoilun satona on vääjäämättä pettymystä ja pettymistä, kun yhä pitemmälle menevät tieteelliset löydöt osoittavat ihmisen elävän sellaisessa fyysisessä universumissa, jossa vallitsee laki ja järjestys. Yksilön tai rodun lapsuudelle on ominaista alkeellinen, itsekäs ja materialistinen rukoilu. Ja kaikki tällaiset vetoomukset ovat tietyssä määrin tuloksellisia sikäli, että ne johdattavat poikkeuksetta ponnistuksiin ja pyrkimyksiin, jotka osaltaan edistävät vastausten saamista tällaisiin rukouksiin. Todellinen uskoon pohjautuva rukous vaikuttaa aina kohentavasti tapaan, jolla elämä eletään, vaikkeivät tällaiset vetoomukset hengellisen tiedostamisen arvoisia olisikaan. Mutta hengellisyydessä pitemmälle ehtineen henkilön tulisi noudattaa suurta varovaisuutta koettaessaan saada alkeellista tai epäkypsää mieltä luopumaan tällaisista rukouksista.

91:4.5 (998.3) Muista, että vaikkei rukous saakaan Jumalaa muuttumaan, se saa kuitenkin varsin usein aikaan suuria ja pysyviä muutoksia siinä, joka uskon ja luottavaisen odotuksen vallassa rukoilee. Rukous on ollut kehittyvien rotujen miehissä ja naisissa se lähde, josta on kummunnut paljon mielenrauhaa, riemullisuutta, tyyneyttä, rohkeutta, malttia ja oikeamielisyyttä.

5. Rukouksen sosiaaliset heijastusvaikutukset

91:5.1 (998.4) Esi-isienpalvonnan ollessa vallalla rukoilu johtaa isiltä perittyjen ihanteiden vaalimiseen. Mutta yhtenä jumaluudenpalvonnan piirteenä rukoilu nousee kaikkien muiden tämänkaltaisten käytäntöjen yläpuolelle, sillä se johdattaa jumalallisten ihanteiden vaalimiseen. Sitä mukaa kun rukoukseen sisältyvä käsitys toisesta minästä muuttuu korkeammaksi ja jumalalliseksi, sitä mukaa kohoavat vastaavasti myös ihmisen ihanteet pelkiltä ihmiselle ominaisilta tasoilta kohti ylimaallisia ja jumalallisia tasoja, ja kaiken tällaisen rukoilun tuloksena on ihmisen lujaluontoisuuden kasvu ja ihmispersoonallisuuden perinpohjainen yhdentyminen.

91:5.2 (998.5) Mutta ei rukouksen aina tarvitse olla yksilökohtaista. Ryhmässä tai seurakunnassa tapahtuva rukoilu on erittäin tehokasta sikäli, että se on heijastusvaikutuksiltaan varsin sosiaalistavaa. Kun ryhmä harjoittaa yhteisössä tapahtuvaa rukoilua pyrkien moraaliseen kohenemiseen ja hengelliseen ylevöitymiseen, tällaisilla hartaudenharjoituksilla on selvä vaikutus ryhmän jäsenyksilöihin: rukoukseen osallistumisen ansiosta heistä kaikista tulee parempia. Jopa kokonaista kaupunkia tai kokonaista kansakuntaa voidaan auttaa tällaisin rukoushartauksin. Synnintunnustus, katumus ja rukous ovat johdattaneet yksilöitä, kaupunkeja, kansakuntia ja

kokonaisia rotuja valtaviin uudistusponnistuksiin ja urheita saavutuksia merkitseviin rohkeisiin tekoihin.

91:5.3 (998.6) Jos todella haluat päästä tavastasi arvostella jotakuta ystävää, nopein ja varmin tie tällaisen asennemuutoksen aikaansaamiseen on, että otat tavaksesi rukoilla jokaisena elämäsi päivänä tämän henkilön puolesta. Mutta tällaisten rukousten sosiaaliset seurausvaikutukset riippuvat suurelta osin kahdesta ehdosta:

91:5.4 (998.7) 1. Henkilön, jonka puolesta rukoillaan, tulisi tietää, että hänen puolestaan rukoillaan.

91:5.5 (999.1) 2. Henkilön, joka rukoilee, tulisi päästä läheiseen sosiaaliseen kanssakäymiseen sen henkilön kanssa, jonka puolesta hän rukoilee.

91:5.6 (999.2) Rukoilu on se menetelmä, jonka myötä jokainen uskonto ennemmin tai myöhemmin institutionaalistuu. Ja aikanaan rukoilu tulee kytketyksi lukuisiin toissijaisiin tekijöihin, joista toiset ovat hyödyllisiä, toiset, kuten papit, pyhät kirjat, palvontamenot ja seremonianormit, taas ehdottomasti vahingollisia.

91:5.7 (999.3) Mutta niiden ihmisten, joiden mieli omaa enemmän hengellistä valistuneisuutta, tulisi suhtautua kärsivällisesti ja suvaitsevasti niihin älyllisiin ihmisiin, joiden kyvykkyys on vähäisempää ja jotka kaipaavat symboliikkaa saadakseen heiveröisen hengellisen ymmärryksensä liikkeelle. Voimakkaiden ei tule suhtautua halveksuen heikkoihin. Ne, jotka symboliikattakin ovat jumalatietoisia, eivät saa evätä symbolin armopalvelusta niiltä,

joiden on vaikea palvoa Jumaluutta ja kunnioittaa totuutta, kauneutta ja hyvyyttä ulkonaisiin muotoihin ja rituaaleihin turvautumatta. Rukoilevassa palvonnassa useimmat kuolevaiset muodostavat mielessään jonkin symbolin hartaudenharjoitustensa kohteesta ja päämäärästä.

6. Rukouksen vaikutuspiiri

91:6.1 (999.4) Rukouksella ei voi olla mitään suoranaista vaikutusta ihmisen fyysiseen ympäristöön, paitsi kun se käy yksiin tuossa maailmassa vaikuttavien, persoonallisuuden omaavien, hengellisten voimien ja aineellisten valvojien tahdon ja toimenpiteiden kanssa. Vaikka rukoukseen sisältyvien vetoomusten vaikutuspiiriä koskeekin selvä rajoitus, tällaiset rajoitukset eivät samalla lailla koske rukoilevien *uskoa*.

91:6.2 (999.5) Rukous ei ole todellisten ja elimellisten sairauksien parannuskeino, mutta se on myötävaikuttanut valtavasti siihen, että ihmiset ovat saaneet nauttia vankasta terveydestä, sekä siihen, että he ovat parantuneet lukuisista mentaalisista, emotionaalisista ja hermostollisista vaivoista. Ja varsinaisten bakteeriperäistenkin tautien kohdalla rukous on monesti lisännyt muiden lääkinnällisten toimenpiteiden tehoa. Rukoilu on tehnyt monesta ärtyisästä ja valittavasta sairaasta kärsivällisyyden perikuvan ja tehnyt hänestä innostavan esimerkin kaikille muille vaivatuille ihmisille.

91:6.3 (999.6) Kokonaan siitä riippumatta, miten vaikeata saattaa olla sovittaa yhteen toisaalta tieteellisiä epäilyjä rukouksen tuloksellisuudesta ja toisaalta koko ajan tuntuvaa halua etsiä apua ja ohjausta jumalallisista lähteistä, älkää silti milloinkaan unohtako, että vilpitön, uskosta kumpuava rukous on mahtava voima, joka edistää henkilökohtaista onnellisuutta, yksilökohtaista itsehillintää, sosiaalista sopusointua, moraalista edistymistä ja hengellistä tuloksiin pääsemistä.

91:6.4 (999.7) Rukoileminen jo puhtaasti inhimillisenä toimintana, dialogina ihmisen toisen minän kanssa, muodostaa kaikkein tehokkainta lähestymistapaa edustavan menetelmän panna liikkeelle ne ihmisluontoon sisältyvät varavoimat, jotka ovat varastossa ja säilössä ihmismielen tiedostamattomilla alueilla. Rukoilun uskonnollisten seurausvaikutusten ja hengellisen merkityksen lisäksi se on myös psykologisessa merkityksessä terve toimintatapa. On inhimilliseen kokemukseen kuuluva tosiseikka, että useimmat ihmiset tarpeeksi lujilla ollessaan tavalla taikka toisella kääntyvät rukouksin jonkin avunlähteen puoleen.

91:6.5 (999.8) Älä ole niin veltto, että pyydät Jumalaa ratkaisemaan ongelmasi, mutta älä toisaalta milloinkaan epäröi pyytää häneltä viisautta ja hengellistä voimaa opastamaan ja tukemaan itseäsi, samalla kun itse päättäväisesti ja rohkeasti käyt käsillä olevien pulmien kimppuun.

91:6.6 (999.9) Rukous on ollut korvaamaton tekijä uskonnollisen sivilisaation edistymisessä ja säilymisessä, ja sillä on edelleenkin

annettavanaan suunnattomat antimet yhteiskunnan kohenemisen ja hengellistymisen hyväksi, kunhan vain ne, jotka rukoilevat, tekevät sen tieteellisten tosiasioiden, filosofisen viisauden, älyllisen vilpittömyyden ja hengellisen uskon valossa. Rukoilkaa niin kuin Jeesus opetti opetuslapsiaan rukoilemaan: vilpittömästi, epäitsekkäästi, rehellisesti ja ilman epäilystä.

91:6.7 (1000.1) Mutta rukoilijan henkilökohtaisessa hengellisessä kokemuksessa rukouksen tuloksellisuus ei ole millään muotoa riippuvainen tämän palvojan älyllisestä ymmärryksestä, filosofisesta terävyydestä, sosiaalisesta tasosta, sivistyneisyydestä eikä muistakaan kuolevaisen ominaisuuksista. Uskosta kumpuavan rukouksen psyykkiset ja hengelliset seurausilmiöt ovat välittömiä, henkilökohtaisia ja kokemuksellisia. Ei ole olemassa mitään muuta menetelmää, jonka avulla jokainen ihminen kaikista muista kuolevaisen kyvyistä riippumatta voi näin tuloksellisesti ja näin välittömästi lähestyä sen maailman kynnystä, jossa hän voi olla yhteydessä Tekijäänsä – jossa luotu saa kosketuksen Luojan todellisuuteen, ihmisessä itsessään asuvaan Ajatuksensuuntaajaan.

7. Mystiikka, hurmio ja henkeytyminen

91:7.1 (1000.2) Mystiikka ollessaan keino vaalia tietoisuutta Jumalan läsnäolosta on täysin kunnioitettavaa, mutta kun tällaiset harrastukset johtavat sosiaaliseen eristäytymiseen ja vievät lopulta uskonnolliseen fanaattisuuteen, se on täysin tuomittavaa. Aivan liian

usein se, minkä kiihkeä mystikko arvioi jumalalliseksi henkeytykseksi, onkin hänen oman mielensä syvyyksistä pinnalle nousevaa ainesta. Vaikka harras mietiskely usein edistääkin kuolevaisen mielen yhteyttä siellä asuvaan Suuntaajaan, vielä useammin sitä helpottaa täydestä sydämestä lähtevä ja rakastava palvelu kaltaistensa hoivaamiseksi.

91:7.2 (1000.3) Suuret uskonnolliset opettajat ja menneiden aikojen profeetat eivät olleet äärimystikkoja. He olivat Jumalaa tuntevia miehiä ja naisia, jotka palvelivat Jumalaansa parhaiten sillä, että he auttoivat epäitsekkäästi kuolevaistovereitaan. Jeesus vei apostolinsa usein lyhyiksi ajoiksi pois muiden seurasta syventymään mietiskelyyn ja rukoukseen, mutta enimmän aikaa hän kuitenkin piti heidät palvelevassa yhteydessä kansanjoukkoihin. Ihmisen sielu tarvitsee hengellistä harjoitusta siinä kuin hengellistä ravintoakin.

91:7.3 (1000.4) Uskonnollinen hurmioituminen on sallittua siinä tapauksessa, että se on seurauksena edellä käyvistä tervettä mieltä osoittavista ilmiöistä, mutta tällaiset kokemukset ovat paljon useammin puhtaasti tunneperäisten tekijöiden jälkivaikutuksia kuin syvästi hengellisluonteisia ilmiöitä. Uskonnollisten henkilöiden ei tule pitää jokaista elävästi koettua psykologista ennakkoaavistusta eikä jokaista väkevää tunne-elämystä jumalallisena ilmoituksena tai hengellisenä yhteydenottona. Aito hengellinen hurmio liittyy tavallisesti suurenmoiseen ulkonaiseen tyyneyteen ja miltei täydelliseen tunteiden hallintaan. Mutta aito profeetallinen visio on psykologian ylittävä. Sellaiset tapahtumat eivät ole

valehallusinaatioita, ne eivät myöskään ole transsimaisia hurmostiloja.

91:7.4 (1000.5) Ihmismieli on avoin niin kutsutulle henkeytykselle ollessaan vastaanottavainen joko alitajunnasta nouseville asioille tai ylitajunnasta tulevalle virikkeelle. Kummassakin tapauksessa yksilöstä tuntuu, että nämä tajunnan sisällön laajenemiset ovat peräisin enemmän tai vähemmän hänen ulkopuoleltaan. Hillitön mystinen haltioituminen ja valtoimenaan vellova uskonnollinen hurmio eivät ole henkeytymisen todisteita, ne eivät ole sellaisia jumalallisia todisteita, jollaisiksi niitä saatetaan väittää.

91:7.5 (1000.6) Kaikkien näiden outojen – mystisyydestä, hurmioitumisesta ja henkeytymisestä kielivien – uskonnollisten kokemusten järjellisyyden koetteena on hyvä tarkkailla, saavatko nämä ilmiöt yksilön:

91:7.6 (1000.7) 1. Nauttimaan paremmasta ja täysimääräisemmästä terveydestä.

91:7.7 (1000.8) 2. Toimimaan entistä tehokkaammin ja käytännöllisemmin mentaalisessa elämässään.

91:7.8 (1000.9) 3. Jakamaan entistä täydellisemmin ja riemullisemmin uskonnollista kokemustaan muille.

91:7.9 (1000.10) 4. Entistä täysimääräisemmin hengellistämään sitä tapaa, jolla hän elää jokapäiväistä elämäänsä, samalla kun hän uskollisesti suorittaa kuolevaisen olemassaolon rutiiniin kuuluvat arkipäiväiset velvollisuudet.

91:7.10 (1001.1) 5. Lisäämään rakkauttaan ja arvonantoaan totuutta, kauneutta ja hyvyyttä kohtaan.

91:7.11 (1001.2) 6. Säilyttämään kulloinkin tunnustetut sosiaaliset, moraaliset, eettiset ja hengelliset arvot.

91:7.12 (1001.3) 7. Lisäämään hengellistä viisauttaan – jumalatietoisuuttaan.

91:7.13 (1001.4) Mutta rukoilemisella ei ole mitään varsinaista yhteyttä näihin poikkeuksellisiin uskonnollisiin kokemuksiin. Kun rukoilu muuttuu liian esteettiseksi, kun sen sisältönä alkaa olla lähes pelkästään paratiisillisen jumalallisuuden kaunis ja autuaallinen mietiskely, se menettää suuren osan sosiaalistavasta vaikutuksestaan ja kallistuu kohti mystiikkaa ja siihen vihkiytyneiden eristäytymistä. Liialliseen yksikseen suoritettuun rukoiluun liittyy tietty vaara, jonka korjaa ja estää ryhmässä tapahtuva rukoileminen, yhteiset hartaudenharjoitukset.

8. Rukoilu henkilökohtaisena kokemuksena

91:8.1 (1001.5) Rukoilemiseen kuuluu tietty spontaanisuuden aspekti, sillä alkuihminen löysi itsensä rukoilemasta, jo kauan ennen kuin hänellä oli mitään selkeää käsitystä mistään Jumalasta. Alkuaikojen ihmisellä oli tapana rukoilla kahdessa toisistaan eroavassa tilanteessa: Kun hän oli äärimmäisessä hädässä, hänessä heräsi tarve kurottautua kohti apua; ja kun hän oli riemuissaan, hän päästi valloilleen impulsiivisen ilon ilmaisun.

91:8.2 (1001.6) Rukoilu ei ole magian kehittelemä, vaan kumpikin sai alkunsa toisesta riippumatta. Magia oli yritys sovittaa Jumaluus vallitseviin olosuhteisiin, rukous on yritys sovittaa persoonallisuus Jumaluuden tahtoon. Oikea rukoilu on sekä moraalista että uskonnollista. Magia ei ole kumpaakaan.

91:8.3 (1001.7) Rukoilemisesta voi tulla vakiintunut tapa. On monia, jotka rukoilevat, koska muutkin tekevät niin. Toiset taas rukoilevat pelätessään, että voi tapahtua jotakin kauheaa, elleivät he esitä säännöllisiä anelujaan.

91:8.4 (1001.8) Joillekuille yksilöille rukous on tyyntä kiitollisuuden ilmaisemista; toisille se on ryhmässä esitettyä ylistyksen julkituomista, sosiaalista hartaudenharjoitusta; toisinaan se on jonkun toisen harjoittaman uskonnon jäljittelyä, kun aidossa rukoilemisessa sen sijaan on kysymys luodun olennon hengellisen olemuksen vilpittömästä ja luottavaisesta yhteydenpidosta Luojan hengen kaikkialla tavattavan läsnäolon kanssa.

91:8.5 (1001.9) Rukous voi olla jumalatietoisuuden spontaania julkituontia tai teologisten kaavojen tarkoituksetonta latelemista. Se voi olla Jumalaa tuntevan sielun esittämää hurmioitunutta ylistystä tai pelkojen vallassa olevan kuolevaisen esittämää orjamaista nöyristelyä. Toisinaan se on hengellisen kaipauksen julkituontia tavalla, joka herättää syvää myötätuntoa, ja toisinaan taas suuriäänistä hurskaiden fraasien kiljumista. Rukous voi olla riemullista ylistystä tai nöyrä anteeksipyyntö.

91:8.6 (1001.10) Rukous voi olla lapsellinen pyyntö saada sellaista, mikä on mahdotonta, tai se voi olla kypsä, moraalisen kasvun ja hengellisen voiman saamiseksi esitetty vetoomus. Anomus saattaa koskea jokapäiväistä leipää tai ilmentää täydestä sydämestä lähtevää kaipausta Jumalan löytämiseksi ja hänen tahtonsa täyttämiseksi. Se voi olla täysin itsekäs vaatimus tai aito ja suurenmoinen ele epäitsekkään veljeyden toteutumisen suuntaan.

91:8.7 (1001.11) Rukous voi olla vihainen kostonhuuto tai armelias esirukous rukoilijan omien vihollisten puolesta. Se voi olla ilmaus toiveesta muuttaa Jumalaa tai voimallinen menetelmä muuttaa itseään. Se voi olla harhaan joutuneen syntisen liehakoivaa puolustuspuhetta ankaraksi oletetun Tuomarin edessä, tai se voi olla elävän ja armeliaan taivaallisen Isän vapautuneen pojan riemuisa ilmaus.

91:8.8 (1001.12) Nykyajan ihmistä hämmentää ajatus keskustella täysin yksityisluontoisesti asioistaan Jumalan kanssa. Monet ovat luopuneet säännöllisestä rukoilemisesta. He rukoilevat vain ollessaan epätavallisen paineen alaisina – hätätilanteissa. Ihmisen ei tulisi pelätä puhua Jumalalle, mutta hengellisesti lapsen asteella oleva vain voi ryhtyä suostuttelemaan Jumalaa tai edes ajatella voivansa muuttaa häntä.

91:8.9 (1002.1) Mutta aito rukoileminen tavoittaa kyllä todellisuuden. Edes ilmavirtojen suuntautuessa ylöspäin yksikään lintu ei kykene liitelemään muutoin kuin levittämällä siipensä. Rukoilu kohottaa

ihmistä, sillä se on menetelmä, jonka avulla mennään eteenpäin käyttämällä hyväksi universumin nousevia hengellisiä virtoja.

91:8.10 (1002.2) Aito rukoileminen tuo hengelliseen kasvuun omat antimensa. Se muokkaa asenteita ja tuo muassaan sellaista tyydytystä, joka juontuu yhteydenpidosta jumalallisuuden kanssa. Se on jumalatietoisuuden spontaani purkaus.

91:8.11 (1002.3) Jumala vastaa ihmisen rukoukseen paljastamalla hänelle entistä enemmän totuutta, antamalla hänelle entistä enemmän kauneuden arvostamisen kykyä ja laajentamalla hänen käsitystään hyvyydestä. Rukous on subjektiivinen ele, mutta se luo yhteyden mahtaviin objektiivisiin realiteetteihin inhimillisen kokemisen hengellisillä tasoilla. Se on ihmisen mielekäs yritys tavoittaa ihmisen yläpuolella olevia arvoja. Se on voimallisin hengellisen kasvun kiihoke.

91:8.12 (1002.4) Sanat ovat rukouksen kannalta epäoleellisia. Ne ovat pelkästään se älyllinen kanava, jossa hengellisten rukouspyyntöjen vuo sattumoisin virtaa. Rukouksen sanoiksipukemisen arvo on yksityisissä hartaudenharjoituksissa yksinomaan itsesuggestiivinen, ja kun hartautta harjoitetaan ryhmässä, se on ryhmäsuggestiivinen. Jumala vastaa siihen, miten sielu suhtautuu, ei sanoihin, jotka lausutaan.

91:8.13 (1002.5) Rukous ei ole menetelmä, jolla vältytään ristiriitatilanteesta, vaan pikemminkin se kiihottaa kasvuun, kun ollaan kasvokkain ristiriidan kanssa. Rukoilkaa itsellenne vain arvoja, älkää aineellisia asioita; rukoilkaa kasvua, älkää mielihalujen tyydyttämistä.

9. Tuloksellisen rukoilun ehdot

91:9.1 (1002.6) Jos mielit ryhtyä rukoilemaan tuloksellisesti, sinun olisi pidettävä mielessäsi vetoomuksen menestyksellisyyttä koskevat lait:

91:9.2 (1002.7) 1. Sinun on hankittava vakuuttavan rukoilijan pätevyys kohtaamalla vilpittömästi ja rohkeasti universumitodellisuuden ongelmat. Sinulla täytyy olla kosmista sisua.

91:9.3 (1002.8) 2. Sinun on täytynyt ammentaa tyhjiin ihmisen oma kyky sovittautua ihmistä ympäröivään todellisuuteen. Sinun on täytynyt olla uuttera.

91:9.4 (1002.9) 3. Sinun pitää luopua jokaisesta mielen hellimästä toiveesta ja jokaisesta sielun tuntemasta kaipauksesta hengellisen kasvun kaikenmuuttavan syleilyn hyväksi. Sinun on täytynyt kokea merkitysten laajenemista ja arvojen kohoamista.

91:9.5 (1002.10) 4. Sinun täytyy tehdä varaukseton valinta jumalallisen tahdon hyväksi. Sinun on hävitettävä se keskus, josta päättämättömyyden kuolio leviää.

91:9.6 (1002.11) 5. Sen lisäksi että tunnet Isän tahdon ja haluat noudattaa sitä, olet myös varauksettomasti vihkiytynyt ja dynaamisesti omistautunut todellisuudessa täyttämään Isän tahdon.

91:9.7 (1002.12) 6. Kohdistat rukouksesi vain siihen, että saat jumalallista viisautta ratkaistaksesi ne erityiset inhimilliset ongelmat, jotka kohdataan noustaessa kohti Paratiisia – matkalla kohti jumalallisen täydellisyyden saavuttamista.

91:9.8 (1002.13) 7. Ja sinulla täytyy olla uskoa – elävää uskoa.

91:9.9 (1002.14) [Esittänyt Urantian keskiväliolentojen päällikkö.]

---

[8]: 91:0.5 'Maana' tarkoittaa käsitystä persoonattomasta, yliluonnollisesta voimasta.

Luku 92

Uskonnon myöhempi kehitys

92:0.1 (1003.1) IHMISELLÄ oli luonnollisen kehityksen tuloksena syntynyt uskonto evoluutiossa hankitun kokemuksensa osana, jo kauan ennen kuin Urantialla esitettiin mitään järjestelmällisiä totuuden ilmoituksia. Mutta tämä *luonnollista* alkuperää oleva uskonto oli jo sinänsä ihmisen eläimellisyyttä korkeampien ominaisuuksien tuote. Evoluutionvarainen uskonto kehkeytyi hiljalleen ihmiskunnan olemassaolonkokemukseen kuuluneiden vuosituhansien kuluessa niiden seuraavaksi lueteltavien vaikuttajien huolenpidon avulla, jotka toimivat villi-ihmisen, barbaarin ja sivistyneen ihmisen sisällä ja vaikuttivat heihin:

92:0.2 (1003.2) 1. *Palvonnan auttajahenki* – eläimellisyyden ylittävien todellisuudentajuamispotentiaalien ilmaantuminen eläimen tietoisuuteen. Tästä voitaisiin kenties käyttää ilmaisua ihmisen ikimuistoinen jumaluusvaisto.

92:0.3 (1003.3) 2. *Viisauden auttajahenki* – palvonnallisessa mielessä ilmenevä taipumus suunnata jumalointi korkeampiin ilmaisukanaviin ja kohti alati laajenevia jumaluustodellisuuden käsityksiä.

92:0.4 (1003.4) 3. *Pyhä Henki* – tämä on ensimmäinen supermielen anti, ja se ilmaantuu poikkeuksetta kaikkiin bona fide ihmispersoonallisuuksiin. Tämä palvontaa kaipaavalle ja viisautta halajavalle mielelle annettu hoiva luo kyvyn tiedostaa ihmisen eloonjäämisestä esitetty väittämä todeksi – sekä teologisena käsitteenä että aktuaalisena ja tosiasiallisena persoonallisuuden kokemuksena.

92:0.5 (1003.5) Näiden kolmen jumalallisen hoivatoiminnan yhteen nivoutuva vaikutus on täysin riittävä panemaan alulle ja saattamaan päätökseen kehitysuskonnon kasvun. Näitä aikaansaannoksia laajentavat myöhemmin Ajatuksensuuntaajat, serafit ja Totuuden Henki, jotka kaikki lisäävät uskonnollisen kehityksen vauhtia. Nämä voimat ovat toimineet Urantialla jo pitkään, ja niiden toiminta jatkuu täällä niin kauan kuin tämä planeetta pysyy asuttuna sfäärinä. Näihin jumalallisiin vaikuttajiin sisältyvällä potentiaalilla ei enimmältään ole vielä koskaan ollut tilaisuutta tulla julki, sillä siinä on paljon sellaista, joka paljastuu vasta tulevina aikakausina, sitä mukaa kun kuolevaisten uskonto nousee taso tasolta korkeammalle, kohti morontia-arvoa ja henkitotuutta edustavia ylivertaisia korkeuksia.

1. Uskonnon evolutionaarinen luonne

92:1.1 (1003.6) Uskonnon kehityksen kulkua on seurattu alkuaikojen pelon ja aaveiden maailmasta monien peräkkäisten kehitysvaiheiden läpi niitä pyrkimyksiä unohtamatta, kun henkiä yritettiin ensin pakottamalla ja sitten imartelemalla saada tekemään jotakin. Heimokohtaisista fetisseistä tuli toteemeja ja heimojumalia. Maagisista loitsukaavoista muovautuivat nykyajan rukoukset. Ympärileikkauksesta, joka aluksi oli uhri, tuli hygieeninen toimenpide.

92:1.2 (1003.7) Koko rotujen luonnontilaisen lapsuuden ajan tapahtui uskon suhteen edistymistä niin, että se eteni luonnonpalvonnasta aaveidenpalvonnan kautta fetisismiksi. Sivilisaation sarastuksen myötä ihmisrotu omaksui mystisempiä ja symbolisempia uskomuksia, kun taas nykyään – kypsän iän lähestyessä – ihmiskunta on hiljalleen valmistumassa todellisen uskonnon arvostamiseen, jopa itse totuuden paljastamisen alkuvaiheeseen.

92:1.3 (1004.1) Uskonto ilmaantuu mielen biologisena reagointina hengellisiin uskomuksiin ja ympäristöön. Ihmisrodun kohdalla se on asia, joka häviää tai muuttuu viimeisenä. Uskonto on kaikkina aikakausina ihmisyhteisön asennoitumista siihen, mikä on salaperäistä. Sosiaalisena instituutiona siihen kuuluu riittejä, symboleja, kultteja, pyhiä kirjoituksia, alttareita, pyhäkköjä ja temppeleitä. Pyhä vesi, pyhäinjäännökset, fetissit, taikakalut, kasukat, kellot, rummut ja papistot ovat yhteisiä kaikille uskonnoille.

Ja puhtaasti kehityksen kautta syntynyttä uskontoa on mahdotonta pitää täysin erillään sen enempää magiasta kuin noituudestakaan.

92:1.4 (1004.2) Mysteeri ja voima ovat aina kiihottaneet uskonnollisia tunteita ja pelkoja, kun taas emootio on niiden kehittymisessä toiminut aina vahvana säätelevänä tekijänä. Pelko on ollut aina uskonnon perusheräte. Pelko antaa kehitysuskonnon jumalille hahmon ja luo virikkeen alkuaikojen uskovien uskonnolliselle rituaalille. Sivilisaation edistyessä kunnioitus, ihailu, arvonanto ja myötätunto muuntelivat pelkoa, ja sen jälkeen sitä muokkaavat edelleen tunnonvaivat ja katumus.

92:1.5 (1004.3) Muuan Aasian kansanheimo opetti, että ”Jumala on suuri pelko.” Tällainen käsitys on puhtaasti evoluutionvaraisen uskonnon seurausilmiö. Jeesus, joka oli korkeimmanlaatuinen uskonnollisen elämäntavan revelaatio, julisti: ”Jumala on rakkaus.”

2. Uskonto ja tapasäännöt

92:2.1 (1004.4) Uskonto on kaikista ihmisen instituutioista joustamattomin ja taipumattomin, mutta silti sekin vähä vähältä sovittautuu muuttuvaan yhteiskuntaan. Lopulta kehitysuskonto aina heijastelee muuttuvia tapasääntöjä, joihin vuorostaan on saattanut vaikuttaa ilmoitususkonto. Hitaasti, varmasti, mutta vastahakoisesti uskonto (palvonta) seuraa viisauden, kokemuspohjaisen järjellisyyden ohjaaman ja jumalallisen ilmoituksen valaiseman tiedon, vanavedessä.

92:2.2 (1004.5) Uskonto takertuu tapasääntöihin; se, mikä *oli*, on ikivanhaa ja otaksutusti pyhää. Nimenomaan tästä eikä mistään muusta syystä kivityökalut säilyivät käytössä vielä kauan pronssi- ja rautakaudellakin. Ja tällainenkin toteamus on kirjaan kirjoitettuna: ”Mutta jos sinä teet minulle kivialttarin, niin älä rakenna sitä hakatusta kivestä; sillä jos sinä kosket taltallasi kiveen, niin sinä saastutat sen.” Hindut sytyttävät tänäkin päivänä alttaritulensa alkeellista hierrintä käyttäen. Kehitysuskonnon vallitessa uutuutta on pidetty aina pyhäinhäväistyksenä. Sakramenttiin ei saa kuulua uutta eikä teollisesti valmistettua ravintoa, vaan kaikkein alkeellisinta muonaa: ”Tulessa paahdettua lihaa ja happamatonta leipää katkerien yrttien kera.” Kaikentyyppiset sosiaaliset tavat ja jopa lainkäyttöön kuuluvat menettelytavat pitäytyvät vanhoihin muotoihin.

92:2.3 (1004.6) Kun nykyajan ihminen ihmettelee sitä, että eri uskontojen kirjoituksissa esitetään kovin paljon sellaista, jota voidaan pitää rivona, hänen tulisi rauhassa miettiä sitä, että menneet sukupolvet ovat pelänneet poistaa kirjoituksista esi-isiensä pyhinä ja loukkaamattomina pitämiä asioita. On koko joukko asioita, joita yksi sukupolvi saattaa pitää rivoina, mutta jotka edelliset sukupolvet ovat katsoneet osaksi hyväksyttyjä tapasääntöjään, jopa arvostetuiksi uskonnollisiksi rituaaleiksi. Melkoinen määrä uskonnollista kiistelyä on aiheutunut loputtomista yrityksistä saattaa vanhat mutta moitittavat tavat sopusointuun vasta hiljattain edistyneen järjellisyyden kanssa, yritykset löytää vakuuttavantuntuisia teorioita,

jotka puolustaisivat ammoisten ja merkityksensä menettäneiden tapojen säilyttämistä opin piirissä.

92:2.4 (1004.7) Mutta on vain typerää yrittää uskonnollisen kasvun äkillistä vauhdittamista. Rotu tai kansakunta pystyy omaksumaan jostakin edistyneestä uskonnosta vain sen, mikä on kohtuullisessa määrin yhdenmukaista ja yhteen sopivaa asianomaisen kansan senhetkisen kehitystason ja sopeutumiskyvyn kanssa. Sosiaalisilla, ilmastollisilla, poliittisilla ja taloudellisilla olosuhteilla on kaikilla oma vaikutuksensa uskonnollisen kehityksen suunnan ja etenemisvauhdin määräytymiseen. Yhteiskunnan moraalisuutta ei määrittele uskonto – toisin sanoen kehitysuskonto – vaan pikemminkin on niin, että rodun moraalisuus sanelee uskonnon muodot.

92:2.5 (1005.1) Ihmisten rodut hyväksyvät vieraan ja uuden uskonnon vain pinnallisesti. Itse asiassa ne sovittavat sen omiin tapasääntöihinsä ja vanhoihin uskomistapoihinsa. Tätä kuvaa oivallisesti esimerkki eräästä Uuden-Seelannin heimosta, jonka papit kristinuskon nimellisesti hyväksyttyään väittivät julkisesti saaneensa suoraan Gabrielilta ilmoituksia, joissa sanottiin, että juuri tuosta heimosta oli tullut Jumalan valittu kansa ja annettiin ohje, jonka mukaan heimon oli luvallista, kenenkään sitä estämättä, antautua vapaisiin sukupuolisuhteisiin ja moniin muihin heimon noudattamiin ikivanhoihin ja moitittaviin tapoihin. Eikä aikaakaan, kun kaikki vastikään käännytetyt kristityt siirtyivät kannattamaan tätä kristinuskon uutta ja vähemmän vaativaa muunnosta.

92:2.6 (1005.2) Uskonto on aikana tahi toisena pyhittänyt kaikki mahdolliset, keskenään ristiriidassa olevat ja yhteen sovittamattomat käyttäytymisen muodot. Se on jonakin aikana hyväksynyt käytännöllisesti katsoen kaiken sellaisen, mitä nyt pidetään moraalittomana tai synnillisenä. Omatunto, jota kokemus ei ole opettanut ja joka ei ole saanut apua järjeltä, ei ole koskaan ollut eikä voi koskaan olla ihmisen käyttäytymisen turvallinen ja erehtymätön opas. Omatunto ei ole ihmissielulle puhuva jumalallinen ääni. Se on vain olemassaolon kulloisellekin vaiheelle ominaisten tapasääntöjen moraalisen ja eettisen sisällön yhteissumma. Se edustaa yksinkertaisesti sitä, mikä ihmisen käsityksen mukaan on jossakin tietyssä olosuhteiden kokonaisuudessa ihanteellista reagoimista.

3. Kehitysuskonnon luonne

92:3.1 (1005.3) Ihmiskunnan uskonnon tutkiminen on menneiden aikakausien fossiileja sisältävien sosiaalisten kerrostumien tarkastelua. Ihmishahmoisiksi käsitettyjen jumalten noudattamat tavat heijastavat uskollisesti niiden ihmisten moraalia, jotka ensimmäisinä nuo jumalat mielessään hahmottivat. Muinaiset uskonnot ja mytologia välittävät totuudenmukaisen kuvan kauan sitten unohduksen hämärään vaipuneiden kansojen uskomuksista ja traditioista. Nämä ammoiset kulttitavat säilyvät itsepintaisesti uudempien talouselämän tapojen ja yhteiskunnallisten kehityskulkujen rinnalla ja tuntuvat tietenkin huutavan

epäajanmukaisilta. Kultin jäännökset antavat oikean kuvan menneisyyden rotukohtaisista uskonnoista. Muistakaa aina, ettei kultteja suinkaan pystytetä totuuden löytämistä ajatellen, vaan mieluumminkin levittämään näiden kulttien uskonkappaleita.

92:3.2 (1005.4) Uskonnossa on aina ollut kysymys etupäässä riiteistä, rituaaleista, menoista, seremonioista ja opinkappaleista. Sen on tavallisesti tahrannut muuan tepposen toisensa perään tekevä erhe: valittuna kansana olemisen harha. Sellaiset uskonnolliset perusideat kuin loitsu, henkeytys, ilmoitus, lepytys, katumus, sovitus, esirukous, uhri, rukous, tunnustus, palvonta, kuolemanjälkeinen elämä, sakramentti, rituaali, lunnaat, pelastus, lunastus, sopimusliitto, saastaisuus, puhdistautuminen, profetia, perisynti – palautuvat kaikki ammoisen aaveidenpelon varhaisiin aikoihin.

92:3.3 (1005.5) Primitiivisessä uskonnossa ei ole kysymys enemmästä eikä vähemmästä kuin kamppailusta aineellisen olemassaolon puolesta, joka on laajennettu käsittämään myös haudantakainen olemassaolo. Tällaisen uskonkappaleen mukaiset menot merkitsivät itsesäilytystaistelun laajentumista kuvitellun aavehenkien maailman alueelle. Mutta olkaa varovaisia, kun tunnette kiusausta arvostella kehitysuskontoa. Muistakaa, että puhe on siitä, *mitä tapahtui;* kysymys on historiallisesta tosiasiasta. Ja muistakaa lisäksi, ettei minkään ajatuksen voima ole siinä, että se pitää paikkansa tai on totuudellinen, vaan mieluumminkin se on siinä, miten elävästi se vetoaa ihmisiin.

92:3.4 (1006.1) Kehitysuskontoon ei sisälly mitään järjestelyä muutoksen tai tarkistuksen varalle. Toisin kuin tieteellä, sillä ei ole

mitään keinoa suorittaa etenemistä suosivaa itseoikaisua. Kehittymällä syntynyt uskonto nauttii kunnioitusta siksi, että sen seuraajat uskovat sen olevan *Totuus;* ”uskon, joka kerran annettiin pyhille”, täytyy – teoriassa – olla sekä lopullinen että erehtymätön. Kultti haraa kehittymistä vastaan, sillä todellinen edistys muuttaa varmasti kulttia itseään tai hävittää sen kokonaan. Siksi tarkistus on sen kohdalla aina pakottamalla pakotettava.

92:3.5 (1006.2) Vain kaksi tekijää kykenee muokkaamaan ja kohottamaan luonnollista tietä syntyneen uskonnon opinkappaleita, nimittäin vähitellen etenevien tapasääntöjen muodostama paine ja se aika ajoin saatava valistus, joka on peräisin aikakausikohtaisesta ilmoituksesta. Eikä ole mitenkään outoa, että kehitys oli hidasta, sillä jos joku muinaisina aikoina esiintyi edistyksellisenä tai kekseliäänä, tiesi se sitä, että hänet tapettiin noitana. Kultti edistyy hitaasti sukupolvien saatossa ja aikakausien mittaisten jaksojen kuluessa. Mutta se kulkee toki eteenpäin. Kehityksen kautta ilmestyvä usko aaveisiin laski perustan sellaiselle ilmoitususkonnon filosofialle, joka on lopulta hävittävä alkulähteenään olevan taikauskon.

92:3.6 (1006.3) Uskonto on monin tavoin haitannut sosiaalista kehitystä, mutta ilman uskontoa ei mitään kestävää moraalisuutta eikä etiikkaa olisi ollut, ei maininnan arvoista sivilisaatiota. Uskonto synnytti paljon ei-uskonnollista kulttuuria: Kuvanveisto sai alkunsa epäjumalankuvien tekemisestä, arkkitehtuuri temppelien rakentamisesta, runous loitsuista, musiikki palvontaveisuusta, näyttämötaide toimista henkiohjauksen saamiseksi ja tanssiminen kausittaisista palvontajuhlista.

92:3.7 (1006.4) Mutta kun kiinnitetään huomiota siihen, että uskonto oli sivilisaation kehittymisen ja säilymisen kannalta välttämätön, olisi samalla kirjattava se seikka, että luonnonuskonto on myös tehnyt parhaansa lamaannuttaakseen ja rampauttaakseen sen samaisen sivilisaation, jota se muuten vaali ja ylläpiti. Uskonto on vaikeuttanut tuotannollista toimintaa ja taloudellista kehitystä. Se on tuhlannut työvoimaa ja haaskannut pääomaa. Siitä ei aina ole ollut apua perheelle, se ei ole riittävässä määrin edistänyt rauhaa ja hyvää tahtoa, se on toisinaan laiminlyönyt opetusta ja viivästyttänyt tieteellistä edistystä, se on kohtuuttomasti köyhdyttänyt elämää muka kuolemaa rikastuttaakseen. Kehitysuskonto, ihmisperäinen uskonto, on todellakin syyllistynyt kaikkiin näihin ja moniin muihin erehdyksiin, erheisiin ja virheisiin. Siitä huolimatta se ylläpiti kulttuurille ominaista etiikkaa, sivistykseen kuuluvaa moraalisuutta ja sosiaalista koossapysyvyyttä. Ja se teki mahdolliseksi myöhemmän ilmoitususkonnon korvata nämä monet kehitykseen liittyneet puutteet.

92:3.8 (1006.5) Kehitysuskonto on ollut ihmisen kallein mutta silti verrattoman tehokas instituutio. Ihmisperäistä uskontoa voidaan puolustaa vain evolutionaarisen sivilisaation valossa. Ellei ihminen olisi eläinevoluution ylöspäin johtavan kehityksen tuote, ei tällainen uskonnollisen kehityksen kulku olisi puolustettavissa.

92:3.9 (1006.6) Uskonto helpotti pääoman kertymistä, se edisti määrätynlaista työntekoa, pappien joutilaisuus edisti taidetta ja tietämystä. Ihmisrodulle koitui viime kädessä suuri hyöty kaikista

näistä eettisessä menettelytavassa esiintyneistä alkuaikojen virheistä. Shamaanit – rehelliset ja epärehelliset – kävivät hirvittävän kalliiksi, mutta he olivat täyden hintansa arvoisia. Oppineisuutta edellyttävät ammatit ja tiede itse nousivat esille loismaisista papistoista. Uskonto vaali sivilisaatiota ja mahdollisti yhteiskunnallisen jatkuvuuden. Se on kaikkina aikoina toiminut moraalia vartioivana poliisivoimana. Uskonto tarjosi sitä inhimillistä kurinalaisuutta ja itsehillintää, jotka tekivät *viisauden* mahdolliseksi. Uskonto on se kehityksen tehokas piiska, joka säälimättä pakottaa velton ja kärsivän ihmiskunnan luonnollisesta älyllisestä vitkaisuudestaan eteenpäin ja ylöspäin, järjellisyyden ja viisauden korkeammille tasoille.

92:3.10 (1006.7) Ja tätä eläimen tasolta ylöspäin noustaessa saatua pyhää perintöä – kehitysuskontoa – täytyy aina ja yhtä mittaa puhdistaa ja jalostaa ilmoitususkonnosta lähtevän jatkuvan tarkistuksen keinoin ja aidon tieteen polttavalla tulella.

4. Lahjaksi annettu ilmoitus

92:4.1 (1007.1) Ilmoituskin on kehityksellistä, mutta se on aina edistyvää. Kautta aikojen, jonkin maailman historian alusta sen loppuun saakka uskontoon kuuluvat ilmoitukset ovat kerta kerralta yhä laajempia ja toinen toistaan valaisevampia. Ilmoituksen, tehtävänä on panna järjestykseen ja tarkistaa toinen toistaan seuraavat kehitysuskonnot. Mutta jotta ilmoitus jalostaisi ja

ylevöittäisi kehitysuskontoja, tällaisten jumalallisten tarkastuskäyntien pitää tuoda esille sellaisia opetuksia, jotka eivät ole liian kaukana sen aikakauden ajattelusta ja suhtautumisista, jona ne esitetään. Ilmoituksella on siksi aina oltava ja sillä on aina kosketus evoluutioon. Ilmoitususkontoa rajoittaa aina pakostakin ihmisen vastaanottokyky.

92:4.2 (1007.2) Mutta ulkonaisesta yhteenkuuluvuudesta tai eroavuudesta huolimatta ilmoitususkonnoille on aina ominaista usko johonkin lopullista arvoa edustavaan Jumaluuteen ja johonkin käsitykseen persoonallisuuden identiteetin säilymisestä kuoleman jälkeen.

92:4.3 (1007.3) Kehitysuskonto on tunneperäistä, ei loogista. Se on ihmisen reaktio siihen, että hän uskoo hypoteettiseen aavehenkien maailmaan – se on ihmisen uskorefleksi, jonka laukaisee tuntemattoman olemassaolon tajuaminen ja sen pelkääminen. Ilmoitususkonnon esittäjä on todellinen, olemassa oleva hengellinen maailma. Se on superälyllisen kosmoksen vastaus kuolevaisten tuntemaan kaipaukseen saada uskoa ja luottaa universaalisiin Jumaluuksiin. Kehitysuskonto kuvastaa kiertoteitse tapahtuvaa ihmiskunnan hapuilua totuuden löytämiseksi. Ilmoitususkonto *on* juuri tuo totuus.

92:4.4 (1007.4) Uskonnollisen ilmoituksen esittämiskertoja on ollut monia, mutta vain viidellä niistä on ollut käänteentekevä merkitys. Nämä olivat seuraavat:

92:4.5 (1007.5) 1. *Dalamatian opetukset*. Oikeaa käsitystä Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta julistivat Urantialla ensi kerran Prinssi Caligastian esikunnan sata ruumiillista jäsentä. Tämä koko ajan laajennut Jumaluudesta ilmoittaminen jatkui yli kolmesataatuhatta vuotta, kunnes se yhtäkkiä päättyi planeetan eroamiseen järjestelmästä ja opetuslaitoksen hajoamiseen. Vanin suorittamaa työtä lukuun ottamatta dalamatialaisilmoitus meni käytännöllisesti katsoen koko maailmalta hukkaan. Jopa nodiitit olivat Aatamin saapumiseen mennessä unohtaneet tämän totuuden. Kaikista niistä, jotka saivat esikunnan sadan jäsenen opetuksia, punainen ihminen säilytti ne kauimmin, mutta käsitys Suuresta Hengestä oli intiaanien uskonnossa enää vain hämärä ajatus, kunnes kosketus kristinuskoon sitä suuresti selvensi ja vahvisti.

92:4.6 (1007.6) 2. *Eedenin opetukset*. Aatami ja Eeva esittivät evolutionaarisille kansoille toistamiseen käsityksen kaikkien Isästä. Ensimmäisen Eedenin hajaantuminen pysäytti Aatamin ilmoituksen etenemisen, ennen kuin se oli päässyt kunnollisesti edes alkamaan. Mutta seetiläispapit jatkoivat Aatamilta kesken jääneitä opetusponnistuksia, ja näissä totuuksissa on muutamia, joita maailma ei ole koskaan täysin kadottanut. Seetiläisten opetukset vaikuttivat Levantin koko uskonnollisen evoluution suunnan modifioitumiseen. Mutta vuoteen 2500 eKr. mennessä ihmiskunta oli suurelta osin kadottanut tuntuman Eedenin päivinä esitettyyn ilmoitukseen.

92:4.7 (1007.7) 3. *Saalemin Melkisedek*. Tämä Nebadonin Hätätilapoika oli Urantialla kolmannen totuudenilmoituksen alkuunpanija. Hänen opetuksiinsa sisältyneet tärkeimmät ohjeet olivat *luottamus* ja *usko*. Hän opetti luottamusta Jumalan kaikkivoipaan hyväntahtoisuuteen, ja hän julisti, että usko oli se teko, jolla ihmiset ansaitsivat Jumalan suosion. Hänen opetuksensa sekoittuivat vähitellen eri kehitysuskontojen uskomuksiin ja käytänteisiin, ja lopulta niistä kehittyivät ne teologiset järjestelmät, jotka olivat vallalla Urantian ensimmäisen kristuksenjälkeisen vuosituhannen alkaessa.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jeesus Nasaretilainen*. Kristus Mikael esitti Urantialle neljännen kerran käsityksen Jumalasta Universaalisena Isänä, ja tämä opetus on yleisesti ottaen ollut vallalla siitä lähtien. Hänen opetustensa ydinsanoma oli *rakkaus* ja *palvelu*, se rakastava palvonta, jota luotu poika osoittaa omasta vapaasta tahdostaan, kun hän tunnustaa Jumalan, hänen Isänsä, rakastavan huolenpidon ja kun hän vastaa siihen. Kysymyksessä on se omasta tahdosta suoritettu palvelu, jota tällaiset luodut pojat suorittavat veljilleen tajutessaan riemumielellä, että he tässä palvelussa samalla palvelevat Jumala Isää.

92:4.9 (1008.2) 5. *Urantia-kirjan luvut*. Nämä luvut, joista tämä on yksi, muodostavat tuoreimman Urantian kuolevaisille totuudesta laaditun esityksen. Nämä luvut eroavat kaikista edellisistä ilmoituksista sikäli, että ne eivät ole yhden ainoan universumipersoonallisuuden työtä, vaan monien olentojen yhteisesitys. Mutta Universaalisen Isän saavuttamista lukuun ottamatta mikään ilmoitus ei voi koskaan olla

täysimääräinen. Kaikki muut taivaalliset hoivatoimet ovat vain osittaisia, ohimeneviä ja ajallisuudessa ja avaruudessa vallitseviin paikallisiin olosuhteisiin käytännöllisesti sovitettuja. Vaikka tällaiset myönnytykset saattavat kenties vähentää kaikkien ilmoitusten välitöntä tehoa ja arvovaltaa, Urantialla on kuitenkin koittanut aika, jolloin on viisasta tuoda asiat tällä tavoin suorasanaisesti julki senkin uhalla, että näin heikennetään tämän Urantian kuolevaisroduille annetun kaikkein uusimman totuudenpaljastuksen tulevaa vaikutusta ja arvovaltaa.

5. Suuret uskonnolliset johtajat

92:5.1 (1008.3) Kehitysuskonnon piirissä arvellaan, että jumalat ovat olemassa ikään kuin ihmisen kuvina; ilmoitususkonnossa ihmisille opetetaan, että he ovat Jumalan poikia – jopa muovattuja jumalallisuuden finiittisiksi kuviksi; ilmoituksena saaduista opetuksista ja kehityksen aikaansaannoksista kokoonpannuissa synteesiuskonnoissa jumalakäsite on sekoitus:

92:5.2 (1008.4) 1. Kehityksen myötä syntyneiden kulttien sisältämistä aikaisemmista käsityksistä.

92:5.3 (1008.5) 2. Ilmoitususkonnon ylevistä ihanteista.

92:5.4 (1008.6) 3. Suurten uskonnollisten johtajien, ihmiskunnan profeettojen ja opettajien henkilökohtaisista näkemyksistä.

92:5.5 (1008.7) Useimmat suuret uskonnolliset aikakaudet ovat saaneet alkunsa jonkun huomattavan persoonallisuuden elämästä ja opetuksista. Joku johtajapersoonallisuus on pannut alulle valtaosan maininnanarvoisista historian tuntemista moraalisista liikkeistä. Ja ihmiset ovat aina taipuvaisia kunnioittamaan johtajaa, jopa hänen opetustensa kustannuksella, kunnioittamaan hänen persoonallisuuttaan, vaikka he samalla kadottaisivat näköpiiristään hänen julistamansa totuudet. Ja siihen, että näin tapahtuu, on omat syynsä: Evolutionaarisen ihmisen sydämessä on vaistomainen kaipaus saada apua ylhäältä ja tuonpuoleisesta. Tämän kaipauksen tarkoituksena on antaa ennakkoaavistus Planeettaprinssin ja myöhempien Aineellisten Poikien ilmestymisestä maan päälle. Urantialla ihminen on jäänyt ilman näitä ihmisen yläpuolella olevia johtajia ja hallitsijoita, ja sen vuoksi hän pyrkii jatkuvasti korvaamaan tämän menetyksen kietomalla ihmisjohtajansa legendoihin, joissa kerrotaan heidän yliluonnollisesta alkuperästään ja ihmeenkaltaisesta elämänurastaan.

92:5.6 (1008.8) Monet rodut ovat kuvitelleet johtajiensa syntyneen neitseestä. Heidän maisen matkansa varteen on siroteltu yliluonnollisia tapahtumia ylen määrin, ja aina on niin, että heidän oma kannattajaryhmänsä odottaa johtajansa paluuta. Keski-Aasiassa asianomaiset heimoveljet odottavat yhä Tshingis-kaanin paluuta; Tiibetissä, Kiinassa ja Intiassa odotetaan Buddhaa; islamin piirissä odotettu on Muhammad; intiaanien keskuudessa odotettiin Hesunanin Onamonalontonia; heprealaisten keskuudessa odotettiin yleensä Aatamin paluuta aineelliseksi hallitsijaksi. Babylonissa

Marduk-jumala oli Aatamista kertovan legendan, Jumalan poika -idean, ihmisen ja Jumalan yhdyssiteestä kertovan legendan jatkoa. Sen jälkeen kun Aatami oli ilmestynyt maan päälle, esiintyi niin kutsuttuja Jumalan poikia maailman rotujen keskuudessa yleisesti.

92:5.7 (1009.1) Mutta siitä huolimatta, että näihin opettajiin suhtauduttiin usein taikauskoisella pelolla, tosiasia kuitenkin on, että he olivat ajallista persoonallisuutta edustavia tukipisteitä, joiden varassa ilmoitetun totuuden vipusimet toimivat ihmiskunnan moraalin, filosofian ja uskonnon edistämiseksi.

92:5.8 (1009.2) Urantian ihmisen miljoonavuotisen historian kuluessa on esiintynyt satoja ja taas satoja uskonnollisia johtajia Onagarista guru Nanakiin. Tämän ajan kuluessa uskonnollisen totuuden ja hengellisen uskon vuorovesi on kokenut monet vuokset ja luoteet, ja jokainen urantialaisen uskonnon renessanssi on menneisyydessä samastunut jonkun uskonnollisen opettajan elämään ja opetuksiin. Tarkasteltaessa viimeksi kuluneina aikoina eläneitä opettajia saattaa osoittautua hyödylliseksi ryhmitellä heidät Aatamin jälkeisen Urantian seitsemän suuren uskonnollisen aikakauden mukaan:

92:5.9 (1009.3) 1. *Seetiläiskausi.* Amosadin johdolla uudistuneista seetiläispapeista tuli Aatamin jälkeisen kauden suurenmoisia opettajia. He toimivat kaikkialla andiittien asuttamissa maissa, ja heidän vaikutuksensa tuntui kauimmin kreikkalaisten, sumerien ja hindujen keskuudessa. Viimeksi mainittujen keskuudessa he ovat hindulaisen uskonnon bramiinien hahmossa säilyneet nykyaikaan

asti. Seetiläiset ja heidän seuraajansa eivät koskaan täysin kadottaneet Aatamin paljastamaa kolminaisuuskäsitettä.

92:5.10 (1009.4) 2. *Melkisedekin lähetyssaarnaajien aikakausi*. Urantian uskonto uudistui melkoisesti niiden opettajien ponnistelujen tuloksena, jotka Makiventa Melkisedek asetti tehtäväänsä, silloin kun hän lähes kaksituhatta vuotta ennen Kristusta eli ja opetti Saalemissa. Nämä lähetyssaarnaajat julistivat, että usko on Jumalan suosioon pääsemisen hinta, ja heidän opetuksensa, vaikkeivät ne mitään välittömästi ilmenneitä uskontoja saaneetkaan aikaan, toimivat kuitenkin perustuksina, joille myöhempien aikojen totuudenopettajat sittemmin rakensivat Urantian uskonnot.

92:5.11 (1009.5) 3. *Melkisedekin jälkeinen aikakausi*. Vaikka Amenemope ja Ikhnaton kumpikin opettivat tämän kauden aikana, Melkisedekin jälkeisen kauden selvästi muista erottuva uskonnollinen nero oli kuitenkin erään levanttilaisen beduiiniryhmän johtaja ja heprealaisten uskonnon perustaja – Mooses. Mooses opetti monoteismiä. Hän sanoi: ”Kuule, oi Israel, Herra meidän Jumalamme on yksi Jumala.” ”Herra – hän on Jumala. Eikä muuta Jumalaa ole kuin hän.” Hellittämättä hän pyrki juurimaan kansakunnastaan aavekultin jäänteet, ja hän jopa määräsi kuolemanrangaistuksen sen harjoittajille. Mooseksen jälkeen tulleet johtajat turmelivat hänen monoteisminsä, mutta myöhempinä aikoina he palasivat moniin hänen opetuksistaan. Mooseksen suuruus on hänen viisaudessaan ja teräväjärkisyydessään. Muilla ihmisillä on ollut suurenmoisempia käsityksiä Jumalasta, mutta

kukaan yksittäinen ihminen ei ole koskaan onnistunut yhtä hyvin taivuttamaan suuria ihmismääriä omaksumaan näin edistyneitä uskonkäsityksiä.

92:5.12 (1009.6) 4. *Kuudes vuosisata ennen Kristusta*. Monia miehiä nousi julistamaan totuutta tällä vuosisadalla, joka oli suurimpia Urantialla koskaan koettuja uskonnollisen heräämisen vuosisatoja. Tulkoot heidän joukostaan mainituiksi Gautama, Konfutse, Lao-tse, Zarathustra sekä jainalaiset opettajat. Gautaman opetukset ovat levinneet laajalti Aasiaan, ja miljoonat kunnioittavat häntä Buddhana. Konfutse merkitsi kiinalaisten moraalille samaa kuin Platon kreikkalaiselle filosofialle, ja vaikka kummankin opetukset herättivät uskonnollista vastakaikua, kumpikaan heistä ei tarkasti ottaen ollut uskonnollinen opettaja. Lao-tse näki taossa enemmän Jumalaa kuin Konfutse näki ihmisyydessä tai Platon idealismissa. Vaikka vallalla ollut dualistinen henkisyyden käsitys, käsitys hyvistä ja pahoista hengistä, vaikuttikin paljon Zarathustraan, samalla hän kuitenkin nosti käsityksen yhdestä ikuisesta Jumaluudesta ja siitä, että valo lopulta saa voiton pimeydestä, selvästikin paljon entistä korkeammalle.

92:5.13 (1010.1) 5. *Ensimmäinen vuosisata Kristuksen jälkeen*. Uskonnollisen opettajan ominaisuudessa Jeesus Nasaretilainen aloitti työnsä Johannes Kastajan perustaman kultin piirissä ja eteni niin kauaksi kuin hän suinkin voi – pois paastoamisista ja ulkonaisista muodoista. Tämän aikakauden suurimmat opettajat olivat Jeesuksen lisäksi Paavali Tarsoslainen ja Filon

Aleksandrialainen. Heidän uskontokäsityksensä ovat esittäneet hallitsevaa osaa sen uskon kehityksessä, joka kantaa Kristuksen nimeä.

92:5.14 (1010.2) 6. *Kuudes vuosisata Kristuksen jälkeen*. Muhammad perusti uskonnon, joka oli verrattomampi kuin monet hänen aikansa uskonopit. Hänen uskontonsa oli vastalause muukalaisten uskontojen sosiaalisia vaatimuksia ja hänen oman kansansa uskonnollisen elämän hajanaisuutta vastaan.

92:5.15 (1010.3) 7. *Viidestoista vuosisata Kristuksen jälkeen*. Tämän kauden aikana esiintyi kaksi uskonnollista suuntausta: kristinuskon yhtenäisyyden murtuminen länsimaissa ja synteesin kautta tapahtunut uuden uskonnon syntyminen orientissa. Euroopassa oli institutionalisoitunut kristinusko jo niin pahoin jäykistynyt, että sen kasvu joutui ristiriitaan yhtenäisyyden kanssa. Itämailla Nanak kannattajineen yhdisti islamin, hinduismin ja buddhismin yhteiset opetukset sikhiläisyydeksi, erääksi Aasian edistyneimmäksi uskonnoksi.

92:5.16 (1010.4) Urantian tulevaisuudelle tulee epäilemättä olemaan tunnusomaista uskonnollisen totuuden – Jumalan Isyyden ja kaikkien luotujen veljeyden – opettajien ilmaantuminen. Mutta on toivottavaa, että näiden tulevain aikain profeettojen hartaat ja vilpittömät ponnistelut suuntautuvat ei niinkään uskontoja erottavien esteiden vahvistamiseen kuin hengellisestä palvonnasta nousevan uskonnollisen veljeyden lisäämiseen niiden toisistaan

eroavien älyperäisten teologioiden kannattajien keskuudessa, jotka Satanian Urantialle ovat perin luonteenomaisia.

6. Monikoosteiset uskonnot

92:6.1 (1010.5) Kahdennenkymmenennen vuosisadan Urantian uskonnot tarjoavat tilaisuuden mielenkiintoiseen tutkimukseen ihmisen palvontavirikkeen sosiaalisesta kehityksestä. Monet uskonnot ovat edenneet aavekulttien ajoista varsin vähän. Afrikan pygmeillä ei ole mitään uskonnollisia reaktioita ryhmänä, vaikkakin jotkut heistä jossain määrin uskovat henkiympäristöön. He ovat nykyään täsmälleen siinä pisteessä, jossa primitiivinen ihminen oli, silloin kun uskonnon kehitys alkoi. Alku-uskonnon perususkomus oli eloonjääminen kuoleman jälkeen. Ajatus persoonallisen Jumalan palvomisesta osoittaa jo pidemmälle ehtinyttä evolutionaarista kehitystä, jopa ilmoituksen ensimmäistä vaihetta. Dajakit ovat kehittäneet vasta kaikkein alkeellisimmat uskonnolliset tavat. Verrattain vähän aikaa sitten eläneillä eskimoilla ja intiaaneilla oli vielä sangen niukat käsitykset Jumalasta. He uskoivat aaveisiin, ja heillä oli epämääräinen ajatus jonkinlaisesta eloonjäämisestä kuoleman jälkeen. Nykyisissä Australian alkuasukkaissa ilmenee vain vainajahenkien pelkoa, pimeänkammoa ja alkeellista esi-isien kunnioitusta. Zulut ovat parhaillaan kehittämässä aaveidenpelkoon ja uhraamiseen perustuvaa uskontoa. Ellei kristittyjen ja muhamettilaisten lähetystyön tuloksia oteta lukuun, monet Afrikan

heimot eivät vielä ole ohittaneet uskonnollisen kehityksen fetissivaihetta. Mutta jotkin ryhmät ovat jo kauan pitäytyneet monoteismin ideaan, niin kuin tekivät entiset traakialaiset, jotka uskoivat myös kuolemattomuuteen.

92:6.2 (1010.6) Urantialla kehitys- ja ilmoitususkonto etenevät rinta rinnan, samalla kun ne sekoittuvat ja sulautuvat yhteen niiksi monenlaisiksi teologisiksi järjestelmiksi, joita maailmassa käsillä olevien lukujen laatimisen aikaan esiintyy. Nämä uskonnot, kahdennenkymmenennen vuosisadan Urantian uskonnot, ovat lueteltavissa seuraavasti:

92:6.3 (1011.1) 1. Hindulaisuus – muinaisin.

92:6.4 (1011.2) 2. Heprealainen uskonto.

92:6.5 (1011.3) 3. Buddhalaisuus.

92:6.6 (1011.4) 4. Konfutsen opetukset.

92:6.7 (1011.5) 5. Taolaiset uskonkappaleet.

92:6.8 (1011.6) 6. Zarathustralaisuus.

92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.

92:6.10 (1011.8) 8. Jainalaisuus.

92:6.11 (1011.9) 9. Kristinusko.

92:6.12 (1011.10) 10. Islam.

92:6.13 (1011.11) 11. Sikhiläisyys – viimeisin.

92:6.14 (1011.12) Entisaikain edistyneimmät uskonnot olivat juudaismi ja hinduismi, ja näistä kumpikin on tahollaan vaikuttanut merkittävästi uskonnollisen kehityksen suuntautumiseen itämailla ja länsimaissa.

Sekä hindut että heprealaiset uskoivat oman uskontonsa olevan henkeytettyä, ja he uskoivat kaikkien muiden uskontojen olevan ainoan oikean uskon rappeutuneita muotoja.

92:6.15 (1011.13) Intia jakautuu hindujen, sikhien, muhamettilaisten ja jainalaisten kesken, ja kukin uskonto esittää Jumalan, ihmisen ja universumin sillä tavalla kuin ne eri uskonnoissa käsitetään. Kiina seuraa taolaisia ja konfutselaisia opetuksia. Japanissa kunnioitetaan shintoa.

92:6.16 (1011.14) Suuret kansainväliset ja rotujenväliset uskonnot ovat heprealainen, buddhalainen, kristillinen ja islamilainen usko. Buddhalaisuus ulottuu Ceylonilta ja Burmasta Tiibetin ja Kiinan kautta Japaniin. Se on osoittanut niin suurta kykyä sopeutua monien kansojen tapoihin, että sille vetää vertoja vain kristinusko.

92:6.17 (1011.15) Heprealaiseen uskontoon sisältyy filosofinen siirtymä polyteismistä monoteismiin. Se on evoluution mukainen yhdysside kehitysuskontojen ja ilmoitususkontojen välillä. Heprealaiset olivat ainoa läntinen kansa, joka seurasi alkuaikojen evolutionaarisia jumaliaan suoraan ilmoituksen esittämään Jumalaan. Muttei tämä totuus koskaan ennen Jesajan aikoja saavuttanut laajaa hyväksyntää, Jesajan, joka jälleen kerran opetti Universaaliseen Luojaan yhdistyneen rotukohtaisen jumaluuden sekoittunutta ideaa: ”Oi, Sotajoukkojen Herra, Israelin Jumala, sinä olet Jumala ja vain sinä; sinä olet tehnyt taivaan ja maan.” Länsimaisen sivilisaation säilymisen toivo piili yhteen aikaan heprealaisten ylevissä hyvyyden käsityksissä ja helleenien edistyneissä kauneuden käsityksissä.

92:6.18 (1011.16) Kristinusko on juudaismin teologiaan pohjautuva uskonto Kristuksen elämästä ja opetuksista. Kristinuskoa on lisäksi muovannut se, että siihen on omaksuttu aineksia tietyistä zarathustralaisuuden opetuksista ja kreikkalaisesta filosofiasta, ja sen ovat muotoilleet ensi sijassa kolme henkilöä, nimittäin Filon, Pietari ja Paavali. Paavalin aikojen jälkeen se on käynyt läpi monet kehitysvaiheet, ja se on niin läpikotaisin länsimaistunut, että monet ei-eurooppalaiset kansat suhtautuvat varsin luonnollisesti kristinuskoon ikään kuin se olisi oudon Jumalan outo ilmoitus, joka on annettu muukalaisille.

92:6.19 (1011.17) Islam on Pohjois-Afrikan, Levantin ja Kaakkois-Aasian uskonnollis-kulttuurinen yhdysside. Nimenomaan juutalainen teologia myöhempien kristillisten opetusten ohella teki islamista monoteistisen. Muhammadin seuraajien kompastukseksi muodostuivat Kolminaisuudesta esitetyt edistyneet opetukset, sillä he eivät kyenneet käsittämään oppia kolmesta jumalallisesta persoonallisuudesta ja yhdestä Jumaluudesta. On aina vaikeata taivuttaa evolutionaarisia mieliä *yhtäkkiä* ottamaan vastaan edistynyttä ilmoitettua totuutta. Ihminen on evolutionaarinen luotu, ja hänen tulee saada uskontonsa pääasiassa evolutionaarisin menetelmin.

92:6.20 (1012.1) Esi-isäinpalvonta merkitsi uskonnollisessa kehityksessä aikanaan selvää edistysaskelta, mutta on sekä hämmästyttävää että valitettavaa, että tämä alkeellinen käsitys on yhäkin vallalla Kiinassa, Japanissa ja Intiassa keskellä niin paljoa sellaista, joka on suhteellisesti ottaen edistyneempää, kuten buddhalaisuus ja

hindulaisuus. Länsimaissa esi-isienpalvonta kehittyi kansallisjumalien kunnioittamiseksi ja rodullisten sankarien kunnioitukseksi. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla tämä sankareita palvova kansallismielinen uskonto ilmenee erilaisina radikaaleina ja kansallismielisinä sekularismeina, jotka ovat luonteenomaisia monille länsimaiden roduille ja kansakunnille. Tätä samaa asennoitumista ilmenee myös englantia puhuvien kansojen suurissa yliopistoissa ja suuremmissa teollisuusyhdyskunnissa. Kovinkaan paljon ei näistä käsityksistä eroa sellainen ajatus, että uskonto on vain ”yhteistä hyvän elämän tavoittelua”. ”Kansalliset uskonnot” eivät ole muuta kuin paluuta muinaisen Rooman keisarinpalvontaan ja shintolaisuuteen – valtionpalvontaan keisariperheen hahmossa.

7. Uskonnon edelleenkehittyminen

92:7.1 (1012.2) Uskonnosta ei voi koskaan tulla tieteellistä tosiasiaa. Filosofia voi kyllä nojata tieteelliseen perustukseen, mutta uskonto tulee aina pysymään joko kehityspohjaisena tai ilmoituspohjaisena, tai mahdollisesti näiden molempien yhdistelmänä, jollaisena se nykyään maailmassa esiintyy.

92:7.2 (1012.3) Uusia uskontoja ei voi keksiä, vaan niitä joko kehittyy tai sitten ne *äkillisesti ilmoitetaan*. Kaikki uudet kehitysuskonnot ovat pelkästään edelleen kehittyviä ilmentymiä, uusia mukaelmia ja sovellutuksia vanhoista uskomuksista. Vanha ei lakkaa olemasta,

vaan se sulautetaan uuteen, aivan kuten sikhiläisyys versoi ja puhkesi kukkaan hindulaisuuden, buddhalaisuuden, islamin ja muiden samankaltaisten kulttien maaperästä ja ulkonaisista muodoista. Alkukantainen uskonto oli varsin demokraattista; villi-ihminen oli vikkelä sekä ottamaan että antamaan lainaksi. Vasta ilmoitususkonnon myötä ilmaantui yksinvaltainen ja suvaitsematon teologinen omaansapitäytyminen.

92:7.3 (1012.4) Urantian monet uskonnot ovat kaikki hyviä siinä määrin kuin ne tuovat ihmisen Jumalan tykö ja tuovat ihmiselle käsityksen Isästä. Mikä tahansa uskonnonharjoittajain ryhmä on harhaluulojen vallassa, jos se kuvittelee oman oppinsa *Totuudeksi*, sillä tällaiset asenteet kertovat enemmänkin teologisesta ylimielisyydestä kuin uskon varmuudesta. Urantialla ei ole sellaista uskontoa, joka ei hyötyisi jokaisen muun uskonnon sisältämien parhaiden totuuksien tutkimisesta ja omaksumisesta, sillä kaikkiin uskontoihin sisältyy totuutta. Uskonnonharjoittajat tekisivät viisaammin, jos lainaisivat naapureidensa elävästä hengellisestä uskosta sen, mikä niissä on parasta, mieluummin kuin tuomitsisivat sen, mikä näiden vielä vallalla olevissa taikauskoisissa käsityksissä ja rituaaleissa on huonointa.

92:7.4 (1012.5) Kaikki nämä uskonnot ovat ilmaantuneet tuloksena ihmisen vaihtelevasta älyllisestä reagoinnista siihen identtiseen hengelliseen ohjaukseen, jota hänelle annetaan. Ihmiset eivät voi koskaan toivoa pääsevänsä uskonkappaleiden, opinkappaleiden ja rituaalien yhdenmukaisuuteen, sillä ne ovat älyperäisiä. Mutta he voivat tehdä ja jonakin päivänä he tekevätkin yhtenäisyydestä totta

aidossa kaikkien Isän palvonnassa, sillä sellainen on hengellistä, ja ikiajat on totta, että hengessä kaikki ihmiset ovat yhdenvertaisia.

92:7.5 (1012.6) Alku-uskonto oli suurelta osin tietoisuutta aineellisista arvoista, mutta sivilisaatio kohottaa uskonnollisia arvoja, sillä todellinen uskonto on minuuden omistautumista merkityksellisten ja korkeampien arvojen palvelemiseen. Kun uskonto kehittyy, etiikasta tulee moraalifilosofiaa ja moraalisuudesta tulee korkeimmista merkityksistä ja ylimmistä arvoista – jumalallisista ja hengellisistä ihanteista – muodostuvien normien mukaista itsekuria. Ja näin uskonnosta tulee spontaania ja kauneinta mahdollista omistautumista, rakkaudesta kumpuavan lojaalisuuden elävä kokemus.

92:7.6 (1013.1) Uskonnon laadun osoittimia ovat:

92:7.7 (1013.2) 1. Arvojen taso – lojaalisuudet.

92:7.8 (1013.3) 2. Merkitysten syvyys – yksilön herkistyminen näiden korkeimpien arvojen idealistiselle arvostamiselle.

92:7.9 (1013.4) 3. Vihkiytymisen voimaperäisyys – näille jumalallisille arvoille omistautumisen aste.

92:7.10 (1013.5) 4. Persoonallisuuden kahlitsematon eteneminen tällä idealistisen hengellisen elämän kosmisella polulla. Jumalan poikana olemisen oivaltaminen ja loputtomasti edistyvän universumikansalaisuuden tajuaminen.

92:7.11 (1013.6) Uskonnolliset merkitykset etenevät minätietoisuudessa, kun lapsi siirtää vanhempiinsa liittämänsä kaikkivaltiuskäsityksen Jumalaan. Ja tällaisen lapsen koko uskonnollinen kokemus on

suuressa määrin riippuvainen siitä, onko tätä vanhempien ja lapsen välistä suhdetta hallinnut pelko vai rakkaus. Orjat ovat aina kokeneet varsin vaikeaksi siirtää isännänpelkoaan Jumalan rakkauden käsityksiksi. Sivilisaation, tieteen ja edistyneiden uskontojen täytyy vapauttaa ihmiskunta niistä peloista, jotka ovat syntyneet luonnonilmiöiden pelkäämisestä. Ja samoin tulisi suuremman valistuneisuuden vapauttaa sivistyneet kuolevaiset kaikesta sellaisesta, missä he luottavat välikäsiin pitäessään yhteyttä Jumaluuteen.

92:7.12 (1013.7) Nämä epäjumalanpalvontana ilmenevän empimisen välivaiheet palvonnan kohteen siirtämisessä inhimillisestä ja näkyvästä jumalalliseen ja näkymättömään ovat väistämättömiä, mutta niitä tulisi lyhentää tietoisuus ihmisen sisimmässä olevan jumalallisen hengen tätä siirtymistä helpottavasta hoivasta. Joka tapauksessa ihmiseen eivät ole vaikuttaneet syvällisesti pelkästään hänen jumaluuskäsityksensä, vaan myös niiden sankarien luonne, jotka hän on valinnut kunnioituksensa kohteiksi. On mitä valitettavinta, että niiltä, jotka ovat päätyneet kunnioittamaan jumalallista ja kuolleista noussutta Kristusta, piti jäädä huomaamatta ihminen – urhea ja rohkea sankari – Joshua ben Josef.

92:7.13 (1013.8) Nykyajan ihminen on uskonnon osalta riittävän tiedostava, mutta hänen yhä kiivaammaksi käyvä sosiaalinen muodonmuutoksensa ja hänen ennen kokemattomat tieteelliset saavutuksensa hämmentävät hänen palvontatottumuksiaan ja horjuttavat hänen luottamustaan niihin. Ajattelevat miehet ja naiset

haluavat uskonnon määriteltäväksi uudelleen, ja tämä vaatimus tulee pakottamaan uskonnon tekemään uuden arvion itsestään.

92:7.14 (1013.9) Nykyihmisen edessä olevana tehtävänä on yhden sukupolven aikana suorittaa enemmän inhimillisten arvojen tarkistuksia kuin on tehty kahteentuhanteen vuoteen. Ja tämä kaikki vaikuttaa sosiaaliseen asennoitumiseen uskontoa kohtaan, sillä uskonto on yhtä paljon tapa elää kuin tapa ajatella.

92:7.15 (1013.10) Aidon uskonnon tulee ikuisesti olla yhdellä kertaa kaikkien kestävien sivilisaatioiden sekä ikuinen perustus että niiden johtotähti.

92:7.16 (1013.11) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 93

Makiventa Melkisedek

93:0.1 (1014.1) MELKISEDEKIT tunnetaan yleisesti Hätätilapoikina, sillä heidän toimialaansa kuuluu paikallisuniversumin maailmoissa hämmästyttävän monia asioita. Kun ilmaantuu jokin tavallisuudesta poikkeava ongelma, tai kun on määrä yrittää jotakin epätavallista, niin melko usein tällaisen tehtävän ottaa suorittaakseen joku Melkisedekeistä. Melkisedek-Poikien kyky toimia hätätilanteissa sekä hyvin paljon toisistaan poikkeavilla universumin tasoilla, jopa persoonallisuuden ilmenemisen fyysisellä tasolla, on heidän olentoluokalleen luonteenomainen. Vain Elämänkantajilla on persoonallisuuden toiminnan alalla jossakin määrin yhtä laaja muodonmuutoksellinen skaala.

93:0.2 (1014.2) Urantialla universumipoikien Melkisedek-yhteisö on toiminut tavattoman aktiivisesti. Kaksitoistajäseninen Melkisedekien ryhmä palveli täällä Elämänkantajien keralla. Myöhemmästä kahdentoista jäsenen ryhmästä tuli pian Caligastian kapinan jälkeen maailmanne konkurssipesän hoitokunta, joka käytti valtaa Aatamin

ja Eevan aikaan saakka. Aatamin ja Eevan rikottua lupauksensa samaiset kaksitoista Melkisedekiä palasivat Urantialle, ja he jatkoivat sen jälkeen toimintaansa planeetan pesänhoitajina aina siihen päivään saakka, jolloin Jeesus Nasaretilaisesta tuli Ihmisen Poikana Urantian nimellinen Planeettaprinssi.

1. Makiventan inkarnoituminen

93:1.1 (1014.3) Ilmoitettua totuutta uhkasi sammuminen niiden vuosituhansien aikana, jotka seurasivat, kun Aatamille kuuluva tehtävä Urantialla epäonnistui. Vaikka ihmisrodut älyllisyyden alalla edistyivätkin, hengellisellä alalla ne vähä vähältä menettivät asemiaan. Noin vuonna 3000 eKr. jumalakäsitys oli käynyt ihmisten mielessä jo varsin hämäräksi.

93:1.2 (1014.4) Mainitut kaksitoista Melkisedek-pesänhoitajaa olivat tietoisia Mikaelin lähestyvästä lahjoittautumisesta heidän planeetalleen, mutta he eivät tienneet, miten pian tämä tapahtuisi. Siksipä he kokoontuivat vakavaan neuvonpitoon ja pyysivät Edentian Kaikkein Korkeimmilta, että ryhdyttäisiin toimenpiteisiin, jottei totuuden valo Urantialta sammuisi. Tämä vetoomus poistettiin päiväjärjestyksestä antamalla valtuutus, jonka mukaan ”asiainhoito Satanian 606:lla on kokonaan Melkisedek-holhoojien käsissä.” Pesänhoitajat kääntyivät avunpyyntöineen sitten Isä-Melkisedekin puoleen, mutta he saivat vastaukseksi vain viestin, jonka mukaan heidän tulisi parhaaksi katsomallaan tavalla jatkaa totuuden

vireilläpitämistä ”siihen saakka, kunnes saapuisi lahjoittautuva Poika”, joka ”vapauttaisi planeettaan liittyvät omistusoikeudet takavarikosta ja epävarmuudesta.”

93:1.3 (1014.5) Ja sen seurauksena, että heidät jätettiin näin tyystin oman neuvokkuutensa varaan, Makiventa Melkisedek, yksi planeetan kahdestatoista pesänhoitajasta, tarjoutui tekemään jotakin sellaista, mitä Nebadonin koko historian aikana oli pantu toimeen vain kuusi kertaa: personoitumaan maan päälle tämän maailman ajallisen ihmisen hahmossa eli lahjoittautumaan maailmaa hoivaavaksi Hätätilapojaksi. Salvingtonin viranomaiset myönsivät luvan tähän epätavalliseen yritykseen, ja Makiventa Melkisedekin varsinainen lihallistaminen pantiin toimeen Palestiinassa lähellä sitä paikkaa, josta oli tuleva Saalemin kaupunki. Tämän Melkisedek-Pojan aineellistamistoimituksen suorittivat planeetan pesänhoitajat yhteistyössä Elämänkantajien, muutamien Fyysisten Päävalvojien ja muiden Urantialla asuvien taivaallisten persoonallisuuksien kanssa.

2. Saalemin viisas

93:2.1 (1015.1) Makiventa lahjoittautui Urantian ihmisroduille 1 973 vuotta ennen Jeesuksen syntymää. Hänen saapumisensa ei herättänyt huomiota; yksikään ihmissilmäpari ei ollut todistamassa hänen aineellistumistaan. Kuolevainen ihminen tarkasteli häntä ensi kerran sinä muistettavana päivänä, kun hän astui sumerilaista sukujuurta olevan kaldealaisen karjankasvattajan Amdonin telttaan.

Ja julistus siitä, millä asioilla hän liikkui, sisältyi hänen tälle paimenelle esittämäänsä koruttomaan toteamukseen: ”Olen Melkisedek, El Eljonin, Kaikkein Korkeimman, ainoan Jumalan, pappi.”

93:2.2 (1015.2) Kun paimentolainen oli tointunut hämmästyksestään, ja kun hän oli esittänyt tälle muukalaiselle kysymyksen kysymyksen perään, vasta sitten hän pyysi Melkisedekiä illastamaan kanssaan, ja tämä oli Makiventan pitkän universumielämänuran varrella ensimmäinen kerta, kun hän nautti aineellista ruokaa, ravintoa, joka oli ylläpitävä häntä koko hänen aineellisen olennon hahmossa viettämänsä yhdeksänkymmentäneljävuotisen elämänsä ajan.

93:2.3 (1015.3) Ja sinä iltana, kun he keskustelivat ulkona tähtien alla, Melkisedek aloitti lähetystehtävänsä – johon kuului sen totuuden ilmoittaminen, että Jumala on todellinen – sillä, että hän laajassa kaaressa kättään heilauttaen kääntyi Amdonin puoleen sanoen: ”El Eljon, Kaikkein Korkein, on taivaankannen tähtien jumalallinen luoja ja myös sen maan luoja, jonka pinnalla me elämme, ja hän on myös taivaan ylin Jumala.”

93:2.4 (1015.4) Melkisedek oli muutamassa vuodessa kerännyt ympärilleen ryhmän oppilaita, opetuslapsia ja uskovia, joista muodostui myöhemmän Saalemin yhdyskunnan ydinjoukko. Pian hänet tunnettiin koko Palestiinan alueella El Eljonin, Kaikkein Korkeimman, pappina ja Saalemin viisaana. Muutamien ympäristössä elävien heimojen keskuudessa hänestä puhuttiin usein Saalemin sheikkinä tai kuninkaana. Saalem itse oli se paikkakunta,

josta Melkisedekin katoamisen jälkeen tuli sittemmin Jerusalemiksi kutsuttu Jebusin kaupunki.

93:2.5 (1015.5) Ulkomuodoltaan Melkisedek muistutti tuonaikaisia rodullisesti sekoittuneita nodilaisia ja sumerilaisia. Hän oli pituudeltaan noin satakahdeksankymmentä senttimetriä, ja hänen olemuksensa oli käskevä. Hän puhui kaldeaa ja puolta tusinaa muita kieliä. Hän pukeutui kutakuinkin niin kuin kanaanilaispapit, paitsi että hän kantoi rinnallaan kolmen samankeskisen ympyränkehän muodostamaa tunnusmerkkiä, satanialaista Paratiisin-Kolminaisuuden symbolia. Hänen hoivatyönsä kuluessa hänen seuraajansa alkoivat pitää tätä kolmen samankeskisen kehän muodostamaa tunnusmerkkiä niin pyhänä, etteivät he tohtineet sitä koskaan käyttää, ja muutaman sukupolven kuluttua se nopeasti unohtui.

93:2.6 (1015.6) Vaikka Makiventa eli tämän maailman ihmisten tavoin, hän ei mennyt koskaan naimisiin, eikä hän olisi myöskään voinut jättää maan päälle jälkeläisiä. Jos kohta hänen fyysinen ruumiinsa muistuttikin miehen ruumista, se kuului todellisuudessa samaan luokkaan, johon kuuluivat Prinssi Caligastian esikunnan sadan aineellistetun jäsenen käyttämät ja erikseen kokoonpannut kehot paitsi, ettei siinä ollut minkään ihmisrodun elämänplasmaa. Urantialla ei myöskään ollut käytettävissä elämänpuuta. Jos Makiventa olisi jäänyt maan päälle pidemmäksi aikaa, hänen fyysinen mekanisminsa olisi vähitellen rapistunut. Niinpä hän vei lahjoittautumistehtävänsä päätökseen

yhdeksässäkymmenessäneljässä vuodessa, kauan ennen kuin hänen aineellinen ruumiinsa oli alkanut rappeutua.

93:2.7 (1016.1) Tämä ruumiillistunut Melkisedek sai Ajatuksensuuntaajan, joka asui hänen superihmisen persoonallisuudessaan ajallisuuteen kuuluvana opastajana ja lihallisuuteen kuuluvana neuvonantajana ja joka tällä tavoin saavutti sellaista kokemusta ja sellaista käytännön perehtymistä Urantian ongelmiin ja siihen menetelmään, jolla Ajatuksensuuntaaja toimii ruumiillistuneessa Pojassa, että se teki tälle Isän hengelle mahdolliseksi toimia niin uljaasti Mikaelin, myöhemmin ilmaantuneen Jumalan Pojan, ihmismielessä, kun tämä kuolevaisen ihmisen lihallisessa hahmossa ilmestyi maan päälle. Ja kysymyksessä on se ainoa Ajatuksensuuntaaja, joka Urantialla on koskaan toiminut kahden eri persoonan mielessä, mutta kumpikin mieli oli sekä jumalallinen että inhimillinen.

93:2.8 (1016.2) Lihaksi inkarnoituneena ollessaan Makiventalla oli täysimittaiset yhteydet yhteentoista työtoveriinsa planeetan holhoojakunnassa, mutta muihin taivaallisten olentojen luokkiin hän ei kyennyt olemaan yhteydessä. Melkisedek-pesänhoitajia lukuun ottamatta hänellä ei ollut yhtään sen enempää yhteydenpitomahdollisuuksia ihmisen yläpuolella oleviin älyllisiin olentoihin kuin ihmiselläkään.

3. Melkisedekin opetukset

93:3.1 (1016.3) Vuosikymmenen kuluessa Melkisedek organisoi Saalemin koulunsa sen ammoisen järjestelmän antaman mallin mukaan, jonka toisesta Eedenistä tulleet ensimmäiset seetiläispapit olivat kehittäneet. Jopa ajatus kymmenysjärjestelmästä, jonka otti käyttöön hänen myöhempi käännynnäisensä Abraham, oli peräisin niistä hämärtyvistä perimätiedoista, jotka kertoivat muinaisten seetiläisten käyttämistä menetelmistä.

93:3.2 (1016.4) Melkisedek opetti käsitystä yhdestä Jumalasta, universaalisesta Jumaluudesta, mutta hän antoi kansan yhdistää tämän opetuksen Norlatiadekin Konstellaation-Isään, josta hän käytti nimitystä El Eljon, Kaikkein Korkein. Melkisedek ei lausunut montakaan sanaa Luciferin asemasta eikä Jerusemissa vallitsevasta asiaintilasta. Järjestelmän Hallitsijalla, Lanaforgella, oli hyvin vähän tekemistä Urantian kanssa, ennen kuin Mikaelin lahjoittautuminen oli saatettu päätökseen. Saalemin opiskelijoiden enemmistölle Edentia oli taivas ja Kaikkein Korkein oli Jumala.

93:3.3 (1016.5) Kolmen samankeskisen kehän muodostaman symbolin, jonka Melkisedek omaksui oman lahjoittautumisensa tunnukseksi, kansan enemmistö tulkitsi edustavan ihmisten, enkelien ja Jumalan kolmea valtakuntaa. Ja heidän annettiin pitää uskonsa. Sangen harvat hänen seuraajistaan tulivat koskaan tietämään näiden kolmen renkaan olevan tunnusmerkkinä jumalallista voimassapitoa ja ohjausta edustavan Paratiisin-Kolminaisuuden infiniittisyydestä, ikuisuudesta ja universaalisuudesta. Abrahamkin katsoi tämän symbolin edustavan mieluumminkin Edentian kolmea Kaikkein Korkeinta, sillä hänelle oli opetettu, että kolme Kaikkein Korkeinta

toimivat niin kuin he olisivat yksi. Sikäli kuin Melkisedek opetti tunnusmerkkinsä symboloimaa Kolminaisuuden käsitettä, hän tavallisesti liitti sen Norlatiadekin konstellaation kolmeen Vorondadek-hallitsijaan.

93:3.4 (1016.6) Seuraajiensa syville riveille hän ei edes yrittänyt tarjota opetusta, joka olisi mennyt Edentian Kaikkein Korkeimpien – Urantian Jumalien – hallitusvallasta kertovaa totuutta pitemmälle. Mutta oli muutamia, joille Melkisedek opetti pitemmälle menevää totuutta. Tällöin opetukseen sisältyi totuuksia paikallisuniversumin asiainhoidosta ja organisaatiosta. Loistavalle opetuslapselleen Nordan Keeniläiselle ja tämän innokkaalle oppilasjoukolle hän sen sijaan opetti totuudet superuniversumista ja jopa Havonasta.

93:3.5 (1016.7) Katron perheen jäsenet, joiden luona Melkisedek asui yli kolmekymmentä vuotta, tunsivat monet näistä korkeammista totuuksista ja säilyttivät niitä kauan aikaa sukunsa piirissä, aina maineikkaan jälkeläisensä Mooseksen aikoihin asti. Mooseksen hallussa oli näin ollen kunnioitusta herättävä perimätieto Melkisedekin päiviltä. Nämä tietonsa hän oli saanut suoraan sukupolvelta toiselle siirtyneenä perintönä isänsä sukuhaaran kautta ja muista lähteistä peräisin olevana tietona äitinsä sukuhaaran välityksellä.

93:3.6 (1016.8) Melkisedek opetti seuraajilleen kaiken, minkä nämä pystyivät vastaanottamaan ja omaksumaan. Monet nykyajan uskonnolliset käsitykset taivaasta ja maasta, ihmisestä, Jumalasta ja enkeleistä eivät ole kovinkaan kaukana näistä Melkisedekin opetuksista. Mutta tämä suuri opettaja asetti opin yhdestä

Jumalasta, universumin Jumaluudesta, taivaallisesta Luojasta, jumalallisesta Isästä, kaiken muun yläpuolelle. Tätä opetusta korostettiin, jotta sillä keinoin olisi vedottu ihmisen tuntemaan jumaloinnintarpeeseen ja jotta olisi valmistettu tietä Mikaelin myöhemmin tapahtuvalle ilmestymiselle tämän saman Universaalisen Isän Poikana.

93:3.7 (1017.1) Melkisedek opetti, että jonakin tulevana aikana saapuisi toinen Jumalan Poika samalla tavoin lihallisessa hahmossa kuin hänkin oli tullut, mutta että tämä syntyisi naisesta. Ja juuri tästä syystä lukuisat myöhemmät opettajat väittivät, että Jeesus oli pappi tai sielunhoitaja, ”iäti Melkisedekin aseman omaava”.

93:3.8 (1017.2) Ja näin Melkisedek raivasi tien ja valmisti maailman suunnanvalintaan vaikuttaneen monoteismin näyttämön sen ainoan Jumalan todellisen Paratiisin-Pojan lahjoittautumista varten, jonka hän niin elävästi kuvaili kaikkien Isäksi ja jonka hän esitteli Abrahamille Jumalana, joka hyväksyisi ihmisen vaatimatta tältä yksinkertaisesti mitään muuta kuin henkilökohtaista uskoa. Ja maan päälle saapuessaan Mikael vahvisti kaiken, mitä Melkisedek oli Paratiisin-Isästä opettanut.

4. Saalemin uskonto

93:4.1 (1017.3) Saalemilaiset palvontamenot olivat varsin koruttomat. Jokainen, joka kirjoitti nimensä tai painoi puumerkkinsä

savitauluille laadittuihin Melkisedekin seurakunnan kirkonkirjoihin, painoi muistiinsa ja hyväksyi seuraavan uskontunnustuksen:

93:4.2 (1017.4) 1. Uskon El Eljoniin, Kaikkein Korkeimpaan Jumalaan, ainoaan Universaaliseen Isään ja kaiken Luojaan.

93:4.3 (1017.5) 2. Hyväksyn sen Melkisedekin tekemän liiton Kaikkein Korkeimman kanssa, joka vuodattaa Jumalan suosion uskoni päälle, ei uhrausteni eikä polttouhrieni päälle.

93:4.4 (1017.6) 3. Lupaan noudattaa Melkisedekin seitsemää käskyä ja kertoa kaikille ihmisille hyvää sanomaa tästä liitosta Korkeimman kanssa.

93:4.5 (1017.7) Ja tämä oli kaikkinensa Saalemin siirtokunnan uskontunnustus. Mutta jo näinkin lyhyt ja yksinkertainen uskonjulistus oli noiden aikojen ihmisille aivan liian paljon ja aivan liian pitkälle menevää. He eivät yksinkertaisesti kyenneet käsittämään sellaista ajatusta, että jumalalliseen suosioon pääsisi ilmaiseksi – uskon kautta. He olivat liian syvästi sitoutuneet uskoon, että ihminen oli syntymästään saakka jumalille tehtävän lunastussuoritteen alainen. He olivat liian kauan ja liian tosissaan uhranneet ja tuoneet lahjoja papeille kyetäkseen ymmärtämään sitä hyvää sanomaa, että pelastus, jumalallinen suosio, oli ilmainen lahja kaikille, jotka uskoisivat Melkisedekin liittoon. Mutta Abraham kyllä uskoi puolesta sydämestään, ja jo sekin ”luettiin hänelle vanhurskaudeksi”.

93:4.6 (1017.8) Melkisedekin voimaansaattamat seitsemän käskyä oli muotoiltu Dalamatiassa muinoin noudatetun korkeimman lain

suuntaviivojen mukaan, ja ne muistuttivat hyvin paljon niitä seitsemää käskyä, joita opetettiin ensimmäisessä ja toisessa Eedenissä. Nämä Saalemin uskonnon käskyt olivat:

93:4.7 (1017.9) 1. Älä palvele muuta Jumalaa kuin taivaan ja maan Kaikkein Korkeinta Luojaa.

93:4.8 (1017.10) 2. Älä epäile, etteikö usko ole ainoa ikuisen pelastuksen edellytys.

93:4.9 (1017.11) 3. Älä lausu väärää todistusta.

93:4.10 (1017.12) 4. Älä tapa.

93:4.11 (1017.13) 5. Älä varasta.

93:4.12 (1018.1) 6. Älä tee huorin.

93:4.13 (1018.2) 7. Älä osoita epäkunnioitusta vanhempiasi äläkä heimon vanhimpia kohtaan.

93:4.14 (1018.3) Kun siirtokunnan sisäpuolella ei ollut lupa suorittaa mitään uhritoimituksia ja kun Melkisedek hyvin tiesi, miten vaikeaa on yhtäkkisesti kitkeä kauan sitten vakiintuneita tapoja, hän viisautta osoittaen toi näiden ihmisten pariin leivästä ja viinistä koostuvan sakramentin vanhemman, lihasta ja verestä koostuneen uhrin korvikkeeksi. Kirjoituksissa sanotaan: ”Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä.” Mutta edes tämä varovainen uudistus ei onnistunut kokonaan, sillä eri heimoilla oli kaikilla Saalemin laitamilla sivukeskuksia, joissa he toimittivat uhrejaan ja polttivat uhrilahjojaan. Jopa Abraham turvautui tähän barbaariseen käytäntöön, kun hän oli saanut voiton Kedorlaomerista. Hän ei kerta kaikkiaan päässyt mielenrauhaan, ennen kuin hän oli toimittanut

tavanomaisen uhrin. Eikä Melkisedek onnistunut koskaan kokonaan tätä uhraamisalttiutta juurimaan seuraajiensa uskonnollisista tavoista, ei edes Abrahamin tapauksessa.

93:4.15 (1018.4) Jeesuksen tavoin myös Melkisedek omistautui kokonaan lahjoittautumistehtävänsä täyttämiseen. Hän ei ryhtynyt uudistamaan tapasääntöjä, muuttamaan maailman tapoja eikä edes levittämään edistyneitä hygieniakäytäntöjä tai tieteen totuuksia. Hän tuli suorittamaan kahta tehtävää: pitämään maan päällä elossa totuutta ainoasta Jumalasta ja valmistamaan tietä tämän Universaalisen Isän Paratiisin-Pojan myöhemmin, kuolevaisen hahmossa tapahtuvalle lahjoittautumiselle.

93:4.16 (1018.5) Melkisedek opetti ilmoitettua alkeistotuutta Saalemissa yhdeksänkymmenenneljän vuoden ajan, ja tänä aikana Abraham osallistui kolmeen eri otteeseen Saalemin koulun opetukseen. Lopulta hänestä tuli Saalemin opetusten käännynnäinen ja eräs Melkisedekin loistavimmista oppilaista ja tärkeimmistä kannattajista.

5. Abrahamin valitseminen

93:5.1 (1018.6) Vaikka saattaa olla erehdys puhua ”valitusta kansasta”, ei ole virhe puhua Abrahamista valittuna yksilönä. Melkisedek tosiaankin pani Abrahamin kannettavaksi vastuun siitä, että totuus

yhdestä Jumalasta pysyi elossa erotukseksi vallalla olleesta uskosta monilukuisiin jumaluuksiin.

93:5.2 (1018.7) Palestiinan valitseminen Makiventan toimintojen tapahtumapaikaksi perustui osaksi haluun saada yhteys ihmisperheeseen, jossa ilmeni johtajuuden potentiaaleja. Melkisedekin ruumiillistumisen aikaan maan päällä eli monta perhettä, jotka olivat aivan yhtä valmiita vastaanottamaan Saalemin opin kuin oli Abrahamin perhe. Punaisten ihmisten, keltaisten ihmisten sekä andiittien jälkeläisten keskuudessa lännessä ja pohjoisessa oli yhtä kyvykkäitä sukuja. Mutta toisaalta mikään näistä seutukunnista ei ollut Mikaelin sittemmin tapahtunutta maan päälle ilmestymistä ajatellen sijainniltaan yhtä suotuisa kuin Välimeren itärannikko. Se, että Melkisedek suoritti tehtävänsä Palestiinassa ja että Mikael myöhemmin ilmestyi heprealaisten keskuuteen, määräytyi kokolailla täysin maantieteellisistä näkökohdista eli siitä, että Palestiinan sijainti oli silloisen maailman kaupankäyntiä, matkustamista ja sivilisaatiota ajatellen keskeinen.

93:5.3 (1018.8) Melkisedek-pesänhoitajat olivat jo jonkin aikaa tarkkailleet Abrahamin esi-isiä, ja luottavaisin mielin he odottivat jossakin sukupolvessa ilmaantuvaksi sellaista jälkikasvua, jolle olisi ominaista älyllisyys, aloitteellisuus, viisaus ja vilpittömyys. Abrahamin isän, Terahin, lapset täyttivät nämä odotukset joka kohdin. Juuri tämä mahdollisuus saada yhteys kyseisiin Terahin monitaitoisiin lapsiin vaikutti melkoisesti siihen, että Makiventa ilmestyi Saalemiin mieluummin kuin Egyptiin, Kiinaan, Intiaan tai pohjoisten heimojen keskuuteen.

93:5.4 (1019.1) Terah ja koko hänen sukunsa olivat puolesta sydämestään kääntyneet siihen Saalemin uskontoon, jota oli saarnattu Kaldeassa. He kuulivat Melkisedekistä foinikialaisen opettajan Ovidin saarnojen välityksellä. Ovid julisti Saalemin oppeja Uurissa. He lähtivät Uurista aikomuksenaan mennä suoraa tietä Saalemiin, mutta Abrahamin veli Naahor, joka ei ollut tavannut Melkisedekiä, suhtautui asiaan penseästi ja taivutti heidät jäämään Harraniin. Ja vasta kauan Palestiinaan-saapumisensa jälkeen he suostuivat hävittämään *kaikki* mukanaan tuomansa kotijumalat. Vain vähitellen he luopuivat Mesopotamian monista jumalista Saalemin yhden Jumalan hyväksi.

93:5.5 (1019.2) Joitakin viikkoja Abrahamin isän, Terahin, kuoleman jälkeen Melkisedek lähetti erään oppilaansa, Jaram Heettiläisen, esittämään sekä Abrahamille että Naahorille seuraavan kutsun: ”Tulkaa Saalemiin, jossa saatte kuulla opetuksiamme ikuisen Luojan totuudesta, ja teidän kahden veljeksen valistuneet jälkeläiset tulevat koitumaan koko maailmalle siunaukseksi.” Koska Naahor ei ollut kokonaan ottanut vastaan Melkisedekin evankeliumia, hän jättäytyi joukosta ja rakensi lujan kaupunkivaltion, joka kantoi hänen nimeään. Mutta Abrahamin veljenpoika Loot päätti mennä setänsä mukana Saalemiin.

93:5.6 (1019.3) Saalemiin saavuttuaan Abraham ja Loot valitsivat kaupungin läheltä erään kukkulalinnakkeen, jossa he pystyivät puolustautumaan pohjoisesta tulevien rosvojoukkojen monia yllätyshyökkäyksiä vastaan. Heettiläiset, assyrialaiset, filistealaiset ja muut kansanryhmät tekivät tuohon aikaan jatkuvasti ryöstöretkiä

Keski- ja Etelä-Palestiinan heimojen keskuuteen. Abraham ja Loot tekivät kukkulalinnoituksestaan lukuisia pyhiinvaellusmatkoja Saalemiin.

93:5.7 (1019.4) Hieman sen jälkeen kun Abraham ja Loot olivat asettuneet Saalemin lähistölle, he taivalsivat Niilinlaaksoon hankkiakseen elintarpeita, sillä Palestiinassa vallitsi tuolloin kuivuus. Lyhyen Egyptissä-oleskelunsa aikana Abraham totesi, että Egyptin valtaistuimella istui hänen kaukainen sukulaisensa, ja hän palveli tämän kuninkaan puolesta kahden varsin onnistuneen sotaretken komentajana. Niilin rantamilla viettämänsä ajanjakson loppupuolen hän asui hovissa vaimonsa Saaran kanssa, ja kun hän lähti Egyptistä, hänelle annettiin osuus hänen sotaretkiensä sotasaaliista.

93:5.8 (1019.5) Luopuminen Egyptin hovin tarjoamista kunnianosoituksista ja palaaminen Makiventan johdolla tapahtuvan hengellisemmän työn pariin vaati Abrahamilta suurta päättäväisyyttä. Mutta Melkisedekiä kunnioitettiin jo Egyptissä saakka, ja kun tarina kokonaisuudessaan esitettiin faaraolle, tämä kehotti voimakkain sanoin Abrahamia palaamaan ja täyttämään Saalemin asialle antamansa lupaukset.

93:5.9 (1019.6) Abrahamilla oli suurisuuntaisia ja kunnianhimoisia tavoitteita, ja paluumatkalla Egyptistä hän esitti Lootille suunnitelmansa koko Kanaanin valloittamisesta ja sen kansan alistamisesta Saalemin valtaan. Loot oli mieltynyt paremminkin liiketoimintaan, niinpä hän erään myöhemmän erimielisyyden

jälkeen lähti Sodomaan ryhtyäkseen harjoittamaan kauppaa ja karjataloutta. Lootia ei miellyttänyt sen kummemmin sotilaan kuin paimentolaisenkaan elämä.

93:5.10 (1019.7) Palattuaan perheineen Saalemiin Abraham ryhtyi kypsyttelemään sotilaallisia suunnitelmiaan. Kohta hänet tunnustettiin Saalemin alueen siviilihallitsijaksi, ja hän oli liittänyt seitsemän lähiseudun heimoa itse johtamaansa liittokuntaan. Melkisedekillä oli tosiaan vaikeuksia hillitä Abrahamia, jossa paloi into lähteä miekka kädessä ajamaan naapuriheimoja yhteen, jotta ne tällä keinoin tulisivat entistä paremmin tietämään Saalemin totuuksia.

93:5.11 (1019.8) Melkisedek ylläpiti rauhanomaisia suhteita kaikkiin ympäristön heimoihin. Hän ei ollut sotilaallisen toiminnan kannattaja, eikä yksikään edestakaisin liikehtineistä armeijoista käynyt koskaan hänen kimppuunsa. Hän oli täysin suostuvainen siihen, että Abraham laatisi Saalemia varten sellaisen puolustustaktiikan, jollainen sittemmin toteutettiinkin, mutta hän ei saattanut hyväksyä oppilaansa kunnianhimoisia valloituskaavailuja. Niinpä he sitten erosivat ystävinä, ja Abraham siirtyi Hebroniin perustaakseen sinne sotilaallisen pääkaupunkinsa.

93:5.12 (1020.1) Koska Abrahamilla oli läheiset suhteet maineikkaaseen Melkisedekiin, hänellä oli lähistön pikkukuninkaita huomattavasti paremmat lähtökohdat; nämä kaikki kunnioittivat Melkisedekiä ja pelkäsivät ylen määrin Abrahamia. Abraham oli tästä pelosta tietoinen ja odotti vain sopivaa hetkeä hyökätäkseen naapuriensa kimppuun. Ja hän sai tekosyyn hyökkäykseensä siitä, että jotkut

näistä hallitsijoista tohtivat rosvota hänen Sodomassa asuvan veljenpoikansa Lootin omaisuuden. Tapauksesta tiedon saatuaan Abraham lähti seitsemästä heimosta koostuneen liittokuntansa etunenässä päin vihollista. Hänen oma 318-jäseninen henkivartiokaartinsa johti upseeristona yli 4 000 miehen vahvuista armeijaa, jonka vuoro oli iskeä tällä kertaa.

93:5.13 (1020.2) Kun Melkisedek kuuli Abrahamin sodanjulistuksesta, hän kiiruhti taivuttelemaan Abrahamia saadakseen tämän luopumaan hankkeestaan, mutta hän tavoitti entisen opetuslapsensa, vasta kun tämä jo palasi taistelusta voittajana. Abraham oli itsepäisesti sitä mieltä, että Saalemin Jumala oli antanut hänelle voiton hänen vihollisistaan, ja hän halusi välttämättä luovuttaa kymmenesosan sotasaalistaan Saalemin kassaan. Loput yhdeksänkymmentä prosenttia hän siirsi pääkaupunkiinsa Hebroniin.

93:5.14 (1020.3) Tämän Siddimin taistelun jälkeen Abrahamista tuli järjestyksessä jo toisen, nyt yhdentoista heimon muodostaman liittokunnan johtaja, ja paitsi että hän itse maksoi kymmenykset Melkisedekille, hän huolehti myös siitä, että lähiympäristössä kaikki muutkin tekivät samoin. Hänen diplomaattiset kaupanhierontansa Sodoman kuninkaan kanssa samoin kuin häntä kohtaan yleisesti tunnettu pelko johtivat siihen, että Sodoman kuningas ja muut kuninkaat liittyivät Hebronin sotilasliittoutumaan. Abraham oli edennyt todellakin hyvän matkaa kohti voimakkaan valtion perustamista Palestiinaan.

6. Melkisedekin liittosopimus Abrahamin kanssa

93:6.1 (1020.4) Abraham suunnitteli mielessään koko Kanaanin valloittamista. Hänen päättäväisyyttään horjutti vain se, ettei Melkisedek olisi hyväksynyt sellaista hanketta. Mutta Abraham oli jo melkein päättänyt ryhtyä yritykseen, kun häntä alkoi huolestuttaa ajatus siitä, ettei hänellä ollut poikaa, josta olisi tullut hänen seuraajansa hahmotellun kuningaskunnan hallitsijana. Hän järjesti uuden neuvottelun Melkisedekin kanssa, ja nimenomaan tämän keskustelun kuluessa Saalemin pappi, näkyväinen Jumalan Poika, taivutti Abrahamin luopumaan aineellisiin valloituksiin tähtäävästä suunnitelmastaan ja hylkäämään ajallisen hallitsijanvallan hengellisen taivaan valtakunta -käsitteen hyväksi.

93:6.2 (1020.5) Melkisedek selitti Abrahamille, miten turhaa olisi taistella amorilaisten liittokuntaa vastaan, mutta samalla hän teki yhtä selväksi sen, että nämä takapajuiset klaanit olivat järjettömillä tavoillaan parhaillaan suorittamassa todellista itsemurhaa, jonka seurauksena ne muutamassa sukupolvessa heikkenisivät niin paljon, että sillä välin suuresti lisääntyneet Abrahamin jälkeläiset kykenisivät ne helposti voittamaan.

93:6.3 (1020.6) Ja Melkisedek solmi Saalemissa muodollisuuksien mukaisen liittosopimuksen Abrahamin kanssa. Hän sanoi Abrahamille: ”Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea; niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä.” Ja Abraham uskoi Melkisedekiä,

”ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi”. Melkisedek kertoi Abrahamille, miten tämän jälkeläiset tulevaisuudessa ottaisivat haltuunsa Kanaanin, sen jälkeen kun nämä olisivat olleet Egyptissä.

93:6.4 (1020.7) Tämä Melkisedekin liitto Abrahamin kanssa edustaa sitä suurta urantialaista sopimusta jumaluuden ja ihmiskunnan välillä, jolla Jumala suostuu tekemään *kaiken*, ihminen suostuu vain *uskomaan* Jumalan lupauksiin ja noudattamaan hänen ohjeitaan. Siihen saakka oli uskottu, että pelastus oli saavutettavissa vain teoilla – uhrein ja uhrauksin; nyt Melkisedek toi Urantialle jälleen sen ilosanoman, että pelastus, Jumalan suosio, on saatavissa *uskon* kautta. Mutta tämä evankeliumi koruttomasta uskosta Jumalaan oli liian edistyksellistä. Seemiläisheimojen jäsenet katsoivat myöhemmin paremmaksi palata vanhoihin uhrimenoihin ja synnin sovittamiseen verenvuodatuksella.

93:6.5 (1021.1) Pian tämän sopimuksenteon jälkeen syntyi Abrahamin poika, Iisak, kuten Melkisedek oli luvannut. Iisakin syntymän jälkeen Abraham alkoi suhtautua hyvin vakavasti liittoonsa Melkisedekin kanssa, niinpä hän lähti Saalemiin saadakseen sopimuksen kirjallisessa muodossa vahvistetuksi. Juuri tässä julkisessa ja virallisessa sopimuksen hyväksymistilaisuudessa hän muutti nimensä Abramista Abrahamiksi.

93:6.6 (1021.2) Useimmat Saalemin uskovaisista olivat harjoittaneet ympärileikkaamista, vaikkei Melkisedek siitä koskaan ollut tehnyt pakollista. Vaikka Abraham oli aina vastustanut ympärileikkausta, tässä tilanteessa hän kuitenkin päätti juhlistaa tapahtumaa

hyväksymällä virallisesti tämän riitin Saalemin liittosopimuksen vahvistamisen merkiksi.

93:6.7 (1021.3) Sen jälkeen kun Abraham oli kiistattomasti ja julkisesti luopunut henkilökohtaisista pyrkimyksistään Melkisedekin laajakantoisempien suunnitelmien hyväksi, hänelle ilmestyi Mamren tasangolla kolme taivaallista olentoa. Kysymyksessä oli tosiasiallinen ilmestys, vaikka se on yhdistetty myöhemmin sepitettyihin tarinoihin, jotka liittyivät Sodoman ja Gomorran luonnollisella tavalla tapahtuneeseen tuhoutumiseen. Ja nämä tarinat noiden aikojen tapahtumista osoittavat, miten jälkeenjääneitä vielä näinkin äskettäisen ajan moraali ja etiikka olivat.

93:6.8 (1021.4) Juhlallisen liiton solmimisen jälkeen sovinto Abrahamin ja Melkisedekin välillä oli rikkumaton. Abraham ryhtyi taas hoitamaan Saalemin siirtokunnan siviili- ja sotilasjohtajan tehtäviä. Saalemin siirtokunnan ollessa laajimmillaan Melkisedekin veljeskunnan väestökirjoissa oli yli satatuhatta säännöllistä kymmenystenmaksajaa. Abraham suoritutti merkittäviä parannuksia Saalemin temppelissä ja järjesti uudet teltat koko koululaitokselle. Sen lisäksi, että hän laajensi kymmenysverojärjestelmää, hän otti käyttöön myös monia entistä parempia menetelmiä koululaitoksen toiminnan ohjaamisessa, ja sitä paitsi hän antoi merkittävän panoksen lähetyspropagandasta vastanneen toimintayksikön työn kohenemiseen. Hän teki niin ikään paljon saadakseen aikaan karjan laadun paranemista ja järjestääkseen uudelleen Saalemin maidonkäsittelylaitokset. Abraham oli taitava ja pystyvä liikemies, ja oman aikansa mittapuun mukaan hän oli varakas henkilö. Hän ei

ollut ylen määrin hurskas, mutta hän oli läpikotaisen vilpitön, ja hän toden totta uskoi Makiventa Melkisedekiin.

7. Melkisedekin lähetyssaarnaajat

93:7.1 (1021.5) Melkisedek jatkoi muutamien vuosien ajan oppilaidensa opettamista ja niiden saalemilaislähetyssaarnaajien kouluttamista, jotka menivät kaikkien ympäristön heimojen keskuuteen, eritoten Egyptiin, Mesopotamiaan ja Vähään-Aasiaan. Vuosikymmenten vieriessä nämä opettajat vaelsivat yhä kauemmaksi Saalemista ja veivät mukanaan Makiventan evankeliumia uskosta ja luottamuksesta Jumalaan.

93:7.2 (1021.6) Vanjärven rantamille ryhmittyneet Aataminpojan jälkeläiset kuuntelivat Saalemin kultin heettiläisopettajia auliisti. Tästä entisestä andiittikeskuksesta lähetettiin opettajia sekä Euroopan että Aasian kaukaisille seuduille. Saalemin lähetyssaarnaajat tunkeutuivat kaikkialle Eurooppaan, jopa Brittein saarille. Muuan ryhmä meni Färsaarten kautta Islannin andoniittien pariin, kun toinen ryhmä taas matkasi Kiinan läpi ja saavutti itäisten saarten japanilaiset. Näiden miesten ja naisten elämä ja kokemukset, jotka uskaltautuivat Saalemista, Mesopotamiasta ja Vanjärven rantamilta valistamaan itäisen pallonpuoliskon heimoja, muodostavat ihmisrodun aikakirjoissa sankarillisen luvun.

93:7.3 (1022.1) Mutta tehtävä oli niin laaja ja nämä heimot olivat niin takapajuisia, että tulokset olivat epämääräisiä ja hataria. Sukupolvet

seurasivat toisiaan, ja Saalemin evankeliumi sai jalansijaa siellä täällä, mutta Palestiinaa lukuun ottamatta ei voi sanoa, että käsitys yhdestä Jumalasta olisi saavuttanut jonkin kokonaisen heimon tai rodun pysyvää kannatusta. Jo kauan ennen Jeesuksen saapumista Saalemin muinaisten lähetyssaarnaajien opetukset olivat yleisesti sekoittuneet vanhempiin ja yleismaailmallisempiin taikauskoihin ja uskomuksiin. Alkuperäinen Melkisedekin evankeliumi oli lähes kokonaan sulautunut uskomuksiin Suuresta Äidistä ja auringosta sekä muihin muinaisiin kultteihin.

93:7.4 (1022.2) Teillä, jotka nyt käytätte hyväksenne kirjapainotaidon tuomia etuja, on tuskin käsitystä siitä, miten vaikeata oli säilyttää totuutta noina varhaisina aikoina, miten helppoa olikaan kadottaa näköpiiristä uusi oppi sitä mukaa kuin sukupolvet vaihtuivat. Uuden opin kohdalla oli aina vaikuttamassa pyrkimys sulauttaa se vanhempaan uskonnollisten ja taikamenojen kokonaisuuteen. Vanhemmat, evoluution myötä syntyneet uskomukset saastuttavat aina uuden ilmoituksen.

8. Melkisedekin lähtö

93:8.1 (1022.3) Vähän Sodoman ja Gomorran tuhoutumisen jälkeen Makiventa teki päätöksen Urantialle suorittamansa hätätilalahjoittautumisen päättämisestä. Melkisedekin päätökseen lopettaa lihallisessa hahmossa tapahtuva oleskelunsa maailmassa

vaikuttivat lukuisat seikat, joista merkittävin oli ympäristön heimojen ja jopa hänen lähimpien työtoveriensa voimistuva taipumus pitää häntä puolijumalana, suhtautua häneen ikään kuin hän olisi yliluonnollinen olento, joka hän toki olikin, mutta heidän kunnioituksensa häntä kohtaan alkoi ylittää kohtuuden rajat ja osoittaa äärimmäistä taikauskoista pelkoa. Näiden syiden lisäksi Melkisedek halusi jättää maallisten toimintojensa näyttämön riittävän ajoissa ennen Abrahamin kuolemaa varmistaakseen sen, että totuus yhdestä ja ainoasta Jumalasta juurtuisi lujasti hänen seuraajiensa mieleen. Niin Melkisedek eräänä iltana vetäytyi telttaansa Saalemissa toivotettuaan sitä ennen ihmisseuralaisilleen hyvää yötä, ja kun he aamulla menivät häntä herättämään, ei hän siellä enää ollut, sillä hänen toverinsa olivat vieneet hänet pois.

9. Melkisedekin lähdön jälkeen

93:9.1 (1022.4) Näin äkkiarvaamatta tapahtunut Melkisedekin häviäminen oli Abrahamille suuri koettelemus. Vaikka Melkisedek oli selvästi varoittanut seuraajiaan siitä, että hänen täytyi jonakin päivänä lähteä samalla tavoin kuin hän oli tullutkin, he eivät tyytyneet siihen, että olivat menettäneet loistavan johtajansa. Saalemiin rakennettu suurenmoinen organisaatio purkaantui jotakuinkin kokonaan, vaikka toisaalta Mooses nojautui juuri näiden aikojen perinteisiin johtaessaan heprealaisorjat pois Egyptistä.

93:9.2 (1022.5) Melkisedekin menettäminen toi Abrahamin sydämeen surumielisyyden, josta hän ei koskaan täysin tointunut. Hän oli hylännyt Hebronin luopuessaan kunnianhimoisesta aineellisen valtakunnan perustamishalustaan. Ja kun hän nyt oli menettänyt työtoverinsa hengellisen valtakunnan rakentamisessa, hän poistui Saalemista ja meni etelään asuakseen lähellä Gerarissa sijaitsevia liikeyrityksiään.

93:9.3 (1022.6) Abrahamista tuli heti Melkisedekin katoamisen jälkeen arka ja pelokas. Gerariin saavuttuaan hän salasi henkilöllisyytensä, niin että Abimelek anasti hänen vaimonsa. (Pian Saaran kanssa avioiduttuaan Abraham oli eräänä yönä vahingossa kuullut salaliittolaisten suunnittelevan hänen murhaamistaan tarkoituksenaan anastaa hänen etevä vaimonsa. Tästä pelosta tuli painajainen muuten rohkealle ja uskaliaalle johtajalle. Koko elämänsä ajan hän pelkäsi, että joku Saaran saadakseen salaa tappaisi hänet. Ja näin selittyy se, miksi tämä rohkea mies kolmessa eri tilanteessa osoitti todellista pelkuruutta.)

93:9.4 (1023.1) Mutta mikään ei voinut pitää Abrahamia kauan poissa niiden tehtävien parista, jotka hänelle Melkisedekin seuraajana lankesivat. Eikä aikaakaan, kun hänellä oli käännynnäisiä filistealaisten ja Abimelekin väen keskuudessa. Hän solmi sopimuksen näiden kanssa ja sai vuorostaan itse tartuntaa useista heidän taikauskoistaan, varsinkin heidän tavastaan uhrata esikoispoikansa. Näin Abrahamista tuli taas suuri johtaja Palestiinaan. Häntä pitivät kunniassa kaikki ryhmät ja häntä arvostivat kaikki kuninkaat. Hän oli kaikkien ympäristön heimojen

hengellinen johtaja, ja hänen vaikutuksensa tuntui vielä jonkin aikaa hänen kuolemansa jälkeenkin. Viimeisinä elinvuosinaan hän palasi vielä kerran Hebroniin, aikaisempien toimintojensa näyttämölle ja paikkaan, jossa hän oli työskennellyt yhdessä Melkisedekin kanssa. Viimeisenä tekonaan Abraham lähetti luotettavia palvelijoita veljensä Naahorin kaupunkiin Mesopotamian rajalla noutamaan hänen omaan kansaansa kuuluvan naisen pojalleen Iisakille vaimoksi. Abrahamin kansan keskuudessa oli jo kauan vallinnut sellainen tapa, että avioiduttiin serkkujen kanssa. Ja Abraham kuoli luottavaisena sellaisessa uskossa Jumalaan, jonka hän oli Saalemin tuolloin jo kadonneissa kouluissa Melkisedekiltä oppinut.

93:9.5 (1023.2) Seuraavan sukupolven oli vaikea ymmärtää kertomusta Melkisedekistä; viidensadan vuoden kuluttua monet jo pitivät koko kertomusta myyttinä. Iisak pitäytyi vielä melko hyvin isänsä opetuksiin ja vaali Saalemin siirtokunnan evankeliumia, mutta Jaakobin oli jo vaikeampi käsittää näiden perimätietojen merkitystä. Joosef uskoi lujasti Melkisedekiin, ja suurelta osin juuri tästä syystä hänen veljensä pitivät häntä uneksijana. Joosefille Egyptissä osoitettu kunnioitus oli pääasiassa hänen isoisoisänsä, Abrahamin, muiston ansiota. Joosefille tarjottiin Egyptin armeijoiden sotapäällikkyyttä, mutta kun hänellä oli näin luja usko Melkisedekin perinteisiin ja Abrahamin ja Iisakin myöhempiin opetuksiin, hän halusi palvella mieluummin siviilihallinnon tehtävissä, sillä hän uskoi sillä keinoin voivansa työskennellä paremmin taivaan valtakunnan edistämiseksi.

93:9.6 (1023.3) Melkisedekin opetus oli perinpohjaista ja tyhjentävää, mutta näistä ajoista kertovat muistiinmerkinnät tuntuivat myöhempien aikojen heprealaispapeista mahdottomilta ja mielikuvituksellisilta, vaikka monilla heistä oli jonkin verran käsitystä näistä tapahtumista ainakin niihin aikoihin asti, kun Babylonissa pantiin toimeen joukkomittainen Vanhan testamentin kirjoitusten uudelleenmuokkaus.

93:9.7 (1023.4) Vanhassa testamentissa Abrahamin ja Jumalan välisiksi keskusteluiksi kuvatut neuvonpidot käytiin todellisuudessa Abrahamin ja Melkisedekin välillä. Myöhemmät kirjoittajat katsoivat sanan ’Melkisedek’ merkitsevän samaa kuin ’Jumala’. Muistiin merkityt tavattoman monet Abrahamin ja Saaran keskustelut ”Herran enkelin” kanssa tarkoittavat heidän lukuisia keskustelujaan Melkisedekin kanssa.

93:9.8 (1023.5) Heprealaisten kertomukset Iisakista, Jaakobista ja Joosefista ovat paljon luotettavampia kuin kertomukset Abrahamista, jos kohta nekin sisältävät monia poikkeamisia tosiasioista; siinä vaiheessa tahallisesti ja tahattomasti tehtyjä muutoksia, jolloin nämä kirjoitukset heprealaispappien toimesta Babylonin vankeuden aikana koottiin yhdeksi teokseksi. Ketura ei ollut Abrahamin vaimo, vaan Haagarin tavoin hänkin oli vain jalkavaimo. Abrahamin koko omaisuus siirtyi hänen statusvaimonsa Saaran pojalle Iisakille. Abraham ei ollut niin vanha kuin muistiinmerkinnät antavat ymmärtää, ja hänen vaimonsa oli paljon nuorempi. Nämä iät muutettiin harkitusti, jotta niihin voitaisiin tukeutua, kun Iisakin syntymää myöhemmin väitettiin ihmeeksi.

93:9.9 (1023.6) Babylonin vankeus masensi juutalaisten kansallista itsetuntoa suunnattomasti. Kansallista alemmuudentuntoa vastaan reagoidessaan he heilahtivat toiseen äärimmäisyyteen eli kansalliseen ja rodulliseen omahyväisyyteen, jonka vallassa he vääristelivät ja väärensivät perimätietonsa nostaakseen itsensä Jumalan valittuna kansana jalustalle ja kaikkien rotujen yläpuolelle. Niinpä he kirjoittivat huolellisesti uuteen asuun kaikki muistiinmerkintänsä kohottaakseen Abrahamin ja muut kansalliset johtajansa korkealle kaikkien muiden henkilöiden yläpuolelle edes itsensä Melkisedekin kohdalla tässä suhteessa poikkeusta tekemättä. Heprealaiset kirjanoppineet hävittivät sen vuoksi jokaisen löytämänsä muistiinpanon näistä tärkeistä ajoista ja säilyttivät vain kertomuksen Abrahamin ja Melkisedekin tapaamisesta Siddimin taistelun jälkeen, josta heidän mielestään lankesi suuri kunnia Abrahamin ylle.

93:9.10 (1024.1) Kadottaessaan näin Melkisedekin näköpiiristään he samalla kadottivat tämän Hätätilapojan opetuksen, jossa oli kysymys luvatun lahjoittautuvan Pojan hengellisestä lähetystehtävästä. Niin perin pohjin ja täydellisesti he kadottivat tämän lähetystehtävän luonteen näköpiiristään, että vain harvat heidän jälkeläisistään kykenivät tai olivat halukkaita tunnustamaan ja vastaanottamaan Mikaelin, kun hän Makiventan ennustuksen mukaisesti ilmestyi maan päälle ja lihallisessa hahmossa.

93:9.11 (1024.2) Mutta yksi Heprealaiskirjeen kirjoittajista ymmärsi, mikä oli ollut Melkisedekin lähetystehtävä, sillä on kirjoitettu: ”Tämä Melkisedek, Kaikkein Korkeimman pappi, oli myös rauhan kuningas;

vailla isää, vailla äitiä, vailla sukupuuta ja ilman päivien alkua tahi elämän loppua, mutta kun hänet on Jumalan Pojan kaltaiseksi tehty, pysyy hän pappina ajasta aikaan.” Kyseinen kirjoittaja osoitti Melkisedekin myöhemmin tapahtuneen Mikaelin lahjoittautumisen esikuvaksi, ja hän vahvisti, että Jeesus oli ”ikuisesti Melkisedekin aseman omaava pappi”. Jos kohta tämä vertaus ei ollutkaan täysin onnistunut, oli toki kirjaimellisesti totta, että Kristus sai väliaikaisen omistusoikeuden Urantiaan niiden ”kahdentoista Melkisedek-pesänhoitajan antamien määräysten mukaan”, jotka olivat palveluvuorossa, silloin kun hän lahjoittautui maailmalle.

10. Makiventa Melkisedekin nykyinen asema

93:10.1 (1024.3) Niinä vuosina, jotka Makiventa vietti ruumiillistuneena Urantialla, Melkisedek-pesänhoitajat toimivat yhdentoista jäsenen kokoonpanossa. Kun Makiventa katsoi lähetystehtävänsä Hätätilapoikana päättyneeksi, hän viestitti tämän seikan yhdelletoista työtoverilleen, ja nämä saattoivat välittömästi käyttövalmiiksi menetelmän, jolla hänet sitten vapautettiin lihallisesta ruumiista ja palautettiin turvallisesti alkuperäiseen Melkisedekin asemaan. Ja kolmantena päivänä Saalemista-katoamisensa jälkeen hän ilmestyi yhdentoista Urantiasta huolehtimaan asetetun toverinsa joukkoon ja ryhtyi taas hoitamaan

tehtäviä, jotka hänelle yhtenä planetaarisen konkurssipesän hoitajana Satanian 606:ssa kuuluvat.

93:10.2 (1024.4) Makiventa päätti lahjoittautumisensa lihaa ja verta olevan luodun hahmossa aivan yhtä yllättäen ja koruttomasti kuin hän sen oli aloittanut. Hänen ilmestymiseensä yhtä vähän kuin hänen lähtöönsäkään ei liittynyt mitään epätavallista julistusta tai näytöstä. Hänen Urantialle-ilmestymisensä merkkinä ei järjestetty vainajien ylösnousemusnimenhuutoa, eikä se merkinnyt myöskään planetaarisen tuomiokauden päättymistä. Hänen käyntinsä oli vain hätätilanteesta aiheutunut lahjoittautuminen. Mutta Makiventa ei päättänyt oleskeluaan ihmisen lihallisessa hahmossa, ennen kuin Isä-Melkisedek oli asianmukaisesti vapauttanut hänet tästä tehtävästä, ei myöskään ennen kuin hänelle oli ilmoitettu, että Nebadonin toimeenpanopäällikkö, Salvingtonin Gabriel, oli hyväksynyt hänen hätätilalahjoittautumisensa.

93:10.3 (1024.5) Makiventa Melkisedek oli jatkuvasti erittäin kiinnostunut niiden ihmisten jälkeläisten asioista, jotka olivat uskoneet hänen opetuksiinsa, silloin kun hän eli lihallisessa ruumiissa. Mutta Iisakin sukuun kuuluneet Abrahamin jälkeläiset sellaisina, jollaisia heistä oli tullut, kun he olivat puolin ja toisin avioituneet keeniläisten kanssa, olivat ainoa sukuhaara, joka jaksoi kauan aikaa vaalia edes jossakin määrin selkeää käsitystä Saalemin opetuksista.

93:10.4 (1024.6) Tämä sama Melkisedek jatkoi sen jälkeen seuranneiden yhdeksäntoista vuosisadan ajan yhteistyötä monien profeettojen ja

näkijöiden kanssa. Näin hän pyrki pitämään elossa Saalemin totuudet siksi, kunnes Mikael ajan täyttyessä ilmestyisi maan päälle.

93:10.5 (1025.1) Makiventa jatkoi planeetan pesänhoitajana aina Mikaelin Urantialla kokeman riemuvoiton aikoihin asti. Sen jälkeen hänet kiinnitettiin Jerusemissa toimivaan Urantiasta huolehtivaan palvelukeskukseen yhtenä jäsenenä neljänkolmatta ohjaajan neuvostossa, ja aivan hiljattain hänet ylennettiin Luoja-Pojan henkilökohtaisen Jerusemin-suurlähettilään asemaan arvonimenään Urantian Sijaishallitsija-Planeettaprinssi. Niin kauan kuin Urantia säilyy asuttuna planeettana, Makiventa Melkisedekiä ei uskoaksemme palauteta kokonaan hänen oman Poikien yhteisönsä tehtäviin, vaan hän pysyy – ajallisessa mielessä sanottuna – ikuisesti Kristus Mikaelia edustavana planeettakohtaisena hoivaajana.

93:10.6 (1025.2) Koska Makiventan Urantialle-lahjoittautumisen kohdalla oli kysymyksessä hätätilanteesta johtunut lahjoittautuminen, ei aikakirjoista ilmene, mikä saattaisi olla Makiventan tulevaisuus. Saattaa olla niinkin, että Nebadonin Melkisedek-yhteisö on alistunut siihen, että se on pysyvästi menettänyt yhden joukostaan. Edentian Kaikkein Korkeimpien vähän aikaa sitten antamat päätökset, jotka Uversan Päivien Muinaiset myöhemmin vahvistivat, viittaavat vahvasti siihen suuntaan, että tämän lahjoittautuneen Melkisedekin on määrä astua langenneen Planeettaprinssi Caligastian paikalle. Mikäli otaksumamme ovat tässä suhteessa oikeita, on täysin mahdollista, että Makiventa Melkisedek saattaa ilmestyä Urantialle jälleen omassa persoonassaan ja omaksua vallasta syöstyn Planeettaprinssin roolin jossakin muunnetussa muodossa, tai

ilmestyä muuten maan päälle toimiakseen Planeettaprinssin sijaishallitsijana Kristus Mikaelia edustaen, jolla nyt itse asiassa on Urantian Planeettaprinssin arvonimi. Vaikkei meille millään muotoa ole selvillä, mikä Makiventan kohtalo saattaisi olla, varsin hiljattain sattuneet tapahtumat viittaavat kuitenkin vahvasti siihen, että edellä esitetyt arvelut eivät todennäköisesti ole kaukana totuudesta.

93:10.7 (1025.3) Ymmärrämme hyvin, miten Mikaelista hänen Urantialla saavuttamansa riemuvoiton ansiosta tuli sekä Caligastian että Aatamin seuraaja, miten hänestä tuli Planeetan Rauhan Ruhtinas ja toinen Aatami. Ja nyt näemme, miten tälle Melkisedekille myönnetään Urantian Sijaishallitsija-Planeettaprinssin arvonimi. Asetetaankohan hänet myös Urantian Sijaishallitsija-Aineellisen Pojan tehtävään? Vai onko olemassa mahdollisuus, että on tapahtumassa jokin odottamaton ja ennennäkemätön tapahtuma niin, että jonakin päivänä planeetalle Mikaelin edustajiksi palaisivatkin Aatami ja Eeva tai jotkut heidän jälkeläisistään arvoniminään Urantian toisen Aatamin sijaishallitsijat?

93:10.8 (1025.4) Kaikki nämä arvelut, joihin vielä liittyy varmuus sekä Hallinnollisten että Kolminaisuuden Opettaja-Poikien tulevista ilmestymisistä samoin kuin Luoja-Pojan yksiselitteinen lupaus hänen jonakin päivänä tapahtuvasta paluustaan, tekevät Urantiasta planeetan, jonka tulevaisuutta verhoaa epätietoisuus, samoin kuin ne tekevät siitä erään kiinnostavimmista ja jännittävimmistä sfääreistä koko Nebadonin universumissa. On kaiken kaikkiaan mahdollista, että jonakin tulevana aikana Urantian ollessa lähestymässä valon ja elämän aikakautta, sen jälkeen kun Luciferin kapinaan ja Caligastian

luopuruuteen liittyvät asiat on lopullisesti käsitelty, saamme nähdä Urantialla samanaikaisesti läsnä olevina Makiventan, Aatamin, Eevan ja Kristus Mikaelin sekä joko Hallinnollisen Pojan tai jopa Kolminaisuuden Opettaja-Poikia.

93:10.9 (1025.5) Yhteisömme on jo pitkään ollut sitä mieltä, että Makiventan mukanaolo Urantian ohjaajien eli neljänkolmatta neuvonantajan Jerusemin-ryhmässä riittää todisteeksi, joka oikeuttaa uskomaan, että hänen on määrä kulkea Urantian kuolevaisten mukana universumin edistymis- ja ylösnousemusjärjestelmän läpi aina Paratiisissa olevaan Lopullisuuden Saavuttajakuntaan asti. Tiedämme, että Aatamin ja Eevan on määrä tällä tavoin kulkea maallisten kumppaneidensa mukana Paratiisiin päätyvällä löytöretkellä, sitten kun Urantia on asettunut valoon ja elämään.

93:10.10 (1025.6) Vajaat tuhat vuotta sitten tämä sama Makiventa Melkisedek, entinen Saalemin viisas, oli näkymättömässä muodossa sadan vuoden ajan läsnä Urantialla, jolloin hän toimi paikan päälle lähetettynä planeetan kenraalikuvernöörinä. Ja jos planeetan asioiden hoito sattuisi jatkumaan nykyisen järjestelmän mukaan, hänen on määrä palata tänne samassa ominaisuudessa runsaan tuhannen vuoden kuluessa.

93:10.11 (1026.1) Tällainen on kertomus Makiventa Melkisedekistä, eräästä ainutlaatuisimmasta Urantian historiaan koskaan kytketystä hahmosta, sekä persoonallisuudesta, jonka on kenties määrä esittää

tärkeää osaa siinä, mitä teidän poikkeava ja epätavallinen maailmanne tulevaisuudessa kokee.

93:10.12 (1026.2) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 94

Melkisedekin opetusten vaikutus itämailla

94:0.1 (1027.1) SAALEMIN uskonnon ensimmäiset opettajat tunkeutuivat Afrikan ja Euraasian kaukaisimpienkin heimojen luo, ja alati he saarnasivat Makiventan evankeliumia, jonka mukaan jumalallisen suosion saavuttamisen ainoana hintana oli ihmisen usko ja luottamus ainoaan universaaliseen Jumalaan. Melkisedekin liitto Abrahamin kanssa toimi mallina koko sille alkuaikojen lähetyssanomalle, joka levisi Saalemista ja muista keskuksista. Koskaan ei Urantialla ole ollut innostuneempia ja tarmokkaampia jonkin uskonnon lähetyssaarnaajia kuin nämä jalot miehet ja naiset, jotka veivät Melkisedekin opetukset itäisen pallonpuoliskon jokaiseen kolkkaan. Näitä lähetyssaarnaajia värvättiin monien kansojen ja rotujen keskuudesta, ja he levittivät opetuksiaan etupäässä alkuperäisväestöön kuuluvien käännynnäisten välityksellä. He perustivat maailman eri puolille koulutuskeskuksia, joissa he opettivat alkuperäisväestön edustajille Saalemin uskontoa, ja sen

jälkeen he valtuuttivat nämä oppilaat toimimaan opettajina, kunkin oman kansansa parissa.

1. Saalemin opetukset vedalaisessa Intiassa

94:1.1 (1027.2) Melkisedekin päivinä Intia oli kosmopoliittinen maa, joka oli vastikään joutunut pohjoisesta ja lännestä tulleiden arjalais-andiittisten maahantunkeutujien poliittiseen ja uskonnolliseen herruuteen. Tällä kerralla arjalaiset olivat levittäytyneet runsaslukuisesti vain niemimaan pohjoisiin ja läntisiin osiin. Nämä vedalaiset tulokkaat olivat tuoneet mukanaan lukuisat heimojumalansa. Heidän uskonnolliset palvontamuotonsa noudattivat tarkoin heidän varhaisempien andiittiesi-isiensä seremoniatapoja sikäli, että isä toimi edelleenkin pappina ja äiti papittarena ja kotiliettä käytettiin yhä alttarina.

94:1.2 (1027.3) Tuolloin oli parhaillaan menossa vedakultin kasvu- ja muodonmuutosvaihe bramiinikastiin kuuluvien opettaja-pappien johdolla, jotka vähä vähältä ottivat valvontaansa laajenevan palvontarituaalin. Entisten kolmenkymmenenkolmen arjalaisjumaluuden yhteensulautuminen oli edennyt jo pitkälle, kun Saalemin lähetyssaarnaajat tunkeutuivat Pohjois-Intiaan.

94:1.3 (1027.4) Näiden arjalaisten polyteismi oli heidän aiemman monoteisminsä rappeutunut muoto. Rappeutumisen oli aiheuttanut heidän hajaantumisensa heimoyksiköiksi, joista jokaisella oli oma

syvästi kunnioitettu jumalansa. Tämä andiittisen Mesopotamian alkuperäisen monoteismin ja kolminaisuusopin takaperoinen kehitys oli toisen esikristillisen vuosituhannen ensimmäisinä vuosisatoina muuttumassa jälleenyhdistymisprosessiksi. Nämä monet jumalat järjestettiin jumalaperheeksi, jota kolmiyhteisesti johtivat taivaan herra Djaus pitar, ilmakehän myrskyisä herra Indra ja kolmipäinen tulenjumala Agni, maan herra ja aiemman kolminaisuuskäsitteen surkastunut eduskuva.

94:1.4 (1027.5) Selkeästi henoteistiset kehityskulut tasoittivat tietä kehittyneelle monoteismille. Jumaluuksista ammoisin eli Agni korotettiin usein koko panteonin isä-päämieheksi. Jumaluus-isä-prinsiippi, josta välillä käytetään sanaa Pradzhapati, välillä nimeä Brahma, painui pinnan alle sen teologisen taistelun tuoksinassa, jonka bramiinipapit myöhemmin kävivät Saalemin opettajien kanssa. *Brahmuus* miellettiin koko vedalaisen jumalaperheen aktivoivaksi energia-jumaluus-prinsiipiksi.

94:1.5 (1028.1) Saalemin lähetyssaarnaajat saarnasivat Melkisedekin yhdestä ja ainoasta Jumalasta, taivaan Kaikkein Korkeimmasta. Tällainen esitys ei ollut kokonaan ristiriidassa kehkeytymässä olleen Isä-Brahma-käsitteen kanssa, jonka mukaan hän oli kaikkien jumalten alkulähde, mutta Saalemin oppi oli epäritualistinen, joten se suuntautui suoraan bramiinipapiston oppeja, traditioita ja opetuksia vastaan. Bramiinipapit eivät koskaan halunneet hyväksyä saalemilaista opetusta, jonka mukaan pelastus saavutetaan uskon

kautta ja Jumalan suosioon päästään ilman ritualistisia menoja ja uhriseremonioita.

94:1.6 (1028.2) Intialle merkitsi ratkaisevaa käännekohtaa se, että se hylkäsi Melkisedekin evankeliumin, joka puhui luottamuksesta Jumalaan ja pelastuksesta uskon kautta. Saalemin lähetyssaarnaajilla oli ollut suuri vaikutus siihen, että usko kaikkiin ikivanhoihin vedalaisjumaliin väheni, mutta johtajat, vedalaisuuden papit, kieltäytyivät hyväksymästä Melkisedekin opetusta yhdestä Jumalasta ja yhdestä, koruttomasta uskosta.

94:1.7 (1028.3) Vastustaakseen Saalemin opettajia bramiinit seuloivat oman aikansa pyhät kirjoitukset, ja näin aikaansaatu kokoomateos on myöhemmin tarkistetussa muodossaan säilynyt nykyaikaan asti Rigvedana, yhtenä muinaisimpana pyhänä kirjana. Sitten seurasivat toinen, kolmas ja neljäs Veda, kun bramiinit yrittivät kiteyttää, kaavamaistaa ja vakiinnuttaa palvonta- ja uhrausrituaalejaan tuolloisten kansanheimojen tarpeiden mukaisiksi. Parhailta osiltaan nämä kirjoitukset ovat tasavertaisia minkä tahansa muun samanluontoisen kirjakokoelman kanssa, jos mittapuuna pidetään käsitteistön kauneutta ja näkemysten totuudellisuutta. Mutta kun tähän verrattomaan uskontoon tarttui Etelä-Intian tuhansien ja taas tuhansien taikauskojen, kulttien ja rituaalien saastetta, se koki vähittäisen muodonmuutoksen, ja siitä tuli kirjavin teologinen järjestelmä, minkä kuolevainen ihminen on koskaan kehitellyt. Vedojen tarkastelu tuo nähtäville sekä korkeimpia että kaikkein ala-arvoisimpia jumaluuskäsityksiä, mitä on koskaan sanoiksi puettu.

2. Brahmalaisuus

94:2.1 (1028.4) Sitä mukaa kun Saalemin lähetyssaarnaajat tunkeutuivat kohti etelää dravidalaiseen Deccaniin, he kohtasivat yhä laajemmalle ulottuvan kastijärjestelmän, arjalaisten luoman järjestelmän, jonka tarkoitus oli estää rodullisen identiteetin menetys toissijaisten sangik-kansanheimojen paisuvan tulva-aallon edessä. Koska bramiinien pappiskasti oli kyseisen järjestelmän kaikkein olennaisin osa, hidastutti tämä yhteiskuntajärjestelmä Saalemin opettajien etenemistä suuresti. Kastijärjestelmä ei kyennyt pelastamaan arjalaisrotua, mutta se onnistui säilyttämään bramiinit, jotka puolestaan ovat nykyaikaan asti säilyttäneet uskonnollisen johtoasemansa Intiassa.

94:2.2 (1028.5) Ja kun tilanne oli sellainen, että vedalaisuus korkeamman totuuden hylkäämisen myötä heikkeni, arjalaisten kultti joutui Deccanista käsin yhä lukuisampina vyöryvien hyökkäysten kohteeksi. Pyrkiessään epätoivoisesti pysäyttämään tämän vuoksiaallon, joka uhkasi tuhota rodun ja hävittää uskonnon, bramiinikasti koetti nostaa itsensä kaiken muun yläpuolelle. He opettivat, että jumaluudelle annettu uhri jo sinänsä oli kaikkivoipainen, että se oli voimassaan vastustamaton. He julistivat, että universumin kahdesta jumalallisesta perusprinsiipistä toinen oli Brahmuus, jumaluus, ja toinen oli brahmalainen papisto. Minkään muun Urantian kansan keskuudessa papit eivät ole rohjenneet korottaa itseään peräti jumaliensa yläpuolelle, ohjata jumalilleen

kuuluvat kunnianosoitukset itselleen. Mutta näine julkeine vaatimuksineen he menivät järjettömyydessä niin pitkälle, että koko huojuva järjestelmä luhistui niiden madaltavien kulttien edessä, joita virtasi maahan ympäristön vähemmän edistyneiden sivilisaatioiden piiristä. Valtaisa vedapapisto rämpi itse siinä pysähtyneisyyden ja pessimismin mustassa tulvavedessä, jonka sen oma itsekäs ja typerä julkeus oli levittänyt niin, että sen alle peittyi koko Intia, ja sen alle tämä papisto myös itse vaipui.

94:2.3 (1029.1) Liioiteltu keskittyminen omaan minään johti vääjäämättä pelkoon siitä, että minuus jatkaisi olemassaoloaan loputtomassa ja ei-kehittyvässä peräkkäisten inkarnaatioiden kiertokulussa ihmisen, eläimen tai kasvin hahmossa. Ja kaikista niistä saastuttavista uskomuksista, jotka olisivat voineet kytkeytyä kenties kehkeytymäisillään olleeseen monoteismiin, mikään ei ollut niin lamaannuttavaa kuin tämä usko sielunvaellukseen – oppi sielujen uudelleenruumiillistumisesta – joka oli peräisin dravidalaisesta Deccanista. Tämä usko toistuvien sielunvaellusten näännyttävään ja yksitoikkoiseen kiertokulkuun riisti kamppailevilta kuolevaisilta heidän kauan elättelemänsä toivon siitä, että he kuolemassa löytäisivät vapahduksen ja hengellisen ylennyksen, mikä oli ollut osa aiempaa vedalaista uskontoa.

94:2.4 (1029.2) Tämän filosofisessa mielessä voimattomuuteen johtavan opetuksen jälkeen keksittiin pian sellainen opinkappale, että minuudesta voi vapautua ainiaaksi sillä, että antaa koko luomakunnan ylisieluun, Brahmuuteen, tapahtuvan absoluuttisen yhdistymisen tuottaman universaalisen levon ja rauhan virrata

ylleen. Ajatus, että ihminen jotakin haluaisi tai kuolevainen jotakin tavoittelisi, kitkettiin tarkasti pois ja itse asiassa hävitettiin. Yli kahdentuhannen vuoden ajan Intian parhaat mielet ovat pyrkineet pääsemään kaikenlaisesta haluamisesta, ja näin avattiin sepposen selälleen ovi, josta pääsivät sisälle monien hindukansojen sielut tosiasiallisesti hengellisen toivottomuuden kahleisiin kytkeneet myöhemmät kultit ja opetukset. Kaikista sivilisaatioista vedalais-arjalainen maksoi kaikkein kauhistuttavimman hinnan siitä, että se torjui Saalemin evankeliumin.

94:2.5 (1029.3) Kastijärjestelmä ei yksinään kyennyt säilyttämään arjalaista uskonnollis-kulttuurista järjestelmää, ja Deccanin ala-arvoisten uskontojen levitessä pohjoiseen siellä alkoi vähitellen epätoivon ja toivottomuuden aikakausi. Juuri näinä pimeinä aikoina syntyi kultti, jonka mukaan mitään elämää ei saa sammuttaa, ja se on ollut vallalla aina siitä lähtien. Monet uusista kulteista olivat avoimesti ateistisia, ja ne väittivät, että pelastus, sikäli kuin se on saavutettavissa, voi olla tuloksena vain ihmisen omista ponnistuksista ilman ulkopuolista apua. Mutta suuressa osassa koko tätä valitettavaa filosofiaa on vähän väliä nähtävissä vääristyneitä jäänteitä Melkisedekin ja jopa Aatamin opetuksista.

94:2.6 (1029.4) Juuri näihin aikoihin koottiin hindu-uskonnon myöhemmät kirjoitukset eli Brahmanat ja Upanishadit. Torjuttuaan opetukset omakohtaisesta uskonnosta, joka syntyy siitä, että yhden ja ainoan Jumalan kanssa koetaan omakohtainen uskon kokemus, ja saastutettuaan itsensä Deccanista virranneessa madaltavien ja

heikentävien kulttien ja uskonkappaleiden tulvavedessä antropomorfismeineen ja uudelleenruumiillistumisineen, bramiinipapistossa ilmeni väkevää vastaliikettä näitä turmelevia uskomuksia kohtaan. Ilmeni selvää pyrkimystä etsiä ja löytää *aito todellisuus*. Bramiinit ryhtyivät riisumaan intialaisen jumaluuskäsitteen ihmishahmoisuutta, mutta niin tehdessään he lankesivat siihen vakavaan erehdykseen, että he tekivät jumalakäsitteestä persoonattoman, ja saatuaan työnsä päätökseen heillä ei ollutkaan ylevää ja hengellistä ihannetta Paratiisin-Isästä, vaan etäinen ja metafyysinen idea kaiken sisäänsä sulkevasta Absoluutista.

94:2.7 (1029.5) Bramiinit olivat oman asemansa turvatakseen hylänneet Melkisedekin yhden ja ainoan Jumalan, ja nyt he huomasivat kehittäneensä olettamuksen, jonka mukaan oli olemassa Brahma, tuo epämääräinen ja tavoittamaton filosofinen minuus, tuo persoonaton ja kykenemätön *se*, joka on pitänyt Intian hengellisen elämän avuttomassa ja lohduttomassa tilassa tuosta onnettomasta ajasta aina kahdennellekymmenennelle vuosisadalle asti.

94:2.8 (1029.6) Buddhalaisuus syntyi Intiassa Upanishadien kirjoittamisen aikoihin. Mutta tuhatvuotisesta menestystarinastaan huolimatta se ei kuitenkaan pystynyt kilpailemaan myöhemmän hindulaisuuden kanssa. Korkeammasta moraalisuudesta huolimatta sen ensi alkuun Jumalasta piirtämä kuva oli jopa hindulaisuudenkin esittämää kuvaa epäselvempi, hindulaisuuden, joka tarjosi vähäisempiä ja persoonallisia jumalia. Lopulta buddhalaisuus Pohjois-Intiassa perääntyi sotaisan islamin hyökkäyksen edessä,

tällä kun oli selväpiirteinen käsitys Allahista universumin ylimpänä Jumalana.

3. Brahmalainen filosofia

94:3.1 (1030.1) Vaikka brahmalaisuuden korkein vaihe tuskin oli uskonto, se oli toki kuolevaisen olennon mielen ylevimpiä kurottautumisia filosofian ja metafysiikan maailmoihin. Siinä tarkoituksessa kerran liikkeelle lähdettyään, että lopullinen todellisuus löytyisi, intialainen ajattelu ei pysähtynyt, ennen kuin se oli pohdiskellut lähes jokaista teologian osa-aluetta paitsi uskonnon olennaisinta kaksoiskäsitettä: universumin kaikkien luotujen Universaalisen Isän olemassaoloa ja näiden samaisten luotujen universumissa kokeman ylösnousemuksen tosiasiaa, kun luodut pyrkivät saavuttamaan ikuisen Isän, joka on käskenyt heidän olla täydellisiä, niin kuin hänkin on täydellinen.

94:3.2 (1030.2) Brahmuus-käsitteessä noiden aikojen mielet tavoittelivat vakavasti ideaa jostakin kaiken täyttävästä Absoluutista, sillä tämä postulaattina esitetty käsite identifioitiin samalla kertaa sekä luovaksi energiaksi että kosmiseksi reaktioksi. Brahmuuden käsitettiin olevan kaikenlaisen määrittelyn ulottumattomissa ja olevan käsitettävissä vain kieltämällä peräjälkeen kaikki finiittiset ominaisuudet. Se oli eittämättä uskoa johonkin absoluuttiseen – jopa infiniittiseen – olentoon, mutta tämä käsite oli suurelta osin

vailla persoonallisuuden attribuutteja, eivätkä yksittäiset uskonnonharjoittajat sen vuoksi voineet sitä kokea.

94:3.3 (1030.3) Brahmuus-Narajana miellettiin Absoluutiksi, infiniittiseksi SE ON -olevaiseksi[9], potentiaalisen kosmoksen luovaksi alkuvoimaksi, Universaaliseksi Itseydeksi, joka on olemassa staattisena ja potentiaalisena läpi koko ikuisuuden. Mikäli tuolloiset filosofit olisivat kyenneet jumaluuden käsittämisessään etenemään askelen verran pitemmälle, mikäli he olisivat kyenneet mieltämään Brahmuuden yhdistäväksi ja luovaksi eli persoonallisuudeksi, joka on luotujen ja kehittyvien olentojen lähestyttävissä, silloin olisi sellaisesta opetuksesta saattanut tulla Urantialla kaikkein pisimmälle päässyt hahmotelma Jumaluudesta, sillä siihen olisivat silloin sisältyneet koko jumaluuden funktion viisi ensimmäistä tasoa, ja se olisi hyvinkin saattanut aavistaa myös kaksi jäljellä olevaa tasoa.

94:3.4 (1030.4) Tietyissä osakysymyksissä Ainoan Universaalisen Ylisielun käsite kaikkien luotujen olentojen olemassaolosta tehdyn yhteenvedon kokonaistuloksena johdatti Intian filosofit hyvin lähelle totuutta Korkeimmasta Olennosta, mutta tästä totuudesta ei ollut heille mitään hyötyä siksi, että he eivät onnistuneet kehittämään mitään ymmärrettävää tai järkevää omakohtaista lähestymistietä kehittelemänsä, Brahmuus-Narajanaksi kutsutun, teoreettisen ja monoteistisen päämäärän saavuttamiseen.

94:3.5 (1030.5) Syysuhteen jatkuvuuden karma-prinsiippi taas on hyvin lähellä totuutta kaikkien ajallis-avaruudellisten toimintojen heijastuksellisesta synteesistä Korkeimman jumaluusläsnäolossa, mutta tämä postulaatti ei tarjonnut koskaan sellaista mahdollisuutta,

että yksittäinen uskonnonharjoittaja sen rinnalla saavuttaisi omakohtaisesti Jumaluuden, vaan se tarjosi vain koko persoonallisuuden perimmältään tapahtuvan vaipumisen Universaaliseen Ylisieluun.

94:3.6 (1030.6) Brahmalaisuuden filosofia oli oivaltamaisillaan myös sen, että ihmisessä on Ajatuksensuuntaaja, mutta totuuden väärinkäsittäminen turmeli tämän ajatuksen. Opetus, jonka mukaan sielu on Brahmuuden asuinpaikka ihmisessä, olisi tasoittanut tietä edistyneelle uskonnolle, ellei tätä käsitystä olisi täysin turmellut sellainen usko, ettei tämän ihmisen sisimmässä olevan Universaalisen Ainoan ohella ole mitään inhimillistä yksilöllisyyttä.

94:3.7 (1030.7) Opinkappaleessaan minä-sielun sulautumisesta Ylisieluun Intian filosofit eivät jättäneet mitään mahdollisuutta sellaiselle, että jotakin inhimillistä, jotakin uutta ja ainutlaatuista, jotakin ihmisen tahdon ja Jumalan tahdon yhdistymisestä syntyvää, jäisi elämään. Opetus sielun palaamisesta Brahmuuteen on varsin samansuuntainen sen totuuden kanssa, että Suuntaaja palaa Universaalisen Isän poveen, mutta jokin selvästi Suuntaajasta erottuva jatkaa sekin olemassaoloaan, nimittäin kuolevaisen olennon persoonallisuuden morontiakaksoiskappale. Ja brahmalaisesta filosofiasta tämä äärimmäisen tärkeä käsitys kohtalokkaasti puuttui.

94:3.8 (1031.1) Brahmalainen filosofia on päässyt lähelle monia maailmankaikkeuden tosiasioita ja lähestynyt lukuisia kosmisia totuuksia, mutta se on aivan liian usein joutunut sen erehdyksen uhriksi, ettei se ole osannut tehdä eroa todellisuuden eri tasojen, sellaisten kuin absoluuttisen, transsendenttisen ja finiittisen tason

välillä. Se ei ole ottanut lukuun sitä, että mikä saattaa olla finiittis-illusorista absoluuttisella tasolla, saattaakin finiittisellä tasolla olla absoluuttisen todellista. Se ei ole huomannut myöskään olennaisen tärkeää Universaalisen Isän persoonallisuutta, Isän, johon on saatavissa henkilökohtainen yhteys kaikilta tasoilta: evolutionaarisen luodun rajoitetusta jumalakokemuksesta aina Iankaikkisen Pojan rajattomaan Paratiisin-Isän kokemiseen saakka.

4. Hindulainen uskonto

94:4.1 (1031.2) Vuosisatojen vieriessä Intian väestö tiettyyn määrään palasi Vedojen muinaisiin rituaaleihin siinä muodossa, miten rituaalit olivat muuttuneet Melkisedekin lähetyssaarnaajien opetusten seurauksena ja millaisiksi myöhempien aikojen bramiinipapisto oli ne jähmettänyt. Tämä maailman uskonnoista vanhin ja kosmopoliittisin on kokenut yhä uusia muutoksia reagoidessaan buddhalaisuuteen ja jainalaisuuteen sekä myöhemmin ilmaantuneisiin muhamettilaisuuden ja kristinuskon vaikutuksiin. Mutta siihen mennessä kun Jeesuksen opetukset saavuttivat Intian, ne olivat jo siinä määrin länsimaalaistuneet, että niistä oli tullut ”valkoisen miehen uskonto”, ja niin ollen ne olivat hindujen ajattelutavalle outoja ja vieraita.

94:4.2 (1031.3) Nykyisellään hindulainen teologia kuvaa neljä jumaluuden ja jumalallisuuden alenevaa tasoa seuraavasti:

94:4.3 (1031.4) 1. *Brahmuus*, Absoluutti, Ääretön Ainoa, SE ON.

94:4.4 (1031.5) 2. *Trimurti*, hindulaisuuden korkein kolminaisuus. Tässä yhdistelmässä *Brahma*, sen ensimmäinen jäsen, käsitetään niin, että hän on luonut itse itsensä Brahmuudesta – infiniittisyydestä. Brahma voisi olla perustana Universaalisen Isän käsitteelle, ellei sitä olisi niin läheisesti samastettu panteistiseen Äärettömään Ainoaan. Brahma samastetaan myös kohtaloon.

94:4.5 (1031.6) Sivan ja Vishnun, toisen ja kolmannen jäsenen, palvonta sai alkunsa ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosituhannella. *Siva* on elämän ja kuoleman herra, hedelmällisyyden jumala ja hävityksen valtias. *Vishnu* on tavattoman suosittu siitä syystä, että hänen uskotaan aika ajoin ruumiillistuvan ihmishahmoiseksi. Tällä tavoin Vishnusta tulee intialaisten mielikuvitusmaailmassa todellinen ja elävä. Jotkut ovat toisaalta sitäkin mieltä, että joko Siva tai Vishnu on kaiken muun yläpuolella.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedalaiset ja jälkivedalaiset jumaluudet*. Monet arjalaisten muinaisista jumalista, kuten Agni, Indra ja Soma, ovat säilyneet toissijaisina jumalina Trimurtin kolmen jäsenen rinnalla. Lukemattomia uusia jumalia on noussut vedalaisen Intian alkuaikojen jälkeen, ja nekin on liitetty hindulaiseen jumalaperheeseen.

94:4.7 (1031.8) 4. *Puolijumalat*: myöhempien aikojen kulttien yli-ihmiset, puolijumalat, sankarit, demonit, aaveet, pahat henget, menninkäiset, hirviöt, peikot ja pyhimykset.

94:4.8 (1031.9) Vaikka hindulaisuus ei ole pitkään aikaan onnistunut saamaan uutta eloa Intian kansaan, siitä on kuitenkin samalla sanottava, että se on tavallisesti ollut suvaitsevainen uskonto. Sen suuri voima on siinä, että se on osoittautunut Urantialla esiintyvistä uskonnoista kaikkein mukautuvimmaksi ja vähiten jähmettyneeksi. Se kykenee muuntumaan lähes rajattomasti, ja puitteet, joiden sisällä se sopeutuu joustavasti mitä erilaisimpiin käsityksiin, ulottuvat epätavallisen laajalle niin, että niiden väliin mahtuvat yhtä hyvin älykköbramiinin korkealentoiset ja puolittain monoteistiset pohdiskelut kuin alhaisiin paarialuokkiin kuuluvien tietämättömien uskovaisten peittelemätön fetisismi ja primitiiviset kulttitavat.

94:4.9 (1032.1) Hindulaisuus on säilynyt siksi, että se on mitä suurimmassa määrin erottamaton osa Intian sosiaalista perusrakennetta. Sillä ei ole mitään suurellista hierarkiaa, joka olisi järkytettävissä tai hävitettävissä, vaan se kutoutuu kansan elämänkuvioihin. Sillä on kaikkia muita kultteja parempi kyky sopeutua muuttuviin olosuhteisiin, ja se suhtautuu suvaitsevan omaksuvasti moniin muihin uskontoihin. Niinpä Gautama Buddhaa ja jopa Kristusta väitetään Vishnun inkarnoitumiksi.

94:4.10 (1032.2) Tänä päivänä Intiassa tarvitaan ennen muuta Jeesuksen evankeliumin julkituomista – sitä, että Jumala on Isä ja ihminen on poika, sekä tästä johtuvaa kaikkien ihmisten veljeyttä, mikä toteutuu henkilökohtaisella tasolla rakastavana huolenpitona ja sosiaalisena palveluna. Tarpeellinen filosofinen käsitteistö ja tarpeellinen kulttistruktuuri ovat Intiassa jo olemassa. Mitä tarvitaan, on Ihmisen Pojan alkuperäisessä evankeliumissa julki tuodusta dynaamisesta

rakkaudesta singahtava elävöittävä kipinä – edellyttäen, että tämä evankeliumi riisutaan niistä länsimaisista dogmeista ja opinkappaleista, jotka ovat olleet omiaan tekemään Mikaelin elämäntyönä olleesta lahjoittautumisesta valkoisen miehen uskonnon.

5. Kiinassa käyty kamppailu totuuden puolesta

94:5.1 (1032.3) Vaeltaessaan Aasian halki levittäen oppia Kaikkein Korkeimmasta Jumalasta ja pelastuksesta uskon kautta Saalemin lähetyssaarnaajat omaksuivat paljon aineksia niiden eri maiden filosofiasta ja uskonnollisesta ajattelusta, joiden kautta he kulkivat. Mutta Melkisedekin ja hänen seuraajiensa valtuuttamat opettajat eivät jättäneet heille uskottua tehtävää kesken, vaan he tunkeutuivat Euraasian mantereen kaikkien kansanheimojen luo, ja Kiinaan he saapuivat toisen esikristillisen vuosituhannen puolivälissä. Saalemilaiset pitivät pääpaikkaansa yli sadan vuoden ajan Sii Futshissa. Siellä he kouluttivat kiinalaisia opettajia, jotka puolestaan jatkoivat opetusta koko keltaisen rodun asuttamalla alueella.

94:5.2 (1032.4) Juuri tämän opetuksen suoranaisena seurauksena Kiinassa syntyi varhaisin taolaisuuden muoto. Se oli perin erilainen uskonto kuin on se, joka nykyään kantaa tätä nimeä. Varhainen eli alkutaolaisuus koostui seuraavista osatekijöistä:

94:5.3 (1032.5) 1. Tuohon aikaan asti säilyneet Singlangtonin opetukset, joiden vaikutus jatkui Shang-tin, Taivaan Jumalan, käsitteessä. Singlangtonin aikaan kiinalaisista tuli käytännöllisesti katsoen monoteistisiä. He keskittivät palvontansa Ainoaan Totuuteen, joka myöhemmin tunnettiin Taivaan Henkenä, universumin hallitsijana. Eikä keltainen rotu koskaan täysin kadottanut tätä alkuaikojen jumaluuskäsitystä, vaikka sen uskontoon myöhempinä aikoina pujahtikin monia alisteisia jumalia ja henkiä.

94:5.4 (1032.6) 2. Saalemin uskonto Kaikkein Korkeimmasta Luojajumalasta, joka vuodattaisi suosionsa ihmiskunnalle vastauksena ihmisen uskoon. Mutta on liiankin totta, että siihen mennessä kun Melkisedekin lähetyssaarnaajat olivat tunkeutuneet keltaisen rodun maille, heidän alkuperäinen sanomansa oli muuttunut Makiventan aikojen Saalemin yksinkertaisista opeista melkoisesti.

94:5.5 (1032.7) 3. Intian filosofien Brahmuus-Absoluutin käsite, johon kytkeytyi halu välttyä kaikelta pahalta. Saalemin uskonnon idän suunnalle levinneessä haarassa ehkä merkittävimpänä tuntunut ulkopuolinen vaikutus oli peräisin intialaisilta vedauskonnon opettajilta, jotka ujuttivat saalemilaisten pelastuskeskeiseen ajatteluun oman käsityksensä Brahmuudesta – Absoluutista.

94:5.6 (1033.1) Tämä monikoosteinen usko levisi keltaisen ja ruskean rodun asuttamien maiden joka puolelle uskonnollis-filosofisen ajattelun pohjimmaisena ajatuksena. Japanissa tämä alkutaolaisuus

tunnettiin shintona, ja tässäkin, hyvin kaukana Palestiinan Saalemista sijaitsevassa maassa kansanheimot tulivat tietämään Makiventa Melkisedekin inkarnoitumisesta, Makiventan, joka eli maan päällä, jottei ihmiskunta unohtaisi Jumalan nimeä.

94:5.7 (1033.2) Kiinassa kaikki nämä uskonnot sekoittuivat keskenään ja yhdistyivät myöhemmin alati laajenevaan esi-isienpalvontakulttiin. Mutta Singlangtonin ajan jälkeen kiinalaiset eivät ole koskaan joutuneet pappishämäyksen avuttomiksi orjiksi. Keltainen rotu nousi ensimmäisenä barbaarisesta orjuudesta järjestyneeksi sivilisaatioksi, sillä se saavutti ensimmäisenä edes jonkinmääräisen vapauden säälittävästä jumaltenpelosta. He eivät myöskään pelänneet edes vainajahenkiä sillä tavoin kuin muut rodut niitä pelkäsivät. Kiina kärsi tappion siksi, että se ei edennyt jo varhain tapahtunutta pappisvallasta vapautumista pitemmälle vaan lankesi lähes yhtä kohtalokkaaseen erehdykseen: esi-isien palvomiseen.

94:5.8 (1033.3) Mutta saalemilaisten ponnistelu ei ollut turhaa. Juuri heidän evankeliuminsa perustalle kuudennen vuosisadan Kiinan suuret filosofit rakensivat omat opetuksensa. Lao-tsen ja Konfutsen aikojen moraalinen ilmapiiri ja hengelliset näkemykset versoivat varhaisemman aikakauden Saalemin lähetyssaarnaajien opetuksista.

6. Lao-tse ja Konfutse

94:6.1 (1033.4) Noin kuusisataa vuotta ennen Mikaelin saapumista näytti Melkisedekistä, joka jo kauan sitten oli poistunut lihallisesta hahmostaan, että hänen maan päällä esittämiensä opetusten puhtautta vaaransi turhan suuressa määrin yleinen sekoittuminen vanhempiin urantialaisiin uskomuksiin. Jonkin aikaa näytti siltä, että hänen Mikaelin edelläkävijänä suorittamansa lähetystehtävä saattoi olla vaarassa jäädä tuloksettomaksi. Ja kuudennella Kristusta edeltäneellä vuosisadalla hengellisten vaikuttajien epätavallisen koordinoitumisen kautta, joista voimista kaikkia eivät edes planeettakohtaiset valvojat ymmärrä, Urantia sai olla todistamassa mitä epätavallisinta moninaisen uskonnollisen totuuden esilletuomista. Eri ihmisopettajien toimiessa välikätenä Saalemin evankeliumi tuotiin julki toistamiseen ja siihen puhallettiin uutta elinvoimaa. Ja siitä, minkä muodon se silloin sai, on säilynyt monia aineksia tämän kirjan kirjoittamisen aikoihin saakka.

94:6.2 (1033.5) Tälle ainutlaatuiselle hengellisen edistymisen vuosisadalle olivat ominaisia kaikkialla sivistyneessä maailmassa esiintyneet uskonnon, moraalin ja filosofian suuret opettajat. Kaksi Kiinassa toiminutta merkittävää opettajaa olivat Lao-tse ja Konfutse.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* rakensi suoraan Saalemin traditioista peräisin oleville käsityksille julistaessaan Taon olevan koko luomakunnan Ainoa Ensimmäinen Aiheuttaja. Lao oli mies, jolla oli suurenmoinen hengellinen näkemys. Hän opetti, että ”ihmisen ikuinen määränpää oli iäinen liitto Taon, Korkeimman Jumalan ja Universaalisen Kuninkaan, kanssa.” Hän ymmärsi perimmäisen syy-seuraus-

suhteen mitä tarkkanäköisimmin, sillä hän kirjoitti: ”Ykseys saa alkunsa Absoluuttisesta Taosta, ja Ykseydestä ilmestyy kosminen Kaksinaisuus, ja tällaisesta Kaksinaisuudesta ponnahtaa olevaisuuden piiriin Kolminaisuus, ja Kolminaisuus on kaiken todellisuuden alkulähde.” ”Koko todellisuus on aina tasapainossa kosmoksen potentiaalien ja aktuaalien välillä, ja jumalallisuuden henki pitää ne ajasta aikaan sopusoinnussa.”

94:6.4 (1033.7) Lao-tse esitti myös yhtenä ensimmäisistä oppia pahan kostamisesta hyvällä: ”Hyvyys siittää hyvyyttä, mutta hänelle, joka on läpikotaisen hyvä, hänelle pahuuskin siittää hyvyyttä.”

94:6.5 (1033.8) Hän opetti, että luotu palajaa Luojan tykö, ja hän piirsi elämästä kuvan, jonka mukaan se on persoonallisuuden puhkeamista esiin kosmisista potentiaaleista; kuolema taas oli ikään kuin tämän luodun olennon persoonallisuuden kotiinpaluu. Hänen käsityksensä aidosta uskosta oli epätavallinen, ja hänkin vertasi sitä ”pienen lapsen suhtautumiseen”.

94:6.6 (1034.1) Hänen ymmärryksensä Jumalan ikuisesta tarkoituksesta oli selkeä, sillä hän sanoi: ”Absoluuttinen Jumaluus ei taistele, mutta on aina voitokas; hän ei pakota ihmiskuntaa, vaan on aina valmis vastaamaan ihmisen todellisiin toiveisiin; Jumalan tahto on ikuinen kärsivällisyydessä ja iäinen julkitulonsa väistämättömyydessä.” Ja aidosta uskonnonharjoittajasta hän lausui totuuden tuodessaan julki, että on autuaampaa antaa kuin ottaa: ”Hyvä ihminen ei pyri pitämään totuutta omanaan, vaan koettaa mieluumminkin lahjoittaa näitä rikkauksia lähimmäisilleen, sillä se on totuuden todellistamista. Absoluuttisen Jumalan tahto tuo aina siunausta, se

ei koskaan tuhoa; todellisen uskovan tarkoituksena on aina toimiminen, mutta ei koskaan pakottaminen.”

94:6.7 (1034.2) Laon opettama vastarinnasta pidättyminen ja hänen tekemänsä ero *toimimisen* ja *pakottamisen* välillä vääristyi myöhemmin uskomuksiksi, joiden mukaan ei pidä ”nähdä, tehdä eikä ajatella mitään”. Mutta Lao ei koskaan opettanut moista erhettä, vaikka hänen esittämänsä vastarinnasta pidättyminen onkin osaltaan vaikuttanut kiinalaisten kansanheimojen rauhanomaisten mieltymysten voimistumiseen.

94:6.8 (1034.3) Mutta kahdennenkymmenennen vuosisadan Urantian kansanomaisella taolaisuudella on perin vähän yhteistä tämän muinaisen filosofin ylevien näkemysten ja kosmisten käsitysten kanssa, filosofin, joka opetti totuutta sellaisena kuin hän sen mielessään näki: Että usko Absoluuttiseen Jumalaan on sen jumalallisen energian lähde, joka on uudistava maailman ja jonka avulla ihminen nousee hengelliseen liittoon Taon, ikuisen Jumaluuden ja universumien Luoja-Absoluutin, kanssa.

94:6.9 (1034.4) *Konfutse* (Kung Fu-tze) oli Laon nuorempi aikalainen kuudennen vuosisadan Kiinassa. Konfutse pohjasi oppinsa keltaisen rodun pitkän historian aikana kehittyneisiin parempiin moraaliperinteisiin, ja jonkin verran häneen vaikuttivat myös ainekset, jotka olivat jäljellä Saalemin lähetyssaarnaajien traditioista. Hänen pääteoksensa koostui kokoelmasta muinaisten filosofien viisaita lausumia. Opettajana häntä ei hänen elinaikanaan hyväksytty, mutta hänen kirjoituksillaan ja opetuksillaan on sen

jälkeen, tähän päivään saakka ollut suuri vaikutus Kiinassa ja Japanissa. Shamaaneille Konfutse osoitti uuden tien sikäli, että hän asetti moraalisuuden magian tilalle. Mutta hän rakensi liian hyvin; hän teki *järjestyksestä* uuden fetissin ja pani alulle esi-isiltä perittyjen tapojen kunnioittamisen, jota kiinalaiset harjoittavat vielä tämän kirjan kirjoittamisen aikaankin.

94:6.10 (1034.5) Konfutselainen moraalisuuden opetus perustui siihen teoriaan, että maallinen elämäntapa on taivaallisen elämäntavan vääristynyt varjo, että ajallisen sivilisaation todellinen elämänjärjestys on taivaassa vallitsevan ikuisen järjestyksen peilikuva. Konfutselaisuuteen sisältyvä potentiaalinen jumalakäsitys oli lähes täysin alisteinen sille, miten paljon pantiin painoa Taivaan Elämäntavalle, kosmoksen elämänjärjestykselle.

94:6.11 (1034.6) Muutamia harvoja kannattajia lukuun ottamatta kaikki ovat itämailla kadottaneet Laon opetukset, mutta Konfutsen kirjoitukset ovat noista ajoista saakka muodostaneet kulttuurin moraalikudelman peruslangat lähes kolmannekselle urantialaisista. Vaikka nämä konfutselaiset moraalisäännöt säilyttivätkin menneisyyden parhaat antimet, ne olivat silti tietyssä määrin vihamielisiä sille samaiselle kiinalaisten tutkimushenkisyydelle, joka oli tuottanut nykyään niin suuresti kunnioitetut saavutukset. Näiden opinkappaleiden vaikutusta vastaan käytiin tuloksetonta taistelua sekä Tsh'in Shih Huang Tin keisarillisin toimenpitein että Mo Tin opetuksin. Mo Ti julisti veljeyttä, joka ei perustuisi eettiseen velvollisuuteen, vaan Jumalan rakkauteen. Hän koetti sytyttää uudelleen muinaisen halun etsiä uutta totuutta, mutta Konfutsen

opetuslasten voimakkaan vastustuksen johdosta hänen opetuksensa eivät johtaneet tuloksiin.

94:6.12 (1034.7) Niin kuin on käynyt monille muille hengellisyyden ja moraalin opettajille, niin kävi sekä Konfutselle että Lao-tsellekin, nimittäin että heidän kannattajansa lopulta jumalallistivat heidät sen Kiinassa vallinneen hengellisen pimeyden kauden kuluessa, joka sattui taolaisen uskon taantumisen ja vääristelyn ja Intiasta tulleiden buddhalaisten lähetyssaarnaajien saapumisen väliin. Näinä hengellisen rappion vuosisatoina keltaisen rodun uskonto degeneroitui säälittäväksi teologiaksi, joka vilisi paholaisia, lohikäärmeitä ja pahoja henkiä. Ja tämä kaikki osoitti sitä, että valistumattoman kuolevaisen mielen täyttävät pelot olivat tekemässä paluutaan. Ja Kiina, joka edistyneen uskonnon ansiosta oli kerran ihmiskunnan eturivissä, jäi tuolloin jälkeen siksi, että se ei toistaiseksi onnistunut etenemään sitä jumalatietoisuutta kehittävällä oikealla tiellä, joka on ehdoton edellytys todelliselle edistymiselle ei vain yksittäisestä kuolevaisesta puhuttaessa, vaan myös kun puhutaan niistä monimutkaisista ja monisäikeisistä sivilisaatioista, jotka luonnehtivat kulttuurin ja yhteiskunnan etenemistä ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisella planeetalla.

7. Gautama Siddhartha

94:7.1 (1035.1) Samoihin aikoihin kuin Lao-tse ja Konfutse vaikuttivat Kiinassa, Intiassa nousi vielä yksi suuri totuuden opettaja. Gautama

Siddhartha syntyi kuudennella esikristillisellä vuosisadalla pohjoisintialaisessa Nepalin maakunnassa. Hänen seuraajansa ovat jälkeenpäin antaneet ymmärtää, että hän olisi ollut erään satumaisen rikkaan hallitsijan poika, mutta todellisuudessa hän oli vähäisen heimopäällikön vallanperijä. Tämä päällikkö hallitsi sanattoman sopimuksen perusteella muuatta pientä ja syrjäistä vuoristolaaksoa Himalajan eteläosassa.

94:7.2 (1035.2) Teoriat, joista kehkeytyi buddhalaisuuden filosofia, Gautama muotoili harjoitettuaan sitä ennen turhaan joogaa kuuden vuoden ajan. Siddhartha kävi päättäväistä mutta tuloksetonta taistelua laajenevaa kastijärjestelmää vastaan. Tässä nuoressa profeetta-prinssissä oli sellaista ylevää vilpittömyyttä ja ainutlaatuista epäitsekkyyttä, joka vetosi tuolloisiin ihmisiin syvästi. Hän vähensi sen vallitsevan tavan voimaa, jonka mukaan yksilökohtaista pelastusta etsittiin fyysisen kärsimyksen ja omakohtaisen tuskan kautta. Ja hän kehotti seuraajiaan viemään hänen evankeliuminsa kaikkeen maailmaan.

94:7.3 (1035.3) Intian sekasorron ja äärimmäisyyksien leimaamien kulttitapojen keskelle Gautaman tervejärkisemmät ja maltillisemmat opetukset tulivat virkistävänä huojennuksena. Hän luki ankaria tuomioita jumalia, pappeja ja näiden suorittamia uhreja vastaan, mutta häneltäkin jäi oivaltamatta, että Ainoa Universaalinen on *persoonallinen*. Kun Gautama ei uskonut ihmisen yksilökohtaisen sielun olemassaoloon, hän luonnollisestikin kävi uljaaseen taistoon ikivanhaa sielunvaellususkomusta vastaan. Hän ponnisti voimansa ylevään yritykseen vapauttaa ihmiset pelosta, saada heidät

tuntemaan olonsa huolettomaksi ja kotoisaksi suuressa universumissa, mutta hän jätti osoittamatta heille tien, joka johtaa tuohon ylösnousemuskuolevaisten todelliseen ja ylimaalliseen kotiin – Paratiisiin – ja ikuiseen olemassaoloon kuuluvaan, yhä laajempaan palvelemiseen.

94:7.4 (1035.4) Gautama oli todellinen profeetta, ja jos hän vain olisi ottanut varteen erakko Godadin ohjeet, hän olisi saattanut herättää koko Intian sillä innoituksella, jonka Saalemin evankeliumi uskon kautta tapahtuvasta pelastuksesta olisi elvytettynä tuonut mukanaan. Godad polveutui suvusta, joka ei ollut koskaan kadottanut Melkisedekin lähetyssaarnaajien perinteitä.

94:7.5 (1035.5) Gautama perusti koulunsa Benaresiin, ja koulun toisen toimintavuoden aikana muuan oppilas, Bautan nimeltään, kertoi opettajalle Saalemin lähetyssaarnaajilta peräisin olevaa perimätietoa Melkisedekin liitosta Abrahamin kanssa. Ja vaikka Siddharthalla ei ollut mitään kovin selkeää käsitystä Universaalisesta Isästä, hän otti silti edistyneen kannan pelastukseen uskon – yksioikoisen uskon – kautta. Hän toi tämän kantansa julki kannattajiensa edessä ja alkoi lähettää oppilaitaan kuudenkymmenen hengen ryhmissä julistamaan Intian kansalle ”ilosanomaa ilmaisesta pelastuksesta; siitä, että kaikki ihmiset, niin ylhäiset kuin alhaisetkin, voivat saavuttaa autuuden uskomalla vanhurskauteen ja oikeamielisyyteen.”

94:7.6 (1035.6) Gautaman vaimo uskoi miehensä evankeliumiin ja perusti nunnajärjestön. Gautaman pojasta tuli hänen seuraajansa, ja tämä levitti kulttia huomattavan laajalle. Hän ymmärsi uuden ajatuksen uskon kautta saavutettavasta pelastuksesta, mutta

myöhemmällä iällään hänen suhteensa Saalemin evankeliumiin pelkän uskon kautta tapahtuvasta jumalalliseen suosioon pääsystä oli horjuvampi, ja korkean iän saavutettuaan hän kuolinvuoteellaan lausui viimeisinä sanoinaan: ”Olkoon jokainen oman pelastuksensa seppä.”

94:7.7 (1036.1) Kun Gautaman evankeliumia universaalisesta pelastuksesta, johon ei liity uhraamista, piinaa, rituaaleja eikä pappeja, julistettiin sellaisena kuin se oli parhaimmillaan, se oli omalle ajalleen mullistava ja ällistyttävä oppi. Ja on hämmästyttävää, miten lähellä oli, että Saalemin evankeliumi olisi tämän opin muodossa herännyt henkiin. Se toi avun miljoonille epätoivoisille sieluille, ja siitäkin huolimatta, että se on myöhempinä vuosisatoina irvokkaalla tavalla vääristynyt, se pysyy edelleenkin miljoonien ihmisten toivona.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha opetti totuutta huomattavasti enemmän kuin on säilynyt hänen nimeään kantavissa nykyajan kulteissa. Nykyinen buddhalaisuus on yhtä vähän Gautama Siddharthan opetuksia kuin kristinusko on Jeesus Nasaretilaisen opetuksia.

8. Buddhalainen usko

94:8.1 (1036.3) Tullakseen buddhalaiseksi ihmisen tarvitsi vain esittää julkinen uskontunnustus lausumalla Turvautuminen: ”Turvaudun Buddhaan; turvaudun Oppiin; turvaudun Veljeskuntaan.”

94:8.2 (1036.4) Buddhalaisuus sai alkunsa historiallisesta henkilöstä, ei myytistä. Gautaman kannattajat kutsuivat häntä Sastaksi, joka tarkoittaa mestaria tai opettajaa. Vaikka hän ei omasta persoonastaan eikä opetuksistaan väittänytkään, että ne olisivat ihmisen yläpuolella, hänen opetuslapsensa alkoivat jo varhaisessa vaiheessa kutsua häntä *valaistuneeksi*, Buddhaksi; myöhemmin Sakjamuni Buddhaksi.

94:8.3 (1036.5) Gautaman alkuperäinen evankeliumi perustui neljään jaloon totuuteen:

94:8.4 (1036.6) 1. Kärsimyksen jalot totuudet.

94:8.5 (1036.7) 2. Kärsimyksen alkulähteet.

94:8.6 (1036.8) 3. Kärsimyksen hävittäminen.

94:8.7 (1036.9) 4. Tie kärsimyksen hävittämiseen.

94:8.8 (1036.10) Oppiin kärsimyksestä ja siltä välttymisestä liittyi läheisesti ”kahdeksanosaisen tien” filosofia: oikeat näkemykset ja toiveet, oikea puhe, käyttäytyminen, toimeentulo, ponnistelu, tietoisuus ja mietiskely. Gautaman aikomuksena ei suinkaan ollut pyrkiä hävittämään kaikkea ponnistelua, haluamista eikä kiintymistä keinona kärsimisestä vapautumiseen, vaan hänen opetuksensa tarkoituksena oli pikemminkin osoittaa kuolevaiselle ihmiselle, miten turhaa on sitoa kaikki toivo ja kaikki toiveet yksinomaan ajallisiin päämääriin ja aineellisiin tavoitteisiin. Kysymys ei ollut niinkään siitä, että pitäisi karttaa kaltaistensa rakastamista, kuin siitä, että oikean uskovaisen tulisi katsoa myös tämän aineellisen

maailman ihmissuhteiden tuolle puolen, ikuisen tulevaisuuden realiteetteihin.

94:8.9 (1036.11) Gautaman julistukseen sisältämiä moraalikäskyjä oli luvultaan viisi:

94:8.10 (1036.12) 1. Älä tapa.

94:8.11 (1036.13) 2. Älä varasta.

94:8.12 (1036.14) 3. Älä ole epäsiveä.

94:8.13 (1036.15) 4. Älä valehtele.

94:8.14 (1036.16) 5. Älä juo väkijuomia.

94:8.15 (1036.17) Oli myös useita lisä- tai toissijaisia käskyjä, joiden noudattaminen oli uskoville valinnaista.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha ei oikeastaan uskonut ihmispersoonallisuuden kuolemattomuuteen, vaan hänen filosofiansa tarjosi vain jonkinlaisen toiminnallisen jatkuvuuden. Koskaan hän ei selvästi määritellyt, mitä hän tarkoitti sisältyvän oppiin nirvanasta. Se seikka, että nirvana voitiin teoriassa kokea jo kuolevaisena eletyn olemassaolovaiheen aikana, saattaisi osoittaa, ettei nirvanaa pidetty täydellisen häviämisen tilana. Se viittasi korkeimman valaistumisen ja ylimaallisen autuuden tilaan, jossa kaikki ihmistä aineelliseen maailmaan sitovat kahleet olisivat murtuneet. Tässä tilassa ihminen olisi päässyt vapaaksi kuolevaisen elämään liittyvistä haluista ja pelastunut kokonaan vaaralta joutua joskus vielä kokemaan lihallistuminen.

94:8.17 (1037.1) Gautaman alkuperäisten opetusten mukaan pelastus saavutetaan ihmisen omin ponnistuksin, ilman jumalallista apua. Siinä ei ole sijaa pelastavalle uskolle eikä rukouksille, jotka osoitetaan ihmisen yläpuolella oleville voimille. Pyrkiessään rajoittamaan Intian taikauskot mahdollisimman vähiin Gautama yritti vieroittaa ihmiset räikeistä väitteistä, joiden mukaan pelastus olisi saavutettavissa magian keinoin. Ja näin tehdessään hän antoi seuraajilleen kaikki mahdollisuudet tulkita väärin hänen opetuksensa ja julistaa, että kaikki inhimillinen ponnistelu jonkin päämäärän hyväksi oli vastenmielistä ja piinallista. Hänen kannattajiltaan jäi huomaamatta se tosiasia, että korkein onni kytkeytyy ponnistelunarvoisten päämäärien älyperäiseen ja innostuneeseen tavoittelemiseen ja että tällaiset saavutukset merkitsevät aitoa edistymistä kosmisessa itsensätoteuttamisessa.

94:8.18 (1037.2) Siddharthan opetukseen sisältyvä suuri totuus oli hänen julistuksensa universumin ehdottomasta oikeudenmukaisuudesta. Hän opetti parasta vailla jumalaa olevaa filosofiaa, mitä ihminen on koskaan sepittänyt. Se oli ihanteellista humanismia, joka varsin tehokkaasti vei kaiken pohjan taikauskolta, maagisilta rituaaleilta sekä vainajahenkien- ja demonienpelolta.

94:8.19 (1037.3) Buddhalaisuuden alkuperäisen evankeliumin suuri heikkous oli se, ettei se tuottanut uskontoa, jonka ainesosana olisi ollut epäitsekäs sosiaalinen palvelu. Buddhalainen veljeskunta oli pitkän aikaa paremminkin oppilas-opettajien yhteisö kuin uskovien veljesliitto. Gautama kielsi heitä ottamasta vastaan rahaa ja pyrki sillä tavoin estämään sellaisen, että heidän keskuuteensa kehittyisi

alttiutta hierarkianmuodostukseen. Gautama itse oli tavattoman sosiaalinen. Itse asiassa hänen elämänsä oli paljon suurenmoisempi kuin konsanaan hänen julistuksensa.

9. Buddhalaisuuden leviäminen

94:9.1 (1037.4) Buddhalaisuus menestyi siksi, että se tarjosi pelastuksen Buddhaan, valaistuneeseen, uskomisen kautta. Siinä ilmeni enemmän Melkisedekin totuuksia kuin missään muussa uskontojärjestelmässä koko Itä-Aasian alueella. Mutta uskontona buddhalaisuus ei levinnyt kovinkaan laajalle, ennen kuin alhaiseen kastiin kuulunut monarkki Asoka sen itsesuojelutarkoituksessa omaksui. Asoka oli Egyptin Ikhnatonin jälkeen eräs merkittävimmistä siviilihallitsijoista Melkisedekin ja Mikaelin välillä. Asoka loi buddhalaisten lähetyssaarnaajiensa propagandan avulla suuren intialaisen imperiumin. Kaksikymmenviisivuotisen ajanjakson kuluessa hän koulutti yli seitsemäntoistatuhatta lähetyssaarnaajaa ja lähetti heidät koko tunnetun maailman kaukaisimpiin ääriin. Yhden sukupolven aikana hän teki buddhalaisuudesta hallitsevan uskonnon puolessa maailmaa. Se sai nopeasti lujan jalansijan Tiibetissä, Kashmirissa, Ceylonilla, Burmassa, Jaavalla, Siamissa, Koreassa, Kiinassa ja Japanissa. Ja yleisesti ottaen se oli huomattavasti niitä uskontoja korkeammalla, jotka se syrjäytti tai joita se kohensi.

94:9.2 (1037.5) Buddhalaisuuden leviäminen kotimaastaan Intiasta kaikkialle Aasiaan on eräs niistä sykähdyttävistä tarinoista, jotka kertovat vilpittömien uskonnonharjoittajien hengellisestä antaumuksesta ja sitkeydestä lähetystehtävän täyttämisessä. Gautaman evankeliumin opettajat uhmasivat maitse kulkevien karavaaniteiden vaaroja, mutta sen lisäksi he kohtasivat rohkeasti myös Kiinanmerien vaarat, kun he seurasivat lähetyskutsua kaikkialle Aasian mantereelle ja toivat kaikille kansoille oman uskonsa sanomaa. Mutta tämä buddhalaisuus ei ollut enää Gautaman korutonta oppia, vaan se oli sitä ihmetöistä kertovaa evankeliumia, joka teki hänestä jumalan. Ja mitä kauemmas buddhalaisuus levisi kodistaan Intian ylängöiltä, sitä vähemmän se muistutti Gautaman opetuksia ja sitä enemmän se muuttui syrjäyttämiensä oppien kaltaiseksi.

94:9.3 (1038.1) Myöhemmin buddhalaisuuteen vaikuttivat paljon taolaisuus Kiinassa, shinto Japanissa ja kristinusko Tiibetissä. Tuhannen vuoden jälkeen buddhalaisuus yksinkertaisesti kuihtui pois ja sammui Intiasta. Se brahmalaistui, ja myöhemmin se antautui säälittävästi islamille, samalla kun se suuressa osassa muuta itäistä maailmaa rappeutui rituaaliksi, jota Gautama Siddhartha ei olisi konsanaan tunnistanut.

94:9.4 (1038.2) Etelässä Siddharthan opetusten tiukan fundamentalistinen ja kaavamainen muoto säilyi Ceylonilla, Burmassa ja Indokiinan niemimaalla. Kysymyksessä on buddhalaisuuden hinajana-haara, joka pitäytyy varhaiseen eli ei-sosiaaliseen oppiin.

94:9.5 (1038.3) Mutta jo ennen kuin buddhalaisuus luhistui Intiassa, Gautaman seuraajien kiinalaiset ja pohjoisintialaiset ryhmät olivat alkaneet kehittää mahajanaksi kutsuttua oppia pelastukseen johtavasta ”suuresta tiestä” vastakohtana etelän puhdasoppisille, jotka pitivät kiinni hinajanasta eli ”pienestä tiestä”. Nämä mahajanistit irrottautuivat buddhalaiseen oppiin kuuluvista sosiaalisista rajoituksista, ja aina siitä lähtien tämä buddhalaisuuden pohjoisen haaran kehitys on jatkunut Kiinassa ja Japanissa.

94:9.6 (1038.4) Buddhalaisuus on tänäkin päivänä elävä ja kehittyvä uskonto siksi, että se onnistuu säilyttämään monet kannattajiensa korkeimmista moraalisista arvoista. Se edistää tyyneyttä ja mielenmalttia, lisää seesteisyyttä ja onnellisuutta, ja sen ansiot ovat suuret surun ja murheen ehkäisemisessä. Ne, jotka uskovat tähän filosofiaan, elävät parempaa elämää kuin monet, jotka eivät usko.

10. Tiibetin uskonto

94:10.1 (1038.5) Tiibetistä on löydettävissä mitä omituisin yhdistelmä Melkisedekin opetuksia, joihin kietoutuu buddhalaisuutta, hindulaisuutta, taolaisuutta ja kristinuskoa. Kun buddhalaiset lähetyssaarnaajat saapuivat Tiibetiin, heitä odotti hyvin paljon samanlainen ihmisten alkukantainen luonnontila, jollaisen ensimmäiset kristityt lähetyssaarnaajat kohtasivat Euroopan pohjoisten heimojen keskuudessa.

94:10.2 (1038.6) Nämä ajatusmaailmaltaan yksinkertaiset tiibetiläiset eivät halunneet kokonaan luopua ikivanhasta magiastaan ja loitsuistaan. Nykytiibetiläisten rituaaleja edustavien uskonnollisten seremonioiden tutkimus tuo nähtäville paljaspäisiksi ajeltujen pappien ylettömän monilukuiseksi paisuneen veljeskunnan, joka harjoittaa mutkikasta rituaalia. Rituaaliin kuuluu kellojensoittoa, veisuuta, suitsutusta, kulkueita, rukousnauhoja, veistokuvia, taikakaluja, kuvia, pyhää vettä, ylellisen loistavia asuja ja taidokkaita kuoroesityksiä. Heillä on joustamattomia dogmeja ja jähmettyneitä uskonkappaleita, mystisiä riittejä ja erityisiä paastoja. Heidän hierarkiaansa kuuluu munkkeja, nunnia, apotteja ja suur-lama. He rukoilevat enkeleitä, pyhimyksiä, Pyhää Äitiä ja jumalia. He harrastavat ripittäytymistä ja uskovat kiirastuleen. Heidän luostarinsa ovat laajoja ja heidän katedraalinsa suurenmoisia. He toistavat toistamasta päästyään pyhiä rituaaleja ja uskovat, että tällaiset seremoniat tuovat pelastuksen. Rukoukset kiinnitetään pyörään ja sen pyöriessä vetoomusten uskotaan muuttuvan vaikuttaviksi. Minkään muun nykyajan kansan keskuudessa ei esiinny niin monista eri uskonnoista peräisin olevien tapojen noudattamista. Ja tällainen kumulatiivinen liturgia on väistämättä tavattoman vaivalloista ja sietämättömän rasittavaa.

94:10.3 (1038.7) Tiibetiläisillä on aineksia kaikista johtavista maailmanuskonnoista – ei kuitenkaan Jeesuksen evankeliumin yksinkertaisia opetuksia ihmisestä Jumalan poikana, ihmisten veljeydestä ja alati kohti korkeuksia nousevasta ikuisen universumin kansalaisuudesta.

11. Buddhalainen filosofia

94:11.1 (1038.8) Buddhalaisuus saapui Kiinaan ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosituhannella, ja keltaisen rodun uskonnollisiin tapoihin se sopi mainiosti. Esi-isienpalvonnan myötä he olivat jo kauan rukoilleet vainajia, nyt he saattoivat rukoilla myös vainajien puolesta. Kohta buddhalaisuus sulautui niihin rituaalitapoihin, joita hiipuvasta taolaisuudesta oli jäljellä. Tästä uudesta yhdistelmäuskonnosta temppeleineen ja tarkalleen määriteltyine uskonnollisine seremonioineen tuli pian Kiinan, Korean ja Japanin kansojen yleisesti hyväksymä kultti.

94:11.2 (1039.1) Vaikka joissain suhteissa onkin onnetonta, että buddhalaisuus vietiin maailmalle, vasta kun Gautaman seuraajat olivat ehtineet vääristää kultin traditiot ja opetukset ja tehneet Gautamasta jumalallisen olennon, osoittautui kaikesta huolimatta, että tämä myytti hänen ihmiselämästään, sellaisena kuin se lukemattomin ihmeteoin kaunistettuna esitettiin, vetosikin niihin, jotka kuulivat buddhalaisuuden pohjoista eli mahajana-evankeliumia.

94:11.3 (1039.2) Jotkut hänen myöhemmistä seuraajistaan opettivat Sakjamuni Buddhan hengen palaavan elävänä Buddhana aika ajoin maan päälle, ja näin he avasivat sulkuportit loputtomalle Buddhan kuvien, temppeleiden, rituaalien ja ”elävä Buddha” -huijareiden tulvalle. Näin tämän suuren intialaisen protestantin uskonto lopulta

joutui juuri niiden seremoniatapojen ja rituaaliloitsujen kahleisiin, joita vastaan hän niin pelottomasti oli taistellut ja ne niin urheasti tuominnut.

94:11.4 (1039.3) Buddhalaisessa filosofiassa päästiin pitkälle siinä mielessä, että tämä filosofia käsitti kaiken totuuden olevan suhteellista. Tämän hypoteesin tarjoaman mekanismin avulla buddhalaiset ovat kyenneet saattamaan sopusointuun ja korreloimaan omissa uskonnollisissa kirjoituksissaan esiintyvät eroavuudet samoin kuin erilaisuudet heidän omien kirjoitustensa ja monien muiden kirjoitusten välillä. Opetettiin, että pieni totuus on pieniä mieliä varten, suuri totuus on suuria mieliä varten.

94:11.5 (1039.4) Tähän filosofiaan kuului myös sellainen käsitys, että kaikissa ihmisissä piili Buddha- (jumalallinen) olemus; että ihminen kykeni omilla ponnistuksillaan yltämään tämän sisäisen jumalallisuuden tajuamiseen. Ja tämä opetus on eräs selvimpiä minkään urantialaisen uskonnon koskaan tarjoamista esityksistä siitä totuudesta, että ihmisen sisimmässä on Suuntaaja.

94:11.6 (1039.5) Mutta Siddharthan alkuperäiseen evankeliumiin – niin kuin hänen seuraajansa sen tulkitsivat – sisältyi muuan suuri rajoittuneisuus sikäli, että se tavoitteli ihmisminän täydellistä vapauttamista kaikista kuolevaisen olennon olemukseen kuuluvista rajoittuneisuuksista eristämällä minuus objektiivisesta todellisuudesta. Todellinen kosminen itsensätodellistaminen on tuloksena samastumisesta kosmiseen todellisuuteen ja energiasta, mielestä ja hengestä koostuvaan finiittiseen kosmokseen, jonka rajat määrää avaruus ja jolle ajallisuus asettaa omat puitteensa.

94:11.7 (1039.6) Mutta vaikka buddhalaisuuden seremoniat ja ulkonaiset menot saastuivatkin pahasti niiden maiden uskonnollisista menoista, joihin se kulkeutui, tämä rappeutuminen ei koskenut täysin samalla tavalla niiden suurten ajattelijoiden filosofista elämää, jotka aika ajoin omaksuivat tämän ajatus- ja uskojärjestelmän. Yli kahdentuhannen vuoden aikana monet Aasian parhaista mielistä ovat keskittyneet ongelmaan, miten saadaan selville absoluuttista totuutta ja totuus Absoluutista.

94:11.8 (1039.7) Ylevään Absoluutti-käsitteen kehittymiseen päästiin monien ajattelun väylien kautta ja järkeilyn mutkikkaita teitä pitkin. Tämän infiniittisyydestä esitetyn opin esiinnousu ei ollut yhtä selväpiirteistä kuin jumalakäsitteen kehittyminen heprealaisessa teologiassa. Oli kuitenkin tiettyjä yleispiirteisiä tasoja, jotka buddhalaiset ajattelijat saavuttivat, joilla he viipyivät ja joiden kautta he kulkivat muodostaessaan itselleen kuvaa universumien Alkulähteestä:

94:11.9 (1039.8) 1. *Gautama-legenda*. Tämän käsityksen pohjalla oli Intian profeetta-prinssin, Siddharthan, elämän ja opetusten historiallinen tosiasia. Tämän legendan tarunomaisuus kasvoi, sitä mukaa kun se taittoi matkaa läpi vuosisatojen ja halki Aasian lakeuksien, niin kauan, ettei se luonteeltaan enää ollut käsitys Gautamasta valaistuneena, vaan se alkoi liittää itseensä uusia attribuutteja.

94:11.10 (1040.1) 2. *Monet Buddhat*. Pääteltiin, että mikäli Gautama oli ilmestynyt Intian kansanheimojen keskuuteen, niin siinä

tapauksessa ihmiskunnan rotujen siunauksena on täytynyt olla kaukaisessa menneisyydessä ja epäilemättä tulisi olemaan myös tulevaisuudessa muita totuuden opettajia. Tämä oli lähtökohtana opetukselle, jonka mukaan oli olemassa monia Buddhia, rajaton ja ääretön määrä, ja vieläpä niin, että kuka tahansa saattoi pyrkiä tulemaan Buddhaksi – pyrkiä saavuttamaan Buddhan jumalallisuuden.

94:11.11 (1040.2) 3. *Absoluuttinen Buddha*. Kun Buddhien lukumäärä jo lähestyi ääretöntä, silloiset ajattelijat havaitsivat, että oli välttämätöntä taas yhdistää tämä kömpelö käsite. Niinpä alettiin opettaa, että kaikki Buddhat olivat vain jonkin korkeamman olevaisen, jonkin olemassaolonsa puolesta infiniittisen ja kvalifioimattoman Iankaikkisen Ainoan, jonkin koko todellisuuden Absoluuttisen Lähteen ilmenemismuoto. Tästä alkaen buddhalaisuuden jumaluuskäsite – korkeimmassa muodossa ilmetessään – erkanee Gautama Siddharthan ihmispersoonasta ja irrottautuu niistä antropomorfisista rajoituksista, jotka olivat pitäneet sitä lieassaan. Tämä lopullinen käsitys Ikuisesta Buddhasta voidaan hyvinkin identifioida Absoluutiksi, joskus jopa infiniittiseksi MINÄ OLEN -olevaiseksi[10].

94:11.12 (1040.3) Vaikkei tämä idea Absoluuttisesta Jumaluudesta koskaan suurta suosiota Aasian kansojen parissa saavuttanutkaan, antoi se kuitenkin näiden maiden älymystölle mahdollisuuden yhdentää filosofiansa ja harmonisoida kosmologiansa. Buddha-Absoluutin käsite on toisin ajoin puolittain persoonallinen, toisin

ajoin taas täysin persoonaton – jopa infiniittinen luova voima. Tämänkaltaiset käsitteet, jos kohta ne filosofiaa hyödyttävätkin, eivät kuitenkaan ole uskonnolliselle kehitykselle elintärkeitä. Yksinpä antropomorfinen Jahvekin on uskonnollisessa mielessä arvokkaampi kuin buddhalaisuuden tai brahmalaisuuden äärettömän etäinen Absoluutti.

94:11.13 (1040.4) Toisin ajoin jopa ajateltiin Absoluutin sisältyvän infiniittiseen MINÄ OLEN -olevaiseen[11]. Mutta nämä pohdiskelut olivat kalsea lohdutus isoaville kansanjoukoille, jotka halusivat kuulla lupauksen sanoja, kuulla Saalemin yksinkertaista evankeliumia siitä, että usko Jumalaan takaisi jumalallisen suosion ja ikuisen eloonjäämisen.

12. Buddhalaisuuden jumalakäsitys

94:12.1 (1040.5) Buddhalaisen kosmologian suuri heikkous oli kaksinainen: ensinnäkin se saastutti itsensä monilla Intian ja Kiinan taikauskoilla, ja toiseksi se ylensi Gautaman ensin valaistuneeksi ja sitten Ikuiseksi Buddhaksi. Samoin kuin kristinusko on kärsinyt siitä, että se on omaksunut paljon erheellistä ihmisfilosofiaa, samoin buddhalaisuuskin kantaa inhimillistä syntymämerkkiään. Mutta Gautaman opetusten kehitys on jatkunut viimeisten kahden ja puolen tuhannen vuoden ajan. Valistuneelle buddhalaiselle Buddha-käsite ei ole sen enempää Gautaman ihmispersoonallisuus kuin Jehova-käsite on valistuneen kristityn mielessä identtinen Horebin

henkidemonin kanssa. Terminologian niukkuus yhdessä ikivanhan nimistön sentimentaalisen säilyttämisen kanssa johtaa usein siihen, että uskonnollisten käsitteiden kehittymisen todellinen merkitys jää ymmärtämättä.

94:12.2 (1040.6) Vähitellen buddhalaisuuden piirissä alkoi ilmetä Absoluutista erillinen jumalakäsite. Sen alkujuuret johtavat kauas niihin varhaisiin aikoihin, jolloin pienen tien ja suuren tien kannattajat erkanivat toisistaan. Juuri buddhalaisuuden jälkimmäisen haaran keskuudessa kypsyi lopulta käsitys Jumalan ja Absoluutin erillisyydestä. Askel askeleelta, vuosisata vuosisadalta jumalakäsite on kehittynyt, kunnes tämä käsite Japanissa Rioninin, Honen Shoninin ja Shinranin opetusten myötä lopulta tuotti hedelmänään uskon Amida Buddhaan.

94:12.3 (1041.1) Näiden uskovien keskuudessa opetetaan, että sielu saa kuolemankokemuksen jälkeen valita, viettääkö se jonkin aikaa Paratiisissa, ennen kuin astuu nirvanaan, olemassaolon äärimmäiseen muotoon. Julistetaan, että tämä uusi pelastus saavutetaan uskomalla Amidan, lännessä sijaitsevan Paratiisin Jumalan, jumalallisiin siunauksiin ja rakastavaan huolenpitoon. Filosofiassaan amidalaiset pitäytyvät käsitteeseen Infiniittisestä Todellisuudesta, joka on kuolevaisen olennon äärelliselle käsityskyvylle täysin tavoittamaton. Uskonnossaan he pitävät kiinni uskosta ikiarmahtavaiseen Amidaan, joka niin rakastaa maailmaa, ettei salli yhdenkään ihmisen, joka aidosti uskoen ja puhtain sydämin huutaa avuksi hänen nimeään, epäonnistua Paratiisin ylimaallisen onnen saavuttamisessa.

94:12.4 (1041.2) Buddhalaisuuden suuri voima on siinä, että sen kannattajilla on vapaus valita totuutta kaikista uskonnoista. Tällainen valinnanvapaus on ollut tunnusomaista vain muutamille Urantian uskonnoille. Tässä mielessä Japanin shin-lahkosta on tullut eräs maailman edistyneimmistä uskonnollisista ryhmistä. Se on elvyttänyt Gautaman seuraajien muinaisen lähetystyön hengen ja alkanut lähettää opettajia muiden kansojen pariin. Tämä halukkuus omaksua totuutta mistä tahansa ja kaikista lähteistä on todellakin suositeltava suuntaus, joka tuli uskonnollisten uskovien keskuudessa esille kahdennenkymmenennen kristuksenjälkeisen vuosisadan ensimmäisellä puoliskolla.

94:12.5 (1041.3) Buddhalaisuus itsessään on kokemassa kahdennenkymmenennen vuosisadan renessanssia. Buddhalaisuuden tultua kosketuksiin kristinuskon kanssa sen sosiaaliset näkökulmat ovat huomattavasti laajentuneet. Veljeskunnan munkkipappien sydämessä on syttynyt taas oppimishalu, ja opetuksen leviäminen kaikkialle tämän uskonnon piiriin tulee epäilemättä antamaan pontta uusiin edistysaskeliin uskonnollisen kehityksen alalla.

94:12.6 (1041.4) Tämän kirjan kirjoittamisen aikoihin suuri osa Aasiaa panee toivonsa buddhalaisuuteen. Haluaako tämä ylevä usko, joka on niin urheasti säilyttänyt asemansa menneisyyden pimeiden aikakausien läpi, vielä kerran kuulla totuuden entistä laajemmista kosmisista realiteeteista samalla tavoin kuin Intian suuren opettajan opetuslapset aikanaan kuuntelivat hänen julistustaan uudesta totuudesta? Onko tämä ikivanha usko vielä kerran reagoiva siihen

elvyttävään virikkeeseen, jonka tarjoaa tämän uskonnon kauan etsimien uusien jumala- ja absoluuttikäsitteiden esilletuonti?

94:12.7 (1041.5) Koko Urantia odottaa Mikaelin jalontavan sanoman julistamista ilman, että tätä kuormittavat ne opinkappaleet ja dogmit, jotka ovat kertyneet yhdeksäntoista vuosisataa jatkuneesta yhteydestä evolutionaarista alkuperää oleviin uskontoihin. Se hetki on koittamassa, jolloin buddhalaisuudelle, kristinuskolle, hindulaisuudelle ja jopa kaikkien uskontojen piiriin kuuluville kansoille ei enää esitetä evankeliumia Jeesuksesta, vaan Jeesuksen evankeliumin elävää, hengellistä todellisuutta.

94:12.8 (1041.6) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

---

[9]: 94:3.3 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[10]: 94:11.11 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[11]: 94:11.13 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 95

Melkisedekin opetusten vaikutus Levantissa

95:0.1 (1042.1) KUN Intia oli monien Itä-Aasian uskontojen ja filosofioiden kehto, Levantti puolestaan oli läntisen maailman uskontojen kotimaa. Saalemin lähetyssaarnaajat levittäytyivät yli koko Lounais-Aasian: Palestiinaan, Mesopotamiaan, Egyptiin, Iraniin ja Arabiaan, ja kaikkialla he julistivat Makiventa Melkisedekin evankeliumin hyvää sanomaa. Joissakin näistä maista heidän opetuksensa kantoivat hedelmää, joissakin muissa maissa menestys oli vaihtelevaa. Toisissa tapauksissa heidän ponnistelujensa epäonnistuminen johtui viisauden puutteesta, toisissa tapauksissa syynä olivat olosuhteet, joihin he eivät voineet vaikuttaa.

1. Saalemin uskonto Mesopotamiassa

95:1.1 (1042.2) Vuoden 2000 eKr. tienoilla seetiläisten opetukset olivat jo kutakuinkin kadonneet Kaksoisvirranmaan uskonnoista, joihin vaikuttivat etupäässä kahden maahantunkeutujaryhmän, nimittäin läntisestä autiomaasta soluttautuneiden beduiiniseemiläisten ja pohjoisesta tulleiden barbaariratsumiesten alkeelliset uskomukset.

95:1.2 (1042.3) Mutta Mesopotamiasta ei koskaan täysin hävinnyt jo alkuaikojen adamiittikansojen noudattama tapa kunnioittaa viikon seitsemättä päivää. Melkisedekin aikana seitsemättä päivää pidettiin tosin huono-onnisuudessaan päivistä pahimpana. Siihen kohdistuivat mitä moninaisimmat tabut: pahana seitsemäntenä päivänä oli laitonta taittaa taivalta, keittää ruokaa tai virittää tulta. Juutalaisten mukana Palestiinaan kulkeutui monia sellaisia mesopotamialaistabuja, joiden he olivat havainneet perustuvan babylonialaista seitsemännen päivän, sapatin, viettämiseen.

95:1.3 (1042.4) Vaikka Saalemin opettajat tekivät paljonkin jalostaakseen ja kohentaakseen Mesopotamian uskontoja, he eivät siltikään onnistuneet voittamaan näitä eri kansanheimoja pysyvästi yhden ja ainoan Jumalan tunnustamisen kannalle. Tällainen opetus saavutti valta-aseman yli sadanviidenkymmenen vuoden ajaksi ja antoi sitten vähä vähältä periksi vanhemmalle uskolle monilukuisiin jumaluuksiin.

95:1.4 (1042.5) Saalemilaiset opettajat vähensivät Mesopotamian jumalien lukumäärää melkoisesti, niin että he yhteen aikaan saivat pääjumaluuksien luvun laskemaan seitsemään: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk ja Sin. Uuden opetuksen kukoistuskautena he korottivat kolme näistä jumalista kaikkien muiden yläpuolelle,

babylonialaiseksi triadiksi: Bel, Ea ja Anu; maan, meren ja taivaankannen jumalat. Eri paikkakunnilla versoi vielä lisää triadeja, jotka kaikki toivat mieleen andiittien ja sumerilaisten opetukset kolminaisuudesta. Ja samalla ne perustuivat siihen, mitä saalemilaiset uskoivat kolmen ympyränkehän muodostamasta Melkisedekin tunnuksesta.

95:1.5 (1042.6) Saalemilaisopettajat eivät kyenneet koskaan täysin hävittämään Ishtarin, jumalten äidin ja sukupuolisen hedelmällisyyden hengen, nauttimaa kansansuosiota. He tekivät parhaansa tämän jumalattaren palvonnan jalontamiseksi, mutta koskaan eivät babylonialaiset eivätkä heidän naapurinsa olleet kokonaan päässeet naamioiduista seksuaalisista palvontamuodoistaan. Joka puolella Kaksoisvirranmaata oli muodostunut yleiseksi tavaksi, että kaikki naiset ainakin kerran nuoruudessaan antautuivat tuntemattomien syleiltäviksi. Tätä pidettiin Ishtarin vaatimana uhrautuvuutena, ja uskottiin, että hedelmällisyys oli paljolti tämän seksuaaliuhrin varassa.

95:1.6 (1043.1) Aluksi Melkisedekin opetusten leviäminen sujui varsin tyydyttävästi, kunnes Kishin koulun johtaja Nabodad päätti käydä keskitettyyn hyökkäykseen vallitsevaa temppelihaureuskäytäntöä vastaan. Mutta Saalemin lähetyssaarnaajat kärsivät tappion yrittäessään toteuttaa tätä sosiaalista uudistusta, ja tämän epäonnistuneen yrityksen raunioihin sortuivat myös kaikki heidän mainittua uudistustakin tärkeämmät hengelliset ja filosofiset opetuksensa.

95:1.7 (1043.2) Tätä Saalemin evankeliumin kärsimää tappiota seurasi välittömästi Ishtar-kultin nousu, rituaalin, joka jo oli vallannut Palestiinan Ashtorethina, Egyptin Isiksenä, Kreikan Afroditena ja joka oli tunkeutunut pohjoisten heimojen keskuuteen Astartena. Ja juuri tämän ishtarinpalvonnan elpymisen myötä babylonialaiset papit ryhtyivät jälleen tähyilemään tähtiä; astrologia koki Mesopotamiassa viimeisen suuren elpymisensä, ennustamisesta tuli muotiasia, ja vuosisatojen ajan papisto rappeutumistaan rappeutui.

95:1.8 (1043.3) Melkisedek oli muistuttanut seuraajiaan siitä, että nämä opetuksessaan saarnaisivat ainoasta Jumalasta, kaiken olevaisen Isästä ja Luojasta, ja kehottanut heitä saarnaamaan yksinomaan evankeliumia vain uskon kautta saavutettavasta jumalallisesta suosiosta. Mutta uuden totuuden opettajat ovat useinkin erehtyneet yrittämään liikaa, yrittämään hitaan evoluution korvaamista äkillisellä revoluutiolla. Mesopotamiassa toimineet Melkisedekin lähetyssaarnaajat nostivat moraalin tavoitetason kansan kannalta aivan liian korkealle. He yrittivät liikaa, ja heidän ajamansa jalo asia kärsi tappion. Heidät oli valtuutettu saarnaamaan tarkalleen määrättyä evankeliumia, julistamaan totuutta siitä, että Universaalinen Isä on todellinen, mutta he sotkeutuivat arvokkaalta tavoitteelta näyttäneeseen tapasääntöjen uudistamiseen. Ja näin heidän suuri tehtävänsä ajautui sivuraiteille, itse asiassa se katosi pettymykseen ja unohdukseen.

95:1.9 (1043.4) Kishissä sijainneen Saalemin pääpaikan hajaantumiseen tarvittiin vain yhden sukupolven aika, ja ainoaan Jumalaan uskomisen puolesta tehty julistustyö päättyi käytännöllisesti katsoen

koko Mesopotamiassa. Mutta Saalemin koulujen opetuksen jättämät jäljet eivät hävinneet. Hajallaan siellä täällä olevat vähäiset ryhmät uskoivat edelleenkin ainoaan Luojaan ja taistelivat mesopotamialaispappien epäjumalainpalvontaa ja moraalittomuutta vastaan.

95:1.10 (1043.5) Juuri ne Saalemin lähetyssaarnaajat, jotka toimivat heidän oppiensa hylkäämistä seuranneena aikana, kirjoittivat monet Vanhan testamentin psalmeista. He kaiversivat ne kiveen, josta myöhempien aikojen heprealaispapit ne vankeutensa aikana löysivät ja sisällyttivät ne sittemmin virsikokoelmaan, jota on pidetty juutalaisten kirjoittamana. Näitä Babylonista peräisin olevia kauniita psalmeja ei kirjoitettu Bel-Mardukin temppeleissä, vaan ne olivat aikaisempien Saalemin lähetyssaarnaajien jälkeläisten työtä, ja ne muodostavat jyrkän vastakohdan babylonialaisten pappien maagisille kyhäelmille. Jobin kirja heijastaa melko hyvin Saalemin koulun opetuksia Kishissä ja kaikkialla Mesopotamiassa.

95:1.11 (1043.6) Monia Kaksoisvirranmaan uskonnollisen kulttuurin aineksia kulkeutui heprealaiseen kirjallisuuteen ja liturgiaan Egyptin kautta Amenemopen ja Ikhnatonin toiminnan välityksellä. Egyptiläisten keskuudessa säilyivät huomattavan hyvin opetukset sosiaalisesta velvollisuudentunnosta, jotka olivat peräisin varhaisemmilta andiittimesopotamialaisilta ja jotka Eufratinlaaksoa hallussaan pitäneet myöhempien aikojen babylonialaiset olivat varsin suuressa määrin jo kadottaneet.

2. Egyptin varhaisuskonto

95:2.1 (1043.7) Melkisedekin alkuperäiset opetukset juurtuivat tosiasiassa kaikkein syvimmin Egyptiin, josta ne myöhemmin levisivät Eurooppaan. Niilinlaakson kehityspohjainen uskonto sai aika ajoin uusia aineksia siitä, että maahan saapui Eufratinlaakson parhaita nodiitti-, adamiitti- ja myöhemmin andiittikansojen rotuaineksia. Monet Egyptin siviilivirkamiehet olivat toisin ajoin sumerilaisia. Jos Intiassa tuohon aikaan oli maailman monipuolisin rotusekoitus, niin Egyptissä kukoisti tuolloisen Urantian perusteellisimmin sekoittunut uskonnonfilosofia, ja Niilinlaaksosta se levisi moniin maanosiin. Juutalaiset ovat maailman luomista koskevan käsityksensä osalta paljossa velkaa babylonialaisille, mutta jumalallisen Kaitselmuksen käsityksensä he saivat egyptiläisiltä.

95:2.2 (1044.1) Poliittiset ja moraaliset pikemmin kuin filosofiset tai uskonnolliset suuntaukset tekivät Egyptistä Saalemin opetusten kannalta Mesopotamiaa suotuisamman. Egyptissä jokainen heimojohtaja, joka ensin oli taistellut itsensä faaraon valtaistuimelle, pyrki myös pitämään dynastiansa vallassa julistamalla heimojumalansa alkuperäiseksi jumaluudeksi ja kaikkien muiden jumalten luojaksi. Tällä tavoin egyptiläiset vähitellen tottuivat ajatukseen ylijumalasta, mikä toimi astinkivenä myöhempään opinkappaleeseen universaalisesta Luojajumaluudesta. Monoteismin idea huojui Egyptissä edestakaisin useiden vuosisatojen ajan niin, että usko yhteen Jumalaan aina välillä voitti alaa, mutta koskaan se

ei onnistunut pääsemään kehittymässä olleisiin polyteistisiin käsityksiin nähden täysin hallitsevaan asemaan.

95:2.3 (1044.2) Egyptin kansanheimot olivat aikakausien ajan harrastaneet luonnonjumalien palvontaa. Tarkemmin sanottuna kullakin noin neljästäkymmenestä eri heimosta oli oma erityinen ryhmäjumalansa yhden heimon palvoessa härkää, toisen palvoessa leijonaa, kolmannen oinasta ja niin edelleen. Vielä sitäkin aikaisemmin ne olivat olleet toteemiheimoja, jokseenkin samaan tapaan kuin Amerikan intiaanit.

95:2.4 (1044.3) Egyptiläiset havaitsivat aikanaan, että tiilillä vuoraamattomiin hautoihin lasketut ruumiit soodapitoisen hiekan vaikutuksesta säilyivät – palsamoituivat –, kun tiiliholveihin haudatut ruumiit sen sijaan mätänivät. Nämä havainnot johtivat kokeiluihin, joiden tuloksena oli myöhemmin vallinnut tapa palsamoida vainajat. Egyptiläiset uskoivat ruumiin säilymisen helpottavan vainajan kulkua tulevan elämän läpi. Jotta yksilö kaukaisessa tulevaisuudessa, kun ruumis jo oli mädännyt, olisi asianmukaisesti tunnistettavissa, he panivat ruumiin mukana hautaan kuvapatsaan ja kaiversivat vainajan kuvan arkun kanteen. Näiden hautapatsaiden valmistaminen johti egyptiläisen taiteen merkittävään kohenemiseen.

95:2.5 (1044.4) Vuosisatojen ajan egyptiläiset luottivat siihen, että haudat turvasivat ruumiin säilymisen ja kuolemanjälkeisen elämän miellyttävyyden. Myöhemmin tapahtunut maagisten käytäntöjen kehittyminen, olkoonkin että ne kuormittivat elämää kehdosta hautaan, vapauttivat heidät kuitenkin varsin tehokkaasti

hautauskonnosta. Papeilla oli tapana kaivertaa arkkuihin loitsutekstejä, joiden uskottiin suojelevan ihmistä sellaiselta, ”että hänen sydämensä manalassa vietäisiin hänen rinnastaan”. Ennen pitkää näitä maagisia tekstejä kerättiin sekalaiseksi valikoimaksi, joka säilyi ”Kuolleitten kirjana”. Mutta Niilinlaaksossa maaginen rituaali tuli jo varhaisessa vaiheessa kosketuksiin omantunnon ja luonteenlujuuden maailmojen kanssa, jopa niin suuressa määrin, ettei sellaista tuonaikaisten rituaalien myötä useinkaan saavutettu. Ja pelastuksen takeena luotettiin sen jälkeen näihin eettisiin ja moraalisiin ihanteisiin, pikemminkin kuin taidokkaasti valmistettuihin hautoihin.

95:2.6 (1044.5) Näiden aikojen taikauskoista on hyvänä esimerkkinä yleinen usko syljen parantavaan voimaan. Se oli käsitys, joka sai alkunsa Egyptistä ja levisi sieltä Arabiaan ja Mesopotamiaan. Legendan kertomassa Horuksen ja Setin välisessä taistelussa nuori jumala menetti silmänsä, mutta kun Set oli kukistettu, tämän silmän palautti paikalleen viisas jumala Thoth, joka sylkäisi haavaan ja paransi sen.

95:2.7 (1044.6) Egyptiläiset uskoivat kauan, että yötaivaalla tuikkivat tähdet edustivat kuolleitten arvohenkilöiden eloonjääneitä sieluja. Muiden eloonjääneiden he ajattelivat imeytyneen aurinkoon. Eräässä vaiheessa auringonpalvonnasta tuli muuan esi-isienpalvonnan laji. Suuren pyramidin kalteva sisäänkäynti osoitti suoraan Pohjantähteä kohti, jotta kuninkaan sielu haudasta noustessaan osaisi suoraa tietä

aina taivaalla pysyvien ja rataansa muuttamattomien kiintotähtien muodostamiin tähtikuvioihin, oletetuille kuninkaiden asuinsijoille.

95:2.8 (1045.1) Kun auringon viistojen säteiden havaittiin tunkeutuvan pilvissä olevasta aukosta maata kohti, uskottiin niiden olevan merkkinä taivaallisten portaiden alaslaskemisesta, joita pitkin kuningas ja muut vanhurskaat sielut saattaisivat nousta taivaaseen. ”Kuningas Pepi on asettanut säteilynsä portaiksi jalkojensa alle noustakseen sitä myöten äitinsä tykö.”

95:2.9 (1045.2) Kun Melkisedek ilmestyi lihallisessa hahmossa, egyptiläisillä oli uskonto, joka oli huomattavasti naapurikansojen uskontoja korkeammalla. He uskoivat, että ruumiista irronnut sielu, jos se oli maagisin loitsukaavoin asianmukaisesti varustettu, kykenisi välttämään väliin tulevat pahat henget ja selvittämään tiensä Osiriksen tuomiosaliin, jossa se, mikäli se havaittiin syyttömäksi ”murhaan, ryöstöön, valheellisuuteen, aviorikokseen, varkauteen ja itsekkyyteen”, päästettäisiin autuuden maailmoihin. Jos tämä sielu vaa’assa punnittaessa havaittaisiin köykäiseksi, se lähetettäisiin helvettiin Syöjättärelle. Ja tämä oli monien naapurikansojen uskomuksiin verrattuna jo suhteellisen pitkälle edennyt käsitys tulevasta elämästä.

95:2.10 (1045.3) Käsitys maan päällä lihallisen elämän kuluessa tehtyjen syntien tuomitsemisesta tuonpuoleisessa kulkeutui heprealaiseen teologiaan Egyptistä. Sana ”tuomio” esiintyy koko heprealaisten psalmien kirjassa vain kerran, ja tuon nimenomaisen psalmin kirjoitti egyptiläinen.

3. Moraalikäsitysten kehitys

95:3.1 (1045.4) Vaikka Egyptin sivistys ja uskonto pääosin olivatkin peräisin andiittisesta Mesopotamiasta ja välittyivät myöhemmille sivilisaatioille enimmäkseen heprealaisten ja kreikkalaisten välityksellä, paljon, hyvin paljon egyptiläisten sosiaalisesta ja eettisestä idealismista sai silti alkunsa Niilinlaaksosta puhtaasti evoluutionvaraisen kehityksen tuloksena. Siitä huolimatta, että maahan kulkeutui myös paljon andiittista perua olevaa totuutta ja kulttuuria, kehittyi Egyptissä moraalista kulttuuria puhtaasti ihmisperäisen kehityksen tuloksena enemmän kuin ilmaantui samankaltaisin luonnonmukaisin menetelmin millään muulla rajatulla alueella ennen Mikaelin lahjoittautumista.

95:3.2 (1045.5) Moraalin kehitys ei ole kokonaan ilmoituksenvaraista. Korkeita moraalikäsityksiä on johdettavissa myös ihmisen omasta kokemuksesta. Ihminen voi kehittää jopa hengellisiä arvoja ja uutta kosmista ymmärrystä henkilökohtaisesta kokemusperäisestä elämästään, sillä hänessä asuu jumalallinen henki. Oman lisänsä tähän luonnonvaraiseen omantunnon ja luonteen kehitykseen toivat myös aika ajoin saapuneet totuuden opettajat, joita muinaisina aikoina tuli toisesta Eedenistä ja myöhemmin Melkisedekin Saalemin päämajasta.

95:3.3 (1045.6) Jo tuhansia vuosia ennen kuin Saalemin evankeliumi tunkeutui Egyptiin, Egyptin moraaliset johtajat opettivat oikeudenmukaisuutta, rehellisyyttä ja ahneuden kaihtamista.

Kolmetuhatta vuotta ennen kuin heprealaisten kirjoitukset kirjoitettiin, egyptiläisten tunnuslause kuului: ”Varmalla pohjalla on ihminen, jonka elämänohjeena on vanhurskaus ja joka vaeltaa, minne se vie.” He opettivat lempeyttä, kohtuutta ja hienotunteisuutta. Erään tämän aikakauden suuren opettajan sanoma kuului: ”Tee oikein ja kohtele kaikkia oikeudenmukaisesti.” Tämän ajanjakson egyptiläinen triadi oli Totuus–Oikeus–Vanhurskaus. Mikään Urantian puhtaasti ihmisperäisistä uskonnoista ei ole koskaan ylittänyt Niilinlaakson entisen humanismin sosiaalisia ihanteita ja moraalista suuruutta.

95:3.4 (1045.7) Näiden kehittyvien eettisten käsitysten ja moraalisten ihanteiden muodostamassa maaperässä Saalemin uskonnon vielä jäljellä olleet opetukset kukoistivat. Hyvän ja pahan käsitteet saivat helposti vastakaikua sellaisen kansan sydämessä, joka uskoi, että ”elämä annetaan rauhantahtoisille ja kuolema syyllisille.” ”Rauhantahtoinen on se, joka tekee sellaista, mitä rakastetaan; syyllinen on se, joka tekee sellaista, mitä vihataan.” Niilinlaakson asukkaat olivat eläneet näiden kehkeytyvien eettisten ja sosiaalisten normien mukaan vuosisatojen ajan, ennen kuin he omistivat myöhemmin ilmaantuneille oikean ja väärän, hyvän ja pahan, käsitteille ajatustakaan.

95:3.5 (1046.1) Egypti oli älyllinen ja moraalinen, muttei ylen määrin hengellinen. Egyptiläisten keskuudesta nousi kuudentuhannen vuoden aikana vain neljä suurta profeettaa. Amenemopea he seurasivat jonkin aikaa; Okhban he murhasivat; Ikhnatonin he hyväksyivät, mutta vain puolesta sydämestä ja vain yhden lyhyen

sukupolven ajan; Mooseksen he torjuivat. Ja tälläkin kertaa poliittiset pikemminkin kuin uskonnolliset seikat vaikuttivat siihen, että Abrahamin, ja myöhemmin Joosefin, oli kaikkialla Egyptissä helppo käyttää melkoista vaikutusvaltaa yhdestä Jumalasta kertovien Saalemin opetusten hyväksi. Mutta kun Saalemin lähetyssaarnaajat saapuivat ensimmäistä kertaa Egyptiin, he kohtasivat siellä tämän erittäin eettisen, kehityksen tuottaman kulttuurin, johon oli sekoittunut mesopotamialaisten maahanmuuttajien mukanaan tuomia muuntuneita moraalinormeja. Nämä Niilinlaakson entisaikaiset opettajat julistivat ensimmäisinä omastatunnosta, että se oli Jumalan käsky, Jumaluuden ääni.

4. Amenemopen opetukset

95:4.1 (1046.2) Egyptissä varttui aikanaan opettaja, jota monet kutsuivat ”ihmisen pojaksi” ja toiset Amenemopeksi. Tämä näkijä ylensi omantunnon korkeimmaksi mahdolliseksi ratkaisuvallan käyttäjäksi oikean ja väärän välillä, opetti synnin saavan rangaistuksensa ja julisti pelastusta, joka oli saavutettavissa aurinkojumaluuden puoleen kääntymällä.

95:4.2 (1046.3) Amenemope opetti, että rikkaus ja menestys olivat Jumalan lahja, ja tämä käsitys väritti sittemmin ilmestyneen heprealaisen filosofian läpikotaisin. Tämä jalo opettaja uskoi, että jumalatietoisuus oli kaikessa käyttäytymisessä määräävä tekijä; että jokainen hetki tulisi elää tietoisena Jumalan läsnäolosta ja tietoisena

vastuullisuudestaan hänelle. Tämän tietäjän opetukset käännettiin myöhemmin heprean kielelle, ja niistä tuli tuon kansan pyhä kirja kauan ennen kuin Vanha testamentti saatettiin kirjalliseen asuun. Tämän hyvän miehen tärkeimmässä opetuksessa oli kysymys hänen poikansa ohjaamisesta rehtiyteen ja rehellisyyteen, sitten kun tämä hoitaisi valtion luottamustehtäviä, ja nämä ylevät näkemykset aikojen takaa olisivat kunniaksi kenelle hyvänsä nykyajan valtiomiehelle.

95:4.3 (1046.4) Tämä Niilin-rantojen viisas mies opetti, että ”rikkaus saa siivet ja lentää pois”, että kaikki maallinen on katoavaista. Tärkeimmässä rukouksessaan hän pyysi, että hän ”säästyisi pelolta”. Hän kehotti kaikkia hylkäämään ”ihmisten sanat” ja turvautumaan ”Jumalan tekoihin”. Hänen opetuksensa ydinsisältönä oli: Ihminen päättää, mutta Jumala säätää. Hepreaksi käännettyinä hänen opetuksensa antoivat suunnan Vanhan testamentin Sananlaskujen kirjan filosofialle. Kreikannettuina ne sävyttivät helleenien koko myöhempää uskonnonfilosofiaa. Myöhempien aikojen aleksandrialaisella filosofi Filonilla oli hallussaan Viisaudenkirjan kopio.

95:4.4 (1046.5) Amenemope toimi, jotta kehityksen kautta ilmaantunut etiikka ja ilmoituksen kautta saatu moraali säilyisivät, ja kirjoituksillaan hän välitti ne edelleen sekä heprealaisille että kreikkalaisille. Hän ei ollut tämän aikakauden uskonnollisista opettajista suurin, mutta hänen vaikutuksensa oli suurin, sillä hän väritti kahden länsimaisen sivistyksen kehittymiseen vaikuttaneen kulttuurin piirissä sittemmin esiintynyttä ajattelua: heprealaisten,

joiden keskuudessa länsimainen uskonnollinen usko kehittyi huippuunsa, sekä kreikkalaisten, jotka kehittivät puhtaasti filosofisen ajattelun suurimpiin eurooppalaisiin korkeuksiinsa.

95:4.5 (1046.6) Heprealaisten Sananlaskujen kirjan luvut viisitoista, seitsemäntoista ja kaksikymmentä sekä tekstikohta luvun kaksikymmentäkaksi jakeesta seitsemäntoista luvun kaksikymmentäneljä jakeeseen kaksikymmentäkaksi on otettu lähes sanatarkasti Amenemopen Viisaudenkirjasta. Heprealaisten Psalmien kirjan ensimmäinen psalmi on Amenemopen kirjoittama, ja siihen sisältyy Ikhnatonin opetusten ydinsanoma.

5. Ainutlaatuinen Ikhnaton

95:5.1 (1047.1) Amenemopen opetusten ote egyptiläisten ajatusmaailmasta oli vähitellen kirpoamassa, kun erään egyptiläisen saalemilaislääkärin vaikutuksesta muuan kuningasperheen nainen omaksui Melkisedekin opetukset. Tämä nainen suostutteli poikansa, Egyptin faaraon Ikhnatonin, hyväksymään nämä opit Ainoasta Jumalasta.

95:5.2 (1047.2) Sen jälkeen kun kuolevaishahmoinen Melkisedek täältä poistui, yhdelläkään ihmisellä ei ollut tähän mennessä ollut yhtä hämmästyttävän selkeää käsitystä Saalemin ilmoitususkonnosta kuin Ikhnatonilla. Joissakin suhteissa tämä nuori Egyptin kuningas on eräs ihmiskunnan historian merkittävimpiä henkilöitä. Aikana,

jolloin hengellinen lamaannus Mesopotamiassa aina vain paheni, hän piti Egyptissä elävänä oppia El Eljonista, Ainoasta Jumalasta, ja piti niin tehdessään yllä sitä filosofista monoteismin kanavaa, joka oli elintärkeä tuolloin vielä tulevaisuuteen kuuluneen Mikaelin lahjoittautumisen uskonnolliselle taustalle. Ja tunnustukseksi nimenomaan tästä sankariteosta – muiden syiden ohella – Jeesus-lapsi vietiin Egyptiin, jossa muutamat Ikhnatonin hengelliset seuraajat tapasivat hänet, ja tiettyyn määrään asti he ymmärsivät joitakin piirteitä hänen jumalallisesta tehtävästään Urantialla.

95:5.3 (1047.3) Mooses, suurin persoonallisuus Melkisedekin ja Jeesuksen välillä, oli heprealaisen rodun ja Egyptin kuningasperheen yhteinen lahja maailmalle. Ja mikäli Ikhnaton olisi omannut Mooseksen osaavuuden ja kyvykkyyden, mikäli hän olisi osoittanut hämmästyttävän uskonnollisen johtajuutensa veroista poliittista nerokkuutta, Egyptistä olisi siinä tapauksessa tullut tuon ajan suuri monoteistinen kansakunta. Ja jos niin olisi käynyt, on hyvinkin mahdollista, että Jeesus olisi elänyt enimmän osan kuolevaisen hahmossa viettämästään elämästä Egyptissä.

95:5.4 (1047.4) Yksikään kuningas ei koko historian aikana ole edennyt niin järjestelmällisesti kääntääkseen kokonaisen kansakunnan polyteismista monoteismiin kuin tämä merkillinen Ikhnaton. Mitä ällistyttävimmällä päättäväisyydellä tämä nuori hallitsija katkaisi siteet menneisyyteen: muutti nimensä, hylkäsi pääkaupunkinsa, rakensi kokonaan uuden kaupungin ja loi uuden taiteen ja kirjallisuuden kokonaiselle kansalle. Mutta hän eteni liian nopeasti; hän rakensi liian paljon – enemmän kuin saattoi säilyä, sitten kun

hän oli poissa. Hän ei toisaalta kyennyt järjestämään kansansa aineellista turvallisuutta ja hyvinvointia, mikä kaikki tuli epäsuotuisasti hänen uskonnollisia opetuksiaan vastaan, sitten kun vastoinkäymisten ja sorron tulvavedet myöhemmin pyyhkäisivät egyptiläisten yli.

95:5.5 (1047.5) Olisipa tällä hämmästyttävän selväpiirteisen näkemyksen ja epätavallisen määrätietoisuuden omanneella miehellä ollut Mooseksen poliittinen tarkkavaistoisuus, niin hän olisi muuttanut koko historian kulun siltä osin, kuin kysymys on läntisen maailman uskonnon kehityksestä ja totuuden julkitulosta. Elinaikanaan hän pystyi hillitsemään yleensäkin huonoon huutoon saattamiensa pappien toimintaa, mutta nämä ylläpitivät kulttejaan salassa ja riensivät toimimaan, heti kun nuori kuningas joutui pois vallasta. Eivätkä papit vitkastelleet yhdistäessään kaikki Egyptiä sittemmin kohdanneet vaikeudet hänen hallituskautenaan tapahtuneeseen monoteismin pystyttämiseen.

95:5.6 (1047.6) Siinä Ikhnaton osoitti viisautta, että hän pyrki juurruttamaan monoteismin aurinkojumalan valepuvussa. Tämä päätös lähteä rakentamaan Universaalisen Isän palvontaa tuomalla kaikki jumalat aurinkokultin piiriin, juontui edellä mainitun saalemilaislääkärin antamasta neuvosta. Ikhnaton otti tuolloin olemassa olleen Aton-uskon yleisesti tunnetut opinkappaleet Jumaluuden isyydestä ja äitiydestä ja loi niistä uskonnon, joka tiedosti läheisen palvontayhteyden ihmisen ja Jumalan välillä.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton oli riittävän viisas pitääkseen palvonnan ulkonaisesti edelleen auringonjumala Atonin palvontana, samalla

kun hän johdatti seuraajansa Ainoan Jumalan, Atonin luojan ja kaikkien ylimmän Isän, verhottuun palvontaan. Tämä nuori opettaja-kuningas oli tuottelias kirjailija, joka kirjoitti tutkielman nimeltä ”Ainoa Jumala”. Kirjassa oli kolmekymmentäyksi lukua. Palattuaan valtaan papit hävittivät sen jäljettömiin. Ikhnaton kirjoitti myös satakolmekymmentäseitsemän hymniä, joista kahtatoista nyt säilytetään Vanhan Testamentin Psalmien kirjassa ja pidetään heprealaisten kirjoittamina.

95:5.8 (1048.2) Ikhnatonin uskonnon ylivoimaisesti tärkein sana päivittäisessä elämässä oli ”vanhurskaus”, ja ennen pitkää hän laajensi oikeintekemisen käsitettä niin, että sen piiriin kuuluivat niin kansainvälinen kuin kansallinenkin etiikka. Tuolloin eli sukupolvi, jossa ilmeni hämmästyttävää omakohtaista hurskautta ja jolle oli ominaista, että älykkäämpien miesten ja naisten keskuudessa esiintyi aitoa pyrkimystä Jumalan löytämiseen ja tuntemiseen. Tuona aikana ei sosiaalinen asema eikä varallisuus tuonut kenellekään egyptiläiselle mitään etua lain edessä. Egyptin perhe-elämä vaikutti paljon moraalisen kulttuurin säilymiseen ja kohoamiseen, ja se oli innoittavana esimerkkinä juutalaisten myöhemmälle erinomaiselle perhe-elämälle Palestiinassa.

95:5.9 (1048.3) Ikhnatonin evankeliumin kohtalokas heikkous oli sen sisältämä suurin totuus: oppi siitä, ettei Aton ollut pelkästään Egyptin luoja, vaan myös ”koko maailman, ihmisen ja eläinten ja kaikkien vieraiden maiden, jopa Syyrian ja Kushin luoja tämän Egyptinmaan lisäksi. Hän asettaa kaikki paikalleen ja pitää huolen kaikkien tarpeista.” Nämä käsitykset Jumaluudesta olivat korkeita ja

yleviä, mutta ne eivät olleet kansallismielisiä. Tällaiset uskonnon piirissä esiintyneet kansainväliset mielialat eivät olleet omiaan lisäämään Egyptin armeijan taistelumieltä sotatanterella, kun ne sen sijaan antoivat pappien käteen tehokkaita aseita käytettäviksi nuorta kuningasta ja hänen uutta uskontoaan vastaan. Hänen käsityksensä Jumaluudesta oli myöhempien heprealaisten vastaavaa käsitettä paljon korkeammalla, mutta se oli edennyt liian kauas palvellakseen enää kansakunnanrakentajan päämääriä.

95:5.10 (1048.4) Vaikka yksijumalaisuuden ihanne Ikhnatonin poismenon myötä kärsikin tappion, ajatus yhdestä Jumalasta jäi silti pysyvästi monien ryhmien mieleen. Ikhnatonin vävy palasi pappien mukana palvomaan vanhoja jumalia ja muutti nimensä Tutankhameniksi. Teebasta tuli taas pääkaupunki, ja papit lihoivat maaomaisuutensa varassa, olihan heidän hallussaan lopulta seitsemäsosa koko Egyptistä. Eikä aikaakaan, kun muuan tämän samaisen pappissäädyn jäsen anasti röyhkeästi kruunun.

95:5.11 (1048.5) Mutta kokonaan papit eivät monoteismin aaltoa pystyneet kammitsoimaan. Heidän oli pakko yhdistellä jumalia ja kirjoittaa yhä useampia jumalten nimiä yhdysviivoin yhdeksi nimeksi. Jumalten perhe supistui supistumistaan. Ikhnaton oli yhdistänyt taivaalla liekehtivän kiekon ja Luojajumalan, eikä tämä ajatus lakannut leimahtelemasta liekkiin ihmisten, yksinpä pappienkin, sydämessä vielä kauan sen jälkeen, kun nuori uudistaja oli siirtynyt tuonpuoleiseen. Monoteismin ajatus ei milloinkaan sammunut ihmisten sydämestä, ei Egyptissä eikä maailmassa. Se kyti saman jumalallisen Isän Luoja-Pojan saapumiseen asti, sen

ainoan Jumalan, jota Ikhnaton niin antaumuksellisesti oli julistanut koko Egyptin palvottavaksi.

95:5.12 (1048.6) Ikhnatonin opin heikkoutena oli se, että hän piti esillä niin pitkälle kehittynyttä uskontoa, että vain sivistyneet egyptiläiset kykenivät täysin käsittämään hänen opetuksensa. Maatyöläisten syvät rivit eivät oikeastaan koskaan ymmärtäneet hänen evankeliumiaan, ja siksi ne olivat valmiit palaamaan pappien mukana entisaikoina harjoitettuun Isiksen ja hänen puolisonsa Osiriksen palvontaan, Osiriksen, jonka oletettiin ihmeenkaltaisella tavalla heränneen pimeyden ja pahuuden jumalan Setin hänelle aiheuttamasta julmasta kuolemasta.

95:5.13 (1049.1) Oppi kaikille ihmisille tarjolla olevasta kuolemattomuudesta oli egyptiläisille liian edistyksellinen. Vain kuninkaille ja rikkaille oli luvassa kuolleistaherääminen. Juuri sen vuoksi he niin huolellisesti palsamoivat ja säilyttivät näiden ruumiit hautakammioissaan tuomiopäivää varten. Mutta ajatus pelastuksen ja ylösnousemuksen demokraattisuudesta, jota Ikhnaton nimenomaan oli opettanut, pääsi lopulta voitolle ja jopa niin laajasti, että egyptiläiset myöhemmin jo uskoivat mykkien eläintenkin eloonjäämiseen.

95:5.14 (1049.2) Vaikka tämän egyptiläisen hallitsijan yritys houkutella kansansa palvomaan yhtä ainoaa Jumalaa näyttikin valuneen hiekkaan, olisi huomattava, että hänen työnsä jälkivaikutukset säilyivät vuosisatojen ajan sekä Palestiinassa että Kreikassa ja että Egyptistä tuli näin se välittäjä, jonka kautta Niilin varsien monikoosteinen ja kehitysperäinen sivistys ja Eufratin seutujen

ilmoitusperäinen uskonto välittyivät kaikille myöhemmille länsimaiden kansoille.

95:5.15 (1049.3) Tämän Niilinlaaksossa tapahtuneen moraalin kehityksen ja hengellisen kasvun suurenmoisen aikakauden hohto oli nopeasti himmenemässä suunnilleen niihin aikoihin, jolloin heprealaisten kansallinen elämä oli alkamassa, ja näiden beduiinien Egyptissä-olosta seurasi, että he veivät mukanaan monia aineksia näistä opetuksista ja omassa rotukohtaisessa uskonnossaan pelastivat monet Ikhnatonin opinkappaleet unohdukselta.

6. Saalemin opit Iranissa

95:6.1 (1049.4) Muutamat Palestiinasta matkaan lähteneet Melkisedekin lähetyssaarnaajat vaelsivat Mesopotamian kautta laajalle Iranin ylätasangolle. Yli viidensadan vuoden ajan Saalemin opettajien toiminta oli Iranissa tuloksellista, ja koko kansakunta oli kääntymässä Melkisedekin uskonnon kannalle, kun hallitsijanvaihdos aiheutti yllättäen katkeran vainon, joka käytännöllisesti katsoen teki lopun Saalemin kultin monoteistisistä opetuksista. Opinkappale Abrahamin liitosta oli tosiasiassa jo hävinnyt Persiasta, kun Zarathustra tuolla moraalin renessanssin suurenmoisella vuosisadalla, kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta, ilmestyi elvyttämään Saalemin evankeliumin hiipuvaa hiillosta.

95:6.2 (1049.5) Tämän uuden uskonnon perustaja oli miehekäs ja seikkailunhaluinen nuorukainen, joka ensimmäisellä pyhiinvaellusmatkallaan Mesopotamian Uuriin oli saanut kuulla Caligastian ja Luciferin kapinasta kertovia perimätietoja – monien muiden perimätietojen ohella –, ja kaikki, mitä hän kuuli, oli vedonnut voimakkaasti hänen uskonnolliseen luonteenlaatuunsa. Niin hän erään Uurissa näkemänsä unen johdosta päätyi sellaiseen toimintaohjelmaan, että hän palaisi pohjoisille kotiseuduilleen ryhtyäkseen valamaan kansansa uskontoa uuteen muottiin. Hän oli omaksunut heprealaisten ajatuksen oikeudenmukaisesta Jumalasta, Mooseksen käsityksen jumalallisuudesta. Idea korkeimmasta Jumalasta oli kirkkaana hänen mielessään, ja kaikkia muita jumalia hän piti paholaisina passittaen nämä niiden riivaajien joukkoon, joista hän oli kuullut Mesopotamiassa. Hän oli saanut kuulla kertomuksen Seitsemästä Valtiashengestä siinä muodossa, jossa se oli säilynyt Uurissa kerrotuissa perimätiedoissa, ja niinpä hän loi seitsemästä ylijumalasta koostuvan loistavan yhdistelmän, jonka päänä oli Ahura-Mazda. Nämä ylimmälle jumalalle alistetut jumalat hän liitti jäseniksi Oikean Lain, Hyvän Ajattelun, Jalon Hallituksen, Pyhän Luonteenlaadun, Terveyden ja Kuolemattomuuden idealisoitumaan.

95:6.3 (1049.6) Ja tämä uusi uskonto oli toiminnan – työn – uskonto, ei rukousten eikä rituaalien. Sen Jumala oli äärimmäisen viisas olento ja sivilisaation suojelija. Se oli taisteleva uskonnonfilosofia, joka uskalsi kamppailla pahuutta, toimettomuutta ja takapajuisuutta vastaan.

95:6.4 (1049.7) Zarathustra ei opettanut tulenpalvontaa, vaan yritti käyttää liekkiä universaalista ja ylintä valta-asemaa edustavan puhtaan ja viisaan Hengen symbolina. (On hyvinkin totta, että hänen myöhemmät seuraajansa sekä kunnioittivat että palvoivat tätä symbolista tulta.) Erään iranilaisen ruhtinaan kääntymyksen jälkeen tätä uskontoa lopulta levitettiin miekalla. Ja Zarathustra kuoli sankarillisesti taistelussa sen puolesta, minkä hän uskoi olevan ”valon Herran totuus”.

95:6.5 (1050.1) Zarathustralaisuus on ainoa urantialainen uskonkäsitys, jonka piirissä ovat säilyneet dalamatialaiset ja eedeniläiset opetukset Seitsemästä Valtiashengestä. Vaikkei zarathustralaisuus onnistunutkaan kehittämään kolminaisuuskäsitettä, se pääsi kuitenkin tietyllä tavalla lähelle Seitsenkertaisen Jumalan käsitettä. Alkuperäinen zarathustralaisuus ei ollut puhdasta dualismia. Vaikka sen varhaisimmat opit kylläkin esittivät pahuuden hyvyyden ajallisena rinnakkaisilmiönä, silti paha ehdottomasti – ikuisuutta ajatellen – hukkui lopulta vallalle pääsevän hyvyyden todellisuuteen. Vasta myöhempinä aikoina alettiin pitää totena sellaista uskoa, että hyvä ja paha kilpailivat samoin ehdoin.

95:6.6 (1050.2) Vaikka juutalaisten perinteiset käsitykset taivaasta ja helvetistä samoin kuin oppi perkeleistä – siinä muodossa, jossa ne on sisällytetty heprealaisiin kirjoituksiin – perustuikin tuohon aikaan jäljellä olleisiin perimätietoihin Luciferista ja Caligastiasta, ne oli kuitenkin pääosin saatu zarathustralaisilta aikana, jonka juutalaiset olivat persialaisten poliittisen ja sivistyksellisen

herruuden alaisina. Egyptiläisten opin tavoin Zarathustrankin opetukseen sisältyi oppi ”tuomiopäivästä”, mutta hän liitti tämän tapahtuman maailmanloppuun.

95:6.7 (1050.3) Persiassa zarathustralaisuuden jälkeen vallinnut uskonto sai sekin merkittävässä määrin vaikutteita tästä uskonnosta. Kun iranilaiset papit yrittivät päästä eroon Zarathustran opetuksista, he elvyttivät muinoin vallalla olleen mitranpalvonnan. Ja mitralaisuus levisi Levantin ja Välimeren alueen joka kolkkaan niin, että se oli jonkin aikaa sekä juudaismin että kristinuskon aikalainen. Näin Zarathustran opit painoivat leimansa peräjälkeen kolmeen suureen uskontoon: juudaismiin ja kristinuskoon ja niiden kautta muhamettilaisuuteen.

95:6.8 (1050.4) Mutta pitkä välimatka erottaa Zarathustran jalot opetukset ja ylevät psalmit parsilaisten tuottamista hänen evankeliuminsa nykyisistä vääristelmistä, parsilaisten, jotka pelkäävät ylettömästi vainajia ja jotka ylläpitävät uskoa sellaisiin viisasteluihin, jollaisia Zarathustra ei olisi koskaan alentunut sietämään.

95:6.9 (1050.5) Tämä suurmies kuului siihen ainutlaatuiseen ryhmään, joka ilmestyi kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta estämään Saalemin lamppua kokonaan ja lopullisesti sammumasta, lamppua, joka paloi perin himmeänä osoittamassa ihmiselle hänen pimentyneessä maailmassaan ikuiseen elämään johtavaa valaistua tietä.

7. Saalemin opetukset Arabiassa

95:7.1 (1050.6) Arabian autiomaassa Melkisedekin opetukset yhdestä ja ainoasta Jumalasta saivat pysyvän jalansijan vasta verrattain myöhäisenä ajankohtana. Saalemin lähetyssaarnaajat epäonnistuivat Arabiassa, samoin kuin Kreikassa siksi, että he ymmärsivät väärin Makiventan varoitukset liiallisesta organisoimisesta. Mutta se tulkinta, jonka he tekivät Makiventan antamasta kehotuksesta pidättyä kaikista yrityksistä levittää evankeliumia sotilaalliseen voimaan tai siviilihallinnolliseen pakottamiseen turvautumalla, ei muodostunut heille samanlaiseksi esteeksi.

95:7.2 (1050.7) Melkisedekin opetukset eivät edes Kiinassa tai Roomassa valuneet niin täydellisesti hukkaan kuin kävi tällä erämaaseudulla itsensä Saalemin naapurustossa. Kauan sen jälkeen kun kaukoidän ja länsimaiden kansojen valtaosasta oli tullut tahollaan buddhalaisia ja kristittyjä, Arabian autiomaa pysyi sellaisena kuin se oli ollut tuhannet vuodet. Kukin heimo palvoi ikivanhaa fetissiään, ja monilla yksittäisillä perhekunnilla oli omat kotijumalansa. Taistelua babylonialaisen Ishtarin, heprealaisen Jahven, iranilaisen Ahuran ja kristittyjen Herran Jeesuksen Kristuksen Isän välillä käytiin kauan.

95:7.3 (1051.1) Siellä täällä Arabian eri kulmilla oli perheitä ja sukuja, jotka pitivät yhä kiinni epämääräisestä ainoan Jumalan käsityksestä. Tällaiset ryhmät vaalivat perimätietoja Melkisedekistä, Abrahamista, Mooseksesta ja Zarathustrasta. Oli lukuisia keskuksia, jotka olisivat saattaneet olla vastaanottavaisia Jeesuksen evankeliumille, mutta

aavikkomaiden kristityt lähetyssaarnaajat olivat ankara ja peräänantamaton ryhmä, jos heitä vertaa niihin kompromissintekijöihin ja uusien urien aukojiin, jotka toimivat lähetyssaarnaajina Välimerenmaissa. Jos Jeesuksen seuraajat olisivat suhtautuneet vakavammin hänen käskyynsä ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia”, ja jos he olisivat olleet hienovaraisempia tässä saarnaamisessaan eivätkä aivan niin tiukkoja omatekoisissa sosiaalisissa rinnakkaisvaatimuksissaan, monet maat, Arabia niiden joukossa, olisivat ottaneet ilolla vastaan kirvesmiehen pojan yksinkertaisen evankeliumin.

95:7.4 (1051.2) Siitä huolimatta, etteivät Levantin suuret monoteistiset uskonnot juurtuneet Arabiaan, tämä aavikkojen maa kykeni tuottamaan uskonnon, joka – vaikka se sosiaalisten vaatimusten osalta saattoikin olla vähemmän ankara – oli kaikesta huolimatta monoteistinen.

95:7.5 (1051.3) Autiomaan alkeellisiin ja jäsentymättömiin uskomusjärjestelmiin liittyi vain yksi koko heimoa, rotua tai kansaa koskenut yhteinen tekijä, nimittäin omalaatuinen ja yleinen kunnioitus, jota miltei kaikki Arabian heimot halusivat osoittaa tietylle mustalle kivifetissille eräässä Mekan temppelissä. Tämä yhteinen kosketuskohta ja kunnioituksen kohde johti sittemmin islaminuskon perustamiseen. Mitä tulivuoren henki Jahve oli juutalaisille seemiläisille, sitä tuli Kaaban kivi olemaan heidän arabiserkuilleen.

95:7.6 (1051.4) Islamin voimana on ollut sen selväpiirteinen ja tarkkarajainen käsitys Allahista yhtenä ja ainoana Jumaluutena.

Islamin heikkoutena on ollut sen levittämiseen yhdistynyt sotilaallisen voiman käyttö, samoin kuin siihen sisältyvä naisen arvonalennus. Mutta se on järkkymättä pitäytynyt käsitykseensä kaiken Ainoasta Universaalisesta Jumaluudesta, ”joka tietää näkyväisen ja näkymättömän. Hän on laupias ja armahtavainen.” ”Totisesti on Jumala hyvyydessään ylenpalttinen kaikkia ihmisiä kohtaan.” ”Ja milloin minä olen sairas, Hän on se, joka minut parantaa.” ”Sillä milloin tahansa vain kolmekin puhuu keskenään, on siinä Jumala neljäntenä”, sillä eikö hän ole ”ensimmäinen ja viimeinen, kuin myös näkyvä ja salattu”?

95:7.7 (1051.5) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 96

Jahve – heprealaisten Jumala

96:0.1 (1052.1) KUN ihminen muodostaa itselleen käsitystä Jumaluudesta, hän ottaa siihen aluksi mukaan kaikki jumalat, alistaa sitten kaikki vieraat jumalat heimojumaluudelleen ja lopulta sulkee pois kaikki muut kuin lopullista ja korkeinta arvoa edustavan ainoan Jumalan. Juutalaiset yhdistivät kaikki jumalat omaan ylevämpään ”Herran, Israelin Jumalan” käsitteeseensä. Samalla tavoin tekivät hindut yhdistäessään moninaiset jumaluutensa Rigvedassa hahmotelluksi ”jumalten henkiyhteisyydeksi”, kun taas mesopotamialaiset supistivat jumaljoukkonsa aikaisempaa keskitetymmäksi Bel-Mardukin käsitteeksi. Nämä monoteistiset ajatukset kypsyivät kaikkialla maailmassa hieman sen jälkeen, kun Makiventa Melkisedek oli ilmestynyt Palestiinan Saalemiin. Mutta Melkisedekin käsitys Jumaluudesta oli erilainen kuin evoluutionvaraisen filosofian kehittämä mukaanlukemisen, alistamisen ja poissulkemisen kautta saatu jumaluuskäsitys. Se

nimittäin pohjautui yksinomaan *luovaan voimaan*, ja varsin pian se vaikutti Mesopotamian, Intian ja Egyptin korkeimpiin jumaluuskäsityksiin.

96:0.2 (1052.2) Keeniläiset ja useat muut kanaanilaisheimot kunnioittivat Saalemin uskontoa yhtenä perinteenään. Ja eräs Melkisedekin lihaksitulemisen tarkoitus olikin, että yksijumalainen uskonto edistyisi niin paljon, että siitä olisi valmistamaan tietä tämän ainoan Jumalan erään Pojan maan päällä tapahtuvalle lahjoittautumiselle. Mikael saattoi tuskin saapua Urantialle, ennen kuin siellä oli sellainen Universaaliseen Isään uskova kansa, jonka pariin hän voi ilmestyä.

96:0.3 (1052.3) Saalemin uskonto säilyi Palestiinassa keeniläisten keskuudessa heidän uskonkäsityksenään. Ja tähän uskontoon, siinä muodossa, jossa heprealaiset sen myöhemmin omaksuivat, vaikuttivat ensin egyptiläiset moraaliopit, myöhemmin babylonialainen teologinen ajattelu ja lopuksi iranilaiset hyvän ja pahan käsitteet. Heprealainen uskonto perustuu perimmältään Abrahamin ja Makiventa Melkisedekin väliseen liittoon, kehityksellisesti se on monien olosuhteista johtuvien ainutlaatuisten seikkojen tuote, mutta kulttuurin alalla se on estotta lainannut aineksia koko Levantin uskonnosta, moraalista ja filosofiasta. Juuri heprealaisen uskonnon kautta länsimaiden kansoille välittyi paljon Egyptin, Mesopotamian ja Iranin moraalikäsitysten ja uskonnollisen ajattelun aineksia.

1. Seemiläisten jumaluuskäsityksiä

96:1.1 (1052.4) Alkuaikojen seemiläisten mielestä kaikessa asui jokin henki. Oli eläin- ja kasvimaailman henkiä; oli vuosikierron henkiä, jälkikasvun herra; oli tulen, veden ja ilman henkiä; oli todellinen henkien jumalkunta pelättäväksi ja palvottavaksi. Eikä Melkisedekin opetus Universaalisesta Luojasta koskaan täysin hävittänyt uskoa näihin alisteisiin henkiin tai luonnonjumaliin.

96:1.2 (1052.5) Heprealaisten edistyminen polyteismistä henoteismin kautta monoteismiin ei ollut keskeytymätöntä eikä jatkuvaa käsitysten kehittymistä, vaan he kokivat jumaluuskäsitystensä kehityksessä monia taantumisia, samalla kun seemiläisuskovien eri ryhmien keskuudessa jokaisen aikakauden kuluessa ilmeni toisistaan poikkeavia jumalakäsityksiä. Aikojen kuluessa he tulivat jumalakäsitteistään käyttäneeksi lukuisia erilaisia sanallisia ilmaisuja, ja jotta vältyttäisiin sekaannukselta, määritellään seuraavaksi nämä erilaiset Jumaluudesta käytetyt nimitykset pitäen silmällä sitä, miten ne liittyivät juutalaisen teologian kehitykseen:

96:1.3 (1053.1) 1. *Jahve* oli niiden eteläpalestiinalaisheimojen jumala, jotka yhdistivät tämän jumaluuskäsityksen Horebin vuoreen, Siinain tulivuoreen. Jahve oli vain yksi niistä sadoista ja tuhansista luonnonjumalista, jotka saivat osakseen seemiläisheimojen ja -kansojen huomion ja jotka vaativat näiltä palvontaa.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Eljon*. Melkisedekin Saalemissa-oleskelun jälkeen säilyi hänen oppinsa Jumaluudesta vuosisatojen ajan erilaisina versioina, mutta yleensä Jumaluuteen viitattiin termillä El Eljon, taivaan Kaikkein Korkein Jumala. Monet seemiläiset – Abrahamin lähimmät jälkeläiset mukaan luettuina – palvoivat joinakin aikoina sekä Jahvea että El Eljonia.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. On vaikea selittää, mitä El Shaddai tarkoitti. Tämä jumalakäsitys oli Amenemopen Viisaudenkirjan opetuksista johdettu yhdistelmäkäsite, jota Ikhnatonin Aton-oppi oli muuntanut ja johon olivat lisäksi vaikuttaneet El Eljon -käsitteeseen sisällytetyt Melkisedekin opetukset. Mutta sitä mukaa kun El Shaddain käsite levisi heprealaiseen ajatteluun, se värittyi kauttaaltaan autiomaan Jahve-uskomuksista.

96:1.6 (1053.4) Eräs tämän aikakauden uskonnon hallitsevista ajatuksista oli egyptiläinen jumalallisen Kaitselmuksen käsite, oppi, jonka mukaan aineellinen menestys oli palkinto El Shaddain palvelemisesta.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Kaiken tämän terminologisen sekavuuden ja käsitteellisen epämääräisyyden keskellä monet hartaat uskovat yrittivät vilpittömästi palvoa kaikkia näitä kehittyviä jumaluuskäsityksiä, ja niin sai alkunsa tapa käyttää tästä yhdistelmäjumaluudesta puhuttaessa sanaa El. Ja tähän termiin sisällytettiin vielä muitakin beduiinien luonnonjumalia.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. Kishissä ja Uurissa säilyi kauan sumerilais-kaldealaisia ryhmiä, jotka opettivat sellaista kolme Jumalaa yhdessä Jumalassa -käsitettä, joka perustui Aatamin ja Melkisedekin päivien traditioihin. Kyseinen oppi kulkeutui Egyptiin, jossa tätä Kolminaisuutta palvottiin Elohim-nimisenä, tai yksikössä Eloah. Egyptin filosofiset piirit ja myöhemmät heprealaista syntyperää olevat aleksandrialaisopettajat opettivat tätä monikollisten Jumalten ykseyttä, ja monet eksoduksenaikaiset Mooseksen neuvonantajat uskoivat tähän Kolminaisuuteen. Mutta kolminaisen Elohimin käsitteestä ei koskaan tullut varsinaista heprealaisen teologian osaa, ennen kuin heprealaiset olivat joutuneet babylonialaisten poliittiseen vaikutuspiiriin.

96:1.9 (1053.7) 6. *Eri nimiä*. Seemiläiset eivät mielellään lausuneet ääneen Jumaluutensa nimeä, ja siksi he turvautuivat aikojen kuluessa lukuisiin eri nimityksiin, sellaisiin kuin Jumalan Henki, Herra, Herran Enkeli, Kaikkivaltias, Pyhä, Kaikkein Korkein, Adonai, Päivien Muinainen; Herra, Israelin Jumala; Taivaan ja Maan Luoja, Kyrios, Jah, Sotajoukkojen Herra, Taivaallinen Isä.

96:1.10 (1053.8) *Jehova* on termi, joka on otettu käyttöön vähän aikaa sitten merkitsemään sitä loppuunvietyä Jahve-käsitystä, joka lopulta kehittyi heprealaisten pitkän kokemuksen myötä. Mutta Jehova-nimi tuli käyttöön vasta tuhat viisisataa vuotta Jeesuksen aikojen jälkeen.

96:1.11 (1054.1) Suunnilleen vuoteen 2000 eKr. saakka Siinaivuori oli ajoittain toimiva tulivuori niin, että satunnaisia purkauksia esiintyi vielä niinkin myöhään kuin israelilaisten näillä seuduin oleskelun

aikana. Tuli ja savu sekä tämän tulivuoren purkauksiin liittyneet jylisevät räjähdykset tekivät kaikki syvän vaikutuksen lähiseutujen beduiineihin, herättivät heissä kunnioittavaa kauhua ja saivat heidät suuresti pelkäämään Jahvea. Tästä Horebvuoren hengestä tuli myöhemmin heprealaissemiittien jumala, ja lopulta he uskoivat hänen olevan kaikkien muiden jumalten yläpuolella.

96:1.12 (1054.2) Kanaanilaiset olivat jo pitkään kunnioittaneet Jahvea, ja vaikka monet keeniläiset uskoivatkin – kuka enemmän, kuka vähemmän – El Eljoniin, Saalemin uskonnon ylijumalaan, kanaanilaisten enemmistö piti kuitenkin löyhästi kiinni vanhojen heimojumaluuksien palvonnasta. He eivät olleet kovinkaan halukkaita luopumaan kansallisista jumaluuksistaan kansainvälisen, saati planeettainvälisen Jumalan hyväksi. Yleismaailmallinen jumaluus ei ollut heille mieleen, ja siksi nämä heimot palvoivat yhä heimojumaluuksiaan, joihin kuuluivat muiden muassa Jahve ja beduiinipaimentolaisten käsitystä Siinain tulivuoren hengestä symboloivat hopeiset ja kultaiset vasikat.

96:1.13 (1054.3) Vaikka syyrialaiset palvoivat omia jumaliaan, he uskoivat myös heprealaisten Jahveen, sillä heidän profeettansa sanoivat Syyrian kuninkaalle: ”Heidän jumalansa ovat kukkuloiden jumalia, siksi he olivat meitä voimakkaampia; mutta taistelkaamme heitä vastaan tasangolla, ja olemme silloin varmasti vahvempia kuin he.”

96:1.14 (1054.4) Kun ihminen etenee sivistyksen alalla, niin vähäisemmät jumalat alistetaan ylimmälle jumaluudelle; suuri Jupiter jatkaa elämäänsä enää huudahduksissa. Monoteistit pitävät alisteisia jumaliaan enää henkinä, riivaajina, kohtalottarina, merenneitoina,

keijukaisina, tonttuina, peikkoina, menninkäisinä ja pahana silmänä. Heprealaiset kävivät läpi henoteistisen vaiheen ja uskoivat kauan aikaa muidenkin jumalien kuin Jahven olemassaoloon, mutta he olivat yhä enemmän sitä mieltä, että nämä muukalaiset jumaluudet olivat Jahven suhteen alisteisia. He myönsivät amorilaisten jumalan, Kemoshin, todelliseksi, mutta pitivät kiinni siitä, että tämä oli Jahven suhteen alisteinen.

96:1.15 (1054.5) Jahve-käsite on kaikista niistä teorioista, jotka kuolevainen on Jumalasta rakentanut, käynyt läpi laajimman kehityksen. Sen asteittain tapahtunutta kehitystä voidaan verrata vain siihen Aasiassa tapahtuneeseen Buddha-käsitteen vaiheittaiseen muodonmuutokseen, joka lopuksi johti Universaalisen Absoluutin käsitteeseen, aivan kuten Jahve-käsitekin viimein päätyi ideaan Universaalisesta Isästä. Mutta historiaan kuuluvana tosiasiana olisi ymmärrettävä, että vaikka juutalaiset näin vaihtoivatkin jumaluusnäkemyksensä Horebvuoren heimojumalasta myöhempien aikojen rakastavaksi ja laupiaaksi Luoja-Isäksi, he eivät kuitenkaan muuttaneet hänen nimeään, vaan kutsuivat tätä kehittyvää jumaluuskäsitettään kaiken aikaa Jahveksi.

2. Seemiläiset kansat

96:2.1 (1054.6) Idän seemiläiset olivat hyvin organisoituja ja hyvin johdettuja ratsumiehiä, jotka tunkeutuivat hedelmällisen puolikuun itäkulmille ja liittyivät siellä babylonialaisiin. Uurin seudun

kaldealaiset kuuluivat itäseemiläisten joukossa edistyneimpiin. Foinikialaiset olivat oivallinen ja hyvin järjestynyt sekoittuneiden seemiläisten ryhmä, joka piti hallussaan Palestiinan läntistä lohkoa Välimeren rannikolla. Seemiläiset kuuluivat rotunsa puolesta Urantian sekoittuneimpiin kansanheimoihin; heissä oli perintötekijöitä lähes kaikista maailman yhdeksästä rodusta.

96:2.2 (1054.7) Arabian seemiläiset taistelivat kerran toisensa jälkeen tiensä pohjoiseen Luvattuun Maahan, maahan, joka ”vuosi maitoa ja mettä”, mutta aivan yhtä usein ajoivat paremmin järjestyneet ja sivistyneemmät pohjoisen seemiläiset ja heettiläiset heidät sieltä pois. Myöhemmin, erään epätavallisen ankaran nälänhädän aikana, nämä sinne tänne kuljeksivat beduiinit menivät suurin joukoin Egyptiin ryhtyäkseen urakkatyöläisiksi Egyptin julkisilla työmailla, mutta vain huomatakseen ennen pitkää, että he olivat joutuneet katkeraan orjuuteen, tekemään Niilinlaakson tavallisten ja maahan poljettujen työläisten ankaraa päivätyötä.

96:2.3 (1055.1) Vasta Makiventa Melkisedekin ja Abrahamin aikojen jälkeen kutsuttiin tiettyjä seemiläisheimoja omaperäisten uskonnollisten käsitystensä vuoksi Israelin lapsiksi ja myöhemmin heprealaisiksi, juutalaisiksi ja ”valituksi kansaksi”. Abraham ei ollut kaikkien heprealaisten rodullinen isä. Hän ei ollut edes kaikkien niiden beduiini-seemiläisten kantaisä, joita pidettiin Egyptin vankeudessa. On totta, että hänen Egyptistä tulleet jälkeläisensä kylläkin muodostivat myöhemmän juutalaiskansan kantajoukon, mutta Israelin sukukuntiin liitettyjen miesten ja naisten laaja enemmistö ei ollut koskaan oleskellut Egyptissä. He olivat vain

näiden kaltaisia nomadeja, jotka halusivat kulkea Mooseksen johdolla Abrahamin lasten ja heidän Egyptistä lähteneiden seemiläistoveriensa taivaltaessa Pohjois-Arabian poikki.

96:2.4 (1055.2) Melkisedekin opetus El Eljonista, Kaikkein Korkeimmasta, ja liittosopimus uskon kautta saavutettavasta jumalallisesta suosiollisuudesta oli siihen mennessä enimmältään jo unohtunut, kun Egypti orjuutti ne seemiläiskansat, jotka kohta muodostaisivat heprealaisen kansakunnan. Mutta koko tämän vankeudessa vietetyn ajan nämä Arabian nomadit säilyttivät kauan jatkuneen perinteellisen uskonsa Jahveen oman rotunsa jumaluutena.

96:2.5 (1055.3) Jahvea palvoi yli sata erillistä Arabian heimoa, ja ellei oteta lukuun Melkisedekin El Eljon -käsitteen häivähdystä, joka käsitys säilyi sekoittuneista heprealaisista ja egyptiläisistä rotuaineksista koostuvien Egyptin sivistyneempien kansanluokkien keskuudessa, heprealaisten vankiorjien syvien rivien uskontona oli vanhan, magiasta ja uhraamisesta koostuvan Jahve-rituaalin muunneltu versio.

3. Verraton Mooses

96:3.1 (1055.4) Korkeimmasta Luojasta esitettyjen heprealaisten käsitysten ja ihanteiden kehityksen alku ajoittuu aikaan, jolloin seemiläiset lähtivät Egyptistä suuren johtajan, opettajan ja

organisoijan – Mooseksen – johdolla. Hänen äitinsä oli Egyptin kuningasperheestä; hänen isänsä oli seemiläinen virkamies, joka toimi yhdysmiehenä hallituksen ja beduiinivankien välillä. Mooseksella oli näin ollen ominaisuuksia, jotka periytyivät erinomaisista rodullisista lähteistä. Hänen sukujuuriinsa kuului niin suuressa määrin sekoittuneita rotuaineksia, että on mahdotonta luokitella häntä mihinkään yksittäiseen rodulliseen ryhmään kuuluvaksi. Ellei hän olisi ollut näin sekoittunutta rotutyyppiä, hän ei milloinkaan olisi osoittanut sitä epätavallista monipuolisuutta ja sopeutumiskykyä, jonka ansiosta hän pystyi hallitsemaan sen monenkirjavan lauman, joka lopulta liittyi hänen johdollaan Egyptistä Arabian autiomaahan pakeneviin beduiiniseemiläisten joukkoon.

96:3.2 (1055.5) Niilin valtakunnan kulttuurin tarjoamista houkutuksista piittaamatta Mooses päätti sitoa oman kohtalonsa isänsä kansan kohtaloon. Siihen aikaan kun tämä suuri organisoija laati suunnitelmiaan isänsä kansan lopulta tapahtuvaksi vapauttamiseksi, beduiinivangeilla oli tuskin maininnan arvoista uskontoa. Heillä ei tosiasiassa ollut varsinaista jumalakäsitystä eikä mitään toivoa maailmassa.

96:3.3 (1055.6) Yksikään johtaja ei konsanaan ole ryhtynyt tuomaan uudistuksia ja kohennusta surkeammalle, lannistetummalle, alakuloisemmalle ja tietämättömämmälle ihmisryhmälle. Mutta näiden orjien perintöaineksiin kätkeytyi piileviä kehittymisen mahdollisuuksia, ja oli olemassa riittävä määrä sivistyneitä johtajia, jotka Mooses oli valmentanut kapinapäivää ja

vapauteenmurtautumista varten, jotta näistä muodostuisi tehokkaiden organisaattoreiden joukko. Nämä oivalliset miehet olivat toimineet omien maanmiestensä syntyperäisinä työnjohtajina. He olivat saaneet jonkin verran opetusta, koska Mooseksella oli vaikutusvaltaa Egyptin hallitsijoihin.

96:3.4 (1056.1) Mooses yritti diplomaattisin sanakääntein neuvottelemalla saada seemiläistoverinsa vapauteen. Hän ja hänen veljensä solmivat Egyptin kuninkaan kanssa sopimuksen, jonka nojalla heille myönnettiin lupa lähteä kenenkään häiritsemättä Niilinlaaksosta Arabian erämaahan. Heidän oli määrä saada vaatimaton rahana ja tavarana maksettava palkkio heidän Egyptissä suorittamansa, pitkään jatkuneen palvelun vastikkeeksi. Heprealaiset sopivat puolestaan, että he ylläpitäisivät ystävällisiä suhteita faaraoihin eivätkä liittyisi mihinkään Egyptin-vastaiseen liittokuntaan. Mutta jälkeenpäin kuningas katsoi kaikesta huolimatta sopivaksi kieltäytyä tunnustamasta tätä sopimusta, ja hän esitti perustelunaan sellaisen tekosyyn, että hänen vakoojansa olivat havainneet beduiiniorjien keskuudessa epälojaalisuutta. Hän väitti näiden pyrkivän vapauteen tarkoituksenaan lähteä erämaahan organisoimaan nomadit Egyptiä vastaan.

96:3.5 (1056.2) Mutta Mooses ei lannistunut. Hän odotti aikaansa, ja vajaan vuoden kuluttua, kun Egyptin sotavoimat olivat viimeistä miestä myöten liikekannalla torjumassa kahta samanaikaista hyökkäystä: voimakasta libyalaisten päällekarkausta etelän suunnalta ja kreikkalaisten laivastohyökkäystä pohjoisen suunnalta, tämä peloton organisoija johdatti maanmiehensä dramaattisen,

öisen pakoretken muodossa pois Egyptistä. Tämä rynnistys vapauteen suunniteltiin huolellisesti ja toteutettiin taitavasti. Ja heprealaisten hanke onnistui, vaikka faarao ja pieni egyptiläisjoukko-osasto ajoivatkin heitä kiivaasti takaa. Kaikki egyptiläiset kaatuivat pakolaisten puolustukseen ja jättivät jälkeensä runsaan sotasaaliin, jota kaikkea vielä lisäsi pakenevan orja-armeijan ryöstösaalis sen marssiessa eteenpäin kohti esi-isiensä erämaakotia.

4. Julistustyö Jahven puolesta

96:4.1 (1056.3) Mooseksen opin kehitys ja ylevyys on vaikuttanut miltei puoleen maailmaan, ja se vaikuttaa edelleen, vielä kahdennellakymmenennellä vuosisadallakin. Vaikka Mooses ymmärsikin edistyneempää egyptiläistä uskonnonfilosofiaa, beduiiniorjat eivät tällaisista opetuksista paljonkaan tienneet, mutta he eivät koskaan olleet täysin unohtaneet sitä Horebvuoren jumalaa, jota heidän esivanhempansa olivat kutsuneet Jahveksi.

96:4.2 (1056.4) Mooses oli kuullut Makiventa Melkisedekin opetuksista sekä isältään että äidiltään, joiden uskonnollisten vakaumusten yhteisyys onkin selityksenä tälle epätavalliselle avioliitolle kuninkaallista verta olevan naisen ja vangittuna pidettyyn rotuun kuuluvan miehen välillä. Mooseksen appi-isä oli keeniläinen El Eljonin palvoja, mutta vapauttajan vanhemmat olivat El Shaddaihin uskovia. Niinpä Mooses kasvatettiin El Shaddain kannattajaksi. Appi-isän vaikutuksesta hänestä tuli El Eljonin kannattaja, ja siihen

aikaan mennessä, jolloin heprealaiset Egyptistä-paon jälkeen leiriytyivät Siinaivuoren ympärille, hän oli muodostanut uuden ja entistä laajemman jumaluuskäsityksen (jonka hän oli johtanut kaikista aikaisemmista uskonnoistaan), jota hän viisautta osoittaen päätti julistaa kansalleen laajennettuna käsityksenä heidän ikivanhasta heimojumalastaan Jahvesta.

96:4.3 (1056.5) Mooses oli yrittänyt opettaa näille beduiineille El Eljonin ideaa, mutta jo ennen Egyptistä-lähtöä hän oli tullut vakuuttuneeksi siitä, etteivät nämä koskaan ymmärtäisi tätä oppia kokonaisuudessaan. Siksipä hän tieten tahtoen valitsi kompromissiratkaisun omaksumalla heidän heimonsa erämaajumalan seuraajiensa yhdeksi ja ainoaksi jumalaksi. Mooses ei erityisesti opettanut, etteikö muilla kansoilla ja kansakunnilla saattanut olla muita jumalia, mutta hän väitti päättäväisesti, että Jahve oli kaiken yllä ja yläpuolella ja että tämä oli sitä erityisesti heprealaisille. Mutta häntä vaivasi jatkuvasti se kiusallinen tilanne, että hänen piti yrittää tuoda uusi ja korkeampi jumaluusideansa näiden tietämättömien orjien tietoisuuteen ikivanhan Jahve-sanan valepuvussa, Jahven, jonka eduskuvana oli aina ollut beduiiniheimojen kultainen vasikka.

96:4.4 (1056.6) Se seikka, että Jahve oli pakomatkaa taittavien heprealaisten jumala, selittää, miksi he viipyivät niin kauan Siinain pyhän vuoren juurella, ja sen, miksi he juuri siellä saivat ne kymmenen käskyä, jotka Mooses julisti Jahven, Horebin jumalan, nimessä. Tämän Siinain juurella vietetyn pitkähkön ajan kuluessa

tehtiin vasta kehittymään päässeen heprealaisen palvontatoiminnan uskonnollisista seremonioista entistä täydellisempiä.

96:4.5 (1057.1) Ei näytä siltä, että Mooses olisi koskaan onnistunut saamaan kehittämäänsä, melko pitkälle edistynyttä seremoniaalista palvontatoimintaa vakiintumaan ja pitämään seuraajansa koossa yli neljännesvuosisadan ajan, ellei olisi sattunut, että Horeb purkautui rajusti heidän kolmannen sen juurella viettämänsä palvonnantäyteisen viikon aikana. ”Jahven vuori paloi tulessa ja siitä nousi savu niin kuin pätsin savu, ja koko vuori vapisi kovasti.” Tämän luonnonmullistuksen huomioon ottaen ei ole mitään yllättävää, että Mooses pystyi juurruttamaan veljiensä mieleen opetuksen, jonka mukaan heidän Jumalansa oli ”mahtava, kauhea, kuluttava tuli, peljättävä ja kaikkivoipainen”.

96:4.6 (1057.2) Mooses julisti Jahven olevan Herra, Israelin Jumala, joka oli erottanut heprealaiset valituksi kansakseen. Mooses oli rakentamassa uutta kansakuntaa, ja hän oli kyllin viisas sitoakseen uskonnolliset opetuksensa kansallisuuteen. Ja hän kertoi seuraajilleen, että Jahve oli ankara työnjohtaja, ”kiivas Jumala”. Mutta kaikesta huolimatta hän koetti laajentaa heidän käsitystään jumalallisuudesta opettamalla heille, että Jahve oli ”kaiken lihan henkien Jumala”, ja sanomalla: ”Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret.” Mooses opetti, että Jahve oli Jumala, joka piti sopimuksensa; että hän ”ei jätä sinua eikä hukuta sinua; hän ei unhota sinun isiesi kanssa tekemäänsä liittoa, sillä Herra rakastaa sinua, eikä hän unhota valaa, jonka hän vannoi isillesi.”

96:4.7 (1057.3) Mooses teki sankarillisen yrityksen kohottaakseen Jahven korkeimman Jumaluuden arvoasemaan, kun hän esitti Jahven ”totuuden Jumalana, joka on vailla vääryyttä, vanhurskas ja oikeamielinen kaikissa teoissansa.” Ja tästä ylevästä opetuksesta huolimatta hänen seuraajiensa rajoittunut käsityskyky pakotti kuitenkin puhumaan Jumalasta niin kuin tämä olisi ihmisen kuva, ikään kuin hän olisi altis kiukun-, vihan- ja ankaruudenpuuskille, jopa että hän olisi kostonhaluinen ja että hän antaisi ihmisen käyttäytymisen vaikuttaa herkästi itseensä.

96:4.8 (1057.4) Mooseksen opetusten kautta tästä heimokohtaisesta luonnonjumala Jahvesta tuli Herra, Israelin Jumala, joka kulki heidän kanssaan autiomaan halki ja jopa maanpakolaisuuteen. Maanpakolaisuudessa hänet ennen pitkää miellettiin kaikkien kansojen Jumalaksi. Myöhempi vankeus, joka piti juutalaiset orjina Babylonissa, vapautti kehittyvän Jahve-käsitteen lopulta niin, että se saattoi omaksua kaikkien kansakuntien Jumalan monoteistisen roolin.

96:4.9 (1057.5) Heprealaisten uskontohistorian ainoalaatuisin ja hämmästyttävin piirre on tämä jumaluuskäsitteen katkeamaton kehitys alkeellisesta Horebvuoren jumalasta heidän toinen toistaan seuranneiden hengellisten johtajiensa opetusten myötä sille korkealle kehitystasolle, joka kuvastuu Jesajain opetuksissa Jumaluudesta, Jesajain, jotka julistivat tuntemaamme suurenmoista käsitystä rakastavasta ja laupiaasta Luoja-Isästä.

5. Mooseksen opetukset

96:5.1 (1057.6) Mooseksessa yhdistyivät epätavallisella tavalla sotilasjohtaja, sosiaalinen organisoija ja uskonnonopettaja. Hän oli tärkein yksittäinen maailman opettaja ja johtaja Makiventan ja Jeesuksen aikojen välillä. Mooses koetti Israelissa ottaa käyttöön useita sellaisia uudistuksia, joista ei ole säilynyt mitään muistiinmerkintöjä. Yhden ihmisiän kuluessa hän johdatti niin kutsuttujen heprealaisten monikielisen lauman pois orjuudesta ja sivistymättömästä harhailusta, samalla kun hän laski perustuksen sittemmin tapahtuneelle kansakunnan muodostumiselle ja rodun säilymiselle.

96:5.2 (1057.7) Aikakirjat tietävät Mooseksen suurenmoisesta työstä varsin vähän siksi, ettei heprealaisilla eksoduksen aikoihin vielä ollut kirjoitettua kieltä. Muistiinmerkinnät Mooseksen ajoista ja aikaansaannoksista saatiin tuhat vuotta suuren johtajan kuoleman jälkeen vielä olemassa olleista muistitiedoista.

96:5.3 (1058.1) Monet niistä asioista, joissa Mooses meni egyptiläisten ja ympäristön levanttilaisheimojen uskonnon ohi ja yli, olivat Melkisedekin ajasta kertovien keeniläisten perimätietojen ansiota. Ilman Makiventan Abrahamille ja tämän aikalaisille antamaa opetusta heprealaiset olisivat tulleet Egyptistä toivottomassa pimeydessä. Mooses ja hänen appensa Jetro keräsivät yhteen, mitä Melkisedekin päivien traditioista oli jäljellä, ja nämä opetukset egyptiläisten oppineisuuteen liitettyinä opastivat Moosesta hänen

luodessaan israelilaisille entistä paremman uskonnon ja rituaalin. Mooses oli organisoija. Hän valikoi Egyptin ja Palestiinan uskonnosta ja tapasäännöistä parhaat ainekset, ja yhdistämällä nämä käytännöt perimätietoihin Melkisedekin opetuksista hän laati heprealaisen palvontaseremonioiden järjestelmän.

96:5.4 (1058.2) Mooses uskoi Kaitselmukseen, sillä hän oli saanut pahan tartunnan sellaisista Egyptissä vallalla olleista opeista, joiden mukaan Niili ja muut luonnonelementit olivat yliluonnollisen säätelyn kohteita. Hänen näkemyksensä Jumalasta oli suurenmoinen, mutta hän oli perin juurin tosissaan opettaessaan heprealaisille, että jos he vain tottelisivat Jumalaa, niin ”Hän rakastaa sinua, siunaa sinua ja antaa sinun lisääntyä. Hän siunaa sinun kohtusi hedelmän ja maasi hedelmän, siunaa viljasi, viinisi, öljysi ja karjalaumasi. Siunattu olet sinä oleva yli kaikkien muitten kansojen, ja Herra, sinun Jumalasi on poistava sinusta kaikki sairaudet; ei ainoatakaan Egyptin kovista taudeista hän ole paneva sinun kärsittäväksesi.” Hän jopa sanoi: ”Muista Herraa, sinun Jumalaasi, sillä hän antaa sinulle kyvyn hankkia rikkautta.” ”Sinä lainaat monelle kansalle, mutta sinun ei tarvitse lainaa ottaa, ja sinä vallitset monia kansoja, mutta ne eivät vallitse sinua.”

96:5.5 (1058.3) Mutta oli totisesti säälittävää katsella tämän Mooseksen suurenmoisen mielen yrittävän sovittaa hänen ylevää käsitystään El Eljonista, Kaikkein Korkeimmasta, tietämättömien ja lukutaidottomien heprealaisten käsityskyvyn tasolle. Koolle

kutsumilleen johtajille hän jyrisi: ”Herra, teidän Jumalanne on ainoa Jumala; hänen rinnallaan ei muuta jumalaa ole.” Sekalaiselle väenkokoukselle hän sen sijaan julisti: ”Kuka on Jumalanne vertainen kaikkien jumalten joukossa?” Rohkeasti ja osittain menestystä kokien Mooses asettui vastustamaan fetissejä ja epäjumalainpalvontaa, niinpä hän julisti: ”Te ette sinä päivänä, jona Herra puhui teille tulen keskeltä Horebilla, nähneet hänestä minkäänlaista muotoa.” Hän kielsi myös kaikenlaisten kuvapatsaiden tekemisen.

96:5.6 (1058.4) Mooses pelkäsi julistaa Jahven laupeutta, koska hän katsoi paremmaksi herättää kansassaan kauhua Jumalan oikeudenmukaisuutta kohtaan tunnettavan pelon muodossa, ja niinpä hän sanoi: ”Herra, teidän Jumalanne on jumalain Jumala ja herrain Herra, suuri, voimallinen ja peljättävä Jumala, joka ei kunnioita ihmistä.” Levottomia sukuyhteisöjä hän taas pyrki hillitsemään julistamalla, että ”teidän Jumalanne tappaa, milloin niskuroitte häntä vastaan; hän parantaa ja pidentää elämää, kun tottelette häntä.” Mutta Mooses opetti näille heimoille, että niistä tulisi Jumalan valittu kansa vain sillä ehdolla, että ne ”pitäisivät kaikki hänen käskynsä ja noudattaisivat hänen säädöksiänsä.”

96:5.7 (1058.5) Näinä alkuaikoina heprealaisille annettiin vain vähän tietoa Jumalan laupeudesta. He saivat kuulla Jumalasta, joka oli ”Kaikkivaltias; Herra on soturi, taistelujen Jumala, häikäisevä voimassaan, joka lyö hajalle vihollisensa.” ”Herra, teidän Jumalanne, kävelee leirin keskelle vapahtamaan teidät.” Israelilaiset ajattelivat

Jumalastaan, että tämä rakasti heitä, mutta että hän oli myös se, joka ”paadutti faraon sydämen” ja ”kirosi heidän vihollisensa”.

96:5.8 (1058.6) Vaikka Mooses esittikin Israelin lapsille hetkellisiä välähdyksiä universaalisesta ja hyvää tekevästä Jumaluudesta, heidän jokapäiväinen käsityksensä Jahvesta oli silti käsitys Jumalasta, joka ei ollut kuin vähän ympäristökansojen heimojumalia parempi. Heidän jumalakäsityksensä oli alkeellinen, karkea ja antropomorfinen. Kun Moosesta ei enää ollut, nämä beduiiniheimot palasivat nopeasti puolibarbaarisiin käsityksiin Horebin ja erämaan ikivanhoista jumalistaan. Entistä laajempi ja ylevämpi näkemys Jumalasta, jonka Mooses aina silloin tällöin esitti johtajilleen, katosi pian näköpiiristä, samalla kun suurin osa kansasta kääntyi palvomaan kultaisia vasikkafetissejään, se kun oli palestiinalaispaimentolaisten Jahve-symboli.

96:5.9 (1059.1) Kun Mooses luovutti heprealaisten päällikkyyden Joosualle, hän oli jo kerännyt yhteen tuhansia Abrahamin, Naahorin, Lootin ja muiden sukulaisheimojen sivusukuisia jälkeläisiä ja ajanut nämä kokoon paimentolaissotureista koostuvaksi, omillaan toimeentulevaksi ja osittain itseäänsäänteleväksi kansakunnaksi.

6. Mooseksen kuoleman jälkeen vallinnut jumalakäsitys

96:6.1 (1059.2) Mooseksen esittämä ylevä käsitys Jahvesta rappeutui nopeasti hänen kuolemansa jälkeen. Joosua ja Israelin johtajat vaalivat vielä perinteitä kaikentietävästä, hyvää tekevästä ja kaikkivaltiaasta Jumalasta, mutta tavallinen rahvas kääntyi pian takaisin vanhempaan, erämaassa vallinneeseen Jahve-käsitykseen. Ja tämä jumaluuskäsityksen taantuminen voimistui entisestään tämän jälkeen seuranneen erilaisten heimosheikkien eli niin kutsuttujen tuomareiden hallituskauden kuluessa.

96:6.2 (1059.3) Mooseksen epätavallisen persoonallisuuden lumovoima oli pitänyt hänen seuraajiensa sydämessä elävänä jumalakäsitteen jatkuvan laajenemisen edellyttämää innostusta, mutta kun nämä aikanaan saapuivat Palestiinan hedelmällisille maille, he ennen pitkää muuttuivat kiertelevästä paimentolaisheimosta paikalleen asettuneiksi ja jokseenkin rauhallisiksi viljelijöiksi. Ja tämä elintapojen kehitys ja uskonnollisen katsantokannan muutos edellyttivät myös enemmän tai vähemmän täydellistä muutosta siinä, minkälaatuiseksi he käsittivät Jumalansa Jahven luonteen. Niihin aikoihin, jolloin Siinain ankara, tyly, vaativainen ja jyrisevä erämaajumala alkoi muuttua myöhemmin ilmaantuneeksi käsitykseksi rakkauden, oikeuden ja laupeuden Jumalasta, heprealaiset kadottivat Mooseksen ylevät opetukset miltei tyystin näkyvistään. He olivat kadottamaisillaan monoteistiset käsityksensä kokonaisuudessaan, he olivat vähällä menettää tilaisuutensa tulla siksi kansaksi, joka toimisi tärkeänä renkaana Urantian hengellisessä kehityksessä, eli ryhmäksi, joka säilyttäisi Melkisedekin opetuksen

yhdestä Jumalasta tämän samaisen kaikkien Isän lahjoittaman Pojan lihaksitulemisen aikaan saakka.

96:6.3 (1059.4) Joosua koetti epätoivoisesti ylläpitää heimoveljiensä mielessä käsitystä korkeimmasta Jahvesta ja antoi julistaa: ”Niin kuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi; minä en jätä sinua enkä hylkää sinua.” Joosua katsoi tarpeelliseksi saarnata epäuskoiselle kansalleen ankaraa evankeliumia, kansalle, joka oli aivan liian halukas uskomaan vanhaan kotoperäiseen uskontoonsa, mutta haluton edistymään uskoon ja vanhurskauteen perustuvan uskonnon alalla. Joosuan opetuksen pääsisällöksi muodostui ajatus ”Jahve on pyhä Jumala; hän on kiivas Jumala, hän ei anna anteeksi teidän rikoksianne ja syntejänne.” Tämän ajanjakson korkein käsitys välitti Jahvesta kuvan Jumalana, joka oli ”voiman, tuomion ja oikeuden Jumala”.

96:6.4 (1059.5) Mutta myös tänä pimeyden aikakautena saattoi silloin tällöin ilmestyä yksinäinen opettaja, joka julisti Mooseksen käsitystä jumalallisuudesta: ”Te pahuuden lapset, ette voi palvella Herraa, sillä hän on pyhä Jumala.” ”Onko kuolevainen ihminen muka vanhurskaampi kuin Jumala? Olisiko ihminen Tekijäänsä puhtaampi?” ”Voitko sinä etsimällä löytää Jumalan? Voitko koskaan kokonaan päästä selvyyteen Kaikkivaltiaasta? Katso, Jumala on suuri ja me emme häntä tunne. Vaikka me koskettaisimme Kaikkivaltiasta, me emme pääsisi hänestä selvyyteen.”

7. Psalmit ja Jobin kirja

96:7.1 (1060.1) Sheikkiensä ja pappiensa johtamina heprealaiset saivat heiveröisen jalansijan Palestiinasta. Mutta kohta he ajautuivat takaisin henkistä pimeyttä ilmentäviin, erämaassa vallinneisiin uskomuksiin ja saivat tartuntaa vähemmän edistyneistä kanaanilaisista uskonnollisista tavoista. Heistä tuli epäjumalainpalvojia ja irstailijoita, ja heidän käsityksensä Jumaluudesta vaipui kauas niiden egyptiläisten ja mesopotamialaisten jumaluuskäsitysten alapuolelle, joita muutamat jäljellä olleet saalemilaisryhmät pitivät vireillä ja joita on kirjattu muutamiin psalmeihin sekä niin kutsuttuun Jobin kirjaan.

96:7.2 (1060.2) Psalmit ovat runsaan kahdenkymmenen kirjoittajan käsialaa. Monet niistä ovat egyptiläisten ja mesopotamialaisten opettajien kirjoittamia. Näinä aikoina, jolloin Levantti palvoi luonnonjumalia, oli yhä olemassa melkoinen joukko niitä, jotka uskoivat El Eljonin, Kaikkein Korkeimman, ylivaltiuteen.

96:7.3 (1060.3) Psalmien kirjan rinnalla ei ole toista uskonnollisten kirjoitusten kokoelmaa, joka pukisi sanoiksi näin valtavan määrän hartautta ja innoittavia ajatuksia Jumalasta. Ja olisi erittäin hyödyllistä, jos tätä ihmeellistä hartauskirjallisuuden kokoelmaa tarkasteltaessa kiinnitettäisiin huomiota jokaisen erillisen ylistys- ja palvontavirren alkulähteeseen ja ajoittumiseen ja muistettaisiin, ettei mikään muu yksittäinen kokoelma kata yhtä pitkää aikaväliä. Psalmien kirjassa kuvastuvat aikojen myötä vaihdelleet jumalakäsitykset, joita Saalemin uskontoon uskovat ovat omanneet koko Levantin alueella, ja se kattaa koko Amenemopen ja Jesajan

välisen aikakauden. Psalmeissa Jumalasta välittyy kuva kaikissa hahmottumisvaiheissaan: karkeasta heimokohtaisen jumaluuden käsitteestä siihen myöhempien aikojen heprealaisten valtavasti laajempaan ihanteeseen, jossa Jahve kuvataan rakastavaksi hallitsijaksi ja armeliaaksi Isäksi.

96:7.4 (1060.4) Ja näin tarkasteltuna tämä psalmien ryhmä muodostaa arvokkaimman ja hyödyllisimmän valikoiman hartaita tuntemuksia, mitä ihminen on kahdenteenkymmenenteen vuosisataan mennessä yhteen koonnut. Tämän virsikokoelman palvonnantäyteinen henki ylittää maailman kaikkien muiden pyhien kirjojen vastaavan hengen.

96:7.5 (1060.5) Jobin kirjassa piirretty monenkirjava kuva Jumaluudesta oli yli kahdenkymmenen mesopotamialaisen uskonnonopettajan tuote lähes kolmensadan vuoden ajalta. Ja tutustuessanne tässä mesopotamialaisten uskomusten kokoelmassa esiintyvään ylevään käsitykseen jumalallisuudesta havaitsette, että nimenomaan Kaldean Uurin seutuvilla säilyi parhaiten käsitys todellisesta Jumalasta, silloin kun Palestiinassa vallitsi pimeys.

96:7.6 (1060.6) Jumalan viisaus ja kaikkiallisuus kyllä Palestiinassa useinkin käsitettiin, mutta hänen rakkautensa ja laupeutensa jäi usein käsittämättä. Noiden aikojen Jahve ”lähettää pahoja henkiä hallitsemaan hänen vihamiestensä sielua”; hän on suosiollinen omille ja kuuliaisille lapsilleen, mutta kaikki muut hän sen sijaan kiroaa ja langettaa heille kauheita rangaistuksia. ”Hän tekee kavalain hankkeet tyhjiksi; viisaat hän vangitsee heidän omaan viekkauteensa.”

96:7.7 (1060.7) Vain Uurista nousi ääni julistamaan Jumalan armoa, ja se sanoi: ”Hän rukoilee Jumalaa, ja Jumala mielistyy häneen ja antaa hänen riemuiten katsella hänen kasvojaan; niin hän antaa ihmiselle jumalallisen vanhurskautensa.” Uurista saarnataan näin pelastusta, jumalallista suosiota, joka saavutetaan uskon kautta: ”Hän on armollinen katuvaiselle ja sanoo: ’Vapauta hänet, ettei hän mene hautaan; minä olen saanut lunastusmaksun.’ Jos joku sanoo: ’Minä olen tehnyt syntiä ja vääristänyt oikean, mutta se ei minua hyödyttänyt’, Jumala on pelastava hänen sielunsa joutumasta hautaan, ja hän saa nähdä valkeuden.” Sitten Melkisedekin päivien ei levanttilainen maailma ollut kuullut näin raikuvaa ja riemastuttavaa sanomaa ihmisen pelastuksesta kuin oli tämä Elihun, Uurin profeetan ja Saalemin – toisin sanoen Melkisedekin siirtokunnan Mesopotamiassa sijainneen jäännöksen – uskovaisten papin, epätavallinen opetus.

96:7.8 (1061.1) Ja näin Mesopotamiassa vielä jäljellä olleet Saalemin lähetyssaarnaajat pitivät yllä totuuden valoa heprealaisten kansanheimojen hajaannustilan aikana aina siihen asti, kunnes ilmestyi ensimmäinen siitä pitkästä rivistöstä Israelin opettajia, jotka eivät koskaan levänneet, kun he käsite käsitteeltä rakensivat niin kauan, että oli rakentunut ihanne kaikkien Universaalisesta Luoja-Isästä – niin kauan, että Jahve-käsitteen kehityksen lakikorkeus oli saavutettu.

96:7.9 (1061.2) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 97

Jumalakäsityksen kehitys heprealaisten keskuudessa

97:0.1 (1062.1) HEPREALAISTEN hengelliset johtajat tekivät, mitä ketkään muut ennen heitä eivät milloinkaan olleet onnistuneet tekemään: he riisuivat jumalakäsityksensä ihmishahmoisuudesta muuntamatta sitä samalla Jumaluuden abstraktioksi, jollainen olisi vain filosofien käsitettävissä. Jopa tavallinen kansa kykeni pitämään kypsyneen Jahve-käsitteen mukaista Jahvea Isänä, jos ei aivan yksittäisen ihmisen Isänä, niin ainakin rodun Isänä.

97:0.2 (1062.2) Vaikka Saalemissa oli Melkisedekin päivinä opetettu selkeää käsitystä siitä, että Jumala on persoonallinen, käsitys oli kuitenkin epämääräinen ja epäselvä Egyptistä-paon aikoihin, ja heprealaisten mielessä se kehittyi vastauksena hengellisten johtajien opetukseen vasta vähitellen, kun sukupolvet vaihtuivat toisiksi. Jahven käsittäminen persoonalliseksi edistyi kehityksen myötä paljon yhtäjaksoisemmin kuin Jumaluuden monien muiden attribuuttien käsittäminen. Alkaen Mooseksesta ja päättyen

Malakiaan heprealaisessa ajattelussa tapahtui lähes keskeytymätöntä Jumalan persoonallisuuden käsitteellistä kasvua, ja tämän käsityksen nostivat vihdoin korkeuksiin ja kohottivat kunniaan Jeesuksen opetukset taivaallisesta Isästä.

1. Samuel – heprealaisprofeetoista ensimmäinen

97:1.1 (1062.3) Ympäröivien kansojen vihamielisyyden paine Palestiinassa opetti heprealaisille sheikeille pian, ettei heillä ollut toivoakaan selviytyä pitemmälle, elleivät he yhdistäisi heimo-organisaatioitaan yhdeksi keskitetyksi hallintojärjestelmäksi. Ja tämä hallintovallan keskitys tarjosi Samuelille entistä paremmat mahdollisuudet toimia opettajana ja uudistajana.

97:1.2 (1062.4) Samuel polveutui monta saalemilaista opettajapolvea tuottaneesta suvusta, joka oli pitänyt sinnikkäästi yllä Melkisedekin totuuksia osana palvontamuotojaan. Tämä opettaja oli miehekäs ja määrätietoinen mies. Vain hänen suuri antaumuksensa, johon liittyi hänelle ominainen tavaton päättäväisyys, mahdollisti sen, että hän pystyi kestämään sitä lähes joka taholta tulevaa vastustusta, johon hän törmäsi ryhtyessään käännyttämään koko Israelin kansaa takaisin Mooseksen aikaiseen korkeimman Jahven palvontaan. Ja tällöinkin hän onnistui vain osittain. Hän nimittäin voitti Jahve-käsitteen mukaisen palvonnan kannalle vain heprealaiskansan älykkäämmän puoliskon, toinen puoli pitäytyi edelleen maan

heimojumalien ja alempiarvoisten Jahve-käsitysten mukaiseen palvontaan.

97:1.3 (1062.5) Samuel oli äkkipikaista mutta pystyvää ihmistyyppiä. Hän oli käytännöllinen uudistaja, joka saattoi yhtenä kauniina päivänä lähteä kumppaneineen kaatamaan nurin parikinkymmentä Baalin alttaria. Se, mitä hän sai aikaan, tapahtui puhtaalla raa'alla voimalla. Hän ei paljon saarnannut, vielä vähemmän opetti, mutta sitä enemmän hän toimi. Yhtenä päivänä hän pilkkasi Baalin pappia, seuraavana pilkkoi vangitun kuninkaan kappaleiksi. Hän uskoi hartaasti yhteen Jumalaan, ja hänellä oli selkeä käsitys tuosta ainoasta Jumalasta taivaan ja maan luojana: ”Maan tukipylväät ovat Herran, ja hän on asettanut niiden päälle maanpiirin.”

97:1.4 (1063.1) Mutta se suuri panos, jonka Samuel toi jumaluuskäsityksen kehitykseen, oli hänen kauas kiirivä julistuksensa siitä, että Jahve oli *muuttumaton*, ikuisesti sama pettämättömän täydellisyyden ja jumalallisuuden ilmentymä. Tuohon aikaan Jahve käsitettiin epävakaaksi, epäluuloisten oikkujen vaivaamaksi Jumalaksi, joka vähän väliä katui, että oli tehnyt näin tai noin. Mutta nyt heprealaiset kuulivat ensimmäisen kerran Egyptistä-lähtönsä jälkeen nämä hätkähdyttävät sanat: ”Hän, joka on Israelin väkevä, ei valhettele eikä kadu, sillä hän ei ole ihminen, että hän katuisi.” Julistettiin, että vallalla oli vakaus, kun oltiin tekemisissä Jumaluuden kanssa. Samuel toisti toistamistaan, että Melkisedek teki liiton Abrahamin kanssa, ja hän julisti, että Herra, Israelin Jumala, oli kaiken totuuden, vakauden ja pysyvyyden lähde. Heprealaiset olivat aina pitäneet Jumalaansa ihmisenä,

superihmisenä, tuntematonta alkuperää olevana ylevöityneenä henkenä, mutta nyt he kuulivat, kuinka entinen Horebin henki ylennettiin luojan täydellisyyden omaavaksi muuttumattomaksi Jumalaksi. Samuel auttoi kehittyvää jumalakäsitystä ihmisten vaihtelevien mielialojen ja kuolevaisen olemassaoloon kuuluvien kohtalonvaiheiden yläpuolella oleviin korkeuksiin. Hänen opetuksensa johdosta heprealaisten Jumala alkoi nousta heimojumalien tasolla olevasta ideasta koko luomakunnan kaikkivoivan ja muuttumattoman Luojan ja *Valvojan* ihanteeksi.

97:1.5 (1063.2) Ja hän saarnasi taas kerran, mitä oli kerrottu Jumalan vilpittömyydestä, hänen luotettavuudestaan sopimuksen kunnioittajana. Samuel sanoi: ”Herra ei hylkää kansaansa.” ”Hän on tehnyt kanssamme iankaikkisen liiton, kaikin puolin taatun ja vakaan.” Ja niin kiiri kautta Palestiinan kutsu palata taas korkeimman Jahven palvontaan. Alituiseen tämä tarmokas opettaja julisti: ”Sinä olet suuri, oi Herra Jumala, sillä ei ole sinun vertaistasi, eikä muuta jumalaa ole kuin sinä.”

97:1.6 (1063.3) Heprealaiset olivat tähän saakka nähneet Jahven suosion vain aineellisen menestyksen valossa. Israelille se oli suuri järkytys, ja Samuelille se oli vähällä maksaa hänen henkensä, kun hän rohkeni julistaa: ”Herra köyhdyttää ja rikastuttaa; hän alentaa ja hän ylentää. Hän tomusta nostaa halvat, hän loasta korottaa köyhät, pannakseen heidät ruhtinasten rinnalle ja antaakseen heidän periä kunniasijat.” Sitten Mooseksen aikojen ei tällaisia vähäosaisten ja vähemmän onnekkaiden kannalta lohdullisia lupauksia ollut julistettu, ja

tuhansissa toivonsa menettäneissä syttyi toive, että he sittenkin voisivat parantaa hengellistä asemaansa.

97:1.7 (1063.4) Mutta Samuel ei edennyt paljon heimojumalakäsitystä pitemmälle. Hän julisti Jahvea, joka teki kaikki ihmiset, mutta jonka ajatuksissa olivat pääasiassa heprealaiset, hänen valittu kansansa. Vaikka näin olikin, niin nyt jumalakäsitys Mooseksen päivien tapaan välitti taas kuvan Jumaluudesta, joka oli pyhä ja suoraselkäinen. ”Ei kukaan ole pyhä niin kuin Herra. Kuka olisi verrattavissa tähän pyhään Herraan Jumalaan?”

97:1.8 (1063.5) Vuosien vieriessä edistyi harmaantunut, vanha johtaja Jumalan ymmärtämisessä, sillä hän julisti: ”Herra on kaikkitietävä Jumala, ja teot hän punnitsee. Herra tuomitsee maan ääret, hän osoittaa armoa armeliaalle, ja oikeudenmukaiselle hänkin on oikeudenmukainen.” Tässä on nähtävissä jo ensimmäinen armon pilkahdus, vaikka se koskeekin vain niitä, jotka ovat armeliaita. Myöhemmin hän astui vielä askelen pidemmälle, kun hän vastoinkäymisen hetkellä kehotti kansaansa: ”Langetkaamme nyt Herran käsiin, sillä hänen laupeutensa on suuri.” ”Mikään ei estä Herraa pelastamasta monia tai vain muutaman.”

97:1.9 (1063.6) Ja tämä asteittain tapahtunut kehitys Jahven luonteen käsittämisessä jatkui, kun Samuelin jälkeen tulleet saarnaajat pitivät siitä huolen. He pyrkivät esittämään Jahven sopimuksensa pitävänä Jumalana, mutta he eivät aivan kyenneet pitämään yllä Samuelin asettamaa vauhtia. He eivät onnistuneet kehittelemään ajatusta Jumalan laupeudesta eteenpäin siitä, miten Samuel sen oli vanhoina päivinään mielessään nähnyt. Ajauduttiin tasaista vauhtia

taaksepäin, kohti muiden jumalten tunnustamista, vaikka Jahven edelleen väitettiinkin olevan kaikkien yläpuolella. ”Sinun on valtakunta, oi Herra, ja sinä olet korotettu kaiken pääksi.”

97:1.10 (1064.1) Tässä käsitellyn aikakauden avainsana oli jumalallinen valta. Tämän ajan profeetat saarnasivat uskontoa, jonka tarkoituksena oli pitää huolta heprealaisten valtaistuimella istuvasta kuninkaasta. ”Sinun, oi Herra, on suuruus ja voima ja kunnia ja voitto ja majesteettisuus. Sinun hallussasi on valta ja mahti, ja sinun vallassasi on tehdä kuka tahansa suureksi ja väkeväksi.” Ja tällainen oli jumalakäsityksen tila Samuelin ja hänen lähimpien seuraajiensa aikana.

2. Elia ja Elisa

97:2.1 (1064.2) Kymmenennellä vuosisadalla ennen Kristusta heprealainen kansakunta jakautui kahdeksi kuningaskunnaksi. Kummankin poliittisen jakautuman piirissä useat totuudenopettajat koettivat pysäyttää taantumuksellisena hyökyaaltona vyöryneen hengellisen rappion, joka oli päässyt valloilleen ja joka valtakunnan jakautumiseen päättyneen sodan jälkeen jatkui tuhoisana. Mutta nämä ponnistukset heprealaisen uskonnon edistämiseksi eivät kohdanneet menestystä, ennen kuin Elia, tuo määrätietoinen ja peloton oikeamielisyyden soturi, aloitti opetuksensa. Elia saattoi pohjoisessa kuningaskunnassa taas voimaan sellaisen jumalakäsityksen, joka oli verrattavissa Samuelin aikana

vallinneeseen. Elialla ei juurikaan ollut tilaisuutta tuoda julki edistynyttä jumalakäsitystä, sillä niin kuin Samuel oli tehnyt häntä ennen, niin kulki Eliakin ahkerana kaatamassa Baalin alttareita ja hävittämässä väärien jumalten kuvia. Hän toteutti uudistuksiaan epäjumalia palvovan kuninkaan vastustusta uhmaten. Hänen tehtävänsä oli jopa jättiläismäisempi ja vaikeampi kuin se, jonka edessä Samuel oli ollut.

97:2.2 (1064.3) Kun Elia kutsuttiin pois, hänen uskollinen työtoverinsa Elisa jatkoi hänen työtään, ja vähän tunnetun Mikaian verrattomalla tuella hän piti yllä totuuden valoa Palestiinassa.

97:2.3 (1064.4) Mutta nämä eivät olleet aikoja, jolloin jumaluuskäsitys olisi edistynyt. Vielä eivät heprealaiset olleet kohonneet edes Mooseksen esittämän ihanteen tasolle. Elian ja Elisan aikakauden päättyessä paremmat yhteiskuntaluokat olivat palaamassa korkeimman Jahven palvontaan, ja tämän jakson kuluessa käsitys Universaalisesta Luojasta saatettiin taas suunnilleen siihen vaiheeseen, johon Samuel oli sen jättänyt.

3. Jahve ja Baal

97:3.1 (1064.5) Pitkälliseksi venyneessä kiistassa Jahveen uskovien ja Baalin kannattajien välillä oli kysymys pikemminkin ideologioiden sosiaalis-taloudellisesta yhteentörmäyksestä kuin uskonnollisten vakaumusten eroavuudesta.

97:3.2 (1064.6) Palestiinan asukkaat erosivat toisistaan siinä, miten he suhtautuivat yksityiseen maanomistukseen. Eteläiset eli vaeltelevat arabialaisheimot (jahvelaiset) pitivät maata luovuttamattomana – Jumaluuden kullekin sukukunnalle antamana lahjana. Heidän mielestään maata ei voinut myydä eikä kiinnittää. ”Jahve puhui ja sanoi: ’Älköön maata myytäkö, sillä maa on minun.’”

97:3.3 (1064.7) Pohjoiset ja paremmin paikoilleen asettuneet kanaanilaiset (baalilaiset) ostivat, myivät ja kiinnittivät tiluksiaan vapaasti. Sana ”Baal” merkitsee ”omistaja”. Baal-kultti perustui kahteen pääopinkappaleeseen: Ensiksikin omaisuutta koskevien vaihtotoimien, sopimusten ja välipuheiden – maan osto- ja myyntioikeuden – laillistamiseen. Toiseksi oletettiin, että Baal lähettää sateen – hän on maaperän hedelmällisyyden jumala. Hyvät sadot olivat riippuvaisia Baalin suosiollisuudesta. Tämän kultin pääasiallinen huomion kohde oli *maa*, sen omistaminen ja sen hedelmällisyys.

97:3.4 (1065.1) Baalilaiset omistivat yleisesti taloja, tiluksia ja orjia. He olivat ylimystön muodostava maanomistajaluokka, joka asui kaupungeissa. Kullakin Baalilla oli oma pyhä paikkansa, papistonsa ja ”pyhät naisensa” eli rituaaliprostituoidut.

97:3.5 (1065.2) Tästä maahan suhtautumisessa vallinneesta peruserimielisyydestä nimenomaan sukeutuivat kanaanilaisten ja heprealaisten väliset sosiaalisten, taloudellisten, moraalisten ja uskonnollisten asenteiden katkerat vastakohtaisuudet. Tämä sosiaalis-taloudellinen kiista muuttui selvästi uskonnolliseksi kysymykseksi vasta Elian aikoina. Tämän tarmokkaan profeetan

ajoista alkaen kiistaa selvitettiin tiukemmin uskonnollisia suuntaviivoja noudatellen – Jahve vastaan Baal –, ja se päättyi Jahven voittoon ja myöhempään suuntautumiseen kohti yksijumalaisuutta.

97:3.6 (1065.3) Elia siirsi Jahve–Baal-kiistan maakysymyksen piiristä heprealaisten ja kanaanilaisten ideologioiden uskonnollisiin näkökohtiin. Kun Ahab murhasi Naabotit osana salajuonta, jolla hän saisi haltuunsa näiden tilukset, Elia teki muinaisista kirjoittamattomista maalaeista moraalisen kiistakysymyksen ja aloitti voimakkaan kampanjansa baalilaisia vastaan. Kysymys oli myös maalaisväestön taistelusta kaupunkien harjoittamaa herruutta vastaan. Pääasiassa juuri Elian vaikutuksesta Jahvesta tuli Elohim. Profeetta aloitti uransa maareformin puolestapuhujana ja päätti sen Jumaluuden ylevöittäjänä. Baaleja oli monia, Jahve oli *yksi* – monoteismi voitti polyteismin.

4. Aamos ja Hoosea

97:4.1 (1065.4) Aamos, joka ilmestyi eteläisiltä kukkuloilta tuomitsemaan pohjoisten heimojen rikollisuuden, juoppouden, moraalittomuuden ja näiden heimojen harjoittaman sorron, otti tärkeän askelen tiellä, joka johti heimojumalan – jumalan, jota oli varsin kauan palvottu uhrein ja seremonioin, aikaisempien heprealaisten Jahven – muuttumiseen Jumalaksi, joka rankaisi rikollisuuden ja moraalittomuuden myös oman kansansa

keskuudessa. Sitten Mooseksen aikojen ei näin raikuvia totuuksia Palestiinassa ollutkaan julistettu.

97:4.2 (1065.5) Aamos ei ollut pelkästään ennallistaja tai uudistaja, vaan hän oli myös uusien jumaluuskäsitysten löytäjä. Hän julisti Jumalasta paljon sellaista, mitä hänen edeltäjänsäkin olivat julistaneet, ja hän hyökkäsi rohkeasti sellaiseen Jumalalliseen Olentoon uskomista vastaan, joka sietäisi syntiä niin kutsutun valitun kansansa keskuudessa. Ensimmäistä kertaa sitten Melkisedekin päivien saivat ihmiskorvat kuulla, kuinka kansallisessa oikeudenkäytössä ja moraalisuudessa esiintyvä kaksinaamaisuus tuomittiin. Omin korvin kuulivat heprealaiset ensi kerran historiansa aikana, ettei heidän oma Jumalansa Jahve enää sietäisi rikollisuutta eikä syntiä heidän elämässään yhtään sen enempää kuin minkään muunkaan kansan keskuudessa. Aamos näki mielessään Samuelin ja Elian ankaran ja oikeudenmukaisen Jumalan, mutta hän näki myös Jumalan, jonka suhtautuminen heprealaisiin ei millään tavoin poikennut hänen suhtautumisestaan jokaiseen muuhun kansakuntaan, kun kysymyksessä oli väärintekemisen rankaiseminen. Tämä oli suora hyökkäys omahyväistä ”valittu kansa” -opinkappaletta vastaan, ja monet noiden aikojen heprealaiset loukkaantuivat siitä katkerasti.

97:4.3 (1065.6) Aamos sanoi: ”Etsikää häntä, joka on tehnyt vuoret ja luonut tuulen, häntä, joka on tehnyt Seulaset ja Orionin ja muuttaa kuoleman varjon aamuksi ja pimentää päivän yöksi.” Ja tuomitessaan puoliuskonnolliset, silmää palvelevat ja joskus moraalittomat lähimmäisensä hän yritti luoda kuvan

muuttumattoman Jahven heltymättömästä oikeudenmukaisuudesta, kun hän sanoi pahantekijöistä: ”Vaikka he helvettiin kaivautuisivat, sieltäkin minä tempaan heidät; vaikka he taivaaseen nousisivat, sieltäkin minä syöksen heidät alas.” ”Ja vaikka he vankeuteen vaeltaisivat vihollistensa edessä, sielläkin minä käsken oikeuden miekan heidät tappamaan.” Aamos hätkähdytti kuulijoitaan vieläkin pahemmin, kun hän heitä moittivasti ja syyttävästi sormella osoittaen julisti Jahven nimissä: ”Totisesti, minä en ikinä unhota yhtäkään teidän tekoanne.” ”Ja minä seulon Israelin huonetta kaikkien kansain seassa, niin kuin vehnä seulalla seulotaan.”

97:4.4 (1066.1) Aamos julisti Jahven ”kaikkien kansakuntien Jumalaksi”, ja varoitti israelilaisia siitä, ettei rituaali saa korvata vanhurskautta. Ja ennen kuin tämä rohkea opettaja kivitettiin kuoliaaksi, hän oli levittänyt riittävästi totuuden hapatetta, jotta se pelastaisi opetuksen korkeimmasta Jahvesta; hän oli varmistanut Melkisedekin ilmoituksen edelleenkehittymisen.

97:4.5 (1066.2) Hoosea seurasi Aamosta ja tämän oppia universaalisesta oikeuden Jumalasta ja herätti eloon Mooseksen käsityksen rakkauden jumalasta. Hoosea saarnasi anteeksisaamista, joka seuraisi katumuksesta, ei uhraamisesta. Hän julisti laupeuden ja jumalallisen armon evankeliumia sanoen: ”Minä kihlaan sinut itselleni ikiajoiksi; kihlaan sinut itselleni vanhurskaudella ja tuomiolla, armolla ja laupeudella. Kihlaan sinut itselleni myös uskollisuudella.” ”Omasta halustani minä heitä rakastan, sillä minun vihani on väistynyt heistä.”

97:4.6 (1066.3) Hoosea jatkoi uskollisesti Aamoksen moraalisia varoituksia ja sanoi Jumalasta: ”Haluni mukaan minä olen heitä kurittava.” Mutta israelilaiset pitivät jo petokseen verrattavana sydämettömyytenä sitä, että hän sanoi: ”Minä sanon niille, jotka eivät ole minun kansani: ’Te olette minun kansani’; ja he sanovat: ’Sinä olet meidän Jumalamme.’” Hän saarnasi edelleen katumuksesta ja anteeksisaamisesta ja sanoi: ”Minä parannan heidän luopumuksensa, omasta halustani minä heitä rakastan, sillä minun vihani on väistynyt heistä.” Hoosea julisti aina toivoa ja anteeksisaamista. Hänen sanomansa ydinsisältönä oli aina: ”Minä armahdan kansaani. Heidän ei pidä muuta Jumalaa tunteman kuin minut, sillä paitsi minua ei muuta pelastajaa ole.”

97:4.7 (1066.4) Aamos herätti heprealaisten kansallisen omantunnon tajuamaan, ettei Jahve suvaitsisi rikollisuutta eikä syntiä heidän keskuudessaan, siksi että he olettivat olevansa valittu kansa, kun Hoosea sen sijaan soitti alkutahdit niistä jumalallisen armahtavaisuuden ja laupeuden armeliaista sävelistä, joita Jesaja ja hänen työtoverinsa myöhemmin niin ihanasti lauloivat.

5. Ensimmäinen Jesaja

97:5.1 (1066.5) Elettiin aikoja, jolloin toiset julistivat uhkauksia henkilökohtaisten syntien ja kansallisen rikollisuuden rankaisemisesta pohjoisten sukukuntien keskuudessa, kun toiset sen

sijaan ennustivat suurta onnettomuutta rankaisuksi eteläisen kuningaskunnan rikkomuksista. Juuri tämän heprealaiskansojen omantunnon ja tietoisuuden heräämisen synnyttämässä tilanteessa ilmestyi ensimmäinen Jesaja.

97:5.2 (1066.6) Jesaja saarnasi lakkaamatta Jumalan iankaikkisuutta, hänen loputonta viisauttaan, hänen luotettavuutensa järkkymätöntä täydellisyyttä. Hän toi esille Israelin Jumalan, joka sanoi: ”Minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa’aksi.” ”Herra antaa sinulle levon murheestasi ja pelostasi ja siitä kovasta orjuudesta, johon ihminen on pantu palvelemaan.” ”Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan: ’Tässä on tie, sitä käykää.’” ”Katso, Jumala on minun pelastukseni; minä olen turvassa enkä pelkää, sillä Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni.” ”’Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme’, sanoo Herra, ’vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi.’”

97:5.3 (1066.7) Puhuessaan pelon kouraisemille ja sielussaan isoaville heprealaisille tämä profeetta sanoi: ”Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi on tullut, ja Herran kunnia on koittanut sinun yllesi.” ”Herran henki on minun päälläni, sillä hän on minut voidellut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta.” ”Minä iloitsen suuresti Herrasta, minun sieluni riemuitsee minun Jumalastani, sillä hän on pukenut ylleni pelastuksen vaatteet ja verhonnut minut vanhurskauden viittaansa.” ”Kaikissa heidän ahdistuksissansa oli hänelläkin ahdistus, ja hänen

kasvojensa enkeli vapahti heidät. Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään hän lunasti heidät.”

97:5.4 (1067.1) Tämän Jesajan jälkeen tulivat Miika ja Obadja, jotka vahvistivat ja entisestäänkin kaunistivat hänen sielua ravitsevaa evankeliumiaan. Ja nämä kaksi urhoollista sanansaattajaa tuomitsivat rohkeasti pappien komennossa olevan heprealaisten rituaalin ja kävivät pelotta koko uhrijärjestelmän kimppuun.

97:5.5 (1067.2) Miika tuomitsi ”päämiehet, jotka jakavat oikeutta lahjuksia vastaan, ja papit, jotka opettavat maksusta, ja profeetat, jotka ennustelevat rahasta.” Hän opetti, että kerran vielä tulisi päivä, jolloin vapaudutaan taikauskosta ja pappismetkuista, sanoen: ”Mutta he istuvat kukin oman viinipuunsa alla kenenkään peljättämättä, sillä kaikki ihmiset elävät, kukin sen ymmärryksensä mukaan, joka hänellä on Jumalasta.”

97:5.6 (1067.3) Miikan sanoman pääsisältönä oli aina: ”Käynkö Jumalan eteen tuoden polttouhreja? Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat vai kymmenettuhannet öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikoksestani, ruumiini hedelmän sieluni syntiuhriksi? Hän on ilmoittanut minulle, oi ihminen, mikä hyvä on; ja mitä muuta Herra sinulta vaatii, kuin että teet sitä, mikä oikein on, rakastat laupeutta ja vaellat nöyrästi Jumalasi kanssa?” Ja silloin elettiin suurta aikakautta; kysymyksessä olivat todellakin hämmentävät ajat, kun kuolevainen ihminen yli kaksi ja puoli vuosituhatta sitten sai kuulla tällaisia vapahtavia sanomia, joihin jotkut myös uskoivat. Ja ellei olisi ollut pappien itsepintaista vastarintaa, nämä opettajat olisivat kumonneet

heprealaisen palvontarituaalin koko vertatihkuvan seremoniakaavan.

6. Peloton Jeremia

97:6.1 (1067.4) Vaikka useat opettajat jatkoivatkin Jesajan evankeliumin selvittelyä, Jeremian tehtäväksi kuitenkin jäi ottaa seuraava rohkea askel Jahven, heprealaisten Jumalan, kansainvälistämisessä.

97:6.2 (1067.5) Mitään pelkäämättä Jeremia julisti, ettei Jahve ollut heprealaisten puolella heidän sotilaallisissa yhteenotoissaan muiden kansojen kanssa. Hän väitti Jahven olevan koko maailman, kaikkien kansakuntien ja kaikkien kansanheimojen Jumala. Se, mikä nostatti Israelin Jumalan kansainvälistymiseen johtaneen hyökyaallon huippuunsa, oli juuri Jeremian opetus. Lopullisena ja ikuisena totuutena tämä pelkäämätön saarnaaja julisti, että Jahve oli kaikkien kansakuntien Jumala, että ei ollut olemassa mitään Osirista egyptiläisiä varten, mitään Beliä babylonialaisia varten, Ashuria assyrialaisia varten tai Dagonia filistealaisia varten. Ja näin heprealaisten uskonnolla oli oma osuutensa siihen monoteismin renessanssiin, joka vaikutti kaikkialla maailmassa suunnilleen nyt puheena olevana aikana ja vähän sen jälkeen. Jahve-käsitys oli vihdoin noussut planetaarisen ja jopa kosmisen arvoaseman omaavan Jumaluuden tasolle. Mutta Jahven mieltäminen joksikin, joka ei olisi osa heprealaista kansakuntaa, oli monille Jeremian työtovereille vaikeaa.

97:6.3 (1067.6) Jeremia saarnasi myös Jesajan kuvailemasta oikeudenmukaisesta ja rakastavasta Jumalasta, sillä hän julisti: ”Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut; sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni laupeudella.” ”Sillä hän ei halua saattaa ihmisen lapsia vaivaan.”

97:6.4 (1067.7) Tämä peloton profeetta sanoi: ”Vanhurskas on meidän Herramme, suuri neuvossa ja väkevä teossa. Avoimin silmin hän tarkkailee kaikkia ihmislasten teitä antaakseen itse kullekin hänen vaelluksensa ja hänen töittensä hedelmän mukaan.” Mutta kun hän Jerusalemin piirityksen aikana sanoi: ”Ja nyt minä olen antanut kaikki nämä maat Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, palvelijani, käsiin”, sitä pidettiin pyhäinhäväistykseen verrattavana petoksena. Ja kun Jeremia antoi sellaisen neuvon, että kaupungin pitäisi antautua, papit ja kansanjohtajat heittivät hänet synkän vankityrmän saastaiseen kuiluun.

7. Toinen Jesaja

97:7.1 (1068.1) Heprealaiskansakunnan tuhoutuminen ja vankeus Mesopotamiassa olisi heidän teologiansa avartumisen kannalta osoittautunut hyvinkin hyödylliseksi, ellei heidän papistonsa olisi ryhtynyt päättäväiseen toimintaan sitä vastaan. Heidän kansakuntansa oli kukistunut Babylonin sotajoukkojen edessä, ja heidän kansallismielisyyteen perustuva Jahvensa oli kärsinyt hengellisten johtajien esittämistä kansainvälisyyttä korostavista

saarnoista. Se nimenomaan, että juutalaiset papit tunsivat mielipahaa kansallisen jumalansa menettämisestä, pani heidät tuottamaan mahdottomat määrät keksittyjä tarinoita ja tavan takaa toistuvia ihmeen kaltaisia heprealaisen historian tapahtumia, kun he pyrkivät palauttamaan juutalaisille valitun kansan aseman myös sen uuden ja avartuneen jumalakäsityksen puitteissa, jonka mukaan tämä kansainvälistynyt Jumala olisi kaikkien kansojen Jumala.

97:7.2 (1068.2) Vankeuden aikana babylonialaiset traditiot ja legendat vaikuttivat juutalaisiin suuresti, jos kohta onkin huomattava, että he poikkeuksetta kohensivat omaksumiensa kaldealaisten kertomusten moraalista sävyä ja hengellistä merkitystä. Toisaalta he säännöllisesti myös vääristelivät näitä legendoja niin, että niistä heijastui kunniaa ja loistoa Israelin kansan esivanhempien ja sen historian ylle.

97:7.3 (1068.3) Näillä heprealaisilla papeilla ja kirjureilla oli mielessään vain yksi ajatus, ja se oli juutalaisen kansakunnan arvon palauttaminen, heprealaisten traditioiden nostaminen kunniaan ja heidän rotunsa historian korottaminen jalustalle. Jos joku tuntee mielipahaa siitä, että nämä papit ovat sitoneet niin suuren osan läntistä maailmaa näihin erheellisiin aatoksiinsa, olisi muistettava, etteivät he tehneet sitä tarkoituksellisesti. Eivät he väittäneet kirjoittavansa henkeytyksen vallassa, eivät he väittäneet kirjoittavansa pyhää kirjaa. He olivat valmistelemassa vain oppikirjaa, jonka tarkoituksena oli pitää yllä heidän vankitovereidensa hupenevaa rohkeutta. Se, mitä he täsmälleen sanottuna tavoittelivat, oli heidän maanmiestensä kansallishengen ja taistelumielen kohottaminen. Myöhempien aikojen ihmisten asiana

sitten oli näiden ja muiden kirjoitusten kokoaminen opaskirjaksi, jonka otaksutaan sisältävän erehtymättömiä opetuksia.

97:7.4 (1068.4) Vankeuden jälkeen juutalaispapisto käytti näitä kirjoituksia vapaasti hyväkseen, mutta heidän vaikutustaan vankitovereihin haittasi suuresti erään nuoren ja lannistumattoman profeetan, nimittäin toisen Jesajan, esiintyminen. Tämä oli täysin kääntynyt vanhemman Jesajan oppiin oikeuden, rakkauden, vanhurskauden ja armon Jumalasta. Jeremian lailla hänkin uskoi, että Jahvesta oli tullut kaikkien kansakuntien Jumala. Hän saarnasi näitä teorioita Jumalan luonteesta niin vastustamattoman tehokkaasti, että hän sai käännynnäisiä yhtä paljon juutalaisten kuin näitä vankeinaan pitävienkin keskuudesta. Ja tämä nuori saarnamies teki opetuksistaan kirjallisia muistiinpanoja, jotka vihamieliset ja leppymättömät papit yrittivät erottaa kaikesta yhteydestään häneen, vaikka toisaalta sula kunnioitus niiden kauneutta ja ylevyyttä kohtaan johtikin siihen, että ne liitettiin aikaisemman Jesajan kirjoitusten joukkoon. Ja siksi tämän toisen Jesajan kirjoitukset ovat löydettävissä samannimisestä kirjasta, jossa ne muodostavat jakson luvusta neljäkymmentä luvun viisikymmentäviisi loppuun.

97:7.5 (1068.5) Yksikään profeetta tai uskonnollinen opettaja, joka esiintyi Makiventan ja Jeesuksen ajan välillä, ei yltänyt siihen korkeaan jumalakäsitykseen, jota toinen Jesaja julisti näiden vankeudessa vietettyjen päivien aikana. Jumala, jota tämä hengellinen johtaja julisti, ei ollut mikään pieni, ihmishahmoinen ja ihmistekoinen Jumala. ”Katso, merensaaret hän nostaa kuin

hiekkajyvän.” ”Ja niin paljon korkeampi kuin taivaat ovat maata, niin ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni korkeammat teidän ajatuksianne.”

97:7.6 (1069.1) Vihdoinkin Makiventa Melkisedek näki ihmisopettajien julistavan kuolevaiselle ihmiselle todellisesta Jumalasta. Ensimmäisen Jesajan tavoin tämäkin johtaja saarnasi Jumalasta, joka oli universaalinen luoja ja ylläpitäjä. ”Minä olen valmistanut maan ja asettanut ihmisen sen päälle. En minä sitä autioksi luonut; asuttavaksi minä sen valmistin.” ”Minä olen ensimmäinen ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa.” Puhuessaan Herran, Israelin Jumalan, nimessä tämä uusi profeetta sanoi: ”Taivaat voivat kadota ja maa tulla vanhaksi, mutta minun vanhurskauteni pysyy iankaikkisesti ja minun pelastukseni sukupolvesta sukupolveen.” ”Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; äläkä kauhistu, sillä minä olen sinun Jumalasi.” ”Paitsi minua ei ole yhtään jumalaa – ei ole vanhurskasta Jumalaa ja Pelastajaa.”

97:7.7 (1069.2) Ja juutalaisia vankeja lohdutti, niin kuin on siitä lähtien lohduttanut tuhansia ja taas tuhansia, kuulla sellaisia sanoja kuin ”Näin sanoo Herra: ’Minä olen sinut luonut, minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun.’” ”Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, koska sinä olet minun silmissäni kallis.” ”Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka hän unhottaisikin, minä en kuitenkaan unhota lapsiani, katso kätteni hipiään olen heidät piirtänyt; minä olen kätkenyt heidät kätteni varjoon.” ”Syntinen

hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja palatkoon Jumalan tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta.”

97:7.8 (1069.3) Kuunnelkaa toistamiseen, mitä sanoo evankeliumi, jossa tulee julki uusi ilmoitus Saalemin Jumalasta: ”Niin kuin paimen hän kaitsee laumaansa; hän kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään. Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin. Ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman; he kohottavat siipensä kuin kotkat; he juoksevat eivätkä näänny; he vaeltavat eivätkä väsy.”

97:7.9 (1069.4) Tämän Jesajan johdolla suoritettiin laajalle ulottunutta sananlevitystyötä, jolla tehtiin tunnetuksi avartuvaa käsitystä korkeimmasta Jahvesta. Hän kilpaili kaunopuheisuudessa Mooseksen kanssa kuvaillessaan Herran, Israelin Jumalan, Universaaliseksi Luojaksi. Hänen esityksensä Universaalisen Isän loputtomista ominaisuuksista oli runollinen. Kauniimmin ei taivaallista Isää ole koskaan julki tuotu. Psalmien ohella Jesajan kirjoitukset kuuluvat ylevimpiin ja totuudenmukaisimpiin hengellisen jumalakäsityksen esityksiin, jotka koskaan ovat hivelleet kuolevaisen ihmisen korvia ennen Mikaelin Urantialle-saapumista. Kuunnelkaa tätäkin hänen käsitystään Jumaluudesta: ”Minä olen se korkea ja mahtava, joka asuu ikuisuudessa.” ”Minä olen ensimmäinen ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa.” ”Ja Herran käsi ei ole liian lyhyt auttamaan eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan.” Tämän hyväntahtoisen, mutta käskevän, profeetan sinnikkäästi saarnaama totuus Jumalan

muuttumattomuudesta, Jumalan uskollisuudesta, oli juutalaisten keskuudessa aivan uusi oppi. Hän julisti, että ”Jumala ei unohtaisi, ei hylkäisi.”

97:7.10 (1069.5) Tämä uskalias opettaja julisti, että ihmisen ja Jumalan välillä vallitsee hyvin läheinen suhde, sanoihan hän: ”Jokaisen, jota kutsutaan minun nimelläni, olen luonut omaksi kunniakseni, ja he tuovat julki minun ylistystäni. Minä, niin minä olen se, joka pyyhkii pois heidän rikkomuksensa itseni tähden ja joka ei heidän syntejänsä muista.”

97:7.11 (1069.6) Kuunnelkaa, miten tämä suuri heprealainen tekee lopun kansallisen Jumalan käsitteestä, kun hän haltioituneena julistaa Universaalisen Isän jumalallisuutta, Isän, josta hän sanoo: ”Taivaat ovat minun valtaistuimeni ja maa on minun jalkojeni astinlauta.” Ja Jesajan Jumala oli silti yhtä pyhä, majesteettinen, oikeudenmukainen ja tutkimaton. Erämaan beduiinien käsitys vihaisesta, kostonhimoisesta ja kiivaasta Jahvesta on jo melkein kadonnut. Kuolevaisen ihmisen mieleen on ilmaantunut uusi korkeimman ja universaalisen Jahven käsitys, joka ei enää koskaan ole katoava ihmisen näköpiiristä. Jumalan oikeudenmukaisuuden tajuaminen on alkanut hävittää alkukantaista magiaa ja biologista pelkoa. Viimeinkin ihminen tutustutetaan universumiin, jossa vallitsevat laki ja järjestys, ja universaaliseen Jumalaan, jolla on luotettavia ja lopullisia ominaisuuksia.

97:7.12 (1070.1) Eikä tämä ylivertaisen Jumalan saarnamies milloinkaan lakannut julistamasta tätä *rakkauden Jumalaa*. ”Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä, ja myös hänen tykönänsä, jolla on katuva

ja nöyrä henki.” Ja vielä muitakin lohdutuksen sanoja puhui tämä suuri opettaja aikalaisilleen: ”Ja Herra johdattaa sinua alati ja ravitsee sinun sielusi. Sinä olet oleva niin kuin runsaasti kasteltu puutarha, niin kuin lähde, josta vesi ei ehdy. Ja jos viholliset tulevat kuin tulva, Herran henki on nostava puolustusmuurin heitä vastaan.” Ja taas kerran säteilivät pelkoa hälventävä Melkisedekin evankeliumi ja luottamusta kylvävä Saalemin uskonto siunausta ihmiskunnalle.

97:7.13 (1070.2) Kaukokatseinen ja rohkea Jesaja työnsi kansallismielisen Jahven tehokkaasti varjoon sillä ylevällä kuvallaan, jonka hän hahmotteli korkeimman Jahven, rakkauden Jumalan, universumin hallitsijan ja koko ihmiskunnan rakastavan Isän majesteettisuudesta ja universaalisesta kaikkivaltiudesta. Aina noista muistettavista ajoista lähtien on läntisten maiden korkeimpaan jumalakäsitteeseen sisällytetty universaalinen oikeudenmukaisuus, jumalallinen armo ja iankaikkinen vanhurskaus. Suurenmoisin sanamuodoin ja verrattoman hienostuneesti tämä suuri opettaja esitti kaikkivoivan Luojan kaikkia rakastavana Isänä.

97:7.14 (1070.3) Tämä vankeuden ajan profeetta saarnasi omalle kansalleen ja monien muiden kansakuntien edustajille, kun nämä kuuntelivat häntä joen rannalla Babylonissa. Ja tämä toinen Jesaja teki parhaansa vastustaakseen niitä monia vääriä ja rodullisessa mielessä itsekeskeisiä käsityksiä, joita oli vallalla luvatun Messiaan tehtävästä. Mutta näiden ponnistusten osalta hänen menestyksensä ei ollut täysimääräistä. Elleivät papit olisi omistautuneet väärin käsitetyn kansallistunteen kehittämistehtävälle, olisivat molempien

Jesajain opetukset valmistaneet tietä luvatun Messiaan tunnustamiselle ja vastaanottamiselle.

8. Pyhä ja epäpyhä historiankirjoitus

97:8.1 (1070.4) Tapa suhtautua heprealaisten kokemuksista kertoviin kirjoituksiin ikään kuin ne olisivat pyhää historiaa ja muun maailman tapahtumiin ikään kuin ne olisivat epäpyhää historiaa on suurelta osalta syynä siihen sekaannukseen, joka historian tulkitsemisen osalta ihmismielessä vallitsee. Ja tämä epäkohta johtuu siitä, ettei ole olemassa mitään juutalaisten maallista historiankirjoitusta. Kun Babyloniassa vietetyn maanpakolaisuuden aikaiset papit olivat laatineet uuden esityksensä Jumalan väitetysti yliluonnollisesta käyttäytymisestä heprealaisia kohtaan eli Vanhassa testamentissa esitetyn Israelin pyhän historian, sen jälkeen he hävittivät huolellisesti ja viimeistä myöten kaikki olemassa olleet muistiinmerkinnät heprealaisten kokemista vaiheista, eli sellaiset kirjat kuin ”Israelin kuningasten teot” ja ”Juudan kuningasten teot”, samoin kuin monet muut enemmän tai vähemmän täsmälliset heprealaisten historian kirjaukset.

97:8.2 (1070.5) Ymmärtääksemme, kuinka maallisen historian musertava paine ja väistämätön pakkovalta pitivät vangittuja ja muukalaisten hallitsemia juutalaisia sellaisessa hirmuvaltiaan otteessa, että he koettivat kirjoittaa historiansa kokonaan uudelleen ja valaa sen uuteen muottiin, meidän olisi luotava lyhyt katsaus

heidän hämmentävään kansalliseen kokemukseensa. On muistettava, että juutalaiset eivät kehittäneet mielekästä ei-teologista maailmankatsomusta. He painiskelivat alkuperäisen ja egyptiläisen käsityksen kanssa, jonka mukaan Jumala palkitsi vanhurskauden ja rankaisi kauhealla tavalla synnin. Jobin draama oli jossain mielessä vastalause tälle erheelliselle filosofialle. Saarnaajan kirjan peittelemätön pessimismi oli maallisesta viisaudesta lähtevä reaktio näihin ylen määrin optimistisiin kaitselmususkomuksiin.

97:8.3 (1071.1) Mutta viisisataa vuotta muukalaishallitsijoiden herruutta oli liikaa jopa kärsivällisille ja pitkämielisille juutalaisille. Alkoi kuulua profeettojen ja pappien valituksia: ”Kuinka kauan, oi Herra, kuinka kauan?” Kun juutalainen vilpittömin sydämin tutki kirjoituksia, hänen hämmennyksensä oli sitäkin suurempi. Muinainen näkijä lupasi, että Jumala suojelisi ”valittua kansaansa” ja vapauttaisi sen. Aamos oli uhannut, että Jumala hylkäisi Israelin, elleivät he saattaisi taas voimaan kansallisen vanhurskauden normejaan. Viidennen Mooseksen kirjan kirjoittaja oli tuonut esille sen suuren valintatilanteen, jossa oltiin: valinnan hyvän ja pahan, siunauksen ja kirouksen välillä. Ensimmäinen Jesaja oli saarnannut siunauksellisesta pelastajakuninkaasta. Jeremia oli julistanut sisäisen vanhurskauden aikakautta – sydämen kivitauluihin kirjoitettua liittoa. Toinen Jesaja puhui pelastuksesta uhrin ja lunastuksen kautta. Hesekiel julisti vapautusta antaumuksellisen palvelun avulla ja Esra lupasi menestystä niille, jotka noudattaisivat lakia. Mutta kaikesta tästä huolimatta he yhäkin riutuivat orjuudessa, ja vapahdus siirtyi aina vain tuonnemmaksi. Silloin

Daniel toi esiin draaman lähestyvästä ”kriisistä” – suuren kuvapatsaan murskaksi lyömisestä ja välittömästi tapahtuvasta vanhurskauden ikiaikaisen hallitusvallan, Messiaan valtakunnan, perustamisesta.

97:8.4 (1071.2) Ja kaikki tämä perusteeton toivo sai koko rodun pettymään ja turhautumaan siinä määrin, että juutalaisten johtajat olivat niin hämmennyksissä, että he eivät tunnistaneet eivätkä hyväksyneet Paratiisin jumalallisen Pojan tehtävää ja toimintaa, kun tämä kohta saapui heidän luokseen kuolevaisen lihallisessa hahmossa eli Ihmisen Pojaksi ruumiillistuneena.

97:8.5 (1071.3) Kaikki nykyiset uskonnot ovat pahasti hakoteillä, kun ne koettavat esittää yliluonnollisen tulkinnan tietyistä ihmiskunnan historian aikakausista. Jos toki onkin totta, että Jumala on työntänyt kaitselmuksellista asioihin puuttumista merkitsevän Isän kätensä ihmiskunnan asioiden tapahtumavirtaan, on silti virhe pitää teologisia dogmeja ja uskonnollista taikauskoa sellaisena yliluonnollisena kerrostumana, joka ilmaantuu tähän ihmiskunnan historian virtaan ihmetekojen vaikutuksesta. Se, että ”Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa”, ei muuta maallista historiaa niin kutsutuksi pyhäksi historiaksi.

97:8.6 (1071.4) Uuden testamentin laatijat ja myöhemmät kristilliset kirjoittajat pahensivat heprealaisen historiankirjoituksen vääristymistä vielä lisää sillä, että he hyvää tarkoittaen koettivat transsendentalisoida juutalaisten profeetat. Näin sekä juutalaiset että kristityt kirjoittajat ovat häikäilemättä ja tuhoisin seurauksin käyttäneet hyväkseen heprealaisten historiaa. Heprealaisten

maallinen historia on läpikotaisin dogmatisoitu. Siitä on tehty pyhää historiankirjoitusta edustava sepitelmä, ja se kytkeytyy niin kutsuttujen kristittyjen kansakuntien moraalikäsityksiin ja uskonkappaleisiin niin kiinteästi, ettei tämä vyyhti enää ole selvitettävissä.

97:8.7 (1071.5) Suppea selostus heprealaisten historian kohokohdista valaisee sitä, miten menneisyyden tosiasiat muuntuivat juutalaisten pappien käsissä Babylonissa niin, että heidän kansansa arkipäiväinen, ei-uskonnollinen historia kääntyi sepitteelliseksi ja pyhäksi historiaksi.

9. Heprealaisten historiaa

97:9.1 (1071.6) Koskaan ei ole ollut kahtatoista israelilaisheimoa, vaan Palestiinaan asettui vain kolme tai neljä heimoa. Heprealainen kansakunta muotoutui niin kutsuttujen israelilaisten ja kanaanilaisten yhdistymisestä. ”Israelin lapset asuivat siis kanaanilaisten joukossa. Ja he ottivat näiden tyttäriä vaimoikseen ja antoivat omia tyttäriään kanaanilaisten pojille.” Heprealaiset eivät koskaan ajaneet kanaanilaisia pois Palestiinasta, vaikka pappien näistä asioista laatimat kertomukset silmääkään räpäyttämättä vakuuttavatkin heidän niin tehneen.

97:9.2 (1071.7) Tietoisuus israelilaisuudesta sai alkunsa Efraimin mäkiseudulla. Myöhempi juutalainen tietoisuus oli peräisin

eteläisestä Juudan sukukunnasta. Juutalaiset (juudalaiset) yrittivät aina halventaa ja mustata pohjoisessa asuvien israelilaisten (efraimilaisten) mainetta.

97:9.3 (1072.1) Mahtaileva heprealainen historiankirjoitus alkaa siitä, kun Saul kokosi pohjoisten sukukuntien voimat vastustamaan ammonilaisten hyökkäystä heidän heimoveljiään, gileadilaisia, vastaan Jordanin itäpuolella. Vähän yli kolmetuhantisine armeijoineen hän löi vihollisen, ja nimenomaan tämä uroteko sai kukkulaheimot tekemään hänestä kuninkaan. Kun maanpakolaispapit kirjoittivat uudelleen tämän kertomuksen, he nostivat Saulin armeijan miesvahvuuden 330 000:ksi ja lisäsivät ”Juudan” taisteluun osallistuneiden heimojen luetteloon.

97:9.4 (1072.2) Heti ammonilaisten kukistamisen jälkeen Saulin joukot valitsivat hänet kansanäänestyksellä kuninkaaksi. Yhdelläkään papilla tai profeetalla ei ollut mitään tekemistä tämän asian kanssa. Mutta myöhemmin papit lisäsivät kertomukseen sellaisen maininnan, että profeetta Samuel jumalallisia määräyksiä noudattaen kruunasi Saulin kuninkaaksi. He tekivät näin siksi, että Daavidin juudalaiselle kuninkuudelle saataisiin ”jumalallinen sukutaulu”.

97:9.5 (1072.3) Kaikkein mittavimmat juutalaisten historian vääristelyt tehtiin Daavidin kohdalla. Sen jälkeen kun Saul oli voittanut ammonilaiset (minkä hän luki Jahven ansioksi), filistealaiset hätääntyivät ja ryhtyivät hyökkäilemään pohjoisten sukukuntien kimppuun. Daavid ja Saul eivät koskaan tulleet toimeen keskenään. Daavid liittyi kuusinesatoine miehineen filistealaiseen liittokuntaan

ja marssi rannikkoa pohjoiseen, Esdraeloniin. Gathissa filistealaiset komensivat Daavidin poistumaan taistelukentältä, sillä he pelkäsivät, että tämä saattaisi mennä Saulin puolelle. Daavid vetäytyikin sotanäyttämöltä; filistealaiset hyökkäsivät ja nujersivat Saulin. He eivät olisi siihen kyenneet, jos Daavid olisi ollut uskollinen Israelille. Daavidin armeija oli monikielinen valikoima tyytymätöntä väkeä, jonka enemmistön muodostivat yhteiskuntaan sopeutumattomat ja oikeutta pakoilevat ainekset.

97:9.6 (1072.4) Saulin Gilboassa filistealaisten käsissä kärsimä traaginen tappio pudotti lähiseudun kanaanilaisten silmissä Jahven varsin matalalle sijalle jumalten joukossa. Tavallisissa oloissa Saulin tappio olisi pantu jahvestaluopumisen tiliin, mutta tällä kertaa juudalaiset kirjoittajat katsoivat sen johtuneen rituaalivirheestä. He tarvitsivat Saulin ja Samuelin traditiota Daavidin kuninkuuden taustaksi.

97:9.7 (1072.5) Piskuisine sotajoukkoineen Daavid pystytti päämajansa ei-heprealaiseen Hebronin kaupunkiin. Eikä aikaakaan, kun hänen maanmiehensä julistivat hänet uuden Juudan kuningaskunnan kuninkaaksi. Juuda koostui etupäässä ei-heprealaisista aineksista, kuten keeniläisistä, kaalebilaisista, jebuslaisista ja muista kanaanilaisista. He olivat nomadeja, paimentolaisia, ja siksi he kannattivat heprealaisten kantaa maan omistamisesta. He kannattivat erämaaklaanien ideologioita.

97:9.8 (1072.6) Pyhän ja epäpyhän historian välistä eroa valaisevat mainiosti ne kaksi toisistaan poikkeavaa Vanhan testamentin kertomusta, jotka käsittelevät Daavidin kuninkaaksitekemistä. Maalliseen historiankirjoitukseen kuuluva tarina siitä, kuinka

Daavidin lähimmät kannattajat (hänen armeijansa) huusivat hänet kuninkaaksi, jäi papeilta epähuomiossa myös lopulliseen esitykseen, kun he myöhemmin laativat pitkähkön ja yksivakaisen, pyhään historiaan kuuluvan selonteon, jossa kuvaillaan, miten profeetta Samuel Jumalan johdatuksesta valikoi Daavidin tämän veljien joukosta ja sitten virallisesti monimutkaisin ja juhlallisin menoin voiteli hänet heprealaisten kuninkaaksi ja sen jälkeen julisti hänet Saulin seuraajaksi.

97:9.9 (1072.7) Kun papit olivat laatineet sepitetyt kertomuksensa Jumalan yliluonnollisesta menettelystä Israelin suhteen, sattui perin usein, että he eivät muistaneetkaan pyyhkiä pois kaikkia aikakirjoihin jo vietyjä kaunistelemattomia ja todellisuuspohjaisia mainintoja.

97:9.10 (1072.8) Daavid pyrki parantamaan poliittisia asemiaan naimalla ensin Saulin tyttären, sitten rikkaan edomilaisen Naabalin lesken ja sen jälkeen Gesurin kuninkaan Talmain tyttären. Hän otti itselleen kuusi vaimoa Jebusin naisten joukosta, eikä sovi unohtaa heettiläisen vaimoa Bathshebaa.

97:9.11 (1073.1) Ja juuri tällaisin menettelytavoin ja tällaisista ihmisistä Daavid rakensi tarun Juudan jumalallisesta kuningaskunnasta efraimilaisen Israelin katoamassa olleen pohjoisen kuningaskunnan perinnön ja perinteiden seuraajana. Daavidin monikansallinen Juudan heimo oli enemmän ei-juutalainen kuin juutalainen. Sorretut Efraimin vanhimmat tulivat siitä huolimatta ”voitelemaan hänet Israelin kuninkaaksi”. Erään sotilaallisen selkkauksen uhan jälkeen Daavid sitten solmi sopimuksen jebuslaisten kanssa ja pystytti

yhdistynyttä kuningaskuntaa hallitsevan pääkaupunkinsa Jebusiin (Jerusalemiin), joka oli lujamuurinen kaupunki puolitiessä Juudan ja Israelin välillä. Filistealaiset havahtuivat ja hyökkäsivät kohta Daavidin kimppuun. Kiivaan taistelun jälkeen heidät nujerrettiin, ja jälleen kerran Jahve todistettiin ”Sotajoukkojen Herraksi Jumalaksi”.

97:9.12 (1073.2) Mutta Jahven oli pakostakin jaettava osa tästä kunniasta kanaanilaisten jumalten kanssa, sillä Daavidin armeijan pääosa oli muita kuin heprealaisia. Ja niin aikakirjoissanne esiintyy tällainenkin paljastava toteamus (joka jäi juudalaisilta uudelleenkirjoittajilta huomaamatta): ”Jahve on murtanut viholliseni minun edessäni. Siitä sen paikan nimeksi tuli Baal-Perasim.” Ja he tekivät näin siksi, että kahdeksankymmentä prosenttia Daavidin sotilaista oli baalilaisia.

97:9.13 (1073.3) Daavid selitti Saulin Gilboassa kärsimän tappion huomauttamalla, että Saul oli hyökännyt kanaanilaiseen kaupunkiin, Gibeoniin, jonka asukkailla oli rauhansopimus efraimilaisten kanssa. Tämän takia Jahve hylkäsi hänet. Jo Saulin aikana Daavid oli puolustanut kanaanilaista Keilahin kaupunkia filistealaisia vastaan, ja sitten hän teki kanaanilaisen kaupungin pääkaupungikseen. Kanaanilaisten suhteen noudattamansa kompromissipolitiikan mukaisesti Daavid luovutti seitsemän Saulin jälkeläistä gibeonilaisten hirtettäviksi.

97:9.14 (1073.4) Nujerrettuaan filistealaiset Daavid sai haltuunsa ”Jahven arkin”, tuotatti sen Jerusalemiin ja virallisti jahvenpalvonnan valtakunnassaan. Seuraavaksi hän määräsi raskaat pakkoverot

naapuriheimoille: edomilaisille, moabilaisille, ammonilaisille ja syyrialaisille.

97:9.15 (1073.5) Daavidin turmeltuneen poliittisen koneiston jäsenet alkoivat heprealaisten tapasääntöjen vastaisesti hankkia valtakunnan pohjoisosan maa-alueita henkilökohtaiseen omistukseensa. Ennen pitkää he saivat valvontaansa karavaanitullien keräämisen, joka oikeus oli aiemmin kuulunut filistealaisille. Ja sen jälkeen seurasi joukko hirmutekoja, jotka huipentuivat Uriahin murhaan. Kaikki oikeudelliset vetoomukset käsiteltiin Jerusalemissa; enää eivät ”vanhimmat” voineet jakaa oikeutta. Ei siis ole mikään ihme, että puhkesi kapina. Nykyään Absalomia saatettaisiin kutsua kansankiihottajaksi; hänen äitinsä oli kanaanilainen. Bathsheban pojan, Salomon, lisäksi valtaistuimen tavoittelijoita oli puolisen tusinaa.

97:9.16 (1073.6) Daavidin kuoleman jälkeen Salomo puhdisti poliittisen koneiston kaikista pohjoisista vaikutuksista, mutta hän harjoitti edelleen isänsä hallituksen ylläpitämää tyranniaa ja verotusta. Tuhlaavaisella hovielämällään ja laajamittaisella rakennustoiminnallaan Salomo saattoi kansakunnan vararikkoon: Oli Libanonin taloa, oli faaraon tyttären palatsia, Jahven temppeliä, kuninkaan palatsia ja monien kaupunkien ympärysmuurien entistämistä. Salomo loi suuren heprealaisen laivaston, joka oli syyrialaisten merimiesten hoidossa ja joka kävi kauppaa koko maailman kanssa. Hänen haareminsa oli lähes tuhatpäinen.

97:9.17 (1073.7) Näihin aikoihin Jahven temppeli Siilossa joutui huonoon huutoon, ja kansakunnan koko uskonnollinen toiminta keskitettiin Jebusin loisteliaaseen kuninkaan kappeliin. Pohjoinen kuningaskunta palasi yhä laajemmin Elohimin palvontaan. He nauttivat faaraoiden suosiota, faaraoiden, jotka myöhemmin orjuuttivat Juudan ja määräsivät eteläiselle kuningaskunnalle pakkoveron.

97:9.18 (1073.8) Oli nousu- ja laskukausia, oli Israelin ja Juudan välisiä sotia. Neljä vuotta jatkuneen kansalaissodan ja kolmen dynastian jälkeen Israel joutui kaupunkidespoottien valtaan, jotka alkoivat käydä maakauppaa. Kuningas Omrikin yritti ostaa Semerin maatilan. Mutta loppu lähestyi joutuin, kun Shalmaneser III päätti saada valvontaansa Välimeren rannikon. Efraimin kuningas Ahab keräsi kymmenen muuta ryhmää ja asettui vastarintaan Karkarissa. Taistelu oli ratkaisematon. Assyrialainen pysäytettiin, mutta liittolaiset kärsivät suuria tappioita. Tätä suurta taistelua ei Vanhassa testamentissa edes mainita.

97:9.19 (1074.1) Uusi vaiva alkoi, kun kuningas Ahab yritti ostaa maata Naabotilta. Ahabin foinikialainen vaimo väärensi Ahabin nimen asiakirjoihin, jotka määräsivät Naabotin maat takavarikoitaviksi sellaisen syytöksen nojalla, että tämä oli häpäissyt ”Elohimin ja kuninkaan” nimet. Hänet ja hänen poikansa teloitettiin oitis. Näyttämölle astui ponteva Elia, joka tuomitsi Ahabin Naabotien murhasta. Näin Elia, joka oli profeetoista suurimpia, aloitti opetuksensa vanhojen tapaoikeudellisten maalakien puolustajana maan myymisen sallivaa baalilaisten kantaa vastaan ja sitä vastaan,

että kaupungit pyrkivät hallitsemaan maaseutua. Mutta uudistus onnistui, vasta kun maaseudun tilanomistaja Jeehu ja mustalaisheimopäällikkö Jehonadab yhdistivät voimansa hävittääkseen Baalin profeetat (kiinteistönvälittäjät) Samariasta.

97:9.20 (1074.2) Uusi elämä koitti, kun Jehoas ja hänen poikansa Jerobeam vapauttivat Israelin sen vihollisista. Mutta tähän aikaan Samariaa hallitsi gangsteriylimystö, jonka harjoittama saalistus kilpaili entisaikojen Daavidin dynastian harjoittaman rosvouksen kanssa. Valtio ja kirkko kulkivat käsi kädessä. Sananvapauden tukahduttamispyrkimys sai Elian, Aamoksen ja Hoosean aloittamaan salaisen kirjoitustyönsä, ja tästä varsinaisesti saivat alkunsa juutalaisten ja kristittyjen Raamatut.

97:9.21 (1074.3) Mutta pohjoinen kuningaskunta katosi historiasta, vasta kun Israelin kuningas vehkeili Egyptin kuninkaan kanssa ja kieltäytyi maksamasta enempää pakkoveroa Assyrialle. Silloin alkoi kolmivuotinen piiritys, jota seurasi pohjoisen kuningaskunnan täydellinen hajoaminen. Näin katosi Efraim (Israel). Juuda – juutalaiset, ”Israelin rippeet” – oli alkanut keskittää maaomaisuutta harvojen käsiin, Jesajan sanoin ”Liittäen talon taloon ja pellon peltoon”. Eikä aikaakaan, kun Jerusalemissa oli Baalin temppeli Jahven temppelin vieressä. Tämä hirmuvalta päättyi yksijumalaisuutta vaatineeseen kansannousuun, jonka johtajana oli poikakuningas Jooas. Jooas kampanjoi Jahven puolesta kolmenkymmenenviiden vuoden ajan.

97:9.22 (1074.4) Seuraavalla kuninkaalla, Amasjalla, oli vaikeuksia kapinoivien, veroa maksavien edomilaisten ja heidän naapureittensa kanssa. Saatuaan näistä loistavan voiton Amasja käänsi hyökkäyksensä kärjen pohjoisia naapureitaan vastaan ja kärsi aivan yhtä loistavan tappion. Silloin maalaisväestö nousi kapinaan. Se salamurhasi kuninkaan ja nosti valtaistuimelle hänen kuusitoistavuotiaan poikansa. Kysymyksessä oli Asarja, jota Jesaja kutsuu Ussiaksi. Ussian jälkeen asiat kääntyivät entistäkin huonommalle tolalle, ja Juudan olemassaolo jatkui vielä sadan vuoden ajan vain siten, että se maksoi pakkoveroa Assyrian kuninkaalle. Ensimmäinen Jesaja sanoi heille, että koska Jerusalem oli Jahven kaupunki, se ei ikinä kukistuisi. Mutta Jeremia ei empinyt julistaa sen luhistumista.

97:9.23 (1074.5) Juudan varsinaisen tuhon aiheutti poikakuningas Manassen hallituskaudella puuhaillut turmeltuneiden ja rikkaiden poliitikkojen klikki. Taloudellinen muutos loi suotuisat edellytykset Baalin palvonnan jälleentulemiselle, uskonnon, jonka sallimat yksityiset maakaupat olivat vastoin jahveideologiaa. Assyrian kukistuminen ja Egyptin vaikutusvallan kasvu toivat Juudalle hetkellistä helpotusta, ja maaseudun väki otti vallanohjat käsiinsä. Joosian johdolla se hävitti Jerusalemin turmeltuneiden poliitikkojen klikin.

97:9.24 (1074.6) Mutta tämä aikakausi päättyi murhenäytelmään, kun Joosia rohkeni marssia estämään Nekhon mahtavaa armeijaa sen edetessä Egyptistä rannikkoa pitkin pohjoiseen tarkoituksenaan antaa tukea Assyrialle Babyloniaa vastaan. Joosia joukkoineen

pyyhkäistiin olemattomiin, ja Juuda joutui siitä lähin maksamaan pakkoveroa Egyptille. Jerusalemissa palasi valtaan Baalin poliittinen puolue, ja niin alkoi *todellinen* Egyptin orjuus. Sitten seurasi vaihe, jolloin sekä tuomioistuimet että papisto olivat baalilaispoliitikkojen vallassa. Baalin-palvonta oli taloudellinen ja sosiaalinen järjestelmä, joka kytkeytyi sekä omaisuusoikeuksiin että maaperän tuottoisuuteen.

97:9.25 (1075.1) Kun Nebukadnessar oli syössyt Nekhon vallasta, Juuda joutui Babylonin hallintaan, ja se sai kymmenen vuotta armonaikaa, mutta nousi pian kapinaan. Kun Nebukadnessar kävi juudalaisia vastaan, niin he Jahveen vaikutuksen tehdäkseen panivat alulle orjien vapauttamisen kaltaisia sosiaalisia uudistuksia. Babylonian armeijan vetäytyessä väliaikaisesti muualle heprealaiset riemuitsivat siitä, että heidän reformitaikansa oli vapauttanut heidät. Juuri tänä aikana Jeremia puhui heille lähestyvästä tuomiosta, eikä aikaakaan kun Nebukadnessar palasi.

97:9.26 (1075.2) Ja niin Juudan loppu tuli äkkiä. Kaupunki hävitettiin ja kansa vietiin Babyloniin. Jahven ja Baalin välinen kamppailu päättyi vankeuteen. Ja vankeusaika ravisteli Israelin heimon jäännökset yksijumalaisuuteen.

97:9.27 (1075.3) Babylonissa juutalaiset tulivat siihen johtopäätökseen, etteivät he voisi säilyä Palestiinassa, jos he olisivat vain pieni ryhmä omine sosiaalisine ja taloudellisine tapoineen, ja että heidän olisi käännytettävä ei-juutalaiset, mikäli he toivoivat maailmankatsomustensa pääsevän voitolle. Tästä sai alkunsa heidän uusi käsityksensä omasta kohtalostaan – ajatus siitä, että

juutalaisista täytyy tulla Jahven valittuja palvelijoita. Vanhan testamentin juutalainen uskonto kehittyi itse asiassa Baabelin vankeuden aikana.

97:9.28 (1075.4) Oppi kuolemattomuudesta muotoutui sekin Babylonissa. Juutalaiset olivat ajatelleet, että idea tulevasta elämästä vähentäisi heidän sosiaalisen oikeudenmukaisuuden evankeliuminsa painokkuutta. Nyt tapahtui ensimmäisen kerran, että teologia syrjäytti sosiologian ja talousopin. Uskonto oli muovautumassa inhimillisen ajattelun ja käyttäytymisen järjestelmäksi, joka oli yhä enemmän erottautuva politiikasta, sosiologiasta ja taloudellisesta toiminnasta.

97:9.29 (1075.5) Näin totuus juutalaisesta kansasta siis paljastaa, että suuri osa siitä, mitä on pidetty pyhänä historiankirjoituksena, ei olekaan juuri muuta kuin tavallista maallista historiaa käsittelevä kronikka. Juudaismi oli se maaperä, josta kristinusko versoi, mutta juutalaiset eivät olleet mikään ylimaallinen kansa.

10. Heprealainen uskonto

97:10.1 (1075.6) Israelilaisten johtajat olivat opettaneet heille, että he olivat valittu kansa, ei minkään erityisen suosionosoituksen nojalla eikä siksi, että heillä olisi ollut yksinoikeus jumalalliseen suopeuteen, vaan siksi, että heidän erityisenä tehtävänään oli saattaa totuus ainoasta Jumalasta jokaisen kansakunnan tietoisuuteen. Ja johtajat

olivat luvanneet juutalaisille, että jos he täyttäisivät tämän heille langenneen osan, heistä tulisi kaikkien kansojen hengellisiä johtajia, ja että tuleva Messias olisi hallitseva heitä ja koko maailmaa Rauhan Ruhtinaana.

97:10.2 (1075.7) Sitten kun persialaiset olivat vapauttaneet juutalaiset, nämä palasivat Palestiinaan vain joutuakseen oman, pappien komennossa olevan laki-, uhri- ja rituaalijärjestelmänsä kahleisiin. Ja aivan kuten heprealaissukukunnat aikanaan hylkäsivät Mooseksen jäähyväispuheessaan esittämän ihanan kertomuksen Jumalasta ja omaksuivat sen sijaan uhri- ja katumusrituaalit, samoin nämä heprealaiskansakunnan rippeet hylkäsivät toisen Jesajan esittämän suurenmoisen näkemyksen ja omaksuivat sen sijaan paisuvan pappiskuntansa esittämät säännöt, määräykset ja rituaalit.

97:10.3 (1075.8) Kansallinen omahyväisyys, väärä usko virheellisesti käsitettyyn luvattuun Messiaaseen ja päätyminen papiston yhä pahemmin harjoittamaan orjuutukseen ja tyranniaan vaiensivat hengellisten johtajien äänet ikiajoiksi (Danielia, Hesekieliä, Haggaita ja Malakiaa lukuun ottamatta); ja siitä ajasta lähtien aina Johannes Kastajan aikaan asti koko Israel koki yhä syvempää hengellistä taantumista. Mutta juutalaiset eivät koskaan kadottaneet Universaalisen Isän käsitettä; aina kahdennellekymmenennelle Kristuksen jälkeiselle vuosisadalle saakka he ovat jatkuvasti seuranneet tätä jumaluuskäsitystä.

97:10.4 (1076.1) Mooseksesta Johannes Kastajaan ulottui katkeamaton rivistö uskollisia opettajia, jotka siirsivät monoteismin soihdun yhden sukupolven kädestä seuraavalle, samalla kun he lakkaamatta

nuhtelivat häikäilemättömiä vallanpitäjiä, arvostelivat ankarasti yhä kaupallisemmiksi käyviä pappeja ja kehottivat lakkaamatta kansaa pitäytymään korkeimman Jahven eli Herran, Israelin Jumalan, palvontaan.

97:10.5 (1076.2) Juutalaiset menettivät kansakuntana lopulta poliittisen identiteettinsä, mutta heprealainen uskonto, vilpitön usko ainoaan ja universaaliseen Jumalaan, ei ole koskaan lakannut elämästä sinne tänne hajaantuneiden maanpakolaisten sydämessä. Ja tämä uskonto pysyy elävänä siksi, että se on toiminut tuloksellisesti säilyttääkseen kannattajiensa kunnioittamat korkeimmat arvot. Juutalainen uskonto säilytti kyllä kansan ihanteet, mutta se ei vaalinut edistymistä eikä rohkaissut filosofisessa mielessä luovaan löytämiseen totuuden maailmoissa. Juutalaisessa uskonnossa oli monia vikoja, sen filosofia oli puutteellista, ja esteettiset piirteet puuttuivat siitä lähes tyystin, mutta moraaliset arvot se toki säilytti, ja siksi sen olemassaolo jatkui. Muihin jumaluuskäsityksiin verrattuna Jahve oli selväpiirteinen, eloisa, persoonallinen ja moraalinen.

97:10.6 (1076.3) Juutalaiset rakastivat oikeutta, viisautta, totuutta ja vanhurskautta niin kuin vain muutamat kansat, mutta he myötävaikuttivat kaikista kansoista vähiten näiden jumalallisten ominaisuuksien älyperäiseen ymmärtämiseen ja hengelliseen käsittämiseen. Vaikka heprealainen teologia kieltäytyi avartumasta, se näytteli kuitenkin tärkeää osaa kahden muun maailmanuskonnon, nimittäin kristinuskon ja muhamettilaisuuden, kehittymisessä.

97:10.7 (1076.4) Juutalaisen uskonnon olemassaolo jatkui myös instituutioittensa ansiosta. Uskonnon on vaikea jatkaa olemassaoloaan, jos se on vain omissa oloissaan puuhaavien yksilöiden yksityistä hartauden harjoitusta. Uskonnolliset johtajat ovat aina syyllistyneet seuraavaan virheeseen: Nähdessään institutionalisoituneen uskonnon epäkohdat he yrittävät hävittää sen uskonnonharjoittamisen menetelmän, joka edellyttää ryhmässä toimimista. Sen sijaan että he hävittävät koko rituaalin, he tekisivät viisaammin, jos he panisivat sen kohdalla toimeen uudistuksia. Hesekiel oli tässä suhteessa aikalaisiaan viisaampi; vaikka hän olikin heidän kanssaan samaa mieltä vaatiessaan painokkaasti henkilökohtaista moraalista vastuuta, hän ryhtyi myös järjestämään korkeammantasoisen ja puhdistetun rituaalin uskollista noudattamista.

97:10.8 (1076.5) Ja tällä tavoin tekivät toinen toistaan seuranneet Israelin opettajat suurimman Urantialla milloinkaan uskonnon kehityksessä toteutuneen sankariteon: he muuttivat vähä vähältä, mutta keskeytyksettä, barbaarisen käsityksen kesyttömästä Jahve-demonista, Siinain salamoivan tulivuoren kiivaasta ja julmasta henkijumalasta, myöhempien aikojen yleväksi ja ylimaalliseksi käsitykseksi korkeimmasta Jahvesta, kaiken olevaisen luojasta ja koko ihmiskunnan rakastavasta ja armeliaasta Isästä. Ja tämä heprealainen jumalakäsitys oli ihmisen korkein mielikuva Universaalisesta Isästä aina siihen asti, kunnes sitä avarsivat ja niin

verrattomasti laajensivat hänen Poikansa, Nebadonin Mikaelin, henkilökohtaiset opetukset ja hänen elämänsä antama esimerkki.

97:10.9 (1076.6) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 98

Melkisedekin opetusten vaikutus länsimaissa

98:0.1 (1077.1) MELKISEDEKIN opetukset saapuivat Eurooppaan monia teitä, mutta valtaosaltaan ne tulivat Egyptin kautta, ja ne liitettiin länsimaiseen filosofiaan, sitten kun ne olivat jo läpikotaisin helleenistyneet ja myöhemmin kristillistyneet. Läntisen maailman ihanteet olivat pohjimmiltaan peräisin Sokrateelta, ja sen myöhemmäksi uskonnon filosofiaksi tuli Jeesuksen uskonnon filosofia siinä muodossa, jossa se oli muutosten ja kompromissien jäljiltä sen tultua kosketuksiin kehkeytyvän länsimaisen filosofian ja uskonnon kanssa, minkä kaiken huipentuma oli kristillinen kirkko.

98:0.2 (1077.2) Saalemin lähetyssaarnaajien toiminta jatkui Euroopassa kauan aikaa, ja vähitellen he sulautuivat moniin niistä kulteista ja rituaaliryhmistä, joita aika ajoin ilmaantui. Kyynikot on mainittava niiden joukosta, jotka säilyttivät Saalemin opetukset puhtaimmassa muodossa. Nämä uskoa ja luottamusta Jumalaan julistaneet saarnamiehet toimivat roomalaisessa Euroopassa vielä

ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla niin, että heidät myöhemmin liitettiin vasta muotoutuvaan kristinuskoon.

98:0.3 (1077.3) Juutalaiset palkkasoturit, jotka taistelivat varsin monissa läntisen maailman sotilaallisissa yhteenotoissa, levittivät Eurooppaan paljon Saalemin opin aineksia. Juutalaiset olivat muinoin yhtä tunnettuja sotilaallisesta rohkeudestaan kuin teologisista omituisuuksistaan.

98:0.4 (1077.4) Kreikkalaisen filosofian perusopit, juutalainen teologia ja kristillinen etiikka olivat pohjimmiltaan aikaisempien Melkisedekin opetusten seurausilmiöitä.

1. Saalemin uskonto kreikkalaisten keskuudessa

98:1.1 (1077.5) Saalemin lähetyssaarnaajat olisivat mahdollisesti pystyttäneet suurenmoisen uskonnollisen rakennelman kreikkalaisten keskuuteen, elleivät he olisi niin ahtaalla tavalla tulkinneet virkaanasettamisvalaansa, Makiventan määräämää sitoumusta, joka kielsi organisoimasta yksinomaan palvonnallisia seurakuntia ja joka vaati jokaiselta opettajalta lupauksen, ettei hän koskaan toimisi pappina, koskaan ottaisi uskonnollisesta palvelusta muuta palkkiota kuin ruokaa, vaatetusta ja majoitusta. Kun Melkisedekin opettajat tunkeutuivat esihelleeniseen Kreikkaan, he kohtasivat siellä kansan, joka vaali edelleenkin Aataminpojan ja andiittien ajan perinteitä. Mutta nämä opetukset olivat pahasti

turmeltuneet niiden luulojen ja uskomusten vaikutuksesta, joita oli Kreikan rannikkoseuduille yhä suuremmin joukoin tuotetuilla heikkotasoisten orjien laumoilla. Tämän turmeltumisen seurauksena oli paluu karkeaan animismiin verisine riitteineen, niin että alemmat yhteiskuntakerrokset tekivät jopa tuomittujen rikollisten teloittamisesta seremonian.

98:1.2 (1077.6) Etelä-Euroopasta ja idästä tullut niin kutsuttu arjalaisinvaasio miltei hävitti Saalemin opettajien vanhimman vaikutuksen. Nämä maahan tunkeutuvat helleenit toivat mukanaan antropomorfisia jumalakäsityksiä, jotka muistuttivat heidän arjalaistoveriensa Intiaan viemiä käsityksiä. Näiden käsitysten maahantuonti pani alkuun kreikkalaisen jumalten ja jumalatarten perheen kehittymisen. Osaksi tämä uusi uskonto perustui maahan tulleiden helleenibarbaarien kultteihin, mutta oma osuutensa siinä oli myös Kreikan aikaisempien asukkaiden myyteillä.

98:1.3 (1078.1) Helleenikreikkalaiset totesivat, että äitikultti vallitsi suuressa osassa Välimeren maailmaa, ja näille kansanheimoille he nyt tyrkyttivät omaa miesjumalaansa Djaus-Zeusta, josta oli jo tullut koko kreikkalaisen alempien jumalten jumalaperheen päämies, samaan tapaan kuin Jahvesta tuli henoteististen seemiläisten keskuudessa. Zeus-käsitteen muodossa kreikkalaiset olisivat lopulta yltäneet aitoon monoteismiin, elleivät he olisi viimeiseen asti pitäneet kiinni siitä, että Sallimus loppujen lopuksi määrää, mitä tapahtuu. Jumalan, joka edustaa lopullista arvoa, tulee itsensä olla sallimuksen valtias ja kohtalon luoja.

98:1.4 (1078.2) Näiden uskonnon kehitykseen vaikuttaneiden tekijöiden johdosta kehittyi ennen pitkää kansanomainen usko Olymposvuoren huolettomiin jumaliin, jotka olivat enemmän inhimillisiä kuin jumalallisia, ja jumaliin, joihin älykkäät kreikkalaiset eivät suhtautuneet koskaan kovin vakavasti. He eivät suuresti rakastaneet, jos eivät suuresti pelänneetkään näitä itse luomiaan jumalolentoja. Heillä oli vain isänmaallisuudesta ja rodullisuudesta lähteviä tuntemuksia Zeusta ja tämän puoleksi ihmis-, puoleksi jumalolentojen perhettä kohtaan, mutta on tuskin mahdollista sanoa, että he olisivat näitä kunnioittaneet taikka palvoneet.

98:1.5 (1078.3) Aikaisemmat Saalemin opettajat kyllästivät helleenit niin hyvin pappishämäyksen vastaisin opein, ettei Kreikassa koskaan kehittynyt mitään vähänkään merkittävämpää papistoa. Jopa jumalankuvien valmistamisesta tuli enemmänkin taiteentekoa kuin palvontaan liittyvä asia.

98:1.6 (1078.4) Olymposlaiset jumalat ovat esimerkki ihmiselle ominaisesta antropomorfismista. Mutta Kreikan mytologia oli paremminkin esteettistä kuin eettistä. Kreikan uskonto oli hyödyksi sikäli, että se toi esille universumin, jota hallitsee jumalten ryhmä. Mutta kreikkalainen moraali, etiikka ja filosofia edistyivät ennen pitkää paljon jumalakäsitystä pitemmälle, ja tämä epätasapaino älyllisen ja hengellisen kasvun välillä oli Kreikalle yhtä vaarantäyteinen kuin se oli osoittautunut olevan Intiallekin.

2. Kreikkalainen filosofinen ajattelu

98:2.1 (1078.5) Pinnallinen uskonto, johon vielä suhtaudutaan kevyesti, ei voi säilyä, varsinkaan kun sillä ei ole papistoa vaalimassa sen ulkonaisia muotoja ja täyttämässä sen kannattajien sydäntä pelolla ja kunnioituksella. Olymposlainen uskonto ei luvannut pelastusta, eikä se myöskään sammuttanut uskoviensa hengellistä janoa. Siksi se oli tuhoon tuomittu. Kun vuosituhat oli kulunut sen ilmaantumisesta, niin se oli jo miltei kadonnut, ja kreikkalaiset olivat vailla kansallista uskontoa, kun Olympoksen jumalten ote paremmista mielistä kirposi.

98:2.2 (1078.6) Tilanne oli tällainen, kun itämaat ja Levantti kuudennen Kristusta edeltäneen vuosisadan kuluessa kokivat hengellisen tietoisuuden elpymisen ja uuden heräämisen yksijumalaisuuden tiedostamiseen. Mutta länsi ei ollut mukana tässä uudessa kehityksessä. Eurooppa yhtä vähän kuin Pohjois-Afrikkakaan ei suuremmin osallistunut tähän uskonnolliseen renessanssiin. Se, missä kreikkalaiset sen sijaan olivat täysin rinnoin mukana, oli älyllinen edistyminen. He olivat jo alkaneet oppia hallitsemaan pelkoa eivätkä enää kaivanneet uskontoa pelon vastamyrkyksi, mutta he eivät oivaltaneet, että todellinen uskonto on sielua kalvavan nälän, hengellisen levottomuuden ja moraalisen epätoivon parannuskeino. He etsivät sielulleen lohdutusta syvällisestä ajattelusta: filosofiasta ja metafysiikasta. He kääntyivät itsensäsäilyttämisen eli pelastuksen pohdiskelusta itsensäoivaltamiseen ja itsensäymmärtämiseen.

98:2.3 (1078.7) Kreikkalaiset koettivat täsmällisen ajattelun avulla päästä sellaiseen tietoisuuteen turvallisuudestaan, joka toimisi

eloonjäämisuskon korvikkeena, mutta tässä he epäonnistuivat perin pohjin. Vain helleenikansojen ylempiin yhteiskuntakerroksiin kuuluvat, muita älykkäämmät yksilöt pystyivät käsittämään tämän uuden opetuksen. Edellisten sukupolvien pitämien orjien jälkeläisten syvillä riveillä ei ollut edellytyksiä ottaa vastaan tätä uutta uskonnon korviketta.

98:2.4 (1079.1) Filosofit halveksivat kaikkia palvonnan muotoja siitäkin huolimatta, että he melkein kaikki pitivät löyhästi kiinni siitä taustasta, jonka tarjosi usko Saalemin opetukseen ”maailmankaikkeuden Järjestä”, ”Jumalan ideasta” ja ”Suuresta Lähteestä”. Sikäli kuin kreikkalaiset filosofit ylipäätään tunnustivat jumalallisen ja yliäärellisen olemassaolon, he olivat silloin avoimesti monoteistisiä. He kiinnittivät tuskin mitään huomiota olymposlaisten jumalten ja jumalattarien tähtikaartiin.

98:2.5 (1079.2) Viidennen ja kuudennen vuosisadan kreikkalaiset runoilijat, eritoten Pindaros, koettivat uudistaa kreikkalaista uskontoa. He kohottivat sen ihanteita, mutta he olivat enemmänkin taiteilijoita kuin uskonnonharjoittajia. He eivät onnistuneet kehittämään menetelmää korkeampien arvojen vaalimiseksi ja säilyttämiseksi.

98:2.6 (1079.3) Xenofanes opetti yhdestä Jumalasta, mutta hänen hahmottelemansa jumaluus oli liian panteistinen ollakseen persoonallinen Isä kuolevaiselle ihmiselle. Anaxagoras oli mekanisti, jos kohta hän tunnustikin Ensimmäisen Aiheuttajan eli Alkumielen olemassaolon. Sokrates ja hänen seuraajansa Platon ja Aristoteles opettivat, että hyve on tietoa, hyvyys sielun terveyttä; että on

parempi kärsiä vääryyttä kuin syyllistyä siihen; että on väärin maksaa paha pahalla ja että jumalat ovat viisaita ja hyviä. He pitivät päähyveinä viisautta, rohkeutta, kohtuullisuutta ja oikeudenmukaisuutta.

98:2.7 (1079.4) Uskonnonfilosofian kehitys helleeni- ja heprealaiskansojen keskuudessa tarjoaa jyrkän vastakohdan sisältävän esimerkin kirkon toiminnasta kulttuurin edistymistä muovaavana instituutiona. Palestiinassa oli inhimillinen ajattelu siinä määrin pappien valvomaa ja kirjoitusten ohjaamaa, että filosofia ja estetiikka peittyivät kokonaan uskonnon ja moraaliopin alle. Kreikassa taas pappien ja ”pyhien kirjoitusten” lähes täydellinen puuttuminen jätti ihmismielen vapaaksi ja kahlitsemattomaksi, minkä tuloksena oli hätkähdyttävän syvällisen ajattelun kehittyminen. Mutta uskonto, omakohtaiseksi kokemukseksi ajateltuna, ei onnistunut pysyttelemään kosmoksen olemukseen ja todellisuuteen suoritettujen älyllisten luotausten tasalla.

98:2.8 (1079.5) Kreikassa uskominen alistettiin ajattelulle, Palestiinassa ajattelua pidettiin uskomisesta riippuvaisena. Kristinuskon lujuus johtuu paljolti siitä, että se on lainannut runsaasti aineksia sekä heprealaisesta moraalisuudesta että kreikkalaisesta ajattelusta.

98:2.9 (1079.6) Palestiinassa uskonnollinen dogmisto jähmettyi niin pahasti, että se vaaransi kasvun jatkumisen. Kreikassa inhimillinen ajattelu muuttui niin abstraktiksi, että jumalakäsite hajosi sellaiseksi panteistisen spekuloinnin utuiseksi usvaksi, joka ei oikeastaan

vähääkään eronnut brahmalaisfilosofien persoonattomasta Äärettömyydestä.

98:2.10 (1079.7) Mutta näiden aikojen tavalliset ihmiset eivät kyenneet käsittämään kreikkalaista filosofiaa itsensä oivaltamisesta ja abstraktista Jumaluudesta, eikä se heitä suuremmin kiinnostanutkaan. He kaipasivat pikemminkin lupauksia pelastuksesta sekä sellaista persoonallista Jumalaa, joka kuulisi heidän rukouksensa. He ajoivat filosofit maanpakoon, vainosivat Saalemin kultin rippeitä – olivathan molemmat opit sekoittuneet laajassa mitassa keskenään – ja valmistautuivat kauhistavaan, orgiastiseen syöksyyn niiden mysteerikulttien mielettömyyksiin, jotka olivat tuohon aikaan leviämässä Välimerenmaihin. Eleusiin mysteerit versoivat olymposlaisen jumalaperheen piiristä hedelmällisyyden palvonnan kreikkalaisena muunnelmana. Dionysoksen luonnonpalvonta kukoisti; paras kultti oli orfilainen veljeskunta, jonka moraalisaarnat ja lupaukset pelastuksesta puhuttelivat monia ihmisiä väkevästi.

98:2.11 (1080.1) Koko Kreikka joutui tekemisiin näiden uusien pelastuksen saavuttamismenetelmien, näiden tunnepitoisten ja kiihkeiden seremonioiden, kanssa. Yksikään kansakunta ei ole koskaan saavuttanut tällaisia taidokkaan filosofian korkeuksia näin lyhyessä ajassa. Yksikään kansakunta ei ole koskaan luonut näin edistynyttä etiikan järjestelmää käytännöllisesti katsoen vailla Jumaluutta ja kokonaan vailla lupausta ihmisen pelastumisesta. Yksikään kansakunta ei ole koskaan syöksynyt yhtä nopeasti, yhtä syvälle ja yhtä rajusti tällaisiin älyllisen pysähtyneisyyden,

moraalisen turmeluksen ja hengellisen köyhyyden syövereihin kuin nämä samaiset kreikkalaiset kansanheimot heittäytyessään mysteerikulttien mielettömään pyörteeseen.

98:2.12 (1080.2) Uskonnot ovat säilyneet pitkiäkin aikoja ilman filosofian tukea, mutta vain harvan filosofian olemassaolo on filosofian muodossa jatkunut pitempään ilman jonkinlaista samastumista uskontoon. Uskonnolle filosofia merkitsee samaa, mitä ymmärrys merkitsee toiminnalle. Mutta ihanteellinen inhimillinen tila on sellainen, jossa filosofia, uskonto ja tiede viisauden, uskon ja kokemuksen yhteistoimin hitsautuvat mielekkääksi ykseydeksi.

3. Melkisedekin opetukset Roomassa

98:3.1 (1080.3) Kun latinalaiset olivat kehityksessään ohittaneet varhaisemmat uskonnolliset palvontamuotonsa eli perhejumalien palvonnan ja siirtyneet heimokohtaiseen sodanjumalan, Marsin, kunnioittamiseen, oli luonnollista, että heidän myöhempi uskontonsa muistutti enemmänkin poliittista seremoniaa kuin kreikkalaisten ja brahmalaisten älyllisiä oppirakennelmia tai useiden muiden kansojen hengellisempiä uskontoja.

98:3.2 (1080.4) Silloin kun kuudennella Kristusta edeltävällä vuosisadalla oli meneillään Melkisedekin evankeliumin suuri monoteistinen renessanssi, tunkeutui perin harva Saalemin lähetyssaarnaaja Italiaan asti, eivätkä ne, jotka sinne saapuivat,

kyenneet voittamaan nopeasti levinneen etruskilaisen papiston ja sen jumalten tähtikaartin ja temppeleiden vaikutusta, mikä kaikki sitten järjestyi Rooman valtiouskonnoksi. Näiden latinalaisheimojen uskonto ei ollut kreikkalaisen uskonnon tavoin merkityksetöntä ja turmeltunutta, mutta ei se myöskään ollut ankaraa ja tyrannimaista kuten heprealaisten uskonto. Enimmältään se oli pelkkien muodollisuuksien, lupausten ja tabujen noudattamista.

98:3.3 (1080.5) Kreikkalaisten kulttuuriainesten maahantuonnilla oli suuri vaikutus Rooman uskontoon. Useimmat olymposlaiset jumalat tuotiin lopulta siirrännäisinä Roomaan ja liitettiin latinalaiseen jumalaperheeseen. Kreikkalaiset palvoivat ammoiset ajat kotilieden tulta – Hestia oli kotilieden neitsytjumalatar; Vesta oli roomalainen kodin jumalatar. Zeuksesta tuli Jupiter, Afroditesta Venus, ja niin edelleen kaikki Olympoksen monet jumaluudet läpikäyden.

98:3.4 (1080.6) Roomalaisnuorukaisten uskonnollinen vihkimys oli tilaisuus, jossa heidät juhlallisesti vihittiin valtion palvelukseen. Valat ja kansalaisoikeuksien myöntäminen olivat todellisuudessa uskonnollisia seremonioita. Latinalaiset kansanheimot ylläpitivät temppeleitä, alttareita ja pyhäkköjä, ja kriisitilanteissa niillä oli tapana kysyä neuvoa oraakkeleilta. Ne panivat talteen sankarien ja myöhemmin kristillisten pyhimysten luut.

98:3.5 (1080.7) Tämä muodollinen ja tunteisiin vetoamaton näennäisuskonnollisen isänmaallisuuden muoto oli tuomittu luhistumaan, aivan kuten kreikkalaisten tavattoman älyllinen ja taiteellinen palvontamuoto oli sortunut mysteerikulttien harjoittaman kiihkeän ja syvästi tunnepitoisen palvonnan edessä.

Suurin näistä tuhoisista kulteista oli Jumalan Äiti -lahkon mysteeriuskonto. Lahkon pääpaikka oli noina aikoina täsmälleen nykyisen Pyhän Pietarin kirkon paikalla Roomassa.

98:3.6 (1080.8) Kehkeytyvä Rooman valtio teki poliittisia valloituksia, mutta Rooman valloittivat puolestaan Egyptin, Kreikan ja Levantin kultit, rituaalit, mysteerit ja jumalakäsitykset. Näiden muualta tuotujen kulttien kukoistus jatkui koko Rooman valtion piirissä aina Augustuksen aikoihin asti. Puhtaasti poliittiset ja yhteiskunnalliset seikat vaikuttiminaan Augustus teki sankarillisen ja jonkin verran menestystäkin saavuttaneen yrityksen mysteerien hävittämiseksi ja aikaisemman, poliittisen uskonnon elvyttämiseksi.

98:3.7 (1081.1) Muuan valtiouskonnon pappi kertoi Augustukselle aikaisemmista Saalemin opettajien yrityksistä levittää oppia yhdestä Jumalasta, lopullisesta Jumaluudesta, joka hallitsi kaikkia yliluonnollisia olentoja. Ja tämä idea sai niin lujan otteen keisarista, että hän rakennutti monia temppeleitä, varusti ne yltäkylläisesti kauniilla kuvapatsailla, järjesteli uudelleen valtion pappiskunnan, saattoi taas voimaan valtiouskonnon, nimitti itsensä kaikkien temppeleiden virkaahoitavaksi ylipapiksi eikä hän, keisari kun oli, empinyt julistaa itseään myös ylimmäksi jumalaksi.

98:3.8 (1081.2) Tämä uusi, Augustusta palvova uskonto kukoisti ja sitä harjoitettiin hänen elinaikanaan koko Rooman valtakunnan alueella Palestiinaa, juutalaisten kotimaata, lukuun ottamatta. Ja tämä ihmisjumalain aikakausi jatkui, kunnes virallisella roomalaiskultilla oli luettelo yli neljästäkymmenestä itsensä jumaluudeksi korottaneesta ihmisestä, jotka kaikki väittivät, että heidän

syntymänsä oli ollut yliluonnollinen tapahtuma ja että heillä oli muitakin yli-inhimillisiä ominaisuuksia.

98:3.9 (1081.3) Saalemin uskovien hupenevan joukon kantaa puolusti viimeisenä muuan harras saarnaajien ryhmä: kyynikot, jotka kehottivat roomalaisia hylkäämään hillittömät ja mielettömät uskonnolliset rituaalinsa ja palaamaan erääseen sellaiseen palvontamuotoon, joka edusti Melkisedekin evankeliumia muodossa, jollaiseksi se oli muuttunut ja tahriutunut tultuaan kosketuksiin kreikkalaisen filosofian kanssa. Mutta yhteinen kansa torjui kyynikot. Se heittäytyi mieluummin mysteerien rituaaleihin, jotka sen lisäksi, että ne tarjosivat toivon henkilökohtaisesta pelastuksesta, tyydyttivät myös vaihtelun-, jännityksen- ja huvittelunhalun.

4. Mysteerikultit

98:4.1 (1081.4) Kun kansan valtaosa kreikkalais-roomalaisessa maailmassa oli kadottanut primitiiviset perhe- ja valtiouskontonsa ja kun se ei kyennyt tai ei halunnut käsittää kreikkalaisen filosofian merkitystä, se suuntasi huomionsa Egyptistä ja Levantista tulleisiin dramaattisiin ja tunnekylläisiin mysteerikultteihin. Tavallinen kansa kaipasi lupauksia pelastuksesta – uskonnollista lohdutusta täksi päiväksi ja vakuutuksia kuolemattomuuden toivosta kuoleman jälkeen.

98:4.2 (1081.5) Suurimman suosion saavuttivat seuraavat kolme mysteerikulttia:

98:4.3 (1081.6) 1. Fryygialainen Kybelen ja hänen poikansa Attiksen kultti.

98:4.4 (1081.7) 2. Egyptiläinen Osiriksen ja hänen äitinsä Isiksen kultti.

98:4.5 (1081.8) 3. Iranilainen kultti, joka palvoi Mitraa syntisen ihmiskunnan pelastajana ja lunastajana.

98:4.6 (1081.9) Fryygialaiset ja egyptiläiset mysteerit opettivat, että jumalallinen poika (Attis tai vastaavasti Osiris) oli kokenut kuoleman ja että jumalallinen voima oli hänet herättänyt kuolleista, ja lisäksi, että kaikki, jotka asianmukaisesti vihittiin mysteeriin ja jotka syvän kunnioituksen vallassa viettivät jumalan kuoleman ja kuolleistanousun vuosipäivää, tulisivat sitä kautta osallisiksi hänen jumalallisuudestaan ja hänen kuolemattomuudestaan.

98:4.7 (1081.10) Fryygialaiset seremoniat olivat upeita, mutta madaltavia. Fryygialaiset verijuhlat osoittavat, miten viheliäisiksi ja alkukantaisiksi nämä levanttilaiset mysteerit muuttuivat. Kaikkein pyhin päivä oli ”musta perjantai”, ”veren päivä”, jota vietettiin Attiksen itselleen aiheuttaman kuoleman muistoksi. Kun Attiksen antaman uhrin ja kuoleman muistoa oli vietetty kolme päivää, juhla muuttui ilonpidoksi hänen kuolleistanousunsa kunniaksi.

98:4.8 (1082.1) Isiksen ja Osiriksen palvontarituaalit olivat fryygialaisen kultin rituaaleja hienostuneempia ja vaikuttavampia. Tämä egyptiläinen rituaali rakentui Niilin jumalasta kertovan muinaisen legendan ympärille, jumalan, joka kuoli ja nousi kuolleista. Tämä

käsitys juontui siitä havainnosta, että kasvillisuuden kasvu pysähtyi vuosittain, mitä seurasi kaikkien elävien kasvien keväällä tapahtuva virkoaminen. Näiden mysteerikulttien menojen hurjuus ja niiden seremonioihin liittyneet orgiat, joiden oletettiin johtavan jumalallisuuden tajuamisen tuottamaan ”hurmioon”, olivat toisinaan tavattoman luotaantyöntäviä.

5. Mitra-kultti

98:5.1 (1082.2) Fryygialaiset ja egyptiläiset mysteerit väistyivät viimein kaikista mysteerikulteista suurimman eli Mitran palvonnan tieltä. Mitra-kultti vetosi mitä eriluontoisimpiin ihmisiin, ja vähitellen se syrjäytti kummatkin edeltäjänsä. Mitralaisuus levisi Levantista värvättyjen roomalaislegioonien harjoittaman sananlevitystyön tuloksena Rooman valtakunnan joka puolelle. Levantissa tämä uskonto nimittäin oli yleisesti vallalla, ja legioonalaiset veivät tätä uskoa kaikkialle, minne heidän tiensä johti. Tämä uusi uskonnollinen rituaali merkitsi aikaisempiin mysteerikultteihin verrattuna suurta parannusta.

98:5.2 (1082.3) Mitra-kultti syntyi Iranissa, ja kotimaassaan se oli Zarathustran kannattajien sotaisasta vastustuksesta huolimatta vallalla pitkän aikaa. Mutta siihen mennessä kun se saapui Roomaan, siinä oli tapahtunut merkittävää kehitystä parempaan suuntaan siksi, että se oli omaksunut monia Zarathustran opetuksia.

Pääasiassa juuri Mitra-kultin välityksellä Zarathustran uskonto pääsi vaikuttamaan myöhemmin ilmaantuneeseen kristinuskoon.

98:5.3 (1082.4) Mitra-kultin esillä pitämä sotaisa jumala oli syntynyt suuresta kalliosta. Hän teki urheita sankaritekoja ja sai veden ryöppyämään nuoliensa lävistämästä paadesta. Kultin mukaan kerran oli ollut myös tulva, josta vain yksi mies selviytyi erityisesti rakennetussa veneessä. Kultti kertoi myös viimeisestä illallisesta, jonka Mitra nautti aurinkojumalan seurassa, ennen kuin hän nousi taivaisiin. Kyseinen aurinkojumala, Sol Invictus, oli rappeutunut muoto zarathustralaisuuden Ahura-Mazda-jumaluuskäsitteestä. Mitra käsitettiin eloonjääneeksi aurinkojumalan esitaistelijaksi tämän kamppailusta pimeyden jumalaa vastaan. Ja tunnustukseksi siitä, että Mitra surmasi myyttisen pyhän härän, hänestä tehtiin kuolematon ja hänet korotettiin ihmisrodun puolestapuhujan asemaan korkeuksissa asuvien jumalten keskuuteen.

98:5.4 (1082.5) Tämän kultin kannattajat toimittivat palvontamenonsa luolissa ja muissa salaisissa paikoissa, joissa he lauloivat ylistyslauluja, mutisivat taikojaan, söivät uhrieläinten lihaa ja joivat niiden verta. He palvoivat kolmasti päivässä ja viettivät erityistä viikkoseremoniaa aurinkojumalan päivänä ja kaikkein mutkikkaimpia juhlamenoja Mitran vuotuisena juhlapäivänä, joulukuun 25:ntenä. Uhrisakramentin nauttimisen uskottiin turvaavan iäisen elämän, välittömästi kuoleman jälkeen tapahtuvan siirtymisen Mitran povelle, jossa viivyttäisiin autuuden tilassa aina tuomiopäivään asti. Tuomiopäivänä Mitran taivaanavaimet aukaisisivat Paratiisin portit, joista uskolliset astuisivat sisään. Sen

jälkeen hävitettäisiin elävien ja kuolleiden keskuudesta kaikki kastamattomat, kunhan Mitra oli palannut maan päälle. Opetettiin, että ihminen meni kuoltuaan Mitran eteen tuomiolle ja että maailman lopulla Mitra kutsuisi kaikki haudoistaan kohtaamaan viimeisen tuomion. Pahat hävitettäisiin tulella ja vanhurskaat hallitsisivat Mitran rinnalla ikuisesti.

98:5.5 (1082.6) Aluksi se oli vain miesten uskonto, ja siihen kuului seitsemän eri luokkaa, ja uskovat voitiin vihkiä näihin peräjälkeen seuraaviin luokkiin. Uskovien vaimot ja tyttäret päästettiin myöhempinä aikoina Suuren Äidin temppeleihin, jotka sijaitsivat Mitran temppeleiden vieressä. Naisten kultti oli mitralaisen rituaalin ja fryygialaisen Kybele- eli Attiksen äiti -kultin seremonioiden sekoitus.

6. Mitralaisuus ja kristinusko

98:6.1 (1083.1) Ennen mysteerikulttien ja kristinuskon saapumista ei omakohtainen uskonto itsenäisen instituution ominaisuudessa sanottavastikaan kehittynyt Pohjois-Afrikan ja Euroopan sivistyneissä maissa. Uskonto oli enemmänkin perheen tai kaupunkivaltion asia, poliittinen tai valtakunnallinen asia. Helleenikreikkalaiset eivät koskaan kehittäneet keskitettyä palvontajärjestelmää, vaan rituaali oli paikallinen. Heillä ei ollut papistoa eikä ”pyhää kirjaa”. Aivan kuten puuttui roomalaisilta, heidänkin uskonnollisista instituutioistaan puuttui vahva pakottava

voima korkeampien moraalisten ja hengellisten arvojen säilyttämiseksi. Vaikka onkin totta, että uskonnon institutionalisoituminen on tavallisesti vähentänyt sen hengellisyyttä, on tosiasia kuitenkin myös se, ettei yksikään uskonto tähän mennessä ole onnistunut säilymään ilman jonkinasteisen – suuremman tai pienemmän – laitosmaisen organisaation apua.

98:6.2 (1083.2) Länsimainen uskonto riutui tällä tavoin aina skeptikkojen, kyynikkojen, epikurolaisten ja stoalaisten aikoihin asti. Mutta kaikkein tärkeintä on, että sen heikkeneminen päättyi vasta aikana, jolloin käytiin suuri voimainmittelö mitralaisuuden ja Paavalin kehittämän uuden uskonnon, kristinuskon, välillä.

98:6.3 (1083.3) Kolmannella Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla mitralaiset ja kristilliset kirkot olivat sekä ulkonäöltään että rituaalinsa luonteen puolesta varsin samankaltaisia. Tällaiset palvontapaikat sijaitsivat useimmiten maan alla, ja kummankin uskonnon palvontapaikoissa oli alttareita, ja näiden taustat kuvasivat eri tavoin sen vapahtajan kärsimyksiä, joka oli tuonut synnin kiroamalle ihmisrodulle pelastuksen.

98:6.4 (1083.4) Mitranpalvojilla oli aina temppeliin astuessaan ollut tapana kastaa sormensa pyhään veteen. Ja koska joillakin seuduin oli paljon ihmisiä, jotka kuuluivat samanaikaisesti kumpaankin uskontoon, he toivat tämän tavan mukanaan useimpiin kristillisiin kirkkoihin Rooman lähiympäristössä. Kumpikin uskonto käytti kastetta ja nautti leivästä ja viinistä koostuvan sakramentin. Ainoa suuri eroavaisuus mitralaisuuden ja kristinuskon välillä – ellei Mitran ja Jeesuksen luonteen välistä eroa oteta lukuun – oli se, että

toinen rohkaisi militarismia, kun sen sijaan toinen oli äärimmäisen rauhanomainen. Mitralaisuuden suvaitsevaisuus muita uskontoja (paitsi myöhempää kristinuskoa) kohtaan johti lopulta sen hajoamiseen. Mutta ratkaiseva tekijä näiden kahden välisessä kamppailussa oli naisten pääsy kristillisen uskonyhteisön täyteen jäsenyyteen.

98:6.5 (1083.5) Viimein kävi niin, että nimellinen kristillinen usko oli vallitsevana länsimaissa. Kreikan filosofiasta saatiin eettisen arvon käsitykset, mitralaisuus antoi palvontamenojen rituaalin, ja itse kristinusko menetelmän moraalisten ja sosiaalisten arvojen säilyttämiseksi.

7. Kristinusko

98:7.1 (1083.6) Luoja-Poika ei ruumiillistunut kuolevaisen lihallisessa hahmossa ja lahjoittautunut Urantian ihmiskunnalle lepyttääkseen kiukkuista Jumalaa, vaan mieluumminkin saadakseen koko ihmiskunnan tajuamaan, että Isä rakastaa heitä, ja ymmärtämään, että he ovat Jumalan poikia. Loppujen lopuksihan sovitusopin suuri puolestapuhujakin oivalsi jotakin tästä totuudesta, sillä hän julisti: ”Kristuksessa Jumala sovitti maailman itsensä kanssa.”

98:7.2 (1084.1) Tämän luvun aihepiiriin ei kuulu kristinuskon alkuperän ja leviämisen käsittely. Riittäköön, kun sanotaan, että se rakentuu Jeesus Nasaretilaisen, ihmiseksi ruumiillistuneen Nebadonin

Mikael-Pojan, ympärille. Urantia tuntee hänet Kristuksena, voideltuna. Kristinuskon levittivät Levantin ja länsimaiden joka kolkkaan tämän galilealaisen seuraajat, ja heidän lähetysintonsa oli heidän maineikkaiden edeltäjiensä, seetiläisten ja saalemilaisten, samoin kuin heidän hartaiden aasialaisaikalaistensa, buddhalaisten opettajien, intoon täysin verrattavissa.

98:7.3 (1084.2) Urantialaisen uskonjärjestelmän merkityksessä kristinusko syntyi seuraavien opetusten, vaikutusten, vakaumusten, kulttien ja henkilökohtaisten näkemysten yhteen nivoutumisesta:

98:7.4 (1084.3) 1. Melkisedekin opetukset, jotka ovat perusvaikuttimena kaikissa viimeisten neljäntuhannen vuoden aikana ilmaantuneissa länsimaiden ja itämaiden uskonnoissa.

98:7.5 (1084.4) 2. Heprealainen moraaliopin, etiikan ja teologian järjestelmä, samoin kuin heprealainen usko sekä Sallimukseen että korkeimpaan Jahveen.

98:7.6 (1084.5) 3. Zarathustralainen käsitys kosmisen hyvän ja pahan välisestä taistelusta, joka käsitys oli jo painanut leimansa sekä juudaismiin että mitralaisuuteen. Mitralaisuuden ja kristinuskon välisiin kamppailuihin liittynyt ja pitkään jatkunut kosketus sai aikaan sen, että iranilaisprofeetan opeista tuli vahva tekijä, joka vaikutti ratkaisevasti Jeesuksen opetusten hellenisoitujen ja latinalaistettujen versioiden sisältämien dogmien, opinkappaleiden ja kosmologian teologiseen ja filosofiseen asuun ja rakenteeseen.

98:7.7 (1084.6) 4. Mysteerikultit, eritoten mitralaisuus, mutta myös fryygialaiseen kulttiin kuuluva Suuren Äidin palvonta. Iranilaisen pelastajasankarin, Mitran, yliluonnollisesta syntymästä kertovan tarinan roomalaisesta versiosta tarttui aineksia jopa kertomuksiin Jeesuksen syntymästä Urantialla. Sen mukaan Mitran saapumista maan päälle oli muka ollut todistamassa vain kourallinen lahjojen kera tulleita paimenia, joille enkelit olivat ilmoittaneet tästä lähestyvästä tapahtumasta.

98:7.8 (1084.7) 5. Joshua ben Josefin, Joosua Joosefinpojan, ihmiselämän historiallinen tosiasia, se että Jeesus Nasaretilainen todellisuudessa oli kunnialla kruunattu Kristus, Jumalan Poika.

98:7.9 (1084.8) 6. Paavali Tarsoslaisen henkilökohtainen näkökanta. Ja olisi pantava merkille, että mitralaisuus oli Paavalin nuoruudessa Tarsoksen valtauskonto. Paavali ei osannut edes uneksia, että hänen jälkeensä elävät kristityt jonakin päivänä pitäisivät hänen omille käännynnäisilleen hyvässä tarkoituksessa kirjoittamiaan kirjeitä ”Jumalan sanana”. Tällaisia hyvää tarkoittavia opettajia ei tule panna tilille siitä, mihin heidän myöhempinä aikoina eläneet seuraajansa ovat heidän kirjoituksiaan käyttäneet.

98:7.10 (1084.9) 7. Hellenististen kansojen filosofinen ajattelu Aleksandriassa, Antiokiassa, Kreikassa, Syrakuusassa ja Roomassa. Kreikkalaisten filosofia oli sopusoinnussa kristinuskon paavalilaisen version kanssa paremmin kuin minkään muun tuolloisen uskonnollisen järjestelmän kanssa, ja se vaikutti merkittävästi

siihen, miksi kristinusko menestyi länsimaissa. Kreikkalainen filosofia Paavalin teologiaan yhdistyneenä muodostaa yhä eurooppalaisen etiikan perustan.

98:7.11 (1084.10) Kun Jeesuksen alkuperäiset opetukset tunkeutuivat länsimaihin, ne länsimaalaistuivat, ja länsimaistuessaan ne alkoivat menettää potentiaalisesti yleismaailmallista, kaikkiin rotuihin ja kaikenlaisiin ihmisiin kohdistuvaa vetovoimaansa. Tämän päivän kristinuskosta on tullut uskonto, joka on sopeutunut mainiosti valkoisten rotujen sosiaalisiin, taloudellisiin ja poliittisiin tapoihin. Se on jo kauan sitten lakannut olemasta Jeesuksen uskonto, jos toki se yhä pitää urheasti esillä kaunista uskontoa Jeesuksesta sellaisille yksilöille, jotka vilpittömästi pyrkivät kulkemaan sen opetusten viitoittamaa tietä. Se on ylistänyt Jeesusta Kristuksena, Jumalan lähettämänä messiaanisena voideltuna, mutta Mestarin oman evankeliumin – Jumalan Isyyden ja kaikkien ihmisten universaalisen veljeyden – se on jotakuinkin unohtanut.

98:7.12 (1085.1) Ja näin päättyy pitkä kertomus Makiventa Melkisedekin opetuksista Urantialla. On kulunut lähes neljätuhatta vuotta siitä, kun tämä Nebadonin Hätätilapoika lahjoittautui Urantialla, ja tänä aikana ”El Eljonin, Kaikkein Korkeimman Jumalan, papin” opetukset ovat tunkeutuneet kaikkien rotujen ja kansojen tietoisuuteen. Ja Makiventan onnistui saavuttaa epätavallisen lahjoittautumisensa tarkoitus; kun Mikael valmistautui ilmestymään Urantialle, niin miesten ja naisten sydämessä oli olemassa käsitys

Jumalasta, se sama jumalakäsitys, joka yhä uudestaan leimahtaa liekehtimään Universaalisen Isän monilukuisten lasten elävässä hengellisessä kokemuksessa heidän eläessään kiehtovaa ajallista elämäänsä avaruuden pyörivillä planeetoilla.

98:7.13 (1085.2) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 99

Uskontoon liittyvät yhteiskunnalliset kysymykset

99:0.1 (1086.1) USKONTO täyttää korkeimman yhteiskunnallisen palvelutehtävänsä, silloin kun se on vähimmässä mahdollisessa määrin yhteydessä yhteiskunnan maallisiin instituutioihin. Koska yhteiskunnalliset reformit menneinä aikoina rajoittuivat suurelta osin vain moraalin maailmoihin, ei uskonnon tarvinnut sovittaa kantaansa kauaskantoisiin talous- ja poliittisten järjestelmien muutoksiin. Uskonnon suurimpana ongelmana oli pyrkiä olemassa olevan, poliittista ja talouskulttuuria edustavan yhteiskuntajärjestyksen puitteissa korvaamaan paha hyvällä. Uskonto on näin ollen ollut epäsuorasti altis pitämään yllä vakiintunutta yhteiskuntajärjestystä, vaalimaan vallalla olevan kaltaisen sivilisaation voimassapysymistä.

99:0.2 (1086.2) Mutta uskonnon ei tulisi olla suoranaisesti tekemisissä sen paremmin uusien yhteiskuntajärjestysten luomisen kuin vanhojen järjestysten säilyttämisenkään kanssa. Aito uskonto

vastustaa ilman muuta väkivaltaa yhteiskunnan kehittämiskeinona, mutta se ei vastusta yhteiskunnan järkeviä ponnistuksia mukauttaa perinnäistapansa ja sopeuttaa instituutionsa uusiin taloudellisiin olosuhteisiin ja uusiin sivistyksellisiin tarpeisiin.

99:0.3 (1086.3) Uskonto toki hyväksyi menneiden vuosisatojen ajoittaiset yhteiskunnalliset reformit, mutta kahdennellakymmenennellä vuosisadalla se joutuu välttämättömyyden pakosta löytämään paikkansa laajakantoisessa ja jatkuvassa yhteiskunnallisessa uudistustyössä. Elinolosuhteet muuttuvat niin nopeasti, että institutionaalisia uudelleenjärjestelyjä on merkittävästi joudutettava, ja uskonnon on vastaavasti nopeutettava sovittautumistaan tähän uuteen ja alati muuttuvaan yhteiskuntajärjestykseen.

1. Uskonto ja yhteiskunnallinen uudistustyö

99:1.1 (1086.4) Mekaaniset keksinnöt ja tietämyksen leviäminen muokkaavat sivilisaatiota kaiken aikaa. Mikäli halutaan välttää kulttuurinen katastrofi, on pakko suorittaa tiettyjä taloudellisia uudistustoimia ja sosiaalisia muutoksia. Tämä uusi ja tulossa oleva yhteiskuntajärjestys ei vielä vuosituhanteenkaan asettaudu itsetyytyväisenä aloilleen. Ihmisrodun on mukauduttava jatkuviin

muutoksiin, järjestelyihin ja uudelleenjärjestelyihin. Ihmiskunta on matkalla kohti uutta ja paljastamatonta planetaarista päämäärää.

99:1.2 (1086.5) Uskonnosta täytyy tulla sellainen moraaliseen vankkumattomuuteen ja hengelliseen edistymiseen vaikuttava voimakas tekijä, joka toimii dynaamisesti näiden alati muuttuvien olosuhteiden ja koskaan päättymättömien taloudellisten järjestelyjen keskellä.

99:1.3 (1086.6) Urantian ihmisyhteisö ei voi koskaan enää toivoa asettuvansa aloilleen, niin kuin vielä menneinä aikoina. Yhteiskuntalaiva on höyrynnyt ulos vakiintuneen perinteen suojaisista poukamista, ja se purjehtii nyt avomerellä kohti evoluution mukaista päämäärää. Ja nyt enemmän kuin koskaan maailman historiassa ihmissielun on tarpeen tutkia huolellisesti moraalin piirtämiä merikortteja ja pitää tarkasti silmällä uskonnollisen opetuksen antamia kompassisuuntimia. Yhteiskunnallisen vaikuttajan ominaisuudessa uskonnon tärkein tehtävä on ihmiskunnan ihanteiden lujittaminen näinä vaarallisina aikoina, jolloin siirrytään yhdestä sivilisaation vaiheesta toiseen, yhdeltä kulttuurin tasolta toiselle.

99:1.4 (1087.1) Uskonnon suoritettavana ei ole mitään uusia velvollisuuksia, mutta siihen vedotaan painokkaasti, jotta se toimisi viisaana oppaana ja kokeneena neuvonantajana kaikissa ihmisen kohtaamissa uusissa ja nopeasti vaihtuvissa tilanteissa. Yhteiskunta on käymässä yhä mekaanisemmaksi, yhä lujemmin yhteen kietoutuvaksi, yhä mutkikkaammaksi, ja sen osaset ovat yhä

kriittisemmin toisistaan riippuvaisia. Uskonnon on toimittava niin, että se estää näiden uusien ja läheisten riippuvuussuhteiden muuttumisen toisiaan taannuttaviksi tai jopa tuhoaviksi. Uskonnon on toimittava ikään kuin se olisi kosmista suolaa, joka estää kehityksen käyteaineita hävittämästä sivilisaation kulttuurista makua. Nämä uudet yhteiskunnalliset suhteet ja taloudelliset mullistukset voivat johtaa kestävään veljeyteen vain uskonnon hoivissa.

99:1.5 (1087.2) Humanitaarisuus ilman Jumalaa on ihmisen mittapuiden mukaan ylevä ele, mutta aito uskonto on ainoa voima, joka voi pysyvästi lisätä jonkin yhteiskunnallisen ryhmän reagointiherkkyyttä muiden ryhmien tarpeita ja kärsimyksiä kohtaan. Menneisyydessä saattoi institutionaalinen uskonto pysyä passiivisena, kun yhteiskunnan ylemmät kerrokset olivat kuuroja avuttomien alempien kerrosten kärsimyksille ja ahdingolle, mutta nykyaikana nämä alemmat yhteiskuntaluokat eivät enää ole yhtä säälittävän tietämättömiä eivätkä poliittisesti yhtä avuttomia.

99:1.6 (1087.3) Uskonto ei saa joutua elimellisesti mukaan maalliseen yhteiskunnan uudistustyöhön eikä talouden uudelleenorganisointiin. Mutta sen on aktiivisesti pysyteltävä kaikkien näiden sivilisaation edistymisilmiöiden rinnalla muotoilemalla uudelleen, selkeällä ja voimakkaalla tavalla, moraaliset käskynsä ja hengelliset ohjeensa sekä edistyvä filosofiansa ihmiselosta ja tämän jälkeen seuraavasta eloonjäämisestä. Uskonnon henki on ikuinen, mutta muoto, jossa se esitetään, on luotava uudelleen joka kerta, kun ihmiskielen sanakirja tarkistetaan.

2. Institutionaalisen uskonnon heikkous

99:2.1 (1087.4) Institutionaalinen uskonto ei kykene tarjoamaan innoitusta eikä toimimaan johtajana tässä lähestyvässä maailmanlaajuisessa yhteiskunnan uudistamistyössä ja talouden uudelleenjärjestämisessä, sillä siitä on valitettavasti tullut enemmän tai vähemmän elimellinen osa sitä yhteiskuntajärjestystä ja talousjärjestelmää, jonka kohtalona on joutua uudistamistyön kohteeksi. Vain omakohtaiseen hengelliseen kokemukseen perustuva todellinen uskonto voi sivilisaation nykyisessä kriisissä toimia hyödyllisesti ja luovasti.

99:2.2 (1087.5) Institutionaalinen uskonto on nyt juuttunut noidankehän kuolleeseen pisteeseen. Se ei voi uudistaa yhteiskuntaa uudistamatta ensin itseään; ja kun se näinkin suuressa määrin on vakiintuneen järjestelmän erottamaton osa, se ei voi uudistaa itseään, ennen kuin yhteiskuntaa on radikaalisti uudistettu.

99:2.3 (1087.6) Uskonnonharjoittajien on toimittava yhteiskunnassa, elinkeinoelämässä ja politiikassa yksilöinä, ei ryhminä, puolueina eikä instituutioina. Uskonnollisesta ryhmästä, joka ottaa asiakseen toimia muussa kuin uskonnonharjoittamisen tarkoituksessa, tulee oitis poliittinen puolue, talousjärjestö tai sosiaalinen instituutio. Uskonnollisen kollektivismin tulee rajoittaa ponnistelunsa vain uskonnollisten asioiden edistämiseen.

99:2.4 (1087.7) Uskonnonharjoittajat eivät yhteiskunnallisen uudistustoiminnan asettamissa tehtävissä ole sen suuriarvoisempia kuin ei-uskovatkaan, paitsi siinä, että heidän uskontonsa on antanut heille laajempaa kosmista kaukokatseisuutta ja varustanut heidät sillä verrattomalla sosiaalisella viisaudella, joka syntyy vilpittömästä halusta rakastaa Jumalaa yli kaiken ja rakastaa jokaista ihmistä taivaan valtakuntaan kuuluvana veljenään. Ihanteellinen yhteiskuntajärjestys on sellainen, jonka vallitessa jokainen ihminen rakastaa lähimmäistään niin kuin hän rakastaa itseään.

99:2.5 (1087.8) Institutionaalistunut kirkko on menneisyydessä ehkä näyttänyt palvelevan yhteiskuntaa luomalla sädekehän vakiintuneiden poliittisten ja talousjärjestelmien ympärille, mutta mikäli se haluaa olemassaolonsa jatkuvan, sen on tällainen toiminta kiireesti lopetettava. Kirkon ainoa oikea asenne on opettaa väkivallattomuutta, opettaa oppia rauhanomaisesta evoluutiosta väkivaltaisen revoluution sijasta – rauhaa maan päällä ja hyvää tahtoa kaikkien ihmisten kesken.

99:2.6 (1088.1) Nykyajan uskonto kokee vaikeaksi korjata suhtautumistaan nopeasti tapahtuviin yhteiskunnallisiin muutoksiin vain siksi, että se ei ole estänyt itseään muuttumasta näin suuresti perinteiden sitomaksi, dogmatisoituneeksi ja laitostuneeksi. Elävään kokemukseen perustuvalla uskonnolla ei ole mitään vaikeuksia pysyä kaikkien näiden yhteiskunnallisten kehitysilmiöiden ja taloudellisten mullistusten edellä. Näiden muutosten keskellä se toimii aina moraalisena vakauttajana, sosiaalisena oppaana ja hengellisenä luotsina. Aito uskonto siirtää yhdeltä aikakaudelta toiselle kaiken

säilyttämisen arvoisen kulttuurin ja viisauden, joka syntyy siitä kokemuksesta, että tuntee Jumalaa ja pyrkii olemaan hänen kaltaisensa.

3. Uskonto ja uskonnonharjoittaja

99:3.1 (1088.2) Alkukristillisyys oli täysin vapaata kaikesta sekaantumisesta julkiseen elämään, kaikista yhteiskunnallisista sidonnaisuuksista ja taloudellisista kytkennöistä. Instituutioksi muodostuneesta myöhempien aikojen kristillisyydestä vasta tuli elimellinen osa länsimaisen sivilisaation poliittista ja yhteiskunnallista rakennelmaa.

99:3.2 (1088.3) Taivaan valtakunta ei ole yhteiskunta- eikä talousjärjestelmä, vaan se on yksinomaisesti hengellinen Jumalaa tuntevien yksilöiden veljeskunta. On totta, että tällainen veljeskunta on sinänsä uusi ja ihmetystä herättävä yhteiskunnallinen ilmiö, johon liittyy hämmästyttäviä poliittisia ja taloudellisia seurausilmiöitä.

99:3.3 (1088.4) Uskonnonharjoittaja ei suhtaudu sosiaaliseen kärsimykseen kylmäkiskoisesti, hän ei ole välinpitämätön yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta kohtaan, hän ei pysyttäydy sivussa talousajattelusta, eikä hän liioin suhtaudu poliittiseen tyranniaan ikään kuin sitä ei olisikaan. Yhteiskunnalliseen uudistustyöhön uskonto vaikuttaa välittömästi,

sillä se hengellistää yksittäisen kansalaisen ja antaa hänelle ihanteita. Näiden yksittäisten uskonnonharjoittajain asennoituminen vaikuttaa epäsuorasti kulttuurisivilisaatioon, silloin kun heistä tulee monenlaisten sosiaalisten, moraalisten, taloudellisten ja poliittisten ryhmien aktiivisia ja vaikutusvaltaisia jäseniä.

99:3.4 (1088.5) Korkeatasoisen kulttuurisivilisaation saavuttaminen edellyttää ensiksikin ihannetyyppisiä kansalaisia, ja lisäksi sellaisia ihanteellisia ja tarkoitustaan vastaavia yhteiskunnallisia mekanismeja, joiden avulla tällaiset kansalaiset kykenevät hallitsemaan tämän edistyneen ihmisyhteisön taloudellisia ja poliittisia instituutioita.

99:3.5 (1088.6) Liioitellun ja väärän tunteilun vuoksi kirkko on jo kauan hoivaillut kovaosaisia ja onnettomia, ja se kaikki on ollut niin kuin pitääkin, mutta tämä sama tunteilu on johtanut siihen, että on epäviisaasti säilytetty rodullisessa mielessä rappeutuneita aineksia, jotka ovat tavattomasti hidastaneet sivilisaation edistymistä.

99:3.6 (1088.7) Vaikka monet yksittäiset yhteiskunnalliset uudistajat institutionalisoituneen uskonnon kiivaasti torjuvatkin, he ovat viime kädessä kuitenkin hartaan uskonnollisia puhuessaan sosiaalisten reformiensa puolesta. Ja totuus on, että omakohtainen ja enemmän tai vähemmän tiedostamaton uskonnollinen motivaatio näyttelee tärkeää osaa yhteiskunnallisen uudistustyön tämän päivän toimintaohjelmassa.

99:3.7 (1088.8) Koko tämäntyyppisen tunnistamattoman ja tiedostamattoman uskonnollisen toiminnan suuri heikkous on siinä, ettei se kykene hyötymään avoimesta uskonnollisesta kritiikistä ja

sillä keinoin saavuttamaan hyödyllisiä itseoikaisun tasoja. Tosiasiahan on, ettei uskonto kasva, ellei rakentava arvostelu sitä kasvata, ellei filosofia sitä avarra, ellei tiede sitä puhdista ja ellei uskollinen toverihenki sitä ravitse.

99:3.8 (1088.9) Aina on olemassa suuri vaara, että uskonto vääristellään ja turmellaan valheellisten päämäärien tavoitteluksi. Näin tapahtuu, kun kumpikin taisteleva kansakunta sodan aikana turmelee uskontonsa sotapropagandaksi. Rakkaudeton intoilu vahingoittaa aina uskontoa, kun vainoaminen taas suuntaa uskonnon toiminnat jonkin sosiologisen tai teologisen tavoitteen saavuttamiseen.

99:3.9 (1089.1) Uskonto voidaan vain seuraavien tekijöiden avulla pitää vapaana epäpyhistä maallisista kytkennöistä:

99:3.10 (1089.2) 1. Kritiikin keinoin oikaiseva filosofia.

99:3.11 (1089.3) 2. Vapaus kaikista yhteiskunnallisista, taloudellisista ja poliittisista kytkennöistä.

99:3.12 (1089.4) 3. Luovat, lohduttavat ja rakkautta lisäävät toverikunnat.

99:3.13 (1089.5) 4. Hengellisen ymmärryksen ja kosmisten arvojen arvostuksen asteittainen enentyminen.

99:3.14 (1089.6) 5. Fanaattisuuden ehkäiseminen tieteen tarjoaman järjellisen suhtautumisen luomilla vasta-asenteilla.

99:3.15 (1089.7) Uskonnonharjoittajain ei ryhmänä tule koskaan tuntea mielenkiintoa muuta kuin *uskontoa* kohtaan siitä huolimatta, että kenestä tahansa tällaisesta uskonnonharjoittajasta yksityisenä kansalaisena saattaa tulla jonkin sosiaalisen, taloudellisen tai poliittisen uudistusliikkeen merkittävä johtaja.

99:3.16 (1089.8) Uskonnon asiana on luoda, ylläpitää ja herättää yksittäisessä kansalaisessa sellaista kosmista kuuliaisuutta, joka ohjaa häntä saavuttamaan menestystä kaikkien näiden vaikeiden mutta toivottavien yhteiskunnallisten palvelusten edistämisessä.

4. Siirtymävaiheen vaikeudet

99:4.1 (1089.9) Aito uskonto tekee uskonnonharjoittajasta sosiaalista hyvää säteilevän, ja se luo näkemyksiä siitä, mitä on ihmisten välinen toveruus. Mutta uskonnollisten ryhmien muodollistuminen hävittää monesti juuri ne arvot, joiden edistämiseksi ryhmä alun perin organisoitiin. Ihmisten välinen ystävyys ja jumalallinen uskonto hyödyttävät toisiaan, ja ne ovat tavattoman valaisevia, jos kummankin suhteen tapahtuva kasvu on yhtäläistä ja sopusointuista. Uskonto antaa uutta merkitystä kaikille ryhmämuodostumille: perheille, kouluille ja kerhoille. Leikkiin se tuo uusia arvoja ja se jalostaa kaikkea todellista huumoria.

99:4.2 (1089.10) Hengellinen ymmärrys saa aikaan muutoksia yhteiskunnan johtamistavassa; uskonto estää kaikkia kollektiivisia liikkeitä menettämästä näköpiiristään todellisia tarkoitusperiään. Uskonto on lasten ohella perhe-elämän suuri yhdistäjä edellyttäen, että se on elävää ja kasvavaa uskoa. Ilman lapsia ei voi olla mitään perhe-elämää; sitä on toki mahdollista elää uskonnottakin, mutta sellainen vamma tekee tämän ihmisten välisen intiimin liiton vaikeudet moninkertaisiksi. Kahdennenkymmenennen vuosisadan

ensimmäisinä vuosikymmeninä kärsii omakohtaisen uskonnollisen kokemisen jälkeen eniten juuri perhe-elämä siitä rappeutumisesta, jonka aiheuttaa siirtyminen vanhoista uskonnollisista kuuliaisuussuhteista kehkeytymässä oleviin uusiin merkityksiin ja arvoihin.

99:4.3 (1089.11) Aito uskonto on mielekäs tapa elää dynaamisesti oltaessa kasvokkain jokapäiväisen elämän arkisten realiteettien kanssa. Mutta jos uskonnon halutaan antavan virikkeitä yksilölliselle luonteen kehitykselle ja lisäävän persoonallisuuden eheytymistä, sitä ei pidä standardisoida. Mikäli sen on määrä antaa virikkeitä kokemuksen arvioimiselle ja toimia arvohoukuttimena, sitä ei saa kaavamaistaa. Mikäli uskonnon on määrä edistää korkeimpia kuuliaisuussuhteita, sitä ei pidä muodollistaa.

99:4.4 (1089.12) Liittyypä sivilisaation sosiaaliseen ja taloudelliseen kasvuun millaisia mullistuksia hyvänsä, niin uskonto on aitoa ja arvokasta, jos se vaalii yksilössä kokemusta, jossa vallitsee totuuden, kauneuden ja hyvyyden yksinvalta, sillä sellainen on aito hengellinen käsitys korkeimmasta todellisuudesta. Ja rakkauden ja palvonnan kautta tästä tulee mielekästä, koska kysymyksessä on lähimmäisen suhde ihmiseen ja pojan suhde Jumalaan.

99:4.5 (1090.1) Loppujen lopuksi pikemminkin se, mitä ihminen uskoo, kuin se, mitä hän tietää, määrää käyttäytymisen ja hallitsee henkilökohtaisia tekoja. Pelkällä tosiasiatiedolla on hyvin vähän vaikutusta keskitason ihmiseen, ellei siitä tule emotionaalisesti aktivoitua. Mutta uskonnon aktivoiva vaikutus menee tunne-elämän tuolle puolen, sillä se yhdistää ihmisen koko kokemuksen

transsendentaalisilla tasoilla sillä yhteydellä, joka sillä on kuolevaisen elämään sisältyviin hengellisiin energioihin, ja sillä, että se vapauttaa nämä energiat.

99:4.6 (1090.2) Kahdennenkymmenennen vuosisadan psykologisesti epävakaisina aikoina, keskellä tieteen aikakauden pyörremyrskyn kaltaisten siirtymävaiheiden aiheuttamia taloudellisia mullistuksia, moraalin akanvirtoja ja sosiologisia ristiaallokoita ovat tuhannet ja taas tuhannet miehet ja naiset joutuneet hämmennyksiin, niin kuin ihminen vain voi joutua. He ovat huolestuneita, levottomia, pelokkaita ja epävarmoja, eivätkä he osaa asettua aloilleen. Enemmän kuin koskaan ennen maailman historiassa he tarvitsevat terveen uskonnon suomaa lohdutusta ja tasapainottavaa vaikutusta. Ennennäkemättömistä tieteellisistä saavutuksista ja mekaanisesta kehityksestä huolimatta vallalla on hengellinen pysähtyneisyys ja filosofinen kaaos.

99:4.7 (1090.3) Mitään vaaraa ei kätkeydy siihen, että uskonto muuttuu yhä enemmän yksityisasiaksi, henkilökohtaiseksi kokemukseksi, niin kauan kuin uskonto ei menetä epäitsekkääseen ja rakastavaan sosiaaliseen palveluun kannustavaa vaikutustaan. Uskonto on kärsinyt monista siihen vaikuttaneista toissijaisista tekijöistä: kulttuurien äkillisestä toisiinsa sulautumisesta, uskonkäsitysten keskinäisestä sekoittumisesta, kirkollisen arvovallan vähenemisestä ja kaupungistumisen ja koneellistumisen myötä seuranneesta perhe-elämän muuttumisesta.

99:4.8 (1090.4) Ihmiseen kohdistuva suurin hengellinen uhkatekijä sisältyy edistymisen osittaisuuteen, keskeneräisen kasvun muodostamaan vaaratilanteeseen, joka aiheutuu siitä, että hylätään pelkoon perustuvat kehityksenvaraiset uskonnot ilman, että samalla välittömästi tartutaan rakkauteen perustuvaan ilmoitususkontoon. Nykyajan tiede, erityisesti psykologia, on heikentänyt vain niitä uskontoja, jotka ovat suuressa määrin pelosta, taikauskosta ja tunne-elämästä riippuvaisia.

99:4.9 (1090.5) Siirtymävaiheen seuralaisena on aina hämmennys, eikä uskonnon maailmassa tule olemaan paljonkaan levollisuutta, ennen kuin taistelu kolmen kilpailevan uskonnonfilosofian välillä on päättynyt. Ja nämä filosofiat ovat:

99:4.10 (1090.6) 1. Monien uskontojen spiritistinen usko (kaitselmuksenomaiseen Jumaluuteen).

99:4.11 (1090.7) 2. Monien filosofioiden humanistinen ja idealistinen usko.

99:4.12 (1090.8) 3. Monien tieteiden mekanistiset ja naturalistiset käsitykset.

99:4.13 (1090.9) Ja nämä kolme osittaista tapaa lähestyä kosmoksessa vallitsevaa todellisuutta on lopulta saatettava sopusointuun sellaisen uskonnon, filosofian ja kosmologian ilmoituksenomaisella esittämisellä, joka piirtää kuvan siitä, että hengen, mielen ja energian kolmiyhteinen olemassaolo kumpuaa Paratiisin-Kolminaisuudesta ja saavuttaa ajallis-avaruudellisen yhdistymisen Korkeimman Jumaluudessa.

5. Uskonnon sosiaaliset aspektit

99:5.1 (1090.10) Vaikka uskonto on pelkästään henkilökohtainen hengellinen kokemus – Jumalan tuntemista Isäksi –, tämän kokemuksen luonnollinen seuraus – ihmisen tunteminen veljeksi – edellyttää, että minuus määrittelee suhteensa muihin minuuksiin, ja tällöin mukaan tulee uskonnollisen elämän sosiaalinen eli ryhmäaspekti. Uskonto on ensiksi sisäistä eli henkilökohtaista sovittautumista, ja sitten siitä tulee sosiaaliseen palveluun eli ryhmäasennoitumiseen liittyvä kysymys. Se seikka, että ihmisellä on taipumus laumanmuodostukseen, johtaa pakostakin uskonnollisten ryhmien ilmaantumiseen. Miten näiden uskonnollisten ryhmien käy, riippuu hyvin paljon siitä, että niitä johdetaan järkevästi. Uskonnollinen ryhmä ei alkukantaisessa yhteisössä aina suurestikaan eroa taloudellisista tai poliittisista ryhmistä. Uskonto on aina ollut moraalinen säilyttäjä ja yhteiskunnan vakauttaja. Ja monien nykyajan sosialistien ja humanistien päinvastaisista opetuksista huolimatta tämä pitää edelleenkin paikkansa.

99:5.2 (1091.1) Pidä aina mielessäsi, että todellinen uskonto on sitä, että tunnet Jumalan Isäksesi ja ihmisen veljeksesi. Uskonto ei ole orjamaista uskomista rangaistusuhkauksiin tai maagisiin lupauksiin tulevista mystisistä palkinnoista.

99:5.3 (1091.2) Jeesuksen uskonto on dynaamisin ihmisrotua milloinkaan aktivoinut voima. Jeesus murskasi perinteet, hävitti

dogmit ja kutsui ihmiskuntaa nousemaan ajallisuudessa ja ikuisuudessa korkeimpien ihanteidensa tasalle – olemaan täydellinen, niin kuin taivaallinen Isä on täydellinen.

99:5.4 (1091.3) Uskonnolla ei juurikaan ole toimintamahdollisuutta, ennen kuin uskonnollinen ryhmä erottautuu kaikista muista ryhmistä – ennen kuin tapahtuu sosiaalinen yhdistyminen taivaan valtakunnan hengellisen jäsenyyden omaavien kesken.

99:5.5 (1091.4) Oppi ihmisen läpikotaisesta turmeltuneisuudesta hävitti suurelta osin uskonnon omaaman potentiaalin sellaisten seurausilmiöiden tuottamiseen, jotka ovat luonteeltaan kohottavia ja joilla on inspiroivaa arvoa. Julistaessaan kaikkien ihmisten olevan Jumalan lapsia Jeesus koetti palauttaa ihmiselle hänen omanarvontuntonsa.

99:5.6 (1091.5) Jokainen uskonnollinen käsitys, joka kykenee uskovan hengellistämiseen, tulee ehdottomasti saamaan aikaan voimallisia seuraamuksia tällaisen uskonnonharjoittajan sosiaalisessa elämässä. Uskonnollinen kokemus tuottaa tämän hengen johdatuksessa olevan kuolevaisen jokapäiväisessä elämässä vääjäämättä ”hengen hedelmiä”.

99:5.7 (1091.6) Yhtä varmasti kuin ihmiset kertovat toisilleen uskonnollisista käsityksistään, aivan yhtä varmasti he luovat jonkinlaisen uskonnollisen ryhmän, joka lopulta päätyy luomaan yhteisiä tavoitteita. Uskonnonharjoittajat kokoontuvat jonakin päivänä yhteen ja ryhtyvät aktuaalisesti yhteistyöhön pikemminkin ihanteiden ja tarkoitusperien yhtenäisyyden pohjalta kuin koettamalla saada aikaan yhteistyötä psykologisten mielipiteiden ja

teologisten uskomusten pohjalta. Päämäärien, mieluummin kuin uskonkappaleiden, tulisi yhdistää uskonnonharjoittajia. Koska aidossa uskonnossa on kysymys henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta, on väistämätöntä, että jokaisella yksittäisellä uskonnonharjoittajalla on oma ja henkilökohtainen tulkintansa siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. Annettakoon sanan ”usko” merkitä mieluummin yksilön suhdetta Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on kyennyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmäärityksekseen. ”Onko sinussa uskoa? Pidä se silloin omanasi.”

99:5.8 (1091.7) Että uskossa on kysymys vain ihanteellisten arvojen tajuamisesta, sen osoittaa Uuden testamentin antama määritelmä, joka sanoo, että usko on toivottujen asioiden substanssi ja todiste asioista, joita ei nähdä.

99:5.9 (1091.8) Alkukantainen ihminen ei juurikaan vaivautunut pukemaan uskonnollisia vakaumuksiaan sanoiksi. Hänen uskontonsa puhkesi pikemmin tanssiksi kuin ajatuksiksi. Nykyajan ihmiset ovat pusertaneet ajatuksistaan esille monet uskonnäkemykset ja luoneet monet uskonnollisen uskon koetinkivet. Tulevien aikojen uskonharjoittajain on elämällä elettävä uskonsa, heidän on omistauduttava ihmisten välisen veljeyden edellyttämään varauksettomaan palvelemiseen. Ihmisen olisi korkea aika omata sellainen uskonnollinen kokemus, joka olisi niin omakohtainen ja niin ylevä, että sen voisi käsittää ja ilmaista vain ”tuntein, jotka ovat liian syvällä sanoin kuvattaviksi.”

99:5.10 (1091.9) Jeesus ei edellyttänyt seuraajiltaan, että nämä määräajoin kokoontuisivat lausumaan kaavan mukaisia sanoja, jotka tuovat julki heidän yhteiset uskonkäsityksensä. Hän määräsi vain, että heidän tulisi kokoontua yhteen tosiasiallisesti *tekemään jotakin*: osallistumaan yhteiselle illalliselle hänen Urantialla elämänsä lahjoittautumisvaiheen muistoksi.

99:5.11 (1091.10) Minkä erehdyksen kristityt tekevätkään, kun he esittävät Kristuksen korkeimmaksi hengellisen johtajuuden ihanteeksi ja julkeavat samalla vaatia jumalatietoisia miehiä ja naisia hylkäämään niiden jumalaatuntevien ihmisten historiallisen johtajuuden, jotka menneiden aikojen kuluessa ovat myötävaikuttaneet heidän yksittäisen kansakuntansa tai rotunsa valaistumiseen.

6. Institutionaalinen uskonto

99:6.1 (1092.1) Lahkolaisuus on institutionaalisen uskonnon sairaus ja dogmaattisuus on hengellisen olemuksen orjuuttamista. On paljon parempi, että on uskonto ilman kirkkoa, kuin että on kirkko ilman uskontoa. Kahdennenkymmenennen vuosisadan uskonnollinen kuohunta ei sellaisenaan eikä sinänsä osoita hengellistä rappiota. Sekasorto käy yhtä hyvin kasvun kuin tuhonkin edellä.

99:6.2 (1092.2) Uskonnon sosiaalistamisella on todellinen tarkoituksensa. Uskonnollisten ryhmätoimintojen tarkoituksena on tuoda vaikuttavalla tavalla esille uskonnon kuuliaisuussuhteet;

moninkertaistaa totuuden, kauneuden ja hyvyyden houkuttelevuus; vaalia korkeampien arvojen puoleensa vetäviä aspekteja; lisätä epäitsekkääseen toveruuteen kuuluvaa palvelevaisuutta; nostaa perhe-elämään sisältyvät potentiaalit kunniaan; edistää uskonnollista kasvatusta; tarjota viisaita neuvoja ja hengellistä opastusta ja rohkaista ryhmässä tapahtuvaa palvontaa. Ja kaikki elävät uskonnot rohkaisevat ihmisten välistä ystävyyttä, säilyttävät moraalisuutta, edistävät keskinäistä hyvinvointia ja luovat hyvät edellytykset oman ikuisen pelastuksen sanomansa kannalta keskeisen evankeliumin levitystyölle.

99:6.3 (1092.3) Mutta uskonnon institutionalisoituessa sen kyky hyvään supistuu, samalla kun mahdollisuudet pahaan moninkertaistuvat. Kaavamaistuneen uskonnon vaarat ovat: uskonkäsitysten juuttuminen paikoilleen ja näkemysten jähmettyminen; valvottavien etujen kartuttaminen ja siitä seuraava maallistumisen lisääntyminen; totuuden standardisoitumis- ja kivettymisalttius; uskonnon harhautuminen Jumalan palvelemisesta kirkon palvelemiseen; uskonnollisten johtajien viehtymys hoivaamistehtävien sijasta hallintotehtäviin; alttius lahkojen ja keskenään kilpailevien jakautumien muodostumiseen; tyrannimaisen kirkollisen vallankäytön pystyttäminen; ylimyksellisen ”valittu kansa” -asenteen luominen; valheellisten ja liioiteltujen pyhyyskäsitysten elättely; uskonnon rutiininomaistuminen ja palvonnan kaavoihinkangistuminen; mieltymys menneisyyden kunnioittamiseen, samalla kun jätetään nykyiset tarpeet vaille huomiota; kyvyttömyys laatia uskonnosta

ajanmukaisia tulkintoja; sotkeutuminen maallisten instituutioiden tehtäviin; se luo uskonnollisten kastien vahingollista syrjintää; siitä tulee suvaitsematon puhdasoppisuuden tuomari; se ei kykene pysymään uusia uria etsivän nuorison mielenkiinnon kohteena, ja vähä vähältä se kadottaa ikuisen pelastuksen evankeliumin julistaman vapahtavan sanoman.

99:6.4 (1092.4) Kaavamainen uskonto rajoittaa ihmisiä heidän omakohtaisissa hengellisissä toiminnoissaan sen sijaan, että se vapauttaisi heidät entistä tehokkaampaan palveluun valtakunnanrakentajina.

7. Uskonnon anti

99:7.1 (1092.5) Vaikka kirkkojen ja kaikkien muiden uskonnollisten ryhmien tulisikin pysytellä sivussa kaikista maallisista toiminnoista, uskonto ei samalla kuitenkaan saa tehdä mitään estääkseen tai viivyttääkseen ihmisinstituutioiden sosiaalista koordinoitumista. Elämän mielekkyyttä täytyy jatkuvasti lisätä. Ihmisen täytyy jatkaa filosofian uudistamistyötään ja uskonnon selkeyttämistoimiaan.

99:7.2 (1092.6) Valtiotieteen täytyy panna toimeen talouselämän ja teollisuuden uudistustyö sellaisin menetelmin, jotka se oppii yhteiskuntatieteiltä, ja käyttämällä hyväkseen niitä oivalluksia ja motiiveja, jotka uskonnollinen elintapa tarjoaa. Kaikessa yhteiskunnallisessa rakennustyössä uskonto pitää esillä tasapainottavan kuuliaisuussuhteen transsendenttistä tavoitetta

kohtaan – vakaannuttavaa päämäärää, joka on välittömän ja ajallisen tavoitteen tuolla puolen ja sen yläpuolella. Kuolevainen ihminen tarvitsee nopeasti muuttuvan ympäristön luomien hämmentävien tilanteiden keskellä laajaulotteisen kosmisen perspektiivin suomaa tukea.

99:7.3 (1093.1) Uskonto innoittaa ihmistä elämään maan päällä rohkeasti ja riemullisesti. Kiihkeyteen se liittää kärsivällisyyden, innostukseen se yhdistää ymmärryksen, vallankäyttöön se kytkee myötätuntoisuuden ja tarmokkuuteen se tuo ihanteita.

99:7.4 (1093.2) Ajallisia kysymyksiä ihminen ei voi koskaan ratkaista viisaasti eikä päästä henkilökohtaisena eduntavoitteluna ilmenevän itsekkyyden yli, ellei hän mietiskele asioita Jumalan kaikkivaltiuden edessä ja ota laskuissaan huomioon jumalallisten merkitysten ja hengellisten arvojen realiteetteja.

99:7.5 (1093.3) Keskinäinen taloudellinen riippuvuus ja sosiaalinen veljellisyys johtavat lopulta veljeyteen. Ihminen on luonnostaan uneksija, mutta tiede vakavoittaa häntä niin, että uskonto voi ennen pitkää aktivoida hänet, jolloin vaara hänen sortua fanaattisiin reaktioihin on paljon vähäisempi. Taloudelliset välttämättömyydet sitovat ihmisen todellisuuteen, ja henkilökohtainen uskonnollinen kokemus saattaa tämän saman ihmisen kasvotusten alituisesti laajenevaan ja edistyvään kosmiseen kansalaisuuteen kuuluvien ikuisten realiteettien kanssa.

99:7.6 (1093.4) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 100

Uskonto ihmisen kokemuksessa

100:0.1 (1094.1) KOKEMUS siitä, että elää dynaamista uskonnollista elämää, muuttaa keskinkertaisenkin yksilön persoonallisuudeksi, jolla on ihanteellista kyvykkyyttä. Jokaisen yksilön edistymistä vaalimalla uskonto auttaa kaikkien edistymistä, ja kunkin yksilön edistymistä lisää se, mitä kaikki saavuttavat.

100:0.2 (1094.2) Läheinen kanssakäyminen muiden uskonnonharjoittajain kanssa antaa hengelliselle kasvulle keskinäisiä virikkeitä. Rakkaus tarjoaa maaperän uskonnolliselle kasvulle – objektiivisen mielenkiinnon kohteen subjektiivisen mielihyväntavoittelun sijalle – ja silti se tuottaa ylivertaista subjektiivista tyydytystä. Ja uskonto ylevöittää jokapäiväisen elämän arkisen raadannan.

1. Uskonnollinen kasvu

100:1.1 (1094.3) Vaikka uskonto saakin aikaan merkitysten kasvua ja arvojen korottumista, on siitä kuitenkin aina seurauksena pahaa, milloin puhtaasti henkilökohtaiset arvioinnit korotetaan ehdottomuuksien tasoille. Lapsi arvioi kokemusta sen sisältämän mielihyvän määrän mukaan. Kypsyyden mittana on se, missä määrin korkeammat merkitykset korvaavat henkilökohtaisen mielihyvän ja jopa lojaalisuusasenteet mitä moninaisimmista elämäntilanteista ja kosmisista suhteista omaksuttuja korkeimpia käsityksiä kohtaan.

100:1.2 (1094.4) Joillakin ihmisillä on liiallinen kiire kasvaa, ja heitä uhkaa sen vuoksi vakava hengellisen jähmettymisen vaara. Eri ikäkausina, toinen toistaan seuraavien kulttuurien piirissä ja edistyvän sivilisaation vaihtuvissa vaiheissa tulee huolehtia siitä, että merkitykset kasvavat. Merkittävimmät kasvua estävät tekijät ovat ennakkoluuloisuus ja tietämättömyys.

100:1.3 (1094.5) Antakaa jokaiselle kehittyvälle lapselle tilaisuus kasvattaa oma uskonnollinen kokemuksensa. Älkää väkisin pakottako hänelle valmista aikuisen kokemusta. Muistakaa, ettei vakiintuneen opetusjärjestelmän kautta vuosi vuodelta tapahtuva edistyminen välttämättä merkitse älyllistä edistymistä, saati hengellistä kasvua. Sanavaraston laajeneminen ei ole merkki luonteen kehittymisestä. Totuudenmukaisina kasvun osoittimina eivät ole pelkät tulokset, vaan sitä osoittaa mieluumminkin eteneminen. Todellista kasvatuksellista kasvua osoittavat ihanteiden

korottuminen, entistäkin suurempi arvojen arvostaminen, arvojen uudet merkitykset ja lisääntynyt lojaalisuus korkeimpia arvoja kohtaan.

100:1.4 (1094.6) Lapsiin tekevät kestävän vaikutuksen vain heidän aikuisikäisten läheistensä osoittamat lojaalisuudet. Säännöllä sen paremmin kuin esimerkilläkään ei ole pysyvää vaikutusta. Lojaalit ihmiset ovat kasvavia ihmisiä, ja kasvu on vaikuttava ja innoittava realiteetti. Elä tänä päivänä lojaalisuutta osoittaen eli kasva, ja huominen pitää huolen itsestään. Nopein tapa sammakonpoikasen tulla sammakoksi on elää jokainen hetki uskollisesti sammakonpoikasena.

100:1.5 (1094.7) Uskonnolliselle kasvulle välttämätön maaperä edellyttää, että elämä eletään yhä enemmän itseään toteuttaen, että luontaiset ominaisuudet koordinoidaan, että harjoitetaan tietojen selville ottamista ja omataan kohtuullisessa määrin uskallusta, että koetaan tyytyväisyyden tunteita, että pelko toimii asioihin huomion kiinnittämisen ja asioista tietoisena olemisen kannustimena, että ihmettä kohtaan tunnetaan mielenkiintoa ja että ollaan normaalilla tavalla tietoisia omasta pienuudesta – ollaan nöyriä. Kasvu perustuu myös minuuden löytämiseen, johon liittyy itsekritiikki – omatunto, sillä omatunto on todellisuudessa itsensä arvioimista sen mukaan, mitä on tottunut pitämään arvossa, eli henkilökohtaisten ihanteidensa mukaan.

100:1.6 (1095.1) Fyysinen terveys, peritty temperamentti ja sosiaalinen ympäristö vaikuttavat uskonnolliseen kokemukseen merkittävästi.

Mutta nämä ajalliset olosuhteet eivät estä sisimmässä tapahtuvaa sellaisen sielun hengellistä edistymistä, joka on omistautunut taivaassa olevan Isän tahdon täyttämiseen. Kaikissa normaaleissa kuolevaisissa on tiettyjä synnynnäisiä kasvuun ja itsensätodellistamiseen pakottavia tarpeita, jotka vaikuttavat, ellei niitä nimenomaisesti estetä vaikuttamasta. Varma keino tämän hengellisen kasvupotentiaalin ja ihmiseen rakenteellisesti kuuluvan kyvyn vahvistamiseksi on korkeimmille arvoille omistautumista merkitsevän varauksettoman asenteen ylläpitäminen.

100:1.7 (1095.2) Uskontoa ei voi lahjoittaa, saada, lainata, oppia eikä kadottaa. Se on henkilökohtainen kokemus, joka kasvaa suhteessa lopullisten arvojen kaipuuseen. Kosminen kasvu on näin ollen seuraus merkitysten kertymisestä ja alati laajenevasta arvojen kohoamisesta. Mutta jalous sinänsä on aina tiedostamatonta kasvua.

100:1.8 (1095.3) Uskonnolliset ajattelu- ja toimintatottumukset myötävaikuttavat hengellisen kasvun tuloksellisuuteen. Uskonnollisia taipumuksiaan voi kehittää niin, että ne alkavat reagoida hengellisiin virikkeisiin myönteisesti, eli niin, että niistä tulee eräänlainen ehdollinen hengellinen refleksi. Uskonnollista kasvua suosiviin tapoihin kuuluvat kultivoitunut herkkyys jumalallisia arvoja kohtaan, uskonnollisen elämän havaitseminen muissa ihmisissä, kosmisten merkitysten syvällinen mietiskely, hartaudella suoritettu ongelmien ratkaiseminen, oman hengellisen elämänsä jakaminen lähimmäistensä kanssa, itsekkyyden välttäminen, kieltäytyminen jumalallisen armon selviönä pitämisestä, elämänsä eläminen niin kuin olisi Jumalan kasvojen

edessä. Uskonnolliseen kasvuun vaikuttavat tekijät saattavat olla tarkoituksellisia, mutta kasvu itsessään on poikkeuksetta tiedostamatonta.

100:1.9 (1095.4) Se, että uskonnollinen kasvu on luonteeltaan tiedostamatonta, ei kuitenkaan merkitse, että se olisi otaksutuilla ihmisälyn alitajuisilla alueilla tapahtuvaa toimintaa. Mieluumminkin se tarkoittaa luovia toimintoja kuolevaisen olennon mielen ylitajuisilla tasoilla. Kokemus tiedostamattoman uskonnollisen kasvun todellisuuden tiedostamisesta on ainoa positiivinen todiste ylitajunnan toiminnallisesta olemassaolosta.

2. Hengellinen kasvu

100:2.1 (1095.5) Hengellinen kehittyminen riippuu ensinnäkin siitä, että ihminen ylläpitää elävää hengellistä yhteyttä todellisiin hengellisiin voimiin, ja toiseksi siitä, että hän tuottaa jatkuvasti hengellisiä hedelmiä eli että hän antaa apua kanssaihmisilleen siitä, mitä hän on saanut omilta hengellisiltä hyväntekijöiltään. Hengellinen edistyminen perustuu hengellisen köyhyyden älylliseen tunnustamiseen, mihin liittyy omakohtainen tietoisuus täydellisyydenkaipuusta, halu tuntea Jumala ja olla hänen kaltaisensa, varaukseton aikomus täyttää taivaassa olevan Isän tahto.

100:2.2 (1095.6) Hengellinen kasvu on ensiksi tarpeiden tiedostamista, seuraavaksi merkitysten näkemistä ja sitten arvojen löytämistä. Todiste aidosta hengellisestä kehityksestä on siinä, että esille tulee

ihmispersoonallisuus, jonka vaikuttimena on rakkaus, jota aktivoi epäitsekäs palvelumieli ja jota hallitsee jumalallisuudesta kertovien täydellisyysihanteiden varaukseton palvonta. Ja tämä kokemus kaikkineen on uskonnon todellisuus – eivät suinkaan pelkät teologiset uskonkäsitykset.

100:2.3 (1095.7) Uskonto voi edetä sille kokemustasolle, jossa siitä tulee valistunut ja viisas keino reagoida universumiin hengellisesti. Sellainen ylevä uskonto voi toimia kolmella ihmispersoonallisuuden tasolla, nimittäin älyllisellä, morontiaalisella ja hengellisellä; mieleen kohdistuen, kehittyvässä sielussa ja sisäisen hengen kanssa.

100:2.4 (1096.1) Hengellisyydestä tulee oitis se osoitin, joka ilmoittaa, miten lähellä Jumalaa ihminen on ja miten hyödyllinen hän on kanssaihmisilleen. Hengellisyys lisää ihmisen kykyä nähdä kauneutta aineellisissa olevaisissa, tunnistaa totuutta merkityksissä ja havaita hyvyyttä arvoissa. Hengellisen kehittymisen määrää sen kapasiteetti, ja se on suoraan verrannollinen siihen, missä määrin rakkauden itsekkäät piirteet on eliminoitu.

100:2.5 (1096.2) Asianomaisen hengellinen status on mitta, joka osoittaa, miten pitkälle hän on saavuttanut Jumaluutta, miten hyvin hän on virittäytynyt Suuntaajaan. Hengellisyyden lopullisuuteen pääseminen merkitsee samaa kuin suurimman mahdollisen todellisuuden, suurimman mahdollisen jumalankaltaisuuden, saavuttaminen. Ikuinen elämä on loputonta infiniittisten arvojen tavoittelua.

100:2.6 (1096.3) Ihmisen itsensätoteuttamisen päämäärän tulisi olla hengellinen, ei aineellinen. Ainoat tavoittelemisen arvoiset realiteetit ovat jumalallisia, hengellisiä ja ikuisia. Kuolevaisella ihmisellä on oikeus nauttia fyysisestä mielihyvästä ja tyydyttää inhimilliset mieltymyksensä; hän hyötyy siitä, että hän on uskollinen ihmisyhteisöjä ja ajallisia instituutioita kohtaan. Mutta nämä eivät ole niitä ikuisia perustuksia, joille kuolematon persoonallisuus rakennetaan, persoonallisuus, jonka on ylitettävä avaruus, kukistettava ajallisuus ja saavutettava jumalallista täydellisyyttä ja finaliittina suoritettavaa palvelua merkitsevä ikuinen määränpää.

100:2.7 (1096.4) Jeesus toi julki Jumalaa tuntevan kuolevaisen kokeman perinpohjaisen varmuuden, kun hän sanoi: ”Mitä se Jumalan tuntevaa valtakuntaan uskovaa liikuttaa, jos kaikki maallinen luhistuu?” Ajalliset turvajärjestelyt ovat haavoittuvia, mutta hengelliset vakuusjärjestelyt ovat järkähtämättömiä. Kun inhimillisen nurjamielisyyden, itsekkyyden, julmuuden, vihan, häijyyden ja kateuden vuoksiaallot takovat kuolevaisen ihmisen sielun ympärillä, voit olla levollisin mielin ja luottaa siihen, että yksi sellainen sisäinen vallitus on olemassa, jonka kimppuun ehdottomasti kukaan ei voi käydä, nimittäin hengen linnoitus; näin voidaan sanoa ainakin jokaisesta sellaisesta ihmisestä, joka on jättänyt huolenpidon sielustaan omassa sisimmässään asuvan hengen, ikuisen Jumalan hengen, haltuun.

100:2.8 (1096.5) Tällaisen hengellisen tavoitteeseenpääsyn jälkeen – saavutettiinpa se vähittäisen kasvun tai erityisen kriisin kautta – tapahtuu, että persoonallisuus valitsee uuden suunnan, samoin kuin,

että kehittyy uusi arvojen mittapuu. Tällaisten hengestä syntyneiden yksilöiden elämään ovat astuneet siinä määrin uudet liikkeelle panevat virikkeet, että he voivat tyynesti katsella vierestä, kun heidän rakkaimpina hellimänsä kunnianhimoiset tavoitteet sortuvat ja heidän kiihkeimmät toiveensa murskautuvat. He tietävät vuorenvarmaksi, että tällaiset katastrofit ovat vain kohti uusia tavoitteita ohjaavia mullistuksia, jotka romuttavat ihmisen ajalliset luomukset ja edeltävät universumissa tapahtuvan tavoitteiden saavuttamisen uudelle ja entistä ylevämmälle tasolle kuuluvien jalompien ja kestävämpien realiteettien rakentamista.

3. Käsitykset korkeimmasta arvosta

100:3.1 (1096.6) Uskonto ei ole menetelmä, jolla päästään paikalleen pysähtyneeseen ja autuaaseen mielenrauhaan, vaan se on heräte, joka panee asianomaisen valjastamaan sielunsa dynaamiseen palveluun. Se on koko minuuden pestautumista uskolliseen rakastavan Jumalan palvelukseen ja ihmisen palvelemiseen. Uskonto maksaa minkä tahansa hinnan, joka on välttämätön korkeimman päämäärän, ikuisen palkinnon, saavuttamiseksi. Uskonnollisessa lojaalisuudessa on jotakin sellaista pyhittyneisyyden täysimääräisyyttä, joka on suurenmoisen ylevää. Ja nämä uskollisuudentunteet ovat sosiaalisesti tehokkaita ja hengellisesti edistäviä.

100:3.2 (1096.7) Sanasta ’Jumala’ tulee uskonnonharjoittajalle symboli, joka merkitsee pääsyä yhä lähemmäksi korkeinta todellisuutta ja jumalallisen arvon tiedostamista. Sitä, mikä on hyvä ja mikä on paha, ei määrää se, mistä ihminen pitää tai on pitämättä. Moraaliset arvot eivät verso toiveiden täyttymisestä eivät liioin emotionaalisesta turhautumisesta.

100:3.3 (1096.8) Arvoja pohdiskellessanne teidän on erotettava toisistaan se, mikä *on* arvo, ja se, mi*llä on* arvoa. Teidän on tiedostettava se suhde, joka vallitsee yhtäältä mielihyvää tuottavien toimintojen ja toisaalta niiden mielekkään integroitumisen ja niiden yhä laajemman todeksitulemisen välillä yhä korkeammalle yltävillä inhimillisen kokemuksen tasoilla.

100:3.4 (1097.1) Merkitys on jotakin, jonka kokemus lisää arvoon; se on arvottavaa tietoisuutta arvoista. Erillinen ja puhtaasti itsekäs nautinto saattaa merkitä tosiasiallista merkitysten arvon alennusta, tarkoituksetonta nautiskelua, joka jo alkaa lähestyä suhteellista pahaa. Arvot ovat kokemuspohjaisia, kun realiteetit ovat merkityksellisiä ja mentaalisesti assosioituja, eli kun mieli tiedostaa ja arvottaa nämä suhteet.

100:3.5 (1097.2) Arvot eivät voi koskaan olla staattisia; todellisuus merkitsee muuttumista, kasvamista. Muuttuminen, josta puuttuu kasvu, merkityksen laajeneminen ja arvon korottuminen, on arvotonta – se on potentiaalista pahaa. Mitä suurempaa kosmisen sovittautumisen laadukkuutta jokin kokemus ilmentää, sitä enemmän merkitystä siihen sisältyy. Arvot eivät ole käsitteellisiä

harhoja, vaan ne ovat todellisia, mutta ne ovat aina riippuvaisia suhteiden tosiasiasta. Arvot ovat aina sekä aktuaalisia että potentiaalisia – eivät sitä, mikä oli, vaan sitä, mikä on ja on oleva.

100:3.6 (1097.3) Aktuaalien ja potentiaalien yhdistyminen on samaa kuin kasvu, kokemuksellista arvojen todellistumista. Mutta kasvu ei ole pelkkää edistymistä. Edistyminen on aina merkityksellistä, mutta ilman kasvua se on verrattain arvotonta. Ihmiselämän korkein arvo koostuu arvojen kasvusta, edistymisestä merkityksissä sekä näiden molempien kokemusten kosmisen keskinäisriippuvuuden oivaltamisesta. Ja tällainen kokemus on yhtä kuin jumalatietoisuus. Vaikkei tällainen kuolevainen yliluonnollinen olekaan, hänestä on kuitenkin tosiasiallisesti tulossa yli-inhimillinen; kuolematon sielu on kehkeytymässä.

100:3.7 (1097.4) Ihminen ei voi aiheuttaa kasvua, mutta hän voi tarjota sille suotuisat olosuhteet. Kasvu on aina tiedostamatonta, olipa se fyysistä, älyllistä tai hengellistä. Rakkaus siis kasvaa. Sitä ei voi luoda, valmistaa tai ostaa, vaan sen pitää kasvaa. Evoluutio on kosminen kasvumenetelmä. Sosiaalista kasvua ei voi saada aikaan lainsäädännöllä, eikä moraalista kasvua ole aikaansaatavissa hallintoa parantamalla. Ihminen voi valmistaa koneen, mutta sen todellinen arvo pitää juontaa ihmisen kulttuurista ja henkilökohtaisesta arvostuksesta. Ainoa ihmisen antama panos kasvun hyväksi on hänen persoonallisuuteensa sisältyvien kaikkien kykyjen liikkeellepano – elävä usko.

4. Kasvun ongelmat

100:4.1 (1097.5) Uskonnollinen elintapa on pyhittäytyvää elämistä, ja pyhittäytyvä elintapa on luovaa elämistä, omintakeista ja spontaania. Uudet uskonnolliset oivallukset ilmaantuvat ristiriidoista, jotka antavat aiheen uusien ja parempien suhtautumistapojen valitsemiseen entisten ja huonompien reagointimallien tilalle. Uusia merkityksiä nousee esille vain konfliktin keskellä, ja konflikti jatkuu vain, kun kieltäydytään omaksumasta niitä korkeampia arvoja, jotka sisältyvät korkeampiin merkityksiin.

100:4.2 (1097.6) Uskonnolliset pulmatilanteet ovat väistämättömiä, sillä mitään kasvua ei voi tapahtua ilman psyykkistä ristiriitatilannetta ja hengellistä kuohuntaa. Filosofisen elämännormin organisoiminen tekee välttämättömäksi melkoisen sekamelskan mielen filosofisissa maailmoissa. Lojaalisuuksia suuren, hyvän, toden ja jalon puolesta ei harjoiteta ponnistelutta. Hengellisen näköalan kirkastuminen ja kosmisen ymmärryksen laajeneminen edellyttävät ponnistelua. Ja ihmisjärki nousee vastarintaan, kun sitä vieroitetaan rinnoilta, joista se on imenyt ravinnokseen ajallisen olemassaolon ei-hengellisiä energioita. Veltto, eläimeltä periytyvä mieli kapinoi sitä ponnistusta vastaan, joka tarvitaan painiskeltaessa kosmisen ongelmienselvittelyn kanssa.

100:4.3 (1097.7) Mutta uskonnollisen elämäntavan suurena ongelmana on velvollisuus yhdistää persoonallisuuden sisältämät sielunvoimat RAKKAUDEN herruuden avulla. Terveys, mentaalinen suorituskyky ja

onnellisuus seuraavat fyysisten järjestelmien, mielen järjestelmien ja henkisten järjestelmien yhdistämisestä. Terveydestä ja mielenterveydestä ihmisellä on paljon ymmärrystä, mutta onnellisuudesta hän ei ole itse asiassa oivaltanut paljonkaan. Syvin onnellisuus kytkeytyy erottamattomasti hengelliseen edistymiseen. Hengellinen kasvu tuottaa kestävää iloa; rauhaa, joka käy kaiken ymmärryksen yli.

100:4.4 (1098.1) Fyysisen elämän osalta aistit kertovat aineellisten kappaleiden olemassaolosta, mieli havaitsee merkitysten todellisuuden, mutta hengellinen kokemus paljastaa yksilölle elämän todelliset arvot. Nämä ihmiselon korkeat tasot saavutetaan rakastettaessa Jumalaa yli kaiken ja rakastettaessa epäitsekkäästi ihmistä. Jos rakastat kanssaihmisiäsi, sinun on täytynyt havaita heidän arvonsa. Jeesus rakasti ihmisiä niin tavattoman paljon siksi, että hän antoi heille niin tavattoman suuren arvon. Lähimmäisistäsi voit löytää arvoja parhaiten, kun otat selville heidän vaikuttimensa. Jos joku ärsyttää sinua, aiheuttaa mielipahan tunteita, niin sinun tulisi myötäeläen pyrkiä löytämään hänen näkökulmansa, ne syyt, jotka aiheuttavat hänen moitittavan käyttäytymisensä. Heti kun ymmärrät lähimmäistäsi, sinusta tulee suvaitsevainen, ja tämä suvaitsevaisuus kasvaa ystävyydeksi ja kypsyy rakkaudeksi.

100:4.5 (1098.2) Loihdi ajatuksissasi kuva jostakusta alkeellisesta esivanhemmastanne ajalta, jolloin asuttiin luolissa: lyhyt, muodoton, törkyinen ja mörisevä miehenköriläs, joka seisoo hajareisin, nuija kädessä, puhkuu inhoa ja vihaa ja tuijottaa tuimasti suoraan eteensä. Moinen kuva ei suuriakaan kerro ihmisen jumalallisesta

arvokkuudesta. Mutta tehkäämme kuvasta vähän laajempi. Tämän henkiin puhaltamamme ihmisen edessä kyyristeleekin sapelihammastiikeri. Hänen takanaan on nainen ja kaksi lasta. Tiedostat oitis, että tässä kuvassa näkyy alku paljolle sellaiselle, mikä ihmisrodussa on hienoa ja jaloa, mutta mies on silti kummassakin kuvassa sama. Toisessa hahmotelmassa vain on laajempi näkökulma sinua helpottamassa. Siitä nimittäin voit nähdä, mikä on tämän kehittyvän kuolevaisen motivaatio. Hänen suhtautumisestaan tulee kunnioitettava siksi, että sinä ymmärrät häntä. Jospa vain voisit luodata lähimmäistesi vaikuttimia, miten paljon paremmin pystyisitkään silloin heitä ymmärtämään. Jospa vain voisit tuntea kanssaihmisiäsi, alkaisit ennen pitkää rakastaa heitä.

100:4.6 (1098.3) Pelkkä tahdonponnistus ei riitä siihen, että aidosti rakastaisit kanssaihmisiäsi. Rakkaus syntyy vain lähimmäisesi vaikuttimien ja näkemysten perinpohjaisesta ymmärtämisestä. Yhtä tärkeää ei ole, että rakastat tänään kaikkia ihmisiä kuin että joka päivä opit rakastamaan taas yhtä ihmistä lisää. Jos joka päivä tai joka viikko yllät ymmärtämään taas yhtä uutta lähimmäistäsi, ja jos tämä on se, mihin joka tapauksessa kykenet, silloin olet eittämättä sosiaalistamassa ja kiistämättä hengellistämässä persoonallisuuttasi. Rakkaus on tarttuvaa, ja kun inhimillinen kiintymys on järkevää ja viisasta, rakkaus on tarttuvampaa kuin viha. Mutta vain aito ja epäitsekäs rakkaus on kiistattoman tarttuvaa. Jospa vain jokaisesta kuolevaisesta voisi tulla dynaamisen kiintymyksen keskus, niin tämä hyvänlaatuinen rakkauden virus ottaisi kohta kokonaan valtaansa ihmiskunnan tunnekylläisten emootioiden virran sellaisessa

laajuudessa, että rakkaus sulkisi sisäänsä koko sivilisaation, ja se merkitsisi, että ihmisten veljeys on toteutunut.

5. Kääntymys ja mystiikka

100:5.1 (1098.4) Maailma on täynnä kadoksiin joutuneita sieluja, ei teologisessa mielessä kadotettuja, vaan suunnastaan eksyneitä, jotka turhautuneen filosofisen aikakauden ismien ja kulttien keskellä kulkevat hämmennyksissään sinne tänne. Vain harvat ovat oppineet, miten elämänfilosofia asetetaan uskonnollisen arvovallan paikalle. (Sosiaalistetun uskonnon symboleita ei tule kasvun kanavina halveksia, vaikkei toisaalta joen uoma olekaan joki.)

100:5.2 (1098.5) Uskonnollisen kasvun eteneminen johtaa lamaannuksesta konfliktin kautta koordinoitumiseen, epävarmuudesta epäilemättömään uskoon, kosmisen tietoisuuden piirissä vallitsevasta hämmingistä persoonallisuuden eheytymiseen, ajallisesta tavoitteesta ikuiseen, pelon orjuudesta Jumalan poikauden vapauteen.

100:5.3 (1099.1) Olisi tehtävä selväksi, että lojaalisuudentunnustukset korkeimpia ihanteita kohtaan – psyykkinen, emotionaalinen ja hengellinen selvilläolo jumalatietoisuudesta – saattavat olla joko luonnollisen ja vähittäisen kasvun tulos, tai toisinaan ne saatetaan kokea tietyissä elämän käännekohdissa, kuten kriisitilanteessa. Apostoli Paavali koki tuona ikimuistettavana päivänä

Damaskoksentiellä juuri tällaisen äkillisen ja dramaattisen kääntymyksen. Gautama Siddharthalla oli samankaltainen kokemus sinä yönä, kun hän istui yksinäisyydessä ja yritti päästä selvyyteen lopullisen totuuden mysteeristä. Monilla muilla on ollut samankaltaisia kokemuksia, ja toisaalta monet vilpittömät uskovat ovat edistyneet hengessä ilman äkillistä kääntymystä.

100:5.4 (1099.2) Useimmat niin kutsuttuihin uskonnollisiin kääntymyksiin yhdistetyt dramaattiset ilmiöt ovat luonteeltaan täysin psykologisia, mutta aina silloin tällöin ilmenee toki kokemuksia, jotka ovat alkuperältään myös hengellisiä. Kun mentaalinen liikkeellepano on ehdottoman totaalista millä tahansa tasolla, joka merkitsee psyykkistä kurottautumista kohti hengen saavuttamista, kun ihmisen jumalallista ideaa kohtaan tuntemien lojaalisuuksien motivaatio on täydellistä, silloin hyvin usein sattuu, että sisimmässä asuva henki kurottautuu äkkiä alaspäin synkronoituakseen uskovan kuolevaisen ylitajuisen mielen keskitetyn ja pyhitetyn tavoitteen kanssa. Ja juuri tällaisista kokemuksista, joissa älylliset ja hengelliset ilmiöt yhdistyvät, muodostuu kääntymys. Ja tällaiseen kääntymykseen kuuluu tekijöitä, jotka toimivat puhtaasti psykologisen tapahtumaan vaikuttamisen lisäksi ja sen yläpuolella.

100:5.5 (1099.3) Mutta tunnelataus yksinään on valheellista kääntymystä; ihmisellä pitää olla uskoa siinä kuin tunnettakin. Siinä määrin kuin tällainen psyykkinen liikekannallepano on osittaista, ja sikäli kuin tällainen ihmisen lojaalisuuden motivaatio on epätäydellistä,

samassa määrin on kääntymyskokemus sekoittunut älyllinen, emotionaalinen ja hengellinen realiteetti.

100:5.6 (1099.4) Jos ollaan taipuvaisia katsomaan teorian mukainen alitajuinen mieli käytännölliseksi työhypoteesiksi muutoin yhtenäisen älyllisen elämän piirissä, niin johdonmukaisuuden nimessä tulisi pitää myös selviönä, että on olemassa samanlainen ja vastaava ylöspäin nousevan älyllisen toiminnan alue, joka muodostaa ylitajuisuuden tason, vyöhykkeen, jolla ollaan välittömässä yhteydessä sisäiseen henkientiteettiin eli Ajatuksensuuntaajaan. Kaikkiin näihin psyykkisiin spekulaatioihin sisältyvä suuri vaara on siinä, että näkyjä ja muita niin kutsuttuja mystisiä kokemuksia samoin kuin epätavallisia unia saatetaan pitää jumalallisina viesteinä ihmismielelle. Jumalalliset olennot ovat menneinä aikoina ilmaisseet itsensä tietyille Jumalaa tunteville henkilöille, ei heidän mystisten transsiensa tai sairaalloisten näkyjensä vuoksi, vaan kaikista näistä ilmiöistä huolimatta.

100:5.7 (1099.5) Kääntymyksentavoittelun vastakohtana olisi elävä usko ja vilpitön palvonta, täydestä sydämestä lähtevä ja epäitsekäs rukoilu, parempi tie päästä morontiavyöhykkeille mahdollisine yhteyksineen Ajatuksensuuntaajaan. Aivan liian monia ihmismielen tiedostamattomilta tasoilta äkillisesti esiintulvahtavia muistumia on erehdytty pitämään jumalallisina ilmoituksina ja hengen johdatuksina.

100:5.8 (1099.6) Tavaksi muuttuvaan uskonnollisten valveunien näkemiseen liittyy suuri vaara; mystiikasta voi tulla menetelmä, jolla

vältellään todellisuutta olkoonkin, että se on joskus ollut keino päästä aitoon hengelliseen kanssakäymiseen. Lyhytaikaiset vetäytymiset elämän touhukkailta näyttämöiltä eivät liene vakavalla tavalla vaaraksi, mutta persoonallisuuden pitempiaikainen eristäytyminen ei missään mielessä ole toivottavaa. Missään olosuhteissa ei näkyjen vallassa olevan tajunnan transsinkaltaista tilaa pidä harjoittaa uskonnollisena kokemuksena.

100:5.9 (1099.7) Mystisen tilan tunnusmerkkeinä ovat tajunnan pirstoutuneisuus verrattain passiivisen älyllisen toiminnan puitteissa toimivine, keskittyneen huomion osakseen saavine eloisine saarekkeineen. Tämä kaikki vie tajuntaa pikemminkin kohti alitajuista kuin ylitajuisuuden, hengellisen kontaktivyöhykkeen, suuntaan. Monet mystikot ovat vieneet mielensä pirstoutumisen epänormaalien mielenilmiöiden tasolle.

100:5.10 (1100.1) Terveellisempi hengellisen mietiskelyn harjoittamistapa on löydettävissä mietiskelevästä palvonnasta ja kiitosrukouksesta. Suoraa yhteydenpitoa oman Ajatuksensuuntaajansa kanssa – senkaltaista, jota ilmeni Jeesuksen lihallisen elämän jälkivuosina – ei tule sekoittaa näihin niin kutsuttuihin mystisiin kokemuksiin. Mystisen yhteydenpidon alkamiseen myötävaikuttavat tekijät osoittavat tällaisten psyykkisten tilojen vaarallisuuden. Mystistä tilaa suosivat sellaiset tekijät kuin fyysinen uupumus, paastoaminen, psyykkinen pirstoutuneisuus, syvälliset esteettiset kokemukset, eloisat seksuaaliset impulssit, pelko, huoli, raivo ja villi tanssiminen. Suuri osa tällaisen esivalmistelun jälkeen esille nousevasta aineksesta on peräisin alitajuisesta mielestä.

100:5.11 (1100.2) Olisi selkeästi ymmärrettävä, että vaikka olosuhteet olisivat olleet mystisille ilmiöille hyvinkin suotuisat, Nasaretin Jeesus ei milloinkaan turvautunut moisiin keinoihin saadakseen yhteyden Paratiisin-Isään. Jeesuksella ei ollut mitään alitajuisia harhoja eikä ylitajuisia illuusioita.

6. Uskonnollisen elämän tunnusmerkit

100:6.1 (1100.3) Kehitysuskonnot ja ilmoitususkonnot saattavat metodiensa puolesta erota toisistaan merkittävästi, mutta vaikuttimien kohdalla vallitsee suuri yhtäläisyys. Uskonto ei ole mikään elämän erityisfunktio, vaan se on paremminkin elämäntapa. Aito uskonto on varauksetonta omistautumista jollekin sellaiselle todellisuuteen kuuluvalle asialle, jolla uskova arvioi olevan korkeinta arvoa hänelle itselleen ja koko ihmiskunnalle. Ja kaikkien uskontojen merkittävimmät tunnusmerkit ovat: kyselemätön uskollisuus ja varaukseton omistautuminen korkeimmille arvoille. Tällainen uskonnollinen omistautuminen korkeimmille arvoille näkyy uskonnottomana pidetyn äidin suhtautumisessa lapseensa samoin kuin ei-uskovien kiihkeässä uskollisuudessa jotakin omaksumaansa asiaa kohtaan.

100:6.2 (1100.4) Uskonnonharjoittajan omaksuma korkein arvo saattaa olla ala-arvoinen tai jopa valheellinen, mutta se on siitä huolimatta uskonnollinen. Uskonto on aitoa täsmälleen siihen määrään saakka

kuin korkeimpana pidetty arvo todellakin on aitoa hengellistä arvoa omaava kosminen realiteetti.

100:6.3 (1100.5) Merkkeinä siitä, että ihminen reagoi uskonnolliseen herätteeseen, ovat jalouden ja suuruuden ominaispiirteet. Vilpitön uskonnonharjoittaja on tietoinen siitä, että hän on universumin kansalainen, ja hän on selvillä yhteyden saamisesta ihmisen yläpuolella olevan voiman lähteisiin. Häntä sykähdyttää ja hänelle antaa tarmoa vakuutus siitä, että hän kuuluu Jumalan poikien verrattomaan ja aateloituun veljeskuntaan. Tietoisuutta oman minuutensa arvosta on laajentanut korkeimpien universumitavoitteiden – korkeimpien päämäärien – etsimiseen kannustava yllyke.

100:6.4 (1100.6) Minuus on antautunut sellaiseen kaiken kattavan ja kiinnostusta herättävän motivoinnin ohjailuun, joka pakottaa suurempaan itsekuriin, vähentää tunne-elämän ristiriitaisuutta ja tekee kuolevaisen elämästä todella elämisen arvoista. Alakuloiseksi tekevä inhimillisten rajoittuneisuuksien tunnustaminen vaihtuu luonnolliseksi tietoisuudeksi kuolevaisille ominaisista puutteista, mihin liittyy moraalinen päättäväisyys ja hengellinen pyrkimys saavuttaa universumin ja superuniversumin korkeimmat päämäärät. Ja kärsivällisyyden, pitkämielisyyden, mielenlujuuden ja suvaitsevaisuuden enentyminen on aina luonteenomaista tälle voimaperäiselle pyrkimykselle kuolevaisen yläpuolella olevien ihanteiden saavuttamiseen.

100:6.5 (1100.7) Mutta todellinen uskonto on elävää rakkautta, palvelevaa elämää. Uskonnonharjoittajan irtautuminen paljosta

sellaisesta, mikä on pelkästään ajallista ja joutavaa, ei johda koskaan sosiaaliseen eristäytymiseen eikä sen tulisi hävittää huumorintajuakaan. Mitään ei aito uskonto inhimillisestä olemassaolosta ota pois, mutta elämään kaikkinensa se kylläkin tuo uusia merkityksiä. Se kehittää uudenlaista innostusta, intoa ja rohkeutta. Se saattaa jopa synnyttää ristiretkeläishenkeä, mikä on enemmän kuin vaarallista, elleivät sitä valvo hengellinen ymmärrys ja lojaali omistautuminen inhimillisistä lojaalisuudentunteista johtuville sosiaalisille velvollisuuksille.

100:6.6 (1101.1) Eräs suurinta hämmästystä herättävistä uskonnollisen elämäntavan tunnusmerkeistä on tuntemamme dynaaminen ja ylevä rauha, se rauha, joka käy kaiken inhimillisen ymmärryksen yli, se kosminen tasapainoisuus, joka osoittaa kaiken epäilyn ja kuohunnan olevan poissa. Tällaiset hengellisen tasapainoisuuden tasot ovat pettymyksen tavoittamattomissa. Tämänkaltaiset uskonnonharjoittajat ovat kuin apostoli Paavali, joka sanoi: ”Olen vakuuttunut siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä ruhtinaskunnat, eivät vallat, eivät mitkään, jotka nyt ovat tai vasta tulevat, ei korkeus, ei syvyys eikä mikään muukaan kykene meitä Jumalan rakkaudesta erottamaan.”

100:6.7 (1101.2) Turvallisuudentunne, johon liittyy tajuisuus voitolle pääsevästä autuudesta, asustaa sellaisen uskonharjoittajan tietoisuudessa, joka on tajunnut Korkeimman todellisuuden ja joka tavoittelee Perimmäisen määränpäätä.

100:6.8 (1101.3) Kaikkea tätä on myös kehitysperäinen uskonto lojaalisuuden ja suuruuden osalta, sillä se on aito kokemus. Mutta ilmoitususkonto on sekä *verratonta* että aitoa. Laajentunutta hengellistä näkemystä edustavat uudet lojaalisuussuhteet luovat uusia rakkauden ja omistautumisen tasoja, uusia palvelun ja lähimmäisyyden tasoja; ja koko tämä avartunut sosiaalinen suhtautumistapa saa aikaan laajemman tietoisuuden Jumalan Isyydestä ja ihmisen veljeydestä.

100:6.9 (1101.4) Tunnusomainen ero toisaalta kehitykseen ja toisaalta ilmoitukseen perustuvan uskonnon välillä on se uusi jumalallista viisautta edustava ominaispiirre, joka lisätään puhtaasti kokemusperäiseen ihmisviisauteen. Mutta juuri ihmisperäisistä uskonnoista saatu ja niiden piirissä karttunut kokemus kehittää kyvyn vastaanottaa myöhemmin, kerta kerralta yhä runsaampina lahjoina annettavaa jumalallista viisautta ja kosmista ymmärrystä.

7. Uskonnollisen elämäntavan korkein ilmenemä

100:7.1 (1101.5) Vaikkei Urantian keskitason kuolevainen voikaan toivoa saavuttavansa sellaista korkeaa luonteen täydellisyyttä, jollaisen Jeesus Nasaretilainen lihallisen elämänvaiheensa aikana saavutti, jokaisen kuolevaisuskovan on silti täysin mahdollista kehittää vahva ja eheä persoonallisuus niiden täydellisyyteen kehittyneiden suuntaviivojen mukaan, jotka Jeesuksen persoonallisuus antaa.

Mestarin persoonallisuuden ainutlaatuinen piirre ei niinkään ollut sen täydellisyys kuin sen sopusuhtaisuus, sen erinomainen ja tasapainoinen eheys. Vaikuttavin tapa kuvata Jeesusta on seurata sen henkilön esimerkkiä, joka syyttäjiensä edessä seisovaa Mestaria osoittaessaan sanoi: ”Kas, siinäpä ihminen!”

100:7.2 (1101.6) Jeesuksen pettämätön lempeys kosketti ihmisten sydäntä, mutta hänen järkkymätön luonteenlujuutensa ällistytti hänen seuraajiaan. Hän oli eittämättömän vilpitön; hänessä ei ollut minkään vertaa ulkokultaisuutta. Hän oli vapaa teennäisyydestä; hän oli aina virkistävän aito. Hän ei milloinkaan alentunut mahtailuun eikä hän koskaan turvautunut huijaukseen. Hän eli totuutta täsmälleen niin kuin hän sitä opetti. Hän oli totuus. Hän tunsi, että hänen oli pakko opettaa vapahtavaa totuutta omalle sukupolvelleen siitäkin huolimatta, että tällainen vilpittömyys toisinaan tuotti tuskaa. Hän oli kaikkea totuutta kohtaan empimättömän uskollinen.

100:7.3 (1101.7) Mutta Mestari oli niin peräti helppo hyväksyä, häntä oli niin perin helppo lähestyä. Kaikessa hoivassaan hän oli peräti käytännöllinen, samalla kun kaikille hänen suunnitelmilleen oli tunnusomaista asialle pyhittäytynyt terve järkevyys. Hänessä ei vähimmässäkään määrin ilmennyt oikullisia, arvaamattomia eikä eriskummallisia taipumuksia. Hän ei konsanaan toiminut oikukkaasti, päähänpistojen mukaan eikä hysteerisesti. Kaikessa opetustyössään ja kaikessa, mitä hän teki, yhdistyi aina erinomainen arvostelukyky oivalliseen sopivaisuudentajuun.

100:7.4 (1102.1) Ihmisen Poika oli aina ryhdikäs persoonallisuus. Jopa hänen vihollisensa tunsivat tervettä kunnioitusta häntä kohtaan. He

pelkäsivät yksinpä hänen läsnäoloaankin. Jeesus oli peloton. Hän oli enemmän kuin täynnä jumalallista innostusta, mutta hänestä ei silti koskaan tullut fanaattista. Hän oli tunne-elämältään aktiivinen, muttei koskaan häilyväinen. Hänellä oli runsas mielikuvitus, mutta hän oli silti aina käytännöllinen. Hän kohtasi elämän realiteetit avoimesti, muttei hän koskaan ollut yksivakainen eikä proosallinen. Hän oli rohkea, muttei koskaan huimapäinen; varovainen, muttei koskaan pelkurimaisesti. Hän oli myötätuntoinen, muttei koskaan hempeilevä; ainutlaatuinen, muttei eriskummallinen. Hän oli hurskas, muttei hurskasteleva. Hän oli niin perin ryhdikäs siksi, että hän oli täydellisen eheä.

100:7.5 (1102.2) Jeesuksen omintakeisuus oli tukahduttamatonta. Perinteet eivät häntä sitoneet, eikä ahtaan sovinnaisuuden orjuus häntä rampauttanut. Hänen puheessaan kuului kiistaton vakuuttuneisuus ja hänen opetuksessaan tuntui ehdoton arvovalta. Mutta hänen ylivertainen omintakeisuutensa ei johtanut häntä ylenkatsomaan edeltäjiensä ja aikalaistensa opetuksiin sisältyneitä totuuden helmiä. Ja se, mikä hänen opetuksissaan oli omintakeisinta, oli rakkauden ja armon korostaminen pelon ja uhraamisen sijasta.

100:7.6 (1102.3) Jeesuksen elämännäkemys oli varsin laaja. Hän kehotti seuraajiaan saarnaamaan evankeliumia kaikille kansoille. Hän oli vapaa kaikesta ahdasmielisyydestä. Hänen myötätuntoinen sydämensä sulki sisäänsä koko ihmiskunnan, jopa universumin. Aina hänen kutsunsa kuului: ”Kuka ikinä haluaa, sallikaa hänen tulla.”

100:7.7 (1102.4) Jeesuksesta sanottiin totuudenmukaisesti: ”Hän luotti Jumalaan.” Ihmisenä ihmisten joukossa hän luotti mitä ylevimmin Isään, joka on taivaassa. Hän luotti Isäänsä niin kuin pieni lapsi luottaa maiseen vanhempaansa. Hänen uskonsa oli täydellistä, muttei koskaan mahtailevaa. Näyttäytyipä luonto ihmisen maanpäällistä hyvinvointia kohtaan miten julmana tai miten välinpitämättömänä hyvänsä, Jeesus ei koskaan uskossaan horjunut. Pettymys ei saanut hänestä otetta, eikä vaino häneen tehonnut. Ilmeinenkään epäonnistuminen ei häneen koskenut.

100:7.8 (1102.5) Hän rakasti ihmisiä veljinään, samalla kun hän tiedosti, miten nämä olivat synnynnäisten kykyjensä ja hankittujen ominaisuuksiensa puolesta erilaisia. ”Hän kulki ympäriinsä ja teki hyvää.”

100:7.9 (1102.6) Jeesus oli harvinaisen hyväntuulinen ihminen, muttei hän silti ollut mikään sokea eikä mieletön optimisti. Hänen alinomainen kehotuksensa kuului: ”Olkaa hyvällä mielin.” Hän pystyi säilyttämään tämän luottavaisen suhtautumisensa siksi, että hän horjumatta luotti Jumalaan ja järkähtämättä uskoi ihmiseen. Hän oli kaikkia ihmisiä kohtaan liikuttavan huomaavainen, sillä hän rakasti heitä ja uskoi heihin. Hän oli aina uskollinen vakaumuksilleen ja suurenmoisen luja omistautumisessaan Isän tahdon täyttämiselle.

100:7.10 (1102.7) Mestari oli aina antelias. Hän ei koskaan väsynyt sanomaan: ”On autuaampaa antaa kuin ottaa.” Hän sanoi: ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” Kaikessa rajattomassa anteliaisuudessaan hän ei kuitenkaan koskaan ollut tuhlaavainen

eikä kohtuuton. Hän opetti, että pelastuksen saadaksesi sinun pitää uskoa. ”Sillä jokainen saa, joka etsii.”

100:7.11 (1102.8) Hän oli suorapuheinen, mutta aina hyväntahtoinen. Hän sanoi: ”Ellei näin olisi, olisin sen teille kertonut.” Hän oli avoin, mutta aina ystävällinen. Hän ei peitellyt rakkauttaan synnintekijää kohtaan eikä vihaansa syntiä kohtaan. Mutta kaikessa tässä hämmästyttävässä suoruudessaan hän oli erehtymättömän *oikeudenmukainen*.

100:7.12 (1102.9) Jeesus oli tasaisen hyväntuulinen siitä huolimatta, että hän toisinaan joi syvältäkin inhimillisen surun maljasta. Pelotta hän kohtasi olemassaolon realiteetit, mutta hän oli kuitenkin täynnä innostusta taivaan valtakunnan evankeliumia kohtaan. Mutta innostus oli aina hänen hallinnassaan; se ei koskaan hallinnut häntä. Hän oli varauksettoman omistautunut ”Isän asialle”. Tämä jumalallinen innostus pani hänen epähengelliset veljensä luulemaan, että hän oli järjiltään, mutta tilannetta seurannut universumi arvioi hänet tervejärkisyyden esikuvaksi ja malliksi siitä, miten kuolevainen voi korkeimmalla mahdollisella tavalla omistautua hengellisen elämäntavan korkeiden vaatimusten täyttämiseen. Ja hänen hallittu innostuksensa oli tarttuvaa; hänen kumppaninsa olivat pakotettuja jakamaan hänen jumalallisen optimisminsa.

100:7.13 (1103.1) Tämä Galilean mies ei ollut surujen mies, vaan hän oli iloinen sielu. Vähän väliä hän sanoi: ”Riemuitkaa ja olkaa ylen määrin iloisia.” Mutta kun velvollisuus vaati, hän oli valmis kulkemaan rohkeasti ”kuoleman varjon laakson” läpi. Hän oli iloinen, mutta samalla nöyrä.

100:7.14 (1103.2) Hänen rohkeudelleen veti vertoja vain hänen kärsivällisyytensä. Kun häntä painostettiin ennenaikaiseen toimintaan, hänellä oli tapana vastata vain: ”Hetkeni ei ole vielä tullut.” Hänellä ei koskaan ollut kiire, hänen tyyneytensä oli suurenmoista. Mutta hän tunsi useinkin suuttumusta pahaa kohtaan, suvaitsemattomuutta syntiä kohtaan. Usein sattui, että jokin asia sai hänet vastustamaan lujasti sellaista, mikä oli vahingollista hänen maan päällä elävien lastensa hyvinvoinnille. Mutta hänen suuttumuksensa syntiä kohtaan ei koskaan johtanut vihaan syntistä kohtaan.

100:7.15 (1103.3) Hänen rohkeutensa oli suurenmoista, mutta hän ei milloinkaan ollut tyhmänrohkea. Hänen tunnussanansa oli: ”Älkää pelätkö.” Hänen urheutensa oli jaloa ja hänen rohkeutensa usein sankarillista. Mutta hänen rohkeutensa liittyi arvostelukykyyn, ja sitä hallitsi järki. Se oli luottamuksesta syntynyttä rohkeutta, ei sokeasta itsevarmuudesta syntyvää uhkarohkeutta. Hän oli kiistattoman rohkea, muttei koskaan röyhkeän uskalias.

100:7.16 (1103.4) Mestari oli esikuva pyhänäpitämisestä. Jo hänen nuoruudenaikainen rukouksensa alkoi sanoilla ”Isä meidän, joka olet taivaassa, pyhitetty olkoon sinun nimesi.” Hän kunnioitti lähimmäistensä harjoittamaa erheellistäkin palvontaa. Mutta tämä ei estänyt häntä käymästä hyökkäykseen uskonnollisia perinnäistapoja vastaan eikä hyökkäämästä ihmisperäiseen uskoon sisältyvien virheiden kimppuun. Hän piti kunniassa aitoa pyhyyttä, ja silti hän voi aiheellisesti vedota lähimmäisiinsä ja sanoa: ”Kuka teidän joukostanne tuomitsee minut synnistä?”

100:7.17 (1103.5) Jeesus oli suuri siksi, että hän oli hyvä, ja silti hän seurusteli pikkulasten kanssa. Hän oli henkilökohtaisessa elämässään lempeä ja vaatimaton, ja kuitenkin hän oli universumin täydelliseksi tullut ihminen. Hänen työtoverinsa kutsuivat häntä kehotuksetta Mestariksi.

100:7.18 (1103.6) Jeesus oli täydellisen ehjä ihmispersoonallisuus. Ja tänäkin päivänä – aivan kuten aikanaan Galileassa – jatkuu hänen työnsä kuolevaiskokemuksen yhdistämiseksi ja inhimillisten pyrkimysten yhteensovittamiseksi. Hän eheyttää elämän, jalontaa luonteen ja yksinkertaistaa kokemuksen. Hän astuu ihmisen mieleen sitä kohottaakseen, sen muuntaakseen ja kirkastaakseen. On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: ”Jos jollakulla on sisimmässään Kristus Jeesus, hän on uusi luomus; vanha on katoamassa; katso, kaikki tulee uudeksi.”

100:7.19 (1103.7) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 101

Uskonnon todellinen luonne

101:0.1 (1104.1) IHMISEN kokemuksena uskonnon piiriin kuuluu kaikki, mikä alkaa kehittyvän villi-ihmisen alkeellisesta pelon orjuudesta ja päättyy niiden sivistyneiden kuolevaisten ylevään ja suurenmoiseen uskon tuottamaan vapauteen, jotka ovat ylvään tietoisia siitä, että he ovat ikuisen Jumalan poikia.

101:0.2 (1104.2) Uskonto on edistyvään sosiaaliseen kehitykseen kuuluvien pitkälle edenneen etiikan ja moraalin esi-isä. Mutta uskonto ei sinänsä ole pelkästään moraalinen liike, vaikkakin ihmisyhteisön eettinen ja moraalinen liikevoima vaikuttaa uskonnon ulkoisiin ja sosiaalisiin ilmenemismuotoihin voimakkaasti. Uskonto on ihmisen kehittyvälle olemukselle aina innoituksen lähde, mutta se ei ole tämän kehityksen salaisuus.

101:0.3 (1104.3) Uskonto, persoonallisuuden omaama vakaumususko, kykenee aina voittamaan pinnallisesti sitä vastaan puhuvan epätoivon logiikan, joka syntyy epäuskoisessa aineellisessa mielessä. On todellakin olemassa kiistämätön ja aito sisäinen ääni, tuo ”suuri

valkeus, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”. Eikä tämä hengen johdatus ole sama asia kuin ihmisen omastatunnosta tuleva eettinen kehottaminen. Uskonnollisen varmuuden tunne on enemmän kuin emotionaalinen tunne. Uskonnon tuottama vakuuttuneisuus ylittää mielen esittämät järkisyyt, jopa filosofian logiikan. Uskonto *on* uskoa, luottamusta ja vakuuttuneisuutta.

1. Aito uskonto

101:1.1 (1104.4) Aito uskonto ei ole mikään filosofinen uskomusjärjestelmä, joka voidaan järkeillä esille ja osoittaa luonnosta saatavin todistein oikeaksi, se ei liioin ole sanoin kuvaamattomista hurmiontunteista koostuva mielikuvituksellinen ja mystinen elämys, josta voivat nauttia vain romanttiset mystiikanpalvojat. Uskonto ei ole järjen tuote, mutta sisältä käsin tarkasteltuna se on täysin järjellistä. Uskonto ei juonnu ihmisfilosofian logiikasta, mutta kuolevaisen kokemuksena se on täysin looginen. Uskonto on jumalallisen kokemista alkuperältään evolutionaarisen moraalisen olennon tietoisuudessa. Se edustaa ajallisuudessa saatua aitoa kokemusta ikuisista realiteeteista, hengellisten tyydytysten todellistumista, jo kun vielä eletään lihallisessa hahmossa.

101:1.2 (1104.5) Ajatuksensuuntaajalla ei ole mitään erityistä mekanismia, jonka avulla se saisi itsensä ilmaistuksi. Ei ole olemassa

mitään mystistä uskonnollista valmiutta uskonnollisten tuntemusten vastaanottamiseksi tai julkituomiseksi. Nämä kokemukset tehdään saavutettaviksi kuolevaisen olennon mielen luonnollisesti määräytyvän mekanismin kautta. Ja siinä piilee eräs selitys siihen, miksi Suuntaajan on vaikea ryhtyä suoraan yhteydenpitoon pysyvänä olinpaikkanaan olevan aineellisen mielen kanssa.

101:1.3 (1104.6) Jumalallinen henki ottaa yhteyden kuolevaiseen ihmiseen, mutta se ei tapahdu tunteiden eikä emootioiden kautta, vaan korkeimman ja hengellistyneimmän ajattelun alueella. Sinua johtavat Jumalaa kohti nimenomaan *ajatuksesi*, eivät tunteesi. Jumalallinen olemus on tajuttavissa vain mielen silmin. Mutta se mieli, joka reaalisesti havaitsee Jumalan, kuulee sisimmässä olevaa Suuntaajaa, on puhdas mieli. ”Ilman pyhyyttä ei yksikään ihminen saa nähdä Herraa.” Kaikkea tällaista sisäistä ja hengellistä kanssakäymistä nimitetään hengelliseksi ymmärrykseksi. Tällaiset uskonnolliset kokemukset johtuvat Suuntaajan ja Totuuden Hengen yhteen kietoutuvien toimenpiteiden ihmismieleen tekemästä vaikutuksesta niiden toimiessa Jumalan kehittyvien poikien käsitysten, ihanteiden, oivallusten ja henkisten pyrkimysten keskellä ja niihin kohdistuen.

101:1.4 (1105.1) Uskonto siis elää ja voi hyvin ei näkemisen ja tuntemisen, vaan paremminkin uskon ja ymmärryksen varassa. Se ei ole uusien tosiasioiden keksimistä eikä ainutlaatuisen kokemuksen löytämistä, vaan mieluummin sitä, että löydetään uusia ja hengellisiä *merkityksiä* ihmiskunnan jo tuntemista tosiasioista. Korkein uskonnollinen kokemus ei ole riippuvainen sitä edeltävistä

uskoa osoittavista, perinteen edellyttämistä tai esivallan vaatimista teoista. Ei uskonto myöskään ole ylevien tunteiden ja puhtaasti mystisten emootioiden jälkeläinen. Se on paremminkin pohjattoman syvä ja aktuaalinen kokemus hengellisestä kanssakäymisestä niiden henkivoimien kanssa, jotka piilevät ihmismielessä, ja sikäli kuin sellainen kokemus on psykologian termein määriteltävissä, se on yksinkertaisesti kokemus Jumalaan uskomisen todellisuuden kokemisesta tällaisen puhtaasti henkilökohtaisen kokemuksen realiteettina.

101:1.5 (1105.2) Vaikkei uskonto olekaan aineellista kosmologiaa koskevien järkiperäisten pohdiskelujen tuote, se on silti kaikin puolin järjellisen ymmärryksen luomus, joka saa alkunsa ihmisen mielikokemuksesta. Uskonto ei synny mystisistä meditaatioista eikä irrallisista mietiskelyistä olkoonkin, että se puhtaasti älyperäisen järkeilyn ja filosofisen logiikan termein on aina enemmän tai vähemmän salaperäistä ja aina määrittelemättömissä ja selittämättömissä. Aidon uskonnon idut saavat alkunsa ihmisen moraalisen tietoisuuden alueelta, ja ne tulevat julki ihmisen hengellisen ymmärryksen kasvuna, ihmispersoonallisuuden sen avun kasvuna, joka karttuu siitä, että Jumalaa isoavassa kuolevaismielessä on läsnä Jumalasta ilmoittava Ajatuksensuuntaaja.

101:1.6 (1105.3) Usko yhdistää moraalisen ymmärryksen jokaisen arvon tunnontarkkaan erottamiseen, ja kun näihin lisätään jo ennalta olemassa oleva kehitysperäinen velvollisuudentunto, on aidon uskonnon syntyhistoria koossa. Uskonnon kokemus johtaa lopulta

varmaan tietoisuuteen Jumalasta ja epäilyksettömään vakuuttuneisuuteen uskovan persoonallisuuden eloonjäämisestä.

101:1.7 (1105.4) On siis nähtävissä, etteivät uskonnolliset kaipaukset ja hengelliset yllykkeet ole senluontoisia, että ne johtaisivat ihmisiä pelkästään *haluamaan* Jumalaan uskomista, vaan niillä on pikemminkin sellainen luonne ja voima, että ihmisiin vaikuttaa syvällisesti vakaumus, jonka mukaan heidän *pitäisi* uskoa Jumalaan. Evoluutionvaraisen velvollisuudentunnon sekä ilmoituksen sisältämän valistuksen mukanaan tuomat velvoitteet tekevät niin syvän vaikutuksen ihmisen moraaliseen olemukseen, että hän lopulta pääsee siihen, ettei hänellä hänen mielensä omaksuman kannan ja hänen sielunsa omaksuman asenteen mukaan ole *mitään oikeutta olla uskomatta Jumalaan*. Tällaisten valistuneiden ja kurinalaisten yksilöiden korkeampi ja filosofian ylittävä viisaus opettaa perimmältään heille, että Jumalan epäileminen tai epäluottamus hänen hyvyyttään kohtaan olisi samaa kuin osoittaisi olevansa uskoton *todellisimmalle* ja *syvimmälle*, mitä ihmismielessä ja -sielussa on: jumalalliselle Suuntaajalle.

2. Uskonnon tosiasia

101:2.1 (1105.5) Uskonnon tosiasia on järkevien ja tavallisten ihmisten uskonnollisessa kokemuksessa, ja vain siinä. Ja vain tässä merkityksessä voidaan uskontoa koskaan pitää tieteellisenä tai edes psykologisena. Todistuksena siitä, että ilmoitus on ilmoitus, on tämä

sama ihmisen kokemuksen tosiasia: se tosiasia, että ilmoitus tosiaankin syntesoi toisaalta näennäisesti eri suuntiin kulkevat luonnontieteet ja toisaalta uskonnon teologian johdonmukaiseksi ja loogiseksi universumifilosofiaksi, koordinoiduksi ja aukottomaksi selitykseksi sekä tieteestä että uskonnosta. Ja näin se luo sellaista mielen harmoniaa ja hengen tyydyttyneisyyttä, joka ihmisen kokemuksessa vastaa kuolevaismielen esittämiin kyselyihin sen halutessa tietää, *miten* Infiniittinen aineen osalta, mielten kanssa ja henkeen kohdistuen toteuttaa tahtonsa ja suunnitelmansa.

101:2.2 (1106.1) Järkeily on tieteen käyttämä metodi, usko on uskonnon metodi, logiikka on filosofian tavoittelema menetelmä. Ilmoitus korvaa morontianäkökulman puuttumisen sillä, että se tarjoaa menetelmän, jolla mielen välityksellä päästään eheyteen aineen ja hengen todellisuuden ja niiden välisten suhteiden käsittämisessä. Eikä oikea ilmoitus koskaan tee tieteestä luonnotonta, uskosta järjetöntä eikä filosofiasta epäloogista.

101:2.3 (1106.2) Järki saattaa tieteen tutkimusmenetelmin johtaa luonnon kautta takaisin Ensimmäiseen Aiheuttajaan, mutta vaaditaan uskonnollista uskoa muuntamaan tieteen Ensimmäinen Aiheuttaja pelastuksen Jumalaksi; ja lisäksi tarvitaan ilmoitusta tällaisen uskon, tällaisen hengellisen ymmärryksen, paikkansapitävyyden vahvistamiseksi.

101:2.4 (1106.3) On olemassa kaksi perussyytä uskoa sellaiseen Jumalaan, joka pitää huolta ihmisen eloonjäämisestä:

101:2.5 (1106.4) 1. Ihmisen kokemus, omakohtainen vakuuttuneisuus, ihmisen sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan herättämän toivon ja luottamuksen jollakin tavoin tapahtuva mieltäminen.

101:2.6 (1106.5) 2. Totuuden paljastus, tapahtuipa se Totuuden Hengen suoran henkilökohtaisen hoivan muodossa, jumalallisten Poikien maailmallelahjoittautumisen muodossa tai kirjoitettuna sanana esitettyjen ilmoitusten muodossa.

101:2.7 (1106.6) Tiede päättää järkeillen tapahtuvan etsintänsä olettamukseen Ensimmäisestä Aiheuttajasta. Uskonto pysähtyy uskon lennossaan, vasta kun se on varma pelastuksen Jumalasta. Tieteen erittelevän tutkimustoiminnan johtopäätökset tuntuvat loogisesti viittaavan Absoluutin todellisuuteen ja olemassaoloon. Uskonto uskoo varauksettomasti sellaisen Jumalan olemassaoloon ja todellisuuteen, joka pitää huolta persoonallisuuden eloonjäämisestä. Mitä metafysiikka ei ensinkään kykene tekemään ja mikä filosofialtakin jää osittain tekemättä, sen ilmoitus tekee. Ilmoitus toisin sanoen vahvistaa, että tämä tieteen olettama Ensimmäinen Aiheuttaja ja uskonnon esille tuoma pelastuksen Jumala ovat *yksi ja sama Jumaluus*.

101:2.8 (1106.7) Tieteen todistaa oikeaksi järki, uskonnon todisteena on usko, filosofian todiste on logiikka, mutta ilmoituksen osoittaa oikeaksi vain ihmisen *kokemus*. Tieteen antimena on tieto, uskonnon antimena on onnellisuus, filosofia tuottaa ykseyttä, ilmoitus

vahvistaa tämän universaaliseen todellisuuteen johtavan kolmiyhteisen tien kokemuksellisen harmonian.

101:2.9 (1106.8) Luonnon pohdiskelu voi paljastaa vain luonnon Jumalan, liikkeen Jumalan. Luonnossa esiintyy vain ainetta, liikettä ja elollisuutta – elämää. Materia ynnä energia ilmenee – tietyissä olosuhteissa – elävinä hahmoina, mutta vaikka luonnossa esiintyvä elämä ilmiönä siis onkin suhteellisen päättymätön, on se yksilöllisyyksien kohdalla täysin ohimenevää. Luonto ei tarjoa perustetta uskoa loogisesti ihmispersoonallisuuden eloonjäämiseen. Sellainen uskonnollinen ihminen, joka löytää Jumalan luonnosta, on jo sitä ennen löytänyt tämän saman persoonallisen Jumalan omasta sielustaan.

101:2.10 (1106.9) Usko löytää Jumalan sielusta. Ilmoitus, morontiaymmärryksen korvike evolutionaarisessa maailmassa, tekee ihmiselle mahdolliseksi nähdä luonnossa se sama Jumala, jonka usko paljastaa hänen sielustaan. Näin ilmoitus siis kattaa menestyksellisesti aineellisen ja hengellisen välissä olevan kuilun, jopa luodun ja Luojan, ihmisen ja Jumalan, välisen kuilun.

101:2.11 (1107.1) Luonnon pohdiskeleminen viittaa loogisesti siihen suuntaan, että luontoa ohjaa äly, jopa että sitä valvoo elävä olento, mutta mitään persoonallista Jumalaa se ei tyydyttävällä tavalla paljasta. Luonto ei toisaalta tuo esille mitään sellaistakaan, mikä estäisi pitämästä universumia uskonnon Jumalan kätten työnä. Pelkästään luonnon kautta Jumala ei ole löydettävissä, mutta kun ihminen on muulla tavoin hänet löytänyt, niin luonnon tutkimisen

tulokset käyvät täysin yksiin universumista esitetyn korkeamman ja hengellisemmän tulkinnan kanssa.

101:2.12 (1107.2) Käänteentekevänä ilmiönä ilmoittaminen on jaksottaista, ihmisen henkilökohtaisena kokemuksena se on jatkuvaa. Jumalallisuus toimii kuolevaisen persoonallisuudessa Isän antamana Suuntaaja-lahjana, Pojan vuodattamana Totuuden Henkenä ja Universumin Hengeltä saatuna Pyhänä Henkenä, ja nämä kolme kuolevaisen yläpuolelta tulevaa lahjaa yhdistyvät ihmisen kokemuksellisessa kehityksessä Korkeimman huolenpitona.

101:2.13 (1107.3) Aito uskonto on syvää ymmärrystä todellisuudesta, moraalisen tajunnan uskonhedelmä, eikä minkäänlaisen dogmaattisista uskonkappaleista koostuvan kokonaisuuden pelkkää älyllistä hyväksymistä. Todellinen uskonto on kokemus siitä, että ”Henki itse todistaa yhdessä oman henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.” Uskonto ei ole teologisia väitteitä, vaan hengellistä ymmärrystä ja sielun osoittaman luottamuksen ylevyyttä.

101:2.14 (1107.4) Syvin olemuksesi – jumalallinen Suuntaaja – panee sinut isoamaan ja janoamaan vanhurskautta, se luo sinuun tietyn kaipauksen jumalallista täydellisyyttä kohtaan. Uskonto on se uskon teko, jolla tunnustetaan tämä sisäinen halu jumalallisuuden saavuttamiseen; ja näin saadaan aikaan se sielun tuntema luottamus ja vakuuttuneisuus, jonka tiedostat pelastukseen johtavana tienä, keinona, jolla saavutetaan persoonallisuuden ja kaikkien aitoina ja hyvinä pitämiesi arvojen säilyminen.

101:2.15 (1107.5) Uskonnon tajuamisen edellytyksenä ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan suuri oppineisuus tai nokkela logiikka, vaan se on hengellistä ymmärrystä, ja juuri siksi jotkut maailman suurimmista uskonnonopettajista, jopa profeetoista, ovat joissakin tapauksissa omanneet sangen vähän maailmallista viisautta. Uskonnollinen usko on yhtä hyvin oppineen kuin oppimattomankin saatavilla.

101:2.16 (1107.6) Uskonnon pitää aina olla oma kriitikkonsa ja tuomarinsa. Ulkopuolelta sitä ei voi milloinkaan tarkkailla saati ymmärtää. Ainoana varmuutenasi persoonallisesta Jumalasta on oma ymmärryksesi, sikäli kuin kysymys on omasta uskostasi hengellisiin olevaisiin ja niistä saamasi kokemus. Kenellekään sellaiselle kanssaihmisellesi, jolla on samanlainen kokemus, ei mikään Jumalan persoonallisuuden tai todellisuuden puolesta esitetty todistelu ole tarpeen, kun taas kaikille muille ihmisille, jotka eivät ole tällä tavoin varmoja Jumalasta, ei mikään todistelu, olipa se millainen hyvänsä, voisi olla koskaan loppuun asti vakuuttava.

101:2.17 (1107.7) Psykologia saattaa tosiaan koettaa tutkia ilmiöitä, joissa on kysymys uskonnollisista reaktioista sosiaaliseen ympäristöön, mutta se ei voi koskaan toivoa pääsevänsä perille uskonnon todellisista ja sisäisistä motiiveista ja vaikutuksista. Vain teologia, uskon maailma ja ilmoitusmenetelmä voivat suoda jonkinlaisen älyllisen selvityksen uskonnollisen kokemuksen luonteesta ja sisällöstä.

3. Uskonnon tunnusmerkit

101:3.1 (1107.8) Uskonto on niin elinvoimaista, että se selviytyy oppineisuuden puutteestakin. Se elää, vaikka se saastuisikin erheellisistä kosmologioista ja vääristä filosofioista; se selviytyy jopa metafysiikan sekasortoisuudesta. Kaikissa uskonnon historiaan kuuluvissa moninaisissa vaiheissa, niiden alusta niiden loppuun, säilyy olemassa olevana aina se, mikä on välttämätöntä ihmisen edistymiselle ja eloonjäämiselle: eettinen omatunto ja moraalinen tietoisuus.

101:3.2 (1108.1) Usko-ymmärrys eli hengellinen intuitio on kosmisen mielen yhdessä Isän ihmiselle lahjoittaman Ajatuksensuuntaajan kanssa antama ominaisuus. Hengellinen järki, sielun äly, on Pyhän Hengen anti, Luovan Hengen lahja ihmiselle. Hengellinen filosofia, henkirealiteetteja koskeva viisaus, on Totuuden Hengen anti, lahjoittautuvien Poikien yhteislahja ihmisten lapsille. Ja näiden henkiantimien koordinoituminen ja toisiinsa liittyminen tekevät ihmisestä potentiaalisen kohtalonsa osalta henkipersoonallisuuden.

101:3.3 (1108.2) Kysymys on tästä samasta henkipersoonallisuudesta – alkeellisessa ja alkiomuodossa –, johon kohdistuva Suuntaajan omistusoikeus säilyy luonnollisen eli ruumiin kuoleman yli. Tämän hengestä peräisin olevan monikoosteisen entiteetin, joka kytkeytyy ihmisen kokemukseen, on mahdollista jumalallisten Poikien järjestämän elävän tien kautta jäädä (Suuntaajan huostassa) eloon mieltä ja ainetta olevan aineellisen minuuden hajoamisesta, kun

tällainen ohimenevä aineellisen ja hengellisen yhdistymä päättyy elämää ylläpitävän liikkeen pysähtymiseen.

101:3.4 (1108.3) Ihmisen sielu tuo itsensä julki uskonnollisen uskon kautta ja osoittaa kehittyvän olemuksensa potentiaalisen jumalallisuuden sillä tunnusmerkillisellä tavalla, jolla se saa kuolevaispersoonallisuuden reagoimaan tiettyihin älyllisesti vaivalloisiin ja sosiaalisesti koetteleviin tilanteisiin. Aito hengellinen usko (väärentämätön moraalinen tajunta) paljastuu siinä, että se:

101:3.5 (1108.4) 1. Luontaisista ja tätä edistymistä vastaan suuntautuvista, eläimellisyydestä peräisin olevista mieltymyksistä huolimatta panee etiikan ja moraalin edistymään.

101:3.6 (1108.5) 2. Saa aikaan ylevän luottavaisuuden Jumalan hyvyyttä kohtaan jopa katkeran pettymyksen ja musertavan tappion edessä.

101:3.7 (1108.6) 3. Synnyttää pohjatonta rohkeutta ja luottamusta, vaikka luonnonolot olisivat nurjatkin ja vaikka uhkaamassa olisi fyysinen katastrofi.

101:3.8 (1108.7) 4. Hämäännyttävistä taudeista ja jopa ankarasta fyysisestä kärsimyksestä välittämättä tuo esille selittämätöntä tasapainoisuutta ja kestävää tyyneyttä.

101:3.9 (1108.8) 5. Ylläpitää taianomaista persoonallisuuden tasapainoisuutta ja levollisuutta jopa pahoinpitelyn ja mitä räikeimmän vääryyden edessä.

101:3.10 (1108.9) 6. Sokealta näyttävän kohtalon julmuuksia uhmaten ja piittaamatta luonnonvoimien ilmeisestä ja äärimmäisestä välinpitämättömyydestä ihmisen hyvinvointia kohtaan pitää yllä jumalallista luottamusta lopulta saavutettavaan voittoon.

101:3.11 (1108.10) 7. Kaikista logiikan päinvastaisista todisteluista huolimatta pitää kiinni järkkymättömästä uskosta Jumalaan ja vastustaa menestyksellisesti kaikkia muita älyllisiä viisasteluja.

101:3.12 (1108.11) 8. Valheellisen tieteen petollisista opetuksista ja epäterveen filosofian vakuuttavantuntuisista harhaluuloista välittämättä tuo jatkuvasti esille lannistumatonta uskoa sielun eloonjäämiseen.

101:3.13 (1108.12) 9. Elää ja saavuttaa voiton sortumatta nykyajan monimutkaisten ja yksipuolisten sivilisaatioiden musertavan liikakuorman alle.

101:3.14 (1108.13) 10. Myötävaikuttaa siihen, että altruismi pysyy ihmisten itsekkyydestä, sosiaalisista ristiriidoista, elinkeinoelämän piirissä esiintyvästä ahneudesta ja poliittisista epäkohdista huolimatta jatkuvasti elossa.

101:3.15 (1108.14) 11. Pahuuden ja synnin hämmentävästä läsnäolosta huolimatta pitää vankkumatta kiinni ylevästä uskosta universumin ykseyteen ja jumalalliseen ohjaukseen.

101:3.16 (1108.15) 12. Mistään tai kenestäkään piittaamatta jatkaa sumeilematta Jumalan palvomista. Rohkenee julistaa: ”Vaikka hän minut kuoliaaksi löisi, kuitenkin olen minä häntä palveleva.”

101:3.17 (1108.16) Näin ollen me siis kolmen ilmiön kautta tiedämme, että ihmisellä on sisimmässään jumalallinen henki tai henkiä: ensiksi, henkilökohtaisen kokemuksen – uskonnollisen uskon – nojalla; toiseksi, ilmoituksen – henkilökohtaisen ja ihmiskunnalle osoitetun ilmoituksen – nojalla; ja kolmanneksi, siitä, että hän tuo

hämmästyttävällä tavalla julki sellaisia epätavallisia ja luonnonvastaisia reaktioita aineelliseen ympäristöönsä, joista ovat esimerkkeinä ne kaksitoista hengelle ominaista suoritusta, joista äskeinen selostus koostui ja jotka tapahtuvat ihmisen reaalisen olemassaolon todellisissa ja koettelevissa tilanteissa. Eikä äskeinen luettelo suinkaan ollut kaikenkattava.

101:3.18 (1109.1) Ja juuri tällainen uskonnon alueella tapahtuva, elinvoimaisuutta osoittava ja voimaperäinen, uskosta kertova esiintyminen antaa kuolevaiselle ihmiselle oikeuden vakuuttaa, että tämä ihmisolemuksen kruunaava ominaisuus – uskonnollinen kokemus – kuuluu hänen henkilökohtaiseen varustukseensa ja on hengellinen realiteetti.

4. Ilmoitusta koskevat rajoitukset

101:4.1 (1109.2) Koska maailmanne on yleisesti tietämätön alkulähteistä, jopa fyysisistä alkulähteistä, on osoittautunut viisaaksi antaa aika ajoin ohjausta kosmologian osalta. Ja tulevaisuudelle tästä on aina koitunut vaikeuksia. Ilmoittamista koskevat lait kahlitsevat meitä suuresti, sillä ne epäävät ansaitsemattoman ja ennenaikaisen tiedon jakamisen. Ilmoitususkonnon osana esitetyn kosmologian kohtalona on hyvin lyhyessä ajassa tapahtuva vanhentuminen. Niinpä tällaisen ilmoituksen tulevat tutkijat tuntevat houkutusta hylätä jokainen siihen mahdollisesti sisältyvä, aitoa uskonnollista totuuttakin edustava ainesosanen siksi, että he havaitsevat virheitä siinä

esitetyissä kosmologioissa heidän niitä päällisin puolin tarkastellessaan.

101:4.2 (1109.3) Ihmiskunnan tulisi ymmärtää, että meitä, jotka osallistumme totuuden julkituomiseen, rajoittavat ylempiemme antamat ohjeet hyvin tiukasti. Meillä ei ole vapautta ennakoida tuhannen vuoden kuluessa tehtäviä tieteellisiä löytöjä. Ilmoituksen esittäjien on toimittava niiden ohjeiden mukaisesti, jotka kuuluvat revelaatiotoimeksiantoon. Emme näe mitään keinoa tämän vaikeuden voittamiseksi nyt tai minään tulevanakaan aikana. Olemme sangen hyvin tietoisia siitä, että vaikka tähän ilmoituksellisten esitysten sarjaan sisältyvät historialliset tosiasiat ja uskonnolliset totuudet pysyvät voimassa tulevienkin aikojen kirjallisuudessa, niin samalla monet luonnontieteitä koskevat toteamuksemme tulevat tieteen uusien kehitelmien ja uusien löytöjen seurauksena olemaan tarkistuksen tarpeessa. Näemme jo nyt nämä uudet kehitelmät, mutta meitä on kielletty liittämästä revelatorisiin kirjoituksiimme sellaisia tosiasioita, joita ihminen ei ole vielä löytänyt. Tehtäköön selväksi, etteivät ilmoitukset välttämättä ole henkeytettyjä. Käsillä olevien ilmoitusten sisältämä kosmologia *ei ole henkeytettyä*. Sitä rajoittaa lupamme, joka sallii vain nykyisen tietämyksen koordinoimisen ja lajittelemisen. Kun jumalallinen tai hengellinen ymmärrys on lahja, niin *inhimillisen viisauden sen sijaan tulee ilmaantua kehittymällä*.

101:4.3 (1109.4) Totuus on aina ilmoitus: Se on itseilmoitus, kun se ilmaantuu sisimmässä olevan Suuntaajan toiminnan tuloksena; se on käänteentekevä ilmoitus, kun se esitetään jonkun muun

taivaallisen vaikuttajan, ryhmän tai persoonallisuuden toiminnan välityksellä.

101:4.4 (1109.5) Uskontoa on viime kädessä arvioitava sen tuottamien hedelmien mukaan eli sen mukaan, millä tavoin ja missä laajuudessa se tuo esille omaa luontaista ja jumalallista verrattomuuttaan.

101:4.5 (1109.6) Totuus saattaa olla myös vain suhteellisen henkeytettyä, vaikka ilmoitus poikkeuksetta onkin hengellinen ilmiö. Vaikkeivät kosmologiaan liittyvät toteamukset koskaan olekaan henkeytettyjä, tällaiset ilmoitukset ovat kuitenkin suunnattoman arvokkaita sikäli, että ne ainakin lyhytaikaisesti selventävät tietämystä:

101:4.6 (1109.7) 1. Vähentämällä sekaannusta erheen arvovaltaisen eliminoinnin avulla.

101:4.7 (1109.8) 2. Tunnettuja tai tunnetuiksi tulemaisillaan olevia tosiasioita ja havaintoja koordinoimalla.

101:4.8 (1110.1) 3. Tuomalla uudelleen esille tärkeitä mutta kadonneita tietoja kaukaisen menneisyyden käänteentekevistä tapahtumista.

101:4.9 (1110.2) 4. Toimittamalla saataville informaatiota, joka täyttää muulla tavoin kertyneessä tiedossa esiintyviä kohtalokkaita aukkoja.

101:4.10 (1110.3) 5. Esittämällä kosmista tietoaineistoa tavalla, joka valaisee niiden ohessa esitettävään ilmoitukseen sisältyviä hengellisiä opetuksia.

5. Ilmoituksen avartama uskonto

101:5.1 (1110.4) Ilmoitus on menetelmä, jolla säästetään mittaamattomat määrät aikaa siinä välttämättömässä työssä, joka on tehtävä evoluutiota edustavien virheiden erottelemiseksi ja seulomiseksi hengen kautta hankituista totuuksista.

101:5.2 (1110.5) Tiede käsittelee *tosiasioita*, uskontoa kiinnostavat vain *arvot*. Mieli pyrkii valistuneen filosofian avulla yhdistämään sekä tosiasioiden että arvojen merkitykset, mitä kautta se päätyy käsitykseen täysimääräisestä *todellisuudesta*. Muista, että tiede on tietämyksen piiri, filosofia on viisauden valtakunta ja uskonto on uskonkokemuksen sfääri. Mutta uskonnolla on kuitenkin kaksi ilmenemisvaihetta:

101:5.3 (1110.6) 1. Kehitysperäinen uskonto. Alkukantaista palvontaa edustava kokemus; uskonto, joka juontuu mielestä.

101:5.4 (1110.7) 2. Ilmoitususkonto. Sellainen universuminäkemys, joka juontuu hengestä; vakuuttuneisuus siitä ja usko siihen, että ikuiset realiteetit säilyvät, että persoonallisuus jää eloon ja että lopulta saavutetaan se kosminen Jumaluus, jonka asettama päämäärä on tehnyt kaiken tämän mahdolliseksi. Universumin suunnitelmaan kuuluu, että kehitysuskonnon on määrä ennemmin tai myöhemmin päästä osalliseksi ilmoituksen mukanaan tuomasta hengellisestä avartumisesta.

101:5.5 (1110.8) Sekä tiede että uskonto lähtevät olettamuksesta, jonka mukaan on olemassa tiettyjä yleisesti hyväksyttyjä loogisten päätelmien perustoja. Niinpä myös filosofian on lähdettävä liikkeelle

olettamuksesta, jonka mukaan seuraavat kolme seikkaa ovat todellisia:

101:5.6 (1110.9) 1. Aineellinen ruumis.

101:5.7 (1110.10) 2. Aineellisuuden ylittävä ihmisolennon puoli: sielu tai jopa hänen sisimpäänsä kätkeytyvä henki.

101:5.8 (1110.11) 3. Ihmisen mieli; mekanismi hengen ja aineen, aineellisen ja hengellisen, välistä yhteydenpitoa ja yhteen kytkeytymistä varten.

101:5.9 (1110.12) Tiedemiehet kokoavat yhteen tosiasioita, filosofit koordinoivat käsityksiä, kun profeetat taas korottavat ihanteita. Tunne ja emootio ovat uskontoon poikkeuksetta liittyviä seuralaisilmiöitä, mutta ne eivät ole uskontoa. Uskonto saattaa olla kokemisentunnetta, mutta se on tuskin tunteen kokemista. Sen paremmin logiikka (järjellistäminen) kuin emootiokaan (tunne) ei ole olennaisesti uskonnollisen kokemuksen osa, vaikka molemmat eri tavoin voivatkin todellisuuden hengellisen ymmärryksen edistämisen kohdalla liittyä uskon harjoittamiseen, aivan sen mukaan, mikä on asianomaisen yksilön mielen status ja mikä on hänen temperamenttinsa puolesta luontevinta.

101:5.10 (1110.13) Kehitysuskonto on sitä, mitä kehkeytyi paikallisuniversumin mielenauttajan lahjaksiantamisesta, mielenauttajan, jonka tehtäväksi oli annettu palvonnallisuuden luominen kehittyvään ihmiseen sekä sen vaaliminen. Tällaiset alkukantaiset uskonnot kantavat välitöntä huolta etiikasta ja moraalista, ihmisen *velvollisuuden*tunnosta. Tällaiset uskonnot

perustuvat vakuuttuneisuuteen omantunnon olemassaolosta ja johtavat verrattain eettisten sivilisaatioiden rakentumiseen.

101:5.11 (1111.1) Persoonallisesti ilmoitetuista uskonnoista vastaavat lahjaksi annetut henget, jotka edustavat Paratiisin-Kolminaisuuden kolmea persoonaa, ja ne huolehtivat erityisesti siitä, että *totuus* laajenee. Kehitysuskonto panee yksilön tajuamaan ajatuksen omakohtaisesta velvollisuudesta, ilmoitususkonto korostaa sitäkin enemmän rakastamista, kultaista sääntöä.

101:5.12 (1111.2) Kehittymällä ilmaantunut uskonto lepää kokonaan uskon varassa. Ilmoitus tuo mukanaan lisäksi sen vakuuttuneisuuden, että se esittää entistä laajemmin totuuksia jumalallisuudesta ja todellisuudesta sekä että sen myötä saadaan näitäkin arvokkaampi todistus siitä aktuaalisesta kokemuksesta, joka kertyy kehityksenvaraisen uskon ja ilmoitukseen sisältyvän totuuden välisen, käytännön toiminnallisen liiton seurauksena. Tällainen ihmisperäisen uskon ja jumaluusperäisen totuuden toiminnallinen liitto merkitsee, että asianomaisella on sellainen henkilöllisyys, joka on jo edennyt hyvän matkaa tiellä kohti morontiaalisen persoonallisuuden aktuaalista rakentumista.

101:5.13 (1111.3) Kehitysperäinen uskonto tarjoaa vain uskon luoman vakuuttuneisuuden ja vahvistuksen sille, mitä omatunto sanoo. Ilmoitususkonto tarjoaa uskon luoman vakuuttuneisuuden ynnä totuuden siitä, että kokemus ilmoituksen sisältämistä realiteeteista on elävä. Uskonnon kolmas askel, uskontokokemuksen kolmas vaihe, on tekemisissä morontiatilan, motasta saatavan entistä lujemman otteen, kanssa. Morontiaedistymisen piirissä

ilmoitususkonnon totuudet laajenevat yhä suuremmin; tiedät yhä enemmän totuutta korkeimmista arvoista, jumalallisista hyvyyksistä, universaalisista suhteista, ikuisista realiteeteista ja perimmäisistä päämääristä.

101:5.14 (1111.4) Koko morontiaedistymisen ajan totuuden suoma vakuuttuneisuus korvaa yhä laajemmin uskon luoman vakuuttuneisuuden. Kun sinut viimein otetaan aktuaalisen henkimaailman jäseneksi, silloin puhtaan henkiymmärryksen vakuuttuneisuudet toimivat uskon ja totuuden sijasta tai mieluumminkin yhdessä näiden aikaisempien persoonallisuuden vakuuttuneisuuden aikaansaamiseksi käytettyjen menetelmien ohessa ja lisättyinä niiden päälle.

6. Edistyvä uskonnollinen kokemus

101:6.1 (1111.5) Ilmoitususkonnon morontiavaiheen kohdalla on kysymys *eloonjäämiskokemuksesta*, ja sen suurena kannustimena on henkitäydellisyyden saavuttaminen. Mukana on myös korkeampi palvonnan kannustin, johon liittyy pakottava kutsumus yhä laajempaan eettiseen palvelemiseen. Morontiaymmärrys tuo mukanaan alati laajenevan tietoisuuden Seitsenkertaisesta, Korkeimmasta ja jopa Perimmäisestä.

101:6.2 (1111.6) Koko uskonnollisen kokemuksen läpi, aina sen aineellisella tasolla tapahtuvasta alkuunlähdöstä siihen hetkeen, kun täysimääräinen hengen status saavutetaan, Suuntaaja on

Korkeimman olemassaolon todellisuuden omakohtaisen oivaltamisen salaisuus. Ja tämä sama Suuntaaja pitää hallussaan myös uskosi salaisuudet transsendentaalisesta Perimmäisen saavuttamisesta. Kun kehittyvän ihmisen kokemuksellinen persoonallisuus on yhdistynyt eksistentiaalisen Jumalan Suuntaaja-olennoitumaan, se merkitsee korkeimman olemassaolon potentiaalista täyttymystä ja on luontaisesti pohjana transsendentaalisen persoonallisuuden superfiniittiselle olevaistumiselle.

101:6.3 (1111.7) Moraaliseen tahtoon kuuluvat päätökset, jotka perustuvat järjen avulla saatuun tietoon, joihin viisaus tuo oman lisänsä ja jotka uskonnollinen usko sanktioi. Tällaiset valinnat ovat moraalisluontoisia tekoja, ja ne todistavat sellaisen moraalisen persoonallisuuden olemassaolosta, joka on morontiapersoonallisuuden ja viime kädessä varsinaisen henkistatuksen edeltäjä.

101:6.4 (1111.8) Evolutionaaristyyppinen tieto, ei ole muuta kuin protoplasmassa säilyvän muistiaineksen kertymää. Kysymyksessä on luodun olennon tietoisuuden alkeellisin muoto. Viisaudella tarkoitetaan niitä ideoita, jotka on muodostettu protoplasmaista muistiaineistoa yhdistelemällä ja uudelleenryhmittelemällä, ja tällaiset ilmiöt erottavat ihmismielen pelkästä eläimen mielestä. Eläimillä on tietoa, mutta vain ihmisellä on viisauden kapasiteettia. Totuus tuodaan viisautta omaavan yksilön saataville vuodattamalla

tällaiseen mieleen Isän ja Poikien henget: Ajatuksensuuntaaja ja Totuuden Henki.

101:6.5 (1112.1) Kun Kristus Mikael oli lahjoittautuneena Urantialla, hän eli kasteensa hetkeen asti kehitysperäisen uskonnon piirissä. Siitä hetkestä ristiinnaulitsemisensa tapahtuma-aikaan saakka ja sen kuluessa hän suoritti tehtäväänsä kehitys- ja ilmoitususkonnon yhteisohjauksessa. Kuolleistanousunsa aamusta taivaaseenastumiseensa saakka hän kulki läpi ne moninaiset morontiaelämän vaiheet, jotka kuuluvat kuolevaisen siirtymiseen aineen maailmasta hengen maailmaan. Taivaaseenastumisensa jälkeen Mikaelista tuli Korkeimmuuden kokemisen, Korkeimman oivaltamisen mestari. Ja koska hän oli Nebadonissa ainoa persoona, jolla on rajaton kyky kokea Korkeimman todellisuus, hän saavutti välittömästi korkeimmuutta edustavan hallitsijan aseman paikallisuniversumissaan ja siihen nähden.

101:6.6 (1112.2) Ihmisen kohdalla lopullinen fuusio ja siitä johtuva ykseys hänessä asuvan Suuntaajan kanssa – toisaalta ihmisen ja toisaalta Jumalan olennoituman persoonallisuussynteesi – tekevät hänestä, potentiaalisuuden puitteissa, elävän osan Korkeinta ja takaavat tällaiselle entiselle kuolevaiselle olennolle ikuisen esikoisoikeuden tavoitella loputtomasti Korkeimman puolesta ja Korkeimman kanssa suoritettavan universumipalvelun lopullisuutta.

101:6.7 (1112.3) Ilmoitus opettaa kuolevaiselle ihmiselle, että aloittaakseen tällaisen suurenmoisen ja jännittävän löytöretken avaruuden halki ajallisen etenemisen keinoin, hänen olisi aluksi

organisoitava tieto idea-päätöksiksi. Seuraavaksi hänen olisi määrättävä viisaus työskentelemään hellittämättä ylevässä tehtävässään minuuden sisältämien ideoiden muuttamiseksi yhä käytännöllisemmiksi mutta yhtä kaikki ylivertaisiksi ihanteiksi, yksinpä nekin käsitykset, jotka ovat ideoina niin järkeviä ja ihanteina niin loogisia, että Suuntaaja rohkenee yhdistellä ja henkistää niitä tavalla, joka tekee niistä soveliaita sellaiseen finiittisessä mielessä tapahtuvaan yhdistelyyn, että niistä tulee se tosiasiallinen ihmiseltä peräisin oleva kokonaisuuden täydenne, joka on näin saatettu valmiiksi Poikien Totuuden Hengen vaikutuksella – Poikien, jotka ovat Paratiisin totuuden – universaalisen totuuden – ajallis-avaruudellisia ilmenemismuotoja. Idea-päätösten, loogisten ihanteiden ja jumalallisen totuuden koordinoituminen merkitsee vanhurskaan luonteenlujuuden omaamista, mikä on edellytyksenä kuolevaisen pääsylle morontiamaailmojen alati laajeneviin ja yhä hengellisempiin todellisuuksiin.

101:6.8 (1112.4) Jeesuksen opetukset olivat se ensimmäinen urantialainen uskonto, joka niin täysimääräisesti kattoi tiedon, viisauden, uskon, totuuden ja rakkauden sopusointuisen koordinoitumisen, että se samalla tarjosi täyden ajallisen tyyneyden, älyllisen varmuuden, moraalisen valaistumisen, filosofisen tasapainoisuuden, eettisen herkkyyden, jumalatietoisuuden ja positiivisen vakuuttuneisuuden henkilökohtaisesta eloonjäämisestä. Jeesuksen usko osoitti tien ihmisen pelastuksen lopullisuuteen, siihen, mitä kuolevainen voi universumissa perimmältään saavuttaa, sillä se tarjosi:

101:6.9 (1112.5) 1. Pelastuksen aineen kahleista, kun ihminen omakohtaisesti tajuaa olevansa Jumalan poika, Jumalan, joka on henki.

101:6.10 (1112.6) 2. Pelastuksen järjen orjuudesta: ihmisen on määrä tietää totuus, ja totuus on hänet vapauttava.

101:6.11 (1112.7) 3. Pelastuksen hengellisestä sokeudesta; sen, että ihminen tajuaa kuolevaisten olevan veljiä, ja että hän on morontiatietoinen universumin kaikkien olentojen veljeydestä; hengellisen todellisuuden löytymisen palvelun avulla ja henkiarvojen hyvyyden paljastumisen hoivaamisen kautta.

101:6.12 (1113.1) 4. Pelastuksen minuuden epätäydellisyydestä universumin henkitasojen saavuttamisen kautta ja lopulta tapahtuvalla havonalaisen harmonian ja paratiisillisen täydellisyyden tiedostamisella.

101:6.13 (1113.2) 5. Pelastuksen minuudesta, vapahduksen itsensä tajuamisen rajoittuneisuuksista Korkeimman mielen kosmisten tasojen saavuttamisen kautta ja kaikkien muiden itsetajuisten olentojen saavutuksiin koordinoitumalla.

101:6.14 (1113.3) 6. Pelastuksen ajallisuudesta, ikuisen elämän saavuttamisen, mihin kuuluu päättymätön edistyminen Jumalan tuntemisessa ja Jumalan palvelemisessa.

101:6.15 (1113.4) 7. Pelastuksen finiittisyydestä, täydellistyneen ykseyden Jumaluuden kanssa Korkeimmassa ja Korkeimman kautta, minkä avulla luotu absoniittisuuteen kuuluvilla, finaliitin tasoa seuraavilla tasoilla yrittää Perimmäisen transsendentaalista löytämistä.

101:6.16 (1113.5) Tällainen seitsenkertainen pelastus on yhtä kuin Universaalisesta Isästä saatavan perimmäisen kokemuksen todellistumisen täysimääräisyys ja perinpohjaisuus. Ja kaikki tämä sisältyy – potentiaalisesti – ihmisen uskonnollista kokemusta edustavan uskon todellisuuteen. Ja se voi siihen sisältyä, koska Jeesuksen uskoa ravitsivat ja hänen uskonsa paljasti jopa perimmäisen takana olevat realiteetit; Jeesuksen usko hipoi universumiabsoluutin statusta, siinä määrin kuin sellaisen on ajallisuuden ja avaruuden kehittyvässä kosmoksessa mahdollista tulla julki.

101:6.17 (1113.6) Jeesuksen uskon omakseen ottamalla kuolevainen ihminen voi jo ajallisuudessa saada esimakua ikuisuuden realiteeteista. Jeesus löysi Lopullisen Isän ihmisenä läpikäymänsä kokemuksen kuluessa, ja hänen kuolevaisen elämää elävät lihalliset veljensä voivat seurata häntä kulkemalla samaa tietä, joka johti hänet Isän löytämisen kokemukseen. He voivat jopa saada – sellaisina kuin ovat – tästä Isän kokemisesta saman tyydytyksen, jonka Jeesus sai – sellaisena kuin hän oli. Mikaelin viimeisen lahjoittautumisen seurauksena Nebadonin universumissa aktualisoitui uusia potentiaaleja, ja eräs näistä oli sen ikuisuuspolun uusi valaistuminen, joka johtaa kaiken olevaisen Isän tykö ja jota voivat kulkea jopa aineellista lihaa ja verta olevat kuolevaiset

avaruuden planeetoilla elettävän ensimmäisen elämän aikana. Jeesus oli ja on se uusi ja elävä tie, jota kulkien ihminen voi saada haltuunsa jumalallisen perintöosan, sen perintöosan, josta Isä on säätänyt, että se on oleva ihmisen, kunhan tämä sitä pyytää. Jeesuksen kohdalla osoittautuvat ylen määrin tosiksi ihmiskunnan, jopa jumalallisen ihmiskunnan, uskonkokemuksen niin alut kuin loputkin.

7. Omakohtainen uskontofilosofia

101:7.1 (1113.7) Idea on vain teoreettinen toimintasuunnitelma, positiivinen päätös sen sijaan on kelpoiseksi osoitettu toimintasuunnitelma. Stereotyyppi on sen kelvollisuutta osoittamatta hyväksytty toimintasuunnitelma. Ainekset, joista omakohtainen uskonnonfilosofia rakennetaan, ovat peräisin sekä yksilön sisäisestä että yksilön ympäristöstään saamasta kokemuksesta. Sosiaalisesta asemasta, taloudellisista olosuhteista, opiskelumahdollisuuksista, moraalisista mieltymyksistä, instituutioiden vaikutuksista, poliittisista kehityskuluista, rodullisista taipumuksista sekä kyseisen ihmisen ajalle ja olinpaikalle ominaisista uskonnollisista opetuksista tulee kaikista tekijöitä, jotka vaikuttavat omakohtaisen uskonnonfilosofian muovautumiseen. Syntymässä saatu luonteenlaatu ja älyllinen suuntautuminen määräävät nekin merkittävällä tavalla siitä, millaiseksi uskonnollinen maailmankatsomus muodostuu. Ammatti, avioliitto ja

sukulaiset vaikuttavat kaikki ihmisen omakohtaisten elämännormien kehittymiseen.

101:7.2 (1113.8) Uskontofilosofia kehittyy ideoiden peruskasvusta ynnä kokeilevasta elämäntavasta, sillä molempia muokkaa alttius jäljitellä kaltaisiaan. Filosofisten päätelmien vankkuus riippuu terävästä, rehellisestä ja erittelevästä ajattelusta sekä herkästä merkitysten tajuamisesta ja arviointikyvyn tarkkuudesta. Moraaliset pelkurit eivät koskaan saavuta korkeita filosofisen ajattelun tasoja. Tunkeutuminen uusille kokemustasoille ja älyllisen elämänpiirin tuntemattomien alueiden tutkimisen yrittäminen kysyvät rohkeutta.

101:7.3 (1114.1) Ennen pitkää ilmaantuu uusia arvojen järjestelmiä, ylletään periaatteiden ja normien uusiin formulointeihin, tavat ja ihanteet muovautuvat uuteen uskoon, saavutetaan jokin idea persoonallisesta Jumalasta, minkä jälkeen seuraa käsitysten laajeneminen siitä, miten siihen suhteudutaan.

101:7.4 (1114.2) Uskonnollisen ja ei-uskonnollisen elämänfilosofian välinen suuri ero on niiden tunnustamien arvojen luonteessa ja tasossa sekä lojaalisuudentunteiden kohteessa. Uskontofilosofian kehityksessä on neljä vaihtoehtoa: Tällaisesta kokemuksesta saattaa tulla pelkästään mukautuvaa, jolloin se tyytyy alistumaan perinteen ja auktoriteetin valtaan. Tai se saattaa tyytyä vähäisiin saavutuksiin, jotka juuri ja juuri riittävät tekemään jokapäiväisestä elämästä tasapainoisen, ja sen vuoksi se jo varhaisessa vaiheessa pysähtyy tälle jälkijättöiselle tasolle. Tällaiset kuolevaiset uskovat asioiden hoituvan itsestään. Kolmas ryhmä edistyy loogisen älyllisyyden tasolle, mutta juuttuu sinne siksi, että se on oman kulttuuripiirinsä

orja. On tosiaan säälittävää nähdä kulttuuriorjuuden pitävän älyn jättiläisiä näin tiukasti säälimättömässä otteessaan. On yhtä paljon sääliä herättävää seurata niitä, jotka vaihtavat kulttuuriorjuutensa jonkin tieteen materialistisiin kahleisiin – tieteen, jota virheellisesti sellaiseksi kutsutaan. Filosofian neljäs taso saavuttaa vapauden kaikista sovinnaisuuden ja perinnäisyyden asettamista esteistä ja rohkenee ajatella, toimia ja elää rehellisesti, lojaalisti, pelottomasti ja totuudellisesti.

101:7.5 (1114.3) Jokaisen uskonnollisen elämänkatsomuksen ratkaisevana kokeena on se, osaako se vai eikö se osaa tehdä eroa aineellisen maailman ja hengellisen maailman realiteettien välillä, samalla kun se tiedostaa niiden yhdistymisen älyllisessä ponnistelussa ja sosiaalisessa palvelussa. Terve uskonnollinen filosofia ei sekoita sitä, mikä Jumalan on, siihen, mikä keisarin on. Eikä se liioin tunnusta puhtaaseen ihmeeseen perustuvaa esteettistä kulttia uskonnon korvikkeeksi.

101:7.6 (1114.4) Filosofia muuntaa sen alkeellisen uskonnon, joka enimmältään oli omastatunnosta kertovaa satua, eläväksi kokemukseksi yhä korkeammalle nousevista kosmisen todellisuuden arvoista.

8. Usko ja uskomus

101:8.1 (1114.5) Uskomus on noussut uskon tasolle, kun se antaa suunnan elämälle ja määrää elämäntavan muodot. Jonkin opetuksen

hyväksyminen todeksi ei ole uskoa, vaan se on pelkkää uskomusta. Ei myöskään varmuus eikä vakaumus ole uskoa. Mielen tila yltää uskon tasoille, vasta kun se tosiasiallisesti hallitsee elämäntapaa. Usko on aidon, omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen elävä attribuutti. Totuuteen uskotaan, kauneutta ihaillaan ja hyvyyttä kunnioitetaan, mutta niitä ei palvota; sellainen pelastavaa uskoa osoittava suhtautuminen keskittyy vain ja yksin Jumalaan, joka on kaikkien näiden personoituma ja äärettömän paljon enemmän.

101:8.2 (1114.6) Uskomus on aina rajoittava ja sitova; usko on avartava ja kirvoittava. Uskomus jähmettää, usko vapauttaa. Mutta elävä uskonnollinen usko on enemmän kuin ylevien uskomusten yhdistelmä. Se on enemmän kuin ylevä filosofinen oppirakennelma. Se on elävä kokemus, jossa on kysymys hengellisistä merkityksistä, jumalallisista ihanteista ja korkeimmista arvoista. Se on Jumalaa tuntevaa ja ihmistä palvelevaa. Uskomuksista saattaa tulla ryhmän yhteistä omaisuutta, mutta uskon täytyy olla henkilökohtaista. Teologisia uskomuksia voidaan tuoda ryhmän omaksuttaviksi, mutta usko voi herätä vain yksittäisen uskonnonharjoittajan sydämessä.

101:8.3 (1114.7) Usko on pettänyt siihen pannun luottamuksen ottaessaan vapauden kiistää realiteetteja ja antaessaan kannattajilleen luuloteltua tietoa. Usko on kavaltaja, silloin kun se edistää älyllisen rehellisyyden pettämistä ja vähättelee lojaalisuudentunteita korkeimpia arvoja ja jumalallisia ihanteita kohtaan. Usko ei koskaan kavahda kuolevaisen elämään kuuluvaa ongelmien ratkaisemisvelvollisuutta. Elävä usko ei ruoki kiihkoilua, vainoamista eikä suvaitsemattomuutta.

101:8.4 (1115.1) Usko ei kahlitse luovaa mielikuvitusta, eikä se elätä järjetöntä ennakkoluuloisuutta tieteellisen tutkimuksen havaintoja kohtaan. Usko antaa uskonnolle elinvoimaa ja pakottaa uskonnonharjoittajan elämään sankarillisesti kultaisen säännön mukaan. Uskon innostus on suorassa suhteessa tietämykseen, ja uskon kilvoitukset ovat ylevimmän rauhan alkusoittoa.

9. Uskonto ja moraalisuus

101:9.1 (1115.2) Mitään julkista uskonnon ilmoitusta ei voitaisi pitää autenttisena, mikäli se jättäisi tunnustamatta ne eettisen velvollisuuden asettamat velvoitteet, jotka sitä edeltävä kehitysuskonto oli luonut ja joita se oli vaalinut. Kehityksen kautta muotoutuneen uskonnon eettistä näköpiiriä ilmoitus vääjäämättä laajentaa, samalla kun se vääjäämättä laajentaa myös kaikkien aiempien ilmoitusten asettamia moraalisia velvoitteita.

101:9.2 (1115.3) Kun otatte vapauden ryhtyä arvostelevasti tuomitsemaan ihmisen alkukantaista uskontoa (tai alkukantaisen ihmisen uskontoa), teidän olisi muistettava arvostella näitä villi-ihmisiä ja arvioida heidän uskonnollista kokemustaan heidän valistuneisuutensa ja heidän omantuntonsa tilan mukaisesti. Älkää erehtykö laatimaan tuomioita toisen uskonnosta omien tiedon ja totuuden mittapuidenne mukaan.

101:9.3 (1115.4) Oikea uskonto on sitä sielun sisäistä ylevää ja syvällistä vakuuttuneisuutta, joka pakottavalla voimalla muistuttaa ihmistä

siitä, että hän tekisi väärin, ellei hän uskoisi niihin morontiarealiteetteihin, jotka muodostavat hänen korkeimmat eettiset ja moraaliset käsityksensä, hänen korkeimman tulkintansa elämän suurimmista arvoista ja universumin syvimmistä realiteeteista. Ja tällainen uskonto on yksinkertaisesti kokemus siitä, että tuottaa älyllistä lojaalisuutta hengellisestä tietoisuudesta lähteviä korkeimpia käskyjä kohtaan.

101:9.4 (1115.5) Kauneuden etsintä on osa uskontoa vain sikäli, kuin se on eettistä ja siinä määrin kuin se rikastuttaa käsitystä siitä, mikä on moraalista. Taide on uskonnollista vain, kun se sekoittuu sellaiseen tarkoitusperään, joka on johdettu korkeasta hengellisestä motivaatiosta.

101:9.5 (1115.6) Sivistyneen ihmisen valistunutta hengellistä tietoisuutta ei niinkään kiinnosta jokin erillinen älyperäinen uskomus tai jokin tietty elämäntapa kuin se, että hän löytäisi elämisen totuuden, hyvän ja oikean keinon reagoida kuolevaisen olemassaoloon kuuluviin, alinomaa toistuviin tilanteisiin. Moraalinen tietoisuus on vain sana, joka tarkoittaa, että ihminen tunnistaa ne eettiset ja kehkeytyvät morontiaaliset arvot, joita velvollisuudentunto vaatii ihmisen noudattamaan käyttäytymisensä päivästä päivään jatkuvassa valvonnassa ja ohjaamisessa, ja on niistä tietoinen.

101:9.6 (1115.7) Vaikka myönnetäänkin, että uskonto on epätäydellistä, on silti olemassa ainakin kaksi käytännössä näkyvää ilmentymää sen luonteesta ja tehtävästä:

101:9.7 (1115.8) 1. Uskontoon sisältyvällä hengellisellä kannustimella ja filosofisella paineella on taipumus panna ihminen projisoimaan oma arvionsa moraalisista arvoista suoraan ulospäin, kanssaihmistensä asioihin – uskonnon eettinen reaktio.

101:9.8 (1115.9) 2. Uskonto luo ihmismielen käyttöön sellaisen hengellistyneen tietoisuuden jumalallisesta todellisuudesta, joka perustuu edeltäviin käsityksiin moraalisista arvoista, joka johdetaan niistä uskon avulla ja joka koordinoidaan niiden päälle lisättyjen, hengellisistä arvoista omaksuttujen käsitysten kanssa. Näin uskonnosta tulee kuolevaisten elämänpiirin asioiden arvostelija, eräs muoto ylevöityneestä moraalisesta luottamuksesta ja luottavaisuudesta todellisuutta, ajallisuuden korottuneita realiteetteja ja ikuisuuden kestävämpiä realiteetteja, kohtaan.

101:9.9 (1116.1) Uskosta tulee toisaalta moraalisen tietoisuuden ja toisaalta kestävästä todellisuudesta vallitsevan hengellisen käsityksen välinen yhdysside. Uskonnosta tulee väylä, jonka kautta ihminen pakenee ajallisen ja luonnollisen maailman aineellisista rajoituksista pelastusjärjestelmän, asteittain etenevän morontiaalisen muodonmuutoksen kautta ja avulla ikuisen ja hengellisen maailman ylimaallisiin realiteetteihin.

10. Uskonto ihmisen vapauttajana

101:10.1 (1116.2) Älykäs ihminen tietää olevansa luonnon lapsi, osa aineellista maailmankaikkeutta; hän ei myöskään näe mitään yksittäisen persoonallisuuden eloonjäämistä energiauniversumin matemaattisen tason liikkeissä ja jännitteissä. Eikä ihminen voi fyysisiä syitä ja seurauksia tutkimalla koskaan nähdä hengellistä todellisuutta.

101:10.2 (1116.3) Ihminen tietää myös olevansa ideainmuodostuksellisen kosmoksen osa, mutta vaikka käsitys saattaakin kantaa kuolevaisen elämänkaaren tuolle puolen, ei käsityksessä kuitenkaan ole luontaisesti mitään sellaista, mikä vihjaisi käsityksiä muodostavan persoonallisuuden henkilökohtaiseen eloonjäämiseen. Eikä logiikan ja järjen tarjoamien mahdollisuuksien loppuunammentaminen tule loogikolle eikä järkeilijälle koskaan paljastamaan persoonallisuuden eloonjäämisen ikuista totuutta.

101:10.3 (1116.4) Aineellinen lainmukaisuuden taso pitää huolen syysuhteen jatkumisesta eli siitä, että seuraus aina vastaa edeltävää toimintaa. Mielen taso antaa ymmärtää, että ideainmuodostuksellinen jatkuvuus on päättymätöntä, että edeltäkäsin olemassa olevista käsityksistä virtaa katkeamaton käsitteenmuodostuksen potentiaali. Muttei näistä universumitasoista kumpikaan paljasta vastauksia etsivälle kuolevaiselle pakoväylää statuksen osittaisuudesta eikä siitä sietämättömästä epävarmuudesta, jonka syynä on se, että maailmankaikkeudessa hän on ohimenevä realiteetti, ajallinen persoonallisuus, joka on tuomittu sammumaan rajallisten elämän energioiden kuluttua loppuun.

101:10.4 (1116.5) Vain hengelliseen ymmärrykseen johtavan morontiaalisen väylän kautta ihminen voi koskaan murtaa ne kahleet, jotka luonnostaan kuuluvat hänen kuolevaisen olennon statukseensa universumissa. Energia ja mieli toki johtavat takaisin Paratiisiin ja Jumaluuteen, muttei sen paremmin ihmisen energiavarustus kuin hänen mielivarustuksensakaan ole lähtöisin suoraan tällaisesta Paratiisin-Jumaluudesta. Ihminen on Jumalan lapsi vain hengellisessä merkityksessä. Ja tämä on totta siksi, että Paratiisin-Isä on ihmisen varustuksena ja hänen sisimmässään tällä haavaa vain hengellisessä merkityksessä. Muutoin kuin uskonnollisen kokemuksen tietä ja aitoa uskoa harjoittamalla ihmiskunta ei koskaan kykene löytämään jumalallisuutta. Uskossa tapahtuva Jumalan totuuden hyväksyminen antaa ihmiselle kyvyn päästä pakoon aineellisten rajoitusten ahtaista aitauksista ja antaa hänelle järkiperäisen toivon siitä, että hän pääsee kenenkään estämättä lähtemään aineellisesta olinpiiristä, jossa on kuolema, hengelliseen olinpiiriin, jossa on ikuinen elämä.

101:10.5 (1116.6) Uskonnon tarkoituksena ei ole tyydyttää Jumalaa kohtaan tunnettua uteliaisuutta, vaan mieluumminkin suoda älyperäistä vakavuutta ja filosofista turvallisuutta, vakauttaa ja rikastuttaa ihmiseloa yhdistämällä kuolevainen jumalalliseen, osittainen täydelliseen, yhdistämällä ihminen ja Jumala. Ihmisen käsitykset ihanteellisuudesta saavat todellisuutta nimenomaan uskonnollisen kokemuksen kautta.

101:10.6 (1116.7) Mitään tieteellisiä tai loogisia todistuksia jumaluudesta ei voi milloinkaan olla olemassa. Järki yksinään ei voi koskaan osoittaa oikeiksi uskonnolliseen kokemukseen sisältyviä arvoja ja hyvyyksiä. Mutta aina kuitenkin on totta, että jokainen, joka tahtoo täyttää Jumalan tahdon, on käsittävä hengellisten arvojen paikkansapitävyyden. Tätä lähemmäksi ei kuolevaisten tasolla voi päästä uskonnollisen kokemuksen todellisuuden todistamista. Tällainen usko tarjoaa ainoan pakotien aineellisen maailman mekaanisesta puristuksesta ja älyn maailman epätäydellisyydestä johtuvan erheen aiheuttamasta vääristymisestä; se on ainoa löydetty ratkaisu siihen, miten päästään umpikujasta, joka esiintyy kuolevaisten ajattelussa sen kysymyksen kohdalla, jatkuuko yksittäisen persoonallisuuden elämä kuoleman jälkeen. Se on ainoa passi, jolla pääsee todellisuuden täysimääräistymiseen ja elämän ikuisuuteen universaalisessa luomakunnassa, jossa vallitsevat rakkaus, laki, eheys ja edistyvä Jumaluuden saavuttaminen.

101:10.7 (1117.1) Uskonto parantaa tehokkaasti ihmisen idealistisen eristyneisyyden tai hengellisen yksinäisyyden tunteen, sillä se vapauttaa uskovan tekemällä hänet Jumalan pojaksi, uuden ja mielekkään universumin kansalaiseksi. Uskonto vakuuttaa ihmiselle, että hän sielussaan näkyvää vanhurskauden valonkajastusta seuratessaan samastuu Infiniittisen suunnitelmaan ja Iankaikkisen tarkoitukseen. Tällainen vapautunut sielu alkaa välittömästi tuntea olonsa kotoisaksi tässä uudessa universumissa, hänen omassa universumissaan.

101:10.8 (1117.2) Kun koet tällaisen uskon tuottaman muodonmuutoksen, et enää ole matemaattisen kosmoksen orjamainen osa, vaan mieluumminkin Universaalisen Isän vapautunut, tahtomaan kykenevä poika. Enää ei tällainen vapautunut poika taistele yksinään sitä kovaa tuomiota vastaan, jonka mukaan ajallinen olemassaolo päättyy. Enää hän ei käy taistelua koko luomakuntaa vastaan tilanteessa, jossa kaikki puhuu toivottomasti häntä vastaan. Enää ei häntä horjuta halvaannuttava pelko siitä, että hän ehkä onkin pannut luottamuksensa toivottomaan harhakuvaan tai pannut toivonsa mielikuvituksen luomaan erheeseen.

101:10.9 (1117.3) Nyt ovat Jumalan pojat paremminkin pestautuneet käymään yhdessä taisteluun, jossa todellisuus voittaa olemassaolon puolinaisuuden varjot. Vihdoinkin tulevat kaikki luodut tietoisiksi siitä, että Jumala ja jotakuinkin rajattoman universumin kaikki jumalalliset olentojoukot ovat heidän puolellaan ylevässä taistelussa elämän ikuisuuden ja statuksen jumalallisuuden saavuttamiseksi. Tällaiset uskon vapauttamat pojat ovat peruuttamattomasti pestautuneet ajallisuudessa käytäviin kamppailuihin ikuisuuden korkeampien voimien ja jumalallisten persoonallisuuksien puolella; ja nyt käyvät jopa tähdet radoillaan taistelua heidän puolestaan; viimeinkin he katselevat universumia sisältäpäin, Jumalan näkökulmasta, ja kaikki muuttuu aineellisen eristyneisyyden epävarmuuksista ikuisen hengellisen etenemisen varmuuksiksi. Jopa itsestään ajallisuudesta tulee pelkkä ikuisuuden varjo, jonka

Paratiisin realiteetit luovat avaruuden mahtavana liikkuvan koneiston ylle.

101:10.10 (1117.4) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

Luku 102

Uskonnollisen uskon perustukset

102:0.1 (1118.1) EPÄUSKOISELLE materialistille ihminen on yksinkertaisesti vain evoluution oikku. Ihmisen elossasäilymisen toiveet ovat heränneet mielikuvituksellisen keksaisun pohjalta; hänen pelkonsa, rakkautensa, kaipuunsa ja uskomuksensa ovat vain reagointia, jota esiintyy tiettyjen aineen elottomien atomien joutuessa sattumoisin lähekkäin. Mikään tarmokkuuden osoitus tai luottamuksen ilmaus ei häntä voi haudan taakse viedä. Parhaidenkin ihmisten antaumukselliset ponnistukset ja innoittava nerous ovat tuomitut häviämään kuolemassa, ikuisen unohduksen ja sielun sammumisen pitkässä ja yksinäisessä yössä. Sanomaton epätoivo on ihmisen ainoa palkka siitä, että hän elää ja uurastaa kuolevaisten olemassaolon ajallisen auringon alla. Jokainen elonpäivä tiukentaa hitaasti, mutta varmasti, sen säälimättömän tuomion otetta, jonka vihamielinen ja heltymätön, aineellinen maailmankaikkeus on määrännyt kaiken kruunaavaksi loukkaukseksi kaikkea sitä kohtaan

ihmisen tuntemassa kaipauksessa, mikä on kaunista, jaloa, ylevää ja hyvää.

102:0.2 (1118.2) Mutta tuollainen ei ihmisen loppu eikä ikuinen kohtalo toki ole. Moinen näkemys on vain jonkun sellaisen harhailevan sielun epätoivon huuto, joka on eksynyt hengelliseen pimeyteen ja joka monitahoisen oppineisuuden aiheuttaman hämmennyksen ja asioiden vääristymisen sokaisemana ponnistelee urheasti eteenpäin, kun hänen vastassaan ovat materiaalisen filosofian mekanistiset viisastelut. Ja koko tämän pimeyttä merkitsevän tuomion ja koko tämän epätoivoisen kohtalon karkottaa ikiajoiksi yksi ainoa rohkea uskonponnistus maan päällä asuvista Jumalan lapsista vähäisimmän ja oppimattomimman taholta.

102:0.3 (1118.3) Tämä pelastava usko syntyy ihmissydämessä ihmisen moraalisen tietoisuuden käsittäessä, että inhimilliset arvot ovat kuolevaisen kokemuksessa muunnettavissa aineellisista hengellisiksi, inhimillisistä jumalallisiksi, ajallisuudesta ikuisuuteen.

1. Uskon tuottamat vakuuttuneisuudet

102:1.1 (1118.4) Ajatuksensuuntaajan työ selittää ihmisen alkeellisen ja evoluutionvaraisen velvollisuudentunnon muuttumisen edellä mainituksi korkeammaksi ja varmemmaksi uskoksi ilmoituksen paljastamiin ikuisiin realiteetteihin. Ihmisen sydämessä täytyy olla täydellisyyden kaipuuta, joka varmistaa, että hänellä on kyky käsittää korkeimpaan tavoitteeseen johtavat uskon polut. Jos joku haluaa

noudattaa Jumalan tahtoa, hän on tunteva totuuden tien. On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: ”Olevaiset, jotka ovat ihmisestä, on tunnettava, jotta niitä voisi rakastaa, mutta olevaisia, jotka ovat Jumalasta, on rakastettava, jotta ne voisi tuntea.” Mutta rehelliset epäilykset ja vilpittömät kyselyt eivät ole syntiä, vaan sellaiset asenteet tietävät vain viivytystä eteenpäin vievällä matkalla kohti täydellisyyden saavuttamista. Lapsenomainen luottamus takaa ihmisen pääsyn taivaallisen ylösnousemuksen valtakuntaan, mutta eteneminen riippuu kokonaan siitä, harjoittaako matkamies täysikasvuisen ihmisen lujaa ja luottavaista uskoa.

102:1.2 (1119.1) Tieteen edustama järkeily perustuu havaittavissa oleviin ajallisuuden tosiasioihin. Uskonnon usko esittää väitteensä ikuisuuden henkiohjelman pohjalta. Mitä tieto ja järkeily eivät voi tehdä hyväksemme, sen suhteen oikea viisaus kehottaa, että sallisimme uskon tehdä sen uskonnollisen ymmärryksen ja hengellisen muuttumisen kautta.

102:1.3 (1119.2) Kapinan aiheuttaman eristämisen johdosta totuuden paljastaminen on Urantialla aivan liian usein sekoittunut osittaisia ja kestämättömiä kosmologioita edustaviin toteamuksiin. Totuus pysyy sukupolvesta toiseen muuttumattomana, mutta siihen liittyvät opetukset fyysisestä maailmasta vaihtelevat päivä päivältä ja vuosi vuodelta. Ikuista totuutta ei tulisi väheksyä vain sen vuoksi, että se sattuu esiintymään aineellisesta maailmasta esitettyjen vanhentuneiden käsitysten seurassa. Mitä enemmän tieteen tosiasioita tiedät, sitä vähemmän voit olla varma; mitä enemmän uskontoa *sinulla on*, sitä vakuuttuneempi sinä olet.

102:1.4 (1119.3) Tieteen esittämien tosiasioiden lähde on äly ja vain äly, uskonnon varmoina pitämät asiat kumpuavat *koko persoonallisuuden* pohjimmaisista perustoista. Tiede vetoaa mielen käsityskykyyn, uskonto vetoaa ruumiin, mielen ja hengen lojaalisuuteen ja antaumukseen, jopa persoonallisuuden kokonaisuuteen.

102:1.5 (1119.4) Jumala on niin perin todellinen ja absoluuttinen, ettei ole mahdollista esittää mitään aineellista näyttöä tai mitään niin kutsutun ihmeen kaltaista todistusta hänen todellisuudestaan. Aina on oleva niin, että me tunnemme hänet siksi, että me luotamme häneen, ja meidän uskomme häneen perustuu yksinomaan henkilökohtaiseen mukanaoloomme hänen infiniittisen todellisuutensa jumalallisissa ilmenemissä.

102:1.6 (1119.5) Ihmisen sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja herättää vääjäämättä ihmisen sielussa aidon ja syvällisen täydellisyydenkaipuun ja pitkälle menevän selvilleottamisen halun, jotka voi riittävällä tavalla tyydyttää vain yhteys Jumalaan, tämän Suuntaajan jumalalliseen lähteeseen. Ihmisen isoava sielu kieltäytyy tyytymästä mihinkään vähempään kuin siihen, että se omakohtaisesti tajuaa elävän Jumalan. Mitä hyvänsä enemmän Jumala lieneekin kuin korkea ja täydellinen moraalinen persoonallisuus, ei hän isoavan ja finiittisen käsityskykymme mukaan ainakaan voi olla mitään sitä vähäisempää.

2. Uskonto ja todellisuus

102:2.1 (1119.6) Havainnoivat mielet ja erittelevät sielut tunnistavat kyllä uskonnon, kun he löytävät sen kaltaistensa elämästä. Uskonto ei kaipaa mitään määrittelyä, sillä me kaikki tunnemme sen sosiaaliset, älylliset, moraaliset ja hengelliset hedelmät. Ja tämä kaikki versoo siitä tosiasiasta, että uskonto on ihmisrodun omaisuutta; se ei ole kulttuurin jälkeläinen. On totta, että ihmisen uskonnonkäsittäminen on edelleenkin inhimillistä, ja sen vuoksi se joutuu helposti tietämättömyyden kahleisiin, taikauskon orjuuteen, viisastelua merkitsevien harhakäsitysten valtaan ja väärän filosofian harhaluulojen uhriksi.

102:2.2 (1119.7) Muuan aidon uskonnollisen vakuuttuneisuuden luonteenomaisista erikoisuuksista on se, että vakaumustensa ehdottomuudesta ja kantansa järkkymättömyydestä huolimatta sen julkitulon henki on niin luonteva ja hillitty, ettei se koskaan luo vähänkään sellaista vaikutelmaa, joka kertoisi itsetehostuksesta tai minäkeskeisestä haltioitumisesta. Uskonnollisen kokemuksen tuottama viisaus on melkeinpä paradoksi sikäli, että se on sekä ihmisperäistä että Suuntaajasta juontuvaa. Uskonnollinen voima ei ole yksilön henkilökohtaisten kykyjen tuote, vaan mieluumminkin ihmisen ja kaiken viisauden ikuisen lähteen välisen ylevän kumppanuuden aikaansaannos. Näin tulee todellisen ja tahrattoman uskonnon sanoista ja teoista kaikille valaistuneille kuolevaisille vastaansanomattoman arvovaltaisia.

102:2.3 (1119.8) On vaikea osoittaa ja eritellä uskonnolliseen kokemukseen vaikuttavia tekijöitä, mutta ei ole vaikea havaita, että tällaiset uskonnonharjoittajat elävät ja toimivat ikään kuin he jo olisivat Iankaikkisen tykönä. Uskovat suhtautuvat tähän ajalliseen elämään ikään kuin kuolemattomuus jo olisi heidän ulottuvillaan. Tällaisten kuolevaisten elämässä on sellaista vahvaa omaperäisyyttä ja julkitulemisen spontaanisuutta, jotka ainiaan erottavat heidät heidän vain maailmallista viisautta omaksuneista kaltaisistaan. Uskonnonharjoittajat näyttävät elävän ikään kuin he olisivat tosiasiallisesti vapautuneet häiritsevästä kiireestä ja tuskallisesta paineesta, jotka johtuvat ajallisuuden maallisiin kehityskulkuihin luonnostaan kuuluvista hankaluuksista. Heissä on näkyvillä sellaista persoonallisuuden tasapainottumista ja luonteen tyyneyttä, että sitä eivät fysiologian, psykologian eivätkä sosiologian lait selitä.

102:2.4 (1120.1) Aika on elementti, joka kuuluu poikkeuksetta tiedon saavuttamiseen. Uskonto tuo antimensa esille välittömästi, vaikka siinä silti onkin tärkeä armossa kasvamisen tekijä, tarkalleen määrätty edistyminen kaikissa uskonnollisen kokemuksen osakysymyksissä. Tieto on se, mitä ikuisesti etsitään; aina sinä opit, mutta koskaan et kykene pääsemään absoluuttista totuutta osoittavaan täyteen tietämykseen. Pelkässä tiedossa ei milloinkaan voi olla absoluuttista varmuutta, vaan vain yhä todennäköisemmäksi käyvää likimääräisyyttä. Mutta hengellisesti valaistunut uskonnollinen sielu *tietää*, ja se tietää *nyt*. Eikä tämä syvällinen ja positiivinen varmuus johda tällaista tervejärkistä uskonnonharjoittajaa silti tuntemaan yhtään sen vähempää

mielenkiintoa ihmisperäisen viisauden etenemisen nousuja ja laskuja kohtaan, viisauden, joka aineellisen puolensa osalta on sidoksissa hitaasti etenevän tieteen saavutuksiin.

102:2.5 (1120.2) Tieteen tekemät löydötkin ovat inhimillisen kokemukseen kuuluvassa tietoisuudessa *todellisia*, vasta kun niistä on otettu selko, ja vasta kun ne on suhteutettu, vasta kun niihin sisältyvistä relevanteista tosiasioista aktuaalisesti tulee jotakin *merkitseviä* sillä, että ne kytketään mielen ajatusvirtoihin. Kuolevainen ihminen tarkastelee fyysistä ympäristöäänkin mielen tasolta, sen psykologisen mieltämisen näkökulmasta. Mitään outoa ei sen vuoksi ole siinä, että ihminen laatii universumista äärimmäisen yhtenäisen tulkinnan ja pyrkii sitten samastamaan tämän oman tieteensä luoman energiaykseyden uskonnollisen kokemuksensa henkiykseyteen. Mieli on ykseyttä; kuolevaisen olennon tietoisuus elää mielen tasolla ja havaitsee universaaliset realiteetit mielivarustuksensa silmien läpi. Mielen perspektiivi ei ulotu todellisuuden alkulähteen, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, eksistentiaaliseen ykseyteen, mutta se voi välittää ja joskus se onkin välittävä ihmiselle kuvan energian, mielen ja hengen kokemuksellisesta synteesistä Korkeimmassa Olennossa ja Korkeimpana Olentona. Mutta mieli ei voi tässä todellisuuden moninaisuuden yhdistämisessä milloinkaan onnistua, ellei tällainen mieli ole vahvasti tietoinen aineellisista olevaisista, älyllisistä merkityksistä ja hengellisistä arvoista. Vain toiminnallista todellisuutta edustavan kolmiyhteyden harmoniassa on ykseys, ja

vain ykseydessä persoonallisuus kokee tyydytyksen kosmisen pysyvyyden ja johdonmukaisuuden todellistumisesta.

102:2.6 (1120.3) Ykseys löytyy ihmisen kokemuksesta parhaiten filosofian avulla. Ja vaikka filosofisen ajattelun tuleekin valtaosaltaan aina perustua aineellisiin tosiasioihin, kuolevaisen hengellinen ymmärrys on aidon filosofisen dynamiikan sielu ja energia.

102:2.7 (1120.4) Evolutionaarinen ihminen ei luonnostaan pidä kovaa työntekoa herkkuna. Jotta hän elämän kokemuksessaan pysyisi kasvavan uskonnollisen kokemuksen asettamien kannustavien vaatimusten ja pakottavien yllykkeiden tasalla, merkitsee se lakkaamatonta aktiivisuutta hengellisen kasvamisen, älyllisen avartumisen, uusiin tosiasioihin yltämisen ja sosiaalisen palvelun alueilla. Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa. Siksi veltommat ihmiset usein koettavatkin välttyä aidon uskonnon edellyttämältä ankaralta toiminnalta eräänlaatuisen näppärän itsepetoksen avulla eli vetäytymällä stereotyyppisten uskonnollisten oppien ja dogmien tarjoamaan valheelliseen suojaan. Aito uskonto on kuitenkin elävää. Uskonnollisten käsitysten älyllinen jähmettäminen on samaa kuin hengellinen kuolema. Ideoitta ei uskonto ole käsitettävissä, mutta heti kun uskonto madalletaan pelkäksi *ideaksi*, se ei enää ole uskontoa, vaan siitä on tullut vain eräs ihmisperäisen filosofian alalaji.

102:2.8 (1121.1) Lisäksi on olemassa toisentyyppisiä epävakaisia ja kurittomia sieluja, jotka käyttävät tunneperäisiä uskontoideoita mieluusti pakoväylänä päästäkseen ihmiselon asettamista

hermostuttavista vaatimuksista. Kun jotkut horjuvat ja pelokkaat kuolevaiset koettavat vältellä evolutionaariseen elämään kuuluvaa alituista painetta, näyttää uskonto – sellaisena, jollaiseksi he sen käsittävät – tarjoavan lähimmän turvapaikan ja parhaan pakotien. Uskonnon tehtävä on kuitenkin valmistaa ihmistä kohtaamaan urheasti, jopa sankarillisesti, elämän hankaluudet. Uskonto on evolutionaarisen ihmisen ylivertaisin avu, se ainoa asia, joka antaa hänelle kyvyn jatkaa vaellustaan ja ”kestää niin kuin hän näkisi Hänet, joka on näkymätön.” Mystiikka sen sijaan on usein jonkinlaista elämästä syrjäänvetäytymistä. Siihen turvautuvat ne ihmiset, joille uskonnollisen elämäntavan noudattamisen edellyttämät, enemmän voimia kysyvät toiminnot ihmisyhteiskunnan ja kanssakäymisen avoimilla areenoilla eivät maistu. Oikean uskonnon pitää *toimia*. Käyttäytyminen johtuu uskonnosta, silloin kun ihmisellä tosiasiallisesti on uskonto, tai paremminkin, kun uskonnon todella annetaan pitää ihmistä vallassaan. Uskonto ei tule koskaan tyytymään pelkkään ajattelemiseen eikä toimettomaan tunnelmointiin.

102:2.9 (1121.2) Emme ole sokeita sille tosiasialle, että uskonto toimii usein epäviisaasti, jopa epäuskonnollisesti, mutta se *toimii*. Uskonnollisen vakaumuksen harhautumat ovat johtaneet verisiin vainoihin, mutta aina ja iäti uskonto tekee jotakin; se on dynaamista!

3. Tieto, viisaus ja ymmärrys

102:3.1 (1121.3) Älyllinen vajavaisuus tai puutteellinen kasvatus vaikeuttaa väistämättä korkeampien uskonnollisten tavoitteiden saavuttamista, koska tällainen köyhä hengellisen olemuksen elinpiiri riistää uskonnolta sen tärkeimmän filosofisen yhteyskanavan tieteellisen tiedon maailmaan. Uskonnon älylliset tekijät ovat tärkeitä, mutta toisaalta niiden liikakehitys on joskus myös varsin vammauttavaa ja sekoittavaa. Uskonnon täytyy alituiseen ponnistella erään paradoksaalisen väistämättömyyden kohteena: on välttämätöntä, että se käyttää ajattelua tehokkaasti hyödykseen, kun toisaalta on välttämätöntä, että se samanaikaisesti suhtautuu varauksin kaiken ajattelun hengelliseen käyttökelpoisuuteen.

102:3.2 (1121.4) Uskonnollinen spekulointi on väistämätöntä, mutta aina vahingollista, sillä tällainen spekulointi poikkeuksetta vääristää pohdittavan asian. Spekulointi muuntaa uskonnon helposti joksikin aineelliseksi tai humanistiseksi, ja samalla kun se siis on suoranaisena esteenä loogisen ajattelun selkeydelle, samalla se epäsuorasti saa uskonnon näyttämään ajallisen maailman funktiolta, sen samaisen maailman, jonka vastakohtana sen tulisi ikuisesti olla. Paradoksit tulevat sen vuoksi aina olemaan uskonnolle tunnusomaisia, paradoksit, jotka johtuvat kokemuksellisen yhteyden puuttumisesta universumin aineellisen ja hengellisen tason väliltä – sellaisen yhdistävän tekijän puuttumisesta kuin morontiamota, joka on filosofian tuolle puolen menevää herkkyyttä totuuden erottamista ja ykseyden tajuamista kohtaan.

102:3.3 (1121.5) Materiaaliset tuntemukset, ihmisen emootiot, johtavat suoraan aineellisiin toimenpiteisiin, itsekkäisiin tekoihin.

Uskonnolliset oivallukset, hengelliset motivaatiot, johtavat suoraa tietä uskonnollisiin toimenpiteisiin, epäitsekkäisiin tekoihin, jotka edustavat sosiaalista palvelua ja pyyteetöntä hyvänsuopaisuutta.

102:3.4 (1121.6) Uskonnollinen kaipaus on jumalallista todellisuutta tavoittelevaa isoamista. Uskonnollinen kokemus on sen tietoisuuden todentuma, että on löytänyt Jumalan. Ja kun ihmisolento todellakin löytää Jumalan, tuo olento kokee sielussaan sellaista löytämisen riemusta pulppuavaa sanomatonta levottomuutta, että hänen on pakko yrittää saada rakastava palveluyhteys vähemmän valaistuneisiin kanssaihmisiinsä, ei toki sitä julkituodakseen, että hän on löytänyt Jumalan, vaan paremminkin antaakseen oman sielunsa äyräiden yli tulvivan ikuisen hyvyyden virvoittaa ja jalontaa kanssaihmisiään. Todellinen uskonto johtaa yhä laajempaan sosiaaliseen palvelemiseen.

102:3.5 (1122.1) Tiede, tieto, johtaa *tosiasia*tietoisuuteen; uskonto, kokemus, johtaa *arvo*tietoisuuteen; filosofia, viisaus, johtaa *koordinoituun* tietoisuuteen; ilmoitus, revelaatio, (morontiamotan korvike) johtaa tietoisuuteen *todellisesta reaalisuudesta;* kun tosiasia-, arvo- ja todellisen reaalisuuden tietoisuuden koordinoitumisesta taas muodostuu tietoisuus persoonallisuuden reaalisuudesta, suurimmasta mahdollisesta olemisen määrästä, sekä usko tämän samaisen persoonallisuuden elossasäilymisen mahdollisuuteen.

102:3.6 (1122.2) Tietämys johtaa siihen, että ihmisille osoitetaan heidän paikkansa, eli se johtaa sosiaalisten kerrosten ja kastien alkuunpanoon. Uskonto johtaa ihmisten palvelemiseen, ja sillä

tavoin se luo etiikkaa ja altruismia. Viisaus johtaa sekä ideoiden että omien kanssaihmistensä korkeampaan ja parempaan yhteenkuuluvuuteen. Ilmoitus vapahtaa ihmiset ja saattaa heidät ikuisen tutkimusmatkan alkuun.

102:3.7 (1122.3) Tiede lajittelee ihmisiä; uskonto rakastaa ihmisiä, niin kuin sinua itseäsikin; viisaus tekee oikeutta keskenään erilaisille ihmisille; mutta ilmoitus nostaa ihmisen korkeuksiin ja paljastaa, että hän kykenee kumppanuuteen Jumalan kanssa.

102:3.8 (1122.4) Tiede ponnistelee turhaan luodakseen kulttuuriin perustuvan veljeyden; uskonto saa aikaan henkeen perustuvan veljeyden. Filosofian tavoitteena on viisauteen perustuva veljeys; ilmoitus tuo näkyville ikuisen veljeyden: Paratiisin Lopullisuuden Saavuttajakunnan.

102:3.9 (1122.5) Tieto johtaa ylpeyteen siitä tosiasiasta, että olen persoonallisuus; viisaus on yhtä kuin tietoisuus persoonallisuuden merkityksestä; uskonto on yhtä kuin kokemus persoonallisuuden arvon tiedostamisesta; ilmoitus on yhtä kuin vakuutus persoonallisuuden eloonjäämisestä.

102:3.10 (1122.6) Tieteen pyrkimyksenä on rajattoman kosmoksen lohkoittaisten osien identifioiminen, analysointi ja luokittelu. Uskonto ottaa tarkasteltavakseen kokonaisidean, koko kosmoksen. Filosofia koettaa samastaa tieteen käsittelemät aineelliset lohkot hengellisen ymmärryksen mukaiseen käsitykseen kokonaisuudesta. Siinä, missä filosofia tässä yrityksessä epäonnistuu, siinä ilmoitus onnistuu vakuuttaessaan kosmisen kehän olevan universaalinen, ikuinen, absoluuttinen ja infiniittinen. Tämä Infiniittisen MINÄ

OLEN -olevaisen[12] kosmos on sen vuoksi loputon, rajaton ja kaiken sisäänsä sulkeva – ajaton, tilaton ja kvalifioimaton. Ja me todistamme, että Infiniittinen MINÄ OLEN on myös Nebadonin Mikaelin Isä ja ihmisen pelastuksen Jumala.

102:3.11 (1122.7) Tiede vihjaa Jumaluuteen *tosiasiana*, filosofia esittää *idean* Absoluutista, uskonto luo kuvan Jumalasta rakastavana *hengellisenä persoonallisuutena*. Ilmoitus vahvistaa Jumaluuden tosiasian, Absoluutin idean ja Jumalan hengellisen persoonallisuuden *ykseyden* ja esittää lisäksi tämän käsitteen meidän Isänämme – olemassaolon universaalisena tosiasiana, mielen ikuisena ideana ja elämän infiniittisenä henkenä.

102:3.12 (1122.8) Tiedon tavoittelu on tiedettä, viisauden etsintä on filosofiaa, Jumalan rakastaminen on uskontoa, totuuden isoaminen *on* revelaatio. Mutta ihmisen sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja vasta liittää todellisuudentunnun ihmisen hengelliseen ymmärrykseen kosmoksesta.

102:3.13 (1122.9) Tieteessä idea edeltää sen todentumisen julkituloa, uskonnossa todentumisen kokemus edeltää idean ilmenemää. On valtava ero toisaalta evolutionaarisen uskomistahdon ja toisaalta valistuneen järkeilyn tuloksen, uskonnollisen ymmärryksen ja ilmoituksen – *tahdon, joka uskoo* – välillä.

102:3.14 (1122.10) Evoluution piirissä uskonto johtaa usein siihen, että ihminen luo omat käsityksensä Jumalasta; ilmoitus tuo esille sen ilmiön, että Jumala kehittää ihmistä itseään, kun sen sijaan Kristus Mikaelin maan päällä viettämässä elämässä me näemme sen ilmiön, että Jumala ilmoittaa itseään ihmiselle. Evoluutio tekee Jumalasta

helposti ihmisen kaltaisen, ilmoitus taas pyrkii tekemään ihmisestä Jumalan kaltaisen.

102:3.15 (1122.11) Tiede on tyytyväinen, vasta kun se on löytänyt ensimmäiset syyt; uskonto, vasta kun se on löytänyt korkeimman persoonallisuuden, ja filosofia tyytyy ykseyteen. Ilmoitus vahvistaa, että nämä kolme ovat yksi ja että kaikki ovat hyviä. *Ikuinen reaalinen* on universumin hyvyys, ei suinkaan ajalliset harhakuvat avaruuden pahuudesta. Kaikkien persoonallisuuksien hengellisen kokemuksen mukaan on aina totta, että todellinen on sitä, mikä on hyvää, ja hyvä on sitä, mikä on todellista.

4. Kokemuksen tosiasia

102:4.1 (1123.1) Koska mielessänne on läsnä Ajatuksensuuntaaja, Jumalan mielen tunteminen ei ole teille sen suurempi mysteeri kuin on olla varma siitä, että tietää tuntevansa minkä tahansa muun mielen – ihmismielen tai ihmisen yläpuolelle kuuluvan mielen. Uskonnolle ja sosiaaliselle tietoisuudelle on yhteistä niiden perustuminen tietoisuuteen siitä, että on muitakin mieliä. Menetelmä, jonka avulla voit hyväksyä toisen henkilön idean omaksesi, on sama, jonka avulla voit ”antaa mielen, joka oli Kristuksessa, olla myös sinussa.”

102:4.2 (1123.2) Mitä on ihmisen kokemus? Se on yksinkertaisesti kaikenlaista vuorovaikutusta aktiivisen ja vastauksia etsivän minuuden ja minkä tahansa muun aktiivisen ja ulkopuolisen

olevaisen välillä. Kokemuksen massa määräytyy käsityksen syvyydestä ynnä minuuden ulkopuolella olevan todellisuuden tuntemisen kokonaismäärästä. Kokemuksen liike on yhtä kuin odotettavissa olevan kuvittelun voimallisuus ynnä se, miten teräviä ovat aistinvaraiset havainnot sen olevaisen ulkonaisista ominaisuuksista, johonka ollaan kosketuksissa. Kokemuksen tosiasia löytyy minätajuisuudesta sekä siitä, että esiintyy muita olemassa olevia, muita mieliä ja muita henkiä.

102:4.3 (1123.3) Ihminen tiedostaa varsin varhaisessa vaiheessa, ettei hän ole maailmassa eikä universumissa yksin. Kehittyy luonnollinen ja spontaani taju siitä, että minuuden ympäristössä on muitakin mieliä. Usko muuntaa tämän luonnollisen kokemuksen uskonnoksi, toisin sanoen Jumala tiedostetaan *muu-mieleyden* realiteetiksi – sen lähteeksi, olemukseksi ja määränpääksi. Mutta tällainen tieto Jumalasta on alati ja aina henkilökohtaisen kokemuksen realiteetti. Ellei Jumala olisi persoonallisuus, hänestä ei voisi tulla ihmispersoonallisuuden todellisen uskonnollisen kokemuksen elävää osaa.

102:4.4 (1123.4) Ihmisen uskonnollisessa kokemuksessa mukana oleva erheen elementti on suoraan verrannollinen siihen materialismin määrään, joka saastuttaa hengellistä käsitystä Universaalisesta Isästä. Ihmisen universumissa esihenkenä suorittama eteneminen muodostuu siitä kokemuksesta, että hän vapautuu näistä Jumalan olemusta sekä puhtaan ja todellisen hengen reaalisuutta koskevista virheellisistä käsityksistä. Jumaluus on enemmän kuin henkeä,

mutta hengellinen lähestymistie on taivaaseen nousevalle ihmiselle ainoa mahdollinen.

102:4.5 (1123.5) Rukoileminen on kiistämättä uskonnollisen kokemuksen osa, mutta nykyajan uskonnot ovat korostaneet sitä väärin niin, että sitä tärkeämpi palvonnallinen yhteydenpito on lyöty pahasti laimin. Palvonta syventää ja laajentaa mielen reflektiivisiä kykyjä. Rukoilu saattaa rikastuttaa elämää, mutta palvonta valaisee määränpään.

102:4.6 (1123.6) Ilmoitususkonto on ihmisen olemassaolon yhdentävä elementti. Ilmoitus yhdentää historian, koordinoi geologian, astronomian, fysiikan, kemian, biologian, sosiologian ja psykologian. Hengellinen kokemus on ihmisen kosmoksen todellinen sielu.

5. Tavoitteellisen potentiaalin ylivalta

102:5.1 (1123.7) Vaikkei sen todistaminen, että uskominen on tosiasia, olekaan samaa kuin uskotun asian todeksi osoittaminen, yksinkertaisen eliömuodon edistyminen evoluution kautta persoonallisuuden asemaan osoittaa kuitenkin tosiasiaksi sen, että persoonallisuuden potentiaali on alun alkaen olemassa. Ja ajallisissa universumeissa potentiaali on aktuaaliseen verrattuna aina tätä korkeammalla. Kehittyvässä kosmoksessa potentiaalinen on sitä, mikä tulee olemaan, ja tuleva merkitsee Jumaluuden tavoitteellisten käskytysten paljastumista.

102:5.2 (1124.1) Tämä sama tavoitteita asettava ylivalta näkyy mielessä tapahtuvan ideainmuodostuksen kehityksessä, kun alkukantainen eläimellinen pelko muuntuu alati syveneväksi kunnioitukseksi Jumalaa kohtaan ja yhä laajemmaksi maailmankaikkeuden kunnioittamiseksi. Alkukantaisella ihmisellä oli enemmän uskonnollista pelkoa kuin uskoa, ja henkipotentiaalien ylivalta mieliaktuaaleihin nähden osoittautuu todeksi, kun tämä pelkurin pelko muuttuu eläväksi uskoksi hengellisiin realiteetteihin.

102:5.3 (1124.2) Voitte psykologisoida kehitysuskontoa, mutta ette hengellistä alkuperää olevaa henkilökohtaisen kokemuksen uskontoa. Ihmisperäinen moraalisuus saattaa tuntea arvoja, mutta vain uskonto voi säilyttää, ylevöittää ja hengellistää tällaiset arvot. Mutta uskonto on sanotunlaisista vaikutuksista huolimatta jotakin enemmän kuin emootionaalistettua moraalisuutta. Uskonto on moraalisuudelle samaa kuin rakkaus on velvollisuudelle, samaa kuin Jumalan pojan asema on orjuudelle, samaa kuin olemus on substanssille. Moraalisuus tuo esille kaikkivaltiaan Valvojan, palveltavan Jumaluuden; uskonto tuo julki kaikkia rakastavan Isän, palvottavan ja rakastettavan Jumalan. Ja kerran vielä sanottuna tämä johtuu siitä, että uskonnon hengellinen potentiaalisuus on kehitysperäisen moraalisuuden velvollisuus-aktuaalisuuteen nähden hallitsevassa asemassa.

6. Uskonnollisen uskon varmuus

102:6.1 (1124.3) Filosofian avulla tapahtuva uskonnollisen pelon eliminointi ja tieteen vakaa edistyminen lisäävät väärien jumalten kuolleisuutta suuresti. Ja vaikka tämä ihmistekoisten jumaluuksien rivien harveneminen saattaa hetkellisesti sumentaa hengellisen näköalan, se lopulta kuitenkin hävittää tietämättömyyden ja taikauskon, jotka varsin pitkään kätkivät elävän, ikuisen rakkauden Jumalan näkyviltä. Luodun ja Luojan välinen suhde on elävä kokemus, dynaaminen uskonnollinen usko, joka ei ole täsmällisesti määriteltävissä. Jos osa elämästä otetaan erilleen ja nimitetään uskonnoksi, se on samaa kuin elämän pirstominen ja uskonnon vääristäminen. Ja juuri tästä syystä palvonnan Jumala vaatiikin täyttä uskollisuutta tai sitten ei mitään.

102:6.2 (1124.4) Alkukantaisten ihmisten jumalat eivät saattaneet olla kuin heidän itsensä varjoja; elävä Jumala on se jumalallinen valo, jonka katkot ovat koko avaruuden luomistulosvarjoja.

102:6.3 (1124.5) Filosofisia tuloksia saavuttanut uskonnonharjoittaja luottaa henkilökohtaisen pelastuksen persoonalliseen Jumalaan, joka on jotakin enemmän kuin realiteetti, arvo, saavutustaso, ylevä prosessi, transmutaatio, ajallisen avaruuden perimmäisyys, ihanteellistus, energiapersonoituma, gravitaatioentiteetti, ihmisperäinen projektio, minuuden ihanteellistuma, luonnon ylevöitymä, taipumus hyvyyteen, evoluution eteenpäin kannustava yllyke tai ylevistä ylevin hypoteesi. Uskonnonharjoittaja uskoo rakkauden Jumalaan. Rakkaus on uskonnon olemus ja nykyistä korkeamman sivilisaation alkulähde.

102:6.4 (1124.6) Usko muuntaa filosofiaan kuuluvan ja todennäköiseksi oletetun Jumalan omakohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen kuuluvaksi, varmuudella tiedetyksi pelastavaksi Jumalaksi. Skeptisyys saattaa asettaa teologian teoriat kyseenalaisiksi, mutta luottamus omakohtaisen kokemuksen luotettavuuteen vahvistaa sen vakaumuksen totuudellisuuden, joka on kasvanut uskoksi.

102:6.5 (1124.7) Viisaan päättelyn kautta saatetaan päätyä Jumalaa koskeviin vakaumuksiin, mutta yksilöstä tulee Jumalaa tunteva vain uskon välityksellä, omakohtaisen kokemuksen kautta. Paljossa sellaisessa, mikä koskee elämää, on otettava huomioon todennäköisyys, mutta oltaessa yhteydessä kosmiseen todellisuuteen on mahdollista tuntea varmuutta, kun tällaisia merkityksiä ja arvoja lähestytään elävän uskon tietä. Jumalaa tunteva sielu rohkenee sanoa ”minä tiedän”, silloinkin kun sellainen epäuskoinen asettaa tämän Jumalasta tietämisen kyseenalaiseksi, joka kiistää tällaisen varmuuden siksi, ettei älyperäinen logiikka sitä täysin tue. Jokaiselle tällaiselle epäilijälle uskova vastaa vain: ”Miten sinä muka tiedät, etten minä tiedä?”

102:6.6 (1125.1) Vaikka järki voikin aina asettaa uskon kyseenalaiseksi, usko voi aina täydentää sekä järkeä että logiikkaa. Järki luo sen todennäköisyyden, jonka usko voi muuntaa moraaliseksi varmuudeksi, jopa hengelliseksi kokemukseksi. Jumala on ensimmäinen totuus ja viimeinen tosiasia, siksi kaikki totuus saa alkunsa hänestä, samalla kun kaikki tosiasiat ovat olemassa hänen ansiostaan. Jumala on absoluuttinen totuus. Totuutena Jumala on

tiedettävissä, mutta jotta Jumalaa voisi ymmärtää, selittää, on tutkittava universumien universumin tosiasiaa. Jumalan totuuden kokemisen ja Jumalan tosiasiasta vallitsevan tietämättömyyden välillä ammottavan kuilun voi luoda umpeen vain elävä usko. Järki yksinään ei kykene saamaan aikaan harmoniaa infiniittisen totuuden ja universaalisen tosiasian välille.

102:6.7 (1125.2) Vakaumus ei ehkä kykene vastustamaan epäilystä eikä pitämään puoliaan pelkoa vastaan, mutta usko saa aina voiton epäilystä, sillä usko on sekä positiivista että elävää. Positiivinen on aina paremmassa asemassa kuin negatiivinen, totuus paremmassa asemassa kuin erhe, kokemus paremmassa asemassa kuin teoria, hengelliset realiteetit paremmassa asemassa kuin ajallisuuden ja avaruuden irralliset tosiasiat. Vakuuttava todiste tästä hengellisestä varmuudesta koostuu niistä sosiaalisista hengen hedelmistä, joita tällaiset uskovat, uskovaiset, tämän aidon hengellisen kokemuksen seurauksena tuottavat. Jeesus sanoi: ”Jos rakastatte lähimmäisiänne niin kuin minä olen teitä rakastanut, silloin kaikki ihmiset tietävät, että olette minun opetuslapsiani.”

102:6.8 (1125.3) Tieteelle Jumala on yksi mahdollisuus, psykologialle hän on toivottavuus, filosofialle eräs todennäköisyys, uskonnolle varmuus, muuan uskonnolliseen kokemukseen kuuluva aktualiteetti. Järki vaatii, että sellaisen filosofian, joka ei kykene löytämään todennäköisyyden Jumalaa, tulisi suhtautua sangen kunnioittavasti siihen uskonnolliseen uskoon, joka kykenee löytämään ja joka löytää varmuuden Jumalan. Tieteen ei liioin tulisi suhtautua väheksyvästi

uskonnolliseen kokemukseen sillä perusteella, että tämä on herkkäuskoisuutta, ei ainakaan niin kauan, kun se pitää kiinni olettamuksestaan, jonka mukaan ihmisen älylliset ja filosofiset kyvyt ilmaantuivat aina vain vähäisempää älyllisyyttä edustavista eliöistä, mitä pitemmälle menneisyyteen niiden kohdalla mennään, kunnes lopulta näiden kykyjen alkuperäksi paljastuu sellainen alkeellinen elollisuus, josta kaikki ajattelu ja tunteminen täysin puuttui.

102:6.9 (1125.4) Evoluution tosiasioita ei pidä asettaa sitä totuutta vastaan, että Jumalaa tuntevan kuolevaisen uskonnollista elämäntapaa edustavan hengellisen kokemuksen varmuus on todellista. Älykkäiden ihmisten tulisi lakata järkeilemästä niin kuin lapset järkeilevät ja sen sijaan pyrkiä käyttämään aikuisuuteen kuuluvaa johdonmukaista logiikkaa, joka faktaa edustavan havainnon rinnalla sietää totuuden käsitteen. Tieteellinen materialismi on vararikossa pitäessään jokaisen eteen tulevan universumi-ilmiön kohdalla itsepintaisesti kiinni siitä, että se aina vain uudistaa nykyiset vastaväitteensä ja selittää sen, mikä on eittämättä korkeampaa, johtuvan siitä, mikä on eittämättä alempaa. Johdonmukaisuuskin jo vaatii tavoitteellisen Luojan toimien tunnustamista.

102:6.10 (1125.5) Orgaaninen evoluutio on fakta; tavoitteellinen eli edistyvä evoluutio on totuus, joka tekee evoluution yhä korkeammalle nouseviin saavutuksiin kuuluvista, muutoin keskenään ristiriitaisista ilmiöistä johdonmukaisia. Mitä korkeammalle tiedemies edistyy valitsemallaan tieteenalalla, sitä laajemmin hän hylkää materialistista faktaa edustavat teoriat ja

omaksuu kosmisen totuuden Korkeimman Mielen valta-asemasta. Materialismi halventaa ihmiselämää. Jeesuksen evankeliumi korottaa valtavasti ja ylevöittää verrattomasti jokaista kuolevaista. Kuolevaisten olemassaolo tulee hahmottaa koostuvaksi jännittävästä ja lumoavasta kokemuksesta, jossa toteutuu ihmisen ylöskurottautumisen ja jumalallisen ja pelastavan alaskurottautumisen kohtaamisen todellisuus.

7. Jumalallisen epäilyksettömyys

102:7.1 (1126.1) Itsestään olemassa olevana Universaalinen Isä on myös itsensä selittävä; hän aktuaalisesti elää jokaisessa järjellisessä kuolevaisessa. Mutta et voi olla varma Jumalasta, ellet tunne häntä. Se, että kokee itsensä pojaksi, on ainoa kokemus, joka tekee isyydestä epäilyksettömän. Maailmankaikkeus muuttuu kaikkialla. Muuttuva universumi on riippuvuussuhteessa oleva universumi. Sellainen luomus ei voi olla sen paremmin lopullinen kuin absoluuttinenkaan. Finiittinen universumi on täysin riippuvainen Perimmäisestä ja Absoluutista. Universumi ja Jumala eivät ole yksi ja sama, vaan toinen on syy ja toinen on seuraus. Syy on absoluuttinen, infiniittinen, ikuinen ja muuttumaton. Seuraus on ajallis-avaruudellinen ja transsendenttinen, mutta alati muuttuva, aina kasvava.

102:7.2 (1126.2) Jumala on maailmankaikkeudessa yksi ja ainoa itse aiheutettu tosiasia. Hän on koko olevaisista ja olennoista koostuvan

luomistuloksen järjestyksen, suunnitelman ja tarkoituksen salaisuus. Muuttuvaa universumia säätelevät ja vakauttavat kaikkialla ehdottoman muuttumattomat lait, muuttumattoman Jumalan tavat. Jumalan tosiasia, jumalallinen laki, on muuttumaton; Jumalan totuus, hänen suhteensa maailmankaikkeuteen, on suhteellinen revelaatio, joka on aina mukautettavissa lakkaamatta kehittyvään universumiin.

102:7.3 (1126.3) Ne, jotka tahtoisivat keksiä uskonnon, josta puuttuu Jumala, ovat kuin ne, jotka tahtoisivat kerätä hedelmiä ilman, että heillä on hedelmäpuita, saada lapsia ilman vanhempia. Seurauksia ei voi saada ilman syitä; vain MINÄ OLEN on vailla alkusyytä. Uskonnollisen kokemuksen tosiasia sisältää jo itsessään ajatuksen Jumalasta, ja tällaisen omakohtaisen kokemuksen Jumalan täytyy olla persoonallinen Jumaluus. Et voi rukoilla kemiallista kaavaa, kääntyä nöyrästi matemaattisen yhtälön puoleen, palvoa hypoteesia, uskoutua postulaatille, vaihtaa ajatuksia prosessin kanssa, palvella abstraktiota etkä pitää yllä rakastavaa kumppanuutta lain kanssa.

102:7.4 (1126.4) On totta, että monia ulkonaisesti uskonnollisia ominaisuuksia voi versoa ei-uskonnollisista juurista. Ihminen voi – älyllisellä tasolla – kieltää Jumalan ja olla silti moraalisessa mielessä hyvä, lojaali, kuuliainen, rehellinen, jopa ihanteellinen. Ihminen saattaa ympätä monia puhtaasti humanistisia oksia hengelliseen perusolemukseensa ja siten näennäisesti osoittaa oikeiksi väitteensä, joita hän on esittänyt jumalattoman uskonnon puolesta, mutta tällaisesta kokemuksesta puuttuvat eloonjäämisarvot: Jumalan

tunteminen ja nousu kohti Jumalaa. Tällainen kuolevaisen kokemus tuottaa vain sosiaalisia hedelmiä, ei hengellisiä. Ympätty oksa määrää hedelmien laadun, olkoonkin että elävä ravintoliuos nousee juurista, jotka ovat alkuperäinen jumalallinen anti: mieli ja henki.

102:7.5 (1126.5) Uskonnon älyllinen tunnusmerkki on varmuus, filosofinen ominaispiirre on johdonmukaisuus, sosiaaliset hedelmät ovat rakkaus ja palveleminen.

102:7.6 (1126.6) Jumalaa tunteva yksilö ei ole sellainen, joka on sokea niitä vaikeuksia kohtaan tai välinpitämätön niiden esteiden suhteen, jotka ovat Jumalan löytämisen tiellä taikauskon, perinteen ja nykyajan materialististen mieltymysten muodostamassa sokkelossa. Hän on kohdannut kaikki nämä esteet ja voittanut ne, elävän uskon avulla noussut niiden yläpuolelle ja niistä huolimatta saavuttanut hengellisen kokemuksen ylängöt. Mutta on totta, että monet, jotka ovat sisimmässään varmoja Jumalasta, pelkäävät puolustaa tällaisia varmuudentunteita niiden ihmisten paljouden ja nokkeluuden takia, jotka kokoavat vastaväitteitä Jumalaan uskomista vastaan ja suurentelevat siihen liittyviä vaikeuksia. Mitään kovin syvää älyllisyyttä ei vaadita puutteiden esiinkaivamiseen, kysymysten tekemiseen tai vastaväitteiden esittämiseen. Mutta näihin kysymyksiin vastaaminen ja näiden vaikeuksien ratkaiseminen edellyttää kyllä erinomaista älykkyyttä. Uskon luoma varmuus on suurenmoisin keino selviytyä kaikista tällaisista pinnallisista kiistoista.

102:7.7 (1127.1) Jos tiede, filosofia tai sosiologia tohtii todellisen uskonnon profeettojen kanssa kiistellessään käydä dogmaattiseksi, silloin tulisi Jumalaa tuntevien ihmisten vastata tällaiseen epäoikeutettuun dogmaattisuuteen sillä kaukonäköisemmällä dogmatismilla, joka edustaa omakohtaisen hengellisen kokemuksen luomaa varmuutta: ”Tiedän, mitä olen kokenut, sillä minä olen hänen poikansa, joka on MINÄ OLEN.” Mikäli dogmin on määrä kiistää uskovaisen omakohtainen kokemus, silloin tämä uskosta syntynyt koettavissa olevan Isän poika voi vastata äskeisellä, kiistämättömissä olevalla dogmilla eli toteamuksella aktuaalisesta Universaalisen Isän pojan asemastaan.

102:7.8 (1127.2) Vain kvalifioimaton realiteetti, absoluutti, voisi ottaa vapauden olla johdonmukaisesti dogmaattinen. Niiden, jotka ovat olevinaan dogmaattisia, on johdonmukaisia ollakseen ennemmin tai myöhemmin ajauduttava energian Absoluutin, totuuden Universaalin ja rakkauden Infiniitin käsivarsille.

102:7.9 (1127.3) Jos ei-uskonnolliset tavat lähestyä kosmista todellisuutta julkeavat asettaa uskon varmuuden kyseenalaiseksi sillä perusteella, ettei sellaista tilaa ole todeksi osoitettu, hengen kokija voi silloin samalla tavoin turvautua tieteen tosiasioiden ja filosofian uskomusten dogmaattiseen kiistämiseen sillä perusteella, että ne ovat yhtälailla todistamattomia, ne ovat yhtälailla vain tiedemiehen tai filosofin tietoisuuden kokemuksia.

102:7.10 (1127.4) Kaikkiin universumikokemuksiin verrattuna meillä on oikeus olla kaikkein varmimpia Jumalasta, onhan hän kaikista

läsnäolevista väistämättömin, kaikista tosiasioista todellisin, kaikista totuuksista elävin, kaikista ystävistä rakastavin ja kaikista arvoista jumalallisin.

8. Uskonnon todisteet

102:8.1 (1127.5) Arvokkaimpana todisteena uskonnon todellisuudesta ja tehokkuudesta on *inhimillisen kokemuksen tosiasia;* nimittäin se, että ihminen, joka luonnostaan on pelokas ja epäluuloinen, ihminen, joka syntymälahjanaan on saanut vahvan itsesäilytysvaiston ja kaipauksen kuolemanjälkeiseen eloonjäämiseen, on halukas uskomaan nykyisyyttään ja tulevaisuuttaan koskevat syvimmät intressinsä kokonaan sen voiman ja persoonan huomaan ja ohjaukseen, jota hänen uskonsa nimittää Jumalaksi. Tämä on koko uskonnon keskeisin totuus. Kun sitten kysytään, mitä tämä voima tai persoona edellyttää ihmiseltä vastapalvelukseksi tästä huolenpidosta ja lopullisesta pelastuksesta, niin ei ole kahtakaan uskontoa, jotka antaisivat siihen saman vastauksen; itse asiassa ne ovat tässä suhteessa kaikki enemmän tai vähemmän eri mieltä.

102:8.2 (1127.6) Kun on puhe minkä hyvänsä uskonnon asemasta kehityksen asteikolla, sitä voi arvostella parhaiten sen tekemien moraalisten arvioiden ja sen esittämien eettisten normien mukaan. Mitä korkeammantyyppisestä uskonnosta on kysymys, sitä enemmän se rohkaisee alituiseen kohenevaa sosiaalista moraalisuutta ja eettistä kulttuuria, ja nämä puolestaan rohkaisevat

sitä. Emme voi arvioida uskontoa sen seurassa kulkevan sivilisaation tilan mukaan, vaan meidän on viisainta arvioida sivilisaation todellista luonnetta siihen liittyvän uskonnon puhtauden ja ylevyyden mukaan. Monet tämän maailman huomattavimmat uskonnonopettajat ovat olleet käytännöllisesti katsoen oppimattomia. Maailmallinen viisaus ei ole välttämätöntä ikuisiin realiteetteihin uskovan pelastavan uskon harjoittamiselle.

102:8.3 (1127.7) Eri aikakausien uskontojen välinen erilaisuus riippuu kokonaan siitä, miten eri tavalla ihminen ymmärtää todellisuuden, ja siitä, miten ihmiset eroavat moraalisten arvojen, eettisten suhteiden ja henkirealiteettien tunnistamisessa.

102:8.4 (1127.8) Etiikka on ulkoinen sosiaalinen tai rodullinen kuvastin. Se heijastaa mitään vääristelemättä sitä muutoin huomaamatta jäävää edistymistä, joka koostuu ihmisen sisäisistä hengellisistä ja uskonnollisista kehityskuluista. Ihminen on ollut aina sitä mieltä Jumalasta, että Jumala on parasta, mitä ihminen on tiennyt; hän on pitänyt Jumalaa syvimpinä käsityksinään ja korkeimpina ihanteinaan. Historiallinenkin uskonto on aina luonut jumalakäsityksensä korkeimmiksi tunnustamistaan arvoista. Jokainen älykäs luotu antaa Jumalan nimen parhaalle ja ylevimmälle, mitä hän tietää.

102:8.5 (1128.1) Kun uskonto madalletaan järkeilyn ja älyllisen toiminnan julkituonnissa käytetyiksi termeiksi, se on aina rohkaistunut arvostelemaan sivilisaatiota ja evolutionaarista etenemistä sen mukaan, miltä nämä näyttävät uskonnon omien,

eettistä kulttuuria ja moraalista edistystä mittaavien normien mukaan arvioituina.

102:8.6 (1128.2) Vaikka omakohtainen uskonto edeltääkin ihmisen moraalin kehittymistä, on samalla valitettavasti todettava, että institutionaalinen uskonto on poikkeuksetta laahannut ihmisrotujen hitaasti muuttuvien tapasääntöjen perässä. Järjestäytynyt uskonto on osoittautunut vanhoillisen vitkastelevaksi. Profeetat ovat tavallisesti johtaneet kansaa uskonnollisessa kehityksessä, teologit ovat tavallisesti sitä pidätelleet. Uskonto, joka on sisäinen eli henkilökohtainen kokemus, ei voi koskaan kehittyä kovin kauas rotujen älyllisen kehityksen edelle.

102:8.7 (1128.3) Mutta uskontoa ei koskaan kohoteta niin kutsuttuun yliluonnolliseen vetoamalla. Ihmeiden tavoittelu merkitsee paluuta primitiivisiin magiauskontoihin. Oikealla uskonnolla ei ole mitään tekemistä niin kutsuttujen ihmeiden kanssa, eikä ilmoitususkonto koskaan viittaa ihmeisiin arvovaltansa todisteena. Iäti ja aina uskonto on lujasti kiinni omakohtaisessa kokemuksessa. Ja teidän ylevin uskontonne – Jeesuksen elämä – oli juuri tällainen henkilökohtainen kokemus: ihminen, kuolevainen ihminen, joka etsi Jumalaa ja täyteen määrään saakka löysi hänet, yhden ainoan lihallisessa hahmossa eletyn elämän aikana, samalla kun tämän saman inhimillisen kokemuksen kuluessa ilmaantui Jumala, joka etsi ihmistä ja löysi hänet infiniittistä ylivaltiutta olevan täydellisen sielun täydeksi tyydytykseksi. Ja kysymys on uskonnosta, vieläpä

korkeimmasta uskonnosta, mikä on tähän mennessä Nebadonin universumissa julki tuotu – Jeesus Nasaretilaisen maisesta elämästä.

102:8.8 (1128.4) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

---

[12]: 102:3.10 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 103

Uskonnollisen kokemuksen reaalisuus

103:0.1 (1129.1) KAIKKIA ihmisen aidosti uskonnollisia reaktioita tukee palvonnanauttajan jo varhaisessa vaiheessa ilmenevä huolenpito, ja niitä valvoo viisaudenauttaja. Ihmisen ensimmäinen mielen ylittävä avu on persoonallisuuden kytkeytyminen Universumin Luovan Hengen Pyhän Hengen yhteyspiiriin; ja jo kauan ennen kuin joko jumalalliset Pojat suorittavat lahjoittautumisensa tai Suuntaajia lahjoitetaan yleismaailmallisesti, tämä influenssi toimii avartaakseen ihmisen etiikan, uskonnon ja hengellisyyden näkökulmaa. Paratiisin-Poikien lahjoittautumisten jälkeen vapautetulla Totuuden Hengellä on suunnaton vaikutus siihen, että ihmisen kyky uskonnollisten totuuksien käsittämiseen laajenee. Sitä mukaa kun evoluutio asutussa maailmassa etenee, Ajatuksensuuntaajat osallistuvat yhä laajemmin ihmisen uskonnollisen ymmärryksen korkeampien muotojen kehittymiseen. Ajatuksensuuntaaja on se kosminen ikkuna, jonka läpi finiittinen luotu voi uskon välähdyksinä nähdä

rajattoman Jumaluuden, Universaalisen Isän, varmuuksia ja jumalallisuuksia.

103:0.2 (1129.2) Ihmisrotujen uskonnolliset taipumukset ovat synnynnäisiä. Ne ilmenevät yleismaailmallisesti, ja näyttää siltä kuin niillä olisi luonnollinen alkulähde. Primitiiviset uskonnot ovat syntyhistorialtaan aina evolutionaarisia. Luonnonvaraisen uskonnollisen kokemuksen jatkuvasti edistyessä ajoittaiset totuuden paljastukset täplittävät muutoin hitaasti etenevää planetaarisen evoluution kulkua.

103:0.3 (1129.3) Urantialla esiintyy nykyisin neljänlaista uskontoa:

103:0.4 (1129.4) 1. Luonnonvarainen eli kehitysuskonto.

103:0.5 (1129.5) 2. Yliluonnollinen eli ilmoitususkonto.

103:0.6 (1129.6) 3. Käytössä oleva eli vallitseva uskonto: luonnollisten ja yliluonnollisten uskontojen vaihteleva-asteinen sekoitus.

103:0.7 (1129.7) 4. Filosofiaan pohjautuvat uskonnot: ihmistekoiset eli filosofisen ajattelun pohjalta muodostetut teologiset opit ja järjen luomat uskonnot.

1. Uskonnonfilosofia

103:1.1 (1129.8) Jonkin sosiaalisen tai rodullisen ryhmän keskuudessa esiintyvän uskonnollisen kokemuksen yhtenäisyys juontuu yksilöiden sisimmässä olevan Jumalan osasen samankaltaisuudesta. Juuri tämä ihmisessä oleva jumalallinen saa aikaan, että ihminen

tuntee epäitsekästä mielenkiintoa muiden ihmisten hyvinvointia kohtaan. Mutta koska persoonallisuus on ainutlaatuinen, sillä kahta samanlaista kuolevaista ei ole, siitä on väistämättömänä seurauksena, ettei kaksi ihmistä voi tulkita mielessään asuvan, jumalallisuutta olevan hengen johdatuksia ja kehotuksia samalla tavalla. Jokin kuolevaisryhmä voi kokea hengellistä ykseyttä, mutta se ei voi milloinkaan päästä filosofiseen yhdenmukaisuuteen. Ja tätä uskonnollisen ajattelun ja kokemuksen tulkinnan moninaisuutta osoittaa se, että kahdennenkymmenennen vuosisadan teologit ja filosofit ovat laatineet kuudettasataa erilaista uskonnon määritelmää. Jokainen ihminen määrittelee uskonnon todellisuudessa siinä muodossa, miten hän itse kokemukseen pohjautuvasti tulkitsee niitä jumalallisia virikkeitä, jotka nousevat hänen sisimmässään olevasta Jumalan hengestä, ja niinpä tällaisen tulkinnan täytyykin olla ainutlaatuinen ja täysin erilainen kuin on kaikkien muiden ihmisolentojen uskontofilosofia.

103:1.2 (1130.1) Kun joku kuolevainen täysin hyväksyy jonkun toisen kuolevaisen uskontofilosofian, osoittaa tällainen ilmiö, että näillä kahdella olennolla on ollut samanlainen *uskonnollinen kokemus* niistä asioista, joita heidän samanlainen filosofis-uskonnollinen tulkintansa koskee.

103:1.3 (1130.2) Vaikka uskonnossasi onkin kysymys henkilökohtaisesta kokemuksesta, on sangen tärkeää, että sinuun vaikuttaa tietoisuus siitä, että on olemassa suuri määrä muita uskonnollisia kokemuksia (muiden ja erilaisten kuolevaisten toisistaan poikkeavat tulkinnat),

jotta voisit estää uskonnollisen elämäsi muuttumisen minäkeskeiseksi – rajoittuneeksi, itsekkääksi ja epäsosiaaliseksi.

103:1.4 (1130.3) Rationalismi on väärässä olettaessaan uskonnon olevan ensin alkeellista uskomista johonkin, minkä jälkeen seuraa arvojen tavoittelu. Uskonto on alun perin arvojen tavoittelua, ja sen jälkeen muotoutuu tulkinnallisten uskomusten järjestelmä. Ihmisten on huomattavasti helpompi olla yhtä mieltä uskonnollisista arvoista, päämääristä, kuin uskomuksista, tulkinnoista. Ja tämä selittää, miten uskonto voi olla yksimielinen arvoista ja päämääristä, samalla kun siinä tulee näkyviin se hämmentävä ilmiö, että pidetään yllä uskoa satoihin toistensa kanssa ristiriidassa oleviin uskomuksiin – uskonkappaleisiin. Tämä selittää niin ikään sen, miksi joku tietty henkilö voi pitää yllä uskonnollisen kokemuksensa, vaikka hän luopuu monistakin uskonnollisista uskomuksistaan tai muuttaa niitä. Uskonto säilyy siitäkin huolimatta, että uskonnollisissa uskomuksissa tapahtuu mullistavia muutoksia. Teologia ei tuota uskontoa, vaan uskonto päinvastoin tuottaa teologista filosofiaa.

103:1.5 (1130.4) Se, että uskonnonharjoittajat ovat uskoneet niin paljon sellaista, mikä olikin valheellista, ei tee uskonnosta pätemätöntä, sillä uskonto perustuu arvojen tunnustamiseen, ja sen osoittaa oikeaksi henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen pohjautuva usko. Uskonto siis perustuu kokemukseen ja uskonnolliseen ajatteluun. Teologia, uskonnonfilosofia, on vilpitön yritys tulkita tuota kokemusta. Tällaiset tulkitsevat uskomukset saattavat olla oikeita tai vääriä tahi totuuden ja erheen sekoitus.

103:1.6 (1130.5) Sen tajuaminen, että tuntee hengellisiä arvoja, on kokemus, joka menee ideainmuodostuksen tuolle puolen. Missään ihmisten kielessä ei ole sanaa, jota voitaisiin käyttää tarkoittamaan tätä ”tuntemusta”, ”tunnetta”, ”intuitiota” tai ”kokemusta”, jota olemme päättäneet kutsua jumalatietoisuudeksi. Ihmisen sisimmässä oleva Jumalan henki ei ole persoonallinen – Suuntaaja on esipersoonallinen –, mutta tämä Opastaja tuo esille sellaisen arvon, se huokuu sellaista jumalallisuuden tuntua, joka on korkeimmassa ja infiniittisessä merkityksessä persoonallista. Ellei Jumala olisi vähintäänkin persoonallinen, hän ei voisi olla tietoinen, ja ellei hän olisi tietoinen, hän olisi ihmistä alempi.

2. Uskonto ja yksilö

103:2.1 (1130.6) Uskonto on toiminnallinen ihmismielessä, ja se on todellistunut kokemuksessa, jo ennen kuin se ilmaantuu ihmisen tietoisuuteen. Lapsi on ollut olemassa jo noin yhdeksän kuukauden ajan, ennen kuin se kokee *syntymän*. Mutta uskonnon ”syntymä” ei ole yhtäkkinen, vaan kysymyksessä on paremminkin vähittäinen esiinpuhkeaminen. ”Syntymäpäivä” koittaa kuitenkin ennemmin tai myöhemmin. Et astu taivaan valtakuntaan, ellet ole ”uudestisyntynyt”, syntynyt Hengestä. Moniin hengellisiin syntymisiin liittyy paljon hengen tuskaa ja merkittäviä psykologisia mullistuksia, aivan kuten monille fyysisille syntymille ovat ominaisia ”rajut synnytystuskat” ja muut ”lapsenteon” häiriöt. Toiset

hengelliset syntymät ovat sen sijaan luonnollista ja normaalia kasvua, johon kuuluu korkeampien arvojen tunnustaminen ja siihen liittyvä hengellisen kokemuksen laajeneminen, paitsi ettei mitään uskonnollista kehitystä tapahdu ilman tietoista ponnistelua ja ilman positiivisia ja omakohtaisia päätöksiä. Uskonto ei ole koskaan passiivinen kokemus, negatiivinen asenne. Se, mistä käytetään sanaa ”uskonnon synty”, ei suoranaisesti liity niin kutsuttuihin kääntymyskokemuksiin. Tavallisesti tällaiset kokemukset ovat tunnusomaisia mentaalisen ristiriidan, tunne-elämän tukahduttamisen tai perusluonnetta koskevien mullistusten seurauksena elämässä myöhemmin esiintyville uskonnollisille episodeille.

103:2.2 (1131.1) Mutta henkilöiden, jotka saivat vanhemmiltaan sellaisen kasvatuksen, että he varttuivat tietoisina siitä, että he ovat rakastavan taivaallisen Isän lapsia, ei tulisi katsoa karsaasti niitä kuolevaistovereitaan, joilla oli mahdollisuus päästä tällaiseen tietoisuuteen kumppanuudestaan Jumalan kanssa vasta psykologisen kriisin, emotionaalisen mullistuksen kautta.

103:2.3 (1131.2) Se ihmismielen evolutionaarinen maaperä, jossa ilmoitususkonnon kylvämä siemen itää, on ihmisolemuksen moraalinen puoli, ja sieltä saa jo varsin varhaisessa vaiheessa alkunsa sosiaalinen tietoisuus. Lapsen moraalisen olemuksen ensimmäiset kuiskaukset eivät liity millään tavoin sukupuolisuuteen, syyllisyyteen tai henkilökohtaiseen ylpeyteen, vaan niissä on mieluumminkin kysymys kannustuksesta oikeamielisyyteen ja oikeudenmukaisuuteen sekä kehotuksista ystävällisyyteen,

auttavaiseen lähimmäistensä palvelemiseen. Ja kun tällaisia moraalisen heräämisen ensimmäisiä ilmentymiä vaalitaan, sujuu uskonnollisen elämän kehittyminen vähittäin ja kuta kuinkin ilman ristiriitoja, mullistuksia ja kriisejä.

103:2.4 (1131.3) Jokainen ihminen kokee jo sangen varhaisessa vaiheessa jonkinlaista ristiriitaa hänen omaa etuaan tavoittelevien ja hänen altruististen virikkeidensä välillä, ja monesti sattuu, että ensimmäinen kokemus jumalatietoisuudesta on saavutettavissa siten, että tällaisten moraalisten ristiriitojen ratkaisutehtävään etsitään apua ihmisen yläpuolelta.

103:2.5 (1131.4) Lapsen psykologia on luonnostaan positiivista, ei negatiivista. Monet kuolevaiset ovat negatiivisia, koska heidät on opetettu sellaisiksi. Kun sanotaan lapsen olevan positiivinen, viitataan hänen moraalisiin virikkeisiinsä, niihin mielen valmiuksiin, joiden ilmaantuminen on merkkinä Ajatuksensuuntaajan saapumisesta.

103:2.6 (1131.5) Milloin opetus ei ole vääränsuuntaista, normaalin lapsen mieli suuntautuu uskonnollisen tietoisuuden ilmaantuessa positiivisesti eli kohti moraalista oikeudenmukaisuutta ja sosiaalista palvelumieltä pikemminkin kuin negatiivisesti, pois synnistä ja syyllisyydestä. Uskonnollisen kokemuksen kehittymisessä saattaa ilmetä ristiriitaa tai yhtä hyvin sitä ei ilmene, mutta aina siinä ovat mukana ihmistahdon väistämättömät päätökset, ponnistelu ja toiminta.

103:2.7 (1131.6) Moraaliseen valintaan liittyy tavallisesti enemmän tai vähemmän moraalista ristiriitaa. Ja tämä lapsen mielessä ilmenevä

kaikkein ensimmäisin ristiriita tulee julki itsekkyyttä osoittavien halujen ja pyyteettömyyteen kehottavien virikkeiden välillä. Ajatuksensuuntaaja ei halveksi egoistisenkaan motiivin persoonallisuusarvoja, mutta se toimii asettaakseen altruistisen impulssin aavistuksen verran etusijalle, sillä sellainen juuri johtaa tavoitteena olevaan inhimilliseen onnellisuuteen ja taivaan valtakunnan iloihin.

103:2.8 (1131.7) Kun moraalinen olento itsekkyydenhalun kanssa vastakkain joutuessaan tahtoo olla epäitsekäs, kysymyksessä on alkeellinen uskonnollinen kokemus. Mikään eläin ei voi tehdä tällaista valintaa; tällainen päätös on sekä inhimillinen että uskonnollinen. Siihen sisältyy jumalatietoisuuden tosiasia ja se tuo julki sosiaalisen palvelun impulssin, joka on ihmisten veljeyden perusta. Kun mieli vapaasta tahdosta suorittamalla teolla valitsee oikean moraalisen päätöksen, tällainen päätöksenteko on uskonnollinen kokemus.

103:2.9 (1131.8) Mutta ennen kuin lapsi on kehittynyt niin pitkälle, että hän hankkisi moraalista kapasiteettia ja sen johdosta kykenisi tekemään päätöksen altruistisen palvelemisen puolesta, hänessä on jo kehittynyt vahva ja yhtenäinen egoistin olemus. Ja juuri tämä tosiasiallinen tilanne on alkuna teorialle taistelusta ihmisen ”korkeamman” ja ”alemman” puolen välillä, ”vanhan syntisen” ja armon luoman ”uuden olemuksen” välillä. Normaali lapsi alkaa jo elämänsä alkuvaiheessa oppia, että ”on autuaampaa antaa kuin saada”.

103:2.10 (1131.9) Ihmisellä on mieltymys samastaa omista eduistaan huolehtimisen halu omaan egoonsa – minuuteensa. Toisaalta hän taas on taipuvainen samastamaan pyyteettömyydenhalun johonkin hänen itsensä ulkopuolella vaikuttavaan voimaan – Jumalaan. Ja tällainen arvio on tosiaankin oikea, sillä kaikki nämä muuta kuin minäkeskeisyyttä osoittavat halut ovat tosiasiassa peräisin sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan johdatuksista, ja tämä Suuntaaja on Jumalan osanen. Henkiopastajan antama heräte tajutaan ihmisen tietoisuudessa haluna olla altruistinen, haluna olla lähimmäismielinen. Ainakin tämä on lapsen mielen varhainen ja perusluontoinen kokemus. Siinä tapauksessa, että lapsen persoonallisuuden eheytyminen on puutteellista, altruistisesta vietistä saattaa tulla niin pahasti ylikehittynyt, että se aiheuttaa vakavaa vahinkoa minuuden hyvinvoinnille. Väärille urille ajautunut omatunto saattaa aiheuttaa paljon ristiriitaa, huolta, surua ja mittaamattomat määrät inhimillistä murhetta.

3. Uskonto ja ihmissuku

103:3.1 (1132.1) Vaikka usko henkiin, unet ja monenlaiset muut taikauskoiset käsitykset näyttelivätkin kaikki jotakin osaa alkukantaisten uskontojen evolutionaarisessa alkuvaiheessa, älkää silti jättäkö vaille huomiota suvun tai heimon yhteenkuuluvaisuuden hengen vaikutusta. Yksilön suhteessa ryhmään nimenomaan avautui se sosiaalinen tilanne, joka tarjosi haasteen egoismin ja altruismin

väliselle ristiriidalle alkuaikojen ihmismielen moraalisessa kentässä. Vaikka primitiiviset australialaiset uskovat henkiin, heidän uskontonsa keskipisteessä on edelleenkin suku. Ajan myötä tällaiset uskonnolliset käsitykset pyrkivät personoitumaan: ensin eläimiksi ja myöhemmin yli-ihmiseksi tai Jumalaksi. Sellaisetkin alemmalla tasolla olevat rodut kuin Afrikan bushmannit, jotka uskomuksissaan eivät ole edes toteemiasteella, tuntevat kuitenkin eron oman edun ja ryhmän edun välillä, mikä on alkeellista rajanvetoa maallisuutta ja pyhyyttä edustavien arvojen välille. Mutta sosiaalinen ryhmä ei ole uskonnollisen kokemuksen lähde. Olipa kaikkien näiden primitiivisten antimien vaikutus ihmisen varhaiseen uskontoon mikä hyvänsä, tosiasiaksi jää, että todellisen uskonnollisen impulssin lähteenä ovat ne aidot henkipresenssit, jotka aktivoivat tahtoa epäitsekkyyteen.

103:3.2 (1132.2) Myöhempää uskontoa enteilee primitiivinen usko luonnonihmeisiin ja mysteereihin, persoonattomaan maanaan. Mutta kehittyvä uskonto vaatii ennemmin tai myöhemmin, että yksilön tulisi tehdä jokin henkilökohtainen uhraus oman sosiaalisen ryhmänsä hyväksi, että hänen tulisi tehdä jotakin, joka saisi muut ihmiset onnellisemmiksi ja paremmiksi. Uskonnosta on perimmältään määrä tulla Jumalan ja ihmisen palvelemista.

103:3.3 (1132.3) Uskonnon tarkoituksena on ihmisen elinympäristön muuttaminen, mutta kuolevaisten keskuudessa nykyään esiintyvä uskonto on enimmältään käynyt siihen kykenemättömäksi. Ympäristö on aivan liian usein hallinnut uskontoa.

103:3.4 (1132.4) Muistakaa, että tärkeimpänä kokemuksena kaikkien aikakausien uskonnossa on tunne, joka koskee moraalisia arvoja ja sosiaalisia merkityksiä, eikä ajattelu, joka koskee teologisia dogmeja tai filosofisia teorioita. Uskonto kehittyy suotuisasti, kun moraalin käsite syrjäyttää maagisen aineksen.

103:3.5 (1132.5) Ihminen kehittyi maanana, magiana, luonnonpalvontana, henkienpelkona ja eläintenpalvontana ilmenevien taikauskojen kautta harjoittamaan erilaisia seremonioita, minkä myötä yksilön uskonnollisesta suhtautumistavasta tuli klaanin ryhmäreaktioita. Ja sitten nämä seremoniat kiinteytyivät ja kiteytyivät heimouskomuksiksi, ja nämä pelot ja uskomukset personoituivat lopulta jumaliksi. Mutta kaikessa tässä uskonnollisessa kehityksessä oli aina jossakin muodossa mukana moraalinen elementti. Ihmisessä olevasta Jumalasta lähtevä heräte oli aina voimallinen. Ja nämä väkevästi vaikuttavat tekijät – toinen ihmisperäinen ja toinen jumalallinen – varmistivat uskonnon säilymisen kaikkien niiden vastoinkäymisten läpi, joita aikakaudet toivat tullessaan, ja vaikka tuhannet turmiolliset suuntaukset ja sitä kohtaan vihamieliset suhtautumistavat varsin usein uhkasivat sen hävittää.

4. Hengellinen uskonyhteys

103:4.1 (1133.1) Seuraelämän tilaisuuden ja uskonnollisen kokoontumisen välinen tunnusmerkillinen ero on siinä, että

maallisesta tilaisuudesta poiketen uskonnollinen kokoontuminen on *uskonyhteydestä* kertovan ilmapiirin kyllästämä. Ihmisten yhdessäolo luo tällä tavoin tuntemuksen kumppanuudesta jumalallisen kanssa, ja siitä alkaa ryhmäpalvonta. Osallistuminen yhteisateriaan oli sosiaalisen uskonyhteyden varhaisin muoto, ja niinpä alkuaikojen uskonnot määräsivätkin, että palvojien piti syödä jokin osa seremoniaalisesta uhrista. Kristikunnankin piirissä pitää Herran ehtoollinen yllä tätä uskonyhteyden toteuttamistapaa. Uskonyhteyden ilmapiiri tarjoaa virkistävän ja lohduttavan lepovaiheen taistelussa, jota käydään omaa etuaan tavoittelevan egon ja sisäisen Henkiopastajan herättämän altruisminhalun välillä. Ja tämä on alkusoittoa aidolle palvonnalle – Jumalan läsnäolemisen harjoittelua, mikä päätyy ihmisten välisen veljeyden ilmaantumiseen.

103:4.2 (1133.2) Kun primitiivinen ihminen tunsi uskonyhteytensä Jumalaan katkenneen, hän turvautui jonkinlaiseen uhriin saadakseen aikaan sovituksen, rakentaakseen ystävälliset suhteet uudelleen. Vanhurskauden isoaminen ja janoaminen johtaa totuuden löytämiseen, ja totuus lisää ihanteita, ja tämä luo yksittäiselle uskonnonharjoittajalle uusia ongelmia, sillä ihanteemme pyrkivät kasvamaan geometrisessa sarjassa, kun sen sijaan kykymme niiden noudattamiseen kasvaa vain aritmeettisessa sarjassa.

103:4.3 (1133.3) Syyllisyydentunto (ei syntitietoisuus) aiheutuu joko hengellisen uskonyhteyden katkeamisesta tai omien moraalisten ihanteiden madaltumisesta. Tällaisesta pulmatilanteesta voi

vapautua vasta oivaltaessaan, etteivät omat korkeimmatkaan moraaliset ihanteet välttämättä merkitse samaa kuin Jumalan tahto. Ihminen ei voi toivoakaan noudattavansa korkeimpia ihanteitaan, mutta hän voi olla uskollinen tavoitteelleen, joka on Jumalan löytäminen ja muuttuminen yhä enemmän hänen kaltaisekseen.

103:4.4 (1133.4) Jeesus pyyhkäisi pois kaikki uhraus- ja hyvittelyseremoniat. Julistaessaan ihmisen olevan Jumalan lapsi hän hävitti perustan kaikelta tältä kuvitellulta syyllisyydeltä ja siltä, että ihminen tuntee itsensä universumissa eristetyksi. Luodun ja Luojan suhde asetettiin lapsen ja vanhemman suhteen pohjalle. Jumalasta tulee rakastava Isä kuolevaisille pojilleen ja tyttärilleen. Kaikki sellaiset seremoniat, jotka eivät oikeutetusti kuulu tällaiseen läheiseen perhesuhteeseen, poistetaan ikiajoiksi.

103:4.5 (1133.5) Jumala Isä ei kohtele ihmistä, omaa lastaan, tämän tosiasiallisen hyveellisyyden tai ansiokkuuden perusteella, vaan tunnistamalla lapsen motivaation – sen, mikä on luodun tavoite ja aikomus. Suhde on vanhemman ja lapsen suhde, ja sen saa aikaan jumalallinen rakkaus.

5. Ihanteiden alkuperä

103:5.1 (1133.6) Alkuaikojen evolutionaarinen mieli herättää pääasiassa emotionaalisesta pelosta juontuvan sosiaalisen vastuun- ja moraalisen velvollisuudentunteen. Sitä positiivisempi sosiaalisen palvelemisen halu ja altruismina ilmenevä ihanteellisuus juontuvat

ihmismielessä asuvan jumalallisen hengen antamasta suorasta virikkeestä.

103:5.2 (1133.7) Tämä idea ja ihanne siitä, että tekee hyvää muille – impulssi, joka kannustaa kieltämään egolta jotakin lähimmäisen hyväksi –, on aluksi varsin rajoittunut. Alkukantainen ihminen pitää lähimmäisinä vain niitä, jotka ovat häntä aivan lähellä, niitä, jotka kohtelevat häntä ystävällisesti. Sitä mukaa kun uskonnollinen sivilisaatio edistyy, lähimmäisen käsite laajenee niin, että siihen sisällytetään suku, heimo, kansakunta. Ja sitten Jeesus laajensi lähimmäisten piirin käsittämään koko ihmiskunnan, jopa niin, että meidän tulisi rakastaa vihollisiammekin. Ja jokaisen normaalin ihmisen sisällä on jokin, joka sanoo hänelle, että tämä opetus on moraalinen – oikea. Nekin, jotka käytännössä tätä ihannetta vähiten noudattavat, myöntävät, että se on teoriassa oikea.

103:5.3 (1134.1) Kaikki ihmiset tunnustavat, että tämä yleismaailmallinen ihmisen epäitsekkyyden- ja pyyteettömyydenhalu on moraalinen. Humanistin mielestä tämä halu on lähtöisin aineellisen mielen luonnollisesta toiminnasta. Uskonnonharjoittaja osuu lähemmäksi oikeaa tiedostaessaan, että kuolevaisen olennon mielen osoittama pyrkimys todelliseen epäitsekkyyteen juontuu Ajatuksensuuntaajan henkijohdatuksista hänen sisimmässään.

103:5.4 (1134.2) Mutta ihmisen tulkinta näistä omaa hyvää tavoittelevan tahdon ja muuta kuin omaa hyvää tavoittelevan tahdon välillä jo varhain ilmenevistä ristiriidoista ei ole aina luotettava. Vasta melko hyvin eheytynyt persoonallisuus kykenee sovittelemaan näitä monenmoisia ristiriitoja, joita puhkeaa egon halujen ja orastavan

sosiaalisen tietoisuuden välillä. Minuudella on oikeutensa siinä kuin asianomaisen lähimmäisilläkin. Kummallakaan ei ole yksinoikeutta saada osakseen yksilön huomiota ja palvelua. Jos tämä ongelma jää ratkaisematta, siitä aiheutuu sentyyppisiä syyllisyydentuntoja, joita ihminen tuntee kaikkein varhaisimmassa vaiheessa.

103:5.5 (1134.3) Inhimillinen onnellisuus saavutetaan, vasta kun kokoavan ja valvovan persoonallisuuden yhdentynyt tahto koordinoi ja saattaa sopusointuun minuuden omaa parasta tavoittelevan halun ja korkeamman minuuden (jumalallisen hengen) esille tuoman pyyteettömyydenhalun. Evolutionaarisen ihmisen mielellä on aina vastassaan se visainen pulma, että sen pitää toimia erotuomarina kamppailussa, jota käydään toisaalta emotionaalisten impulssien luonnollisen laajenemisen, toisaalta hengelliseen ymmärrykseen, aitoon uskonnolliseen pohdiskeluun, perustuvien epäitsekkäiden yllykkeiden moraalisen kasvun välillä.

103:5.6 (1134.4) Pyrkimys turvata yhtä paljon hyvää sekä minuudelle että mahdollisimman suurelle joukolle muita minuuksia on ongelma, jota ei aina voida ajallis-avaruudellisissa puitteissa tyydyttävällä tavalla ratkaista. Otaksuttaessa, että tähän on käytettävissä ikuinen elämä, tällaiset ristiriita-asetelmat voidaan selvittää, mutta yhden lyhyen ihmiselämän aikana niitä ei kyetä ratkaisemaan. Jeesus viittasi tällaiseen paradoksiin sanoessaan: ”Joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä valtakunnan tähden, hän löytää sen.”

103:5.7 (1134.5) Ihanteen tavoittelu, pyrkimys jumalankaltaisuuteen, on jatkuvaa ponnistelua, sekä ennen kuolemaa että sen jälkeen.

Kuolemanjälkeinen elämä ei olennaisilta osiltaan ole mitenkään erilaista kuin kuolevaisen olennon olemassaolo. Kaikki tässä elämässä tekemämme hyvä vaikuttaa tulevaan elämään sitä välittömästi kohottaen. Todellinen uskonto ei ruoki moraalista velttoutta eikä hengellistä laiskuutta sellaista turhaa toivoa rohkaisemalla, että ihmiselle vain sen vuoksi, että hän on kulkenut luonnollisen kuoleman porttien läpi, lahjoitettaisiin kaikki jaloon luonteeseen kuuluvat hyveet. Oikea uskonto ei vähättele ihmisen etenemisponnisteluja kuolevaisen olennon elinaikana. Jokainen kuolevaisen saavuttama edistysaskel päätyy välittömästi rikastuttamaan kuolemattomana koettavan eloonjäämiskokemuksen ensimmäisiä vaiheita.

103:5.8 (1134.6) Ihmisen ihanteellisuudelle on kohtalokasta, kun hänelle opetetaan kaikkien hänen altruististen pontimiensa olevan vain hänen luonnollisten laumavaistojensa aikaansaannosta. Mutta häntä ylevöittää, ja hän saa suunnattomasti tarmoa, kun hän saa tietää, että nämä hänen sielunsa korkeammat virikkeet saavat alkunsa hänen kuolevaismielessään asuvista hengellisistä voimista.

103:5.9 (1134.7) Kunhan ihminen täysin käsittää, että hänen sisimmässään elää ja ponnistelee jokin ikuinen ja jumalallinen, se nostaa hänet ulos minuudesta ja minuuden tuolle puolen. Ja niin on, että elävä usko siihen, että ihanteemme ovat peräisin ihmisen yläpuolelta, osoittaa oikeaksi uskomme siihen, että olemme Jumalan poikia, ja tekee altruistisista vakaumuksistamme, ihmisten välisen veljeyden tunteista, todellisia.

103:5.10 (1134.8) Ihmisellä on – omassa hengellisessä toimikentässään – todellakin vapaa tahto. Kuolevainen ihminen ei ole kaikkivoivan Jumalan joustamattoman hallitsijanvallan avuton orja sen enempää kuin hän on mekanistisen kosmisen determinismin mukaisen toivottoman fatalisminkaan uhri. Ihminen todellakin on oman ikuisen kohtalonsa arkkitehti.

103:5.11 (1135.1) Mutta painostamalla ei ihmistä pelasteta eikä jalonneta. Henkinen kasvu kumpuaa kehittyvän sielun sisältä. Painostus saattaa rujontaa persoonallisuuden, mutta milloinkaan se ei anna pontta kasvulle. Kasvatuksellinenkin painostus on vain negatiivisesti hyödyllistä sikäli, että se saattaa auttaa tuhoisien kokemusten ehkäisemisessä. Hengellinen kasvu on suurimmillaan siellä, missä kaikki ulkopuoliset paineet ovat pienimmillään. ”Missä Herran henki on, siellä on vapaus.” Ihminen kehittyy parhaiten, kun kodin, yhteisön, kirkon ja valtion harjoittama painostus on vähäisintä. Mutta tämän ei saa tulkita merkitsevän sellaista, ettei edistyvässä yhteiskunnassa olisi sijaa kodille, sosiaalisille instituutioille, kirkolle eikä valtiolle.

103:5.12 (1135.2) Kun jonkin sosiaalisen uskonnollisen ryhmän jäsen on mukautunut tällaisen ryhmän vaatimuksiin, häntä tulisi rohkaista nauttimaan uskonnollisesta vapaudesta ja tuomaan täysin rinnoin julki oman henkilökohtaisen tulkintansa uskonnollisen vakaumuksen sisältämistä totuuksista ja uskonnollisen kokemuksen tosiasioista. Se, miten turvallinen jokin uskonnollinen ryhmä on, riippuu hengellisestä yhtenäisyydestä, ei teologisesta yhdenmukaisuudesta. Uskonnollisen ryhmän tulisi kyetä nauttimaan

vapaa-ajattelun vapaudesta ilman, että ryhmän jäsenten on tarpeen tulla ”vapaa-ajattelijoiksi”. Jokaisella kirkkokunnalla, joka palvoo elävää Jumalaa, joka saattaa voimaan ihmisten välisen veljeyden ja joka rohkenee poistaa kaiken jäseniinsä kohdistuvan opillisen painostuksen, on paljon toivoa.

6. Filosofinen koordinointi

103:6.1 (1135.3) Teologia on ihmishengen tekojen ja reaktioiden tarkastelua. Siitä ei voi koskaan tulla tiedettä, sillä sen täytyy olla aina enemmän tai vähemmän sidoksissa toisaalta psykologiaan henkilökohtaisen julkitulonsa osalta ja toisaalta filosofiaan asioiden järjestelmällisen kuvailun osalta. Teologia on aina *oman* uskontosi tarkastelua; jonkun toisen ihmisen uskonnon tutkiminen on psykologiaa.

103:6.2 (1135.4) Kun ihminen lähestyy universuminsa tarkastelua ja tutkimista *ulkopuolelta*, niin hän luo erilaiset fyysiset tieteet. Kun hän lähestyy minuutensa ja universumin tutkimusta *sisäpuolelta*, hän panee alulle teologian ja metafysiikan. Myöhemmin ilmaantuva filosofian tiede kehittyy siinä, kun pyritään harmonisoimaan ne monet eroavuudet, joita alkuvaiheessa pakostakin ilmenee näiden olevaisista ja olennoista koostuvaan universumiin kohdistuvan kahden täysin vastakkaisen tarkastelutavan tuottamien havaintojen ja opetusten välillä.

103:6.3 (1135.5) Uskonnossa on kysymys hengellisestä näkökulmasta; kysymyksessä on tietoisuus inhimillisen kokemuksen *sisäisyydestä*. Ihmisen hengellinen olemus tarjoaa hänelle tilaisuuden kääntää universumin ulkopuoli sisäänpäin. Sen vuoksi onkin totta, että pelkästään persoonallisuuskokemuksen sisäisyydestä käsin katsottaessa koko luomistulos näyttää olevan olemukseltaan hengellinen.

103:6.4 (1135.6) Kun ihminen fyysisinä aisteina ja niihin liittyvänä mielen havaintokykynä ilmenevien materiaalisten valmiuksien avulla tarkastelee universumia analyyttisesti, kosmos näyttää mekaaniselta ja energiaalis-aineelliselta. Tällainen todellisuuden tutkimismenetelmä on universumin kääntämistä sisäpuoli ulospäin.

103:6.5 (1135.7) Loogista ja johdonmukaista filosofista universumikäsitystä ei voi rakentaa sen paremmin materialismia kuin spiritismiäkään edustavan postulaatin varaan, sillä kun näitä ajattelujärjestelmiä sovelletaan yleispätevästi, ne tarkastelevat kumpikin kosmosta pakostakin vääristyneellä tavalla niin, että edellinen on yhteydessä sisäpuoli ulospäin kääntyneeseen universumiin ja jälkimmäisessä toteutuu ulkopuoli sisäänpäin käännetyn universumin luonne. Siksipä ei tiede eikä uskonto ilman ihmisperäisen filosofian opastusta ja jumalallisen ilmoituksen tuomaa valaistusta voi milloinkaan sinällään eikä itsestään, yksinään esiintyen, toivoa pääsevänsä todellisuutta vastaavaan ymmärrykseen universaalisista totuuksista ja suhteista.

103:6.6 (1136.1) Julki päästäkseen ja itseään toteuttaakseen ihmisen sisäisen hengen pitää aina turvautua mielen mekanismiin ja

tekniikkaan. Samalla tavoin pitää ihmisen ulkoisen kokemuksen aineellisesta todellisuudesta perustua kokevan persoonallisuuden mielen tietoisuuteen. Ihmisen hengelliset ja aineelliset, sisäiset ja ulkoiset kokemukset suhteutuvat siksi aina mielen toimintaan, ja niiden tietoinen tajuaminen on riippuvaista mielen toiminnasta. Aineen ihminen kokee mielessään, hengellisen todellisuuden hän kokee sielussa, mutta tästä kokemuksesta hän tulee tietoiseksi mielessään. Äly on se, joka harmonisoi kuolevaisen olennon kokemuksen kokonaiskertymän ja joka on aina läsnä sitä ehdollistamassa ja kvalifioimassa. Sekä energiaa olevat olevaiset että henkeä olevat arvot värittyvät, kun niitä tulkitaan tietoisuutta edustavan mielivälikappaleen kautta.

103:6.7 (1136.2) Syy siihen, miksi teidän on vaikea saada tieteen ja uskonnon välille harmonisempaa koordinaatiota, piilee äärimmäisestä tietämättömyydestänne niiden välillä olevasta olevaisten ja olentojen morontiamaailman alueesta. Paikallisuniversumi koostuu todellisuudesta, joka ilmenee kolmena asteena eli vaiheena: aineena, morontiana ja henkenä. Ongelmien tarkastelu morontianäkökulmasta häivyttää kaiken eroavaisuuden fyysisten tieteiden selville saamien asioiden ja uskonnon edustaman hengen toiminnan väliltä. Järkeily on tieteiden käyttämä ymmärtämismenetelmä, usko on uskonnon ymmärrysmenetelmä, mota on morontiatason menetelmä. Mota on aineellisuuden ylittävää herkkyyttä sille, mikä on todellista. Se alkaa korvata keskeneräistä kasvua, ja sen substanssina on tieto-järkeily ja sisältönä usko-ymmärrys. Mota on filosofian tuolle puolen menevää erisuuntaisen

todellisuudenhavainnoinnin yhteensovittamista, mikä ei ole aineellisten persoonallisuuksien saavutettavissa. Se perustuu osittain siihen kokemukseen, että on jäänyt eloon lihallisessa hahmossa eletystä aineellisesta elämästä. Mutta monet kuolevaiset ovat tiedostaneet, miten toivottavaa olisi, että omattaisiin jokin menetelmä tieteen ja uskonnon kaukana toisistaan olevien maailmojen vuorovaikutuksen yhteensovittamiseksi; ja metafysiikka on tulos ihmisen hyödyttömästä yrityksestä rakentaa silta tämän tiedossa olevan kuilun ylitse. Mutta ihmisen laatima metafysiikka on osoittautunut pikemminkin hämmentäväksi kuin valaisevaksi. Metafysiikka edustaa ihmisen vilpitöntä mutta turhaa yritystä korvata morontian motan puuttuminen.

103:6.8 (1136.3) Metafysiikka on osoittautunut epäonnistuneeksi yritykseksi; motaa ihminen ei kykene käsittämään. Ilmoitus on ainoa menetelmä, joka voi korvata sen, että aineellisesta maailmasta puuttuu motan herkkyys totuutta kohtaan. Ilmoitus selvittää arvovaltaisella tavalla sekamelskan, jonka järjen kehittämä metafysiikka on evolutionaarisella sfäärillä saanut aikaan.

103:6.9 (1136.4) Tiede on sitä, että ihminen pyrkii tutkimaan fyysistä elinpiiriään, energiaalis-aineellista maailmaa. Uskonto on se kokemus, jonka ihminen saa henkiarvojen kosmoksesta. Filosofian on kehittänyt ihmismielen pyrkimys jäsentää ja korreloida näiden kaukana toisistaan olevien käsitystapojen selville saamat asiat jonkinlaiseksi järkeväksi ja yhtenäiseksi suhtautumiseksi kosmokseen. Ilmoituksen selventämä filosofia toimii mainiosti,

silloin kun motaa ei ole ja kun ihmisjärjen luoma motan korvike – metafysiikka – luhistuu ja pettää.

103:6.10 (1136.5) Alkuaikojen ihminen ei tehnyt eroa energiatason ja henkitason välillä. Vasta violetti rotu ja sen andiittijälkeläiset tekivät ensimmäiset yritykset erottaakseen matemaattisen tahdonvaraisesta. Sivistynyt ihminen on yhä laajemmassa mitassa seurannut niiden varhaisimpien kreikkalaisten ja sumerien jalanjäljissä, jotka tekivät eron elottoman ja elollisen välillä. Ja sivilisaation edetessä filosofian on rakennettava siltoja näiden henkikäsitteen ja energiakäsitteen välissä ammottavien, alati laajenevien kuilujen yli. Mutta avaruuden ajallisuudessa nämä eroavaisuudet ovat yhtä Korkeimmassa.

103:6.11 (1137.1) Tieteen on aina perustuttava järkeen, jos kohta mielikuvitus ja otaksunta ovat avuksi sen rajoja laajennettaessa. Uskonto on iäti riippuvainen uskosta, olkoonkin että järki on tasapainottavasti vaikuttava tekijä ja hyödyllinen apulainen. Ja aina on esiintynyt ja aina tulee esiintymään sekä luonnollisen että hengellisen maailman ilmiöistä esitettyjä harhaanjohtavia tulkintoja: tieteitä ja uskontoja, joita virheellisesti sellaisiksi kutsutaan.

103:6.12 (1137.2) Siitä epätäydellisestä käsityksestään, joka ihmisellä on tieteestä, ja siitä heiveröisestä otteesta, jonka hän on saanut uskonnosta, sekä niistä tyhjiin rauenneista yrityksistä, joita ihminen on tehnyt metafysiikan alalla, hän on koettanut rakentaa filosofiset näkemyksensä. Ja nykyajan ihminen rakentaisi kyllä ansiokkaan ja houkuttelevan filosofian itsestään ja universumistaan, ellei hänen joka suhteessa tärkeä ja välttämätön metafyysinen yhdyssiteensä

aineen ja hengen maailmojen välillä olisi murtunut, ellei metafysiikka olisi epäonnistunut rakentaessaan siltaa fyysisen ja hengellisen välissä olevan morontiakuilun yli. Kuolevaiselta ihmiseltä puuttuu käsitys morontiamielestä ja -materiaalista, ja *ilmoitus* on ainoa menetelmä, jolla voidaan hyvittää tämä puutteellisuus siinä käsitteellisessä tietoaineistossa, jota ihminen niin välttämättä tarvitsee laatiakseen universumista loogisen filosofian ja päästäkseen tyydyttävään ymmärrykseen varmasta ja vakiintuneesta paikastaan tässä universumissa.

103:6.13 (1137.3) Ilmoitus on evolutionaarisen ihmisen ainoa toivo morontiakuilun ylittämisestä. Ellei mota auta uskoa ja järkeä, ne eivät kykene mieltämään eivätkä konstruoimaan loogista universumia. Ilman motan luomaa ymmärrystä kuolevainen ihminen ei kykene erottamaan sitä hyvyyttä, rakkautta ja totuutta, joka kätkeytyy aineellisen maailman ilmiöihin.

103:6.14 (1137.4) Kun ihmisen filosofia kallistuu voimakkaasti aineen maailman puoleen, siitä tulee rationalistista tai *naturalistista*. Kun filosofia kallistuu erityisesti hengellistä tasoa kohti, siitä tulee *idealistista* tai jopa mystistä. Kun filosofialle käy niin onnettomasti, että se nojaa metafysiikkaan, siitä tulee vääjäämättä *skeptistä*, sekavaa. Menneinä aikakausina enin osa ihmisen tietämyksestä ja älyllisistä arvioinneista on päätynyt johonkin näistä kolmesta todellisuuden hahmottamisen vääristymästä. Älköön filosofia rohjetko tuoda esiin todellisuuden tulkintojaan logiikan käyttämällä lineaarisella tavalla; se ei saa milloinkaan jättää huomioon ottamatta

todellisuuden elliptistä symmetrisyyttä ja kaikkiin suhdekäsitteisiin olennaisesti kuuluvaa kaareutuvuutta.

103:6.15 (1137.5) Korkeimman, mutta kuolevaisen ihmisen vielä saavutettavissa olevan filosofian tulee loogisella tavalla perustua tieteen järkiperäisyyteen, uskonnon uskoon ja ilmoituksen suomaan totuuden ymmärtämiseen. Tällaisen yhdistelmän avulla ihminen voi korvata jonkin verran sitä, ettei hän kykene kehittämään tarvetta vastaavaa metafysiikkaa eikä käsittämään morontian motaa.

7. Tiede ja uskonto

103:7.1 (1137.6) Tiedettä ylläpitää järki, uskontoa usko. Vaikkei uskonto järkeen perustukaan, se on kuitenkin järjellistä; vaikka se onkin logiikasta riippumatonta, vankka logiikka sitä kuitenkin rohkaisee. Uskontoa ei voi ravita edes ihanteellinen filosofia, vaan itse asiassa uskonto on tieteen ohella juuri tällaisen filosofian lähde. Uskoa, ihmisen uskonnollista ymmärrystä, voi varmuudella ohjata vain ilmoitus, sitä voi varmuudella kohottaa vain kuolevaisen omakohtainen kokemus yhdessä henkeä olevan Jumalan suuntaajaläsnäolon kanssa.

103:7.2 (1137.7) Todellinen pelastus on menetelmä, jolla Jumala kehittää kuolevaisen olennon mielen aineeseensamastumisen asteelta niiden maailmojen kautta, joissa ollaan yhteydessä morontiaan, hengellistä korreloitumista merkitsevään korkeaan universumistatukseen.

Samalla tavoin kuin aineellinen intuitiivinen vaisto edeltää loogisen tiedon ilmaantumista maan päällä tapahtuvan evoluution puitteissa, samalla tavoin ennakoi hengellisen intuitiivisen ymmärryksen ilmaantuminen myöhemmin tapahtuvaa morontia- ja henkijärjen ilmaantumista sekä kokemusta taivaallisen evoluution verrattomasta ohjelmasta, mikä on ajallisen ihmisen potentiaalien muuntumista ikuisen ihmisen, Paratiisin finaliitin, aktuaalisuudeksi ja jumalallisuudeksi.

103:7.3 (1138.1) Mutta kun ylöspäin matkaava ihminen jumalakokemuksen vuoksi kurottautuu sisäänpäin ja Paratiisiin päin, samalla hän on aineellisen kosmoksen energiaa ymmärtääkseen kurottautumassa myös ulospäin ja avaruuteen päin. Tieteen eteneminen ei rajoitu ihmisen maalliseen elämään, vaan hänen ylösnousemuskokemuksensa universumissa ja superuniversumissa tulee melkoisessa määrin koostumaan energian muuntumisen ja aineellisen muodonmuutoksen tutkimisesta. Jumala on henkeä, mutta Jumaluus on ykseyttä, ja Jumaluuden ykseys ei sulje piiriinsä vain Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan hengellisiä arvoja, vaan se on myös tietoinen Universaalisen Valvojan ja Paratiisin Saaren energiaalisista tosiasioista, kun nämä molemmat universaalisen todellisuuden osa-alueet korreloituvat täydellisesti Myötätoimijan mielisuhteissa ja yhdistyvät finiittisellä tasolla Korkeimman Olennon kehkeytyvässä Jumaluudessa.

103:7.4 (1138.2) Tieteellisen asennoitumisen ja uskonnollisen ymmärryksen yhdistyminen kokemuksellisen filosofian toimiessa välittäjänä on osa ihmisen pitkästä Paratiisiin-nousun

kokemuksesta. Matematiikan likimääräisyydet ja ymmärryksen varmuudet tulevat vaatimaan aina mielen kehittämän logiikan harmonisoivaa toimintaa kokemuksen kaikilla tasoilla, joilta puuttuu Korkeimman suurin mahdollinen saavuttaminen.

103:7.5 (1138.3) Mutta logiikka ei voi koskaan onnistua harmonisoimaan tieteen selville saamia asioita ja uskonnon oivalluksia, ellei totuus hallitse persoonallisuuden sekä tieteellistä että uskonnollista aspektia, ellei persoonallisuus vilpittömästi halua seurata totuutta, johtaapa se minne hyvänsä niistä johtopäätöksistä piittaamatta, joihin se kenties päätyy.

103:7.6 (1138.4) Logiikka on filosofian käyttämä tekniikka, sen ilmaisukeino. Todellisen tieteen piirissä järki kuuntelee aina mielellään aitoa logiikkaa; oikean uskonnon piirissä usko on sisäisen näkökulman pohjalta aina loogista siinäkin tapauksessa, että sellainen usko tieteellisen lähestymistavan sisäänpäin katsovasta näkökulmasta saattaa näyttää tyystin perusteettomalta. Ulkopuolelta sisäänpäin katsoen universumi saattaa näyttää aineelliselta, sisältä ulos katseltaessa sama universumi näyttää täysin hengelliseltä. Järkeily versoo aineellisesta tietoisuudesta, usko hengellisestä tietoisuudesta, mutta ilmoituksen vahvistaman filosofian toimiessa välittäjänä logiikka voi vahvistaa sekä sisäänpäin suuntautuvan että ulospäin suuntautuvan näkökannan niin, että se sillä keinoin saattaa sekä tieteen että uskonnon tasapainotilaan. Näin siis sekä tiede että uskonto voivat siksi, että niillä kummallakin on yhteys filosofian logiikkaan, käydä toisiaan kohtaan yhä suvaitsevammiksi, yhä vähemmän skeptisiksi.

103:7.7 (1138.5) Mitä kehittyvä tiede ja uskonto kumpikin tarvitsee, on yhä enemmän tutkiskelua ja pelotonta itsekritiikkiä, laajempaa tietoisuutta oman evolutionaarisen statuksen epätäydellisyydestä. Sekä tieteen- että uskonnonopettajat ovat useinkin aivan liian itsevarmoja ja dogmaattisia. Tiede ja uskonto voivat olla itsekriittisiä vain *faktojensa* osalta. Heti kun poistutaan tosiasioiden näyttämöltä, järki luovuttaa hallitsevan asemansa, tai muutoin se nopeasti rappeutuu väärän logiikan seuralaiseksi.

103:7.8 (1138.6) Totuus – kosmisten suhteiden, universumitosiasioiden ja hengellisten arvojen ymmärrys – on omattavissa parhaiten Totuuden Hengen huolenpidolla, ja se on parhaiten arvioitavissa *ilmoituksen* avulla. Mutta ilmoitus ei pane alulle sen enempää tiedettä kuin uskontoakaan, vaan sen tehtävänä on koordinoida sekä tiede että uskonto todellisuutta koskevan totuuden kanssa. Aina milloin ilmoitus on puuttunut, tai kun kuolevainen ei ole sitä hyväksynyt tai käsittänyt, kuolevainen on turvautunut hyödyttömään metafysiikkaeleeseensä, sillä se on ihmisen ainoa totuuden ilmoituksen tai morontiapersoonallisuuden motan korvike.

103:7.9 (1139.1) Aineellisen maailman tiede antaa ihmiselle mahdollisuuden fyysisen ympäristönsä säätelyyn ja tietynmääräiseen hallitsemiseen. Hengellisen kokemuksen synnyttämä uskonto on sen veljeyteen kehottavan virikkeen lähde, joka antaa ihmisille kyvyn yhteiseloon tieteellisen aikakauden sivilisaation monimutkaisten suhteiden keskellä. Metafysiikka, mutta sitäkin varmemmin ilmoitus, tarjoaa yhteisen kohtauspaikan sekä tieteen että uskonnon selville saamille asioille ja luo mahdollisuuden ihmisen yrittää

loogisesti korreloida näitä erillisiä mutta toisistaan riippuvaisia ajatusmaailmoja tasapainoiseksi filosofiaksi, joka ilmentää tieteellistä vakautta ja uskonnollista varmuutta.

103:7.10 (1139.2) Kuolevaisten olotilassa mikään ei ole ehdottomasti oikeaksi todistettavissa, vaan sekä tiede että uskonto perustuvat olettamuksiin. Morontiatasolla kyetään motalogiikan avulla sekä tieteen että uskonnon postulaattien osittaiseen oikeaksi todistamiseen. Korkeinta mahdollista statusta edustavalla hengellisellä tasolla finiittisten todisteiden tarve vähitellen häviää, kunnes saadaan tosiasiallinen kokemus reaalisuudesta ja sen myötä elämisestä. Mutta vielä silloinkin on finiittisen tuolla puolen vielä paljon sellaista, joka pysyy todistamattomana.

103:7.11 (1139.3) Kaikki inhimillisen ajattelun osa-alueet perustuvat tiettyihin olettamuksiin, jotka ihmisen mielivarustuksen rakennusosana oleva todellisuuden tunnistamisen kyky hyväksyy, vaikka ne ovatkin todistamattomia. Tiede astuu mahtailevalle järkeilyn tielleen *olettamalla* todellisiksi kolme asiaa: aineen, liikkeen ja elämän. Uskonto lähtee liikkeelle olettamalla kolmen asian olevan paikkansapitäviä: mieli, henki ja universumi – Korkein Olento.

103:7.12 (1139.4) Tieteestä tulee matematiikan, avaruuden ajallista energiaa ja materiaalia käsittelevä ajatusmaailma. Uskonto ottaa tehtäväkseen olla tekemisissä ei vain finiittisen ja ajallisen hengen vaan myös ikuisuuden ja korkeimmuuden hengen kanssa. Vasta kun motasta on saatu pitkä kokemus, voidaan nämä kaksi äärimmäistä universumin hahmottamistapaa saada tuottamaan yhdenmukaisia

tulkintoja alkulähteistä, toiminnoista, suhteista, realiteeteista ja määränpäistä. Energian ja hengen eroavuuden laajin mahdollinen harmonisoituminen ilmenee Seitsemän Valtiashengen virtapiirissä, sen ensimmäinen yhdistyminen ilmenee Korkeimman Jumaluudessa, sen lopullisuusykseys ilmenee Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen infiniittisyydessä eli MINÄ OLEN -olevaisessa[13].

103:7.13 (1139.5) *Järkeily* on toimi, jolla mielletään tietoisuuden tekemät johtopäätökset siitä kokemuksesta, joka saadaan energiaa ja ainetta olevassa fyysisessä maailmassa ja maailmasta. *Uskominen* on teko, jolla mielletään hengellisen tietoisuuden paikkansapitävyys – se kun on jotakin, jota kuolevainen ei muutoin pysty todistamaan. *Logiikka* on synteesin muodostavaa, totuuteen pyrkivää uskon ja järkeilyn ykseyden edistymistä, ja se perustuu kuolevaisten olentojen rakennusosana oleviin mielen valmiuksiin eli olevaisten, merkitysten ja arvojen synnynnäiseen mieltämiseen.

103:7.14 (1139.6) Ajatuksensuuntaajan läsnäolossa on reaalinen todiste hengellisestä todellisuudesta, mutta tämän läsnäolon paikkansapitävyyttä ei voi todistaa ulkopuoliselle maailmalle, vaan ainoastaan sille, joka näin kokee Jumalan asuvan sisällään. Tietoisuus Suuntaajasta pohjautuu totuuden älylliseen vastaanottamiseen, mielen tuolle puolen menevään hyvyyden tajuamiseen ja siihen, että persoonallisuus motivoituu rakkaudelle.

103:7.15 (1139.7) Tiede löytää aineellisen maailman, uskonto arvioi sen ja filosofia yrittää tulkita sen merkitykset, samalla kun se koordinoi tieteen aineellisen näkökannan uskonnon hengellisen käsityksen

kanssa. Mutta historia on maailma, jossa tiede ja uskonto eivät koskaan saata olla täysin yksimielisiä.

8. Filosofia ja uskonto

103:8.1 (1140.1) Vaikka sekä tiede että uskonto järkeilyllään ja logiikallaan saattavatkin päätyä otaksumaan Jumalan todennäköisyydestä, vain hengen johdatuksessa olevan ihmisen omakohtainen uskonnollinen kokemus voi vahvistaa tällaisen korkeimman ja persoonallisen Jumaluuden olemassaolon varmuuden. Sillä keinoin, joka edustaa elävän totuuden tällaista ruumiillistumista, filosofinen olettamus Jumalan todennäköisyydestä muuttuu uskonnolliseksi realiteetiksi.

103:8.2 (1140.2) Jumalan olemassaolon varmuuden kokemiseen liittyvä hämmennys juontuu siitä, että eri yksilöt ja erilaiset ihmisrodut tulkitsevat ja selittävät tätä kokemusta eri tavalla. Jumalan kokeminen voi olla täysin pätevää, mutta puhe Jumala*sta*, koska se on älyllistä ja filosofista, on eri suuntiin vetävää ja monesti hämmentävän harhaanjohtavaa.

103:8.3 (1140.3) Hyvä ja jalo mies saattaa rakastaa vaimoaan silmittömästi mutta olla kertakaikkisen kykenemätön laatimaan tyydyttävää kirjallista tutkielmaa aviollisen rakkauden psykologiasta. Toinen mies, jonka rakkaus puolisoaan kohtaan on vähäistä tai olematonta, saattaisi laatia asiasta täysin hyväksyttävän tutkielman. Se, että rakastava ymmärtää rakastettunsa todellista olemusta vain

epätäydellisesti, ei vähimmässäkään määrin kumoa hänen rakkautensa todellisuutta eikä vilpittömyyttä.

103:8.4 (1140.4) Jos totisesti uskot Jumalaan, tunnet hänet uskon kautta ja rakastat häntä, niin älä salli tieteen esittämien epäilevien vihjailujen, logiikan esittämän pikkumaisen arvostelun, filosofian esittämien postulaattien tai jumalattoman uskonnon luomista havittelevien, hyvää tarkoittavien sielujen esittämien ovelien ehdotusten millään tavoin väheksyä tai halventaa sellaisen kokemuksen todellisuutta.

103:8.5 (1140.5) Jumalaa tuntevan uskonnonharjoittajan varmuutta ei epäilevän materialistin epävarmuuden pitäisi järkyttää, vaan kokemukseen tukeutuvan uskovan omaaman syvällisen uskon ja horjumattoman varmuuden pitäisi paremminkin olla vahvana haasteena epäuskoisen epävarmuudelle.

103:8.6 (1140.6) Jotta filosofiasta olisi sekä tieteelle että uskonnolle suurin mahdollinen apu, sen tulisi kaihtaa sekä materialismina että panteismina ilmeneviä äärimmäisyysnäkemyksiä. Vain sellaisella filosofialla, joka tunnustaa, että persoonallisuus – pysyvyys muuttumisen keskellä – on todellinen, voi ihmisen kannalta olla moraalista arvoa, vain sellainen filosofia voi toimia yhdyssiteenä aineellisen tieteen teorioiden ja hengellisen uskonnon välillä. Ilmoitus kompensoi kehittyvän filosofian heikkoudet.

9. Uskonnon sisin olemus

103:9.1 (1140.7) Teologia käsittelee uskonnon älyllistä sisältöä, metafysiikka (ilmoitus) sen filosofisia aspekteja. Uskonnollinen kokemus *on* uskonnon hengellinen sisällys. Huolimatta uskonnon älylliseen sisältöön kuuluvista mytologisista oikuista ja psykologisista harhakuvista, huolimatta erheellisistä metafyysisistä olettamuksista ja erilaisista keinoista pettää itseään, huolimatta uskonnon filosofisen sisällön poliittisista vääristelyistä ja sosiaalis-taloudellisista vääristymistä omakohtaisen uskonnon hengellinen kokemus pysyy aitona ja pätevänä.

103:9.2 (1140.8) Uskonnossa on kysymys tuntemisesta, toimimisesta ja elämisestä, ei pelkästään ajattelemisesta. Ajatteleminen liittyy läheisemmin aineelliseen elämään, ja ajattelua tulisi hallita pääasiassa, mutta ei kokonaan, järki ja tieteen tosiasiat, ja silloin kun se ei-aineellisessa mielessä kurottautuu kohti hengen maailmoja, tulisi totuuden sitä hallita. Oli yksilön teologia miten harhaista ja erheellistä tahansa, hänen uskontonsa saattaa silti olla täysin aitoa ja ikuisesti totta.

103:9.3 (1141.1) Buddhalaisuus on alkuperäisessä muodossaan eräs parhaita Urantian koko kehityshistorian kuluessa syntyneitä Jumalaa vailla olevia uskontoja olkoonkin, ettei tämäkään uskonto kehittyessään pysynyt jumalattomana. Uskonto ilman uskoa on ristiriitaisuus, ilman Jumalaa se on filosofinen epäjohdonmukaisuus ja älyllinen absurditeetti.

103:9.4 (1141.2) Se, että luonnonvarainen uskonto polveutuu magiasta ja mytologiasta, ei kumoa myöhemmin ilmaantuvien ilmoitususkontojen todellisuutta ja totuutta eikä Jeesuksen uskonnon sisältämää loppuun kehitettyä pelastuksen evankeliumia. Jeesuksen elämä ja opetukset riisuivat uskonnon vihdoin magian taikauskoista, mytologian harhakuvista ja perinteisen dogmaattisuuden kahleista. Mutta olettaessaan, että aineellisuuden ylittävät arvot ja olennot ovat olemassa ja todellisia, tämä alkuaikojen magia ja mytologia raivasivat erittäin tehokkaasti tietä myöhemmälle ja korkeammalle uskonnolle.

103:9.5 (1141.3) Vaikka uskonnollinen kokemus on puhtaasti hengellinen, subjektiivinen ilmiö, tällaiseen kokemukseen sisältyy positiivinen ja elävä uskon asenne universumin objektiivisen todellisuuden korkeimpia maailmoja kohtaan. Uskonnollisen filosofian ihanne on sellainen usko–luottamus, joka johdattaisi ihmisen luottamaan varauksetta universumien universumin infiniittisen Isän absoluuttiseen rakkauteen. Sellainen aito uskonnollinen kokemus menee kauas idealistisen kaipauksen filosofisen objektivoinnin tuolle puolen; itse asiassa se pitää pelastusta selviönä, ja sitä kiinnostaa vain saada tietää Paratiisin-Isän tahto ja noudattaa sitä. Tällaisen uskonnon tunnusmerkit ovat usko korkeimpaan Jumaluuteen, toivo ikuisesta elossasäilymisestä ja rakkaus, eritoten lähimmäisenrakkaus.

103:9.6 (1141.4) Kun teologia hallitsee uskontoa, uskonto kuolee. Siitä tulee oppijärjestelmä sen sijaan, että se olisi elämää. Teologialla ei

ole muuta tehtävää kuin helpottaa omakohtaisen hengellisen kokemuksen tiedostamista. Teologia on uskonnollinen yritys määritellä, selvittää, tulkita ja osoittaa oikeutetuiksi uskonnon kokemuspohjaiset väitteet, jotka loppujen lopuksi vain elävä usko voi todistaa oikeiksi. Universumin korkeammassa filosofiassa viisaus, niin kuin järkeilykin, liittyy uskoon. Järkeily, viisaus ja usko ovat ihmisen korkeimmat inhimilliset saavutukset. Järkeily tutustuttaa ihmisen faktojen maailmaan, aineellisiin olevaisiin; viisaus tutustuttaa hänet totuuden maailmaan, suhteisiin; usko vihkii hänet jumalallisuuden maailmaan, hengelliseen kokemukseen.

103:9.7 (1141.5) Usko vie järjen sangen halukkaasti niin pitkälle kuin järki pystyy menemään, sen jälkeen se kulkee eteenpäin viisauden matkassa filosofian äärirajalle asti, ja sitten se rohkenee lähteä rajattomalle ja loputtomalle universumimatkalle TOTUUS ainoana seuralaisenaan.

103:9.8 (1141.6) Tieteen (tiedon) perustana on ihmisen myötäsyntyinen (auttajahengestä johtuva) olettamus, että järki pätee, että universumi on käsitettävissä. Filosofian (koordinoidun käsittämisen) perustana on luontainen (viisaudenhengestä johtuva) olettamus, että viisaus pätee, eli että aineellinen universumi on koordinoitavissa hengellisen kanssa. Uskonnon (omakohtaisen hengellisen kokemuksen totuuden) perustana on luontainen (Ajatuksensuuntaajasta peräisin oleva) olettamus, että usko pätee, eli että Jumala on tunnettavissa ja saavutettavissa.

103:9.9 (1141.7) Kuolevaisen olennon elämän todellisuuden täysi tiedostaminen koostuu yhä laajemmasta halukkuudesta uskoa nämä järjen, viisauden ja uskon olettamukset. Tuollainen elämä on elämää, jota motivoi totuus ja jota hallitsee rakkaus; ja nämä ovat ne objektiivista kosmista todellisuutta edustavat ihanteet, joiden olemassaolo ei ole aineellisin keinoin osoitettavissa.

103:9.10 (1142.1) Heti kun järki tajuaa oikean ja väärän, se osoittaa viisautta; kun viisaus valitsee oikean ja väärän, totuuden ja erheen välillä, se osoittaa hengen johdatusta. Ja näin mielen, sielun ja hengen toiminnot liittyvät aina läheisesti toisiinsa, ja ne ovat toiminnallisessa keskinäissuhteessa. Järki on tekemisissä tosiasiapohjaisen tiedon kanssa, viisaus filosofian ja ilmoituksen kanssa, usko elävän hengellisen kokemuksen kanssa. Totuuden kautta ihminen saavuttaa kauneuden, ja hengellisen rakkauden avulla hän nousee hyvyyteen.

103:9.11 (1142.2) Usko johtaa Jumalan tuntemiseen, ei pelkästään mystiseen tuntemukseen jumalallisesta läsnäolosta. Uskoon eivät saa liiaksi vaikuttaa sen emotionaaliset seurausilmiöt. Oikea uskonto on kokemus uskomisesta ja tietämisestä yhtä hyvin kuin se on tunnemaailman täyttymys.

103:9.12 (1142.3) Uskonnollisessa kokemuksessa piilee todellisuus, joka on suorassa suhteessa hengelliseen sisältöön, ja sellainen todellisuus menee järjen, tieteen, filosofian, viisauden ja kaikkien muiden inhimillisten saavutusten tuolle puolen. Tällaisen kokemuksen tuottamat vakuuttuneisuudet ovat horjuttamattomia, uskonnollisen elämän logiikka on vastaansanomatonta, tällaisen tiedon varmuus

on yli-inhimillistä, sen tuottamat tyydytykset ovat suurenmoisen jumalallisia, sen antama rohkeus lannistumatonta, sen antaumuksellisuutta osoittavat teot kertovat sokeasta luottamuksesta, sen uskollisuudentunteet ovat ylivertaisia ja päämäärät lopullisia – ikuisia, perimmäisiä ja universaalisia.

103:9.13 (1142.4) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

---

[13]: 103:7.12 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 104

Kolminaisuuskäsityksen kasvu

104:0.1 (1143.1) ILMOITUSUSKONNON kolminaisuuskäsitettä ei pidä sekoittaa kehitysuskontojen triadiuskomuksiin. Ideat triadeista juontuivat monistakin ajatuksia herättävistä yhteyksistä, mutta ennen kaikkea siitä, että sormissa on kolme niveltä, että jakkaran tasapainottamiseen tarvittiin vähintään kolme jalkaa ja että kolme tukipistettä kykeni pitämään teltan pystyssä. Alkukantainen ihminen ei sitä paitsi pitkään aikaan osannut laskea kuin kolmeen.

104:0.2 (1143.2) Sellaisia luonnollisia parillisia asioita lukuun ottamatta kuin mennyt ja nykyinen, päivä ja yö, kuuma ja kylmä sekä mies ja nainen on ihminen yleensä altis ajattelemaan kolmijakoisesti: eilinen, tämä päivä ja huominen; auringonnousu, keskipäivä ja auringonlasku; isä, äiti ja lapsi. Voittajalle suodaan kolme eläköönhuutoa. Kuolleet haudataan kolmantena päivänä ja vainajahenki lepytetään kolmen rituaalipesun avulla.

104:0.3 (1143.3) Näiden ihmisen kokemuksessa esiintyvien luonnollisten mielleyhtymien seurauksena triadi ilmestyi uskonnon piiriin, ja se tapahtui jo kauan ennen kuin Jumaluuksien Paratiisin-Kolminaisuutta tai edes ketään heidän edustajaansa oli ihmiskunnalle paljastettu. Persialaisilla, hinduilla, kreikkalaisilla, egyptiläisillä, babylonialaisilla, roomalaisilla ja skandinaaveilla oli sittemmin kaikilla triadijumalia, mutta nämä eivät vielä olleet aitoja kolminaisuuksia. Kaikilla triadijumaluuksilla oli luonnollinen alkuperä, ja niitä on esiintynyt johonkin aikaan lähes kaikkien älykkäiden urantialaiskansanheimojen keskuudessa. Evolutionaarisen triadin käsitys on joissakin tapauksissa sekoittunut ilmoitetun Kolminaisuuden käsitteeseen. Näissä tapauksissa on useinkin mahdotonta erottaa toista toisesta.

1. Urantialaiset kolminaisuuskäsitykset

104:1.1 (1143.4) Prinssi Caligastian esikunta esitti noin puoli miljoonaa vuotta sitten ensimmäisen sellaisen urantialaisen ilmoituksen, joka johtaa Paratiisin-Kolminaisuuden käsittämiseen. Tämä varhaisin kolminaisuuskäsitys katosi maailmasta planeetan kapinaa seuranneina sekavina aikoina.

104:1.2 (1143.5) Toisen kerran Kolminaisuus esitettiin Aatamin ja Eevan toimesta ensimmäisessä ja toisessa puutarhassa. Nämä opetukset eivät olleet hävinneet täysin jäljettömiin vielä Makiventa Melkisedekin aikoina, noin kolmekymmentäviisituhatta vuotta

myöhemmin, sillä seetiläisten kolminaisuuskäsitys säilyi sekä Mesopotamiassa että Egyptissä, mutta aivan erityisesti Intiassa, jossa sen vaikutus vedalaisen kolmipäisen tulenjumalan Agnin muodossa tuntui vielä pitkään.

104:1.3 (1143.6) Kolmannen esityksen Kolminaisuudesta teki Makiventa Melkisedek, ja tätä oppia symboloivat ne kolme samankeskistä ympyränkehää, joita Saalemin tietäjä käytti rintalevyssään. Mutta Makiventa havaitsi, että Palestiinan beduiineille oli sangen vaikeata jakaa oppia Universaalisesta Isästä, Iankaikkisesta Pojasta ja Äärettömästä Hengestä. Useimmat hänen opetuslapsistaan luulivat Kolminaisuuden koostuvan Norlatiadekin kolmesta Kaikkein Korkeimmasta. Muutamat käsittivät asian niin, että Kolminaisuuteen kuuluisivat Järjestelmän Hallitsija, Konstellaation-Isä ja paikallisuniversumin Luojajumaluus. Tätäkin vähemmän oli niitä, jotka edes vähänkään käsittivät idean Paratiisissa olevasta Isän, Pojan ja Hengen muodostamasta yhteenliittymästä.

104:1.4 (1144.1) Saalemin lähetyssaarnaajien toimin Melkisedekin opetukset Kolminaisuudesta levisivät vähitellen suureen osaan Euraasiaa ja Pohjois-Afrikkaa. Usein on vaikea erottaa toisistaan myöhempien aikojen andiittien ja Melkisedekin jälkeisten aikakausien triadeja ja kolminaisuuksia, kun molemmat käsitteet tiettyyn määrään saakka sekoittuivat keskenään ja sulautuivat toisiinsa.

104:1.5 (1144.2) Hindujen keskuuteen kolminaisuuskäsite juurtui Olemuksena, Järkenä ja Ilona. (Myöhempään intialaiseen käsitteeseen kuuluivat Brahma, Siva ja Vishnu.) Kun ensimmäisten

kolminaisuushahmotelmien Intiaan-tuojina olivat seetiläispapit, niin myöhemmät Kolminaisuuden ideat olivat Saalemin lähetyssaarnaajien maahantuomia, ja Intian kotoperäiset ajattelijat kehittelivät niitä yhdistämällä nämä opit kehityksen myötä ilmaantuneisiin triadikäsitteisiin.

104:1.6 (1144.3) Buddhalainen usko kehitteli kaksi kolminaisuusluonteista opinkappaletta: Varhaisempaan kuuluivat Opettaja, Laki ja Veljeskunta; sen esitti Gautama Siddhartha. Buddhan seuraajien pohjoisen haaran keskuudessa kehittyneeseen myöhempään ideaan kuuluivat Korkein Herra, Pyhä Henki ja Ruumiillistunut Vapahtaja.

104:1.7 (1144.4) Ja nämä hindujen ja buddhalaisten ideat olivat todellisia kolminaisuusopin mukaisia postulaatteja, niissä toisin sanoen esiintyi idea monoteistisen Jumalan kolminaisesta ilmenemisestä. Oikea kolminaisuuskäsite ei ole vain sitä, että kolme eri jumalaa kootaan yhdeksi ryhmäksi.

104:1.8 (1144.5) Heprealaisten tiedot Kolminaisuudesta perustuivat Melkisedekin ajoilta juontuviin keeniläisten traditioihin, mutta heidän monoteistinen kiihkoilunsa yhden Jumalan, Jahven, puolesta työnsi niin pahasti varjoon kaikki tällaiset opetukset, että Jeesuksen ilmestymisen aikoihin oppi Elohimista oli käytännöllisesti katsoen kitkeytynyt juutalaisesta teologiasta. Heprealainen ajatusmaailma ei kyennyt sovittamaan kolminaisuuskäsitettä monoteistiseen uskonkäsitykseen Ainoasta Herrasta, Israelin Jumalasta.

104:1.9 (1144.6) Islaminuskon kannattajat eivät hekään kyenneet käsittämään ajatusta Kolminaisuudesta. Muotoutumassa olevan

monoteismin on polyteismin kanssa vastatusten joutuessaan aina vaikeata sietää kolminaisuusoppia. Kolminaisuuden idea saa parhaan otteen lujan monoteistisen tradition omaavista uskonnoista, milloin traditioon liittyy opillinen joustavuus. Suurten monoteistien – heprealaisten ja muhamettilaisten – oli vaikea nähdä eroa kolmen jumalan palvomisen eli polyteismin ja toisaalta kolminaisuusopin eli jumalallisuuden ja persoonallisuuden kolmiyhteisessä ilmenemismuodossa esiintyvän yhden Jumaluuden palvomisen välillä.

104:1.10 (1144.7) Jeesus opetti apostoleilleen totuuden Paratiisin-Kolminaisuuden persoonista, mutta nämä luulivat hänen puhuvan kuvaannollisesti ja symbolisesti. Koska heidät oli kasvatettu heprealaiseen monoteismiin, heidän oli vaikea edes ajatella jotakin sellaista käsitystä, joka näytti olevan ristiriidassa heidän keskuudessaan vallalla olevan Jahve-käsitteen kanssa. Ja alkukristityt perivät heprealaisen ennakkoluulon kolminaisuuskäsitettä kohtaan.

104:1.11 (1144.8) Ensimmäistä kristinuskon piirissä tunnettua Kolminaisuutta julistettiin Antiokiassa, ja siihen kuuluivat Jumala, hänen Sanansa ja hänen Viisautensa. Paavali tiesi Isän, Pojan ja Hengen muodostamasta Paratiisin Kolminaisuudesta, mutta hän ei useinkaan siitä saarnannut ja mainitsi asiasta vain muutamissa vasta muotoutuville seurakunnille lähettämissään kirjeissä. Ja tällöinkin Paavali apostolitovereidensa tapaan sekoitti Jeesuksen, paikallisuniversumin Luoja-Pojan, Jumaluuden Toiseen Persoonaan, Paratiisin Iankaikkiseen Poikaan.

104:1.12 (1144.9) Kristillinen kolminaisuuskäsite, joka alkoi saavuttaa yleistä tunnustusta ensimmäisen kristuksenjälkeisen vuosisadan loppupuolella, koostui Universaalisesta Isästä, Nebadonin Luoja-Pojasta ja Salvingtonin Jumalallisesta Hoivaajasta – paikallisuniversumin Äiti-Hengestä ja Luoja-Pojan luovasta puolisosta.

104:1.13 (1145.1) Sitten Jeesuksen päivien ei Paratiisin-Kolminaisuuden tosiasiallinen identiteetti ole ollut Urantialla tiedossa (niitä muutamia yksilöjä lukuun ottamatta, joille se erityisesti paljastettiin), ennen kuin se esitettiin käsillä olevissa ilmoituksellisissa selonteoissa. Mutta vaikka kristillinen käsitys Kolminaisuudesta tosiasiatiedon osalta erehtyikin, se piti silti kokolailla paikkansa hengellisten suhteiden osalta. Vain filosofisten seuraamustensa ja kosmologisten seuraustensa osalta tämä käsitys joutui hämmennyksiin: Monien, jotka ovat kosmisesti suuntautuneita, on ollut vaikea uskoa, että Jumaluuden Toinen Persoona, infiniittisen Kolminaisuuden toinen jäsen, olisi joskus oleskellut Urantialla; ja vaikka tämä hengessä onkin totta, niin aktuaalisuudessa se ei ole tosiasia. Mikael-Luojissa ruumiillistuu Iankaikkisen Pojan jumalallisuus täyteen määrään saakka, mutta he eivät ole absoluuttisia persoonallisuuksia.

2. Kolminaisuuden ykseys ja Jumaluuden monikollisuus

104:2.1 (1145.2) Monoteismi syntyi filosofisena vastalauseena polyteismin epäjohdonmukaisuuteen. Se kehittyi siten, että jumalat järjestettiin ensi vaiheessa jumalaperheeksi niin, että yliluonnolliset toiminnat jakautuivat perheenjäsenten toimialoiksi. Sitten päädyttiin henoteismiin nostamalla yksi jumala monien yläpuolelle. Ja lopulta suljettiin jumalten joukosta pois kaikki muut paitsi lopullista arvoa oleva Ainoa Jumala.

104:2.2 (1145.3) Kolminaisuusoppi versoo kokemuksellisesta vastalauseesta sitä vastaan, että on mahdotonta käsittää sellaisen ihmishahmoisuudesta riisutun yksinäisen Jumaluuden ykseyttä, jolla ei olisi johonkin liittyvää universumimerkitystä. Kun filosofialle annetaan riittävästi aikaa, se pyrkii abstrahoimaan persoonalliset ominaisuudet puhtaan monoteismin jumaluuskäsitteestä, ja näin se madaltaa tämän idean irrallisesta Jumalasta panteistisen Absoluutin statukseen. Sellaisen Jumalan persoonallisen luonteen käsittäminen on ollut aina vaikeata, jolla ei ole mitään henkilökohtaisia tasa-arvon pohjalle rakentuvia suhteita muihin rinnakkaisiin persoonallisiin olentoihin. Jumaluudessa oleva persoonallisuus vaatii, että tällainen Jumaluus on suhteessa toiseen ja yhtä persoonalliseen Jumaluuteen.

104:2.3 (1145.4) Kolminaisuuskäsitteen tuntiessaan ihmisen mieli voi toivoa käsittävänsä jotakin rakkauden ja lain keskinäissuhteesta ajallis-avaruudellisissa luomuksissa. Hengellisen uskon kautta ihminen pääsee ymmärtämään Jumalan rakkautta, mutta hän huomaa pian, ettei tällä hengellisellä uskolla ole mitään vaikutusta säädettyihin aineellisen universumin lakeihin. Olipa ihmisen usko Jumalaan hänen Paratiisin-Isänään miten lujaa hyvänsä, avartuvat

kosmiset näköpiirit vaativat häntä silti tunnustamaan myös sen realiteetin, että Paratiisin-Jumaluus on universaalinen laki; vaativat häntä tunnustamaan Kolminaisuuden täysivaltaisuuden ulottuvan Paratiisin ulkopuolelle ja luovan varjonsa jopa niiden kolmen ikuisen persoonan Luoja-Poikien ja Luovien Tyttärien kehittyvien paikallisuniversumien ylle, joiden jumaluusliitto *on* Paratiisin-Kolminaisuuden tosiasia ja realiteetti ja ikuinen jakamattomuus.

104:2.4 (1145.5) Ja tämä samainen Paratiisin-Kolminaisuus on todellinen entiteetti – ei persoonallisuus, mutta kuitenkin tosi ja absoluuttinen realiteetti; ei persoonallisuus, mutta kuitenkin sellainen, joka on yhteen sopiva sen kanssa rinnan olemassa olevien persoonallisuuksien – Isän, Pojan ja Hengen persoonallisuuksien – kanssa. Kolminaisuus on enemmän kuin sellainen pelkän yhteenlaskutoimituksen tuloksena saatava jumaluusrealiteetti, joka olisi tuloksena Paratiisin kolmen Jumaluuden toisiinsa yhdistymisestä. Kolminaisuuden ominaisuudet, ominaispiirteet ja toiminnot eivät ole Paratiisin kolmen Jumaluuden attribuuttien yksinkertainen summa, vaan kolminaisuustoiminnot ovat jotakin ainutlaatuista, omintakeista, eivätkä ne ole täysin ennakoitavissa Isän, Pojan ja Hengen attribuutteja erittelemällä.

104:2.5 (1146.1) Esimerkiksi: Maan päällä ollessaan Mestari huomautti seuraajilleen, ettei oikeudenkäyttö ole koskaan *henkilökohtainen* toimitus, vaan se on aina *ryhmä*funktio. Myöskään Jumalat eivät persoonina jaa oikeutta, vaan he suorittavat tämän tehtävän kollektiivisena yksikkönä, Paratiisin-Kolminaisuutena.

104:2.6 (1146.2) Isän, Pojan ja Hengen kolminaisuusyhdistymän käsitteellinen ymmärtäminen valmistaa ihmismieltä myöhemmin tapahtuvaan tiettyjen muiden kolmoissuhteiden esittelyyn. Teologinen ajattelu saattaa hyvinkin tyytyä Paratiisin-Kolminaisuuden käsitteeseen, mutta filosofinen ja kosminen järkeily vaativat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen muidenkin kolmiyhteisten yhdistymien tuntemista, ne vaativat sellaisten kolmiyhteisyyksien tuntemista, joissa Infiniittinen toimii erilaisissa muissa universaalisen manifestoitumisen ominaisuuksissa kuin Isänä. Tällaisia ilmentymiä ovat vahvuuden, energian, voiman, kausaation, reagoinnin, potentiaalisuuden, aktuaalisuuden, gravitaation, jännitteen, mallin, alkusyyn ja ykseyden Jumalan suhteet.

3. Kolminaisuudet ja kolmiyhteydet

104:3.1 (1146.3) Samalla kun ihmiskunta on toisinaan tavoitellut Jumaluuden kolmen persoonan muodostaman Kolminaisuuden ymmärtämistä, samalla johdonmukaisuus vaatii ihmisjärkeä tajuamaan, että kaikkien seitsemän Absoluutin välillä on olemassa tiettyjä suhteita. Mutta kaikki se, mikä pätee Paratiisin-Kolminaisuudesta puhuttaessa, ei välttämättä olekaan totta puhuttaessa *kolmiyhteydestä*, sillä kolmiyhteys on jotakin muuta kuin kolminaisuus. Joissakin toiminnallisissa aspekteissa kolmiyhteys saattaa olla yhtäpitävä kolminaisuuden kanssa, mutta

koskaan se ei luonteeltaan ole kolminaisuuden kanssa samansisältöinen.

104:3.2 (1146.4) Kuolevainen ihminen kokee Urantialla parastaikaa suurenmoista aikakautta, jolloin näköpiirit avartuvat ja käsitykset laajenevat, ja hänen kosmisen filosofiansa on vauhditettava kehitystään pysyäkseen inhimillisen ajattelun älyllisen areenan laajentumisen tasalla. Sitä mukaa kun kuolevaisen ihmisen kosminen tietoisuus laajenee, hän käsittää, millaisissa keskinäissuhteissa kaikki hänen aineellisen tieteensä, älyllisen filosofiansa ja hengellisen ymmärryksensä selville saamat asiat ovat. Kaikkine näine käsityksineen kosmoksen ykseydestä ihminen kuitenkin havaitsee koko olemassaolon moninaisuuden. Kaikista niistä käsityksistä huolimatta, jotka koskevat Jumaluuden muuttumattomuutta, ihminen havaitsee elävänsä universumissa, jolle on ominaista lakkaamaton muuttuminen ja kokemuksellinen kasvu. Siitä huolimatta, että ihminen tajuaa hengellisten arvojen säilyvän, on hänen kuitenkin otettava aina huomioon vahvuuden, energian ja voiman matematiikka ja esimatematiikka.

104:3.3 (1146.5) Infiniittisyyden ikuinen tyhjentävyys täytyy saattaa tavalla taikka toisella sopusointuun kehittyvien universumien ajallisen kasvun ja näiden universumien kokemuksellisten asukkaiden keskeneräisyyden kanssa. Totaalisen infinitudin käsitekokonaisuus on tavalla taikka toisella niin segmentoitava ja kvalifioitava, että kuolevaisen olennon järki ja morontiasielu voivat ymmärtää tämän lopullista arvoa ja hengellistävää merkitystä edustavan käsitteen.

104:3.4 (1146.6) Samalla kun järki vaatii kosmisen todellisuuden monoteististä ykseyttä, finiittinen kokemus edellyttää monikollisten Absoluuttien postulointia ja näiden koordinoimista kosmisissa suhteissa. Ilman rinnakkaisia olemassa olevia ei ole mitään mahdollisuutta absoluuttisten suhteiden moninaisuuden ilmaantumiseen, ei mitään mahdollisuutta erilaisuuksien, muuttujien, muuntajien, vaimentajien, kvalifioijien tai supistajien toimintaan.

104:3.5 (1146.7) Käsillä olevissa luvuissa totaalinen todellisuus (infiniittisyys) on esitetty sellaisena kuin se on olemassa seitsemässä Absoluutissa, jotka ovat:

104:3.6 (1146.8) 1. Universaalinen Isä.

104:3.7 (1146.9) 2. Iankaikkinen Poika.

104:3.8 (1146.10) 3. Ääretön Henki.

104:3.9 (1147.1) 4. Paratiisin Saari.

104:3.10 (1147.2) 5. Jumaluusabsoluutti.

104:3.11 (1147.3) 6. Universaalinen Absoluutti.

104:3.12 (1147.4) 7. Kvalifioimaton Absoluutti.

104:3.13 (1147.5) Ensimmäinen Lähde ja Keskus, joka on Iankaikkisen Pojan Isä, on myös Paratiisin Saaren Perikuva. Hän on persoonallisuuden osalta kvalifioimaton Pojassa, mutta persoonallisuuden osalta potentiaalistunut Jumaluusabsoluutissa. Isä on energian osalta ilmitullut Paratiisi-Havonassa ja samalla energian suhteen piilevä Kvalifioimattomassa Absoluutissa.

Infiniittinen tulee alati julki Myötätoimijan loputtomissa teoissa, samalla kun hän iäti toimii korvaavissa mutta verhotuissa Universaalisen Absoluutin toiminnoissa. Tällä tavoin Isä suhteutuu kuuteen rinnakkaiseen Absoluuttiin, ja näin kaikki seitsemän kautta ikuisuuden loputtomien syklien sulkevat piiriinsä infiniittisyyden kehän.

104:3.14 (1147.6) Näyttäisi siltä, että absoluuttiset suhteet johtavat väistämättä kolmiyhteyteen. Persoonallisuus etsii yhteyttä toiseen persoonallisuuteen yhtä hyvin absoluuttisella kuin kaikilla muillakin tasoilla. Ja Paratiisin kolmen persoonallisuuden yhteenliittymä iäistää ensimmäisen kolmiyhteyden: Isän, Pojan ja Hengen persoonallisuusliiton. Sillä kun nämä kolme persoonaa *persoonain* ominaisuudessa liittyvät yhteen yhteistoimintaa varten, niin he näin tehdessään muodostavat toiminnallista ykseyttä merkitsevän kolmiyhteyden, eivät kolminaisuutta – orgaanista entiteettiä – mutta kuitenkin kolmiyhteyden, kolminkertaisen toiminnallisen monikoosteisen yksimielisyyden.

104:3.15 (1147.7) Paratiisin-Kolminaisuus ei ole kolmiyhteys; se ei ole toiminnallinen yksimielisyys, vaan mieluumminkin se on jakamatonta ja jaotonta Jumaluutta. Isä, Poika ja Henki (persoonain ominaisuudessa) voivat ylläpitää suhdetta Paratiisin-Kolminaisuuteen, sillä Kolminaisuus *on* heidän jakamaton Jumaluutensa. Isä, Poika ja Henki eivät ylläpidä tällaista persoonallista suhdetta ensimmäiseen kolmiyhteyteen, sillä se *on* heidän toiminnallinen liittonsa kolmen persoonan ominaisuudessa.

Vain Kolminaisuutena – jakamattomana Jumaluutena – he kollektiivisesti ylläpitävät ulkonaista suhdetta kolmiyhteyteen, joka edustaa heidän persoonallista monikoosteisuuttaan.

104:3.16 (1147.8) Näin ollen Paratiisin-Kolminaisuus on absoluuttisten suhteiden joukossa ainutlaatuinen: On olemassa useita eksistentiaalisia kolmiyhteyksiä, mutta vain yksi eksistentiaalinen Kolminaisuus. Kolmiyhteys *ei* ole entiteetti. Se on paremminkin toiminnallinen kuin orgaaninen. Sen jäsenet ovat pikemminkin kumppaneita kuin jonkin kokonaisuuden muodostavia. Kolmiyhteyksien osatekijät saattavat olla entiteettejä, mutta itse kolmiyhteys on yhteenliittymä.

104:3.17 (1147.9) Yksi vertailukohta kolminaisuuden ja kolmiyhteyden välillä kuitenkin on: Molemmat päätyvät toimintoihin, jotka ovat jotakin muuta kuin niiden osatekijöinä olevien jäsenten attribuuttien havaittavissa oleva summa. Mutta vaikka ne toiminnalliselta kannalta ovat tällä tavoin toisiinsa verrattavissa, ne eivät muussa suhteessa osoita mitään sellaista yhteyttä, että ne kuuluisivat samaan kategoriaan. Ne suhteutuvat toisiinsa karkeasti ottaen kuin toiminta ja rakenne. Mutta kolmiyhteysyhteenliittymän funktio ei ole kolminaisuusrakenteen tai -entiteetin funktio.

104:3.18 (1147.10) Kolmiyhteydet ovat kaikesta huolimatta todellisia; ne ovat varsin todellisia. Niissä toiminnallistuu totaalinen todellisuus, ja Universaalinen Isä harjoittaa juuri niiden kautta infiniittisyyden päätoimintojen välitöntä ja omakohtaista valvontaa.

4. Seitsemän kolmiyhteyttä

104:4.1 (1147.11) Kun pyritään kuvaamaan seitsemää kolmiyhteyttä, huomio kohdistuu siihen, että Universaalinen Isä on ensisijaisena jäsenenä niistä jokaisessa. Hän on, hän oli ja hän tulee aina olemaan Ensimmäinen Universaalinen Isä-Lähde, Absoluuttinen Keskus, Alkuperäinen Aiheuttaja, Universaalinen Valvoja, Rajaton Energisoija, Alkuperäinen Ykseys, Kvalifioimaton Ylläpitäjä, Jumaluuden Ensimmäinen Persoona, Alkuperäinen Kosminen Perikuva ja Infiniittisyyden Olennoituma. Universaalinen Isä on Absoluuttien persoonallinen syy; hän on Absoluuttien absoluutti.

104:4.2 (1148.1) Seitsemän kolmiyhteyden luonnetta ja merkitystä voidaan luonnostella seuraavasti:

104:4.3 (1148.2) *Ensimmäinen Kolmiyhteys – persoonallis-tavoitteellinen kolmiyhteys*. Kolmen jumaluuspersoonallisuuden ryhmittely on seuraavanlainen:

104:4.4 (1148.3) 1. Universaalinen Isä.

104:4.5 (1148.4) 2. Iankaikkinen Poika.

104:4.6 (1148.5) 3. Ääretön Henki.

104:4.7 (1148.6) Kysymyksessä on rakkauden, armon ja huolenpidon kolminkertainen liitto – kolmen ikuisen paratiisipersoonallisuuden tavoitteellinen ja persoonallinen yhteenliittymä. Se on jumalallisesti

veljellinen, luotuja rakastava, isällisesti toimiva ja ylösnousemusta edistävä yhteenliittymä. Tämän ensimmäisen kolmiyhteyden jumalalliset persoonallisuudet ovat persoonallisuutta perintölahjana antavia, henkeä lahjoittavia ja mieltä lahjaksi antavia Jumalia.

104:4.8 (1148.7) Kysymyksessä on infiniittistä tahtotoimintaa edustava kolmiyhteys; se toimii kautta koko ikuisen nykyisyyden ja koko menneen-nykyisen-tulevan ajan virrassa. Tämän yhteenliittymän aikaansaannos on tahdonalainen infiniittisyys, ja se tarjoaa mekanismit, joiden avulla persoonallisesta Jumaluudesta tulee minuuttaan kehittyvän kosmoksen luoduille julki tuova Jumaluus.

104:4.9 (1148.8) *Toinen Kolmiyhteys – voima-perikuva-kolmiyhteys.* Olipa kyse pikkuruisesta ultimatonista, loimuavasta tähdestä, pyörteenä pyörivästä tähtisumusta tai vaikkapa keskusuniversumista tai superuniversumeista, niin pienimmistä suurimpiin aineellisiin organisoitumiin asti niiden fyysinen kaava – kosminen hahmo – on aina peräisin tämän kolmiyhteyden toiminnasta. Tähän yhteenliittymään kuuluvat:

104:4.10 (1148.9) 1. Isä-Poika.

104:4.11 (1148.10) 2. Paratiisin Saari.

104:4.12 (1148.11) 3. Myötätoimija.

104:4.13 (1148.12) Energian organisoijia ovat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kosmiset edustajat; energia muodostellaan Paratiisin, absoluuttisen materialisoituman, antaman mallin mukaan, mutta kaiken tämän loputtoman manipuloinnin takana on Isä-Pojan läsnäolo, joka liitto aktivoi ensin paratiisimallin silloin, kun Havona

ilmaantui yhtaikaa Äärettömän Hengen, Myötätoimijan, syntymän kanssa.

104:4.14 (1148.13) Luodut saavat uskonnollisessa kokemuksessa kosketuksen siihen Jumalaan, joka on rakkaus, mutta tällainen hengellinen ymmärrys ei saa koskaan peittää alleen sen universumitosiasian älyllistä tiedostamista, että Paratiisi on malli. Jumalallisen rakkauden pakottavalla voimalla Paratiisin persoonallisuudet herättävät kaikki luodut vapaasta tahdosta suoritettavaan palvontaan ja johdattavat kaikki tällaiset hengestä syntyneet persoonallisuudet Jumalan finaliittipoikien päättymättömän palvelun ylivertaisiin iloihin. Toinen kolmiyhteys on sen avaruusnäyttämön arkkitehti, jolla nämä tapahtumat kehkeytyvät; se määrää ne kaavat, joiden mukaan kosmos hahmottuu.

104:4.15 (1148.14) Rakkaus luonnehtikoon ensimmäisen kolmiyhteyden jumalallisuutta, mutta malli on galakseina näkyvä toisen kolmiyhteyden ilmentymä. Mitä ensimmäinen kolmiyhteys merkitsee kehittyville persoonallisuuksille, sitä toinen kolmiyhteys merkitsee kehittyville universumeille. Malli ja persoonallisuus ovat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen tekojen kaksi suurenmoista ilmentymää. Ja vaikka sen käsittäminen olisi miten vaikeaa hyvänsä, on kuitenkin totta, että voima-perikuva ja rakastava persoona ovat yksi ja sama universaalinen realiteetti; Paratiisin Saari ja Iankaikkinen Poika ovat Universaalisen Isä-Vahvuuden

luotaamattoman olemuksen yhdenvertaisia mutta antipodisia ilmentymiä.

104:4.16 (1149.1) *Kolmas Kolmiyhteys – henkievoluution kolmiyhteys*. Hengellinen ilmenemismuoto kaikkinensa alkaa tästä yhteenliittymästä ja tähän se loppuu. Yhteenliittymään kuuluvat:

104:4.17 (1149.2) 1. Universaalinen Isä.

104:4.18 (1149.3) 2. Poika-Henki.

104:4.19 (1149.4) 3. Jumaluusabsoluutti.

104:4.20 (1149.5) Henkivoimavarauksesta aina hamaan Paratiisin henkeen asti kaikki henki saa todellisuudessa näkyvän ilmiasun tässä Isän puhtaan henkiolennoituman, Poika-Hengen aktiivisten henkiarvojen ja Jumaluusabsoluutin rajoittamattomien henkipotentiaalien kolmiyhteisessä yhteenliittymässä. Henkeä edustavilla eksistentiaalisilla arvoilla on tässä kolmiyhteydessä ammoinen syntymähistoriansa, täysimääräinen ilmitulonsa ja lopullinen määränpäänsä.

104:4.21 (1149.6) Isä on olemassa ennen henkeä, Poika-Henki toimii aktiivisena luovana henkenä, Jumaluusabsoluutti on olemassa kaiken sisäänsä sulkevana henkenä, jopa hengen tuolla puolen.

104:4.22 (1149.7) *Neljäs Kolmiyhteys – energiainfiniittisyyden kolmiyhteys*. Tämän kolmiyhteyden puitteissa iäistyvät koko energiatodellisuuden alut ja loput, avaruuden voimavarauksesta monotaan saakka. Tähän ryhmittymään kuuluvat:

104:4.23 (1149.8) 1. Isä-Henki.

104:4.24 (1149.9) 2. Paratiisin Saari.

104:4.25 (1149.10) 3. Kvalifioimaton Absoluutti.

104:4.26 (1149.11) Paratiisi on kosmoksen vahvuus-energiaalisen aktivoinnin keskus – Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen asemapaikka maailmankaikkeudessa, Kvalifioimattoman Absoluutin kosminen keskittymäpiste ja kaiken energian alkulähde. Tämän kolmiyhteyden piirissä on eksistentiaalisesti läsnä se infiniittisen kosmoksen energiapotentiaali, josta suuruniversumi ja kokonaisuniversumi ovat vain osittaisia ilmentymiä.

104:4.27 (1149.12) Neljäs kolmiyhteys säätelee absoluuttisesti kosmisen energian perusyksiköitä ja vapauttaa ne Kvalifioimattoman Absoluutin otteesta samassa suhteessa kuin kokemuksellisissa Jumaluuksissa ilmenee aliabsoluuttista kapasiteettia muotoaan muuttavan kosmoksen säätelemiseen ja tasapainottamiseen.

104:4.28 (1149.13) Tämä kolmiyhteys *on* vahvuus ja energia. Kvalifioimattomaan Absoluuttiin sisältyvät loputtomat mahdollisuudet keskittyvät Paratiisin Saaren absolutumin ympärille, josta Kvalifioimattoman muutoin staattisen liikkumattomuuden kuvittelemattomissa olevat agitaatiot saavat alkunsa. Ja infiniittisen kosmoksen aineellisen Paratiisi-sydämen loputon sykintä tapahtuu sopusoinnussa Infiniittisen Energisoijan, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, luotaamattomissa olevan perusmallin ja tutkimattomissa olevan suunnitelman kanssa.

104:4.29 (1149.14) *Viides Kolmiyhteys – reaktiivista infiniittisyyttä oleva kolmiyhteys*. Tämän yhteenliittymän muodostavat:

104:4.30 (1149.15) 1. Universaalinen Isä.

104:4.31 (1149.16) 2. Universaalinen Absoluutti.

104:4.32 (1149.17) 3. Kvalifioimaton Absoluutti.

104:4.33 (1149.18) Tämä ryhmittymä saa aikaan kaiken ei-jumaluutta olevan todellisuuden alueilla aktualisoitavissa olevan toiminnallisen infiniittisyystodellistuman ikuistumisen. Tämä kolmiyhteys osoittaa rajoittamatonta kapasiteettia reagoida muiden kolmiyhteyksien tahdonvaraisiin, kausatiivisiin, jännitettä ja mallia koskeviin toimintoihin ja läsnäoloon.

104:4.34 (1150.1) *Kuudes Kolmiyhteys – kosmis-yhteenliittynyttä Jumaluutta edustava kolmiyhteys*. Tämän ryhmittymän muodostavat:

104:4.35 (1150.2) 1. Universaalinen Isä.

104:4.36 (1150.3) 2. Jumaluusabsoluutti.

104:4.37 (1150.4) 3. Universaalinen Absoluutti.

104:4.38 (1150.5) Tämä on kosmoksessa olevan Jumaluuden yhteenliittymä, Jumaluuden immanenssi yhdessä Jumaluuden transsendenssin kanssa. Tämä on jumalallisuuden viimeinen kurottautuminen infiniittisyyden tasoilta niitä realiteetteja kohti, jotka ovat jumalallistetun todellisuuden ulkopuolella.

104:4.39 (1150.6) *Seitsemäs Kolmiyhteys – infiniittistä ykseyttä edustava kolmiyhteys*. Kysymyksessä on ajallisuudessa ja ikuisuudessa toiminnallisesti ilmenevän infiniittisyyden ykseys, aktuaalien ja potentiaalien tasaveroinen yhdistymä. Tämän ryhmän muodostavat:

104:4.40 (1150.7) 1. Universaalinen Isä.

104:4.41 (1150.8) 2. Myötätoimija.

104:4.42 (1150.9) 3. Universaalinen Absoluutti.

104:4.43 (1150.10) Myötätoimija yhdentää universaalisesti ne koko aktualisoituneen todellisuuden vaihtelevat toiminnalliset aspektit, joita esiintyy kaikilla ilmenemistasoilla – lähtien finiittisistä ja päätyen transsendentaalien kautta absoluutteihin. Universaalinen Absoluutti kompensoi täydellisesti ne eroavaisuudet, jotka luontaisesti sisältyvät kaiken epätäydellisen todellisuuden moninaisiin aspekteihin, lähtien aktiivis-tahdollisen ja kausatiivisen jumaluustodellisuuden rajattomista potentiaaleista ja päätyen Kvalifioimattoman Absoluutin käsittämättömillä alueilla esiintyvään staattisen, reaktiivisen, ei-jumaluustodellisuuden äärettömiin mahdollisuuksiin.

104:4.44 (1150.11) Tässä kolmiyhteydessä toimiessaan Myötätoimija ja Universaalinen Absoluutti ovat yhtäläisen reagoivia sekä Jumaluuden että ei-jumaluuden läsnäoloon, niin kuin on myös Ensimmäinen Lähde ja Keskus, jota tässä suhteessa on käytännöllisesti katsoen mahdotonta käsitteellisesti erottaa MINÄ OLEN -olevaisesta[14].

104:4.45 (1150.12) Nämä likimääräiset hahmotelmat riittävät valaisemaan kolmiyhteyksien käsitettä. Kun ette tunne kolmiyhteyksien perimmäistä tasoa, ette voi täysin käsittää seitsemää ensimmäistäkään tasoa. Vaikka emme katso viisaaksi ryhtyä asian tätä laajempaan käsittelyyn, voimme kuitenkin mainita, että on olemassa viisitoista Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kolmiyhteistä yhteenliittymää, joista kahdeksaa ei näissä luvuissa paljasteta. Nämä paljastamatta jäävät yhteenliittymät koskevat sellaisia realiteetteja, aktuaalisuuksia ja potentiaalisuuksia, jotka ovat korkeimmuuden kokemuksellisen tason tuolla puolen.

104:4.46 (1150.13) Kolmiyhteydet ovat infiniittisyyden toiminnallinen tasapainopyörä, Seitsemän Infiniittisyysabsoluutin ainutlaatuisuuden yhdentymä. Juuri kolmiyhteyksien eksistentiaalinen läsnäolo mahdollistaa sen, että Isä–MINÄ OLEN kokee toiminnallista infiniittisyysykseyttä siitä huolimatta, että infiniittisyys eriytyy seitsemäksi Absoluutiksi. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kaikkien kolmiyhteyksien yhdistävä jäsen. Hänessä kaikilla olevaisilla on kvalifioimaton alkunsa, ikuinen olemassaolonsa ja infiniittinen määränpäänsä – ”häneen sisältyvät kaikki olevaiset”.

104:4.47 (1150.14) Vaikkeivät nämä yhteenliittymät voikaan lisätä sitä infiniittisyyttä, jota Isä–MINÄ OLEN edustaa, ne näyttävät silti mahdollistavan hänen todellisuutensa ali-infiniittiset ja aliabsoluuttiset ilmentymät. Seitsemän kolmiyhteyttä lisäävät monipuolisuutta, iäistävät uusia syvyyksiä, jumalallistavat uusia arvoja, paljastavat uusia potentiaalisuuksia, tuovat esille uusia

merkityksiä; ja kaikki nämä moninaiset ajallisuudessa ja avaruudessa sekä ikuisessa kosmoksessa esiintyvät ilmentymät ovat olemassa MINÄ OLEN -olevaisen[15] alkuperäisen infiniittisyyden hypoteettisessa pysähtyneisyydessä.

5. Kolmiudet

104:5.1 (1151.1) On olemassa tiettyjä muita kolmiyhteisiä suhdekokonaisuuksia, joiden kokoonpanoon Isä ei kuulu, mutta ne eivät ole todellisia kolmiyhteyksiä ja ne pidetään aina erillään Isän sisältävistä kolmiyhteyksistä. Niitä kutsutaan milloin apukolmiyhteyksiksi, milloin rinnakkaiskolmiyhteyksiksi ja toisinaan *kolmiuksiksi*. Ne johtuvat kolmiyhteyksien olemassaolosta. Kahden tällaisen yhteenliittymän kokoonpano on seuraavanlainen:

104:5.2 (1151.2) *Aktuaalisuuden Kolmius*. Tämä kolmius koostuu kolmen absoluuttisen aktuaalin keskinäissuhteista:

104:5.3 (1151.3) 1. Iankaikkinen Poika.

104:5.4 (1151.4) 2. Paratiisin Saari.

104:5.5 (1151.5) 3. Myötätoimija.

104:5.6 (1151.6) Iankaikkinen Poika on henkitodellisuuden absoluutti, absoluuttinen persoonallisuus. Paratiisin Saari on kosmisen todellisuuden absoluutti, absoluuttinen perusmalli. Myötätoimija on mielitodellisuuden absoluutti, absoluuttista henkitodellisuutta

edustava rinnakkaisolevainen sekä persoonallisuuden ja voiman eksistentiaalinen jumaluussynteesi. Tämä kolmiyhteinen yhteenliittymä johtaa aktuaalistuneen todellisuuden – henkisen, kosmisen tai mielellisen todellisuuden – kokonaisuuden koordinoitumiseen. Se on aktuaalisuuden osalta kvalifioimaton.

104:5.7 (1151.7) *Potentiaalisuuden Kolmius*. Tämä kolmius koostuu kolmen potentiaalisuutta olevan Absoluutin yhteenliittymästä:

104:5.8 (1151.8) 1. Jumaluusabsoluutti.

104:5.9 (1151.9) 2. Universaalinen Absoluutti.

104:5.10 (1151.10) 3. Kvalifioimaton Absoluutti.

104:5.11 (1151.11) Näin pääsevät kaiken piilevän energiatodellisuuden – henkisen, mielellisen tai kosmisen todellisuuden – infiniittisyyttä edustavat tyyssijat keskinäisiin suhteisiin. Tämä yhteenliittymä saa aikaan koko piilevän energiatodellisuuden yhdentymisen. Se on potentiaalin osalta infiniittinen.

104:5.12 (1151.12) Kun kolmiyhteydet huolehtivat etupäässä infiniittisyyden toiminnallisesta yhdistymisestä, niin kolmiudet ovat mukana kokemuksellisten Jumaluuksien kosmisessa ilmaantumisessa. Kolmiyhteydet ovat epäsuorasti, mutta kolmiudet ovat suoraan, mukana kokemuksellisissa Jumaluuksissa: Korkeimmassa, Perimmäisessä ja Absoluuttisessa. Ne tulevat esille Korkeimman Olennon kehkeytyvässä voiman ja persoonallisuuden

synteesissä. Ja avaruuden ajallisille luoduille Korkein Olento on ilmoitus MINÄ OLEN -olevaisen[16] ykseydestä.

104:5.13 (1151.13) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

---

[14]: 104:4.44 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[15]: 104:4.47 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[16]: 104:5.12 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 105

Jumaluus ja todellisuus

105:0.1 (1152.1) INFINIITTISYYS on universumin korkeillekin älyllisten olentojen luokille vain osittain käsitettävää ja todellisuuden lopullisuus vain suhteellisen ymmärrettävää. Kun ihmismieli yrittää päästä selvyyteen kaiken *todelliseksi* kutsutun alkulähteen ja kohtalon ikuisuusmysteeristä, saattaa olla hyödyllistä lähestyä ongelmaa kuvittelemalla ikuisuus-infiniittisyys lähes äärettömäksi ellipsiksi, jonka saa aikaan yksi ainoa absoluuttinen syy ja joka toimii kautta koko tämän loputonta erilaistumista merkitsevän universaalisen kehän alati jotakin kohtalon absoluuttista ja infiniittistä potentiaalia tavoitellen.

105:0.2 (1152.2) Kuolevaisen koettaessa järjellään saada otetta todellisuuden kaikkeuden käsitteestä tämän olennon finiittinen mieli on silloin kasvokkain infiniittisyystodellisuuden kanssa; todellisuuden kaikkeus *on* infiniittisyys, eikä mikään käsityskyvyltään ali-infiniittinen mieli voi sitä sen vuoksi koskaan täysin ymmärtää.

105:0.3 (1152.3) Ihmismielen on tuskin mahdollista muodostaa todellisuutta vastaavaa käsitystä ikuisuusolemassaolevaisista, ja ilman tällaista ymmärrystä on mahdotonta tuoda esille meidänkään käsityksiämme todellisuuden kaikkeudesta. Voimme kuitenkin koettaa laatia tällaisen esityksen, vaikka olemme täysin tietoisia siitä, että käsityksemme siinä prosessissa, jossa ne käännetään ja muokataan kuolevaisten mielen käsitystasoa vastaaviksi, joutuvat pakostakin alttiiksi perinpohjaiselle vääristymiselle.

1. Filosofinen ”MINÄ OLEN” -käsite

105:1.1 (1152.4) Universumin filosofit panevat infiniittisyyteen kuuluvan absoluuttisen alkuperäisen kausaation Universaalisen Isän tiliin, Universaalisen Isän, joka toimii infiniittisenä, ikuisena ja absoluuttisena MINÄ OLEN -olevaisena[17].

105:1.2 (1152.5) Tämän infiniittistä MINÄ OLEN -olevaista[18] koskevan idean esittämiseen kuolevaisen olennon järjelle liittyy monia vaaratekijöitä, sillä tämä käsitys on niin etäällä ihmisen kokemuksellisesta ymmärryksestä, että se aiheuttaa vakavaa merkitysten vääristymistä ja arvojen väärinkäsittämistä. Filosofinen MINÄ OLEN -käsite tarjoaa kuitenkin finiittisille olennoille edes jonkin perustan, jolta he voivat koettaa lähestyä absoluuttisten alkulähteiden ja infiniittisten päämäärien osittaista käsittämistä. Mutta kaikissa pyrkimyksissämme todellisuuden syntyhistorian ja toteutumisen valaisemiseksi on tehtävä selväksi, että tämä MINÄ

OLEN on kaikkien persoonallisuusmerkitysten ja -arvojen osalta samanmerkityksinen Jumaluuden Ensimmäisen Persoonan, kaikkien persoonallisuuksien Universaalisen Isän, kanssa. Mutta tämä MINÄ OLEN -postulaatti ei ole universaalisen todellisuuden jumalallistumattomissa toimipiireissä yhtä selkeästi identifioitavissa.

105:1.3 (1152.6) *MINÄ OLEN on Infiniittinen; MINÄ OLEN on myös infiniittisyys*. Sekventiaalisesta, ajallisesta, näkökulmasta katsottuna koko todellisuus on saanut alkunsa infiniittisestä MINÄ OLEN -olevaisesta[19], jonka yksinäinen olemassaolo menneessä infiniittisessä ikuisuudessa pakostakin on ensimmäinen finiittisen luodun tekemä filosofinen postulaatti. MINÄ OLEN merkitsee samalla *kvalifioimatonta infiniittisyyttä*, kaiken sen erilaistumatonta todellisuutta, mitä konsanaan voisi sisältyä infiniittisen ikuisuuden kaikkeuteen.

105:1.4 (1153.1) Eksistentiaalisena käsitteenä MINÄ OLEN ei ole sen paremmin jumalallistunut kuin jumalallistumatonkaan, ei sen paremmin aktuaalinen kuin potentiaalinenkaan, ei sen paremmin persoonallinen kuin persoonatonkaan, ei sen paremmin staattinen kuin dynaaminenkaan. Mitään kvalifiointia ei voi soveltaa Infiniittiseen, voi vain todeta, että MINÄ OLEN *on*. Filosofinen MINÄ OLEN -postulaatti on eräs sellainen universumikäsite, joka on Kvalifioimattoman Absoluutin käsitettä jossakin määrin vaikeammin ymmärrettävissä.

105:1.5 (1153.2) Finiittinen mieli ei yksinkertaisesti osaa ajatella muutoin kuin, että täytyy olla jokin alku, ja vaikkei todellisuudella koskaan

mitään todellista alkua ollutkaan, on kuitenkin olemassa tiettyjä lähdesuhteita, jotka todellisuus manifestoi infiniittisyydessä. Esitodellisuutta edustava alkuaikojen ikuisuustilanne voidaan ajatella vähän seuraavan tapaiseksi: Jonakin äärettömän kaukaisena, hypoteettisena menneen ikuisuuden hetkenä MINÄ OLEN voidaan kuvitella sekä joksikin että ei joksikin, sekä syyksi että seuraukseksi, sekä tahdoksi että reaktioksi tähän tahtoon. Tänä hypoteettisena ikuisuuden hetkenä koko infiniittisyydessä ei esiinny mitään eriytymistä. Infiniittisyyden täyttää Infiniittinen; Infiniittinen sulkee sisäänsä infiniittisyyden. Kysymyksessä on hypoteettinen ikuisuuden staattinen hetki. Aktuaalit kätkeytyvät vielä potentiaaleihinsa, eivätkä potentiaalit vielä ole ilmaantuneet MINÄ OLEN -olevaisen[20] infiniittisyyteen. Mutta jo tästä otaksutusta tilanteesta meidän täytyy olettaa, että on olemassa omatahtoisuuden mahdollisuus.

105:1.6 (1153.3) Muistakaa aina, että ihmisen ymmärrys Universaalisesta Isästä on henkilökohtainen kokemus. Jumala on hengellisen Isänne ominaisuudessa teidän ja kaikkien muiden kuolevaisten käsitettävissä, mutta *teidän kokemusperäinen palvova käsityksenne Universaalisesta Isästä on pakostakin aina vähemmän kuin filosofinen postulaattinne Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, MINÄ OLEN -olevaisen[21], infiniittisyydestä*. Puhuessamme Isästä tarkoitamme Jumalaa sellaisena kuin hän on luotujensa – niin ylhäisten kuin alhaisten – ymmärrettävissä. Mutta on paljon enemmän sellaista Jumaluutta, joka ei ole universumin luotujen

käsitettävissä. Jumala, teidän Isänne ja minun Isäni, on se Infiniittisen osa-alue, jonka me persoonallisuudessamme tajuamme aktuaalisena kokemuksellisena realiteettina, mutta MINÄ OLEN pysyy iäti hypoteesinamme kaikesta siitä, minkä tunnemme mahdottomaksi tietää Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Eikä tämäkään hypoteesi luultavasti vielä vastaa alkuperäisen todellisuuden luotaamatonta infiniittisyyttä.

105:1.7 (1153.4) Universumien universumi sitä asuttavine lukemattomine persoonallisuuksien joukkoineen on valtava ja monimutkainen organismi, mutta Ensimmäinen Lähde ja Keskus on äärettömän paljon monimutkaisempi kuin ne universumit ja persoonallisuudet, jotka ovat todellistuneet vastauksena hänen harkittuihin käskyihinsä. Kun tunnette kauhunsekaista kunnioitusta kokonaisuniversumin suuruutta kohtaan, pysähtykää miettimään, ettei edes tämä käsittämätön luomus voi olla enempää kuin osittainen paljastus Infiniittisestä.

105:1.8 (1153.5) Infiniittisyys on tosiaankin kaukana kuolevaisen olennon käsitysmaailman kokemustasosta, mutta jo Urantian nykyisenkin aikakauden kuluessa käsityksenne infiniittisyydestä laajenevat, ja ne laajenevat laajenemistaan koko sen loputtoman elämänvaiheenne ajan, joka jatkuu tästä eteenpäin tulevaan ikuisuuteen. Kvalifioimaton infiniittisyys on finiittisen luodun kannalta mitään merkitsemätön, mutta infiniittisyys kykenee rajoittamaan itseään ja se ilmenee herkästi todellisuutena kaikille universumiolemassaolojen tasoille. Ja kasvot, jotka Infiniittinen

kääntää universumin kaikkien persoonallisuuksien puoleen, ovat Isän, rakkauden Universaalisen Isän, kasvot.

2. ”MINÄ OLEN” kolmiyhteisenä ja seitsenkertaisena

105:2.1 (1153.6) Pohtiessanne todellisuuden syntyhistoriaa pitäkää aina mielessänne, että koko absoluuttinen todellisuus on ikuisuudesta ja on ilman olemassaolon alkua. Absoluuttisella todellisuudella tarkoitamme Jumaluuden kolmea eksistentiaalista persoonaa, Paratiisin Saarta ja kolmea Absoluuttia. Nämä seitsemän realiteettia ovat toistensa kanssa yhtä ikuisia siitä huolimatta, että turvaudumme ajallisuudessa ja avaruudessa käytettävään puhetapaan esitellessämme ihmisolennoille heidän toinen toistaan seuraavat alkuhetkensä.

105:2.2 (1154.1) Kun todellisuuden alkulähteiden esittelyssä noudatetaan kronologista esitystapaa, on pakostakin oletettava, että on ollut teoreettinen ”ensimmäisen” tahdonilmaisun hetki ja ”ensimmäinen” MINÄ OLEN -olevaisen[22] sisällä vastakaikuna ilmennyt reaktio. Pyrkiessämme välittämään kuvan todellisuuden syntyhistoriasta ja kehkeytymisestä on tämä vaihe kuviteltavissa *Infiniittisen* itse suorittamaksi erottautumiseksi *Infinitudista*, mutta postulaatti tästä kaksinaisesta suhteesta on aina laajennettava kolmiyhteiseksi

käsitteeksi mieltämällä *Infiniittisyyden*, MINÄ OLEN -olevaisen[23], ikuinen jatkuvuus.

105:2.3 (1154.2) Tämä MINÄ OLEN -olevaisesta[24] itsestään lähtevä muodonmuutos kulminoituu jumalallistuneen ja jumalallistumattoman todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalisen todellisuuden sekä eräiden muiden todellisuuksien – jotka ovat tuskin tällä tavoin luokiteltavissa – moninaiseen erilaistumiseen. Nämä teoreettisen monistisen MINÄ OLEN -olevaisen[25] erilaistumiset liittyvät niiden suhteiden avulla ikuisesti toisiinsa, jotka samanaikaisesti ilmaantuvat kyseisen MINÄ OLEN -olevaisen[26] sisällä – esipotentiaalinen, esiaktuaalinen, esipersoonallinen, monoteettinen eli yksielementtinen esitodellisuus, joka vaikka onkin infiniittistä, paljastuu kuitenkin Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen läsnäolossa absoluuttiseksi ja Universaalisen Isän rajattomassa rakkaudessa persoonallisuudeksi.

105:2.4 (1154.3) Näiden sisäisten muodonmuutosten avulla MINÄ OLEN laskee perustan seitsenkertaiselle suhteelle itsensä kanssa. Filosofinen (ajallinen) käsitys yksinäisestä MINÄ OLEN -olevaisesta[27] ja välivaihetta koskeva (ajallinen) käsitys MINÄ OLEN -olevaisesta[28] kolmiyhteisenä on nyt laajennettavissa niin, että se sisältää MINÄ OLEN -olevaisen[29] seitsenkertaisena. Tämä seitsenkertainen – tai seitsenvaiheinen – olemus on hahmoteltavissa parhaiten suhteessa Infiniittisyyden Seitsemään Absoluuttiin:

105:2.5 (1154.4) 1. *Universaalinen Isä*. MINÄ OLEN Iankaikkisen Pojan isä. Tämä on aktuaalisuuksien alkuperäinen persoonallisuussuhde.

Pojan absoluuttinen persoonallisuus tekee absoluuttiseksi sen tosiasian, että Jumala on isä, ja luo potentiaalin siihen, että kaikki persoonallisuudet ovat Jumalan poikia. Tämä suhde tekee Infiniittisen persoonallisuudesta kiistämättömän ja kruunaa sen hengellisen esilletulon Alkuperäisen Pojan persoonallisuudessa. MINÄ OLEN -olevaisen[30] tämä vaihe on hengellisillä tasoilla osittain jopa niiden kuolevaisten koettavissa, jotka vaikka vielä lihallisia ovatkin, voivat palvoa meidän Isäämme.

105:2.6 (1154.5) 2. *Universaalinen Valvoja*. MINÄ OLEN ikuisen Paratiisin syy. Kysymyksessä on aktuaalisuuksien alkuperäinen persoonaton suhde, alkuperäinen ei-hengellinen yhteenliittymä. Universaalinen Isä on Jumala rakkaudeksi käsitettynä. Universaalinen Valvoja on Jumala perikuvaksi käsitettynä. Tämä suhde luo muodon – hahmon – potentiaalin ja määrää persoonattoman ja ei-hengellisen suhteen alkuperäismallin – sen alkuperäismallin, jonka mukaan kaikki jäljennökset tehdään.

105:2.7 (1154.6) 3. *Universaalinen Luoja*. MINÄ OLEN yhtä Iankaikkisen Pojan kanssa. Tämä Isän ja Pojan liitto (Paratiisin läsnä ollessa) panee alulle sen luomissyklin, jonka täyttymyksenä on yhteispersoonallisuuden ja ikuisen universumin ilmaantuminen. Finiittisen kuolevaisen näkökulmasta katsottuna todellisuuden varsinaisena alkuna oli ikuisuudessa tapahtunut Havona-luomuksen ilmaantuminen. Tämä Jumaluuden luomisteko tapahtui sen Toiminnan Jumalan toimesta ja kautta, joka syvimmältä

olemukseltaan on aktuaalisen kaikilla tasoilla ja kaikille tasoille näyttäytyvä Isä–Poika-ykseys. Jumalallista luomistoimintaa luonnehtii sen vuoksi ehdottomasti ykseys, ja tämä ykseys on ulkonainen heijastus Isä–Pojan kaksinaisuuden ja Isä–Poika–Hengen Kolminaisuuden absoluuttisesta ykseydestä.

105:2.8 (1155.1) 4. *Infiniittinen Ylläpitäjä*. MINÄ OLEN itsessäni assosioituva. Tämä on todellisuuden staattisuuksien ja potentiaalien alkuvaiheinen yhteenliittymä. Tässä suhteessa kompensoituvat kaikki kvalifioidut ja kvalifioimattomat. Tämä MINÄ OLEN -olevaisen[31] vaihe ymmärretään parhaiten Universaalisena Absoluuttina – Jumaluus- ja Kvalifioimattoman Absoluutin yhdistäjänä.

105:2.9 (1155.2) 5. *Infiniittinen Potentiaali*. MINÄ OLEN itseni kvalifioinut. Tämä on se infiniittisyyden kiintopiste, joka todistaa ikuisesti siitä, että MINÄ OLEN rajoitti omasta tahdostaan itsensä ja että sen johdosta toteutui kolminkertainen itsensäjulkituonti ja itsensäilmoittaminen. Tämä MINÄ OLEN -olevaisen[32] vaihe ymmärretään tavallisesti Jumaluusabsoluutiksi.

105:2.10 (1155.3) 6. *Infiniittinen Kapasiteetti*. MINÄ OLEN staattis-reaktiivinen. Tämä on olevaisuuden loputon kaava, kaiken tulevaisuudessa tapahtuvan kosmisen laajenemisen mahdollisuus. MINÄ OLEN -olevaisen[33] tämä vaihe tajutaan ehkä parhaiten

Kvalifioimattoman Absoluutin sellaisena läsnäolona, joka ylittää gravitaation.

105:2.11 (1155.4) 7. *Infiniittisyyden Universaalinen Ainoa*. MINÄ OLEN MINÄ OLEN -olevaisena[34]. Tämä on Infiniittisyyden pysähtyneisyys eli sen suhde itseensä, infiniittisyystodellisuuden ikuinen fakta ja todellisuusinfiniittisyyden universaalinen totuus. Siinä määrin kuin tämä suhde on havaittavissa persoonallisuutena, se paljastuu universumeille kaiken persoonallisuuden – jopa absoluuttisen persoonallisuuden – jumalallisessa Isässä. Sikäli kuin tämä suhde on tuotavissa julki persoonattomasti, universumi tulee sen kanssa kosketuksiin puhtaan energian ja puhtaan hengen absoluuttisena yhteenkuuluvuutena Universaalisen Isän läsnäolossa. Sikäli kuin tämä suhde on käsitettävissä absoluutiksi, se tulee julki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ensimmäisyydessä; hänessä me kaikki – olimmepa avaruuden luotuja tai Paratiisin kansalaisia – elämme ja liikumme ja olemme. Ja tämä pitää yhtä lailla paikkansa, vaikka puhe olisi kokonaisuniversumista tai äärettömän pienestä ultimatonista, vaikka puhe olisi siitä, mikä on oleva, tai mikä on, tai mikä on ollut.

3. Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia

105:3.1 (1155.5) MINÄ OLEN -olevaiseen[35] sisältyvät seitsemän ensisijaista suhdetta iäistyvät Infiniittisyyden Seitsemänä

Absoluuttina. Mutta vaikka voimme esitellä todellisuuden alkulähteitä ja infiniittisyyden erilaistumista kohtauksesta toiseen etenevänä kertomuksena, tosiasiassa kaikki seitsemän Absoluuttia ovat kvalifioimattomasti ja tasavertaisesti yhtä ikuisia. Kuolevaisten mielen on kenties välttämätön luoda kuva heidän alkuvaiheistaan, mutta tietoisuuden siitä, ettei Seitsemällä Absoluutilla ollut mitään alkua, tulisi aina heittää varjonsa tämän käsityksen ylle. Seitsemän Absoluuttia ovat ikuisia, ja siinä ominaisuudessa he ovat olleet aina olemassa. Seitsemän Absoluuttia ovat todellisuuden edellytys. Heitä on näissä luvuissa kuvailtu seuraavalla tavalla:

105:3.2 (1155.6) 1. *Ensimmäinen Lähde ja Keskus*. Jumaluuden Ensimmäinen Persoona ja alkuperäinen ei-jumaluuden malli, Jumala, Universaalinen Isä, luoja, valvoja ja ylläpitäjä; universaalinen rakkaus, ikuinen henki ja infiniittinen energia; kaikkien potentiaalien potentiaali ja kaikkien aktuaalien lähde; kaiken muuttumattomuuden pysyvyys ja kaiken muutoksen dynamismi; mallin lähde ja persoonien Isä. Kaikki seitsemän Absoluuttia ovat kollektiivisesti yhtä kuin infiniittisyys, mutta Universaalinen Isä itse on aktuaalisesti infiniittinen.

105:3.3 (1155.7) 2. *Toinen Lähde ja Keskus*. Jumaluuden Toinen Persoona, Iankaikkinen ja Alkuperäinen Poika; MINÄ OLEN -olevaisen[36] absoluuttiset persoonallisuusrealiteetit ja ”MINÄ OLEN -persoonallisuuden” todellistumis-julkitulon perusta. Yksikään persoonallisuus ei voi toivoa saavuttavansa Universaalista Isää

muutoin kuin hänen Iankaikkisen Poikansa kautta. Ilman tämän kaikkien persoonallisuuksien absoluuttisen perikuvan toimintaa ja apua ei persoonallisuus myöskään voi yltää olemassaolon henkitasolle. Toisessa Lähteessä ja Keskuksessa henki on kvalifioimatonta, kun taas persoonallisuus on absoluuttista.

105:3.4 (1156.1) 3. *Paratiisi Lähteenä ja Keskuksena*. Toinen ei-jumaluutta edustava perikuva, ikuinen Paratiisin Saari; ”MINÄ OLEN -vahvuuden” todellistumisjulkitulon perusta ja kaikkialle universumeihin ulottuvan gravitaatiovalvonnan rakentumisen perusta. Koko aktuaalistuneen, ei-hengellisen, ei-persoonallisen ja ilman tahtoa olevan todellisuuden osalta Paratiisi on mallien absoluutti. Aivan kuten henkienergia suhteutuu Universaaliseen Isään Äiti-Pojan absoluuttisen persoonallisuuden kautta, samalla tavalla pidetään kaikkea kosmista energiaa Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta juontuvan gravitaatiovalvonnan otteessa Paratiisin Saarena ilmenevän absoluuttisen perikuvan kautta. Paratiisi ei ole avaruudessa; avaruus on olemassa suhteessa Paratiisiin, ja liikkeen aikasidonnaisuus määräytyy paratiisisuhteen kautta. Ikuinen Saari on absoluuttisessa lepotilassa, kaikki muu organisoitunut ja organisoituva energia on ikuisessa liikkeessä; koko avaruudessa vain Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo on liikkumaton, ja Kvalifioimaton on Paratiisin suhteen rinnakkainen. Paratiisi on olemassa avaruuden keskipisteessä, Kvalifioimaton läpäisee

avaruuden, ja kaiken suhteellisen olemassa olevan oleminen on tämän toimipiirin sisällä.

105:3.5 (1156.2) 4. *Kolmas Lähde ja Keskus*. Jumaluuden Kolmas Persoona, Myötätoimija; infiniittinen integroija, joka integroi Paratiisin kosmiset energiat Iankaikkisen Pojan henkienergioihin; tahtoa edustavien motiivien ja vahvuutta edustavan mekaniikan täydellinen koordinoija; kaiken aktuaalisen ja aktuaalistuvan todellisuuden yhdistäjä. Monilukuisten lastensa suorittamien hoivatoimien kautta Ääretön Henki tuo julki Iankaikkisen Pojan armon, samalla kun hän toimii infiniittisenä manipuloijana, joka ajasta aikaan kutoo Paratiisin mallia avaruuden energioihin. Tämä samainen Myötätoimija, tämä Toiminnan Jumala, on Isä-Pojan rajattomien suunnitelmien ja tarkoitusten täydellinen ilmentymä, samalla kun hän itse toimii mielen alkulähteenä ja persoonana, joka lahjoittaa älyn laajalle ulottuvan kosmoksen luoduille.

105:3.6 (1156.3) 5. *Jumaluusabsoluutti*. Universaalisen todellisuuden kausationaaliset, potentiaalisesti persoonalliset mahdollisuudet, kaiken jumaluuspotentiaalin kokonaisuus. Jumaluusabsoluutti on kvalifioimattomien, absoluuttisten ja ei-jumaluutta olevien realiteettien tavoitteellinen kvalifioija. Jumaluusabsoluutti on absoluuttisen kvalifioija ja kvalifioidun absolutisoija – kohtalon alkuunpanija.

105:3.7 (1156.4) 6. *Kvalifioimaton Absoluutti*. Staattinen, reaktiivinen ja piilevä; MINÄ OLEN -olevaisen[37] paljastumaton kosminen infiniittisyys; ei-jumalallistuneen todellisuuden kaikkinaisuus ja kaiken ei-persoonallisen potentiaalin lopullisuus. Avaruus rajoittaa Kvalifioimattoman toiminnan, mutta Kvalifioimattoman läsnäolo on rajaton, infiniittinen. Kokonaisuniversumille on olemassa käsitteellinen ääriraja, mutta Kvalifioimattoman läsnäolo on rajaton; edes ikuisuus ei voi ammentaa tyhjiin tämän ei-jumaluutta olevan Absoluutin ääretöntä liikkumattomuutta.

105:3.8 (1156.5) 7. *Universaalinen Absoluutti*. Jumalallistuneen ja jumalallistumattoman yhdistäjä, absoluuttisen ja suhteellisen korreloija. Universaalinen Absoluutti (joka on staattinen, potentiaalinen ja assosiatiivinen) kompensoi jännitteen, joka vallitsee iäti olemassaolevan ja loppuunsaattamattoman välillä.

105:3.9 (1156.6) Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia muodostavat todellisuuden alkuvaiheet. Tavalla, jolla kuolevaisten mieli asiaa mieluusti tarkastelee, näyttäisi Ensimmäinen Lähde ja Keskus olevan kaikkien absoluuttien edeltäjä. Mutta tämänkaltaisen postulaatin, olipa se miten hyödyllinen hyvänsä, kumoaa Pojan, Hengen, kolmen Absoluutin ja Paratiisin Saaren Ensimmäisen Lähteen kanssa rinnakkainen ikuisuusolemassaolo.

105:3.10 (1157.1) On *totuus*, että Absoluutit ovat MINÄ OLEN–Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ilmenemismuotoja. On *tosiasia*, ettei näillä Absoluuteilla koskaan ollut alkua, vaan he ovat

Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen suhteen rinnakkaisia ikuisuuksia. Absoluuttien välillä ikuisuudessa vallitsevia suhteita ei voi aina esittää aiheuttamatta ajallisuudessa käytettävässä kielessä ja avaruudessa vallitsevissa ajatuskuvioissa paradokseja. Mutta kaikesta siitä hämmingistä huolimatta, joka koskee Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin alkuperää, on sekä tosiasia että totuus, että koko todellisuus perustuu heidän ikuisuusolemassaoloonsa ja infiniittisyyssuhteisiinsa.

4. Ykseys, kaksinaisuus ja kolmiyhteys

105:4.1 (1157.2) Universumin filosofit postuloivat MINÄ OLEN -olevaisen[38] ikuisuusolemassaolon koko todellisuuden alkulähteeksi. Ja samalla kun he näin tekevät, he postuloivat myös, että MINÄ OLEN jakaa itsensä lohkoihin, jotka edustavat tämän minuuden alkuperäisiä sisäisiä suhteita – infiniittisyyden seitsemää vaihetta. Ja tämän olettamuksen myötä he samalla esittävät kolmannen postulaatin – postulaatin Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin ikuisuusilmestymisestä sekä MINÄ OLEN -olevaisen[39] seitsemän vaiheen ja näiden seitsemän Absoluutin kaksinaisuusyhteenliittymisen ikuistumisesta.

105:4.2 (1157.3) MINÄ OLEN -olevaisen[40] itsensä julkituonti lähtee näin ollen staattisesta itseydestä ja päätyy itsensä lohkoihin jakamisen kautta ja itseyteensä suhteissa olemisen kautta absoluuttisiin suhteisiin, itseydestä juontuviin Absoluutteihin.

Kaksinaisuudesta tulee siis olemassa olevaa siinä, että Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia ovat ikuisessa liitossa itseään julkituovan MINÄ OLEN -olevaisen[41] segmentoituneiden vaiheiden seitsenkertaisen infiniittisyyden kanssa. Nämä kaksinaissuhteet, jotka iäistyvät universumeille seitsemänä Absoluuttina, iäistävät koko universumitodellisuuden pohjimmaiset perustukset.

105:4.3 (1157.4) Joku on joskus todennut, että ykseydestä sikiää kaksinaisuus, että kaksinaisuudesta sikiää kolmiyhteys ja että kolmiyhteys on kaikkien olevaisten ikuinen esi-isä. On tosiaankin olemassa kolme alkuvaiheisten suhteiden suurta luokkaa, jotka ovat:

105:4.4 (1157.5) 1. *Ykseyssuhteet*. MINÄ OLEN -olevaisen[42] sisällä vallitsevat suhteet, kun tämä ykseys käsitetään kolminkertaiseksi ja sitten seitsenkertaiseksi itsensä erilaistamiseksi.

105:4.5 (1157.6) 2. *Kaksinaisuussuhteet*. Suhteet, jotka vallitsevat seitsenkertaisena ilmenevän MINÄ OLEN -olevaisen[43] ja Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin välillä.

105:4.6 (1157.7) 3. *Kolmiyhteyssuhteet*. Kysymyksessä ovat Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin toiminnalliset yhteenliittymät.

105:4.7 (1157.8) Kolmiyhteyssuhteet rakentuvat Absoluuttien keskinäisen yhteenliittymisen väistämättömyyden johdosta kaksinaisuuden perustuksille. Tällaiset kolmiyhteyttä olevat yhteenliittymät iäistävät koko todellisuuden potentiaalin, ne sulkevat piiriinsä sekä jumalallistuneen että ei-jumalallistuneen todellisuuden.

105:4.8 (1157.9) MINÄ OLEN on kvalifioimaton infiniittisyys *ykseytenä*. Kaksinaisuudet iäistävät todellisuuden *perustat*. Kolmiyhteydet

johtavat siihen, että infiniittisyys todellistuu universaalisena *toimintona*.

105:4.9 (1157.10) Seitsemässä Absoluutissa esieksistentiaaleista tulee eksistentiaaleja, ja kolmiyhteyksissä, Absoluuttien perusyhteenliittymässä, eksistentiaaleista tulee toiminnallisia. Ja samalla kun kolmiyhteydet iäistyvät, samalla valmistuu universuminäyttämö – potentiaalit ovat olemassa ja aktuaalit ovat läsnä – ja ikuisuuden täyteys näkee kosmisen energian erilaistumisen, Paratiisin hengen levittäytymisen sekä sen, että mieli annetaan lahjaksi yhdessä persoonallisuuden lahjoittamisen kanssa, minkä ansiosta kaikki nämä Jumaluuden ja Paratiisin johdannaiset yhdistyvät luotujen tasolla tapahtuvassa kokemisessa ja luotujen yläpuolella olevalla tasolla muin menetelmin.

5. Finiittisen todellisuuden esiintuonti

105:5.1 (1158.1) Aivan kuten MINÄ OLEN -olevaisen[44] alkuperäisen erilaistumisen on katsottava johtuvan luontaisesta ja itseyteen sisältyvästä tahtotoiminnasta, samalla tavoin on finiittisen todellisuuden esiintuontia pidettävä Paratiisin-Jumaluuden tahtoperäisten tekojen ja toiminnallisten kolmiyhteyksien mainittujen tekojen johdosta suorittamien järjestelyjen seurauksena.

105:5.2 (1158.2) Ennen finiittisen jumalallistumista näyttäisi siltä, että koko todellisuuden erilaistuminen tapahtui absoluuttisilla tasoilla. Mutta finiittisen todellisuuden esiin tuova tahtoperäinen teko

merkitsee samalla absoluuttisuuden kvalifioitumista ja tuo mukanaan suhteellisuuksien ilmaantumisen.

105:5.3 (1158.3) Vaikka esitämme tämän kertomuksen peräkkäisinä tapahtumina ja välitämme kuvan finiittisen historiamaisesta ilmaantumisesta suorana johdannaisena absoluuttisesta, olisi pidettävä mielessä, että kaikkea sitä, mikä on finiittistä, sekä edelsivät että seurasivat transsendentaalit. Transsendentaaliset perimmäisyydet ovat finiittisen suhteen sekä sen syy että sen täyttymys.

105:5.4 (1158.4) Finiittinen mahdollisuus sisältyy Infiniittiseen luonnostaan, mutta mahdollisen muuntumisen todennäköisyydeksi ja väistämättömyydeksi on katsottava johtuvan sen Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen itsestään olemassa olevasta vapaasta tahdosta, joka aktivoi kaikki kolmiyhteyttä edustavat yhteenliittymät. Vain Isän tahdon infiniittisyys olisi koskaan voinut niin kvalifioida olemassaolon absoluuttisen tason, että perimmäinen taso olevaistui ja finiittinen taso tuli luoduksi.

105:5.5 (1158.5) Suhteellisen ja kvalifioidun todellisuuden ilmaantumisen myötä syntyy uusi todellisuuden sykli – kasvamisen sykli – majesteettinen laskeutuminen infiniittisyyden korkeuksista finiittisen alueelle, joka kääntyy iäti sisäänpäin, kohti Paratiisia ja Jumaluutta, ja joka tavoittelee alati niitä yleviä päämääriä, jotka ovat infiniittisyyttä olevan alkulähteen suhteen yhteismitallisia.

105:5.6 (1158.6) Nämä käsittämättömät tapahtumat ovat merkkinä universumin historian alkamisesta, ja ne osoittavat, että itse aika on ilmaantunut olevaisuuteen. Luodun näkökulmasta finiittisyyden alku *on* todellisuuden syntymä. Tavalla, jolla luotujen mieli tarkastelee asioita, mitään käsitettävää aktuaalisuutta ei ole olemassa ennen finiittistä. Tämä vasta ilmaantuva finiittinen todellisuus esiintyy kahdessa alkuperäisessä vaiheessa:

105:5.7 (1158.7) 1. *Ensiasteiset maksimit*, korkeimmalla tavalla täydellinen todellisuus, Havonan tyyppiä oleva universumi ja luotu.

105:5.8 (1158.8) 2. *Toisasteiset maksimit*, korkeimmalla tavalla täydellistynyt todellisuus, superuniversumin tyyppiä oleva luotu ja luomistulos.

105:5.9 (1158.9) Nämä siis ovat kaksi alkuperäistä ilmenemismuotoa: konstitutiivisesti täydellinen ja kehittymällä täydellistynyt. Molemmat ovat ikuisuutta koskevissa yhteyksissä tasavertaisia, mutta ajallisuuden puitteissa ne näyttävät olevan erilaisia. Aikatekijä merkitsee kasvamista sille, joka kasvaa; toisasteiset finiittiset kasvavat; niinpä ne, jotka kasvavat, näyttävät ajallisuudessa pakostakin keskeneräisiltä. Mutta näitä eroja, jotka tällä puolen Paratiisia ovat varsin tärkeitä, ei esiinny ikuisuudessa.

105:5.10 (1158.10) Puhumme täydellisestä ja täydellistyneestä ensiasteisena ja toisasteisena maksimina, mutta niiden lisäksi on vielä yksi tyyppi: Kolminaistavat ja muut suhteet ensiasteisten ja toisasteisten välillä nimittäin johtavat *kolmannen asteen maksimien* ilmaantumiseen – olevaisiin, merkityksiin ja arvoihin, jotka eivät ole täydellisiä eivätkä

täydellistyneitä, mutta jotka ovat kuitenkin tasavertaisia kummankin alkuperäistekijän kanssa.

6. Finiittisen todellisuuden seurausilmiöt

105:6.1 (1159.1) Koko finiittisten olemassa olevien esiintuonti merkitsee siirtymistä potentiaaleista aktuaaleihin toiminnallista infiniittisyyttä edustavien absoluuttisten yhteenliittymien puitteissa. Niistä monista seurausilmiöistä, jotka luomalla tapahtuva finiittisen aktuaalistuminen saa aikaan, voidaan mainita:

105:6.2 (1159.2) 1. *Jumaluusreaktio*, kokemuksellista korkeimmuutta edustavien kolmen tason ilmaantuminen: persoonallisen hengen korkeimmuuden aktuaalisuus Havonassa, potentiaali persoonallisen voiman korkeimmuuteen tulevassa suuruniversumissa ja sellaisen kokemuksellisen mielen kapasiteetti johonkin tuntemattomaan tehtävään, joka toimii tulevaisuuden kokonaisuniversumissa jollakin korkeimmuuden tasolla.

105:6.3 (1159.3) 2. *Universumireaktio* toi mukanaan superuniversumien avaruustasoa koskevien arkkitehtonisten suunnitelmien aktivoimisen, ja tämä evoluutio on käynnissä seitsemän superuniversumin fyysisen organisaation joka puolella edelleenkin.

105:6.4 (1159.4) 3. *Luotuina ilmennyt seurausilmiö* finiittisen todellisuuden esilletuonnista oli Havonan ikuisten asukkaiden

luokkaan kuuluvien täydellisten olentojen ja seitsemästä superuniversumista tulevien täydellistyneiden evolutionaaristen taivasmatkalaisten ilmaantuminen. Täydellisyyden saavuttaminen evolutionaarisena (ajallis-luomistoiminnallisena) kokemuksena merkitsee jo luonnostaan sitä, että lähtökohtana on jokin muu kuin täydellisyys. Tällä tavoin saa alkunsa evolutionaarisissa luomuksissa esiintyvä epätäydellisyys. Ja se on potentiaalisen pahan alkujuuri. Sopeutumattomuus, epäharmonia ja ristiriita, kaikki nämä ovat evolutionaariseen kasvuun luonnostaan kuuluvia, fyysisistä universumeista aina persoonallisiin luotuihin asti.

105:6.5 (1159.5) 4. *Jumalallisuusreaktio* siihen epätäydellisyyteen, joka luonnostaan kuuluu evoluution ajalliseen viipeeseen, tulee esille Seitsenkertaisen Jumalan kompensoivana läsnäolona. Seitsenkertaisen Jumalan toimintojen avulla se, mikä on täydellistymässä, integroituu sekä täydelliseen että täydellistyneeseen. Tämä viive kuuluu erottamattomasti kehitykseen, joka on luovuutta ajallisuudessa. Äskeisen johdosta, mutta myös muista syistä, Korkeimman kaikkivaltius perustuu Seitsenkertaisen Jumalan jumaluusmenestyksiin. Kyseinen viive mahdollistaa luodun osallistumisen jumalalliseen luomistyöhön siksi, että se sallii luotujen persoonallisuuksien tulla Jumaluuden kumppaneiksi pyrittäessä korkeimpaan mahdolliseen kehitykseen. Kuolevaisen luodun aineellisesta mielestä tulee näin jumalallisen Suuntaajan kumppani, kun kaksinaistetaan kuolematonta sielua. Seitsenkertainen Jumala tarjoaa myös keinot, joilla kompensoidaan luontaiseen täydellisyyteen sisältyvät kokemukselliset

rajoittuneisuudet, samalla kun se kompensoi epätäydellisyyteen sisältyvät ylösnousemusta edeltävät rajoittuneisuudet.

7. Transsendentaalien olevaistuminen

105:7.1 (1159.6) Transsendentaalit ovat ali-infiniittisiä ja aliabsoluuttisia, mutta ne ovat superfiniittisiä ja luotuja korkeammalla. Transsendentaalit olevaistuvat integroivaksi tasoksi, joka suhteuttaa absoluuttien superarvot finiittien maksimiarvojen kanssa. Luodun näkökulmasta katsottuna se, mikä on transsendentaalista, saattaisi näyttää olevaistuneen finiittisen seurauksena; ikuisuuden kannalta katsottuna se ilmaantui finiittistä ennakoivana. Ja on niitäkin, jotka ovat pitäneet sitä finiittisen ”esikaikuna”.

105:7.2 (1159.7) Mikä on transsendentaalista, ei välttämättä ole kehityksetöntä, mutta se on finiittisessä merkityksessä ylievolutionaarista. Se ei myöskään ole kokemuksetonta, vaan se on ylikokemusta siinä mielessä, mikä merkitys sellaisella on luoduille olennoille. Ehkäpä parhaana havainnollistuksena tällaisesta paradoksista on täydellisyyttä edustava keskusuniversumi: Se ei oikeastaan ole absoluuttinen, sillä vain Paratiisin Saari on ”materialisoidussa” merkityksessä eittämättömästi absoluuttinen. Ei se myöskään ole seitsemän superuniversumin tavoin finiittinen evolutionaarinen luomus. Havona on ikuinen, mutta ei muuttumaton siinä mielessä, että se olisi universumi, jossa ei esiinny kasvua. Sen asukkaina on luotuja (syntyperäisiä havonalaisia), joita

ei itse asiassa koskaan luotu, sillä he ovat ikuisesti olemassa olevia. Havona on näin esimerkki jostakin, joka ei ole täsmällisesti puhuen finiittistä, jos kohta ei vielä absoluuttistakaan. Lisäksi Havona toimii puskurina absoluuttisen Paratiisin ja finiittisten luomusten välissä ja valaisee vielä sen lisäksi transsendentaalien toimintaa. Mutta Havona itse ei ole transsendentaalinen – se on Havona.

105:7.3 (1160.1) Samalla tavoin kuin Korkein yhdistetään finiittisiin, Perimmäinen samastetaan transsendentaaleihin. Mutta vaikka me Korkeinta ja Perimmäistä näin vertaammekin, on heidän välillään muutakin kuin aste-ero, sillä kysymyksessä on myös laatuero. Perimmäinen on jotakin enemmän kuin transsendentaaliselle tasolle projisoitu super-Korkein. Perimmäinen on toki kaikkea sitä, mutta samalla jotakin enemmän: Perimmäinen on uusien jumaluusrealiteettien olevaistuma, siihen asti kvalifioimattomien uusien vaiheiden kvalifioituma.

105:7.4 (1160.2) Niiden realiteettien joukkoon, jotka liitetään transsendentaaliseen tasoon, kuuluvat seuraavat seikat:

105:7.5 (1160.3) 1. Perimmäisen jumaluusläsnäolo.

105:7.6 (1160.4) 2. Kokonaisuniversumin käsite.

105:7.7 (1160.5) 3. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit.

105:7.8 (1160.6) 4. Paratiisin vahvuudenorganisoijien molemmat luokat.

105:7.9 (1160.7) 5. Tietyt modifikaatiot avaruuden voimavarauksessa.

105:7.10 (1160.8) 6. Tietyt henkeä edustavat arvot.

105:7.11 (1160.9) 7. Tietyt mieltä edustavat merkitykset.

105:7.12 (1160.10) 8. Absoniittiset ominaisuudet ja realiteetit.

105:7.13 (1160.11) 9. Kaikkivaltius, kaikentietävyys ja kaikkiallisuus.

105:7.14 (1160.12) 10. Avaruus.

105:7.15 (1160.13) Maailmankaikkeuden, jossa me nyt elämme, voidaan ajatella olevan olemassa finiittisellä, transsendentaalisella ja absoluuttisella tasolla. Kysymys on siitä kosmisesta näyttämöstä, jolla esitetään persoonallisuuksien suorituksista ja energian muodonmuutoksesta koostuvaa loputonta draamaa.

105:7.16 (1160.14) Ja lukuisat kolmiyhteydet yhdistävät kaikki nämä moninaiset realiteetit *absoluuttisesti*, Kokonaisuniversumin Arkkitehdit yhdistävät ne *toiminnallisesti* ja Seitsemän Valtiashenkeä, korkeinta alemmalla olevat Seitsenkertaisen Jumalan jumaluuden koordinoijat, yhdistävät ne *suhteellisesti*.

105:7.17 (1160.15) Seitsenkertainen Jumala edustaa sekä maksimistatuksen että alimaksimistatuksen omaaville luoduille Universaalisen Isän persoonallisuuden ja jumalallisuuden ilmoitusta, mutta on olemassa myös sellaisia muita Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen seitsenkertaisia suhteita, jotka eivät kuulu henkeä olevan Jumalan jumalallisen hengellisen huolenpidon julkitulon piiriin.

105:7.18 (1160.16) Menneisyyden ikuisuudessa Absoluuttien voimat, Jumaluuksien henget ja Jumalten persoonallisuudet havahtuivat reagoimaan itsestään olemassa olevaa omatahtoisuutta edustavaan alkuvaiheiseen omatahtoisuuteen. Nykyisenä universumiaikakautena me kaikki näemme kaikkien näiden realiteettien rajattomien potentiaalien aliabsoluuttisista ilmenemistä koostuvaan, kaukaisuuksiin ulottuvaan kosmiseen panoraamaan

kuuluvia ällistyttäviä seurausilmiöitä. Ja on täysin mahdollista, että Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen alkuperäisen todellisuuden keskeytymätön erilaistuminen voi jatkua eteenpäin ja ulospäin, absoluuttisen infiniittisyyden kaukaisiin ja käsittämättömiin ulottuvuuksiin.

105:7.19 (1161.1) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

---

[17]: 105:1.1 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[18]: 105:1.2 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[19]: 105:1.3 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[20]: 105:1.5 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[21]: 105:1.6 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[22]: 105:2.2 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[23]: 105:2.2 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[24]: 105:2.3 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[25]: 105:2.3 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[26]: 105:2.3 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[27]: 105:2.4 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[28]: 105:2.4 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[29]: 105:2.4 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[30]: 105:2.5 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[31]: 105:2.8 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[32]: 105:2.9 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

[33]: 105:2.10 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[34]: 105:2.11 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[35]: 105:3.1 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[36]: 105:3.3 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[37]: 105:3.7 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[38]: 105:4.1 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[39]: 105:4.1 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[40]: 105:4.2 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[41]: 105:4.2 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[42]: 105:4.4 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[43]: 105:4.5 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[44]: 105:5.1 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 106

Universumin todellisuustasot

106:0.1 (1162.1) EI RIITÄ, että ylösnousemuskuolevainen sattuu tietämään jotakin Jumaluuden suhteista kosmisen todellisuuden syntyhistoriaan ja ilmentymiin, vaan hänen tulisi käsittää jotakin myös suhteista, jotka vallitsevat hänen itsensä sekä toisaalta eksistentiaalisen ja toisaalta kokemuksellisen todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalisen todellisuuden, monilukuisten tasojen välillä. Ihmisen maallista suunnistautumista, hänen kosmista ymmärrystään ja hänen hengellistä suunnanvalintaansa, kaikkia näitä kohentaa parempi käsitys universumitodellisuuksista ja menetelmistä, joilla ne liittyvät toisiinsa, integroituvat ja yhdistyvät.

106:0.2 (1162.2) Nykyinen suuruniversumi ja kehkeytymässä oleva kokonaisuniversumi koostuvat monista todellisuuden muodoista ja vaiheista, jotka puolestaan ilmenevät monilla toiminnallisen aktiviteetin tasoilla. Tämän kirjan luvuissa on jo edellä hahmoteltu näitä moninaisia olevaisuuksia ja piileväisyyksiä, ja nyt ne

ryhmitellään käsitteellistä kätevyyttä ajatellen seuraaviin kategorioihin:

106:0.3 (1162.3) 1. *Keskeneräiset finiittiset*. Tämä on suuruniversumin ylösnousemusluotujen nykyinen status, Urantian kuolevaisten nykyinen status. Tämän tason piiriin kuuluu luotujen olemassaolo planeetalla asuvasta ihmisestä päämääränsaavuttajiin saakka, mutta jälkimmäisiä lukuun ottamatta. Universumit kuuluvat tämän tason piiriin varhaisista fyysisistä alkuvaiheistaan aina valoon ja elämään asettumiseen saakka, mutta sitä lukuun ottamatta. Tämä taso on luomistoiminnan nykyinen äärialue ajallisuudessa ja avaruudessa. Se näyttää olevan liikkeessä Paratiisista ulospäin, sillä nykyisen universumiaikakauden päättyessä, jolloin suuruniversumin nähdään asettuvan valoon ja elämään, nähdään varmasti myös, miten ensimmäisellä ulkoavaruuden tasolla ilmenee johonkin uuteen luokkaan kuuluvaa kehityksellistä kasvua.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maksimifiniittiset*. Tämä on kaikkien päämäärän saavuttaneiden kokemuksellisten luotujen nykyinen status – päämäärän sellaisena, millaisena se paljastuu nykyisen universumiaikakauden puitteissa. Jopa universumit voivat yltää statuksen maksimiin – sekä hengellisessä että fyysisessä mielessä. Mutta termi ”maksimi” on itse jo suhteellinen termi – maksimi, suhteessa mihin? Ja se, mikä nykyisenä universumiaikakautena on maksimi, lopulliselta näyttävä, ei ehkä olekaan kuin vasta reaalinen

alkuvaihe, kun se määritellään tulevien aikakausien termein. Jotkin Havonan vaiheet näyttävät kuuluvan maksimien piiriin.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transsendentaaliset*. Tämä superfiniittinen taso seuraa (edeltävästi) finiittistä etenemistä. Se viittaa siihen, että finiittisten alkuvaiheiden syntyhistoria on esifiniittinen ja että kaikkien finiittisiltä näyttävien loppuvaiheiden tai päämäärien merkitys on jälkifiniittinen. Suuri osa Paratiisi–Havonasta näyttää kuuluvan transsendentaaliseen järjestelmään.

106:0.6 (1162.6) 4. *Perimmäiset*. Tämän tason piiriin kuuluu sellainen, jolla on kokonaisuniversumia koskevaa merkitystä ja joka hipoo loppuunsaatetun kokonaisuniversumin päämäärätasoa. Paratiisi–Havona (varsinkin Isän maailmojen piiri) on monissa suhteissa merkitykseltään perimmäinen.

106:0.7 (1163.1) 5. *Ko-absoluuttiset*. Tämä taso antaa ymmärtää, että kokemukselliset projisoidaan luomistoiminnallista esiintuontia merkitsevälle, kokonaisuniversumin tuolla puolen olevalle toimikentälle.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absoluuttiset*. Tässä tasossa on kysymys seitsemän eksistentiaalisen Absoluutin ikuisuusläsnäolosta. Siihen saattaa kuulua myös jonkin verran liitännäistä kokemuksellista tavoitteiden saavuttamista, mutta jos niin on, emme ymmärrä, millä tavoin, mutta ehkä se tapahtuu persoonallisuuteen sisältyvän kanssakäymispotentiaalin kautta.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infiniittisyys*. Tämä taso on esieksistentiaalinen ja kokemuksen jälkeinen. Infiniittisyyden kvalifioimaton ykseys on kaikkia alkuvaiheita edeltävä ja kaikkia päämääriä seuraava hypoteettinen todellisuus.

106:0.10 (1163.4) Mainitut todellisuuden tasot ovat nykyisen universumiajan ja kuolevaisten näkökulman kannalta käteviä kompromissisymbolisaatioita. On olemassa koko joukko muitakin tapoja tarkastella todellisuutta muusta kuin kuolevaisten näkökulmasta ja muiden universumiaikakausien kannalta. Olisi näin ollen huomattava, että tässä yhteydessä esitetyt käsitykset ovat kaikin puolin suhteellisia – siinä mielessä suhteellisia, että niille asettavat ehtoja ja rajoituksia seuraavat seikat:

106:0.11 (1163.5) 1. Kuolevaisten kielen asettamat rajoitukset.

106:0.12 (1163.6) 2. Kuolevaisten mielen asettamat rajoitukset.

106:0.13 (1163.7) 3. Seitsemän superuniversumin rajallinen kehittyminen.

106:0.14 (1163.8) 4. Tietämättömyytenne niistä superuniversumikehityksen kuudesta ensisijaisesta tarkoituksesta, jotka eivät koske kuolevaisten nousua Paratiisiin.

106:0.15 (1163.9) 5. Kykenemättömyytenne edes osittaiseen ikuisuusnäkökulman käsittämiseen.

106:0.16 (1163.10) 6. Se, että on mahdotonta kuvailla kosmista evoluutiota ja kohtaloa suhteessa kaikkiin universumiaikakausiin eikä vain seitsemän superuniversumin evolutionaarisen kehkeytymisen nykyistä aikakautta ajatellen.

106:0.17 (1163.11) 7. Se, ettei kukaan luotu kykene käsittämään, mitä todellisuudessa tarkoitetaan esieksistentiaalisilla tai kokemuksellisen jälkeisillä eli sillä, mitä on ennen alkuvaiheita ja mitä on päämäärien jälkeen.

106:0.18 (1163.12) Todellisuuden kasvu riippuu toisiaan seuraavien universumiaikakausien tarjoamista olosuhteista. Keskusuniversumi ei kokenut mitään evolutionaarista muutosta havona-aikakaudella, mutta superuniversumiaikakauden nykyisten jaksojen kuluessa se kokee tiettyjä asteittain eteneviä muutoksia, jotka aiheuttaa koordinoituminen evolutionaarisiin superuniversumeihin. Tällä hetkellä kehittymässä olevat seitsemän superuniversumia saavuttavat joskus valon ja elämän vakiintuneen statuksen, saavuttavat nykyistä universumiaikakautta koskevat kasvun rajat. Mutta ei ole epäilystäkään siitä, etteikö seuraava aikakausi, ensimmäisen ulkoavaruustason aikakausi, vapauttaisi superuniversumeja niistä päämäärää koskevista rajoituksista, jotka kuuluvat nykyiseen aikakauteen. Täysimääräisyys lisääntyy jatkuvasti vielä loppuunsaattamisen jälkeenkin.

106:0.19 (1163.13) Nämä ovat joitakin niistä rajoituksista, joita kohtaamme koettaessamme esittää yhtenäisen käsityksen olevaisten, merkitysten ja arvojen kosmisesta kasvusta sekä niiden synteesistä toinen toistaan ylemmillä todellisuuden tasoilla.

1. Ensiasteinen finiittisten funktionaalien yhteenliittymä

106:1.1 (1163.14) Finiittisen todellisuuden ensiasteiset eli henkialkuiset vaiheet tulevat luotujen tasoilla välittömästi julki täydellisinä persoonallisuuksina, ja universumitasoilla ne tulevat julki täydellisenä Havonan luomuksena. Kokemuksellinen Jumaluus tulee sekin tällä tavoin julki Havonassa olevan Korkeimman Jumalan henkipersoonassa. Mutta finiittisen toisasteiset, evolutionaariset, ajallisuuden ja aineen ehdollistamat vaiheet yhdentyvät kosmisesti vain kasvun ja tavoitteiden saavuttamisen tuloksena. Kaikkien toisasteisten eli täydellistyvien finiittistenkin on loppujen lopuksi määrä saavuttaa ensiasteista täydellisyyttä vastaava taso, mutta tällaiseen päämäärään kohdistuu ajallinen viive, sellainen konstitutiivinen superuniversumeissa vaikuttava kvalifiointi, jollaista keskusuniversumissa ei geneettisesti esiinny. (Tiedämme, että on olemassa kolmannen asteen finiittisiä, mutta näiden integroitumismenetelmä on toistaiseksi paljastumaton.)

106:1.2 (1164.1) Tämä superuniversumeissa kohdattava aikaviive, tämä täydellisyyden saavuttamisen este, luo edellytykset kuolevaisten osallistumiselle evolutionaariseen kasvuun. Näin se mahdollistaa sen, että luotu antautuu kumppanuussuhteeseen Luojan kanssa tämän samaisen luodun kehittymisen puitteissa. Ja näinä laajenevan kasvun aikoina keskeneräinen korreloituu täydellisen kanssa Seitsenkertaisen Jumalan osoittaman huolenpidon avulla.

106:1.3 (1164.2) Seitsenkertainen Jumala merkitsee sitä, että Paratiisin-Jumaluus tuntee ajallisuudesta johtuvat esteet avaruuden evolutionaarisissa universumeissa. Olipa aineellinen, eloonjäämisen piiriin kuuluva persoonallisuus peräisin miten etäältä Paratiisista, miten syvältä avaruudesta hyvänsä, Seitsenkertaisen Jumalan havaitaan silti olevan siellä läsnä ja pitävän yllä totuutta, kauneutta ja hyvyyttä merkitsevää rakastavaa ja armeliasta hoivaa tällaisen keskeneräisen, kilvoittelevan ja evolutionaarisen luodun hyväksi. Seitsenkertaisen osoittama jumalallisuushoiva ulottuu sisäänpäin Iankaikkisen Pojan kautta Paratiisin-Isään ja ulospäin Päivien Muinaisten kautta universumien Isiin – Luoja-Poikiin.

106:1.4 (1164.3) Koska ihminen on persoonallinen ja koska hän nousee hengellisen edistymisen tietä, hän löytää Seitsenkertaisen Jumaluuden persoonallisen ja hengellisen jumalallisuuden, mutta on olemassa Seitsenkertaisen muita osa-alueita, jotka eivät ole tekemisissä persoonallisuuden edistymisen kanssa. Tämän jumaluusryhmittymän jumalallisuusaspektit integroituvat tällä hetkellä siinä läheisessä yhteydessä, joka vallitsee Seitsemän Valtiashengen ja Myötätoimijan välillä, mutta niiden on määrä yhdistyä ikuisiksi ajoiksi Korkeimman Olennon kehkeytyvässä persoonallisuudessa. Seitsenkertaisen Jumaluuden muut osa-alueet ovat nykyisenä universumiaikakautena eri tavoin integroituneita, mutta niiden kaikkien on niin ikään määrä yhdistyä Korkeimmassa. Kaikkien vaiheidensa osalta Seitsenkertainen on nykyisen suuruniversumin funktionaalisen todellisuuden suhteellisen ykseyden lähde.

2. Toisasteinen, korkeinta finiittistä edustava integraatio

106:2.1 (1164.4) Kuten Seitsenkertainen Jumala toiminnallisesti koordinoi finiittisen evoluution, samoin Korkein Olento lopulta syntesoi päämäärän saavuttamisen. Korkein Olento on suuruniversumievoluution jumaluuskulminaatio – evoluution kattaessa fyysisen evoluution henkeä olevan ytimen ympärillä ja lopulta koittavan hengen herruuden fyysiseen evoluutioon kuuluvien, keskusta ympäröivien ja pyörivien maailmojen suhteen. Ja tämä kaikki tapahtuu persoonallisuuden omaamien toimivaltuuksien mukaisesti: korkeimmassa merkityksessä paratiisipersoonallisuuden toimivaltuuksien, universumimerkityksessä luojapersoonallisuuden toimivaltuuksien, inhimillisessä merkityksessä kuolevaisten persoonallisuuden toimivaltuuksien ja huipentuvassa eli kokemuksellisen kokoavassa merkityksessä Korkeimman persoonallisuuden toimivaltuuksien mukaisesti.

106:2.2 (1164.5) Korkein-käsitteen pitää luoda puitteet sille, että henkipersoona, evolutionaarinen voima sekä voiman ja persoonallisuuden synteesi – evolutionaarisen voiman yhdistyminen henkipersoonallisuuteen ja tämän hallitseva asema voimaan nähden – mielletään toisistaan eroaviksi.

106:2.3 (1164.6) Viime kädessä henki tulee Havonan kautta Paratiisista. Energia-aine näyttää siltä kuin se kehittyisi avaruuden syvyyksissä ja ikään kuin Äärettömän Hengen lapset yhdessä Jumalan Luoja-Poikien kanssa järjestäisivät sen voimaksi. Ja tämä kaikki on kokemuksellista; kysymyksessä on ajallisuudessa ja avaruudessa suoritettava toimenpide, jossa on mukana laaja kirjo eläviä olentoja – heidän joukossaan jopa Luojajumaluuksia ja evolutionaarisia luotuja. Luojajumaluuksien voimanhallinta suuruniversumissa laajenee vähitellen niin, että sen piiriin tulevat kuulumaan ajallis-avaruudellisten luomusten evolutionaarinen asettuminen ja vakiintuminen, ja silloin on käsillä Seitsenkertaisen Jumalan kokemuksellisen voiman kukkaanpuhkeaminen. Se kattaa koko asteikon siitä, mitä jumalallisuus ajallisuudessa ja avaruudessa saavuttaa Universaalisen Isän suorittamasta Suuntaajien lahjoittamisesta aina Paratiisin-Poikien toimeenpanemiin elämänikäisiin lahjoittautumisiin. Tämä on ansaittua voimaa, julkituotua voimaa, kokemuksellista voimaa; se eroaa selvästi ikuisuusvoimasta, luotaamattomasta voimasta, Paratiisin Jumaluuksien eksistentiaalisesta voimasta.

106:2.4 (1165.1) Tämä itsensä Seitsenkertaisen Jumalan jumalallisuusaikaansaannoksista nouseva kokemuksellinen voima ilmentää jumaluudelle ominaisia koossapitäviä ominaisuuksia syntesoituessaan – totaalistuessaan – kaikkivaltiaaksi voimaksi, joka edustaa saavutettua kokemuksellista herruutta kehittyviin luomistuloksiin nähden. Ja tämä kaikkivaltias voima tavoittaa vuorostaan hengen ja persoonallisuuden yhteenkuuluvuuden

Havona-maailmojen ulomman vyön ohjaussfäärillä liitossa Korkeimman Jumalan Havona-läsnäolon henkipersoonallisuuden kanssa. Tällä tavoin kokemuksellinen Jumaluus siis huipentaa pitkän evolutionaarisen kamppailun varustamalla ajallisuuden ja avaruuden tuottaman voimatuotteen keskusluomuksessa asuvalla henkiläsnäololla ja jumalallisella persoonallisuudella.

106:2.5 (1165.2) Näin Korkein Olento siis lopulta pääsee siihen, että hän sulkee sisäänsä kaiken kaikesta, mikä kehittyy ajallisuudessa ja avaruudessa, samalla kun hän varustaa nämä ominaisuudet henkipersoonallisuudella. Koska luodut, jopa kuolevaiset, ovat persoonallisuuksina mukana tässä majesteettisessa tapahtumassa, he saavuttavat tällaisen evolutionaarisen Jumaluuden kiistämättöminä lapsina kyvyn Korkeimman tuntemiseen ja havaitsemiseen.

106:2.6 (1165.3) Nebadonin Mikael on Paratiisin-Isän kaltainen, sillä hän jakaa Isän paratiisillisen täydellisyyden. Näin tulevat evolutionaariset kuolevaiset joskus vielä yltämään samankaltaisuuteen kokemuksellisen Korkeimman kanssa, sillä he tulevat eittämättä jakamaan hänen evolutionaarisen täydellisyytensä.

106:2.7 (1165.4) Korkein Jumala on kokemuksellinen, siksi hän on täydelleen koettavissa. Eksistentiaaliset realiteetit, joita kutsutaan Seitsemäksi Absoluutiksi, eivät ole kokemismenetelmän kautta tajuttavissa; Isäksi, Pojaksi ja Hengeksi kutsutut *persoonallisuusrealiteetit* vain ovat rukouksellis-palvonnallisesti asennoituvan finiittisen luodun persoonallisuuden käsitettävissä.

106:2.8 (1165.5) Korkeimman Olennon voima-persoonallisuuden päätökseen viedyn synteesin puitteissa tulee yhdistymään koko niiden monien kolmiuksien absoluuttisuus, jotka olisivat tällä tavoin yhdistettävissä, ja tämä majesteettinen evoluutiota edustava persoonallisuus tulee olemaan kaikkien finiittisten persoonallisuuksien kokemuksellisesti saavutettavissa ja ymmärrettävissä. Kun taivasmatkalaiset saavuttavat henkiolomuodon postuloidun seitsemännen vaiheen, he tulevat tällä tasolla kokemaan kolmiuksien absoluuttisuutta ja infiniittisyyttä edustavan uuden merkitys-arvon todellistumisen, kun sellainen paljastuu koettavissa olevassa Korkeimmassa Olennossa. Mutta näiden korkeinta mahdollista kehittymistä merkitsevien tasojen saavuttaminen toteutuu luultavasti vasta, kun koko suuruniversumi asettuu yhtäläisesti valoon ja elämään.

3. Transsendentaalinen, kolmannen asteen todellisuusyhteenliittymä

106:3.1 (1165.6) Absoniittiset arkkitehdit laativat suunnitelman, Korkeimmat Luojat saattavat sen olemassaolon piiriin, Korkein Olento tulee viemään sen viimeistä piirtoa myöten päätökseen sellaisena kuin Korkeimmat Luojat sen ajallisuuteen loivat ja sellaisena kuin Mestariarkkitehdit sen avaruuteen projisoivat.

106:3.2 (1165.7) Nykyisen universumiaikakauden kuluessa kokonaisuniversumin hallinnollinen koordinointi on

Kokonaisuniversumin Arkkitehtien tehtävä. Mutta nykyisen universumiaikakauden lopulla tapahtuva Kaikkivaltiaan Korkeimman ilmaantuminen tulee olemaan merkkinä siitä, että evolutionaarinen finiittinen on saavuttanut kokemuksellisen päämäärän ensimmäisen välivaiheen. Tämä tapahtuma on ilman muuta johtava ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden – Korkeimpien Luojien, Korkeimman Olennon ja Kokonaisuniversumin Arkkitehtien liiton – funktion täysimääräistymiseen. Tämän Kolminaisuuden on määrä panna toimeen kokonaisluomuksen entistä pitemmälle menevä evolutionaarinen integraatio.

106:3.3 (1166.1) Paratiisin-Kolminaisuus on ehdottomasti infiniittisyydestä, eikä mikään sellainen Kolminaisuus voi mitenkään olla infiniittinen, johon tämä alkuperäinen Kolminaisuus ei sisälly. Mutta alkuperäinen Kolminaisuus on absoluuttisten Jumaluuksien muut poissulkevan yhteenliittymisen tulos; aliabsoluuttisilla olennoilla ei ollut mitään tekemistä tämän alkuperäisen yhteenliittymisen kanssa. Sittemmin ilmaantuvat ja kokemukselliset Kolminaisuudet sulkevat sisäänsä yksinpä luotujen persoonallisuuksien antimet. Aivan varmasti tämä pitää paikkansa puhuttaessa Perimmäisestä Kolminaisuudesta, jossa Mestari-Luoja-Poikien läsnäolo siihen kuuluvien Korkein Luoja -jäsenten joukossa nimenomaan todistaa, että tämän kolminaisuusyhteenliittymän *piirissä* samalla esiintyy aktuaalista ja bona fide luodun olennon kokemusta.

106:3.4 (1166.2) Ensimmäinen kokemuksellinen Kolminaisuus luo puitteet ryhmässä tapahtuvaan perimmäisten lopputulosten saavuttamiseen. Ryhmittäisillä yhteenliittymillä on kyky mennä yksilöllisten kykyjen edelle, jopa nousta niiden yläpuolelle, ja tämä pitää paikkansa myös finiittisen tason tuolla puolen. Tulevina aikakausina, sitten kun seitsemän superuniversumia ovat asettuneet valoon ja elämään, on Lopullisuuden Saavuttajakunta epäilemättä mukana tuomassa julki Paratiisin Jumaluuksien tarkoitusperiä sellaisina kuin Perimmäinen Kolminaisuus ne asettaa ja sellaisina kuin ne voiman ja persoonallisuuden osalta yhdistyvät Korkeimmassa Olennossa.

106:3.5 (1166.3) Läpi koko menneen ja tulevan ikuisuuden jättiläismäisten maailmankaikkeudellisten tapahtumakulkujen panemme merkille, miten käsitettävissä olevat Universaalisen Isän elementit laajenevat. Filosofisessa mielessä postuloimme hänen MINÄ OLEN -olevaisen[45] muodossa täyttävän totaalisen infiniittisyyden, mutta yksikään luotu ei kykene kokemuksellisesti sisäistämään tällaista postulaattia. Sitä mukaa kun universumit laajenevat ja kun gravitaatio ja rakkaus ulottuvat ajallisuudessa organisoituvaan avaruuteen, me kykenemme ymmärtämään Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta yhä enemmän. Panemme merkille, miten gravitaatiovaikutus läpäisee Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusläsnäolon, ja havaitsemme henkiluotujen kehittyvän ja avartuvan Jumaluusabsoluutin jumalallisuusläsnäolon sisällä, samalla kun sekä kosminen että henkinen kehitys ovat mielen

ja kokemuksen avulla yhdistymässä finiittisillä jumaluuden tasoilla Korkeimmaksi Olennoksi ja ovat transsendentaalisilla tasoilla koordinoitumassa Perimmäiseksi Kolminaisuudeksi.

4. Perimmäinen, neljännen asteen integroituma

106:4.1 (1166.4) Paratiisin-Kolminaisuus perimmäisessä merkityksessä epäilemättä koordinoi, mutta se toimii tässä suhteessa itsensä kvalifioineena absoluuttina; kokemuksellinen Perimmäinen Kolminaisuus koordinoi transsendentaalisen transsendentaalisena. Ikuisessa tulevaisuudessa tämä kokemuksellinen Kolminaisuus tulee kasvavan ykseyden kautta edelleen aktivoimaan Perimmäisen Jumaluuden olevaistuvaa läsnäoloa.

106:4.2 (1166.5) Vaikka Perimmäisen Kolminaisuuden onkin määrä koordinoida kokonaisluomus, on Perimmäinen Jumala kuitenkin se transsendentaalinen voiman personoituma, joka määrää suunnan koko kokonaisuniversumille. Perimmäisen täysimääräinen olevaistuminen merkitsee samalla, että kokonaisluomus on valmistunut, ja antaa ymmärtää, että tämä transsendentaalinen Jumaluus on kehkeytynyt täyteyteensä.

106:4.3 (1166.6) Mitä muutoksia pannaan alulle Perimmäisen kehkeytymisen saavutettua täyteytensä? Sitä emme tiedä. Mutta aivan kuten Korkein on nyt hengellisesti ja persoonallisesti läsnä Havonassa, niin on myös Perimmäinen siellä läsnä, mutta

absoniittisessa ja superpersoonallisessa merkityksessä. Ja olette saaneet tietää, että on olemassa Perimmäisen Kvalifioituja Sijaishallitsijoita, vaikkei teille ole kerrottu mitään näiden nykyisestä olinpaikasta eikä toiminnasta.

106:4.4 (1167.1) Mutta siitä riippumatta, mitä hallinnollisia heijastusilmiöitä Perimmäisen Jumaluuden esiintuloon liittyy, hänen transsendentaalisen jumaluutensa persoonalliset arvot ovat kuitenkin kaikkien niiden persoonallisuuksien koettavissa, jotka ovat osallistuneet tämän jumaluustason aktualisoimiseen. Finiittisen tason transsendenssi voi johtaa vain perimmäiseen tavoitteiden saavuttamiseen. Perimmäinen Jumala on ajallisuuden ja avaruuden transsendenssissä, mutta hän on silti aliabsoluuttinen, olkoonkin että hänellä on luontainen kyky toiminnalliseen yhteenliittymiseen absoluuttien kanssa.

5. Ko-absoluuttinen eli viidennen vaiheen yhteenliittymä

106:5.1 (1167.2) Perimmäinen on transsendentaalisen todellisuuden huipentuma, aivan kuten Korkein on evolutionaaris-kokemuksellisen todellisuuden huippu. Ja näiden kahden kokemuksellisen Jumaluuden aktuaalinen ilmaantuminen laskee perustuksen toiselle kokemukselliselle Kolminaisuudelle. Kysymyksessä on Absoluuttinen Kolminaisuus: Korkeimman Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja paljastumattoman Universumipäämäärän Kruunaajan

liitto. Ja tällä Kolminaisuudella on teoreettinen kyky aktivoida potentiaalisuuden Absoluutit: Jumaluus-, Universaalinen ja Kvalifioimaton Absoluutti. Mutta tämän Absoluuttisen Kolminaisuuden loppuunsaatettu muodostuminen voisi tapahtua vasta, kun koko kokonaisuniversumin evoluutio on saatu päätökseen – Havonasta hamaan neljänteen ja uloimpaan avaruustasoon saakka.

106:5.2 (1167.3) Tehtäköön selväksi, että nämä kokemukselliset Kolminaisuudet korreloituvat paitsi kokemuksellisen Jumaluuden persoonallisuusominaisuuksien suhteen myös kaikkien niiden muiden kuin persoonallisten ominaisuuksien suhteen, jotka luonnehtivat heidän saavuttamaansa jumaluusykseyttä. Vaikka tämä esitys ensi sijassa käsitteleekin kosmoksen yhdistymisen persoonallisia osa-alueita, on kuitenkin totta, että universumien universumin persoonattomien aspektien on niin ikään määrä yhdistyä, mistä on esimerkkinä Korkeimman Olennon kehittymisen yhteydessä nyt meneillään oleva voiman ja persoonallisuuden synteesi. Korkeimman henkipersoonallisia ominaisuuksia ei käy erottaminen niistä Kaikkivaltiaan oikeuksista, jotka kohdistuvat voimaan, ja molempia täydentää Korkeimman mielen tuntematon potentiaali. Myöskään Perimmäistä Jumalaa ei voi persoonana tarkastella erillään Perimmäisen Jumaluuden muista kuin persoonallisista aspekteista. Ja absoluuttisella tasolla Jumaluusabsoluutti ja Kvalifioimaton Absoluutti ovat Universaalisen Absoluutin läsnä ollessa erottamattomia ja toisistaan erottumattomia.

106:5.3 (1167.4) Kolminaisuudet eivät sinänsä ja itsestään ole persoonallisia, mutteivät ne myöskään ole ristiriidassa persoonallisuuden kanssa. Ne paremminkin sulkevat sen sisäänsä ja kollektiivisessa merkityksessä korreloivat sen persoonattomien toimintojen kanssa. Kolminaisuudet ovat näin ollen aina *jumaluus*todellisuutta, mutta eivät koskaan *persoonallisuus*todellisuutta. Jonkin Kolminaisuuden persoonallisuusaspektit ovat sen yksittäisissä jäsenissä luontaisia, ja yksittäisinä persoonina he *eivät* ole tuo kolminaisuus. He ovat kominaisuus vain kollektiivina; kollektiivi *on* kolminaisuus. Mutta kolminaisuuteen sisältyy aina kaikki sen kattama jumaluus; kolminaisuus on jumaluusykseyttä.

106:5.4 (1167.5) Kolme Absoluuttia – Jumaluus-, Universaalinen ja Kvalifioimaton Absoluutti – eivät ole kolminaisuutta, sillä ne eivät kaikki ole jumaluutta. Vain jumalallistuneesta voi tulla kolminaisuutta; kaikki muut yhteenliittymät ovat kolmiyhteyksiä tai kolmiuksia.

6. Absoluuttinen eli kuudennen vaiheen integroituma

106:6.1 (1167.6) Kokonaisuniversumin nykyinen potentiaali ei liene absoluuttinen, vaikka se saattaa hyvinkin olla lähes perimmäinen, ja arvioimme mahdottomaksi sellaisen, että aliabsoluuttisen kosmoksen puitteissa päästäisiin absoluuttisten merkitys-arvojen

täyteen julkituloon. Tämän takia vastassamme onkin melkoinen vaikeus koettaessamme muodostaa käsitystä kolmen Absoluutin äärettömien mahdollisuuksien totaalisesta ilmenemisestä tai edes hahmotella mielessämme tällä hetkellä persoonattomalla Jumaluusabsoluutin tasolla olevan Absoluuttisen Jumalan kokemuksellista personoitumista.

106:6.2 (1168.1) Kokonaisuniversumin avaruusnäyttämö tuntuu riittävän Korkeimman Olennon aktuaalistumiseen, Perimmäisen Kolminaisuuden muodostumiseen ja täyteen toimintaan, Perimmäisen Jumalan olevaistumiseen ja jopa Absoluuttisen Kolminaisuuden alkuunpanoon. Mutta käsityksemme tämän toisen kokemuksellisen Kolminaisuuden täysimääräisestä toiminnasta tuntuvat viittaavan siihen suuntaan, että laajalle ulottuvan kokonaisuniversumin tuolla puolenkin on jotain.

106:6.3 (1168.2) Jos oletamme, että on olemassa infiniittinen kosmos – jokin rajoittamattomissa oleva kosmos kokonaisuniversumin tuolla puolen – ja jos kuvittelemme mielessämme Absoluuttisen Kolminaisuuden lopullisten kehitysvaiheiden tapahtuvan tällaisella perimmäisen takaisella toiminnan näyttämöllä, silloin käy mahdolliseksi otaksua, että Absoluuttisen Kolminaisuuden täysimääräistynyt funktio tulee saavuttamaan lopullisen julkitulonsa infiniittisyyteen kuuluvissa luomistuloksissa ja tulee viemään *kaikkien* potentiaalien absoluuttisen aktuaalistumisen täyttymykseensä. Todellisuuden alati avartuvien lohkojen integroituminen ja yhteenliittyminen tulee lähestymään statuksen

absoluuttisuutta samassa suhteessa kuin koko todellisuus tulee sisällytetyksi tällä tavoin yhteen liittyneiden lohkojen puitteisiin.

106:6.4 (1168.3) Jos sama asia ilmaistaan toisin sanoin, niin Absoluuttinen Kolminaisuus on, kuten sen nimikin osoittaa, kokonaisfunktion osalta kiistämättömän absoluuttinen. Emme tiedä, miten absoluuttinen funktio voi päästä totaaliseen julkituloon kvalifioidulla, rajoitetulla tai muutoin rajallisella perustalla. Niinpä meidän onkin oletettava, että mikä tahansa tämänkaltainen kaikkinaisuusfunktio on (potentiaalin puolesta) ehdollistamatonta. Ja näyttäisi myös siltä, että ehdollistamaton olisi ainakin kvalitatiiviselta kannalta katsottaessa myös rajoittamatonta, vaikka emme kvantitatiivisten suhteiden osalta olekaan yhtä varmoja.

106:6.5 (1168.4) Siitä olemme kuitenkin varmoja, että vaikka eksistentiaalinen Paratiisin-Kolminaisuus onkin infiniittinen ja vaikka kokemuksellinen Perimmäinen Kolminaisuus onkin ali-infiniittinen, Absoluuttista Kolminaisuutta ei ole yhtä helppo luokitella. Vaikka se on syntyhistorialtaan ja konstituutioltaan kokemuksellinen, se ehdottomasti kuitenkin hipoo eksistentiaalisia potentiaalisuuden Absoluutteja.

106:6.6 (1168.5) Vaikkei ihmismielen kannattanekaan pyrkiä ymmärtämään tällaisia etäisiä ja ihmisyyden ylittäviä käsityksiä, ehdottaisimme kuitenkin, että Absoluuttisen Kolminaisuuden ikuisuustoiminnan ajateltaisiin kulminoituvan jonkinlaiseksi potentiaalisuuden Absoluuttien kokemuksellistumiseksi. Tämä tuntuisi järkevältä johtopäätökseltä Universaalisen Absoluutin, ellei peräti Kvalifioimattoman Absoluutinkin, osalta; tiedämmehän joka

tapauksessa, ettei Universaalinen Absoluutti ole pelkästään staattinen ja potentiaalinen, vaan myös assosiatiivinen näiden sanojen totaalista Jumaluutta tarkoittavassa merkityksessä. Mutta mitä tulee käsitettävissä oleviin jumalallisuuden ja persoonallisuuden arvoihin, niin nämä otaksutut tapahtumat edellyttävät Jumaluusabsoluutin personointia sekä niiden superpersoonallisten arvojen ja ultrapersoonallisten merkitysten ilmaantumista, jotka luonnostaan kuuluvat Absoluuttisen Jumalan – kokemuksellisista Jumaluuksista kolmannen ja viimeisen – persoonallisuuden täysimääräistymiseen.

7. Päämäärän lopullisuus

106:7.1 (1168.6) Jotkin niistä vaikeuksista, jotka kohdataan muodostettaessa käsityksiä infiniittisen todellisuuden integroitumisesta, johtuvat luonnostaan siitä tosiasiasta, että kaikkiin tällaisiin käsityksiin sisältyy jotakin universaalisen kehityksen lopullisuudesta, jonkinlainen kokemuksellinen todellistuma kaikesta siitä, mitä konsanaan voisi olla olemassa. Eikä ole kuviteltavissa, että kvantitatiivinen infiniittisyys voisi koskaan lopullisuudessa täysimääräisesti todellistua. Kolmeen potentiaaliseen Absoluuttiin jää pakostakin aina sellaisia tutkimattomia mahdollisuuksia, joita minkäänmääräinen kokemuksellinen kehitys ei koskaan voisi ammentaa tyhjiin. Vaikka

ikuisuus itse onkin absoluuttinen, ei se kuitenkaan ole enempää kuin absoluuttinen.

106:7.2 (1169.1) Lopullisesta integroitumisesta kokeeksi esitetty käsityskin on erottamattomissa rajaamattomassa ikuisuudessa tapahtuvista täyttymyksistä, joten sellainen ei voi minään käsitettävissä olevana tulevana ajankohtana käytännössä todellistua.

106:7.3 (1169.2) Päämäärän asettaa Paratiisin-Kolminaisuuden muodostavien Jumaluuksien tahtoperäinen teko. Päämäärä ankkuroituu niiden kolmen suuren potentiaalin valtavuuteen, joiden absoluuttisuus sulkee sisäänsä koko tulevan kehityksen mahdollisuudet; päämäärä kruunautuu luultavasti Universumipäämäärän Kruunaajan suorittamalla teolla, ja tähän tekoon todennäköisesti kietoutuvat Absoluuttiseen Kolminaisuuteen kuuluvat Korkein ja Perimmäinen. Jokainen kokemuksellinen päämäärä on kokevien luotujen ainakin osittain käsitettävissä, mutta infiniittisiä eksistentiaaleja hipova päämäärä ei liene käsitettävissä. Lopullisuutta oleva päämäärä on eksistentiaalis-kokemuksellinen saavutus, joka näyttää koskevan Jumaluusabsoluuttia. Mutta Universaalisen Absoluutin ansiosta Jumaluusabsoluutti on ikuisuussuhteessa Kvalifioimattomaan Absoluuttiin. Ja nämä kolme Absoluuttia, jotka ovat mahdollisuudeltaan kokemuksellisia, ovat aktuaalisesti eksistentiaalisia ja enemmänkin, sillä ne ovat äärettömiä, ajattomia, avaruudettomia, rajattomia ja mittaamattomia – kiistämättömän infiniittisiä.

106:7.4 (1169.3) Tavoitteen saavuttamisen epätodennäköisyys ei kuitenkaan estä filosofista teoretisointia tällaisista hypoteettisista

päämääristä. Jumaluusabsoluutin aktuaalistuminen saavutettavaksi absoluuttiseksi Jumalaksi saattaa olla käytännöllisesti katsoen mahdoton toteutua. Tällainen lopullisuuden täyttymys pysyy siitä huolimatta teoreettisena mahdollisuutena. Kvalifioimattoman Absoluutin mukanaolo jossakin käsittämättömässä infiniittisessä kosmoksessa saattaa olla mittaamattoman kaukana loputtoman ikuisuuden futuurisuudessa, mutta tällainen hypoteesi on silti perusteltu. Kuolevaisilla, morontiaaneilla, hengillä, finaliiteilla, transsendentaaleilla ja muilla, samoin kuin itse universumeilla ja kaikilla muilla todellisuuden osa-alueilla on varmasti *potentiaalisesti lopullinen päämäärä, joka on arvoltaan absoluuttinen;* mutta epäilemme, tokko yksikään olento tai universumi milloinkaan saavuttaa kaikkia tällaisen päämäärän aspekteja täysimääräisesti.

106:7.5 (1169.4) Kehitytpä Isän ymmärtämisessä miten pitkälle hyvänsä, aina on mielesi joutuva ymmälle Isä–MINÄ OLEN -olevaisen[46] paljastumattomasta infiniittisyydestä, jonka tutkimaton suunnattomuus tulee kautta ikuisuuden syklien aina jäämään luotaamattomaksi ja käsittämättömäksi. Saavutitpa Jumalasta miten paljon hyvänsä, on hänestä aina jäljellä paljon enemmän sellaista, jonka olemassaoloa et osaa edes aavistaa. Ja uskomme tämän pitävän paikkansa yhtä paljon transsendentaalisilla tasoilla kuin finiittisenkin olemassaolon tasoilla. Jumalan etsintä on loputonta!

106:7.6 (1169.5) Sen, että te ette lopullisessa mielessä näin ollen kykene saavuttamaan Jumalaa, ei tulisi millään muotoa lannistaa universumin luotuja. Voitte tosiaankin saavuttaa ja myös saavutatte Seitsenkertaisen, Korkeimman ja Perimmäisen jumaluustasot, jotka

merkitsevät teille samaa, mitä Jumala Isän infiniittinen tajuaminen merkitsee Iankaikkiselle Pojalle ja Myötätoimijalle heidän ikuisuusolemassaoloa edustavassa absoluuttisessa asemassaan. Kaukana siitä, että Jumalan infiniittisyys ahdistaisi luotua, sen tulisi olla ylimpänä vakuutuksena siitä, että ylösnousemuspersoonallisuudella on läpi koko loputtoman futuurisuuden edessään persoonallisuuden kehittymistä ja Jumaluuteen yhdistymistä merkitsevät mahdollisuudet, joita ei edes ikuisuus ole tyhjiin ammentava eikä katkaiseva.

106:7.7 (1169.6) Kokonaisuniversumi näyttää suuruniversumin finiittisten luotujen käsityksissä jotakuinkin infiniittiseltä, mutta sen absoniittiset arkkitehdit epäilemättä tajuavat, miten se liittyy päättymättömän MINÄ OLEN -olevaisessa[47] tapahtuviin tuleviin ja aavistamattomiin kehityskulkuihin. Eikä avaruus itsekään ole muuta kuin perimmäinen ehto, kvalifiointia merkitsevä ehto, keskiavaruuden rauhallisten vyöhykkeiden suhteellisen absoluuttisuuden *puitteissa*.

106:7.8 (1170.1) Sinä hetkenä tulevan ikuisuuden käsittämättömässä kaukaisuudessa, jolloin kokonaisuniversumi kaikkinensa lopullisesti valmistuu, sinä hetkenä me kaikki epäilemättä tarkastelemme jälkikäteen sen historiaa koko mitaltaan niin kuin se vasta olisi alku, yksinkertaisesti vain tiettyjen finiittisten ja transsendentaalisten perustusten luomista vieläkin suurenmoisemmille ja kiehtovammille kartoittamattomassa infiniittisyydessä tapahtuville metamorfooseille. Tuona tulevan ikuisuuden hetkenä kokonaisuniversumi on yhä näyttävä nuorekkaalta; koskaan

päättymättömän ikuisuuden äärettömien mahdollisuuksien edessä se toden totta tuleekin aina olemaan nuori.

106:7.9 (1170.2) Infiniittisen päämäärän saavuttamisen epätodennäköisyys ei vähäisessäkään määrin estä pohdiskelemasta tällaista päämäärää koskevia ideoita, emmekä epäröi sanoa, että jos kolme absoluuttista potentiaalia konsanaan voisivat täyteen määräänsä aktuaalistua, silloin olisi mahdollista pitää varmana koko todellisuuden lopullista integroitumista. Tällainen kehittymällä tapahtuva todellistuminen perustuu Kvalifioimattoman, Universaalisen ja Jumaluusabsoluutin loppuun saatettuun aktuaalistumiseen, niiden kolmen potentiaalisuuden aktuaalistumiseen, joiden liitto on MINÄ OLEN -olevaisen[48] piilevyys, potentiaalien, jotka edustavat ikuisuuden tuonnemmaksi siirrettyjä realiteetteja, koko futuurisuuden uinuvia mahdollisuuksia ja vielä niitäkin enemmän.

106:7.10 (1170.3) Tällaiset lopputulokset ovat lievästi sanoen äärimmäisen kaukaisia. Uskomme siitä huolimatta, että me kolmen Kolminaisuuden mekanismeissa, persoonallisuuksissa ja yhteenliittymissä havaitsemme teoreettisen mahdollisuuden Isä–MINÄ OLEN -olevaisen[49] seitsemän absoluuttisen vaiheen uudelleenyhdistymiseen. Ja tämä tuo eteemme käsityksen siitä kolminkertaisesta Kolminaisuudesta, joka sulkee sisäänsä eksistentiaalisen statuksen omaavan Paratiisin-Kolminaisuuden sekä kummatkin sittemmin ilmaantuvat, olemukseltaan ja alkuperältään kokemukselliset Kolminaisuudet.

8. Kolminaisuuksien kolminaisuus

106:8.1 (1170.4) Kolminaisuuksien Kolminaisuuden olemusta on vaikea kuvailla ihmismielelle; se on aktuaalinen yhteissumma kokemuksellisen infiniittisyyden kaikkeudesta ikuisuuden todellistumisen teoreettisessa infiniittisyydessä. Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa kokemuksellinen infiniittinen saavuttaa identtisyyden eksistentiaalisen infiniittisen kanssa, ja molemmat ovat esikokemuksellisessa, esieksistentiaalisessa MINÄ OLEN -olevaisessa[50] kuin yksi. Kolminaisuuksien Kolminaisuus on kaiken sen lopullinen ilmentymä, mitä viisitoista kolmiyhteyttä ja niihin liittyvät kolmiudet itsessään sisältävät. Suhteellisten olentojen on vaikea käsittää lopullisuuksia, olivatpa ne eksistentiaalisia tai kokemuksellisia, siksi ne on aina esitettävä suhteellisuuksina.

106:8.2 (1170.5) Kolminaisuuksien Kolminaisuus esiintyy monissa vaiheissa. Se sisältää sellaisia mahdollisuuksia, todennäköisyyksiä ja väistämättömyyksiä, että ne saavat jopa korkealla ihmisen tason yläpuolella olevien olentojen mielikuvitusmaailman järkkymään. Sillä on seuraamuksia, joita taivaalliset filosofit eivät luultavasti edes aavista, sen seuraukset tulevat nimittäin esiin kolmiyhteyksissä, ja kolmiyhteydet ovat viime kädessä luotaamattomia.

106:8.3 (1170.6) On useita tapoja, joilla Kolminaisuuksien Kolminaisuutta voi kuvailla. Me katsomme parhaaksi esittää asiasta seuraavanlaisen kolmitasoisen käsityksen:

106:8.4 (1170.7) 1. Kolmen Kolminaisuuden taso.

106:8.5 (1170.8) 2. Kokemuksellisen Jumaluuden taso.

106:8.6 (1170.9) 3. MINÄ OLEN -olevaisen[51] taso.

106:8.7 (1170.10) Nämä ovat yhä laajemmaksi käyvää yhdistymistä edustavia tasoja. Kolminaisuuksien Kolminaisuus on itse asiassa ensimmäinen taso, kun toinen ja kolmas taso taas ovat ensimmäisen tason yhdistymisjohdannaisia.

106:8.8 (1171.1) ENSIMMÄINEN TASO: Kolmen Kolminaisuuden uskotaan tällä yhteenliittymisen alkutasolla toimivan täydellisesti synkronoituneina, vaikkakin erillisinä Jumaluuden persoonallisuuksien ryhmittyminä.

106:8.9 (1171.2) 1. *Paratiisin-Kolminaisuus*, Paratiisin kolmen Jumaluuden – Isän, Pojan ja Hengen – yhteenliittymä. Olisi muistettava, että Paratiisin-Kolminaisuus jo itsessään merkitsee kolmijakoista funktiota: absoluuttinen funktio, transsendentaalinen funktio (Perimmäisyyden Kolminaisuus) ja finiittinen funktio (Korkeimmuuden Kolminaisuus). Paratiisin-Kolminaisuus on minä tahansa ja kaikkina aikoina mikä tahansa ja kaikki nämä funktiot.

106:8.10 (1171.3) 2. *Perimmäinen Kolminaisuus*. Kysymyksessä on Korkeimpien Luojien, Korkeimman Jumalan ja Kokonaisuniversumin Arkkitehtien jumaluusyhdistymä. Jos kohta tämä on riittävä esitys kyseisen Kolminaisuuden jumalallisuusaspekteista, olisi pantava merkille, että on olemassa

muitakin tämän Kolminaisuuden vaiheita, jotka kuitenkin näyttävät olevan täydellisesti koordinoitumassa jumalallisuusaspektien kanssa.

106:8.11 (1171.4) 3. *Absoluuttinen Kolminaisuus*. Tähän ryhmittymään kuuluvat Korkein Jumala, Perimmäinen Jumala ja Universumipäämäärän Kruunaaja suhteessa kaikkiin jumalallisuusarvoihin. Tämän kolmiyhteisen ryhmittymän tietyt muut vaiheet ovat tekemisissä muiden kuin jumalallisuusarvojen kanssa laajentuvassa kosmoksessa. Mutta nämä ovat parhaillaan yhdistymässä jumalallisuusvaiheisiin aivan niin kuin kokemuksellisten Jumaluuksien voima- ja persoonallisuusaspektit ovat nyt kokemuksellisen synteesin prosessissa.

106:8.12 (1171.5) Näiden kolmen Kolminaisuuden yhteenliittyminen Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa luo edellytykset todellisuuden mahdolliseen rajattomaan integroitumiseen. Tähän ryhmittymään sisältyy alkusyitä, välivaiheita ja lopullisia; alkuunpanijoita, toteuttajia ja loppuunsaattajia; alkuvaiheita, olomuotoja ja päämääriä. Isä–Poika-kumppanuudesta on tullut Poika–Henki-kumppanuus ja sitten Henki–Korkein ja edelleen Korkein–Perimmäinen ja Perimmäinen–Absoluutti, jopa Absoluutin ja Isä-Infiniittisen kumppanuus eli todellisuuden syklin täyttymys. Niin ikään muissa vaiheissa, jotka eivät yhtä välittömästi koske jumalallisuutta ja persoonallisuutta, Ensimmäinen Suuri Lähde ja Keskus todellistaa ikuisuuden kehän ympärillä olevan todellisuuden rajattomuuden oman olemassaolonsa absoluuttisuudesta, itsensäjulkituonnin loputtomuuden kautta itsensätodellistamisen

lopullisuuteen – eksistentiaalien absoluutista hamaan kokemuksellisten lopullisuuteen.

106:8.13 (1171.6) TOINEN TASO: Kolmen Kolminaisuuden koordinoituminen tuo väistämättä mukanaan näihin Kolminaisuuksiin geneettisesti liittyvien kokemuksellisten Jumaluuksien assosiatiivisen liiton. Tämän toisen tason luonnetta on joskus esitelty seuraavasti:

106:8.14 (1171.7) 1. *Korkein*. Kysymyksessä on Paratiisin-Kolminaisuuden ykseyden jumaluusseuraamus kokemuksellisessa yhteydessä Paratiisin Jumaluuksien Luoja-Poikiin ja Luoviin Tyttäriin. Korkein on finiittisen evoluution ensimmäisen vaiheen täyttymisen jumaluusruumiillistuma.

106:8.15 (1171.8) 2. *Perimmäinen*. Tämä on toisen Kolminaisuuden olevaistuneen ykseyden jumaluusseuraamus, jumalallisuuden transsendentaalinen ja absoniittinen personoituma. Perimmäisyyteen sisältyy monien ominaisuuksien eri tavoin ajateltu ykseys, ja olisi paikallaan, että ihmisen käsitys perimmäisestä sisältäisi ainakin ne perimmäisyyden vaiheet, jotka ovat valvontaa ohjaavia, omakohtaisesti koettavissa olevia ja jännitteellisesti yhdistäviä, mutta on olemassa monia muita paljastamattomia olevaistuneen Jumaluuden aspekteja. Vaikka Perimmäinen ja

Korkein ovat toisiinsa verrattavia, he eivät silti ole identtisiä, eikä Perimmäinen ole pelkästään Korkeimman amplifikaatio.

106:8.16 (1172.1) 3. *Absoluuttinen*. Monia teorioita on esitetty siitä, minkäluontoinen Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toisen tason kolmas jäsen on. Absoluuttinen Jumala on epäilemättä mukana tässä yhteenliittymässä Absoluuttisen Kolminaisuuden lopullisen funktion persoonallisuusseuraamuksena, mutta Jumaluusabsoluutti on kuitenkin ikuisuusstatuksen omaava eksistentiaalinen realiteetti.

106:8.17 (1172.2) Tätä kolmatta jäsentä koskeva käsitteellinen vaikeus johtuu luontaisesti siitä, että tällaisen jäsenyyden olettaminen antaa jo sinänsä ymmärtää, että olisi vain yksi Absoluutti. Teoreettisesti – siinä tapauksessa, että tällainen seikka olisi mahdollinen – saisimme nähdä kolmen Absoluutin yhdistyvän *kokemuksellisesti* yhdeksi. Ja meille opetetaan, että infiniittisesti ja *eksistentiaalisesti* on olemassa vain yksi ainoa Absoluutti. Vaikkei ole vähänkään selvää, kuka tämä kolmas jäsen voi olla, usein silti esitetään sellainen postulaatti, että tämä voi koostua Jumaluus-, Universaalisesta ja Kvalifioimattomasta Absoluutista jossakin aavistamattoman yhteydenpidon ja kosmisen julkitulon muodossa. On varmaa, että Kolminaisuuksien Kolminaisuus voisi tuskin päästä täysimääräiseen toimintaan ilman kolmen Absoluutin täysimääräistä yhdistymistä, ja kolme Absoluuttia voivat tuskin yhdistyä ilman kaikkien infiniittisten potentiaalien täyttä todellistumista.

106:8.18 (1172.3) Totuus vääristyy kenties vähiten, jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden kolmas jäsen mielletään Universaaliseksi

Absoluutiksi, edellyttäen ettei tällainen käsitys luo Universaalisesta kuvaa pelkästään staattisena ja potentiaalisena, vaan myös assosiatiivisena. Mutta siltikään emme tajua suhdetta totaalisen Jumaluuden toiminnan luoviin ja evoluutioon liittyviin aspekteihin.

106:8.19 (1172.4) Vaikka tyhjentävää käsitystä Kolminaisuuksien Kolminaisuudesta on vaikea muodostaa, ei kvalifioidun käsityksen esittäminen asiasta ole yhtä vaikeaa. Jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toinen taso kuvitellaan pohjimmiltaan persoonalliseksi, niin silloin käy aivan mahdolliseksi postuloida Korkeimman Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja Absoluuttisen Jumalan liitto niiden persoonallisten Kolminaisuuksien liiton persoonalliseksi jälkiseuraamukseksi, jotka ovat esi-isän asemassa näihin kokemuksellisiin Jumaluuksiin nähden. Rohkenemme lausua mielipiteenämme, että nämä kolme kokemuksellista Jumaluutta yhdistyvät varmasti toisella tasolla välittömänä seurauksena heidän esi-isinään ja aiheuttajinaan olevien Kolminaisuuksien ykseyden lisääntymisestä, Kolminaisuuksien, jotka muodostavat ensimmäisen tason.

106:8.20 (1172.5) Ensimmäinen taso koostuu kolmesta Kolminaisuudesta. Toinen taso on olemassa kokemuksellis-kehittyneiden, kokemuksellis-olevaistuneiden ja kokemuksellis-eksistentiaalisten jumaluuspersoonallisuuksien persoonallisuusyhdistymänä. Ja mistään käsitteellisestä vaikeudesta täysimääräisen Kolminaisuuksien Kolminaisuuden ymmärtämisessä välittämättä on näiden kolmen toisen tason Jumaluuden persoonallinen yhteenliittymä ilmestynyt oman universumiaikamme näkyville

Majestonin jumalallistumisilmiössä, Majestonin, jonka Jumaluusabsoluutti tällä toisella tasolla aktualisoi. Jumaluusabsoluutti toimi tällöin Perimmäisen kautta ja vastasi Korkeimman Olennon ensimmäiseen luomiskäskyyn.

106:8.21 (1172.6) KOLMAS TASO: Jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toisesta tasosta laaditaan kvalifioimaton hypoteesi, se kattaa kaikenlaisen sellaisen todellisuuden jokaisen vaiheen korreloitumisen, joka infiniittisyyden kaikkeudessa on, oli tai voisi olla. Korkein Olento on paitsi henkeä myös mieltä ja voimaa ja kokemusta. Perimmäinen on kaikkea tätä ja vielä paljon enemmän, kun taas Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin ykseyden yhteiskäsitteeseen sisältyy kaiken todellisuuden todellistumisen absoluuttinen lopullisuus.

106:8.22 (1172.7) Korkeimman, Perimmäisen ja täysimääräisen Absoluutin liitossa voisi tapahtua niiden infiniittisyyden aspektien toiminnallinen uudelleenkokoaminen, jotka MINÄ OLEN alkuaan jakoi lohkoihin ja jotka johtivat Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin ilmaantumiseen. Vaikka universumin filosofit pitävätkin asian todennäköisyyttä varsin etäisenä, esitämme silti usein seuraavan kysymyksen: Jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toinen taso voisi joskus saavuttaa kolminaisuusykseyden, mitä silloin tapahtuisi tällaisen jumaluusykseyden seuraamuksena? Me emme sitä tiedä, mutta olemme vakuuttuneita siitä, että se johtaisi suoraa tietä MINÄ OLEN -olevaisen[52] todellistumiseen kokemukselliseksi

saavutettavuudeksi. Persoonallisten olentojen kannalta se voisi merkitä sitä, että MINÄ OLEN -olevaisesta[53], joka ei ole tunnettavissa, olisi tullut Isä-Infiniittisen ominaisuudessa koettavissa oleva. Mitä nämä absoluuttiset määränpäät saattaisivat merkitä ei-persoonallisesta näkökulmasta katsottuna, se on taas toinen asia ja asia, jonka vasta ikuisuus mahdollisesti voisi selvittää. Mutta persoonallisina luotuina näitä kaukaisia lopputuloksia tarkastellessamme päättelemme, että kaikkien persoonallisuuksien lopullisena päämääränä on lopullinen tietämys näiden samaisten persoonallisuuksien Universaalisesta Isästä.

106:8.23 (1173.1) Siten kuin me filosofisesti käsitämme MINÄ OLEN -olevaisen[54] menneessä ikuisuudessa, hän on yksin, hänen rinnallaan ei ole ketään. Katsellessamme eteenpäin tulevaan ikuisuuteen, emme näe, että MINÄ OLEN voisi eksistentiaalina mitenkään muuttua, mutta tunnemme mieltymystä ennustaa, että kokemuksen osalta ilmenee suunnaton ero. Tällainen käsitys MINÄ OLEN -olevaisesta[55] kattaa täyden itsensätoteuttamisen – siihen liittyy se rajaton galaksi persoonallisuuksia, joista on tullut omatahtoisia osanottajia MINÄ OLEN -olevaisen[56] itsensätoteuttamisessa ja jotka tulevat ikuisesti pysymään infiniittisyyden kaikkeuden absoluuttisina omatahtoisina osina, absoluuttisen Isän lopullisina poikina.

9. Eksistentiaalinen infiniittinen yhdistyminen

106:9.1 (1173.2) Kolminaisuuksien Kolminaisuuden käsitteen muodossa esitimme postulaatin rajattoman todellisuuden mahdollisesta kokemuksellisesta yhdistymisestä, ja toisinaan me teoretisoimme, että tämä kaikki saattaa tapahtua etäisen ikuisuuden äärimmäisessä kaukaisuudessa. Mutta parhaillaan elettävänä aikana tapahtuu siitä huolimatta infiniittisyyden aktuaalista ja tämänhetkistä yhdistymistä, niin kuin tapahtui kaikkina menneinä universumiaikakausina ja niin kuin on tapahtuva kaikkina tulevina universumiaikakausina. Tällainen yhdistyminen on eksistentiaalista Paratiisin-Kolminaisuudessa. Infiniittisyyden yhdistyminen kokemuksellisena todellisuutena on käsittämättömän kaukana, mutta infiniittisyyden kvalifioimaton ykseys hallitsee jo nyt universumiolemassaolon nykyhetkeä ja yhdistää kaikessa todellisuudessa esiintyvät eroavuudet sellaisella eksistentiaalisella majesteettisuudella, joka on *absoluuttista*.

106:9.2 (1173.3) Kun finiittiset luodut koettavat käsittää infiniittistä yhdistymistä täyttymykseen saatetun ikuisuuden lopullisuustasoilla, he joutuvat kasvokkain niiden älyllisten rajoittuneisuuksien kanssa, jotka ovat luontaisia heidän finiittiselle olemassaololleen. Aika, avaruus ja kokemus ovat esteinä luodun olennon käsityksenmuodostukselle; ja silti on niin, että ellei ajallisuutta olisi, jos avaruus puuttuisi ja jos oltaisiin vailla kokemusta, yksikään luotu ei kykenisi saamaan edes rajallista käsitystä maailmankaikkeuden todellisuudesta. Ilman ajantajua ei kukaan evolutionaarinen luotu voisi mitenkään tajuta peräkkäisyyteen liittyviä suhteita. Ilman avaruudentajua ei yksikään luotu kykenisi pääsemään perille

samanaikaisuuteen liittyvistä suhteista. Ilman kokemusta ei yksikään evolutionaarinen luotu voisi edes olla olemassa; vain Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia nousevat reaalisesti kokemuksen yläpuolelle, ja nämäkin saattavat joissakin vaiheissa olla kokemuksellisia.

106:9.3 (1173.4) Aika, avaruus ja kokemus ovat ihmisen suurimmat apuneuvot, joilla hän pääsee suhteelliseen todellisuuden tajuamiseen, ja silti ne ovat hirveimpinä esteinä sille, että hän pääsisi täysimääräiseen todellisuuden tajuamiseen. Kuolevaiset ja monet muut universumin luodut havaitsevat välttämättömäksi ajatella potentiaaleista, että ne aktualisoituvat avaruudessa ja kehittyvät täyttymykseen ajallisuudessa, mutta koko tämä prosessi on sellainen ajallis-avaruudellinen ilmiö, jota ei aktuaalisesti esiinny Paratiisissa eikä ikuisuudessa. Absoluuttisella tasolla ei ole sen paremmin aikaa kuin avaruuttakaan. Kaikki potentiaalit ovat siellä käsitettävissä aktuaaleiksi.

106:9.4 (1173.5) Käsitys koko todellisuuden yhdistymisestä – tapahtukoon se tämän tai minkä tahansa muun universumiaikakauden kuluessa – on pohjimmiltaan kaksiosainen: eksistentiaalinen ja kokemuksellinen. Tällainen ykseys on kokemuksellisen todellistumisen prosessissa Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa, mutta tämän kolminkertaisen Kolminaisuuden näennäisen aktuaalistumisen määrä on suorassa suhteessa siihen, missä määrin todellisuuden kvalifioinnit ja epätäydellisyydet ovat kosmoksesta hävinneet. Mutta todellisuuden totaalinen integroituminen on kvalifioimattomasti ja ikuisesti ja eksistentiaalisesti läsnä olevana Paratiisin-Kolminaisuudessa, jonka

sisällä infiniittinen todellisuus on tänäkin nimenomaisena universumihetkenä absoluuttisen yhdistynyttä.

106:9.5 (1174.1) Kokemuksellisen näkökulman ja eksistentiaalisen näkökulman luoma paradoksi on väistämätön, ja se perustuu osaksi siihen, että Paratiisin-Kolminaisuus ja Kolminaisuuksien Kolminaisuus ovat kumpikin sellainen läpi ikuisuuden jatkunut suhdekokonaisuus, jollaisen kuolevaiset voivat tajuta vain ajallis-avaruudellisena suhteellisuutena. Ihmisen käsitystä, jonka mukaan Kolminaisuuksien Kolminaisuus aktualisoituu asteittain kokemuksellisesti – ajallista näkökulmaa – pitää täydentää sillä lisäpostulaatilla, että tämä jo *on* faktuaalistuma – ikuisuusnäkökulmalla. Mutta miten nämä kaksi näkökulmaa saadaan sovitetuiksi yhteen? Ehdotamme finiittisille kuolevaisille, että he hyväksyvät sen totuuden, että ParatiisinKolminaisuus on infiniittisyyden eksistentiaalinen yhdistymä ja että osaksi se, miksei kokemuksellisen Kolminaisuuksien Kolminaisuuden aktuaalista läsnäoloa ja loppuunsaatettua ilmentymää voi havaita, johtuu molemminpuolisesta vääristymästä, jonka aiheuttavat:

106:9.6 (1174.2) 1. Ihmisen rajoittunut näkökulma, kykenemättömyys kvalifioimattoman ikuisuuden käsitteen ymmärtämiseen.

106:9.7 (1174.3) 2. Ihmisen epätäydellinen status; se, että hän on kaukana kokemuksellisten absoluuttiselta tasolta.

106:9.8 (1174.4) 3. Ihmisen olemassaolon tarkoitus, se tosiasia, että ihmiskunnan on määrä kehittyä kokemisen menetelmällä, ja siksi se myötäsyntyisesti ja konstitutiivisesti on pakostakin riippuvainen

kokemuksesta. Vain Absoluutti voi olla sekä eksistentiaalinen että kokemuksellinen.

106:9.9 (1174.5) Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluva Universaalinen Isä on Kolminaisuuksien Kolminaisuuteen kuuluva MINÄ OLEN, ja kyvyttömyys kokea Isä infiniittisenä johtuu finiittisistä rajoittuneisuuksista. Käsitys *eksistentiaalisesta*, yksinäisestä, Kolminaisuutta edeltävästä saavuttamattomasta MINÄ OLEN -olevaisesta[57] ja postulaatti *kokemuksellisesta* Kolminaisuuksien Kolminaisuuden jälkeisestä ja saavutettavasta MINÄ OLEN -olevaisesta[58] ovat yksi ja sama hypoteesi; mitään aktuaalista muutosta Infiniittisessä ei ole tapahtunut. Kaikki näennäiset kehityskulut johtuvat siitä, että kyvyt todellisuuden vastaanottamiseen ja kosmisen ymmärtämiseen ovat lisääntyneet.

106:9.10 (1174.6) MINÄ OLEN -olevaisen[59] täytyy viime kädessä olla olemassa *ennen* kaikkia eksistentiaaleja ja kaikkien kokemuksellisten *jälkeen*. Vaikkeivät nämä ideat ehkä selvitä ikuisuuden ja infiniittisyyden paradokseja ihmismielessä, tulisi niiden ainakin kannustaa tällaisia finiittisiä älyllisiä olentoja tarttumaan uudelleen näihin loppumattomiin ongelmiin, pulmiin, jotka kiehtovat teitä vielä Salvingtonissakin; ja myöhemmin, kun jo olette finaliitteja; ja edelleen läpi koko ikuisen elämänuranne päättymättömän tulevaisuuden kaukaisuuksiin levittäytyvissä universumeissa.

106:9.11 (1174.7) Kaikki maailmankaikkeuden persoonallisuudet alkavat ennemmin tai myöhemmin käsittää, että se, mitä ikuisuudessa

loppujen lopuksi tavoitellaan, on infiniittisyyden loputonta tutkimista, se on koskaan päättymätön tutkimusretki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisuuteen. Me kaikki tulemme ennemmin tai myöhemmin tietoisiksi siitä, että luodun kasvu on kaiken kaikkiaan verrannollinen siihen, missä määrin samastumme Isään. Alamme ymmärtää, että Jumalan tahdon mukaan eläminen on ikuinen passi siihen loputtomaan mahdollisuuteen, jonka itse infiniittisyys tarjoaa. Kuolevaiset tulevat joskus vielä käsittämään, että menestyminen Infiniittisen tavoittelussa on suorassa suhteessa Isän kaltaisuuden saavuttamiseen ja että tämän universumiaikakauden kuluessa Isän realiteetit paljastuvat jumalallisuuden ominaisuuksissa. Ja nämä jumalallisuutta osoittavat ominaisuudet muuttuvat universumin luotujen henkilökohtaiseksi omaisuudeksi siinä kokemuksessa, että eletään jumalallisesti, ja jumalallisesti eläminen tarkoittaa sitä, että aktuaalisesti eletään Jumalan tahdon mukaan.

106:9.12 (1175.1) Aineellisten, evolutionaaristen ja finiittisten luotujen osalta Isän tahdon noudattamiseen perustuva elämä johtaa suoraa tietä siihen, että henki saa persoonallisuuden areenalla hallitsevan aseman ja tuo tällaiset luodut askelen lähemmäksi Isä-Infiniittisen käsittämistä. Tällainen Isä-elämä on elämää, joka perustuu totuuteen, on herkkä kauneudelle ja on hyvyyden hallitsema. Tämänkaltaista, Jumalaa tuntevaa henkilöä valaisee sisäisesti palvonta, ja ulkoisesti hän antautuu kaikkien persoonallisuuksien universaalisen veljeskunnan varauksettomaan palvelemiseen, palvelevaan hoivantaan, jonka täyttää laupeus ja jonka motiivina on

rakkaus, samalla kun kaikki nämä elämän ominaisuudet yhdistyvät kehittyvässä persoonallisuudessa kosmista viisautta, itsensätoteuttamista, Jumalan löytämistä ja Isän palvomista merkitsevillä, yhä korkeammalle nousevilla tasoilla.

106:9.13 (1175.2) [Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

---

[45]: 106:3.5 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[46]: 106:7.5 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[47]: 106:7.7 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[48]: 106:7.9 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[49]: 106:7.10 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[50]: 106:8.1 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[51]: 106:8.6 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[52]: 106:8.22 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[53]: 106:8.22 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[54]: 106:8.23 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[55]: 106:8.23 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[56]: 106:8.23 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[57]: 106:9.9 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[58]: 106:9.9 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[59]: 106:9.10 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 107

Ajatuksensuuntaajien alkuperä ja olemus

107:0.1 (1176.1) VAIKKA Universaalinen Isä henkilökohtaisesti asuu Paratiisissa, universumien keskipisteessä, hän on aktuaalisesti läsnä myös avaruuden maailmoissa lukemattomien ajallisten lastensa mielessä, sillä hän on heidän sisimmässään Salaperäisenä Opastajana. Ikiaikojen Isä on planeetoilla asuvista kuolevaisista pojistaan samalla kertaa sekä mahdollisimman kaukana että mitä läheisimmin heihin yhteydessä.

107:0.2 (1176.2) Suuntaajat ovat ihmisen sieluun ruumiillistunut Isän rakkauden aktuaalisuus. Suuntaajat ovat ihmisen mieleen vangittu pettämätön lupaus ihmisen ikuisesta elämänurasta. Suuntaajat ovat ihmisen täydellistyneen finaliittipersoonallisuuden omin olemus, josta kuolevainen voi ajallisuudessa tuntea esimakua, kunhan hän vähä vähältä oppii yhä laajemmin hallitsemaan sitä jumalallista menetelmää, jolla hän universumista toiseen noustessaan yltää Isän

tahdon täyttämiseen, kunnes hän aktuaalisesti saavuttaa Paratiisin-Isänsä jumalallisen läsnäolon.

107:0.3 (1176.3) Jumala, joka on antanut ihmiselle käskyn olla täydellinen niin kuin hän on täydellinen, on laskeutunut taivaasta, jotta hänestä Suuntaajana tulisi ihmisen kokemuksellinen kumppani sen ylimaallisen määränpään saavuttamisessa, joka näin on asetettu. Ihmisen mielessä asuva Jumalan osanen on absoluuttinen ja kvalifioimaton vakuutus siitä, että ihminen voi löytää Universaalisen Isän liitossa tämän jumalallisen Suuntaajan kanssa, joka tuli esiin Jumalasta löytääkseen ihmisen ja tehdäkseen tästä Jumalan pojan, jo kun tämä vielä elää lihallisessa ruumiissa.

107:0.4 (1176.4) Jokainen kuolevainen, joka on nähnyt Luoja-Pojan, on nähnyt Universaalisen Isän, ja jokaisessa, jossa asuu jumalallinen Suuntaaja, asuu Paratiisin-Isä. Jokainen kuolevainen, joka tietoisesti tai tietämättään seuraa hänessä olevan Suuntaajansa johdatusta, elää Jumalan tahdon mukaisesti. Tietoisuus Suuntaajan läsnäolosta on tietoisuutta Jumalan läsnäolosta. Suuntaajan ja ihmisen evolutionaarisen sielun välinen ikuisesti kestävä fuusio on tosiasiallinen kokemus ikuisesti kestävästä liitosta Jumalan kanssa Jumaluuden universumiliittolaisena.

107:0.5 (1176.5) Juuri Suuntaaja luo ihmisen sisimpään tuntemanne sammuttamattoman kaipuun ja päättymättömän kaipauksen olla Jumalan kaltainen, saavuttaa Paratiisi ja siellä Jumaluuden aktuaalisen persoonan edessä palvoa tämän jumalallisen lahjan infiniittistä alkulähdettä. Suuntaaja on se elävä läsnäoleva, joka tosiasiallisesti yhdistää kuolevaisen pojan hänen Paratiisin-Isäänsä

ja vetää häntä yhä lähemmäksi Isää. Suuntaaja tasoittaa kompensoivalla tavalla meille sen suunnattoman universumijännitteen, jonka aiheuttavat ihmisen Jumaluudesta erottama välimatka sekä se, missä määrin hän on Isän universaalisuuteen verrattuna vain osittainen.

107:0.6 (1176.6) Suuntaaja on finiittisen luodun mieleen vangittu infiniittistä olentoa edustava absoluuttinen olennoituma, ja se voi kyseisen kuolevaisen tekemästä valinnasta riippuen lopulta kruunata tämän Jumalan ja ihmisen välisen väliaikaisen liiton ja sananmukaisesti aktualisoida uuden olentomuodon päättymätöntä universumipalvelua varten. Suuntaaja on jumalallinen universumirealiteetti, joka tekee tosiasiaksi sen totuuden, että Jumala on ihmisen Isä. Suuntaaja on ihmisen pettämätön kosminen kompassi, joka aina ja erehtymättä suuntaa sielun Jumalaa kohti.

107:0.7 (1177.1) Tahdolliset luodut käyvät evolutionaarisissa maailmoissa läpi kolme yleistä olemisen kehitysvaihetta: Suuntaajan saapumishetkestä siihen saakka, kun asianomainen on jo jotakuinkin täysi-ikäinen, eli Urantialla suunnilleen kahdenteenkymmenenteen ikävuoteen saakka, Opastajia kutsutaan toisinaan Ajatuksenmuuttajiksi. Tästä ajankohdasta harkintakykyisyyttä merkitsevän iän saavuttamiseen eli noin neljänteenkymmenenteen ikävuoteen Salaperäisiä Opastajia kutsutaan Ajatuksensuuntaajiksi. Harkintakykyisyyden saavuttamisesta aina siihen saakka, kun asianomainen vapautuu lihallisesta ruumiistaan, Suuntaajista puhutaan usein Ajatuksenvalvojina. Näillä kolmella kuolevaisen olennon elämänvaiheella ei ole mitään yhteyttä niihin kolmeen

vaiheeseen, joiden kautta Suuntaaja edistyy mielen kaksoiskappaleen valmistamisessa ja sielun kehittämisessä.

1. Ajatuksensuuntaajien alkuperä

107:1.1 (1177.2) Koska Ajatuksensuuntaajat ovat alkuperäisen Jumaluuden olemusta, kukaan ei rohjenne lausua lopullista sanaa niiden luonteesta eikä alkuperästä. Itse voin tuoda esille vain, mitä Salvingtonin perimätiedot ja Uversassa vallalla olevat uskomukset asiasta tietävät. Kykenen selittämään vain sen, missä valossa me näemme nämä Salaperäiset Opastajat ja muut niihin rinnastettavat entiteetit, joita suuruniversumissa esiintyy kaikkialla.

107:1.2 (1177.3) Vaikka Ajatuksensuuntaajien lahjoittamistavasta vallitsee toisistaan poikkeavia mielipiteitä, tällaisia näkemyseroja ei esiinny niiden alkuperän osalta, vaan kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että ne lähtevät suoraan Universaalisesta Isästä, Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Ne eivät ole luotuja olentoja, vaan ne ovat fragmentoimalla aikaansaatuja entiteettejä, jotka ovat infiniittisen Jumalan tosiasiallinen läsnäolo. Yhdessä monien paljastamattomien kaltaistensa kanssa Suuntaajat ovat miedontamatonta ja sekoittumatonta jumalallisuutta, kvalifioimattomia ja laimentamattomia Jumaluuden osasia; ne ovat Jumalasta, ja niin pitkälle kuin me kykenemme asiaa näkemään, *ne ovat Jumala*.

107:1.3 (1177.4) Mitä tulee aikaan, jolloin ne alkavat erottautua Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisuudesta erillisiksi

olemassaoleviksi, sitä emme tiedä. Emme myöskään tiedä niiden lukumäärää. Tiedämme varsin vähän niiden elämänvaiheista, ennen kuin ne saapuvat ajallisuuden planeetoille asuakseen ihmismielissä, mutta mainitusta ajankohdasta lähtien olemme enemmän tai vähemmän perillä niiden kosmisista etenemisvaiheista aina niiden kolmiyhteisen päämäärän kruunautumiseen saakka ja se mukaan luettuna. Tämä päämäärä on joko persoonallisuuden saavuttaminen johonkuhun kuolevaiseen taivasmatkalaiseen fuusioitumalla tai persoonallisuuden saavuttaminen Universaalisen Isän antaman käskyn nojalla tai sitten vapautuminen Ajatuksensuuntaajille kuuluviksi tiedetyistä tehtävistä.

107:1.4 (1177.5) Vaikkemme asiaa tiedäkään, otaksumme silti, että Suuntaajia yksilöllistetään jatkuvasti sitä mukaa, miten universumi laajenee ja sitä mukaa, kun suuntaajafuusioehdokkaiden lukumäärä kohoaa. Mutta aivan yhtä mahdollista saattaa olla, että erehdymme, kun koetamme osoittaa Suuntaajille jotkin numeeriset puitteet. Jumalan itsensä tavoin nämä hänen luotaamattoman olemuksensa osasetkin saattavat olla eksistentiaalisessa mielessä infiniittisiä.

107:1.5 (1177.6) Menetelmä, jolla Ajatuksensuuntaajat ilmestyvät alkulähteestään, on eräs Universaalisen Isän paljastamattomista toiminnoista. Meillä on täysi syy uskoa, ettei kenelläkään Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisista kumppaneista ole mitään tekemistä Isän osasten tuottamisen kanssa. Suuntaajat ovat yksinkertaisesti ja ikuisesti jumalallisia lahjoja; ne ovat Jumalaa ja Jumalasta, ja ne ovat Jumalan kaltaisia.

107:1.6 (1177.7) Suhteessaan fuusioluotuihin ne tuovat esille sellaista ylimaallista rakkautta ja hengellistä hoivaa, että sen perinpohjaisempaa vahvistusta ei voi olla julistukselle, jonka mukaan Jumala on henkeä. Mutta tämän ylimaallisen hoivan lisäksi tapahtuu paljon sellaista, mitä Urantian kuolevaisille ei ole koskaan paljastettu. Emmekä täysin ymmärrä, mitä todellisuudessa oikeastaan tapahtuu, kun Universaalinen Isä antaa jotakin itsestään ollakseen osa ajallisen luodun persoonallisuutta. Paratiisin finaliittien ylösnousemuksellinen eteneminen ei sekään ole vielä paljastanut kaikkia tähän ihmisen ja Jumalan ylimaalliseen kumppanuuteen luonnostaan sisältyviä mahdollisuuksia. Isän osastenhan täytyy loppujen lopuksi olla absoluuttisen Jumalan antama lahja niille luoduille, joiden päämäärään kuuluu mahdollisuus saavuttaa Jumala absoluuttina.

107:1.7 (1178.1) Samoin kuin Universaalinen Isä fragmentoi esipersoonallista Jumaluuttaan, samalla tavoin Ääretön Henki yksilöllistää osia esimielellisestä hengestään, jotka osat asettuvat asumaan henkifuusiosarjaan kuuluvien eloonjäävien kuolevaisten evolutionaariseen sieluun ja aktuaalisesti fuusioituvat siihen. Mutta Iankaikkisen Pojan olemus ei ole tällä tavoin fragmentoitavissa. Alkuperäisen Pojan henki on joko kaikkialle levittäytyvä tai erillisesti persoonallinen. Poikaan fuusioituneet luodut yhdistyvät Iankaikkisen Pojan Luoja-Poikien hengen yksilöllistettyihin vuodattumiin.

2. Suuntaajien luokitus

107:2.1 (1178.2) Siinä vaiheessa, kun Suuntaajat yksilöllistetään, ne ovat neitseellisiä entiteettejä, ja niistä kaikista on määrä tulla joko vapautettuja, fuusioituneita tai Personoituja Opastajia. Ajatuksensuuntaajat kuuluvat ymmärryksemme mukaan seitsemään luokkaan, vaikkemme näitä jakautumia kokonaan käsitäkään. Puhumme näistä eri luokista usein seuraavaan tapaan:

107:2.2 (1178.3) 1. *Neitseelliset Suuntaajat* eli ne, jotka suorittavat ensimmäistä toimeksiantoaan ikuiseen eloonjäämiseen ehdolla olevien evolutionaaristen kohteittensa mielessä. Jumalallisen olemuksensa osalta Salaperäiset Opastajat ovat ajasta aikaan yhdenmukaisia. Myös kokemuksellisen puolensa osalta ne ovat yhdenmukaisia, silloin kun ne ensimmäistä kertaa lähtevät Diviningtonista. Kokemuksellisuuden kohdalla sittemmin ilmenevä erilaistuminen johtuu universumipalvelussa saadusta aktuaalisesta kokemuksesta.

107:2.3 (1178.4) 2. *Edistyneet Suuntaajat* eli ne, jotka ovat yhden tai useamman kauden ajan palvelleet tahdollisten luotujen mukana maailmoissa, joissa tapahtuu lopullinen fuusio luodun olennon identiteetin ja Kolmannen Lähteen ja Keskuksen paikallisuniversumi-ilmentymän hengen yksilöllistetyn osasen välillä.

107:2.4 (1178.5) 3. *Korkeimmat Suuntaajat*, ne Opastajat, jotka ovat palvelleet ajallisella tutkimusmatkalla evolutionaarisissa maailmoissa, mutta joiden ihmiskumppani on jostakin syystä hylännyt ikuisen eloonjäämisen, sekä ne, jotka on myöhemmin osoitettu toisille tutkimusmatkoille toisissa kuolevaisissa, toisissa kehittyvissä maailmoissa. Vaikkei korkein Suuntaaja ole sen jumalallisempi kuin neitseellinen Opastaja, se on kuitenkin saanut enemmän kokemusta, ja se voi saada ihmismielessä aikaan sellaista, mihin vähemmän kokenut Suuntaaja ei kykenisi.

107:2.5 (1178.6) 4. *Kadonneet Suuntaajat*. Yritykseemme seurata Salaperäisten Opastajien elämänvaiheita ilmestyy tällä kohdin katkos. On olemassa neljäs palveluvaihe, jonka osalta olemme epävarmoja. Melkisedekit opettavat neljännen vaiheen Suuntaajien olevan suorittamassa erillistehtäviä ja samoilevan universumien universumia. Yksinäiset Sanansaattajat ovat taipuvaisia uskomaan, että ne ovat yhtä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kanssa ja nauttivat virvoittavasta yhdessäolosta itsensä Isän luona. Ja on täysin mahdollista, että Suuntaaja voisi samoilla kokonaisuniversumia ja olla samanaikaisesti yhtä kaikkialla läsnä olevan Isän kanssa.

107:2.6 (1178.7) 5. *Vapautetut Suuntaajat*, ne Salaperäiset Opastajat, jotka on ikiajoiksi vapautettu kehittyvien sfäärien kuolevaisten hyväksi suoritettavasta ajallisesta palvelusta. Mitä tehtäviä näille kuuluu, sitä emme tiedä.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fuusioituneet Suuntaajat* – finaliitit – ne, joista on tullut yhtä superuniversumien ylösnousemusluotujen kanssa, Paratiisin Finaliittikuntaan kuuluvien ajallisuuden taivasmatkalaisten iäisyyskumppanit. Tavallisesti Ajatuksensuuntaajat fuusioituvat ajallisuuden ylösnousemuskuolevaisiin, ja tällaisten eloonjäävien kuolevaisten keralla ne Ascendingtoniin saavuttaessa ja sieltä poistuttaessa myös rekisteröidään; ne seuraavat ylösnousemusolentojen reittiä. Taivaaseen nousevaan evolutionaariseen sieluun fuusioiduttuaan Suuntaaja näyttää siirtyvän universumin absoluuttis-eksistentiaaliselta tasolta finiittis-kokemukselliselle tasolle, jolla se on toiminnallisessa liittosuhteessa ylösnousemuspersoonallisuuteen. Samalla kun fuusioitunut Suuntaaja säilyttää kaiken, mikä kuuluu eksistentiaalis-jumalalliseen olemukseen, se myös erottamattomasti kytkeytyy eloon jäävän kuolevaisen ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen.

107:2.8 (1179.2) 7. *Personoidut Suuntaajat* eli ne, jotka ovat palvelleet inkarnoituneiden Paratiisin-Poikien seurassa, sekä monet sellaiset, jotka ovat kuolevaisessa asuessaan aivan erityisellä tavalla ansioituneet, mutta joiden kohteet torjuivat eloonjäämisen. Meillä on hyvä syy uskoa, että tällaiset Suuntaajat personoidaan sen superuniversumin Päivien Muinaisten suositusten perusteella, johon asianomainen Suuntaaja oli osoitettuna.

107:2.9 (1179.3) Nämä salaperäiset Jumalan osaset ovat luokiteltavissa monin tavoin: universumitoimeksiantonsa perusteella; sen mukaan,

missä määrin ne saavuttavat menestystä yksittäisessä kuolevaisessa asuessaan, tai jopa kuolevaisen fuusioehdokkaan rodullisen taustan mukaan.

3. Suuntaajien Diviningtonin-koti

107:3.1 (1179.4) Kaikki ne universumitoiminnat, jotka liittyvät Salaperäisten Opastajien lähettämiseen, hallintoon, ohjaukseen ja niiden paluuseen kaikissa seitsemässä superuniversumissa tapahtuvasta palvelusta, näyttävät keskittyvän pyhälle Diviningtonin sfäärille. Sikäli kuin tiedän, tällä sfäärillä ei Suuntaajia ja muita Isän entiteettejä lukuun ottamatta ole ollut keitään muita. Näyttää todennäköiseltä, että lukuisat paljastamattomat esipersoonalliset entiteetit pitävät Suuntaajien kanssa Diviningtonia kotisfäärinään. Otaksumme näiden kumppanientiteettien jollakin tavoin liittyvän Salaperäisten Opastajien nykyiseen ja tulevaan hoivatyöhön. Mutta me emme todellakaan sitä tiedä.

107:3.2 (1179.5) Kun Ajatuksensuuntaajat palaavat Isän tykö, ne menevät takaisin oletettuun alkuperäismaailmaansa Diviningtoniin. Ja luultavasti tämän kokemuksen osana on aktuaalinen kosketus Isän paratiisipersoonallisuuteen samoin kuin siihen Isän jumalallisuuden erityisilmentymään, jonka kerrotaan sijaitsevan tällä salaisella sfäärillä.

107:3.3 (1179.6) Vaikka me kaikista Paratiisin seitsemästä salaisesta sfääristä jotain tiedämmekin, Diviningtonista tiedämme muita

vähemmän. Korkeisiin hengellisiin luokkiin kuuluville olennoille annetaan vain kolme jumalallista käskyä, jotka kuuluvat:

107:3.4 (1179.7) 1. Osoittakaa aina asianmukaista kunnioitusta teitä vanhempien ja ylempien kokemusta ja kykyjä kohtaan.

107:3.5 (1179.8) 2. Ottakaa aina huomioon teitä nuorempien ja alempien rajoittuneisuudet ja kokemattomuus.

107:3.6 (1179.9) 3. Älkää koskaan yrittäkö nousta maihin Diviningtonin rannoilla.

107:3.7 (1179.10) Olen usein tuumaillut, että minun olisi jokseenkin hyödytöntä mennä Diviningtoniin. Luultavasti en pystyisi näkemään yhtäkään siellä asuvaa olentoa Personoitujen Suuntaajien kaltaisia lukuun ottamatta, ja heitä olen nähnyt muualla. Olen varsin varma siitä, ettei Diviningtonissa ole mitään sellaista, jolla minun kannaltani olisi todellista arvoa tai josta minulle olisi hyötyä; ei mitään, joka kasvuni ja kehitykseni kannalta olisi oleellista; muutoin minua ei olisi kielletty sinne menemästä.

107:3.8 (1180.1) Koska me Diviningtonin suunnalta voimme oppia vain vähän tai ei mitään Suuntaajien luonteesta ja alkuperästä, meidän on pakko kerätä tietoja tuhannesta ja yhdestä eri lähteestä, ja jotta tällainen tieto olisi informatiivista, on välttämätöntä liittää, yhdistellä ja korreloida näin kertynyttä tietoaineistoa.

107:3.9 (1180.2) Ajatuksensuuntaajien osoittama urheus ja viisaus viittaavat siihen, että ne ovat läpikäyneet tavattoman laajan ja monitahoisen koulutuksen. Koska ne eivät ole persoonallisuuksia, tämä koulutus on annettava Diviningtonin oppilaitoksissa.

Diviningtonin suuntaajakoulujen henkilökunta epäilemättä koostuu ainutlaatuisista Personoiduista Suuntaajista. Ja tiedämmekin, että tätä keskus- ja valvovaa yhteisöä johtaa sen Mikaelien luokkaan kuuluvan ensimmäisen Paratiisin-Pojan nykyisin Personoitu Suuntaaja, joka ensimmäisenä vei päätökseen seitsenosaisen lahjoittautumisensa oman universuminsa maailmojen roduille ja kansoille.

107:3.10 (1180.3) Tiedämme personoimattomista Suuntaajista todellisuudessa perin vähän, sillä olemme kosketuksissa ja kanssakäymisissä vain personoitujen luokkien kanssa. Personoidut Suuntaajat ristitään Diviningtonissa, ja heidät tunnetaan aina nimen eikä numeron mukaan. Personoitujen Suuntaajien vakituisena asuinpaikkana on Divinington, tämä pyhä sfääri on heidän kotinsa. Mainitulta asuinsijalta he poistuvat vain, kun Universaalinen Isä niin tahtoo. Paikallisuniversumien toimipiireissä heitä tavataan vain muutamia, keskusuniversumissa heitä sen sijaan on läsnä suuremmin joukoin.

4. Suuntaajien olemus ja läsnäolo

107:4.1 (1180.4) Jos Ajatuksensuuntaajaa sanoo jumalalliseksi, on se pelkästään sen alkulähteen luonteen toteamista. On äärimmäisen todennäköistä, että tällaiseen jumalallisuutta edustavaan puhtauteen kuuluu kaikkien niiden Jumalallisuuden attribuuttien olennaisin

sisältö, jotka tällaiseen ikuisen ja infiniittisen Paratiisin-Isän absoluuttisen olemuksen osaseen ovat liitettävissä.

107:4.2 (1180.5) Suuntaajan aktuaalisen alkulähteen täytyy olla infiniittinen, ja ennen kuin Suuntaaja fuusioituu kehittyvän kuolevaisen kuolemattomaan sieluun, sen reaalisuuden täytyy olla lähellä absoluuttisuutta. Universaalisessa merkityksessä, jumaluusmerkityksessä, Suuntaajat eivät ole absoluutteja, mutta fragmentoidun olemuksensa sisältämien potentiaalisuuksien rajoissa ne ovat luultavasti eittämättömiä absoluutteja. Universaalisuuden osalta ne ovat kvalifioituja, mutta eivät olemuksensa osalta; ekstensiivisyyden osalta ne ovat rajallisia, mutta merkitystä, arvoa ja faktaa edustavan intensiivisyyden osalta *ne ovat absoluuttisia*. Tästä syystä me välillä nimitämmekin näitä jumalallisia lahjoja Isän kvalifioiduiksi absoluuttisiksi osasiksi.

107:4.3 (1180.6) Yksikään Suuntaaja ei ole koskaan ollut epälojaali Paratiisin-Isää kohtaan. Persoonallisten luotujen alemmat luokat saattavat toisinaan joutua kamppailemaan epälojaalien kaltaistensa kanssa, mutta Suuntaajat eivät koskaan. Ne ovat ylimaallisella toimialallaan, luoduista huolehtimisen ja universumitoiminnan alalla, ylivertaisia ja erehtymättömiä.

107:4.4 (1180.7) Personoimattomat Suuntaajat ovat vain Personoitujen Suuntaajien nähtävissä. Omaan Yksinäisten Sanansaattajien luokkaani kuuluvat olennot samoin kuin Inspiroidut Kolminaisuushenget voivat hengellisten reaktioilmiöiden perusteella havaita Suuntaajien läsnäolon. Ja toisinaan myös serafit kykenevät erottamaan sen hengestä kertovan valohohteen, joka Opastajien

läsnäoloon ihmisten aineellisessa mielessä otaksutusti liittyy. Mutta ellei Suuntaajia ole personoitu, kukaan meistä ei kykene aktuaalisesti erottamaan niiden reaalista läsnäoloa, jos kohta niiden olemus silloin onkin tajuttavissa, kun se on liittynyt evolutionaarisista maailmoista tulevien ylösnousemuskuolevaisten fuusioituneisiin persoonallisuuksiin. Ajatuksensuuntaajien universaalinen näkymättömyys puhuu vahvasti sen puolesta, että niiden alkulähde ja olemus ovat jumalallisia.

107:4.5 (1181.1) On olemassa tähän jumalalliseen läsnäolevaan liittyvä luonteenomainen valo, hengen valohohde, joka yleisesti yhdistetään Ajatuksensuuntaajiin. Nebadonin universumissa tämä Paratiisin valohohde tunnetaan laajalti ”luotsivalona”. Uversassa sitä kutsutaan ”elämän valoksi”. Urantialla tästä ilmiöstä on joskus puhuttu sinä ”oikeana valona, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”.

107:4.6 (1181.2) Personoidut Ajatuksensuuntaajat ovat näkyväisiä kaikille Universaalisen Isän saavuttaneille olennoille. Kaikenasteiset Suuntaajat samoin kuin kaikki muut olennot, entiteetit, henget, persoonallisuudet ja henki-ilmenemät ovat aina niiden Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien havaittavissa, jotka polveutuvat Paratiisin Jumaluuksista ja jotka johtavat suuruniversumin tärkeimpiä hallituksia.

107:4.7 (1181.3) Pystytkö todellisuudessa edes tajuamaan, mitä oikeastaan merkitsee se, että sisimmässäsi on Suuntaaja? Käsitätkö todellakaan, mitä se merkitsee, että teillä on sisimmässänne asuva ja finiittiseen kuolevaisen olemukseenne fuusioituva absoluuttisen ja infiniittisen Jumaluuden, Universaalisen Isän, absoluuttinen

osanen? Kun kuolevainen ihminen fuusioituu koko kosmoksen eksistentiaalisen Alkusyyn aktuaaliseen osaseen, mitään rajaa ei milloinkaan ole asetettavissa sille, mihin tällainen ennennäkemätön ja käsittämätön kumppanuus johtaa. Ihmiselle paljastuu ikuisuudessa paitsi objektiivisen Jumaluuden infiniittisyys myös tämän saman Jumalan subjektiivisen osasen loputon potentiaalisuus. Paljastamasta päästyäänkin Suuntaaja on kuolevaiselle persoonallisuudelle aina paljastava Jumalan ihmeellisyyttä, eikä tämä ylivertainen paljastaminen voi koskaan päättyä, sillä Suuntaaja on Jumalasta ja kuolevaiselle ihmiselle Suuntaaja on yhtä kuin Jumala.

5. Suuntaajien mielellisyys

107:5.1 (1181.4) Evolutionaariset kuolevaiset ovat taipuvaisia pitämään mieltä kosmisena välittäjänä hengen ja aineen välillä, sillä tämä on todellakin mielen päätehtävä sellaisena kuin se on teidän havaittavissanne. Niinpä ihmisten on varsin vaikea tajuta, että Ajatuksensuuntaajilla on mieli, sillä Suuntaajat ovat Jumalan fragmentaatioita todellisuuden absoluuttisella tasolla, joka taso on paitsi esipersoonallinen myös kaikkea energian ja hengen eriytymistä edeltävä. Energian ja hengen erilaistumista edeltävällä monistisella tasolla ei voisi esiintyä mitään mielen harjoittamaa välittävää toimintaa, sillä mitään välitystä kaipaavia eroavuuksia ei siellä ole.

107:5.2 (1181.5) Koska Suuntaajat voivat suunnitella, työskennellä ja rakastaa, niillä täytyy olla sellaisia itseyteen kätkeytyviä kykyjä, jotka ovat mieleen verrattavia. Ne omaavat rajattoman kyvyn keskinäiseen kanssakäymiseen, kuitenkin niin että tämä kyky on vain kaikilla niillä Opastajilla, jotka ovat ensimmäisiä eli neitseellisiä ryhmiä korkeammalla. Niiden keskinäisen viestienvaihdon luonteesta ja sisällöstä voimme paljastaa varsin vähän, sillä emme tunne asiaa. Ja tiedämme lisäksi, että jollakin tavoin mielellisiä niiden täytyy olla, sillä muutoin niitä ei voitaisi koskaan personoida.

107:5.3 (1181.6) Ajatuksensuuntaajien mielellisyys on Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan *mielellisyyden* kaltaista – sen mielellisyyden kaltaista, josta Myötätoimijan *mielet* polveutuvat.

107:5.4 (1181.7) Suuntaajassa olevaksi postuloidun mielen täytyy tyypiltään muistuttaa niiden monien muiden esipersoonallisista entiteeteistä koostuvien luokkien mielivarustusta, jotka oletettavasti saavat nekin alkunsa Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Vaikkei Urantialla monia näistä luokista olekaan paljastettu, kerromme, että niissä kaikissa ilmenee mielellisiä ominaisuuksia. Näiden alkuperäistä Jumaluutta edustavien yksilöitymien on myös mahdollista yhdistyä lukuisia kehittyviä tyyppejä edustaviin ei-kuolevaisiin olentoihin ja jopa joihinkin sellaisiin ei-evolutionaarisiin olentoihin, jotka ovat kehittäneet kyvyn fuusioitua tällaisiin Jumaluuden osasiin.

107:5.5 (1182.1) Kun Ajatuksensuuntaaja fuusioituu eloon jäävän ihmisen kehittyvään kuolemattomaan morontiasieluun, Suuntaajan mieli on tunnistettavissa luodun mielestä erillään olevaksi vain

kunnes ylösnousemuskuolevainen yltää universumissa tapahtuvaan etenemiseen kuuluville henkitasoille.

107:5.6 (1182.2) Taivasmatkalaisen kokemukseen kuuluvat finaliitin tasot saavutettuaan nämä kuudennen asteen henget näyttävät muuntavan jonkin sellaisen mielessä vaikuttavan tekijän, joka edustaa kuolevaisen olennon mielen ja Suuntaajan mielen joidenkin osa-alueiden liittoa, ja nämä osa-alueet olivat aiemmin toimineet yhdyssiteenä tällaisten ylösnousevien persoonallisuuksien jumalallisten ja inhimillisten vaiheiden välillä. Tämä kokemuksellinen mielen ominaisuus luultavasti ”korkeimmallistuu” ja tuo sittemmin oman lisänsä siihen, mitä evolutionaarisella Jumaluudella – Korkeimmalla Olennolla – on kokemusperäisesti hallussaan.

6. Puhtaasti hengiksi ymmärretyt suuntaajat

107:6.1 (1182.3) Sellaisina kuin Ajatuksensuuntaajat luodun olennon kokemuksessa kohdataan, ne paljastavat henki-influenssin läsnäolon ja johdatuksen. Suuntaaja on todellakin henki, puhdas henki, mutta se on lisäksi jotakin enemmän kuin henki. Koskaan emme ole Salaperäisiä Opastajia kyenneet tyydyttävällä tavalla luokittelemaan. Ainoa, mitä niistä voidaan varmuudella sanoa on, että ne ovat totisesti Jumalan kaltaisia.

107:6.2 (1182.4) Suuntaaja on ihmisen mahdollisuus ikuisuuden saavuttamiseen, ihminen on Suuntaajan mahdollisuus persoonallisuuden saavuttamiseen. Henkilökohtaiset Suuntaajanne työskentelevät teidän henkistämisenne hyväksi siinä toivossa, että ne voisivat iäistää ajallisen identiteettinne. Suuntaajat ovat henkien Isän kauniin ja itseään lahjoittavan rakkauden kyllästämiä. Ne rakastavat teitä aidosti ja jumalallisesti. Ne ovat ihmismieliin kahlehdittuja hengeksi muuttumisen toivon vankeja. Ne odottavat kaivaten sitä, että kuolevaismielenne saavuttaisi jumalallisuuden, jolloin niiden yksinäisyys päättyisi, sekä sitä, että ne teidän kanssanne vapautuisivat niistä rajoituksista, joita aineellisuuteen pukeutuminen ja ajallisuuteen verhoutuminen merkitsevät.

107:6.3 (1182.5) Tie, jota myöten nousette Paratiisiin, on hengeksi tulemisen tie, ja Suuntaajan olemus tuo uskollisesti esille ilmoituksen Universaalisen Isän hengellisestä olemuksesta. Paratiisiin-nousun tuolla puolen ja ikuiseen elämänuraan kuuluvissa, finaliitin aseman saavuttamisen jälkeen seuraavissa vaiheissa Suuntaaja saattaa mahdollisesti tulla kosketuksiin entisen ihmiskumppanin kanssa muussakin tarkoituksessa kuin henkihoivaamisen merkeissä, mutta Paratiisiin-nousu ja finaliittina elettävä elämänvaihe ovat Jumalaa tuntevan hengellistyvän kuolevaisen ja Jumalaa paljastavan Suuntaajan hengellisen hoivan välistä kumppanuutta.

107:6.4 (1182.6) Tiedämme Ajatuksensuuntaajien olevan henkiä, puhtaita henkiä, oletettavasti absoluuttisia henkiä. Mutta Suuntaajan täytyy

olla myös jotakin enemmän kuin pelkkää henkitodellisuutta. Oletetun mielellisyyden lisäksi siinä vaikuttaa myös puhdasta energiaa olevia tekijöitä. Jos haluatte muistaa, että Jumala on puhtaan energian ja puhtaan hengen alkulähde, siinä tapauksessa ei ole kovin vaikeaa tajuta, että hänen osasensa olisivat kumpaakin. Tosiasia on, että Suuntaajat matkaavat avaruudessa Paratiisin Saaren silmänräpäyksellisiä ja universaalisia gravitaatiopiirejä pitkin.

107:6.5 (1182.7) On tosiaan hämmentävää, että Salaperäiset Opastajat ovat tällä tavoin yhteydessä universumien universumin aineellisiin yhteyspiireihin. Mutta tosiasiaksi kuitenkin jää, että ne koko suuruniversumin joka puolella kiitävät salaman tavoin aineellis-gravitatorisia piirejä pitkin. On täysin mahdollista, että ne saattavat läpäistä jopa ulkoavaruuden tasot; aivan varmasti ne voisivat seurata Paratiisin gravitaatioläsnäoloa noille alueille, ja vaikka omaan luokkaani kuuluva persoonallisuus voi Myötätoimijan mieliyhteyspiirejä myöten matkata myös suuruniversumin rajojen taakse, emme silti ole koskaan olleet varmoja siitä, että me kartoittamattomilla ulkoavaruuden alueilla olisimme havainneet Suuntaajien läsnäoloa.

107:6.6 (1183.1) Ja vaikka Suuntaajat käyttävätkin hyväkseen aineellis-gravitatorisia piirejä, ne eivät silti ole aineellisen luomistuloksen tapaan niistä riippuvaisia. Suuntaajat ovat gravitaation alkuunpanijan osasia, eivät gravitaation seurannaisia. Ne ovat segmentoituneet sellaisella olemassaolon universumitasolla, joka hypoteettisesti ajateltuna edeltää gravitaation ilmaantumista.

107:6.7 (1183.2) Ajatuksensuuntaajat työskentelevät levotta siitä hetkestä, jolloin ne lahjoitetaan, siihen päivään, jolloin ne kuolevaisen kohteensa luonnollisen kuoleman jälkeen pääsevät lähtemään Diviningtoniin. Ja ne Suuntaajat, joiden kohde ei kulje luonnollisen kuoleman porttien läpi, eivät pääse kokemaan edes tätä väliaikaista lepohetkeä. Ajatuksensuuntaajien ei tarvitse lisätä energiavarojaan, sillä ne ovat energiaa, korkeimpaan ja jumalallisimpaan luokkaan kuuluvaa energiaa.

7. Suuntaajat ja persoonallisuus

107:7.1 (1183.3) Ajatuksensuuntaajat eivät ole persoonallisuuksia, mutta ne ovat reaalisia entiteettejä. Ne ovat eittämättömästi ja täydellisesti yksilöllistettyjä, olkoonkin ettei niitä sinä aikana, jolloin ne asuvat kuolevaisissa, koskaan aktuaalisesti personoida. Ajatuksensuuntaajat eivät ole kiistämättömiä persoonallisuuksia, vaan ne ovat *eittämättömiä realiteetteja*, puhtaimpaan universumien universumissa tunnettuun luokkaan kuuluvia realiteetteja – ne ovat jumalallinen läsnäolo. Vaikkeivät nämä ihmeelliset Isän osaset olekaan persoonallisia, puhutaan niistä yleisesti olentoina ja toisinaan henkientiteetteinä, mihin ovat syynä ne hengelliset vaiheet, jotka kuuluvat niiden nykyiseen, kuolevaisiin kohdistuvaan hoivaamiseen.

107:7.2 (1183.4) Jos Ajatuksensuuntaajat eivät ole persoonallisuuksia, joilla on oikeus tahtotoimintaan ja valtuudet valintojen tekemiseen,

miten ne siinä tapauksessa voivat valita kuolevaisen kohteensa ja tarjoutua asumaan näissä evolutionaaristen maailmojen luoduissa? Kysymys on helppo esittää, muttei luultavasti yksikään universumien universumin olento ole koskaan löytänyt siihen täsmällistä vastausta. Edes omaan Yksinäisten Sanansaattajien luokkaani kuuluva persoonallisuus ei täysin ymmärrä tahtomisen, valitsemisen eikä rakastamisen kykyä entiteeteissä, jotka eivät ole persoonallisia.

107:7.3 (1183.5) Olemme usein spekuloineet sellaisella ajatuksella, että Ajatuksensuuntaajilla täytyy olla tahtotoimintaa kaikilla *esipersoonallisilla* valitsemisen tasoilla. Ne tarjoutuvat asumaan ihmisolennoissa, ne laativat suunnitelmia ihmisen ikuista elämänuraa varten, ne tekevät näistä suunnitelmista sovituksia ja muunnelmia ja korvaavat niitä toisilla suunnitelmilla kulloistenkin olosuhteiden vaatimalla tavalla, ja tällaiset toiminnat viittaavat siihen, että kysymys on aidosta tahtotoiminnasta. Ne tuntevat kuolevaisia kohtaan kiintymystä, ne toimivat universumin kriisitilanteissa, ne odottavat herkeämättä tilaisuutta toimiakseen päättäväisesti ihmisen tekemän valinnan mukaisesti, ja kaikki nämä reaktiot ovat mitä suurimmassa määrin tahdonvaraisia. Kaikissa niissä tilanteissa, jotka eivät koske ihmisen tahtotoiminnan piiriä, ne osoittavat kiistämättä sellaisten kykyjen käyttämisestä kertovaa käyttäytymistä, jotka vastaavat kaikin tavoin tahtomista, korkeinta mahdollista päätöksentekoa.

107:7.4 (1183.6) Jos Ajatuksensuuntaajilla siis on tahtotoimintaa, miksi ne sitten alistuvat kuolevaisen olennon tahtoon? Uskomme tämän johtuvan siitä, että absoluuttisesta luonteestaan huolimatta

Suuntaajan tahtotoiminta on ilmenemisensä puolesta esipersoonallista. Ihmistahto toimii universumitodellisuuden persoonallisuustasolla, ja kaikkialla kosmoksessa persoonaton – ei-persoonallinen, alipersoonallinen ja esipersoonallinen – reagoi aina olemassa olevan persoonallisuuden tahtoon ja tekoihin.

107:7.5 (1183.7) Luoduista olennoista ja ei-persoonallisista energioista koostuvassa maailmankaikkeudessa emme missään havaitse, että tahto, tahtotoiminta, valitseminen tai rakkaus esiintyisivät erillään persoonallisuudesta. Suuntaajia ja muita samankaltaisia entiteettejä lukuun ottamatta emme havaitse, että tällaisia persoonallisuuden attribuutteja toimisi persoonattomien reaalisubjektien yhteydessä. Ei olisi asianmukaista nimittää Suuntaajaa alipersoonalliseksi, sopivaa ei myöskään olisi viitata tällaiseen entiteettiin puhumalla siitä ylipersoonallisena, mutta on täysin sallittua kutsua tällaista olentoa esipersoonalliseksi.

107:7.6 (1184.1) Meidän olentoluokkamme jäsenet tuntevat nämä Jumaluuden osaset jumalallisina lahjoina. Toteamme Suuntaajien olevan alkuperältään jumalallisia ja muodostavan uskottavan todisteen ja näytön siitä, että Universaalinen Isä on varannut itselleen mahdollisuuden olla suorassa ja rajoittamattomassa yhteydessä kehen tahansa ja kaikkiin aineellisiin luotuihin kaikkialla hänen itse asiassa infiniittisillä toimialueillaan, ja koko tämä kanssakäyminen tapahtuu täysin erillään siitä, että hän on läsnä omien Paratiisin-Poikiensa persoonallisuudessa, tai täysin riippumatta hänen Äärettömän Hengen persoonallisuuksien hahmossa suorittamistaan välillisistä hoivatoimista.

107:7.7 (1184.2) Ei ole olemassa luotuja olentoja, jotka eivät mieluusti olisi Salaperäisten Opastajien isäntinä, mutta Suuntaajat eivät tässä esitetyllä tavalla esiinny mihinkään muuhun kuin finaliitin päämäärän omaavien evolutionaaristen ja tahdollisten luotujen luokkaan kuuluvissa olennoissa.

107:7.8 (1184.3) [Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

Luku 108

Ajatuksensuuntaajien tehtävä ja toiminta

108:0.1 (1185.1) AJATUKSENSUUNTAAJIEN tehtävänä ihmissukukuntien suhteen on edustaa Universaalista Isää, olla Universaalinen Isä ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisille luoduille. Se on jumalallisten lahjojen perustehtävä. Niiden tehtävänä on myös kuolevaismielten ylentäminen ja ihmisten kuolemattoman sielun nostaminen Paratiisin täydellisyyden jumalallisiin korkeuksiin ja hengellisille tasoille. Ja siinä kokemuksessa, jonka kuluessa Suuntaajat näin muuntavat ajallisen luodun inhimillisen olemuksen ikuisen finaliitin jumalalliseksi olemukseksi, ne saattavat olevaisuuden piiriin ainutlaatuista tyyppiä edustavan olennon, joka koostuu täydellisen Suuntaajan ja täydellistyneen luodun ikuisesta liitosta. Eikä tällaista olisi mahdollista jäljentää millään muulla universumissa käytössä olevalla menetelmällä.

108:0.2 (1185.2) Koko maailmankaikkeudessa ei ole mitään sellaista, joka voi korvata ei-eksistentiaalisilla tasoilla saadun kokemuksen tosiasian. Infiniittinen Jumala on, niin kuin aina, tyhjentävä ja täysimääräinen, niin että häneen sisältyy infiniittisesti kaikki paitsi paha ja luotujen kokemus. Jumala ei voi tehdä väärin. Hän on erehtymätön. Jumala ei voi kokemuksellisesti tietää sellaista, mitä hän ei ole koskaan omakohtaisesti kokenut. Jumalan ennaltatietämys on eksistentiaalista. Siksi Isän henki laskeutuukin Paratiisista ollakseen finiittisten kuolevaisten mukana jokaisessa ylösnousemuksellisen elämänvaiheen bona fide -kokemuksessa. Vain tällä keinoin eksistentiaalisesta Jumalasta saattoi tulla totuudessa ja tosiasiassa ihmisen kokemuksellinen Isä. Ikuisen Jumalan infiniittisyyteen sisältyy finiittisen kokemuksen potentiaali, ja siitä tosiaankin tulee aktuaalista Suuntaaja-osasten toiminnassa, osasten, jotka ovat aktuaalisesti mukana ihmisten vaihtelevissa elämänkokemuksissa.

1. Valinta ja tehtäväänosoittaminen

108:1.1 (1185.3) Kun Suuntaajia lähetetään Diviningtonista palvelemaan kuolevaisia, ne ovat eksistentiaalisen jumaluuden osalta toistensa kaltaisia, mutta kokemuksellisten ominaisuuksien puolesta ne eroavat toisistaan siinä, missä määrin ne ovat aiemmin olleet kosketuksissa evolutionaarisiin luotuihin, näiden sisällä ja näiden kanssa. Emme kykene selittämään, millä perusteella Suuntaajat

osoitetaan tehtäväänsä, mutta arvelemme näitä jumalallisia lahjoja jaettavan jonkin viisaan ja tehokkaan periaatteen mukaan, joka ottaa huomioon sen, miten ne kykenevät ikuisiksi ajoiksi mukautumaan kohteenaan olevaan persoonallisuuteen. Panemme silti merkille, että kokeneempi Suuntaaja asuu usein korkeammantyyppisen ihmisen mielessä. Ihmisen perimän täytyy näin ollen olla seikka, jolla on melko suuri vaikutus Suuntaajan valinnasta ja tehtäväänosoittamisesta päätettäessä.

108:1.2 (1185.4) Vaikkemme sitä varmasti tiedäkään, uskomme kumminkin vakaasti, että kaikki Ajatuksensuuntaajat ovat vapaaehtoisia. Mutta aina ennen kuin ne tarjoutuvat palvelukseen, niillä on hallussaan kohde-ehdokkaasta laadittu kaiken kattava tietoaineisto. Serafien laatima luonnostelma asianomaisen rotutaustasta ja projisoidut elämänkulun kaavat välitetään Paratiisin kautta Diviningtonissa sijaitsevalle Suuntaajien reservijoukolle heijastustekniikalla, joka ulottuu paikallisuniversumien pääkaupungeista sisäänpäin superuniversumien päämajoihin. Tällainen ennuste kattaa kuolevaisehdokkaan perinnöllistä taustaa koskevan tietoaineiston lisäksi arvion hänen todennäköisistä älyllisistä kyvyistään ja hengellisestä kapasiteetistaan. Suuntaajat tarjoutuvat näin ollen asumaan mielissä, joiden perimmäisestä olemuksesta niille on esitetty tyhjentävä arvio.

108:1.3 (1186.1) Tehtävään tarjoutuva Suuntaaja on erityisen kiinnostunut kolmesta asianomaista ihmisehdokasta koskevasta luonnehdinnasta:

108:1.4 (1186.2) 1. *Älyllinen kapasiteetti*. Onko mieli normaali? Millainen on älyllinen potentiaali, älyllinen kapasiteetti? Kykeneekö yksilö kehittymään bona fide tahdolliseksi luoduksi? Tuleeko viisaudella olemaan toimintamahdollisuutta?

108:1.5 (1186.3) 2. *Hengellinen vastaanottavaisuus*. Millaiset toiveet ovat kunnioituksentunteen kehittymisestä, uskonnollisen olemuksen synnystä ja kasvusta. Millainen on sielupotentiaali, todennäköinen hengellinen vastaanottokyky?

108:1.6 (1186.4) 3. *Älyllisten ja hengellisten kykyjen yhteen nivoutuminen*. Missä määrin nämä kaksi kykyä voivat mahdollisesti liittyä yhteen, yhdistyä niin, että tuloksena olisi ihmisluonteen lujuutta ja niin, että ne yhdessä myötävaikuttaisivat eloonjäämisen arvoisen kuolemattoman sielun varmaan kehittymiseen?

108:1.7 (1186.5) Kun nämä tosiasiat ovat Opastajien edessä, uskomme niiden auliisti ilmoittautuvan tarjolla olevaan tehtävään. On luultavaa, että tehtävään tarjoutuu useampia kuin yksi Suuntaaja. Valvovat personoidut luokat ehkä valitsevat tästä tarjokas-Suuntaajien ryhmästä sen, joka parhaiten soveltuu kulloisenkin kuolevaisehdokkaan persoonallisuuden hengellistämis- ja iäistämistehtävään. (Suuntaajien tehtäväänosoittamisessa ja niiden palvelussa ei kohteena olevan luodun sukupuoleen kiinnitetä lainkaan huomiota.)

108:1.8 (1186.6) Tehtävään tarjoutumisen ja Suuntaajan varsinaisen tehtävään lähettämisen väliin jäävä lyhyt aika oletettavasti vietetään

Personoitujen Opastajien johtamissa Diviningtonin kouluissa, joissa odottavan kuolevaismielen toimintamallia käytetään hyväksi annettaessa tehtävään määrätylle Suuntaajalle ohjeita siitä, miten persoonallisuutta olisi tuloksellista lähestyä ja miten hänen mielensä olisi henkistettävissä. Tämä mielen malli laaditaan superuniversumin heijastuspalvelun toimittamaa tietoaineistoa yhdistelemällä. Tällä tavoin me ainakin ymmärrämme asian, ja tähän vakaumukseen me olemme päätyneet yhdisteltyämme tietoja, joita olemme saaneet Yksinäisten Sanansaattajien pitkän universumissa viettämän elämänvaiheen aikana moniin Personoituihin Suuntaajiin pitämiemme yhteyksien kautta.

108:1.9 (1186.7) Kun Suuntaajat sitten varsinaisesti lähetetään Diviningtonista, niiden lähtöhetken ja niiden valitseman kohteen mieleen saapumisen välillä ei aikaa kulu käytännöllisesti katsoen lainkaan. Suuntaajan keskimääräinen siirtymisaika Diviningtonista Urantialle on 117 tuntia, 42 minuuttia ja 7 sekuntia. Itse asiassa koko tämä aika kuluu Uversassa suoritettavaan rekisteröitymiseen.

2. Suuntaajan ihmismielessäasumisen edellytykset

108:2.1 (1186.8) Vaikka Suuntaajat tarjoutuvat palvelukseen, heti kun asianomaista persoonallisuutta koskevat ennusteet on viestitetty Diviningtoniin, varsinaisen toimeksiannon ne saavat, vasta kun niiden ihmiskohteet tekevät ensimmäisen moraalista

persoonallisuutta osoittavan päätöksensä. Ihmislapsen ensimmäinen moraalinen päätös näkyy automaattisesti seitsemännessä mielenauttajassa, ja se rekisteröityy samassa silmänräpäyksessä paikallisuniversumin Luovan Hengen välityksellä Myötätoimijan universaalista mieligravitaatiopiiriä myöten superuniversumin vallankäyttöä edustavan Valtiashengen tykönä, joka puolestaan lähettää tämän tiedon välittömästi Diviningtoniin. Suuntaajat ilmaantuvat urantialaisiin ihmiskohteisiinsa keskimäärin vähän ennen näiden kuusivuotispäivää. Nykyisen sukupolven kohdalla tämä ikä on keskimäärin viisi vuotta, kymmenen kuukautta ja neljä päivää, toisin sanoen maisen elämän 2 134:s päivä.

108:2.2 (1187.1) Suuntaajat pääsevät kuolevaisen mielen sisälle, vasta kun mielenauttajahenget ovat mielen sisällä asumalla ja sieltä käsin hoivaamalla sen asianmukaisesti valmistaneet ja kytkeneet Pyhän Hengen yhteyspiiriin. Ja jotta ihmismieli täyttäisi Suuntaajan vastaanottamisen edellytykset, tarvitaan siinä kaikkien seitsemän mielenauttajan koordinoitua toimintaa. Luodun olennon mielen tulee osoittaa pyrkimystä palvontaan ja ilmentää viisauden toimintaa sillä, että se tuo julki kyvykkyyttä valinnan tekemiseen esiin nousevien hyvän ja pahan arvojen välillä – kyvykkyyttä moraaliseen valintaan.

108:2.3 (1187.2) Näin on ihmismielen näyttämö valmiina vastaanottamaan Suuntaajan, mutta yleisenä sääntönä on, etteivät ne heti ilmesty asumaan tällaisissa mielissä muualla kuin sellaisissa maailmoissa, joissa Totuuden Henki toimii edellä mainittujen erilaisten henkihoivantamuotojen hengellisenä koordinoijana. Mikäli

tällainen lahjoittautuneiden Poikien henki on läsnä, niin Suuntaajat saapuvat poikkeuksetta samana hetkenä, jona seitsemäs mielenauttajahenki ryhtyy toimimaan ja viestittää Universumin Äiti-Hengelle, että se on potentiaalisella tasolla onnistunut koordinoimaan kuuden auttajakumppaninsa tällaiselle kuolevaisen älytoiminnalle aiemmin osoittaman hoivan. Tästä syystä näitä jumalallisia Suuntaajia on ensimmäisestä Helluntaipäivästä lähtien lahjoitettu yleismaailmallisesti kaikille Urantialla moraalisen statuksen omaaville normaaleille mielille.

108:2.4 (1187.3) Vaikka kysymyksessä olisi Totuuden Hengellä varustettu mieli, eivät Suuntaajat siinäkään tapauksessa voi mielivaltaisesti tunkeutua kuolevaisen ajatusmaailmaan ennen moraalisen päätöksen ilmaantumista. Mutta kun tällainen moraalinen päätös on tehty, tämä henkiauttaja ottaa toimipiirin haltuunsa suoraan Diviningtonista käsin. Jumalallisten Suuntaajien ja ihmiskohteiden välillä ei toimi välittäjiä eikä muitakaan väliin tulevia viranomaisia tahi valtuutettuja. Jumala ja ihminen ovat suorassa yhteydessä toisiinsa.

108:2.5 (1187.4) Aikoina, jotka edeltävät Totuuden Hengen vuodattamista evolutionaarisen maailman asukkaiden päälle, Suuntaajien lahjoittaminen näyttää määräytyvän monien henki-influenssien ja persoonallisuusasenteiden perusteella. Emme täysin ymmärrä lakeja, jotka säätelevät mainittuja lahjoittamisia. Emme ymmärrä, mikä nimenomainen seikka ratkaisee niiden Suuntaajien vapaaksilaskemisen, jotka ovat tarjoutuneet asettumaan tällaisiin kehittyviin mieliin. Mutta panemme silti merkille lukuisat sellaiset

influenssit ja olosuhteet, jotka näyttävät liittyvän siihen, että Suuntaajat ennen Totuuden Hengen vuodattamista saapuvat tällaisiin mieliin, ja näitä ovat:

108:2.6 (1187.5) 1. Henkilökohtaisten serafisuojelijoiden osoittaminen. Ellei kuolevaisessa ole aiemmin asunut Suuntaajaa, niin henkilökohtaisen suojelijan osoittaminen tuo Suuntaajan heti paikalle. Suuntaajien muodossa ilmenevän ja henkilökohtaisten serafisuojelijoiden muodossa osoitetun hoivatoiminnan välillä vallitsee jokin sangen selkeä mutta tuntematon yhteys.

108:2.7 (1187.6) 2. Älyllisten tavoitteiden saavuttamista ja hengellistä tuloksiinpääsyä merkitsevän kolmannen kehän saavuttaminen. Olen huomannut, että Suuntaajat ovat saapuneet kuolevaisten mieleen kolmannen kehän haltuunottamisen jälkeen, jopa ennen kuin tästä suorituksesta edes on ehditty viestittää tällaisista asioista huolehtiville paikallisuniversumin persoonallisuuksille.

108:2.8 (1187.7) 3. Kun on tehty hengellisessä mielessä epätavallisen tärkeä ylevä päätös. Kun ihminen käyttäytyy planeetalla kohtaamassaan henkilökohtaisessa kriisissä tällä tavoin, tavallisesti sen myötä seuraa odottamassa olevan Suuntaajan välitön saapuminen.

108:2.9 (1187.8) 4. Veljeyden henki. Kun psyykkisten kehien saavuttamisesta ja henkilökohtaisten suojelijoiden nimeämisestä riippumatta – kun kysymyksessä ei ole minkäänlainen kriisitilanteessa tehty päätös – lähimmäisenrakkaus alkaa hallita

kehittyvää kuolevaista ja kun tämä omistautuu lihallishahmoisten veljiensä epäitsekkääseen palvelemiseen, silloin poikkeuksetta tapahtuu, että odottamassa oleva Suuntaaja laskeutuu asumaan tämän kuolevaishoivaajan mieleen.

108:2.10 (1188.1) 5. Julistus aikomuksesta täyttää Jumalan tahto. Panemme merkille, että avaruuden maailmojen monet kuolevaiset saattavat näyttää valmiilta Suuntaajan vastaanottamiseen, ja kuitenkaan Opastajat eivät ilmaannu. Tarkkailemme tällaisia luotuja pitempään, kun he päivästä toiseen elävät elämäänsä, ja ennen pitkää he hiljaa, melkein tietämättään päätyvät ratkaisuun, jonka mukaan he alkavat tavoitella taivaassa olevan Isän tahdon noudattamista. Ja silloin havaitsemme, että heille lähetetään välittömästi Ajatuksensuuntaaja.

108:2.11 (1188.2) 6. Korkeimman Olennon vaikutus. Havaitsemme, että maailmoissa, joissa Suuntaajat eivät fuusioidu kuolevaisten asukkaiden sieluun, Suuntaajia toisinaan lahjoitetaan vastauksena sellaisiin influensseihin, jotka käyvät täysin käsityskykymme yli. Arvelemme, että tällaisista lahjoittamisista määrää jokin Korkeimmasta Olennosta peräisin oleva heijastusvaikutus. Mitä tulee siihen, mikseivät nämä Suuntaajat voi fuusioitua tai eivät fuusioidu näihin tietyntyyppisiin kehittyviin kuolevaismieliin, niin siitä meillä ei ole tietoa. Tällaisia seikkoja ei ole koskaan meille paljastettu.

3. Organisaatio ja hallinto

108:3.1 (1188.3) Suuntaajat on tietääksemme organisoitu universumien universumissa toimivaksi riippumattomaksi toimintayksiköksi, ja niitä johdetaan ilmeisesti suoraan Diviningtonista. Ne ovat kaikissa superuniversumeissa yhdenmukaisia, kaikkia paikallisuniversumeja palvelevat toistensa kaltaiset Salaperäiset Opastajat. Havaintojemme perusteella tiedämme Suuntaajia olevaksi lukuisia sarjoja, joten kysymyksessä on sarjoittainen organisaatio, jonka jakautumaperusteina ovat sellaiset seikat kuin kohteen rotu, kulloinenkin tuomiokausi, kohdemaailma, -järjestelmä ja -universumi. On kuitenkin äärimmäisen vaikeata pysyä näiden jumalallisten lahjojen jäljillä, koska ne toimivat koko suuruniversumin piirissä tavalla, joka mahdollistaa niiden asemapaikan vaihtamisen.

108:3.2 (1188.4) Ajatuksensuuntaajista on täydelliset luettelot (Diviningtonin ulkopuolella) vain kussakin seitsemän superuniversumin päämajassa. Paratiisin viranhaltijat ilmoittavat kussakin ylösnousemusluodussa asuvan asianomaisen Suuntaajan numeron ja luokan superuniversumin päämajalle, ja sieltä se tiedotetaan asianomaisen paikallisuniversumin päämajaan ja välitetään edelleen kohdeplaneetalle. Mutta paikallisuniversumin luettelot eivät paljasta Ajatuksensuuntaajien koko numeroa. Nebadonin luetteloista käyvät selville vain paikallisuniversumin tehtäväänosoitusumerot siten kuin Päivien Muinaisten edustajat

ovat ne ilmoittaneet. Suuntaajan täydellisen numeron todellinen merkitys tiedetään vain Diviningtonissa.

108:3.3 (1188.5) Suuntaajien ihmiskohteet tunnetaan usein heidän Suuntaajansa numeron mukaan. Kuolevaiset saavat oikean universuminimen vasta Suuntaajaan fuusioitumisen jälkeen. Tämän liiton merkkinä on kohtalonsuojelijan uudelle luodulle antama uusi nimi.

108:3.4 (1188.6) Vaikka meillä Orvontonissa on luettelot Ajatuksensuuntaajista ja vaikka meillä ei ehdottomasti ole niihin nähden mitään valtaa eikä niihin hallinnollista yhdyssidettä, uskomme kuitenkin lujasti, että paikallisuniversumien yksittäisten maailmojen ja jumalallisten lahjojen Diviningtonissa olevan keskusasuinsijan välillä on sangen läheinen hallinnollinen yhteys. Tiedämme nimittäin, että evolutionaariselle maailmalle Paratiisin lahjoittautuvan Pojan ilmestymisen jälkeen osoitetaan Personoitu Suuntaaja Suuntaajien planeettakohtaiseksi valvojaksi.

108:3.5 (1189.1) On mielenkiintoista panna merkille, että paikallisuniversumin tarkastajat puhuttelevat planeetan tarkastusta suorittaessaan aina Ajatuksensuuntaajien planeettakohtaista päällikköä, samoin kuin he jakavat kehotuksia serafien päälliköille ja kehittyvän maailman hallintoon liitettyjen muiden olentoluokkien johtajille. Vain vähän aikaa sitten Nebadonin universumin kaikkien elolliskokeiluplaneettojen täysivaltainen valvoja Tabamantia suoritti tällaisen määräaikaistarkastuksen Urantialla. Ja kirjoihinvienneistä käy selville, että ihmistä korkeammalla olevien persoonallisuuksien

eri päälliköille osoittamiensa huomautusten ja syytösten lisäksi hän lausui seuraavat tunnustuksen sanat Suuntaajien päällikölle, josta emme varmuudella tiedä, oliko hän planeetalla, Salvingtonissa, Uversassa vaiko Diviningtonissa, mutta tarkastaja sanoi:

108:3.6 (1189.2) ”Tulen nyt teidän eteenne, jotka olette korkealla minun yläpuolellani, minun, jolle on uskottu väliaikainen vastuu kokeiluplaneettojen sarjasta, ja tulen tuodakseni julki ihailuni ja syvän kunnioitukseni tätä suurenmoista taivaallisten hoivaajien ryhmää kohtaan, Salaperäisiä Opastajia kohtaan, jotka ovat tarjoutuneet palvelemaan tällä säännöttömyyksien vaivaamalla sfäärillä. Olkoot kriisit miten koettelevia hyvänsä, te ette koskaan horju. Ei Nebadonin aikakirjoissa eikä Orvontonin komissioiden edessä ole koskaan esitetty syytettä jumalallista Suuntaajaa vastaan. Olette olleet teille osoitetun luottamuksen arvoisia; olette olleet jumalallisen uskollisia. Olette auttaneet oikaisemaan kaikkien niiden erehdyksiä ja korjaamaan kaikkien niiden vajavaisuuksia, jotka uurastavat tällä sekasortoisella planeetalla. Olette ihailtavia olentoja, tämän takapajuisen maailman sieluissa olevan hyvän suojelijoita. Minä osoitan teille kunnioitukseni, vaikka te vapaaehtoisina hoivaajina näennäisesti olettekin minun toimivaltani alaisuudessa. Kumarran teitä ja tunnustan nöyrästi teidän ylivertaisen epäitsekkyytenne, ymmärtäväisen huolenpitonne ja puolueettoman kiintymyksenne. Te ansaitsette tämän taistelujen repimän, murheen murtaman ja sairauksien vaivaaman maailman kuolevaisten

asukkaiden jumalankaltaisten palvelijoiden nimen. Minä kunnioitan teitä! Minä miltei palvon teitä!”

108:3.7 (1189.3) Monien paljon puhuvien todisteketjujen nojalla uskomme, että Suuntaajien organisoituminen on perinpohjaista, eli että on olemassa näiden jumalallisten lahjojen syvällisen älykäs ja tehokas, ohjaava hallinto, joka toimii jostakin kaukaisesta keskuslähteestä, luultavasti Diviningtonista käsin. Tiedämme niiden tulevan maailmoihin Diviningtonista, ja sinne ne kohteittensa kuoleman jälkeen epäilemättä palaavat.

108:3.8 (1189.4) Puhuttaessa korkeimmista henkiyhteisöistä niiden keskuudesta on ylen määrin vaikeata erottaa niissä vaikuttavia hallintomekanismeja. Epäilemättä omakin persoonallisuuksien luokkani on omia erityistehtäviä suorittaessaan tietämättään mukana lukuisissa muissa Jumaluuden alapuolella olevien persoonallisten ja persoonattomien olentojen ryhmissä, jotka toimivat yhdessä etäälle yltävinä universumin korreloijina. Arvelemme palvelevamme tällä tavoin, koska olemme (Personoituja Suuntaajia lukuun ottamatta) ainoa ryhmä sellaisia personoituja olentoja, jotka ovat yhdenmukaisen tietoisia esipersoonallisten entiteettien lukuisten luokkien läsnäolosta.

108:3.9 (1189.5) Tiedämme, milloin läsnä on Suuntaajia, jotka ovat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen esipersoonallisen Jumaluuden osasia. Me aistimme, milloin läsnä on Inspiroituja Kolminaisuushenkiä, jotka ovat Paratiisin-Kolminaisuuden ylipersoonallisia ilmentymiä. Samoin me erehtymättä havaitsemme

tiettyjen, paljastamattomien, Iankaikkisesta Pojasta ja Äärettömästä Hengestä polveutuvien olentoluokkien henkiläsnäolon. Ja jonkin verran reagoimme vielä muihinkin, teille paljastamattomiin entiteetteihin.

108:3.10 (1190.1) Nebadonin Melkisedekit opettavat, että Yksinäiset Sanansaattajat ovat näiden erilaisten influenssien persoonallisia koordinoijia niiden tallentuessa evolutionaarisen Korkeimman Olennon laajenevaan Jumaluuteen. On varsin mahdollista, että saatamme olla osallisina monien ajallisuudessa esiintyvien selittämättömien ilmiöiden kokemuksellisessa yhdistymisessä, muttemme ole tietoisesti varmoja siitä, että me näin toimisimme.

4. Suhde muihin hengellisiin influensseihin

108:4.1 (1190.2) Ellei mahdollista koordinoitumista Jumaluuden muiden osasten kanssa oteta lukuun, Suuntaajat ovat aivan yksin omalla toimintasarallaan kuolevaisen mielessä. Salaperäiset Opastajat ovat puhuttelevana osoituksena siitä tosiasiasta, että vaikka ehkä näyttääkin siltä kuin Isä olisi koko suuruniversumin piirissä luopunut kaikesta välittömän omakohtaisen vallan ja auktoriteetin käyttämisestä, tästä Paratiisin-Jumaluuksien Korkeimpien Luoja-lasten hyväksi suorittamastaan luopumisesta huolimatta Isä on kiistämättä pidättänyt itselleen epäämättömän oikeuden olla läsnä kehittyvien luotujensa mielessä ja sielussa kyetäkseen toimimaan

niin, että hän rinnan Paratiisin-Poikien hengellisen vetovoiman kanssa vetää koko luotujen luomakuntaa luokseen. Teidän lahjoittautunut Paratiisin-Poikanne sanoi, kun hän vielä oli Urantialla: ”Jos minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki ihmiset tyköni.” Tämän Paratiisin-Poikien ja heidän luovien kumppaniensa hengellisen vetovoiman me tunnemme ja ymmärrämme, mutta emme yhtä täysimääräisesti käsitä kaikin puolin viisaan Isän menettelytapoja hänen toimiessaan näissä ihmismielessä niin uljaasti elävissä ja työskentelevissä Salaperäisissä Opastajissa ja niiden kautta.

108:4.2 (1190.3) Vaikka näitä salaperäisiä läsnäolevaisia ei ole alistettu universumien universumin toiminnalle, vaikkeivät ne ole sen suhteen rinnakkaisia, vaikkei niillä näytä olevan siihen yhteyttä, vaikka ne toimivat ihmislasten mielessä itsenäisesti, silti ne hellittämättä kannustavat niitä luotuja, joissa ne asuvat, kohti jumalallisia ihanteita, houkuttelevat heitä aina ylöspäin, kohti tulevan ja paremman elämän tavoitteita ja päämääriä. Nämä Salaperäiset Opastajat ovat jatkuvana apuna Mikaelin hengellisen herruuden juurruttamisessa koko Nebadonin universumiin, samalla kun ne salaperäisesti myötävaikuttavat Päivien Muinaisten suvereenisuuden vakiintumiseen Orvontonissa. Suuntaajat *ovat* Jumalan tahto, ja koska Jumalan Korkeimpien Luoja-lasten omakin persoona ilmentää tuota samaista tahtoa, niin on väistämätöntä, että Suuntaajien toimenpiteet ja universumihallitsijoiden suvereenisuus ovat keskenään toisistaan riippuvaisia. Vaikka näyttääkin siltä, ettei Suuntaajien Isä-läsnäololla ja Nebadonin Mikaelin Isä-

suvereenisuudella olisi keskinäistä yhteyttä, täytyy niiden kuitenkin olla saman jumalallisuuden eri ilmenemismuotoja.

108:4.3 (1190.4) Ajatuksensuuntaajat näyttävät tulevan ja menevän kaikista muista hengellisistä läsnäolevista täysin riippumatta; ne näyttävät toimivan sellaisten universumilakien mukaan, jotka ovat tyystin irrallaan kaikkien muiden henki-influenssien suorituksia säätelevistä ja valvovista laeista. Mutta tällaisesta näennäisestä riippumattomuudesta huolimatta pitkäaikainen huomioidenteko paljastaa kiistatta, että ne toimivat ihmismielessä täydellisessä synkroniassa ja koordinaatiossa kaikkien muiden henkihoivantaelimien kanssa, mielenauttajahenget, Pyhä Henki, Totuuden Henki ja muut influenssit mukaan luettuina.

108:4.4 (1190.5) Kun jokin maailma kapinan takia eristetään, kun jokin planeetta irrotetaan kaikista ulkopuolisista viestintäpiireistä, kuten tapahtui Urantialla Caligastian aiheuttaman mullistuksen jälkeen, niin henkilökohtaisia sanansaattajia lukuun ottamatta jäljellä on vain yksi ainoa mahdollisuus suoraan planeettojenväliseen eli universumin sisäiseen viestienvaihtoon, ja se tapahtuu sfääreillä toimivien Suuntaajien välisen yhteyden kautta. Tapahtuipa jossakin maailmassa tai universumissa mitä hyvänsä, se ei milloinkaan koske suoranaisesti Suuntaajia. Planeetan eristäminen ei millään tavoin vaikuta Suuntaajiin eikä niiden kykyyn olla yhteydessä paikallisuniversumin, superuniversumin tai keskusuniversumin mihin osaan tahansa. Ja karanteeniin julistetuissa maailmoissa otetaankin juuri tästä syystä varsin usein yhteyttä korkeimpiin ja itsenäisesti toimiviin kohtalon varajoukkojen Suuntaajiin. Tällaiseen

menetelmään turvaudutaan keinona kiertää planeetan eristämisestä aiheutuvat haitat. Urantialla on viime vuosina toiminut arkkienkeleiden yhteyspiiri, mutta tämän viestintävälineen käyttö rajoittuu suurelta osin arkkienkelikunnan omiin tarpeisiin.

108:4.5 (1191.1) Olemme tietoisia monista sellaisista henki-ilmiöistä kaukaisuuksiin ulottuvassa universumissa, joita emme täysin ymmärrä. Emme vielä hallitse kaikkea, mitä ympärillämme tapahtuu. Ja uskon, että suuri osa tästä selittämättömästä toiminnasta on Gravitaatiosanansaattajien ja tietyntyyppisten Salaperäisten Opastajien työtä. En usko Suuntaajien omistautuvan yksinomaan kuolevaismielten uudistamiseen. Olen vakuuttunut siitä, että Personoidut Opastajat ja muut paljastamattomien esipersoonallisten henkien luokat edustavat Universaalisen Isän suoraa ja selittämätöntä yhteyttä maailmojen luotuihin.

5. Suuntaajan tehtävä

108:5.1 (1191.2) Suuntaajat ottavat vastaan vaikean tehtävän tarjoutuessaan asumaan Urantialla elävien kaltaisissa monikoosteisissa olennoissa. Mutta ne ovat ottaneet tehtäväkseen olla mielessänne ja vastaanottaa siellä maailmojen hengellisten intelligenssien kehotuksia ja ryhtyä sitten toistamaan ja kääntämään näitä hengellisiä viestejä aineelliselle mielelle. Ilman niitä ei Paratiisiin-noususta tulisi mitään.

108:5.2 (1191.3) Mitä Ajatuksensuuntaaja ei voi hyödyntää nykyisen elämänne aikana, ne totuudet, joita se ei voi menestyksellisesti välittää kihlaamalleen ihmiselle, ne se uskollisesti säilyttää käytettäviksi seuraavalla olemassaolon näyttämöllä, samaan tapaan kuin se nyt siirtää kehältä kehälle asiat, joita se ei kykene tallentamaan ihmiskohteensa kokemukseen siksi, että luotu ei riittävässä määrin kykene tai onnistu suorittamaan omaa osuuttaan.

108:5.3 (1191.4) Yhteen asiaan voitte luottaa: Suuntaajat eivät koskaan kadota mitään, mikä on niiden haltuun uskottu. Emme tiedä yhdestäkään sellaisesta tapauksesta, että nämä henkiauttajat olisivat lyöneet laimin tehtävänsä. Enkelit ja muut korkeaa tyyppiä olevat henkiolennot, paikallisuniversumityyppiä olevia Poikia pois sulkematta, saattavat toisinaan tarttua pahaan, saattavat joskus poiketa jumalalliselta tieltä, mutta Suuntaajat eivät koskaan kompastu. Ne ovat ehdottoman luotettavia, ja tämä on yhtäläisen paikkansapitävää kaikkien seitsemän ryhmän kohdalla.

108:5.4 (1191.5) Suuntaajasi on uuden ja seuraavan olemassaololuokkasi potentiaali, ikuista Jumalan pojan asemaasi edustava ennakkolahja. Oman tahtosi perusteella ja suostumuksella Suuntaajalla on valta alistaa aineellisen mielen luodulle ominaiset taipumukset niiden muuntavien toimien kohteeksi, jotka johtuvat kehkeytyvän morontiasielun tavoitteista ja tarkoitusperistä.

108:5.5 (1191.6) Salaperäiset Opastajat eivät ole ajattelun auttajia, vaan ne ovat ajatuksen suuntaajia. Ne työskentelevät aineellisen mielen kanssa rakentaakseen – säädellen ja hengellistäen – uuden mielen uusia maailmoja varten ja tulevan elämänvaiheesi uuden nimen.

Niiden tehtävä koskee pääasiassa tulevaa elämää, ei tätä elämää. Niitä kutsutaan taivaallisiksi auttajiksi, ei maallisiksi auttajiksi. Niitä ei kiinnosta tehdä maallinen elämänvaihe helpoksi, pikemminkin ne pitävät huolen siitä, että ne tekevät elämästänne kohtuullisen vaikean ja hankalan, jotta päätöksenteko saa virikkeitä ja siihen tarjoutuu yhä uusia tilaisuuksia. Suurenmoisen Ajatuksensuuntaajan läsnäolo ei tuo mukanaan elämisen helppoutta eikä vapautta rasittavasta ajattelemisesta, mutta tällaisen jumalallisen lahjan tulisi joka tapauksessa tuoda mukanaan ylevä mielenrauha ja verraton hengen tyyneys.

108:5.6 (1192.1) Ohimenevät ja ailahtelevat ilon ja surun tuntemuksesi ovat enimmältään puhtaasti inhimillisiä ja aineellisia reaktioita sisälläsi vallitsevaan psyykkiseen ilmastoon ja ulkoiseen aineelliseen ympäristöösi. Älä näin ollen odota saavasi Suuntaajalta itsekästä lohtua ja kuolevaiselle ominaista lohdutusta. Suuntaajan asiana on valmistaa sinut ikuista tutkimusmatkaa varten, varmistaa eloonjäämisesi. Salaperäisen Opastajan tehtävänä ei suinkaan ole tyynnyttää tunnekuohujasi eikä lääkitä loukattua ylpeyttäsi, vaan se, mihin Suuntaajan huomio kohdistuu ja mihin Suuntaaja aikansa käyttää, on sielusi valmistaminen pitkää ylösnousemuksellista elämänvaihettasi varten.

108:5.7 (1192.2) Epäilen suuresti, pystynkö selittämään teille, mitä Suuntaajat mielessänne ja sielunne hyväksi tarkasti ottaen tekevät. En usko olevani täysin tietoinen siitä, mitä oikeastaan tapahtuu jumalallisen Opastajan ja ihmismielen kosmisessa yhdistymisessä. Meille tämä kaikki on jossakin määrin mysteeri, ei niinkään itse

tavoitteen eikä tarkoituksen osalta, kuin varsinaisen toteutumistapansa osalta. Ja juuri siksi meidän on niin vaikea löytää sopivaa nimeä näille ylimaallisille lahjoille, jotka on annettu kuolevaisille ihmisille.

108:5.8 (1192.3) Ajatuksensuuntaajat haluaisivat vaihtaa pelontunteenne rakkaudesta ja luottavaisuudesta kertoviksi vakaumuksiksi, mutta ne eivät voi tehdä sellaista mekaanisesti eivätkä mielivaltaisesti. Se on teidän tehtävänne. Pannessanne täytäntöön niitä päätöksiä, jotka vapauttavat teidät pelon kahleista, te kirjaimellisesti saatte aikaan sen psyykkisen tukipisteen, jolle Suuntaaja voi myöhemmin asettaa hengellisen nostovivun nostaakseen teidät ylentävään ja eteenpäin vievään valaistumiseen.

108:5.9 (1192.4) Kun kysymyksessä ovat rotujen korkeampien ja alhaisempien taipumusten väliset jyrkät ja selväpiirteiset ristiriidat, ristiriidat sen välillä, mikä *todellisuudessa on* oikein ja mikä väärin (ei pelkästään se, mitä te saatatte sanoa oikeaksi ja vääräksi), niin voitte luottaa siihen, että Suuntaaja jollakin selkeällä ja aktiivisella tavalla osallistuu aina tällaisiin kokemuksiin. Se, että tällainen suuntaajatoiminta saattaa jäädä ihmisosapuolelta tiedostamatta, ei vähäisimmässäkään määrin vähennä sen arvoa eikä todellisuutta.

108:5.10 (1192.5) Jos sinulla on henkilökohtainen kohtalonsuojelija ja sattuisi, ettet jäisikään eloon, niin asianomainen suojelusenkeli on tutkittava tuomioistuimessa, jotta hänen maineensa puhdistettaisiin toteamalla hänen suorittaneen uskollisesti luottamustehtävänsä. Mutta Ajatuksensuuntaajia ei alisteta tällaisiin tutkimuksiin, silloin kun näiden kohteet eivät jää eloon. Me kaikki tiedämme, että vaikka

enkelin suorittaman hoivaamisen täydellisyydestä saattaakin jäädä puuttumaan jotain, niin Ajatuksensuuntaajat toimivat paratiisillisen täydellisyyden edellyttämällä tavalla. Niiden hoivatyölle on ominaista sen moitteeton suoritustapa, jota kenenkään Diviningtonin ulkopuolelta tulevan olennon ei ole mahdollista arvostella. Oppaanne ovat täydellisiä. Täydellisyyttä oleva päämäärä on sen vuoksi varmasti saavutettavissa.

6. Jumala ihmisessä

108:6.1 (1192.6) Kysymyksessä on todellakin jumalallisesta itsensäalentamisesta kertova ihme, kun ylhäiset ja täydelliset Suuntaajat tarjoutuvat aktuaalisesti elämään Urantian kuolevaisten kaltaisten aineellisten luotujen mielessä viedäkseen eläimestä polveutuvien maan olentojen kanssa koemielessä solmitun liiton täyttymykseen.

108:6.2 (1193.1) Olipa maailman asukkaiden aikaisempi status mikä hyvänsä, niin sen jälkeen kun jumalallinen Poika on lahjoittautunut, ja sen jälkeen kun Totuuden Henki on vuodatettu kaikkien ihmisten päälle, tällaiseen maailmaan saapuu joukoittain Suuntaajia asuakseen kaikkien normaalien tahdollisten luotujen mielessä. Paratiisin lahjoittautuneen Pojan saatua tehtävänsä päätökseen näistä Opastajista tulee totisesti ”sisimmässänne oleva taivaan valtakunta”. Jumalallisten lahjojen antamisen kautta Isä tulee niin lähelle syntiä ja pahaa kuin hän voi tulla, sillä on kirjaimellisesti

totta, että Suuntaajan täytyy myötäelää kuolevaisen mielessä inhimillisen väärämielisyyden keskelläkin. Ihmisten sisimmässä asuvia Suuntaajia piinaavat erityisesti ajatukset, jotka osoittavat peittelemätöntä alhaisuutta ja itsekkyyttä. Niitä ahdistaa epäkunnioittava suhtautuminen sellaista kohtaan, joka on kaunista ja jumalallista, ja niiden työn tekevät tosiasiallisesti tyhjäksi ihmisen monet järjettömät, eläimelliset pelot ja lapselliset huolenaiheet.

108:6.3 (1193.2) Salaperäiset Opastajat ovat totisesti Universaalisen Isän antama lahja, Jumalan kuvan heijastuma ulkona maailmankaikkeudessa. Muuan suuri opettaja antoi muinoin ihmisille kehotuksen, jonka mukaan heidän tulisi uudistua mielensä hengessä, jotta heistä tulisi uusia ihmisiä, jotka on Jumalan kaltaisesti luotu vanhurskaudessa ja totuuden täyttymyksessä. Suuntaaja on merkki jumalallisuudesta, Jumalan läsnäolo. Puhe ”Jumalan kuvasta” ei viittaa fyysiseen yhdennäköisyyteen eikä aineellisen luodun olemuksen ahtaisiin rajoihin, vaan mieluummin Universaalisen Isän hengen läsnäoloa merkitsevään lahjaan, joka annetaan ylimaallisessa Ajatuksensuuntaajien vuodattamisessa universumien vähäisille luoduille.

108:6.4 (1193.3) Suuntaaja on hengellisen tuloksiinpääsyn lähde ja sisimmässänne olevan jumalallisen luonteen toivo. Ajatuksensuuntaaja on se voima, etuoikeus ja eloonjäämisen mahdollisuus, joka niin tyystin ja ikiajoiksi erottaa teidät pelkistä eläinluoduista. Se on aineellisen ruumiin hermoenergiamekanismin kautta mielen saavuttavaan ulkoiseen ja fyysiseen virikkeistöön

verrattuna sitä korkeampi ja aidosti sisäinen ajattelun hengellinen virike.

108:6.5 (1193.4) Nämä tulevan elämänvaiheen uskolliset varjelijat tekevät ehdottomasti jokaisesta mentaalisesta luomuksesta hengellisen kaksoiskappaleen. Näin ne hitaasti mutta varmasti uudelleenluovat sinusta eloonjäämismaailmoissa tapahtuvaa kuolleistaheräämistä varten sellaisen, jollainen todella olet (vain hengellisesti). Ja kaikki nämä ihanat, henkeä olevat uudelleenluomukset säilyvät kehittyvän ja kuolemattoman sielusi kehkeytyvässä todellisuudessa, morontiaminässäsi. Nämä realiteetit ovat aktuaalisesti olemassa, vaikka Suuntaaja vain harvoin kykeneekin nostamaan nämä toisintoluomukset riittävän korkealle voidakseen tuoda ne tietoisuuden valoon.

108:6.6 (1193.5) Ja kuten sinä olet todellisen minäsi, korkeamman ja edistyvän minäsi, paremman morontiaalisen ja tulevan hengellisen minäsi ihmisvanhempi, samalla tavoin Suuntaaja on sen jumalallinen vanhempi. Ja tuomarit ja tarkastajat näkevät juuri tämän kehittyvän morontiaalisen sielun, kun he säätävät eloonjäämisestäsi ja siirtävät sinut ylöspäin uusiin maailmoihin ja koskaan päättymättömään olemassaoloon ikuisen yhteyden vallitessa itsesi ja uskollisen kumppanisi – Jumalan, Suuntaajan – välillä.

108:6.7 (1193.6) Suuntaajat ovat teidän kehittyvän kuolemattoman sielunne ikuisia esi-isiä, jumalallisia alkuperäiskappaleita. Ne ovat se hellittämätön yllyke, joka panee ihmisen yrittämään aineellisen ja nykyisen olemassaolonsa hallintaa hengellisen ja tulevan

elämänvaiheen valossa. Opastajat ovat kuolemattoman toivon vankeja, ikuisesti jatkuvan edistymisen lähteitä. Ja miten ne nauttivatkaan pitäessään enemmän tai vähemmän suorien kanavien kautta yhteyttä kohteeseensa! Kuinka ne riemuitsevatkaan, kun ne voivat luopua symboleista ja muista epäsuorista keinoista ja voivat siirtää sanomansa silmänräpäyksessä suoraan ihmiskumppaniensa ymmärrykseen!

108:6.8 (1194.1) Te ihmiset olette astuneet tielle, joka johtaa miltei infiniittisten näkymien loputtomaan avautumiseen, koskaan päättymättömien, alati avartuvien, riemastuttavaa palvelua, verratonta seikkailua, ylevää epävarmuutta ja rajatonta saavutuksiinpääsyä merkitseviä mahdollisuuksia edustavien sfäärien rajattomaan laajenemiseen. Kun pilvet kerääntyvät päällenne, tulisi uskonne hyväksyä se tosiasia, että sisäinen Suuntaajanne on läsnä, ja näin teidän tulisi kyetä näkemään maallisen epävarmuuden usvien taakse ikuisen vanhurskauden auringon kirkkaaseen paisteeseen Satanian mansiomaailmojen luokseen kutsuvissa korkeuksissa.

108:6.9 (1194.2) [Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

Luku 109

Suuntaajien suhde universumin luotuihin

109:0.1 (1195.1) AJATUKSENSUUNTAAJAT ovat niitä lapsia, joilla on universumielämänura, ja neitseellisten Suuntaajien pitää todellakin hankkia kokemusta, samalla kun kuolevaiset luodut varttuvat ja kehittyvät. Aivan kuten ihmislapsen persoonallisuus laajenee evolutionaariseen olemassaoloon kuuluvia kamppailuja varten, samalla tavalla myös Suuntaaja kasvaa suureksi ylösnousemuksellisen elämän seuraavan vaiheen harjoituksissa. Kun lapsi varhaislapsuutensa sosiaalisen ja leikkitoiminnan kautta hankkii sopeutuvaa monipuolisuutta aikuisikänsä toimintoja varten, samoin hänessä asuva Suuntaaja jo maallisessa vaiheessa tapahtuvan esisuunnittelun ja morontiaelämänvaihetta koskevien toimintojen harjoittelun keinoin hankkii taitoa kosmisen elämän seuraavaa näyttämöä varten. Ihmisyyttä edustava olemassaolo on harjoitusjakso, jonka Suuntaaja käyttää tehokkaasti hyväkseen valmistautuessaan tulevan elämän entistä lukuisampiin

velvollisuuksiin ja laajempiin mahdollisuuksiin. Mutta Suuntaajan eläessä sisimmässäsi sen ponnistelut eivät kovinkaan laajasti kohdistu ajallisen elämän ja planetaarisen olemassaolon asioihin. Tällä hetkellä Ajatuksensuuntaajat ovat ihmisten kehittyvissä mielissä ikään kuin harjoittelemassa asioita, jotka universumissa läpikäytävän elämänuran aikana ovat todellisia.

1. Suuntaajien kehitys

109:1.1 (1195.2) On pakostakin niin, että on olemassa kaikenkattava ja yksityiskohtainen järjestelmä neitseellisten Suuntaajien kouluttamiseksi ja kehittämiseksi, ennen kuin ne lähetetään Diviningtonista eteenpäin, mutta me emme siitä todellisuudessa kovinkaan paljon tiedä. On epäilemättä olemassa myös laaja-alainen uudelleenkoulutusjärjestelmä niitä Suuntaajia varten, joilla jo on kokemusta ihmisen sisimmässä olemisesta, ennen kuin ne lähtevät uusiin tehtäviin kuolevaiseen liittyäkseen, mutta tätäkään emme aktuaalisesti tiedä.

109:1.2 (1195.3) Personoidut Suuntaajat ovat kertoneet minulle, että joka kerta, kun Opastajan asuttama kuolevainen ei jääkään eloon, Suuntaaja joutuu Diviningtoniin palatessaan jatkokoulutuskurssille. Tämän lisäkoulutuksen mahdollistaa kokemus siitä, että on asunut ihmisen sisimmässä, ja sitä annetaan, aina ennen kuin Suuntaaja lähetetään uudelleen ajallisuuden evolutionaarisiin maailmoihin.

109:1.3 (1195.4) Tosiasialliselle elämisen kokemukselle ei ole mitään kosmista korviketta. Vastikään muodostetun Ajatuksensuuntaajan jumalallisuuden täydellisyys ei millään muotoa varusta tätä Salaperäistä Opastajaa kokemusperäisellä hoivaamiskyvyllä. Kokemusta ei voi erottaa elävästä olemassaolosta, sillä kysymys on siitä ainoasta asiasta, jonka osalta minkäänmääräinen jumalallisuus ei voi antaa sinulle vapautta siitä välttämättömyydestä, että se on *tosiasiassa elämällä* hankittava. Niinpä Ajatuksensuuntaajien on Korkeimman nykyisessä vaikutuspiirissä elävien ja toimivien kaikkien muiden olentojen tavoin hankittava kokemusta; niiden tulee kehittymällä edetä alemmista, kokemattomista ryhmistä korkeampiin ja kokeneempiin ryhmiin.

109:1.4 (1196.1) Kuolevaisen mielessä Suuntaajat läpikäyvät selkeän kehityksellisen elämänuran; ne tavoittavat sellaisen saavutusta merkitsevän reaalisuuden, joka kuuluu niille ikuiset ajat. Askel askeleelta ne hankkivat Suuntaajalle ominaista taitoa ja kykyä tuloksena kaikista ja mistä hyvänsä kosketuksistaan aineellisiin rotuihin siitä riippumatta, jäävätkö niiden yksittäiset kuolevaiskohteet eloon vaiko eivät. Ne ovat myös ihmismielen kanssa tasavertaisia kumppaneita eloonjäämiskapasiteettia merkitsevän kuolemattoman sielun kehityksen vaalimisessa.

109:1.5 (1196.2) Suuntaajan kehityksen ensimmäinen vaihe saavutetaan fuusiossa kuolevaisen olennon eloonjäävän sielun kanssa. Kun te siis olemukseltanne kehitytte sisäänpäin ja ylöspäin ihmisestä Jumalaksi, Suuntaajat puolestaan kehittyvät olemukseltaan ulospäin ja alaspäin Jumalasta ihmiseksi. Ja näin tämän jumalallisuuden ja

ihmisyyden välisen liiton lopputuloksena tulee ikiajat olemaan ihmisen poika ja Jumalan poika.

2. Omatoimiset Suuntaajat

109:2.1 (1196.3) Teille on kerrottu, että Suuntaajat luokitellaan niiden saaman kokemuksen perusteella neitseellisiksi, edistyneiksi ja korkeimmiksi. Teidän tulisi tuntea myös muuan toiminnallinen luokittuma, nimittäin omatoimiset Suuntaajat. Omatoiminen Suuntaaja on sellainen, joka

109:2.2 (1196.4) 1. On saanut tiettyä tarpeellista kokemusta tahdollisen luodun kehittyvästä elämästä joko väliaikaisena sisimmässäolijana sentyyppisessä maailmassa, jossa Suuntaajia vain lainataan kuolevaiskohteille, tai sitten varsinaisella fuusioplaneetalla, jossa asianomainen ihminen ei jäänytkään eloon. Tällainen Opastaja on joko edistynyt tai korkein Suuntaaja.

109:2.3 (1196.5) 2. On saattanut hengellisen voiman tasapainoon ihmisessä, joka on suoriutunut kolmannesta psyykkisestä kehästä ja jolle on osoitettu henkilökohtainen serafisuojelija.

109:2.4 (1196.6) 3. On saanut kohteen, joka on tehnyt verrattoman päätöksen eli on juhlallisesti ja vilpittömästi kihlautunut Suuntaajan

kanssa. Suuntaaja ennakoi aikaa, jolloin varsinainen fuusio tapahtuu, ja pitää liittoa jo tapahtuneena tosiasiana.

109:2.5 (1196.7) 4. On saanut kohteen, joka on otettu jäseneksi johonkin niistä kohtalon varajoukoista, joita on kuolevaisten ylösnousemuksen piiriin kuuluvassa evolutionaarisessa maailmassa.

109:2.6 (1196.8) 5. On joskus ihmisen nukkuessa irrotettu tilapäisesti siitä kuolevaisen mielestä, johon se on suljettu, ja lähetetty suorittamaan jokin tärkeä yhteydenpitoon, yhteydenottoon, uudelleenrekisteröimiseen tai muuhun ihmisen ulkopuoliseen palvelutoimintaan kuuluva tehtävä, joka liittyy toimeksiannon kohteena olevan maailman hengelliseen hallintoon.

109:2.7 (1196.9) 6. On kriisitilanteessa palvellut jonkun sellaisen ihmisen kokemuksessa, joka oli henkipersoonallisuuden aineellinen täydenne, henkipersoonallisuuden, jolle oli uskottu jonkin asianomaisen planeetan hengelliselle asiainhoidolle välttämättömän, kosmisen toimenpiteen suorittaminen.

109:2.8 (1196.10) Omatoimiset Suuntaajat näyttävät omaavan melkoisesti tahtoa kaikissa asioissa, joissa ei ole kysymys niiden välittömänä asuinpaikkana olevista ihmispersoonallisuuksista, kuten osoittavat ne lukuisat urotyöt, joita ne suorittavat sekä itseensä liittyvien kohteidensa sisäpuolella että näiden ulkopuolella. Tällaiset Suuntaajat ovat mukana monissa asianomaisen maailman toiminnoissa, mutta useimmiten ne toimivat itse valitsemiensa maallisten tomumajojen huomaamattomina asukkaina.

109:2.9 (1196.11) Nämä korkeamman- ja kokeneemmantyyppiset Suuntaajat voivat epäilemättä vaihtaa viestejä muissa maailmoissa olevien vastaavanlaisten Suuntaajien kanssa. Mutta vaikka omatoimiset Suuntaajat tällä tavoin keskenään kommunikoivatkin, ne tekevät sen kuitenkin vain keskinäisen työnsä tasoilla ja varjellakseen sitä suojelutyöhön liittyvää tietoaineistoa, joka on niiden olinpaikkana olevien maailmojen suuntaajapalvelulle oleellisen tärkeää, jos kohta onkin esiintynyt tilanteita, jolloin niiden tiedetään kriisiaikoina toimineen planeettainvälisten asioiden parissa.

109:2.10 (1197.1) Korkeimmat ja omatoimiset Suuntaajat voivat oman tahtonsa mukaan poistua ihmisruumiista. Nämä asujaimet eivät ole kuolevaisen elollisuuden elimellinen tai biologinen osa, vaan ne ovat jotakin jumalallista, joka on laskettu elollisuuden päälle. Alkuperäisissä elollisuutta koskevissa suunnitelmissa niihin varauduttiin, mutta aineellisen olemassaolon kannalta ne eivät ole mitään sellaista, jota ilman ei tultaisi toimeen. Olisi kuitenkin pantava merkille, että kuolevaiseen tomumajaan kerran asetuttuaan ne eivät sieltä kovinkaan usein poistu edes tilapäisesti.

109:2.11 (1197.2) Supertoimiset Suuntaajat ovat niitä, jotka ovat suoriutuneet voitokkaasti kaikista niille uskotuista tehtävistä ja jotka odottavat vain aineellisen elämänvälikappaleen hajoamista tai kuolemattoman sielun taivaaseenottoa.

3. Suuntaajien suhde eri kuolevaistyyppeihin

109:3.1 (1197.3) Salaperäisten Opastajien työn luonne vaihtelee yksityiskohdiltaan sen mukaan, minkäluontoisia niiden toimeksiannot ovat, eli sen mukaan, ovatko ne *yhdysside-* vai *fuusio-*Suuntaajia. Jotkin Suuntaajat ovat vain lainassa kohteensa ajallisen elämänvaiheen ajan, toiset taas annetaan persoonallisuuden saavuttajaehdokkaiksi, joilla on lupa iäiseen fuusioitumiseen siinä tapauksessa, että niiden kohde jää eloon. Niiden toiminnassa esiintyy myös vähäistä eroavuutta eri planeettatyyppien kesken samoin kuin eri järjestelmissä ja universumeissa. Mutta kokonaisuutena ottaen niiden työtehtävät ovat merkillepantavan yhdenmukaisia, jopa yhdenmukaisempia kuin yksienkään muiden taivaallisten olentojen luotujen yhteisöjen velvollisuudet.

109:3.2 (1197.4) Tietyissä alkukantaisissa maailmoissa (ensimmäistä sarjaa edustava ryhmä) Suuntaaja asuu luodun mielessä saadakseen kokemuksellista harjaannusta, pääasiassa itsensäsivistämisen ja asteittain etenevän kehittymisen hyväksi. Neitseellisiä Suuntaajia lähetetään mainitunlaisiin maailmoihin tavallisesti niinä varhaisina aikoina, jolloin primitiiviset ihmiset ovat vasta tulossa päätöksenteon laaksoon, mutta jolloin vielä verrattain harvat valitsevat nousun itsehillinnän ja luonteenlujuuden hankkimisen kukkuloiden takana siintäville moraalin vuorenhuipuille päästäkseen kehkeytymässä olevaa hengellisyyttä osoittaville korkeammille tasoille. (Monet, jotka

eivät onnistu suuntaajaanfuusioitumisessa, jäävät kuitenkin eloon Henkeen fuusioituneina taivasmatkalaisina.) Suuntaajat saavat arvokasta harjoitusta ja hankkivat suurenmoista kokemusta ollessaan tällä tavoin tilapäisesti yhteydessä primitiivisiin mieliin, ja ne pystyvät myöhemmin hyödyntämään tätä kokemusta muissa maailmoissa elävien korkeampien olentojen hyväksi. *Koko laajasta universumista ei mikään säilyttämisen arvoinen koskaan katoa*.

109:3.3 (1197.5) Toisentyyppisessä maailmassa (toista sarjaa edustava ryhmä) Suuntaajat annetaan kuolevaisille olennoille vain lainaksi. Näissä maailmoissa Opastajat eivät koskaan voi näin ihmisessä asumalla saavuttaa fuusiopersoonallisuutta, mutta kuolevaisen olennon elämän kuluessa ne antavat ihmiskohteilleen suurenmoista apua, huomattavasti enemmän kuin, mitä ne kykenevät antamaan Urantian kuolevaisille. Näissä maailmoissa Suuntaajat annetaan kuolevaisluoduille lainaksi yhden ainoan elämänkulun ajaksi heidän korkeampien hengellisten saavutustensa esikuviksi, väliaikaisiksi auttajiksi siinä kiehtovassa tehtävässä, jonka tarkoituksena on jonkin eloonjäämispiirteen täydellistäminen. Suuntaajat eivät luonnollisen kuoleman jälkeen enää palaa, vaan nämä eloonjäävät kuolevaiset saavuttavat ikuisen elämän Henkeen fuusioitumalla.

109:3.4 (1197.6) Urantian kaltaisissa maailmoissa (kolmatta sarjaa edustava ryhmä) tapahtuu reaalinen kihlautuminen jumalallisten lahjojen kanssa, tapahtuu elämän ja kuoleman kihlaus. Jos jäät eloon, silloin tulee vallitsemaan ikuinen liitto, iäti kestävä fuusio, silloin ihmisestä ja Suuntaajasta tehdään yksi ja sama olento.

109:3.5 (1197.7) Tämän maailmojen sarjan kolmiaivoisissa kuolevaisissa Suuntaajat kykenevät ajallisen elämän kuluessa rakentamaan paljon enemmän aktuaalista yhteyttä kohteisiinsa kuin, mihin ne kykenevät yksi- tai kaksiaivoisten tyyppien kohdalla. Mutta kolmiaivoiseen tyyppiin kuuluvat etenevät kuolemanjälkeisessä elämänvaiheessa samalla tavoin kuin etenevät yksiaivoinen tyyppi ja kaksiaivoiset ihmisten sukukunnat – Urantian rodut.

109:3.6 (1198.1) Kaksiaivoisten maailmoissa neitseellisiä Suuntaajia määrätään lahjoittautuneen Paratiisin-Pojan vierailun jälkeen enää harvoin henkilöille, joilla on kiistatonta kapasiteettia eloonjäämiseen. Uskomme, että tällaisissa maailmoissa käytännöllisesti katsoen kaikki Suuntaajat, jotka asuvat eloonjäämiskapasiteetin omaavissa älyllisissä miehissä ja naisissa, kuuluvat edistyneeseen tai korkeimpaan tyyppiin.

109:3.7 (1198.2) Monissa Urantian alkuaikojen evolutionaarisissa roduissa esiintyi kolme olentojen ryhmää. Oli niitä, jotka olivat niin eläimellisiä, että heiltä kerta kaikkiaan puuttui suuntaajakapasiteetti. Oli niitä, jotka osoittivat epäilyksetöntä kapasiteettia Suuntaajien saamiseen ja jotka sellaisen heti saivatkin, kunhan he saavuttivat moraalista vastuunkantamista osoittavan iän. Oli kolmaskin luokka, ja se sijoittui kahden edellisen rajamaastoon. Tähän luokkaan kuuluvilla oli kapasiteettia Suuntaajan saamiseen, mutta Opastajat saattoivat asettua heidän mieleensä vasta asianomaisen yksilön esittämän henkilökohtaisen pyynnön jälkeen.

109:3.8 (1198.3) Mutta moni neitseellinen Suuntaaja on sellaisten olentojen seurassa palvellessaan, jotka eivät tosiasiassa täytä eloonjäämisen edellytyksiä siksi, että he ovat menettäneet tämän perintöoikeutensa epäkelpojen ja ala-arvoisten esivanhempiensa vuoksi, saanut arvokasta esikokemusta evolutionaariseen mieleen yhteyttä pitäessään, ja siitä on näin tullut jossakin muussa maailmassa olevaan korkeammantyyppiseen mieleen myöhemmin annettavaa tehtäväänosoitusta ajatellen entistäkin pätevämpi.

4. Suuntaajat ja ihmispersoonallisuus

109:4.1 (1198.4) Sisimmässä elävät Suuntaajat antavat suurenmoista apua ihmisten väliselle korkeammanmuotoiselle älylliselle kanssakäymiselle. Eläimillä on kyllä yhteenkuuluvuudentunteita, mutta ne eivät vaihda käsityksiä toistensa kanssa. Ne kykenevät tuomaan julki tunnetilojaan, mutteivät ideoita ja ihanteita. Eivät eläimestä polveutuvat ihmisetkään saa kokemusta tyypiltään korkeasta älyllisestä ajatustenvaihdosta eikä hengellisestä yhteydestä kaltaisiinsa, ennen kuin Ajatuksensuuntaajat on annettu lahjaksi, jos kohta tällaiset evolutionaariset luodut ovatkin tiellä kohti Suuntaajien saamista, sitten kun he kehittävät puhekielen.

109:4.2 (1198.5) Eläimetkin toki vaihtavat alkeellisella tavalla viestejä keskenään, mutta tällaisessa primitiivisessä kontaktissa on vain vähän tai ei ollenkaan *omakohtaisuutta*. Suuntaajat eivät ole persoonallisuutta, vaan ne ovat esipersoonallisia olentoja. Mutta ne

ovat silti peräisin persoonallisuuden lähteestä, ja niiden läsnäolo lisää ihmispersoonallisuuden laadullisia ilmentymiä. Tämä pitää paikkansa eritoten siinä tapauksessa, että Suuntaaja on saanut aiempaa kokemusta.

109:4.3 (1198.6) Riippuu paljolti Suuntaajan tyypistä, millainen ihmispersoonallisuuden julkitulon potentiaali on. Kautta aikakausien monet Urantian suurista älyllisistä ja hengellisistä johtajista ovat saavuttaneet vaikutusvaltaa ennen kaikkea siksi, että heidän sisimmässään oleva Suuntaaja oli verraton ja omasi aikaisempaa kokemusta.

109:4.4 (1198.7) Sisimmässä asuvat Suuntaajat ovat harjoittaneet laajaa yhteistyötä muiden hengellisten influenssien kanssa muinaisaikojen primitiivisten ihmisten jälkeläisiä perin pohjin muuntaessaan ja ihmistäessään. Jos Urantian asukkaiden mielessä asuvat Suuntaajat vedettäisiin täältä pois, maailmassa alkaisi vähitellen vallita monet sellaiset olot ja tavat, jotka olivat ominaisia primitiivisten aikojen ihmisille. Jumalalliset Opastajat ovat eräs edistyvän sivilisaation reaalisista potentiaaleista.

109:4.5 (1198.8) Olen tarkkaillut Urantialla eräässä mielessä asuvaa Ajatuksensuuntaajaa, joka on Uversan luetteloiden mukaan asunut Orvontonissa aikaisemmin viidessätoista mielessä. Emme tiedä, onko tällä Opastajalla ollut samanlaisia kokemuksia muissakin superuniversumeissa, mutta uskon niin olevan. Kysymyksessä on ihailtava Suuntaaja ja eräs nykyisen aikakauden hyödyllisimmistä ja pystyvimmistä voimista Urantialla. Mitä muut ovat menettäneet

siinä, että ovat kieltäytyneet jäämästä eloon, sen tämä ihmisolento (ja koko teidän maailmanne) nyt korjaa voitokseen. Siltä, jolla ei ole eloonjäämisen ominaisuuksia, otetaan pois jopa se kokenut Suuntaaja, joka hänellä nyt on, kun taas sille, jolla on eloonjäämisen mahdollisuuksia, annetaan saamattoman luopurin esikokenut Suuntaajakin.

109:4.6 (1199.1) Suuntaajat saattavat jossakin mielessä olla edistämässä jonkinmääräistä planetaarista ristipölyttymistä totuuden, kauneuden ja hyvyyden aloilla. Mutta niille annetaan perin harvoin kahta asumiskokemusta samalla planeetalla. Urantialla ei tällä haavaa palvele yhtään sellaista Suuntaajaa, joka olisi ollut tässä maailmassa ennenkin. Minä tiedän, mistä minä puhun, sillä Uversan arkistoissa meillä on Suuntaajien numerot ja ansioluettelot.

5. Suuntaajan mielessäoloa haittaavat aineelliset tekijät

109:5.1 (1199.2) Korkeimmat ja omatoimiset Suuntaajat kykenevät useinkin tuomaan ihmisen ajatteluun hengellisesti tärkeitä tekijöitä, kunhan ajattelu virtaa vapaana luovan mielikuvituksen esteettömissä mutta hallituissa uomissa. Tällaisina hetkinä ja joskus myös unen aikana Suuntaaja kykenee pysäyttämään mentaaliset virrat, kammitsoimaan virtauksen ja sitten kääntämään ideain vuon toisaalle. Ja kaikki tämä tehdään, jotta saataisiin aikaan syvällisiä muutoksia ylitietoisuuden korkeammissa sopukoissa. Näin mielen

voimat ja energiat virittyvät entistä täydemmin nykyisyyden ja tulevaisuuden hengellisen tason yhteydenpitoa merkitsevien sävelten sävellajiin.

109:5.2 (1199.3) Toisinaan on mahdollista saada mieli valaistumaan, on mahdollista kuulla sisälläsi jatkuvasti puhuvaa jumalallista ääntä niin, että saatat päästä osittaiseen tietoisuuteen sisimmässäsi pysyvästi asuvan potentiaalisen persoonallisuuden viisaudesta, totuudesta, hyvyydestä ja kauneudesta.

109:5.3 (1199.4) Mutta teidän epävakaat ja ailahtelevat mentaaliset asenteenne johtavat usein siihen, että Suuntaajien suunnitelmat valuvat tyhjiin ja niiden työskentely häiriintyy. Sen lisäksi, että Suuntaajien työskentelyä häiritsee se, minkäluonteisia kuolevaisrodut ovat synnynnäisesti, tätä hoivaa hidastavat suuresti myös ennalta omaksumanne mielipiteet, ajatuspinttymänne ja jäykistyneet ennakkoluulonne. Mainittujen haittatekijöiden vuoksi tietoisuuteen nousevat monestikin vain Suuntaajien keskeneräiset aikaansaannokset, ja näin käsitysten sekasortoisuus on väistämätöntä. Mentaalisia tilanteita tarkastellessanne on siksi turvallisinta pitää jokaista ajatusta ja kokemusta suoralta kädeltä vain sinä, mitä se aktuaalisesti ja pohjimmiltaan on, ja jättää kokonaan huomiotta se, mitä se olisi saattanut olla.

109:5.4 (1199.5) Elämän suuri pulma on siinä, miten sovittaa esi-isiltä perityt elämän viettämistä koskevat mieltymykset Salaperäisen Opastajan jumalallisen läsnäolon alkuun panemien hengellisten yllykkeiden asettamiin vaatimuksiin. Vaikkei yksikään ihminen

universumissa ja superuniversumissa viettämänsä elämänvaiheen aikana voikaan palvella kahta herraa, on jokaisen ihmisen nyt Urantialla elämänne elämän kuluessa pakostakin palveltava kahta herraa. Hänen on perehdyttävä siihen taitoon, miten tehdään jatkuvasti inhimillisiä, ajallisia kompromisseja, samalla kun hän osoittaa hengellistä alamaisuutta vain yhdelle herralle. Ja juuri tämän takia niin monet horjuvat ja epäonnistuvat, uupuvat ja sortuvat evolutionaarisen kilvoittelun paineen alla.

109:5.5 (1199.6) Vaikka biologisena perintöosana saadut aivovarustus ja sähkö-kemiallinen säätelyjärjestelmä vaikuttavat kumpikin tehokkaan suuntaajatoiminnan piiriä rajoittavasti, mikään perinnöllinen rasite (normaaleissa mielissä) ei koskaan estä lopulta tapahtuvaa hengellisten tavoitteiden saavuttamista. Perinnöllisyys saattaa häiritä vauhtia, jolla persoonallisuus vallataan, mutta se ei estä taivaasmatkalaisen tutkimusmatkan tarkoituksen lopulta tapahtuvaa toteutumista. Jos tahdot toimia yhdessä Suuntaajan kanssa, niin jumalallinen lahja tulee ennemmin tai myöhemmin kehittämään kuolemattoman morontiasielun, ja siihen fuusioiduttuaan se esittelee uuden luodun paikallisuniversumin täysivaltaiselle Mestari-Pojalle ja lopulta Paratiisissa olevalle Suuntaajien Isälle.

6. Todellisten arvojen häviämättömyys

109:6.1 (1200.1) Suuntaajat eivät koskaan tuota pettymystä; mikään säilyttämisen arvoinen ei koskaan joudu hukkaan; jokaiseen tahdolliseen luotuun sisältyvä jokainen merkityksellinen arvo säilyy varmasti ja siitä riippumatta, jääkö merkityksen löytävä tai sitä arvioiva persoonallisuus eloon vai ei. Tilanne siis on sellainen, että kuolevainen luotu saattaa torjua eloonjäämisen, mutta elämästä saatua kokemusta ei silti heitetä hukkaan, vaan ikuinen Suuntaaja vie tällaisen ilmeisen haaksirikkoutuneen elämän säilyttämisenarvoiset piirteet mukanaan johonkin toiseen maailmaan ja luovuttaa nämä jäljelle jääneet merkitykset ja arvot siellä jollekulle korkeampaa tyyppiä edustavalle eloonjäämiskykyiselle kuolevaismielelle. Mikään arvollinen kokemus ei koskaan tapahdu turhaan. Mikään todellinen merkitys tai reaalinen arvo ei koskaan tuhoudu.

109:6.2 (1200.2) Salaperäinen Opastaja on sillä tavoin suhteessa fuusioehdokkaisiin, että jos kuolevainen osapuoli hylkää Opastajan ja ihmisosapuoli kieltäytyy seuraamasta ylösnousemuksellista elämänuraa, niin sitten kun Suuntaaja pääsee hänestä luonnollisen kuoleman hetkellä (tai jo sitä ennen) vapaaksi, se vie mukanaan kaiken sen säilyttämisen arvoisen, joka on kehittynyt kyseisen, eloonjäämättömän luodun mielessä. Jos sattuisi käymään niin, että Suuntaaja ei toistuvista yrityksistä huolimatta onnistu saavuttamaan fuusiopersoonallisuutta siksi, etteivät sen toinen toistaan seuraavat ihmiskohteet jää eloon, ja jos tämä Opastaja myöhemmin satuttaisiin personoimaan, niin koko tämä hankittu kokemus siitä, että on asunut kaikissa näissä kuolevaismielissä ja oppinut ne tuntemaan,

muuttuisi kyseisen vasta-Personoidun Suuntaajan aktuaaliseksi omaisuudeksi, perinnöksi, josta hän saisi nauttia ja jota hän saisi käyttää hyväkseen kaikkina tulevina aikakausina. Tähän luokkaan kuuluva Personoitu Suuntaaja on kaikkien entisten ihmisisäntiensä kaikkien säilyttämisen arvoisten piirteiden monikoosteinen kokoelma.

109:6.3 (1200.3) Kun pitkän universumikokemuksen omaavat Suuntaajat tarjoutuvat asumaan lahjoittautumistehtävää suorittavissa jumalallisissa Pojissa, ne ovat täysin tietoisia siitä, ettei persoonallisuutta ole koskaan tämän palveluksen kautta saavutettavissa. Mutta usein henkien Isä kuitenkin suo persoonallisuuden näille tarjokkaille ja asettaa heidät kaltaistensa johtajiksi. Kysymyksessä ovat persoonallisuudet, joille osoitetaan kunniaa antamalla heille valtaa Diviningtonissa. Ja heidän ainutlaatuinen olemuksensa kätkee sisäänsä sen mosaiikkimaisen ihmisyyden, jonka he ovat saaneet moninkertaisista kokemuksistaan kuolevaisessa-asumisesta, samoin kuin heidän viimeisestä sisimmässäasumisestaan perua olevan henkijäljenteen lahjoittautuneen Paratiisin-Pojan ihmishahmoisesta jumaluudesta.

109:6.4 (1200.4) Teidän paikallisuniversuminne Suuntaajien toimintoja johtaa Nebadonin Mikaelin Personoitu Suuntaaja, se sama Opastaja, joka häntä askel askeleelta opasti, kun hän eli ihmiselämäänsä Joshua ben Josefin lihallisessa hahmossa. Luottamustehtävänsä tämä oivallinen Suuntaaja suoritti uskollisesti, ja viisaasti tämä uljas Opastaja ihmisluontoa ohjasi, kun se taukoamatta opasti Paratiisin-Pojan kuolevaismieltä Isän täydellisen tahdon mukaisen tien

valitsemisessa. Tämä Suuntaaja oli aikaisemmin, Abrahamin päivinä, palvellut Makiventa Melkisedekin mukana, ja se oli ollut osallisena suunnattomissa urotöissä sekä ennen Makiventan sisimmässä asumista että edellä mainittujen lahjoittautumiskokemusten välillä.

109:6.5 (1200.5) Tämä Suuntaaja saavutti Jeesuksen ihmismielessä toden totta riemuvoiton, mielessä, joka jokaisessa esiin nousseessa elämäntilanteessa säilytti pyhittäytyneen antaumuksensa Isän tahtoa kohtaan, sanoihan hän: ”Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun.” Tällainen päättäväinen pyhittäytyminen on todellinen passi pois ihmisluonnon rajoittuneisuuksista jumalallisen perillepääsyn lopullisuuteen.

109:6.6 (1200.6) Nyt tämä sama Suuntaaja heijastelee suurenmoisen persoonallisuutensa tutkimattomassa olemuksessa Joshua ben Josefissa ennen tämän kastetta vallinnutta ihmisyyttä, sitä ikuista ja elävää jäljennöstä niistä ikuisista ja elävistä arvoista, jotka kaikista urantialaisista suurin loi tavanomaisen elämän vaatimattomista olosuhteista sillä tavoin kuin hän eli elämänsä ammentaessaan täysin tyhjiin ne hengelliset arvot, jotka ylipäätään voidaan kuolevaisen kokemuksessa saavuttaa.

109:6.7 (1201.1) Kaikelle sille pysyvää arvoa omaavalle, joka on uskottu Suuntaajan haltuun, taataan ikuinen säilyminen. Nämä hallussaan olevat omaisuuserät Suuntaaja tietyissä tapauksissa säilyttää lahjoittaakseen ne tulevaisuudessa asuinpaikkanaan olevalle kuolevaisen mielelle. Toisissa tapauksissa, ja personoimisen jälkeen, nämä kuolemasta selviytyvät ja säilytetyt realiteetit pidetään tallessa

tulevaa Kokonaisuniversumin Arkkitehtien palveluksessa tapahtuvaa hyväksikäyttöä varten.

7. Personoitujen Suuntaajien kohtalo

109:7.1 (1201.2) Niistä Isän osasista, jotka eivät ole Suuntaajia, emme osaa sanoa, ovatko ne personoitavissa vaiko eivät, mutta teille on kerrottu, että persoonallisuus on Universaalisen Isän omassa vallassa oleva, hänen vapaasta tahdostaan riippuva lahjoite. Sikäli kuin tiedämme, suuntaajatyyppiä edustava Isän osanen saavuttaa persoonallisuuden vain sillä, että tämä persoonalliselle olennolle osoittamallaan palvelulla ja hoivalla hankkii persoonan ominaisuuksia. Näiden Personoitujen Suuntaajien koti on Diviningtonissa, jossa he opettavat ja ohjaavat esipersoonallisia tovereitaan.

109:7.2 (1201.3) Personoidut Ajatuksensuuntaajat ovat kaukaisuuksiin ulottuvan universumien universumin pidäkkeettömiä, tehtävään osoittamattomia ja täysivaltaisia vakauttajia ja kompensoijia. Heissä yhdistyvät Luojan ja luodun kokemus – eksistentiaalinen ja kokemuksellinen. He ovat yhdistettyjä ajallisuuden ja ikuisuuden olentoja. Heissä liittyvät yhteen maailmankaikkeuden hallinnossa esiintyvät esipersoonallinen ja persoonallinen.

109:7.3 (1201.4) Personoidut Suuntaajat ovat Kokonaisuniversumin Arkkitehtien kaikin puolin viisaita ja voimallisia täytäntöönpanijoita. He ovat Universaalisen Isän koko huolenpitoasteikon –

persoonallisen, esipersoonallisen ja ylipersoonallisen – persoonallisia toimihenkilöitä. He ovat niitä, jotka Perimmäisen Jumalan toimipiiriä edustavien transsendentaalisiin, absoniittisiin sfääreihin kuuluvien kaikkien maailmojen joka puolella, aina Absoluuttisen Jumalan tasoille saakka persoonallisesti huolehtivat epätavallisesta, epätavanomaisesta ja odottamattomasta.

109:7.4 (1201.5) He ovat universumeissa ainoat olennot, joiden olemus sulkee sisäänsä kaikki tunnetut persoonallisuuden suhteet, sillä he ovat kaikkipersoonallisia: he ovat ennen persoonallisuutta, he ovat persoonallisuutta ja he ovat persoonallisuuden jälkeen. He tuovat esille Universaalisen Isän persoonallisuuden sellaisena kuin se oli ikuisessa menneisyydessä, sellaisena kuin se on ikuisessa nykyisyydessä ja ikuisessa tulevaisuudessa.

109:7.5 (1201.6) Isä lahjoitti Iankaikkiselle Pojalle infiniittiseen ja absoluuttiseen luokkaan kuuluvan persoonallisuuden, mutta hän päätti varata omaa hoivatyötään varten Personoidun Suuntaajan tyyppiä olevan kokemuksellisen persoonallisuuden, joka annetaan eksistentiaaliselle esipersoonalliselle Suuntaajalle, ja näin näiden on kumpaisenkin määrä päätyä tulevan ikuisuuden superpersoonallisuudeksi, joka edustaa Perimmäisen, Korkein-Perimmäisen, absoniittisten toimipiirien transsendentaalista hoivaamista, jopa Perimmäis-Absoluuttisen tasoille saakka.

109:7.6 (1201.7) Personoituja Suuntaajia nähdään universumeissa vain harvoin vapaasti liikkumassa. Silloin tällöin he pitävät neuvoa Päivien Muinaisten kanssa, ja joskus sattuu, että seitsenkertaisten Luoja-Poikien Personoidut Suuntaajat tulevat konstellaatioiden

päämajamaailmoihin keskustelemaan Vorondadek-hallitsijoiden kanssa.

109:7.7 (1201.8) Kun Urantian planeettakohtainen Vorondadek-tarkkailija – se Kaikkein Korkein holhooja, joka jokin aika sitten ryhtyi hoitamaan teidän maailmanne hätätilanaikaista sijaishallitsijan tointa – toi julki valtuutensa täällä asuvan kenraalikuvernöörin edessä, niin hän ryhtyi hoitamaan Urantian hätätilahallintoa itse valitsemansa täysilukuisen esikunnan kanssa. Hän osoitti kaikille työtovereilleen ja avustajilleen viivyttelemättä näiden planetaariset tehtävät. Mutta hän ei valinnut niitä kolmea Personoitua Suuntaajaa, jotka ilmaantuivat hänen eteensä samana hetkenä, kun hän ryhtyi hoitamaan sijaishallitsijan tehtäviä. Hän ei edes tiennyt, että nämä tällä tavoin ilmestyisivät, sillä edellisen sijaishallinnon aikana he eivät samalla tavalla tuoneet julki jumalallista läsnäoloaan. Eikä Kaikkein Korkein sijaishallitsija näille vapaaehtoisille Personoiduille Suuntaajille myöskään osoittanut palvelutehtäviä eikä määrännyt velvollisuuksia. Siitä huolimatta nämä kolme kaikkipersoonallista olentoa olivat tuohon aikaan Urantialla palvelleiden lukuisten taivaallisten olentojen luokkien joukossa kaikkein aktiivisimpia.

109:7.8 (1202.1) Personoidut Suuntaajat toimittavat monenlaisia palveluksia universumipersoonallisuuksien lukuisille luokille, mutta meillä ei ole lupaa keskustella näistä palveluksista sellaisten evolutionaaristen luotujen kanssa, joissa asuu Suuntaaja. Nämä

erikoislaatuiset inhimilliset jumalolennot kuuluvat koko suuruniversumin kaikkein merkittävimpiin persoonallisuuksiin, eikä kukaan rohkene ennustaa, mitkä mahdollisesti ovat heidän tehtävänsä tulevaisuudessa.

109:7.9 (1202.2) [Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

Luku 110

Suuntaajien suhde yksittäisiin kuolevaisiin

110:0.1 (1203.1) KUN epätäydellisille olennoille myönnetään vapaus, sen väistämättömänä seurauksena on murhenäytelmä, ja siksi näiden olentojen esi-isänä olevan Jumaluuden olemuksen mukaista onkin, että hän heidän rakastavana kumppaninaan osallistuu universaalisesti ja kiintymystä osoittaen heidän kärsimyksiinsä.

110:0.2 (1203.2) Sikäli kuin olen universumin asioista perillä, minä ainakin pidän Ajatuksensuuntaajien osoittamaa rakkautta ja antaumusta koko luomakunnan tosimmin jumalallisena kiintymyksenä. Poikien osoittama rakkaus heidän hoivatessaan ihmissukukuntia on verratonta, mutta Suuntaajan yksilöä kohtaan osoittama antaumus on liikuttavan jaloa, jumalallisesti Isän kaltaista. Paratiisin-Isä on ilmeisesti varannut tämän tavan pitää persoonallista yhteyttä yksittäisiin luotuihinsa vain Luojalle kuuluvaksi etuoikeudeksi. Eikä koko universumien universumissa ole mitään, joka olisi näiden persoonattomien entiteettien

osoittamaan ihmeelliseen huolenpitoon täysin verrattavaa, entiteettien, jotka niin lumoavalla tavalla pitävät evolutionaaristen planeettojen lapsia asuinsijoinaan.

1. Asuminen kuolevaisen mielessä

110:1.1 (1203.3) Ajatuksensuuntaajista ei tulisi ajatella, että ne elävät ihmisten aineellisissa aivoissa. Ne eivät ole maailmojen fyysisten luotujen elimellinen osa. Ajatuksensuuntaajan kohdalla on ehkä oikeampaa kuvitella, että se asuu ihmisen kuolevaismielessä, mieluummin kuin että sen olinpaikka olisi jonkin nimenomaisen fyysisen elimen puitteissa. Ja epäsuorasti ja tiedostamattomana Suuntaaja kommunikoi jatkuvasti ihmiskohteensa kanssa, eritoten niiden ylevien kokemusten aikana, jolloin mieli ylitietoisuudessa on palvonnallisessa yhteydessä henkeen.

110:1.2 (1203.4) Toivon, että minun olisi mahdollista auttaa kehittyviä kuolevaisia pääsemään parempaan ymmärrykseen heidän sisimmässään elävän Suuntaajan epäitsekkäästä ja verrattomasta työstä ja kehittämään laajempaa arvostusta sitä kohtaan, Suuntaajien, jotka ovat niin hartaan uskollisia ihmisen hengelliseen hyvinvointiin tähtäävän tehtävän edistämiselle. Nämä Opastajat ovat pystyviä ihmismielten korkeampien osa-alueiden hoivaajia. Ne käsittelevät viisaasti ja kokeneesti ihmisälyyn kätkeytyvää hengellistä potentiaalia. Nämä taivaalliset auttajat ovat vihkiytyneet siihen mykistävään tehtävään, että ne opastavat teitä turvallisesti

sisäänpäin ja ylöspäin, taivaallisen onnen suojasatamaan. Nämä uupumattomat uurastajat ovat pyhittäytyneet sille, että ne tulevaisuudessa personoivat jumalallisen totuuden ikuisessa elämässänne saavuttaman riemuvoiton. Ne ovat niitä valppaita työntekijöitä, jotka luotsaavat jumalatietoisen ihmismielen pois pahuuden salakareilta, samalla kun ne asiantuntevasti opastavat ihmisen kehittyvää sielua kohti kaukaisuuksissa siintävillä ikuisilla rannoilla olevia jumalallisia täydellisyyden satamia. Suuntaajat ovat rakastavia ohjaajia, turvallisia ja luotettavia oppaitanne, jotka vievät teidät maan päällä viettämänne lyhyen elämänvaiheenne pimeiden ja arvaamattomien sokkeloiden läpi. Ne ovat kärsivällisiä opettajia, jotka alinomaa kannustavat kohdettaan vähä vähältä lisääntyvän täydellisyyden poluilla eteenpäin. Ne ovat luodun olennon luonteeseen kätkeytyvien ylevien arvojen huolellisia varjelijoita. Toivon, että osaisitte rakastaa niitä enemmän, toimia niiden kanssa yhteistyössä paljon nykyistä täysimääräisemmin ja suhtautua niihin kiintymyksellisemmin.

110:1.3 (1204.1) Vaikka jumalalliset asujaimet huolehtivat pääasiassa hengellisestä valmennuksestanne koskaan päättymättömän olemassaolon seuraavaa vaihetta varten, ne tuntevat myös syvää mielenkiintoa ajallista hyvinvointianne ja reaalisia saavutuksianne kohtaan maan päällä. Ne ovat mielissään voidessaan myötävaikuttaa terveyteenne, onnellisuuteenne ja aitoon menestymiseenne. Ne eivät suhtaudu välinpitämättömästi siihen, miten menestytte kaikissa planetaariseen edistymiseenne liittyvissä asioissa, jotka eivät ole

ikuista edistymistä merkitsevän tulevan elämänne kannalta haitallisia.

110:1.4 (1204.2) Suuntaajat tuntevat mielenkiintoa päivittäisiä puuhianne ja elämänne moninaisia yksityiskohtia kohtaan ja kantavat niistä huolta täsmälleen siinä määrin kuin nämä vaikuttavat niiden merkittävien ajallisten valintojenne ja elintärkeiden hengellisten päätöstenne määräytymiseen, jotka siis ovat sielunne eloonjäämisen ja ikuisen edistymisen ongelmanne ratkaisuun vaikuttavia tekijöitä. Vaikka Suuntaaja on passiivinen, kun kysymys on puhtaasti ajallisesta hyvinvoinnistanne, se on kuitenkin jumalallisesti aktiivinen, kun kysymyksessä ovat kaikki ikuiseen tulevaisuuteenne liittyvät asiat.

110:1.5 (1204.3) Suuntaaja pysyy kanssasi joka ainoassa onnettomuudessa ja jokaisen sellaisen sairauden alusta sen loppuun, joka ei kokonaan tuhoa mentaalisuuttasi. Mutta miten tylyä onkaan tieten tahtoen tahrata tai muulla tavoin tahallisesti saastuttaa se fyysinen ruumis, jonka on palveltava tämän Jumalalta saadun ihanan lahjan maisena tomumajana. Kaikki fyysiset myrkyt hidastavat suuresti niitä Suuntaajan ponnistuksia, joilla tämä pyrkii ylevöittämään aineellista mieltä, kun kehittyvän sielun hengellistä edistymistä puolestaan häiritsevät yhtä hirveällä tavalla pelon, vihan, kateuden, mustankipeyden, epäilyksen ja suvaitsemattomuuden mentaaliset myrkyt.

110:1.6 (1204.4) Tällä haavaa elät aikajaksoa, jolloin Suuntaaja kosiskelee sinua. Ja jos vain osoittaudut uskolliseksi tuon jumalallisen hengen

sinuun panemaa luottamusta kohtaan, joka tavoittelee mieltäsi ja sieluasi ikuiseen liittoon, siitä on lopulta seurauksena se morontiaykseys, se ylevä harmonia, se kosminen yhteensovittautuminen, se jumalallinen sopusointu, se taivaallinen fuusio, se koskaan päättymätön identiteetin sekoittuma, se olemisen ykseys, joka on niin täydellinen ja lopullinen, etteivät kokeneimmatkaan persoonallisuudet kykene näitä fuusio-osapuolia – kuolevaista ihmistä ja jumalallista Suuntaajaa – koskaan erottamaan eikä tunnistamaan erillisiksi identiteeteiksi.

2. Suuntaajat ja ihmistahto

110:2.1 (1204.5) Kun Ajatuksensuuntaajat asettuvat ihmismieliin, ne tuovat mukanaan elämänuran ihannemallit, ihanteelliset elämät, siinä muodossa, jossa ne itse ja Diviningtonin Personoidut Suuntaajat ovat niistä päättäneet ja niistä edeltäkäsin säätäneet ja jotka Urantian Personoitu Suuntaaja on vahvistanut. Ne siis ryhtyvät työhönsä mukanaan ihmiskohteidensa älyllisen ja hengellisen kehittämisen hyväksi laadittu täsmällinen ja ennalta määrätty suunnitelma, mutta kenenkään ihmisolennon velvollisuutena ei ole hyväksyä tätä suunnitelmaa. Ennaltamääräytyminen kohdistuu teihin kaikkiin, mutta edeltäkäsin ei ole säädetty, että teidän on hyväksyttävä tämä jumalallinen predestinaatio, vaan teillä on täysi vapaus hylätä Ajatuksensuuntaajain ohjelma miltä hyvänsä osin tai kokonaan. Ajatuksensuuntaajien tehtävänä on saada aikaan sellaisia

mielessä tapahtuvia muutoksia ja suorittaa sellaisia hengellisiä järjestelyjä, joihin te voitte mieluusti suostua, jotta ne sillä keinoin pääsisivät paremmin vaikuttamaan persoonallisuuden suunnistautumiseen. Mutta missään olosuhteissa nämä jumalalliset Opastajat eivät koskaan pyri hyötymään kustannuksellanne eivätkä muutoinkaan valintoja ja päätöksiä tehdessänne mielivaltaisesti teihin vaikuttamaan. Suuntaajat kunnioittavat persoonallisuudelle kuuluvaa itsemääräämisoikeuttanne; *ne noudattavat aina nöyrästi teidän tahtoanne*.

110:2.2 (1204.6) Ne ovat sinnikkäitä, kekseliäitä ja työskentelymenetelmiensä osalta täydellisiä, mutta koskaan ne eivät loukkaa isäntänsä tahtotoiminnallista itseyttä. Jumalallinen Opastaja ei koskaan hengellistä yhtäkään ihmistä vastoin tämän tahtoa, vaan eloonjääminen on Jumalten lahja, jonka täytyy olla ajallisuuden luotujen haluama. Mitä hyvänsä Suuntaaja onkin onnistunut hyväksesi tekemään, muistiinmerkinnät osoittavat viime kädessä kuitenkin, että muodonmuutos toteutui, kun sinä siihen yhteistyöhaluisesti suostuit. Muistiinmerkinnöissä tulet esiintymään Suuntaajan auliina kumppanina ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen kuuluvan suunnattoman muodonmuutoksen joka ainoan välivaiheen saavuttamisessa.

110:2.3 (1205.1) Suuntaaja ei pyri kontrolloimaan ajatteluanne sinänsä, vaan mieluumminkin hengellistämään sen, iäistämään sen. Sen paremmin enkelit kuin Suuntaajatkaan eivät pidä tehtävänään suoranaista ihmisen ajatteluun vaikuttamista, vaan se on sellainen persoonallisuuteen kuuluva etuoikeus, joka on vain ihmisellä.

Suuntaajat omistautuvat ajatteluprosessinne kohentamiseen, modifioimiseen, suuntaamiseen ja koordinoimiseen, mutta eritoten ja aivan erityisesti ne antautuvat työhön, jonka tarkoituksena on eloonjäämistänne varten rakentaa elämänuranne hengellinen kaksoiskappale, morontiajäljenne oikeasta edistyvästä minuudestanne.

110:2.4 (1205.2) Suuntaajat toimivat ihmismielen korkeampia tasoja olevissa sfääreissä, joissa ne hellittämättä pyrkivät tuottamaan morontiajäljenteen jokaisesta kuolevaisen älytoiminnan muodostamasta käsityksestä. On näin ollen olemassa kaksi realiteettia, jotka jättävät merkkinsä ihmisen mielen yhteyspiireihin ja pitävät niitä toimintansa keskiössä: toinen on Elämänkantajien alkuperäisistä suunnitelmista kehittynyt kuolevaisen minuus ja toinen on Diviningtonin ylevistä sfääreistä peräisin oleva kuolematon entiteetti, Jumalan antama ihmisessä asuva lahja. Mutta kuolevainen minuus on myös persoonallinen minuus; sillä on persoonallisuus.

110:2.5 (1205.3) Koska olet persoonallinen luotu, sinulla on mieli ja tahto. Koska Suuntaaja on esipersoonallinen luotu, sillä on esimieli ja esitahto. Jos mukaudut niin täydelleen Suuntaajan mieleen, että näette asiat kuin yksin silmin, silloin mielistänne tulee yksi mieli, ja sinä saat vahvistukseksesi Suuntaajan mielen. Jos sinun tahtosi sittemmin määrää ja vaatii panemaan toimeen tämän uuden eli yhteen nivoutuneen mielen päätökset, silloin Suuntaajan esipersoonallinen tahto pääsee sinun päätöksesi myötä julki persoonallisuuden kautta, ja siltä osin kuin puhe on tästä

nimenomaisesta hankkeesta, niin sinä ja Suuntaaja olette yksi. Sinun mielesi on päässyt virittäytymään jumaluuteen, ja Suuntaajan tahto on päässyt siihen, että se tulee julki persoonallisuuden kautta.

110:2.6 (1205.4) Siinä määrin kuin äsken mainittu samaisuus toteutuu, samassa määrin olet mentaalisella alueella lähestymässä olemassaolon morontiatasoa. Morontiamieli on termi, joka merkitsee yhdessä toimivien, mutta toisistaan poikkeavaa aineellista ja hengellistä olemusta olevien mielten substanssia ja kokonaissummaa. Morontiaäly merkitseekin sen vuoksi sellaista paikallisuniversumissa tavattavaa kaksinaista mieltä, jota hallitsee yksi tahto. Ja kuolevaisten kohdalla kysymys on alkuperänsä osalta inhimillisestä tahdosta, josta on tulossa jumalallinen sen myötä, että ihminen samastaa ihmismielen Jumalan mielellisyyteen.

3. Yhteistyö Suuntaajan kanssa

110:3.1 (1205.5) Suuntaajat pelaavat aikakaudesta toiseen jatkuvaa, pyhää ja ylevää peliä; ne ovat mukana eräässä ajallisuuden ja avaruuden suurenmoisimmista hankkeista. Ja miten onnellisia ne ovatkaan, kun teidän yhteistyöhalukkuutenne sallii niiden antaa teille apua ajallisuudessa käytävissä lyhyissä kamppailuissanne, samalla kun ne itse jatkavat laajempien ikuisuustehtäviensä toimittamista. Mutta kun Suuntaaja koettaa kommunikoida kanssanne, käy tavallisesti niin, että sanoma hukkuu ihmismielen energiavirtojen aineellisiin pyörteisiin, ja kykenette vain

satunnaisesti sieppaamaan kaikuna kuuluvan jumalallisen äänen, vain sen heiveröisen ja etäisen kaiun.

110:3.2 (1205.6) Miten hyvin Suuntaajasi onnistuu yrityksessään luotsata sinut kuolevaisen elämän läpi ja saamaan aikaan eloonjäämisesi, ei niinkään riipu uskomuksiasi edustavista teorioista kuin päätöksistäsi, ratkaisuistasi ja horjumattomasta *uskostasi*. Kaikista näistä persoonallisuuden kasvua osoittavista toimista tulee voimakkaasti vaikuttavia tekijöitä, jotka auttavat edistymistäsi, sillä ne auttavat sinua toimimaan yhdessä Suuntaajan kanssa, ne auttavat sinua lopettamaan vastarintasi. Ajatuksensuuntaajat onnistuvat tai näyttävät epäonnistuvan maisissa hankkeissaan täsmälleen samassa määrin kuin kuolevaiset onnistuvat tai eivät onnistu toimimaan yhdessä sen järjestelmän kanssa, jonka avulla heitä on määrä viedä eteenpäin pitkin täydellisyyden saavuttamiseen johtavaa ylösnousemuksen tietä. Eloonjäämisen salaisuus on kiedottu ihmisen ylevimpään haluun, haluun olla Jumalan kaltainen, ja siihen liittyvään halukkuuteen tehdä ja olla kaikkea sitä, mikä on välttämätöntä, jotta tuo ylimpänä hallitseva halu lopulta täyttyisi.

110:3.3 (1206.1) Puhuessamme Suuntaajan onnistumisesta tai epäonnistumisesta puhumme asiasta ihmisen eloonjäämisen kannalta. *Suuntaajat eivät koskaan epäonnistu;* ne ovat jumalallista olemusta ja ne selviävät jokaisesta hankkeestaan aina voittajina.

110:3.4 (1206.2) En voi olla toteamatta, että sangen monet teistä tuhlaavat peräti paljon aikaa ja ajatusta elämän pikkuasioihin, samalla kun jätätte lähes kokonaan vaille huomiota ikuista merkitystä omaavat, paljon oleellisemmat seikat eli ne saavutukset,

joissa on kysymys sopusointuisemman toiminnallisen yhteisymmärryksen kehittymisestä itsenne ja Suuntaajienne välille. Inhimillisen olemassaolon suuri tavoite on virittyminen sisimmässä olevan Suuntaajan jumalallisuuteen. Ihminen on maisen elämän aikana saavuttanut paljon, jos hän yltää totiseen ja ymmärtäväiseen pyhittäytymiseen sen jumalallisen hengen ikuisiin päämääriin, joka odottaa ja työskentelee mielessäsi. Mutta harras ja päättäväinen ponnistus ikuisen kohtalon todellistamiseksi ei ole millään muotoa ristiriidassa hilpeän ja riemullisen elämän eikä menestyksellisen ja kunniakkaan maisen elämänuran kanssa. Yhteistyö Ajatuksensuuntaajan kanssa ei vaadi itsensä kiduttamista, tekohurskautta eikä ulkokultaista ja huomiota herättävää itsensä alentamista. Ihanteellinen elämä on mieluumminkin elämää, joka ilmenee rakastavana palvelemisena, kuin olemassaoloa, jolle on ominaista pelokas epäröinti.

110:3.5 (1206.3) Se, että on hämmentynyt, on ymmällään; se, että on toisinaan jopa masennuksissa tai suunniltaan, ei välttämättä ole merkki vastarinnasta sisimmässä olevan Suuntaajan johdatuksia kohtaan. Tällaiset asenteet saattavat toisinaan merkitä sitä, että aktiivinen yhteistyö jumalallisen Opastajan kanssa puuttuu, ja ne saattavat sen vuoksi jonkin verran viivästyttää hengellistä edistymistä, mutta tällaiset älyllis-emotionaaliset vaikeudet eivät ole vähäisimmässäkään määrin esteenä Jumalaa tuntevan sielun varmalle eloonjäämiselle. Koskaan ei tietämättömyys voi yksinään estää eloonjäämistä, eivätkä sitä liioin voi estää

hämmentyneisyydestä johtuvat epäilykset eikä pelokas epävarmuus. Suuntaajalta tulevan johdatuksen tietoinen vastustaminen vain voi estää kehittyvän kuolemattoman sielun eloonjäämisen.

110:3.6 (1206.4) Sinun ei tule suhtautua Suuntaajasi kanssa harjoittamaasi yhteistyöhön kuin kysymyksessä olisi kovinkin tietoinen prosessi, sillä sitä se ei ole. Mutta motiivisi ja päätöksesi, uskollisuutta ilmentävät ratkaisusi ja ylevimmät halusi ovat kyllä sitä, mitä todellisella ja tehokkaalla yhteistyöllä tarkoitetaan. Voit tietoisesti lisätä harmoniaa itsesi ja Suuntaajan välillä sillä, että

110:3.7 (1206.5) 1. Päätät vastata jumalalliseen johdatukseen; vilpittömästi perustat ihmiselämäsi korkeimmalle tietoisuudelle totuudesta, kauneudesta ja hyvyydestä ja sitten viisauden, palvonnan, uskon ja rakkauden avulla sovitat nämä jumalallisuudesta kertovat ominaisuudet yhteen.

110:3.8 (1206.6) 2. Rakastat Jumalaa ja haluat olla hänen kaltaisensa – aidosti toteat taivaallisen Vanhemman olevan jumalallinen isäsi ja rakastaen palvot häntä.

110:3.9 (1206.7) 3. Rakastat ihmistä ja tahdot vakavissasi palvella häntä – täydestä sydämestäsi toteat ihmisten olevan veljiä, mihin liittyy älyllinen ja viisas kiintymys jokaista kaltaistasi kuolevaista kohtaan.

110:3.10 (1206.8) 4. Riemumielin hyväksyt kosmisen kansalaisuuden – toteat rehellisesti aste asteelta enenevät velvollisuutesi Korkeinta Olentoa kohtaan, tiedostat evolutionaarisen ihmisen ja kehittyvän Jumaluuden välisen keskinäisen riippuvuussuhteen. Tällöin on

käsillä kosmisen moraalisuuden synty ja universaalisen vastuullisuuden orastava tajuaminen.

4. Suuntaajan työskentely mielessä

110:4.1 (1207.1) Suuntaajat kykenevät ottamaan vastaan ajallisuuden ja avaruuden pääyhteyspiirejä myöten katkeamattomana virtana saapuvan kosmisen tietoaineiston. Niillä on täysimittainen yhteys universumien henkitietoaineistoon ja -energiaan. Mutta kuolevaiskohteidensa mieleen nämä voimalliset asujaimet eivät kykene välittämään kovinkaan paljon tästä viisauden ja totuuden runsaudesta siksi, että ihminen ja Suuntaaja ovat olemukseltaan varsin erilaisia ja siksi, että ihmiseltä puuttuu herkkyyttä Suuntaajan tunnistamiseen.

110:4.2 (1207.2) Mitä Ajatuksensuuntaaja taukoamatta tekee, on että se ponnistelee mielesi hengellistämiseksi niin, että tuloksena on morontiasielusi. Mutta sinä itse olet tästä sisäisestä hoivasta enimmäkseen tietämätön. Olet kokolailla kykenemätön erottamaan oman aineellisen älytoimintasi aikaansaannosta sielusi ja Suuntaajan yhteisten toimien tuloksesta.

110:4.3 (1207.3) Tietyt ajatusten, päätelmien ja muiden mielikuvien päähänpälkähdykset ovat toisinaan Suuntaajan suora tai välillinen aikaansaannos, mutta kovasti paljon useammin ne ovat sellaisten ideoiden äkillistä tietoisuuteen putkahtamista, jotka ovat olleet muodostumassa yhdeksi kokonaisuudeksi pinnan alla olevilla

mentaalisilla tasoilla, kehittyvän eläinperäisen mielen yhteyspiireihin luonnostaan kuuluvia luonnollisia ja jokapäiväisiä psyykkisen toiminnan ilmiöitä. (Alitajunnasta nousevista virtauksista poiketen Suuntaajan esittämät ilmoitukset ilmestyvät ylitajunnan maailmojen kautta.)

110:4.4 (1207.4) Uskokaa Suuntaajain huostaan kaikki mielen asiat, jotka ovat elottoman tietoisuustason tuolla puolen. Sitten kun aika on kypsä – ellei tässä maailmassa, niin sitten mansiomaailmoissa – ne esittävät teille perusteellisen selvityksen asiainhoidostaan, ja lopulta ne tulevat tuomaan esille ne merkitykset ja arvot, jotka niiden hoitoon ja huostaan uskottiin. Jos jäätte eloon, ne herättävät kuolleista jokaisen arvollisen aarteen, joka kuolevaisen mieleen kätkeytyy.

110:4.5 (1207.5) Inhimillisen ja jumalallisen, ihmisen ja Jumalan, välillä on valtava kuilu. Urantian ihmisrodut ovat niin laajassa määrin kemiallisesti ja sähköisesti säädeltyjä, yleisessä käyttäytymisessään niin suuresti eläimen kaltaisia, tavallisissa reagoinneissaan niin tunnekylläisiä, että Opastajien on äärimmäisen vaikea opastaa ja ohjata heitä. Teistä puuttuu niin paljon rohkeaa päättäväisyyttä ja pyhittynyttä yhteistyöhalua, että sisimmässä asuvien Suuntaajienne on kutakuinkin mahdotonta kommunikoida suoraan ihmismielen kanssa. Ja silloinkin kun niille avautuu mahdollisuus väläyttää kehittyvälle kuolevaisen sielulle pilkahdus uutta totuutta, tämä hengellinen ilmoitus monessakin tapauksessa niin sokaisee luodun, että se saa aikaan fanaattisuutena ilmenevän mullistuksen tai panee alulle jonkin muun seurauksiltaan katastrofaalisen älyllisen

kumouksen. Moni uusi uskonto ja moni kummallinen ”ismi” on saanut alkunsa Ajatuksensuuntaajien keskenjääneistä, epätäydellisistä, väärin käsitetyistä ja vääristyneistä viesteistä.

110:4.6 (1207.6) Jerusemin aikakirjojen mukaan on jo monien tuhansien vuosien aikana jokaisen uuden sukupolven keskuudessa elänyt aina vain harvemmassa olentoja, jotka voivat vaaratta toimia omatoimisten Suuntaajien kanssa. Tämä on hälyttävä näkymä, ja Satanian valvovat persoonallisuudet suhtautuvatkin suopeasti niihin muutamien lähimpien planetaaristen valvojienne tekemiin ehdotuksiin, jotka suosittelevat, että ryhdyttäisiin toimenpiteisiin Urantian rotuihin kuuluvien korkeampien hengellisten tyyppien vaalimiseksi ja säilyttämiseksi.

5. Erheellisiä käsityksiä Suuntaajan opastuksesta

110:5.1 (1207.7) Älkää sekoittako ja sotkeko Suuntaajan tehtävää ja vaikutusta siihen, mitä yleisesti kutsutaan omaksitunnoksi. Niiden välillä ei vallitse suoranaista yhteyttä. Omatunto on inhimillinen ja puhtaasti psyykkinen reaktio. Sitä ei pidä halveksia, mutta se tuskin on ääni, jolla Jumala puhuu sielulle, kun sen sijaan Suuntaajan ääni sitä totisesti olisi, jos tämä ääni olisi kuultavissa. Omatunto tosiaankin kehottaa teitä tekemään oikein; mutta Suuntaaja koettaa sen lisäksi kertoa teille, mikä todellakin on oikein. Se toisin sanoen

kertoo, mikä on oikein, kunhan ja sikäli kuin kykenette tajuamaan Opastajan johdatuksen.

110:5.2 (1208.1) Ihmisen unikokemukset, tuo koordinoimattoman nukkuvan mielen sekava ja epäyhtenäinen kuvien virta, ovat mainiona todistuksena siitä, etteivät Suuntaajat kykene harmonisoimaan ja yhdistämään ihmismielessä vaikuttavia eri suuntiin vetäviä tekijöitä. Suuntaajat eivät yksinkertaisesti voi – yhden ainoan elämänkaaren puitteissa – mielivaltaisesti koordinoida ja synkronoida kahta niin erilaista ja toisistaan poikkeavaa ajattelutapatyyppiä kuin ovat ihmisen ja jumaluuden ajattelu. Milloin ne sellaiseen kykenevät, niin kuin ne ovat toisinaan kyenneet, tällaiset sielut temmataan suoraan mansiomaailmoihin ilman, että niiden tarvitsee käydä läpi kuoleman kokemusta.

110:5.3 (1208.2) Suuntaaja pyrkii ihmisen nukkuessa saamaan aikaan tuloksia vain siinä, minkä Suuntaajan asumuksena olevan persoonallisuuden tahto on aikaisemmin täysin hyväksynyt täyden valvetilan aikaisessa tietoisuudessa tehdyin päätöksin ja valinnoin, ja jotka päätökset ja valinnat ovat tässä yhteydessä löytäneet sijan supermielen maailmoissa, sillä yhteydenpitoalueella, joka edustaa inhimillisen ja jumalallisen keskinäissuhteita.

110:5.4 (1208.3) Kuolevaisisäntiensä nukkuessa Suuntaajat yrittävät tallentaa omat luomuksensa aineellisen mielen ylemmille tasoille, ja jotkin irvokkaat unenne ovat merkki siitä, että ne epäonnistuivat tehokkaan yhteyden saamisessa. Unimaailman mielettömyydet eivät kerro vain julkipääsemättömien emootioiden aiheuttamasta paineesta, vaan ne todistavat myös siitä, miten tavattomasti

Suuntaajien esittämien hengellisten käsitysten esiintuonnit vääristyvät. Omat intohimonne, viettinne ja muut synnynnäiset taipumuksenne muuntuvat unikuviksi ja panevat edustamansa ilmitulemattomat halunsa niiden jumalallisten sanomien tilalle, joita sisäiset asujaimet koettavat tiedottoman unen aikana kirjoittaa psyyken muistikirjaan.

110:5.5 (1208.4) On äärimmäisen vaarallista esittää olettamuksia siitä, mikä unielämässä on suuntaajalähtöistä sisältöä. Suuntaajat toki työskentelevät nukkuessanne, mutta tavalliset unikokemuksenne ovat puhtaasti fysiologisia ja psykologisia ilmiöitä. Samoin on uskaliasta pyrkiä erottamaan Suuntaajien esittämien käsitysten rekisteröitymistä kuolevaisen omantunnon esittämien käskyjen enemmän tai vähemmän jatkuvasta ja tietoisesta vastaanottamisesta. Nämä ovat ongelmia, jotka on ratkaistava yksilökohtaisen arvioinnin ja henkilökohtaisen päätöksenteon tietä. Mutta on parempi, että ihminen erehtyy hylkäämään, mitä Suuntaaja esittää, siksi että hän uskoo sen olevan pelkästään ihmisestä itsestään lähtöisin oleva kokemus, kuin että hän kömmähtää ylentämään kuolevaisen mielestä lähtevän reaktion jumalallisen arvokkuuden korkeuksiin. Muistakaa, että Ajatuksensuuntaajan vaikutus on enimmältään, jos kohta ei kokonaan, ylitajunnallinen kokemus.

110:5.6 (1208.5) Vaihtelevassa määrin ja aina vain enemmän, sitä mukaa kun nousette psyykkisiä kehiä ylöspäin, kommunikoitte – toisinaan suoraan, mutta useimmiten epäsuorasti – Suuntaajanne kanssa. Mutta on vaarallista elätellä sellaista ajatusta, että jokainen ihmismielestä alkunsa saava uusi käsitys olisi Suuntaajan sanelema.

Teidän luokkaanne kuuluvien olentojen kohdalla se, jota pidätte Suuntaajan äänenä, on todellisuudessa useimmiten peräisin omasta järjestänne. Liikumme pettävällä maaperällä, ja jokaisen ihmisolennon pitää omalta kohdaltaan ratkaista nämä pulmat luonnollisen ihmisviisautensa ja ihmisen yläpuolelta olevan ymmärryksen mukaan.

110:5.7 (1208.6) Sen ihmisen Suuntaajalla, jonka kautta tämä viesti toimitetaan, on näin laaja toimintavapaus siksi, että tämä ihminen on lähes täysin piittaamatta Suuntaajan sisäisen läsnäolon kaikista ulospäin näkyvistä ilmentymistä. On tosiaankin onnekasta, että hän tietoisuuden tasolla pysyy täysin välinpitämättömänä koko toimitusta kohtaan. Hänellä on yksi oman aikansa ja sukupolvensa kokeneimmista Suuntaajista, ja silti hänen passiivinen reagointinsa ja hänen epäaktiivinen suhtautumisensa niihin ilmiöihin, jotka liittyvät tämän monitaitoisen Suuntaajan olemiseen hänen mielessään, on kohtalonsuojelijan lausuman käsityksen mukaan harvinainen ja satunnainen reaktio. Ja tästä kaikesta muodostuu asiaan vaikuttavien tekijöiden suotuisa koordinoituminen, suotuisa sekä korkeammassa toimintasfäärissä vaikuttavalle Suuntaajalle että kyseiselle ihmisosapuolelle hänen terveyttään, tehokkuuttaan ja mielentyyneyttään ajatellen.

6. Seitsemän psyykkistä kehää

110:6.1 (1209.1) Aineellisessa maailmassa saavutettava persoonallisuuden todellistumisen kokonaismäärä sisältyy kuolevaisen potentiaalisuuteen kuuluvien seitsemän psyykkisen kehän peräjälkeen tapahtuvaan valloittamiseen. Pääsy seitsemännelle kehälle merkitsee varsinaista ihmispersoonallisuuden toiminnan alkamista. Ensimmäisen kehän loppuunsuorittaminen merkitsee, että kuolevainen olento on jo verrattain kypsä. Vaikkei kosmista kasvua edustavien seitsemän kehän läpikäyminen olekaan samaa kuin Suuntaajaan fuusioituminen, näiden kehien hallinta merkitsee kuitenkin Suuntaajaan fuusioitumisen esivaiheiden saavuttamista.

110:6.2 (1209.2) Suuntaaja on tasavertainen kumppanisi näiden seitsemän kehän saavuttamisessa – kuolevaisen suhteellisen kypsyyden toteutumisessa. Suuntaaja nousee kanssasi nämä kehät seitsemänneltä ensimmäiselle, mutta se edistyy korkeimmuutta ja omatoimisuutta osoittavaan asemaan täysin siitä riippumatta, harjoittaako kuolevaisen mieli sen kanssa aktiivista yhteistyötä vai ei.

110:6.3 (1209.3) Psyykkiset kehät eivät ole pelkästään älyllisiä, eivät liioin täysin morontiaalisia, vaan niiden kohdalla on kysymys persoonallisuuden statuksesta, mielen saavuttamasta tasosta, sielun kasvusta ja suuntaajavirittyneisyydestä. Näiden kehien menestyksellinen läpikäyminen edellyttää *koko persoonallisuuden*, ei pelkästään sen jonkin osa-alueen, harmonista toimintaa. Osien kasvu ei ole samaa kuin aito kokonaisuuden kypsyminen. Todellisuudessa osat kasvavat sitä mukaa kuin minuuden

kokonaisuus – koko minuus – aineellinen, älyllinen ja hengellinen minuus, avartuu.

110:6.4 (1209.4) Kun älyllisen puolen kehitys etenee hengellisen puolen kehitystä nopeammin, sellainen tilanne tekee kommunikoinnin Ajatuksensuuntaajan kanssa sekä vaikeaksi että vaaralliseksi. Samoin ylihengellinen kehitys tuottaa sekin helposti fanaattisen ja vääristyneen tulkinnan jumalallisen asujaimen henkisistä johdatuksista. Hengellisen kapasiteetin puute tekee erittäin vaikeaksi välittää tällaiselle aineelliselle järjelle ylitajunnassa piileviä hengellisiä totuuksia. Tavoiltaan puhtaassa, hermoenergioiltaan vakaassa ja kemiallisilta toiminnoiltaan tasapainoisessa ruumiissa olevalle täydellisen tasapainoiselle mielelle voidaan – kun fyysiset, mentaaliset ja hengelliset kyvyt ovat kehitystä edustavassa kolmiyhteisessä harmoniassa – antaa suurin mahdollinen määrä valoa ja totuutta niin, että tämän olennon todellista hyvinvointia uhkaava ajallinen vaara tai riski on pienin mahdollinen. Tällaisen tasapainoisen kasvun tietä ihminen nousee planetaarisen edistymisen kehiä toisen toisensa jälkeen: seitsemänneltä ensimmäiselle.

110:6.5 (1209.5) Suuntaajat ovat aina lähellä teitä ja osa teitä, mutta vain harvoin ne kykenevät puhumaan teille suoraan niin kuin toinen olento toiselle. Älylliset päätöksesi, moraaliset valintasi ja hengellinen kehityksesi lisäävät kehä kehältä Suuntaajan kykyä toimia mielessäsi. Kehä kehältä nouset tällä tavoin suuntaajayhteyden ja mielen virittyneisyyden alemmilta asteilta ylöspäin niin, että Suuntaaja pystyy aina vain suurempaa elävyyttä ja

vakuuttavuutta osoittaen yhä paremmin tallentamaan määränpäästä laatimansa kuvat tämän Jumalaa etsivän mieli-sielun kehkeytyvään tietoisuuteen.

110:6.6 (1210.1) Jokainen tekemäsi päätös joko haittaa tai helpottaa Suuntaajan toimintaa. Nämä samaiset päätökset määräävät niin ikään sen, miten edistyt ihmisen saavutustasoa kuvastavilla kehillä. On totta, että päätöksen suurenmoisuudella, sillä, että se on yhteydessä kriisiin, on varsin paljon tekemistä sen kanssa, miten päätös vaikuttaa kehistä suoriutumiseen. Siitä huolimatta päätösten monilukuisuus, vähän väliä tapahtuvat toistot, itsepintaiset toistamiset, myös ne ovat oleellisen tärkeitä, jotta tällaisten reaktioiden tavaksimuodostuminen olisi varmaa.

110:6.7 (1210.2) Inhimillisen edistymisen seitsemän tason tarkka määrittely on vaikeaa siitä syystä, että nämä tasot ovat henkilökohtaisia. Ne ovat jokaisen yksilön kohdalla erilaisia, ja ne näyttävät määräytyvän kunkin ihmisolennon kasvukapasiteetin mukaisesti. Näiden kosmisen evoluution tasojen valloittaminen heijastuu kolmella tavalla:

110:6.8 (1210.3) 1. *Suuntaajavirittyneisyys*. Henkistyvä mieli lähenee suuntaajaläsnäoloa samassa suhteessa kuin se saavuttaa kehiä.

110:6.9 (1210.4) 2. *Sielun kehittyminen*. Morontiasielun ilmaantuminen osoittaa sitä laajuutta ja syvyyttä, jolla kehät hallitaan.

110:6.10 (1210.5) 3. *Persoonallisuuden todellisuus*. Minuuden reaalisuuden määrä määräytyy suoraan siitä, missä määrin kehät on saatu haltuun. Persoonat käyvät yhä todellisemmiksi sitä mukaa, kun

he nousevat kuolevaisten olemassaolon seitsemänneltä tasolta ensimmäiselle tasolle.

110:6.11 (1210.6) Kehiä läpikäydessään aineellista evoluutiota edustava lapsi kasvaa kuolemattomuuspotentiaalin omaavaksi kypsäksi ihmiseksi. Seitsemäskehäläisen alkioasteella olevan olemuksen varjomainen todellisuus on väistymässä paikallisuniversumin kansalaisen esiin puhkeavan morontiaolemuksen yhä selvemmän julkitulon tieltä.

110:6.12 (1210.7) Vaikka ihmisen kasvua merkitsevien seitsemän tason eli psyykkisen kehän täsmällinen määritteleminen onkin mahdotonta, on kuitenkin luvallista hahmotella näiden kypsyyden todellistumisvaiheiden enimmäis- ja vähimmäisrajat:

110:6.13 (1210.8) *Seitsemäs kehä*. Ihmiset astuvat tälle tasolle, kun heissä kehittyy kyky tehdä henkilökohtainen valinta, yksilökohtainen päätös, kyky kantaa moraalista vastuuta, ja kun heissä kehittyy kapasiteetti hengellisen yksilöllisyyden saavuttamiseen. Tämä merkitsee sitä, että seitsemän mielenauttajahenkeä toimivat viisaudenhengen johtamina yhdessä, että kuolevainen luotu kytkeytyy Pyhän Hengen vaikutuspiiriin, sekä Urantialla sitä, että Totuuden Henki alkaa toimia, samalla kun kuolevaisen mieleen otetaan vastaan Ajatuksensuuntaaja. Astuminen seitsemännelle kehälle tekee kuolevaisesta luodusta kiistämättömästi potentiaalisen paikallisuniversumikansalaisen.

110:6.14 (1210.9) *Kolmas kehä*. Suuntaajan työskentely on paljon tehokkaampaa, sitten kun taivaaseen nouseva ihminen saavuttaa kolmannen kehän ja saa henkilökohtaisen kohtalonsuojelijaserafin. Vaikkei Suuntaajan ja serafisuojelijan välillä mitään näkyvää ponnistusten yhteen kytkeytymistä esiinnykään, ilmiselvää kohenemista on kuitenkin havaittavissa kaikilla kosmisen tuloksiinpääsyn ja hengellisen kehittymisen osa-alueilla, sen jälkeen kun henkilökohtainen serafihuolenpitäjä on osoitettu tehtäväänsä. Kun kolmas kehä saavutetaan, Suuntaaja pyrkii jäljellä olevan maisen elämänvaiheen kuluessa morontioimaan ihmisen mielen, selvittämään jäljellä olevat kehät ja saavuttamaan jumalallis-inhimillisen yhteenliittymän viimeisen vaiheen, ennen kuin luonnollinen kuolema tämän ainutlaatuisen kumppanuussuhteen purkaa.

110:6.15 (1210.10) *Ensimmäinen kehä*. Suuntaaja ei yleensä voi puhua suoraan ja välittömästi kanssasi, ennen kuin saavutat asteittain etenevän kuolevaiskehityksen ensimmäisen ja viimeisen kehän. Tämä taso edustaa mielen ja Suuntaajan välisen suhteen korkeinta mahdollista todellistumista ihmisen kokemuksessa, ennen kuin kehittyvä morontiasielu vapautuu siitä aineellisesta ruumiista, johon se on puettu. Mitä mieleen, emootioihin ja kosmiseen ymmärrykseen, tulee, niin tätä ensimmäisen psyykkisen kehän saavuttamista lähemmäksi eivät aineellinen mieli ja henkeä oleva Suuntaaja ihmisen kokemuksessa pääse.

110:6.16 (1211.1) Saattaisi kukaties olla parempi nimittää näitä kuolevaisen edistymisen psyykkisiä kehiä *kosmisiksi tasoiksi* – aktuaalisiksi merkityksen ymmärryksiksi ja arvon tajuamisiksi, jotka merkitsevät sitä, että askel askeleelta päästään lähemmäksi morontiatietoisuutta evolutionaarisen sielun orastavasta suhteesta kehkeytyvään Korkeimpaan Olentoon. Ja juuri tämän suhteen takia on aineelliselle mielelle iäti mahdotonta tyhjentävästi selittää kosmisten kehien merkitystä. Puheena olevat kehien saavuttamiset liittyvät jumalatietoisuuteen vain suhteellisesti. Seitsemäs- tai kuudeskehäläinen voi olla miltei yhtä totisesti Jumalaa tunteva – tietoinen pojan asemastaan – kuin on tois- tai ensikehäläinen, mutta tällaiset alemman kehän olennot ovat huomattavasti vähemmän tietoisia kokemuksellisesta suhteesta Korkeimpaan Olentoon, eli universumin kansalaisuudesta. Näiden kosmisten kehien saavuttamisesta tulee osa taivasmatkalaisten mansiomaailmakokemusta, elleivät he jo ennen luonnollista kuolemaa onnistu niitä saavuttamaan.

110:6.17 (1211.2) Uskon antama motivaatio kokemuksellistaa täysimääräisen ymmärryksen ihmisen asemasta Jumalan poikana, mutta *toiminta*, päätösten toteuttaminen, on olennaisen tärkeää sille, että kehityksen kautta saavutetaan tietoisuus vähä vähältä kasvavasta sukulaisuudesta Korkeimman Olennon *kosmisen aktuaalisuuden* kanssa. Hengellisessä maailmassa usko muuntaa potentiaalit aktuaaleiksi, mutta potentiaaleista tulee Korkeimman finiittisissä maailmoissa aktuaaleja vain valintakokemuksen todellistumisen myötä ja sen kautta. Mutta

persoonallisuustoiminnassa päätös Jumalan tahdon noudattamisesta liittää hengellisen uskon aineellisiin päätöksiin ja tarjoaa näin ollen jumalallisen ja hengellisen tukipisteen, jolta jumalakaipuun inhimillinen ja aineellinen vipusin voi toimia entistäkin tuloksekkaammin. Tällainen aineellisten ja hengellisten voimien viisas koordinoiminen lisää suuresti sekä Korkeimman kosmista käsittämistä että Paratiisin Jumaluuksien morontiaalista ymmärtämistä.

110:6.18 (1211.3) Kosmisten kehien hallinta on yhteydessä morontiasielun määrälliseen kasvuun, korkeimpien merkitysten käsittämiseen. Mutta tämän kuolemattoman sielun laadullinen status on *täysin* riippuvainen siitä, minkälaisen otteen elävä usko on saanut siitä paratiisipotentiaalisesta fakta-arvosta, että kuolevainen ihminen on ikuisen Jumalan poika. Niinpä seitsemäskehäläinen jatkaakin matkaansa mansiomaailmoihin päästäkseen entistä suurempaan kosmisen kasvun määrälliseen todellistumiseen, niin kuin tekee tois- tai jopa ensikehäläinenkin.

110:6.19 (1211.4) Kosmisten kehien saavuttamisen ja aktuaalisen hengellis-uskonnollisen kokemuksen välillä vallitsee vain epäsuora yhteys. Tällaiset saavuttamiset ovat vastavuoroisia ja sen vuoksi molemminpuolin hyödyllisiä. Puhtaasti hengellisellä kehityksellä saattaa olla planeetan aineellisen hyvinvoinnin kanssa vain vähän tekemistä, mutta kehien saavuttaminen lisää aina inhimillisen menestyksen ja kuolevaisen suoritusten potentiaalia.

110:6.20 (1211.5) Seitsemänneltä kehältä kolmannelle kehälle ilmenee seitsemän mielenauttajahengen yhä laajempaa ja yhdistyneempää

toimintaa sen tehtävän merkeissä, joka tähtää kuolevaismielen vierottamiseen riippuvuudestaan aineellisten elämänmekanismien asettamista realiteeteista ennakkotoimenpiteenä yhä laajempaa kokemuksen morontiatasoihin tutustuttamista varten. Kolmannesta kehästä alkaen mielenauttajien vaikutus aste asteelta vähenee.

110:6.21 (1211.6) Seitsemän kehää kattavat kuolevaisen olennon kokemuksen, joka ulottuu korkeimmalta puhtaasti eläimelliseltä tasolta alimmalle varsinaiselle kontaktuaaliselle morontiatasolle, jolla minätietoisuus on persoonallisuuskokemus. Ensimmäisen kosmisen kehän hallinta on merkki esimorontiaalisen kuolevaiskypsyyden saavuttamisesta, ja se merkitsee sitä, että mielenauttajahenkien yhteen nivoutuva hoiva päättyy siinä merkityksessä, että se on muut poissulkevaa mielitoimintana ilmenevää ihmispersoonallisuudessa vaikuttamista. Mielestä tulee ensimmäisen kehän tuolla puolen yhä enemmän evoluution morontiavaiheelle ominaisen älyllisyyden kaltaista, mikä puolestaan on kosmisen mielen ja mielenauttajia ylempänä olevan paikallisuniversumin Luovan Hengen antimen yhteinen hoivamuoto.

110:6.22 (1212.1) Suuntaajien yksilökohtaisen elämänuran suuriin päiviin kuuluu ensinnäkin se päivä, jolloin ihmiskohde rynnistää kolmannelle psyykkiselle kehälle ja varmistaa niin tehdessään Opastajan omatoimisuuden ja toiminnan entistä laajemmat ulottuvuudet (siinä tapauksessa, ettei tämä asujain jo tätä ennen ollut omatoiminen). Seuraava suuri päivä on silloin, kun ihmisosapuoli yltää ensimmäiselle psyykkiselle kehälle ja Suuntaaja ja ihminen sen myötä kykenevät ainakin jonkinasteiseen

keskinäiseen yhteydenpitoon. Ja lopulta koittaa se suuri päivä, kun he lopullisesti ja ikuisiksi ajoiksi fuusioituvat.

7. Kuolemattomuuden saavuttaminen

110:7.1 (1212.2) Seitsemän kosmisen kehän suorittaminen ei ole samaa kuin suuntaajafuusio. Urantialla elää monia kuolevaisia, jotka ovat saavuttaneet kehänsä, mutta fuusio riippuu silti vielä muista, suuremmista ja ylevämmistä, hengellisistä saavutuksista eli sellaisen tilanteen saavuttamisesta, että kuolevaisen olennon tahto virittyy lopullisesti ja täysimääräisesti Jumalan tahtoon, sellaisena kuin tämä tahto esiintyy Ajatuksensuuntaajassa.

110:7.2 (1212.3) Kun ihmisolento on kulkenut kosmisen tuloksiinpääsyn kehät loppuun, ja kun kuolevaisen tahdon tekemä lopullinen valinta lisäksi sallii sen, että Suuntaaja kehitykseen perustuvan ja fyysisen elämän kuluessa vie päätökseen ihmisen identiteetin yhdistämisen morontiaaliseen sieluun, niin tällaiset sielun ja Suuntaajan väliset täyttymyksen saavuttaneet yhdistymät jatkavat itsenäisesti matkaansa mansiomaailmoihin, ja Uversasta annetaan sitten valtuutus, joka oikeuttaa Suuntaajan ja morontiaalisen sielun välittömään fuusioitumiseen. Tällainen fyysisen elämän aikana tapahtuva fuusio kuluttaa aineellisen ruumiin yhdessä silmänräpäyksessä loppuun. Tällaisen näytelmän mahdolliset silminnäkijät havaitsisivat tällöin vain, miten taivaaseen siirtyvä kuolevainen katoaa ”tulisissa vaunuissa”.

110:7.3 (1212.4) Useimmat kohteensa Urantialta taivaaseen siirtäneet Suuntaajat ovat olleet erittäin kokeneita ja muistiinmerkintöjen mukaan asuneet lukuisissa kuolevaisissa muilla sfääreillä. Muistakaa, että Suuntaajat sellaisilla planeetoilla, joilla niitä annetaan vain lainaksi, saavat arvokasta kokemusta kuolevaisessa-asumisesta. Ei siis ole niin, että Suuntaajat saisivat kokemusta edistynyttä toimintaansa varten vain niissä kuolevaiskohteissa, jotka eivät jää eloon.

110:7.4 (1212.5) Kuolevaiseen fuusioiduttuaan Suuntaajien määränpää ja kokemus ovat yhtä kuin teidän määränpäänne ja kokemuksenne; *ne ovat te*. Kuolemattoman morontiasielun ja siihen liittyvän Suuntaajan fuusioitumisen jälkeen kaikista toisen kokemuksista ja kaikista toisen arvoista tulee lopulta myös toisen omaisuutta, joten nämä kaksi ovat aktuaalisesti yksi entiteetti. Tämä uusi olento on tietyssä mielessä ikuisesta menneisyydestä, yhtä hyvin kuin hän on ikuista tulevaisuutta varten. Kaikesta eloonjäävässä sielussa kerran olleesta ihmisperäisestä ja kaikesta siitä, mikä Suuntaajassa on kokemuksellisesti jumalallista, tulee nyt uuden ja iäti ylöspäin nousevan universumipersoonallisuuden aktuaalista omaisuutta. Mutta Suuntaaja voi kullakin universumitasolla varustaa uuden olennon vain niillä ominaisuuksilla, joilla on kyseisellä tasolla merkitystä ja arvoa. Absoluuttinen *ykseys* jumalallisen Opastajan kanssa, Suuntaaja-saaman täysimääräinen loppuunammentaminen, on saavutettavissa vasta ikuisuudessa, sen jälkeen kun

Universaalinen Isä, henkien Isä, näiden jumalallisten lahjojen ikuinen lähde, on lopullisesti saavutettu.

110:7.5 (1212.6) Kun kehittyvä sielu ja jumalallinen Suuntaaja lopullisesti ja iäksi fuusioituvat, kumpikin saa toisen koettavissa olevat ominaisuudet. Tämä koordinoitumista merkitsevä persoonallisuus omaa koko sen kuolemasta selviytyneen kokemusperäisen muistiaineiston, joka kerran oli sen esivaiheena olleen kuolevaismielen hallussa ja joka sitten kätkeytyi morontiasieluun. Ja sen lisäksi tämä potentiaalinen finaliitti sulkee sisäänsä koko sen kokemusperäisen muistiaineiston, jonka Suuntaaja on kerännyt koko siltä ajalta, jonka se on toiminut kuolevaisten sisimmässä. Mutta vaatii tulevan ikuisuuden, ennen kuin Suuntaaja koskaan voi varustaa persoonallisuuskumppanuuden niillä merkityksillä ja arvoilla, jotka jumalallinen Opastaja tuo esille menneestä ikuisuudesta.

110:7.6 (1213.1) Mutta urantialaisten valtavan enemmistön kohdalla Suuntaajan täytyy kärsivällisesti odottaa kuoleman suomaa vapahdusta. Sen täytyy odottaa kehkeytyvän sielun vapautumista aineelliseen olemassaolojärjestykseenne luontaisesti kuuluvien energiajärjestelmien ja kemiallisten voimien kutakuinkin täysimääräisestä herruudesta. Merkittävin vaikeus, jonka kohtaatte yhteydenpidossanne Suuntaajan kanssa, onkin juuri tämä luontainen aineellinen olemuksenne. Perin harvat kuolevaiset ovat todellisia ajattelijoita; te ette kehitä ja harjaannuta mieltänne hengellisesti niin pitkälle, että muodostuisi suotuisa yhteys

jumalallisiin Suuntaajiin. Ihmismielen korva on miltei kuuro niille hengellisille vetoomuksille, jotka Suuntaaja kääntää armolahjojen Isän universaalisten rakkauden viestilähetysten sisältämistä moninaisista sanomista. Suuntaajan on melkein mahdotonta tallentaa näitä innoittavia henkisiä johdatuksia eläinperäiseen mieleen, joka niin perin juurin on fyysiseen puoleenne kuuluvien kemiallisten ja sähköisten voimien hallitsema.

110:7.7 (1213.2) Suuntaajista on ilo rakentaa yhteys kuolevaisen mieleen, mutta niiden täytyy kärsivällisesti odottaa ne pitkät hiljaiselon vuodet, joiden aikana ne eivät kykene murtautumaan eläinperäisen vastarinnan läpi ja kommunikoimaan suoraan kanssanne. Mitä korkeammalle Ajatuksensuuntaajat nousevat palveluasteikossa, sitä tehokkaammiksi ne käyvät. Mutta koskaan ne eivät lihallisessa hahmossa eläessänne kykene tervehtimään teitä samanlaisella täydellä, myötätuntoisella ja paljon puhuvalla kiintymyksellä, johon ne kykenevät, kun te mansiomaailmoissa kohtaatte ne mielestä mieleen.

110:7.8 (1213.3) Kuolevaisena viettämäsi elämän aikana aineellinen ruumis ja mieli erottavat sinut Suuntaajastasi ja estävät vapaan yhteydenpidon. Kuoleman jälkeen, ikuisen fuusion tapahduttua, sinä ja Suuntaaja olette yksi – teitä ei voi pitää eri olentoina – eikä näin ollen mitään tarvetta kommunikointiin ole siinä muodossa kuin te sen ymmärtäisitte.

110:7.9 (1213.4) Vaikka Suuntaajan ääni aina kaikuukin sisimmässänne, useimmat teistä sitä tuskin koskaan elinaikanaan kuulevat. Kolmannen ja toisen saavutuskehän alapuolella olevat kuulevat

välitöntä Suuntaajan ääntä tuskin muulloin kuin äärimmäisen kaipauksen hetkinä, kohtalokkaassa tilanteessa ja ratkaisevan päätöksenteon jälkeen.

110:7.10 (1213.5) Kun kysymyksessä on se hetki, jolloin kohtalon varajoukkoihin kuuluvan kuolevaisen mielen ja planeetan valvojien välinen yhteys joko kytketään tai puretaan, on ihmisen sisimmässä oleva Suuntaaja joskus sellaisessa asemassa, että se onnistuu lähettämään viestin kuolevaisosapuolelle. Urantialla muuan omatoiminen Suuntaaja lähetti jokin aika sitten mainitunlaisen sanoman ihmiskumppanille, kohtalon varajoukkojen jäsenelle. Tämän viestin johdanto oli puettu seuraaviksi sanoiksi: ”Ja nyt pyydän, että hartaan kiintymykseni kohteelle vahinkoa tuottamatta ja häntä vaarantamatta ja ilman, että tarkoituksena olisi häntä ylen määrin ahdistaa tai masentaa, välittäisitte hänelle nimissäni seuraavan vetoomukseni.” Sen jälkeen seurasi suurenmoisen koskettava ja vetoava kehotus. Suuntaaja pyysi muun muassa ”että hän entistä uskollisemmin antautuisi vilpittömään yhteistyöhön kanssani, yhä iloisemmin mielin kestäisi asettamani tehtävät, yhä uskollisemmin toteuttaisi järjestämäni ohjelman, yhä kärsivällisemmin kulkisi asettamieni koettelemusten läpi, entistä sinnikkäämmin ja riemullisemmin kulkisi valitsemaani polkua, yhä nöyremmin ottaisi vastaan sen häneen kohdistuvan luottamuksen, joka loputtomien ponnistelujeni tuloksena kenties tulee hänen osakseen – tässä muodossa välittäkää kehotukseni sille ihmiselle, joka on asuinsijani. Hänen ylleen minä vuodatan jumalallisen

hengen ylevimmän pyhittäytymisen ja kiintymyksen. Ja sanokaa rakastetulle kohteelleni lisäksi, että tulen toimimaan viisaasti ja voimallisesti hamaan loppuun asti, kunnes viimeinenkin maan päällä käytävä kamppailu on ohitse; tulen olemaan uskollinen hoiviini uskottua persoonallisuutta kohtaan. Ja minä annan hänelle kehotuksen jäädä eloon, annan hänelle kehotuksen olla tuottamatta minulle pettymystä, ettei hän riistäisi minulta palkintoa kärsivällisestä ja voimaperäisestä ponnistelustani. Riippuu ihmistahdosta, saavutammeko persoonallisuuden. Kehä kehältä olen kärsivällisesti noussut tätä ihmismieltä, ja minulla on todistus siitä, että saan kaltaisteni päällikön hyväksymisen. Kehä kehältä kuljen eteenpäin tuomiota kohti. Iloisin mielin ja pelotta odotan kohtalokasta nimenhuutoa. Olen valmis jättämään kaiken Päivien Muinaisten tuomioistuinten ratkaistavaksi.”

110:7.11 (1214.1) [Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

Luku 111

Suuntaaja ja sielu

111:0.1 (1215.1) JUMALALLISEN Suuntaajan läsnäolo ihmismielessä on syynä siihen, ettei sen paremmin tiede kuin filosofiakaan pääse koskaan tyydyttävään käsitykseen ihmispersoonallisuuden kehittyvästä sielusta. Morontiasielu on universumin lapsi, ja todellisuudessa se on tunnettavissa vain kosmisen ymmärryksen ja hengellisen löytämisen tietä.

111:0.2 (1215.2) Käsitys sielusta ja ihmisen sisimmässä olevasta hengestä ei ole Urantialla uusi, sillä käsitys on esiintynyt tämän planeetan erilaisissa uskomusjärjestelmissä tavan takaa. Useat itämaiset samoin kuin jotkin länsimaisetkin uskonnot ovat tajunneet, että ihmisellä on jumalallinen perintöosa sen lisäksi, että hänellä on ihmisen perimä. Tunne siitä, että ihmisellä on sisimmässään jotakin, sen ohella että Jumaluus ihmisen ulkopuolella on läsnä kaikkialla, on jo kauan muodostanut osan monista urantialaisista uskonnoista. Ihmiset ovat jo pitkään uskoneet, että ihmisolemuksen sisällä kasvaa

jokin, jokin sellainen elintärkeä, jonka on tarkoitus säilyä ajallisen elämän lyhyen kaaren tuolle puolen.

111:0.3 (1215.3) Ennen kuin ihminen oivalsi, että hänen kehittyvä sielunsa oli siinnyt jumalallisesta hengestä, sielun luultiin sijaitsevan milloin missäkin ruumiin elimessä: silmässä, maksassa, munuaisissa, sydämessä ja myöhemmin aivoissa. Villi-ihminen yhdisti sielun vereen, hengitykseen, varjoihin ja veden kalvolla näkemäänsä omaan kuvajaiseensa.

111:0.4 (1215.4) Hinduopettajat pääsivät *atman*-käsitteellään todella varsin lähelle ymmärrystä Suuntaajan olemuksesta ja läsnäolosta, mutta he eivät kyenneet havaitsemaan sitä, että sen rinnalla on olemassa kehittyvä ja potentiaalisesti kuolematon sielu. Kiinalaiset sitä vastoin tiedostivat kaksi ihmisolennon aspektia: *jang* ja *jin*, sielu ja henki. Egyptiläiset ja monet afrikkalaisheimot uskoivat hekin kahteen tekijään, jotka olivat *ka* ja *ba;* sielusta ei tavallisesti uskottu, että se olisi ollut olemassa ennakolta, toisin kuin uskottiin hengestä.

111:0.5 (1215.5) Niilinlaakson asukkaat uskoivat, että jokaiselle armoitetulle yksilölle oli syntymän hetkellä tai pian sen jälkeen annettu suojeleva henki, jolle he antoivat nimen ka. He opettivat, että tämä suojelushenki pysyi kuolevaiskohteensa luona koko tämän elämän ajan ja siirtyi tulevaan olotilaan hänen edellään. Erään Luksorissa olevan temppelin seinällä, kohdassa, jossa on kuvattuna Amenhotep III:n syntymä, tämä pikku prinssi on kuvattuna Niilin-jumalan käsivarsilla, ja prinssin vierellä on vielä toinenkin, ulkonäöltään täysin hänen kaltaisensa lapsi, joka on egyptiläisten

kaksi kutsuman entiteetin symboli. Tämä kaiverruskuva valmistui viidennellätoista Kristusta edeltävällä vuosisadalla.

111:0.6 (1215.6) Kan ajateltiin olevan korkea henkiolento, joka halusi opastaa itseensä liittyvää kuolevaissielua paremmille ajallisen elämän poluille, mutta aivan erityisesti sen uskottiin haluavan vaikuttaa ihmiskohteensa kohtaloihin tuonpuoleisessa. Kun tuon aikakauden egyptiläinen kuoli, hänen kansa oletettiin olevan odottamassa häntä Suuren Virran vastarannalla. Aluksi vain kuninkailla oletettiin olevan ka, mutta kohta uskottiin kaikilla vanhurskailla olevan sellainen. Sydämessään olevasta kasta puhuessaan muuan egyptiläishallitsija sanoi: ”En halveksinut sen puhetta, kavahdin toimimasta vastoin sen opastusta. Näin menetellessäni menestykseni oli suuri. Pääsin näin pitkälle sen nojalla, mitä se pani minut tekemään. Sen antaman opastuksen turvin minusta tuli huomattu.” Monet uskoivat, että ka oli ”jokaisessa oleva Jumalan lähettämä oraakkeli”. Monet uskoivat, että heidän oli määrä ”viettää ikuisuus sydämessään ilo sisimmässä olevan Jumalan suosiosta”.

111:0.7 (1216.1) Urantian kehittyvien kuolevaisten jokaisella rodulla on sielukäsitettä vastaava sana. Monet alkukantaiset kansanheimot uskoivat sielun katselevan maailmaa ihmissilmien kautta. Siksi ne niin vavisten pelkäsivät pahan silmän pahansuopaisuutta. Ne ovat pitkät ajat uskoneet, että ”ihmisen henki on Herran lamppu”. Rigvedassa sanotaan: ”Mieleni puhuu sydämelleni.”

1. Valinnat tehdään mielen areenalla

111:1.1 (1216.2) Vaikka Suuntaajien työskentely on luonteeltaan hengellistä, niiden on pakostakin tehtävä koko työnsä älyllisyyden perustalla. Mieli on se inhimillinen maaperä, josta Henkiopastajan täytyy yhteistyössä asuinpaikkanaan olevan persoonallisuuden kanssa kehittää morontiasielu.

111:1.2 (1216.3) Universumien universumin erilaisten mielitasojen välillä vallitsee kosminen ykseys. Älylliset itseydet saavat alkunsa kosmisesta mielestä paljolti samalla tavoin kuin tähtisumut syntyvät universumiavaruuden kosmisista energioista. Älyllisten minuuksien inhimillisellä (ja niin muodoin persoonallisella) tasolla henkikehityksen potentiaalista tulee kuolevaismielen suostumuksella hallitseva, siksi että ihmispersoonallisuudella on hengellisiä valmiuksia, sekä siksi että tällaisissa ihmisminuuksissa on arvoltaan absoluuttisen entiteettipisteen luova läsnäolo. Mutta tällaisen aineelliseen mieleen kohdistuvan henkisen herruuden edellytyksenä on kaksi kokemusta: Kyseisen mielen on täytynyt kehittyä jo niin pitkälle kuin se seitsemän mielenauttajahengen hoivissa voi kehittyä, ja aineellisen (persoonallisen) minuuden täytyy tehdä päätös yhteistyöstä sisimmässään elävän Suuntaajan kanssa morontiaminän, evolutionaarisen ja potentiaalisesti kuolemattoman sielun, luomiseksi ja vaalimiseksi.

111:1.3 (1216.4) Aineellinen mieli on se areena, jolla ihmispersoonallisuudet elävät, ovat itsetajuisia, tekevät päätöksiä, valitsevat Jumalan tai hylkäävät hänet, iäistävät tai tuhoavat itsensä.

111:1.4 (1216.5) Aineellinen evoluutio on toimittanut sinulle elämän edellyttämän koneiston, ruumiisi. Isä itse on varustanut sinut puhtaimmalla universumissa tunnetulla henkirealiteetilla, Ajatuksensuuntaajallasi. Mutta sinun huostaasi, omien päätöstesi varaan, on annettu mieli, ja juuri mielen kautta sinä elät tai kuolet. Tämän mielen sisällä ja tämän mielen kanssa teet ne moraaliset päätökset, jotka antavat sinulle kyvyn päästä Suuntaajan kaltaisuuteen, ja se on Jumalan kaltaisuutta.

111:1.5 (1216.6) Kuolevaismieli on tilapäinen älyjärjestelmä, joka on lainattu ihmisille käytettäväksi aineellisen elämän aikana, ja tätä mieltä käyttäessään nämä joko hyväksyvät tai hylkäävät ikuisen olemassaolon potentiaalin. Hallussasi olevasta universumitodellisuudesta mieli on lähes kaikki, mikä on sinun tahtosi vallassa, ja sielu – morontiaminuus – on uskollisesti kuvastava kuolevaisen minuuden ajallisuudessa tekemien päätösten satoa. Ihmisen tajunta lepää kevyesti alapuolella olevalla sähkö-kemiallisella mekanismilla ja koskettaa aavistuksenomaisesti yläpuolella olevaa henkis-morontiaalista energiajärjestelmää. Kuolevaisena viettämänsä elämän aikana ihmisolento ei ole koskaan täysin tietoinen kummastakaan näistä kahdesta järjestelmästä. Siksi hänen onkin toimittava mielessä, josta hän on tietoinen. Eikä eloonjäämistä niinkään varmista se, mitä mieli käsittää, kuin se, mitä mieli haluaa käsittää. Henkeensamastumista ei niinkään ole se, mitä

mieli on, kuin se, mitä mieli pyrkii olemaan. Universumissa tapahtuvaan ylösnousemukseen ei niinkään johda se, että ihminen on tietoinen Jumalasta, kuin se, että ihminen kaipaa Jumalaa. Se, mitä sinä tänä päivänä olet, ei ole yhtä tärkeää kuin se, mitä sinusta päivä päivältä ja ikuisuudessa tulee.

111:1.6 (1217.1) Mieli on se kosminen instrumentti, jolla ihmisen tahto voi soittaa hävityksen epäsointuja tai josta tämä sama ihmistahto voi loihtia esiin jumalaansamastumisen ja sitä seuraavan ikuisen eloonjäämisen ihania säveliä. Ihmiselle lahjoitettu Suuntaaja on täysin kuuro pahuudelle ja on syntiin kykenemätön, mutta turmeltuneen ja omaa etuaan ajavan ihmistahdon synnilliset vehkeilyt voivat tosiasiassa väännellä ja vääristää kuolevaisen mielen ja tehdä siitä pahan ja ruman. Tästä mielestä on Jumalaa tuntevan ihmisen henkisesti valaistuneen tahdon mukaisesti yhtä hyvin tehtävissä jalo, kaunis, tosi ja hyvä – eittämättömän suuri.

111:1.7 (1217.2) Evolutionaarinen mieli on kaikin puolin vakaata ja luotettavaa vain, kun sitä esiintyy kosmisen älyllisyyden molemmissa ääripäissä: kokonaan mekanisoidussa ja täysin hengellistyneessä. Pelkkää mekaanista valvontaa edustavan ja toisaalta aitoa henkiolemusta olevan älyllisyyden ääripisteiden välillä esiintyy valtava kehittyvien ja ylöspäin nousevien mielten ryhmä, mielien, joiden tasapainoisuus ja tyyneys ovat riippuvaisia persoonallisuuden tekemästä valinnasta ja sen henkeensamastumisesta.

111:1.8 (1217.3) Muttei ihminen suinkaan passiivisesti, orjamaisesti, luovuta tahtoaan Suuntaajan valtaan. Pikemminkin hän tekee aktiivisen, positiivisen ja yhteistyöhaluisen valinnan Suuntaajan

johdatuksen seuraamisen hyväksi, silloin kun ja sikäli kuin tämä johdatus tiedostetusti poikkeaa luonnollisen kuolevaismielen haluista ja virikkeistä. Suuntaajat manipuloivat kyllä ihmisen mieltä, mutta ne eivät koskaan vastoin ihmisen tahtoa sitä hallitse. Suuntaajien kannalta ihmisen tahto on korkein vallankäyttäjä. Ja tällä tavoin ne suhtautuvat tahtoon ja kunnioittavat sitä, samalla kun ne kehittyvän ihmisälyn lähes rajattomalla areenalla pyrkivät saavuttamaan ajattelun suuntautumiseen ja luonteen muuttumiseen kohdistuvat hengelliset tavoitteet.

111:1.9 (1217.4) Mieli on oma purtesi, Suuntaaja on luotsisi ja ihmistahto on kapteeni. Tämän kuolevaisaluksen päälliköllä tulisi olla niin paljon viisautta, että hän uskoisi jumalalliselle luotsille taivaaseen nousevan sielun opastamisen ikuista eloonjäämistä merkitseviin morontiasatamiin. Silkkaa itsekkyyttään, velttouttaan ja synnillisyyttään ihmistahto voi torjua tällaisen rakastavan luotsin antaman opastuksen ja lopulta ajaa kuolevaisena elettävän elämänvaiheensa haaksirikkoon torjutusta armosta muodostuville tuhoisille matalikoille ja omaksutusta synnistä koostuville kareille. Kun annat siihen suostumuksesi, niin tämä uskollinen luotsi vie sinut turvallisesti ajallisuuden esteiden ja avaruudessa kohdattavien hankaluuksien ylitse itsensä jumalallisen mielen lähteille ja vielä senkin tuolle puolen, itsensä Suuntaajien Paratiisin-Isän luo.

2. Sielun olemus

111:2.1 (1217.5) Miten paljon kosmisen älyn mielitoimintoja onkaan, niin mielen kaikkinaisuus hallitsee älyllisen toiminnan osia. Mieli on pohjimmiltaan toiminnallista ykseyttä. Siksipä tämä konstitutiivinen ykseys ei mielessä koskaan jääkään julkitulematta, ei edes silloin, kun harhautuneen minuuden epäviisaat teot ja valinnat sitä haittaavat ja panevat sille esteitä. Ja tämä mielen ykseys pyrkii poikkeuksetta henkikoordinaatioon kaikilla niillä tasoilla, joilla se on yhteydessä minuuksiin, joilla on tahdollisen olennon arvoasema ja ylösnousemuksen etuoikeus.

111:2.2 (1217.6) Kuolevaisen ihmisen aineellinen mieli on sitä morontiakudelmaa kutovat kangaspuut, johon sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja pujottelee kestäviä arvoja ja jumalallisia merkityksiä edustavat universumiluonteen henkikuviot – eloonjäävän sielun, jolla on perimmäinen määränpää ja päättymätön elämänura, eli potentiaalisen finaliitin.

111:2.3 (1218.1) Ihmispersoonallisuus samastetaan mieleen ja henkeen, jotka aineellisessa ruumiissa esiintyvä elämä pitää toiminnallisessa yhteydessä. Mainittu tällaisen mielen ja hengen toimiva suhde ei johda mihinkään mielen ja hengen ominaisuuksien ja attribuuttien yhteenkietoutumiseen, vaan sen tuloksena on paremminkin kokonaan uusi, omaperäinen ja ainutlaatuinen, kestoltaan potentiaalisesti ikuinen universumiarvo: *sielu*.

111:2.4 (1218.2) Tällaisen kuolemattoman sielun evolutionaarisessa luomisessa on mukana kolme eikä vain kaksi tekijää. Nämä kolme morontiaihmissielua edeltävää tekijää ovat:

111:2.5 (1218.3) 1. *Ihmismieli* sekä kaikki sitä edeltävät ja siihen vaikuttavat kosmiset voimat.

111:2.6 (1218.4) 2. *Jumalallinen henki*, jonka asuinsija tämä ihmismieli on, ja kaikki tällaiseen absoluuttista hengellisyyttä olevaan osaseen luonnostaan sisältyvät potentiaalit sekä kaikki niihin liittyvät ihmiselämässä hengellisesti vaikuttavat voimat ja tekijät.

111:2.7 (1218.5) 3. *Aineellisen mielen ja jumalallisen hengen välinen suhde*, se merkitsee sellaista arvoa ja sillä on sellainen merkitys, joita ei ole kummassakaan tällaiseen yhdistymään oman panoksensa antavassa tekijässä. Tämän ainutlaatuisen suhteen todellisuus ei ole sen paremmin aineellista kuin hengellistäkään, vaan se on morontiaalista. Se on sielu.

111:2.8 (1218.6) Keskiväliolennot ovat nimittäneet tätä ihmisen kehittyvää sielua jo kauan välimieleksi erotukseksi alemmasta eli aineellisesta mielestä ja korkeammasta eli kosmisesta mielestä. Tämä välimieli on reaalisesti morontiailmiö, sillä se esiintyy alueella, joka on aineellisen ja hengellisen välissä. Tällaisen morontiakehittymän potentiaali sisältyy luonnostaan kumpaankin mieltä edustavaan universaaliseen pontimeen: luodun olennon finiittisen mielen tarpeeseen tuntea Jumala ja saavuttaa Luojan jumalallisuus sekä Luojan infiniittisen mielen tarpeeseen tuntea ihminen ja saavuttaa luodun olennon *kokemus*.

111:2.9 (1218.7) Tämä ylimaallinen toimitus, jolla kuolematon sielu kehitetään, mahdollistuu siksi, että kuolevaisen mieli on ensiksikin persoonallinen ja on toisekseen yhteydessä eläinten tason yläpuolella

oleviin reaalisubjekteihin. Sillä on sellainen kosmista huolenpitoa osoittava aineellisuuden ylittävä kyky, joka takaa moraalisen olemuksen kehittymisen, ja tämä moraalinen olemus kykenee tekemään moraalisia päätöksiä, millä keinoin mieli saa bona fide luovan yhteyden siihen suhteessa oleviin hoivamuotoihin ja sitä asuinsijanaan pitävään Ajatuksensuuntaajaan.

111:2.10 (1218.8) Väistämätön tulos tällaisesta kontaktuaalisesta ihmismielen hengellistämisestä on asteittain tapahtuva sielun synty, sielun, joka on Jumalan tuntemista kaipaavan ihmistahdon hallitseman auttajamielen yhdistynyt jälkeläinen ja toimii yhdessä universumin niiden hengellisten voimien kanssa, jotka ovat Salaperäisen Opastajan – itsensä koko luomakunnan Jumalan aktuaalisen osasen – ylivalvonnassa. Ja näin minuuden aineellinen ja kuolevainen realiteetti astuu fyysisen elämän edellyttämästä koneistosta johtuvien aineellisten rajoitusten tuolle puolen ja saa uuden ilmenemismuodon ja uuden identifikaation minuuden jatkuvuuden kehittyvästä ylläpitimestä, toisin sanoen morontia- ja kuolemattomasta sielusta.

3. Kehittyvä sielu

111:3.1 (1218.9) Kuolevaisen olennon mielen tekemät erehdykset ja ihmisen käyttäytymisessä ilmenevät virheet saattavat merkittävästi hidastaa sielun kehitystä, vaikkeivät ne tällaista morontiailmiötä voikaan estää, kun sisimmässä oleva Suuntaaja on luodun olennon

tahdon antamalla suostumuksella sen kerran alulle pannut. Mutta ennen fyysistä kuolemaa on samaisella aineellisella ja inhimillisellä tahdolla milloin tahansa valta peruuttaa tällainen päätös ja torjua eloonjääminen. Vielä eloonjäämisen jälkeenkin on ylösnousemuskuolevaisella yhä tämä oikeus tehdä päätös ikuisen elämän torjumisesta. Kehittyvä ja ylösnouseva luotu voi ennen Suuntaajaan fuusioitumista minä hetkenä hyvänsä päättää Paratiisin-Isän tahdon hylkäämisestä. Fuusioituminen Suuntaajan kanssa on merkki siitä, että ylösnousemuskuolevainen on ikuisiksi ajoiksi ja varauksetta päättänyt noudattaa Isän tahtoa.

111:3.2 (1219.1) Kehittyvällä sielulla on lihallisen elämän aikana kyky antaa kuolevaismielen tekemille aineellisuuden ylittäville päätöksille lisää lujuutta. Koska sielu on aineellisuuden yläpuolella, se ei varsinaisesti toimi ihmisen kokemuksen aineellisella tasolla. Eikä tämä hengellisen alapuolella oleva sielu myöskään voi muutoin kuin jonkin Suuntaajan kaltaisen, Jumaluutta olevan hengen myötävaikutuksella toimia morontiatason yläpuolella. Sielu ei myöskään tee lopullisia päätöksiä, ennen kuin kuolema tai taivaaseenotto irrottaa sen aineellisesta yhteydestään kuolevaiseen mieleen, paitsi silloin ja sikäli kuin tuo aineellinen mieli pakottamatta ja vapaaehtoisesti luovuttaa tällaiset valtuudet yhteistoimintaa edustavalle morontiasielulle. Elämän aikana sijaitsee kuolevaisen tahto, persoonallisuuden kyky tehdä päätöksiä ja valintoja, aineellisissa mielen yhteyspiireissä. Sitä mukaa kuin kuolevaisen mainen kasvu edistyy, tämä minuus kallisarvoisine valintakykyineen yhä enemmän samastuu kehkeytymässä olevaan

morontiasieluentiteettiin. Kuoleman ja mansiomaailmassa tapahtuvan kuolleistaheräämisen jälkeen ihmispersoonallisuus samastuu kokonaan morontiaminään. Sielu on näin ollen persoonallisuuden identiteetin tulevan morontiaylläpitimen alkio.

111:3.3 (1219.2) Tämä kuolematon sielu on olemukseltaan aluksi kokonaan morontiaa, mutta sillä on niin suuri kehittymiskapasiteetti, että se nousee poikkeuksetta niille aidoille henkitasoille, joilla ollaan arvollisia fuusioitumaan Jumaluuden henkiin, tavallisesti siihen samaan Universaalisen Isän henkeen, joka tällaisen luomisilmiön pani luodun mielessä alulle.

111:3.4 (1219.3) Sekä ihmismieli että jumalallinen Suuntaaja ovat – Suuntaaja täysin, mieli osittain – tietoisia kehittyvän sielun läsnäolosta ja tunnusmerkillisestä olemuksesta. Sielu käy omaa evolutionaarista kasvuaan vastaavassa suhteessa yhä tietoisemmaksi sekä mielestä että Suuntaajasta toisiinsa liittyvinä identiteetteinä. Sielulla on sekä ihmismielen että jumalallisen hengen ominaisuuksia, mutta itsepintaisesti se kehittyy kohti hengen hallitsevan aseman ja jumalallisuuden herruuden enentymistä sellaista mielen toimintaa edistämällä, jonka merkitykset pyrkivät koordinoitumaan aitoon henkiseen arvoon.

111:3.5 (1219.4) Kuolevaisena elettävä elämänvaihe, sielun kehittyminen, on paremminkin kasvatusta kuin koettelua. Usko korkeampien arvojen säilymiseen on uskonnon ydinkysymys; aito uskonnollinen kokemus koostuu korkeimpien arvojen ja kosmisten merkitysten yhdistymisestä universaalisen todellisuuden ymmärtämisenä.

111:3.6 (1219.5) Mieli tietää määrän, reaalisuuden, merkitykset. Mutta laatu – arvot – tuntemalla *tunnetaan*. Se, joka tuntee, on tietävän mielen ja siihen liittyvän todellistavan hengen keskinäinen luomus.

111:3.7 (1219.6) Sikäli kuin ihmisen kehittyvästä morontiasielusta tulee jumalatietoisuuden arvotodellistumana totuuden, kauneuden ja hyvyyden läpitunkema, niin tämän tuloksena olevasta olennosta tulee samassa määrin hävittämättömissä oleva. Ellei ole mitään ikuisten arvojen säilymistä ihmisen kehittyvässä sielussa, silloin kuolevaisten olemassaolo on vailla merkitystä, ja elämä itse on traaginen harha. Mutta ikuinen totuus kuuluu: Minkä ajallisuudessa aloitatte, sen viette varmasti päätökseen ikuisuudessa – jos se on loppuunsaattamisen arvoista.

4. Sisäinen elämä

111:4.1 (1219.7) Tunnistaminen on se älyllinen prosessi, jossa ulkomaailmasta vastaanotetut aistivaikutelmat sovitetaan yksilön muistikuvioihin. Ymmärtäminen merkitsee sitä, että nämä tunnistetut aistivaikutelmat niihin liittyvine muistikuvioineen ovat kutoutuneet eli jäsentyneet dynaamiseksi johtoaatteiden verkostoksi.

111:4.2 (1220.1) Merkitykset johdetaan tunnistamisen ja ymmärtämisen yhdistelmästä. Tyystin aistihavaintoihin perustuvassa eli aineellisessa maailmassa ei esiinny mitään merkityksiä. Merkitykset

ja arvot tajutaan vasta ihmisen kokemuksen sisäisissä, aineellisuuden ylittävissä sfääreissä.

111:4.3 (1220.2) Aitoa sivilisaatiota merkitsevät edistysaskelet syntyvät kaikki tässä ihmiskunnan sisäisessä maailmassa. Vain sisäinen elämä on reaalisesti luovaa. Sivilisaatio ei pysty juurikaan edistymään, kun jonkin sukupolven nuorison enemmistö suuntaa mielenkiintonsa ja tarmonsa aistittavan eli ulkoisen maailman materialistisiin pyrintöihin.

111:4.4 (1220.3) Sisäisellä maailmalla ja ulkoisella maailmalla on erilainen arvojen kokonaisuus. Mikä tahansa sivilisaatio on vaarassa, kun sen nuorisosta kolme neljäsosaa ryhtyy materialistisiin ammatteihin ja omistautuu ulkoisen maailman aistiärsykkeitä tavoittelevien toimintojen harrastamiseen. Sivilisaatio on vaarassa, kun nuoriso ei jaksa innostua etiikasta, sosiologiasta, rotuhygieniasta, filosofiasta, taiteista, uskonnosta eikä kosmologiasta.

111:4.5 (1220.4) Vain ylitajuisen mielen korkeammilta tasoilta, kun se hipoo ihmiskokemuksen henkistä maailmaa, ovat löydettävissä ne korkeammat käsitykset tehokkaisiin alkuperäismalleihin liittyneinä, jotka tulevat antamaan oman panoksensa paremman ja kestävämmän sivilisaation rakentamiseen. Persoonallisuus on myötäsyntyisesti luovaa, mutta se toimii luovasti vain yksilön sisäisessä elämässä.

111:4.6 (1220.5) Lumikiteet ovat aina muodoltaan kuusikulmaisia, mutta milloinkaan niitä ei ole kahta samanlaista. Lapset sijoittuvat

tiettyihin tyyppeihin, mutta kahta täsmälleen samanlaista lasta ei ole, ei edes kaksosissa. Persoonallisuus noudattaa tyyppejä, mutta se on aina ainutlaatuista.

111:4.7 (1220.6) Onnellisuus ja ilo kumpuavat sisäisestä elämästä. Et voi tuntea oikeata iloa, jos olet vain omissa oloissasi. Yksinäisyydessä eletty elämä on onnellisuudelle kohtalokasta. Yksinpä perheet ja kansakunnatkin nauttivat elämästä enemmän, jos ne jakavat sen toisten kanssa.

111:4.8 (1220.7) Ulkoista maailmaa – ympäristöä – et kykene täydelleen hallitsemaan. Mutta nimenomaan sisäisen maailman luovuus on mitä suurimmassa määrin ohjauksesi alaista, sillä siellä persoonallisuutesi on varsin laajassa määrin päässyt vapaaksi edeltävän syysuhteen lakien kahleista. Persoonallisuuteen liittyy rajallinen tahdon suvereenisuus.

111:4.9 (1220.8) Koska tämä ihmisen sisäinen elämä on kiistämättä luovaa, on itse kunkin henkilön vastuulla päätös siitä, onko tämän luovuuden määrä olla päähänpälkähdyksiin perustuvaa ja täysin umpimähkäistä, vaiko hallittua, ohjattua ja rakentavaa. Kuinka voisi luova mielikuvitus tuottaa arvollisia hedelmiä, kun se näyttämö, jolla se toimii, on valmiiksi ennakkoluuloisuuden, vihan, pelkojen, kaunan, koston ja kiihkoilun vallassa?

111:4.10 (1220.9) Ideat saattavat saada alkunsa ulkoisen maailman tarjoamista virikkeistä, mutta ihanteet syntyvät vain sisäisen maailman luovilla alueilla. Maailman kansakuntia johtavat nykyään ihmiset, joilla on ylenpalttisen runsaasti ideoita, mutta jotka

ihanteiden osalta ovat rutiköyhiä. Tämä on selitys kurjuuteen, avioeroihin, sotiin ja rotuvihaan.

111:4.11 (1220.10) Ongelma on tämä: Jos vapaatahtoinen ihminen varustetaan sisäiseen minään sisältyvin luomiskyvyin, meidän on silloin todettava, että vapaatahtoiseen luovuuteen kuuluu myös vapaatahtoisen tuhoisuuden potentiaali. Ja milloin luovuus kääntyy tuhoisuudeksi, silloin olette kasvotusten pahuuden ja synnin matkaan saattaman hävityksen – sorron, sodan ja tuhon – kanssa. Paha on luovuuden heikkous, joka kääntyy helposti hajottamiseksi ja lopulta tuhoamiseksi. Kaikkinainen ristiriita on pahaa sikäli, että se estää sisäisen elämän luovan toiminnan – se on eräänlaista persoonallisuudessa käytävää sisällissotaa.

111:4.12 (1221.1) Sisäinen luovuus myötävaikuttaa persoonallisuuden eheytymisen ja minuuden yhdistymisen kautta luonteen jalostumiseen. On iäti totta, kun sanotaan: Mennyttä ei voi muuttaa, vain tuleva on sisäisen minän tämänhetkisen luovuuden toimin muutettavissa.

5. Valinnan pyhittäminen

111:5.1 (1221.2) Jumalan tahdon täyttäminen ei ole enempää eikä vähempää kuin osoitus luodun halukkuudesta jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa – sen saman Jumalan kanssa, joka on mahdollistanut tällaisen sisäistä merkitysarvoa omaavan luodun

olennon elämän. Jakaminen on Jumalan kaltaista – jumalallista. Jumala jakaa kaiken Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen kanssa, kun nämä puolestaan jakavat kaiken universumien jumalallisten Poikien ja Henkityttärien kanssa.

111:5.2 (1221.3) Jumalan jäljitteleminen on avain täydellisyyteen. Hänen tahtonsa täyttäminen on eloonjäämisen ja eloonjäämisessä tapahtuvan täydellistymisen salaisuus.

111:5.3 (1221.4) Kuolevaiset elävät Jumalassa, ja samalla tavoin on Jumala tahtonut elää kuolevaisissa. Niin kuin ihmiset uskoutuvat hänen haltuunsa, niin on hänkin – jo sitä ennen – uskonut osasen itsestään olemaan ihmisten kanssa; hän on suostunut elämään ihmisissä ja asumaan ihmisissä ihmistahdon alaisena.

111:5.4 (1221.5) Rauha tässä elämässä, eloonjääminen kuolemassa, täydellisyys seuraavassa elämässä, palvelu ikuisuudessa – kaikki nämä saavutetaan (hengessä) *tällä hetkellä*, kunhan luodun persoonallisuus suostuu alistamaan – päättää alistaa – luodun olennon tahdon Isän tahdolle. Ja Isä on jo katsonut hyväksi alistaa osasen itsestään luodun olennon persoonallisuuden tahdon alaiseksi.

111:5.5 (1221.6) Tällainen luodun tekemä päätös ei merkitse, että luotu luopuisi tahdostaan. Kysymys on tahdon pyhittämisestä, tahdon laajentamisesta, tahdon ylevöittämisestä, tahdon täydellistämisestä. Ja tällainen valinta kohottaa luodun olennon tahdon ajallisen merkittävyyden tasolta siihen korkeampaan asemaan, jossa luotu-pojan persoonallisuus on kanssakäymisissä henki-Isän persoonallisuuden kanssa.

111:5.6 (1221.7) Tässä Isän tahdon valitsemisessa on kysymys kuolevaisen ihmisen toimin tapahtuvasta henki-Isän hengellisestä löytämisestä, olkoonkin että kokonainen aikakausi kuluu, ennen kuin luotu-poika aktuaalisesti seisoo Paratiisissa olevan Isän tosiasiallisten kasvojen edessä. Tässä valinnassa ei niinkään ole kysymys luodun olennon tahdon kieltämisestä – ”Tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun” – kuin luodun antamasta myönteisestä vakuutuksesta: ”*Minun* tahtoni on, että *sinun* tahtosi tapahtuu.” Ja jos tämä valinta tehdään, niin Jumalan valinnut poika on ennemmin tai myöhemmin kokeva sisäisen yhdistymisen (fuusion) sisimmässään elävään Jumalan osaseen, samalla kun tämä täydellistyvä poika tulee kokemaan persoonallisuuden tuntemaa korkeinta tyydytystä ihmisen persoonallisuuden ja hänen Tekijänsä persoonallisuuden palvontayhteydestä, kahden sellaisen persoonallisuuden kanssakäymisestä, joiden luovat attribuutit ovat ikiajoiksi yhtyneet heidän itsensä tahtomassa ilmentymän keskinäisyydessä – ihmisen tahdon ja Jumalan tahdon taas uuden ikuisen kumppanuussuhteen syntymässä.

6. Ihmisen paradoksi

111:6.1 (1221.8) Monet kuolevaisen ihmisen ajallisista vaikeuksista versovat hänen kaksinaisesta suhteestaan kosmokseen. Ihminen on osa luontoa – hän on olemassa luonnon keskellä – ja kuitenkin hän kykenee nousemaan luonnon yläpuolelle. Ihminen on finiittinen,

mutta hänen sisimmässään on kipinä infiniittisyyttä. Paitsi että tällainen kaksinainen tilanne sisältää pahuuden potentiaalin, se synnyttää myös monia sellaisia sosiaalisia ja moraalisia tilanteita, joita kuormittavat paljo epävarmuus ja melkoinen ahdistus.

111:6.2 (1222.1) Luonnon voittamiseen ja oman itsensä ylittämiseen tarvittava rohkeus on rohkeutta, joka saattaa langeta omahyväisyyden kiusauksiin. Kuolevainen, joka kykenee nousemaan itsensä yläpuolelle, saattaa antaa periksi kiusaukselle jumalallistaa oma minätietoisuutensa. Kuolevaisen pulma on siinä kaksitahoisessa tosiasiassa, että ihminen on sidoksissa luontoon, vaikka hän samalla on ainutlaatuisen vapauden – hengellisen valinnan- ja toimintavapauden – haltija. Aineellisilla tasoilla ihminen huomaa olevansa luonnon kuuliainen palvelija, kun sen sijaan hengellisillä tasoilla hän on luontoon ja kaikkeen ajalliseen ja finiittiseen nähden voitokas. Tällaiseen paradoksiin liittyy pakostakin kiusausta, potentiaalista pahaa, päätöksenteossa esiintyviä erehdyksiä, ja milloin minä käy ylpeäksi ja ylimieliseksi, seurauksena saattaa olla synti.

111:6.3 (1222.2) Syntiongelma ei ole finiittisessä maailmassa sinne itsestään kuuluva. Se, että joku on finiittinen, ei sinänsä ole pahaa eikä synnillistä. Finiittisen maailman teki infiniittinen Luoja – se on hänen jumalallisten Poikiensa kätten työtä – ja sen vuoksi sen täytyy olla *hyvä*. Vasta finiittisen väärinkäyttö, vääristäminen ja turmeleminen saavat aikaan pahan ja synnin.

111:6.4 (1222.3) Henki voi vallita mieltä; samoin mieli voi hallita energiaa. Mutta mieli voi hallita energiaa vain niitä muodonmuutoksellisia potentiaaleja itse älyllisesti käsittelemällä, jotka kuuluvat luonnostaan fyysisten toimipiirien syiden ja seurausten hallitsemaan matemaattiseen tasoon. Luodun mieli ei myötäsyntyisesti hallitse energiaa, vaan se on Jumaluudelle kuuluva etuoikeus. Mutta luodun mieli voi manipuloida ja se manipuloi energiaa juuri siinä määrin kuin siitä on tullut fyysisen universumin energiasalaisuuksien valtias.

111:6.5 (1222.4) Kun ihminen haluaa muokata fyysistä todellisuutta, kohdistuipa muokkaus häneen itseensä tai hänen ympäristöönsä, hän onnistuu siinä samassa määrin kuin hän on löytänyt keinot ja välineet aineen hallitsemiseksi ja energian ohjaamiseksi. Ellei mieli saa apua, se ei kykene vaikuttamaan mihinkään aineelliseen paitsi omaan fyysiseen mekanismiinsa, johon se onkin pääsemättömästi kytkettynä. Mutta ruumiin mekanismia älyllisesti hyväksikäyttämällä mieli voi luoda muita mekanismeja, jopa energiasuhteita ja eläviä suhteita, joita käyttäen tämä mieli voi yhä laajemmin valvoa ja jopa hallita fyysistä tasoaan universumissa.

111:6.6 (1222.5) Tiede on tosiasioiden lähde, eikä mieli voi operoida ilman tosiasioita. Ne ovat niitä viisauden rakennustyössä tarpeellisia rakennuskiviä, jotka elämän kokemus muuraa yhteen. Ihminen voi tosiasioittakin löytää Jumalan rakkauden, ja ihminen voi rakkaudettakin saada selville Jumalan lait, mutta koskaan ei ihminen voi alkaa arvostaa Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kaikenkattavan olemuksen infiniittistä symmetriaa, ylimaallista

harmoniaa, verratonta tyhjentävyyttä, ennen kuin hän on löytänyt jumalallisen lain ja jumalallisen rakkauden ja on kokemuksellisesti omassa kosmisessa filosofiassaan nämä yhdistänyt.

111:6.7 (1222.6) Aineellisen tietämyksen laajeneminen mahdollistaa ideoihin sisältyvien merkitysten ja ihanteisiin sisältyvien arvojen laajemman älyllisen arvioimisen. Ihminen voi löytää totuutta sisäisestä kokemuksestaan, mutta hän tarvitsee selkeää tosiasiatietoa soveltaakseen omakohtaisesti löytämänsä totuuden jokapäiväisen elämän armottoman käytännöllisiin vaatimuksiin.

111:6.8 (1222.7) On vain luonnollista, että kuolevaista ihmistä kiusaavat turvattomuudentunteet, kun hän näkee itsensä erottamattomasti luontoon sidotuksi, samalla kun hänellä on hengellisiä kykyjä, jotka nousevat täysin kaiken ajallisen ja finiittisen yläpuolelle. Vain uskonnollinen luottamus – elävä usko – voi tällaisten vaikeiden ja hämmentävien ongelmien keskellä antaa ihmiselle tukea.

111:6.9 (1223.1) Ylpeys on suurin kaikista niistä vaaroista, jotka piirittävät ihmisen kuolevaista olemusta ja uhkaavat hänen hengellistä eheyttään. Rohkeus on urheaa, mutta itsekeskeisyys on omahyväistä ja turmiollista. Kohtuullinen itseluottamus ei ole mitään, mitä pitäisi valitella. Ihmisen itsensäylittämisen kyky on se ainoa seikka, joka erottaa hänet eläinkunnasta.

111:6.10 (1223.2) Ylpeys on petollista, huumaavaa ja syntiä siittävää esiintyipä sitä yksilössä, ryhmässä, rodussa tai kansakunnassa. On kirjaimellisesti totta, että ”ylpeys käy lankeemuksen edellä”.

7. Suuntaajan ongelma

111:7.1 (1223.3) Epävarmuus turvallisuuden keralla on, mitä Paratiisin-matka syvimmiltään on: epävarmuutta ajallisuudessa ja mielessä; epävarmuutta sen suhteen, mitä tapahtumia edessä aukeava Paratiisiin-nousu sisältää; turvallisuutta hengessä ja ikuisuudessa, turvallisuutta luotu-pojan ehdottomassa luottamuksessa Universaalisen Isän jumalalliseen myötätuntoon ja loputtomaan rakkauteen; epävarmuutta universumin kokemattomana kansalaisena, turvallisuutta taivaaseen nousevana poikana kaikkivoipaisen, kaikkiviisaan ja kaikkia rakastavan Isän universumiasuinsijoilla.

111:7.2 (1223.4) Saanko kehottaa sinua tarkkaamaan Suuntaajan sielullesi esittämän uskollisen kutsun kaukaista kaikua? Sisimmässäsi elävä Suuntaaja ei voi pysäyttää eikä edes aineellisesti muuttaa ajalliseen elämänvaiheeseesi kuuluvaa ponnistelua. Suuntaaja ei voi huojentaa elämän vastoinkäymisiä taittaessasi taivalta tämän uurastuksen maailman läpi. Jumalallinen asujain voi vain katsella kärsivällisesti vierestä, kun käyt elämän taistelua, niin kuin elämää planeetallasi eletään. Mutta sinä voisit, jos vain tahtoisit – ahertaessasi ja huolehtiessasi, taistellessasi ja uurastaessasi – sallia urhean Suuntaajan taistella kanssasi ja puolestasi. Ulottuvillasi olisi paljon lohduttavaa ja innoittavaa, olisit mukana paljossa kiehtovassa ja mielenkiintoa herättävässä, jos vain sallisit Suuntaajan tuoda

jatkuvasti esille kuvia siitä, mikä on nykyisen aineellisen maailmasi tavallisten ongelmien kanssa kivireen vetämiseltä tuntuvan painiskelemisen todellinen motiivi, sen lopullinen tavoite ja ikuinen tarkoitus.

111:7.3 (1223.5) Mikset auta Suuntaajaa, kun se suorittaa tehtäväänsä, joka on näyttää sinulle kaikkien näiden rasittavien aineellisten ponnistelujen hengellinen vastinkappale? Mikset salli Suuntaajan vahvistaa itseäsi kosmista voimaa merkitsevillä hengellisillä totuuksilla painiskellessasi luodun olemassaoloon kuuluvien aineellisten vaikeuksien kanssa? Mikset rohkaise taivaallista auttajaa virkistämään itseäsi sillä, että se levittäisi kirkkaana eteesi ikuisen näkymän universaalisesta elämästä, silloin kun hämmennyksessäsi tuijotat ohikiitävän hetken sisältämiä ongelmia? Miksi torjut universuminäkökulman tarjoaman valaistumisen ja innoittumisen raataessasi ajallisuuteen kuuluvien vaikeuksien keskellä ja haparoidessasi kuolevaisena kulkemaasi elämäntaipaletta haittaavien epävarmuuksien sokkeloissa? Miksi et sallisi Suuntaajan hengellistää ajatteluasi, vaikka jalkojesi vielä onkin astuttava maisen yrittämisen aineellisia polkuja?

111:7.4 (1223.6) Urantian korkeammat ihmisrodut ovat moneen kertaan sekoittuneita, ne ovat monien rotujen ja eri lähteistä peräisin olevien kantojen sekoitus. Tämä monikoosteisuus tekee Opastajien tehokkaan toiminnan ihmisen elämän aikana äärimmäisen vaikeaksi, ja kuoleman jälkeen se lisää ehdottomasti sekä Suuntaajan että serafisuojelijan ongelmia. Ei ole kauankaan siitä, kun olin Salvingtonissa ja kuulin erään kohtalonsuojelijan esittävän

puolustuksekseen virallisen selvityksen vaikeuksista, joita hän oli kohdannut kuolevaiskohdettaan hoivatessaan. Tämä serafi sanoi:

111:7.5 (1223.7) ”Vaikeuteni johtui paljolti kohteeni kahden eri olemuksen välisestä päättymättömästä konfliktista: eteenpäin piiskaava kunnianhimo, jota vastaan toimi eläimelle ominainen välinpitämättömyys; korkeammalle kansanheimolle ominaiset ihanteet, joiden kanssa menivät ristiin alemmantasoiselle rodulle ominaiset vaistot; suurenmoisen mielen ylevät tarkoitusperät, joita primitiivinen perimä yllytti vastustamaan; kaukokatseisen Opastajan pitkälle ulottuvat näköalat, joita vastaan toimi ajallisuuden luodun lyhytnäköisyys; ylösnousemuksellisen olennon edistykselliset suunnitelmat, joita aineellisesta olemuksesta johtuvat halut ja kaipaukset muuntelivat; universumiälyn leimahdukset, jotka kehittyvän rodun kemiallis-energiaaliset käskytykset sammuttivat; enkelien kutsu, jota eläimen emootiot vastustivat; älyn kouliintuminen, jonka vaistonvaraiset taipumukset tekivät tyhjäksi; yksilön kokemus, jota rodun aikaa myöten karttuneet taipumukset vastustivat; parhaaseen tähtäävät päämäärät, jotka jäivät huonointa kohtaan tunnetun mieltymyksen varjoon; nerokkuuden korkealentoisuus, jonka keskinkertaisuuden painovoima mitätöi; hyvän eteneminen, jota pahan painolasti hidasti; kauneuden hienostuneisuus, jonka pahuuden läsnäolo tahrasi; loistava terveys, joka raukesi sairauden voimattomuuteen; uskon pulppuava kaivo, jonka pelon myrkyt saastuttivat; ilon lähde, jonka surun vedet tekivät kitkeräksi; odotuksen ilo, jonka toteutumisen karvaus petti; elämän ilonhetket, joita kuoleman murehtimiset aina uhkasivat. Millaista

elämää ja millaisella planeetalla! Ja kuitenkin, Ajatuksensuuntaajan aina käsillä olevan avun ja kannustuksen ansiosta tämä sielu saavutti kohtalaisen määrän onnea ja menestystä ja on nyt jo noussut mansonian tuomiosaleihin.”

111:7.6 (1224.1) [Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

Luku 112

Persoonallisuuden eloonjääminen

112:0.1 (1225.1) EVOLUTIONAARISET planeetat ovat niitä sfäärejä, joilta ihmiset ovat peräisin, maailmoja, joista ylösnousemuksen elämänvaihe alkaa. Urantia on lähtöpisteesi; täällä sinä ja jumalallinen Ajatuksensuuntaajasi olette väliaikaiseen liittoon kytkettyinä. Sinulle on annettu täydellinen opas, niinpä jos vilpittömästi osallistut ajallisuuden kilpajuoksuun ja tulet perille uskon lopulliseen maaliin, aikakaudet kestävä palkinto on oleva sinun, tulet ikuiset ajat olemaan liittyneenä sisimmässäsi olevaan Suuntaajaan. Silloin alkaa todellinen elämäsi, ylösnousemuselämä, jonka eteishuoneena nykyinen kuolevaisen olotilasi vasta toimii. Silloin alkaa teidän ylevä ja yhä pitemmälle johtava tehtävänne eteenne avautuvan ikuisuuden finaliitteina. Ja kaikkien näiden tähän evolutionaariseen kasvuun liittyvien, toinen toistaan seuraavien aikakausien ja vaiheiden ajan on olemassa yksi sellainen osa sinua,

joka pysyy ehdottoman muuttumattomana, ja tämä osa on persoonallisuus – pysyvyys muutoksen keskellä.

112:0.2 (1225.2) Vaikka olisi yltiöpäistä koettaa määritellä persoonallisuutta, saattaa silti osoittautua hyödylliseksi luetella joitakin persoonallisuudesta tiedettyjä seikkoja:

112:0.3 (1225.3) 1. Persoonallisuus on se todellisuudessa ilmenevä ominaisuus, jonka lahjoittaa joko Universaalinen Isä itse tai Isän puolesta toimiva Myötätoimija.

112:0.4 (1225.4) 2. Se on lahjoitettavissa mille tahansa elävälle energiajärjestelmälle, johon kuuluu mieli tai henki.

112:0.5 (1225.5) 3. Se ei ole edellä käyvän kausaation kokonaan kahlitsema. Se on suhteellisen luova tai myötäluova.

112:0.6 (1225.6) 4. Kun se annetaan lahjaksi evolutionaarisille aineellisille luoduille, se saa hengen tavoittelemaan mielen välityksellä saavutettavaa energian ja aineen hallintaa.

112:0.7 (1225.7) 5. Vaikkei persoonallisuudella olekaan identiteettiä, se voi yhdentää minkä hyvänsä elävän energiajärjestelmän identiteetin.

112:0.8 (1225.8) 6. Se osoittaa vain laadullista reagointia persoonallisuuspiiriin päinvastoin kuin ne kolme energiaa, jotka osoittavat sekä laadullista että määrällistä reagointia gravitaatioon.

112:0.9 (1225.9) 7. Persoonallisuus on muuttumaton muutoksen keskellä.

112:0.10 (1225.10) 8. Se voi antaa Jumalalle lahjan: pyhittää vapaan tahdon Jumalan tahdon täyttämiseen.

112:0.11 (1225.11) 9. Sille on luonteenomaista moraalisuus – tietoisuus sen ja muiden persoonien välisen suhteen vuorovaikutuksellisuudesta. Se erottaa käyttäytymisen tasoja ja tekee valikoivasti eron niiden välillä.

112:0.12 (1225.12) 10. Persoonallisuus on ainutlaatuinen, ehdottoman ainutlaatuinen: Se on ainutlaatuinen ajallisuudessa ja avaruudessa; se on ainutlaatuinen ikuisuudessa ja Paratiisissa; se on ainutlaatuinen, kun se annetaan – siitä ei ole kaksoiskappaleita; se on ainutlaatuinen olemassaolon jokaisena hetkenä; se on ainutlaatuinen suhteessa Jumalaan – hän ei katso henkilöön, muttei hän myöskään laske heitä yhteen, sillä he eivät ole yhteenlaskettavissa – he ovat yhdistettävissä, mutta mitään yhteissummaa heistä ei ole saatavissa.

112:0.13 (1226.1) 11. Persoonallisuus reagoi suoraan toisen persoonallisuuden läsnäoloon.

112:0.14 (1226.2) 12. Se on eräs henkeen lisättävissä oleva seikka, ja näin se kuvastaa Isän ensisijaisuutta Poikaan nähden. (Mieltä ei henkeen tarvitse lisätä.)

112:0.15 (1226.3) 13. Persoonallisuus voi selvitä kuolevaisen kuolemasta, jolloin sen identiteetti on eloon jäävässä sielussa. Suuntaaja ja persoonallisuus ovat muuttumattomia; niiden välinen suhde (sielu) on pelkkää muuttumista, jatkuvaa kehittymistä. Ja jos muuttuminen (kasvu) lakkaisi, myös sielun olemassaolo päättyisi.

112:0.16 (1226.4) 14. Persoonallisuus on ainutlaatuisella tavalla tietoinen ajasta, ja tämä on jotakin muuta kuin mielen tai hengen aikatajuntaa.

1. Persoonallisuus ja todellisuus

112:1.1 (1226.5) Universaalinen Isä lahjoittaa luoduilleen persoonallisuuden, niin että kysymyksessä on potentiaalisesti ikuinen saama. Tällainen jumalallinen lahja on tarkoitettu toimimaan lukuisilla tasoilla ja toinen toistaan seuraavissa universumitilanteissa vähäpätöisestä finiittisyydestä korkeimpaan absoniittisuuteen ja aina absoluuttisuuden rajoille saakka. Persoonallisuus vaikuttaa näin ollen kolmella kosmisella tasolla eli kolmella maailmankaikkeuden osa-alueella:

112:1.2 (1226.6) 1. *Asemapaikan mukainen status*. Persoonallisuus toimii yhtä tehokkaasti paikallisuniversumissa, superuniversumissa ja keskusuniversumissa.

112:1.3 (1226.7) 2. *Merkityksen mukainen status*. Persoonallisuus vaikuttaa tehokkaasti tasoilla, jotka ovat finiittisyyttä,

absoniittisuutta, ja vielä silloinkin kun tasot hipovat absoluuttisuutta.

112:1.4 (1226.8) 3. *Arvon mukainen status*. Persoonallisuus on kokemuksellisesti todellistettavissa toinen toistaan korkeammalla olevissa aineellisuuden, morontiaalisuuden ja hengellisyyden maailmoissa.

112:1.5 (1226.9) Persoonallisuudella on täydellistynyt kosmisen dimensionaalisen esiintymisen asteikko. Finiittisen persoonallisuuden dimensioita, ulottuvuuksia, on kolme, ja ne ovat karkeasti ottaen toiminnallisia seuraavasti:

112:1.6 (1226.10) 1. *Pituus* edustaa etenemisen suuntaa ja luonnetta – liikettä avaruuden halki ja ajan kulkua noudattaen – evoluutiota.

112:1.7 (1226.11) 2. *Pystysuora syvyys* käsittää organismeille ominaiset pyrkimykset ja suhtautumiset, itsensätodellistamisen monenlaiset tasot sekä ympäristöön reagoimisen yleisilmiön.

112:1.8 (1226.12) 3. *Leveys* sulkee piiriinsä koordinoitumisen, assosioitumisen ja minuuden organisoinnin maailman.

112:1.9 (1226.13) Sentyyppisellä persoonallisuudella, jollainen lahjoitetaan Urantian kuolevaisille, on seitsendimensionaalinen minuuden julkituonnin tai persoonan todellistamisen potentiaalisuus. Nämä dimensionaaliset ilmiöt ovat finiittisellä tasolla tajuttavissa kolmena, absoniittisella tasolla kolmena ja absoluuttisella tasolla yhtenä. Absoluuttista alempana olevilla tasoilla tämä seitsemäs eli totaalisuusdimensio on koettavissa persoonallisuuden *tosiasiana*. Tämä korkein dimensio on assosioitavissa oleva absoluutti, ja vaikkei

se olekaan infiniittinen, se on dimensionaalisesti potentiaalinen absoluuttisen ali-infiniittiseen läpäisemiseen.

112:1.10 (1226.14) Persoonallisuuden finiittisissä dimensioissa on kysymys kosmisesta pituudesta, syvyydestä ja leveydestä. Pituus tarkoittaa merkitystä, syvyys merkitsee arvoa, leveys kattaa ymmärryksen – kyvyn kokea kiistatonta tietoisuutta kosmisesta todellisuudesta.

112:1.11 (1227.1) Morontiatasolla kaikki nämä aineellisen tason finiittiset dimensiot laajenevat suuresti, ja tietyt uudet dimensionaaliset arvot ovat realisoitavissa. Nämä morontiatason laajenneet dimensionaaliset kokemukset niveltyvät suurenmoisella tavalla kaikki motan vaikutuksesta korkeimpaan eli persoonallisuusdimensioon, ja näin käy myös siksi, että asiaan tuo oman panoksensa morontiamatematiikka.

112:1.12 (1227.2) Paljon siitä hankaluudesta, jota kuolevaiset kokevat ihmispersoonallisuutta tutkiessaan, olisi vältettävissä, jos finiittinen luotu muistaisi, etteivät dimensionaaliset tasot ja hengelliset tasot koordinoidu kokemuksellisessa persoonallisuuden todellistumisessa.

112:1.13 (1227.3) Elämä on todellisuudessa organismin (minuuden) ja sen ympäristön välillä tapahtuva prosessi. Persoonallisuus antaa identiteettiä edustavan arvon ja jatkuvuutta edustavat merkitykset tälle organismin ja sen ympäristön assosiaatiolle. Näin on siis todettavissa, ettei ärsykkeeseen reagoimisen ilmiö ole pelkkä mekaaninen prosessi, sillä persoonallisuus toimii yhtenä kokonaistilanteeseen vaikuttavana tekijänä. Ikuinen totuus on, että mekanismit ovat synnynnäisesti passiivisia, kun organismit sen sijaan ovat luontaisesti aktiivisia.

112:1.14 (1227.4) Fyysinen elämä ei niinkään ole organismin sisällä tapahtuva kuin organismin ja ympäristön *välillä* tapahtuva prosessi. Ja jokainen tällainen prosessi pyrkii luomaan ja vakiinnuttamaan organismille ominaiset kaavat, joiden mukaan se reagoi tällaiseen ympäristöön. Ja kaikilla tällaisilla *ohjaavilla kaavoilla* on suuri vaikutus päämäärää valittaessa.

112:1.15 (1227.5) Minuus ja ympäristö tulevat merkityksellisiin kosketuksiin nimenomaan mielen välityksellä. Organismin kyky ja halu tällaisten merkityksellisten yhteyksien solmimiseen ympäristön kanssa (reagointi pakottavaan tarpeeseen) edustaa koko persoonallisuuden *suhtautumista*.

112:1.16 (1227.6) Persoonallisuus ei eristyksissä pysty kovinkaan hyviin suorituksiin. Ihminen on synnynnäisesti sosiaalinen olento. Häntä hallitsee halu kuulua johonkin. On kirjaimellisesti totta, että ”kukaan ei elä itsellensä”.

112:1.17 (1227.7) Mutta käsitys persoonallisuudesta koko elävän ja toimivan luodun merkityksenä merkitsee paljon enemmän kuin suhteiden integroiminen, se nimittäin merkitsee kaikkien todellisuustekijöiden *yhdistämistä* samoin kuin suhteiden koordinoimista. Kahden objektin välillä on suhteita, mutta kolme tai useampia objekteja johtaa *järjestelmään*, ja tällainen järjestelmä on paljon enemmän kuin pelkkä laajentunut tai monimutkainen suhde. Tällaisen eron tekeminen on ensiarvoisen tärkeää, sillä kosmisessa järjestelmässä yksittäiset jäsenet kytkeytyvät toisiinsa vain suhteessa kokonaisuuteen ja kokonaisuuden erillisyyden kautta.

112:1.18 (1227.8) Ihmisorganismin kohdalla sen osien yhteenvedosta muodostuu minuus – yksilöllisyys – mutta tällaisella prosessilla ei ole kerrassaan mitään tekemistä persoonallisuuden kanssa, sillä se on kaikkien näiden tekijöiden yhdistäjä siinä mielessä, miten ne suhteutuvat kosmisiin realiteetteihin.

112:1.19 (1227.9) Yhdistelmissä on sen osat laskettu yhteen; järjestelmissä osat ovat *järjesteltyjä*. Järjestelmät ovat merkityksellisiä järjestyneisyyden – positionaalisten arvojen – vuoksi. Hyvässä järjestelmässä kaikki osatekijät ovat kosmisessa positiossa. Huonossa järjestelmässä jokin joko puuttuu tai se on poissa paikaltaan – epäjärjestyksessä. Ihmisjärjestelmässä nimenomaan persoonallisuus yhdistää kaikki toiminnot ja tuo puolestaan mukanaan identiteettiin sisältyvät luovuuden laatusuureet.

2. Minä

112:2.1 (1227.10) Minuutta tarkasteltaessa olisi hyödyllistä muistaa,

112:2.2 (1227.11) 1. Että fyysiset järjestelmät ovat alisteisia.

112:2.3 (1227.12) 2. Että älylliset järjestelmät ovat rinnasteisia.

112:2.4 (1227.13) 3. Että persoonallisuus on ylisteinen.

112:2.5 (1227.14) 4. Että sisimmässä asuva hengellinen voima on potentiaalisesti ohjaava.

112:2.6 (1228.1) Kaikissa minuuskäsityksissä tulisi ottaa huomioon, että elämän tosiasia tulee ensiksi, sen arviointi tai tulkinta tulevat

jälkeenpäin. Ihmislapsi *elää* ensin ja vasta myöhemmin hän *ajattelee* elämistään. Kosmisessa järjestelmässä ymmärrys käy kaukokatseisuuden edellä.

112:2.7 (1228.2) Se universumitosiasia, että Jumalasta tuli ihminen, on ikiajoiksi muuttanut kaikki ihmispersoonallisuuden merkitykset ja muuntanut kaikki sen arvot. Rakkaus – tämän sanan oikeassa merkityksessä – tarkoittaa eheiden persoonallisuuksien keskinäistä arvonantoa, olkoot nämä persoonallisuudet inhimillisiä tai jumalallisia tahi inhimillisiä *ja* jumalallisia. Minuuden osat voivat toimia lukuisin eri tavoin – ajatella, tuntea, toivoa – mutta vain eheän persoonallisuuden koordinoidut attribuutit kohdentuvat älylliseksi toiminnaksi; ja kaikki nämä avut liittyvät kuolevaismielen hengelliseen varustukseen, kun ihmisolento vilpittömästi ja epäitsekkäästi rakastaa toista olentoa, inhimillistä tai jumalallista.

112:2.8 (1228.3) Kaikki kuolevaisten käsitykset todellisuudesta perustuvat olettamukseen ihmispersoonallisuuden aktuaalisuudesta. Kaikki käsitykset ihmisen yläpuolella olevista realiteeteista perustuvat siihen, minkä kokemuksen ihmispersoonallisuus on saanut tietyistä häneen suhteissa olevien hengellisten entiteettien ja jumalallisten persoonallisuuksien muodostamista kosmisista realiteeteista ja niiden myötä. Ellei persoonallisuutta oteta lukuun, kaikki ihmisen kokemukseen sisältyvä ei-hengellinen on jonkin päämäärän saavuttamiskeino. Kuolevaisen ihmisen jokainen aito suhde toisiin persooniin – inhimillisiin tai jumalallisiin – on jo sinänsä päämäärä. Ja tällainen kumppanuus Jumaluuden

persoonallisuuden kanssa on universumiylösnousemuksen ikuinen tavoite.

112:2.9 (1228.4) Se, että ihmisellä on persoonallisuus, yksilöi hänet hengelliseksi olennoksi, sillä minuuden ykseys ja persoonallisuuden minätietoisuus ovat avuja, jotka edustavat aineellisuuden ylittävää maailmaa. Jo se seikka, että kuolevainen materialisti voi kiistää aineellisen yläpuolella olevien realiteettien olemassaolon, osoittaa sinänsä ja itsessään todeksi sen, että hänen ihmismielessään on läsnä ja siellä toimii henkisynteesi ja kosminen tietoisuus.

112:2.10 (1228.5) Aineen ja ajattelun välillä vallitsee suuri kosminen kuilu, ja aineellisen mielen ja hengellisen rakkauden välillä tämä kuilu on mittaamattomasti sitäkin laajempi. Tietoisuutta, saati sitten minätietoisuutta, ei voi selittää millään teorialla mekanistisesta elektronien yhteenliittymisestä tai materialistisista energiailmiöistä.

112:2.11 (1228.6) Kun mieli pyrkii saamaan selvyyden todellisuudesta aina sen perimmäistä erittelyä myöten, aine katoaa aineellisten aistien ulottuvilta, mutta mielelle se voi silti säilyä todellisena. Kun hengellinen ymmärrys pyrkii selvyyteen siitä todellisuudesta, joka jää jäljelle aineen kadottua, ja seuraa sen jälkiä aina perimmäiseen erittelyyn asti, se katoaa mielen ulottuvilta, mutta hengen ymmärrys voi yhäkin tajuta kosmisia realiteetteja ja korkeimpia arvoja, jotka ovat olemukseltaan hengellisiä. Niinpä tiede väistyy filosofian tieltä, kun filosofian puolestaan pitää antautua niiden johtopäätösten edessä, jotka aitoon hengelliseen kokemukseen luontaisesti sisältyvät. Ajattelu antautuu viisauden edessä, ja viisaus katoaa valaistuneeseen ja mietiskelevään palvomiseen.

112:2.12 (1228.7) Tiedettä harjoittaessaan ihmisminä tekee havaintoja aineellisesta maailmasta. Filosofia on havaintojen tekemistä tästä aineelliseen maailmaan kohdistuvasta havainnoinnista. Uskonto, aito hengellinen kokemus, on se, mitä kokemuksellisesti todellistuu siitä kosmisesta realiteetista, että tehdään havaintoja ajallisuuden ja avaruuden energiamateriaalien suhteellisen synteesin havainnoimisesta. Maailmankaikkeutta käsittelevän filosofian rakentaminen yksinomaan materialismin perustalle on sen tosiasian huomiotta jättämistä, että kaikki aineelliset olevaiset käsitetään todellisiksi ensi vaiheessa ihmistietoisuuden kokemuksessa. Havainnoija ei voi olla havainnoinnin kohde; arvioiminen edellyttää tietynasteista nousemista arvioitavan kohteen yläpuolelle.

112:2.13 (1228.8) Ajatteleminen johtaa ajallisuudessa viisauteen, ja viisaus johtaa palvontaan. Palvonta johtaa ikuisuudessa viisauteen, ja viisaus päätyy ajattelun lopullisuuteen.

112:2.14 (1229.1) Kehittyvän minuuden yhdistymisen mahdollisuus kuuluu luonnostaan sen rakennusosina olevien tekijöiden ominaisuuksiin: perusenergioihin, peruskudoksiin, pohjimmaisena vaikuttavaan kemialliseen ylivalvontaan, korkeimpiin ideoihin, korkeimpiin motiiveihin, korkeimpiin tavoitteisiin ja Paratiisin lahjoittamaan jumalalliseen henkeen – ihmisen hengellisen olemuksen minätietoisuuden salaisuuteen.

112:2.15 (1229.2) Kosmisen evoluution tarkoituksena on hengen hallitsevuutta lisäämällä saada aikaan persoonallisuuden yhtenäisyys, lisäämällä tahtoperäistä alttiutta Ajatuksensuuntaajan opetusta ja johdatusta kohtaan. Persoonallisuudelle – sekä ihmis-

että ihmisen yläpuolella olevalle persoonallisuudelle – on tunnusomaista sellainen luontainen kosminen ominaisuus, jota voidaan kutsua ”dominanssin kehitykseksi” ja jolla tarkoitetaan sekä oman itsensä että ympäristönsä hallinnan laajenemista.

112:2.16 (1229.3) Taivaaseen nouseva entinen ihmispersoonallisuus käy kahden suuren vaiheen läpi, jotka edustavat yhä suurempaa tahtoperäistä dominanssia itseensä nähden ja universumin puitteissa:

112:2.17 (1229.4) 1. Finaliitiksituloa edeltävä eli Jumalaa etsivä kokemus, johon kuuluu itsensätodellistamisen lisääminen identiteetin laajentamisen ja aktuaalistamisen menetelmällä sekä kosmisten ongelmien ratkaisemisella ja tästä johtuvalla universumin osaamisella.

112:2.18 (1229.5) 2. Finaliitiksitulon jälkeinen eli Jumalaa ilmoittava kokemus, johon kuuluu itsensätodellistamisen luova laajentaminen paljastamalla kokemuksen Korkeinta Olentoa niille Jumalaa etsiville älyllisille olennoille, jotka eivät vielä ole saavuttaneet jumalankaltaisuuden jumalallisia tasoja.

112:2.19 (1229.6) Taivaasta laskeutuvat persoonallisuudet saavat vastaavansisältöisiä kokemuksia universumeihin suorittamillaan erilaisilla tutkimusretkillä, kun he pyrkivät saavuttamaan entistä laajemman kyvyn Korkeimman, Perimmäisen ja Absoluuttisen Jumaluuden jumalallisen tahdon selville saamiseen ja toimeenpanemiseen.

112:2.20 (1229.7) Aineellinen minä, ihmisen identiteetin ego-entiteetti, on fyysisen elämän aikana riippuvainen aineellisen elämänylläpitimen keskeytymättömästä toiminnasta, siitä energioiden ja älyn epävakaan tasapainon olemassaolon jatkumisesta, jolle Urantialla on annettu nimeksi *elämä*. Mutta eloonjäämisen arvoinen minuus, joka kykenee nousemaan kuoleman kokemuksen yläpuolelle, kehittyy vain sitä tietä, että saadaan aikaan kehittyvän persoonallisuuden identiteetin olinpaikan potentiaalinen siirtyminen väliaikaisesta elämänylläpitimestä – aineellisesta ruumiista – morontiasielun kestävämpään ja kuolemattomaan olemukseen ja edelleen tasoille, joilla sielusta tulee henkitodellisuuden läpitunkema ja joilla se lopulta saavuttaa henkirealiteetin statuksen. Tämän aktuaalisen siirron aineelliseensitoutuneisuudesta morontiaansamastumiseen saa aikaan ihmisluodun tekemien Jumalaa etsivien päätösten vilpittömyys, sinnikkyys ja järkkymättömyys.

3. Kuolemaksi kutsuttu ilmiö

112:3.1 (1229.8) Urantialaiset tuntevat yleensä vain yhdenlaisen kuoleman: elinenergioiden fyysisen ehtymisen. Mutta puhuttaessa persoonallisuuden eloonjäämisestä kuolemaa on itse asiassa kolmea lajia:

112:3.2 (1229.9) 1. *Hengellinen (eli sielun) kuolema*. Jos ja kun kuolevainen ihminen on lopullisesti torjunut eloonjäämisen, kun

hänet on Suuntaajan ja eloonjäävän serafin yhteisen käsityksen mukaan julistettu hengellisesti varattomaksi, morontiaalisesti vararikkoiseksi, kun tällainen yhteistuumin annettu neuvo on kirjattu Uversassa ja kun Sensorit ja heidän heijastavat työtoverinsa ovat nämä havainnot tarkistaneet, sen jälkeen Orvontonin hallitsijat antavat määräyksen asianomaisessa asuvan Opastajan välittömästä vapaaksilaskemisesta. Mutta tämä Suuntaajan vapaaksipäästäminen ei millään tavoin vaikuta tästä Suuntaajan hylkäämästä yksilöstä huolehtivan henkilökohtaisen tai ryhmäserafin velvollisuuksiin. Tämänlaatuinen kuolema on merkitykseltään lopullinen siitä huolimatta, että fyysisen ja mielimekanismin elollisenergiat toistaiseksi vielä jatkavatkin toimintaansa. Tämä kuolevainen on kosmiselta kannalta jo kuollut; elämän jatkuminen osoittaa vain kosmisten energioiden aineellisen liikevoiman sitkeyttä.

112:3.3 (1230.1) 2. *Älyllinen (eli mielen) kuolema*. Kun korkeamman mielenauttajahoivan elintärkeät yhteyspiirit katkeavat järjen harhautumien takia tai siksi, että aivomekanismi on osittain tuhoutunut, ja jos nämä tilat menevät tiettyä kriittistä pistettä pidemmälle, jolloin niitä ei enää voi korjata, silloin asianomaisen sisimmässä asuva Suuntaaja päästetään välittömästi lähtemään Diviningtoniin. Universumin kirjoissa katsotaan, että kuolevaispersoonallisuus on kohdannut kuoleman, aina silloin kun ihmisen tahtotoiminnalle välttämättömät mielen yhteyspiirit ovat tuhoutuneet. Ja tässäkin tapauksessa kysymys on kuolemasta, vaikka fyysisen ruumiin elävät mekanismit vielä jatkavatkin toimintaansa.

Ruumis, josta puuttuu tahtotoiminnallinen mieli, ei ole enää ihminen, mutta siitä riippuen, millaisen valinnan ihmistahto on aikaisemmin tehnyt, tällaisen yksilön sielu saattaa jäädä eloon.

112:3.4 (1230.2) 3. *Fyysinen (eli ruumiin ja mielen) kuolema*. Kun ihmisolento joutuu kuoleman otteeseen, Suuntaaja jää mielen linnoitukseen kunnes tämä lakkaa toimimasta järjen mekanismina, eli jokseenkin siihen hetkeen saakka, jolloin mitattavissa olevat aivoenergiat lopettavat rytmiset elämänsykkeensä. Tämän hajoamisen jälkeen Suuntaaja poistuu katoavasta mielestä aivan yhtä koruttomasti kuin se sinne vuosia aikaisemmin saapui, ja astuu taipaleelle, joka vie sen Uversan kautta Diviningtoniin.

112:3.5 (1230.3) Aineellinen ruumis palaa kuoleman jälkeen siihen alkuaineiden maailmaan, josta se oli peräisin, mutta kaksi eloonjääneen persoonallisuuden ei-aineellista osatekijää jatkaa olemassaoloaan: ennalta olemassa oleva Ajatuksensuuntaaja mukanaan muistiin tallentunut toisinto kuolevaisena eletystä elämänvaiheesta siirtyy Diviningtoniin, ja kohtalonsuojelijan huostassa jäljelle jää myös edesmenneen ihmisen kuolematon morontiasielu. Nämä sielun osa-alueet ja muodot, nämä aikanaan kineettiset mutta nyt staattiset identiteetin kaaviot ovat morontiamaailmoissa tapahtuvan uudelleenpersonoinnin kannalta välttämättömiä. Ja juuri Suuntaajan ja sielun jälleenyhdistyminen kokoaa eloonjäävän persoonallisuuden taas yhteen eli tekee sinusta sinä hetkenä, kun heräät morontiassa, taas tietoisen.

112:3.6 (1230.4) Niiden kohdalla, joilla ei ole henkilökohtaista serafisuojelijaa, ryhmäsuojelijat suorittavat uskollisesti ja tehokkaasti saman palveluksen identiteetin tallessapitämiseksi ja persoonallisuuden kuolleistaherättämiseksi. Serafit ovat persoonallisuuden uudelleenkokoamisessa korvaamattomia.

112:3.7 (1230.5) Kuoleman jälkeen Ajatuksensuuntaaja menettää väliaikaisesti persoonallisuuden, mutta ei identiteettiä; ihmiskohde sen sijaan menettää väliaikaisesti identiteetin, muttei persoonallisuutta. Mansiomaailmoissa molemmat yhdistyvät taas ikuiseksi ilmentymäksi. Maan päältä poistunut Ajatuksensuuntaaja ei milloinkaan palaa tänne olentona, joka oli sen entinen asuinpaikka; persoonallisuutta ei milloinkaan ilmene ilman ihmistahtoa, eikä ihmisolento, josta Suuntaaja on poistunut, milloinkaan kuoleman jälkeen osoita aktiivista identiteettiä eikä millään tavalla rakenna yhteyttä maan päällä oleviin elollisiin olentoihin. Tällaiset suuntaajattomat sielut ovat pidempään tai lyhyempään jatkuvan kuolonunen aikana täysin ja ehdottomasti tiedottomia. Minkäänlaista persoonallisuuden julkitulemista tai kykyä ryhtyä yhteydenpitoon muiden persoonallisuuksien kanssa ei voi olla olemassa, ennen kuin kuolleistaselviytyminen on viety päätökseen. Mansiomaailmoihin meneville ei anneta lupaa lähettää viestejä taakseen jääneille rakkailleen. Kaikissa universumeissa noudatetaan sellaista toimintaperiaatetta, että tällainen yhteydenpito on kulumassa olevan tuomiokauden aikana kiellettyä.

4. Suuntaajat kuoleman jälkeen

112:4.1 (1231.1) Aineellis-, älyllis- tai hengellisluonteisen kuoleman tapahtuessa Suuntaaja jättää hyvästit kuolevaisisännälleen ja lähtee Diviningtoniin. Paikallisuniversumin ja superuniversumin päämajasta otetaan heijastusyhteys kummankin hallituksen valvojiin, ja Opastaja poistetaan rekistereistä samalla numerolla, jolla se kirjattiin ajallisuuden toimipiireihin saapuneeksi.

112:4.2 (1231.2) Jollakin tavalla, jota ei täysin ymmärretä, Universaaliset Sensorit kykenevät saamaan haltuunsa yhteenvedon ihmisen elämästä siinä muodossa, jossa se sisältyy Suuntaajan jäljentämään kaksoiskappaleeseen sen asuinpaikkana olleen mielen hengellisistä arvoista ja morontiamerkityksistä. Sensorit kykenevät ottamaan haltuunsa Suuntaajan laatiman version edesmenneen ihmisen eloonjäämisluonteesta ja hengellisistä ominaisuuksista, ja koko tämä tietoaineisto yhdessä serafien muistiinmerkintöjen kanssa on esittelyä varten käytettävissä, silloin kun kysymyksessä olevan yksilön asiaa käsitellään oikeudessa. Tätä informaatiota käytetään myös antamaan vahvistus niille superuniversumin myöntämille valtuuksille, jotka mahdollistavat tiettyjen taivasmatkalaisten välittömän astumisen morontiaelämänvaiheeseensa eli jatkamaan matkaansa mansiomaailmoihin kuolemassa tapahtuneen hajoamisen jälkeen, ennen planetaarisen tuomiokauden muodollista päättämistä.

112:4.3 (1231.3) Fyysisen kuoleman jälkeen – niiden yksilöiden tapauksia lukuun ottamatta, jotka siirretään taivaaseen suoraan elävien joukosta – menee vapaaksi laskettu Suuntaaja välittömästi Diviningtonin kotisfäärilleen. Mitä tuossa maailmassa tarkkaan ottaen tapahtuu aikana, jolloin odotetaan eloonjäävän kuolevaisen tosiasiallista uudelleenilmestymistä, riippuu pääasiassa siitä, nouseeko asianomainen ihminen mansiomaailmoihin oman henkilökohtaisen oikeutensa perusteella vai odottaako hän planetaarisen aikakauden nukkuvien eloonjäävien tuomiokautista koollekutsumista.

112:4.4 (1231.4) Mikäli kuolevaiskumppani kuuluu ryhmään, joka jälleenpersonoidaan tuomiokauden päättyessä, Suuntaaja ei välittömästi palaa entisen palvelusjärjestelmän mukaiseen mansiomaailmaan, vaan astuu valintansa mukaisesti johonkin seuraavista väliaikaisista tehtävistä:

112:4.5 (1231.5) 1. Hänet liitetään kadonneiden Opastajien riveihin ja osoitetaan salaisuudeksi jäävään palveluun.

112:4.6 (1231.6) 2. Hänet osoitetaan joksikin aikaa tarkkailemaan Paratiisin hallitusjärjestelmää.

112:4.7 (1231.7) 3. Hän kirjoittautuu johonkin Diviningtonin monista oppilaitoksista.

112:4.8 (1231.8) 4. Hänet sijoitetaan joksikin aikaa opiskelija-tarkkailijaksi jollekin kuudesta muusta pyhästä sfääristä, jotka muodostavat Paratiisi-maailmojen Isän kehän.

112:4.9 (1231.9) 5. Hänet osoitetaan Personoitujen Suuntaajien sanansaattajapalveluun.

112:4.10 (1231.10) 6. Hänestä tulee Diviningtonin niiden koulujen apulaisopettaja, jotka omistautuvat neitseellisten ryhmään kuuluvien Opastajien opettamiseen.

112:4.11 (1231.11) 7. Hänelle annetaan tehtäväksi valita ryhmä mahdollisia maailmoja, joissa palvella siinä tapauksessa, että on riittävästi syytä uskoa ihmiskumppanin kenties hylänneen eloonjäämisen.

112:4.12 (1231.12) Jos olet kuoleman kohdatessasi saavuttanut kolmannen kehän tai sitä korkeamman toimialueen ja jos sinulle sen vuoksi on osoitettu henkilökohtainen kohtalonsuojelija ja jos tämä kohtalonsuojelija varauksetta vahvistaa Suuntaajan esittämän lopullisen jäljennöksen, jonka sisältönä on yhteenveto eloonjäämisluonteesta – jos sekä serafi että Suuntaaja ovat olennaisesti yhtä mieltä jokaisesta elämääsi koskevien muistiinpanojen ja suositusten kohdasta – jos Universaaliset Sensorit ja heidän heijastavat työtoverinsa Uversassa vahvistavat tämän tietoaineiston ja tekevät sen ilman selittelyjä ja varauksia, siinä tapauksessa Päivien Muinaiset lähettävät salamana eteenpäin korkeampaan asemaan oikeuttavan valtuutuksen, joka kulkee viestintäyhteyspiirejä myöten Salvingtoniin, ja tällaisen vastuusta vapauttavan viestin saatuaan Nebadonin Hallitsijan tuomioistuimet määräävät eloonjäävän sielun siirrettäväksi välittömästi mansiomaailmojen kuolleistaheräämissaleihin.

112:4.13 (1232.1) Jos ihmisyksilö jää eloon viivytyksettä, Suuntaaja – niin minulle on opetettu – ilmoittautuu Diviningtonissa, jatkaa matkaansa Paratiisissa olevan Universaalisen Isän eteen, palaa sieltä välittömästi ja pääsee toimipaikkanaan olevan superuniversumin ja

paikallisuniversumin Personoitujen Suuntaajien syleilyyn, saa Diviningtonin Personoidun Pääopastajan tunnustuksen ja lähtee sen jälkeen oitis ”identiteetin siirron toteutukseen” tullakseen sieltä kolmantena periodina ja mansiomaailmassa siihen aktuaaliseen persoonallisuushahmoon, joka on valmistettu ottamaan vastaan maan kuolevaisen eloonjäävä sielu, siinä muodossa, jollaiseksi kohtalonsuojelija tämän hahmon on projisoinut.

5. Ihmisminän eloonjääminen

112:5.1 (1232.2) Minuus on kosminen realiteetti, oli se aineellinen, morontiaalinen tai hengellinen. *Persoonallisen* aktuaalisuus on lahja Universaaliselta Isältä, joka toimii joko omana itsenään ja omasta puolestaan tai maailmankaikkeudessa olevien moninaisten välikäsiensä kautta. Se, että olentoa sanotaan persoonalliseksi, on samaa kuin, että tunnustetaan tällaisen olennon suhteellinen yksilöityminen kosmisen organismin puitteissa. Elävä kosmos on melkein äärettömyyteen ulottuvan kokonaisuuden muodostava reaalisten yksikköjen kertymä, yksikköjen, jotka kaikki ovat suhteellisen riippuvaisia kokonaisuuden kohtalosta. Mutta niille, jotka ovat persoonallisia, on suotu tosiasiallinen mahdollisuus tehdä valinta päämäärän hyväksymisen tai päämäärän hylkäämisen välillä.

112:5.2 (1232.3) Mikä tulee Isältä, on Isän tavoin ikuista, ja tämä on yhtä totta puhuttaessa persoonallisuudesta, jonka Jumala antaa oman vapaan tahtonsa päätöksestä, kuin puhuttaessa jumalallisesta

Ajatuksensuuntaajasta, Jumalan aktuaalisesta osasesta. Ihmisen persoonallisuus on ikuinen, mutta identiteetin osalta se on ehdollinen ikuisuusrealiteetti. Kun persoonallisuus kerran on ilmaantunut vastauksena Isän tahtoon, niin se saavuttaa päämäärän, joka on Jumaluus, mutta ihmisen täytyy valita, onko hän vai eikö hän ole läsnä, kun tällainen päämäärä saavutetaan. Milloin tällainen valintapäätös puuttuu, persoonallisuus saavuttaa kokemuksellisen Jumaluuden suoraa tietä ja siitä tulee osa Korkeinta Olentoa. Kiertokulku on ennalta määrätty, mutta ihmisen osallistuminen siihen on valinnanvaraista, omakohtaista ja kokemuksellista.

112:5.3 (1232.4) Kuolevaisidentiteetti on väliaikainen ajalliseen elämään kuuluva tila maailmankaikkeudessa. Se on reaalinen vain sikäli kuin persoonallisuus päättää, että hänestä tulee jatkuva maailmankaikkeuden ilmiö. Oleellinen ero ihmisen ja energiajärjestelmän välillä on siinä, että energiajärjestelmän täytyy jatkua, sillä ei ole valinnanvaraa; mutta ihmisellä on kaikki valta määrätä omasta kohtalostaan. Suuntaaja on toden totta Paratiisiin vievä polku, mutta ihmisen on itse seurattava tätä polkua itse tekemillään päätöksillä, omasta vapaasta tahdostaan tekemillään valinnoilla.

112:5.4 (1232.5) Ihmisolennoilla on identiteetti vain aineellisessa merkityksessä. Tällaiset minuuden ominaisuudet tuo esille aineellinen mieli toimiessaan älyksi sanotussa energiajärjestelmässä. Kun sanotaan, että ihmisellä on identiteetti, tunnustetaan, että hänen hallussaan on mieliyhteyspiiri, joka on asetettu ihmispersoonallisuuden tahdon sanelemien tekojen ja valintojen

alaisuuteen. Mutta kysymyksessä on aineellinen ja puhtaasti ajallinen ilmentymä, aivan kuten ihmisen sikiö on ihmiselämän tilapäinen loismainen vaihe. Kosmisesta näkökulmasta katsottaessa ihmiset syntyvät, elävät ja kuolevat jokseenkin samassa silmänräpäyksessä; he eivät ole pysyviä. Mutta kuolevaisen persoonallisuuden hallussa on sen itsensä tekemän valinnan kautta valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujärjestelmään, josta yhdessä Ajatuksensuuntaajan kanssa luodaan uusi persoonallisuuden ilmenemisen väline.

112:5.5 (1233.1) Ja juuri tämä valta valita, tämä vapaatahtoisen luodun olennon aseman universumitunnus, on ihmisen suurenmoisin tilaisuus ja hänen korkein kosminen velvollisuutensa. Ihmisen tahtotoiminnan rehellisyyden varassa on tulevan finaliitin ikuinen kohtalo; kuolevaisen olennon vapaan tahdon vilpittömyydestä riippuu, saako jumalallinen Suuntaaja ikuisen persoonallisuuden; kuolevaisen ihmisen tekemästä valinnasta riippuu, todellistuuko Universaaliselle Isälle uusi ylösnousemuksellinen poika; päätösten ja tekojen lujuudesta ja viisaudesta riippuu, onko Korkeimman Olennon kokemuksellinen evoluutio aktuaalista.

112:5.6 (1233.2) Vaikka persoonallisuuskasvun kosmiset kehät tuleekin lopulta saavuttaa, niin siinä tapauksessa, että ajallisuuden sattumukset ja aineellisen olemassaolon hankaluudet ilman omaa syytäsi estävät sinua hallitsemasta näitä tasoja jo synnyinplaneetallasi, annetaan silloin, jos aikomuksesi ja halusi omaavat eloonjäämisarvoa, määräykset koeajan pidentämisestä.

Sinulle myönnetään lisäaikaa, jonka kuluessa voit osoittaa kelvollisuutesi.

112:5.7 (1233.3) Milloin ikinä on epäilyjä sen suhteen, onko viisasta ylentää joku ihmisidentiteetti mansiomaailmoihin, universumin hallitukset päättävät asian poikkeuksetta kyseisen yksilön henkilökohtaisten etujen mukaisesti. Empimättä ne ylentävät tällaisen sielun siirtymävaiheessa olevan olennon asemaan, samalla kun ne jatkavat esille nousevan morontia-aikomuksen ja hengellisen tavoitteenasettelun tarkkailua. Jumalallinen oikeudenmukaisuus ei näin ollen jää millään muotoa toteutumatta, ja jumalallinen armeliaisuus saa taas tilaisuuden laajentaa hoivaansa.

112:5.8 (1233.4) Orvontonin ja Nebadonin hallitukset eivät väitä olevansa ehdottoman täydellisiä, kun kysymys on kuolevaisten jälleenpersonoimiseen tähtäävän universaalisen suunnitelman yksityiskohtien toteutumisesta, mutta ne väittävät kyllä osoittavansa ja aktuaalisesti ne osoittavatkin kärsivällisyyttä, pitkämielisyyttä, ymmärtäväisyyttä ja armeliasta myötätuntoa. Meidän olisi mieluummin asetuttava alttiiksi sellaiselle, että kokonainen paikallisjärjestelmä nousee kapinaan kuin, että antaudumme vaaraan riistää yhdeltäkään jostakin evolutionaarisesta maailmasta saapuvalta, kamppailevalta kuolevaiselta sitä iloa, jonka hän kokee seuratessaan ylösnousemuksen elämänuraa.

112:5.9 (1233.5) Tämä ei tarkoita, että ihmisten olisi ensimmäisen tilaisuuden torjuttuaan määrä saada vielä toinenkin tilaisuus. Ei laisinkaan. Mutta sitä se kyllä merkitsee, että kaikkien tahdollisten luotujen on määrä kokea yksi todellinen tilaisuus kiistattoman,

tietoisen ja lopullisen valinnan tekemiseen. Universumien täysivaltaiset Tuomarit eivät riistä persoonallisuuden statusta yhdeltäkään olennolta, joka ei ole ikuista valintaa lopullisesti ja täysimääräisesti tehnyt. Ihmisen sielulle täytyy antaa ja sille annetaan täysi ja kaikin puolin riittävä tilaisuus paljastaa oikeat aikomuksensa ja todellinen tarkoituksensa.

112:5.10 (1233.6) Kun hengellisesti ja kosmisesti pidemmälle ehtineet kuolevaiset kuolevat, heidän matkansa jatkuu välittömästi mansiomaailmoihin. Tällainen järjestely koskee yleisesti ottaen niitä, joille on osoitettu henkilökohtainen serafisuojelija. Muita kuolevaisia saatetaan viivyttää siihen saakka, että heidän asiansa oikeuskäsittely on viety päätökseen, minkä jälkeen he saavat edetä mansiomaailmoihin tai heidät saatetaan osoittaa niiden nukkuvien eloonjäävien riveihin, jotka kulloisenkin planetaarisen tuomiokauden lopulla jälleenpersonoidaan yhtenä joukkona.

112:5.11 (1233.7) On kaksi seikkaa, jotka vaikeuttavat pyrkimyksiäni selittää, mitä *sinulle* kuolemassa tarkkaan ottaen tapahtuu, nimittäin sille eloonjäävälle *sinulle*, joka on poistuvasta Suuntaajasta erillinen. Toinen näistä vaikeuksista on se, että teidän käsitystasollenne on mahdotonta välittää todellisuutta vastaavaa kuvausta eräästä sellaisesta toimituksesta, joka tapahtuu fyysisen ja morontiamaailman rajamaastossa. Toinen vaikeus johtuu niistä rajoituksista, jotka Urantiaa hallitsevat taivaalliset vallanpitäjät ovat liittäneet minulle totuuden paljastajana annettuun toimeksiantoon. Monia mielenkiintoisia yksityiskohtia olisi esitettävissä, mutta lähimpien planetaaristen valvojienne kehotuksesta pidätyn niiden

julkituomisesta. Mutta niissä rajoissa, jotka lupani sallivat, voin kertoa seuraavaa:

112:5.12 (1234.1) On olemassa jotakin sellaista todellista, jotakin, joka on peräisin ihmisen kehityksestä, jotakin sellaista Salaperäisen Opastajan lisäksi, joka jää eloon kuolemassa. Tämä vasta ilmaantumassa oleva entiteetti on sielu, ja se selviytyy sekä fyysisen ruumiisi että aineellisen mielesi kuolemasta. Tämä entiteetti on jumalallisen minäsi eli Suuntaajan yhdessä ihmisminäsi kanssa läpikäymän elämän ja ponnistusten yhteinen lapsi. Tämä ihmisvanhemmasta ja jumalallisesta vanhemmasta syntyvä lapsi on maallista alkuperää oleva eloonjäävä elementti; se on morontiaminä, kuolematon sielu.

112:5.13 (1234.2) Tämä pysyvää merkitystä ja säilyvää arvoa edustava lapsi on kuoleman ja jälleenpersonoinnin välisen ajanjakson täysin tiedoton ja on koko tämän odotusajan kohtalonsuojelijaserafin huostassa. Et tule kuoleman jälkeen toimimaan tietoisena olentona, ennen kuin Satanian mansiomaailmoissa saavutat uuden tietoisuuden, morontiatietoisuuden.

112:5.14 (1234.3) Ihmispersoonallisuuteen liittyvä toiminnallinen identiteetti päättyy kuoleman hetkellä siihen, että elämälle ominainen liike pysähtyy. Vaikka ihmispersoonallisuus kohoaakin rakennusosiensa yläpuolelle, se on kuitenkin toiminnallisen identiteetin osalta niistä riippuvainen. Elämän pysähtyminen hävittää mielivarustuksen tarvitsemat fyysiset aivokaaviot, ja mielen hajoaminen lopettaa kuolevaisen olennon tietoisuuden. Asianomaisen luodun tietoisuus voi sittemmin ilmaantua vasta, kun

on järjestynyt sellainen kosminen tilanne, että tämän samaisen ihmispersoonallisuuden on taas mahdollista toimia yhteydessä elollisenergiaan.

112:5.15 (1234.4) Aikana, jolloin tapahtuu eloonjääneiden kuolevaisten siirtyminen alkuperämaailmasta mansiomaailmoihin – kokevatpa nämä persoonallisuuden uudelleenkokoamisen kolmantena periodina tai nousevatpa he ryhmässä tapahtuvan kuolleistaheräämisen aikana –, persoonallisuuden kokoonpanosta tallennetut tiedot säilytetään uskollisesti arkkienkelien huostassa maailmoissa, joissa nämä suorittavat erityistoimintojaan. Mainitut olennot eivät ole persoonallisuuden varjelijoita (niin kuin suojelijaserafit ovat sielun varjelijoita), mutta siitä huolimatta on totta, että persoonallisuuden jokainen identifioitavissa oleva tekijä on varmassa tallessa näiden luotettavien, kuolevaisten eloonjäämisestä huolehtivien olentojen huomassa. Mitä tulee kuolevaispersoonallisuuden olinpaikkaan kuoleman ja eloonjäämisen välisenä aikana, niin sitä me emme tiedä.

112:5.16 (1234.5) Uudelleenpersonoinnin mahdollistavat olosuhteet luodaan paikallisuniversumin morontiaalisten vastaanottoplaneettojen kuolleistaheräämissaleissa. Siellä, äsken mainituissa elämän kokoonpanokamareissa, tapahtumaa valvovat viranomaiset järjestävät käyttöön sen universumienergian suhdekokonaisuuden – morontiaalisen, mielellisen ja hengellisen –, joka tekee mahdolliseksi nukkuvan eloonjääneen herättämisen taas

tietoisuuteen. Entisen aineellisen persoonallisuuden rakennusosien uudelleenkokoamiseen kuuluu:

112:5.17 (1234.6) 1. Sopivan hahmon, morontiaalisen energiakaavion, valmistaminen – hahmon, jossa uusi eloonjäänyt kykenee saamaan yhteyden ei-hengelliseen todellisuuteen ja johon kosmisen mielen morontiamuunnos voidaan kytkeä.

112:5.18 (1234.7) 2. Suuntaajan paluu odottavaan morontialuotuun. Suuntaaja on ylösnousevan identiteettisi ikuinen varjelija; Opastajasi on ehdottomana takuuna siitä, että sinä itse, eikä kukaan muu, otat haltuusi persoonallisuutesi heräämistä varten luodun morontiahahmon. Ja Suuntaaja on oleva läsnä persoonallisuutesi uudelleenkokoamistilaisuudessa omaksuakseen vielä kerran sen Paratiisin-oppaan osan, joka opastaa eloonjäävää minääsi.

112:5.19 (1235.1) 3. Kun nämä jälleenpersonoimisen edellytykset on koottu yhteen, uinuvan kuolemattoman sielun sisältämien potentiaalien serafivarjelija laskee lukuisten kosmisten persoonallisuuksien avustamana edellä mainitun morontiaentiteetin odottavan morontiaalisen mielellis-ruumiillisen hahmon päälle ja sisälle, samalla kun hän saattaa tämän Korkeimman evolutionaarisen lapsen ikuiseen liittoon odottavan Suuntaajan kanssa. Ja tämä teko vie jälleenpersonoinnin päätökseen, päättää muistin, ymmärryksen ja tietoisuuden – identiteetin – uudelleenkokoamisen.

112:5.20 (1235.2) Jälleenpersonoitumisen tosiasia on sitä, että heräävä ihmisminä tarttuu vasta erillistetyn kosmisen mielen yhteyspiiriin kytkettyyn morontiavaiheeseen. Persoonallisuudeksi sanottu ilmiö on riippuvainen siitä, että minuusidentiteetin reagointi universumiympäristöön ei katkea. Ja tämä voi toteutua vain mielen välityksellä. Minuus jatkaa olemassaoloaan minän kaikissa osatekijöissä tapahtuvista päättymättömistä muutoksista huolimatta; fyysisessä elämässä muutos on asteittainen, kuolemassa ja jälleenpersonoimisen jälkeen muutos on äkillinen. Koko minuuden (persoonallisuuden) aito todellisuus kykenee rakennusosiensa loputtoman muuttumisen johdosta toimimaan universumin olosuhteisiin reagoivasti. Pysähtyneisyys päättyy väistämättömään kuolemaan. Ihmiselämä on elämän osatekijöiden loputonta muuttumista, kun osatekijät taas yhdistää muuttumattoman persoonallisuuden stabiilisuus.

112:5.21 (1235.3) Ja kun näin heräät Jerusemin mansiomaailmoissa, olet siinä määrin muuttunut, niin suuri on oleva hengellinen muodonmuutos, että ilman Ajatuksensuuntaajaasi ja kohtalonsuojelijaasi, jotka niin täydelleen liittävät uuden elämäsi uusissa maailmoissa entiseen elämääsi ensimmäisessä maailmassa, sinun olisi aluksi vaikeata yhdistää uutta morontiatietoisuutta elpyvään, edellistä identiteettiäsi edustavaan muistiaineistoon. Henkilökohtaisen minuuden jatkumisesta huolimatta enin osa kuolevaisena vietetystä elämästä tuntuisi ensin epämääräiseltä ja utuiselta unelta. Mutta aika selventää monet kuolevaiselle ominaiset mielteet.

112:5.22 (1235.4) Ajatuksensuuntaaja elvyttää ja palauttaa mieleesi vain ne muistikuvat ja kokemukset, jotka ovat osa universumissa elettävää elämänvaihettasi ja jotka ovat sille välttämättömiä. Jos Suuntaaja on ollut mukana jonkin ihmismielessä esiintyneen asian kehityksessä, nämä arvokkaat kokemukset säilyvät Suuntaajan ikuisessa tietoisuudessa. Mutta suuri osa menneestä elämästäsi ja sen muistoista, niillä kun ei ole hengellistä merkitystä eikä morontia-arvoa, tulee aineellisten aivojen mukana tuhoutumaan. Suuri osa aineellisesta kokemuksesta katoaa tehtävänsä tehneenä tukirakennelmana, joka toimi sinulle siltana morontiatasolle, eikä siten enää universumissa palvele mitään tarkoitusta. Mutta persoonallisuus ja persoonallisuuksien väliset suhteet eivät koskaan ole mikään tukirakennelma; kuolevaisen persoonallisuussuhteita koskevalla muistiaineksella on kosmista arvoa, ja se säilyy. Mansiomaailmoissa sinä tunnet ja sinut tunnetaan, ja mikä vieläkin ihanampaa: muistat entiset kumppanisi Urantialla viettämäsi lyhyen mutta jännittävän elämäsi ajalta, ja nämä muistavat sinut.

6. Morontiaminä

112:6.1 (1235.5) Niin kuin perhonen ilmaantuu toukkavaiheesta, samoin ilmaantuvat ihmisolentojen todelliset persoonallisuudet mansiomaailmoissa, näyttäytyvät ensimmäistä kertaa ilman entistä verhoaan, joka niillä oli aineellisessa lihallisuudessa. Paikallisuniversumissa elettävän morontiaelämänvaiheen kohdalla

on kysymys persoonallisuusmekanismin jatkuvasta kohottamisesta sieluolemassaolon alkuvaiheiselta morontiatasolta aina asteittain enentyvän hengellisyyden lopulliselle morontiatasolle asti.

112:6.2 (1235.6) Teille on vaikea tehdä selkoa paikallisuniversumissa elettävää elämänuraa varten tarvittavasta morontiapersoonallisuuden hahmosta. Teille annetaan persoonallisuuden julkituomisen mahdollistava morontiahahmo, ja kysymyksessä on ulkokuori, joka kaiken kaikkiaan ylittää käsityskykynne. Tällaiset hahmot, vaikka ne ovatkin täysin todellisia, eivät kuitenkaan ole sellaisia aineelliseen luokkaan kuuluvia energiajärjestelmiä, jotka nyt ymmärrätte. Ne palvelevat silti paikallisuniversumin maailmoissa samaa tarkoitusta kuin aineelliset ruumiinne palvelevat ihmisen synnyinplaneetoilla.

112:6.3 (1236.1) Aineellisen ruumiinhahmon ulkomuoto vastaa tiettyyn määrään saakka persoonallisuuden identiteetin luonnetta. Fyysinen ruumis heijastaa rajoitetussa määrin jotakin persoonallisuuden synnynnäisestä olemuksesta. Vieläkin enemmän näin tekee morontiahahmo. Kuolevaiset voivat fyysisessä elämässä olla ulkonaisesti kauniita, vaikka sisäisesti ovatkin vastenmielisiä. Morontiaelämässä ja varsinkin sen korkeammilla tasoilla persoonallisuuden ulkoinen hahmo vaihtelee suorassa suhteessa siihen, millainen sisäisen persoonan olemus on. Hengellisellä tasolla ulkoinen hahmo ja sisäinen olemus alkavat lähestyä täyttä samuutta, joka käy sitä täydellisemmäksi mitä korkeammille henkitasoille noustaan.

112:6.4 (1236.2) Morontiatilassa taivaaseen nouseva kuolevainen varustetaan Nebadonin muunnoksella Orvontonin Valtiashengen kosmisen mielen varustuksesta. Kuolevaisen älymekanismi on sellaisenaan tuhoutunut, lakannut olemasta kohdentuneena universumientiteettinä, joka on täysin erillään Luovan Hengen eriytymättömistä mieliyhteyspiireistä. Mutta kuolevaismielen sisältämät merkitykset ja arvot eivät ole tuhoutuneet. Tietyt mielen osa-alueet jatkavat olemassaoloaan eloonjääneessä sielussa, tietyt entisen ihmismielen sisältämät kokemukselliset arvot ovat Suuntaajan hallussa, ja paikallisuniversumissa säilyvät tallenteet siitä, miten ihminen eli lihallisen elämänsä, samoin kuin säilyvät tietyt elävät rekisteröinnit ylösnousemuskuolevaisen lopullisesta arvioinnista huolehtivissa lukuisissa olennoissa, joiden piiriin kuuluu olentoja serafeista Universaalisiin Sensoreihin ja luultavasti näitäkin ylempää, aina Korkeimpaa myöten.

112:6.5 (1236.3) Luodun olennon tahtotoimintaa ei voi olla olemassa ilman mieltä, mutta se toki säilyy aineellisen älymekanismin menettämisestä huolimatta. Eloonjäämistä välittömästi seuraavina aikoina ohjaavat ylösnousevaa persoonallisuutta suuressa määrin ihmiselämästä perityt luonnekaavat ja morontiamotan vasta ilmaantumassa oleva vaikutus. Ja nämä mansoniakäyttäytymisen oppaat toimivat tyydyttävästi morontiaelämän alkuvaiheissa ja ennen morontiatahdon ilmaantumista ylösnousemuspersoonallisuuden tahtotoiminnan täysimittaisena ilmentymänä.

112:6.6 (1236.4) Paikallisuniversumissa vietettävään elämänvaiheeseen ei liity mitään sellaisia vaikuttavia tekijöitä, jotka olisivat verrattavissa ihmisen olemassaoloon kuuluviin seitsemään mielenauttajahenkeen. Morontiamielen täytyy kehittyä sen suoran yhteyden avulla, joka sillä on kosmiseen mieleen – kosmiseen mieleen sellaisena, jollaiseksi paikallisuniversumissa esiintyvän älyllisyyden luova lähde – Jumalallinen Hoivaaja – on sen muokannut ja muuntanut.

112:6.7 (1236.5) Ennen kuolemaa kuolevaisen mieli on itsetajunnan osalta riippumaton suuntaajaläsnäolosta; auttajan toimikenttänä oleva mieli ei operoimaan kyetäkseen tarvitse muuta kuin kyseiseen mieleen liittyvän aineellis-energiaalisen kaavan. Mutta morontiasielu, joka on mielenauttajien vaikutuksen yläpuolella, ei pysy itsetajuisena ilman Suuntaajaa, sitten kun aineellisen mielen mekanismi ei enää ole sen käytössä. Tällä kehittyvällä sielulla on kuitenkin jatkuva ominaispiirteistö, joka juontuu siihen aiemmin sidoksissa olleen auttajamielen tekemistä päätöksistä, ja tästä ominaispiirteistöstä tulee aktiivista muistiainesta, kun takaisin palaava Suuntaaja energisoi sen kaaviot.

112:6.8 (1236.6) Muistiaineksen säilyminen on todiste alkuperäisen minuuden identiteetin säilymisestä. Se on välttämätöntä täydelle tietoisuudelle persoonallisuuden jatkuvuudesta ja laajenemisesta. Kuolevaiset, jotka nousevat taivaaseen Suuntaajatta, ovat ihmismuistin jälleenrakennuksen osalta riippuvaisia siitä, mitä serafikumppanit opettavat, muussa suhteessa ei Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten morontiasieluihin kohdistu rajoituksia. Muistikaavio säilyy sielussa, mutta tämä kaavio vaatii entisen

Suuntaajan läsnäoloa, jotta siitä jatkuvana muistiaineksena tulisi *välittömästi* tiedostettavissa olevaa. Ilman Suuntaajaa kuolevainen eloonjäänyt tarvitsee melkoisesti aikaa tutkiakseen uudelleen ja oppiakseen uudelleen muistitiedon aiemman olemassaolon merkityksistä ja arvoista.

112:6.9 (1237.1) Eloonjäämisen arvoinen sielu heijastaa uskollisesti aineellisen älymekanismin – minuuden identiteetin entisen olinpaikan – sekä laadullisia että määrällisiä toimintoja ja motivaatioita. Totuuden, kauneuden ja hyvyyden valitessaan kuolevaisen mieli astuu universumissa vietettävään esimorontiaaliseen elämänvaiheeseensa, joka sujuu viisaudenhengen johdolla yhdistyneiden seitsemän mielenauttajahengen suojeluksessa. Myöhemmin eli sitten kun esimorontiaalista saavutustasoa edustavat seitsemän kehää on suoritettu, morontiamielenä tunnetun antimen lisääminen mielenauttajan toimikenttänä olevan mielen päälle saattaa alkuunsa paikallisuniversumissa tapahtuvaa edistymistä merkitsevän esihengellisen eli morontiaelämänvaiheen.

112:6.10 (1237.2) Kun luotu lähtee synnyinplaneetaltaan, hän jättää taakseen mielenauttajien hoivan, ja hän on siitä lähtien pelkästään morontiaälyn varassa. Kun taivasmatkalainen jättää paikallisuniversumin, hän on morontiatason tuolle puolen siirryttyään saavuttanut olemassaolon hengellisen tason. Tämä vasta ilmaantuva henkientiteetti virittyy silloin Orvontonin kosmisen mielen välittömään huolenpitoon.

7. Suuntaajafuusio

112:7.1 (1237.3) Fuusioituminen Ajatuksensuuntaajaan tuo persoonallisuuteen sellaisia ikuisia aktuaalisuuksia, jotka aiemmin olivat vain potentiaalisia. Näiden uusien antimien joukosta mainittakoon jumalallisuudesta kertovan ominaisuuden kiinnittyminen, mennyttä ikuisuutta koskeva kokemus ja muistiaineisto, kuolemattomuus ja eräs vaihe kvalifioitua potentiaalista absoluuttisuutta.

112:7.2 (1237.4) Kun maallinen kilpajuoksusi väliaikaisessa hahmossa on juostu päätökseen, sinun on määrä herätä paremman maailman rannoilla, ja lopulta liityt ikuiseen syleilyyn uskollisen Suuntaajasi kanssa. Ja tämä fuusio on se mysteeri, jossa Jumalasta ja ihmisestä tehdään yksi, finiittisen luodun kehityksen mysteeri, mutta se on ikuisesti tosi. Fuusio on Ascendingtonin pyhän sfäärin salaisuus, eikä yksikään luotu – paitsi ne, jotka ovat kokeneet fuusioitumisen Jumaluuden henkeen – voi ymmärtää niiden aktuaalisten arvojen oikeaa merkitystä, jotka liittyvät yhteen, silloin kun ajallisuudesta olevan luodun identiteetistä tulee ikuisesti yhtä Paratiisin-Jumaluuden hengen kanssa.

112:7.3 (1237.5) Suuntaajaanfuusioituminen pannaan tavallisesti toimeen, silloin kun taivasmatkalaisen asuinpaikkana on hänen paikallisjärjestelmänsä. Se saattaa tapahtua luonnollisen kuoleman yläpuolelle nousemisen muodossa jo synnyinplaneetalla. Se voi

tapahtua missä tahansa mansiomaailmassa tai järjestelmän päämajassa. Sen toteutuminen saattaa jopa siirtyä siksi, kunnes asianomainen oleskelee konstellaatiossa, tai joissakin erikoistapauksissa se saattaa toteutua, vasta kun taivasmatkalainen on paikallisuniversumin pääkaupungissa.

112:7.4 (1237.6) Kun suuntaajaanfuusioituminen on toteutunut, tällaisen persoonallisuuden ikuista elämänuraa ei voi kohdata mikään vastainen vaara. Taivaallisia olentoja kokeillaan koko pitkän kokemuksen ajan, mutta kuolevaiset läpikäyvät verrattain lyhyen ja voimaperäisen testauksen evolutionaarisissa ja morontiamaailmoissa.

112:7.5 (1237.7) Suuntaajaanfuusioitumista ei koskaan tapahdu, ennen kuin superuniversumin antamin valtuuksin on julistettu, että ihmisolemus on tehnyt lopullisen ja peruuttamattoman valinnan ikuisen elämänuran hyväksi. Kysymyksessä on se yhteensaattamisvaltuutus, joka sitten kun se on annettu, toimii fuusioituneelle persoonallisuudelle annettuna lähtölupana. Ja tämän lähtöluvan perusteella tämä persoonallisuus voi lopulta poistua paikallisuniversumin piiristä ja jatkaa jonakin päivänä matkaansa superuniversumin päämajaan. Ja sieltä on ajallisuudesta tuleva pyhiinvaeltaja kaukaisessa tulevaisuudessa lähtevä sekonafin kuljettamana pitkälle lennolle Havonan keskusuniversumiin ja tutkimusmatkalle Jumaluuteen.

112:7.6 (1238.1) Evolutionaarisissa maailmoissa minuus on aineellinen; se on aineellinen kohde universumissa, ja sellaisena siihen kohdistuvat aineellisen olemassaolon lait. Se on ajallisuudessa oleva

tosiasia, ja se reagoi ajallisuudessa tapahtuviin kohtalonvaihteluihin. *Eloonjäämistä koskevat päätökset on tehtävä siellä*. Morontiatilassa minuudesta on tullut uusi, pysyvämpi universumirealiteetti, ja sen jatkuva kasvu perustuu sen yhä pitemmälle menevään virittäytymiseen universumien mieli- ja henkiyhteyspiireihin. *Eloonjäämistä koskeville päätöksille annetaan nyt vahvistus*. Kun minuus saavuttaa hengellisen tason, siitä on tullut turvattu arvo universumissa, ja tämä uusi arvo perustuu siihen tosiasiaan, että *eloonjäämistä koskevat päätökset on tehty*, minkä seikan todisteena on ikuinen fuusio Ajatuksensuuntaajan kanssa. Ja eittämättömän universumiarvon statuksen saavutettuaan luotu vapautuu potentiaalisessa mielessä etsimään korkeinta universumiarvoa: Jumalaa.

112:7.7 (1238.2) Tällaiset fuusioituneet olennot ovat universumiin reagoinneissaan kaksitahoisia: he ovat erillisiä morontiayksilöjä, kokolailla serafien kaltaisia, ja he ovat sen lisäksi potentiaalin puolesta olentoja, jotka kuuluvat Paratiisin finaliittien luokkaan.

112:7.8 (1238.3) Mutta fuusioitunut yksilö on todellisuudessa yksi persoonallisuus, yksi olento, jonka yhtenäisyyttä ei kukaan universumien älyllinen olento onnistu erittelemään. Ja niinpä kaikista paikallisuniversumin oikeusistuimista – alimmasta korkeimpaan – selviydyttyäsi ilman, että niistä mikään on kyennyt identifioimaan erikseen ihmistä tai Suuntaajaa, erottamaan toista toisesta, sinut viedään lopulta Nebadonin Hallitsijan, paikallisuniversumin Isäsi, eteen. Ja siellä, juuri sen olennon edessä, jonka luova isyys tässä ajallisuuden universumissa on

mahdollistanut sen, että elämäsi on tosiasia, myönnetään valtakirjat, jotka oikeuttavat sinut Universaalista Isää etsiessäsi lopulta astumaan superuniversumissa elettävään elämänvaiheeseen.

112:7.9 (1238.4) Onko voittoisa Suuntaaja ansainnut persoonallisuuden ihmisyydelle tekemällään suurenmoisella palveluksella, vai onko urhoollinen ihminen hankkinut kuolemattomuuden vilpittömillä ponnistuksillaan suuntaajankaltaisuuden saavuttamiseksi? Kysymys ei ole kummastakaan, vaan he ovat yhdessä onnistuneet kehittämään yhden Korkeimman ylösnousemuspersoonallisuuksien erääseen ainutlaatuiseen luokkaan kuuluvan jäsenen, joka tulee iäti osoittautumaan palvelualttiiksi, uskolliseksi ja tehokkaaksi; he ovat kehittäneet sellaisen ehdokkaan edelleenkasvuun ja -kehitykseen, joka tähtää aina vain korkeammalle ja joka ei koskaan lopeta verratonta nousuaan, ennen kuin Havonan seitsemän kehää on käyty läpi ja entinen maallista syntyperää oleva sielu seisoo Paratiisissa olevan Isän aktuaalisen persoonallisuuden edessä hänet palvoen tunnistaen.

112:7.10 (1238.5) Koko tämän suurenmoisen ylösnousemuksen ajan Ajatuksensuuntaaja on jumalallisena vakuutena ylösnousevan kuolevaisen tulevasta ja täysimääräisestä hengellisestä vakiintumisesta. Kuolevaisen vapaan tahdon läsnäolo tarjoaa sillä välin Suuntaajalle ikuisen kanavan jumalallisen ja infiniittisen olemuksen vapautumiseen. Nyt näistä kahdesta identiteetistä on tullut yksi. Mikään ajallisuuden tai ikuisuuden tapahtuma ei voi milloinkaan erottaa ihmistä ja Suuntaajaa; he ovat erottamattomat, ikiajoiksi fuusioituneet.

112:7.11 (1238.6) Suuntaajafuusion maailmoissa Salaperäisen Opastajan kohtalo on täysin sama kuin ylösnousevan kuolevaisen kohtalo: Lopullisuuden Saavuttajien Paratiisikunta. Eikä sen paremmin Suuntaaja kuin kuolevainenkaan kykene saavuttamaan tätä ainutlaatuista päämäärää ilman toisen täysimääräistä yhteistyötä ja uskollista apua. Tämä erikoislaatuinen kumppanuus on kaikista tämän universumiaikakauden kosmisista ilmiöistä yksi mielenkiintoisimpia ja hämmästyttävimpiä.

112:7.12 (1239.1) Suuntaajaanfuusioitumisen hetkestä lähtien taivasmatkalaisen status on sama kuin evolutionaarisen luodun status. Yhdistymän ihmisjäsen sai ensimmäisenä osakseen persoonallisuuden, ja hän on sen vuoksi Suuntaajaa ylempänä kaikissa persoonallisuuden tiedostamista koskevissa asioissa. Tämän fuusioituneen olennon Paratiisin-päämaja on Ascendington eikä Divinington, ja tämä Jumalan ja ihmisen ainutlaatuinen yhdistelmä kulkee arvoasteikossa ylösnousemuskuolevaisena aina Lopullisuuden Saavuttajakuntaan saakka.

112:7.13 (1239.2) Heti kun Suuntaaja fuusioituu ylösnousemuskuolevaiseen, tämän Suuntaajan numero poistetaan superuniversumin kirjoista. Mitä Diviningtonin kirjoissa tapahtuu, sitä en tiedä, mutta arvelen, että tuon Suuntaajan rekisteritiedot siirretään Grandfandan, Lopullisuuden Saavuttajakunnan tämänhetkisen päällikön, sisempien kartanoiden salaisille kehille.

112:7.14 (1239.3) Suuntaajafuusion toteutumisella Universaalinen Isä on täyttänyt lupauksensa, jonka mukaan hän antaa aineellisille luoduilleen lahjan itsestään. Hän on täyttänyt lupauksen ja vienyt

päätökseen suunnitelman jumalallisuuden ikuisesta vuodattamisesta ihmiskunnalle. Nyt alkaa ihmisen yritys todellistaa ja aktuaalistaa ne rajattomat mahdollisuudet, jotka myötäsyntyisesti sisältyvät tällä tavoin tosiasiaksi muuttuneeseen ylivertaiseen kumppanuuteen Jumalan kanssa.

112:7.15 (1239.4) Nykyisin tiedossa oleva eloonjäävien kuolevaisten määränpää on Perillepääsyn Paratiisikunta. Se on myös kaikkien niiden Ajatuksensuuntaajien kohtalon päämäärä, jotka yhdistyvät ikuiseen liittoon kuolevaiskumppaninsa kanssa. Paratiisin finaliitit toimivat tällä hetkellä monissa hankkeissa kaikkialla suuruniversumissa, mutta me kaikki arvelemme, että kaukaisessa tulevaisuudessa heidän suoritettavikseen annetaan muita ja vieläkin verrattomampia tehtäviä, sen jälkeen kun seitsemän superuniversumia ovat asettuneet valoon ja elämään ja kun finiittinen Jumala on lopullisesti ilmaantunut siitä salaperäisyydestä, joka tätä Korkeinta Jumaluutta nyt ympäröi.

112:7.16 (1239.5) Teille on tiettyyn määrään saakka annettu opetusta keskusuniversumin, superuniversumien ja paikallisuniversumien organisaatiosta ja henkilöstöstä. Teille on kerrottu jotakin joidenkuiden niiden moninaisten persoonallisuuksien luonteesta ja alkuperästä, jotka näitä kauas ulottuvia luomuksia nykyisin hallitsevat. Teille on annettu tietoa myös siitä, että kaukana suuruniversumin äärirajojen takana on ensimmäisessä ulkoavaruuden tasossa meneillään valtavien universumigalaksien organisointi. Näiden kertomusten myötä teidän on myös annettu

ymmärtää, että Korkeimman Olennon on näillä nyt vielä kartoittamattomilla ulkoavaruuden alueilla määrä paljastaa tähän mennessä paljastamaton kolmannen vaiheen tehtävänsä. Ja teille on lisäksi kerrottu, että paratiisikuntaan kuuluvat finaliitit ovat Korkeimman kokemuksellisia lapsia.

112:7.17 (1239.6) Uskomme, että suuntaajafuusiokuolevaisten sekä heidän finaliittikumppaniensa on määrä toimia jollakin tavoin ensimmäisen ulkoavaruustason universumien hallinnossa. Meillä ei ole vähäisintäkään epäilystä siitä, että näistä suunnattoman suurista galakseista aikanaan tulee asuttuja universumeja. Ja olemme yhtä vakuuttuneita siitä, että niissä toimivien hallintovirkailijoiden joukossa tavataan Paratiisin finaliitteja, joiden olemus on luodun ja Luojan toisiinsa sekoittumisen kosminen seuraamus.

112:7.18 (1239.7) Mikä seikkailukertomus! Millainen sankarirunoelma! Kokonainen jättiläisluomus, josta Korkeimman lasten on määrä huolehtia, näiden personoitujen ja ihmistettyjen Suuntaajien, näiden suuntaajistuneiden ja iäistyneiden kuolevaisten, näiden salaperäisten yhteennivoutumien ja ikuisten yhteenliittymien, jotka edustavat korkeinta tunnettua ilmentymää Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen perimmäisestä olemuksesta ja sitä vähäisintä elollisuuden muotoa, joka kykenee käsittämään ja saavuttamaan Universaalisen Isän. Kuvittelemme mielessämme, että tällaisista yhteen sulautuneista olennoista, tällaisista Luojaa ja luotua edustavista kumppanuuksista, tulee kaikkien niiden älyllisten elollismuotojen suurenmoisia hallitsijoita, verrattomia hallintovirkailijoita sekä ymmärtäväisiä ja myötätuntoisia ohjaajia,

joita saattaa ilmaantua olemassaolon piiriin kaikkialla näissä ensimmäisen ulkoavaruustason tulevissa universumeissa.

112:7.19 (1240.1) On totta, että te kuolevaiset olette maallista, eläimellistä alkuperää; ulkokuorenne on toden totta pelkkää tomua. Mutta jos tosissanne tahdotte, jos todella sitä haluatte, niin aikakausien perintöosa on varmasti teidän, ja jonakin päivänä tulette palvelemaan kaikkialla universumeissa siinä ominaisuudessa, mitä te todella olette: kokemuksen Korkeimman Jumalan lapsia ja kaikkien persoonallisuuksien Paratiisin-Isän jumalallisia poikia.

112:7.20 (1240.2) [Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

Luku 113

Kohtalonsuojelijaserafit

113:0.1 (1241.1) KERTOMUKSET ajallisuuden hoivaavista hengistä ja avaruuden sanansaattajajoukoista esitettyämme otamme nyt tarkastelumme kohteeksi suojelusenkelit. Nämä serafit ovat omistautuneet hoivaamaan niitä yksittäisiä kuolevaisia, joiden ylevöitymiseksi ja täydellistymiseksi koko valtava hengelliseen edistymiseen tähtäävä eloonjäämisjärjestelmä on laadittu. Urantian menneinä aikoina nämä kohtalonsuojelijat olivat lähestulkoon ainoa tunnettu enkeliryhmä. Planetaariset serafit ovat todellakin hoivaavia henkiä, ja heidät on lähetetty matkaan suorittamaan palveluksia niille, jotka jäävät eloon. Nämä palvelevat serafit ovat toimineet kuolevaisen ihmisen hengellisinä auttajina kaikissa menneisyyden ja nykyisyyden suurtapahtumissa. Monen ilmoituksen suhteen pitää paikkansa, että ”sanoma lausuttiin enkelten suulla”; monet taivaasta tulleet käskyt on ”saatu enkelien toimen kautta”.

113:0.2 (1241.2) Serafit ovat niitä, joita perinteisesti kutsutaan taivaan enkeleiksi. He ovat hoivaavia henkiä, jotka elävät sangen lähellä teitä

ja tekevät varsin paljon hyväksenne. Urantialla heitä on palvellut älyllisten ihmisolentojen varhaisimmista ajoista alkaen.

1. Suojelusenkelit

113:1.1 (1241.3) Oppi suojelusenkeleistä ei ole mikään myytti, sillä tietyillä ihmisryhmillä tosiaankin on henkilökohtaiset enkelinsä. Juuri tästä seikasta tietoisena Jeesus taivaan valtakunnan lapsista puhuessaan sanoi: ”Katsokaakin, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä, sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä näkevät aina minun Isäni hengen läsnäolon.”

113:1.2 (1241.4) Alkujaan serafit osoitettiin selkeästi eri urantialaisroduille. Mutta Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen heitä osoitetaan tehtäviin sen mukaan, millainen on ihmisten älyllisyys, hengellisyys ja kohtalo. Älyllisyyden osalta ihmiskunta jakaantuu kolmeen luokkaan:

113:1.3 (1241.5) 1. Normaalin alapuolella olevan mielen omaavat eli ne, jotka eivät käytä normaalia tahdonvoimaa, ne, jotka eivät tee keskitasoisiakaan päätöksiä. Tähän luokkaan kuuluvat Jumalan käsittämiseen kykenemättömät; heiltä puuttuu kyky Jumaluuden älyperäiseen palvontaan. Urantian normaalin alapuolella olevia olentoja varten on oma serafikuntansa: yksi komppania yhden kerubipataljoonan ohella, on osoitettu hoivaamaan heitä ja pitämään

huolta siitä, että tämän sfäärin elämäntaisteluissa oikeudenmukaisuus ja armo toteutuvat myös heidän kohdallaan.

113:1.4 (1241.6) 2. Keskitasoinen, normaalintyyppinen ihmismieli. Useimmat miehet ja naiset ryhmitellään serafien hoivatoiminnan kannalta seitsemään luokkaan sen mukaan, mikä on heidän asemansa ihmisen edistymistä ja hengellistä kehitystä vastaavien kehien suorittamisen suhteen.

113:1.5 (1241.7) 3. Normaalia korkeammalla olevan mielen omaavat eli ne, jotka ovat hyvin päättäväisiä ja joilla on epäilyksetöntä potentiaalia hengellisten tulosten saavuttamiseen; miehet ja naiset, jotka ovat enemmän tai vähemmän kosketuksissa sisimmässään olevaan Suuntaajaansa; erilaisten kohtalon varajoukkojen jäsenet. Siitä riippumatta, millä kehällä ihminen sattuu olemaan, tällaiselle yksilölle määrätään välittömästi henkilökohtainen serafi siinä tapauksessa, että hänet otetaan jäseneksi johonkin monista kohtalon varajoukoista, ja siitä hetkestä maallisen elämänkaaren päättymiseen saakka tämä kuolevainen saa osakseen suojelusenkelin katkeamatonta hoivaa ja loputonta huolenpitoa. Niin ikään silloin kun joku ihminen tekee *juuri sen* päätöksen, joka on ratkaisevista ratkaisevin, kun tapahtuu tosiasiallinen kihlautuminen Suuntaajan kanssa, tuolle sielulle osoitetaan heti henkilökohtainen suojelija.

113:1.6 (1242.1) Niin kutsutuille normaaleille olennoille suunnatun hoivan suhteen serafien tehtäväänosoittaminen suoritetaan sen mukaan, miten monta älyllisyyden ja hengellisyyden kehää kyseinen

ihminen on saavuttanut. Kuolevaisen olennon ulkokuoren alle kätkeytyvässä mielessäsi lähdet liikkeelle seitsemänneltä kehältä ja kuljet sisäänpäin tehtävänäsi yhä pitemmälle menevä itsesi ymmärtäminen, itsesi voittaminen ja itsesi hillitseminen. Ja kehä kehältä sinä etenet (ellei luonnollinen kuolema katkaise elämänkaartasi ja siirrä kamppailujasi mansiomaailmoihin) niin kauan, että saavutat ensimmäisen eli sisimmän kehän, jolloin olet jo verrattain laajasti kosketuksissa ja yhteydessä sisimmässäsi asuvaan Suuntaajaan.

113:1.7 (1242.2) Alku- eli seitsemännellä kehällä olevilla ihmisillä on yksi suojelusenkeli avustavine kerubikomppanioineen, jotka on osoitettu hoivaamaan ja varjelemaan tuhatta kuolevaista. Kuudennella kehällä osoitetaan serafipari yhden kerubikomppanian keralla opastamaan näitä taivaaseen nousevia kuolevaisia viidensadan jäsenen ryhmissä. Kun viides kehä saavutetaan, ryhmitellään ihmiset noin sadan jäsenen komppanioiksi, ja komppaniasta pannaan vastaamaan suojelijaserafipari yhdessä kerubiryhmän kanssa. Neljännen kehän saavuttamisen jälkeen kuolevaiset olennot kootaan kymmenjäsenisiksi ryhmiksi, ja jälleen heidät asetetaan kerubikomppanian avustaman serafiparin vastuulle.

113:1.8 (1242.3) Kun ihmismieli murtautuu ulos eläinkunnalta perimästään vitkaisuudesta ja yltää kolmannelle inhimillisen älyllisyyden ja hankitun hengellisyyden kehälle, siitä alkaen henkilökohtainen enkeli omistautuu (todellisuudessa kaksi enkeliä) kokonaan ja yksinomaan tälle ylösnousemuskuolevaiselle. Ja tällä tavoin nämä ihmissielut saavat aina läsnä olevien ja yhä

pystyvämpien sisäisten Ajatuksensuuntaajien lisäksi näiden henkilökohtaisten kohtalonsuojelijoiden jakamatonta apua kaikissa ponnistuksissaan kolmannesta kehästä suoriutumiseksi, toisen kehän läpikäymiseksi ja ensimmäisen kehän saavuttamiseksi.

2. Kohtalonsuojelijat

113:2.1 (1242.4) Serafit tunnetaan kohtalonsuojelijoina, vasta kun heidät osoitetaan sellaisen ihmissielun yhteyteen, joka on saavuttanut yhden tai useamman kolmesta seuraavasta tavoitteesta: On tehnyt kaikista päätöksistä suurimman eli haluaa tulla Jumalan kaltaiseksi, on astunut kolmannelle kehälle tai on otettu jäseneksi johonkin kohtalon varajoukoista.

113:2.2 (1242.5) Rotujen evoluution puitteissa kohtalonsuojelija osoitetaan ensimmäiselle olennolle, joka suorittaa sellaisen saamisen edellytyksenä olevan kehän. Ensimmäinen Urantialla henkilökohtaisen suojelijan saanut kuolevainen oli Rantowoc, muuan kauan sitten elänyt punaisen rodun viisas mies.

113:2.3 (1242.6) Kaikki enkelien tehtäväänosoitukset suoritetaan tehtävään vapaaehtoisesti tarjoutuvien serafien ryhmästä, ja nämä nimitykset tehdään aina ihmisten tarpeiden mukaisesti ja ottamalla huomioon asianomaisen enkeliparin status, eli se tapahtuu heidän serafin kokemuksensa, taitojensa ja viisautensa valossa. Kohtalonsuojelijoiksi osoitetaan vain pitkään palvelleita, kokeneimpia ja koetelluimpia serafeja. Monet suojelijat ovat saaneet

paljon arvokasta kokemusta maailmoissa, jotka eivät kuulu suuntaajafuusiosarjoihin. Suuntaajien tavoin serafitkin palvelevat näitä olentoja yhden ainoan elinajan mitan, ja sen jälkeen he saavat uutta toimeksiantoa varten vapautuksen tehtävästään. Monet Urantialla palvelevat suojelijat ovat saaneet tällaista aikaisempaa käytännön kokemusta muissa maailmoissa.

113:2.4 (1243.1) Silloin kun käy niin, etteivät asianomaiset ihmiset jää eloon, heidän henkilö- tai ryhmäkohtaiset suojelijansa saattavat palvella toistamiseen samanlaatuisessa ominaisuudessa samalla planeetalla. Serafeissa kehittyy tunnepitoinen kunnioitus yksittäisiä maailmoja kohtaan, ja he tuntevat erityistä kiintymystä niitä tiettyjä rotuja ja kuolevaisluotujen tyyppejä kohtaan, joihin heillä on ollut niin perin läheinen ja kiinteä yhteys.

113:2.5 (1243.2) Enkeleissä kehittyy pysyvä kiintymys ihmiskumppaneitaan kohtaan; ja jospa vain kykenisitte silmillänne hahmottamaan serafit, teissä kehittyisi lämmin kiintymys heitä kohtaan. Jos teidät riisuttaisiin aineellisesta ruumiistanne, jos teille annettaisiin henkeä oleva hahmo, olisitte monien persoonallisuuteen kuuluvien ominaisuuksien osalta varsin lähellä enkeleitä. Useimmat teidän tunnetiloistanne ovat sellaisia, joita enkelitkin tuntevat, mutta sen lisäksi he kokevat vielä muitakin tuntemuksia. Ainoa teihin vaikuttava tunnetila, jota heidän on jotensakin vaikea käsittää, on perinnöksi saamanne eläimellinen pelko, joka on vallannut niin tavattoman suuren alan Urantian keskitason asukkaan mentaalisesta elämästä. Enkeleiden on todellakin vaikea ymmärtää, miksi niin itsepintaisesti sallitte pelon näin laajasti hallita korkeampia älyllisiä

kykyjänne, jopa uskonnollista uskoanne, miksi sallitte pelon ja huolekkuuden aiheuttaman mielettömän paniikin niin perin juurin viedä itseluottamuksenne.

113:2.6 (1243.3) Kaikilla serafeilla on yksilökohtainen nimi, mutta maailmoissa tapahtuvaan palveluun annetuista tehtäväänosoituksista pidetyissä luetteloissa heidät yksilöidään heidän planetaarisen numeronsa mukaan. Universumin päämajassa heidät rekisteröidään nimin ja numeroin. Nyt meneillään olevassa kontaktihenkilön kautta tapahtuvassa viestien välityksessä käytetyn ihmiskohteen kohtalonsuojelija on Nebadonin 182 314:nnen serafiarmeijan 37:nnen armeijakunnan 6:nnen legioonan 384:nnen rykmentin 4:nnen pataljoonan 126:nnen komppanian 17:nnen ryhmän numero 3. Tämän Urantialle ja mainitulle ihmiskohteelle osoitetun serafin nykyisen planeettatehtävän mukainen numero on 3 641 852.

113:2.7 (1243.4) Henkilökohtaisena suojelutyönä tapahtuvan hoivamuodon piirissä, eli kun enkeleitä osoitetaan kohtalonsuojelijoiksi, serafit tarjoutuvat palvelukseen aina vapaaehtoisesti. Kaupungissa, jossa nyt meneillään oleva vierailu tapahtuu, otettiin muuan kuolevainen vastikään kohtalon varajoukkoihin, ja koska tällaisia ihmisiä palvelevat aina henkilökohtaiset suojelusenkelit, tuota toimeksiantoa anoi yli sata pätevää serafia. Planeettakohtainen johtaja valikoi kokeneempien yksilöiden joukosta kaksitoista ja nimitti sittemmin tehtävään serafin, jonka nämä valitsivat parhaiten soveltuvana opastamaan

tätä ihmistä hänen elämäntaipaleensa loppuun saakka. He toisin sanoen valitsivat tietyn parin yhtä päteviä serafeja. Palveluvuorossa on aina jompikumpi tämän serafiparin jäsen.

113:2.8 (1243.5) Serafin tehtävät saattavat olla tauottomia, mutta enkeliparin kumpikin jäsen pystyy suorittamaan kaikki hoivaamiseen liittyvät velvollisuudet. Kerubien tavoin serafitkin palvelevat tavallisesti pareittain, mutta näistä vähemmän edistyneistä työtovereistaan poiketen serafit työskentelevät toisinaan myös yksittäin. Käytännöllisesti katsoen kaikissa yhteyksissään ihmisolentoihin he voivat toimia yksilöinä. Molemmat enkelit ovat tarpeen vain universumin korkeammilla yhteyspiireillä tapahtuvaa viestintää ja palvelua varten.

113:2.9 (1243.6) Kun serafipari ottaa vastaan osoituksen suojelijan tehtävään, he palvelevat tämän ihmisen jäljellä olevan elinajan loppuun. Olennon täydentäjästä (toinen kahdesta enkelistä) tulee hankkeen kirjaaja. Nämä täydentäjäserafit ovat evolutionaaristen maailmojen kuolevaisista kirjaa pitäviä enkeleitä. Kirjaamiset suorittaa kerubipari (toinen kerubi, toinen sanobi), jollainen aina toimii serafisuojelijoiden mukana, mutta toinen serafeista kuitenkin aina vastaa näistä muistiinmerkinnöistä.

113:2.10 (1244.1) Lepoa ja universumin virtapiireistä tapahtuvaa elollisenergialla latautumista varten täydentäjä vapauttaa suojelijan välillä tehtävistään, ja sillä aikaa kun suojelija on poissa, heihin liittyvä kerubi toimii kirjaajan osassa, kuten tapahtuu myös silloin kun täydentäjäserafi on vastaavalla tavalla poissa.

3. Suhde muihin henki-influensseihin

113:3.1 (1244.2) Eräänä tärkeimpänä seikkana kaikessa, mitä kohtalonsuojelija kuolevaiskohteensa hyväksi tekee, on se, että hän persoonallisena olentona saa aikaan niiden lukuisten persoonattomien henki-influenssien, koordinoitumisen, jotka ovat läsnä kehittyvän aineellisen luodun mielessä ja sielussa ja jotka ympäröivät niitä ja vaikuttavat niihin. Ihmiset ovat persoonallisuuksia, ja ei-persoonallisten henkien ja esipersoonallisten entiteettien on äärimmäisen vaikea saada suoraa yhteyttä tällaisiin perin aineellisiin ja yksilökohtaisesti erilaisiin persoonallisiin mieliin. Suojelusenkelin harjoittamassa hoivassa kaikki nämä influenssit enemmässä tai vähemmässä määrin yhdistyvät, ja niistä tulee sellaisia, että kehittyvän ihmispersoonallisuuden laajeneva moraalinen puoli voi niitä entistä lähemmin ymmärtää.

113:3.2 (1244.3) Tämä serafi voi nimenomaisemmin korreloida ja hän myös korreloi Äärettömän Hengen moninaiset toimintayksiköt ja influenssit, lähtien fyysisten valvojien ja mielenauttajahenkien toimikentistä aina Jumalallisen Hoivaajan Pyhään Henkeen ja Paratiisin Kolmannen Lähteen ja Keskuksen Kaikkiallisen Hengen läsnäoloon saakka. Kun serafi näin on yhdistänyt ja tehnyt henkilökohtaisemmiksi nämä Äärettömän Hengen laajalle ulottuvat hoivamuodot, hän ryhtyy sen jälkeen korreloimaan tätä

yhtenäistynyttä Myötätoimijan influenssia Isän ja Pojan henkiläsnäolon kanssa.

113:3.3 (1244.4) Suuntaaja on Isän läsnäolo, Totuuden Henki on Poikien läsnäolo. Suojelijaserafin hoiva yhdistää ja koordinoi ihmisen alemmilla hengellisen kokemuksen tasoilla nämä jumalalliset antimet. Enkelipalvelijat ovat taitavia nivomaan kuolevaisille luoduille osoittamassaan hoivassa yhteen Isän rakkauden ja Pojan laupeuden.

113:3.4 (1244.5) Ja tässä paljastuu syy siihen, miksi serafisuojelijasta lopuksi tulee eloon jääneen kuolevaisen mielessä olevien ajatuskuvien, muistiin painuneiden muistikuvien ja sieluun sisältyvien realiteettien persoonallinen varjelija fyysisen kuoleman ja morontiassa tapahtuvan kuolleistaheräämisen väliseksi ajaksi. Ketkään muut kuin Äärettömän Hengen hoivaavat lapset eivät ihmisluodun hyväksi tuon vaiheen aikana voisikaan tällä tavoin toimia, vaiheen, jolloin siirrytään yhdeltä universumitasolta toiselle ja korkeammalle tasolle. Vielä silloinkin, kun vaivut viimeiseen siirtymäuneesi siirtyessäsi ajallisuudesta ikuisuuteen, myös korkea-arvoinen supernafi kokee kanssasi omassa luodun olennon identiteetin varjelijan ja henkilökohtaisen koskemattomuuden varmistajan osassaan tämän siirtymisen.

113:3.5 (1244.6) Hengellisellä tasolla serafit tekevät monista muutoin persoonattomista ja esipersoonallisista universumin hoivatoimista persoonallisia; he ovat koordinoijia. Älyllisyyden tasolla he ovat mielen ja morontian yhteensovittajia; he ovat tulkitsijoita. Ja fyysisellä tasolla he manipuloivat maallista ympäristöä olemalla

yhteydessä Fyysisiin Päävalvojiin samoin kuin keskiväliolentojen yhteistyöhön antautuvan hoivan kautta.

113:3.6 (1244.7) Tällainen on kertomus ihmistä palvelevan serafin moninaisesta ja monimutkaisesta toiminnasta. Mutta miten tällainen alisteinen enkelipersoonallisuus, joka on luotu olemaan vain vähän ihmisyyden universumitasoa ylempänä, suorittaa näin vaikeita ja mutkikkaita tehtäviä? Emme sitä todellisuudessa tiedä, mutta arvelemme, että tätä ilmiömäistä hoivaa jollakin tähän mennessä julkitulemattomalla tavalla helpottaa Korkeimman Olennon, ajallisuuden ja avaruuden kehittyvien universumien aktuaalistuvan Jumaluuden, tunnistamaton ja paljastumaton toiminta. Läpi koko kuolemantakaisen, Korkeimmassa Olennossa ja hänen kauttaan elettävän ja jatkuvaa edistymistä merkitsevän maailman serafit ovat olennainen osa kuolevaisten katkeamatonta edistymistä.

4. Serafien toimipiirit

113:4.1 (1245.1) Suojelijaserafit eivät ole mieltä, vaikka he toki polveutuvatkin samasta lähteestä, josta myös kuolevaisten mieli saa alkunsa, eli Luovasta Hengestä. Serafit antavat mielelle virikkeitä; taukoamatta he pyrkivät edistämään ihmismielessä päätöksiä, jotka merkitsevät kehien suorittamista. He eivät tee tätä toimimalla Suuntaajan tavoin sisältäpäin ja sielun kautta, vaan työskentelemällä paremminkin ulkopuolelta sisäänpäin, ihmisolentojen sosiaalisen, eettisen ja moraalisen ympäristön kautta. Serafit eivät ole

Universaalisen Isän jumalallinen Suuntaaja-houkutin, vaan he toimivat Äärettömän Hengen hoivaa edustavana persoonallisena toimintamuotona.

113:4.2 (1245.2) Kuolevainen ihminen, joka on altis Suuntaajan johdatukselle, on myös serafin ohjauksen suhteen vastaanottavainen. Suuntaaja on ihmisen ikuisen olemuksen olennoituma. Serafi on ihmisen kehittyvän olemuksen – tässä elämässä kuolevaismielen, seuraavassa elämässä morontiasielun – opettaja. Mansiomaailmoissa olette tietoisia ja selvillä serafiopettajista, mutta ensimmäisessä elämässä ihmiset ovat heistä tavallisesti tietämättömiä.

113:4.3 (1245.3) Serafit toimivat ihmisten opettajina ohjaamalla ihmispersoonallisuuden askelia uusien ja eteenpäin vievien kokemusten poluille. Serafien antaman ohjauksen hyväksyminen merkitsee harvoin sitä, että pääsee viettämään vaivatonta elämää. Tätä johdatusta seuratessasi voit olla varma siitä, että kohtaat moraalisten valintapäätösten ja hengellisen edistymisen tiellä nousevat hankalakulkuiset kukkulat – ja jos sinulla on siihen tarvittava rohkeus, sinä ne myös ylität.

113:4.4 (1245.4) Palvontavirike on enimmäkseen peräisin korkeampien mielenauttajien henkisistä kannustimista, joita Suuntaajan johdatukset vielä vahvistavat. Mutta jumalatietoisten kuolevaisten niin usein kokema rukoilemisen tarve saa hyvin usein alkunsa serafien vaikutuksesta. Suojelijaserafi manipuloi kuolevaisen elinympäristöä jatkuvasti, ja hänen tarkoituksenaan on ylösnousevan ihmisen kosmisen ymmärryksen lisääminen, jotta tällainen

eloonjäämisehdokas voisi saavuttaa entistä laajemman käsityksen sisimmässään olevan Suuntaajan läsnäolosta ja kykenisi näin antautumaan yhä laajempaan yhteistyöhön sen hengellisen tehtävän suhteen, jota tämä jumalallinen läsnäoleva edustaa.

113:4.5 (1245.5) Vaikkei ilmeisesti mitään yhteydenpitoa ihmisten sisimmässä olevien Suuntaajien ja ihmisten ympärillä toimivien serafien välillä olekaan, nämä näyttävät silti toimivan aina täydellisessä harmoniassa ja erinomaisessa yhteisymmärryksessä. Suojelijat ovat aktiivisimmillaan aikoina, jolloin Suuntaajat ovat vähiten aktiivisia, mutta heidän hoivansa on jollakin tavalla kummallisesti korreloitunutta. Tällainen suurenmoinen yhteistyöskentely ei voine olla sen paremmin satunnaista kuin sattumasta johtuvaakaan.

113:4.6 (1245.6) Suojelijaserafin hoivaava persoonallisuus, ihmisen sisimmässä asuvana Suuntaajana ilmenevä Jumalan läsnäolo, yhteyspiiriksi muodostettu Pyhän Hengen vaikutus ja Pojan tietoisuutta edustava Totuuden Henki on kaikki jumalallisella tavalla korreloitu niin, että muodostuu mielekäs kuolevaispersoonallisuudessa ja -persoonallisuudelle osoitettavan hengellisen hoivan kokonaisuus. Vaikka nämä taivaalliset influenssit ovat peräisin eri lähteistä ja eri tasoilta, kaikista niistä muodostuu Korkeimman Olennon kaiken sisäänsä sulkevassa ja kehittyvässä läsnäolossa yksi kokonaisuus.

5. Kuolevaisiin kohdistuva serafihoiva

113:5.1 (1245.7) Enkelit eivät loukkaa ihmismielen pyhyyttä. He eivät manipuloi kuolevaisten tahtoa. He eivät myöskään ole suoranaisesti yhteydessä ihmisten sisimmässä asuviin Suuntaajiin. Kohtalonsuojelija vaikuttaa sinuun jokaisella mahdollisella tavalla, joka on sopusoinnussa persoonallisuutesi koskemattomuuden kanssa. Missään olosuhteissa nämä enkelit eivät puutu ihmistahdon vapaaseen toimintaan. Enkeleillä niin kuin millään muullakaan universumipersoonallisuuksien luokalla ei ole valtaa eikä valtuuksia rajoittaa tai kaventaa ihmiselle kuuluvia oikeuksia omien valintojensa tekemiseen.

113:5.2 (1246.1) Enkelit ovat teitä niin lähellä ja he välittävät teistä niin syvin tuntein, että he kuvaannollisesti ”itkevät tahallisen suvaitsemattomuutenne ja itsepäisyytenne tähden”. Serafit eivät vuodata fyysisiä kyyneleitä, heillähän ei ole fyysistä ruumistakaan, eikä heillä myöskään ole siipiä. Mutta hengellisiä tunnetiloja heillä kyllä on, ja he kokevat hengellisluonteisia tunteita ja tuntemuksia, jotka ovat jossakin mielessä verrattavissa ihmisen tunnetiloihin.

113:5.3 (1246.2) Serafit toimivat hyväksenne suoranaisista vetoomuksistanne täysin riippumatta. He ovat täällä panemassa täytäntöön ylempiensä antamat määräykset, ja näin ollen he toimivat ohimenevistä oikuistanne ja vaihtuvista mielialoistanne välittämättä. Tämä ei tarkoita, ettei teillä olisi mahdollisuutta joko helpottaa tai vaikeuttaa heidän tehtäviään, vaan mieluumminkin, etteivät enkelit ole suoranaisesti tekemisissä esittämienne pyyntöjen tai rukoustenne kanssa.

113:5.4 (1246.3) Lihallisen elämän aikana enkelien älytoiminta ei ole suoraan kuolevaisten ihmisten ulottuvilla. Enkelit eivät ole valtaherroja eivätkä johtajia, vaan he ovat yksinkertaisesti suojelijoita. Serafit *suojelevat* teitä. He eivät pyri suoranaisesti vaikuttamaan teihin. Teidän on kartoitettava oma reittinne, mutta sen jälkeen nämä enkelit toimivat niin, että valitsemastanne reitistä koituisi paras mahdollinen hyöty. He eivät (yleensä) puutu mielivaltaisesti ihmiselämän rutiiniasioihin. Mutta kun he saavat ylemmiltään ohjeet jonkin tavallista vaativamman tehtävän suorittamisesta, voitte olla varmoja siitä, että nämä suojelijat keksivät jotkin keinot näiden määräysten täyttämiseksi. He eivät siis tunkeudu inhimillisen draaman kuvioihin muutoin kuin hätätilanteissa, ja silloinkin he tavallisesti tekevät sen ylempiensä suoranaisesta määräyksestä. He ovat olentoja, jotka ovat seurassanne monen aikakauden ajan, ja tällä tavoin he tutustuvat vastaisiin tehtäviinsä ja siihen, millaista on toimia yhdessä persoonallisuuksien kanssa.

113:5.5 (1246.4) Serafit kykenevät tietyissä olosuhteissa toimimaan ihmisolentojen aineellisina hoivaajina, mutta on perin harvinaista, että he näin toimivat. Keskiväliolentojen ja fyysisten valvojien avun turvin he kykenevät toimimaan ihmisten hyväksi hyvinkin laajalla toimintarintamalla, heillä on jopa kyky ottaa aktuaalinen yhteys ihmisten maailmaan, mutta tällaiset tapahtumat ovat perin epätavallisia. Aineellisen maailman tilanteet kulkevat useimmissa tapauksissa omaa rataansa serafitoiminnan niitä muuttamatta, jos kohta onkin ilmennyt tilanteita, jolloin ihmisen evoluution jotkin

elintärkeät välivaiheet ovat joutuneet vaaraan, ja tällöin serafisuojelijat ovat ryhtyneet – niin kuin asianmukaista olikin – oma-aloitteisiin toimenpiteisiin.

6. Suojelusenkelit kuoleman jälkeen

113:6.1 (1246.5) Fyysisen elämän aikana tapahtuvasta serafien hoivatyöstä teille jotakin kerrottuani aion nyt tuoda esille, mitä kohtalonsuojelijat tekevät aikana, jonka heidän ihmiskumppaninsa ovat kuolemasta johtuvan hajaannuksen tilassa. Kohtalonsuojelija säilyttää kuolemasi jälkeen uskollisesti kaikki sinua koskevat muistiinmerkinnät, tarkat selvitykset identiteetistäsi ja ihmissieluna ilmenevän morontiaentiteetin – jonka kuolevaismielen ja jumalallisen Suuntaajan toiminta ovat yhdessä kehittäneet – sekä kaikki ne muut arvot, jotka liittyvät vastaiseen olemassaoloosi, eli kaiken, mikä on sinua, todellista itseäsi, paitsi sitä katkeamattoman olemassaolon omaavaa identiteettiä, jota sinusta poistuva Suuntaaja ja persoonallisuuden aktuaalisuus edustavat.

113:6.2 (1246.6) Sinä hetkenä, kun ihmismielestä katoaa se merkkivalo, se hengen valohohde, jonka serafit mielessään liittävät Suuntaajan läsnäoloon, asianomaista palveleva enkeli ilmoittautuu henkilökohtaisesti komentajaenkeleille: ensin ryhmän komentajalle, sitten komppanian, pataljoonan, rykmentin, legioonan ja lopulta armeijakunnan komentajalle. Ja kun tämä enkeli on asianmukaisesti rekisteröity viimeistä ajallisuudessa ja avaruudessa suoritettavaa

tutkimusmatkaa varten, hän saa planeetan serafipäälliköltä todistuksen ilmoittautuakseen sille Iltatähdelle (tai jollekulle muulle Gabrielin avustajalle), joka komentaa tämän universuminousuehdokkaan serafiarmeijaa. Ja sen jälkeen kun tälle kohtalonsuojelijalle on myönnetty tämän korkeimman organisaatioyksikön komentajalta saatava lupa, hän siirtyy ensimmäiseen mansiomaailmaan odottamaan entisen lihallisen suojattinsa paluuta tietoisuuteen.

113:6.3 (1247.1) Siinä tapauksessa, ettei ihmissielu, sen jälkeen kun hänelle on osoitettu henkilökohtainen enkeli, jääkään eloon, häntä palvelleen serafin pitää mennä paikallisuniversumin päämajaan esittämään siellä todistus oman täydentäjänsä laatimien tyhjentävien muistiinmerkintöjen puolesta sellaisina kuin ne on jo aikaisemmin esitetty. Seuraavaksi hän menee arkkienkeleiden tuomioistuinten eteen, jotta hänet vapautettaisiin kaikista moitteista sen suhteen, että hänen kohteensa eloonjääminen jäi toteutumatta. Ja sitten hän palaa maailmoihin, jotta hänet osoitettaisiin taas jollekulle toiselle ylösnousemuspotentiaalin omaavalle kuolevaiselle tai johonkin muuhun serafitoiminnan jakautumaan.

113:6.4 (1247.2) Mutta enkelit huolehtivat evolutionaarisista luoduista monilla muillakin tavoin kuin pelkästään niiden palvelujen muodossa, joita he suorittavat henkilö- ja ryhmäkohtaisina suojelijoina. Henkilökohtaiset suojelijat, joiden kohteet eivät siirry välittömästi mansiomaailmoihin, eivät jää sinne toimettomina oleilemaan ja odottelemaan tuomiopäivän tuomiokautista

nimenhuutoa, vaan heille annetaan uusia tehtäväänosoituksia moninaisiin hoivatoimiin kautta universumin.

113:6.5 (1247.3) Suojelijaserafi on kuolevaisen ihmisen uinuvan sielun eloonjäämisarvoja varjeleva luottamushenkilö aivan kuten poissa oleva Suuntaaja *on* tällaisen kuolemattoman universumiolennon identiteetti. Kun nämä kaksi mansonian kuolleistaheräämissaleissa toimivat yhdessä liittymällä vastavalmistuneeseen morontiahahmoon, silloin tapahtuu kuolevaistaivasmatkalaisen persoonallisuustekijöiden uusi yhteenkytkeytyminen.

113:6.6 (1247.4) Suuntaaja identifioi sinut, suojelijaserafi jälleenpersonoi sinut, ja sen jälkeen hän esittelee sinut uudelleen maan päällä viettämiesi päivien aikaiselle uskolliselle Opastajalle.

113:6.7 (1247.5) Ja samoin myös silloin, kun planetaarinen aikakausi päättyy, kun kuolevaisille asetettujen saavutustasojen alemmilla kehillä olevat kerätään yhteen, heidän ryhmäkohtaiset suojelijansa kokoavat heidät uudelleen mansiosfäärien kuolleistaheräämissaleissa, niin kuin kirjassanne sanotaan: ”Ja hän lähettää enkelinsä suurella pauhulla ja kokoaa yhteen valittunsa maailman yhdeltä ääreltä hamaan toiseen ääreen.”

113:6.8 (1247.6) Oikeusmenettely edellyttää, että henkilökohtaiset tai ryhmäkohtaiset suojelijat vastaavat tuomiokautiseen nimenhuutoon kaikkien kuolemasta selviytymättömien persoonallisuuksien puolesta. Tällaisten eloonjäämättömien Suuntaajat eivät enää palaa, ja kun nimet huudetaan, serafit vastaavat, mutta Suuntaajilta ei mitään vastausta kuulu. Tämä on ”väärämielisten kuolleistaherättämistä”, todellisuudessa kysymys on luodun olennon

olemassaolon päättymisen virallisesta toteamisesta. Tämä oikeuden toteutumisen edellyttämä nimenhuuto seuraa aina armosta johtuvaa nimenhuutoa, nukkuvien eloonjäävien kuolleistanousua. Mutta nämä ovat asioita, jotka eivät kuulu muille kuin eloonjäämisarvojen korkeimmille ja kaikkitietäville Tuomareille. Tällaiset oikeudenkäyttöä koskevat ongelmat eivät todellakaan kuulu meille.

113:6.9 (1247.7) Ryhmäkohtaiset suojelijat saattavat palvella jollakin planeetalla aikakauden toisensa perään, ja lopulta heistä tulee tuhansien ja taas tuhansien nukkuvien eloonjäävien uinuvien sielujen varjelijoita. He voivat palvella tällä tavoin monissakin jonkin paikallisjärjestelmän eri maailmoissa, sillä ylösnousemusvastaus annetaan mansiomaailmoissa.

113:6.10 (1247.8) Kaikkia niitä Satanian järjestelmän henkilö- ja ryhmäkohtaisia suojelijoita, jotka Luciferin kapinassa joutuivat eksytykseen, on määrä pitää kapinan lopulliseen oikeuskäsittelyyn saakka pidätettyinä Jerusemissa, siitäkin huolimatta että monet heistä vilpittömästi katuivat mielettömyyttään. Universaaliset Sensorit ovat oman harkintansa mukaan jo riistäneet näiltä tottelemattomilta ja uskottomilta suojelijoilta kaikki aspektit, jotka liittyvät heidän asemaansa sielujen varjelijoina, ja siirtäneet nämä morontiarealiteetit vapaaehtoisten sekonafien huostaan ja huomaan.

7. Serafit ja ylösnousemuksellisena elettävä elämänvaihe

113:7.1 (1248.1) Edellä mainittu ensimmäinen herääminen mansiomaailman rannoilla on ylösnousemuskuolevaisen elämänuralla tosiaan merkkitapaus, sillä siellä saat ensimmäistä kertaa aktuaalisesti nähdä kauan rakastamasi ja alati läsnä olevat enkelikumppanisi maan päällä viettämiesi päivien ajoilta, siellä sinusta myös tulee jumalallisen Opastajan identiteetistä ja läsnäolosta aidosti tietoinen, Opastajan, joka maan päällä niin pitkään asui mielessäsi. Tällainen kokemus on todella kaiken kruunaava herääminen, todellinen kuolleistaherääminen.

113:7.2 (1248.2) Sinua palvelevat serafit (heitä on kaksi) ovat avomielisiä seuralaisiasi morontiasfääreillä. Sen lisäksi, että nämä enkelit ovat seurassasi auttaen kaikin mahdollisin tavoin sinua morontia- ja henkistatuksen saavuttamisessa vaeltaessasi siirtymämaailmoissa elettävää elämänvaihetta eteenpäin, käyttävät he sillä, että he opiskelevat evolutionaarisia serafeja varten mansiomaailmoissa ylläpidetyissä jatko-opintokouluissa, myös hyväkseen tätä tilaisuutta päästäkseen itse eteenpäin.

113:7.3 (1248.3) Ihmissukukunta luotiin vain hieman yksinkertaisimpiin tyyppeihin lukeutuvia enkeliluokkia alemmalle tasolle. Niinpä ensimmäinen teille morontiaelämässä osoitettava tehtävä tuleekin olemaan serafien avustajan toimi siinä välittömästi seuraavassa työssä, joka odottaa teitä, sitten kun lihallisuuden kahleista vapauduttuanne saavutatte tietoisuuden persoonallisuudestanne.

113:7.4 (1248.4) Ennen kuin kuolevaiset poistuvat mansiomaailmoista, heillä tulee kaikilla olemaan vakinainen serafikumppani tai -suojelija. Ja morontiasfäärejä noustessanne juuri serafisuojelijat

viime kädessä todistavat ja varmentavat määräyksen ikuisesta liitostanne Ajatuksensuuntaajan kanssa. Yhdessä he ovat osoittaneet persoonallisuutenne identiteetin, jonka mukaan olette ajallisuuden maailmoista tulevia lihallisia lapsia. Kypsän morontiatilan saavutettuanne he sitten kulkevat seurassanne Jerusemin ja siihen liittyvien, järjestelmässä saavutettavaa edistymistä ja kulttuuria edustavien maailmojen läpi. Tämän jälkeen he tulevat kanssanne Edentiaan ja sen seitsemällekymmenelle sfäärille, jotka edustavat yhä pitemmälle edennyttä sosiaalistumista, ja myöhemmin he luotsaavat teidät Melkisedekien luo ja seuraavat teitä universumin päämajamaailmoissa elettävän verrattoman elämänvaiheen läpi. Ja Melkisedekien viisauden ja kulttuurin opittuanne he vievät teidät Salvingtoniin, jossa seisotte kasvotusten koko Nebadonin Hallitsijan kanssa. Ja yhäti nämä serafioppaat seuraavat mukananne, kun kuljette superuniversumin pien- ja suursektorin läpi ja edelleen Uversan vastaanottomaailmoihin, ja he pysyvät luonanne, kunnes lopuksi valmistaudutte sekonafikuljetukseen pitkää Havonaan-lentoa varten.

113:7.5 (1248.5) Jotkut ihmisen seuraan tämän kuolevaisena elämän elämänvaiheen aikana liitetyt kohtalonsuojelijat seuraavat ylösnousemuspyhiinvaeltajien kulkua Havonan läpi. Toiset jättävät pitkäaikaisille kuolevaiskumppaneilleen väliaikaiset jäähyväiset, ja sen jälkeen ja sillä aikaa kun nämä kulkevat keskusuniversumin kehiä, puheena olevat kohtalonsuojelijat saavuttavat Serafingtonin kehät. Ja he ovat odottamassa Paratiisin rannoilla heidän kuolevaiskumppaniensa herätessä viimeisestä ajallisuuden

siirtymäunesta uusiin, ikuisuuden, kokemuksiin. Tällaiset ylösnousemusserafit astuvat sittemmin mitä erilaisimpiin tehtäviin finaliittikunnan ja Täydellistyneisyyden Serafikunnan piirissä.

113:7.6 (1248.6) Ihminen ja enkeli saattavat ikuisen palvelutoiminnan puitteissa päätyä taas yhteen, mutta yhtä hyvin voi olla, ettei näin käy. Mutta veivätpä serafien saamat tehtäväänosoitukset heidät minne hyvänsä, he ovat aina viestienvaihtosuhteessa evolutionaarisista maailmoista peräisin oleviin entisiin suojatteihinsa, ajallisuudesta tuleviin ylösnousemuskuolevaisiin. Ihmisen synnyinmaailmoissa solmitut läheiset suhteet ja siellä kehittynyt hellä kiintymys eivät koskaan unohdu eivätkä ne koskaan täysin katkea. Ikuisen tulevaisuuden aikakausina ihmiset ja enkelit toimivat yhdessä jumalallisen palvelutoiminnan piirissä, niin kuin he tekivät ajallisuudessa eletyn elämänvaiheen aikanakin.

113:7.7 (1249.1) Serafin kannalta varmin tapa saavuttaa Paratiisin Jumaluudet on menestyksellisesti suoritettu alkuperältään evolutionaarisen sielun opastaminen Paratiisin porteille. Kohtalonsuojelijan tehtäväänosoitus on sen vuoksi kaikkein korkeimmalle arvostettu serafitehtävä.

113:7.8 (1249.2) Vain kohtalonsuojelijat otetaan jäseniksi ensiasteiseen eli kuolevaisfinaliittikuntaan, ja tällaiset parit ovat antautuneet siihen suurenmoiseen ja kiehtovaan hankkeeseen, joka tähtää identiteetin yhtäläistymiseen; nämä kaksi olentoa ovat Serafingtonissa saavuttaneet hengellisen kaksoisyhdistymisen, jo ennen kuin heidät otetaan finaliittikuntaan. Tässä kokemuksessa molemmat enkeliolemukset, jotka kaikissa universumitehtävissä

ovat niin perin juurin toisiaan täydentäviä, saavuttavat lopullisen kaksi-ykseydessä -henkitilan, minkä seurauksena ilmaantuu uusi kyky Paratiisin-Isän ei-Suuntaaja-osasen vastaanottamiseen ja sen kanssa fuusioitumiseen. Ja tällä tavoin joistakuista ajallisuudenaikaisista, rakastavista serafikumppaneistanne tulee myös ikuisuudenaikaisia finaliittikumppaneitanne, Korkeimman lapsia ja Paratiisin-Isän täydellistyneitä poikia.

113:7.9 (1249.3) [Esittänyt Urantialle sijoitettujen serafien päällikkö.]

Luku 114

Serafien planetaarinen hallitus

114:0.1 (1250.1) KAIKKEIN KORKEIMMAT hallitsevat ihmisten valtakunnissa monien taivaallisten voimien ja välikäsien avulla, mutta pääasiassa se tapahtuu serafitoiminnan kautta.

114:0.2 (1250.2) Tänään puolelta päivin toimitetussa Urantialla olevien planetaaristen enkeleiden, suojelijoiden ja muiden, nimenhuudossa oli läsnä 501 234 619 serafiparia. Komentooni oli määrättynä kaksisataa serafiarmeijakuntaa – 597 196 800 serafiparia eli 1 194 393 600 yksittäistä enkeliä. Rekisteriin on kuitenkin merkittynä 1 002 469 238 yksilöä; tästä on pääteltävissä, että 191 924 362 enkeliä oli poissa tästä maailmasta suorittamassa kuljetus-, viestinviejä- ja kuolemaan liittyviä tehtäviä. (Kerubeja Urantialla on suunnilleen sama määrä kuin serafeja, ja heidät on organisoitu samalla tavoin.)

114:0.3 (1250.3) Serafeilla ja heihin liittyvillä kerubeilla on paljon tekemistä ihmisen yläpuolella olevalla tasolla harjoitettavan

planetaarisen hallinnon yksityiskohtien kanssa, varsinkin kapinan takia eristettyjen maailmojen hallinnon kanssa. Keskiväliolentojen oivallisesti avustamat enkelit toimivat Urantialla varsinaisina aineellisen tason yläpuolella toimivina hoivaajina, jotka panevat täytäntöön täällä asuvan kenraalikuvernöörin ja kaikkien hänen työtovereittensa ja alaistensa antamat käskyt. Olentoluokkana serafeja työllistävät monet muutkin kuin heidän henkilö- ja ryhmäkohtaisen suojelijan asemastaan johtuvat toimeksiannot.

114:0.4 (1250.4) Urantia ei suinkaan ole järjestelmän, konstellaation ja universumin hallitsijoiden harjoittaman asianmukaisen ja tehokkaan valvonnan ulkopuolella. Mutta tämän planeetan hallinto on erilainen kuin minkään muun maailman hallinto Satanian järjestelmässä, jopa koko Nebadonissa. Tämän teihin kohdistuvan valvontajärjestelmän ainutlaatuisuus johtuu muutamista täällä vallitsevista epätavallisista olosuhteista:

114:0.5 (1250.5) 1. Urantian asema elollismodifioinnin maailmana.

114:0.6 (1250.6) 2. Luciferin kapinan aiheuttamat pulmatilanteet.

114:0.7 (1250.7) 3. Aatamin hairahduksesta johtuvat sekaannukset.

114:0.8 (1250.8) 4. Säännöttömyydet, jotka versovat siitä tosiasiasta, että Urantia on yksi Universumin Hallitsijan lahjoittautumismaailmoista. Nebadonin Mikael on Urantian Planeettaprinssi.

114:0.9 (1250.9) 5. Kahdenkymmenenneljän planetaarisen ohjaajan erikoistoiminta.

114:0.10 (1250.10) 6. Arkkienkelien erään yhteyspiirin sijaitseminen planeetalla.

114:0.11 (1250.11) 7. Edellisiä äskettäisemmin tapahtunut taannoin inkarnoituneen Makiventa Melkisedekin nimitys Planeettaprinssin sijaishallitsijaksi.

1. Urantian hallitsijanvalta

114:1.1 (1250.12) Urantian alkuperäinen hallitsijanvalta kuului Satanian järjestelmän hallitsijalle. Ensi vaiheessa hän luovutti sen Melkisedekien ja Elämänkantajien yhdessä muodostamalle komissiolle, ja tämä ryhmä toimi Urantialla kunnes säännönmukaisesti virkaan asetettu Planeettaprinssi saapui. Luciferin kapinan aikaan tapahtuneen Prinssi Caligastian lankeamisen jälkeen Urantialla ei ollut mitään varmaa eikä vakiintunutta suhdetta paikallisuniversumiin eikä sen hallinnollisiin jakautumiin, ennen kuin Mikaelin lihallishahmoinen lahjoittautuminen oli viety päätökseen, jolloin Päivien Yhdistynyt julisti Mikaelin Urantian Planeettaprinssiksi. Tämä julistus ratkaisi periaatteessa ja varmalla tavalla maailmanne aseman ikiajoiksi, mutta Täysivaltainen Luoja-Poika ei käytännössä ryhtynyt mihinkään sen suuntaisiin toimiin, että hän olisi henkilökohtaisesti aikonut hallita tätä planeettaa, paitsi että hän asetti kahdestakymmenestäneljästä entisestä urantialaisesta koostuvan komission, jolla on valtuudet edustaa häntä Urantian ja tämän järjestelmän kaikkien muiden karanteenissa olevien planeettojen

hallituksessa. Yksi tämän neuvoston jäsen asuu nykyisin Urantialla residenttinä kenraalikuvernöörinä.

114:1.2 (1251.1) Makiventa Melkisedekille on hiljattain annettu sijaishallitsijan valtuudet toimia Mikaelin puolesta Planeettaprinssinä, mutta tämä paikallisuniversumin Poika ei ole ryhtynyt mihinkään sen suuntaisiin toimenpiteisiin, että hän tekisi muutoksia nykyiseen planetaariseen hallitusjärjestelmään täällä asuvien kenraalikuvernöörien toinen toistaan seuraavine hallintoineen.

114:1.3 (1251.2) On sangen vähän todennäköistä, että Urantian hallitukseen tehtäisiin kuluvan tuomiokauden aikana mitään merkittävää muutosta, ellei sitten Planeettaprinssin sijaishallitsija saavu ottamaan hoitoonsa hänelle hänen arvonimensä mukaan kuuluvat velvollisuudet. Joistakuista kumppaneistamme tuntuu, että johonkin aikaan lähitulevaisuudessa järjestelmä, joka edellyttää, että aina yksi kahdestakymmenestäneljästä neuvonantajasta lähetetään Urantialle toimimaan kenraalikuvernöörinä, korvataan sillä, että Makiventa Melkisedek saapuu virallisesti tänne Urantian hallitusvaltaan kohdistuvine sijaishallitsijan valtuuksineen. Virkaatekevänä Planeettaprinssinä hän epäilemättä jatkaisi planeettavastuun kantavana henkilönä aina Luciferin kapinan lopulliseen tuomioistuinkäsittelyyn saakka ja kukaties jopa siihen kaukaisen tulevaisuuden hetkeen asti, jolloin planeetta asettuu valoon ja elämään.

114:1.4 (1251.3) Jotkut uskovat, että Makiventa saapuu ottamaan Urantian asiat henkilökohtaiseen hoitoonsa vasta kulumassa olevan

tuomiokauden päättyessä. Toiset ovat sitä mieltä, ettei Sijaishallitsijaprinssi kenties tässä ominaisuudessa saavu, ennen kuin Mikael joskus palaa Urantialle, kuten hän vielä lihallishahmoisena eläessään lupasi. Ja sitten on vielä niitäkin – tämän kertoja mukaan luettuna –, jotka odottavat Melkisedekin ilmaantuvan minä päivänä tai minä hetkenä hyvänsä.

2. Planetaaristen valvojain lautakunta

114:2.1 (1251.4) Maailmassanne tapahtuneesta Mikaelin lahjoittautumisesta alkaen Urantian yleishallinto on ollut uskottuna Jerusemissa toimivan, kahdestakymmenestäneljästä entisestä urantialaisesta koostuvan erikoisryhmän käsiin. Tämän komission jäsenyyden ehtona olevat vaatimukset eivät ole tiedossamme, mutta olemme panneet merkille, että tällaisen valtuuskirjan saaneet ovat kaikki antaneet oman panoksensa Korkeimman hallitsijanvallan laajenemiseen Satanian järjestelmässä. Urantialla toimiessaan he kaikki olivat olemukseltaan todellisia johtajia, ja (Makiventa Melkisedekiä lukuun ottamatta) mansiomaailmasta saatu kokemus on näitä johtajanominaisuuksia entisestään lisännyt, ja Jerusemin kansalaisuuteen kuuluva koulutus on niitä täydentänyt. Kaksikymmennelijäsenisen komission jäsenten ehdollepanon suorittaa Lanaforgen kabinetti, Edentian Kaikkein Korkeimmat antavat heistä lausuntonsa, Jerusemin Valtuutettu Vartija antaa hyväksyntänsä ja Salvingtonin Gabriel nimittää heidät Mikaelin

antamien valtuuksien nojalla virkaansa. Väliaikaisiksi jäseniksi nimitetyt toimivat aivan yhtä täysipainoisesti kuin tämän erikoisvalvojien komission vakinaisetkin jäsenet.

114:2.2 (1251.5) Planetaaristen ohjaajien lautakunta huolehtii varsinkin niiden toimintojen valvonnasta tässä maailmassa, jotka johtuvat siitä, että Mikael koki täällä viimeisen lahjoittautumisensa. Heitä pitävät läheisessä ja välittömässä kosketuksessa Mikaeliin tietyn Loistavan Iltatähden yhteystoiminnot, saman olennon, joka palveli Jeesusta koko tämän kuolevaisena suorittaman lahjoittautumisvaiheen ajan.

114:2.3 (1252.1) Muuan Johannes, jonka tunnette ”Kastajana”, toimii nykyisin tämän neuvoston puheenjohtajana sen pitäessä istuntoa Jerusemissa. Mutta tämän neuvoston itseoikeutettu päällikkö on Satanian Valtuutettu Vartija, Salvingtonissa toimivan Apulaistarkastajan ja Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan välitön ja henkilökohtainen edustaja.

114:2.4 (1252.2) Tämän samaisen, entisistä urantialaisista koostuvan komission jäsenet toimivat myös järjestelmään kuuluvien kolmenkymmenenkuuden muun kapinan takia eristetyn maailman neuvoa-antavina valvojina. He tekevät varsin arvokkaan palveluksen pitäessään Järjestelmän Hallitsijan, Lanaforgen, läheisessä ja myötätuntoisessa kosketuksessa näiden planeettojen asioihin, planeettojen, jotka edelleenkin pysyvät enemmän tai vähemmän Norlatiadekin Konstellaation Isien ylivalvonnassa. Tuon tuostakin nämä kaksikymmentäneljä neuvonantajaa matkustavat yksilöinä kullekin karanteenissa olevalle planeetalle, eritoten Urantialle.

114:2.5 (1252.3) Jokaista muuta eristettyä maailmaa neuvovat samanlaiset ja jäsenmäärältään vaihtelevansuuruiset, sen entisistä asukkaista koostuvat komissiot, mutta nämä muut komissiot ovat alisteisia urantialaiselle kahdenkymmenenneljän ryhmälle. Samalla kun jälkimmäisen komission jäsenet ovat tällä tavoin aktiivisesti kiinnostuneita inhimillisen edistymisen jokaisesta vaiheesta kussakin Satanian karanteeniin asetetussa maailmassa, he tuntevat erityistä ja nimenomaista huolta Urantian kuolevaisrotujen hyvinvoinnista ja etenemisestä, sillä Urantiaa lukuun ottamatta he eivät suoraan ja välittömästi valvo mainituista planeetoista yhdenkään asioita, eikä heidän toimivaltansa täälläkään ole täysimääräistä muutoin kuin tietyillä kuolevaisten eloonjäämiseen liittyvillä toimialoilla.

114:2.6 (1252.4) Kukaan ei tiedä, kauanko nämä kaksikymmentäneljä Urantian neuvonantajaa jatkavat toimintaansa nykyisessä asemassaan, jossa he ovat erillään universumitoimintojen säännönmukaisesta ohjelmasta. Nykyisessä ominaisuudessaan he epäilemättä palvelevat siihen saakka, kunnes planeetan statuksessa tapahtuu jokin sellainen muutos kuin, että tuomiokausi päättyy, Makiventa Melkisedek ottaa täyden toimivallan omiin käsiinsä, Luciferin kapinasta annetaan lopullinen oikeuden päätös tai että Mikael ilmestyy uudelleen viimeisen lahjoittautumisensa maailmaan. Urantian tämänhetkinen residentti kenraalikuvernööri tuntuu kallistuvan sen mielipiteen kannalle, että Makiventaa lukuun ottamatta kaikki muut päästetään jatkamaan nousuaan Paratiisia kohti sinä hetkenä, kun Satanian järjestelmä kytketään taas

konstellaation yhteyspiireihin. Mutta muitakin mielipiteitä on kuultu.

3. Residentti kenraalikuvernööri

114:3.1 (1252.5) Jerusemissa toimiva kaksikymmennelijäseninen planetaarinen valvojakunta osoittaa Urantian ajanlaskun mukaan joka sadas vuosi yhden joukostaan oleskelemaan maailmassanne ja toimimaan valvojien toimeenpanevana edustajana, paikan päällä asuvana eli residenttinä kenraalikuvernöörinä. Käsillä olevien kertomusten valmisteluaikoihin tämä toimeenpaneva viranhaltija vaihdettiin niin, että yhdeksännentoista tässä tehtävässä palvelleen tilalle astui kahdeskymmenes. Planeetan nykyisen valvojan nimi pidetään teiltä salassa vain siksi, että kuolevainen ihminen on varsin altis kunnioittamaan tavallisuudesta poikkeavia kanssaihmisiään ja ihmistasoa korkeammalla olevia ylempiään, jopa tekemään heistä jumalia.

114:3.2 (1252.6) Residentillä kenraalikuvernöörillä ei ole mitään varsinaista omakohtaista määräysvaltaa maailman asiainhoidossa muutoin kuin kahdenkymmenenneljän Jerusemissa toimivan neuvonantajan edustajan ominaisuudessa. Hän toimii ihmisen yläpuolella vaikuttavan hallinnon koordinoijana ja on Urantialla toimivien taivaallisten olentojen kunnioitettu päämies ja yleisesti tunnustettu johtaja. Kaikki enkeliarmeijakuntien luokat pitävät häntä koordinoivana ohjaajanaan, kun yhdistyneet keskiväliolennot

taas – sen jälkeen kun 1-2-3 ensimmäinen poistui heidän joukostaan tullakseen yhdeksi kahdestakymmenestäneljästä neuvonantajasta – pitävät toinen toistaan seuraavia kenraalikuvernöörejä planetaarisina isinään.

114:3.3 (1253.1) Vaikkei kenraalikuvernöörillä olekaan varsinaista ja omakohtaista määräysvaltaa planeetalla, hän antaa silti joka päivä kymmenittäin ratkaisuja ja päätöksiä, jotka kaikki asianosaiset persoonallisuudet hyväksyvät lopullisiksi. Hän on paljon enemmän isällinen neuvoja kuin tekninen vallankäyttäjä. Tietyllä tavalla hän toimii niin kuin Planeettaprinssi toimisi, mutta hänen hallintonsa muistuttaa paljon enemmän Aineellisten Poikien hallintoa.

114:3.4 (1253.2) Urantian hallitus on edustettuna Jerusemin neuvostoissa sellaista järjestelyä noudattaen, että Urantialta palaava kenraalikuvernööri istuu väliaikaisena jäsenenä Planeettaprinsseistä koostuvassa Järjestelmän Hallitsijan kabinetissa. Kun Makiventa nimitettiin Sijaishallitsijaprinssiksi, odotettiin, että hän ottaisi välittömästi paikkansa Satanian Planeettaprinssien neuvostossa, mutta tähän mennessä hän ei ole ryhtynyt mihinkään sensuuntaisiin toimenpiteisiin.

114:3.5 (1253.3) Aineellisen tason yläpuolella toimiva Urantian hallitus ei pidä kovinkaan läheistä elimellistä yhteyttä paikallisuniversumin korkeampiin yksikköihin. Täällä asuva kenraalikuvernööri edustaa tavallaan sekä Salvingtonia että Jerusemia, sillä hän toimii niiden kahdenkymmenenneljän neuvonantajan puolesta, jotka edustavat suoraan sekä Mikaelia että Gabrielia. Ja koska planetaarinen kuvernööri on Jerusemin kansalainen, hän voi toimia Järjestelmän

Hallitsijan edustajana. Konstellaation viranomaisia edustaa suoraan Vorondadek-Poika, Edentian lähettämä tarkkailija.

4. Kaikkein Korkein tarkkailija

114:4.1 (1253.4) Urantian hallintovaltaa mutkistaa lisäksi se, että Norlatiadekin hallitus ehti jo heti planetaarisen kapinan jälkeen oma-aloitteisesti ottaa haltuunsa planetaarisen määräysvallan. Urantialla asuu edelleenkin muuan Vorondadek-Poika, Edentian Kaikkein Korkeimpien lähettämä tarkkailija, ja kun Mikael ei ole ainakaan vielä ryhtynyt täällä mihinkään välittömään toimintaan, hän toimii myös planeetan hallintovaltaan kuuluvana luotettuna. Nykyinen Kaikkein Korkein tarkkailija (ja ajoittainen sijaishallitsija) on kahdeskymmeneskolmas tässä asemassa Urantialla palveleva persoona.

114:4.2 (1253.5) On olemassa tiettyjä planeettaa koskevia asiaryhmiä, jotka ovat edelleenkin Edentian Kaikkein Korkeimpien valvonnassa sen perusteella, että nämä Luciferin kapinan aikana omaksuivat niiden suhteen päätäntävallan. Näissä asioissa määräysvaltaa käyttää muuan Vorondadek-Poika, Norlatiadekin lähettämä tarkkailija, joka ylläpitää hyvin läheisiä neuvonnallisia suhteita planetaarisiin valvojiin. Rotukomission jäsenet ovat Urantialla varsin aktiivisia, ja heidän moninaisten ryhmäpäällikköjensä ja täällä asuvan Vorondadek-tarkkailijan välillä vallitsee epämuodollinen

yhteydenpitosuhde, ja viimeksi mainittu toimii heidän neuvoa-antavana ohjaajanaan.

114:4.3 (1253.6) Kriisitilanteissa hallituksen todellinen ja täysivaltainen päämies – tietyt puhtaasti hengelliset asiat poissulkien – olisi tämä nykyisin tarkkailutehtävissä toimiva Edentian Vorondadek-Poika. (Mainituissa puhtaasti hengellisissä ongelmissa ja tietyissä pelkästään henkilökohtaisissa asioissa korkeinta päätäntävaltaa tuntuu käyttävän se komentava arkkienkeli, joka on osoitettu tämän olentoluokan divisioonapäämajaan. Tämä päämaja perustettiin äskettäin Urantialle.)

114:4.4 (1253.7) Kaikkein Korkeimmalle tarkkailijalle on annettu valtuudet oman harkintansa mukaan ottaa haltuunsa planeetan hallitusvalta aikoina, jolloin vallitsee vakava planetaarinen kriisi, ja Urantian historiassa näin on aikakirjojen mukaan tapahtunut kolmekymmentäkolme kertaa. Sellaisina aikoina Kaikkein Korkein tarkkailija toimii Kaikkein Korkeimpana sijaishallitsijana, joka käyttää kiistatonta määräysvaltaa kaikkiin planeetalla asuviin hoivaajiin ja hallintopersoonallisuuksiin nähden niin, että ainoan poikkeuksen muodostaa arkkienkelien divisioonaorganisaatio.

114:4.5 (1253.8) Vorondadekien sijaishallitsijakaudet eivät ole mikään vain kapinan vuoksi eristettyjä planeettoja koskeva erikoisuus, sillä Kaikkein Korkeimmat saavat milloin hyvänsä puuttua asuttujen maailmojen asioihin ja tuoda ihmisten valtakuntien asiainhoitoon konstellaation vallankäyttäjien ylivoimaista viisautta.

5. Planeetan hallitus

114:5.1 (1254.1) On tosiaankin vaikeata kuvailla, millainen Urantian hallinto aktuaalisesti on. Täällä ei ole mitään universumiorganisaation suuntaviivojen mukaista virallista hallitusta erillisine lainsäädännällisine, toimeenpanevine ja oikeudellisine hallinnonhaaroineen. Lähimmäksi planetaarisen hallinnon lakiasäätävää haaraa tulevat edellä mainitut kaksikymmentäneljä neuvonantajaa. Kenraalikuvernööri on väliaikainen ja neuvoa-antava toimeenpanopäällikkö, kuitenkin niin että Kaikkein Korkeimmalla tarkkailijalla on veto-oikeus. Eikä planeetalla toimi mitään ehdottoman ratkaisuvallan omaavia oikeudenkäyttöelimiä, vaan vain omat sovittelukomissionsa.

114:5.2 (1254.2) Molemminpuolisen yhteisymmärryksen perusteella kenraalikuvernööri ratkaisee suurimman osan ongelmista, joissa osallisina ovat serafit ja keskiväliolennot. Mutta niitä tapauksia lukuun ottamatta, joissa hän toimii kahdenkymmenenneljän neuvonantajan määräysten julkituojana, kaikista hänen ratkaisuistaan on mahdollista valittaa sovittelukomissioille, planetaarista toimintaa varten kokoonpannuille paikallisille viranomaisille, tai jopa Satanian Järjestelmän Hallitsijalle.

114:5.3 (1254.3) Se, ettei täällä ole Planeettaprinssin ruumiillista esikuntaa eikä Aatameihin kuuluvan Pojan ja Tyttären aineellista hallitusta, korvautuu osittain serafien erityisellä huolenpidolla ja keskiväliolentojen epätavallisilla palveluksilla. Planeettaprinssin

puuttumisen korvaa tehokkaasti arkkienkelien, Kaikkein Korkeimman tarkkailijan ja kenraalikuvernöörin kolmiyhteinen läsnäolo.

114:5.4 (1254.4) Tämä melkolailla löyhästi organisoitu ja jossakin määrin omintakeisesti hoidettu planeetan hallinto on arkkienkelien antaman aikaa säästävän avun vuoksi ja heidän aina käyttövalmiin yhteyspiirinsä ansiosta odottamattoman tehokas. Yhteyspiiriä käytetään planetaarisissa hätätilanteissa ja hallinnollisissa vaikeuksissa tavan takaa. Teknisessä mielessä planeetta on Norlatiadekin yhteyspiirejä ajatellen edelleenkin hengellisesti eristyksissä, mutta hätätilanteessa tämä haitta on nyt kierrettävissä arkkienkelten yhteyspiiriä käyttämällä. Planeetan eristyneisyydellä ei tietenkään yksittäisten kuolevaisten kannalta ole suurtakaan merkitystä sen jälkeen, kun Totuuden Henki tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten vuodatettiin kaiken lihan päälle.

114:5.5 (1254.5) Urantian jokainen hallintopäivä aloitetaan neuvottelukokouksella, johon osallistuvat kenraalikuvernööri, arkkienkelien planeettakohtainen päällikkö, Kaikkein Korkein tarkkailija, valvova supernafi, täällä asuvien Elämänkantajien päällikkö sekä kutsuvieraita universumin korkea-arvoisten Poikien joukosta tai niiden muutamien opiskelijavieraiden joukosta, jotka planeetalla sattumoisin oleskelevat.

114:5.6 (1254.6) Kenraalikuvernöörin välittömän hallintokabinetin muodostaa kaksitoista serafia. Nämä ovat niiden kahdentoista erikoisenkeleistä koostuvan ryhmän virassa toimivat päälliköt, jotka

toimivat ihmisen yläpuolella olevalla tasolla planeetan edistymisen ja vakauden välittöminä ohjaajina.

6. Planetaariseen valvontaan kuuluvat mestariserafit

114:6.1 (1254.7) Kun ensimmäinen kenraalikuvernööri saapui Urantialle, mikä tapahtui yhtä aikaa Totuuden Hengen vuodattamisen kanssa, hänen seurassaan oli kaksitoista joukkokuntaa erikoisserafeja, Serafingtonin loppututkinnon suorittaneita, jotka osoitettiin välittömästi tiettyihin planetaarisiin erityistehtäviin. Nämä ylevät enkelit tunnetaan planetaarisen valvonnan mestariserafeina, ja ellei planeetan Kaikkein Korkeimman tarkkailijan ylivalvontaa oteta lukuun, he ovat täällä asuvan kenraalikuvernöörin välittömässä ohjauksessa.

114:6.2 (1255.1) Toimiessaan täällä asuvan kenraalikuvernöörin yleisvalvonnan alaisuudessa näitä kahtatoista enkeliryhmää ohjaa kuitenkin välittömästi kaksitoistajäseninen serafineuvosto, johon kuuluvat jokaisen ryhmän kulloisetkin päälliköt. Tämä neuvosto toimii myös residentin kenraalikuvernöörin vapaaehtoiskabinettina.

114:6.3 (1255.2) Johdan serafien planeettakohtaisen päällikön ominaisuudessa puhetta tässä serafipäällikköjen neuvostossa. Olen ensiasteiseen luokkaan kuuluva vapaaehtoinen supernafi ja palvelen Urantialla planeetan enkeliarmeijoiden aikaisemman, Caligastian luopumuksen aikaan langenneen päällikön seuraajana.

114:6.4 (1255.3) Planetaarisen valvonnan kaksitoista mestariserafikuntaa toimivat Urantialla seuraavasti:

114:6.5 (1255.4) 1. *Aikakauteen sidotut enkelit*. Kysymyksessä ovat kuluvan aikakauden enkelit, tuomiokauteen sidottu ryhmä. Näille taivaallisille hoivaajille on uskottu kunkin sukupolven asioiden valvonta ja ohjaus, sellaisina kuin näiden on määrä sopia sen aikakauden mosaiikkiin, jolloin ne ilmenevät. Nykyinen Urantialla palveleva aikakautisten enkelien joukkokunta on kolmas kulumassa olevan tuomiokauden aikana tälle planeetalle osoitettu ryhmä.

114:6.6 (1255.5) 2. *Edistymisen enkelit*. Näiden serafien vastuulle on pantu toinen toistaan seuraavien sosiaalisten aikakausien evolutionaarisen edistymisen alkuunpanotehtävä. He vaalivat evolutionaarisiin luotuihin luonnostaan sisältyvien edistymispyrkimysten kehittymistä. He uurastavat taukoamatta saadakseen asiat sille tolalle, jolla niiden pitäisi olla. Nyt palveluvuorossa olevat ovat järjestyksessä toinen planeetalle osoitettu ryhmä.

114:6.7 (1255.6) 3. *Uskonnonvarjelijat*. Kysymyksessä ovat ”kirkkojen enkelit”, olevan ja menneen vakaat puolustajat. He koettavat ylläpitää menneisyyden perintöön sisältyviä ihanteita, jotta moraalisten arvojen siirtyminen yhdeltä aikakaudelta toiselle olisi turvattua. He ovat edistymisen enkelten vastapelaajia, sillä he pyrkivät kaiken aikaa siirtämään sukupolvelta toiselle vanhaan ja väistyvään muotokieleen sisältyvät katoamattomat arvot niin, että ne

muuttuvat uusiksi, ja sen vuoksi vähemmän vakiintuneiksi ajatus- ja käyttäytymismalleiksi. Ei käy kieltäminen, että nämä enkelit kamppailevat hengellisten muotoseikkojen puolesta, mutta he eivät ole tunnustuksellisten uskonnonharjoittajain keskuudessa ilmenevän kiihkolahkolaisuuden eikä tarkoituksettomista kiistoista johtuvien rintamajakojen alkulähde. Urantialla tällä hetkellä toimiva joukkokunta on tässä tehtävässä viides.

114:6.8 (1255.7) 4. *Kansakuntana elämisen enkelit*. Kysymys on ”pasuunojen enkeleistä”, Urantian kansallisuusjakoiseen elämäntapaan liittyvien poliittisten ilmiöiden ohjaajista. Ryhmä, joka tällä hetkellä toimii kansainvälisten suhteiden ylivalvojana, on neljäs tällä planeetalla palvelleista tällaisista joukkokunnista. Nimenomaan tämän serafidivisioonan harjoittaman hoivan kautta ”Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa”.

114:6.9 (1255.8) 5. *Rotujen enkelit*. Nämä ovat enkeleitä, jotka työskentelevät ajallisuuden evolutionaaristen rotujen säilymisen puolesta näiden poliittisista sotkuista ja uskonnollisista ryhmäjaoista välittämättä. Urantialla on jäänteitä yhdeksästä ihmisrodusta, jotka ovat sekoittuneet ja yhdistyneet nykyisten aikojen väestöksi. Nämä serafit liittyvät läheisesti hoivaan, jota rotukomission jäsenet suorittavat, ja Urantialla tällä hetkellä toimiva ryhmä on planeetalle kohta Helluntaipäivän jälkeen osoitettu alkuperäinen joukkokunta.

114:6.10 (1255.9) 6. *Tulevien aikojen enkelit*. He ovat tulevaisuutta luotaavia enkeleitä, jotka ennakoivat tulevaa aikakautta ja laativat

suunnitelmia uuteen ja edistyvään tuomiokauteen sisältyvien tämänhetkisiä suurenmoisempien seikkojen toteutumiseksi. He ovat toinen toistaan seuraavien aikakausien arkkitehtejä. Planeetalla nyt oleva ryhmä on toiminut tässä tehtävässä kuluvan tuomiokauden alusta lähtien.

114:6.11 (1256.1) 7. *Valistuksen enkelit*. Urantia saa nyt apua kolmannelta planetaarisen kasvatuksen vaalimiseen omistautuvalta serafikunnalta. Nämä enkelit ahertavat mentaalisen ja moraalisen koulutuksen parissa, joka kohdistuu yksilöihin, perheisiin, ryhmiin, kouluihin, yhteisöihin, kansakuntiin ja kokonaisiin rotuihin.

114:6.12 (1256.2) 8. *Terveyden enkelit*. Kysymyksessä ovat ne serafihoivaajat, jotka on osoitettu terveyden edistämiseen ja sairauksien ehkäisemiseen omistautuvien, kuolevaisista muodostuvien toimintayksiköiden avuksi. Nykyinen joukkokunta on kuudes tämän tuomiokauden aikana palvelleista ryhmistä.

114:6.13 (1256.3) 9. *Kodin serafit*. Urantia nauttii nyt niiden enkelihoivaajien viidennen ryhmän palveluksista, jotka omistautuvat kodin, ihmisperäisen sivilisaation perusinstituution, säilyttämiseen ja edistämiseen.

114:6.14 (1256.4) 10. *Elinkeinoelämän enkelit*. Tämän enkeliryhmän huolena on elinkeinoelämän kehittymisen vaaliminen ja taloudellisten olojen koheneminen Urantian kansojen keskuudessa.

Tämä joukkokunta on Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen vaihtunut seitsemän kertaa.

114:6.15 (1256.5) 11. *Vapaa-ajanvieton enkelit*. Puhe on niistä enkeleistä, jotka vaalivat leikkiin, huumoriin ja lepoon sisältyviä arvoja. Alinomaa he pyrkivät kohottamaan ihmisen virkistykseksi koituvia ajanviettotapoja ja näin edistämään ihmisten vapaa-ajan entistä hyödyllisempää käyttöä. Nykyinen joukkue on Urantialla palvelleista tämän sarjan ryhmistä kolmas.

114:6.16 (1256.6) 12. *Ihmisen yläpuolelle ulottuvan hoivan enkelit*. Kysymys on enkeleiden enkeleistä, niistä serafeista, jotka on osoitettu palvelemaan kaikkea muuta tällä planeetalla esiintyvää ihmisen yläpuolista elämää – väliaikaista tai pysyvää. Tämä joukkokunta on palvellut nykyisen tuomiokauden alusta lähtien.

114:6.17 (1256.7) Kun sattuu, että nämä mestariserafien ryhmät ovat eri mieltä planeetalla noudatettavia toimintaperiaatteita tai menettelytapoja koskevista asioista, kenraalikuvernööri tavallisesti sovittelee heidän välillään esiintyvät erimielisyydet, mutta kaikista hänen ratkaisuistaan on mahdollista valittaa ylempiin asteisiin sen mukaan, minkäluonteisista ja miten vakavista asioista erimielisyydessä on kysymys.

114:6.18 (1256.8) Mikään mainituista enkeliryhmistä ei harjoita suoraa tai omaehtoista valvontaa sillä toimialueella, jolle ne on osoitettu. Ne eivät kykene oman toimipiirinsä asioiden täysimääräiseen valvontaan, mutta ne voivat manipuloida, ja ne myös manipuloivat,

planeetalla vallitsevia olosuhteita ja yhdistelevät tilanteita sillä tavoin, että ne vaikuttavat myönteisesti niihin inhimillisen toiminnan sfääreihin, joihin ne kytkeytyvät.

114:6.19 (1256.9) Planeetan valvonnan mestariserafit käyttävät tehtäviensä suorittamisessa monia välikäsiä. He toimivat ideainmuodostuksen selvittelykeskuksina, mielen kohdistajina ja hankkeiden edistäjinä. Vaikka he eivät kykene tuomaan ihmismieleen uusia ja korkeampia käsityksiä, niin usein he työskentelevät antaakseen lisäpontta jollekin korkeammalle ihanteelle, joka jo on tullut esille ihmisen ajatusmaailmassa.

114:6.20 (1256.10) Mutta näiden monien positiivisten vaikutuskeinojen lisäksi mestariserafit kohtalon varajoukon mobilisoimalla, sitä kouluttamalla ja ylläpitämällä varmistavat, että planeetan kehitys on turvassa sitä uhkaavalta kohtalokkaalta vaaralta. Näiden reserviläisten päätehtävänä on toimia turvana evolutionaarisen edistymisen luhistumista vastaan. He ovat se varokeino, jonka taivaalliset voimat ovat järjestäneet yllätystilanteiden varalta; he ovat takeena siitä, ettei täystuhoa tapahdu.

7. Kohtalon varajoukko

114:7.1 (1257.1) Kohtalon varajoukko koostuu elävistä miehistä ja naisista, jotka on otettu mukaan maailman asioiden hoitoa edustavaan ihmistason yläpuolella olevan hallinnon erityispalveluun. Tämän joukkokunnan muodostavat ne kunkin sukupolven miehet ja

naiset, jotka maailman henkiohjaajat valitsevat auttamaan ohjattaessa armoon ja viisauteen perustuvaa hoivaa ajallisuuden lapsille evolutionaarisissa maailmoissa. Siihen, miten ylösnousemusjärjestelmien asioita hoidetaan, kuuluu yleisenä käytäntönä, että tällainen oman tahdon omaavien kuolevaisten käyttö yhteyshenkilöinä aloitetaan, heti kun nämä ovat kyllin päteviä ja luotettavia vastaamaan tällaisista velvollisuuksista. Niin pian kun ajallisen toiminnan näyttämölle siis ilmestyy miehiä ja naisia, joilla on riittävä mentaalinen kapasiteetti, tehtävän edellyttämä moraalinen status ja vaadittava hengellisyys, heidät osoitetaan nopeasti sopivalle planetaaristen persoonallisuuksien taivaalliselle ryhmälle yhteyshenkilöiksi eli kuolevaisavustajiksi.

114:7.2 (1257.2) Kun ihmisolentoja valitaan planeetan kohtalon suojelijoiksi, kun heistä tulee avainasemassa olevia henkilöitä niiden suunnitelmien suhteen, joita maailman hallinnosta vastaavat ovat toteuttamassa, silloin serafien planetaarinen päällikkö vahvistaa heidän ajallisen kiinnityksensä serafijoukkoihin ja nimittää henkilökohtaiset kohtalonsuojelijat palvelemaan tällaisten kuolevaisreserviläisten seurassa. Kaikilla varajoukkolaisilla on minätajuinen Suuntaaja, ja useimmat heistä toimivat älyllisen suoritustason ja hengellisen saavutustason korkeammilla kosmisilla kehillä.

114:7.3 (1257.3) Toimipiirin kuolevaisia valitaan palvelemaan asuttujen maailmojen kohtalon varajoukoissa seuraavin perustein:

114:7.4 (1257.4) 1. Asianomainen omaa sellaista erityiskyvykkyyttä, että häntä voidaan salaisesti harjoittaa maailman asiainhoidon eri

toiminnoissa esiintyviä mahdollisia hätätilatehtäviä varten.

114:7.5 (1257.5) 2. Asianomainen on täydestä sydämestään antautunut jonkin erityisen sosiaalisen, taloudellisen, poliittisen, hengellisen tai muun asian edistämiseen, mihin vielä liittyy halu palvella ilman, että hän saa siitä ihmisiltä tunnustusta tai palkkiota.

114:7.6 (1257.6) 3. Asianomaisella on poikkeuksellisen monitaitoinen Ajatuksensuuntaaja, joka todennäköisesti omaa esiurantialaista kokemusta planetaaristen ongelmien selvittelystä ja kamppailusta uhkaamassa olevia yleismaailmallisia hätätilanteita vastaan.

114:7.7 (1257.7) Kullakin planeettaan kohdistuvalla taivaallisella palveluhaaralla on oikeus saada käyttöönsä näistä kohtaloon vaikuttavissa asemissa olevista kuolevaisista koostuva yhteysryhmä. Keskitasoisen asutetun maailman palveluksessa on seitsemänkymmentä eri kohtalon joukkokuntaa, jotka liittyvät läheisesti ihmisen yläpuolella olevalla tasolla tapahtuvaan maailman asioiden juoksevaan hoitoon. Urantialla on kaksitoista kohtalon varajoukkoa, yksi kutakin serafien harjoittaman valvonnan planetaarista ryhmää kohti.

114:7.8 (1257.8) Urantialla olevat kaksitoista kohtalon varajoukkolaisten ryhmää koostuvat tämän sfäärin kuolevaisasukkaista, joita on harjoitettu monituisia maailmassa esiintyviä ratkaisevan tärkeitä vaikutusasemia silmällä pitäen ja joita pidetään valmiina toimintaan mahdollisissa planetaarisissa hätätilanteissa. Tähän yhdistyneeseen joukkoon kuuluu nykyisellään 962 henkilöä. Pienimmän ryhmän vahvuus on 41 ja suurimman 172 henkilöä. Alle kahtakymmentä kontaktipersoonallisuutta lukuun ottamatta tämän ainutlaatuisen

ryhmän jäsenet ovat täysin tietämättömiä siitä, että heidät on valmennettu tietyissä planetaarisissa kriiseissä tapahtuvaa toimintaa varten. Nämä kuolevaisreserviläiset valikoi se joukkokunta, johon heistä itse kukin liitetään, ja he saavat yhtäläisen syvämielessä tapahtuvan koulutuksen ja harjoituksen Ajatuksensuuntaajan ja serafien harjoittaman suojelijahoivan yhteen nivoutuvan tekniikan avulla. Tähän tiedostamattomaan koulutukseen osallistuu monet kerrat lukuisia muita taivaallisia persoonallisuuksia, ja keskiväliolennot suorittavat kaikessa tässä erityisvalmennuksessa arvokkaita ja korvaamattomia palveluksia.

114:7.9 (1258.1) Monissa maailmoissa muita paremmin sopeutuneet toisasteiset keskiväliolennot kykenevät saamaan vaihtelevanasteisen yhteyden tiettyjen suotuisasti rakentuneiden kuolevaisten Ajatuksensuuntaajaan taitavasti niihin mieliin tunkeutumalla, joita Suuntaajat pitävät asuinpaikkanaan. (Ja juuri tällaisten kosmisten järjestelyjen onnistuneen yhteen saattamisen avulla saatiin nämä ilmoitukset englanninkielisinä aikaan Urantialla.) Tällaiset evolutionaaristen maailmojen potentiaaliset yhteyskuolevaiset kootaan lukuisiin varajoukkoihin, ja tietyssä määrin juuri näistä eteenpäin katsovista persoonallisuuksista koostuvien pienryhmien kautta hengellinen sivilisaatio etenee ja Kaikkein Korkeimmat kykenevät hallitsemaan ihmisten valtakunnissa. Näihin kohtalon varajoukkoihin kuuluvilla miehillä ja naisilla on keskiväliolentojen välittävän toiminnan kautta siis eriasteisia yhteyksiä Suuntaajaansa, mutta näiden kuolevaisten kanssaihmiset eivät heitä juurikaan tunne muuta kuin niissä harvinaisissa sosiaalisissa hätätilanteissa ja

hengellisissä ongelmapaikoissa, joissa nämä reservipersoonallisuudet toimivat estääkseen evolutionaarisen kulttuurin luhistumisen tai elävän totuuden valon sammumisen. Urantialla näitä kohtalon varajoukkolaisia on ihmiskunnan historian lehdillä perin harvoin ylistetty.

114:7.10 (1258.2) Reserviläiset toimivat tiedostamattaan olennaisimman planeettaa koskevan tiedon säilyttäjinä. Monet kerrat sattuu, että varajoukkolaisen kuollessa tietty elintärkeä tietoaineisto siirretään kuolevan reserviläisen mielestä kumpaisenkin Ajatuksensuuntaajan läheisen yhteyden avulla tämän nuoremmalle seuraajalle. Suuntaajat toimivat näiden varajoukkojen yhteydessä epäilemättä monilla muillakin tavoilla, joita emme tunne.

114:7.11 (1258.3) Vaikka Urantialla ei kohtalon varajoukolla olekaan vakinaista päällikköä, sillä on kuitenkin omat pysyvät neuvostonsa, joista muodostuu sen hallinto-organisaatio. Näihin kuuluvat oikeudellinen neuvosto, historiallisuuden neuvosto, poliittisen täysivaltaisuuden neuvosto ja monia muita. Sen mukaisesti, miten joukkokunta on organisoitunut, nämä erityistehtävää hoitavat pysyvät neuvostot ovat aika ajoin asettaneet koko varajoukon nimellisiä (kuolevaisia) päälliköitä. Tällaisten varajoukkopäälliköiden virkakausi kestää tavallisesti vain muutaman tunnin ja rajoittuu jonkin käsillä olevan erityistehtävän suorittamiseen.

114:7.12 (1258.4) Urantian varajoukon jäsenmäärä oli korkeimmillaan adamiittien ja andiittien päivinä ja väheni sitten tasaisesti, sitä mukaa kun violetti verenperintö laimeni, ja se oli alimmillaan

Helluntain tienoilla, mutta tuon ajankohdan jälkeen reservijoukon jäsenmäärä on taas tasaisesti noussut.

114:7.13 (1258.5) (Urantialla olevan universumitietoisten kansalaisten kosmisen varajoukon vahvuus on nyt yli tuhat kuolevaista, joiden ymmärrys kosmoksen kansalaisuudesta ulottuu kauas heidän maisen asuinsijansa piirin ulkopuolelle, mutta minua on kielletty paljastamasta tämän elävistä ihmisolennoista koostuvan ainutlaatuisen ryhmän toiminnan todellista luonnetta.)

114:7.14 (1258.6) Urantian kuolevaisten ei pitäisi antaa sen, että heidän maailmansa on tiettyihin paikallisuniversumin yhteyspiireihin nähden hengellisessä mielessä verrattain eristynyt, herättää kosmisen hylätyksi tulemisen tai planetaarisen orpouden tunnetta. Planeetalla toimii ihmisten yläpuolella olevalla tasolla varsin selkeä ja tehokas maailman asioiden ja ihmiskohtaloiden valvonta.

114:7.15 (1258.7) Mutta on totta, että teillä voi parhaimmillaankin olla vain kalpea aavistus ihanteellisesta planetaarisesta hallituksesta. Ammoisista Planeettaprinssin ajoista lähtien Urantia on kärsinyt siitä, että maailman varttumiseen ja rodulliseen kehitykseen tähdännyt jumalallinen suunnitelma kariutui. Satanian lojaaleja asuttuja maailmoja ei hallita niin kuin Urantiaa. Muihin eristettyihin maailmoihin verrattaessa teidän planetaariset hallituksenne eivät kuitenkaan ole olleet järin huonoja. Vain yhdestä tai kahdesta maailmasta on sanottavissa, että ne ovat huonompia, ja jokunen saattaa olla aavistuksen verran parempi, mutta valtaosa on samalla tasolla teidän kanssanne.

114:7.16 (1259.1) Kukaan ei paikallisuniversumissa tunnu tietävän, milloin planeetan hallinnon epävakaa status päättyy. Nebadonin Melkisedekit näyttävät kallistuvan sille kannalle, ettei planeetan hallituksessa ja hallinnossa tapahdu suuriakaan muutoksia, ennen kuin Mikael saapuu toisen kerran henkilökohtaisesti Urantialle. Epäilemättä tuolloin, ellei jo sitä ennen, planeetan hallinnossa pannaan toimeen laajamittaisia muutoksia. Mutta minkäluonteisia tällaiset maailman hallintoa koskevat muutokset ovat, siitä kukaan ei tunnu kykenevän esittämään edes arvelujaan. Tällaisesta episodista ei koko Nebadonin universumin asuttujen maailmojen historiassa ole ennakkotapausta. Niiden monien vaikeasti ymmärrettävien asioiden joukossa, jotka koskevat Urantian tulevaa hallintoa, on eräänä varsin silmiinpistävänä ongelmana se, että planeetalla sijaitsee muuan arkkienkelien yhteyspiiri ja divisioonapäämaja.

114:7.17 (1259.2) Universumin neuvonpidoissa ei teidän eristettyä maailmaanne suinkaan ole unohdettu. Urantia ei ole mikään synnin poltinmerkillä leimattu ja kapinan takia jumalallisen vaarinpidon ulkopuolelle sysätty kosminen orpo. Uversasta Salvingtoniin ja edelleen Jerusemiin saakka, jopa Havonassa ja Paratiisissa, kaikki tietävät meidän olevan täällä. Ja teitä nyt Urantialla asuvia kuolevaisia vaalitaan aivan yhtä rakastavasti ja teistä huolehditaan aivan yhtä uskollisesti kuin, jos uskoton Planeettaprinssi ei olisi tätä sfääriä koskaan pettänyt, jopa paremmin. On ikuisesti totta, että ”Isä itse rakastaa teitä.”

114:7.18 (1259.3) [Esittänyt Urantialle sijoitettujen serafien päällikkö.]

Luku 115

Korkein Olento

115:0.1 (1260.1) KUN puhutaan Jumala Isästä, hänen poikanaan oleminen on suurenmoinen suhde. Kun puhutaan Korkeimmasta Jumalasta, statuksen edellytyksenä on saavuttaminen – asianomaisen täytyy sekä tehdä jotakin että olla jotakin.

1. Käsitepuitteiden suhteellisuus

115:1.1 (1260.2) Osittaiset, keskeneräiset ja kehittyvät älylliset olennot olisivat kokonaisuniversumissa avuttomia, he eivät kykenisi muodostamaan ensimmäistäkään järjellistä ajatusmallia, ellei olisi olemassa jokaiseen mieleen – olipa se ylhäis- tai alhaissyntyinen – synnynnäisesti sisältyvää kykyä rakentaa sellainen *universumiviitekehys*, jossa ajattelu tapahtuu. Ellei mieli kykene pääsemään perille lopputuloksista, ellei se kykene tunkeutumaan varsinaisille alkulähteille saakka, tuo mieli vääjäämättä postuloi

lopputuloksia ja keksii alkulähteitä, jotta sillä näiden mielen luomien postulaattien puitteissa olisi loogiseen ajatteluun tarvittavat välineet. Ja vaikka tällaiset luodun olennon ajattelun edellyttämät universumikehykset ovat rationaalisille älyllisille operaatioille välttämättömiä, ne ovat poikkeuksetta enemmän tai vähemmän virheellisiä.

115:1.2 (1260.3) Universumia koskevat käsitepuitteet ovat vain suhteellisen tosia. Ne ovat käyttökelpoinen tukirakennelma, jonka täytyy lopulta väistyä avartuvan kosmisen ymmärryksen laajentumien tieltä. Ymmärrykset totuudesta, kauneudesta ja hyvyydestä, moraalisuudesta, etiikasta, velvollisuudesta, rakkaudesta, jumalallisuudesta, alkuperästä, olemassaolosta, tarkoituksesta, kohtalosta, ajallisuudesta, avaruudesta ja jopa Jumaluudesta ovat vain suhteellisen tosia. Jumala on paljon, paljon enemmän kuin Isä, mutta Isä on ihmisen korkein käsitys Jumalasta. Orvontonissa, Havonassa ja Paratiisissa saavutettavat kuolevaisten tasoa korkeammalla olevat käsitykset Jumaluudesta laajentavat kuitenkin sitä kuvaa, jossa Luojan ja luodun välinen suhde esitetään Isän ja Pojan välisenä suhteena. Ihmisen täytyy ajatella kuolevaisen olennon universumipuitteissa, mutta se ei tarkoita, ettei hän voi nähdä mielessään muita ja ylevämpiä kehyksiä, joissa ajattelu on mahdollista.

115:1.3 (1260.4) Jotta kuolevaisten olisi helpompi käsittää universumien universumia, kosmisen todellisuuden eri tasoille on annettu nimitykset finiittinen, absoniittinen ja absoluuttinen. Näistä vain absoluuttinen on kvalifioimattomasti ikuinen, kiistattomasti

eksistentiaalinen. Absoniittiset ja finiittiset ovat johdannaisia, modifiointeja, kvalifiointeja ja laimennuksia infiniittisyyden alkuperäisestä ja aikojentakaisesta absoluuttisesta todellisuudesta.

115:1.4 (1260.5) Finiittisyyden maailmat ovat olemassa Jumalan ikuisen tarkoitusperän johdosta. Finiittiset luodut, niin ylhäiset kuin vaatimattomatkin, saattavat esittää ja ovat esittäneetkin teorioita siitä, miksi finiittinen on kosmisessa järjestelmässä välttämätön, mutta viime kädessä se on olemassa, koska Jumala niin tahtoi. Universumia ei voi selittää, eikä finiittinen luotu voi tarjota järjellistä syytä omakohtaiselle olemassaololleen muutoin kuin vetoamalla itseään edeltävien olentojen – Luojien tai alullepanijoiden – edellä käyneisiin tekoihin ja edeltäneeseen tahtotoimintaan.

2. Korkeimmuuden absoluuttinen perusta

115:2.1 (1261.1) Eksistentiaalisesta näkökulmasta katsottuna mitään uutta ei voi tapahtua missään galaksissa, sillä se infiniittisyyden tyhjentävyys, joka luonnostaan sisältyy MINÄ OLEN -olevaiseen[60], on iäti läsnä seitsemässä Absoluutissa, on toiminnallisesti assosioituneena kolmiyhteyksissä ja siirrännäisesti assosioituneena kolmiuksissa. Mutta se, että infiniittisyys on tällä tavoin eksistentiaalisesti läsnä näissä absoluuttisissa assosioitumissa, ei millään muotoa tee uusien kosmisten kokemuksellisuuksien todellistamista mahdottomaksi. Finiittisen luodun näkökulmasta

katsoen infiniittisyys sisältää paljon sellaista, joka on potentiaalista, paljon sellaista, joka kuuluu pikemminkin tulevan mahdollisuuden kuin nykyisen aktuaalisuuden piiriin.

115:2.2 (1261.2) Arvo on ainutlaatuinen universumitodellisuuden elementti. Emme käsitä, kuinka jonkin sellaisen arvoa, joka on infiniittistä ja jumalallista, voitaisiin jotenkin lisätä. Mutta panemme merkille, että *merkityksiä* voidaan modifioida, ellei lisätäkin, jopa infiniittisen Jumaluuden yhteyksissä. Kokemuksellisten universumien kannalta jopa jumalalliset arvot kasvavat aktuaalisuuksiksi sillä, että todellisuuden merkitysten käsittäminen laajenee.

115:2.3 (1261.3) Koko siinä asetelmassa, joka merkitsee kaikilla kokemisen tasoilla tapahtuvaa universaalista luomista ja evoluutiota, on nähtävästi kysymys potentiaalisuuksien muuntumisesta aktuaalisuuksiksi. Ja tämä muodonmuutos koskee niin avaruusvoimavarauksen, mielivoimavarauksen kuin henkivoimavarauksenkin maailmoja.

115:2.4 (1261.4) Se näkyvä menetelmä, jolla kosmokseen sisältyvät mahdollisuudet saatetaan aktuaalisen olemassaolon piiriin, vaihtelee tasolta toiselle niin, että se finiittisyydessä on kokemuksellista evoluutiota ja absoniittisuudessa kokemuksellista olevaistumista. Eksistentiaalinen infiniittisyys on kaikenkattavuuden osalta todellakin kvalifioimaton, ja tämän kaikenkattavuuden on pakostakin suljettava sisäänsä myös mahdollisuus evolutionaariseen finiittiseen kokemiseen. Ja tällaisen kokemuksellisen kasvun

mahdollisuudesta tulee universumiaktualiteetti Korkeimpaan ja Korkeimmassa vaikuttavien kolmiussuhteiden kautta.

3. Alkuperäinen, aktuaalinen ja potentiaalinen

115:3.1 (1261.5) Absoluuttinen kosmos on käsitteellisesti rajaton. Tämän primäärisen todellisuuden ulottuvuuden ja olemuksen määritteleminen on infiniittisyyden kvalifioimista ja puhtaan ikuisuuden käsitteen laimentamista. Infiniittis-ikuisen, ikuis-infiniittisen, idea on ulottuvuudeltaan kvalifioimaton ja tosiasiallisuudeltaan absoluuttinen. Urantian menneisyydestä, nykyisyydestä tai tulevaisuudesta ei tavata kieltä, joka todellisuutta vastaavalla tavalla toisi julki infiniittisyyden todellisuuden ja todellisuuden infiniittisyyden. Ihmisen, infiniittisessä kosmoksessa olevan finiittisen luodun, täytyy tyytyä vääristyneisiin heijastumiin ja laimennettuihin käsityksiin siitä äärettömästä, rajattomasta, koskaan alkamattomasta, koskaan päättymättömästä olemassaolevasta, jonka käsittämiseen hänen kykynsä eivät todellisuudessa riitä.

115:3.2 (1261.6) Mieli ei voi koskaan toivoa ymmärtävänsä Absoluutin käsitettä muutoin kuin yrittämällä ensin murtaa tällaisen realiteetin ykseys. Mieli on kaikkien eroavaisuuksien yhdistämistä, mutta silloin kun tällaiset nimenomaiset eroavaisuudet puuttuvat, mieli ei löydä

mitään perustaa, jonka varaan se voisi koettaa muodostaa ymmärrykseen tarvittavia käsitteitä.

115:3.3 (1261.7) Infiniittisyyden aikojentakainen lepotila vaatii segmentoimista, ennen kuin ihminen yrittää sitä käsittää. Infiniittisyydessä on ykseys, joka käsillä olevissa luvuissa on ilmaistu MINÄ OLEN -olevaisena[61] – luodun olennon mielen tekemänä ensimmäisenä postulaattina. Mutta luotu ei voi milloinkaan ymmärtää, mistä johtuu, että tästä ykseydestä tulee kaksinaisuus, kolmiyhteisyys ja moninaisuus, samalla kun se kuitenkin pysyy kvalifioimattomana ykseytenä. Ihminen kohtaa samanlaisen pulman pysähtyessään miettimään Kolminaisuuden jakamatonta Jumaluutta Jumalan monikollisen personoitumisen rinnalla.

115:3.4 (1262.1) Vain se, että ihminen on kaukana infiniittisyydestä, on syynä tämän käsitteen esittämiseen yhdellä sanalla. Vaikka infiniittisyys yhtäältä on YKSEYTTÄ, se on toisaalta MONINAISUUTTA ilman loppua tai äärtä. Finiittisten älyllisten olentojen havainnoimana infiniittisyys on luotujen filosofian ja finiittisen metafysiikan suurin mahdollinen paradoksi. Vaikka ihmisen hengellinen olemus palvontakokemuksessa tavoittaakin Isän, joka on infiniittinen, ehtyy ihmisen älyllinen käsityskyky jo Korkeimman olennon maksimaalisen käsittämisen kohdalla. Korkeimman tuolla puolen käsitteet ovat yhä enemmän pelkkiä nimiä; ne ovat yhä vähemmän todellisuuden todenperäisiä määrityksiä; niistä tulee aina vain laajemmin luodun olennon

finiittistä ymmärrystä edustava projektio kohti finiittisen yläpuolella olevaa.

115:3.5 (1262.2) Eräs absoluuttista tasoa koskeva peruskonseptio tuo mukanaan postulaatin kolmesta osa-alueesta:

115:3.6 (1262.3) 1. *Alkuperäinen*. Kvalifioimaton käsitys Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta, siitä MINÄ OLEN -olevaiseksi[62] käsitetystä lähdeilmentymästä, josta kaikki todellisuus saa alkunsa.

115:3.7 (1262.4) 2. *Aktuaalinen*. Aktuaalisuuden kolmen Absoluutin eli Toisen, Kolmannen ja Paratiisi-Lähteen ja Keskuksen yhteenliittymä. Tämä Iankaikkisen Pojan, Äärettömän Hengen ja Paratiisin Saaren kolmius on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen alkuperäisyyden aktuaalinen julkitulo.

115:3.8 (1262.5) 3. *Potentiaalinen*. Potentiaalisuuden kolmen Absoluutin eli Jumaluus-, Kvalifioimattoman ja Universaalisen Absoluutin yhteenliittymä. Tämä eksistentiaalista potentiaalisuutta edustava kolmius on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen alkuperäisyyden potentiaalinen julkitulo.

115:3.9 (1262.6) Alkuperäisen, Aktuaalisen ja Potentiaalisen keskinäinen yhteennivoutuminen antaa tulokseksi ne infiniittisyyden piirissä esiintyvät jännitteet, jotka tekevät kaiken universumikasvun mahdolliseksi; ja kasvu on Seitsenkertaisen, Korkeimman ja Perimmäisen olemus.

115:3.10 (1262.7) Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin yhteenliittymässä potentiaalisuus on absoluuttista, kun

aktuaalisuus taas on esiin nousevaa. Toisen, Kolmannen ja Paratiisi-Lähteen ja Keskuksen yhteenliittymässä aktuaalisuus on absoluuttista, kun potentiaalisuus taas on esiin nousevaa. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen alkuperäisyyden osalta emme voi sanoa, että sen paremmin aktuaalisuus kuin potentiaalisuuskaan olisi joko olemassa olevaa tai esiin nousevaa – *Isä on*.

115:3.11 (1262.8) Ajallisuuden näkökulmasta katsottuna Aktuaalinen on sitä, mikä oli ja mikä on; Potentiaalinen on sitä, mikä on tulossa ja sitä, mikä tulee olemaan; Alkuperäinen on se, mikä on. Ikuisuuden näkökulmasta katsoen Alkuperäisen, Aktuaalisen ja Potentiaalisen väliset erot eivät ole näin ilmeisiä. Nämä kolmiyhteiset kvaliteetit eivät ole yhtä silmiin pistäviä paratiisi-ikuisuuden tasoilla. Ikuisuudessa kaikki on – kaikki vain ei ole vielä tullut ilmi ajallisuudessa ja avaruudessa.

115:3.12 (1262.9) Luodun näkökulmasta aktuaalisuus on substanssia, potentiaalisuus on kapasiteettia. Aktuaalisuus on kaiken keskellä ja laajenee sieltä perifeeriseen infiniittisyyteen; potentiaalisuus tulee sisäänpäin infiniittisyyden periferiasta ja konvergoituu kaiken olevaisen keskuksessa. Alkuperäisyys on sitä, mikä ensin aiheuttaa ja sitten tasapainottaa todellisuuden muodonmuutoksen kiertokulun kaksinaiset liikkeet potentiaaleista aktuaaleiksi sekä olemassa olevien aktuaalien potentiaalistumisen.

115:3.13 (1262.10) Potentiaalisuutta edustavat kolme Absoluuttia ovat toiminnallisia kosmoksen puhtaasti ikuisella tasolla, näin ollen ne eivät sanotussa ominaisuudessa toimi milloinkaan absoluuttisuutta alemmilla tasoilla. Todellisuuden alenevilla tasoilla potentiaalisuutta

edustava kolmius tulee esiin Perimmäisen myötä ja Korkeimman jälkeen. Potentiaalisen ajallis-aktuaalistuminen saattaa jäädä toteutumatta, kun kysymys on jollakin absoluuttista alemmalla tasolla olevasta osasta, mutta näin ei käy koskaan kokonaisuuden osalta. Jumalan tahto pääsee aina lopulta voitolle, ei aina yksilön kohdalla, mutta poikkeuksetta, aina kun kysymyksessä on kokonaisuus.

115:3.14 (1263.1) Juuri aktuaalisuuden kolmiudessa kosmoksen olevaisilla on keskuksensa. Olipa kysymys hengestä, mielestä tai energiasta, niiden kaikkien keskipisteenä on tämä Pojan, Hengen ja Paratiisin yhteenliittymä. Henkeä olevan Pojan persoonallisuus on kaiken persoonallisuuden perikuva kautta universumien. Paratiisin Saaren substanssi on se perikuva, josta Havona on täydellinen ja superuniversumit ovat täydellistyvä ilmentymä. Myötätoimija on samanaikaisesti kosmisen energian mieliaktivoituma, henkitarkoitusperän käsitteellistymä ja aineellisten tasojen matemaattisten syiden ja seurausten yhdistymä hengellisen tason tahtoperäisten tarkoitusperien ja motiivien kanssa. Finiittisessä universumissa ja siihen nähden Poika, Henki ja Paratiisi toimivat Perimmäisessä ja Perimmäisen jälkeen sellaisena kuin tämä on ehdollistuneena ja kvalifioituneena Korkeimmassa.

115:3.15 (1263.2) (Jumaluuden) aktuaalisuus nimenomaan on se, mitä ihminen tavoittelee noustessaan Paratiisiin. (Ihmisen jumalallisuuden) potentiaalisuus on se, mikä ihmisessä tämän etsinnän myötä kehittyy. Alkuperäinen on se, mikä mahdollistaa

aktuaalisen ihmisen, potentiaalisen ihmisen ja ikuisen ihmisen rinnakkainolon ja integroitumisen.

115:3.16 (1263.3) Kosmoksen lopullisessa dynamiikassa on kysymys reaalisuuden alituisesta siirtymisestä potentiaalisuudesta aktuaalisuuteen. Tällaiselle muodonmuutokselle voi teoriassa olla loppu, mutta tosiasiassa sellainen on mahdotonta, sillä Potentiaalinen ja Aktuaalinen kytkeytyvät kumpikin yhteyspiirin kautta Alkuperäiseen (MINÄ OLEN -olevaiseen[63]), ja tämän samastumisen vuoksi on ikiajat mahdotonta panna rajaa universumin kehitysperäiselle edistymiselle. Mikään MINÄ OLEN -olevaiseen[64] samastuva ei voi milloinkaan lakata edistymästä, sillä MINÄ OLEN -olevaisen[65] potentiaalien aktuaalisuus on absoluuttista, ja MINÄ OLEN -olevaisen[66] aktuaalien potentiaalisuus on sekin absoluuttista. Aktuaaliset tulevat aina avaamaan uusia väyliä, jotka johtavat tähän saakka mahdottomien potentiaalien toteutumiseen – jokainen ihmisen tekemä päätös, paitsi että se aktualisoi uuden realiteetin ihmiskokemuksessa, avaa myös uuden kapasiteetin ihmisen kasvulle. Jokaisessa lapsessa elää aikuinen, ja kypsässä Jumalaa tuntevassa ihmisessä piilee morontiaetenijä.

115:3.17 (1263.4) Kasvun pysähtymistä ei kokonaiskosmoksessa voi koskaan esiintyä, sillä kasvun perusta – absoluuttiset aktuaaliset – on kvalifioimaton, ja koska kasvun mahdollisuudet – absoluuttiset potentiaalit – ovat rajoittamattomat. Universumin filosofit ovat käytännön kannalta asiaa tarkastellessaan tulleet siihen johtopäätökseen, ettei mitään sellaista kuin *loppu* ole olemassa.

115:3.18 (1263.5) Rajoittuneesta näkökulmasta katsottuna toki on olemassa monia loppuja, monia toimintojen päättymisiä, mutta korkeamman universumitason laajemmasta katsantokulmasta tarkasteltuna mitään loppumisia ei ole, on vain siirtymisiä yhdestä kehitysvaiheesta toiseen. Kokonaisuniversumin peruskronologisuudessa on kysymys eri universumiaikakausista: havona-, superuniversumi- ja ulkouniversumien aikakausista. Mutteivät edes nämä peräkkäisyyssuhteiden perusjaotukset voi olla muuta kuin suhteellisia virstanpylväitä ikuisuuden loputtomalla valtatiellä.

115:3.19 (1263.6) Korkeimman Olennon totuuden, kauneuden ja hyvyyden lopullinen selvillesaanti vasta voisi avata edistyvälle luodulle ne perimmäistä jumaluutta ilmentävät absoluuttiset ominaisuudet, jotka ovat totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsitetasojen tuolla puolen.

4. Korkeimman todellisuuden lähteet

115:4.1 (1263.7) Aina kun tarkastellaan Korkeimman Jumalan *alkulähteitä*, on lähtökohdaksi otettava Paratiisin-Kolminaisuus, sillä Kolminaisuus on alkuperäistä Jumaluutta, kun Korkein sen sijaan on johdannaista Jumaluutta. Aina kun tarkastellaan Korkeimman *kasvua*, on otettava huomioon eksistentiaaliset kolmiudet, sillä (yhdessä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kanssa) ne sulkevat piiriinsä koko absoluuttisen aktuaalisuuden ja

koko infiniittisen potentiaalisuuden. Ja evolutionaarinen Korkein on olemassaolon finiittisessä tasossa ja finiittisellä tasolla tapahtuvan potentiaalien aktuaaleiksi muuttumisen – muuntumisen – kulminoiva ja persoonallisesti tahtoperäinen keskiö. Mainitut kaksi kolmiutta – aktuaalinen ja potentiaalinen – sulkevat piiriinsä universumeissa tapahtuvan kasvun keskinäissuhteiden kaikkeuden.

115:4.2 (1264.1) Korkeimman alkulähde on Paratiisin-Kolminaisuudessa – ikuisessa, aktuaalisessa ja jakamattomassa Jumaluudessa. Korkein on kaikkein ensimmäiseksi henkipersoona, ja tämä henkipersoona on peräisin Kolminaisuudesta. Mutta Korkein on toisekseen kasvun – evolutionaarisen kasvun – Jumaluus, ja tämä kasvu juontuu mainituista kahdesta kolmiudesta: aktuaalisesta ja potentiaalisesta.

115:4.3 (1264.2) Jos on vaikeata käsittää, että infiniittiset kolmiudet voivat toimia finiittisellä tasolla, pysähtykää miettimään, että niiden infiniittisyyteen jo sinänsä täytyy sisältyä finiittisen potentiaalisuus; infiniittisyys sulkee sisäänsä kaiken – alimmasta ja kvalifioiduimmasta finiittisestä olevaisuudesta korkeimpiin ja kvalifioimattomasti absoluuttisiin realiteetteihin.

115:4.4 (1264.3) Sitä, että infiniittinen todellakin sisältää finiittisen, ei ole yhtä vaikeata käsittää kuin on ymmärtää, miten oikeastaan tämä infiniittinen aktuaalisesti ilmenee finiittiselle. Mutta kuolevaisten ihmisten sisimmässä asuvat Ajatuksensuuntaajat ovat yksi niistä ikuisista todisteista, jotka osoittavat, että jopa absoluuttinen Jumala (absoluuttina) voi ottaa ja tosiasiassa ottaakin suoran yhteyden jopa universumin kaikista tahdollisista luoduista alimpaan ja vähäisimpään.

115:4.5 (1264.4) Kolmiudet, jotka sulkevat kollektiivisesti piiriinsä aktuaalisen ja potentiaalisen, tulevat finiittisellä tasolla esiin Korkeimman Olennon yhteydessä. Menetelmä, jolla tällainen julkituleminen tapahtuu, on sekä suora että epäsuora: suora se on sikäli kuin kolmiussuhteiden vaikutus tuntuu suoraan Korkeimmassa, ja epäsuora sikäli kuin kolmiussuhteet juontuvat absoniittisuuden olevaistetun tason kautta.

115:4.6 (1264.5) Korkein-todellisuus, joka on koko finiittinen todellisuus, on dynaamisen kasvun prosessissa ulkoavaruuden kvalifioimattomien potentiaalien ja kaiken olevaisen keskuksessa olevien kvalifioimattomien aktuaalien välissä. Finiittinen toimipiiri siis muodostuu tosiasiaksi Paratiisin absoniittisten toimijoiden ja ajallisuuden Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien yhteistyön kautta. Kolmeen suureen potentiaaliseen Absoluuttiin sisältyvien kvalifioitujen mahdollisuuksien kypsyttäminen on Kokonaisuniversumin Arkkitehtien ja heidän transsendentaalisten työtovereidensa absoniittinen funktio. Ja sitten kun nämä mahdollisuudet ovat saavuttaneet tietyn kypsyysasteen, Korkeimmat Luojapersoonallisuudet ilmaantuvat Paratiisista ryhtyäkseen aikakausia jatkuvaan tehtävään kehittyvien universumien saattamiseksi tosiasiallisen olemisen piiriin.

115:4.7 (1264.6) Korkeimmuuden kasvu juontuu kolmiuksista; Korkeimmuuden henkipersoona juontuu Kolminaisuudesta. Mutta Kaikkivaltiaan valtaoikeudet perustuvat Seitsenkertaisen Jumalan jumaluusmenestyksiin, kun Kaikkivaltiaan Korkeimman valtaoikeuksien yhdistäminen Korkeimman Jumalan

henkipersoonaan taas tapahtuu Myötätoimijan hoivatoiminnan ansiosta, Myötätoimijan, joka lahjoitti Korkeimman mielen tässä evolutionaarisessa Jumaluudessa vaikuttavaksi yhteen liittäväksi tekijäksi.

5. Korkeimman suhde Paratiisin-Kolminaisuuteen

115:5.1 (1264.7) Korkein Olento on persoonallisen ja henkiolemuksensa todellisuuden osalta ehdottoman riippuvainen Paratiisin-Kolminaisuuden olemassaolosta ja toiminnasta. Vaikka Korkeimman kasvussa onkin kysymys kolmiussuhteesta, Korkeimman Jumalan henkipersoonallisuus kuitenkin riippuu ja juontuu Paratiisin-Kolminaisuudesta. Tämä pysyy iäti sen täydellisen ja infiniittisen vakauden absoluuttisena keskuksena ja lähteenä, jonka ympärillä Korkeimman evolutionaarinen kasvu vähä vähältä toteutuu.

115:5.2 (1265.1) Kolminaisuuden toiminnalla on yhteys Korkeimman toimintaan, sillä Kolminaisuus on toiminnallinen kaikilla (totaalisilla) tasoilla Korkeimmuuden toimintataso mukaan luettuna. Mutta niin kuin havona-aikakausi väistyy superuniversumien aikakauden tieltä, samoin Kolminaisuuden havaittavissa oleva toiminta siinä mielessä, että se toimii välittömänä luojana, väistyy Paratiisin Jumaluuksien lasten luovien tekojen tieltä.

6. Korkeimman suhde kolmiuksiin

115:6.1 (1265.2) Aktuaalisuuden kolmiuden toiminta jatkuu suoraan havona-ajan jälkeisiin aikakausiin. Paratiisin gravitaatio pitää aineellisen olemassaolon perusyksiköt otteessaan, Iankaikkisen Pojan henkigravitaatio vaikuttaa suoraan henkiolemassaolon perusarvoihin ja Myötätoimijan mieligravitaatio ulottaa erehtymättä otteensa älyllisen olemassaolon kaikkiin elintärkeisiin merkityksiin.

115:6.2 (1265.3) Mutta sitä mukaa kun kukin luomistoiminnan vaihe etenee kartoittamattoman avaruuden läpi, se toimii ja sijaitsee yhä kauempana kaiken keskellä olevien luovien voimien ja jumalallisten persoonallisuuksien välittömästä vaikutuksesta: absoluuttisesta Paratiisin Saaresta ja sitä asuinpaikkanaan pitävistä infiniittisistä Jumaluuksista. Nämä toinen toistaan seuraavat kosmisen olemassaolon tasot tulevat sen vuoksi yhä riippuvaisemmiksi infiniittisyyden kolmen Absoluutin potentiaalisuuden sisäisistä kehkeytymistä.

115:6.3 (1265.4) Korkein Olento sisältää sellaisia mahdollisuuksia kosmiseen huolenpitoon, jotka eivät näkyvästi ilmene Iankaikkisessa Pojassa, Äärettömässä Hengessä eivätkä Paratiisin Saaren ei-persoonallisissa realiteeteissa. Näin lausuessamme otamme asianmukaisella tavalla huomioon mainittujen kolmen perusaktualiteetin absoluuttisuuden, mutta Korkeimman kasvu ei perustu vain näihin Jumaluuden ja Paratiisin aktuaalisuuksiin, vaan

se nivoutuu myös Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin sisäisiin kehkeytymiin.

115:6.4 (1265.5) Korkein ei kasva vain sitä mukaa kun kehittyvien universumien Luojat ja luodut yltävät jumalankaltaisuuteen, vaan tämä finiittinen Jumaluus kokee kasvua myös sen tuloksena, että luotu ja Luoja hallitsevat suuruniversumin finiittiset mahdollisuudet. Korkeimman liike on kaksinaista: sisäsuuntaisesti kohti Paratiisia ja Jumaluutta ja ulossuuntautuavasti kohti potentiaalin Absoluuttien rajattomuutta.

115:6.5 (1265.6) Nykyisenä universumiaikakautena tämä kaksinainen liike tulee esille suuruniversumin alaslaskeutuvissa ja ylösnousevissa persoonallisuuksissa. Korkeimmat Luojapersoonallisuudet ja kaikki heidän jumalalliset kumppaninsa heijastavat Korkeimman ulospäin suuntautuvaa, hajaantuvaa liikettä, kun seitsemästä superuniversumista tulevat ylösnousemuspyhiinvaeltajat taas osoittavat Korkeimmuuden sisäänpäin suuntautuvaa, yhteen kokoontuvaa trendiä.

115:6.6 (1265.7) Finiittinen Jumaluus tavoittelee aina kaksinaista korrelaatiota: sisäänpäin, kohti Paratiisia ja sen Jumaluuksia, ja ulospäin, kohti infiniittisyyttä ja siihen kätkeytyviä Absoluutteja. Paratiisillis-luovan jumalallisuuden voimallinen purkaus, joka personoituu Luoja-Pojissa ja muuttuu voimaksi voimanvalvojissa, merkitsee Korkeimmuuden valtavaa ulosvirtausta potentiaalisuuden alueille, kun suuruniversumin ylösnousemusluotujen loputon kulkue puolestaan on osoitus Korkeimmuuden mahtavasta sisäänvirtauksesta kohti ykseyttä Paratiisin-Jumaluuden kanssa.

115:6.7 (1265.8) Ihmiset ovat tulleet tietämään, että näkymättömän liikehdintä voidaan toisinaan havaita tarkkailemalla sen vaikutuksia näkyvään. Ja me universumeissa olevat olemme jo kauan sitten oppineet löytämään Korkeimmuuden liikkeet ja suuntautumiset tarkkailemalla tällaisten kehityskulkujen aikaansaamia jälkivaikutuksia suuruniversumin persoonallisuuksissa ja rakennekaavoissa.

115:6.8 (1266.1) Vaikkemme olekaan asiasta varmoja, uskomme silti, että Korkein on Paratiisin-Jumaluuden finiittisenä heijastumana mukana ikuisessa etenemisliikkeessä kohti ulkoavaruutta, mutta ulkoavaruuden kolmen Absoluuttisen potentiaalin kvalifioitumana tämä Korkein Olento tavoittelee ikuisesti paratiisikoherenssia. Ja nämä kaksinaiset liikkeet näyttävät selittävän suurimman osan tähän mennessä organisoiduissa universumeissa esiintyvistä perustoiminnoista.

7. Korkeimman olemus

115:7.1 (1266.2) Isä–MINÄ OLEN on Korkeimman Jumaluudessa päässyt verrattain täysimääräiseen vapauteen statuksen infiniittisyyteen, olemisen ikuisuuteen ja olemuksen absoluuttisuuteen luonnostaan liittyvistä rajoituksista. Mutta Korkein Jumala on päässyt vapaaksi kaikista eksistentiaalisista rajoituksista vain sillä, että hänestä on tullut universaalisen toiminnan kokemuksellisten kvalifiointien kohde. Kun finiittinen

Jumala saavuttaa kyvyn kokea, häneen kohdistuu myös kokemisen välttämättömyys. Saavuttaessaan vapauden ikuisuudesta Kaikkivaltias kohtaa ajallisuuden asettamat esteet. Ja Korkein kykeni tuntemaan kasvun ja kehityksen vain olemassaolon osittaisuuden ja olemuksen keskeneräisyyden, olemisen ei-absoluuttisuuden seurauksena.

115:7.2 (1266.3) Tämän kaiken täytyy olla Isän suunnitelman mukaista, suunnitelman, joka on määrännyt finiittisen edistymisen tapahtuvaksi ponnistelun kautta, luodun olennon tuloksiinpääsyn tapahtuvaksi hellittämättömyyden kautta ja persoonallisuuden kehittymisen tapahtuvaksi uskon kautta. Isä on näin Korkeimman kokemis–kehityksen säätämällä mahdollistanut finiittisten luotujen olemassaolon universumeissa ja kokemuksellisen edistymisen avulla joskus vielä tapahtuvan Korkeimmuuden jumaluuden saavuttamisen.

115:7.3 (1266.4) Seitsemän Absoluutin kvalifioimattomia arvoja lukuun ottamatta koko todellisuus – Korkein ja jopa Perimmäinen mukaan luettuina – on suhteellista. Se, että Korkeimmuus on tosiasia, perustuu Paratiisivoimaan, Poikapersoonallisuuteen ja Myötätoimintaan, mutta Korkeimman kasvu nivoutuu Jumaluusabsoluuttiin, Kvalifioimattomaan Absoluuttiin ja Universaaliseen Absoluuttiin. Ja tämä kokoava ja yhdistävä Jumaluus – Korkein Jumala – on sen finiittisen varjon personoituma, jonka Paratiisin-Isän, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, tutkimattoman olemuksen infiniittinen ykseys heittää suuruniversumin poikki.

115:7.4 (1266.5) Siinä määrin kuin kolmiudet toimivat suoraan finiittisellä tasolla, ne vaikuttavat Korkeimpaan, joka on Absoluuttisen Aktuaalisen ja Absoluuttisen Potentiaalisen olemusten finiittisten kvalifiointien jumaluuskeskittymä ja kosminen yhteissumma.

115:7.5 (1266.6) Paratiisin-Kolminaisuutta pidetään absoluuttisena väistämättömyytenä, Seitsemän Valtiashenkeä ovat ilmeisesti Kolminaisuudesta johtuvia väistämättömyyksiä, Korkeimman voima-mieli-henki-persoonallisuus-aktuaalistumisen täytyy olla evolutionaarinen väistämättömyys.

115:7.6 (1266.7) Korkein Jumala ei näytä olleen väistämätön kvalifioimattomassa infiniittisyydessä, mutta sellainen hän näyttää olevan kaikilla suhteellisuutta edustavilla tasoilla. Hän on se välttämätön tekijä, joka keskittää yhteen evolutionaarisen kokemuksen, tekee siitä yhteenvedon ja sulkee sen sisäänsä sekä yhdistää tehokkaasti tämän todellisuuden hahmottamistavan antamat tulokset omassa Jumaluuden olemuksessaan. Ja kaiken tämän hän näyttää tekevän edistääkseen osaltaan *väistämättömän olevaistuman* ilmaantumista eli Perimmäisen Jumalan julkituloa, joka tapahtuu kokemisen ja finiittisen yläpuolella.

115:7.7 (1267.1) Korkeimmasta Olennosta ei voi esittää täysimääräistä arviota, ellei ota huomioon alkulähdettä, toimintaa ja kohtaloa: suhdetta alkuna olevaan Kolminaisuuteen, toiminnan universumiin ja lähintä päämäärää edustavaan Perimmäiseen Kolminaisuuteen.

115:7.8 (1267.2) Evolutionaarisen kokemuksen yhteen kokoamalla Korkein kytkee finiittisen absoniittiseen, aivan kuten Myötätoimijan mieli integroi persoonallisen Pojan jumalallisen hengellisyyden Paratiisin esikuvan mukaisiin muuttamattomiin energioihin, ja niin kuin Universaalisen Absoluutin läsnäolo yhdistää Jumaluusaktivoituman Kvalifioimattomaan reaktiivisuuteen. Ja tämän ykseyden täytyy olla ilmentymä kaikkien olevaisten ja kaikkien olentojen Ensimmäisen Isä-Aiheuttajan ja Lähde-Perikuvan alkuperäisen ykseyden huomaamattomasta toiminnasta.

115:7.9 (1267.3) [Toimittamisesta huolehti muuan Urantialla tilapäisesti oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

---

[60]: 115:2.1 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[61]: 115:3.3 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[62]: 115:3.6 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[63]: 115:3.16 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[64]: 115:3.16 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[65]: 115:3.16 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[66]: 115:3.16 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 116

Kaikkivaltias Korkein

116:0.1 (1268.1) JOS IHMINEN tiedostaisi, että hänen Luojansa – hänen välittömät valvojansa – ollessaan jumalallisia ovat myös finiittisiä, ja että ajallisuuden ja avaruuden Jumala on kehittyvä ja ei-absoluuttinen Jumaluus, ajallisten epäsuhtaisuuksien aiheuttamat epäjohdonmukaisuudet lakkaisivat silloin olemasta syvällisiä uskonnollisia paradokseja. Uskonnollista uskoa ei silloin enää väärinkäytettäisi onnekkaiden tunteman sosiaalisen omahyväisyyden pönkittämiseen sen samalla palvellessa vain stoalaisen alistuneisuudentunteen rohkaisemista sosiaalisen riiston epäonnisissa uhreissa.

116:0.2 (1268.2) Tarkasteltaessa Havonan ihanan täydellisiä sfäärejä on sekä järkevää että loogista uskoa niiden olevan täydellisen, infiniittisen ja absoluuttisen Luojan tekemiä. Mutta tämä sama järkeily ja logiikka pakottaisivat jokaisen rehellisen olennon, joka tarkastelee Urantialla vallitsevia sekasortoa, sen epätäydellisyyksiä ja epäoikeudenmukaisuuksia, päättelemään maailmanne olevan

sellaisten Luojien tekemä ja johtama, jotka ovat aliabsoluuttisia, esi-infiniittisiä ja jotakin muuta kuin täydellisiä.

116:0.3 (1268.3) Kokemuksellinen kasvu edellyttää luodun ja Luojan kumppanuutta – Jumalaa ja ihmistä liitossa. Kasvu on kokemuksellisen Jumaluuden tunnusmerkki: Havona ei kasvanut; Havona on ja on aina ollut; se on eksistentiaalinen niin kuin ovat ne iäiset Jumalat, jotka ovat sen lähde. Suuruniversumille kasvu sen sijaan on tunnusomaista.

116:0.4 (1268.4) Kaikkivaltias Korkein on elävä ja kehittyvä Jumaluus, jolla on voimaa ja persoonallisuus. Hänen nykyinen valtakuntansa – suuruniversumi – on sekin kasvava maailma, jossa esiintyy voimaa ja persoonallisuutta. Hän päätyy täydellisyyteen, mutta hänen nykyiseen kokemusmaailmaansa kuuluvat kasvun ja epätäydellisen statuksen elementit.

116:0.5 (1268.5) Korkein Olento toimii ensi sijassa keskusuniversumissa henkipersoonallisuutena; toissijaisesti hän toimii suuruniversumissa Kaikkivaltiaana Jumalana, voiman persoonallisuutena. Korkeimman kolmannen asteen toiminta kokonaisuniversumissa on nyt latenttia niin, että sitä esiintyy vain tuntemattomana mielipotentiaalina. Kukaan ei tiedä, mitä tämä Korkeimman Olennon kolmas kehitysvaihe tarkasti ottaen on paljastava. Jotkut uskovat, että superuniversumien asettuessa valoon ja elämään Korkein alkaa toimia Uversasta käsin suuruniversumin kaikkivaltiaana ja kokemuksellisena hallitsijana, samalla kun hän voimansa puolesta kehittyy ulkouniversumien ylikaikkivaltiaaksi. Toiset spekuloivat,

että Korkeimmuuden kolmas vaihe tuo mukanaan Jumaluuden julkitulon kolmannen tason. Mutta kukaan meistä ei asiaa todellisuudessa tiedä.

1. Korkein Mieli

116:1.1 (1268.6) Jokaisen kehittyvää luotua edustavan persoonallisuuden kokemus on Kaikkivaltiaan Korkeimman kokemuksen yksi vaihe. Superuniversumien jokaisen fyysisen lohkon älyllinen haltuunotto on osa Kaikkivaltiaan Korkeimman harjoittamaa, laajenevaa valvontaa. Voiman ja persoonallisuuden luova synteesi on yksi osa Korkeimman Mielen luomistarvetta, ja se on Korkeimmassa Olennossa tapahtuvan evolutionaarisen ykseyden kasvun keskeisin sisältö.

116:1.2 (1269.1) Korkeimmuuden valta- ja persoonallisuusattribuuttien liitto on Korkeimman Mielen funktio; ja Kaikkivaltiaan Korkeimman kehityksen loppuunsaattaminen johtaa yhteen yhtenäiseen ja persoonalliseen Jumaluuteen – ei mihinkään löyhästi koordinoituun jumalallisten attribuuttien yhdistelmään. Laajemmasta näkökulmasta katsottuna ei tule olemaan mitään Kaikkivaltiasta, joka olisi erillään Korkeimmasta, ei mitään Korkeinta, joka olisi erillään Kaikkivaltiaasta.

116:1.3 (1269.2) Evolutionaaristen aikakausien alusta niiden loppuun Korkeimman fyysinen voimapotentiaali on Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan hallussa, ja mielipotentiaali piilee Seitsemässä

Valtiashengessä. Infiniittinen Mieli on Äärettömän Hengen funktio, kosminen mieli on Seitsemän Valtiashengen toimiala, Korkein Mieli on suuruniversumin koordinoitumisen myötä aktuaalistumassa, ja se on toiminnallisessa yhteydessä Seitsenkertaisen Jumalan julkituloon ja tavoittamiseen.

116:1.4 (1269.3) Ajallis-avaruudellinen mieli, kosminen mieli, toimii kussakin seitsemässä superuniversumissa eri tavalla, mutta se koordinoituu jonkin tuntemattoman yhdistävän menetelmän avulla Korkeimmassa Olennossa. Kaikkivaltiaan harjoittama suuruniversumin ylivalvonta ei ole yksinomaan fyysistä ja hengellistä. Seitsemässä superuniversumissa se on ensisijaisesti aineellista ja hengellistä, mutta läsnä on myös sellaisia Korkeimman ilmiöitä, jotka ovat sekä älyllisiä että hengellisiä.

116:1.5 (1269.4) Mitä tulee Korkeimmuuden mieleen, tiedämme siitä todellisuudessa vähemmän kuin mistään muusta tämän kehittyvän Jumaluuden aspektista. Se on kiistattoman aktiivinen koko suuruniversumin piirissä, ja sillä uskotaan olevan potentiaalia, joka vie valtavan laaja-alaiseen kokonaisuniversumitehtävään. Mutta seuraavaksi sanotun me tiedämme varmasti: Jos kohta fysiikka saattaakin yltää kasvun täyttymykseen ja vaikka henki saattaakin päästä kehityksen täydellisyyteen, mieli ei silti koskaan lakkaa edistymästä – se on kokemuksellinen keino, jolla päästään loputtomaan edistymiseen. Korkein on kokemuksellinen Jumaluus, eikä se sen vuoksi koskaan pääse siihen, että mentaalinen tuloksiinyltäminen päättyisi.

2. Kaikkivaltias ja Seitsenkertainen Jumala

116:2.1 (1269.5) Kaikkivaltiaan universumivoimaläsnäolon ilmestyminen tapahtuu, samalla kun kosmisen toiminnan näyttämölle ilmestyy evolutionaaristen superuniversumien korkea-arvoiset luojat ja valvojat.

116:2.2 (1269.6) Korkein Jumala johtaa henki- ja persoonallisuusattribuuttinsa Paratiisin-Kolminaisuudesta, mutta hän valta-aktuaalistuu niiden Luoja-Poikien, Päivien Muinaisten ja Valtiashenkien tekemisissä, joiden kollektiiviset teot ovat hänen seitsemään superuniversumiin kohdistuvan ja hänen seitsemässä superuniversumissa kaikkivaltiaan hallitsijan ominaisuudessa omaamansa kasvavan vallan lähde.

116:2.3 (1269.7) Kvalifioimaton Paratiisin-Jumaluus on ajallisuuden ja avaruuden kehittyville luoduille käsittämätön. Ikuisuus ja infiniittisyys merkitsevät sellaista jumaluustodellisuuden tasoa, jota ajallis-avaruudelliset luodut eivät kykene käsittämään. Jumaluuden infiniittisyys ja täysivaltaisuuden absoluuttisuus kuuluvat luonnostaan Paratiisin-Kolminaisuuteen, ja Kolminaisuus on realiteetti, joka on kuolevaisen ihmisen kannalta hivenen hänen ymmärryksensä tuolla puolen. Ajallis-avaruudelliset luodut tarvitsevat alkulähteitä, suhteellisuuksia ja päämääriä käsittääkseen universumiyhteyksiä ja ymmärtääkseen jumalallisuuden

merkitysarvot. Siksi Paratiisin-Jumaluus miedontaa ja muutoinkin kvalifioi Paratiisin ulkopuoliset jumaluuden personoitumat ja tuo tällä tavoin olemassaolon piiriin Korkeimmat Luojat ja heidän kumppaninsa, jotka iäti vievät elämän valoa yhä kauemmas sen paratiisilähteestä kunnes se saavuttaa etäisimmän ja kauneimman julkitulonsa lahjoittautuvien Poikien maisessa elämässä evolutionaarisissa maailmoissa.

116:2.4 (1270.1) Ja tässä on sen Seitsenkertaisen Jumalan alkulähde, jonka toinen toistaan seuraavat tasot kuolevainen ihminen kohtaa seuraavassa järjestyksessä:

116:2.5 (1270.2) 1. Luoja-Pojat (ja Luovat Henget).

116:2.6 (1270.3) 2. Päivien Muinaiset.

116:2.7 (1270.4) 3. Seitsemän Valtiashenkeä.

116:2.8 (1270.5) 4. Korkein Olento.

116:2.9 (1270.6) 5. Myötätoimija.

116:2.10 (1270.7) 6. Iankaikkinen Poika.

116:2.11 (1270.8) 7. Universaalinen Isä.

116:2.12 (1270.9) Ensimmäiset kolme tasoa ovat Korkeimmat Luojat, viimeiset kolme tasoa ovat Paratiisin Jumaluudet. Korkein sijoittuu aina näiden väliin Paratiisin-Kolminaisuuden kokemuksellisena henkipersonoitumana ja Paratiisin-Jumaluuksien luojalasten evolutionaarisen kaikkivaltiaan voiman kokemuksellisena kohtiona. Korkein Olento on laajin mahdollinen Jumaluuden julkituonti seitsemälle superuniversumille ja nykyiselle universumiaikakaudelle.

116:2.13 (1270.10) Kuolevaisten logiikan päättelymenetelmin saatettaisiin päätellä, että Seitsenkertaisen Jumalan kolmen ensimmäisen tason kollektiivisten toimien kokemuksellinen jälleenyhdistyminen vastaisi Paratiisin-Jumaluuden tasoa, mutta näin ei asia ole. Paratiisin-Jumaluus on *eksistentiaalista* Jumaluutta. Voimaa ja persoonallisuutta edustavassa jumalallisessa ykseydessään Korkeimmat Luojat muodostavat ja tuovat julki uuden, *kokemuksellista* Jumaluutta edustavan voimapotentiaalin. Ja vääjäämättä ja väistämättä tämä alkuperältään kokemuksellinen voimapotentiaali yhdistyy Kolminaisuudesta alkunsa saavaan kokemukselliseen Jumaluuteen: Korkeimpaan Olentoon.

116:2.14 (1270.11) Korkein Jumala ei ole Paratiisin-Kolminaisuus, eikä hän liioin ole yksikään niistä superuniversumin Luojista eikä nämä kaikki, joiden funktionaaliset toiminnot varsinaisesti yhdistävät synteesiksi hänen kehittyvän kaikkivaltiaan voimansa. Vaikka Korkein Jumala on peräisin Kolminaisuudesta, hän ilmenee evolutionaarisille luoduille voiman persoonallisuutena vain Seitsenkertaisen Jumalan kolmen ensimmäisen tason koordinoitujen funktioiden kautta. Kaikkivaltias Korkein todellistuu parhaillaan ajallisuudessa ja avaruudessa Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien toimintojen kautta, aivan kuten Myötätoimija Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan tahdosta leimahti olevaisuuteen ikuisuudessa. Nämä Seitsenkertaisen Jumalan kolmen ensimmäisen tason olennot ovat Kaikkivaltiaan Korkeimman voiman nimenomainen olemus ja lähde. Niinpä heidän

täytyy iäti olla mukana hänen hallinnollisissa toimissaan ja tukea niitä.

3. Kaikkivaltias ja Paratiisin-Jumaluus

116:3.1 (1270.12) Sen lisäksi, että Paratiisin Jumaluudet toimivat gravitaatiopiireissään koko suuruniversumin joka puolella, he toimivat myös erilaisten toimintayksikköjensä ja muiden ilmentymiensä kautta. Tällaisia ovat:

116:3.2 (1270.13) 1. *Kolmannen Lähteen ja Keskuksen mielikohdentumat*. Energian ja hengen finiittisiä toimipiirejä pitävät kirjaimellisesti koossa Myötätoimijan mieliläsnäolot. Näin voidaan sanoa paikallisuniversumin Luovasta Hengestä ja edelleen superuniversumin Heijastavista Hengistä aina suuruniversumin Valtiashenkiin saakka. Näistä eri älykohdentumista lähtevät mielipiirit edustavat sitä kosmista areenaa, jolla luotu tekee valintansa. Mieli on se joustava realiteetti, jota luodut ja Luojat voivat varsin vaivatta manipuloida; se on se elintärkeä rengas, joka yhdistää aineen ja hengen. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen lahjoittama mieli yhdistää Korkeimman Jumalan henkipersoonan evolutionaarisen Kaikkivaltiaan kokemusperäiseen voimaan.

116:3.3 (1271.1) 2. *Toisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuuden ilmentymät*. Myötätoimijan mieliläsnäolot yhdistävät jumaluutta olevan hengen energiaa olevaan hahmoon. Lahjoittautumisen tarkoituksessa suoritetut Iankaikkisen Pojan ja hänen Paratiisin-Poikiensa ruumiillistumiset yhdistävät, itse asiassa fuusioivat, Luojan jumalallisen olemuksen luodun kehittyvään olemukseen. Korkein on sekä luotu että luoja. Se, että hänen on mahdollista olla tällainen, paljastuu Iankaikkisen Pojan ja hänen rinnallaan ja hänen alapuolellaan olevien Poikien lahjoittautumistoiminnoissa. Poikien lahjoittautuvat luokat – Mikaelit ja Avonaalit – itse asiassa laajentavat jumalallista olemustaan bona fide luodun olennon olemuksella, joka on tullut heidän omakseen heidän aktuaalisesti elettyään elämän, jollaisen luotu evolutionaarisissa maailmoissa elää. Kun jumalallisuus tulee ihmisyyden kaltaiseksi, tähän yhteyteen kuuluu luonnostaan se mahdollisuus, että ihmisyydestä voi tulla jumalallinen.

116:3.4 (1271.2) 3. *Luotujen sisimmässä oleva Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen läsnäolo*. Mieli yhdistää henkikausaatiot energiareaktioihin, lahjoittautumisina ilmenevä huolenpito yhdistää jumalallisuuden alaslaskeutumiset luotujen taivaaseennousuihin, ja luotujen sisimmässä olevat Universaalisen Isän osaset aktuaalisesti yhdistävät kehittyvät luodut Paratiisissa olevaan Jumalaan. Tällaisia Isän läsnäolevia, jotka pitävät asuinpaikkanaan lukuisia persoonallisuuksien luokkia, on monenlaisia, ja kuolevaisten ihmisten kohdalla tällaiset jumalalliset Jumalan osaset ovat

Ajatuksensuuntaajia. Salaperäiset Opastajat ovat ihmisolennoille, mitä Paratiisin-Kolminaisuus on Korkeimmalle Olennolle. Suuntaajat ovat absoluuttisia perustuksia, ja absoluuttisille perustuksille voi vapaasta tahdosta tehty valinta saada kehittymään ikuisuusolentoa edustavan jumalallisen realiteetin, joka ihmisen tapauksessa on finaliitin olemusta, Korkeimman Jumalan tapauksessa Jumaluuden olemusta.

116:3.5 (1271.3) Paratiisiyhteisöön kuuluvien Poikien luodun hahmossa suorittamat lahjoittautumiset antavat näille jumalallisille Pojille mahdollisuuden rikastuttaa persoonallisuuttaan hankkimalla itselleen universumiluotujen aktuaalisen olemuksen, samalla kun tällaiset lahjoittautumiset vääjäämättä paljastavat luoduille itselleen jumalallisuuden saavuttamiseen johtavan Paratiisin tien. Suuntaajain lahjoittamiset antavat Universaaliselle Isälle mahdollisuuden vetää luokseen niiden luotujen persoonallisuus, joilla on volitionaalinen tahto. Ja kaikissa näissä finiittisissä universumeissa esiintyvissä yhteyksissä Myötätoimija on sen mielenä ilmenevän hoivamuodon aina läsnä oleva lähde, jonka ansiosta nämä toiminnat tapahtuvat.

116:3.6 (1271.4) Tällaisilla ja monilla muilla tavoilla Paratiisin Jumaluudet osallistuvat ajallisuuden tapahtumakulkuihin, sellaisina kuin nämä ilmenevät kehää kiertävillä avaruuden planeetoilla, ja sellaisina kuin ne koko evoluution Korkeimman persoonallisuusseuraamuksen ilmaantumisessa saavuttavat lakikorkeutensa.

4. Kaikkivaltias ja Korkeimmat Luojat

116:4.1 (1271.5) Korkeimman Kokonaisuuden ykseys on riippuvainen finiittisten osien vähittäin etenevästä yhdistymisestä. Korkeimman aktuaalistuminen on näiden samaisten korkeimmuuden osatekijöiden – universumien luojien, luotujen, intelligenssien ja energioiden – yhdistymisten sekä seuraus että syy.

116:4.2 (1272.1) Aikakausina, jolloin Korkeimmuuden täysivaltaisuus on käymässä läpi ajallisuudessa tapahtuvaa kehitystään, Korkeimman kaikkivaltias voima on riippuvaista Seitsenkertaisen Jumalan jumaluusteoista, samalla kun Korkeimman Olennon ja Myötätoimijan sekä hänen primääristen persoonallisuuksiensa – Seitsemän Valtiashengen – välillä näyttää vallitsevan erityisen läheinen yhteys. Myötätoimijan ominaisuudessa Ääretön Henki toimii monin sellaisin tavoin, jotka kompensoivat evolutionaarisen Jumaluuden epätäydellisyyttä, ja hän ylläpitää varsin läheisiä suhteita Korkeimpaan. Tämä suhteiden läheisyys koskee tiettyyn määrään saakka kaikkia Valtiashenkiä, mutta eritoten Valtiashenkeä Numero Seitsemän, joka puhuu Korkeimman nimissä. Tämä Valtiashenki tuntee Korkeimman: hän on tähän henkilökohtaisessa yhteydessä.

116:4.3 (1272.2) Superuniversumien luomissuunnitelmien laatimisvaiheessa Valtiashenget liittyivät jo varhain kanta-Kolminaisuuden rinnalle luomaan yhdessä neljäkymmentäyhdeksän Heijastavaa Henkeä, ja samanaikaisesti Korkein Olento toimi

luovasti tekijänä, jossa huipentuvat toisaalta Paratiisin-Kolminaisuuden ja toisaalta Paratiisin-Jumaluuden luovien lasten yhteiset teot. Majeston ilmaantui ja on siitä lähtien toiminut Korkeimman Mielen kosmisen läsnäolon kohtiona Valtiashenkien jatkaessa toimintaansa kosmisena mielenä tunnetun, laajalle ulottuvan huolenpitomuodon lähteinä ja keskuksina.

116:4.4 (1272.3) Mutta Valtiashenget valvovat edelleen Heijastavia Henkiä. Seitsemäs Valtiashenki on (keskusuniversumista käsin Orvontonin yleisvalvontaa harjoittaessaan) henkilökohtaisessa yhteydessä Uversaan sijoitettuihin seitsemään Heijastavaan Henkeen (ja on heidän ylivalvojansa). Superuniversumien välisissä ja niiden sisäisissä valvonta- ja huolenpitotoimissaan hän on heijastusyhteydessä kuhunkin superuniversumipääkaupunkiin sijoitettuihin hänen omaa tyyppiään oleviin Heijastaviin Henkiin.

116:4.5 (1272.4) Nämä Valtiashenget eivät ole Korkeimmuuden täysivaltaisuuden pelkkiä tukijoita ja laajentajia, vaan heihin vaikuttavat vuorostaan Korkeimman luovat tarkoitusperät. Valtiashenkien kollektiiviset luomukset kuuluvat yleensä kvasiaineelliseen luokkaan (voimanohjaajiin ym.), kun heidän henkilökohtaiset luomuksensa taas kuuluvat hengelliseen luokkaan (supernafeihin ym.). Mutta kun Valtiashenget *kollektiivisesti* tuottivat Kehien Seitsemän Henkeä reaktiona siihen, mitä Korkein Olento tahtoo ja tavoittelee, on pantava merkille, että tämän luomisteon tuottamat jälkeläiset ovat hengellisiä eivät aineellisia eivätkä kvasiaineellisia.

116:4.6 (1272.5) Ja mikä pätee superuniversumien Valtiashenkiin, pätee myös näiden superluomusten kolmiyhteisiin hallitsijoihin: Päivien Muinaisiin. Nämä ajallisuudessa ja avaruudessa vaikuttavat Kolminaisuuden oikeudenmukaisuuden ja tuomiovallan personoitumat toimivat kentällä Korkeimman mobilisoituvan kaikkivaltiaan voiman tukipisteinä samoin kuin seitsenkertaisina kohtioina kolminaisuuspohjaisen täysivaltaisuuden kehitykselle ajallisuuden ja avaruuden toimipiireissä. Edullisesta asemapaikastaan Paratiisin ja kehittyvien maailmojen puolivälissä nämä Kolminaisuudesta polveutuvat hallitsijat näkevät kumpaankin suuntaan, tietävät kumpaankin suuntaan ja koordinoivat kumpaankin suuntaan.

116:4.7 (1272.6) Mutta paikallisuniversumit ovat todellisia laboratorioita. Niissä toteutetaan ne mielikokeilut, galaktiset löytöretket, jumalallisuuden julkitulot ja persoonallisuuden etenemiset, jotka kosmisesti yhteen laskettuina muodostavat sen aktuaalisen perustuksen, jolla Korkein on kokemalla ja kokemisen kautta viemässä jumaluuden kehittymistä päätökseen.

116:4.8 (1272.7) Paikallisuniversumeissa yksinpä Luojatkin kehittyvät: Myötätoimijan läsnäolo kehittyy elävästä voimakohtiosta Universumin Äiti-Hengen jumalallisen persoonallisuuden asemaan, Luoja-Poika kehittyy eksistentiaalisesta Paratiisin-jumalolennon olemuksesta korkeimman täysivaltaisuuden omaavaksi kokemukselliseksi olemukseksi. Paikallisuniversumit ovat paikkoja, joista varsinainen kehitys alkaa, ne ovat niiden bona fide

epätäydellisten persoonallisuuksien kutumatalikoita, joille on annettu oikeus tehdä vapaatahtoinen päätös siitä, haluavatko he tulla mukaan luomaan itsestään sellaisia, jollaisia heidän on määrä olla.

116:4.9 (1273.1) Evolutionaarisille maailmoille lahjoittautuessaan Hallinnolliset Pojat loppujen lopuksi hankkivat olemuksen, joka ilmentää paratiisillisen jumalallisuuden kokemuksellista yhdistymistä aineellisen ihmisolemuksen korkeimpiin hengellisiin arvoihin. Ja näiden ja muiden lahjoittautumisten kautta myös Mikael-Luojat hankkivat itselleen aktuaalisten paikallisuniversumilastensa olemuksen ja kosmiset näkökulmat. Tällaiset Mestari-Luojapojat ovat lähellä korkeinta alemman kokemuksen täysimääräisyyttä. Ja kun heidän paikallisuniversumiin kohdistuva täysivaltaisuutensa laajenee käsittämään heihin liittyvät Luovat Henget, sen voidaan sanoa evolutionaarisen suuruniversumin nykyisten potentiaalien puitteissa hipovan korkeimmuuden äärirajoja.

116:4.10 (1273.2) Kun lahjoittautuvat Pojat paljastavat ihmiselle uusia teitä Jumalan löytämiseksi, he eivät suinkaan luo näitä jumalallisuuden saavuttamiseen johtavia polkuja, vaan he paremminkin valaisevat näitä ikuisia edistymisen valtateitä, jotka johtavat Korkeimman läsnäolon kautta Paratiisin-Isän persoonan tykö.

116:4.11 (1273.3) Paikallisuniversumi on niiden persoonallisuuksien lähtöpaikka, jotka ovat kauimpana Jumalasta ja jotka niin muodoin voivat universumissa kokea suurimman määrän hengellistä nousemista, voivat yltää suurimpaan mahdolliseen kokemukselliseen

osallistumiseen oman minuutensa myötäluomisessa. Taivaasta alaslaskeutuville persoonallisuuksille nämä samaiset paikallisuniversumit tarjoavat niin ikään kokemuksen suurimman mahdollisen syvällisyyden, ja sillä keinoin he saavuttavat jotakin, joka on heille aivan yhtä merkityksellistä kuin Paratiisiin-nousu on kehittyvälle luodulle.

116:4.12 (1273.4) Kuolevainen ihminen näyttää olevan Seitsenkertaisen Jumalan täysimääräiselle toiminnalle välttämätön tämän jumalolentoryhmittymän kulminoituessa aktuaalistuvassa Korkeimmassa. On olemassa monia muita universumipersoonallisuuksien luokkia, jotka ovat yhtä välttämättömiä Korkeimman kaikkivaltiaan voiman kehittymiselle, mutta käsillä oleva selvitys on esitetty ihmisolentojen valistukseksi, niinpä se enimmältään rajoittuu tarkastelemaan niitä Seitsenkertaisen Jumalan kehitykseen vaikuttavia tekijöitä, joilla on jokin yhteys kuolevaiseen ihmiseen.

5. Kaikkivaltias ja Seitsenkertaiset Valvojat

116:5.1 (1273.5) Teille on kerrottu Seitsenkertaisen Jumalan yhteydestä Korkeimpaan Olentoon, ja nyt teidän tulisi tiedostaa, että Seitsenkertaisen piiriin kuuluvat sekä suuruniversumin valvojat että

sen luojat. Näihin suuruniversumin seitsenkertaisiin valvojiin kuuluvat:

116:5.2 (1273.6) 1. Fyysiset Päävalvojat.

116:5.3 (1273.7) 2. Korkeimmat Voimakeskukset.

116:5.4 (1273.8) 3. Korkeimmat Voimanohjaajat.

116:5.5 (1273.9) 4. Kaikkivaltias Korkein.

116:5.6 (1273.10) 5. Toiminnan Jumala – Ääretön Henki.

116:5.7 (1273.11) 6. Paratiisin Saari.

116:5.8 (1273.12) 7. Paratiisin Lähde – Universaalinen Isä.

116:5.9 (1273.13) Nämä seitsemän ryhmää eivät toiminnan osalta ole Seitsenkertaisesta Jumalasta erotettavissa, ja ne muodostavat tason, jolla tämä jumaluusyhdistymä harjoittaa fyysistä valvontaa.

116:5.10 (1273.14) Energiana ja henkenä ilmenevä kahtiajakautuminen (joka on peräisin Iankaikkisen Pojan ja Paratiisin Saaren yhdistymäläsnäolosta) sai superuniversumimerkityksessä symbolinsa, kun Seitsemän Valtiashenkeä ryhtyivät yhteisvoimin ensimmäiseen kollektiiviseen luomistoimeensa. Tämän episodin kuluessa tapahtui Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan ilmaantuminen. Sen myötä erillistyivät Seitsemän Valtiashengen hengelliset yhteyspiirit voimanohjaajien harjoittamaan valvontaan kuuluvista fyysisistä toiminnoista selvästi erottuviksi, ja välittömästi sen jälkeen ilmaantui kosminen mieli uudeksi, ainetta ja henkeä koordinoivaksi tekijäksi.

116:5.11 (1274.1) Kaikkivaltias Korkein kehittyy parhaillaan suuruniversumin fyysisen voiman ylivalvojana. Nykyisenä universumiaikakautena tämä fyysisen voiman potentiaali näyttää keskittyneen Seitsemään Korkeimpaan Voimanohjaajaan, jotka operoivat voimakeskusten kiinteiden sijoittumien ja fyysisten valvojien liikkuvien läsnäolojen kautta.

116:5.12 (1274.2) Ajallisuuden universumit eivät ole täydellisiä, vaan täydellisyys on se, mihin ne päätyvät. Ponnistelu täydellisyyttä kohti ei kuulu vain älylliselle ja hengelliselle tasolle, vaan myös energiasta ja massasta koostuvalle fyysiselle tasolle. Seitsemän superuniversumin asettuminen valoon ja elämään edellyttää, että ne ovat saavuttaneet fyysisen vakauden. Ja arvellaan, että aineellisen tasapainotilan lopullinen saavuttaminen tulee merkitsemään sitä, että Korkeimman harjoittaman fyysisen valvonnan kehitys on saatu päätökseen.

116:5.13 (1274.3) Paratiisissa olevat Luojatkin huolehtivat universumien rakentamisen alkuaikoina ensi sijassa aineellisesta tasapainosta. Paikallisuniversumin hahmo ei muotoudu pelkästään voimakeskusten toimintojen tuloksena vaan myös siksi, että Luova Henki on läsnä avaruudessa. Ja kaikkina näinä paikallisuniversumin rakennustyön varhaiskausina Luoja-Pojassa ilmenee huonosti ymmärretty aineellisen valvonnan attribuutti, eikä hän poistu pääkaupunkiplaneetaltaan, ennen kuin joltinenkin paikallisuniversumin tasapainotila on vakiintunut.

116:5.14 (1274.4) Kaikki energia reagoi loppujen lopuksi mieleen, ja fyysiset valvojat ovat sen Mielenjumalan lapsia, joka on Paratiisi-perikuvan aktivoija. Voimanohjaajien älytoiminta omistautuu mitään kaihtamatta suorittamaan aineellisen valvonnan aikaansaamiseen tähtäävää tehtävää. Niiden käymä kamppailu fyysisen herruuden saavuttamiseksi energian piirissä vallitseviin suhteisiin ja massan liikkeisiin nähden ei koskaan taukoa, ennen kuin ne saavuttavat finiittisen voiton energioista ja massoista, jotka ovat niiden loputtomina toimialoina.

116:5.15 (1274.5) Ajallisuudessa ja avaruudessa käydyissä hengen kamppailuissa on kysymys hengen (persoonallisen) mielen välityksellä aineeseen nähden harjoittaman herruuden kehittymisestä. Universumien fyysisessä (ei-persoonallisessa) kehityksessä on kysymys kosmisen energian saattamisesta harmoniaan hengen ylivalvonnan kohteena olevan mielen luomien, tasapainotilaa koskevien käsitysten kanssa. Koko suuruniversumin kokonaisevoluutiossa on kysymys persoonallisuuden suorittamasta energiaa valvovan mielen yhdistämisestä hengen koordinoimaan älytoimintaan, ja tämä tulee näkyviin, sitten kun Korkeimman kaikkivaltias valta ilmaantuu täydessä laajuudessaan.

116:5.16 (1274.6) Dynaamisen tasapainotilan saavuttamisen vaikeus kuuluu luontaisesti siihen tosiasiaan, että kosmos kasvaa. Fyysisen luomistuloksen vakiintuneita virtapiirejä vaarantaa alituisesti se, että ilmaantuu uutta energiaa ja uutta massaa. Kasvava universumi on epävakaa universumi; niinpä mikään kosmisen kokonaisuuden osa ei

voikaan saavuttaa todellista vakautta, ennen kuin ajan täyttyessä tapahtuu seitsemän superuniversumin aineellinen valmistuminen.

116:5.17 (1274.7) Valon ja elämän vakiintuneissa universumeissa ei satu mitään suurimerkityksisiä odottamattomia fyysisiä tapahtumia. Aineellinen luomistulos on saatu lähestulkoon täysimääräiseen hallintaan, mutta ongelmat, jotka esiintyvät vakiintuneiden universumien suhteissa kehittyviin universumeihin, asettavat silti Universumin Voimanohjaajien taidoille jatkuvasti haasteita. Mutta nämä ongelmat tulevat uuden luomistoiminnan vähenemisen myötä asteittain häviämään, kunhan suuruniversumi lähestyy sitä tilannetta, että se, mikä kehityksen kautta on esiin tuotavissa, on saavuttanut lakikorkeutensa.

6. Hengen valta-asema

116:6.1 (1275.1) Energia-aineella on evolutionaarisissa superuniversumeissa muutoin valta-asema paitsi persoonallisuudessa, jossa henki mielen välityksellä kamppailee määräysvallasta. Mihin evolutionaariset universumit pyrkivät, on mielen avulla tapahtuva energia-aineen alistaminen, mielen koordinoituminen hengen kanssa, ja kaikki tämä tapahtuu sen ansiosta, että läsnä on luova ja yhdistävä persoonallisuus. Fyysisistä järjestelmistä tulee näin persoonallisuuteen nähden alisteisia, mielijärjestelmistä tulee rinnasteisia ja henkijärjestelmistä ohjaavia.

116:6.2 (1275.2) Tämä voiman ja persoonallisuuden liitto tulee jumaluuden tasoilla esille Korkeimmassa ja Korkeimpana. Mutta varsinainen hengen valta-aseman kehittyminen on kasvutapahtuma, joka perustuu suuruniversumin Luojien ja luotujen vapaasta tahdostaan suorittamiin tekoihin.

116:6.3 (1275.3) Energia ja henki ovat absoluuttisilla tasoilla yhtä. Mutta sinä hetkenä, kun poistutaan tällaisilta absoluuttisilta tasoilta, ilmenee eroavuutta, ja sitä mukaa kun energia ja henki siirtyvät Paratiisista kohti avaruutta, niiden välillä oleva kuilu levenee, kunnes niistä paikallisuniversumeihin päästäessä on tullut jo täysin erillisiä. Ne eivät enää ole identtisiä eivätkä toistensa kaltaisia, ja mielen on ryhdyttävä välittäjäksi saattamaan niitä suhteisiin toistensa kanssa.

116:6.4 (1275.4) Se, että energiaa voidaan valvojapersoonallisuuksien toimenpitein suunnata, paljastaa energian reagoivuuden mielen toimintaan. Se, että massa on näiden samojen valvovien entiteettien toimin vakautettavissa, paljastaa massan reagoivuuden mielen järjestystäluovaan läsnäoloon. Ja se, että henki itse voi tahdonvoimalla varustetussa persoonallisuudessa mielen avulla tavoitella määräysvaltaa energia-aineeseen nähden, paljastaa koko finiittisen luomistuloksen potentiaalisen yhtenäisyyden.

116:6.5 (1275.5) Universumien universumin joka puolella vallitsee kaikkien voimien ja persoonallisuuksien keskinäinen riippuvuus. Luoja-Pojat ja Luovat Henget ovat universumeja organisoidessaan

riippuvaisia voimakeskusten ja fyysisten valvojien heidän kanssaan harjoittamasta yhteistoiminnasta, Korkeimmat Voimanohjaajat ovat vaillinaisia ilman Valtiashenkien harjoittamaa ylivalvontaa. Ihmisolennossa fyysisen elämän mekanismi reagoi osittain määräyksiin, jotka (persoonallinen) mieli antaa. Tästä samaisesta mielestä voi vuorostaan tulla päämäärätietoisen hengen johdatusten hallitsema, ja tällaisen kehityksellisen tapahtumakulun tuloksena saadaan aikaan uusi Korkeimman lapsi, useammanlaatuista kosmista todellisuutta edustava persoonallinen yhdistymä.

116:6.6 (1275.6) Ja mikä pätee osiin, pätee myös kokonaisuuteen; Korkeimmuuden henkipersoona tarvitsee Kaikkivaltiaan evoluutioperäisen vallan saavuttaakseen Jumaluuden täyteyden ja päästäkseen päämääräänsä Kolminaisuuden osapuolena. Voimainponnistuksen suorittajina ovat ajallisuuden ja avaruuden persoonallisuudet, mutta tämän ponnistelun kulminoituminen ja täyttymys on Kaikkivaltiaan Korkeimman toimi. Ja samalla kun kokonaisuuden kasvu näin ollen on osien kollektiivisen kasvun loppusumma, siitä seuraa yhtä lailla, että osien kehitys on kokonaisuuden päämäärätietoisen kasvun osiin jaettu heijastuma.

116:6.7 (1275.7) Paratiisissa monota ja henki ovat kuin yhtä – vain nimeltä toisistaan erotettavissa. Vaikka aine ja henki Havonassa ovatkin toisistaan erottuvalla tavalla erilaisia, ne ovat samalla myötäsyntyisesti harmonisia. Seitsemässä superuniversumissa esiintyy kuitenkin jo suurta eroavuutta; kosmisen energian ja jumalallisen hengen välillä aukeaa ammottava kuilu. Siksi niissä onkin suurempi kokemuksellinen potentiaali siihen, että mieli toimii

saattaakseen fyysisen hahmon sopusointuun hengellisten tarkoitusperien kanssa ja viime kädessä yhdistääkseen ne. Avaruuden ajallis-kehittyvissä universumeissa jumaluuden laimeneminen on suurempaa, ratkaistavina on vaikeampia ongelmia, ja tilaisuus saada kokemusta ongelmien ratkaisemisesta on kattavampi. Ja tämä superuniversumitilanne kaikkinensa tuo olevaisuuden piiriin evolutionaarista olemassaoloa edustavan avaramman areenan, jolla kosmisen kokemisen mahdollisuus tuodaan yhtä hyvin luodun kuin Luojan – jopa Korkeimman Jumaluuden – ulottuville.

116:6.8 (1276.1) Hengen valta-asemasta, joka absoluuttisilla tasoilla on eksistentiaalista, tulee finiittisillä tasoilla ja seitsemässä superuniversumissa kehitysperäinen kokemus. Ja tästä kokemuksesta pääsevät yhtä lailla osallisiksi kaikki: kuolevaisesta ihmisestä Korkeimpaan Olentoon. Kaikki ponnistelevat, ponnistelevat henkilökohtaisesti, jotta päästäisiin tuloksiin; kaikilla on osuus, henkilökohtainen osuus, siihen että tavoite saavutetaan.

7. Suuruniversumi on elävä organismi

116:7.1 (1276.2) Suuruniversumi ei ole vain fyysistä valtavuutta, hengen ylevyyttä ja älyllistä suuruutta edustava aineellinen luomus, vaan se on myös suurenmoinen ja herkästi reagoiva elävä organismi. Värähtelevänä kosmoksena ilmenevän valtavan luomuksen mekanismin joka puolella sykkii aktuaalinen elämä. Universumien

fyysinen todellisuus symboloi Kaikkivaltiaan Korkeimman tajuttavissa olevaa reaalisuutta; ja tiedonhankintayhteyspiirit läpäisevät tämän elävän organismin, aivan kuten ihmisruumiissa risteilee hermoston ärsykeväylien verkko. Tämä fyysinen universumi on täynnä energiaväyliä, jotka tehokkaasti aktivoivat aineellista luomistulosta, aivan kuten ravintona nautitut assimiloituvat energiatuotteet verenkierron kuljettamina ravitsevat ja energisoivat ihmisruumiin. Suunnattoman suuresta universumista eivät puutu sellaisetkaan suurenmoisen ylivalvonnan koordinointikeskukset, joita voitaisiin verrata ihmismekanismissa tavattavaan herkkään kemiallisen valvonnan järjestelmään. Mutta jospa tietäisitte edes jotakin voimakeskusten fysiikasta, voisimme teille analogian keinoin kertoa fyysisestä maailmankaikkeudesta peräti paljon enemmän.

116:7.2 (1276.3) Kuten kuolevaiset luottavat auringon energiaan elämän ylläpitäjänä, koko lailla samoin suuruniversumikin luottaa niihin ehtymättömiin energioihin, jotka virtaavat ala-Paratiisista pitämään yllä avaruuden aineellisia toimintoja ja kosmisia liikkeitä.

116:7.3 (1276.4) Kuolevaisille on annettu mieli, jonka avulla he voivat tiedostaa identiteettinsä ja persoonallisuutensa. Ja finiittiselle kaikkeudelle on annettu mieli – jopa Korkein Mieli – jonka avulla kyseisen, kosmoksesta tulevan esiinnousevan persoonallisuuden henki ponnistelee lakkaamatta saadakseen energia-aineen hallintaansa.

116:7.4 (1276.5) Kuolevainen ihminen reagoi hengen opastukseen kuten suuruniversumi reagoi Iankaikkisen Pojan henkigravitaation laajalle ulottuvaan otteeseen, ajallisuutta ja avaruutta edustavan finiittisen

kosmoksen kaikkien luomusten ikuisten hengellisten arvojen universaaliseen supermateriaaliseen koossapitävään voimaan.

116:7.5 (1276.6) Ihmisolennot kykenevät ikiajoiksi samastumaan kaikenkattavaan ja häviämättömään universumitodellisuuteen – fuusioitumaan sisimmässään asuvaan Ajatuksensuuntaajaan. Samalla tavoin Korkein on ikuisesti riippuvainen Alkuperäisen Jumaluuden, Paratiisin-Kolminaisuuden, absoluuttisesta vakaudesta.

116:7.6 (1276.7) Ihmisen tuntema sisäinen veto Paratiisin täydellisyyttä kohtaan, hänen pyrkimyksensä Jumalan saavuttamiseksi, luo elävässä kosmoksessa aidon jumalallisuusjännitteen, joka on purettavissa vain sillä, että kehittyy kuolematon sielu. Tämä on juuri se, mitä tapahtuu yksittäisen kuolevaisluodun kokemuksessa. Mutta kun kaikki suuruniversumin luodut ja Luojat tavoittelevat samalla tavoin Jumalan saavuttamista ja jumalallista täydellisyyttä, muodostuu syvällinen kosminen jännite, joka voi purkautua vain kaikkivaltiaan vallan ylevässä synteesissä kaikkien luotujen kehittyvän Jumalan henkipersoonan, Korkeimman Olennon, kanssa.

116:7.7 (1277.1) [Toimittamisesta huolehti muuan Urantialla tilapäisesti oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 117

Korkein Jumala

117:0.1 (1278.1) SIINÄ määrin kuin me, mikä universumiasemapaikkamme lieneekin, noudatamme Jumalan tahtoa, samassa määrin tulee Korkeimman kaikkivaltiaasta potentiaalista askelen verran aktuaalisempaa. Jumalan tahto on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen tarkoitusperä sellaisena kuin se on potentiaalistuneena kolmessa Absoluutissa, personoituneena Iankaikkisessa Pojassa, universumitoimintaa varten myötäliittyneenä Äärettömässä Hengessä ja iäistyneenä Paratiisin ikuisissa esikuvissa. Ja Korkeimmasta Jumalasta on tulossa Jumalan kokonaistahdon finiittinen ilmentymä.

117:0.2 (1278.2) Jos suuruniversumilaiset joskus pääsisivät kaikki suhteellisen lähelle sellaista, että he elävät täysin Jumalan tahdon mukaan, ajallis-avaruudelliset luomukset asettuisivat silloin valoon ja elämään, ja Kaikkivaltiaasta eli Korkeimmuuden jumaluuspotentiaalista tulisi Korkeimman Jumalan jumalallisen persoonallisuuden esiinnousemisessa silloin faktuaalista.

117:0.3 (1278.3) Kun kehittyvä mieli virittyy kosmisen mielen yhteyspiireihin, kun kehittyvä universumi asettuu keskusuniversumin antaman esikuvan mukaisesti tasapainoon, kun edistyvä henki saa kosketuksen Valtiashenkien yhdistyneeseen hoivamuotoon, kun ylösnouseva kuolevaispersoonallisuus lopulta virittyy sisimmässään olevan Suuntaajan jumalalliseen johdatukseen, silloin Korkeimman aktuaalisuudesta on tullut universumeissa vielä asteen verran todellisempaa; silloin Korkeimmuuden jumalallisuus on edennyt taas askelen verran kohti kosmista todellistumista.

117:0.4 (1278.4) Suuruniversumin osat ja yksilöt kehittyvät Korkeimman kokonaiskehityksen heijastumana, Korkeimman vuorostaan ollessa synteesimäis-kumulatiivinen loppusumma kaikesta suuruniversumin piirissä tapahtuneesta kehityksestä. Molemmat ovat kuolevaisen näkökulmasta tarkasteltuina evolutionaarisia ja kokemuksellisia vastavuoroisuuksia.

1. Korkeimman Olennon olemus

117:1.1 (1278.5) Korkein on fyysisestä sopusoinnusta syntyvä kauneus, älyllisestä merkityksestä syntyvä totuus ja hengellisestä arvosta syntyvä hyvyys. Hän on aitoon menestykseen sisältyvä suloisuus ja ikuiseen perilletuloon sisältyvä riemu. Hän on suuruniversumin ylisielu, finiittisen kosmoksen tietoisuus, finiittisen todellisuuden täyttymys ja Luoja–luotu-kokemuksen personoituma. Koko

vastaisen ikuisuuden Korkein Jumala tulee tuomaan julki tahdonalaisen kokemuksen todellisuutta Jumaluuden kolminaisuussuhteissa.

117:1.2 (1278.6) Korkeimpien Luojien persoonissa Jumalat ovat laskeutuneet Paratiisista ajallisuuden ja avaruuden toimikentille luodakseen ja kehittääkseen siellä sellaisia Paratiisin saavuttamiseen kykeneviä luotuja, jotka voivat Isää tavoittelemalla nousta Paratiisiin. Tämä alaslaskeutuvien, Jumalasta ilmoittavien Luojien sekä ylösnousevien, Jumalaa etsivien luotujen universumikulkue tuo julki Korkeimman kehitystä Jumaluudeksi, Korkeimman, jossa sekä alaslaskeutuvat että ylösnousevat pääsevät keskinäiseen yhteisymmärrykseen, löytävät ikuisen ja universaalisen veljeyden. Korkeimmasta Olennosta tulee näin sen kokemuksen finiittinen synteesi, jonka osatekijöinä ovat täydellinen Luoja-aiheuttaja ja täydellistyvä luotu-aiheutuma.

117:1.3 (1279.1) Suuruniversumi sisältää täysimääräisen yhdistymisen mahdollisuuden ja pyrkii aina täysimääräiseen yhdistymiseen. Ja tämä johtuu siitä, että mainittu kosminen olemassa oleva on Paratiisin-Kolminaisuuden luomistekojen ja voimaan kohdistuvien valtaoikeuksien seuraamus, ja Paratiisin-Kolminaisuus puolestaan on kvalifioimatonta ykseyttä. Juuri tämä kolminaisuudelle ominainen ykseys tulee finiittisessä kosmoksessa esille Korkeimmassa, jonka todellisuus käy yhä ilmeisemmäksi, kun

universumit yltävät kolminaisuuteensamastumisessa korkeimmalle mahdolliselle tasolle.

117:1.4 (1279.2) Luojan tahto ja luodun tahto ovat laadullisessa mielessä erilaisia, mutta kokemuksellisesti ne ovat myös sukua toisilleen, sillä Luoja ja luotu voivat työskennellä yhdessä universumitäydellisyyden saavuttamiseksi. Ihminen voi työskennellä yhdessä Jumalan kanssa ja sillä keinoin toimia ikuisen finaliitin myötäluojana. Jumala voi työskennellä jopa ihmisyyden hahmossa niiden Poikiensa inkarnoitumissa, jotka tällä keinoin saavuttavat korkeimman mahdollisen luodulle ominaisen kokemuksen tason.

117:1.5 (1279.3) Luoja ja luotu yhdistyvät Korkeimmassa Olennossa yhdeksi Jumaluudeksi, jonka tahto ilmentää yhtä jumalallista persoonallisuutta. Ja tämä Korkeimman tahto on jotakin enemmän kuin luodun tai Luojan tahto, aivan kuten Nebadonin Mestari-Pojan suvereeni tahto on nyt jotakin enemmän kuin jumaluuden ja ihmisyyden tahdon yhdistelmä. Paratiisillisen täydellisyyden ja ajallis-avaruudellisen kokemuksen liitto saa todellisuuden jumaluustasoilla aikaan uuden merkitysarvon.

117:1.6 (1279.4) Korkeimman kehittyvästä olemuksesta on tulossa todenmukainen kuvastuma kaikkien luotujen ja kaikkien Luojien suuruniversumissa saamasta verrattomasta kokemuksesta. Korkeimmassa luojuus ja luotuna olo ovat yhdessä; ne on ikiajoiksi yhdistänyt niiden moninaisten ongelmien ratkaisemiseen liittyneistä hankaluuksista syntynyt kokemus, jotka vaivaavat koko finiittistä

luomusta sen kulkiessa ikuista polkua eteenpäin täydellisyyttä ja vapautta keskeneräisyyden kahleista tavoitellen.

117:1.7 (1279.5) Totuus, kauneus ja hyvyys korreloituvat Hengen hoivassa, Paratiisin suurenmoisuudessa, Pojan armeliaisuudessa ja Korkeimman kokemuksessa. Korkein Jumala *on* totuus, kauneus ja hyvyys, sillä nämä jumaluutta luonnehtivat käsitteet edustavat ideainmuodostuksellisen kokemuksen finiittisiä enimmäisarvoja. Näiden jumaluuden kolmiyhteisten laatumääreiden ikuiset lähteet ovat finiittistä korkeammalla olevilla tasoilla, mutta luotu voisi tällaiset lähteet käsittää vain supertotuudeksi, superkauneudeksi ja superhyvyydeksi.

117:1.8 (1279.6) Mikael, joka on luoja, toi julki Luoja-Isän tunteman jumalallisen rakkauden maisia lapsiaan kohtaan. Ja tämän jumalallisen kiintymyksen löydettyään ja sen vastaanotettuaan ihmiset voivat tavoitella tämän rakkauden julkituomista lihaa ja verta oleville veljilleen. Tällainen luodun osoittama kiintymys on Korkeimman tunteman rakkauden aito heijastuma.

117:1.9 (1279.7) Korkein sisältää tasasuhtaisesti kaikkea. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kolmessa suuressa Absoluutissa potentiaalinen; Paratiisissa, Pojassa ja Hengessä hän on aktuaalinen. Mutta Korkein on sekä aktuaalinen että potentiaalinen, persoonallista korkeimmuutta ja kaikkivaltiasta voimaa edustava olento, joka reagoi yhtä hyvin luodun ponnisteluun kuin siihen, mikä on Luojan tavoite; joka itse vaikuttaa universumiin ja reagoi universumin kokonaissummaan ja joka yhdellä ja samalla kertaa on sekä korkein

luoja että korkein luotu. Korkeimmuuden Jumaluus tuo näin ollen esille sen, mikä on kaiken finiittisen kokonaissumma.

2. Evolutionaarisen kasvun lähde

117:2.1 (1280.1) Korkein on ajallisuuden Jumala. Hän on luotujen ajallisuudessa tapahtuvan kasvamisen salaisuus. Hän on myös keskeneräisestä nykyisyydestä saatu voitto ja täydellistyvän tulevaisuuden kruunaus. Ja kaiken finiittisen kasvun lopulliset hedelmät ovat: voima, jota henki persoonallisuutta yhdistävän ja luovan läsnäolon ansiosta hallitsee mielen välityksellä. Koko tämän kasvun huipentavana seuraamuksena on Korkein Olento.

117:2.2 (1280.2) Kuolevaisen ihmisen kannalta olemassaolo on samaa kuin kasvu. Ja niin asia toden totta näyttäisi olevan jopa laajemmassakin universumimerkityksessä, sillä hengen johdattama olevaisuus näyttää todellakin päätyvän kokemukselliseen kasvuun – statuksen nousuun. Olemme kuitenkin jo kauan olleet sitä mieltä, että tällä hetkellä ilmenevä kasvu, joka on kulumassa olevana universumiaikakautena luonteenomaista luotujen olemassaololle, on Korkeimman funktio. Olemme yhtä vakaasti sitä mieltä, että tämänlaatuinen kasvu on ominaista Korkeimman kasvun aikakaudelle ja että se Korkeimman kasvun päättymisen myötä loppuu.

117:2.3 (1280.3) Ajatelkaapa luotujen kolminaistamien poikien statusta: He syntyvät ja elävät nykyisenä universumiaikakautena, heillä on persoonallisuus ja lisäksi heille on annettu mieli ja henki. Heillä on kokemuksia sekä niistä kertova muisti, mutta ylösnousemuksellisista poiketen he eivät *kasva*. Uskomme ja ymmärryksemme on, että vaikka nämä luotujen kolminaistamat pojat ovatkin olemassa jo *tällä* universumiaikakaudella, todellisuudessa he edustavat *seuraavaa* universumiaikakautta, sitä aikakautta, joka seuraa Korkeimman kasvun täyttymistä. Siksi he eivät olekaan Korkeimma*ssa*, sillä tämän nykyiseen statukseenhan kuuluvat epätäydellisyys ja siitä johtuva kasvu. He eivät näin ollen osallistu kulumassa olevan universumiaikakauden kokemukselliseen kasvuun, vaan heitä pidetään reservissä seuraavaa universumiaikakautta varten.

117:2.4 (1280.4) Koska omaan Voimallisten Sanansaattajien luokkaani kuuluvat olennot ovat Kolminaisuuden syleilemiä, he eivät osallistu nykyisen universumiaikakauden kasvuun. Tietyssä mielessä olemme statukseltamme ikään kuin olisimme edelliseltä universumiaikakaudelta, niin kuin itse asiassa ovat myös Kolminaisuuden Stationaariset Pojat. Yksi asia on varma: Kolminaisuuden syleily on määrittänyt statuksemme, eikä kokemus enää johda kasvuun.

117:2.5 (1280.5) Äsken sanottu ei pidä paikkaansa puhuttaessa finaliiteista tai mistä tahansa muista evolutionaarisista ja kokemuksellisista olentoluokista, jotka ovat mukana Korkeimman kasvuprosessissa. Teidän Urantialla nyt elävien kuolevaisten, jotka saatatte pyrkiä saavuttamaan Paratiisin ja finaliitin statuksen, tulisi

ymmärtää, että tällainen tavoite on toteutettavissa vain siksi, että olette Korkeimmassa ja Korkeimpaa, ja olette niin muodoin mukana Korkeimman kasvuvaiheessa.

117:2.6 (1280.6) Korkeimman kasvu tulee joskus vielä päättymään; hänen statuksensa on (energiaa ja henkeä ajatellen) saavuttava täyteytensä. Korkeimman kehityksen näin päättyessä loppuu myös luotujen kehittyminen Korkeimmuuden osana. Tiedossamme ei ole, minkälainen kehitys mahdollisesti tulee olemaan ominaista ulkoavaruuden universumeille. Mutta olemme varsin varmoja siitä, että se tulee olemaan jotakin perin erilaista kuin on ollut mikään, mitä on nähty kulumassa olevana aikakautena, jolloin seitsemän superuniversumia ovat kehittyneet. Suuruniversumin evolutionaaristen kansalaisten tehtävänä tulee epäilemättä olemaan tämän Korkeimmuuden kasvusta osattomaksijäämisen korvaaminen ulkoavaruuslaisille.

117:2.7 (1280.7) Korkein Olento tulee, sellaisena kuin hän nykyisen universumiaikakauden täyttymyksen jälkeen on, toimimaan suuruniversumissa kokemuksellisena hallitsijana. Ulkoavaruuslaisilla, seuraavaksi koittavan universumiaikakauden kansalaisilla, tulee olemaan superuniversumien jälkeen seuraavan kasvun potentiaali, sellainen kapasiteetti evolutionaaristen tavoitteiden saavuttamiseen, jonka lähtökohtana on Kaikkivaltiaan Korkeimman saavuttama täysivaltaisuus ja joka näin ollen ei sisällä sitä mahdollisuutta, että luodut osallistuisivat nykyiselle universumiaikakaudelle ominaiseen voiman ja persoonallisuuden synteesiin.

117:2.8 (1281.1) Niinpä Korkeimman keskeneräisyyttä voidaankin pitää etuna, sillä se mahdollistaa nykyisille universumeille ominaisen luomakunnan evolutionaarisen kasvun. Tyhjyydelläkin on oma hyvä puolensa sikäli, että se on kokemuksellisesti täytettävissä.

117:2.9 (1281.2) Eräs finiittifilosofian kiinnostavimmista kysymyksistä kuuluu: Aktuaalistuuko Korkein Olento reaktiona suuruniversumin kehitykseen, vai onko niin, että tämä finiittinen kosmos kehittyy askel askeleelta reaktiona Korkeimman asteittaiseen aktuaalistumiseen? Vai onko mahdollista, että ne kehittymisensä osalta ovat vastavuoroisesti toisistaan riippuvaisia, eli että ne ovat evolutionaarisia vastavuoroisuuksia, ja kumpikin panee alulle toisen kasvun? Siitä olemme kuitenkin varmoja, että luodut ja universumit, ylhäiset ja vaatimattomat, kehittyvät Korkeimman puitteissa, ja sitä mukaa kun ne kehittyvät, esille tulee yhtenäinen summaatio tämän universumiaikakauden kaikesta finiittisestä toiminnasta. Ja nyt on puhe Korkeimman Olennon ilmaantumisesta, kaikkien persoonallisuuksien kannalta Korkeimman Jumalan kaikkivaltiaan voiman kehittymisestä.

3. Korkeimman merkitys universumien luoduille

117:3.1 (1281.3) Kosminen realiteetti, josta eri yhteyksissä käytetään nimiä Korkein Olento, Korkein Jumala ja Kaikkivaltias Korkein, on

monitahoinen ja universaalinen synteesi kaikkien finiittisten realiteettien esiin nousevista vaiheista. Ikuisen energian, jumalallisen hengen ja universaalisen mielen pitkälle menevä erilaistuminen saavuttaa finiittisen lakikorkeutensa Korkeimman kehityksessä, Korkeimman, joka on kaiken finiittisen kasvun loppusumma, Korkeimman, joka on todellistanut itsensä finiittisyyden suurimman mahdollisen täyttymyksen jumaluustasoilla.

117:3.2 (1281.4) Korkein on se jumalallinen kanava, jonka kautta virtaa kolmiuksien luova infiniittisyys, ja tämä infiniittisyys kiteytyy avaruuden galakseista koostuvaksi panoraamaksi, ja se puolestaan toimii taustana ajallisuudessa näyteltävälle suurenmoiselle persoonallisuusdraamalle eli sille, miten henki mielen välityksellä saavuttaa voiton energia-aineesta.

117:3.3 (1281.5) Jeesus sanoi: ”Minä olen elävä tie”, ja elävä tie hän totisesti onkin: tie minätietoisuuden aineelliselta tasolta jumalatietoisuuden hengelliselle tasolle. Ja niin kuin hän on tämä elävä ylösnousemuksen tie minuudesta Jumalan luo, samalla tavoin Korkein on elävä tie finiittisestä tietoisuudesta tietoisuuden transsendenssiin, jopa absoniittiseen ymmärrykseen.

117:3.4 (1281.6) Luoja-Poikanne voi tosiaankin toimia tällaisena elävänä kanavana ihmisyydestä jumalallisuuteen, sillä hänellä on omakohtainen kokemus tämän edistymistä merkitsevän universumipolun taivaltamisesta sen koko pituudelta: Joosua Joosefinpojan, Ihmisen Pojan, aidosta ihmisyydestä Nebadonin Mikaelin, infiniittisen Jumalan Pojan, paratiisilliseen

jumalallisuuteen. Samoin voi Korkein Olento toimia universumiväylänä, jota myöten lähestytään finiittisten rajoitusten transsendenssiä, sillä hän on koko luotujen evoluution, edistymisen ja hengellistymisen aktuaalinen ruumiillistuma ja persoonallinen yhteenveto. Paratiisista laskeutuvien persoonallisuuksienkin suuruniversumikokemukset ovat se osa hänen kokemustaan, joka täydentää sitä, että ajallisuudesta saapuvien pyhiinvaeltajien ylösnousemuskokemukset summautuvat hänessä.

117:3.5 (1281.7) Kuolevainen ihminen on enemmän kuin vain kuvaannollisessa mielessä tehty Jumalan kuvaksi. Fyysiseltä kannalta tällainen lausuma tuskin pitää paikkansa, mutta tiettyihin universumipotentiaalisuuksiin nähden se on aktuaalinen tosiasia. Ihmisten sukukunnassa tulee esille jotakin siitä samasta evolutionaaristen tavoitteiden saavuttamisen draamasta, joka on suunnattoman paljon suuremmassa mittakaavassa meneillään universumien universumissa. Ihmisestä, tahdollisesta persoonallisuudesta, tulee luova, kun hän Korkeimman finiittisten potentiaalisuuksien läsnä ollessa on yhteydessä Suuntaajaan, persoonattomaan entiteettiin, ja tuloksena on kuolemattoman sielun kukkaanpuhkeaminen. Ajallisuuden ja avaruuden Luojapersoonallisuudet toimivat universumeissa yhteistyössä Paratiisin-Kolminaisuuden persoonattoman hengen kanssa, ja sitä kautta he luovat uuden, jumaluustodellisuutta olevan voimapotentiaalin.

117:3.6 (1282.1) Koska ihminen on luotu olento, hän ei ole täsmälleen Korkeimman Olennon kaltainen, joka on jumaluutta, mutta ihmisen

kehitys muistuttaa kyllä joillakin tavoin Korkeimman kasvua. Omien päätöstensä lujuuden, voiman ja peräänantamattomuuden avulla ihminen kasvaa tietoisesti aineellisuudesta kohti hengellisyyttä. Hän kasvaa myös siksi, että hänen Ajatuksensuuntaajansa kehittää uusia keinoja kurottautua hengelliseltä tasolta alas morontiaalisille sielun tasoille, ja heti kun sielu ilmaantuu, se alkaa itsessään ja itsestään kasvaa.

117:3.7 (1282.2) Tämä muistuttaa jonkin verran tapaa, jolla Korkein Olento laajenee. Hänen täysivaltaisuutensa kasvaa Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien teoissa ja saavutuksissa, heidän teoistaan ja saavutuksistaan. Kysymyksessä on hänen valtansa majesteettisuuden kehittyminen suuruniversumin hallitsijana. Hänen jumalolennon olemuksensa on niin ikään riippuvainen myös Paratiisin-Kolminaisuuden ennalta olemassa olevasta ykseydestä. Mutta Korkeimman Jumalan kehitykseen liittyy vielä muuan näkökohta: Sen lisäksi, että hän on Luojien kehittämä ja Kolminaisuudesta johtunut, hän on myös itse itsensä kehittänyt ja omasta itsestään johtunut. Tahtoperäisesti, luovasti, Korkein Jumala osallistuu itse oman jumaluutensa aktuaalistumiseen. Ihmisen morontiaalinen sielu on sekin tahdonvoimainen, myötäluova osapuoli omassa iäistämisessään.

117:3.8 (1282.3) Isä toimii yhteistyössä Myötätoimijan kanssa, kun manipuloidaan Paratiisin energioita ja tehdään niistä Korkeimpaan reagoivia. Isä toimii yhteistyössä Iankaikkisen Pojan kanssa niiden Luojapersoonallisuuksien aikaansaamiseksi, joiden teot kerran huipentuvat Korkeimman täysivaltaisuudeksi. Isä toimii yhteistyössä

sekä Pojan että Hengen kanssa niiden Kolminaisuuspersoonallisuuksien luomiseksi, jotka toimivat suuruniversumin hallitsijoina siihen aikaan saakka, jolloin Korkeimman kehityksen täyttymys tekee hänestä kelvollisen ottamaan käsiinsä tämän hallitsijanvallan. Isä toimii tässä mainituin ja monin muin tavoin yhteistyössä Jumaluutta ja ei-jumaluutta olevien rinnakkaisolentojensa kanssa Korkeimmuuden kehityksen edistämiseksi, mutta hän toimii näissä asioissa myös yksin. Ja hänen yksinään suorittamansa toiminta tulee ehkä parhaiten esille Ajatuksensuuntaajina ja näitä vastaavina entiteetteinä ilmenevässä hoivamuodossa.

117:3.9 (1282.4) Jumaluus on ykseyttä, joka on Kolminaisuudessa eksistentiaalista, Korkeimmassa kokemuksellista ja kuolevaisten kohdalla luodun olennon suuntaajafuusiossa todellistamaa. Ajatuksensuuntaajien läsnäolo kuolevaisessa ihmisessä tuo esille kaiken pohjalla olevan universumin ykseyden, ihminen – alinta mahdollista tyyppiä oleva universumipersoonallisuus – sulkee sisäänsä aktuaalisen osasen korkeimmasta ja ikuisesta todellisuudesta, itsestään kaikkien persoonallisuuksien alkuperäisestä Isästä.

117:3.10 (1282.5) Korkein Olento kehittyy sen ansiosta, että hänellä on yhteys Paratiisin-Kolminaisuuteen, ja sen seurauksena, että tämän Kolminaisuuden luojajälkeläiset ja hallinnosta vastaavat lapset menestyvät jumaluuden alalla. Ihmisen kuolematon sielu kehittää oman ikuisen kohtalonsa Paratiisin-Isän jumalalliseen läsnäoloon liittymällä, ja sen mukaan minkälaisia persoonallisuutta koskevia

päätöksiä ihmismieli tekee. Mitä Kolminaisuus on Korkeimmalle Jumalalle, sitä Suuntaaja on kehittyvälle ihmiselle.

117:3.11 (1282.6) Nykyisen universumiaikakauden kuluessa Korkein Olento ei ilmeisesti kykene toimimaan suoranaisesti luojana, paitsi niissä tapauksissa, jolloin ajallisuuden ja avaruuden luovat toimintayksiköt ovat käyttäneet loppuun finiittiset toimintamahdollisuudet. Tähänastisessa maailmankaikkeuden historiassa näin on käynyt vain yhden kerran, nimittäin silloin kun finiittisen toiminnan mahdollisuudet universumin heijastustoimintaa koskevassa asiassa oli ammennettu loppuun. Tällöin Korkein tosiaankin toimi kaikkien edeltäneiden luojatoimintojen luovana huipentajana. Ja uskomme, että hän tulevina aikakausina on toimiva taas huipentajana aina, kun edellä käyvä luojatoiminta on vienyt luomistoiminnan asianomaisen syklin täyttymykseen.

117:3.12 (1283.1) Korkein Olento ei luonut ihmistä, mutta ihminen kirjaimellisesti luotiin Korkeimman potentiaalisuudesta ja jopa hänen elämänsä johdettiin tästä potentiaalisuudesta. Ei Korkein Olento myöskään kehitä ihmistä, Korkein itse on silti se, mikä kehityksessä on oleellisinta. Finiittisestä näkökulmasta katsoen elämme, liikumme ja olemme Korkeimman immanenssissa.

117:3.13 (1283.2) Korkein ei ilmeisestikään voi panna alulle alkuperäistä kausaatiota, mutta hän näyttää olevan kaiken universumikasvun katalysoija, ja kaikesta päätellen hänen on määrä toimia kaikkeuden huipentumana siltä osin, mihin kaikki kokemuksellis-evolutionaariset olennot päätyvät. Finiittisen kosmoksen käsitys

lähtee Isästä, Luoja-Pojat tekevät Luovien Henkien suostumuksella ja yhteistyössä näiden kanssa tästä ideasta ajallisuudessa ja avaruudessa tosiasian, Korkein huipentaa kaiken finiittisen ja huolehtii, että finiittisellä on yhteys siihen, mihin absoniittinen päätyy.

4. Finiittinen Jumala

117:4.1 (1283.3) Tarkastellessamme luomakunnan taukoamattomia kamppailuja statuksen täydellisyyden ja olemisen jumalallisuuden saavuttamiseksi emme voi muuta kuin uskoa näiden loputtomien ponnistelujen olevan osoitus Korkeimman taukoamattomasta kamppailusta jumalallisen itsensätodellistamisen puolesta. Korkein Jumala on finiittinen Jumaluus, ja hänen on kyettävä selviytymään finiittisyyden ongelmista tämän sanan täydessä merkityksessä. Meidän kamppailumme avaruuden kehitystapahtumissa esiintyvien ajallisten hankaluuksien kanssa ovat heijastumia hänen ponnistuksistaan todellistumisen saavuttamiseksi ja hallitsijanvallan täysimääräisyyden toteutumiseksi sen toimipiirin sisällä, jota hänen kehittyvä olemuksensa on parhaillaan laajentamassa mahdollisen äärirajoille saakka.

117:4.2 (1283.4) Korkein kamppailee julkitulon puolesta koko suuruniversumin puitteissa. Määränsä puolesta hänen jumalallinen kehityksensä perustuu jokaisen olemassa olevan persoonallisuuden viisautta osoittavaan toimintaan. Kun ihmisolento valitsee ikuisen

eloonjäämisen, hän on myötäluomassa kohtaloa. Ja tämän ylösnousemuskuolevaisen elämästä finiittinen Jumala saa entisestään kasvaneen määrän persoonallisuuden todellistumista ja kokemuksellisen suvereenisuuden uuden laajentuman. Mutta jos luotu torjuu ikuisen elämänvaiheen, se Korkeimman osa, joka oli riippuvainen kyseisen luodun valinnasta, kokee väistämätöntä viivästymistä; se kokee menetyksen, joka on kompensoitava korvaavalla tai vastaavanlaisella kokemuksella. Mitä tulee eloonjäämättömän henkilön persoonallisuuteen, se absorboituu luomistuloksen ylisieluun ja säilyy Korkeimman Jumaluuden yhtenä tekijänä.

117:4.3 (1283.5) Jumala on niin luottavainen, niin rakastava, että hän antaa osan omaa jumalallista olemustaan sellaistenkin olentojen kuin ihmisten haltuun heidän varjeltavakseen ja käsitettäväkseen. Isää oleva olemus eli Suuntaajan läsnäolo on tuhoutumaton, oli kuolevaisen olennon valinta mikä tahansa. Korkeimman lapsi, kehittyvä minuus, voidaan hävittää siitä huolimatta, että tällaisen harhautuneen minuuden potentiaalisesti yhdistävä persoonallisuus tuleekin säilymään yhtenä Korkeimmuuden Jumalan osatekijänä.

117:4.4 (1283.6) Ihmispersoonallisuus voi todellakin hävittää luodun statukseen kuuluvan yksilöllisyyden, ja vaikka kaikki se säilyykin, joka tällaisen kosmisen itsemurhan tekijän elämässä oli säilyttämisen arvoista, *eivät nämä laatusuureet kuitenkaan säily yksilöllisen luodun muodossa*. Korkein toki pääsee universumin luoduissa taas julki, muttei koskaan enää tuon nimenomaisen persoonan hahmossa; taivaaseen nousemattoman henkilön

ainutlaatuinen persoonallisuus palaa Korkeimpaan niin kuin vesipisara palaa mereen.

117:4.5 (1284.1) Mikä tahansa finiittisyyden persoonallisten osien yksittäinen toimenpide on Korkeimman Kokonaisuuden lopulta tapahtuvan ilmaantumisen kannalta jokseenkin merkityksetön, mutta kokonaisuus on silti riippuvainen sen moninaisten osien toimien kaikkeudesta. Yksittäisen kuolevaisen persoonallisuus on Korkeimmuuden kaikkeuden kannalta merkityksetön, mutta finiittisyydessä kunkin ihmisen persoonallisuus edustaa korvaamatonta merkitysarvoa; kun persoonallisuus kerran on julki tuotu, se ei enää koskaan tule julki samanlaisena, paitsi tuon elävän persoonallisuuden olemassaolon jatkumisessa.

117:4.6 (1284.2) Niinpä kun kamppailemme minuuden julkituodaksemme, Korkein kamppailee meissä ja meidän kanssamme jumaluuden julkituomiseksi. Siinä kun me löydämme Isän, siinä on Korkeinkin taas kerran löytänyt kaiken olevaisen Paratiisissa olevan Luojan. Siinä kun me hallitsemme todellistumiseen liittyvät ongelmat, siinä on kokemuksen Jumala yltämässä kaikkivaltiaaseen korkeimmuuteen ajallisuuden ja avaruuden universumeissa.

117:4.7 (1284.3) Ponnistelutta ei ihmiskunta nouse ylöspäin universumissa, eikä Korkein liioin kehity ilman määrätietoista ja älykästä toimintaa. Luodut eivät saavuta täydellisyyttä pelkällä passiivisuudella, eikä Korkeimmuuden henki voi tehdä

Kaikkivaltiaan voimasta tosiasiaa muutoin kuin palvelemalla finiittistä luomistulosta siitä loputtomasti huolehtimalla.

117:4.8 (1284.4) Ihmisen ajallinen suhde Korkeimpaan on perustana kosmiselle moraalisuudelle, joka on universaalista herkkyyttä *velvollisuudelle* ja sen hyväksymistä. Kysymys on moraalisuudesta, joka ylittää ajallisen tajun siitä, mikä on suhteellisen oikeaa ja väärää; kysymyksessä on moraalikäsitys, joka perustuu suoraan siihen, että itsetajuinen luotu arvostaa kokemuksellista velvollisuuttaan kokemuksellista Jumaluutta kohtaan. Kuolevainen ihminen ja kaikki muut finiittiset luodut luodaan Korkeimmassa olevasta energian, mielen ja hengen elävästä potentiaalista. Suuntaajasta ja kuolevaisesta muodostuva ylösnousemuksellinen turvautuu nimenomaan Korkeimpaan luodessaan finaliitin kuolematonta ja jumalallista luonnetta. Juuri ja nimenomaan Korkeimman todellisuudesta Suuntaaja ihmistahdon suostumuksella kutoo Jumalan ylösnousemuksellisen pojan ikuiseen olemukseen kuuluvat kuviot.

117:4.9 (1284.5) Se, miten pitkälle Suuntaajan edistyminen ihmispersoonallisuuden hengellistämisessä ja iäistämisessä kehittyy, saa aikaan vastaavan Korkeimman täysivaltaisuuden laajenemisen. Tällaiset saavutukset ihmisen kehityksessä ovat samalla kertaa saavutuksia Korkeimman evolutionaarisessa aktuaalistumisessa. Samalla kun on totta, etteivät luodut voisi kehittyä ilman Korkeinta, lienee myös totta, ettei Korkeimman kehitystä koskaan voida täysimääräisesti saavuttaa kaikkien luotujen kehityksen loppuunsaattamisesta riippumatta. Minätajuisten

persoonallisuuksien suuri kosminen vastuu onkin juuri siinä, että Korkein Jumaluus on tietyssä mielessä riippuvainen kuolevaistahdon tekemästä valinnasta. Ja luotujen kehityksen ja Korkeimman kehityksen keskinäinen edistyminen tulee universumin selittämättömän heijastusmekanismin kautta täsmällisenä ja täysimääräisenä Päivien Muinaisten tietoon.

117:4.10 (1284.6) Kuolevaiselle ihmiselle annettu suurenmoinen haaste kuuluu: Tuletko tekemään sellaisen päätöksen, että personoit koettavissa olevat kosmoksen arvomerkitykset omaan kehittyvään minuuteesi? Vai aiotko eloonjäämisen hylkäämällä antaa näiden Korkeimmuuden salaisuuksien jäädä uinumaan ja odottamaan jonkun toisen luodun toimintaa jonakin toisena aikana, luodun, joka *omalla* tavallaan koettaa tuoda luodun olennon antaman panoksen finiittisen Jumalan kehitykseen? Mutta kysymyksessä on silloin hänen antinsa Korkeimpaan, ei sinun.

117:4.11 (1284.7) Kuluvan universumiaikakauden suuri kamppailu käydään potentiaalisen ja aktuaalisen välillä – siksi, että kaikki se, mikä on vielä julkitulematonta, tavoittelee aktuaalistumista. Jos kuolevainen ihminen lähtee löytöretkelle, joka vie Paratiisiin, hän myötäilee ajallisuuden liikkeitä, jotka soljuvat kuin vuolteet ikuisuuden virrassa. Jos kuolevainen ihminen hylkää ikuisen elämänuran, hän liikkuu finiittisten universumien tapahtumavirtoja vastaan. Mekaaninen luomistulos liikkuu vääjäämättä eteenpäin sen mukaan, mikä on paljastuva Paratiisin-Isän tarkoitusperä, mutta tahdollisella luomakunnalla on valta valita, ottaako se vastaan vai

torjuuko se sen roolin, joka edellyttää persoonallisuuden osallistumista ikuiselle löytöretkelle. Kuolevainen ihminen ei voi hävittää ihmisen olemassaolon korkeimpia arvoja, mutta ei ole pienintäkään epäilystä siitä, etteikö hän voi estää näiden arvojen kehittymistä omassa henkilökohtaisessa kokemuksessaan. Siinä laajuudessa kuin ihmisminä tällä tavoin kieltäytyy tulemasta mukaan Paratiisiin päätyvään ylösnousemukseen, täsmälleen samassa määrin viivästyy Korkein suuruniversumissa tapahtuvassa jumalallisuuden julkitulon saavuttamisessa.

117:4.12 (1285.1) Paitsi että kuolevaisen ihmisen huostaan on uskottu Paratiisin-Isän Suuntaajaläsnäolo, hänelle on annettu myös valta päättää, mihin pienen pieni osanen Korkeimman tulevaisuutta päätyy. Sillä niin kuin ihminen saavuttaa sen, mihin ihmisen on määrä päätyä, niin saavuttaa Korkeinkin jumaluustasoilla määränpäänsä.

117:4.13 (1285.2) Ja näin teistä jokaisella on edessään sama päätöksenteko, joka kerran oli meistä itse kunkin edessä: Petätkö ajallisuuden Jumalan, joka on näin riippuvainen finiittisen mielen tekemistä päätöksistä? Petätkö universumien Korkeimman persoonallisuuden siksi, että osoitat eläimellisestä taantumisesta kertovaa piittaamattomuutta? Petätkö kaikkien luotujen isonveljen, joka on näin suuresti riippuvainen jokaisesta luodusta? Päästätkö itsesi ajautumaan todellistumattomien maailmaan, kun edessäsi avautuu universumielämänuran lumoava näköala: Paratiisin-Isän

jumalallinen löytäminen ja jumalallinen osallistuminen Korkeimmuuden Jumalan tavoittelemiseen ja kehittymiseen?

117:4.14 (1285.3) Jumalan lahjat – hänen reaalisuuden lahjaksiantamisensa – eivät ole erillistyksiä hänestä itsestään. Hän ei erota luomistulosta omasta itsestään, mutta hän on rakentanut jännitteitä Paratiisia ympäröiviin luomuksiin. Jumala rakastaa ensin ihmistä ja antaa hänelle kuolemattomuuden – ikuisen todellisuuden – potentiaalin. Ja kun ihminen sitten rakastaa Jumalaa, hänestä tulee aktuaalisuudessa ikuinen. Ja mystisyys piilee tässä: mitä lähemmäksi Jumalaa ihminen rakkauden avulla tulee, sitä suurempi on tämän ihmisen reaalisuus – aktuaalisuus. Mitä enemmän ihminen vetäytyy poispäin Jumalasta, sitä lähemmäksi hän tulee epätodellisuutta – olemassaolon lakkaamista. Kun ihminen pyhittää tahtonsa Isän tahdon täyttämiseen; kun ihminen antaa Jumalalle kaiken, mitä *hänellä on*, silloin Jumala tekee tuosta ihmisestä jotakin enemmän kuin tämä on.

5. Luomakunnan ylisielu

117:5.1 (1285.4) Suuri Korkein on suuruniversumin kosminen ylisielu. Hänessä kosmoksen laatusuureet ja määräsuureet saavat jumaluusheijastumansa, hänen jumaluusolemuksensa on mosaiikkimainen kooste koko luotu–Luoja-olemuksen täysimääräisestä laajuudesta kautta kehittyvien universumien. Ja

Korkein on myös sellaisen luovan tahdon sisäänsä sulkeva aktuaalistuva Jumaluus, joka kattaa kehittyvän universumitarkoituksen.

117:5.2 (1285.5) Älylliset, potentiaalisesti persoonalliset, finiittisyyttä olevat minuudet nousevat esille Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta ja saavuttavat finiittisen ajallis-avaruudellisen jumaluussynteesin Korkeimmassa. Kun luotu alistuu Luojan tahtoon, hän ei kätke omaa persoonallisuuttaan eikä luovu siitä; finiittisen Jumalan aktuaalistumiseen osallistuvat yksilölliset persoonallisuudet eivät kadota tahdollista minuuttaan siinä, että he näin toimivat. Tällaisia persoonallisuuksia pikemminkin vähä vähältä laajentaa se, että he osallistuvat tähän suureen jumaluuslöytöretkeen. Olemalla tällä tavoin liitossa jumalallisuuden kanssa ihminen ylevöittää, rikastuttaa, hengellistää ja yhdistää kehittyvän minuutensa hyvinkin korkeimmuuden kynnykselle asti.

117:5.3 (1286.1) Ihmisen kehittyvä kuolematon sielu, aineellisen mielen ja Suuntaajan yhteisluomus, nousee sellaisenaan Paratiisiin ja myöhemmin, kun se jo on otettu Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenyyteen, se jollakin uudella tavalla liitetään Iankaikkisen Pojan henkigravitaation piiriin käyttämällä kokemusmenetelmää, joka tunnetaan *finaliittitranssendentaationa*. Näin näistä finaliiteista tulee hyväksyttäviä ehdokkaita kokemuksellisesti tunnustetuiksi Korkeimman Jumalan persoonallisuuksiksi. Ja kun nämä kuolevaiset, älylliset olennot Lopullisuuden Saavuttajakunnalle osoitetuissa paljastumattomissa tulevaisuuden tehtävissä saavuttavat henkiolemassaolon seitsemännen asteen, tällaisista kaksinaisista

mielistä tulee kolmiyhteisiä. Nämä kaksi sopusointuun virittynyttä mieltä – ihmismieli ja jumalallinen mieli – glorifioituvat liitossa silloin jo aktuaalistuneen Korkeimman Olennon kokemuksellisen mielen kanssa.

117:5.4 (1286.2) Ikuisessa tulevaisuudessa Korkein Jumala tulee olemaan aktuaalistuneena – luomistoiminnan kautta ilmitulleena ja hengellisesti esiin tuotuna – ylösnousemuksellisen ihmisen hengellistyneessä mielessä, kuolemattomassa sielussa, aivan kuten Universaalinen Isä tuotiin tällä tavoin julki Jeesuksen maisessa elämässä.

117:5.5 (1286.3) Ihminen ei yhdisty Korkeimpaan eikä kätke henkilökohtaista identiteettiään, mutta kaikkien ihmisten kokemusten universumiseuraamuksista kylläkin muodostuu näin osa Korkeimman jumalallista kokemista. ”Teko on meidän, seuraamukset ovat Jumalan.”

117:5.6 (1286.4) Kulkiessaan universumien toinen toistaan ylempänä olevien tasojen läpi eteenpäin matkaava persoonallisuus jättää jälkeensä vanan aktuaalistunutta todellisuutta. Olivatpa ajallisuuden ja avaruuden kasvavat luomistulokset mieltä, henkeä tai energiaa, ne muuntuvat siitä, että persoonallisuus kulkee niiden vaikutuspiirin läpi. Kun ihminen toimii, Korkein reagoi, ja tästä ilmiöstä muodostuu edistymisen tosiasia.

117:5.7 (1286.5) Suuret energian, mielen ja hengen piirit eivät koskaan ole ylösnousemuspersoonallisuuden pysyvää omaisuutta. Nämä palvelumuodot pysyvät iäti Korkeimmuuden osana. Kuolevainen kokee asian niin, että ihmisäly piilee mielenauttajahenkien

rytmisissä sykkeissä ja että se panee päätöksensä toimeen areenalla, jonka saa aikaan yhteyspiireihin kytkeytyminen tämän hoivamuodon puitteissa. Ihmisen kuoltua hänen ihmisminuutensa erotetaan ikiajoiksi auttajayhteyspiireistä. Vaikka nämä auttajat eivät näytä siirtävän kokemusta koskaan persoonallisuudelta toiselle, ne voivat silti siirtää ja ne myös siirtävät päätöksentekotoiminnan persoonattomat seurausvaikutukset Seitsenkertaisen Jumalan kautta Korkeimmalle Jumalalle. (Näin asia on ainakin palvonnan- ja viisaudenauttajien osalta.)

117:5.8 (1286.6) Ja samoin on hengellisten yhteyspiirien laita. Noustessaan universumien läpi ihminen käyttää niitä hyväkseen, mutta hän ei koskaan omista niitä niin, että ne olisivat osa hänen ikuista persoonallisuuttaan. Mutta nämä hengellistä hoivaa edustavat yhteyspiirit – oli kysymys sitten Totuuden Hengestä, Pyhästä Hengestä tai superuniversumin henkiläsnäolevista – ovat vastaanottavaisia ja reaktiivisia ylösnousemuspersoonallisuudessa esiin nousevia arvoja kohtaan, ja nämä arvot välitetään muuttamattomina Seitsenkertaisen kautta Korkeimmalle.

117:5.9 (1286.7) Vaikka hengelliset influenssit, kuten Pyhä Henki ja Totuuden Henki, ovatkin paikallisuniversumiin kuuluvia hoivamuotoja, näiden antama opastus ei kuitenkaan rajoitu vain tietyn paikallisluomuksen maantieteellisten rajojen sisäpuolelle. Kun ylösnousemuskuolevainen siirtyy alkuperänsä mukaisen paikallisuniversumin rajojen tuolle puolen, häntä ei jätetä täysin vaille sen Totuuden Hengen huolenpitoa, joka on lakkaamatta opettanut ja opastanut häntä aineellisten ja morontiamaailmojen

filosofisten sokkeloiden läpi ja joka ylösnousemuksen jokaisessa kriisikohdassa on erehtymättä ohjannut Paratiisin pyhiinvaeltajaa sanomalla yhä uudestaan: ”Tämä on se tie.” Kun esiin nousevan Korkeimman olennon hengen osoittaman huolenpidon ja suuruniversumin heijastustoiminnan tarjoamien palvelujen avulla jätät taaksesi paikallisuniversumin toimipiirit, saat silloinkin vielä opastusta Paratiisiin-nousuusi Paratiisin lahjoittautuvien Jumalan Poikien lohduttavalta ja ohjaavalta hengeltä.

117:5.10 (1287.1) Miten nämä kosmisen hoivaamisen moninaiset yhteyspiirit sitten rekisteröivät evolutionaariseen kokemukseen kuuluvat merkitykset, arvot ja tosiasiat Korkeimpaan? Emme ole asiasta aivan varmoja, mutta uskomme tämän rekisteröinnin tapahtuvan niiden Paratiisista peräisin olevien Korkeimpien Luojien persoonain kautta, jotka toimivat näiden ajallisuuden ja avaruuden yhteyspiirien välittöminä lahjoittajina. Seitsemän mielenauttajahengen mielikokemuskertymät, jotka ovat kertyneet niiden pitäessä huolta älyllisyyden fyysisestä tasosta, ovat osa Jumalallisen Hoivaajan paikallisuniversumikokemusta, ja tämän Luovan Hengen kautta ne todennäköisesti tulevat rekisteröidyiksi Korkeimmuuden mieleen. Niin ikään ne kokemukset, jotka kuolevaiset saavat Totuuden Hengen ja Pyhän Hengen kanssa, rekisteröityvät luultavasti samanlaisin menetelmin Korkeimmuuden persoonaan.

117:5.11 (1287.2) Eikä ihmisen ja Suuntaajan kokemuskaan voi jäädä vaille vastakaikua Korkeimman Jumalan jumalallisuudessa, sillä kun Suuntaajat kokevat, ne ovat Korkeimman kaltaisia, ja kuolevaisen

ihmisen kehittyvä sielu luodaan Korkeimmassa piilevästä tällaisen kokemuksen ennalta olemassa olevasta mahdollisuudesta.

117:5.12 (1287.3) Koko luomistuloksen moninaisista kokemuksista tulee tällä tavoin osa Korkeimmuuden kehitystä. Luodut vain käyttävät hyväkseen finiittisyyden laatusuureita ja määräsuureita noustessaan Isän tykö; tällaisen hyväksikäytön persoonattomat seuraamukset pysyvät iäti osana elävää kosmosta, Korkeinta persoonaa.

117:5.13 (1287.4) Mitä ihminen itse vie mukanaan persoonallisuuteen kuuluvana ominaisuutena, ovat niitä luonnetta koskevia seuraamuksia, jotka koituvat siitä kokemuksesta, että on Paratiisiin-nousussaan käyttänyt suuruniversumin mieli- ja henkiyhteyspiirejä. Kun ihminen tekee päätöksen ja kun hän toiminnallaan kruunaa tämän päätöksen, hän kokee, ja tämän kokemuksen merkitykset ja arvot ovat osa hänen ikuista luonnettaan kaikilla tasoilla: finiittisestä lopulliseen. Kosmisesti moraalinen ja jumalallisesti hengellinen luonne edustaa henkilökohtaisista päätöksistä koostuvaa luodun olennon pääomakertymää, kun päätöksiä on valaissut vilpitön palvonta, kun niitä on ylevöittänyt älyperäinen rakkaus ja kun ne on kruunannut veljellinen palveleminen.

117:5.14 (1287.5) Kehittyvä Korkein tulee finiittisille luoduille loppujen lopuksi kompensoimaan sen, etteivät nämä kykene koskaan saamaan muuta kuin rajallisen kokemusyhteyden universumien universumiin. Luodut voivat saavuttaa Paratiisin-Isän, mutta heidän evolutionaarinen mielensä, koska se on finiittinen, ei kykene infiniittisen ja absoniittisen Isän todelliseen ymmärtämiseen. Mutta koska kaikki luotujen kokema rekisteröityy Korkeimpaan ja on osa

Korkeinta, sitten kun kaikki luodut saavuttavat finiittisen olemassaolon lopullisen tason, ja sen jälkeen kun universumin kehityksen kaikkinaisuus tekee mahdolliseksi heidän saavuttaa Korkein Jumala aktuaalisena jumaluusläsnäolona, silloin jo pelkästään siihen, että tällainen yhteys on rakentunut, sisältyy luonnostaan myös yhteys kokemuksen kaikkinaisuuteen. Ajallinen finiittisyys kätkee sisäänsä ikuisuuden siemenet. Ja meille opetetaan, että kun kehityksen täyttymys todistaa kosmisen kasvukapasiteetin ehtyneen, silloin finiittisyyden kaikkeus astuu ikuisen elämänvaiheen absoniittisiin vaiheisiin tavoittelemaan Isää Perimmäisenä.

6. Korkeimman tavoitteleminen

117:6.1 (1287.6) Etsimme Korkeinta universumeista, mutta emme häntä löydä. ”Hän on se, mikä kaikissa olevaisissa ja olennoissa, liikkuvissa ja liikkumattomissa, on sisäpuolella ja ulkopuolella. Mystisyydessään tunnistamaton, ja vaikka hän on etäinen, on hän silti lähellä.” Kaikkivaltias Korkein on ”vielä muotoa vailla olevien muoto, vielä luomattomien hahmo.” Korkein on universumikotisi, ja kun löydät hänet, on kuin olisit palannut kotiin. Hän on kokemuksellinen vanhempasi ja niin kuin hän on kasvanut ihmisten kokemuksessa, niin hän on kasvanut jumalallisen vanhemmuuden kokemuksessa. Hän tuntee teidät, sillä hän on niin luodun kuin luojankin kaltainen.

117:6.2 (1288.1) Jos totisesti halajatte löytää Jumalan, ette voi välttyä siltä, että olette mielessänne synnyttäneet tietoisuuden Korkeimmasta. Niin kuin Jumala on teidän jumalallinen Isänne, niin on Korkein teidän jumalallinen Äitinne, jossa teitä ravitaan koko sen elämän ajan, jonka elätte universumiluotuina. ”Miten onkaan Korkein universaalinen – hänhän on joka puolella! Koko luomistuloksen lukemattomat olevaiset ovat elämänsä osalta hänen läsnäolostaan riippuvaisia, eikä sitä keneltäkään evätä.”

117:6.3 (1288.2) Mitä Mikael on Nebadonille, sitä Korkein on finiittiselle kosmokselle. Hänen Jumaluutensa on se suuri valtaväylä, jonka kautta Isän osoittama rakkaus virtaa ulospäin koko luomakunnalle, ja hän on se suuri valtaväylä, jonka kautta finiittiset kulkevat sisäänpäin tavoitellessaan Isää, joka on rakkaus. Ajatuksensuuntaajilla on niilläkin yhteys häneen. Alkuperäiseltä olemukseltaan ja jumalallisuudeltaan ne ovat Isän kaltaisia, mutta kun ne avaruuden universumeissa kokevat, mitä ajallisuudessa tapahtuu, niistä tulee Korkeimman kaltaisia.

117:6.4 (1288.3) Se teko, kun luotu päättää tehdä Luojan tahdon, on kosminen arvo, ja sillä on sellainen universumimerkitys, että siihen reagoi välittömästi jokin paljastumaton mutta kaikkialla vaikuttava koordinaatiovoima, joka todennäköisesti on sitä, että Korkeimman Olennon alati laajeneva vaikutus on toiminnassa.

117:6.5 (1288.4) Kehittyvän kuolevaisen morontiasielu on todellisuudessa Universaalisen Isän suuntaajavaikutuksen poika ja Korkeimman Olennon, Universaalisen Äidin, kosmisen reaktion lapsi. Äidin

vaikutus hallitsee ihmispersoonallisuutta koko sen lapsuusajan, jonka kehittyvä sielu viettää paikallisuniversumissa. Jumaluutta olevien vanhempien vaikutus käy Suuntaajaan fuusioitumisen jälkeen ja superuniversumissa vietettävän elämänvaiheen kuluessa yhtäläisemmäksi, mutta kun ajallisuudesta saapuvat luodut aloittavat kulkunsa ikuisen keskusuniversumin läpi, Isälle ominainen olemus tulee yhä enemmän esille ja saavuttaa finiittisen esilletulonsa lakipisteen Universaalisen Isän tunnistamisen ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan pääsemisen myötä.

117:6.6 (1288.5) Finaliitin aseman saavuttamisen kokemuksessa ja sen kautta ylösnousevan minän kokemuksellisiin äitikvaliteetteihin vaikuttaa suunnattomasti se, että nämä ovat kosketuksissa Iankaikkisen Pojan henkiläsnäoloon ja Äärettömän Hengen mieliläsnäoloon, ja se, että ne täyttyvät näistä läsnäoloista. Sen jälkeen kaikissa suuruniversumin maailmoissa, joissa on finaliittitoimintaa, ilmenee Korkeimman piilevän äitipotentiaalin uusi herääminen, kokemuksellisten merkitysten uusi todellistuminen ja koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheen kokemuksellisten arvojen uusi synteesi. Näyttää siltä, että tämä minuuden todellistuminen tulee jatkumaan kuudennen vaiheen finaliittien universumielämänvaiheissa, aina siihen saakka kunnes Korkeimmasta oleva äitiperimä pääsee finiittiseen synkroniaan Isästä olevan suuntaajaperimän kanssa. Tämä kiinnostava suuruniversumitoiminnan jakso edustaa täydellistyneen ylösnousemuskuolevaisen aikuisena elämän elämänvaiheen jatkumista.

117:6.7 (1288.6) Olemassaolon kuudennen vaiheen suorittamisen ja henkistatuksen seitsemänteen ja lopulliseen vaiheeseen astumisen jälkeen seurannevat yhä pitemmälle vievät aikakaudet, jolloin kokemus rikastuu, viisaus kypsyy ja jumalallisuus todellistuu. Finaliitin olemuksen osalta tämä vastaa luultavasti sitä, että mielen käymä kamppailu minuuden henkitodellistumisen puolesta on viety täysimääräiseen päätökseen; sitä, että finiittisten mahdollisuuksien rajoissa on saatu päätökseen ylösnousemuksellisen ihmisolemuksen koordinoituminen jumalallisen suuntaajaolemuksen kanssa. Tällaisesta suurenmoisesta universumiminuudesta tulee näin Paratiisin-Isän ikuinen finaliittipoika samoin kuin Äiti-Korkeimman ikuinen universumilapsi, universumiminuus, joka on kelvollinen edustamaan sekä universumien ja persoonallisuuksien Isää että näiden Äitiä missä hyvänsä toiminnassa tai hankkeessa, joka liittyy luotujen, luovien tai kehittyvien olevaisten ja olentojen finiittiseen hallintoon.

117:6.8 (1289.1) Kaikki ihmiset, jotka kehittävät sielun, ovat kirjaimellisesti Jumala Isän ja Jumala Äidin, Korkeimman Olennon, evolutionaarisia poikia. Mutta aina siihen ajankohtaan asti, kun kuolevaisesta tulee jumalallisesta perintöosastaan sielutietoinen, tämä vakuutus siitä, että ihminen on sukua Jumaluudelle, on tajuttava uskon kautta. Ihmiselämän kokemus on se kosminen toukkakotelo, jossa Korkeimman Olennon universumiantimet (jotka eivät ole persoonallisuuksia) ja Universaalisen Isän universumiläsnäolo (joka ei ole persoonallisuus) parhaillaan kehittävät ajallisuudessa esiintyvän morontiasielun ja sen inhimillis-

jumalallisen finaliittiluonteen, jolla on paikka universumissa ja joka palvelee ikuisesti.

117:6.9 (1289.2) Aivan liian usein ihmiset unohtavat, että Jumala on ihmisenä olemisen suurin kokemus. Muut kokemukset ovat luonteeltaan ja sisällöltään rajallisia, mutta jumalakokemuksella ei ole muita rajoituksia kuin luodun olennon käsityskyvyn asettamat, ja tämä kokemus sinänsä on omiaan laajentamaan käsityskykyä. Kun ihmiset etsivät Jumalaa, se, mitä he etsivät, on itse asiassa kaikki. Kun he löytävät Jumalan, he ovat löytäneet kaiken. Jumalan etsiminen on tuhlailevaa rakkauden osoittamista, johon liittyy hämmästyttäviä löytöjä: löydetään uutta ja suurempaa rakkautta osoitettavaksi muille.

117:6.10 (1289.3) Kaikki oikea rakkaus on Jumalalta, ja ihminen saa osakseen jumalallisen kiintymyksen, kun hän itse osoittaa tätä rakkautta lähimmäisilleen. Rakkaus on dynaamista. Sitä ei voi koskaan kammitsoida; se on elävää, pidäkkeetöntä, sävähdyttävää, ja aina se on liikkeessä. Ihminen ei voi milloinkaan ottaa Isän rakkautta ja teljetä sitä sydämeensä. Isän rakkaudesta voi tulla kuolevaiselle ihmiselle todellista, vain kun se kulkee tämän ihmisen persoonallisuuden läpi, ja kun hän vuorostaan osoittaa tätä rakkautta kaltaisilleen. Rakkauden suurenmoinen yhteyspiiri kulkee Isältä poikien kautta veljille ja näiltä Korkeimpaan. Isän rakkaus ilmenee kuolevaispersoonallisuudessa tätä asuinpaikkanaan pitävän Suuntaajan hoivan kautta. Tällainen Jumalaa tunteva poika tuo

tämän rakkauden universumiveljiensä nähtäville, ja tämä veljellinen kiintymys on Korkeimman osoittaman rakkauden kaikki kaikessa.

117:6.11 (1289.4) Korkeimman luo pääsee vain kokemisen tietä, ja nykyisinä luomistyön aikakausina on vain kolme tietä, joita luotu pääsee Korkeimmuuteen:

117:6.12 (1289.5) 1. Paratiisin Kansalaiset laskeutuvat ikuiselta Saarelta Havonan kautta, jossa he hankkivat kyvyn Korkeimmuuden käsittämiseen tekemällä huomioita Paratiisissa ja Havonassa vallitsevan todellisuuden erilaisuudesta, ja sillä, että he asioita tutkimalla pääsevät selvyyteen Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien – Valtiashengistä aina Luoja-Poikiin saakka – moninaisista toiminnoista.

117:6.13 (1289.6) 2. Korkeimpien Luojien evolutionaarisista universumeista tulevat ajallis-avaruudelliset taivasmatkalaiset pääsevät Korkeimman lähelle Havonan läpi kulkiessaan, mikä on Paratiisin-Kolminaisuuden ykseyden yhä suuremman arvostuksen esivaihe.

117:6.14 (1289.7) 3. Havonan syntyperäisasukkaat pääsevät käsitykseen Korkeimmasta niiden yhteyksien kautta, joita heillä on Paratiisista laskeutuviin pyhiinvaeltajiin ja seitsemästä superuniversumista nouseviin pyhiinvaeltajiin. Havonan syntyperäisasukkailla on myötäsyntyinen kyky harmonisoida ikuisen Saaren kansalaisten ja evolutionaaristen universumien kansalaisten perin juurin erilaiset katsantokannat.

117:6.15 (1290.1) Evolutionaarisille luoduille on avoinna seitsemän suurta tietä, jotka vievät Universaalisen Isän luo, ja jokainen näistä Paratiisiin vievistä teistä kulkee Seitsemästä Valtiashengestä aina yhden jumalallisuuden kautta. Ja jokaisen tällaisen lähestymistien tekee mahdolliseksi luodun omaaman kokemusten vastaanottokyvyn laajentuminen sen seurauksena, että hän on palvellut tämän Valtiashengen olemusta heijastavassa superuniversumissa. Näiden seitsemän kokemuksen yhteissumma on se enimmäismäärä, jonka luotu nykyisten tietojen valossa voi tietää Korkeimman Jumalan reaalisuudesta ja aktuaalisuudesta.

117:6.16 (1290.2) Ei ole niin, että vain ihmisen omat rajoitukset estäisivät häntä löytämästä finiittistä Jumalaa, vaan syynä on myös universumin keskeneräisyys. Kaikkien luotujen – menneiden, nykyisten ja tulevien – keskeneräisyys jo yksistään tekee Korkeimmasta luoksepääsemättömän. Jokainen jumalankaltaisuuden jumalallisen tason saavuttanut yksilö voi löytää Jumala Isän, mutta kukaan *yksittäinen* luotu ei koskaan henkilökohtaisesti löydä Korkeinta Jumalaa, ennen kuin sinä kaukaisen tulevaisuuden hetkenä, jolloin *kaikki* luodut universaalisesti tapahtuneen täydellisyyden saavuttamisen kautta löytävät hänet samanaikaisesti.

117:6.17 (1290.3) Vaikkette nykyisenä universumiaikakautena voikaan omakohtaisesti löytää häntä niin kuin voitte löytää Isän, Pojan ja Hengen, Paratiisiin-nouseminen ja sitä seuraava universumissa elettävä elämänvaihe luovat kuitenkin vähitellen tietoisuuteenne kyvyn tunnistaa kaiken kokemuksen Jumalan universumiläsnäolo ja

kosminen vaikutus. Hengen hedelmät ovat Korkeimman substanssi sellaisena kuin hän on ihmiskokemuksessa todellistettavissa.

117:6.18 (1290.4) Se, että ihminen joskus saavuttaa Korkeimman, on seurausilmiö siitä, että hän fuusioituu Paratiisin-Jumaluuden henkeen. Urantialaisten kohdalla tämä henki on Universaalisen Isän suuntaajaläsnäolo, ja vaikka Salaperäinen Opastaja on lähtöisin Isästä ja Isän kaltainen, epäilemme silti, pystyykö tällainen jumalallinen lahjakaan suorittamaan sitä mahdotonta tehtävää, että se kykenisi finiittiselle luodulle paljastamaan infiniittisen Jumalan olemuksen. Arvelemme, että se, mitä Suuntaajat paljastavat tuleville seitsemännen asteen finaliiteille, tulee olemaan Korkeimman Jumalan jumalallisuus ja olemus. Ja tämä paljastus tulee finiittiselle luodulle merkitsemään samaa, mitä paljastus Infiniittisestä merkitsisi absoluuttiselle olennolle.

117:6.19 (1290.5) Korkein ei ole infiniittinen, mutta hän luultavasti sisältää infiniittisyydestä kaiken, minkä finiittinen luotu milloinkaan voi todellisuudessa infiniittisyydestä käsittää. Jos joku ymmärtää enemmän kuin Korkeimman, hän on enemmän kuin finiittinen!

117:6.20 (1290.6) Kaikki kokemukselliset luomistulokset ovat päämääränsä todellistumisen osalta toisistaan riippuvaisia. Vain eksistentiaalinen todellisuus on itseriittoista ja itsestään olemassa olevaa. Havona ja seitsemän superuniversumia tarvitsevat toisiaan saavuttaakseen sen, mikä finiittisyydessä on maksimaalisesti saavutettavissa. Finiittisyyden transsendenssin osalta ne tulevat niin ikään vielä joskus olemaan riippuvaisia tulevista ulkoavaruuden universumeista.

117:6.21 (1290.7) Taivaaseen nouseva ihminen voi löytää Isän; Jumala on eksistentiaalinen ja sen vuoksi kokonaisuniversumissa saavutetun kokemuksen statuksesta riippumatta todellinen. Mutta kukaan yksittäinen taivasmatkalainen ei koskaan löydä Korkeinta, ennen kuin kaikki taivasmatkalaiset ovat saavuttaneet sen suurimman mahdollisen universumikypsyyden, joka antaa heille kelpoisuuden kaikkien yhtä aikaa osallistua tähän löytämiseen.

117:6.22 (1290.8) Isä ei katso henkilöön, vaan hän kohtelee kaikkia ylösnousemuspoikiaan kosmisina yksilöinä. Myöskään Korkein ei katso henkilöön, vaan hän kohtelee kokemuksellisia lapsiaan yhtenä ainoana kosmisena kokonaisuutena.

117:6.23 (1290.9) Ihminen voi löytää Isän omasta sydämestään, mutta Korkeinta hänen on etsittävä kaikkien muiden ihmisten sydämestä. Ja kun kaikki luodut tuovat täydestä määrästään esille Korkeimman tunteman rakkauden, Korkeimmasta tulee kaikille luoduille universumiaktualiteetti. Ja tämä on vain toinen tapa sanoa, että universumit ovat asettuneet valoon ja elämään.

117:6.24 (1291.1) Kun päästään siihen, että kaikki persoonallisuudet ovat vieneet minuutensa todellistumisen täydellisyyteen, ja kun on päästy siihen, että täydellisyyteen viety tasapainoisuus vallitsee kautta universumien, se on samaa kuin Korkeimman saavuttaminen ja on osoituksena siitä, että koko finiittinen todellisuus on vapautunut keskeneräisen olemassaolon asettamista rajoituksista. Tällainen kaikkien finiittisten potentiaalien ehtyminen merkitsee, että Korkeimman saavuttaminen on saatu päätökseen, ja se on toisia

sanoja käyttäen määriteltävissä itsensä Korkeimman Olennon evolutionaarisen aktuaalistumisen täyttymykseksi.

117:6.25 (1291.2) Ihmiset eivät löydä Korkeinta yhtäkkiä ja näyttävästi niin kuin maanjäristys repii halkeamia kallioihin, vaan he löytävät hänet hitaasti ja kärsivällisesti niin kuin joki verkkaisesti kuluttaa allaan olevan maapohjan.

117:6.26 (1291.3) Kun löydät Isän, löydät universumissa tapahtuvan hengellisen ylösnousemuksesi suurenmoisen syyn. Kun löydät Korkeimman, löydät kohti Paratiisia etenevän elämänvaiheesi suurenmoisen seurauksen.

117:6.27 (1291.4) Mutta yksikään Jumalaa tunteva kuolevainen ei voi koskaan olla yksinäinen matkatessaan kosmoksen läpi, sillä hän tietää, että Isä kulkee tämän taipaleen jokaisella askeleella hänen rinnallaan, samalla kun itse se tie, jota hän taivaltaa, on Korkeimman läsnäolo.

7. Korkeimman tulevaisuus

117:7.1 (1291.5) Kaikkien finiittisten potentiaalien täysimääräinen todellistuminen on samaa kuin kaiken evolutionaarisen kokemuksen todellistumisen täyttymys. Tällainen tilanne johtaa siihen, että Korkein ilmaantuu lopullisesti universumeissa vaikuttavaksi kaikkivaltiaaksi Jumaluuden läsnäoloksi. Uskomme, että Korkein tulee tässä kehityksen vaiheessa olemaan yhtä lailla erilliseksi

personoitunut kuin Iankaikkinen Poika, yhtä konkreettisesti voimalla varustettu kuin Paratiisin Saari, yhtä täysimääräisesti yhdistynyt kuin Myötätoimija, ja kaikki tämä ilmenee Korkeimmuuden finiittisten mahdollisuuksien asettamissa rajoissa nykyisen universumiaikakauden saavuttaessa lakipisteensä.

117:7.2 (1291.6) Vaikka tämä onkin kaikin puolin asianmukainen käsitys Korkeimman tulevaisuudesta, haluaisimme silti kiinnittää huomiota tiettyihin tämän käsityksen sisältämiin ongelmiin:

117:7.3 (1291.7) 1. Korkeimman Kvalifioimattomien Valvojien jumalallistaminen olisi tuskin missään vaiheessa mahdollista ennen hänen kehityksensä täyttymystä, ja silti nämä samat valvojat harjoittavat tietyin varauksin jo nyt sellaista hallitsijanvaltaa valoon ja elämään asettuneiden universumien suhteen, joka on ominaista korkeimmuudelle.

117:7.4 (1291.8) 2. Korkeimman olisi tuskin mahdollista toimia Perimmäisessä Kolminaisuudessa, ennen kuin hän on saavuttanut universumistatuksen täysimääräisen aktuaalisuuden, ja kuitenkin Perimmäinen Kolminaisuus ilmenee kvalifioituna realiteettina jo nyt, ja teille on edellä jo kerrottukin Perimmäisen Kvalifioitujen Sijaishallitsijoiden olemassaolosta.

117:7.5 (1291.9) 3. Korkein ei ole täysin todellinen universumien luoduille, mutta on monia syitä, jotka panevat päättelemään, että hän on hyvinkin todellinen Seitsenkertaiselle Jumaluudelle, alkaen Paratiisissa olevasta Universaalisesta Isästä ja päätyen paikallisuniversumien Luoja-Poikiin ja Luoviin Henkiin.

117:7.6 (1291.10) Saattaa olla, että finiittisyyden ylärajoilla, jossa ajallisuus yhtyy ajallisuuden tuolla puolen olevaan, ilmenee jonkinlaista peräkkäisyyden hämärtymistä ja sekoittumista. Saattaa olla, että Korkein kykenee jo ennakolta tuomaan universumiläsnäolonsa näille ajallisuuden ylittäville tasoille ja pystyy sitten rajallisessa määrin ennakoimaan tulevaa kehitystä heijastamalla tämän tulevaisuudennäkymän Projisoidun Keskeneräisyyden Immanenssina takaisin luoduille tasoille. Tällaisia ilmiöitä on havaittavissa aina siellä, missä finiittinen tulee kosketuksiin finiittisen yläpuolella olevan kanssa, kuten tapahtuu sellaisten ihmisten kokemuksessa, joissa asuu Ajatuksensuuntaaja, koska nämä ovat oivallisia ennuskuvia siitä, mitä kaikkea ihminen koko ikuisuuden kestävän tulevaisuuden mittaan universumissa saavuttaa.

117:7.7 (1292.1) Kun ylösnousemuskuolevaiset otetaan Paratiisin finaliittikuntaan, he vannovat valan Paratiisin-Kolminaisuudelle, ja tätä uskollisuudenvalaa vannoessaan he samalla velvoittautuvat ikuiseen uskollisuuteen Korkeinta Jumalaa kohtaan, joka *on* Kolminaisuus sellaisena, joksi kaikki finiittiset luodut persoonallisuudet sen käsittävät. Myöhemmin, kun finaliittikomppaniat toimivat kehittyvien universumien joka kolkassa, niiden ainoana velvollisuutena on noudattaa Paratiisista peräisin olevia toimeksiantoja aina niihin ikimuistettaviin aikoihin asti, jolloin paikallisuniversumit asettuvat valoon ja elämään. Kun näiden täydellistyneiden luomusten uudet hallinto-organisaatiot alkavat kuvastella Korkeimman esiin nousevaa täysivaltaisuutta,

huomaamme, että kaikkialle sirottautuneet finaliittikomppaniat tunnustavat silloin näiden uusien hallitusten oikeudenkäytöllisen toimivallan. Näyttää siltä, että Korkein Jumala on parhaillaan kehittymässä evolutionaaristen Lopullisuuden Saavuttajakuntien yhdistäjänä, mutta on varsin todennäköistä, että Korkein tulee Perimmäisen Kolminaisuuden jäsenen ominaisuudessa ohjailemaan näiden seitsemän joukkokunnan ikuista kohtaloa.

117:7.8 (1292.2) Korkeimpaan Olentoon sisältyy kolme finiittisyyden tuolle puolen menevää mahdollisuutta maailmankaikkeudessa tapahtuvaan julkitulemiseen:

117:7.9 (1292.3) 1. Absoniittinen yhteistoiminta ensimmäisessä kokemuksellisessa Kolminaisuudessa.

117:7.10 (1292.4) 2. Ko-absoluuttinen suhde toisessa kokemuksellisessa Kolminaisuudessa.

117:7.11 (1292.5) 3. Ko-infiniittinen mukanaolo Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa. Mutta meillä ei ole mitään tyydyttävää käsitystä siitä, mitä tämä todellisuudessa merkitsee.

117:7.12 (1292.6) Tällainen on yksi yleisesti hyväksytyistä Korkeimman tulevaisuutta koskevista olettamuksista, mutta esiintyy myös paljon kannunvalantaa siitä, mitkä hänen suhteensa tulevat olemaan nykyiseen suuruniversumiin, sitten kun se on saavuttanut valon ja elämän statuksen.

117:7.13 (1292.7) Superuniversumien nykyisenä päämääränä on, että niistä, sellaisina kuin ne ovat ja omien potentiaaliensa puitteissa, tulee täydellisiä niin kuin Havona on täydellinen. Tämä täydellisyys

koskee sekä fyysisten että hengellisten tavoitteiden saavuttamista, jopa hallinnon, hallitusjärjestelmän ja veljeyden kehittymistä. Uskotaan, että mahdollisuudet superuniversumeissa esiintyvään epäsopuun, sopeutumattomuuteen ja mukautumattomuuteen tulevina aikakausina lopulta ehtyvät. Energiavirtapiirit ovat silloin täydellisessä tasapainossa ja täydelleen mielen alaisuudessa, kun henki puolestaan on persoonallisuuden läsnä ollessa päässyt mielen valtiaaksi.

117:7.14 (1292.8) Otaksutaan, että Korkeimman henkipersoona ja Kaikkivaltiaan saavuttama voima ovat tuona kaukaisen tulevaisuuden ajankohtana jo päässeet rinnasteiseen kehitysvaiheeseen ja että ne molemmat – Korkeimmassa Mielessä ja sen toimesta yhdistyneinä – faktuaalistuvat Korkeimmaksi Olennoksi, universumeissa esiintyväksi täysimääräiseksi aktuaalisuudeksi – aktuaalisuudeksi, joka on kaikkien älyllisten luotujen havaittavissa, johon kaikki luodut energiat reagoivat, joka koordinoituu kaikissa hengellisissä entiteeteissä ja jonka kaikki universumipersoonallisuudet kokevat.

117:7.15 (1292.9) Tämä käsitys edellyttää, että Korkeimman täysivaltaisuus on suuruniversumissa aktuaalista. On varsin todennäköistä, että nykyiset Kolminaisuutta edustavat hallintopersoonat jatkavat toimintaansa hänen sijaishallitsijoinaan, mutta uskomme, että nykyiset seitsemää superuniversumia erottavat rajaviivat tulevat asteittain häviämään ja että koko suuruniversumi tulee toimimaan täydellisyyden saavuttaneena kokonaisuutena.

117:7.16 (1292.10) On mahdollista, että Korkein tuolloin saattaa henkilökohtaisesti asua Uversassa, Orvontonin päämajassa, josta hän tulee ohjailemaan ajallisten luomistulosten hallintoa. Mutta tämä on todellakin pelkkä otaksuma. Varmaa kuitenkin on, että Korkeimman Olennon persoonallisuus tulee ehdottomasti olemaan tavoitettavissa jostakin nimenomaisesta sijaintipaikasta, vaikka hänen jumaluusläsnäolonsa kaikkiallisuus luultavasti edelleen läpäiseekin universumien universumin. Mikä tuon aikakauden superuniversumikansalaisten suhde tulee olemaan Korkeimpaan, sitä emme tiedä, mutta se saattaa olla jotakin senkaltaista kuin on Havonan syntyperäisasukkaiden ja Paratiisin-Kolminaisuuden välillä nykyisin vallitseva yhteys.

117:7.17 (1293.1) Noiden tulevien päivien täydellistynyt suuruniversumi tulee olemaan varsin erilainen kuin se on nykyään. Avaruuden galaksien sykähdyttävät organisointihankkeet, elämän istuttaminen ajallisuuden epävakaisiin maailmoihin ja harmonian luominen kaaoksesta, kauneuden kehittäminen potentiaaleista, totuuden luominen merkityksistä ja hyvyyden kehittäminen arvoista, kaikki ne kuuluvat silloin menneisyyteen. Ajallisuuden universumit ovat saavuttaneet finiittisen kohtalon täyttymyksen! Ja ehkäpä silloin levähdetään hetken aikaa, rentoudutaan aikakaudet aikakausien perään jatkuneesta kamppailusta evolutionaarisen täydellisyyden saavuttamiseksi. Mutta ei kauan! Varmasti, taatusti ja heltymättömästi Perimmäisen Jumalan esille nousevan Jumaluuden arvoitus antaa haasteen näille vakiintuneiden universumien

täydellistyneille kansalaisille, niin kuin Korkeimman Jumalan tavoittelu kerran toimi haasteena heidän eteenpäin ponnisteleville esivanhemmilleen. Kosmista päämäärää verhoava esirippu vetäytyy sivuun ja paljastaa uusilla ja korkeammilla, luotujen kokemuksen perimmäisyydessä paljastuneilla tasoilla tapahtuvan Universaalisen Isän saavuttamiseen tähtäävän houkuttelevan absoniittisen tavoittelun transsendenttisen suurenmoisuuden.

117:7.18 (1293.2) [Toimituksesta huolehti muuan tilapäisesti Urantialla oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 118

Korkein ja Perimmäinen – ajallisuus ja avaruus

118:0.1 (1294.1) JUMALUUDEN eri olemuksista on sanottavissa, että

118:0.2 (1294.2) 1. Isä on itsestään olemassa oleva minuus.

118:0.3 (1294.3) 2. Poika on rinnan olemassa oleva minuus.

118:0.4 (1294.4) 3. Henki on myötäolemassa oleva minuus.

118:0.5 (1294.5) 4. Korkein on evolutionaaris-kokemuksellinen minuus.

118:0.6 (1294.6) 5. Seitsenkertainen on minuuttaan jakava jumalallisuus.

118:0.7 (1294.7) 6. Perimmäinen on transsendentaalis-kokemuksellinen minuus.

118:0.8 (1294.8) 7. Absoluuttinen on eksistentiaalis-kokemuksellinen minuus.

118:0.9 (1294.9) Kun Seitsenkertainen Jumala on välttämätön kehityksen kautta tapahtuvalle Korkeimman saavuttamiselle, Korkein on samalla tavoin välttämätön lopulta tapahtuvalle Perimmäisen

esiintulolle. Ja Korkeimman ja Perimmäisen kaksinainen läsnäolo on absoluuttisen alapuolella olevan ja johdannaisen Jumaluuden perusyhteenliittymä, sillä päämäärän saavuttamisen suhteen he ovat toisistaan riippuvaisina toisiaan täydentäviä. Yhdessä he ovat se kokemuksellinen silta, joka yhdistää kaiken kokonaisuniversumissa tapahtuvan luovan kasvun alkamiset ja täyttymykset.

118:0.10 (1294.10) Luova kasvu on loputonta, mutta alati tyydytystä tuottavaa, se on ulottuvuudeltaan loputonta, mutta sitä täplittävät vähän väliä sellaiset persoonallisuudelle tyydytystä tuottavat hetket, jotka merkitsevät taas uuden välitavoitteen saavuttamista ja jotka toimivat varsin tehokkaina alkutahteina kerättäessä voimia uusia löytöretkiä varten. Nämä vievät kosmiseen kasvuun, universumin tutkimiseen ja Jumaluuden saavuttamiseen.

118:0.11 (1294.11) Vaikka matematiikan maailmaa vaivaavatkin laadulliset rajoitukset, siitä huolimatta se toki tarjoaa finiittiselle mielelle käsitteellisen perustan infiniittisyyden pohdiskelemiselle. Lukuja ei koske mikään määrällinen rajoitus, ei edes siinä, minkä finiittinen mieli kykenee käsittämään. Kuvittelitpa mielessäsi miten suuren luvun hyvänsä, voit silti aina kuvitella lisääväsi siihen vielä yhden. Ja voit myös käsittää, että tätä tietä ei päästä äärettömyyteen, sillä lisäätpä tätä lukua miten monta kertaa hyvänsä, siihen on silti aina lisättävissä vielä yksi.

118:0.12 (1294.12) Äärettömät lukusarjat voidaan toisaalta myös laskea yhteen missä hyvänsä annetussa kohdassa, ja tämä loppusumma (oikeammin se on välisumma) tuottaa jollekulle tiettynä aikana elävälle ja tietyn statuksen omaavalle henkilölle täyden määrän iloa

päämäärän saavuttamisesta. Mutta ennen pitkää tämä sama henkilö alkaa isota ja kaivata uusia ja suurempia tavoitteita, ja näitä kasvuun johtavia löytöretkiä avautuu koko ajallisuuden pituudelta ja koko ikuisuuden sykleissä aina vain uusia.

118:0.13 (1294.13) Jokainen toinen toistaan seuraava universumiaikakausi on kosmisen kasvun seuraavan jakson eteishuone, ja jokainen universumijakso tarjoaa kaikille edeltäville vaiheille välittömän päämäärän. Havona on itsessään ja itsestään täydellinen, mutta täydellisyyden rajoittama luomus. Havonalainen täydellisyys, joka laajenee evolutionaarisiin superuniversumeihin, hankkii itselleen kosmisen määränpään lisäksi myös vapautuksen kehitystä edeltävän olemassaolon rajoituksista.

1. Ajallisuus ja ikuisuus

118:1.1 (1295.1) Ihmisen suunnistautumista ajatellen on hyödyllistä hankkia kaikki mahdollinen ymmärrys siitä, mikä on Jumaluuden suhde kosmokseen. Koska absoluuttinen Jumaluus on olemukseltaan ikuista, Jumalat suhteutuvat ajallisuuteen ikuisuuden kokemuksena. Evolutionaarisissa universumeissa ikuisuus on ajallista iätijatkuvuutta – iäti jatkuva *nykyhetki*.

118:1.2 (1295.2) Kuolevaisen luodun persoonallisuus voi iäistyä sisimmässä asuvaan henkeen sillä keinoin samastumalla, että hän päättää täyttää Isän tahdon. Tällainen tahdon pyhittäminen on yhtä

kuin tavoitteena olevan ikuisuusrealiteetin todellistaminen. Tämä tarkoittaa, että se, mitä luotu tavoittelee, on vakiintunut suhteessa toinen toistaan seuraavien hetkien sarjaan, eli toisin sanottuna, että toinen toistaan seuraavien hetkien sarja ei tule näkemään mitään muutosta siinä, mitä luotu tavoittelee. Asiaa ei muuta se, onko hetkiä miljoona vai miljardi. Lukumäärällä ei enää ole merkitystä sen suhteen, mitä luotu tavoittelee. Näin luodun tekemä valinta yhdessä Luojan tekemän valinnan kanssa päätyvät niiksi ikuisiksi realiteeteiksi, jotka merkitsevät koskaan päättymätöntä Jumalan hengen ja ihmisolemuksen liittoa Jumalan lasten ja heidän Paratiisin-Isänsä ikuisessa palvelemisessa.

118:1.3 (1295.3) Missä hyvänsä yksilöidyssä älyllisessä olennossa vallitsee suora verrannollisuus kypsyyden ja aikatietoisuudesta kertovan mittayksikön välillä. Aikayksikkönä voi olla päivä, vuosi tai jokin pitempi jakso, mutta se on väistämättä se mittapuu, jonka mukaan tiedostava minuus arvioi elämän olosuhteet ja jonka mukaan tiedostava äly mittaa ja arvioi ajallisen olemassaolon tosiasiat.

118:1.4 (1295.4) Kokemus, viisaus ja arvostelukyky ovat kuolevaisen kokemuksessa tapahtuvan ajan mittayksikön pitenemisen seuralaiset. Kun ihmismieli käy läpi menneisyyttä, se on tekemässä arviota menneestä kokemuksesta siinä tarkoituksessa, että sellainen olisi hyödyksi jossakin nykyisessä tilanteessa. Kun mieli kurottautuu tulevaisuuteen, se koettaa arvioida mahdollisen toiminnan vastaisen merkittävyyden. Ja kun ihmistahto on tällä tavoin ottanut laskuissaan huomioon sekä kokemuksen että viisauden, se suorittaa arvionsa ja tekee päätöksensä nykyisyydessä, ja

toimintasuunnitelmasta, joka menneisyydestä ja tulevaisuudesta näin syntyi, tulee olemassa oleva.

118:1.5 (1295.5) Kun kehittyvä minuus on saavuttanut kypsyytensä, mennyt ja tuleva saatetaan yhteen valaisemaan sitä, mikä on nykyisyyden todellinen merkitys. Sitä mukaa kun minuus kypsyy, se kurottautuu yhä kauemmas menneisyyteen löytääkseen sieltä kokemusta, kun taas sen viisautta osoittavat ennakkoarvioinnit koettavat tunkeutua yhä syvemmälle tuntemattomaan tulevaisuuteen. Ja sitä mukaa kun käsityksiään muodostava minuus ulottaa tämän kurottautumisen yhä kauemmas sekä menneisyyteen että tulevaisuuteen, arviointien tekeminen käy yhä vähemmän riippuvaiseksi hetkellisestä nykyisyydestä. Tällä keinoin päätöksenteko ja toimenpiteisiin ryhtyminen alkaa irrottautua liikkuvan nykyhetken kahleista, samalla kun se alkaa omata piirteitä, joilla on mennyt–tulevaa merkittävyyttä.

118:1.6 (1295.6) Sietävyyttä harjoittavat sellaiset kuolevaiset, joiden aikayksiköt ovat lyhyitä; aito kypsyys nousee todellisesta ymmärryksestä syntyneen malttavaisuuden avulla sietävyyden yläpuolelle.

118:1.7 (1295.7) Kypsyminen on sitä, että elää nykyisyydessä entistäkin väkevämmin, samalla kun vapautuu nykyisyyden rajoituksista. Menneeseen kokemukseen perustuvat kypsyyttä osoittavat suunnitelmat saavat alkunsa nykyisyydessä senlaatuisina, että ne ovat omiaan lisäämään tulevaisuuteen kuuluvia arvoja.

118:1.8 (1295.8) Kypsymättömyyttä osoittava aikayksikkö keskittää merkitysarvon nykyhetkeen tavalla, joka erottaa nykyisyyden oikeasta yhteydestään ei-nykyiseen eli mennyt–tulevaan. Kypsyyttä osoittava aikayksikkö on mitoitettu tuomaan mennyt–nykyinen–tulevan rinnakkainen yhteys sillä tavoin julki, että minuus alkaa päästä ymmärrykseen tapahtumien kokonaisuudesta, alkaa tarkastella ajallisuuden maisemaa avartuneiden näköpiirien panoraamankaltaisesta perspektiivistä, alkaa ehkä jo pitää mahdollisena sitäkin, että on olemassa aluton ja loputon ikuinen jatkuvuus, jonka osasia kutsutaan ajaksi.

118:1.9 (1296.1) Infiniittisyyden ja absoluuttisuuden tasoilla nykyisyyden hetki sisältää kaiken menneestä samoin kuin kaiken tulevasta. MINÄ OLEN merkitsee myös MINÄ OLIN ja MINÄ TULEN OLEMAAN. Ja tämä edustaa parasta ikuisuuden ja ikuisen käsitystämme.

118:1.10 (1296.2) Absoluuttisella ja ikuisella tasolla potentiaalinen todellisuus on aivan yhtä merkityksellinen kuin aktuaalinenkin todellisuus. Vain finiittisellä tasolla ja ajallisuuteen sidoksissa olevien luotujen kannalta näyttää siltä, että näiden välillä olisi suurikin ero. Jumalalle – absoluuttina – ikuisen päätöksen tehnyt ylösnousemuskuolevainen on jo Paratiisin finaliitti. Mutta ihmisessä olevan Ajatuksensuuntaajan ansiosta Universaalinen Isä ei ole tietoisuuden osalta tällä tavoin rajoittunut, vaan hän voi olla tietoinen myös jokaisesta ajallisesta kamppailusta, jota käydään luodun nousuun eläimenkaltaisuuden tasolta jumalankaltaisuuden tasolle liittyvien ongelmien kanssa, ja hän voi itse osallistua näihin kamppailuihin.

2. Omnipresenssi ja ubikviteetti

118:2.1 (1296.3) Jumaluuden ubikviteettiä ei pidä sekoittaa siihen, että Jumala on loppujen lopuksi läsnä kaikkialla eli on omnipresentti. Universaalisen Isän tahdon mukaista on, että Korkein, Perimmäinen ja Absoluuttinen kompensoisivat, koordinoisivat ja yhdistäisivät hänen ajallis-avaruudellisen ubikviteettinsa ja hänen ajallisuuden ja avaruuden tuolle puolen menevän omnipresenssinsä hänen ajattoman ja avaruudettoman universaalisen ja absoluuttisen läsnäolonsa kanssa. Ja teidän olisi muistettava, että vaikka Jumaluuden ubikviteetti saattaakin perin usein olla avaruuteen liittyvää, se ei silti välttämättä ole ajallisuudesta riippuvaista.

118:2.2 (1296.4) Kuolevaisina ja morontiaalisina taivasmatkalaisina te Seitsenkertaisen Jumalan osoittaman hoivan kautta vähitellen erotatte Jumalan yhä selvemmin. Havonan kautta löydätte Korkeimman Jumalan. Paratiisissa löydätte hänet persoonana, ja sen jälkeen te finaliitteina pyritte ennen pitkää tuntemaan hänet Perimmäisenä. Näyttäisi siltä, että sitten kun olette finaliitteja, teillä Perimmäisen saavutettuanne olisi noudatettavana vain yksi kurssi, ja tämä olisi Absoluutin tavoittelun aloittaminen. Ketään kuolevaista eivät tuolloin häiritse Jumaluusabsoluutin saavuttamiseen liittyvät epävarmuudet, kohtasihan hän korkeimmuuteen ja perimmäisyyteen johtaneiden ylösnousemusten päätteeksi Jumala Isän. Nämä

finaliitit uskovat epäilemättä silloin että, vaikka he onnistuisivatkin Absoluuttisen Jumalan löytämisessä, he löytäisivät vain saman Jumalan, Paratiisin-Isän, joka tällä kertaa tuo itsensä julki yhä lähempänä infiniittisyyttä ja universaalisuutta olevilla tasoilla. Absoluuttisuudessa tapahtuva Jumalan tavoittaminen paljastaisi epäilemättä universumien Primäärisen Esi-isän samoin kuin persoonallisuuksien Lopullisen Isän.

118:2.3 (1296.5) Korkein Jumala ei voi olla osoitus Jumaluuden ajallis-avaruudellisesta omnipresenssistä, mutta hän on kirjaimellisesti muuan jumalallisen ubikviteetin ilmentymä. Yhtäältä Luojan hengellisen läsnäolon ja toisaalta luomistuloksena näkyvien aineellisten ilmentymien välillä on valtava valtakunta, joka edustaa ubikviteettistä *esiintulemista* – evolutionaarisen Jumaluuden maailmankaikkeudessa tapahtuvaa esiinnousua.

118:2.4 (1296.6) Jos Korkein Jumala koskaan ottaa vastatakseen ajallisuuden ja avaruuden universumien välittömästä valvonnasta, luotamme täysin siihen, että tällainen Jumaluuden johtama hallinto tulee toimimaan Perimmäisen ylivalvonnassa. Tällaisessa tapauksessa Perimmäinen Jumala alkaisi ilmetä ajallisuuden universumeille transsendentaalisena Kaikkivaltiaana (Omnipotenttina, Kaikkivoipana), joka Kaikkivaltiaan Korkeimman hallinnollisiin toimintoihin nähden harjoittaisi superajallisuuden ja avaruuden transsendenssin ylivalvontaa.

118:2.5 (1297.1) Kuolevaisen mieli saattaa esittää saman kysymyksen, jonka itsekin esitämme: Jos Korkeimman Jumalan kehitykseen suuruniversumin hallinnollisen toimivallan haltijaksi liittyvät

Perimmäisen Jumalan yhä lukuisammat ilmentymät, niin liittyykö Perimmäisen Jumalan vastaavaan ilmaantumiseen oletetuissa ulkoavaruuden universumeissa samanlaisia Absoluuttisen Jumalan yhä laajempia julkituloja? Mutta tästä asiasta meillä ei todellakaan ole tietoa.

3. Ajallis-avaruudelliset yhteydet

118:3.1 (1297.2) Jumaluus kykeni vain ubikviteetin avulla yhdistämään ajallis-avaruudelliset ilmenemät finiittiseksi konseptioksi eli käsitekokonaisuudeksi, sillä aika on peräkkäisten hetkien sarja, kun avaruus taas on toisiinsa liittyvien pisteiden järjestelmä. Viime kädessähän te tajuatte ajan suorittamalla siitä analyysin ja tajuatte avaruuden suorittamalla siitä synteesin. Persoonallisuuteen sisältyvän integroivan ymmärryksen avulla te koordinoitte ja liitätte toisiinsa nämä kaksi keskenään erilaista konseptiota. Koko eläinkunnan keskuudessa vain ihmisellä on tämä ajan ja avaruuden tajuamisen kyky. Eläimellekin liikkeellä on merkitys, mutta liike osoittaa arvoa vain sellaiselle luodulle, jolla on persoonallisuuden status.

118:3.2 (1297.3) Elottomat olevaiset ovat ajasta riippuvaisia, mutta totuus on ajatonta. Mitä enemmän totuutta tunnet, sitä enemmän totuutta *olet*, sitä enemmän voit menneestä ymmärtää ja tulevasta käsittää.

118:3.3 (1297.4) Totuus on järkähtämätöntä – mitkään ohimenevät vaihtelut eivät siihen ikinä vaikuta, mutta koskaan se ei ole kuollutta eikä kaavamaista, vaan aina väräjävää ja mukautuvaista – säteilevän elävää. Mutta kun totuus kytketään faktaan, silloin sekä aika että avaruus sävyttävät sen merkityksiä ja toimivat sen arvojen viitekehyksinä. Tällaiset tosiasiatietoon kytketyt totuudelliset realiteetit muuttuvat käsityksiksi, ja tämän nojalla ne siirretään suhteellisten kosmisten realiteettien valtakuntaan.

118:3.4 (1297.5) Luojan absoluuttisen ja ikuisen totuuden kytkeminen finiittisen ja ajallisen luodun faktuaaliseen kokemukseen olevaistaa uuden ja esiin nousevan, Korkeinta olevan arvon. Käsitys Korkeimmasta on olennaisen tärkeä, jotta jumalallinen ja muuttumaton ylempi maailma saadaan sovitetuksi yhteen finiittisen ja alati muuttuvan alemman maailman kanssa.

118:3.5 (1297.6) Kaikista ei-absoluuttisista olevaisista avaruus tulee lähimmäksi absoluuttista. Avaruus on ilmeisesti absoluuttisen perimmäistä. Aineellisella tasolla avaruuden ymmärtämisessä kohtaamamme todellinen vaikeus johtuu siitä tosiasiasta, että kun aineelliset kappaleet ovat avaruudessa, samalla avaruuskin on näissä samaisissa aineellisissa kappaleissa. Vaikka avaruuteen kuuluu paljon sellaista, joka on absoluuttista, se ei silti merkitse, että avaruus olisi absoluuttinen.

118:3.6 (1297.7) Avaruudessa vallitsevien suhteiden käsittämisen kannalta saattaa olla hyödyksi, jos otaksutte, että avaruus suhteellisesti ottaen on sittenkin muuan kaikkien aineellisten

kappaleiden ominaisuus. Siispä, kun kappale liikkuu avaruuden läpi, se vie mukanaan myös kaikki ominaisuutensa, myös sen avaruuden, joka on tällaisessa liikkuvassa kappaleessa ja osa sitä.

118:3.7 (1297.8) Aineellisella tasolla kaikki todellisuutta olevat hahmot pitävät hallussaan jotakin tilaa avaruudessa, mutta henkeä olevat hahmot ovat olemassa vain suhteessa avaruuteen; ne eivät pidä hallussaan mitään tilaa avaruudessa eivätkä syrjäytä avaruutta, eivätkä ne myöskään sisällä avaruutta. Mutta mielestämme avaruuden todellinen arvoitusten arvoitus koskee idean hahmoa. Kun astumme mielen alueelle, vastassamme on moni hämmentävä ongelma. Täyttääkö idean hahmo – idean todellisuusilmentymä – jonkin tilan avaruudessa? Emme todellisuudessa sitä tiedä, jos kohta olemmekin varmoja siitä, että idean hahmo ei sisällä avaruutta. Mutta ei osoittaisi suurtakaan varovaisuutta esittää sellainen olettamus, että aineeton on aina tilatonta.

4. Ensisijainen ja toissijainen kausaatio

118:4.1 (1298.1) Monet kuolevaisen ihmisen teologisista vaikeuksista ja metafyysisistä pulmakysymyksistä johtuvat siitä, että ihminen sijoittaa Jumaluuden persoonallisuuden väärään paikkaan, ja siitä, että hän näin muodoin liittää alisteiseen Jumalallisuuteen ja kehittyvään Jumaluuteen infiniittisiä ja absoluuttisia attribuutteja. Teidän ei pidä unohtaa, että vaikka olemassa toden totta on Ensimmäinen Aiheuttaja, olemassa on lisäksi koko joukko

rinnakkaisia ja alisteisia aiheuttajia: sekä liitännäisiä että toisasteisia aiheuttajia.

118:4.2 (1298.2) Ratkaiseva ero ensimmäisten aiheuttajien ja toisten aiheuttajien välillä on siinä, että ensimmäiset aiheuttajat saavat aikaan alkuperäisiä seuraamuksia, joissa ei esiinny minkään sellaisen tekijän perintöainesta, joka juontuisi jostakin edeltävästä syysuhteesta. Toissijaiset syyt tuovat esille seurauksia, joissa poikkeuksetta esiintyy muusta ja edeltävästä syysuhteesta juontuvaa perimää.

118:4.3 (1298.3) Kvalifioimattomaan Absoluuttiin luontaisesti sisältyvät puhtaasti staattiset potentiaalit ovat reaktiivisia niitä Jumaluusabsoluutissa esiintyviä kausaatioita kohtaan, jotka ovat Paratiisin-Kolminaisuuden toimin aikaansaatuja. Universaalisen Absoluutin läsnä ollessa näistä kausaatiokyllästeisistä staattisista potentiaaleista tulee samalla hetkellä aktiivisia ja niiden tiettyjen transsendentaalisten toimintayksikköjen vaikutukseen reagoivia, joiden toimenpiteet johtavat näiden aktivoitujen potentiaalien statuksen muuttumiseen niin, että niistä tulee kiistämättömiä kehityksen universumimahdollisuuksia, aktuaalistuneita kasvukapasiteetteja. Juuri tällaisten kypsyneiden potentiaalien perustalta suuruniversumin luojat ja valvojat tuovat näyttämölle koskaan päättymättömän kosmisen evoluution draaman.

118:4.4 (1298.4) Jos eksistentiaaliset jätetään huomioon ottamatta, kausaatio on peruskokoonpanoltaan kolmiosainen. Siinä muodossa, jossa se vaikuttaa kuluvalla universumiaikakaudella, ja sikäli kuin se

koskee seitsemän superuniversumin finiittistä tasoa, se on hahmotettavissa seuraavasti:

118:4.5 (1298.5) 1. *Staattisten potentiaalien aktivointi*. Jumaluusabsoluutin toimenpitein tapahtuva määränpään ankkuroiminen Universaaliseen Absoluuttiin Jumaluusabsoluutin vaikuttaessa Kvalifioimattomassa Absoluutissa ja Kvalifioimattomaan Absoluuttiin ja seurauksena Paratiisin-Kolminaisuuden antamista tahdonvaraisista valtuutuksista.

118:4.6 (1298.6) 2. *Universumikapasiteettien olevaistaminen*. Tässä on kysymyksessä erilaistumattomien potentiaalien muuntaminen erillisiksi ja tarkkarajaisiksi suunnitelmiksi. Tämän toimenpiteen takana on Jumaluuden Perimmäisyys ja transsendentaalisen tason moninaiset toimintayksiköt. Tällaiset toimet tapahtuvat koko kokonaisuniversumin tulevat tarpeet täydellisesti ennakolta huomioon ottaen. Nimenomaan tässä yhteydessä, jossa potentiaalit eriytyvät, Kokonaisuniversumin Arkkitehdit ovat olemassa universumien jumaluuskäsitteen varsinaisina henkilöityminä. Kokonaisuniversumikäsitteen ääriraja näyttää viime kädessä rajoittavan heidän suunnitelmiensa soveltamisalan avaruuden puitteisiin, mutta *suunnitelmina* ne eivät sinänsä ole muulla tavoin ajallisuudesta tai avaruudesta riippuvaisia.

118:4.7 (1298.7) 3. *Universumiaktuaalien luominen ja kehitys*. Juuri sellaiseen kosmokseen toimintansa kohdistaen, joka on Jumaluuden Perimmäisyyden kapasiteettia luovan läsnäolon kyllästämä,

Korkeimmat Luojat toimivat saadakseen aikaan kypsyneiden potentiaalien ajallisuudessa tapahtuvan muuttumisen kokemuksellisiksi aktuaaleiksi. Kokonaisuniversumin puitteissa kaikkea potentiaalisen reaalisuuden aktuaalistumista rajoittaa se, mikä viime kädessä on kehittymisen kapasiteetti, ja esillenousun loppuvaiheissa se on ajallis-avaruudellisesti ehdollistettua. Paratiisista lähtevät Luoja-Pojat ovat – aktuaalisesti – kosmisessa merkityksessä *muuntavia* luojia. Mutta tämä ei millään muotoa kumoa sitä käsitystä, joka ihmisillä on heistä luojina, sillä finiittisestä näkökulmasta katsottuna he mitä ilmeisimmin kykenevät luomaan ja he myös luovat.

5. Kaikkivoipaisuus ja mahdollisenmyötäisyys

118:5.1 (1299.1) Jumaluuden kaikkivoipaisuus ei merkitse, että siihen kuuluisi kyky tehdä sellaista, mikä ei ole tehtävissä. Jos pitäydytään ajallis-avaruudellisissa puitteissa ja jos pidetään lähtökohtana sitä, että kuolevaisen ymmärrys toimii älyllisenä viitekehyksenä, edes infiniittinen Jumala ei voi luoda nelikulmaisia ympyröitä eikä tuottaa pahaa, joka on luonnostaan hyvää. Jumala ei voi tehdä sellaista, mikä on ei-jumalallista. Tällainen filosofisten termien vastakkainasettelu on yhtä tyhjän kanssa ja osoittaa, ettei tällä tavoin saada mitään aikaiseksi. Mikään persoonallisuuden piirre ei voi olla yhtäaikaisesti sekä jumalallinen että ei-jumalallinen.

Mahdollisenmyötäisyys on jumalallisessa vallassa luontaista. Ja tämä kaikki juontuu siitä tosiasiasta, että kaikkivoipaisuus paitsi luo olemuksellisia olevaisia, on myös kaikkien olevaisten ja olentojen olemuksen alkulähde.

118:5.2 (1299.2) Isä tekee alussa kaiken, mutta sitä mukaa kun ikuisuuden panoraama avautuu reaktiona Infiniittisen tahtoon ja toimeksiantoihin, käy yhä ilmeisemmäksi, että luoduista, jopa ihmisistä, on määrä tulla Jumalan työtovereita määränpään lopullisuuden todellistamisessa. Ja tämä pitää paikkansa jo lihallishahmoisen elämän aikana. Kun ihminen ja Jumala ryhtyvät kumppaneiksi, ei tähän kumppanuuteen sisältyville vastaisille mahdollisuuksille voi panna mitään rajoitetta. Kun ihminen oivaltaa, että Universaalinen Isä on hänen kumppaninsa kuljettaessa ikuisesti eteenpäin, kun hän fuusioituu sisimmässään olevaan Isän läsnäoloon, silloin hän on – hengessä – murtanut ajallisuuden kahleet ja on jo astunut vaiheisiin, jotka merkitsevät ikuista edistymistä Universaalisen Isän tavoittelussa.

118:5.3 (1299.3) Kuolevaisen tietoisuus etenee tosiasiasta merkitykseen ja sen jälkeen arvoon. Luojan tietoisuus etenee ajatus-arvosta sana-merkityksen kautta toiminnan tosiasiaan. Jumalan täytyy aina toimia murtautuakseen sen kvalifioimattomasta ykseydestä johtuvan umpikujan läpi, joka luonnostaan kuuluu eksistentiaaliseen infiniittisyyteen. Jumaluuden on aina tarjottava se malliuniversumi, ne täydelliset persoonallisuudet, ne alkuperäiset totuus, kauneus ja hyvyys, joita kohti kaikki jumaluuden alapuolella olevat luomukset ponnistelevat. Aina on Jumalan ensin löydettävä ihminen, jotta

ihminen saattaisi myöhemmin löytää Jumalan. Aina täytyy olla olemassa Universaalinen Isä, ennen kuin ylipäätään voi olla olemassa universaalista poikautta ja siitä johtuvaa universaalista veljeyttä.

6. Kaikkivoipaisuus ja kaikentekevyys

118:6.1 (1299.4) Jumala on toden totta kaikkivoipa, mutta hän ei ole kaikentekevä – hän ei henkilökohtaisesti tee kaikkea, mitä tehdään. Kaikkivoipaisuuteen sisältyy Kaikkivaltiaan Korkeimman ja Korkeimman Olennon voimapotentiaali, mutta Korkeimman Jumalan tahtoperäiset teot eivät ole Infiniittisen Jumalan henkilökohtaisia tekoja.

118:6.2 (1299.5) Primäärisen Jumaluuden kaikentekevyyden puolesta puhuminen olisi samaa kuin oikeuksien riistäminen kutakuinkin miljoonalta Paratiisin Luoja-Pojalta, lukemattomista armeijakunnallisista erilaisiin muihin luokkiin kuuluvista myötävaikuttavista luovista avustajista puhumattakaan. Koko maailmankaikkeudessa ei ole kuin yksi aiheuttamaton Aiheuttaja. Kaikki muut aiheuttajat ovat tämän yhden Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen johdannaisia. Eikä tämä filosofia miltään osin tee väkivaltaa eri puolille koko valtavaa maailmankaikkeutta sirottautuneiden myriadien Jumaluuden lasten vapaatahtoisuudelle.

118:6.3 (1299.6) Paikallisissa puitteissa saattaa näyttää siltä, että tahto toimii aiheuttamattomana aiheuttajana, mutta siinä ilmenee kumminkin poikkeuksetta sellaisia perintötekijöitä, jotka todistavat yhteydestä ainutlaatuisiin, alkuperäisiin ja absoluuttisiin Ensimmäisiin Aiheuttajiin.

118:6.4 (1299.7) Kaikki tahtotoiminta on suhteellista. Alkuunpanoa ajatellen vain Isä–MINÄ OLEN omaa tahtotoiminnan lopullisuuden; absoluuttisessa merkityksessä vain Isä, Poika ja Henki tuovat esiin sellaisia tahtotoiminnan etuoikeuksia, jotka ovat riippumattomia ajallisuudesta ja joille avaruus ei aseta ehtoja. Kuolevaiselle ihmiselle on annettu vapaa tahto, kyky tehdä valintoja, ja vaikkei tällainen valitseminen olekaan absoluuttista, se on finiittisellä tasolla ja siltä osin kuin se koskee valintaa tekevän persoonallisuuden kohtaloa, kuitenkin suhteellisen lopullista.

118:6.5 (1300.1) Absoluuttista tasoa lukuun ottamatta tahtotoiminta kohtaa jokaisella muulla tasolla rajoituksia, jotka ovat olennainen osa tätä nimenomaista valintakykyä käyttävää persoonallisuutta. Ihminen ei voi valita sellaista, jota valittavuus ei kata. Hän ei esimerkiksi voi päättää olla jokin muu kuin ihmisolento, mutta sen sijaan hän voi päättää, että hänestä tulee jotakin enemmän kuin ihminen; hän voi päättää lähteä sille matkalle, joka merkitsee universumiylösnousemusta. Mutta hän voi tehdä näin siksi, että ihmisen tekemä valinta ja jumalallinen tahto sattuvat tällä kohdin käymään yksiin. Ja mitä poika halajaa ja Isä tahtoo, se käy varmasti toteen.

118:6.6 (1300.2) Kuolevaisen elämässä avautuu ja sulkeutuu yhtä mittaa polkuja, jotka edustavat toisistaan eroavaa menettelyä, ja sellaisten aikojen kuluessa, jolloin valinnanteko on mahdollista, ihmispersoonallisuus tekee jatkuvasti päätöksiä näiden monien toimintatapojen välillä. Ajallinen tahtotoiminta kytkeytyy aikaan, ja sen on odotettava ajan kulumista saadakseen tilaisuuden julkitulemiseen. Hengellinen tahtotoiminta on jo alkanut saada esimakua siitä, mitä on vapaus ajan kahleista, sillä se on päässyt osittain vapaaksi ajallisesta peräkkäisyydestä, ja tämä johtuu siitä, että hengellinen tahtotoiminta on samastumassa Jumalan tahtoon.

118:6.7 (1300.3) Tahtomisen, valinnan suorittamisen, täytyy pakostakin tapahtua niissä universumipuitteissa, jotka ovat aktuaalistuneet reaktiona korkeampaan ja edellä käyneeseen päätöksentekoon. Ihmistahto on alusta loppuun saakka tiukasti finiittiseen rajoittuvaa, paitsi yhden yksityiskohdan osalta: Kun ihminen haluaa löytää Jumalan ja olla hänen kaltaisensa, tällainen valinta menee finiittisyyden tuolle puolen, ja vain ikuisuus voi paljastaa, meneekö tämä valinta myös absoniittisuuden tuolle puolen.

118:6.8 (1300.4) Jumaluuden kaikkivoipaisuuden tiedostaminen on sitä, että tunnet olosi turvalliseksi kosmisen kansalaisen kokemuksessasi; että voit olla vakuuttunut siitä, ettei pitkällä matkalla kohti Paratiisia mikään vaara uhkaa sinua. Mutta jos tyytyy harhakäsitykseen Jumalan kaikentekevyydestä, se on samaa kuin hyväksyisi panteismin, joka on kolossaalinen erehdys.

7. Kaikentietävyys ja predestinaatio

118:7.1 (1300.5) Luojan tahdon ja luodun olennon tahdon toiminta suuruniversumissa vaikuttaa niissä rajoissa ja niiden mahdollisuuksien mukaisesti, jotka Mestariarkkitehdit ovat asettaneet. Tämä mainittujen enimmäisrajojen ennalta tapahtunut asettaminen ei kuitenkaan vähäisimmässäkään määrin kavenna luodun olennon tahdon suvereenisuutta näiden rajalinjojen sisäpuolella. Ei myöskään perimmäinen ennaltatietäminen, joka sallii täysin kaikenlaisen finiittisen valintojen tekemisen, kumoa finiittistä tahtotoimintaa. Kypsä ja kaukokatseinen ihminen saattaisi kyetä esittämään mitä tarkimman ennusteen siitä, mitä joku häntä nuorempi kumppani päättää, mutta tällainen ennaltatietäminen ei hiukkaakaan vähennä itse päätöksenteon vapautta ja aitoutta. Jumalat ovat viisaasti rajoittaneet kypsymättömän tahdon vaikutuspiiriä, mutta näiden tarkoin määriteltyjen rajojen sisäpuolella se on kaikesta huolimatta kiistatonta tahtoa.

118:7.2 (1300.6) Kaiken menneen, nykyisen ja tulevan valitsemisen suurenmoisinkaan korreloituminen ei kumoa tällaisten valintojen autenttisuutta. Se osoittaa paremminkin sitä, mihin suuntaan kosmos predestinoidusti eli ennaltamäärätysti pyrkii, ja tuntuu viittaavan ennakkotietoon siitä, ketkä tahdolliset olennot mahdollisesti päättävät ja ketkä mahdollisesti eivät päätä, että heistä

tulee koko todellisuuden kokemukselliseen aktuaalistumiseen oman panoksensa antavia osasia.

118:7.3 (1300.7) Finiittisessä valitsemisessa ilmenevä erehtyminen on ajallisuuteen sidonnaista ja ajallisuuteen rajoittuvaa. Sellaista voi esiintyä vain ajallisuudessa ja Korkeimman Olennon kehittyvän läsnäolon *puitteissa*. Tällainen väärään osuva valitseminen on mahdollista ajallisuudessa, ja se tuo esille (Korkeimman keskeneräisyyden lisäksi) sen tietyn valintapuitteiston, jolla kypsymättömät luodut pitää varustaa, jotta he pääsisivät osallisiksi universumissa tapahtuvasta edistymisestä asettumalla omasta vapaasta tahdostaan yhteyteen todellisuuden kanssa.

118:7.4 (1301.1) Ajallisuuden ehdollistamassa avaruudessa esiintyvä synti on selkeä todiste finiittisen tahdon vapaudesta, jopa mielivallasta. Synti kuvastaa kypsymättömyyttä, joka on sokaistunut persoonallisuuden omaamasta verrattain täysivaltaisen tahdon vapaudesta persoonallisuuden ollessa samalla kykenemätön tajuamaan kosmiseen kansalaisuuteen sisältyviä korkeampia velvoitteita ja velvollisuuksia.

118:7.5 (1301.2) Finiittisissä toimipiireissä ilmenevä paatuneisuus tuo esille, että jokaisella Jumalaan samastumattomalla minuudella on vain ohimenevä reaalisuus. Vasta kun luodusta tulee Jumalaan samastunut, vasta sitten hänestä tulee universumeissa aidosti todellinen. Finiittinen persoonallisuus ei ole luonut itseään, mutta superuniversumin areenalla, jossa valinta tehdään, se kylläkin määrää omasta kohtalostaan.

118:7.6 (1301.3) Elämän vuodattaminen aineellis-energiaalisiin järjestelmiin antaa niille kyvyn säilyä, lisääntyä ja mukautua. Se, että eläville organismeille lahjoitetaan persoonallisuus, antaa niille lisäksi oikeudet määrätä itsestään, kehittää itseään ja samastaa itsensä Jumaluuden fuusiohenkeen.

118:7.7 (1301.4) Alipersoonalliset elävät olevaiset ovat osoitus siitä, että mieli aktivoi energia-ainetta, ensin fyysisinä valvojina ja sitten mielenauttajahenkinä. Persoonallisuuden lahja tulee Isältä, ja se antaa elävälle järjestelmälle ainutlaatuiset valintaoikeudet. Mutta jos persoonallisuudella on oikeus käyttää tahdonvaraista todellisuuteen samastumisen valinnanvapautta ja jos tämä valinnanvapaus on todellista ja esteetöntä, siinä tapauksessa täytyy kehittyvällä persoonallisuudella olla toisena mahdollisena vaihtoehtona myös se, että hänestä tulee itsensä sekasortoon saattava, itsensä hajottava ja itsensä tuhoava. Kosmisen itsetuhon mahdollisuus ei ole vältettävissä, mikäli kehittyvän persoonallisuuden on määrä finiittisen tahdon käyttämisen osalta olla aidolla tavalla vapaa.

118:7.8 (1301.5) Persoonallisuuden valinnanvapauden puitteiden kaventamisesta on olemassaolon alemmilla tasoilla kautta linjan siis seurauksena turvallisuuden lisääntymistä. Valinnasta tulee yhä vapaampaa sitä mukaa, kun universumeja noustaan yhä korkeammalle; valinnanvapaus lähestyy lopulta jumalallista vapautta, kun ylösnousemuspersoonallisuus yltää statuksen jumalallisuuteen, universumin tarkoitusperille pyhittäytymisen korkeimmuuteen, kosmisen viisauden saavuttamisen täyteyteen ja

siihen, että luotu samastuu lopullisesti Jumalan tahtoon ja tapaan, jolla Jumala menettelee.

8. Valvonta ja ylivalvonta

118:8.1 (1301.6) Ajallis-avaruudellisissa luomistuloksissa vapaan tahdon ympärille on pystytetty pidäkkeitä ja rajoituksia. Aineellisen elämän evoluutio on aluksi mekaanista, sitten mielen aktivoimaa, ja siitä saattaa (sen jälkeen kun persoonallisuus on lahjoitettu) tulla hengen ohjaamaa. Elämänkantajien suorittamiin alkuperäisiin fyysisen elämän juurrutuksiin sisältyvät potentiaalit määräävät asuttujen maailmojen orgaanisen evoluution fyysiset puitteet.

118:8.2 (1301.7) Kuolevainen ihminen on kone, elävä mekanismi. Hänen juurensa ovat ehdottomasti energian fyysisessä maailmassa. Monet ihmisen reaktioista ovat luonteeltaan mekaanisia, elämässä on paljon konemaista. Mutta ihminen, mekanismi, on paljon enemmän kuin kone, sillä hänet on varustettu mielellä ja hänen sisimmässään asuu henki. Ja vaikkei hän koskaan koko aineellisen elämänsä aikana voikaan vapautua olemassaoloonsa kuuluvasta kemiallisesta ja sähköisestä mekaniikasta, hän voi silti oppia yhä paremmin alistamaan tämän fyysisen elämänkoneiston kokemuksen mukanaan tuoman ohjaavan viisauden valtaan sillä, että hän pyhittää ihmismielen sisimmässään asuvan Ajatuksensuuntaajan antamien hengellisten kehotusten täytäntöönpanemiseen.

118:8.3 (1301.8) Henki vapauttaa tahdon toiminnan, ja mekanismi rajoittaa sitä. Epätäydellinen valitseminen, jota mekanismi ei valvo ja joka ei ole samastunut henkeen, on vaarallista ja ailahtelevaa. Mekaniikan herruus takaa edistymisen kustannuksella vakauden, liittoutuminen hengen kanssa vapahtaa valitsemisen fyysiseltä tasolta, ja samalla se varmistaa sen jumalallisen vakauden, jonka saavat aikaan entisestään lisääntynyt universumiymmärrys ja entistä laajempi kosminen käsittäminen.

118:8.4 (1302.1) Luotua uhkaava suuri vaara on siinä, ettei hän elämänmekanismin kahleista vapautuessaan korvaakaan tätä vakauden menettämistä sillä, että hän rakentaa harmonisen yhteistyösuhteen hengen kanssa. Kun luodun valintojen tekeminen on jo jotakuinkin vapautunutta mekaanisesta vakaudesta, se saattaa pyrkiä entistä pitemmälle menevään itsensä vapauttamiseen erillään laajemmasta henkeen samastumisesta.

118:8.5 (1302.2) Biologisen evoluution periaate kaikkineen tekee mahdottomaksi sellaisen, että alkukantainen ihminen ilmaantuisi asuttuihin maailmoihin kovinkaan suurella itsehillinnällä varustettuna. Niinpä sama luomissuunnitelma, joka asetti tavoitteeksi evoluution, huolehtii myös siitä, että vaikuttamassa ovat sellaiset ulkoiset pidäkkeet kuin aika ja avaruus, nälkä ja pelko, jotka rajoittavat tehokkaasti sitä, miten laajat mahdollisuudet tällaisilla sivistymättömillä luoduilla on hengellisen tason alapuolella tapahtuvaan valintojen tekemiseen. Sitä mukaa kun ihmismieli selviää menestyksellisesti yhä vaikeammista esteistä, tämä luomissuunnitelma on huolehtinut myös siitä, että vähä vähältä

kertyy koko ihmissukukunnalle yhteinen, vaivalla kerätyn kokemuksellisen viisauden perintö; se on toisin sanoen huolehtinut siitä, että hupenevien ulkoisten pidäkkeiden ja runsastuvien sisäisten pidäkkeiden välillä on säilynyt tasapaino.

118:8.6 (1302.3) Evoluution, ihmisen kulttuurisen edistymisen, hitaus on todistuksena sen jarrun – aineellisen vitkaisuuden – tehokkuudesta, joka vaikuttaa varsin tehokkaasti hidastaakseen vaarallisia etenemisnopeuksia. Tällä tavoin aika jo sinänsä vaimentaa ja hajottaa laajemmalle alalle ne muutoin tappavat seuraukset, jotka johtuvat liian varhain tapahtuvasta irtautumisesta ihmisen toimintaa välittömimmin saartavista esteistä. Sillä kun kulttuuri edistyy ylinopeudella, kun aineellinen edistyminen karkaa palvonta–viisauden kehityksen edelle, silloin sivilisaatio kantaa taantumisen siemeniä. Ja ellei tällaisia ihmisyhteisöjä pikaisesti tueta kokemuksellista viisautta lisäämällä, ne vajoavat alas korkeilta, mutta ennenaikaisesti saavuttamiltaan tasoilta, ja viisauden alalla koittava ”pimeän keskiajan” interregnum tulee olemaan todisteena vääjäämättömästä tasapainottomuuden restauraatiosta vapautumisen ja itsehillinnän välillä.

118:8.7 (1302.4) Caligastian syntinä oli se, että hän sivuutti aikatekijän, joka säätelee asteittain etenevää ihmisen vapauttamista; se, että hän perusteettomasti hävitti hillitsevät esteet, joita noiden aikojen kuolevaismielet eivät vielä olleet kokemuksellisesti ylittäneet.

118:8.8 (1302.5) Sellainen mieli, joka kykenee saamaan aikaan ajan ja avaruuden osittaisen lyhenemisen, osoittaa tällä nimenomaisella teolla omaavansa ne viisauden siemenet, jotka voivat toimia

tehokkaasti, ilman että pidäke-esteen ylittäminen olisi välttämätöntä.

118:8.9 (1302.6) Lucifer pyrki samalla tavoin murtamaan aikatekijän, joka toimii paikallisjärjestelmässä tiettyjen vapauksien ennenaikaisen saavuttamisen pidäkkeenä. Valoon ja elämään asettunut paikallisjärjestelmä on kokemuksen tietä yltänyt niihin näkökantoihin ja oivalluksiin, jotka antavat mahdollisuuden käyttää monia kyseisen toimipiirin vakiintumista edeltävinä aikoina hajottavina ja tuhoisina tuntuvia menetelmiä.

118:8.10 (1302.7) Kun ihminen karistaa yltään pelon kahleet, kun hän koneillaan kytkee mantereet ja valtameret toisiinsa, kun hän historiankirjoituksellaan kytkee sukupolvet ja vuosisadat toisiinsa, hänen on pantava jokaisen ylitetyn pidäkkeen sijalle uusi ja vapaaehtoisesti omaksuttu pidäke, joka on laajenevan ihmisviisauden asettamien moraalisääntöjen mukainen. Nämä ihmisen itselleen asettamat pidäkkeet ovat kaikkien ihmisperäiseen sivilisaatioon vaikuttavien tekijöiden – oikeuskäsitysten ja veljeysihanteiden – joukossa samalla kertaa sekä kaikkein voimallisimmat että kaikkein heiveröisimmät. Ihminen tekee itsestään jopa kelvollisen kantamaan häntä hillitsevän armeliaisuuden vaatteita uskaltaessaan rakastaa kanssaihmisiään, samalla kun hän pääsee hengellisen veljeyden alkutaipaleelle päättäessään osoittaa näille sellaista kohtelua, jollaista hän toivoisi itsekin kohtaavansa, ellei peräti sellaista kohtelua, jollaista Jumala hänen käsityksensä mukaan näille osoittaisi.

118:8.11 (1303.1) Automaattinen universumireaktio on vakaa, ja jossakin muodossa se on kosmoksessa jatkuvaa. Persoonallisuus, joka tuntee Jumalaa ja haluaa tehdä hänen tahtonsa, persoonallisuus, jolla on henkiymmärrystä, on jumalallisesti vakaa ja ikuisesti olemassa oleva. Ihmisen universumissa suorittama suuri löytöretki on siinä, että hänen kuolevaismielensä siirtyy mekaanista staattisuutta merkitsevästä vakaudesta hengellisen dynaamisuuden jumalallisuuteen. Ja tämän muodonmuutoksen hän saa aikaan niiden omien persoonallisuuspäätöstensä voimalla ja lujuudella, jotka jokaisessa elämäntilanteessa julistavat: ”Minun tahtoni on, että Sinun tahtosi tapahtuu.”

9. Maailmankaikkeuden mekanismit

118:9.1 (1303.2) Aika ja avaruus ovat muuan yhden kokonaisuuden muodostava kokonaisuniversumin mekanismi. Ne ovat ne välineet, joiden avulla käy mahdolliseksi finiittisten luotujen olla kosmoksessa rinnan Infiniittisen kanssa. Finiittiset luodut pidetään ajan ja avaruuden avulla tehokkaasti erillään absoluuttisesta tasosta. Mutta nämä eristeet, joiden puuttuessa yksikään kuolevainen ei voisi olla olemassa, vaikuttavat finiittisen toiminnan vaikutuspiiriä välittömästi rajoittaen. Ilman niitä ei yksikään luotu voisi toimia, mutta jokaisen luodun tekoja niillä ehdottomasti rajoitetaan.

118:9.2 (1303.3) Korkeampien mielellisten olentojen tuottamat mekanismit toimivat vapauttaakseen luovat lähteensä, mutta

jossakin määrin ne poikkeuksetta rajoittavat kaikkien alistussuhteessa olevien älyllisten olentojen toimintaa. Universumeissa eläville luoduille tämä rajoitus paljastuu universumien mekanismina. Ihmisellä ei ole kahlitsematonta vapaata tahtoa, vaan hänen valinnanvapaudellaan on omat rajansa, mutta tämän vapaan valintaoikeuden kattamalla alueella hänen tahtonsa on verrattain suvereeni.

118:9.3 (1303.4) Kuolevaispersoonallisuuden elämänmekanismi, ihmisruumis, on kuolevaisen tason yläpuolelta olevan luomissuunnitelman tuote. Niinpä ihminen itse ei voikaan sitä koskaan täydelleen hallita. Vasta kun taivaaseen nouseva ihminen yhdessä fuusioituneen Suuntaajan kanssa itse luo persoonallisuuden julkituomiseen tarvittavan mekanismin, vasta sen hän saa täydellisesti hallintaansa.

118:9.4 (1303.5) Suuruniversumi on mekanismia siinä kuin organismiakin, se on mekaaninen ja elävä – Korkeimman Mielen aktivoima elävä mekanismi, joka koordinoituu Korkeimman Hengen kanssa ja saavuttaa julkitulonsa Korkeimpana Olentona laajinta mahdollista voiman ja persoonallisuuden yhdistymistä edustavilla tasoilla. Mutta finiittisen luomistuloksen mekanismin kiistäminen on samaa kuin tosiasian kiistäminen ja todellisuuden huomiotta jättäminen.

118:9.5 (1303.6) Mieli on saanut aikaan mekanismit: luova mieli, joka vaikuttaa kosmisiin potentiaaleihin ja kosmisissa potentiaaleissa. Luojan ajattelu on kiteyttänyt mekanismit tiettyä tarkoitusta varten, ja iäti ne toimivat uskollisina sille tahtoperäiselle konseptiolle, josta

ne ovat lähtöisin. Mutta jokaisen mekanismin olemassaolon tarkoitus kätkeytyy sen alkuperään, ei sen toimintaan.

118:9.6 (1303.7) Näistä mekanismeista ei tulisi ajatella niin, että ne rajoittavat Jumaluuden toimintaa; mieluumminkin on totta, että Jumaluus näiden nimenomaisten mekaniikkojen muodossa on vienyt päätökseen ikuisen julkitulon yhden vaiheen. Universumien perusmekanismit ovat ilmaantuneet olemassaolon piiriin reaktiona Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttiseen tahtoon. Siksi ne ikuisesti toimivatkin täydellisessä sopusoinnussa Infiniittisen laatiman suunnitelman kanssa. Ne ovat toden totta juuri tuon suunnitelman mukaisia ei-tahdollisia hahmoja.

118:9.7 (1303.8) Ymmärrämme jotakin siitä, miten Paratiisin mekanismi korreloituu Iankaikkisen Pojan persoonallisuuteen; kysymyksessähän on Myötätoimijan funktio. Ja meillä on teorioita, jotka koskevat Universaalisen Absoluutin toimintoja suhteessa Kvalifioimattoman Absoluutin teoreettisiin mekanismeihin ja Jumaluusabsoluutin potentiaaliseen persoonaan. Mutta kehittyvien Korkeimman Jumaluuden ja Perimmäisen Jumaluuden osalta panemme merkille, että tiettyjä persoonattomia vaiheita tosiasiallisesti yhdistetään tahdollisiin vastapuoliinsa, ja näin on kehittymässä uusi suhde hahmon ja persoonan välille.

118:9.8 (1304.1) Menneisyyden ikuisuudessa Isä ja Poika muodostivat liiton siinä ykseydessä, jonka julkitulo oli Ääretön Henki. Jos tulevaisuuden ikuisuudessa sattuisi niin, että paikallisuniversumien Luoja-Pojat ja Luovat Henget pääsevät luovaan liittoon ulkoavaruuden maailmoissa, mitä loisikaan heidän ykseytensä

heidän jumalallisen olemuksensa yhteisilmentymäksi? On hyvinkin mahdollista, että saamme nähdä tähän saakka vielä paljastumattoman ilmentymän Perimmäisestä Jumaluudesta: hallintoasiain ylihoitajan uuden olentotyypin. Tällaisissa olennoissa ilmenisi ainutlaatuisia persoonallisuudelle kuuluvia ominaisuuksia, sillä heissähän yhdistyvät persoonallisen Luojan, persoonattoman Luovan Hengen ja kuolevaisluodun kokemus sekä Jumalallisen Hoivaajan asteittain etenevä personoituminen. Nämä olennot voisivat olla perimmäisiä sikäli, että he liittyisivät persoonalliseen ja persoonattomaan todellisuuteen, samalla kun heissä yhdistyisivät Luojan ja luodun kokemukset. Ovatpa näiden otaksuttujen ulkoavaruuden luomusten toimivien kolminaisuuksien kolmansille persoonille kuuluvat attribuutit mitä hyvänsä, he joka tapauksessa ylläpitävät Luoja-Isiinsä ja Luoviin Äiteihinsä jossakin määrin samanlaista suhdetta kuin Äärettömällä on Universaaliseen Isään ja Iankaikkiseen Poikaan.

118:9.9 (1304.2) Korkein Jumala on kaiken universumikokemuksen personoituma, koko finiittisen evoluution kohdentuma, koko luotujen olentojen todellisuuden maksimaatio, kosmisen viisauden täyttymys, ajallisuuden galakseihin sisältyvien harmonisten kauneusarvojen henkilöitymä, kosmisia mielimerkityksiä edustava totuus, korkeimpia henkiarvoja edustava hyvyys. Ja Korkein Jumala tulee ikuisessa tulevaisuudessa syntesoimaan nämä moninaiset finiittiset erilaisuudet yhdeksi kokemuksellisesti merkitseväksi kokonaisuudeksi, samaan tapaan kuin ne nyt ovat absoluuttisilla tasoilla Paratiisin-Kolminaisuudessa eksistentiaalisesti yhdistyneitä.

10. Kaitselmustoiminnot

118:10.1 (1304.3) Kaitselmus ei tarkoita, että Jumala olisi päättänyt kaiken puolestamme ja etukäteen. Jumala rakastaa meitä aivan liian paljon niin tehdäkseen, sillä sellainen olisi silkkaa kosmista tyranniaa. Ei ole epäilystäkään siitä, että ihmisellä on verrattain esteetön valta tehdä valintoja. Jumalallinen rakkaus ei myöskään ole sellaista lyhytnäköistä hempeilyä, joka lellittelisi ja hemmottelisi ihmislapsia.

118:10.2 (1304.4) Isä, Poika ja Henki – Kolminaisuutena – eivät ole Kaikkivaltias Korkein, mutta Kaikkivaltiaan korkeimmuus ei voi koskaan tulla julki ilman heitä. Kaikkivaltiaan *kasvu* keskittyy aktuaalisuuden Absoluutteihin ja perustuu potentiaalisuuden Absoluutteihin. Mutta Kaikkivaltiaan Korkeimman *toiminnot* suhteutuvat Paratiisin-Kolminaisuuden toimintoihin.

118:10.3 (1304.5) Tuntuisi siltä, että universumiaktiviteetin kaikki osa-alueet ovat Korkeimmassa Olennossa tämän kokemuksellisen Jumaluuden persoonallisuuden toimesta osittain jälleenyhdistymässä. Niinpä kun haluamme suhtautua Kolminaisuuteen ikään kuin se olisi yksi Jumala, ja jos rajoitamme tämän käsitystavan tällä haavaa tunnettuun ja organisoituun suuruniversumiin, teemme sen havainnon, että kehittyvä Korkein Olento on osittainen kuvastuma Paratiisin-Kolminaisuudesta. Ja lisäksi huomaamme, että tämä Korkein Jumaluus on kehittymässä

suuruniversumin finiittistä ainetta, mieltä ja henkeä edustavaksi persoonallisuussynteesiksi.

118:10.4 (1304.6) Jumalilla on attribuutteja, mutta Kolminaisuudella on toimintoja, ja Kolminaisuuden tavoin kaitselmuskin *on* toiminto, universumien universumiin kohdistuvan muun kuin persoonallisen ylivalvonnan yhdistelmä, joka ulottuu Kaikkivaltiaan voimassa syntesoituvan Seitsenkertaisen evolutionaarisilta tasoilta Jumaluuden Perimmäisyyden transsendentaalisten maailmojen kautta edelleen ylöspäin.

118:10.5 (1304.7) Jumala rakastaa jokaista luotua niin kuin lasta, ja tämä rakkaus lepää jokaisen luodun yllä kautta kaiken ajallisuuden ja ikuisuuden. Kaitselmus toimii suhteessa kokonaisuuteen ja on tekemisissä jokaisen luodun olennon toiminnan kanssa siinä määrin kuin tämä toiminta liittyy kokonaisuuteen. Kaitselmuksellinen asioihin puuttuminen kenenkä hyvänsä olennon kohdalla osoittaa tuon olennon *toiminnan* olevan jonkin kokonaisuuden evolutionaarisen kasvun kannalta tärkeää. Tällainen kokonaisuus saattaa olla kokonainen rotu, kokonainen kansakunta, kokonainen planeetta tai jopa jokin korkeampi kokonaisuus. Luodun olennon toiminnan tärkeys juuri on se, joka aiheuttaa kaitselmuksellisen asioihin puuttumisen, ei suinkaan se, miten tärkeä luotu on persoonana.

118:10.6 (1305.1) Isä voi siitä huolimatta persoonana milloin tahansa puuttua isällisellä kädellä kosmisten tapahtumien virtaan täysin Jumalan tahdon mukaisesti ja sopusoinnussa Jumalan viisauden kanssa ja niin kuin Jumalan tuntema rakkaus antaa aihetta.

118:10.7 (1305.2) Mutta se, mitä ihminen kutsuu kaitselmukseksi tai sallimukseksi, on aivan liian usein hänen oman mielikuvituksensa tuote, satunnaisten olosuhteiden onnekas yhteensattuminen. Universumiolemassaolon finiittisessä valtakunnassa vaikuttaa kuitenkin todellinen ja esiin nouseva kaitselmus: avaruuden energioiden, ajallisuuden liikkeiden, älyllisten ajatusten, luonnetta osoittavien ihanteiden, hengellisistä olemuksista kumpuavien toiveiden ja kehittyvien persoonallisuuksien tavoitteellisten tahtoperäisten tekojen eittämätön ja aktuaalistuva korreloituminen. Aineellisissa maailmoissa vallitsevat olosuhteet saavuttavat lopullisen finiittisen integroitumisen Korkeimman ja Perimmäisen toisiinsa limittyvissä läsnäoloissa.

118:10.8 (1305.3) Sitä mukaa kun suuruniversumin mekanismit ovat täydellistyneet niin pitkälle, että ne ovat mielen harjoittaman ylivalvonnan kautta saavuttaneet lopullisen täsmällisyytensä, ja sitä mukaa kun luotujen mieli nousee täydellisyyteen viedyn henkeenintegroitumisen kautta jumalallisuuden saavuttamista merkitsevään täydellisyyteen ja kun Korkein tämän seurauksena nousee esiin kaikkien näiden universumi-ilmiöiden *aktuaalisena* yhdistäjänä, kaitselmus käy yhä selvemmin havaittavaksi.

118:10.9 (1305.4) Jotkin evolutionaarisissa maailmoissa aika ajoin esiintyvistä hämmästyttävän onnekkaista olosuhteista saattavat johtua vähin erin esiin nousevasta Korkeimman läsnäolosta, esimakuna hänen tulevista universumitoiminnoistaan. Suurin osa siitä, mitä kuolevainen mielellään kutsuu kaitselmuksesta johtuvaksi, ei sitä ole. Se, että häneltä puuttuu kaukokatseinen

näkemys elämän olosuhteiden oikeista merkityksistä, haittaa suuresti hänen arviotaan tällaisista asioista. Suuri osa siitä, mitä kuolevainen mielellään kutsuu hyväksi onneksi, saattaa todellisuudessa ollakin huonoa onnea. Se, että onni hymyilee, ja ihmiselle koituu ansaitsematonta joutoaikaa ja varallisuutta, jonka hyväksi ei ole tarvinnut ponnistella, saattaakin osoittautua ihmistä koettelevista kärsimyksistä suurimmaksi. Nurjan kohtalon näennäinen julmuus sen kasatessa koettelemuksia jonkun kärsivän kuolevaisen päälle saattaa todellisuudessa olla se karkaiseva tuli, joka vähitellen muuntaa pehmeän raudan kaltaisen kypsymättömän persoonallisuuden karkaistun teräksen kaltaiseksi todelliseksi luonteenlujuudeksi.

118:10.10 (1305.5) Kehittyvissä universumeissa vaikuttaa kyllä kaitselmus, ja luodut voivat päästä siitä perille täsmälleen siinä määrin kuin heissä on kehittynyt kykyä kehittyvien universumien tarkoituksen käsittämiseen. Täysimääräinen universumitarkoitusten havaitsemisen kyky on yhtä kuin luodun evolutionaarinen täysimittaistuminen, ja se on ilmaistavissa myös toisin sanomalla, että kysymys on Korkeimman saavuttamisesta keskeneräisten universumien nykyisen tilan tarjoamissa rajoissa.

118:10.11 (1305.6) Isän osoittama rakkaus toimii suoraan yksilön sydämessä – kaikkien muiden yksilöiden vaikutuksista ja vastavaikutuksista riippumattomana. Suhde on persoonallinen – ihminen ja Jumala. Jumaluuden persoonaton läsnäolo (Kaikkivaltias Korkein ja Paratiisin-Kolminaisuus) osoittaa huomiota, joka kohdistuu kokonaisuuteen, ei osaan. Korkeimmuuden ylivalvontana

ilmenevä kaitselmus käy sitä ilmeisemmäksi mitä pitemmälle maailmankaikkeuden toinen toistaan seuraavat osat etenevät finiittisten päämäärien saavuttamisessa. Sitä mukaa kun järjestelmät, konstellaatiot, universumit ja superuniversumit asettuvat valoon ja elämään, Korkein tulee yhä enemmän esille kaiken tapahtumassa olevan mielekkäänä korreloijana, samalla kun Perimmäinen nousee vähitellen esille kaiken olevaisen transsendentaalisena yhdistäjänä.

118:10.12 (1306.1) Aineellisuuden piiriin kuuluvat luonnolliset tapahtumat näyttävät evolutionaarisen maailman alkuvaiheissa useinkin olevan sovittamattomassa ristiriidassa. Siinä, mitä kehittyvässä maailmassa tapahtuu, on paljon sellaista, jota kuolevaisen ihmisen on kohtalaisen vaikea ymmärtää – luonnonlaki on perin usein ilmeisen julma, sydämetön ja piittaamaton kaikkea sitä kohtaan, mikä ihmiskäsityksen mukaan on totta, kaunista ja hyvää. Mutta kun ihmiskunta edistyy planetaarisessa kehityksessään, havaitsemme tämän katsantokannan muuttuvan seuraavien tekijöiden vaikutuksesta:

118:10.13 (1306.2) 1. *Ihmisen näköpiirin laajeneminen* – hän ymmärtää jatkuvasti yhä enemmän maailmaa, jossa hän elää. Hänen kykynsä ajallisuuden aineellisten faktojen, ajattelun tuottamien merkityksellisten ideoiden ja hengellisen ymmärryksen tuottamien arvokkaiden ihanteiden käsittämiseen laajenee. Niin kauan kuin ihmiset mittaavat vain mittatikulla, joka edustaa fyysisluontoisia

olevaisia, heillä ei ole toivoakaan koskaan löytää ajallisuudesta ja avaruudesta ykseyttä.

118:10.14 (1306.3) 2. *Ihmisen harjoittaman valvonnan laajeneminen* – asteittain tapahtuva tietämyksen karttuminen aineellisen maailman laeista, hengellisen olemassaolon tarkoituksista ja näiden kahden todellisuuden filosofisen koordinoinnin mahdollisuuksista. Villi-ihminen oli luonnonvoimien hyökkäysten edessä avuton; omien sisäisten pelkojensa julman herruuden edessä hän mateli kuin orja. Puolittain sivistynyt ihminen alkaa jo availla luonnonmaailmoihin kätkeytyvien salaisuuksien aarreaitan lukkoja, ja hänen tieteensä alkaa hitaasti mutta tehokkaasti hävittää hänen taikauskoisia käsityksiään tarjotessaan uuden ja entistä laajemman tosiasiapohjaisen perustan filosofisten merkitysten ja aidon hengellisen kokemuksen sisältämien arvojen käsittämiseen. Sivistynyt ihminen saa planeettansa fyysiset vahvuudet jonakin päivänä koko lailla hallintaansa; hänen sydämessään olevaa Jumalan rakkautta vuodatetaan tehokkaasti kanssaihmisiä kohtaan tunnetun rakkauden muodossa, samalla kun ihmisolemassaoloon sisältyvät arvot alkavat lähestyä kuolevaisen olennon kapasiteetin äärirajoja.

118:10.15 (1306.4) 3. *Ihmisen integroituminen universumiin* – ihmisen omaaman ymmärryksen lisääntyminen, mihin vielä liittyy ihmisen kokemuksellisten saavutusten runsastuminen, saattaa hänet läheisempään harmoniaan Korkeimmuuden yhdistävien läsnäolojen – Paratiisin-Kolminaisuuden ja Korkeimman Olennon – kanssa. Ja tämä juuri pitää huolen siitä, että Korkein on täysivaltainen

maailmoissa, jotka jo kauan sitten ovat asettuneet valoon ja elämään. Tällaiset pitkälle ehtineet planeetat ovat toden totta kuin harmonisia runoelmia, kuin kuvia siitä saavutetun hyvyyden kauneudesta, johon on päästy kosmista totuutta tavoittelemalla. Ja jos jotakin tällaista voi tapahtua jo planeetalle, jotakin paljon suurenmoisempaa voi silloin tapahtua järjestelmälle ja suuruniversumin laajemmille yksiköille, sitten kun nekin saavuttavat vakiintuneisuuden, joka kertoo finiittisen kasvun potentiaalien ehtymisestä.

118:10.16 (1306.5) Tämänlaatuisella edistyneellä planeetalla kaitselmuksesta on tullut aktualiteetti, elämän olosuhteet ovat korreloituneita, mutta tämä ei johdu pelkästään siitä, että ihminen on päässyt oman maailmansa aineellisten ongelmien herraksi, vaan se johtuu myös siitä, että hän on ruvennut elämään sen mukaisesti, mikä on universumeissa vallitseva suuntaus; hän kulkee Korkeimmuuden tietä kohti Universaalisen Isän saavuttamista.

118:10.17 (1306.6) Jumalan valtakunta on ihmisten sydämessä, ja kun tästä valtakunnasta tulee maailman jokaisen yksilön sydämessä aktuaalinen, silloin Jumalan hallitusvallasta on tullut tuolla planeetalla aktuaalista. Ja kysymys on silloin siitä, että Korkeimman Olennon suvereenisuus on saavutettu.

118:10.18 (1306.7) Jotta ihminen käsittäisi, mitä kaitselmus ajallisuudessa on, hänen on vietävä päätökseen täydellisyyden saavuttamistehtävänsä. Mutta ihminen voi jo nyt tuntea esimakua tästä kaitselmuksesta – sen ikuisuusmerkityksessä – pohtiessaan sitä maailmankaikkeuden tosiasiaa, että kaikki olevaiset, olivatpa ne

hyviä tai pahoja, antavat oman panoksensa siihen, että Jumalaa tuntevat kuolevaiset edistyvät kaikkien Isän tavoittelemisessaan.

118:10.19 (1306.8) Kaitselmus käy yhä selvemmin havaittavaksi, kun ihmiset kurottautuvat ylöspäin aineellisuudesta hengellisyyteen. Täysimittaistuneen hengellisen ymmärryksen saavuttaminen antaa ylös nousevalle persoonallisuudelle kyvyn nähdä harmoniaa siinä, missä vielä äsken vallitsi kaaos. Jo morontian mota merkitsee todellista edistymistä tähän suuntaan.

118:10.20 (1307.1) Kaitselmus on osaltaan sitä ylivalvontaa, jota keskeneräisissä universumeissa julkitullut keskeneräinen Korkein harjoittaa, ja siksi sen on aina oltava:

118:10.21 (1307.2) 1. *Osittaista* – Korkeimman Olennon aktuaalistumisen keskeneräisyyden vuoksi, ja

118:10.22 (1307.3) 2. *Ennalta arvaamatonta* – mikä johtuu luotujen asennoitumisessa ilmenevistä häilyväisyyksistä, se kun vaihtelee aina tasolta toiselle ja aiheuttaa niin ollen vastaavalla tavalla vaihtelevalta näyttävää reagoimista Korkeimmassa.

118:10.23 (1307.4) Kun ihmiset rukoilevat kaitselmuksellista puuttumista elämän olosuhteisiin, monet kerrat heidän rukoukseensa on vastauksena heidän omien asenteidensa muuttuminen elämää kohtaan. Mutta kaitselmus ei ole oikullista, eikä se liioin ole fantasiaa eikä magiaa. Se on finiittisten universumien mahtavan hallitsijan hidasta ja varmaa esiintuloa, hallitsijan, jonka majesteettisen läsnäolon kehittyvät luodut silloin tällöin panevat merkille universumia eteenpäin kulkiessaan. Kaitselmus on avaruuden

galaksien ja ajallisuuden persoonallisuuksien vakaata ja varmaa marssia kohti niitä ikuisia päämääriä, jotka aluksi ovat Korkeimmassa, sitten Perimmäisessä ja kenties Absoluuttisessa. Ja uskomme, että infiniittisyydessä vaikuttaa sama kaitselmus, ja tämä on Paratiisin-Kolminaisuuden tahto, sen toiminnat ja sen tarkoitus, jotka näin esittävät perustelut sille, miksi on olemassa universumeista universumien perään koostuva kosminen panoraama.

118:10.24 (1307.5) [Toimittamisesta huolehti muuan Urantialla tilapäisesti oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

Luku 119

Kristus Mikaelin lahjoittautumiset

119:0.1 (1308.1) GABRIEL on antanut minulle, Nebadonin Iltatähtien päällikölle Gavialle, tehtäväksi esittää Urantialla kertomus Universumin Hallitsijan, Nebadonin Mikaelin, seitsemästä lahjoittautumisesta. Tätä esitystä laatiessani pysyttäydyn tiukasti niiden rajoitusten puitteissa, jotka toimeksiannossani asetetaan.

119:0.2 (1308.2) Lahjoittautumisattribuutti on olennainen Universaalisen Isän Paratiisin-Poikien ominaisuus. Halussaan päästä lähelle sitä, mitä heidän alaisensa elävät luodut elämässään kokevat, erilaiset Paratiisin-Poikien yhteisöt heijastavat Paratiisin-vanhempiensa jumalallista olemusta. Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluva Iankaikkinen Poika oli tämän käytännön osalta tienraivaaja sikäli, että hän oli Grandfandan ja ensimmäisten ajallisuudesta ja avaruudesta saapuneiden pyhiinvaeltajien ylösnousemuksen aikoina

lahjoittautunut Havonan seitsemälle kehälle seitsemän kertaa. Ja edustajiensa, Mikael- ja Avonaali-Poikien, persoonassa Iankaikkinen Poika lahjoittautuu avaruuden paikallisuniversumeille jatkuvasti.

119:0.3 (1308.3) Kun Iankaikkinen Poika lahjoittaa Luoja-Pojan jollekin projisoidulle paikallisuniversumille, tuo Luoja-Poika ottaa täyden vastuun tämän uuden universumin valmistumisesta, valvonnasta ja levollisuudesta, mihin liittyy ikuiselle Kolminaisuudelle annettu juhlallinen vala. Valassaan hän lupaa, ettei ota käsiinsä täyttä hallitsijanvaltaa uuteen luomistulokseen nähden, ennen kuin hänen luodun hahmossa suorittamansa seitsemän lahjoittautumista on menestyksellisesti suoritettu, eikä ennen kuin ne ovat saaneet varmennuksen hallintoalueen superuniversumin Päivien Muinaisilta. Tällaisen velvoitteen ottaa kantaakseen jokainen Mikael-Poika, joka tarjoutuu lähtemään Paratiisista ryhtyäkseen organisoimaan ja luomaan universumia.

119:0.4 (1308.4) Tällaisten luodun hahmossa tapahtuvien inkarnoitumisten tarkoituksena on suoda näille Luojille mahdollisuus tulla viisaaksi, myötätuntoiseksi, oikeudenmukaiseksi ja ymmärtäväiseksi hallitsijaksi. Nämä jumalalliset Pojat ovat myötäsyntyisesti oikeudenmukaisia, mutta näiden toinen toistaan seuraavien lahjoittautumiskokemusten seurauksena heistä tulee ymmärtäväisen armeliaita. He ovat luontaisesti armeliaita, mutta nämä kokemukset tekevät heistä uusilla ja useammilla tavoilla armeliaita. Nämä lahjoittautumiset merkitsevät viimeisiä vaiheita heidän opettamisessaan ja kouluttamisessaan niitä yleviä tehtäviä

varten, mitä paikallisuniversumien hallitseminen jumalallista vanhurskautta ja oikeudenmukaista harkintaa noudattaen merkitsee.

119:0.5 (1308.5) Vaikka niille eri maailmoille, järjestelmille ja konstellaatioille samoin kuin niille erilaisille universumin älyllisten olentojen yhteisöille, joihin nämä lahjoittautumiset vaikuttavat ja joita ne hyödyttävät, koituukin lukuisia odottamattomia etuja, niiden pääasiallisena tarkoituksena on sittenkin Luoja-Pojan oman henkilökohtaisen koulutuksen ja universumiopetuksen päätökseenvieminen. Nämä lahjoittautumiset eivät ole siinä mielessä välttämättömiä, että niiden takia paikallisuniversumin johtaminen olisi viisasta, oikeudenmukaista ja tehokasta, mutta ne ovat ehdottoman välttämättömiä sellaisen luomistuloksen tasapuolisen, armeliaan ja ymmärtäväisen hoitamisen kannalta, joka vilisee eri elollismuotojaan ja myriadeja älyllisiä mutta epätäydellisiä luotujaan.

119:0.6 (1308.6) Mikael-Pojat alkavat universumin organisointityönsä tuntien täyttä ja oikeudenmukaista myötätuntoa luomiaan erilaisia olentoluokkia kohtaan. Heillä on yltä kyllin armeliaisuutta osoitettavaksi kaikkia näitä toisistaan eroavia luotuja kohtaan, jopa sääliä niitä kohtaan, jotka harhailevat ja rämpivät itse aikaansaamassaan itsekkyyden suossa. Mutta tällaiset oikeudenmukaisuudesta ja vanhurskaudesta kertovat avut eivät Päivien Muinaisten käsityksen mukaan vielä riitä. Nämä superuniversumien kolmiyhteiset vallanpitäjät eivät koskaan anna vahvistusta Luoja-Pojan asemalle Universumin Hallitsijana, ennen kuin tämä on tosiaan hankkinut itselleen omien luotujensa

katsantokannan aktuaalisella kokemuksella näiden elinpiirinä olevasta ympäristöstä ja näiden luotujen itsensä hahmossa elämällä. Tällä tavoin näistä Pojista tulee järkeviä ja ymmärtäväisiä hallitsijoita, näin he pääsevät siihen, että he *tuntevat* ne moninaiset ryhmät, joita he hallitsevat ja joihin nähden he käyttävät universumin toimivaltaa. Elävän kokemuksen avulla he hankkivat itselleen käytännön armeliaisuutta, tasapuolista arvostelukykyä ja sitä kärsivällisyyttä, joka syntyy kokemuksellisesta luotujen olemassaolosta.

119:0.7 (1309.1) Nebadonin paikallisuniversumia hallitsee nyt Luoja-Poika, joka on vienyt lahjoittautumistoimintansa päätökseen. Hän hallitsee oikeudenmukaisena ja armeliaana kaikkivaltiaana kaikkia kehittyvän ja täydellistyvän universuminsa valtavia alueita. Nebadonin Mikael on 611 121:s Iankaikkisen Pojan lahjoittautuminen ajallisuuden ja avaruuden universumeille, ja hän aloitti paikallisuniversuminne organisoinnin noin neljäsataa miljardia vuotta sitten. Mikael valmistautui ensimmäiselle lahjoittautumistarkoituksessa tapahtuneelle tutkimusretkelle jokseenkin niihin aikoihin, jolloin Urantia miljardi vuotta sitten oli saamassa nykyisen muotonsa. Hänen lahjoittautumisensa ovat tapahtuneet noin sadanviidenkymmenen miljoonan vuoden välein niin, että viimeinen lahjoittautuminen suoritettiin tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten Urantialla. Aion seuraavaksi selvittää näiden lahjoittautumisten luonteen niin täysimääräisesti kuin toimeksiantoni sallii.

1. Ensimmäinen lahjoittautuminen

119:1.1 (1309.2) Oli juhlallinen tapaus noin miljardi vuotta sitten Salvingtonissa, kun Nebadonin universumin yhteen kokoontuneet johtajat ja päälliköt kuulivat Mikaelin ilmoittavan, että hänen vanhempi veljensä Immanuel ottaisi Nebadonin vallanohjat kohdakkoin käsiinsä siksi aikaa, kun hän olisi poissa suorittamassa muuatta tehtävää, jota ei kuitenkaan selitetty. Mitään muuta tiedonantoa ei tästä toimituksesta annettu, paitsi että Konstellaatioiden Isille kaukoviestimin lähetetyssä jäähyväissanomassa todettiin muiden ohjeiden ohessa: ”Ja täksi ajaksi jätän teidät Immanuelin hoivaan ja huomaan, sillä menen täyttämään Paratiisin-Isäni käskyä.”

119:1.2 (1309.3) Kaukoviestimin lähetetyn jäähyväisviestinsä lähetettyään Mikael ilmestyi Salvingtonin lähtökentälle, aivan niin kuin hän oli tehnyt monissa aikaisemmissakin tilanteissa valmistautuessaan lähtemään Uversaan tai Paratiisiin, paitsi että hän tuli nyt yksin. Hän päätti lähtölausuntonsa näillä sanoin: ”Poistun luotanne, mutta vain muutamaksi ajaksi. Tiedän, että monet teistä haluaisivat tulla mukanani, mutta sinne, minne minä menen, sinne ette te voi tulla. Sitä, mitä minä olen kohta tekevä, sitä ette te voi tehdä. Menen tekemään, mitä Paratiisin Jumaluudet tahtovat minun tekevän. Ja kun olen suorittanut tehtäväni ja hankkinut tämän kokemuksen, olen palaava omalle paikalleni teidän keskuuteenne.” Ja nämä sanat lausuttuaan Nebadonin Mikael katosi kaikkien

paikalle kerääntyneiden näkyviltä, eikä hän ilmaantunut nähtäville, ennen kuin standardiajanlaskun mukaan oli kulunut kaksikymmentä vuotta. Koko Salvingtonissa vain Jumalallinen Hoivaaja ja Immanuel tiesivät, mitä oli tapahtumassa, ja Päivien Yhdistynyt uskoi salaisuutensa vain universumin toimeenpanopäällikölle, Kirkkaalle Aamutähdelle Gabrielille.

119:1.3 (1309.4) Kaikki Salvingtonin asukkaat samoin kuin konstellaatio- ja järjestelmäpäämajojen maailmoissa asuvat kokoontuivat kukin oman universumitietovirtojen vastaanottoasemansa tietämille toivoen saavansa jonkin sanoman Luoja-Pojan tehtävästä ja olinpaikasta. Vasta kolmantena Mikaelin lähdön jälkeisenä päivänä saatiin viesti, jolla saattoi tässä mielessä olla merkitystä. Tuona päivänä Salvingtonissa rekisteröitiin Melkisedekien sfääriltä, tuon olentoluokan Nebadonin-päämajasta, lähtenyt tiedonanto, joka yksinkertaisesti vain kirjasi seuraavan epätavallisen ja ennenkuulumattoman tapahtuman: ”Tänään puoliltapäivin tämän maailman vastaanottokentälle ilmestyi outo Melkisedek-Poika, joka ei ole yksi meistä, mutta joka on täysin olentoluokkaamme kuuluvan kaltainen. Hänen seurassaan oli yksittäinen omniafi, joka toi mukanaan Uversan antaman valtuuskirjan ja esitti Päivien Muinaisten antamat ja Salvingtonin Immanuelin vahvistamat, päälliköllemme osoitetut määräykset. Näissä esitettiin ohje ottaa tämä uusi Melkisedek-Poika omaan yhteisöömme ja osoittaa hänet palvelemaan Nebadonin Melkisedekien hätätilapalvelun piirissä. Ja näin asia onkin järjestetty; käsky on täytetty.”

119:1.4 (1310.1) Ja tässä on jotakuinkin kaikki, mitä Salvingtonin tallenteet Mikaelin ensimmäisestä lahjoittautumisesta kertovat. Mitään muuta ei kirjauksista ilmene kuin Urantian ajanlaskun mukaan vasta sata vuotta myöhäisemmältä ajalta, jolloin muistiin merkittiin se tosiasia, että Mikael oli palannut ja asiasta mitään ilmoittamatta ryhtynyt taas johtamaan universumin asioita. Mutta Melkisedekien maailmasta löytyy muuan outo tallenne, kertomus tämän kyseisen aikakauden hätätilajoukkoihin kuuluneen ainutlaatuisen Melkisedek-Pojan palvelusta. Tätä asiakirjaa säilytetään vaatimattomassa temppelissä, joka sijaitsee nykyisin Isä-Melkisedekin kodin etupihalla, ja asiakirja sisältää tarinan tämän tilapäisen Melkisedek-Pojan palvelusta siinä yhteydessä, kun hänelle annettiin määräys kahteenkymmeneenneljään universumin hätätilatehtävään. Ja tämä asiakirja, jonka olen vastikään taas kertaalleen lukenut, päättyy seuraaviin sanoihin:

119:1.5 (1310.2) ”Ja tänään puoliltapäivin, ennalta mitään ilmoittamatta ja vain kolmen veljeskuntamme jäsenen ollessa tapahtumaa todistamassa, katosi tämä luokkaamme kuuluva vieraileva Poika maailmastamme niin kuin hän oli saapunutkin, vain yksinäinen omniafi seuranaan. Ja tämän kirjauksen loppuun liitetään nyt todistus siitä, että kyseinen vierailija eli Melkisedekinä, työskenteli Melkisedekinä Melkisedekin hahmossa ja suoritti uskollisesti kaikki yhteisöömme kuuluvan Hätätilapojan asemassa saamansa toimeksiannot. Kaikkien yksimielisellä suostumuksella hänestä on tullut Melkisedekien päällikkö, sillä hän on verrattomalla viisaudellaan, ylivertaisella rakkaudellaan ja ylevällä

antaumuksellaan velvollisuuksiaan kohtaan ansainnut rakkautemme ja jumalointimme. Hän rakasti meitä, hän ymmärsi meitä ja hän palveli kanssamme, ja olemme iäti hänen uskollisia ja hartaita Melkisedek-tovereitaan, sillä tästä maailmassamme eläneestä muukalaisesta on nyt ikiajoiksi tullut Melkisedekin olemuksen omaava universumin hoivaaja.”

119:1.6 (1310.3) Ja tässä on kaikki, mitä minulla on lupa kertoa Mikaelin ensimmäisestä lahjoittautumisesta. Ymmärrämme tietenkin täysin, ettei tämä outo Melkisedek, joka miljardi vuotta sitten niin perin salaperäisesti palveli Melkisedekien seurassa, ollut kukaan muu kuin ensimmäisen lahjoittautumisensa merkeissä inkarnoitunut Mikael. Tosin arkistot eivät nimenomaisesti mainitse, että tämä ainutlaatuinen ja pystyvä Melkisedek oli Mikael, mutta yleisesti uskotaan, että se oli hän. Varsinaista mainintaa tästä tosiasiasta ei ehkä ole löydettävissäkään muualta kuin Sonaringtonin arkistoista, eivätkä tuon salaisen maailman arkistot ole meille avoinna. Inkarnoitumisen ja lahjoittautumisen mysteerit tunnetaan täysin vain tuossa jumalallisten Poikien pyhässä maailmassa. Meillä on kaikilla tietoa Mikaelien lahjoittautumisiin liittyvistä tosiasioista, mutta emme ymmärrä, miten ne pannaan toimeen. Emme tiedä, miten universumin hallitsijasta, Melkisedekien luojasta, voi näin yhtäkkiä ja salaperäisesti tulla yksi Melkisedekeistä, miten hän voi elää yhtenä heistä heidän joukossaan ja työskennellä sadan vuoden ajan Melkisedek-Poikana. Mutta niin vain tapahtui.

2. Toinen lahjoittautuminen

119:2.1 (1310.4) Kaikki sujui Nebadonin universumissa hyvin Mikaelin Melkisedekin hahmossa suorittaman lahjoittautumisen jälkeen miltei sadanviidenkymmenen miljoonan vuoden ajan, kunnes konstellaatio 37:n järjestelmässä 11 alkoi kehkeytyä häiriö. Häiriössä oli kysymys erään Lanonandek-Pojan, erään Järjestelmänhallitsijan, aiheuttamasta epäsovusta, josta Konstellaation-Isät olivat lausuneet tuomionsa ja Päivien Uskollinen, tuohon konstellaatioon osoitettu Paratiisin neuvonantaja, oli sen hyväksynyt. Mutta protestoiva Järjestelmänhallitsija ei ollut ratkaisuun täysin tyytyväinen. Yli sata vuotta jatkuneen tyytymättömyyden jälkeen hän johdatti toverinsa yhteen laajimmalle levinneistä ja tuhoisimmista kapinoista, mitä Nebadonin universumissa on koskaan Luoja-Pojan hallitsijanvaltaa vastaan lietsottu. Kapina on Uversan Päivien Muinaisten toimin jo kauan sitten oikeudellisesti käsitelty ja lopetettu.

119:2.2 (1311.1) Tuo Järjestelmänhallitsija-kapinallinen, Lutentia, hallitsi päämajaplaneettansa korkeimpana Nebadonin standardiajanlaskun mukaan yli kahdenkymmenen vuoden ajan, minkä jälkeen Kaikkein Korkeimmat Uversan suostumuksella määräsivät hänet eristettäväksi ja pyysivät Salvingtonin vallankäyttäjiä nimittämään uuden Järjestelmänhallitsijan, joka ottaisi vastuulleen tämän taistelujen raastaman ja sekasortoisen asuttujen maailmojen järjestelmän johtamisen.

119:2.3 (1311.2) Samaan aikaan kun tämä pyyntö otettiin vastaan Salvingtonissa, Mikael julkisti toisen niistä epätavallisista julistuksistaan, jotka kertoivat hänen aikomuksestaan olla poissa universumin päämajasta ”täyttääkseni Paratiisin-Isäni käskyn”, lupauksestaan ”palata sitten, kun on määrä” ja kaiken vallan keskittämisestä hänen Paratiisin-veljensä, Päivien Yhdistyneen, Immanuelin käsiin.

119:2.4 (1311.3) Ja sitten Mikael poistui taas päämajasfääriltään samalla menetelmällä, joka oli pantu merkille jo siihen aikaan, kun hän teki lähtöä Melkisedekin hahmossa suorittamansa lahjoittautumisen yhteydessä. Kolme päivää tämän selitystä vaille jääneen hyvästijätön jälkeen Nebadonin ensiasteisten Lanonandek-Poikien varajoukon keskuuteen ilmaantui uusi ja tuntematon jäsen. Tämä uusi Poika ilmestyi puolilta päivin, ennalta ilmoittamatta ja seurassaan vain yksittäinen tertiafi, joka toi mukanaan Uversan Päivien Muinaisten antaman valtuuskirjan. Salvingtonin Immanuelin vahvistamassa valtuuskirjassa annettiin ohje osoittaa tämä Poika konstellaation numero 37:n järjestelmään numero 11 viraltapannun Lutentian seuraajaksi, jolla olisi täydet valtuudet toimia virkaatekevänä Järjestelmänhallitsijana kunnes uusi hallitsija nimitettäisiin.

119:2.5 (1311.4) Universumin ajanlaskun mukaan yli seitsemäntoista vuotta tämä outo ja tuntematon väliaikainen hallitsija hoiti sekasortoisen ja turmeltuneen paikallisjärjestelmän asioita ja viisautta osoittaen selvitti sen vaikeudet. Ketään Järjestelmänhallitsijaa ei ole milloinkaan palavammin rakastettu eikä yleisemmin arvostettu ja kunnioitettu. Oikeudenmukaisuudella

ja armeliaisuudella tämä uusi hallitsija pani kuohuvan järjestelmän järjestykseen, samalla kun hän piti tunnollisesti huolta kaikista alamaisistaan ja jopa tarjosi kapinoivalle edeltäjälleen sellaista etuoikeutta, että tämä olisi saanut istua hänen kanssaan samalla järjestelmän valtaistuimella, kunhan vain pyytäisi Immanuelilta anteeksi tahdittomuuksiaan. Mutta Lutentia torjui nämä laupeudenosoitukset, ja hän tiesi varsin hyvin, ettei tämä uusi ja outo Järjestelmänhallitsija ollut kukaan muu kuin Mikael, juuri se universumin hallitsija, jota hän vasta äsken oli uhmannut. Mutta miljoonat hänen eksytetyistä ja harhaan johdetuista alamaisistaan ottivat vastaan tämän uuden hallitsijan tarjoaman anteeksiannon, hallitsijan, joka tuona ajankohtana tunnettiin Palonian järjestelmän Pelastaja-Hallitsijana.

119:2.6 (1311.5) Ja sitten koitti se ikimuistettava päivä, jolloin vastanimitetty Järjestelmänhallitsija saapui, hallitsija, jonka universumin viranomaiset olivat asettaneet viraltapannun Lutentian pysyväksi seuraajaksi, ja koko Palonia murehti jaloimman ja hyväntahtoisimman Nebadonin koskaan tunteman järjestelmänhallitsijan lähtöä. Tuon järjestelmän piirissä häntä rakastivat kaikki, ja hänen toverinsa kaikista Lanonandek-Poikien ryhmistä jumaloivat häntä. Hänen poistumisensa ei ollut mikään koruton tapahtuma, vaan hänen järjestelmän päämajasta lähtiessään pantiin toimeen suuri juhlatilaisuus. Hänen harhautunut edeltäjänsä lähetti hänkin seuraavan sanoman: ”Oikeudenmukainen ja vanhurskas Sinä toden totta olet kaikissa toimissasi. Vaikka minä

yhä torjunkin Paratiisin vallankäytön, on minun pakko tunnustaa, että Sinä olet oikeudenmukainen ja armelias hallintomies.”

119:2.7 (1312.1) Ja sitten tämän kapinallisen järjestelmän väliaikainen hallitsija jätti hyvästit planeetalle, jolla hän oli hallintotehtävissä kotvan aikaa oleskellut. Ja kolmantena päivänä tämän jälkeen Mikael ilmestyi Salvingtoniin ja ryhtyi taas johtamaan Nebadonin universumia. Pian tämän jälkeen seurasi kolmas Uversan antama julistus Mikaelin täysivaltaisuuteen ja arvovaltaan perustuvan vallan etenemisestä. Ensimmäinen tämänlaatuinen julistus annettiin aikana, jolloin hän saapui Nebadoniin, toinen julkistettiin pian Melkisedekin hahmossa tapahtuneen lahjoittautumisen päätökseensaattamisen jälkeen, ja nyt siis seurasi kolmas julistus toisen eli Lanonandekin hahmossa suoritetun tehtävän päättymisen jälkeen.

3. Kolmas lahjoittautuminen

119:3.1 (1312.2) Salvingtonin korkein neuvosto oli juuri saanut käsitellyksi planeetalla 217, järjestelmässä 87, konstellaatiossa numero 61 toimivien Elämänkantajien esittämän pyynnön, että heidän avukseen lähetettäisiin Aineellinen Poika. Tämä planeetta sattui sitä paitsi sijaitsemaan sellaisessa asuttujen maailmojen järjestelmässä, jossa muuan toinen Järjestelmänhallitsija oli joutunut harhateille. Käsillä oli siihen mennessä toinen tämänkaltainen kapina koko Nebadonissa.

119:3.2 (1312.3) Ratkaisuntekoa mainitun planeetan Elämänkantajien lähettämän anomuksen osalta lykättiin Mikaelin pyynnöstä, kunnes Immanuel olisi harkinnut asiaa ja antanut siitä lausuntonsa. Tällainen menettely oli poikkeuksellista, ja muistan hyvin, kuinka me kaikki aavistimme jotakin epätavallista olevan tekeillä. Eikä meidän kauan tarvinnutkaan olla jännityksessä. Mikael ryhtyi toimenpiteisiin jättääkseen universumin johtamisen Immanuelin käsiin, samalla kun hän uskoi taivaallisten voimien päällikkyyden Gabrielin hoitoon. Ja hallinnolliset velvollisuutensa tällä tavoin muille luovutettuaan hän jätti hyvästit Universumin Äiti-Hengelle ja katosi Salvingtonin lähtökentältä täsmälleen niin kuin hän oli tehnyt kahdessa aikaisemmassakin tapauksessa.

119:3.3 (1312.4) Ja niin kuin saatoimme odottaakin, kolmantena tämän jälkeisenä päivänä, asiasta ennalta mitään ilmoittamatta, konstellaation numero 61:n järjestelmän numero 87:n päämajamaailmaan ilmestyi vieras Aineellinen Poika, jonka seurassa oli Uversan Päivien Muinaisten valtuuttamana ja Salvingtonin Immanuelin varmistamana muuan yksittäinen sekonafi. Järjestelmän virkaatekevä Hallitsija nimitti tämän uuden ja salaperäisen Aineellisen Pojan oitis maailman numero 217:n virkaatekeväksi Planeettaprinssiksi, ja konstellaation numero 61:n Kaikkein Korkeimmat vahvistivat heti tämän nimityksen.

119:3.4 (1312.5) Näin tämä ainutlaatuinen Aineellinen Poika aloitti vaikean uransa luopuruuden ja kapinoinnin takia karanteeniin asetetussa maailmassa, joka sijaitsee saarretussa järjestelmässä vailla mitään suoraa yhteydenpitoa ulkopuoliseen universumiin. Ja

tässä maailmassa hän työskenteli planeetan ajanlaskun mukaan mitattuna yksikseen kokonaisen sukupolven ajan. Kyseinen Aineellinen Hätätilapoika sai hairahtuneen Planeettaprinssin ja tämän koko esikunnan katumaan ja palaamaan oikealle tielle. Ja hän oli todistamassa, miten tämä planeetta saatettiin takaisin palvelemaan lojaalisti Paratiisin vallankäyttöä sellaisena kuin se on paikallisuniversumeissa vakiintunut. Aineellinen Poika ja Tytär saapuivat aikanaan tähän elvytettyyn ja pelastettuun maailmaan, ja sitten kun heidät oli näkyvinä planeetanhallitsijoina asianmukaisesti asetettu virkaansa, väliaikainen eli Hätätila-Planeettaprinssi lausui muodolliset jäähyväiset ja katosi eräänä päivänä keskipäivän aikaan. Kolmantena päivänä tämän jälkeen Mikael ilmestyi totutulle paikalleen Salvingtonissa, eikä aikaakaan kun superuniversumin kaukotiedotuslähetyksissä luettiin Päivien Muinaisten neljäs julistus, joka ilmoitti Nebadonin Mikaelin suvereenisuuden edenneen taas pidemmälle.

119:3.5 (1312.6) Olen pahoillani, ettei minulla ole lupaa kertoa siitä kärsivällisyydestä, mielenlujuudesta ja taitavuudesta, jolla tämä Aineellinen Poika kohtasi tuon sekasortoisen planeetan koettelevat tilanteet. Tämän eristetyn maailman saattaminen jälleen oikealle tielle on eräs pelastuksesta kertovien aikakirjojen syvimmin liikuttavista luvuista koko Nebadonissa. Tämän tehtäväkäynnin päättymiseen mennessä koko Nebadonille oli selvinnyt, miksi heidän rakastettu hallitsijansa päätti ryhtyä näihin toistuviin lahjoittautumisiin jonkun hänen alapuolellaan olevaan luokkaan kuuluvan älyllisen olennon hahmossa.

119:3.6 (1313.1) Mikaelin lahjoittautumiset, ensin Melkisedek-Poikana, sitten Lanonandek-Poikana ja seuraavaksi Aineellisena Poikana, ovat kaikki yhtä salaperäisiä ja selittämättömiä. Kussakin tapauksessa hän ilmestyi *yhtäkkiä* ja täysin kehittyneenä lahjoittautumisen kohteena olevan ryhmän yksilönä. Tällaisiin inkarnaatioihin liittyvää mysteeriä eivät koskaan tule tuntemaan muut kuin ne, joilla on pääsy arkistojen sisäkehälle Sonaringtonin pyhällä sfäärillä.

119:3.7 (1313.2) Tämän eristyksissä ja kapinatilassa olleen maailman Planeettaprinssinä suoritetun ihmeteltävän lahjoittautumisen jälkeen kukaan Nebadonin Aineellisista Pojista tai Tyttäristä ei ole koskaan tuntenut kiusausta valittaa toimeksiannoistaan tai moittia planeettatehtäviinsä liittyviä vaikeuksia. Oli aika mikä hyvänsä, Aineelliset Pojat tietävät, että heillä on universumin Luoja-Pojassa ymmärtäväinen hallitsija ja myötätuntoinen ystävä, sellainen, joka on ”joka suhteessa koeteltu ja kokeiltu”, aivan kuten heitäkin on koeteltava ja kokeiltava.

119:3.8 (1313.3) Jokaista tässä mainittua tehtäväkäyntiä seurasi aikakausi, jolloin palvelualttius ja lojaalisuus tästä universumista peräisin olevien taivaan älyllisten olentojen keskuudessa kohosivat entistäkin korkeammalle, kun kullekin tämän jälkeen seuraavalle lahjoittautumiskaudelle taas oli ominaista edistyminen ja koheneminen kaikilla universumihallinnon metodien ja hallitusmenetelmien alalla. Koskaan tämän lahjoittautumisen jälkeen yksikään Aineellinen Poika tai Tytär ei ole tieten tahtoen liittynyt kapinaan Mikaelia vastaan, sillä he rakastavat ja kunnioittavat häntä aivan liian antaumuksellisesti koskaan tietoisesti

hänet torjuakseen. Viimeksi kuluneiden aikojen Aatamit on saatu harhateille vain korkeammantyyppisten kapinallispersoonallisuuksien harjoittaman petoksen ja viisastelun avulla.

4. Neljäs lahjoittautuminen

119:4.1 (1313.4) Erään Uversassa periodeittain järjestettävien tuhatvuosittaisnimenhuutojen lopulla tapahtui, että Mikael ryhtyi toimenpiteisiin siirtääkseen Nebadonin hallitusjärjestelmän Immanuelin ja Gabrielin vastuulle. Ja muistaessamme, mitä menneinä aikoina vastaavanlaisen toimenpiteen seurauksena oli tapahtunut, valmistauduimme kaikki tietenkin näkemään Mikaelin katoavan neljännelle lahjoittautumista merkitsevälle tehtäväkäynnilleen. Eikä meidän kauan tarvinnutkaan odottaa, sillä kohta hän astui Salvingtonin lähtökentälle ja katosi näkyvistämme.

119:4.2 (1313.5) Kolmantena päivänä tämän lahjoittautumista merkinneen katoamisen jälkeen panimme universumista Uversaan suunnatuista kaukoviestilähetyksistä merkille seuraavan Nebadonin serafipäämajasta lähetetyn tärkeän uutisen: ”Tiedotamme, että tänne on saapunut ennalta mitään ilmoittamatta muuan tuntematon serafi, jonka seurassa ovat eräs yksittäinen supernafi ja Salvingtonin Gabriel. Tämä rekisteröimätön serafi käy Nebadonin serafiluokan enkelistä ja hänellä on mukanaan Salvingtonin Immanuelin varmentama, Uversan Päivien Muinaisten antama valtakirja.

Mainittu serafi osoittautuu testien mukaan kuuluvaksi paikallisuniversumin enkelten korkeimpaan luokkaan, ja hänet on jo osoitettu opetusneuvojien joukkokuntaan.”

119:4.3 (1313.6) Mikael oli tämän serafin hahmossa suorittamansa lahjoittautumisen kuluessa poissa Salvingtonista universumin standardiajanlaskun mukaan laskettuna yli neljänkymmenen vuoden ajan. Tämän ajan kuluessa hän palveli serafiopetuksen neuvojana kahtakymmentäkuutta eri opettajamestaria, asemassa, jota saattaisitte kutsua yksityissihteerin tehtäväksi, ja hän toimi kahdessakymmenessäkahdessa eri maailmassa. Hänen viimeinen ja samalla tämän jakson päättänyt toimeksiantonsa oli kiinnitys erään Kolminaisuuden Opettaja-Pojan lahjoittautumistarkoituksessa suorittamaan tehtäväkäyntiin Nebadonin universumin konstellaation numero 3:n järjestelmän numero 84:n maailmassa numero 462.

119:4.4 (1314.1) Tämä Kolminaisuuden Opettaja-Poika ei koko tämän seitsenvuotisen tehtäväänosoituksen kuluessa päässyt koskaan täyteen varmuuteen serafitoverinsa henkilöllisyydestä. Totta on, että tuon aikakauden kuluessa kaikkiin serafeihin suhtauduttiin erityisen kiinnostuneesti ja tutkivasti. Tiesimme toki vallan hyvin, että rakastettu Hallitsijamme oli serafin valepuvussa universumin jossakin kolkassa, mutta koskaan emme voineet olla varmoja hänen identiteetistään. Hänet tunnistettiin varmuudella vasta siihen aikaan, kun hän liittyi äsken mainitun Kolminaisuuden Opettaja-Pojan lahjoittautumistehtävään. Mutta korkeimpiin serafeihin suhtauduttiin koko tämän aikakauden ajan erityistä huolellisuutta

noudattaen siltä varalta, että joku meistä huomaisi meidän tietämättämme toimineen luodun hahmossa lahjoittautumistehtävää suorittavan Universuminhallitsijan isäntänä. Ja näin on enkeleiden kohdalla käynyt ikiajoiksi toteen, että heidän Luojansa ja Hallitsijansa on ”serafipersoonallisuuden hahmossa joka suhteessa koeteltu ja kokeiltu.”

119:4.5 (1314.2) Sitä mukaa kun näihin toinen toistaan seuranneisiin lahjoittautumisiin tuli kerta kerralta mukaan yhä enemmän universumin alempien elollismuotojen olemusta, sitä mukaa Gabrielista tuli yhä enemmän osallinen näillä inkarnoituneena suoritetuilla tutkimusretkillä sikäli, että hän toimi universumiyhdyskanavana lahjoittautuneen Mikaelin ja virkaatekevän universuminhallitsijan Immanuelin välillä.

119:4.6 (1314.3) Mikael on nyt käynyt läpi lahjoittautumiskokemuksen kolmen luomansa Universumipoikien luokan edustajana: Melkisedekien, Lanonandekien ja Aineellisten Poikien. Seuraavaksi hän myöntyy personoitumaan korkeimpana serafina enkelielollisuuden hahmoiseksi, ennen kuin kohdistaa huomionsa tahdollisten luotujensa alimman muodon, ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen kuolevaisten, ylösnousemuksellisten elämänvaiheiden eri puoliin.

5. Viides lahjoittautuminen

119:5.1 (1314.4) Urantian ajanlaskutavan mukaan hiukan yli kolmesataa miljoonaa vuotta sitten olimme todistamassa taas uutta sellaista tapausta, että universumin vallanohjakset siirrettiin Immanuelille, ja panimme merkille, että Mikael valmistautui lähtemään. Tämä tilanne poikkesi aikaisemmista sikäli, että hän ilmoitti määränpääkseen Orvontonin superuniversumin päämajan Uversan. Hallitsijamme lähti aikanaan, mutta superuniversumin kaukotiedotuslähetyksissä ei koskaan mainittu Mikaelin saapumisesta Päivien Muinaisten hoveihin. Kohta hänen Salvingtonista-lähtönsä jälkeen kuultiin Uversan kaukoviestilähetyksistä kuitenkin seuraava merkittävä toteamus: ”Tänä päivänä saapui ennalta ilmoittamaton ja numeroton, kuolevaisalkuperää edustava ylösnousemuspyhiinvaeltaja Nebadonin universumista. Hänellä on mukanaan Salvingtonin Immanuelin antama lupakirja, ja hänen seurassaan on Nebadonin Gabriel. Tämä identifioimaton olento on statukseltaan kiistämättä henkeä, ja hänet on otettu omaan joukkoomme.”

119:5.2 (1314.5) Jos sattuisit tänä päivänä vierailemaan Uversassa, kuulisit selostuksen niistä päivistä, jolloin Eventod oleskeli siellä, tämä ajallisuudesta ja avaruudesta saapunut erikoinen ja tuntematon pyhiinvaeltaja, joka tunnetaan Uversassa tuonnimisenä. Ja tämä ylösnousemuskuolevainen, tai ainakin verraton persoonallisuus, joka esiintyi täsmälleen sitä henkivaihetta olevan hahmoisena, jossa taivaaseen matkaavat kuolevaiset esiintyvät, eli ja toimi Uversassa Orvontonin standardiajan mukaan laskettuna yksitoistavuotisen ajanjakson. Tälle olennolle annettiin niitä tehtäviä ja hän suoritti

niitä velvollisuuksia, jotka henkikuolevaiselle kuuluvat, niin kuin suorittivat hänen Orvontonin eri paikallisuniversumeista saapuneet toverinsakin. Ja ”joka suhteessa häntä koeteltiin ja kokeiltiin niin kuin hänen tovereitaankin”, ja kaikissa tilanteissa hän osoittautui ylempiensä osoittaman luottavaisuuden ja luottamuksen arvoiseksi, samalla kun hänen osakseen tuli hänen henkitovereittensa ehdoton kunnioitus ja uskollinen ihailu.

119:5.3 (1315.1) Seurasimme Salvingtonissa tämän henkipyhiinvaeltajan elämänuraa äärimmäisellä mielenkiinnolla, kun Gabrielin mukanaolon perusteella varsin hyvin tiesimme, ettei tämä vaatimaton ja numeroton pyhiinvaeltajahenki ollut kukaan muu kuin oman paikallisuniversumimme lahjoittautunut hallitsija. Tämä inkarnoituneen Mikaelin ensimmäinen ilmestyminen roolissa, jossa hän esiintyi eräässä kuolevaisten evoluutioon kuuluvassa vaiheessa, oli tapahtuma, joka sävähdytti ja kiehtoi koko Nebadonia. Olimme kuulleet tällaisista asioista, mutta nyt olimme niiden todistajina. Hän ilmestyi Uversaan täysin kehittyneenä ja kaikin puolin kouliintuneena henkikuolevaisena, ja siinä ominaisuudessa hän eteni elämänvaihettaan aina siihen tilanteeseen saakka, jolloin muuan ylösnousemuskuolevaisten ryhmä siirrettiin Havonaan. Sen jälkeen hänellä oli keskustelutuokio Päivien Muinaisten kanssa, ja kohta hän Gabrielin seurassa jätti nopeat ja koruttomat hyvästit Uversalle ja ilmaantui pian sen jälkeen tavanomaiselle paikalleen Salvingtonissa.

119:5.4 (1315.2) Vasta tämän lahjoittautumisen loppuunsaattamisen jälkeen meille vihdoin valkeni, että Mikael aikoi todennäköisesti inkarnoitua luomiensa universumipersoonallisuuksien erilaisten

luokkien hahmossa alkaen korkeimmista Melkisedekeistä ja päätyen ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa eläviin, lihaa ja verta oleviin kuolevaisiin. Näihin aikoihin Melkisedekien yliopistot alkoivat opetuksessaan pitää esillä sellaista todennäköistä mahdollisuutta, että Mikael joskus ruumiillistuisi lihalliseksi kuolevaiseksi, ja esiintyi paljon kannunvalantaa siitä, mikä mahdollisesti olisi menetelmä, jolla moinen selittämätön lahjoittautuminen toteutettaisiin. Se, että Mikael oli henkilökohtaisesti esiintynyt ylösnousemuskuolevaisen osassa, herätti uutta ja entistäkin suurempaa kiinnostusta koko sitä järjestelmää kohtaan, joka merkitsee luotujen edistymistä kaiken matkaa sekä paikallisuniversumin että superuniversumin läpi.

119:5.5 (1315.3) Menetelmä, jolla nämä peräkkäiset lahjoittautumiset toteutettiin, pysyi silti mysteerinä. Jopa Gabriel myöntää, ettei hän käsitä menetelmää, jolla tämä Paratiisin-Poika ja universumin Luoja niin tahtoessaan kykeni omaksumaan jonkun alaisensa luodun olennon persoonallisuuden ja elämään tämän elämää.

6. Kuudes lahjoittautuminen

119:6.1 (1315.4) Nyt kun koko Salvington jo oli perillä odotettavissa olevan lahjoittautumisen esivaiheista, Mikael kutsui kaikki päämajaplaneetalla oleskelevat koolle ja paljasti ensimmäistä kertaa, mitä inkarnoitumishankkeesta vielä oli toteutumatta, ja ilmoitti kohdakkoin poistuvansa Salvingtonista astuakseen

morontiakuolevaisen elämänvaiheeseen Kaikkein Korkeimpien Isien hoveissa viidennen konstellaation päämajaplaneetalla. Ja sitten kuulimme ensimmäistä kertaa ilmoituksen siitä, että hänen seitsemäs ja viimeinen lahjoittautumisensa tapahtuisi kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa jossakin evolutionaarisessa maailmassa.

119:6.2 (1315.5) Ennen kuin Mikael lähti Salvingtonista suorittamaan kuudetta lahjoittautumistaan, hän piti koolla olleille sfäärin asukkaille puheen ja lähti matkaan siten, että jokainen sen selvästi näki. Hänen seurassaan olivat muuan yksinäinen serafi ja Nebadonin Kirkas Aamutähti. Vaikka universumin johtaminen olikin uskottu jälleen Immanuelin käsiin, hallinnolliset velvollisuudet oli kuitenkin jaettu entistä laajemmalle.

119:6.3 (1315.6) Mikael ilmestyi viidennen konstellaation päämajaan täysin kehittyneenä morontiakuolevaisena, jolla oli ylösnousemuksellisen status. Olen pahoillani, että minua on kielletty paljastamasta tämän numerottoman morontiakuolevaisen elämänuran yksityiskohtia, sillä se oli eräs Mikaelin lahjoittautumiskokemuksen erikoisimmista ja ällistyttävimmistä jaksoista, eikä tässä suhteessa poikkeusta tee edes hänen dramaattinen ja traaginen oleskelunsa Urantialla. Mutta niiden monien rajoitusten joukossa, jotka minulle lausuttiin ottaessani vastaan tämän toimeksiannon, on muuan, joka kieltää minua ryhtymästä paljastamaan yksityiskohtia tästä Mikaelin ihmeellisestä elämänvaiheesta Endantumin morontiakuolevaisena.

119:6.4 (1316.1) Kun Mikael palasi tältä morontialahjoittautumiseltaan, meistä kaikista tuntui ilmeiseltä, että Luojastamme oli tullut luotu luotujen joukossa, että Universumin Hallitsija oli hänen maailmoissaan eläville vähäpätöisimmillekin luodun älyllisyyden edustajille myös ystävä ja myötätuntoinen auttaja. Olimme tämän universumin hoidossa tapahtuneen luodun olennon näkökulman yhä laajemman omaksumisen panneet merkille jo ennen tätäkin, sillä se oli käynyt vähä vähältä ilmeiseksi, mutta se kävi entistäkin ilmeisemmäksi, sen jälkeen kun morontiakuolevaisen hahmossa suoritettu lahjoittautuminen oli viety päätökseen, ja vielä tätäkin ilmeisempää se oli sitten, kun hän oli palannut kirvesmiehen poikana Urantialla elämästään elämänvaiheesta.

119:6.5 (1316.2) Gabriel antoi meille etukäteen tiedon ajankohdasta, jolloin Mikaelin morontialahjoittautuminen päättyisi, ja niin järjestimme Salvingtoniin tilanteeseen sopivan vastaanottojuhlan. Paikalle kerääntyi miljoonia ja taas miljoonia olentoja Nebadonin konstellaatioiden päämajamaailmoista, ja valtaosa Salvingtonin naapurimaailmoissa oleskelevista kokoontui yhteen toivottamaan hänet tervetulleeksi takaisin oman universuminsa hallitsijan paikalle. Vastatessaan lukuisiin tervetuliaispuheisiimme ja julki tuomaamme arvonantoon sellaista Hallitsijaa kohtaan, joka on näin syvästi kiinnostunut luoduistaan, hän lausui vain nämä sanat: ”Olen yksinkertaisesti vain ollut toimittamassa Isäni asioita. Olen tekemässä vain sellaista, mikä on ilo Paratiisin-Pojille, nämä kun rakastavat luotujaan ja haluavat palavasti heitä ymmärtää.”

119:6.6 (1316.3) Mutta tuosta päivästä lähtien siihen hetkeen saakka, jolloin Mikael Ihmisen Poikana lähti tutkimusretkelleen Urantialle, koko Nebadon keskusteli jatkuvasti niistä monista maineteoista, jotka heidän Suvereeni Hallitsijansa oli tehnyt toimiessaan Endantumissa evolutionaarisen ylösnousemuksen omaavan morontiakuolevaisen hahmoisena lahjoittautumisinkarnoitumana, jota oli joka suhteessa koeteltu niin kuin koeteltiin hänen olinpaikkanaan toimineen konstellaation kaikista aineellisista maailmoista yhteen kerättyjä hänen tovereitaan.

7. Seitsemäs ja lopullinen lahjoittautuminen

119:7.1 (1316.4) Kymmenettuhannet vuodet odotimme kaikki Mikaelin seitsemättä ja lopullista inkarnoitumista. Gabriel oli opettanut meille, että tämä viimeinen lahjoittautuminen suoritettaisiin kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa, mutta olimme täysin tietämättömiä tämän kaiken huipennuksena toimivan tutkimusretken ajankohdasta, tapahtumapaikasta ja toteuttamistavasta.

119:7.2 (1316.5) Julkinen ilmoitus siitä, että Mikael oli valinnut Urantian viimeisen lahjoittautumisensa näyttämöksi, tehtiin kohta sen jälkeen, kun olimme kuulleet Aatamin ja Eevan hairahduksesta. Ja tästä syystä maailmallanne oli yli kolmenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan varsin näkyvä sija koko universumin neuvostoissa.

Mitään salaista (inkarnoitumismysteeriä lukuun ottamatta) ei Urantialle suoritetun lahjoittautumisen mihinkään vaiheeseen liittynyt. Alusta loppuun saakka, aina siihen asti, kun Mikael lopullisesti ja voitokkaana palasi Universumin korkeimpana Hallitsijana Salvingtoniin, kaikki, mitä pienessä mutta suuresti kunnioitetussa maailmassanne tapahtui, oli viimeisintä yksityiskohtaa myöten koko universumissa julkista.

119:7.3 (1316.6) Emme siihen hetkeen saakka, jolloin kaikki tapahtui, koskaan tienneet, että Mikael ilmestyisi maan päälle tuon maailman avuttomana pienokaisena, vaikka uskoimmekin, että menetelmä olisi juuri se. Tähän saakkahan hän oli aina ilmestynyt lahjoittautumisensa kohteeksi valitsemansa persoonallisuusryhmän täysin kehittyneenä yksilönä. Ja siksi olikin sykähdyttävää kuulla Salvingtonista kaukoviestimin lähetetty tiedotus, jonka mukaan Betlehemin vauva oli syntynyt Urantialla.

119:7.4 (1316.7) Paitsi että me tuolloin käsitimme Luojamme ja ystävämme olevan ottamassa koko elämänuransa vaarallisinta askelta – vaaransihan hän tällä avuttoman pikkulapsen hahmossa suorittamallaan lahjoittautumisella ilmiselvästi asemansa ja valtansa –, ymmärsimme myös, että hänen kokemuksensa tästä lopullisesta ja kuolevaisena suoritetusta lahjoittautumisesta kruunaisi hänet ikiajoiksi Nebadonin universumin kiistattomaksi ja korkeimmaksi hallitsijaksi. Maan ajanlaskutavan mukaan kolmannesvuosisadan ajan tämän paikallisuniversumin joka kolkassa kaikkien katseet kohdistuivat Urantiaan. Kaikki älylliset olennot käsittivät, että

meneillään oli viimeinen lahjoittautuminen, ja koska olimme jo kauan olleet tietoisia Luciferin kapinasta Sataniassa ja Caligastian levittämästä kapinahengestä Urantialla, ymmärsimme hyvin, miten kiivas kamppailu seuraisi, sen jälkeen kun hallitsijamme olisi alentanut itsensä ruumiillistuakseen Urantialla lihallisen kuolevaisen vaatimattomassa muodossa ja hahmossa.

119:7.5 (1317.1) Juutalaisvauva Joshua ben Josef, Joosua Joosefinpoika, sikisi ja syntyi maailmaan aivan kuin ovat siinneet ja syntyneet kaikki muutkin lapset sitä ennen ja sen jälkeen, *paitsi* että tämä nimenomainen lapsi oli Nebadonin Mikaelin, Paratiisin jumalallisen Pojan, ja koko tämän olevaisista ja olennoista koostuvan paikallisuniversumin luojan, inkarnaatio. Ja tämä mysteeri, joka koskee Jumaluuden inkarnoitumista muilta osin tässä maailmassa luonnollista alkuperää olleeseen Jeesuksen ihmishahmoon, pysyy ikuisesti ratkaisemattomana. Luotujen muodossa ja hahmossa tapahtuvaan Luojan ruumiillistumiseen liittyvää tekniikkaa ja menetelmää ette edes ikuisuudessa tule koskaan tuntemaan. Se on Sonaringtonin salaisuus, ja tällaiset mysteerit ovat vain niiden jumalallisten Poikien omaisuutta, jotka ovat käyneet läpi lahjoittautumiskokemuksen.

119:7.6 (1317.2) Jotkut tämän maailman viisaat tiesivät Mikaelin odotettavissa olleesta saapumisesta. Niiden yhteyksien kautta, joita yhdellä maailmalla on toiseen, nämä hengellistä ymmärrystä omaavat viisaat saivat tietää lähestymässä olevasta Mikaelin lahjoittautumisesta Urantialle. Ja serafit totta kyllä ilmoittivat siitä keskiväliolentojen kautta eräälle kaldealaispappien ryhmälle, jonka

johtaja oli Ardnon. Nämä Jumalan miehet kävivät seimessä makaavan, vastasyntyneen lapsen luona. Ainoa Jeesuksen syntymään liittynyt yliluonnollinen tapahtuma oli tämä Ardnonille ja hänen tovereilleen tehty ilmoitus, jonka antoivat aiemmin Aatamin ja Eevan seuraan ensimmäisessä puutarhassa liitetyt serafit.

119:7.7 (1317.3) Jeesuksen ihmisvanhemmat olivat keskitasoisia, oman aikansa ja sukupolvensa ihmisiä, ja näin tämä ruumiillistunut Jumalan Poika syntyi naisesta, ja hänet kasvatettiin niin kuin lapset tuon rodun keskuudessa ja tuona aikakautena tavallisesti kasvatettiin.

119:7.8 (1317.4) Kertomus Mikaelin oleskelusta Urantialla, tarina Luoja-Pojan kuolevaishahmoisena suorittamasta lahjoittautumisesta teidän maailmassanne, ei ole asia, joka kuuluisi käsillä olevan kertomuksen puitteisiin tai vastaisi sen tavoitteita.

8. Mikaelin asema lahjoittautumisten jälkeen

119:8.1 (1317.5) Sen lisäksi, että Päivien Muinaiset Mikaelin Urantialla suorittaman lopullisen ja menestyksellisen lahjoittautumisen jälkeen hyväksyivät hänet Nebadonin täysivaltaiseksi hallitsijaksi, myös Universaalinen Isä tunnusti hänet hänen itsensä luoman paikallisuniversumin kiistattomaksi johtajaksi. Salvingtoniin-paluunsa jälkeen tämä Mikael, Ihmisen Poika ja Jumalan Poika,

julistettiin asemansa varmistaneeksi Nebadonin hallitsijaksi. Uversasta saapui kahdeksas julistus Mikaelin täysivaltaisuudesta, kun puolestaan Paratiisista saapui Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan yhteisjulistus, joka asetti tämän Jumalan ja ihmisen yhteenliittymän universumin ainoaksi päämieheksi ja antoi Salvingtoniin sijoitetulle Päivien Yhdistyneelle ohjeen ilmoittaa aikomuksestaan vetäytyä Paratiisiin. Niin ikään annettiin konstellaatioiden päämajoissa oleville Päivien Uskollisille ohjeet vetäytyä Kaikkein Korkeimpien neuvostoista. Mutta Mikael ei halunnut suostua häntä neuvovien ja hänen kanssaan yhteistyötä harjoittavien Kolminaisuuden Poikien poistumiseen. Hän kutsui heidät koolle Salvingtoniin ja pyysi henkilökohtaisesti, että he jäisivät ikuisiksi ajoiksi suorittamaan palvelutehtäviään Nebadonissa. Nämä toivat Paratiisissa oleville johtajilleen julki halunsa suostua tähän pyyntöön, ja kohta tämän jälkeen annettiin määräyskirjat, jotka irrottivat heidät Paratiisista ja liittivät nämä keskusuniversumin Pojat ikiajoiksi Nebadonin Mikaelin hoviin.

119:8.2 (1318.1) Tarvittiin Urantian ajanlaskutavan mukaan miltei miljardi vuotta viedä Mikaelin lahjoittautumisista koostunut elämänvaihe päätökseen ja toteuttaa hänelle kuuluvan korkeimman vallan lopullinen vakiintuminen universumissa, jonka hän itse oli luonut. Mikael syntyi luojaksi, hänet koulutettiin hallintopersoonaksi, hänet harjoitettiin toimeenpanijaksi, mutta häntä vaadittiin kokemuksen kautta ansaitsemaan täysivaltaisuutensa. Ja näin on pieni maailmanne tullut koko Nebadonin piirissä tunnetuksi areenana, jolla Mikael vei päätökseen

kokemuksen, joka vaaditaan jokaiselta Paratiisin Luoja-Pojalta, ennen kuin hän saa omaa tekoaan olevan universumin rajattomaan valvontaansa ja johtoonsa. Sitä mukaa kun nousette paikallisuniversumia ylöspäin, saatte tietää enemmän niiden persoonallisuuksien ihanteista, joista oli kysymys Mikaelin aikaisempien lahjoittautumisten yhteydessä.

119:8.3 (1318.2) Luodun hahmossa suorittamiaan lahjoittautumisia päätökseen viedessään Mikael oli laskemassa perustoja omalle täysivaltaisuudelleen, mutta sen lisäksi hän oli kasvattamassa Korkeimman Jumalan kehittyvää suvereenisuutta. Sen lisäksi, että Luoja-Poika näiden lahjoittautumisten kuluessa antautui aste asteelta yhä alempien luotujen olentojen persoonallisuuden erilaisten olemusten tutkimiseen, hän kykeni myös paljastamaan Paratiisin Jumaluuksien eri tavoin erilaistuneet tahdot, joiden synteesimäinen ykseys – sellaisena kuin Korkeimmat Luojat sen paljastavat – tuo julki Korkeimman Olennon tahdon.

119:8.4 (1318.3) Nämä Jumaluuksien erilaiset tahtoaspektit ovat ikuisesti personoituneina Seitsemän Valtiashengen erilaisissa olemuksissa, ja jokainen Mikaelin lahjoittautumisista toi esille erityisesti yhtä näistä jumalallisuuden ilmentymistä. Melkisedekinä suorittamassaan lahjoittautumisessa hän ilmensi Isän, Pojan ja Hengen yhdistynyttä tahtoa; Lanonandek-lahjoittautumisessaan Isän ja Pojan tahtoa; Aatamina lahjoittautuessaan hän toi julki Isän ja Hengen tahtoa; serafilahjoittautumisessaan Pojan ja Hengen tahtoa; Uversan kuolevaislahjoittautumisessaan hän kuvasteli Myötätoimijan tahtoa; morontiakuolevaisena lahjoittautuessaan Iankaikkisen Pojan tahtoa

ja Urantian aineellisessa lahjoittautumisessa hän eli Isän tahdon, ja hän teki sen lihaa ja verta olevana kuolevaisena.

119:8.5 (1318.4) Näiden seitsemän lahjoittautumisen päätökseensaattaminen johti Mikaelin korkeinta hallitsijanvaltaa koskeneiden rajoitteiden poistumiseen samoin kuin sellaisen mahdollisuuden avautumiseen, että Korkein on Nebadonissa täysivaltainen. Yhdessäkään lahjoittautumisessaan Mikael ei tuonut esille Korkeinta Jumalaa, mutta kaikkien seitsemän lahjoittautumisen loppusumma on uusi nebadonilainen ilmoitus Korkeimmasta Olennosta.

119:8.6 (1318.5) Kokiessaan laskeutumisen Jumalasta ihmiseksi Mikael koki samalla nousun julkituotavuuden osittaisuudesta finiittisen toiminnan korkeimmuuteen ja absoniittisen toimintapotentiaalinsa vapautumisen lopullisuuteen. Mikael, Luoja-Poika, on ajallis-avaruudellinen luoja, mutta Mikael, seitsenkertainen Mestari-Poika, on jäsenenä yhdessä niistä jumalallisista joukkokunnista, jotka muodostavat Perimmäisen Kolminaisuuden.

119:8.7 (1318.6) Käydessään läpi kokemusta, jonka kuluessa Luoja-Poika tuo julki Kolminaisuuden Seitsemää Valtiashenki -tahtoa, hän tulee käyneeksi läpi kokemuksen, jonka kuluessa hän on tuonut julki Korkeimman tahtoa. Toimiessaan Korkeimmuuden tahdon julkituojana Mikael on, yhdessä kaikkien muiden Mestari-Poikien kanssa, ikuisiksi ajoiksi samastunut Korkeimpaan. Meneillään olevan universumiaikakauden kuluessa hän tuo julki Korkeinta ja osallistuu Korkeimmuuden täysivaltaisuuden aktuaalistumiseen. Mutta uskomme hänen seuraavalla universumikaudella

työskentelevän yhdessä Korkeimman Olennon kanssa ensimmäisessä kokemuksellisessa Kolminaisuudessa ulkoavaruuden universumien hyväksi ja niissä.

119:8.8 (1319.1) Urantia on koko Nebadonin tunteisiin vetoava pyhäkkö, kymmenestä miljoonasta asutusta maailmasta ensimmäinen, Kristus Mikaelin maanpäällinen koti, Mikaelin, joka on koko Nebadonin hallitsija, maailmojen Melkisedek-hoivaaja, järjestelmän pelastaja, aataminhahmoinen lunastaja, serafitoveri, ylösnousevien henkien kumppani, morontiaetenijä, Ihmisen Poika kuolevaisen lihallisessa hahmossa sekä myös Urantian Planeettaprinssi. Ja kirjanne kertoo totuuden sanoessaan, että tämä sama Jeesus on luvannut joskus vielä palata maailmaan, jossa hän suoritti viimeisen lahjoittautumisensa, eli Ristin Maailmaan.

119:8.9 (1319.2) [Tämä Kristus Mikaelin seitsemää lahjoittautumista kuvaileva luku on kuudeskymmeneskolmas siinä lukuisten persoonallisuuksien toimittamien esitysten sarjassa, joka kertoo Urantian historian Mikaelin kuolevaisen lihallisessa hahmossa maan päälle ilmestymisen aikaan asti. Mantutia Melkisedekin johdolla toimiva Nebadonin kahdentoistakomissio antoi valtuudet näiden lukujen julkaisemiseen. Laadimme nämä kertomukset ja käänsimme ne ylempiemme valtuuttamalla menetelmällä englannin kielelle Urantian ajanlaskun mukaan vuonna 1935 jKr.]

Urantia-kirja

IV OSA

Jeesuksen elämä ja opetukset

Näiden lukujen toimittamisesta huolehti kahdestatoista urantialaisesta keskiväliolennosta koostunut komissio, joka toimi totuuden julkituomista ohjanneen Melkisedekin valvonnassa. Tämän kertomuksen pohja-aineisto on saatu eräältä toisasteiselta keskiväliolennolta, joka aikanaan toimi apostoli Andreaksesta huolehtivana ihmisen yläpuolista tasoa edustavana suojelijana.

Luku 120 - Mikaelin lahjoittautuminen Urantialla
Luku 121 - Mikaelin lahjoittautumisen aikaiset olot
Luku 122 - Jeesuksen syntymä ja vauvaikä
Luku 123 - Jeesuksen varhaislapsuus
Luku 124 - Jeesuksen myöhempi lapsuusikä
Luku 125 - Jeesus Jerusalemissa
Luku 126 - Kaksi ratkaisevan tärkeää vuotta
Luku 127 - Nuoruusvuodet

Luku 128 - Jeesuksen varhaismiehuus
Luku 129 - Jeesuksen aikuisiän loppupuoli
Luku 130 - Matkalla Roomaan
Luku 131 - Maailman uskonnot
Luku 132 - Roomassa vietetty aika
Luku 133 - Paluu Roomasta
Luku 134 - Siirtymäkauden vuodet
Luku 135 - Johannes Kastaja
Luku 136 - Kaste ja ne neljäkymmentä päivää
Luku 137 - Odottelua Galileassa
Luku 138 - Valtakunnan sanansaattajain kouluttaminen
Luku 139 - Kaksitoista apostolia
Luku 140 - Kahdentoista apostolin virkaanasettaminen
Luku 141 - Julkisen toiminnan alku
Luku 142 - Pääsiäinen Jerusalemissa
Luku 143 - Matka Samarian halki
Luku 144 - Gilboalla ja Dekapoliissa
Luku 145 - Neljä vaiheikasta päivää Kapernaumissa
Luku 146 - Ensimmäinen Galilean-saarnamatka
Luku 147 - Pistäytyminen Jerusalemissa
Luku 148 - Evankelistojen koulutusta Betsaidassa
Luku 149 - Toinen saarnamatka
Luku 150 - Kolmas saarnamatka
Luku 151 - Odottelua ja opetusta järvenrannalla
Luku 152 - Kapernaumin kriisiin johtaneet tapahtumat
Luku 153 - Kapernaumin kriisi
Luku 154 - Viimeiset Kapernaumissa vietetyt päivät

Luku 155 - Pakomatka Pohjois-Galilean halki
Luku 156 - Oleskelu Tyyrossa ja Siidonissa
Luku 157 - Filippuksen Kesareassa
Luku 158 - Kirkastusvuori
Luku 159 - Kiertomatka Dekapoliissa
Luku 160 - Rodan Aleksandrialainen
Luku 161 - Jatkokeskustelut Rodanin kanssa
Luku 162 - Lehtimajanjuhla
Luku 163 - Seitsemänkymmenen opettajan virkaanasettajaiset Magadanissa
Luku 164 - Temppelin vihkimisen muistojuhla
Luku 165 - Perean-lähetysretki alkaa
Luku 166 - Viimeinen käynti Pohjois-Pereassa
Luku 167 - Käynti Filadelfiassa
Luku 168 - Lasaruksen kuolleistaherättäminen
Luku 169 - Viimeinen opetuskerta Pellassa
Luku 170 - Taivaan valtakunta
Luku 171 - Matkalla Jerusalemiin
Luku 172 - Jerusalemiin-meno
Luku 173 - Maanantai Jerusalemissa
Luku 174 - Tiistaiaamu temppelissä
Luku 175 - Viimeinen temppelipuhe
Luku 176 - Tiistai-ilta Öljymäellä
Luku 177 - Keskiviikko – lepopäivä
Luku 178 - Viimeinen leirillä vietetty päivä
Luku 179 - Viimeinen ehtoollinen
Luku 180 - Jäähyväispuhe

Luku 181 - Viimeiset kehotukset ja varoitukset
Luku 182 - Getsemanessa
Luku 183 - Jeesus kavalletaan ja pidätetään
Luku 184 - Sanhedrinin oikeusistuimen edessä
Luku 185 - Oikeuskäsittely Pilatuksen edessä
Luku 186 - Hetkeä ennen ristiinnaulitsemista
Luku 187 - Ristiinnaulitseminen
Luku 188 - Haudassaolon aika
Luku 189 - Kuolleistanousu
Luku 190 - Jeesuksen morontiailmestymiset
Luku 191 - Ilmestymiset apostoleille ja muille johtohenkilöille
Luku 192 - Ilmestymiset Galileassa
Luku 193 - Viimeiset ilmestymiset ja taivaaseenastuminen
Luku 194 - Totuuden Hengen lahjoittaminen
Luku 195 - Helluntain jälkeen
Luku 196 - Jeesuksen usko

Luku 120

Mikaelin lahjoittautuminen Urantialla

120:0.1 (1323.1) GABRIEL on antanut minulle tehtäväksi toimia valvojana esitettäessä uusi selonteko Mikaelin Urantialla kuolevaisen lihallisessa hahmossa viettämästä elämästä. Ja minulla, Melkisedekillä, joka johdan tämän tehtävän saanutta totuudenpaljastuskomissiota, on valtuudet esittää seuraava kertomus tietyistä tapahtumista, jotka sattuivat vähän ennen kuin Luoja-Poika saapui Urantialle antautuakseen universumilahjoittautumiskokemuksensa päätösvaiheeseen. Se, että Luoja-Poika elää täsmälleen senkaltaisen elämän, jollaisen hän määrää luomiensa älyllisten olentojen elettäväksi, ja se, että hän näin lahjoittautuu erilaisten luomiensa olentoluokkien hahmoisena, on osa sitä hintaa, jonka jokaisen Luoja-Pojan on maksettava itse tekemäänsä, olevaisista ja olennoista koostuvaan universumiin kohdistuvasta täysimääräisestä ja korkeimmasta hallitsijanvallasta.

120:0.2 (1323.2) Ennen kohta hahmottelemiani tapahtumia Nebadonin Mikael oli jo kuusi kertaa lahjoittautunut kuuteen eri luokkaan kuuluvan erilaisen, itse luomansa älyllisen olennon kaltaisena. Sitten hän valmistautui laskeutumaan Urantialle lihallisen kuolevaisen, älyllisten ja tahdollisten luotujensa alimman luokan, hahmoisena ja tällaisena aineellisen maailman ihmisenä toimeenpanemaan viimeisen näytöksen draamassa, jonka tarkoituksena oli universumiin kohdistuvan täysivaltaisuuden saavuttaminen universumien universumin jumalallisten Paratiisin-Hallitsijain antamien määräysten mukaisesti.

120:0.3 (1323.3) Sen lisäksi, että Mikael jokaisen mainitunlaisen aikaisemman lahjoittautumisen kuluessa hankki luomiensa olentojen yhden ryhmän finiittisen kokemuksen, hän hankki välttämätöntä kokemusta yhteistyöstä Paratiisin kanssa, mikä jo sinänsä ja sellaisenaan toi oman lisänsä siihen, miksi hänet asetettiin luomansa universumin hallitsijaksi. Paikallisuniversumin koko menneen ajan kuluessa Mikael olisi minä hetkenä hyvänsä voinut Luoja-Pojan ominaisuudessa vaatia itselleen henkilökohtaista hallitsijanvaltaa, ja Luoja-Pojan ominaisuudessa hän olisi voinut hallita universumiaan itse valitsemallaan tavalla. Mikäli näin olisi käynyt, Immanuel ja muut vastaavat Paratiisin-Pojat olisivat poistuneet universumista. Mutta Mikael ei halunnut hallita Nebadonia pelkästään oman erillisen oikeutensa nojalla, Luoja-Pojan ominaisuudessa. Hankkimalla aktuaalisen kokemuksen yhteistoiminnallisesta alistussuhteesta Paratiisin-Kolminaisuuteen hän halusi universumistatuksen osalta nousta siihen korkeaan

asemaan, jossa hän saavuttaisi kelpoisuuden hallita universumiaan ja hoitaa sen asioita sitä ymmärryksen täydellisyyttä ja sitä toimeenpanollista viisautta osoittaen, jotka joskus vielä tulevat luonnehtimaan Korkeimman Olennon ylevää hallitusvaltaa. Hänen tavoitteenaan ei ollut, että hän Luoja-Poikana ilmentäisi hallitsemisen täydellisyyttä, vaan että hän Korkeimman Olennon universumiviisauden ja jumalallisen kokemuksen henkilöitymänä ilmentäisi korkeimmuuden mukaista asiainhoitoa.

120:0.4 (1324.1) Mikaelilla oli näin ollen kaksi tarkoitusta suorittaessaan nämä seitsemän lahjoittautumista universumiluotujensa erilaisille luokille. Ensiksikin hän kerta kerran jälkeen täydensi sitä tarpeellista kokemusta luodun olennon ymmärtämisestä, jota edellytetään kaikilta Luoja-Pojilta, ennen kuin he ottavat haltuunsa täysimääräisen hallitsijanvallan. Luoja-Poika saa minä hetkenä hyvänsä hallita universumiaan oman oikeutensa perusteella, mutta Paratiisin-Kolminaisuuden korkeimpana edustajana hän voi hallita vasta suoriuduttuaan seitsemästä universumiluotujen hahmossa suorittamastaan lahjoittautumisesta. Hänen tavoitteenaan oli toisekseen sellainen tilanne, että hänellä olisi etuoikeus edustaa niin suurta Paratiisin-Kolminaisuuden valtaa kuin paikallisuniversumin välittömässä ja henkilökohtaisessa hoitamisessa suinkin on mahdollista harjoittaa. Niinpä Mikael jokaisen universumilahjoittautumisensa kokemuksen kuluessa vapaaehtoisesti alistuikin – menestyksellisesti ja oivallisesti sen tehden – Paratiisin-Kolminaisuuden muodostavien persoonallisuuksien kussakin tapauksessa eri tavoin rakentuneiden

eri tahtojen yhdistelmille. Ensimmäisellä lahjoittautumiskerrallaan hän toisin sanoen oli Isän, Pojan ja Hengen yhteisen tahdon alainen, toisessa lahjoittautumisessa Isän ja Pojan tahdon alainen, kolmannessa lahjoittautumisessa Isän ja Hengen tahdon alainen, neljännessä lahjoittautumisessa Pojan ja Hengen tahdon alainen, viidennessä lahjoittautumisessa Äärettömän Hengen tahdon alainen, kuudennessa lahjoittautumisessa Iankaikkisen Pojan tahdon alainen, ja seitsemännen ja viimeisen lahjoittautumisen aikana Urantialla hän alistui Universaalisen Isän tahtoon.

120:0.5 (1324.2) Näin ollen Mikael yhdistää henkilökohtaisessa täysivaltaisuudessaan universaalisten Luojien seitsenkertaisten vaiheiden jumalallisen tahdon paikallisuniversuminsa luotujen ymmärtäväiseen kokemukseen. Näin hänen hallinnostaan on tullut sellaista, että se edustaa suurinta mahdollista voimaa ja valtaa minkäänlaisten mielivaltaisten vallan haltuunottotoimenpiteiden siihen liittymättä. Hänen valtansa on rajoittamatonta, sillä se juontuu koetusta yhteistoiminnasta Paratiisin-Jumaluuksien kanssa; hänen arvovaltansa on kiistatonta, koska se on saatu universumin luotujen hahmossa hankitun aktuaalisen kokemuksen kautta; hänen hallitsijanvaltansa on korkeinta siksi, että siinä yhdistyvät yhdellä kertaa sekä Paratiisin-Jumaluuden seitsenkertainen näkökulma että ajallisuutta ja avaruutta edustava luodun näkökulma.

120:0.6 (1324.3) Viimeisen lahjoittautumisensa ajankohdan määrättyään ja sen planeetan valittuaan, jolla tämä epätavallinen tapahtuma toteutuisi, Mikael piti tavanomaisen lahjoittautumista edeltävän neuvottelun Gabrielin kanssa ja astui sen jälkeen vanhemman

veljensä ja Paratiisin lähettämän neuvonantajan Immanuelin eteen. Kaikki ne universumin hallintoon kuuluvat valtaoikeudet, joita ei jo ollut siirretty Gabrielille, Mikael antoi nyt Immanuelin käsiin. Ja kun Immanuel Urantialla tapahtuvan lahjoittautumisen ajaksi otti universumin valvontaansa, hän kiirehti, hetkeä ennen kuin Mikael lähti Urantialle siellä ruumiillistuakseen, antamaan ne lahjoittautumista koskevat neuvot, jotka olisivat Mikaelille inkarnoitumisoppaana hänen ennen pitkää varttuessaan Urantialla tuon maailman kuolevaisena.

120:0.7 (1324.4) Tässä yhteydessä olisi pidettävä mielessä, että Mikael oli päättänyt toimeenpanna tämän lahjoittautumisensa kuolevaisen lihallisessa hahmossa Paratiisin-Isän tahdon alaisena. Luoja-Poika ei tarvinnut kenenkään neuvoja toteuttaakseen tämän ruumiillistumisen, jos sen ainoana tarkoituksena pidetään universumiin kohdistuvan hallitsijanvallan saavuttamista, mutta hän oli sitoutunut ohjelmaan Korkeimman julkituomisesta, ja tämä edellytti yhteistyöllistä toimimista Paratiisin-Jumaluuksien erillisten tahtojen kanssa. Näin hänen täysivaltaisuuteensa, sitten kun se olisi lopullisesti ja omakohtaisesti saavutettu, sisältyisi tosiasiallisesti kaikki Jumaluuden seitsenkertaisesta tahdosta, sellaisena kuin se kulminoituu Korkeimmassa. Paratiisin eri Jumaluuksien persoonalliset edustajat ja näiden yhdistelmät olivat sen vuoksi kuudesti aikaisemmin antaneet hänelle ohjeitaan, ja nyt hän sai ohjeita Päivien Yhdistyneeltä, Paratiisin-Kolminaisuuden Nebadonin

paikallisuniversumiin lähettämältä suurlähettiläältä, joka toimi Universaalisen Isän puolesta.

120:0.8 (1325.1) Välittömiä etuja ja suurisuuntaisia kompensaatioita koitui siitä, että tämä mahtava Luoja-Poika vielä kerran tahtoi vapaaehtoisesti alistua Paratiisin-Jumaluuksien – ja tällä kertaa eritoten Universaalisen Isän – tahtoon. Tekemällä tämän päätöksen tällaisen assosiatiivisen alistumisen toimeenpanemisesta Mikael tulisi tässä ruumiillistuksessa kokemaan paitsi sen, millainen on kuolevaisen ihmisen olemus, myös sen, millainen on Paratiisissa olevan kaikkien Isän tahto. Ja lisäksi hän voisi ryhtyä toteuttamaan tätä ainutlaatuista lahjoittautumista täysin vakuuttuneena toisaalta siitä, että Immanuel käyttäisi Paratiisin-Isän täysimääräistä valtaa hänen universuminsa hoidossa aikana, jonka hän olisi poissa suorittamassa lahjoittautumista Urantialla, mutta sen lisäksi hänellä olisi huojentava tieto superuniversumin Päivien Muinaisten antamasta määräyksestä, jonka mukaan hänen valtakuntansa olisi koko lahjoittautumisjakson ajan turvassa.

120:0.9 (1325.2) Ja tällaiset olivat sen ikimuistettavan tilaisuuden kehykset, jolloin Immanuel esitteli seitsemännen lahjoittautumistoimeksiannon. Ja saan tuosta Immanuelin esittämästä, lahjoittautumista edeltäneestä toimeksiannosta universumin hallitsijalle, josta sittemmin Urantialla tuli Jeesus Nasaretilainen (Kristus Mikael), esittää seuraavat katkelmat:

1. Seitsemäs lahjoittautumistoimeksianto

120:1.1 (1325.3) ”Luojaveljeni, saan kohta olla todistamassa seitsemättä ja viimeistä universumilahjoittautumistasi. Kuusi aikaisempaa toimeksiantoa olet suorittanut mitä uskollisimmin ja täydellisimmin, eikä mieleenikään juolahtaisi muuta ajatusta kuin, että tulet tässä viimeisessä, täysivaltaisuuteen johtavassa lahjoittautumisessasikin olemaan yhtä voittoisa. Tähän saakka olet ilmestynyt lahjoittautumisiesi kohdesfääreille valitsemasi olentoluokan täysin kehittyneenä edustajana. Nyt tulet kohta ilmestymään Urantialle, valitsemallesi sekasortoiselle ja häiriintyneelle planeetalle, et täysin kehittyneenä kuolevaisena, vaan avuttomana pikkulapsena. Se on sinulle, toverini, uusi ja kokeilematon kokemus. Olet kohta maksava lahjoittautumisen täyden hinnan ja kokeva täysimääräisen valaistumisen siitä, mitä on Luojan ruumiillistuminen luodun kaltaiseksi.

120:1.2 (1325.4) ”Kaikissa aikaisemmissa lahjoittautumisissasi olet vapaaehtoisesti päättänyt alistua Paratiisin kolmen Jumaluuden ja heidän välillään ilmenevien jumalallisten yhdistymien tahtoon. Edellisissä lahjoittautumisissasi olet toiminut Korkeimman tahdon seitsemästä vaiheesta kaikkien muiden paitsi Paratiisin-Isäsi henkilökohtaisen tahdon alaisena. Nyt kun olet koko seitsemännen lahjoittautumisesi ajaksi päättänyt alistua kokonaan Isäsi tahtoon, otan Isämme henkilökohtaisena edustajana käsiini universumiisi

kohdistuvan rajaamattoman toimivallan siksi ajaksi, jonka olet ruumiillistuneena.

120:1.3 (1325.5) ”Kun ryhdyt suorittamaan Urantialla tapahtuvaa lahjoittautumistasi, olet vapaaehtoisesti luopunut kaikesta planeetan ulkopuolelta saatavasta tuesta ja sellaisesta erityisavusta, jota kuka hyvänsä luomistasi olennoista olisi valmis sinulle antamaan. Kuten luomasi Nebadonin pojat ovat täysin sinusta riippuvaisia universumielämänvaiheesta turvallisesti selvitäkseen, niin pitää sinunkin nyt samalla tavalla antautua täysin ja varauksetta riippuvaiseksi Paratiisin-Isästäsi selviytyäksesi turvallisesti kohta alkavaan kuolevaisen elämänuraasi sisältyvistä paljastumattomista hankaluuksista. Ja kun olet saanut tämän lahjoittautumiskokemuksen päätökseen, tulet tuntemaan totisena totuutena sen uskoon perustuvan luottamuksen täyden merkityksen ja monitahoisen merkittävyyden, jonka omaamista sinä yhtäkään poikkeusta siinä suhteessa tekemättä vaadit kaikilta luoduiltasi ja vaadit osana sitä läheistä suhdetta, joka heillä on sinuun heidän paikallisuniversuminsa luojana ja Isänä.

120:1.4 (1326.1) ”Koko aikana, jonka olet lahjoittautuneena Urantialla, sinun ei tarvitse huolehtia muusta kuin siitä, että itsesi ja Paratiisissa olevan Isäsi välillä vallitsee katkeamaton kanssakäyminen. Ja juuri tällaisen suhteen täydellisyyden avulla lahjoittautumisesi kohteena oleva maailma, jopa koko luomasi universumi, näkee uuden ja ymmärrettävämmän ilmoituksen sinun Isästäsi ja minun Isästäni, kaikkien Universaalisesta Isästä. Siis ainoa asia, josta sinun on kannettava huolta, on henkilökohtainen elämäsi Urantialla. Minä

tulen vastaamaan täysimääräisesti ja pystyvästi universumisi turvallisuudesta ja hallinnon jatkuvuudesta siitä hetkestä, kun vapaaehtoisesti annat pois valtasi, siihen hetkeen, kun palaat luoksemme Paratiisin vahvistamana Universumin Hallitsijana ja saat minun käsistäni takaisin et suinkaan sitä sijaishallitsijan valtaa, jonka nyt minulle luovutat, vaan sen sijasta universumiisi kohdistuvan korkeimman vallan ja universumisi korkeimmat valtaoikeudet.

120:1.5 (1326.2) ”Ja jotta tuntisit itsesi vakuuttuneeksi siitä, että minulla on valtuudet tehdä kaikki, mistä nyt annan lupaukseni (täysin tietoisena siitä, että minä olen koko Paratiisin vakuutus lausumieni sanojen kirjaimellisesta toteenkäymisestä), saatan tiedoksesi, että minulle on äsken välitetty Uversan Päivien Muinaisten antama määräys, joka estää kaiken hengellisen vaaranalaisuuden Nebadonissa koko sen jakson ajan, jonka olet vapaaehtoisesti lahjoittautuneena. Siitä hetkestä, kun kuolevaiseksi-inkarnoitumisen alkaessa vaivut tiedottomuuteen, siihen hetkeen, kun palaat luoksemme tämän itse luomasi ja organisoimasi universumin korkeimpana ja ehdottomana hallitsijana, ei koko Nebadonissa voi tapahtua mitään vakavalla tavalla merkillepantavaa. Inkarnoitumisestasi johtuvana välikautena hallussani ovat Päivien Muinaisten määräykset, jotka antavat ehdottomat valtuudet hävittää välittömästi ja automaattisesti jokainen olento, joka syyllistyy kapinointiin tai joka rohkenee lietsoa kapinahenkeä Nebadonin universumissa sillä aikaa, kun olet poissa tätä lahjoittautumista suorittamassa. Veljeni, kun otetaan huomioon omaan läsnäolooni

luonnostaan kuuluva Paratiisin arvovalta, jota Uversan antama juridinen määräys vielä lisää, niin universumisi ja kaikki sen lojaalit luodut ovat lahjoittautumisesi ajan turvassa. Voit lähteä täyttämään tehtävääsi mielessäsi vain yksi ajatus: universumisi älyllisille olennoille annettava entistä pitemmälle menevä ilmoitus Isästämme.

120:1.6 (1326.3) ”Kuten kaikkien edellistenkin lahjoittautumisiesi kohdalla, haluaisin nytkin muistuttaa sinua siitä, että otan vastaan universumivaltasi veljenäsi ja uskottunasi. Harjoitan kaikkea valtaa ja käytän kaikkia valtuuksia sinun nimessäsi. Toimin niin kuin toimisi Paratiisin-Isämme ja sen nimenomaisen pyyntösi mukaisesti, että toimin tällä tavoin sinun sijastasi. Ja kun tosiasia on tällainen, kaikki tämä minulle siirretty valta on taas käytettävänäsi, milloin vain saatatkin katsoa hyväksi pyytää sen palauttamista itsellesi. Lahjoittautumisesi on alusta loppuun saakka täysin vapaaehtoinen. Maailmassa olevana kuolevaisena ruumiillistumana olet ilman taivaallisia avuja, mutta kaikki luovuttamasi valta on otettavissa haltuusi, milloin tahansa sattuisit niin päättämään, että otat universumivallan taas käsiisi. Mikäli sattuisit päättämään, että palautat itsellesi vallan ja valtuudet, muista, että se siinä tapauksessa tapahtuu kokonaan *henkilökohtaisista* syistä, sillä minä olen se elävä ja korkein vakuutus, jonka läsnäolo ja jonka antama lupaus takaavat, että universumiasi hoidetaan turvallisesti Isäsi tahdon mukaan. Mitään sellaista kapinaa kuin Nebadonissa on kolme kertaa sattunut, ei voi sattua aikana, jonka olet tämän lahjoittautumisen vuoksi poissa Salvingtonista. Päivien Muinaiset ovat Urantialla tapahtuvan lahjoittautumisesi keston ajaksi antaneet määräyksen, jonka mukaan

Nebadonissa syttyvään kapinaan sisältyy automaattisesti vaikuttavana sen oman tuhon siemen.

120:1.7 (1326.4) ”Sen ajan, jonka olet poissa suorittamassa tätä viimeistä ja epätavallista lahjoittautumista, lupaudun (Gabrielin myötävaikutuksella) hoitamaan uskollisesti universumiasi. Ja kun nyt valtuutan sinut suorittamaan tämän jumalallista ilmoitusta merkitsevän hoivatoimenpiteen ja käymään läpi tämän täydellistynyttä ihmisymmärrystä merkitsevän kokemuksen, niin toimin Isäni ja sinun Isäsi puolesta ja tarjoan sinulle seuraavat neuvot, joiden tulisi ohjata sinua eläessäsi maista elämääsi ja käydessäsi aste asteelta tietoisemmaksi lihallishahmoisena jatkuvan olemisesi jumalallisesta tehtävästä:

2. Lahjoittautumista koskevat rajoitukset

120:2.1 (1327.1) ”1. Vallitsevan käytännön mukaisesti ja sopusoinnussa Sonaringtonin tekniikan kanssa – Paratiisin Iankaikkisen Pojan antamia määräyksiä noudattaen – olen suorittanut kaiken tarpeellisen sen hyväksi, että ryhdyt välittömästi toteuttamaan tätä kuolevaisena suoritettavaa lahjoittautumista itse laatimiesi ja Gabrielin huostaani jättämien suunnitelmien mukaan. Tulet Urantialla varttumaan tuon maailman lapsena; saat sen opetuksen, joka sinulle ihmisenä annetaan – kaiken aikaa Paratiisin-Isäsi tahdon alaisena –, elät elämäsi Urantialla niin kuin olet määrännyt,

päätät planeetallaoleskelusi ja valmistaudut nousemaan Isäsi luokse saadaksesi häneltä universumisi korkeimman hallitsijan vallan.

120:2.2 (1327.2) ”2. Annan sinulle sen lisäksi, mikä on mainen tehtäväsi ja universumi-ilmoituksesi, mutta näihin kumpaankin läheisesti liittyen, sen neuvon, että sinä, sitten kun olet riittävän tietoinen jumalallisesta henkilöllisyydestäsi, otat suorittaaksesi vielä sen tehtävän, että teknisessä mielessä päätät Luciferin kapinan Satanian järjestelmässä ja että teet tämän kaiken *Ihmisen Poikana*. Näin ollen ehdotan, että tuon maailman kuolevaisena luotuna, josta uskossa tapahtuva alistuminen Isän tahtoon on tehnyt heikkoudessa väkevän, toteutat hienovaraisesti kaiken, mitä olet kerran toisensa jälkeen kieltäytynyt mielivaltaisesti valtaan ja mahtiin turvautumalla toteuttamasta, silloin kun sinulla oli siihen tämän synnillisen ja epäoikeutetun kapinan puhkeamisen aikaan valtuudet. Jos palaisit luoksemme niin Ihmisen Poikana, Urantian Planeettaprinssinä, kuin Jumalan Poikana, universumisi korkeimpana hallitsijana, se olisi mielestäni kuolevaisena suorittamasi lahjoittautumisen sopiva huipennus. Mene kuolevaisena ihmisenä, Nebadonin älyllisten luotujen alimman tyypin edustajana, kohtaamaan ja tuomitsemaan Caligastian ja Luciferin jumalanpilkkaa merkitsevät mahtailut ja tee siinä vaatimattomassa asemassa, jonka olet itsellesi omaksunut, ikiajoiksi loppu näiden langenneiden valon lasten häpeällisistä vääristelyistä. Kun olet järkähtämättä kieltäytynyt häpäisemästä näitä kapinallisia käyttämällä luojan etuoikeuksiasi, nyt olisi sopivaa, että luomakuntasi alimpien luotujen hahmoisena riistäisit herruuden näiden langenneiden Poikien käsistä, ja silloin koko

paikallisuniversumisi, niin kuin oikein on, tunnustaisi selkeästi ja ikuisesti oikeutetuksi sen, että lihallisen kuolevaisen osassa esiintyessäsi teit, mitä armeliaisuus esti sinua rajattoman vallan suomin valtuuksin tekemästä. Ja sitten kun olet tällä tavoin lahjoittautumisesi kautta avannut mahdollisuuden Korkeimman täysivaltaisuudelle Nebadonissa, olet itse asiassa vienyt päätökseen kaikkiin edeltäneisiin kapinoihin liittyvät käsittelemättömät oikeusasiat siitä pitemmästä tai lyhyemmästä viivytyksestä huolimatta, jonka tämän saavutuksen todeksitulo vaati. Tällä teolla universumisi ratkaisemattomat kiistakysymykset tulevat asiallisesti ottaen raivatuiksi pois tieltä. Ja kun sinulle sittemmin annetaan universumiisi kohdistuva korkein hallitsijanvalta, samanlaisia haasteita ei sen myötä enää koskaan voida suunnata arvovaltaasi vastaan laajan henkilökohtaisen luomuksesi missään osassa.

120:2.3 (1327.3) ”3. Kun olet onnistunut lopettamaan Urantialla esiintyvän kapinoinnin, kuten epäilemättä tulet tekemään, neuvon sinua suostumaan siihen, että Gabriel antaa sinulle Urantian Planeettaprinssin arvonimen universumisi myöntämänä ikuisena tunnustuksena viimeisestä lahjoittautumiskokemuksestasi ja että sen lisäksi teet mitä tahansa ja kaiken, mikä on sopusoinnussa lahjoittautumisesi tavoitteen kanssa, hyvittääksesi surun ja sekasorron, jotka Caligastian petos ja myöhempi Aatamin hairahdus ovat Urantialla aiheuttaneet.

120:2.4 (1328.1) ”4. Esittämäsi pyynnön mukaisesti Gabriel ja kaikki asianosaiset toimivat yhteistyössä kanssasi täyttääkseen julki

tuomasi toiveen siitä, että päätät Urantialla suorittamasi lahjoittautumisen tuon maailman tuomiokautisen tuomion julistamiseen, mitä seuraa yhden aikakauden päättyminen, nukkuvien kuolevaiseloonjäävien kuolleistaheräämineen ja lahjaksi annetun Totuuden Hengen tuomiokauden asettaminen.

120:2.5 (1328.2) ”5. Mitä tulee lahjoittautumisesi kohdeplaneettaan ja välittömästi siihen ihmisten sukupolveen, joka elää planeetalla siellä kuolevaisena ollessasi, niin tässä suhteessa neuvon sinua toimimaan enimmäkseen opettajan osassa. Suuntaa huomiosi ensin ihmisen hengellisen olemuksen vapauttamiseen ja innoittamiseen. Valaise seuraavaksi ihmisten pimentynyttä älyn maailmaa, lääkitse ihmisten sielua ja vapauta heidän mielensä ikiaikaisista peloista. Ja huolehdi sitten, sen mukaan mitä kuolevaisen viisautesi neuvoo sinua tekemään, lihaa ja verta olevien veljiesi fyysisestä hyvinvoinnista ja heidän aineellisesta lohdullisuudestaan. Elä ihanteellinen uskonnollinen elämä koko universumillesi innoitukseksi ja ylevöitykseksi.

120:2.6 (1328.3) ”6. Päästä lahjoittautumisesi kohteena olevalla planeetalla kapinan eristämä ihminen hengelliseen vapauteen. Tuo Urantialla uusi anti Korkeimman täysivaltaisuuteen niin, että näin laajennat tämän suvereenisuuden rakentumista kautta henkilökohtaisesti luomiesi laajojen toimipiirien. Tässä lihallisessa hahmossa tapahtuvassa aineellisessa lahjoittautumisessasi saat kohta kokea ajallis-avaruudellisen Luojan lopullisen valaistumisen, kaksinaisen kokemuksen siitä, mitä on työskentely ihmisolemuksen

sisällä Paratiisin-Isäsi tahdon kanssa. Ajallisessa elämässäsi on finiittisen luodun tahdosta ja infiniittisen Luojan tahdosta määrä tulla yksi, samalla tavoin kuin ne Korkeimman Olennon kehittyvässä Jumaluudessakin yhdistyvät. Vuodata Totuuden Henki lahjoittautumisesi kohteena olevalle planeetalle ja tee kaikista tämän eristetyn sfäärin normaaleista kuolevaisista näin välittömästi ja täysin vastaanottavaisia Paratiisin-Isästämme erotetun läsnäolon, maailmoissa vaikuttavien Ajatuksensuuntaajien, huolenpidon suhteen.

120:2.7 (1328.4) ”7. Kaiken sen osalta, mitä mahdollisesti panet toimeen lahjoittautumisesi kohdemaailmassa, pidä jatkuvasti mielessäsi, että elät elämää, joka on koko universumillesi opetukseksi ja mielenylennykseksi. Sinä *lahjoitat* tämän kuolevaiseksi ruumiillistuneena elämäsi elämän Urantialla, mutta sinun on määrä *elää* tämä elämä hengelliseksi innoitukseksi jokaiselle ihmisolennolle tai ihmisen yläpuolella olevalle älylliselle olennolle, joka on elänyt, joka nyt on olemassa tai joka saattaa joskus vielä elää oman hallintoalueesi muodostavaan laajaan galaksiin joskus kuuluneessa, nyt kuuluvassa tai joskus vielä kuuluvassa missä hyvänsä asutussa maailmassa. Sinun ei tarvitse kuolevaisen lihallisessa hahmossa elää maista elämääsi niin, että se maailmassa viettäminäsi päivinä muodostuisi *esimerkiksi* Urantian kuolevaisille eikä millekään myöhemmälle Urantian tai minkään muun maailman ihmissukupolvelle. Olkoon lihallinen elämäsi Urantialla

mieluummin*kin innoitukseksi* kaikille eläville kaikissa Nebadonin maailmoissa tulevien aikojen kaikkien sukupolvien keskuudessa.

120:2.8 (1328.5) ”8. Kuolevaisinkarnaatiossa toteutettava ja koettava suurenmoinen tavoitteesi sisältyy päätökseesi elää elämä, jonka varauksettomana motiivina on Paratiisin-Isäsi tahdon täyttäminen, ja tällä tavoin *Jumalan*, sinun Isäsi, *ilmoittaminen* lihallishahmoisena ja ilmoituksen erityisesti lihallisille luoduille suunnaten. Samalla sinä myös, uusin lisäyksin, *tulkitset* Isäämme kuolevaista ylempänä oleville olennoille koko Nebadonin piirissä. Kun pidät huolta ihmis- ja ihmistä korkeammalla olevaa tyyppiä edustavasta mielestä antamalla sille uuden ilmoituksen ja laajemman tulkinnan Paratiisin-Isästä, tulet yhtä lailla toimimaan myös niin, että esität Jumalalle uuden ilmoituksen ihmisestä. Mene ja osoita yhden lihallisena elämäsi lyhyen elämän aikana, ja niin kuin sitä ei ole koko Nebadonissa vielä koskaan nähty osoitettavan, ne transsendentit mahdollisuudet, jotka ovat Jumalaa tuntevan ihmisen saavutettavissa kuolevaisten olemassaoloon kuuluvan lyhyen elämänvaiheen aikana, ja esitä uusi ja valaiseva tulkinta ihmisestä ja hänen planetaarisen elämänsä vaivoista koko Nebadonin kaikille ihmistä korkeammalla oleville älyllisille olennoille, ja tee se kaikiksi ajoiksi. Sinun on määrä kuolevaisen lihallisessa hahmossa astua alas Urantialle, ja siellä oman aikasi ja sukupolvesi ihmisenä eläen toimit siten, että tuot koko universumisi nähtäville ihanteen täydellisyyteen viedystä menetelmästä laajan luomistuloksesi asioiden verrattomaksi yhteen kytkemiseksi: Kun tuloksena on se, että Jumala etsii ihmistä ja löytää hänet, ja kun ilmenee, että ihminen

etsii Jumalaa ja löytää hänet; ja teet tämän kaiken molemminpuoliseksi tyydytykseksi ja teet sen yhden lyhyen lihallisena elettävän elinajan kuluessa.

120:2.9 (1329.1) ”9. Kehotan sinua pitämään aina mielessäsi, että vaikka sinusta toden totta on määrä tulla tuon maailman tavallinen kuolevainen, olet silti potentiaaliltasi edelleenkin Paratiisin-Isän Luoja-Poika. Olkoonkin, että tämän inkarnoitumisen alusta sen loppuun elät ja toimit Ihmisen Poikana, henkilökohtaiseen jumaluuteesi kuuluvat luovat ominaisuudet seuraavat silti sinua Salvingtonista Urantialle. Oman tahtosi vallassa tulee aina olemaan inkarnaation lopettaminen minä hetkenä hyvänsä, sen jälkeen kun Ajatuksensuuntaajasi on saapunut. Ennen kuin Suuntaaja on saapunut ja ennen kuin olet sen vastaanottanut, minä takaan persoonallisuutesi koskemattomuuden. Mutta Suuntaajasi saapumisen jälkeen ja sen myötä, kun aste asteelta tulet lahjoittautumistehtävän luonteesta ja tärkeydestä tietoiseksi, sinun tulisi pidättyä muodostamasta mitään ihmisen tason ylittävää tahtoa jonkin asian saavuttamisen, johonkin pääsemisen tai johonkin kykenemisen suhteen, se tosiasia huomioon ottaen, että luojan etuoikeutesi säilyvät kuolevaispersoonallisuutesi yhteydessä, sillä näitä ominaisuuksia ei voi henkilökohtaisesta läsnäolostasi irrottaa. Mutta Paratiisin-Isän tahtoa lukuun ottamatta mitkään ihmisen yläpuolelle kuuluvat seurausilmiöt eivät liity maiseen elämänvaiheeseen, ellet sitten tietoista ja harkittua tahtoa osoittavalla teolla tee sellaista jakautumatonta päätöstä, joka lopulta muodostuisi koko persoonallisuuden päätökseksi.

3. Muita ohjeita ja neuvoja

120:3.1 (1329.2) ”Ja nyt, Veljeni, jättäessäni hyvästit sinulle, joka valmistaudut lähtemään Urantialle, ja nyt kun olen antanut sinulle neuvoja, jotka koskevat lahjoittautumisesi yleistä toteuttamista, salli minun tuoda esille joitakin ohjeita, joiden esittämiseen olen päätynyt neuvoteltuani asiasta Gabrielin kanssa ja jotka koskevat kuolevaisen elämääsi liittyviä vähäisempiä kysymyksiä. Ehdotamme nimittäin edellä mainitun lisäksi,

120:3.2 (1329.3) ”1. Että samalla kun tavoittelet kuolevaisena elämäsi maisen elämän ihannetta, kiinnität jossakin määrin huomiota myös siihen, että toteutat ja tuot esimerkinomaisesti esille joitakin asioita, jotka palvelevat käytäntöä ja joista on välitöntä hyötyä kanssaihmisillesi.

120:3.3 (1329.4) ”2. Kun kysymys on perhesuhteista, pidä etusijalla niitä hyväksyttyjä perhe-elämän tapoja, joiden näet olevan vallalla lahjoittautumisesi ajankohtana ja tuolloin elävän sukupolven keskuudessa. Elä perhe- ja yhteisöelämääsi sen kansan noudattamien käytäntöjen mukaisesti, jonka keskuuteen olet päättänyt ilmestyä.

120:3.4 (1329.5) ”3. Neuvomme sinua, että suhteissasi sosiaaliseen järjestykseen rajoitat ponnistuksesi etupäässä hengelliseen uudistustyöhön ja älylliseen vapautumiseen. Vältä kaikkea

sotkeutumista oman aikasi talousrakenteeseen ja poliittisiin sidonnaisuuksiin. Paneudu aivan erityisesti siihen, että elät Urantialla ihanteellisen uskonnollisen elämän.

120:3.5 (1329.6) ”4. Älä missään olosuhteissa, älä vähäisimmältäkään yksityiskohdaltaan sekaannu Urantian rotujen normaaliin ja järjestyksenmukaiseen, eteenpäin suuntautuvaan kehitykseen. Mutta tätä kieltoa ei pidä tulkita ponnistuksiesi rajoitukseksi siinä mielessä, että Urantialle jää jäljiltäsi *positiivisen uskonnollisen etiikan* alalla kestävä ja kohentunut järjestelmä. Tuomiokautisena Poikana sinulle myönnetään tiettyjä etuoikeuksia, sikäli kuin kysymyksessä on maailman kansojen *hengellisen* ja *uskonnollisen* tilan edistäminen.

120:3.6 (1330.1) ”5. Sinun tulee sopivaksi katsomallasi tavalla samastua olemassa oleviin uskonnollisiin ja hengellisiin liikkeisiin, sellaisina kuin niitä on Urantialla kohdattavissa, mutta pyri kaikin mahdollisin tavoin välttämään organisoidun kultin, kiteytyneen uskonnon tai kuolevaisista olennoista muodostuvan erillisen eettisen ryhmittymän muodollista perustamista. Elämästäsi ja opetuksistasi on määrä tulla kaikkien uskontojen ja kaikkien kansojen yhteinen perintöosa.

120:3.7 (1330.2) ”6. Jottet tulisi tarpeettomasti myötävaikuttaneeksi Urantialla myöhemmin esiintyvien kaavamaisten uskonnollisten oppijärjestelmien tai muuntyyppisten paikalleen juuttuneiden uskonnollisten sidonnaisuuksien luomiseen, annamme sinulle lisäksi seuraavan neuvon: Älä jätä planeetalle jälkeesi mitään kirjoituksia. Pidättäydy kirjoittamasta mitään kestäville materiaaleille, kiellä

kumppaneiltasi kaikenlainen kuvien ja muiden lihallista minuuttasi esittävien teosten valmistaminen. Pidä huoli siitä, ettei planeetalle sieltä poistumisesi aikaan jää jäljelle mitään, joka mahdollisesti antaisi aiheen esineelliseen jumalointiin.

120:3.8 (1330.3) ”7. Vaikka elätkin tuon planeetan normaalia ja keskitasoista sosiaalista elämää normaalina miessukupuoleen kuuluvana yksilönä, et luultavasti astu aviosuhteeseen, jollainen suhde kuitenkin olisi täysin kunnioitettava ja lahjoittautumisesi kanssa sopusoinnussa; mutta minun on muistutettava sinulle, että muuan Sonaringtonin antamista ruumiillistumista koskevista määräyksistä kieltää Paratiisista alkuisin olevaa lahjoittautuvaa Poikaa jättämästä millekään planeetalle ihmisjälkeläisiä.

120:3.9 (1330.4) ”8. Kaikkien muiden kohta koittavan lahjoittautumisesi yksityiskohtien osalta jätämme sinut sisimmässäsi olevan Ajatuksensuuntaajan johdatuksen varaan, sen varaan, mitä aina läsnä oleva, ihmistä opastava jumalallinen henki sinulle opettaa, sekä sen varaan, miten perinnölliseen varustukseesi kuuluva laajeneva ihmismieli järkeillen tekee ratkaisuja. Tällainen luodun ja Luojan ominaisuuksien yhdistelmä antaa sinulle mahdollisuuden elää meitä varten planeettasfääreillä asuvan ihmisen täydellinen elämä, joka ei välttämättä ole jonkin yksittäisen maailman (kaikkein vähiten Urantian) johonkin yksittäiseen sukupolveen kuuluvan yksittäisen ihmisen mielestä täydellinen, mutta joka on täysin ja korkeimmalla tavalla tyhjentävä, kun sitä arvioidaan laajalle

ulottuvaan universumiisi kuuluvissa suuremmassa määrin täydellistyneissä ja täydellistyvissä maailmoissa.

120:3.10 (1330.5) ”Ja nyt, opastakoon ja tukekoon sinua sinun Isäsi ja minun Isäni, joka on aina tukenut meitä kaikessa, mitä olemme menneisyydessä aikaansaaneet, ja olkoon hän kanssasi siitä hetkestä, kun lähdet luotamme ja kun annat pois persoonallisuustietoisuutesi, koko sen ajan, kun vähitellen alat taas tuntea ihmishahmoon ruumiillistuneen jumalallisen henkilöllisyytesi, ja sitten Urantialla läpikäymäsi koko lahjoittautumiskokemuksen ajan aina siihen saakka, kunnes vapaudut ruumiistasi ja nouset täysivaltaisuutta merkitsevälle Isämme oikealle puolelle. Sitten kun taas tapaan sinut Salvingtonissa, toivotamme sinut tervetulleeksi takaisin luoksemme tämän universumin korkeimpana ja ehdottomana hallitsijana, universumin, jonka olet itse luonut, jota palvelet ja josta olet päässyt täyteen ymmärrykseen.

120:3.11 (1330.6) ”Hallitsen nyt sijastasi. Otan virkaatekevän hallitsijan ominaisuudessa käsiini koko Nebadonin hallintovallan siksi väliajaksi, jonka olet seitsemännen ja kuolevaishahmoisen lahjoittautumisesi vuoksi Urantialla. Ja sinulle, Gabriel, uskon huolenpidon kohta kehkeytyvästä Ihmisen Pojasta, kunnes hänet ennen pitkää ja voimassa ja kunniassa palautetaan luokseni Ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana. Ja, Gabriel, minä olen sinun hallitsijasi kunnes Mikael mainitsemallani tavalla palaa luoksemme.”

* * *

120:3.12 (1330.7) Sitten Mikael koko Salvingtonin läsnä ollessa siirsi itsensä välittömästi pois keskuudestamme, emmekä nähneet häntä enää hänen totunnaisella paikallaan ennen kuin hän lahjoittautuneena Urantialla elämänsä elämänvaiheen suoritettuaan palasi tämän universumin korkeimpana ja henkilökohtaisena hallitsijana.

4. Ruumiillistus – kahdesta tehdään yksi

120:4.1 (1331.1) Ja sen itsensäunohtavaa palvelemista osoittavan elämän avulla, johon Jumalan Poika nyt Ihmisen Poikana antautui – koko ajan ”Paratiisin-Isän tahtoon” alistuen – oli näin määrä hiljentää ikiajoiksi ja saattaa häpeään ja riisua harhakuvitelmistaan ne muutamat Mikaelin arvottomat lapset, jotka olivat syyttäneet Luojaisäänsä sellaisesta, että tämä muka itsekkäästi tavoitteli hallitsijan asemaa, ja jotka olivat juljenneet vihjailla Luoja-Poikaa pidettävän vallassa mielivaltaisesti ja yksinvaltaisesti sillä, että harhautettu universumillinen nöyristeleviä luotuja osoitti hänelle harkitsematonta lojaalisuuttaan.

120:4.2 (1331.2) Mutta älkää erehtykö. Vaikka Kristus Mikael totisesti olikin olento, jolla oli kaksi alkuperää, ei hän silti ollut kaksijakoinen persoonallisuus. Hän ei ollut ihmiseen *liittynyt* Jumala, vaan paremminkin ihmisessä *ruumiillistunut* Jumala. Ja hän oli aina nimenomaan tämä yhdistelmäolento. Ainoa etenevä tekijä tällaisessa ymmärtämättömissä olevassa suhteessa oli asteittain etenevä sen seikan (ihmismielen avulla tapahtunut) itsetajuinen tiedostaminen ja tajuaminen, että hän oli Jumala ja ihminen.

120:4.3 (1331.3) Kristus Mikaelista ei tullut vähä vähältä Jumala. Jumalasta ei jonakin ratkaisevana Jeesuksen maisen elämän hetkenä tullut ihminen. Jeesus oli Jumala *ja* ihminen – aina ja ikuisesti. Ja tämä Jumala ja tämä ihminen olivat ja ovat nyt *yksi*, aivan kuten kolmesta olennosta koostuva Paratiisin-Kolminaisuus on todellisuudessa *yksi* Jumaluus.

120:4.4 (1331.4) Älkää koskaan kadottako näkyvistänne sitä tosiasiaa, että Mikaelin lahjoittautumisen korkeimpana hengellisenä tarkoituksena oli lisätä *Jumalan julkituloa*.

120:4.5 (1331.5) Urantian kuolevaisilla on moninaisia käsityksiä siitä, mikä on ihme, mutta meille, jotka elämme paikallisuniversumin kansalaisina, ihmeitä on varsin vähän, ja näistä verrattomasti askarruttavimpia ovat Paratiisin-Poikien inkarnoitumalla suorittamat lahjoittautumiset. Luonnonmukaisilta näyttäneiden prosessien kautta tapahtunutta Jumalallisen Pojan ilmestymistä teidän maailmaanne ja teidän maailmassanne me pidämme ihmeenä – käsityskykymme ylittävien universaalisten lakien vaikutuksena. Jeesus Nasaretilainen oli ihmeenkaltainen persoona.

120:4.6 (1331.6) Koko tässä epätavallisessa kokemuksessa ja sen kautta Jumala Isä halusi tuoda itsensä julki niin kuin hän aina tekee – *tavallisella tavalla* – jumalallisen toiminnan normaalilla, luonnollisella ja luotettavalla tavalla.

Luku 121

Mikaelin lahjoittautumisen aikaiset olot

121:0.1 (1332.1) TOIMIN Urantian keskiväliolentojen yhdistyneen veljeskunnan sen kaksitoistajäsenisen komission valvonnassa, josta olentoluokkamme puheenjohtajana toimiva päällikkö ja edellä mainittu Melkisedek ovat yhdessä vastuussa, ja olen se toisasteinen keskiväliolento, joka aiemmin oli osoitettuna apostoli Andreaksen palvelukseen. Minut on valtuutettu merkitsemään muistiin kertomus Jeesus Nasaretilaisen elämän tapahtumista sellaisina kuin omaan luokkaani kuuluvat maan luodut ne näkivät ja siten kuin ne myöhemmin se ihmiskohde osittain kirjasi, joka oli ajallisessa varjeluksessani. Tietäessään, miten tunnontarkasti hänen Mestarinsa vältti jättämästä jälkeensä kirjallisia merkintöjä, Andreas järkähtämättömästi kieltäytyi valmistamasta kirjoittamistaan kertomuksista jäljennöksiä. Jeesuksen muidenkin apostolien samankaltainen suhtautuminen tähän asiaan johti evankeliumien kirjoittamisessa pitkään viivytykseen.

1. Länsimaat ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla

121:1.1 (1332.2) Jeesus ei saapunut tähän maailmaan ajankohtana, jolle olisi ollut ominaista hengellinen rappiotila, vaan hänen syntymänsä aikoihin Urantia koki sellaista hengellisen ajattelun ja uskonnollisen elämäntavan elpymistä, jollaista se ei ollut nähnyt koko aiemman Aatamia seuranneen historiansa aikana ja jollaista se ei ole kokenut minään aikakautena sen jälkeen. Kun Mikael ruumiillistui Urantialla, maailma tarjosi Luoja-Pojan lahjoittautumisen kannalta suotuisammat olosuhteet kuin ovat vallinneet milloinkaan sitä ennen tai sen jälkeen. Näitä aikoja välittömästi edeltäneinä vuosisatoina Kreikan kulttuuri ja kreikan kieli olivat levinneet länsimaihin ja lähiorienttiin, ja juutalaiset, jotka ovat levanttilainen rotu, olemukseltaan osaksi länsimaisia ja osaksi itämaisia, olivat erinomaisen soveliaita käyttämään näitä kulttuuri- ja kielellisiä oloja uuden uskonnon tehokkaaseen levittämiseen niin itään kuin länteenkin. Näiden mitä suotuisimpien olosuhteiden suotuisuutta lisäsi entisestään roomalaisten Välimeren maailmassa harjoittama suvaitseva vallanpito.

121:1.2 (1332.3) Hyvänä esimerkkinä kaikkien näiden maailmassa vaikuttaneiden tekijöiden yhteensattumisesta ovat Paavalin toimet. Uskonnolliselta kulttuuriltaan heprealaisista heprealaisin Paavali julisti kreikan kielellä evankeliumia juutalaisesta Messiaasta ja oli itse Rooman kansalainen.

121:1.3 (1332.4) Mitään Jeesuksen aikaan verrattavaa sivilisaatiota länsimaissa ei ole nähty ennen noita päiviä eikä niiden jälkeen. Euroopan sivilisaatio yhdistyi ja koordinoitui tultuaan seuraavien kolmen epätavallisen tekijän vaikutuspiiriin:

121:1.4 (1332.5) 1. Rooman poliittiset ja sosiaaliset järjestelmät.

121:1.5 (1332.6) 2. Kreikan kieli ja kulttuuri, ja tiettyyn määrään saakka, filosofia.

121:1.6 (1332.7) 3. Juutalaisten uskonnollisten ja moraalisten opetusten nopeasti leviävä vaikutus.

121:1.7 (1332.8) Jeesuksen syntymän aikoihin koko Välimeren maailma oli yhtenäinen valtakunta. Ensi kertaa maailman historiassa oli hyviä teitä, jotka yhdistivät useat merkittävät keskukset toisiinsa. Meret oli siivottu merirosvoista, ja suurenmoinen kaupankäynnin ja matkustamisen aikakausi eteni hyvää vauhtia. Eurooppa koki toisen vastaavanlaisen matkustelun ja kaupankäynnin aikakauden vasta yhdeksännellätoista Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla.

121:1.8 (1333.1) Kreikkalais-roomalaisen maailman sisäisestä rauhantilasta ja ulkonaisesta vauraudesta huolimatta valtakunnan asukkaiden enemmistö riutui kurjuudessa ja köyhyydessä. Pieni yläluokka oli rikasta; kurja ja köyhä alaluokka sulki piiriinsä ihmiskunnan rivijäsenet. Noina aikoina ei ollut mitään onnellista ja vaurasta keskiluokkaa. Rooman yhteiskuntaan sellainen oli alkanut ilmaantua vasta hieman tätä aikaisemmin.

121:1.9 (1333.2) Ensimmäiset taistelut Rooman ja Parthian laajenevien valtioiden välillä olivat vastikään päättyneet niin, että Syyria jäi

roomalaisten käsiin. Jeesuksen aikoihin Palestiina ja Syyria saivat nauttia aikakaudesta, joka merkitsi vaurautta, suhteellista rauhantilaa ja laajaa kaupallista kanssakäymistä sekä idän että lännen maiden kanssa.

2. Juutalaiset

121:2.1 (1333.3) Juutalaiset olivat osa vanhempaa seemiläistä rotua, johon kuuluivat myös babylonialaiset, foinikialaiset ja Rooman viimeisimmät viholliset: karthagolaiset. Kristuksen jälkeisen ensimmäisen vuosisadan alkupuoliskolla juutalaiset olivat seemiläiskansojen vaikutusvaltaisin ryhmä, ja he sattuivat pitämään hallussaan aluetta, joka tuon ajan hallintoa ja kaupankäyntijärjestelyjä ajatellen oli maailmassa maantieteelliseltä asemaltaan erityisen strateginen.

121:2.2 (1333.4) Monet muinaisajan kansakuntia yhdistäneistä suurista valtateistä kulkivat Palestiinan kautta, josta tuli näin kolmen manteren kohtauspaikka tai teiden risteys. Babylonian, Assyrian, Egyptin, Syyrian, Kreikan, Parthian ja Rooman harjoittama matkustus, kauppa ja niiden lähettämät armeijat vyöryivät toinen toisensa jälkeen Palestiinan ylitse. Ammoisista ajoista lähtien monet orientista tulevat karavaanireitit olivat kulkeneet tämän seutukunnan jonkin osan kautta niihin muutamiin Välimeren itäpään hyviin satamiin, joista laivat kuljettivat lastinsa merellisen länsimaailman jokaiseen kolkkaan. Ja yli puolet tästä

karavaaniliikenteestä soljui Galileassa sijaitsevan Nasaretin pikkukaupungin kautta tai sitä sivuten.

121:2.3 (1333.5) Vaikka Palestiina olikin juutalaisten uskonnollisen kulttuurin koti ja kristinuskon synnyinpaikka, juutalaiset olivat kuitenkin hajallaan maailmassa niin, että heitä asui monien kansakuntien seassa, ja he kävivät kauppaa Rooman ja Parthian valtioiden jokaisessa maakunnassa.

121:2.4 (1333.6) Kreikan antimia olivat kieli ja kulttuuri, Rooma rakensi tiet ja yhdisti valtakunnan, mutta se, että juutalaiset olivat hajallaan sinne tänne koko roomalaiseen maailmaan sirottautuneine yli kaksinesatoine synagogineen ja hyvin järjestäytyneine uskonnollisine yhdyskuntineen, tarjosi ne kulttuurin keskukset, joissa uusi taivaan valtakunnan evankeliumi otettiin ensimmäiseksi vastaan ja joista se sittemmin levisi maailman äärimmäisiinkin osiin.

121:2.5 (1333.7) Jokainen juutalaisten synagoga suvaitsi liepeillään ryhmää ei-juutalaisia eli gentiilejä uskovaisia, ”hurskaita” eli ”Jumalaa pelkääväisiä” ihmisiä, ja juuri tästä proselyyteiksi kutsuttujen ryhmästä Paavali sai pääosan ensimmäisistä kristinuskoonkääntyjistään. Olipa Jerusaleminkin temppelissä oma gentiileille tarkoitettu koristeellinen pihansa. Jerusalemin ja Antiokian kulttuurin, kaupan ja uskonharjoituksen välillä vallitsi varsin läheinen yhteys. Antiokiassa Paavalin opetuslapsia kutsuttiin ensi kertaa ”kristityiksi”.

121:2.6 (1333.8) Juutalaisten temppelipalvonnan keskittyminen Jerusalemiin oli yhtä hyvin heidän monoteismin säilymisen salaisuus kuin se oli lupaus siitä, että tätä uutta ja avarampaa

käsitystä ainoasta kaikkien kansakuntien Jumalasta ja kaikkien kuolevaisten Isästä vaalittaisiin ja vietäisiin se ulos maailmaan. Jerusalemin temppelipalvelus edusti tietyn uskonnollisen kulttuurikäsityksen säilymistä, samalla kun kansakunnan ei-juutalaiset valtaherrat ja rodun vainoojat olivat yksi toisensa perään kukistuneet.

121:2.7 (1334.1) Vaikka tämän aikakauden juutalaiskansa elikin Rooman yliherruuden alaisuudessa, sillä oli kuitenkin melko laaja itsehallinto, ja muistaessaan Juudas Makkabealaisen ja tämän välittömien seuraajien, silloisesta näkökulmasta vasta äskettäin suorittamat sankarilliset urotyöt vapauttamisen hyväksi juutalaiset odottivat kiihkeästi vieläkin suuremman vapahtajan, kauan kaivatun Messiaan, välitöntä ilmestymistä.

121:2.8 (1334.2) Juutalaisten kuningaskunnan, Palestiinan, puolittain itsenäisenä valtiona säilymisen salaisuus kätkeytyi Rooman hallituksen ulkopolitiikkaan. Rooma nimittäin halusi pitää valvonnassaan sekä Syyrian ja Egyptin välisen, Palestiinan kautta kulkevan valtatien että orientin ja länsimaailman välisten karavaanireittien läntiset pääteasemat. Rooma ei halunnut, että Levanttiin olisi noussut jokin mahti, joka saattaisi hillitä sen vastaista laajenemista noilla seuduin. Juonittelupolitiikka, jonka tavoitteena oli Seleukhosten Syyrian ja Ptolemaiosten Egyptin usuttaminen toistensa kimppuun, teki välttämättömäksi vaalia Palestiinaa erillisenä ja itsenäisenä valtiona. Rooman harjoittama politiikka, Egyptin rappeutuminen ja Seleukhosten vähittäinen heikkeneminen Parthian nousevan mahdin edessä selittävät, miksi

pieni ja vähäväkinen juutalaisten heimo kykeni useiden sukupolvien ajan säilyttämään riippumattomuutensa sekä pohjoisen Seleukhoksiin että etelän Ptolemaioksiin nähden. Tämän sattuman syytä oleva vapaus ja riippumattomuus ympäröivien ja heitä vahvempien kansojen poliittisesta vallasta johtuivat juutalaisten mielestä siitä, että he olivat ”valittu kansa”, eli Jahven suorasta puuttumisesta asioihin. Tällaisesta rodullisen ylemmyyden asenteesta johtui, että heidän oli sitäkin vaikeampi kestää Rooman yliherruutta, sitten kun heidän maansa joutui lopullisesti sen alaisuuteen. Mutta edes tuona surkeana hetkenä juutalaiset eivät suostuneet oppimaan, että heidän lähetystehtävänsä maailmaa kohtaan oli hengellinen, ei poliittinen.

121:2.9 (1334.3) Jeesuksen ajan juutalaiset olivat epätavallisen pelokkaita ja epäluuloisia siksi, että heitä siihen aikaan hallitsi ulkopuolinen eli muuan Herodes Idumealainen, joka Rooman hallitsijoita ovelasti liehakoimalla oli päässyt Juudean vallanhaltijaksi. Ja vaikka Herodes toikin julki lojaalisuutensa heprealaisia seremoniatapoja kohtaan, hän ryhtyi silti rakentamaan temppeleitä monille oudoille jumalille.

121:2.10 (1334.4) Herodeksen ystävälliset suhteet Rooman hallitsijoihin tekivät maailmasta turvallisen juutalaisten matkustaa, ja näin avautui tie yhä laajemmalle juutalaisten tunkeutumiselle uusine taivaan valtakunnan evankeliumeineineen mitä etäisimpiin Rooman valtakunnan ja ulkomaisten sopimusvaltioiden kolkkiin. Herodeksen hallituskausi myötävaikutti myös paljon siihen, että heprealainen ja hellenistinen filosofia sekoittuivat lisääntyvässä määrin toisiinsa.

121:2.11 (1334.5) Herodes rakennutti Kesarean sataman, mikä edisti entisestään Palestiinan muodostumista sivistyneen maailman risteyskohdaksi. Herodes kuoli vuonna 4 eKr., ja hänen poikansa Herodes Antipas hallitsi Galileaa ja Pereaa Jeesuksen nuoruuden ja hänen toimintansa aikana aina vuoteen 39 jKr. Antipas oli isänsä tavoin suuri rakentaja. Hän rakensi uudelleen useat Galilean kaupungit, muiden muassa tärkeän Sepforiin kaupankäyntikeskuksen.

121:2.12 (1334.6) Jerusalemin uskonnolliset johtajat ja rabbiiniopettajat eivät suhtautuneet kovinkaan suopeasti galilealaisiin. Galilea oli Jeesuksen syntymän aikoihin enemmän ei-juutalainen kuin juutalainen.

3. Tilanne ei-juutalaisten keskuudessa

121:3.1 (1334.7) Vaikkei Rooman valtion sosiaalinen ja taloudellinen tila aivan korkeinta luokkaa ollutkaan, laajalle levinnyt sisäinen rauhantila ja vauraus oli Mikaelin lahjoittautumisen kannalta kuitenkin suotuisaa. Ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla Välimeren maailman yhteiskunta koostui viidestä selvärajaisesta kerrostumasta:

121:3.2 (1335.1) 1. *Aristokratia*. Ylemmät luokat, joilla oli rahaa ja julkista valtaa; etuoikeutetut ja valtaa käyttävät ryhmät.

121:3.3 (1335.2) 2. *Liiketoimintaa harjoittavat ryhmät*. Kaupparuhtinaat ja pankkiirit, välityskaupan harjoittajat – suuret maahantuojat ja

maastaviejät – kansainväliset kauppiaat.

121:3.4 (1335.3) 3. *Vähälukuinen keskiluokka*. Vaikka tämä ryhmä oli tosiaankin vähäinen, se oli hyvin vaikutusvaltainen, ja toimi varhaiskristillisen kirkon moraalisena selkärankana, mikä rohkaisi näitä ryhmiä jatkamaan toimintaansa erilaisten käsityö- ja vapaiden ammattien parissa. Juutalaisten keskuudessa monet fariseuksista kuuluivat tähän ammatinharjoittajain luokkaan.

121:3.5 (1335.4) 4. *Vapaa proletariaatti*. Tällä ryhmällä ei ollut juuri minkäänlaista sosiaalista asemaa. Vaikka tähän ryhmään kuuluvat olivatkin ylpeitä vapaudestaan, heidän asemansa oli varsin epäedullinen, sillä heidän oli pakko kilpailla orjatyövoiman kanssa. Ylemmät luokat suhtautuivat heihin halveksuen ja olivat sitä mieltä, että he kelpasivat vain ”siitostarkoituksiin”.

121:3.6 (1335.5) 5. *Orjat*. Puolet Rooman valtion väestöstä oli orjia. Monet heistä olivat eteviä yksilöitä, jotka raivasivat nopeasti tiensä vapaan proletariaatin ja jopa ammatinharjoittajain riveihin. Valtaosa oli kuitenkin joko keskinkertaista tai hyvinkin ala-arvoista.

121:3.7 (1335.6) Orjuutus, jopa korkeatasoisten kansojen orjuutus, oli muuan Rooman sotilaalliseen valloitustoimintaan kuuluva piirre. Isännän valta orjaansa nähden oli rajoittamaton. Varhaiskristillinen kirkko koostui suurelta osin alemmista yhteiskuntaluokista ja näistä edellä mainituista orjista.

121:3.8 (1335.7) Etevimmille orjille maksettiin useinkin palkkaa, ja säästämällä ansionsa he kykenivät ostamaan itselleen vapauden. Monet tällaiset vapautuneet orjat nousivat korkeisiin asemiin

valtion, kirkon ja liike-elämän piirissä. Ja juuri nämä mahdollisuudet tekivät varhaiskristillisestä kirkosta niin suvaitsevan tätä orjuuden muunnettua muotoa kohtaan.

121:3.9 (1335.8) Rooman valtakunnassa ei ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla esiintynyt mitään laajavaikutteista sosiaalista ongelmaa. Väestön valtaosa katsoi kuuluvansa ryhmään, johon oli sattunut syntymään. Aina oli olemassa avoin ovi, jonka kautta lahjakkaat ja kyvykkäät yksilöt saattoivat nousta Rooman yhteiskunnan alemmista kerrostumista ylempiin, mutta yleensä ihmiset tyytyivät omaan yhteiskunnalliseen asemaansa. He eivät olleet luokkatietoisia, eivätkä he pitäneet näitä luokkaeroja epäoikeudenmukaisina tai väärinä. Kristinusko ei missään mielessä ollut taloudellisia etuja ajava liike, jonka tarkoituksena olisi ollut sorrettujen luokkien kurjuuden lievittäminen.

121:3.10 (1335.9) Vaikka nainen kautta Rooman valtakunnan nautti suuremmasta vapaudesta kuin rajoitetussa asemassaan Palestiinassa, juutalaisten kiintymys perhettä kohtaan ja luonnollinen hellyys ylittivät silti suuresti ei-juutalaisen maailman vastaavat ilmiöt.

4. Ei-juutalainen filosofia

121:4.1 (1335.10) Gentiilit olivat asiaa moraalin kannalta katsottaessa hieman juutalaisia alemmalla tasolla, mutta jalompien ei-juutalaisten sydämessä oli yltä kyllin luonnollisen hyvyyden ja

potentiaalisen inhimillisen hellyyden maaperää, josta kristinuskon kylvämä siemen saattoi versoa ja tuottaa runsaan sadon moraalista luonteenlujuutta ja hengellistä tuloksellisuutta. Ei-juutalaista maailmaa hallitsi tuolloin neljä suurta filosofiaa, jotka kaikki enemmässä tai vähemmässä määrin polveutuivat varhaisemmasta kreikkalaisten platonismista. Nämä filosofiset koulukunnat olivat seuraavat:

121:4.2 (1335.11) 1. *Epikurolainen*. Tämä ajattelun koulukunta omistautui onnellisuuden tavoittelemiseen. Epikurolaisten joukossa muita paremmat yksilöt eivät antautuneet ylettömiin aistinautintoihin. Se on joka tapauksessa sanottava, että opettaessaan ihmisten toki voivan tehdä jotakin kohentaakseen statustaan tässä maailmassa, tämä oppi auttoi roomalaisia vapautumaan kaikkein pahimmanlaatuisesta fatalismista. Se taisteli tehokkaasti tietämättömyydestä johtuvaa taikauskoa vastaan.

121:4.3 (1336.1) 2. *Stoalainen*. Stoalaisuus oli verraton parempien yhteiskuntaluokkien filosofia. Stoalaiset uskoivat, että kaikkea luontoa hallitsi valvova Järki-Kohtalo. He opettivat, että ihmisen sielu oli jumalallinen, että sielu oli teljettynä fyysistä luontoa olevaan pahaan ruumiiseen. Ihmisen sielu saavutti vapauden eläessään sopusoinnussa luonnon kanssa, Jumalan kanssa; näin hyve tuli olemaan itsensä palkkio. Stoalaisuus ylsi ylevään moraalisuuteen, ihanteisiin, joita ei mikään puhtaasti ihmisperäinen filosofian järjestelmä ole sen koommin ylittänyt. Vaikka stoalaiset

tunnustautuivatkin ”Jumalan jälkeläisiksi”, he eivät kuitenkaan tunteneet häntä eivätkä niin ollen löytäneet häntä. Stoalaisuus jäi filosofiaksi, siitä ei koskaan tullut uskontoa. Sen kannattajat koettivat virittää mielensä Universaalisen Mielen harmoniaan, mutta he eivät kyenneet näkemään itseään rakastavan Isän lapsiksi. Paavali oli vahvasti stoalaisuuteen päin kallellaan kirjoittaessaan: ”Olipa tilani mikä hyvänsä, olen oppinut siihen tyytymään.”

121:4.4 (1336.2) 3. *Kyyninen*. Vaikka kyynikot katsoivat filosofiansa juurien ulottuvan Diogenes Ateenalaiseen, he saivat suuren osan opistaan kuitenkin siitä, mitä Makiventa Melkisedekin opetuksista vielä oli jäljellä. Kyynisyys oli aiemmin ollut enemmänkin uskonto kuin filosofia. Kyynikoista voidaan vähintäänkin sanoa, että he tekivät uskontofilosofiastaan demokraattisen. Kedoilla ja markkinapaikoilla he saarnasivat jatkuvasti oppiaan siitä, että ”ihminen voisi, jos tahtoisi, pelastaa itsensä”. He saarnasivat yksinkertaisuutta ja hyvettä sekä kehottivat ihmisiä kohtaamaan kuoleman pelottomasti. Näiden vaeltelevien kyynikkosaarnaajien aikaansaannokset olivat suuret siinä mielessä, että he valmistivat hengellisessä nälässä elävää väestöä vastaanottamaan sittemmin saapuneet kristityt lähetyssaarnaajat. Tapa, jolla he saarnasivat kansalle, noudatti suuressa määrin Paavalin kirjeissään käyttämää rakennetta ja tyyliä.

121:4.5 (1336.3) 4. *Skeptinen*. Skeptisismi väitti tiedon olevan pettävää ja vakaumuksen ja vakuuttuneisuuden olevan mahdottomia. Kysymys

oli puhtaasti kielteisestä asennoitumisesta, eikä skeptisismi koskaan levinnyt laajalle.

121:4.6 (1336.4) Nämä filosofiat olivat puoliuskonnollisia. Useinkin ne olivat virvoittavia, eettisiä ja jalostavia, mutta yleensä ne olivat tavallisen rahvaan tason yläpuolella. Ne olivat kyynisyyttä ehkä lukuun ottamatta vahvojen ja viisaiden filosofioita, eivätkä siis köyhille ja heikoillekin tarkoitettuja pelastususkontoja.

5. Ei-juutalaiset uskonnot

121:5.1 (1336.5) Uskonto oli kaikkina edellisinä aikakausina ollut pääasiassa heimon tai kansakunnan asia. Kovinkaan monissa tapauksissa se ei ollut asia, josta yksilö olisi kantanut huolta. Jumalat olivat heimojumalia tai kansakunnan jumalia, eivät henkilökohtaisia jumalia. Tällaiset uskontojärjestelmät tarjosivat keskitasoisen ihmisen yksilökohtaisille hengellisille kaipauksille varsin vähän tyydytystä.

121:5.2 (1336.6) Jeesuksen aikoina läntisen maailman uskontoihin lukeutuivat:

121:5.3 (1336.7) 1. *Pakanakultit*. Nämä olivat sekoitus helleenistä ja latinalaista mytologiaa, isänmaallisuutta ja perinnettä.

121:5.4 (1336.8) 2. *Keisarinpalvonta*. Juutalaiset ja alkukristityt paheksuivat erittäin voimakkaasti tätä ihmisen jumalallistamista valtion symbolina, ja sen välittömänä seurauksena oli Rooman hallituksen harjoittama kummankin kirkkokunnan katkera vaino.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrologia*. Tämä babylonialainen näennäistiede kehittyi koko kreikkalais-roomalaisen maailmanvallan kattaneeksi uskonnoksi. Kahdennellakymmenennellä vuosisadallakaan ihminen ei ole vielä päässyt täysin eroon tästä taikauskoisesta uskomuksesta.

121:5.6 (1337.2) 4. *Mysteeriuskonnot*. Edellä kerrotulla tavalla hengellisesti nälkäisen maailman ylle oli syöksähtänyt mysteerikulttien tulva. Ne olivat Levantista levinneitä uusia ja outoja uskontoja, jotka olivat saaneet tavallisen rahvaan lumoihinsa ja luvanneet sille *henkilökohtaista pelastusta*. Näistä uskonnoista tuli nopeasti kreikkalais-roomalaisen maailman alempien yhteiskuntaluokkien omaksuma uskonto. Ja niiden aikaansaannokset olivat merkittäviä sikäli, että ne raivasivat tietä verrattomasti korkeatasoisempien kristillisten opetusten nopealle leviämiselle, opetusten, jotka esittivät majesteettisen käsityksen Jumaluudesta, mihin vielä liittyi älykkäitä ihmisiä kiehtova teologia ja kaikille, myös noiden aikojen tietämättömille mutta hengellisesti nälkäisille keskitason ihmisille, osoitettu kaiken kattava pelastumisen tarjous.

121:5.7 (1337.3) Mysteeriuskonnot ennakoivat kansallisten uskontojen loppua ja johtivat lukuisten yksilökeskeisten kulttien syntyyn.

Mysteerejä oli monia, mutta niille kaikille oli luonteenomaista:

121:5.8 (1337.4) 1. Jokin myyttinen legenda eli mysteeri – mistä johtuu niiden nimi. Tämä mysteeri liittyi yleensä jonkun jumalan elämästä ja kuolemasta sekä eloonheräämisestä kertovaan tarinaan. Tästä ovat esimerkkinä mitralaisuuden opetukset, jotka esiintyivät Paavalin kehittämän, esiin versovan kristinuskon kultin kanssa jonkin aikaa rinnakkain ja sen kilpailijoina.

121:5.9 (1337.5) 2. Mysteerit eivät olleet kansakuntasidonnaisia vaan rotujenvälisiä. Ne olivat omakohtaisia ja veljellisiä, ja niiden pohjalta nousi uskonnollisia veljeskuntia ja lukuisia lahkolaisseuroja.

121:5.10 (1337.6) 3. Palvelusmenojensa osalta niille oli luonteenomaista monimutkaiset vihkimysseremoniat ja vaikuttavat palvontasakramentit. Niiden salaiset riitit ja rituaalit olivat joskus kaameita ja etovia.

121:5.11 (1337.7) 4. Mutta olivatpa näiden mysteerien seremoniat luonteeltaan mitä hyvänsä, olivatpa niiden kohtuuttomuudet minkämääräisiä tahansa, siitä huolimatta ne poikkeuksetta lupasivat harjoittajilleen *pelastuksen*, ”vapahduksen pahasta, kuolemanjälkeisen eloonjäämisen ja jatkuvan elämän autuuden maailmoissa tämän murheen ja orjuuden maailman tuolla puolen”.

121:5.12 (1337.8) Mutta älkää tehkö sitä virhettä, että sekoitatte Jeesuksen opetukset mysteereihin. Mysteerien nauttima kansansuosio paljastaa, miten ihminen halajaa eloonjäämistä, ja näin ne kuvastavat ihmisen tuntemaa todellista nälkää ja janoa omakohtaista uskontoa ja yksilökohtaista vanhurskautta kohtaan. Vaikkeivät

mysteerit onnistuneetkaan tätä kaipausta tarpeellisessa määrin tyydyttämään, ne valmistivat kuitenkin tietä sittemmin tapahtuneelle Jeesuksen ilmaantumiselle, Jeesuksen, joka totisesti toi tähän maailmaan elämän leivän ja elämän veden.

121:5.13 (1337.9) Pyrkiessään hyödyntämään laajalle levinnyttä uskollisuutta paremmantyyppisiä mysteeriuskontoja kohtaan Paavali laati Jeesuksen opetuksista tiettyjä sovituksia saadakseen niistä yhä laajempia mahdollisia käännynnäispiirejä ajatellen sillä keinoin hyväksyttävämpiä. Mutta Paavalin tekemä kompromissi Jeesuksen opetuksista (kristinusko) oli sekin verrattomampaa kuin paraskin, mitä mysteerit tarjosivat, sikäli että:

121:5.14 (1337.10) 1. Paavali opetti moraalista lunastusta, eettistä pelastusta. Kristinusko tähtäsi uuteen elämään ja julisti uuden ihanteen. Paavali hylkäsi maagiset riitit ja seremoniaaliset hurmiot.

121:5.15 (1337.11) 2. Kristinusko toi esiin uskonnon, joka painiskeli ihmisen ongelman lopullisten ratkaisujen kanssa, sillä se ei tarjonnut vain pelastusta murheesta ja jopa kuolemasta, vaan se lupasi myös vapahduksen synnistä, mitä seurasi ikuisin eloonjäämisominaisuuksin varustetun vanhurskaan luonteen lahjaksi saaminen.

121:5.16 (1338.1) 3. Mysteerit rakentuivat myyteille. Kristinusko, sellaisena kuin Paavali sitä saarnasi, perustui historialliseen tosiasiaan: Mikaelin, Jumalan Pojan, lahjoittautumiseen ihmiskunnalle.

121:5.17 (1338.2) Gentiilien keskuudessa moraalisuudella ei välttämättä ollut yhteyttä sen paremmin filosofiaan kuin uskontoonkaan. Palestiinan ulkopuolisessa maailmassa ihmisten mieleen ei suinkaan aina juolahtanut, että uskontoa edustavan papin pitäisi viettää moraalista elämää. Juutalaisten uskonto ja sittemmin Jeesuksen opetukset ja myöhemmin Paavalin luoma kehittyvä kristinusko olivat ensimmäiset Euroopan uskonnot, jotka tarttuivat toisella kädellä moraaliin ja toisella kädellä etiikkaan ja vaativat uskonnonharjoittajia kiinnittämään jossakin määrin huomiota kumpaankin.

121:5.18 (1338.3) Tällaisen ihmissukupolven pariin, sukupolven, jota pitivät vallassaan tällaiset vaillinaiset filosofiset järjestelmät ja jota hämmensivät tällaiset monimutkaiset uskontokultit, Jeesus syntyi Palestiinassa. Ja tälle samaiselle sukupolvelle hän sittemmin antoi evankeliuminsa omakohtaisesta uskonnosta – siitä, että ihminen on Jumalan poika.

6. Heprealainen uskonto

121:6.1 (1338.4) Ensimmäisen Kristusta edeltävän vuosisadan lopulle tultaessa Kreikan kulttuuriopit ja jopa Kreikan filosofia olivat jo vaikuttaneet suunnattomasti Jerusalemin uskonnolliseen ajatteluun ja sitä jossakin määrin muuntaneet. Pitkään jatkuneessa heprealaisen ajattelun itäisen ja läntisen koulukunnan näkemysten välisessä kamppailussa Jerusalem samoin kuin muu läntinen ja

Levantin maailma omaksuivat yleensä länsijuutalaisen eli muuntuneen hellenistisen näkökannan.

121:6.2 (1338.5) Jeesuksen elinpäivinä Palestiinassa oli vallalla kolme kieltä: tavallinen rahvas puhui jotakin monista aramean kielen murteista, papit ja rabbit puhuivat hepreaa, oppineet luokat ja juutalaisten paremmat yhteiskuntakerrokset puhuivat yleisesti kreikkaa. Varhaisessa vaiheessa Aleksandriassa suoritettu heprealaisten kirjoitusten kääntäminen kreikan kielelle oli suuressa määrin syynä siihen, että juutalaisen kulttuurin ja teologian kreikankielinen haara oli myöhemmin niin hallitseva. Ja kristillisten opettajien kirjoitukset ilmestyivät kohta samalla kielellä. Juudaismin renessanssi lähti liikkeelle heprealaiskirjoitusten kreikantamisesta. Tämä oli merkittävä tekijä siinä, miksi Paavalin kristillinen kultti suuntautui myöhemmin idän sijasta kohti länttä.

121:6.3 (1338.6) Vaikka epikurolaisten opetukset vaikuttivatkin hellenisoituneisiin juutalaisuskomuksiin varsin vähän, Platonin filosofia ja stoalaisten itsensäkieltämisopit sen sijaan vaikuttivat niihin varsin tuntuvasti. Siitä, miten vahvaa stoalaisuuden tunkeutuminen oli, on esimerkkinä neljäs makkabealaiskirja. Niin Platonin filosofian kuin stoalaisten opinkappaleidenkin vaikutus näkyy Salomon viisauksissa. Hellenisoituneet juutalaiset toivat heprealaiskirjoituksiin siinä määrin allegorisen tulkinnan, ettei heillä ollut mitään vaikeutta mukauttaa heprealaista teologiaa syvästi kunnioittamaansa Aristoteleen filosofiaan. Mutta tämä kaikki johti tuhoisaan sekamelskaan, joka jatkui kunnes Filon Aleksandrialainen ryhtyi selvittämään näitä ongelmia. Hän ryhtyi harmonisoimaan ja

systematisoimaan kreikkalaista filosofiaa ja heprealaista teologiaa uskonnollisen uskon ja käytännön tiiviiksi ja jokseenkin johdonmukaiseksi järjestelmäksi. Ja juuri tämä kreikkalaisesta filosofiasta ja heprealaisesta teologiasta yhdistelemällä saatu myöhempien aikojen opetus oli vallalla Palestiinassa, silloin kun Jeesus eli ja opetti, ja Paavali käytti sitä perustana, jolle hän rakensi edistyneemmän ja valaisevamman kristinuskokulttinsa.

121:6.4 (1338.7) Filon oli suuri opettaja. Sitten Mooseksen aikojen ei ollut elänyt ihmistä, jolla olisi ollut yhtä syvällinen vaikutus läntisen maailman eettiseen ja uskonnolliseen ajatteluun. Jos puhutaan samaan aikaan esiintyneiden eettisten ja uskonnollisten oppijärjestelmien sisältämien parempien ainesten yhdistelemisestä, niin tässä mielessä maailmassa on esiintynyt seitsemän oivallista ihmisopettajaa: Sethard, Mooses, Zarathustra, Lao-tse, Buddha, Filon ja Paavali.

121:6.5 (1339.1) Paavali huomasi ja viisaasti eliminoi esikristillisestä perusteologiastaan monia, jos kohta ei kaikkia, niitä Filonin epäjohdonmukaisuuksia, jotka johtuivat pyrkimyksestä yhdistää Kreikan mystinen filosofia ja Rooman stoalaiset opinkappaleet laillisuutta korostavaan heprealaisten teologiaan. Filon näytti Paavalille tietä, niin että tämä kykeni entistä täydemmin tuomaan taas esille käsityksen Paratiisin-Kolminaisuudesta, joka käsite oli pitkään uinunut juutalaisen teologian piirissä. Vain yhdessä asiassa Paavali ei pysynyt Filonin tasalla eikä kyennyt ylittämään tämän varakkaan ja oppineen aleksandrianjuutalaisen opetuksia, nimittäin opinkappaleessa sovituksesta. Filon opetti irtautumista

opinkappaleesta, jonka mukaan anteeksianto oli mahdollinen vain verta vuodattamalla. Mahdollisesti hänen mielessään häivähti myös Paavalin näkemystä selkeämpi näkemys Ajatuksensuuntaajien todellisuudesta ja läsnäolosta. Mutta Paavalin teoria perisynnistä, opinkappaleet periytyvästä syyllisyydestä ja synnynnäisestä pahuudesta sekä siitä, että ihminen oli lunastettava synnistä ja pahuudesta, oli alkuperältään osittain mitralainen, ja sillä oli sangen vähän yhteistä heprealaisen teologian, Filonin filosofian tai Jeesuksen opetusten kanssa. Jotkin Paavalin opetusten perisyntiä ja sovitusta koskevat kohdat ovat hänen omia sepitelmiään.

121:6.6 (1339.2) Johanneksen evankeliumi, viimeinen Jeesuksen maisesta elämästä laadittu kertomus, osoitettiin lännen kansoille, ja se esittää sanottavansa monessa mielessä niiden myöhempien aikojen aleksandrialaisten kristittyjen katsantokannan valossa, jotka hekin olivat Filonin opetusten opetuslapsia.

121:6.7 (1339.3) Osapuilleen Kristuksen elinaikaan tapahtui Aleksandriassa kummallinen muutos suhtautumisessa juutalaisiin, ja tästä aiemmasta juutalaisten linnakkeesta lähti liikkeelle vihamielinen vainojen aalto. Se ulottui aina Roomaan saakka, josta karkotettiin monia tuhansia juutalaisia. Mutta tällainen panettelukampanja oli lyhytikäinen. Varsin pian keisarillinen hallitus palautti juutalaisille heidän suppeat oikeutensa koko valtakunnan alueella täysimääräisinä.

121:6.8 (1339.4) Koko avaran maailman mitassa juutalaiset, löysivätpä he itsensä mistä kolkasta hyvänsä kaupankäynnin tai sortotoimenpiteiden hajalle heittäminä, pitivät kaikki yhtenä

miehenä ajatuksensa suunnattuina Jerusalemin pyhään temppeliin. Juutalainen teologia säilyi kuin säilyikin sellaisena kuin sitä tulkittiin ja harjoitettiin Jerusalemissa, olkoonkin, että sen useaan kertaan pelasti unohdukselta vain eräiden babylonialaisopettajien oikea-aikainen väliintulo.

121:6.9 (1339.5) Peräti kahdella ja puolella miljoonalla tällaisella hajallaan olevalla juutalaisella oli tapana tulla Jerusalemiin viettämään kansallisia uskonnollisia juhliaan. Ja olivat itäisten (babylonialaisten) ja läntisten (helleenisten) juutalaisten teologiset tai filosofiset näkemyserot miten laajoja hyvänsä, he olivat kaikki silti yhtä mieltä siitä, että Jerusalem oli heidän palvontansa keskus, sekä siitä, että he taukoamatta odottivat Messiaan tulemista.

7. Juutalaiset ja ei-juutalaiset

121:7.1 (1339.6) Jeesuksen aikaan mennessä juutalaiset olivat päässeet vakiintuneeseen käsitykseen alkuperästään, historiastaan ja kohtalostaan. He olivat rakentaneet lujan erotusmuurin itsensä ja ei-juutalaisen maailman välille. He suhtautuivat kaikkiin ei-juutalaisiin tapoihin äärimmäisen halveksivasti. He palvoivat lain kirjainta ja hemmottelivat itseään eräänlaisella omahyväisyydellä, joka pohjautui aiheettomaan ylpeyteen heidän syntyperästään. He olivat muodostaneet ennakkokäsitykset siitä, millainen luvattu Messias olisi, ja useimmat näistä odotuksista loivat kuvan Messiaasta, joka saapuisi heidän kansansa ja rotunsa historiaan kuuluvana osana.

Noiden aikojen heprealaisille juutalainen teologia oli jo peruuttamattomasti vakiintunut ja ikuisesti lukkoon lyöty.

121:7.2 (1339.7) Suvaitsevuutta ja ystävällisyyttä koskevat Jeesuksen opetukset ja käytännön toimet suuntautuivat kaikkea sitä vastaan, miten juutalaiset olivat jo pitkään suhtautuneet muihin – pakanoiksi katsomiinsa – kansoihin. Juutalaiset olivat sukupolvien ajan ruokkineet ulkopuolista maailmaa kohtaan sellaista asennetta, joka teki heille mahdottomaksi hyväksyä Mestarin opetukset ihmisten hengellisestä veljeydestä. He olivat haluttomia jakamaan Jahvea samoin ehdoin gentiilien kanssa, eivätkä he myöskään halunneet hyväksyä Jumalan Pojaksi jotakuta, joka opetti moisia uusia ja outoja oppeja.

121:7.3 (1340.1) Kirjanoppineet, fariseukset ja papisto pitivät juutalaisia hirvittävässä ritualismin ja lain kirjaimeen pitäytymisen orjuudessa, joka oli monin verroin todellisempaa kuin konsanaan Rooman harjoittama poliittinen vallanpito. Paitsi että Jeesuksen ajan juutalaisia pidettiin *lain* ikeessä, heitä sitoivat sen lisäksi yhtä paljon *perinteiden* orjuuttavat vaatimukset, jotka puuttuivat ja jotka tunkeutuivat henkilökohtaisen ja sosiaalisen elämän jokaiseen yksityiskohtaan. Nämä yksityiskohtaisen tarkat käyttäytymissäännöt seurasivat jokaista uskollista juutalaista kaikkialle ja pitivät häntä vallassaan. Mitään outoa ei sen vuoksi ole siinä, että he heti paikalla erottivat joukostaan sellaisen, joka rohkeni jättää heidän pyhät perinteensä vaille huomiota, ja sellaisen, jolla oli uskallusta pitää pilkkanaan heidän kauan kunnioittamiaan sosiaalisen käyttäytymisen normeja. He kykenivät tuskin suhtautumaan

suopeasti sellaisen opettajan opetuksiin, joka kävi rohkeasti dogmien kimppuun, dogmien, jotka heidän mielestään olivat itsensä Isä Abrahamin säätämiä. Mooses oli antanut heille heidän lakinsa, eivätkä he halunneet tehdä myönnytyksiä.

121:7.4 (1340.2) Tunnustettujen opettajien eli kirjanoppineiden suullisesta laintulkinnasta oli ensimmäiselle Kristuksen jälkeiselle vuosisadalle tultaessa tullut itseään kirjoitettua lakiakin suurempi auktoriteetti. Ja tämä kaikki teki tietyille juutalaisten uskonnollisille johtajille helpommaksi saada kansa asettumaan uuden evankeliumin hyväksymistä vastaan.

121:7.5 (1340.3) Nämä olosuhteet tekivät juutalaisille mahdottomaksi täyttää jumalallista osaansa uuden, uskonnollisesta vapahduksesta ja hengellisestä vapaudesta kertovan evankeliumin sanansaattajina. He eivät kyenneet murtamaan perinteiden kahleita. Jeremia oli kertonut ”laista, joka kirjoitettaisiin ihmisten sydämiin”, Hesekiel oli puhunut ”uudesta hengestä, joka eläisi ihmisen sielussa”, ja psalmista oli rukoillut, että Jumala ”loisi sisimpäämme puhtaan sydämen ja herättäisi oikean hengen.” Mutta kun hyviin tekoihin ja lain orjuuteen perustuva juutalainen uskonto joutui traditionalistisen jähmeyden aiheuttaman pysähtyneisyyden uhriksi, uskonnollisen kehityksen liikevoima siirtyi kohti länttä, Euroopan kansojen pariin.

121:7.6 (1340.4) Ja näin kutsuttiin toinen kansa viemään maailmalle edistyvä teologia, oppirakennelma, joka sulki sisäänsä kreikkalaisten filosofian, roomalaisten lain, heprealaisten moraalisuuden sekä Paavalin muotoileman ja Jeesuksen opetuksiin perustuvan

evankeliumin persoonallisuuden pyhyydestä ja hengellisestä vapaudesta.

121:7.7 (1340.5) Paavalin luoma kristinuskon kultti kantoi moraalisuuttaan juutalaisena syntymämerkkinä. Juutalaiset suhtautuivat historiaan ikään kuin se olisi Jumalan toimipiiri – Jahve työnsä ääressä. Kreikkalaisten antimia uudelle opille olivat selkeämmät käsitykset ikuisesta elämästä. Paavalin oppeihin vaikuttivat teologian ja filosofian osalta paitsi Jeesuksen opetukset myös Platon ja Filon. Etiikan alalla hän sai innoitusta paitsi Kristukselta myös stoalaisilta.

121:7.8 (1340.6) Jeesuksen evankeliumi, siinä muodossa kuin se sisältyi Paavalin antiokialaisen kristillisyyden kulttiin, sekoittui seuraaviin opetuksiin:

121:7.9 (1340.7) 1. Juudaismiin kääntyneiden kreikkalaisten harjoittama filosofinen pohdiskelu, mihin kuului myös joitakin heidän käsityksiään ikuisesta elämästä.

121:7.10 (1340.8) 2. Vallitsevien mysteerikulttien houkuttelevat opetukset, eritoten mitralaiset opinkappaleet lunastuksesta, sovituksesta ja pelastuksesta jonkun jumalan suorittaman uhrin kautta.

121:7.11 (1340.9) 3. Vakiintuneen juutalaisen uskonnon vankka moraalisuus.

121:7.12 (1341.1) Välimerellisellä Rooman valtakunnalla, Parthian kuningaskunnalla ja Jeesuksen aikaisilla lähiseutujen kansanheimoilla oli kaikilla karkeita ja alkeellisia käsityksiä

maailman maantieteestä samoin kuin astronomiasta, terveydestä ja sairaudesta; ja niitä luonnollisestikin ällistyttivät nasaretilaispuusepän uudet ja hätkähdyttävät julistukset. Käsitykset siitä, että jotkut olivat henkien, hyvien tai pahojen, vallassa, eivät koskeneet vain ihmisiä, vaan monien mielestä jokainen kallio ja puu oli hengen vallassa. Tuolloin elettiin lumouksen aikakautta, ja jokainen uskoi ihmeisiin ikään kuin ne olisivat jokapäiväisiä tapahtumia.

8. Aikaisemmin laaditut kirjalliset esitykset

121:8.1 (1341.2) Siinä määrin kuin on mahdollista, ja saamaamme toimeksiantoa noudattaen, olemme pyrkineet käyttämään hyväksi ja tiettyyn määrään saakka koordinoimaan niitä olemassa olevia esityksiä, jotka kertovat Jeesuksen elämästä Urantialla. Vaikka olemme saaneet käyttöömme apostoli Andreaksen hävinneet muistiinmerkinnät ja vaikka meitä on hyödyttänyt harjoittamamme yhteistyö taivaallisten olentojen valtavan armeijakunnan niiden jäsenten kanssa, jotka olivat Mikaelin lahjoittautumisen aikoihin maan päällä (eritoten hänen nyttemmin Personoidun Suuntaajansa kanssa), tarkoituksemme on kuitenkin ollut käyttää hyväksi myös niin kutsuttuja Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen evankeliumeja.

121:8.2 (1341.3) Mainitut Uuden testamentin kertomukset syntyivät seuraavanlaisissa olosuhteissa:

121:8.3 (1341.4) 1. *Markuksen evankeliumi*. Johannes Markus kirjoitti (Andreaksen muistiinpanoja lukuun ottamatta) varhaisimman, lyhyimmän ja yksinkertaisimman esityksen Jeesuksen elämästä. Hän esitti Mestarin hoivaajana, ihmisenä ihmisten joukossa. Vaikka Markus toki oli se nuori poikanen, joka vietti aikaansa monien kuvaamiensa tapahtumien näyttämöllä, hänen kertomuksensa on todellisuudessa evankeliumi Simon Pietarin mukaan. Markus toimi jo varhaisesta vaiheesta yhdessä Pietarin kanssa, myöhemmin Paavalin kanssa. Markus kirjoitti tämän kertomuksen Pietarin kehotuksesta ja Rooman seurakunnan hartaasta pyynnöstä. Tietäessään, miten johdonmukaisesti Mestari lihallisessa hahmossa maan päällä eläessään kieltäytyi kirjoittamasta muistiin opetuksiaan, Markus apostolien ja muiden johtavassa asemassa olevien opetuslasten tavoin epäröi saattaa niitä kirjalliseen asuun. Mutta Pietarista tuntui, että Rooman seurakunta tarvitsi tällaisen kirjallisen kertomuksen tukea, ja Markus suostui ottamaan tehtäväkseen sellaisen laatimisen. Hän laati monia luonnostelmia ennen Pietarin kuolemaa vuonna 67 jKr., ja Pietarin hyväksymien suuntaviivojen mukaisesti ja Rooman seurakunnan tarpeita ajatellen hän ryhtyi kirjoitustyöhön pian Pietarin kuoleman jälkeen. Evankeliumi valmistui vuoden 68 jKr. viimeisinä päivinä. Markus kirjoitti kokonaan omasta muististaan sekä sen, mitä Pietari muisti. Tätä kirjoitusta on sen jälkeen melkoisesti muuteltu, lukuisia kohtia

on poistettu ja loppuun on lisätty lyhyt, myöhemmin kirjoitettu jakso alkuperäisen evankeliumin viimeisen viidenneksen tilalle. Viimeinen viidennes katosi ensimmäisestä käsikirjoituksesta, ennen kuin sitä oli ehditty jäljentää. Tämä Markuksen kirjoittama kertomus muodosti yhdessä Andreaksen ja Matteuksen muistiinpanojen kanssa kirjallisen pohjan kaikille sittemmin ilmestyneille evankeliumikertomuksille, jotka pyrkivät kuvaamaan Jeesuksen elämää ja opetuksia.

121:8.4 (1341.5) 2. *Matteuksen evankeliumi*. Niin kutsuttu evankeliumi Matteuksen mukaan on Mestarin elämää käsittelevä esitys, joka kirjoitettiin juutalaiskristittyjen mielenylennykseksi. Kyseisen esityksen laatija pyrkii Jeesuksen elämän osalta alituiseen osoittamaan, että suuri osa hänen tekemisistään tapahtui, ”jotta profeetan sanat kävisivät toteen.” Matteuksen evankeliumi esittää Jeesuksen Daavidin poikana ja kuvaa hänet lakia ja profeettoja suuresti kunnioittavana.

121:8.5 (1341.6) Apostoli Matteus ei tätä evankeliumia kirjoittanut. Sen kirjoitti Isador, eräs hänen opetuslapsistaan, jota tässä työssä auttoivat Matteuksen näihin tapahtumiin liittyneiden omakohtaisten muistikuvien lisäksi myös muuan esitys, jonka tämä oli heti ristiinnaulitsemisen jälkeen laatinut Jeesuksen lausumista. Tämä Matteuksen esitys oli kirjoitettu arameaksi, Isador kirjoitti kreikaksi. Esityksen kirjaaminen Matteuksen nimiin ei tapahtunut petkuttamisen tarkoituksessa. Tuohon aikaan vain oli tapana, että oppilaat osoittivat tällä tavoin kunnioitusta opettajilleen.

121:8.6 (1342.1) Matteuksen alkuperäistä esitystä muokattiin ja siihen tehtiin lisäyksiä vuonna 40 jKr., hieman ennen kuin hän lähti Jerusalemista ryhtyäkseen saarnaamaan evankeliumia. Tämä oli yksityinen kirjoitus, josta tehty viimeinenkin jäljennös tuhoutui vuonna 416 jKr. erään syyrialaisluostarin tulipalossa.

121:8.7 (1342.2) Isador pakeni Jerusalemista vuonna 70 jKr. Tituksen armeijoiden saarrettua kaupungin. Isador vei mukanaan Pellaan jäljennöksen Matteuksen tekemistä muistiinpanoista. Vuonna 71 Isador Pellassa asuessaan kirjoitti Matteuksen evankeliumin. Hänellä oli hallussaan myös Markuksen kertomusten ensimmäiset neljä viidesosaa.

121:8.8 (1342.3) 3. *Luukkaan evankeliumi.* Pisidian Antiokiasta kotoisin ollut lääkäri Luukas oli Paavalin käännyttämä ei-juutalainen, ja hän kirjoitti Mestarin elämästä aivan erilaisen tarinan. Hän alkoi kulkea Paavalin mukana vuonna 47 jKr., ja sai tässä yhteydessä kuulla Jeesuksen elämästä ja opetuksista. Luukas säilyttää omassa kirjoituksessaan paljon aineistoa, joka kertoo ”Herran Jeesuksen Kristuksen armeliaisuudesta” siinä muodossa, jossa hän nämä tiedot Paavalilta ja muilta keräsi. Luukas tuo esille Mestarin, joka oli ”publikaanien ja syntisten ystävä”. Hän muotoili kirjoittamansa monet muistiinmerkinnät evankeliumiksi vasta Paavalin kuoleman jälkeen. Luukas kirjoitti evankeliuminsa vuonna 82 Akaiassa. Hän suunnitteli kolmea kirjaa, jotka käsittelisivät Kristuksen ja kristinuskon historiaa, mutta hän kuoli vuonna 90 jKr., juuri kun hän olisi saanut valmiiksi toisen näistä teoksista, ”Apostolien teot”.

121:8.9 (1342.4) Evankeliumiaan kokoonpannessaan Luukas käytti aineistona aluksi Jeesuksen elämäntarinaa sellaisena kuin Paavali oli sen hänelle kertonut. Luukkaan evankeliumi on sen vuoksi tavallaan evankeliumi Paavalin mukaan. Mutta Luukkaalla oli muitakin tietolähteitä. Paitsi että hän haastatteli kymmeniä henkilöitä, jotka olivat olleet silminnäkijöinä lukuisissa hänen kertomissaan Jeesuksen elämän tapahtumissa, hänellä oli lisäksi hallussaan kopio Markuksen evankeliumista, toisin sanoen sen ensimmäiset neljä viidesosaa, Isadorin kertomus, sekä lyhyt selonteko, jonka muuan Cedes-niminen uskova oli laatinut Antiokiassa vuonna 78 jKr. Luukkaalla oli myös muuan turmeltunut ja suuresti muokattu jäljennös muistiinpanoista, joita väitettiin apostoli Andreaksen laatimiksi.

121:8.10 (1342.5) 4. *Johanneksen evankeliumi*. Evankeliumi Johanneksen mukaan kertoo paljon sellaista Jeesuksen toiminnasta Juudeassa ja Jerusalemin ympäristössä, jota ei sisälly muihin esityksiin. Kysymyksessä on niin kutsuttu evankeliumi Sebedeuksen pojan Johanneksen mukaan, ja vaikkei Johannes sitä kirjoittanutkaan, hän toimi kuitenkin sen innoittajana. Sen jälkeen kun se ensimmäistä kertaa kirjoitettiin, sitä on useaan kertaan muokattu, jotta se vaikuttaisi Johanneksen itsensä kirjoittamalta. Tätä esitystä laatiessaan Johanneksella oli käytössään muut evankeliumit, ja hän havaitsi niissä monen seikan sivuutetuksi maininnatta. Niinpä hän vuonna 101 jKr. rohkaisi työtoveriaan Naatania, muuatta Kesarean kreikankielistä juutalaista, ryhtymään kirjoitustyöhön. Johannes

esitti aineistonsa muististaan ja käytti taustatietona kolmea tuolloin jo olemassa olevaa esitystä. Hänellä ei ollut mitään itse laatimiaan kirjallisia muistiinpanoja. ”Johanneksen ensimmäisenä” tunnetun epistolan Johannes kirjoitti saatekirjeeksi Naatanin hänen johdollaan aikaansaamaan teokseen.

121:8.11 (1342.6) Kaikki mainitut kirjoittajat esittivät rehellisiä kuvauksia Jeesuksesta, sellaisena kuin he hänet näkivät, hänet muistivat tai olivat hänestä kuulleet, ja siinä muodossa, jollaisiksi heidän käsityksensä näistä kaukaisista tapahtumista olivat muokkautuneet, sen jälkeen kun he olivat omaksuneet Paavalin laatiman kristinuskon teologian. Ja niin epätäydellisiä kuin nämä esitykset ovatkin, ne ovat kuitenkin kyenneet muuttamaan Urantian historian kulkua lähemmäs kahdentuhannen vuoden ajan.

121:8.12 (1343.1) [*Tunnustuksenosoitus*: Suorittaessani saamaani tehtävää, jonka mukaan minun on määrä esittää uudelleen Jeesus Nasaretilaisen opetukset ja kertoa uudelleen hänen teoistaan, olen ammentanut vapaasti kaikista muistiinmerkintöjä sisältävistä ja planeettaa koskevista tietolähteistä. Johtavana tarkoituksenani on ollut valmistaa esitys, joka sen lisäksi, että se on valistukseksi nyt elävälle ihmisten sukupolvelle, saattaisi olla avuksi myös kaikille tuleville sukupolville. Saatavilleni asetetusta valtavasta tietoaineistosta olen valikoinut sen, mikä soveltuu parhaiten tämän tarkoitusperän saavuttamiseen. Niin pitkälle kuin suinkin on ollut

mahdollista, olen johtanut tietoaineistoni puhtaasti ihmisperäisistä lähteistä. Vain milloin tällaisia lähteitä ei ole ollut, olen turvautunut ihmistä ylempänä olevilta tasoilta peräisin olevaan aineistoon. Milloin ihmismieli on tuonut hyväksyttävällä tavalla esille ideoita ja käsityksiä Jeesuksen elämästä ja opetuksista, olen poikkeuksetta antanut etusijan tällaisille selkeästi inhimillisille ajatuskuvioille. Vaikka olen koettanut muokata sanallisen ilmaisun sellaiseksi, että se olisi entistä paremmin meidän käsityksemme mukainen siltä osin, mitkä olivat Mestarin elämän ja opetusten todellinen tarkoitus ja eittämätön merkitys, olen silti, niin pitkälle kuin se vain on ollut mahdollista, pitäytynyt kaikissa kertomuksissani siihen, mikä oli asianomaisen ihmisen tosiasiallinen käsitys ja ajatuskuvio. Tiedän hyvin, että käsitykset, jotka ovat syntyneet ihmismielessä, osoittautuvat muiden ihmismielten vastaanottokykyä ajatellen muita hyväksyttävämmiksi ja käyttökelpoisemmiksi. Siinä tapauksessa, etten ole kyennyt löytämään tarvittavia käsityksiä ihmisten kirjoituksista tahi ihmisten lausumista, olen seuraavaksi turvautunut tässä maailmassa elävien luotujen oman olentoluokkani, keskiväliolentojen, muistitietoihin. Ja milloin tämä toissijainen tietolähde on osoittautunut riittämättömäksi, olen empimättä turvautunut planeettaa korkeammalla oleviin tietolähteisiin.

121:8.13 (1343.2) Muistiinpanoihin, jotka olen kerännyt ja joista olen laatinut tämän kertomuksen Jeesuksen elämästä ja opetuksista, sisältyy apostoli Andreaksen kertomukseen sisältyvän muistiaineiston lisäksi ajattelun helmiä ja ylivertaisia käsityksiä Jeesuksen elämästä, ja ne on koottu yli kahdeltatuhannelta maan

päällä eläneeltä ihmiseltä Jeesuksen päivistä aina näiden ilmoitusten – tai oikeammin uudelleenesitysten – laatimisen aikaan saakka. Ilmoituksen mahdollistavaa lupaa on käytetty vain, jos ihmisten tekemät muistiinmerkinnät ja ihmisperäiset käsitykset eivät ole tarjonneet tilanteeseen sopivaa ajatushahmoa. Ilmoituksen mahdollistava toimeksiantoni kielsi minua turvautumasta ihmiskunnan ulkopuolisiin tieto- ja ilmaisulähteisiin, ennen kuin kykenin todistamaan epäonnistuneeni ponnistuksissani löytää tarvittava käsiteilmaisu puhtaasti ihmisperäisistä lähteistä.

121:8.14 (1343.3) Jos kohta olenkin yhteistyössä seuraani osoitettujen yhdentoista keskivälikumppanini kanssa ja edellä mainitun Melkisedekin valvonnassa tuonut julki tämän kertomuksen sen mukaisesti, mikä käsittääkseni on tällaisen teoksen tehokas esittämisjärjestys ja minkälaisen välittömän sanamuodon sille valitsin, valtaosa tällä tavoin käyttämistäni ideoista ja jopa jotkin tosiasiallisista sananvalinnoista ovat siitä huolimatta alun perin lähtöisin niiden monia eri rotuja edustavien ihmisten mielestä, jotka ovat eläneet maan päällä noiden aikojen ja meidän päiviemme välisten sukupolvien keskuudessa, jopa ihmisten, jotka ovat tämän hankkeen toteutumisaikana yhä elossa. Olen monessakin mielessä toiminut paremminkin kokoajana ja toimittajana kuin alkuperäisenä kertojana. Olen mitään kaihtamatta ottanut käyttööni – mieluiten ihmisperäiset – ideat ja käsitykset, jotka antaisivat minulle mahdollisuuden välittää teille parhaiten vaikuttava kuva Jeesuksen elämästä ja jotka tekisivät minusta pätevän hänen verrattomien opetustensa uudelleenesittämiseen osuvimmalla tavalla hyödyksi

olevin ja yleismaailmallisesti kohottavin sanakääntein. Urantian yhdistyneiden keskiväliolentojen veljeskunnan nimissä tuon julki kiitollisuudenvelkamme kaikille lähteille, joilta olemme saaneet asia-aineistoa ja käsityksiä eli aineistoa, jota olemme jäljempänä käyttäneet edetessämme toimitustyössä, jonka tarkoituksena on esittää uusi kertomus Jeesuksen elämästä maan päällä.]

Luku 122

Jeesuksen syntymä ja vauvaikä

122:0.1 (1344.1) EI LIENE mahdollista esittää täyttä selvitystä niistä monista syistä, jotka johtivat Palestiinan valintaan maaksi, jossa Mikael lahjoittautui, eikä varsinkaan siitä, miksi juuri Joosefin ja Marian perhe olisi pitänyt valita tämän Jumalan Pojan Urantialle-ilmestymisen kehyksiksi. Tutustuttuaan Melkisedekien laatimaan raporttiin eristettyjen maailmojen tilanteesta Mikael Gabrielin kanssa asiasta neuvotellen valitsi lopulta Urantian planeetaksi, jolla hän panisi toimeen viimeisen lahjoittautumisensa.

122:0.2 (1344.2) Kun tämä päätös oli tehty, Gabriel kävi henkilökohtaisesti Urantialla, ja eri ihmisryhmiin perehdyttyään ja maailman ja sen kansojen hengelliset, älylliset, rodulliset ja maantieteelliset erityispiirteet katsastettuaan hän päätteli, että heprealaisiin liittyi suhteellisia asian puolesta puhuvia seikkoja, jotka oikeuttivat valitsemaan heidät lahjoittautumisen kohderoduksi. Kun Mikael oli tämän päätöksen hyväksynyt, Gabriel nimitti ja lähetti

matkaan universumipersoonallisuuksien korkeampien luokkien keskuudesta valitun kaksitoistajäsenisen perhetoimikunnan, jolle annettiin tehtäväksi suorittaa tutkimus juutalaisten perhe-elämästä. Kun tämä toimikunta sai työnsä valmiiksi, Gabriel oli läsnä Urantialla ja otti vastaan toimikunnan raportin. Siinä asetettiin ehdolle kolme mahdollista pariskuntaa, jotka toimikunnan mielestä olisivat yhtä lupaavia Mikaelin hankkeissa olevan inkarnoitumalahjoittautumisen kohdeperheinä.

122:0.3 (1344.3) Kolmesta ehdolle asetetusta pariskunnasta Gabriel valitsi henkilökohtaisesti Joosefin ja Marian ja ilmestyi sittemmin omassa persoonassaan Marialle, missä yhteydessä hän esitti Marialle sen ilosanoman, että tämä oli valittu lahjoittautumislapsen maiseksi äidiksi.

1. Joosef ja Maria

122:1.1 (1344.4) Jeesuksen (Joshua ben Josefin) ihmisisä, Joosef, oli heprealainen heprealaisten joukossa, jos kohta hänessä olikin monia ei-juutalaisia rotuaineksia, joita hänen sukupuuhunsa oli aika ajoin ilmaantunut hänen esivanhempiensa äidinpuoleisten sukuhaarojen kautta. Jeesuksen isän sukujuuret ulottuivat Abrahamin aikoihin asti ja tämän kunnianarvoisan patriarkan kautta vanhempiin sukujuuriin, jotka johtivat sumereihin ja nodiitteihin ja ammoisen sinisen ihmisen eteläisten heimojen kautta Andoniin ja Fontaan. Joosefin esivanhemmat eivät olleet suoraan alenevassa polvessa

Daavidin ja Salomon jälkeläisiä, eikä Joosefin sukuhaara myöskään polveutunut suoraan Aatamista. Joosefin lähimmät esivanhemmat olivat käsityöläisiä: rakentajia, kirvesmiehiä, muurareita ja seppiä. Joosef itse oli kirvesmies ja myöhemmin rakennusurakoitsija. Hänen perheensä kuului vanhaan ja maineikkaaseen sukuun, joka edusti tavallisen kansan aatelistoa ja jonka maineikkuutta oli tuon tuostakin korostanut sellaisten epätavallisten yksilöiden ilmaantuminen, joiden ansiot Urantialla tapahtuneen uskonnon kehityksen yhteydessä olivat merkittävät.

122:1.2 (1345.1) Jeesuksen mainen äiti, Maria, oli monipolvisen, ainutlaatuisten esivanhempien suvun jälkeläinen. Hänen sukuunsa kuului monia Urantian rotuhistorian merkittävimpiä naisia. Vaikka Maria oli keskitasoinen, oman aikansa ja sukupolvensa nainen, joka temperamentiltaan oli koko lailla tavallinen, hänen esiäitiensä joukossa oli kuitenkin sellaisia kuuluisia naisia kuin Annon, Taamar, Ruut, Bathsheba, Ansie, Kloa, Eeva, Enta ja Ratta. Yhdelläkään tuon ajan juutalaisnaisella ei ollut yhtä loistokasta yhteisten esivanhempien sukupuuta eikä sukujuuria, jotka olisivat ulottuneet yhtä lupaaviin lähtökohtiin. Joosefin suvun tavoin Mariankin suvulle oli luonteenomaista vahvojen mutta keskitasoisten yksilöiden vallitsevuus, kuitenkin niin että vähän väliä oli ilmaantunut lukuisia sivilisaation edistymisen ja uskonnon edistyvän kehityksen kannalta erityisen merkittäviä persoonallisuuksia. Rodulliselta kannalta katsottuna Mariaa on tuskin oikein pitää juutalaisnaisena. Kulttuuriltaan ja uskoltaan hän oli juutalainen, mutta hänen rotuperimässään yhdistyi enemmänkin syyrialaisia, heettiläisiä,

foinikialaisia, kreikkalaisia ja egyptiläisiä aineksia. Hänen rotuperimänsä oli yleisluontoisempi kuin Joosefin.

122:1.3 (1345.2) Kaikista Mikaelin hankkeissa olleen lahjoittautumisen aikoihin Palestiinassa eläneistä pariskunnista Joosefilla ja Marialla oli ihanteellisin yhdistelmä laajalle ulottuvia rodullisia siteitä ja verraton keskiverto persoonallisuuden ominaisuuksia. Mikaelin suunnitelmana oli ilmestyä maan päälle *keskitason* ihmisenä, jotta tavalliset ihmiset saattaisivat ymmärtää häntä ja ottaa hänet vastaan. Siksi Gabriel valitsikin juuri Joosefin ja Marian kaltaiset henkilöt lahjoittautumavanhemmiksi.

2. Gabriel ilmestyy Elisabetille

122:2.1 (1345.3) Jeesuksen Urantialla suorittaman elämäntyön aloitti varsinaisesti Johannes Kastaja. Johanneksen isä, Sakarias, kuului juutalaiseen papistoon, kun hänen äitinsä Elisabet taas oli erään kohtalaisen varakkaan sukuhaaran jäsen samassa laajassa sukuryhmässä, johon myös Jeesuksen äiti Maria kuului. Sakarias ja Elisabet olivat lapsettomia, vaikka he olivat olleet naimisissa jo monet vuodet.

122:2.2 (1345.4) Oli kesäkuun loppupuoli vuonna 8 eKr., noin kolme kuukautta Joosefin ja Marian avioonmenon jälkeen, kun Gabriel eräänä päivänä keskipäivän tietämissä ilmestyi Elisabetille, aivan kuten hän myöhemmin ilmaisi läsnäolonsa Marialle. Gabriel sanoi:

122:2.3 (1345.5) ”Miehesi Sakariaan seistessä alttarin edessä Jerusalemissa ja koolla olevan väen rukoillessa vapahtajan tulemista olen minä, Gabriel, tullut ilmoittaakseni sinulle, että olet kohta synnyttävä pojan, joka on oleva tämän jumalallisen opettajan edelläkävijä, ja sinun on annettava pojallesi nimeksi Johannes. Hän on varttuva Herralle, Jumalallesi, vihittynä, ja miehen iän saavutettuaan hän on ilahduttava sydäntäsi, sillä hän on kääntävä monta sielua Jumalan puoleen, ja hän on myös julistava kansasi sielunparantajan ja koko ihmiskunnan hengenvapahtajan tulemista. Maria, muuan sukukuntasi nainen, on oleva tämän lupauksen lapsen äiti, ja tulen ilmestymään myös hänelle.”

122:2.4 (1345.6) Tämä näky pelästytti Elisabetia suuresti. Gabrielin lähdettyä hän pohdiskeli mielessään tätä kokemusta majesteettisen vierailijan sanoja kauan aikaa aprikoiden, mutta aviomiestään lukuun ottamatta hän ei puhunut tästä ilmoituksesta kenellekään, ennen kuin hän myöhemmin, seuraavan vuoden helmikuun alussa, keskusteli asiasta Marian kanssa.

122:2.5 (1345.7) Viiteen kuukauteen Elisabet ei kuitenkaan paljastanut salaisuuttaan edes miehelleen. Sen jälkeen kun hän oli esittänyt kertomuksensa Gabrielin vierailusta, Sakarias oli hyvin epäuskoinen ja viikkokaudet hän piti koko kokemusta epätotena. Vasta kun hän ei enää voinut asettaa kyseenalaiseksi sitä, etteikö Elisabet odottanut lasta, hän suostui puolesta sydämestään uskomaan Gabrielin käyneen hänen vaimonsa luona. Sakarias oli Elisabetin odotettavissa olevasta äitiydestä perin hämillään, mutta ei epäillyt vaimonsa aviollista uskollisuutta siitäkään huolimatta, että hän itse oli jo

varsin iäkäs. Vasta noin kuusi viikkoa ennen Johanneksen syntymää Sakarias erään syvästi vaikuttaneen unennäön jälkeen vakuuttui täysin siitä, että Elisabetista oli määrä tulla kohtalon pojan äiti – pojan, jonka olisi määrä valmistaa tie Messiaan tulemiselle.

122:2.6 (1346.1) Gabriel ilmestyi Marialle marraskuun puolivälin paikkeilla vuonna 8 eKr., kun tämä oli Nasaretin kodissa omissa askareissaan. Myöhemmin, sitten kun Maria tiesi varmuudella, että hänestä oli määrä tulla äiti, hän taivutti Joosefin antamaan hänelle luvan matkustaa Juudan kaupunkiin, joka sijaitsi kukkuloilla noin kuuden kilometrin päässä Jerusalemista, käydäkseen tapaamassa Elisabetia. Gabriel oli kummallekin tulevalle äidille ilmoittanut ilmestyvänsä myös toiselle. He olivat luonnollisestikin innokkaita tapaamaan toisensa, vertailemaan kokemuksiaan ja keskustelemaan siitä, mikä heidän poikiensa tulevaisuus saattaisi olla. Maria viipyi kaukaisen serkkunsa luona kolmen viikon ajan. Elisabet teki parhaansa vahvistaakseen Marian uskoa Gabrielin näyttäytymiseen, niin että tämä palasi kotiin entistä paremmin omistautuneena kutsumukselleen toimia sen kohtalon lapsen äitinä, jonka hän oli kohta saattava maailmaan avuttomana pienokaisena, tämän maailman tavallisena ja normaalina pikkulapsena.

122:2.7 (1346.2) Johannes syntyi Juudan kaupungissa maaliskuun 25. päivänä vuonna 7 eKr. Sakarias ja Elisabet iloitsivat suuresti todetessaan, että heille Gabrielin lupauksen mukaisesti oli syntynyt poika. Ja kun he kahdeksantena päivänä veivät lapsen ympärileikattavaksi, he antoivat tälle virallisesti nimen Johannes,

kuten heitä aikaisemmin oli kehotettu tekemään. Muuan Sakariaan veljenpoika oli jo lähtenyt Nasaretiin viemään Marialle Elisabetin viestiä siitä, että hänelle oli syntynyt poika ja että tämän nimi olisi oleva Johannes.

122:2.8 (1346.3) Johanneksen varhaisimmasta lapsuudesta lähtien hänen vanhempansa juurruttivat häneen harkitusti ajatuksen siitä, että hän varttuisi tullakseen hengelliseksi johtajaksi ja uskonnolliseksi opettajaksi. Ja Johanneksen sydämen maaperä oli aina vastaanottavainen tällaisten ajatuksia herättävien siementen kylvölle. Jo lapsena hän kävi tavan takaa temppelissä hänen isänsä ollessa palveluksen toimittajan vuorossa, ja kaiken hänen siellä näkemänsä merkityksellisyys vaikutti häneen tavattomasti.

3. Gabrielin ilmoitus Marialle

122:3.1 (1346.4) Eräänä iltana, auringonlaskun aikaan, ennen kuin Joosef oli ehtinyt kotiin, Gabriel ilmestyi Marialle matalan kivipöydän vierellä, ja kun Maria oli tointunut järkytyksestään, Gabriel sanoi: ”Tulen hänen käskystään, joka on Mestarini ja jota olet rakastava ja vaaliva. Sinulle, Maria, tuon ilosanoman ilmoittaessani, että se, mikä sinussa on siinnyt, on taivaassa säädetty, ja ajan täyttyessä olet synnyttävä pojan. Olet kutsuva häntä Joshuaksi, ja hän on laskeva taivaan valtakunnan perustan maan päälle ja ihmisten keskuuteen. Muille älä tästä asiasta puhu kuin Joosefille ja Elisabetille, sukusi vaimolle, jolle minä myös olen ilmestynyt ja joka kohta on hänkin

saattava maailmaan pojan. Pojan nimi on oleva Johannes, ja hän on valmistava tietä sille vapahduksen sanomalle, josta sinun poikasi on suurella väkevyydellä ja syvällä vakaumuksella julistava ihmisille. Ja sitä, mitä sinulle, Maria, sanon, älä epäile, sillä tämä koti on valittu kohtalon lapsen maiseksi asuinsijaksi. Minun siunaukseni on sinun päälläsi, Kaikkein Korkeimpien väkevyys on sinua vahvistava ja koko maanpiirin Herran varjo on lepäävä sinun ylläsi."

122:3.2 (1346.5) Maria pohdiskeli tätä vierailua sydämensä sopukoissa monta viikkoa eli niin kauan, että hän tiesi varmasti odottavansa lasta. Vasta tällöin hän rohkeni paljastaa nämä epätavalliset tapahtumat miehelleen. Kun Joosef kuuli kaiken siitä, mitä äsken kerrottiin, niin vaikka hän luottikin suuresti Mariaan, hän tunsi itsensä kovin kiusatuksi eikä saanut unta moneen yöhön. Joosefilla oli aluksi epäilyksiä Gabrielin käynnin suhteen. Kun hän sitten jotakuinkin vakuuttui siitä, että Maria oli todellakin kuullut jumalallisen viestintuojan äänen ja katsellut tämän hahmoa, hän oli pyörällä päästään yrittäessään saada selvyyttä siihen, miten tällaista voi tapahtua. Miten voisi ihmisolentojen jälkeläinen olla jumalallisen kohtalon lapsi? Joosef ei kyennyt mitenkään sovittamaan yhteen näitä keskenään ristiriitaisia ajatuksia, ennen kuin sekä hän itse että Maria monen viikon miettimisen jälkeen tulivat siihen johtopäätökseen, että heidät oli valittu Messiaan vanhemmiksi, vaikkei juutalaisten keskuudessa juurikaan ollut ajateltu, että odotetun vapahtajan tulisi olla jumalallista olemusta. Kun tähän

merkittävään johtopäätökseen oli päädytty, Maria lähti sen jälkeen kiireesti keskustelemaan Elisabetin kanssa.

122:3.3 (1347.1) Palattuaan Maria meni käymään vanhempiensa Joakimin ja Hannan luona. Hänen kummatkin veljensä ja kummatkin sisarensa samoin kuin hänen vanhempansa olivat aina varsin epäileväisiä Jeesuksen jumalallisen tehtävän suhteen, vaikkeivät he tähän aikaan luonnollisestikaan tienneet mitään Gabrielin vierailusta. Mutta Maria uskoutui kyllä sisarelleen Salomelle ja kertoi tälle luulevansa, että hänen pojastaan oli määrä tulla suuri opettaja.

122:3.4 (1347.2) Gabriel teki ilmoituksensa Marialle Jeesuksen sikiämistä seuranneena päivänä, ja se oli ainoa yliluonnollinen tapahtuma, joka liittyi koko hänen kokemukseensa lupauksen lapsen odottamisesta ja maailmaan saattamisesta.

4. Joosefin uni

122:4.1 (1347.3) Joosef ei tottunut ajatukseen, että Mariasta oli määrä tulla epätavallisen lapsen äiti, ennen kuin hän oli nähnyt erään sangen syvästi vaikuttaneen unen. Tässä unessa hänelle ilmestyi loistava taivaallinen viestintuoja, joka sanoi muun muassa: ”Joosef, ilmestyn Hänen käskystään, joka nyt hallitsee korkeuksissa, ja minulle on annettu määräys kertoa pojasta, jonka Maria on synnyttävä ja josta on tuleva suuri valo maailmassa. Hänessä on

oleva elämä, ja hänen elämästään on tuleva ihmiskunnan valo. Ensiksi hän tulee oman kansansa luo, mutta harvassa ovat ne, jotka ottavat hänet vastaan; mutta kaikille, jotka hänet vastaan ottavat, hän on ilmoittava, että he ovat Jumalan lapsia.” Tämän kokemuksen jälkeen Joosef ei koskaan enää osaksikaan epäillyt Marian kertomusta Gabrielin käynnistä ja lupauksesta, että syntymättömästä lapsesta oli määrä tulla jumalallinen sanansaattaja maailmalle.

122:4.2 (1347.4) Minkään näiden vierailujen yhteydessä ei Daavidin huoneesta puhuttu sanaakaan. Yhtään kertaa ei sanaakaan lausuttu, että Jeesuksesta tulisi ”juutalaisten vapahtaja”, ei edes siitä, että hän tulisi olemaan kauan kaivattu Messias. Jeesus ei ollut sellainen Messias, jollaista juutalaiset olivat odottaneet, vaan hän oli *maailman vapahtaja*. Hänen tehtävänsä koski kaikkia rotuja ja kansoja, ei mitään yksittäistä ryhmää.

122:4.3 (1347.5) Joosef ei ollut kuningas Daavidin sukua. Maria oli enemmän Daavidin sukujuurta kuin konsanaan Joosef. Joosef meni kylläkin Daavidin kaupunkiin, Betlehemiin, merkityttämään nimensä roomalaisten väestöluetteloon, mutta tämä johtui siitä, että muuan suoraan Daavidista polveutuva Saadok oli kuusi sukupolvea aiemmin adoptoinut Joosefin tuolloista sukupolvea olleen ja orvoksi jääneen esi-isän. Tästä syystä Joosefkin laskettiin kuuluvaksi ”Daavidin huoneeseen”.

122:4.4 (1347.6) Useimmat Vanhan testamentin niin kutsutuista messiasprofetioista sovitettiin tarkoittamaan Jeesusta, vasta kauan sen jälkeen kun hän oli elänyt elämänsä maan päällä.

Heprealaisprofeetat olivat vuosisatojen ajan julistaneet vapahtajan tulemista, ja toinen toistaan seuranneet sukupolvet olivat konstruoineet nämä lupaukset niin, että ne viittasivat uuteen juutalaiseen hallitsijaan. Tämä istuisi Daavidin valtaistuimella ja Mooseksen maineikkain tunnusteollisin menetelmin ryhtyisi rakentamaan voimakasta Palestiinan juutalaista, kaikesta vieraasta herruudesta vapaata kansakuntaa. Monia kuvakielisiä tekstikohtia, joita heprealaiskirjoituksissa esiintyy pitkin matkaa, sovellettiin sitä paitsi myöhemmin väärin niin, että ne pantiin tarkoittamaan Jeesuksen elämäntehtävää. Monia Vanhan testamentin sanontoja vääristeltiin, jotta ne näyttäisivät sopivan Mestarin maisen elämän johonkin tapahtumaan. Erään kerran Jeesus itsekin kiisti, että hänellä olisi jokin side Daavidin kuningashuoneeseen. Yksinpä sellainenkin tekstikohta kuin ”nuori nainen on synnyttävä pojan” muutettiin kuuluvaksi ”neitsyt on synnyttävä pojan”. Sanottu koskee myös niitä moniaita sukutauluja, joita on laadittu sekä Joosefin että Marian osalta. Ne laadittiin Mikaelin tässä maailmassa elämän elämänvaiheen jälkeen, ja moniin näistä sukutauluista toki sisältyy useita Mestarin esivanhempia, mutta kokonaisuutena ottaen ne eivät ole aitoja, eikä niihin voi luottaa niin kuin ne olisivat todenperäisiä. Jeesuksen alkuaikojen seuraajat lankesivat aivan liian usein houkutukseen panna kaikki muinaiset profeetalliset sanat näyttämään siltä kuin ne saisivat täyttymyksensä heidän Herransa ja Mestarinsa elämässä.

5. Jeesuksen maiset vanhemmat

122:5.1 (1348.1) Joosef oli leppoisa mies, tavattoman tunnollinen ja kaikin puolin uskollinen oman kansansa uskonnollisia sovinnaistapoja ja käytäntöjä kohtaan. Hän puhui vähän, mutta ajatteli paljon. Juutalaisten surkea ahdinko aiheutti Joosefille paljon surua. Nuoruusiässä hän oli kahdeksan sisaruksensa parissa eläessään ollut iloisempi, mutta avioelämänsä alkuvuosina (Jeesuksen lapsuuden aikana) häntä vaivasivat lievät hengelliset masennuskaudet. Hänen sielunliikkeissään tapahtui huomattava muutos parempaan päin juuri ennen hänen ennenaikaista kuolemaansa ja sen jälkeen kun hänen nousunsa kirvesmiehen paikalta menestyvän urakoitsijan asemaan oli kohentanut hänen perheensä taloudellista tilannetta.

122:5.2 (1348.2) Maria oli temperamentiltaan täysin miehensä vastakohta. Hän oli tavallisesti iloinen, oli perin harvoin alakuloinen, ja hänen mielenlaatunsa oli aina aurinkoinen. Maria päästi emotionaaliset tunteensa estoitta ja tavan takaa valloilleen, eikä häntä koskaan nähty murhemielisenä, ennen kuin vasta Joosefin äkillisen kuoleman jälkeen. Ja tuskin hän oli tästä järkytyksestä toipunut, kun hänen kannettavakseen sysättiin huolet ja sydämentutkiskelut, jotka aiheutuivat hänen vanhimman poikansa epätavallisesta elämänurasta, joka niin perin nopeasti avautui hänen hämmentyneen katseensa edessä. Mutta Maria osoitti tämän epätavallisen kokemuksen alusta loppuun saakka tyyneyttä,

rohkeutta ja melkoista viisautta siinä, miten hän suhtautui kummalliseen ja huonosti ymmärrettyyn esikoispoikaansa ja tämän kuoleman jälkeen elossa oleviin sisaruksiin.

122:5.3 (1348.3) Suuren osan epätavallisesta lempeydestään ja ihmeellisen myötätuntoisesta ihmisluonnon ymmärryksestään Jeesus sai isältään. Äidiltään hän peri sen lahjan, joka hänellä oli suurena opettajana, samoin kuin valtavan kykynsä oikeudentuntoiseen suuttumukseen. Tunne-elämänsä reaktioissaan aikuisikänsä elinympäristöön Jeesus oli toisinaan isänsä kaltainen: mietiskelevä ja harras, joskus hänelle oli ominaista ilmeinen surumielisyys; mutta useammin hän rynnisti eteenpäin tavalla, joka oli ominaista hänen äitinsä optimistiselle ja määrätietoiselle luonteenlaadulle. Kaiken kaikkiaan on sanottava, että Marian temperamentti pyrki hallitsemaan jumalallisen Pojan elämänuraa sitä mukaa kuin hän varttui ja ryhtyi aikuisikänsä valtaviin tekoihin. Joiltakin yksityiskohdiltaan Jeesus oli vanhempiensa ominaispiirteiden sekoitus, toisissa kohdin hän osoitti yhden vanhempansa ominaispiirteitä toisen vanhemman ominaispiirteiden vastakohtana.

122:5.4 (1348.4) Juutalaisten seremoniatapojen täsmällisen tuntemuksensa ja epätavallisen perehtyneisyytensä heprealaisiin kirjoituksiin Jeesus oppi Joosefilta. Marialta hän sai laveamman näkökulman uskonnolliseen elämään ja vapaamielisemmän käsityksen henkilökohtaisesta hengellisestä vapaudesta.

122:5.5 (1349.1) Sekä Joosefin että Marian perhe olivat saaneet aikaansa nähden hyvän sivistyksen. Omaan aikaansa ja yhteiskunnalliseen

asemaansa verrattaessa Joosef ja Maria olivat huomattavasti keskitasoa sivistyneempiä. Joosef oli ajattelija; Maria oli suunnittelija, taitava löytämään sovelluksia, ja välittömässä toimeenpanossa hän oli käytännöllinen. Joosef oli mustasilmäinen ja tummaverinen, Maria oli ruskeasilmäinen, tyypiltään lähes vaaleaverinen.

122:5.6 (1349.2) Jos Joosefin elämä olisi jatkunut, hänestä olisi epäilemättä tullut vanhimman poikansa jumalalliseen tehtävään lujasti uskova ihminen. Maria heittelehti uskon ja epäuskon välillä. Hänen muiden lastensa, hänen ystäviensä ja sukulaistensa omaksuma asenne vaikutti häneen suuresti, mutta kun tuli kyse hänen lopullisesta suhtautumisestaan, silloin hänet saattoi aina oikealle tielle muisto Gabrielin ilmestymisestä hänelle heti lapsen sikiämisen jälkeen.

122:5.7 (1349.3) Maria oli oivallinen kankaankutoja ja keskimääräistä taitavampi useammissa tuon ajan talousaskareissa. Hän oli hyvä taloudenpitäjä ja verraton perheenemäntä. Joosef ja Maria olivat molemmat hyviä opettajia, ja he huolehtivat siitä, että heidän lapsensa perehtyivät hyvin tuon ajan opilliseen sivistykseen.

122:5.8 (1349.4) Kun Joosef oli nuori mies, kävi niin, että Marian isä otti hänet töihin rakentamaan siipirakennusta taloonsa. Ja kun Maria tällöin erään päivällistauon aikana toi Joosefille kupillisen vettä, silloin varsinaisesti alkoi sen pariskunnan seurustelu, josta oli määrä tulla Jeesuksen vanhemmat.

122:5.9 (1349.5) Joosef ja Maria vihittiin juutalaisen tavan mukaan Marian kotona Nasaretin lähistöllä, kun Joosef oli kaksikymmentäyksivuotias. Tähän avioliittoon päättyi lähes kaksi vuotta jatkunut tavanomainen seurusteluaika. Pian tämän jälkeen he muuttivat siihen uuteen kotiinsa Nasaretissa, jonka Joosef oli kahden veljensä avustamana rakentanut. Talo sijaitsi ympäröivän maaseudun ylle lumoavana kohoavan kukkulamaaston juurella. Tässä erityisesti heitä varten valmistetussa kodissaan nuoret ja odotuksentäyteiset vanhemmat olivat ajatelleet ottaa vastaan lupauksen lapsen yhtään aavistamatta, että tämä koko universumin kannalta äärimmäisen tärkeä tapahtuma tulisi sattumaan hetkenä, jolloin he olisivat Juudean Betlehemissä, kaukana kotoa.

122:5.10 (1349.6) Joosefin sukulaisista tuli enimmältään Jeesuksen opetuksiin uskovia, mutta Marian sukuun kuuluvista vain muutamat uskoivat häneen, ennen kuin hän poistui tästä maailmasta. Joosef kallistui enemmän odotettua Messiasta koskevan hengellisen käsityksen kannalle, mutta Maria ja hänen sukunsa, eritoten hänen isänsä, pitivät kiinni ajatuksesta, että Messias olisi ajallinen vapahtaja ja poliittinen vallankäyttäjä. Marian esi-isät olivat olleet näkyvästi mukana tuolloin vasta äskettäin koetuissa makkabealaisriennoissa.

122:5.11 (1349.7) Joosef oli vahvasti juutalaisen uskonnon itäisten eli babylonialaisten katsantokantojen puolella, Maria suuntautui voimakkaasti lain ja profeettojen vapaamielisemmän ja laveamman, läntisen eli hellenistisen, tulkinnan kannalle.

6. Nasaretin-koti

122:6.1 (1349.8) Jeesuksen koti oli lähellä Nasaretin pohjoisosassa sijaitsevaa korkeaa kukkulaa ja jonkin matkan päässä kaupungin itäosassa sijainneelta kyläkaivolta. Jeesuksen perhe asui kaupungin laidalla, ja siksi hänen oli myöhemmin helppo lähteä tavan takaa tekemilleen kävelyretkille maaseudulle ja tehdä retkiä tämän lähikukkulan huipulle, kukkulan, joka on kaikista Etelä-Galilean kukkuloista korkein, ellei oteta lukuun Taaborin vuorijonoa idän suunnalla ja Nainin kukkulaa, joka oli jokseenkin yhtä korkea. Heidän kotinsa sijaitsi tämän kukkulan eteläisestä kalliokohoumasta hieman etelään ja itään ja mainitun kukkulan juuren ja Nasaretista Kaanaan päin johtavan tien puolivälissä. Sen lisäksi, että Jeesus harjoitti kukkulallakiipeilyä, hän seuraili kävelyretkillään myös mieluusti kapeaa polkua, joka kierteli kukkulan juurella koillisen suunnalla ja päättyi kohdassa, jossa se yhtyi Sepforiintiehen.

122:6.2 (1350.1) Joosefin ja Marian koti oli yksihuoneinen kivirakennus, jossa oli tasakatto ja eläinsuojana toimiva siipirakennus. Kalustukseen kuului matala kivipöytä, saviastioita, kivivateja ja -patoja, kangaspuut, lampunjalka, muutama jakkara sekä mattoja kivilattiallanukkumista varten. Takapihalla, kotieläinsuojana toimivan siipirakennuksen lähellä, oli katos suojaamassa leivinuunia ja viljan jauhamiseen käytettävää myllyä. Tämäntyyppisen myllyn käyttämiseen tarvittiin kaksi henkilöä: toinen jauhamaan ja toinen

jyviä syöttämään. Pikkupoikana Jeesuksella oli tapana syöttää jyviä tähän myllyyn hänen äitinsä vääntäessä jauhinta.

122:6.3 (1350.2) Myöhempinä vuosina, kun perheen koko kasvoi, heillä oli aterioidessaan tapana istua kyykyssä entistä suuremman kivipöydän ääressä ja ottaa kukin itse ruokaa yhteiseltä ruokavadilta tai padasta. Illallispöytää valaisi talvella pieni oliiviöljyllä täytetty laakea savilamppu. Martan syntymän jälkeen Joosef rakensi tähän taloon lisätilan, suuren huoneen, jota päiväsaikaan käytettiin puusepänverstaana ja öisin makuuhuoneena.

7. Matka Betlehemiin

122:7.1 (1350.3) Maaliskuussa vuonna 8 eKr. (samassa kuussa, jolloin Joosef ja Maria menivät naimisiin) keisari Augustus määräsi, että kaikki Rooman valtakunnan asukkaat oli laskettava, eli että oli suoritettava väestönlaskenta, jota voitaisiin käyttää tehokkaamman verotuksen toimeenpanon perustana. Juutalaiset olivat suhtautuneet aina hyvin ennakkoluuloisesti kaikkiin yrityksiin ”ihmisten lukemiseksi”, ja tämä seikka yhdessä sen seikan kanssa, että Juudean kuninkaalla Herodeksella oli vakavia vaikeuksia omassa maassaan, oli johtanut tämän väestönlaskennan toimeenpanon lykkäämiseen yhdellä vuodella juutalaisten kuningaskunnassa. Koko Rooman valtakunnassa tämä väestönlaskenta toimitettiin vuonna 8 eKr., paitsi Herodeksen Palestiinan kuningaskunnassa, jossa se suoritettiin vuonna 7 eKr. eli vuotta myöhemmin.

122:7.2 (1350.4) Marian ei olisi ollut välttämätöntä lähteä Betlehemiin kirjoihin merkittäväksi, sillä Joosefilla oli oikeus suorittaa rekisteröityminen perheensä puolesta, mutta seikkailunhaluisena ja tarmokkaana henkilönä Maria vaatimalla vaati päästä hänen mukaansa. Häntä pelotti jäädä yksin, saattoihan nimittäin käydä, että lapsi syntyisi, sillä aikaa kun Joosef olisi poissa. Ja Betlehem ei sitä paitsi ollut kaukana Juudan kaupungista, ja Maria piti mahdollisena, että hän pääsisi tekemään mieluisan vierailun sukulaisensa Elisabetin luokse.

122:7.3 (1350.5) Joosef itse asiassa kielsi Mariaa tulemasta mukaansa, mutta kiellosta ei ollut mitään hyötyä. Kun pakattiin evästä kolmen tai neljän päivän matkaa varten, Maria laittoi kaksinkertaiset annokset ja valmistautui matkaa varten. Mutta ennen kuin he varsinaisesti astuivat taipaleelle, Joosef oli myöntynyt Marian mukaantuloon, ja päivänkoitteessa he lähtivät Nasaretista ilo sydämessään.

122:7.4 (1350.6) Joosef ja Maria olivat köyhiä, ja koska heillä oli vain yksi kuormajuhta, niin Maria, jonka raskaudentila oli jo pitkällä, istui matkatarpeiden kanssa eläimen selässä Joosefin kulkiessa jalan juhtaa taluttaen. Kodin rakentaminen ja varustaminen olivat olleet Joosefille suuri rasitus, sillä hänen oli annettava osuutensa myös vanhempiensa elatukseen. Hänen isästään oli nimittäin vähän aikaisemmin tullut työkyvytön. Ja näin tämä juutalaispariskunta lähti vaatimattomasta kodistaan vuoden 7 eKr. elokuun 18. päivän varhaisena aamuhetkenä taivaltamaan kohti Betlehemiä.

122:7.5 (1351.1) Heidän ensimmäinen matkapäivänsä vei heidät Gilboavuoren eduskukkuloiden taakse, ja siellä he leiriytyivät yöksi Jordanvirran rannalle ja ryhtyivät arvailemaan, minkähänlainen poika heille syntyisi. Joosef piti kiinni käsityksestä, että tämä olisi hengellinen opettaja, Marian puolestaan takertuessa näkemykseen, että tämä olisi juutalainen Messias, heprealaiskansakunnan vapahtaja.

122:7.6 (1351.2) Ani varhain elokuun 19. päivän aamuna Joosef ja Maria olivat jälleen matkalla. He nauttivat puolisensa Jordaninlaakson ylle kohoavan Sartabavuoren juurella, jatkoivat sitten matkaansa ja saapuivat Jerikoon yöksi. Siellä he jäivät kaupungin liepeillä maantien poskessa sijaitsevaan majataloon. Ilta-aterian jälkeen nasaretilaismatkamiehet vetäytyivät yön lepoon vasta käytyään pitkät keskustelut Rooman vallan harjoittamasta sorrosta, Herodeksesta, väestön kirjoihinviemisestä ja siitä, missä määrin toisaalta Aleksandrialla ja toisaalta Jerusalemilla oli vaikutusta juutalaisen oppineisuuden ja kulttuurin keskuksina. Elokuun 20. päivän aamunkoitteessa he jatkoivat matkaansa ja saapuivat ennen puoltapäivää Jerusalemiin. Siellä he kävivät temppelissä ja jatkamalla kulkuaan päämääräänsä kohti he saapuivat Betlehemiin parhaaseen aikaan iltapäivällä.

122:7.7 (1351.3) Majatalo oli täpötäynnä, ja niinpä Joosef koetti saada majapaikkaa etäisten sukulaisten luota, mutta jokainen huone Betlehemissä oli täpötäynnä. Palatessaan majatalon pihalle hän sai kuulla, että kallion kupeeseen louhitut ja heti majatalon alapuolella sijaitsevat karavaanitallit oli tyhjennetty eläimistä ja siivottu

majoituksen tarpeessa olevia varten. Joosef jätti aasin pihamaalle ja nosti harteilleen heidän vaate- ja evässäkkinsä ja laskeutui yhdessä Marian kanssa kiviportaat alas heidän majapaikkaansa. He havaitsivat asettuneensa tilaan, joka oli ollut viljan varastointihuoneena pilttuiden ja seimien edessä. Sinne oli ripustettu telttaverhoja, ja he pitivät itseään onnekkaina saatuaan näinkin mukavan majapaikan.

122:7.8 (1351.4) Joosef oli ajatellut mennä suoralta kädeltä merkityttämään heidät kirjoihin, mutta Maria oli uupunut. Hän oli melkoisen levoton ja pyysi Joosefia jäämään hänen vierelleen, minkä tämä tekikin.

8. Jeesuksen syntymä

122:8.1 (1351.5) Koko seuraavan yön Maria oli rauhaton, niin ettei heistä kumpikaan saanut paljon unta. Päivän koittaessa synnytyspoltot tuntuivat jo selvästi, ja keskipäivän aikaan, elokuun 21. päivänä vuonna 7 eKr. Maria synnytti naispuolisten matkalaistovereiden avustamana ja näiden hellässä hoivassa poikalapsen. Jeesus Nasaretilainen syntyi tähän maailmaan, hänet kapaloitiin vaatteisiin, jotka Maria oli tuonut mukanaan tällaista tilanteen mahdollista käännettä ajatellen, ja pantiin läheiseen seimeen makaamaan.

122:8.2 (1351.6) Luvattu lapsi syntyi täsmälleen samalla tavalla kuin kaikki lapset ovat tähän maailmaan ennen tuota päivää ja sen jälkeen tulleet. Ja kahdeksantena päivänä hänet juutalaisen tavan mukaan

ympärileikattiin ja hänelle annettiin virallisesti nimi Joshua (Jeesus).

122:8.3 (1351.7) Jeesuksen syntymää seuranneena päivänä Joosef merkitytti heidät väestökirjoihin. Hän tapasi miehen, jonka kanssa he olivat keskustelleet kahta iltaa aikaisemmin Jerikossa, ja tämä vei Joosefin erään varakkaan ystävänsä luo, jolla oli huone majatalossa ja joka sanoi ilomielin vaihtavansa majapaikkaa nasaretilaispariskunnan kanssa. Tuona iltapäivänä he muuttivat majataloon, jossa he asuivat lähes kolme viikkoa, kunnes pääsivät majoittumaan Joosefin erään kaukaisen sukulaisen taloon.

122:8.4 (1351.8) Toisena päivänä Jeesuksen syntymän jälkeen Maria lähetti Elisabetille sanoman, että hänen lapsensa oli tullut maailmaan, ja sai vastaukseksi viestin, jossa Joosef kutsuttiin Jerusalemiin keskustelemaan kaikista heidän asioistaan Sakariaksen kanssa. Seuraavalla viikolla Joosef menikin Jerusalemiin pitämään kokousta Sakariaan kanssa. Sekä Sakariaan että Elisabetin oli vallannut vilpitön vakaumus siitä, että Jeesuksesta oli toden totta tuleva juutalainen vapahtaja, Messias, ja että heidän poikansa Johanneksen oli määrä olla hänen apulaistensa päämies, kohtalon mies hänen oikealla puolellaan. Ja koska Marialla oli samanlaisia ajatuksia, ei ollut vaikeaa saada Joosefia taivutelluksi jäämään Betlehemiin, Daavidin kaupunkiin, jotta Jeesuksella olisi tilaisuus varttua Daavidin seuraajaksi koko Israelin valtaistuimelle. Niinpä he jäivät Betlehemiin yli vuodeksi, jona aikana Joosef aina välillä työskenteli omassa kirvesmiehen ammatissaan.

122:8.5 (1352.1) Jeesuksen puolelta päivin tapahtuneen syntymän hetkellä lauloivat ohjaajiensa johdolla paikalle kokoontuneet Urantian serafit todellakin ylistyshymnejä Betlehemin seimen yllä, mutta ihmiskorvat eivät näitä ylistyksen ilmauksia tavoittaneet. Betlehemin lapselle eivät mitkään paimenet sen kummemmin kuin muutkaan ihmisluodut tulleet osoittamaan kunnioitustaan, ennen kuin vasta päivänä, jolloin muutamat Sakariaan Jerusalemista matkaan lähettämät uurilaispapit saapuivat.

122:8.6 (1352.2) Joskus aikaisemmin oli muuan outo uskonnollinen opettaja näiden mesopotamialaispappien omasta maasta kertonut heille nähneensä unen, jossa hänelle ilmoitettiin, että ”elämän valo” ilmestyisi kohdakkoin maan päälle pikkulapsena, ja tämä tapahtuisi juutalaisten keskuudessa. Ja sinnepä nämä kolme opettajaa lähtivät tätä ”elämän valoa” etsimään. Jerusalemissa monta viikkoa turhaan etsiskeltyään he olivat jo kääntymäisillään takaisin kohti Uuria, kun Sakarias kohtasi heidät ja ilmoitti uskovansa, että Jeesus olisi heidän etsintöjensä kohde. Sakarias lähetti heidät Betlehemiin, josta he löysivätkin lapsen ja jättivät tuomansa lahjat tämän maiselle äidille Marialle. Lapsi oli heidän vierailunsa aikaan jo miltei kolmen viikon ikäinen.

122:8.7 (1352.3) Nämä viisaat miehet eivät nähneet mitään tähteä, joka olisi ohjannut heidät Betlehemiin. Betlehemin tähdestä kertova kaunis legenda sai alkunsa seuraavalla tavalla: Jeesus syntyi keskipäivällä elokuun 21. päivänä vuonna 7 eKr. Toukokuun 29. päivänä vuonna 7 eKr. sattui Kalojen tähtikuviossa Jupiterin ja Saturnuksen epätavallinen konjunktio. Ja on merkillinen

astronominen tosiasia, että saman vuoden syyskuun 29. päivänä ja joulukuun 5. päivänä sattui samanlainen konjunktio. Näihin harvinaisiin mutta täysin luonnollisiin tapahtumiin nojautuen seuraavan sukupolven hyvää tarkoittavat intoilijat rakensivat tunteisiin vetoavan legendan Betlehemin tähdestä ja jumaloivista itämaan tietäjistä, jotka se johdatti seimen äärelle, ja siitä miten nämä tietäjät näkivät vastasyntyneen lapsen ja osoittivat hänelle kunnioitustaan. Orientin ja lähellä orienttia elävien ihmisten mieli iloitsee saduista, ja niinpä he sepittävät jatkuvasti tällaisia kauniita myyttejä uskonnollisten johtajiensa ja poliittisten sankareidensa elämästä. Silloin kun kirjapainotaitoa ei vielä tunnettu, kun valtaosa inhimillisestä tietämyksestä siirtyi sukupolvelta toiselle suusanallisesti, myyteistä tuli varsin helposti perimätietoa, ja perimätiedot alettiin lopulta hyväksyä tosiasioiksi.

9. Jeesus viedään temppeliin

122:9.1 (1352.4) Mooses oli opettanut juutalaisille, että jokainen esikoispoika kuului Herralle ja että esikoinen sen sijaan, että hänet uhrattaisiin niin kuin oli tapana pakanakansain keskuudessa, saisi jäädä eloon edellyttäen, että hänen vanhempansa lunastaisivat hänet maksamalla jollekulle valtuutetulle papille viisi sekeliä. Niin ikään oli voimassa Mooseksen antama sääntö, joka määräsi, että lapsen äidin oli puhdistautumista varten ilmoittauduttava tietyn aikamäärän kuluttua temppelissä (tai pyydettävä jotakuta toista suorittamaan

asianmukainen uhri hänen puolestaan). Nämä molemmat seremoniat oli tapana suorittaa samalla kertaa. Niinpä Joosef ja Maria menivät Jerusalemin temppeliin esittääkseen itse henkilökohtaisesti Jeesuksen papeille ja toimittaakseen hänen lunastuksensa sekä antaakseen asianmukaisen uhrin, joka takaisi Marian seremoniaalisen puhdistumisen synnytyksen muka aiheuttamasta saastaisuudesta.

122:9.2 (1353.1) Temppelin pihoilla oleili pysyvästi kaksi merkillistä henkilöä: laulaja Simeon ja runoilija Hanna. Simeon oli juudealainen, mutta Hanna oli galilealainen. Tämä kaksikko vietti paljon aikaa toistensa seurassa, ja kumpikin oli pappi Sakariaan läheisiä tuttavia, joille tämä oli uskonut Johanneksen ja Jeesuksen salaisuuden. Sekä Simeon että Hanna ikävöivät Messiaan saapumista, ja heidän Sakariasta kohtaan tuntemansa luottamus pani heidät uskomaan, että Jeesus oli odotettu juutalaisten vapahtaja.

122:9.3 (1353.2) Sakarias tiesi, minä päivänä Joosefin ja Marian odotettiin Jeesus mukanaan ilmestyvän temppeliin, ja hän oli etukäteen sopinut Simeonin ja Hannan kanssa, että hän kätensä tervehdykseen nostamalla osoittaisi, kuka esikoislasten joukossa olisi Jeesus.

122:9.4 (1353.3) Hanna oli tätä tilaisuutta varten kirjoittanut runon, jota Simeon Joosefin, Marian ja kaikkien temppelipihoille kokoontuneiden suureksi hämmästykseksi ryhtyi laulamaan. Ja tällainen oli heidän esikoispojan lunastusvirtensä:

122:9.5 (1353.4) Siunattu olkoon Herra, Israelin Jumala,

122:9.6 (1353.5) Sillä hän on tullut luoksemme ja valmistanut
lunastuksen kansalleen;

122:9.7 (1353.6) Hän on nostanut pelastuksen sarven meille kaikille

122:9.8 (1353.7) Palvelijansa Daavidin huoneesta.

122:9.9 (1353.8) Niin kuin hän puhui pyhäin profeettainsa suulla –

122:9.10 (1353.9) Että me pelastuisimme vihollisiltamme ja kaikkien
niiden käsistä, jotka meitä vihaavat:

122:9.11 (1353.10) Osoittaakseen armoa meidän isillemme ja
muistellakseen pyhää liittoaan –

122:9.12 (1353.11) Valaansa, jonka hän vannoi isällemme Abrahamille,

122:9.13 (1353.12) Antaakseen meille tilaisuuden, että me
vihollistemme käsistä pelastuneina

122:9.14 (1353.13) Vailla pelkoa häntä palvelisimme,

122:9.15 (1353.14) Pyhyydessä ja vanhurskaudessa hänen edessään
kaikkina päivinämme.

122:9.16 (1353.15) Niin, ja kutsuttakoon Sinua, lupauksen lasta,
Kaikkein Korkeimman profeetaksi;

122:9.17 (1353.16) Sillä Sinä menet Herran kasvojen eteen
perustamaan hänen valtakuntansa;

122:9.18 (1353.17) Jakamaan hänen kansalleen tietoa pelastuksesta

122:9.19 (1353.18) Antamalla heidän syntinsä anteeksi.

122:9.20 (1353.19) Riemuitkaa Jumalamme hellässä laupeudessa, sillä
luoksemme on nyt tullut valonlähde
korkeuksista

122:9.21 (1353.20) Luomaan valoa niille, jotka kyhjöttävät pimeydessä ja kuoleman varjossa;
122:9.22 (1353.21) Ohjaamaan askelemme rauhan teille.
122:9.23 (1353.22) Ja, oi Herra, päästä nyt palvelijasi rauhaan, niin kuin olet luvannut,
122:9.24 (1353.23) Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi,
122:9.25 (1353.24) Jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen kasvojen edessä;
122:9.26 (1353.25) Valon, joka on muidenkin kuin juutalaisten valaisuksi
122:9.27 (1353.26) Ja kansasi, Israelin, kunniaksi.

122:9.28 (1353.27) Matkatessaan takaisin Betlehemiin Joosef ja Maria olivat vaiti – hämmentyneitä ja kunnioittavan pelon vallassa. Ikääntyneen runoilijan, Hannan, laatima jäähyväistervehdys oli saattanut Marian pois tolaltaan, eikä Joosef voinut hyväksyä tätä ennenaikaista yritystä osoittaa Jeesus juutalaisten odottamaksi Messiaaksi.

10. Herodes ryhtyy toimenpiteisiin

122:10.1 (1353.28) Mutta Herodeksen urkkijat eivät levänneet toimettomina. Kun he raportoivat Uurin pappien Betlehemin-käynnistä Herodekselle, tämä kutsutti nämä kaldealaiset eteensä. Kovasti hän kyseli näiltä viisailta miehiltä tietoja uudesta

”juutalaisten kuninkaasta”, mutta nämä eivät voineet hänelle juuri muuta selvitystä antaa kuin, että lapsen oli synnyttänyt nainen, joka oli tullut Betlehemiin miehensä mukana väestökirjoihin merkitsemistä varten. Herodes, jota tällainen vastaus ei tyydyttänyt, lähetti heidät matkaan rahapussin kera ja määräsi, että heidän tuli löytää lapsi, jotta hänkin voisi mennä osoittamaan tälle kunnioitustaan, sillä tietäjät olivat selittäneet hänelle, että uuden kuninkaan valtakunta tulisi olemaan hengellinen, ei suinkaan ajallinen. Mutta kun viisaat miehet eivät palanneet, Herodes kävi epäluuloiseksi. Kun hän pohdiskeli näitä asioita mielessään, hänen ilmiantajansa palasivat tekemään tyhjentävää selvitystä siitä, mitä temppelissä oli vähän aikaisemmin tapahtunut. He toivat mukanaan jäljennöksen joistakin Simeonin laulun osista, laulun, jota oli laulettu Jeesuksen lunastusmenojen yhteydessä. Mutta he eivät olleet lähteneet Joosefin ja Marian perään, ja Herodes oli heille hyvin vihainen, kun he eivät pystyneet kertomaan, minne pariskunta oli pikkulapsen vienyt. Sen jälkeen hän lähetti etsijöitä ottamaan selville Joosefin ja Marian olinpaikan. Tietäessään Herodeksen ajavan takaa nasaretilaisperhettä Sakarias ja Elisabet pysyttelivät poissa Betlehemistä. Poikalapsi oli piilossa Joosefin sukulaisten luona.

122:10.2 (1354.1) Joosef pelkäsi hakea työtä, ja heidän vähäiset säästönsä olivat nopeasti hupenemassa. Joosef katsoi itsensä jo temppelissä suoritettujen puhdistautumismenojen aikana niin köyhäksi, että se oikeutti hänet uhraamaan Marian puolesta kaksi nuorta kyyhkystä, niin kuin Mooses oli määrännyt köyhän kansan äitien puhdistamisen puolesta uhrattavaksi.

122:10.3 (1354.2) Kun Herodeksen vakoojat eivät runsaan vuoden jatkuneiden etsintöjen jälkeenkään olleet saaneet selville Jeesuksen olinpaikkaa, ja koska lapsen epäiltiin edelleenkin olevan piilotettuna Betlehemiin, Herodes laati käskyn, jossa määrättiin, että jokainen Betlehemin talo oli järjestelmällisesti tarkastettava ja että kaikki alle kaksivuotiaat poikalapset oli tapettava. Herodes toivoi tällä keinoin varmistuvansa siitä, että tämä lapsi, josta oli määrä tulla ”juutalaisten kuningas”, saisi surmansa. Ja näin Juudean Betlehemissä yhden ainoan päivän kuluessa kuusitoista poikalasta menetti henkensä. Mutta juonittelu ja murhaaminen olivatkin tavallisia ilmiöitä Herodeksen hovissa, jopa hänen lähimmässä perhepiirissään.

122:10.4 (1354.3) Näiden pikkulasten joukkoteurastus suoritettiin lokakuun puolivälissä vuonna 6 eKr., kun Jeesus oli runsaan vuoden ikäinen. Mutta Herodeksen hoviväenkin keskuudessa oli sellaisia, jotka uskoivat Messiaan tuloon, ja saatuaan kuulla Betlehemin poikalasten teurastuskäskystä yksi heistä otti yhteyden Sakariaaseen, joka puolestaan lähetti sananviejän Joosefin luo. Ja joukkomurhaa edeltäneenä yönä Joosef ja Maria lähtivät lapsi mukanaan Betlehemistä Egyptin Aleksandriaan. Välttääkseen herättämästä huomiota he matkustivat Jeesuksen kanssa Egyptiin ilman matkaseuraa. He menivät Aleksandriaan Sakariaan järjestämien varojen turvin, ja Aleksandriassa Joosef harjoitti ammattiaan Marian ja Jeesuksen asuessa Joosefin perheen varakkaiden sukulaisten

luona. He viipyivät Aleksandriassa kaksi kokonaista vuotta ja palasivat Betlehemiin vasta Herodeksen kuoleman jälkeen.

Luku 123

Jeesuksen varhaislapsuus

123:0.1 (1355.1) BETLEHEMISSÄ vietetyn ajan epävarmuustekijät ja huolenaiheet olivat syynä siihen, että Maria vieroitti vauvan vasta kun he olivat saapuneet turvallisesti Aleksandriaan, jossa perhe kykeni asettumaan normaaleihin elämänoloihin. He asuivat sukulaistensa luona, eikä Joosefilla ollut mitään vaikeuksia huolehtia perheestään, sillä hän sai työtä pian heidän perille tulonsa jälkeen. Hän pääsi useiksi kuukausiksi kirvesmiehen töihin ja kohosi sittemmin suuren työmiesryhmän etumieheksi erään tuolloin rakenteilla olleen julkisen rakennuksen työmaalla. Tästä uudesta kokemuksesta hän sai ajatuksen ryhtyä urakoitsijaksi ja rakentajaksi, sitten kun he olisivat taas Nasaretissa.

123:0.2 (1355.2) Kaikki nämä alkuvuodet, kun Jeesus vielä oli avuton pikkulapsi, Maria oli jatkuvasti ja yhtä mittaa varuillaan, jottei hänen lapselleen vain tapahtuisi mitään, joka vaarantaisi tämän hyvinvoinnin tai jollakin tavoin häiritsisi lapsen tulevaa tehtävää maan päällä. Kukaan äiti ei omistautunut yhtä paljon lapselleen.

Kodissa, jonne Jeesus sattumalta päätyi, oli kaksi muuta suunnilleen hänen ikäistään lasta, ja lähimpiin naapureihin kuului vielä kuusi lasta, jotka olivat kutakuinkin hänen ikäisiään niin, että he soveltuivat hänen leikkitovereikseen. Aluksi Marialla oli taipumusta pitää Jeesus aina lähettyvillään. Hän pelkäsi, että Jeesukselle saattaisi tapahtua jotakin, jos tämän annettaisiin leikkiä puutarhassa muiden lasten kanssa. Mutta sukulaistensa avulla Joosefin onnistui saada Maria vakuuttumaan siitä, että sellaisella menettelyllä Jeesus jäisi ilman sitä hyödyllistä kokemusta, että hän oppisi sopeutumaan ikäistensä lasten seuraan. Ja tajutessaan, että tällainen liioittelevan varjeleva ja tavattoman suojeleva kasvatustapa saattaisi olla omiaan tekemään Jeesuksesta itsetietoisen ja jossakin määrin itsekeskeisen, Maria lopulta suostui sellaiseen järjestelyyn, että salli lupauksen lapsen varttua aivan kuin kuka muu lapsi tahansa, ja vaikka hän tätä päätöstä noudattikin, hän otti kuitenkin asiakseen pitää aina pikkuväkeä silmällä, kun nämä leikkivät talon ympärillä tai puutarhassa. Lastaan rakastava äiti vain voi tietää, millaista huolta Maria kantoi sydämessään näinä imeväisiän ja varhaislapsuuden vuosina poikansa turvallisuudesta.

123:0.3 (1355.3) Koko heidän Aleksandriassa viettämänsä kaksivuotisjakson ajan Jeesuksen terveydentila oli hyvä ja hänen kasvunsa jatkui normaalisti. Muutamia ystäviä ja sukulaisia lukuun ottamatta kenellekään ei kerrottu Jeesuksen olevan ”lupauksen lapsi”. Muuan Joosefin sukulainen paljasti tämän seikan joillekuille Memfiksessä asuville ystävilleen, jotka olivat muinaisen Ikhnatonin jälkeläisiä, ja pienen aleksandrialaisuskovien ryhmän kanssa nämä

kokoontuivat Joosefin sukulaisen ja hyväntekijän palatsikotiin vähän ennen nasaretilaisperheen Palestiinaan-paluuta toivottamaan perheelle menestystä ja osoittamaan lapselle kunnioitustaan. Paikalle kerääntyneet ystävät lahjoittivat tässä tilaisuudessa Jeesukselle täydellisen kopion heprealaiskirjoitusten kreikankielisestä käännöksestä. Mutta tämä juutalaisten pyhien kirjoitusten kopio luovutettiin Joosefin käsiin, vasta kun sekä hän että Maria olivat lopullisesti kieltäytyneet memfisläisten ja aleksandrialaisten ystäviensä kutsusta jäädä Egyptiin. Nämä uskovat inttivät, että kohtalon lapsi kykenisi Aleksandrian asukkaana harjoittamaan huomattavasti suurempaa vaikutusvaltaa kuin, mihin hän koskaan jollakin tietyllä Palestiinan paikkakunnalla asuessaan kykenisi. Nämä suostutteluyritykset viivästyttivät heidän Palestiinaan-lähtöään niin, että se tapahtui vasta jonkin ajan kuluttua siitä, kun he olivat kuulleet uutisen Herodeksen kuolemasta.

123:0.4 (1356.1) Joosef ja Maria lähtivät lopulta Aleksandriasta ystävänsä Ezraeonin laivalla, jonka määräsatama oli Joppa, ja he saapuivat tähän satamaan elokuun lopulla vuonna 4 eKr. He menivät suoraa tietä Betlehemiin, jossa he viipyivät koko syyskuun pitäen neuvoa ystäviensä ja sukulaistensa kanssa siitä, tulisiko heidän jäädä sinne vai palata Nasaretiin.

123:0.5 (1356.2) Maria ei ollut koskaan kokonaan luopunut ajatuksesta, että Jeesuksen pitäisi varttua Betlehemissä, Daavidin kaupungissa. Joosef ei todellisuudessa uskonut, että heidän pojastaan oli määrä tulla Israelin vapahtajakuningas. Sitä paitsi hän tiesi, ettei hän itse

ollut varsinaisesti Daavidin jälkeläinen, vaan että syynä siihen, miksi hänet luettiin Daavidin jälkeläisiin, oli aikoinaan tapahtunut erään hänen esi-isänsä adoptointi Daavidista polveutuvaan sukuhaaraan. Maria tietenkin piti Daavidin kaupunkia kaikkein asianmukaisimpana paikkana, jossa Daavidin valtaistuimen uusi haltijaehdokas voitaisiin kasvattaa, mutta Joosef piti parempana kokeilla onneaan Herodes Antipaan kuin tämän veljen Arkelaoksen kanssa. Hänellä oli pahoja aavistuksia siitä, ettei lapsen olisi Betlehemissä eikä missään muussakaan Juudean kaupungissa turvallista, ja hän arveli, että Arkelaos noudattaisi Galileassa hallitsevaa Antipasta todennäköisemmin isänsä Herodeksen aikanaan harjoittamaa uhkaavaa politiikkaa. Ja kaikkien mainittujen syiden lisäksi Joosef ei salannut sitä, että hän katsoi lapsen kasvattamisen ja opettamisen kannalta Galilean muita paremmaksi paikaksi, mutta Marian esittämien vastalauseiden kumoamiseen tarvittiin kolme viikkoa.

123:0.6 (1356.3) Lokakuun ensimmäiseen päivään mennessä Joosef oli saanut Marian ja kaikki heidän ystävänsä vakuuttuneiksi siitä, että heidän olisi paras palata Nasaretiin. Niin he lokakuun alussa vuonna 4 eKr. lähtivät Betlehemistä Nasaretiin ja kulkivat tämän matkan Lyddan ja Skytopoliin kautta. Heidän matkansa alkoi varhain eräänä sunnuntaiaamuna. Maria ja lapsi ratsastivat heidän vasta hankkimansa kuormajuhdan selässä, kun Joosef ja viisi mukana seuraavaa sukulaista taas taittoivat matkaa jalan. Joosefin sukulaiset eivät päästäneet heitä Nasaretin-matkalle ilman matkaseuraa. He eivät rohjenneet mennä Galileaan Jerusalemin ja Jordaninlaakson

kautta, eivätkä läntiset kulkureitit olleet aivan turvallisia kahdelle yksinäiselle matkantekijälle, joilla oli alaikäinen lapsi mukanaan.

1. Paluu Nasaretiin

123:1.1 (1356.4) Neljäntenä matkapäivänä seurue saapui turvallisesti määränpäähänsä. He saapuivat etukäteen mitään ilmoittamatta Nasaretin kotiinsa, jossa oli yli kolmen vuoden ajan asunut yksi Joosefin avioituneista veljistä. Tämä hämmästyi heidät nähdessään suuresti. Siinä määrin vaivihkaa he olivat toimittaneet asiansa, ettei sen kummemmin Joosefin kuin Mariankaan perhe tiennyt heidän edes lähteneen Aleksandriasta. Seuraavana päivänä Joosefin veli muutti perheineen pois talosta, ja ensimmäistä kertaa sitten Jeesuksen syntymän Maria asettui pienen perheensä kanssa aloilleen nauttimaan elämästä heidän omassa kodissaan. Vajaassa viikossa Joosef sai työtä kirvesmiehenä, ja he olivat äärimmäisen onnellisia.

123:1.2 (1356.5) Heidän Nasaretiin-paluunsa aikoihin Jeesus oli noin kolmen vuoden ja kahden kuukauden ikäinen. Hän oli kaiken tämän matkustelun kestänyt mainiosti ja oli erinomaisen terve ja täynnä lapsekasta riemua ja intoa siitä, että hänellä nyt oli oma paikka, jossa juoksennella ja pitää hauskaa. Mutta hän kaipasi kovin aleksandrialaisten leikkitovereidensa seuraa.

123:1.3 (1356.6) Matkalla Nasaretiin Joosef oli taivuttanut Marian sille kannalle, että olisi vähemmän viisasta levitellä heidän galilealaisten ystäviensä ja sukulaistensa keskuuteen sellaista tietoa, että Jeesus oli

lupauksen lapsi. He sopivat, ettei näistä asioista kerrottaisi kenellekään mitään. Ja he molemmat pitivät tämän lupauksen varsin uskollisesti.

123:1.4 (1357.1) Jeesuksen neljäs elinvuosi oli alusta loppuun normaalin fyysisen kehityksen ja epätavallisen mentaalisen aktiivisuuden aikaa. Tällä välin hän oli jo solminut hyvin läheisen ystävyyssuhteen Jaakob[67]-nimiseen, suunnilleen hänen ikäiseensä naapurinpoikaan. Jeesus ja Jaakob leikkivät aina mieluusti yhdessä, ja varttuessaan heistä tuli ylimpiä ystäviä ja uskollisia tovereita.

123:1.5 (1357.2) Tämän nasaretilaisperheen elämän seuraava tärkeä tapahtuma oli heidän toisen lapsensa Jaakobin[68] syntymä huhtikuun 2. päivän varhaisina aamuhetkinä vuonna 3 eKr. Jeesus oli ylen määrin ihastunut ajatuksesta, että hänellä oli pikkuveli, ja hän saattoi seistä tuntikausia vain seuraamassa, mitä tämä vauva elämänsä alkuvaiheessa puuhaili.

123:1.6 (1357.3) Elettiin saman vuoden keskikesää, kun Joosef rakensi pienen työpajan kyläkaivon lähettyville ja vähän matkan päähän karavaanien levähdyspaikasta. Tämän jälkeen hän teki päivisin enää hyvin vähän kirvesmiehen töitä. Hänellä oli työtovereinaan kaksi veljeään ja useita muita käsityöläisiä, joita hän lähetti työmaille jääden itse työpajaan valmistamaan ikeitä ja auroja ja tekemään muita puutöitä. Jonkin verran hän työskenteli myös nahkatöiden, köysi- ja telttakangastöiden parissa. Ja varttuessaan Jeesus, milloin ei ollut koulussa, käytti aikaansa suunnilleen yhtä paljon äitinsä auttamiseen kotiaskareissa kuin siihen, että hän seurasi isänsä työskentelyä työpajassa ja kuunteli samalla maailman neljältä

kulmalta saapuvien karavaaninohjaajien ja matkustavaisten keskustelua ja jutustelua.

123:1.7 (1357.4) Tämän vuoden heinäkuussa, kuukautta ennen kuin Jeesus täytti neljä vuotta, koko Nasaretiin levisi pahanlaatuinen suolistosairaus, joka tarttui karavaanimatkustajilta. Vaara, että Jeesus olisi alttiina tämän tautiepidemian tarttumiselle, hätäännytti Marian niin pahasti, että hän kääräisi molemmat lapsensa nyyttiin ja pakeni veljensä maalaistaloon. Talo sijaitsi Megiddontien varrella lähellä Saridia, useita kilometrejä Nasaretista etelään. He palasivat Nasaretiin vasta runsaan kahden kuukauden kuluttua. Jeesus nautti suuresti tästä ensimmäisestä kokemuksestaan maatilalla.

2. Viides vuosi (2 eKr.)

123:2.1 (1357.5) Hyvän matkaa toista vuotta sen jälkeen, kun oli palattu Nasaretiin, Jeesus-poika tuli ikään, jolloin hän teki ensimmäisen henkilökohtaisen ja täydestä sydämestä lähtevän moraalisen päätöksensä. Ja silloin hänen luokseen jäi Ajatuksensuuntaaja, Paratiisin-Isän jumalallinen lahja, joka oli aikaisemmin palvellut Makiventa Melkisedekin mukana ja saanut tällä tavoin kokemusta siitä, mitä on toimia kuolevaisen ihmisen yläpuoliselta tasolta olevan olennon inkarnoituman yhteydessä tämän olennon eläessä kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa. Tämä tapahtuma sattui helmikuun 11. päivänä vuonna 2 eKr. Jeesus ei ollut yhtään sen tietoisempi jumalallisen Opastajan tulemisesta kuin ovat olleet ne

miljoonat ja taas miljoonat muut lapset, jotka ennen tuota päivää ja sen jälkeen ovat samalla tavalla saaneet tällaisen Ajatuksensuuntaajan asumaan mielessään ja työskentelemään näiden mielten lopulta tapahtuvan hengellistymisen ja heidän kehittyvän kuolemattoman sielunsa ikuisen eloonjäämisen hyväksi.

123:2.2 (1357.6) Tuona helmikuisena päivänä päättyi Universumin Hallitsijoiden välittömästi ja henkilökohtaisesti harjoittama valvonta siltä osin kuin se liittyi Mikaelin lapsenhahmoisen inkarnoituman koskemattomuuteen. Tuosta hetkestä alkaen, koko sen ajan, jonka inkarnoituman ihmishahmoinen kehittyminen jatkui, Jeesuksen varjelun oli määrä olla tämän hänen sisimmässään asuvan Suuntaajan ja mukaan liittyvien serafisuojelijoiden vastuulla. Serafien toimintaa täydensi aika ajoin keskiväliolentojen huolenpito. Nämä oli osoitettu suorittamaan tiettyjä tarkalleen määriteltyjä tehtäviä heidän planetaaristen esimiestensä antaman ohjeen mukaisesti.

123:2.3 (1357.7) Jeesus täytti tämän vuoden elokuussa viisi vuotta, ja tästä syystä sanommekin tätä vuotta hänen elämänsä viidenneksi (kalenteri)vuodeksi. Mainittuna vuonna, vuonna 2 eKr., runsas kuukausi ennen viidettä syntymäpäiväänsä, Jeesuksen teki onnelliseksi se, että hänelle syntyi Mirjam-sisar. Mirjam syntyi heinäkuun 11. päivän yönä. Seuraavan päivän iltana Jeesuksella ja hänen isällään oli pitkä keskustelu tavasta, jolla eri elollisryhmät syntyvät maailmaan erillisiksi yksilöiksi. Jeesus sai arvokkaimman osan alkuaikojen opetuksesta vanhemmiltaan, kun nämä vastasivat hänen harkittuihin ja tutkiviin kyselyihinsä. Joosef ei milloinkaan

lyönyt mitään laimin siinä suhteessa, etteikö hän olisi nähnyt vaivaa ja kuluttanut aikaa vastatakseen pojan esittämiin lukuisiin kysymyksiin. Viisivuotiaasta aina kymmenvuotiaaseen saakka Jeesus oli yhtä jatkuvaa kysymysmerkkiä. Vaikkeivät Joosef ja Maria aina osanneetkaan vastata hänen kysymyksiinsä, he eivät koskaan laiminlyöneet sitä, että he keskustelivat täysipainoisesti hänen kyselyihinsä sisältyvistä asioista ja kaikin mahdollisin tavoin auttoivat häntä hänen pyrkiessään pääsemään tyydyttävään selvyyteen valppaan mielensä esille kaivamista ongelmista.

123:2.4 (1358.1) Nasaretiin-paluun jälkeen talon elämä oli ollut varsin vilkasta, ja Joosefilla oli ollut tavallistakin enemmän työtä uuden verstaansa rakentamisessa ja liikeyrityksensä saattamisessa uudelleen alkuun. Hänellä oli puuhaa niin runsaasti, ettei hän ollut ehtinyt valmistaa Jaakobille edes kehtoa, mutta tämä puute korjattiin paljon ennen Mirjamin maailmaantuloa niin, että tällä oli varsin mukava kätkyt, jossa kelliä perhekunnan ihailtavana. Ja Jeesus-lapsi osallistui sydämen kyllyydestä kaikkiin näihin luonnollisiin ja normaaleihin kotipiirin kokemuksiin. Hän oli peräti mielissään pikkuveljestään ja vieläkin pienemmästä sisarestaan ja oli suureksi avuksi Marialle näiden hoitamisessa.

123:2.5 (1358.2) Noiden päivien ei-juutalaisessa maailmassa ei ollut montakaan kotia, jotka olisivat kyenneet antamaan lapselle älyllisessä, moraalisessa ja uskonnollisessa mielessä paremman koulutuksen kuin, mihin Galilean juutalaiskodit kykenivät. Näillä juutalaisilla oli lastensa kasvattamista ja opettamista varten

järjestelmällinen ohjelma. He jakoivat lapsen elämän seitsemään vaiheeseen:

123:2.6 (1358.3) 1. Vastasyntynyt lapsi, ensimmäisestä päivästä kahdeksanteen.

123:2.7 (1358.4) 2. Rintalapsi.

123:2.8 (1358.5) 3. Vieroitettu lapsi.

123:2.9 (1358.6) 4. Vaihe, jonka lapsi on äidistä riippuvainen; vaihe jatkui viidennen ikävuoden loppuun.

123:2.10 (1358.7) 5. Lapsen orastava riippumattomuus, mikä poikien kohdalla tarkoitti kasvatusvastuun siirtymistä isälle.

123:2.11 (1358.8) 6. Nuoruusikäiset nuorukaiset ja neitoset.

123:2.12 (1358.9) 7. Nuoret miehet ja naiset.

123:2.13 (1358.10) Galilean juutalaisten keskuudessa äidin oli tapana kantaa vastuu lapsen opettamisesta viidenteen syntymäpäivään saakka, ja mikäli kysymyksessä oli poikalapsi, siitä lähtien isää pidettiin vastuullisena tämän opetuksesta. Tämän mukaisesti Jeesus puheena olevana vuonna siirtyi Galilean juutalaislapsen elämän viidenteen vaiheeseen, ja niin ollen Maria elokuun 21. päivänä vuonna 2 eKr. luovutti hänet muodollisesti Joosefin huomaan saamaan lisää opetusta.

123:2.14 (1358.11) Vaikka Joosef nyt ottikin välittömän vastuun Jeesuksen älyllisestä ja uskonnollisesta opetuksesta, hänen äitinsä oli silti edelleenkin kiinnostunut hänen kotiopetuksestaan. Maria opetti hänet tuntemaan ja hoitamaan köynnöksiä ja kukkia, jotka kasvoivat kotipalstaa joka puolelta ympäröivien puutarhamuurien vierustoilla.

Maria järjesti talon katolle (jota kesäisin käytettiin makuuhuoneena) myös matalia hiekkalaatikoita, joiden hiekkaan Jeesus piirteli karttoja ja harjoitteli alkuaikoina myös aramean, kreikan ja myöhemmin heprean kirjoittamista, sillä aikanaan hän oppi lukemaan, kirjoittamaan ja puhumaan sujuvasti kaikkia kolmea kieltä.

123:2.15 (1358.12) Jeesus näytti olevan fyysisesti kutakuinkin täydellinen lapsi, ja mentaalisessa ja emotionaalisessa mielessä hänen kehityksensä jatkui normaalisti. Tämän viidennen (kalenteri)vuotensa lopulla hän kärsi lievästä ruoansulatushäiriöstä. Kysymyksessä oli hänen ensimmäinen, jos kohta vähäinen, sairautensa.

123:2.16 (1359.1) Vaikka Joosef ja Maria usein keskustelivatkin vanhimman lapsensa tulevaisuudesta, olisit sinä, jos silloin olisit ollut siellä, pannut merkille vain, että varttumassa oli normaali, terve, huoleton, mutta äärimmäisen tiedonhaluinen tuohon aikaan ja paikkaan kuuluva lapsi.

3. Kuudennen vuoden tapahtumat (1 eKr.)

123:3.1 (1359.2) Äitinsä auttamana Jeesus oli jo oppinut aramean kielen galilealaisen murteen, ja nyt hänen isänsä ryhtyi opettamaan hänelle kreikkaa. Maria puhui kreikkaa vain vähäsen, mutta Joosef puhui sujuvasti sekä arameaa että kreikkaa. Kreikanopintojen oppikirjana

käytettiin sitä heprealaiskirjoitusten jäljennöstä – täydellistä lain ja profeettojen laitosta, johon kuuluivat myös psalmit –, jonka he olivat saaneet lahjaksi Egyptistä-lähdön hetkellä. Koko Nasaretissa oli vain kaksi täysimittaista kreikankielisten kirjoitusten kopiota, ja se, että toinen näistä kopioista oli kirvesmiehen perheen hallussa, teki Joosefin kodista paikan, jonne monet etsiytyivät, ja näin Jeesuksella oli varttuessaan tilaisuus tavata miltei loputon määrä hartaita opiskelijoita ja vilpittömiä totuudenetsijöitä. Ennen vuoden loppua Jeesus oli ryhtynyt pitämään huolta tästä arvaamattoman kalliista käsikirjoituksesta, sitten kun hänelle oli hänen kuudentena syntymäpäivänään kerrottu, että pyhän kirjan olivat hänelle lahjoittaneet aleksandrialaiset ystävät ja sukulaiset. Eikä aikaakaan, kun hän jo osasi lukea sitä vaivatta.

123:3.2 (1359.3) Jeesus koki nuoren elämänsä ensimmäisen suuren järkytyksen, kun hän oli vähän vaille kuusivuotias. Pikkumiehestä oli tuntunut siltä, että hänen isänsä – tai ainakin hänen isänsä ja äitinsä yhdessä – tiesi kaiken. Kuvitelkaapa sen vuoksi tämän kyselevän lapsen hämmästystä, kun hän kysyi isältään, mikä oli juuri sattuneen lievän maanjäristyksen syy, ja sai kuulla Joosefin sanovan: ”Poikani, sitä en todellakaan tiedä.” Näin alkoi pitkä ja hämmentävä harhakuvien särkyminen, jonka kuluessa Jeesukselle selvisi, etteivät hänen maiset vanhempansa olleetkaan kaikkiviisaita eivätkä kaiken tietäviä.

123:3.3 (1359.4) Joosefin ensimmäisenä ajatuksena oli kertoa Jeesukselle, että maanjäristyksen oli aiheuttanut Jumala, mutta hetken mietittyään hän päätteli sellaisen vastauksen antavan

välittömästi aiheen uusiin ja entistäkin hämmentävämpiin kysymyksiin. Jo Jeesuksen varhaisimpien ikävuosien aikana oli varsin vaikeata vastata hänen fyysisiä ja sosiaalisia ilmiöitä koskeviin kyselyihinsä sanomalla hänelle ajattelemattomasti, että vastuun kantoi milloin Jumala, milloin perkele. Vallalla olleen juutalaisten omaksuman uskomuksen mukaisesti Jeesus oli pitkään taipuvainen hyväksymään opin hyvistä ja pahoista hengistä mentaalisten ja hengellisten ilmiöiden mahdolliseksi selitykseksi, mutta varsin aikaisessa vaiheessa hän alkoi epäillä, tokko tällaiset näkymättömät voimat olisivat vastuussa luonnonmaailman fyysisistä tapahtumista.

123:3.4 (1359.5) Vuoden 1 eKr. alkukesällä, ennen kuin Jeesus oli täyttänyt kuutta vuotta, Sakarias, Elisabet ja heidän poikansa Johannes tulivat käymään Nasaretin perheen luona. Jeesus ja Johannes viihtyivät hyvin yhdessä tämän heidän muistamansa ensimmäisen tapaamisen aikana. Vaikkeivät vierailijat voineetkaan viipyä kuin muutaman päivän, vanhemmat keskustelivat silti monista asioista, myös poikiensa tulevaisuutta koskevista suunnitelmista. Vanhempien käydessä keskustelujaan pojat leikkivät palikoilla hiekkalaatikossa talon katolla ja pitivät hauskaa monella muulla aidon poikamaisella tavalla.

123:3.5 (1359.6) Tavattuaan Johanneksen, joka oli kotoisin Jerusalemin lähettyviltä, Jeesus alkoi osoittaa tavatonta kiinnostusta Israelin historiaa kohtaan ja esittää yksityiskohtaisia kysymyksiä sapattiriittien, synagogasaarnojen ja vähän väliä vietettyjen muistojuhlien merkityksestä. Hänen isänsä selitti hänelle kaikkien

näiden juhla-aikojen merkityksen. Ensimmäisenä oli keskitalven juhlavalaistus, joka kesti kahdeksan päivää. Se aloitettiin sytyttämällä yksi kynttilä ensimmäisenä iltana, ja kynttilöiden lukumäärää lisättiin kunakin iltana yhdellä. Tällä haluttiin muistella temppelin vihkimistä sen jälkeen, kun Juudas Makkabealainen oli palauttanut voimaan Mooseksen määräämät palvelusmenot. Seuraavana oli vuorossa alkukevään puurim-juhla, jota vietettiin Esterin ja hänen toimestaan tapahtuneen Israelin vapautumisen muistoksi. Sitten seurasi juhlallinen pääsiäinen, jota aikuiset, mikäli suinkin mahdollista, viettivät Jerusalemissa, kun lapset taas muistivat kotona, ettei koko viikkoon saanut syödä hapatettua leipää. Myöhemmin oli vuorossa uutishedelmien juhla, sadonkorjuujuhla, ja viimeisenä, juhlavimpana kaikista, oli uuden vuoden juhla, sovituksen päivä. Vaikka Jeesuksen nuorelle mielelle jotkin näistä juhlista ja juhlamenoista olivatkin vaikeasti ymmärrettäviä, hän pohdiskeli niitä silti vakavasti ja meni sitten täysin rinnoin mukaan lehtimajanjuhlan iloihin. Se oli koko juutalaiskansan vuotuinen loma-aika, aika, jolloin he muuttivat ulos lehteviin majoihin ja antautuivat ilonpidon ja mielihyvän valtaan.

123:3.6 (1360.1) Tämän vuoden aikana Joosefilla ja Marialla oli vaikeuksia Jeesuksen rukousten suhteen. Hän piti tiukasti kiinni siitä, että hän puhuisi taivaalliselle Isälleen koko lailla niin kuin hänellä oli tapana jutella Joosefille, maiselle isälleen. Tämä poikkeaminen juhlavammista ja kunnioittavammista tavoista pitää yhteyttä Jumaluuteen oli hänen vanhemmistaan, eritoten hänen äidistään, hieman kiusallista, mutta mitään keinoa ei ollut

suostutella häntä muuttamaan tapaansa, vaan hänen tapanaan oli lausua rukouksensa juuri niin kuin häntä oli opetettu, minkä jälkeen hän vaatimalla vaati saada ”vähän jutella taivaallisen Isäni kanssa”.

123:3.7 (1360.2) Saman vuoden kesäkuussa Joosef luovutti Nasaretissa sijaitsevan työpajansa veljilleen ja ryhtyi työskentelemään virallisesti rakennusurakoitsijana. Ennen vuoden loppua perheen tulot olivat yli kolminkertaistuneet. Köyhyyden ahdinkoa ei nasaretilaisperhe enää kertaakaan kokenut kuin vasta Joosefin kuoleman jälkeen. Perhe kasvoi kasvamistaan, ja paljon rahaa käytettiin ylimääräiseen opetukseen ja matkusteluun, mutta Joosefin tulot kasvoivat aina samaa tahtia menojen lisääntymisen kanssa.

123:3.8 (1360.3) Muutamat tämän jälkeen seuranneet vuodet Joosef teki paljon töitä Kaanassa, (Galilean) Betlehemissä, Magdalassa, Nainissa, Sepforiissa, Kapernaumissa ja Eendorissa sekä lisäksi paljon rakennustöitä Nasaretissa ja sen lähistöllä. Kun Jaakobista tuli kyllin vanha auttamaan äitiään kotiaskareissa ja nuorempien lasten hoitamisessa, Jeesus oli usein poissa kotoa matkustaessaan isänsä mukana näihin ympäristön kaupunkeihin ja kyliin. Jeesus oli tarkka huomioidentekijä, ja näillä kodin ulkopuolelle suuntautuneilla matkoillaan hän hankki paljon käytännön tietoa. Hän keräsi uutterasti tietoa ihmisestä ja siitä, miten tämä eli maan päällä.

123:3.9 (1360.4) Puheena olevana vuonna Jeesus edistyi pitkälle väkevien tunteidensa ja voimakkaiden mielenliikkeidensä sovittamisessa perheen keskinäisen yhteistyön ja kotikurin vaatimuksiin. Maria oli rakastava äiti mutta melkoisen ankara kurinpitäjä. Joosefilla oli

kuitenkin monissa suhteissa suurempi vaikutusvalta Jeesukseen, sillä hänen tapanaan oli istua pojan viereen ja juurta jaksain selittää todelliset ja pohjimmaiset syyt siihen, miksi oli kaikkien perheenjäsenten viihtyvyyttä ja rauhaa ajatellen välttämätöntä kurin avulla rajoittaa henkilökohtaisia mieltymyksiä. Kun tilanne oli Jeesukselle selitetty, hän toimi aina älyä ja halukkuutta osoittaen vanhempiensa toiveiden ja perheen yhteisten sääntöjen mukaisesti.

123:3.10 (1360.5) Jeesus käytti suuren osan joutilaasta ajastaan, silloin kun hänen äitinsä ei tarvinnut hänen apuaan taloustöissä, päivisin kukkien ja kasvien ja iltaisin tähtien tutkimiseen. Hänessä ilmeni kiusallinen mieltymys maata selällään ja tuijotella ihmetellen taivaan tähtitarhaa vielä kauan sen jälkeen kun oli hänen tavallinen nukkumaanmenoaikansa tässä järjestystä vaalivassa nasaretilaiskodissa.

4. Seitsemäs vuosi (1 jKr.)

123:4.1 (1361.1) Tämä oli Jeesuksen elämässä todella vaiheikas vuosi. Tammikuun alkupuolella Galileassa oli suuri lumimyrsky. Lunta satoi hyvinkin puoli metriä. Se oli Jeesuksen elinaikanaan näkemistä lumipyryistä sankin ja Nasaretissa yksi runsaimmista sataan vuoteen.

123:4.2 (1361.2) Se, mitä juutalaislapset Jeesuksen aikoihin leikkivät, oli melko rajoittunutta. Aivan liian usein lapset leikkivät niitä

vakavampia puuhia, joita he näkivät vanhempien ihmisten toimittavan. He leikkivät usein häitä ja hautajaisia, seremonioita, joita he tavan takaa näkivät ja jotka olivat sangen näyttäviä. He tanssivat ja lauloivat, mutta heillä oli varsin vähän sääntöjen mukaan leikittäviä pelejä, leikkejä, joista myöhempien aikojen lapset ovat niin suuresti nauttinet.

123:4.3 (1361.3) Erään naapurinpojan ja myöhemmin oman veljensä Jaakobin kanssa Jeesus leikki mielellään perheen puusepänverstaan peränurkassa, jossa heillä oli hyvin hauskaa lastujen ja puupalikoiden seassa. Jeesuksen oli aina vaikea käsittää, mitä pahaa piili tietynlaisissa leikeissä, jotka olivat kiellettyjä sapattina, mutta hän mukautui aina vanhempiensa toiveisiin. Hänellä oli huumorintajua ja leikkimieltä, jotka hänen elinaikanaan ja hänen sukupolvensa aikaisessa elinympäristössä saivat varsin vähän tilaisuutta päästä esille, mutta aina neljätoistavuotiaaksi saakka hän oli enimmän aikaa iloinen ja huoleton.

123:4.4 (1361.4) Marialla oli kyyhkyslakka taloon liitetyn eläinsuojan katolla, ja he käyttivät kyyhkysten myynnistä saamansa tulot erityisenä hyväntekeväisyysrahastona, jota Jeesus hoiti siitä ensin kymmenykset vähennettyään ja ne synagogan virkailijalle luovutettuaan.

123:4.5 (1361.5) Tähän mennessä ainoaan varsinaiseen onnettomuuteensa Jeesus joutui pudotessaan takapihan kiviportailta, jotka johtivat telttakankaalla katettuun makuuhuoneeseen. Se tapahtui idästä odottamatta nousseen heinäkuisen hiekkamyrskyn aikana. Kuumat, puuskittain hienoa

hiekkaa kuljettavat tuulet puhalsivat tavallisesti sadekauden aikana, erityisesti maalis- ja huhtikuussa. Oli perin harvinaista, että tällainen myrsky puhalsi heinäkuussa. Kun myrsky puhkesi, Jeesus oli tapansa mukaan talon katolla leikkimässä, sillä kuivanakautena se oli enimmän aikaa hänen tavanomainen leikkipaikkansa. Kun hän laskeutui portaita, hiekka sokaisi hänet, ja hän putosi. Tämän onnettomuuden jälkeen Joosef rakensi kaiteet portaiden kummallekin sivustalle.

123:4.6 (1361.6) Ei ollut mitään keinoa, jolla tämä onnettomuus olisi voitu estää. Se ei ollut luettavissa kahden tilapäisen keskivälivarjelijan syyksi – yksi ensiasteinen ja yksi toisasteinen keskiväliolento oli nimittäin asetettu pitämään poikaa silmällä – myöskään serafivartijan syyksi asiaa ei voitu panna. Se ei yksinkertaisesti vain ollut vältettävissä. Mutta tämä vähäinen tapaturma, joka sattui sillä aikaa, kun Joosef oli poissa kotoa Eendorissa, sai Marian mielessä aikaan sellaisen huolestuneisuuden, että hän muutamien kuukausien ajan epäviisaasti pyrki pitämään Jeesuksen tiiviisti vierellään.

123:4.7 (1361.7) Taivaalliset persoonallisuudet eivät mielivaltaisesti puutu aineellisella tasolla sattuviin onnettomuuksiin, fyysisluontoisiin arkipäivän tapahtumiin. Tavallisissa oloissa vain keskiväliolennot voivat kohtalon miesten ja naisten persoonaa suojellakseen puuttua aineellisiin olosuhteisiin, ja erityistapauksissakin nämä olennot voivat toimia tällä tavoin vain ylempiensä nimenomaisia toimeksiantoja noudattaen.

123:4.8 (1361.8) Ja kysymyksessä oli vain yksi monista tällaisista tälle tiedonjanoiselle ja seikkailunhaluiselle nuorukaiselle sittemmin sattuneista vahingoista. Jos luot mielessäsi kuvan tarmokkaan pojan keskimääräisestä lapsuudesta ja nuoruudesta, saat melko hyvän käsityksen Jeesuksen nuoruudenaikaisesta elämänvaiheesta, ja voit tällöin kuvitella, miten paljon huolta hän aiheutti vanhemmilleen, varsinkin äidilleen.

123:4.9 (1362.1) Nasaretilaisperheen neljäs lapsi, Joosef, syntyi keskiviikkoaamuna, maaliskuun 16. päivänä vuonna 1 jKr.

5. Kouluvuodet Nasaretissa

123:5.1 (1362.2) Jeesus oli nyt seitsenvuotias eli iässä, jolloin juutalaislasten edellytettiin aloittavan virallinen opintiensä synagogakouluissa. Niinpä hän tämän vuoden elokuussa aloitti Nasaretissa vaiheikkaan koulunkäyntinsä. Pikkumiehemme osasi jo lukea, kirjoittaa ja puhua sujuvasti kahta kieltä: arameaa ja kreikkaa. Hänen oli nyt määrä ottaa tehtäväkseen oppia lukemaan, kirjoittamaan ja puhumaan heprean kieltä. Ja hän oli todella innoissaan edessään avautuvasta uudesta koululaisen maailmasta.

123:5.2 (1362.3) Kolmen vuoden ajan, kymmenvuotiaaksi asti, hän kävi Nasaretin synagogan alkeiskoulua. Näiden kolmen vuoden ajan hän opetteli lainkirjan alkeita, siinä muodossa kuin tämä teos oli heprean kielellä kirjaan pantu. Seuraavat kolme vuotta hän opiskeli ylemmän asteen koulussa ja painoi muistiinsa pyhän lain syvällisemmät

opetukset niitä ääneen toistamalla. Hän valmistui tästä synagogakoulusta kolmantenatoista ikävuotenaan, ja synagogan johtajat luovuttivat hänet vanhemmilleen oppineena ”käskyn poikana”, joka siitä lähtien olisi Israelin yhteisön vastuunalainen kansalainen. Tämä kaikki oikeutti hänet osallistumaan pääsiäisenviettoon Jerusalemissa. Niinpä hän tuona vuonna osallistuikin isänsä ja äitinsä seurassa ensimmäistä kertaa pääsiäisjuhlille.

123:5.3 (1362.4) Nasaretin koulussa oppilaat istuivat puolikaaressa lattialla, kun hashen, muuan synagogan viranhaltija, heidän opettajansa, istui heitä vastapäätä. He aloittivat opiskelunsa Kolmannesta Mooseksen kirjasta eli Leviticuksesta, siirtyivät sitten opettelemaan muita lain kirjoja, minkä jälkeen vuorossa oli profeettojen ja psalmien opiskelu. Nasaretin synagoga omisti täydellisen kopion hepreankielisistä kirjoituksista. Ennen kahdettatoista ikävuotta ei opiskeltu mitään muuta kuin näitä kirjoituksia. Kesäkuukausien aikana koulutunteja vähennettiin huomattavasti.

123:5.4 (1362.5) Jeesuksesta tuli varsin lyhyessä ajassa loistava hepreantaitaja, ja hänen nuoruusvuosinaan, kun sattui, ettei Nasaretissa ollut käymässä ketään arvovierasta, häntä pyydettiin usein lukemaan heprealaiskirjoituksia synagogaan säännönmukaisiin sapattipalveluksiin kokoontuneille uskollisille.

123:5.5 (1362.6) Näillä synagogakouluilla ei tietenkään ollut mitään oppikirjoja. Hashenilla oli opettaessaan tapana sanoa lause ja oppilaat toistivat sen sitten hänen perässään yhteen ääneen. Jos

oppilaalla oli käytettävissään kirjoitetut lain kirjat, hän opetteli läksynsä lukemalla kirjaa ääneen ja yhtä mittaa toistamalla.

123:5.6 (1362.7) Virallisemman koulunkäyntinsä ohella Jeesus alkoi seuraavaksi saada kosketusta maailman neljältä kulmalta kotoisin olevien ihmisluontoon, sillä hänen isänsä korjauspajassa kävi ihmisiä monista maista. Kun hänen ikänsä karttui, hän kuljeskeli vapaasti karavaanimatkustajien seassa näiden viivähtäessä kyläkaivon lähellä levähtämässä ja aterioimassa. Kreikkaa sujuvasti puhuvana hän keskusteli useimpien karavaanimatkustajien ja -ohjaajien kanssa vaivatta.

123:5.7 (1362.8) Nasaret oli karavaanitien asema ja matkanteon solmukohta, väestöltään suurelta osin ei-juutalainen. Samalla se oli laajalti tunnettu juutalaisten perinteisen lain vapaamielisen tulkinnan keskuksena. Galileassa juutalaiset menivät vapaammin ei-juutalaisten pariin kuin, mikä oli heidän käytäntönsä Juudeassa. Ja kaikkiin Galilean kaupunkeihin verrattuina Nasaretin juutalaiset olivat vapaamielisimpiä niiden sosiaalisten rajoitusten tulkinnoissaan, jotka perustuivat pelkoihin mahdollisesta itsensä saastuttamisesta, jos joutuisi kosketuksiin ei-juutalaisten kanssa. Ja näistä seikoista sai alkunsa Jerusalemissa yleisesti käytetty sanonta: ”Voiko Nasaretista muka tulla jotakin hyvää?”

123:5.8 (1363.1) Jeesus sai moraaliopetuksensa ja hengellisen sivistyksensä pääasiassa omassa kodissaan. Suuren osan älyllisestä ja teologisesta opetuksestaan hän sai hashenilta. Mutta todellisen sivistyksensä – sen mielen ja sydämen varustuksen, jota tarvitaan ihmisen joutuessa tositilanteessa koettelemaan itseään elämän

asettamien ongelmien kanssa kamppailtaessa –, hän sai kanssaihmistensä keskuudessa liikkumalla. Juuri tämä läheinen yhdessäolo muiden ihmisten, nuorten ja vanhojen, juutalaisten ja ei-juutalaisten, kanssa tarjosi hänelle tilaisuuden päästä tuntemaan ihmisten sukukunta. Jeesus oli verrattoman sivistynyt sikäli, että hän ymmärsi ihmisiä perin pohjin ja rakasti heitä hartaasti.

123:5.9 (1363.2) Kaikki nämä synagogassa viettämänsä vuodet hän oli loistava oppilas, jolla oli paljon etua siitä, että hän osasi kolmea kieltä. Nasaretin hashen huomauttikin Joosefille tilanteessa, jolloin Jeesus päätti koulukurssinsa, että hän kukaties ”oli oppinut enemmän Jeesuksen syvälle käyvistä kysymyksistä” kuin, mitä hän oli ”kyennyt poikaselle opettamaan.”

123:5.10 (1363.3) Koko oppikurssinsa ajan Jeesus oppi paljon, ja synagogassa pidetyt säännölliset sapattisaarnat olivat hänelle suuri innoituksen lähde. Oli tavanmukaista, että Nasaretissa sapatin yli viipyviä merkittäviä vierailijoita pyydettiin puhumaan synagogassa. Varttuessaan Jeesus kuuli monien, kaikkialta juutalaisesta maailmasta tulevien, suurten ajattelijoiden esittävän näkemyksiään, samoin kuin monien sellaisten, jotka eivät olleet kovinkaan puhdasoppisia juutalaisia, sillä Nasaretin synagoga oli muuan heprealaisen ajattelun ja kulttuurin edistynyt ja vapaamielinen keskus.

123:5.11 (1363.4) Seitsemänikäisinä koulumaailmaan astuessaan (tuolloin juutalaiset olivat juuri saattaneet voimaan oppivelvollisuuslain) oppilailla oli tapana valita oma ”syntymäpäivätekstinsä”, eräänlainen

kultainen sääntö, joka opastaisi heitä koko opiskeluajan ja jota he käyttivät usein lähtökohtana, kun he kolmentoistaikäisinä pitivät valmistumistilaisuudessa puheen. Jeesuksen valitseman tekstin oli kirjoittanut profeetta Jesaja: ”Herran Jumalan henki on minun päälläni, sillä Herra on minut voidellut; hän on lähettänyt minut viemään hyvää sanomaa nöyrille; sitomaan niitä, joiden sydän on särkynyt; julistamaan kahlituille vapautusta ja päästämään hengelliset vangit vapauteen.”

123:5.12 (1363.5) Nasaret oli yksi heprealaiskansakunnan kahdestakymmenestäneljästä pappiskeskuksesta. Mutta Galilean pappiskunta oli perinteisten lakien tulkinnassaan huomattavasti juudealaisia kirjanoppineita ja rabbeja vapaamielisempi. Ja Nasaretissa oltiin sapatin noudattamisenkin suhteen muita vapaamielisempiä. Siksi Joosefin tapana olikin viedä Jeesus sapatti-iltapäivinä kävelyretkille, ja yksi heidän mieluisimmista huvituksistaan oli kiivetä heidän kotinsa lähistöllä sijaitsevalle kukkulalle. Sieltä heille avautui esteetön näköala koko Galileaan. Luoteen suunnalla he voivat kirkkaina päivinä nähdä Karmelvuoren pitkän harjanteen, joka jatkui mereen saakka, ja monet kerrat Jeesus kuunteli isänsä esittämän tarinan Eliaasta. Tämä kuului ensimmäisten joukossa niiden heprealaispappien pitkään rivistöön, jotka arvostelivat Ahabia ja paljastivat Baalin papit. Pohjoisessa kohotti Hermonvuori lumisen huippunsa hohtaen majesteettisena ja halliten taivaanrantaa ylärinteiden kimallellessa lähes tuhannen metrin matkalta ikilumesta vitivalkoisina. Kaukana idässä he

saattoivat erottaa Jordaninlaakson ja vieläkin kauempana Moabin kallioiset kukkulat. Samalla tavoin he etelässä ja idässä voivat nähdä Dekapoliin kreikkalais-roomalaiset kaupungit amfiteattereineen ja suurellisine temppeleineen, kun auringonsäteet osuivat niiden marmoriseiniin. Ja jos he viipyivät kukkulalla auringonlaskuun saakka, heidän oli lännen suunnalla mahdollista erottaa kaukaisella Välimerellä purjehtivat alukset.

123:5.13 (1364.1) Jeesus saattoi tarkkailla karavaaneja, kun ne tulivat neljältä suunnalta ja kulkivat reiteillään kohti Nasaretia ja sieltä pois, ja etelän suunnalla hänen katseensa kantoi avaran ja hedelmällisen Esdraelonin tasangon yli, joka levittäytyi Gilboavuoren suunnalle ja Samariaan.

123:5.14 (1364.2) Milloin he eivät kiivenneet kukkuloille kaukaisuuksiin ulottuvaa maisemaa katselemaan, he kuljeskelivat maaseudulla tutkimassa, miten luonnon ilmeet vaihtuivat kulloisenkin vuodenajan mukaan. Kotipiirissä saamansa opetuksen lisäksi Jeesuksen alkuopetuksessa tavoiteltiin kunnioittavaa ja myönteistä suhdetta luontoon.

123:5.15 (1364.3) Jo ennen kuin Jeesus oli täyttänyt kahdeksan vuotta, hän oli kaikkien Nasaretin äitien ja nuorten naisten tuntema. Nämä olivat tavanneet hänet ja keskustelleet hänen kanssaan kaivolla, joka ei ollut kaukana hänen kodistaan ja joka oli yksi koko kaupungin sosiaalisen kanssakäymisen ja kuulumistenvaihdon keskuksista. Puheena olevana vuonna Jeesus oppi lypsämään perheen lehmän ja hoitamaan muita eläimiä. Tämän ja seuraavan vuoden aikana hän

oppi myös valmistamaan juustoa ja kutomaan. Kymmenvuotiaana hän oli jo taitava käsittelemään kangaspuita. Jotakuinkin näihin aikoihin Jeesus ja naapurinpoika Jaakob ystävystyivät savenvalajan kanssa, joka teki työtään virtaavan lähteen äärellä. Ja katsellessaan, miten Naatanin näppärät sormet muovailivat savea savenvalajan pyörällä, kumpainenkin heistä teki monta kertaa päätöksen ryhtyä savenvalajaksi, sitten kun olisi varttunut aikuiseksi. Naatan piti näistä pikkumiehistä kovasti ja antoi heille usein savea leikittäväksi. Hän nimittäin pyrki voimistamaan heidän luovaa mielikuvitustaan sillä, että innosti heitä kilpailemaan erilaisten esineiden ja eläinhahmojen luomisessa.

6. Hänen kahdeksas vuotensa (2 jKr.)

123:6.1 (1364.4) Koulunkäynnin osalta tämä oli mielenkiintoinen vuosi. Vaikkei Jeesus ollutkaan mikään epätavallinen opiskelija, hän oli uuras oppilas, joka kuului luokan edistyneempään kolmannekseen ja joka teki työnsä niin hyvin, että hänet vapautettiin koulunkäynnistä viikon ajaksi joka kuukausi. Tuon viikon hän vietti tavallisesti joko kalastajasetänsä luona Galileanmeren rannalla Magdalan lähistöllä tai enonsa maatilalla, joka sijaitsi noin kahdeksan kilometrin päässä Nasaretista etelään.

123:6.2 (1364.5) Vaikka hänen äitinsä olikin käynyt ylen määrin huolekkaaksi hänen terveydestään ja turvallisuudestaan, hän alkoi vähitellen sopeutua näihin kodin ulkopuolelle suuntautuviin retkiin.

Jeesuksen sedät, enot ja tädit pitivät hänestä kaikki hyvin paljon, ja niin heidän välillään käytiinkin kiihkeää kilpailua siitä, kuka heistä saisi hänet luokseen näillä kuukausittaisilla käynneillä tämän vuoden ja muutamien seuraavien vuosien aikana. Hän suoritti (varhaislapsuutensa jälkeen) ensimmäisen viikonmittaisen vierailunsa enonsa maatilalle tämän vuoden tammikuussa; ensimmäisen, viikonpituisen kalassaolokokemuksensa hän sai Galileanmerellä toukokuussa.

123:6.3 (1364.6) Näihin aikoihin Jeesus tapasi erään damaskoslaisen matematiikanopettajan, ja joitakin uusia laskutapoja opittuaan hän useiden vuosien ajan vietti paljon aikaansa matematiikan parissa. Hänelle kehittyi tarkka lukujen, etäisyyksien ja mittasuhteiden taju.

123:6.4 (1364.7) Jeesus alkoi viihtyä hyvin veljensä Jaakobin seurassa, ja tämän vuoden lopulla hän ryhtyi opettamaan veljelleen aakkosia.

123:6.5 (1364.8) Käsillä olevan vuoden aikana Jeesus sopi sellaisista järjestelyistä, että hän sai maitotuotteita vastaan harpunsoittotunteja. Hän piti tavattoman paljon kaikesta musiikkiin liittyvästä. Myöhemmin hän teki parhaansa virittääkseen nuorten tovereidensa keskuudessa kiinnostusta laulumusiikkia kohtaan. Yksitoista täytettyään hän oli taitava harpisti, joka nautti suuresti saadessaan viihdyttää perhettään ja ystäviään epätavallisilla tulkinnoillaan ja osaavilla improvisoinneillaan.

123:6.6 (1365.1) Samalla kun Jeesus jatkoi kadehdittavaa edistymistään koulussa, kaikki ei ollut hänen vanhempiensa ja opettajiensa kohdalla yhtä mutkatonta. Hän esitti esittämästä päästyään monia kiusallisia kysymyksiä, jotka koskivat sekä tiedettä että uskontoa,

eritoten maantiedettä ja astronomiaa. Aivan erityisen itsepintaisesti hän halusi saada selvän siitä, miksi Palestiinassa esiintyi kuivakausi ja sadekausi. Kerran toisensa jälkeen hän etsi selvitystä siihen, miksi Nasaretin ja Jordaninlaakson lämpötilojen välillä oli niin suuri ero. Hän ei kerta kaikkiaan koskaan lakannut esittämästä tällaisia älykkäitä mutta hämmentäviä kysymyksiä.

123:6.7 (1365.2) Hänen kolmas veljensä, Simon, syntyi perjantai-iltana, huhtikuun 14. päivänä tänä vuonna eli vuonna 2 jKr.

123:6.8 (1365.3) Helmikuussa Nasaretiin saapui Naahor, yksi Jerusalemin rabbiakatemian opettajista, tarkkailemaan Jeesusta, sen jälkeen kun hän oli ollut samanlaisella asialla Sakariaan kodissa Jerusalemin lähistöllä. Hän tuli Nasaretiin Johanneksen isän kehotuksesta. Vaikka hän aluksi oli jonkin verran kauhuissaan Jeesuksen suorapuheisuudesta ja epäsovinnaisesta tavasta suhtautua uskonnollisiin asioihin, hän kuitenkin katsoi sen johtuvan vain siitä, että Galilea oli niin kovin kaukana heprealaisen oppineisuuden ja kulttuurin keskuksista, ja neuvoi Joosefia ja Mariaa antamaan hänelle luvan ottaa Jeesus mukaansa Jerusalemiin, jossa tämä pääsisi osalliseksi juutalaiskulttuurin keskuksen tarjoamasta sivistyksestä ja koulutuksesta. Maria oli puolittain jo valmis suostumaan. Hän oli vakuuttunut siitä, että hänen vanhimmasta pojastaan olisi tuleva Messias, juutalainen vapahtaja. Joosef empi, hän oli yhtä vakuuttunut siitä, että Jeesuksesta oli määrä varttua kohtalon mies, mutta millaiseksi tuo kohtalo osoittautuisi, sen suhteen hän oli perin juurin epävarma. Mutta hän ei milloinkaan

tosissaan epäillyt, etteikö hänen poikansa olisi ollut määrä suorittaa jokin suuri tehtävä maan päällä. Mitä enemmän hän ajatteli Naahorin antamaa neuvoa, sitä enemmän hän epäili ehdotetun Jerusalemissa-oleskelun viisautta.

123:6.9 (1365.4) Kun Joosefin ja Marian mielipiteiden välillä ilmeni tällaista eroavuutta, Naahor pyysi lupaa jättää koko asian Jeesuksen ratkaistavaksi. Jeesus kuunteli tarkkaavaisesti, keskusteli Joosefin ja Marian sekä yhden naapurin, kivenhakkaaja Jaakobin, kanssa, jonka poika oli hänen mieluisin leikkitoverinsa, ja ilmoitti sitten kaksi päivää myöhemmin, että kun hänen vanhempiensa ja neuvonantajiensa välillä esiintyi kovin suurta mielipiteiden eroavuutta ja koskei hän pitänyt itseään pätevänä ottamaan vastuuta näinkin suuresta päätöksestä, ja lisäksi kun hän itse ei tuntenut voimakasta vetoa puoleen eikä toiseen, hän koko tilanteen huomioon ottaen oli lopulta päättänyt ”puhua asiasta Isäni kanssa, joka on taivaassa”; ja koska hän ei ollut täysin varma vastauksesta, hänestä tuntui, että hänen tulisi jäädä kotiin ”isäni ja äitini luokse”. Ja sen lisäksi hän sanoi: ”Ne, jotka rakastavat minua näin suuresti, toki kykenevät tekemään hyväkseni enemmän ja opastamaan minua turvallisemmin kuin vieraat, jotka pystyvät näkemään vain ulkokuoreni ja tekemään havaintoja mielestäni, mutta jotka tuskin voivat minua tosiasiallisesti tuntea.” He olivat kaikki ihmeissään, ja Naahor lähti matkoihinsa, takaisin Jerusalemiin. Ja kului monta vuotta, ennen kuin kysymys Jeesuksen kotoalähdöstä nousi uudelleen pohdinnan kohteeksi.

[67]: 123:1.4 Alkutekstissä Jacob.

[68]: 123:1.5 Alkutekstissä James.

Luku 124

Jeesuksen myöhempi lapsuusikä

124:0.1 (1366.1) VAIKKA Jeesuksen mahdollisuudet kouluopetuksen saamiseen olisivat saattaneet olla Aleksandriassa paremmat kuin Galileassa, hänellä ei siellä toisaalta olisi voinut olla yhtä oivallisia olosuhteita omien elämänongelmiensa selvittämiseen vähimmällä mahdollisella opetuksellisella ohjauksella eikä mahdollisuutta päästä samalla nauttimaan siitä suuresta edusta, joka hänen osakseen nyt tuli, kun hän oli jatkuvasti yhteydessä suureen määrään kaikkiin eri yhteiskuntaluokkiin kuuluvia miehiä ja naisia sivistyneen maailman kaikilta kulmilta. Jos hän olisi jäänyt Aleksandriaan, hänen kasvatustaan olisivat ohjanneet juutalaiset pelkästään juutalaisten suuntaviivojen mukaan. Nasaretissa hän sai sellaisen kasvatuksen ja pääsi osalliseksi sellaisesta koulutuksesta, jotka sanottua tyydyttävämmin valmensivat häntä ymmärtämään ei-juutalaisia ja jotka antoivat hänelle paremman ja tasapainoisemman käsityksen siitä, mitkä olivat heprealaisen teologian toisaalta itäisten eli

babylonialaisten ja toisaalta läntisten eli hellenististen näkemysten suhteelliset ansiot.

1. Jeesuksen yhdeksäs vuosi (3 jKr.)

124:1.1 (1366.2) Vaikkei oikeastaan voi sanoa, että Jeesus olisi joskus ollut vakavasti sairas, oli sekä hänellä että hänen veljillään ja vauvaikäisellä sisarellaan kuitenkin tänä vuonna joitakin lieviä lapsuusiänvaivoja.

124:1.2 (1366.3) Koulunkäynti jatkui, ja edelleenkin hän oli suosiota nauttiva oppilas, joka sai joka kuukausi yhden viikon vapaata. Ja vieläkin hän jakoi aikansa suunnilleen tasan isän kanssa naapurikaupunkeihin tekemiensä matkojen, enon maatilalle Nasaretin eteläpuolelle suorittamiensa käyntien ja Magdalan rannasta tehtyjen kalaretkien kesken.

124:1.3 (1366.4) Koulussa tähän mennessä ilmenneistä ikävyyksistä vakavin sattui lopputalvella, kun Jeesus rohkeni asettua hashenia vastaan sen opin osalta, jonka mukaan kaikki veistokuvat, maalaukset ja piirrokset olisivat luonteeltaan epäjumalanpalvonnallisia. Jeesuksesta oli mieluisaa niin piirtää maisemia kuin muovailla savesta mitä erilaisimpia esineitä. Kaikelle tämäntapaisellekin puuhalle luettiin juutalaisten laissa ankara tuomio, mutta tähän saakka hän oli onnistunut torjumaan

vanhempiensa vastustelun niin, että nämä olivat sallineet hänen jatkaa näitä askareitaan.

124:1.4 (1366.5) Mutta koulussa tämä ongelma pulpahti taas pinnalle. Eräs pahimmin takapajulle jääneistä oppilaista nimittäin yllätti Jeesuksen piirtämässä hiilellä opettajan kuvaa luokkahuoneen lattiaan. Siinä se oli, päivän selvänä, ja monet synagogan vanhimmista kävivät sitä katsomassa, ennen kuin komitea lähti Joosefin luokse vaatimaan, että hänen vanhimman poikansa vallattomuuksien tyrehdyttämiseksi olisi tehtävä jotakin. Ja vaikkei tämä ollut ensimmäinen kerta, kun Joosefille ja Marialle esitettiin valituksia heidän monitaitoisen ja tarmokkaan lapsensa edesottamuksista, se oli kuitenkin kaikista häntä vastaan siihen mennessä esitetyistä syytöksistä vakavin. Aivan talon takaoven ulkopuolella olevan suuren kiven päällä istuen Jeesus kuunteli tovin syytöksiä, joita ladeltiin hänen taiteellisia ponnistelujaan vastaan. Häntä harmitti, että hänen muka ilkitöistään soimattiin hänen isäänsä, ja niin hän marssi sisälle ja astui pelottomasti syyttäjiensä eteen. Vanhimmat joutuivat hämmingin valtaan. Jotkut olivat valmiita tarkastelemaan tapahtunutta huumorin kannalta, joku sen sijaan tuntui ajattelevan, että poikahan oli rienaaja, ellei peräti jumalanpilkkaaja. Joosef oli ymmällään, Maria suutuksissaan, mutta Jeesus vaati tulla kuulluksi. Hän sanoi sanottavansa, puolusti rohkeasti kantaansa, ja viimeiseen asti itsensä hilliten hän ilmoitti, että hän tässä, niin kuin kaikissa muissakin kiistakysymyksissä, tyytyisi siihen, mitä hänen isänsä päättäisi. Ja vanhimpain komitea poistui paikalta lausumatta sanaakaan.

124:1.5 (1367.1) Maria koetti taivutella Joosefia antamaan Jeesukselle luvan muovata savea kotona, kunhan tämä antaisi lupauksen, ettei hän enää jatkaisi näitä arveluttavia puuhia koulussa, mutta Joosef tunsi olevansa pakotettu tekemään sellaisen ratkaisun, että rabbien toisesta käskystä esittämän tulkinnan tulisi olla voimassa. Ja mitään, mikä olisi esittänyt jotakin tai jotakuta, ei Jeesus, niin kauan kuin hän asui isänsä talossa, enää tuon päivän jälkeen piirtänyt tai muovaillut. Hän ei kuitenkaan tullut vakuuttuneeksi, että jotakin väärää olisi ollut siinä, mitä hän oli tehnyt, ja luopuminen hyvinkin mieluisasta ajankulusta oli yksi hänen nuoren elämänsä koettelemuksista.

124:1.6 (1367.2) Kesäkuun jälkipuoliskolla Jeesus kiipesi isänsä mukana ensi kertaa Taaborinvuoren huipulle. Oli kirkas päivä, ja näköala oli suurenmoinen. Yhdeksänvuotiaasta miehenalusta tuntui kuin hän olisi tosiaankin katsellut koko maailmaa – Intiaa, Afrikkaa ja Roomaa lukuun ottamatta.

124:1.7 (1367.3) Jeesuksen toinen sisar, Martta, syntyi torstai-iltana, syyskuun 13. päivänä. Kolme viikkoa Martan maailmaantulon jälkeen Joosef, joka nyt oli jonkin aikaa kotona, ryhtyi rakentamaan heidän taloonsa lisätilaa: työhuoneen ja makuuhuoneen yhdistelmää. Jeesukselle tehtiin pieni höyläpenkki, ja hän sai ensi kerran omat työkalunsa. Monet vuodet hän työskenteli aina silloin tällöin penkkinsä ääressä, ja hänestä tuli erittäin asiantunteva ikeidentekijä.

124:1.8 (1367.4) Tämä samoin kuin seuraava talvi olivat Nasaretissa kylmimmät moneen vuosikymmeneen. Jeesus oli vuorilla nähnyt lunta, ja lunta oli satanut Nasaretissakin useaan kertaan, vaikkei se muutamaa hetkeä kauempaa maassa pysynytkään; mutta jäätä hän ei ennen tätä talvea ollut nähnyt. Se tosiasia, että vesi voi esiintyä sekä kiinteässä että nestemäisessä olomuodossa ja lisäksi vielä höyrynä – jo kauan aikaa hän oli pohdiskellut kiehuvista padoista nousevan höyryn ongelmaa – pani tämän pikkumiehen ajattelemaan laajemmaltikin fyysistä maailmaa ja sen kokoonpanoa. Ja tähän varttuvaan nuorukaiseen ruumiillistunut persoonallisuus oli kuitenkin kaiken aikaa kaikkien näiden ilmiöiden aktuaalinen luoja ja organisoija koko kaukaisuuksiin ulottuvan universumin alueella.

124:1.9 (1367.5) Nasaretin ilmasto ei ollut ankara. Tammikuu oli kylmin kuukausi, ja silloin lämpötila oli keskimäärin noin 10 °C. Kuumimpien kuukausien eli heinä- ja elokuun aikana lämpötila tapasi vaihdella 24 °C ja 32 °C välillä. Laskeuduttaessa vuorilta Jordanin ja Kuolleenmeren laaksoon Palestiinan ilmasto vaihtuu jääkylmästä paahtavan kuumaksi. Ja näin juutalaisilla oli tavallaan valmius elää jokseenkin kaikissa ilmasto-oloissa, joita maailmassa ylipäätään esiintyy.

124:1.10 (1367.6) Lännestä puhalsi tavallisesti kuumimpinakin kesäkuukausina viileä merituuli kello kymmenestä aamulla kello kymmenen tienoille illalla. Mutta aina silloin tällöin saattoi hirveän kuumia tuulia päästä puhaltamaan itäisestä autiomaasta koko Palestiinan ylitse. Nämä kuumat henkäykset tulivat tavallisesti helmi- ja maaliskuussa sadekauden ollessa kääntymässä lopuilleen.

Sadekauden aikana sadetta saatiin virkistävinä kuuroina marraskuulta huhtikuulle, mutta sade ei ollut jatkuvaa. Palestiinassa oli vain kaksi vuodenaikaa: kesä ja talvi eli kuivakausi ja sadekausi. Kasvit puhkesivat kukkaan tammikuussa, ja huhtikuun lopulle tultaessa koko maa oli yhtä suurta kukkatarhaa.

124:1.11 (1367.7) Käsillä olevan vuoden toukokuussa Jeesus oli ensi kertaa enonsa maatilalla auttamassa elonkorjuutöissä. Ennen kuin hän täytti kolmetoista, hän oli metallientyöstämistä lukuun ottamatta jo ehtinyt päästä enemmän tai vähemmän selville kaikesta, mitä miehet ja naiset Nasaretin seudulla työkseen tekivät, ja vanhempana, sen jälkeen kun hänen isänsä oli kuollut, hän vietti useita kuukausia sepän pajassa.

124:1.12 (1368.1) Silloin kun työtä ja karavaaniliikennettä oli vähän, Jeesus teki isänsä seurassa monta huvi- ja työmatkaa lähistön Kaanaan, Eendoriin ja Nainiin. Jo poikasena hän kävi usein Sepforiissa, joka sijaitsi vain viitisen kilometrin päässä Nasaretista luoteeseen ja oli vuodesta 4 eKr. likimain vuoteen 25 jKr. Galilean pääkaupunki ja yksi Herodes Antipaan residenssikaupungeista.

124:1.13 (1368.2) Jeesuksen fyysinen, älyllinen, sosiaalinen ja hengellinen kasvu jatkui. Hänen kodin ulkopuolelle tekemillään matkoilla oli suuri merkitys sikäli, että ne auttoivat häntä ymmärtämään paremmin ja jalomielisemmin omaa perhettään, ja näihin aikoihin hänen vanhempansakin alkoivat jo ottaa oppia hänestä, samalla kun he itse opettivat häntä. Jeesus oli jo nuoruudessaan omaperäinen ajattelija ja taitava opettaja. Hän oli alituiseen törmäyskurssissa niin kutsutun ”suullisen lain” kanssa, mutta hän koetti aina mukautua

perheensä noudattamiin käytäntöihin. Hän tuli mukavasti toimeen ikäistensä lasten kanssa, mutta näiden mielen hidasliikkeisyys useinkin masensi häntä. Ennen kuin hän oli täyttänyt kymmenen vuotta, hänestä oli tullut seitsemästä pojasta koostuvan ryhmän johtaja. He muodostivat seuran, jonka tarkoituksena oli miehuuden edellyttämien fyysisten, älyllisten ja uskonnollisten valmiuksien edistäminen. Näiden poikien keskuuteen Jeesus onnistui tuomaan monia uusia pelejä ja erilaisia, entistä parempia fyysisen virkistäytymisen muotoja.

2. Kymmenes vuosi (4 jKr.)

124:2.1 (1368.3) Elettiin heinäkuun viidettä päivää, joka oli kuukauden ensimmäinen sapatti, kun Jeesus isänsä kanssa maaseudulle suorittamansa kävelyretken aikana puki ensimmäistä kertaa sanoiksi tuntemuksia ja ajatuksia, jotka osoittivat, että hän oli käymässä tietoiseksi elämäntehtävänsä epätavallisesta luonteesta. Joosef kuunteli tarkkaavaisesti poikansa suurimerkityksisiä sanoja mutta ei esittänyt montakaan kommenttia eikä omasta puolestaan kertonut, mitä tiesi. Seuraavana päivänä Jeesus kävi samanlaisen mutta pitemmän keskustelun äitinsä kanssa. Myös Maria kuunteli, mitä pojalla oli sanottavaa, mutta hänkään ei tarjoutunut paljastamaan omia tietojaan. Kului lähes kaksi vuotta, ennen kuin Jeesus seuraavan kerran puhui vanhemmilleen tästä hänen omassa tietoisuudessaan yhä vahvemmaksi käyvästä totuuden

paljastumisesta siltä osin, mikä olisi hänen persoonallisuutensa olemus ja hänen maan päällä suorittamansa tehtävän luonne.

124:2.2 (1368.4) Elokuussa hän aloitti opintonsa synagogan yläkoulussa. Koulussa hän aiheutti itsepintaisesti esittämillään kysymyksillä yhtä mittaa ongelmia. Yhä useammin hän piti koko Nasaretia enemmän tai vähemmän kuohuksissa. Hänen vanhemmillaan ei ollut halua kieltää häneltä näiden rauhattomuutta aiheuttavien kysymysten esittämistä, ja pikkumiehen uteliaisuus, ymmärrys ja tiedonjano herättivät hänen pääopettajassaan tavatonta mielenkiintoa.

124:2.3 (1368.5) Jeesuksen leikkitoverit eivät nähneet hänen käyttäytymisessään mitään yliluonnollista, vaan useimmissa asioissa hän oli täysin heidän kaltaisensa. Hänen kiinnostuksensa opiskelua kohtaan oli jonkin verran keskitasoa korkeammalla mutta ei mitenkään epätavallista. Hän kylläkin esitti koulussa kysymyksiä enemmän kuin muut hänen luokallaan.

124:2.4 (1368.6) Hänen epätavallisin ja silmiinpistävin ominaisuutensa oli ehkä se, ettei hän halunnut taistella oikeuksiensa puolesta. Koska hän oli ikäisekseen sangen kehittynyt miehenalku, hänen leikkitovereistaan tuntui omituiselta, ettei hänellä ollut halua puolustaa itseään edes vääryyttä vastaan eikä edes joutuessaan omaan persoonaansa kohdistuvan väkivallan kohteeksi. Kävi kuitenkin niin, ettei hän tämän ominaispiirteensä takia joutunut paljonkaan kärsimään, sillä hänellä oli ystävänään häntä vuotta vanhempi naapurinpoika Jaakob. Tämä oli Joosefin erään liikekumppanin, kivenhakkaajan, poika. Jaakob ihaili Jeesusta

suuresti ja otti asiakseen huolehtia siitä, ettei kukaan päässyt käyttämään hyväkseen Jeesuksen tuntemaa vastenmielisyyttä fyysistä tappelua kohtaan. Varttuneemmat ja huonotapaiset pojat kävivät useat kerrat Jeesuksen kimppuun hänen sävyisyyteensä luottaen, mutta kerta kerran perään he saivat nopean ja varman rangaistuksen hänen aina valmiin puolustajansa, itse itsensä nimittäneen esitaistelijansa, kivenhakkaajan pojan Jaakobin kädestä.

124:2.5 (1369.1) Jeesus oli niiden nasaretilaispoikien yleisesti hyväksytty johtaja, jotka edustivat oman aikansa ja sukupolvensa korkeampia ihanteita. Hänen nuoret toverinsa todellakin rakastivat häntä, ei vain siksi, että hän oli rehti, vaan myös siksi, että hänessä tuli esille harvinainen ja ymmärtäväinen myötätunto, joka todisti rakkaudesta ja jossa oli hienotunteisen säälin vivahde.

124:2.6 (1369.2) Tänä vuonna hän alkoi osoittaa selvää mieltymystä vanhempien ihmisten seuraa kohtaan. Hänestä oli ilo keskustella kulttuuri-, kasvatus-, sosiaalisista, taloudellisista, poliittisista ja uskonnollisista asioista varttuneempien ihmisten kanssa, ja hänen järkeilyjensä syvällisyys ja havaintojensa terävyys niin lumosivat hänen aikuiset keskustelukumppaninsa, että nämä olivat aina enemmän kuin halukkaita juttelemaan hänen kanssaan. Aina siihen saakka, kun kodin ylläpito siirtyi hänen vastuulleen, hänen vanhempansa koettivat alituiseen houkutella häntä seurustelemaan mieluummin ikäistensä tai lähempänä omaa ikäänsä olevien kuin varttuneempien ja paremmat tiedot omaavien ihmisten kanssa, jotka hän itse selvästi osoitti asettavansa etusijalle.

124:2.7 (1369.3) Tämän vuoden loppupuolella hänen kokemuksiinsa kuului kahden kuukauden mittainen sedän kanssa Galileanmerelle tehty kalamatka, eikä hänen saaliinsa vähäinen ollutkaan. Hänestä oli ennen miehuusiän saavuttamista kehkeytynyt asiantunteva kalastaja.

124:2.8 (1369.4) Hänen fyysinen kehityksensä jatkui. Koulussa hän oli pitkälle edistynyt ja etuoikeuksista nauttiva oppilas. Kotona hän tuli toimeen nuorempien veljiensä ja sisartensa kanssa kokolailla hyvin, sillä hänellä oli puolellaan se etu, että hän oli kolme ja puoli vuotta vanhempi kuin muista lapsista vanhin. Nasaretissa hänestä ajateltiin hyvää, ellei oteta lukuun joidenkuiden heikkolahjaisempien lasten vanhempia, jotka sanoivat Jeesuksesta, että tämä oli liian nenäkäs, että häneltä puuttui ikäiseltään edellytettyä nöyryyttä ja nuoruudelle ominaista kainoutta. Hänessä ilmeni entistä vahvempana taipumus ohjata nuorten toveriensa leikkejä vakavampiin ja ajatuksekkaampiin uomiin. Hän oli synnynnäinen opettaja, eikä hän suoraan sanottuna voinut olla tällä tavoin toimimatta, silloinkaan kun hänen oli oikeastaan tarkoitus vain leikkiä.

124:2.9 (1369.5) Joosef ryhtyi jo varhaisessa vaiheessa antamaan Jeesukselle opastusta siinä, mitä keinoja oli olemassa elannon hankkimiseksi. Hän selvitti, mitä etuja maanviljelyllä oli tarjota teollisuuteen ja kaupankäyntiin verrattuna. Galilea oli Juudeaa kauniimpi ja vauraampi seutukunta, ja Galileassa elinkustannukset olivat vain neljänneksen siitä, mitä ne olivat Jerusalemissa ja Juudeassa. Galilea oli maatalouskylien ja kukoistavien teollisuuskaupunkien provinssi, johon kuului runsaat kaksisataa yli

viidentuhannen asukkaan ja kolmekymmentä yli viidentoistatuhannen asukkaan kaupunkia.

124:2.10 (1369.6) Kun Jeesus oli isänsä kanssa ensimmäisellä matkallaan tekemässä huomioita Galileanjärven rantamien kalastusteollisuudesta, hän oli jo melkein päättänyt ryhtyä kalastajaksi, mutta läheinen kosketus hänen isänsä ammattiin vaikutti myöhemmin siihen, että hänestä tulikin puuseppä, kun taas vieläkin myöhemmin kokonainen vaikutusvoimaisten tekijöiden yhteenkasautuma johti hänet tekemään lopullisen valintansa, jonka mukaan hänestä tuli uuteen järjestykseen kuuluva uskonnonopettaja.

3. Yhdestoista vuosi (5 jKr.)

124:3.1 (1369.7) Koko tämän vuoden ajan pikkumiehemme teki edelleenkin isänsä kanssa matkoja kodin ulkopuolelle, mutta tavan takaa hän vieraili myös enonsa maatilalla ja pistäytyi silloin tällöin Magdalassa käydäkseen kalassa sen sedän kanssa, jonka tukikohta sijaitsi tuon kaupungin lähistöllä.

124:3.2 (1369.8) Joosef ja Maria tunsivat usein houkutusta osoittaa Jeesukselle, että tämä oli jollakin tavoin heidän erityinen suosikkinsa, tai muulla tavoin paljastaa, että he tiesivät hänen olevan lupauksen lapsi, kohtalon poika. Mutta kumpikin hänen vanhemmistaan oli kaikissa näissä asioissa erityisen viisas ja tarkkavaistoinen. Niinä muutamina kertoina, jolloin he tosiaan

jollakin tavoin osoittivat asettavansa hänet vähäisimmässäkään määrin etusijalle, nuorimies ei hetkeäkään epäröinyt torjua kaiken tällaisen erityishuomion.

124:3.3 (1370.1) Jeesus vietti melkoisesti aikaa karavaanien huoltovarastolla, ja maailman kaikilta kulmilta saapuvien matkamiesten kanssa keskustelemalla hän hankki ikäisekseen hämmästyttävän laajan tietomäärän kansainvälisistä asioista. Tämä oli viimeinen vuosi, jolloin hän vielä saattoi nauttia paljosta leikkimisestä ja nuoruuden huolettomuudesta. Tästä ajankohdasta eteenpäin alkoivat vaikeudet ja velvollisuudet tämän nuorukaisen elämässä nopeasti kasaantua.

124:3.4 (1370.2) Juuda syntyi keskiviikkoiltana, kesäkuun 24. päivänä vuonna 5 jKr. Tämän seitsemännen lapsen syntymään liittyi komplikaatioita. Maria oli usean viikon ajan niin vakavasti sairas, että Joosef jäi kotiin. Jeesuksella oli varsin paljon työtä isänsä puolesta asioita toimittaessaan ja niitä monia velvollisuuksia hoitaessaan, jotka johtuivat hänen äitinsä vakavasta sairaudesta. Tämän jälkeen tällä nuorukaisella ei enää ollut mahdollisuutta omaksua aikaisempien vuosiensa lapsenomaista suhtautumista. Äitinsä sairausajasta alkaen, vähän ennen kuin täytti yksitoista vuotta, hänen oli pakko ottaa kantaakseen esikoispojalle kuuluvat vastuut ja tehdä tämä kaikki yhtä tai kahta kokonaista vuotta aikaisemmin kuin tällaisten taakkojen olisi normaalisti pitänyt joutua hänen harteilleen.

124:3.5 (1370.3) Hashen vietti joka viikko yhden illan Jeesuksen kanssa ja auttoi tätä oppimaan heprealaiskirjoitukset. Hän oli sangen

kiinnostunut lupaavan oppilaansa edistymisestä, siksi hän olikin valmis tätä monin tavoin auttamaan. Kyseisellä juutalaisella pedagogilla oli suuri vaikutus tähän kasvavaan mieleen, mutta koskaan hän ei kyennyt ymmärtämään, miksi Jeesus suhtautui niin välinpitämättömästi kaikkiin hänen ehdotuksiinsa, jotka koskivat sellaisia tulevaisuuden näkymiä, että tämä lähtisi Jerusalemiin jatkamaan opintojaan oppineiden rabbien johdolla.

124:3.6 (1370.4) Toukokuun puolivälin paikkeilla nuorimies seurasi isäänsä liikematkalle Skytopolikseen, Dekapoliin merkittävimpään kreikkalaiskaupunkiin, muinaiseen heprealaisten Betsheanin kaupunkiin. Matkan aikana Joosef kertoi monia asioita niin muinaisesta historiasta Saul-kuninkaineen ja filistealaisineen kuin Israelin myrskyisän historian myöhemmistäkin tapahtumista. Tämän niin kutsutun pakanakaupungin siisti ilme ja erinomainen järjestys tekivät valtavan vaikutuksen Jeesukseen. Hän ihasteli ulkoilmateatteria ja ihaili kaunista marmoritemppeliä, joka oli omistettu ”pakanallisten” jumalten palvomiseen. Pojan osoittama innostus sai Joosefin pahasti tolaltaan, ja hän yritti Jerusalemin juutalaisen temppelin kauneutta ja suurenmoisuutta ylistämällä torjua näitä poikansa saamia myönteisiä vaikutelmia. Jeesus oli Nasaretin kukkulalta usein uteliaana katsellut tätä mahtavaa kreikkalaiskaupunkia ja oli monet kerrat esittänyt kysymyksiä sen suurisuuntaisista julkisista laitoksista ja koristeellisista rakennuksista, mutta hänen isänsä oli aina pyrkinyt välttelemään näihin kysymyksiin vastaamista. Nyt he olivat kasvotusten tämän ei-juutalaisen kaupungin koko komeuden kanssa, eikä Joosef keksinyt,

miten hän tahdikkaasti voisi jättää Jeesuksen kysymykset vaille vastausta.

124:3.7 (1370.5) Kaiken lisäksi sattui, että juuri tuona ajankohtana Skytopoliin amfiteatterissa oli meneillään Dekapoliin kreikkalaiskaupunkien väliset fyysistä kuntoisuutta mittaavat kilpailut ja julkiset näytökset, ja Jeesus vaati peräänantamattomasti, että hänen isänsä veisi hänet katsomaan kisoja. Ja hänen vaatimuksensa olivat niin ponnekkaita, ettei Joosefilla ollut sydäntä sitä häneltä kieltää. Poika oli koko innollaan mukana kisajännityksessä ja antautui täydestä sydämestään mukaan tunnelmaan, joka vallitsi fyysisen kunnon ja urheilullisten taitojen näytöksessä. Joosef oli sanoin kuvaamattoman järkyttynyt huomatessaan, millä innostuksella hänen poikansa näitä ”pakanallisen” turhamaisuuden näytöksiä katseli. Kun kisat olivat ohi, Joosef koki elämänsä yllätyksen kuullessaan, kuinka Jeesus ilmoitti hyväksyvänsä tällaiset kisat ja olevansa sitä mieltä, että Nasaretin nuorille miehille olisi hyväksi, jos näilläkin olisi mahdollisuus päästä tällä tavoin nauttimaan ulkoilmassa suoritettavasta terveestä fyysisestä toiminnasta. Joosef puhui Jeesuksen kanssa pitkään ja hartaasti tällaisten harrastusten kelvottomuudesta, mutta hän tiesi vallan hyvin, ettei nuorimies siitä vakuuttunut.

124:3.8 (1371.1) Ainoa kerta, jolloin Jeesus näki isänsä hänelle vihaisena, sattui tuona samaisena iltana heidän huoneessaan majatalossa, kun poika heidän keskustelunsa kuluessa unohti juutalaiset ajattelutavat kyllin pahasti ehdottaakseen Joosefille, että he palaisivat kotiin

työskentelemään sen hyväksi, että Nasaretiin rakennettaisiin amfiteatteri. Kun Joosef kuuli esikoispoikansa laskettelevan ilmoille näin epäjuutalaisia mielipiteitä, hän unohti tavanomaisen tyynen käyttäytymistapansa ja Jeesusta hartioista tarttuen huusi vihaisesti: ”Poikani, niin kauan kuin elät, älä koskaan enää anna minun kuulla sinun päästävän suustasi noin kelvotonta ajatusta.” Jeesus säikähti isänsä tunteenpurkausta; hänen ei ollut koskaan aikaisemmin tarvinnut omakohtaisesti kokea sitä kirvelyä, jonka hänen isänsä suuttuminen aiheutti, ja hän oli sanoin kuvaamattoman kauhistunut ja järkyttynyt. Hän vastasi vain: ”Hyvä on, isäni, olkoon niin.” Eikä poika isänsä eläessä enää milloinkaan puheissaan vähäisimmälläkään tavalla viitannut kisoihin eikä muihinkaan kreikkalaisten urheiluharrastuksiin.

124:3.9 (1371.2) Myöhemmin Jeesus näki Jerusalemin kreikkalaisen amfiteatterin ja tuli tietämään, miten vihattavia kaikki sen tapaiset ilmiöt juutalaisten katsantokannalta olivat. Siitä huolimatta hän koetti koko elämänsä ajan sisällyttää omiin henkilökohtaisiin suunnitelmiinsa terveen virkistäytymisen ajatuksen, ja niin laajasti kuin juutalaisten käytäntö sellaisen salli, hän yritti tuoda sitä esille myöhemmin käyttöön otetussa kahdentoista apostolinsa säännöllisessä toimintaohjelmassa.

124:3.10 (1371.3) Tämän yhdennentoista vuotensa lopulla Jeesus oli elinvoimainen, hyvin kehittynyt, kohtalaisen leikkisä ja kokolailla huoleton nuorukainen, mutta tästä vuodesta eteenpäin hänellä alkoi yhä useammin ilmetä omalaatuisia syvällisen mietiskelyn ja vakavan pohdinnan kausia. Häntä askarrutti kovasti se, miten hän suoriutuisi

velvollisuuksistaan perhettään kohtaan ja olisi samalla kuuliainen koko maailmaan kohdistuvalle kutsumustehtävälleen. Hän oli nimittäin jo käsittänyt, ettei hänen palveluksensa ollut tarkoitus rajoittua vain juutalaisten kohentamiseen.

4. Kahdestoista vuosi (6 jKr.)

124:4.1 (1371.4) Tämä oli Jeesuksen elämässä tapahtumatäyteinen vuosi. Hänen koulumenestyksensä jatkui, ja luonnon tutkimiseen hän ei väsynyt koskaan. Samalla hän perehtyi yhä laajemmin menetelmiin, joilla ihmiset ansaitsivat elantonsa. Hän ryhtyi tekemään säännöllistä työtä kotinsa puusepänverstaassa, ja hänen annettiin itse päättää ansioidensa käytöstä, mikä oli juutalaisperheessä vallitakseen perin harvinainen järjestely. Puheena olevana vuonna hän oppi myös, että sellaiset asiat oli viisasta pitää perhepiirin salaisuutena. Hän alkoi tiedostaa, millä tavoin hän oli ollut kotikylässään häiriöksi, ja tästä lähtien hän kävi aina vain hienotunteisemmaksi sikäli, että hän piti omana tietonaan kaiken, mikä olisi saattanut antaa aihetta pitää häntä tovereistaan poikkeavana.

124:4.2 (1371.5) Koko tämän vuoden ajan hän koki monia oman tehtävänsä luonteeseen kohdistuneita epävarmuuden, ellei suoranaisen epäilyksen, kausia. Hänen luonnollisella tavalla kehittyvä mielensä ei vielä käsittänyt hänen kaksinaisen olemuksensa todellisuutta. Se tosiasia, että hänellä oli vain yksi

persoonallisuus, oli syynä siihen, että hänen oli tietoisuutensa tasolla vaikea käsittää niiden tekijöiden kaksinaista alkuperää, joista tähän samaiseen persoonallisuuteen liittyvä olemus muodostui.

124:4.3 (1371.6) Tästä ajankohdasta alkaen hän alkoi tulla yhä menestyksekkäämmin toimeen veljiensä ja sisartensa kanssa. Hän oli entistäkin tahdikkaampi, aina myötätuntoinen ja heidän hyvinvoinnistaan ja onnellisuudestaan huolehtiva. Ja aina julkisen toimintansa alkuun saakka hänellä olikin heihin hyvät suhteet. Asian täsmällisemmin sanoaksemme: hän tuli erinomaisen hyvin toimeen Jaakobin, Mirjamin ja kahden nuoremman (tuolloin vielä syntymättömän) lapsen, Aamoksen ja Ruutin, kanssa. Martan kanssa hän tuli aina melko hyvin toimeen. Sen verran kuin hänellä ylipäätään oli kotona hankaluuksia, ne johtuivat enimmäkseen kitkasta, jota esiintyi toisaalta hänen ja toisaalta Joosefin ja Juudan, etenkin jälkimmäisen, välillä.

124:4.4 (1372.1) Joosefille ja Marialle oli uuvuttava kokemus olla vastuussa tämän jumalallisuuden ja ihmisyyden ennennäkemättömän yhdistelmän kasvattamisesta, ja heille lankeaa suuri kunnia siitä, että he suorittivat nämä vanhempien velvollisuudet perin juurin uskollisesti ja menestyksellisesti. Jeesuksen vanhemmat tajusivat aina vain paremmin, että heidän vanhimmassa pojassaan piili jotakin yli-inhimillistä, mutta he eivät edes unelmissaan osanneet ajatella tämän lupauksen lapsen itse asiassa ja totuudessa olevan tämän olevaisista ja olennoista koostuvan paikallisuniversumin aktuaalinen luoja. Joosef ja Maria elivät ja kuolivat saamatta koskaan tietää, että heidän poikansa

Jeesus oli todellisuudessa kuolevaisen olennon lihalliseen hahmoon inkarnoitunut Universumin Luoja.

124:4.5 (1372.2) Tänä vuonna Jeesus kiinnitti enemmän kuin koskaan huomiota musiikkiin, ja hän jatkoi kotona pitämässään koulussa sisarustensa opettamista. Jotakuinkin näihin aikoihin pikkumiehestä tuli syvästi tietoinen siitä, että Joosefin ja Marian välillä ilmeni näkemyseroja hänen tehtävänsä luonteesta. Hän pohdiskeli paljon näitä vanhempiensa eriäviä mielipiteitä, ja monet kerrat hän kuuli heidän keskustelunsa, kun he luulivat hänen olevan sikeässä unessa. Hän kallistui yhä enemmän isänsä näkemyksen kannalle, jopa niin, että hänen äitinsä tulisi loukkaantumaan tajutessaan, että hänen poikansa oli vähä vähältä hylkäämässä hänen opetuksensa asioissa, jotka koskivat hänen elämänuraansa. Ja vuosien vieriessä tämä yhteisymmärrykseen ilmestynyt särö laajeni. Maria käsitti Jeesuksen tehtävän tarkoitusta aina vain vähemmän, ja tähän hyvään äitiin koski aina vain riipaisevammin se, ettei hänen suosikkipoikansa täyttänytkään hänen hartaita odotuksiaan.

124:4.6 (1372.3) Joosef piti yllä yhä vahvemmaksi käyvää uskoa Jeesuksen tehtävän hengelliseen luonteeseen. Ja tässäkin valossa, muista ja tärkeämmistä syistä puhumattakaan, näyttää valitettavalta se, ettei hän saanut elää nähdäkseen, miten hänen käsityksensä Jeesuksen maan päälle tapahtuneesta lahjoittautumisesta toteutui.

124:4.7 (1372.4) Viimeisenä kouluvuotenaan, kun Jeesus oli kaksitoistavuotias, hän nuhteli isäänsä tämän noudattamasta juutalaisesta tavasta, jonka mukaan tämä joka kerran taloon sisälle mennessään tai sieltä ulos tullessaan kosketti ovenkamanaan

naulattua pergamenttisuikaletta ja sen jälkeen suuteli sormea, joka oli koskettanut pergamenttia. Tähän rituaaliin kuului vielä tapa sanoa: ”Herra on varjeleva ulosmenemisemme ja sisääntulemisemme tästä hetkestä eteenpäin ja iankaikkisesta iankaikkiseen.” Joosef ja Maria olivat moneen kertaan opettaneet Jeesukselle, mistä syystä kuvia ei saanut veistää eikä piirtää, ja selittäneet, että sellaisia luomuksia saatettaisiin käyttää epäjumalanpalvonnallisiin tarkoituksiin. Vaikkei Jeesus kokonaan käsittänytkään, miksi he panivat veistokset ja kuvat kiellettyjen asioiden listalle, hänellä oli kuitenkin hyvä johdonmukaisuuden taju, ja sen vuoksi hän huomautti isälleen tämän ovenkamanaan naulatun pergamentinpalan tavaksi muuttuneen kunnioittamisen syvimmältään epäjumalanpalvonnallisesta luonteesta. Ja Joosef otti pergamentin pois, kun Jeesus oli häntä näin nuhdellut.

124:4.8 (1372.5) Ajan kuluessa Jeesus sai aikaan paljon sellaista, joka muutti heidän käyttämäänsä uskonnollista muotokieltä muiden muassa perherukousten ja muiden tapojen osalta. Ja Nasaretissa moni tällainen asia kävi päinsä, sillä sen synagoga oli vapaamielisen rabbikoulukunnan vaikutuspiirissä. Tästä koulukunnasta on oivallisena esimerkkinä kuuluisa nasaretilaisopettaja Joose.

124:4.9 (1372.6) Koko tämän vuoden ajan ja kaksi seuraavaa vuotta Jeesus kärsi suurta mielenahdistusta siksi, että hän pyrki kaiken aikaa mukauttamaan henkilökohtaiset näkemyksensä uskonnollisista käytänteistä ja seuraelämän käytöstavoista vanhempiensa vakiintuneisiin uskomuksiin. Häntä raastoi se ristiriita, että hän toisaalta halusi olla rehellinen omille

vakaumuksilleen, ja toisaalta hänen omatuntonsa kehotti häntä velvollisuudentuntoisesti olemaan kuuliainen vanhemmilleen. Kipeimmin hän kärsi ristiriidasta, joka vallitsi hänen mielessään ylimpänä vaikuttavien kahden käskyn välillä. Toinen niistä kuului: ”Noudata niitä mahtikäskyjä, jotka korkeimmat käsityksesi totuudesta ja vanhurskaudesta sinulle antavat.” Toinen käsky kuului: ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi, sillä he ovat antaneet sinulle elämän ja pitäneet sen yllä.” Milloinkaan hän ei silti vältellyt sitä velvollisuutta, että hänen oli joka päivä tehtävä yhteensovitteluja seuraavien kahden maailman välillä: toisaalla lojaalisuus omia henkilökohtaisia vakaumuksia kohtaan ja toisaalla velvollisuudentunto omaa perhettään kohtaan. Ja tyydytyksekseen hän sai todeta kykenevänsä yhä harmonisemmalla tavalla yhdistämään toisaalta henkilökohtaiset vakaumukset ja toisaalta velvollisuudet perhettä kohtaan mestarilliseksi ryhmäsolidaarisuuden käsitykseksi, joka pohjautui lojaalisuuteen, rehellisyyteen, suvaitsevuuteen ja rakkauteen.

5. Hänen kolmastoista vuotensa (7 jKr.)

124:5.1 (1373.1) Tänä vuonna Nasaretin nuorimies siirtyi poikuudesta orastavan miehuuden alkuvuosiin. Hänen äänensä alkoi muuttua, ja mielen ja ruumiin muutkin piirteet kertoivat lähestyvästä miehuuden statuksesta.

124:5.2 (1373.2) Sunnuntai-iltana, tammikuun 9. päivänä vuonna 7 jKr., syntyi hänen pikkuveljensä Aamos. Juuda ei ollut tuolloin vielä edes kaksivuotias, eikä pikkusisko Ruut ollut vielä syntynyt. Tämä kertoo meille, että Jeesuksen huolehdittavaksi jäi melkoinen perhekunta pikkulapsineen, kun hänen isäänsä seuraavana vuonna kohtasi tapaturmainen kuolema.

124:5.3 (1373.3) Helmikuun puolenvälin paikkeilla Jeesus vakuuttui ihmisenä siitä, että hänen oli määrä suorittaa maan päällä tehtävä, jonka tarkoitus olisi valistaa ihmistä ja paljastaa hänelle Jumala. Suunnattoman tärkeitä päätöksiä niihin liittyvine kauaskantoisine suunnitelmineen oli muotoutumassa tämän ulkonaisesti aivan tavalliselta Nasaretin juutalaispojalta näyttävän nuorukaisen mielessä. Koko Nebadonin älylliset olennot seurasivat lumoutuneina ja hämmästellen, kun tämä kaikki alkoi kehkeytyä tuolloin nuorukaisikäisen puusepänpojan ajatusmaailmassa ja toiminnassa.

124:5.4 (1373.4) Viikon ensimmäisenä päivänä, maaliskuun 20:ntenä vuonna 7 jKr., Jeesus valmistui Nasaretin synagogan yhteydessä toimineen paikalliskoulun oppikurssilta. Tämä oli jokaisen eteenpäin pyrkivän juutalaisperheen elämässä suuri päivä, päivä, jolloin esikoispoika julistettiin ”käskyn pojaksi” ja Herran, Israelin Jumalan, lunastetuksi esikoiseksi, ”Kaikkein Korkeimman lapseksi” ja koko maanpiirin Herran palvelijaksi.

124:5.5 (1373.5) Edellisen viikon perjantaina Joosef oli tullut käymään Sepforiista, jossa hänen vastuullaan oli erään uuden julkisen rakennuksen rakennustyö, ollakseen läsnä tässä iloisessa

tilaisuudessa. Jeesuksen opettaja uskoi luottavaisesti siihen, että tälle hänen valppaalle ja ahkeralle oppilaalleen avautuisi jokin huomattava elämänura, lankeaisi jokin merkittävä elämäntehtävä. Kaikesta siitä harmista huolimatta, jota tämän miehenalun epäsovinnaiset mieltymykset olivat synagogan vanhimmille aiheuttaneet, nämä olivat Jeesuksesta hyvin ylpeitä ja olivat jo ryhtyneet laatimaan suunnitelmia, jotka soisivat hänelle mahdollisuuden siirtyä Jerusalemiin jatkamaan opintojaan maineikkaissa heprealaisakatemioissa.

124:5.6 (1373.6) Kun Jeesus kuuli, kuinka näistä suunnitelmista aika ajoin keskusteltiin, hän kävi entistäkin varmemmaksi siitä, ettei hän koskaan menisi Jerusalemiin opiskelemaan rabbien opastuksessa. Hän ei osannut vähääkään aavistaa, että varsin pian sattuisi murhenäytelmä, joka varmistaisi kaikkien tuollaisten suunnitelmien raukeamisen, koska se pakottaisi hänet ottamaan harteilleen vastuun monijäsenisen perheen elättämisestä ja ohjaamisesta, perheen, johon kohta tulisi kuulumaan hänen viisi veljeään ja kolme sisartaan sekä hänen äitinsä ja hän itse. Jeesuksen osalle tuli laajempi ja pitkäaikaisempi kokemus tämän perheen kasvattamisesta kuin, mikä suotiin hänen isälleen Joosefille. Ja hän täytti erinomaisesti mitat, jotka hän sittemmin itselleen asetti, eli hänestä tuli viisas, kärsivällinen, ymmärtäväinen ja pystyvä opettaja ja vanhin veli tälle perheelle – hänen omalle perheelleen –, joka niin yllättäen joutui murheen valtaan ja niin odottamatta jäi vaille turvaa.

6. Matka Jerusalemiin

124:6.1 (1374.1) Kun Jeesus nyt oli astunut orastavan miehuuden kynnykselle ja päättänyt virallisesti opintonsa synagogakoulussa, hän oli kelvollinen menemään vanhempiensa seurassa Jerusalemiin osallistuakseen siellä heidän kanssaan ensimmäisen pääsiäisensä viettoon. Tuon vuoden pääsiäisjuhla osui lauantaiksi, eli se oli huhtikuun 9. päivänä vuonna 7 jKr. Suurehko (103-jäseninen) seurue laittautui valmiiksi lähteäkseen Nasaretista Jerusalemiin varhain maanantaiaamuna, huhtikuun 4. päivänä. He matkasivat etelään, kohti Samariaa, mutta Jisreeliin päästyään he kääntyivät itään niin, että he kiersivät Gilboavuoren taitse Jordaninlaaksoon välttyäkseen kulkemasta Samarian läpi. Joosef ja hänen perheensä olisivat mielellään kulkeneet Samarian läpi Jaakobin kaivon ja Betelin kautta, mutta koska juutalaisista oli epämieluisaa olla tekemisissä samarialaisten kanssa, hekin päättivät kulkea naapureidensa mukana Jordaninlaakson kautta.

124:6.2 (1374.2) Suuresti pelätty Arkelaos oli syösty vallasta, eikä heidän tarvinnut olla suurestikaan peloissaan siitä, että he veivät Jeesuksen Jerusalemiin. Oli kulunut jo kaksitoista vuotta siitä, kun ensimmäinen Herodes oli yrittänyt surmauttaa Betlehemin lapsen, eikä kenenkään mieleen nyt enää juolahtanut yhdistää tuota tapausta tähän tuntemattomuudesta tulevaan nasaretilaisnuorukaiseen.

124:6.3 (1374.3) Ennen kuin he saapuivat Jisreelin tienristeykseen, he matkaa jatkaessaan ohittivat kohta tien vasemmalla puolella

muinaisen Suunemin kylän, ja Jeesus kuuli taas kerran tarinan siellä asuneesta koko Israelin kauneimmasta neidosta samoin kuin Elisan siellä suorittamista ihmeellisistä teoista. Jisreeliä ohitettaessa Jeesuksen vanhemmat kertoivat Ahabin ja Jesebelin tekemisistä ja Jehun urotöistä. Gilboavuoren ympäri kuljettaessa he puhuivat paljon Saulista, joka tämän vuoren rinteillä riisti hengen itseltään, sekä kuningas Daavidista ja siitä, mihin kaikkeen tämä historiallinen paikka liittyi.

124:6.4 (1374.4) Gilboan juurta kiertäessään pyhiinvaeltajat saattoivat oikealla puolella nähdä Skytopoliin kreikkalaiskaupungin. Matkan päästä he katselivat kaupungin marmorisia rakennelmia, mutteivät menneet lähellekään tätä ei-juutalaista kaupunkia, jotteivät vain olisi saastuttaneet itseään niin pahasti, että osallistuminen edessä oleviin juhlaviin ja pyhiin Jerusalemin pääsiäismenoihin olisi käynyt mahdottomaksi. Maria ei kyennyt ymmärtämään, miksei Joosef sen kummemmin kuin Jeesuskaan halunnut puhua Skytopoliista. Hän ei tiennyt heidän edellisvuotisesta kiistastaan, sillä he eivät olleet paljastaneet tätä välikohtausta hänelle.

124:6.5 (1374.5) Tie laskeutui välittömästi tämän jälkeen alas trooppiseen Jordaninlaaksoon, ja hetken päästä Jeesuksen ihmettelevän katseen edessä avautui mutkitteleva ja loputtomasti polveileva Jordan, jonka vesi kiilotti ja solisi virratessaan kohti Kuolluttamerta. He kuoriutuivat päällysvaatteistaan matkatessaan tässä trooppisessa laaksossa kohti etelää. He ihailivat vehreitä elopeltoja ja kauniita oleantereita, jotka taipuivat vaaleanpunaisten kukkien painosta. Kaukana pohjoisessa siinteli jyhkeä ja lumihuippuinen Hermonvuori

katsellen majesteettisena alas historialliseen laaksoon. Laakson vastakkaisen laidan Skytopoliista runsaat kolme tuntia matkustettuaan he saapuivat pulppuavan lähteen partaalle, jonne he leiriytyivät tähtien valaiseman taivaan alla viettämänsä yön ajaksi.

124:6.6 (1374.6) Toisena matkapäivänään he ohittivat kohdan, jossa idästä virtaava Jabbok yhtyy Jordaniin, ja kun heidän katseensa kääntyi itään tätä jokilaaksoa seuraillen, he tarinoivat Gideonin ajoista, jolloin midianilaiset tulvehtivat näille seuduin tarkoituksenaan koko maan valloittaminen. Toisen matkapäivän lopulla he leiriytyivät likelle paikkaa, josta Sartabavuori, Jordaninlaakson ylle kohoavista vuorista korkein, alkaa kohotella rinteitään. Sartaban huipulla sijaitsi Aleksanterin rakennuttama linnoitus, jonne Herodes oli vanginnut yhden vaimoistaan ja haudannut kaksi kuoliaaksi kuristettua poikaansa.

124:6.7 (1375.1) Kolmantena päivänä he ohittivat kaksi kylää, jotka Herodes oli hiljattain rakennuttanut, ja he panivat merkille niiden suurenmoisen arkkitehtuurin ja kauniit palmutarhat. Iltahämärissä he saapuivat Jerikoon, jossa he viipyivät aamuun saakka. Tuona iltana Joosef, Maria ja Jeesus kävelivät kahden ja puolen kilometrin matkan muinaisen Jerikon sijaintipaikalle, jossa juutalaisen perimätiedon mukaan Joosua, jonka mukaan Jeesus oli saanut nimensä, oli suorittanut maineikkaat urotyönsä.

124:6.8 (1375.2) Kun päästiin neljänteen ja viimeiseen matkapäivään, tie alkoi olla yhtä loputonta pyhiinvaeltajien kulkuetta. He alkoivat nyt kiivetä mäkiä, jotka johtavat suoraan Jerusalemiin. Kukkulan lakea lähestyessään he saattoivat katsoa Jordanin ylitse ja nähdä siellä

siintävät vuoret ja suunnata katseensa etelään, Kuolleenmeren liikkumattomien vetten taakse. Kun oltiin vielä noin puolen päivämatkan päässä Jerusalemista, Jeesus näki ensi kertaa Öljymäen (tienoon, josta oli niin paljossa tuleva osa hänen myöhempää elämäänsä), ja Joosef huomautti hänelle, että Pyhä kaupunki olisi heti tämän harjanteen takana, ja riemullinen odotus sai pojan sydämen pamppailemaan, olisihan hän kohta näkevä taivaallisen Isänsä huoneen ja kaupungin.

124:6.9 (1375.3) Öljymäen itärinteillä he pysähtyivät lepäämään pienen Betania-nimisen kylän liepeille. Vieraanvaraiset kyläläiset tulivat sankoin joukoin tarjoamaan pyhiinvaeltajille apuaan, ja sattui, että Joosef oli perheineen pysähtynyt erään Simonin talon lähelle. Simonilla oli kolme suunnilleen Jeesuksen ikäistä lasta: Maria, Martta ja Lasarus. He kutsuivat nasaretilaisperheen sisälle virkistäytymään, ja tästä versoi näiden kahden perheen välille elinikäinen ystävyys. Vaiheikkaan elämänsä varrella Jeesus viivähti tässä talossa tämän jälkeen vielä monta kertaa.

124:6.10 (1375.4) He riensivät eteenpäin, ja ennen pitkää he seisoivat Öljymäen harjalla, ja Jeesus näki (muistinsa mukaan) ensi kertaa Pyhän kaupungin, kerskailevat palatsit ja hänen Isänsä mieltäkiihottavan temppelin. Koskaan ei Jeesus enää tämän jälkeen kokenut sellaisia, puhtaasti inhimillisiä tunneväristyksiä, jotka nyt ottivat hänet läpikotaisin valtoihinsa, kun hän seisoi Öljymäellä tänä huhtikuisena iltapäivänä imemässä itseensä ensivaikutelmia Jerusalemista. Ja myöhempinä vuosina hän seisoi tällä samalla paikalla ja itki tämän kaupungin tähden, joka oli taas kerran

hylkäämässä yhden profeetan, taivaallisista opettajistaan viimeisen ja suurimman.

124:6.11 (1375.5) Mutta he kiiruhtivat Jerusalemiin. Nyt oli jo torstai-iltapäivä. Kaupunkiin saavuttuaan he kulkivat temppelin ohitse, eikä Jeesus ollut koskaan vielä nähnyt niin valtavia ihmisjoukkoja. Häntä askarrutti syvästi se, miten nämä juutalaiset olivat tunnetun maailman äärimmäisistäkin kolkista tänne kerääntyneet.

124:6.12 (1375.6) Kohta he saapuivat paikkaan, joka oli ennalta sovittu heidän majapaikakseen pääsiäisviikon ajaksi. Se oli Marian erään varakkaan sukulaisen avara koti. Tämä oli Sakariaan kautta saanut tietää jotakin sekä Johanneksen että Jeesuksen elämäntarinan varhaisvaiheista. Seuraavan päivän eli valmistuspäivän ajan he tekivät valmisteluja asianmukaista pääsiäissapatin viettoa varten.

124:6.13 (1375.7) Vaikka koko Jerusalem oli pääsiäisvalmistelujen takia liikkeellä, Joosef ennätti kuitenkin viedä poikansa käymään akatemiassa, jonne tälle oli järjestetty tilaisuus jatkaa opintojaan kahden vuoden kuluttua, eli sitten kun hän olisi tullut vaadittuun viidentoista vuoden ikään. Joosef oli totisesti ymmällään huomatessaan, miten vähän kiinnostusta Jeesus osoitti kaikkia näitä huolellisesti laadittuja suunnitelmia kohtaan.

124:6.14 (1375.8) Temppeli siihen liittyvine palveluksineen ja toimituksineen teki Jeesukseen syvän vaikutuksen. Ensi kertaa, sen jälkeen kun hän oli nelivuotias, hän oli aivan liian syventynyt omiin mietteisiinsä montakaan kysymystä esittääkseen. Toki hän silti esitti isälleen useita hämmentäviä kysymyksiä (niin kuin hän oli tehnyt aikaisemmissakin tilanteissa) siitä, miksi taivaallinen Isä vaati

teurastamaan niin monia viattomia ja avuttomia eläimiä. Ja nuorenmiehen kasvojen ilmeestä hänen isänsä tiesi hyvin, etteivät hänen vastauksensa ja selitysyrityksensä hänen syvämietteistä ja teräväjärkistä poikaansa tyydyttäneet.

124:6.15 (1376.1) Pääsiäissapattia edeltävänä päivänä hengellisen valaistumisen vuoksiaallot vyöryivät Jeesuksen kuolevaismielen läpi ja täyttivät hänen ihmissydämensä ääriään myöten rakastavalla säälillä niitä hengellisesti sokeita ja moraalin suhteen tietämättömiä kansanjoukkoja kohtaan, jotka olivat kokoontuneet viettämään muinaista pääsiäisen muistojuhlaa. Tämä oli Jumalan Pojan lihallisessa hahmossa viettämistä päivistä eräs erikoisimmista. Ja yön aikana hänelle ilmestyi ensi kertaa hänen maisen elämänvaiheensa aikana Immanuelin valtuuttama ja Salvingtonista matkaan lähtenyt erityistehtävään asetettu sanansaattaja, joka sanoi: ”Hetki on tullut. On aika sinun ryhtyä toimittamaan Isäsi asioita.”

124:6.16 (1376.2) Ja tällä tavoin, jo ennen kuin hänen nuorille harteilleen laskeutui raskas vastuu nasaretilaisperheestä, taivaallinen viestintuoja saapui nyt muistuttamaan tätä nuorta poikaa, joka ei vielä ollut kolmeatoista täyttänyt, siitä, että oli tullut aika ryhtyä taas hoitamaan kokonaista universumia koskevia velvollisuuksia. Tämä oli ensimmäinen näytös pitkässä tapahtumaketjussa, joka lopulta huipentui Pojan Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen loppuunsaattamiseen ja siihen, että ”universumin hallintovastuu laskettiin taas hänen inhimillis-jumalallisille harteilleen.”

124:6.17 (1376.3) Ajan kuluessa tämä ruumiillistumisen mysteeri kävi meille kaikille aina vain käsittämättömämmäksi. Pystyimme tuskin

käsittämään, että tämä nasaretilaispoikanen oli koko Nebadonin luoja. Emmekä me nykyisinkään käsitä, miten tämän saman Luoja-Pojan henki ja hänen Paratiisin-Isänsä henki liittyvät ihmiskunnan sieluihin. Sitä mukaa kun aika kului, pystyimme näkemään, miten hänen ihmismielensä teki yhä selvemmin sellaisen eron, että vaikka hän elikin elämäänsä lihallisessa hahmossa, hengessä hänen harteillaan lepäsi vastuu kokonaisesta universumista.

124:6.18 (1376.4) Ja tähän päättyy nasaretilaisen pikkupojan elämänvaihe, ja tästä alkaa kertomus nuorukaisesta – yhä paremmin itsensä tiedostavasta jumalallisesta ihmisestä –, joka ryhtyy nyt pohtimaan, millainen on oleva hänen maailmassa viettämänsä elämänvaihe, kun hän pyrkii yhdistämään yhdeksi kokonaisuudeksi toisaalta elämänsä laajenevan tarkoituksen ja toisaalta vanhempiensa toiveet ja velvollisuutensa omaa perhettään ja oman aikansa ja aikakautensa yhteiskuntaa kohtaan.

Luku 125

Jeesus Jerusalemissa

125:0.1 (1377.1) KOKO siihen tapahtumaintäyteiseen elämänvaiheeseen, jonka Jeesus vietti maan päällä, ei sisältynyt tapahtumaa, joka olisi ollut kiehtovampi, inhimillisessä mielessä sävähdyttävämpi kuin tämä hänen muistamansa ensimmäinen käynti Jerusalemissa. Erityisen paljon virikkeitä hänelle antoi kokemus yksikseen tapahtuneesta osallistumisesta temppelikeskusteluihin, ja se säilyi kauan aikaa hänen muistissaan lapsuuden loppupuolen ja varhaisnuoruuden merkkitapauksena. Tuolloin hän pääsi ensimmäistä kertaa nauttimaan sellaisesta, että sai muutaman päivän ajan elää riippumattomana, riemuita siitä, että sai mennä ja tulla kenenkään estelemättä tai asettamatta rajoituksia. Tämä pääsiäisen jälkeiselle viikolle osunut lyhyt ajanjakso, jolloin kukaan ei ollut ohjaamassa, miten hän elämäänsä vietti, oli hänelle ensimmäinen tilaisuus olla kokonaan vapaa kaikesta vastuunkantamisesta. Ja tämän jälkeen kului monta vuotta, ennen kuin hänelle seuraavan kerran edes vähäksi aikaa suotiin

samanlainen ajanjakso, jonka kestäessä hän saattoi tuntea itsensä kaikesta vastuusta vapaaksi.

125:0.2 (1377.2) Naiset olivat harvoin mukana Jerusalemin pääsiäisjuhlilla; heiltä ei edellytetty läsnä olemista. Jeesus kuitenkin itse asiassa kieltäytyi lähtemästä, ellei hänen äitinsä lähtisi heidän mukaansa. Ja hänen äitinsä tekemä lähtöpäätös sai monet muutkin Nasaretin naiset astumaan matkalle, niin että pääsiäisseurueeseen kuului naisia suhteessa miesten lukumäärään enemmän kuin Nasaretista oli pääsiäisjuhlille koskaan lähtenyt. Matkalla Jerusalemiin he vähän väliä lauloivat sadattakolmattakymmenettä psalmia.

125:0.3 (1377.3) Nasaretista-lähdön hetkestä aina siihen asti, kun he saavuttivat Öljymäen laen, Jeesus koki yhtä pitkää innokkaan odotuksen jännitystä. Koko huolettoman lapsuutensa ajan hän oli kunnioituksen vallassa kuunnellut puheita Jerusalemista ja sen temppelistä; nyt hän oli kohta näkevä ne todellisuudessa. Öljymäeltä katsottuna ja ulkopuolelta lähemmin tarkasteltuna temppeli olikin vastannut kaikkea, mitä Jeesus oli odottanut, ja enemmänkin. Mutta heti, kun hän astui sen pyhien porttien sisäpuolelle, pettymys seurasi pettymyksen perään.

125:0.4 (1377.4) Vanhempiensa seurassa Jeesus kulki temppelialueen läpi, kun hän oli menossa liittymään niiden uusien lain poikien ryhmään, jotka kohta vihittäisiin Israelin kansalaisiksi. Hän oli hieman pettynyt jo siihen, miten temppeliin kokoontunut väkijoukko yleensä käyttäytyi, mutta tuon päivän ensimmäisen suuren järkytyksen hän koki, kun hänen äitinsä erosi heidän seurastaan

mennäkseen naisten parvelle. Jeesuksen mieleen ei ollut koskaan juolahtanut, ettei hänen äitinsä tulisi hänen mukanaan vihkimystilaisuuteen, ja hän oli perin pohjin närkästynyt siitä, että tämä joutui kokemaan näin epäoikeudenmukaista syrjintää. Vaikka asia häntä kovin harmittikin, hän ei muutamia isälleen esittämiä tyytymättömyyden ilmauksia lukuun ottamatta puhunut siitä mitään. Mutta hän ajatteli, ja hänen ajatuksensa olivat syvällisiä, kuten hänen viikkoa myöhemmin kirjanoppineille ja opettajille esittämänsä kysymykset osoittivat.

125:0.5 (1377.5) Hän kävi läpi pyhittäytymisrituaalit, mutta niiden pinnallinen ja rutiininomainen luonne oli hänelle pettymys. Hän kaipasi sitä henkilökohtaista kiinnostusta, joka oli ominaista Nasaretin synagogan seremonioille. Sitten hän palasi tervehtimään äitiään ja valmistautui lähtemään isänsä seurassa ensi kertaa tutustumaan temppeliin, sen moniin pihoihin, parviin ja käytäviin. Temppelitiloihin mahtui kerrallaan yli kaksisataatuhatta jumalanpalvelusvierasta, ja vaikka näiden rakennusten suunnattomuus – kaikkeen siihen verrattuna, mitä hän oli koskaan nähnyt – tekikin hänen mieleensä suuren vaikutuksen, temppeliseremonioiden ja niihin liittyvän palvonnan merkityksen pohdiskelu herätti hänessä kuitenkin enemmän kiinnostusta.

125:0.6 (1378.1) Vaikka monet temppelirituaalit koskettivat syvältä hänen kauneuden- ja symboliikantajuaan, hän pettyi joka kerta siihen selitykseen näiden seremonioiden todellisesta merkityksestä, jonka hänen vanhempansa tahtoivat tarjota vastaukseksi hänen moniin syvällisiin kyselyihinsä. Jeesus ei kerta kaikkiaan suostunut

hyväksymään sellaisia selityksiä palvonnasta ja uskonnollisesta hartaudenharjoituksesta, jotka vaativat uskomaan Jumalan vihaan ja Kaikkivaltiaan kiivauteen. Näistä kysymyksistä keskusteltiin lisää, sen jälkeen kun temppelissäkäynti oli saatu päätökseen. Ja kun hänen isänsä lempeästi mutta itsepintaisesti vaati häntä ilmoittamaan, että hän hyväksyy puhdasoppiset juutalaiset uskonkäsitykset, Jeesus käänsi silmänräpäyksessä kasvonsa vanhempiensa puoleen ja sanoi isäänsä vetoavasti silmiin katsoen: ”Isäni, se ei voi olla totta – Isä, joka on taivaassa, ei voi sillä tavoin suhtautua erehtyviin lapsiinsa. Taivaallinen Isä ei voi rakastaa lapsiaan vähemmän kuin sinä rakastat minua. Ja tiedän vallan hyvin, että teinpä minkä hyvänsä harkitsemattoman teon, et koskaan vuodattaisi vihaasi päälleni etkä purkaisi kiukkuasi minuun. Jos sinussa, maisessa isässäni, ilmenee tällaisia inhimillisiä heijastumia Jumalallisesta, kuinka paljon enempänä täytyykään taivaallisessa Isässä ilmetä hyvyyden täyteys ja laupeuden ylitsevuotavuus. En suostu uskomaan, että taivaassa oleva Isäni rakastaa minua vähemmän kuin maan päällä oleva isäni.”

125:0.7 (1378.2) Nämä esikoispoikansa sanat kuultuaan Joosef ja Maria vaikenivat. Eivätkä he koskaan enää koettaneet muuttaa hänen mielipidettään Jumalan rakkaudesta ja taivaallisen Isän armahtavaisuudesta.

1. Jeesus tutustuu temppeliin

125:1.1 (1378.3) Minne hyvänsä Jeesus temppelin pihoilla menikin, joka paikassa häntä järkytti ja tympäisi hänen siellä kohtaamansa hartauden puutteesta kielivä henki. Temppelissä oleskelevien väkijoukkojen käyttäytyminen ei hänen mielestään ollut sopusoinnussa sen kanssa, että he sentään olivat ”hänen Isänsä huoneessa”. Mutta nuoren elämänsä järkytyksen hän vasta kokikin, kun hänen isänsä vei hänet ei-juutalaisten pihaan, jossa meluisa mongerrus, äänekäs puhe ja kiroilu sekoittuivat sekavaksi pauhuksi, johon toivat oman lisänsä lampaiden määintä ja ääntensorina, joka kavalsi paikalla olevaksi rahanvaihtajia ja uhrieläinten sekä kaikenkarvaisen muun kauppatavaran kaupustelijoita.

125:1.2 (1378.4) Mutta eniten hänen sopivaisuudentajuaan kuitenkin loukkasi, kun hän näki kevytmielisten kurtisaanien kuljeskelevan tässä temppelitilassa itseään esittelemässä. Nämä olivat juuri samanlaisia maalattuja naisia, jollaisia hän oli Sepforiissa käydessään vastikään nähnyt. Tämä temppelin häpäisy nostatti hänen nuoren ihmisen suuttumuksensa äärimmilleen, eikä hän empinyt tuoda paheksuntansa suorin sanoin Joosefin tietoon.

125:1.3 (1378.5) Temppelissä vallitseva tunnelma ja siellä suoritettu jumalanpalvelus ihastuttivat Jeesusta, mutta häntä järkytti hänen varsin monen mitään ajattelemattoman uskonharjoittajan kasvoilla näkemänsä hengellinen rumuus.

125:1.4 (1378.6) Seuraavaksi he siirtyivät pappien pihaan, temppelin edessä olevan kallionkielekkeen alapuolelle, alttarin sijaintipaikalle, jossa he seurasivat, kuinka eläimiä tapettiin laumoittain ja miten tätä toimitusta suorittavat papit pronssisen suihkulähteen luona pesivät

veren käsistään. Veren tahraama pihakiveys, verestä tahmeat pappien kädet ja kuolevien eläinten äännähdykset ylittivät sen rajan, mitä tämä luontoa rakastava nuorimies saattoi kestää. Kaamea näky sai tämän nasaretilaispojan voimaan pahoin. Hän tarrautui isänsä käsivarteen ja rukoili päästä pois. Lähtöpaikkaansa he palasivat kävelemällä ei-juutalaisten pihan poikki, ja nyt jopa hänen siellä kuulemansa naurunremakka ja rienaava pilailu tuntuivat hänestä kaiken hänen hetki sitten näkemänsä jälkeen helpotukselta.

125:1.5 (1379.1) Joosef oli huomannut, että temppeliriittien näkeminen oli saanut hänen poikansa voimaan pahoin, ja viisautta osoittaen Joosef vei hänet katsomaan ”Kaunistaporttia”, korinttilaisesta pronssista valmistettua taideteosmaista porttia. Mutta Jeesus oli saanut kyllikseen ensimmäisestä vierailustaan temppelissä. He palasivat yläpihalle tavatakseen siellä Marian ja kuljeskelivat sitten tunnin verran ulkoilmassa poissa väentungoksesta ja katselivat hasmonealaispalatsia, Herodeksen juhlavaa asuintaloa, ja roomalaisvartijoiden tornia. Tämän kävelyretken kuluessa Joosef selitti Jeesukselle, että vain jerusalemilaisilla oli oikeus olla seuraamassa temppelissä päivittäin toimitettuja uhrimenoja ja että Galilean asukkaat tulivat vain kolmasti vuodessa ottamaan osaa temppelipalvelukseen: pääsiäisenä, helluntaina (seitsemän viikkoa pääsiäisen jälkeen) ja lehtimajanjuhlan aikaan lokakuussa. Nämä juhlat olivat Mooseksen asettamia. Sitten he keskustelivat kahdesta juhlasta, joiden viettämisestä oli annettu määräykset myöhemmin, nimittäin temppelin vihkimisjuhlasta ja puurimista. Jälkeenpäin he menivät majapaikkaansa ja valmistautuivat viettämään pääsiäistä.

2. Jeesus ja pääsiäinen

125:2.1 (1379.2) Viisi nasaretilaisperhettä oli kutsuttuina tai mukaan liittyneinä saapunut Simon Betanialaisen perheen kotiin viettämään pääsiäistä, ja Simon oli ostanut seurueelle pääsiäislampaan. Juuri se, että näitä lampaita teurastettiin vallan valtavat määrät, oli niin suuresti liikuttanut Jeesusta hänen temppelikäynnillään. Aikomuksena oli ollut nauttia pääsiäisateria Marian sukulaisten luona, mutta Jeesus taivutti vanhempansa hyväksymään kutsun Betaniaan.

125:2.2 (1379.3) Tuona iltana he kokoontuivat pääsiäisriittejä varten ja söivät paahdettua lihaa happamattoman leivän ja katkerien yrttien kera. Jeesusta pyydettiin uutena liiton poikana kertomaan pääsiäisen syntytarina, ja tekihän hän toki sen, mutta hän saattoi vanhempansa aavistuksen verran hämilleen liittämällä tarinaansa lukuisia huomautuksia, joissa häivähdyksenomaisesti heijastuivat hänen muutamaa hetkeä aikaisemmin näkemiensä ja kuulemiensa tapahtumien hänen nuoreen mutta miettiväiseen mieleensä jättämät vaikutelmat. Tällä tavoin alkoivat pääsiäisjuhlan seitsenpäiväiset seremoniat.

125:2.3 (1379.4) Jo näin aikaisessa vaiheessa, vaikkei hän sellaisista asioista mitään vanhemmilleen maininnutkaan, Jeesus ryhtyi pohtimaan mielessään, olisiko soveliasta viettää pääsiäistä ilman teuraskaritsaa. Hän oli omassa mielessään vakuuttunut siitä, ettei hänen taivaallinen Isänsä suinkaan ollut mielissään tällaisesta

suurimittaisesta uhrinäytelmästä, ja sitä mukaa kun vuodet kuluivat, sitä mukaa vahvistui hänen päätöksensä, että hän jonakin päivänä vielä asettaisi verettömän pääsiäisenviettotavan.

125:2.4 (1379.5) Tuona yönä Jeesus nukkui hyvin vähän. Hänen lepoaan häiritsivät pahasti hänen teurastuksesta ja kärsimisestä näkemänsä kuvottavat unet. Hänen mieltään riipaisivat ja hänen sydäntään raastoivat juutalaiseen seremoniajärjestelmään kauttaaltaan sisältyvät teologiset epäjohdonmukaisuudet ja mielettömyydet. Myös hänen vanhempansa nukkuivat huonosti. Juuri päättyneen päivän tapahtumat olivat olleet heille varsin hämmentäviä. Omassa sisimmässään he olivat täysin poissa tolaltaan poikansa heidän mielestään kummallisen ja harkitun asenteen johdosta. Maria muuttui iltayöstä hermostuneen kiihkeäksi, mutta Joosef säilytti tyyneytensä, vaikka olikin yhtä lailla ymmällään. He kumpikin pelkäsivät ottaa näitä ongelmia pojan kanssa avoimesti puheeksi, vaikka Jeesus olisi mielellään keskustellut vanhempiensa kanssa, jos nämä vain olisivat tohtineet häntä siihen rohkaista.

125:2.5 (1379.6) Seuraavan päivän temppelipalvelukset olivat Jeesuksen mielestä jo hyväksyttävämpiä, ja ne auttoivat suuresti lieventämään edellisen päivän epämiellyttäviä muistoja. Nuori Lasarus otti seuraavana aamuna Jeesuksen hoiviinsa, ja he ryhtyivät järjestelmällisesti tutustumaan Jerusalemiin ja sen ympäristöön. Ennen päivän päättymistä Jeesus löysi temppelin eri puolilla sijaitsevat monet paikat, joissa parastaikaa pidettiin opetus- ja kyselykokouksia. Ja ellei oteta lukuun hänen muutamaa käyntiään kaikkein pyhimmässä katsomassa ihmettelevin silmin, mitä esiripun

takana oikeastaan oli, hän käytti suurimman osan temppelillä viipymästään ajasta näissä opetuskokouksissa.

125:2.6 (1380.1) Koko pääsiäisviikon ajan Jeesus pysyttäytyi uusien käskyn poikien joukossa, ja tämä merkitsi, että hänen oli asetuttava istumaan kaikki Israelin täysivaltaista kansalaisuutta vailla olevat henkilöt muista erottavan kaiteen taakse. Kun hänelle tällä tavoin tehtiin tiettäväksi, että hän oli vielä nuori, hän pidättyi esittämästä monia mielessään risteileviä kysymyksiä; tai oikeammin hän luopui niiden esittämisestä siksi, kunnes pääsiäisen vietto päättyisi ja vastavihittyihin nuorukaisiin kohdistuvat rajoitukset kumottaisiin.

125:2.7 (1380.2) Pääsiäisviikon keskiviikkona Jeesus sai luvan mennä Lasaruksen kanssa tämän kotiin ja yöpyä Betaniassa. Tuona iltana Lasarus, Martta ja Maria kuulivat Jeesuksen pohtivan ajallisia ja ikuisia, inhimillisiä ja jumalallisia asioita. Ja tuosta illasta lähtien he kaikki kolme rakastivat Jeesusta niin kuin hän olisi ollut heidän oma veljensä.

125:2.8 (1380.3) Viikon loppupuolella Jeesus tapasi Lasarusta vähemmän, sillä tämä ei ollut kelvollinen pääsemään edes temppelikeskustelujen uloimpaan piiriin, jos kohta hän olikin mukana kuuntelemassa muutamia ulkopihoilla pidettyjä julkisia puheita. Lasarus oli Jeesuksen ikätoveri, mutta Jerusalemissa nuorukaisia päästettiin varsin harvoin lain poikien vihkimykseen, ennen kuin nämä olivat saavuttaneet täyden kolmentoista vuoden iän.

125:2.9 (1380.4) Pääsiäisviikon aikana Jeesuksen vanhemmat tapasivat hänet kerran toisensa jälkeen istumasta omissa oloissaan ja nuoren

miehen päänsä käsien varassa suorittamassa ankaraa ajatustyötä. He eivät olleet nähneet hänen koskaan ennen käyttäytyvän tällä tavoin, ja tietämättä, miten paljossa määrin kokemus, jota hän oli parhaillaan läpikäymässä, hänen mieltään hämmensi ja hänen henkeään vaivasi, he olivat pahasti ymmällään; he eivät tienneet, mitä tehdä. He olivat iloisia pääsiäisviikon päivien kulumisesta ja kaipasivat vain saada oudosti käyttäytyvän poikansa turvallisesti takaisin Nasaretiin.

125:2.10 (1380.5) Päivät pitkät Jeesus kävi ajatuksissaan läpi ongelmiaan. Lopulla viikkoa hän oli jo saanut monet asiat kohdalleen, mutta kun tuli Nasaretiin-paluun hetki, hänen nuoren ihmisen mielessään oli vielä vilisemällä hämmentäviä pulmia ja sitä piiritti lukematon vastausta vaille jääneiden kysymysten ja ratkaisemattomien ongelmien paljous.

125:2.11 (1380.6) Ennen kuin Joosef ja Maria lähtivät Jerusalemista, he tekivät yhdessä Jeesuksen nasaretilaisopettajan kanssa määrätietoisia järjestelyjä sitä silmällä pitäen, että Jeesus viisitoista vuotta täytettyään palaisi Jerusalemiin aloittaakseen monivuotiset opintonsa eräässä tunnetuimmassa rabbien akatemiassa. Jeesus oli vanhempiensa ja opettajansa mukana joka kerta, kun he tässä koulussa kävivät, mutta heitä kaikkia kiusasi, kun he huomasivat, miten välinpitämättömästi hän tuntui suhtautuvan kaikkeen heidän sanomaansa ja tekemäänsä. Maria oli syvästi loukkaantunut siitä, miten Jeesus reagoi Jerusalemissa-käyntiin. Joosef puolestaan oli perin pohjin hämillään nuorenmiehen tekemistä kummallisista huomautuksista ja epätavallisesta käyttäytymisestä.

125:2.12 (1380.7) Oli miten oli, pääsiäisviikko oli sittenkin ollut Jeesuksen elämän suurtapahtuma. Hänellä oli ollut tilaisuus tavata kymmenittäin ikäisiään poikia, muita vihkimyskokelaita, ja hän käytti tällä tavoin saamansa kosketukset hyödykseen pitäen niitä keinona saada tietää, miten ihmiset Mesopotamiassa, Turkestanissa ja Parthiassa sekä Rooman kaukaisissa läntisissä provinsseissa elivät. Hän oli jo koko lailla hyvin perillä siitä, miten nuoriso varttui Egyptissä ja muualla Palestiinan ympäristössä. Tuona ajankohtana Jerusalemissa oli tuhansittain nuoria ihmisiä, ja nasaretilaisnuorukaisemme tapasi heistä yli sataviisikymmentä ja haastatteli heitä, ketä enemmän, ketä vähemmän. Hän oli erityisen kiinnostunut niistä, jotka olivat kotoisin kaukoidän ja kaukaisen lännen maista. Näistä kosketuksista oli seurauksena, että nuorukaisemme alkoi elätellä toivetta päästä matkustamaan eri puolilla maailmaa tullakseen sillä keinoin tietämään, miten hänen kanssaihmistensä eri ryhmät elantonsa ansaitakseen uurastivat.

3. Joosefin ja Marian lähtö

125:3.1 (1381.1) Oli sovittu sellaisesta järjestelystä, että nasaretilaisseurue kokoontuisi temppelin tietämissä aamupäivän puolivälissä pääsiäisjuhlien jälkeisen viikon ensimmäisenä päivänä. Näin tapahtuikin, ja he lähtivät paluumatkalle kohti Nasaretia. Jeesus oli mennyt temppeliin kuuntelemaan siellä käytyjä keskusteluja sillä aikaa, kun hänen vanhempansa odottelivat heidän

matkatovereittensa kokoontumista. Seurue oli tuota pikaa valmis matkaan, ja miehet kulkivat omana ryhmänään ja naiset omanaan, kuten heillä oli tapana tehdä matkustaessaan juhlille Jerusalemiin ja sieltä taas kotiin. Jeesus oli tullut Jerusalemiin äitinsä ja naisten seurassa. Kun hän nyt oli vihkimyksen saanut nuori mies, hänen odotettiin matkaavan takaisin Nasaretiin isänsä ja miesten seurassa. Mutta kun nasaretilaisten seurue taivalsi kohti Betaniaa, Jeesus oli temppelissä, jossa enkeleistä käyty keskustelu oli temmannut hänet niin mukaansa, ettei hän tullut ollenkaan ajatelleeksi vanhempiensa lähtöajan olevan kulumassa umpeen. Ja hän tajusi jääneensä muista jälkeen, vasta kun temppelikokoukset puolelta päivin hajaantuivat.

125:3.2 (1381.2) Nasaretin matkalaiset eivät osanneet kaivata Jeesusta, sillä Maria arveli hänen tekevän matkaa miesten joukossa, kun Joosef taas luuli, että hän matkustaisi naisten mukana, olihan hän Jerusalemiin tullutkin naisten mukana Marian aasia taluttaen. He havaitsivat hänen poissaolonsa, vasta kun olivat päässeet Jerikoon ja valmistautuivat jäämään sinne yöksi. Kyseltyään pojastaan viimeisinä Jerikoon saapuneilta seurueen jäseniltä ja kuultuaan, ettei näistä kukaan ollut häntä nähnyt, he viettivät unettoman yön pohtien mielessään, mitä hänelle olisi voinut sattua, ja käyden yksityiskohtaisesti läpi hänen kummallisia reaktioitaan pääsiäisviikon tapahtumiin sekä lempeästi toisiaan toruskellen siitä, ettei kumpikaan ollut valvonut, että Jeesus olisi ollut ryhmän mukana ennen heidän Jerusalemista-lähtöään.

4. Ensimmäinen ja toinen päivä temppelissä

125:4.1 (1381.3) Sillä välin Jeesus oli pysytellyt koko iltapäivän temppelissä kuunnellen keskusteluja ja nauttien siellä vallitsevasta rauhallisemmasta ja siivommasta ilmapiiristä, nyt kun pääsiäisviikon suuret väkijoukot olivat jo miltei kokonaan sieltä kaikonneet. Iltapäivän keskustelujen päätyttyä, joissa Jeesus ei yhdessäkään käyttänyt puheenvuoroa, hän lähti Betaniaan, jonne hän saapui, juuri kun Simonin perhe oli ryhtymässä illalliselle. Perheen kolme nuorimmaista hehkuivat riemusta toivottaessaan Jeesuksen tervetulleeksi, ja hän jäikin sitten Simonin taloon yöksi. Hän ei sinä iltana paljonkaan seurustellut, vaan oli enimmän aikaa puutarhassa siellä yksikseen mietiskellen.

125:4.2 (1381.4) Seuraavan päivän aamuna Jeesus oli jalkeilla ja matkalla temppeliin. Öljymäen laella hän seisahtui ja itki näkymää, jonka hänen silmänsä tavoittivat – hengellisesti köyhtynyttä kansaa, jota perinteet kahlehtivat ja joka eli Rooman legioonien silmälläpidon alaisuudessa. Varhain aamupäivällä hän oli jo taas temppelissä mielessään päätös keskusteluihin osallistumisesta. Sillä välin Joosef ja Mariakin olivat aamun sarastaessa nousseet jalkeille, ja heidän aikomuksenaan oli palata omia jälkiään takaisin Jerusalemiin. Ensimmäiseksi he kiiruhtivat siihen sukulaistensa taloon, jonne he olivat perhekuntana majoittuneet pääsiäisviikon ajaksi, mutta tiedustelun tuloksena oli vain tieto, ettei kukaan ollut Jeesusta

nähnyt. Koko päivän etsittyään ja jälkeäkään hänestä löytämättä he palasivat sukulaistensa luokse yöksi.

125:4.3 (1382.1) Toisessa kokouksessa Jeesus oli uskaltautunut esittämään kysymyksiä. Ja hän osallistui temppelikeskusteluihin tavalla, joka ällistytti, mutta aina myös niin, että hänen puheenvuoronsa olivat sopusoinnussa hänen nuoruutensa kanssa. Toisinaan hänen kärjekkäät kysymyksensä olivat jossakin määrin kiusallisia oppineille juutalaisen lain opettajille, mutta hän osoitti sellaista vilpittömästä rehellisyydestä kertovaa mielenlaatua ja siihen liittyvää silminnähtävää tiedonjanoa, että useimmat temppelin opettajista olivat taipuvaisia suhtautumaan häneen kaikella mahdollisella hienotunteisuudella. Mutta kun hän rohkeni epäillä, oliko oikein ottaa hengiltä juopunut gentiili, joka oli eksynyt ei-juutalaisten pihan ulkopuolelle ja tietämättään astunut temppelin kiellettyihin ja pyhinä pidettyihin tiloihin, muuan suvaitsemattomammista opettajista närkästyi nuorenmiehen kysymykseen kätketyistä arvosteluista ja tätä kiukkuisesti mulkoillen kysyi hänen ikäänsä. Jeesus vastasi: ”Kolmetoista vuotta, josta puuttuu hieman yli neljä kuukautta.” ”Miksi siis”, tokaisi siihen nyt jo kiukun vallassa oleva opettaja, ”olet täällä, kun kerran et ole lain pojan ikäinen?” Ja kun Jeesus selitti saaneensa vihkimyksen pääsiäisen aikana ja olevansa Nasaretin kouluista valmistunut oppilas, opettajat vastasivat ivallisesti ja kuin yhdestä suusta: ”Olisimme voineet arvata, että hän on Nasaretista.” Mutta johtava opettaja piti kiinni siitä, ettei Jeesusta tullut moittia, jos Nasaretin synagogan esimiehet olivat julistaneet hänet vastavalmistuneeksi

oppilaaksi, vaikka hän muodollisesti oli kolmentoista sijasta vasta kaksitoistavuotias. Ja vaikka monet hänen parjaajistaan nousivat ja poistuivat paikalta, tehtiin päätös, jonka mukaan nuorimies saisi kenenkään häntä häiritsemättä olla edelleenkin oppilaana temppelikeskusteluissa.

125:4.4 (1382.2) Kun tämä hänen toinen temppelissä viettämänsä päivä päättyi, hän meni taas Betaniaan yöksi. Ja tälläkin kertaa hän meni puutarhaan mietiskelemään ja rukoilemaan. Kaikesta näkyi, että hänen mielensä askaroi painavien ongelmien parissa.

5. Kolmas päivä temppelissä

125:5.1 (1382.3) Kun Jeesus vietti temppelissä kolmatta päiväänsä kirjanoppineiden ja opettajien seurassa, paikalle kertyi monia sellaisia katselijoita, jotka tästä galilealaisnuorukaisesta kuultuaan tulivat nauttimaan kokemuksesta saada nähdä jonkun poikasen saattavan viisaat laintuntijat hämilleen. Myös Simon tuli Betaniasta katsomaan, mitä poika oikein puuhaili. Koko tämän päivän Joosef ja Maria jatkoivat tuskaista Jeesuksen etsiskelyä, kävivätpä useasti temppelissäkin, mutteivät tulleet yhdelläkään kertaa tarkistaneeksi, keitä yksittäisissä keskusteluryhmissä oli, vaikka he kerran jopa tulivat lähes kuulomatkan päähän hänen lumoavasta äänestään.

125:5.2 (1382.4) Ennen kuin tämä päivä päättyi, temppelin pääkeskusteluryhmän koko huomio oli jo keskittynyt Jeesuksen

esittämiin kysymyksiin. Seuraavassa muutama hänen lukuisista kysymyksistään:

125:5.3 (1382.5) 1. Mitä oikeastaan on kaikkein pyhimmässä, esiripun takana?

125:5.4 (1382.6) 2. Miksi Israelin äidit piti pitää erillään miespuolisista temppelihartauden harjoittajista?

125:5.5 (1382.7) 3. Jos Jumala on isä, joka rakastaa lapsiaan, niin miksi siis jumalallisen suosion saavuttamiseksi pannaan toimeen tällainen eläinten teurastus – onko Mooseksen opetus ymmärretty väärin?

125:5.6 (1382.8) 4. Jos kerran temppeli on pyhitetty taivaallisen Isän palvontaan, onko sen kanssa sopusoinnussa päästää sinne nekin, jotka harjoittavat siellä maallista tavarainvaihtoa ja kaupankäyntiä?

125:5.7 (1382.9) 5. Onko odotetun Messiaan määrä olla Daavidin valtaistuimella istuva ajallinen ruhtinas, vai onko hänen määrä toimia elämän valona pystytettäessä hengellistä valtakuntaa?

125:5.8 (1383.1) Ja kaiken päivää saivat kuulijat ihmetellä näitä kysymyksiä, ja Simon oli hämmästynein kaikista. Yli neljän tunnin ajan tämä nasaretilaisnuorukainen ahdisteli näitä juutalaisia opettajia ajatuksia herättävillä ja sydäntä tutkailevilla kysymyksillään. Hän ei montakaan kertaa kommentoinut itseään vanhempien ihmisten tekemiä huomautuksia. Hän välitti opetuksensa niiden kysymysten avulla, jotka hän halusi esittää. Kysymyksensä osuvasti ja taitavasti muotoilemalla hän saattoi samalla kertaa sekä asettaa heidän opetuksensa kyseenalaiseksi että tuoda esille omansa. Hänen tavassaan asettaa kysymyksensä

yhdistyivät vetoavalla tavalla sekä viisaus että huumori, mikä kaikki teki hänestä rakkaan niillekin, jotka panivat enemmän tai vähemmän pahakseen hänen nuoruutensa. Näitä syvältä luotaavia kysymyksiä esittäessään hän oli aina verrattoman oikeudenmukainen ja huomaavainen. Koko tämän temppelissä viettämänsä ikimuistettavan iltapäivän ajan hän osoitti sitä samaa haluttomuutta turvautua omaan etevämmyyteensä vastustajan laudalta lyömiseen, joka oli ominaista kaikelle hänen myöhemmälle julkiselle toiminnalleen. Jo nuorukaisena ja, sittemmin kun hän jo oli mies, häneltä näytti tyystin puuttuvan kaikenlainen itsekäs halu päästä väittelyn voittajaksi vain saadakseen kokea, miltä tuntui lähimmäistensä voittaminen logiikan asein, sillä enemmän kuin mikään muu häntä kiinnosti vain yksi asia: julistaa ikuista totuutta ja tuoda ikuinen Jumala sillä keinoin yhä täydemmin esille.

125:5.9 (1383.2) Päivän mentyä mailleen Simon ja Jeesus suuntasivat kulkunsa takaisin Betaniaan. Enimmän osan matkaa mies ja poika olivat vaiti. Jeesus pysähtyi jälleen Öljymäen harjalle, mutta katsellessaan kaupunkia ja sen temppeliä hän ei itkenyt; äänettömän hartauden merkiksi hän vain taivutti päänsä.

125:5.10 (1383.3) Betaniassa nautitun ilta-aterian jälkeen hän taas kieltäytyi liittymästä iloiseen ystäväpiiriin ja vetäytyi sen sijaan puutarhaan, jossa hän viipyi pitkälle yöhön yrittäen turhaan hahmottaa jotakin täsmällistä menetelmää, jolla käydä käsiksi elämäntehtävänään olevaan ongelmaan, ja koettaen turhaan tehdä päätöstä siitä, miten hän voisi parhaiten työskennellä sen hyväksi, että hän toisi hengellisesti sokaistuneiden maanmiestensä nähtäville

entistä kauniimman käsityksen taivaallisesta Isästä ja sillä keinoin vapauttaisi heidät siitä lain, rituaalin, seremoniaalisuuden ja tunkkaisen tradition orjuudesta, jossa nämä nyt elivät. Mutta ratkaisun avaimet pysyivät totuutta etsivältä nuorukaiselta vielä kätkössä.

6. Neljäs päivä temppelissä

125:6.1 (1383.4) Kummallista kyllä Jeesus ei tullut ollenkaan ajatelleeksi vanhempiaan. Silloinkaan kun Lasaruksen äiti aamiaispöydässä totesi, että Jeesuksen vanhemmat olisivat varmaankin jo kotipuolessa, hän ei näyttänyt ymmärtävän, että nämä olisivat ainakin jonkin verran huolissaan siitä, että hän oli jättäytynyt muista jälkeen.

125:6.2 (1383.5) Hän suuntasi taas askelensa temppeliin, mutta ei pysähtynyt Öljymäen harjalle mietiskelemään. Aamun keskustelujen kuluessa uhrattiin paljon aikaa lain ja profeettojen käsittelyyn, ja opettajia ällistytti, miten hyvin Jeesus oli perehtynyt pyhiin kirjoituksiin – sekä heprean että kreikan kielellä. Mutta heidän hämmästelynsä kohteena ei niinkään ollut hänen totuudentietämyksensä kuin hänen nuoruutensa.

125:6.3 (1383.6) Iltapäivän kokoontumisessa kävi niin, että he olivat päässeet tuskin alkua pitemmälle esittäessään vastausta hänen kysymykseensä rukouksen tarkoituksesta, kun keskustelun johtaja

pyysi poikaa astumaan esiin ja hänen viereensä istuutuen pyysi häntä esittämään omat näkemyksensä rukouksesta ja palvomisesta.

125:6.4 (1383.7) Edellisenä iltana Jeesuksen vanhemmat olivat kuulleet tästä omituisesta nuorukaisesta, joka kävi näppärää sananvaihtoa lainselittäjien kanssa, mutta heidän mieleensä ei juolahtanut, että tämä nuorimies olisi heidän poikansa. He olivat jo jotakuinkin päättäneet matkata aina Sakariaan kotiin saakka, sillä he ajattelivat, että Jeesus oli saattanut mennä sinne tapaamaan Elisabetia ja Johannesta. Arvellessaan Sakariaan kenties olevan temppelissä he poikkesivat sinne matkallaan Juudan kaupunkiin. Kuvitelkaapa heidän hämmästystään ja ällistystään, kun he temppelin pihoja kuljeskellessaan yhtäkkiä tunnistivat kadonneen poikansa äänen ja näkivät hänet istumassa temppelin opettajien joukossa.

125:6.5 (1384.1) Joosef ei saanut sanaa suustaan, mutta Maria antoi patoutuneiden pelon ja levottomuuden tuntemustensa purkautua, ja rynnätessään pojan luo, joka nyt oli noussut seisomaan hämmästyneitä vanhempiaan tervehtiäkseen, hän sanoi: ”Lapseni, minkä tähden olet kohdellut meitä tällä tavoin? Olemme, isäsi ja minä, jo yli kolmen päivän ajan murehtien etsineet sinua. Mikä ihmeessä pani sinut lähtemään luotamme?” Hetki oli jännittynyt. Kaikkien katseet suuntautuivat Jeesukseen heidän yrittäessään kuulla, mitä tämä sanoisi. Hänen isänsä katsoi häneen moittivasti, muttei virkkanut mitään.

125:6.6 (1384.2) Ei sovi unohtaa, että Jeesuksen oletettiin olevan jo nuori mies. Hänhän oli päättänyt lapselle säännön mukaan annettavan

koulutuksen, hänet oli tunnustettu lain pojaksi ja hän oli saanut vihkimyksen Israelin kansalaiseksi. Ja kuitenkin hänen äitinsä läksytti häntä kaikkea muuta kuin leppoisasti kaikkien paikalle kerääntyneiden ihmisten silmien edessä juuri samana hetkenä, kun hän oli suorittamassa nuoren elämänsä vakavinta ja ylevintä voimainponnistusta. Ja näin, Jeesukselle etupäässä muuta kuin kunniaa tuottavalla tavalla, Maria katkaisi lyhyeen erään suurimmista tilaisuuksista, jotka Jeesukselle koskaan suotiin toimia totuuden opettajana, vanhurskauden saarnaajana, hänen taivaassa olevan Isänsä rakastavan luonteenlaadun esilletuojana.

125:6.7 (1384.3) Mutta nuorukainen oli tilanteen tasalla. Ottaessasi tasapuolisesti huomioon kaikki tekijät, jotka yhdessä muodostivat tämän tilanteen, sinulla on paremmat edellytykset tavoittaa se viisaus, joka sisältyi pojan vastaukseen äitinsä tahattomaan moitteeseen. Hetken mietittyään Jeesus nimittäin vastasi äidilleen seuraavin sanoin: ”Mikä on syynä siihen, että olette näin kauan etsineet minua? Eikö mieleenne tullut, että löytäisitte minut Isäni huoneesta, sillä onhan koittanut aika, jolloin minun tulisi toimittaa Isäni asioita?”

125:6.8 (1384.4) Jokainen läsnäolija ällistyi nuorukaisen puhetavasta. Sanaakaan sanomatta he kaikki poistuivat paikalta ja jättivät hänet yksinään seisomaan vanhempiensa seuraan. Pian tämä nuori mies kuitenkin päästi kaikki kolme piinallisesta tilanteesta, kun hän hiljaa lausui: ”Tulkaa, vanhempani, sillä kukaan ei ole tehnyt muuta kuin, minkä luuli parhaaksi. Isämme taivaassa on säätänyt nämä asiat; menkäämme kotiin.”

125:6.9 (1384.5) Hiljaisuuden vallitessa he lähtivät matkaan ja saapuivat yöksi Jerikoon. He seisahtuivat vain yhden kerran, ja se tapahtui Öljymäen harjalla, kun nuorukainen kohotti sauvansa ylös ilmaan ja voimakkaan tunnekuohun ravistaessa häntä kiireestä kantapäähän sanoi: ”Oi Jerusalem, Jerusalem, ja sen asukkaat, minkälaisia orjia te olettekaan: alistutte Rooman ikeen alle ja annatte omien perinteidenne tehdä teistä uhrejaan. Mutta tulen kerran vielä takaisin puhdistaakseni tuon temppelin tuolla ja vapauttaakseni kansani tästä orjuudesta!”

125:6.10 (1384.6) Kolme päivää kestäneen Nasaretin-matkan aikana Jeesus ei lausunut montakaan sanaa; paljon eivät myöskään hänen vanhempansa puhuneet hänen läsnä ollessaan. He eivät todellakaan voineet ymmärtää esikoispoikansa käyttäytymistä, mutta hänen sanansa he kätkivät sydämensä syvyyksiin, vaikkeivät niiden merkitystä täysin käsittämään kyenneetkään.

125:6.11 (1384.7) Kotiin päästyään Jeesus lausui vanhemmilleen muutaman sanan vakuuttaen heille kiintymystään ja antaen heidän ymmärtää, ettei heidän tarvinnut pelätä sellaista, että hän enää antaisi heille aihetta tuntea huolta hänen käyttäytymisestään. Hän päätti tämän tärkeän toteamuksensa sanomalla: ”Vaikka minun onkin noudatettava taivaassa olevan Isäni tahtoa, olen myös oleva kuuliainen isälleni, joka on maan päällä. Minä odotan hetkeäni.”

125:6.12 (1384.8) Vaikka Jeesus mielessään monet kerrat halusi kieltäytyä *suostumasta* vanhempiensa hyvää tarkoittaviin mutta harhautuneisiin pyrkimyksiin määrätä hänen ajattelunsa kulkua tai päättää hänen puolestaan siitä, mikä olisi hänen

toimintasuunnitelmansa maan päällä, silti hän kaikessa, joka oli sopusoinnussa sen kanssa, että hän oli vihkiytynyt noudattamaan Paratiisin-Isänsä tahtoa, mitä nöyrimmin *mukautui* maisen isänsä toiveisiin ja lihallisen perheensä menettelytapoihin. Silloinkin kun hän ei voinut johonkin suostua, hän teki kaiken mahdollisen siihen mukautuakseen. Hän oli taiteilija kysymyksen ollessa siitä, miten saada sovitetuksi yhteen toisaalta hänen antaumuksensa velvollisuuden täyttämistä kohtaan ja toisaalta hänen velvoitteensa, jotka johtuivat lojaalisuudesta perhettä kohtaan ja hänen sosiaalisesta palvelutoiminnastaan.

125:6.13 (1385.1) Joosef oli ymmällään, mutta Maria lohduttautui näitä kokemuksia pohtiessaan sillä, että hän päätyi pitämään poikansa Öljymäellä lausumia sanoja profeetallisena ilmoituksena hänen messiaanisesta tehtävästään Israelin vapauttajana. Hän ryhtyi entistä tarmokkaammin valamaan Jeesuksen ajatuksia isänmaallisiin ja kansallismielisiin uomiin ja värväsi oman veljensä, Jeesuksen suosikkienon, antamaan tässä suhteessa oman panoksensa; ja monella muullakin tavalla Jeesuksen äiti antautui tehtävään, joka hänen mielestään kuului hänelle esikoispoikansa valmentamisessa ottamaan paikkansa niiden johtajana, jotka nostaisivat Daavidin valtaistuimen taas pystyyn ja jotka ikiajoiksi karistaisivat poliittista orjuutta merkitsevän ei-juutalaisten ikeen heidän yltään.

Luku 126

Kaksi ratkaisevan tärkeää vuotta

126:0.1 (1386.1) KAIKISTA Jeesuksen maisen elämän kokemuksista hänen neljästoista ja viidestoista ikävuotensa olivat ratkaisevimmat. Sen jälkeen kun hän alkoi tiedostaa oman jumalallisuutensa ja oman kohtalonsa ja, ennen kuin hän pääsi laaja-alaiseen yhteydenpitoon sisimmässään olevan Suuntaajan kanssa, nämä kaksi vuotta olivat hänen Urantialla elämänsä monivaiheisen elämän koettelevimmat. Tämä kaksivuotinen ajanjakso nimenomaan on se, jota sopisi kutsua suureksi koetukseksi, varsinaiseksi kiusaukseksi. Koskaan ei kukaan ihmisnuori nuoruuden ensimmäisiä hämmentyneisyyksiä ja sopeutumisongelmia läpikäydessään ole kokenut ankarampaa koetusta kuin Jeesus siirtyessään lapsuudesta varhaismiehuuteen.

126:0.2 (1386.2) Tämä Jeesuksen nuoruudenaikaisen kehityksen tärkeä vaihe alkoi, kun Jerusalemin-vierailu päättyi ja hän palasi Nasaretiin. Aluksi Maria oli onnellinen ajatuksesta, että hän oli vielä kerran saanut pikkupoikansa takaisin, että Jeesus oli palannut kotiin

ja olisi kuuliainen poika – ei niin, että hän olisi joskus ollut jotakin muuta – ja että hän vastaisuudessa olisi vastaanottavaisempi sen suhteen, mitä hän suunnitteli hänen tulevan elämänsä varalle. Mutta hänen paistattelunsa äidille ominaisten harhakuvitelmien ja tiedostamattoman perheylpeyden päivänpaisteessa oli jäävä lyhyeksi; varsin pian hän olisi kokeva entistäkin täydellisemmän pettymyksen. Poika oli aina vain enemmän isänsä seurassa, yhä harvemmin hän kääntyi ongelmineen äitinsä puoleen, samalla hänen kummatkin vanhempansa yhä harvemmin käsittivät, miten hänen mielenkiintonsa alituiseen vaihteli hänen pohdiskellessaan, milloin tämän maailman asioita, milloin omaa suhdettaan Isänsä asioiden toimittamiseen. Suoraan sanoen he eivät ymmärtäneet häntä, mutta he totisesti rakastivat häntä.

126:0.3 (1386.3) Iän karttuessa Jeesuksen juutalaisia kohtaan tuntema sääli ja rakkaus syvenivät, mutta vuosien vieriessä hänen mielessään kehittyi yhä syvempi ja oikeudentuntoinen mielipaha siitä, että Isän temppelissä oli poliittisin perustein nimitettyjä pappeja. Jeesus tunsi suurta kunnioitusta vilpittömiä fariseuksia ja rehellisiä kirjanoppineita kohtaan, mutta tekopyhiä fariseuksia ja epärehellisiä teologeja hän halveksi, ja hän suhtautui ylenkatseisesti kaikkiin uskonnollisiin johtajiin, jotka eivät olleet vilpittömiä. Tarkastellessaan, keitä Israelin johtajat oikein olivat, hän tunsi joskus kiusausta suhtautua suopeasti mahdollisuuteen, että hänestä

tulisi juutalaisten odottama Messias, mutta milloinkaan hän ei antanut periksi tällaiselle houkutukselle.

126:0.4 (1386.4) Kertomus hänen sankariteoistaan Jerusalemin temppelin viisaiden keskuudessa tuotti mielihyvää koko Nasaretille, eritoten hänen entisille synagogakoulun opettajilleen. Jonkin aikaa jokainen suu puhui hänestä ylistävin sanoin. Koko kylä muisteli puheissaan, miten viisas ja miten ylistettävän hyväkäytöksinen hän oli ollut jo lapsuudessa, ja kaikki ennustivat, että hänestä olisi tuleva Israelin suuri johtaja; lopultakin Galilean Nasaretista ilmestyisi todellakin suuri opettaja. Ja he kaikki odottivat aikaa, jolloin hän olisi viisitoistavuotias, jotta hänen voitaisiin sallia vakituisesti sapattina lukea ääneen pyhiä kirjoituksia synagogassa.

1. Hänen neljästoista vuotensa (8 jKr.)

126:1.1 (1387.1) Tämä on hänen neljännentoista syntymäpäivänsä kalenterivuosi. Hänestä oli tullut hyvä ikeentekijä, mutta myös telttakangas- ja nahkatyöt sujuivat häneltä oivallisesti. Hänestä oli myös hyvää vauhtia kehittymässä mainio kirvesmies ja puuseppä. Tämän vuoden kesällä hän teki useita retkiä Nasaretin luoteispuolella sijaitsevan kukkulan laelle siellä rukoillakseen ja mietiskelläkseen. Hän alkoi vähin erin tulla yhä tietoisemmaksi maan päälle suorittamansa lahjoittautumisen luonteesta.

126:1.2 (1387.2) Alun toista sataa vuotta aiemmin tämä kukkula oli ollut ”Baalin korkea paikka”, ja nyt se oli Israelin maineikkaan pyhän miehen Simeonin haudan sijaintipaikka. Tämän Simeoninkukkulan laelta Jeesus katseli Nasaretia ja ympäröivää maaseutua. Hänellä oli tapana suunnata katseensa kohti Megiddoa ja muistella tarinaa siitä, kuinka Egyptin armeija voitti ensimmäisen suuren voittonsa Aasiassa; ja miten myöhemmin muuan toinen tällainen armeija nujersi Juudan kuninkaan Joosian. Hänen ei tarvinnut siirtää katsettaan kauas nähdäkseen Ta’anakin, jossa Debora ja Baarak nujersivat Siiseran. Matkan päästä hän erotti Dootanin kukkulat, joista hänelle oli opetettu, että Joosefin veljet siellä myivät tämän orjaksi Egyptiin. Sitten hän tapasi kääntää katseensa Eebaliin ja Gerissimiin ja kerrata mielessään perimätietoja, jotka kertoivat Abrahamista, Jaakobista ja Abimelekistä. Ja tällä tavoin hän muisteli ja pohdiskeli mielessään isänsä Joosefin kansan historiallisia ja perimätiedon kertomia tapahtumia.

126:1.3 (1387.3) Hän kävi edelleenkin synagogan opettajien pitämillä korkeampien opintojen kursseilla, ja edelleen hän huolehti myös veljiensä ja sisartensa kotiopetuksesta, sitä mukaa kun nämä varttuivat sopivaan ikään.

126:1.4 (1387.4) Tämän vuoden alkupuolella Joosef järjesti niin, että hänen Nasaretissa ja Kapernaumissa olevasta omaisuudestaan kertyvät tulot pantiin säästöön, jotta niillä olisi kustannettu Jeesuksen monivuotinen opiskelu Jerusalemissa, sillä oli suunniteltu, että Jeesus lähtisi Jerusalemiin seuraavan vuoden elokuussa, jolloin hän olisi viisitoistavuotias.

126:1.5 (1387.5) Käsillä olevan vuoden alussa sekä Joosef että Maria tunsivat tavan takaa epävarmuutta siitä, mikä heidän esikoispoikansa kohtalo tulisi olemaan. Hän oli kieltämättä lahjakas ja rakastettava lapsi, mutta häntä oli toden totta vaikea ymmärtää, hänestä oli tosiaankin vaikea päästä perille, ja toisaalta taas mitään tavatonta tai yliluonnollista ei koskaan tapahtunut. Pojastaan ylpeä äiti oli kymmenet kerrat henkeään pidätellen odottanut kohta näkevänsä poikansa suorittavan jonkin yli-inhimillisen teon tai ihmeen, mutta joka kerta hänen toiveensa murskautuivat julmaan pettymykseen. Ja tämä kaikki oli lannistavaa, jopa masentavaa. Tuonaikaiset hartaat ihmiset uskoivat vakaasti, että profeetat ja lupauksen miehet toivat julki kutsumuksensa ja loivat jumalallisen arvovaltansa aina siten, että he suorittivat yliluonnollisia tekoja ja tekivät ihmeitä. Mutta Jeesus ei tehnyt kumpaakaan, ja sen vuoksi hänen vanhempiensa hämmentyneisyys kävi sitä pahemmaksi mitä enemmän he pohtivat hänen tulevaisuuttaan.

126:1.6 (1387.6) Nasaretilaisperheen kohentunut taloudellinen asema kuvastui monin tavoin myös kotipiirissä. Hankittiin muun muassa lisää niitä sileitä valkoisia tauluja, joita käytettiin kirjoitusalustana hiilellä kirjoitettaessa. Jeesus sai luvan aloittaa uudelleen musiikkituntinsa; hän oli tavattoman ihastunut harpun soittamiseen.

126:1.7 (1387.7) Koko tästä vuodesta voidaan hyvällä syyllä sanoa, että Jeesus sen aikana ”varttui ihmisen ja Jumalan suosiossa.” Perheen edessä avautuvat näkymät vaikuttivat lupaavilta, tulevaisuus oli valoisa.

2. Joosefin kuolema

126:2.1 (1388.1) Kaikki sujui hyvin siihen kohtalokkaaseen tiistaipäivään saakka syyskuun 25:ntenä, jolloin Sepforiista saapuva viestinviejä toi tähän nasaretilaiskotiin traagisen uutisen, joka kertoi Joosefin loukkaantuneen vakavasti nostopuomin pudottua hänen päälleen kuvernöörin virka-asunnon rakennustyömaalla. Sepforiista saapunut viestintuoja oli matkallaan Joosefin kotiin pysähtynyt hetkeksi työpajalla ja ilmoittanut Jeesukselle tämän isää kohdanneesta tapaturmasta, ja he menivät yhdessä Jeesuksen kotiin kertomaan murheellisen uutisen Marialle. Jeesus tahtoi siitä paikasta lähteä isänsä luo, mutta Maria ei halunnut kuullakaan muusta kuin, että hänen itsensä oli kiiruhdettava miehensä rinnalle. Hän määräsi, että Jaakob, joka oli tuolloin kymmenvuotias, tulisi hänen mukaansa Sepforiin, kun Jeesus puolestaan jäisi kotiin nuorempien lasten luo siksi, kunnes hän palaisi, sillä hän ei tiennyt, miten vakavasti Joosef oli loukkaantunut. Mutta Joosef menehtyi vammoihinsa, ennen kuin Maria ehti paikalle. He toivat hänet Nasaretiin, ja seuraavana päivänä hänet laskettiin haudan lepoon isiensä viereen.

126:2.2 (1388.2) Juuri kun kaikki tuntui sujuvan hyvin, juuri kun tulevaisuus väikkyi valoisana, silloin kohtalon julmalta näyttävä käsi iski maahan tämän nasaretilaisperhekunnan päämiehen; tämän kodin asiat menivät sekaisin, ja jokainen Jeesusta ja hänen tulevia opintojaan koskeva suunnitelma sortui. Tämä kirvesmiehen alku,

joka vastikään oli täyttänyt neljätoista vuotta, heräsi tietoisuuteen siitä, että hänen nuoren ihmisolemuksensa oli otettava harteilleen vastuu leskeksi jääneen äitinsä ja kahdeksan sisaruksensa – joista yksi ei ollut vielä edes syntynyt – hoitamisesta sen lisäksi, että hänen oli täytettävä taivaallisen Isänsä antama tehtävä, jonka mukaan hänen oli tuotava esille jumalallinen olemus maan päällä eläen ja lihaksi ruumiillistuneena. Tästä nasaretilaisnuorukaisesta tuli nyt tämän yhtäkkiä turvattomaksi jääneen perheen ainoa tuki ja turva. Näin annettiin niiden Urantialla luonnolliseen järjestykseen kuuluvien tapahtumien tapahtua, jotka pakottaisivat tämän nuoren kohtalon miehen jo näin varhaisessa vaiheessa kantamaan raskaat mutta varsin kasvattavat ja kuriin pakottavat velvollisuudet, jotka johtuivat siitä, että hänestä tuli ihmisperheen pää, että hänestä tuli isä omille veljilleen ja sisarilleen, että hänen oli tuettava ja suojeltava äitiään, että hänen oli toimittava isänsä kodin varjelijana, sen ainoan kodin, jonka hän tässä maailmassa eläessään tuli tuntemaan.

126:2.3 (1388.3) Jeesus otti ilomielin kantaakseen velvollisuudet, jotka hänen harteilleen niin odottamatta sysättiin, ja hän kantoi ne uskollisesti loppuun asti. Yksi hänen elämänsä suuri ongelma ja ennakoitu vaikeus ainakin oli nyt traagisesti ratkennut: nyt hänen ei enää odotettaisi lähtevän Jerusalemiin siellä rabbien johdolla opiskellakseen. Mitään ei tarvitsisi koskaan muuttaa sen väitteen osalta, kun sanottiin, ettei Jeesus ”istunut kenenkään ihmisen jalkojen juuressa”. Hän oli aina halukas ottamaan oppia vaikkapa pikkulasten joukossa vähäisimmältä, mutta hänen

totuudenopettajan arvovaltansa ei milloinkaan ollut peräisin ihmislähteistä.

126:2.4 (1388.4) Hän ei vieläkään tiennyt mitään siitä, että Gabriel oli vieraillut hänen äitinsä luona ennen hänen syntymäänsä. Hän sai kuulla tästä vasta kastepäivänään Johannekselta, kun hänen julkinen toimintansa oli alussa.

126:2.5 (1388.5) Sitä mukaa kun vuodet kuluivat, sitä useammin tämä Nasaretin nuori kirvesmies arvioi jokaista yhteiskunnan instituutiota ja jokaista uskonnon menettelytapaa aina samaa mittapuuta käyttäen: Mitä se tekee ihmissielun hyväksi; tuoko se Jumalan ihmisen luo; tuoko se ihmisen Jumalan luo? Vaikkei tämä nuorukainen kokonaan lyönyt laimin elämänalueita, jotka liittyvät virkistäytymiseen ja sosiaaliseen kanssakäymiseen, yhä enemmän hän kuitenkin omisti aikansa ja tarmonsa vain kahden tarkoitusperän hyväksi: omasta perheestään huolehtimiseen ja valmentautumiseen Isänsä taivaallisen tahdon täyttämiseen maan päällä.

126:2.6 (1389.1) Tänä vuonna naapurit ottivat tavakseen pistäytyä talvi-iltoina kuuntelemassa, kun Jeesus soitti harppua tai kertoi tarinoita (sillä nuorukaisemme oli mestarillinen tarinankertoja), ja kuulemassa hänen kreikankielisten kirjoitusten lukuaan.

126:2.7 (1389.2) Perheen taloudelliset asiat sujuivat edelleen kohtalaisen mutkattomasti, sillä heidän hallussaan oli Joosefin kuoleman aikoihin melkoinen rahamäärä. Jo varhaisessa vaiheessa Jeesus osoitti omaavansa terävää arvostelukykyä liikeasioissa ja viisautta

raha-asioissa. Hän ei nuukaillut mutta oli kuitenkin tarkka; hän oli säästäväinen mutta antelias. Hän osoittautui isänsä pesän viisaaksi ja pystyväksi hoitajaksi.

126:2.8 (1389.3) Mutta huolimatta kaikesta, mitä Jeesus ja nasaretilaisnaapurit kykenivät tekemään saadakseen tämän kodin ilmeen iloisemmaksi, suru kuitenkin heitti varjonsa niin Marian kuin lastenkin päälle. Joosef oli poissa. Joosef oli ollut epätavallisen hyvä aviomies ja isä, ja he kaikki kaipasivat häntä. Ja sitä traagisemmalta tuntui ajatella, että hän oli kuollut, ennen kuin heillä oli ollut mahdollisuutta puhua hänen kanssaan tai kuulla hänen jäähyväissiunauksensa.

3. Viidestoista vuosi (9 jKr.)

126:3.1 (1389.4) Puheena olevan viidennentoista vuoden keskivaiheilla – ja me laskemme aikaa kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käytössä olevan kalenterin mukaisen emmekä juutalaisen vuoden mukaan – Jeesus oli jo saanut lujan otteen perheensä johtamisesta. Ennen kuin tämä vuosi oli siirtynyt menneisyyteen, heidän säästönsä olivat jo jotakuinkin huvenneet, eivätkä he keksineet tähän pulmaan muuta ratkaisukeinoa kuin, että heidän oli pakko luopua yhdestä niistä Nasaretin taloista, jotka Joosef ja hänen naapurinsa Jaakob olivat omistaneet liikekumppaneina.

126:3.2 (1389.5) Keskiviikkoiltana, huhtikuun 17. päivänä vuonna 9 jKr., syntyi perheen kuopus Ruut, ja Jeesus yritti parhaan kykynsä

mukaan astua isänsä paikalle äitinsä lohduttajana ja hoivaajana tämän rasittavan ja varsin murheellisen koettelemuksen aikana. Kukaan isä ei olisi voinut yhtään sen hellemmin ja uskollisemmin rakastaa ja hoivata tytärtään kuin, miten Jeesus lähes kahdenkymmenen vuoden ajan (kunnes hän aloitti julkisen toimintansa) huolehti pikku-Ruutista. Ja hän oli yhtä hyvä isä kaikille muillekin perheensä jäsenille.

126:3.3 (1389.6) Käsillä olevan vuoden aikana Jeesus muotoili ensimmäisen kerran sen rukouksen, jonka hän myöhemmin opetti apostoleilleen ja jonka monet ovat tulleet tuntemaan ”Isä meidän”-rukouksena. Tavallaan se kehittyi kotialttarin äärellä harjoitetuista rukoushetkistä, joissa he viljelivät monenmuotoisia ylistyksiä ja useita kaavamaisia rukouksia. Isänsä kuoleman jälkeen Jeesus koetti opettaa muita lapsia rukouksissaan tuomaan sanottavansa esille yksilöllisesti, eli jotenkin siihen tapaan kuin hän itse mielellään menetteli, mutta nämä eivät kyenneet ymmärtämään hänen ajatustaan, ja niin heistä poikkeuksetta jokainen halusi turvautua muistamiinsa rukouskaavoihin. Juuri tässä yhteydessä, kun Jeesus pyrki kannustamaan jo varttuneempia veljiään ja sisariaan esittämään rukouksensa yksilöllisesti, hänellä oli tapana koettaa ohjata heitä eteenpäin esittämällä lauseparsia, joista nämä saisivat virikkeitä omiin rukouksiinsa, mutta kävikin ennen pitkää niin – ja ilman että hän olisi niin tarkoittanut – että nämä kaikki alkoivat käyttää rukouskaavaa, joka oli enimmältään rakennettu näistä Jeesuksen opettamista mutta vain virikkeiksi tarkoittamista lauseparsista.

126:3.4 (1389.7) Lopulta Jeesus luopui ajatuksesta saada jokainen perheenjäsen muotoilemaan omaehtoisia rukouksia, ja eräänä lokakuun iltana hän istuutui matalan kivipöydän päällä olevan pienen pullean lampun ääreen ja kirjoitti kultakin sivultaan puolisen metriä pitkälle, sileälle seetripuiselle taululle hiilenpalaa käyttäen rukouksen, josta sitten tuli perheen vakiorukous.

126:3.5 (1389.8) Ajatusmaailman sekavuus kiusasi Jeesusta puheena olevana vuotena suuresti. Vastuu perheestä oli varsin tehokkaasti karkottanut kaikki ajatukset ryhtyä välittömästi toteuttamaan jotakin toimintasuunnitelmaa, joka olisi ollut vastaus hänen Jerusalemissa tapaamansa vierailijan antamaan kehotukseen ”ryhtyä toimittamaan hänen Isänsä asioita”. Jeesus päätteli aivan oikein, että hänen piti asettaa kaikkien muiden velvollisuuksien edelle huolenpito maisen isänsä perheestä; että elannon hankkimisesta hänen perheelleen täytyi tulla hänen ensimmäinen velvollisuutensa.

126:3.6 (1390.1) Tämän vuoden kuluessa Jeesus löysi niin kutsutusta Heenokin kirjasta kohdan, jonka vaikutuksesta hän jälkeenpäin otti käyttöön nimityksen ”Ihmisen Poika” kuvaamaan hänen Urantialla suorittamaansa lahjoittautumistehtävää. Hän oli perin pohjin pohtinut ajatusta juutalaisesta Messiaasta ja oli lujasti vakuuttunut siitä, ettei hän tulisi olemaan tuo Messias. Hän halusi auttaa isänsä kansaa, mutta hän ei voinut koskaan kuvitella johtavansa juutalaisten armeijoita Palestiinaa hallitsevan vieraan vallan kukistamiseksi. Hän tiesi, ettei hän milloinkaan istuisi Daavidin valtaistuimella Jerusalemissa. Hän ei myöskään uskonut, että hänen

tehtävänsä olisi yksinomaisesti juutalaisista huolehtivan hengellisen vapahtajan tai moraalinopettajan tehtävä. Sen vuoksi hänen elämäntehtävänään ei voisi missään mielessä olla heprealaiskirjoituksissa esitettyjen kiihkeiden kaipausten ja niin kutsuttujen Messias-profetioiden täyttäminen, ei ainakaan siten kuin juutalaiset nämä profeettojen esittämät ennustukset käsittivät. Samoin hän oli varma siitä, ettei hän koskaan tulisi esiintymään profeetta Danielin hahmottelemana Ihmisen Poikana.

126:3.7 (1390.2) Mutta kun se aika koittaisi, jolloin hän lähtisi maailmaan maailman opettajaksi, mitä nimitystä hän silloin itsestään käyttäisi? Mikä olisi se väite, jonka hän esittäisi tehtävästään? Millä nimellä häntä kutsuisivat ihmiset, joista tulisi hänen opetuksiinsa uskovia?

126:3.8 (1390.3) Kaikkia näitä ongelmia pohdiskellessaan hän löysi Nasaretin synagogan kirjastosta tutkiskelemiensa apokalyptisten kirjojen joukosta tämän ”Heenokin kirjaksi” kutsutun käsikirjoituksen, ja vaikka hän oli varma siitä, ettei se ollut muinaisen Heenokin kirjoittama, se tuntui hänestä silti varsin kiehtovalta, ja hän luki sen ja luki sen uudelleen monta kertaa. Siinä oli muuan kohta, joka teki häneen erityisen syvän vaikutuksen, kappale, jossa tämä nimitys ”Ihmisen Poika” esiintyi. Tämän niin kutsutun Heenokin kirjan kirjoittaja kertoi enemmänkin tästä Ihmisen Pojasta kuvaillen työtä, jonka tämä tekisi maan päällä, ja selittäen, että tämä Ihmisen Poika oli Isänsä, kaikkien Isän, kanssa kulkenut taivaallisen kirkkauden kartanoissa, ennen kuin hän tuli tähän maailmaan tuomaan pelastusta ihmiskunnalle; ja että tämä oli kääntänyt selkänsä kaikelle tälle loistolle ja kunnialle astuakseen alas

maan päälle julistamaan pelastusta hädässä oleville kuolevaisille. Aina kun Jeesus luki näitä kohtia (hyvin ymmärtäen, että suuri osa näihin opetuksiin sekoittuneesta idän mystiikasta oli virheellistä), hän sydämessään vastasi ja mielessään tiedosti, ettei yksikään heprealaiskirjoitusten Messias-ennustuksista, ei yksikään juutalaisesta vapahtajasta kertovista teorioista ollut yhtä lähellä totuutta kuin tuo kertomus, joka oli kätketty tähän vain osittain hyväksyttyyn Heenokin kirjaan. Ja siinä paikassa ja sillä hetkellä hän päätti ottaa ensimmäiseksi epiteetikseen ”Ihmisen Poika”. Ja näin hän tekikin, sitten kun hän myöhemmin aloitti julkisen toimintansa. Jeesuksella oli erehtymätön totuuden tunnistamisen kyky, eikä hän koskaan empinyt omaksua totuutta, mistä lähteestä hyvänsä se näyttikin tulevan.

126:3.9 (1390.4) Tähän ajankohtaan mennessä hän oli jo jokseenkin perusteellisesti selvittänyt itselleen monta näkökohtaa, jotka liittyivät hänen pian alkavaan työhönsä maailman hyväksi, mutta hän ei näistä seikoista puhunut mitään äidilleen, joka piti yhä lujasti kiinni ajatuksesta, että Jeesus oli juutalaisten Messias.

126:3.10 (1390.5) Tästä alkoi Jeesuksen nuoruusaikojen suuri hämmennys. Päästyään jo jossakin mielessä selvyyteen maan päällä suorittamansa tehtävän luonteesta eli siitä, mitä hänen olisi olla ”toimittamassa Isänsä asioita”, osoittamassa koko ihmiskunnalle Isänsä rakastavaa olemusta, hän alkoi pohdiskella uudelleen niitä pyhien kirjoitusten monia kohtia, joissa puhuttiin kansallisen vapahtajan, juutalaisen opettajan tai kuninkaan, tulemisesta. Mihin tapahtumaan tällaiset profetiat viittasivat? Eikö hän ollutkin

juutalainen, vai oliko sittenkään? Kuuluiko hän Daavidin huoneeseen, vai eikö hän kuulunut? Hänen äitinsä vakuutti, että hän kuului; hänen isänsä ratkaisu oli ollut päinvastainen. Hän itse päätteli, ettei hän siihen kuulunut. Mutta olivatko profeetat siis sekaantuneet siinä, mikä olisi Messiaan luonne ja tehtävä?

126:3.11 (1391.1) Voisiko loppujen lopuksi sittenkin olla mahdollista, että hänen äitinsä oli oikeassa? Aikaisemmin kun oli ilmennyt mielipiteiden eroavuutta, hänen äitinsä oli useimmissa asioissa ollut oikeassa. Jos hän olisi uusi opettaja *eikä* Messias, miten hän siinä tapauksessa tunnistaisi juutalaisen Messiaan, jos sellainen ilmestyisi Jerusalemiin, sillä aikaa kun hän oli suorittamassa tehtäväänsä maan päällä; entä mikä sitten olisi hänen suhteensa tähän juutalaiseen Messiaaseen? Ja millainen suhde hänellä tulisi olla perheeseensä, sitten kun hän olisi aloittanut elämäntehtävänsä? Entä juutalaiseen yhteisöön ja uskontoon, Rooman valtakuntaan, ei-juutalaisiin ja heidän uskontoihinsa? Kutakin näistä suurimerkityksisistä asioista tämä nuori galilealainen punnitsi mielessään ja pohti vakavasti, samalla kun jatkoi töitään höyläpenkkinsä ääressä hankkiessaan suurella vaivalla elannon itselleen, äidilleen ja kahdeksalle muulle nälkäiselle suulle.

126:3.12 (1391.2) Ennen vuoden päättymistä Maria pani merkille perheen rahavarojen hupenemisen. Hän luovutti kyyhkystenmyynnin Jaakobille. Kohta he ostivat toisen lehmän, ja Mirjamin toimiessa apulaisena he ryhtyivät myymään maitoa nasaretilaisnaapureilleen.

126:3.13 (1391.3) Jeesuksen syvälliset mietiskelyjaksot, hänen tavan takaa tekemänsä rukousretket kukkulan laelle ja hänen vähän väliä julkituomansa monet kummalliset ajatukset hätäännyttivät hänen äitiään perin juurin. Toisinaan tämä ajatteli, että nuorimies oli järjiltään, mutta sitten hän useimmin sai pelkonsa asettumaan muistaessaan, että hänen poikansa oli loppujen lopuksi kuitenkin lupauksen lapsi ja jollakin tavoin erilainen kuin muut nuoret.

126:3.14 (1391.4) Mutta Jeesus oppi vähitellen olemaan puhumatta kaikista ajatuksistaan, olemaan esittämättä kaikkia käsityksiään maailmalle, edes omalle äidilleen. Tästä vuodesta alkaen Jeesus alkoi aina vain vähemmän tuoda julki, mitä hänen mielessään liikkui. Hän toisin sanoen puhui vähemmän niistä asioista, joita keskitasoinen ihminen ei pystyisi käsittämään, ja joista puhuminen vain johtaisi siihen, että häntä pidettäisiin omituisena tai tavallisista ihmisistä poikkeavana. Kaiken ulospäin näkyvän osalta hän muuttui tavanomaiseksi ja sovinnaiseksi, jos kohta hän samalla kaipasi jotakuta, joka olisi kyennyt ymmärtämään hänen ongelmiaan. Hän kaipasi luotettavaa ja uskottua ystävää, mutta hänen ongelmansa olivat liian monimutkaisia hänen ihmiskumppaniensa käsittää. Epätavallisen tilanteen ainutlaatuisuus pakotti hänet kantamaan taakkansa yksin.

4. Ensimmäinen saarna synagogassa

126:4.1 (1391.5) Viidennentoista syntymäpäivänsä myötä Jeesus sai virallisesti mahdollisuuden astua sapattina synagogan puhujapulpettiin. Kun oli ollut puute puhujista, oli Jeesusta monet kerrat aikaisemmin pyydetty lukemaan ääneen pyhiä kirjoituksia, mutta nyt oli koittanut päivä, jolloin hän lain mukaan sai esiintyä jumalanpalveluksen toimittajana. Niinpä hashen ensimmäisenä sapattina Jeesuksen viidennentoista syntymäpäivän jälkeen järjesti hänelle tilaisuuden toimittaa synagogan aamupalvelus. Ja kun kaikki Nasaretin uskonveljet olivat koolla, tämä nuori mies sopivat kirjoitusten kohdat valittuaan nousi seisaalleen ja alkoi lukea:

126:4.2 (1391.6) ”Herran Jumalan henki on minun päälläni, sillä Herra on minut voidellut; hän on lähettänyt minut viemään hyvää sanomaa nöyrille, sitomaan niitä, joiden sydän on särkynyt, julistamaan kahlehdituille vapautusta ja päästämään hengelliset vangit vapauteen; julistamaan Jumalan mielisuosion vuotta ja Jumalamme tuomion päivää; lohduttamaan kaikkia surevaisia, antamaan heille tuhkan sijalle kauneutta, murehtimisen sijalle riemun voiteluöljyä, ylistyslaulun murhemielisyyden sijalle, niin että heidän nimensä on oleva ’vanhurskauden tammet’, ’Herran istutus’, jolla Hänet seppelöitäköön.

126:4.3 (1392.1) ”Etsikää hyvää, älkääkä pahaa, jotta eläisitte, ja jotta Herra, sotajoukkojen Jumala, olisi kanssanne. Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää; pitäkää voimassa oikeamielisyys portin kansankokouksissa; niin ehkäpä Herra Jumala on armahtavainen Joosefin jälkipolvia kohtaan.

126:4.4 (1392.2) ”Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois tekojenne pahuus minun silmäini edestä; lakatkaa pahaa tekemästä ja oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, tuokaa sorretuille helpotusta. Puolustakaa isätöntä ja puhukaa lesken puolesta.

126:4.5 (1392.3) ”Mitkä olisivat minun tuomiseni käydessäni Herran eteen ja kumartaessani koko maanpiirin Herraa? Kävisinkö hänen eteensä tuoden polttouhreja, vuodenvanhoja vasikoita? Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat, kymmenettuhannet lampaat tai öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikkomuksestani, ruumiini hedelmän sieluni syntiuhriksi? En, sillä Herra on osoittanut meille, oi ihmiset, mikä hyvää on! Ja vaatiiko Herra teiltä muuta kuin, että olette toimissanne oikeudenmukaiset, rakastatte laupeutta ja vaellatte nöyrästi Jumalanne rinnalla?

126:4.6 (1392.4) ”Keneenkä siis te vertaatte Jumalaa, joka istuu korkealla maanpiirin päällä? Kääntäkää katseenne korkeuksiin ja katsokaa: kuka on kaikki nämä maailmat luonut, kuka ne tuo esille järjestyksessä kuin sotajoukon, numeron mukaan, ja kutsuu niitä kaikkia nimeltä. Hän tämän kaiken tekee, koska valtaisa on hänen mahtinsa ja väkevä on hänen voimansa, eikä mikään häneltä jää tekemättä. Hän antaa voimattomalle voimaa ja uupuneet hän virvoittaa. Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä menetä rohkeuttasi, sillä minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua ja minä autan sinua; totisesti minä olen sinua tukeva vanhurskauteni oikealla kädellä, sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi. Ja minä tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: Älä pelkää, sillä minä autan sinua.

126:4.7 (1392.5) ”Ja te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, jotta kaikki tuntisivat minut ja uskoisivat minuun ja ymmärtäisivät, että minä olen Iankaikkinen. Minä, vain minä, olen Herra, eikä ole muuta pelastajaa kuin minä.”

126:4.8 (1392.6) Ja kun hän oli nämä sanat lukenut, hän istuutui paikalleen, ja ihmiset menivät kotiinsa pohdiskellen sanoja, jotka hän oli heille niin lumoavasti esittänyt. Kaupunkilaiset eivät olleet koskaan nähneet häntä niin suurenmoisen juhlallisena; koskaan he eivät olleet kuulleet hänen ääntään niin totta tarkoittavana ja vakavana; koskaan he eivät olleet nähneet häntä niin miehekkäänä ja päättäväisenä, niin arvovaltaa säteilevänä.

126:4.9 (1392.7) Tuona sapatti-iltapäivänä Jeesus nousi Nasaretin kukkulalle yhdessä Jaakobin kanssa. Ja kun he palasivat kotiin, Jeesus kirjoitti hiilellä kreikankieliset kymmenen käskyä kahdelle sileälle laudalle. Myöhemmin Martta väritti ja koristeli nämä taulut, ja ne riippuivat pitkän aikaa seinällä Jaakobin pienen höyläpenkin yläpuolella.

5. Kamppailu rahahuolien kanssa

126:5.1 (1392.8) Jeesus ja hänen perheensä palasivat vähä vähältä aikaisempien vuosien yksinkertaiseen elämäntapaan. Heidän vaatteensa ja jopa heidän ruokansa muuttuivat yksinkertaisemmiksi. Maitoa, voita ja juustoa heillä toki oli yllin kyllin. Vuodenajasta

riippuen he saivat nauttia kulloisistakin puutarhansa antimista, mutta kuukausi kuukauden perään heidän oli pakko harjoittaa entistäkin suurempaa säästäväisyyttä. Heidän aamiaisensa olivat varsin vaatimattomia, sillä he säästivät parhaan ruokansa illalliseksi. Näiden juutalaisten keskuudessa varattomuus ei kuitenkaan merkinnyt yhteiskunnallista alempiarvoisuutta.

126:5.2 (1392.9) Nuorukaisemme oli jo päässyt melko hyvään käsitykseen siitä, miten ihmiset elivät hänen aikanaan. Ja se, miten hyvä ymmärrys hänellä oli kotiaskareista, peltotyöstä ja työskentelystä työpajassa, käy ilmi hänen sittemmin esittämistään opetuksista, joissa varsin monipuolisesti paljastuu hänen läheinen yhteytensä inhimillisen olemassaolon kaikkiin osa-alueisiin.

126:5.3 (1392.10) Nasaretin hashen piti yhä tiukasti kiinni uskomuksestaan, että Jeesuksesta oli määrä tulla suuri opettaja, kukaties maineikkaan Gamalielin seuraaja Jerusalemissa.

126:5.4 (1393.1) Näytti siltä, että kaikki Jeesuksen suunnitelmat elämänuran osalta olivat rauenneet. Tulevaisuus ei näyttänyt valoisalta, jos katsoi vain sitä, miten asiat nyt kehittyivät. Mutta hän ei horjunut, hän ei masentunut. Hän eli elämäänsä, päivän kerrallaan, ja suoritti hyvin senhetkisen tehtävänsä ja hoiti uskollisesti silloiseen elämäntilanteeseensa kuuluneet *välittömät* velvollisuutensa. Jeesuksen elämä on ikuisena lohtuna kaikille pettyneille idealisteille.

126:5.5 (1393.2) Tavallisena päivätyöläisenä toimivan kirvesmiehen palkka oli vähän kerrallaan laskemassa. Tämän vuoden loppupuolella Jeesus pystyi aamuvarhaisesta iltamyöhään

työskentelemällä ansaitsemaan vain suunnilleen kahtakymmentäviittä senttiä vastaavan summan päivässä. Seuraavana vuonna heillä oli vaikeuksia kansalaisveron maksamisessa synagogaverosta ja puolen sekelin temppeliverosta puhumattakaan. Tämän vuoden kuluessa veronkantaja koetti kiskoa Jeesukselta ylimääräisiä veroja uhaten jopa viedä hänen harppunsa.

126:5.6 (1393.3) Pelätessään, että veronkantajat saattaisivat löytää ja takavarikoida kreikankielisen kirjoitusten kopion, Jeesus lahjoitti sen viidentenätoista syntymäpäivänään Nasaretin synagogan kirjastolle Herralle annettuna täysi-ikäisyyslahjana.

126:5.7 (1393.4) Viidennentoista ikävuotensa suurimman järkytyksen Jeesus koki, kun hän meni Sepforiin kuulemaan Herodeksen päätöstä tälle jätetystä vetoomuksesta riita-asiassa, joka koski Joosefin rahasaatavia hänen tapaturmaisen kuolemansa ajankohdalta. Jeesus ja Maria olivat toivoneet saavansa melkoisen summan, kun Sepforiissa toimiva rahastonhoitaja taas oli tarjonnut heille aivan mitätöntä rahamäärää. Joosefin veljet olivat vedonneet asiassa itseensä Herodekseen, ja nyt Jeesus seisoi palatsissa ja kuuli Herodeksen lausuvan päätöksenään, ettei Jeesuksen isällä kuolinhetkellään ollut mitään saatavia. Ja tämän epäoikeudenmukaisen päätöksen johdosta Jeesus ei koskaan enää luottanut Herodes Antipakseen. Ei sen vuoksi ole ihmettelemistä, että hän kerran Herodeksesta puhuessaan sanoi: ”Se kettu.”

126:5.8 (1393.5) Tiivis työskentely höyläpenkin ääressä tänä vuonna ja seuraavina vuosina riisti Jeesukselta mahdollisuuden seurustella karavaanimatkustajien kanssa. Perheen omistama karavaanien

huoltovarasto oli jo joutunut Jeesuksen sedän haltuun, ja Jeesus työskenteli pelkästään työpajassa, joka sijaitsi heidän kotonaan. Siellä hän oli lähellä Mariaa auttamassa tätä perheen huoltamisessa. Näihin aikoihin hän alkoi lähettää Jaakobia kamelien levähdyspaikalle keräämään tietoja maailman tapahtumista. Tällä tavoin hän koetti pysyä tietoisena siitä, mitä ajassa liikkui.

126:5.9 (1393.6) Mieheksi varttuessaan hän koki kaikki ne ristiriitatilanteet ja hämmennykset, jotka aiempien ja myöhempien aikakausien keskimääräiset nuoret ovat joutuneet kokemaan. Ja se ankara kokemus, että hänen oli hankittava perheensä toimeentulo, oli varmana takeena siitä, ettei häneltä liiennyt aikaa joutavaan mietiskelyyn eikä mystisten mieltymysten tyydyttämiseen.

126:5.10 (1393.7) Tuona vuonna Jeesus vuokrasi melkoisen maa-alan aivan heidän kotinsa pohjoispuolelta, ja se jaettiin perheen puutarhapalstaksi. Kullakin varttuneemmista lapsista oli oma kasvimaansa, ja nämä ryhtyivät tiukkaan kilpailuun viljelyponnistuksissaan. Heidän vanhin veljensä vietti joka päivä jonkin hetken puutarhassa heidän kanssaan, silloin kun oli vihannesten viljelykausi. Nuorempien sisarustensa kanssa puutarhassa työskennellessään Jeesus elätteli monet kerrat mielessään sellaista toivetta, että he kaikki asuisivat maatilalla jossakin maaseudulla, jossa he saisivat nauttia tällaisen sidonnaisuuksista vapaan elämäntavan tarjoamasta vapaudesta ja esteettömyydestä. Mutta kylmä tosiasia oli, että he eivät olleet varttumassa maaseudulla. Ja Jeesus, joka oli idealistin lisäksi perin juurin käytännöllinen nuorukainen, kävi järjellä ja tarmolla käsiksi

ongelmaansa, sellaisena kuin hän sen näki, ja teki kaiken voitavansa sopeuttaakseen itsensä ja perheensä heidän tilanteensa realiteetteihin ja muokatakseen heidän olosuhteensa sellaisiksi, että ne niin suuressa määrin kuin suinkin mahdollista tyydyttäisivät heidän yksilöllisiä ja yhteisiä mielihalujaan.

126:5.11 (1393.8) Yhteen aikaan Jeesuksella oli aavistuksen verran toivoa siitä, että hän kenties kykenisi kokoamaan sen verran varoja, että ne mahdollistaisivat pienen maatilan oston siinä tapauksessa, että he pystyisivät hankkimaan sen huomattavan summan rahaa, joka oli hänen isänsä saatava Herodeksen palatsissa suoritetusta työstä. Hän oli tosiaankin vakavasti harkinnut tätä suunnitelmaa perheensä siirtämiseksi maaseudulle. Mutta kun Herodes ei suostunut maksamaan heille mitään rahavaroista, jotka olisivat kuuluneet Joosefille, he luopuivat tavoitteestaan päästä maaseutukodin omistajiksi. Tosin on sanottava, että nyt kun heillä sentään oli kolme lehmää, neljä lammasta, kanaparvi, aasi ja koira ja kaiken lisäksi vielä kyyhkysiä, he onnistuivat saamaan melkoisen paljon kokemusta maatilan elämästä. Jopa perheen tenavilla oli suoritettavinaan omat vakinaiset velvollisuutensa siinä tarkkaan laaditussa päiväohjelmassa, joka oli tämän nasaretilaisperheen kotielämälle niin luonteenomainen.

126:5.12 (1394.1) Viidennentoista vuotensa päättymisen myötä Jeesus päätti sen vaarallisen ja vaikean vaiheen inhimillisessä olemassaolossa, sen siirtymävaiheen kohtalaisen huolettomien lapsuusvuosien ja lähestyvästä miehuudesta tietoisuuden välissä, joka tuo mukanaan monia uusia velvollisuuksia ja mahdollisuuksia

hankkia yhä pitemmälle menevää kokemusta jalon luonteenlaadun kehittämisestä. Kausi, jolloin mieli ja ruumis varttuvat, oli päättynyt, ja nyt alkoi tämän nasaretilaisen nuoren miehen varsinainen elämänura.

Luku 127

Nuoruusvuodet

127:0.1 (1395.1) ASTUESSAAN nuoruusvuosiinsa Jeesus toimi jo suuren perhekunnan päämiehenä ja sen ainoana toimeentulon turvaajana. Heidän koko omaisuutensa oli hänen isänsä kuoleman jälkeen huvennut muutamassa vuodessa olemattomiin. Kuta pitemmälle aika kului, sitä tietoisemmaksi hän tuli edeltäneestä olemassaolostaan. Samalla hän alkoi entistä täydemmin käsittää olevansa maan päällä ja lihaksi ruumiillistuneena sitä nimenomaista tarkoitusta varten, että hän toisi esille Paratiisin-Isänsä ihmisten lapsille.

127:0.2 (1395.2) Yhdelläkään nuoruuttaan elävällä ihmisellä, joka on elänyt tai joka koskaan tulee elämään tässä tai jossakin muussa maailmassa, ei ole ollut eikä tule koskaan olemaan ratkaistavanaan yhtä painavia ongelmia eikä selvitettävänään yhtä visaisia pulmia. Yhdeltäkään Urantian nuorukaiselta ei milloinkaan edellytetä selviytymistä yhtä koettelevista ristiriidoista eikä yhtä rasittavista

tilanteista kuin, mitä Jeesus itse sai kestää noina vaativina ikävuosina viidestätoista kahteenkymmeneen.

127:0.3 (1395.3) Kun Ihmisen Poika oli tällä tavoin itse sen todellisuudessa kokien tullut tietämään, mitä on elää nuoruusvuotensa pahuuden saartamassa ja synnin raastamassa maailmassa, hänestä tuli siksi täysin tietoinen siitä, millaisena Nebadonin kaikkien maailmojen nuoriso kokee elämän, ja näin hänestä tuli ikiajoiksi ymmärtäväinen tuki ja turva pulassa oleville ja hämmentyneille nuorille ajatellen kaikkia aikakausia ja kaikkia maailmoja koko tämän paikallisuniversumin piirissä.

127:0.4 (1395.4) Hitaasti mutta varmasti ja tosiasiallisen kokemuksen kautta tämä jumalallinen Poika on *ansaitsemassa* oikeutta tulla universuminsa hallitsijaksi, joka on kaikissa paikallisuniversumin maailmoissa elävien kaikkien luotujen älyllisten olentojen kiistämätön ja korkein hallitsija ja ymmärtäväinen tuki ja turva kaikkien aikakausien ja kaikkia persoonallisuuden ja kokemuksen eri asteita edustaville olennoille.

1. Kuudestoista vuosi (10 jKr.)

127:1.1 (1395.5) Ruumiillistunut Poika selviytyi vauvaiästä ja koki lapsuuden, joka ei sisältänyt mitään tavatonta. Sitten hän selviytyi koettelevasta ja vaikeasta siirtymävaiheesta lapsuuden ja orastavan miehuuden välissä – hänestä tuli nuoruusikäinen Jeesus.

127:1.2 (1395.6) Käsillä olevana vuotena hän kehittyi täyteen fyysiseen mittaansa. Hän oli miehekäs ja komea nuorukainen. Hänestä tuli entistäkin järkevämpi ja vakavamielisempi, mutta hän oli ystävällinen ja myötätuntoinen. Hänen katseensa oli lempeä mutta tutkiva, hänen hymynsä oli tarttuva ja rauhoittava. Hänen äänensä oli sointuva mutta arvovaltainen; hänen tervehdyksensä oli sydämellinen mutta teeskentelemätön. Kaikkein arkipäiväisimmissäkin yhteyksissä hänestä tuntui aina huokuvan häivähdys kahdenlaisesta olemuksesta: inhimillisestä ja jumalallisesta. Se, että hänessä yhdistyi myötätuntoinen ystävä ja arvovaltainen opettaja, tuli hänessä aina esille. Ja nämä persoonallisuuden ominaispiirteet tulivat näkyviin sangen varhaisessa vaiheessa, nimittäin jo näinä nuoruusiän vuosina.

127:1.3 (1395.7) Tämä fyysisesti voimakas ja vankka nuorukainen saavutti niin ikään ihmisälynsä kasvun täydet mitat, ei ihmisajattelun täyttä kokemusta mutta kylläkin koko sen kapasiteetin, joka mahdollistaa tällaisen älyllisen kehityksen. Hänellä oli terve ja sopusuhtainen ruumis, terävä ja erittelevä mieli, ystävällinen ja myötätuntoinen luonteenlaatu, hieman ailahteleva, mutta tarmokas temperamentti, joista kaikista oli muotoutumassa vahva, vaikuttava ja puoleensavetävä persoonallisuus.

127:1.4 (1396.1) Mitä pitemmälle aika kului, sitä vaikeampaa hänen äitinsä ja sisarustensa oli ymmärtää häntä. Hänen lausumansa olivat heille kompastuskiviä, ja hänen tekojaan he tulkitsivat väärin. Heillä ei kellään ollut edellytyksiä vanhemman veljensä elämän käsittämiseen, sillä heidän äitinsä oli antanut heidän ymmärtää, että

Jeesuksesta olisi määrä tulla juutalaisten vapahtaja. Marian uskottua tällaiset asiat perhesalaisuuksina heidän tietoonsa voitte kuvitella heidän hämmennyksensä, kun Jeesus suorin sanoin kiisti kaikki tällaiset ajatukset ja aikomukset.

127:1.5 (1396.2) Simon meni tänä vuonna kouluun, ja heidän oli pakko myydä toinenkin talo. Jaakob otti nyt huolehtiakseen kolmen sisarensa opetuksesta; kaksi heistä oli jo varttunut riittävästi käydäkseen tosimielessä opintojensa kimppuun. Niin pian kuin Ruut oli riittävän varttunut, Mirjam ja Martta ryhtyivät huolehtimaan hänestä. Tavallisesti juutalaisperheiden tyttärien opetus jäi varsin vähäiseksi, mutta Jeesus oli sitä mieltä (ja Maria yhtyi tähän mielipiteeseen), että tyttöjen pitäisi käydä koulua siinä kuin poikienkin, ja kun synagogakoulu ei suostunut ottamaan heitä oppilaikseen, ei auttanut muu kuin pitää kotikoulua erityisesti heitä varten.

127:1.6 (1396.3) Koko tämän vuoden ajan Jeesus joutui pysyttelemään tiukasti höyläpenkkinsä ääressä. Onneksi hänellä oli kosolti työtä; hänen työnsä jälki oli laadultaan niin ylivoimaista, ettei hän ollut koskaan joutilaana, vaikka työtilanne olisi noilla seuduin ollut hyvinkin heikko. Välistä hänellä oli jopa niin paljon työtä, että Jaakob usein autteli häntä.

127:1.7 (1396.4) Tämän vuoden lopulla hän oli jo lähes päättänyt, että hän, kunhan olisi kasvattanut perheen lapset täysi-ikäisiksi ja saattanut heidät avioon, aloittaisi sitten julkisen toimintansa totuudenopettajana ja henkilönä, joka ilmoittaisi tälle maailmalle taivaallisesta Isästä. Hän tiesi, ettei hänestä ollut määrä tulla

odotettua juutalaista Messiasta, ja hän päätteli, että olisi jokseenkin täysin hyödytöntä keskustella näistä asioista äidin kanssa. Hän päätti antaa äitinsä helliä mitä ajatuksia tämä tahtoikaan helliä, koska kaikella, mitä hän oli asiasta aikaisemmin puhunut, oli ollut äitiin vain vähän tai ei mitään vaikutusta, ja hän muisti, ettei hänen isänsäkään ollut koskaan kyennyt sanomaan mitään, mikä olisi saanut äidin muuttamaan mielensä. Tästä vuodesta lähtien hän puhui näistä ongelmista yhä vähemmän äitinsä tai kenenkään muunkaan kanssa. Hänen tehtävänsä oli siinä määrin erikoinen, ettei kukaan maan päällä elävä olisi osannut antaa hänelle neuvoja sen suorittamisesta.

127:1.8 (1396.5) Hän oli perheelleen oikea, jos kohta nuori isä. Hän vietti jokaisen mahdollisen hetken nuorimmaisten kanssa, ja nämä totisesti rakastivat häntä. Hänen äitiään suretti nähdä, miten lujasti hän teki työtä. Hän murehti sitä, että Jeesuksen piti päivät päivien perään ahertaa höyläpenkin ääressä ansaitsemassa perheelle elantoa sen sijaan, että hän olisi ollut rabbien opastamana Jerusalemissa opiskelemassa, niin kuin he niin hellin ajatuksin olivat suunnitelleet. Vaikka hänen pojassaan ilmeni paljon, mitä hän ei kyennyt ymmärtämään, Maria siitä huolimatta rakasti häntä syvästi, ja antoi täyden arvon auliudelle, jolla tämä otti kantaakseen vastuun kodista.

2. Seitsemästoista vuosi (11 jKr.)

127:2.1 (1396.6) Jotakuinkin näihin aikoihin ilmeni etenkin Jerusalemissa ja Juudeassa melko laajalti kiihotusta nousta kapinaan sellaista vastaan, että verot maksettiin Roomalle. Oli muodostumassa voimakas kansallismielinen puolue, jolle ennen pitkää annettiin nimi selootit. Fariseuksista poiketen selootit eivät olleet halukkaita odottamaan Messiaan tulemista. Heidän aikomuksenaan oli viedä asiat ratkaisuun poliittisen kapinan kautta.

127:2.2 (1396.7) Jerusalemista lähtenyt puolueen organisaattoriryhmä saapui Galileaan ja sai asialleen paljon kannatusta, ennen kuin se saapui Nasaretiin. Ryhmän jäsenten tullessa tapaamaan Jeesusta, hän kuunteli heitä tarkkaavaisesti ja esitti useita kysymyksiä, mutta kieltäytyi liittymästä puolueeseen. Hän ei suostunut tuomaan julki kaikkia niitä syitä, joiden vuoksi hän ei liittynyt jäseneksi, ja hänen kieltäytymisensä vaikutuksesta monet hänen nuorista nasaretilaistovereistaan pysyttelivät hekin puolueen ulkopuolella.

127:2.3 (1397.1) Maria yritti parhaansa taivuttaakseen hänet liittymään, mutta ei saanut häntä muuttamaan kantaansa. Maria jopa vihjaisi, että Jeesuksen kieltäytyminen vastoin hänen kehotustaan ottaa omakseen tämä kansallismielinen asia, oli Jeesuksen puolelta niskurointia ja hänen Jerusalemista-paluun jälkeen antamansa lupauksen rikkomista, jonka mukaan hän olisi alamainen vanhemmilleen. Mutta vastaukseksi tähän vihjaukseen Jeesus vain laski ystävällisesti kätensä hänen olalleen ja suoraan häntä silmiin katsoen sanoi: ”Äitini, miten sinä saatoit?” Ja Maria peruutti sanansa.

127:2.4 (1397.2) Muuan Jeesuksen enoista (Marian Simon-veli) oli jo liittynyt tähän ryhmään, ja hänestä tuli sittemmin yksi puolueen Galilean osaston virkailijoista. Ja usean vuoden ajan Jeesuksen ja hänen enonsa välillä ilmeni jonkinlaista vieraantumista.

127:2.5 (1397.3) Mutta Nasaretissa tilanne alkoi poikia ikävyyksiä. Jeesuksen näihin asioihin omaksuman asenteen tuloksena kaupungin juutalaisnuorison keskuuteen syntyi juopa. Noin puolet oli liittynyt kansallismieliseen järjestöön, ja toinen puoli ryhtyi muodostamaan maltillisemmista isänmaanystävistä koostuvaa vastaryhmää, joka odotti Jeesuksen astuvan ryhmän johtajaksi. He olivat hämmästyneitä, kun Jeesus kieltäytyi hänelle tarjotusta kunniasta. Kieltäytymisensä perusteluksi Jeesus vetosi raskaisiin velvollisuuksiin, jotka hänellä oli perhettään kohtaan, ja kaikki myönsivät tämän olevan totta. Mutta tilanne mutkistui entisestään, kun muuan Iisak-niminen varakas juutalainen, joka lainaili rahaa gentiileille, astui yhtäkkiä esiin ja tarjoutui elättämään Jeesuksen perheen, jos tämä jättäisi työkalunsa ja ryhtyisi näiden nasaretilaispatrioottien johtajaksi.

127:2.6 (1397.4) Jeesuksella, joka tuolloin oli tuskin seitsemäätoista, oli nyt edessään eräs elämänsä alkupuolen arkaluontoisimmista ja vaikeimmista tilanteista. Hengellisten johtajien on aina vaikea asennoitua patrioottisiin kysymyksiin, eritoten jos niitä lisäksi mutkistaa kysymys veroa kantavista vierasmaalaisista sortajista, ja tässä tapauksessa asia oli kaksin verroin vaikeampi siksi, että juutalainen uskonto oli kietoutunut koko tähän Roomaa vastaan suunnattuun kiihotustoimintaan.

127:2.7 (1397.5) Jeesuksen asemaa vaikeutti entisestään vielä se, että hänen äitinsä ja enonsa ja jopa hänen nuorempi Jaakob-veljensä kehottivat kaikki häntä liittymään kansallismielisen asian ajajaksi. Kaikki Nasaretin parhaat juutalaiset olivat menneet mukaan liikkeeseen, ja nekin nuoret miehet, jotka eivät liikkeeseen olleet liittyneet, olisivat tehneet sen kaikki samana hetkenä, jona Jeesus olisi muuttanut mielensä. Koko Nasaretin kaupungissa hänellä oli vain yksi viisas neuvonantaja, nimittäin hänen vanha opettajansa, hashen, joka antoi hänelle neuvon siinä, mitä hän sanoisi Nasaretin kansalaiskomitealle tämän saapuessa pyytämään hänen vastaustaan laadittuun julkiseen vetoomukseen. Jeesuksen koko nuoren elämän aikana tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän tietoisesti turvautui julkiseen sotajuoneen. Tähän saakka hän oli aina luottanut siihen, että tilanteen selvitti kiertelemättä julkituotu totuus, mutta nyt hän ei voinut tuoda julki koko totuutta. Hän ei voinut ilmoittaa olevansa enemmän kuin ihminen; hän ei voinut paljastaa käsitystään tehtävästä, joka häntä odotti, kunhan hän saavuttaisi vähän kypsemmän miehuuden. Näistä rajoituksista piittaamatta hänen uskonnollinen uskollisuutensa ja hänen kansallinen lojaalisuutensa oli nyt asetettu suoraan kyseenalaisiksi. Hänen perheensä oli sekasorron vallassa, hänen nuoret ystävänsä olivat jakautuneet kahdeksi leiriksi, ja kaupungin koko juutalaisyhteisö oli kuohuksissa. Ja ajatelkaa, että hän oli syypää tähän kaikkeen! Ja miten täydellisesti hän siinä suhteessa olikaan ollut viaton, että hänen aikomuksenaan milloinkaan olisi ollut minkäänlaisten ikävyyksien aiheuttaminen, tämänlaatuisesta häiriöstä puhumattakaan.

127:2.8 (1397.6) Jotakin oli tehtävä. Hänen täytyi ilmoittaa kantansa, ja hän teki sen rohkeasti ja diplomaattisesti sekä tavalla, joka tyydytti monia mutta ei kaikkia. Hän piti kiinni seikoista, joihin hän oli alun perinkin vedonnut, ja selitti, että hänen ensisijainen velvollisuutensa oli pitää huolta perheestään; että hänen leskiäitinsä ja kahdeksan sisarustaan tarvitsivat jotakin enemmän kuin, mitä pelkällä rahalla voisi ostaa – elämän fyysisten perustarpeiden tyydyttämistä –, että heillä toisin sanoen oli oikeus isän antamaan huolenpitoon ja ohjaukseen, ja ettei hän puhtain omintunnoin kykenisi irrottautumaan vastuusta, jonka julma sattuma oli sysännyt hänen kannettavakseen. Hän lausui äidilleen ja vanhimmalle veljelleen kiitokset siitä, että nämä olivat tarjoutuneet vapauttamaan hänet hänen velvollisuuksistaan, mutta hän korosti, että hänen tuntemansa lojaalisuus isävainajaansa kohtaan esti häntä irrottautumasta perheestään, olipa heidän aineelliseksi tuekseen tulossa rahaa miten paljon tahansa. Ja hän lausui nämä muistettavat sanat: ”Raha ei voi rakastaa.” Tähän puheeseensa Jeesus sisällytti monta verhottua viittausta ”elämäntehtäväänsä”, mutta selitti, että hän siitä riippumatta, sopiko se yhteen sotilaallisen vastarinta-ajatuksen kanssa vai ei, oli luopunut siitä, samoin kuin elämässään kaikesta muustakin, kyetäkseen täyttämään uskollisesti velvollisuutensa perhettään kohtaan. Jokainen nasaretilainen tiesi hyvin, että hän oli perheelleen hyvä isä, ja tämä oli asia, joka oli niin lähellä jokaisen jalon juutalaisen sydäntä, että Jeesuksen puolustuspuhe saavutti arvostavaa vastakaikua monenkin hänen kuulijansa sydämessä. Ja muutamat niistä, jotka eivät olleet tätä mieltä, riisui aseista Jaakobin

tässä yhteydessä pitämä puhe, vaikkei sellaista tilaisuuden ohjelmaan pitänytkään kuulua. Hashen oli tuona samaisena päivänä harjoittanut Jaakobia pitämään puheensa, mutta se jäi heidän kahdenkeskiseksi salaisuudekseen.

127:2.9 (1398.1) Jaakob sanoi olevansa varma siitä, että Jeesus auttaisi kansansa vapauttamisessa, jos hän (Jaakob) vain olisi kyllin vanha ottamaan kantaakseen vastuun perheestä, ja että jospa vain he suostuisivat siihen, että Jeesus jäisi ”meidän luoksemme ollakseen meille isä ja opettaja, silloin saatte Joosefin perheestä ei vain yhden johtajan, vaan ennen pitkää viisi uskollista nationalistia, sillä eikö meitä poikia olekin viisi, jotka olemme varttumassa ja tulossa esille isä-veljemme ohjauksesta astuaksemme kansakuntamme palvelukseen?” Ja tällä tavoin tämä nuorimies saattoi kohtalaisen onnelliseen päätökseen varsin kiperän ja uhkaavan tilanteen.

127:2.10 (1398.2) Kriisi oli toistaiseksi ohi, mutta tätä välikohtausta ei unohdettu Nasaretissa milloinkaan. Kiihotustyö jatkui. Jeesus ei enää ollut kaikkien suosiossa; juopaa mielipiteiden väliltä ei saatu koskaan kurotuksi kokonaan umpeen. Ja tämä seikka yhdessä muiden ja myöhemmin sattuneiden tapahtumien kanssa oli syynä siihen, että hän myöhempinä vuosinaan muutti Kapernaumiin. Tästä alkaen mielipiteet Nasaretissa jakautuivat, kun kysymys oli Ihmisen Pojasta.

127:2.11 (1398.3) Jaakob päätti tuona vuonna koulunsa ja alkoi työskennellä täysipäiväisesti kodin puusepänverstaassa. Hän oli jo taitava käsittelemään työkaluja, ja hän otti nyt hoitaakseen ikeiden ja aurojen valmistuksen, kun Jeesus puolestaan ryhtyi laajemmassa

määrin tekemään talojen viimeistelyurakoita ja ammattitaitoisen koristepuusepän töitä.

127:2.12 (1398.4) Tuona vuonna Jeesus onnistui saamaan mielensä paljon parempaan järjestykseen. Vähä vähältä hän oli saattanut jumalallisen ja inhimillisen olemuksensa yhteen. Ja koko tämän älytoiminnan jäsentymisen hän sai aikaan omien *päätöstensä* voimalla ja vain avulla, jota hän sai sisäiseltä Opastajaltaan, täsmälleen samanlaiselta Opastajalta, jollainen asuu kaikkien normaalien kuolevaisten mielessä kaikissa lahjoittautuneen Pojan jälkeistä aikaa elävissä maailmoissa. Tähän mennessä tämän nuoren miehen elämänuralla ei ollut tapahtunut mitään yliluonnollista, ellei oteta lukuun hänen vanhemman veljensä Immanuelin lähettämän viestintuojan käyntiä, kun tämä ilmestyi hänelle Jerusalemin yössä.

3. Kahdeksastoista vuosi (12 jKr.)

127:3.1 (1398.5) Tämän vuoden aikana myytiin perheen koko omaisuus kotitaloa ja puutarhaa lukuun ottamatta. Kapernaumista myytiin viimeinenkin, jo kiinnitetty kiinteistö (mutta heille jäi vielä osuus yhteen toiseen kiinteistöön). Tuotto käytettiin verojen maksuun ja siihen, että Jaakobille ostettiin jokunen uusi työkalu, sekä siihen, että suoritettiin maksu vanhasta, perheen omistuksessa olleesta huolto- ja korjauspajasta karavaanien lepopaikan lähellä. Jeesus nimittäin aikoi ostaa takaisin tämän pajan nyt, kun Jaakob oli kyllin

vanha työskennelläkseen kotipajassa ja auttaakseen Mariaa kotiaskareissa. Kun taloudellinen paine tällä keinoin joksikin aikaa helpotti, Jeesus päätti viedä Jaakobin pääsiäisjuhlille. Saadakseen olla kahden he menivät Jerusalemiin yhtä päivää aikaisessa, ja he tekivät tämän matkan Samarian kautta. He taittoivat matkaa kävellen, ja Jeesus kertoili Jaakobille matkan varrella olevista historiallisista paikoista, aivan kuten hänen isänsä oli samanlaisella matkalla viisi vuotta aikaisemmin opettanut häntä.

127:3.2 (1399.1) Samarian läpi kulkiessaan heidän katseensa tavoitti monia outoja näkymiä. Tällä matkalla he keskustelivat monista henkilökohtaisiin, perheen sisäisiin tai kansallisiin asioihin liittyvistä ongelmistaan. Jaakob oli tyypiltään hyvin uskonnollinen nuorimies, ja vaikka hän ei kaikessa ollutkaan äitinsä kannalla siinä vähässä, minkä hän tiesi Jeesuksen elämäntyötä koskevista kaavailuista, hän odotti siitä huolimatta kyllä aikaa, jolloin hän kykenisi ottamaan vastuun perheestä, jotta Jeesus voisi ryhtyä suorittamaan tehtäväänsä. Hän arvosti suuresti sitä, että Jeesus vei hänet pääsiäisjuhlille, ja he keskustelivat tulevaisuudesta perusteellisemmin kuin milloinkaan aikaisemmin.

127:3.3 (1399.2) Jeesus teki paljon ajatustyötä heidän taittaessaan taivalta Samarian halki. Näin tapahtui varsinkin Betelissä ja silloin, kun he joivat Jaakobin kaivosta. Hän keskusteli veljensä kanssa Abrahamia, Iisakia ja Jaakobia koskevista perimätiedoista. Hän näki paljon vaivaa valmistaakseen Jaakobia siihen, mitä tämä tulisi kohta Jerusalemissa näkemään, ja koetti tällä tavoin vaimentaa järkytystä, jonka Jaakob olisi kokeva, niin kuin hän itse aikanaan oli

ensimmäisellä temppelikäynnillään kokenut. Mutta Jaakob ei reagoinut kaikkiin heidän näkemiinsä asioihin yhtä herkkätunteisesti. Hän lausui arvionsa innottomasta ja sydämettömästä tavasta, jolla jotkut papit toimittivat velvollisuutensa, mutta ylipäätään Jaakob nautti Jerusalemissa-olostaan suuresti.

127:3.4 (1399.3) Jeesus vei Jaakobin Betaniaan pääsiäisillalliselle. Simon oli laskettu haudan lepoon isiensä viereen, ja Jeesus hoiti tämän kodin isännyyttä pääsiäisperheen päänä tuotuaan pääsiäislampaan temppelistä.

127:3.5 (1399.4) Pääsiäisillallisen jälkeen Maria istuutui keskustelemaan Jaakobin kanssa, kun taas Martta, Lasarus ja Jeesus juttelivat keskenään myöhään yöhön. Seuraavana päivänä he olivat mukana temppelipalveluksissa, ja Jaakob otettiin Israelin yhteisön jäseneksi. Kun he sinä aamuna pysähtyivät hetkeksi Öljymäen laelle katselemaan temppeliä, niin Jaakobin huudahdellessa ihmeissään Jeesus katseli Jerusalemia vaieten. Jaakob ei kyennyt käsittämään veljensä käyttäytymistä. Illalla he palasivat taas Betaniaan ja olisivat lähteneet kotiin seuraavana päivänä, mutta Jaakob vaati itsepintaisesti, että he menisivät takaisin käydäkseen temppelissä, ja selitti haluavansa kuulla opettajia. Ja vaikka tämä olikin totta, salaisesti hän sydämessään halusi kuulla, kun Jeesus osallistuisi keskusteluihin, jollaisesta hänen äitinsä oli kertonut. Niinpä he menivät temppeliin ja kuuntelivat keskusteluja, mutta Jeesus ei esittänyt yhtään kysymystä. Se kaikki tuntui Jeesuksesta, jonka ihmisen ja Jumalan mieli oli juuri heräämässä, niin lapsekkaalta ja

merkityksettömältä, että hän saattoi vain sääliä heitä. Jaakob oli pettynyt siitä, ettei Jeesus sanonut mitään. Hänen kyselyihinsä Jeesus vastasi vain: ”Hetkeni ei ole vielä tullut.”

127:3.6 (1399.5) Seuraavana päivänä he vaelsivat kotiin Jerikon ja Jordaninlaakson kautta, ja matkan taittuessa Jeesus kertoi monista asioista, joihin kuului myös hänen edellinen matkansa tällä tiellä, kun hän oli ollut kolmetoistavuotias.

127:3.7 (1399.6) Nasaretiin palattuaan Jeesus ryhtyi työskentelemään perheen vanhassa korjauspajassa, ja hän oli kovasti mielissään siitä, että hänellä nyt oli joka päivä tilaisuus tavata varsin paljon ihmisiä, joita tuli maan ja ympäröivien alueiden kaikista osista. Jeesus todellakin rakasti ihmisiä – tuiki tavallista rahvasta. Joka kuukausi hän suoritti pajasta maksueränsä, ja Jaakobin avulla hän edelleenkin piti huolen perheen toimeentulosta.

127:3.8 (1399.7) Useita kertoja vuodessa, milloin sattui, ettei paikalla ollut ketään tähän tehtävään soveliasta vierasta, Jeesus edelleenkin luki synagogassa sapattipäivän pyhät kirjoitukset, ja monesti hän myös esitti tekstikohdasta näkemyksiä, mutta tavallisesti hän valitsi tekstikohdat siten, että kommentointi oli tarpeetonta. Hän oli taitava järjestämään eri tekstikohdat sellaiseen lukemisjärjestykseen, että toinen kohta valaisisi toista. Silloin kun sää sen vain salli, hän ei milloinkaan unohtanut viedä sisaruksiaan sapatti-iltapäivisin kävelylle luonnon helmaan.

127:3.9 (1400.1) Näihin aikoihin hashen perusti nuorten miesten filosofisen keskustelukerhon, joka kokoontui jäsentensä kodeissa ja

usein hänen omassakin kodissaan, ja Jeesuksesta tuli tämän ryhmän eturivin jäsen. Näin hän sai tilaisuuden saada takaisin osan siitä paikallisesta arvonannosta, jonka hän oli hieman aikaisemmin käytyjen kansallismielisten kiistelyjen tuoksinassa menettänyt.

127:3.10 (1400.2) Vaikka hänen sosiaalinen elämänsä olikin rajoitettua, ei hän sitä silti kokonaan laiminkaan lyönyt. Hänellä oli monia lämpimiä ystävyyssuhteita ja uskollisia ihailijoita yhtä hyvin Nasaretin nuorten miesten kuin nuorten naistenkin keskuudessa.

127:3.11 (1400.3) Syyskuussa Elisabet ja Johannes tulivat vierailulle nasaretilaisperheen luokse. Johannes, joka oli menettänyt isänsä, oli aikeissa palata Juudean kukkuloille harjoittamaan maanviljelyä tai lampaanhoitoa, ellei Jeesus kehottaisi häntä jäämään Nasaretiin ja ryhtymään puusepäksi tai ottamaan työtä joltakin muulta alalta. He eivät tienneet, että nasaretilaisperhe oli käytännöllisesti katsoen pennitön. Kuta enemmän Maria ja Elisabet keskustelivat pojistaan, sitä enemmän he vakuuttuivat siitä, että näille kahdelle nuorelle miehelle olisi hyväksi, jos he työskentelisivät yhdessä ja olisivat enemmän toistensa seurassa.

127:3.12 (1400.4) Jeesus ja Johannes keskustelivat paljon keskenään; ja he puhuivat joistakin hyvin henkilökohtaisista ja kahdenkeskisistä asioista. Tämän vierailun päätteeksi he sopivat, etteivät he enää tapaisi toisiaan, ennen kuin he kohtaisivat julkisen toimintansa puitteissa, sitten kun ”taivaallinen Isä kutsuisi” heidät heidän työhönsä. Se, mitä Johannes Nasaretissa näki, teki häneen niin valtavan vaikutuksen, että hän katsoi velvollisuudekseen palata kotiin ja uurastaa äitinsä toimeentulon hyväksi. Hän vakuuttui siitä,

että hänen oli määrä olla osa Jeesuksen elämäntehtävää, mutta hän ymmärsi, että Jeesukselta menisi vielä monta vuotta perheensä vartuttamisessa. Niinpä hänen oli huomattavasti helpompaa palata kotiin ja ryhtyä hoitamaan heidän pientä maatilaansa ja huolehtimaan äitinsä tarpeista. Eivätkä Johannes ja Jeesus enää tavanneet toisiaan, ennen kuin sinä päivänä Jordanin rannalla, jona Ihmisen Poika tuli kastettavaksi.

127:3.13 (1400.5) Lauantai-iltapäivänä, tämän vuoden joulukuun 3. päivänä, kuolema korjasi toisen kerran satoaan tässä nasaretilaisperheessä. Pikku-Aamos, heidän pikkuveljensä, kuoli korkeaa kuumetta viikon ajan sairastettuaan. Tätä suruaikaa kokiessaan Marian ainoana tukena oli hänen esikoispoikansa, ja silloin hän vasta lopullisesti ja sanan täydessä merkityksessä tunnusti Jeesuksen perheen todelliseksi päämieheksi; ja Jeesus oli totisesti kunnioitettava perheenpää.

127:3.14 (1400.6) Neljän vuoden ajan heidän elintasonsa oli tasaisesti laskenut. Vuosi vuoden perään he kokivat yhä pahempaa köyhyyden ahdinkoa. Tämän vuoden lopulla heitä kohtasi eräs heidän vaikeimmista kokemuksistaan koko siinä kamppailussa, jota he kävivät työllä ja tuskalla eteenpäin ponnistellessaan. Jaakobin ansiot olivat vielä sangen vähäiset, ja hautajaiskustannukset kaiken muun lisäksi olivat yhteensä niin painava kuorma, että he huojuivat sen alla. Mutta Jeesus tapasi huolestuneelle ja surevalle äidilleen sanoa vain: ”Äiti Maria, sureminen ei meitä auta; me teemme kaikki parhaamme, ja äidin hymy saattaisi kenties innostaa meitä vieläkin parempaan. Toivo edessäpäin olevista paremmista ajoista antaa

meille päivä päivältä uutta voimaa suoriutua näistä tehtävistä.” Hänen vankka ja käytännöllinen optimisminsa oli totisesti tarttuvaa; kaikki lapset elivät parempien aikojen ja parempien olosuhteiden odotuksen värittämässä ilmapiirissä. Ja tämä toiveikas pelottomuus vaikutti osaltaan suuresti siihen, että heille heidän köyhyytensä masentavuudesta huolimatta kehittyi lujat ja jalot luonteenpiirteet.

127:3.15 (1400.7) Jeesuksella oli kyky panna liikkeelle kaikki mielensä, sielunsa ja ruumiinsa voimavarat kulloinkin käsillä olevan tehtävän suorittamiseen. Hän pystyi keskittämään syvämietteisen mielensä juuri siihen yhteen ongelmaan, jonka hän halusi ratkaista, ja kun tähän vielä liittyi hänen herpaantumaton *kärsivällisyytensä*, se antoi hänelle kyvyn tyynin mielin kestää kaikki kuolevaisen vaikeaan olemassaoloon kuuluvat koettelemukset ja elää elämänsä ikään kuin hän koko ajan ”näkisi Hänet, joka on näkymätön”.

4. Yhdeksästoista vuosi (13 jKr.)

127:4.1 (1401.1) Tähän aikaan Jeesus ja Maria tulivat entistä paljon paremmin toimeen keskenään. Maria ei enää pitänyt Jeesusta niinkään poikanaan, vaan tästä oli tullut enemmänkin hänen lastensa isä. Päivittäinen elämänkulku oli täynnä pulmia, jotka vaativat käytännöllistä ja välitöntä ratkaisua. Yhä harvemmin he keskustelivat Jeesuksen elämäntehtävästä, sillä ajan mittaan kummankin ajatukset keskittyivät heidän neljästä pojasta ja

kolmesta tytöstä koostuvan perheensä elättämiseen ja kasvattamiseen.

127:4.2 (1401.2) Käsillä olevan vuoden alkuun mennessä Jeesus oli jo saanut äitinsä kokonaan oman lastenkasvatusmenetelmänsä kannalle. Tämän menetelmän mukaan lapselle annettiin positiivinen kehotus tehdä hyvää sen sijaan, että vanhemman juutalaisen menetelmän mukaan olisi kielletty tekemästä pahaa. Omassa kodissaan ja koko julkisen opettajanuransa ajan Jeesus poikkeuksetta käytti tätä *positiivista*, kehottamiseen perustuvaa opetustapaa. Aina ja kaikkialla hän sanoi: ”Tehkää näin – teidän tulisi tehdä noin.” Hän ei milloinkaan käyttänyt negatiivista, muinaisista tabuista johdettua opetusmenetelmää. Hän vältti pahan korostamista sillä, että hän olisi kieltänyt sen, sen sijaan hän nosti jalustalle hyvän sitä harjoittamaan kehottamalla. Tässä kodissa rukoushetki oli tilaisuus, jossa oli mahdollisuus keskustella mistä hyvänsä ja kaikesta perheen hyvinvointiin liittyvästä.

127:4.3 (1401.3) Jeesus alkoi kasvattaa veljiään ja sisariaan viisaaseen kuriin jo niin varhaisessa ikävaiheessa, että rankaisemista tarvittiin kaiken kaikkiaan vain vähän tai ei ollenkaan, jotta heidät saatiin tottelemaan viivytyksettä ja varauksitta. Ainoana poikkeuksena oli Juuda, jolle Jeesuksen oli muutamissa tilanteissa määrättävä rangaistus siitä, että tämä oli rikkonut kodissa noudatettuja sääntöjä. Kolmessa tilanteessa, kun katsottiin viisaaksi rangaista Juudaa tämän itsensä tunnustamista ja tahallisista rikkomuksista perheen käyttäytymissääntöjä vastaan, hänen rangaistuksensa määrättiin

vanhempien lasten tekemällä yksimielisellä päätöksellä, ja Juuda itse hyväksyi rangaistuksen, ennen kuin se langetettiin.

127:4.4 (1401.4) Vaikka Jeesus oli kaikissa tekemisissään mitä järjestelmällisin ja systemaattisin, kaikissa hänen hallinnollisissa päätöksissään ilmeni kuitenkin myös sellaista virkistävää tulkinnan joustavuutta ja sovelluksen omaperäisyyttä, joka teki suuren vaikutuksen kaikkiin lapsiin sillä, että heidän isä-veljensä toiminnan lähtökohtana oli oikeudenmukaisuudesta kertova mielenlaatu. Mielivaltaisesti hän ei milloinkaan kurittanut sisaruksiaan, ja tällainen erottelematon rehtiys ja henkilökohtainen huomaavaisuus tekivät Jeesuksen hyvin rakkaaksi koko hänen perheelleen.

127:4.5 (1401.5) Jaakob ja Simon koettivat varttuessaan noudattaa Jeesuksen suosittelemaa menetelmää heidän riitaisten ja joskus vihaistenkin leikkitovereidensa lepyttämiseksi suostuttelulla ja vastarinnasta pidättymisellä, ja he onnistuivat siinä kohtalaisesti. Mutta vaikka Joosef ja Juuda tällaisiin opetuksiin kotioloissa myöntyivätkin, he eivät empineet käydä puolustukseen, kun heidän toverinsa karkasivat heidän kimppuunsa; varsinkin Juuda syyllistyi näiden opetusten hengen rikkomiseen. Mutta vastarinnasta pidättyminen ei ollut perheen *sääntö*. Henkilökohtaisten opetusten rikkomiseen ei liittynyt mitään rangaistusta.

127:4.6 (1401.6) Yleisesti ottaen perheen kaikilla lapsilla, eritoten tytöillä, oli tapana kysyä Jeesukselta neuvoa lapsuuden ongelmiinsa ja uskoutua hänelle aivan kuten he olisivat uskoutuneet rakastavalle isälle.

127:4.7 (1401.7) Jaakobista oli varttumassa tasapainoinen ja tasaisen mielenlaadun omaava nuorukainen, mutta hän ei ollut yhtä syvästi hengellisyyteen taipuvainen kuin Jeesus. Hän oli opiskelijana paljon parempi kuin Joosef, joka vaikka olikin työntekijänä uskollinen, oli kuitenkin vieläkin vähemmän hengellisesti suuntautunut. Joosef oli raahustaja, joka ei yltänyt muiden lasten älylliselle tasolle. Simon oli hyväntahtoinen poika, mutta hänessä oli liiaksi haaveilijaa. Häneltä meni kauan aikaa, ennen kuin hän löysi paikkansa elämässä, ja hän oli Jeesukselle ja Marialle melkoinen huolen aihe. Mutta hän oli aina kiltti ja hyvää tarkoittava nuorimies. Juuda oli oikea levottomuuksien lietsoja. Hänen ihanteensa olivat mitä korkeimmat, mutta hän oli temperamentiltaan tasapainoton. Hänessä ilmeni kaikki se päättäväisyys ja tarmokkuus, joka tuli esiin hänen äidissään, ja enemmänkin, mutta häneltä puuttui paljon äitinsä suhteellisuudentajusta ja tahdikkuudesta.

127:4.8 (1402.1) Mirjam oli tasapainoinen ja järkevä tytär, joka arvosti syvästi kaikkea jaloa ja hengellistä. Martta oli hidas ajatuksissaan ja liikkeissään, mutta hän oli erittäin luotettava ja aikaansaapa lapsi. Pikku-Ruut oli kodin päivänsäde, ajattelematon puheissaan, mutta sydämeltään mitä vilpittömin. Hän miltei palvoi isoveljeään ja isäänsä. Mutta he eivät hemmotelleet häntä pilalle. Hän oli kaunis lapsi, mutta ei aivan yhtä hyvännäköinen kuin Mirjam, joka oli perheen – ellei peräti koko kaupungin – kaunotar.

127:4.9 (1402.2) Ajan myötä Jeesus teki paljon työtä saadakseen perheen omaksumat sapatinviettoon ja moniin muihin uskonnon

osakysymyksiin liittyvät opetukset ja tavat vapaamielisemmälle kannalle ja myös niitä muokatakseen. Maria antoi kaikille näille muutoksille ilomielin tukensa. Jeesuksesta oli nyt tullut talon kiistaton isäntä.

127:4.10 (1402.3) Tänä vuonna Juuda aloitti koulunsa, ja Jeesus joutui myymään harppunsa suorittaakseen koulunkäynnistä aiheutuvat kulut. Näin hän menetti viimeisenkin virkistystä tuottaneen ajankulunsa. Hän soitti tavattoman mielellään harppua, aina kun hän tunsi mielensä uupuneeksi ja ruumiinsa väsyneeksi. Mutta nyt hän lohduttautui ajatuksella, että harppu ainakin olisi turvassa veronkantajalta.

5. Esran tytär Rebekka

127:5.1 (1402.4) Vaikka Jeesus oli köyhä, hänen sosiaalinen asemansa Nasaretissa ei ollut millään tavoin heikko. Hän oli kaupungin eturivin nuoria miehiä, ja useimmat nuoret naiset pitivät häntä erittäin suuressa arvossa. Kun Jeesus oli oivallinen, voimakasta ja älykästä miehisyyttä edustava yksilö, ja kun vielä otetaan huomioon hänen maineensa hengellisenä johtajana, ei ollut ihmeellistä, että Rebekka, joka oli varakkaan nasaretilaiskauppiaan ja liikemiehen Esran vanhin tytär, sai huomata olevansa vähän kerrassaan rakastumassa tähän Joosefinpoikaan. Ensin hän kertoi tästä kiintymyksestään Jeesuksen sisarelle Mirjamille, ja Mirjam puolestaan puhui tästä kaikesta äitinsä kanssa. Maria oli

äärimmäisen kuohuksissaan. Olisiko hän nyt menettämäisillään poikansa, josta oli perheenpäänä tullut korvaamaton? Eivätkö ikävyydet ikinä loppusi? Mitähän seuraavaksi tapahtuisi? Ja sitten hän pysähtyi miettimään, miten avioliitto vaikuttaisi Jeesuksen edessä olevaan elämänuraan. Ei kovin usein, mutta aina silloin tällöin, hänen mieleensä pulpahti sekin seikka, että Jeesus oli ”lupauksen lapsi”. Tästä asiasta keskusteltuaan Maria ja Mirjam päättivät, että he, ennen kuin Jeesus saisi sen tietoonsa, pyrkisivät lopettamaan koko jutun menemällä suoraan Rebekan luo ja esittämällä hänelle koko tarinan ja kertomalla rehellisesti uskomuksestaan, jonka mukaan Jeesus oli kohtalon poika eli että hänestä oli määrä tulla suuri uskonnollinen johtaja, ehkä peräti Messias.

127:5.2 (1402.5) Rebekka kuunteli keskittyneesti. Kertomus oli hänestä sävähdyttävä, ja hän oli entistäkin päättäväisempi siinä, että hän sitoisi kohtalonsa tämän valitsemansa miehen kohtaloon ja jakaisi hänen johtajan uransa. Hän vakuutteli (itselleen), että sellainen mies enemmän kuin kukaan tarvitsisi rinnalleen uskollisen ja pystyvän vaimon. Marian yritykset taivutella häntä luopumaan koko ajatuksesta hän tulkitsi Marian luonnolliseksi reaktioksi tilanteessa, jossa tämä pelkäsi menettävänsä perheensä päämiehen ja ainoan huoltajan. Mutta tietäessään, että hänen isänsä hyväksyisi hänen kiintymyksensä kirvesmiehen poikaan, Rebekka täysin oikeutetusti arveli isänsä mielihyvin järjestävän perheelle riittävät tulot, jotka korvaisivat joka kohdaltaan sen, että se menettäisi Jeesuksen ansiot. Kun hänen isänsä sitten suostui tällaiseen suunnitelmaan, Rebekka

jatkoi neuvottelujaan Marian ja Mirjamin kanssa, ja koska hän ei onnistunut saamaan näitä puolelleen, hän uskaltautui menemään suoraan Jeesuksen puheille. Tässä asiassa hän toimi yhteistuumin isänsä kanssa, joka kutsui Jeesuksen heidän kotiinsa viettämään Rebekan seitsemättätoista syntymäpäivää.

127:5.3 (1403.1) Jeesus kuunteli tarkkaavaisesti ja myötätuntoisesti ensin isän ja sitten Rebekan itsensä kertomusta näistä asioista. Hän muotoili ystävällisen vastauksen, jonka sanoma oli, ettei mikään rahamäärä voisi korvata sitä, että hänen velvollisuutensa oli henkilökohtaisesti kasvattaa isänsä perhe, ”täyttää pyhin kaikista ihmisen luottamustehtävistä – lojaalisuus omaa vertaan ja lihaansa kohtaan.” Jeesuksen perheelleen omistautumisesta lausumat sanat liikuttivat syvästi Rebekan isää, ja tämä vetäytyi neuvonpidosta. Vaimolleen Marialle hän totesi vain lyhyesti: ”Emme voi saada häntä pojaksemme; hän on meille liian jalo.”

127:5.4 (1403.2) Sitten alkoi ikimuistettava keskustelu Rebekan kanssa. Tähänastisessa elämässään Jeesus ei ollut tehnyt suurtakaan eroa kanssakäymisessään poikien ja tyttöjen, nuorten miesten ja nuorten naisten kanssa. Hänen mieltään olivat yhtä kaikki aivan liikaa askarruttaneet maallisista käytännön asioista juontuvat pakottavat ongelmat samoin kuin monia kysymyksiä herättänyt pohdiskelu, joka liittyi hänen lopulliseen uraansa, sitten kun hän olisi ”toimittamassa Isänsä asioita”, jotta hän olisi koskaan ehtinyt vakavassa mielessä harkita omakohtaisen rakkauden kruunaamista ihmistenvälisessä avioliitossa. Mutta nyt hänen edessään oli taas yksi niistä ongelmista, jotka jokaisen keskitason ihmisen on kohdattava ja

ratkaistava. Häntä toden totta ”koeteltiin joka suhteessa niin kuin teitäkin koetellaan”.

127:5.5 (1403.3) Tarkkaavaisesti kuunneltuaan Jeesus kiitti vilpittömästi Rebekkaa tämän julkituomasta ihailusta ja lisäsi: ”se tulee ilahduttamaan ja lohduttamaan minua kaikkina elinpäivinäni.” Hän selitti, ettei hän ollut vapaa solmimaan yhteenkään naiseen muita kuin pelkästään veljellistä arvonantoa ja puhdasta ystävyyttä olevia suhteita. Hän teki selväksi, että hänen ensimmäinen ja kaiken muun edelle menevä velvollisuutensa oli hänen isänsä perheen kasvattaminen ja ettei hän voisi harkitakaan avioliiton solmimista, ennen kuin tämä tehtävä oli täytetty. Ja sen jälkeen hän virkkoi vielä: ”Mikäli olen kohtalon poika, en saa ottaa vastuulleni elämäniän kestäviä velvoitteita, ennen kuin koittaa aika, jolloin kohtaloni on tullut julki.”

127:5.6 (1403.4) Rebekan sydän murtui. Hän ei päästänyt ketään lohduttamaan itseään, ja hän kärtti isältään lähtöä Nasaretista niin kauan, että tämä lopulta suostui muuttamaan Sepforiin. Myöhempinä vuosina Rebekalla oli vain yksi vastaus niille monille miehille, jotka häntä kosivat. Hän eli vain yhtä tarkoitusta varten – odottaakseen hetkeä, jolloin tämä hänen mielestään suurin koskaan eläneistä miehistä aloittaisi elämänuransa elävän totuuden opettajana. Ja Rebekka seurasi uskollisesti hänen jälkiään kaikki nämä julkisen toiminnan monivaiheiset vuodet ja oli paikalla (Jeesuksen sitä huomaamatta) muun muassa päivänä, jolloin tämä ratsasti riemusaatossa Jerusalemiin. Ja hän seisoi Marian vierellä ”muiden naisten joukossa” sinä kohtalokkaana ja traagisena

iltapäivänä, jolloin Ihmisen Poika riippui ristillä ja oli hänelle – yhtä hyvin kuin korkeuksien lukemattomille maailmoille – ”ainoa viimeiseen asti rakastettava ja suurin kymmenentuhannen joukossa”.

6. Hänen kahdeskymmenes vuotensa (14 jKr.)

127:6.1 (1403.5) Tarinaa Rebekan tuntemasta rakkaudesta Jeesusta kohtaan kuiskuteltiin Nasaretin kaduilla ja kujilla sekä myöhemmin Kapernaumissa, joten vaikka monet naiset tulevina vuosina rakastivat Jeesusta aivan kuten miehetkin rakastivat häntä, hänen ei enää tarvinnut torjua kenenkään toisen vilpittömän naisen henkilökohtaista kiintymyksen tunnustusta. Tästä ajankohdasta alkaen ihmisten tuntema rakkaus Jeesusta kohtaan sai paremminkin palvovan ja jumaloivan kunnioituksen piirteitä. Sekä miehet että naiset rakastivat häntä antaumuksellisesti, ja he tekivät niin sen vuoksi, mitä hän oli, ilman että siihen sisältyi häivähdystäkään omien kaipausten tyydyttämisestä tai toiveesta saada pitää hänet vain oman rakkautensa kohteena. Mutta useiden vuosien ajan kävi niin, että joka kerta, kun kerrottiin tarinaa Jeesuksen ihmispersoonallisuudesta, kerrottiin myös Rebekan antaumuksellisesta rakkaudesta.

127:6.2 (1404.1) Mirjam, joka tunsi Rebekan tapauksen yksityiskohtia myöten, ja joka myös tiesi, miten hänen veljensä oli torjunut jopa

tällaisen kauniin neidon rakkauden (tietämättä, mikä merkitys tässä suhteessa oli hänen kohtalonaan olleella tulevalla elämänuralla), alkoi ihannoida Jeesusta ja rakastaa häntä liikuttavaa ja syvää kiintymystä tuntien yhtä hyvin isänä kuin veljenä.

127:6.3 (1404.2) Vaikkei heillä oikeastaan olisi ollut siihen varaa, Jeesus tunsi kuitenkin outoa kaipausta, joka vaati häntä lähtemään pääsiäiseksi Jerusalemiin. Tietoisena siitä, mitä Jeesus oli saanut kokea Rebekan suhteen, hänen äitinsä viisaasti kehotti häntä tekemään tämän matkan. Jeesus ei ollut sitä itsekään kovin selkeästi tiedostanut, mutta tilaisuus päästä keskustelemaan Lasaruksen kanssa ja tapaamaan Marttaa ja Mariaa, oli se, mitä hän suurimmin kaipasi. Oman perheensä jälkeen hän rakasti näitä kolmea eniten kaikista.

127:6.4 (1404.3) Tätä Jerusalemin-matkaa tehdessään hän kulki Megiddon, Antipatriksen ja Lyddan kautta. Se oli joiltakin osin sama reitti, jota oli käytetty, kun häntä tuotiin takaisin Nasaretiin palattaessa Egyptistä. Matka pääsiäisjuhlille vei häneltä neljä päivää, ja hän ajatteli paljon muinaisia tapahtumia, jotka olivat sattuneet Megiddossa ja sen ympäristössä, Palestiinan kansainvälisellä taistelutantereella.

127:6.5 (1404.4) Jeesus jatkoi kulkuaan Jerusalemin läpi pysähtyen vain hetkeksi katselemaan temppeliä ja sinne kerääntyviä vierasjoukkoja. Hän tunsi kummallista ja aina vain syvempää vastenmielisyyttä tätä Herodeksen rakennuttamaa temppeliä ja sen poliittisin perustein nimitettyä papistoa kohtaan. Hän halusi ennen kaikkea tavata Lasaruksen, Martan ja Marian. Lasarus oli Jeesuksen ikätoveri ja nyt

talon isäntä. Jeesuksen edellisen vierailun jälkeen oli ehtinyt tapahtua, että Lasaruksen äiti oli laskettu haudan lepoon. Martta oli runsaan vuoden Jeesusta vanhempi, Maria taas oli kaksi vuotta nuorempi. Ja Jeesus oli kaikkien kolmen palvoma ihanne.

127:6.6 (1404.5) Tämänkertaisen vierailun kuluessa puhkesi yksi aika ajoin koetuista perinteiden vastaisista kapinoista, kun Jeesus toi julki mielipahansa niitä seremoniakäytäntöjä kohtaan, jotka hänen mielestään antoivat väärän kuvan hänen taivaallisesta Isästään. Jeesuksen tulosta tietämätön Lasarus oli järjestänyt niin, että pääsiäistä vietettäisiin ystävien luona naapurikylässä Jerikontien varrella. Jeesus ehdotti nyt, että he viettäisivät juhlan siellä, missä he sillä hetkellä olivat, eli Lasaruksen talossa. ”Mutta”, Lasarus sanoi, ”eihän meillä ole pääsiäislammastakaan.” Silloin Jeesus aloitti pitkähkön ja vakuuttavan luennon, jonka sanomana oli, ettei taivaallinen Isä totisesti ollut kiinnostunut tällaisista lapsellisista ja tarkoituksettomista rituaaleista. Juhlallisen ja hartaan rukouksen jälkeen he nousivat seisomaan, ja Jeesus sanoi: ”Palvelkoot minun kansastani ne, joilla on lapsellinen ja pimentynyt mieli, Jumalaansa niin kuin Mooses määräsi tekemään; on parempi, että he niin tekevät. Mutta älkäämme me, jotka olemme nähneet elämän valon, enää lähestykö Isäämme kuoleman pimeyden kautta. Olkaamme vapaat tietäessämme totuuden Isämme ikuisesta rakkaudesta.”

127:6.7 (1404.6) Sinä iltana, hämärän laskeutuessa, nämä neljä istuutuivat pöydän ääreen viettämään kaikkien aikojen ensimmäistä pääsiäisjuhlaa, minkä hartaat juutalaiset ovat viettäneet ilman pääsiäislammasta. Happamaton leipä ja viini oli jo otettu esille tätä

pääsiäistä varten, ja näitä edusaineita, joita Jeesus kutsui ”elämän leiväksi” ja ”elämän vedeksi”, hän tarjosi tovereilleen, ja he söivät juhlallisen hartaina ja juuri kuulemainsa opetusten mukaisesti. Jeesus piti tapanaan toimittaa tämän sakramentaalisen rituaalin aina, kun hän myöhempinä aikoina kävi Betaniassa. Kotiin palatessaan hän kertoi tämän kaiken äidilleen. Ensiksi Maria järkyttyi, mutta sitten hän alkoi vähitellen ymmärtää Jeesuksen näkökantaa. Hän oli silti varsin huojentunut, kun Jeesus vakuutti hänelle, ettei hänen aikomuksenaan ollut tuoda tätä uutta ajatusta pääsiäisestä esille heidän perheessään. Kotona lasten kanssa ollessaan hän edelleenkin joka vuosi nautti pääsiäisaterian ”Mooseksen lain mukaisesti”.

127:6.8 (1404.7) Puheena olevan vuoden aikana Maria kävi Jeesuksen kanssa pitkän keskustelun avioliitosta. Hän kysyi Jeesukselta suoraan, solmisiko tämä avioliiton, elleivät perheeseen kohdistuvat velvollisuudet sitoisi häntä. Jeesus selitti hänelle, että koska senhetkiset velvollisuudet estivät häntä menemästä naimisiin, hän ei ollut koko asialle uhrannut montakaan ajatusta. Hän toi julki epäilynsä, että hän tuskin koskaan astuisi aviosäätyyn. Hän sanoi, että kaikkien tämäntapaisten asioiden tuli odottaa siksi, kunnes ”hetkeni” koittaa, eli aikaa, jolloin ”Isäni työn täytyy alkaa”. Koska hän jo mielessään oli tehnyt ratkaisunsa, jonka mukaan hänestä ei tulisi lihallisten lasten isää, hän ei tosiaankaan uhrannut montakaan ajatusta kysymykselle ihmisavioliitosta.

127:6.9 (1405.1) Tänä vuonna hän tarttui uudelleen tehtäväänsä, joka hänellä oli kuolevaisen ja jumalallisen olemuksensa kutomisessa

entistä tiiviimmin jakamattomaksi ja todelliseksi *ihmisyksilöllisyydeksi*. Ja hänen moraalinen statuksensa ja hengellinen ymmärryksensä kasvoivat edelleen.

127:6.10 (1405.2) Kun koko heidän Nasaretissa ollut omaisuutensa (kotitaloa lukuun ottamatta) oli jo myyty, tänä vuonna heidän taloudelliseen asemaansa tuli vähän apua sitä tietä, että he myivät osuutensa eräästä Kapernaumin kiinteistöstä. Tämä oli Joosefin kuolinpesän viimeinen omaisuuserä. Tuo Kapernaumin kiinteistökauppa solmittiin erään Sebedeus-nimisen veneenrakentajan kanssa.

127:6.11 (1405.3) Joosef valmistui tänä vuonna synagogakoulusta ja oli aikeissa ryhtyä työskentelemään kodin puusepänpajan pienen höyläpenkin ääressä. Vaikka heidän isänsä jättämä kuolinpesä olikin käytetty loppuun, heillä oli nyt toiveita onnistua köyhyyden loitollapitämisessä, kävihän heistä nyt jo kolme vakituisessa työssä.

127:6.12 (1405.4) Jeesuksesta on nyt nopeasti kehittymässä mies, ei vain nuori mies, vaan aikuinen mies. Hän on oppinut kantamaan hyvin vastuuta. Hän tietää, miten elämä jatkuu pettymyksestä huolimatta. Hän kestää urheasti senkin, että hänen kaavailunsa valuvat hukkaan ja hänen tavoitteensa toistaiseksi raukeavat. Hän on oppinut olemaan rehti ja oikeudenmukainen, silloinkin kun hän itse kohtaa epäoikeudenmukaisuutta. Hän oppii sovittamaan hengellisen elämäntavan ihanteensa maisen olemassaolon asettamiin vaatimuksiin. Hän oppii, miten suunnitella, jotta saavuttaisi ihanteellisuutta edustavan korkeamman ja kaukaisemman päämäärän, samalla kun hän kaikkensa antaen uurastaa

saavuttaakseen välttämättömyyden asettaman lähempänä olevan ja välittömän päämäärän. Vakaasti hän hankkii taitoa, jota hän tarvitsee sovittaessaan toiveensa ihmisen tilanteen asettamiin arkipäiväisiin vaatimuksiin. Hän hallitsee jo melkein täydellisesti menetelmän, jolla hengelliseen käyttövoimaan sisältyvä energia käytetään aineellisen suorituksen edellyttämän mekanismin pyörittämiseen. Vähän kerrallaan hän oppii elämään taivaallista elämää, samalla kun hänen mainen olemassaolonsa jatkuu. Yhä enemmän hän luottaa siihen, että hänen taivaallinen Isänsä viime kädessä ohjaa häntä, samalla kun hän omaksuu isän osan maisen perheensä lasten opastamisessa ja ohjaamisessa. Hän saa yhä enemmän kokemusta siitä, miten voitto kiskaistaan taitavasti tappion kidasta; hän oppii muuntamaan ajallisuudessa koetut vaikeudet ikuisuuden riemuvoitoiksi.

127:6.13 (1405.5) Ja näin tämä Nasaretin nuori mies saa, sitä mukaa kun vuodet kuluvat, yhä uutta kokemusta siitä, mitä elämä on sellaisena kuin se kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa eletään. Hän elää täysipainoisen, edustavan ja tyhjentävän elämän Urantialla. Hän lähti tästä maailmasta kypsyyteen saakka sen koettuaan, mitä hänen luotunsa kokevat ensimmäisen elämänsä, lihallisen elämän, lyhyinä ja rasittavina vuosina. Ja koko tämä ihmisenä saatu kokemus on ikuiset ajat Universumin Hallitsijan omaisuutta. Hän on ymmärtäväinen veljemme, myötätuntoinen ystävämme, kokenut hallitsijamme ja armahtavainen isämme.

127:6.14 (1405.6) Lapsuudessaan hän keräsi laajan tietomäärän; nuoruudessaan hän lajitteli, luokitteli ja suhteutti tämän tietoaineiston; ja nyt hän alkaa tämän maailman ihmisenä valmistelevana toimenpiteenä järjestää näitä mielessään olevia aineksia voidakseen käyttää niitä hyväkseen myöhemmin alkavassa opetuksessaan, hoivassaan ja palvelussaan kuolevaisten lähimmäistensä hyväksi tässä maailmassa ja kaikilla muilla asutuilla sfääreillä kautta koko Nebadonin universumin.

127:6.15 (1405.7) Synnyttyään tähän maailmaan tämän maailman pikkulapseksi hän on elänyt lapsuutensa ja kokenut nuoruuden ja varhaismiehuuden toinen toistaan seuraavat vaiheet. Nyt hän seisoo kypsän miehuuden kynnyksellä varustuksenaan runsas kokemus ihmiselosta, täynnä ymmärtämystä ihmisluontoa kohtaan ja täynnänsä myötätuntoa ihmisluonnon heikkouksia kohtaan. Hänestä on tulossa se jumalallisen taidon haltija, joka osaa ilmoittaa totuuden Paratiisissa olevasta Isästään kaikkia aikakausia ja kaikkia kehitysvaiheita edustaville kuolevaisille olennoille.

127:6.16 (1406.1) Ja nyt täysikasvuisena miehenä, tämän maailman aikuisena, hän valmistautuu jatkamaan verratonta tehtäväänsä, joka on yhtä kuin Jumalan ilmoittaminen ihmisille ja ihmisten johdattaminen Jumalan tykö.

Luku 128

Jeesuksen varhaismiehuus

128:0.1 (1407.1) ASTUESSAAN aikuisuutensa ensimmäisiin vuosiin Jeesus Nasaretilainen oli elänyt siihen saakka ja eli vastakin normaalia ja keskitasoista ihmisen elämää maan päällä. Jeesus tuli tähän maailmaan aivan kuin muutkin lapset; hän ei ollut mukana valitsemassa vanhempiaan. Hän kylläkin valitsi juuri tämän maailman planeetaksi, jolla hän suorittaisi seitsemännen ja viimeisen lahjoittautumisensa, ruumiillistumisensa kuolevaisen olennon lihalliseen hahmoon, mutta muutoin hän tuli maailmaan luonnollisella tavalla, varttui tämän maailman lapsena ja painiskeli olosuhteista johtuvien hankaluuksien kanssa aivan kuten muutkin kuolevaiset tässä ja muissa samankaltaisissa maailmoissa.

128:0.2 (1407.2) Pitäkää aina mielessänne Mikaelin Urantialla-lahjoittautumisen kaksinainen tarkoitus:

128:0.3 (1407.3) 1. Hän halusi saada haltuunsa sen kokemuksen, että oli elänyt ihmisolennon täysipainoisen elämän kuolevaisen lihallisessa

hahmossa, tehdä Nebadoniin kohdistuvasta hallitsijanvallastaan täysimääräisen.

128:0.4 (1407.4) 2. Hän halusi tuoda julki Universaalisen Isän ajallisuuden ja avaruuden maailmojen asujaimille ja johdattaa nämä samaiset kuolevaiset entistä parempaan Universaalisen Isän ymmärtämiseen.

128:0.5 (1407.5) Kaikki muu, mikä koitui luoduille siunaukseksi ja universumille hyödyksi, oli näihin kuolevaisen hahmossa tapahtuneen lahjoittautumisen päätarkoituksiin verrattuna vain sattumasta johtuvaa ja toissijaista.

1. Kahdeskymmenesyhdes vuosi (15 jKr.)

128:1.1 (1407.6) Aikuisikänsä saavuttamisen myötä Jeesus otti vakavissaan ja täysin tietoisesti tehtäväkseen viedä päätökseen sen kokemuksen, että hän tulisi tietämään, millainen on hänen älyllisten luotujensa alimman muodon elämä, ja ansaitsisi sillä keinoin lopullisen ja täysimääräisen oikeuden itse luomansa universumin ehdottomaan hallitsijanvaltaan. Hän tarttui tähän suunnattomaan tehtävään täysin käsittäen kaksinaisen olemuksensa. Mutta tosiasiassa hän oli jo yhdistänyt nämä kaksi olemusta yhdeksi – Jeesus Nasaretilaiseksi.

128:1.2 (1407.7) Joshua ben Josef tiesi vallan hyvin, että hän oli ihminen, naisesta syntynyt kuolevainen ihminen. Tämä käy ilmi siitä, että hän

valitsi ensimmäiseksi epiteetikseen *Ihmisen Poika*. Hän oli eittämättömästi lihaa ja verta, ja vielä nytkin hän täysivaltaisen hallitsijan vallalla kokonaisen universumin kohtaloita johtaessaan kantaa yhä monien oivallisesti ansaitsemiensa epiteettien joukossa Ihmisen Pojan arvonimeä. Pitää kirjaimellisesti paikkansa, kun sanotaan, että Universaalisen Isän luova Sana – Luoja-Poika – ”tuli lihaksi ja eli Urantia-nimisen maailman ihmisenä”. Hän uurasti, väsyi, lepäsi ja nukkui. Hän tunsi nälkää ja tyydytti nälkänsä ravinnolla; hän tunsi janoa ja sammutti janonsa vedellä. Hänen kokemusmaailmaansa kuului inhimillisten tunteiden ja mielenliikkeiden koko kirjo; häntä ”koeteltiin kaikessa aivan kuin teitäkin koetellaan”, ja hänkin kärsi ja kuoli.

128:1.3 (1407.8) Hän sai tietoa ja saavutti kokemusta ja yhdisti nämä viisaudeksi, aivan kuin muutkin maan kuolevaiset. Mitään yliluonnollista voimaa hän ei käyttänyt hyväkseen ennen kuin vasta kasteensa jälkeen. Hänen käytössään ei ollut mitään voimaa tai tekijää, joka ei kuulunut hänen ihmisolennon varustukseensa Joosefin ja Marian poikana.

128:1.4 (1408.1) Mitä sitten tulee ominaisuuksiin, jotka hänellä oli ennen hänen ihmishahmoista olomuotoaan, niin niiden osalta hän tyhjensi itsensä. Ennen julkisen toimintansa aloittamista hänen tietämyksensä ihmisistä ja tapahtumista rajoittui kokonaan siihen, mitä hän itse sai selville. Hän oli tosi ihminen ihmisten joukossa.

128:1.5 (1408.2) Ikuisena ja kunniakkaana on kuuluva tämä totuus: ”Meillä on sellainen korkea valtias, joka voidaan saada liikuttumaan heikkouksiemme tuntemisella. Meillä on Hallitsija, joka on ollut

kaikessa koeteltu ja kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.” Ja koska hän itse on kärsinyt, koeteltu ja kiusattu kun oli, hänellä on yltä kyllin kykyä hämmentyneiden ja ahdistuneiden ymmärtämiseen ja hoivaamiseen.

128:1.6 (1408.3) Tässä vaiheessa Nasaretin kirvesmies jo täysin ymmärsi, millainen työ häntä odotti, mutta hän halusi elää ihmisen elämänsä niin kuin se soljuisi omissa luonnollisissa uomissaan. Ja joissakin näissä asioissa hän on todellakin esimerkki kuolevaisluoduilleen, niin kuin kirjoituksissa sanotaan: ”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, hänellä, joka katsoi – Jumalan luontoa kun oli –, ettei ollut kummallista olla Jumalan kanssa tasavertainen. Mutta hän teki itsestään vähäpätöisen ja luodun olennon hahmoon pukeutumalla hän syntyi ihmisen kaltaiseksi. Ja kun hän näin oli saanut ihmisen muodon, hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristinkuolemaan asti.”

128:1.7 (1408.4) Hän eli kuolevaisen olennon elämänsä aivan kuten kaikki muutkin ihmissukukunnan edustajat voivat elää oman elämänsä, ”hän, joka lihallisen elämänsä päivinä väkevin tuntein ja jopa kyynelin toi rukouksensa ja anomuksensa Hänelle, joka voi hänet kaikesta pahasta pelastaa, ja hänen rukouksensa kuultiin hänen uskonsa tähden.” Jotta hänestä saattoi tulla veljiensä armelias ja ymmärtäväinen suvereeni hallitsija, oli tärkeätä, että hänestä tehtiin *joka suhteessa* veljiensä kaltainen.

128:1.8 (1408.5) Omaa ihmisyyttään hän ei koskaan epäillyt. Se oli hänelle itsestään selvää, ja hän oli siitä aina tietoinen. Mutta hänen jumalallisen olemuksensa osalta jäi aina sijaa epäilykselle ja

arvelulle, tai ainakin näin voidaan sanoa hänen kastetapahtumaansa saakka. Jumalallisuuden tiedostuminen oli hidasta ja – ihmisen näkökulmasta katsottuna – luonnollista, vähitellen tapahtuvaa totuuden paljastumista. Tämä jumalallisuuden paljastuminen ja tiedostuminen alkoi Jerusalemissa, kun hän ei vielä ollut täyttänyt kolmeatoista, hänen ihmisenä olonsa ensimmäisen yliluonnollisen tapahtuman myötä. Ja tämä kokemus, joka siis sai aikaan hänen jumalallisuutensa tiedostumisen, täydentyi hänen lihallisessa hahmossa kokemansa toisen yliluonnollisen kokemuksen aikana, nimittäin siinä välinäytöksessä, joka liittyi Johanneksen toimittamaan Jeesuksen kastamiseen Jordanvirrassa ja joka tapahtuma oli merkkinä hänen hoivaajan ja opettajan julkisen elämänuransa alkamisesta.

128:1.9 (1408.6) Näiden kahden taivaallisen ilmestyksen välisenä aikana, joista ensimmäinen tapahtui hänen kolmantenatoista elinvuotenaan ja toinen hänen kasteessaan, tämän ruumiillistuneen Luoja-Pojan elämässä ei sattunut mitään yliluonnollista tahi yli-inhimillistä. Tästä huolimatta Betlehemin lapsi, Nasaretin miehenalku, nuorukainen ja mies, oli todellisuudessa kuitenkin universumin inkarnoitunut Luoja. Mutta hän ei kertaakaan käyttänyt edes vähäistä osaa hänelle kuuluvaa valtaa, eikä hän ihmisen elämää eläessään myöskään ennen päivää, jona Johannes hänet kastoi, turvautunut muiden taivaallisten persoonallisuuksien kuin suojelijaserafinsa opastukseen. Ja me, jotka tämän todistuksen annamme, tiedämme, mistä me puhumme.

128:1.10 (1408.7) Ja kuitenkin hän oli kaikki nämä lihallisessa hahmossa viettämänsä elämän vuodet totisesti jumalallinen. Hän oli itse asiassa yksi Paratiisin-Isän Luoja-Pojista. Sitten kun hän oli lopullisesti astunut elämänuransa julkiseen vaiheeseen, mikä tapahtui hänen vietyään teknisessä mielessä päätökseen täysivaltaisuuden hankkimisen edellyttämän puhtaasti kuolevaisena saatavan kokemuksen, hän ei empinyt julkisesti myöntää olevansa Jumalan Poika. Hän ei epäröinyt julistaa: ”Minä olen alfa ja oomega, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen.” Myöhempinä vuosina hän ei esittänyt vastalausetta, kun häntä kutsuttiin Kirkkauden Herraksi; Universumin Hallitsijaksi; koko luomakunnan Herraksi Jumalaksi; Israelin Pyhäksi; kaikkien Herraksi; meidän Herraksemme ja Jumalaksemme; Jumalaksi, joka on luonamme ja jonka nimi on jokaisen nimen yläpuolella ja kaikissa maailmoissa; universumin Kaikkivaltiudeksi; tämän luomuksen Universumimieleksi; Häneksi, johon kätkeytyvät kaikki viisauden ja tiedon aarteet; Hänen täyteydekseen, joka täyttää kaiken; ikuisen Jumalan ikuiseksi Sanaksi; Häneksi, joka oli ennen kaikkea ja johon kaikkeus sisältyy; taivaitten ja maan Luojaksi; universumin Ylläpitäjäksi; koko maanpiirin Tuomariksi; ikuisen elämän Antajaksi; Hyväksi Paimeneksi; maailmojen Vapahtajaksi ja pelastuksemme Isännäksi.

128:1.11 (1409.1) Hän ei koskaan sanonut mitään näitä arvonimiä vastaan, jotka häneen liitettiin hänen siirryttyään puhtaasti ihmisenä elämästään elämänvaiheesta niihin elämänsä myöhempiin vuosiin, jolloin hän oli tietoinen jumaluuden ihmishahmossa ja ihmisyyden puolesta ja ihmisyyden hyväksi tässä maailmassa ja kaikkien muiden

maailmojen hyväksi suorittamasta hoivasta. Jeesus torjui vain yhden häneen liitetyistä epiteeteistä: Kun häntä kerran kutsuttiin Immanueliksi, hän vastasi: ”Se en ole minä, vaan se on vanhempi veljeni.”

128:1.12 (1409.2) Jeesus alistui aina nöyrästi taivaallisen Isän tahtoon, myös silloin kun hän maan päällä jo oli siirtynyt laajempiin elämänyhteyksiin.

128:1.13 (1409.3) Kasteensa jälkeen hän ei pitänyt minään sitä, että hän salli vilpittömästi häneen uskovien ja kiitollisina häntä seuraavien myös palvoa häntä. Jo silloin kun hän vielä kamppaili köyhyyden kourissa ja omien kättensä työllä hankki perheelleen elämän perustarpeet, kasvoi hänen tietoisuutensa siitä, että hän oli Jumalan Poika. Hän tiesi olevansa taivaiden ja sen samaisen maailman luoja, jossa hän nyt eli elämäänsä ihmisen hahmossa. Ja taivaallisten olentojen armeijakunnat tilannetta seuraavan valtavan universumin joka puolella tiesivät niin ikään, että tämä Nasaretin mies oli heidän rakastettu Hallitsijansa ja Luoja-isänsä. Kaikki nämä vuodet koko Nebadonin universumi oli syvällisen jännityksen vallassa. Kaikkien taivaallisten olentojen katse oli jatkuvasti suunnattuna Urantiaan – Palestiinaan.

128:1.14 (1409.4) Käsillä olevana vuonna Jeesus meni Joosefin kanssa Jerusalemiin viettämään pääsiäistä. Kun hän kerran oli vienyt Jaakobin temppeliin vihittäväksi, hän katsoi velvollisuudekseen viedä sinne myös Joosefin. Jeesuksessa ei koskaan ilmennyt minkäänmääräistä puolueellisuutta perheensä kohtelussa. Hän meni Joosefin kanssa Jerusalemiin tavanomaista Jordaninlaakson reittiä,

mutta hän palasi Nasaretiin Jordanin itäpuolista tietä, joka kulki Amathuksen kautta. Kuljettaessa Jordanin vartta alavirtaan Jeesus kertoi Joosefille juutalaisten historiasta, ja paluumatkalla hän kertoi tälle niistä maineikkaista Ruubenin, Gaadin ja Gileadin heimoista, jotka olivat perimätietojen mukaan asuneet näillä joen itäpuolisilla alueilla.

128:1.15 (1409.5) Joosef esitti Jeesukselle useita johdattelevia kysymyksiä, jotka koskivat Jeesuksen elämäntehtävää, mutta useimpiin tällaisiin tiedusteluihin Jeesus halusi vastata vain: ”Hetkeni ei ole vielä tullut.” Näiden kahdenkeskisten keskustelujen kuluessa hän tuli kuitenkin ohimennen lausuneeksi monia sellaisia sanoja, jotka palautuivat Joosefin mieleen myöhempien vuosien hämmentävien tapahtumien aikana. Jeesus vietti Joosefin kanssa tämän pääsiäisen kolmen ystävänsä luona Betaniassa, kuten hänen tapanaan oli tehdä Jerusalemissa ollessaan ja näille muistojuhlille osallistuessaan.

2. Kahdeskymmeneskahdes vuosi (16 jKr.)

128:2.1 (1409.6) Tämä oli yksi niistä monista vuosista, jolloin Jeesuksen sisarukset kokivat nuoruusiän ongelmiin ja sopeutumispulmiin liittyviä vaikeuksia ja koettelemuksia. Jeesuksen veljet ja sisaret olivat nyt iältään seitsemän ja kahdeksantoista välillä, ja hänellä oli paljon tekemistä auttaessaan näitä sopeutumaan heidän älyllisessä ja tunne-elämässään heräämiin uusiin valmiuksiin. Näin hän joutui

tekemisiin nuoruusiän ongelmien kanssa, sitä mukaa kun ne hänen nuorempien sisarustensa elämässä ilmenivät.

128:2.2 (1410.1) Tänä vuonna Simon päätti koulunsa ja alkoi työskennellä kivenhakkaaja Jaakobin kanssa, joka oli Jeesuksen entinen leikkitoveri ja tämän aina valmis puolustaja hänen poikavuosiensa ajalta. Monien perheneuvottelujen tuloksena katsottiin epäviisaaksi kaikkien poikien ryhtyä puusepiksi. Tuumailtiin, että ammattejaan monipuolistamalla he olisivat valmiita ottamaan kokonaisten talojen rakennusurakoita. Heille kaikille ei sitä paitsi ollut riittänyt työtä enää sen jälkeen, kun heistä kolme oli tehnyt kokopäiväisesti puusepäntöitä.

128:2.3 (1410.2) Jeesus suoritti tänä vuonna edelleenkin rakennusten viimeistelyurakoita ja teki koristepuusepän töitä, mutta enimmän aikaa hän vietti karavaanien korjauspajassa. Jaakob alkoi hoitaa verstasta vuorotellen Jeesuksen kanssa. Tämän vuoden loppupuolella, kun puusepäntöistä alkoi olla Nasaretin seudulla kausiluontoista pulaa, Jeesus jätti Jaakobin hoitamaan korjauspajaa ja Joosefin kodin höyläpenkin ääreen ja meni Sepforiin työskentelemään erään sepän apuna. Kuuden kuukauden ajan hän työskenteli metallien parissa ja hankki alasimen ääressä itselleen melkoisen taidon tällä alalla.

128:2.4 (1410.3) Ennen kuin Jeesus ryhtyi uuteen työhönsä Sepforiissa, hän piti taas yhden ajoittain järjestämistään perheneuvotteluista ja asetti juhlallisesti tuolloin vähän yli kahdeksantoistavuotiaan Jaakobin väliaikaiseksi perheenpääksi. Hän lupasi tukea veljeään kaikesta sydämestään ja toimia hänen kanssaan täydessä

yhteisymmärryksessä. Jokaista perheenjäsentä hän vaati antamaan muodollisen kuuliaisuuslupauksen Jaakobille. Tästä päivästä alkaen vastuu perheen raha-asioista kuului kokonaan Jaakobille, ja Jeesus antoi ansionsa viikoittain veljelleen. Jeesus ei koskaan enää ottanut ohjaksia Jaakobin käsistä. Sepforiissa työskennellessään hän olisi voinut, jos se olisi ollut välttämätöntä, kävellä kotiin vaikka joka ilta, mutta hän pysyi sieltä tarkoituksellisesti poissa esittäen syyksi milloin säätilan milloin joitakin muita esteitä, mutta hänen todellisena vaikuttimenaan oli Jaakobin ja Joosefin harjaannuttaminen kantamaan vastuunsa perheestä. Hän oli alkanut vähä vähältä vieroittaa perhettään. Jokaisena sapattina Jeesus palasi Nasaretiin, ja milloin tilanne sitä vaati, hän saattoi palata viikollakin tarkkailemaan uuden menettelytavan sujumista, antamaan neuvoja ja tarjoamaan hyödyllisiä ehdotuksia.

128:2.5 (1410.4) Asuessaan kuuden kuukauden ajan enimmäkseen Sepforiissa Jeesus sai uuden tilaisuuden tutustua entistä paremmin ei-juutalaiseen elämänkatsomukseen. Hän teki työtä ei-juutalaisten parissa, asui ei-juutalaisten parissa, ja kaikin mahdollisin tavoin hän tutki perinpohjaisesti ja huolellisesti heidän elintapojaan ja ei-juutalaista ajatusmaailmaa.

128:2.6 (1410.5) Tämän Herodes Antipaan kotikaupungin moraalinormit olivat niin paljon jopa karavaanikaupunki Nasaretin normien alapuolella, että kuusi kuukautta Sepforiissa oleskeltuaan Jeesuksella ei ollut mitään sitä vastaan, että sai tekosyyn palata Nasaretiin. Urakkaryhmä, jonka palveluksessa Jeesus työskenteli, oli pääsemässä julkisiin työkohteisiin sekä Sepforiissa että uudessa

Tiberiaan kaupungissa, eikä hänellä ollut halua joutua mihinkään tekemisiin sellaisen työsuhteen kanssa, joka olisi Herodes Antipaan valvonnassa. Ja oli vielä muitakin syitä, joiden vuoksi Jeesus katsoi viisaaksi palata Nasaretiin. Palatessaan korjauspajalle hän ei enää ottanut henkilökohtaista vastuuta perheen asioiden johtamisesta. Hän työskenteli Jaakobin työtoverina pajassa ja antoi hänen niin pitkälle kuin mahdollista edelleenkin isännöidä kotona. Jaakob jatkoi keskeytyksettä perheen rahamenojen hoitoa ja kodin talousasioiden johtamista.

128:2.7 (1410.6) Juuri tällä tavoin, viisaasti ja harkitusti menetellen Jeesus valmisteli tietä hänen lopulta vetäytyä aktiivisesta osallistumisesta perheensä asioiden hoitoon. Jaakobin saatua kaksi vuotta kokemusta perheenpäänä toimimisesta – ja kaksi kokonaista vuotta, ennen kuin hän (Jaakob) menisi naimisiin – talousrahat annettiin Joosefin huostaan ja hänen hoitoonsa uskottiin kodin yleinen johtaminen.

3. Kahdeskymmeneskolmas vuosi (17 jKr.)

128:3.1 (1411.1) Tänä vuonna rahavaikeudet hellittivät hiukkasen, olihan työssäkäyviä nyt jo neljä. Mirjamin ansiot maidon ja voin myynnistä olivat melkoiset, Martasta oli tullut taitava kutoja. Korjauspajan ostohinnasta oli maksettuna yli kolmannes. Tilanteen ollessa tällainen Jeesus jätti työnteon kolmeksi viikoksi viedäkseen Simonin

pääsiäiseksi Jerusalemiin, ja se olikin hänen isänsä kuoleman jälkeen pisin ajanjakso, minkä hän sai olla poissa päivittäisen uurastuksen piiristä.

128:3.2 (1411.2) He matkustivat Jerusalemiin Dekapoliin kautta Pellan, Gerasan, Filadelfian, Heshbonin ja Jerikon läpi. He palasivat Nasaretiin rannikkoreittiä, joka sivusi Lyddaa, Joppaa ja Kesareaa ja kiersi sitten Karmelvuoren ympäri Ptolemaisiin ja Nasaretiin. Tällä matkalla Jeesus tutustui kohtalaisen hyvin koko siihen Palestiinan osaan, joka on Jerusalemin piirikunnan pohjoispuolella.

128:3.3 (1411.3) Filadelfiassa Jeesus ja Simon tutustuivat erääseen damaskoslaiseen kauppiaaseen, joka mieltyi niin näihin kahteen nasaretilaiseen, että hän vaatimalla vaati heitä majoittumaan luokseen hänen Jerusalemin tukikohdassaan. Sillä aikaa kun Simon osallistui temppelimenoihin, Jeesus vietti paljon aikaansa keskustellen tämän sivistyneen ja laajalti matkustelleen maailmanmiehen kanssa. Kyseinen kauppias omisti yli neljätuhatta karavaanikamelia, hänellä oli liikeyhteyksiä kaikkialle roomalaiseen maailmaan, ja hän oli nyt matkalla Roomaan. Hän ehdotti, että Jeesus tulisi Damaskokseen hänen itämaisen tuontiliikkeensä palvelukseen, mutta Jeesus selitti, ettei hänestä tuntunut oikealta juuri silloin lähteä niin kauaksi perheensä luota. Mutta kotimatkalla hänen ajatuksensa viipyivät kauan aikaa näissä kaukaisissa kaupungeissa ja vieläkin etäämmällä olevissa kaukaisen lännen ja kaukoidän maissa, joista hän oli karavaanimatkustajien ja -ohjaajien niin usein kuullut kertovan.

128:3.4 (1411.4) Simon nautti suuresti Jerusalemissa-käynnistään. Hänet otettiin pääsiäisenä pidetyssä uusien käskyn poikien vihkimystilaisuudessa asianmukaisesti Israelin yhteisön jäseneksi. Simonin osallistuessa pääsiäisseremonioihin Jeesus kierteli temppelivieraiden joukossa ja kävi monia mielenkiintoisia kahdenkeskisiä keskusteluja lukuisten gentiilikäännynnäisten kanssa.

128:3.5 (1411.5) Merkittävin kaikista näistä tapaamisista oli kenties se, joka hänellä oli erään Stefanus-nimisen nuoren hellenistin kanssa. Tämä nuori mies oli Jerusalemissa ensimmäistä kertaa ja sattui tapaamaan Jeesuksen pääsiäisviikon torstai-iltapäivänä. Kun he kumpikin kuljeskelivat katselemassa hasmonealaispalatsia, Jeesus aloitti epämuodollisen keskustelun, jonka seurauksena he kiinnostuivat toisistaan. Sukeutui nelituntinen ajatustenvaihto siitä, millä tavoin elämä pitäisi viettää, millainen todellinen Jumala on ja miten häntä palvotaan. Se, mitä Jeesus sanoi, teki valtavan vaikutuksen Stefanukseen, eikä tämä koskaan unohtanut hänen sanojaan.

128:3.6 (1411.6) Ja kysymyksessä oli sama Stefanus, josta myöhemmin tuli Jeesuksen opetuksiin uskova ja jonka osoittama pelottomuus hänen julistaessaan tätä alkuaikojen evankeliumia, päätyi siihen, että raivostuneet juutalaiset kivittivät hänet kuoliaaksi. Stefanuksen osoittama tavaton rohkeus hänen julistaessaan omaa näkemystään uudesta evankeliumista oli tiettyyn määrään saakka suora seuraus tästä Jeesuksen kanssa aikaisemmin käydystä ajatustenvaihdosta. Mutta Stefanuksella ei koskaan ollut vähäisintäkään aavistusta siitä,

että galilealainen, jonka kanssa hän oli viitisentoista vuotta aikaisemmin keskustellut, oli sama henkilö, jonka hän myöhemmin julisti maailman Vapahtajaksi ja jonka vuoksi hän oli niin pian kuoleva vasta kehityksensä alkuun päässeen kristinuskon ensimmäisenä marttyyrinä. Stefanuksen antaessa henkensä maksuksi siitä, että oli hyökännyt juutalaista temppeliä ja sen perinteisiä menettelytapoja vastaan, lähistöllä seisoi muuan Saulus-niminen tarsoslainen. Ja kun Saulus näki, kuinka tämä kreikkalainen osasi kuolla uskonsa puolesta, hänen sydämessään syttyivät ne tuntemukset, jotka johtivat hänet lopulta ottamaan omakseen asian, jonka puolesta Stefanus kuoli. Myöhemmin hänestä tuli mitään kaihtamaton ja lannistumaton Paulus eli Paavali, kristillisen uskonnon filosofi, ellei peräti sen ainoa perustaja.

128:3.7 (1412.1) Pääsiäisviikon jälkeisenä sunnuntaina Simon ja Jeesus lähtivät kotimatkalleen kohti Nasaretia. Simon ei milloinkaan unohtanut, mitä Jeesus hänelle tämän matkan aikana opetti. Hän oli aina rakastanut Jeesusta, mutta nyt hänestä tuntui, että hän oli alkanut tuntea isä-veljeään. Taittaessaan matkaa maaseudun halki ja valmistaessaan aterioitaan tienposkessa he kävivät monta keskustelua, joissa sydän puhui toiselle sydämelle. He saapuivat kotiin torstaina puolilta päivin, ja Simon valvotti perheenjäseniä myöhään yöhön kokemuksistaan kertoillen.

128:3.8 (1412.2) Maria joutui tolaltaan Simonin kertoessa, että Jeesus oli Jerusalemissa ollessaan käyttänyt aikaansa enimmäkseen ”seurustelemalla muukalaisten, eritoten kaukaisista maista tulleiden vieraiden kanssa”. Jeesuksen perhe ei koskaan kyennyt käsittämään

hänen ihmisiä kohtaan tuntemaansa suurta mielenkiintoa, hänen haluaan seurustella heidän kanssaan, hänen haluaan saada kuulla heidän elintavoistaan ja hänen haluaan päästä selville siitä, mitä he ajattelivat.

128:3.9 (1412.3) Nasaretilaisperhe syventyi yhä enemmän välittömiin ja inhimillisiin pulmiinsa. Montakaan sanaa ei Jeesuksen edessä olevasta tehtävästä vaihdettu, ja perin harvoin hän itsekään puhui tulevasta elämänurastaan. Hänen äitinsä ajatteli tuskin koskaan sitä, että Jeesus oli lupauksen lapsi. Hän oli vähitellen luopumassa ajatuksesta, että Jeesuksen oli määrä suorittaa jokin jumalallinen tehtävä maan päällä; välillä hänen uskonsa kuitenkin elpyi, kun hän pysähtyi muistelemaan ennen lapsen syntymää tapahtunutta Gabrielin ilmestymistä.

4. Damaskoksen-välinäytös

128:4.1 (1412.4) Tämän vuoden viimeiset neljä kuukautta Jeesus vietti Damaskoksessa sen kauppiaan vieraana, jonka hän tapasi ensi kerran Filadelfiassa ollessaan matkalla Jerusalemiin. Muuan tämän kauppiaan edustaja oli Nasaretin kautta kulkiessaan etsinyt Jeesuksen käsiinsä ja saattanut hänet Damaskokseen. Tämä osaksi juutalainen kauppias oli aikeissa osoittaa tavattoman suuren rahasumman Damaskokseen perustettavaa uskonnollisen filosofian koulua varten. Hän suunnitteli luovansa sellaisen oppineisuuden

keskuksen, että se menisi Aleksandriankin edelle. Ja hän ehdotti, että Jeesus lähtisi välittömästi pitkälle kiertomatkalle tutustumaan maailman opetuskeskuksiin, minkä jälkeen hänellä olisi valmius tämän uuden hankkeen johtajaksi. Tämä oli yksi suurimmista houkutuksista, minkä Jeesus koskaan elämänsä puhtaasti inhimillisen vaiheen aikana kohtasi.

128:4.2 (1412.5) Eikä aikaakaan, kun kauppiaamme marssitti Jeesuksen eteen kaksitoistahenkisen ryhmän kauppiaita ja pankkiireja, jotka suostuivat tukemaan tätä vasta hahmoteltua koulua. Jeesus toi esille syvän kiinnostuksensa ehdotettua koulua kohtaan ja antoi heille apuaan sen organisoinnin suunnittelussa, mutta hän toi aina myös esille pelkonsa siitä, että hänen muut, yksilöimättömät, mutta aikaisemmat sitoumuksensa estäisivät häntä ottamasta vastuulleen näin suurisuuntaisen hankkeen johtamista. Hänen mahdollinen hyväntekijänsä oli kuitenkin itsepintainen. Hän otti Jeesuksen palvelukseensa suorittamaan hänen kotonaan käännöstyötä, josta maksettiin hyvä korvaus. Samalla hän itse, hänen vaimonsa ja heidän poikansa ja tyttärensä yrittivät vaikuttaa Jeesukseen, jotta tämä ottaisi vastaan hänelle tarjotun kunnian. Mutta hän ei halunnut antaa suostumustaan. Hän tiesi mainiosti, ettei hänen maan päällä suorittamansa tehtävän ollut määrä saada oppilaitosten tukea. Hän tiesi, ettei hän saa olla vähäisimmässäkään määrässä sitoutunut ”ihmisten neuvoskuntien” ohjaukseen, olipa näiden tarkoitus miten hyvä tahansa.

128:4.3 (1412.6) Hänet, jonka Jerusalemin uskonnolliset johtajat hylkäsivät, vielä senkin jälkeen kun hän oli osoittanut johtajuutensa,

hänet Damaskoksen liikemiehet ja pankkiirit tunnustivat ja häntä he tervehtivät opettajamestarina; ja näin he tekivät, kun hän vielä oli nimetön ja tuntematon nasaretilainen kirvesmies.

128:4.4 (1412.7) Tästä tarjouksesta hän ei puhunut koskaan perheelleen. Tämän vuoden lopulla hän oli taas Nasaretissa toimittamassa päivittäisiä velvollisuuksiaan, aivan kuin häntä eivät olisi koskaan houkutelleet hänen damaskoslaisten ystäviensä imartelevat kosiskelut. Eivät liioin osanneet nämä Damaskoksen miehet koskaan yhdistää sitä myöhempien aikojen kapernaumilaista, joka käänsi koko juutalaisten kansanheimon ylösalaisin, aiemmin tapaamaansa Nasaretin kirvesmieheen, joka oli rohjennut kieltäytyä heidän yhteisen varallisuutensa hänelle mahdollisesti tuottamasta kunniasta.

128:4.5 (1413.1) Jeesus onnistui erittäin taitavasti ja tarkoituksellisesti katkaisemaan yhdyssiteet elämänsä eri tapahtumien väliltä niin, ettei niitä maailman silmissä koskaan liitetty toisiinsa yhden ja saman yksilön tekemisinä. Myöhempinä vuosinaan hän sai monta kertaa kuunnella tarinaa kummallisesta galilealaisesta, tämä kun oli kieltäytynyt hänelle tarjotusta mahdollisuudesta perustaa Damaskokseen koulu, joka olisi kilpaillut Aleksandrian kanssa.

128:4.6 (1413.2) Yksi niistä tarkoituksista, jotka Jeesuksella oli mielessään hänen pyrkiessään pitämään tietyt maiseen kokemukseensa liittyneet piirteet erillään, oli estää niin monivaiheisen ja vaikuttavan elämänuran rakentuminen, että se panisi myöhemmät sukupolvet kunnioittamaan opettajaa, sen sijaan että he noudattaisivat sitä totuutta, jonka hän oli elänyt ja jota hän

oli opettanut. Jeesus ei halunnut luoda sellaista inhimillisten saavutusten luetteloa, joka ohjaisi huomion pois hänen opetuksestaan. Jo hyvin varhaisessa vaiheessa hän pani merkille, että hänen seuraajansa tuntisivat houkutusta muovata uskonto, joka olisi uskonto häne*stä* ja josta saattaisi tulla kilpailija Jumalan valtakunnan evankeliumille, jota hän aikoi julistaa maailmalle. Niinpä hän monivaiheisen elämänuransa varrella koetti kätkeä näkymättömiin kaiken, mistä hän ajatteli, että se kenties pantaisiin palvelemaan tätä ihmisten luonnollista taipumusta nostaa jalustalle opettaja, sen sijaan että he julistaisivat hänen opetuksiaan.

128:4.7 (1413.3) Tämä sama vaikutin selittää myös, miksi hän maan päällä elämänsä monivaiheisen elämän eri jaksojen aikana salli tehdä itseään tunnetuksi eri epiteettejä käyttäen. Toisaalta hän ei halunnut kohdistaa perheeseensä eikä muihinkaan mitään, mikä olisi vaikuttanut heihin kohtuuttomasti ja olisi pakottanut heidät uskomaan vastoin heidän vilpittömiä vakaumuksiaan. Hän ei milloinkaan suostunut käyttämään epäasiallisesti tai epäoikeudenmukaisesti hyväkseen ihmismielen heikkouksia. Hän ei halunnut ihmisten uskovan häneen, ellei heidän sydämensä ollut vastaanottavainen hänen opetuksissaan julki tuoduille hengellisille tosiseikoille.

128:4.8 (1413.4) Kuluvan vuoden lopulla nasaretilaiskodin asiat sujuivat jo kohtalaisen mutkattomasti. Lapset varttuivat, ja Maria alkoi tottua siihen, että Jeesus oli poissa kotoa. Edelleenkin Jeesus luovutti ansionsa Jaakobille perheen toimeentulon turvaksi ja piti itsellään vain pienen erän välittömiä henkilökohtaisia kulujaan varten.

128:4.9 (1413.5) Vuosien kuluessa kävi aina vain vaikeammaksi käsittää, että tämä mies oli Jumalan Poika maan päällä. Tuntui kuin hänestä olisi tullut vain yksi tämän maailman ihmisyksilö, pelkkä ihminen ihmisten joukossa. Ja taivaassa oleva Isä oli määrännyt, että lahjoittautumisen pitääkin sujua juuri tällä tavoin.

5. Kahdeskymmenesneljäs vuosi (18 jKr.)

128:5.1 (1413.6) Tämä vuosi oli Jeesukselle ensimmäinen vuosi, jolloin hänen ei tarvinnut kantaa niin paljon vastuuta perheestään. Kodin johtaminen sujui Jaakobilta varsin hyvin, kun Jeesus antoi hänelle neuvoja ja rahallista apua.

128:5.2 (1413.7) Tämän vuoden pääsiäisen jälkeisellä viikolla Nasaretiin saapui muuan Aleksandriasta lähtenyt nuori mies järjestämään Jeesuksen ja erään aleksandrianjuutalaisten ryhmän tapaamista, joka pidettäisiin myöhemmin samana vuonna jossakin Palestiinan rannikolla. Sanottu neuvonpito sovittiin järjestettäväksi kesäkuun keskivaiheilla, ja Jeesus meni Kesareaan tapaamaan viittä eturivin aleksandrianjuutalaista, jotka pyysivät hartaasti häntä asettumaan uskonnonopettajaksi heidän kaupunkiinsa tarjoten houkuttimeksi ensi alkuun hashenin apulaisen virkaa pääsynagogassaan.

128:5.3 (1414.1) Komitean edusmiehet selittivät Jeesukselle, että Aleksandriasta oli tuleva juutalaisen kulttuurin pääpaikka koko maailmaa ajatellen ja että juutalaisuuden hellenistinen suuntaus oli

itse asiassa jättänyt babylonialaisen koulukunnan jo kauas taakseen. He muistuttivat Jeesusta siitä, että Jerusalemista ja kaikkialta Palestiinasta kuului pahaenteistä kapinan melskettä, ja vakuuttivat hänelle, että jokainen Palestiinan juutalaisten kapina olisi samaa kuin kansallinen itsemurha, sillä Rooman rautanyrkki musertaisi kapinan kolmessa kuukaudessa ja Jerusalem tuhottaisiin ja temppeli hävitettäisiin maan tasalle niin, ettei kiveä jäisi kiven päälle.

128:5.4 (1414.2) Jeesus kuunteli kaiken, mitä heillä oli sanottavaa ja kiitti heitä luottamuksesta ja torjuessaan heidän ehdotuksensa Aleksandriaan-lähdöstä Jeesuksen vastaukseen sisältynyt sanoma kuului: ”Hetkeni ei ole vielä tullut.” He olivat äimistyksissään hänen näennäisestä välinpitämättömyydestään sitä kunnianosoitusta kohtaan, jonka he olivat koettaneet hänelle ojentaa. Ennen Jeesukselle lausumiaan hyvästejä he lahjoittivat hänelle rahakukkaron osoitukseksi arvonannosta, jota hän aleksandrialaisten ystäviensä keskuudessa nautti, ja korvaukseksi ajanhukasta ja kuluista, jotka olivat aiheutuneet hänen tulostaan Kesareaan neuvottelemaan heidän kanssaan. Mutta myöskään tätä rahalahjaa hän ei suostunut ottamaan vastaan, vaan sanoi: ”Joosefin huone ei ole koskaan ottanut vastaan almuja, emmekä voi syödä muitten leipää niin kauan kuin minulla on vahvat käsivarret ja niin kauan kuin veljeni kykenevät työhön.”

128:5.5 (1414.3) Hänen egyptiläiset ystävänsä astuivat laivaan ja purjehtivat kotiin, ja kun he myöhempinä vuosina kuulivat huhuttavan kapernaumilaisesta veneenveistäjästä, joka sai Palestiinassa aikaan niin paljon kuohuntaa, vain muutama heistä

aavisti, että tuo veneenrakentaja oli aikuiseksi varttunut Betlehemin lapsi ja se sama oudosti käyttäytynyt galilealainen, joka oli kursailematta kieltäytynyt kutsusta tulla suureksi opettajaksi Aleksandriaan.

128:5.6 (1414.4) Jeesus palasi Nasaretiin. Käsillä olevan vuoden loppupuoli oli hänen koko elämänuransa tapahtumaköyhin puolivuotisjakso. Hän nautti tästä tavanomaiseen toimintaohjelmaansa ilmestyneestä väliaikaisesta hengähdystauosta, se kun muutoin oli täynnä ongelmien ratkomista ja vaikeuksien voittamista. Hän piti paljon yhteyttä taivaassa olevaan Isäänsä ja edistyi suunnattomasti ihmismielensä hallitsemisessa.

128:5.7 (1414.5) Mutta ihmisten asiat eivät suju ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa kauan mutkattomasti. Joulukuussa Jaakob kävi Jeesuksen kanssa kahdenkeskisen keskustelun ja selitti, että hän oli hyvin rakastunut Estaan, nuoreen nasaretilaisnaiseen, ja että he halusivat mennä kohdakkoin naimisiin, mikäli sellainen kävisi päinsä. Jaakob korosti sitä tosiasiaa, että Joosef olisi pian kahdeksantoistavuotias ja että tälle olisi hyväksi sellainen kokemus, että hän saa tilaisuuden toimia perheen väliaikaisena päämiehenä. Jeesus suostui siihen, että Jaakob avioituisi kahden vuoden kuluttua, kunhan hän tänä väliaikana asianmukaisesti valmentaisi Joosefia ottamaan vastuulleen kodin johtamisen.

128:5.8 (1414.6) Ja nyt alkoi tapahtua – avioitumishankkeita oli vireillä muitakin. Se, että Jaakobin onnistui saada Jeesukselta suostumus avioliitolleen, rohkaisi Mirjamia kääntymään isä-veljensä puoleen

omine suunnitelmineen. Jaakob, se nuorempi kivenhakkaaja, joka kerran oli toiminut itse itsensä nimittäneenä Jeesuksen esitaistelijana ja joka nyt oli Jaakobin ja Joosefin liikekumppani, oli jo kauan tavoitellut Mirjamin kättä. Kun Mirjam sitten oli esittänyt suunnitelmansa Jeesukselle, Jeesus määräsi, että Jaakobin olisi itsensä tultava hänen luokseen pyytämään virallisesti Mirjamia vaimokseen, ja lupasi antaa avioliitolle siunauksensa niin pian kuin Mirjamista tuntuisi, että Martta oli pätevä ottamaan kantaakseen vanhimman tyttären velvollisuudet.

128:5.9 (1414.7) Kotona ollessaan Jeesus opetti edelleenkin iltakoulussa kolmasti viikossa, luki usein pyhät kirjoitukset synagogassa sapattina, seurusteli äitinsä kanssa, opetti lapsia ja käyttäytyi ylipäätään niin kuin arvollinen ja kunnioitettu Israelin yhteisöön kuuluva nasaretilainen käyttäytyi.

6. Kahdeskymmenesviides vuosi (19 jKr.)

128:6.1 (1415.1) Kun tämä vuosi alkoi, kaikkien nasaretilaisperheen jäsenten terveydentila oli hyvä, ja vuoden aikana kaikki lapset päättivät säännöllisen koulunkäyntinsä, paitsi että Martan piti vielä tehdä jonkin verran työtä Ruutin kanssa.

128:6.2 (1415.2) Jeesus oli yksi voimakkaimmista ja hienopiirteisimmistä sitten Aatamin päivien maan päällä esiintyneistä miehuuden

edustajista. Hänen fyysinen kehityksensä oli verratonta. Hänen mielensä oli aktiivinen, terävä ja asioihin pohjia myöten perehtyvä – hänen aikalaistensa keskitason mentaliteettiin verrattuna sille oli kehittynyt jättiläismäiset mittasuhteet – ja hänen henkensä oli tosiaan inhimillisen jumalallinen.

128:6.3 (1415.3) Perheen raha-asiat olivat paremmalla tolalla kuin koskaan Joosefin jäämistön hupenemisen jälkeen. Karavaanien korjausverstaasta oli viimeiset maksuerät jo suoritettu. He eivät olleet velkaa kenellekään, ja heillä oli ensimmäistä kertaa moniin vuosiin jonkin verran ylimääräisiä rahavaroja. Kun taloudellinen tilanne oli tällainen ja kun Jeesus oli muutkin veljensä vienyt Jerusalemiin näiden ensimmäisen pääsiäisen seremonioita varten, hän päätti viedä Juudan (joka oli juuri päättänyt synagogakoulunsa) ensimmäiselle temppelikäynnilleen.

128:6.4 (1415.4) He menivät Jerusalemiin ja palasivat sieltä samaa reittiä eli Jordaninlaakson kautta, sillä Jeesus pelkäsi ikävyyksiä, jos hän veisi nuoren veljensä Samarian kautta. Juuda oli kiivaan luonteenlaatunsa takia, johon vielä liittyi hänen voimakkaat isänmaalliset mielipiteensä, jo Nasaretissa joutunut monta kertaa pikku kahnauksiin.

128:6.5 (1415.5) He saapuivat aikanaan Jerusalemiin ja olivat menossa ensi käynnilleen temppeliin, jonka pelkkä näkeminen oli kiihdyttänyt ja sävähdyttänyt Juudaa hänen sielunsa syvyyksiä myöten, kun he sattumalta kohtasivat Lasarus Betanialaisen. Kun Jeesus keskusteli Lasaruksen kanssa ja oli sopimassa siitä, että he viettäisivät pääsiäistä yhdessä, ehti Juuda sillä välin saattaa heidät kaikki

todellisiin ikävyyksiin. Lähistöllä nimittäin seisoi roomalainen vartiosotilas, joka teki sopimattomia huomautuksia eräästä ohikulkevasta juutalaistytöstä. Juudan kasvot muuttuivat suuttumuksesta tulipunaisiksi, eikä hän hukannut aikaa ilmaistakseen närkästyksensä moisesta säädyttömyydestä, ja sanansa sotilaalle tarkoittaen hän lausui ne niin, että tämä ne myös kuuli. Totuus joka tapauksessa oli, että Rooman legioonalaiset olivat varsin herkkiä kaikelle, mikä vähänkin vivahti juutalaisten taholta tulevaan epäkunnioitukseen. Niinpä vartiosotilas siinä paikassa pidätti Juudan. Se oli liikaa nuorelle patriootille, ja ennen kuin Jeesus ehti varoittavalla katseellaan häntä hillitä, tämä oli jo ladellut monisanaisen tuomionsa, jossa kuvastuivat hänen tukahdutetut Rooman-vastaiset tunteensa. Se kaikki teki asian vain entistäkin pahemmaksi. Juuda vietiin Jeesus vierellään viipymättä sotilasvankilaan.

128:6.6 (1415.6) Jeesus yritti saada Juudan joko heti kuulusteluun tai sitten vapautetuksi riittävän ajoissa, jotta he ehtisivät samana iltana vietettäviin pääsiäisseremonioihin, mutta hänen yrityksensä eivät johtaneet tulokseen. Koska seuraava päivä oli Jerusalemissa ”pyhä kokouspäivä”, edes roomalaiset eivät rohjenneet käsitellä syytteitä juutalaista vastaan. Juuda joutui näin ollen jäämään selliinsä pidätystään seuranneen toisen päivän aamuun saakka, ja Jeesus jäi vankilaan hänen kanssaan. He eivät olleet läsnä temppeliseremoniassa, jossa lain pojat otettiin täysivaltaisiksi Israelin kansalaisiksi. Juuda suoritti tämän virallisen seremonian vasta usean vuoden kuluttua ollessaan seuraavan kerran Jerusalemin

pääsiäisjuhlilla seloottien hyväksi tekemänsä propagandatyön sinne tuomana. Hän kuului tähän isänmaalliseen järjestöön ja oli siinä varsin aktiivinen.

128:6.7 (1415.7) Heidän toisen vankilassa viettämänsä päivän jälkeisenä aamuna Jeesus meni Juudan puolesta sotatuomarin eteen. Vetoamalla veljensä anteeksiannettavaan nuoruuteen ja esittämällä lisäksi selittelevän mutta järkeenkäyvän lausunnon, jossa hän viittasi veljensä pidättämiseen johtaneen välikohtauksen provokatiiviseen luonteeseen, Jeesus hoiti tapauksen niin, että tuomari toi julki käsityksensä, että nuoren juutalaisen rajuun purkaukseen oli mahdollisesti ollut jonkin verran aihettakin. Varoitettuaan Juudaa enää moiseen äkkipikaisuuteen syyllistymästä hän heidät pois lähettäessään sanoi Jeesukselle: ”Sinun olisi parasta pitää poikaa silmällä, sillä hän aiheuttaa helposti koko paljon ikävyyksiä teille kaikille.” Ja roomalainen tuomari lausui totuuden. Juuda aiheutti Jeesukselle melkoisesti ikävyyksiä, ja ne olivat aina tätä samaa laatua: hänen ajattelemattomista ja epäviisaista isänmaallisista purkauksistaan johtuvia yhteenottoja siviiliviranomaisten kanssa.

128:6.8 (1416.1) Jeesus ja Juuda kävelivät yöksi Betaniaan ja selittivät, miksi he eivät olleet saapuneet sovittuun aikaan pääsiäisehtoolliselle. Seuraavana päivänä he suuntasivat kulkunsa kohti Nasaretia. Jeesus ei kertonut muille perheenjäsenille nuoren veljensä pidätyksestä Jerusalemissa, mutta kolmisen viikkoa heidän kotiinpaluunsa jälkeen hän kävi Juudan kanssa tästä välikohtauksesta pitkän keskustelun. Tämän Jeesuksen kanssa käymänsä keskustelun jälkeen Juuda itse kertoi asian perheelle. Hän ei koskaan unohtanut

kärsivällisyyttä ja malttia, jota hänen isä-veljensä koko tämän koettelevan kokemuksen ajan osoitti.

128:6.9 (1416.2) Kysymyksessä oli viimeinen pääsiäinen, jossa Jeesus oli mukana jonkun perheensä jäsenen kanssa. Ihmisen Poika alkoi yhä enemmän irrottautua läheisestä yhteydestä omaa lihaansa ja vertaan oleviin.

128:6.10 (1416.3) Tänä vuonna sattui usein, että Ruut tuli leikkitovereineen keskeyttämään hänet, kun hän oli syvissä mietteissään. Ja Jeesus oli aina valmis siirtämään tuonnemmaksi omat mietteensä tulevasta työstään maailman ja universumin hyväksi jakaakseen näiden nuorten ihmisten lapsellisen riemun ja nuorekkaan ilakoinnin, nämä kun eivät koskaan väsyneet kuuntelemaan Jeesuksen kertomuksia monien Jerusalemin-matkojensa kokemuksista. He nauttivat suuresti myös hänen tarinoistaan hänen kertoillessaan eläimistä ja luonnosta.

128:6.11 (1416.4) Lapset olivat aina tervetulleita korjauspajalle. Jeesus järjesti niin, että pajan sivustalla oli hiekkaa, puupalikoita ja kiviä, ja kokonaiset lapsiparvet kerääntyivät sinne pitämään hauskaa. Leikkeihinsä kyllästyttyään lapsista pelottomimmilla oli tapana kurkistaa sisälle pajaan, ja jos pajanpitäjä ei näyttänyt kiireiseltä, he rohkenivat astua sisälle ja sanoa: ”Joosua-setä, tule ulos ja kerro meille oikein iso tarina.” Sitten heillä oli tapana viedä hänet ulos kiskoen häntä käsistä, kunnes hän oli istuutunut lempikivelleen pajan nurkalle lapset puoliympyrässä hänen edessään maassa istumassa. Ja kuinka mielissään pikkuväki Joosua-sedästään

olikaan! He oppivat nauramaan, nauramaan sydämensä pohjasta. Parilla pienimmällä lapsella oli tapana kiivetä hänen polvelleen ja istua siinä katsellen ylös ja ihmetellen hänen ilmeikkäitä kasvonpiirteitään hänen kertoessa tarinoitaan. Lapset rakastivat Jeesusta, ja Jeesus rakasti lapsia.

128:6.12 (1416.5) Hänen ystäviensä oli vaikea käsittää, miten tavattoman laajaulotteista hänen älyllinen toimintansa oli; miten hän kykeni niin äkkiä ja niin täydellisesti siirtymään politiikkaa, filosofiaa tai uskontoa sivuavasta syvällisestä keskustelusta näiden viisi–kymmenvuotiaitten tenavien hilpeään ja iloiseen leikillisyyteen. Kun hänen omat veljensä ja sisarensa varttuivat ja hänellä niin muodoin oli enemmän vapaa-aikaa, ennen kuin lastenlapset ilmestyivät maailmaan, hän kiinnitti melkoisesti huomiota näihin pikkuisiin. Mutta hän ei elänyt maan päällä kyllin kauan saadakseen paljonkaan iloita lastenlapsista.

7. Kahdeskymmeneskuudes vuosi (20 jKr.)

128:7.1 (1416.6) Kun tämä vuosi alkoi, Jeesus Nasaretilainen tiedosti väkevästi, että hänellä oli laajalti potentiaalista valtaa. Mutta hän oli myös täysin vakuuttunut siitä, ettei hänen persoonallisuutensa Ihmisen Pojan ominaisuudessa ollut määrä käyttää tätä valtaa, ei ainakaan ennen kuin hänen hetkensä oli tullut.

128:7.2 (1417.1) Tähän aikaan hän ajatteli paljon omaa suhdettaan taivaassa olevaan Isäänsä, vaikkei hän siitä paljon puhunutkaan. Ja mihin hän kaikessa tässä ajattelussaan päätyi, sen hän toi kerran julki kukkulan laella rukoillessaan, kun hän sanoi: ”Olenpa kuka hyvänsä ja käytänpä mitä valtaa tahansa tai olen käyttämättä, siitä huolimatta olen aina ollut ja olen aina oleva Paratiisin-Isäni tahdon alainen.” Ja kuitenkin, kun tämä mies kulki Nasaretissa työhönsä ja työstä kotiin, oli kirjaimellisesti totta – jos ajatellaan koko valtavaa universumia – että ”häneen kätkeytyivät kaikki viisauden ja tiedon aarteet”.

128:7.3 (1417.2) Koko puheena olevan vuoden ajan perheen asiat sujuivat kitkattomasti muiden kuin Juudan kohdalla. Jaakobilla oli vuosikausien ajan harmia nuorimmasta veljestään, joka ei ollut taipuvainen ottamaan paikkaansa työelämässä ja johon ei voinut luottaa sikäli, että hän olisi suorittanut osuutensa kodin kuluista. Vaikka hän halusi asua kotona, hän ei kantanut tunnonvaivoja siitä, että olisi ansainnut oman osuutensa perheen elinkustannuksista.

128:7.4 (1417.3) Jeesus oli rauhan mies, ja Juudan sotaisat uroteot ja lukemattomat isänmaallisuuden purkaukset saattoivat hänet tavan takaa kiusallisiin tilanteisiin. Jaakob ja Joosef olivat sitä mieltä, että Juuda olisi pitänyt karkottaa kotoa, mutta Jeesus ei halunnut sellaiseen suostua. Aina kun heidän kärsivällisyytensä joutui kovalle koetukselle, Jeesus tapasi vain neuvoa: ”Olkaa kärsivällisiä. Olkaa neuvoissanne viisaita ja elämässänne esimerkillisiä, jotta nuori veljenne ensiksikin tulisi tietämään, mikä on parempi tie, ja tuntisi sitten tarvetta seurata teitä sillä tiellä.” Jeesuksen viisaat ja

rakastavat neuvot estivät perheen hajoamisen; he pysyivät yhdessä. Mutta Juudaa ei koskaan saatu tulemaan järkiinsä, ennen kuin hän oli mennyt naimisiin.

128:7.5 (1417.4) Maria puhui vain harvoin Jeesuksen tulevasta tehtävästä. Aina kun tähän asiaan viitattiin, Jeesus vastasi vain: ”Hetkeni ei ole vielä tullut.” Jeesus oli jo päässyt melkein sen vaikean tehtävän loppuun, joka hänellä oli perheensä vieroittamisessa, jottei se enää olisi riippuvainen hänen persoonallisuutensa kokoaikaisesta läsnäolosta. Hän olisi kohta valmis sitä päivää varten, jolloin hän edellä sanottu huomioon ottaen voisi jättää tämän nasaretilaiskodin aloittaakseen entistä aktiivisemmat esivalmistelut sitä varten, mikä oli hänen todellinen hoivatehtävänsä ihmisten hyväksi.

128:7.6 (1417.5) Älkää koskaan kadottako näköpiiristänne sitä tosiasiaa, että Jeesuksen ensisijaisena tehtävänä hänen seitsemännessä lahjoittautumisessaan oli luodun olennon kokemuksen hankkiminen, Nebadonin täysivaltaisen hallitsijan aseman saavuttaminen. Ja tätä nimenomaista kokemusta hankkiessaan hän ilmoitti Urantialle ja koko paikallisuniversumilleen korkeimman totuuden Paratiisin-Isästä. Näihin tarkoitusperiin liittyi olosuhteista johtuvana seikkana myös se, että hän otti tehtäväkseen selvittää tämän planeetan mutkikkaat asiat siltä osin kuin ne liittyivät Luciferin kapinaan.

128:7.7 (1417.6) Tänä vuonna Jeesuksella oli tavallista enemmän vapaa-aikaa, ja hän käytti sitä paljon siihen, että opetti Jaakobia hoitamaan korjauspajaa ja Joosefia hoitamaan kotiasioita. Maria vaistosi, että Jeesus valmistautui jättämään heidät. Jättämään heidät, minne

mennäkseen? Mitä tehdäkseen? Hän oli jo miltei luopunut ajatuksesta, että Jeesus olisi Messias. Maria ei kyennyt ymmärtämään häntä, hän ei kerta kaikkiaan päässyt perille esikoispojastaan.

128:7.8 (1417.7) Jeesus vietti tänä vuonna paljon aikaa perheensä yksittäisten jäsenten seurassa. Hänellä oli tapana viedä heitä pitkille ja useintoistuville vaelluksille ylös kukkulalle ja ulos maaseudulle. Ennen sadonkorjuuta Jeesus vei Juudan heidän maanviljelijä-enonsa luokse Nasaretin eteläpuolelle, mutta Juuda ei siellä sadonkorjuun jälkeen kauan viihtynyt. Hän karkasi, ja Simon löysi hänet myöhemmin kalastajien seurasta järven rannalta. Kun Simon toi hänet takaisin kotiin, Jeesus keskusteli asiat karkulaisen kanssa selviksi, ja kun tämä halusi ryhtyä kalastajaksi, Jeesus meni Juudan kanssa Magdalaan ja jätti hänet sinne erään kalastajasukulaisen hoiviin. Ja Juuda teki tästä lähtien töitä kohtalaisen hyvin ja säännöllisesti aina avioliittoonsa saakka, ja jatkoi kalastajan ammatissa naimisiinmenonsa jälkeenkin.

128:7.9 (1418.1) Lopultakin oli koittanut päivä, jolloin Jeesuksen kaikki veljet ja sisaret olivat valinneet elämäntehtävänsä ja saaneet jalansijan kukin omalla alallaan. Näyttämö alkoi olla valmiina Jeesuksen lähteä kotoa.

128:7.10 (1418.2) Marraskuussa järjestettiin kaksoishäät. Jaakob ja Esta, Mirjam ja Jaakob vihittiin. Se oli toden totta riemullinen tilaisuus. Mariakin oli taas kerran onnellinen, paitsi hetkinä, joina hän tajusi, että Jeesus oli valmistautumassa lähtemään pois. Hänen suuri epävarmuutensa painoi raskaana hänen harteillaan: Jospa Jeesus

vain istuutuisi keskustelemaan hänen kanssaan ja puhuisi avoimesti kaikki asiat selviksi, niin kuin oli tehnyt pikkupoikana. Mutta tämä oli johdonmukaisen vaitelias; hän ei kertonut tulevaisuudesta kerrassaan mitään.

128:7.11 (1418.3) Jaakob muutti nuorikkonsa Estan kanssa kaupungin länsilaidalle somaan pikku taloon, joka oli lahja Estan isältä. Vaikka Jaakob edelleen tukikin äitinsä kotia taloudellisesti, hänen osuutensa supistettiin avioliiton takia kuitenkin puoleen entisestään. Ja Jeesus asetti Joosefin virallisesti perheenpääksi. Juuda lähetti nyt varsin uskollisesti joka kuukausi kotiin oman osuutensa perheen rahakukkaroon. Jaakobin ja Mirjamin häät vaikuttivat Juudaan erittäin suotuisasti, ja kun hän kaksoishäiden jälkeisenä päivänä lähti apajilleen, hän vakuutti Joosefille, että tämä voisi luottaa siihen, että hän ”tekisi velvollisuutensa ja tarpeen vaatiessa enemmänkin.” Ja hän piti lupauksensa.

128:7.12 (1418.4) Mirjam asui Marian naapurina Jaakobin kodissa, sillä vanhempi Jaakob oli laskettu haudan lepoon isiensä viereen. Martta astui Mirjamin paikalle kodissa, ja uusi järjestys toimi ennen vuoden päättymistä jo kitkattomasti.

128:7.13 (1418.5) Näiden kaksoishäiden jälkeisenä päivänä Jeesuksella oli tärkeä neuvottelu veljensä Jaakobin kanssa. Hän kertoi luottamuksellisesti Jaakobille, että hän valmistautui lähtemään kotoa. Hän lahjoitti Jaakobille täyden omistusoikeuden korjausverstaaseen, luopui virallisesti ja juhlallisesti Joosefin talon isännän asemasta ja asetti mitä liikuttavimmin veljensä Jaakobin ”isäni talon päämieheksi ja varjelijaksi”. Hän laati asiakirjan, jonka

he molemmat allekirjoittivat. Se oli salainen sopimus, jossa määrättiin, että Jaakob lahjaksi saamansa korjauspajan vastineeksi suostuisi vuorostaan ottamaan täyden rahallisen vastuun perheestä ja vapauttaisi siten Jeesuksen kaikista enemmistä velvollisuuksista näiden asioiden suhteen. Sitten kun sopimus oli allekirjoitettu ja kun talousarvio oli järjestetty niin, että perheen varsinaiset menot katettaisiin ilman mitään Jeesukselta saatavaa osuutta, Jeesus sanoi Jaakobille: ”Mutta, poikani, lähetän sinulle edelleen joka kuukausi jotakin aina siihen asti, kunnes hetkeni on tullut, mutta saat sen, mitä lähetän, käyttää niin kuin kulloinenkin tilanne vaatii. Käytä varani siihen, mikä on perheelle välttämätöntä tai mikä on sille huviksi, aivan kuten parhaaksi katsot. Käytä niitä sairaustapauksissa tai odottamattomissa hätätilanteissa, jollaiset voivat kohdata ketä tahansa yksittäistä perheenjäsentä.”

128:7.14 (1418.6) Ja näin Jeesus valmistautui astumaan Isänsä asioiden toimittamiseen ryhtymistä edeltäneen aikuisikänsä toiseen vaiheeseen, jonka hän sitten elikin kodin ulkopuolella.

Luku 129

Jeesuksen aikuisiän loppupuoli

129:0.1 (1419.1) JEESUS oli tässä vaiheessa jo täysin ja lopullisesti irrottautunut nasaretilaisperheen kotiasioiden hoitamisesta ja sen jäsenten välittömästä ohjaamisesta. Aina kastetilaisuuteensa saakka hän edelleen avusti perhettä rahallisesti, ja hän oli yhä henkilökohtaisesti varsin kiinnostunut jokaisen veljensä ja sisarensa hengellisestä hyvinvoinnista. Ja aina hän oli valmis tekemään kaiken, mikä inhimillisesti katsoen oli mahdollista, jotta hänen leskiäitinsä olisi tuntenut itsensä tyytyväiseksi ja onnelliseksi.

129:0.2 (1419.2) Ihmisen Poika oli jo suorittanut kaikki valmistelut sitä silmällä pitäen, että hän irtautuisi pysyvästi Nasaretin-kodista; eikä se käynyt häneltä helposti. Jeesus luonnollisestikin rakasti omaisiaan, hän rakasti perhettään, ja tätä luonnollista kiintymystä oli lisännyt suunnattomasti se, että hän niin epätavallisen laajassa mitassa oli omistautunut heidän hyväkseen. Mitä enemmän omistaudumme kaltaisillemme, sitä enemmän alamme heitä

rakastaa. Ja kun Jeesus oli näin kokonaan omistautunut perheelleen, hän rakasti sen jäseniä suurella ja palavalla kiintymyksellä.

129:0.3 (1419.3) Kaikki perheenjäsenet olivat vähä vähältä havahtuneet huomaamaan, että Jeesus valmistautui jättämään heidät. Ennakoidun eron haikeutta lievensi vain se, että hänen menetelmänään oli valmentaa heidät vähitellen siihen hetkeen, jolloin hän ilmoittaisi lähtöaikeestaan. Yli neljän vuoden ajan he panivat merkille, miten hän teki suunnitelmia tätä lopulta koittavaa eroa ajatellen.

1. Kahdeskymmenesseitsemäs vuosi (21 jKr.)

129:1.1 (1419.4) Tämän vuoden, vuoden 21 jKr., tammikuussa eräänä sateisena sunnuntaiaamuna Jeesus jätti koruttomat jäähyväiset perheelleen sanoen vain menevänsä Tiberiakseen ja käyvänsä sitten muissa Galileanmeren ympäristön kaupungeissa. Ja näin hän jätti heidät, eikä hänestä enää koskaan tullut tämän talouden vakinaista jäsentä.

129:1.2 (1419.5) Hän vietti viikon Tiberiaassa, uudessa kaupungissa, josta oli Sepforiin jälkeen kohta tuleva Galilean pääkaupunki. Ja kun kaupungissa ei ollut juuri mitään, mikä olisi häntä kiinnostanut, hän suuntasi kulkunsa ensin Magdalaan, sitten Betsaidaan ja lopulta Kapernaumiin. Hän jäi Kapernaumiin käydäkseen isänsä ystävän Sebedeuksen luona. Sebedeuksen pojat olivat kalastajia, hän itse oli

veneenrakentaja. Jeesus Nasaretilainen oli asiantuntija sekä suunnittelussa että rakentamisessa, puun työstämisessä hän oli mestari. Ja Sebedeus oli jo kauan ollut tietoinen Nasaretin ammattimiehen taidoista. Sebedeus oli pitemmän aikaa pohdiskellut, mitä parannuksia hän tekisi rakentamiinsa veneisiin. Nyt hän esitti suunnitelmansa Jeesukselle ja tarjosi vierailemaan tulleelle kirvesmiehelle mahdollisuutta liittyä mukaan tähän yritykseen, ja Jeesus antoi empimättä suostumuksensa.

129:1.3 (1419.6) Jeesus työskenteli Sebedeuksen kanssa vain runsaan vuoden, mutta sinä aikana hän ehti luoda uuden venemallin ja ottaa käyttöön kokonaan uudet veneenvalmistusmenetelmät. Aikaisempaa huomattavasti verrattomampaa tekniikkaa ja paljon entistä parempaa kylkilautojen höyryttämismenetelmää käyttäen Jeesus ja Sebedeus ryhtyivät rakentamaan merkittävästi paremmantyyppisiä veneitä, aluksia, jotka järvipurjehduksessa olivat vanhemmantyyppisiä veneitä huomattavasti turvallisempia. Näitä uudentyyppisiä veneitä tuottaessaan Sebedeuksella oli usean vuoden ajan työtä enemmän kuin, mihin hänen pieni yrityksensä kykeni. Vajaassa viidessä vuodessa käytännöllisesti katsoen kaikki järvellä purjehtivat alukset olivat Sebedeuksen Kapernaumin veistämön rakentamia. Galilean kalastajaväestön keskuudessa Jeesus tuli tunnetuksi uusien veneiden suunnittelijana.

129:1.4 (1420.1) Sebedeus oli kohtalaisen varakas mies. Hänen veneveistämönsä olivat järven rannalla, Kapernaumin eteläpuolella. Hänen kotinsa sijaitsi järven rantamaalla Betsaidan kalastustukikohdan lähellä. Jeesus asui Sebedeuksen kodissa sen

runsaan vuoden ajan, jonka hän viipyi Kapernaumissa. Hän oli pitkän aikaa työskennellyt maailmassa yksin, toisin sanoen ilman isää, ja hän nautti suuresti tästä ajanjaksosta, jonka hän työskenteli yhdessä isä-liikekumppanin kanssa.

129:1.5 (1420.2) Sebedeuksen Salome-vaimo oli sukua Hannakselle, Jerusalemin entiselle ylipapille, joka oli edelleenkin saddukeusten ryhmän vaikutusvaltaisin jäsen. Hänelle oli myönnetty ero virastaan vain kahdeksan vuotta aikaisemmin. Salomesta tuli Jeesuksen suuri ihailija. Salome rakasti häntä aivan kuin omia poikiaan Jaakobia, Johannesta ja Daavidia, ja hänen neljä tytärtään taas puolestaan pitivät Jeesusta vanhempana veljenään. Jeesus kävi usein kalassa Jaakobin, Johanneksen ja Daavidin kanssa. Ja he saivat huomata, että Jeesus oli kokenut kalamies siinä kuin asiantunteva veneenveistäjäkin.

129:1.6 (1420.3) Koko vuoden ajan Jeesus lähetti joka kuukausi rahaa Jaakobille. Hän palasi Nasaretiin lokakuussa ollakseen mukana Martan häissä. Yli kahteen vuoteen hän ei sitten toista kertaa käynytkään Nasaretissa. Hän palasi sinne vasta vähän ennen Simonin ja Juudan kaksoishäitä.

129:1.7 (1420.4) Koko puheena olevan vuoden ajan Jeesus rakensi veneitä ja teki edelleen havaintoja siitä, miten ihmiset maan päällä elivät. Vähän väliä hänellä oli tapana pistäytyä karavaaniasemalla, olihan Kapernaum suoraan Damaskoksesta etelään johtavan matkareitin varrella. Kapernaum oli vahva roomalainen varuskuntakaupunki, ja varuskunnan komentava upseeri oli ei-juutalainen Jahveen uskova,

”hurskas mies”, niin kuin juutalaiset tapasivat tällaisia käännynnäisiä kutsua. Tämä upseeri kuului äveriääseen roomalaissukuun, ja hän otti asiakseen rakennuttaa Kapernaumiin kauniin synagogan. Se oli annettu juutalaisille lahjaksi, vähän ennen kuin Jeesus asettui Sebedeuksen luo asumaan. Tuona vuonna Jeesus toimitti yli puolet kaikista tässä uudessa synagogassa järjestetyistä palveluksista, ja jotkut karavaaniväen joukosta palveluksiin sattumoisin osallistuneet muistivat hänet Nasaretin kirvesmieheksi.

129:1.8 (1420.5) Veronmaksua varten Jeesus merkitytti itsensä väestöluetteloon ”kapernaumilaisena käsityöammatin harjoittajana”. Tästä päivästä maisen elämänsä loppuun hänet tunnettiin Kapernaumin asukkaana. Mitään muuta lain edellyttämää asuinpaikan määritystä hän ei koskaan tehnyt, vaikka hän eri syistä sallikin muiden yksilöidä Damaskoksen, Betanian, Nasaretin ja jopa Aleksandrian hänen kotipaikakseen.

129:1.9 (1420.6) Kapernaumin synagogan kirjaston arkuista hän löysi monta uutta kirjaa, ja hän käytti vähintään viisi iltaa viikossa tiiviiseen opiskeluun. Yhden illan hän pyhitti seurusteluun vanhemman väen kanssa ja yhden illan hän vietti nuorten ihmisten parissa. Jeesuksen persoonallisuudessa oli jotakin sellaista suurenmoista ja innoittavaa, joka poikkeuksetta veti nuoria ihmisiä puoleensa. Hän sai heidät aina tuntemaan olonsa luontevaksi seurassaan. Tämän luontevan kanssakäymisen suuri salaisuus oli kenties se kaksinainen tosiasia, että hän oli aina kiinnostunut siitä, mitä he tekivät, kun taas omia neuvojaan hän tarjosi heille peräti harvoin, elleivät nämä sitten niitä pyytäneet.

129:1.10 (1420.7) Sebedeuksen perheen jäsenet melkeinpä palvoivat Jeesusta, eivätkä he kertaakaan jääneet pois niistä kysymys- ja vastauskokouksista, joita hän piti joka ilta illallisen jälkeen ennen kuin meni synagogaan opiskelemaan. Myös naapuruston nuorisoa oli usein mukana näissä illallisen jälkeen pidetyissä kokouksissa. Näiden pikku kokoontumisten osanottajille Jeesus jakoi monipuolista ja tavanomaista pitemmälle menevää opetusta, joka meni juuri niin pitkälle, että he vielä pystyivät sen käsittämään. Hän keskusteli heidän kanssaan täysin vapaasti tuoden julki ajatuksiaan ja ihanteitaan politiikasta, sosiologiasta, luonnontieteistä ja filosofiasta, mutta milloinkaan hän ei ottanut sellaista vapautta, että olisi lausunut ehdottomia ja lopullisia mielipiteitä, paitsi keskustellessaan uskonnosta – ihmisen suhteesta Jumalaan.

129:1.11 (1421.1) Kerran viikossa Jeesus piti kokousta kaikkien talonväkeen kuuluvien sekä veistämö- ja rantatyöläisten kanssa, sillä Sebedeuksella oli paljon palkollisia. Ja juuri näiden työmiesten keskuudessa Jeesusta kutsuttiin ensi kerran ”Mestariksi”. He kaikki rakastivat häntä. Hän puolestaan nautti työtehtävistään Sebedeuksen luona Kapernaumissa, mutta hän ikävöi niitä lapsia, jotka olivat leikkineet Nasaretin puusepänverstaan seinustalla.

129:1.12 (1421.2) Sebedeuksen pojista Jaakobia kiinnosti Jeesus eniten opettajana, filosofina. Johannes piti eniten hänen uskonnollisesta opetuksestaan ja mielipiteistään. Daavid kunnioitti hänen teknisiä taitojaan, mutta ei paljonkaan piitannut hänen uskonnollisista näkemyksistään eikä hänen filosofisista opetuksistaan.

129:1.13 (1421.3) Juuda tuli monena sapattina kuuntelemaan, kun Jeesus puhui synagogassa, ja hänellä oli tapana jäädä joksikin aikaa seurustelemaan Jeesuksen kanssa. Ja mitä enemmän Juuda näki vanhinta veljeään, sitä enemmän hän vakuuttui siitä, että Jeesus oli todellinen suurmies.

129:1.14 (1421.4) Tänä vuonna Jeesus edistyi yhä pitemmälle ihmismielensä entistäkin paremmassa hallinnassa ja ylsi uusille ja yhä korkeammille tasoille tietoisessa yhteydenpidossaan sisimmässään olevan Ajatuksensuuntaajan kanssa.

129:1.15 (1421.5) Tämä oli hänen elämänsä viimeinen sellainen vuosi, jolloin hän asui pitemmän aikaa yhdessä paikassa. Koskaan ei Jeesus enää viettänyt kokonaista vuotta samassa paikassa eikä samassa työtehtävässä. Hänen maisten pyhiinvaellusmatkojensa ajat olivat hyvää vauhtia lähestymässä. Kiihkeät toimintajaksot eivät enää kuuluneet kaukaiseen tulevaisuuteen, mutta nyt hänen menneisyyteensä jo kuuluvan yksinkertaisen mutta kiihkeää toimintaa merkinneen elämänjaksonsa ja vielä sitäkin kiihkeämmän ja rasittavamman julkisen toimintansa väliin oli kiilautumassa muutaman vuoden kausi, jolle oli ominaista laajamittainen matkustelu ja erittäin monipuolinen henkilökohtainen hoivaaminen. Hänen koulutuksensa tämän maailman ihmisenä oli vietävä loppuun, ennen kuin hän saattoi antautua opettajan ja saarnaajan uralleen sellaisena täydellistyneenä Jumala-ihmisenä, jollainen hän oli Urantialla suorittamansa lahjoittautumisen jumalallisissa ja ihmisyyden jälkeisissä vaiheissa.

2. Kahdeskymmeneskahdeksas vuosi (22 jKr.)

129:2.1 (1421.6) Maaliskuussa vuonna 22 jKr. Jeesus jätti hyvästit Sebedeukselle ja Kapernaumille. Hän pyysi pientä rahasummaa kattaakseen sillä matkakulunsa Jerusalemiin. Sebedeuksen luona työskennellessään hän oli nostanut vain pieniä rahamääriä, jotka hän tapansa mukaan lähetti kuukausittain perheelleen Nasaretiin. Jonain kuukautena saattoi Joosef olla se, joka tuli Kapernaumiin noutamaan rahat, seuraavassa kuussa saattoi Kapernaumiin tulla Juuda ja saada rahat Jeesukselta viedäkseen ne sitten Nasaretiin. Juudan kalastustukikohta oli vain muutaman kilometrin päässä Kapernaumin eteläpuolella.

129:2.2 (1421.7) Kun Jeesus lausui hyvästejään Sebedeuksen perheelle, hän sopi jäävänsä Jerusalemiin pääsiäiseen saakka, ja he kaikki lupasivat olla paikalla mainittua tilaisuutta varten. He jopa sopivat nauttivansa pääsiäisehtoollisen yhdessä. He olivat kaikki – etenkin Sebedeuksen tyttäret – murheissaan, kun Jeesus lähti heidän luotaan.

129:2.3 (1421.8) Ennen Kapernaumista-lähtöään Jeesus kävi pitkän keskustelun vasta löytämänsä ystävän ja läheisen toverin, Johannes Sebedeuksen, kanssa. Hän kertoi Johannekselle, että hänellä oli mielessään matkustella laajalti, siksi kunnes ”hetkeni tulisi”, ja hän pyysi Johannesta lähettämään hänen puolestaan joka kuukausi

jonkin summan rahaa Nasaretin-perheelle niin kauan kuin hänelle kuuluvat rahavarat riittäisivät. Ja Johannes antoi hänelle seuraavan lupauksen: ”Opettajani, mene omille asioillesi, tee työsi tässä maailmassa. Toimin puolestasi tässä tai missä hyvänsä muussa asiassa ja huolehdin perheestäsi aivan kuin pitäisin huolta omasta äidistäni tai pitäisin vaarin omista sisaruksistani. Jaan isäni hallussa olevia rahavarojasi antamiesi ohjeitten mukaan ja niin kuin tarve vaatii, ja ellen sitten kun rahasi ovat kuluneet loppuun, saa sinulta lisää, ja jos äitisi on rahan tarpeessa, jaan omat ansioni hänen kanssaan. Kulje tietäsi levollisin mielin. Toimin sinun sijastasi kaikissa näissä asioissa.”

129:2.4 (1422.1) Niinpä Jeesuksen lähdettyä Jerusalemiin Johannes piti neuvoa isänsä Sebedeuksen kanssa Jeesukselle kuuluvista rahoista, ja hän yllättyi siitä, miten suuresta summasta oli kysymys. Kun Jeesus oli jättänyt asian niin kokonaan heidän käsiinsä, he sopivat keskenään, että olisi parasta sijoittaa nämä varat kiinteistöön ja käyttää näin kertyvät tulot Nasaretin perheen auttamiseen. Ja koska Sebedeus tiesi Kapernaumissa pienen talon, johon oli otettu kiinnitys ja joka oli myytävänä, hän neuvoi Johannesta ostamaan Jeesuksen rahoilla tuon talon ja hoitamaan taloon kohdistuvaa omistusoikeutta ystävänsä uskottunamiehenä. Ja Johannes teki isänsä neuvon mukaan. Talosta saatu vuokra käytettiin kahden vuoden ajan kiinnelainan hoitamiseen, ja kun siihen lisättiin suurehko rahasumma, jonka Jeesus kohta lähetti Johannekselle käytettäväksi sen mukaan, mitä perhe tarvitsisi, niistä kertyi yhteensä lähes koko velkasitoumuksen määrä; ja Sebedeus kattoi erotuksen, niin että

Johannes maksoi eräpäivänä kiinnelainan jäännöserän ja lunasti näin kiistattoman omistusoikeuden tähän kahden huoneen taloon. Näin Jeesuksesta tuli Kapernaumissa sijaitsevan talon omistaja, mutta hänelle itselleen ei siitä vielä ollut kerrottu.

129:2.5 (1422.2) Kun Nasaretin-perheen jäsenet kuulivat Jeesuksen lähteneen Kapernaumista, he tästä Johanneksen kanssa sovitusta järjestelystä tietämättöminä luulivat, että nyt heille oli koittanut aika, jolloin heidän olisi tultava toimeen ilman, että Jeesus enää lähettäisi apua. Jaakob muisti Jeesuksen kanssa tekemänsä sopimuksen, ja veljiensä avulla hän otti välittömästi täyden vastuun perheen huoltamisesta.

129:2.6 (1422.3) Mutta palatkaamme Jerusalemiin tekemään huomioita Jeesuksesta. Hän vietti lähes kaksi kuukautta aikaansa etupäässä temppelikeskusteluja kuunnellen ja pistäytyen silloin tällöin eri rabbikouluissa. Useimmat sapattipäivät hän vietti Betaniassa.

129:2.7 (1422.4) Jeesus oli tuonut mukanaan Jerusalemiin Sebedeuksen vaimon Salomen kirjoittaman kirjeen, jossa hänet esiteltiin entiselle ylipapille Hannakselle ”henkilönä, joka on kuin oma poikani”. Hannas vietti paljon aikaa Jeesuksen seurassa ja vei henkilökohtaisesti hänet käymään Jerusalemin uskonnonopettajien monissa akatemioissa. Näitä kouluja perin pohjin katsastaessaan ja huolella niiden opetusmenetelmistä huomioita tehdessään Jeesus ei julkisesti kertaakaan esittänyt edes yhtä kysymystä. Vaikka Hannas piti Jeesusta suurenmoisena ihmisenä, hänelle aiheutti päänvaivaa se, miten hän osaisi tätä neuvoa. Hän ymmärsi olevan typerää

ehdottaa, että hän menisi oppilaaksi johonkin näistä Jerusalemin kouluista, ja kuitenkin hän vallan hyvin tiesi, ettei Jeesukselle koskaan myönnettäisi vakinaisen opettajan asemaa, sillä hän ei ollut milloinkaan saanut opetusta näissä kouluissa.

129:2.8 (1422.5) Kohta oli käsillä pääsiäisaika, ja joka taholta saapuneiden väkijoukkojen mukana Jerusalemiin tulivat Kapernaumista myös Sebedeus ja koko hänen perheensä. He kaikki asettuivat tilapäisesti Hannaksen tilavaan kotiin, jossa he viettivät pääsiäisen kuin mikä tahansa onnellinen perhe.

129:2.9 (1422.6) Ennen tämän pääsiäisviikon päättymistä Jeesus tapasi ikään kuin sattumalta erään varakkaan matkamiehen ja hänen poikansa, seitsemissätoista olevan nuoren miehen. Nämä matkalaiset olivat kotoisin Intiasta, ja Roomaan ja muille Välimeren paikkakunnille kun olivat matkalla, he olivat järjestäneet kulkunsa siten, että he saapuisivat Jerusalemiin pääsiäisen aikaan toivoen löytävänsä sieltä jonkun, jonka he voisivat palkata yhteiseksi tulkikseen ja pojan opintojen ohjaajaksi. Isä oli peräänantamaton pyytäessään Jeesusta suostumaan sellaiseen, että tämä matkustaisi heidän mukanaan. Jeesus kertoi hänelle perheestään ja sanoi, että hänen olisi tuskin oikein lähteä pois lähes kahdeksi vuodeksi, sillä sinä aikana perhe saattaisi joutua kärsimään puutetta. Tämän kuultuaan itäisiltä mailta tullut matkamies ehdotti Jeesukselle, että hän saisi vuoden palkan etukäteen niin, että hän voisi uskoa nämä varat ystäviensä hoitoon ja käytettäviksi siinä tapauksessa, että hänen perheensä joutuisi pulaan. Ja niin Jeesus suostui lähtemään matkalle.

129:2.10 (1423.1) Jeesus luovutti tämän suuren rahasumman Sebedeuksen pojalle Johannekselle. Ja teille on kerrottu, miten Johannes käytti nämä rahat Kapernaumin kiinteistön kiinnelainan kuolettamiseen. Sebedeukselle Jeesus kertoi tästä Välimeren-matkasta luottamuksellisesti kaiken, mutta hän teroitti Sebedeukselle, ettei tämä kertoisi siitä kenellekään, ei edes hänen omaisilleen. Eikä Sebedeus myöskään tämän pitkän, lähes kaksivuotisen ajanjakson kuluessa kertaakaan paljastanut olevansa tietoinen Jeesuksen olinpaikasta. Ennen kuin Jeesus ehti palata tältä matkalta, Nasaretin perhe oli jo miltei luopunut toivosta saada nähdä häntä enää elävänä. Vain Sebedeuksen vakuuttelut, kun tämä poikansa Johanneksen kanssa vieraili useassakin eri yhteydessä Nasaretissa, pitivät Marian sydämessä yllä toivoa.

129:2.11 (1423.2) Koko tämän aikavälin Nasaretin perhe tuli toimeen varsin hyvin. Juuda oli lisännyt maksuosuuttaan huomattavasti ja maksoi naimisiinmenoonsa saakka ylimääräistä. Vaikka nämä eivät paljon apua tarvinneetkaan, oli Johannes Sebedeuksella tapana viedä Marialle ja Ruutille aina joitakin lahjoja, kuten Jeesus oli pyytänyt häntä tekemään.

3. Kahdeskymmenesyhdeksäs vuosi (23 jKr.)

129:3.1 (1423.3) Jeesuksen kahdeskymmenesyhdeksäs vuosi kului kokonaisuudessaan Välimeren maihin suuntautuneen matkan toteuttamiseen. Matkan päätapahtumat, siinä laajuudessa kuin meillä on lupa paljastaa näitä kokemuksia, ovat tätä lukua välittömästi seuraavien kertomusten aiheena.

129:3.2 (1423.4) Koko tämän roomalaiseen maailmaan suuntautuneen matkan ajan Jeesus tunnettiin – monista syistä – *Damaskoksen kirjanoppineena*. Korintissa ja muissa paluumatkan pysähdyspaikoissa hänet kuitenkin tunnettiin *juutalaisena kotiopettajana*.

129:3.3 (1423.5) Se oli vaiheikas kausi Jeesuksen elämässä. Tätä matkaa tehdessään hän solmi monia suhteita kanssaihmisiinsä, mutta tämä kokemus on sellainen hänen elämänsä jakso, josta hän ei koskaan kertonut yhdellekään perheensä jäsenelle eikä yhdellekään apostolille. Jeesus eli lihallisen elämänsä ja erkani tästä maailmasta ilman, että kukaan (Betsaidan Sebedeusta lukuun ottamatta) tuli tietämään hänen tehneen tällaisen laajamittaisen matkan. Jotkut hänen ystävistään luulivat hänen palanneen Damaskokseen, toiset luulivat hänen menneen Intiaan. Hänen oman perheensä jäsenet olivat taipuvaisia uskomaan, että hän oli Aleksandriassa, sillä he tiesivät, että häntä oli kerran pyydetty lähtemään sinne apulaishasheniksi.

129:3.4 (1423.6) Kun Jeesus palasi Palestiinaan, hän ei tehnyt mitään muuttaakseen perheensä käsitystä, jonka mukaan hän oli mennyt Jerusalemista Aleksandriaan. Hän antoi heidän olla edelleenkin siinä luulossa, että hän oli koko Palestiinasta-poissaolonsa ajan ollut

tuossa oppineisuuden ja kulttuurin kaupungissa. Vain betsaidalainen veneenveistäjä Sebedeus tiesi totuuden näistä asioista, eikä Sebedeus kertonut sitä kenellekään.

129:3.5 (1423.7) Pyrkiessänne pääsemään selville Jeesuksen Urantialla elämän elämän tarkoituksesta teidän tulisi aina muistaa Jeesuksen lahjoittautumisen vaikuttimet. Mikäli mielitte päästä käsitykseen hänen monienkin näennäisesti omituisten tekojensa merkityksestä, teidän tulee nähdä hänen maailmassanne olonsa tarkoitus. Hän varoi johdonmukaisesti luomasta liian kiinnostavaa ja huomiota herättävää omakohtaista elämänuraa. Hän ei halunnut vedota kanssaihmisiinsä epätavallisin tai vastustamattomin keinoin. Hän oli antautunut työhön, jonka tarkoitus oli tuoda hänen kanssaihmistensä tietoon totuus taivaallisesta Isästä, ja samalla hän oli pyhittäytynyt siihen ylevään tehtävään, että hän eläisi kuolevaisen olennon elämänsä maan päällä niin, että hän oli kaiken aikaa saman Paratiisissa olevan Isän tahdon alainen.

129:3.6 (1424.1) Jeesuksen maisen elämän ymmärtämistä auttaa aina myös, jos kaikki tätä jumalallista lahjoittautumista tutkivat kuolevaiset muistavat, että vaikka hän vietti tämän ruumiillistuneena elämänsä elämänvaiheen Urantia*lla*, hän eli sen kuitenkin koko universumiaan *varten*. Elämään, jonka hän eli lihallisen kuolevaisen hahmossa, liittyy koko Nebadonin universumin jokaisen yksittäisen asutun sfäärin kannalta jotakin erikoista ja innoittavaa. Ja näin on sanottava myös maailmoista, joista on tullut asuttavia vasta hänen Urantialla-oleskelunsa vaiheikkaiden aikojen jälkeen. Ja niin on

sanottava myös kaikista maailmoista, joita tahdolliset luodut mahdollisesti asuttavat tämän paikallisuniversumin koko tulevan historian kuluessa.

129:3.7 (1424.2) Tätä roomalaiseen maailmaan suuntautunutta matkaa tehdessään ja sen mukanaan tuomien kokemusten myötä Ihmisen Poika vei käytännöllisesti katsoen päätökseen suoraan yhteydenpitoon perustuneen koulutuksensa oman aikansa ja sukupolvensa maailman moninaisiin kansoihin tutustumisessa. Nasaretiin-paluuseensa mennessä hän oli matkustamalla tapahtuneen oppimisen välityksellä saanut kutakuinkin selville, miten ihminen eli ja miten hän järjesti olemassaolonsa Urantialla.

129:3.8 (1424.3) Hänen Välimeren eri puolille suuntautuneen matkansa todellinen tarkoitus oli oppia *tuntemaan ihmiset*. Tällä matkalla hän tuli hyvin läheisiin kosketuksiin satojen ihmissukukunnan edustajien kanssa. Hän kohtasi ja rakasti kaikenlaisia ihmisiä: rikkaita ja köyhiä, ylhäisiä ja alhaisia, mustia ja valkoisia, oppineita ja oppimattomia, sivistyneitä ja sivistymättömiä, eläimellisiä ja hengellisiä, uskonnollisia ja uskonnottomia, moraalisia ja moraalittomia.

129:3.9 (1424.4) Tällä Välimeren-matkalla Jeesus edistyi pitkälle hänelle ihmisenä kuuluneessa tehtävässä saada aineellinen ja kuolevainen mieli hallintaansa, ja hänen sisimmässään asunut Suuntaaja saavutti suurenmoisia tuloksia tämän samaisen ihmisälyn nostamisessa entistä korkeammalle ja sen hengellisessä valloittamisessa. Tämän matkan lopulla Jeesus itse asiassa tiesi, niin varmasti kuin ihminen ylipäätään voi tietää, että hän oli Jumalan Poika, Universaalisen Isän

Luoja-Poika. Suuntaaja kykeni yhä paremmin tuomaan Ihmisen Pojan mieleen hämäriä muistikuvia siitä kokemuksesta, joka hänellä oli Paratiisista, kun hän oli jumalallisen Isänsä yhteydessä, ennen kuin hän vielä oli alkanutkaan organisoida ja hoitaa tätä Nebadonin paikallisuniversumia. Näin Suuntaaja vähä vähältä toi Jeesuksen ihmistietoisuuteen nämä välttämättömät muistikuvat hänen aikaisemmasta ja jumalallisesta olemassaolostaan lähes ikuisen menneisyyden eri aikakausina. Viimeinen Suuntaajan esiin tuoma välinäytös hänen ihmisyyttä edeltävästä kokemusmaailmastaan oli hänen jäähyväisneuvottelunsa Salvingtonin Immanuelin kanssa hetkeä ennen kuin hän luopui tietoisesta persoonallisuudestaan astuakseen Urantia-inkarnaatioon. Ja tämä ihmisyyttä edeltävään olemassaoloon liittyvä viimeinen muistikuva kirkastui Jeesuksen tietoisuudessa samana päivänä, jona Johannes kastoi hänet Jordanvirrassa.

4. Jeesus ihmisenä

129:4.1 (1424.5) Tilannetta seuranneille paikallisuniversumin taivaallisille olennoille tämä Välimeren-matka oli kaikista Jeesuksen maisista kokemuksista kiehtovin, ainakin jos ajatellaan hänen elämänuraansa tästä hetkestä hänen ristiinnaulitsemisensa ja kuolemansa hetkeen. Tämä oli se lumoava vaihe, jolloin hän suoritti *henkilökohtaista hoivaamista*, kun kohta sen sijaan alkaisi hänen julkisen hoivansa ajanjakso. Tämän ainutlaatuisen välivaiheen teki

entistäkin mielenkiintoisemmaksi se, että hän oli tuolloin vielä nasaretilainen puuseppä, kapernaumilainen veneenrakentaja, damaskoslainen kirjanoppinut; hän oli yhä Ihmisen Poika. Hän ei vielä ollut saanut ihmismieltään täysin hallintaansa. Kuolevaisidentiteetti ei vielä ollut kokonaan Suuntaajan hallinnassa, eikä Suuntaaja vielä ollut sille vastapuolena. Hän oli edelleenkin ihminen ihmisten joukossa.

129:4.2 (1425.1) Ihmisen Pojan puhtaasti ihmiselle ominainen hengellinen kokemus – omakohtainen hengellinen kasvu – saavutti kutakuinkin lakipisteensä tämän kahdennenkymmenennenyhdeksännen vuoden aikana. Tämä hengellisen kehityksen kokemus oli tasaista, vähittäistä kasvua hänen Ajatuksensuuntaajansa saapumishetkestä aina siihen päivään, jolloin sai täyttymyksensä ja vahvistuksensa se suhde, joka on ihmiselle normaali ja luonnollinen ihmisen aineellisen mielen ja hengen mielivarustuksen välillä – se ilmiö, että näistä kahdesta mielestä kehkeytyy yksi mieli, kokemus, jonka Ihmisen Poika tämän maailman kuolevaiseksi ruumiillistuneena saavutti täydellisenä ja lopullisena sinä päivänä, jolloin hänet kastettiin Jordanissa.

129:4.3 (1425.2) Kaikki nämä vuodet – samanaikaisesti kun näytti siltä, ettei hän enää yhtä usein asettunut muodolliseen yhteyteen taivaallisen Isänsä kanssa –, hän kehitti yhä tuloksellisempia menetelmiä, joilla hän oli persoonallisessa yhteydessä sisimmässään olevaan Paratiisin-Isän henkiläsnäoloon. Hän eli todellisen elämän, täyden elämän ja kiistatta normaalin, luonnollisen ja keskitasoisen elämän lihallisessa hahmossa. Omakohtaisesti sen kokeneena hän

tietää, mitä tosiasiallisesti ja kaiken kaikkiaan on elää ihmisolentojen elämä ajallisuuden ja avaruuden aineellisissa maailmoissa.

129:4.4 (1425.3) Ihmisen Poika koki ihmisen tunne-elämän koko asteikon ylimmästä ilosta syvimpään suruun. Hän oli iloinen lapsi ja harvinaisen hyväntuulinen olento. Mutta yhtä lailla hän oli ”surujen mies ja murheen tuttava”. Hengellisessä merkityksessä hän tosiaan eli kuolevaisen olennon elämän pohjalta huipulle, alusta loppuun. Aineellisesta näkökulmasta katsoen saattaa näyttää siltä, ettei hänen tarvinnut kokea inhimillisen olemassaolon kumpaakaan sosiaalista ääripäätä, mutta älyllisessä mielessä hän perehtyi koko mitalta ja täysimääräisesti siihen, mitä ihmiskunta saa kokea.

129:4.5 (1425.4) Jeesus tuntee maailmoissa elävien evolutionaaristen ja ylösnousemuksellisten kuolevaisten ajatukset ja tuntemukset, halut ja virikkeet syntymästä kuolemaan. Hän on elänyt ihmisen elämän alusta loppuun: fyysisen, älyllisen ja hengellisen minuuden heräämisestä vauvaiän, lapsuuden ja nuoruuden kautta aikuisuuteen, ja hän on läpikäynyt jopa ihmisen kuolonkokemuksen. Paitsi että hän kävi läpi nämä tavalliset ja tutut ihmisen älyllisen ja hengellisen edistymisen vaiheet, hän *sen lisäksi* koki täydellisinä myös ne korkeammat ja edistyneemmät ihmisen ja Suuntaajan yhteensovittautumisen vaiheet, joihin niin peräti harvat Urantian kuolevaiset milloinkaan yltävät. Ja tällä tavoin hän koki kuolevaisen ihmisen täyden elämän, mutta ei pelkästään sellaisena kuin se eletään teidän maailmassanne, vaan myös sellaisena kuin se eletään kaikissa muissakin ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa

maailmoissa, jopa kaikista valoon ja elämään asettuneista maailmoista kaikkein korkeimmalle ja pisimmälle ehtineissä.

129:4.6 (1425.5) Vaikka saattaakin olla, ettei tämä täydellinen elämä, jonka Jeesus eli kuolevaisen lihallisessa hahmossa, saavuttanut varauksetonta ja kaikinpuolista hyväksyntää hänen kuolevaistovereidensa taholta, niiden taholta, jotka sattuivat olemaan hänen aikalaisiaan maan päällä, elämä, jonka Jeesus Nasaretilainen lihallisessa ruumiissa ja Urantialla eli, sai kuitenkin Universaaliselta Isältä täyden ja varauksettoman hyväksymisen; yhdistyiväthän siinä yhdellä ja samalla kertaa ja persoonallisuuden elämän yhden ja saman elämän puitteissa täydellinen ikuisen Jumalan julkituonti kuolevaiselle ihmiselle ja täydellistyneen ihmispersoonallisuuden julkitulo Infiniittisen Luojan tyydytykseksi.

129:4.7 (1425.6) Ja tämä oli todellisuudessa se, mitä hän ylimpänä tavoittelikin. Hän ei tullut Urantialle eläkseen täällä täydellisenä ja seikkaperäisenä esimerkkinä yhdellekään lapselle tai aikuiselle, yhdellekään miehelle tai naiselle tuona tai minään muunakaan aikakautena. On toki totta, että voimme kaikki hänen täydestä, rikkaasta, kauniista ja ylevästä elämästään löytää paljon äärimmäisen esikuvallista ja jumalallisen innoittavaa, mutta tämä johtuu siitä, että hän eli todellisen ja aidosti inhimillisen elämän. Jeesus ei elänyt elämäänsä maan päällä näyttääkseen esimerkkiä, jota kaikkien muiden ihmisolentojen tulisi jäljitellä. Hän eli tämän lihallisen elämänsä saman armeliaisuuden varassa, jonka varassa te kaikki voitte elää oman elämänne maan päällä. Ja sillä, miten hän eli kuolevaisen olennon elämänsä omana aikanaan ja *sellaisena kuin*

hän oli, hän tosiaankin antoi meille kaikille esimerkin siitä, miten elää elämämme omana aikanamme ja *sellaisina kuin me olemme*. Ette voi pyrkiä elämään hänen elämäänsä, mutta voitte päättää, että *elätte oman elämänne* niin kuin hän eli ja samalla tavoin kuin hän eli omansa. Jeesus ei kenties ole tekninen ja seikkaperäinen esimerkki kaikkien aikakausien kaikille kuolevaisille tämän paikallisuniversumin kaikissa maailmoissa, mutta hän on iäti kaikkien niiden Paratiisiin matkaavien pyhiinvaeltajien innoituksen lähde ja opastaja, jotka lähtevät ensimmäisistä ylösnousemuksen maailmoista ja nousevat universumien universumin ja sieltä edelleen Havonan kautta Paratiisiin. Jeesus on *uusi ja elävä tie* ihmisestä Jumalaksi, osittaisesta täydelliseksi, maisesta taivaalliseksi, ajallisuudesta ikuisuuteen.

129:4.8 (1426.1) Kahdennenkymmenennenyhdeksännen vuotensa päättyessä Jeesus Nasaretilainen oli käytännöllisesti katsoen elänyt loppuun elämän, jonka elämistä edellytetään lihalliseen ruumiiseen pukeutuneilta kuolevaisilta. Hän saapui maan päälle sinä Jumalan täyteytenä, joka oli määrä tuoda julki ihmiselle. Hänestä oli nyt tullut jotakuinkin täydellinen ihminen, joka odotti tilaisuutta päästä tulemaan julki Jumalalle. Ja kaiken tämän hän teki, ennen kuin oli täyttänyt kolmekymmentä vuotta.

Luku 130

Matkalla Roomaan

130:0.1 (1427.1) ROOMALAISEEN maailmaan suuntautuneeseen matkaansa Jeesus käytti maan päällä viettämänsä elämän kahdennestakymmenennestäkahdeksannesta vuodesta suurimman osan ja kahdennenkymmenennenyhdeksännen vuoden kokonaisuudessaan. Jeesus ja molemmat intialaiset, Gonod ja hänen poikansa Ganid, lähtivät Jerusalemista sunnuntaiaamuna, huhtikuun 26. päivänä vuonna 22 jKr. He taittoivat matkaa ennalta laaditun aikataulun mukaan, ja Jeesus lausui hyvästit isälle ja tämän pojalle Charaxin kaupungissa Persianlahden rannalla joulukuun 13. päivänä seuraavana vuonna eli vuonna 23 jKr.

130:0.2 (1427.2) Jerusalemista he menivät Joppan kautta Kesareaan. Kesareassa he nousivat laivaan, joka purjehti Aleksandriaan. Aleksandriasta he purjehtivat Kreetan Laseaan. Kreetalta he purjehtivat Karthagoon ja pistäytyivät hetkeksi Kyrenessä. Karthagossa he nousivat laivaan, joka purjehti Napoliin ja pysähtyi

välillä Maltalla, Syrakuusassa ja Messinassa. Napolista he menivät Capuaan, josta matka jatkui Via Appiaa myöten Roomaan.

130:0.3 (1427.3) Roomassa-oleskelunsa jälkeen he matkustivat maitse Tarentumiin, josta he purjehtivat Kreikan Ateenaan pysähtyen matkalla Nikopoliissa ja Korintissa. Ateenasta matka jatkui Troaksen kautta Efesokseen. Efesoksesta he purjehtivat Kyprokselle ja käväisivät välillä Rodoksella. Kyproksella-käyntiin ja siellä lepäämiseen kului aikaa melkoisesti, ja sen jälkeen he purjehtivat Syyrian Antiokiaan. Antiokiasta he matkustivat etelään ja Siidoniin ja kulkivat sitten Damaskokseen. Sieltä he matkustivat karavaanin mukana Mesopotamiaan kulkien Thapsakoksen ja Larissan kautta. He viipyivät jonkin aikaa Babylonissa, kävivät Uurissa ja muilla paikoilla ja menivät sitten Susaan. Susasta he matkustivat Charaxiin, ja tällä paikkakunnalla Gonod ja Ganid astuivat laivaan, joka vei heidät Intiaan.

130:0.4 (1427.4) Damaskoksessa työskentelemiensä neljän kuukauden aikana Jeesus oppi Gonodin ja Ganidin puhuman kielen alkeet. Damaskoksessa ollessaan hän oli suuren osan ajastaan työskennellyt kääntämällä tekstejä kreikan kielestä eräälle Intiassa puhutulle kielelle. Tässä työssä häntä avusti muuan syntyperäinen intialainen Gonodin kotiseudulta.

130:0.5 (1427.5) Välimeren piirissä suorittamansa matkan aikana Jeesus käytti noin puolet jokaisesta päivästä siihen, että hän opetti Ganidia ja toimi tulkkina Gonodin liikeneuvotteluissa ja sosiaalisessa kanssakäymisessä. Vapaasti käytettävissään olleen loppupäivän

Jeesus omisti siihen, että hän solmi läheisiä henkilökohtaisia suhteita kanssaihmisiinsä, niitä likeisiä yhteyksiä tämän maailman kuolevaisiin, jotka olivat niin luonteenomaisia hänen toiminnalleen näinä vuosina, vähän ennen kuin hän ryhtyi julkiseen toimintaansa.

130:0.6 (1427.6) Jeesus tutustui länsimaiden ja Levantin korkeampaan aineelliseen ja älylliseen kulttuuriin ensi käden havaintoja niistä tekemällä ja olemalla niihin suoraan kosketuksissa. Gonodilta ja tämän lahjakkaalta pojalta hän oppi hyvin paljon Intian ja Kiinan sivilisaatiosta ja kulttuurista, sillä Gonod, joka itse oli Intian kansalainen, oli tehnyt kolme laajaa matkaa keltaisen rodun keisarikuntaan.

130:0.7 (1427.7) Nuori Ganid oppi Jeesukselta tämän pitkän ja läheisen yhdessäolon aikana paljon. He kiintyivät suuresti toisiinsa, ja nuoren miehen isä yritti moneen kertaan taivuttaa Jeesusta tulemaan heidän mukaansa, sitten kun he palaisivat Intiaan, mutta joka kerta Jeesus torjui ehdotuksen vetoamalla siihen, että hänen oli välttämättä palattava perheensä luokse Palestiinaan.

1. Joppassa – keskustelu Joonasta

130:1.1 (1428.1) Kun he viipyivät Joppassa, Jeesus tapasi Gadiahin, filistealaisen tulkin, joka työskenteli nahkuri Simonin palveluksessa. Gonodin mesopotamialaisagentit olivat käyneet paljon kauppaa tämän Simonin kanssa, siksi Gonod ja hänen poikansa halusivat matkallaan Kesareaan vierailla hänen luonaan. Sillä aikaa kun he

oleskelivat Joppassa, Jeesuksesta ja Gadiahista tuli hyvät ystävät. Tämä nuori filistealainen oli totuudenetsijä. Jeesus oli totuudenantaja, hän *oli* totuus tuolloin Urantialla eläneelle sukupolvelle. Kun suuri totuudenetsijä ja suuri totuudenantaja kohtaavat, seurauksena on uuden totuuden kokemisesta koituva suuri ja vapauttava valaistuminen.

130:1.2 (1428.2) Eräänä päivänä illallisen jälkeen Jeesus ja nuori filistealainen olivat kävelyllä meren rannalla, ja Gadiah, joka ei tiennyt tämän ”Damaskoksen kirjanoppineen” olevan niin hyvin perillä heprealaisista perimätiedoista, osoitti Jeesukselle laituria, jolta Joonan kerrottiin nousseen laivaan huono-onnisella Tarsiksen-merimatkallaan. Ja huomautuksensa tehtyään hän esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: ”Kuinka on, luuletko ison kalan tosiaankin nielaisseen Joonan?” Jeesus tajusi, että tämä perimätieto oli vaikuttanut nuoren miehen elämään tavattomasti, ja että tapauksen mietiskely oli iskostunut hänen mieleensä mielettömänä ajatuksena yrittää pakoilla velvollisuuttaan. Sen vuoksi Jeesus ei sanonutkaan mitään, mikä olisi yhtäkkiä hävittänyt perustukset vaikuttimilta, jotka nyt ohjasivat kysyjän käytännön elämää. Esitettyyn kysymykseen vastatessaan Jeesus sanoi: ”Ystäväni, olemme kaikki joonaita, joilla on elämä elettävänämme Jumalan tahdon mukaisesti, ja joka kerta, kun koetamme vältellä tämänhetkistä elämän elämisen velvollisuutta kaukana oleviin houkutuksiin pakenemalla, me sillä keinoin saatamme itsemme sellaisten voimien välittömään vaikutuspiiriin, joita eivät ohjaa totuuden vallat eivätkä vanhurskauden voimat. Velvollisuuden pakoilu on samaa kuin

totuuden uhraaminen. Valon ja elämän palveluksesta pakeneminen ei voi johtaa kuin tuskallisiin ristiriitoihin vaikeiden itsekkyyden valaiden kanssa, ja nämä ristiriidat vievät lopulta pimeyteen ja kuolemaan, elleivät tällaiset Jumalan hylkäävät joonaat, vaikkapa vasta epätoivon syövereissä, muuta mieltään etsiäkseen Jumalaa ja hänen hyvyyttään. Ja kun tällaiset pettyneet sielut vilpittömästi etsivät Jumalaa – isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta –, ei ole mitään, joka voisi pitää heitä kauemmin vankeudessa. Olivatpa he langenneet miten syvälle hyvänsä, niin sitten kun he koko sydämellään etsivät valkeutta, taivaan Herran Jumalan henki vapauttaa heidät heidän vankeudestaan. Huonot elämänolot sylkäisevät heidät kuivalle maalle, jolla avautuu uudet mahdollisuudet uuteen palveluun ja elämän viisaampaan elämiseen.”

130:1.3 (1428.3) Jeesuksen esittämä opetus vaikutti Gadiahiin syvästi, ja he keskustelivat meren rannalla myöhään yöhön. Ja ennen kuin he menivät majapaikkaansa, he rukoilivat yhdessä ja toistensa puolesta. Tämä oli sama Gadiah, joka myöhemmin kuunteli Pietarin saarnaamista ja josta tuli syvästi Jeesus Nasaretilaiseen uskova. Kerran hän kävi muutamana iltana Dorcasin kodissa ikimuistettavan väittelyn Pietarin kanssa. Ja Gadiah vaikutti suuresti siihen, että varakas nahkakauppias Simon päätti lopullisesti omaksua kristinuskon.

130:1.4 (1428.4) (Tässä kertomuksessa, joka käsittelee Jeesuksen tällä Välimeren ympäristöön suuntautuneella matkalla tekemää henkilökohtaista työtä oman aikansa kuolevaisten parissa,

käännämme hänen sanansa saamamme luvan mukaisesti sellaisin kielellisin ilmaisuin, joita Urantialla tämän esityksen laatimisen aikoihin käytetään.)

130:1.5 (1429.1) Jeesuksen viimeinen tapaaminen Gadiahin kanssa sujui hyvästä ja pahasta käydyn keskustelun merkeissä. Tätä nuorta filistealaista kiusasi kovasti se hänen epäoikeudenmukaisuutena tuntemansa seikka, että maailmassa esiintyi hyvän rinnalla pahaa. Hän sanoi: ”Jos Jumala on loputtoman hyvä, miten hän voi sallia, että me kärsimme pahan aiheuttamista murheista; ja kuka ylipäätään luo pahan?” Noihin aikoihin monet vielä uskoivat, että Jumala loi niin hyvän kuin pahankin, mutta Jeesus ei tällaista erhettä koskaan opettanut. Tähän kysymykseen vastatessaan Jeesus sanoi: ”Veljeni, Jumala on rakkaus. Hän on sen vuoksi pakostakin hyvä, ja hänen hyvyytensä on niin suurta ja todellista, ettei siihen kerta kaikkiaan mahdu mitään niin pientä ja epätodellista kuin paha. Jumala on niin positiivisesti hyvä, että hänessä ei ehdottomasti ole sijaa negatiiviselle pahalle. Paha on niiden ihmisten epäkypsä valinta ja ajattelematon harha-askel, jotka vastustavat hyvyyttä, hylkivät kauneutta ja jotka ovat epälojaaleja totuudelle. Paha on vain kypsymättömyydestä johtuvaa sopeutumattomuutta tai tietämättömyyden hajottavaa ja vääristelevää vaikutusta. Paha on se väistämätön pimeys, joka seuraa valon epäviisaan hylkäämisen kintereillä. Pahaa on, mikä on pimeää ja epätotta, ja mistä tietoisesti omaksuttuna ja tieten tahtoen hyväksyttynä tulee synti.

130:1.6 (1429.2) ”Antaessaan sinulle kyvyn valita totuuden ja erheen välillä taivaallinen Isäsi loi valon ja elämän positiivisen tien

potentiaalisen negaation. Mutta tällaisia pahuutta ilmentäviä erheitä ei todellisuudessa ole olemassa kuin vasta sitten, kun älyllinen luotu elämäntapansa väärin valitsemalla tahtoo, että ne ovat olemassa. Ja sitten nämä pahuudet tällaisten itsepäisten ja kapinallisten luotujen tekemin tietoisin ja harkituin valinnoin korottuvat myöhemmin synniksi. Tämän vuoksi taivaassa oleva Isämme sallii hyvän ja pahan kulkea rinnakkain elämän loppuun saakka, aivan kuten luonto antaa vehnän ja lusteen kasvaa vieri vieressä elonkorjuuseen asti.” Gadiah oli täysin tyytyväinen Jeesuksen hänen kysymykseensä esittämään vastaukseen, kunhan heidän tämän jälkeen käymänsä keskustelu oli selvittänyt hänen mielelleen näiden suurimerkityksisten toteamusten todellisen tarkoituksen.

2. Kesareassa

130:2.1 (1429.3) Jeesus ja hänen ystävänsä joutuivat viipymään Kesareassa odotettua pitempään, sillä huomattiin yhden suurikokoisen peräsinmelan olevan vaarassa haljeta siinä aluksessa, johon he olivat aikeissa nousta. Kapteeni päätti, että jäätäisiin satamaan siksi aikaa, kun uutta melaa veistettiin. Tällaiseen tehtävään tarvittavista ammattitaitoisista puutyömiehistä oli pulaa, ja niin Jeesus tarjoutui auttamaan. Iltaisin Jeesus ystävineen kuljeskeli kauniilla muurilla, joka toimi satama-alueen ympärillä kiertävänä kävelytienä. Ganid kuunteli kiinnostuneena Jeesuksen selittäessä kaupungin vedenkäyttöjärjestelmää ja tekniikkaa, jolla

vuorovesi-ilmiötä käytettiin hyväksi kaupungin katujen ja viemäreiden huuhtelemiseen. Augustuksen temppeli teki syvän vaikutuksen tähän intialaisnuorukaiseen. Temppeli sijaitsi mäen päällä, ja sen harjalla seisoi kolossaalinen Rooman keisarin patsas. Kesareassa-oleskelunsa toisena iltapäivänä kaikki kolme olivat läsnä Kesarean valtavassa amfiteatterissa järjestetyssä näytöksessä. Siellä oli tilaa kahdellekymmenelletuhannelle katsojalle. Ja samana iltana he menivät teatteriin katsomaan kreikkalaista näytelmää. Ganidille nämä olivat ensimmäiset hänen koskaan näkemänsä senlaatuiset näytökset, ja hän esitti niiden johdosta Jeesukselle monta kysymystä. Kolmannen päivän aamuna he suorittivat muodollisen vierailun kuvernöörin palatsiin, sillä Kesarea oli Palestiinan pääkaupunki ja Rooman prokuraattorin residenssikaupunki.

130:2.2 (1429.4) Heidän majatalossaan asui myös Mongoliasta saapunut kauppias, ja koska tämä kaukoidän mies puhui melko hyvin kreikkaa, Jeesus kävi hänen kanssaan monta pitkää keskustelua. Jeesuksen elämänfilosofia teki syvän vaikutuksen tähän mieheen, eikä hän koskaan unohtanut Jeesuksen viisaita sanoja tämän puhuttua ”taivaallisen elämän elämisestä siten, että joka päivä alistutaan taivaallisen Isän tahtoon, jo silloin kun vielä ollaan maan päällä.” Tämä kauppias oli taolainen, ja hänestä oli sitä tietä tullut uskova, joka uskoi lujasti oppiin universaalisesta Jumaluudesta. Mongoliaan palatessaan hän ryhtyi opettamaan naapureilleen ja liiketuttavilleen näitä korkeampia totuuksia, ja välitön seuraus näistä toimista oli hänen vanhimman poikansa päätös ruveta

taolaispapiksi. Koko elinikänsä tämä nuori mies vaikutti menestyksellisesti korkeamman totuuden puolesta, ja hänen työtään jatkoivat hänen poikansa ja pojanpoikansa, jotka niin ikään olivat hartaan uskollisia opille yhdestä Ainoasta Jumalasta – Taivaan Korkeimmasta Hallitsijasta.

130:2.3 (1430.1) Samalla kun on todettava, että varhaiskristillisen kirkon itäinen haara, jonka pääpaikka oli Filadelfiassa, pitäytyi Jerusalemin veljiä uskollisemmin Jeesuksen opetuksiin, on myös valittaen todettava, ettei sen keskuudesta noussut ketään Pietarin kaltaista, joka olisi mennyt Kiinaan tai ketään Paavalin kaltaista, joka olisi lähtenyt Intiaan, joissa maissa hengellinen maaperä olisi ollut perin otollinen uuden valtakuntaevankeliumin siemenen kylvölle. Nimenomaan nämä Jeesuksen opetukset, muodossa, jossa filadelfialaiset niitä vaalivat, olisivat vedonneet aivan yhtä välittömästi ja tehokkaasti Aasian hengellisesti isoavien kansojen mieleen kuin Pietarin ja Paavalin saarnaaminen lännessä.

130:2.4 (1430.2) Muuan nuori mies, joka työskenteli eräänä päivänä Jeesuksen kanssa peräsinmelan kimpussa, kiinnostui suuresti sanoista, joita Jeesus heidän ahertaessaan laivaveistämöllä tunti tunnin jälkeen lausui. Kun Jeesus antoi hänen ymmärtää, että taivaassa oleva Isä oli kiinnostunut maan päällä olevien lastensa hyvinvoinnista, tämä nuori, Anaxandos-niminen kreikkalainen sanoi: ”Jos Jumalat ovat kiinnostuneita minusta, mikseivät he erota tämän työpajan julmaa ja epäoikeudenmukaista työnjohtajaa?” Häntä hätkähdytti Jeesuksen vastaus: ”Koska sinä tiedät, miten olla

ystävällinen ja mikä arvo on oikeudenmukaisuudella, niin ehkäpä Jumalat ovat tuoneet tämän erehtyvän miehen lähellesi, jotta sinulla olisi tilaisuus johdattaa hänet tälle paremmalle tielle. Ehkäpä sinä olet se suola, jonka on määrä tehdä tästä veljestä kaikkien muiden ihmisten kannalta miellyttävämmän; ellet nimittäin ole käynyt mauttomaksi. Nykyisellään tämä mies pitää sinua vallassaan sillä, että hänen huonot tapansa vaikuttavat sinuun epäedullisesti. Miksi et osoita pitäväsi pahan aisoissa hyvyyden voimalla, ja sillä tavoin sinusta tulisi kaikkien teidän kahdenvälisten suhteittenne herra? Uskaltaisin väittää, että sinussa oleva hyvä voisi voittaa hänessä olevan pahan, jos antaisit sille kunnollisen ja elävän mahdollisuuden. Ei ole kuolevaisten olemassaolon piirissä kiehtovampaa seikkailua kuin on saada nauttia siitä riemusta, että pääsee aineellista elämää edustavaksi hengellisen energian ja jumalallisen totuuden kumppaniksi näiden käydessä jonkin voitokkaista kamppailuistaan erhettä ja pahaa vastaan. On ihmeellinen ja uudistava kokemus päästä hengellisen valon eläväksi kanavaksi hengellisessä pimeydessä kyyhöttävälle kuolevaiselle. Jos sinulle on siunattu totuutta enemmän kuin tälle miehelle, hänen tarpeensa tulisi olla sinulle haaste. Ethän toki ole pelkuri, joka voisi seisoskella rannalla katselemassa, kun uimataidoton lähimmäinen menehtyy! Kuinka paljon onkaan tämän miehen pimeydessä rämpivä sielu hänen veteen hukkuvaa ruumistaan arvokkaampi!”

130:2.5 (1430.3) Jeesuksen sanat liikuttivat Anaxandosia valtavasti. Eikä aikaakaan, kun hän kertoi esimiehelleen, mitä Jeesus oli sanonut, ja sinä iltana he molemmat pyysivät Jeesuksen neuvoa siinä mielessä,

mitä he tekisivät sielunsa hyväksi. Ja sitten myöhemmin, kun Kesareassa oli julistettu kristillistä sanomaa, nämä molemmat miehet – toinen kreikkalainen ja toinen roomalainen – uskoivat, mitä Filippus saarnasi, ja heistä tuli Filippuksen perustaman seurakunnan eturivin jäseniä. Myöhemmin tämä nuori kreikkalainen nimitettiin sen roomalaisen sadanpäämiehen, Corneliuksen, apulaiseksi, josta Pietarin toiminnan tuloksena tuli uskova. Anaxandos jakoi edelleen valoa niille, jotka kyyhöttivät pimeydessä, ja hän jatkoi toimintaansa aina Paavalin vangitsemiseen asti. Tällöin hänet surmattiin vahingossa, kun hän oli hoivaamassa kärsiviä ja kuolevia suuressa kahdenkymmenentuhannen juutalaisen teurastuksessa.

130:2.6 (1431.1) Tähän aikaan Ganid alkoi vähitellen saada selville, että hänen opettajansa käytti vapaa-aikansa tähän epätavalliseen henkilökohtaiseen kanssaihmistensä palvelemiseen, ja nuori intialainen ryhtyi ottamaan selville, mikä oli näiden alituisten toimintojen vaikuttimena. Hän kysyi: ”Miksi käytät jatkuvasti aikaasi näihin keskusteluihin muukalaisten kanssa?” Ja Jeesus vastasi: ”Ganid, kukaan ihminen ei ole Jumalaa tuntevalle muukalainen. Kun koet löytäväsi taivaassa olevan Isän, huomaat samalla kaikkien ihmisten olevan veljiäsi, ja näyttääkö se sinusta kummalliselta, jos joku tuntuu iloitsevan vasta löydetyn veljen kohtaamisesta? Saada tutustua veljiinsä ja sisariinsa, tietää heidän ongelmansa ja oppia rakastamaan heitä, siinä on elämisen korkein kokemus.”

130:2.7 (1431.2) Tämä oli keskustelu, joka jatkui pitkälle yöhön, ja sen kuluessa nuori mies pyysi Jeesusta kertomaan, mikä ero on Jumalan

tahdon ja sen ihmismielen tekemän valinnan välillä, jota sitäkin kutsutaan tahdoksi. Jeesuksen vastauksen ydinsisältö oli seuraava: Jumalan tahto on Jumalan toimintatapa; kumppanuutta Jumalan tekemän valinnan kanssa, kun edessä on mikä tahansa potentiaalinen vaihtoehto. Jumalan tahdon tekeminen on sen vuoksi etenevä kokemus yhä enemmän Jumalan kaltaiseksi muuttumisesta, ja Jumala on kaiken hyvän, kauniin ja toden lähde ja määränpää. Ihmisen tahto on tie, jota ihminen ratkaisuja tehdessään noudattaa; se on kaikkea, mitä kuolevainen päättää olla ja tehdä. Tahto on tietoisen olennon harkiten tekemä valinta, joka johtaa älylliseen pohdintaan perustuvaan päätöksentekokäyttäytymiseen.

130:2.8 (1431.3) Samana iltapäivänä Jeesus ja Ganid olivat huvitelleet leikkimällä varsin älykkään paimenkoiran kanssa, ja Ganid halusi tietää, oliko koiralla sielu, oliko sillä tahto, ja hänen kysymykseensä vastatessaan Jeesus sanoi: ”Koiralla on mieli, joka kykenee tuntemaan aineellisen ihmisen, isäntänsä, mutta se ei kykene tuntemaan Jumalaa, joka on henki. Niinpä koiralla ei ole hengellistä olemusta eikä sillä voi olla hengellistä kokemusta. Koiralla voi olla tahto, jonka se on saanut luonnolta ja jota koulutus on mahdollisesti vielä lisännyt, mutta tällainen mielen kyky ei ole hengellinen vaikuttaja, eikä se ole verrattavissa ihmisen tahtoon, sikäli ettei se ole *pohdiskelevaa* – se ei ole tulos korkeampien ja moraalisten merkitysten erottamisesta tai hengellisten ja ikuisten arvojen valitsemisesta. Juuri se, että kuolevaisella on kyky erottaa hengellinen ja valita totuus, tekee hänestä moraalisen olennon, luodun, jolle on annettu hengellisen vastuullisuuden attribuutit ja

ikuisen eloonjäämisen potentiaali.” Jeesus selitti lisäksi, että koska eläimeltä puuttuvat äsken mainitut mentaaliset kyvyt, eläinkunta ei ajallisuudessa milloinkaan kykene kehittämään puhekieltä eikä kokemaan mitään, mikä vastaisi persoonallisuuden eloonjäämistä ikuisuudessa. Tänä päivänä saamansa opetuksen tuloksena Ganid ei enää koskaan uskonut, että ihmisten sielut siirtyisivät eläinten ruumiiseen.

130:2.9 (1431.4) Seuraavana päivänä Ganid puhui tästä kaikesta isänsä kanssa, ja juuri Gonodin kysymykseen vastatessaan Jeesus selitti, että ”ne ihmistahdot, joiden aika ei täyty muusta kuin ihmisen animaalisen olemassaolon aineellisiin ongelmiin liittyvien ajallisten ratkaisujen tekemisestä, ovat tuomitut tuhoutumaan ajallisuudessa. Jotka tekevät täydestä sydämestään kumpuavia moraalisia päätöksiä ja varauksettomia hengellisiä ratkaisuja, samastuvat sitä kautta yhä enemmän sisimmässään olevaan jumalalliseen henkeen, ja muuntuvat siten yhä suuremmin ikuisen eloonjäämisen – jumalallista palvelua merkitsevän päättymättömän edistymisen – liittyviksi arvoiksi.”

130:2.10 (1431.5) Tänä samana päivänä kuulimme ensi kertaa tuon suurimerkityksisen totuuden, joka nykyisen kielenkäytön mukaan ilmaistuna kuuluisi: ”Tahto on se ihmismielen ilmentymä, joka antaa subjektiiviselle tietoisuudelle mahdollisuuden tuoda itsensä julki objektiivisesti ja kokea se ilmiö, että ihminen haluaa olla Jumalan kaltainen.” Ja juuri tässä samassa merkityksessä jokaisesta

pohdiskelevasta ja hengellisesti asennoituneesta ihmisestä voi tulla *luova*.

3. Aleksandriassa

130:3.1 (1432.1) Kesareassa-käynti oli ollut vaiheikas, ja kun laiva oli korjattu, Jeesus ja hänen kaksi ystäväänsä lähtivät päivänä muutamana puoliltapäivin kohti Egyptin Aleksandriaa.

130:3.2 (1432.2) Kolmikon matka Aleksandriaan oli mitä miellyttävin. Ganid iloitsi merimatkasta, eikä Jeesus juuri muuta ehtinyt kuin vastailla hänen kysymyksiinsä. Kun he lähestyivät kaupungin satamaa, nuoressa miehessä herätti kiinnostusta Faroksen suuri majakka. Majakka sijaitsi saarella, jonka Aleksanteri oli yhdistänyt aallonmurtajalla mantereeseen ja luonut sillä keinoin kaksi suurenmoista satamaa ja tehnyt samalla Aleksandriasta Afrikan, Aasian ja Euroopan kauppamerenkulun solmukohdan. Tämä suuri majakka oli yksi maailman seitsemästä ihmeestä ja kaikkien myöhemmin rakennettujen majakoiden esikuva. He nousivat varhain aamulla katsomaan tätä ihmisen ihmishenkien turvaksi rakentamaa loistavaa laitosta, ja Ganidin ihastuksenhuutojen välissä Jeesus sanoi: ”Ja sinä, poikani, tulet Intiaan palatessasi olemaan kuin tämä majakka, vielä senkin jälkeen kun isäsi on laskettu haudan lepoon. Tulet olemaan kuin elämän valo niille, jotka ympärilläsi kyyhöttävät pimeydessä; valo, joka näyttää kaikille sitä haluaville

väylän, joka vie turvallisesti pelastuksen satamaan.” Ja Jeesuksen kättä puristaessaan Ganid sanoi: ”Niin olen.”

130:3.3 (1432.3) Ja huomautamme taas, että kristinuskon alkuaikojen opettajat tekivät suuren virheen sikäli, että he niin yksinomaisesti kohdistivat huomionsa roomalaisen maailman läntiseen sivilisaatioon. Jeesuksen opetukset olisi ensimmäisen vuosisadan mesopotamialaisten uskovien vaalimassa muodossa otettu halukkaasti vastaan Aasian uskonnonharjoittajien eri ryhmien keskuudessa.

130:3.4 (1432.4) Neljä tuntia maihinnousun jälkeen he asettuivat asumaan sen pitkän ja leveän valtakadun itäpään tuntumaan, joka yli kolmekymmentä metriä leveänä ja kahdeksan kilometriä pitkänä ulottui tämän miljoonan asukkaan kaupungin länsirajoille asti. Luotuaan ensimmäisen yleissilmäyksen kaupungin tärkeimpiin nähtävyyksiin, joihin kuuluivat yliopisto (museo), kirjasto, Aleksanterin kuninkaallinen mausoleumi, palatsi, Neptunuksen temppeli, teatteri ja gymnasion, Gonod lähti liikeasioilleen, kun Jeesus ja Ganid sen sijaan menivät kirjastoon. Kirjasto oli maailman suurin. Sinne oli kerätty lähes miljoona käsikirjoitusta kaikkialta sivistyneestä maailmasta: Kreikasta, Roomasta, Palestiinasta, Parthiasta, Intiasta, Kiinasta ja jopa Japanista. Tässä kirjastossa Ganid näki koko maailman laajimman kokoelman intialaista kirjallisuutta; ja he viettivät siellä jonkin hetken joka päivä niin kauan kuin he viipyivät Aleksandriassa. Jeesus kertoi Ganidille siellä suoritetusta heprealaisten kirjoitusten kääntämisestä kreikan

kielelle. Ja he keskustelivat keskustelemasta päästyään maailman kaikista uskonnoista, ja Jeesus koetti osoittaa tälle nuorelle mielelle, mikä niissä itse kussakin oli totta, ja sanoi aina sen perään: ”Mutta Jahve on Jumala, joka kehittyi Melkisedekin tekemistä totuuden paljastuksista ja Abrahamin kanssa solmitusta liitosta. Juutalaiset olivat Abrahamin jälkeläisiä, ja myöhemmin he ottivat haltuunsa juuri sen maan, jossa Melkisedek oli elänyt ja opettanut ja josta hän lähetti opettajia kaikkialle maailmaan. Ja lopulta juutalaisten uskonto toi mitään muuta maailmanuskontoa selvemmin julki sen, että Israelin Herra, Jumala, on taivaassa oleva Universaalinen Isä.”

130:3.5 (1432.5) Jeesuksen johdolla Ganid laati kokoelman maailman kaikkien niiden uskontojen opetuksista, jotka tunsivat jonkin Universaalisen Jumaluuden, jos kohta niissä saattoi enemmän tai vähemmän ilmetä myös alisteisten jumaluuksien tunnustamista. Asiasta paljon keskusteltuaan Jeesus ja Ganid tekivät johtopäätöksen, ettei roomalaisilla ollut uskonnossaan todellista Jumalaa, että heidän uskontonsa oli tuskin enempää kuin keisarinpalvontaa. He päättelivät, että kreikkalaisilla oli kyllä filosofia, muttei oikeastaan uskontoa persoonallisine Jumalineen. Mysteerikultit he hylkäsivät niiden monikerroksisuudesta johtuvan sekavuuden takia ja siksi, että niiden erilaiset käsitykset Jumaluudesta näyttivät olevan johdettuja muista ja vanhemmista uskonnoista.

130:3.6 (1433.1) Vaikka nämä käännökset tehtiinkin jo Aleksandriassa, Ganid järjesti nämä valikoimat ja lisäsi niihin omat päätelmänsä, vasta kun heidän Roomassa-oleskelunsa läheni loppuaan. Hän oli

hyvin yllättynyt huomiostaan, että maailman uskonnollisen kirjallisuuden parhaat kirjoittajat tunnustivat kaikki enemmän tai vähemmän selkeästi ikuisen Jumalan olemassaolon ja olivat hänen luonteestaan ja suhteestaan kuolevaiseen ihmiseen varsin paljossa samaa mieltä.

130:3.7 (1433.2) Aleksandriassa ollessaan Jeesus ja Ganid viettivät paljon aikaa museossa. Tämä museo ei ollut harvinaisten esineiden kokoelma, vaan paremminkin taiteen, tieteen ja kirjallisuuden yliopisto. Oppineet professorit pitivät siellä luentoja päivittäin, ja tuohon aikaan se oli läntisen maailman ajattelun keskus. Päivästä päivään Jeesus tulkitsi luentoja Ganidille. Toisen viikon aikana tämä nuori mies eräänä päivänä huudahti: ”Opettaja Joosua, sinä tiedät enemmän kuin nämä professorit. Sinun pitäisi nousta seisomaan ja kertoa heille ne suurenmoiset asiat, jotka olet kertonut minulle. Paljo ajattelu on sumentanut heidät. Puhun tästä isälleni, ja hän saa järjestää asian.” Jeesus hymyili ja sanoi: ”Sinä olet ihaileva oppilas, mutta nämä opettajat eivät ole kiinnostuneita sellaisesta, että sinä ja minä heitä opettaisimme. Hengellistymättömästä oppineisuudesta johtuva ylpeys on ihmisen kokemuksessa salakavala asia. Oikea opettaja säilyttää älyllisen rehellisyytensä pysymällä iäti opiskelijana.”

130:3.8 (1433.3) Aleksandria oli kaupunki, jossa vallitsi länsimaisen kulttuurin sekoitus, ja Rooman jälkeen se oli maailman suurin ja suurenmoisin kaupunki. Siellä sijaitsi maailman suurin juutalainen synagoga, seitsemänkymmenen johtavan vanhimman eli Aleksandrian sanhedrinin hallintopaikka.

130:3.9 (1433.4) Gonodin monien liiketuttavien joukkoon kuului muuan Alexander-niminen juutalainen pankkiiri, jonka veli, Filon, oli tuon ajan kuuluisa uskonnonfilosofi. Filon oli ottanut itselleen ylistettävän mutta äärimmäisen vaikean tehtävän saattaa sopusointuun kreikkalainen filosofia ja heprealainen teologia. Ganid ja Jeesus keskustelivat paljon Filonin opetuksista ja odottivat saavansa olla läsnä jollakin hänen luennollaan, mutta koko heidän Aleksandriassa-olonsa ajan tämä kuuluisa hellenistijuutalainen makasi sairaana vuoteessaan.

130:3.10 (1433.5) Kreikan filosofiassa ja stoalaisissa opinkappaleissa oli paljon sellaista, jota Jeesus saattoi suositella Ganidille, mutta hän teroitti tämän nuorukaisen mieleen sitä totuutta, että nämä uskomusjärjestelmät samoin kuin muutamien hänen omaan kansaansa kuuluvien epämääräiset opetukset olivat uskontoja vain siinä mielessä, että ne johdattivat ihmisiä löytämään Jumalan ja saamaan elävän kokemuksen Iankaikkisen tuntemisesta.

4. Luento todellisuudesta

130:4.1 (1433.6) Aleksandriasta-lähtöään edeltäneenä iltana Ganid ja Jeesus kävivät pitkän keskustelun erään hallituksen palkkaaman professorin kanssa, joka luennoi yliopistossa Platonin opetuksista. Jeesus toimi oppineen kreikkalaisopettajan tulkkina, muttei liittänyt mukaan mitään omia opetuksiaan, jotka olisivat osoittaneet Kreikan filosofian virheelliseksi. Gonod oli sinä iltana muualla hoitamassa

liikeasioitaan, joten professorin poistuttua opettaja ja oppilas kävivät Platonin opeista pitkän keskustelun, jossa sydän puhui sydämelle. Vaikka Jeesus hyväksyi varauksin jotkin kreikkalaiset opetukset, jotka liittyivät sellaiseen teoriaan, että maailman kaikki aineelliset olevaiset ovat varjomaisia heijastumia näkymättömistä mutta konkreettisemmista hengellisistä realiteeteista, hän koetti kuitenkin laskea luotettavamman perustuksen nuorukaisen ajattelulle. Niinpä hän ryhtyi pitämään pitkää esitelmää universumissa vallitsevan todellisuuden luonteesta. Pääkohdittain esitettynä ja nykyisen kielenkäytön mukaan ilmaistuna Jeesus sanoi Ganidille seuraavaa:

130:4.2 (1434.1) Universumitodellisuuden lähde on Infiniittinen. Finiittistä luomistulosta edustavat aineelliset olevaiset ovat Paratiisi-esikuvan ja ikuisen Jumalan Universaalisen Mielen ajallis-avaruudellisia seuraamuksia. Fyysisessä maailmassa ilmenevä kausaatio, älyllisyyden maailmassa ilmenevä tajunta ja hengen maailmassa ilmenevä edistyvä minuus – universaaliseen mittakaavaan projisoituina, ikuisiin keskinäissuhteisiin kytkeytyneinä sekä laadultaan täydellisiksi ja arvoltaan jumalallisiksi koettuina nämä realiteetit – ovat *Korkeimman todellisuus*. Mutta alati muuttuvassa universumissa kausaation, älyllisyyden ja henkikokemuksen Alkuperäinen Persoonallisuus on muuttumaton, absoluuttinen. Kaikki olevaiset, yksinpä rajattomien arvojen ja jumalallisten ominaisuuksien ikuisessa universumissakin, saattavat muuttua ja usein ne niin tekevätkin, mutta Absoluutit eivät muutu, eikä myöskään muutu sellaisen fyysisen statuksen, sellaisen älyllisen

kattavuuden tai sellaisen hengellisen identiteetin saavuttanut, joka on absoluuttinen.

130:4.3 (1434.2) Korkein taso, jolle finiittinen luotu voi edistyä, on Universaalisen Isän tunnistaminen ja Korkeimman tunteminen. Ja vielä silloinkin tällaiset kohtalon lopullisuuteen päässeet olennot kokevat fyysisen maailman liikkeissä ja sen aineellisissa ilmiöissä yhä muutosta. Samoin he ovat edelleenkin selvillä minuuden edistymisestä noustessaan hengellistä universumia yhä vain korkeammalle ja tietoisuuden laajenemisesta heidän arvostuksensa älyllistä kosmosta kohtaan ja reagointinsa sen suhteen syvetessä. Vasta kun luodun tahto on täydellistä, sopusointuista ja ristiriidatonta, voi hänestä tulla yhtä Luojan kanssa; ja tällainen jumalallisuutta oleva tila saavutetaan ja se ylläpidetään vain sillä, että luotu elää elämäänsä ajallisuudessa ja ikuisuudessa jatkuvasti ja johdonmukaisesti niin, että hän mukauttaa finiittisen henkilökohtaisen tahtonsa Luojan jumalalliseen tahtoon. Isän tahdon täyttämisen halun tulee aina olla Jumalan ylösnousemuksellisen pojan sielussa ylimpänä ja hänen mieleensä nähden hallitsevana.

130:4.4 (1434.3) Silmäpuoli ei voi koskaan toivoa näkevänsä perspektiivin luomaa syvyyttä. Myöskään yksisilmäiset aineelliset luonnontieteilijät tai yksisilmäiset hengelliset mystikot ja allegoristit eivät voi nähdä oikein eivätkä todellisuutta vastaavalla tavalla käsittää universumitodellisuuden todellisia syvyyksiä. Kaikki luodun kokemukseen kuuluvat todelliset arvot ovat kätkeytyneinä tiedostamisen syvyyteen.

130:4.5 (1434.4) Kausaatio, josta puuttuu mieli, ei kykene karkeasta ja yksinkertaisesta kehittämään hienostunutta ja monimutkaista; yhtä vähän kykenee kokemus, josta puuttuu henki, kehittämään ajallisuuden kuolevaisten aineellisesta mielestä ikuisen eloonjäämisen edellyttämiä jumalallisia luonteenpiirteitä. Se yksi universumin attribuutti, joka varsin yksinomaisesti luonnehtii infiniittistä Jumaluutta, on tämä loputon persoonallisuuden luova lahjoittaminen, persoonallisuuden, joka voi jäädä eloon yhä pitemmälle edistyvässä Jumaluuden saavuttamisessa.

130:4.6 (1434.5) Persoonallisuus on se kosminen varustus, se universaalisen todellisuuden osa-alue, joka voi ilmetä rinnan loputtoman muuttumisen kanssa ja samalla säilyttää identiteettinsä kaikkien näiden muutosten keskellä ja ainiaan jälkeenkinpäin.

130:4.7 (1434.6) Elämä on alkuperäisen kosmisen kausaation sopeutuma universumissa esiintyvien olosuhteiden esittämiin vaatimuksiin ja niiden tarjoamiin mahdollisuuksiin, ja se siirtyy olevaisuuden piiriin Universaalisen Mielen toimin ja Jumalan henkikipinän antamasta aktivoivasta sysäyksestä, Jumalan, joka on henki. Elämän merkitys on sen sopeutuvaisuus; elämän arvo on sen etenemiskyky – kyky edetä jopa jumalatietoisuuden korkeuksiin saakka.

130:4.8 (1434.7) Ellei tajunnallinen elollisuus sopeudu universumiin, se johtaa kosmiseen epäharmoniaan. Persoonallisuuden tahdon lopullinen poikkeaminen siitä, mihin universumit pyrkivät, päätyy älylliseen eristykseen, persoonallisuuden eristymiseen. Sisimmässä olevan henkiopastajan menettämistä seuraa hengellisen olemassaolon päättyminen. Älyllisestä ja etenevästä elollisuudesta

tulee silloin itsessään ja itsestään kiistaton todiste siitä, että on olemassa tarkoituksellinen universumi, joka ilmentää jumalallisen Luojan tahtoa. Ja kokonaisuutena ottaen tämä elollisuus ponnistelee kohti korkeampia arvoja ja pitää lopullisena määränpäänään Universaalista Isää.

130:4.9 (1435.1) Ihmisen ja eläimen mielen välillä on vain aste-ero, ellei oteta huomioon korkeampia ja kvasihengellisiä älyllisyyden avuja. Sen vuoksi eläimet (joilta puuttuu palvonta ja viisaus) eivät kykene kokemaan ylitietoisuutta, tietoisuutta tietoisuudesta. Eläimen mieli on tietoinen vain objektiivisesta universumista.

130:4.10 (1435.2) Tieto on aineellisen eli tosiasiat erottavan mielen sfääri. Totuus on sellaisen hengellisesti varustautuneen älyllisyyden piiri, joka on tietoinen Jumalan tuntemisesta. Tieto on osoitettavissa, totuus koetaan. Tieto on mielen omaisuutta, totuus on sielun, edistyvän minän, kokemus. Tietämys on ei-hengellisen tason funktio, totuus on universumien mielellis-henkisen tason osa-alue. Aineellisen mielen silmä näkee tosiasiatiedon maailman, hengellistyneen älyn silmä erottaa todellisten arvojen maailman. Synkronoituina ja harmonisoituina nämä kaksi näkemystä paljastavat todellisuuden maailman, jossa viisaus tulkitsee universumin ilmiöt edistyvän omakohtaisen kokemuksen lähtökohdista.

130:4.11 (1435.3) Erhe (paha) on epätäydellisyyden rangaistus. Epätäydellisyydestä kertovat ominaisuudet tai sopeutumattomuudesta kertovat tosiasiat paljastuvat aineellisella tasolla kriittisen tarkastelun ja tieteellisen erittelyn tuloksena,

moraalisella tasolla ne paljastuvat inhimillisen kokemuksen kautta. Se, että paha on olemassa, on todisteena mielen epätäsmällisyyksistä ja kehittyvän minuuden epäkypsyydestä. Näin ollen paha myös mittaa, missä määrin universumista tehty tulkinta on epätäydellinen. Mahdollisuus virheiden tekemiseen kuuluu luonnostaan viisauden hankkimiseen; siihen järjestykseen, jonka mukaan edetään osittaisesta ja ajallisesta täydelliseen ja ikuiseen, suhteellisesta ja epätäydellisestä lopulliseen ja täydellistyneeseen. Erhe on suhteellisen epätäydellisyyden varjo, jonka on välttämättömyyden pakosta langettava ihmisen nousevan, Paratiisin täydellisyyteen johtavan universumitien poikki. Erhe (paha) ei ole aktuaalinen universumiominaisuus, vaan se on yksinkertaisesti sen huomaamista, että siinä, miten vajavaiseen finiittiseen kuuluva epätäydellisyys suhteutuu Korkeimman ja Perimmäisen toinen toistaan korkeampiin tasoihin, vallitsee tietty suhteellisuus.

130:4.12 (1435.4) Vaikka Jeesus kaiken tämän puhuikin nuorukaiselle kielellä, joka soveltui parhaiten tämän ymmärrykseen, niin esityksen päättyessä Ganidin silmäluomet tuntuivat raskailta, ja hän oli kohta sikeässä unessa. Seuraavana aamuna he nousivat varhain astuakseen laivaan, jonka määräsatama oli Lasea Kreetan saarella. Mutta ennen heidän laivaannousuaan nuorukaisemme halusi esittää vielä muutaman kysymyksen siitä, mitä on paha. Näihin kysymyksiin Jeesus vastasi:

130:4.13 (1435.5) Paha on suhteellisuuskäsite. Se nousee esille tarkasteltaessa epätäydellisyyksiä, jotka ilmenevät olevaisista ja

olennoista koostuvan finiittisen universumin luomassa varjossa, sillä tämä kosmos peittää näkyvistä sen elävän valon, joka ilmentää universaalisesti Infiniittisen Ainoan ikuisia realiteetteja.

130:4.14 (1435.6) Potentiaalinen paha kuuluu luonnostaan Jumalan julkitulon väistämättömään epätäydellisyyteen ajan ja avaruuden rajoittamana infiniittisyyden ja ikuisuuden ilmennyksenä. Siitä tosiasiasta, että osittainen on olemassa rinnan täysimääräisen kanssa, muodostuu todellisuuden suhteellisuus, se tekee välttämättömäksi älyllisen valintojen tekemisen ja sen aikaansaannosta on, että hengen tunnistamisessa ja siihen reagoimisessa esiintyy arvotasoja. Ajallisen ja rajoittuneen luodun mielessä oleva epätäydellinen ja finiittinen käsitys Infiniittisestä on itsessään ja sinänsä *potentiaalinen paha*. Mutta jos hän aiheettomasti vain lisää erhettä suorittamalla puutteellisesti näiden alun perin myötäsyntyisten älyllisten epäsointujen ja hengellisten vajavaisuuksien järkevän hengellisen oikaisemisen, se on samanveroista *aktuaalisen pahan* todellistumisen kanssa.

130:4.15 (1436.1) Kaikki paikoilleen jähmettyneet, kuolleet käsitykset ovat potentiaalisesti pahaa. Suhteellisen ja elävän totuuden finiittinen varjo on alituisessa liikkeessä. Paikoilleen juuttuneet käsitykset jarruttavat aina tiedettä, politiikkaa, yhteiskuntaa ja uskontoa. Paikoilleen juuttuneet käsitykset saattavat edustaa tiettyä tietämystä, mutta niistä puuttuu viisautta ja ne ovat vailla totuutta. Mutta älä anna suhteellisuuden käsitteen johtaa itseäsi niin harhaan, että sinulta jää huomaamatta, miten universumi koordinoituu kosmisen

mielen ohjauksessa ja miten Korkeimman energia ja henki sitä vakaasti valvovat.

5. Kreetan saarella

130:5.1 (1436.2) Matkalaisten Kreetalle-menoon liittyi vain yksi tarkoitus, ja se oli virkistäytyminen, kuljeskelu saaren eri puolilla ja kiipeily vuorilla. Tuolloisilla kreetalaisilla ei ollut kovinkaan kadehdittava maine ympäristön kansojen keskuudessa. Jeesus ja Ganid onnistuivat kuitenkin nostamaan monta sielua ajattelun ja elämän korkeammille tasoille, ja näin he laskivat perustan sille, että jälkeenpäin saapuneet evankeliumien opetukset omaksuttiin nopeasti, kunhan ensimmäiset saarnaajat Jerusalemista saapuivat. Jeesus rakasti näitä kreetalaisia olkoonkin, että Paavali lausui heistä kovia sanoja lähettäessään sittemmin Tiituksen tälle saarelle järjestämään uudelleen heidän seurakuntiaan.

130:5.2 (1436.3) Kreetan vuorenrinteellä Jeesus kävi Gonodin kanssa ensimmäisen pitkän keskustelun uskonnosta. Se teki isään syvän vaikutuksen, ja hän sanoi: ”En todellakaan ihmettele, että poika uskoo kaiken, minkä hänelle kerrot, mutta enpä tiennyt tällaista uskontoa olevan edes Jerusalemissa saati sitten Damaskoksessa.” Juuri Kreetalla-oleskelun aikana Gonod ehdotti ensimmäisen kerran Jeesukselle, että tämä lähtisi heidän mukanaan Intiaan, ja Ganidia ilahdutti ajatus, että Jeesus saattaisi suostua sellaiseen järjestelyyn.

130:5.3 (1436.4) Kun Ganid eräänä päivänä kysyi Jeesukselta, miksei tämä ollut antautunut julkisen opettajan työhön, Jeesus sanoi: ”Poikani, kaiken on odotettava kunnes sen aika tulee. Synnyt maailmaan, mutta kannatpa asiasta miten paljon huolta hyvänsä, tuotpa julki kärsimättömyytesi miten ponnekkaasti tahansa, se ei auta sinua varttumaan. Kaikissa tällaisissa asioissa sinun on odotettava aikaasi. Vain aika kypsyttää puun vihreät hedelmät. Vuodenaika seuraa vuodenaikaa ja auringonlasku seuraa auringonnousua vain ajan kulumisen myötä. Olen nyt matkalla Roomaan sinun ja isäsi kanssa, ja siinä on kylliksi tälle päivälle. Huomispäiväni on kokonaan taivaassa olevan Isäni käsissä.” Ja sitten hän kertoi Ganidille tarinan Mooseksesta ja neljänkymmenen vuoden valppaasta odotuksesta ja jatkuvasta valmistautumisesta.

130:5.4 (1436.5) Heidän Kali Limenesissä käydessään tapahtui jotakin, mitä Ganid ei koskaan unohtanut. Tämän tapahtuman muisto pani hänet aina toivomaan, että hän voisi tehdä jotakin synnyinmaansa Intian kastijärjestelmän muuttamiseksi. Juopunut hylkiö kävi yleisellä maantiellä orjatytön kimppuun. Nähdessään tytön tukalan tilanteen Jeesus ryntäsi paikalle ja veti neidon pois hullun kynsistä. Kun pelästynyt lapsi tarrautui häneen, hän ojensi voimakkaan oikean käsivartensa ja piti raivostuneen miehen turvallisen välimatkan päässä, kunnes miespaha oli vihaisilla iskuillaan ilmaa huitoessaan uuvuttanut itsensä. Ganid tunsi äkillistä, voimakasta halua auttaa Jeesusta tilanteen hoitamisessa, mutta hänen isänsä kielsi häntä. Vaikka he eivät osanneetkaan puhua tytön kieltä, tämä kykeni ymmärtämään heidän armeliaan tekonsa ja ilmaisi eleillään

arvostavansa sitä täydestä sydämestään, kun kaikki kolme saattoivat häntä kotiin. Jeesus ei ehkä kertaakaan koko lihallisessa hahmossa viettämänsä elämän aikana joutunut tämän lähemmäksi henkilökohtaista yhteenottoa aikalaistensa kanssa. Mutta sinä iltana hänellä olikin vaikea tehtävä hänen koettaessaan selittää Ganidille, miksei hän lyönyt juoppoa miestä. Ganidin mielestä tätä miestä olisi pitänyt lyödä vähintäänkin yhtä monta kertaa kuin tämä oli lyönyt tyttöä.

6. Nuori pelokas mies

130:6.1 (1437.1) Kun he olivat vuorilla, Jeesus kävi pitkän keskustelun erään pelokkaan ja alakuloisen nuoren miehen kanssa. Löytämättä lohdutusta ja rohkeutta tovereidensa seurasta tämä nuorukainen oli etsiytynyt kukkuloiden yksinäisyyteen. Hän oli kasvanut kiinni avuttomuuden ja alemmuuden tunteeseen. Näitä luontaisia taipumuksia olivat lisänneet vielä ne lukuisat vaikeat olosuhteet, jotka tämä poikanen oli varttuessaan joutunut kohtaamaan ja joista on erikseen mainittava se, että hän kahdentoistaikäisenä menetti isänsä. Kun he kohtasivat, Jeesus sanoi: ”Tervehdys, ystäväiseni! Miksi näin kauniina päivänä noin alakuloisena? Jos on tapahtunut jotakin, joka huolestuttaa sinua, niin ehkäpä voin jollakin keinoin auttaa sinua. Ja minulle tuottaa joka tapauksessa todellista iloa, kun saan tarjota palveluksiani.”

130:6.2 (1437.2) Nuori mies oli haluton keskustelemaan, ja niin Jeesus lähestyi toistamiseen hänen sieluaan ja sanoi: ”Ymmärrän sinun nousseen näille kukkuloille päästäksesi pois ihmisten näkyviltä. Siksi et tietenkään ole halukas keskustelemaan kanssani, mutta tahtoisin tietää, ovatko nämä kukkulat sinulle tuttuja; tiedätkö, minne polut vievät? Ja osaisitko sattumalta neuvoa minulle parhaan reitin Feniksiin?” Sattui niin, että tämä nuorukainen tunsi nämä vuoret oikein hyvin, ja häntä todellakin alkoi kovasti kiinnostaa kertoa Jeesukselle, mikä olisi Feniksiin vievä tie, jopa niin, että hän piirsi maahan kaikki polut ja selitti juurta jaksain jokaisen yksityiskohdan. Mutta hän hämmästyi ja hänen uteliaisuutensa heräsi, kun Jeesus hyvästit lausuttuaan ja ikään kuin lähtöä tehden yhtäkkiä kääntyi häneen päin sanoen: ”Tiedän varsin hyvin sinun haluavan, että sinut jätettäisiin yksin omaan lohduttomuuteesi, mutta minun taholtani ei olisi sen paremmin ystävällistä kuin oikeudenmukaistakaan ottaa sinulta vastaan näin aulista apua siinä, miten pääsen parhaiten Feniksiin, ja sitten ajattelemattomasti poistua luotasi vähääkään yrittämättä vastata vetoavaan avun- ja opastuksenpyyntöösi siitä, mikä on paras reitti päämäärään, jota täällä vuoren kupeessa viipyessäsi sydämessäsi etsit. Aivan kuten sinä näin hyvin tunnet Feniksiin vievät polut siksi, että olet ne monet kerrat kulkenut, niin tunnen minäkin hyvin tien särkyneiden toiveidesi ja hukkaan valuneiden pyrkimystesi kaupunkiin. Ja koska olet pyytänyt minulta apua, en tuota sinulle pettymystä.” Nuorukainen tunsi melkein kuin olisi saanut iskun vasten kasvoja, mutta hänen onnistui pusertaa suustaan: ”Mutta – enhän minä pyytänyt sinulta mitään.” Ja Jeesus

laski levollisesti kätensä hänen olalleen ja sanoi: ”Et, poikani, et sanoin, vaan kaipaavin katsein sinä minun sydämeeni vetosit. Poikaseni, sille, joka rakastaa lähimmäisiään, sille sinun itseluottamuksen puutteesta ja epätoivosta kertova ilmeesi on paljon puhuva avunpyyntö. Istuhan vierelleni, kun kerron sinulle palvelun poluista ja onnen valtateistä, jotka johtavat oman minuuden murehtimisista rakkaudesta kertovien toimintojen tuottamaan iloon ihmisten veljeskunnan piirissä ja taivaan Jumalan palveluksessa.”

130:6.3 (1437.3) Nyt nuori mies halusikin jo kovasti keskustella Jeesuksen kanssa, ja hän polvistui Jeesuksen jalkojen juureen pyytäen hartaasti Jeesusta auttamaan häntä, osoittamaan hänelle tien, jota kautta hän pääsisi pakoon omaa henkilökohtaisen murheen ja tappion maailmaansa. Jeesus sanoi: ”Nouse ylös, ystäväni! Nouse seisomaan kuin mies! Vähäiset viholliset voivat sinua ympäröidä ja monet esteet viivyttää, mutta tämän maailman ja universumin suuret olevaiset ja todelliset olevaiset ovat puolellasi. Aurinko nousee joka aamu tervehtimään sinua, niin kuin se tervehtii mahtavinta ja menestyksekkäintä miestä, jonka maa päällään kantaa. Katso – sinä olet varreltasi vahva ja lihaksiltasi väkevä – fyysinen varustuksesi on keskitasoa parempi. Se on tietenkin jotakuinkin hyödytön silloin, kun vain kyyhötät täällä vuoren kupeessa murehtimassa vastoinkäymisiäsi – todellisia ja kuviteltuja. Mutta voisit ruumiisi voimin tehdä jotakin suurta, jos rientäisit sinne, missä suuret teot odottavat tekijäänsä. Nyt koetat paeta onnetonta minuuttasi, mutta sellainen ei onnistu. Sinä itse ja elämiseesi liittyvät ongelmat ovat todellisia; et pääse niitä pakoon niin kauan kuin elät. Ja sitten vielä:

sinulla on kirkas ja kyvykäs mieli. Voimakkaalla ruumiillasi on älykäs mieli sitä ohjaamassa. Pane mielesi työhön ratkaisemaan ongelmansa. Opeta älysi tekemään työtä hyväksesi. Kieltäydy jo sellaisesta, että pelko hallitsee sinua kuin jotakin ajatuksetonta eläintä. Mielesi tulisi olla rohkea liittolaisesi elämän ongelmiesi ratkaisemisessa, sen sijaan että olet, kuten olet tähän asti ollut, sen viheliäinen ja pelokas orja ja masennuksen ja tappiontunteen kahlerenki. Mutta kaikkein arvokkainta on, että todellisiin tuloksiin pääsyn potentiaalisi on henki, joka elää sisimmässäsi ja joka kannustaa ja innoittaa mieltäsi itsensä hallitsemiseen ja ruumiin aktivoimiseen, jos tahdot päästää sen pelon kahleista ja annat hengelliselle olemuksellesi sillä keinoin mahdollisuuden aloittaa elävän uskon sisältämällä väkevyydellä vapautumisesi kaikesta toimettomuuden mukanaan tuomasta pahasta. Ja silloin, ei aikaakaan, kun tämä usko kukistaa ihmistenpelon sillä, että nyt on mukana vaikuttamassa myös pakottava, uusi ja kaikkea hallitseva *lähimmäisenrakkaus*, joka tulee kohta täyttämään sielusi ääriään myöten, sillä sydämessäsi on syntynyt tietoisuus siitä, että olet Jumalan lapsi.

130:6.4 (1438.1) ”Tänä päivänä, poikani, sinun on määrä syntyä uudelleen, sinulle annetaan uusi asema ihmisenä, joka uskoo ja jolla on rohkeutta ja joka on Jumalan tähden antautunut ihmisten palvelemiseen. Ja kun sinusta näin tulee sisimmässäsi uudella tavalla elämään asennoitunut, tulee sinusta niin ikään uudella tavalla universumiin asennoitunut. Olet syntynyt uudelleen – syntynyt hengestä – ja tästä lähtien koko elämäsi on oleva voitokkaiden

saavutusten täyttämää elämää. Sen jälkeen hankaluus vain elähdyttää sinua, pettymys kannustaa sinua eteenpäin, vaikeudet ovat sinulle vain haaste ja esteet ovat sinulle vain virkistykseksi. Nouse, nuori mies! Sano hyvästit elämälle, jota elit pelosta madellen ja pelkuruuttasi paeten. Riennä taas velvollisuuksiesi pariin ja elä lihallinen elämänvaiheesi Jumalan poikana, kuolevaisena, joka on antautunut jalostavaan ihmisten palvelemiseen maan päällä ja jonka on määrä astua ylivertaiseen ja ikuiseen Jumalan palvelemiseen ajattomuudessa.”

130:6.5 (1438.2) Tästä Fortune-nimisestä nuorukaisesta tuli sittemmin Kreetan kristittyjen johtaja ja Tiituksen läheinen työtoveri tämän ponnistellessa Kreetan kristittyjen tilanteen kohentamiseksi.

130:6.6 (1438.3) Matkalaiset olivat perusteellisesti levänneitä ja virkistyneitä, kun he puolelta päivin eräänä päivänä valmistautuivat purjehtimaan Karthagoon Pohjois-Afrikassa. Matkan varrella he poikkesivat kahdeksi päiväksi Kyrenessä. Kyrenessä Jeesus ja Ganid antoivat ensiavun eräälle Rufus-nimiselle poikaselle, joka oli loukkaantunut täydessä kuormassa olevien härkävankkureiden rikkouduttua. He kantoivat pojan tämän kotiin äitinsä hoiviin. Ja eipä osannut hänen isänsä, Simon, edes uneksia, että mies, jonka ristiä hän sittemmin roomalaissotilaan käskystä kantoi, oli sama muukalainen, joka kerran osoitti ystävällisyyttä hänen pojalleen.

7. Karthagossa – luento ajasta ja avaruudesta

130:7.1 (1438.4) Matkalla Karthagoon Jeesus keskusteli matkatovereidensa kanssa enimmän aikaa sosiaalisista, poliittisista ja kaupallisista asioista, uskonnosta puhuttiin tuskin sanaakaan. Gonod ja Ganid huomasivat ensimmäistä kertaa, että Jeesus oli hyvä tarinankertoja, ja vähän väliä he pyysivät häntä kertomaan juttuja aiemmasta elämästään Galileassa. He tulivat myös tietämään, että hän oli kasvanut Galileassa eikä Jerusalemissa tai Damaskoksessa.

130:7.2 (1438.5) Kun Ganid, joka oli huomannut useimpien heidän kohtaamiensa ihmisten viehättyvän Jeesukseen, kysyi, mitä pitäisi tehdä saadakseen ystäviä, hänen opettajansa sanoi: ”Tunne kiinnostusta kanssaihmisiäsi kohtaan, opettele rakastamaan heitä ja etsi tilaisuutta tehdäksesi heidän hyväkseen jotakin, josta olet varma, että he haluavat niin tehtävän”, ja sitten hän lainasi vanhaa juutalaista sanontaa: ”Jos kuka haluaa, että hänellä on ystäviä, esiintyköön ystävällisesti.”

130:7.3 (1439.1) Karthagossa Jeesus kävi erään mitralaispapin kanssa pitkän ja ikimuistettavan keskustelun kuolemattomuudesta, ajallisuudesta ja ikuisuudesta. Tämä persialainen oli saanut kasvatuksensa Aleksandriassa, ja hänen halunsa oppia Jeesukselta oli todellista. Jeesuksen hänen moniin kysymyksiinsä esittämän vastauksen ydinsisältö oli nykypäivän ilmaisuja käyttäen seuraava:

130:7.4 (1439.2) Aika on se soljuvien ajallisten tapahtumien virta, jonka luodun olennon tietoisuus tajuaa. Aika on sille peräkkäisyysasetelmalle annettu nimi, jonka avulla tapahtumat tunnistetaan ja erotetaan toisistaan. Avaruuden universumi on ajallisuuteen suhteutuva ilmiö, kun sitä tarkastellaan mistä hyvänsä sen sisällä olevasta pisteestä, joka on Paratiisin paikallaan pysyvän asuinsijan ulkopuolella. Aikaan kuuluva liike paljastuu vain suhteessa johonkin sellaiseen, joka ei liiku avaruudessa ajallisena ilmiönä. Universumien universumissa Paratiisi ja sen Jumaluudet nousevat sekä ajallisuuden että avaruuden yläpuolelle. Asutuissa maailmoissa ihmispersoonallisuus (jonka sisällä asuu ja jota suuntaa Paratiisin-Isän henki) on se ainoa fyysisesti suhteutunut realiteetti, joka voi nousta ajallisten tapahtumien aineellisen peräkkäisyyden yläpuolelle.

130:7.5 (1439.3) Toisin kuin ihminen, eläimet eivät tajua aikaa, ja ihmisestäkin aika näyttää hänen kapea-alaisen ja rajoittuneen näköpiirinsä takia peräkkäisten tapahtumien sarjalta. Mutta kun ihminen nousee ylemmäs, kun hän etenee sisäänpäin, avartuva näkemys tästä tapahtumain kulkueesta on sellainen, että se nähdään yhä enemmän koko laajuudessaan. Mikä aikaisemmin näytti peräkkäisten tapahtumien ketjulta, onkin silloin näyttäytyvä ehyenä ja täydellisesti suhteutettuna syklinä. Kehämäinen samanaikaisuus tulee tällä tavoin yhä laajemmin syrjäyttämään aikaisemman tietoisuuden tapahtumien lineaarisesta peräkkäisyydestä.

130:7.6 (1439.4) Avaruudesta, ajan asettamissa kehyksissä, on olemassa seitsemän erilaista käsitystä. Avaruuden mittaamiseen käytetään

aikaa, mutta avaruutta ei käytetä ajan mittaamiseen. Luonnontieteilijän hämmentyneisyys johtuu siitä, ettei hän tiedosta avaruuden todellisuutta. Avaruus ei ole pelkästään älyllinen käsitys universumiobjektien toisiinsa suhteutumisessa esiintyvästä variaatiosta. Avaruus ei ole tyhjä, ja ainoa sellainen ihmisen tuntema olevainen, joka kykenee edes osittain nousemaan avaruuden yläpuolelle, on mieli. Mieli kykenee toimimaan aineellisten objektien avaruuteen suhteutumisen käsityksestä riippumattomasti. Avaruus on suhteellisen ja verrattain finiittinen kaikille olennoille, joilla on luodun status. Mitä lähemmäksi tajunta pääsee tietoisuutta seitsemästä kosmisesta ulottuvuudesta, sitä lähemmäksi perimmäisyyttä tulee käsitys potentiaalisesta avaruudesta. Mutta avaruuspotentiaali on kiistattoman perimmäistä vain absoluuttisella tasolla.

130:7.7 (1439.5) Lienee ilmeistä, että kosmoksen nousevilla ja täydellistyvillä tasoilla universaalisella todellisuudella on laajeneva ja aina suhteellinen merkitys. Perimmältäänhän on niin, että eloon jäävät kuolevaiset saavuttavat identiteetin seitsenulotteisessa universumissa.

130:7.8 (1439.6) Alkuperältään aineellisen mielen käsitys ajasta ja avaruudesta tulee pakostakin laajenemaan sitä mukaa, kun tajuinen ja käsityksiä muodostava persoonallisuus nousee universumien tasoja ylöspäin. Kun ihminen saavuttaa mielen, joka on olevaisuuden aineellisen tason ja hengellisen tason välissä, hänen käsityksensä ajasta ja avaruudesta laajenevat suunnattomasti sekä tajuamisen laadun että kokemuksen määrän osalta. Edistyvän

henkipersoonallisuuden laajenevat kosmiset käsitykset johtuvat sekä ymmärryksen syvyyden että tietoisuuden kattavuuden lisäyksistä. Ja sitä mukaa kun persoonallisuus kulkee eteenpäin – ylöspäin ja sisäänpäin – jumaluudenkaltaisuuden transsendentaalisille tasoille, sitä enemmän ajan ja avaruuden käsitys alkaa lähestyä Absoluuttien ajattomia ja avaruudettomia käsitteitä. Perimmäisen kohtalon omaavien lasten on suhteellisesti ja transsendentaalista tuloksiinpääsyä vastaten määrä muodostaa itselleen kuva näistä absoluuttisen tason käsityksistä.

8. Matkalla Napoliin ja Roomaan

130:8.1 (1440.1) Maltan saari oli ensimmäinen pysähdyspaikka matkalla Italiaan. Jeesus kävi siellä pitkän keskustelun erään Claudus-nimisen masentuneen ja lannistuneen nuoren miehen kanssa. Tämä onneton oli ajatellut riistää hengen itseltään, mutta päätettyään keskustelunsa damaskoslaisen kirjanoppineen kanssa hän sanoi: ”Haluan kohdata elämän kuin mies. Olen kyllästynyt leikkimään pelkuria. Palaan omieni pariin ja aloitan kaiken taas alusta.” Pian hänestä tulikin intomielinen kyynikkosaarnaaja, ja hieman myöhemmin hän lyöttäytyi yhteen Pietarin kanssa ja julisti kristinuskoa Roomassa ja Napolissa. Pietarin kuoleman jälkeen hän jatkoi matkaansa Espanjaan evankeliumia saarnaten. Mutta hän ei

milloinkaan tiennyt, että mies, joka Maltalla häntä innosti, oli sama Jeesus, jonka hän myöhemmin julisti maailman Vapahtajaksi.

130:8.2 (1440.2) Syrakuusassa he viettivät kokonaisen viikon. Heidän sielläoleskelunsa ajalta on merkittävimpänä tapahtumana mainittava Esran, uskostaan luopuneen juutalaisen, uskoonpalauttaminen. Esra oli sen kievarin isäntä, jossa Jeesus ja hänen seuralaisensa majailivat. Esra lumoutui siitä, että Jeesus lähestyi häntä, ja hän pyysi Jeesusta auttamaan häntä saamaan takaisin Israelin uskon. Hän ilmaisi toivottomuutensa sanomalla: ”Tahdon olla oikea Abrahamin poika, mutta en kykene löytämään Jumalaa.” Jeesus virkkoi: ”Jos todella haluat löytää Jumalan, tuo halu on itsessään todistus siitä, että olet jo löytänyt hänet. Vaikeutesi ei ole siinä, ettet kykene löytämään Jumalaa, sillä Isä on jo löytänyt sinut. Vaikeutesi on yksinkertaisesti siinä, että et tunne Jumalaa. Etkö ole lukenut profeetta Jeremian kirjasta: ’Sinä olet etsivä minua ja löytävä minut, kunhan etsit minua kaikesta sydämestäsi’? Ja lisäksi vielä, eikö tämä sama profeetta sano myös: ’Ja minä annan sinulle sydämen, jolla sinä minut tunnet; jolla sinä tunnet, että minä olen Herra, ja että sinä olet kuuluva minun kansaani, ja minä olen oleva sinun Jumalasi’? Ja etkö ole lukenut pyhistä kirjoituksista kohtaa, jossa sanotaan: ’Hän kääntää kasvonsa ihmisten puoleen, ja jos joku silloin sanoo: Olen syntiä tehnyt ja väännellyt sen, mikä oikein oli, ja se ei minua hyödyttänyt, niin Jumala on silloin vapauttava pimeydestä tämän ihmisen sielun, ja hän on näkevä valkeuden’?” Ja Esra löysi Jumalan, ja se toi hänen sielulleen tyydytyksen. Myöhemmin tämä juutalainen rakennutti yhdessä erään äveriään

kreikkalaiskäännynnäisen kanssa Syrakuusan ensimmäisen kristillisen kirkon.

130:8.3 (1440.3) Messinaan he pysähtyivät vain yhdeksi päiväksi, mutta se oli kyllin pitkä aika heidän muuttaa yhden pikkupojan elämä. Tämä oli hedelmienkaupustelija, jolta Jeesus osti hedelmiä ja jota hän vuorostaan ravitsi elämän leivällä. Poikanen ei milloinkaan unohtanut Jeesuksen sanoja eikä sitä ystävällistä katsetta, jonka hän näiden sanojen lisäksi sai, kun Jeesus kätensä pojan olalle laskien lausui: ”Näkemiin poikaseni, säilytä rohkeutesi sitten kun vartut miehuuteen, ja sitten kun olet ravinnut ruumiisi, opettele myös ravitsemaan sieluasi. Ja Isäni, joka on taivaassa, on oleva kanssasi ja kulkeva edelläsi.” Pojasta tuli mitralaisen uskonnon kannattaja, ja myöhemmin hän kääntyi kristinuskoon.

130:8.4 (1440.4) Vihdoin he saapuivat Napoliin ja tunsivat, etteivät he enää olleet kaukana määränpäästään, Roomasta. Gonodilla oli Napolissa toimitettavanaan paljon liikeasioita, ja aina kun Jeesusta ei tarvittu tulkkina, hän ja Ganid viettivät vapaa-aikaansa tekemällä tutustumisretkiä kaupunkiin. Ganidista tuli vähitellen taitava huomaamaan henkilöt, jotka näyttivät olevan pulassa. He kohtasivat tässä kaupungissa paljon köyhyyttä ja jakoivat paljon almuja. Mutta Ganid ei milloinkaan käsittänyt Jeesuksen sanojen merkitystä, kun tämä lantin eräälle kerjäläiselle annettuaan kieltäytyi pysähtymästä ja lausumasta tuolle miehelle lohdutuksen sanoja. Jeesus sanoi: ”Miksi tuhlata sanoja sille, joka ei kykene tajuamaan sanomasi merkitystä? Isän henki ei kykene opettamaan eikä pelastamaan

sellaista, josta ei ole Jumalan pojaksi.” Jeesus tarkoitti sanoa, ettei mies ollut mieleltään normaali, että tältä puuttui kyky vastata hengen johdatukseen.

130:8.5 (1441.1) Napolissa ei sattunut mitään merkittävää kokemusta. Jeesus ja nuori mies seuloivat kaupungin läpikotaisin ja levittivät hymyllään hyvää tuulta satojen miesten, naisten ja lasten keskuuteen.

130:8.6 (1441.2) Sieltä he kulkivat Capuan kautta Roomaan ja pysähtyivät Capuaan kolmeksi päiväksi. Via Appiaa pitkin he kulkivat kuormajuhtiensa rinnalla kohti Roomaa, ja kaikki kolme olivat innokkaita näkemään tämän imperiumin valtiattaren ja koko maailman suurimman kaupungin.

Luku 131

Maailman uskonnot

131:0.1 (1442.1) JEESUKSEN, Gonodin ja Ganidin Aleksandriassa-oleskelun aikana tämä nuori mies käytti paljon aikaansa ja melkoisen summan isänsä rahoja laatiakseen kokoelman niistä maailman uskontoihin sisältyvistä opetuksista, jotka käsittelevät Jumalaa ja hänen suhteitaan kuolevaiseen ihmiseen. Ganid turvautui yli kuudenkymmenen oppineen kielenkääntäjän palveluksiin laatiessaan tätä yhteenvetoa Jumaluuksia koskevista maailman uskontojen opinkappaleista. Ja tehtäköön nyt tämän esityksen sivuilla selväksi, että kaikki nämä monoteismiä esille tuovat opetukset olivat suurelta osaltaan joko suoraan tai epäsuorasti peräisin niiden Makiventa Melkisedekin lähetyssaarnaajien julistuksista, jotka lähtivät Saalemin keskuksesta maailman ääriin levittämään oppia yhdestä Jumalasta – Kaikkein Korkeimmasta.

131:0.2 (1442.2) Seuraavaksi esitämme tiivistelmän Ganidin Aleksandriassa ja Roomassa laatimasta käsikirjoituksesta, joka

hänen kuolemansa jälkeen säilyi Intiassa satojen vuosien ajan. Hän ryhmitteli aineistonsa kymmenen otsikon alle seuraavasti:

1. Kyyninen koulukunta

131:1.1 (1442.3) Ellei oteta lukuun juutalaisten uskonnossa säilyneitä opetuksia, niin se, mitä Melkisedekin oppilaiden opetuksista oli jäljellä, säilyi parhaiten kyynikkojen opinkappaleissa. Ganidin valikoimaan sisältyivät seuraavat ajatukset:

131:1.2 (1442.4) ”Jumala on korkein kaikista; hän on taivaan ja maan Kaikkein Korkein. Jumala on täydelliseksi saatettu ikuisuuden kehä, ja hän hallitsee universumien universumia. Hän on taivaitten ja maan ainoa luoja. Kun hän jotakin säätää, se on. Jumalamme on ainoa Jumala, ja hän on armahtavainen ja laupias. Kaikki, mikä on ylevää, pyhää, totta ja kaunista, on niin kuin meidän Jumalamme. Kaikkein Korkein on taivaan ja maan valkeus; hän on idän ja lännen, pohjoisen ja etelän Jumala.

131:1.3 (1442.5) ”Vaikka maa katoaisi, pysyisivät loistavat Korkeimman kasvot majesteettisuudessa ja kunniassa. Kaikkein Korkein on ensimmäinen ja viimeinen, kaiken alku ja loppu. Ei ole muuta Jumalaa kuin tämä ainoa Jumala, ja hänen nimensä on Totuus. Jumala on itsestään olemassa oleva, eikä hänessä ole kiivautta eikä vihamielisyyttä; hän on kuolematon ja infiniittinen. Jumalamme on kaikkeen kykenevä ja määrättömän antelias. Vaikka hän ilmeneekin

monella tavalla, palvomme vain Jumalaa itseään. Jumala tietää kaiken – meidän salaisuutemme ja julkituomisemme. Hän tietää myös, minkä me itse kukin ansaitsemme. Ei ole mitään hänen mahtinsa veroista.

131:1.4 (1442.6) ”Jumala tuo rauhan, ja hän suojelee uskollisesti kaikkia, jotka häntä pelkäävät ja häneen luottavat. Hän suo pelastuksen kaikille, jotka häntä palvelevat. Koko luomakunnan olemassaolo on Kaikkein Korkeimman voiman varassa. Hänen jumalallinen rakkautensa kumpuaa hänen voimansa pyhyydestä, ja kiintymys syntyy hänen suuruutensa mahdista. Kaikkein Korkein on säätänyt, että ruumis ja sielu muodostavat yhden kokonaisuuden, ja hän on varustanut ihmisen omalla hengellään. Mitä ihminen tekee, sen täytyy päättyä, mutta mitä Luoja tekee, se jatkuu ikuisesti. Tietomme karttuu sitä mukaa kuin ihminen kokee, mutta viisauden saamme Kaikkein Korkeimman mietiskelystä.

131:1.5 (1443.1) ”Jumala lähettää sateen maan päälle, hän panee auringon loistamaan orastavan viljan ylle, ja hän antaa meille runsaan sadon tämän elämän hyvyyksiä ja ikuisen pelastuksen maailmassa, joka on tuleva. Jumalamme valta on suuri; hänen nimensä on Ylevä, ja hänen olemuksensa on käsittämätön. Kun olet sairas, juuri Kaikkein Korkein sinut parantaa. Jumala on täynnä hyvyyttä kaikkia ihmisiä kohtaan; Kaikkein Korkeimmassa meillä on verraton ystävä. Hänen armonsa tunkeutuu kaikkialle, ja hänen hyvyytensä sulkee syleilyynsä kaikki sielut. Kaikkein Korkein on muuttumaton, ja hän on auttajamme jokaisena hädän hetkenä. Käännytpä rukoillessasi mille taholle tahansa, siellä ovat Kaikkein

Korkeimman kasvot ja Jumalamme kuuleva korva. Ihmisiltä voit piiloutua, mutta et Jumalalta. Jumala ei ole meistä kaukana, hän on läsnä kaikkialla. Jumala tunkeutuu kaikkialle, ja hän elää sen ihmisen sydämessä, joka pelkää hänen pyhää nimeään. Luomakunta on Luojassa ja Luoja on luomakunnassaan. Etsimme Kaikkein Korkeinta ja sitten löydämmekin hänet omasta sydämestämme. Etsit rakasta ystävää ja löydätkin hänet sielusi sisältä.

131:1.6 (1443.2) ”Ihminen, joka tuntee Jumalaa, pitää kaikkia ihmisiä vertaisinaan, he ovat hänen veljiään. Jotka ovat itsekkäitä; jotka eivät piittaa lihaa ja verta olevista veljistään, saavat palkaksensa vain kyllästymisen. Jotka rakastavat lähimmäisiään ja joilla on puhdas sydän, tulevat näkemään Jumalan. Jumala ei koskaan unohda vilpittömyyttä. Hän opastaa sydämeltään vilpittömät totuuteen, sillä Jumala on totuus.

131:1.7 (1443.3) ”Heittäkää erhe pois elämästänne ja voittakaa paha elävää totuutta rakastamalla. Kaikissa ihmissuhteissanne maksakaa paha hyvällä. Herra Jumala on armelias ja rakastava; hän on anteeksiantavainen. Rakastakaamme Jumalaa, sillä hän on ensin meitä rakastanut. Jumalan rakkauden avulla ja hänen armonsa kautta me pelastumme. Köyhät ja rikkaat ovat veljiä. Jumala on heidän Isänsä. Älä tee muille sitä pahaa, jota et soisi itsellesi tehtävän.

131:1.8 (1443.4) ”Kutsukaa kaikkina aikoina hänen nimeään, ja niin kuin te uskotte hänen nimeensä, niin tulevat teidän rukouksenne kuulluiksi. Miten onkaan suuri kunnia palvoa Kaikkein Korkeinta! Kaikki maailmat ja kaikki universumit palvovat Kaikkein Korkeinta.

Ja liittäkää kaikkiin rukouksiinne kiitokset – nouskaa palvomaan. Rukouksentäyteinen palvonta karttaa pahaa ja kieltää synnin. Ylistäkäämme kaikkina aikoina Kaikkein Korkeimman nimeä. Ihminen, joka ottaa suojakseen Kaikkein Korkeimman, kätkee vajavaisuutensa universumilta. Kun seisot puhtain sydämin Jumalan edessä, koko luomakunnassa ei ole mitään, mitä pelkäisit. Kaikkein Korkein on niin kuin rakastava isä ja äiti; hän totisesti rakastaa meitä, lapsiaan maan päällä. Jumalamme on antava meille anteeksi ja ohjaava askelemme pelastuksen teille. Hän on tarttuva meitä kädestä ja johdattava meidät tykönsä. Jumala pelastaa ne, jotka häneen luottavat; hän ei pakota ihmistä palvelemaan nimeään.

131:1.9 (1443.5) ”Jos Kaikkein Korkeimman usko on astunut sisälle sydämeesi, silloin pysyt pelosta vapaana kaikki elosi päivät. Älä harmittele sitä, että jumalattomilla on menestystä; älä pelkää niitä, jotka hautovat pahaa; anna sielun kääntyä pois synnistä ja pane koko luottamuksesi pelastuksen Jumalaan. Vaeltavan kuolevaisen uupunut sielu löytää ikuisen levon Kaikkein Korkeimman käsivarsilla, viisas kaipaa jumalalliseen syleilyyn, maan lapsi halajaa Universaalisen Isän käsivarsien turvallisuutta. Jalo ihminen etsii sitä suurenmoista tilaa, jossa kuolevaisen sielu sekoittuu Korkeimman henkeen. Jumala on oikeudenmukainen: hedelmät, jotka meiltä jäävät tämän maailman istutuksiltamme saamatta, saamme seuraavassa maailmassa.”

2. Juudaismi

131:2.1 (1444.1) Palestiinan keeniläiset pelastivat unohdukselta suuren osan Melkisedekin opetuksista, ja näistä muistiinmerkinnöistä – sellaisina kuin juutalaiset olivat ne säilyttäneet ja niitä muunnelleet – Jeesus ja Ganid keräsivät seuraavan valikoiman:

131:2.2 (1444.2) ”Alussa loi Jumala taivaat ja maan ja kaiken niissä olevan. Ja katso, kaikki, mitä hän oli luonut, oli sangen hyvää. Herra, hän on Jumala; hänen lisäkseen ei ole muita jumalia, ei ylhäällä taivaassa eikä alhaalla maan päällä. Siksi sinun tulee rakastaa Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi. Maa on oleva täynnä tietoa Herrasta, niin kuin vedet peittävät meren. Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, ja taivaanvahvuus kertoo hänen kättensä työstä. Päivä tulee päivän perästä puhetta pitäen, yö tulee yön jälkeen tietoa osoittaen. Ei ole puhetta eikä kieltä, jossa niiden ääni ei kuuluisi. Mitä Herra teki, on suurenmoista, ja viisaudessa hän on kaiken tehnyt; Herran suuruus on tutkimaton. Hän tietää tähtien luvun; hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä.

131:2.3 (1444.3) ”Suuri on Herran voima ja rajaton on hänen ymmärryksensä. Näin sanoo Herra: ’Niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, niin paljon ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.’ Jumala paljastaa sen, mikä on syvyyksissä, ja sen, mikä on salassa, sillä valkeus on hänen tykönään. Herra on armahtavainen ja laupias; hän on pitkämielinen, ja hyvyyttä ja totuutta hänessä on ylen määrin. Herra on hyvä ja oikeamielinen; nöyriä hän ohjaa oikeuden mukaan.

Kokeile ja huomaa, että Herra on hyvä! Siunattu on ihminen, joka Jumalaan luottaa. Jumala on turvamme ja väkevyytemme, hän on aina paikalla, kun olemme pulassa.

131:2.4 (1444.4) ”Iankaikkisesta iankaikkiseen pysyy Herran armo niiden päällä, jotka häntä pelkäävät, ja hänen vanhurskautensa saavat tuntea vielä lastemme lapsetkin. Jumala on laupias ja sääliväinen. Herra on hyvä kaikille, ja hänen laupias armeliaisuutensa lepää koko hänen luomakuntansa yllä; hän parantaa ne, joiden sydän on murtunut, ja sitoo heidän haavansa. Minne minä pakenisin Jumalan henkeä? Minne minä pääsisin, ettei Jumala siellä olisi? Näin sanoo se Korkea ja Ylhäinen, joka asuu ikuisuudessa ja jonka nimi on Pyhä: ’Minä asun korkeassa ja pyhässä paikassa; minä asun myös hänen luonaan, jonka sydän on murtunut ja jolla on nöyrä henki!’ Kukaan ei voi piiloutua Jumalaltamme, sillä hän täyttää taivaan ja maan. Iloitkoot taivaat ja riemuitkoon maa. Sanokoot kaikki kansakunnat: Herra hallitsee! Kiittäkää Jumalaa, sillä hänen armonsa ei ikinä lopu.

131:2.5 (1444.5) ”Taivaat julistavat Jumalan vanhurskautta, ja koko kansa on nähnyt hänen kunniansa. Meidät on luonut Jumala, itse emme itseämme luoneet; me olemme hänen kansansa, hänen laidunmaidensa lampaat. Hänen armonsa on iankaikkinen, ja hänen totuutensa pysyy kaikille sukupolville. Jumalamme on vallanpitäjä kansakuntien keskuudessa. Täyttyköön maa hänen kunniastaan! Oi, jospa ihmiset ylistäisivät Herraa hänen hyvyytensä takia ja niiden ihmeellisten lahjojen tähden, jotka hän on ihmisten lapsille antanut!

131:2.6 (1444.6) ”Jumala on tehnyt ihmisestä vähän jumalallista vähäisemmän ja kruunannut hänet rakkaudella ja armolla. Herra

tietää vanhurskaiden tien, mutta jumalattomien tie tulee hävitetyksi. Herran pelko on viisauden alku; Korkeimman tunteminen on ymmärtämistä. Näin sanoo Kaikkivaltias Jumala: ’Kulje edelläni ja ole täydellinen.’ Älä unhota, että ylpeys käy turmion edellä ja ylimielisyyden henki lankeemuksen edellä. Joka hallitsee oman henkensä, on mahtavampi kuin se, joka valloittaa kaupungin. Näin sanoo Herra Jumala, Pyhä: ’Palaamalla hengelliseen lepoosi olet pelastuva; hiljaisuudessa ja luottavaisuudessa on oleva väkevyytesi.’ Jotka käyvät Herran puheilla, elvyttävät voimansa; he nousevat korkeuksiin kuin kotkat. He juoksevat eivätkä väsy; he kävelevät eivätkä näänny. Herra on päästävä sinut lepoon pelostasi. Näin sanoo Herra: ’Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi. Älä kauhistu, sillä minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua; minä autan sinua; totisesti, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.’

131:2.7 (1445.1) ”Jumala on meidän Isämme; Herra on meidän lunastajamme. Herra on luonut universumin sotajoukot, ja ne kaikki ovat hänen varjeluksessaan. Hänen vanhurskautensa on vuorten kaltainen ja hänen tuomionsa kuin suuri syvyys. Hän panee meidät juomaan ilojensa virrasta, ja hänen valkeudessaan me näemme valkeuden. On ihanaa kiittää Herraa ja laulaa ylistystä Kaikkein Korkeimmalle, osoittaa rakastavaisuutta aamulla ja jumalallista uskollisuutta joka ilta. Jumalan valtakunta on iankaikkinen valtakunta, ja hänen herruutensa jatkuu sukupolvesta sukupolveen. Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään, virvoittavien vetten tykö hän

minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut vanhurskauden teille. Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en minä mitään pahaa pelkäisi, sillä Jumala on minun kanssani. Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaikkina elinpäivinäni; ja minä saan asua Herran huoneessa iankaikkisesti.

131:2.8 (1445.2) ”Jahve on minun pelastukseni Jumala, niinpä minä panen luottamukseni jumalalliseen nimeen. Luotan Herraan koko sydämestäni; en nojaudu omaan ymmärrykseeni. Minne tahansa kuljenkin, minä tunnustan hänet, ja hän on ohjaava kulkuani. Herra on uskollinen, hän pitää sanansa niille, jotka häntä palvelevat; oikeudenmukaiset elävät siitä, että hän uskoo heihin. Ellet menesty, johtuu se siitä, että synti makaa kynnykselläsi; ihmiset korjaavat sitä pahaa, jonka he maahan kyntävät ja sen synnin, jonka he peltoon kylvävät. Älä hermoile pahantekijöiden tähden. Jos kunnioitat paatumusta sydämessäsi, ei Herra sinua kuuntele; jos teet syntiä Jumalaa vastaan, rikot myös omaa sieluasi vastaan. Jumala tuo tuomiolle jokaisen ihmisen teot kaikkine salaisuuksineen, olkoot ne hyviä tai pahoja. Niin kuin ihminen sydämessään ajattelee, sellainen hän on.

131:2.9 (1445.3) ”Herra on lähellä kaikkia, jotka hänen puoleensa vilpittömästi ja totuudellisesti kääntyvät. Itku voi kestää koko yön, mutta ilo tulee aamulla. Iloinen sydän lääkitsee kuin lääke. Mitään hyvää ei Jumala kiellä niiltä, jotka vaeltavat rehdisti. Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä muuta velvollisuutta ihmisellä ei ole. Näin sanoo Herra, joka loi taivaat ja joka muovaili maan: ’Paitsi minua, muuta Jumalaa ei ole, oikeudenmukaista Jumalaa ja

pelastajaa. Maan kaikilla äärillä asuvaiset, katsokaa minun puoleeni ja olette pelastetut. Jos etsit minua, niin sinä olet löytävä minut, jos etsit minua kaikesta sydämestäsi.’ Nöyrät perivät maan ja he saavat riemuita rauhan yltäkylläisyydestä. Joka synnin kylvää, se kauheuden korjaa; joka tuulen kylvää, se myrskyn niittää.

131:2.10 (1445.4) ”’Niin tulkaa, selvitelkäämme asiat keskenämme’, sanoo Herra, ’vaikka syntinne olisivat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi. Vaikka ne olisivat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi.’ Mutta pahoille ei mitään rauhaa ole; sinun syntisi ovat syynä siihen, miksi hyvyydet ovat sinua karttaneet. Jumala on minun kasvoillani näkyvä terveys ja sieluni tuntema ilo. Ikiaikojen Jumala on minun väkevyyteni; hän on meidän asuinsijamme, ja allamme ovat iankaikkiset käsivarret. Herra on lähellä niitä, joiden sydän on murtunut; hän pelastaa kaikki, joissa on lapsen henki. Monenmoiset ovat vanhurskaan koettelemukset, mutta Herra vapauttaa hänet niistä kaikista. Usko kulkusi Herran haltuun, luota häneen ja hän on saattava sen päätökseen. Se, joka asuu Kaikkein Korkeimman salaisessa paikassa, on pysyvä Kaikkivaltiaan luoman varjon alla.

131:2.11 (1445.5) ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi; älä kanna kaunaa kenellekään. Kenellekään älä tee sellaista, mitä vihaat. Rakasta veljeäsi, sillä Herra on sanonut: ’Minä olen rakastava lapsiani ylenpalttisesti.’ Oikeudenmukaisten polku on kuin säteilevä valkeus, joka loistaa kirkkaammin ja kirkkaammin, kunnes se on kuin täysi päivä. Ne, jotka ovat viisaita, loistavat kuin taivaankannen kirkkaus, ja ne, jotka käännyttävät monet vanhurskauteen, sädehtivät kuin tähdet, aina ja ikuisesti. Hylätköön syntinen pahat

tapansa ja väärämielinen kapinalliset ajatuksensa. Herra sanoo: ’Palatkoot he minun tyköni, ja minä olen armahtava heidät; minä suon yltäkyllin anteeksiantamusta.’

131:2.12 (1446.1) ”Näin sanoo Jumala, taivaan ja maan luoja: ’Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat minun lakiani. Minun käskyni ovat: Sinun tulee rakastaa minua kaikesta sydämestäsi; älä pidä muita jumalia minun edelläni; älä turhaan lausu minun nimeäni; muista sapatinpäivä pitääksesi sen pyhänä; kunnioita isääsi ja äitiäsi; älä tapa; älä tee huorin; älä varasta; älä lausu väärää todistusta; äläkä himoitse.’

131:2.13 (1446.2) ”Ja kaikille, jotka rakastavat Herraa yli kaiken ja lähimmäisiään niin kuin itseään, sanoo taivaan Jumala: ’Minä olen lunastava sinut haudasta; minä pelastan teidät kuolemasta. Minä olen oleva teidän lapsillenne armelias siinä kuin oikeudenmukainenkin. Enkö minä olekin sanonut luoduistani, jotka ovat maan päällä, että te olette elävän Jumalan poikia? Ja enkö minä ole rakastanut teitä iankaikkisella rakkaudella? Enkö olekin kehottanut teitä, että teistä tulisi minun kaltaisiani ja asuisitte ikuisesti kanssani Paratiisissa?’”

3. Buddhalaisuus

131:3.1 (1446.3) Ganid järkyttyi huomatessaan, miten lähelle buddhalaisuus tuli sellaista uskontoa, joka oli suurenmoinen ja kaunis, mutta josta puuttui Jumala ja joka oli vailla persoonallista ja

universaalista Jumaluutta. Jonkin muistiinmerkinnän hän kuitenkin löysi eräistä aikaisemmista uskomuksista, ja niissä heijastui jotakin niiden Melkisedekin lähettämien uskonlevittäjien vaikutuksesta, jotka jatkoivat toimintaansa Intiassa aivan Buddhan aikoihin asti. Jeesus ja Ganid keräsivät buddhalaisesta kirjallisuudesta seuraavat lausumat:

131:3.2 (1446.4) ”Puhtaasta sydämestä on ilo pulppuava Infiniittiselle; koko olemukseni on oleva sovinnossa tämän ylimaallisen riemun kanssa. Tyytyväisyys täyttää sieluni ja sydämeni tulvehtii levollisen luottamuksen autuutta. Minussa ei ole pelkoa; olen vapaa huolista. Olen turvassa, eivätkä viholliseni voi minua hätyyttää. Olen tyytyväinen siihen, mitä luottavaisuuteni on tuonut mukanaan. Olen huomannut, että Kuolemattoman luokse on helppo päästä. Pyydän rukouksissani uskoa, joka tukisi minua pitkällä matkallani; tiedän, ettei tuonpuoleisesta tuleva usko jätä minua pulaan. Tiedän, että veljeni menestyvät, jos heitä elähdyttää Kuolemattoman usko, sama usko, joka luo vaatimattomuutta, rehtiyttä, viisautta, rohkeutta, tietoa ja peräänantamattomuutta. Luopukaamme murheesta ja hylätkäämme pelko. Pitäkäämme uskon avulla kiinni todellisesta oikeamielisyydestä ja aidosta miehekkyydestä. Oppikaamme mietiskelemään oikeudenmukaisuutta ja armoa. Usko on ihmisen todellinen rikkaus; se on se ominaisuus, jota sanotaan hyveeksi ja kunniaksi.

131:3.3 (1446.5) ”Epäoikeudenmukaisuus on halveksittavaa; synti on inhottavaa. Paha on alentavaa, haudoitpa sitä ajatuksissasi tai toitpa

sen julki teoissasi. Tuska ja murhe seuraavat pahuuden polulla niin kuin tomu seuraa tuulta. Onnellisuus ja mielenrauha seuraavat ajatuksen puhtautta ja hyveellistä elämää niin kuin varjo seuraa aineellisten olevaisten substanssia. Paha on väärään suunnatun ajattelun hedelmä. On pahuutta, jos näkee syntiä, missä syntiä ei ole; jos ei näe syntiä, missä syntiä on. Paha on väärien oppien tie. Jotka karttavat pahaa nähden asiat sellaisina kuin ne ovat, saavat ilon siitä, että he näin ottavat omakseen totuuden. Inhotkaa syntiä ja tehkää sillä loppu kurjuudestanne. Kun kohotat katseesi Ylevään, käänny koko sydämestäsi pois synnistä. Älä puolustele pahaa; älä keksi veruketta synnille. Pyrkimällä hyvittämään aikaisemmat syntisi hankit voimaa vastustaaksesi tulevia synnin houkutuksia. Itsehillintä syntyy katumuksesta. Mitään, mihin olet syyllistynyt, älä jätä tunnustamatta Ylevälle.

131:3.4 (1447.1) ”Hyväntuulisuus ja ilo ovat palkka teoista, jotka on tehty hyvin ja Kuolemattoman kunniaksi. Yksikään ihminen ei voi riistää sinulta oman mielesi vapautta. Kun uskontosi usko on vapauttanut sydämesi, kun mieli on asettunut ja liikkumaton kuin vuori, silloin on sielun rauha soljuva tyynesti kuin suuri virta. Jotka ovat varmat pelastuksestaan, ovat iäti vapaat himosta, kateudesta, vihasta ja rikkauden harhoista. Vaikka usko onkin paremman elämän energia, on sinun kuitenkin sisukkuudella hankittava oma pelastuksesi. Jos haluat olla varma lopullisesta pelastumisestasi, varmistaudu silloin siitä, että koetat vilpittömästi noudattaa kaikkea, mikä on oikeamielistä. Viljele sitä sydämen vakuuttuneisuutta, joka kumpuaa

sisimmästä, ja tule sillä keinoin nauttimaan ikuisen pelastuksen hurmiosta.

131:3.5 (1447.2) ”Kukaan sellainen uskonharjoittaja ei voi toivoakaan saavuttavansa kuolemattoman viisauden mukanaan tuomaa valaistumista, joka tarrautuu laiskuuteensa, vetelyyteensä, voimattomuuteensa, toimettomuuteensa, julkeuteensa ja itsekkyyteensä. Mutta jokainen, joka – jo kun hän vielä elää maan päällä – on huomaavainen, järkevä, harkitseva, harras ja vilpitön, saattaa saavuttaa suurenmoisen valaistumisen, jonka jumalallisen viisauden rauha ja vapaus tuovat mukanaan. Muista, että jokainen teko on saava palkkansa. Paha johtaa suruun, ja synti päättyy tuskaan. Ilo ja onni ovat hyvän elämän seuralaisia. Jopa pahantekijälläkin on armonaikansa, ennen kuin hänen pahojen tekojensa hedelmät kypsyvät, mutta se hetki koittaa vääjäämättä, jolloin pahojen tekojen sato täysimääräisenä korjataan. Älköön kukaan suhtautuko syntiin huolettomasti ja sanoko sydämessään: ’Väärintekemisestä koituva rangaistus ei tule lähelleni.’ Mitä sinä teet, se tehdään sinulle; se on viisas tuomio. Jos teet vääryyttä kanssaihmisillesi, se on osuva omaan nilkkaasi. Luotu ei pääse pakoon sitä, mihin hänen tekonsa hänet vievät.

131:3.6 (1447.3) ”Houkkio on sanonut sydämessään: ’Paha ei minua tavoita’; mutta turvallisuus saavutetaan, vasta kun sielu janoaa nuhdetta ja mieli etsii viisautta. Viisas ihminen on jalo sielu, joka on ystävällinen vihollistensa keskellä, levollinen levottomien joukossa ja antelias ahneiden parissa. Itserakkaus on kuin rikkaruoho kauniilla vainiolla. Itsekkyys johtaa murheeseen; alituinen huoli tappaa.

Asettunut mieli tuottaa onnellisuutta. Sotureista suurin on se, joka voittaa ja kukistaa itsensä. Maltti kaikessa on hyväksi. Vain se on suurenmoinen ihminen, joka arvostaa hyvettä ja täyttää velvollisuutensa. Älä anna suuttumuksen ja vihan hallita itseäsi. Älä puhu kenestäkään tylysti. Tyytyväisyys on suurin rikkaus. Mikä viisaasti annetaan, on hyvin säästetty. Älä tee muille sellaista, mitä et soisi tehtävän itsellesi. Maksa paha hyvällä; voita paha hyvällä.

131:3.7 (1447.4) ”Oikeamielinen sielu on toivottavampi kuin on koko maanpiirin hallitsijan valta. Vilpittömyys päätyy kuolemattomuuteen; ajattelemattomasti eletty elämä päättyy kuolemaan. Jotka ovat tosissaan, eivät kuole; ajattelemattomat ovat jo nyt kuolleita. Autuaita ovat ne, joilla on ymmärrys tilasta, jossa ei ole kuolemaa. Jotka kiduttavat eläviä, löytävät tuskin onnea kuoleman jälkeen. Epäitsekkäät menevät taivaaseen, jossa he riemuitsevat loputtoman anteliaisuuden autuudessa ja jossa heidän jalo anteliaisuutensa aina vain enentyy. Jokainen kuolevainen, joka ajattelee oikeamielisesti, joka puhuu ylevästi ja toimii epäitsekkäästi, saa sen lisäksi, että hän nauttii hyveestä jo täällä tämän lyhyen elämän aikana, myös jatkaa taivaan iloista nauttimista, sen jälkeen kun ruumis on hajonnut.”

4. Hindulaisuus

131:4.1 (1447.5) Melkisedekin lähetyssaarnaajat veivät opetuksen yhdestä Jumalasta kaikkialle, minne he matkasivat. Yhdessä muiden ja

varhaisempien käsitysten kanssa monia tämän monoteistisen opin aineksia liitettiin myöhempien aikojen hindulaisuuden opetuksiin. Jeesus ja Ganid valitsivat siitä seuraavat katkelmat:

131:4.2 (1448.1) ”Hän on suuri Jumala, joka tavalla korkein. Hän on Herra, joka sulkee piiriinsä kaikki olevaiset. Hän on universumien universumin luoja ja säätelijä. Jumala on yksi Jumala; hän on yksin ja itsekseen; hän on ainoa. Ja tämä ainoa Jumala on Luojamme ja se, minne sielu viimein päätyy. Korkein on sanoin kuvaamattoman loistava; hän on Valojen Valo. Tämä jumalallinen valo valaisee jokaisen sydämen ja jokaisen maailman. Jumala on suojelijamme – hän seisoo luotujensa rinnalla – ja niistä, jotka oppivat tuntemaan hänet, tulee kuolemattomia. Jumala on energian suuri lähde; hän on Suuri Sielu. Hänen universaalinen herruutensa kattaa kaiken. Tämä ainoa Jumala on rakastava, kunniakas ja ylistettävä. Jumalamme on voimassaan verraton, ja hänen asuinsijansa on ylivertainen. Tämä kiistämätön Persoona on ikuinen ja jumalallinen; hän on aikojen alusta taivaan Herra. Kaikki profeetat ovat tervehtineet häntä, ja hän on ilmoittanut itsensä meille. Palvomme häntä. Oi, Korkein Persoona, olentojen alkulähde, luomakunnan Herra ja maailmankaikkeuden hallitsija, paljasta meille, luoduillesi, se voima, jolla pysyt läsnä olevana! Jumala on tehnyt auringon ja tähdet; hän on kirkas, puhdas ja itsestään olemassa oleva. Hänen ikuinen tietämyksensä on jumalallisen viisasta. Iankaikkiseen ei paha tunkeudu. Koska maailmankaikkeus sai Jumalasta alkunsakin, sen mukaisesti hän myös sitä hallitsee. Hän on luomakunnan syy, ja sen tähden kaikki olevaiset perustuvat häneen.

131:4.3 (1448.2) ”Jumala on jokaisen hyvän ihmisen varma turva hädän hetkellä; Kuolematon kantaa huolta koko ihmiskunnasta. Jumalan pelastus on väkevä, ja hänen hyvyytensä on armollista. Hän on rakastava suojelija, siunattu puolustaja. Sanoo Herra: ’Minä asun heidän omassa sielussaan viisauden lamppuna. Minä olen loistavien loistavuus, hyvien hyvyys. Missä kaksi tai kolme kokoontuu, siellä minäkin olen.’ Luotu ei pääse Luojan läsnäoloa pakoon. Herra laskee jopa jokaisen kuolevaisen silmien loputtomat räpäytykset; ja palvomme tätä jumalallista Olentoa erottamattomana seuralaisenamme. Hän vallitsee kaikkialla, hän on antelias, hän on läsnä kaikkialla ja hän on loputtoman hyvä. Herra on hallitsijamme, turvamme ja korkein valvojamme, ja hänen ikiaikainen henkensä asuu kuolevaisen sielun sisimmässä. Paheen ja hyveen Ikuinen Todistaja asuu ihmisen sydämessä. Mietiskelkäämme kauan ihailtavaa ja jumalallista Eloonherättäjää; ohjatkoon hänen henkensä ajatuksiamme viimeiseen asti. Johda meidät tästä epätodellisesta maailmasta todelliseen! Johda meidät pimeydestä valoon! Opasta meidät kuolemasta kuolemattomuuteen!

131:4.4 (1448.3) ”Kaikesta vihasta puhdistetuin sydämin palvokaamme Iankaikkista. Jumalamme on rukouksen Herra; hän kuulee lastensa huudon. Alistakoot kaikki ihmiset tahtonsa hänelle, Päättäväiselle. Iloitkaamme rukouksen Herran anteliaisuudesta. Tehkää rukouksesta lähin ystävänne ja palvonnasta sielunne tuki. ’Jospa vain tahtoisitte palvoa minua rakkaudessa’, sanoo Iankaikkinen, ’niin annan teille viisauden, jolla pääsette luokseni, sillä minun palvontani on kaikkien luotujen yhteinen hyve.’ Jumala tuo synkkämielisille

valon, ja hän antaa voiman voimattomille. Koska Jumala on väkevä ystävämme, emme enää pelkää. Ylistämme koskaan kukistamattoman Valloittajan nimeä. Palvomme häntä, sillä hän on ihmisen uskollinen ja ikuinen auttaja. Jumala on luotettava johtajamme ja pettämätön opastajamme. Hän on taivaan ja maan suuri vanhempi, jolla on rajattomasti energiaa ja loputtomasti viisautta. Hänen kirkkautensa on ylevää, ja hänen kauneutensa on jumalallista. Hän on maailmankaikkeuden ylin turva ja iäisen lain muuttumaton vartija. Jumalamme on elämän Herra ja kaikkien ihmisten Lohduttaja; hän rakastaa ihmiskuntaa ja auttaa hädässä olevia. Hän on antanut meille elämän, ja hän on ihmiskatraiden Hyvä Paimen. Jumala on isämme, veljemme ja ystävämme. Ja halajamme tuntea tämän Jumalan sisimmässämme.

131:4.5 (1448.4) ”Olemme oppineet lisäämään uskoamme sydämemme kaipausten kautta. Olemme saaneet viisautta aistejamme hillitsemällä, ja viisauden avulla olemme kokeneet rauhan Korkeimmassa. Joka on täynnä uskoa, palvoo totisesti, kun hänen sisin minuutensa suuntautuu Jumalaan. Jumalamme kantaa taivaita kuin ne olisivat viitta; hän asuu myös kuudessa muussa kaukaisuuksiin ulottuvassa universumissa. Hän on korkein kaikista ja kaikissa. Pyydämme Herralta hartaasti anteeksi kaikkia rikkomuksiamme kaltaisiamme kohtaan; ja haluaisimme antaa ystävällemme vapahduksen vääryydestä, jonka hän on meille tehnyt. Henkemme inhoaa kaikkea pahaa; sen tähden, oi Herra, vapauta meidät kaikesta synnin saastasta. Rukoilemme Jumalaa, koska hän lohduttaa, suojelee ja pelastaa – häntä, joka meitä rakastaa.

131:4.6 (1449.1) ”Maailmankaikkeuden Vartijan henki käy yksinkertaisen luodun sieluun. Se ihminen on viisas, joka palvoo Ainoata Jumalaa. Täydellisyyteen pyrkivien pitää toden totta tuntea Korkein Herra. Se ei koskaan pelkää, joka tuntee Korkeimman autuaallisen turvallisuuden, sillä Korkein sanoo häntä palveleville: ’Älkää pelätkö, sillä olen kanssanne.’ Kaitselmuksen Jumala on Isämme. Jumala on totuus. Ja Jumala haluaa, että hänen luotunsa ymmärtäisivät hänet – tuntisivat lopulta totuuden täysimääräisesti. Totuus on ikuinen; se ylläpitää maailmankaikkeuden. Olkoon yhdistyminen Korkeimpaan korkein halumme. Suuri Valvoja on kaikkien olevaisten alkuunpanija – kaikki juontuu hänestä. Ja tässä on koko velvollisuus: Älkää salliko yhdenkään ihmisen tehdä toiselle sellaista, mitä hän itse inhoaisi; älkää kantako kaunaa; älkää sivaltako sitä, joka sivaltaa teitä; voittakaa suuttumus armeliaisuudella ja kukistakaa viha hyväntahtoisuudella. Ja kaikki tämä meidän pitäisi tehdä siksi, että Jumala on hyväntahtoinen ystävä ja laupias isä, joka antaa anteeksi kaikki maiset rikkomuksemme.

131:4.7 (1449.2) ”Jumala on Isämme, maa on äitimme ja universumi on synnyinpaikkamme. Ilman Jumalaa sielu on vanki; Jumalan tunteminen päästää sielun vapaaksi. Jumalaa mietiskelemällä, häneen liittymällä, päästään vapauteen pahan harhoista ja saavutetaan lopulta pelastus kaikista aineellisista kahleista. Kun ihminen on käärivä avaruuden rullalle niin kuin nahanpalan, silloin pahuus loppuu, sillä ihminen on löytänyt Jumalan. Oi Jumala, pelasta meidät niistä kolmesta pahasta, jotka vievät helvettiin: himosta, vihasta ja kateudesta! Oi sielu, vyötä itsesi

kuolemattomuudesta käytävään henkiseen taisteluun! Kun kuolevaisena elettävän elämän loppu koittaa, älä silloin epäröi hylätä tätä ruumista, kun se kumminkin vaihdetaan hahmoon, joka on soveliaampi ja kauniimpi, ja kun kuitenkin heräät Korkeimman ja Kuolemattoman valtakunnissa, joissa ei pelkoa, murhetta, nälkää, janoa tai kuolemaa ole. Jumalan tunteminen on kuoleman siteiden katkomista. Jumalaa tunteva sielu nousee universumissa niin kuin kerma ilmestyy maidon pinnalle. Palvomme Jumalaa, kaiken tekijää, Suurta Sielua, jolla on iäti istuin luotujensa sydämessä. Ja jotka tietävät, että Jumala istuu valtaistuimella ihmissydämessä, heistä on määrä tulla hänen kaltaisiaan – kuolemattomia. Paha on jätettävä tähän maailmaan, mutta hyve menee sielun perässä taivaaseen.

131:4.8 (1449.3) ”Vain pahat sanovat: Universumissa ei ole totuutta eikä sillä ole hallitsijaa; se oli tarkoitettu vain himojamme varten. Tällaiset sielut johtaa harhaan heidän järkensä mitättömyys. Tällä tavoin he jättäytyvät nautiskelemaan himoistaan ja riistävät sielultaan riemut, jotka se saisi hyveen harjoittamisesta, ja mielihyvän, jonka toisi mukanaan vanhurskaus. Mikä voi olla suurenmoisempaa kuin kokea pelastuminen synnistä? Ihminen, joka on nähnyt Korkeimman, on kuolematon. Ihmisen lihalliset ystävät eivät voi pelastua kuolemasta; vain hyve kulkee ihmisen rinnalla hänen matkatessaan alati eteenpäin kohti Paratiisin riemullisia ja päivänpaisteisia kenttiä.”

5. Zarathustralaisuus

131:5.1 (1449.4) Zarathustra itse oli välittömässä yhteydessä aikaisempien Melkisedekin lähetyssaarnaajien jälkipolvien edustajiin, ja heidän yhden Jumalan opinkappaleestaan tuli hänen Persiassa perustamansa uskonnon keskeinen opetus. Ellei juudaismia oteta lukuun, mikään silloisista uskonnoista ei sisältänyt yhtä paljon näitä Saalemin opetuksia. Tätä uskontoa edustavista kirjoituksista Ganid valikoi seuraavat otteet:

131:5.2 (1450.1) ”Kaikki olevaiset ovat peräisin Ainoasta Jumalasta, kaikkiviisaasta, hyvästä, vanhurskaasta, pyhästä, säteilevästä ja kunniakkaasta, ja hänelle ne kuuluvat. Tämä meidän Jumalamme on kaiken valkeuden lähde. Hän on Luoja, kaikkien hyvien tarkoitusten Jumala ja universumin oikeudenmukaisuuden suojelija. On viisasta valita elämälleen sellainen suunta, että toimii sopusoinnussa totuuden hengen kanssa. Jumala näkee kaiken ja hänen katseensa tavoittaa niin pahantekijäin pahat teot kuin oikeamielisten hyvät työt; leimuavalla silmällä Jumalamme havaitsee kaiken. Hänen kosketuksensa on parantava kosketus. Herra on kaikkivoipa hyväntekijä. Jumala ojentaa avuliaan kätensä niin oikeamielisille kuin väärämielisillekin. Jumala asetti maailman perustuksilleen ja määräsi, mikä on oleva palkka hyvästä, mikä pahasta. Kaikkiviisas Jumala on luvannut kuolemattomuuden hurskaille sieluille, jotka ajattelevat puhtaita ajatuksia ja tekevät oikeamielisiä tekoja. Mitä yli kaiken toivot, sellainen sinusta tulee. Auringon valo on kuin viisaus niille, jotka näkevät Jumalan universumissa.

131:5.3 (1450.2) ”Ylistä Jumalaa etsimällä Viisaan mielisuosiota. Palvo valon Jumalaa vaeltamalla iloisena hänen ilmoittamansa uskonnon

säätämiä polkuja. On vain yksi Korkein Jumala, Valojen Herra. Palvomme häntä, joka loi vedet, kasvit, eläimet, maan ja taivaat. Jumalamme on Herra, kaikkein hyväntekeväisin. Palvomme kauneinta, anteliasta Kuolematonta, jolla on ikuinen valo. Jumala on meistä kauimpana ja samalla meitä lähimpänä, sillä hän asuu sielumme sisällä. Jumalamme on Paratiisin jumalallinen ja pyhin Henki, ja kuitenkin hän on ihmiselle ystävällisempi kuin ystävällisinkään kaikista luoduista. Jumala on meitä kohtaan mitä avuliain tehtävässä, joka on suurin kaikista: hänen tuntemisessaan. Jumala on ihailtavin ja oikeamielisin ystävämme; hän on viisautemme, elämämme ja sielun ja ruumiin elinvoima. Kun ajattelemme hyvää, viisas Luoja antaa meille kyvyn noudattaa hänen tahtoaan toteuttaaksemme sillä keinoin kaiken, mikä on jumalallisen täydellistä.

131:5.4 (1450.3) ”Herra, opeta meille, miten elämme tämän lihallisen elämämme, samalla kun valmistaudumme seuraavaan eli hengen elämään. Puhu meille, Herra, ja teemme mitä pyydät. Opeta meille hyvät kulkutiet oikein kulkeaksemme. Suo meidän saavuttaa liitto kanssasi. Tiedämme, että sellainen uskonto on oikeassa, joka johdattaa liittoon oikeamielisyyden kanssa. Jumala on viisas olemuksemme, paras ajatuksemme ja oikeamielinen tekomme. Suokoon Jumala, että meistä tulisi yhtä jumalallisen hengen kanssa ja että saavuttaisimme kuolemattomuuden hänessä itsessään!

131:5.5 (1450.4) ”Tämä Viisaan uskonto puhdistaa uskovan jokaisesta pahasta ajatuksesta ja synnillisestä teosta. Kumarrun katuvaisena taivaan Jumalan edessä, jos olen loukannut ajatuksissa, sanoissa tai

teoissa – tahallisesti tai tahattomasti – ja rukoilen saadakseni armon ja ylistän saadakseni anteeksi. Tiedän, että tunnustuksen tehdessäni synti pyyhitään pois sielustani, jos tarkoitukseni on olla enää pahaa tekemättä. Tiedän, että anteeksianto kirvoittaa synnin kahleet. Jotka tekevät pahaa, saavat rangaistuksen, mutta jotka seuraavat totuutta, saavat osakseen ikuisen pelastuksen autuuden. Laupeutesi kautta tartu meihin ja anna pelastavaa voimaa sielullemme. Vaadimme armoa, koska pyrimme saavuttamaan täydellisyyden; haluaisimme olla Jumalan kaltaisia."

6. Sudualaisuus (Jainalaisuus)

131:6.1 (1450.5) Kolmas niistä uskonnollisista uskovien ryhmistä, jotka Intiassa säilyttivät opin yhdestä Jumalasta – sen, mitä Melkisedekin opetuksesta oli jäljellä, – tunnettiin noina aikoina sudualaisina. Sittemmin nämä uskovat ovat tulleet tunnetuiksi jainalaisuuden kannattajina. He opettivat:

131:6.2 (1450.6) "Taivaan Herra on korkein. Jotka syntiä tekevät, eivät nouse korkeuksiin, mutta jotka kulkevat vanhurskauden polkuja, löytävät sijan taivaasta. Meillä on varmuus tämän jälkeen jatkuvasta elämästä, jos tiedämme totuutta. Ihmisen sielu saattaa nousta korkeimpaan taivaaseen kehittääkseen siellä varsinaista hengellistä olemustaan, saavuttaakseen täydellisyyden. Taivaallisuus vapauttaa ihmisen synnin orjuudesta ja tutustuttaa hänet lopullisiin

autuuksiin; vanhurskas ihminen on jo kokenut, miten synti ja kaikki siihen liittyvät kärsimykset loppuvat. Ihmisen minä on hänen voittamaton vihollisensa, ja minä tulee ilmi ihmisen neljänä suurimpana intohimona: vihana, ylpeytenä, petollisuutena ja ahneutena. Itsensä voittaminen on ihmisen suurin voitto. Kun ihminen odottaa Jumalalta anteeksiantoa ja kun hän rohkenee nauttia tällaisesta vapahduksesta, sillä keinoin hän vapautuu pelosta. Ihmisen tulisi vaeltaa elämäntaipaleensa kohdellen kanssaluotujaan niin kuin haluaisi itseään kohdeltavan.”

7. Shinto

131:7.1 (1451.1) Tätä Kaukoidän uskontoa koskevat käsikirjoitukset oli vasta äskettäin liitetty Aleksandrian kirjaston kokoelmiin. Se oli ainoa maailmanuskonto, josta Ganid ei ollut koskaan kuullut. Tämäkin usko sisälsi rippeitä aikaisemmista Melkisedekin opetuksista, kuten seuraavat katkelmat osoittavat.

131:7.2 (1451.2) ”Näin sanoo Herra: ’Te saatte kaikki vastaanottaa jumalallista voimaani; kaikki ihmiset pääsevät osallisiksi armostani. Minulle tuottaa suurta mielihyvää se, että vanhurskasten määrä kautta maan piirin moninkertaistuu. Sekä luonnon kauneudessa että ihmisten hyveissä Taivaan Ruhtinas pyrkii tuomaan itsensä julki ja osoittamaan vanhurskaan olemuksensa. Koska muinaisuuden ihmiset eivät tienneet nimeäni, toin itseni julki syntymällä

maailmaan näkyväiseksi olennoksi ja suostuin tällaiseen alennukseen, jottei ihminen unohtaisi nimeäni. Minä olen taivaan ja maan luoja; aurinko, kuu ja kaikki tähdet tottelevat tahtoani. Minä olen kaikkien maalla elävien ja kaikissa neljässä meressä elävien luotujen hallitsija. Vaikka olen suuri ja korkein, kunnioitan silti köyhimmänkin ihmisen rukousta. Milloin kuka hyvänsä luotu tahtoo palvoa minua, tahdon kuulla hänen rukouksensa ja annan hänelle, mitä hänen sydämensä halajaa.'

131:7.3 (1451.3) "'Joka kerta, kun ihminen antaa periksi huolilleen, hän astuu askelen poispäin siitä, mihin hänen sydämessään asuva henki haluaa häntä johdattaa.' Ylpeys kätkee Jumalan taakseen. Mikäli mielit saada taivaallista apua, pane pois ylpeytesi; jokainen ylpeyden rahtunenkin katkaisee pelastavan valon ikään kuin se olisi suuri pilvi. Mikäli et sisäpuoleltasi ole kunnossa, on hyödytöntä rukoilla sitä, mikä on ulkopuolella. 'Jos kuulen rukouksesi, se johtuu siitä, että tulet eteeni puhtain sydämin, ilman valheellisuutta tai tekopyhyyttä ja niin, että sielusi heijastaa totuutta kuin kuvastin. Mikäli haluaisit saavuttaa kuolemattomuuden, luovu maailmasta ja tule minun työni.'"

8. Taolaisuus

131:8.1 (1451.4) Melkisedekin lähettämät sananviejät tunkeutuivat syvälle Kiinaan, ja oppi yhdestä Jumalasta tuli sisällytetyksi useimpien kiinalaisuskontojen varhaisempiin opetuksiin. Kauimmin

säilynyt ja eniten monoteistista totuutta sisältänyt uskonto oli taolaisuus, ja Ganid keräsi tämän uskonnon perustajan kirjoituksista seuraavaa:

131:8.2 (1451.5) ”Kuinka puhdas ja tyyni onkaan Korkein ja silti niin voimallinen ja mahtava, ja miten syvä ja mittaamaton! Tämä taivaan Jumala on kaikkien olevaisten kunnioitettu esi-isä. Jos tunnet Iankaikkisen, olet valaistunut ja viisas. Ellet tunne Iankaikkista, silloin tietämättömyys tulee julki pahuutena, ja siitä saavat alkunsa synnin intohimot. Tämä ihmeellinen Olento oli olemassa ennen kuin olivat taivaat ja maa. Hän on totisesti hengellinen; hänen rinnallaan ei muita ole, eikä hän muutu. Hän on toden totta maailman äiti, ja koko luomakunta kiertää hänen ympärillään. Tämä Suuri Ainoa antaa itseään ihmisille, ja sillä hän mahdollistaa heidän menestyksensä ja eloonjäämisensä. Vaikkei ihmisellä olisi kuin mitätön määrä tietoa, hän voi silti vaeltaa Korkeimman teitä, hän voi mukautua taivaan tahtoon.

131:8.3 (1452.1) ”Kaikki todellista palvelusta merkitsevät hyvät työt tulevat Korkeimmalta. Kaikki olevaiset ovat elämän osalta riippuvaisia Suuresta Lähteestä. Suuri Korkein ei etsi mainetta sillä, mitä hän antaa. Hän on korkein voimassa, mutta silti hän pysyy katseeltamme piilossa. Lakkaamatta hän muuntaa attribuuttejaan täydellistäessään luotujaan. Taivaallinen Järki ei suunnitelmissaan kiirehdi eikä ole kärsimätön vaan on varma taidoistaan. Korkein levittäytyy maailmankaikkeuden ylle ja pitää sen kaiken yllä. Kuinka suuri ja mahtava onkaan hänen ylitsevuotava vaikutusvaltansa ja

hänen vetovoimansa! Oikea hyvyys on kuin vesi sikäli, että se on kaikelle siunaukseksi eikä vahingoita mitään. Ja veden tapaan aito hyvyyskin etsiytyy sinne, missä on matalinta, jopa tasoille, joita muut karttavat, ja se johtuu siitä, että se on sukua Korkeimmalle. Korkein luo kaikki olevaiset, hän antaa niille luonnossa ravinnon, ja hengessä hän tekee ne täydellisiksi. Ja se, miten Korkein vaalii, suojelee ja tekee luodusta täydellisen häneen pakkoa kohdistamatta, on mysteeri. Hän opastaa ja ohjaa, mutta itseään esille tuomatta. Hän huolehtii luodun edistymisestä, mutta ilman sanelua.

131:8.4 (1452.2) ”Viisas ihminen universalisoi sydämensä. Vähäinen tieto on vaarallista. Jotka haluavat päästä suuruuteen, heidän pitää oppia nöyrtymään. Luomistapahtumassa Korkeimmasta tuli maailman äiti. Äitinsä tunteminen on poikautensa tunnustamista. Viisas on se, joka tarkastelee jokaista osaa kokonaisuuden näkökulmasta. Asennoidu jokaiseen ihmiseen ikään kuin olisit hänen asemassaan. Palkitse loukkaus ystävällisyydellä. Mikäli rakastat ihmisiä, he etsiytyvät lähellesi – sinulla ei ole mitään vaikeutta saada heitä puolellesi.

131:8.5 (1452.3) ”Suuri Korkein tunkeutuu kaikkialle; hän on vasemmalla ja oikealla; hän pitää koko luomakunnan yllä ja asuu kaikkien vilpittömien olentojen sisällä. Et voi löytää Korkeinta, et liioin voi mennä paikkaan, jossa häntä ei ole. Mikäli ihminen tunnistaa omien menettelytapojensa pahuuden ja sydämestään katuu syntiä, silloin hän voi pyytää anteeksiantoa; hän voi välttyä rangaistukselta; hän voi muuttaa onnettomuuden siunaukseksi. Korkein on koko luomakunnan pettämätön turva; hän on ihmiskunnan varjelija ja pelastaja. Jos etsit häntä joka päivä, olet löytävä hänet. Koska hän

voi antaa synnit anteeksi, hän on kaikille ihmisille totisesti kallisarvoisin. Muista aina, ettei Jumala palkitse ihmistä siitä, mitä hän tekee, vaan siitä, mitä hän on; sinun pitäisi sen vuoksi ojentaa auttava kätesi kanssaihmisillesi ajattelematta, minkä palkan saat. Tee hyvää ajattelematta, mitä hyötyä siitä on itsellesi.

131:8.6 (1452.4) ”Jotka tuntevat Iankaikkisen lait, ovat viisaita. Tietämättömyys jumalallisesta laista on kurjuutta ja onnettomuutta. Jotka tuntevat Jumalan lait, ovat vapaamielisiä. Jos tunnet Iankaikkisen niin, vaikka ruumiisi tuhoutuisi, sielusi jää silti elämään hengen palveluksessa. Olet totisesti viisas, kun tunnustat oman merkityksettömyytesi. Mikäli pysyt Iankaikkisen valkeudessa, saat nauttia siitä, että Korkein valaisee sinut. Jotka omistavat persoonansa Korkeimman palvelukseen, ovat riemuissaan siinä, kun he Iankaikkista tavoittelevat. Kun ihminen kuolee, henki aloittaa siiveniskunsa pitkällä, suurenmoisella lennolla kohti kotia.”

9. Konfutselaisuus

131:9.1 (1452.5) Jopa se maailman suurista uskonnoista, jonka jumalatuntemus oli vähäisintä, tunsi kuitenkin Melkisedekin lähetyssaarnaajien ja heidän sinnikkäiden seuraajiensa monoteismin. Ganidin laatima yhteenveto konfutselaisuudesta oli seuraavanlainen:

131:9.2 (1452.6) ”Mitä taivas säätää, se on erheetöntä. Totuus on todellista ja jumalallista. Kaikki saa alkunsa Taivaassa, eikä Suuri Taivas tee virheitä. Taivas on osoittanut monta alaista kohottamaan ja opettamaan vähäisempiä luotuja. Suuri, sangen suuri, on Ainoa Jumala, joka korkeuksista hallitsee ihmistä. Jumala on majesteettinen voimassaan ja peljättävä tuomioissaan. Mutta tämä Suuri Jumala on antanut moraalisen tunnon jopa monille alempiarvoisille ihmisille. Taivaan anteliaisuus ei milloinkaan lopu. Hyväntahtoisuus on Taivaan ihmisille antamista lahjoista kallisarvoisin. Taivas on vuodattanut jaloutensa ihmisen sielun ylle; ihmisen hyveet ovat tämän Taivaan lahjoittaman jalouden hedelmiä. Suuri Taivas näkee kaiken ja kulkee ihmisen mukana tämän kaikissa toimissa. Ja meidän sopii kutsua Suurta Taivasta Isäksemme ja Äidiksemme. Jos me siis olemme jumalallisten esivanhempiemme palvelijoita, voimme luottavaisina rukoilla Taivasta. Suhtautukaamme kaikkina aikoina ja kaikessa Taivaan majesteettiin pelolla ja kunnioituksella. Tunnustamme, oi Jumala, Kaikkein Korkein ja täysivaltainen Ruhtinas, että tuomio on sinun vallassasi ja että kaikki armo on peräisin jumalallisesta sydämestä.

131:9.3 (1453.1) ”Jumala on kanssamme, siksi sydämessämme ei ole pelkoa. Mikäli minussa on vähänkään hyvettä, se on merkkinä siitä Taivaasta, joka pysyy minussa. Mutta tämä sisimmässäni oleva Taivas asettaa usein ankaria vaatimuksia uskolleni. Jos Jumala on kanssani, olen päättänyt, ettei sydämessäni ole sijaa epäilykselle. Uskon täytyy olla hyvin lähellä sitä, mikä olevaisissa on totta, enkä ymmärrä, miten ihminen voi elää ilman tätä hyvää uskoa. Ihminen ei

kohtaa hyvää eikä pahaa ilman, että siihen on syy. Taivas kohtelee ihmisen sielua sen mukaan, mitä tämä tavoittelee. Kun huomaat olevasi väärässä, älä epäröi tunnustaa erehdystäsi äläkä vitkastele virheesi korjaamisessa.

131:9.4 (1453.2) ”Viisaan pitää puuhassa totuuden etsintä, ei pelkkä toimeentulon hankkiminen. Taivaan täydellisyyden saavuttaminen on ihmisen päämäärä. Ylivertainen ihminen tavoittelee sopeutumista, ja sellainen ihminen on vailla huolta ja pelkoa. Jumala on kanssasi; älköön sydämessäsi olko epäilystä. Jokainen hyvä teko saa palkkansa. Ylivertainen ihminen ei napise Taivasta vastaan eikä kanna kaunaa ihmisille. Mistä et pidä, kun sitä tehdään sinulle, sitä älä tee toisille. Olkoon sääli mukana aina, kun jotakuta rangaistaan; pyri kaikin tavoin tekemään rangaistuksesta siunaus. Niin tekee Suuri Taivas. Vaikka kaikkien luotujen täytyykin kuolla ja muuttua taas maaksi, jalon ihmisen henki jatkaa vaellustaan tullakseen esitellyksi korkeuksissa ja noustakseen lopullisen kirkkauden säteilevään valkeuteen.”

10. ”Meidän uskontomme”

131:10.1 (1453.3) Saatuaan päätökseen sen vaivalloisen työn, jonka hän teki kerätessään maailman uskonnoista nämä Paratiisin-Isää koskevat opetukset, Ganid otti tehtäväkseen pukea sanoiksi sen, mitä hän piti eräänlaisena yhteenvetona siitä Jumalaa koskevasta uskosta, johon hän oli Jeesuksen antaman opetuksen tuloksena päätynyt.

Tämä nuori mies tapasi puhua näistä uskonkäsityksistä käyttämällä ilmaisua ”meidän uskontomme”. Tällainen oli hänen esityksensä.

131:10.2 (1453.4) ”Herra, meidän Jumalamme, on ainoa Herra, ja sinun tulisi rakastaa häntä mielesi ja sydämesi perukoita myöten, samalla kun teet parhaasi rakastaaksesi kaikkia hänen lapsiaan niin kuin rakastat itseäsi. Tämä ainoa Jumala on taivaallinen Isämme, johon kaikki olevaiset sisältyvät ja joka henkensä kautta asuu jokaisessa vilpittömässä ihmissielussa. Ja meidän, jotka olemme Jumalan lapsia, tulisi oppia jättämään huolenpito sielustamme hänelle, kuten uskolliselle Luojalle. Taivaalliselle Isällemme kaikki on mahdollista. Koska hän on Luoja, joka on tehnyt kaikki olevaiset ja kaikki olennot, ei toisin voisi ollakaan. Vaikkemme voi nähdä Jumalaa, voimme silti tuntea hänet. Ja elämällä joka päivä taivaassa olevan Isän tahdon mukaan, voimme paljastaa hänet kanssaihmisillemme.

131:10.3 (1453.5) ”Jumalan luonteeseen kuuluvien jumalallisten rikkauksien täytyy olla äärettömän syvät ja ikuisesti viisaat. Tiedon avulla emme voi päästä perille Jumalasta, mutta henkilökohtaisen kokemuksen kautta voimme tuntea hänet sydämessämme. Vaikka mahdollisesti onkin niin, ettei hänen oikeuskäsityksensä meille avaudu, vähäisinkin olento maan päällä voi kuitenkin ottaa vastaan hänen armonsa. Samalla kun Isä täyttää maailmankaikkeuden, samalla hän myös elää sydämessämme. Ihmisen mieli on inhimillinen, kuolevainen, mutta ihmisen henki on jumalallinen, kuolematon. Jumala on paitsi kaikkivoipa, myös kaikkiviisas. Jos maiset vanhempamme, joille pahuus ei ole vierasta, osaavat rakastaa lapsiaan ja antaa heille hyviä lahjojaan, kuinka paljon paremmin

täytyykään taivaassa olevan Isän tietää, miten rakastaa viisaasti lapsiaan maan päällä ja lahjoittaa heille sitä, mikä koituu siunaukseksi.

131:10.4 (1454.1) ”Isä, joka on taivaassa, ei siedä, että yksikään hänen maan päällä olevista lapsistaan menehtyisi, jos tällä lapsella on halu löytää Isä ja jos hänellä on todellinen kaipaus olla hänen kaltaisensa. Isämme rakastaa jopa pahantekijöitä ja on aina hyvä kiittämättömiä kohtaan. Jospa vain useammat ihmiset voisivat tietää Jumalan hyvyydestä, se johdattaisi varmasti heidät katumaan huonoja tapojaan ja hylkäämään kaiken tietämänsä synnin. Kaikki hyvä on peräisin valkeuden Isältä, jossa ei ilmene vaihtelevuutta ja jossa ei ole muutoksen häivää. Todellisen Jumalan henki on ihmisen sydämessä. Hänen tarkoituksensa on, että kaikki ihmiset olisivat veljiä keskenään. Kun ihmiset alkavat tuntea jumalakaipuuta, se on merkki siitä, että Jumala on löytänyt heidät ja että he tavoittelevat tietoa Jumalasta. Elämme Jumalassa ja Jumala asuu meissä.

131:10.5 (1454.2) ”Enää en tyydy uskomaan, että Jumala on vain minun kansani Isä; tästä lähtien uskon, että hän on myös *minun* Isäni. Koetan aina palvoa Jumalaa Totuuden Hengen avulla, joka on auttajani, kun minusta on tullut todella Jumalaa tunteva. Mutta ennen kaikkea muuta aion harjoitella Jumalan palvomista oppimalla täyttämään Jumalan tahdon maan päällä; toisin sanoen aion tehdä parhaani kohdellakseni jokaista kaltaistani kuolevaista juuri niin kuin uskon Jumalan haluavan häntä kohdeltavan. Ja kun elämme tämänkaltaista elämää lihallisessa hahmossamme, voimme pyytää Jumalalta monia asioita, ja hän antaa meille, mitä sydämessämme

haluamme, ollaksemme paremmin valmistautuneita palvelemaan kaltaisiamme. Ja kaikki tämä Jumalan lapsiin kohdistuva rakastava palvelu laajentaa kykyämme ottaa vastaan ja kokea taivaallisia iloja, taivaan hengen palveluksessa olemisen tuottamaa ylevää mielihyvää.

131:10.6 (1454.3) ”Tulen joka päivä kiittämään Jumalaa hänen sanoin kuvaamattomista lahjoistaan, tulen ylistämään häntä niiden ihmeellisten tekojen vuoksi, jotka hän on ihmislastensa hyväksi tehnyt. Minulle hän on Kaikkivaltias, Luoja, Voima ja Armo, mutta mikä parasta, hän on henki-Isäni, ja hänen maisena lapsenaan olen kerran astuva eteenpäin nähdäkseni hänet. Ja opettajani on sanonut, että häntä etsiessäni minusta on tuleva hänen kaltaisensa. Uskomalla Jumalaan olen saavuttanut rauhan hänen kanssaan. Tämä meidän uusi uskontomme on täynnä iloa, ja se saa aikaan kestävän onnentunteen. Olen vakuuttunut siitä, että tulen olemaan uskollinen kuolemaan saakka ja että saan varmasti ikuisen elämän kruunun.

131:10.7 (1454.4) ”Opettelen koettelemaan kaikkea ja pitäytymään siihen, mikä on hyvää. Mitä ikinä tahtoisin ihmisten tekevän minulle, sen minä teen kanssaihmisilleni. Tämän uuden uskon kautta tiedän, että ihmisestä saattaa tulla Jumalan poika, mutta toisinaan minua kauhistuttaa, kun pysähdyn ajattelemaan, että kaikki ihmiset ovat veljiäni. Mutta niin sen täytyy olla. En ymmärrä, miten voin iloita siitä, että Jumala on isäni, jos samalla kieltäydyn hyväksymästä sitä, että ihmiset ovat veljiäni. Jokainen, joka vetoaa Herran nimeen, on oleva pelastettu. Jos se on totta, silloin kaikkien ihmisten täytyy olla veljiäni.

131:10.8 (1454.5) ”Tästä alkaen teen hyvät tekoni salassa; rukoilen myös enimmäkseen yksin ollessani. En tuomitse, jotten olisi epäoikeudenmukainen kanssaihmisilleni. Aion oppia rakastamaan vihollisiani; todellakaan en ole osannut tätä jumalankaltaisuuteen kuuluvaa käytäntöä. Vaikka näenkin Jumalan näissä muissa uskonnoissa, huomaan hänen olevan ’meidän uskonnossamme’ kauniimpi, rakastavampi, armollisempi, persoonallisempi ja myönteisempi. Mutta ennen kaikkea, tämä suuri ja loistava Olento on hengellinen Isäni; olen hänen lapsensa. Ja vain siten, että rehellisesti haluan olla hänen kaltaisensa, olen lopulta löytävä hänet ja ikuisesti palveleva häntä. Vihdoinkin minulla on uskonto, jossa on Jumala, ihmeellinen Jumala, ja hän on ikuisen pelastuksen Jumala.”

Luku 132

Roomassa vietetty aika

132:0.1 (1455.1) KOSKA Gonodilla oli mukanaan Intian ruhtinaiden lähettämiä tervehdyksiä Rooman hallitsijalle Tiberiukselle, niin kolmantena päivänä Roomaan-saapumisensa jälkeen molemmat intialaiset ja Jeesus astuivat hänen eteensä. Äreä keisari oli tuona päivänä epätavallisen hyväntuulinen ja jutteli pitkään kolmikkomme kanssa. Ja kun nämä olivat poistuneet hänen luotaan, keisari lausui oikealla puolellaan seisovalle adjutantille seuraavan huomion Jeesuksesta: ”Jos minulla olisi tuon kaverin kuninkaallinen ryhti ja hienostunut käytös, niin olisinpa oikea keisari, täh?”

132:0.2 (1455.2) Roomassa viettämänään aikana Ganidilla oli säännölliset tunnit sekä opiskelua että eri puolilla kaupunkia sijaitseviin nähtävyyksiin tutustumista varten. Hänen isällään oli toimitettavanaan paljon liikeasioita, ja koska tämä halusi, että hänen pojastaan varttuisi hänelle arvollinen seuraaja hänen laajojen kauppasuhteidensa hoitajana, hän arveli ajan kypsäksi esitellä poika

liikemaailmalle. Roomassa oli monia Intian kansalaisia, ja usein joku Gonodin omista palkollisista kulki hänen mukanaan tulkkina, joten Jeesus saattoi käyttää kokonaisia päiviä oman mielensä mukaan. Näin hänelle jäi aikaa tutustua perin pohjin tähän kahden miljoonan asukkaan kaupunkiin. Hänet saattoi nähdä vähän väliä forumilla, joka oli kaupungin poliittisen, juridisen ja liike-elämän keskus. Hän kiipesi monesti Capitoliumille, ja katsellessaan tätä Jupiterille, Junolle ja Minervalle omistettua suurenmoista temppeliä hän pohti sitä tietämättömyyden orjuutta, jossa tuolloisia roomalaisia pidettiin. Paljon hän vietti aikaa myös Palatinuskukkulalla, jolla sijaitsivat keisarin residenssi, Apollon temppeli sekä kreikkalainen ja latinalainen kirjasto.

132:0.3 (1455.3) Tuohon aikaan Rooman keisarikuntaan kuuluivat koko Etelä-Eurooppa, Vähä-Aasia, Syyria, Egypti ja Luoteis-Afrikka; ja sen asujaimistoon kuului itäisen pallonpuoliskon jokaisen maan kansalaisia. Jeesuksen halu päästä tutkimaan tätä Urantian kuolevaisista koostuvaa kosmopoliittista väenkeskittymää ja saada tutustua siihen oli suurimpana syynä hänen suostumukseensa tämän matkan tekemiseen.

132:0.4 (1455.4) Roomassa ollessaan Jeesus oppi ihmisistä paljon, mutta arvokkain kaikista hänen tässä kaupungissa kuuden kuukauden oleskelun jälkeen saamistaan moninaisista kokemuksista oli yhteys, jonka hän loi maailmanvallan pääkaupungin uskonnollisiin johtajiin, sekä hänen vaikutuksensa heihin. Jo ennen kuin Jeesuksen ensimmäinen Rooman-viikko oli päättynyt, hän oli etsinyt käsiinsä

kyynikkojen, stoalaisten ja mysteerikulttien, eritoten mitralaisryhmän, arvolliset johtajat ja tutustunut heihin. Emme tiedä, miten tarkasti Jeesus aavisti, että juutalaiset tulisivat torjumaan hänen sanomansa, mutta on varmaa, että hän aavisti, kuinka hänen sananviejänsä ennen pitkää saapuisivat Roomaan julistamaan sanaa taivaan valtakunnasta; ja siksi hän ryhtyi mitä hämmästyttävimmällä tavalla valmistamaan tietä sille, että näiden sanoma otettaisiin sitäkin paremmin ja varmemmin vastaan. Johtavien stoalaisten joukosta hän valitsi viisi, kyynikoista yksitoista ja mysteerikulttien johtajista kuusitoista, ja lähes kuuden kuukauden ajan hän käytti suuren osan vapaa-ajastaan läheiseen yhdessäoloon näiden uskonnon opettajien kanssa. Ja hänen opetusmenetelmänsä oli seuraavanlainen: Hän ei kertaakaan takertunut heidän erehdyksiinsä eikä sanallakaan puuttunut heidän opetuksissaan esiintyviin puutteellisuuksiin. Kussakin tapauksessa hän tapasi ottaa erikseen esille heidän opetuksiinsa sisältyvän totuuden ja jatkaa sitten keskustelua siten, että tämä totuus kävi heidän mielessään entistäkin houkuttelevammaksi ja valaistummaksi niin, että tämä totuuden painottuminen varsin lyhyessä ajassa työnsi tehokkaasti tieltään siihen liittyneen erheen. Ja näin nämä Jeesuksen opettamat miehet ja naiset valmentuivat varhaiskristillisten lähetyssaarnaajien opetuksiin sisältyneiden uusien ja samankaltaisten totuuksien myöhempään tunnistamiseen. Juuri tämä varhaisessa vaiheessa tapahtunut evankeliuminjulistajien opetusten hyväksyminen antoi tuntemamme voimakkaan sysäyksen kristinuskon nopealle leviämiselle Roomaan ja sieltä koko valtakunnan alueelle.

132:0.5 (1456.1) Tämän huomionarvoisen teon merkitys käy paremmin ymmärrettäväksi, kun toteamme lisäksi sen seikan, että tämän Jeesuksen opettaman kolmenkymmenenkahden Rooman uskonnollisen johtajan ryhmän kohdalla ponnistelut osoittautuivat turhiksi vain kahden kohdalla. Muista kolmestakymmenestä tuli keskushenkilöitä aikana, jolloin Roomassa laskettiin kristinuskon perustukset, ja muutamat heistä olivat antamassa apuaan myös, kun mitralaisuuden päätemppeli muutettiin tuon kaupungin ensimmäiseksi kristilliseksi kirkkorakennukseksi. Me, jotka katselemme ihmisten toimia kulissien takaa ja yhdeksäntoista vuosisadan ajallisessa valossa, panemme merkille kolme sellaista suurenmoisen arvokasta tekijää, jotka vaikuttivat näyttämön varhaiseen valmistumiseen kristinuskon nopealle leviämiselle kaikkialle Eurooppaan, ja ne ovat:

132:0.6 (1456.2) 1. Simon Pietarin valitseminen apostoliksi sekä se, että hänet pidettiin tässä tehtävässä.

132:0.7 (1456.3) 2. Jerusalemissa käyty keskustelu Stefanuksen kanssa, jonka kuolema johti Saulus Tarsoslaisen siirtymiseen kristinuskon puolelle.

132:0.8 (1456.4) 3. Näiden kolmenkymmenen roomalaisen alustava valmentaminen niin, että heistä myöhemmin tuli uuden uskonnon johtajia Roomassa ja koko valtakunnan piirissä.

132:0.9 (1456.5) Vaikka Stefanus ja kolmekymmentä valittua saivat kokea kaikenlaista, heidän mieleensä ei koko aikana koskaan juolahtanut, että he olivat kerran keskustelleet sen miehen kanssa, jonka nimestä

tuli heidän uskonnonopetuksensa aihe. Jeesuksen tekemä työ alkuperäisten kolmenkymmenenkahden hyväksi oli täysin henkilökohtaista. Näiden yksilöjen hyväksi suorittamiensa ponnistelujen kuluessa Damaskoksen kirjanoppinut ei koskaan tavannut heistä kerrallaan useampaa kuin kolmea, harvoin useampaa kuin kahta, sillä useimmiten hän opetti heitä yksittäin. Ja hän saattoi suorittaa tämän suuren uskonnollisen opetustyön siksi, etteivät nämä miehet ja naiset olleet perinteen sitomia; he eivät olleet vakiintuneiden ennakkokäsitysten uhreja sikäli, että heillä olisi ollut valmiit käsitykset tulevaisuuden uskonnollisista kehityskuluista.

132:0.10 (1456.6) Monet olivat ne kerrat pian tämän jälkeen seuranneina vuosina, jolloin Pietari, Paavali ja muut Rooman kristilliset opettajat saivat kuulla tästä damaskoslaisesta kirjanoppineesta, joka oli kulkenut heidän edellään ja oli niin ilmeisen selvästi (ja tietämättään, niin kuin he luulivat) valmistellut tietä heidän tulla uusi evankeliumi mukanaan. Vaikkei Paavali koskaan todellisuudessa aavistanut tämän damaskoslaisen kirjanoppineen henkilöllisyyttä, hän tuli vähän ennen kuolemaansa kuitenkin henkilökuvausten samankaltaisuuden perusteella siihen johtopäätökseen, että ”antiokialainen teltantekijä” oli samalla myös ”damaskoslainen kirjanoppinut”. Roomassa saarnatessaan Simon Pietari arveli eräässä tilanteessa, jolloin hän oli kuunnellut kuvausta mainitusta damaskoslaisesta kirjanoppineesta, että tämä henkilö olisi saattanut olla Jeesus, mutta hän torjui ajatuksen yhtä nopeasti,

koska hän varsin hyvin tiesi (niin kuin hän luuli), ettei Mestari ollut koskaan käynyt Roomassa.

1. Todelliset arvot

132:1.1 (1456.7) Stoalaisten johtajan Angamonin kanssa Jeesus kävi Roomassa-oleskelunsa alkuaikoina yhden kokonaisen yön jatkuneen keskustelun. Tästä miehestä tuli sittemmin Paavalin hyvä ystävä, ja hän osoittautui erääksi Rooman kristillisen seurakunnan voimakkaista tukijoista. Jeesuksen Angamonille antaman opetuksen ydinsisältö oli nykyisen kielenkäytön mukaisia ilmaisuja käyttäen uudelleen muotoiltuna seuraava:

132:1.2 (1457.1) Todellisten arvojen mittapuuta on etsittävä hengellisestä maailmasta ja ikuisen todellisuuden jumalallisilta tasoilta. Taivaaseen nousevan kuolevaisen kannalta on kaikkia alempia ja aineellisia normeja pidettävä väliaikaisina, osittaisina ja alempiarvoisina. Tiedemies rajoittuu tiedemiehenä löytämään aineellisten faktojen keskinäisen suhteutumisen. Hänellä ei teknisessä mielessä ole oikeutta väittää olevansa sen paremmin materialisti kuin idealistikaan, sillä jos hän niin tekee, hän on ottanut itselleen vapauden hylätä se asenne, joka on aidon tiedemiehen asenne, sillä kaikki ja mitkä hyvänsä tämänlaatuiset asenteen julkituomiset kuuluvat mitä keskeisimmin filosofian piiriin.

132:1.3 (1457.2) Ellei ihmiskunnan moraalista ymmärrystä ja hengellistä tuloksiinpääsyä tasasuhtaisesti lisätä, puhtaasti aineellisen kulttuurin rajoittamattomasta edistymisestä saattaa lopulta muodostua uhka sivilisaatiolle. Puhtaasti materialistinen tiede kätkee uumeniinsa kaiken tieteellisen ponnistelun tuhon potentiaalisen siemenen, sillä tämä nimenomainen asennoituminen tietää sellaisen sivilisaation lopulta tapahtuvaa luhistumista, joka on luopunut moraalisten arvojen tajustaan ja hylännyt tavoitteena olevan hengellisen päämääränsä.

132:1.4 (1457.3) Materialistisen tiedemiehen ja äärimmäisen idealistin kohtalona on ainainen tukkanuottasillaolo. Näin ei voi sanoa tiedemiehistä ja idealisteista, joiden hallussa on korkeista moraalisista arvoista ja hengellisistä vertaustasoista koostuva yhteinen mittapuu. Oli aikakausi mikä hyvänsä, tiedemiesten ja uskonnonharjoittajain täytyy tajuta, että heitä tutkitaan oikeussalissa, jonka nimi on inhimillinen hätä. Heidän tulee karttaa kaikkea keskinäistä sodankäyntiä ja pyrkiä samalla urheasti tekemään oman olemisensa jatkuminen oikeutetuksi sillä, että he entisestään lisäävät omistautumistaan inhimillisen edistyksen palvelemiseen. Jos minkä hyvänsä aikakauden niin kutsuttu tiede tai uskonto on valheellista, sen on joko puhdistettava toimintansa tai siirryttävä sivuun sellaisen aineellisen tieteen tai hengellisen uskonnon ilmaantumisen tieltä, joka on laadultaan todempaa ja arvollisempaa.

2. Hyvä ja paha

132:2.1 (1457.4) Mardus oli Rooman kyynikkojen tunnustettu johtaja, ja hänestä tuli Damaskoksen kirjanoppineen hyvä ystävä. Päivä kului toisensa perään, kun hän keskusteli Jeesuksen kanssa, ja yön toisensa jälkeen hän kuunteli tämän verratonta opetusta. Yksi tärkeimmistä Marduksen kanssa käydyistä keskusteluista oli se, jonka oli tarkoitus vastata tämän vilpittömän kyynikon esittämään kysymykseen hyvästä ja pahasta. Kahdennenkymmenennen vuosisadan ilmaisuin kerrottuna Jeesuksen sanoman keskeinen sisältö oli seuraava:

132:2.2 (1457.5) Veljeni, hyvä ja paha ovat vain sanoja, jotka toimivat ihmisen havaittavissa olevasta universumista luoman käsityksen suhteellisten tasojen symboleina. Jos olet eettisesti laiska ja sosiaalisesti välinpitämätön, voit ottaa hyvän mittakepiksesi voimassa olevat sosiaaliset käytännöt. Jos olet hengellisesti veltto ja moraalisesti edistymätön, voit omaksua hyvän mittapuiksesi aikalaistesi uskonnolliset käytännöt ja traditiot. Mutta sielun, joka jää eloon ajallisuudesta ja ilmaantuu ikuisuuteen, tulee tehdä elävä ja omakohtainen valinta hyvän ja pahan välillä sellaisina kuin ne määräytyvät niiden todellisten arvojen perusteella, jotka edustavat taivaallisen Isän ihmisen sydämeen lähettämän jumalallisen hengen

asettamia hengellisiä normeja. Tämä ihmisen sisimmässä oleva henki on persoonallisuuden eloonjäämisen normi.

132:2.3 (1457.6) Hyvyys on totuuden tavoin aina suhteellista, ja sen vastakohta on poikkeuksetta pahuus. Näiden hyvyyden ja totuuden laatumääreiden havaitseminen juuri mahdollistaa ihmisten kehittyvän sielun tehdä ikuisen eloonjäämisen kannalta olennaiset omakohtaiset valintapäätökset.

132:2.4 (1458.1) Hengellisesti sokea yksilö, joka johdonmukaisesti seuraa, mitä tiede sanelee, mitä sosiaalinen käytäntö edellyttää ja mitä uskonnollinen dogmi määrää, on vakavassa vaarassa uhrata moraalisen vapautensa ja menettää hengellisen kahleettomuutensa. Tällaisesta sielusta tulee pakostakin älyllisessä mielessä papukaija, sosiaalinen automaatti ja uskonnollisen esivallan orja.

132:2.5 (1458.2) Hyvyys kasvaa aina kohti uusia tasoja, joilla vapaus lisääntyy moraalisen itsensätodellistamisen ja hengellisen persoonallisuuden saavuttamisen myötä – sisimmässä olevan Suuntaajan löytämisen ja siihen samastumisen myötä. Kokemus on hyvää aina, kun se kohottaa kauneuden arvostamista, lisää moraalista tahtoa, avartaa totuuden näkemistä, laajentaa kykyä rakastaa ja palvella kanssaihmisiään, nostaa hengelliset ihanteet korkeuksiin ja yhdistää ihmisen korkeimmat ajalliset vaikuttimet hänen sisimmässään vaikuttavan Suuntaajan ikuisiin tavoitteisiin, mitkä kaikki johtavat suoraa tietä siihen, että ihmisen halu Isän tahdon täyttämiseen kasvaa entisestään, ja näin ne voimistavat Jumalan löytämisen ja yhä enemmän hänen kaltaisenaan olemisen jumalallista kaipuuta.

132:2.6 (1458.3) Sitä mukaa kun nouset ylöspäin luodun olennon kehityksen noudattamaa universumiasteikkoa, löydät aina vain enemmän hyvyyttä ja aina vain vähemmän pahuutta, täysin sen mukaisesti, mikä on oma kykysi kokea hyvyyttä ja nähdä totuutta. Erheen harjoittamisen tai pahuuden kokemisen kyky häviää kokonaan, vasta kun taivaaseen nouseva ihmissielu saavuttaa lopulliset henkitasot.

132:2.7 (1458.4) Hyvyys on elävää, suhteellista, aina etenevää, se on poikkeuksetta omakohtainen kokemus, ja sen sekä totuuden ja kauneuden näkemisen välillä vallitsee aina vastaavuussuhde. Hyvyys löytyy, kun tunnistetaan hengellisen tason positiiviset totuusarvot, jotka ihmisen kokemuksessa täytyy saattaa vastakohta-asetelmaan hyvyyden negatiivisen vastapuolen – potentiaalisen pahan luomien varjojen – kanssa.

132:2.8 (1458.5) Ennen kuin saavutat Paratiisin tasot, hyvyys tulee aina olemaan enemmänkin sitä, mitä tavoittelet, kuin sitä, mitä sinulla jo on; paremminkin tavoite kuin saavutettu kokemus. Mutta jo kun vasta isoat ja janoat vanhurskautta, koet yhä suurempaa tyydytystä hyvyyden osittaisestakin saavuttamisesta. Se, että maailmassa esiintyy hyvyyttä ja pahuutta, on itsessään positiivinen todiste ihmisen moraalisen tahdon olemassaolosta ja todellisuudesta; persoonallisuudesta, joka tällä tavoin tunnistaa nämä arvot ja joka myös kykenee tekemään valinnan niiden välillä.

132:2.9 (1458.6) Ylösnousevan kuolevaisen kyky minuutensa samastamiseen todellisten henkiarvojen kanssa on Paratiisin saavuttamiseen mennessä jo siinä määrin laajentunut, että sen

tuloksena on sellainen täydellisyyden saavuttaminen, joka kertoo elämän valon olevan kuolevaisen omaisuutta. Tällaisesta täydellistyneestä henkipersoonallisuudesta tulee niin täysin, jumalallisesti ja hengellisesti hyvyyden, kauneuden ja totuuden positiivisiin ja ylivertaisiin laatumääreisiin yhdistynyt, ettei jäljellä ole mitään mahdollisuutta tällaisen vanhurskaan hengen luoda minkäänlaista potentiaalisen pahuuden negatiivista varjoa, kun siihen kohdistuu Paratiisin infiniittisten Hallitsijoiden jumalallisen valon tutkiva valohohde. Hyvyys ei missään tällaisissa henkipersoonallisuuksissa ole enää osittaista, vastakohtaista ja verrannollista, vaan siitä on tullut jumalallisesti täysimääräistä ja hengellisesti yltäkylläistä; se lähenee Korkeimman puhtautta ja täydellisyyttä.

132:2.10 (1458.7) Pahan *mahdollisuus*, mutta ei sen aktuaalisuus, on moraaliselle valintatilanteelle välttämätön. Varjo on vain suhteellisen todellinen. Aktuaalinen paha ei omakohtaisena kokemuksena ole välttämätön. Potentiaalinen paha toimii aivan yhtä hyvin päätöksenteon virikkeenä niissä maailmoissa, joissa hengellisen kehityksen alemmille tasoille kuuluva moraalinen edistyminen tapahtuu. Pahasta tulee henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluva realiteetti vasta, kun moraalinen mieli valitsee pahan.

3. Totuus ja usko

132:3.1 (1459.1) Nabon oli kreikanjuutalainen ja Rooman tärkeimmän mysteerikultin, mitralaisuuden, eturivin johtajia. Jos kohta tämä mitralaisuuden ylipappi kävi monetkin keskustelut damaskoslaisen kirjanoppineen kanssa, pysyvimmin häneen vaikutti kuitenkin heidän eräänä iltana käymänsä mielipiteidenvaihto totuudesta ja uskosta. Nabon oli ajatellut tehdä Jeesuksesta käännynnäisen ja oli jopa ehdottanut, että tämä palaisi Palestiinaan mitralaisopettajana. Hänellä ei ollut edes aavistusta siitä, että Jeesus oli valmentamassa hänestä henkilöä, joka yhtenä ensimmäisistä kääntyisi valtakunnan evankeliumin kannattajaksi. Jeesuksen opetuksen ydinsisältö kuului nykyisen kielenkäytön mukaisesti ilmaistuna seuraavasti:

132:3.2 (1459.2) Totuus ei ole sanoin määriteltävissä; se on määriteltävissä vain elämällä. Totuus on aina enemmän kuin tietoa. Tieto liittyy kohteisiin, joista tehdään havaintoja, mutta totuus nousee tällaisten puhtaasti aineellisten tasojen yläpuolelle siinä, että se kulkee käsi kädessä viisauden kanssa, ja siinä, että siihen kuuluu sellaisia mitattaviksi kelpaamattomia seikkoja kuin inhimillinen kokemus ja jopa hengellisiä ja eläviä realiteetteja. Tiedon alkulähde on tiede, viisauden lähde on oikea filosofia, totuuden lähde on hengellisen elämän uskonnollinen kokemus. Tiedossa on kysymys tosiasioista, viisaudessa on kysymys suhteista, totuudessa on kysymys todellisuusarvoista.

132:3.3 (1459.3) Ihmisellä on taipumus jähmettää tiede, pukea filosofia kaavoihin ja dogmatisoida totuus, sillä hän on mentaalisesti laiska sovittautumaan elämisen yhä pitemmälle meneviin ponnisteluihin, samalla kun hän myös hirvittävästi pelkää tuntematonta.

Luonnontilassa elävä ihminen ei mitenkään herkästi ryhdy muuttamaan ajattelutottumuksiaan eikä elintapojaan.

132:3.4 (1459.4) Ilmoitettu totuus, omakohtaisesti löydetty totuus, on ihmissielun ylin ilo; se on aineellisen mielen ja ihmisen sisimmässä olevan hengen yhteinen aikaansaannos. Tämän sielun, joka erottaa totuuden ja rakastaa kauneutta, ikuisen pelastuksen takaa se hyvyyden isoaminen ja janoaminen, joka panee tämän kuolevaisen kehittämään yksiselitteiseksi tavoitteekseen Isän tahdon täyttämisen, Jumalan löytämisen ja hänen kaltaisekseen tulemisen. Todellisen tiedon ja totuuden välillä ei koskaan vallitse ristiriitaa. Ristiriitaa saattaa kylläkin esiintyä tiedon ja ihmisen uskomusten välillä, uskomusten, joita värittää ennakkoluuloisuus, joita vääristää pelko ja joita hallitsee kammo joutua kasvokkain aineellisten seikkojen selvillesaamisen tai hengellisen edistymisen mukanaan tuomien uusien tosiasioiden kanssa.

132:3.5 (1459.5) Mutta totuudesta ei voi koskaan tulla ihmisen omaisuutta, ellei hän harjoita uskoa. Tämä on totta siksi, etteivät ihmisen ajatukset, viisaus, etiikka ja ihanteet nouse milloinkaan korkeammalle kuin hänen uskonsa, hänen ylevin toiveensa. Ja kaikki tällainen todellinen usko perustuu syvälliseen mietiskelyyn, vilpittömään itsekritiikkiin ja myönnytyksiä tekemättömään moraaliseen tietoisuuteen. Usko on henkistyneen luovan mielikuvituksen innoituksen lähde.

132:3.6 (1459.6) Usko toimii päästääkseen vapaaksi sen jumalallisen kipinän ihmisyyden yläpuolelle nousevat toiminnat, sen kuolemattoman alkusolun toiminnat, joka elää ihmisen mielessä ja

on ikuisen eloonjäämisen potentiaali. Kasvit ja eläimet jäävät ajallisuudessa eloon siten, että ne sukupolvesta toiseen siirtävät eteenpäin identtisiä partikkeleita omasta itsestään. Ihmisen ihmissielu (persoonallisuus) selviytyy kuolevaisen kuolemasta sillä, että identiteetti yhdistyy tähän hänessä olevaan jumalallisuuden kipinään, joka on kuolematon ja joka toimii sen hyväksi, että ihmispersoonallisuuden olemassaolo jatkuisi päättymättömällä ja korkeammalla edistyvän universumiolemassaolon tasolla. Näkymättömiin kätketty ihmissielun siemen on kuolematon henki. Sielun toinen sukupolvi on ensimmäinen siinä hengelliseen ja edistyvään olemassaoloon kuuluvien persoonallisuuden ilmentymien sarjassa, joka päättyy, vasta kun tämä jumalallinen entiteetti tavoittaa oman olemassaolonsa lähteen, koko olemassaolon persoonallisen alkulähteen, Jumalan, Universaalisen Isän.

132:3.7 (1459.7) Ihmisen elämä jatkuu – selviytyy kuolemasta –, koska sillä on universumifunktio: sen tehtävänä on löytää Jumala. Uskon aktivoima ihmissielu ei voi pysähtyä, ennen kuin se on saavuttanut tämän kohtalonaan olevan päämäärän. Ja sitten kun se tämän jumalallisen päämäärän kerran saavuttaa, sillä ei voi koskaan olla loppua, sillä siitä on tullut Jumalan kaltainen – ikuinen.

132:3.8 (1460.1) Hengellinen kehittyminen on kokemus siitä, että yhä useammin ja vapaaehtoisesti valitsee hyvyyden, mihin vielä liittyy se, että pahan mahdollisuus yhtäläisesti ja askel askeleelta vähenee. Päästäessä hyvyyden hyväksi tehdyn valinnan lopullisuuteen ja totuuden arvostamiskyvyn täysimääräisyyteen ilmaantuu sen myötä

kauneuden ja pyhyyden täydellisyys, johon sisältyvä vanhurskaus ikiajoiksi estää sellaisen mahdollisuuden, että esiin nousisi edes potentiaalisen pahan ajatustakaan. Tällainen Jumalaa tunteva sielu ei luo mitään epäilevästä pahuudesta kertovaa varjoa, koska se toimii näin korkealla jumalallisen hyvyyden henkitasolla.

132:3.9 (1460.2) Paratiisi-hengen läsnäolo ihmisen mielessä on ilmoitus-lupaus ja usko-sitoumus jumalallista etenemistä merkitsevästä ikuisesta olemassaolosta jokaiselle sielulle, joka pyrkii saavuttamaan samastumisen tähän kuolemattomaan ja ihmisen sisimmässä olevaan Universaalisen Isän henkiosaseen.

132:3.10 (1460.3) Universumissa tapahtuvalle etenemiselle on ominaista yhä laajempi persoonallisuuden vapaus, sillä se liittyy yhä korkeampien itsensäymmärtämisen tasojen asteittaiseen saavuttamiseen ja sen seurauksena olevaan vapaaehtoiseen itsehillintään. Päästä hengellisessä itsehillinnässä täydellisyyteen on yhtä kuin universumissa nautittavan vapauden ja henkilökohtaisen kahleettomuuden täysimääräisyys. Usko ravitsee ja ylläpitää ihmisen sielua kaiken sen hämmennyksen keskellä, jonka hän joutuu alkuvaiheessa kokemaan etsiessään suuntaansa tässä valtavassa universumissa, kun rukouksesta puolestaan tulee sielun luovan mielikuvituksen erilaisten innoitusten ja uskon virikkeiden suuri yhdistäjä, siis sellaisen sielun, joka pyrkii samastumaan siinä olevan ja siihen liittyvän jumalallisen läsnäolon henki-ihanteisiin.

132:3.11 (1460.4) Nämä sanat tekivät Naboniin syvän vaikutuksen, niin kuin teki jokainen hänen Jeesuksen kanssa käymänsä keskustelu.

Nämä totuudet paloivat jatkuvasti hänen sydämessään, ja hän oli suureksi avuksi myöhemmin saapuneille Jeesuksen evankeliumin saarnaajille.

4. Henkilökohtainen hoiva

132:4.1 (1460.5) Jeesus ei Roomassa-oloaikanaan omistanut kaikkea vapaa-aikaansa tälle työlle, jonka tarkoituksena oli valmentaa miehistä ja naisista lähestyvän valtakunnan tulevia opetuslapsia. Hän käytti paljon aikaa hankkiakseen yksityiskohtaista tietoa kaikista tässä maailman suurimmassa ja kosmopoliittisimmassa kaupungissa asuvista ihmisroduista ja -luokista. Jokaiseen näistä lukuisista ihmiskontakteista Jeesus liitti kaksi tavoitetta: hän toivoi pääsevänsä perille siitä, miten ihmiset suhtautuivat elämäänsä lihallisessa hahmossa, ja hän oli myös halukas sanomaan tai tekemään jotakin, joka tekisi tuon elämän rikkaammaksi ja enemmän elämisen arvoiseksi. Hänen näiden viikkojen aikana esittämänsä uskonnolliset opetukset eivät millään tavoin poikenneet niistä, jotka olivat ominaisia hänen myöhemmälle elämälleen kahdentoista apostolin opettajana ja kansanjoukkojen saarnamiehenä.

132:4.2 (1460.6) Hänen sanomansa pääsisältönä oli aina taivaallisen Isän rakkauden tosiasia ja hänen laupeutensa totuus, mihin liittyi ilosanoma, että ihminen on tämän saman rakkauden Jumalan uskonpoika. Sosiaalisia suhteita solmiessaan Jeesuksen tavallisesti

käyttämänä menetelmänä oli kysymyksiä esittämällä saada ihmiset vapautumaan ja keskustelemaan kanssaan. Keskustelutuokio alkoi tavallisesti niin, että hän esitti heille kysymyksiä, ja se päättyi siten, että he esittivät hänelle kysymyksiä. Hän oli yhtä taitava opettamaan sekä kysymyksiä esittämällä että niihin vastaamalla. Säännönmukaista oli, että ne, joita hän opetti eniten, niille hän puhui vähiten. Eniten hänen henkilökohtaisesta hoivastaan hyötyivät taakkansa alle nääntyvät, huolten painamat ja masentuneet kuolevaiset, joiden kuormaa huojensi suuresti heidän näin saamansa tilaisuus purkaa sieluaan myötätuntoiselle ja ymmärtäväiselle kuuntelijalle, ja sitähän Jeesus nimenomaan oli, ja paljon enemmän. Ja näiden olosuhteisiinsa huonosti sopeutuneiden ihmisolentojen kerrottua huolensa Jeesukselle tämä kykeni aina tarjoamaan käytännöllisiä ja välittömästi hyödyttäviä ehdotuksia, jotka tähtäsivät heidän todellisten vaikeuksiensa korjaantumiseen, vaikkei hän jättänyt lausumatta niitäkään sanoja, jotka tarjosivat välitöntä huojennusta ja heti vaikuttavaa lohdutusta. Ja joka kerta hänellä oli tapana kertoa näille huolekkaille kuolevaisille Jumalan rakkaudesta ja tuoda monin eri keinoin ja tavoin heidän tietoonsa sen seikan, että he olivat tämän rakastavan, taivaassa olevan Isän lapsia.

132:4.3 (1461.1) Näin Jeesus Roomassa oleskellessaan tuli henkilökohtaisesti ottaneeksi yhteyttä yli viiteensataan tämän maailman kuolevaiseen, ja näissä yhteydenotoissa tuli esiin hänen syvä myötätuntonsa, ja ne koituivat kohteidensa mielenylennykseksi. Näin hän sai ihmiskunnan eri roduista tietoa, jota hän ei olisi koskaan kyennyt saamaan Jerusalemissa ja tuskin

Aleksandriassakaan. Näitä kuutta kuukautta hän piti aina eräänä maisen elämänsä vastaavankaltaisista vaiheista rikkaimpana ja valaisevimpana.

132:4.4 (1461.2) Niin kuin odottaa saattoi, näin monitaitoinen ja tarmokas mies ei voinut toimia tällä tavoin kuutta kuukautta tämän maailman metropolissa ilman, että hänen puoleensa kääntyi lukuisia henkilöitä, jotka halusivat häneltä palveluksia jonkin liikeasian suhteen, tai sitäkin useammin jossakin opetustoimintaan, yhteiskunnalliseen uudistustyöhön tai uskonnolliseen liikkeeseen liittyvässä hankkeessa. Tällaisia tarjouksia tehtiin runsaan tusinan verran, ja hän tarttui jokaiseen tarjoukseen tilaisuutena tuoda valikoiduin sanoin tai jonkin ystävällisen palveluksen avulla julki jokin hengellisesti ylentävä ajatus. Jeesuksesta oli mieluisaa tehdä palveluksia, vaikka pieniäkin, kaikenlaisille ihmisille.

132:4.5 (1461.3) Erään roomalaisen senaattorin kanssa hän keskusteli politiikasta ja valtiotaidosta, ja tämä yksi ainoa Jeesuksen kanssa vietetty hetki teki tähän lainsäätäjään niin syvän vaikutuksen, että hän käytti koko loppuelämänsä tuloksettomaan yritykseen taivuttaa virkaveljiään muuttamaan hallitsevan politiikan suuntaa niin, että olisi hylätty ajatus, jonka mukaan hallitus tukee ja ruokkii kansaa, ja omaksuttu sen sijaan ajatus, että kansan tulee tukea hallitusta. Jeesus vietti yhden illan erään rikkaan orjanomistajan kanssa, puhui tälle ihmisestä Jumalan poikana, ja seuraavana päivänä tämä mies, Claudius nimeltään, vapautti sataseitsemäntoista orjaa. Päivällisillä hän keskusteli erään kreikkalaisen lääkärin kanssa ja kertoi tälle, että hänen potilaillaan oli mieli ja sielu siinä kuin ruumiskin, ja näin hän

ohjasi tätä pätevää tohtoria pyrkimään siihen, että hän huolehtisi kanssaihmisistään entistä laajakatseisemmin. Jeesus keskusteli kaikkiin kansankerroksiin kuuluvien kaikenlaisten ihmisten kanssa. Ainoa paikka, jossa hän Roomassa ollessaan ei käynyt, oli julkinen kylpylä. Kylpylässä vallinneiden vapaiden sukupuolisuhteiden takia hän kieltäytyi liittymästä ystäviensä seuraan, kun nämä menivät sinne.

132:4.6 (1461.4) Eräälle roomalaiselle sotilaalle hän sanoi, kun he kävelivät Tiberin vartta: ”Ole yhtä rohkea sydämessäsi kuin olet kättesi töissä. Rohkene tehdä oikeutta ja olla kyllin suuri osoittaaksesi armoa. Pakota alempi minäsi tottelemaan korkeampaa minääsi samalla tavoin kuin tottelet ylempiäsi. Pidä hyvyys kunniassa ja nosta totuus jalustalle. Valitse kaunis ruman sijasta. Rakasta kanssaihmisiäsi ja kurottaudu täysin sydämin kohti Jumalaa, sillä Jumala on Isäsi taivaassa.”

132:4.7 (1461.5) Forumilla esiintyvälle puhujalle hän sanoi: ”Kaunopuheisuutesi on miellyttävää, logiikkasi on ihailtavaa, äänesi hivelee korvia, mutta se, mitä opetat, on tuskin totta. Jospa vain osaisit nauttia siitä innoittavasta tyydytyksestä, että tunnet Jumalan hengellisenä Isänäsi, saattaisit käyttää puhujankykyjäsi vapauttaaksesi kanssaihmisesi pimeyden kahlevankeudesta ja tietämättömyyden orjuudesta.” Tämä oli sama Markus, joka kuuli, kun Pietari saarnasi Roomassa, ja josta tuli tämän seuraaja. Kun Simon Pietari ristiinnaulittiin, juuri tämä mies uhmasi roomalaisia vainoojia ja jatkoi rohkeasti uuden evankeliumin julistamista.

132:4.8 (1462.1) Tavattuaan erään köyhän miehen, jota oli syytetty väärin perustein, Jeesus meni hänen kanssaan rauhantuomarin eteen, ja kun hänelle oli myönnetty erityislupa esiintyä miehen puolustajana, hän piti suurenmoisen puheen, jonka kuluessa hän sanoi: ”Oikeudenmukaisuus on suuren kansakunnan tunnusmerkki, ja mitä suurempi kansakunta sitä tarmokkaammin se pitää huolen siitä, ettei sen vähäisintäkään kansalaista kohtaa vääryys. Sääli kansakuntaa, jos sen tuomioistuinten edessä saavat vaivatta oikeutta vain ne, joilla on rahaa ja vaikutusvaltaa! Tuomarin pyhä velvollisuus on laskea syytön vapauteen siinä kuin rangaista syyllistäkin. Kansakunnan tuomioistuinten puolueettomuudesta, tasapuolisuudesta ja rehellisyydestä riippuu, pitkällekö sen olemassaolo jatkuu. Siviilihallinnon perustana on oikeudenmukaisuus aivan kuten aidon uskonnon perustana on armo.” Tuomari otti tapauksen uudelleen käsiteltäväksi, ja kun todistusaineisto oli seulottu, hän päästi vangin vapauteen. Kaikista Jeesuksen toiminnoista näinä päivinä, joina hän harjoitti henkilökohtaista hoivaamista, tämä tapaus tuli lähimmäksi julkista toimintaa.

5. Neuvot rikkaalle miehelle

132:5.1 (1462.2) Muuan rikas mies, Rooman kansalainen ja stoalainen, kiinnostui suuresti Jeesuksen opetuksista Angamonin esiteltyä hänet tälle. Monien kahdenkeskisten neuvonpitojen jälkeen tämä varakas kansalainen kysyi Jeesukselta, mitä tämä tekisi varallisuudella, jos

hänellä sitä olisi, ja Jeesus vastasi hänelle: ”Osoittaisin aineellisen varallisuuden aineellisen elämän kohentamiseen, aivan kuten osoittaisin tietoa, viisautta ja hengellistä palvelua älyllisen elämän rikastuttamiseen, sosiaalisen elämän jalontamiseen ja hengellisen elämän edistämiseen. Hoitaisin aineellista varallisuutta yhden sukupolven varojen viisaana ja tarmokkaana uskottunamiehenä seuraavan ja sen jälkeen tulevien sukupolvien hyväksi ja niiden jalontamiseksi.”

132:5.2 (1462.3) Mutta rikas mies ei ollut täysin tyytyväinen Jeesuksen vastaukseen. Hän rohkeni esittää toisen kysymyksen: ”Mutta mitä asemassani olevan miehen pitäisi mielestäsi varallisuudellaan tehdä? Tulisiko minun pitää se vai antaa se pois?” Ja huomatessaan, että mies todellakin halusi tietää enemmän siitä, mikä oli totuus hänen lojaalisuudestaan Jumalaa kohtaan ja hänen velvollisuudestaan ihmisiä kohtaan, Jeesus laajensi vastaustaan: ”Ystäväiseni, näen, että etsit vilpittömästi viisautta ja rakastat rehellisesti totuutta, siksi haluan esittää sinulle näkemykseni siitä, mikä olisi ratkaisu varallisuuteen liittyviä vastuukysymyksiä koskeviin ongelmiisi. Teen tämän siksi, että olet *pyytänyt* neuvoani, ja antaessani sinulle seuraavat neuvot en tarkoita, että sanani koskisivat kenenkään muun rikkaan miehen varallisuutta, vaan osoitan neuvoni pelkästään sinulle ja sinun henkilökohtaiseksi opastukseksesi. Mikäli yksiselitteisesti haluat nähdä asian niin, että varallisuutesi on hoitoosi uskottu omaisuuserä; mikäli vilpittömästi haluat, että sinusta tulee itsellesi kertyneen varallisuutesi viisas ja tarmokas hoitaja, siinä tapauksessa neuvoisin sinua tekemään seuraavan

erittelyn rikkauksiesi lähteistä: Kysy itseltäsi ja koeta parhaasi mukaan löytää rehellinen vastaus kysymykseen, mistä tämä varallisuus on peräisin. Ja haluaisin ehdottaa, että suuren omaisuutesi alkulähteitä tarkastellessasi pidät apuneuvoina mielessäsi seuraavat kymmenen eri menetelmää, joilla aineellista varallisuutta kerätään:

132:5.3 (1462.4) ”1. Peritty varallisuus – vanhemmilta ja edellisiltä sukupolvilta peräisin olevat rikkaudet.

132:5.4 (1462.5) ”2. Löytämiseen perustuva varallisuus – maaäidin käyttämättömistä resursseista peräisin olevat rikkaudet.

132:5.5 (1462.6) ”3. Kaupankäyntiin perustuva varallisuus – aineellisten tavaroiden vaihdon ja myynnin tuottamasta oikeudenmukaisesta voitosta saadut rikkaudet.

132:5.6 (1462.7) ”4. Oikeudeton varallisuus – kanssaihmisten oikeudettomasta hyväksikäytöstä tai orjuuttamisesta peräisin olevat rikkaudet.

132:5.7 (1463.1) ”5. Korkoina kerätty varallisuus – pääoman sijoittamisen tarjoamista oikeutetuista ja oikeudenmukaisista ansiomahdollisuuksista saadut tulot.

132:5.8 (1463.2) ”6. Henkisen pääoman tuottama varallisuus – rikkaudet, jotka kertyvät ihmismielen luomis- ja keksimiskyvyn perusteella saaduista palkkioista.

132:5.9 (1463.3) ”7. Sattumasta johtuva varallisuus – kanssaihmisten anteliaisuudesta peräisin olevat tai elämänolosuhteista juontuvat rikkaudet.

132:5.10 (1463.4) ”8. Anastettu varallisuus – rikkaudet, jotka on saatu vilppiin ja epärehellisyyteen turvautumalla, varastamalla tai petoksen kautta.

132:5.11 (1463.5) ”9. Hoitoosi uskotut varat – varallisuus, jonka kanssaihmisesi ovat jättäneet huostaasi käytettäväksi johonkin erityiseen tarkoitukseen joko heti tai tulevaisuudessa.

132:5.12 (1463.6) ”10. Ansaittu varallisuus – rikkaudet, jotka ovat peräisin suoraan omasta henkilökohtaisesta työpanoksestasi; mielesi ja ruumiisi päivittäisistä ponnistuksista saamasi oikeutettu ja oikeudenmukainen korvaus.

132:5.13 (1463.7) ”Ja niinpä, ystäväni, jos haluat olla suuren omaisuutesi uskollinen ja oikeudenmukainen hoitaja Jumalan edessä ja ihmisiä palvellen, sinun on jaettava varallisuutesi likimääräisesti näihin kymmeneen suureen jakautumaan, ja sitten ryhdyttävä hoitamaan kutakin erää sen mukaan, mikä on viisas ja rehellinen tulkinta oikeudenmukaisuuden, tasapuolisuuden, rehellisyyden ja aidon tehokkuuden laeista; vaikka ei taivaan Jumala sinua toisaalta tuomitse, mikäli joskus epäselvissä tilanteissa erehtyisitkin ottamaan armeliaasti ja epäitsekkäästi huomioon kuolevaisten elämän onnettomista olosuhteista kärsivien uhrien ahdingon. Kun olet vilpittömästi epätietoinen siitä, mikä tietyissä aineellisissa tilanteissa olisi oikein ja kohtuullista, olkoot päätöksesi silloin suosiollisia puutteenalaisia kohtaan, olkoot ne suosiollisia niille, joiden osaksi on langennut kärsiä ansaitsemattomista vaikeuksista.”

132:5.14 (1463.8) Näistä asioista tuntikausia käydyn keskustelun jälkeen ja rikkaan miehen pyydettyä Jeesukselta lisää ja yksityiskohtaisempia ohjeita Jeesus jatkoi neuvojensa täsmentämistä, ja hänen sanomansa ydinsisältö kuului: ”Kun nyt esitän lisää ehdotuksia, jotka koskevat asennettasi varallisuutta kohtaan, kehottaisin sinua ottamaan vastaan neuvoni niin, että ne on annettu vain sinulle ja vain omaksi henkilökohtaiseksi opastukseksesi. Puhun vain omasta puolestani ja vain sinulle, tiedonhaluiselle ystävälleni. Pyydän hartaasti, ettet ryhdy sanelemaan, miten muiden rikkaiden miesten tulee suhtautua varallisuuteensa. Sinulle antamani neuvo kuuluisi seuraavasti:

132:5.15 (1463.9) ”1. Kun toimit perimäsi omaisuuden hoitajana, sinun tulisi ottaa huomioon, mistä lähteistä se on peräisin. Sinuun kohdistuu moraalinen velvollisuus, jonka mukaan edustat mennyttä sukupolvea rehellisesti tapahtuvassa laillisen varallisuuden siirtämisessä seuraaville sukupolville sen jälkeen, kun olet vähentänyt siitä kohtuullisen veron nykyisen sukupolven hyväksi. Mutta sinulla ei ole velvollisuutta jatkaa mitään sellaista epärehellisyyttä tai oikeudenloukkausta, joka on liittynyt esivanhempiesi väärinkäytöksin tapahtuneeseen varallisuuden keräämiseen. Jokaisen perimäsi varallisuuserän, joka osoittautuu petoksella tai vääryydellä hankituksi, saat käyttää sen mukaan, mitkä ovat vakaumuksesi oikeudenmukaisuudesta, anteliaisuudesta ja varallisuuden palauttamisesta oikealle omistajalleen. Mitä laillisesta perintöosastasi tämän jälkeen jää, sen saat käyttää niin kuin oikeaksi näet ja siirtää sen turvallisesti eteenpäin siinä ominaisuudessa, että olet yhden sukupolven uskottumies toisen sukupolven hyväksi.

Viisautta osoittavan arvostelukyvyn ja terveen harkinnan tulisi ohjata päätöksiäsi, jotka koskevat rikkauksien testamenttaamista perillisillesi.

132:5.16 (1463.10) ”2. Jokaisen, joka saa varallisuutta löytöjen tuloksena, tulisi muistaa, että yksi yksilö voi elää maan päällä vain lyhyen ajan, ja siksi hänen olisi ryhdyttävä asianmukaisiin toimenpiteisiin, jotta näiden löytöjen tuotto jakautuisi hyödyllisesti mahdollisimman monen hänen kanssaihmisensä kesken. Vaikkei löytäjältä tulekaan kiistää kaikkea korvausta löytöön johtaneista ponnistuksista, ei hänen toisaalta tule itsekkäästi katsoa oikeudekseen vaatia itselleen kaikkia luontoon kätkeytyvien resurssien paljastumisesta saatavissa olevia etuja ja siunauksia.

132:5.17 (1464.1) ”3. Niin kauan kuin ihmiset katsovat hyväksi hoitaa maailman liiketoimintaa tavaroita myymällä ja vaihtamalla, heillä on oikeus kohtuulliseen ja lailliseen voittoon. Jokaiselle kauppiaalle kuuluu palkkio palveluksistaan; kaupankävijällä on oikeus saada palkkansa. Ilman vilppiä tapahtuva kaupankäynti ja kanssaihmisten rehellinen kohtelu maailman järjestyneen liiketoiminnan puitteissa luovat monien erilaisten voittojen muodossa saatua varallisuutta, ja kaikkia näitä varallisuuden lähteitä on arvioitava oikeudenmukaisuuden, rehellisyyden ja kohtuuden korkeimpien periaatteiden mukaan. Rehellisen kauppamiehen ei tulisi epäröidä ottaa samaa voittoa, jonka hän mielihyvin soisi toiselle kauppiaalle samankaltaisesta liiketoimesta. Vaikkei tämänlaatuinen varallisuus olekaan identtistä omakohtaisesti ansaittujen tulojen kanssa, kun

liiketoimia harjoitetaan suuressa mittakaavassa, samalla tällainen rehellisesti kartutettu varallisuus kuitenkin antaa omistajalleen melkoisen sananvallan, kun kysymys on sen sittemmin tapahtuvasta jakamisesta.

132:5.18 (1464.2) ”4. Kukaan kuolevainen, joka tuntee Jumalaa ja koettaa täyttää jumalallisen tahdon, ei voi alentua käyttämään varallisuutta sorron välineenä. Kukaan jalo ihminen ei pyri kokoamaan rikkauksia ja kasaamaan itselleen varallisuuden tuomaa valtaa lihallishahmoisia veljiään orjuuttamalla tai heitä epäoikeudenmukaisesti hyväksikäyttämällä. Rikkaudet ovat moraalinen kirous ja hengellinen poltinmerkki, silloin kun ne ovat peräisin sorron kohteena olevan kuolevaisen ihmisen hiestä. Kaikki tällainen varallisuus pitäisi palauttaa niille, jotka on tällä keinoin ryöstetty, tai heidän lapsilleen ja lastenlapsilleen. Kestävää sivilisaatiota ei voi perustaa sellaiselle käytännölle, että työntekijältä petkutetaan hänen palkkansa.

132:5.19 (1464.3) ”5. Rehellisestä varallisuudesta on oikeus saada korkoa. Niin kauan kuin ihmiset antavat ja ottavat lainaa, voidaan kohtuullista korkoa periä, edellyttäen että lainaksi annettu pääoma oli laillista varallisuutta. Puhdista ensin pääomasi, ennen kuin vaadit siitä korkoa. Älä koskaan muutu niin pieneksi ja ahneeksi, että alentuisit harjoittamaan koronkiskontaa. Älä milloinkaan sorru sellaiseen itsekkyyteen, että käyttäisit rahan valtaa saadaksesi oikeudetonta etua kamppailevien kanssaihmistesi kustannuksella.

Älä lankea kiusaukseen ottaa kiskurikorkoa taloudellisessa ahdingossa olevalta veljeltäsi.

132:5.20 (1464.4) ”6. Jos sattuu käymään niin, että neronleimaukset tuottavat sinulle varallisuutta, jos rikkautesi ovat peräisin palkkioista, joita olet saanut keksijänlahjojesi perusteella, älä vaadi itsellesi epäoikeudenmukaista osuutta tällaisista palkinnoista. Nero on velkaa jotakin sekä esivanhemmilleen että jälkeläisilleen; hän on kiitollisuudenvelassa myös rotuaan, kansakuntaansa ja hänen keksintöihinsä liittyviä olosuhteita kohtaan. Hänen tulisi myös muistaa, että hän työskenteli ja kehitteli keksintönsä ihmisenä ihmisten joukossa. Yhtä suuri vääryys olisi evätä nerolta kaikkinainen varojen karttuminen. Ja on aina oleva niin, että ihmisten on mahdotonta laatia sääntöjä ja säännöksiä, jotka soveltuisivat tasapuolisesti kaikkiin näihin varallisuuden oikeudenmukaista jakautumista koskeviin ongelmiin. Sinun on ensiksi tunnustettava ihminen veljeksesi, ja jos rehellisesti haluat menetellä hänen suhteensa niin kuin toivoisit hänen menettelevän itsesi suhteen, sinua ohjaavat oikeudenmukaisuuden, rehellisyyden ja kohtuullisuuden sanelemat arkipäiväiset ohjeet siinä, mikä on oikeudenmukainen ja tasapuolinen ratkaisu jokaiseen esille nousevaan taloudellisia korvauksia ja sosiaalista oikeudenmukaisuutta koskevaan ongelmaan.

132:5.21 (1464.5) ”7. Kenenkään ihmisen ei tulisi omaisuuden hoitamisesta ansaittuja oikeudenmukaisia ja oikeutettuja palkkioita lukuun ottamatta esittää henkilökohtaista vaatimusta sellaiseen

varallisuuteen, jonka aika ja sattuma saattavat sysätä hänen käsiinsä. Sattumoisin saadut rikkaudet tulisi nähdä laajalti siinä valossa, että ne ovat luottamuksenosoituksena hoitoon saatu omaisuuserä, joka olisi käytettävä oman sosiaalisen tai taloudellisen ryhmän hyväksi. Tällaisen varallisuuden omistajille tulisi antaa suurin sananvalta päätettäessä näiden ansaitsemattomien resurssien viisaasta ja tuottavasta jakamisesta. Sivistynyt ihminen ei suinkaan aina pidä kaikkea hallussaan olevaa henkilökohtaisena ja yksityisenä omaisuutenaan.

132:5.22 (1465.1) ”8. Jos tiedät, että jokin omaisuutesi erä on hankittu petoksen kautta; jos varallisuuteesi kuuluu vähänkään sellaista, joka on karttunut epärehellisin keinoin tai vilpillisin menetelmin; jos rikkautesi ovat tulos oikeudettomista toimenpiteistä kanssaihmisiäsi kohtaan, kiirehdi palauttamaan kaikki nämä vääryydellä hankitut erät oikeille omistajilleen. Maksa vahingonkorvaukset täyteen määräänsä ja puhdista sillä tavoin omaisuutesi kaikista epärehellisin keinoin saaduista rikkauksista.

132:5.23 (1465.2) ”9. Uskotunmiehen ominaisuudessa yhden henkilön harjoittama varojen hoitaminen muiden ihmisten lukuun on vakava ja pyhä vastuutehtävä. Älä saata vaaraan tai uhanalaiseksi tällaista itsellesi uskottua omaisuutta. Tällaisesta sinulle uskotusta omaisuudesta ota itsellesi vain se, minkä kaikki rehelliset ihmiset hyväksyisivät.

132:5.24 (1465.3) ”10. Se omaisuutesi osa, joka edustaa omista mentaalisista ja fyysisistä ponnisteluistasi saamiasi ansioita, mikäli työsi on tehty rehellisyyttä ja oikeudenmukaisuutta noudattaen, on eittämättä omaasi. Kukaan ihminen ei voi kiistää oikeuttasi sellaisen varallisuuden hallussapitoon ja sopivaksi katsomallasi tavalla tapahtuvaan käyttämiseen edellyttäen, ettei tämä oikeutesi käyttö tuota vahinkoa kanssaihmisillesi.”

132:5.25 (1465.4) Kun Jeesus oli päättänyt neuvojensa jakamisen tälle varakkaalle roomalaiselle, tämä nousi lepovuoteeltaan ja antoi hyvää yötä toivottaessaan seuraavan lupauksen: ”Hyvä ystäväni, huomaan, että olet mies, jossa on paljon viisautta ja hyvyyttä, ja jo huomispäivänä alan hoitaa kaikkea varallisuuttani antamiesi neuvojen mukaisesti.”

6. Sosiaalinen hoiva

132:6.1 (1465.5) Täällä Roomassa sattui myös tuo liikuttava välinäytös, jonka kuluessa universumin Luoja uhrasi useita tunteja siihen, että hän saattoi eksyneen lapsen huolestuneen äitinsä luokse. Tämä pikkupoika oli kulkeutunut pois kotoaan, ja Jeesus löysi hänet hätäänsä itkemästä. Jeesus ja Ganid olivat matkalla kirjastoihin, mutta he ottivat tehtäväkseen toimittaa lapsi takaisin kotiinsa. Ganid ei koskaan unohtanut, mitä Jeesus tällöin lausui: ”Tiedätkö, Ganid, että useimmat ihmiset ovat tämän eksyneen lapsen kaltaisia. He

käyttävät suuren osan ajastaan siihen, että itkevät peloissaan ja kärsivät murheissaan, kun he toden totta ovat vain vähän matkan päässä sieltä, missä on turva ja suoja, aivan kuten tämä lapsi oli vain lyhyen matkan päässä kotoaan. Ja kaikkien, jotka tuntevat totuuden tien ja joilla on vakuuttuneisuus siitä, että he tuntevat Jumalaa, tulisi pitää etuoikeutena eikä suinkaan velvollisuutena tarjota lähimmäisilleen opastusta, kun nämä ponnistelevat löytääkseen elämiseen sisältyvät tyydytyksen lähteet. Eikö meille ollutkin suurenmoinen ilo huolehtia siitä, että tämä lapsi pääsi takaisin äitinsä luokse? Samalla tavoin ne, jotka ohjaavat ihmisiä Jumalan tykö, kokevat inhimillisen palvelemisen suoman verrattoman tyydytyksen.” Ja tuosta päivästä lähtien aina luonnollisen elämänsä loppuun saakka Ganid piti jatkuvasti silmänsä auki huomatakseen, olisiko jossakin eksyneitä lapsia, jotka hän voisi viedä takaisin heidän kotiinsa.

132:6.2 (1465.6) Kohdattiin myös muuan leskivaimo, jolla oli viisi lasta ja jonka mies oli kuollut tapaturmaisesti. Jeesus kertoi Ganidille, että hän itse oli menettänyt isänsä tapaturman kautta, ja he kävivät kerran toisensa jälkeen lohduttamassa tätä äitiä ja hänen lapsiaan Ganidin pyytäessä isältään rahaa toimittaakseen heille ruokaa ja vaatteita. He luopuivat tästä toiminnasta, vasta kun olivat löytäneet vanhimmalle pojalle työpaikan, jolloin tämä saattoi auttaa perheen huoltamisessa.

132:6.3 (1465.7) Kuunnellessaan tuona iltana kertomusta näistä kokemuksista, Gonod sanoi Jeesukselle hyväntahtoisesti:

”Tarkoitukseni on tehdä pojastani oppinut tai liikemies, ja nyt sinä ryhdyt tekemään hänestä filosofia tai filantrooppia.” Ja Jeesus vastasi hymyillen: ”Mitäpä, jos teemme hänestä kaikki neljä; silloin hän kykenee saamaan elämässään nelinkertaisen tyydytyksen, sillä silloin hänen korvansa, joka erottaa ihmisen tarpeista kertovan melodian, pystyy yhden sijasta tunnistamaan neljä säveltä.” Gonod sanoi siihen: ”Nyt huomaan, että olet todellakin filosofi. Sinun täytyy kirjoittaa kirja tulevia sukupolvia varten.” Ja Jeesus vastasi: ”Ei kirjaa – minun tehtävänäni on elää elämä tämän sukupolven keskuudessa ja kaikkia sukupolvia varten. Minä – ”, mutta hän jätti lauseensa kesken ja sanoi Ganidille: ”Poikani, on aika mennä levolle.”

7. Retkiä Rooman ympäristöön

132:7.1 (1466.1) Jeesus, Gonod ja Ganid tekivät viisi retkeä Rooman ulkopuolelle kaupungin ympäristössä sijaitseviin kiinnostaviin kohteisiin. Kun he kävivät Pohjois-Italian järvillä, Jeesus kävi pitkän keskustelun Ganidin kanssa siitä, miten mahdotonta on antaa ihmiselle opetusta Jumalasta, jos tämä ei halua tuntea Jumalaa. Järville matkatessaan he olivat tavanneet sattumalta erään ajattelemattoman pakanan, ja Ganidia hämmästytti, ettei Jeesus noudattanut tavallista käytäntöään, jonka mukaan hän olisi houkutellut miehen keskustelemaan kanssaan, ja se taas olisi luonnostaan johtanut keskusteluun hengellisistä kysymyksistä.

Ganidin kysyessä opettajaltaan, miksi tämä osoitti niin vähän mielenkiintoa tuota pakanaa kohtaan, Jeesus vastasi:

132:7.2 (1466.2) ”Ganid, tämä mies ei isonnut totuutta. Hän ei ollut tyytymätön itseensä. Hän ei ollut valmis pyytämään apua, eivätkä hänen mielensä silmät olleet avoinna ottamaan vastaan valoa sielulle. Tämä mies ei ollut kypsä pelastuksen sadonkorjuuseen; hänelle on annettava enemmän aikaa, jotta elämän koettelemukset ja vaikeudet valmistaisivat hänet ottamaan vastaan viisautta ja korkeampaa oppineisuutta. Tai siinä tapauksessa, että voisimme saada hänet elämään kanssamme, saattaisimme omalla elämällämme näyttää hänelle taivaassa olevan Isän, ja silloin alkaisi elämämme Jumalan poikina kiinnostaa häntä niin, että hänelle tulisi sisäinen pakko esittää kysymyksiä Isästämme. Et voi ilmoittaa totuutta Jumalasta niille, jotka eivät häntä etsi; vastahakoisia sieluja et voi johdattaa pelastuksen riemuihin. Ihmiselle pitää elämässä saatujen kokemusten tuloksena kehittyä totuudennälkä, tai hänellä pitää olla halu Jumalan tuntemiseen sen seurauksena, että hänellä on kosketus niiden ihmisten elämään, jotka tuntevat jumalallisen Isän, ennen kuin toinen ihminen voi toimia välikappaleena, joka johdattaa tällaisen kuolevaisen lähimmäisensä taivaassa olevan Isän luo. Jos tunnemme Jumalaa, meidän todellinen velvollisuutemme maan päällä on elää elämäämme niin, että sallimme Isän tuoda itsensä julki omassa elämässämme, ja näin kaikki Jumalaa etsivät ihmiset näkevät Isän ja pyytävät apuamme saadakseen lisää tietoa siitä Jumalasta, joka tulee tällä tavoin elämässämme julki.”

132:7.3 (1466.3) Heidän Sveitsissä ylhäällä vuoristossa käydessään tapahtui, että Jeesus keskusteli kokonaisen päivän ajan sekä isän että pojan kanssa buddhalaisuudesta. Ganid oli monet kerrat esittänyt Jeesukselle suoria kysymyksiä Buddhasta, mutta oli aina saanut enemmän tai vähemmän välttteleviä vastauksia. Nyt isä esitti pojan läsnä ollessa Jeesukselle kiertelemättömän kysymyksen Buddhasta ja sai kiertelemättömän vastauksen. Gonod sanoi: ”Tahtoisin tosiaankin tietää, mitä mieltä olet Buddhasta.” Ja Jeesus vastasi:

132:7.4 (1466.4) ”Buddhanne oli paljon parempi kuin buddhalaisuutenne. Buddha oli suuri mies, omalle kansalleen jopa profeetta, mutta hän oli orpo profeetta. Näin sanoessani tarkoitan, että hän jo varhaisessa vaiheessa kadotti näköpiiristään hengellisen Isänsä eli taivaallisen Isän. Hänen kokemuksensa oli traaginen. Hän koetti elää ja opettaa Jumalan sanansaattajana, mutta ilman Jumalaa. Buddha ohjasi pelastuksen laivansa suoraan turvallisen sataman alueelle, suoraan kuolevaisten pelastuksen turvasataman suulle, ja siellä hyvä laiva ajoi puutteellisten merikorttien takia karille. Siellä se on maannut näiden monien sukupolvien ajan – liikkumattomana ja miltei toivottomasti pohjaan juuttuneena. Ja sen kannelle ovat jääneet monet kansanne ihmiset kaikkina näinä vuosina. He elävät huutomatkan päässä tyynistä turvallisista vesistä, mutta he kieltäytyvät tulemasta niille vesille siksi, että hyvän Buddhan jalo pursi onnettomuudekseen ajoi karille aivan sataman edustalla. Eivätkä buddhalaiset kansat koskaan purjehdi tähän satamaan, elleivät ne hylkää profeettansa filosofian purtta ja tartu hänen jaloon henkeensä. Jos kansanne olisi pysynyt uskollisena Buddhan

hengelle, olisitte jo kauan sitten purjehtineet hengen tyyneyttä, sielun lepoa ja pelastuksen varmuutta merkitsevään turvasatamaanne.

132:7.5 (1467.1) ”Ymmärräthän, Gonod, että hengessä Buddha tunsi Jumalan, mutta mielessä hän ei kyennyt Jumalaa selvästi löytämään. Juutalaiset löysivät Jumalan mielessä, mutta hengessä heiltä jäi Jumala suureksi osaksi tuntematta. Tänä päivänä buddhalaiset rämpivät filosofiassa, josta puuttuu Jumala, kun taas omaa kansaani säälittävällä tavalla orjuuttaa jumalanpelko, josta puuttuu elämän ja kahleettomuuden pelastava filosofia. Teillä on filosofia, josta puuttuu Jumala; juutalaisilla on Jumala, mutta heiltä puuttuu jokseenkin kokonaan sellainen elämisen filosofia, joka olisi jossakin suhteessa tähän Jumalaan. Koska Buddha ei kyennyt näkemään Jumalaa henkenä ja Isänä, hän ei kyennyt opetuksessaan antamaan sitä moraalista energiaa ja sitä hengellistä käyttövoimaa, jota uskonnossa täytyy olla, jos sen on määrä muuttaa rotua ja ylevöittää kansakuntaa.”

132:7.6 (1467.2) Silloin Ganid huudahti: ”Opettaja, luokaamme me, sinä ja minä, uusi uskonto, joka olisi kyllin hyvä Intialle ja kyllin suuri Roomalle, ja kuka tietää, vaikka saisimme juutalaiset vaihtamaan sen Jahveen.” Ja Jeesus vastasi: ”Ganid, uskontoja ei tehdä. Ihmisten uskonnot kehkeytyvät pitkien ajanjaksojen kuluessa, kun Jumalasta tehdyt totuuden paljastukset taas välähtävät maan päällä niiden ihmisten elämässä, jotka ilmoittavat Jumalasta kanssaihmisilleen.” Mutta he eivät ymmärtäneet näiden profeetallisten sanojen merkitystä.

132:7.7 (1467.3) Kun he tuona iltana menivät levolle, Ganid ei saanut unta. Hän puhui pitkään isänsä kanssa ja sanoi lopulta: ”Tiedätkö, isä, toisinaan minusta tuntuu, että Joosua on profeetta.” Ja hänen isänsä vastasi siihen unisesti vain: ”Poikani, on muitakin – ”

132:7.8 (1467.4) Tästä päivästä lähtien aina luonnollisen elämänsä loppuun Ganid jatkoi oman uskontonsa kehittelyä. Hänen mieltään liikutti suuresti Jeesuksen avarakatseisuus, tasapuolisuus ja suvaitsevuus. Milloin hyvänsä he kävivät keskusteluja filosofiasta ja uskonnosta, tämä nuorukainen ei kertaakaan kokenut tuntevansa harmistumista tai olevansa asioista jyrkästi toista mieltä.

132:7.9 (1467.5) Millaisen näyn taivaan älyllisille olennoille tarjosikaan tämä kohtaus, jossa intialainen nuorimies ehdotti universumin Luojalle, että he tekisivät uuden uskonnon! Ja vaikkei nuori mies sitä tiennytkään, he olivat juuri sillä hetkellä ja siinä paikassa tekemässä uutta ja ikuista uskontoa – tätä uutta pelastuksen tietä, Jeesuksen kautta ja Jeesuksessa ihmiselle annettua ilmoitusta Jumalasta. Mitä tämä poikanen halusi kaikkein eniten tehdä, sitä hän tiedostamattaan oli itse asiassa tekemässä. Ja näin on aina ollut ja näin on aina oleva. Mitä valaistunut ja harkitseva ihmisen mielikuvitus, joka saa hengellistä opetusta ja ohjausta, haluaa täydestä sydämestään ja epäitsekkäästi tehdä ja olla, siitä tulee mitattavissa olevin määrin luovaa samassa suhteessa kuin tämä kuolevainen omistautuu Isän tahdon jumalalliseen noudattamiseen.

Kun ihminen antautuu Jumalan kumppaniksi, saattaa tapahtua ja tapahtuu suuria asioita.

Luku 133

Paluu Roomasta

133:0.1 (1468.1) OLLESSAAN lähdössä Roomasta Jeesus ei jättänyt hyvästejä kenellekään ystävistään. Damaskoksen kirjanoppinut ilmaantui Roomaan huomiota herättämättä ja poistui sieltä samalla tavoin. Kului kokonainen vuosi, ennen kuin ne, jotka hänet tunsivat ja häntä rakastivat, luopuivat toivosta vielä tavata häntä. Ennen kuin toinen vuosi oli päättynyt, Jeesuksen tunteneista henkilöistä koostuvat pikku ryhmät huomasivat, että heitä vetivät yhteen heidän yhteinen kiinnostuksensa hänen opetuksiaan kohtaan ja heidän yhteinen muistonsa hänen seurassaan vietetyistä hyvistä hetkistä. Ja nämä stoalaisista, kyynikoista ja mysteerikulttien kannattajista koostuvat pienryhmät tapailivat jatkuvasti toisiaan epäsäännöllisin väliajoin ja epävirallisissa merkeissä aina ensimmäisten kristinuskon saarnaajain Roomaan-ilmaantumiseen saakka.

133:0.2 (1468.2) Gonod ja Ganid olivat tehneet Aleksandriassa ja Roomassa niin paljon ostoksia, että he lähettivät kaikki tavaransa kuormakaravaanin mukana edellään Tarentumiin. Sillä välin kolme

matkamiestä kulkivat kiirettä pitämättä Italian halki suurenmoista Via Appiaa pitkin. Tällä matkalla he kohtasivat kaikenlaisia ihmisiä. Monet ylhäiset Rooman kansalaiset ja kreikkalaissiirtolaiset asuivat tämän tien varrella, mutta jo tuolloin alkoi näyttämölle ilmaantua myös kelvottomien orjien suurten laumojen jälkeläisiä.

133:0.3 (1468.3) Eräänä päivänä, kun he olivat keskipäivän ruokatauolla noin puolitiessä Tarentumiin, Ganid kysyi Jeesukselta suoraan, mitä tämä ajatteli Intian kastijärjestelmästä. Jeesus sanoi: ”Vaikka ihmiset eroavat toisistaan monin tavoin, Jumalan edessä ja hengellisessä maailmassa kaikki kuolevaiset ovat yhdenvertaisia. Jumalan silmissä on olemassa vain kaksi kuolevaisten ryhmää: ne, jotka haluavat noudattaa hänen tahtoaan, ja ne, jotka eivät halua. Kun universumi tarkastelee asuttua maailmaa, myös se näkee kaksi suurta luokkaa: ne, jotka tuntevat Jumalaa, ja ne, jotka eivät tunne. Ne, jotka eivät Jumalaa voikaan tuntea, lasketaan kyseisen maailman eläimistöön kuuluviksi. Ihmiskunta on soveliaasti jaettavissa moniin luokkiin eri ominaisuuksien mukaisesti, sillä heitä on mahdollista tarkastella fyysisestä, mentaalisesta, sosiaalisesta, ammatillisesta tai moraalisesta näkökulmasta, mutta kun nämä kuolevaisten erilaiset luokat ilmaantuvat Jumalan oikeusistuimen eteen, ne ovat yhdenvertaisia; Jumala ei todellakaan katso henkilöön. Vaikkette voikaan välttyä panemasta merkille ihmisten toisistaan eroavia kykyjä ja avuja älyllisissä, sosiaalisissa ja moraalisissa asioissa, mitään tällaisia eroja teidän ei tulisi tehdä ihmisten hengellisen veljeskunnan piirissä ollessanne kokoontuneina Jumalan eteen häntä palvoaksenne.”

1. Armo ja oikeudenmukaisuus

133:1.1 (1468.4) Eräänä iltapäivänä, kun he olivat lähestymässä Tarentumia, sattui maantien varressa varsin mielenkiintoinen välikohtaus. He näkivät, miten muuan karkea ja röyhkeä nuorukainen kävi raa'asti erään pienemmän pojan kimppuun. Jeesus kiiruhti hyökkäyksen kohteeksi joutuneen nuorukaisen avuksi ja saatuaan tämän turvaan hän piti lujasti kiinni päällekarkaajasta, kunnes pienempi poika oli päässyt pakoon. Kun Jeesus irrotti otteensa pikku rähisijästä, Ganid kävi samassa hetkessä käsiksi tähän poikaan ja ryhtyi antamaan hänelle raikuvaa selkäsaunaa, mutta Ganidin hämmästykseksi Jeesus tuli kiireesti väliin. Kun Jeesus oli saanut Ganidin rauhoittumaan ja päästänyt pelästyneen pojan menemään, Ganid huudahti kiihdyksissään, heti kun sai hengityksensä tasaantumaan: ”En pysty ymmärtämään sinua, Opettaja. Jos armeliaisuus vaatii sinua pelastamaan pienemmän pojan, eikö oikeudenmukaisuus vastaavasti vaatisi isomman ja hyökkäykseen syyllistyneen nuorukaisen rankaisemista?” Vastatessaan Ganidille Jeesus sanoi:

133:1.2 (1469.1) ”Ganid, on totta, ettet ymmärrä. Armeliaisuuden osoittaminen on aina yksilön suorittama teko, mutta oikeudenmukaisuuden edellyttämä rangaistus on sosiaalisten, valtiollisten tai universumin hallinnosta vastaavien ryhmien tehtävä. Velvollisuuksiini kuuluu yksilönä armeliaisuuden osoittaminen; minun täytyy mennä kimppuun käydyn miehenalun turvaksi, ja on

täysin johdonmukaista, että saan käyttää riittäviä voimakeinoja päällekarkaajan hillitsemiseksi. Ja tein juuri niin. Onnistuin vapauttamaan hyökkäyksen kohteeksi joutuneen pojan; ja sillä tein velvollisuuteni armeliaisuuden osalta. Voimakeinoin pidättelin sitten päällekarkaajaa sen verran kauan, että kiistan heikompi osapuoli pääsi karkuun, minkä jälkeen vetäydyin pois koko asiasta. En ryhtynyt istumaan oikeutta päällekarkaajaa vastaan hänen motiivinsa tutkiakseni – arvioidakseni oikeudellisesti kaikkia seikkoja, jotka liittyivät hänen hyökkäykseensä toverinsa kimppuun – ja ryhtyäkseni sitten panemaan täytäntöön tuomiota, jonka oma mieleni kenties sanelisi hänen tekemänsä vääryyden oikeudenmukaisena hyvityksenä. Ganid, armeliaisuus saattaa olla suurpiirteistä, mutta oikeudenkäyttö on täsmällistä. Etkö kykene näkemään, että tuskin on kahta henkilöä, jotka pystyisivät olemaan samaa mieltä siitä, millainen rangaistus täyttäisi oikeudenmukaisuuden vaatimukset? Toinen haluaisi määrätä neljäkymmentä raipaniskua, toinen kaksikymmentä, ja vielä joku muu haluaisi määrätä oikeudenmukaiseksi rangaistukseksi telkeämisen yksinäisselliin. Etkö kykene ymmärtämään, että tässä maailmassa tällaiset kysymykset olisi parempi jättää ryhmän vastuulle, tai niiden tulisi olla ryhmän valitsemien edustajien hoidossa? Universumissa asia on järjestetty siten, että tuomiovalta kuuluu niille, jotka tuntevat perin pohjin kaikki rikkomusta edeltäneet seikat samoin kuin sen motiivit. Sivistyneessä yhteiskunnassa ja järjestyneessä universumissa oikeudenkäyttö edellyttää, että asian tasapuolisen arvioinnin jälkeen langetetaan oikeudenmukainen tuomio, ja tällaiset valtuudet on annettu vain

maailmojen oikeudesta vastaaville ryhmille ja koko luomistuloksen korkeampien universumien kaikentietäville viranomaisille.”

133:1.3 (1469.2) He keskustelivat tästä armeliaisuuden osoittamista ja oikeudenkäyttöä koskevasta ongelmasta päiväkausia. Ja Ganid ymmärsi ainakin jossain määrin, miksei Jeesus halunnut antautua henkilökohtaiseen voimainmittelöön. Mutta Ganid esitti vielä yhden viimeisen kysymyksen, johon hän ei koskaan saanut täysin tyydyttävää vastausta. Ja tuo kysymys kuului: ”Mutta, Opettaja, jos joku sinua väkevämpi ja pahansisuinen olento sattuisi käymään kimppuusi ja uhkaisi surmata sinut, mitä sinä tekisit? Etkö tekisi mitään puolustaaksesi itseäsi?” Vaikkei Jeesus tyhjentävää ja tyydyttävää vastausta voinutkaan nuorenmiehen kysymykseen antaa siksi, ettei hän halunnut paljastaa tälle elävänsä elämäänsä maan päällä Paratiisin-Isän osoittaman rakkauden valaisevana esimerkkinä tilannetta seuraavalle universumille, hän lausui asiasta kuitenkin tämän verran:

133:1.4 (1469.3) ”Ganid, voin hyvin ymmärtää, miten jotkin näistä ongelmista sinua hämmentävät, ja yritän vastata kysymykseesi. Kaikissa sellaisissa mahdollisissa tapauksissa, että joku kävisi persoonani kimppuun, minä ensiksi päättelisin, olisiko päällekarkaaja Jumalan poika – lihallishahmoinen veljeni – vaiko ei, ja jos olisin sitä mieltä, ettei tällä luodulla ole moraalista arvostelukykyä eikä hengellistä järkeä, käyttäisin hyökkääjälle koituvista seuraamuksista välittämättä kaikkia niitä voimia, jotka ovat vastarinnan tekemistä varten käytettävissäni. Mutta tällä tavoin en kävisi Jumalan pojan statuksen omaavan lähimmäisen kimppuun,

en edes itsepuolustuksen nimissä. Toisin sanoen, en ennakoivasti enkä arviota tekemättä rankaisisi häntä siitä, että hän on hyökännyt päälleni. Koettaisin kaikin mahdollisin keinoin estää häntä ja houkutella häntä luopumaan moisesta hyökkäyksestä, ja siinä tapauksessa, etten onnistuisi sitä ehkäisemään, koettaisin sitä lieventää. Ganid, minulla on ehdoton luottamus taivaallisen Isäni huolenpitoon; olen vihkiytynyt täyttämään taivaassa olevan Isäni tahdon. En usko, että *todellinen* vahinko voi minua kohdata. En usko, että elämäntehtävääni voi todellisuudessa vaarantaa mikään sellainen, mitä vihamieheni tahtoisivat minulle tapahtuvan, ja ystäviemme taholta ei meidän tietenkään tarvitse pelätä mitään väkivaltaa. Olen ehdottoman vakuuttunut siitä, että koko universumi on minua kohtaan ystävällinen – tähän kaikenvoittavaan totuuteen minä itsepintaisesti uskon varauksetonta luottamusta osoittaen siitäkin huolimatta, että ulkonaiset seikat joskus näyttävät puhuvan sitä vastaan.”

133:1.5 (1470.1) Mutta Ganidia ei vastaus täysin tyydyttänyt. He keskustelivat näistä asioista monta kertaa, ja Jeesus kertoi hänelle joistakin poikavuosiensa kokemuksista ja myös kivenhakkaajan pojasta Jaakobista. Kuultuaan, miten Jaakob otti tehtäväkseen Jeesuksen puolustamisen, Ganid sanoi: ”No nyt alan ymmärtää! Ensinnäkin, harvoinhan kukaan normaali ihminen haluaisi hyökätä kaltaisesi ystävällisen henkilön kimppuun, ja vaikka joku niin ajattelematon olisikin, että ryhtyisi sellaiseen tekoon, on jotakuinkin varmaa, että lähellä on joku toinen kuolevainen, joka rientäisi avuksesi, aivan kuten sinä itse aina menet pelastamaan jokaisen,

jonka huomaat olevan hädässä. Sydämessäni olen samaa mieltä kanssasi, Opettaja, mutta järkeni sanoo silti, että jos olisin ollut Jaakob, olisin mielelläni rankaissut raakimuksia, jotka ottivat vapauden käydä kimppuusi vain, koska luulivat, ettet puolustaisi itseäsi. Arvelisin, että saat vaeltaa elämäntaipaleesi kohtalaisen turvassa siksi, että käytät niin paljon aikaasi muiden auttamiseen ja pulassa olevien kanssaihmistemme hoivaamiseen – niin ja varsin todennäköisesti lähellä on aina joku sinua puolustamassa.” Ja Jeesus vastasi: ”Sitä ei ole vielä koeteltu, Ganid, ja kun se tapahtuu, meidän on pidettävä kiinni siitä, mikä on Isän tahto.” Ja tämä oli jokseenkin kaikki, mitä nuorimies sai opettajansa sanomaan tästä vaikeasta aiheesta, joka koski itsepuolustusta ja vastarinnasta pidättymistä. Eräässä toisessa yhteydessä hän sai kuulla Jeesuksen esittävän sellaisen mielipiteen, että järjestyneellä yhteiskunnalla oli täysi oikeus käyttää voimakeinoja pannessaan täytäntöön oikeuteen perustuvia päätöksiään.

2. Laivaannousu Tarentumissa

133:2.1 (1470.2) Laivalaiturilla aluksensa lastin purkamista odottavat matkustajat saivat nähdä, miten muuan mies pahoinpiteli vaimoaan. Tapansa mukaisesti Jeesus puuttui tapahtumaan hyökkäyksen kohteeksi joutuneen henkilön puolesta. Hän astui äkäisen aviomiehen taakse ja tätä kevyesti olkapäälle napauttaen sanoi: ”Ystäväni, saisinko hetken keskustella kanssasi kahden kesken?”

Tällainen puhuttelu sai kiukkuisen miehen hämilleen, ja hetken kestäneen hämmentyneen empimisen jälkeen hän sai soperretuksi: ”Öh – miksi – kyllä kai; mitä haluat minusta?” Talutettuaan hänet syrjemmälle Jeesus sanoi: ”Ystäväni, huomaan, että sinulle on täytynyt tapahtua jotakin kamalaa. Tahtoisin kovasti, että kerrot minulle, mitä voi tapahtua noin väkevälle miehelle sellaista, että se panee hänet käymään käsiksi vaimoonsa, hyökkäämään lastensa äidin kimppuun, ja kaiken lisäksi vielä tällaisessa paikassa, kaikkien ihmisten silmien alla. Tunnet varmaankin, että sinulla on jokin hyvä syy tähän pahoinpitelyyn. Mitä tämä nainen teki ansaitakseen aviomieheltään tällaista kohtelua? Sinua katsellessani uskon lukevani kasvoiltasi, että rakastat oikeudenmukaisuutta, ellet peräti halua osoittaa armeliaisuutta. Uskallanpa jopa sanoa, että jos löytäisit minut tien viereltä rosvojen kimppuun käymänä, ryntäisit empimättä avukseni. Rohkenen sanoa, että olet elämäsi varrella tehnytkin monta tällaista urheaa tekoa. Ystäväni, kerrohan nyt minulle, mikä on hullusti? Tekikö nainen jotakin väärää, vai menetitkö sinä typerästi malttisi ja ryhdyit ajattelemattomasti mukiloimaan häntä?” Ei niinkään se, mitä Jeesus sanoi, kuin Jeesuksen hänelle huomautustensa päätteeksi osoittama ystävällinen katse ja myötätuntoinen hymy oli se, joka kosketti tämän miehen sydäntä. Mies sanoi: ”Huomaan, että olet kyynikkojen pappeja, ja olen kiitollinen, että hillitsit minua. Ei vaimoni ole syyllistynyt mihinkään suureen vääryyteen. Hän on hyvä vaimo, mutta hän ärsyttää minua sillä, että hänen tapanaan on nalkuttaa minulle kaikkien kuullen, ja silloin menetän mielenmalttini. Olen pahoillani, että minulta puuttuu itsehillintää, ja lupaan yrittää noudattaa

aikaisempaa lupaustani, jonka annoin yhdelle veljistäsi, kun tämä vuosia sitten opetti minulle paremman tien. Annan siitä sinulle lupaukseni.”

133:2.2 (1471.1) Ja hänelle hyvästejä lausuessaan Jeesus sanoi: ”Veljeni, muista aina, ettei miehellä ole mitään oikeutettua ylivaltaa naiseen nähden, ellei nainen ole omasta tahdostaan ja vapaaehtoisesti antanut miehelle tällaista valtaa. Vaimosi on sitoutunut kulkemaan elämäntaipaleen rinnallasi, auttamaan sinua elämän taisteluissa ja ottamaan kantaakseen paljon suuremman osan lastesi synnyttämisen ja kasvattamisen taakasta. Ja on pelkästään kohtuullista, että hän tästä erityisestä palveluksestaan saa sinulta sitä erityistä suojelua, jota mies voi antaa naiselle, osapuolelle, jonka on kannettava, synnytettävä ja ruokittava lapset. Rakastava huolenpito ja huomaavaisuus, joita mies on halukas osoittamaan vaimolleen ja heidän yhteisille lapsilleen, ovat mittana siitä, miten pitkälle tuo mies on edennyt luovan ja hengellisen itsensätiedostamisen korkeampien tasojen saavuttamisessa. Etkö tiedä, että miehet ja naiset ovat Jumalan kumppaneita sikäli, että he toimivat yhdessä luodakseen olentoja, jotka varttuvat sitä varten, että he saisivat haltuunsa kuolemattoman sielun potentiaalin? Taivaassa oleva Isä kohtelee maailmankaikkeuden lasten Henki-Äitiä vertaisenaan. On Jumalan kaltaista, että jaat elämäsi ja kaiken, mikä siihen liittyy, pitäen äitiosapuolta tasavertaisenasi, häntä, joka niin täysimääräisesti jakaa kanssasi sen jumalallisen kokemuksen, että näette elämänne jatkuvan lastenne elämässä. Jospa vain kykenet rakastamaan lapsiasi niin kuin Jumala rakastaa sinua, tulet

rakastamaan ja pitämään arvossa vaimoasi niin kuin taivaassa oleva Isä kunnioittaa ja pitää suuressa arvossa Ääretöntä Henkeä, suunnattoman maailmankaikkeuden kaikkien henkilasten äitiä.”

133:2.3 (1471.2) Noustessaan laivan kannelle he katsoivat taakseen ja näkivät pariskunnan kyynelet silmissä syleilevän ääneti toisiaan. Gonod, joka oli kuullut jälkimmäisen osan siitä, mitä Jeesuksella oli tälle miehelle sanottavaa, mietti kuulemaansa koko päivän ja päätti järjestää kotiolonsa uudelleen, sitten kun hän olisi taas Intiassa.

133:2.4 (1471.3) Matka Nikopoliin sujui miellyttävästi, mutta hitaasti, sillä tuuli ei ollut suotuisa. Kolmikkomme vietti tuntikaudet kertomalla Rooman-kokemuksistaan ja muistelemalla kaikkea, mitä heille oli tapahtunut, sen jälkeen kun he olivat ensi kerran tavanneet Jerusalemissa. Ganid alkoi täyttyä henkilökohtaisen hoivan hengestä. Hän yritti vaikuttaa laivan stuerttiin, mutta jo toisena päivänä hän syville uskonnollisille vesille joutuessaan pyysi Joosuaa auttamaan hänet pulasta.

133:2.5 (1471.4) He viettivät useita päiviä Nikopoliissa, kaupungissa, jonka Augustus oli viitisenkymmentä vuotta aiemmin perustanut Aktiumin taistelun muistona ”voiton kaupungiksi”, sillä sen sijaintipaikka oli maakaistale, jolle hän ennen tuota taistelua oli armeijoineen leiriytynyt. He majoittuivat Jeramyn, erään juutalaisuskoon kääntyneen kreikkalaisen, kotiin. He olivat tavanneet tämän jo laivalla. Kolmannen lähetysmatkansa aikana apostoli Paavali vietti yhden kokonaisen talven Jeramyn pojan luona samassa talossa. Nikopoliista he purjehtivat samalla laivalla Korinttiin, roomalaisten Akaian provinssin pääkaupunkiin.

3. Korintissa

133:3.1 (1471.5) Siihen mennessä kun he saapuivat Korinttiin, Ganid oli alkanut kiinnostua juutalaisesta uskonnosta. Ei sen vuoksi ollut mitään outoa siinä, että Ganid, kun he eräänä päivänä kulkivat synagogan ohitse ja näkivät ihmisten menevän sisälle, pyysi Jeesusta viemään hänet jumalanpalvelukseen. Tuona päivänä he saivat kuulla oppineen rabbin luennoivan aiheesta ”Israelin kohtalo”, ja jumalanpalveluksen jälkeen he tapasivat erään Krispoksen, joka oli tämän synagogan esimies. Monet kerrat he vielä palasivat synagogapalveluksiin, mutta heidän tarkoituksenaan oli ensi sijassa Krispoksen tapaaminen. Ganid mieltyi suuresti Krispokseen, hänen vaimoonsa ja perheen viiteen lapseen. Hänestä oli mukavaa tarkkailla, miten juutalainen vietti perhe-elämäänsä.

133:3.2 (1472.1) Ganidin tehdessä havaintojaan perhe-elämästä Jeesus opetti Krispokselle, miten eletään parempaa uskonnollista elämää. Jeesus kävi tämän eteenpäin katsovan juutalaisen kanssa yli kaksikymmentä keskustelua. Ei sen vuoksi sovi hämmästellä sitä, että kun Paavali vuosia myöhemmin saarnasi tässä samassa synagogassa ja kun juutalaiset olivat torjuneet hänen sanomansa ja äänestäneet sen puolesta, että häntä kiellettäisiin saarnaamasta synagogassa, ja kun hän sen jälkeen meni ei-juutalaisten pariin, niin Krispos ja kaikki hänen perheensä jäsenet omaksuivat uuden uskonnon, ja hänestä tuli eräs tärkeimmistä sen kristillisen

seurakunnan tukijoista, jonka Paavali myöhemmin organisoi Korinttiin.

133:3.3 (1472.2) Niiden kahdeksantoista kuukauden aikana, jolloin Paavali saarnasi Korintissa – myöhemmässä vaiheessa Siilas ja Timoteus seurassaan – hän tapasi monia muita, joita ”intialaisen kauppiaan pojan juutalainen kotiopettaja” oli opettanut.

133:3.4 (1472.3) Korintissa he tapasivat jokaiseen rotuun kuuluvia ihmisiä kolmesta maanosasta. Se oli Aleksandrian ja Rooman jälkeen Välimeren keisarikunnan kosmopoliittisin kaupunki. Tässä kaupungissa oli paljon sellaista, joka kiinnitti huomiota, eikä Ganid koskaan kyllästynyt käynteihin kaupungin linnoituksessa, joka oli rakennettu lähes kuusisataa metriä merenpinnan yläpuolelle. Suuren osan vapaa-ajastaan hän vietti myös synagogan liepeillä ja Krispoksen kotona. Aluksi häntä kauhistutti ja myöhemmin ihastutti asema, joka naisella juutalaiskodissa oli. Siinä paljastui tälle nuorelle intialaiselle jotakin uutta.

133:3.5 (1472.4) Jeesuksen ja Ganidin nähtiin vierailevan usein eräässä toisessakin juutalaiskodissa, nimittäin Justuksen kotona. Tämä oli hurskas kauppias ja asui synagogan vierellä. Ja kun apostoli Paavali sittemmin monet kerrat oleskeli tässä kodissa, hän kuunteli kertomuksia näistä intialaispojan ja hänen juutalaisopettajansa käynneistä Paavalin ja Justuksen ihmetellessä, mitä niin viisaasta ja loistavasta heprealaisopettajasta mahtoi tulla.

133:3.6 (1472.5) Heidän Roomassa ollessaan Ganid oli pannut merkille, että Jeesus kieltäytyi liittymästä heidän seuraansa, kun he menivät julkiseen kylpylään. Jälkeenpäin nuori mies koetti monet kerrat

saada Jeesusta tuomaan laajemminkin julki, mitä hän ajatteli sukupuolten välisistä suhteista. Vaikka hän nuorenmiehen esittämiin kysymyksiin vastailikin, hän ei koskaan vaikuttanut halukkaalta keskustelemaan näistä asioista kovin laajasti. Kun he eräänä iltana kuljeskelivat Korintin katuja niillä main, jossa linnoituksen muuri laskeutui mereen, kaksi yleistä naista tuli jututtamaan heitä. Ganid oli oikeutetusti tullut käsitykseen, että Jeesus oli mies, jolla oli korkeat ihanteet, ja että hän kammoksui kaikkea, mikä vivahti epäpuhtauteen tai missä pahuus tuoksahti. Niinpä hän puhutteli naisia terävästi ja viittasi töykeästi näitä poistumaan. Tämän nähdessään Jeesus sanoi Ganidille: ”Tarkoituksesi on hyvä, mutta sinun ei tulisi ottaa vapautta puhutella Jumalan lapsia tuolla tavoin, vaikka he sattuvatkin olemaan hänen harhateille joutuneita lapsiaan. Keitä me olemme istuaksemme oikeutta näitä naisia vastaan? Satutko tietämään kaikki ne olosuhteet, jotka ovat johtaneet heidät turvautumaan tämänkaltaisiin keinoihin elantonsa ansaitakseen? Pysähdy tähän kanssani siksi aikaa, kun puhumme näistä asioista.” Hänen sanottavansa oli paljon suurempi hämmästyksen aihe kurtisaaneille kuin konsanaan Ganidille.

133:3.7 (1472.6) Siinä kun he seisoivat kuutamossa, niin Jeesus jatkoi puhettaan: ”Jokaisen ihmismielen sisällä elää jumalallinen henki, taivaassa olevan Isän antama lahja. Tämä hyvä henki pyrkii koko ajan johdattamaan meidät Jumalan tykö, auttamaan meitä löytämään Jumalan ja tuntemaan Jumalaa. Mutta kuolevaisissa vaikuttaa myös monia luonnollisia fyysisiä haluja, jotka Luoja pani häneen palvelemaan yksilön ja rodun hyvinvointia. On vain niin, että

miehet ja naiset joutuvat useinkin ymmälle koettaessaan ymmärtää itseään ja painiskella toimeentulon hankkimiseen liittyvien moninaisten ongelmien kanssa maailmassa, jossa itsekkyys ja synti ovat näin laajalti vallalla. Ganid, huomaan, ettei kumpikaan näistä naisista ole tieten tahtoen paha. Heidän kasvoiltaan voin lukea, että he ovat kokeneet paljon murhetta; he ovat kovasti kärsineet julmalta näyttävän kohtalon käsissä; he eivät ole tarkoituksellisesti valinneet tämänlaatuista elämää. Epätoivon partaalle saakka rohkeutensa menettäneinä he ovat antaneet periksi senhetkiselle ahdingolle ja myöntyneet tähän vastenmieliseen toimeentulon ansaitsemiskeinoon katsottuaan sen parhaaksi tavaksi selviytyä toivottomalta näyttäneestä tilanteesta. Ganid, jotkut ihmiset ovat tosiaankin sydäntään myöten pahoja. He päättävät tieten tahtoen tehdä halpamaisia tekoja, mutta sanopa minulle, kun katsot näihin nyt jo kyynelten tahrimiin kasvoihin, näetkö niissä jotakin pahaa tai ilkeää?” Ja kun Jeesus hetkeksi vaikeni antaakseen Ganidille tilaisuuden vastata, Ganidin ääni takertui hänen kurkkuunsa hänen mutistessa vastauksensa: ”En, Opettaja, en näe. Ja pyydän anteeksi, että olin heitä kohtaan töykeä – pyydän hartaasti heitä antamaan minulle anteeksi.” Sitten Jeesus sanoi: ”Ja minä sanon heidän puolestaan, että he ovat antaneet sinulle anteeksi, kuten sanon taivaassa olevan Isäni puolesta, että hän on antanut heille anteeksi. Tulkaapa nyt kaikki kanssani erään ystävän taloon, josta pyydämme jotakin suuhunpantavaa ja jossa teemme suunnitelmia edessä olevan uuden ja paremman elämän hyväksi.” Hämmästyneet naiset eivät tuohon hetkeen mennessä olleet lausuneet sanaakaan. He

katsahtivat toisiinsa ja seurasivat äänettöminä, kun miehet kulkivat edellä.

133:3.8 (1473.1) Kuvitelkaa Justuksen vaimon hämmästystä, kun Jeesus tuona myöhäisenä hetkenä saapui Ganidin ja näiden kahden tuntemattoman kanssa ja sanoi: ”Suo anteeksi, että tulemme näin myöhään, mutta Ganid ja minä tahtoisimme palasen syödäksemme ja jakaisimme sen näiden kahden vasta löytämämme ystävän kanssa, jotka hekin ovat ravinnon tarpeessa; ja kaiken tämän lisäksi tulemme luoksesi, koska ajattelemme, että olisit kiinnostunut neuvomaan meille, mikä olisi paras tapa auttaa nämä naiset uuden elämän alkuun. He voivat kertoa sinulle tarinansa, mutta arvelen heillä olleen paljon vaikeuksia, ja jo pelkästään se, että he ovat täällä sinun talossasi, todistaa, miten hartaasti he haluavat tuntea hyviä ihmisiä, ja miten halukkaasti he tarttuvat tilaisuuteen osoittaa koko maailmalle – ja jopa taivaan enkeleille –, kuinka urheita ja jaloja naisia heistä voi tulla.”

133:3.9 (1473.2) Kun Justuksen vaimo Martta oli tuonut ruoan pöytään, Jeesus lausuikin yllättäen hyvästit sanoen: ”Kun näyttää jo olevan kovin myöhä ja koska tämän nuoren miehen isä varmaankin odottaa meitä, pyydämme hartaasti, että annatte anteeksi, jos nyt jätämme teidät tänne keskenänne – kolme naista, kolme Kaikkein Korkeimman rakastamaa lasta. Ja rukoilen teille hengellistä opastusta laatiessanne suunnitelmia maan päällä vietettävää uutta ja parempaa elämää ja suuressa tuonpuoleisessa elettävää ikuista elämää varten.”

133:3.10 (1473.3) Ja niin Jeesus ja Ganid erosivat naisista. Kumpikaan kurtisaaneista ei ollut toistaiseksi sanonut mitään; Ganid oli niin ikään sanaton. Ja muutaman hetken ajan oli sanaton myös Martta, mutta kohta hän pääsi tilanteen tasalle ja teki näiden kahden tuntemattoman hyväksi kaiken, mitä Jeesus oli toivonut. Iäkkäämpi näistä kahdesta naisesta kuoli vähän tämän jälkeen toive ikuisesta eloonjäämisestä kirkkaana mielessään. Ja nuorempi nainen työskenteli Justuksen liikepaikalla, ja hänestä tuli myöhemmin Korintin ensimmäisen kristillisen seurakunnan elinikäinen jäsen.

133:3.11 (1473.4) Krispoksen kodissa Jeesus ja Ganid tapasivat moneen kertaan erään Gaiuksen, josta sittemmin tuli uskollinen Paavalin kannattaja. Näiden Korintissa viettämiensä kahden kuukauden aikana he kävivät henkilökohtaisia keskusteluja kymmenien arvollisten yksilöjen kanssa, ja kaikista näistä näennäisesti satunnaisista kosketuksista oli seurauksena, että yli puolet näistä keskusteluista vaikutteita saaneista yksilöistä tuli sittemmin perustetun kristillisen yhteisön jäseniksi.

133:3.12 (1473.5) Kun Paavali tuli ensimmäistä kertaa Korinttiin, hänen aikomuksenaan ei ollut viipyä siellä pitkään. Mutta hän ei tiennytkään, miten hyvin juutalainen kotiopettaja oli valmistellut tietä hänen ponnistuksilleen. Lisäksi hän pani merkille, miten Aquila ja Priscilla olivat jo nostattaneet suurta kiinnostusta, sillä Aquila oli yksi niistä kyynikoista, joihin Jeesus oli Roomassa ollessaan ollut yhteydessä. Tämä pariskunta kuului Roomasta paenneisiin juutalaisiin, ja he omaksuivat Paavalin opetukset varsin nopeasti. Paavali asui heidän luonaan ja työskenteli heidän kanssaan, sillä

hekin olivat teltantekijöitä. Näiden olosuhteiden vuoksi Paavali pitkitti Korintissa-oleskeluaan.

4. Henkilökohtainen työ Korintissa

133:4.1 (1474.1) Jeesuksella ja Ganidilla oli Korintissa monia muita mielenkiintoisia kokemuksia. He kävivät tiivistä mielipiteidenvaihtoa sangen monien henkilöiden kanssa, ja Jeesukselta saatu opetus oli näille suureksi hyödyksi.

133:4.2 (1474.2) Myllärille hän opetti, miten totuuden jyviä jauhetaan elävän kokemuksen myllyssä niin, että jumalallisen elämän vaikeat asiat käyvät vaivatta niidenkin omaksuttaviksi, jotka kuuluvat kuolevaistovereiden joukossa heikkoihin ja vähäväkisiin. Jeesus sanoi: ”Anna totuuden maitoa niille, jotka ovat hengellisen käsityskykynsä puolesta vielä pikkuvauvoja. Suorittaessasi elävää ja rakastavaa hoivaasi tarjoile hengellistä ravintoa houkuttelevassa muodossa ja niin, että se on sovitettu jokaisen sinulta sitä tiedustelevan vastaanottokyvyn mukaiseksi.”

133:4.3 (1474.3) Roomalaiselle sadanpäällikölle hän sanoi: ”Anna keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat. Vilpitön Jumalan palveleminen ja uskollinen keisarin palveleminen eivät ole ristiriidassa, ellei keisari ylimielisyydessään vaadi itselleen sitä kunnioitusta, jota vain Jumaluus voi vaatia. Uskollisuus Jumalaa kohtaan siinä tapauksessa, että tulisit tuntemaan häntä, tekisi

sinusta entistäkin lojaalimman ja uskollisemman uhrautuvuudessasi arvollisen keisarin hyväksi.”

133:4.4 (1474.4) Eräälle vilpittömälle mitralaiskultin johtajalle hän sanoi: ”Teet oikein etsiessäsi ikuisen pelastuksen uskontoa, mutta siinä kuljet harhaan, kun etsit tuota kunniakasta totuutta ihmistekoisista mysteereistä ja ihmisperäisistä filosofioista. Etkö tiedä, että ikuisen pelastuksen mysteeri on oman sielusi sisimmässä? Etkö tiedä, että taivaan Jumala on lähettänyt henkensä elämään sisimmässäsi ja että tämä henki on johdattava kaikki totuutta rakastavat ja Jumalaa palvelevat kuolevaiset pois tästä elämästä ja kuoleman porttien läpi valkeuden ikuisiin korkeuksiin, jossa Jumala odottaa ottaakseen vastaan lapsensa? Äläkä koskaan unohda, että te, jotka tunnette Jumalaa, olette Jumalan poikia, jos totisesti halajatte olla hänen kaltaisiaan.”

133:4.5 (1474.5) Epikurolaisopettajalle hän sanoi: ”Teet oikein valitessasi parasta ja pitäessäsi arvossa hyvää, mutta oletko viisas, kun et näe niitä kuolevaisen elämään kuuluvia suurempia asioita, jotka sisältyvät hengen maailmoihin, maailmoihin, jotka ovat peräisin sen seikan tajuamisesta, että Jumala on läsnä ihmissydämessä? Mikä kaikessa ihmisen kokemuksessa on suurta, on oivaltaa tuntevansa Jumalaa, jonka henki elää sisimmässäsi ja pyrkii johdattamaan sinua eteenpäin sillä pitkällä ja miltei loputtomalla matkalla, joka vie yhteisen Isämme, koko luomakunnan Jumalan, universumien Herran, henkilökohtaisen läsnäolon saavuttamiseen.”

133:4.6 (1474.6) Kreikkalaiselle urakoitsijalle ja rakennuttajalle hän sanoi: ”Ystäväni, niin kuin rakennat ihmisten aineellisia rakennelmia, niin kasvata itsellesi hengellinen olemus, joka on sielussasi asuvan jumalallisen hengen kaltainen. Älä anna sen, mitä saavutat ajallisena rakentajana, mennä sen edelle, mihin yllät taivaan valtakunnan hengellisenä poikana. Kun rakennat ajallisuuden asuinkartanoita jollekulle toiselle, älä silloin unohda huolehtia siitä, että sinulla on omistusoikeus ikuisuuden asuinkartanoihin. Pidä alati mielessäsi, että on olemassa kaupunki, jonka perustukset ovat vanhurskaus ja totuus ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala.”

133:4.7 (1474.7) Roomalaiselle tuomarille hän sanoi: ”Kun tuomitset ihmisiä, muista, että eräänä päivänä myös itse astut tuomiolle universumin Hallitsijoiden oikeusistuimen eteen. Tuomitse oikeudenmukaisesti, jopa armeliaasti, sillä olet itse jonakin päivänä samalla tavoin kaipaava armeliasta kohtelua Korkeimman Tuomarin käsissä. Tuomitse niin kuin itse haluaisit vastaavanlaisissa olosuhteissa tulla tuomituksi, niin että sinua ohjaavat sekä lain henki että sen kirjain. Ja aivan kuten sinä jaat oikeutta, jonka hallitsevana piirteenä on kohtuus siinä valossa, mitä sinun eteesi tuodut tarvitsevat, samalla tavoin sinulla on oleva oikeus odottaa laupeuden huojentamaa oikeudenkäyttöä, sitten kun itse kerran seisot koko maanpiirin Tuomarin edessä.”

133:4.8 (1475.1) Kreikkalaisen majatalon emännälle hän sanoi: ”Osoita vieraanvaraisuuttasi aivan kuin tekisi se, joka kestitsee Kaikkein

Korkeimman lapsia. Kohota päivittäisen työsi raadanta korkealle taiteen tasolle sillä, että yhä enemmässä määrin käsität palvelevasi Jumalaa palvellessasi niitä henkilöitä, joiden sisimmässä hän on henkensä kautta, henkensä, joka on laskeutunut elämään ihmisten sydämessä ja joka sillä keinoin pyrkii muuntamaan heidän mielensä ja johtamaan heidän sielunsa tuntemaan kaikkien näiden jumalallista henkeä olevien ja ihmisille annettujen lahjojen Paratiisissa olevan Isän.”

133:4.9 (1475.2) Jeesus kävi useita keskusteluja erään kiinalaisen kauppiaan kanssa. Kauppiasta hyvästellessään hän lausui tälle seuraavat kehotuksen sanat: ”Palvo ainoastaan Jumalaa, joka on todellinen henkiesivanhempasi. Muista, että Isän henki elää alati sisimmässäsi ja osoittaa aina sielusuuntasi kohti taivasta. Jos noudatat tämän kuolemattoman hengen tiedostamattomia johdatuksia, ei ole epäilystäkään siitä, että jatkat matkaasi ylöspäin nousevalla tiellä, joka vie Jumalan löytämiseen. Ja kun tosiaan saavutat Isän taivaassa, se johtuu siitä, että sinusta on häntä etsiessäsi tullut yhä enemmän hänen kaltaisensa. Siispä näkemiin, Tshang, mutta vain muutamaksi ajaksi, sillä tapaamme vielä niissä valon maailmoissa, joista henkisielujen Isä on varannut Paratiisiin matkalla oleville monta ihanaa pysähdyspaikkaa.”

133:4.10 (1475.3) Britanniasta saapuneelle matkamiehelle hän sanoi: ”Veljeni, näen, että olet etsimässä totuutta, ja antaisin sinulle vihjeen, että kaiken totuuden Isän henki saattaakin olla sisimmässäsi. Oletko koskaan tosissasi yrittänyt keskustella oman

sielusi hengen kanssa? Sellainen on tosiaankin vaikeata, ja tuloksena on harvoin tietoisuus onnistumisesta. Mutta aineellisen mielen jokainen vilpitön yritys asettua yhteyteen sisällään olevan hengen kanssa johtaa poikkeuksetta onnistumiseen, siitäkin huolimatta että enimmältään tällaisten suurenmoisten ihmiskokemusten pitää pitkät ajat pysyä ylitietoisina rekisteröityminä näiden Jumalaa tuntevien kuolevaisten sielussa.”

133:4.11 (1475.4) Kotoaan karanneelle pojalle Jeesus sanoi: ”Muista, että on kaksi olevaa, joita et pääse pakoon, ja ne ovat Jumala ja sinä itse. Minne ikinä menetkin, viet sinne aina mukanasi oman minuutesi ja sydämessäsi elävän taivaallisen Isän hengen. Poikani, älä enää yritä pettää itseäsi, vaan ota rohkeasti tavaksesi katsoa elämän tosiasioita silmästä silmään, tartu lujasti siihen vakuutukseen, että olet Jumalan poika ja että ikuinen elämä on varmaa, kuten olen sinulle opettanut. Olkoon aikomuksesi tästä päivästä alkaen olla oikea mies, eli mies, joka on päättänyt kohdata elämän rohkeasti ja järkevästi.”

133:4.12 (1475.5) Tuomitulle rikolliselle hän lausui viimeisellä hetkellä: ”Veljeni, tilanteesi ei näytä kadehdittavalta. Eksyit oikealta tieltä, sotkeuduit rikoksen pauloihin. Kanssasi käymistäni keskusteluista tiedän hyvin, ettei aikomuksesi ollut tehdä sitä, mikä kohta maksaa sinulle ajallisen elämäsi. Mutta kumminkin teit tämän pahan työn, ja kanssaihmisesi ovat tuominneet sinut syylliseksi. He ovat määränneet, että sinun on kuoltava. Et sinä sen paremmin kuin minäkään voi kieltää valtiolta tätä oikeutta puolustaa itseään tavalla, jonka se on itse valinnut. Inhimillisesti katsoen mitään keinoa ei

näytä olevan välttyä rikkomuksestasi määrätyltä rangaistukselta. Kanssaihmistesi on tuomittava sinut tekosi mukaan, mutta sellainen Tuomari on olemassa, johon voit vedota anteeksi saadaksesi ja joka tuomitsee sinut todellisten motiiviesi ja parhaiden aikomustesi mukaan. Sinun ei tarvitse pelätä Jumalan tuomion kohtaamista, jos katumuksesi on aitoa ja uskosi vilpitöntä. Se, että hairahdukseesi liittyy ihmisen langettama kuolemantuomio, ei vaikuta sielusi mahdollisuuteen saada oikeutta ja päästä osalliseksi laupeudesta taivaallisten oikeusistuinten edessä.”

133:4.13 (1476.1) Jeesus kävi monta luottamuksellista keskustelua lukuisten nälkäisten sielujen kanssa – liian monta sisällytettäviksi tähän kertomukseen. Kolme matkamiestämme nauttivat suuresti oleskelustaan Korintissa. Ellei oteta lukuun Ateenaa, joka oli opetustoiminnan keskuksena maineikkaampi, Korintti oli puheena olevina roomalaisaikoina Kreikan tärkein kaupunki, ja heidän kaksikuinen viivähdyksensä tässä kukoistavassa kaupankäynnin keskuksessa tarjosi kaikille kolmelle tilaisuuden saada paljon arvokasta kokemusta. Heidän oleskelunsa tässä kaupungissa oli eräs kaikkein mielenkiintoisimmista pysähdyksistä koko Roomasta takaisinpäin suuntautuneen matkan varrella.

133:4.14 (1476.2) Gonodin oli Korintissa huolehdittava monista asioista, mutta lopulta hän oli suoriutunut niistä kaikista, ja he valmistautuivat purjehtimaan Ateenaan. He matkustivat pienellä aluksella, joka voitiin maarataa myöten kantaa maitse toisesta Korintin satamasta toiseen, noin kuudentoista kilometrin matkan.

5. Ateenassa – luento tieteestä

133:5.1 (1476.3) Vähän ajan päästä he saapuivat Kreikan tieteen ja oppineisuuden ikivanhaan keskuspaikkaan, ja Ganidia värisytti jo ajatuskin siitä, että hän oli Ateenassa, että hän oli Kreikassa, Aleksanteri Suuren luoman entisen maailmanvallan kulttuurin keskuksessa, jonka rajat olivat kerran ulottuneet jopa hänen omaan maahansa, Intiaan, saakka. Toimitettavia liikeasioita oli vähän, ja niin Gonod vietti aikaansa enimmältään Jeesuksen ja Ganidin seurassa käyden monilla mielenkiintoisilla paikoilla ja kuunnellen nuorukaisen ja tämän monitaitoisen opettajan käymiä kiinnostavia keskusteluja.

133:5.2 (1476.4) Suurenmoinen yliopisto toimi Ateenassa yhä menestyksellisesti, ja kolmikkomme kävi monet kerrat sen opintosaleissa. Jeesus ja Ganid olivat käyneet läpikotaiset keskustelut Platonin opetuksista, silloin kun he seurasivat Aleksandrian museossa pidettyjä luentoja. He nauttivat kaikki Kreikan taiteesta, jonka näytteitä oli vielä nähtävissä eri puolilla kaupunkia.

133:5.3 (1476.5) Sekä isästä että tämän pojasta oli nautinnollista kuunnella sitä tieteestä käytyä keskustelua, johon Jeesus antautui kreikkalaisen filosofin kanssa eräänä iltana heidän majatalossaan. Kun tämä pedantti lähemmäs kolmen tunnin ajan puhuttuaan oli

päässyt esitelmänsä loppuun, Jeesus sanoi nykyistä ajattelutapaa edustavin sanoin ilmaistuna seuraavaa:

133:5.4 (1476.6) Tiedemiehet saattavat jonain päivänä hyvinkin mitata gravitaatioon, valoon ja sähköön sisältyvän energian eli vahvuuden ilmentymät, mutta nämä samaiset tiedemiehet eivät milloinkaan kykene (tieteellisesti) kertomaan, mitä nämä universumi-ilmiöt *ovat*. Tiede käsittelee fysikaalis-energiaalisia toimintoja, uskonto käsittelee ikuisia arvoja. Todellinen filosofia versoaa siitä viisaudesta, joka tekee parhaansa korreloidakseen nämä määrälliset ja laadulliset havainnot. Se vaara on aina olemassa, että puhtaasti fyysisiä ilmiöitä tutkivaa tiedemiestä alkaa vaivata matematiikkaylpeys ja tilastoitsekeskeisyys, hengellisestä sokeudesta puhumattakaan.

133:5.5 (1476.7) Logiikka pätee aineellisessa maailmassa, ja matematiikkaan voi luottaa, kunhan sen soveltaminen rajoitetaan fyysisiin olevaisiin, mutta kumpaakaan ei tule pitää täysin luotettavana tai erehtymättömänä niitä elämän ongelmiin sovellettaessa. Elämään kuuluu ilmiöitä, jotka eivät ole kokonaan aineellisia. Aritmetiikka sanoo, että jos yksi mies kykenisi keritsemään lampaan kymmenessä minuutissa, kymmenen miestä pystyisi sen keritsemään yhdessä minuutissa. Se on vankkaa matematiikkaa, mutta se ei pidä paikkaansa, sillä nämä kymmenen miestä eivät kykenisi suorittamaan tehtävää tällä tavoin, he olisivat näet niin pahasti toistensa tiellä, että työ viivästyisi merkittävästi.

133:5.6 (1477.1) Matematiikka väittää, että jos yksi henkilö edustaa tiettyä älyllisen ja moraalisen arvon yksikköä, kymmenen henkilöä

edustaisi tätä arvoa kymmenkertaisena. Mutta kun puhe on ihmispersoonallisuudesta, olisi lähempänä totuutta sanoa, että tällainen persoonallisuuksien yhteenliittymä edustaa pikemminkin yhtä suurta summaa kuin on tähän yhtälöön osallisten henkilöiden lukumäärän neliö kuin yksinkertaista aritmeettista summaa. Ihmisistä koostuva sosiaalinen ryhmä, joka on saavuttanut koordinoidun toiminnallisen harmonian, edustaa paljon sen osien yksinkertaista summaa suurempaa voimaa.

133:5.7 (1477.2) Määrä on identifioitavissa *faktaksi*, ja niin siitä tulee tieteellinen vakio. Laatu, joka on riippuvainen siitä, miten mieli sen tulkitsee, edustaa arviota *arvoista*, ja jää sen vuoksi välttämättä yksilökohtaiseksi kokemukseksi. Kun sekä tieteestä että uskonnosta tulee vähemmän dogmaattista, silloin kun ne alkavat sietää paremmin kritiikkiä, silloin alkaa filosofia tuottaa *yhtenäisyyttä* maailmankaikkeuden älylliseen käsittämiseen.

133:5.8 (1477.3) Kosmisessa maailmankaikkeudessa on yhtenäisyyttä, jos vain kykenisitte havaitsemaan sen aikaansaannokset aktuaalisuudessa. Todellinen maailmankaikkeus on ikuisen Jumalan jokaista lasta kohtaan ystävällinen. Todellinen ongelma on siinä, miten ihmisen finiittinen mieli voi päästä loogiseen, totuudelliseen ja vallitsevaa tilannetta vastaavaan ajattelun yhtenäisyyteen. Tämä maailmankaikkeutta tunteva mielen tila voidaan saavuttaa vain, kun määrällisellä faktalla ja laadullisella arvolla käsitetään olevan Paratiisin-Isässä yhteinen alkusyy. Tällainen todellisuuskäsitys johtaa laaja-alaisempaan näkemykseen maailmankaikkeuden ilmiöiden tiettyä tarkoitusta palvelevasta yhtenäisyydestä; se jopa

paljastaa persoonallisuuden asteittaisen tuloksiinpääsyn hengellisen päämäärän. Ja tässä on kysymys sellaisesta yhtenäisyyden käsityksestä, joka voi aistia elävän maailmankaikkeuden muuttumattoman taustan, maailmankaikkeuden, jossa persoonattomat suhteet alituiseen muuttuvat ja jossa persoonalliset keskinäissuhteet kehittyvät.

133:5.9 (1477.4) Aine ja henki sekä niiden välissä oleva tila ovat reaaliuniversumin kolme keskinäissuhteissa olevaa ja toisiinsa liittyvää todellisen yhtenäisyyden tasoa. Näyttivätpä faktaa ja arvoa edustavat maailmankaikkeuden ilmiöt poikkeavan toisistaan miten paljon tahansa, loppujen lopuksi ne kuitenkin yhdistyvät Korkeimmassa.

133:5.10 (1477.5) Aineellista olemassaoloa oleva todellisuus liittyy ei-havaittavaan energiaan samoin kuin näkyvään aineeseenkin. Maailmankaikkeuden energioita niin hidastettaessa, että ne saavuttavat tietynasteisen liikemäärän, nämä energiat muuttuvat suotuisissa olosuhteissa massaksi. Älkääkä unohtako, että se mieli, joka vain voi havaita näkyväisten realiteettien olemassaolon, on itsessään myös reaalinen. Ja tämän energiasta/massasta, mielestä ja hengestä koostuvan maailmankaikkeuden pohjimmainen syy on ikuinen – se on olemassa ja se sisältyy Universaalisen Isän ja hänen absoluuttisten vertaistensa olemukseen ja reaktioihin.

133:5.11 (1477.6) He kaikki olivat enemmän kuin hämmästyksissään siitä, mitä Jeesus oli sanonut, ja lähtiessään heidän luotaan kreikkalainen sanoi: ”Vihdoinkin ovat silmäni nähneet juutalaisen, joka ajattelee

muutakin kuin rodullista ylemmyyttä ja puhuu muustakin kuin uskonnosta.” Ja he menivät levolle.

133:5.12 (1477.7) Ateenassa-oleskelu oli miellyttävää ja hyödyllistä, mutta ihmissuhteiden alalla sen antimet olivat niukat. Liian monet tuolloisista ateenalaisista olivat joko älyllisesti ylpeitä jo menneisyyteen kuuluvasta maineestaan tai sitten he olivat mentaalisessa mielessä typeriä ja tietämättömiä, koska olivat ala-arvoisten orjien jälkeläisiä, orjien, jotka olivat niiltä aikaisemmilta ajoilta, jolloin Kreikassa vielä oli loistoa ja sen kansan mielessä viisautta. Silloinhan Ateenan kansalaisten keskuudesta saattoi yhä löytää monia terävä-älyisiä miehiä ja naisia.

6. Efesoksessa – luento sielusta

133:6.1 (1477.8) Ateenasta lähdettyään matkalaiset kulkivat Troasin kautta Efesokseen, Rooman Aasian-provinssin pääkaupunkiin. He tekivät monta retkeä efesoslaisten kuuluisalle Artemiin temppelille, runsaan kolmen kilometrin päähän kaupungista. Artemis oli koko Vähän-Aasian kuuluisin jumalatar, ja hänen hahmossaan jatkui muinaisten anatolialaisaikojen vieläkin varhaisemman äitijumalattaren olemassaolo. Kerrottiin, että näytteillä oleva karkeatekoinen jumalankuva hänen palvonnalleen omistetussa valtaisassa temppelissä oli muka pudonnut taivaasta. Ganidia oli jo varhaisessa vaiheessa opetettu kunnioittamaan kuvia jumaluuden symboleina, eikä se ollut vielä kokonaan hänestä kitkeytynyt. Niinpä

hän katsoi parhaaksi ostaa pienen hopea-alttarin tämän vähä-aasialaisen hedelmällisyydenjumalattaren kunniaksi. Samana iltana he kävivät pitkän keskustelun ihmiskäsin valmistettujen esineiden palvomisesta.

133:6.2 (1478.1) Vierailunsa kolmantena päivänä he kävelivät jokivartta katselemaan satamansuun ruoppaamista. Keskipäivällä he keskustelivat nuoren foinikialaisen kanssa, joka poti koti-ikävää ja oli kovin masentunut; mutta enemmän kuin mitään muuta tämä tunsi kateutta muuatta nuorta miestä kohtaan, jolle oli hänet sivuuttaen annettu ylennys. Jeesus puhui hänelle lohduttavia sanoja ja lainasi muinaista heprealaista sananlaskua: ”Miehen lahjakkuus tekee hänelle tilaa ja vie hänet suurmiesten eteen.”

133:6.3 (1478.2) Kaikista niistä suurkaupungeista, joissa he tällä Välimeren-matkalla kävivät, he saivat täällä aikaan vähiten sellaista, jolla olisi ollut arvoa sittemmin saapuneiden kristillisten lähetyssaarnaajien työlle. Kristillisyys juurtui Efesokseen enimmältään Paavalin ponnistusten ansiosta. Paavali nimittäin asui siellä yli kaksi vuotta tehden telttoja hengenpitimikseen ja pitäen Tyrannoksen koulun suuressa kokoussalissa joka ilta luentoja uskonnosta ja filosofiasta.

133:6.4 (1478.3) Tähän paikalliseen filosofiakouluun oli yhteydessä muuan edistyksellinen ajattelija, ja Jeesuksella oli hänen kanssaan useita hyödyllisiä keskustelutuokioita. Näiden keskustelujen kuluessa Jeesus oli kerran toisensa jälkeen käyttänyt sanaa ”sielu”.

Lopulta tämä oppinut kreikkalainen kysyi Jeesukselta, mitä tämä tarkoitti puhuessaan ”sielusta”, ja Jeesus vastasi:

133:6.5 (1478.4) ”Sielu on se osa ihmisestä, joka pohdiskelee minuutta, näkee totuuden ja havaitsee hengen, se, joka ikiajoiksi nostaa ihmisen eläinkunnan tason yläpuolelle. Tajunta ei itsessään eikä sellaisenaan ole sielu. Moraalinen tajuaminen on aitoa ihmisen itsensätiedostamista, ja se muodostaa ihmissielun perustuksen. Sielu on se osa ihmistä, joka edustaa ihmiskokemuksen potentiaalista eloonjäämisarvoa. Moraalinen valinta ja hengellinen tuloksiinpääsy, kyky Jumalan tuntemiseen ja halu olla hänen kaltaisensa, ovat sielun ominaispiirteet. Ihmisen sielu ei voi olla olemassa erillään moraalisesta ajattelusta ja hengellisestä toiminnasta. Paikalleen pysähtynyt sielu on kuoleva sielu. Mutta ihmisen sielu on eri asia kuin mielen sisällä asuva jumalallinen henki. Jumalallinen henki saapuu yhtaikaa ihmismielen suorittaman ensimmäisen moraalisen toiminnon kanssa, ja se on tilanne, jolloin sielu syntyy.

133:6.6 (1478.5) ”Sielun pelastumisessa tai menettämisessä on kysymys siitä, saavuttaako moraalinen tietoisuus – ikiajoiksi siihen liittyvän, lahjaksi saadun kuolemattoman hengen kanssa liittoutumalla – eloonjäämiseen oikeuttavan statuksen vai ei. Pelastus on samaa kuin moraalisen taju -reaalistuman hengellistyminen, moraalisen tajun saadessa tällä tavoin eloonjäämisarvoa. Kaikki ne muodot, joissa sielua koskeva ristiriitatilanne ilmenee, ovat peräisin siitä, että moraalisen tai hengellisen tajunnan ja puhtaasti älyllisen tajunnan väliltä puuttuu harmonia.

133:6.7 (1478.6) ”Kun ihmissielu on kypsynyt, jalontunut ja hengellistynyt, se on päässyt jo lähelle taivaallisuuden statusta sikäli, että se alkaa kohta olla entiteetti, joka asettuu aineellisen ja hengellisen, aineellisen minän ja jumalallisen hengen, väliin. Ihmisen kehittyvää sielua on vaikea kuvailla ja vielä vaikeampi sitä on osoittaa todeksi, sillä se ei ole löydettävissä sen paremmin aineellisin tutkimusmenetelmin kuin hengellisen todistelunkaan keinoin. Aineellinen tiede ei kykene osoittamaan sielun olemassaoloa, eikä siihen pysty myöskään puhdas henkitestaus. Vaikkeivät sen paremmin aineellinen tiede kuin hengelliset mittavälineetkään kykene löytämään ihmissielun olemassaoloa, jokainen moraalisesti tietoinen kuolevainen *tietää* silti, että *hänen* sielunsa on olemassa *todellisena* ja aktuaalisena omakohtaisena kokemuksena.”

7. Kyproksella-oleskelu – luento mielestä

133:7.1 (1479.1) Kohta matkamiehet jo purjehtivat kohti Kyprosta, mutta pistäytyivät myös Rodoksessa. He nauttivat pitkästä merimatkasta ja saapuivat kohdesaarelle ruumiiltaan hyvin levänneinä ja hengeltään virkistyneinä.

133:7.2 (1479.2) Tämän Kyproksella-käyntinsä he aikoivat viettää kunnollisen levon ja virkistäytymisen merkeissä, olihan heidän matkansa Välimeren maailmaan kääntymässä lopuilleen. He nousivat maihin Pafoksessa ja alkoivat välittömästi kerätä varusteita

sitä varten, että he viettäisivät useamman viikon lähivuorilla. Kolmantena päivänä saapumisensa jälkeen he runsaita kuormia kantavine juhtineen suuntasivat kulkunsa kohti kukkuloita.

133:7.3 (1479.3) Kahden viikon ajan kolmikko nautti suuresti olostaan, ja sitten – ilman varoittavia oireita – nuori Ganid yhtäkkiä sairastui vakavasti. Kahden viikon ajan hänellä oli ankara kuume, ja hän sai tuon tuostakin hourekohtauksia. Sekä Jeesuksen että Gonodin aika kului tarkkaan siinä, että he hoitivat sairasta poikaa. Jeesus huolehti pojasta taitavasti ja hellästi, ja isää hämmästyttivät sekä se lempeys että se taitavuus, jotka tulivat esille kaikessa Jeesuksen sairauden kourissa kamppailevalle nuorukaiselle antamassa hoivassa. He olivat kaukana ihmisasumuksista, ja poika oli liian sairas siirrettäväksi minnekään muualle. Niinpä he valmistautuivat parhaan kykynsä mukaan hoitamaan hänet terveeksi siellä, missä he sillä hetkellä olivat, eli ylhäällä vuoristossa.

133:7.4 (1479.4) Ganidin kolmiviikkoisena toipilasaikana Jeesus kertoi hänelle monia mielenkiintoisia asioita luonnosta ja sen vaihtelevista mielialoista. Ja miten hauskaa heillä olikaan, kun he vaeltelivat pitkin vuoria pojan esittäessä kysymyksiä, Jeesuksen vastaillessa niihin ja isän ihmetellessä koko tätä esitystä.

133:7.5 (1479.5) Heidän viimeisellä vuoristossa viettämällään viikolla Jeesus ja Ganid kävivät pitkän keskustelun ihmismielen toiminnoista. Useita tunteja jatkuneen keskustelun jälkeen poika esitti seuraavan kysymyksen: ”Mutta, Opettaja, mitä tarkoitat sanoessasi, että ihmisen kokemukseen kuuluu korkeammanmuotoinen tajunta kuin kuuluu korkeammille

eläimille?” Ja nykyisen kielenkäytön ilmaisuja käyttäen uudelleen muotoiltuna Jeesuksen vastaus kuului seuraavasti:

133:7.6 (1479.6) Poikani, olen kertonut sinulle jo paljon ihmisen mielestä ja jumalallisesta hengestä, joka elää sen sisällä, mutta salli minun nyt korostaa, että tajunta on *todellisuuden ilmiö*. Kun jostakin eläimestä tulee itsetajuinen, siitä tulee samalla alkukantainen ihminen. Se, että tähän päästään, on tuloksena persoonattoman energian ja hengenmieltämiseen kykenevän mielen välisen toiminnan koordinoitumisesta, ja juuri tämä ilmiö valtuuttaa antamaan ihmisen persoonallisuudelle absoluuttisen kohdistuspisteen, taivaassa olevan Isän hengen.

133:7.7 (1479.7) Ideat eivät ole yksinkertaisesti vain aistimusten kirjausta, vaan ideat ovat aistimuksia ynnä persoonallisen minän tekemiä pohdintaan perustuvia tulkintoja; ja minä on enemmän kuin ihmisen aistimusten summa. Kehittyvässä minuudessa alkaa silloin ilmetä jo jonkinlaista yhtenäisyyden kaltaisuutta, ja tämä yhtenäisyys juontuu siitä, että yksilön sisimmässä vaikuttaa osa siitä absoluuttisesta yhtenäisyydestä, joka hengellisesti aktivoi tällaisen tajuisen, alun perin eläinkunnasta polveutuvan mielen.

133:7.8 (1479.8) Millään sellaisella, joka on pelkästään eläin, ei voisi olla ajallista itsetajua. Eläimillä on toisiinsa liittyvien aistimusten tunnistamisen fysiologisesti tapahtuvaa koordinointia ja muistikuva niistä, muttei yksikään eläin koe aistihavainnon mielekästä tunnistamista eikä osoita näiden toisiinsa kytkeytyvien fyysisten kokemusten sellaista tarkoitushakuista yhdistelyä, jollaista ilmenee

ihmisen tekemiin älykkyyttä osoittaviin ja pohdintaan perustuviin tulkintoihin sisältyvissä päätelmissä. Ja tämä ihmisen tajuisen olemassaolon tosiasia, johon liittyy hänen sittemmin kohtaamansa hengellisen kokemuksen todellisuus, tekee hänestä potentiaalisen universumipojan ja enteilee sitä, että hän lopulta saavuttaa maailmankaikkeuden Korkeimman Yhdistyneisyyden.

133:7.9 (1480.1) Ihmisen minuus ei liioin ole pelkästään toinen toistaan seuraavien tietoisuuden tilojen summa. Ellei olisi tietoisuuden lajittelijan ja yhdistelijän tuloksellista toimintaa, ei myöskään olisi olemassa riittävää yhdistyneisyyttä, joka antaisi oikeuden kutsua häntä minuudeksi. Sellainen yhdistymätön mieli kykenisi tuskin saavuttamaan ihmisen statukseen kuuluvia tietoisuuden tasoja. Mikäli tietoisuudessa tapahtuvat assosiaatiot olisivat pelkkä sattuma, silloin kaikkien ihmisten mielessä ilmenisi vain tietyille mielipuolisuuden vaiheille ominaisia kontrolloimattomia ja umpimähkäisiä assosiaatioita.

133:7.10 (1480.2) Ihmismieli, joka rakentuisi pelkästään fyysisiä aistimuksia koskevasta tietoisuudesta, ei voisi milloinkaan saavuttaa hengellisiä tasoja. Tuonkaltainen aineellinen mieli olisi äärimmäisen vajavainen sikäli, että siitä puuttuisi moraalisten arvojen taju, ja se olisi ilman sitä opastavaa tunnetta hengen valta-asemasta, joka on perin juurin välttämätön sille, että ajallisuudessa saavutetaan sopusointuinen persoonallisuuden yhdistyneisyys, ja jota ei voi erottaa persoonallisuuden eloonjäämisestä ikuisuudessa.

133:7.11 (1480.3) Ihmismielessä alkaa jo varhaisessa vaiheessa ilmetä ominaisuuksia, jotka menevät aineellisuuden tuolle puolen; aidosti

pohdiskelevaa ihmisen älytoimintaa ajallisuuden asettamat rajat eivät kokonaan sido. Varsin suurien erojen esiintyminen yksilöiden elämänaikaisissa suorituksissa osoittaa paitsi heidän perinnöksi saamissaan kyvyissä ilmeneviä eroja ja ympäristötekijöiden erilaista vaikutusta, myös sitä astetta, jonka minuus on saavuttanut yhdistymisessään sisimmässään olevaan Isän henkeen, eli sitä, missä määrin toinen on samastunut toiseen.

133:7.12 (1480.4) Ihmismieli ei kovinkaan hyvin kestä kahtaalle suuntautuvasta uskollisuudesta aiheutuvaa ristiriitaa. Se, mitä sielu joutuu kokemaan pyrkiessään palvelemaan sekä hyvää että pahaa, on sille ankara rasitus. Ylivertaisella tavalla riemullinen ja tuloksia tuottavalla tavalla yhdistynyt mieli on mieli, joka on kokonaisuudessaan omistautunut noudattamaan taivaassa olevan Isän tahtoa. Ratkaisemattomat ristiriidat hävittävät yhtenäisyyttä, ja ne saattavat johtaa mielen hajoamiseen. Mutta sielun eloonjäämisominaisuutta ei lisätä sillä, että mielenrauha pyritään turvaamaan mihin hintaan hyvänsä: luopumalla jaloista pyrkimyksistä ja tekemällä myönnytyksiä hengellisten ihanteiden kohdalla. Tällainen rauha saavutetaan paremminkin lujasti sitä puolustamalla, että riemuvoiton tulee saavuttamaan se, mikä on totta, ja tämä voitto saavutetaan sillä, että paha voitetaan hyvän sisältämällä väkevällä voimalla.

133:7.13 (1480.5) Seuraavana päivänä he lähtivät Salamikseen, josta he jatkoivat matkaansa Syyrian rannikolla sijaitsevaan Antiokiaan.

8. Antiokiassa

133:8.1 (1480.6) Antiokia oli Rooman Syyrian-provinssin pääkaupunki, ja keisarillisen käskynhaltijan residenssi sijaitsi siellä. Antiokiassa oli puoli miljoonaa asukasta. Väestömäärältään se oli valtakunnan kaupunkien joukossa kolmas, pahuudessa ja räikeässä moraalittomuudessa se oli ensimmäinen. Gonodilla oli toimitettavanaan erittäin paljon liikeasioita, ja niin Jeesus ja Ganid olivat paljon kahden kesken. Dafnen lehtoa lukuun ottamatta he kävivät tämän monikielisen kaupungin kaikilla nähtävyyksillä. Gonod ja Ganid kyllä kävivät Dafnen lehdon pahamaineisessa häpeän pyhäkössä, mutta Jeesus kieltäytyi liittymästä heidän seuraansa. Intialaisista tuollaiset nähtävyydet eivät olleet kovinkaan pöyristyttäviä, mutta idealistisesta heprealaisesta ne olivat etovia.

133:8.2 (1480.7) Jeesus muuttui vakavaksi ja mietteliääksi mitä lähemmäksi Palestiinaa ja heidän matkansa loppua hän tuli. Antiokiassa hän vieraili vain muutaman ihmisen luona; kaupungilla hän kävi vain harvoin. Kysyttyään Jeesukselta moneen kertaan, miksi tämä osoitti niin vähän kiinnostusta Antiokiaa kohtaan, Ganid lopulta sai hänet sanomaan: ”Tämä kaupunki ei ole kaukana Palestiinasta; saattaa olla, että joskus vielä käyn täällä uudelleen.”

133:8.3 (1481.1) Ganidilla oli Antiokiassa muuan erittäin kiintoisa kokemus. Nuorukaisemme oli osoittautunut oppivaiseksi oppilaaksi, ja hän oli alkanut soveltaa käytäntöön joitakin Jeesuksen opetuksia. Kysymyksessä oli eräs Ganidin isän Antiokian-toimipisteessä

palveleva intialainen, josta oli tullut niin epämiellyttävä ja töykeä, että oli harkittu hänen erottamistaan. Kun Ganid kuuli tästä, hän meni isänsä liikkeeseen ja kävi pitkän keskustelun tämän maanmiehensä kanssa. Mies oli sitä mieltä, että hänet oli osoitettu vääränlaiseen työhön. Ganid kertoi hänelle taivaassa olevasta Isästä ja avarsi monin tavoin hänen näkemyksiään uskonnosta. Mutta kaikessa, mitä Ganid puhui, suurimman hyvän tuotti hänen lainaamansa heprealainen sananlasku, ja tämä viisauden sana kuului: ”Mitä hyvänsä tehtävää kätesi löytääkin, tee se kaikella väkevyydelläsi.”

133:8.4 (1481.2) Sidottuaan matkatavaransa kamelikaravaania varten he jatkoivat matkaansa Siidoniin ja sieltä edelleen Damaskokseen. Ja kolmen päivän kuluttua he valmistautuivat tekemään pitkän taipaleen hiekka-aavikon poikki.

9. Kaksoisvirranmaassa

133:9.1 (1481.3) Karavaanimatka aavikon poikki ei ollut näille paljon matkustaneille miehille mikään uusi kokemus. Katseltuaan, miten hänen opettajansa auttoi heidän kahdenkymmenen kamelinsa kuormaamisessa ja huomattuaan, miten hän tarjoutui ohjaamaan heidän omaa eläintään, Ganid huudahti: ”Opettaja, onko mitään, mitä et osaisi tehdä?” Jeesus vain hymyili ja virkkoi: ”Kelpo oppilaan silmissä opettaja ei tietenkään ole täysin vailla ansioita.” Ja niin he suuntasivat kulkunsa kohti muinaista Uurin kaupunkia.

133:9.2 (1481.4) Jeesusta kiinnosti suuresti Abrahamin synnyinpaikan, Uurin, varhaishistoria, ja myös Susan rauniot ja kaupunkiin liittyvät perimätiedot kiehtoivat häntä jopa siinä määrin, että Gonod ja Ganid pidensivät kolmella viikolla heidän oleskeluaan noilla seuduilla antaakseen Jeesukselle enemmän aikaa tutkimustensa suorittamiseen samoin kuin saadakseen entistä paremman tilaisuuden taivuttaa häntä lähtemään heidän matkassaan Intiaan.
133:9.3 (1481.5) Ganid kävi Uurissa pitkän keskustelun Jeesuksen kanssa tiedon, viisauden ja totuuden välisestä erosta. Ja häntä kiehtoi suuresti, mitä heprealainen viisas sanoi: ”Viisaus on pääasia; hanki sen vuoksi itsellesi viisautta. Niin paljon kuin tietoa tavoitteletkin, hanki sillä ymmärrystä. Nosta viisaus kunniaan, ja se nostaa sinut. Se vie sinut kunniaan, jos vain tahdot ottaa sen omaksesi.”

133:9.4 (1481.6) Viimein koitti eron hetki. He olivat urheita jokainen, nuori mies varsinkin, mutta koettelemus ei ollut helppo. Kyynel kostutti silmää, mutta sydän pysyi rohkeana. Lausuessaan opettajalleen jäähyväisiä Ganid sanoi: ”Jää hyvästi, Opettajani, mutta ei iäksi. Sitten kun taas tulen Damaskokseen, etsin sinut käsiini. Rakastan sinua, sillä tunnen, että taivaallisen Isän täytyy olla jotakin sinunkaltaistasi; tiedän ainakin, että olet kovin paljon sen kaltainen, mitä olet minulle hänestä kertonut. Tulen muistamaan opetuksesi, mutta ennen kaikkea muuta haluan sanoa, etten tule koskaan sinua unohtamaan.” Isä sanoi: ”Jätän jäähyväiset suurelle opettajalle – opettajalle, joka on tehnyt meistä parempia ja auttanut meitä tuntemaan Jumalaa.” Ja Jeesus vastasi: ”Olkoon teillä rauha,

älköönkä taivaallisen Isän siunaus koskaan teistä väistykö.” Ja Jeesus seisoi rannalla ja katseli, kun pieni vene vei heidät heidän ankkurissa olevaan laivaansa. Näin Mestari erosi intialaisista ystävistään Charaxissa, eikä hän tässä maailmassa koskaan enää heitä tavannut; eivätkä he tässä maailmassa eläessään tulleet koskaan tietämään, että mies, joka myöhemmin esiintyi Jeesus Nasaretilaisena, oli tämä sama ystävä, jolle he hetki sitten olivat jättäneet hyvästit – heidän opettajansa Joosua.

133:9.5 (1481.7) Ganidista varttui Intiassa vaikutusvaltainen mies, menestyksekkään isänsä arvollinen seuraaja, ja hän levitti ympäriinsä monia niistä jaloista totuuksista, jotka hän oli oppinut Jeesukselta, rakastamaltaan opettajalta. Kun Ganid myöhemmin elämässään kuuli Palestiinassa esiintyneestä oudosta opettajasta, jonka elämänura päättyi ristinpuulla, niin vaikka hän tunnisti tämän Ihmisen Pojan julistaman evankeliumin ja hänen juutalaisen kotiopettajansa opetusten välisen yhtäläisyyden, hänen mieleensä ei koskaan juolahtanut, että nämä kaksi itse asiassa olivat yksi ja sama henkilö.

133:9.6 (1482.1) Näin päättyi Ihmisen Pojan elämässä luku, jolle voitaisiin antaa otsikko *Opettaja Joosuan lähetysretki*.

Luku 134

Siirtymäkauden vuodet

134:0.1 (1483.1) VÄLIMEREN-matkansa aikana Jeesus oli tehnyt tarkkoja havaintoja ihmisistä, jotka hän tapasi, ja maista, joiden kautta hän kulki, ja jokseenkin näihin aikoihin hän teki myös lopullisen päätöksensä maisen elämänsä jäljellä olevan osan suhteen. Hän oli yksityiskohtia myöten harkinnut sitä suunnitelmaa, ja nyt sen lopullisesti hyväksynyt, jonka mukaan hän syntyisi juutalaisista vanhemmista Palestiinaan, ja siksi hän tarkoituksellisesti palasikin Galileaan odottamaan elämäntyönsä alkamista julkisuudessa toimivana totuuden opettajana. Hän ryhtyi laatimaan suunnitelmia julkista elämänvaihetta varten isänsä Joosefin kansalle kuuluvassa maassa, ja hän teki sen omasta vapaasta tahdostaan.

134:0.2 (1483.2) Jeesus oli omakohtaisen ja ihmisenä saamansa kokemuksen nojalla tullut siihen tulokseen, että Palestiina oli koko roomalaisessa maailmassa paras paikka hänen tuoda nähtäville maisen elämänsä loppuluvut ja näytellä sen viimeiset kohtaukset. Ensimmäistä kertaa hän tunsi täyttä tyydytystä ohjelmasta, joka

merkitsi hänen todellisen olemuksensa avointa julkituomista ja hänen jumalallisen henkilöllisyytensä paljastamista synnyinmaansa Palestiinan juutalaisten ja ei-juutalaisten keskuudessa. Hän teki peruuttamattoman päätöksen, jonka mukaan hän päättäisi maan päällä elämänsä elämän ja veisi päätökseen kuolevaisen hahmossa suorittamansa elämänuran samassa maassa, jossa hän oli avuttomana pikkulapsena astunut ihmisen kokemusmaailmaan. Hänen Urantialla elämänsä elämänvaihe alkoi juutalaisten keskuudessa Palestiinassa, ja hän halusi myös päättää elämänsä Palestiinassa ja juutalaisten keskuudessa.

1. Kolmaskymmenes vuosi (24 jKr.)

134:1.1 (1483.3) Lausuttuaan jäähyväiset Gonodille ja Ganidille Charaxissa (joulukuussa vuonna 23 jKr.) Jeesus palasi Uurin kautta Babyloniin, jossa hän liittyi Damaskokseen matkalla olevaan autiomaakaravaaniin. Damaskoksesta hän meni Nasaretiin pysähtyen vain muutamaksi tunniksi Kapernaumiin, jossa hän viivähti sen verran, että kävi Sebedeuksen perheen luona. Siellä hän tapasi veljensä Jaakobin, joka oli tullut sinne joitakin aikoja aikaisemmin työskennelläkseen hänen sijastaan Sebedeuksen veneveistämöllä. Keskusteltuaan Jaakobin ja Juudan (joka sattumoisin oli Kapernaumissa) kanssa ja luovutettuaan veljelleen Jaakobille sen pikku talon, jonka Johannes Sebedeus oli onnistunut ostamaan, Jeesus jatkoi matkaansa Nasaretiin.

134:1.2 (1483.4) Välimeren-matkansa lopulla Jeesus oli saanut sen verran rahaa, että se riitti kattamaan hänen elinkustannuksensa miltei hänen julkisen toimintansa alkuun asti. Mutta lukuun ottamatta Sebedeus Kapernaumilaista ja niitä ihmisiä, jotka hän tällä epätavallisella matkallaan kohtasi, maailma ei koskaan tullut tietämään, että hän tällaisen matkan teki. Hänen perheensä luuli aina, että hän käytti tämän ajan opiskelemalla Aleksandriassa. Jeesus ei koskaan vahvistanut näitä luuloja, mutta ei hän liioin tällaisia väärinkäsityksiä avoimesti kiistänytkään.

134:1.3 (1483.5) Muutaman viikon mittaisen Nasaretissa-oleskelunsa aikana Jeesus kävi tapaamassa perhettään ja ystäviään ja vietti jonkin verran aikaa korjauspajalla veljensä Joosefin seurassa, mutta eniten hän osoitti huomiotaan Marialle ja Ruutille. Ruut oli tuolloin lähes viisitoistavuotias, ja tämä oli Jeesuksen ensimmäinen tilaisuus käydä hänen kanssaan pitkiä keskusteluja, sen jälkeen kun tästä oli tullut nuori nainen.

134:1.4 (1484.1) Sekä Simon että Juuda olivat jo jonkin aikaa olleet aikeissa avioitua, mutta heistä oli ollut vastenmielistä tehdä sitä ilman Jeesuksen suostumusta. Niinpä he olivat lykänneet nämä tapahtumat tuonnemmaksi toivossa, että heidän vanhin veljensä vielä palaisi. Vaikka he kaikki pitivät Jaakobia useimmissa asioissa perheen päänä, he kuitenkin aina, kun kysymys oli avioliiton solmimisesta, halusivat sille Jeesuksen siunauksen. Niin Simon ja Juuda vihittiin kaksoishäissä tämän vuoden, vuoden 24 jKr., maaliskuun alussa. Kaikki vanhimmat lapset olivat nyt avioituneet, joten vain nuorimmainen, Ruut, oli enää kotona Marian kanssa.

134:1.5 (1484.2) Jeesus seurusteli perheensä yksittäisten jäsenten kanssa aivan normaalisti ja luonnollisesti, mutta kun he olivat koolla kaikki yhdessä, hänellä oli niin vähän sanottavaa, että he huomauttivat siitä toisilleen. Varsinkin Maria oli tästä esikoispoikansa tavattoman omituisesta käyttäytymisestä ymmällään.

134:1.6 (1484.3) Suunnilleen samaan aikaan kun Jeesus valmistautui lähtemään Nasaretista, sattui, että Nasaretin kaupungin kautta matkaavan suuren karavaanin johtaja sairastui vaikeasti, ja niin Jeesus kielitaitoisena miehenä tarjoutui astumaan hänen tilalleen. Koska tämä matka pakottaisi hänet olemaan poissa kokonaisen vuoden ajan, ja ottaen huomioon, että hänen kaikki veljensä olivat naimisissa ja hänen äitinsä asui kotona Ruutin kanssa, Jeesus kutsui koolle perheneuvottelun, jossa hän ehdotti, että hänen äitinsä ja Ruut muuttaisivat Kapernaumiin asuakseen talossa, jonka hän oli vasta vähän aikaa sitten antanut Jaakobille. Ja niin Maria ja Ruut muutamia päiviä sen jälkeen, kun Jeesus oli lähtenyt karavaanin mukana, muuttivat Kapernaumiin, jossa he Marian loppuelämän ajan asuivat Jeesuksen hankkimassa talossa. Joosef muutti perheineen vanhaan Nasaretin-kotiin.

134:1.7 (1484.4) Tämä oli yksi epätavallisimmista vuosista Ihmisen Pojan sisäisessä kokemusmaailmassa. Siinä kehityksessä, jonka myötä rakentui toimiva sopusointu hänen ihmismielensä ja hänen sisäisen Suuntaajansa välille, tapahtui suurta edistymistä. Suuntaaja oli ollut aktiivisesti mukana panemassa ajattelua uuteen järjestykseen ja harjaannuttamassa mieltä niitä suuria tapahtumia varten, jotka tuolloin eivät enää olleet kovinkaan kaukaisessa tulevaisuudessa.

Jeesuksen persoonallisuus oli valmistumassa hänessä tapahtuneeseen suureen muutokseen siinä, miten hän suhtautui maailmaan. Tässä oli kysymys kahden jakson välisistä ajoista, sen olennon kokemasta siirtymävaiheesta, joka aloitti elämänsä ihmisen hahmossa näyttäytyvänä Jumalana ja joka nyt valmistautui viemään päätökseen maisen elämänuransa Jumalan hahmossa näyttäytyvänä ihmisenä.

2. Karavaanimatka Kaspianmerelle

134:2.1 (1484.5) Oli huhtikuun ensimmäinen päivä vuonna 24 jKr., kun Jeesus lähti Nasaretista karavaanimatkalle, joka suuntautui Kaspianmeren seutuville. Karavaani, johon Jeesus sen johtajana liittyi, oli matkalla Jerusalemista Damaskoksen ja Urmiajärven kautta Assyrian, Meedian ja Parthian halki Kaspianmeren kaakkoiskulmalle. Kului kokonainen vuosi, ennen kuin hän palasi tältä matkalta.

134:2.2 (1484.6) Jeesukselle tämä karavaanimatka merkitsi taas uutta löytöretkeä, johon sisältyi paljon uusien asioiden tutkimista ja henkilökohtaista hoivaamista. Hänelle muodostui mielenkiintoiseksi kokemukseksi olla yhdessä tämän matkustajista, vartijoista ja kamelinajajista koostuvan karavaaniperheensä kanssa. Kymmenet karavaanin kulkeman matkareitin varrella asuvat miehet, naiset ja lapset elivät rikkaamman elämän sen johdosta, että he tulivat kosketuksiin Jeesuksen kanssa, Jeesuksen, joka oli heille tuiki

tavallisen karavaanin epätavallinen johtaja. Eivät kaikki, joilla oli tilaisuus päästä osallisiksi hänen osoittamastaan henkilökohtaisesta huolenpidosta, käyttäneet tätä hyödykseen, mutta valtaosa niistä, jotka hänet tapasivat ja hänen kanssaan keskustelivat, olivat koko loppuelämänsä ajan entistä parempia ihmisiä.

134:2.3 (1484.7) Kaikista Jeesuksen tässä maailmassa suorittamista matkoista tämä Kaspianmeren-retki vei hänet lähimmäksi itämaita ja antoi hänelle mahdollisuuden ymmärtää entistä paremmin Kaukoidän kansoja. Punaista rotua lukuun ottamatta Jeesus solmi läheisen ja henkilökohtaisen suhteen jokaiseen tuolloin vielä Urantialla eläneeseen rotuun. Hänestä oli yhtä suuri ilo osoittaa henkilökohtaista hoivaansa jokaiselle näistä erilaisista roduista ja sekoittuneista kansanheimoista, ja ne kaikki olivat vastaanottavaisia sille elävälle totuudelle, jonka hän niille toi. Kaukaisen lännen eurooppalaiset samoin kuin Kaukoidän aasialaisetkin pysähtyivät kuuntelemaan hänen sanojaan, jotka kertoivat toivosta ja ikuisesta elämästä, ja yhtä paljon heihin vaikutti se rakastavan palvelun ja hengellisen hoivan täyttämä elämä, jonka hän niin ylevällä tavalla heidän keskuudessaan eli.

134:2.4 (1485.1) Karavaanimatka oli joka suhteessa menestyksellinen. Se oli mitä mielenkiintoisin välinäytös Jeesuksen ihmiselämässä. Hänhän toimi tämän vuoden ajan johtavassa asemassa, koska hän oli vastuussa huostaansa uskotusta materiaalista ja niiden matkustajien turvallisesta matkanteosta, joista karavaaniseurue koostui. Ja hän

suoritti moninaiset velvollisuutensa suurinta mahdollista uskollisuutta, pystyvyyttä ja viisautta osoittaen.

134:2.5 (1485.2) Kaspianmeren seudulta palattaessa Jeesus luopui karavaanin johtajan tehtävistä Urmiajärven luona, ja siellä hän viipyi runsaan kahden viikon ajan. Hän palasi matkustajana erään myöhemmän karavaanin mukana Damaskokseen, jossa kamelinomistajat pyytämällä pyysivät häntä jäämään heidän palvelukseensa. Hän ei ottanut tarjousta vastaan, mutta jatkoi matkantekoaan karavaanin mukana Kapernaumiin, jonne hän saapui huhtikuun ensimmäisenä päivänä vuonna 25 jKr. Hän ei enää pitänyt Nasaretia kotipaikkanaan. Kapernaumista oli tullut Jeesuksen, Jaakobin, Marian ja Ruutin kotikaupunki. Mutta Jeesus ei koskaan enää asunut perheensä parissa, vaan Kapernaumissa ollessaan hän asui Sebedeusten luona.

3. Urmia-luennot

134:3.1 (1485.3) Matkustaessaan Kaspianmerelle Jeesus oli pysähtynyt useaksi päiväksi lepäämään ja virkistäytymään vanhaan persialaiseen Urmian kaupunkiin Urmiajärven länsirannalla. Lähellä Urmiaa ja vain vähän matkan päässä rannasta olevan saariryhmän suurimmalla saarella sijaitsi muuan suuri rakennus – luentotilaisuuksia varten rakennettu amfiteatteri – joka oli omistettu uskonnon hengelle. Tämä rakennelma oli tosiasiassa uskontojen filosofian temppeli.

134:3.2 (1485.4) Tämän uskonnon temppelin olivat rakennuttaneet muuan varakas urmialaiskauppias ja hänen kolme poikaansa. Kyseinen mies oli nimeltään Cymboyton, ja hän luki esi-isiensä joukkoon monien eri kansojen edustajia.

134:3.3 (1485.5) Tämän uskontokoulun luento- ja keskustelutilaisuudet alkoivat aamukymmeneltä viikon jokaisena aamuna. Iltapäiväistunnot alkoivat kello viisitoista, ja iltaväittelyjen alkamisaika oli iltakahdeksalta. Cymboyton tai joku hänen kolmesta pojastaan toimi aina puheenjohtajana näissä opetus-, keskustelu- ja väittelytilaisuuksissa. Tämän ainutlaatuisen uskontojen koulun perustaja eli ja kuoli paljastamatta koskaan henkilökohtaisia uskonnollisia näkemyksiään.

134:3.4 (1485.6) Jeesus osallistui useissa yhteyksissä näihin keskusteluihin, ja ennen kuin hän lähti Urmiasta, Cymboyton sopi Jeesuksen kanssa sellaisesta järjestelystä, että tämä paluumatkallaan viipyisi heidän luonaan kahden viikon ajan ja pitäisi kaksikymmentäneljä luentoa aiheesta ”Ihmisten veljeys” ja johtaisi kaksitoista iltakokousta, joissa olisi lupa esittää kysymyksiä, keskustella ja väitellä hänen luentojensa pohjalta erityisesti ja ihmisten veljeydestä yleisesti.

134:3.5 (1485.7) Tämän sopimuksen mukaisesti Jeesus keskeytti paluumatkansa ja piti mainitut luennot. Tämä oli systemaattisin ja virallisluonteisin esitys kaiken sen joukossa, mitä Mestari Urantialla opetti. Hän ei koskaan tätä ennen eikä koskaan tämän jälkeen sanonut yhtä paljon yhdestä aiheesta kuin, mitä sisältyi näihin luentoihin ja keskusteluihin ihmisten veljeydestä. Todellisuudessa

nämä luennot pidettiin aiheista ”Jumalan valtakunta” ja ”Ihmisten valtakunnat”.

134:3.6 (1486.1) Tämän uskonnollisen filosofian temppelin opettajakunnassa oli edustettuna yli kolmekymmentä uskontoa ja uskonnollista kulttia. Kunkin opettajan oli valinnut hänen oma uskonnollinen ryhmänsä; se huolehti hänen toimeentulostaan ja oli antanut hänelle täydet valtuudet puhua ryhmän nimissä. Tuohon aikaan opettajakuntaan kuului noin seitsemänkymmentäviisi opettajaa, ja he asuivat majoissa, joista kuhunkin mahtui kymmenkunta henkilöä. Aina uudenkuun aikaan nämä ryhmät vaihdettiin arpaa heittämällä. Tapana oli, että suvaitsemattomuus, riitaisa mielenlaatu tai mikä hyvänsä muu pyrkimys häiritä yhteisön rauhallista menoa johti rikkomukseen syyllisen opettajan välittömään ja kaihtelemattomaan erottamiseen. Tuollainen opettaja erotettiin muitta mutkitta, ja hänen tilalleen asetettiin välittömästi hänen vuorossa oleva varamiehensä.

134:3.7 (1486.2) Nämä erilaisten uskontojen opettajat tekivät parhaansa osoittaakseen, miten samanlaisia heidän uskontonsa tämän elämän ja tulevan elämän perusasioiden osalta olivat. Oli vain yksi opinkappale, jonka tähän opettajakuntaan haluavan tuli hyväksyä: jokaisen opettajan piti edustaa uskontoa, joka tunnusti Jumalan – jonkinlaisen korkeimman Jumaluuden. Opettajakuntaan kuului viisi sellaista riippumatonta opettajaa, jotka eivät edustaneet mitään järjestynyttä uskontoa, ja juuri tällaisen riippumattoman opettajan ominaisuudessa Jeesus astui heidän eteensä.

134:3.8 (1486.3) [Kun me, keskiväliolennot, laadimme ensimmäistä kertaa yhteenvetoa Jeesuksen Urmiassa esittämistä opetuksista, kirkkojen serafien ja edistyksen serafien välillä ilmeni erimielisyyttä siitä, oliko viisasta sisällyttää näitä opetuksia Urantia-ilmoitukseen. Sekä uskonnon alalla että ihmisen valtiollisessa elämässä kahdennellakymmenennellä vuosisadalla vallitsevat olosuhteet poikkeavat niin suuresti Jeesuksen aikana vallinneista oloista, että oli tosiaankin vaikeata sovittaa Mestarin Urmiassa esittämät opetukset Jumalan valtakuntaa ja ihmisten valtakuntia koskeviin ongelmiin, kun ajatellaan, millaisina mainitut tämän maailman toimintakentät kahdennellakymmenennellä vuosisadalla ilmenevät. Emme koskaan kyenneet laatimaan Mestarin opetuksista esitystä, joka olisi ollut kummankin edellä mainitun, tämän planeetan hallintoon kuuluvan serafiryhmän hyväksyttävissä. Lopulta totuudenilmoittajakunnan Melkisedek-puheenjohtaja nimitti joukostamme kolmijäsenisen komission muotoilemaan esityksen siitä, mikä oli meidän kantamme Mestarin Urmia-opetuksista kahdennellakymmenennellä vuosisadalla Urantialla vallitseviin uskonnollisiin ja poliittisiin oloihin sovellettuina. Näin me, kolme toisasteista keskiväliolentoa, valmistimme mukaillun esityksen Jeesuksen opetuksista muokkaamalla hänen lausumansa ajatukset uuteen asuun siten kuin me niitä nykymaailmassa vallitseviin olosuhteisiin soveltaisimme, ja esitämme nyt nämä näkemykset muodossa, jossa ne ovat totuudenilmoittajakunnan Melkisedek-puheenjohtajan suorittaman toimitustyön jäljiltä.]

4. Suvereenisuus – jumalallinen ja ihmisperäinen

134:4.1 (1486.4) Ihmisten veljeys perustuu siihen, että Jumala on isä. Jumalan perhe juontuu Jumalan tuntemasta rakkaudesta – Jumala on rakkaus. Jumala Isä rakastaa jumalallisesti lapsiaan, kaikkia heitä.

134:4.2 (1486.5) Taivaan valtakunta, jumalallinen hallitusvalta, perustuu Jumalan ylivaltiuden tosiasiaan – Jumala on henki. Koska Jumala on henki, tämä valtakunta on hengellinen. Taivaan valtakunta ei ole aineellinen eikä pelkästään älyperäinen, vaan se on hengellinen suhde Jumalan ja ihmisen välillä.

134:4.3 (1486.6) Jos eri uskonnot tunnustavat Jumala Isän henkisen suvereenisuuden, silloin kaikkien tällaisten uskontojen keskuudessa säilyy rauha. Kun jokin uskonto luulee olevansa jollakin tavoin kaikkia muita ylempänä ja olevansa kaikkia muita uskontoja arvovaltaisempi, vasta silloin tuo uskonto katsoo olevansa oikeutettu suhtautumaan suvaitsemattomasti muihin uskontoihin ja rohkenee vainota muiden uskontojen uskovia.

134:4.4 (1487.1) Uskonnollista rauhaa – veljeyttä – ei voi koskaan olla olemassa muutoin kuin siten, että kaikki uskonnot ovat halukkaita luovuttamaan kokonaan pois kaiken kirkollisen määräysvaltansa ja luopumaan täydelleen koko hengellisen ylivallan käsityksestä. Jumala yksin on henkivaltias.

134:4.5 (1487.2) Uskontojen kesken ei voi vallita tasa-arvoisuutta (uskonnollista vapautta) ilman, että samalla käydään uskonsotia, elleivät kaikki uskonnot suostu siirtämään kaikkea uskonnollista suvereenisuutta jollekin ihmisen yläpuolella olevalle tasolle, itse Jumalalle.

134:4.6 (1487.3) Ihmisten sydämessä oleva taivaan valtakunta luo uskonnollista yhtenäisyyttä (ei välttämättä yhdenmukaisuutta), koska mitkä tahansa ja kaikki tällaisista uskonnollisista uskovista koostuvat ryhmät ovat vapaita kaikista kirkollisen arvovallan, uskonnollisen ylivaltiuden, käsityksistä.

134:4.7 (1487.4) Jumala on henki, ja Jumala antaa omasta henkiminuudestaan osasen, joka pitää asuinsijanaan ihmissydäntä. Hengellisessä mielessä kaikki ihmiset ovat tasavertaisia. Taivaan valtakunnassa ei ole kasteja, luokkia, yhteiskuntakerroksia eikä taloudellisia ryhmiä. Olette kaikki veljiä.

134:4.8 (1487.5) Mutta kun kadotatte näköpiiristänne Jumala Isän henkisen ylivaltiuden, samalla hetkellä jokin uskonto alkaa korostaa omaa ylemmyyttään muihin uskontoihin nähden; ja silloin, sen sijaan että maassa vallitsisi rauha ja ihmisten kesken hyvä tahto, alkavatkin eripuraisuudet, keskinäiset syyttelyt, jopa uskonsodat, tai ainakin uskonnonharjoittajien keskenään käymät sodat.

134:4.9 (1487.6) Vapaatahtoiset olennot, jotka pitävät itseään tasavertaisina, joutuvat ennemmin tai myöhemmin kiusaukseen kokeilla kykyään saada muut henkilöt ja ryhmät tunnustamaan heidän valtansa ja auktoriteettinsa, elleivät he keskenään tunnusta olevansa jonkun korkeamman vallanpitäjän alaisia, elleivät he

tunnusta, että heidän yläpuolellaan ja heihin kohdistuvana on jokin auktoriteetti. Tasavertaisuuden käsitys ei koskaan tuo mukanaan rauhaa, muutoin kuin siinä tapauksessa, että keskinäisesti tunnustetaan jonkin korkeampaa vallankäyttöä edustavan ja ylintä valvontaa käyttävän voiman olemassaolo.

134:4.10 (1487.7) Urmian uskonnonharjoittajat elivät keskenään verrattain rauhallisissa ja levollisissa oloissa, sillä he olivat luopuneet kokonaan kaikista uskonnollisen ylivaltiuden käsityksistään. Hengellisessä mielessä he kaikki uskoivat suvereeniin Jumalaan; sosiaalisessa mielessä taas täysi ja kiistaton auktoriteetti kuului heidän johtavalle päällikölleen, Cymboytonille. He olivat täysin tietoisia siitä, miten kävisi jokaiselle opettajalle, jolla olisi otsaa ryhtyä herraksi opettajatovereidensa joukossa. Urantialla voi vallita kestävä uskonrauha, vasta kun kaikki uskonnolliset ryhmittymät luopuvat omaehtoisesti jumalallisen suosion, valitun kansan tai uskonnollisen suvereenisuuden käsityksistään. Vasta kun Jumala Isästä tulee korkein, vasta silloin ihmisistä tulee uskonveljiä ja vasta silloin he elävät keskenään maan päällä vallitsevan uskonrauhan oloissa.

5. Poliittinen suvereenisuus

134:5.1 (1487.8) [Vaikka Mestarin esittämä opetus Jumalan suvereenisuudesta toki on totuus – sitä on mutkistanut se, että maailman uskontojen joukkoon myöhemmin ilmaantui Mestarista itsestään kertova uskonto –, mutta hänen poliittista suvereenisuutta

koskevia esityksiään mutkistaa suuresti valtiollisessa elämässä viimeisten runsaan tuhannen yhdeksänsadan vuoden aikana tapahtunut poliittinen kehitys. Jeesuksen elinaikana oli vain kaksi suurta maailmanvaltaa – Rooman valtakunta lännessä ja Han-keisarien valtakunta idässä –, ja niiden välissä oli valtava alue, jossa sijaitsivat Parthian kuningaskunta ja muut Kaspianmeren ja Turkestanin alueen maat. Olemme sen vuoksi seuraavassa esityksessä irtautuneet varsin suuressa määrin niiden poliittista suvereenisuutta koskevien opetusten sisällöstä, jotka Mestari Urmiassa esitti, samalla kun pyrimme tuomaan esille näiden opetusten merkitystä, sikäli kuin ne ovat sovellettavissa kahdennellakymmenennellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla vallitsevaan poliittisen suvereenisuuden kehityksen erityisen kriittiseen vaiheeseen.]

134:5.2 (1487.9) Sotiminen ei Urantialla milloinkaan pääty niin kauan kuin kansakunnat pitävät kiinni kestämättömistä rajattoman kansallisen suvereenisuuden käsityksistään. Asutussa maailmassa on vain kaksi tasoa, joilla vallitsee verrattain täydellinen suvereenisuus: yksittäisen kuolevaisen vapaa tahto hengellisellä alueella ja kokonaisuutena tarkastellun ihmiskunnan kollektiivinen suvereenisuus. Yksittäisen ihmisen tason ja koko ihmiskunnan tason välillä kaikki ryhmittymät ja yhteenliittymät ovat vain suhteellisia, ohimeneviä, ja niillä on arvoa vain siinä määrin kuin ne lisäävät yksilön ja koko planetaarisen kokonaisuuden – ihmisen ja ihmiskunnan – hyvinvointia, menestystä ja edistystä.

134:5.3 (1488.1) Uskonnon opettajien on aina muistettava, että Jumalan hengellinen suvereenisuus ulottuu kaikkien niiden hengellisten uskollisuussuhteiden yläpuolelle, jotka esiintyvät Jumalan ja ihmisen välissä. Koittaa vielä päivä, jolloin yhteiskunnalliset vallankäyttäjät tulevat huomaamaan, että Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa.

134:5.4 (1488.2) Tämä Kaikkein Korkeimpien vallankäyttö ihmisten valtakunnissa ei koidu erityisesti minkään muita suositumman kuolevaisryhmän hyväksi. Mitään sellaista kuin valittu kansa ei ole olemassa. Kaikkein Korkeimpien, poliittisen kehityksen ylivalvojien, vallankäyttö on hallitsemista, jonka tarkoitus on tuottaa laajinta mahdollista hyvää *kaikista* ihmisistä laajimmalle mahdolliselle määrälle aikavälillä, joka on laajin mahdollinen.

134:5.5 (1488.3) Suvereenisuus on valtaa, ja se kasvaa organisoitumisen kautta. Tämä poliittisen vallan organisoitumisen kasvu on hyväksi ja on asianmukaista, koska sillä on se ominaisuus, että se sulkee piiriinsä aina vain laajemmat lohkot ihmiskunnan kokonaisuudesta. Mutta tämä samainen poliittisten organisoitumien kasvu luo ongelmia jokaisessa vaiheessa, joka on poliittisen vallan ensimmäisen ja luonnollisen organisoituman – perheen – ja poliittisen laajenemisen lopullisena täyttymyksenä olevan koko ihmiskunnan hallituksen välillä, hallituksen, joka käyttää valtaa koko ihmiskunnan nimissä ja koko ihmiskunnan hyväksi.

134:5.6 (1488.4) Lähtökohtanaan vallankäyttö, jota vanhemmat harjoittavat yhdestä perheestä muodostuvassa ryhmässä, poliittinen suvereenisuus kehittyy organisoitumalla perheiden sulautuessa

verisukulaisuuteen perustuviksi sukukunniksi, jotka vuorostaan eri syistä yhdistyvät heimoiksi – verisukulaisuuden yläpuolella oleviksi poliittisiksi ryhmittymiksi. Ja sitten heimot tavarainvaihdon, kaupankäynnin ja valloittamisen tuloksena yhdistyvät kansakunnaksi, ja aikanaan maailmanvalta puolestaan yhdistää nämä kansakunnat.

134:5.7 (1488.5) Sodat vähenevät, sitä mukaa kun suvereenisuus siirtyy pienemmiltä ryhmiltä suuremmille. Toisin sanoen pienempien kansakuntien keskenään käymät vähäisemmät sodat vähenevät, mutta suursotien mahdollisuus kasvaa sitä mukaa, kuin suvereenisuutta harjoittavat kansakunnat käyvät yhä suuremmiksi. Kun koko maailma on ennen pitkää tutkittu ja otettu haltuun, kun kansakuntia on vain muutamia ja ne ovat vahvoja ja voimakkaita, kun nämä suuret ja oletetusti suvereenit kansakunnat joutuvat rajakkain, kun vain valtameret erottavat niitä, silloin on näyttämö valmis suursodille, maailmanlaajuisille selkkauksille. Niin kutsutut suvereenit kansakunnat eivät voi elää rinnakkain ilman, että siitä aiheutuu selkkauksia ja syttyy sotia.

134:5.8 (1488.6) Selitys siihen, miksi poliittisen suvereenisuuden kehittyminen perheen tasolta koko ihmiskunnan tasolle, on niin vaikeaa, piilee kaikilla näiden välissä olevilla tasoilla ilmenevästä vitkaisuudesta johtuvassa vastustuksessa. Perheet ovat aika ajoin uhmanneet sukukuntaa, kun sukukunnat ja heimot taas ovat useinkin kaivaneet maata alueellisen valtion suvereenisuuden alta. Poliittisen suvereenisuuden jokaista uutta ja eteenpäin vievää kehitysvaihetta hämmentävät ja haittaavat (niin kuin on aina ollut)

poliittisen organisoitumisen aikaisemmista kehitysvaiheista koostuvat luurankovaiheet. Ja asia on näin siksi, että ihmisten lojaalisuudentunteita, kun ne on kerran herätetty, on vaikea kohdistaa toisin. Sama lojaalisuus, joka mahdollistaa heimon kehittymisen, vaikeuttaa puolestaan heimoa ylempänä olevan rakennelman – alueellisen valtion – kehittymistä. Ja sama lojaalisuus (isänmaallisuus), joka mahdollistaa alueellisen valtion kehittymisen, mutkistaa suunnattomasti koko ihmiskunnan hallituksen evolutionaarista kehittymistä.

134:5.9 (1488.7) Poliittinen suvereenisuus kehkeytyy itsemääräämisoikeuden luovuttamisesta; ensin niin tekee yksilö perhepiirissä, sitten sen tekevät perheet ja suvut suhteessaan heimoon ja sitä laajempiin ryhmittymiin. Tämä asteittain tapahtuva itsemääräämisoikeuden siirtäminen pienemmiltä yhä suuremmille poliittisille organisoitumille on idässä Ming- ja mogulidynastioiden perustamisesta alkaen yleensä edennyt vähentymättömällä voimalla. Lännessä tämä prosessi oli käynnissä yli tuhannen vuoden ajan, aina maailmansodan päättymiseen saakka, jolloin valitettava takaperoinen kehityssuunta käänsi tämän normaalin kehityskulun tilapäisesti taaksepäin palauttaessaan lukuisille Euroopan pikku ryhmille jo pinnan alle painuneen poliittisen suvereenisuuden.

134:5.10 (1489.1) Urantia saa nauttia kestävästä rauhasta, vasta kun niin kutsutut suvereenit kansakunnat luovuttavat suvereenit valtaoikeutensa järkevyyttä osoittaen ja täyteen määräänsä ihmisten veljeskunnan käsiin – ihmiskunnan hallitukselle. Internationalismi – kansainliitot – eivät voi milloinkaan tuoda pysyvää rauhaa

ihmiskunnalle. Maailmanlaajuiset valtioiden liittokunnat estävät kyllä tehokkaasti vähäisempiä sotia ja pitävät pienempiä kansakuntia kutakuinkin aisoissa, mutta ne eivät estä maailmansotia eivätkä hillitse maailman kolmea, neljää tai viittä voimakkainta hallitusta. Todellisten selkkausten sattuessa jokin näistä maailmanvalloista eroaa liitosta ja julistaa sodan. Kansakuntia ei voi estää ryhtymästä sotaan niin kauan kuin niitä saastuttaa kansallisen suvereenisuuden petollinen myrkky. Kansainvälisyys on askel oikeaan suuntaan. Kansainväliset poliisivoimat estäisivät monet vähäisemmät sodat, mutta ne eivät kykene estämään suursotia, maailman suurten sotilashallitusten välisiä selkkauksia.

134:5.11 (1489.2) Sitä mukaa kuin varsinaisten suvereenien kansakuntien (suurvaltojen) lukumäärä vähenee, sitä mukaa lisääntyvät myös sekä ihmiskunnan hallituksen mahdollisuudet että sellaisen tarve. Sitten kun olemassa on enää muutama todellakin suvereeni (suur)valta, niiden joko täytyy ryhtyä taisteluun elämästä ja kuolemasta kansallisen (maailmanvallan) ylivaltiuden saavuttamiseksi, tai muussa tapauksessa niiden täytyy luopua tietyistä suvereenisuuteen kuuluvista erioikeuksista; niiden täytyy luoda ylikansallisen vallan perusydin, joka toimii koko ihmiskunnan kattavan todellisen suvereenisuuden alkuituna.

134:5.12 (1489.3) Rauhaa ei Urantialle saada, ennen kuin jokainen niin kutsuttu suvereeni kansakunta luovuttaa sodankäymisvaltansa koko ihmiskunnan kattavalle edustukselliselle hallitukselle. Poliittinen suvereenisuus on maailman kansoissa myötäsyntyistä. Kun Urantian

kaikki kansat ovat mukana muodostamassa maailmanhallitusta, niillä on oikeus ja valta tehdä tällaisesta hallituksesta SUVEREENI. Ja kun tällainen edustuksellinen eli demokraattinen maailmanvalta valvoo maailman maa-, ilma- ja merivoimia, silloin voi vallita rauha maassa ja hyvä tahto ihmisten kesken – mutta vasta silloin.

134:5.13 (1489.4) Käyttäkäämme merkittävää yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen vuosisadan esimerkkitapausta: Amerikan liittovaltion neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota ovat jo pitkään saaneet nauttia rauhasta. Ne eivät enää sodi keskenään. Ne ovat luovuttaneet suvereenisuutensa liittohallitukselle, ja hyväksymällä sotaselkkausten sovittelumenettelyn ne ovat luopuneet kaikista itsemääräämisoikeuden harhakuvaan perustuvista vaatimuksista. Vaikka jokainen osavaltio sääteleekin omia sisäisiä asioitaan, se ei kuitenkaan puutu ulkomaansuhteisiin, tulleihin, maahanmuuttoon, sotilaallisiin asioihin eikä osavaltioiden väliseen kauppaan. Yksittäiset osavaltiot eivät myöskään puutu kansalaisuutta koskeviin kysymyksiin. Nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota joutuvat kärsimään sodan kauhuista, vasta kun liittohallituksen suvereenisuus on jollakin tavoin uhattuna.

134:5.14 (1489.5) Nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota saavat nauttia valtioidenvälisestä rauhasta ja selkkauksettomuudesta nyt, kun ne ovat luopuneet toisiinsa kietoutuvista suvereenisuutta ja itsemääräämisoikeutta puolustavista näennäisviisauksista. Urantian muut kansakunnat pääsevät samalla tavoin osallisiksi rauhasta, kunhan ne oma-aloitteisesti luovuttavat kukin oman

suvereenisuutensa yleismaailmallisen hallituksen – ihmisten välistä veljeyttä edustavan suvereniteetin – käsiin. Tällaisessa maailmanvaltiossa tulee pienillä kansakunnilla olemaan yhtä paljon valtaa kuin suurillakin, aivan kuten Rhode Islandin pienellä osavaltiolla on kaksi senaattoriaan Yhdysvaltain kongressissa siinä kuin väkirikkaalla New Yorkin tai laaja-alaisella Teksasin osavaltiollakin.

134:5.15 (1490.1) Näiden neljänkymmenenkahdeksan osavaltion rajoitetun (osavaltio)suvereenisuuden loivat ihmiset ihmisiä varten. Amerikan liittovaltion osavaltiosuvereenisuuden yläpuolella olevan (kansallisen) suvereenisuuden loivat alkuperäiset kolmetoista osavaltiota omaksi hyödykseen ja ihmisten hyödyksi. Samalla tavalla kansakunnat jonakin päivänä vielä luovat ihmiskunnan planeettahallitukselle kuuluvan ylikansallisen suvereenisuuden omaksi hyödykseen ja kaikkien ihmisten hyödyksi.

134:5.16 (1490.2) Kansalaiset eivät synny hyödyttämään hallituksia, vaan hallitukset ovat organisaatioita, jotka on luotu ja suunniteltu hyödyttämään ihmisiä. Poliittisen suvereenisuuden kehitys jatkuu niin kauan, että ilmaantuu hallitus, joka edustaa kaikkien ihmisten suvereenisuutta. Kaikki muut suvereenisuudet ovat arvoltaan suhteellisia, merkitykseltään vain välivaihetta edustavia ja statukseltaan alisteisia.

134:5.17 (1490.3) Tieteen edistymisen myötä sodat muuttuvat yhä tuhoisammiksi, kunnes ne lopulta alkavat merkitä jokseenkin samaa kuin ihmisrodun itsemurha. Montako maailmansotaa onkaan käytävä, monenko kansainliiton vielä pitääkään osoittautua

kykenemättömäksi, ennen kuin ihmiset ovat halukkaita pystyttämään ihmiskunnan hallituksen ja ryhtyvät nauttimaan pysyvän rauhan siunauksista ja hyvän tahdon – maailmanlaajuisen hyvän tahdon – luoman selkkauksettomuuden mukanaan tuomasta kukoistuksesta?

6. Laillisuus, vapaus ja suvereenisuus

134:6.1 (1490.4) Jos joku ihminen janoaa vapautta – pidäkkeettömyyttä –, hänen on muistettava, että *kaikki* muutkin ihmiset kaipaavat samaa vapautta. Tällaisista vapautta rakastavista kuolevaisista koostuvien ryhmien keskuudessa ei voi vallita rauha ilman, että ne alistuvat noudattamaan lakeja, sääntöjä ja säädöksiä, jotka suovat jokaiselle henkilölle saman määrän vapautta ja samalla takaavat yhtäläisen määrän vapautta kaikille hänen kuolevaistovereilleen. Mikäli jonkun ihmisen on määrä olla ehdottoman vapaa, silloin toisesta ihmisestä tulee pakostakin ehdoton orja. Ja se, että vapaus on luonteeltaan suhteellista, pitää paikkansa yhtä hyvin sosiaalisessa, taloudellisessa kuin poliittisessakin mielessä. Vapaus on se sivilisaation antama lahja, jonka LAILLISUUDEN voimaansaattaminen tekee mahdolliseksi.

134:6.2 (1490.5) Uskonto tekee hengellisessä mielessä mahdolliseksi ihmisten välisen veljeyden toteutumisen, mutta tarvitaan ihmiskunnan hallitus säätelemään niitä sosiaalisia, taloudellisia ja

poliittisia pulmia, jotka liittyvät tällaiseen inhimillistä onnea ja suorituskykyä merkitsevään tavoitteeseen.

134:6.3 (1490.6) Saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista – kansakunta nousee kansakuntaa vastaan – täsmälleen yhtä kauan kuin ryhmä kansallisvaltioita jakaa keskenään maailman poliittisen suvereenisuuden ja pitää sitä oikeudettomasti hallussaan. Englanti, Skotlanti ja Wales taistelivat alituisesti keskenään, kunnes niistä jokainen luopui omasta suvereenisuudestaan ja antoi sen Yhdistyneen Kuningaskunnan haltuun.

134:6.4 (1490.7) Vielä yksi maailmansota on antava niin kutsutuille suvereeneille kansakunnille sen opetuksen, että ne muodostavat jonkinlaisen liittokunnan ja luovat sillä keinoin koneiston, jolla estetään vähäisemmät sodat, pienempien kansakuntien väliset sodat. Mutta globaalisia sotia käydään kunnes ihmiskunnan hallitus on luotu. Globaalinen suvereenisuus on estävä globaaliset sodat – mikään muu ei siihen kykene.

134:6.5 (1490.8) Amerikan neljäkymmentäkahdeksan vapaata osavaltiota elävät keskenään rauhassa. Näiden neljänkymmenenkahdeksan osavaltion kansalaisiin kuuluu edustajia Euroopan alituiseen sotivien kansakuntien kaikkien kansallisuuksien ja rotujen keskuudesta. Nämä amerikkalaiset edustavat koko avaran maailman jotakuinkin kaikkia uskontoja ja uskonnollisia lahkoja ja kultteja. Mutta täällä, Pohjois-Amerikassa, ne elävät keskenään rauhassa. Ja kaiken tämän tekee mahdolliseksi se, että nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota ovat luopuneet suvereenisuudestaan ja hylänneet kaikki käsitykset niin kutsutuista itsemääräämisoikeuksista.

134:6.6 (1490.9) Kysymys ei ole siitä, harjoitetaanko asevarustelua vaiko aseidenriisuntaa. Maailmanrauhan säilymisen kannalta ei myöskään ole merkitystä sillä, perustuuko asepalvelus asevelvollisuuteen vai vapaaehtoisuuteen. Jos vahvoilta kansakunnilta otetaan pois kaikenlaatuiset nykyajan tarjoamat mekaaniset sotavarusteet ja kaikentyyppiset räjähteet, ne ottavat taisteluaseikseen nyrkit, kivet ja nuijat, niin kauan kuin ne takertuvat sellaiseen harhaluuloon, että niillä on jumalallinen kansallisen suvereenisuuden oikeus.

134:6.7 (1491.1) Sota ei ole mikään ihmisen vaikea ja kammottava sairaus. Sota on oire, seuraus. Todellinen sairaus on kansallisen suvereenisuuden myrkky.

134:6.8 (1491.2) Urantian kansakunnat eivät ole koskaan omanneet todellista suvereenisuutta; niillä ei koskaan ole ollut sellaista suvereenisuutta, joka voisi suojella niitä maailmansotien tuholta ja hävitykseltä. Ihmiskunnan globaalista hallitusta luotaessa kansakunnat eivät niinkään paljon luovu suvereenisuudesta kuin ne itse asiassa luovat todellista, bona fide ja kestävää maailman suvereenisuutta, joka pystyy siitä lähtien tarjoamaan niille täyden suojan kaikkea sotaa vastaan. Paikallisista asioista huolehtivat silloin paikalliset hallitukset, kansallisia asioita hoitavat kansalliset hallitukset, kansainvälisistä asioista pitää huolen globaalinen hallitus.

134:6.9 (1491.3) Maailmanrauhan ylläpitäminen ei onnistu sopimusten, diplomatian, ulkopolitiikan, valtioliittojen eikä voimatasapainojen avulla, ei liioin muuntyyppisen korvikeluonteisen nationalismiin kuuluvilla suvereeneilla oikeuksilla temppuilemisen keinoin. On

saatava aikaan koko maailman kattava laki, ja se pitää saattaa voimaan maailmanhallituksen – koko ihmiskunnan suvereenisuuden edustajan – toimesta.

134:6.10 (1491.4) Maailmanhallituksen alaisuudessa yksilöllä on huomattavasti enemmän vapautta. Nykyään suurvaltojen kansalaisia verotetaan, ohjataan ja valvotaan miltei sortamalla, ja suuri osa tästä nykyisin vallalla olevasta sekaantumisesta yksilön vapauksiin häviää, kun kansalliset hallitukset ovat halukkaita uskomaan kansainvälisiä asioita koskevan suvereenisuutensa globaalin hallituksen käsiin.

134:6.11 (1491.5) Globaalin hallituksen alaisuudessa kansallisille ryhmille tarjoutuu todellinen tilaisuus toteuttaa aitoon demokratiaan kuuluvat henkilökohtaiset vapaudet ja nauttia niistä. Itsemääräämisoikeuden harhakuvitelmasta tehdään loppu. Rahan ja kaupankäynnin kautta tapahtuvan yleismaailmallisen säätelyn myötä koittaa uusi aikakausi, maailmanlaajuisen rauhan aikakausi. Ei aikaakaan, kun saattaa kehittyä globaali kieli, ja ainakin jonkin verran toivoa tulee olemaan siitä, että kerran uskontokin olisi globaalinen – tai ainakin, että olisi uskontoja, joilla on globaali näkemys.

134:6.12 (1491.6) Kollektiivinen turvallisuus ei koskaan tuo mukanaan rauhaa, ennen kuin kollektiivisuus käsittää koko ihmiskunnan.

134:6.13 (1491.7) Ihmiskunnan edustuksellisen hallituksen poliittinen suvereenisuus tuo kestävän rauhan maan päälle, ja ihmisen hengellinen veljeys on ikiajoiksi takaava, että kaikkien ihmisten kesken vallitsee hyvä tahto. Eikä ole mitään muuta keinoa, jolla

rauha maan päällä ja hyvä tahto ihmisten kesken voidaan aikaansaada.

* * *

134:6.15 (1491.8) Cymboytonin kuoleman jälkeen hänen pojillaan oli suuria vaikeuksia saada rauhantila säilymään opettajakunnan keskuudessa. Jeesuksen opetusten seurausvaikutukset olisivat olleet paljon tuntuvammat, mikäli myöhemmin ilmaantuneet kristityt opettajat, jotka liittyivät Urmian opettajakuntaan, olisivat osoittaneet suurempaa viisautta ja harjoittaneet enemmän suvaitsevuutta.

134:6.16 (1491.9) Cymboytonin vanhin poika oli vedonnut Filadelfiassa toimivaan Abneriin saadakseen häneltä apua, mutta Abnerin suorittama opettajien valinta oli mitä epäonnistunein, sillä osoittautui, etteivät nämä osanneet myönnytysten eikä kompromissien tekemisen taitoa. Kyseiset opettajat pyrkivät saamaan oman uskontonsa hallitsevaan asemaan muihin uskonkäsityksiin nähden. Heidän mieleensä ei milloinkaan juolahtanut, että puheissa usein mainitut karavaaninohjaajan luennot olivat itsensä Jeesuksen pitämiä.

134:6.17 (1491.10) Kun sekasorto opettajakunnan keskuudessa vain paheni, nämä kolme veljestä katkaisivat rahallisen tukensa, ja viiden vuoden kuluttua koulu sulki ovensa. Myöhemmin se avattiin uudelleen

mitralaistemppelinä, ja lopulta se eräiden hillittömien mitralaismenojen tiimellyksessä paloi maan tasalle.

7. Kolmaskymmenesyhdes vuosi (25 jKr.)

134:7.1 (1492.1) Palatessaan Kaspianmeren-matkaltaan Jeesus tiesi, että hänen maailmanmatkansa olivat kutakuinkin tehdyt. Hän teki Palestiinan ulkopuolelle tämän jälkeen enää yhden matkan, ja tämä matka suuntautui Syyriaan. Kapernaumiin tekemänsä lyhyen vierailun jälkeen hän meni Nasaretiin ja viipyi siellä muutaman päivän. Huhtikuun puolivälissä hän lähti Nasaretista Tyyroon. Sieltä hän jatkoi matkaansa pohjoiseen viivähtäen muutaman päivän ajan Siidonissa, mutta hänen päämääränään oli Antiokia.

134:7.2 (1492.2) Käsillä on nyt vuosi, jolloin Jeesus vaelteli yksinään pitkin Palestiinaa ja Syyriaa. Koko tämän matkusteluvuoden ajan hänet tunnettiin maan eri osissa eri nimillä: nasaretilaisena kirvesmiehenä, kapernaumilaisena veneenrakentajana, damaskoslaisena kirjanoppineena ja aleksandrialaisena opettajana.

134:7.3 (1492.3) Antiokiassa Ihmisen Poika asui yli kahden kuukauden ajan tehden työtä, tehden huomioita, tutkaillen, suorittaen vierailuja, hoivaten ja opiskellen kaiken aikaa, miten ihminen elää, miten hän ajattelee, tuntee ja miten hän reagoi olemassaolonsa kehyksinä toimivaan ympäristöön. Tästä ajasta hän työskenteli kolme viikkoa teltantekijänä. Antiokiassa hän viipyi kauemmin kuin millään muulla tällä matkalla vierailemallaan paikkakunnalla. Kun apostoli Paavali

kymmenen vuotta myöhemmin saarnasi Antiokiassa ja kuuli kannattajiensa puhuvan *damaskoslaisen kirjanoppineen* opeista, niin eipä hän tiennyt, että hänen oppilaansa olivat kuulleet Mestarin itsensä ääntä ja kuunnelleet hänen opetuksiaan.

134:7.4 (1492.4) Antiokiasta Jeesus taivalsi rannikkoa noudatellen kohti etelää ja Kesareaa, jossa hän viivähti muutaman viikon, ja jatkoi sitten taivallustaan rannikkoa pitkin Joppaan saakka. Joppasta hän matkasi sisämaahan: Jamniaan, Ashdodiin ja Gazaan. Gazasta hän taittoi taivalta sisämaahan johtavaa reittiä Beershebaan, jossa hän viipyi viikon ajan.

134:7.5 (1492.5) Sen jälkeen Jeesus astui viimeiselle yksityishenkilönä suorittamalleen matkaosuudelle, joka vei hänet Palestiinan sydänmaiden läpi hänen kulkiessaan etelän Beershebasta pohjoisen Daaniin. Tällä kohti pohjoista suuntautuneella matkallaan hän pysähtyi Hebronissa, Betlehemissä (jossa hän näki oman synnyinpaikkansa), Jerusalemissa (hän ei käynyt Betaniassa), Beerotissa, Lebonassa, Syykarissa, Sikkimissä, Samariassa, Gebassa, Een-Gannimissa, Eendorissa ja Maadonissa; Magdalan ja Kapernaumin kautta kulkien hän taivalsi edelleen kohti pohjoista, ja Meeromin vesistön itäpuolitse kulkien hän tuli Karahtan kautta Daaniin eli Kesarea Filippiin.

134:7.6 (1492.6) Jeesuksen sisäinen Ajatuksensuuntaaja johdatti hänet sitten hylkäämään ihmisten asuinpaikat ja nousemaan ylös Hermonvuorelle, jotta hänellä olisi siellä tilaisuus viimeistellä työ, jonka hän oli tehnyt saadakseen ihmismielensä hallintaan, ja viedä

päätökseen sen tehtävän, joka hänellä oli toteuttaessaan täydellisen vihkiytymisensä maan päällä vielä jäljellä olevalle elämäntyölle.

134:7.7 (1492.7) Edellä kerrottu oli yksi Mestarin Urantialla viettämään elämänvaiheeseen kuuluneista epätavallisista ja erikoisista ajanjaksoista. Toinen ja paljossa samankaltainen oli kokemus, jonka hän kävi läpi ollessaan yksikseen Pellan lähivuorilla heti kasteensa jälkeen. Nyt puheena oleva, Hermonvuorella eristyneisyydessä vietetty ajanjakso oli merkkinä hänen puhtaasti ihmisen hahmossa elämänsä elämänvaiheen päättymisestä, toisin sanoen se merkitsi kuolevaisen muodossa suoritetun lahjoittautumisen teknistä päättymistä, kun myöhempi eristäytyminen taas oli merkkinä lahjoittautumiseen kuuluneen jumalallisemman vaiheen alkamisesta. Ja Jeesus eli Hermonvuoren rinteillä kuuden viikon ajan yksikseen Jumalan kanssa.

8. Oleskelu Hermonvuorella

134:8.1 (1492.8) Jonkin aikaa Filippuksen Kesarean tienoilla oleskeltuaan Jeesus pani kuntoon varusteensa ja hankittuaan avukseen kuormajuhdan ja erään Tiglath-nimisen nuorukaisen hän suuntasi kulkunsa Damaskoksentietä Hermonvuoren juurella sijaitsevaan kylään, jota aikanaan kutsuttiin Beit Jenniksi. Sinne hän pystytti elokuun keskivaiheilla vuonna 25 jKr. tukikohtansa, ja jätettyään varusteensa Tiglathin huostaan hän nousi vuoren yksinäisille rinteille. Ensimmäisenä päivänä Tiglath nousi Jeesuksen mukana

vuorelle ja siellä tiettyyn paikkaan, noin 1 800 metrin korkeudelle merenpinnasta. Sinne he rakensivat kivistä säilytyspaikan, jonne Tiglathin oli määrä tuoda ruokaa kahdesti viikossa.

134:8.2 (1493.1) Ensimmäisenä päivänä Jeesus ehti Tiglathista erottuaan nousta vuorenrinnettä vain lyhyen matkaa, kun hän pysähtyi rukoilemaan. Muun muassa hän pyysi Isäänsä lähettämään takaisin suojelijaserafin olemaan Tiglathin kanssa. Hän pyysi, että hänen sallittaisiin käydä viimeiseen kamppailuunsa kuolevaisten olemassaoloon kuuluvien realiteettien kanssa yksinään. Ja hänen pyyntöönsä suostuttiin. Hän astui suureen kokeeseen oppaanaan ja tukenaan vain sisäinen Suuntaajansa.

134:8.3 (1493.2) Vuorella ollessaan Jeesus nautti ravintoa vain niukasti; kokonaan syömättä hän oli silti vain päivän tai kaksi kerrallaan. Ne ihmisen yläpuolisen tason olennot, jotka nousivat häntä vastaan tällä vuorella ja joiden kanssa hän painiskeli hengessä, ja jotka hän nujersi voimassa, olivat *todellisia;* he olivat hänen periviholisiaan Satanian järjestelmässä; he eivät olleet mitään mielikuvituksen luomia aaveita, jotka olisivat kehittyneet heikentyneen ja nälkiintyneen kuolevaisen älytoiminnan päähänpistoista, kuolevaisen, joka ei enää kyennyt erottamaan todellisuutta seonneen mielensä luomista harhanäyistä.

134:8.4 (1493.3) Jeesus vietti Hermonvuorella elokuun kolme viimeistä ja syyskuun kolme ensimmäistä viikkoa. Näiden viikkojen aikana hän vei päätökseen hänelle kuolevaisena kuuluneen tehtävän mielen ymmärtämisen ja persoonallisuuden hallinnan kehien

saavuttamisesta. Koko tämän vaiheen ajan, jolloin hän oli yhteydessä taivaalliseen Isäänsä, myös hänen sisimmässään ollut Suuntaaja vei päätökseen saamansa palvelutehtävät. Siellä tälle tämän maan luodulle kuuluva kuolevaisen päämäärä saavutettiin. Viimeinen vaihe mielen ja Suuntaajan sopusointuun asettumisessa jäi enää lopullista kruunausta vaille.

134:8.5 (1493.4) Oltuaan katkeamattomassa yhteydessä Paratiisin-Isäänsä yli viiden viikon ajan Jeesuksesta tuli absoluuttisen vakuuttunut omasta olemuksestaan ja siitä, että hänen voittonsa ajallis-avaruudellisen persoonallisuusilmenemän aineellisista tasoista oli varma. Hän uskoi täysin siihen, eikä hän epäröinyt tuoda julki sitä, että hänen jumalallinen olemuksensa oli noussut hänen ihmisolemuksensa yläpuolelle.

134:8.6 (1493.5) Vähän ennen kuin Jeesus päätti vuorellaoleskelunsa, hän kysyi Isältään, sallittaisiinko hänen käydä Ihmisen Pojan, Joosua Joosefinpojan, ominaisuudessa keskusteluja Sataniassa olevien vihollistensa kanssa. Tähän pyyntöön suostuttiin. Hermonvuorella vietetyn viimeisen viikon aikana tapahtui tuntemanne suuri kiusaus, universumikoettelemus. Saatana (joka edusti Luciferia) ja kapinallinen Planeettaprinssi Caligastia olivat Jeesuksen kasvojen edessä, ja heidät tehtiin hänelle täysin näkyviksi. Ja tällä kiusauksella, tällä lopullisella inhimillisen uskollisuuden koetuksella kapinallisten persoonallisuuksien esittämien vääristelyjen edessä, ei ollut mitään tekemistä ruoan, temppelinharjojen tai ylimielisten tekojen kanssa. Siinä ei ollut kysymys tämän maailman

valtakunnista, vaan mahtavan ja kunniakkaan universumin hallitsijanvallasta. Kirjoituksissanne esiintyvä symboliikka oli tarkoitettu niitä takapajuisia aikakausia varten, jolloin maailman ajattelu oli vielä lapsellista. Ja jälkipolvien tulisi käsittää, minkä suurenmoisen kamppailun Ihmisen Poika tuona ikimuistettavana Hermonvuoren päivänä kävi.

134:8.7 (1493.6) Luciferin emissaarien esittämiin lukuisiin ehdotuksiin ja vastaehdotuksiin Jeesus vastasi vain: Vallitkoon Paratiisin-Isäni tahto, ja tuomitkoot Päivien Muinaiset sinut, kapinallisen poikani, niin kuin on jumalallista. Minä olen Luoja-isäsi; minä tuskin kykenen tuomitsemaan sinua oikeudenmukaisesti, ja osoittamani armon olet jo halveksien torjunut. Jätän sinut suuremman universumin Tuomareiden tuomittavaksi.

134:8.8 (1494.1) Kaikkiin Luciferin ehdottamiin kompromisseihin ja teennäisiin ratkaisuihin, kaikkiin tällaisiin lihallishahmoista lahjoittautumista koskeviin pettävästi oikeantuntuisiin ehdotuksiin, Jeesus vastasi vain: Tapahtukoon Paratiisissa olevan Isäni tahto. Ja kun ankara koettelemus päättyi, tehtävistään tilapäisesti vapautettu suojelijaserafi palasi Jeesuksen rinnalle ja hoivasi häntä.

134:8.9 (1494.2) Eräänä myöhäiskesän iltapäivänä, puiden siimeksessä ja luonnon hiljaisuudessa Nebadonin Mikaelista tuli universuminsa hallitsijanvallan kiistaton haltija. Tuona päivänä hän vei päätökseen Luoja-Pojille määrätyn tehtävän, jonka mukaan heidän on ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa elettävä täysimääräinen elämä kuolevaisen lihalliseen hahmoon

ruumiillistuneena. Universumille tästä suurimerkityksisestä saavutuksesta ilmoitettiin vasta hänen kastepäivänään, kuukausia myöhemmin, mutta se kaikki tapahtui todellisuudessa jo tämän vuorella vietetyn päivän aikana. Ja kun Jeesus Hermonvuorella viettämänsä ajan jälkeen taas laskeutui alas, niin Luciferin kapina Sataniassa ja Caligastian kapinaliike Urantialla olivat itse asiassa selvitetyt. Jeesus oli maksanut häneltä vaaditun viimeisen hinnan siitä, että hän saisi universumiinsa kohdistuvan hallitsijanvallan, ja tämä jo sinänsä määrittelee, mikä on kaikkien kapinallisten asema, ja määrää, että kaikki tällaiset tulevaisuuden mullistukset (mikäli sellaisia enää sattuu) on lupa käsitellä sen enempää kyselemättä ja tehokkaasti. Edellä kerrotun perusteella on tehtävissä se havainto, että Jeesuksen niin kutsuttu suuri kiusaus tapahtui vähän ennen hänen kastetilaisuuttaan eikä heti sen jälkeen.

134:8.10 (1494.3) Vuorellaoleskelunsa lopuksi, kun Jeesus jo oli laskeutumassa rinnettä alas, hän kohtasi Tiglathin, joka oli matkalla kohtauspaikalle viedäkseen sinne ruokaa. Käännyttäessään tämän takaisin hän sanoi vain: Levon aika on ohitse; minun on palattava hoitamaan Isäni asioita. Hän oli hiljainen ja paljossa muuttunut mies, kun he taivalsivat takaisin Daaniin, jossa Jeesus lausui nuorukaiselle hyvästit ja luovutti tälle aasinsa. Sitten hän jatkoi matkaansa etelään samaa tietä, jota oli tullutkin ja joka vei hänet Kapernaumiin.

9. Odotuksen aika

134:9.1 (1494.4) Kesä oli jo lopuillaan, sovituspäivän ja lehtimajajuhlan aika oli kohta käsillä. Kapernaumissa Jeesus kävi sapattina neuvonpidon perheensä kanssa, ja seuraavana päivänä hän lähti Sebedeuksen pojan Johanneksen kanssa Jerusalemiin. He kulkivat järven itäpuolitse Gerasaan ja sieltä edelleen Jordaninlaaksoa alaspäin. Kun Jeesus matkan varrella jonkin verran keskusteli toverinsa kanssa, Johannes pani merkille Jeesuksessa tapahtuneen suuren muutoksen.

134:9.2 (1494.5) Jeesus ja Johannes yöpyivät Betaniassa Lasaruksen ja tämän sisarten luona, ja varhain seuraavana aamuna he menivät Jerusalemiin. He viettivät lähes kolme viikkoa kaupungissa ja sen ympäristössä, tai ainakin Johannes vietti. Useina päivinä Johannes meni Jerusalemiin ilman seuraa, sillä Jeesus kuljeskeli lähikukkuloilla ja asettui tavan takaa hengelliseen yhteyteen taivaassa olevaan Isäänsä.

134:9.3 (1494.6) He olivat kumpikin läsnä sovituspäivän juhlavissa jumalanpalveluksissa. Kaikista juutalaisten uskonnolliseen rituaaliin kuuluvista päivistä Johannekseen vaikuttivat syvimmin juuri tuon päivän seremoniat, mutta Jeesus pysyi ajatuksiinsa vaipuneena ja hiljaisena sivustakatsojana. Ihmisen Pojasta kyseinen esitys oli säälittävä ja surkuteltava. Hänen mielestään se kaikki esitti hänen taivaallisen Isänsä olemuksen ja ominaisuudet aivan väärässä valossa. Hänestä tuon päivän toimitukset olivat irvikuva jumalallisen oikeudenmukaisuuden tosiasioista ja loputtoman armeliaisuuden totuuksista. Hän paloi halusta päästä julistamaan todellista totuutta Isänsä rakastavasta luonteesta ja armeliaasta menettelystä

maailmankaikkeudessa, mutta hänen uskollinen Opastajansa huomautti hänelle, ettei hänen aikansa ollut vielä tullut. Mutta samana iltana Jeesus kylläkin esitti Betaniassa lukuisia huomioita, jotka hämmensivät Johannesta suuresti; eikä Johannes koskaan ymmärtänyt Jeesuksen tuona iltana heidän kuullensa lausumien sanojen todellista merkitystä.

134:9.4 (1495.1) Jeesus aikoi pysyä Johanneksen seurassa koko lehtimajajuhlaviikon ajan. Tämä juhla oli koko Palestiinassa vuotuinen vapaapäiväjakso; se oli juutalaisten lomakausi. Vaikkei Jeesus osallistunutkaan tilaisuuteen liittyneeseen ilonpitoon, hän näytti silti saavan mielihyvää ja kokevan tyydytystä katsellessaan nuorten ja vanhojen hilpeää ja riemullista huolettomuutta.

134:9.5 (1495.2) Juhlaviikon keskivaiheilla, ennen juhlamenojen päättymistä, Jeesus erkani Johanneksen seurasta ja sanoi haluavansa vetäytyä kukkuloille, jossa hän paremmin kuin muualla saattoi pitää yhteyttä Paratiisin-Isäänsä. Johannes olisi halunnut tulla hänen mukaansa, mutta Jeesus piti kiinni siitä, että tämän olisi oltava juhlilla niiden loppuun saakka, ja sanoi: Sinun ei edellytetä kantavan Ihmisen Pojan taakkaa; vain vartijan on pidettävä vartiota, sillä aikaa kun kaupunki nukkuu kaikessa rauhassa. Jeesus ei palannut Jerusalemiin. Oleskeltuaan lähes viikon ajan yksinäisyydessä Betanian lähikukkuloilla hän suuntasi kulkunsa Kapernaumiin. Kotimatkalla hän vietti yhden päivän ja yhden yön yksinäisyydessä Gilboan rinteillä, lähellä paikkaa, jossa kuningas Saul oli riistänyt hengen itseltään. Ja kun hän saapui Kapernaumiin,

hän näytti iloisemmalta kuin, miltä hän oli näyttänyt erotessaan Johanneksesta Jerusalemissa.

134:9.6 (1495.3) Seuraavana aamuna hän kävi arkullaan, joka sisälsi hänen henkilökohtaiset varusteensa ja joka oli jäänyt Sebedeuksen työpajalle. Hän puki ylleen esiliinansa ja ilmoittautui työhön sanoen: Minun kuuluu pysyä puuhakkaana niin kauan, kun odotan hetkeni koittavan. Ja hän työskenteli veljensä Jaakobin rinnalla veneveistämöllä monta kuukautta, aina seuraavan vuoden tammikuulle asti. Tämän ajanjakson Jeesuksen kanssa työskenneltyään Jaakob ei koskaan enää tosiasiassa eikä kokonaan lakannut uskomasta Jeesuksen lähetystehtävään, vaikka jos jonkinlaisia epäilyksiä ilmaantuikin hämärtämään hänen ymmärrystään Ihmisen Pojan elämäntehtävästä.

134:9.7 (1495.4) Nyt kun Jeesus työskenteli veneveistämöllä viimeistä kertaa, hän käytti aikansa enimmäkseen muutamien suurehkojen alusten sisätilojen viimeistelyyn. Kaiken, mikä hänen käsistään lähti, hän teki suurella huolella, ja saatuaan jonkin kiitettävästi suoritetun työn valmiiksi hän näytti saavan suurta tyydytystä siitä, mitä hän oli ihmisenä saanut aikaan. Vaikkei hän turhuuksiin aikaa tuhlannutkaan, hän oli tunnontarkka työntekijä, kun kysymys oli johonkin työtehtävään liittyvistä olennaisista seikoista.

134:9.8 (1495.5) Kun aika kului, Kapernaumiin kantautui kuulopuheita jostakusta Johanneksesta, joka saarnasi ja samalla kastoi katuvaisia Jordanissa, ja Johannes saarnasi: Taivaan valtakunta on lähellä. Katukaa ja ottakaa kaste. Jeesus sai kuulla näitä kertomuksia, sitä mukaa kun Johannes lähinnä Jerusalemia olevalta kahluupaikalta

lähdettyään kulki Jordaninlaaksoa hitaasti ylöspäin. Mutta Jeesus jatkoi työskentelyään ja valmisti veneitä aina siihen saakka, kunnes Johannes seuraavan vuoden, eli vuoden 26, tammikuussa oli taivaltanut jokivartta ylöspäin tietylle Pellan lähellä olevalle paikalle. Tällöin Jeesus laski työkalut käsistään ja julisti: Hetkeni on tullut, ja pian sen jälkeen hän esittäytyi Johannekselle saadakseen kasteen.

134:9.9 (1495.6) Mutta suuri muutos oli tehnyt tuloaan Jeesuksessa. Harvat niistä ihmisistä, jotka olivat saaneet nauttia hänen vierailuistaan ja palveluksistaan hänen kulkiessaan maata ristiin rastiin, enää myöhemmin tunnistivat julkisesti toimivassa opettajassamme saman henkilön, jonka he olivat aikaisempina vuosina yksityishenkilönä tunteneet ja jota he olivat rakastaneet. Ja siihen oli oma syynsä, etteivät ne, jotka olivat aikanaan saaneet nauttia hänen antimistaan, enää kyenneet tunnistamaan häntä hänen myöhemmässä osassaan julkisena ja arvovaltaisena opettajana. Tämä mielen ja hengen muodonmuutos oli ollut meneillään vuosikausia, ja se vietiin päätökseen ikimuistettavan Hermonvuorella-oleskelun aikana.

Luku 135

Johannes Kastaja

135:0.1 (1496.1) JOHANNES Kastaja syntyi maaliskuun 25. päivänä vuonna 7 eKr., kuten Gabriel edellisen vuoden kesäkuussa oli Elisabetille luvannut. Viiden kuukauden ajan Elisabet piti Gabrielin käynnin salassa, ja kun hän kertoi asiasta miehelleen Sakariaalle, tämä vaivautui siitä suuresti uskoen vaimonsa kertomuksen täydelleen, vasta kun hän kuutisen viikkoa ennen Johanneksen syntymää oli nähnyt epätavallisen unen. Gabrielin käyntiä Elisabetin luona ja Sakariaan unennäköä lukuun ottamatta Johannes Kastajan syntymään ei liittynyt mitään epätavallista tai yliluonnollista.

135:0.2 (1496.2) Kahdeksantena päivänä Johannes juutalaisen tavan mukaan ympärileikattiin. Päivä päivältä ja vuosi vuoden jälkeen hän varttui kuin kuka tahansa tavallinen lapsi pienessä, tuolloin Juudan kaupunkina tunnetussa kylässä, runsaat kuusi kilometriä Jerusalemista länteen.

135:0.3 (1496.3) Johanneksen varhaislapsuuden mieleenpainuvin tapahtuma oli käynti Jeesuksen ja nasaretilaisperheen luona, jonka

hän teki vanhempiensa seurassa vuoden 1 eKr. kesäkuussa. Hän oli tuolloin vähän yli kuusivuotias.

135:0.4 (1496.4) Nasaretista-paluunsa jälkeen Johanneksen vanhemmat aloittivat miehenalun järjestelmällisen opettamisen. Tässä pikkukylässä ei ollut synagogakoulua. Koska Sakarias oli pappi, hän oli kuitenkin melko hyvin koulutettu, ja Elisabet oli saanut opetusta huomattavasti enemmän kuin keskitasoinen juudealaisnainen. Hänkin oli pappissukua, sillä hän oli ”Aaronin tyttärien” jälkeläinen. Koska Johannes oli heidän ainoa lapsensa, he käyttivät melkoisesti aikaa hänen mentaaliseen ja hengelliseen koulimiseensa. Sakarias palveli Jerusalemin temppelissä vain lyhyitä jaksoja, joten hän omisti suuren osan ajastaan poikansa opettamiseen.

135:0.5 (1496.5) Sakariaalla ja Elisabetilla oli pieni maatila, jolla he kasvattivat lampaita. Maatilkku olisi tuskin riittänyt antamaan heille toimeentuloa, mutta Sakarias sai säännöllistä palkkiota papiston käyttöön osoitetuista temppelirahastoista.

1. Johanneksesta tulee nasiiri

135:1.1 (1496.6) Ei ollut mitään koulua, josta Johannes olisi neljätoistavuotiaana valmistunut, mutta hänen vanhempansa olivat katsoneet, että tämä ikävuosi olisi sopiva virallisen nasiirilupauksen antamiseen. Niinpä Sakarias ja Elisabet veivät poikansa Eengediin, Kuolleenmeren rannalle. Tämä oli nasiiriveljeskunnan eteläinen pääpaikka, ja siellä nuorimies otettiin asianmukaisesti ja juhlallisesti

tämän yhteisön elinikäiseksi jäseneksi. Kun nämä seremoniat olivat ohitse ja kun oli annettu lupaukset siitä, että nasiiri kieltäytyisi kaikista päihdyttävistä juomista, antaisi hiustensa kasvaa vapaasti ja pidättyisi koskettamasta kuolleita, perhe matkasi Jerusalemiin, jossa Johannes temppelin edessä toimitti nasiirilupausten tekijöiltä vaaditut uhrit.

135:1.2 (1496.7) Johannes antoi samat elinikäiset lupaukset, jollaiset hänen maineikkaat edeltäjänsä, Simson ja profeetta Samuel, olivat antaneet. Elinikäistä nasiiria pidettiin vanhurskautettuna ja pyhänä persoonallisuutena. Juutalaiset suhtautuivat nasiiriin lähes samalla kunnioituksella ja arvonannolla, jonka he soivat ylipapille. Eikä siinä ollut mitään ihmettelemistä, olivathan eliniäkseen vihkiytyneet nasiirit ylipappien ohella ainoat henkilöt, joilla ylipäätään oli lupa astua temppelin kaikkein pyhimpään.

135:1.3 (1497.1) Johannes palasi Jerusalemista kotiin kaitsemaan isänsä lampaita, ja hänestä varttui väkevä ja jaloluontoinen mies.

135:1.4 (1497.2) Kun Johannes kuusitoistavuotiaana luki, mitä Eliasta kirjoitettiin, ja kun sen seurauksena Karmelvuoren profeetta teki häneen syvän vaikutuksen, hän päätti omaksua Elian pukeutumistyylin. Siitä päivästä alkaen Johannes käytti aina karvaista vaatekappaletta, jonka hän sitoi nahkavyöllä. Kuusitoistavuotiaana hän oli yli satakahdeksankymmentä senttimetriä pitkä ja lähes täysikasvuinen. Hulmuavine hiuksineen ja omituisine asuineen hän oli sangen omaperäisen näköinen nuorukainen. Ja hänen vanhempansa odottivat suuria tältä heidän ainokaiselta pojaltaan, lupauksen lapselta ja elinikäiseltä nasiirilta.

2. Sakariaan kuolema

135:2.1 (1497.3) Useita kuukausia jatkuneen sairauden jälkeen Sakarias kuoli heinäkuussa vuonna 12 jKr. Johanneksen ollessa vasta vähän yli kahdeksantoistavuotias. Johannekselle tämä aika oli perin hämmentävä, sillä nasiirilupaus kielsi koskemasta kuolleeseen, vaikka tämä olisi oman perheen jäsen. Vaikka Johannes oli koettanut noudattaa niitä lupauksensa asettamia rajoituksia, jotka koskivat itsensä saastuttamista kuolleeseen kajoamalla, hän epäili silti, oliko hän ollut täysin tottelevainen nasiiriyhteisön vaatimuksia kohtaan; siksi hän meni isänsä hautajaisten jälkeen Jerusalemiin, jossa hän naistenpihan nasiirinurkkauksessa toimitti vaaditut puhdistusuhrit.

135:2.2 (1497.4) Tuon vuoden syyskuussa Elisabet ja Johannes tekivät matkan Nasaretiin käydäkseen Marian ja Jeesuksen luona. Johannes oli jo miltei päättänyt lähteä liikkeelle elämäntyönsä merkeissä, mutta Jeesuksen lausumat sanat kuten myös hänen antamansa esimerkki kehottivat häntä palaamaan kotiin, pitämään huolta äidistään ja odottamaan ”Isän osoittaman hetken tulemista”. Jeesukselle ja Marialle tämän mieluisan vierailun päätteeksi hyvästit lausuttuaan Johannes tapasi Jeesuksen uudelleen vasta siinä tilanteessa, jolloin hän kastoi tämän Jordanissa.

135:2.3 (1497.5) Johannes ja Elisabet palasivat kotiinsa ja ryhtyivät laatimaan tulevaisuudensuunnitelmia. Koska Johannes kieltäytyi vastaanottamasta hänelle temppelirahastoista maksettavaa papin

palkkiota, he olivat kahden vuoden kuluttua kotiaan lukuun ottamatta lähes puilla paljailla. Siksi he päättivätkin lähteä lammaskatraineen etelään. Ja niin he kesänä, jona Johannes oli kaksikymmentä, muuttivat Hebroniin. Niin sanotussa ”Juudean erämaassa” Johannes kaitsi lampaitaan erään puron rantamilla, joka oli Kuolleeseenmereen Eengedin luona laskevan suuremman virran sivuhaara. Eengedin siirtokuntaan kuului paitsi eliniäksi ja tietyksi ajaksi vihkiytyneitä nasiireja myös lukuisia sellaisia muita asketismia harjoittavia lammaspaimenia, jotka kokoontuivat katraineen näille tienoille ja jotka veljeilivät nasiiriyhdyskunnan kanssa. He saivat toimeentulonsa lampaankasvatuksesta sekä varakkaiden juutalaisten veljeskunnalle tekemistä lahjoituksista.

135:2.4 (1497.6) Aikaa myöten Johannes palasi Hebroniin yhä harvemmin käyden sen sijaan useammin Eengedissä. Hän poikkesi niin täydelleen nasiirien enemmistöstä, että hänen oli erittäin vaikea ylläpitää keskusteluyhteyttä veljeskuntaan. Mutta hän piti hyvin paljon Abnerista, Eengedin siirtokunnan tunnustetusta johtajasta ja päälliköstä.

3. Lammaspaimenen elämää

135:3.1 (1497.7) Tämän purolaakson eri puolille Johannes rakensi peräti kaksitoista päällekkäin asetetuista kivistä kokoonpantua eläinsuojaa ja yöpymisaitausta. Näissä hän saattoi vartioida ja suojella lammas- ja vuohikatraitaan. Se, että Johannes vietti elämäänsä

lammaspaimenena, soi hänelle runsaasti aikaa ajattelemiseen. Hän keskusteli paljon erään bet-suurilaisen orpopojan, Ezdan, kanssa, jonka hän oli tavallaan adoptoinut ja joka piti huolta katraista, kun hän kävi Hebronissa tapaamassa äitiään ja myymässä lampaitaan samoin kuin hänen käydessään Eengedissä sapattipalveluksissa. Johannes ja tämä nuorimies elivät varsin yksinkertaisesti. He ravitsivat itsensä lampaanlihalla, vuohenmaidolla, metsähunajalla ja noilla seuduin tavattavilla ravinnoksi kelpaavilla heinäsirkoilla. Tähän heidän tavanomaiseen ruokavalioonsa toivat oman lisänsä Hebronista ja Eengedistä aika ajoin tuodut elintarpeet.

135:3.2 (1498.1) Elisabet huolehti, että Johannes pysyi Palestiinan ja maailman tapahtumien tasalla, ja yhä syvemmäksi kävi Johanneksen vakuuttuneisuus siitä, että se aika oli nopeasti lähestymässä, jolloin vanha järjestys tulisi tiensä päähän; että hänestä olisi tuleva uuden aikakauden, ”taivaan valtakunnan”, lähestymisestä kertova airut. Tämä karu lammaspaimen tunsi erityistä mielenkiintoa profeetta Danielin kirjoituksiin. Hän luki tuhanteen kertaan Danielin kuvauksen suuresta kuvapatsaasta, josta Sakarias oli hänelle kertonut, että se esitti maailman suurten valtakuntien historiaa: ensin Babylonian, sitten Persian, Kreikan ja lopulta Rooman historiaa. Johannes tajusi Rooman jo tuolloin koostuvan niin monista eri kieliä puhuvista kansoista ja roduista, ettei siitä koskaan voisi tulla lujaa ja kiinteää valtakuntaa. Hän uskoi Rooman jo tuolloin jakautuvan Syyriaksi, Egyptiksi, Palestiinaksi ja muiksi provinsseiksi, ja sitten hän vielä luki: ”Näiden kuningasten päivinä on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka on kukistumaton

iankaikkisesti. Eikä tätä valtakuntaa toiselle kansalle anneta, vaan se on musertava kaikki ne muut valtakunnat ja tekevä niistä lopun, ja se itse on pysyvä iankaikkisesti.” ”Ja hänelle annettiin valta ja kunnia ja valtakunta, jotta kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelisivat häntä. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei häviä, ja hänen valtakuntaansa ei koskaan hävitetä.” ”Ja valtakunta ja valta ja valtakunnan suuruus kaiken taivaan alla annetaan Kaikkein Korkeimman pyhien kansalle, ja hänen valtakuntansa on iankaikkinen valtakunta, ja kaikki vallat palvelevat häntä ja ovat hänelle alamaiset.”

135:3.3 (1498.2) Johannes ei koskaan päässyt selville vesille hämmennyksen tilastaan, jonka aiheuttivat toisaalta se, mitä hän oli vanhemmiltaan kuullut Jeesuksesta, ja toisaalta hänen kirjoituksista lukemansa äsken mainitut tekstikohdat. Danielin kirjasta hän luki: ”Minä näin yöllisissä näyissä, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen, ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta.” Mutta nämä profeetan sanat eivät olleet sopusoinnussa sen kanssa, mitä hänen vanhempansa olivat hänelle opettaneet. Keskustelu, jonka hän oli käynyt Jeesuksen kanssa tämän luona kahdeksantoistavuotiaana käydessään, ei sekään käynyt yksiin näiden pyhissä kirjoituksissa esitettyjen toteamusten kanssa. Tästä hämmennyksestä huolimatta hänen äitinsä vakuutti hänelle aina epätietoisuuden hetkellä, että hänen kaukainen serkkunsa Jeesus Nasaretilainen oli oikea Messias, että hän oli saapunut istuakseen Daavidin valtaistuimella ja että hänestä (Johanneksesta) oli määrä tulla hänen edellä käyvä airuensa ja tärkein tukijansa.

135:3.4 (1498.3) Kaikki mitä Johannes kuuli Rooman paheellisuudesta ja turmeluksesta ja valtakunnassa esiintyvästä irstaudesta ja moraalisesta mahoudesta, kaikki mitä hän tiesi Herodes Antipaan ja Juudean maaherrojen pahoista teoista, saivat hänet uskomaan, että aikakauden loppu oli tulossa. Tästä karusta ja jalosta luonnonlapsesta tuntui, että maailma oli kypsä ihmisen aikakauden päättymiseen ja uuden ja jumalallisen aikakauden, taivaan valtakunnan, sarastukseen. Johanneksen sydämessä kasvoi sellainen tunne, että hän oli viimeinen vanhoista ja ensimmäinen uusista profeetoista. Ja häntä suorastaan värisytti vahvistumistaan vahvistunut tarve lähteä julistamaan kaikille ihmisille: ”Katukaa! Selvittäkää välinne Jumalan kanssa! Laittautukaa valmiiksi loppua varten; valmistautukaa maailman asioiden uuden ja ikuisen järjestyksen, taivaan valtakunnan, tulemiseen.”

4. Elisabetin kuolema

135:4.1 (1499.1) Elokuun 17. päivänä vuonna 22 jKr. Johanneksen ollessa kahdenkymmenenkahdeksan vuoden ikäinen hänen äitinsä siirtyi yllättäen rajan taa. Elisabetin ystävät, jotka olivat tietoisia nasiireja koskevista rajoituksista sikäli, etteivät nämä saaneet joutua kosketuksiin kuolleiden kanssa silloinkaan, kun kysymys oli omasta perheenjäsenestä, suorittivat kaikki järjestelyt Elisabetin hautaamiseksi, ennen kuin lähettivät ketään pyytämään Johannesta

paikalle. Saatuaan tiedon äitinsä kuolemasta Johannes määräsi Ezdan ajamaan hänen katraansa Eengediin ja lähti itse Hebroniin.

135:4.2 (1499.2) Palattuaan äitinsä hautajaisista Eengediin Johannes lahjoitti laumansa veljeskunnalle ja vetäytyi joksikin aikaa pois ulkoisesta maailmasta, samalla kun hän paastosi ja rukoili. Johannes tunsi vain vanhat keinot lähestyä jumaluutta, sillä hän tiesi vain, mitä Elia, Samuel ja Daniel olivat asiasta kirjoittaneet. Elia oli hänen profeettaihanteensa. Elia oli Israelin opettajista ensimmäinen, jota pidettiin profeettana, ja Johannes uskoi vilpittömästi, että hänen oli määrä olla tämän taivaallisten sanansaattajien pitkän ja maineikkaan rivistön viimeinen.

135:4.3 (1499.3) Kahden ja puolen vuoden ajan Johannes asui Eengedissä, ja hän sai useimmat veljeskunnan jäsenistä vakuuttumaan siitä, että ”aikakauden päättyminen oli lähellä”, että ”taivaan valtakunta olisi kohta ilmaantuva”. Ja koko hänen alkuaikojen opetuksensa perustui vallalla olleeseen juutalaiseen ajatukseen ja käsitykseen Messiaasta juutalaisen kansanheimon luvattuna vapahtajana, joka vapauttaisi juutalaiset ei-juutalaisten vallanpitäjäin herruudesta.

135:4.4 (1499.4) Koko tämän jakson ajan Johannes luki paljon nasiirien Eengedin-kodista löytämiään pyhiä kirjoituksia. Häneen vaikutti erityisesti Jesaja, mutta myös Malakia, joka oli siihenastisista profeetoista viimeinen. Hän luki lukemasta päästyään Jesajan kirjan viittä viimeistä lukua, ja hän uskoi näihin profetioihin. Sitten hän tapasi lukea Malakian kirjasta: ”Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä; ja hän on

kääntävä isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata ja vihkisi sitä tuhon omaksi.” Ja vain tämä Malakian lupaus Elian paluusta pidätti Johannesta lähtemästä saarnaamaan tulevasta valtakunnasta ja kehottamaan juutalaisia kanssaihmisiään pakenemaan vihaa, joka olisi tulossa. Johannes oli valmis julistamaan sanomaa tulevasta valtakunnasta, mutta tämä Elian saapumisen odotus pidätteli häntä yli kahden vuoden ajan. Hän tiesi, ettei hän ollut Elia. Mitä Malakia tarkoitti? Oliko profetia ymmärrettävä kirjaimellisesti vai kuvaannollisesti? Miten hän saisi selville totuuden? Viimein hän rohkeni ajatella, että koska profeetoista ensimmäinen oli nimeltään Elia, tulisi viimeinenkin lopulta tuntea samalla nimellä. Hänellä oli tämän suhteen kuitenkin epäilyksiä, niin vahvoja epäilyksiä, ettei hän koskaan kutsunut itseään Eliaksi.

135:4.5 (1499.5) Johanneksen nimenomaan Elialta saamat vaikutteet saivat hänet omaksumaan vaikutuskeinokseen suoran ja kaihtelemattoman hyökkäyksen aikalaistensa syntejä ja paheita vastaan. Hän pyrki pukeutumaan kuin Elia, ja hän koetti puhua kuin Elia. Kaikissa ulkonaisissa seikoissa hän oli muinaisen profeetan kaltainen. Hän oli juuri samanlainen luja ja värikäs luonnonlapsi, juuri samanlainen peloton ja rohkea vanhurskauden saarnaaja. Johannes ei ollut oppimaton, tunsihan hän hyvin juutalaisten pyhät kirjoitukset, mutta kultivoitunut hän tuskin oli. Hänen ajatuksenjuoksunsa oli selkeää, hänen puheensa oli voimallista ja hänen tuomionsa olivat tulikivenkatkuisia. Hän tuskin kelpasi

omalle aikakaudelleen esimerkiksi, suorapuheiseksi moitteeksi kylläkin.

135:4.6 (1499.6) Lopulta hän keksi tavan, jolla julistaisi sanomaa uudesta aikakaudesta, Jumalan valtakunnasta. Hän päätyi siihen, että hänestä tulisi Messiaan airut. Hän sysäsi syrjään kaikki epäilyksensä ja poistui Eengedistä eräänä maaliskuun päivänä vuonna 25 jKr. aloittaakseen lyhyen mutta loisteliaan uransa julkisena saarnaajana.

5. Jumalan valtakunta

135:5.1 (1500.1) Johanneksen julistaman sanoman ymmärtämiseksi on tärkeätä ottaa huomioon juutalaiskansan asema aikana, jolloin hän ilmestyi toiminnan näyttämölle. Koko Israelin kansa oli miltei sadan vuoden ajan ollut kiusallisessa tilanteessa, sillä juutalaiset eivät osanneet selittää, miksi he elivät jatkuvasti ei-juutalaisten vallanpitäjien ikeen alla. Eikö Mooses ollut opettanut, että vanhurskaus palkittiin aina menestyksellä ja vallalla? Eivätkö he olleet Jumalan valittu kansa? Miksei kukaan istunut Daavidin valtaistuimella; miksi se oli tyhjä? Mooseksen opinkappaleiden ja profeettojen antamien määräysten valossa juutalaisten oli vaikea selittää jo pitkään jatkunutta kansallista lohduttomuuttaan.

135:5.2 (1500.2) Noin sata vuotta ennen Jeesuksen ja Johanneksen aikoja Palestiinassa syntyi uusi uskonnonopettajien koulukunta: apokalyptikot. Nämä uudet opettajat kehittivät uskonkäsitysten järjestelmän, jonka mukaan juutalaisten kärsimykset ja nöyryytykset

johtuivat siitä, että he joutuivat maksamaan kansakunnan tekemistä synneistä. He turvautuivat taas niihin tuttuihin syihin, joiden tarkoituksena oli selittää muinainen Babylonian vankeus ja muut vankeusajat. Mutta Israelin oli apokalyptikkojen opetusten mukaan rohkaistava mielensä, sillä heidän kärsimysten päivänsä olivat melkein ohitse; Jumalan valitun kansan kuritus oli kohta loppuun suoritettu; Jumalan kärsivällisyys ei-juutalaisia muukalaisia kohtaan oli loppumassa. Rooman valtiuden päättyminen merkitsi samaa kuin aikakauden päättyminen, tietyssä mielessä samaa kuin maailmanloppu. Nämä uudet opettajat nojautuivat vahvasti Danielin ennustuksiin, ja tämän mukaisesti he opettivat, että luominen oli siirtymässä viimeiseen vaiheeseensa; tämän maailman valtakunnista oli tulossa Jumalan valtakunta. Tuon ajan juutalaiselle ajatusmaailmalle ilmaisu ”Jumalan valtakunta” merkitsi nimenomaan edellä sanottua, ilmaisu, joka esiintyy kaikissa sekä Johanneksen että Jeesuksen opetuksissa. Palestiinan juutalaisille ilmaisu ”taivaan valtakunta” merkitsi vain yhtä asiaa: ehdottoman vanhurskasta valtiota, jossa Jumala (Messias) hallitsisi tämän maailman kansakuntia vallan täyteydessä, aivan kuten hän hallitsi taivaassakin – ”Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa.”

135:5.3 (1500.3) Johanneksen päivinä kaikki juutalaiset kyselivät odottavina: ”Kuinka pian valtakunta tulee?” Yleinen tunnelma oli, että ei-juutalaisten kansakuntien harjoittama vallanpito oli lähestymässä loppuaan. Koko juutalaisheimon keskuudessa oli

vallalla harras toive ja kiihkeä odotus, että aikakausia elätellyn toiveen täyttymys tapahtuisi silloisen sukupolven elinaikana.

135:5.4 (1500.4) Vaikka juutalaisten keskuudessa vallitsi suuria eroja siinä, minkäluontoiseksi he tulevan valtakunnan arvioivat, siitä he olivat kuitenkin yhtä mieltä, että tätä tapahtumaa ei tarvinnut kauan odottaa, sillä se oli miltei käsillä, ainakin jo ovella. Moni Vanhan testamentin lukija, joka otti lukemansa kirjaimellisesti, odotti kaihoten uutta kuningasta Palestiinaan; uudesti syntynyttä juutalaiskansakuntaa, joka olisi karistanut viholliset kimpustaan ja jonka johtajana toimisi kuningas Daavidin seuraaja, Messias, ja Messias tunnustettaisiin kohta koko maailman oikeutetuksi ja oikeamieliseksi hallitsijaksi. Muuan toinen, tosin pienempi, hurskaiden juutalaisten ryhmä näki tämän Jumalan valtakunnan kokonaan toisenlaisessa valossa. He opettivat, ettei tuleva valtakunta olisi tästä maailmasta; että maailma oli kulkemassa varmaa loppuaan kohti ja että ”uusi taivas ja uusi maa” ilmaantuisivat sitä varten, että niiden myötä perustettaisiin Jumalan valtakunta; että tämä valtakunta olisi ikiaikainen valtapiiri; että synnistä tehtäisiin loppu ja että uuden valtakunnan kansalaisista oli määrä tulla kuolemattomia, ja heidän osanaan olisi tämä loputon autuus.

135:5.5 (1500.5) Kaikki olivat samaa mieltä siitä, että uuden valtakunnan maan päälle perustamista edeltäisi välttämättä jokin perinpohjainen siivous tai puhdistava kuritus. Kirjoituksia kirjaimellisesti tulkitsevat opettivat, että seuraisi maailmanlaajuinen sota, joka hävittäisi kaikki epäuskoiset, kun uskolliset sen sijaan rynnistäisivät yleismaailmalliseen ja ikuiseen voittoon. Henkisen näkemyksen

edustajat opettivat, että valtakunnan toisi mukanaan Jumalan suuri tuomiopäivä, joka lähettäisi väärämieliset ansaitsemalleen rangaistustuomiolle ja lopulliseen hävittämiseen ja samalla nostaisi valitun kansan uskovat pyhimykset korkeille kunniapaikoille ja vallan istuimille Ihmisen Pojan rinnalle, ja sen jälkeen Ihmisen Poika hallitsisi lunastettuja kansakuntia Jumalan nimessä. Ja tämä jälkimmäinen ryhmä uskoi jopa sellaiseen, että monet hurskaat ei-juutalaiset saatettaisiin ottaa jäseniksi uuden valtakunnan veljesliittoon.

135:5.6 (1501.1) Jotkut juutalaiset omaksuivat käsityksen, jonka mukaan Jumala saattaisi ehkä perustaa tämän uuden valtakunnan puuttumalla asioihin suoraan ja jumalallisesti, mutta suuri enemmistö uskoi hänen käyttävän jotakuta hänen edustajanaan toimivaa välittäjää, Messiasta. Ja se olikin ainoa mahdollinen merkitys, joka sanalla Messias saattoi olla Johanneksen ja Jeesuksen sukupolven juutalaisten mielessä. *Messias* ei heille mitenkään voinut tarkoittaa henkilöä, joka vain opettaisi, mikä on Jumalan tahto, tai joka julistaisi, miten välttämätöntä oli elää elämänsä vanhurskaasti. Kaikille tällaisille pyhille henkilöille juutalaiset antoivat arvonimen *profeetta*. Messiaan oli määrä olla enemmän kuin profeetta; Messiaan oli määrä panna alulle uuden valtakunnan, Jumalan valtakunnan, perustamistoimet. Kukaan, joka ei niin tekisi, ei perinteisessä juutalaisessa merkityksessä voisi olla Messias.

135:5.7 (1501.2) Kuka tämä Messias olisi? Jälleen olivat juutalaiset opettajat eri mieltä. Vanhemmat heistä pitivät kiinni opinkappaleesta, jonka mukaan hän olisi Daavidin poika. Uudemmat

opettivat, että koska uusi valtakunta olisi taivaallinen valtakunta, uusi hallitsija saattaisi olla myös jumalallinen persoonallisuus, joka oli kauan aikaa istunut taivaassa Jumalan oikealla puolella. Ja niin oudolta kuin se saattaakin kuulostaa ne, joilla oli tällainen käsitys uuden valtakunnan hallitsijasta, eivät suinkaan pitäneet häntä ihmis-Messiaana, eivät pelkkänä *ihmisenä*, vaan ”Ihmisen Poikana” – Jumalan Poikana – taivaallisena Ruhtinaana, jota oli pitkät ajat pidetty odottamassa, jotta hän tällä tavoin ottaisi haltuunsa uudeksi tehdyn maan hallitsijan aseman. Tällaisen uskonnollisen taustan juutalainen maailma tarjosi aikana, jolloin Johannes lähti taipaleelleen julistaen: ”Katukaa, sillä taivaan valtakunta on lähellä!”

135:5.8 (1501.3) Edellä kerrotusta käynee selville, että Johanneksen julistus valtakunnan tulemisesta sai hänen kiihkeää julistustaan kuuntelevien mielessä peräti puoli tusinaa erilaista merkitystä. Mutta siitä riippumatta, minkä merkityksen jokainen näistä juutalaisvaltakuntaa odottavista eri ryhmistä Johanneksen käyttämiin sanontoihin liitti, niissä heräsi kuitenkin mielenkiinto, kun ne kuulivat tämän vilpittömän, innostuneen ja hienostelemattoman vanhurskautta ja katumusta julistavan saarnaajan julistuksia hänen perin juhlallisesti kehottaessaan kuulijoita ”pakenemaan vihaa, joka on tulossa.”

6. Johannes ryhtyy saarnaamaan

135:6.1 (1501.4) Maaliskuun alussa vuonna 25 jKr. Johannes taivalsi Kuolleenmeren länsirannan kautta ja Jordanin vartta ylävirtaan kulkien vastarannan Jerikoon, muinaiselle kahluupaikalle, josta Joosua ja Israelin lapset kulkivat saapuessaan ensi kertaa luvattuun maahan. Ja joen ylitettyään hän asettui lähelle kahluupaikan suuta ja ryhtyi saarnaamaan ihmisille, jotka kulkivat hänen ohitseen mennessään joen yli ja palatessaan sieltä takaisin. Paikka oli Jordanin kaikista ylityspaikoista eniten käytetty.

135:6.2 (1501.5) Kaikille, jotka Johannesta kuulivat, kävi selväksi, että hän oli enemmän kuin saarnamies. Suuri enemmistö tämän Juudean autiomaasta tulleen oudon miehen kuuntelijoista poistui paikalta uskoen kuulleensa profeetan ääntä. Eikä ole mikään ihme, että tällainen ilmiö kuohutti syvästi näiden tuskastuneiden ja odotuksentäyteisten juutalaisten sielua. Niin pitkälle kuin juutalaisten historia ulottui, Abrahamin hurskaat lapset eivät olleet milloinkaan yhtä syvästi kaivanneet ”Israelin lohdutusta” tai palavammin odottaneet ”kuningaskunnan uudelleenpystyttämistä”. Niin pitkälle kuin juutalaisten historia ulottuikin, ei Johanneksen sanoma siitä, että ”taivaan valtakunta on lähellä”, olisi milloinkaan aikaisemmin voinut saavuttaa yhtä syvää ja kaiken kattavaa vastakaikua kuin sinä ajankohtana, jolloin hän niin salaperäisesti ilmestyi Jordanvirran eteläisen ylityspaikan töyräälle.

135:6.3 (1502.1) Hän tuli Aamoksen tavoin lammaspaimenten parista. Hän pukeutui kuin muinainen Elia, ja hänen nuhteensa jyrisivät ja hänen varoituksensa ryöppysivät ”Elian hengessä ja väkevyydessä”. Ei sen vuoksi ole yllätys, että tämä outo saarnaaja herätti valtavaa

kohua koko Palestiinassa, sitä mukaa kun matkamiehet levittivät tietoa hänen saarnaamisestaan Jordanin rannoilla.

135:6.4 (1502.2) Tämän nasiirisaarnaajan työskentelyssä oli lisäksi muuan *uusi* piirre: ”syntien anteeksi saamiseksi” hän kastoi jokaisen uskovansa Jordanissa. Vaikkei kaste ollut juutalaisten keskuudessa mikään uusi seremonia, he eivät kuitenkaan olleet nähneet sitä käytettävän sillä tavoin kuin Johannes nyt teki. Näin oli jo kauan aikaa ollut tapana kastaa gentiilikäännynnäiset temppelin ulkopihayhteisön jäseniksi, mutta juutalaisia itseään ei koskaan ollut pyydetty nöyrtymään katumuskasteeseen. Vain viisitoista kuukautta ehti kulua siitä, kun Johannes aloitti saarnaamisensa ja kastamisensa, siihen kun hänet Herodes Antipaan toimesta pidätettiin ja teljettiin vankilaan, mutta tässä lyhyessä ajassa hän kastoi hyvän matkaa yli satatuhatta katuvaa.

135:6.5 (1502.3) Johannes saarnasi neljän kuukauden ajan Betanian kahluupaikalla, ennen kuin hän jatkoi matkaansa pohjoiseen, Jordanin vartta ylävirtaan. Kymmenettuhannet kuulijat, jotkut uteliaisuuttaan mutta monet vakavissaan ja tosissaan, tulivat kuuntelemaan häntä Juudean, Perean ja Samarian kaikista osista. Jokunen tuli Galileastakin asti.

135:6.6 (1502.4) Johanneksen viipyessä vielä Betanian kahluupaikalla papit ja leviitat lähettivät tämän vuoden toukokuussa hänen luokseen lähetystön kysymään, väittikö hän olevansa Messias ja keneltä hän oli saanut valtuudet saarnaamiseensa. Johannes vastasi kysymyksen esittäjille seuraavin sanoin: ”Menkää ja kertokaa isännillenne, että olette kuulleet ’erämaassa huutavan äänen’ ikään

kuin profeetta olisi puhunut sanoen: ’Valmistakaa tie Herralle, suoristakaa valtatie meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot täytettäköön, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja louhokset laakeaksi maaksi; ja kaikki liha on näkevä Jumalan pelastuksen.’”

135:6.7 (1502.5) Johannes oli urhea mutta tahditon saarnaaja. Kun hän eräänä päivänä oli saarnaamassa ja kastamassa Jordanin länsirannalla, paikalle saapui ryhmä fariseuksia ja muutama saddukeus, jotka tarjoutuivat kastettaviksi. Ennen kuin Johannes johdatti heidät veteen, hän puhutteli heitä ryhmänä ja sanoi: ”Kuka teille antoi varoituksen, että pakenisitte tulevaa vihaa, niin kuin kyykäärmeet tulen edestä? Minä kastan teidät, mutta kehotan teitä kantamaan vilpittömän katumuksen arvoisia hedelmiä, mikäli mielitte saada syntinne anteeksi. Älkää minulle sanoko, että Abraham on isänne. Sanon teille, että Jumala kykenee näistä edessänne olevista kahdestatoista kivestä herättämään Abrahamille oivallisia lapsia. Ja nytkin on kirves pantuna puitten juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, tulee hakatuksi maahan ja viskatuksi tuleen.” (Johanneksen mainitsemat kaksitoista kiveä olivat kuuluisat muistomerkkikivet, jotka Joosua pystytti sen muistoksi, että ”kaksitoista heimoa” juuri tuolla kohdin ylittivät joen luvattuun maahan ensimmäistä kertaa saapuessaan.)

135:6.8 (1502.6) Johannes piti opetuslapsilleen oppitunteja, joiden kuluessa hän antoi heille neuvoja heidän uuden elämänsä yksityiskohdista ja pyrki vastaamaan heidän moniin kysymyksiinsä. Hän neuvoi opettajia opettamaan sekä lain hengessä että sen

kirjaimen mukaisesti. Hän neuvoi rikkaita antamaan ruokaa köyhille. Veronkantajille hän sanoi: ”Älkää ketään pakottako maksamaan enempää kuin on tehtäväksenne annettu.” Sotilaille hän sanoi: ”Älkää tehkö väkivaltaa älkääkä keneltäkään kiskoko mitään vääryydellä – tyytykää siihen, mitä palkaksi saatte.” Seuraavan neuvon hän sen sijaan osoitti kaikille: ”Valmistautukaa aikakauden päättymiseen – taivaan valtakunta on lähellä.”

7. Johannes taivaltaa pohjoiseen

135:7.1 (1503.1) Johanneksen ajatukset tulevasta valtakunnasta ja sen kuninkaasta olivat edelleenkin sekavia. Kuta kauemmin hän saarnasi, sitä hämmentyneemmäksi hän kävi. Mutta tämä älyllinen epävarmuus tulevan valtakunnan luonteesta ei koskaan vähäisimmässäkään määrin vähentänyt hänen vakuuttuneisuuttaan valtakunnan välittömän ilmaantumisen varmuudesta. Mielessä Johannes saattoi olla hämmentynyt, mutta hengessä ei koskaan. Valtakunnan tulemisen osalta hänellä ei ollut epäilyksiä, mutta hän ei suinkaan ollut varma siitä, tulisiko Jeesus olemaan tuon valtakunnan hallitsija vai ei. Niin kauan kuin Johannes pitäytyi ajatukseen Daavidin valtaistuimen uudelleenpystyttämisestä, hänen vanhempiensa opetukset tuntuivat oikeaan osuneilta, sillä he olivat opettaneet, että Jeesus, joka oli syntynyt Daavidin kaupungissa, olisi kauan odotettu vapahtaja. Mutta hetkinä, jolloin hän kallistui enemmänkin sen opinkappaleen kannalle, että valtakunta olisi

hengellinen, ja että ajallinen aikakausi maan päällä olisi lopuillaan, hän oli surkean epävarma Jeesuksen osasta tällaisissa tapahtumissa. Toisinaan hän asetti kaiken kyseenalaiseksi, mutta sitä ei kestänyt kauan. Hän toivoi hartaasti saavansa keskustella tästä kaikesta serkkunsa kanssa, mutta sellainen oli vastoin heidän nimenomaista sopimustaan.

135:7.2 (1503.2) Taivaltaessaan pohjoista kohti Johannes ajatteli paljon Jeesusta. Hän pysähtyi runsaalla kymmenellä paikkakunnalla matkatessaan Jordanin vartta yläjuoksun suuntaan. Adamissa ollessaan hän viittasi ensimmäisen kerran puheessaan ”toiseen, joka on tuleva minun jälkeeni” vastatessaan opetuslastensa esittämään suoraan kysymykseen: ”Oletko sinä Messias?” Ja hänen puheensa jatkui: ”Minun jälkeeni tulee hän, joka on minua suurempi ja jonka sandaalinhihnojakaan en ole kyllin arvollinen edes maahan kumartuessani avaamaan. Minä kastan teidät vedellä, mutta hän tulee kastamaan teidät Pyhällä Hengellä. Ja hänellä on kädessään viskaimensa, ja hän puhdistaa puimatanterensa perin pohjin; hän kokoaa nisun aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa tuomiopäivän tulella.”

135:7.3 (1503.3) Vastaillessaan opetuslastensa kysymyksiin Johannes kaiken aikaa laajensi opetuksiaan, päivästä toiseen hän lisäsi niihin sellaista, joka oli hyödyllistä ja lohduttavaa, jos sitä vertasi hänen alkuaikojen arvoitukselliseen sanomaansa: ”Katukaa ja ottakaa kaste.” Tuohon aikaan väkijoukkoja saapui Galileasta ja Dekapoliista saakka. Kymmenet vilpittömät uskovat viipyivät ihailemansa opettajan luona päivästä toiseen.

8. Jeesuksen ja Johanneksen kohtaaminen

135:8.1 (1503.4) Niihin aikoihin, jolloin Johannes matkallaan Jordanin vartta ylöspäin vuoden 25 jKr. joulukuussa saapui Pellan lähistölle, hänen maineensa oli kiirinyt kaikkialle Palestiinaan, ja hänen toiminnastaan oli tullut kaikissa Galileanjärveä ympäröivissä kaupungeissa tärkein keskustelunaihe. Jeesus oli puhunut Johanneksen sanomasta myönteiseen sävyyn, ja se oli saanut monet kapernaumilaiset liittymään Johanneksen katumus- ja kastekulttiin. Sebedeuksen kalastajapojat Jaakob ja Johannes olivat joulukuussa, kohta sen jälkeen kun Johannes oli asettunut saarnapaikalleen Pellan lähelle, menneet joelle ja tarjoutuneet kastettaviksi. He kävivät tapaamassa Johannesta kerran viikossa, ja takaisin tullessaan he toivat Jeesukselle tuoreet, ensikäden tiedot evankelistan työskentelystä.

135:8.2 (1503.5) Jeesuksen veljet Jaakob ja Juuda olivat keskustelleet siitä, että he menisivät Johanneksen luo kastettaviksi; ja nyt kun Juuda oli tullut Kapernaumiin sapatin jumalanpalvelukseen, sekä hän että Jaakob päättivät Jeesuksen synagogassa pitämän luennon kuunneltuaan pyytää hänen neuvoaan heidän aikomuksistaan. Tämä tapahtui lauantai-iltana, tammikuun 12. päivänä vuonna 26 jKr. Jeesus pyysi heitä lykkäämään keskustelun asiasta seuraavaksi päiväksi, jolloin hän antaisi heille vastauksensa. Sinä yönä Jeesus nukkui varsin vähän, sillä hän oli läheisessä yhteydessä Isään

taivaassa. Hän oli sopinut nauttivansa keskipäivän aterian veljiensä kanssa ja antavansa heille tässä yhteydessä neuvonsa Johanneksen suorittaman kasteen suhteen. Tuona sunnuntaiaamuna Jeesus oli kuten tavallista työskentelemässä veneveistämöllä. Jaakob ja Juuda olivat saapuneet ateriatarpeet mukanaan ja olivat odottamassa häntä puutavarahuoneessa, sillä ei ollut vielä keskipäivätauon aika, ja he tiesivät Jeesuksen olevan sellaisten asioiden suhteen hyvin täsmällinen.

135:8.3 (1504.1) Hetkeä ennen keskipäivän lepotaukoa Jeesus laski työkalut kädestään, riisui työesiliinansa ja ilmoitti samassa huoneessa kanssaan oleville kolmelle työmiehelle yksinkertaisesti vain: ”Hetkeni on tullut.” Hän meni ulos veljiensä Jaakobin ja Juudan luo ja sanoi uudelleen: ”Hetkeni on tullut – menkäämme Johanneksen luo.” Ja he lähtivät välittömästi Pellaan ja söivät lounaansa matkaa taittaessaan. Tämä tapahtui sunnuntaina, tammikuun 13. päivänä. He viettivät yön Jordaninlaaksossa ja saapuivat Johanneksen kastepaikalle puoliltapäivin seuraavana päivänä.

135:8.4 (1504.2) Johannes oli juuri aloittanut tuon päivän tarjokkaiden kastamisen. Jonossa seisoi kymmenittäin katuvia vuoroaan odottamassa, kun Jeesus kaksine veljineen otti paikkansa tässä hartaiden miesten ja naisten jonossa, miesten ja naisten, jotka olivat alkaneet uskoa Johanneksen julistukseen tulevasta valtakunnasta. Johannes oli kysellyt Sebedeuksen pojilta tietoja Jeesuksesta. Hän oli saanut tietää, mitä Jeesus oli sanonut hänen saarnaamisestaan, ja

päivä päivän perään hän odotti näkevänsä, että Jeesus saapuisi näyttämölle, mutta hän ei osannut odottaa tapaavansa Jeesusta kastetta odottavien ehdokkaiden jonosta.

135:8.5 (1504.3) Kun Johanneksen mielessä olivat vain sellaiset asiat kuin, miten hän turhia viivyttelemättä selviytyisi paikalla olevan suuren käännynnäismäärän kastamisesta, hän ei kohottanut katsettaan niin, että olisi nähnyt Jeesuksen, ennen kuin Ihmisen Poika seisoi suoraan hänen edessään. Kun Johannes tunnisti Jeesuksen, seremoniat keskeytettiin hetkeksi hänen tervehtiäkseen lihallista serkkuaan ja kysyäkseen: ”Mutta miksi tulet tänne veteen minua tervehtimään?” Ja Jeesus vastasi: ”Jotta sinä minut kastaisit.” Johannes virkkoi puolestaan: ”Mutta minähän tarvitsen kasteen sinulta. Miksi sinä tulet minun luokseni?” Ja Jeesus kuiskasi Johannekselle: ”Suvaitse nyt minua, sillä on sopivaa, että annamme tämän esimerkin veljilleni, jotka seisovat tässä kanssani, ja että ihmiset saavat tietää hetkeni tulleen.”

135:8.6 (1504.4) Jeesuksen äänessä kaikui lopullisuuden ja arvovallan sointi. Johannes vapisi liikutuksesta valmistautuessaan kastamaan Jeesus Nasaretilaisen Jordanvirrassa keskipäivän aikaan maanantaina tammikuun 14. päivänä vuonna 26 jKr. Niin Johannes sitten kastoi Jeesuksen ja kaksi tämän veljeä: Jaakobin ja Juudan. Ja kun Johannes oli nämä kolme kastanut, hän lähetti muut sen päivän kastettavat pois ilmoittaen jatkavansa kastamista seuraavana päivänä puolilta päivin. Ihmisten vielä tehdessä lähtöä nämä neljä miestä, jotka yhä seisoivat vedessä, kuulivat oudon äänen, ja kohta

ilmaantui aivan Jeesuksen pään yläpuolelle hetkeksi näky, ja he kuulivat äänen sanovan: ”Tämä on rakastettu Poikani, joka on minulle suuresti mieleen.” Jeesuksen kasvoilla tapahtui suuri muutos; sanaakaan sanomatta hän nousi vedestä ja poistui heidän luotaan ja suuntasi kulkunsa kohti idässä siintäviä kukkuloita. Eikä yksikään ihminen nähnyt Jeesusta neljäänkymmeneen päivään.

135:8.7 (1504.5) Johannes seurasi Jeesusta niin pitkälle, että ehti kertoa tälle tarinan Gabrielin vierailusta hänen äitinsä luona, ennen kuin heistä kumpikaan oli syntynyt, siten kuin hän tämän tarinan niin monet kerrat oli kuullut äitinsä huulilta. Hän antoi Jeesuksen mennä tietään, sen jälkeen kun oli sanonut: ”Nyt tiedän varmaksi, että olet Vapahtaja.” Mutta Jeesus ei vastannut hänelle mitään.

9. Neljäkymmentä saarnapäivää

135:9.1 (1505.1) Palatessaan opetuslastensa pariin (hänellä oli nyt kaksikymmentäviisi tai kolmekymmentä hänen seurassaan jatkuvasti pysyttelevää opetuslasta) Johannes tapasi heidät vakavaan neuvonpitoon syventyneinä keskustelemassa siitä, mitä hetki sitten Jeesuksen kasteen yhteydessä oli tapahtunut. Heidän hämmästystään lisäsi entisestään Johanneksen nyt heidän tietoonsa saattama tarina Gabrielin vierailusta Marian luona, ennen kuin Jeesus oli syntynyt, samoin kuin se, ettei Jeesus sanonut hänelle sanaakaan, edes silloin kun hän oli tälle tästä asiasta kertonut. Sinä iltana ei satanut, ja tämä kolmisenkymmentä henkilöä käsittänyt

ryhmä jatkoi keskusteluaan pitkälle tähtikirkkaaseen yöhön. He ihmettelivät, minne Jeesus mahtoi mennä, ja milloin he taas näkisivät hänet.

135:9.2 (1505.2) Tuon päivän kokemuksen jälkeen Johanneksen saarnaamiseen tuli uusia ja varmuudesta kertovia, julistavia sävyjä, kun hän käsitteli tulevaa valtakuntaa ja odotettua Messiasta. Nämä neljäkymmentä odotuksen päivää Jeesuksen paluuta varrottaessa olivat piinallista aikaa. Mutta Johannes saarnasi edelleen, ja hän saarnasi voimallisesti, ja hänen opetuslapsensa alkoivat näihin aikoihin saarnata Johanneksen ympärille Jordanin rannalla kerääntyville valtaisille väkijoukoille.

135:9.3 (1505.3) Näiden neljänkymmenen odotuksen päivän kuluessa monet huhupuheet levisivät pitkin maaseutua ja jopa Tiberiaaseen ja Jerusalemiin saakka. Tuhannet tulivat nähdäkseen Johanneksen leirin uuden nähtävyyden, otaksutun Messiaan, mutta Jeesus ei ollutkaan nähtävillä. Johanneksen opetuslasten väittäessä, että tuo kummallinen Jumalan mies oli mennyt vuorille, monet epäilivät koko tarinaa.

135:9.4 (1505.4) Kolmisen viikkoa sen jälkeen, kun Jeesus oli poistunut heidän luotaan, tapahtumapaikalle Pellaan saapui Jerusalemin pappien ja fariseusten lähettämä uusi lähetystö. He kysyivät Johannekselta suoraan, oliko tämä Elia tai Mooseksen lupaama profeetta, ja Johanneksen sanoessa ”En ole”, heillä oli otsaa kysyä: ”Oletko sinä Messias?”, ja Johannes vastasi: ”En ole.” Silloin nämä Jerusalemista tulleet miehet sanoivat: ”Ellet ole Elia etkä profeetta etkä Messias, niin miksi kastat ihmisiä ja aiheutat kaiken tämän

kohun?” Ja Johannes vastasi: ”Parempi olisi, jos ne, jotka ovat kuulleet minua ja jotka olen kastanut, itse kertoisivat, kuka minä olen, mutta sanon teille, että vaikka minä kastankin vedellä, keskuudessamme on ollut yksi, joka on tuleva takaisin kastaakseen teidät Pyhällä Hengellä.”

135:9.5 (1505.5) Nämä neljäkymmentä päivää olivat vaikea aika Johannekselle ja hänen opetuslapsilleen. Mikä olisi oleva Johanneksen suhde Jeesukseen? Keskustelun piiriin nousi sen sata kysymystä. Politiikka ja itsekäs eduntavoittelu alkoivat nousta esille. Messiaan ympärille rakennetuista erilaisista ideoista ja käsityksistä käytiin kiihkeitä keskusteluja. Tulisiko hänestä sotilasjohtaja ja Daavidin kaltainen kuningas? Löisikö hän Rooman armeijat, kuten Joosua oli lyönyt kanaanilaiset? Vai tulisiko hän perustamaan hengellisen valtakunnan? Johannes tuli vähemmistön mukana siihen tulokseen, että Jeesus oli mieluumminkin saapunut perustamaan taivaan valtakunnan, vaikkei hän omassa mielessään ollutkaan täysin selvillä, mitä tarkasti ottaen olisi sisällytettävä tähän tehtävään, jonka tavoitteena oli taivaan valtakunnan perustaminen.

135:9.6 (1505.6) Johannes koki nämä päivät erittäin rasittavina, ja hän rukoili, että Jeesus palaisi. Muutamat Johanneksen opetuslapset järjestivät etsintäpartioita lähetettäviksi Jeesuksen perään, mutta Johannes kielsi heitä sanoen: ”Meistä itse kenenkin aika on taivaan Jumalan käsissä; hän on ohjaava valittua Poikaansa.”

135:9.7 (1505.7) Oli varhainen sapattiaamun hetki, helmikuun 23. päivänä, kun aamuateriaansa nauttiva Johanneksen seurue katsahti ylös pohjoisen suunnalle ja näki Jeesuksen tulevan heitä kohti. Kun

hän tuli lähemmäksi, Johannes nousi suurelle kivelle ja sointuvan äänensä korottaen sanoi: ”Katsokaa Jumalan Poikaa, maailman vapahtajaa! Tämä on hän, josta olen sanonut: ’Minun jälkeeni on tuleva yksi, joka asetetaan edelleni, siksi että hän oli ennen minua.’ Tämän asian vuoksi tulin autiomaasta saarnaamaan katumusta ja kastamaan vedellä, julistaen, että taivaan valtakunta on lähellä. Ja nyt tulee hän, jonka on määrä kastaa teidät Pyhällä Hengellä. Ja näin jumalallisen hengen laskeutuvan tämän miehen päälle ja kuulin Jumalan äänen julistavan: ’Tämä on rakastettu Poikani, joka on minulle suuresti mieleen.’”

135:9.8 (1506.1) Jeesus kehotti heitä palaamaan ateriansa ääreen istuutuen samalla itse aterioimaan Johanneksen kanssa, sillä hänen veljensä Jaakob ja Juuda olivat palanneet Kapernaumiin.

135:9.9 (1506.2) Seuraavan päivän aamuna hän lausui jäähyväiset Johannekselle ja tämän opetuslapsille ja palasi Galileaan. Hän ei antanut heille mitään lupausta siitä, milloin he taas näkisivät hänet. Johanneksen kysellessä omasta saarnaamisestaan ja tehtävästään Jeesus sanoi hänelle vain: ”Isäni on opastava sinua nyt ja vastaisuudessa niin kuin hän on tehnyt menneisyydessäkin.” Ja tuona aamuna Jordanin töyräillä nämä kaksi suurmiestä lähtivät omille teilleen, eivätkä he lihallisessa hahmossa enää koskaan tavanneet toisiaan.

10. Johannes taivaltaa etelään

135:10.1 (1506.3) Koska Jeesus oli lähtenyt pohjoiseen ja Galileaan, Johanneksesta tuntui, että hänen oli palattava omia jälkiään etelään. Niinpä Johannes jäljelle jääneine opetuslapsineen aloitti sunnuntaiaamuna, maaliskuun 3. päivänä, taivalluksensa kohti etelää. Noin neljännes Johanneksen läheisimmistä kannattajista oli tällä välin lähtenyt Jeesusta tavoitellen Galileaan. Johanneksessa näkyi hämmentyneisyydestä johtuva surumielisyys. Koskaan hän ei enää saarnannut niin kuin hän oli saarnannut ennen Jeesuksen kastamista. Jotenkin hänestä tuntui, ettei vastuu tulevasta valtakunnasta ollut enää hänen harteillaan. Hänestä tuntui, että hänen työnsä oli jo jotakuinkin tehty; hän oli lohduton ja yksinäinen. Mutta hän saarnasi, kastoi ja vaelsi eteenpäin kohti etelää.

135:10.2 (1506.4) Matkallaan Johannes pysähtyi useaksi viikoksi Adamin kylän läheisyyteen, ja juuri siellä hän unohtumattomalla tavalla peittosi puheissaan Herodes Antipaan siitä syystä, että tämä oli lakia rikkoen vienyt toisen miehen vaimon. Tämän vuoden (26 jKr.) kesäkuulle tultaessa Johannes oli palannut takaisin sille Jordanin kahluupaikalle Betaniassa, jossa hän oli toista vuotta aikaisemmin ryhtynyt saarnaamaan tulevasta valtakunnasta. Jeesuksen kastamista seuranneina viikkoina Johanneksen saarnaamisen luonne muuttui vähitellen armon julistukseksi tavallisille ihmisille, samalla kun hän entistäkin kiivaammin tuomitsi turmeltuneet poliittiset ja uskonnolliset johtajat.

135:10.3 (1506.5) Herodes Antipas, jonka hallintoalueella Johannes oli saarnannut, alkoi pelätä, että Johannes ja tämän opetuslapset panisivat alulle kapinan. Herodesta närkästytti myös se, että

Johannes arvosteli julkisesti hänen perhepiirinsä asioita. Kaikki nämä seikat huomioon ottaen Herodes päätti teljetä Johanneksen vankilaan. Niinpä Herodeksen asiamiehet pidättivät Johanneksen varhain kesäkuun 12. päivän aamuna, ennen kuin kansanjoukko ehti saapua kuulemaan julistusta ja katsomaan kastamista. Kun viikko toisensa perään kului eikä häntä päästetty vapaaksi, hänen opetuslapsensa hajaantuivat kaikkialle Palestiinaan, ja monet heistä menivät Galileaan liittyäkseen siellä Jeesuksen seuraajiin.

11. Johannes vankilassa

135:11.1 (1506.6) Johanneksen vankeus oli hänelle yksinäinen ja jonkin verran katkerakin kokemus. Vain muutamat hänen seuraajistaan saivat luvan tavata häntä. Hän kaipasi kovasti Jeesuksen tapaamista, mutta hänen oli tyytyminen siihen, mitä hän sai kuulla Jeesuksen työstä niiden seuraajiensa kautta, joista oli tullut Ihmisen Poikaan uskovia. Hän tunsi usein kiusausta epäillä Jeesusta ja tämän jumalallista tehtävää. Jos Jeesus oli Messias, miksei tämä tehnyt mitään vapauttaakseen hänet tästä sietämättömästä vankeudesta? Yli puolentoista vuoden ajan tämä karu mies, joka oli tottunut elämään Jumalan paljaan taivaan alla, virui tuossa iljettävässä vankilassa. Ja tämä kokemus oli hänelle suuri koetus, jossa joutuivat lujille hänen uskonsa Jeesukseen ja hänen lojaalisuutensa Jeesusta kohtaan. Koko tämä kokemus oli toden totta suuri koetus, jossa joutui koetteille jopa Johanneksen usko Jumalaan. Monet kerrat hän

joutui kiusaukseen epäillä yksinpä oman tehtävänsä ja kokemuksensa aitoutta.

135:11.2 (1507.1) Johanneksen oltua vankilassa jo useita kuukausia hänen luokseen tuli ryhmä hänen omia opetuslapsiaan, ja Jeesuksen julkisesta toiminnasta kerrottuaan nämä sanoivat: ”Niin kuin huomaat, Opettaja, hän, joka oli kanssasi Jordanin yläjuoksulla, hän menestyy ja ottaa vastaan kaikki, jotka hänen luokseen tulevat. Hän jopa istuu pidoissa publikaanien ja syntisten kanssa. Todistit rohkeasti hänen puolestaan, eikä hän kuitenkaan tee mitään saadakseen sinut vapaaksi.” Mutta Johannes vastasi ystävilleen: ”Tämä mies ei voi tehdä mitään, ellei hänen taivaassa oleva Isänsä ole sitä hänelle suonut. Muistanette minun sanoneen: ’En ole Messias, vaan olen se, joka lähetettiin edeltäkäsin valmistamaan hänelle tietä.’ Ja sen olen tehnyt. Se, jolla on morsian, on sulhanen, mutta sulhasen ystävä, joka seisoo lähellä ja kuulee häntä, iloitsee suuresti kuullessaan sulhasen äänen. Tämä, minun iloni, siis on täyttynyt. Hänen pitää suureta, mutta minun täytyy pienetä. Minä olen tästä maailmasta ja olen sanomani julistanut. Jeesus Nasaretilainen tulee tähän maailmaan taivaasta ja on meidän kaikkien yläpuolella. Ihmisen Poika on astunut alas Jumalan työä, ja Jumalan sanat hän tulee teille julistamaan. Sillä taivaan Isä ei kitsastele antaessaan hengen omalle Pojalleen. Isä rakastaa Poikaansa ja antaa ennen pitkää kaikki olevaiset tämän Pojan käsiin. Joka uskoo Poikaan, hänellä on ikuinen elämä. Ja nämä sanat, jotka puhun, ovat tosia ja pysyvät ajasta aikaan.”

135:11.3 (1507.2) Mitä Johannes oli lausunut, hämmästytti niin näitä opetuslapsia, että he poistuivat paikalta sanaakaan sanomatta. Johanneskin oli varsin kiihdyksissä, sillä hän käsitti lausuneensa profetian. Enää hän ei koskaan kokonaan epäillyt Jeesuksen tehtävää ja jumalallisuutta. Mutta se, ettei Jeesus lähettänyt Johannekselle minkäänlaista viestiä, ettei tämä tullut häntä tapaamaan ja ettei tämä vähäisessäkään määrin käyttänyt suurta valtaansa saadakseen hänet vapaaksi vankilasta, olivat Johannekselle kipeä pettymys. Jeesus oli tästä kaikesta kuitenkin tietoinen. Hän tunsi Johannesta kohtaan syvää rakkautta, mutta ollessaan nyt tietoinen omasta jumalallisesta olemuksestaan ja täysin tietäessään ne suuret asiat, joita valmisteltiin Johannesta varten, sitten kun tämä erkanisi tästä maailmasta, ja tietäessään myös, että Johanneksen työ tässä maailmassa oli tehty, hän pakottautui olemaan puuttumatta suuren saarnaaja-profeetan elämänuran luonnonmukaiseen kulkuun.

135:11.4 (1507.3) Tämä pitkä vankilassa koettu epätietoisuus oli inhimillisesti katsoen sietämätöntä. Vain muutamaa päivää ennen kuolemaansa Johannes puolestaan lähetti luotetut viestinviejät Jeesuksen luo, jolle hän esitti kysymyksen: ”Onko minun työni tehty? Miksi virun vankilassa? Oletko todellakin Messias, vai onko meidän odotettava jotakuta toista?” Ja kun nämä kaksi opetuslasta toimittivat tämän viestin Jeesukselle, Ihmisen Poika vastasi: ”Menkää takaisin Johanneksen luo ja kertokaa hänelle, etten ole unohtanut, ja sallimaan minulle myös tämän, sillä meidän sopii täyttää vanhurskaus koko mitalta. Kertokaa Johannekselle, mitä olette nähneet ja kuulleet – eli että köyhille saarnataan hyvää

sanomaa – ja lopuksi, kertokaa maisen tehtäväni rakastetulle airuelle, että tulevana aikakautena hänelle koituu siunausta runsain mitoin, ellei hän missään tilanteessa epäile minua eikä lankea takiani.” Ja tämä oli viimeinen viesti, jonka Johannes sai Jeesukselta. Tämä viesti lohdutti häntä suuresti, ja se antoi hänelle paljon lujittaessaan hänen uskoaan ja valmistaessaan häntä hänen lihallisen elämänsä varsin pian tämän ikimuistettavan tapahtuman jälkeen seuranneeseen traagiseen päättymiseen.

12. Johannes Kastajan kuolema

135:12.1 (1508.1) Koska Johannes hänet pidätettäessä työskenteli Etelä-Pereassa, hänet vietiin välittömästi Machaeruksen linnoituksen vankilaan, jonne hän oli teljettynä teloittamiseensa asti. Herodes hallitsi sekä Pereaa että Galileaa, ja tuohon aikaan hänellä oli Pereassa residenssi sekä Juliasissa että Machaeruksessa. Galileassa virallinen residenssi oli siirretty Sepforiista uuteen pääkaupunkiin, Tiberiakseen.

135:12.2 (1508.2) Herodes ei uskaltanut päästää Johannesta vapaaksi, jottei tämä lietsoisi kapinaa. Hän ei uskaltanut riistää Johanneksen henkeä, jotteivät kansanjoukot ryhtyisi mellakoimaan pääkaupungissa, sillä tuhannet perealaiset uskoivat Johanneksen olevan pyhä mies, profeetta. Tietämättä, mitä muutakaan hän nasiirisaarnaajan suhteen voisi tehdä, Herodes siis piti hänet vankilassa. Johannes oli useaan kertaan ollut Herodeksen edessä,

mutta kertaakaan tämä ei suostunut sen paremmin poistumaan Herodeksen hallintoalueilta kuin pidättymään kaikesta julkisesta toiminnastakaan siinä tapauksessa, että hänet laskettaisiin vapaalle jalalle. Ja tämä uusi, Jeesus Nasaretilaista koskeva mieltenkuohu, joka koko ajan vain yltyi, puhui Herodekselle sen puolesta, ettei aika nyt ollut sopiva Johanneksen vapauttamiselle. Sitä paitsi Johannes oli joutunut myös Herodeksen laittoman vaimon, Herodiaan, kiihkeän ja katkeran vihan kohteeksi.

135:12.3 (1508.3) Useissa yhteyksissä Herodes keskusteli Johanneksen kanssa taivaan valtakunnasta, ja vaikka Johanneksen sanoma välillä tekikin häneen syvällisen vaikutuksen, hän ei kuitenkaan uskaltanut päästää tätä vankilasta.

135:12.4 (1508.4) Koska Tiberiaassa oli yhä meneillään paljon rakennustöitä, Herodes vietti huomattavan paljon aikaansa Perean residensseissään, ja Machaeruksen linnoitus miellytti häntä aivan erityisesti. Kesti vielä useita vuosia, ennen kuin kaikki Tiberiaan julkiset rakennukset ja virallinen residenssi olivat täysin valmiita.

135:12.5 (1508.5) Juhlistaakseen syntymäpäiväänsä Herodes järjesti tärkeimmille upseereilleen ja muille Galilean ja Perean hallitusvirastojen korkeissa asemissa oleville miehille Machaeruksen palatsissa komeat pidot. Koska Herodias ei ollut onnistunut saamaan Johannesta hengiltä vetoamalla suoraan Herodekseen, hän otti nyt tehtäväkseen saattaa Johannes pois päiviltä viekkaaseen juoneen turvautumalla.

135:12.6 (1508.6) Illan juhlamenojen ja huvitusten lomassa Herodias johdatti tyttärensä tanssimaan illallisvieraiden edessä. Herodesta

neidin esitys miellytti sangen suuresti, ja kutsuttuaan hänet eteensä hän sanoi tälle: ”Sinähän olet lumoava. Olen hyvin tyytyväinen sinuun. Koska tänään on syntymäpäiväni, saat pyytää minulta mitä ikinä haluat, ja annan sen sinulle, olkoon se vaikka puolet valtakuntaani.” Ja Herodes teki tämän kaiken monien kallistamiensa viinimaljojen vahvasti päihdyttämänä. Nuori vallasnainen vetäytyi sivummalle ja kysyi äidiltään, mitä hänen pitäisi Herodekselta pyytää. Herodias sanoi: ”Mene Herodeksen eteen ja pyydä häneltä Johannes Kastajan pää.” Ja palattuaan juhlapöydän ääreen tämä nuori nainen sanoi Herodekselle: ”Pyydän, että sinä nyt heti annat minulle tarjoiluvadilla Johannes Kastajan pään.”

135:12.7 (1508.7) Herodes joutui pelon ja murheen valtaan, mutta antamansa vakuutuksen ja kaikkien seurassaan aterioimassa istuvien tähden hän ei halunnut evätä pyyntöä. Ja Herodes Antipas pani asialle sotilaan antaen tälle käskyn tuoda paikalle Johanneksen pää. Näin Johannes mestattiin tuona yönä vankilassa, ja sotilas toi profeetan pään vadilla ja ojensi sen nuorelle naiselle juhlasalin takaosassa. Ja neiti antoi vadin äidilleen. Kun Johanneksen opetuslapset kuulivat tästä, he tulivat vankilaan noutamaan Johanneksen ruumiin ja laskettuaan sen hautakammioon he menivät kertomaan asiasta Jeesukselle.

Luku 136

Kaste ja ne neljäkymmentä päivää

136:0.1 (1509.1) JEESUS aloitti julkisen toimintansa, kun kansan mielenkiinto Johanneksen julistusta kohtaan oli korkeimmillaan, ja aikana, jolloin Palestiinan juutalaiset odottivat innokkaasti Messiaan ilmestymistä. Johannes ja Jeesus olivat varsin vähän toistensa kaltaisia. Johannes oli intomielinen ja totinen uurastaja, Jeesus puolestaan oli tyyni ja iloinen ahertaja; hänellä oli kiire vain muutaman kerran koko elämänsä aikana. Maailmalle Jeesus oli lievittävä lohdutus ja jossakin määrin esikuva; Johannes oli tuskin sen paremmin lohdutus kuin esikuvakaan. Hän saarnasi taivaan valtakuntaa muttei juurikaan kosketellut siitä koituvaa onnellisuutta. Vaikka Jeesus puhui Johanneksesta vanhan järjestyksen suurimpana profeettana, hän sanoi myös, että vähäisinkin niistä, jotka näkivät uuden tien suuren valkeuden ja astuivat sitä kautta taivaan valtakuntaan, oli tosiasiassa suurempi kuin Johannes.

136:0.2 (1509.2) Kun Johannes julisti tulevaa valtakuntaa, hän tahtoi viestillään sanoa: Katukaa! Paetkaa vihaa, joka on tuleva. Kun Jeesus ryhtyi saarnaamaan, hänen sanomaansa sisältyi edelleenkin kehotus katumukseen, mutta tällaista sanomaa seurasi aina evankeliumi, hyvä sanoma uuden valtakunnan riemusta ja vapaudesta.

1. Käsitykset odotetusta Messiaasta

136:1.1 (1509.3) Juutalaisilla oli monia käsityksiä odotetusta vapahtajasta, ja jokainen näistä messiasopin eri koulukunnista pystyi väitteidensä todistukseksi viittaamaan heprealaiskirjoitusten näkemyksiin. Yleisesti ottaen juutalaiset katsoivat kansakuntansa historian alkavan Abrahamista ja saavuttavan lakipisteensä Messiaassa ja Jumalan valtakunnan myötä seuraavassa uudessa aikakaudessa. Varhaisempina aikoina he olivat hahmotelleet tämän vapahtajan ”Herran palvelijaksi”, sitten ”Ihmisen Pojaksi”, kun myöhemmin jotkut taas uskaltautuivat niinkin pitkälle, että puhuivat Messiaasta ”Jumalan Poikana”. Mutta kutsuttiinpa häntä ”Abrahamin siemeneksi” tai ”Daavidin pojaksi”, kaikki olivat samaa mieltä siitä, että hänen oli määrä olla Messias, ”voideltu”. Tällä tavoin käsitys kehittyi, sitä mukaa kun ”Herran palvelijasta” tuli ”Daavidin poika”, ”Ihmisen Poika” ja ”Jumalan Poika”.

136:1.2 (1509.4) Enemmän oppia saaneet juutalaiset olivat Johanneksen ja Jeesuksen aikoihin kehittäneet sellaisen käsityksen tulevasta Messiaasta, että tämä olisi täydellistynyt ja edustava israelilainen,

jossa ”Herran palvelijan” ominaisuudessa yhdistyi profeetan, papin ja kuninkaan kolminkertainen virka.

136:1.3 (1509.5) Juutalaiset uskoivat hartaasti, että niin kuin Mooses oli ihmeteoillaan vapauttanut heidän isänsä Egyptin orjuudesta, niin olisi tuleva Messiaskin vapauttava juutalaiset Rooman herruudesta sitäkin suurempaa voimaa osoittavin ihmein ja rodullisesta riemuvoitosta kertovin ihmeteoin. Rabbit olivat keränneet pyhistä kirjoituksista lähemmäs viisisataa tekstikohtaa, joiden he niiden ilmeisistä ristiriitaisuuksista huolimatta väittivät profetoivan tulevasta Messiaasta. Ja kaikkien näiden Messiaan tulemisen ajankohtaan, toteutumistapaan ja Messiaan toimintaan ja tehtäviin liittyvien yksityiskohtien keskellä he kadottivat lähes täysin näköpiiristään luvatun Messiaan *persoonallisuuden*. He odottivat pikemminkin juutalaisten kansallisen kunnian palauttamista, Israelin ajallista korokkeellenostamista, kuin maailman pelastusta. Näin ollen on selvää, ettei Jeesus Nasaretilainen voinut koskaan tyydyttää tätä juutalaisen ajattelun materialistista messiaskäsitystä. Kunpa he olisivatkin tarkastelleet otaksumiinsa messiasennustuksiin sisältyviä profeetallisia sanoja kokonaan toisessa valossa, monet niistä olisivat varsin luonnollisella tavalla valmistelleet heidän ajatusmaailmaansa tunnistamaan Jeesuksen yhden aikakauden päättäjäksi ja uuden ja entistä paremman tuomiokauden alkuunpanijaksi, tuomiokauden, joka merkitsisi armoa ja pelastusta kaikille kansakunnille.

136:1.4 (1510.1) Juutalaiset oli kasvatettu uskomaan oppiin *Shekinahista*. Mutta tämä otaksuttu Jumalallisen Läsnäolon symboli ei ollut nähtävillä temppelissä. He uskoivat Messiaan tulemisen saavan aikaan sen restauraation. Heillä oli hämmentäviä käsityksiä perisynnistä ja ihmisen muka pahasta ominaislaadusta. Jotkut opettivat, että Aatamin synti oli kironnut ihmisten sukukunnan, ja että Messias poistaisi tämän kirouksen ja veisi ihmisen takaisin jumalalliseen suosioon. Toiset opettivat, että Jumala oli ihmisen luodessaan pannut hänen olemukseensa sekä hyvyyden että pahuuden; että tehdessään havaintoja tällaisen järjestelyn toimivuudesta, Jumala oli hyvin pettynyt, ja että ”Hän katui, että oli ihmisen tällä tavoin tehnyt.” Ja jotka näin opettivat, uskoivat, että Messiaan oli määrä tulla lunastamaan ihminen tästä myötäsyntyisestä pahuudesta.

136:1.5 (1510.2) Valtaosa juutalaisista uskoi, että syynä siihen, miksi heidän riutumisensa Rooman vallan alaisuudessa aina vain jatkui, oli heidän kansakuntana tekemänsä synnit ja gentiilikäännynnäisten penseys. Juutalaiskansakunta ei ollut *katunut* varauksettomasti; sen vuoksi Messias viivytti tulemistaan. Katumuksesta puhuttiin paljon; siksi Johanneksen saarna ”Katukaa ja ottakaa kaste, sillä taivaan valtakunta on lähellä” saavuttikin niin voimallisesti ja niin välittömästi vastakaikua. Ja hartaalle juutalaiselle taivaan valtakunta saattoi merkitä vain yhtä asiaa: Messiaan tulemista.

136:1.6 (1510.3) Mikaelin lahjoittautumisessa oli muuan juutalaisten messiaskäsitykselle täysin vieras piirre, nimittäin kahden olemuksen, inhimillisen ja jumalallisen olemuksen, *yhteenliittyminen*.

Juutalaiset olivat luoneet kuka minkäkinlaisen käsityksen Messiaasta täydellistyneenä ihmisenä, ihmistä ylemmälle tasolle kuuluvana tai jopa jumalallisena, mutta milloinkaan heidän mieleensä ei ollut juolahtanut käsitys inhimillisen ja jumalallisen *yhteenliittymisestä*. Ja tästä tuli Jeesuksen ensimmäisten opetuslasten suuri kompastuskivi. He ymmärsivät kyllä ihmiskäsityksen Messiaasta Daavidin poikana, sellaisena kuin aikaisemmat profeetat sen esittivät; Ihmisen Poikana, joka oli Danielin ja muutamien muiden myöhempien profeettojen käsitys yli-inhimilliselle tasolle kuuluvasta Messiaasta; ja jopa Jumalan Poikana, jollaiseksi Messias Heenokin kirjan kirjoittajan ja joidenkuiden hänen aikalaistensa toimesta kuvataan. Mutta yhdeksi pieneksi hetkeksikään heidän mieleensä ei ollut koskaan tullut oikea käsitys kahden olemuksen – inhimillisen ja jumalallisen – yhdistymisestä yhdessä maisessa persoonallisuudessa. Luojan ruumiillistumista luodun hahmossa ei ollut edeltäkäsin paljastettu. Se paljastui vasta Jeesuksessa. Maailma ei tiennyt tällaisista asioista mitään, ennen kuin Luoja-Poika tehtiin lihaksi ja ennen kuin hän eli tämän maailman kuolevaisten keskuudessa.

2. Jeesuksen kaste

136:2.1 (1510.4) Jeesus kastettiin hetkellä, jolloin Johanneksen julistustyö oli korkeimmillaan, aikana, jolloin koko Palestiina oli liekeissä hänen sanomansa – ”Jumalan valtakunta on lähellä” –

luomasta odotuksesta eli aikana, jolloin koko juutalaisyhteisö oli antautunut vakavaan ja juhlalliseen itsetutkiskeluun. Juutalaisten keskinäinen solidaarisuuden tunto oli varsin syvällekäyvää. Sen lisäksi, että juutalaiset uskoivat isän syntien saattavan vaikuttaa hänen lapsiinsa, he uskoivat myös lujasti, että yhden yksilön tekemä synti saattaisi kirota koko kansakunnan. Kaikki Johanneksen kastettaviksi suostuvat eivät siis suinkaan pitäneet itseään syyllisinä niihin nimeltä mainittuihin synteihin, jotka Johannes tuomitsi. Monet hurskaat sielut Johannes kastoi, koska se oli Israelille hyväksi. Heidän pelkonaan oli, ettei vain jokin synti, josta he eivät olleet tietoisia, viivyttäisi Messiaan tulemista. He tunsivat kuuluvansa syylliseen ja synnin takia kirottuun kansakuntaan ja tarjoutuivat kastettaviksi, jotta he niin tekemällä toisivat julki rodullisen katumuksen hedelmiä. On siis ilmeistä, ettei Jeesus missään mielessä ottanut vastaan Johanneksen toimittamaa kastetta katumusriittinä tai syntien anteeksi saamiseksi. Ottaessaan vastaan Johanneksen toimittaman kasteen Jeesus vain noudatti monien hurskaiden israelilaisten esimerkkiä.

136:2.2 (1511.1) Kun Jeesus Nasaretilainen astui Jordaniin tullakseen kastetuksi, hän oli tämän maailman kuolevainen, joka oli päässyt ihmisen evoluutionmukaisen kehityskaaren huipulle kaikessa sellaisessa, jossa oli kysymys mielen hallintaansaamisesta ja itsensä henkeensamastamisesta. Hän, joka sinä päivänä seisoi Jordanissa, oli ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen maailmojen täydellistynyt kuolevainen. Jeesuksen kuolevaismielen ja hänen

sisimmässään olleen henki-Suuntaajan, hänen Paratiisissa olevan Isänsä antaman jumalallisen lahjan, välille oli rakentunut täydellinen synkronia ja katkeamaton yhteys. Ja aivan samanlainen Suuntaaja on kaikkien Urantialla elävien normaaleiden olentojen sisimmässä siitä lähtien, kun Mikael nousi universuminsa johtajaksi, paitsi että Jeesuksen Suuntaajaa oli tähän erityistehtävään edeltäkäsin valmennettu sen pidettyä samalla tavoin asuinsijanaan Makiventa Melkisedekiä, joka oli muuan toinen kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistunut yli-inhimilliselle tasolle kuuluva olento.

136:2.3 (1511.2) Tavallisissa oloissa, kun maailman kuolevainen saavuttaa näin korkeat persoonallisuuden täydellistymisen tasot, tapahtuu sellaisia korkeammille hengellisille tasoille nousua ennakoivia ilmiöitä, jotka lopulta päätyvät kyseisen kuolevaisen kypsyneen sielun fuusioitumiseen siihen liittyvän jumalallisen Suuntaajan kanssa. Ja sellaisen muutoksen olisi ilmeisesti kuulunut tapahtua myös Jeesus Nasaretilaisen persoonallisuuden kokemusmaailmassa sinä nimenomaisena päivänä, jolloin hän kahden veljensä kanssa astui Jordaniin tullakseen Johanneksen toimesta kastetuksi. Tämä seremonia oli hänen Urantialla viettämänsä puhtaasti inhimillisen elämän loppukohtaus, ja monet ihmistä korkeampaa tasoa edustavat tarkkailijat odottivat näkevänsä, miten Suuntaaja fuusioituisi asuinsijanaan olleeseen mieleen, mutta he kaikki joutuivat kokemaan pettymyksen. Tapahtuikin jotakin uutta ja suurenmoisempaa. Kun Johannes asetti kätensä Jeesuksen päälle hänet kastaakseen, Jeesuksen sisimmässä

asuva Suuntaaja poistui lopullisesti Joshua ben Josefin täydellistyneestä ihmissielusta. Ja muutamassa hetkessä tämä jumalallinen entiteetti palasi Diviningtonista Personoituna Suuntaajana ja kautta Nebadonin paikallisuniversumin toimivien kaltaistensa päällikkönä. Näin ollen Jeesus siis näki oman entisen jumalallisen henkensä laskeutuvan, kun tämä personoidussa hahmossa palasi hänen luokseen. Ja hän kuuli tämän saman Paratiisista peräisin olevan hengen lausuvan nyt nämä sanat: ”Tämä on rakastettu Poikani, joka on minulle suuresti mieleen.” Ja myös Johannes ja Jeesuksen kaksi veljeä kuulivat nämä sanat. Vesirajassa seisovat Johanneksen opetuslapset eivät näitä sanoja kuulleet, eivätkä he myöskään nähneet Personoidun Suuntaajan ilmestymää. Vain Jeesuksen silmät näkivät Personoidun Suuntaajan.

136:2.4 (1511.3) Kun palannut ja nyt jo korotettu Personoitu Suuntaaja oli lausunut nuo sanat, vallitsi täydellinen hiljaisuus. Ja näiden neljän vielä seistessä vedessä Jeesus katsoi ylös lähellä olevaan Suuntaajaan ja rukoili: ”Isäni, joka hallitset taivaassa, pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulkoon sinun valtakuntasi! Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa.” Kun hän oli rukoillut, ”taivaat aukenivat”, ja Ihmisen Poika näki tuolloin jo Personoidun Suuntaajan esittämän näyn, jossa hän näki itsensä Jumalan Poikana, sellaisena kuin hän oli ollut, ennen kuin hän tuli maan päälle kuolevaisen lihalliseen hahmoon pukeutuneena, ja sellaisena kuin hän olisi, sitten kun ruumiillistuneena eletty elämä olisi päättynyt. Tämän taivaallisen näyn näki vain Jeesus.

136:2.5 (1512.1) Johanneksen ja Jeesuksen kuulema ääni oli Personoidun Suuntaajan ääni, kun tämä puhui Universaalisen Isän nimissä, sillä Suuntaaja on Paratiisin-Isästä ja niin kuin Paratiisin-Isä. Koko Jeesuksen maan päällä viettämän elämän loppuajan tämä Personoitu Suuntaaja oli hänen kanssaan kaikissa hänen ponnisteluissaan. Jeesus oli jatkuvasti yhteydessä tähän korotettuun Suuntaajaan.

136:2.6 (1512.2) Kun Jeesus kastettiin, hän ei katunut mitään pahoja tekoja; hän ei tehnyt synnintunnustusta. Hänen kasteessaan oli kysymys vihkiytymisestä taivaallisen Isän tahdon täyttämiseen. Kasteessaan hän kuuli Isänsä kutsun, josta ei voinut erehtyä. Se oli lopullinen kehotus ryhtyä hoitamaan hänen Isänsä asioita, ja hän poistui neljäksikymmeneksi päiväksi yksinäisyyteen pohtimaan näitä moninaisia ongelmia. Vetäytyessään näin joksikin aikaa sivuun siitä aktiivisesta yhteydenpidosta, jota hänen persoonallisuutensa piti maisiin kanssaihmisiinsä, Jeesus – sellaisena kuin hän oli ja niin että se tapahtui Urantialla – noudatti samaa käytäntöä, joka vallitsee morontiamaailmoissa aina, kun taivaaseen nouseva kuolevainen fuusioituu sisimmässään olevaan Universaalisen Isän läsnäoloon.

136:2.7 (1512.3) Tämä kastepäivä päätti Jeesuksen puhtaasti ihmisenä viettämän elämän. Jumalallinen Poika on löytänyt Isänsä, Universaalinen Isä on löytänyt ruumiillistuneen Poikansa, ja he puhuvat toinen toisilleen.

136:2.8 (1512.4) (Jeesus oli miltei kolmenkymmenenyhden ja puolen vuoden ikäinen, kun hänet kastettiin. Kun Luukas sanoo, että Jeesus kastettiin keisari Tiberiuksen hallituskauden viidentenätoista

vuotena, joka olisi vuosi 29 jKr., sillä Augustus kuoli vuonna 14 jKr., olisi muistettava, että Tiberiuksella oli yhteiskeisarius Augustuksen kanssa kahden ja puolen vuoden ajan ennen Augustuksen kuolemaa, ja että hän oli lokakuussa vuonna 11 jKr. lyöttänyt rahoja omaksi kunniakseen. Näin ollen hänen tosiasiallisen hallituskautensa viidestoista vuosi oli juuri puheena oleva vuosi 26 jKr., Jeesuksen kastevuosi. Ja se oli myös sama vuosi, jolloin Pontius Pilatuksen virkakausi Juudean maaherrana alkoi.)

3. Ne neljäkymmentä päivää

136:3.1 (1512.5) Jeesus oli selviytynyt kuolevaislahjoittautumisensa suuresta kiusauksesta jo ennen kastepäiväänsä, kun kasteesta märät Hermonvuoren rinteet olivat häntä kuuden viikon ajan kastelleet. Siellä, Hermonvuorella, hän oli ilman apua toimivana tämän maailman kuolevaisena kohdannut ja kukistanut Urantian vallantavoittelijan, Caligastian, joka oli tämän maailman prinssi. Tuona ikimuistettavana päivänä Jeesus Nasaretilaisesta oli universumin aikakirjojen mukaan tullut Urantian Planeettaprinssi. Ja tämä Urantian Prinssi, joka kohta julistettaisiin Nebadonin korkeimmaksi Hallitsijaksi, vetäytyi nyt neljänkymmenen päivän yksinäisyyteen laatimaan suunnitelmia ja päättämään keinoista, joiden avulla hän julistaisi ihmisten sydämessä olevasta uudesta Jumalan valtakunnasta.

136:3.2 (1512.6) Neljänkymmenen päivän ajan kasteensa jälkeen hän sovittautui Suuntaajansa personoitumisen aiheuttamiin muuttuneisiin maailman ja universumin olosuhteisiin. Eristäytyessään muusta maailmasta Perean kukkuloille hän teki päätökset siitä, mitä toimintatapaa hän noudattaisi ja millaisia keinoja käyttäisi maisen elämänsä uudessa ja muuttuneessa vaiheessa, jonka hän oli kohta aloittava.

136:3.3 (1512.7) Jeesus ei vetäytynyt yksinäisyyteen paastotakseen ja sieluaan piinatakseen. Hän ei ollut askeetti, vaan hän tuli tekemään ikiajoiksi lopun kaikista sellaisista käsityksistä, että ne muka olisivat keino lähestyä Jumalaa. Syyt, joiden vuoksi hän etsiytyi tähän yksinäisyyteen, olivat täysin erilaiset kuin ne syyt, jotka olivat olleet Mooseksen ja Elian, vieläpä Johannes Kastajankin, vaikuttimina. Jeesus oli tuolloin täysin tietoinen siitä, mikä hänen suhteensa oli luomaansa universumiin ja myös Paratiisin-Isän, hänen taivaassa olevan Isänsä, valvomaan universumien universumiin. Hänellä oli nyt täysimääräinen muistikuva lahjoittautumisvaltuutuksesta ja siihen liittyvistä ohjeista, jotka hänen vanhempi veljensä Immanuel oli antanut, ennen kuin hän ryhtyi toteuttamaan Urantialla tapahtunutta ruumiillistumistaan. Hän ymmärsi nyt selkeästi ja täysimääräisesti kaikki nämä laaja-alaiset suhdekokonaisuudet, ja hän halusi olla jonkin aikaa poissa, tekemässä hiljaista ajatustyötä, voidakseen harkita niitä suunnitelmia ja päättää niistä menetelmistä, joilla hän veisi läpi julkisen toimintansa tämän maailman ja paikallisuniversuminsa kaikkien muiden maailmojen hyväksi.

136:3.4 (1513.1) Kukkuloilla vaellellessaan ja sopivaa suojapaikkaa etsiskellessään Jeesus kohtasi universuminsa toimeenpanopäällikön, Nebadonin Kirkkaan Aamutähden Gabrielin. Gabriel rakensi nyt uudelleen henkilökohtaisen yhteydenpitokanavan universumin Luoja-Poikaan. He tapasivat ensimmäistä kertaa kasvoista kasvoihin, sen jälkeen kun Mikael oli lausunut hyvästit työtovereilleen Salvingtonissa mennessään Edentiaan hänen Urantialla tapahtuvan lahjoittautumisensa valmisteluna. Immanuelin määräyksestä ja Uversan Päivien Muinaisten valtuuttamana Gabriel toi nyt Jeesukselle tiedot siitä, että hänen Urantialla läpikäymänsä lahjoittautumiskokemus oli käytännöllisesti katsoen loppuun suoritettu siltä osin kuin siinä oli kysymys hänen universumiinsa kohdistuvasta täydelliseksi saatetun hallitsijanvallan ansaitsemisesta ja Luciferin kapinan kukistamisesta. Edellinen toteutui hänen kastepäivänään hänen Suuntaajansa personoimisen osoitettua, että hänen kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa suorittamansa lahjoittautuminen oli ollut täydellinen ja täysimääräinen, ja jälkimmäisestä oli tullut historian tosiasia päivänä, jolloin hän laskeutui Hermonvuorelta liittyäkseen häntä odottavan nuorukaisen, Tiglathin, seuraan. Jeesukselle ilmoitettiin nyt paikallisuniversumin ja superuniversumin korkeimpien viranomaisten toimesta, että hänen lahjoittautumistehtävänsä oli suoritettu siltä osin kuin se vaikutti hänen henkilökohtaiseen asemaansa suhteessa hallitsijanvaltaan ja kapinaan. Tämän vakuutuksen hän oli jo saanut suoraan Paratiisista näyssään, jonka hän näki kastetilaisuudessa, ja oman sisäisen Ajatuksensuuntaajansa personoitumisilmiössä.

136:3.5 (1513.2) Kun Jeesus vielä viipyi vuorella Gabrielin kanssa keskustellen, Edentian Konstellaation Isä ilmestyi omassa persoonassaan Jeesuksen ja Gabrielin luokse ja sanoi: ”Kirjaanviennit on tehty. Mikaelin, numero 611 121, hallitsijanvalta omaan Nebadonin universumiinsa on täysimääräisenä Universaalisen Isän oikealla puolella. Tuon sinulle Urantia-inkarnoitumisen tukijaveljesi, Immanuelin, myöntämän lahjoittautumisvapautuksen. Sinulla on vapaus, sen mukaan minkä itse katsot parhaaksi, joko nyt heti tai minä vastaisuuden hetkenä hyvänsä päättää ruumiillistumalla suorittamasi lahjoittautuminen, nousta Isäsi oikealle puolelle, ottaa vastaan hallitsijanvaltasi ja ottaa haltuusi hyvin ansaitsemasi ehdoton hallitsijan asema koko Nebadoniin nähden. Todistan myös, että Päivien Muinaisten antaman valtuutuksen nojalla on kirjoitettu valmiiksi ne superuniversumin asiakirjat, jotka koskevat koko syntikapinan päättymistä universumissasi ja jotka myöntävät sinulle täydet ja rajattomat valtuudet hoitaa mitkä tahansa ja kaikki mahdolliset tämänlaatuiset mullistukset tulevaisuudessa. Tehtäväsi Urantialla ja kuolevaisen luodun lihallisessa hahmossa on teknisessä mielessä päättynyt. Minkä kulkusuunnan tämän jälkeen valitset, on vapaasti päätettävissäsi.”

136:3.6 (1513.3) Edentian Kaikkein Korkeimman Isän jätettyä hyvästit Jeesus kävi pitkän keskustelun Gabrielin kanssa siitä, mikä olisi hyväksi universumille, ja lähettäessään terveisensä Immanuelille hän esitti vakuutuksensa siitä, että hän työssä, johon hän kohta Urantialla ryhtyisi, pitäisi aina mielessään hänelle Salvingtonissa

ennen lahjoittautumista annetun valtuutuksen yhteydessä lausutut neuvot.

136:3.7 (1514.1) Kaikki nämä neljäkymmentä eristäytyneisyyden päivää Sebedeuksen pojat Jaakob ja Johannes olivat etsiskelleet Jeesusta. Monta kertaa he olivat hyvinkin lähellä hänen olinpaikkaansa, mutta koskaan he eivät häntä löytäneet.

4. Suunnitelmat julkista toimintaa varten

136:4.1 (1514.2) Päivän toisensa perään Jeesus laati ylhäällä kukkuloilla suunnitelmia Urantialla suorittamansa lahjoittautumisen loppuosaa varten. Ensiksi hän päätti, ettei hän opettaisi niin kauan kuin Johanneksen opetustoiminta vielä jatkui. Hän aikoi pysytellä verrattain syrjässä, kunnes Johanneksen toiminta olisi täyttänyt tarkoituksensa tai Johanneksen vangitseminen äkillisesti katkaisisi hänen toimintansa. Jeesus tiesi hyvin, että Johanneksen peloton ja tahditon saarnaaminen ennen pitkää herättäisi vallanpitäjien pelot ja vihamielisyyden. Johanneksen vaaranalaisen aseman huomioon ottaen Jeesus ryhtyi laatimaan täsmällistä ohjelmaa julkiselle toiminnalleen kansansa ja maailman hyväksi, jokaisen asutun maailman hyväksi koko hänen valtavassa universumissaan. Mikaelin kuolevaisen hahmossa suorittama lahjoittautuminen tapahtui Urantia*lla*, mutta se suoritettiin Nebadonin kaikkien maailmojen *hyväksi*.

136:4.2 (1514.3) Pohdittuaan perusteellisesti yleissuunnitelmaa, jonka mukaan hän koordinoisi oman ohjelmansa Johanneksen nostattaman liikkeen kanssa, Jeesus kävi ensimmäiseksi mielessään läpi Immanuelin antamat ohjeet. Hän pohdiskeli huolellisesti saamiaan ohjeita, jotka koskivat hänen työskentelymenetelmiään ja sitä, ettei hänen tullut jättää planeetalle mitään säilyvää kirjoitusta. Mitä Jeesus tämän jälkeen kirjoitti, hän teki sen aina hiekkaan. Seuraavalla Nasaretin-käynnillään Jeesus veljensä Joosefin suureksi suruksi hävitti kaikki säilyneet kirjoituksensa; niitä oli laudanpätkillä, joita oli ympäri puusepänverstasta ja riippui vanhan kodin seinillä. Ja Jeesus pohdiskeli paljon Immanuelin antamia neuvoja, jotka koskivat hänen taloudellista, sosiaalista ja poliittista suhtautumistaan maailmaan, sellaisena kuin hän sen kohtaisi.

136:4.3 (1514.4) Jeesus ei paastonnut näiden eristyneisyydessä viettämiensä neljänkymmenen päivän aikana. Pisin aika, jonka hän oli ruoatta, oli hänen vuorilla viettämänsä kaksi ensimmäistä päivää, jolloin hän oli niin syventynyt ajatuksiinsa, että syöminen unohtui häneltä kokonaan. Mutta kolmantena päivänä hän jo etsiskeli ruokaa. Tänä aikana häntä eivät myöskään *kiusanneet* mitkään tätä maailmaa tai mitään muutakaan maailmaa asemapaikkanaan pitävät pahat henget tai kapinalliset persoonallisuudet.

136:4.4 (1514.5) Nämä neljäkymmentä päivää olivat tilaisuus, jossa hänen ihmismielensä ja jumalallinen mielensä kävivät viimeisen neuvonpitonsa, tai paremminkin kysymys oli näiden kahden, nyt yhdeksi tehdyn mielen ensimmäisestä reaalisesta toiminnasta.

Tämän suurimerkityksisen mietiskelyjakson tuottamat tulokset osoittivat lopullisesti, että jumalallinen mieli oli voitokkaasti ja hengellisesti päässyt ihmisälyn herraksi. Ihmisen mielestä on tästä hetkestä lähtien tullut Jumalan mieli, ja vaikka ihmismielen minuus onkin aina läsnä, tämä hengellistynyt ihmismieli sanoo kuitenkin aina: ”Tapahtukoon ei minun tahtoni, vaan sinun.”

136:4.5 (1514.6) Tämän vaiheikkaan ajan tapahtumat eivät olleet mitään nälkiintyneen ja heikentyneen mielen luomia mielikuvituksellisia näkyjä, ne eivät liioin olleet sellaisia sekavia ja lapsekkaita vertauskuvia, jollaisina ne jälkeenpäin pääsivät kirjoihin ”Jeesuksen erämaassa kokemina kiusauksina”. Mieluumminkin tämä oli kausi, jonka kuluessa hän saattoi käydä ajatuksissaan läpi koko sitä tapahtumaintäyteistä ja monipolvista elämänvaihetta, josta hänen Urantialla suorittamansa lahjoittautuminen koostui, ja laatia huolellisesti sellaiset suunnitelmat huolenpidon jatkumista varten, jotka parhaalla tavalla palvelisivat tätä maailmaa ja joilla olisi myös jokin anti kaikkien muiden kapinan eristämien sfäärien kohennukseksi. Jeesus kävi ajatuksissaan läpi koko sen aikavälin, jolloin Urantialla on ollut ihmiselämää: Andonin ja Fontan ajoista Aatamin lankeemukseen ja edelleen Saalemin Melkisedekin suorittamaan palvelukseen saakka.

136:4.6 (1514.7) Gabriel oli muistuttanut Jeesusta, että oli olemassa kaksi tapaa, joilla hän saattoi ilmoittaa itsestään maailmalle siinä tapauksessa, että hän päättäisi viipyä jonkin aikaa Urantialla. Ja Jeesukselle tehtiin selväksi, että hänen tässä asiassa tekemänsä päätös ei millään tavalla vaikuttaisi sen kummemmin hänen

universumin hallitsijan asemaansa kuin Luciferin kapinan päättämiseenkään. Nämä kaksi maailmanhoivaamisen tapaa olivat:

136:4.7 (1515.1) 1. Hänen oma tapansa – tapa, joka saattaisi näyttää miellyttävimmältä ja tuloksellisimmalta tämän maailman välittömien tarpeiden ja hänen oman universuminsa senhetkisen kohennuksen kannalta.

136:4.8 (1515.2) 2. Isän tapa – toimia esimerkkinä luodun olennon elämän kaukonäköisestä ihanteesta, sellaisena kuin universumien universumin Paratiisissa toimivaan hallintoon kuuluvat korkeat persoonallisuudet sen mielessään näkevät.

136:4.9 (1515.3) Näin Jeesukselle selvitettiin, että oli olemassa kaksi tapaa, joiden mukaan hän voisi järjestää maisesta elämästään vielä jäljellä olevan ajan. Kummassakin tavassa oli jotakin, joka puhui tuon tavan puolesta, kun sitä sai tarkastella senhetkisen tilanteen valossa. Ihmisen Poika ymmärsi toki, ettei sillä, millaisen valinnan hän näiden kahden menettelytavan välillä tekisi, olisi mitään tekemistä sen kanssa, että hän saisi haltuunsa universumin hallitsijan aseman; se oli asia, joka oli jo ratkaistu ja sinetöity universumien universumin asiakirjoissa ja joka vain odotti, että hän omakohtaisesti esittäisi sitä merkitsevän vaatimuksen. Mutta Jeesuksen annettiin ymmärtää, että hänen Paratiisin-veljelleen, Immanuelille, tuottaisi syvää tyydytystä, jos hän, Jeesus, katsoisi sopivaksi päättää ruumiillistuneena elämänsä maisen elämänvaiheensa samalla tavoin kuin hän sen niin ylevästi oli aloittanutkin eli noudattamalla aina Isän tahtoa. Eristyneisyytensä kolmantena päivänä Jeesus lupasi itselleen, että hän menisi takaisin

maailmaan viemään päätökseen maisen elämänvaiheensa ja että hän tilanteessa, jossa olisi valittava kahden tavan välillä, tekisi valintansa aina Isän tahdon hyväksi. Ja hän eli maisesta elämästään jäljellä olleen osan alusta loppuun aina uskollisena tälle ratkaisulle. Hamaan katkeraan loppuun saakka hän poikkeuksetta alisti oman suvereenin tahtonsa sille, mikä on taivaallisen Isän tahto.

136:4.10 (1515.4) Vuoristoerämaassa vietetyt neljäkymmentä päivää eivät olleet mikään suuren kiusauksen kausi, vaan kysymyksessä oli paremminkin Mestarin *suurten päätösten* kausi. Näiden päivien kuluessa, jolloin hän yksinäisyydessään kävi vuoropuhelua itsensä ja Isänsä välittömän läsnäolon, Personoidun Suuntaajan, kanssa (hänellä ei enää ollut henkilökohtaista serafisuojelijaa), hän päätyi päätös päätökseltä niihin suuriin ratkaisuihin, jotka sittemmin ohjasivat hänen menettelytapojaan ja käyttäytymistään koko sen ajan, joka hänen maisesta elämänvaiheestaan vielä oli jäljellä. Myöhempinä aikoina perimätieto suuresta kiusauksesta tuli kytketyksi tähän eristyneisyydessä vietettyyn ajanjaksoon siksi, että se sekoittui katkelmallisiin kertomuksiin Hermonvuoren kamppailuista, ja myös siksi, että kertomuksissa oli tapana panna kaikki suuret profeetat ja ihmisjohtajat aloittamaan julkinen uransa siten, että he kävivät läpi näitä oletettuja paastoamiseen ja rukoilemiseen käytettyjä ajanjaksoja. Aina kun Jeesus oli joutunut tekemään mitä tahansa uusia tai vakavia päätöksiä, hänen tapanaan oli ollut vetäytyä erilleen ja asettua yhteyteen oman henkensä kanssa, jotta hänellä olisi mahdollisuus saada tietää, mikä on Jumalan tahto.

136:4.11 (1515.5) Kaikessa, mitä Jeesus maisen elämänsä loppuajaksi suunnitteli, hän joutui ihmissydämessään aina ristiriitaan kahden vastakkaisen toimintalinjan kanssa:

136:4.12 (1515.6) 1. Hänellä oli voimakas halu saada oma kansansa – ja koko maailma – uskomaan häneen ja ottamaan vastaan hänen uusi hengellinen valtakuntansa. Ja hän tiesi hyvin kansansa käsitykset tulevasta Messiaasta.

136:4.13 (1515.7) 2. Elää ja toimia tavalla, jonka hän tiesi Isänsä hyväksyvän, suorittaa työnsä muiden hädässä olevien maailmojen hyväksi ja valtakuntaa perustaessaan jatkaa Isänsä tunnetuksitekemistä ja hänen rakkaudentäyteisen jumalallisen luonteensa esilletuomista.

136:4.14 (1515.8) Kaikki nämä tapahtumaintäyteiset päivät Jeesus eli muinaisessa kallioluolassa, kukkuloiden kupeessa olevassa suojassa, lähellä aikoinaan Beit Adisiksi kutsuttua kylää. Hän joi pienestä lähteestä, joka pulppusi kukkulan kupeesta tämän kalliosuojan lähellä.

5. Ensimmäinen suuri päätös

136:5.1 (1516.1) Kolmantena päivänä sen jälkeen, kun Jeesus oli ryhtynyt tähän neuvonpitoon itsensä ja Personoidun Suuntaajansa kanssa, hänelle esitettiin näyssä yhteen kerääntyneet Nebadonin taivaalliset sotajoukot, jotka niiden komentajat olivat lähettäneet toimittamaan,

mitä ikinä heidän rakastettu Hallitsijansa tahtoisi. Tähän mahtavaan armeijakuntaan kuului kaksitoista serafilegioonaa ja samassa suhteessa kaikkia muita universumin älyllisiä olentoja. Ja Jeesuksen ensimmäinen eristyneisyydessä tekemä suuri päätös koski sitä, turvautuisiko hän näiden voimallisten persoonallisuuksien apuun Urantialla tapahtuvaa julkista toimintaansa koskevan ja kohta alkavan ohjelman yhteydessä vai jättäisikö hän sen tekemättä.

136:5.2 (1516.2) Jeesus päätti, että hän *ei* turvautuisi yhdenkään tähän valtavaan joukkokuntaan kuuluvan persoonallisuuden apuun, ellei kävisi selvästi ilmi, että sellainen olisi hänen *Isänsä tahto*. Tästä yleisluontoisesta päätöksestä huolimatta tämä valtava joukkokunta jäi hänen luokseen koko hänen maisen elämänsä päätösjakson ajaksi ja oli aina valmiina noudattamaan Hallitsijansa vähäisintäkin tahdon ilmausta. Vaikkei Jeesus ihmissilmillään näitä hänen lähellään pysyttteleviä persoonallisuuksia kaiken aikaa nähnytkään, hänen seurassaan oleva Personoitu Suuntaaja sen sijaan näki heidät koko ajan ja kykeni pitämään heihin yhteyttä, jokaiseen heistä.

136:5.3 (1516.3) Ennen kuin Jeesus astui alas kukkuloilta neljänkymmenen päivän eristyneisyydestään, hän asetti tämän häntä palvelemaan asettuneen universumipersoonallisuuksien armeijan vastikään Personoidun Suuntaajansa välittömään komentoon, ja nämä valitut persoonallisuudet universumin älyllisten olentojen jokaisesta jakautumasta toimivat kuuliaisesti ja kunnioittavasti tämän korotetun ja kokeneen Personoidun Salaperäisen Opastajan viisaassa ohjauksessa Urantian ajanlaskun mukaan yli neljän vuoden ajan. Ottaessaan komentoonsa tämän mahtavan joukkokunnan

Suuntaaja, joka kerran oli ollut olemuksellinen osa Paratiisin-Isää, vakuutti Jeesukselle, ettei näille ihmisen yläpuolista tasoa oleville voimille annettaisi missään tapauksessa lupaa palvella tai tuoda itseään julki hänen maisen elämänuransa yhteydessä tai sen hyväksi, ellei osoittautuisi Isän sellaista väliintuloa tahtovan. Näin Jeesus yhdellä suurella päätöksellä riisti vapaaehtoisesti itseltään mahdollisuuden turvautua yli-inhimilliseltä tasolta saatavaan apuun kaikissa asioissa, jotka liittyivät hänen kuolevaisena elämänsä elämänvaiheen jäljellä olevaan osaan, ellei Isä sattuisi hänestä riippumatta päättämään, että hän osallistuu johonkin tiettyyn Pojan maisen toiminnan tapahtumaan tai välinäytökseen.

136:5.4 (1516.4) Ottaessaan vastaan tämän Kristus Mikaelia palvelemaan varautuneiden universumiarmeijoiden komentajuuden Personoitu Suuntaaja näki paljon vaivaa osoittaakseen Jeesukselle, että vaikka tällaista universumiluotujen joukkokuntaa voitaisiinkin *avaruus*toimintojen osalta rajoittaa heidän Luojansa antamin valtuuksin, tällaiset rajoitukset eivät kuitenkaan vaikuttaisi heidän *ajassa* tapahtuvaan toimintaansa. Ja tämä rajoitus liittyi siihen tosiasiaan, että sitten kun Suuntaajat kerran on personoitu, he ovat ei-ajallisia olentoja. Näin Jeesusta muistutettiin siitä, että vaikka Suuntaajan komentoon asetettujen elävien, älyllisten olentojen valvonta olisi täysimääräistä ja täydellistä kaikissa asioissa, jotka liittyivät *avaruuteen*, yhtä täydellisiä rajoituksia ei voitaisi määrätä *ajan* suhteen. Suuntaaja sanoi: ”Minä tulen, kuten olet määrännyt, estämään tämän universumin älyllisistä olennoista koostuvan palveluvalmiudessa olevan armeijan käytön tavalla, joka liittyisi

maiseen elämänuraasi, niitä tapauksia lukuun ottamatta, jolloin Paratiisin-Isä käskee minun irrottaa käyttöön näitä voimia, jotta hänen jumalallinen tahtonsa päätöksesi mukaan pääsisi toteutumaan, ja lisäksi sellaisissa tapauksissa, jolloin sinä mahdollisesti teet jumalallis-inhimillisen tahtosi mukaisesti jonkin ratkaisun tai teon, joka edellyttää poikkeamisia maan päällä *ajan* suhteen vallitsevasta luonnollisesta järjestyksestä. Kaikissa tällaisissa tapauksissa olen voimaton, ja avuttomia ovat ne luomasi olennot, jotka ovat kokoontuneet tänne voimansa täyteydessä ja voimansa yhdistäen. Jos yhdistyneillä olemuksillasi jolloinkin on tällaisia toiveita, nämä päätöksesi mukaiset määräykset pannaan toimeen viivytyksettä. Kaikissa tällaisissa asioissa toivomuksesi aiheuttaa ajan lyhenemisen, ja mikä oli hankkeissa, *on* jo olemassa. Minun komentopiirissäni tässä on kysymys täysimmästä mahdollisesta rajoituksesta, joka potentiaaliseen suvereenisuuteesi on kohdistettavissa. Omassa tietoisuudessani aika on ei-olemassaolevaa, enkä sen vuoksi voi rajoittaa luotujasi missään sellaisessa, joka liittyy aikaan.”

136:5.5 (1517.1) Tällä tavoin Jeesus sai tietää, miten hänen päätöksensä siitä, että hän vielä jatkaisi elämäänsä ihmisenä ihmisten joukossa, toteutuisi käytännössä. Hän oli yhdellä ainoalla päätöksellä estänyt kaikkia palvelukseen valmiita, älyllisten olentojen eri ryhmistä koottuja universumiarmeijoita osallistumasta hänen kohta alkavaan julkiseen toimintaansa, paitsi asioissa, joissa ei ollut kysymys muusta kuin *ajasta*. Sanotusta käynee selville, että jokaisessa Jeesuksen hoivatyöhön liittyneessä kenties yliluonnollisessa tai niin sanotusti

ihmisen mahdollisuudet ylittäneessä sivuilmiössä olikin kysymys vain ja yksinomaan aikatekijän eliminoimisesta, ellei sitten taivaassa oleva Isä nimenomaan toisin määrännyt. Mikään ihmeteko, laupeudentyö, tai mikä tahansa muu mahdollinen tapahtuma, joka tuli julki Jeesuksen jäljellä olleiden maisten ponnistusten yhteydessä, ei mitenkään voinut olla luonteeltaan eikä olemukseltaan teko, joka olisi ylittänyt säädetyt ja Urantialla elävän ihmisen olosuhteisiin säännön mukaan vaikuttavat luonnonlait, *paitsi* tässä erikseen mainitussa *aika*kysymyksessä. Mitään rajoituksia ei tietenkään voitaisi panna ”Isän tahdon” ilmenemisille. Aikatekijän eliminoituminen sellaisessa yhteydessä, että tämä universumin potentiaalinen Hallitsija oli tuonut julki jotakin, mitä hän halusi, oli vältettävissä vain sillä, että tämä Jumala-ihminen suoraan ja yksiselitteisesti toi esille *tahtonsa*, jonka mukaan aikaa, sellaisena kuin se liittyi kysymyksessä olevaan tekoon tai tapahtumaan, *ei tulisi lyhentää eikä eliminoida*. Jeesuksen oli pysyttävä alituisesti aikatietoisena kyetäkseen estämään selvien *aikatekijästä johtuvien ihmeiden* ilmaantumisen. Jokainen tämän Luoja-Pojan taholla aikatietoisuudessa ilmennyt katkos siinä yhteydessä, kun hänen mielessään oli jotakin, jota hän määrätietoisesti halusi, merkitsi samaa kuin hänen mielessään siinneen asian todeksitulo, ja se tapahtui ilman aikatekijän väliintuloa.

136:5.6 (1517.2) Mikaeliin liittyneen Personoidun Suuntaajan valvovan kontrollin ansiosta hänen oli mahdollista rajoittaa omat maiset toimintansa täydellisesti siltä osin kuin kysymys oli avaruudesta, mutta Ihmisen Pojan ei ollut samalla tavoin mahdollista rajoittaa

uutta maista statustaan Nebadonin potentiaalisena Hallitsijana siltä osin kuin kysymys oli *ajasta*. Ja tällainen oli Jeesus Nasaretilaisen aktuaalinen status, kun hän otti seuraavan askeleen aloittaakseen julkisen toimintansa Urantialla.

6. Toinen päätös

136:6.1 (1517.3) Nyt kun Jeesus oli ratkaissut, mikä olisi hänen toimintaperiaatteensa luomiensa älyllisten olentojen kaikkiin luokkiin kuuluviin kaikkiin persoonallisuuksiin nähden niin pitkälle kuin sellaisesta päättäminen oli hänen uuteen jumalallisuusstatukseensa luontaisesti kuuluvan potentiaalin huomioon ottaen mahdollista, Jeesus kääntyi ajattelemaan itseään. Mitä hän tekisi – hän, joka nyt oli kaikkien tässä universumissa esiintyvien olevaisten ja olentojen täysin itsensä tiedostava luoja – näillä luojan oikeuksillaan niissä esiin nousevissa elämäntilanteissa, jotka olisivat hänen edessään, heti kun hän palaisi Galileaan jatkamaan työtään ihmisten parissa? Itse asiassa tämä ongelma oli noussut voimallisesti esiin jo siinä ja silloin, kun hän vielä oli yksinäisillä kukkuloilla, missä hänen ongelmakseen nousi ruoan hankkiminen. Yksinäisyydessä mietiskellen vietetyn ajan kolmantena päivänä hänen ihmisruumiinsa alkoi tuntea nälkää. Olisiko hänen lähdettävä hankkimaan ruokaa, kuten kuka hyvänsä tavallinen ihminen tekisi, vai mitä jos hän vain käyttäisi normaaleja luovia kykyjään ja tuottaisi sopivaa ruumiinravintoa mukavasti käden

ulottuville? Ja tämä Mestarin tekemä suuri päätös on kuvailtu teille kiusauksena – vihollisten muka esittämänä haasteena, että hän ”käskisi näiden kivien muuttua leiviksi”.

136:6.2 (1518.1) Näin Jeesus teki ratkaisunsa taas uudesta ja johdonmukaisesta toimintaperiaatteesta koko hänen jäljellä olevaa maan päällä suorittamaansa toimintaa ajatellen. Kun kysymys olisi hänen henkilökohtaisista tarpeistaan ja ylipäätään myös hänen suhteistaan muihin persoonallisuuksiin, niiden osalta hän teki nyt tietoisen valinnan, jonka mukaan hän noudattaisi tietä, joka kuuluu normaaliin maalliseen olemassaoloon; hän teki yksiselitteisen päätöksen olla noudattamatta toimintaperiaatetta, joka merkitsisi hänen itsensä asettamien luonnonlakien ylittämistä, rikkomista tai niille väkivallan tekemistä. Mutta hän ei voinut luvata itselleen, kuten hänen Personoitu Suuntaajansa jo oli häntä varoittanutkin, etteikö näitä luonnonlakeja saatettaisi tietyissä ajateltavissa olevissa olosuhteissa suuresti *nopeuttaa*. Jeesus päätti, että hänen elämäntyönsä tulisi periaatteessa järjestymään ja sujumaan luonnonlakien mukaan ja sopusoinnussa olemassa olevan yhteiskuntaorganisaation kanssa. Tällaisen elämänohjelman valitessaan Mestari teki itse asiassa päätöksen pidättyä ihmeiden ja tunnustekojen tekemisestä. Ja taas hän teki päätöksen ”Isän tahdon” hyväksi; jälleen hän luovutti kaiken Paratiisin-Isänsä käsiin.

136:6.3 (1518.2) Jeesuksen ihmisolemus saneli, että hänen ensimmäinen velvollisuutensa oli itsensäsäilyttäminen; se on ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa elävän luonnollisen ihmisen normaali suhtautumistapa ja on sen vuoksi Urantian kuolevaisen oikeutettu

reaktio. Mutta Jeesus ei ollut kiinnostunut pelkästään tästä maailmasta ja sen luoduista, vaan hän eli elämän, jonka tarkoituksena oli opettaa ja innostaa kokonaisen laajalle ulottuvan universumin moninaisia luotuja.

136:6.4 (1518.3) Jo ennen kasteessaan kokemaansa valaistumista Jeesus oli elänyt elämäänsä taivaallisen Isänsä tahtoa ja opastusta kaikessa viimeiseen asti noudattaen. Hän teki ponnekkaan päätöksen osoittaa edelleenkin tällaista ehdotonta kuolevaisen olennon luottavaisuutta Isän tahtoa kohtaan. Hän aikoi seurata luonnonvastaista kurssia: Hän päätti, ettei hänen tavoitteenaan olisi itsensäsäilyttäminen. Hän päätti pitää edelleenkin kiinni periaatteesta, jonka mukaan hän kieltäytyi puolustamasta itseään. Hän puki johtopäätöksensä niiksi pyhien kirjoitusten sanoiksi, jotka olivat tuttuja hänen ihmismielelleen: ”Ei ihminen elä yksin leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.” Päätyessään tällaiseen ratkaisuun nälkänä ilmenevän fyysisen puolensa ruokahalun osalta Ihmisen Poika toi julki lopullisen kantansa kaikkiin muihin lihallisiin tarpeisiin ja ihmisolemuksen luonnollisiin herätteisiin.

136:6.5 (1518.4) Ihmisen yläpuolella olevalle tasolle kuuluvaa valtaansa hän saattaisi kenties käyttää muiden hyväksi, muttei milloinkaan itsensä hyväksi. Hän noudatti tätä toimintaperiaatetta johdonmukaisesti loppuun saakka, sillä hänestä sanottiin ivallisesti: ”Muita hän kyllä pelasti, mutta itseäänpä ei pelastamaan kykenekään.” Koska hän ei tahtonut.

136:6.6 (1518.5) Juutalaiset odottivat Messiasta, joka tekisi vielä Mooseksenkin tekemiä ihmetekoja suurempia ihmeitä;

Mooseksestahan tiedettiin kertoa, että hän oli autiomaassa saanut veden pulppuamaan kalliosta ja erämaassa ruokkinut mannalla heidän esi-isiään. Jeesus tiesi, minkälaatuista Messiasta hänen maanmiehensä odottivat, ja hänellä oli kaikki kyvyt ja kaikki oikeudet täyttää heidän hurjimmatkin odotuksensa, mutta hän päätti, ettei tällainen voimaa ja kunniaa uhoava suurisuuntainen ohjelma olisi hänen ohjelmansa. Jeesus piti tuollaista toimintalinjaa, joka olisi tiennyt odotettujen ihmetekojen tekemistä, paluuna muinaisiin aikoihin, joille olivat ominaisia mistään tietämätön taikuus ja sivistymättömien poppamiesten viheliäiset puuhastelut. Luotujensa pelastukseksi hän saattaisi mahdollisesti nopeuttaa luonnonlain toimintaa, mutta että hän omaksi hyödykseen tai kanssaihmisissään pelonsekaista kunnioitusta herättääkseen rikkoisi omia lakejaan, sellaista hän ei tekisi. Ja Mestarin päätös oli peruuttamaton.

136:6.7 (1518.6) Jeesus murehti kansansa puolesta. Hän ymmärsi varsin hyvin, miten heidät oli johdettu odottamaan tulevaa Messiasta, aikaa, jolloin ”maa tuottaisi antimiaan kymmentuhatkertaisesti ja yhdessä viinipuussa olisi tuhat oksaa ja jokainen oksa kantaisi tuhatta rypäleterttua ja jokainen terttu sisältäisi tuhat rypälettä ja jokainen rypäle antaisi kannullisen viiniä.” Juutalaiset uskoivat Messiaan tuovan tullessaan satumaisen ylenpalttisuuden aikakauden. Heprealaisia oli pitkään ruokittu ihmeistä kertovin perimätiedoin ja ihmetekojen värittämin legendoin.

136:6.8 (1519.1) Hän ei ollut Messias, joka tulisi lisäämään leivän ja viinin määrän moninkertaiseksi. Hän ei tullut huolehtimaan

pelkästään ajallisista tarpeista, vaan hän tuli ilmoittamaan taivaassa olevasta Isästään maan päällä oleville lapsilleen, ja samalla hän koetti johdattaa maiset lapsensa tulemaan mukaansa vilpittömään yritykseen elää elämäänsä niin, että täyttää taivaassa olevan Isän tahdon.

136:6.9 (1519.2) Tällä päätöksellään Jeesus Nasaretilainen teki tilannetta seuraavalle universumille selväksi, mikä mielettömyys ja synti kätkeytyy siihen, että käyttää jumalallisia lahjojaan ja Jumalalta saamiaan kykyjä väärin oman persoonansa korostamiseen tai puhtaasti itsekkääseen voitonpyyntiin ja kunniantavoitteluun. Se juuri oli Luciferin ja Caligastian synti.

136:6.10 (1519.3) Tämä Jeesuksen tekemä suuri päätös kuvastaa dramaattisella tavalla sitä totuutta, etteivät itsekäs tyydytyksentavoittelu ja aistillinen nautiskelu yksinään ja sinänsä kykene tuottamaan kehittyville ihmisolennoille onnea. Kuolevaisten olemassaoloon kuuluu korkeampiakin arvoja – älyllisiin saavutuksiin yltäminen ja hengellisiin tuloksiin pääseminen –, jotka menevät kauas ihmisen puhtaasti fyysisten tarpeiden ja halujen välttämättömän tyydyttämisen yli. Ihmisen luonnolta saaman varustuksen osana olevat lahjakkuus ja kyvykkyys tulisi omistaa etupäässä hänen korkeampien mielen ja hengen kykyjensä kehittämiseen ja jalontamiseen.

136:6.11 (1519.4) Näin Jeesus paljasti universuminsa luoduille uutta ja parempaa tietä merkitsevän menetelmän, elämiseen kätkeytyvät korkeammat moraaliset arvot ja avaruuden maailmoissa esiintyvään

evolutionaariseen ihmisolemassaoloon sisältyvät syvemmät hengellisen tyydytyksen lähteet.

7. Kolmas päätös

136:7.1 (1519.5) Tehtyään päätöksensä sellaisista asioista kuin ravinto ja fyysinen huolenpito hänen aineellisen ruumiinsa tarpeista sekä huoli omasta ja tovereidensa terveydestä, jäljellä oli vielä muita ratkaisua vaativia ongelmia. Miten hän suhtautuisi joutuessaan henkilökohtaiseen vaaraan? Hän päätti noudattaa normaalia varovaisuutta oman ihmispersoonansa turvallisuuden suhteen ja suorittaa järkevät varotoimenpiteet estääkseen lihallisessa hahmossa elämänsä elämänvaiheen ennenaikaisen päättymisen mutta kieltäytyä kaikenlaisesta yli-inhimillisestä väliintulosta, sitten kun hänen lihallista elämäänsä uhkaava kriisi tulisi. Tätä päätöstä muovatessaan Jeesus istui puun varjossa kallionkielekkeellä, syvä jyrkänne suoraan edessään. Hän oli täysin tietoinen siitä, että hän voisi heittäytyä kielekkeeltä alas tyhjyyteen ilman että hänelle voisi tapahtua mitään, mikä häntä vahingoittaisi, mikäli hän kumoaisi ensimmäisen suuren päätöksensä olla kutsumatta taivaan älyllisiä olentojaan puuttumaan hänen Urantialla suorittamaansa elämäntyöhön, ja mikäli hän julistaisi mitättömäksi toisen päätöksensä, jossa oli kysymys hänen suhtautumisestaan itsensäsäilyttämiseen.

136:7.2 (1519.6) Jeesus tiesi maanmiestensä odottavan Messiasta, joka olisi luonnonlakien yläpuolella. Syvälle hänen mieleensä oli syöpynyt tämä tekstikohta: ”Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaasi. Sillä hän on paneva enkelinsä huolehtimaan sinusta, varjelemaan sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.” Tämäntapainen vapauksien ottaminen, tällainen hänen Isänsä säätämien painovoimalakien uhmaaminen, olisiko sellainen oikeutettua siinä tapauksessa, että hän sillä keinoin suojelisi itseään mahdolliselta vahingoittumiselta tai mahdollisesti jopa voittaisi väärin opetetun ja hämmentyneen kansansa luottamuksen? Mutta tällainen toimintalinja, miten oivallisesti se merkkiä odottavia juutalaisia tyydyttäisikin, ei olisi ilmoitus hänen Isästään, vaan kyseenalaista leikittelyä voimassa olevilla universumien universumin laeilla.

136:7.3 (1519.7) Tämän kaiken ymmärtäessänne ja tietäessänne, että Mestari oman käyttäytymisensä osalta kieltäytyi toimimasta säätämiään luonnonlakeja uhmaten, tiedätte myös varmaksi, ettei hän koskaan kävellyt veden päällä eikä tehnyt mitään muutakaan, joka olisi loukannut hänen säätämäänsä, maailman hallitsemista koskevaa aineellista järjestystä; se tietenkin aina mielessä pitäen, ettei vielä ollut keksitty tapaa, jolla hän olisi voinut kokonaan vapautua siitä puutteesta, että hän ei Personoidun Suuntaajan toimivaltaan siirrettyjen asioiden yhteydessä kyennyt kontrolloimaan aikatekijää.

136:7.4 (1520.1) Koko maisen elämänsä ajan Jeesus oli johdonmukaisen uskollinen tälle päätökselleen. Fariseukset saivat irvaillen kehottaa

häntä antamaan merkin, sivustakatsojat saivat Pääkallonpaikalla haastaa häntä astumaan alas ristiltä, mutta hän pysyi lujasti päätöksessä, jonka hän nyt puheena olevana hetkenä kukkulan rinteellä teki.

8. Neljäs päätös

136:8.1 (1520.2) Seuraavassa suuressa ongelmassa, jonka kanssa tämä Jumala-ihminen painiskeli ja jonka hän kohta ratkaisi taivaassa olevan Isän tahdon mukaisesti, oli kysymys siitä, tulisiko hänen kanssaihmistensä huomion herättämiseen ja heidän kannatuksensa saamiseen käyttää joitakin omia yli-inhimillisiä kykyjään vaiko ei. Pitäisikö hänen jollakin tavoin turvautua universumivaltuuksiinsa sen haikailun tyydyttämiseksi, jota juutalaiset osoittivat näyttävyyttä ja ihmeellisyyttä kohtaan? Hän päätti, ettei hänen pidä niin tehdä. Hän päätyi sellaisen menettelytapaperiaatteen kannalle, joka sulki pois kaikki mainitunlaiset menettelyt keinona tuoda tehtävänsä ihmisten tietoisuuteen. Ja hän noudatti johdonmukaisesti tätä suurta päätöstä. Jopa silloin kun hän salli lukuisten aikaa lyhentävien laupeudenpalvelusten tulla julki, hän miltei poikkeuksetta kehotti parantavan hoivansa kohteita olemaan kertomatta kenellekään hyödykseen tulleesta edusta. Ja aina hän torjui vihamiestensä ivallisen haasteen, kun nämä sanomalla ”anna meille merkki” vaativat häntä todistamaan ja osoittamaan jumalallisuutensa.

136:8.2 (1520.3) Suurta viisautta osoittaen Jeesus näki ennakolta, että tunnustekojen ja ihmeiden tekeminen saisi aikaan vain ulkokohtaista uskollisuutta sikäli, että sellainen herättäisi aineellisessa mielessä suurta pelkoa; sellaiset esitykset eivät ilmoittaisi Jumalasta eivätkä pelastaisi ihmisiä. Hän kieltäytyi ryhtymästä pelkäksi ihmeidentekijäksi. Hän päätti, että hän syventyisi vain yhteen ainoaan tehtävään: taivaan valtakunnan perustamiseen.

136:8.3 (1520.4) Koko tämän suurimerkityksisen dialogin ajan, jolloin Jeesus kävi vuoropuhelua itsensä kanssa, läsnä oli kyselevä ja lähes epäileväinen inhimillinen elementti, sillä Jeesus oli ihminen yhtä hyvin kuin Jumala. Ilmeistähän oli, etteivät juutalaiset ottaisi häntä koskaan vastaan Messiaana, ellei hän tekisi ihmeitä. Sitä paitsi, jos hän suostuisi tekemään vaikka vain yhdenkin luonnonvastaisen teon, silloin ihmismieli tietäisi sen tapahtuneen kiistatta jumalallisen mielen mukaan. Olisiko sopusoinnussa ”Isän tahdon” kanssa, että jumalallinen mieli antaisi tämän verran myöten ihmismielen epäileväisyydelle? Jeesus päätteli, että se ei sitä olisi, ja esitti Personoidun Suuntaajan läsnäolon riittäväksi todisteeksi jumaluudesta kumppanuudessa ihmisyyden kanssa.

136:8.4 (1520.5) Jeesus oli matkustellut paljon; hän muisti Rooman, Aleksandrian ja Damaskoksen. Hän tunsi maailmassa vallitsevat menettelytavat – sen, miten ihmiset kompromisseja tekemällä ja diplomatiaa harjoittamalla pääsivät politiikassa ja kaupankäynnissä tavoitteisiinsa. Käyttäisikö hän tätä tietoa edistääkseen asiaa, jonka vuoksi hän oli maan päälle tullut? Ei! Hän päätti valtakuntaa

perustaessaan olla myöskään tekemättä mitään kompromisseja tämän maailman viisauden ja varallisuuden suoman vaikutusvallan kanssa. Jälleen kerran hän päätti luottaa yksinomaan Isän tahtoon.

136:8.5 (1520.6) Jeesus oli täysin tietoinen oikoteistä, jotka olivat avoinna sellaiselle, jolla oli hänen valtaoikeutensa. Hän tiesi monta tapaa, joilla hänen oman kansansa ja koko maailman huomio saataisiin välittömästi kohdistumaan häneen. Jerusalemissa vietettäisiin kohta pääsiäistä, ja kaupunki olisi tungokseen asti täynnä vierailijoita. Hän voisi nousta temppelin harjalle ja kävellä ilmassa ällistyksen vallassa olevan kansanpaljouden edessä. Sellainen olisi heidän odottamansa Messias. Mutta myöhemmin hän tuottaisi heille pettymyksen, sillä hän ei ollut tullut nostamaan Daavidin valtaistuinta taas pystyyn. Ja hän tiesi, miten tulokseton Caligastian noudattama menetelmä oli, joka merkitsi yritystä ohittaa se luonnollinen, hidas ja varma tapa, jolla jumalallinen tarkoitusperä toteutetaan. Ja taas Ihmisen Poika kumarsi kuuliaisena sille, mikä on Isän tie, Isän tahto.

136:8.6 (1521.1) Jeesus päätti perustaa taivaan valtakunnan ihmiskunnan sydämiin luonnonmukaisin, tavallisin, vaikein ja vaivalloisin menetelmin, täsmälleen sellaisin menettelytavoin, jollaisia hänen maisten lastensa pitää tämän taivaan valtakunnan laajenemisen ja edistymisen hyväksi työskennellessään myöhemmin noudattaa. Sillä Ihmisen Poika tiesi hyvin, että ”vasta monen koettelemuksen kautta monikin kaikkien aikakausien lapsista valtakuntaan astuisi.” Jeesus oli nyt käymässä läpi sitä suurta koetusta, jonka sivistynyt ihminen joutuu läpikäymään, kun hänellä on valtaa ja hän kuitenkin lujasti

kieltäytyy käyttämästä sitä puhtaasti itsekkäiden tai henkilökohtaisten tarkoitusperien hyväksi.

136:8.7 (1521.2) Tarkastellessanne Ihmisen Pojan elämää ja kokemusta, teidän olisi aina pidettävä mielessä, että Jumalan Poika oli ruumiillistunut olento, jolla oli ensimmäisen vuosisadan ihmisen mieli, ei suinkaan kahdennenkymmenennen tai minkään muunkaan vuosisadan kuolevaisen mieli. Näin sanoessamme tarkoitamme välittää sen ajatuksen, että Jeesuksen inhimilliset kyvyt oli saatu luonnollista tietä. Hän oli oman aikansa perintö- ja ympäristötekijöiden ynnä saamansa opetuksen ja koulutuksen tuote. Hänen ihmisyytensä oli aitoa, luonnollista, kokonaan peräisin tuon ajan ja sukupolven aktuaalista älyllistä statusta ja sosiaalisia ja taloudellisia olosuhteita edeltäneistä vaiheista ja mainittujen tilanteiden ja olosuhteiden kasvattama. Vaikka tämän Jumala-ihmisen kokemukseen aina kuuluikin mahdollisuus, että jumalallinen mieli nousisi ihmisälyn yläpuolelle, siitä huolimatta hänen ihmismielensä toimiessa, ja niin kuin se toimi, se toki toimi niin kuin tapasi tehdä varsinainenkin kuolevaisen mieli tuon ajan ihmisen ympäristön tarjoamissa olosuhteissa.

136:8.8 (1521.3) Jeesus toi valtavan universuminsa kaikkien maailmojen nähtäville, miten mieletöntä oli luoda keinotekoisia tilanteita vain, jotta osoittaisi omaavansa rajoittamatonta valtaa tai päästäisi poikkeuksellisen mahtinsa vapaasti valloilleen tarkoituksenaan moraalisten arvojen kohottaminen ja hengellisen edistyksen vauhdittaminen. Jeesus päätti, ettei hän sallisi käyttää sitä tehtävää,

jonka vuoksi hän maan päällä oli, makkabealaisten hallituskauden tuottaman pettymyksen toistamiseen. Hän ei suostunut käyttämään jumalallisia attribuuttejaan väärin sellaiseen tarkoitukseen, että hän olisi niiden avulla hankkinut ansaitsematonta kansansuosiota tai saavuttanut poliittista vaikutusvaltaa. Hän ei suostuisi muuntamaan jumalallista ja luovaa energiaa kansalliseksi mahdiksi tai kansainväliseksi vaikutusvallaksi. Jeesus Nasaretilainen ei suostunut tekemään myönnytyksiä *pahalle*, saati tekemään sopimusta synnin kanssa. Mestari asetti uskollisuutensa Isän tahtoa kohtaan voitonriemuisesti jokaisen muun maisen ja ajallisen näkökohdan yläpuolelle.

9. Viides päätös

136:9.1 (1521.4) Ratkaistuaan sellaiset periaatekysymykset, jotka liittyivät hänen omakohtaisiin asenteisiinsa luonnonlakia ja hengellistä valtaa kohtaan, hän kiinnitti huomionsa Jumalan valtakuntaa julistettaessa ja sitä perustettaessa käytettävien menettelytapojen valintaan. Johannes oli tämän työn jo pannut alulle; millä tavoin hän voisi jatkaa tätä sanomaa? Millä tavoin hänen pitäisi ottaa vastatakseen Johanneksen tehtävästä? Miten hänen pitäisi organisoida seuraajansa, jotta näiden toiminta olisi tehokasta ja yhteistyö järkevää? Jeesus oli nyt lähestymässä sitä lopullista päätöstä, joka estäisi häntä enää pitämästä itseään juutalaisena

Messiaana, ainakaan sellaisena Messiaana, jollaiseksi tämä kansan parissa tuohon aikaan miellettiin.

136:9.2 (1522.1) Juutalaiset näkivät mielessään vapahtajan, joka saapuisi ihmeidentekijän mahteineen lyömään maahan Israelin viholliset ja asettamaan puutteesta ja sorrosta vapautetut juutalaiset maailman valtiaiksi. Jeesus tiesi, ettei tämä toive koskaan toteutuisi. Hän tiesi, että taivaan valtakunnan kohdalla kysymys oli siitä, että paha syöstään ihmissydämissä vallasta, ja että se oli puhtaasti hengellisyyttä koskeva asia. Hän punnitsi ajatuksissaan, miten viisasta olisi hengellisen valtakunnan alkamisen merkiksi järjestää loistava ja häikäisevä voimannäyte – ja tällainen toimintalinja olisi ollut luvallinen ja kuulunut täysin Mikaelin toimivallan piiriin –, mutta hän tyystin torjui tällaiset kaavailut. Hän ei tekisi myönnytyksiä Caligastian vallankumouksellisille menettelytavoille. Hän oli voittanut maailman potentiaalisesti sillä, että hän alistui Isän tahtoon, ja hän aikoi päättää työnsä niin kuin hän sen oli aloittanutkin, ja tehdä sen Ihmisen Poikana.

136:9.3 (1522.2) Pystytte tuskin kuvittelemaan, mitä Urantialla olisi tapahtunut, jos tämä Jumala-ihminen, joka potentiaalin osalta piti tuolloin hallussaan kaikkea valtaa taivaassa ja maan päällä, olisi aikanaan päättänyt kääriä auki suvereenisuuden sotalipun ja järjestää ihmeidentekijäpataljoonansa taistelujärjestykseen! Mutta hän ei tekisi myönnytyksiä. Hän ei palvelisi pahaa, niin kuin muka sellaisesta saattaisi kehkeytyä jumalanpalvontaa. Hän pitäytyisi siihen, mikä on Isän tahto. Hän julistaisi tilannetta seuraavalle

universumille: ”Teidän tulee palvoa Herraa, teidän Jumalaanne, ja vain häntä teidän tulee palvella.”

136:9.4 (1522.3) Kun päivät kuluivat, Jeesus tajusi aina vain selkeämmin, minkälainen totuuden julkituoja hänestä olisi tuleva. Hän näki, ettei Jumalan tie olisi helppo tie. Hän alkoi käsittää, että hänen ihmisen kokemuksensa loppuajan malja voisi mahdollisesti olla katkera, mutta hän päätti juoda sen.

136:9.5 (1522.4) Nyt myös hänen ihmismielensä sanoo hyvästit Daavidin valtaistuimelle. Askel askeleelta tämä ihmismieli seuraa jumalallisen mielen kulkua. Ihmismieli asettaa yhä kysymyksiä, mutta nyt se poikkeuksetta hyväksyy jumalalliset vastaukset lopullisiksi päätöksiksi tässä elämässä, jossa yhdistyvät niin se, että hän elää ihmisenä tässä maailmassa, kuin se, että hän kaiken aikaa varauksetta alistuu noudattamaan Isän ikuista ja jumalallista tahtoa.

136:9.6 (1522.5) Rooma oli läntisen maailman valtiatar. Ihmisen Poika, tuona hetkenä eristyneisyydessä ja näitä suurimerkityksisiä päätöksiä tekemässä, taivaan sotajoukot komennossaan, edusti juutalaisten viimeistä mahdollisuutta päästä maailman herruuteen. Mutta tämä tästä maailmasta syntynyt juutalainen, jonka hallussa oli näin valtava viisaus ja voima, ei suostunut käyttämään universumiavujaan sen paremmin itsensä suureksi tekemiseen kuin kansansa valtaistuimelle nostamiseenkaan. Hän näki niin sanotusti ”tämän maailman valtakunnat”, ja hänellä oli valta valloittaa ne. Edentian Kaikkein Korkeimmat olivat luovuttaneet kaikki nämä valtuudet hänen käsiinsä, mutta hän ei halunnut niitä. Tämän maailman valtakunnat olivat liian vähäpätöisiä kiinnostaakseen

kokonaisen universumin Luojaa ja Hallitsijaa. Hänellä oli vain yksi tavoite: Jumalan tekeminen entistä tunnetummaksi ihmisten keskuudessa, valtakunnan perustaminen, eli se, että taivaallinen Isä hallitsisi ihmiskunnan sydämissä.

136:9.7 (1522.6) Ajatus taistelusta, riitelystä ja teurastuksesta tuntui Jeesuksesta etovalta; missään sellaisessa hän ei halunnut olla mukana. Hän tahtoi esiintyä maan päällä Rauhan Ruhtinaana tehdäkseen tunnetuksi rakkauden Jumalaa. Ennen kastettaan hän oli taas kerran torjunut seloottien esittämän tarjouksen, jonka mukaan hänen olisi pitänyt johtaa heidät kapinaan roomalaisia sortajia vastaan. Ja nyt hän teki lopullisen päätöksensä niiden kirjoitusten osalta, jotka hänen äitinsä oli hänelle opettanut, sellaisten kuin: ”Herra lausui minulle: ’Sinä olet minun Poikani; tänä päivänä minä sinut synnytin. Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä ne muserrat; niin kuin saviastian sinä ne isket pirstaleiksi.’”

136:9.8 (1522.7) Jeesus Nasaretilainen päätteli, etteivät tällaiset tekstikohdat viitanneet häneen. Lopulta ja lopullisesti Ihmisen Pojan ihmismieli sysäsi täysin syrjään kaikki nämä Messiaaseen liittyneet vaikeudet ja ristiriitaisuudet: heprealaiskirjoitukset, vanhempien antaman opetuksen, hashenin opetukset, juutalaisten odotukset ja ihmisperäiset kunnianhimoiset kaipaukset. Hän teki lopullisen ja peruuttamattoman päätöksen omasta toimintalinjastaan. Hän palaisi Galileaan ja ryhtyisi melua pitämättä julistamaan valtakuntaa ja luottaisi siihen, että hänen Isänsä (Personoitu Suuntaaja) päivä päivältä rakentaisi toiminnan yksityiskohdat.

136:9.9 (1523.1) Näillä päätöksillään Jeesus näytti arvokasta esimerkkiä koko valtavan universuminsa jokaisen maailman jokaiselle ihmiselle, kun hän kieltäytyi soveltamasta aineellisia koettimia hengellisten ongelmien koettelemiseen ja kun hän kieltäytyi osoittamasta ylimielistä uhmaa luonnonlakeja kohtaan. Ja hän näytti innoittavaa esimerkkiä universumilojaalisuudesta ja moraalisesta suuruudesta kieltäytyessään ottamasta käsiinsä ajallista valtaa hengellisen kunnian esinäytöksenä.

136:9.10 (1523.2) Jos Ihmisen Pojalla oli kasteensa jälkeen kukkuloille noustessaan joitakin epäilyksiä tehtävästään ja sen luonteesta, mitään epäilyksiä hänellä ei enää ollut, kun hän palasi tovereidensa luokse eristyneisyydessä ja päätöksiä tehden vietettyjen neljänkymmenen päivän kuluttua.

136:9.11 (1523.3) Jeesus oli laatinut ohjelman Isän valtakunnan perustamiselle. Hän ei tule huolehtimaan ihmisten fyysisten tarpeiden tyydyttämisestä. Hän ei tule jakelemaan leipää väkijoukoille, kuten oli vasta vähän aikaa sitten nähnyt Roomassa tehtävän. Hän ei ihmeitä tekemällä houkuttelisi huomiota puoleensa, vaikka juutalaiset juuri senlaatuista vapahtajaa odottivatkin. Hän ei myöskään pyrkisi saamaan hengellistä sanomaa hyväksytyksi antamalla näytöksen poliittisesta vallasta tai ajallisista toimivaltuuksista.

136:9.12 (1523.4) Hylätessään nämä menetelmät, joilla hänen olisi pitänyt kohottaa tulevan valtakunnan arvoa odotuksentäyteisten juutalaisten silmissä, Jeesus varmisti samalla, että nämä samat juutalaiset epäröimättä ja lopullisesti torjuisivat kaikki hänen arvovaltaan ja

jumalallisuuteen kohdistuvat vaatimuksensa. Kaikesta tästä tietoisena Jeesus koetti kauan aikaa estää seuraajiaan puhumasta hänestä Messiaana.

136:9.13 (1523.5) Koko julkisen toimintansa ajan hän joutui tavan takaa selviytymään kolmesta tilanteesta: häneltä vaadittiin ruokaa, häntä vaadittiin tekemään ihmeitä ja lopulta häneltä pyydettiin, että hän sallisi seuraajiensa tehdä hänestä kuninkaan. Mutta Jeesus ei koskaan poikennut päätöksistä, jotka hän teki näiden Perean kukkuloiden yksinäisyydessä viettämiensä päivien aikana.

10. Kuudes päätös

136:10.1 (1523.6) Tämän ikimuistettavan eristyneisyytensä viimeisenä päivänä, ennen kuin Ihmisen Poika poistui vuorelta liittyäkseen Johanneksen ja tämän opetuslasten seuraan, hän teki viimeisen päätöksensä. Ja tämän päätöksensä hän viestitti Personoidulle Suuntaajalle seuraavin sanoin: ”Ja kaikissa muissa asioissa, niin kuin näissä, joista nyt on päätökset kirjattu, lupaan sinulle alistuvani Isäni tahtoon.” Ja nämä sanat lausuttuaan hän laskeutui alas vuorelta. Ja hänen kasvonsa loistivat hengellisen voiton ja moraalisen tuloksiinpääsyn kirkkautta.

Luku 137

Odottelua Galileassa

137:0.1 (1524.1) VARHAIN lauantaiaamuna, helmikuun 23. päivänä vuonna 26 jKr. Jeesus palasi kukkuloilta liittyäkseen taas Johanneksen seurueeseen, joka oli leiriytynyt Pellaan. Koko tuon päivän ajan Jeesus liikkui kansanpaljouden seassa. Hän hoivasi muuatta miehenalkua, joka oli kaatuessaan loukannut itsensä. Hän taivalsi läheiseen Pellan kylään ja vei poikasen turvallisesti tämän vanhempien hoitoon.

1. Ensimmäisten neljän apostolin valitseminen

137:1.1 (1524.2) Tuona sapattina kaksi Johanneksen eturivin opetuslasta vietti paljon aikaansa Jeesuksen seurassa. Kaikista Johanneksen seuraajista muuan Andreas-niminen oli se, johon Jeesus oli tehnyt syvimmän vaikutuksen. Hän oli Jeesuksen seurana, kun tämä kävi

loukkaantuneen pojan kanssa Pellassa. Paluumatkalla Johanneksen tapaamispaikalle hän esitti Jeesukselle monia kysymyksiä, ja vähän ennen määräpaikkaansa saapumistaan he pysähtyivät hetkeksi keskustelemaan. Keskustelun kuluessa Andreas sanoi: ”Olen tarkkaillut sinua, aina siitä lähtien kun tulit Kapernaumiin, ja uskon, että olet se uusi Opettaja, ja vaikken kaikkea opetustasi ymmärräkään, olen tehnyt vakaan päätöksen seurata sinua. Tahtoisin istua jalkojesi juuressa ja saada kuulla koko totuuden uudesta valtakunnasta.” Ja harrasta vakuuttavuutta säteillen Jeesus toivotti Andreaksen tervetulleeksi ensimmäiseksi apostolikseen siihen kahdentoista jäsenen ryhmään, jonka oli määrä uurastaa hänen kanssaan tehtäessä työtä uuden, Jumalan valtakunnan perustamiseksi ihmisten sydämeen.

137:1.2 (1524.3) Andreas oli hiljainen Johanneksen työskentelyn tarkkailija ja siihen vilpittömästi uskova, ja hänellä oli varsin kyvykäs ja intomielinen veli, nimeltään Simon, joka oli Johanneksen oivallisimpia opetuslapsia. Eikä olisi väärin sanoa, että Simon oli yksi Johanneksen tärkeimmistä kannattajista.

137:1.3 (1524.4) Kohta sen jälkeen kun Jeesus ja Andreas palasivat leirille, Andreas etsi käsiinsä veljensä Simonin ja vieden tämän sivummalle hän ilmoitti tulleensa omassa mielessään siihen johtopäätökseen, että Jeesus oli se suuri Opettaja ja että hän oli sitoutunut opetuslapseksi. Hän jatkoi puhettaan kertomalla Jeesuksen hyväksyneen hänen palvelutarjouksensa ja ehdottamalla, että Simonkin menisi Jeesuksen luo tarjoutumaan toveripiiriin, joka toimisi uuden valtakunnan palveluksessa. Simon sanoi: ”Heti siitä

lähtien, kun tämä mies ryhtyi työskentelemään Sebedeuksen veistämöllä, olen uskonut hänen olevan Jumalan lähettämä, mutta entä Johannes? Pitääkö meidän hylätä hänet? Olisiko se oikein?” Keskustelun päätteeksi he sopivat menevänsä samaa tietä kysymään neuvoa Johannekselta. Ajatus kahden kyvykkään neuvonantajansa ja kahden lupaavimman opetuslapsensa menettämisestä suretti Johannesta, mutta urheasti hän vastasi heidän tiedusteluihinsa sanomalla: ”Tämä on vasta alku; työni on kohta tehty, ja meistä kaikista tulee hänen opetuslapsiaan.” Silloin Andreas viittasi Jeesusta astumaan sivummalle ja ilmoitti samalla, että hänen veljensä halusi liittyä uuden valtakunnan palvelukseen. Ja tervehtiessään Simonia toisena apostolinaan Jeesus sanoi: ”Simon, innostuksesi ansaitsee kiitoksen, mutta valtakunnan työlle se on vaarallista. Kehotan sinua harkitsemaan paremmin puheitasi. Tahtoisin muuttaa nimesi Pietariksi.”

137:1.4 (1525.1) Pellassa asuvat vahingoittuneen pojan vanhemmat olivat pyytämällä pyytäneet Jeesusta viettämään yönsä heidän luonaan, pitämään kotinaan heidän taloaan, ja Jeesus oli luvannut niin tehdä. Ennen kuin Jeesus erosi Andreaksesta ja tämän veljestä, hän sanoi: ”Varhain huomisaamuna menemme Galileaan.”

137:1.5 (1525.2) Sen jälkeen kun Jeesus oli palannut yöksi Pellaan, ja Andreaksen ja Simonin vielä keskustellessa siitä, minkäluonteista heidän palvelunsa tulevan valtakunnan perustamisen yhteydessä mahtaisi olla, tapahtumapaikalle saapuivat Sebedeuksen pojat Jaakob ja Johannes, jotka olivat pitkän ja tuloksettoman retken

jälkeen hetki sitten palanneet kukkuloilta Jeesusta etsimästä. Kuullessaan Simon Pietarin kertovan, kuinka hänestä ja hänen veljestään Andreaksesta oli tullut ensimmäiset hyväksytyt uuden valtakunnan neuvonantajat, ja että heidän oli määrä huomenissa lähteä uuden Mestarinsa mukana Galileaan, sekä Jaakob että Johannes murhettuivat. He olivat tunteneet Jeesuksen jo jonkin aikaa, ja he rakastivat häntä. He olivat etsineet häntä kukkuloilta monta päivää, ja nyt he tulivat takaisin kuullakseen, että jotkut muut olikin asetettu heidän edelleen. He tiedustelivat, minne Jeesus oli mennyt, ja lähtivät kiireesti hänen peräänsä.

137:1.6 (1525.3) Jeesus oli unessa, kun he saapuivat hänen majapaikalleen, mutta he herättivät hänet sanoen: ”Kuinka on selitettävissä, että sinä sillä aikaa kun me, jotka näin kauan olemme eläneet kanssasi, olemme etsimässä sinua kukkuloilta, menet ja asetat muut meidän edellemme valitsemalla Andreaksen ja Simonin ensimmäisiksi työtovereiksesi uudessa valtakunnassa?” Jeesus vastasi heille: ”Olkaa tyynet sydämessänne ja kysykää itseltänne: ’Kuka määräsi, että teidän pitäisi etsiä Ihmisen Poikaa, kun hän oli toimittamassa Isänsä asioita?’” Heidän kerrottuaan pitkällisen, kukkuloilla suorittamansa etsinnän yksityiskohdat Jeesus antoi heille muita neuvoja: ”Teidän tulisi oppia etsimään uuden valtakunnan salaisuutta sydämestänne eikä kukkuloilta. Se, mitä etsiskelitte, oli jo läsnä sielussanne. Olette totisesti veljiäni – ei minun teitä tarvinnut ottaa vastaan – tehän jo kuuluitte valtakuntaan, ja teidän tulisi olla hyvillä mielin ja laittautua valmiiksi lähteäksenne tekin kanssamme huomenissa Galileaan.” Silloin

Johannes rohkaisi mielensä ja kysyi: ”Mutta, Mestari, olemmeko me, Jaakob ja minä, työtovereitasi uudessa valtakunnassa, aivan kuten Andreas ja Simon?” Jeesus laski käden kummankin olkapäälle sanoen: ”Veljeni, tehän olitte kanssani valtakunnan hengessä, jo ennen kuin nämä toiset pyysivät tulla vastaanotetuiksi. Teillä, veljeni, ei ole mitään tarvetta esittää pyyntöä päästä valtakuntaan, sillä olette olleet kanssani valtakunnassa alusta alkaen. Ihmisten silmissä toiset saattavat asettua edellenne, mutta sydämessäni minä tosiaankin laskin myös teidät valtakunnan neuvostoihin kuuluviksi, jo ennen kuin edes ajattelitte sitä minulta pyytää. Ja samalla tavoin ensimmäisiä olisitte saattaneet olla ihmistenkin silmissä, ellette olisi olleet poissa toimittamassa tehtävää, joka oli hyvää tarkoittava, mutta jonka olitte itse itsellenne osoittaneet, eli olitte etsimässä häntä, joka ei ollut kadoksissa. Älkää tulevassa valtakunnassa pitäkö mielessänne asioita, jotka ruokkivat huolestuneisuuttanne, vaan pitäkää mieluumminkin kaiken aikaa huolta vain siitä, että noudatatte taivaassa olevan Isän tahtoa.”

137:1.7 (1525.4) Jaakob ja Johannes ottivat saamansa ojennuksen pahastumatta vastaan; koskaan he eivät enää olleet kateellisia Andreakselle ja Simonille. Ja he valmistautuivat lähtemään kahden apostolitoverinsa kanssa seuraavana aamuna Galileaan. Jeesuksen valitsemista neuvonantajaperheen jäsenistä käytettiin tästä päivästä alkaen nimitystä apostoli erotukseksi häntä myöhemmin seuranneesta uskovien opetuslasten valtavasta joukkokunnasta.

137:1.8 (1525.5) Myöhään samana iltana Jaakob, Johannes, Andreas ja Simon kävivät keskustelun Johannes Kastajan kanssa, ja

kyynelsilmin mutta vakain äänin tämä järkkymätön juudealaisprofeetta luopui kahdesta johtavasta opetuslapsestaan, jotta heistä tulisi tulevan valtakunnan galilealaisen Prinssin apostoleita.

2. Filippuksen ja Natanaelin valitseminen

137:2.1 (1526.1) Sunnuntaiaamuna, helmikuun 24. päivänä vuonna 26 jKr., Jeesus jätti hyvästit Johannes Kastajalle jokirannassa lähellä Pellaa, eikä hän enää koskaan tätä lihallisessa hahmossa tavannut.

137:2.2 (1526.2) Kun Jeesus ja hänen neljä opetuslapsi-apostoliaan läksivät Galileaan, Johanneksen seuraajien leirissä puhkesi samana päivänä suuri meteli. Ensimmäinen suuri jakautuminen oli käynnistymässä. Edellisenä päivänä Johannes oli Andreakselle ja Esralle lausunut positiivisen käsityksensä, että Jeesus oli Vapahtaja. Andreas päätti seurata Jeesusta, mutta Esra torjui lempeäluontoisen nasaretilaispuusepän ja julisti työtovereilleen: ”Profeetta Daniel julistaa, että Ihmisen Poika tulee taivaan pilvissä, voimassa ja suuressa kunniassa. Tämä galilealainen kirvesmies, tämä kapernaumilainen veneenveistäjä, ei voi olla Vapahtaja. Voiko sellainen Jumalan lahja tulla Nasaretista? Tämä Jeesushan on Johanneksen sukulainen, ja koska opettajamme on varsin lempeäsydäminen, häntä on petetty. Pysytelkäämme erossa tästä vale-Messiaasta.” Kun Johannes nuhteli Esraa siitä, mitä tämä oli puhunut, Esra erosi monien opetuslasten keralla joukosta ja riensi

etelään. Ja tämä ryhmä jatkoi kastamista Johanneksen nimissä, ja lopulta se perusti lahkon niistä, jotka uskoivat Johannekseen mutta jotka eivät suostuneet hyväksymään Jeesusta. Mesopotamiassa on tämän ryhmän jäänne vielä tänäkin päivänä.

137:2.3 (1526.3) Sillä aikaa kun tämä kahnaus kuohui Johanneksen seuraajien keskuudessa, Jeesus ja hänen neljä opetuslapsi-apostoliaan olivat vaeltaneet jo pitkän taipaleen kohti Galileaa. Ennen kuin he ylittivät Jordanin päästäkseen Nainin kautta Nasaretiin, Jeesus näki edessäpäin olevaa tietä katsastaessaan erään betsaidalaisen Filippuksen, joka oli ystävänsä kanssa tulossa heitä kohti. Jeesus oli joskus aikaisemmin tuntenut Filippuksen, ja myös kaikki neljä uutta apostolia tunsivat hänet hyvin. Hän oli ystävänsä Natanaelin kanssa matkalla Johanneksen luo Pellaan saadakseen tietää lisää siitä, kun kerrottiin Jumalan valtakunnan olevan tulossa; ja Jeesuksen tapaaminen ilahdutti häntä. Filippus oli ollut Jeesuksen ihailija, aina siitä lähtien kun tämä ensi kerran saapui Kapernaumiin. Mutta Natanael, joka asui Galilean Kaanassa, ei tuntenut Jeesusta. Filippus käveli eteenpäin tervehtiäkseen ystäviään, kun Natanael puolestaan lepäili tienvarsipuun varjossa.

137:2.4 (1526.4) Pietari vei Filippuksen vähän sivummalle ja ryhtyi selittämään, että heistä kaikista, ja hän tarkoitti itseään, Andreasta, Jaakobia ja Johannesta, oli tullut Jeesuksen työtovereita uudessa valtakunnassa. Ja hän kehotti painokkaasti Filippustakin tarjoutumaan palvelukseen. Filippus oli pahassa pulassa. Mitä hänen tulisi tehdä? Siinä, ilman vähäistäkään ennakkovaroitusta – tienposkessa Jordanin äärellä – oli yhtäkkiä putkahtanut esille

välitöntä ratkaisua vaativa koko elämäniän suurimerkityksisin asia. Tuossa tuokiossa hän ryhtyi vakavaan keskusteluun Pietarin, Andreaksen ja Johanneksen kanssa, sillä aikaa kun Jeesus selitti Jaakobille Kapernaumin kautta Galileaan suuntautuvan matkan pääpiirteitä. Lopulta Andreas ehdotti Filippukselle: ”Mikset kysyisi Opettajalta?”

137:2.5 (1526.5) Siinä samassa Filippukselle valkeni, että Jeesus olikin todellinen suurmies, mahdollisesti Messias, ja hän päätti noudattaa, mitä Jeesus tästä asiasta päättäisi. Ja hän meni suoraan tämän luokse kysyen: ”Opettaja, menisinkö minä Johanneksen luokse vai liittyisinkö niihin ystäviini, jotka seuraavat sinua?” Ja Jeesus vastasi: ”Seuraa minua.” Filippusta vavahdutti vakuuttuneisuus siitä, että hän oli löytänyt Vapahtajan.

137:2.6 (1526.6) Filippus viittasi nyt muuta ryhmää jäämään paikalleen, siksi aikaa kun hän kiiruhti takaisin kertomaan uutisen päätöksestään ystävälleen Natanaelille, joka edelleenkin pysytteli taka-alalla mulperipuun alla ja pohdiskeli mielessään Johannes Kastajasta, tulevasta valtakunnasta ja odotetusta Messiaasta kuulemiaan moniaita asioita. Filippus pelmahti keskelle näitä mietiskelyjä ja huudahti: ”Olen löytänyt Vapahtajan, hänet, josta Mooses ja profeetat kirjoittivat ja jota Johannes on julistanut.” Natanael loi katseensa ylöspäin ja kysyi: ”Mistä tämä opettaja on kotoisin?” Ja Filippus vastasi: ”Hän on Nasaretin Jeesus, kirvesmies Joosefin poika, joka on viime ajat asunut Kapernaumissa.” Ja sitten Natanael jonkin verran järkyttyneenä kysyi: ”Voiko mitään niin

hyvää tulla Nasaretista?” Mutta häntä käsivarresta tarttuen Filippus sanoi: ”Tule katsomaan.”

137:2.7 (1527.1) Filippus johdatti Natanaelin Jeesuksen luo, joka vilpitöntä epäilijää hyväntahtoisesti suoraan silmiin katsoen sanoi: ”Katso väärentämätöntä israelilaista, jossa ei vilppiä ole. Seuraa minua.” Ja Filippuksen puoleen kääntyen Natanael sanoi: ”Olet oikeassa, hän on todellakin ihmisten herra. Minäkin seuraan häntä, jos olen sen arvoinen.” Ja Jeesus nyökkäsi Natanaelille ja sanoi toisen kerran: ”Seuraa minua.”

137:2.8 (1527.2) Jeesuksella oli nyt koossa puolet hänen tulevien vuosien läheisten työtovereidensa joukkokunnasta, joista viisi oli tuntenut hänet jo jonkin aikaa ja joista yksi, Natanael, oli vieras. Pitempään viivyttelemättä he ylittivät Jordanin, ja Nainin kylän kautta kulkien he saapuivat Nasaretiin myöhään samana iltana.

137:2.9 (1527.3) He yöpyivät kaikki Joosefin luona Jeesuksen poikavuosien kodissa. Jeesuksen työtovereista oli melko käsittämätöntä, miksi heidän hetki sitten kohtaamansa opettaja niin tarkkaan hävitti kaikki jäljellä olleet kappaleet omista kirjoituksistaan, joita oli jäänyt kodin eri puolille kymmenen käskyn ja muiden tunnuslauseiden ja sanontojen muodossa. Mutta tämä menettely samoin kuin se tosiasia, etteivät he sittemmin nähneet hänen koskaan kirjoittavan – paitsi tomuun tai hiekkaan – vaikutti syvästi heidän mieleensä.

3. Kapernaumissa-käynti

137:3.1 (1527.4) Seuraavana päivänä Jeesus lähetti apostolinsa edeltäkäsin Kaanaan, sillä heidät oli kaikki kutsuttu erään tuossa kaupungissa asuvan, huomattavassa asemassa olevan nuoren naisen häihin, kun hän itse sen sijaan laittautui valmiiksi käydäkseen pikimmiten äitinsä luona Kapernaumissa ja poiketakseen matkan varrella Magdalassa tapaamassa veljeään Juudaa.

137:3.2 (1527.5) Ennen Nasaretista-lähtöään Jeesuksen uudet työtoverit kertoivat Joosefille ja Jeesuksen perheen muille jäsenille vasta vähän aikaa sitten sattuneista ihmeellisistä tapahtumista ja toivat vapaasti julki uskomuksensa siitä, että Jeesus olisi kauan kaivattu vapahtaja. Ja nämä Jeesuksen perheen jäsenet keskustelivat tästä kaikesta, ja Joosef sanoi: ”Kuka tietää, ehkä äiti loppujen lopuksi oli oikeassa – jospa kummallinen veljemme onkin tuleva kuningas.”

137:3.3 (1527.6) Juuda oli ollut läsnä Jeesuksen kastetilaisuudessa, ja yhdessä veljensä Jaakobin kanssa hänestä oli tullut Jeesuksen maiseen tehtävään lujasti uskova. Vaikka sekä Jaakob että Juuda olivat varsin ymmällä sen suhteen, minkäluonteinen heidän veljensä tehtävä olisi, heidän äitinsä sen sijaan oli herättänyt henkiin kaikki aikaisemmat toiveensa Jeesuksesta Messiaana, Daavidin poikana, ja hän rohkaisi poikiaan luottamaan veljeensä, joka olisi Israelin vapahtaja.

137:3.4 (1527.7) Jeesus saapui Kapernaumiin maanantai-iltana, mutta hän ei mennyt omaan kotiinsa, jossa asuivat Jaakob ja hänen äitinsä, vaan hän meni suoraan Sebedeuksen kotiin. Kaikki hänen kapernaumilaisystävänsä näkivät hänessä tapahtuneen suuren ja miellyttävän muutoksen. Nyt hän vaikutti taas verrattain iloiselta ja enemmän omalta itseltään, sellaiselta kuin hän oli ollut aikaisempina Nasaretin-vuosinaan. Jo vuosien ajan ennen kastettaan ja vähän sitä ennen ja vähän sen jälkeen eristyneisyydessä viettämiään jaksoja hän oli muuttunut aina vain vakavammaksi ja varautuneemmaksi. Nyt hän näytti heistä kaikista aivan entiseltä itseltään. Hänestä tuntui huokuvan jotakin majesteettisen painokasta ja ylevää, mutta hän oli taas kerran huoleton ja iloinen.

137:3.5 (1528.1) Maria suorastaan värisi odotuksesta. Hän oli aavistavinaan, että Gabrielin antama lupaus oli lähestymässä täyttymystä. Hän odotti koko Palestiinan kohta hätkähtävän ja ällistyvän, kun hänen poikansa ihmeellisellä tavalla paljastuisi juutalaisten yliluonnolliseksi kuninkaaksi. Mutta kaikkiin niihin moniin kysymyksiin, joita hänen äitinsä, Jaakob, Juuda ja Sebedeus esittivät, Jeesus vastasi hymyssä suin ainoastaan: ”On parempi, että viivähdän täällä jonkin aikaa; minun on täytettävä taivaassa olevan Isäni tahto.”

137:3.6 (1528.2) Seuraavana päivänä, tiistaina, he kaikki taivalsivat Kaanaan osallistuakseen Naomin häihin, jotka oli määrä pitää seuraavana päivänä. Ja huolimatta Jeesuksen toistuvista varoituksista, etteivät he kertoisi hänestä yhdellekään ihmiselle ”ennen kuin Isän hetki tulisi”, he levittivät melua pitämättä mutta

itsepintaisesti uutista, että he olivat löytäneet Vapahtajan. Jokainen heistä odotti luottavaisesti, että Jeesus toisi julki messiaanisen vallan haltuunottonsa tulevissa Kaanan häissä ja että hän tekisi sen suurella voimalla ja verrattomalla suurenmoisuudella. He muistivat, mitä heille oli kerrottu hänen kastetilaisuuteensa liittyneistä ilmiöistä, ja he uskoivat, että hänen tulevalle elämänkululleen tässä maailmassa olisivat tunnusomaisia yhä lukuisammat yliluonnolliset ihmeet ja ihmeenkaltaiset näytökset. Niinpä koko maaseutu valmistautui kokoontumaan Kaanaan, Naomin ja Naatanin pojan Joohabin hääjuhlille.

137:3.7 (1528.3) Maria ei ollut vuosikausiin ollut yhtä iloissaan. Hän taittoi matkaa kohti Kaanaa sellaisessa hengessä kuin hän olisi kuningataräiti menossa todistamaan poikansa kruunajaisia. Sen jälkeen kun Jeesus oli täyttänyt kolmetoista, hänen perheensä ja ystävänsä eivät olleet nähneet häntä yhtä huolettomana ja onnellisena, yhtä huomaavaisena ja tovereidensa toiveita ja toivomuksia ymmärtävänä, yhtä liikuttavan myötätuntoisena. Siksi he kaikki kuiskailivat pienissä ryhmissä keskenään ja ihmettelivät, mitä tulisi tapahtumaan. Mitä tämä kummallinen persoona seuraavaksi tekisi? Millä tavoin hän toisi näkyville tulevan valtakunnan loistavuuden? Ja heitä kaikkia värisytti ajatus, että he olisivat läsnä ja näkisivät, kun Israelin Jumalan valta ja mahti paljastettaisiin.

4. Kaanan häät

137:4.1 (1528.4) Keskiviikon puoleenpäivään mennessä Kaanaan oli saapunut miltei tuhat vierasta, yli neljä kertaa hääjuhlaan kutsuttujen määrä. Juutalaisten tapana oli viettää häät keskiviikkona, ja hääkutsut oli lähetetty kuukautta aikaisemmin. Aamupäivällä ja iltapäivän alkupuolella tilanne näytti pikemminkin Jeesuksen julkiselta vastaanottotilaisuudelta kuin hääjuhlilta. Jokainen halusi tervehtiä tätä melkein jo galilealaiskuuluisuutta, ja hän oli mitä sydämellisin kaikille: nuorille ja vanhoille, juutalaisille ja ei-juutalaisille. Ja jokainen riemuitsi Jeesuksen suostuessa johtamaan vihkimistä edeltävää kulkuetta.

137:4.2 (1528.5) Jeesus oli nyt täydellisen tietoinen ihmisolemassaolostaan, jumalallisesta pre-eksistenssistään, ja siitä, että hänen statuksessaan kietoutuivat yhteen eli fuusioituivat ihmis- ja jumalallinen olemus. Hän pystyi täysin luontevasti yhtenä hetkenä esittämään ihmisen osaa ja samassa silmänräpäyksessä omaksumaan jumalallisuutta olevalle persoonallisuudelle kuuluvat oikeudet.

137:4.3 (1528.6) Sitä mukaa kun päivä kului, Jeesus alkoi yhä paremmin tiedostaa ihmisten odottavan, että hän suorittaisi jonkin ihmeen; aivan erityisesti hän pani merkille, miten hänen perheensä ja hänen kuusi opetuslapsi-apostoliaan odottivat, että hän asiaankuuluvasti toisi julki tulevan valtakuntansa jonkin hätkähdyttävän ja yliluonnollisen ilmiön avulla.

137:4.4 (1529.1) Iltapäivän alkupuolella Maria kutsui Jaakobin luokseen, ja yhdessä he rohkenivat kääntyä Jeesuksen puoleen kysyäkseen, luottaisiko hän heihin sen verran, että antaisi heille tiedon, millä

hetkellä ja missä häämenojen vaiheessa hänellä oli aikomus tuoda julki, että hän oli se ”yliluonnollinen”. He olivat tuskin saaneet sanottavaansa sanotuksi Jeesukselle, kun he huomasivat herättäneensä hänelle luonteenomaisen närkästyksen. Hän lausui vain: ”Jos rakastatte minua, olkaa silloin halukkaat viipymään seurassani sen aikaa, jonka palvelen sitä, mikä on taivaassa olevan Isäni tahto.” Mutta hänen kasvojenilmeensä paljasti kaunopuheisuuden alle kätketyn moitteen.

137:4.5 (1529.2) Tämä hänen äitinsä ryhtymys oli suuri pettymys ihmis-Jeesukselle, ja sillä, miten hän reagoi äitinsä tekemään yllyttävään ehdotukseen, jonka mukaan hänen olisi pitänyt antaa periksi ja myöntyä johonkin ulkonaiseen jumalallisuutensa julkituomiseen, oli häneen varsin vakavoittava vaikutus. Kysymyksessä oli yksi niistä nimenomaisista asioista, joiden osalta hän oli juuri vähän aikaa sitten kukkuloilla päättänyt, ettei hän sellaisia tekoja tekisi. Maria oli useiden tuntien ajan hyvin alakuloinen. Hän sanoi Jaakobille: ”En voi ymmärtää häntä; mitä tämä kaikki oikein tarkoittaa? Eikö hänen kummallinen käyttäytymisensä ikinä lopu?” Jaakob ja Juuda koettivat lohduttaa äitiään, kun Jeesus sen sijaan vetäytyi tunniksi yksinäisyyteen. Mutta hän palasi muitten pariin ja oli taas huoleton ja iloinen.

137:4.6 (1529.3) Häämenot etenivät hiljaisen odotuksen vallitessa, mutta koko seremonia oli ohitse, eikä kunniavieras ollut ryhtynyt mihinkään, ei esittänyt mitään sanomaa. Sitten kuiskuteltiin, että tämä kirvesmies ja veneenrakentaja, jonka Johannes oli julistanut ”Vapahtajaksi”, näyttäisikin mahtinsa illan juhlallisuuksien aikana,

kenties hääillallisilla. Mutta koko tällaisen näytöksen odottelu haihtui tyystin hänen kuuden opetuslapsi-apostolinsa mielestä, kun hän kutsui heidät koolle vähän ennen hääillallisia ja sanoi täyttä totta tarkoittaen: ”Älkää luulkokaan, että olisin tullut tähän paikkaan tekemään jonkin ihmeen uteliaita tyydyttääkseni tai epäileväisiä vakuuttaakseni. Olemme täällä pikemminkin palvellaksemme sitä, mikä on taivaassa olevan Isämme tahto.” Mutta kun Maria ja muut näkivät hänen pitävän neuvoa tovereidensa kanssa, he olivat omassa ajatusmaailmassaan täysin vakuuttuneita siitä, että kohta tapahtuisi jotakin epätavallista. Ja he istuutuivat kaikki nauttimaan hääillallisesta ja juhlien merkeissä sujuvasta hyvästä yhdessäolosta.

137:4.7 (1529.4) Sulhasen isä oli varannut kaikkia vihkiäisjuhlaan kutsuttuja vieraita varten runsaasti viiniä, mutta mistäpä hän olisi saattanut tietää, että hänen poikansa häistä tulisi tapaus, joka näin läheisesti liittyisi odotettuun Jeesuksen julkituloon messiaanisena vapahtajana. Hän oli iloinen saadessaan kunnian lukea kuuluisan galilealaisen vieraidensa joukkoon. Mutta ennen kuin hääillallinen oli nautittu, palvelijat toivat hänelle levottomuutta herättävän uutisen, että viini alkoi olla vähissä. Kun virallinen illallinen oli päättynyt, ja vieraat jo käyskentelivät puutarhassa, sulhasen äiti uskoutui Marialle ja kertoi, että tilaisuutta varten varattu viini oli lopussa. Ja Maria sanoi luottavaisesti: ”Älähän huoli – puhun asiasta pojalleni. Hän tulee avuksemme.” Ja hänellä oli otsaa sanoa näin vain muutamaa hetkeä aikaisemmin saamastaan nuhteesta huolimatta.

137:4.8 (1529.5) Monien vuosien ajan Maria oli aina kääntynyt Jeesuksen puoleen joka kerta, kun heidän kotielämässään Nasaretissa ilmeni kriisejä, joten oli pelkästään luonnollista, että Jeesus tässä tilanteessa tuli hänen mieleensä. Mutta tällä kunnianhimoisella äidillä oli muitakin vaikuttimia siihen, miksi hän tässä tilanteessa vetosi vanhimpaan poikaansa. Jeesuksen seistessä yksikseen puutarhan yhdessä nurkkauksessa hänen äitinsä meni hänen lähelleen sanoen: ”Poikani, heillä ei ole viiniä.” Ja Jeesus vastasi: ”Vaimo hyvä, mitä tekemistä minulla on sellaisen asian kanssa?” Maria sanoi: ”Mutta minähän uskon, että hetkesi on tullut; etkö voi auttaa meitä?” Jeesus vastasi: ”Sanon sinulle toistamiseen, etten ole tullut tekemään senlaatuisia tekoja. Miksi kiusaat minua taas näillä asioilla?” Ja silloin Maria kyyneliin puhjeten sanoi hänelle rukoilevasti: ”Mutta poikani, minä menin lupaamaan heille, että sinä auttaisit meitä; olisit nyt niin kiltti, että tekisit jotakin hyväkseni?” Ja silloin Jeesus virkkoi: ”Nainen, onko sinun asiasi antaa moisia lupauksia? Katso, ettet tee sitä enää toiste. Meidän on kaikissa asioissa palveltava sitä, mikä on taivaassa olevan Isän tahto.”

137:4.9 (1530.1) Maria, Jeesuksen äiti, tunsi itsensä maahan lyödyksi; hän oli tyrmistynyt! Kun hän siinä seisoi eleettömänä Jeesuksen edessä kyynelten valuessa pitkin hänen poskiaan, Jeesuksen ihmissydämen valtasi sääli tätä naista kohtaan, joka oli antanut hänelle lihallisen hahmon; ja eteenpäin kumartuen hän laski hellästi kätensä hänen päänsä päälle ja sanoi: ”No, no äitiseni, Mariaiseni, älä murehdi vaikka sanani tuntuvatkin kovilta, sillä enkö ole monet kerrat sanonut sinulle, että olen tullut vain täyttämään taivaallisen

Isäni tahdon? Riemumielin tekisin, mitä minulta pyydät, jos se vain olisi osa siitä, mikä on Isän tahto –” ja yhtäkkiä Jeesus vaikeni, hän epäröi. Maria näytti vaistoavan, että jotakin oli tapahtumassa. Ylös hypähtäen hän kietoi kätensä Jeesuksen kaulan ympäri, suuteli häntä ja ryntäsi palvelijoiden puolelle sanoen: ”Mitä ikinä poikani sanoo, se tehkää.” Mutta Jeesus ei sanonut mitään. Hän ymmärsi nyt jo sanoneensa – tai pikemminkin toivontäyteisesti ajatelleensa – liikaa.

137:4.10 (1530.2) Maria tanssi riemusta. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten viini tuotettaisiin, mutta luottavaisesti hän uskoi lopultakin suostutelleensa esikoispoikansa sille kannalle, että tämä toisi esille valtansa, uskaltaisi astua esiin vaatimaan asemaansa ja osoittamaan Messiaan valtuutensa. Ja koska läsnä oli ja koska tapahtumaan liittyi tiettyjä universumivoimia ja -persoonallisuuksia, joista kaikki läsnä olevat olivat täysin tietämättömiä, ei Marian tarvinnut pettyä. Viini, jota Maria halusi ja jota Jeesus, Jumala-ihminen, ihmisenä ja myötätuntoisena toivoi, oli tulollaan.

137:4.11 (1530.3) Vähän matkan päässä oli kuusi kivistä vesiastiaa, jotka olivat täynnä vettä ja joista kunkin tilavuus oli runsaat seitsemänkymmentä litraa. Vesi oli tarkoitettu käytettäväksi myöhemmin hääjuhlallisuuksien lopuksi suoritettavissa puhdistautumisseremonioissa. Palvelusväen hälinä näiden valtavien kiviastioiden ympärillä, missä Jeesuksen äiti oli heitä touhukkaasti johtamassa, kiinnitti Jeesuksen huomion, ja kun hän meni paikalle, hän huomasi heidän ammentavan astioista viiniä kannukaupalla.

137:4.12 (1530.4) Jeesukselle valkeni vähitellen, mitä oli tapahtunut. Kaikista Kaanan häissä läsnä olleista henkilöistä Jeesus oli se, joka oli yllättynein. Muuthan olivat odottaneetkin, että hän tekisi ihmeen, mutta sitä hän nimenomaan ei ollut aikonut tehdä. Ja silloin Ihmisen Poika muisti Personoidun Ajatuksensuuntaajansa kukkuloilla lausumat varoituksen sanat. Hänen mieleensä palautui, miten Suuntaaja oli varoittanut häntä, ettei mikään mahti tai persoonallisuus kykenisi riistämään häneltä luojalle kuuluvaa ajastariippumattomuuden oikeutta. Puheena olevassa tilanteessa voimanmuuntajat, keskiväliolennot ja kaikki muut tarpeelliset persoonallisuudet kerääntyivät tämän vesierän ja muiden tarpeellisten elementtien äärelle, ja sen jälkeen kun Universumin Luoja-Poika oli tuonut julki toivomuksensa, ei ollut mitään keinoa estää *viinin* silmänräpäyksellistä ilmaantumista. Ja että näin kävi, oli itse asiassa kaksinkertaisen varmaa Personoidun Suuntaajan ilmoitettua, ettei Pojan toiveen täyttäminen ollut millään muotoa ristiriidassa Isän tahdon kanssa.

137:4.13 (1530.5) Mutta tämä ei missään mielessä ollut ihme. Yhteenkään luonnonlakiin ei tehty muutoksia, yhtäkään luonnonlakia ei kumottu, yhdenkään luonnonlain rajojen yli edes ei astuttu. Mitään muuta ei tapahtunut kuin *aika*tekijän kumoutuminen viinin aikaansaamiseen tarvittavien kemiallisten alkuaineiden taivaallisen yhteenkokoamisen yhteydessä. Kaanassa Luojan välikädet tekivät tässä tilanteessa viiniä aivan samalla tavoin kuin sitä valmistetaan tavanomaisella ja luonnonmukaisella menetelmällä, *paitsi että* he tekivät sen aikatekijästä riippumatta ja että asiaan puuttuivat myös

ihmistä korkeammalla tasolla olevat voimat sikäli, että ne avaruudessa keräsivät yhteen tarpeelliset kemialliset ainesosaset.

137:4.14 (1531.1) Oli sitä paitsi ilmeistä, ettei tämän niin kutsutun ihmeen toteutuminen ollut vastoin Paratiisin-Isän tahtoa, sillä muutoin se olisi jäänyt tapahtumatta, olihan Jeesus jo kaikessa alistunut Isän tahtoon.

137:4.15 (1531.2) Kun palvelijat ammensivat tätä uutta viiniä ja veivät sitä sulhaspojalle, ”juhlamenojen ohjaajalle”, ja kun tämä oli sitä maistanut, hän kutsui paikalle sulhasen ja sanoi: ”Tapana on, että paras viini tuodaan tarjolle ensimmäisenä, ja sitten kun vieraat ovat juopuneet, tuodaan esille huonompaa viinipuun antia; mutta sinä oletkin säästänyt parhaan viinin juhlien loppuun.”

137:4.16 (1531.3) Maria ja Jeesuksen opetuslapset iloitsivat suuresti siitä, minkä he luulivat ihmeeksi; ihmeeksi, josta he luulivat, että Jeesus oli sen esittänyt tarkoituksellisesti. Mutta Jeesus vetäytyi puutarhan suojaisaan nurkkaukseen ja oli muutaman lyhyen hetken ajan syvissä mietteissään. Lopulta hän päätteli, että välikohtaus oli ollut asia, joka ei ollut näissä olosuhteissa ollut hänen vallassaan, ja koska se ei ollut ollut vastoin hänen Isänsä tahtoa, se oli väistämätön. Kun hän palasi ihmisten pariin, nämä suhtautuivat häneen pelonsekaisella kunnioituksella; he kaikki uskoivat hänen olevan Messias. Mutta Jeesus oli perin pohjin hämillään, sillä hän tiesi heidän uskovan häneen vain sen epätavallisen tapahtuman johdosta, jota he olivat juuri olleet todistamassa, vaikkei niin pitänyt olla. Ja

Jeesus vetäytyi taas joksikin aikaa talon katolle, saadakseen käydä asian kokonaisuudessaan ajatuksissaan läpi.

137:4.17 (1531.4) Jeesus ymmärsi nyt täysin, että hänen oli oltava alituisesti varuillaan, jottei hän myötätunnon ja säälin valtaan antautumalla tulisi aiheuttaneeksi lisää tämänlaatuisia välikohtauksia. Ja kuitenkin, monta samanlaista tapausta sattui, ennen kuin Ihmisen Poika erkani lopullisesti elämästään kuolevaisen lihallisessa hahmossa.

5. Jeesus palaa Kapernaumiin

137:5.1 (1531.5) Vaikka monet vieraista jäivät koko viikon jatkuville hääjuhlille, Jeesus lähti vasta valitsemiensa opetuslapsi-apostoliensa – Jaakobin, Johanneksen, Andreaan, Pietarin, Filippuksen ja Natanaelin – kanssa varhain seuraavana aamuna kohti Kapernaumia, ja hän poistui juhlilta ketään hyvästelemättä. Jeesuksen perhe ja kaikki hänen kaanalaisystävänsä olivat hyvin huolissaan siitä, että hän niin äkkiä lähti heidän luotaan, ja Jeesuksen nuorin veli Juuda lähti etsimään häntä. Jeesus meni apostoleineen suoraa tietä Sebedeuksen kotiin Betsaidassa. Tällä matkalla Jeesus puhui vastikään valitsemiensa työtovereiden kanssa monista tulevan valtakunnan kannalta tärkeistä asioista ja varoitti heitä erityisesti koskaan kertomasta veden muuttumisesta viiniksi. Hän antoi heille myös sen neuvon, että he tulevaisuudessa työskennellessään karttaisivat Sepforiin ja Tiberiaan kaupunkeja.

137:5.2 (1531.6) Tuona iltana pidettiin illallisen jälkeen tässä Sebedeuksen ja Salomen kodissa eräs Jeesuksen koko maisen elämänuran tärkeimmistä neuvonpidoista. Vain mainitut kuusi apostolia olivat läsnä tässä kokouksessa; Juuda saapui, vasta kun he jo olivat lähdössä kukin taholleen. Nämä kuusi valittua miestä olivat matkanneet Kaanasta Betsaidaan Jeesuksen kanssa ikään kuin ilmassa kulkien. He olivat täynnä odotusta, ja pelkkä ajatuskin siitä, että heidät oli valittu Ihmisen Pojan läheisiksi työtovereiksi, sai heidät värisemään innosta. Mutta kun Jeesus ryhtyi selvittämään heille, kuka hän oli, ja mikä hänen tehtävänsä tulisi olemaan maan päällä ja miten se mahdollisesti päättyisi, he tyrmistyivät. He eivät kyenneet käsittämään, mitä Jeesus heille kertoi. He olivat sanattomia, jopa Pietari tunsi itsensä sanoin kuvaamattoman musertuneeksi. Vain syvämietteinen Andreas rohkeni vastata Jeesuksen neuvoksi tarkoittamiin sanoihin. Kun Jeesus tajusi, etteivät he käsittäneet hänen sanomaansa; kun hän ymmärsi, että heidän aivoituksensa juutalaisesta Messiaasta olivat niin täysin valmiiksi kiteytyneitä, hän lähetti heidät lepäämään. Itse hän sen sijaan käveli ja keskusteli veljensä Juudan kanssa. Ja ennen kuin Juuda erosi Jeesuksen seurasta, hän sanoi hyvin tunteikkaana: ”Isä-veljeni, en ole koskaan sinua ymmärtänyt. Varmuudella en tiedä nytkään, oletko sinä se, mitä äitini on meille opettanut, enkä täysin käsitä tulevaa valtakuntaa, mutta sen toki tiedän, että olet voimallinen Jumalan mies. Kuulin sen äänen Jordanilla, ja olen sinuun uskova, kuka ikinä oletkin.” Ja nämä sanat lausuttuaan hän poistui ja meni omaan kotiinsa Magdalassa.

137:5.3 (1532.1) Jeesus ei tuona yönä nukkunut. Yöviittansa pukeutuneena hän istui ulkona järven rannalla ja ajatteli – ajatteli seuraavan päivän sarastukseen asti. Tuon mietiskelyyn käyttämänsä yön pitkinä tunteina Jeesukselle muodostui selkeä käsitys siitä, ettei hän koskaan kykenisi saamaan seuraajiaan näkemään hänet jossakin muussa valossa kuin kauan kaivattuna Messiaana. Hän päätyi toteamaan, ettei ollut olemassa mitään keinoa saada hänen valtakunnasta kertovaa sanomaansa leviämään muutoin kuin Johanneksen ennustuksen täyttymyksenä ja esiintymällä juutalaisten odotuksen kohteena. Sitä paitsi, vaikkei hän ollutkaan Daavidin tyyppinen Messias, hän totisesti oli silti muinaisista tietäjistä hengellisemmin asennoituneiden esittämien profeetallisten näkemysten täyttymys. Hän ei koskaan enää kokonaan kiistänyt olevansa Messias. Hän päätti jättää tämän mutkikkaan tilanteen lopullisen selvittämisen Isän tahdon toteutumisen varaan.

137:5.4 (1532.2) Seuraavana aamuna hän liittyi ystäviensä seuraan aamiaispöydässä, mutta koolla oli perin iloton joukko. Hän seurusteli heidän kanssaan ja keräsi heidät aterian päätyttyä ympärilleen sanoen: ”Isäni tahto on, että viivähdämme näillä tienoin jonkin aikaa. Olette kuulleet Johanneksen sanovan hänen tulleen valmistamaan tietä valtakunnalle; meidän on sen vuoksi odotettava kunnes Johanneksen sananjulistus on päätöksessään. Kun Ihmisen Pojan edelläkävijä on saanut työnsä valmiiksi, sitten ryhdymme julistamaan valtakunnan hyvää sanomaa.” Hän määräsi apostolinsa takaisin kalaverkkojensa pariin, kun hän itse sen sijaan laittautui valmiiksi mennäkseen Sebedeuksen kanssa veneveistämölle ja lupasi

tavata heidät seuraavana päivänä synagogassa, jossa hänen oli määrä pitää puhe, ja sopi neuvonpidosta heidän kanssaan tuon sapatin iltapäiväksi.

6. Sapattipäivän tapahtumat

137:6.1 (1532.3) Jeesuksen ensimmäinen hänen kasteensa jälkeinen julkinen esiintyminen tapahtui Kapernaumin synagogassa sapattina, maaliskuun 2. päivänä vuonna 26 jKr. Synagoga oli ääriään myöten täynnä. Kertomukseen Jordanissa tapahtuneesta kasteesta lisättiin nyt Kaanasta saapuneet tuoreimmat uutiset vedestä ja viinistä. Jeesus antoi kunniapaikat kuudelle apostolilleen, ja heidän seurassaan istuivat hänen lihalliset veljensä Jaakob ja Juuda. Hänen äitinsä, joka oli edellisenä iltana palannut Jaakobin mukana Kapernaumiin, oli niin ikään läsnä ja istui naisille varatussa synagogan osastossa. Koko kuulijakunta oli kiihtymyksen vallassa; he odottivat näkevänsä jonkin yliluonnollista voimaa osoittavan julkituonnin tilanteeseen sopivana todistuksena sen miehen olemuksesta ja vallasta, jonka oli tuona päivänä määrä puhua heille. Mutta heidän kohtalonaan oli kokea pettymys.

137:6.2 (1532.4) Kun Jeesus nousi seisomaan, synagogan esimies ojensi hänelle pyhien kirjoitusten kirjakäärön, ja Jeesus luki profeetta Jesajan kirjasta: ”Näin sanoo Herra: ’Taivas on minun valtaistuimeni ja maa on minun jalkojeni astinlauta. Missä on se huone, jonka minulle rakensitte? Ja missä on se paikka, joka on minun

asuinsijani? Minun käteni on kaikki nämä tehnyt', sanoo Herra. 'Mutta minä katson sen miehen puoleen, joka on köyhä ja jolla on särjetty henki ja joka vapisee minun sanani edessä.' Kuulkaa Herran sana, te, jotka vapisette ja pelkäätte: 'Teidän veljenne vihasivat teitä ja ajoivat teidät luotaan minun nimeni tähden.' Mutta ylistetty olkoon Herra. Hän ilmestyy teille ilossa, ja kaikki muut joutuvat häpeään. Ääni kaupungista, ääni temppelistä, ääni Herralta sanoo: 'Ennen kuin hän kipuja tunsi, hän synnytti; ennen kuin hänelle tuskat tulivat, hän sai poikalapsen.' Kuka on sellaista kuullut? Pantaisiinko maa syntymään yhdessä päivässä? Tai voiko kansa syntyä yhtäkkiä? Mutta näin sanoo Herra: 'Katso, minä ohjaan hänen tykönsä rauhan niin kuin virran, ja jopa muukalaisten kunnia on oleva niin kuin tulviva joki. Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin olen minä teitä lohduttava. Ja myös Jerusalemissa te saatte lohdutuksen. Ja kun näette mitä olen sanonut, niin teidän sydämenne iloitsee.'"

137:6.3 (1533.1) Kun Jeesus oli päässyt lukemansa loppuun, hän luovutti käärön takaisin sen vartijalle. Ennen istuutumistaan hän sanoi yksinkertaisesti vain: "Olkaa kärsivälliset ja saatte nähdä Jumalan kunnian; samoin on käyvä niille, jotka viipyvät minun seurassani ja niin tehdessään oppivat noudattamaan taivaassa olevan Isäni tahtoa." Ja ihmiset menivät kotiinsa ihmetellen, mikä mahtoi olla kaiken tämän tarkoitus.

137:6.4 (1533.2) Samana iltapäivänä Jeesus apostoleineen astui yhdessä Jaakobin ja Juudan kanssa veneeseen, ja he soutivat veneen vähän matkan päähän rannasta ankkuroituen sinne, siksi aikaa kun Jeesus

puhui heille tulevasta valtakunnasta. Ja he ymmärsivät enemmän kuin olivat ymmärtäneet torstai-iltana.

137:6.5 (1533.3) Jeesus neuvoi heitä palaamaan tavanomaisiin tehtäviinsä kunnes ”valtakunnan hetki tulee”. Ja rohkaistakseen heitä hän näytti esimerkkiä palaamalla veneveistämölle säännöllisen työnsä pariin. Selitettyään heille, että heidän tulisi käyttää joka ilta kolme tuntia opiskeluun ja valmentautumiseen tulevaa toimintaansa varten, Jeesus sanoi heille lisäksi: ”Jäämme kaikki näille tienoin kunnes Isä pyytää minua kutsumaan teitä. Jokaisen teistä on nyt palattava tavanomaiseen työhönsä ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut. Älkää kenellekään kertoko minusta, ja muistakaa, ettei valtakuntani tule metelillä eikä hälinällä, vaan pikemminkin sen pitää tulla sen suuren muutoksen kautta, jonka Isäni silloin on saanut aikaan sydämessänne ja niiden sydämessä, jotka on määrä kutsua liittymään joukkoonne valtakunnan neuvoskuntiin. Te olette nyt ystäviäni. Luotan teihin ja rakastan teitä. Teistä tulee kohta henkilökohtaisia työtovereitani. Olkaa kärsivällisiä, olkaa lempeitä. Olkaa aina kuuliaisia sille, mikä on Isän tahto. Valmistautukaa sitä hetkeä varten, kun valtakunta kutsuu. Samalla kun koette suurta iloa Isäni palveluksessa, samalla teidän tulisi olla myös valmiita kohtaamaan vaikeuksia, sillä varoitan teitä, että moni astuu valtakuntaan vasta paljon koettelemuksen jälkeen. Mutta niistä, jotka ovat löytäneet valtakunnan, on sanottava, että heidän ilonsa on oleva täysinäistä; ja heistä sanotaan, että he ovat koko maan siunatut. Mutta älkää elätelkö väärää toivetta, sillä maailma tulee kompastumaan sanoihini. Edes te, ystäväni, ette täysin käsitä, mitä

minä hämmentyneen mielenne eteen parhaillani tuon. Älkää erehtykö; ryhdymme uurastamaan tunnusmerkkiä odottavain sukupolven hyväksi. He tulevat vaatimaan tunnustekoja osoitukseksi siitä, että olen Isäni lähettämä, ja he ovat hitaita huomaamaan, että valtakirjani tehtävää varten, jota olen tullut suorittamaan, sisältyy siihen, että paljastan Isäni osoittaman *rakkauden*.”

137:6.6 (1533.4) Samana iltana, sitten kun he olivat palanneet maihin, ja ennen kuin he lähtivät omille teilleen, Jeesus vedenrajassa seistessään rukoili: ”Isäni, kiitän sinua näistä vähäisistä, jotka epäilyksistään huolimatta jo nyt uskovat. Ja heidän tähtensä olen jäänyt vielä tänne tehdäkseni niin kuin on sinun tahtosi. Ja oppikoot he nyt olemaan yhtä niin kuin mekin olemme yhtä.”

7. Neljä kuukautta harjoitusta

137:7.1 (1533.5) Neljä pitkää kuukautta – maalis-, huhti-, touko- ja kesäkuun – jatkui tämä odotteluaika. Jeesus piti näiden kuuden työtoverinsa ja oman veljensä Jaakobin kanssa yli sata pitkää ja vakavahenkistä, jos kohta iloista ja riemullista keskustelutuokiota. Juuda kykeni vain harvoin osallistumaan näille oppitunneille siksi, että hänen perhepiirissään sairasteltiin. Jeesuksen veli Jaakob ei kadottanut uskoaan Jeesukseen, mutta näiden viivytyksen ja toimettomuuden kuukausien kuluessa Maria vaipui lähes epätoivoon poikansa suhteen. Hänen uskonsa, joka Kaanassa oli noussut sellaisiin korkeuksiin, vajosi nyt uuteen aallonpohjaan. Hän osasi

turvautua vain usein toistamaansa hokemaan: ”En voi käsittää häntä. En kykene keksimään, mistä tässä kaikessa oikein on kysymys.” Mutta Jaakobin vaimo teki parhaansa pönkittääkseen Marian rohkeutta.

137:7.2 (1534.1) Koko tämän nelikuukautisen jakson ajan näillä seitsemällä uskovalla, joista yksi oli Jeesuksen oma lihallinen veli, oli tilaisuus tutustua Jeesukseen. He alkoivat tottua ajatukseen, että he elivät tämän Jumala-ihmisen kanssa. Vaikka he kutsuivat häntä Rabbiksi, he alkoivat oppia olemaan pelkäämättä häntä. Jeesuksessa oli sitä verratonta persoonallisuuden rakastettavuutta, jonka ansiosta hän saattoi elää heidän keskuudessaan niin, ettei hänen jumalallisuutensa kauhistanut heitä. Heistä oli todellakin helppoa olla ”ystävä Jumalan kanssa”, Jumalan, joka oli ruumiillistunut kuolevaisen lihalliseen hahmoon. Tämä odotteluaika koetti ankarasti koko tätä uskovien ryhmää. Mitään ihmeenkaltaista ei tapahtunut, ei kerrassaan mitään. Päivän toisensa perään he toimittelivat tavanomaisia askareitaan, ja ilta illan jälkeen he istuivat Jeesuksen jalkojen juuressa. Ja hänen verraton persoonallisuutensa ja hänen ilta illan jälkeen puhumansa rakastettavat sanat pitivät heidät yhdessä.

137:7.3 (1534.2) Tämä odottelun ja opettamisen kausi oli erityisen vaikea Simon Pietarille. Tavan takaa hän koetti taivutella Jeesusta, jotta tämä olisi lähtenyt liikkeelle ja alkanut Galileassa saarnata valtakunnasta, sillä aikaa kun Johannes jatkoi saarnaamistaan Juudeassa. Mutta Jeesus antoi Pietarille aina saman vastauksen: ”Ole kärsivällinen, Simon. Edisty. Emme ole yhtään liian valmiita,

sitten kun Isä kutsuu.” Ja Andreas tapasi omine kypsyneempine ja filosofisempine neuvoineen aika ajoin rauhoitella Pietaria. Jeesuksen inhimillinen luonnollisuus oli tehnyt valtavan vaikutuksen Andreakseen. Hän ei milloinkaan väsynyt pohdiskelemaan, miten joku, joka kykeni elämään näin lähellä Jumalaa, voikin olla niin perin juurin ystävällinen ja huomaavainen ihmisiä kohtaan.

137:7.4 (1534.3) Koko puheena olevan ajanjakson aikana Jeesus puhui synagogassa vain kahdesti. Näiden monien odotuksen viikkojen kääntyessä lopuilleen puheet hänen kasteestaan ja Kaanan viinistä olivat alkaneet hiljetä. Ja Jeesus piti huolen siitä, ettei tänä aikana tapahtunut uusia näennäisiä ihmeitä. Mutta vaikka he elivät Betsaidassa näin huomaamattomasti, puheet Jeesuksen kummallisista aikaansaannoksista olivat kantautuneet Herodes Antipaan tietoon. Ja tämä puolestaan lähetti urkkijoita ottamaan selvää, millä asioilla Jeesus liikkui. Mutta enemmän Herodesta huoletti Johanneksen saarnaaminen. Hän päätti olla hätyyttämättä Jeesusta, jonka toiminta kulki rauhallisesti omia uriaan Kapernaumissa.

137:7.5 (1534.4) Tänä odotteluaikana Jeesus koetti opettaa tovereilleen, miten heidän tulisi asennoitua Palestiinan erilaisiin uskonnollisiin ryhmiin ja poliittisiin puolueisiin. Jeesuksen sanat kuuluivat aina: ”Koetamme voittaa puolellemme niistä jokaisen, mutta emme *kuulu* niistä yhteenkään.”

137:7.6 (1534.5) Kirjanoppineita ja rabbeja kutsuttiin yhdessä fariseuksiksi. He puhuivat itsestään ”virkaveljinä”. He olivat juutalaisten keskuudessa monessa mielessä edistyksellinen ryhmä,

sillä he olivat omaksuneet monia sellaisia opetuksia, joita heprealaiskirjoituksissa ei sanatarkasti luettuna esiintynyt. Tällainen oli esimerkiksi usko vainajien kuolleistaheräämiseen, oppi, josta mainitsi vain yksi viimeisimmistä profeetoista, nimittäin Daniel.

137:7.7 (1534.6) Saddukeuksiin kuuluivat papisto ja tietyt varakkaat juutalaiset. He eivät olleet pikkutarkkoja lain yksityiskohtien noudattamisen suhteen. Fariseukset ja saddukeukset olivat oikeastaan uskonnollisia puolueita, paremminkin kuin lahkoja.

137:7.8 (1534.7) Essealaiset olivat aito uskonnollinen lahko, joka oli saanut alkunsa makkabealaiskapinan aikana ja jonka vaatimukset olivat joissakin suhteissa tiukempia kuin fariseusten. He olivat omaksuneet monia persialaisia uskomuksia ja menettelytapoja ja elivät veljeskunnittain luostareissa, pidättyivät avioliitosta, ja heillä oli kaikki yhteistä. Heidän erikoisalanaan olivat opetukset enkeleistä.

137:7.9 (1535.1) Selootit olivat kiihkeistä juutalaisista isänmaanystävistä koostuva ryhmä. He edustivat näkemystä, jonka mukaan mitkä hyvänsä ja kaikki menetelmät olivat oikeutettuja kamppailussa Rooman ikeestä vapautumisen hyväksi.

137:7.10 (1535.2) Herodeslaiset olivat puhtaasti poliittinen puolue, joka ajoi vapautumista Rooman harjoittamasta suorasta vallankäytöstä Herodesten dynastian valtaanpalauttamisen kautta.

137:7.11 (1535.3) Tarkalleen Palestiinan keskellä asuivat samarialaiset, joiden kanssa ”juutalaiset eivät olleet missään tekemisissä”, siitäkään

huolimatta, että näillä oli monia näkemyksiä, jotka olivat samanlaisia kuin juutalaisten opetukset.

137:7.12 (1535.4) Kaikki mainitut puolueet ja lahkot – pienehkö nasiiriveljeskunta mukaan luettuna – uskoivat joskus tapahtuvaan Messiaan tulemiseen. Ne kaikki odottivat kansallista vapahtajaa. Mutta Jeesus oli varsin selväsanainen tehdessään tiettäväksi, ettei hän eivätkä hänen opetuslapsensa liittyisi mihinkään näistä ajatus- tai toimintasuunnista. Ihmisen Pojasta ei ollut määrä tulla sen kummemmin nasiiria kuin essealaistakaan.

137:7.13 (1535.5) Kun Jeesus myöhemmin määräsi apostolit lähtemään Johanneksen tavoin saarnaamaan evankeliumia ja opettamaan uskovia, hän korosti ”taivaan valtakunnasta kertovan hyvän sanoman” julistamista. Väsymättä hän teroitti työtovereidensa mieleen, että heidän täytyi ”osoittaa rakkautta, sääliväisyyttä ja myötätuntoa”. Jo alkuvaiheessa hän opetti seuraajilleen, että taivaan valtakunta oli hengellinen kokemus, jossa oli kysymys siitä, että Jumala asetetaan ihmissydämissä valtaistuimelle.

137:7.14 (1535.6) Näin kun he siis odottelivat ennen aktiiviseen julkisuudessa tapahtuvaan julistustyöhön ryhtymistään, Jeesus ja nämä seitsemän käyttivät joka viikko kaksi iltaa synagogassa heprealaiskirjoitusten tutkimiseen. Myöhempinä vuosina, kiihkeästä julkisesta toiminnasta koostuvien kausien jälkeen, apostolit muistelivat näitä neljää kuukautta kallisarvoisimpana ja antoisimpana vaiheena koko heidän Mestarin kanssa yhdessä viettämästään ajasta. Jeesus opetti näille miehille kaiken, minkä nämä pystyivät omaksumaan. Hän ei erehtynyt opettamaan heille

liikaa. Hän ei kylvänyt hämminkiä esittämällä sellaista totuutta, joka olisi ollut liian paljon heidän käsityskykynsä yläpuolella.

8. Saarna valtakunnasta

137:8.1 (1535.7) Sapattina, kesäkuun 22. päivänä, vähän ennen kuin he lähtivät ensimmäiselle saarnamatkalleen ja kymmenisen päivää Johanneksen vangitsemisen jälkeen Jeesus nousi synagogan saarnatuoliin toisen kerran, sen jälkeen kun oli tuonut apostolinsa Kapernaumiin.

137:8.2 (1535.8) Kun Jeesus oli työnsä ääressä veneveistämöllä, Pietari toi Jeesukselle muutamaa päivää ennen kuin tämä esitti seuraavaksi kerrotun saarnansa ”Valtakunnasta”, tiedon Johanneksen pidättämisestä. Jeesus laski taas kerran työkalut käsistään, riisui työesiliinansa ja sanoi Pietarille: ”Isän hetki on tullut. Valmistautukaamme julistamaan valtakunnan evankeliumi.”

137:8.3 (1535.9) Jeesus suoritti viimeiset askarensa höyläpenkin ääressä tänä tiistaipäivänä, joka oli kesäkuun 18. päivä vuonna 26 jKr. Pietari ryntäsi ulos työpajasta, ja iltapäivän puoleenväliin mennessä hän oli kerännyt yhteen kaikki toverinsa, ja jätettyään heidät metsikköön lähelle järvenrantaa hän lähti etsimään Jeesusta. Mutta Pietari ei kyennyt löytämään häntä, sillä Mestari oli mennyt toiseen metsikköön rukoilemaan. Ja he näkivät hänet vasta myöhään saman päivän iltana, kun hän palasi Sebedeuksen taloon ja pyysi ruokaa. Seuraavana päivänä hän lähetti veljensä Jaakobin pyytämään, että

hänelle myönnettäisiin oikeus tulevana sapattipäivänä puhua synagogassa. Ja synagogan esimies oli mielissään siitä, että Jeesus taas halusi toimittaa jumalanpalveluksen.

137:8.4 (1536.1) Ennen kuin Jeesus esitti tämän unohtumattoman saarnan Jumalan valtakunnasta, joka saarna oli hänen julkisen uransa ensimmäinen vaatelias yritys, hän luki pyhistä kirjoituksista seuraavat tekstikohdat: ”Sinä olet minulle silloin pappien valtakunta, pyhä kansa. Jahve on meidän tuomarimme, Jahve on meidän lainsäätäjämme, Jahve on meidän kuninkaamme; hän on meidät pelastava. Jahve on minun kuninkaani ja minun Jumalani. Hän on koko maanpiirin suurkuningas. Rakastava hyvyys on Israelin yllä tässä valtakunnassa. Siunattu olkoon Herran kunnia, sillä hän on meidän Kuninkaamme.”

137:8.5 (1536.2) Kun Jeesus oli tämän lukenut, hän sanoi:

137:8.6 (1536.3) ”Olen tullut julistamaan Isän valtakunnan perustetuksi. Ja tämän valtakunnan jäseniä tulevat olemaan juutalaisten ja muukalaisten, rikkaiden ja köyhien, vapaiden ja orjien palvovat sielut, sillä Isäni ei katso henkilöön, vaan hänen rakkautensa ja armonsa ovat kaikkien yllä.

137:8.7 (1536.4) ”Isä, joka on taivaassa, lähettää henkensä ihmismielten sisimpään, ja sitten kun työni tässä maailmassa on päättynyt, vuodatetaan kaiken lihan ylle niin ikään Totuuden Henki. Ja Isäni henki ja Totuuden Henki antavat teille sijan tulevassa valtakunnassa, jonka tunnusmerkkejä ovat hengellinen ymmärtämys ja jumalallinen vanhurskaus. Valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Ihmisen Poika ei

vie sotajoukkoja taisteluun pystyttääkseen maallista valtaa edustavan valtaistuimen tai perustaakseen maallista kunniaa olevan valtakunnan. Sitten kun valtakuntani on tullut, silloin te tunnette Ihmisen Pojan Rauhan Ruhtinaana, ikiaikojen Isän julkitulona. Tämän maailman lapset taistelevat perustaakseen ja laajentaakseen tämän maailman valtakuntia, mutta minun opetuslapseni astuvat taivaan valtakuntaan moraalisten päätöstensä ja henkisten voittojensa avulla; ja sinne kerran astuttuaan he löytävät riemun, vanhurskauden ja ikuisen elämän.

137:8.8 (1536.5) ”Jotka ensin pyrkivät taivaan valtakuntaan ja alkavat sillä keinoin tavoitella Isälleni ominaista luonteen jaloutta, omaavat kohta kaiken muunkin, mikä on tarpeellista. Mutta sanon teille täyttä totta tarkoittaen: Ellette pyri taivaan valtakuntaan pikkulapsen uskoa ja luottavaista riippuvuutta osoittaen, teillä ei ole mitään keinoa päästä sisälle.

137:8.9 (1536.6) ”Älkää antako niiden pettää itseänne, jotka tulevat ja sanovat valtakunnan olevan täällä tai valtakunnan olevan tuolla, sillä Isäni valtakunnassa ei ole kysymys näkyvistä ja aineellisista olevaisista. Ja tämä valtakunta on jo nyt teidän keskellänne, sillä missä Jumalan henki opettaa ja johdattaa ihmisen sielua, siellä todellisuudessa on taivaan valtakunta. Ja tämä Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa, ja iloa Pyhässä Hengessä.

137:8.10 (1536.7) ”Johannes tosiaankin kastoi teidät katumuksen ja syntienne anteeksiantamisen merkiksi, mutta taivaan valtakuntaan astuessanne teidät kastetaan Pyhällä Hengellä.

137:8.11 (1536.8) ”Isäni valtakunnassa ei ole juutalaista eikä ei-juutalaista, siellä on vain niitä, jotka palvelemalla pyrkivät täydellisyyteen, sillä minä sanon, että joka tahtoo olla suuri Isäni valtakunnassa, hänestä pitää ensin tulla kaikkien palvelija. Jos olet halukas palvelemaan lähimmäisiäsi, sijasi on minun rinnallani valtakunnassani, aivan kuten minulla, joka nyt palvelen luodun olennon hahmossa, on kohta oleva sija Isäni rinnalla hänen valtakunnassaan.

137:8.12 (1536.9) ”Tämä uusi valtakunta on siemenen kaltainen, joka kasvaa pellon hyvässä mullassa. Sen oksat eivät tuossa tuokiossa notku hedelmistä. Siitä kun valtakunta on perustettu ihmissieluun, kuluu paljon aikaa hetkeen, jolloin valtakunnasta on kypsynyt iäisen vanhurskauden ja ikuisen pelastuksen täyteläinen hedelmä.

137:8.13 (1536.10) ”Ja tämä valtakunta, jonka minä teille julistan, ei ole mikään mahdin ja yltäkylläisyyden valtapiiri. Taivaan valtakunnassa ei ole kysymys ruoasta eikä juomasta, vaan paremminkin elämästä, jota yhä enemmän olennoi vanhurskaus ja kasvava ilo yhä täydellisemmäksi käyvästä taivaallisen Isäni palvelemisesta. Sillä eikö Isä ole sanonut tässä maailmassa olevista lapsistaan: ’Minun tahtoni on, että he lopulta olisivat täydellisiä niin kuin minäkin olen täydellinen.’

137:8.14 (1537.1) ”Olen tullut julistaakseni valtakunnan ilosanoman. En ole tullut lisätäkseni niiden raskasta kuormaa, jotka tahtoisivat astua tähän valtakuntaan. Julistan, että on olemassa uusi ja parempi tie, ja niiden osana, jotka kykenevät astumaan tulevaan valtakuntaan, on oleva jumalallinen lepo. Ja maksoipa se teille tämän maailman hyvyyksissä mitä tahansa, maksoittepa taivaan valtakuntaan

päästäksenne minkä hinnan hyvänsä, saatte vastikkeena moninkertaisesti enemmän iloa ja hengellistä edistymistä tässä maailmassa ja ikuisen elämän tulevana aikakautena.

137:8.15 (1537.2) ”Isän valtakuntaan astuminen ei odota marssivia armeijoita, tämän maailman valtakuntien kukistumista eikä vankina pitävien ikeiden murskaamista. Taivaan valtakunta on käden ulottuvilla, ja jotka sinne sisälle astuvat, löytävät kaikki yltäkylläisen vapauden ja riemullisen pelastuksen.

137:8.16 (1537.3) ”Tämä valtakunta on ikiaikainen valtapiiri. Ne, jotka astuvat valtakuntaan, nousevat Isäni tykö; ei ole epäilystäkään siitä, että he pääsevät hänen Paratiisissa olevan kunniansa oikealle puolelle. Ja kaikista, jotka astuvat taivaan valtakuntaan, on määrä tulla Jumalan poikia, ja tulevana aikana he nousevat Isän tykö. Enkä ole tullut kutsumaan niitä, jotka ovat olevinaan vanhurskaita, vaan synnintekijöitä ja kaikkia, jotka isoavat ja janoavat jumalallista täydellisyyttä olevaa vanhurskautta.

137:8.17 (1537.4) ”Johannes tuli saarnaten katumusta valmistaakseen teitä valtakuntaa varten; minä olen nyt tullut julistamaan, että usko, Jumalan lahja, on hinta, joka on maksettava pääsystä taivaan valtakuntaan. Teidän ei muuta tarvitse kuin uskoa, että Isäni rakastaa teitä rajattomalla rakkaudella, niin olette Jumalan valtakunnassa.”

137:8.18 (1537.5) Nämä sanat lausuttuaan Jeesus istuutui. Kaikki, jotka häntä kuulivat, olivat hämmentyneitä hänen sanoistaan. Hänen opetuslapsensa olivat ihmetyksissään. Mutta ihmiset eivät olleet valmiita ottamaan vastaan tämän Jumala-ihmisen tuomia ilouutisia.

Noin kolmannes niistä, jotka häntä kuulivat, uskoi sanoman, vaikkeivät he sitä kyenneetkään kokonaan ymmärtämään. Noin kolmannes valmistui sydämessään torjumaan tällaisen puhtaasti hengellisen käsityksen odotetusta valtakunnasta, kun taas jäljellä oleva kolmannes ei pystynyt käsittämään hänen opetustaan, ja monet uskoivat vakaasti, ettei hän ”ollut täysin tolkuissaan”.

Luku 138

Valtakunnan sanansaattajain kouluttaminen

138:0.1 (1538.1) ESITETTYÄÄN saarnansa ”Valtakunnasta” Jeesus kutsui kuusi apostolia koolle samaksi iltapäiväksi ja ryhtyi kertomaan suunnitelmistaan, joiden mukaan he kävisivät Galileanmeren lähikaupungeissa. Hänen veljensä Jaakob ja Juuda tunsivat itsensä syvästi loukatuiksi sen johdosta, ettei heitä kutsuttu tähän neuvonpitoon. Tähän saakka he olivat katsoneet kuuluvansa Jeesuksen lähimpien työtovereiden piiriin. Mutta Jeesus ei aikonut ottaa lähisukulaisiaan jäseniksi tähän valtakunnan apostolijohtajien yhteisöön. Se, että Jeesus näin sulki Jaakobin ja Juudan harvojen ja valittujen joukon ulkopuolelle, samoin kuin hänen näennäinen etääntymisensä äidistään aina Kaanassa koetuista tapahtumista lähtien olivat alkuna jatkuvasti laajenevalle kuilulle Jeesuksen ja hänen perheensä välillä. Tilanne jatkui tällaisena koko hänen julkisen toimintansa ajan – perhe miltei hylkäsi hänet –, ja nämä erimielisyydet hävisivät kokonaan vasta hänen kuolemansa ja

kuolleistaheräämisensä jälkeen. Alinomaa hänen äitinsä heittelehti häilyvää uskoa ja toivoa kuvastavien asenteiden ja toisaalta aina vain pahempien pettymyksen, nöyryytyksen ja epätoivon tuntemusten välillä. Vain Ruut, nuorimmainen, pysyi horjumattoman lojaalina isä-veljelleen.

138:0.2 (1538.2) Aina kuolleistaheräämisen jälkeiseen aikaan saakka Jeesuksen perhe oli kokonaisuudessaan hyvin vähän tekemisissä hänen toimintansa kanssa. Jos profeetta ei jää vaille kunniaa paitsi omassa maassaan, ei hän myöskään jää vaille ymmärtävää arvostusta paitsi oman perheensä keskuudessa.

1. Lopulliset ohjeet

138:1.1 (1538.3) Seuraavana päivänä, sunnuntaina kesäkuun 23. päivänä vuonna 26 jKr., Jeesus antoi kuudelle apostolille lopulliset ohjeensa. Hän lähetti heidät matkaan pareittain opettamaan valtakunnan ilosanomaa. Hän kielsi heiltä kastamisen ja neuvoi heitä pidättymään julkisesta saarnaamisesta. Hän selitti lisäksi, että myöhemmin hän sallisi heidän saarnata julkisesti, mutta että toistaiseksi hän monestakin syystä halusi heidän hankkivan käytännön kokemusta siitä, mitä on olla henkilökohtaisesti tekemisissä kanssaihmistensä kanssa. Jeesuksen tarkoituksena oli, että heidän ensimmäinen matkansa sujuisi pelkästään *henkilökohtaisen työn* merkeissä. Vaikka tämä tieto tuli apostoleille hienoisena pettymyksenä, silti he ainakin osaksi ymmärsivät, mikä

oli Jeesuksen ajatuksena aloitettaessa valtakunnan julistaminen tällä tavoin, ja he lähtivät matkaan hyvillä mielin ja luottavaisen innostuksen vallassa. Jeesus lähetti heidät matkaan pareittain niin, että Jaakob ja Johannes menivät Heresaan, Andreas ja Pietari Kapernaumiin, kun taas Filippus ja Natanael menivät Tarikeaan.

138:1.2 (1538.4) Ennen kuin he aloittivat tämän kaksiviikkoisen palvelujakson, Jeesus ilmoitti heille haluavansa asettaa kaksitoista apostolia jatkamaan valtakunnan työtä, sitten kun hän itse olisi poissa, ja hän antoi heistä jokaiselle valtuudet valita hänen ensimmäisten käännynnäistensä joukosta yhden miehen jäseneksi kaavailtuun apostolikuntaan. Johannes lausui ajatuksensa ääneen kysyessään: ”Mutta, Mestari, onko niin, että nämä kuusi miestä astuvat joukkoomme ja jakavat kaiken tasa-arvoisina meidän kanssamme, meidän, jotka sentään olemme olleet seurassasi Jordanilta lähtien ja kuulleet kaiken pohjustavan opetuksesi tätä ensimmäistä valtakunnan hyväksi suorittamaamme urakkaa varten?” Ja Jeesus vastasi: ”Kyllä, Johannes, jokainen valitsemanne mies tulee olemaan yksi meistä, ja teidän on määrä opettaa heille kaikki, mikä liittyy valtakuntaan, aivan kuten minä olen opettanut teille.” Nämä sanat lausuttuaan Jeesus poistui heidän luotaan.

138:1.3 (1539.1) Nämä kuusi apostolia erosivat toistensa seurasta omalle työsaralleen, vasta kun he olivat monisanaisesti keskustelleet Jeesuksen ohjeista, joiden mukaan jokaisen heistä piti valita uusi apostoli. Andreaksen mielipide pääsi lopulta voitolle, ja he menivät kukin omalle työsaralleen. Asiasisältönsä osalta toistettuna Andreas sanoi: ”Mestari on oikeassa; meitä on liian vähän selvitäksemme

tästä työstä. Tarvitaan useampia opettajia, ja Mestari on osoittanut suurta luottamusta meitä kohtaan uskoessaan meille näiden kuuden uuden apostolin valitsemisen.” Kun he tuona aamuna läksivät tahoilleen mennäkseen tekemään kukin oman osuutensa, jokaisen sydämessä oli hiven salattua masennusta. He tiesivät, että he kaipaisivat Jeesusta, ja sitä paitsi he pelkäsivät ja arastelivat; he eivät olleet kuvitelleet taivaan valtakunnan julkistamisen tapahtuvan tällä tavoin.

138:1.4 (1539.2) Oli sovittu, että kuusi apostolia tekisivät työtään kahden viikon ajan, minkä jälkeen heidän oli määrä palata Sebedeuksen kotiin neuvonpitoa varten. Jeesus meni sillä välin Nasaretiin käydäkseen Joosefin ja Simonin sekä perheensä muiden noilla seuduin asuvien jäsenten luona. Jeesus teki kaiken, mikä oli inhimillisesti katsoen mahdollista ja mikä oli sopusoinnussa sen kanssa, että hän oli vihkiytynyt noudattamaan Isänsä tahtoa, säilyttääkseen perheensä luottamuksen ja kiintymyksen. Tässä suhteessa hän teki velvollisuutensa täysimääräisesti ja enemmänkin.

138:1.5 (1539.3) Sillä aikaa kun apostolit olivat poissa suorittamassa tehtäväänsä, Jeesus ajatteli paljon Johannesta, joka oli nyt vankilassa. Hän tunsi suurta houkutusta käyttää potentiaalisia valtaoikeuksiaan saadakseen Johanneksen vapaaksi, mutta taas kerran hän alistui ”palvelemaan Isän tahtoa”.

2. Kuuden apostolin valitseminen

138:2.1 (1539.4) Kuuden apostolin ensimmäinen lähetysmatka oli erinomaisen menestyksellinen. He havaitsivat kaikki, mikä suuri arvo on ihmisiin luotavalla suoralla ja henkilökohtaisella kosketuksella. He palasivat Jeesuksen luo mukanaan entistä täydellisempi käsitys siitä, että uskonnossa viime kädessä on kysymys puhtaasti ja kokonaan *henkilökohtaisesta kokemuksesta*. He alkoivat aistia, kuinka nälkäisinä tavalliset ihmiset kaipasivat kuulla sanoja, jotka toivat uskonnollista lohdutusta ja hengellistä rohkaisua. Kerääntyessään Jeesuksen ympärille he halusivat puhua kaikki yhtä aikaa, mutta Andreas otti johdon käsiinsä, ja hänen jakaessaan heille puheenvuoroja – yhdelle kerrallaan – he antoivat viralliset selontekonsa Mestarille ja nimesivät ehdokkaansa kuudeksi uudeksi apostoliksi.

138:2.2 (1539.5) Kun joka mies oli esitellyt, kenet hän oli valinnut uusiin apostolin virkoihin, Jeesus pyysi kaikkia muita äänestämään asetetusta ehdokkaasta; näin kaikki kuusi vanhempaa apostolia hyväksyivät virallisesti kaikki kuusi uutta. Sen jälkeen Jeesus ilmoitti, että he lähtisivät kaikki käymään näiden ehdokkaiden luona ja kutsumaan heidät palvelukseen.

138:2.3 (1539.6) Vastavalitut apostolit olivat:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matteus Leevi*, kapernaumilainen tullimaksujenkerääjä, jonka toimisto oli heti kaupungin itäpuolella, lähellä Batanean rajoja. Hän oli Andreaksen valitsema.

138:2.5 (1539.8) 2. *Tuomas Didymus*, tarikealainen kalastaja ja entinen gadaralainen kirvesmies ja kivenhakkaaja. Hänet valitsi Filippus.

138:2.6 (1539.9) 3. *Jaakob Alfeus*, heresalainen kalastaja ja maanviljelijä, joka oli Jaakob Sebedeuksen valitsema.

138:2.7 (1539.10) 4. *Juudas Alfeus*, Jaakob Alfeuksen kaksosveli, niin ikään kalastaja, joka oli Johannes Sebedeuksen valinta.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Selootti* oli isänmaallisen seloottijärjestön korkea virkailija, joka luopui tästä asemasta liittyäkseen Jeesuksen apostoleihin. Ennen selootteihin liittymistään Simon oli ollut kauppias. Hänet valitsi Pietari.

138:2.9 (1540.2) 6. *Juudas Iskariot* oli Jerikossa asuvien varakkaiden juutalaisten vanhempien ainoa poika. Hän oli liittynyt Johannes Kastajan seuraan, ja hänen saddukeusvanhempansa olivat kieltäneet hänet. Hän oli etsiskelemässä työpaikkaa noilta seuduilta, kun Jeesuksen apostolit tapasivat hänet, ja pääasiassa siksi, että tämä oli perehtynyt raha-asioihin, Natanael pyysi häntä liittymään heidän riveihinsä. Juudas Iskariot oli kahdentoista apostolin joukossa ainoa juudealainen.

138:2.10 (1540.3) Jeesus vietti kokonaisen päivän kuuden apostolinsa seurassa vastaillen heidän kysymyksiinsä ja kuunnellen heidän selostustensa yksityiskohtia, sillä heillä oli kerrottavanaan moniaita mielenkiintoisia ja hyödyllisiä kokemuksia. He käsittivät nyt, miten viisas oli ollut Mestarin suunnitelma, jonka mukaan heidät lähetettiin tekemään työtä melua pitämättä ja henkilökohtaisiin keskusteluihin antautuen, ennen kuin he ryhtyisivät vaateliaampiin julkisiin hankkeisiinsa.

3. Matteuksen ja Simonin kutsuminen

138:3.1 (1540.4) Seuraavana päivänä Jeesus ja kuusi apostolia menivät käymään tullinkantaja Matteuksen luona. Matteus jo odottelikin heitä. Hän oli tehnyt tilinpäätöksen ja oli valmis luovuttamaan toimistonsa hoidon veljelleen. Kun he tulivat tullirakennuksen luokse, Andreas astui yhdessä Jeesuksen kanssa muiden edelle, ja Jeesus, joka katsoi Matteusta kasvoihin, sanoi: ”Seuraa minua.” Ja Matteus nousi seisomaan ja meni taloonsa Jeesuksen ja apostolien seurassa.

138:3.2 (1540.5) Matteus kertoi Jeesukselle tuoksi illaksi järjestämistään juhlaillallisista, että hän vähintäänkin halusi järjestää sellaiset illalliset perheelleen ja ystävilleen, jos Jeesus hyväksyisi kutsun ja suostuisi pitojen kunniavieraaksi. Ja Jeesus nyökkäsi hyväksymisen merkiksi. Pietari vei Matteuksen sen jälkeen sivummalle ja selitti tälle, että hän oli kutsunut erään Simonin liittymään apostoleihin, ja sai Matteukselta suostumuksen siihen, että myös Simon kutsuttaisiin tähän juhlatilaisuuteen.

138:3.3 (1540.6) Matteuksen talossa nautitun lounaan jälkeen he kaikki menivät Pietarin mukana käymään Simon Selootin luona. He tapasivat Simonin entiseltä liikepaikaltaan, jota nyt hoiti hänen veljenpoikansa. Kun Pietari johdatti Jeesuksen Simonin luokse,

Mestari tervehti tulisieluista isänmaanystävää ja sanoi ainoastaan: ”Seuraa minua.”

138:3.4 (1540.7) He palasivat kaikki yhdessä Matteuksen kotiin, jossa he aina ilta-aterian alkamiseen saakka keskustelivat paljon politiikasta ja uskonnosta. Leevin perhe oli jo kauan aikaa ollut mukana liike-elämässä ja veronkantotoiminnassa. Fariseukset olisivat sen vuoksi nimitelleet monia Matteuksen näille juhlaillallisille kutsumia vieraita ”publikaaneiksi ja syntisiksi”.

138:3.5 (1540.8) Tuolloin oli tapana, että aina kun järjestettiin tämänkaltainen vastaanottotilaisuus jonkun merkkihenkilön kunniaksi, kaikki asiasta kiinnostuneet ihmiset viipyilivät juhlahuoneen liepeillä tekemässä havaintoja aterioivista vieraista ja kuuntelemassa arvostettujen miesten puheita ja keskusteluja. Niinpä useimmat Kapernaumin fariseuksista olivat läsnä tuossa tilaisuudessa tekemässä havaintojaan Jeesuksen käyttäytymisestä tässä epätavallisessa sosiaalisessa tapahtumassa.

138:3.6 (1540.9) Kun päivällistilaisuus ehti pitemmälle, hyväntuulisten päivällisvieraiden ilonpito nousi hyvinkin korkealle, ja kaikki nauttivat loistavasta tilaisuudesta niin täysin rinnoin, että tilannetta sivusta tarkkailevat fariseukset alkoivat sydämessään arvostella Jeesusta siitä, että tämä oli mukana moisessa kevytmielisessä ja huolettomassa jutussa. Kun juhlaväki myöhemmin illalla ryhtyi pitämään puheita, muuan pahansuovimmista fariseuksista otti asiakseen esittää Pietarille arvostelunsa Jeesuksen käyttäytymisestä sanoen: ”Miten ihmeessä teillä on otsaa opettaa, että tämä mies on vanhurskas, aterioihan hän publikaanien ja syntisten kanssa ja tällä

tavoin omalla läsnäolollaan palkitsee mokoman näytelmän, joka ei ole muuta kuin huoletonta ilonpitoa.” Pietari kuiskutti nämä arvostelevat sanat Jeesukselle, ennen kuin tämä lausui kotiinlähtösiunauksen kaikille kokoon tulleille. Kun Jeesus aloitti puheensa, hän sanoi: ”Tulin tänne tänä iltana toivottamaan Matteuksen ja Simonin tervetulleiksi joukkoomme, ja olen mielissäni pannut merkille hilpeytenne ja yhteisen hyväntuulisuutenne, mutta teidän tulisi riemuita vieläkin enemmän siksi, että monet teistä löytävät pääsytien tulevaan hengen valtakuntaan, jossa saatte tätäkin runsaammin nauttia taivaan valtakunnan hyvyyksistä. Ja sallikaa minun teille, jotka seisoskelette ympärillä minua sydämessänne arvostellen siksi, että olen tullut tänne iloitsemaan näiden ystävien kanssa, sanoa, että olen tullut julistamaan iloa sosiaalisesti maahan poljetuille ja julistamaan hengellistä vapautta niille, jotka ovat moraalin pakkopaidassa. Onko minun tarpeen muistuttaa teitä, etteivät terveet tarvitse parantajaa, vaan parantajaa tarvitsevat pikemminkin sairaat? En ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä.”

138:3.7 (1541.1) Eikä koko juutalaiskansa todellakaan ollut monta kertaa nähnyt, mitä se nyt näki: vanhurskaan luonteen ja ylevät mielipiteet omaava mies kulkemassa estoitta ja riemumielin tavallisen kansan parissa, ja kaiken lisäksi vielä sellaisessa epäuskonnollisessa ja nautinnonhaluisessa väkijoukossa, johon kuului publikaaneja ja syntisiksi sanottuja ihmisiä. Simon Selootti halusi pitää puheen tässä Matteuksen talon kokoontumisessa, mutta Andreas, joka tiesi, ettei Jeesus halunnut tulevaa valtakuntaa sekoitettavan seloottien

liikkeeseen, suostutteli Simonin pidättymään huomioittensa julkisesta esittämisestä.

138:3.8 (1541.2) Jeesus ja apostolit jäivät yöksi Matteuksen taloon, ja mennessään kotiinsa ihmiset puhuivat vain yhdestä asiasta: Jeesuksen hyvyydestä ja ystävällisyydestä.

4. Kaksosten kutsuminen

138:4.1 (1541.3) Huomenissa kaikki yhdeksän menivät veneellä Heresaan toimittamaan kahden seuraavan apostolin virallisen kutsumisen. Nämä olivat Alfeuksen kaksospojat, Jaakob ja Juudas, jotka Jaakob ja Johannes Sebedeus olivat nimittäneet ehdokkaiksi. Kalastajakaksoset tiesivät odottaa Jeesusta ja hänen apostolejaan, ja siksi he olivat rannalla näitä vastassa. Jaakob Sebedeus esitteli Mestarin näille heresalaiskalastajille, ja Jeesus katsoi heitä tarkkaan, nyökkäsi ja sanoi: ”Seuratkaa minua.”

138:4.2 (1541.4) Samana iltapäivänä, jonka he viettivät yhdessä, Jeesus antoi heille tarkat ohjeet juhlatilaisuuksiin osallistumisesta, ja hän päätti sanottavansa näillä sanoin: ”Kaikki ihmiset ovat veljiäni. Isäni, joka on taivaassa, ei halveksi yhtäkään tekemäämme luotua. Taivaan valtakunta on avoinna kaikille miehille ja naisille. Yksikään ihminen ei voi sulkea laupeuden ovea yhdenkään sellaisen isoavan sielun edestä, joka mahdollisesti pyrkii sinne sisälle. Istumme ruokapöytään kaikkien kanssa, jotka haluavat kuulla valtakunnasta.

Kun taivaassa oleva Isämme katsoo alas ihmisten puoleen, he ovat kaikki yhdenveroisia. Älkää siis kieltäytykö murtamasta leipää fariseuksen tai synnintekijän, saddukeuksen tai publikaanin, roomalaisen tai juutalaisen, rikkaan tai köyhän, vapaan tai orjan kanssa. Valtakunnan ovi on apposen avoinna kaikille, jotka haluavat tietää totuuden ja löytää Jumalan.”

138:4.3 (1541.5) Sen päivän iltana, Alfeuksen kodissa nautitun yksinkertaisen illallisen ääressä, kaksosveljet otettiin jäseniksi apostolien perhekuntaan. Jeesus piti myöhemmin illalla apostoleilleen heidän ensimmäisen oppituntinsa saastaisten henkien alkuperästä, olemuksesta ja kohtalosta, mutta he eivät kyenneet käsittämään hänen kertomansa merkitystä. Jeesuksen rakastaminen ja ihaileminen oli heistä helppoa, mutta monia hänen opetuksiaan oli perin vaikea ymmärtää.

138:4.4 (1542.1) Levätyn yön jälkeen koko seurue, johon nyt kuului yksitoista henkilöä, meni veneellä Tarikeaan.

5. Tuomaksen ja Juudaksen kutsuminen

138:5.1 (1542.2) Kalastaja-Tuomas ja vaeltelija-Juudas kohtasivat Jeesuksen ja apostolit Tarikean kalastajavenelaiturilla, ja Tuomas vei seurueen lähistöllä sijaitsevaan kotiinsa. Filippus esitteli nyt Tuomaksen omaksi apostolinvirkaan nimitettäväksi ehdokkaakseen, ja Natanael esitteli juudealaisen Juudas Iskariotin samanlaiseen

kunniatehtävään. Jeesus loi katseensa Tuomakseen ja sanoi: ”Tuomas, sinulta puuttuu uskoa, mutta siitä huolimatta otan sinut vastaan. Seuraa minua.” Juudas Iskariotille Mestari sanoi: ”Juudas, olemme kaikki yhtä ruumista, ja ottaessani sinut joukkoomme rukoilen, että olet aina lojaali galilealaisveljiäsi kohtaan. Seuraa minua.”

138:5.2 (1542.3) Kun he olivat virkistäytyneet, Jeesus vei kaksitoista apostolia joksikin aikaa syrjemmälle rukoillakseen heidän kanssaan ja antaakseen heille opastusta Pyhän Hengen olemuksesta ja toiminnasta, mutta taaskaan he eivät kyenneet käsittämään paljonkaan niiden ihanien totuuksien merkityksestä, joita hän koetti heille opettaa. Yksi ymmärsi yhden kohdan, ja toinen ymmärsi toisen kohdan, mutta kukaan heistä ei kyennyt omaksumaan hänen opetustaan kokonaisuudessaan. Heidän tapanaan oli sortua aina samaan virheeseen: he yrittivät sovittaa Jeesuksen uutta evankeliumia oman uskonnollisen vakaumuksensa vanhoihin muotteihin. He eivät kyenneet käsittämään ajatusta, että Jeesus oli tullut julistamaan uutta pelastuksen evankeliumia ja rakentamaan uuden tien, joka vie Jumalan löytämiseen. He eivät tajunneet, että Jeesus *oli* uusi ilmoitus taivaassa olevasta Isästä.

138:5.3 (1542.4) Seuraavana päivänä Jeesus jätti kaksitoista apostoliaan kokonaan omiin oloihinsa. Hän halusi heidän tutustuvan toisiinsa ja tahtoi heidän olevan keskenään ja keskustelevan siitä, mitä hän oli heille opettanut. Mestari palasi ilta-aterialle ja puhui heille myöhäisillan tunteina serafien toiminnasta, ja jotkut apostoleista

käsittivät hänen opetuksensa. He lepäsivät yön yli ja lähtivät seuraavana päivänä veneellä Kapernaumiin.

138:5.4 (1542.5) Sebedeus ja Salome olivat muuttaneet asumaan poikansa Daavidin luo, joten heidän avara kotinsa voitiin luovuttaa Jeesukselle ja hänen kahdelletoista apostolilleen. Jeesus vietti siellä rauhallisen sapatin valittujen sanansaattajiensa kanssa. Hän luonnosteli huolellisesti niiden suunnitelmien päälinjat, joiden mukaan valtakunta julistettaisiin, ja selitti perusteellisesti, miten tärkeää oli välttää kaikkia selkkauksia siviiliviranomaisten kanssa, ja sanoi: ”Mikäli on tarpeen nuhdella yhteiskunnan vallanpitäjiä, jättäkää sellainen tehtävä minulle. Pitäkää huoli, ettette julkisesti millään tavoin tuomitse keisaria tai hänen virkamiehiään.” Samana iltana sattui, että Juudas Iskariot vei Jeesuksen syrjemmälle tiedustellakseen, miksei tehty mitään Johanneksen saamiseksi pois vankilasta. Eikä Jeesuksen suhtautuminen täysin tyydyttänyt Juudasta.

6. Viikko teho-opetusta

138:6.1 (1542.6) Seuraava viikko omistettiin ankaralle koulutusohjelmalle. Kuusi uutta apostolia jätettiin joka päivä oman nimittäjänsä vastuulle siinä tarkoituksessa, että he kävisivät yksityiskohtia myöten läpi kaiken, mitä he olivat oppineet ja kokeneet valmistettaessa heitä valtakunnan työhön. Vanhemmat apostolit loivat kuudelle nuoremmalle apostolille huolellisen

katsauksen siihen, mitä Jeesus oli heille siihen mennessä opettanut. Iltaisin he kaikki kokoontuivat Sebedeuksen puutarhaan vastaanottamaan Jeesuksen ohjeita.

138:6.2 (1542.7) Juuri tuohon aikaan Jeesus otti tavaksi, että he pitivät keskellä viikkoa vapaapäivän levätäkseen ja virkistäytyäkseen. Ja he noudattivat Jeesuksen koko jäljellä olleen aineellisen elämän ajan tätä järjestystä, jonka mukaan he pitivät joka viikko yhden lepopäivän. Yleissääntönä oli, etteivät he koskaan harjoittaneet varsinaisia toimintojaan keskiviikkoisin. Tänä viikoittaisena vapaapäivänä Jeesus tavallisesti poistui heidän seurastaan sanoen: ”Lapseni, menkää päiväksi virkistäytymään. Valtakunnan hyväksi ankarasti uurastettuanne menkää ja levätkää ja nauttikaa virkistyksestä, jonka tarjoaa paluu entisten ammattienne pariin, tai se, että keksitte uusia virkistäytymiskeinoja.” Vaikkei Jeesus maisen elämänsä tässä vaiheessa itse asiassa tarvinnut tätä lepopäivää, hän mukautui siitä huolimatta tähän järjestykseen, sillä hän tiesi sen olevan hyväksi hänen ihmistyötovereilleen. Jeesus oli opettaja – Mestari; työtoverit olivat hänen oppilaitaan – opetuslapsiaan.

138:6.3 (1543.1) Jeesus koetti tehdä apostoleilleen selväksi, mikä ero vallitsi hänen opetustensa ja *hänen heidän keskuudessaan elämänsä elämän* ja myöhemmin mahdollisesti ilmaantuvien, häne*stä* kertovien opetusten välillä. Jeesus sanoi: ”Olkoot minun valtakuntani ja siihen liittyvä evankeliumi sanomanne pääsisältö. Älkää eksykö sivupoluille saarnaamaan minu*sta* ja minun opetuksi*sta*ni. Julistakaa valtakunnan evankeliumia ja esittäkää tekemääni ilmoitusta taivaassa olevasta Isästä, mutta älkää

harhautuko sivuteille ja ruvetko laatimaan legendoja ja rakentelemaan kulttia, jotka liittyisivät uskomuksiin ja opetuksiin uskonkäsityksi*stä*ni ja opetuksi*sta*ni.” Mutta taaskaan he eivät käsittäneet, miksi hän puhui heille tällä tavoin, eikä kukaan rohjennut kysyä, miksi hän heitä sillä tavoin opetti.

138:6.4 (1543.2) Näissä ensimmäisissä opetuksissaan Jeesus koetti, niin pitkälle kuin suinkin, välttää kiistoja apostoliensa kanssa, paitsi kun kysymyksessä olivat väärät käsitykset hänen taivaassa olevasta Isästään. Missään tällaisissa asioissa hän ei koskaan empinyt oikaista erheellisiä uskomuksia. Kasteensa jälkeen Jeesuksen Urantialla viettämällä elämällä oli vain *yksi* motiivi, ja se oli paremman ja todenmukaisemman kuvan luominen hänen Paratiisissa olevasta Isästään. Hän raivasi uuden ja paremman tien Jumalan luo: uskon ja rakkauden tien. Alituiseen hän kehotti apostolejaan: ”Menkää ja etsikää syntisiä, löytäkää rohkeutensa menettäneet ja lohduttakaa ahdistuneita.”

138:6.5 (1543.3) Jeesuksella oli täydellinen kuva tilanteesta. Hänellä oli rajaton valta, jota olisi voitu käyttää hänen lähetystehtävänsä edistämiseen, mutta hän oli täysin tyytyväinen keinoihin ja persoonallisuuksiin, joita useimmat ihmiset olisivat pitäneet puutteellisina ja katsoneet ne merkityksettömiksi. Hän oli suorittamassa tehtävää, joka tarjosi suunnattomat mahdollisuudet dramatiikkaan, mutta hän piti tiukasti kiinni siitä, että hän toimittaisi Isänsä asiat mahdollisimman huomaamattomalla ja epädramaattisella tavalla. Hän vältti huolellisesti kaikkea vallan osoittamista. Ja nyt hän aikoi, ainakin muutaman kuukauden ajan,

toimia kaksinetoista apostoleineen kaikessa hiljaisuudessa Galileanmeren ympäristössä.

7. Taas uusi pettymys

138:7.1 (1543.4) Jeesus oli kaavaillut, että he viiden kuukauden ajan kävisivät huomaamatonta lähetyskampanjaa henkilökohtaista työtä tehden. Hän ei kertonut apostoleille, miten pitkään tätä jatkuisi, vaan he työskentelivät viikon kerrallaan. Ja varhain tänä viikon ensimmäisenä päivänä, juuri kun hän oli aikeissa ilmoittaa tästä kahdelletoista apostolilleen, Simon Pietari, Jaakob Sebedeus ja Juudas Iskariot tulivat keskustelemaan yksityisesti hänen kanssaan. Pietari vei Jeesuksen syrjemmälle ja rohkaisten mielensä sanoi: ”Mestari, tulemme toveriemme kehotuksesta kysymään, eikö aika jo ole kypsä siihen, että astutaan valtakuntaan. Ja onko aikomuksesi julistaa valtakunta Kapernaumissa, vai onko meidän määrä siirtyä Jerusalemiin? Ja milloin me, itse kukin meistä, saamme tietää, mikä asema meillä on oleva sinun rinnallasi valtakunnan perustamisessa –” ja Pietarilla olisi ollut esitettävänään vielä muitakin kysymyksiä, mutta Jeesus kohotti varoittavasti kätensä ja keskeytti hänet. Jeesus viittasi lähistöllä seisovat muutkin apostolit liittymään mukaan ja sanoi: ”Lapsoseni, kuinka kauan minä teitä kestän! Enkö ole tehnyt teille selväksi, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta? Olen sanonut teille monet kerrat, etten ole tullut istumaan Daavidin valtaistuimella. Miten siis on selitettävissä, että tulette kyselemään,

mikä asema teistä itse kullakin tulee olemaan Isän valtakunnassa? Ettekö kykene tajuamaan, että olen kutsunut teidät hengellisen valtakunnan lähettiläiksi? Ettekö ymmärrä, että teidän on pian, hyvin pian, määrä edustaa minua tässä maailmassa ja valtakunnan julistustyössä, aivan kuten minä nyt edustan Isääni, joka on taivaassa? Voiko olla niin, että olen valinnut teidät ja opettanut teidät valtakunnan sanansaattajiksi, ettekä silti käsitä tämän tulevan valtakunnan luonnetta ja merkitystä, valtakunnan, joka tarkoittaa, että Jumalalla on ihmissydämissä korkein sija? Ystäväni, kuulkaa minua vielä kerran. Karkottakaa mielestänne se ajatus, että valtakuntani olisi valtaa, jota käytetään voimalla, ja vallankäyttöä, joka tuo mukanaan kunniaa. Kaikki valta taivaassa ja maan päällä annetaan toden totta kohta minun käsiini, mutta Isän tahto ei ole, että käyttäisimme tätä jumalallista antia korottaaksemme itsemme kunniaan jo tämän aikakauden kuluessa. Jonakin toisena aikakautena te tosiaankin istutte kanssani voimassa ja kunniassa, mutta nyt meidän tehtävämme on alistua Isän tahtoon ja lähteä nöyrän kuuliaisina toimittamaan maan päällä, mitä hän käskee.”

138:7.2 (1544.1) Taas kerran hänen työtoverinsa järkyttyivät, tyrmistyivät. Jeesus lähetti heidät pareittain pois luotaan rukoilemaan ja pyysi heitä palaamaan puolilta päivin luokseen. Tämän ratkaisevan tärkeän aamupäivän kuluessa heistä itse kukin yritti löytää Jumalan, ja itse kukin koetti rohkaista ja vahvistaa toveriaan, ja he palasivat Jeesuksen luokse niin kuin hän oli heitä pyytänyt.

138:7.3 (1544.2) Tämän jälkeen Jeesus kertoi heille Johanneksen tulosta, Jordanissa suoritetusta kasteesta, Kaanan häistä, hiljan tapahtuneesta kuuden apostolin valitsemisesta ja hänen omien lihallisten veljiensä vetäytymisestä heidän joukostaan, ja hän varoitti heitä siitä, että valtakunnan vihollinen koettaisi vetää heidätkin pois. Tämän lyhyen mutta vakavan puheen jälkeen kaikki apostolit nousivat Pietarin johdolla seisomaan vakuuttaakseen kuolematonta antaumustaan Mestariaan kohtaan ja luvatakseen järkkymätöntä lojaalisuutta valtakunnalle – Tuomaksen sanoin sanottuna: ”Tälle tulevalle valtakunnalle, olipa se mitä hyvänsä, ja vaikka en sitä täysin ymmärräkään.” He kaikki totisesti *uskoivat Jeesukseen*, vaikkeivät he hänen opetustaan kokonaan käsittäneetkään.

138:7.4 (1544.3) Seuraavaksi Jeesus kysyi, paljonko heillä oli yhteensä rahaa. Hän kysyi myös, miten heidän perheidensä toimeentulosta oli huolehdittu. Kun kävi selville, että heillä oli varoja tuskin kahden viikon toimeentuloon, Jeesus sanoi: ”Ei ole Isäni tahto, että aloitamme työmme tällä tavoin. Jäämme tänne järven rantamille kahdeksi viikoksi kalastamaan tai tekemään mitä hyvänsä tehtävää, joka eteemme sattuu; ja sillä välin teidän tulee ensiksi valitun apostolin Andreaksen johdolla järjestäytyä niin, että kykenette hankkimaan kaiken, mikä on tarpeen tulevassa toiminnassanne, sekä tämänhetkistä henkilökohtaista hoivaamista ajatellen että myös sitä aikaa ajatellen, jolloin myöhemmin määrään teidät saarnaamaan evankeliumia ja opettamaan uskovia.” Nämä sanat rohkaisivat suuresti heitä kaikkia; tämä oli heille ensimmäinen selkeä ja

positiivinen ilmoitus siitä, että Jeesus aikoi myöhemmin ryhtyä haastavampaan ja näyttävämpään julkiseen toimintaan.

138:7.5 (1544.4) Apostolit viettivät loppupäivän viimeistelemällä organisaatiotaan ja laittamalla kuntoon veneitä ja kalaverkkoja siinä tarkoituksessa, että he huomenissa lähtisivät kalastamaan, sillä he olivat kaikki päättäneet omistautua kalastukselle, olivathan heistä useimmat olleet kalastajia, ja olihan Jeesuskin kokenut vene- ja kalamies. Moni niistä veneistä, joita he muutamat lähivuodet käyttivät, oli Jeesuksen omin käsin rakentama. Ja ne olivat hyviä ja luotettavia veneitä.

138:7.6 (1544.5) Jeesus kehotti heitä pysymään kalastuksen parissa kahden viikon ajan ja sanoi lisäksi: ”Ja sen jälkeen lähdette matkaan, jotta teistä tulisi ihmistenkalastajia.” He kalastivat kolmena ryhmänä, ja Jeesus oli joka ilta eri ryhmän mukana. Ja miten he kaikki nauttivatkaan Jeesuksen seurasta! Hän oli hyvä kalamies, iloinen toveri ja innoittava ystävä. Mitä enemmän he työskentelivät hänen kanssaan, sitä enemmän he häntä rakastivat. Matteus sanoi eräänä päivänä: ”Mitä enemmän joitakuita ihmisiä ymmärtää, sitä vähemmän heitä ihailee, mutta tästä miehestä minun on sanottava, että mitä vähemmän häntä ymmärrän, sitä enemmän häntä rakastan.”

138:7.7 (1545.1) Tätä järjestystä, jonka mukaan he olivat kalassa kaksi viikkoa ja tekivät henkilökohtaista työtä valtakunnan puolesta toiset kaksi viikkoa, noudatettiin yli viiden kuukauden ajan, aina puheena olevan vuoden, vuoden 26 jKr., loppuun asti, eli siihen saakka kunnes ne erilliset vainotoimenpiteet päättyivät, jotka oli

Johanneksen vangitsemisen jälkeen kohdistettu tämän opetuslapsiin.

8. Kahdentoista apostolin ensimmäinen tehtävä

138:8.1 (1545.2) Toimitettuaan markkinoille kahden viikon kalansaaliit kahdentoista apostolin rahastonhoitajaksi valittu Juudas Iskariot jakoi heidän varansa kuuteen yhtä suureen osaan, sitten kun niistä oli ensiksi vähennetty varat heistä riippuvaisten perheiden huoltoon. Ja niin he, elokuun puolenvälin maissa vuonna 26 jKr., lähtivät pareittain Andreaksen osoittamille työkentille. Ensimmäiset kaksi viikkoa Jeesus kulki Andreaksen ja Pietarin mukana, toiset kaksi viikkoa Jaakobin ja Johanneksen kanssa, ja niin edelleen muiden parien kanssa heidän valitsemisjärjestyksessään. Näin menetellen hänellä oli tilaisuus kulkea ainakin kerran jokaisen parin mukana, ennen kuin hän kutsui heidät koolle heidän julkisen toimintansa käynnistämistä varten.

138:8.2 (1545.3) Jeesus opetti heitä saarnaamaan syntien anteeksisaamista, joka tapahtuu *Jumalaan uskomisen* kautta ilman katumusharjoituksia tai uhreja, sekä sitä, että taivaassa oleva Isä rakastaa kaikkia lapsiaan samalla ikuisella rakkaudella. Hän antoi apostoleilleen kehotuksen pidättyä käsittelemästä seuraavia aiheita:

138:8.3 (1545.4) 1. Johannes Kastajan toiminta ja hänen vangitsemisensa.

138:8.4 (1545.5) 2. Kastetilaisuudessa kuulunut ääni. Jeesus sanoi: ”Vain ne, jotka äänen kuulivat, saavat mainita siitä. Puhukaa vain, mitä olette kuulleet minulta; älkää levittäkö huhuja.”

138:8.5 (1545.6) 3. Kaanassa tapahtunut veden muuttuminen viiniksi. Jeesus antoi heille vakavan kehotuksen sanoessaan: ”Älkää yhdellekään ihmiselle kertoko vedestä ja viinistä.”

138:8.6 (1545.7) Kyseiset runsaat viisi kuukautta olivat heille ihanaa aikaa, nämä kuukaudet, joiden aikana he toimivat kalastajina joka toisen kaksiviikkoisjakson ja ansaitsivat sillä sen verran rahaa, että se riitti turvaamaan heidän toimeentulonsa, kun he seuraavat kaksi viikkoa tekivät kentällä lähetystyötä valtakunnan hyväksi.

138:8.7 (1545.8) Tavallinen kansa ihmetteli ja ihasteli Jeesuksen ja hänen apostoleidensa opetusta ja hoivaamista. Rabbit olivat jo kauan opettaneet juutalaisille, etteivät oppimattomat voisi olla hurskaita tai vanhurskaita. Mutta Jeesuksen apostolit olivat sekä hurskaita että vanhurskaita; ja kuitenkin nämä olivat autuaan tietämättömiä lähes kaikesta siitä, mistä rabbien oppineisuus ja tämän maailman viisaus koostuivat.

138:8.8 (1545.9) Jeesus teki apostoleilleen selväksi, mikä ero vallitsi toisaalta juutalaisten opettaman niin kutsuttuja hyviä töitä tekemällä suoritetun katumusharjoituksen ja toisaalta uskon kautta tapahtuvan mielenmuutoksen – uudestisyntymän – välillä, jonka Jeesus vaati valtakuntaanpääsyn hintana. Hän opetti apostoleilleen, että *usko* oli ainoa edellytys pääsylle Isän valtakuntaan. Johannes oli opettanut heille ”katumusta – pakoa kohta tulevan vihan tieltä”. Jeesus opetti:

”Usko on se avoin ovi, josta astutaan sisälle läsnä olevaan, täydelliseen ja ikuiseen Jumalan rakkauteen.” Jeesus ei puhunut profeetan tavoin, kuten tekee se, joka tulee julistamaan Jumalan sanaa. Hän tuntui puhuvan itsestään henkilönä, jolla on valtaa. Jeesus koetti kääntää heidän mielensä ihmeiden etsiskelystä todellisen ja omakohtaisen kokemuksen löytämiseen tyydytyksestä ja vakuuttuneisuudesta, jotka tuottaa se, että ihmisen sisimmässä on rakkautta ja pelastavaa armoa edustava Jumalan henki.

138:8.9 (1545.10) Jo alkuvaiheessa opetuslapset oppivat, että Mestari arvosti syvästi ja kunnioitti myötätuntoisesti *jokaista* kohtaamaansa ihmistä, ja heihin teki valtavan vaikutuksen tämä yhdenmukainen ja muuttumaton ihmisten huomioon ottaminen, jonka hän soi johdonmukaisesti kaikenlaisille miehille, naisille ja lapsille. Hän saattoi pitää tauon keskellä syvällistä keskustelua vain mennäkseen ulos tielle sanomaan muutaman rohkaisun sanan ohikulkevalle naiselle, jota kuormitti sekä ruumista että sielua rasittava taakka. Hän saattoi keskeyttää apostoliensa kanssa käymänsä vakavan neuvottelun vain jutellakseen tilaisuuteen eksyneen lapsen kanssa. Mikään ei koskaan näyttänyt olevan Jeesukselle yhtä tärkeä kuin se *yksittäinen ihminen*, joka sattui olemaan hänen välittömässä läheisyydessään. Hän oli mestari ja opettaja, mutta hän oli enemmän – hän oli myös ystävä ja lähimmäinen, ymmärtäväinen toveri.

138:8.10 (1546.1) Vaikka Jeesuksen julkinen opetus koostui pääasiassa vertauksista ja lyhyistä luennoista, apostolejaan hän kuitenkin poikkeuksetta opetti kysymysten ja vastausten avulla. Myöhemmin

julkisuudessa pitämiensä luentojen aikana hänellä oli aina tapana pitää tauko vastatakseen vilpittömiin kysymyksiin.

138:8.11 (1546.2) Ensi alkuun tapa, jolla Jeesus kohteli naisia, pöyristytti apostoleja, mutta ennen pitkää he tottuivat siihen. Hän teki heille kaikin puolin selväksi, että naisille myönnettäisiin valtakunnassa yhtäläiset oikeudet miesten kanssa.

9. Viiden kuukauden koettelu

138:9.1 (1546.3) Tämä jossakin määrin yksitoikkoinen vaihe, jonka kuluessa vuoroin kalastettiin ja vuoroin tehtiin henkilökohtaista työtä, osoittautui uuvuttavaksi kokemukseksi kahdelletoista apostolille, mutta he kestivät tämän kokeen. Kaikkine nurinoineen, epäilyksineen ja aina välillä kuultuine tyytymättömyyden ilmauksineenkin he pysyivät uskollisina lupauksilleen siitä, että Mestari oli heidän antaumuksensa ja lojaalisuutensa kohde. Juuri se, että he näiden koetuksen kuukausien aikana olivat henkilökohtaisessa yhteydessä Jeesukseen, teki Jeesuksen heille niin rakkaaksi, että he kaikki (Juudas Iskariotia lukuun ottamatta) pysyivät lojaaleina ja uskollisina hänelle myös oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen synkkinä tunteina. Todelliset miehet eivät kerta kaikkiaan voineet jättää kunnioitettua opettajaa oman onnensa nojaan, opettajaa, joka oli elänyt niin lähellä heitä ja osoittanut heille niin syvää kiintymystä kuin Jeesus oli tehnyt. Mestarin kuoleman synkkinä tunteina näiden apostolien sydämestä syrjäytyi kaikki

sellainen, mikä edusti järkeä, arvostelukykyä ja loogisuutta, yhden ainoan ihmiselle ominaisen ja epätavallisen tuntemuksen tieltä – kaiken yläpuolelle menevän ystävyyden- ja lojaalisuudentunteen – tieltä. Nuo viisi kuukautta, joiden aikana he työskentelivät yhdessä Jeesuksen kanssa, johdattivat nämä apostolit, jokaisen heistä, pitämään Jeesusta parhaana *ystävänään* koko maailmassa. Ja juuri tämä inhimillinen tunne, eivät suinkaan hänen ylivertaiset opetuksensa eivätkä hänen ihmeelliset tekonsa, piti heidät yhdessä siihen saakka, kunnes Jeesus oli noussut kuolleista, ja ryhdyttiin uudelleen valtakunnan evankeliumin julistamiseen.

138:9.2 (1546.4) Nämä rauhallisen toiminnan kuukaudet eivät olleet suuri koetus vain apostoleille, koetus, josta he selvisivät, vaan tämä kausi, jolloin he eivät esiintyneet julkisuudessa, oli suuri koettelemus myös Jeesuksen perheelle. Siihen mennessä, kun Jeesus oli valmis aloittamaan julkisen työnsä, koko hänen perheensä (Ruutia lukuun ottamatta) oli käytännöllisesti katsoen jättänyt hänet oman onnensa nojaan. Vain muutamassa tilanteessa he myöhemmin pyrkivät ottamaan häneen yhteyttä, ja silloinkin vain suostutellakseen häntä palaamaan kotiin heidän luokseen, sillä heidän mielessään oli varsin lähellä ajatus, ettei Jeesus ollut täysin järjissään. He eivät yksinkertaisesti kyenneet käsittämään hänen filosofiaansa eivätkä tajuamaan hänen opetustaan. Se oli aivan liikaa heille, jotka olivat hänen omaa lihaansa ja vertaansa.

138:9.3 (1546.5) Apostolit jatkoivat henkilökohtaista työtään Kapernaumissa, Betsaida-Juliaassa, Horasinissa, Gerasassa, Hippoksessa, Magdalassa, Kaanassa, Galilean Betlehemissä,

Jotapatassa, Raamassa, Saafedissa, Gishalassa, Gadarassa ja Abilassa. Mainittujen kaupunkien lisäksi he työskentelivät monissa kylissä samoin kuin maaseudulla. Tämän jakson lähetessä loppuaan kaksitoista apostolia olivat jo kehitelleet jokseenkin tyydyttävät järjestelyt, jotka turvaisivat heistä itse kunkin perheen toimeentulon. Useimmat apostoleista olivat naimisissa, muutamilla oli useita lapsia, mutta he olivat järjestäneet kotiväkensä toimeentulon niin, että kunhan he saivat jonkin verran apua apostolien kassasta, he kykenivät omistamaan koko tarmonsa Mestarin toimintaan tarvitsematta olla huolissaan perheidensä hyvinvoinnista.

10. Kahdentoista apostolin organisaatio

138:10.1 (1547.1) Jo alkuvaiheessa apostolit järjestäytyivät seuraavalla tavalla:

138:10.2 (1547.2) 1. Andreas, ensimmäisenä valittu apostoli, nimitettiin kahdentoista apostolin puheenjohtajaksi ja toiminnanjohtajaksi.

138:10.3 (1547.3) 2. Pietari, Jaakob ja Johannes nimitettiin Jeesuksen henkilökohtaisiksi seuralaisiksi. Heidän oli määrä palvella häntä päivin ja öin, huolehtia hänen fyysisistä ja muista tarpeistaan ja olla hänen seuranaan yön hartaushetkinä, jolloin hän rukoili ja oli selittämättömässä yhteydessä taivaassa olevaan Isäänsä.

138:10.4 (1547.4) 3. Filippuksesta tehtiin ryhmän isäntä. Hänen velvollisuutenaan oli hankkia ruokaa ja huolehtia siitä, että vieraat ja toisinaan suuretkin kuulijajoukot saivat jotakin syödäkseen.

138:10.5 (1547.5) 4. Natanael huolehti kahdentoista apostolin perheiden tarpeista. Hänelle toimitettiin säännöllisesti selonteot jokaisen apostolin perheen tarpeista, ja hän pyysi varat rahastonhoitaja Juudakselta ja lähetti ne tarvitseville viikoittain.

138:10.6 (1547.6) 5. Matteus oli apostolikunnan varainhankkija. Hänen velvollisuutenaan oli huolehtia siitä, että budjetti oli tasapainossa ja että kassaa täydennettiin uusilla varoilla. Ellei yhteisen toimeentulon turvaavia varoja ollut näköpiirissä, ellei seurueen ylläpitoon saatu riittävästi lahjoituksia, Matteuksella oli valtuudet määrätä kaksitoista apostolia joksikin aikaa takaisin verkkojensa pariin. Mutta tähän ei tarvinnut turvautua kertaakaan sen jälkeen, kun he aloittivat julkisen toimintansa. Hän pystyi aina toimittamaan sen verran varoja rahastonhoitajan kassaan, että se riitti rahoittamaan heidän toimintansa.

138:10.7 (1547.7) 6. Tuomas oli matkanjohtaja. Hänen asianaan oli järjestää majapaikat ja valita ylimalkaan ne paikkakunnat, joilla he opettivat ja saarnasivat, niin että matkasuunnitelmasta tuli joustava ja joutuisa.

138:10.8 (1547.8) 7. Alfeuksen kaksospojat Jaakob ja Juudas osoitettiin väkijoukkojen järjestyksenpitäjiksi. Heidän tehtävänään oli ottaa avukseen riittävä määrä järjestysmiehiä kyetäkseen

saarnatilaisuuksissa pitämään yllä järjestystä väenpaljouksien keskellä.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Selootin vastuulle annettiin rentoutumis- ja virkistäytymistoimintojen järjestäminen. Hän järjesti keskiviikkopäivien ohjelman ja koetti myös joka päivä varata muutaman tunnin vietettäväksi rentoutumisen ja ajanvietteen merkeissä.

138:10.10 (1547.10) 9. Juudas Iskariot nimitettiin rahastonhoitajaksi. Hän kantoi rahakukkaroa. Hän maksoi kaikki kulut ja hoiti kirjanpidon. Hän laati Matteukselle joka viikko menoarvion ja esitti myös viikoittaiset selonteot Andreakselle. Juudas maksoi kassasta suoritettavat maksut Andreaksen antaman valtuutuksen nojalla.

138:10.11 (1547.11) Tällä tavoin kaksitoista apostolia toimivat heti alussa tapahtuneesta järjestäytymisestään lähtien aina siihen uudelleenorganisointiin saakka, jonka teki tarpeelliseksi kavaltaja-Juudaksen poistuminen riveistä. Tällä yksinkertaisella tavalla Mestari ja hänen opetuslapsi-apostolinsa siis järjestivät asiansa, kunnes Jeesus sunnuntaina, tammikuun 12. päivänä vuonna 27 jKr. kutsui heidät koolle ja asetti heidät virallisesti valtakunnan lähettiläiksi ja sen ilosanoman saarnaajiksi. Ja pian sen jälkeen he valmistautuivat lähtemään Jerusalemiin ja Juudeaan ensimmäiselle julkiselle saarnamatkalleen.

Luku 139

Kaksitoista apostolia

139:0.1 (1548.1) JEESUKSEN maisen elämän lumovoimasta ja vanhurskaudesta on puhuttelevana todistuksena se, että vaikka hän tämän tästä löi palasiksi apostoliensa toiveet ja murskasi säpäleiksi kaikki kunnianhimoiset haaveet heidän henkilökohtaisesta pääsystään korkealle, silti vain yksi hänet hylkäsi.

139:0.2 (1548.2) Apostolit oppivat Jeesukselta taivaan valtakunnasta, ja Jeesus puolestaan oppi heiltä paljon siitä, millainen ihmisten valtakunta on, millainen ihmisluonto on, sellaisena kuin se esiintyy Urantialla ja ajallisuuden ja avaruuden muissa evolutionaarisissa maailmoissa. Nämä kaksitoista miestä edustivat monia erityyppisiä ihmisen mielenlaatuja, eikä heitä ollut koulutuksen avulla muovattu *toistensa kaltaisiksi*. Näistä galilealaisista kalastajista monenkin suonissa virtasi Galilean ei-juutalaisen väestön sata vuotta aiemmin pakkotoimin tapahtuneen käännyttämisen seurauksena varsin suuri määrä ei-juutalaista verta.

139:0.3 (1548.3) Älkää tehkö sitä virhettä, että pidätte apostoleja täysin tietämättöminä ja oppimattomina. Alfeuksen kaksosia lukuun ottamatta he olivat kaikki käyneet synagogakoulun, jossa he olivat saaneet perinpohjaista opetusta heprealaiskirjoituksissa ja hyvin paljossa siinä, mitä tuohon aikaan yleensä tiedettiin. Seitsemän heistä oli valmistunut Kapernaumin synagogakouluista, eikä koko Galileassa ollut parempia juutalaisia kouluja.

139:0.4 (1548.4) Kun kirjoituksissanne puhutaan näistä valtakunnan sanansaattajista ja sanotaan heidän olleen ”tietämättömiä ja oppimattomia”, tämän maininnan tarkoitus oli viestittää lukijalle, että he olivat maallikoita eli että he eivät olleet saaneet opetusta siinä, mikä kuului rabbien tietämykseen, eikä heitä ollut harjaannutettu käyttämään menetelmiä, joilla rabbit tulkitsivat pyhiä kirjoituksia. Heiltä puuttui niin kutsuttu korkeampi koulutus. Nykyään heitä varmasti pidettäisiin oppimattomina ja joissakin yhteiskuntapiireissä heitä pidettäisiin jopa sivistymättöminä. Yksi asia on kuitenkin varma, nimittäin se, etteivät he olleet kaikki käyneet läpi samaa jäykkää ja kaavamaista opetusohjelmaa. Nuoruusvuosistaan saakka heillä oli ollut erilainen kokemus elämään oppimisesta.

1. Andreas, ensiksi valittu

139:1.1 (1548.5) Valtakunnan apostolikunnan puheenjohtaja Andreas syntyi Kapernaumissa. Hän oli viisilapsisen perheen vanhin lapsi.

Perheeseen kuuluivat hänen lisäkseen hänen veljensä Simon ja kolme sisarta. Hänen tuolloin jo kuollut isänsä oli ollut Sebedeuksen yrityskumppani kalankuivatusalalla Betsaidassa, Kapernaumin kalasatamassa. Kun Andreaksesta tuli apostoli, hän oli naimaton, mutta hän piti kotinaan naimisissa olevan veljensä, Simon Pietarin, kotia. He olivat molemmat kalastajia ja Sebedeuksen poikien Jaakobin ja Johanneksen yhteistyökumppaneita.

139:1.2 (1548.6) Vuonna 26 jKr., jolloin Andreas valittiin apostoliksi, hän oli 33-vuotias, kokonaisen vuoden Jeesusta vanhempi ja apostoleista vanhin. Hän polveutui erinomaisista esivanhemmista ja oli kahdestatoista apostolista kyvykkäin. Puhetaitoa lukuun ottamatta hän oli tovereidensa vertainen melkein kaikissa taidoissa, jotka kuvitella saattoi. Jeesus ei antanut Andreakselle koskaan lempinimeä, veljellistä luonnehdintaa. Mutta kuten apostolit kohta alkoivat kutsua Jeesusta Mestariksi, he käyttivät Andreaksesta nimitystä, joka sanana tarkoittaa päällikköä.

139:1.3 (1549.1) Andreas oli hyvä organisoija mutta vieläkin parempi hallintomies. Hän kuului neljän apostolin muodostamaan sisäpiiriin, mutta Jeesuksen nimitettyä hänet apostoliryhmän esimieheksi hän joutui väistämättä pysyttelemään apostoliveljiensä parissa ja pitämään huolta näistä, kolmen muun ollessa hyvin läheisessä yhteydessä Mestariin. Hamaan loppuun saakka Andreas pysyi apostolikunnan vanhimpana.

139:1.4 (1549.2) Vaikkei Andreas koskaan ollutkaan mikään vaikuttava saarnamies, hän oli toki pystyvä henkilökohtaisen työn tekijä, olihan hän valtakunnan lähetyssaarnaajapioneeri sikäli, että hän toi

ensimmäiseksi valitun apostolin asemassaan Jeesuksen luokse heti veljensä Simonin, josta sittemmin tuli eräs valtakunnan suurenmoisimmista julistajista. Andreas oli koko voimallaan tukemassa Jeesuksen toimintaperiaatetta, jonka mukaan he käyttäisivät henkilökohtaista työtä keinona kouluttaa kahdestatoista apostolista valtakunnan sanansaattajia.

139:1.5 (1549.3) Opettipa Jeesus yksityisesti apostoleja tai saarnasipa hän väkijoukolle, Andreas oli tavallisesti perillä siitä, mitä oli menossa. Hän oli ymmärtäväinen toimeenpanija ja tehokas hallintomies. Hän antoi ripeästi päätöksen jokaisesta tietoonsa saatetusta asiasta, ellei hän katsonut ongelman menevän omien valtuuksiensa rajojen ulkopuolelle, missä tapauksessa hän esitti asian suoraan Jeesuksen ratkaistavaksi.

139:1.6 (1549.4) Andreas ja Pietari olivat luonteeltaan ja temperamentiltaan hyvin erilaisia, mutta heidän kunniakseen on ikuisesti luettava, että he tulivat keskenään loistavasti toimeen. Andreas ei ollut koskaan kateellinen Pietarin puhetaidollisista kyvyistä. Kovinkaan usein ei satu, että Andreaksen tyyppisellä vanhemmalla miehellä olisi niin perinpohjainen vaikutusvalta nuorempaan ja lahjakkaaseen veljeen. Andreas ja Pietari eivät milloinkaan tuntuneet olevan vähänkään kateellisia toistensa kyvyistä tai saavutuksista. Myöhään Helluntaipäivän iltana, kun valtakunnan jäsenmäärä suureksi osaksi Pietarin tarmokkaan ja innoittavan saarnaamisen ansiosta lisääntyi kahdellatuhannella sielulla, Andreas sanoi veljelleen: ”Minä en olisi kyennyt sitä tekemään, mutta olen iloinen, että minulla on veli, joka siihen

kykeni.” Tähän Pietari vastasi: ”Ja ellet sinä olisi tuonut minua Mestarin luokse ja omalla päättäväisyydelläsi *pitänyt* minua hänen luonaan, en olisi ollut täällä tätä tekemässä.” Andreas ja Pietari olivat poikkeus säännöstä, sillä he osoittivat veljestenkin voivan elää rauhanomaisesti keskenään ja tehdä tuloksellista työtä yhdessä.

139:1.7 (1549.5) Helluntain jälkeen Pietari oli kuuluisa, muttei vanhempaa Andreasta milloinkaan ärsyttänyt se, että hänet koko hänen loppuelämänsä ajan esiteltiin ”Simon Pietarin veljenä”.

139:1.8 (1549.6) Andreas oli kaikista apostoleista paras ihmistuntija. Hän tiesi, että Juudas Iskariotin sydämessä vallitsi rauhattomuus, ja hän tiesi sen jo ennen kuin kukaan muu apostoli epäili, että heidän rahastonhoitajansa asiat eivät olleet kaikilta osin kohdallaan. Mutta hän ei kertonut pahoista aavistuksistaan yhdellekään heistä. Andreaksen valtakunnan hyväksi tekemä suuri palvelus oli siinä, että hän neuvoi Pietaria, Jaakobia ja Johannesta niiden ensimmäisten lähetyssaarnaajien valitsemisessa, jotka lähetettiin julistamaan evankeliumia, samoin kuin siinä, että hän antoi näille ensimmäisille johtajille neuvoja valtakunnan hallinnollisten asioiden järjestämisestä. Andreas oli hyvin lahjakas löytämään nuorten ihmisten piilevät voimavarat ja paljastumattomat kyvyt.

139:1.9 (1549.7) Varsin pian sen jälkeen kun Jeesus oli noussut korkeuksiin, Andreas alkoi kirjoittaa henkilökohtaisia muistiinpanoja ja sisällytti niihin monia edesmenneen Mestarinsa lausumia ja tekoja. Andreaksen kuoleman jälkeen tästä yksityisestä kirjoituksesta tehtiin lisää kopioita, ja ne kiersivät vapaasti kristillisen kirkon ensimmäisten opettajien keskuudessa.

Myöhemmin näitä Andreaksen epämuodollisia muistiinmerkintöjä muokattiin, korjailtiin, muutettiin ja niihin tehtiin lisäyksiä niin, että niistä lopulta muodostui melko yhtäjaksoinen kertomus Mestarin elämästä maan päällä. Viimeinenkin näistä muutamista muutetuista ja korjatuista kopioista tuhoutui Aleksandriassa sattuneessa tulipalossa noin sata vuotta sen jälkeen, kun kahdestatoista apostolista ensimmäisenä valittu oli kirjoittanut alkuperäiskappaleen.

139:1.10 (1550.1) Andreas oli mies, jolla oli selkeä ymmärrys, jonka ajattelu oli loogista, joka teki lujia päätöksiä ja jonka luonteen suuri vahva puoli oli hänen verraton tasapainoisuutensa. Hänen mielenlaatunsa heikko kohta oli se, että häneltä puuttui innostusta; monet kerrat hän unohti rohkaista työtovereitaan sillä, että olisi lausunut heille hyvin harkitut kiitoksen sanat. Ja tämä hänen vaitonaisuutensa, silloin kun olisi ollut aihetta kiittää ystäviä kiitoksen ansaitsevista aikaansaannoksista, versoi hänen kammostaan imartelua ja epärehellisyyttä kohtaan. Andreas kuului niihin vaatimattomiin ihmisiin, jotka ovat monitaitoisia, luonteeltaan tasaisia, omilla ansioillaan asemansa luovia ja menestyviä.

139:1.11 (1550.2) Jokainen apostoli rakasti Jeesusta, mutta totta on myös, että jokainen kahdestatoista apostolista tunsi vetoa häntä kohtaan siksi, että jokin tietty Jeesuksen persoonallisuuden piirre vetosi erityisesti juuri tähän yksittäiseen apostoliin. Andreas ihaili Jeesusta siksi, että tämä oli johdonmukaisen vilpitön; siksi, että Jeesuksessa oli teeskentelemätöntä arvokkuutta. Kunhan ihmiset vain tulivat

tuntemaan Jeesuksen, heidät valtasi halu jakaa ystäviensä kanssa tämä kokemus Jeesuksesta; he todella halusivat koko maailman tuntevan hänet.

139:1.12 (1550.3) Kun myöhemmät vainot ajoivat apostolit lopullisesti pois Jerusalemista, Andreas vaelsi Armeniaan, Vähään-Aasiaan ja Makedoniaan, ja kun hän oli saattanut monet tuhannet ihmiset valtakuntaan, hänet lopulta vangittiin ja ristiinnaulittiin Akaian Patraksessa. Kului kaksi kokonaista päivää, ennen kuin tämä vankkarakenteinen mies heitti henkensä ristillä, ja kaikki nämä traagiset tunnit hän yhä voimallisesti saarnasi taivaan valtakunnan ilosanomaa pelastuksesta.

2. Simon Pietari

139:2.1 (1550.4) Simon oli apostoleihin liittyessään kolmikymmenvuotias. Hän oli naimisissa, hänellä oli kolme lasta, ja hän asui Betsaidassa Kapernaumin lähellä. Hänen veljensä, Andreas, ja hänen anoppinsa asuivat hänen luonaan. Sekä Pietari että Andreas olivat Sebedeuksen poikien kalastajakumppaneita.

139:2.2 (1550.5) Mestari oli tuntenut Simonin jo jonkin aikaa, ennen kuin Andreas esitteli hänet järjestyksessä toisena apostolina. Antaessaan Simonille nimen Pietari Jeesus teki sen hymyssä suin; sen oli määrä olla jonkinlainen lempinimi. Kaikki Simonin ystävät tunsivat hänet arvaamattomana ja impulsiivisena kaverina. On totta, että Jeesus

myöhemmin liitti uuden ja tärkeän merkityksen tähän kevyesti annettuun lempinimeen.

139:2.3 (1550.6) Simon Pietari oli mies, jossa oli impulsiivisuutta ja optimismia. Hän oli varttuessaan antanut itselleen vapauden heittäytyä voimakkaiden tunteiden valtaan; hän joutui alinomaa vaikeuksiin siksi, ettei malttanut luopua tavastaan puhua ajattelematta. Tämänlaatuinen ajattelemattomuus aiheutti alituisia ikävyyksiä myös kaikille hänen ystävilleen ja työtovereilleen, ja se oli niin ikään syynä siihen, että hän sai monet lempeät nuhteet Mestariltaan. Ainoa seikka, joka esti Pietaria joutumasta enempiin vaikeuksiin ajattelemattomien puheidensa takia, oli se, että hän jo varhaisessa vaiheessa oppi keskustelemaan monista suunnitelmistaan ja kaavailuistaan veljensä Andreaksen kanssa, ennen kuin uskaltautui tekemään ehdotuksistaan julkisia.

139:2.4 (1550.7) Pietarin pitämät puheet olivat sujuvia, puhuttelevia ja dramaattisia. Hän osasi myös johtaa ihmisiä luontaisella ja innostavalla tavalla. Hänen ajattelunsa oli nopeaa, mutta hänen järkeilynsä ei ollut syvällistä. Hän esitti paljon kysymyksiä, enemmän kuin kaikki muut apostolit yhteensä, ja vaikka nämä kysymykset enimmäkseen olivat hyviä ja aiheeseen liittyviä, monet niistä olivat myös ajattelemattomia ja hupsuja. Pietarin ajatusmaailma ei ollut syvällinen, mutta hän tunsi ajatusmaailmansa koko lailla hyvin. Siksi hän olikin mies, jonka päätökset olivat nopeita ja otteet ripeitä. Sillä aikaa kun toiset Jeesuksen rannalla

nähdessään ällistyneinä keskustelivat asiasta, Pietari hyppäsi veteen ja ui rannalle tervehtimään Mestaria.

139:2.5 (1551.1) Piirre, jota Pietari Jeesuksessa eniten ihaili, oli tämän ylimaallinen helläsydämisyys. Pietari ei milloinkaan kyllästynyt mietiskelemään Jeesuksen pitkämielisyyttä. Koskaan hän ei unohtanut sitä opetusta, että väärintekijälle on annettava anteeksi ei vain seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä ja vielä seitsemän kertaa. Niinä synkkinä ja lohduttomina päivinä, jotka koittivat, kohta sen jälkeen kun hän oli ylipapin pihamaalla ajattelemattomasti ja tahattomasti kieltänyt Jeesuksen, hän ajatteli paljon näitä Mestarin anteeksiantavan luonteen jättämiä vaikutelmia.

139:2.6 (1551.2) Simon Pietari oli tuskastuttavan häilyväinen; hän saattoi yhdessä hetkessä heilahtaa toisesta äärimmäisyydestä toiseen. Ensin hän ei sallinut Jeesuksen pestä hänen jalkojaan, ja sitten hän Mestarin vastauksen kuultuaan pyysi tulla pestyksi joka puolelta. Mutta kaiken kaikkiaan Jeesus tiesi, että Pietarin viat olivat päästä, eivät sydämestä. Hänessä yhdistyivät rohkeus ja pelkuruus niin selittämättömällä tavalla, että maan päällä on tässä suhteessa tuskin elänyt toista hänen kaltaistaan. Hänen luonteensa vahvin piirre oli lojaalisuus, ystävyys. Pietari rakasti Jeesusta todella ja totisesti. Ja tästä antaumuksensa suunnattomasta väkevyydestä huolimatta hän suurta epävakaisuutta ja häilyväisyyttä osoittaen antoi palvelustytön kiusoitella itseään niin, että hän kielsi Herransa ja Mestarinsa. Pietari kykeni kestämään vainoa ja suoraan häneen kohdistuvaa hyökkäilyä, tuli se missä muodossa hyvänsä, mutta joutuessaan

pilkanteon kohteeksi hän käpertyi kokoon ja luhistui. Hän oli urhea soturi kohdatessaan hyökkäyksen suoraan edestä, mutta hänestä tuli pelosta mateleva ressukka, kun hänet yllätti selustasta tuleva päällekäynti.

139:2.7 (1551.3) Pietari astui Jeesuksen opetuslapsista ensimmäisenä puolustamaan Filippuksen toimintaa samarialaisten keskuudessa sekä Paavalin työtä ei-juutalaisten parissa. Ja kuitenkin hän myöhemmin Antiokiassa teki täyskäännöksen joutuessaan kohtaamaan irvailevat juudalaistajat, joten hän vetäytyi vähäksi aikaa pois ei-juutalaisten parista vain saadakseen niskoilleen Paavalin esittämän pelottoman tuomion.

139:2.8 (1551.4) Hän oli ensimmäinen apostoli, joka täydestä sydämestään tunnusti, että Jeesuksessa kietoutuivat yhteen ihmisyys ja jumalallisuus, ja ensimmäinen – Juudasta lukuun ottamatta –, joka kielsi hänet. Pietari ei ollut niinkään uneksija, mutta hänen oli vaikea lakata hellimästä itseään dramatiikalla ja laskeutua hurmioitumisen ja innostuksen pilvilinnoista arkipäiväiseen ja vain tosiasioita kunnioittavan todellisuuden maailmaan.

139:2.9 (1551.5) Jeesusta konkreettisesti ja kuvaannollisesti seuratessaan hän joko kulki joukon etunenässä tai sitten raahusti hännänhuippuna – ”seurasi kaukana perässä”. Mutta hän oli kahdentoista apostolin joukossa selvästi muista erottuva saarnamies; hän teki Paavalia lukuun ottamatta yhden sukupolven aikana enemmän kuin yksikään toinen ihminen valtakunnan rakentamiseksi ja lähetti sen sananviejiä maailman neljälle kulmalle.

139:2.10 (1551.6) Mestarinsa ajattelemattomasti kiellettyään hän löysi minuutensa, ja Andreaksen antamalla myötätuntoisella ja ymmärtäväisellä opastuksella hän taas näytti tietä takaisin kalaverkkojen pariin, sillä aikaa kun apostolit odottelivat saadakseen selville, mitä ristiinnaulitsemisen jälkeen tapahtuisi. Täysin siitä vakuututtuaan, että Jeesus oli antanut hänelle anteeksi, ja tietäessään, että hänet oli otettu takaisin Mestarin katraaseen, valtakunnan liekit paloivat hänen sielussaan niin kirkkaina, että hänestä tuli suuri ja pelastava valo tuhansille, jotka kyyhöttivät pimeässä.

139:2.11 (1551.7) Jerusalemista lähdettyään, ja ennen kuin Paavalista tuli johtava henki gentiilikristillisten seurakuntien keskuudessa, Pietari matkusteli laajalti ja vieraili kaikissa seurakunnissa Babylonista Korinttiin. Hän kävi myös monissa Paavalin perustamissa seurakunnissa ja hoivasi niitä. Vaikka Pietari ja Paavali mielenlaatunsa ja saamansa opetuksen, jopa teologiansa, osalta erosivat monessa suhteessa toisistaan, he työskentelivät myöhempinä vuosinaan harmonisesti yhdessä seurakuntien kohentamiseksi.

139:2.12 (1552.1) Jotakin siitä, millaista Pietarin tyyli ja opetus oli, tulee esille Luukkaan osaksi muistiin merkitsemissä saarnoissa samoin kuin Markuksen evankeliumissa. Hänen voimallinen esitystyylinsä pääsi paremmin oikeuksiinsa hänen kirjoittamassaan kirjeessä, joka tunnetaan Pietarin ensimmäisenä epistolana; ainakin näin voitiin

sanoa, ennen kuin muuan Paavalin opetuslapsi sitä myöhemmin muutteli.

139:2.13 (1552.2) Mutta Pietari toisti toistamistaan samaa virhettä: hän yritti saada juutalaiset vakuuttumaan sellaisesta, että Jeesus sittenkin oli – todellisuudessa ja kiistattomasti – juutalainen Messias. Aina kuolinpäiväänsä saakka Simon Pietari kärsi jatkuvasti siitä, että hän sekoitti mielessään käsitykset Jeesuksesta juutalaisena Messiaana, Kristuksesta maailman lunastajana, ja Ihmisen Pojasta, joka on ilmoitus Jumalasta, koko ihmiskunnan rakastavasta Isästä.

139:2.14 (1552.3) Pietarin vaimo oli varsin kyvykäs nainen. Vuosikaudet hän toimi kohtalaisella menestyksellä naisten joukon jäsenenä, ja kun Pietari karkotettiin Jerusalemista, hän kulki Pietarin mukana kaikilla matkoilla, jotka tämä teki eri seurakuntiin, samoin kuin kaikilla Pietarin lähetysretkillä. Ja samana päivänä, jona hänen maineikkaan miehensä elämä päättyi, hänet heitettiin Rooman areenalla villipetojen eteen.

139:2.15 (1552.4) Ja näin tämä mies, Pietari, Jeesuksen läheinen ystävä, yksi sisäpiirin jäsenistä, läksi Jerusalemista julistaen valtakunnan ilosanomaa väkevyydellä ja loistolla, kunnes hänen palveluspäiviensä luku tuli täyteen. Ja hän katsoi, että hänelle oli suotu suuri kunnia, kun hänen kiinniottajansa ilmoittivat hänelle, että hänen oli kuoltava niin kuin oli kuollut hänen Mestarinsa – ristinpuussa. Ja niin Simon Pietari naulittiin ristille Roomassa.

3. Jaakob Sebedeus

139:3.1 (1552.5) Jaakob, vanhempi Sebedeuksen kahdesta apostolipojasta, joille Jeesus antoi lempinimen ”ukkosenpojat”, oli apostoliksi tullessaan kolmikymmenvuotias. Hän oli naimisissa, hänellä oli neljä lasta, ja hän asui lähellä vanhempiaan Betsaidassa, Kapernaumin laitamilla. Hän oli kalastaja ja harjoitti ammattiaan nuoremman veljensä Johanneksen kumppanina ja yhdessä Andreaksen ja Simonin kanssa. Jaakobilla ja hänen veljellään Johanneksella oli se etu puolellaan, että he olivat tunteneet Jeesuksen kauemmin kuin kukaan muu apostoleista.

139:3.2 (1552.6) Tämä kyvykäs apostoli oli mielenlaadultaan ristiriitainen. Näytti siltä kuin hänellä todellakin olisi ollut kaksi luonnetta, joista kummankin käyttövoimana olivat voimakkaat tunteet. Hän oli erityisen kiivas, aina kun hänen suuttumuksensa oikein oli saatu nousemaan. Hänellä oli tulinen luonteenlaatu, kunhan se oikein houkuteltiin esille, ja kun myrsky oli asettunut, hänellä oli aina tapana osoittaa vihansa oikeutetuksi ja puolustella sitä sillä perusteella, että kysymyksessä oli ollut täysin oikeutettu närkästyksen ilmaus. Näitä ajoittaisia vihanpuuskia lukuun ottamatta Jaakobin persoonallisuus oli paljossa Andreaksen persoonallisuuden kaltainen. Hänellä ei ollut Andreaksen hienotunteisuutta tai ihmisluonnon ymmärrystä, mutta hän oli Andreasta paljon parempi julkinen puhuja. Pietarin, ja ehkä

Matteuksen, jälkeen Jaakob oli kahdestatoista apostolista paras julkisten puheiden pitäjä.

139:3.3 (1552.7) Jaakob ei ollut missään mielessä oikukas, mutta hän saattoi silti olla yhtenä päivänä hiljainen ja vaitelias ja seuraavana päivänä jutella vilkkaasti ja kertoa tarinoita. Tavallisesti hän kyllä Jeesuksen kanssa keskusteli vilkkaastikin, mutta kahdentoista apostolin parissa hän saattoi olla päiväkausia kerrallaan joukon hiljainen mies. Hänen ainoa suuri heikko kohtansa olikin nämä selittämättömät hiljaisuudenpuuskat.

139:3.4 (1552.8) Jaakobin persoonallisuuden erinomainen piirre oli hänen kykynsä nähdä jonkin ehdotuksen kaikki puolet. Koko kahdentoista apostolin joukosta juuri hän pääsi lähimmäksi Jeesuksen opetuksen todellisen merkittävyyden ja tärkeyden ymmärtämistä. Hänkin oli aluksi hidas käsittämään, mitä Mestari tarkoitti, mutta ennen kuin heidän koulutuksensa päättyi, hänelle oli muodostunut erinomainen käsitys Jeesuksen sanomasta. Jaakob kykeni ymmärtämään ihmisluontoa hyvin laajalta alalta; hän tuli mainiosti toimeen monitaitoisen Andreaksen, malttamattoman Pietarin ja sulkeutuneen veljensä, Johanneksen, kanssa.

139:3.5 (1553.1) Vaikka Jaakobilla ja Johanneksella oli omat vaikeutensa heidän koettaessaan työskennellä yhdessä, oli innoittavaa panna merkille, miten hyvin he tulivat keskenään toimeen. He eivät tässä onnistuneet aivan yhtä hyvin kuin Andreas ja Pietari, mutta paljon paremmin kuin tavallisesti odottaisi kahdelta veljekseltä, eritoten tällaisilta itsepäisiltä ja päättäväisiltä veljeksiltä. Mutta niin oudolta kuin se saattaakin kuulostaa, nämä kaksi Sebedeuksen poikaa olivat

paljon suvaitsevampia toisiaan kuin ulkopuolisia kohtaan. He olivat kiintyneet syvästi toisiinsa; he olivat aina olleet hyvin keskenään toimeen tulevia leikkitovereita. Juuri nämä ”ukkosenpojat” halusivat, että taivas olisi syössyt tulta ja hävittänyt ne samarialaiset, jotka julkesivat suhtautua epäkunnioittavasti heidän Mestariinsa. Mutta Jaakobin ennenaikainen kuolema tasoitti hänen nuoremman Johannes-veljensä kiivasta luonteenlaatua suuresti.

139:3.6 (1553.2) Jaakobin eniten ihailema Jeesuksen ominaispiirre oli Mestarin myötätuntoinen kiintymys. Jeesuksen ymmärtäväinen kiinnostus niin vähäosaisia kuin mahtavia, niin rikkaita kuin köyhiäkin kohtaan vetosi suuresti Jaakobiin.

139:3.7 (1553.3) Jaakob Sebedeuksen ajattelu ja suunnittelu oli tasapainoista. Andreaksen rinnalla hän oli apostoliryhmässä yksi maltillisimmista. Hän oli tarmokas yksilö, mutta hänellä ei ollut koskaan kiire. Hän oli erinomainen vastapaino Pietarille.

139:3.8 (1553.4) Hän oli vaatimaton ja epädramaattinen, hän hoiti tehtävänsä säntillisesti, hän teki työnsä turhaa melua pitämättä, hän ei tavoitellut mitään erityistä tunnustuksenosoitusta, kunhan oli käsittänyt jotakin valtakunnan todellisesta merkityksestä. Ja myös muisteltaessa tarinaa Jaakobin ja Johanneksen äidistä, joka pyysi, että hänen pojilleen suotaisiin sija Jeesuksen oikealla ja vasemmalla puolella, olisi pidettävä mielessä, että tämän pyynnön esitti nimenomaan äiti. Ja kun he antoivat ymmärtää, että he olisivat valmiit ottamaan kantaakseen tällaiset vastuut, olisi muistettava, että he olivat tietoisia vaaroista, jotka liittyisivät Mestarin oletettuun

kapinaan Rooman valtaa vastaan, ja että he myös olivat valmiit maksamaan hinnan, joka heidän siinä tapauksessa olisi maksettava. Kun Jeesus kysyi, olivatko he valmiit juomaan sen maljan, he vastasivat olevansa siihen valmiita. Ja Jaakobin kohdalla se kävikin kirjaimellisesti toteen; hän todellakin joi saman maljan Mestarin kanssa, kun otetaan huomioon, että hän oli apostoleista ensimmäinen, joka kärsi marttyyrikuoleman, sillä jo toimintansa alkuvaiheessa hänet Herodes Agrippan toimesta surmattiin miekalla. Jaakob oli näin ollen kahdestatoista apostolista ensimmäinen, joka uhrasi elämänsä uudella valtakunnan taistelurintamalla. Herodes Agrippa pelkäsi Jaakobia enemmän kuin kaikkia muita apostoleja. Jaakob oli tosiaan useinkin hiljainen ja vaitelias, mutta hän oli rohkea ja päättäväinen, sitten kun hänen vakaumuksensa olivat heränneet ja kun ne asetettiin kyseenalaisiksi.

139:3.9 (1553.5) Jaakob eli elämänsä sen täyteen määrään saakka, ja kun loppu tuli, hän käyttäytyi sellaista laupeutta ja sellaista lujuutta osoittaen, että jopa se, joka häntä vastaan oli syytteen nostanut ja hänet ilmiantanut ja joka oli läsnä hänen oikeudenkäynnissään ja teloituksessaan, liikuttui siinä määrin, että ryntäsi pois Jaakobin kuolinpaikalta liittyäkseen itse Jeesuksen opetuslapsiin.

4. Johannes Sebedeus

139:4.1 (1553.6) Kun Johanneksesta tuli apostoli, hän oli kahdenkymmenenneljän ikäinen ja oli kahdestatoista apostolista nuorin. Hän oli naimaton ja asui vanhempiensa luona Betsaidassa. Hän oli kalastaja ja työskenteli veljensä Jaakobin keralla yhteisessä kalastuskunnassa, joka heillä oli Andreaksen ja Pietarin kanssa. Sekä ennen apostoliksi tuloaan että sen jälkeen Johannes toimi Jeesuksen henkilökohtaisena edustajana asioissa, jotka koskivat Mestarin perhettä, ja hän hoiti jatkuvasti tätä vastuutehtäväänsä niin kauan kuin Jeesuksen äiti Maria eli.

139:4.2 (1553.7) Koska Johannes oli kahdestatoista apostolista nuorin, ja kun hän perheasiain osalta oli näinkin läheisissä suhteissa Jeesukseen, hän oli hyvin rakas Mestarille, mutta jos pysytään totuudessa, ei voida sanoa, että hän oli ”se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti”. Ette toki pitäne mahdollisena, että Jeesuksen kaltainen jalomielinen persoonallisuus syyllistyisi antamaan jollekulle suosikin aseman, rakastamaan yhtä apostolia enemmän kuin muita. Se tosiasia, että Johannes oli yksi Jeesuksen kolmesta henkilökohtaisesta avustajasta, antoi lisäväriä tälle erheelliselle käsitykselle, sitäkään unohtamatta, että Johannes yhdessä veljensä Jaakobin kanssa oli tuntenut Jeesuksen muita kauemmin.

139:4.3 (1554.1) Pietari, Jaakob ja Johannes osoitettiin Jeesuksen henkilökohtaisiksi avustajiksi, pian sen jälkeen kun heistä tuli apostoleja. Kohta kahdentoista apostolin valitsemisen jälkeen ja nimittäessään Andreaksen toimimaan ryhmän johtajana Jeesus sanoi hänelle: ”Ja nyt haluan sinun osoittavan kaksi tai kolme työtoveriasi, jotka olisivat kanssani ja pysyisivät rinnallani, jotka

lohduttaisivat minua ja huolehtisivat päivittäisistä tarpeistani.” Ja Andreas katsoi parhaaksi valita tähän erikoistehtävään valitsemisjärjestyksen mukaan seuraavat kolme apostolia. Hän olisi itse halunnut tarjoutua tähän siunattuun palvelukseen, mutta koska Mestari oli jo osoittanut hänelle hänen tehtävänsä, hän määräsi välittömästi Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen ottamaan paikkansa Jeesuksen rinnalla.

139:4.4 (1554.2) Johannes Sebedeuksella oli monia kauniita luonteenpiirteitä, mutta oli yksi sellainenkin piirre, joka oli vähemmän kaunis, ja se oli hänen liiallinen mutta tavallisesti hyvin kätketty omahyväisyytensä. Se, että hän oli kauan aikaa Jeesuksen seurassa, sai aikaan monia ja suuria muutoksia hänen luonteessaan. Tämä omahyväisyys väheni huomattavasti, mutta kun Johanneksesta tuli vanhus ja taas enemmän tai vähemmän lapsellinen, tämä itsensä arvostaminen ilmaantui tietyssä määrin takaisin, joten kun iäkäs apostoli ryhtyi ohjaamaan Naatania sen evankeliumin kirjoittamisessa, joka nyt kantaa hänen nimeään, hän ei empinyt itsestään puhuessaan tavan takaa sanoa: ”se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti”. Kun pidetään mielessä, että Johanneksesta oli paremmin kuin kenestäkään tämän maailman kuolevaisesta sanottavissa, että hän oli Jeesuksen kaveri, sekä se, että hän oli Jeesuksen valitsema henkilökohtainen edustaja varsin monissa asioissa, ei ole mitään outoa siinä, että Johannes alkoi pitää itseään ”opetuslapsena, jota Jeesus rakasti”, tiesihän hän aivan varmasti olevansa opetuslapsi, jolle Jeesus tavan takaa osoitti luottamustaan.

139:4.5 (1554.3) Johanneksen luonteen vahvin puoli oli hänen luotettavuutensa; hän oli reipasotteinen ja rohkea, uskollinen ja harras. Hänen suurin heikkoutensa oli tämä luonteenomainen omahyväisyys. Hän oli isänsä perheen nuorin jäsen ja apostoliryhmän nuorimmainen. Ehkäpä hän oli hiukkasen hemmoteltu, ehkä hänelle oli hieman liian usein tehty mieliksi. Mutta myöhempien vuosien Johannes oli hyvin erityyppinen henkilö kuin se itseään ihaileva ja omapäinen nuorimies, joka kaksikymmentäneljävuotiaana liittyi Jeesuksen apostolien riveihin.

139:4.6 (1554.4) Johanneksen eniten arvostamat Jeesuksen luonteenpiirteet olivat Mestarin rakkaus ja epäitsekkyys. Nämä ominaisuudet tekivät Johannekseen niin suuren vaikutuksen, että hänen koko myöhempää elämäänsä tuli hallitsemaan rakkauden ja veljellisen kiintymyksen tunne. Hän puhui rakkaudesta ja kirjoitti rakkaudesta. Tästä ”ukkosenpojasta” tuli ”rakkauden apostoli”. Ja kun iäkäs piispa ei Efesoksessa enää kyennyt seisomaan saarnastuolissa ja saarnaamaan, vaan hänet oli kannettava kirkkoon tuolissa, ja kun häntä pyydettiin jumalanpalveluksen lopulla lausumaan uskoville muutaman sanan, hän ei vuosikausiin sanonut muuta kuin ”Lapsukaiseni, rakastakaa toisianne.”

139:4.7 (1554.5) Johannes oli vähäpuheinen mies, paitsi kun hänen mielensä kuohahti. Hän ajatteli paljon, mutta puhui vähän. Vanhetessaan hänen kiukkunsa pysyi paremmin aisoissa, se oli paremmin hallinnassa, mutta puhumishaluttomuuttaan hän ei koskaan voittanut, hän ei koskaan päässyt kokonaan eroon

vaiteliaisuudestaan. Mutta hän oli saanut lahjaksi merkittävän määrän luovaa mielikuvitusta.

139:4.8 (1555.1) Johanneksessa oli vielä eräs puoli, jollaista tässä hiljaisessa ja itseään tutkiskelevassa luonnetyypissä ei odottaisi kohtaavansa. Hänessä nimittäin oli jonkin verran yksisilmäisyyttä, ja hänen suvaitsemattomuutensa meni kohtuuttomuuksiin. Tässä suhteessa hän ja Jaakob muistuttivat paljon toisiaan – he halusivat kumpikin taivaan syöksevän tulta epäkunnioittavien samarialaisten niskaan. Kohdattuaan joitakuita muukalaisia, jotka opettivat Jeesuksen nimeen, Johannes välittömästi kielsi heitä niin tekemästä. Muttei hän kahdentoista apostolin joukossa ollut ainoa, johon oli tarttunut tämänlaatuinen itsensä arvossapitäminen ja ylemmyydentunto.

139:4.9 (1555.2) Johanneksen elämään vaikutti suunnattomasti se, että hän näki Jeesuksen kodittomana vaeltajana, sillä hän tiesi, miten uskollisesti Jeesus oli huolehtinut äitinsä ja perheensä toimeentulosta. Johannes tunsi Jeesusta kohtaan syvää myötätuntoa myös sen johdosta, ettei Jeesuksen perhe häntä ymmärtänyt, olihan hän tietoinen siitä, että Jeesuksen perheen jäsenet vähä vähältä etääntyivät hänestä. Tämä tilanne kaikkinensa samoin kuin se, että Jeesus aina jätti pienimmänkin toiveensa taivaassa olevan Isänsä tahdon varaan, sekä hänen päivittäinen elämänsä, jossa kuvastui sanaton luottavaisuus, tekivät Johannekseen niin syvän vaikutuksen, että se sai aikaan merkittäviä ja pysyviä muutoksia Johanneksen luonteessa, muutoksia, jotka näkyivät hänessä koko hänen myöhemmän elämänsä ajan.

139:4.10 (1555.3) Johanneksessa ilmeni sellaista kylmäveristä ja uskaliasta rohkeutta, jollaista ilmeni vain muutamassa apostolissa. Hän oli apostoleista se, joka seurasi Jeesuksen kannoilla sinä yönä, kun tämä pidätettiin, ja uskalsi olla Mestarin seurassa aina kuoleman kitaan saakka. Hän oli läsnä ja lähellä hamaan viimeiseen Jeesuksen maan päällä viettämään hetkeen. Ja hän suoritti uskollisesti saamaansa luottamustehtävää, jonka mukaan hänen tuli huolehtia Jeesuksen äidistä, ja hän oli valmiina ottamaan vastaan lisäohjeet, jotka Mestarin kuolevaisolomuodon viimeisinä hetkinä mahdollisesti annettaisiin. Yhdestä asiasta ei ole epäilystä: Johannes oli läpikotaisen luotettava. Tavallisesti Johannes istui Jeesuksen oikealla puolella, kun kaksitoista apostolia olivat aterialla. Hän oli kahdestatoista apostolista ensimmäinen, jonka usko kuolleistaheräämiseen oli todellista ja täysimääräistä. Ja hän oli ensimmäinen, joka tunnisti Mestarin, kun tämä kuolleistanousun jälkeen tuli järvenrannalla heidän luokseen.

139:4.11 (1555.4) Tämä Sebedeuksen poika oli hyvin läheisissä suhteissa Pietariin kristillisen liikkeen alkuaikojen toiminnoissa, ja hänestä tuli yksi Jerusalemin seurakunnan tukipilareista. Hän tuki Pietaria tämän oikeana kätenä Helluntain päivänä.

139:4.12 (1555.5) Useita vuosia Jaakobin marttyyrikuoleman jälkeen Johannes otti vaimokseen veljensä lesken. Hänen elämänsä viimeiset kaksikymmentä vuotta hänestä huolehti yksi hänen rakastavista toisen polven tyttäristään.

139:4.13 (1555.6) Johannes oli vankilassa useita kertoja, ja hänet karkotettiin Patmoksen saarelle neljän vuoden ajaksi, kunnes

Roomassa nousi valtaan uusi keisari. Ellei Johannes olisi ollut tahdikas ja viisas, hänet olisi epäilemättä tapettu, kuten tapettiin hänen suorapuheisempi veljensä Jaakob. Vuosien vieriessä Johannes, samoin kuin Herran veli Jaakob, oppi esiintymään viranomaisten edessä viisaan sovittelevasti. He huomasivat, että ”leppeä vastaus taltuttaa kiukun.” He oppivat myös esittämään kirkon pikemminkin ”hengellisenä veljeskuntana, joka omistautui palvelemaan ihmiskuntaa sosiaalisesti”, kuin ”taivaan valtakuntana”. Heidän opetuksensa sisältönä oli pikemminkin rakastava palvelumieli kuin hallitusvalta – valtakunta ja valtias.

139:4.14 (1555.7) Ollessaan väliaikaisessa karkotuspaikassaan Patmoksella Johannes kirjoitti sen Ilmestyskirjan, jonka nykyisin tunnette kovasti lyhennetyssä ja vääristellyssä muodossa. Tämä Ilmestyskirja sisältää jäljellä olevat katkelmalliset jäänteet suuresta ilmoituksesta, josta on kadonnut pitkiä jaksoja ja josta toisia jaksoja on poistettu, sen jälkeen kun Johannes sen kirjoitti. Se on siis säilynyt vain katkelmallisessa ja turmellussa muodossa.

139:4.15 (1555.8) Johannes matkusteli paljon, hän työskenteli taukoamatta, ja sen jälkeen kun hänestä oli tullut Aasian seurakuntien piispa, hän asettui asumaan Efesokseen. Hän ohjasi työtoveriaan Naatania niin kutsutun ”Johanneksen evankeliumin” kirjoittamisessa, mikä tapahtui Efesoksessa hänen ollessaan yhdeksänkymmentäyhdeksänvuotias. Kaikista kahdestatoista apostolista vain Johannes Sebedeuksesta tuli lopulta merkittävä teologi. Hän kohtasi luonnollisen kuoleman Efesoksessa vuonna 103 jKr. ollessaan satayksivuotias.

5. Filippus Utelias

139:5.1 (1556.1) Filippus oli valituiksi tulleista apostoleista viides. Hänet kutsuttiin mukaan, kun Jeesus ja ensimmäiset neljä apostolia olivat matkalla Jordanin rannalta, Johanneksen kohtaamispaikalta, Galilean Kaanaan. Koska Filippus asui Betsaidassa, hän oli jo jonkin aikaa tiennyt Jeesuksesta, muttei hänen mieleensä ollut juolahtanut, että Jeesus olisi todellinen suurmies, ennen kuin sinä päivänä Jordanin laaksossa, kun tämä sanoi: ”Seuraa minua.” Filippukseen vaikutti jonkin verran myös se, että Andreas, Pietari, Jaakob ja Johannes olivat hyväksyneet Jeesuksen Vapahtajaksi.

139:5.2 (1556.2) Filippus oli apostoleihin liittyessään kaksikymmentäseitsemänvuotias. Hän oli vähän aikaisemmin mennyt naimisiin, mutta hänellä ei vielä tuohon aikaan ollut lapsia. Apostolien hänelle antama lempinimi viittasi ”uteliaisuuteen”. Filippus tahtoi aina, että asiat näytettiin hänelle. Hän ei koskaan tuntunut minkään ehdotuksen osalta näkevän kovin pitkälle. Hän ei ollut välttämättä typerä, mutta häneltä puuttui mielikuvitusta. Tämä mielikuvituksen puute oli hänen luonteensa suuri heikkous. Hän oli arkipäiväinen ja tosiasioihin pitäytyvä yksilö.

139:5.3 (1556.3) Kun apostolit organisoitiin palvelua varten, Filippuksesta tehtiin isäntä. Hänen tehtävänään oli huolehtia siitä, että heillä oli joka hetki elintarpeita. Ja hyvä isäntä hän olikin.

Hänen luonteensa vahvin puoli oli hänen järjestelmällinen perusteellisuutensa; hän oli sekä matemaattinen että systemaattinen.

139:5.4 (1556.4) Filippus oli lähtöisin seitsenlapsisesta perheestä, johon kuului kolme poikaa ja neljä tyttöä. Hän oli lapsista toiseksi vanhin, ja kuolleistanousun jälkeen hän kastoi koko perheensä valtakunnan jäseniksi. Filippuksen kotiväki oli kalastajia. Hänen isänsä oli varsin kyvykäs mies, syvällinen ajattelija, mutta hänen äitinsä oli perin keskinkertaisesta perheestä. Filippus ei ollut mies, jonka voitiin odottaa tekevän suuria, mutta hän oli mies, joka osasi tehdä pikkuasiat suurenmoisella tavalla, tehdä ne hyvin ja tyydyttävästi. Neljän vuoden aikana sattui vain muutaman kerran, ettei hän kyennyt järjestämään ruokaa niin, että se olisi riittänyt tyydyttämään kaikkien tarpeet. Harvoin sattui, ettei hänellä olisi ollut jotakin tarjottavana tyydyttämään myös niitä odottamattomien tilanteiden mukanaan tuomia monia tarpeita, jotka johtuivat heidän erikoisesta elintavastaan. Apostoliperheen muonitusosastoa hoidettiin järkevästi ja tehokkaasti.

139:5.5 (1556.5) Filippuksen vahva puoli oli hänen järjestelmällinen luotettavuutensa; hänen luonnekokonaisuutensa heikko kohta oli hänen äärimmäinen mielikuvituksen puutteensa, se, että häneltä puuttui kyky laskea yhteen kaksi ynnä kaksi saadakseen kokoon neljä. Hän oli abstraktisessa mielessä matemaattinen, mutta hän ei ollut mielikuvitukseltaan konstruktiivinen. Häneltä puuttui tietyntyyppiset mielikuvituksen lajit lähes kokonaan. Hän oli tyypillinen arkipäiväinen ja tavallinen keskitason ihminen. Niiden väenpaljouksien joukossa, jotka tulivat kuuntelemaan Jeesuksen

opetusta ja saarnaa, oli suuri määrä samanlaisia miehiä ja naisia, ja näitä lohdutti suuresti sellainen havainto, että yksi heidän kaltaisensa oli korotettu kunnioitettuun asemaan Mestarin neuvoskunnissa. He saivat rohkaisua siitä tosiasiasta, että yksi heidän kaltaisensa oli jo päässyt korkeaan asemaan valtakunnan asiainhoidon piirissä. Ja Jeesus oppi paljon siitä, millä tavoin joidenkuiden ihmisten mieli toimii, kun hän suurta kärsivällisyyttä osoittaen kuunteli Filippuksen hupsuja kysymyksiä ja niin monta kertaa suostui taloudenpitäjänsä pyyntöön siitä, että ”asia näytettäisiin hänelle”.

139:5.6 (1556.6) Se Jeesuksen ominaisuus, jota Filippus lakkaamatta ihaili, oli Mestarin pettämätön anteliaisuus. Filippus ei kertaakaan huomannut Jeesuksessa mitään, joka olisi ollut pikkusieluista, kitsastelevaa tai saiturimaista, ja hän palvoi tätä kaiken aikaa näkyvää ja pettämätöntä avokätisyyttä.

139:5.7 (1557.1) Filippuksen persoonallisuudessa oli vähän sellaista, joka olisi ollut vaikuttavaa. Hänestä sanottiin usein: ”Filippus Betsaidasta, kaupungista, jossa Andreas ja Pietari asuvat.” Asioista oleellisen erottava näkemys puuttui häneltä lähes kokonaan; hän ei kyennyt käsittämään jonkin esille nousseen tilanteen sisältämiä dramaattisia mahdollisuuksia. Hän ei ollut pessimistinen; hän oli yksinkertaisesti proosallinen. Hänen hengellinen ymmärryksensä oli sekin perin puutteellista. Kun Mestari kerran oli keskellä erästä syvällisimmistä luennoistaan, Filippus ei epäröinyt keskeyttää Jeesusta esittääkseen selvästi typerän kysymyksen. Mutta Jeesus ei milloinkaan nuhdellut häntä tällaisesta ajattelemattomuudesta. Hän

oli Filippuksen suhteen kärsivällinen ja otti huomioon sen, ettei Filippus kyennyt käsittämään opetuksen syvempiä merkityksiä. Jeesus oli hyvin tietoinen siitä, että jos hän vaikka vain kerrankin nuhtelisi Filippusta näiden ärsyttävien kysymysten esittämisestä, hän haavoittaisi tätä vilpitöntä sielua, mutta sen lisäksi tällainen moite loukkaisi Filippusta niin pahasti, ettei tämä enää koskaan uskaltautuisi esittämään kysymyksiä. Jeesus tiesi, että hänen avaruuden maailmoissaan oli lukemattomat miljardit samanlaisia hidasjärkisiä kuolevaisia, ja hän halusi rohkaista heitä kaikkia luottamaan häneen ja tuntemaan aina niin, että heillä oli vapaus kääntyä kysymyksineen ja pulmineen hänen puoleensa. Loppujen lopuksi Jeesus oli todellisuudessa kiinnostuneempi Filippuksen hupsuista kysymyksistä kuin saarnasta, jota hän mahdollisesti oli pitämässä. Jeesus oli verrattoman kiinnostunut *ihmisistä*, kaikenlaisista ihmisistä.

139:5.8 (1557.2) Julkiset puheet eivät apostolien isännältä oikein sujuneet, mutta hänen henkilökohtainen työnsä oli vakuuttavaa ja menestyksellistä. Hän ei helpostikaan lannistunut; hän oli uurastaja ja hyvin sitkeä kaikessa, mihin ryhtyi. Hänellä oli se suurenmoinen kyky, joka on vain harvoilla, että hän osasi sanoa: ”Tule.” Kun Natanael, hänen ensimmäinen käännynnäisensä, halusi väitellä Jeesuksen ja Nasaretin ansioista ja puutteista, Filippuksen vaikuttava vastaus kuului: ”Tule katsomaan.” Hän ei ollut dogmaattinen saarnaaja, joka olisi vain kehotellut kuulijoitaan: ”Menkää” – tehkää sitä ja tehkää tätä. Hän suhtautui kaikkiin työssään esille nousseisiin tilanteisiin sanomalla: ”Tule” – ”tule

kanssani; minä näytän tietä.” Ja sellainen onkin aina tuloksia tuottava menetelmä, olipa opettamisen muoto tai vaihe mikä hyvänsä. Jopa vanhemmat voivat oppia Filippukselta paremman tavan, mitä he sanovat lapsilleen, niin *etteivät* he sano: ”Mene ja tee sitä ja mene ja tee tätä”, vaan että he mieluumminkin sanovat: ”Tulkaa mukaamme, niin näytämme teille paremman tien ja jaamme sen kanssanne.”

139:5.9 (1557.3) Filippuksen kykenemättömyys sovittautua uuteen tilanteeseen tuli osuvasti esille, kun kreikkalaiset tulivat hänen luokseen Jerusalemissa ja sanoivat: ”Hyvä herra, haluaisimme tavata Jeesuksen.” Kenelle tahansa tällaisen pyynnön esittävälle juutalaiselle Filippus olisi tässä tilanteessa sanonut: ”Tule.” Mutta nämä miehet olivat vierasmaalaisia, eikä Filippus kyennyt muistamaan yhtään tällaisia asioita koskevia ylempiensä antamia ohjeita. Niinpä ainoa, mitä hän keksi tehdä, oli kysyä neuvoa päälliköltä, Andreakselta, ja sitten he molemmat yhdessä saattoivat tapaamista pyytäneet kreikkalaiset Jeesuksen luo. Samalla tavoin kävi, kun hän meni Samariaan ja saarnasi ja kastoi uskovia, kuten Mestari oli häntä neuvonut, mutta pidättyi laskemasta käsiään käännynnäistensä päälle merkiksi siitä, että nämä olivat saaneet Totuuden Hengen. Niin kuitenkin tekivät Pietari ja Johannes, jotka ennen pitkää tulivat Jerusalemista hänen luokseen tekemään havaintoja hänen työskentelystään emäseurakunnan hyväksi.

139:5.10 (1557.4) Filippus jatkoi toimintaansa, kunhan oli selviytynyt koettelevista Mestarin kuoleman ajoista. Hän osallistui kahdentoista apostolin uudelleenorganisoitumiseen ja oli ensimmäinen, joka lähti

lähimpien juutalaispiirien ulkopuolelle valloittamaan sieltä sieluja valtakunnalle. Ja hän onnistui parhaiten samarialaisten hyväksi tekemässään työssä sekä myöhemmin kaikissa toimissaan evankeliumin puolesta.

139:5.11 (1557.5) Filippuksen vaimo, joka oli naisten ryhmän pystyvä jäsen, kulki aktiivisesti aviomiehensä rinnalla tämän tehdessä evankelioimistyötään, sen jälkeen kun he olivat lähteneet pakoon Jerusalemin vainoja. Hänen vaimonsa oli peloton nainen. Hän seisoi Filippuksen ristin juurella ja rohkaisi tätä julistamaan ilosanomaa jopa murhaajilleen, ja Filippuksen voimien ehtyessä hän ryhtyi esittämään kertomusta Jeesukseen uskomisen kautta saatavasta pelastuksesta, ja hänet saatiin hiljenemään, vasta kun raivostuneet juutalaiset syöksyivät hänen kimppuunsa ja kivittivät hänet kuoliaaksi. Pariskunnan vanhin tytär, Lea, jatkoi heidän työtään, ja hänestä tuli myöhemmin Hierapoliin maineikas naisprofeetta.

139:5.12 (1558.1) Filippus, kahdentoista apostolin entinen isäntä, oli valtakunnan piirissä voimallinen mies, joka valloitti sieluja minne hyvänsä hän meni. Ja hänet ristiinnaulittiin lopulta uskonsa tähden ja haudattiin Hierapolikseen.

6. Rehellinen Natanael

139:6.1 (1558.2) Natanaelin, Mestarin itsensä valitsemista apostoleista kuudennen ja viimeisen, toi Jeesuksen luo hänen ystävänsä Filippus. Natanael oli ollut Filippuksen liiketuttava useissa liikeyrityksissä ja oli hänen kanssaan matkalla tapaamaan Johannes Kastajaa, kun he kohtasivat Jeesuksen.

139:6.2 (1558.3) Liittyessään apostoleihin Natanael oli kaksikymmenviisivuotias ollen ryhmän toiseksi nuorin. Hän oli seitsenlapsisen perheen nuorimmainen, hän oli naimaton ja iäkkäiden ja sairaalloisten vanhempiensa ainoa tuki ja turva. Hän asui vanhempiensa luona Kaanassa; hänen veljensä ja sisarensa olivat joko jo avioituneet tai kuolleet, eikä näistä kukaan enää asunut Kaanassa. Natanael ja Juudas Iskariot olivat kahdentoista apostolin joukossa kaksi parhaiten koulutettua miestä. Natanael oli aikonut ryhtyä kauppiaaksi.

139:6.3 (1558.4) Jeesus ei itse antanut Natanaelille lisänimeä, mutta kaksitoista apostolia alkoivat kohta puhua hänestä sanoilla, jotka viittasivat rehellisyyteen, vilpittömyyteen. Hänessä ”ei ollut viekkautta”. Ja se olikin hänen suuri hyveensä; hän oli sekä rehellinen että vilpitön. Hänen luonteensa heikko kohta oli hänen ylpeytensä. Hän oli erittäin ylpeä perheestään, kaupungistaan, maineestaan ja kansakunnastaan, eikä sellaisessa ole mitään pahaa, ellei sitä viedä liian pitkälle. Mutta Natanael osoitti taipumusta mennä henkilökohtaisten ennakkoluulojensa osalta äärimmäisyyksiin. Sangen mieluusti hän muodosti yksilöistä ennakkokäsityksen omien henkilökohtaisten mielipiteidensä

mukaan. Hän ei arastellut kysyä, jo ennen kuin oli Jeesusta tavannutkaan: ”Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?” Mutta Natanael ei ollut itsepäinen, vaikka ylpeä olikin. Hän teki nopean täyskäännöksen, heti kun oli katsonut Jeesusta kasvoihin.

139:6.4 (1558.5) Natanael oli kahdentoista apostolin joukossa monissa suhteissa vertaistaan vailla oleva nero. Hän oli apostolien filosofi ja uneksija, mutta hän oli hyvin käytännönläheinen uneksija. Hänellä oli milloin syvällisen filosofoinnin kausia, milloin harvinaisen ja hullunkurisen huumorin kausia; sopivalla tuulella ollessaan hän oli kahdentoista apostolin joukossa luultavasti paras jutunkertoja. Jeesus nautti suuresti kuunnellessaan Natanaelin esitelmöivän milloin vakavista, milloin joutavanpäiväisistä asioista. Natanael suhtautui Jeesukseen ja valtakuntaan vähä vähältä yhä vakavammin, mutta itseensä hän ei koskaan suhtautunut vakavasti.

139:6.5 (1558.6) Kaikki apostolit rakastivat ja kunnioittivat Natanaelia, ja Juudas Iskariotia lukuun ottamatta hän tuli heidän kanssaan loistavasti toimeen. Juudaksen mielestä Natanael ei suhtautunut apostoliuteensa riittävän vakavasti, ja kerran hänellä jopa oli otsaa mennä vaivihkaa Jeesuksen luokse esittämään valitus Natanaelista. Jeesus sanoi: ”Juudas, katso tarkasti, minne astut; älä tee virastasi tärkeämpää kuin se on. Kuka meistä on kelvollinen tuomitsemaan veljensä? Isän tahto ei ole, että hänen lapsensa tulisivat nauttineeksi vain elämän vakavista puolista. Salli minun toistaa, että minä olen tullut, jotta lihallishahmoisilla veljilläni olisi runsaammin mitoin riemua, iloa ja elämää. Mene siis, Juudas, ja tee hyvin se, mikä on uskottu työsaraksesi, mutta anna veljesi Natanaelin itsensä tehdä

Jumalalle tili itsestään.” Ja muisto tästä tapauksesta yhdessä monien muiden samankaltaisten kokemusten kanssa säilyi kauan aikaa Juudas Iskariotin itsepetoksellisessa sydämessä.

139:6.6 (1559.1) Kun Jeesus oli Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa poissa vuorella, ja kun apostolien keskinäisissä suhteissa alkoi sillä välin ilmetä jännitteitä ja ne alkoivat mennä solmuun ja kun jopa Andreas oli pulassa tietämättä, mitä sanoa lohduttomille veljilleen, niin monta kertaa jännityksen saattoi laukaista Natanael sillä, että hän hiukkasen filosofoi tai esitti humoristisen älynväläyksen, joka sitä paitsi oli hyvää huumoria.

139:6.7 (1559.2) Natanaelin velvollisuutena oli huolehtia kahdentoista apostolin perheistä. Hän oli usein poissa apostolien neuvonpidoista, sillä aina kun hän kuuli, että joku hänen vastuullaan olevista oli sairastunut tai että jollekulle oli tapahtunut jotakin muuta tavatonta, hän ei aikaillut, vaan riensi heti asianomaiseen kotiin. Kaksitoista apostolia olivat turvallisin mielin tietäessään perheidensä hyvinvoinnin olevan Natanaelin pätevissä käsissä.

139:6.8 (1559.3) Jeesuksessa Natanael kunnioitti eniten hänen suvaitsevuuttaan. Hän ei milloinkaan kyllästynyt mietiskelemään Ihmisen Pojan avarakatseisuutta ja ylitsevuotavaa myötätuntoa.

139:6.9 (1559.4) Natanaelin isä (Bartolomeus) kuoli pian Helluntain jälkeen, minkä jälkeen tämä apostoli meni Mesopotamiaan ja Intiaan ja julisti ilosanomaa valtakunnasta ja kastaen uskovia. Hänen veljensä eivät milloinkaan tulleet tietämään, mitä heidän entisestä filosofistaan, runoilijastaan ja humorististaan tuli. Mutta myös hän

oli valtakunnan piirissä suuri ihminen, ja hän teki paljon Mestarinsa opetusten levittämiseksi, vaikkei hän osallistunutkaan sittemmin syntyneen kristillisen kirkon organisoimiseen. Natanael kuoli Intiassa.

7. Matteus Leevi

139:7.1 (1559.5) Seitsemäs apostoli, Matteus, oli Andreaksen valitsema. Matteus kuului sukuun, jonka jäsenet olivat veronkantajia eli publikaaneja, mutta hän itse toimi tullimaksujenkerääjänä Kapernaumissa, joka oli hänen asuinpaikkansa. Hän oli kolmekymmentäyksivuotias, hän oli naimisissa ja hänellä oli neljä lasta. Hän oli kohtalaisen varakas mies ja apostolien joukossa ainoa, jolla oli jonkin verran varoja. Hän oli hyvä liikemies, mainio seuraihminen, ja hänellä oli kyky ystävystyä ja tulla helposti toimeen hyvinkin erilaisten ihmisten kanssa.

139:7.2 (1559.6) Andreas teki Matteuksesta apostolien varainhankkijan. Hän oli tavallaan apostolijärjestön raha-asiainvaltuutettu ja suhdetoimintamies. Hän oli hyvä ihmistuntija ja erittäin tehokas propagandisti. Hänen persoonallisuuttaan on vaikea hahmottaa, mutta opetuslapsena hän oli erittäin harras, ja aikaa myöten hän uskoi yhä lujemmin Jeesuksen lähetystehtävään ja valtakunnan epäilyksettömyyteen. Jeesus ei antanut Leeville koskaan lisänimeä,

mutta hänen apostolitoverinsa kutsuivat häntä yleisesti ”rahantekijäksi”.

139:7.3 (1559.7) Leevin vahvana puolena oli hänen ehdoton antaumuksensa asialle. Se, että Jeesus ja hänen apostolinsa olivat ottaneet hänet, publikaanin, omaan joukkoonsa, oli entiselle tullimaksujenkantajalle suunnattoman kiitollisuuden aihe. Kesti kuitenkin jonkin aikaa, ennen kuin muut apostolit, eritoten Simon Selootti ja Juudas Iskariot, sopeutuivat ajatukseen, että heidän keskuudessaan oli publikaani. Matteuksen heikkoutena oli hänen lyhytnäköinen ja materialistinen elämänkatsomuksensa. Mutta sitä mukaa kuin kuukaudet kuluivat, sitä pitemmälle edistyi myös Matteus kaikissa edellä mainituissa asioissa. Hän joutui olosuhteiden pakosta olemaan poissa monista kaikkein arvokkaimmista opetustilaisuuksista, sillä hänen velvollisuutenaanhan oli pitää kassa täynnä.

139:7.4 (1559.8) Mestarin anteeksiantava asennoituminen oli se, jota Matteus eniten arvosti. Milloinkaan hän ei lakannut kertomasta, että pelkkä usko oli tarpeen yritettäessä löytää Jumala. Valtakunnasta puhuessaan hän sanoikin mielellään ”se on sitä, että yritetään löytää Jumala”.

139:7.5 (1560.1) Vaikka Matteus oli mies, jolla oli tietty menneisyys, hän kunnostautui oivallisella tavalla, ja ajan myötä publikaanin aikaansaannokset olivat hänen tovereilleen ylpeyden aihe. Hän oli yksi niistä apostoleista, jotka laativat laajoja muistiinpanoja siitä, mitä Jeesus oli sanonut, ja näitä Matteuksen muistiinmerkintöjä käytettiin pohjana, kun Isador myöhemmin laati kertomuksen

Jeesuksen lausumista ja teoista, ja nämä kertomukset tulivat myöhemmin tunnetuiksi evankeliumina Matteuksen mukaan.

139:7.6 (1560.2) Kapernaumilaisen liikemiehen ja tullimaksujenkerääjä Matteuksen suurenmoinen ja hyödyllinen elämäntaival on ollut keinona, jolla on johdatettu tuhansia ja taas tuhansia muita liikemiehiä, viranhaltijoita ja poliitikkoja kaikkina myöhempinä aikoina niin ikään kuuntelemaan toimintaan kehottavaa Mestarin ääntä, kun tämä sanoo: ”Seuraa minua.” Matteus oli toden totta taitava poliitikko, mutta hän oli äärimmäisen lojaali Jeesukselle, ja hän suoritti tavattoman antaumuksellisesti saamansa tehtävän, jonka mukaan hänen tuli huolehtia siitä, että tulevan valtakunnan sanansaattajilla oli riittävästi varoja.

139:7.7 (1560.3) Matteuksen mukanaolo kahdentoista apostolin joukossa oli keino pitää valtakunnan ovet selkosenselällään niille masentuneiden ja hyljeksittyjen sielujen joukkokunnille, jotka olivat jo kauan aikaa katsoneet, ettei uskonnon tarjoama lohdutus ulottunut heihin saakka. Hyljeksittyjä ja epätoivoisia miehiä ja naisia kerääntyi joukoittain kuuntelemaan Jeesusta, eikä hän koskaan käännyttänyt yhtäkään pois.

139:7.8 (1560.4) Uskovilta opetuslapsilta ja Mestarin opetuksia itse paikan päällä seuraavilta Matteus sai vapaaehtoisesti tarjottuja lahjoituksia, mutta kansanjoukoilta hän ei varoja koskaan avoimesti pyytänyt. Koko varainhankintatyönsä hän toimitti huomaamattomalla ja henkilökohtaisella tavalla, ja suurimman osan rahoista hän keräsi kiinnostuneiden uskovien varakkaamman osan keskuudesta. Hän antoi käytännöllisesti katsoen koko

vaatimattoman omaisuutensa Mestarin ja tämän apostolien työhön, mutteivät he koskaan tienneet tästä anteliaisuudesta, paitsi Jeesus, joka tiesi siitä kaiken. Matteus empi avoimesti avustaa apostolien kassaa, koska hän pelkäsi, että Jeesus ja hänen työtoverinsa saattaisivat pitää hänen rahaansa likaisena. Niinpä hän monet kerrat teki lahjoituksensa muiden uskovien nimissä. Alkukuukausien aikana, jolloin Matteus tiesi, että hänen läsnäolonsa heidän joukossaan oli enemmän tai vähemmän koettelemus, hän tunsi voimakasta houkutusta saattaa kaikkien tietoon, että heidän päivittäinen leipänsä oli monet kerrat hankittu hänen varoillaan, mutta hän ei antanut houkutukselle myöten. Kun sattui, että publikaaneja kohtaan tunnettu halveksunta nousi pinnalle, Leevi paloi halusta paljastaa heille oma anteliaisuutensa, mutta joka kerta hänen onnistui pysytellä hiljaa.

139:7.9 (1560.5) Kun viikkokassa ei riittänyt kattamaan arvioitua varaintarvetta, sattui usein, että Leevi verotti raskaasti omia henkilökohtaisia rahavarojaan. Koska hän tunsi syvää kiinnostusta Jeesuksen opetusta kohtaan, kävi joskus myös niin, että hän mieluummin jäi muiden joukkoon kuuntelemaan opetusta, vaikka tiesikin, että hänen piti omista varoistaan hyvittää se, että hän jätti tarvittavat varat hankkimatta. Mutta Leevi kyllä toivoi kovasti, että Jeesus saisi tietää suuren osan rahoista tulevan hänen taskustaan! Hän ei osannut aavistaa, että Mestari tiesi siitä kaiken. Kaikki apostolit kuolivat tietämättä, että Matteus oli heidän hyväntekijänsä jopa niin pitkälle, että kun hän vainojen alettua lähti julistamaan

valtakunnan evankeliumia, hän oli käytännöllisesti katsoen pennitön.

139:7.10 (1560.6) Kun uskovaiset näiden vainojen johdosta joutuivat lähtemään Jerusalemista, Matteus vaelsi pohjoiseen saarnaten valtakunnan evankeliumia ja kastaen uskovia. Hänen aikaisemmat apostolitoverinsa eivät tienneet hänestä mitään, mutta hän jatkoi kulkuaan saarnaten ja kastaen, ja tie vei hänet Syyriaan, Kappadokiaan, Galatiaan, Bityniaan ja Traakiaan. Ja juuri Traakian Lysimakkiassa sattui, että muutamat ei-uskovat juutalaiset toimivat salaliitossa roomalaissotilaiden kanssa saadakseen hänet hengiltä. Ja tämä uudestisyntynyt publikaani kuoli tuntien riemua siitä pelastuksen uskosta, jonka hän oli niin varmaksi oppinut Mestarin antamista opetuksista, silloin kun tämä vähän aikaisemmin oli oleskellut maan päällä.

8. Tuomas Didymus

139:8.1 (1561.1) Tuomas oli kahdeksas apostoli, ja hänet valitsi Filippus. Myöhempinä aikoina hän on tullut tunnetuksi ”epäilevänä Tuomaana”, mutta hänen apostolitoverinsa tuskin koskaan pitivät häntä parantumattomana epäilijänä. On totta, että hänen mielenlaatunsa oli loogista, skeptistyyppistä, mutta hänessä oli sellaista rohkeaa lojaalisuutta, joka esti hänet paremmin tuntevia henkilöitä pitämästä häntä tyhjänpäiväisenä skeptikkona.

139:8.2 (1561.2) Apostoleihin liittyessään Tuomas oli kaksikymmentäyhdeksänvuotias, hän oli naimisissa ja hänellä oli neljä lasta. Aiemmin hän oli ollut kirvesmies ja kivenhakkaaja, mutta sittemmin hänestä oli tullut kalastaja, ja hän asui Tarikeassa, joka sijaitsi Jordanin länsirannalla, kohdassa, josta Jordan erkanee Galileanmerestä. Häntä pidettiin tämän pikkukylän johtavana asukkaana. Oppia hän ei ollut suuremmin saanut, mutta hänellä oli terävä, looginen mieli, ja hän oli Tiberiaassa asuvien lahjakkaiden vanhempien poika. Tuomas oli kahdentoista apostolin joukossa ainoa, jonka ajattelu oli todellisen analyyttistä; hän oli apostoliryhmän todellinen tiedemies.

139:8.3 (1561.3) Kotielämä Tuomaksen lapsuudenkodissa oli ollut onnetonta. Hänen vanhempansa eivät olleet täysin onnellisia avioliitossaan, ja tämä heijastui Tuomaksen aikuisiän kokemuksissa. Hän varttui seuranaan erittäin epämiellyttävä ja toraisa luonteenlaatu. Hänen vaimonsakin oli vain iloinen, kun näki hänen liittyvän apostoleihin. Vaimoa huojensi ajatus, että hänen pessimistinen aviomiehensä olisi enimmän aikaa poissa kotoa. Tuomaksessa oli myös aimo annos epäluuloisuutta, minkä johdosta hänen kanssaan oli varsin vaikeaa tulla toimeen rauhanomaisesti. Pietari oli alussa Tuomaksesta hyvinkin tuohduksissa valitellen veljelleen Andreakselle, että Tuomas oli ”ilkeä, inhottava ja aina epäluuloinen”. Mutta mitä paremmin Tuomaksen toverit häntä tunsivat, sitä enemmän he hänestä pitivät. He huomasivat, että hän oli ylen määrin rehellinen ja järkähtämättömän lojaali. Hän oli täydellisen vilpitön ja kiistattoman totuudellinen, mutta hän oli

synnynnäinen vikojen etsijä, ja hänestä oli varttunut todellinen pessimisti. Hänen analyyttisen mielensä kiroukseksi oli muodostunut epäluuloisuus. Hän oli hyvää vauhtia menettämässä uskonsa kanssaihmisiinsä, kun hän liittyi kahdentoista apostolin seuraan ja tuli näin kosketuksiin Jeesuksen jalon luonteen kanssa. Tämä yhdessäolo Mestarin kanssa alkoi välittömästi muuttaa Tuomaksen koko asennoitumista ja saada aikaan suuria muutoksia siinä, miten hän mentaalisesti reagoi kanssaihmisiinsä.

139:8.4 (1561.4) Tuomaksen vahvin puoli oli hänen verraton analyyttinen mielensä, mihin vielä liittyi hänen järkkymätön rohkeutensa – kunhan hän oli päätöksensä tehnyt. Hänen suuri heikko kohtansa oli hänen epäluuloinen epäilevyytensä, josta hän ei koko lihallisen elämänsä aikana koskaan täysin vapautunut.

139:8.5 (1561.5) Kahdentoista apostolin organisaatiossa Tuomaksen osalle lankesi matkasuunnitelmien tekeminen ja hoitaminen, ja hän johti kyvykkäästi apostolikunnan työskentelyä ja liikkumista. Hän oli hyvä toimeenpanija, oivallinen liikemies, mutta hänelle oli paljon haittaa hänen mielialansa ailahtelevaisuudesta. Hän oli yhtenä päivänä yhdenlaatuinen mies, seuraavana päivänä taas jotakin muuta. Hänellä oli apostoleihin liittyessään taipumusta melankoliseen asioiden hautomiseen, mutta kun hän tuli kosketuksiin Jeesuksen ja apostolien kanssa, se paransi hänet suurelta osin tästä sairaalloisesta itsetutkiskelusta.

139:8.6 (1561.6) Jeesus nautti suuresti Tuomaksen seurasta ja kävi hänen kanssaan monia pitkiä ja henkilökohtaisia keskusteluja. Hänen kuulumisensa apostolien joukkoon oli suuri lohdutus kaikille

rehellisille epäilijöille ja rohkaisi monia rauhattomia mieliä tulemaan sisälle valtakuntaan, vaikkeivät he kyenneetkään täysin ymmärtämään kaikkea, mikä sisältyi Jeesuksen opetusten hengellisiin ja filosofisiin puoliin. Tuomaksen jäsenyys kahdentoista apostolin joukossa oli pysyvä julistus siitä, että Jeesus rakasti myös rehellisiä epäilijöitä.

139:8.7 (1562.1) Muut apostolit suhtautuivat Jeesukseen kunnioituksella hänen täysimittaisen persoonallisuutensa jonkin erityisen ja esiin pistävän piirteen johdosta, mutta Tuomas kunnioitti Mestariaan tämän verrattoman tasapainoisen luonteen tähden. Yhä enemmän ja enemmän Tuomas ihaili ja kunnioitti häntä, joka oli niin rakastavan armelias ja kuitenkin niin taipumattoman oikeudenmukainen ja rehti; niin luja, muttei koskaan itsepäinen; niin tyyni, muttei koskaan välinpitämätön; niin avulias ja niin myötätuntoinen, muttei koskaan tungetteleva eikä diktatorinen; niin vahva, mutta samalla kuitenkin niin lempeä; niin varmakäytöksinen, muttei koskaan karkea eikä töykeä; niin hellä, muttei koskaan häilyvä; niin puhdas ja viaton, mutta samalla niin miehekäs, tarmokas ja voimaperäinen; niin aidosti rohkea, muttei koskaan äkkipikainen tai tyhmänrohkea; suuri luonnonihailija, mutta kuitenkin täysin vailla taipumusta luonnon palvomiseen; niin humoristinen ja leikillinen, mutta kuitenkin täysin vailla pintapuolisuutta ja kevytmielisyyttä. Juuri tämä persoonallisuuden verraton sopusuhtaisuus viehätti suuresti Tuomasta. Kahdentoista apostolin joukossa hän oli se, jonka älyllinen Jeesuksen ymmärtäminen ja Jeesuksen persoonallisuuden arvostaminen oli suurinta.

139:8.8 (1562.2) Kahdentoista apostolin kokouksissa Tuomas oli aina varovainen, ja hän puhui aina sellaisen menettelytavan puolesta, joka asetti turvallisuusnäkökohdat etusijalle, mutta jos hänen varovainen näkökantansa äänestettiin nurin tai hylättiin, hän oli aina ensimmäinen, joka lähti pelottomasti toteuttamaan päätettyä ohjelmaa. Kerran toisensa jälkeen saattoi sattua, että hän nousi vastustamaan jotakin hanketta sillä perusteella, että se oli hänestä uhkarohkea ja suurellinen; hän tapasi väitellä asiasta katkeraan loppuun saakka, mutta kun Andreas sitten tapansa mukaan äänestytti asiasta ja kun kaksitoista apostolia mahdollisesti olivat päättäneet tehdä juuri sitä, mitä hän niin sinnikkäästi oli vastustanut, Tuomas oli ensimmäisenä sanomassa: ”No niin, mennäänpä sitten!” Hän oli hyvä häviäjä. Hän ei kantanut kaunaa eikä jäänyt lääkitsemään loukattuja tunteita. Ei ollut kerran eikä kahdesti, kun hän asettui vastustamaan sellaista, että Jeesuksen sallittiin asettua alttiiksi vaaralle, mutta kun Mestari sitten päätti ottaa sellaiset riskit, juuri Tuomas oli se, joka sai apostolit liikkeelle rohkeilla sanoillaan: ”Tulkaahan nyt toverit, menkäämme ja kuolkaamme hänen kanssaan.”

139:8.9 (1562.3) Joissakin suhteissa Tuomas oli Filippuksen kaltainen; hänkin nimittäin halusi, että ”asia näytetään hänelle”, mutta hänen ulospäin näkyneet epäilyksen ilmauksensa perustuivat kokonaan toisenlaisiin älyllisiin asetelmiin. Tuomas oli analyyttinen, ei pelkästään skeptinen. Ja kun kysymys oli omakohtaisesta fyysisestä rohkeudesta, hän oli kahdentoista apostolin joukossa yksi rohkeimpia.

139:8.10 (1562.4) Tuomaksella oli muutamia erittäin huonoja päiviä; hän oli ajoittain alakuloinen ja allapäin. Se, että hän oli yhdeksänvuotiaana menettänyt kaksossisarensa, oli aiheuttanut hänessä paljon nuoruusiän surumielisyyttä ja tuonut oman lisänsä hänen myöhemmän elämänsä mielenlaadullisiin ongelmiin. Milloin sattui, että Tuomas kävi alakuloiseksi, niin toisinaan Natanaelin onnistui saada hänet toipumaan, toisinaan siinä onnistui Pietari, eikä harvinaista ollut sekään, että siinä onnistui jompikumpi Alfeuksen kaksosista. Masentuneimmillaan ollessaan hän valitettavasti aina pyrki välttämään tulemista välittömään kosketukseen Jeesuksen kanssa. Mutta Mestari oli kaikesta tästä tietoinen ja tunsi ymmärtäväistä myötätuntoa tällaisen masentuneisuuden vaivaamaa ja epäilysten kiusaamaa apostoliaan kohtaan.

139:8.11 (1562.5) Toisinaan Tuomas saattoi saada Andreakselta luvan vetäytyä päiväksi tai kahdeksi omaan yksinäisyyteensä. Mutta varsin pian hän huomasi, ettei ollut viisasta menetellä sillä tavoin; jo varhaisessa vaiheessa hän havaitsi, että hänen oli allapäin ollessaan parasta pysytellä tiukasti työnsä parissa ja jäädä työtovereittensa lähelle. Mutta siitä riippumatta, mitä hänen tunne-elämässään oli meneillään, hän piti kiinni siitä, että hän oli apostoli. Sitten kun tosissaan tuli aika lähteä liikkeelle, juuri Tuomas oli aina se, joka sanoi: ”No niin, mennäänpä sitten!”

139:8.12 (1562.6) Tuomas on erinomainen esimerkki ihmisestä, jolla on epäilyksiä, joka kohtaa ne ja selviytyy niistä voittajana. Hänellä oli laaja sydän, hän ei ollut mikään pikkumainen arvostelija. Hän

ajatteli loogisesti; hän oli Jeesuksen ja apostolitovereidensa aitoustesti. Jos Jeesus ja hänen työnsä eivät olisi olleet aitoja, Tuomaksen kaltainen mies ei olisi pysynyt mukana alusta loppuun saakka. Hänellä oli tarkka ja varma taju siitä, mikä on *faktaa*. Heti kun ensimmäinenkin merkki petoksesta tai vilpistä olisi noussut esille, Tuomas olisi hylännyt heidät kaikki. Tiedemiehet eivät ehkä ymmärrä kaikkea Jeesuksesta ja hänen toiminnastaan maan päällä, mutta Mestarin ja hänen ihmistovereidensa parissa eli ja työskenteli muuan mies – Tuomas Didymus –, jolla oli aidon tiedemiehen ajatusmaailma, ja hän uskoi Jeesus Nasaretilaiseen.

139:8.13 (1563.1) Oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen päivät olivat Tuomakselle todellinen koettelemus. Hän vaipui joksikin aikaa epätoivon syvyyksiin, mutta hän keräsi rohkeutensa, pysytteli apostolien seurassa ja oli Galileanmeren rannalla heidän mukanaan toivottamassa Jeesuksen tervetulleeksi. Hän antoi vähäksi aikaa myöten epäilevälle masennukselleen, mutta hän kokosi lopulta uskonsa ja rohkeutensa. Helluntain jälkeen hän antoi apostoleille viisaita neuvoja, ja sitten kun vainot ajoivat uskovaiset hajalle, hän lähti matkaan käyden Kyproksella, Kreetalla, Pohjois-Afrikan rannikolla ja Sisiliassa ja julisti valtakunnan ilosanomaa ja kastoi uskovia. Ja hänen saarnaajan ja kastajan työnsä jatkui, kunnes Rooman hallituksen asiamiehet ottivat hänet Maltalla kiinni ja lähettivät kuolemaan. Vain muutamia viikkoja ennen kuolemaansa hän oli ryhtynyt kirjoittamaan Jeesuksen elämästä ja opetuksista.

9. ja 10. Jaakob ja Juudas Alfeus

139:10.1 (1563.2) Alfeuksen pojat Jaakob ja Juudas, Heresan lähellä asuvat kalastajakaksoset, olivat yhdeksäs ja kymmenes apostoli, ja heidät valitsivat Jaakob ja Johannes Sebedeus. He olivat kaksikymmenkuusivuotiaita ja olivat naimisissa. Jaakobilla oli kolme lasta ja Juudaksella kaksi.

139:10.2 (1563.3) Näistä kahdesta tuiki tavallisesta kalastajasta ei ole paljonkaan sanottavaa. He rakastivat Mestariaan, ja Jeesus rakasti heitä, mutta he eivät koskaan keskeyttäneet kysymyksillään hänen luentojaan. He ymmärsivät varsin vähän apostolitovereidensa filosofisista keskusteluista tai teologisista väittelyistä, mutta he olivat riemuissaan siitä, että saivat olla mukana tällaisessa mahtimiesten ryhmässä. Ulkonäöltään, mentaalisilta ominaisuuksiltaan ja hengellisen käsityskykynsä laajuuden puolesta nämä kaksi miestä olivat lähes identtisiä. Se, mitä on sanottavissa toisesta, se olisi kirjattava myös toisen kohdalta.

139:10.3 (1563.4) Andreas osoitti heidän tehtäväkseen järjestyksen ylläpitämisen väenkokousten keskuudessa. He olivat saarnatilaisuuksien pääjärjestysmiehiä ja itse asiassa kahdentoista apostolin yleispalvelijoita ja juoksupoikia. He auttoivat Filippusta muonituksen järjestämisessä, he veivät Natanaelin puolesta rahaa apostolien perheille, ja aina he olivat valmiina ojentamaan auttavan kätensä jokaiselle apostolille.

139:10.4 (1563.5) Tavallisista ihmisistä koostuvia väkijoukkoja rohkaisi suuresti sellainen havainto, että kahdelle heidän kaltaiselleen oli suotu kunnia saada paikka apostolien joukossa. Jo yksistään näiden keskinkertaisten kaksosten hyväksyminen apostoleiksi oli keino, jolla valtakuntaan saatiin kokonainen joukkokunta arkoja uskovia. Ja tavalliset ihmiset suhtautuivat sitä paitsi suopeammin ajatukseen, että heitä ohjailivat ja opastivat viralliset järjestyksenpitäjät, jotka olivat hyvin paljon heidän itsensä kaltaisia.

139:10.5 (1563.6) Jaakobilla ja Juudaksella, joita kutsuttiin myös Taddeukseksi ja Lebbeukseksi, ei ollut sen paremmin vahvoja kuin heikkojakaan puolia. Opetuslasten heille antamat lempinimet olivat hyväntahtoisia nimityksiä, jotka viittasivat keskinkertaisuuteen. He olivat ”vähäisimmät kaikista apostoleista”; he tiesivät sen ja suhtautuivat siihen vain iloisesti.

139:10.6 (1563.7) Jaakob Alfeus rakasti Jeesusta erityisesti Mestarin vaatimattomuuden takia. Kaksoset eivät kyenneet ymmärtämään Jeesuksen ajatusmaailmaa, mutta sen he käsittivät, että heidän itsensä ja Mestarin sydämen välillä oli myötätunnon side. Heidän mielensä ei kuulunut kaikkein korkealaatuisimpiin, vaan heitä olisi kaikella kunnioituksella jopa voinut sanoa typeryksiksi. Mutta hengellisessä olemuksessaan heillä toki oli todellinen kokemus. He uskoivat Jeesukseen; he olivat Jumalan poikia ja valtakunnan jäseniä.

139:10.7 (1564.1) Juudas Alfeusta veti Jeesuksen puoleen Mestarin koruton nöyryys. Niin suuri nöyryys niin suureen persoonalliseen arvokkuuteen yhdistyneenä viehätti Juudasta suuresti. Se, että

Jeesus aina käski vaikenemaan epätavallisista teoistaan, teki syvän vaikutuksen tähän yksinkertaiseen luonnonlapseen.

139:10.8 (1564.2) Kaksoset olivat hyväluontoisia, ajatusmaailmaltaan yksinkertaisia auttajia, ja jokainen rakasti heitä. Jeesus toivotti nämä yhden talentin nuoret miehet tervetulleiksi valtakunnan henkilökohtaisen esikuntansa kunniatehtäviin, sillä avaruuden maailmoissa on lukemattomat miljoonat muita heidänkaltaisiaan yksinkertaisia ja pelokkaita sieluja, jotka hän niin ikään haluaa toivottaa tervetulleiksi aktiiviseen ja uskovaan kumppanuuteen itsensä ja vuodattamansa Totuuden Hengen kanssa. Jeesus ei halveksi vähäisyyttä, hän halveksii vain pahuutta ja syntiä. Jaakob ja Juudas olivat *vähäisiä*, mutta he olivat myös *uskollisia*. He olivat yksinkertaisia ja tietämättömiä, mutta he olivat myös laajasydämisiä, ystävällisiä ja anteliaita.

139:10.9 (1564.3) Ja miten kiitollisen ylpeitä nämä nöyrät miehet olivatkaan päivänä, jolloin Mestari kieltäytyi hyväksymästä erästä rikasta miestä evankelistaksi, ellei tämä myisi tavaroitaan ja auttaisi köyhiä. Kuullessaan tämän ja nähdessään kaksoset Jeesuksen neuvonantajien joukossa ihmiset tiesivät varmuudella, ettei Jeesus katsonut henkilöön. Mutta vain jumalallinen instituutio – taivaan valtakunta – olisi koskaan voitu rakentaa näin keskinkertaisista ihmisistä muodostuvalle perustukselle!

139:10.10 (1564.4) Vain pari kertaa koko sinä aikana, jonka he olivat yhdessä Jeesuksen kanssa, kaksoset uskaltautuivat esittämään julkisesti kysymyksiä. Mielenkiinto ajoi kerran Juudaksen esittämään Jeesukselle kysymyksen, kun Mestari oli kertonut

tuovansa itsensä avoimesti julki maailmalle. Juudas tunsi hieman pettymystä sen johdosta, ettei enää olisi vain apostolien keskuuteen kuuluvia salaisuuksia, ja hän rohkeni kysäistä: ”Mutta, Mestari, sitten kun tuolla tavoin ilmoitat itsesi maailmalle, niin miten sinä suosit meitä erityisin osoituksin omasta hyvyydestäsi?”

139:10.11 (1564.5) Kaksoset palvelivat uskollisesti loppuun saakka; oikeudenkäynnin, ristiinnaulitsemisen ja epätoivon synkkiin päiviin saakka. He eivät koskaan kadottaneet sydämensä uskoa Jeesukseen, ja he olivat (Johanneksen jälkeen) ensimmäiset, jotka uskoivat hänen kuolleistaheräämiseensä. Mutta he eivät kyenneet käsittämään valtakunnan pystyttämistä. Pian Mestarinsa ristiinnaulitsemisen jälkeen he palasivat perheidensä ja kalaverkkojensa pariin; heidän työnsä oli tehty. Heillä ei ollut kykyä lähteä valtakunnan monimutkaisempiin taistoihin. Mutta he elivät ja kuolivat tietoisina siitä, että heille oli suotu se kunnia ja siunaus, että he olivat olleet neljän vuoden ajan läheisessä ja henkilökohtaisessa yhteydessä yhteen Jumalan Poikaan, erään universumin suvereeniin luojaan.

11. Simon Selootti

139:11.1 (1564.6) Simon Selootin, yhdennentoista apostolin, valitsi Simon Pietari. Simon oli kyvykäs mies, joka oli hyvää syntyperää ja joka asui perheineen Kapernaumissa. Apostoleihin liittyessään hän oli

kahdenkymmenenkahdeksan vuoden ikäinen. Hän oli tulisieluinen agitaattori ja myös mies, joka puhui paljon ajattelematta. Hän oli toiminut Kapernaumissa kauppiaana, ennen kuin suuntasi koko huomionsa seloottien isänmaalliseen järjestöön.

139:11.2 (1564.7) Simon Selootin vastuulle annettiin apostoliryhmän ajanvieton ja rentoutumisen järjestäminen. Ja hän oli kahdentoista apostolin ajanviete- ja virkistäytymistoiminnan perin tehokas organisoija.

139:11.3 (1564.8) Simonin vahva puoli oli hänen innostava lojaalisuutensa. Milloin apostolien eteen ilmaantui mies tai nainen, joka valtakuntaan liittymisen kohdalla häilyi kahden vaiheilla, heillä oli tapana kutsua apuun Simon. Tältä innokkaalta esitaistelijalta, joka julisti pelastusta Jumalaan uskomisen kautta, meni tavallisesti vain viitisentoista minuuttia kaikkien epäilysten tyynnyttämiseen ja kaiken päättämättömyyden häivyttämiseen, siihen, että hän näki uuden sielun syntyvän ”uskon vapahdukseen ja pelastuksen riemuun”.

139:11.4 (1565.1) Simonin suuri heikkous oli hänen aineellismielisyytensä. Yhtäkkinen muuttuminen juutalaisnationalistista hengellismieliseksi internationalistiksi ei ollut hänelle helppoa. Neljä vuotta oli liian lyhyt aika tehdä näin suuri ajattelun ja tunnemaailman muodonmuutos, mutta Jeesus oli hänen suhteensa aina kärsivällinen.

139:11.5 (1565.2) Mitä Simon niin suuresti Jeesuksessa ihaili, oli Mestarin tyyneys, hänen varmuutensa, tasapainoisuutensa ja selittämätön

mielenmalttinsa.

139:11.6 (1565.3) Vaikka Simon oli kiihkeä vallankumouksellinen, peloton levottomuuksien lietsoja, hän kuitenkin kesytti vähitellen tulisen luontonsa, kunnes hänestä lopulta tuli voimallinen ja vaikuttava saarnaaja, jonka sanomana oli ”rauha maan päällä ja hyvä tahto ihmisten kesken.” Simon oli oivallinen väittelijä, kiistely oli hänelle todellakin mieluisaa. Ja aina kun jouduttiin tekemisiin oppineiden juutalaisten harjoittaman laillisuutta korostavan ajattelun tai kreikkalaisten viljelemien älyllisten saivartelujen kanssa, tehtävä osoitettiin aina Simonille.

139:11.7 (1565.4) Luonto oli tehnyt hänestä kapinallisen, ja koulutus oli tehnyt hänestä kuvainkaatajan, mutta Jeesus voitti hänet taivaan valtakunnan korkeampien käsitysten puolelle. Hän oli aina samastunut vastalausepuolueeseen, mutta nyt hän liittyi edistyksen puolueeseen, mikä merkitsi hengen ja totuuden rajatonta ja ikuista etenemistä. Simon oli mies, jonka lojaalisuudentunteet olivat kiihkeitä ja jonka omakohtaiset kiintymyksentunteet olivat lämpimiä, ja hän rakasti syvästi Jeesusta.

139:11.8 (1565.5) Jeesus ei pelännyt samastua liikemiehiin, työläisiin, optimisteihin, pessimisteihin, filosofeihin, skeptikkoihin, publikaaneihin, poliitikkoihin ja patriootteihin.

139:11.9 (1565.6) Mestari kävi monet keskustelut Simonin kanssa, mutta hän ei koskaan kokonaan onnistunut tekemään internationalistia tästä tulisieluisesta juutalaisnationalistista. Jeesus sanoi Simonille

usein, että oli oikein toimia sen puolesta, että sosiaaliset, taloudelliset ja poliittiset olot kohenisivat, mutta sen lisäksi hänellä oli aina tapana sanoa: ”Mutta se ei ole taivaan valtakunnan asiaa. Meidän asiamme on omistautua täyttämään Isän tahto. Meidän asiamme on toimia korkeuksissa olevan hengellisen hallituksen lähettiläinä, eikä meidän välittömänä huolenamme tule olla mikään muu kuin jumalallisen Isän tahdon ja luonteen edustaminen, ja tämä Isä johtaa hallitusta, jonka valtakirja meille on annettu.” Tämä kaikki oli vaikeata Simonin käsittää, mutta vähitellen hän alkoi tajuta jotakin Mestarin opetuksen tarkoituksesta.

139:11.10 (1565.7) Jerusalemissa toimeenpantujen vainojen seurauksena tapahtuneen hajaantumisen jälkeen Simon vetäytyi väliaikaisesti pois toiminnasta. Hän oli sananmukaisesti musertunut. Hän oli luopunut nationalistipatriootin osastaan Jeesuksen opetusten hyväksi; nyt kaikki oli mennyttä. Hän oli epätoivon vallassa. Mutta muutamassa vuodessa hän puhalsi taas toivonsa henkiin ja lähti julistamaan valtakunnan evankeliumia.

139:11.11 (1565.8) Hän meni Aleksandriaan, ja Niilin vartta yläjuoksulle kulkien hän tunkeutui Afrikan sydämeen saarnaten kaikkialla Jeesuksen evankeliumia ja kastaen uskovia. Näin hän uurasti, kunnes hänestä tuli vanha ja heikko. Ja hän kuoli Afrikan sydämessä, ja sinne hänet myös haudattiin.

12. Juudas Iskariot

139:12.1 (1565.9) Juudas Iskariotin, kahdennentoista apostolin, valitsi Natanael. Hän oli syntynyt Keriotissa, eteläjuudealaisessa pikkukaupungissa. Kun hän oli vielä poikanen, hänen vanhempansa muuttivat Jerikoon, jossa hän asui ja jossa hän oli toiminut isänsä eri liikeyrityksissä, kunnes kiinnostui Johannes Kastajan julistuksesta ja toiminnasta. Juudaksen vanhemmat olivat saddukeuksia, ja kun heidän poikansa liittyi Johanneksen opetuslapsiin, he eivät enää tunnustaneet häntä omakseen.

139:12.2 (1566.1) Kun Natanael tapasi Juudaksen Tarikeassa, tämä oli etsimässä työtä eräästä kalankuivaamosta Galileanmeren eteläpäässä. Apostoleihin liittyessään hän oli kolmekymmenvuotias ja naimaton. Kahdentoista opetuslapsen joukossa hän oli ehkä parhaiten koulutettu ja Mestarin apostoliperheessä ainoa juudealainen. Juudaksella ei ollut mitään selvästi muista erottuvaa persoonallisuuden vahvaa puolta, jos kohta hänessä olikin monia ulospäin näkyviä sivistyneisyydestä kertovia piirteitä ja koulutuksen mukanaan tuomia tapoja. Hän oli etevä ajattelija, mutta aina hän ei suinkaan ollut ihan *rehellinen* ajattelija. Juudas ei oikeastaan ymmärtänyt itseään; itseensä suhtautumisessa hän ei ollut todellisen vilpitön.

139:12.3 (1566.2) Andreas nimitti Juudaksen kahdentoista apostolin rahavarojen hoitajaksi, virkaan, jota hän oli erinomaisen sopiva hoitamaan, ja aina Mestarinsa kavaltamiseen saakka hän suoritti virkaansa liittyvät velvollisuudet rehellisesti, uskollisesti ja erittäin tehokkaasti.

139:12.4 (1566.3) Jeesuksessa ei ollut mitään sellaista erikoispiirrettä, jota Juudas olisi ihaillut enemmän kuin Mestarin ylipäätänsä vetovoimaista ja erinomaisen viehättävää persoonallisuutta. Juudas ei milloinkaan kyennyt nousemaan galilealaisia työtovereitaan kohtaan tuntemiensa juudealaisten ennakkoluulojen yläpuolelle; mielessään hän tapasi arvostella jopa monia Jeesukseen liittyviä seikkoja. Häntä, jota apostoleista yksitoista piti täydellisenä ihmisenä, ”läpikotaisen rakastettavana ja kymmenentuhannen joukosta vertaansa vailla olevana”, häntä tämä omahyväinen juudealainen rohkeni omassa sydämessään useinkin arvostella. Hänellä oli todellakin sellainen käsitys, että Jeesus oli arka ja että tämä jossakin määrin pelkäsi puolustaa omaa valtaansa ja auktoriteettiaan.

139:12.5 (1566.4) Juudas oli hyvä liikemies. Jeesuksen kaltaisen idealistin raha-asioiden hoitaminen vaati tahdikkuutta, taitoa ja kärsivällisyyttä sekä tunnollista asialleen antautumista, siitä nyt puhumattakaan, mitä vaati painiskelu Jeesuksen joidenkuiden apostolien sekasortoisten työskentelymenetelmien kanssa. Juudas oli todellakin suurenmoinen täytäntöönpanija, kaukonäköinen ja kyvykäs finanssimies. Ja hän piti tiukasti kiinni järjestyneisyydestä. Kukaan kahdestatoista ei koskaan arvostellut Juudasta. Sikäli kuin he asiaa ymmärsivät, Juudas Iskariot oli verraton rahastonhoitaja, oppinut mies, lojaali (jos kohta välillä kriittinen) apostoli, ja sanan kaikissa merkityksissä suuri menestys. Apostolit rakastivat Juudasta; hän oli tosiaankin yksi heistä. Hänen on täytynyt *uskoa* Jeesukseen, mutta epäilemme, *rakastiko* hän todellakaan Mestaria täydestä

sydämestään. Juudaksen tapaus osoittaa, miten totuudenmukainen on sanonta, jonka mukaan ”on olemassa tie, joka ihmisestä näyttää oikealta, mutta jonka lopussa on kuolema”. On täysin mahdollista langeta sellaiseen rauhalliseen petokseen, että sopeutuu mukavasti siihen, mikä on synnin ja kuoleman tie. Älkää epäilkökään, etteikö Juudas olisi aina raha-asioissa ollut rehellinen Mestariaan ja apostolitovereitaan kohtaan. Raha ei olisi koskaan voinut olla motiivina siihen, että hän kavalsi Mestarin.

139:12.6 (1566.5) Juudas oli epäviisaiden vanhempien ainoa poika. Kun hän oli hyvin nuori, häntä hemmoteltiin ja lelliteltiin; hän oli pilalle hemmoteltu lapsi. Aikuiseksi varttuessaan hänellä oli liioiteltuja käsityksiä omasta tärkeydestään. Hän oli huono häviäjä. Hänellä oli löyhiä ja vääristyneitä käsityksiä rehtiydestä. Hän oli taipuvainen antamaan myöten vihalle ja epäluuloisuudelle. Hän oli taituri tulkitsemaan väärin ystäviensä sanat ja teot. Koko elämänsä ajan Juudaksella oli ollut tapana kostaa niille, joiden hän kuvitteli kohdelleen häntä väärin. Hänen arvojen ja lojaalisuuksien tajunsa oli vajavaista.

139:12.7 (1566.6) Jeesukselle Juudas oli uskon uhkayritys. Alusta alkaen Mestari ymmärsi täysin tämän apostolin heikkoudet ja tiesi hyvin hänen yhteisöön ottamiseensa liittyvät vaarat. Mutta on Jumalan Poikien olemuksen mukaista antaa jokaiselle luodulle olennolle täysimääräinen ja yhtäläinen pelastumisen ja eloonjäämisen mahdollisuus. Jeesus halusi, että eivät vain tämän maailman kuolevaiset, vaan myös tilannetta seuraavat lukemattomien muiden maailmojen kuolevaiset tietäisivät, että kun on olemassa epäilyksiä

jonkun luodun valtakunnalle omistautumisen vilpittömyydestä ja varauksettomuudesta, niin ne, jotka toimivat ihmisten Tuomareina, pitävät poikkeuksettomana käytäntönään ottaa epäilyksenalainen ehdokas auliisti vastaan. Ikuisen elämän ovi on selkosenselällään kaikille; ”jokainen, joka tahtoo, saa tulla”; mitään muita rajoituksia tai pääsyvaatimuksia ei ole kuin tulijan *usko*.

139:12.8 (1567.1) Juuri tästä syystä Jeesus salli Juudaksen jatkaa hamaan loppuun saakka, ja hän teki aina kaiken mahdollisen saadakseen tämän heikon ja hämmentyneen apostolin muuttumaan ja pelastaakseen hänet. Mutta kun valoa ei oteta rehellisesti vastaan eikä eletä sen mukaisesti, sielun sisälle pyrkii laskeutumaan pimeys. Juudaksen älyllinen ymmärrys Jeesuksen valtakunnasta esittämien opetusten osalta kasvoi, mutta hän ei edistynyt hengellisen luonteen hankkimisessa, kuten muut apostolit tekivät. Omalta kohdaltaan hän ei kyennyt edistymään tyydyttävästi hengellisessä kokemisessa.

139:12.9 (1567.2) Juudas alkoi yhä enemmän hautoa henkilökohtaista pettymystään, ja lopulta hän sortui kaunaisuuteen. Hänen tunteitaan oli monet kerrat loukattu, ja hän kävi luonnottoman epäluuloiseksi parhaita ystäviään, jopa Mestaria, kohtaan. Eikä aikaakaan, kun hänelle muodostui pakkomielle ajatuksesta, että hänen oli annettava takaisin, kostettava keinolla millä hyvänsä, niin, olkoonpa keinona vaikka työtovereidensa ja Mestarinsa kavaltaminen.

139:12.10 (1567.3) Mutta nämä häijyt ja vaaralliset ajatukset saivat lopullisen muotonsa vasta päivänä, jolloin muuan kiitollinen nainen rikkoi kalliin hajusteastian Jeesuksen jalkojen juuressa. Tällainen tuntui Juudaksesta tuhlaukselta, ja kun Jeesus perin juurin torjui

hänen julkisesti esittämänsä vastalauseen ja teki sen vielä kaikkien kuullen, se oli liikaa. Tuo tapahtuma määräsi, että koko elinaikana kertyneet vihan, loukkausten, kaunan, ennakkoluuloisuuden, kateuden ja kostonhalun tunteet lähtivät liikkeelle, ja hän päätti antaa takaisin samalla mitalla, vaikkei tiennytkään kenelle. Mutta hän kohdisti kaiken olemukseensa kätkeytyvän pahan *yhteen ainoaan* viattomaan henkilöön onnettoman elämänsä koko surkeassa draamassa vain siksi, että Jeesus sattui näyttelemään pääosaa välikohtauksessa, joka tuli merkitsemään Juudaksen siirtymistä edistyvästä valkeuden valtakunnasta hänen itsensä valitsemaan pimeyden valtakuntaan.

139:12.11 (1567.4) Mestari oli monet kerrat sekä yksityisesti että julkisesti varoittanut Juudasta siitä, että tämä oli lipeämässä, mutta jumalalliset varoitukset ovat tavallisesti hyödyttömiä, kun ollaan tekemisissä katkeroituneen ihmisluonnon kanssa. Jeesus teki kaiken mahdollisen, kaiken mikä oli sopusoinnussa sen kanssa, että ihmisellä on moraalinen vapaus, estääkseen Juudaksen päätöksen mennä väärää tietä. Suuri koetus tuli lopulta. Kaunan poika antoi periksi; hän antoi periksi liiallisen itsetärkeyden täyttämän, ylpeän ja kostonhimoisen mielen antamille katkerille ja alhaisille käskyille ja syöksyi nopeasti sekasortoon, epätoivoon ja turmelukseen.

139:12.12 (1567.5) Juudas antautui sitten halpamaiseen ja häpeälliseen vehkeilyyn kavaltaakseen Herransa ja Mestarinsa ja vei rikollisen hankkeen nopeasti päätökseen. Toteuttaessaan vihan synnyttämiä, kavalaa petosta merkitseviä suunnitelmiaan hän koki katumuksen ja häpeän hetkiä, ja näinä selväjärkisyyden hetkinään hän synnytti

oman ajattelunsa puolustukseksi mielessään pelkurimaisesti ajatuksen siitä, että Jeesus saattaisi kenties käyttää valtaansa ja viime hetkellä vapauttaa itsensä.

139:12.13 (1567.6) Kun matalamielinen ja synnillinen hanke oli ohitse, tämä luopiokuolevainen, joka ei ollut milläänsäkään myydessään ystävänsä kolmestakymmenestä hopearahasta pitkään ruokkimansa kostonhimon tyydyttämiseksi, ryntäsi ulos ja itsemurhan tekemällä näytteli viimeisen näytöksen draamassa, jonka sisältönä oli kuolevaisen olemassaoloon kuuluvien realiteettien pakoileminen.

139:12.14 (1567.7) Yksitoista apostolia olivat kauhuissaan, tyrmistyneitä. Jeesus suhtautui kavaltajaan vain säälien. Maailmojen on ollut vaikea antaa anteeksi Juudakselle, ja hänen nimeään on alettu inhota koko kauas ulottuvan universumin piirissä.

Luku 140

Kahdentoista apostolin virkaanasettaminen

140:0.1 (1568.1) SUNNUNTAINA, tammikuun 12. päivänä vuonna 27 jKr., hetkeä ennen puoltapäivää Jeesus kutsui apostolit koolle suorittaakseen heidän virkaanasettamisensa valtakunnan evankeliumin julkisiksi saarnaajiksi. Kaksitoista apostolia olivat odottaneet kutsun tulevan minä päivänä hyvänsä, siksi he eivät tuona aamuna olleetkaan menneet kalastamaan kauas rannasta. Useat heistä viivyttelivät lähellä rantaa verkkojaan paikkaillen ja kalastusvälineitään korjaillen.

140:0.2 (1568.2) Laskeutuessaan alas järvenrantaan kutsumaan apostolit koolle Jeesus kutsui ensiksi Andreasta ja Pietaria, jotka olivat kalastamassa rannan tuntumassa; seuraavaksi hän antoi merkin Jaakobille ja Johannekselle, jotka istuivat lähellä olevassa veneessä isänsä Sebedeuksen kanssa keskustellen ja verkkojaan paikaten. Pari parin jälkeen hän keräsi koolle muut apostolit, ja saatuaan kaikki kaksitoista koolle hän vaelsi heidän kanssaan Kapernaumin

pohjoispuolisille ylängöille, jossa hän ryhtyi antamaan heille ohjeita heidän virallisen virkaanasettamisensa valmisteluna.

140:0.3 (1568.3) Kerrankin kaikki kaksitoista apostolia olivat ääneti; yksin Pietarikin oli mietteliäässä mielenvireessä. Lopultakin oli kauan odotettu hetki koittanut! Hehän olivat menossa Mestarin kanssa hieman syrjemmälle osallistuakseen jonkinlaiseen juhlalliseen seremoniaan, jossa he henkilökohtaisesti pyhittäytyisivät ja kollektiivina antautuisivat pyhään tehtävään edustaa Mestariaan hänen Isänsä valtakunnan tulemisen julistamisessa.

1. Alustavat ohjeet

140:1.1 (1568.4) Ennen virallista virkaanasettamistoimitusta Jeesus puhui kahdelletoista apostolille, jotka olivat asettuneet istumaan hänen ympärilleen: ”Veljeni, tämä valtakunnan hetki on tullut. Olen tuonut teidät mukanani tänne vähän syrjemmälle esitelläkseni teidät Isälle valtakunnan lähettiläinä. Jotkut teistä kuulivat minun puhuvan synagogassa tästä valtakunnasta, silloin kun teidät oli ensi kertaa kutsuttu mukaan. Jokainen teistä on oppinut lisää Isän valtakunnasta siksi, että olette olleet kanssani ja työskennelleet Galileanmeren ympäristön kaupungeissa. Mutta tällä kertaa minulla on kerrottavanani tästä valtakunnasta jotakin enemmän.

140:1.2 (1568.5) ”Uusi valtakunta, jonka Isäni kohta pystyttää maisten lastensa sydämeen, on oleva ikiaikainen valtapiiri. Tämä Isäni valta niiden sydämessä, jotka haluavat täyttää hänen jumalallisen

tahtonsa, ei koskaan pääty. Sanon teille, ettei Isäni ole juutalaisen eikä pakanan Jumala. Monet tulevat idästä ja tulevat lännestä ja asettuvat kanssamme Isän valtakuntaan, kun monet Abrahamin lapsista sen sijaan kieltäytyvät astumasta tähän uuteen veljeskuntaan, jossa Isän henki hallitsee ihmislasten sydämessä.

140:1.3 (1568.6) ”Tämän valtakunnan valta ei ole sotajoukkojen vahvuudessa eikä rikkauksien mahdissa, vaan mieluumminkin se on sen jumalallisen hengen kunniassa, joka tulee opettamaan tämän taivaallisen valtakunnan uudestisyntyneiden kansalaisten, Jumalan poikien, mieltä ja hallitsemaan heidän sydäntään. Tämä on se rakkauden veljeskunta, jossa vallanpitäjänä on vanhurskaus ja jonka sotahuuto on oleva: Rauha maan päälle ja hyvä tahto kaikkia ihmisiä kohtaan. Tämä valtakunta, jota kohta lähdette julistamaan, on mitä kaikkien aikakausien hyvät ihmiset kaipaavat; se on mitä koko maailma toivoo, ja se on kaikkien profeettojen viisaiden lupausten täyttymys.

140:1.4 (1569.1) ”Mutta teidät, lapseni, ja kaikki muut, jotka haluaisivat tulla mukananne tähän valtakuntaan, pannaan kovalle koetukselle. Vain usko päästää teidät sen porttien sisäpuolelle, mutta teidän on tuotettava Isäni hengen hedelmiä, jos tahdotte jatkaa nousuanne jumalallisen yhteisön edistyvän elämän piirissä. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ei jokainen, joka sanoo ’Herra, Herra’, pääse taivaan valtakuntaan, vaan pikemminkin se, joka täyttää taivaassa olevan Isäni tahdon.

140:1.5 (1569.2) ”Olkoon teidän sanomanne tälle maailmalle: Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, ja ne

löytäessänne saatte niiden myötä kaiken muun, mikä on ikuisen eloonjäämisen kannalta tarpeellista. Ja seuraavaksi haluaisin tehdä teille selväksi, ettei tämä Isäni valtakunta tule ulospäin näkyvän voimannäytteen eikä sopimattoman mahdinosoituksen myötä. Teidän ei siis ole määrä lähteä täältä julistamaan valtakuntaa sanomalla: 'se on täällä' tai 'se on tuolla', sillä tämä valtakunta, josta te saarnaatte, on sisimmässänne oleva Jumala.

140:1.6 (1569.3) "Jokainen, joka haluaa olla suuri Isäni valtakunnassa, olkoon hän kaikkien hoivaaja; ja jokainen, joka haluaa olla joukossanne ensimmäinen, tulkoon hänestä veljiensä palvelija. Mutta niin pian kuin teidät on kiistatta otettu vastaan taivaallisen valtakunnan kansalaisiksi, ette ole enää palvelijoita, vaan poikia, elävän Jumalan poikia. Ja näin tämä valtakunta tulee edistymään maailmassa kunnes se murtaa jokaisen esteen ja tekee kaikki ihmiset tietoisiksi Isästäni ja panee heidät uskomaan siihen pelastavaan totuuteen, jota olen tullut julistamaan. Valtakunta on jo nyt käden ulottuvilla, ja jotkut teistä eivät kuole, ennen kuin ovat nähneet Jumalan hallitusvallan tulevan suurella voimalla.

140:1.7 (1569.4) "Ja tämä, jonka silmänne nyt näkevät, tämä kahdestatoista tavallisesta miehestä koostuva vähäinen alku, on moninkertaistuva ja kasvava, kunnes koko maa lopulta täyttyy Isälleni osoitetusta ylistyksestä. Ja ihmiset tulevat tietämään, eivät niinkään puhumanne sanan kuin elämänne elämän perusteella, että olette olleet kanssani ja saaneet tietää valtakunnan realiteeteista. Ja vaikken haluakaan kuormittaa mieltänne raskailla taakoilla, panen kohta kuitenkin sielunne kannettavaksi juhlallisen vastuun, jonka

mukaan edustatte tässä maailmassa minua, sitten kun kohdakkoin poistun luotanne, kuten minä nyt edustan Isääni tässä elämässä, jota elän lihallisessa hahmossa.” Ja sanottavansa sanottuaan Jeesus nousi seisomaan.

2. Virkaanasettaminen

140:2.1 (1569.5) Seuraavaksi Jeesus kehotti näitä kahtatoista kuolevaista, jotka olivat hetki sitten kuunnelleet hänen julistustaan valtakunnasta, polvistumaan piiriin hänen ympärilleen. Sitten Mestari asetti kätensä vuoron perään jokaisen apostolin päälle lähtien Juudas Iskariotista ja päätyen Andreakseen. Heidät siunattuaan hän ojensi kätensä ja rukoili:

140:2.2 (1569.6) ”Isäni, tuon nyt eteesi nämä miehet, sanansaattajani. Olen maan päällä olevien lastemme joukosta valinnut nämä kaksitoista, jotta he lähtisivät matkaan edustamaan minua, niin kuin minä tulin tänne edustamaan sinua. Rakasta heitä ja ole heidän kanssaan, kuten olet rakastanut minua ja ollut minun kanssani. Ja, Isäni, anna näille miehille viisautta, nyt kun jätän kaikki tulevan valtakunnan asiat heidän käsiinsä. Ja jos se on tahtosi, haluaisin viipyä maan päällä vielä jonkin aikaa auttaakseni heitä heidän ponnistuksissaan valtakunnan hyväksi. Ja, Isäni, lisäksi minä kiitän sinua näistä miehistä ja jätän heidät sinun hoiviisi lähtiessäni viemään päätökseen tehtävän, jonka olet toteutettavakseni antanut.”

140:2.3 (1570.1) Kun Jeesus oli rukouksensa lausunut, apostolit jäivät kumartuneina paikalleen. Ja kesti useita minuutteja, ennen kuin edes Pietari rohkeni kohottaa katsettaan Mestarin nähdäkseen. Yksi toisensa perään he syleilivät Jeesusta mutta kukaan ei lausunut sanaakaan. Paikalla vallitsi täydellinen hiljaisuus, ja suuri joukko taivaallisia olentoja seurasi tätä juhlallista ja pyhää näytelmää, jossa universumin Luoja jätti ihmisten jumalallisen veljeskunnan asiat ihmismielten ohjaukseen.

3. Virkaanasettajaissaarna

140:3.1 (1570.2) Sitten Jeesus puhui sanoen: ”Kun te nyt olette Isäni valtakunnan lähettiläitä, teistä on sen myötä tullut kaikista muista maan päällä asuvista ihmisistä selvästi erillinen ja erottuva ihmisluokka. Ette enää ole ihmisinä ihmisten joukossa, vaan olette toisen ja taivaallisen maan valaistuneina kansalaisina tämän pimeän maailman tietämättömien luotujen keskuudessa. Ei riitä, että jatkatte elämäänne sellaisina kuin olitte ennen tätä hetkeä, vaan tästä lähtien teidän on elettävä kuten elävät ne, jotka ovat maistaneet paremman elämän ihanuuksia ja jotka on lähetetty takaisin maan päälle tuon uuden ja paremman maailman Hallitsijan lähettiläiksi. Opettajalta odotetaan enemmän kuin oppilaalta; isännältä vaaditaan enemmän kuin palvelijalta. Taivaallisen valtakunnan kansalaisilta edellytetään enemmän kuin maallisen valtapiirin asukkailta. Jotkin teille kohta puhumistani seikoista saattavat tuntua kovilta, mutta

olette päättäneet edustaa tässä maailmassa minua, kuten minä nyt edustan Isää. Ja maan päällä olevina edustajinani olette velvolliset noudattamaan opetuksia ja menettelytapoja, jotka heijastavat ihanteitani kuolevaisten elämästä avaruuden maailmoissa ja joista oma mainen elämäni on esimerkkinä, elämäni, joka tekee tunnetuksi taivaassa olevaa Isää.

140:3.2 (1570.3) ”Lähetän teidät julistamaan vapahdusta hengellisesti kahleissa oleville, riemua niille, jotka ovat pelon orjuudessa, ja parantamaan sairaita taivaassa olevan Isäni tahdon mukaisesti. Kohdatessanne ahdingossa olevia lapsiani puhukaa heille rohkaisevasti ja sanokaa:

140:3.3 (1570.4) ”Autuaita ovat hengeltään köyhät, nöyrät, sillä heidän ovat taivaan valtakunnan aarteet.

140:3.4 (1570.5) ”Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

140:3.5 (1570.6) ”Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan.

140:3.6 (1570.7) ”Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he näkevät Jumalan.

140:3.7 (1570.8) ”Ja lausukaa lapsilleni myös seuraavat hengellisen lohdutuksen ja lupauksen sanat:

140:3.8 (1570.9) ”Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Autuaita ovat itkevät, sillä he saavat riemullisuuden hengen.

140:3.9 (1570.10) ”Autuaita ovat armeliaat, sillä he saavat armon.

140:3.10 (1570.11) ”Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä kutsutaan Jumalan pojiksi.

140:3.11 (1570.12) ”Autuaita ovat vanhurskauden tähden vainotut, sillä heidän on taivaan valtakunta. Autuaita olette te, kun ihmiset teitä soimaavat ja vainoavat ja valehtelemalla puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Riemuitkaa ja iloitkaa ylen määrin, sillä palkkanne on suuri taivaassa.

140:3.12 (1570.13) ”Veljeni, kun lähetän teidät matkaan, te olette maan suola, jossa on pelastuksen maku. Mutta jos tämä suola on käynyt mauttomaksi, millä se saadaan taas suolaiseksi? Se ei kelpaa enää muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.

140:3.13 (1570.14) ”Te olette maailman valo. Kukkulalle rakennettu kaupunki ei voi olla kätkössä. Eivätkä ihmiset sytytä kynttilää ja pane sitä vakan alle vaan kynttilänjalkaan; ja se antaa valoa kaikille talossa oleville. Antakaa valonne loistaa ihmisten edessä, jotta he saattavat nähdä hyvät työnne ja johdattua ylistämään Isäänne, joka on taivaassa.

140:3.14 (1571.1) ”Lähetän teidät maailmaan edustamaan itseäni ja toimimaan Isäni valtakunnan lähettiläinä, ja lähtiessänne julistamaan ilosanomaa luottakaa Isään, jonka sanansaattajia olette. Älkää väkivalloin vastustako vääryyttä; älkää luottako lihallisen käsivarren voimaan. Jos lähimmäisesi lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin. Olkaa mieluummin halukkaat kärsimään vääryyttä kuin keskenänne käräjöimään. Hyvyydessä ja armossa hoivatkaa kaikkia ahdingossa ja hädässä olevia.

140:3.15 (1571.2) ”Minä sanon teille: Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, siunatkaa ne, jotka teitä kiroavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka halveksittavasti käyttävät teitä

hyväkseen. Ja mitä ikinä uskotte, että minä tekisin ihmisille, myös te se heille tehkää.

140:3.16 (1571.3) ”Taivaassa oleva Isänne antaa auringon paistaa niin pahoille kuin hyvillekin; samoin hän lähettää sateen niin oikeudenmukaisille kuin väärämielisillekin. Te olette Jumalan poikia, te olette jopa enemmän, sillä olette nyt Isäni valtakunnan lähettiläitä. Olkaa armahtavaisia, niin kuin Jumalakin on armahtavainen, ja valtakunnan ikuisessa tulevaisuudessa teidän on määrä olla täydellisiä niin kuin taivaallinen Isännekin on täydellinen.

140:3.17 (1571.4) ”Teidät on valtuutettu pelastamaan ihmisiä, ei heitä tuomitsemaan. Maisen elämänne päättyessä te odotatte kaikki armoa, siksi edellytänkin teiltä, että te kuolevaisina eläessänne osoitatte armoa kaikille lihallishahmoisille veljillenne. Älkää hairahtuko sellaiseen, että yritätte ottaa rikan veljenne silmästä, kun omassa silmässänne on hirsi. Kunhan ensin olette heittäneet hirren pois omasta silmästänne, näette sitten paremmin ottaa rikan veljenne silmästä.

140:3.18 (1571.5) ”Nähkää totuus selvästi, eläkää vanhurskas elämä pelottomasti, ja niin olette minun apostolejani ja Isäni lähettiläitä. Olette kuulleet sanottavan: ’Jos sokeat taluttavat sokeita, he kaikki putoavat kuoppaan.’ Mikäli mielitte opastaa muita sisälle valtakuntaan, teidän on itsenne kuljettava elävän totuuden kirkkaassa valossa. Kaikessa, mitä valtakunnan merkeissä teette, kehotan teitä osoittamaan oikeudenmukaista arvostelukykyä ja terävää viisautta. Älkää sitä, mikä on pyhää, tarjotko koirille, älkääkä

heittäkö helmiänne sikojen eteen, jotteivät ne polkisi aarteitanne jalkoihinsa ja kävisi kimppuunne repiäkseen teidät kappaleiksi.

140:3.19 (1571.6) ”Varoitan teitä vääristä profeetoista, jotka tulevat luoksenne lammasten vaatteissa, vaikka he sisäpuolelta ovat raatelevia susia. Hedelmistään te heidät tunnette. Kerätäänkö orjantappuroista rypäleitä tai ohdakkeista viikunoita? Ja on myös niin, että jokainen hyvä puu tuottaa hyviä hedelmiä, mutta huono puu tuottaa kelvottomia hedelmiä. Hyvä puu ei voi tuottaa kelvottomia hedelmiä, yhtä vähän kuin huono puu voi tuottaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tuota hyviä hedelmiä, hakataan ennen pitkää maahan ja heitetään tuleen. Mikä on itse kunkin vaikutin, siitä riippuu, ansaitseeko hän pääsyn taivaan valtakuntaan. Isäni katsoo ihmisten sydämeen ja arvostelee heitä sen mukaan, mitkä ovat heidän sisäiset kaipauksensa ja vilpittömät aikomuksensa.

140:3.20 (1571.7) ”Valtakunnan suurena tuomion päivänä moni tulee sanomaan minulle: ’Emmekö profetoineetkin nimissäsi ja emmekö nimesi kautta tehneetkin monia ihmeellisiä tekoja?’ Mutta minun on pakko sanoa heille: ’En koskaan tuntenut teitä. Menkää pois luotani, te väärät opettajat’. Mutta jokainen, joka kuulee tämän käskyn ja vilpittömästi panee toimeen saamansa määräyksen edustaa minua ihmisten edessä, kuten minä olen edustanut Isääni teidän edessänne, hänelle ovat ovet apposen avoinna hänen astua palvelukseeni ja taivaallisen Isän valtakuntaan.”

140:3.21 (1571.8) Milloinkaan aikaisemmin apostolit eivät olleet kuulleet Jeesuksen puhuvan tällä tavoin, sillä hän oli puhunut heille niin kuin puhuu se, joka on korkeimman vallan haltija. He laskeutuivat alas vuorelta auringonlaskun aikaan, mutta kukaan ei esittänyt Jeesukselle yhtäkään kysymystä.

4. Olette maan suola

140:4.1 (1572.1) Niin kutsuttu ”vuorisaarna” ei ole Jeesuksen evankeliumi. Toki se sisältää paljon hyödyllistä opetusta, mutta kysymyksessä oli Jeesuksen virkaanasettamisvaltuutus kahdelletoista apostolille. Se oli Mestarin henkilökohtainen toimeksianto niille, joiden oli määrä lähteä saarnaamaan evankeliumia, ja niille, joiden piti pyrkiä edustamaan häntä ihmisten maailmassa, kuten hän itse niin puhuttelevasti ja täydellisesti edusti Isäänsä.

140:4.2 (1572.2) *”Olette maan suola, jossa on pelastuksen maku. Mutta jos tämä suola on käynyt mauttomaksi, millä se saadaan taas suolaiseksi? Se ei enää kelpaa muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.”*

140:4.3 (1572.3) Jeesuksen aikoihin suola oli kallisarvoista. Sitä käytettiin jopa rahana. Nykyinen palkkaa merkitsevä englannin kielen sana ’salary’ on johdettu suolaa merkitsevästä sanasta ’salt’. Paitsi että suola antaa ruoalle makua, se on myös säilöntäaine. Suola tekee

muista aineista maukkaampia, ja näin se palvelee sillä, että sitä kulutetaan.

140:4.4 (1572.4) *”Te olette maailman valo. Kukkulalle rakennettu kaupunki ei voi olla kätkössä. Eivätkä ihmiset sytytä kynttilää ja pane sitä vakan alle vaan kynttilänjalkaan; ja se antaa valoa kaikille talossa oleville. Antakaa valonne loistaa ihmisten edessä, jotta he saattavat nähdä hyvät työnne ja johdattua ylistämään Isäänne, joka on taivaassa.”*

140:4.5 (1572.5) Vaikka valo karkottaa pimeyden, se voi kuitenkin olla myös niin ”sokaisevaa”, että se hämmentää ja turhauttaa. Meille annetaan kehotus antaa valomme loistaa *niin*, että lähimmäisemme ohjautuvat runsaamman elämän uusille ja jumalallisille poluille. Valomme tulisi loistaa siten, ettei se vetäisi huomiota itseemme. Jopa kutsumusta voidaan käyttää tehokkaana ”heijastimena” tämän elämän valon levittämiseksi.

140:4.6 (1572.6) Vahvat luonteenpiirteet *eivät* ole tuloksena siitä, että ei tee väärin, vaan mieluumminkin siitä, että tekee tosiasiassa oikein. Epäitsekkyys on inhimillisen suuruuden tunnusmerkki. Minuuden toteutumisen korkeimmat tasot saavutetaan palvonnan ja palvelun avulla. Onnellisen ja aikaansaavan henkilön vaikuttimina on, ei suinkaan väärintekemisen pelko, vaan rakkaus oikeintekemistä kohtaan.

140:4.7 (1572.7) *”Hedelmistään te heidät tunnette.”* Persoonallisuus on pohjimmiltaan muuttumaton. Mikä muuttuu – kasvaa –, on moraalinen luonne. Nykyajan uskontojen suurin virhe on

negativismi. Puu, joka ei kanna hedelmää, ”hakataan maahan ja heitetään tuleen.” Moraalista arvoa ei voi saada pelkästä tukahduttamisesta – ”Älä”-käskyn noudattamisesta. Pelko ja häpeä ovat arvottomia uskonnollisen elämäntavan vaikuttimia. Uskonto on perusteltua vain tuodessaan julki Jumalan isyyden ja lisätessään ihmisten veljeyttä.

140:4.8 (1572.8) Tuloksellinen elämisen filosofia muovautuu kosmisen ymmärryksen ja ihmisen sosiaaliseen ja taloudelliseen ympäristöön kohdistuvien tunnereaktioiden kokonaisuuden yhdistymisestä. Muistakaa, että vaikkei perittyjä viettejä voidakaan perusolemukseltaan muuttaa, emotionaaliset reaktiot näihin vietteihin ovat silti muutettavissa. Moraalista olemusta voidaan sen vuoksi modifioida, luonnetta voidaan parantaa. Vahvassa luonteessa emotionaaliset reaktiot ovat integroituneita ja koordinoituneita, ja tällä tavoin tuloksena on yhdistynyt persoonallisuus. Puutteellinen yhdistyneisyys heikentää moraalisuutta ja luo onnettomuutta.

140:4.9 (1572.9) Ilman arvollista tavoitetta elämästä tulee päämäärätöntä ja hyödytöntä, ja seurauksena on paljon onnettomuutta. Jeesuksen esitys kahdentoista apostolin virkaanasettajaisissa on elämänfilosofian mallikappale. Jeesus kehotti seuraajiaan harjoittamaan kokemusperäistä uskoa. Hän varoitti heitä luottamasta pelkkään älylliseen myöntymiseen, herkkäuskoisuuteen, ja vakiintuneeseen arvovaltaisuuteen.

140:4.10 (1573.1) Kasvatuksen tulisi olla menetelmä, jolla opitaan (keksitään) paremmat tavat tyydyttää luonnolliset ja perityt viettimme, ja onnellisuus on se, mikä on kokonaistuloksena

tällaisista entistä korkeammista keinoista saavuttaa emotionaalisia tyydyttyneisyyksiä. Onnellisuus riippuu kovin vähän ympäristöstä, jos kohta miellyttävät olosuhteet voivatkin myötävaikuttaa siihen suuresti.

140:4.11 (1573.2) Jokainen kuolevainen haluaa todellisuudessa olla täydellinen persoona, olla täydellinen niin kuin taivaassa oleva Isä on täydellinen. Ja siihen onkin mahdollista päästä, sillä loppujen lopuksi ”universumi on aidosti isällinen”.

5. Isällinen ja veljellinen rakkaus

140:5.1 (1573.3) Alkaen vuorisaarnasta ja päätyen viimeisellä ehtoollisella pidettyyn puheeseen Jeesus opetti seuraajiaan tuomaan julki pikemminkin *isällistä* rakkautta kuin *veljellistä* rakkautta. Veljellinen rakkaus rakastaisi lähimmäistäsi niin kuin rakastat itseäsi, eikä ”kultaisen säännön” täyttämiseen muuta tarvittaisikaan. Mutta isällinen kiintymys edellyttäisi, että sinun tulisi rakastaa kuolevaistovereitasi niin kuin Jeesus rakastaa sinua.

140:5.2 (1573.4) Jeesus rakastaa ihmiskuntaa kaksinaista kiintymystä osoittaen. Hän eli maan päällä kaksinaisena persoonallisuutena: ihmis- ja jumalallisena persoonallisuutena. Jumalan Poikana hän rakastaa ihmistä isällisellä rakkaudella: hän on ihmisen Luoja, hänen universumin-Isänsä. Ihmisen Poikana Jeesus rakastaa kuolevaisia veljenä: hänhän oli kiistatta ihminen ihmisten joukossa.

140:5.3 (1573.5) Jeesus ei odottanut seuraajiensa pystyvän veljellisen rakkauden osoittamisessa mahdottomuuksiin, mutta hän odotti kyllä heidän ponnistelevan ollakseen Jumalan kaltaisia – ollakseen täydellisiä niin kuin Isäkin taivaassa on täydellinen –, jotta he voisivat alkaa suhtautua ihmiseen kuten Jumala suhtautuu luotuihinsa, ja voisivat sen vuoksi alkaa rakastaa ihmisiä niin kuin Jumala rakastaa heitä – osoittaa isällisen kiintymyksen ituja. Näitä kehotuksia kahdelletoista apostolille esittäessään Jeesus pyrki tuomaan esille tämän uuden, *isällisen rakkauden* käsitteen siten kuin se suhteutuu tiettyihin emotionaalisiin asenteisiin, jotka liittyvät ympäröivien olosuhteiden johdosta tehtäviin lukuisiin sosiaalisiin mukautumisiin.

140:5.4 (1573.6) Tämän suurimerkityksisen esityksen alkusanoissa Mestari kiinnitti huomiota neljään *uskon* asenteeseen johdatuksena jäljempänä seuranneeseen kuvaukseen hänen neljästä transsendentista ja korkeimmasta isällisen rakkauden reaktiostaan pelkän veljellisen rakkauden sisältämien rajoitusten vastakohtana.

140:5.5 (1573.7) Aluksi hän puhui niistä, jotka olivat hengeltään köyhiä, jotka janosivat vanhurskautta, jotka olivat kestäviä sävyisyydessä ja jotka olivat puhdassydämisiä. Tällaisten hengen erottamiseen kykenevien kuolevaisten voitiin odottaa pääsevän niin korkeille jumalallisen epäitsekkyyden tasoille, että he koettaisivat hämmästyttävää *isällisen* kiintymyksen harjoittamista; että he, vaikka ovatkin murehtijoita, saisivat kyvyn osoittaa armoa, edistää rauhaa ja kestää vainoja, ja että he kaikissa näissä koettelevissa tilanteissa rakastaisivat tylyäkin ihmiskuntaa isällisellä rakkaudella.

Isän kiintymys voi yltää sellaisille antaumuksen tasoille, jotka mittaamattomassa määrin ylittävät veljen tunteman kiintymyksen tasot.

140:5.6 (1573.8) Näihin autuuksiin sisältyvä usko ja rakkaus vahvistavat moraalista luonnetta ja luovat onnellisuutta. Pelko ja viha heikentävät luonnetta ja tuhoavat onnen. Tämän suurimerkityksisen saarnan alkutahdeissa kuului autuuden sävel.

140:5.7 (1573.9) 1. *”Autuaita ovat hengeltään köyhät – nöyrät.”* Lapselle onnellisuus on välittömän mielihyväntarpeen tyydyttymistä. Aikuinen on valmis kylvämään kieltäymyksen siemeniä korjatakseen sitten satona suurempaa onnellisuutta. Jeesuksen aikoihin, ja sen jälkeenkin, onnellisuus on aivan liian usein yhdistetty ajatukseen varallisuuden omistamisesta. Kertomuksessa fariseuksesta ja publikaanista, jotka rukoilivat temppelissä, toinen tunsi olevansa hengeltään rikas – omahyväinen; toinen tunsi olevansa ”hengeltään köyhä” – nöyrä. Toinen oli omahyväinen, toinen oli opinhaluinen ja totuutta etsivä. Hengeltään köyhät etsivät päämääriä, jotka merkitsevät hengellistä rikkautta – Jumalaa. Eikä tällaisten totuudenetsijöiden tarvitse odottaa palkintoa, joka annettaisiin vasta kaukaisessa tulevaisuudessa, sillä he saavat palkintonsa *jo nyt*. He löytävät taivaan valtakunnan omasta sydämestään ja kokevat tuollaista onnea *jo nyt*.

140:5.8 (1574.1) 2. *”Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.”* Vain ne, jotka tuntevat olevansa hengen osalta köyhiä, tuntevat koskaan

vanhurskaudennälkää. Vain nöyrät etsivät jumalallista väkevyyttä ja kaipaavat hengellistä voimaa. Mutta on äärimmäisen vaarallista ryhtyä tieten tahtoen hengelliseen paastoon sillä keinoin hengellisten antimien ruokahaluaan lisätäkseen. Fyysinen paasto käy vaaralliseksi neljän tai viiden päivän kuluttua; ihminen menettää sangen helposti koko ravinnonkaipuunsa. Pitkitetty paasto, oli se fyysistä tai hengellistä, pyrkii hävittämään näläntunteen kokonaan.

140:5.9 (1574.2) Kokemuksellinen vanhurskaus on ilo, ei velvollisuus. Jeesuksen vanhurskaus on dynaamista rakkautta – isällis-veljellistä kiintymystä. Kysymys ei ole negatiivisesta eli ”älä”-tyyppisestä vanhurskaudesta. Miten joku ylipäätään voisikaan isota jotakin negatiivista – jotakin, josta sanotaan ”älä”?

140:5.10 (1574.3) Ei ole kovinkaan helppoa opettaa näitä kahta ensimmäistä autuutta lapsen mielelle, mutta kypsyneen mielen tulisi käsittää niiden merkityksellisyys.

140:5.11 (1574.4) 3. *”Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan.”* Aidolla sävyisyydellä ei ole mitään yhteistä pelon kanssa. Se on paremminkin Jumalan kanssa yhteistyössä toimiva ihmisasenne – ”Tapahtukoon sinun tahtosi”. Siihen kuuluu kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä, ja sen vaikuttimena on järkähtämätön usko lainalaiseen ja ystävälliseen maailmankaikkeuteen. Se pitää hallinnassa kaikki kiusaukset kapinoida jumalallista johdatusta vastaan. Jeesus oli ihanteellisen sävyisä Urantian ihminen, ja hän peri valtavan universumin.

140:5.12 (1574.5) 4. *”Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he näkevät Jumalan.”* Hengellinen puhtaus ei ole negatiivinen ominaisuus, paitsi että siitä, se myönnettäköön, puuttuu epäluuloisuus ja kostonhalu. Puhuessaan puhtaudesta Jeesus ei suinkaan tarkoittanut käsitellä vain ihmisen sukupuoliasenteita. Hän viittasi enemmänkin siihen luottamukseen, joka ihmisellä tulisi olla kanssaihmiseensä; luottamukseen, joka vanhemmalla on lapseensa ja joka tekee hänelle mahdolliseksi rakastaa kaltaisiaan niin kuin isä heitä rakastaisi. Isän rakkauden ei tarvitse lellitellä, eikä se suvaitse pahaa, mutta se on aina kyynisyyden vastaista. Isällisellä rakkaudella ei ole mitään salattuja tavoitteita, ja se etsii ihmisestä aina parasta. Se on todellisen vanhemman asenne.

140:5.13 (1574.6) Nähdä – uskon kautta – Jumala merkitsee sitä, että hankkii aitoa hengellistä ymmärrystä. Ja hengellinen ymmärrys lisää entisestään Suuntaajan opastusta, ja nämä lisäävät lopulta jumalatietoisuutta. Ja kun tunnet Isän, varmuutesi siitä, että olet Jumalan poika, vahvistuu, ja voit yhä syvemmin rakastaa jokaista lihallishahmoista veljeäsi, et pelkästään veljenä – veljellistä rakkautta tuntien – vaan myös isänä – isällistä kiintymystä tuntien.

140:5.14 (1574.7) Tämä neuvo on helppo opettaa jopa lapselle. Lapset ovat luonnostaan luottavaisia, ja vanhempien tulisi huolehtia siitä, etteivät lapset kadota tätä yksinkertaista uskoaan. Lasten kanssa toimiessanne karttakaa kaikkea petkuttamista, älkääkä antako aihetta epäluulolle. Osoittakaa viisautta auttaessanne heitä valitsemaan omat sankarinsa ja omaksumaan oma elämäntehtävänsä.

140:5.15 (1574.8) Ja sen jälkeen Jeesus antoi seuraajilleen lisää ohjeita siitä, miten kaiken inhimillisen kamppailun päätarkoitus – täydellisyys – jopa jumalallisen saavuttaminen – on ymmärrettävä. Taukoamatta hän kehotti heitä: ”Olkaa täydelliset niin kuin taivaassa oleva Isänne on täydellinen.” Hän ei kehottanut kahtatoista apostolia rakastamaan lähimmäisiään niin kuin he rakastivat itseään. Sekin olisi ollut arvokas saavutus, olisihan se ollut merkki veljellisen rakkauden saavuttamisesta. Hän kuitenkin kehotti apostolejaan mieluummin rakastamaan ihmisiä niin kuin hän oli rakastanut heitä – rakastamaan *isällistä* siinä kuin veljellistäkin kiintymystä osoittaen. Ja hän valaisi tätä esimerkein osoittaen neljä isällistä rakkautta ilmentävää ylevää reaktiota:

140:5.16 (1575.1) 1. *”Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.”* Ei niin kutsuttu terve järki eikä paraskaan logiikka milloinkaan väittäisi, että suremisesta olisi saatavissa onnellisuutta. Mutta Jeesus ei viitannutkaan ulkonaiseen tai suurieleiseen suremiseen. Hänen mielessään oli emotionaalinen helläsydämisyydestä kertova suhtautumistapa. On suuri erehdys opettaa pojille ja nuorille miehille, että on epämiehekästä osoittaa hellyyttä tai muulla tavoin tuoda esille emotionaalisia tuntemuksia tai fyysistä kärsimystä. Myötätuntoisuus on arvokas ominaisuus niin miehessä kuin naisessakin. Ei ole välttämätöntä olla kovapintainen ollakseen miehekäs. Sellainen on väärä tapa luoda rohkeita miehiä. Maailman suurmiehet eivät ole pelänneet surra. Mooses, murehtija, oli suurempi mies kuin konsanaan Simson tai Goljat. Mooses oli verraton johtaja mutta hän oli myös lempeämielinen mies. Herkkyys

ja avoimuus inhimillistä hätää kohtaan luo aitoa ja kestävää onnellisuutta, samalla kun tällaiset lempeät asenteet varjelevat sielua kiukun, vihan ja epäluuloisuuden tuhoisilta vaikutuksilta.

140:5.17 (1575.2) 2. *”Autuaita ovat armeliaat, sillä he saavat armon.”* Tässä yhteydessä armeliaisuus tarkoittaa totisimman ystävyyden – laupeuden – korkeutta ja syvyyttä ja leveyttä. Armo saattaa toisinaan olla passiivista mutta tässä se on aktiivista ja dynaamista – ylintä isällisyyttä. Rakastavan vanhemman ei ole kovinkaan vaikea antaa, montakin kertaa, anteeksi lapselleen. Ja lapsella, jota ei ole hemmottelemalla pilattu, on luonnostaan halu lievittää kärsimystä. Lapset ovat luonnostaan kilttejä ja myötätuntoisia, kunhan he ovat kyllin vanhoja osatakseen arvioida tosiasiallisia olosuhteita.

140:5.18 (1575.3) 3. *”Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä on määrä kutsua Jumalan pojiksi.”* Jeesuksen kuulijat kaipasivat sotilaallista vapautusta, eivät rauhantekijöitä. Mutta Jeesuksen rauha ei suinkaan ole mitään pasifistista tai negatiivista. Koettelemusten ja vainojen hetkellä hän sanoi: ”Rauhani minä jätän teille.” ”Älköön sydämenne olko levoton, älköönkä sydämessänne olko pelkoa.” Tällaista on rauha, joka estää raunioittavat konfliktit. Omakohtainen rauha eheyttää persoonallisuutta. Sosiaalinen rauha estää pelkoa, ahneutta ja vihaa. Poliittinen rauha estää roturistiriitoja, kansallisia epäluuloja ja sotaa. Rauhan rakentaminen on epäluottamuksen ja epäluuloisuuden parannuskeino.

140:5.19 (1575.4) Lapset on helppo opettaa toimimaan rauhantekijöinä. He nauttivat joukkuetoiminnoista, he leikkivät mielellään yhdessä.

Eräässä toisessa yhteydessä Mestari sanoi: ”Jokainen, joka haluaa pelastaa elämänsä, on sen kadottava, mutta jokainen, joka kadottaa elämänsä, on sen löytävä.”

140:5.20 (1575.5) 4. *”Autuaita ovat vanhurskauden tähden vainotut, sillä heidän on taivaan valtakunta. Onnellisia olette te, kun ihmiset teitä soimaavat ja vainoavat ja valehtelemalla puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Riemuitkaa ja iloitkaa ylen määrin, sillä palkkanne on suuri taivaassa.”*

140:5.21 (1575.6) Perin usein tosiaankin käy niin, että rauhan jälkeen seuraa vaino. Mutta nuoret ihmiset ja rohkeat aikuiset eivät koskaan kaihda vaikeutta tai vaaraa. ”Suurempaa rakkautta ei osoita kukaan kuin se, joka antaa henkensä ystäviensä puolesta.” Ja isällinen rakkaus pystyy vaikeuksitta tähän kaikkeen – tekoihin, jotka tuskin kuuluvat veljellisen rakkauden piiriin. Ja vainon satona on loppujen lopuksi korjattu aina edistystä.

140:5.22 (1575.7) Lapset vastaavat aina rohkeutta kysyvään haasteeseen. Nuoruus on aina valmis ”hurjaankin yritykseen”. Ja jokaisen lapsen tulisi jo varhain oppia tekemään uhrauksia.

140:5.23 (1575.8) Ja tästä käy ilmi, että vuorisaarnaan sisältyvät autuudet perustuvat uskoon ja rakkauteen eivätkä lakiin: etiikkaan ja velvollisuuteen.

140:5.24 (1575.9) Isällinen rakkaus iloitsee siitä, että se saa maksaa pahan hyvällä; että se saa kostaa vääryyden hyvää tekemällä.

6. Virkaanasettajaispäivän ilta

140:6.1 (1576.1) Saavuttuaan sunnuntai-iltana Sebedeuksen kotiin Kapernaumin pohjoispuolella olevilta ylängöiltä Jeesus ja kaksitoista apostolia nauttivat yksinkertaisen aterian. Kun Jeesus jälkeenpäin lähti kävelemään järven rannalle, kaksitoista apostolia sen sijaan keskustelivat keskenään. Lyhyen mielipiteidenvaihdon jälkeen ja kaksosten rakennellessa pientä nuotiota, joka tarjoaisi heille lämpöä ja enemmän valoa, Andreas lähti etsimään Jeesusta, ja tämän tavoitettuaan hän sanoi: ”Mestari, veljeni eivät kykene käsittämään sitä, mitä olet sanonut valtakunnasta. Meistä tuntuu, ettemme kykene aloittamaan tätä työtä, ennen kuin olet antanut meille lisää ohjeita. Olen tullut pyytämään sinua liittymään seuraamme puutarhassa ja auttamaan meitä ymmärtämään sanojesi merkityksen.” Ja Jeesus meni Andreaksen mukana tapaamaan apostoleja.

140:6.2 (1576.2) Puutarhaan astuttuaan hän keräsi apostolit ympärilleen ja opetti heille lisää sanoen: ”Koette sanomani vastaanottamisen vaikeaksi, koska haluaisitte rakentaa uuden opetuksen suoraan vanhan päälle, mutta sanon teille, että teidän on synnyttävä uudesti. Teidän on aloitettava alusta, aivan kuin olisitte pikkulapsia, ja oltava valmiit luottamaan opetukseeni ja uskomaan Jumalaan. Valtakunnan uutta evankeliumia ei voi mukauttaa siihen, mikä on. Teillä on vääriä käsityksiä Ihmisen Pojasta ja hänen tehtävästään maan päällä. Mutta älkää erehtykö luulemaan, että olen tullut lakia

ja profeettoja kumoamaan; en ole tullut hävittämään vaan täyttämään, laajentamaan ja valaisemaan. En ole tullut lakia rikkomaan, vaan pikemminkin kirjoittamaan nämä uudet käskyt sydämenne tauluun.

140:6.3 (1576.3) ”Vaadin teiltä vanhurskautta, joka on suurempaa kuin niiden vanhurskaus, jotka tavoittelevat Isän suosiota almuja antamalla, rukoilemalla ja paastoamalla. Jos haluatte astua valtakuntaan, teillä täytyy olla sellaista vanhurskautta, johon kuuluu rakkautta, armoa ja totuutta – vilpitön halu täyttää taivaassa olevan Isäni tahto.”

140:6.4 (1576.4) Silloin Simon Pietari sanoi: ”Mestari, jos sinulla on jokin uusi käsky, me mieluusti kuulisimme sen. Paljasta meille se uusi tie.” Jeesus vastasi Pietarille: ”Olette kuulleet niiden sanovan, jotka opettavat lakia: ’Älä tapa, sillä jokainen, joka tappaa, saa tuomion.’ Mutta minä katson teon taakse saadakseni selville, mikä sen vaikutin on. Sanon teille, että jokainen, joka on vihoissaan veljelleen, on vaarassa joutua kiroukseen. Joka hautoo sydämessään vihaa ja suunnittelee mielessään kostoa, on vaarassa tulla tuomituksi. Teidän on pakostakin tuomittava lähimmäisenne heidän tekojensa mukaan, mutta taivaallinen Isä tuomitsee aikomuksen mukaan.

140:6.5 (1576.5) ”Olette kuulleet lakia opettavien sanovan: ’Älä tee huorin’. Mutta minä sanon teille, että jokainen mies, joka katsoo naista tätä himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin hänen kanssaan. Te voitte arvostella ihmisiä vain heidän tekojensa mukaan, mutta Isäni katsoo lastensa sydämeen ja armossaan tuomitsee heidät heidän aikomustensa ja todellisten tavoitteidensa mukaisesti.”

140:6.6 (1576.6) Jeesuksen aikomuksena oli jatkaa ja käsitellä muita käskyjä, kun Jaakob Sebedeus keskeytti hänet kysyen: ”Mestari, mitä opetamme ihmisille avioerosta? Pitäisikö meidän sallia, että mies ottaa eron vaimostaan, kuten Mooses on säätänyt?” Ja kuullessaan tämän kysymyksen Jeesus sanoi: ”En ole tullut lakeja säätämään vaan valaisemaan. En ole tullut reformoimaan tämän maailman valtakuntia vaan mieluumminkin pystyttämään taivaan valtakunnan. Isän tahto ei ole, että antaisin periksi houkutukselle ryhtyä opettamaan teille hallintoa, kauppaa tai sosiaalista käyttäytymistä koskevia sääntöjä, jotka vaikka ne tänään olisivatkin asianmukaisia, olisivat jonkin toisen aikakauden yhteiskunnalle kuitenkin kaikkea muuta kuin soveliaita. Olen tässä maailmassa vain ja ainoastaan lohduttamassa ihmisten mieltä, vapauttamassa heidän henkensä ja pelastamassa heidän sielunsa. Mutta tämän avioerokysymyksen osalta sanon, että vaikka Mooses suhtautuikin suopeasti sellaisiin asioihin, näin ei ollut Aatamin päivinä ja Puutarhassa.”

140:6.7 (1577.1) Sen jälkeen kun apostolit olivat hetken aikaa keskustelleet keskenään, Jeesus jatkoi puhettaan sanoen: ”Teidän tulee aina kaikessa kuolevaisten käyttäytymisessä tunnistaa nämä kaksi näkökohtaa – inhimillinen ja jumalallinen; lihalliset tiet ja hengellinen tie; ajallisuutta edustava arvio ja ikuisuutta edustava näkökulma.” Ja vaikkeivät kaksitoista apostolia kyenneetkään käsittämään kaikkea, mitä hän heille opetti, tämä opetus oli heille silti suureksi avuksi.

140:6.8 (1577.2) Ja sitten Jeesus sanoi: ”Mutta opetuksestani tulee teille kompastuskivi, koska olette tottuneet tulkitsemaan sanomaani

kirjaimellisesti; olette hitaat erottamaan, mikä on opetukseni henki. Teidän on lisäksi muistettava, että olette minun sanansaattajiani, joten olette velvolliset elämään elämänne niin kuin minä olen hengessä elänyt omani. Olette henkilökohtaisia edustajiani mutta älkää erehtykö odottamaan, että kaikki ihmiset jokaisen yksityiskohdan osalta eläisivät teidän laillanne. Teidän tulee niin ikään muistaa, että minulla on lampaita, jotka eivät ole tästä katraasta, ja että minulla on velvollisuuksia myös heitä kohtaan – siinä mielessä, että minun on kuolevaisluontoista elämää eläessäni annettava myös heille malli Jumalan tahdon täyttämisestä.”

140:6.9 (1577.3) Silloin Natanael kysyi: ”Mestari, eikö meidän pidä antaa mitään sijaa oikeudelle? Mooseksen laki sanoo: ’Silmä silmästä, hammas hampaasta.’ Mitä me sanomme?” Ja Jeesus vastasi: ”Teidän pitää maksaa paha hyvällä. Sanansaattajani eivät saa tapella ihmisten kanssa, vaan heidän tulee olla lempeitä kaikkia kohtaan. Samalla mitalla mittaaminen ei saa olla teidän sääntönänne. Ihmisten hallitsijoilla saattaa olla sellaisia lakeja, mutta niin ei ole valtakunnassa. Armon pitää aina määrätä, miten tuomitsette, ja rakkauden pitää määrätä, miten menettelette. Ja jos nämä sanat tuntuvat kovilta, voitte vielä nytkin kääntyä takaisin. Jos apostoliuden vaatimukset tuntuvat teistä liian kovilta, voitte palata vähemmän vaativalle opetuslapseuden tielle.”

140:6.10 (1577.4) Nämä hätkähdyttävät sanat kuultuaan apostolit vetäytyivät hetkeksi omiin oloihinsa mutta hetken päästä he palasivat, ja Pietari sanoi: ”Mestari, me haluamme jatkaa sinun kanssasi. Kukaan meistä ei tahtoisi kääntyä takaisin. Olemme täysin

valmiit maksamaan sen ylimääräisen hinnan, tahdomme juoda sen maljan. Haluaisimme olla apostoleja emmekä pelkkiä opetuslapsia.”

140:6.11 (1577.5) Tämän kuullessaan Jeesus sanoi: ”Olkaa sitten valmiit kantamaan vastuunne ja seuraamaan minua. Tehkää hyvät tekonne salassa. Kun annatte almuja, älköön vasen kätenne tietäkö, mitä oikea kätenne tekee. Ja kun rukoilette, hakeutukaa omiin oloihinne, älkääkä hokeko tyhjänpäiväisiä ja tarkoituksettomia fraaseja. Muistakaa aina, että Isä tietää tarpeenne, jo ennen kuin häneltä pyydättekään. Älkääkä antautuko paastoamaan surkea ilme kasvoillanne, jotta ihmiset näkisivät teidän paastoavan. Valittuina apostoleinani, jotka nyt on otettu erilleen valtakunnan palvelukseen, älkää kerätkö itsellenne aarretta maan päälle, vaan kerätkää epäitsekkään palvelunne keinoin itsellenne aarre taivaaseen, sillä missä aarteenne ovat, siellä on myös sydämenne.

140:6.12 (1577.6) ”Silmä on ruumiin lamppu. Niinpä jos silmäsi on antelias, koko ruumiisi on täynnä valoa. Mutta jos silmäsi on itsekäs, koko ruumiisi on täynnä pimeyttä. Jos juuri se valo, joka on sinussa, muuttuu pimeydeksi, kuinka suuri onkaan tuo pimeys!”

140:6.13 (1577.7) Ja sitten Tuomas kysyi Jeesukselta, tulisiko heidän ”jatkuvasti pitää kaikkea yhteisenä.” Mestari sanoi: ”Kyllä, veljeni, minä haluaisin, että eläisimme yhdessä kuin yksi ymmärtäväinen perhe. Teille on uskottu suuri tehtävä, ja kaipaan teiltä jakamatonta palvelua. Tunnette osuvan sanonnan: ’Kukaan ei voi palvella kahta herraa.’ Ette voi palvoa Jumalaa vilpittömästi ja samalla täydestä sydämestänne palvella mammonaa. Nyt kun olette varauksitta värväytyneet valtakunnan työhön, älkää murehtiko elämästänne;

vielä vähemmän huolehtikaa siitä, saatteko syödäksenne tai juodaksenne; älkää murehtiko ruumiistanne, siitä mitä päällenne pukisitte. Jo nyt olette oppineet, etteivät halulliset kädet eivätkä totiset sydämet kulje ympäriinsä nälkäisinä. Ja nyt kun valmistaudutte omistamaan koko tarmonne valtakunnan hyväksi suoritettavaan työhön, olkaa vakuuttuneita siitä, ettei Isä unohda tarpeitanne. Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, ja sinne sisälle päästyänne teille annetaan kaikki tarvitsemanne. Älkää sen vuoksi suotta murehtiko huomisesta. Yhden päivän huolissa on sille päivälle riittämiin."

140:6.14 (1578.1) Kun Jeesus näki, että he olisivat olleet valmiit valvomaan koko yön kysymyksiä esittäen, hän sanoi heille: "Veljeni, olette hauraita astioita; nyt teidän on paras mennä levolle, jotta olisitte valmiita huomisen puuhiin." Mutta uni oli kaikonnut heidän silmistään. Pietari rohkeni pyytää Mestariltaan: "Minulla olisi ihan pikkuisen yksityistä juttua kanssasi. Ei niin, että minulla olisi salaisuuksia veljiltäni, mutta minulla on levoton mieli, ja jos sattumalta kävisi niin, että olisin ansainnut Mestariltani nuhteen, kestäisin sen paremmin, jos olisin kanssasi kahdestaan." Ja Jeesus sanoi: "Tule mukaani, Pietari", ja meni edellä sisälle taloon. Kun Pietari palasi Mestarinsa suuresti rohkaisemana ja lisää uskallusta saaneena, päätti Jaakob mennä hänkin sisälle keskustelemaan Mestarin kanssa. Ja näin apostolit noina aamuyön tunteina kävivät toinen toisensa jälkeen yksitellen keskustelemassa Mestarin kanssa. Kun he kaikki uneen vaipuneita kaksosia lukuun ottamatta olivat käyneet henkilökohtaiset keskustelut Jeesuksen kanssa, Andreas

meni sisälle Jeesuksen luokse ja sanoi: ”Mestari, kaksoset ovat nukahtaneet puutarhaan nuotion vierelle, herätänkö heidät kysyäkseni, haluaisivatko hekin puhua kanssasi?” Ja Jeesus vastasi Andreakselle hymyssä suin: ”Heidän on hyvä olla. Älä häiritse heitä.” Ja yö oli jo väistymässä; uusi päivä alkoi valjeta.

7. Virkaanasettajaisten jälkeinen viikko

140:7.1 (1578.2) Kun kaksitoista apostolia muutaman tunnin unen jälkeen kokoontuivat myöhäisaamiaiselle Jeesuksen kanssa, niin tämä sanoi: ”Teidän on nyt aloitettava työnne ilosanoman julistajina ja uskovien opettajina. Laittautukaa valmiiksi lähteäksenne Jerusalemiin.” Jeesuksen puhuttua Tuomas keräsi rohkeutensa sanoakseen: ”Mestari, tiedän, että meidän pitäisi nyt olla valmiit käymään työhön, mutta pelkäänpä, ettemme vieläkään kykene suoriutumaan tästä suuresta urakasta. Etkö suostuisi sellaiseen, että jäämme näille tienoin vielä muutamaksi päiväksi, ennen kuin ryhdymme valtakunnan työhön?” Ja nähdessään kaikkien apostoliensa olevan tämän saman pelon vallassa Jeesus sanoi: ”Tapahtukoon niin kuin olette pyytäneet; jäämme tänne sapattipäivän yli.”

140:7.2 (1578.3) Jo viikkojen ajan Betsaidaan oli saapunut pieninä ryhminä vilpittömiä totuudenetsijöitä samoin kuin uteliaita sivustakatsojia, joiden tarkoituksena oli nähdä Jeesus. Jeesuksesta

kertova huhu oli jo ehtinyt levitä eri puolille maaseutua, ja tiedonhaluisia ryhmiä oli saapunut niinkin kaukaisista kaupungeista kuin Tyyroksesta, Siidonista, Damaskoksesta, Kesareasta ja Jerusalemista. Tähän saakka Jeesus oli ottanut vastaan nämä ihmiset ja jakanut heille tietoa valtakunnasta, mutta nyt Mestari luovutti tämän tehtävän kahdelletoista apostolille. Andreaksen oli tapana valita joku apostoleista ja panna tämä vastaamaan aina yhdestä vierailijaryhmästä, ja toisinaan kaikki kaksitoista apostolia olivat yhtä aikaa samanlaisessa toiminnassa.

140:7.3 (1578.4) Tällä tavoin he työskentelivät kahden päivän ajan, eli he opettivat päiväsaikaan ja pitivät yksityisiä neuvonpitoja iltamyöhään saakka. Kolmantena päivänä Jeesus meni käymään Sebedeuksen ja Salomen luona lähetettyään apostolinsa ”kalastamaan, etsimään huoletonta vaihtelua tai ehkäpä käymään perheittenne luona.” Torstaina he palasivat vielä kolmeksi opetuspäiväksi.

140:7.4 (1578.5) Tämän harjoitteluviikon aikana Jeesus toisti apostoleilleen moneen kertaan, mitkä olivat hänen kastepäivän jälkeen maan päällä suorittamansa lähetystehtävän kaksi suurta vaikutinta:

140:7.5 (1578.6) 1. Paljastaa Isä ihmiselle.

140:7.6 (1578.7) 2. Saada ihmiset tietoisiksi poikaudestaan – saada heidät uskon kautta käsittämään, että he ovat Kaikkein Korkeimman lapsia.

140:7.7 (1579.1) Tämä monenlaisista kokemuksista koostunut yhden viikon jakso teki hyvää kahdelletoista apostolille niin, että jotkut heistä kävivät liiankin itsevarmoiksi. Viimeisessä neuvonpidossa,

sapatin jälkeisenä iltana, Pietari ja Jaakob tulivat Jeesuksen luo ja sanoivat: ”Olemme valmiit – lähtekäämme ottamaan valtakunta haltuumme.” Tähän Jeesus vastasi: ”Olkoon viisautenne innostuksenne veroista, ja hyvittäköön rohkeutenne sen, että olette tietämättömiä.”

140:7.8 (1579.2) Vaikka apostoleilta jäi suuri osa hänen opetuksistaan käsittämättä, heiltä ei jäänyt ymmärtämättä sen lumoavan kauniin elämän merkittävyys, jonka hän heidän kanssaan eli.

8. Torstai-iltapäivä järvellä

140:8.1 (1579.3) Jeesus oli hyvin tietoinen siitä, etteivät hänen apostolinsa täysin sisäistäneet hänen opetuksiaan. Hän päätti antaa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle jonkin verran erityisopetusta siinä toivossa, että nämä kykenisivät tuomaan selvyyttä tovereittensa käsityksiin. Hän näki, että vaikka kaksitoista apostolia ymmärsivätkin hengellisen valtakunnan käsitteen jotkin piirteet, he silti yhä itsepintaisesti liittivät nämä uudet hengelliset opetukset suoraan vanhoihin ja vakiintuneisiin taivaan valtakunnasta omaksumiinsa konkreettisiin käsityksiin, joiden mukaan taivaan valtakunta merkitsi Daavidin valtaistuimen uutta pystyttämistä ja sitä, että Israelista rakennettaisiin taas maan päällä vaikuttava ajallinen mahtitekijä. Niinpä Jeesus torstai-iltapäivänä meni Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa veneellä järven selälle keskustellakseen valtakuntaan liittyvistä asioista. Siitä muodostui

nelituntinen opetuskokous, jonka kuluessa esitettiin kymmenittäin kysymyksiä ja vastauksia. Se on ehkä hyödyllisintä toistaa tässä esityksessä siten, että jäsennellään uudella tavalla Simon Pietarin seuraavana aamuna veljelleen Andreakselle esittämä yhteenveto tästä suurimerkityksisestä iltapäivästä:

140:8.2 (1579.4) 1. *Isän tahdon täyttäminen*. Kun Jeesus opetti luottamaan siihen, että asioista viime kädessä pitää huolta taivaallinen Isä, ei kysymys ollut sokeasta ja passiivisesta fatalismista. Tuona iltapäivänä hän lainasi vanhaa heprealaista sanontaa ”Joka ei työtä tee, sen ei syömänkään pidä” siihen sisältyvän ajatuksen hyväksyen. Hän viittasi omaan kokemukseensa riittävänä opetustensa selityksenä. Hänen ohjeitaan Isään luottamisesta ei pidä arvioida nykyajan eikä minkään muunkaan aikakauden sosiaalisten tai taloudellisten olojen mukaan. Hänen opetuksensa kattaa ihanteelliset periaatteet Jumalan lähellä elämisestä kaikkina aikakausina ja kaikissa maailmoissa.

140:8.3 (1579.5) Jeesus selvitti noille kolmelle apostolille toisaalta apostoliuden ja toisaalta opetuslapseuden asettamien vaatimusten välisen eron. Eikä hän silloinkaan kieltänyt kahdeltatoista apostolilta varovaisuuden ja harkitsevuuden noudattamista. Hän ei saarnannut ennakkoharkintaa vastaan, vaan huolestumista, murehtimista, vastaan. Hän opetti aktiivista ja valpasta alistumista Jumalan tahtoon. Heidän moniin säästäväisyyttä ja taloudellisuutta koskeviin kysymyksiinsä vastatessaan hän yksinkertaisesti vain kiinnitti heidän huomionsa omaan elämäänsä kirvesmiehenä, veneenrakentajana ja

kalastajana sekä siihen, miten huolellisesti hän oli organisoinut kaksitoista apostolia. Hän koetti tehdä selväksi, ettei maailmaan tule suhtautua ikään kuin se olisi vihollinen; että elämänolot ovat jumalallinen anti, joka vaikuttaa asioihin yhdessä Jumalan lasten kanssa.

140:8.4 (1579.6) Jeesuksen oli hyvin vaikea saada heitä ymmärtämään, miksi hän henkilökohtaisesti pidättyi vastarinnan tekemisestä. Hän kieltäytyi ehdottomasti puolustamasta itseään, ja apostoleista tuntui, että hän olisi mielissään, jos hekin noudattaisivat samaa periaatetta. Hän opetti heille, etteivät he tekisi vastarintaa pahalle, etteivät he taistelisi oikeudettomuutta tai vääryyttä vastaan, mutta hän ei silti opettanut heitä passiivisesti sietämään väärintekemistä. Ja tuona iltapäivänä hän teki selväksi, että hän hyväksyi yhteiskunnan suorittaman pahantekijöiden ja rikollisten rankaisemisen ja sen, että valtiovallan pitää toisinaan käyttää voimakeinoja, jotta sosiaalinen järjestys säilyisi ja oikeus kävisi toteen.

140:8.5 (1579.7) Hän ei koskaan lakannut varoittamasta opetuslapsiaan siitä, että *kosto* oli huono menettelytapa; hän ei tehnyt mitään myönnytystä kostamisen, samalla mitalla mittaamisen, suhteen. Hän piti kaunaisuutta valitettavana. Hän hylkäsi silmä silmästä, hammas hampaasta -ajattelun. Hän paheksui koko käsitystä omankäden oikeudella ja omakohtaisesti suoritetusta kostosta ja osoitti tällaiset asiat toisaalta julkisen vallan huoleksi ja toisaalta Jumalan tuomittaviksi. Hän selvitti näille kolmelle apostolille, että hänen opetuksensa soveltuivat *yksilöön*, eivät valtioon. Hän teki näitä

asioita koskeneista tähänastisista opetuksistaan seuraavan yhteenvedon:

140:8.6 (1580.1) Rakastakaa vihamiehiänne – muistakaa ihmisten välisen veljeyden asettamat moraaliset vaatimukset.

140:8.7 (1580.2) Pahan hyödyttömyys: Vääryyttä ei saa oikaistuksi kostamalla. Älkää tehkö sitä virhettä, että taistelette pahaa vastaan sen omilla aseilla.

140:8.8 (1580.3) Uskokaa ja luottakaa siihen, että jumalallinen oikeudenmukaisuus ja ikuinen hyvyys lopulta saavuttavat riemuvoiton.

140:8.9 (1580.4) 2. *Poliittinen asennoituminen*. Jeesus kehotti apostolejaan tahdikkuuteen heidän esittäessään huomioita juutalaisten ja Rooman hallituksen välillä tuolloin vallinneista kireistä suhteista. Hän kielsi heitä millään tavoin sotkeutumasta näihin vaikeuksiin. Hän piti aina huolen siitä, että hän vältti vihamiestensä virittämät poliittiset ansat antamalla aina saman vastuksen: ”Antakaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat.” Hän ei antanut ohjata huomiotaan pois siitä, että hänen tehtävänsä oli rakentaa uusi pelastuksen tie; hän ei myöntänyt itselleen lupaa kantaa huolta mistään muusta. Henkilökohtaisessa elämässään hän noudatti aina asianmukaisesti kaikkia julkisen vallan lakeja ja säännöksiä; kaikissa julkisissa opetuksissaan hän jätti julkiset, sosiaaliset ja taloudelliset alat vaille huomiota. Kolmelle apostolille hän kertoi kantavansa huolta vain

siitä, millaiset olivat ihmisen sisäisen elämän ja henkilökohtaisen hengellisen elämän lähtökohdat.

140:8.10 (1580.5) Jeesus ei näin ollen ollut mikään poliittinen uudistaja. Hän ei tullut panemaan maailmaa uuteen järjestykseen, ja vaikka hän olisi niin tehnytkin, se olisi ollut sovellettavissa vain tuohon ajankohtaan ja tuolloiseen sukupolveen. Siitä huolimatta hän toki näytti ihmiselle parhaan elintavan, eikä yksikään sukupolvi säästy ponnistelemisen vaivalta saadakseen selville, miten Jeesuksen elämä olisi kyseisen sukupolven omiin ongelmiin parhaiten sovellettavissa. Mutta älkää koskaan tehkö sitä virhettä, että samastatte Jeesuksen opetukset johonkin poliittiseen tai taloudelliseen teoriaan, johonkin sosiaaliseen tai elinkeinojärjestelmään.

140:8.11 (1580.6) 3. *Sosiaalinen asennoituminen*. Juutalaiset rabbiinit olivat jo kauan aikaa väitelleet kysymyksestä, kuka on lähimmäiseni? Jeesus tuli ja esitti ajatuksen aktiivisesta ja spontaanista ystävällisyydestä, niin aidosta rakkaudesta lähimmäisiä kohtaan, että se laajensi lähimmäisyyden kattamaan koko maailman ja teki sen myötä kaikista ihmisistä ihmisen lähimmäisiä. Mutta näine kaikkineenkin Jeesusta kiinnosti vain yksilö, ei massa. Jeesus ei ollut sosiologi, mutta hän ponnisteli toden teolla, jotta olisi murtanut itsekkään eristäytymisen kaikki muodot. Hän opetti puhdasta myötätuntoa, sääliväisyyttä. Nebadonin Mikael on Poika, jota hallitsee laupeus; sääliväisyys on hänen todellinen olemuksensa.

140:8.12 (1580.7) Mestari ei sanonut, etteivät ihmiset saisi koskaan kestitä ystäviään ruokapöydässä, mutta hän sanoi kyllä, että hänen

seuraajiensa tulisi järjestää juhlia köyhille ja kovaosaisille. Jeesuksella oli vahva oikeudentunto mutta sitä lievensi aina armo. Hän ei opettanut apostoleilleen, että näiden tulisi ottaa niskoilleen yhteiskunnan loiseläjät tai ammattimaiset almujenkärttäjät. Sen lähemmäksi sosiologisia kannanottoja hän ei koskaan tullut kuin, että hän sanoi: ”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”

140:8.13 (1580.8) Hän selvitti, että erottelematonta hyväntahtoisuutta voidaan syyttää monistakin yhteiskunnallisista epäkohdista. Seuraavana päivänä Jeesus antoi Juudakselle selväsanaiset ohjeet siitä, ettei apostoliyhteisön rahavaroja saanut luovuttaa almuina muille, paitsi jos hän itse sitä pyysi tai kaksi apostolia yhdessä sellaista anoi. Kaikissa näissä asioissa Jeesuksen tapana oli aina sanoa: ”Olkaa viisaita kuin käärmeet mutta vaarattomia kuin kyyhkyset.” Hänen tarkoituksenaan tuntui olevan opettaa kaikissa sosiaalisissa tilanteissa kärsivällisyyttä, suvaitsevuutta ja anteeksiantamusta.

140:8.14 (1581.1) Perheellä oli keskeisin sija Jeesuksen elämänfilosofiassa – tämän- ja tuonpuoleisen elämän filosofiassa. Hänen opetuksensa Jumalasta pohjautui perheeseen, samalla kun hän koetti oikaista juutalaisten taipumusta liialliseen esivanhempien kunnioittamiseen. Hän korotti perhe-elämän ihmisen korkeimmaksi velvollisuudeksi mutta teki selväksi, etteivät perhesuhteet saa häiritä uskonnollisia velvoitteita. Hän pyysi kiinnittämään huomiota siihen seikkaan, että perhe on ajallinen instituutio eli että se ei säily kuoleman taakse. Jeesus ei empinyt luopua perheestään, kun perhe suuntautui Isän tahtoa vastaan. Hän opetti uutta ja laajempaa ihmisten – Jumalan

poikien – veljeyttä. Jeesuksen aikoihin avioeron suhteen noudatettu käytäntö oli leväperäinen sekä Palestiinassa että kautta koko Rooman valtakunnan. Kerran toisensa jälkeen hän kieltäytyi esittämästä avioliittoa ja avioeroa koskevia lakeja, mutta monilla Jeesuksen varhaisilla seuraajilla oli vahvat mielipiteet avioerosta, eivätkä he epäröineet esittää niitä Jeesuksen mielipiteinä. Johannes Markusta lukuun ottamatta kaikki Uuden testamentin kirjoittajat pitivät kiinni näistä ankarammista ja pitemmälle menevistä avioeroa koskevista ideoista.

140:8.15 (1581.2) 4. *Taloudellinen asennoituminen*. Jeesus työskenteli, eli ja kävi kauppaa maailmassa sellaisena kuin hän sen kohtasi. Hän ei ollut talouden uudistaja, vaikka hän vähän väliä kiinnittikin huomiota varallisuuden epätasaisen jakautumisen epäoikeudenmukaisuuteen. Mutta hän ei tarjonnut mitään ehdotuksia tilanteen korjaamiseksi. Hän teki näille kolmelle apostolille selväksi, että vaikkei hänen apostoleillaan ollutkaan määrä olla omaisuutta, hän ei silti saarnannut varallisuutta ja omaisuutta vastaan, vaan pelkästään sen epätasaista ja epäoikeudenmukaista jakautumista vastaan. Hän tunnusti sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja elinkeinojen piirissä vallitsevan tasapuolisuuden tarpeen mutta hän ei tarjonnut mitään sääntöjä siitä, miten siihen päästäisiin.

140:8.16 (1581.3) Hän ei milloinkaan opettanut seuraajiaan välttämään maallista omaisuutta. Näin hän opetti vain kahtatoista apostoliaan. Lääkäri Luukas uskoi lujasti sosiaaliseen tasa-arvoisuuteen, ja hän

teki parhaansa tulkitakseen Jeesuksen sanontoja niin, että ne olisivat sopusoinnussa hänen henkilökohtaisten uskomustensa kanssa. Jeesus itse ei milloinkaan ohjannut seuraajiaan omaksumaan kommunaalista elämäntapaa. Hän ei esittänyt tällaisista asioista minkäänlaatuista näkemystä.

140:8.17 (1581.4) Tavan takaa Jeesus varoitti kuulijoitaan ahneudesta sanoen, että ”ihmisen onni ei ole sitä, että hänellä on ylen määrin aineellista omaisuutta.” Hän sanoi sanomasta päästyään: ”Mitä se ihmistä hyödyttää, jos hän voittaa koko maailman ja kadottaa oman sielunsa?” Hän ei koskaan hyökännyt suoraan omaisuuden omistamista vastaan, mutta hän piti tiukasti kyllä kiinni siitä, että ikiajat on välttämätöntä asettaa hengelliset arvot ensimmäisiksi. Myöhemmissä opetuksissaan hän pyrki korjaamaan Urantialla vallalla olleita monia erheellisiä näkemyksiä elämästä kertomalla lukuisia vertauksia, jotka hän esitti julkisen toimintansa kuluessa. Jeesuksen aikomuksena ei milloinkaan ollut laatia talousteorioita, sillä hän tiesi mainiosti, että jokaisen aikakauden on kehitettävä olemassa oleviin vaikeuksiin omat parannuskeinonsa. Ja jos Jeesus olisi maan päällä tänä päivänä ja eläisi elämäänsä lihallisessa hahmossa, hän olisi suurimmalle osalle hyvistä miehistä ja naisista suuri pettymys siitä yksinkertaisesta syystä, että hän ei ottaisi kantaa nykyajan poliittisiin, sosiaalisiin tai taloudellisiin kiistakysymyksiin. Hän pysyttelisi niistä ylevästi erillään, samalla kun hän opettaisi teitä täydellistämään sisäistä hengellistä elämäänne niin, että se tekisi

teistä monin verroin kykenevämpiä käymään käsiksi puhtaasti inhimillisten ongelmienne ratkaisemiseen.

140:8.18 (1581.5) Jeesus tahtoisi tehdä kaikista ihmisistä Jumalan kaltaisia, ja sitten hän seuraisi myötätuntoisena vieressä, kun nämä Jumalan pojat ratkovat omia poliittisia, sosiaalisia ja taloudellisia pulmiaan. Ei hän rikkautta sinänsä tuominnut, vaan sen, mitä mammona useimmille palvojilleen tekee. Puheena olevana torstai-iltapäivänä Jeesus sanoi ensimmäisen kerran työtovereilleen, että ”on siunatumpaa antaa kuin saada.”

140:8.19 (1581.6) 5. *Omakohtainen uskonto*. Teidän tulisi apostolien tavoin ymmärtää Jeesuksen opetukset pikemminkin hänen elämänsä avulla. Hän eli täydellistyneen elämän Urantialla, ja hänen ainutlaatuiset opetuksensa ovat ymmärrettävissä vain, kun tuo elämä hahmotetaan välitöntä taustaansa vasten. Nimenomaan hänen elämästään, ei niinkään hänen opetuksistaan kahdelletoista apostolille tai hänen saarnoistaan kansanpaljouksille, on suurin apu Isän jumalallisen luonteen ja rakastavan persoonallisuuden esilletuomisessa.

140:8.20 (1582.1) Jeesus ei hyökännyt heprealaisprofeettojen tai kreikkalaismoralistien opetuksia vastaan. Mestari tunnusti ne monet hyvät asiat, joita nämä suuret opettajat edustivat, mutta hän oli tullut maan päälle opettamaan jotakin niiden *lisäksi*, ”ihmisen tahdon vapaaehtoista mukautumista Jumalan tahtoon”. Jeesuksen tavoitteena ei ollut yksinkertaisesti vain *uskonnollisen ihmisen*

aikaansaaminen, sellaisen kuolevaisen aikaansaaminen, joka askartelee pelkästään uskonnollisten tunteiden parissa ja jonka saavat liikkeelle vain hengelliset pontimet. Jos olisitte voineet luoda edes yhden silmäyksen häneen, olisitte tienneet, että Jeesus oli todellinen ihminen, jolla oli suurenmoinen kokemus tämän maailman asioista. Tällä kohdin Jeesuksen opetuksia on kaikki kristillisen aikakauden vuosisadat karkeasti vääristelty ja niitä esitetty paljolti väärässä valossa. Teillä on myös ollut vääristyneitä käsityksiä Mestarin sävyisyydestä ja nöyryydestä. Mihin hän elämässään tähtäsi, näyttää olleen *ylevä itsekunnioitus*. Hän neuvoi ihmistä nöyrtymään vain, jotta hänestä voisi tulla kiistattoman ylevöitynyt. Mihin hän tosiasiassa tähtäsi, oli aito nöyryys Jumalaa kohtaan. Hän antoi suuren arvon vilpittömyydelle – puhtaalle sydämelle. Luonnetta arvioidessaan hän asetti tärkeimmäksi hyveeksi uskollisuuden, samalla kun *rohkeus* oli hänen opetustensa sydänveri. Hänen tunnuslauseensa oli ”älkää pelätkö”, ja kärsivällinen kestävyys oli hänen ihanteensa luonteenlujuudesta. Jeesuksen opetukset ovat uskonto, jonka tunnusmerkkeinä ovat pelottomuus, rohkeus ja sankaruus. Ja nimenomaan tästä syystä hän valitsi henkilökohtaisiksi edustajikseen kaksitoista tavallista miestä, joista useimmat olivat karuja, miehisiä ja miehekkäitä kalastajia.

140:8.21 (1582.2) Jeesus ei sanonut montakaan sanaa aikansa sosiaalisista paheista; montakaan kertaa hän ei puheissaan viitannut moraaliseen holtittomuuteen. Hän oli positiivinen aidon hyveellisyyden opettaja. Hän karttoi huolellisesti negatiivista opetusmenetelmää; hän ei suostunut mainostamaan pahaa. Hän ei ollut myöskään moraalin

uudistaja. Hän tiesi mainiosti, ja sen hän myös opetti apostoleilleen, etteivät uskonnollinen nuhde sen kummemmin kuin laissa säädetyt kiellotkaan tukahduttaisi ihmiskunnan aistillisia haluja. Hänen lausumansa muutamat arvostelevat tuomiot kohdistuivat etupäässä ylpeyttä, julmuutta, sortoa ja ulkokultaisuutta vastaan.

140:8.22 (1582.3) Toisin kuin Johannes, Jeesus ei ankarin sanoin arvostellut edes fariseuksia. Hän tiesi, että monet kirjanoppineet ja fariseukset olivat sydämeltään rehellisiä; hän ymmärsi heidän orjuuttavan sitoutuneisuutensa uskonnollisiin traditioihin. Jeesus pani paljon painoa sille, että ”puu hoidetaan ensin terveeksi”. Hän juurrutti näiden kolmen apostolin mieleen, että hän arvosti elämää kokonaisuudessaan, ei ainoastaan muutamia harvoja erityishyveitä.

140:8.23 (1582.4) Johanneksen tuon päivän opetuksista oivaltama ainoa asia oli se, että Jeesuksen uskonnon ydinajatuksena oli sellaisen säälivän luonteenlaadun hankkiminen, joka yhdistyi taivaassa olevan Isän tahdon täyttämiseen motivoituneeseen persoonallisuuteen.

140:8.24 (1582.5) Pietari käsitti ajatuksen, että evankeliumi, jota he kohta julistaisivat, oli todellisuudessa uusi alku koko ihmisten sukukunnalle. Hän välitti tämän vaikutelman sittemmin Paavalille, joka muovasi siitä opinkappaleensa Kristuksesta ”toisena Aatamina”.

140:8.25 (1582.6) Jaakob käsitti sen värisyttävän totuuden, että Jeesus halusi maan päällä olevien lastensa elävän ikään kuin he jo olisivat valmiiksi saadun taivaallisen valtakunnan kansalaisia.

140:8.26 (1582.7) Jeesus tiesi ihmisten olevan erilaisia, ja hän opetti apostoleitaan sen mukaisesti. Tavan takaa hän kehotti heitä pidättymään yrityksistä muovata opetuslapsia ja uskovia jonkin ennalta omaksutun mallin mukaisiksi. Hän pyrki antamaan jokaiselle sielulle vapauden kehittyä omaa tietään, täydellistyvänä ja erillisenä yksilönä Jumalan edessä. Vastatessaan yhteen Pietarin esittämistä monista kysymyksistä Mestari sanoi: ”Haluan vapauttaa ihmiset, jotta he voisivat pikkulasten kaltaisina aloittaa uuden ja paremman elämän.” Jeesus korosti aina sitä, että aidon hyvyyden täytyy olla tiedostamatonta, että hyvää tehdessään ei saa antaa vasemman käden tietää, mitä oikea käsi tekee.

140:8.27 (1583.1) Kolme apostolia järkyttyivät tuona iltapäivänä, kun he käsittivät, ettei heidän Mestarinsa uskonnossa ollut mitään sijaa hengelliselle itsetutkiskelulle. Kaikki uskonnot sekä ennen Jeesuksen aikoja että sen jälkeen, eikä kristinusko tee siinä suhteessa poikkeusta, ovat huolehtineet siitä, että ne luovat puitteet tunnontarkalle itsetutkiskelulle. Mutta näin ei ole Jeesus Nasaretilaisen uskonnon laita. Jeesuksen elämänfilosofiaan ei kuulu uskonnollista introspektiota. Kirvesmiehen poika ei koskaan opettanut luonteen *rakentamista*, vaan hän opetti luonteen *kasvua*, ja julisti taivaan valtakunnan olevan sinapinsiemenen kaltainen. Mutta Jeesus ei sanonut mitään sellaistakaan, joka olisi julistanut itseanalyysin kielletyksi, kun sitä käytetään keinona estää omahyväinen itsekeskeisyys.

140:8.28 (1583.2) Jotta saisi oikeuden astua sisälle valtakuntaan, on sen ehtona usko, henkilökohtainen vakaumus. Valtakunnan sisällä

tapahtuvassa, aste asteelta etenevässä ylösnousemuksessa mukanapysymisen hinta on kallisarvoinen helmi, jonka omistaakseen ihminen myy kaiken, mitä hänellä on.

140:8.29 (1583.3) Jeesuksen opetus on uskonto, joka kuuluu jokaiselle, ei pelkästään heikoille ja orjille. Hänen uskontonsa ei koskaan (hänen aikanaan) kiteytynyt uskonkappaleiksi ja teologisiksi laeiksi; hän ei jättänyt jälkeensä riviäkään kirjoitusta. Hänen elämänsä ja opetuksensa testamentattiin universumille innoittavaksi ja ihanteelliseksi perinnöksi, joka soveltuu kaikkien aikakausien hengelliseksi opastukseksi ja moraalisiksi neuvoiksi kaikissa maailmoissa. Ja vielä tänäkin päivänä Jeesuksen opetus erottautuu sellaisenaan kaikista uskonnoista, jos kohta se on niiden jokaisen elävä toivo.

140:8.30 (1583.4) Jeesus ei opettanut apostoleilleen, että uskonto on ihmisen ainoa mainen harrastus; tällainenhan oli juutalaisten ajatus Jumalan palvelemisesta. Mutta siitä hän kyllä piti kiinni, että uskonto olisi kahdentoista apostolin yksinomainen työsarka. Jeesus ei opettanut mitään sellaista, jolla hän olisi yrittänyt pitää uskovansa poissa aidon kulttuurin harrastamisesta; ainoa, mitä hän teki, oli että hän vähensi perinteiden kahleissa olevien Jerusalemin uskonnollisten koulujen arvoa. Hän oli vapaamielinen, laajasydäminen, oppinut ja suvaitsevainen. Teennäisellä hurskaudella ei ollut mitään sijaa hänen vanhurskaan elämäntavan filosofiassaan.

140:8.31 (1583.5) Mestari ei tarjonnut mitään ratkaisuja oman aikansa eikä minkään myöhemmänkään aikakauden ei-uskonnollisiin

ongelmiin. Jeesus halusi kehittää ikuisten realiteettien hengellistä ymmärrystä ja kannustaa elämän omintakeiseen elämiseen liittyvää aloitteellisuutta. Hänen yksinomaisena mielenkiinnon kohteenaan olivat kaiken pohjalla vaikuttavat ja pysyvät ihmisrodun hengelliset tarpeet. Hän paljasti hyvyyden, joka on Jumalan vertaista. Hän kohotti rakkauden – totuuden, kauneuden ja hyvyyden – jumalalliseksi ihanteeksi ja ikuiseksi todellisuudeksi.

140:8.32 (1583.6) Mestari tuli luodakseen ihmiseen uuden hengen, uuden tahdon – antaakseen uuden kyvyn totuuden tuntemiseen, sääliväisyyden kokemiseen ja hyvyyden valitsemiseen – tahdon olla sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, mihin vielä liittyy ikuinen halu tulla täydelliseksi niin kuin taivaassa oleva Isä on täydellinen.

9. Vihkimispäivä

140:9.1 (1583.7) Seuraavan sapattipäivän Jeesus omisti apostoleilleen. He nousivat taas ylängölle, jolla Jeesus oli asettanut heidät virkaansa. Ja siellä hän pitkän ja syvästi liikuttavan henkilökohtaisen ja rohkaisevan puheen jälkeen ryhtyi suorittamaan kahdentoista apostolin juhlallista vihkimistoimitusta. Tänä sapatti-iltapäivänä Jeesus keräsi apostolit ympärilleen kukkulan rinteellä ja antoi heidät taivaallisen Isänsä haltuun valmistuksena sitä päivää varten, jolloin hänen olisi pakko jättää heidät tässä maailmassa omiin oloihinsa. Uutta opetusta ei tässä tilaisuudessa annettu, vaan se koostui pelkästään seurustelusta ja yhdessäolosta.

140:9.2 (1584.1) Jeesus loi katsauksen tuolla samalla paikalla pitämänsä virkaanasettajaissaarnan moniin yksityiskohtiin, ja sitten hän kutsui heidät yksitellen eteensä ja antoi heille valtuudet mennä maailmaan hänen edustajinaan. Mestarin vihkikehotus kuului: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa valtakunnan ilosanomaa. Vapauttakaa hengellisissä kahleissa olevia, lohduttakaa sorrettuja ja hoivatkaa kärsiviä. Auliisti on teille annettu, auliisti siis antakaa.”

140:9.3 (1584.2) Jeesus antoi heille neuvon, etteivät he ottaisi mukaansa rahaa eivätkä ylimääräistä vaatekertaa, ja sanoi: ”Työmies on palkkansa ansainnut.” Ja lopuksi hän sanoi: ”Katsokaa, minä lähetän teidät niin kuin lampaat susien keskelle. Olkaa sen vuoksi viisaita kuin käärmeet ja vaarattomia kuin kyyhkyset. Mutta olkaa varuillanne, sillä vihamiehenne vievät teidät neuvostojensa eteen ja synagogissaan he arvostelevat teitä ankarasti. Teidät viedään maaherrojen ja esimiesten eteen siksi, että uskotte tähän evankeliumiin, ja juuri teidän todistuksenne on todistava heille minusta. Ja kun he taluttavat teidät tuomiolle, älkää murehtiko, mitä sanoisitte, sillä Isäni henki elää sisimmässänne, ja sellaisena hetkenä se puhuu teidän kauttanne. Jotkut teistä surmataan, ja kun ette vielä ole edes perustaneet valtakuntaa maan päälle, monet kansat jo vihaavat teitä tämän evankeliumin tähden. Mutta älkää pelätkö, sillä minä olen kanssanne, ja henkeni kulkee edellänne kaikkeen maailmaan. Ja Isäni läsnäolo pysyy luonanne mennessänne ensin juutalaisten luo ja sen jälkeen muukalaisten pariin.”

140:9.4 (1584.3) Ja kun he laskeutuivat vuorelta, he vaelsivat takaisin kotiinsa, Sebedeuksen taloon.

10. Vihkimisen jälkeinen ilta

140:10.1 (1584.4) Opettaessaan tuona iltana sisällä – sillä oli alkanut sataa – Jeesus puhui hyvin pitkään ja koetti osoittaa kahdelletoista apostolille, mitä heidän täytyy *olla*, ei, mitä heidän pitää *tehdä*. He tunsivat vain uskonnon, joka pakotti *tekemään* tiettyjä tekoja keinona saavuttaa vanhurskaus – pelastus. Mutta Jeesuksella oli tapana toistamistaan toistaa: ”Valtakunnassa teidän täytyy *olla* vanhurskaita työn tehdäksenne.” Monet kerrat hän toisti: ”*Olkaa* sen tähden täydelliset niin kuin taivaassa oleva Isännekin on täydellinen.” Vähän väliä Mestari sai selvittää hämmentyneille apostoleilleen, että se pelastus, jonka hän oli tullut tuomaan maailmalle, olisi saatavissa vain *uskomalla*, yksinkertaisen ja vilpittömän uskon kautta. Jeesus sanoi: ”Johannes saarnasi katumuskastetta, vanhan elämäntavan suremista. Teidän on määrä julistaa kastetta, joka on merkkinä kumppanuudesta Jumalan kanssa. Saarnatkaa katumusta niille, jotka ovat sellaisen opetuksen tarpeessa, mutta niille avatkaa ovet sepposen selälleen, jotka jo tosissaan koettavat päästä sisälle valtakuntaan, ja pyytäkää heitä astumaan Jumalan poikien riemulliseen yhteisöön.” Mutta oli vaikea tehtävä saada nämä galilealaiset kalastajat vakuuttumaan siitä, että valtakunnassa uskon kautta vanhurskaana *olemisen* täytyy edeltää vanhurskauden *tekemistä* maan kuolevaisten jokapäiväisessä elämässä.

140:10.2 (1584.5) Muuan suuri vaikeus tässä kahdentoista apostolin opettamisessa oli lisäksi se, että heillä oli taipumus tarttua joihinkin uskonnollisen totuuden äärimmäisen idealistisiin ja hengellisiin periaatteisiin ja muokata ne henkilökohtaista käyttäytymistä ohjaaviksi konkreettisiksi säännöiksi. Jeesus saattoi tuoda julki sen ihanan hengen, joka kuvasti sielun asennoitumista, mutta he tulkitsivat itsepintaisesti sellaiset opetukset henkilökohtaista käyttäytymistä koskeviksi säännöiksi. Kun he todellakin halusivat varmistua siitä, että he muistaisivat, mitä Mestari sanoi, sattui monet kerrat, että he jokseenkin taatusti unohtivat, mitä hän *ei* sanonut. Mutta vähä vähältä he omaksuivat hänen opetuksensa, sillä Jeesus *oli* kaikkea sitä, mitä hän opetti. Mitä he eivät kyenneet tavoittamaan hänen sanallisesta opetuksestaan, siitä he pääsivät vähitellen osallisiksi sillä, että he elivät hänen kanssaan.

140:10.3 (1585.1) Apostoleille ei ollut mitenkään selvää, että heidän Mestarinsa eli elämää, joka oli koituva hengelliseksi innoitukseksi laajalle ulottuvan universumin jokaisessa maailmassa jokaisena aikakautena elävälle jokaiselle henkilölle. Siitä huolimatta, mitä Jeesus heille aika ajoin kertoi, apostolit eivät käsittäneet ajatusta, että hän työskenteli t*ässä* maailma*ssa*, mutta että se tapahtui hänen laajan universuminsa kaikkien muidenkin maailmojen *hyväksi*. Jeesus eli maisen elämänsä Urantialla, ei siksi, että hän olisi antanut kuolevaisen elintavasta omakohtaisen esimerkin tämän maailman miehille ja naisille, vaan paremminkin siksi, että hän loi korkean

hengellisen ja innoittavan ihanteen kaikille kuolevaisille olennoille kaikissa maailmoissa.

140:10.4 (1585.2) Tuona samaisena iltana Tuomas kysyi Jeesukselta: ”Mestari, sanot, että meidän on muututtava pikkulasten kaltaisiksi, ennen kuin voimme päästä Isän valtakuntaan, ja kuitenkin olet varoittanut meitä, ettemme antaisi väärien profeettojen pettää itseämme ja ettemme syyllistyisi helmiemme heittämiseen sikojen eteen. Olen nyt rehellisesti sanoen ymmällä. En kykene ymmärtämään opetustasi.” Jeesus vastasi Tuomakselle: ”Kuinka kauan minä vielä teitä kestän! Teette itsepintaisesti kaikesta opetuksestani aina konkreettista. Kun valtakuntaan pääsyn hintana pyysin teitä tulemaan pikkulasten kaltaisiksi, en tarkoittanut helpostipetkutettavuutta, pelkkää uskomisenhalua enkä herkkäuskoisuutta lipeviä muukalaisia kohtaan. Minkä tosiaankin halusin teidän saavan tästä havainnollistuksesta irti, oli lapsen ja isän välinen suhde. Sinä olet se lapsi, ja kysymyksessä on *sinun* Isäsi valtakunta, jonne koetat päästä sisälle. Jokaisen normaalin lapsen ja hänen isänsä välillä vallitsee tuo luonnollinen kiintymys, joka takaa heidän välilleen ymmärtäväisen ja rakastavan suhteen ja joka ikiajoiksi sulkee pois kaiken sellaisen suhtautumisen, että Isän rakkaudesta ja armeliaisuudesta hierottaisiin kauppaa. Ja evankeliumissa, jota kohta lähdette saarnaamaan, on kysymys pelastuksesta, joka ilmaantuu tämän samaisen ja ikuisen lapsi–isä-suhteen uskon kautta tapahtuvasta tajuamisesta.”

140:10.5 (1585.3) Jeesuksen opetuksen ainutlaatuinen piirre oli siinä, että hänen filosofiaansa sisältyvä *moraalisuus* sai alkunsa yksilön henkilökohtaisesta suhteesta Jumalaan – juuri tästä samasta lapsi–isä-suhteesta. Jeesus korosti *yksilöä*, ei rotua eikä kansakuntaa. Illallista nauttiessaan Jeesus kävi Matteuksen kanssa keskustelun, jonka kuluessa hän selvitti, että jokaisen teon moraalisuus määräytyy sen mukaan, mikä on yksilön vaikutin. Jeesuksen moraalisuus oli aina positiivista. Jeesuksen uudelleen muotoilema kultainen sääntö edellyttää aktiivista sosiaalista kanssakäymistä. Aikaisempaa negatiivista sääntöä voi noudattaa eristyneisyydessäkin. Jeesus riisui moraalisuuden kaikista säännöistä ja seremonioista ja kohotti sen hengellisen ajattelun ja aidosti vanhurskaan elämäntavan majesteettisille tasoille.

140:10.6 (1585.4) Tämä uusi Jeesuksen uskonto ei ollut vailla käytännön tason seuraamuksiaan, mutta olipa hänen opetuksestaan löydettävissä mitä hyvänsä sellaista, jolla on käytännön tason poliittista, sosiaalista tai taloudellista arvoa, se on luonnollinen tulos tästä sielun sisäisestä kokemuksesta sen tuodessa esille hengen hedelmiä aitoa henkilökohtaista uskonnollista kokemusta edustavassa spontaanissa ja päivittäisessä hoivassa.

140:10.7 (1585.5) Kun Jeesus ja Matteus olivat päättäneet keskustelunsa, Simon Selootti kysyi: ”Mutta, Mestari, ovatko *kaikki* ihmiset Jumalan poikia?” Ja Jeesus vastasi: ”Ovat, Simon, kaikki ihmiset ovat Jumalan poikia, ja tämä onkin se hyvä sanoma, jota tulette julistamaan.” Mutta apostolit eivät kyenneet käsittämään tällaista oppia; se oli uusi, outo ja hätkähdyttävä ilmoitus. Ja juuri siksi, että

Jeesus halusi juurruttaa tämän totuuden heidän mieleensä, hän opetti seuraajiaan kohtelemaan kaikkia ihmisiä heidän veljinään.

140:10.8 (1585.6) Vastatessaan erääseen Andreaksen esittämään kysymykseen Mestari selvitti opetukseensa sisältyvän moraaliopin olevan erottamaton osa hänen elämiseensä sisältyvästä uskonnosta. Hän opetti moraalisuutta, joka ei ollut peräisin ihmisen *olemuksesta*, vaan ihmisen *suhteesta* Jumalaan.

140:10.9 (1585.7) Johannes kysyi Jeesukselta: ”Mestari, mikä on taivaan valtakunta?” Ja Jeesus vastasi: ”Taivaan valtakunta koostuu näistä kolmesta perusasiasta: ensiksikin, Jumalan suvereenisuuden tosiasian tunnustamisesta; toiseksi, uskosta siihen totuuteen, että itse on Jumalan poika, ja kolmanneksi, uskosta siihen, että ihmisen korkein halu eli halu täyttää Jumalan tahto – halu olla Jumalan kaltainen – on todellinen. Ja evankeliumiin sisältyvä hyvä sanoma on se, että uskon avulla jokainen kuolevainen voi saada nämä kaikki pelastuksen perustekijät.”

140:10.10 (1586.1) Ja nyt oli odotuksen viikko mennyt, ja he laittautuivat valmiiksi lähteäkseen seuraavana aamuna Jerusalemiin.

Luku 141

Julkisen toiminnan alku

141:0.1 (1587.1) VIIKON ensimmäisenä päivänä, tammikuun 19:ntenä vuonna 27 jKr., Jeesus ja kaksitoista apostolia valmistautuivat lähtemään Betsaidan tukikohdastaan. Apostolit tiesivät Mestarinsa suunnitelmista vain sen, että heidän oli määrä mennä Jerusalemiin viettämään pääsiäisjuhlaa huhtikuussa ja että matka oli tarkoitus tehdä Jordaninlaakson kautta. He pääsivät lähtemään Sebedeuksen talosta vasta puolelta päivin, sillä apostolien perheet ja jotkut opetuslapset olivat tulleet hyvästelemään ja toivottamaan heille menestystä siinä uudessa työssä, johon he olivat kohta ryhtymässä.

141:0.2 (1587.2) Juuri kun piti lähteä, apostolit huomasivat Mestarin puuttuvan, ja Andreas lähti etsimään häntä. Hetken etsiskeltyään hän löysi Jeesuksen, joka istui rantahietikolle vedetyssä veneessä ja itki. Kaksitoista apostolia olivat useinkin nähneet Mestarinsa, kun tämä näytti olevan suruissaan, ja he olivat panneet merkille ne lyhyet kaudet, jolloin jokin askarrutti hänen mieltään vakavasti, mutta kukaan heistä ei ollut koskaan nähnyt hänen itkevän. Andreas

hätkähti nähdessään Mestarin heidän Jerusalemiin-lähtönsä kynnyksellä näin syvästi liikuttuneena, ja hän rohkeni lähestyä Jeesusta ja kysyä: ”Miksi sinä itket, Mestari, tänä suurena päivänä, jolloin meidän on määrä lähteä Jerusalemiin julistamaan Isän valtakuntaa? Kuka meistä on loukannut sinua?” Ja Jeesus, joka lähti Andreaksen mukaan liittyäkseen kahdentoista seuraan, vastasi hänelle: ”Kukaan teistä ei ole tehnyt minua murheelliseksi. Olen suruissani vain siksi, ettei kukaan isäni Joosefin perheestä ole muistanut tulla toivottamaan meille hyvää matkaa.” Tuona hetkenä Ruut oli käymässä veljensä Joosefin luona Nasaretissa. Muut perheenjäsenet piti poissa ylpeys, pettymys, väärinkäsitys ja loukatuista tunteista johtuva pikkusieluinen kauna.

1. Lähtö Galileasta

141:1.1 (1587.3) Kapernaum ei ollut kaukana Tiberiaasta, ja Jeesuksen maine oli alkanut kiiriä jo hyvinkin koko Galilean alueelle ja sen ulkopuolellekin. Jeesus tiesi, että Herodes alkaisi pian pitää silmällä hänen toimintaansa. Niinpä hän katsoi parhaaksi matkata apostoliensa kera etelään ja Juudeaan. Yli sadan uskovan seurue halusi kulkea heidän mukanaan, mutta Jeesus puhui heille ja pyysi, etteivät he liittyisi apostoliryhmän mukaan sen kulkiessa Jordanin vartta alavirtaan. Vaikka suostuivatkin jäämään pois matkaseurueesta, monet heistä silti muutaman päivän kuluttua seurasivat Mestarin jäljessä.

141:1.2 (1587.4) Ensimmäisenä päivänä Jeesus ja apostolit vaelsivat vain Tarikeaan saakka, ja lepäsivät siellä yön yli. Seuraavana päivänä he kulkivat sille paikalle Jordanin äärellä, lähellä Pellaa, jossa Johannes oli saarnannut osapuilleen vuotta aikaisemmin ja jossa Jeesus oli saanut kasteen. Siellä he viipyivät opettaen ja saarnaten yli kahden viikon ajan. Ensimmäisen viikon lopulla useat sadat ihmiset olivat kokoontuneet ja leiriytyneet alueelle, joka oli lähellä Jeesuksen ja kahdentoista apostolin majapaikkaa, ja heitä oli tullut Galileasta, Foinikiasta, Syyriasta, Dekapoliista, Pereasta ja Juudeasta.

141:1.3 (1588.1) Jeesus ei saarnannut julkisesti. Andreas jakoi väkijoukot ja osoitti saarnaajat aamupäivän ja iltapäivän kokouksiin; ilta-aterian jälkeen Jeesus keskusteli kahdentoista apostolin kanssa. Hän ei opettanut heille mitään uutta, vaan selosti aiempaa opetustaan ja vastasi heidän esittämiinsä moniin kysymyksiin. Yhtenä tällaisena iltana hän kertoi kahdelletoista apostolille tuon paikan lähistöllä olevilla kukkuloilla viettämistään neljästäkymmenestä päivästä.

141:1.4 (1588.2) Monet, jotka tulivat Pereasta ja Juudeasta, olivat saaneet kasteen Johannekselta, ja heitä kiinnosti saada tietää enemmän Jeesuksen opetuksista. Apostolit edistyivät suuresti Johanneksen opetuslasten opettamisessa siksi, etteivät he millään tavoin vähätelleet Johanneksen saarnaamista, ja koska he eivät tuolloin edes kastaneet uusia opetuslapsiaan. Johanneksen seuraajien kompastuskivenä oli kuitenkin aina se, ettei Jeesus, jos hän ylipäätäänkään oli kaikkea, mitä Johannes oli ilmoittanut, tehnyt mitään saadakseen tämän pois vankilasta. Johanneksen opetuslapset

eivät koskaan kyenneet ymmärtämään, miksei Jeesus estänyt heidän rakastetun johtajansa julmaa kuolemaa.

141:1.5 (1588.3) Ilta illan perään Andreas antoi apostolitovereilleen huolella harkittuja neuvoja siitä arkaluontoisesta ja vaikeasta tehtävästä, että heidän olisi tultava kitkattomasti toimeen Johannes Kastajan seuraajien kanssa. Tänä Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäisenä vuotena yli kolme neljäsosaa hänen seuraajistaan oli aiemmin seurannut Johannesta ja saanut häneltä kasteen. Koko käsillä oleva vuosi 27 jKr. käytettiin siihen, että he ottivat hiljalleen haltuunsa Johanneksen työn tulokset Pereassa ja Juudeassa.

2. Jumalan laki ja Isän tahto

141:2.1 (1588.4) Heidän Pellasta-lähtöään edeltäneenä iltana Jeesus antoi apostoleille muutamia lisäneuvoja, jotka koskivat uutta valtakuntaa. Mestari sanoi: ”Teitä on opetettu odottamaan Jumalan valtakunnan tuloa, ja nyt tulen ilmoittaen, että tämä kauan kaivattu valtakunta on käden ulottuvilla, jopa että se jo on täällä ja meidän keskuudessamme. Jokaisessa valtakunnassa täytyy olla kuningas, joka istuu valtaistuimellaan ja säätää valtakunnan lait. Ja niinpä olette kehitelleet sellaisen käsityksen taivaan valtakunnasta, että se olisi juutalaisten loisteliasta hallintoa kohteenaan kaikki tämän maailman kansat Messiaan istuessa Daavidin valtaistuimella ja julistaessa tältä ylimaallisen mahdin paikalta koko maailman lait. Mutta, lapseni, ette näe uskon silmin ettekä kuule hengen

ymmärryksin. Julistan taivaan valtakunnan olevan sen tajuamista ja tunnustamista, että Jumala hallitsee ihmisten sydämessä. On totta, että tässä valtakunnassa on Kuningas, ja se Kuningas on minun Isäni ja teidän Isänne. Olemme tosiaankin hänen lojaaleja alamaisiaan, mutta kauas tämän tosiasian yläpuolelle nousee se kaiken muuttava totuus, että me olemme hänen *poikiaan*. Tämän totuuden on määrä tulla minun elämässäni julki kaikille. Isämmekin istuu kyllä valtaistuimella, mutta sitä valtaistuinta ei ole tehty ihmiskäsin. Infiniittisen valtaistuin on Isän ikuinen asuinsija taivaitten taivaassa. Hän täyttää kaikki olevaiset ja julistaa lakinsa universumeille universumeiden perään. Ja sen hengen avulla Isä hallitsee myös maan päällä olevien lastensa sydämessä, jonka hän on lähettänyt elämään kuolevaisten ihmisten sielussa.

141:2.2 (1588.5) ”Ollessanne tämän valtakunnan alamaisia teidät toden totta pannaan kuulemaan Maailmankaikkeuden Hallitsijan laki; mutta kun te sen valtakunnan evankeliumin ansiosta, jota olen tullut julistamaan, havaitsette uskon kautta olevanne poikia, ette siitä lähtien enää pidä itseänne kaikkivaltiaan kuninkaan lakien alamaisluotuina vaan rakastavan ja jumalallisen Isän etuoikeutettuina poikina. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Kun Isän tahto on *lakinne*, olette tuskin vielä valtakunnassa. Mutta kun Isän tahdosta tulee aidosti teidän *tahtonne*, silloin toden totta olette valtakunnassa, sillä valtakunnasta on sen myötä tullut teissä jo kiistämätön kokemus. Kun Jumalan tahto on lakinne, olette jaloja orja-alamaisia. Mutta uskoessanne tähän uuteen evankeliumiin, jonka mukaan olette Jumalan poikia, Isäni tahdosta tulee teidän

tahtonne, ja teidät korotetaan siihen korkeaan asemaan, joka on Jumalan vapaiden lasten, valtakunnan vapahdettujen poikien, asema.”

141:2.3 (1589.1) Muutamat apostolit käsittivät tästä opetuksesta jotakin, mutta kukaan heistä ei ymmärtänyt tämän valtaisan ilmoituksen täyttä merkitystä, ellei mahdollisesti Jaakob Sebedeus. Mutta nämä sanat painuivat heidän sydämeensä ja nousivat sieltä esiin ilahduttamaan heidän toimintaansa myöhempien palveluvuosien kuluessa.

3. Oleskelu Amathuksessa

141:3.1 (1589.2) Mestari viipyi apostoleineen Amathuksen lähellä miltei kolmen viikon ajan. Apostolit saarnasivat edelleenkin kansanjoukoille kahdesti päivässä, ja Jeesus saarnasi jokaisena sapatti-iltapäivänä. Kävi mahdottomaksi pitää keskiviikkoa jatkuvasti vapaapäivänä, joten Andreas järjesti asian siten, että kunakin kuutena arkipäivänä kahdella apostolilla oli vuoronperään lepopäivä, kun taas sapattipalvelusten aikana kaikki olivat palvelusvuorossa.

141:3.2 (1589.3) Pietari, Jaakob ja Johannes pitivät useimmat julkisista saarnoista. Filippus, Natanael, Tuomas ja Simon tekivät suuren osan henkilökohtaisesta työstä ja johtivat tiedonhaluisten erikoisryhmille tarkoitettuja oppitunteja; kaksoset jatkoivat edelleen yleistä järjestyksenpitoaan, kun taas Andreas, Matteus ja Juudas

muodostivat yleisjohdosta vastaavan kolmijäsenisen komitean, vaikka jokainen näistä kolmesta toki teki myös melkoisesti uskonnollista työtä.

141:3.3 (1589.4) Andreakselle koitui paljon puuhaa siitä, että hänen tehtävänään oli sovitella tavan takaa toistuvia väärinkäsityksiä ja erimielisyyksiä Johanneksen opetuslasten ja uudempien Jeesuksen opetuslasten välillä. Vakavia tilanteita tapasi syntyä harva se päivä, mutta Andreas onnistui apostolitovereidensa avulla taivuttamaan riitapuolet jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen – ainakin tilapäisesti. Jeesus kieltäytyi osallistumasta mihinkään näistä neuvonpidoista; eikä hän myöskään halunnut antaa minkäänlaisia neuvoja siitä, mikä olisi asianmukainen tapa sovitella näitä vaikeuksia. Hän ei kertaakaan tehnyt ehdotusta, miten apostolien tulisi ratkaista tällaiset hämmentävät ongelmat. Kun Andreas näine kysymyksineen kääntyi Jeesuksen puoleen, Jeesus tapasi aina sanoa: ”Isännän ei ole viisasta sekaantua vieraidensa perhehuoliin; viisas vanhempi ei koskaan ota kantaa lastensa kinasteluihin.”

141:3.4 (1589.5) Mestari osoitti suurta viisautta ja toi julki täydellistä tasapuolisuutta kaikessa kanssakäymisessään apostoleidensa ja kaikkien opetuslastensa kanssa. Jeesus oli kiistämättä mestari käsittelemään ihmisiä. Hänellä oli oman persoonallisuutensa ansiosta suuri vaikutusvalta kanssaihmisiinsä, sillä siinä yhdistyivät sekä viehätysvoima että arvovalta. Hänen karu, kuljeksiva ja koditon elintapansa tuntui hienovaraisen käskevältä. Hänen arvovaltaisessa opetustavassaan, hänen selkeässä loogisuudessaan, hänen järkeilynsä voimallisuudessa, hänen viisaassa ymmärtämyksessään,

hänen mielensä valppaudessa, hänen verrattomassa tasapainoisuudessaan ja ylevässä suvaitsevuudessaan oli älyllistä viehätysvoimaa ja hengellistä puoleensakutsuvuutta. Hän oli mutkaton, miehuullinen, rehellinen ja peloton. Kaiken tämän Mestarin olemuksessa ilmenneen fyysisen ja älyllisen vaikuttavuuden lisäksi mukana olivat myös kaikki ne lumoavasti vaikuttavat olemuksen hengelliset tekijät, jotka hänen persoonallisuuteensa on totuttu yhdistämään: kärsivällisyys, hellyys, sävyisyys, lempeys ja nöyryys.

141:3.5 (1589.6) Jeesus Nasaretilainen oli totisesti väkevä ja voimakas persoonallisuus; hän oli älyllinen voimanpesä ja hengen linnoitus. Hänen persoonallisuutensa vetosi paitsi hänen seuraajiinsa kuuluviin hengellisesti asennoituneisiin naisiin myös oppineeseen ja älylliseen Nikodemukseen ja karaistuneeseen roomalaiseen sotilaaseen, kapteeniin, joka oli asetettu vartioimaan ristiä ja joka Mestarin kuoleman nähtyään sanoi: ”Totisesti, siinä oli Jumalan Poika.” Ja väärentämättömät, karskit galilealaiskalastajat kutsuivat häntä Mestariksi.

141:3.6 (1590.1) Jeesuksesta tehtyjä kuvia ei voi kuin suuresti valittaa. Näillä Kristusta esittävillä maalauksilla on ollut turmiollinen vaikutus nuorisoon; temppelin kaupustelijat olisivat tuskin paenneet Jeesusta, jos hän olisi ollut sellainen mies, jollaiseksi taiteilijat hänet tavallisesti ovat kuvanneet. Hänen miehuullisuutensa herätti kunnioitusta; hän oli hyvä, mutta luonnollinen. Jeesus ei esiintynyt lauhkeana, sulokkaana, hellänä ja hyväntahtoisena mystikkona.

Hänen opetuksensa oli järisyttävän dynaamista. Hän ei vain *tarkoittanut hyvää*, vaan hän kulki ympäriinsä ja tosiaan *teki hyvää*.

141:3.7 (1590.2) Mestari ei koskaan sanonut: ”Tulkaa minun tyköni kaikki, jotka olette vätyksiä, ja kaikki, jotka olette haihattelijoita.” Mutta sen sijaan hän kyllä monet kerrat sanoi: ”Tulkaa minun tyköni kaikki *työtätekevät*, ja annan teille levon – hengellistä voimaa.” Mestarin ies on tosiaankin kevyt, mutta vaikka niin onkin, hän ei sitä kenellekään pakota; jokaisen yksilön on itse omasta vapaasta tahdostaan otettava tämä ies.

141:3.8 (1590.3) Jeesus toi julki, että voitto on saavutettavissa uhrauksin, uhraamalla ylpeys ja itsekkyys. Armeliaisuutta osoittaen hänen tarkoituksenaan oli tuoda esille, miten päästään hengelliseen vapauteen kaikesta kaunaisuudesta, kaikista mielipahan aiheista, kiukusta ja itsekkäästä vallan- ja kostonhalusta. Ja kun hän sanoi ”älkää tehkö pahalle vastarintaa”, hän selitti myöhemmin, ettei hänen tarkoituksenaan ollut katsoa syntiä läpi sormien eikä neuvoa veljeilemään pahuuden kanssa. Hänen tarkoituksensa oli pikemminkin opettaa anteeksiantamusta kuin sitä, ”ettei pidä vastustaa oman persoonallisuutensa huonoa kohtelua, omien omanarvontunteidensa pahantahtoista loukkaamista”.

4. Opetus Isästä

141:4.1 (1590.4) Amathuksessa oleskellessaan Jeesus vietti paljon aikaa apostolien seurassa ja antoi heille opetusta uudesta

jumalakäsityksestä. Hän juurruttamalla juurrutti heidän mieleensä, että *Jumala on Isä*, ei mikään suuri ja mahtava kirjanpitäjä, jonka tärkeimpänä puuhana on viedä kirjoihin vahingoittavia merkintöjä maan päällä olevista erehtyvistä lapsistaan, rekisteröidä kaikki synnit ja pahat teot käytettäviksi heitä vastaan, sitten kun hän myöhemmin istuu tuomitsemassa heitä koko luomakunnan oikeudenmukaisena Tuomarina. Juutalaiset olivat jo kauan aikaa hahmottaneet Jumalan kuninkaaksi, jonka valta ulottuu kaikkien yli; jopa kansakunnan Isäksi; mutta suurilla kuolevaisjoukoilla ei milloinkaan aiemmin ollut ollut käsitystä Jumalasta *yksilön* rakastavana Isänä.

141:4.2 (1590.5) Vastaukseksi Tuomaksen esittämään kysymykseen ”Kuka tämä valtakunnan Jumala on?” Jeesus sanoi: ”Jumala on *sinun* Isäsi, ja uskonto – minun evankeliumini – ei ole sen enempää eikä sen vähempää kuin sen totuuden uskoon pohjautuvaa tunnustamista, että sinä olet hänen poikansa. Ja olen lihallisessa hahmossa täällä teidän keskuudessanne, jotta omassa elämässäni ja opetuksissani tekisin nämä kummatkin käsitykset selviksi.”

141:4.3 (1590.6) Jeesus koetti myös vapauttaa apostoliensa mielen käsityksestä, jonka mukaan eläinten uhraaminen on uskonnollinen velvollisuus. Mutta nämä miehet, jotka oli totutettu päivittäisen uhrin uskontoon, olivat hitaita käsittämään, mitä hän tarkoitti. Mestari ei kuitenkaan uupunut opettamaan. Kun hän ei yhden havainnollistuksen avulla onnistunut tavoittamaan kaikkien apostolien ajatusmaailmaa, hänellä oli tapana muotoilla sanomansa

uudelleen ja käyttää asian havainnollistamiseksi toisentyyppistä vertauskuvaa.

141:4.4 (1590.7) Tähän samaan aikaan Jeesus ryhtyi antamaan kahdelletoista apostolille yksityiskohtaisempaa opetusta heidän tehtävästään ”lohduttaa kärsiviä ja hoivata sairaita”. Mestari opetti heille paljon ihmisen kokonaisuudesta – siitä ruumiin, mielen ja hengen yhteenliittymästä, josta yksittäinen mies tai nainen muodostuu. Jeesus kertoi tovereilleen niistä kolmesta kärsimyksen muodosta, jotka nämä kohtaisivat, ja jatkoi esitystään selittämällä, miten heidän tulisi hoivata kaikkia, jotka kärsivät ihmisen sairauden aiheuttamista murheista. Hän opetti heitä tunnistamaan:

141:4.5 (1591.1) 1. Ruumiin taudit – vaivat, joita yleisesti pidetään fyysisinä sairauksina.

141:4.6 (1591.2) 2. Mielen häiriötilat – ne ei-fyysiset vaivat, joita myöhemmin on alettu pitää emotionaalisina ja mentaalisina vaikeuksina ja häiriöinä.

141:4.7 (1591.3) 3. Pahojen henkien vallassa olemisen.

141:4.8 (1591.4) Useissa eri yhteyksissä Jeesus selvitti apostoleilleen näiden tuolloin monesti myös saastaisiksi hengiksi kutsuttujen pahojen henkien olemusta ja jonkin verran myös niiden alkuperää. Mestari oli hyvin tietoinen pahojen henkien vallassa olemisen ja mielenvikaisuuden välillä vallinneesta erosta, mutta apostolit eivät sitä tienneet. Heidän rajalliset tietonsa Urantian varhaishistoriasta huomioon ottaen Jeesuksen ei myöskään ollut mahdollista ryhtyä

tekemään tästä asiasta täysin ymmärrettävää. Mutta näihin pahoihin henkiin viitatessaan hän sanoi heille moneen kertaan: ”Ne eivät sen jälkeen enää ahdistele ihmisiä, kun olen noussut taivaassa olevan Isäni luokse ja kun olen vuodattanut henkeni kaiken lihan päälle aikoihin, jolloin valtakunta tulee suurella voimalla ja hengellisessä kunniassa.”

141:4.9 (1591.5) Viikko viikon perään ja kuukausi kuukauden jälkeen apostolit kiinnittivät koko tämän vuoden ajan aina vain enemmän huomiota sairaille osoitettavaan parantavaan hoivaan.

5. Hengellinen yhtenäisyys

141:5.1 (1591.6) Yksi merkittävimmistä Amathuksessa pidetyistä iltakeskusteluista oli istunto, jonka keskustelunaiheena oli hengellinen yhtenäisyys. Jaakob Sebedeus oli esittänyt kysymyksen: ”Mestari, miten opimme näkemään asiat samalla tavalla ja pääsemään sillä keinoin entistä laajempaan sopusointuun keskuudessamme?” Kun Jeesus kuuli tämän kysymyksen, hänen hengessään kuohahti sen verran, että hän vastasi: ”Jaakob, Jaakob, milloin olen teille opettanut, että teidän kaikkien pitäisi nähdä asiat samalla tavalla? Olen tullut tähän maailmaan julistamaan hengellistä vapautta siinä tarkoituksessa, että kuolevaiset saisivat kyvyn elää Jumalan edessä omintakeisuuden ja vapauden värittämää yksilöllistä elämää. En halua, että sosiaalinen harmonia ja veljesten välinen rauha ostetaan uhraamalla vapaa persoonallisuus ja hengellinen

omintakeisuus. Mitä minä teiltä, apostolini, vaadin, on *hengen yhtenäisyyttä* – ja sitä voitte kokea siitä ilosta, että olette yhtenä miehenä vihkiytyneet täydestä sydämestänne täyttämään taivaassa olevan Isäni tahdon. Hengellisesti *samanlaisia ollaksenne* teidän ei tarvitse nähdä samalla tavoin, tuntea samalla tavoin eikä edes ajatella samalla tavoin. Hengellinen yhtenäisyys juontuu siitä tietoisuudesta, että teistä jokaisen sisimmässä asuu ja teitä jokaista yhä enemmän hallitsee taivaallisen Isän antama henkilahja. Apostolisen harmonianne pitää versoa siitä tosiasiasta, että teistä itse kunkin henkinen toivo on alkuperänsä, olemuksensa ja kohtalonsa osalta yhdenkaltainen.

141:5.2 (1591.7) ”Tällä tavoin saatatte kokea, miten henkitarkoituksen ja henkiymmärryksen täydelliseksi käynyt yhtenäisyys versoaa keskinäisestä tietoisuudestanne siitä seikasta, että teissä itse kussakin elävä Paratiisin henki on identtinen. Ja saatte nauttia kaikesta tästä perinpohjaisesta hengellisestä yhtenäisyydestä siitä huolimatta, että älyllisessä ajattelussanne, temperamenttinne mukaisessa tunne-elämässänne ja sosiaalisessa käyttäytymisessänne vallitsee yksilöllisten asenteiden äärimmäinen erilaisuus. Persoonallisuutenne saattavat olla virkistävän moninaisia ja merkittävänkin erilaisia, kun hengellinen olemuksenne ja Jumalan palvontana ja veljellisenä rakkautena ilmenevät hedelmät sen sijaan saattavat olla niin yhtenäisiä, ettei kukaan niistä, jotka elämäänne seuraavat, voi välttyä panemasta merkille tätä hengen yhdenkaltaisuutta ja sielun yhtenäisyyttä. He huomaavat teidän olleen minun kanssani ja teidän sen myötä oppineen – ja oppineen

hyväksyttävästi –, miten täytetään taivaassa olevan Isän tahto. Voitte päästä yhtenäisyyteen Jumalan palvelemisen osalta jopa siinä tapauksessa, että suoritatte tätä palvelua sen menetelmän mukaisesti, joka määräytyy omista alkuperäisistä mielen, ruumiin ja sielun kyvyistänne.

141:5.3 (1592.1) ”Teidän henkiyhtenäisyytenne merkitsee kahta seikkaa, joiden havaitaan aina harmonisoituvan yksilöllisten uskovaisten elämässä: Ensiksi, teillä on yhteinen motiivi elinikäiseen palvelemiseen; haluatte ennen muuta täyttää taivaassa olevan Isän tahdon. Toiseksi, teillä kaikilla on yhteinen olemassaolon tarkoitus; teidän kaikkien tavoitteena on löytää taivaassa oleva Isä, ja osoittaa sillä keinoin universumille, että teistä on tullut hänen kaltaisiaan.”

141:5.4 (1592.2) Kahtatoista apostolia kouluttaessaan Jeesus palasi monet kerrat tähän aiheeseen. Yhä uudelleen hän kertoi heille, ettei hän halunnut häneen uskovien dogmatisoituvan ja standardisoituvan edes hyvien ihmisten esittämiin uskonnollisiin tulkintoihin sitoutumalla. Kerran toisensa jälkeen hän varoitti apostolejaan laatimasta uskonkappaleita ja vakiinnuttamasta traditioita välineiksi, joilla ohjataan ja valvotaan valtakunnan evankeliumiin uskovia.

6. Viimeinen viikko Amathuksessa

141:6.1 (1592.3) Viimeisen Amathuksessa vietetyn viikon loppupuolella Simon Selootti toi Jeesuksen luo erään Damaskoksessa

liiketoimintaa harjoittavan Teherma-nimisen persialaisen. Teherma oli kuullut Jeesuksesta ja oli hänet tavatakseen tullut Kapernaumiin ja saatuaan siellä tietää, että Jeesus oli apostoleineen lähtenyt kulkemaan Jordanin vartta alavirtaan kohti Jerusalemia, hän oli sonnustautunut taipaleelle löytääkseen Jeesuksen. Andreas oli vienyt Teherman Simonin luo saamaan opetusta. Simon piti persialaista ”tulenpalvojana”, vaikka Teherma ei säästänyt vaivojaan selittäessään, että tuli oli vain Puhtaan ja Pyhän näkyvä symboli. Jeesuksen kanssa keskusteltuaan persialainen toi julki aikomuksensa jäädä paikalle useiksi päiviksi seuraamaan opetusta ja kuuntelemaan julistusta.

141:6.2 (1592.4) Simon Selootin ja Jeesuksen ollessa kahden Simon kysyi Mestarilta: ”Mikä siinä on, etten saanut häntä puolelleni? Miksi hän niin kovasti teki minulle tenää ja sitten niin auliisti käänsi kuulevan korvansa sinun puoleesi?” Jeesus vastasi: ”Simon, Simon, kuinka monta kertaa olenkaan neuvonut sinua, että sinun tulisi luopua kaikista pyrkimyksistä ottaa pelastusta etsivien sydämestä *pois* jotakin? Kuinka usein olenkaan käskenyt sinua ponnistelemaan vain sen puolesta, että tuot jotakin näiden isoavien sielujen *sisälle?* Johdata ihmiset valtakuntaan, eikä aikaakaan, kun valtakunnan suuret ja elävät totuudet karkottavat kaiken, mikä on vakavaa erhettä. Kun olet esittänyt kuolevaiselle sen hyvän uutisen, että Jumala on hänen isänsä, sitä helpompi sinun on saada hänet vakuuttumaan siitä, että hän on todellisuudessa Jumalan poika. Ja sen tehtyäsi olet tuonut pelastuksen valon hänelle, joka kyyhötti pimeässä. Simon, kun Ihmisen Poika ensimmäisen kerran tuli

luoksesi, tuliko hän kieltäen Mooseksen ja profeetat ja julistaen uutta ja parempaa elämän tietä? Ei. En tullut ottamaan pois, mitä olette esi-isiltänne saaneet, vaan tulin esittämään teille täydellistetyn näkemyksen siitä, minkä isänne näkivät vain osittain. Mene siis, Simon, opettamaan ja saarnaamaan valtakuntaa, ja kun olet saattanut ihmisen turvallisesti ja varmasti valtakuntaan, niin vasta sitten kun hän tulee luoksesi kyselyineen, on oikea aika antaa opetusta asteittain tapahtuvasta sielun edistymisestä Jumalan valtakunnassa."

141:6.3 (1592.5) Simonia nämä sanat hämmästyttivät, mutta hän teki, kuten Jeesus oli häntä neuvonut, ja persialainen Teherma luettiin kohta niihin, jotka astuivat sisälle valtakuntaan.

141:6.4 (1592.6) Saman päivän iltana Jeesus puhui apostoleille uudesta elämästä valtakunnassa. Hän sanoi muun muassa: "Astuessanne valtakuntaan te synnytte uudesti. Ette voi opettaa syvällisiä hengen asioita niille, jotka ovat syntyneet vain lihasta. Huolehtikaa ensin siitä, että ihmiset syntyvät hengestä, ennen kuin koetatte opettaa heille korkeampia hengen teitä. Älkää ryhtykö näyttämään ihmisille temppelin ihanuuksia, ennen kuin olette ensin vieneet heidät temppeliin. Esitelkää ihmiset Jumalalle ja Jumalan poiki*na*, ennen kuin käsittelette opinkappaleita Jumalan isyydestä ja ihmisten poikaudesta. Älkää kiistelkö ihmisten kanssa – olkaa aina kärsivällisiä. Tämä ei ole teidän valtakuntanne; olette vain lähettiläitä. Yksinkertaisesti menkää ja julistakaa: Tämä on taivaan valtakunta – Jumala on isänne, ja olette hänen poikiaan, ja tämä

hyvä sanoma, jos sen varauksetta uskotte, *on* ikuinen pelastuksenne.”

141:6.5 (1593.1) Amathuksessa-oleskelun kuluessa apostolit edistyivät pitkälle. Mutta he olivat varsin pettyneitä siksi, ettei Jeesus suostunut esittämään mitään ehdotuksia siitä, miten he menettelisivät Johanneksen opetuslasten suhteen. Tärkeästä kastekysymyksestäkin Jeesus tyytyi vain sanomaan: ”Johannes tosiaankin kastoi vedellä, mutta taivaan valtakuntaan astuessanne teidät kastetaan Hengellä.”

7. Jordanin vastarannan Betaniassa

141:7.1 (1593.2) Helmikuun 26. päivänä Jeesus, hänen apostolinsa ja suuri joukko seuraajia taivalsivat Jordanin vartta alavirtaan Pereassa Betanian lähistöllä sijaitsevalle kahluupaikalle, eli paikalle, jossa Johannes ensi kerran julisti tulevasta valtakunnasta. Jeesus jäi apostoleineen sinne. He opettivat ja saarnasivat neljän viikon ajan, ennen kuin jatkoivat matkaansa Jerusalemiin.

141:7.2 (1593.3) Heidän toisena Jordanin takaisessa Betaniassa viettämänsä viikon aikana Jeesus vei Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kolmeksi päiväksi lepäämään joen vastarannan kukkuloille Jerikon eteläpuolella. Mestari opetti näille kolmelle apostolille taivaan valtakunnasta monia uusia ja entistä pitemmälle

meneviä totuuksia. Tässä tehtävää esitystä varten järjestelemme ja luokittelemme nämä opetukset uudelleen seuraavalla tavalla:

141:7.3 (1593.4) Jeesus koetti selvittää heille, että hän halusi opetuslasten, jotka olivat saaneet maistaa valtakunnan hyviä henkirealiteetteja, elävän tässä maailmassa niin, että ihmiset *nähdessään* heidän tapansa viettää elämää, tulisivat valtakuntatietoisiksi ja että nämä sitä kautta tuntisivat kutsumusta esittää uskoville kysymyksiä siitä, mitkä olivat valtakunnan tiet. Kaikki sellaiset vilpittömät totuudenetsijät ovat aina iloisia *kuullessaan* ilosanoman uskon vuoksi annettavasta lahjasta, joka takaa pääsyn valtakuntaan ikuisine ja jumalallisine henkirealiteetteineen.

141:7.4 (1593.5) Mestari pyrki juurruttamaan kaikkien valtakunnan evankeliumin opettajien mieleen, että heidän ainoana asianaan oli tuoda yksittäisen ihmisen tietoon, että Jumala on hänen Isänsä – johdattaa tämä yksilö tiedostamaan oma poikautensa, ja sen jälkeen esitellä tämä sama ihminen Jumalalle hänen uskonpoikanaan. Nämä perusluonteiset ilmoitukset toteutuvat molemmat Jeesuksessa. Hänestä tuli toden totta ”tie, totuus ja elämä”. Jeesuksen uskonto perustui kokonaan siihen, että hän eli lahjoittautumaelämänsä maan päällä. Tästä maailmasta poistuessaan Jeesus ei jättänyt jälkeensä kirjoja, lakeja tai muita sellaisia ihmisten organisaation muotoja, jotka vaikuttaisivat yksilön uskonnolliseen elämään.

141:7.5 (1593.6) Jeesus teki selväksi, että hän oli tullut solmimaan ihmisiin henkilökohtaiset ja ikuiset suhteet, joiden tulisi käydä iäti kaikkien muiden ihmissuhteiden edellä. Ja hän tähdensi, että tämän

läheisen hengellisen yhteenkuuluvaisuuden oli määrä laajeta niin, että sen piiriin kuuluisivat kaikki ihmiset kaikkina aikakausina ja kaikista sosiaalisista oloista kaikkien kansojen keskuudessa. Hänen lapsilleen tarjoamansa ainoa palkinto oli: tässä maailmassa – hengellinen ilo ja yhteys Jumalaan; seuraavassa maailmassa – ikuinen elämä olemalla mukana Paratiisin-Isän jumalallisten henkirealiteettien etenemisessä.

141:7.6 (1593.7) Jeesus painotti erityisesti kahta totuutta, joita hän kutsui valtakuntaa käsittelevässä opetuksessa kahdeksi kaikkein tärkeimmäksi totuudeksi. Ja nämä ovat: pelastuksen saavuttaminen uskon – ja vain uskon – kautta, mihin liittyi vallankumouksellinen opetus siitä, että ihminen saavuttaa vapauden vilpittömästi totuuden tunnistamalla: ”Tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teidät vapaiksi.” Jeesus oli lihalliseen hahmoon ilmaantunut totuus, ja hän lupasi lähettää Totuuden Henkensä kaikkien lastensa sydämeen, sitten kun hän olisi palannut taivaassa olevan Isänsä tykö.

141:7.7 (1594.1) Mestari opetti näille apostoleille perustotuuksia kokonaista aikakautta maan päällä ajatellen. Hänen opetuksiaan olivat useinkin kuuntelemassa nämä apostolit, vaikka hänen sanansa todellisuudessa oli tarkoitettu muiden maailmojen innoitukseksi ja mielenylennykseksi. Hän oli esimerkkinä uudesta ja omaperäisestä elämän järjestyksestä. Ihmisen näkökulmasta katsottuna hän oli tosiaankin juutalainen, mutta hän eli elämänsä tämän maailman kuolevaisen hahmossa koko maailmaa varten.

141:7.8 (1594.2) Jeesus selitti, että varmistaakseen Isänsä tunnistetuksi tulemisen valtakuntasuunnitelman esilletulossa hän oli jättänyt

”maan mahtavat” tarkoituksellisesti huomiotta. Hän aloitti työnsä köyhien parissa, juuri sen yhteiskuntaluokan keskuudessa, jota useimmat aikaisempien aikojen kehitysuskonnot olivat suuresti laiminlyöneet. Hän ei halveksinut yhtäkään ihmistä. Hänen hankkeensa oli maailmanlaajuinen, jopa universaalinen. Hän oli niin peloton ja painokas näitä ajatuksia julistaessaan, että jopa Pietari, Jaakob ja Johannes tunsivat kiusausta ajatella hänen mahdollisesti olevan järjiltään.

141:7.9 (1594.3) Hän koetti varovaisesti tuoda näiden apostolien tietoisuuteen sen totuuden, että hän ei suinkaan ollut tullut suorittamaan lahjoittautumistehtäväänsä vain antaakseen esimerkin muutamalle tämän maailman luodulle vaan asettaakseen ja osoittaakseen ihmiselämää koskevan normin koko universuminsa kaikkien maailmojen kaikille kansoille. Ja tämä normi hipoi korkeinta täydellisyyttä, jopa Universaalisen Isän lopullista hyvyyttä. Mutta apostolit eivät kyenneet ymmärtämään hänen sanojensa merkitystä.

141:7.10 (1594.4) Hän ilmoitti, että hän oli tullut toimiakseen opettajana, joka oli lähetetty taivaasta esittämään hengellistä totuutta aineelliselle mielelle. Ja täsmälleen niin hän teki. Hän oli opettaja, ei saarnaaja. Ihmisen näkökulmasta katsottuna Pietari oli paljon Jeesusta tehokkaampi saarnaaja. Jeesuksen saarnaaminen oli varsin vaikuttavaa hänen ainutlaatuisen persoonallisuutensa ansiosta, eikä niinkään vastustamattoman kaunopuheisuuden tai emotionaalisen puhuttelevuuden takia. Jeesus puhui suoraan ihmisten sielulle. Hän

oli ihmisen hengen opettaja, mutta mielen kautta. Hän eli ihmisten parissa.

141:7.11 (1594.5) Juuri tässä tilaisuudessa Jeesus toi Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen tietoon, että hänen toimintaansa maan päällä joissakin suhteissa rajoitti hänen ”korkeuksissa olevan kumppaninsa” antama valtakirja, ja näin sanoessaan hän viittasi Paratiisin-veljensä Immanuelin ennen lahjoittautumista antamiin ohjeisiin. Hän kertoi heille tulleensa täyttämään Isänsä tahdon ja vain Isänsä tahdon. Kun hänen vaikuttimenaan siis oli ehdoton tarkoitusperien selkeys, maailmassa esiintyvä pahuus ei häntä ahdistumiseen asti vaivannut.

141:7.12 (1594.6) Apostolit alkoivat vähitellen panna merkille Jeesuksen teeskentelemättömän ystävällisyyden. Vaikka Mestaria oli helppo lähestyä, hän eli kuitenkin aina kaikista ihmisistä riippumattomana ja heidän yläpuolellaan. Hetkeäkään hän ei koskaan antanut minkään puhtaasti kuolevaiselle ominaisen vaikutteen määräillä itseään, eikä hän ollut heiveröisestä inhimillisestä arviointikyvystä riippuvainen. Hän ei piitannut yleisestä mielipiteestä, eikä ylistely häneen vaikuttanut. Hän ei montakaan kertaa pysähtynyt oikomaan väärinkäsityksiä tai paheksumaan vääristelyä. Neuvoa ei hän koskaan pyytänyt yhdeltäkään ihmiseltä; hän ei koskaan esittänyt rukouspyyntöjä.

141:7.13 (1594.7) Jaakobia hämmästytti, kuinka Jeesus tuntui näkevän lopun alusta. Mestari näytti varsin harvoin yllättyvän. Hän ei koskaan kiihtynyt, harmistunut eikä joutunut ymmälle. Yhdeltäkään ihmiseltä hän ei koskaan pyytänyt anteeksi. Hän oli toisinaan murheissaan, muttei koskaan masentunut.

141:7.14 (1594.8) Johannes havaitsi muita selvemmin, että kaikista jumalallisista ominaisuuksistaan huolimatta Jeesus oli silti ihminen. Jeesus eli ihmisenä ihmisten joukossa ja ymmärsi, rakasti ja osasi käsitellä ihmisiä. Henkilökohtaisessa elämässään hän oli perin juurin inhimillinen ja silti perin juurin virheetön. Ja hän oli aina epäitsekäs.

141:7.15 (1595.1) Vaikkeivät Pietari, Jaakob ja Johannes paljon kyenneetkään ymmärtämään siitä, mitä Jeesus tässä tilaisuudessa sanoi, hänen ylevät sanansa jäivät kytemään heidän sydämeensä, ja ristiinnaulitsemisen ja kuolleistaheräämisen jälkeen ne syttyivät liekkiin ja rikastuttivat ja ilahduttivat suuresti heidän myöhempää toimintaansa. Eikä ole mikään ihme, etteivät nämä apostolit Mestarin sanoja kokonaan käsittäneet, sillä hän hahmotteli heille uutta aikakautta koskevat kaavailut.

8. Toiminta Jerikossa

141:8.1 (1595.2) Koko jordanintakaisessa Betaniassa vietetyn neliviikkoisjakson ajan Andreas määräsi useita kertoja joka viikko apostoliparin päiväksi tai pariksi Jerikoon. Johanneksella oli Jerikossa monia uskovia, ja useimmat näistä ottivat ilolla vastaan Jeesuksen ja hänen apostoliensa edistyneemmät opetukset. Näillä Jerikon-käynneillä apostolit alkoivat entistä tarkemmin toteuttaa Jeesuksen ohjeita sairaiden hoivaamisesta. He kävivät kaupungin jokaisessa talossa ja koettivat lohduttaa jokaista kärsivää henkilöä.

141:8.2 (1595.3) Apostolit toimivat Jerikossa myös jonkin verran julkisuudessa, mutta etupäässä heidän ponnistuksensa olivat hiljaisempaa ja henkilökohtaisempaa laatua. He tekivät nyt sen havainnon, että valtakunnan hyvä sanoma oli sairaille suureksi lohdutukseksi; että heidän viestinsä mukana kulkeutui vaivaisille parannusta. Ja juuri Jerikossa Jeesuksen kahdelletoista apostolille antamaa kehotusta siitä, että heidän tuli saarnata valtakunnan ilosanomaa ja hoivata kärsiviä, pantiin ensi kertaa täysimääräisesti täytäntöön.

141:8.3 (1595.4) Taittaessaan matkaa Jerusalemia kohti he pysähtyivät Jerikoon, ja siellä heidät tavoitti muuan Mesopotamiasta saapunut lähetystö, joka oli tullut käymään keskusteluja Jeesuksen kanssa. Apostolit olivat suunnitelleet viettävänsä siellä vain päivän, mutta kun nämä idästä tulleet totuudenetsijät saapuivat, Jeesus vietti kolme päivää heidän seurassaan, ja he menivät takaisin Eufratin varren koteihinsa onnellisina siitä, että tiesivät taivaan valtakunnan uudet totuudet.

9. Lähtö Jerusalemiin

141:9.1 (1595.5) Maanantaina, maaliskuun viimeisenä päivänä, Jeesus ja apostolit aloittivat matkansa ylös kukkuloille ja kohti Jerusalemia. Betanian Lasarus oli käynyt kahdesti Jordanin varressa tapaamassa Jeesusta, ja kaikki oli järjestetty valmiiksi Mestarin ja hänen

apostoliensa pitää tukikohtaansa Lasaruksen ja tämän sisarten luona Betaniassa niin kauan kuin nämä halusivat viipyä Jerusalemissa.

141:9.2 (1595.6) Johanneksen opetuslapset jäivät Jordanin vastarannan Betaniaan, jossa he opettivat ja kastoivat kansanjoukkoja, joten Jeesuksen saapuessa Lasaruksen kotiin hänen seurassaan olivat vain kaksitoista apostolia. Jeesus ja apostolit viipyivät siellä viisi päivää lepäämässä ja virkistäytymässä, ennen kuin jatkoivat matkaansa Jerusalemiin pääsiäiseksi. Martan ja Marian elämässä oli merkkitapaus saada näin Mestari ja hänen apostolinsa veljensä kotiin, jossa he saattoivat huolehtia heidän tarpeistaan.

141:9.3 (1595.7) Sunnuntaiaamuna, huhtikuun 6. päivänä, Jeesus ja apostolit menivät alas Jerusalemiin. Ja tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin Mestari ja kaikki kaksitoista apostolia olivat siellä yhdessä.

Luku 142

Pääsiäinen Jerusalemissa

142:0.1 (1596.1) KOKO huhtikuun ajan Jeesus ja apostolit toimivat Jerusalemissa, ja iltaisin he poistuivat kaupungista viettääkseen yönsä Betaniassa. Jeesus itse vietti joka viikko yön tai kaksi Jerusalemissa erään kreikanjuutalaisen, Flaviuksen kodissa, jonne monet vaikutusvaltaiset juutalaiset tulivat salaa häntä tapaamaan.

142:0.2 (1596.2) Ensimmäisenä Jerusalemin-päivänä Jeesus kävi vuosientakaisen ystävänsä Hannaksen luona, joka oli entinen ylipappi ja Sebedeuksen vaimon, Salomen, sukulainen. Hannas oli kuullut puhuttavan Jeesuksesta ja hänen opetuksistaan, ja kun Jeesus pistäytyi ylipapin kodissa, hänet otettiin vastaan varsin pidättyvästi. Huomatessaan ylipapin penseyden Jeesus poistui talosta välittömästi ja sanoi lähtiessään: ”Pelko on ihmisen suurin orjuuttaja, ja ylpeys hänen suuri heikkoutensa. Annatko vietellä itsesi näiden ilon ja vapauden hävittäjien orjuuteen?” Mutta Hannas ei vastannut mitään. Mestari ei tavannutkaan Hannasta

toistamiseen, ennen kuin sinä hetkenä, jolloin tämä istui vävynsä rinnalla Ihmisen Pojan tuomarina.

1. Opetusta temppelissä

142:1.1 (1596.3) Koko tämän kuukauden ajan Jeesus tai joku apostoleista oli päivittäin temppelissä opettamassa. Kun pääsiäisvieraita alkoi olla niin paljon, etteivät kaikki päässeet sisälle kuuntelemaan temppelissä annettua opetusta, apostolit johtivat monia opetusryhmiä pyhien temppelitilojen ulkopuolella. Heidän sanomansa pääsisältönä oli:

142:1.2 (1596.4) 1. Taivaan valtakunta on lähellä.

142:1.3 (1596.5) 2. Uskomalla Jumalan isyyteen saatte astua taivaan valtakuntaan ja tulla sen myötä Jumalan pojiksi.

142:1.4 (1596.6) 3. Rakkaus on se sääntö, jonka mukaan valtakunnassa eletään – ja rakkaus on ylivertaista omistautumista Jumalalle, samalla kun rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään.

142:1.5 (1596.7) 4. Isän tahdon totteleminen, hengen hedelmien tuottaminen omassa henkilökohtaisessa elämässään, on valtakunnan laki.

142:1.6 (1596.8) Pääsiäisenviettoon saapuneet kansanjoukot kuulivat Jeesuksen äskeisen opetuksen, ja sadat heidän joukossaan riemuitsivat tästä hyvästä sanomasta. Jeesus ja hänen apostolinsa alkoivat olla pääpapeille ja juutalaisten vallanpitäjille suuri huolen

aihe, ja he kävivät keskenään väittelyjä siitä, miten näiden suhteen pitäisi menetellä.

142:1.7 (1596.9) Temppelin sisällä ja sen liepeillä suorittamansa opetustyön lisäksi apostolit ja muut uskovat tekivät pääsiäisvieraiden keskuudessa paljon henkilökohtaista työtä. Nämä asiasta kiinnostuneet miehet ja naiset veivät tiedon Jeesuksen sanomasta näiltä pääsiäisjuhlilta Rooman valtakunnan kaukaisimpiinkin osiin ja myös itään. Tästä alkoi valtakunnan evankeliumin leviäminen ulkopuoliseen maailmaan. Jeesuksen työn ei ollut enää määrä rajoittua Palestiinaan.

2. Jumalan viha

142:2.1 (1597.1) Jerusalemin pääsiäisjuhlille osallistui muuan Jaakob, varakas juutalaiskauppias Kreetalta, ja hän tuli Andreaksen luo pyytäen saada tavata Jeesusta yksityisesti. Andreas järjesti niin, että tämä salainen tapaaminen Jeesuksen kanssa pidettiin Flaviuksen kotona seuraavan päivän iltana. Mies ei kyennyt ymmärtämään Mestarin opetuksia, ja hän tuli, koska halusi saada täsmällisempää tietoa Jumalan valtakunnasta. Jaakob sanoi Jeesukselle: ”Mutta, Rabbi, Mooses ja muinaiset profeetathan kertovat, että Jahve on kiivas Jumala, jonka viha on suurta ja kiukku ankaraa. Profeetat sanovat hänen vihaavan pahantekijöitä ja kostavan niille, jotka eivät hänen lakiaan tottele. Sinä ja opetuslapsesi opetatte meille Jumalan olevan hyvä ja sääliväinen Isä, joka niin rakastaa kaikkia ihmisiä,

että haluaisi ottaa heidät kernaasti vastaan tähän uuteen taivaan valtakuntaan, jonka te julistatte olevan kovastikin lähellä.”

142:2.2 (1597.2) Jaakobin puhuttua sanottavansa Jeesus vastasi: ”Jaakob, olet esittänyt oikein niiden muinaisten profeettojen opetukset, jotka opettivat oman sukupolvensa lapsia sen mukaan, miten valistuneita heidän päivinään oltiin. Isämme Paratiisissa on muuttumaton. Mutta käsitys hänen olemuksestaan on sitten Mooseksen päivien laajentunut ja kasvanut; ajatellaanpa vain, mitä Aamos aikanaan opetti, tai mitä sai kuulla profeetta Jesajan sukupolvi. Ja nyt olen tullut minä lihallisessa hahmossa paljastaakseni Isän uudessa kunniassa ja tuodakseni julki hänen rakkautensa ja armeliaisuutensa kaikkia ihmisiä kohtaan kaikissa maailmoissa. Kun tämän valtakunnan evankeliumi kaikille ihmisille osoitettavasta hyvästä mielestä ja hyvästä tahdosta kertovine viesteineen leviää koko maailmaan, sitä mukaa kaikkien kansakuntien perheiden keskuuteen kehittyy entisestään kohentuneet ja paremmat suhteet. Ajan myötä isät ja heidän lapsensa rakastavat toisiaan yhä enemmän, ja näin saadaan aikaan parempi ymmärrys taivaassa olevan Isän tuntemasta rakkaudesta hänen maan päällä olevia lapsiaan kohtaan. Muista, Jaakob, että hyvä ja oikea isä ei rakasta perhettään vain kokonaisuutena – perheenä – vaan hän rakastaa aidosti myös jokaista *yksittäistä* perheenjäsentä ja kantaa hänestä hellää huolta.”

142:2.3 (1597.3) Taivaallisen Isän luonteesta melko laajasti luennoituaan Jeesus piti tauon sanoakseen: ”Monilapsisen perheen isänä sinä, Jaakob, tiedät hyvin sanojeni totuudellisuuden.” Ja Jaakob sanoi: ”Mutta, Mestari, kuka sinulle kertoi, että olisin kuuden lapsen isä?

Miten sinä minusta sellaista tiesit?” Ja Mestari vastasi: ”Riittäköön kun sanon, että Isä ja Poika tietävät kaiken, sillä he toden totta näkevät kaiken. Koska sinä maisena isänä rakastat lapsiasi, täytyy sinun nyt hyväksyä tosiasiaksi taivaallisen Isän *sinua* kohtaan tuntema rakkaus – ei pelkästään kaikkia Abrahamin lapsia kohtaan vaan nimenomaan sinua kohtaan, yksilöllistä sieluasi kohtaan.”

142:2.4 (1597.4) Sitten Jeesus jatkoi puhettaan sanoen: ”Kun lapsesi ovat hyvin nuoria ja kypsymättömiä ja kun sinun pitää kurittaa heitä, he voivat tulla sellaisiin ajatuksiin, että heidän isänsä on kiivas ja on suuttumuksentäyteisen vihan vallassa. Kypsymättömyydeltään he eivät kykene näkemään rangaistuksen taakse huomatakseen isän kaukokatseisen ja kasvattavan kiintymyksen. Mutta kun näistä samoista lapsista tulee aikuisia miehiä ja naisia, eikö olisikin heidän puoleltaan melkoista tyhmyyttä takertua näihin aikaisempiin ja väärinymmärryksestä johtuviin käsityksiin isästään? Miehiä ja naisia kun ovat, heidän tulisi nyt nähdä heidän isänsä tuntema rakkaus kaikissa näissä elämänsä alkuvaiheen kurinpitotoimissa. Eikö ihmiskunnankin tulisi vuosisatojen saatossa alkaa entistä paremmin ymmärtää taivaassa olevan Isän todellista olemusta ja rakastavaa luonnetta? Mitä hyötyä teillä on toinen toistaan seuraavista hengellisesti valistetuista sukupolvista, jos itsepintaisesti näette Jumalan edelleenkin siten kuin Mooses ja profeetat hänet näkivät? Sanon sinulle, Jaakob, että sinun tulisi käsillä olevan hetken tarjoamassa kirkkaassa valossa nähdä Isä niin kuin ei kukaan niistä, jotka ovat menneet edeltäsi, ole häntä koskaan ennen nähnyt. Ja tällä tavoin hänet nähdessäsi sinun tulisi riemuiten astua sisälle

siihen valtakuntaan, jossa tällainen armelias Isä hallitsee, ja sinun tulisi pyrkiä siihen, että hänen rakkaudentäyteinen tahtonsa vastedes hallitsee elämääsi.”

142:2.5 (1598.1) Ja Jaakob vastasi: ”Rabbi, minä uskon; haluan, että johdatat minut Isän valtakuntaan.”

3. Jumalakäsitys

142:3.1 (1598.2) Kaksitoista apostolia, joista useimmat olivat kuunnelleet edellä kerrottua Jumalan luonteesta käytyä keskustelua, esittivät samana iltana Jeesukselle monta kysymystä taivaallisesta Isästä. Mestarin vastaukset näihin kysymyksiin on parasta esittää yhteenvetona seuraavin nykyisen kielenkäytön mukaisin ilmaisuin:

142:3.2 (1598.3) Jeesus nuhteli lempeästi kahtatoista apostolia, kun hän asiasisältönsä osalta toistettuna sanoi: Ettekö tunne Israelin kansan perimätietoja niiltä osin, kuin ne liittyvät Jahve-käsitteen kehitykseen, ja oletteko tietämättömiä siitä, mitä pyhissä kirjoituksissa Jumalaa käsittelevän opinkappaleen osalta sanotaan? Ja sitten Mestari ryhtyi opettamaan apostoleille jumaluuskäsityksen kehitystä juutalaiskansan koko kehityskaaren ajalta. Hän pyysi kiinnittämään huomiota seuraaviin jumalakäsityksen kehitysvaiheisiin:

142:3.3 (1598.4) 1. *Jahve* – Siinain sukukuntien jumala. Tämä oli se primitiivinen käsitys Jumaluudesta, jonka Mooses korotti

korkeammalle, Israelin Herran, Jumalan tasolle. Taivaassa oleva Isä ei milloinkaan torju maisten lastensa vilpitöntä palvontaa, olipa heidän jumaluuskäsityksensä miten karkeatekoinen tahansa tai symboloivatpa he hänen jumalallista olemustaan millä nimellä hyvänsä.

142:3.4 (1598.5) 2. *Kaikkein Korkein*. Tämän käsityksen taivaassa olevasta Isästä Melkisedek julisti Abrahamille, ja ne, jotka myöhemmin uskoivat tähän laveampaan ja laajempaan Jumaluuden ideaan, veivät sen kauas Saalemista. Abraham ja hänen veljensä lähtivät Uurista siellä vakiintuneen auringonpalvonnan takia, ja he alkoivat uskoa Melkisedekin opetukseen El Eljonista, Kaikkein Korkeimmasta Jumalasta. Heidän käsityksensä Jumalasta oli monikoosteinen, sillä se oli sekoitus, johon kuului heidän vanhemmat mesopotamialaiset käsityksensä sekä oppi Kaikkein Korkeimmasta.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. Näinä varhaisina aikoina monet heprealaiset palvoivat El Shaddaita, sitä egyptiläistä käsitystä taivaan Jumalasta, josta he olivat tulleet tietämään ollessaan vankeina Niilin maassa. Kauan Melkisedekin aikojen jälkeen kaikki nämä kolme jumalakäsitystä yhdistyivät, ja niistä muodostui oppi luojajumaluudesta, Israelin Herrasta, Jumalasta.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. Aatamin ajoista saakka on säilynyt opetus Paratiisin Kolminaisuudesta. Ettekö muista, kuinka pyhät kirjoitukset alkavat väitteellä, jonka mukaan ”Alussa Jumalat loivat

taivaat ja maan”? Tämä osoittaa, että aikana, jona tuo muistiinmerkintä tehtiin, oli kolminaisuuskäsite kolmesta Jumalasta yhdessä Jumalassa saanut sijansa esi-isiemme uskonnossa.

142:3.7 (1598.8) 5. *Korkein Jahve*. Jesajan aikaan tultaessa nämä Jumalaa koskevat uskomukset olivat laajenneet Universaalisen Luojan käsitteeksi, Luojan, joka oli samalla kertaa sekä kaikkivaltias että kaikin puolin armollinen. Ja tämä kehittyvä ja laajeneva jumalakäsitys syrjäytti isiemme uskonnosta itse asiassa kaikki aikaisemmat jumaluuskäsitykset.

142:3.8 (1598.9) 6. *Taivaassa oleva Isä*. Ja nyt me tunnemme Jumalan taivaassa olevana Isänämme. Opetuksemme tarjoaa uskonnon, jossa uskova *on* Jumalan poika. Se on taivaan valtakunnan evankeliumin hyvä sanoma. Poika ja Henki ovat Isän kanssa rinnanolevaisia, ja ilmoitus näiden Paratiisin-Jumaluuksien olemuksesta ja huolenpidosta tulee jatkuvasti laajenemaan ja kirkastumaan kaikkina niinä loputtomina aikakausina, jolloin taivaaseen nousevat Jumalan pojat käyvät läpi ikuista hengellistä edistymistään. Ihmisen sisimmässä asuva henki tunnustaa kaikkina aikoina ja kaikkina aikakausina jokaisen ihmisen harjoittaman aidon palvonnan – siinä mielessä, että kysymys on yksilökohtaisesta hengellisestä edistymisestä – taivaassa olevalle Isälle osoitetuksi kunnianosoitukseksi.

142:3.9 (1599.1) Apostolit eivät olleet koskaan ennen olleet yhtä järkyttyneitä kuin he olivat kuultuaan tämän selvityksen

jumalakäsityksen kasvusta aikaisempien sukupolvien juutalaisten mielessä. He olivat aivan liian hämmennyksissä kysymyksiä esittääkseen. Kun he siinä istuivat hiljaisina Jeesuksen edessä, Mestari jatkoi puhettaan: ”Ja olisitte tienneet nämä totuudet, jos olisitte lukeneet pyhiä kirjoituksia. Ettekö ole lukeneet Samuelin kirjasta kohtaa, jossa sanotaan: ’Ja Herran viha syttyi Israelia kohtaan, niin että hän yllytti Daavidin heitä vastaan, sanoen: Mene ja laske Israel ja Juuda’? Eikä tässä ollut mitään kummallista, sillä Samuelin päivinä Abrahamin lapset tosiaan uskoivat, että Jahve loi sekä hyvän että pahan. Mutta kun myöhempi kirjoittaja juutalaisten käsityksen Jumalan luonteesta laajennuttua kertoi nämä tapahtumat, hän ei rohjennut panna Jahvea vastuuseen pahasta. Siksi hän sanoi: ’Ja Saatana nousi Israelia vastaan ja yllytti Daavidin laskemaan Israelin.’ Ettekö kykene näkemään, että tällaiset pyhissä kirjoituksissa esiintyvät muistiinmerkinnät osoittavat selvästi, miten käsitys Jumalan olemuksesta jatkuvasti ja sukupolvesta toiseen kehittyi?

142:3.10 (1599.2) ”Lisäksi teidän olisi pitänyt havaita, kuinka jumalallisen lain ymmärtäminen edistyi täysin samaa tahtia näiden laajenevien jumaluuskäsitysten kanssa. Kun Israelin lapset pääsivät pois Egyptistä aikana ennen laajempaa Jahve-ilmoitusta, heillä oli kymmenen käskyä, jotka olivat heidän lakinaan aina niihin aikoihin asti, jolloin he elivät leirissä Siinain juurella. Ja nämä kymmenen käskyä kuuluivat:

142:3.11 (1599.3) ”1. Älä palvo mitään muuta jumalaa, sillä Herra on kiivas Jumala.

142:3.12 (1599.4) ”2. Älä tee valettuja jumalia.

142:3.13 (1599.5) ”3. Älä jätä viettämättä happamattoman leivän juhlaa.

142:3.14 (1599.6) ”4. Esikoiset kaikista ihmisten tai karjan miehenpuolista ovat minun, sanoo Herra.

142:3.15 (1599.7) ”5. Kuusi päivää saat tehdä työtä, mutta seitsemäntenä sinun pitää levätä.

142:3.16 (1599.8) ”6. Älä jätä viettämättä uutishedelmien juhlaa äläkä vuoden lopulla sadonkorjuujuhlaa.

142:3.17 (1599.9) ”7. Älä uhraa minkään uhrieläimen verta happaman leivän kera.

142:3.18 (1599.10) ”8. Pääsiäisjuhlan uhritoimitusta ei pidä jättää aamuun.

142:3.19 (1599.11) ”9. Maan uutishedelmien ensimmäiset on sinun tuotava Herran, sinun Jumalasi, huoneeseen.

142:3.20 (1599.12) ”10. Älä kiehuta vohlaa emonsa maidossa.

142:3.21 (1599.13) ”Ja sitten Mooses, Siinain jylinäin ja salamain keskellä, antoi heille uudet kymmenen käskyä, joista te kaikki myönnätte, että ne ovat paljon arvollisempia lausumia esiintymään Jumaluutta käsittelevien avartuvien Jahve-käsitysten rinnalla. Ja tokko te koskaan näiden pyhissä kirjoituksissa kahteen kertaan lueteltujen käskyjen osalta huomasitte, että ensimmäisessä tapauksessa on sapatin pitämisen syyksi osoitettu Egyptistä-vapautuminen, kun taas esi-isiemme uskonnollisten käsitysten edistyminen vaati myöhemmin laaditussa kertomuksessa muuttamaan tämän kohdan siten, että sapatin noudattamisen syyksi tuli luomistapahtuman tosiasian tunnustaminen?

142:3.22 (1599.14) ”Ja sitten muistanette, että vielä kerran – Jesajan aikana vallinneen suuremman hengellisen valveutumisen myötä – nämä kymmenen negatiivista käskyä vaihdettiin suureksi ja myönteiseksi rakkauden laiksi, kehotukseksi rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään. Ja tämä on se yli kaiken menevä, Jumalaa kohtaan ja ihmistä kohtaan tunnettavan rakkauden laki, josta myös minä julistan teille, ettei ihmisellä muuta velvollisuutta ole.”

142:3.23 (1600.1) Ja kun hän oli sanottavansa puhunut, kukaan ei esittänyt hänelle kysymystä, vaan he menivät itse kukin levolle.

4. Flavius ja Kreikan kulttuuri

142:4.1 (1600.2) Kreikanjuutalainen Flavius oli portin käännynnäinen, jota ei ollut ympärileikattu eikä kastettu. Ja koska hän rakasti suuresti taiteen ja kuvanveiston kauneutta, niin talo, jossa hän Jerusalemissa ollessaan asui, oli kaunis rakennus. Tämä koti oli kallisarvoisin aartein hienostuneesti koristettu. Nämä aarteet hän oli maailmanmatkoillaan kerännyt sieltä täältä. Kun hän ensi kertaa ajatteli kutsua Jeesuksen kotiinsa, hän pelkäsi, että Mestari saattaisi loukkaantua nähdessään nämä niin kutsutut pyhäinkuvat. Mutta kun Jeesus astui sisälle hänen kotiinsa, Flavius yllättyi myönteisesti, sillä Jeesus ei moittinutkaan häntä siitä, että hänellä oli näitä muka epäjumalanpalvonnallisia esineitä siroteltuina eri puolille taloa, vaan

sen sijaan osoitti suurta kiinnostusta koko kokoelmaa kohtaan ja esitti jokaisesta esineestä monta arvostavaa kysymystä Flaviuksen ohjatessa häntä huoneesta toiseen hänelle kaikki suosikkiveistoksensa esitellen.

142:4.2 (1600.3) Mestari näki, että hänen isäntänsä oli ymmällään hänen myötämielisestä suhtautumisestaan taidetta kohtaan. Niinpä Jeesus, kun he olivat käyneet läpi koko kokoelman, lausuikin: ”Miksi sinun pitäisi odottaa saavasi moitteita siitä, että arvostat Isäni luomien ja taiteilijan ihmiskäsin muovaamien esineiden kauneutta? Miksi pitäisi kaikkien ihmisten nyrpistellä taiteellisin keinoin tapahtuvalle sulouden ja kauneuden jäljentämiselle vain siksi, että Mooses aikanaan koetti taistella kuvainkumartamista ja epäjumalainpalvontaa vastaan? Sanon sinulle, Flavius, että Mooseksen lapset ovat käsittäneet hänet väärin, ja nyt he tekevät epäjumalia jopa niistä hänen kielloistaan, jotka hän lausui pyhäinkuvia sekä taivaassa ja maan päällä olevaisten kuvaamista vastaan. Mutta vaikka Mooses opettikin tuollaisia rajoituksia noitten päivien pimentyneille mielille, mitä tekemistä sillä on tämän päivän kanssa, jolloin taivaassa oleva Isä paljastetaan kaikkia hallitsevaksi universaaliseksi Henkihallitsijaksi? Ja, Flavius, sanon sinulle, ettei tulevassa valtakunnassa enää opeteta: ’Älä palvo tätä äläkä palvo tuota’; enää ei kanneta huolta käskyistä, jotka määräävät pidättymään tästä ja välttämään tuota, vaan kaikkia kiinnostaa pikemminkin vain yksi velvollisuus, joka menee kaiken muun edelle. Ja tämä ihmisen velvollisuus tulee julki kahdessa suuressa etuoikeudessa: infiniittisen Luojan, Paratiisin-Isän, vilpittömässä

palvomisessa ja kanssaihmisille osoitetussa rakastavassa palvelussa. Jos rakastat lähimmäistäsi niin kuin rakastat itseäsi, sinä toden totta tiedät olevasi Jumalan poika.

142:4.3 (1600.4) ”Aikana, jolloin Isäni oli vajavaisesti ymmärretty, Mooseksella oli oikeus puolellaan, kun hän yritti vastustaa epäjumalainpalvontaa, mutta tulevana aikakautena Isä on Pojan elämässä jo ilmoitettu, ja tämä uusi ilmoitus Jumalasta saa aikaan, ettei ikiaikoihin ole tarpeen sekoittaa Luoja-Isää kivisiin epäjumaliin tai kultaisiin ja hopeisiin jumalankuviin. Älylliset ihmiset saavat tästä alkaen nauttia taideaarteista tarvitsematta sekoittaa tällaista materiaalista kauneuden arvostamista Paratiisissa olevan Isän, kaikkien olevaisten ja kaikkien olentojen Jumalan, palvomiseen ja palvelemiseen.”

142:4.4 (1600.5) Flavius uskoi kaiken, minkä Jeesus hänelle opetti. Seuraavana päivänä hän meni Jordanin vastarannan Betaniaan, ja Johanneksen opetuslapset kastoivat hänet. Ja hän teki näin siksi, etteivät Jeesuksen apostolit vielä kastaneet uskovia. Jerusalemiin palattuaan Flavius järjesti Jeesuksen kunniaksi suuren juhlan ja kutsui sinne kuusikymmentä ystäväänsä. Ja moni näistä vieraistakin alkoi uskoa tulevan valtakunnan sanomaan.

5. Luento vakuuttuneisuudesta

142:5.1 (1601.1) Yksi Jeesuksen tällä pääsiäisviikolla temppelissä pitämistä suurista saarnoista oli vastaus erään hänen kuulijansa, Damaskoksesta saapuneen miehen, esittämään kysymykseen. Tämä mies kysyi Jeesukselta: ”Mutta, Rabbi, miten me voisimme tietää varmaksi, että olet Jumalan lähettämä, ja että todella saamme astua tähän valtakuntaan, jonka sinä ja opetuslapsesi julistatte olevan käden ulottuvilla?” Ja Jeesus vastasi:

142:5.2 (1601.2) ”Mitä tulee minun sanomaani ja opetuslasteni opetukseen, niitä teidän tulisi arvioida sen mukaan, millaisia hedelmiä ne tuottavat. Jos julistamme teille hengen totuuksia, henki todistaa sydämessänne, että sanomamme on aito. Mitä tulee valtakuntaan ja varmuuteenne siitä, että taivaallinen Isä ottaa teidät vastaan, niin sallikaa minun esittää teille kysymys: Kuka olisi joukossanne sellainen arvollinen ja hyväsydäminen isä, joka pitäisi poikansa ahdistuksen tai epätietoisuuden tilassa siltä osin, mikä on hänen asemansa perheen piirissä tai siitä, onko hänellä turvapaikkaa isänsä rakastavassa sydämessä? Huvitteletteko te, maiset isät, sellaisella että piinaatte lapsianne pitämällä heitä epävarmuudessa sen suhteen, onko heillä jatkuvasta rakkaudesta kertova paikka ihmissydämessänne? Ei jätä myöskään taivaassa oleva Isänne hengen uskonlapsiaan epätietoisuuteen siitä, mikä heidän asemansa on valtakunnassa. Jos hyväksytte Jumalan Isäksenne, olette kiistatta ja totisesti Jumalan poikia. Ja jos olette poikia, olette asemanne ja sijanne puolesta turvassa kaiken sen osalta, mikä koskee ikuista ja jumalallista poikauttanne. Jos uskotte sanani, uskotte samalla Häneen, joka minut lähetti, ja näin olette Isään uskomalla

varmistaneet asemanne taivaan kansalaisina. Jos täytätte taivaassa olevan Isän tahdon, teiltä ei ikuinen elämä koskaan voi jäädä saavuttamatta, elämä, joka merkitsee edistymistä Jumalan valtakunnassa.

142:5.3 (1601.3) ”Korkein Henki todistaa oman henkenne kanssa, että olette totisesti Jumalan lapsia. Ja jos olette Jumalan poikia, olette syntyneet Jumalan hengestä. Ja jokaisella, joka on syntynyt hengestä, on sisimmässään voima, jolla voittaa kaikki epäilys, ja tämä on se voitto, jolla päästään kaikesta epävarmuudesta, nimittäin uskonne.

142:5.4 (1601.4) ”Profeetta Jesaja sanoi näistä ajoista puhuessaan: ’Kun henki vuodatetaan päällemme korkeuksista, silloin vanhurskauden aikaansaannoksena tulee rauhaa, tyyneyttä ja iäistä vakuuttuneisuutta.’ Ja kaikille, jotka vakaasti uskovat tämän evankeliumin, tulee minusta takuu siitä, että heidät hyväksytään Isäni valtakunnan ikuisiin ihanuuksiin ja iankaikkiseen elämään. Siksipä te, jotka kuulette tämän sanoman ja uskotte tämän valtakunnan evankeliumin, olette Jumalan poikia, ja teillä on iankaikkinen elämä. Ja koko maailmalle osoitettuna todistuksena siitä, että olette syntyneet hengestä, on se, että vilpittömästi rakastatte toisianne.”

142:5.5 (1601.5) Lukuisa kuulijoiden joukko jäi tuntikausiksi Jeesuksen luo esittämään kysymyksiä ja kuuntelemaan tarkkaavaisesti hänen lohduttavia vastauksiaan. Jeesuksen opetus rohkaisi myös apostoleja saarnaamaan valtakunnan evankeliumia entistä väkevämmin ja vakuuttavammin. Tämä Jerusalemin-kokemus oli kahdelletoista

apostolille suuri innoituksen lähde. Tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin he olivat tekemisissä näin valtavien väenpaljouksien kanssa, ja he oppivat monet arvokkaat läksyt, jotka osoittautuivat suureksi avuksi heidän myöhemmässä toiminnassaan.

6. Keskustelu Nikodemuksen kanssa

142:6.1 (1601.6) Eräänä iltana Flaviuksen kotiin tuli tapaamaan Jeesusta muuan Nikodemus, juutalaisten sanhedrinin varakas ja iäkäs jäsen. Hän oli kuullut paljon tämän galilealaisen opetuksista, ja niin hän meni eräänä iltapäivänä kuuntelemaan, kun Jeesus opetti temppelipihoilla. Hän olisi halunnut mennä useamminkin kuuntelemaan Jeesuksen opetusta, mutta hän pelkäsi sellaista, että Jeesuksen opetusta seuraavat ihmiset näkevät hänet, sillä juutalaisten vallanpitäjät olivat jo nyt niin suuresti eri linjoilla Jeesuksen kanssa, ettei yksikään sanhedrinin jäsen halunnut tulla missään muodossa avoimesti häneen yhdistetyksi. Tämän vuoksi Nikodemus oli järjestänyt Andreaksen kautta asian siten, että hän tapaisi Jeesuksen yksityisesti juuri tänä iltana päivänlaskun jälkeen. Kun keskustelu alkoi, Pietari, Jaakob ja Johannes olivat Flaviuksen puutarhassa, mutta myöhemmin he kaikki menivät sisälle taloon, jossa mielipiteidenvaihto jatkui.

142:6.2 (1602.1) Ottaessaan Nikodemuksen vastaan Jeesus ei suonut hänelle mitään erityistä huomionosoitusta; Nikodemuksen kanssa keskustellessaan hän ei tehnyt mitään myönnytyksiä tai turvautunut

mihinkään asiattomaan suostutteluun. Mestari ei millään tavoin pyrkinyt nolaamaan salamyhkäistä vierastaan, eikä hän myöskään turvautunut ivallisuuteen. Kaikissa kanssakäymisissään arvovieraan kanssa Jeesus oli tyyni, vakava ja oman arvonsa tietävä. Nikodemus ei ollut sanhedrinin virallinen valtuutettu, vaan hän tuli tapaamaan Jeesusta vain ja ainoastaan siksi, että hän tunsi henkilökohtaista ja vilpitöntä kiinnostusta Mestarin opetuksia kohtaan.

142:6.3 (1602.2) Flaviuksen esiteltyä Nikodemuksen tämä sanoi: ”Rabbi, tiedämme, että olet Jumalan lähettämä opettaja, sillä kukaan, joka on pelkkä ihminen, ei voisi sillä tavoin opettaa, ellei Jumala olisi hänen kanssaan. Ja minua haluttaisi tietää enemmän tulevaa valtakuntaa koskevista opetuksistasi.”

142:6.4 (1602.3) Jeesus vastasi Nikodemukselle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle, Nikodemus, ellei ihminen synny ylhäältä, hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” Siihen Nikodemus vastasi: ”Mutta kuinka ihminen voi syntyä uudesti, kun hän on vanha? Eihän hän syntyäkseen voi toista kertaa äitinsä kohtuunkaan mennä.”

142:6.5 (1602.4) Jeesus sanoi: ”Siitäkin huolimatta sanon sinulle, että ellei ihminen synny hengestä, hän ei voi astua Jumalan valtakuntaan. Mikä lihasta syntyy, on lihaa, ja mikä hengestä syntyy, on henkeä. Mutta ei sinun sitä pitäisi ihmetellä, kun sanoin, että sinun pitää syntyä ylhäältä. Kun tuuli puhaltaa, kuulet lehtien havinan, mutta et näe tuulta – mistä se tulee tai minne se menee –, ja samoin on jokaisen hengestä syntyneen laita. Ruumiin silmin voit nähdä hengen ilmentymät, mutta itse henkeä et voi tosiasiallisesti erottaa.”

142:6.6 (1602.5) Nikodemus vastasi: ”Mutta en ymmärrä – miten sellainen voi olla mahdollista?” Jeesus sanoi: ”Voiko olla mahdollista, että olet opettaja Israelissa ja silti kaikesta tästä tietämätön? Siinä tapauksessa niiden asiana, jotka tietävät hengen realiteeteista, on tuoda nämä asiat julki niille, jotka näkevät vain aineellisen maailman ilmiöt. Mutta uskotko meitä, jos kerromme sinulle taivaallisista totuuksista? Nikodemus, onko sinulla rohkeutta uskoa sellaiseen, joka on laskeutunut taivaasta, peräti Ihmisen Poikaan?”

142:6.7 (1602.6) Ja Nikodemus sanoi: ”Mutta millä keinoin minä vähitellen saisin otteen tästä hengestä, jonka on määrä uudistaa minut valtakuntaanastumisen valmisteluna?” Jeesus vastasi: ”Jo nyt on taivaassa olevan Isän henki sisimmässäsi. Jos tahtoisit, että tämä korkeuksista oleva henki sinua johdattaa, niin hyvin pian alkaisit nähdä hengen silmin, ja sitten sinä varauksettoman ratkaisun hengen opastuksen hyväksi tehtyäsi syntyisit hengestä, sillä sen jälkeen ainoa elämisen tarkoituksesi olisi taivaassa olevan Isäsi tahdon täyttäminen. Ja näin sinä, kun havaitsisit syntyneesi hengestä ja olevasi onnellisesti Jumalan valtakunnassa, alkaisit päivittäisessä elämässäsi tuottaa runsaita hengen hedelmiä.”

142:6.8 (1602.7) Nikodemus oli läpikotaisen vilpitön. Jeesuksen sanat olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen, mutta hän meni pois hämmennyksen vallassa. Nikodemuksella oli paljon hienoja saavutuksia itsensä kehittämisen, itsehillinnän ja jopa korkeiden moraalisten ominaisuuksien alalla. Hän oli hienostunut, egoistinen ja altruistinen; mutta hän ei osannut *alistaa* omaa tahtoaan

jumalallisen Isän tahtoon sillä tavoin kuin pieni lapsi on valmis alistumaan viisaan ja rakastavan maisen isän opastukseen ja ohjaukseen, jotta hänestä sillä tavoin olisi todellisuudessa tullut Jumalan poika, ikuisen valtakunnan edistyvä perillinen.

142:6.9 (1603.1) Mutta Nikodemuksen onnistui kehittää riittävästi uskoa niin, että hän sai otteen valtakunnasta. Hän protestoi – tosin ei kovin voimallisesti –, kun hänen sanhedriniin kuuluvat virkaveljensä yrittivät tuomita Jeesuksen tätä kuulustelematta; ja myöhemmin hän yhdessä Joosef Arimatealaisen kanssa tunnusti rohkeasti uskonsa ja vaati saada haltuunsa Jeesuksen ruumiin, ja se tapahtui hetkenä, jolloin jopa useimmat opetuslapset olivat peloissaan paenneet Mestarinsa viimeisen kärsimyksen ja kuoleman näyttämöiltä.

7. Oppitunti perheestä

142:7.1 (1603.2) Kun Jerusalemin pääsiäisviikon kiireinen, opetuksesta ja henkilökohtaisesta työstä koostunut rupeama oli ohitse, Jeesus vietti seuraavan keskiviikon apostoliensa kanssa Betaniassa leväten. Tuona iltapäivänä Tuomas esitti kysymyksen, joka kirvoitti pitkän ja opettavaisen vastauksen. Tuomas sanoi: ”Mestari, päivänä, jona meidät otettiin erilleen ja asetettiin valtakunnan lähettiläiksi, kerroit meille monia asioita, annoit meille ohjeita siitä, millä tavoin itse eläisimme, mutta mitä meidän pitäisi opettaa kansanjoukolle? Miten näiden ihmisten on määrä elää, sitten kun valtakunta tulee nykyistä täysimääräisemmin? Tuleeko opetuslapsesi omistaa orjia? Onko

sinuun uskovien tavoiteltava köyhyyttä ja kartettava omaisuutta? Onko niin, että silloin vallalla on yksin armo, joten meillä ei sitten enää ole lakia ja oikeutta?” Jeesus ja kaksitoista apostolia viettivät koko sen iltapäivän ja vielä aterian jälkeisen illankin keskustellen Tuomaksen kysymyksistä. Käsillä olevaa esitystä varten olemme laatineet Mestarin opetuksesta seuraavan yhteenvedon:

142:7.2 (1603.3) Ensiksi Jeesus pyrki tekemään apostoleilleen selväksi, että hän itse eli maan päällä ainutlaatuista elämää lihallisessa hahmossa, ja että heidät, kaksitoista apostolia, oli kutsuttu osallistumaan tähän Ihmisen Pojan lahjoittautumiskokemukseen, ja että heidänkin tuli tällaisten myötävaikuttajain osassaan jakaa monet niistä erityisrajoituksista ja velvollisuuksista, jotka liittyivät lahjoittautumiskokemuksen kokonaisuuteen. Jeesus antoi verhotusti ymmärtää, että Ihmisen Poika oli ainoa maan päällä milloinkaan elänyt persoona, joka kykeni samanaikaisesti näkemään suoraan Jumalan sydämeen ja ihmissielun syvimpiin syvyyksiin.

142:7.3 (1603.4) Jeesus selvitti erittäin yksiselitteisesti, että taivaan valtakunta oli evolutionaarinen kokemus, joka alkaa täältä maan päältä ja etenee toinen toistaan seuraavien elämänasemien kautta Paratiisiin. Illan kuluessa hän totesi selkeäsanaisesti, että hän valtakuntakehityksen jossakin tulevassa vaiheessa vierailisi uudelleen tässä maailmassa ja että hän tekisi sen hengellisessä voimassa ja jumalallisessa kunniassa.

142:7.4 (1603.5) Seuraavaksi hän selitti, että ”valtakuntaidea” ei ollut paras tapa havainnollistaa ihmisen suhdetta Jumalaan; että hän käytti tällaisia kielikuvia vain siksi, että juutalaiset odottivat

valtakuntaa, ja siksi, että Johannes oli saarnannut tulevaa valtakuntaa tarkoittavin ilmauksin. Jeesus sanoi: ”Jonkin toisen aikakauden ihmiset ymmärtävät valtakunnan evankeliumin paremmin, kun se esitetään käyttäen sanoja, jotka kertovat perheenjäsenten välisistä suhteista – kun ihminen ymmärtää uskonnon opetukseksi Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä; siitä, että ihminen on Jumalan poika.” Sitten Mestari luennoi melko laajasti maisesta perheestä taivaallisen perheen havainnollistuksena ja antoi uuden sanamuodon kummallekin elämän elämisen peruslaille: Ensimmäiselle käskylle, jossa on kysymys perheen pään, isän, rakastamisesta, ja toiselle käskylle, joka koskee lasten keskuudessa vallitsevaa keskinäistä rakkautta; sitä, että rakastaa veljeään niin kuin itseään. Ja sitten hän selvitti, että tällainen veljellisen kiintymyksen ominaisuus tulee vääjäämättä esille epäitsekkäänä ja rakastavana sosiaalisena palveluna.

142:7.5 (1603.6) Sen jälkeen seurasi ikimuistettava keskustelu perhe-elämän peruspiirteistä ja niiden soveltamisesta Jumalan ja ihmisen välillä vallitsevaan suhteeseen. Jeesus totesi oikean perheen perustuvan seuraaviin seitsemään tosiasiaan:

142:7.6 (1604.1) 1. *Olemassaolon tosiasia*. Luonnossa vallitsevat suhteet ja kuolevaisten keskinäisenä samannäköisyytenä havaittavat ilmiöt kietoutuvat yhteen perheen puitteissa: Lapset perivät tiettyjä vanhempiensa piirteitä. Lapset saavat alkunsa vanhemmistaan; persoonallisuuden olemassaolo riippuu vanhemman suorittamasta

toimenpiteestä. Isän ja lapsen välinen suhde kuuluu myötäsyntyisesti kaikkeen luontoon, ja se vallitsee kaikissa elävissä olennoissa.

142:7.7 (1604.2) 2. *Turvallisuus ja mielihyvä*. Oikeat isät saavat suurta tyydytystä huolehtiessaan lastensa tarpeista. Monet isät eivät tyydy vain huolehtimaan lastensa tarpeista, vaan he järjestävät mielellään heille myös jotakin, joka tuottaa mielihyvää.

142:7.8 (1604.3) 3. *Kasvatus ja kouliminen*. Viisaat isät suunnittelevat huolellisesti poikiensa ja tyttäriensä kasvatuksen ja riittävän koulutuksen. Jo nuorena heidät valmennetaan myöhemmän elämän suurempiin velvollisuuksiin.

142:7.9 (1604.4) 4. *Kuri ja hillintä*. Kaukonäköiset isät huolehtivat myös siitä, että heidän nuoret ja kypsymättömät jälkeläisensä saavat osakseen tarpeellista kurinpitoa, ohjausta, oikealle tielle opastamista ja – toisinaan – hillintää.

142:7.10 (1604.5) 5. *Toveruus ja lojaalisuus*. Lapsiinsa kiintyneellä isällä on läheinen ja rakastava suhde lapsiinsa. Hänen korvansa on aina avoinna heidän pyynnöilleen; hän on aina valmis jakamaan heidän vastoinkäymisensä ja auttamaan heitä vaikeuksien yli. Isä on äärimmäisen kiinnostunut siitä, että hänen jälkeläistensä hyvinvointi aina vain lisääntyy.

142:7.11 (1604.6) 6. *Rakkaus ja armo*. Sääliväinen isä antaa auliisti anteeksi; isät eivät haudo mielessään kostonhimoisia ajatuksia lapsiaan vastaan. Isät eivät ole tuomarien, vihamiesten eivätkä

velkojien kaltaisia. Todelliset perheet rakentuvat suvaitsevuudelle, kärsivällisyydelle ja anteeksiantamukselle.

142:7.12 (1604.7) 7. *Tulevaisuuden turvaaminen*. Ajalliset isät haluavat jättää pojilleen perinnön. Perhe jatkuu sukupolvesta toiseen. Kuolema vain lopettaa yhden sukupolven ja merkitsee uuden sukupolven alkamista. Kuolema lopettaa yksittäisen elämän, mutta ei välttämättä perhettä.

142:7.13 (1604.8) Tuntikaudet Mestari luennoi näiden perhe-elämän piirteiden soveltamisesta siihen, mitkä ovat ihmisen, maan lapsen, suhteet Jumalaan, Paratiisin-Isään. Ja hänen päätössanansa kuuluivat: ”Tiedän täyteen määräänsä, mitä kokonaisuudessaan on tämä pojan suhde Isään, sillä olen jo saavuttanut kaiken, mikä teidän on poikaudesta ikuisessa tulevaisuudessa saavutettava. Ihmisen Poika on valmis nousemaan Isän oikealle puolelle, joten teillä kaikilla on nyt minussa avoinna entistä leveämpi tie, joka johtaa Jumalan näkemiseen ja, jo ennen kunniakkaan edistymisenne päättymistä, täydellistymiseen yhtä täydellisiksi kuin Isänne taivaassa on täydellinen.”

142:7.14 (1604.9) Kun apostolit kuulivat nämä hätkähdyttävät sanat, he muistivat, mitä Johannes oli Jeesuksen kastehetkellä julistanut, ja tämä kokemus palautui elävänä heidän mieleensä myös siinä yhteydessä, kun he Mestarin kuoleman ja kuolleistaheräämisen jälkeen saarnasivat ja opettivat.

142:7.15 (1604.10) Jeesus on jumalallinen Poika, Poika, johon Universaalinen Isä luottaa täysimääräisesti. Hän oli ollut Isän tykönä

ja ymmärtänyt hänet täydellisesti. Hän oli nyt elänyt maisen elämänsä Isän täydeksi tyydytykseksi, ja tämä lihallisessa hahmossa tapahtunut ruumiillistuminen oli antanut hänelle mahdollisuuden ihmisen täydelliseen ymmärtämiseen. Jeesus oli ihmisen täydellistymä; hän oli saavuttanut juuri sellaisen täydellisyyden, jollaisen kaikki aidot uskovat vielä kerran hänessä ja hänen kauttaan saavuttavat. Jeesus toi ihmisen nähtäville täydellisen Jumalan, ja omassa minuudessaan hän esitti Jumalalle maailmojen täydellistyneen pojan.

142:7.16 (1605.1) Vaikka Jeesus luennoi usean tunnin ajan, Tuomas ei ollut vieläkään tyytyväinen, sillä hän sanoi: ”Mutta, Mestari, mielestämme taivaassa oleva Isä ei aina kohtele meitä ystävällisesti ja armeliaasti. Kärsimyksemme ovat täällä maan päällä monesti ankarat, eikä rukouksiimme aina vastata. Miltä kohdin meiltä jää opetuksesi merkitys käsittämättä?”

142:7.17 (1605.2) Jeesus vastasi: ”Tuomas, Tuomas, kauanko sinulta vielä menee, ennen kuin sinulla on kyky kuunnella hengen korvin? Kuinka kauan kestää, ennen kuin näet, että tämä valtakunta on hengellinen valtakunta, ja että myös Isäni on hengellinen olento? Etkö ymmärrä, että opetan teitä taivaan henkiperheeseen kuuluvina hengellisinä lapsina, perheeseen, jonka isähahmo on infiniittinen ja ikuinen henki? Etkö salli minun puhua maisesta perheestä jumalallisten suhteiden havainnollistuksena ilman, että näin kirjaimellisesti sovellat opetuksiani aineellisiin asioihin? Ettekö kykene mielessänne erottamaan valtakunnan hengellisiä realiteetteja tämän aikakauden aineellisista, sosiaalisista, taloudellisista ja poliittisista ongelmista?

Kun puhun hengen kieltä, miksi itsepäisesti käännätte sen, mitä tarkoitan, lihallisen olomuodon kielelle vain siksi, että rohkenen havainnollistamisen tarkoituksissa käyttää esimerkkeinä arkipäiväisiä ja konkreettisia suhteita? Lapseni, pyydän hartaasti, ettette enää sovella hengen valtakunnasta esittämääni opetusta sellaisiin surkeisiin asioihin kuin orjuuteen, köyhyyteen, maihin ja mantuihin eikä aineellisiin ongelmiin, joissa on kysymys ihmisten välisestä tasa-arvosta ja oikeudenmukaisuudesta. Tällaiset ajalliset asiat kuuluvat tämän maailman ihmisten ratkaistaviin, ja vaikka ne tavallaan koskettavatkin kaikkia ihmisiä, teidät on kuitenkin kutsuttu edustamaan minua tässä maailmassa, aivan kuten minä edustan Isääni. Olette hengellisen valtakunnan hengellisiä lähettiläitä, henki-Isän erityisedustajia. Näin pitkälle kun olemme päässeet, pitäisi minun nyt jo voida opettaa teitä niin kuin opetetaan henkivaltakunnan täysi-ikäisiä miehiä. Onko minun iän kaiken puhuteltava teitä ikään kuin olisitte vasta lapsia? Ettekö milloinkaan vartu henkiymmärryksessä? Oli miten oli, rakastan kuitenkin teitä ja kestän teitä aina lihallisessa hahmossa viettämämme kumppanuuden loppuun saakka. Ja vielä senkin jälkeen on henkeni kulkeva edellänne kaikkeen maailmaan.”

8. Etelä-Juudeassa

142:8.1 (1605.3) Huhtikuun lopulle tultaessa Jeesuksen vastustaminen oli fariseusten ja saddukeusten keskuudessa muuttunut niin

suuriääniseksi, että Mestari ja hänen apostolinsa päättivät poistua Jerusalemista joksikin aikaa, ja niin he menivät etelään työskennelläkseen Betlehemissä ja Hebronissa. Koko toukokuu käytettiin henkilökohtaiseen työhön noissa kaupungeissa ja lähikylien asukkaiden keskuudessa. Tällä matkalla ei pidetty yhtään julkista saarnaa, vaan tehtiin pelkästään talosta-taloon-vierailuja. Apostolien opettaessa evankeliumia ja hoivatessa sairaita Jeesus ja Abner viettivät osan tästä ajasta Eengedissä, jossa he vierailivat nasiirisiirtokunnassa. Johannes Kastaja oli lähtenyt matkaan tuolta paikalta, ja Abner oli ollut kyseisen ryhmän päällikkö. Monista nasiiriveljeskunnan jäsenistä tuli Jeesukseen uskovia, mutta valtaosa näistä askeettisista ja eriskummallisista miehistä kieltäytyi hyväksymästä häntä taivaasta lähetetyksi opettajaksi siksi, ettei hän opettanut paastoamista ja muita kieltäymyksen muotoja.

142:8.2 (1605.4) Noilla seuduin asuvat ihmiset eivät tienneet, että Jeesus oli syntynyt Betlehemissä. He olivat aina siinä luulossa, että Mestari oli syntynyt Nasaretissa, kuten luuli valtaosa hänen opetuslapsistaankin, mutta kaksitoista apostolia tiesivät nuo tosiasiat.

142:8.3 (1605.5) Tämä Etelä-Juudeassa vietetty aika oli levollinen ja hedelmällinen työrupeama. Valtakuntaan liitettiin monta uutta sielua. Kiihotus Jeesusta vastaan oli kesäkuun alkupäiviin mennessä laantunut Jerusalemissa sen verran, että Mestari ja apostolit palasivat sinne opettamaan ja lohduttamaan uskovia.

142:8.4 (1606.1) Vaikka Jeesus ja apostolit viettivät koko kesäkuun Jerusalemissa tai sen lähellä, he eivät tänä aikana opettaneet

julkisesti. He asuivat enimmäkseen teltoissa, jotka he pystyttivät tuohon aikaan Getsemaneksi kutsuttuun varjoisaan puistoon tai puutarhaan. Tämä puisto sijaitsi Öljymäen länsirinteellä, melko lähellä Kidroninpuroa. Sapattiviikonloput he tavallisesti viettivät Lasaruksen ja tämän sisarten luona Betaniassa. Jeesus astui Jerusalemin muurien sisäpuolelle vain muutaman kerran, mutta suuri joukko kiinnostuneita kyselijöitä tuli Getsemaneen keskustelemaan hänen kanssaan. Eräänä perjantai-iltana Nikodemus ja muuan Joosef Arimatealainen rohkaisivat mielensä ja lähtivät tapaamaan Jeesusta, mutta pelko käännytti heidät takaisin, vaikka he jo seisoivat Mestarin teltan oviaukolla. Eivätkä he tietenkään tajunneet, että Jeesus tiesi heidän puuhistaan kaiken.

142:8.5 (1606.2) Saatuaan tietää, että Jeesus oli palannut Jerusalemiin, juutalaiset vallanpitäjät valmistautuivat pidättämään hänet; mutta todetessaan, ettei hän saarnannut julkisesti, he päättelivät hänen pelästyneen heidän aikaisempaa kiihotustaan ja päättivät häntä sen enempää hätyyttämättä antaa hänen jatkaa opetustaan tuolloisella yksityisluontoisella tavallaan. Ja näin asiat sujuivat omaa hiljaista rataansa kesäkuun viimeisiin päiviin saakka, jolloin muuan Simon, sanhedrinin jäsen, asiasta juutalaisten johtajien edessä ilmoitettuaan kääntyi julkisesti Jeesuksen opetusten kannattajaksi. Välittömästi tämän jälkeen lähti liikkeelle uusi Jeesuksen pidättämistä vaativa kiihotusaalto, joka kasvoi niin voimakkaaksi, että Mestari päätti vetäytyä Samarian ja Dekapoliin kaupunkeihin.

Luku 143

Matka Samarian halki

143:0.1 (1607.1) VUODEN 27 jKr. kesäkuun lopulla Jeesus ja kaksitoista apostolia juutalaisten uskonnollisten johtajien kasvavan vastustuksen takia poistuivat Jerusalemista. Sitä ennen he lähettivät telttansa ja vähäiset henkilökohtaiset tavaransa varastoitaviksi Lasaruksen kotiin Betaniassa. He suuntasivat kulkunsa pohjoiseen, kohti Samariaa, ja jäivät pitämään sapattia Beteliin. Siellä he saarnasivat usean päivän ajan Gofnasta ja Efraimista tulleille ihmisille. Joukko Arimatean ja Thamnan asukkaita tuli kutsumaan Jeesusta vierailulle heidän kyliinsä. Mestari ja hänen apostolinsa viettivät yli kaksi viikkoa opettaen tämän seudun juutalaisia ja samarialaisia. Monet näistä tulivat niinkin kaukaa kuin Antipatriksesta saakka kuulemaan valtakunnan hyvää sanomaa.

143:0.2 (1607.2) Etelä-Samarian väki kuunteli mielellään Jeesusta, ja Juudas Iskariotia lukuun ottamatta apostolit onnistuivat pääsemään enimmästä ennakkoluuloisuudestaan samarialaisia kohtaan. Juudakselle näiden samarialaisten rakastaminen oli erittäin vaikeaa.

Heinäkuun viimeisellä viikolla Jeesus ja hänen työtoverinsa valmistautuivat menemään uusiin Fasaeliksen ja Arkelaiksen kreikkalaisiin kaupunkeihin Jordanin lähellä.

1. Sananjulistusta Arkelaiksessa

143:1.1 (1607.3) Elokuun ensimmäisen puoliskon ajan apostoliseurue piti tukikohtanaan kreikkalaisia Arkelaiksen ja Fasaeliksen kaupunkeja, joissa he saivat ensimmäisen kokemuksensa siitä, mitä oli saarnata kutakuinkin yksinomaisesti ei-juutalaisille väenkokouksille: kreikkalaisille, roomalaisille ja syyrialaisille. Näissä kahdessa kreikkalaiskaupungissa asui nimittäin vain muutama juutalainen. Tullessaan kosketuksiin näiden Rooman kansalaisten kanssa apostolit joutuivat kohtaamaan uudenlaisia vaikeuksia julistaessaan tulevan valtakunnan sanomaa, ja heidän eteensä nousi Jeesuksen opetuksiin kohdistuvia uudenlaisia vastaväitteitä. Eräässä monista apostoliensa kanssa käymistään iltakeskusteluista Jeesus kuunteli tarkkaavaisesti näitä valtakunnan evankeliumia vastaan suunnattuja väitteitä, kun kaksitoista apostolia kertailivat, mitä olivat saaneet henkilökohtaisten ponnistelujensa kohteiden taholta kokea.

143:1.2 (1607.4) Muuan Filippuksen esittämä kysymys kuvasti heidän tyypillisimpiä vaikeuksiaan. Filippus sanoi: ”Mestari, nämä kreikkalaiset ja roomalaiset väheksyvät sanomaamme ja sanovat, että sellaiset opetukset sopivat vain surkimuksille ja orjille. He väittävät pakanain uskonnon olevan meidän opetustamme

korkeammalla, sillä se innostaa väkevän, lujan ja aggressiivisen luonteenlaadun hankkimiseen. He ovat sitä mieltä, että me tahtoisimme käännyttää kaikki ihmiset voimattomiksi tyypeiksi, jotka alistuvat passiivisesti kaikkeen ja jollaiset hyvin pian pyyhkäistäisiin pois maan päältä. He pitävät sinusta, Mestari, ja myöntävät kernaasti, että opetuksesi on taivaallista ja ihanteellista, mutta he eivät tahdo suhtautua meihin vakavasti. He väittävät, ettei uskontosi ole tätä maailmaa varten; että ihmiset eivät voi elää siten kuin opetat. Mestari, mitä me nyt sitten näille pakanoille sanomme?”

143:1.3 (1607.5) Kuultuaan Tuomaksen, Natanaelin, Simon Selootin ja Matteuksen kertovan samanlaisista valtakunnan evankeliumia vastaan singotuista vastaväitteistä Jeesus sanoi kahdelletoista apostolille:

143:1.4 (1608.1) ”Olen tullut tähän maailmaan täyttääkseni Isäni tahdon ja paljastaakseni koko ihmiskunnalle hänen rakastavan luonteensa. Se, veljeni, se on tehtäväni. Ja nimenomaan sen aion tehdä, vaikka tämän päivän tai jonkin muun sukupolven juutalaiset tai ei-juutalaiset ymmärtäisivätkin opetukseni väärin. Mutta älkää jättäkö vaille huomiota sitä, että jumalalliseenkin rakkauteen kuuluu omat ankarat kurinpitotoimensa. Isän tuntema rakkaus poikaansa kohtaan pakottaa isän monta kertaa hillitsemään ajattelemattoman jälkeläisensä epäviisaita tekoja. Lapsi ei aina käsitä isän harjoittaman hillitsevän kurinpidon viisaita ja rakastavia vaikuttimia. Mutta sanon teille, että Paratiisissa oleva Isäni kyllä hallitsee universumeista koostuvaa universumia rakkautensa pakottavalla voimalla. Rakkaus on suurin kaikista

henkirealiteeteista. Totuus on vapauttava revelaatio, mutta rakkaus on verrattomin keskinäissuhde. Ja tekivät kanssaihmisenne tämän päivän maailmaa johtaessaan mitä kömmähdyksiä hyvänsä, teille julistamani evankeliumi on jonakin tulevana aikana vielä hallitseva tätä samaa maailmaa. Ihmisen edistymisen perimmäinen päämäärä on Jumalan isyyden kunnioittava tunnustaminen ja ihmisten veljeyden rakastava toteuttaminen.

143:1.5 (1608.2) ”Mutta kuka teille sanoi, että evankeliumini olisi tarkoitettu vain orjille ja surkimuksille? Muistutatteko te, valitut apostolini, surkimuksia? Näyttikö Johannes surkimukselta? Olenko minä mielestänne pelon orjuuttama? On totta, että tämän sukupolven köyhille ja sorretuille saarnataan evankeliumia. Tämän maailman uskonnot ovat suhtautuneet välinpitämättömästi köyhiin, mutta Isäni ei katso henkilöön. Tämän päivän köyhät ovat sitä paitsi ensimmäiset, jotka ottavat vaarin katumuskehotuksesta ja kehotuksesta tunnustautua Jumalan pojaksi. Valtakunnan evankeliumia on määrä saarnata kaikille ihmisille – juutalaisille ja ei-juutalaisille, kreikkalaisille ja roomalaisille, rikkaille ja köyhille, vapaille ja orjille – ja yhtäläisesti sekä nuorille että vanhoille, sekä miehenpuolille että naisenpuolille.

143:1.6 (1608.3) ”Älkää sen vuoksi, että Isäni on rakkauden Jumala, jonka ilo on saada osoittaa laupeutta, omaksuko sellaista käsitystä, että valtakunnan palveleminen on yksitoikkoisen helppoa. Paratiisiin-nouseminen on koko ajallisuuden verrattomin löytöretki, siinä on kysymys kivikkoisesta ikuisuuden saavuttamisesta. Maan päällä tapahtuva valtakunnan palveleminen vaatii kaiken sen rohkean

miehuuden, jonka te työtovereinenne koskaan pystytte esille houkuttelemaan. Monet joukostanne tapetaan siksi, että olette uskollisia tämän valtakunnan evankeliumille. On helppo kuolla fyysisen taistelun etulinjassa, kun taistelutoverienne läsnäolo vahvistaa rohkeuttanne, mutta siihen, että tyynesti ja täysin yksin annatte henkenne kuolevaisen sydämeenne kätkettyä totuutta kohtaan tuntemanne rakkauden puolesta, vaaditaan paljon suurempaa ja syvempää inhimillistä rohkeutta ja uhrautuvuutta.

143:1.7 (1608.4) ”Tänään epäuskoiset saattavat pilkata teitä siitä, että saarnaatte evankeliumia, joka ei hyväksy vastarinnan tekemistä, sekä siitä, että elätte elämäänne väkivallasta kieltäytyen, mutta olette ensimmäiset vapaaehtoiset siinä pitkässä tämän valtakunnan evankeliumiin vilpittömästi uskovien rivistössä, jotka omalla sankarillisella uhrautuvuudellaan näitä opetuksia kohtaan vielä hämmästyttävät koko ihmiskuntaa. Mitkään tämän maailman armeijat eivät ole koskaan osoittaneet suurempaa rohkeutta ja urheutta kuin te ja seuraajanne osoitatte, jotka menette kaikkeen maailmaan julistaen hyvää sanomaa: Jumalan isyyttä ja ihmisten veljeyttä. Lihallinen rohkeus on urheuden alin muoto. Mielen urheus on korkeammantyyppistä ihmisen rohkeutta, mutta korkeinta ja ylintä rohkeutta on vankkumaton lojaalisuus syvällisistä hengellisistä realiteeteista omaksuttuja valaistuneita vakaumuksia kohtaan. Ja tuollaista rohkeutta on Jumalaa tuntevan ihmisen sankaruus. Ja te kaikki olette Jumalaa tuntevia ihmisiä; olettehan toden totta Ihmisen Pojan henkilökohtaisia työtovereita.”

143:1.8 (1608.5) Jeesus sanoi tuossa tilaisuudessa vielä muutakin, mutta edellä esitetty on hänen puheensa johdanto, puheen, joka jatkui vielä pitkään ja jossa hän laajensi ja valaisi esimerkein tätä lausumaansa. Kysymyksessä oli eräs kiihkeimmistä Jeesuksen kahdelletoista apostolille koskaan pitämistä puheista. Mestari puhui apostoleilleen harvoin niin, että siinä näkyi selvänä voimakas tunnelataus, mutta nyt oli käsillä yksi niistä harvoista tapauksista, jolloin hän puhui silminnähtävällä vakavuudella, johon liittyi merkittävä tunnelataus.

143:1.9 (1609.1) Apostolien julkisuudessa pitämien saarnojen ja henkilökohtaisen työn tulokset tulivat näkyviin välittömästi; tuosta samaisesta päivästä lähtien heidän sanomaansa tuli uusi rohkeuden värittämä sävy. Kaksitoista apostolia omaksuivat jatkuvasti lisää uuteen valtakunnan evankeliumiin sisältyvää positiivisen aggressiivisuuden henkeä. Tästä päivästä alkaen he omistivat vähemmän huomiota Mestarinsa monitahoiseen opetukseen sisältyvien negatiivisten hyveiden ja passiivisten kehotusten saarnaamiseen.

2. Oppitunti itsehillinnästä

143:2.1 (1609.2) Mestari oli inhimillisen itsehillinnän alalla itse täydellisyys. Kun häntä herjattiin, hän ei herjannut; kun hän kärsi, hän ei lausunut uhkauksia piinaajilleen; kun hänen vihamiehensä

tuomitsivat hänet, hän yksinkertaisesti vain jättäytyi taivaassa olevan Isänsä oikeamielisen tuomion varaan.

143:2.2 (1609.3) Eräässä iltakokouksessa Andreas kysyi Jeesukselta: ”Mestari, onko meidän määrä harjoittaa itsemme kieltämistä, kuten Johannes meitä opetti, vai pitäisikö meidän pyrkiä itsehillintään, niin kuin sinä opetat? Missä kohdin opetuksesi eroaa Johanneksen opetuksesta?” Jeesus vastasi: ”Johannes tosiaankin opetti teille vanhurskauden tietä isiensä valistuneisuuden ja lakien mukaisesti, ja kysymyksessähän oli itsetutkiskelun ja itsensä kieltämisen uskonto. Mutta minä tulen mukanani uusi sanoma, joka puhuu itsensä unohtamisesta ja itsehillinnästä. Näytän teille sellaisen elintavan, jonka taivaassa oleva Isäni on minulle paljastanut.

143:2.3 (1609.4) ”Totisesti, totisesti, minä sanon teille: joka hallitsee oman minänsä, on suurempi kuin se, joka valloittaa kaupungin. Itsehillintä on ihmisen moraalisen olemuksen mitta ja hänen hengellisen kehityksensä osoitin. Vanhan järjestyksen mukaisesti te paastositte ja rukoilitte; hengestä uudestisyntyneenä uutena luotuna teitä opetetaan uskomaan ja iloitsemaan. Isän valtakunnassa teistä on määrä tulla uusia luotuja; kaikki vanha kuolee pois; katsokaa, minä näytän teille, kuinka kaikkien on määrä tulla uudeksi. Ja keskinäisen rakkautenne avulla teidän on määrä saada maailma vakuuttumaan siitä, että olette päässeet orjuudesta vapauteen, kuolemasta ikuiseen elämään.

143:2.4 (1609.5) ”Vanhaa tietä kulkiessanne koetatte alistua, totella ja mukautua elämisen sääntöihin; uudella tiellä Totuuden Henki ensin

muuttaa teidät, ja sillä tavoin te sisimmässänne olevassa sielussanne vahvistutte siitä, että mielenne jatkuvasti uudistuu hengellisesti, ja näin saatte kyvyn täyttää varmasti ja riemullisesti Jumalan armollisen, hyväksyttävän ja täydellisen tahdon. Älkää unohtako, että nimenomaan omakohtainen uskonne Jumalan äärimmäisen suurenmoisiin ja kallisarvoisiin lupauksiin takaa, että pääsette osallisiksi jumalallisesta olemuksesta. Näin teistä siis oman uskonne ja hengen suorittaman muutostyön kautta tulee todellisuudessa Jumalan temppeleitä, ja silloin hänen henkensä asuu tosiasiassa sisimmässänne. Jos siis henki asuu sisimmässänne, ette enää ole lihallisuuden kahleorjia, vaan vapaita ja vapautettuja hengen poikia. Uusi hengen laki antaa teille minän kahleorjuuteen ja itsensä kieltämisen orjuuteen pohjautuvaan pelkoon perustuneen vanhan lain sijalle itsehillinnän tuottaman vapauden.

143:2.5 (1609.6) ”Pahaa tehtyänne olette monet kerrat ajatelleet panna tekosenne paholaisen vaikutuksen tiliin, vaikka todellisuudessa omat luonnonmukaiset mieltymyksenne vain veivät teidät harhaan. Eikö profeetta Jeremia kauan sitten kertonut teille, että ihmissydän on ennen muuta petollinen ja toisinaan jopa toivottoman paha? Kuinka helppo teidän onkaan joutua itsepetoksen uhriksi, ja sen myötä langeta mielettömien pelkojen, moninaisten himojen, orjuuttavien nautintojen, pahansuopaisuuden, kateuden ja jopa kostonhimoisen vihan valtaan!

143:2.6 (1610.1) ”Pelastus saavutetaan hengen uudestisyntymisen eikä hurskastelevien lihallisten tekojen kautta. Vanhurskaudutte uskon kautta ja pääsette veljeskuntaan armon kautta, ei pelon ja lihallisen

itsensä kieltämisen kautta, jos kohta ne Isän lapset, jotka ovat syntyneet hengestä, aina ja ikuisesti *hallitsevatkin* minuutensa ja kaiken, mikä liittyy lihallisiin haluihin. Tietäessänne olevanne uskon avulla pelastetut teillä on todellinen rauha Jumalan kanssa. Ja kaikki, jotka seuraavat tätä taivaallisen rauhan tietä, on määrä pyhittää ikuisen Jumalan iäti edistyvien poikien harjoittamaan ikuiseen palveluun. Tästä lähtien ei se, että puhdistaudutte kaikista mielen ja ruumiin pahuuksista, samalla kun Jumalan rakastamisessa pyritte täydellisyyteen, enää olekaan velvollisuus, vaan mieluumminkin jalo etuoikeutenne.

143:2.7 (1610.2) ”Poikautenne perustuu uskoon, eikä pelko saa teistä mitään otetta. Ilonne syntyy luottamuksesta jumalalliseen sanaan, ja siksi ette eksy epäilemään Isän rakkauden ja armon todellisuutta. Juuri Jumalan hyvyys johdattaa ihmiset aitoon ja teeskentelemättömään katumukseen. Itsehillintänne salaisuus kytkeytyy siihen, että uskotte sisimmässänne olevaan henkeen, ja se toimii aina rakkauden avulla. Edes tätä pelastavaa uskoa ette saa itsestänne; sekin on Jumalan lahja. Ja jos olette tämän elävän uskon lapsia, ette enää ole minuuden kahleorjia vaan paremminkin voittoisia minuutenne herroja, Jumalan vapahdettuja poikia.

143:2.8 (1610.3) ”Siispä, lapseni, jos olette syntyneet hengestä, olette ikiajoiksi vapautuneet sellaisen elämän itse tajuamastanne orjuudesta, joka vaatii itsensä kieltämistä ja varuillaanoloa lihan halujen suhteen, ja teidät tempaistaan hengen riemulliseen valtakuntaan, mistä johtuu, että tuotte päivittäisessä elämässänne spontaanisti esille hengen hedelmiä; ja hengen hedelmät ovat sitä,

mikä on olennaisinta korkeimmantyyppisessä nautittavassa ja jalostavassa itsehillinnässä; niistä voi jopa sanoa, että ne ovat korkeinta, mitä kuolevainen voi maan päällä saavuttaa – todellista itsensä hallitsemista.”

3. Ajanviettoa ja rentoutumista

143:3.1 (1610.4) Jokseenkin näihin aikoihin apostolien ja heidän lähimpien opetuslapsi-työtovereidensa keskuuteen kehittyi varsin hermostunut ja tunnepohjainen jännitys. He eivät oikeastaan vielä olleet tottuneet elämään ja työskentelemään yhdessä. He kokivat yhä pahempia vaikeuksia sopusointuisten suhteiden ylläpitämisessä Johanneksen opetuslapsiin. Kosketus ei-juutalaisiin ja samarialaisiin oli näille juutalaisille suuri koettelemus. Ja kaiken tämän lisäksi Jeesuksen hetki sitten lausumat sanat olivat lisänneet heidän mielentilansa hämmentyneisyyttä. Andreas oli miltei suunniltaan; hän ei tiennyt, mitä seuraavaksi tehdä, ja niin hän kääntyi ongelmineen ja neuvottomuuksineen Mestarin puoleen. Kuunneltuaan, mitä huolia apostolien päälliköllä oli kerrottavanaan, Jeesus sanoi: ”Andreas, et sinä puhumalla kykene vapauttamaan ihmisiä heidän hämmennyksistään, kun ne käyvät näin mutkikkaiksi ja kun niissä on mukana näin monta väkevästi tuntevaa henkilöä. En voi tehdä, mitä pyydät minua tekemään – en tahdo puuttua näihin henkilökohtaisiin yhteisöelämän vaikeuksiin – mutta haluan liittyä mukaanne, kun pidämme kolmipäiväisen lepo- ja

virkistäytymisjakson. Mene veljiesi luo ja ilmoita, että tulette kaikki kanssani Sartabavuorelle, jossa haluan levätä päivän tai kaksi.

143:3.2 (1610.5) ”Mene nyt jokaisen yhdentoista veljesi luokse, keskustele hänen kanssaan yksityisesti ja sano: ’Mestari haluaa, että menemme hänen kanssaan joksikin aikaa jonnekin syrjäiseen paikkaan lepäämään ja rentoutumaan. Koska olemme kaikki viime aikoina kokeneet paljon sellaista, joka on vaivannut henkeämme ja rasittanut mieltämme, ehdotan, ettei lomamme aikana sanallakaan käsitellä koettelemuksiamme eikä huolenaiheitamme. Voinko luottaa siihen, että toimit tämän asian osalta kanssani yhteistyössä?’ Käänny tällä tavoin yksityisesti ja henkilökohtaisesti jokaisen veljesi puoleen.” Ja Andreas teki, kuten Mestari oli häntä neuvonut.

143:3.3 (1611.1) Tämä oli heistä jokaisen kokemusmaailmassa suurenmoinen tapahtuma. He eivät milloinkaan unohtaneet päivää, jolloin he nousivat vuorelle. Koko matkan aikana lausuttiin tuskin sanaakaan heidän huolenaiheistaan. Kun he olivat päässeet vuoren laelle, Jeesus järjesti heidät istumaan ympärilleen ja sanoi: ”Veljeni, teidän kaikkien on opittava, miten arvokasta on lepo ja miten tehokasta rentoutuminen. Teidän pitää ymmärtää, että joidenkin sotkuisten ongelmien paras ratkaisukeino on työntää ne joksikin aikaa syrjään. Kun sitten levon tai hartaudenharjoituksen virkistäminä palaatte ongelman ääreen, kykenette käymään käsiksi vaikeuksiinne pää kirkkaampana ja käsi vakaampana, siitä puhumattakaan, että sydämenne on päättäväisempi. Saatte lisäksi huomata, että monet kerrat ongelmanne on menettänyt kokoaan ja

mittasuhteitaan, sillä aikaa kun olitte lepuuttamassa mieltänne ja ruumistanne.”

143:3.4 (1611.2) Seuraavana päivänä Jeesus osoitti kullekin kahdelletoista apostolista yhden keskustelunaiheen. Koko päivä omistettiin heidän uskonnolliseen työhönsä liittymättömien asioiden muistelemiseen ja niistä keskustelemiseen. Hetken ajaksi he järkyttyivät, kun Jeesus jopa jätti – sanallisesti – kiittämättä murtaessaan leivän heidän keskipäivän ateriaansa varten. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun he huomasivat hänen lyövän laimin tällaiset muodollisuudet.

143:3.5 (1611.3) Heidän noustessaan vuorenrinnettä Andreaksen pää oli täynnä ongelmia. Johannes oli sydämessään perin pohjin ymmällään. Jaakob oli sielussaan syvästi huolten painama. Matteusta painoivat kovasti rahahuolet, sillä he olivat oleskelleet ei-juutalaisten keskuudessa. Pietari oli ylikireä ja oli viime ajat ollut tavallistakin kuohahtelevampi. Juudas kärsi taas kerran herkkätuntoisuuden ja itsekkyyden puuskasta. Simon oli erityisen hämmentynyt pyrkiessään sovittamaan yhteen isänmaallisuuttaan ja ihmisten välisen veljeyden edellyttämää rakkautta. Se, mihin suuntaan asiat menivät, teki Filippuksen aina vain neuvottomammaksi. Natanaelin leikkisyys oli vähentynyt, sen jälkeen kun he olivat tulleet kosketuksiin ei-juutalaisten väestöpiirien kanssa; ja Tuomaksella oli ankara masennuskausi pahimmillaan. Vain kaksoset olivat normaaleja, eikä mikään heitä häirinnyt. He olivat kaikki tavattoman neuvottomia siinä, miten he tulisivat rauhanomaisesti toimeen Johanneksen opetuslasten kanssa.

143:3.6 (1611.4) Kun he kolmantena päivänä lähtivät laskeutumaan vuorelta takaisin leiriinsä, heissä oli tapahtunut suuri muutos. He olivat tehneet sen tärkeän havainnon, että monet ihmisen vaikeuksista ovat sellaisia, ettei niitä todellisuudessa olekaan, eli että monet ahdistavat huolenaiheet ovat liiallisen pelon luomuksia ja ylenmääräisten pahojen aavistusten aikaansaannoksia. He olivat oppineet, että useimmat tällaisista hämmentyneisyyksistä on paras hoitaa työntämällä ne sivuun. Lähtemällä muualle he olivat jättäneet tällaiset pulmat ratkeamaan itsestään.

143:3.7 (1611.5) Heidän lomaltapaluunsa aloitti ajanjakson, jolloin suhteet Johanneksen seuraajiin olivat paljon paremmalla tolalla. Useat kahdestatoista apostolista joutuivat suorastaan hilpeyden valtaan, kun he panivat merkille, miten itse kunkin mielentila oli muuttunut, ja kun he huomasivat, miten he olivat elämän rutiinitehtävistä kolmen lomapäivän ajaksi vapauduttuaan päässeet myös hermostuneesta ärtyisyydestään. Aina on olemassa vaara, että ihmisten välisten kontaktien yksitoikkoisuus lisää hankaluuksien määrän moninkertaiseksi ja suurentelee vaikeuksia.

143:3.8 (1611.6) Kummankaan kreikkalaisen kaupungin, Arkelaiksen ja Fasaeliksen, ei-juutalaisista ei monikaan uskonut evankeliumiin, mutta kaksitoista apostolia saivat arvokasta kokemusta tästä ensimmäisestä laajamittaisesta työrupeamastaan yksinomaisesti gentiilien väestöpiirien parissa. Kuukauden keskivaiheilla Jeesus sanoi yhtenä maanantaiaamuna Andreakselle: ”Menemme

Samariaan.” Ja he suuntasivat välittömästi kulkunsa Syykarin kaupunkiin Jaakobin kaivon lähellä.

4. Juutalaiset ja samarialaiset

143:4.1 (1612.1) Yli kuudensadan vuoden ajan Juudean ja myöhemmin myös Galilean juutalaiset olivat olleet vihoissa samarialaisten kanssa. Tämä juutalaisten ja samarialaisten välinen kauna sukeutui seuraavalla tavalla: Noin seitsemänsataa vuotta eKr. Assyrian kuningas Sargon oli muuatta kapinaa Keski-Palestiinassa tukahduttaessaan vienyt vankeuteen yli kaksikymmentäviisituhatta juutalaista Israelin kuningaskunnasta maan pohjoisosassa ja tuonut heidän tilalleen lähes saman verran kutilaisten, sefarvilaisten ja hamathilaisten jälkeläisiä. Myöhemmin Assurbanibal lähetti vielä muitakin siirtokuntia asuttamaan Samariaa.

143:4.2 (1612.2) Juutalaisten ja samarialaisten välinen uskonnollinen vihamielisyys oli perua ajoilta, jolloin edelliset palasivat Babylonian-vankeudesta ja samarialaiset koettivat estää Jerusalemin jälleenrakentamisen. Myöhemmin he loukkasivat juutalaisia antaessaan Aleksanterin armeijoille ystävällismielistä apua. Ystävyytensä palkaksi samarialaiset saivat Aleksanterilta luvan rakentaa Gerissimvuorelle temppelin, jossa he palvoivat Jahvea ja heimojumaliaan ja toimittivat uhrimenoja jokseenkin saman temppelipalvelusjärjestyksen mukaisesti, jota noudatettiin Jerusalemissa. He jatkoivat tätä palvontaa vähintäänkin

makkabealaisaikaan saakka, jolloin Johannes Hyrkanos hävitti heidän temppelinsä Gerissimvuorelta. Kun apostoli Filippus Jeesuksen kuoleman jälkeen työskenteli samarialaisten parissa, hän piti monet kokoukset tämän muinaisen samarialaisten temppelin sijaintipaikalla.

143:4.3 (1612.3) Juutalaisten ja samarialaisten väliset ristiriita-asetelmat olivat ikivanhoja ja historiallisia. Aleksanterin ajoista lähtien heillä oli ollut keskinäistä kanssakäymistä yhä vähemmän. Kahdellatoista apostolilla ei ollut mitään sitä vastaan, että he saarnasivat Dekapoliin ja Syyrian kreikkalaisissa ja muissa gentiilikaupungeissa, mutta heidän lojaalisuutensa Mestaria kohtaan joutui lujalle koetukselle, kun tämä sanoi: ”Lähtekäämme Samariaan.” Mutta Jeesuksen kanssa viettämänsä runsaan vuoden aikana heissä oli kehittynyt eräänlainen henkilökohtainen lojaalisuus, joka ylitti jopa heidän uskonsa hänen opetuksiinsa ja heidän ennakkoluulonsa samarialaisia kohtaan.

5. Syykarilaisnainen

143:5.1 (1612.4) Kun Mestari kaksinetoista apostoleineen saapui Jaakobin kaivolle, Jeesus jäi matkasta uupuneena kaivolle odottamaan, siksi aikaa kun Filippus otti apostolit mukaansa auttamaan ja kantamaan ruokaa ja telttoja Syykarista, sillä heidän aikomuksenaan oli jäädä joksikin aikaa näille seuduille. Pietari ja Sebedeuksen pojat olisivat jääneet Jeesuksen seuraksi, mutta tämä

pyysi heitä menemään veljiensä mukaan ja sanoi: ”Älkää pelätkö puolestani; nämä samarialaiset ovat ystävällistä väkeä; meitähän koettavat vahingoittaa vain veljemme, juutalaiset.” Ja kello oli tuona kesäiltana lähes kuusi, kun Jeesus istuutui kaivon vierelle odottamaan apostolien paluuta.

143:5.2 (1612.5) Jaakobin kaivon vesi ei ollut yhtä mineraalipitoista kuin Syykarin kaivojen vesi, siksi se oli juomavetenä varsin arvostettua. Jeesus oli janoinen, mutta käsillä ei ollut mitään välinettä, jolla ammentaa vettä kaivosta. Näin ollen Jeesus, kun muuan syykarilaisnainen tuli paikalle vesiruukkuineen ja ryhtyi nostamaan kaivosta vettä, sanoi hänelle: ”Anna minulle juotavaa.” Tämä samarialaisnainen tiesi Jeesuksen ulkonäöstä ja vaatetuksesta tämän juutalaiseksi, ja Jeesuksen puhetavan perusteella hän arveli tämän olevan Galilean juutalaisia. Naisen nimi oli Nalda, ja hän oli upea ilmestys. Hän hämmästyi suuresti sitä, että juutalaismies tällä tavoin häntä kaivolla puhutteli vettä pyytäen, sillä tuolloin ei pidetty sopivana, että itseään kunnioittava mies puhuttelisi naista julkisesti, ja vielä vähemmän sopivaa oli juutalaisen keskustella samarialaisen kanssa. Nalda kysyi sen vuoksi Jeesukselta: ”Kuinka on mahdollista, että sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaisnaiselta?” Jeesus vastasi: ”Olen tosiaankin pyytänyt sinulta juotavaa, mutta jospa vain kykenisit ymmärtämään, niin pyytäisit minulta vedollisen elävää vettä.” Siihen Nalda sanoi: ”Mutta, herra, eihän sinulla ole mitään, millä vettä kaivosta vetäisit, ja kaivo on syvä; mistä siis otat tämän elävän veden? Oletko sinä

suurempi kuin isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joka joi siitä itse samoin kuin joivat hänen poikansa ja karjansa?”

143:5.3 (1613.1) Jeesus vastasi: ”Jokainen, joka juo tätä vettä on taas janoava, mutta joka juo elävän hengen vettä, ei ikinä janoa. Ja tästä elävästä vedestä tulee hänessä virvoittava lähde, joka kumpuaa hamaan ikuiseen elämään.” Nalda sanoi siihen: ”Anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano ja ettei minun tarvitsisi tulla näin kauas vettä nostamaan. Sitä paitsi samarialaisnaiselle olisi ilo, saisi hän näin ylistettävältä juutalaiselta mitä hyvänsä.”

143:5.4 (1613.2) Nalda ei tiennyt, miten suhtautua siihen, että Jeesus oli halukas keskustelemaan hänen kanssaan. Hän näki Mestarin kasvoilla teeskentelemättömän ja pyhän miehen ilmeen, mutta hän erehtyi pitämään ystävällisyyttä arkipäiväisenä tuttavallisuutena, ja hän erehtyi tulkitsemaan Jeesuksen käyttämän kielikuvan jonkinlaiseksi lähentelyksi. Ja koska hän oli nainen, jonka moraalikäsitykset olivat löyhät, hän oli valmis avoimeen hakkailuun, kun Jeesus häntä suoraan silmiin katsoen sanoi käskevällä äänellä: ”Nainen, mene hakemaan aviomiehesi ja tuo hänet tänne.” Tämä käsky sai Naldan järkiinsä. Hän ymmärsi arvioineensa väärin Mestarin ystävällisyyden; hän tajusi tulkinneensa väärin hänen puhetapansa. Hän säikähti; hän alkoi käsittää, että hän seisoi epätavallisen persoonan edessä, ja sopivaa vastausta mielessään etsien hän sanoi suuresti hämmentyneenä: ”Mutta, herra, en voi kutsua aviomiestäni, sillä minulla ei ole mitään aviomiestä.” Silloin Jeesus sanoi: ”Totta puhuit, sillä vaikka sinulla kerran ehkä olikin aviomies, ei se, jonka kanssa sinä nyt asut, ole aviomiehesi. Olisi

parempi, jos lakkaisit leikittelemästä sanoillani ja etsisit sitä elävää vettä, jota olen sinulle tänä päivänä tarjonnut.”

143:5.5 (1613.3) Nalda oli nyt selvinnyt hämmennyksestään, ja hänen parempi minänsä oli herännyt. Hän ei ollut moraaliton nainen pelkästään vain siksi, että hän olisi niin halunnut. Hänen aviomiehensä oli säälimättä ja oikeudettomasti heittänyt hänet syrjään, ja äärimmäisessä ahdingossaan hän oli suostunut elämään yhdessä erään kreikkalaisen kanssa tämän vaimona, mutta ilman vihkimistä. Nalda häpesi nyt kovasti, että oli niin ajattelemattomasti puhunut Jeesukselle, ja suuresti katuvaisena hän puhutteli Mestaria sanoen: ”Herrani, kadun tapaa, jolla puhuin sinulle, sillä huomaan, että olet pyhä mies tai ehkäpä profeetta.” Ja hän oli jo pyytämäisillään suoraa ja henkilökohtaista apua Mestarilta, kun hän teki, mitä niin monet sitä ennen ja sen jälkeen ovat tehneet – väisti kysymyksen henkilökohtaisesta pelastuksesta sillä, että kääntyikin keskustelemaan teologiasta ja filosofiasta. Nopeasti hän käänsi keskustelun kohteen omista tarpeistaan teologiseen kiistakysymykseen. Gerissimvuorta osoittaen hän jatkoi puhettaan: ”Isämme palvoivat tällä vuorella, ja *sinä* sanoisit silti, että Jerusalemissa on se paikka, jossa ihmisten tulisi palvoa; kumpi siis on oikea paikka palvoa Jumalaa?”

143:5.6 (1613.4) Jeesus tajusi naisen sielun koettavan välttää suoraa ja tutkivaa yhteyttä Tekijäänsä, mutta hän näki myös, että tämän sielussa oli halu saada tietää parempi elämäntapa. Naldan sydämessä oli sittenkin aito elävän veden jano; siksi Jeesus menetteli hänen suhteensa kärsivällisesti ja sanoi: ”Nainen, salli minun sanoa

sinulle, että kohta tulee päivä, jolloin te ette sen paremmin tällä vuorella kuin Jerusalemissakaan palvo Isää. Nyt palvotte kuitenkin sellaista, mitä ette tunne: monien pakanajumalien ja muukalaisfilosofioiden uskonnon sekoitusta. Juutalaiset sentään tietävät, ketä he palvovat; he ovat poistaneet kaiken sekaannuksen keskittämällä palvontansa yhteen Jumalaan, Jahveen. Mutta sinun tulisi uskoa minua, kun sanon, että se hetki tulee kohta – ja se on jo –, jolloin kaikki vilpittömät palvojat palvovat Isää hengessä ja totuudessa, sillä juuri sellaisia palvojia Isä etsii. Jumala on henki, ja niiden, jotka häntä palvovat, on palvottava häntä hengessä ja totuudessa. Sinä et pelastu sillä, että tiedät, miten tai missä muiden pitäisi palvoa, vaan sillä, että päästät omaan sydämeesi tämän elävän veden, jota minä sinulle tälläkin hetkellä tarjoan.”

143:5.7 (1614.1) Mutta Nalda halusi kerran vielä koettaa välttää keskustelun piinallisesta aiheesta, jossa oli kysymys hänen henkilökohtaisesta elämästään maan päällä ja hänen sielunsa asemasta Jumalan edessä. Vielä kerran hän turvautui yleisuskonnollisiin kysymyksiin ja sanoi: ”Tiedänhän minä, herra, että Johannes on saarnannut Käännyttäjän tulemisesta, hänen, jota sitten kutsutaan Vapahtajaksi, ja että sitten, kun hän tulee, hän selittää meille kaiken” – ja Naldan keskeyttäen Jeesus sanoi hätkähdyttävällä vakuuttavuudella: ”Minä, joka sinulle puhun, olen hän.”

143:5.8 (1614.2) Tämä oli Jeesuksen ensimmäinen maan päällä tekemä suora, positiivinen ja peittelemätön julistus jumalallisesta olemuksestaan ja poikaudestaan; ja se tehtiin naiselle,

samarialaiselle naiselle, ja naiselle, jonka maine ihmisten silmissä oli tähän hetkeen saakka ollut kyseenalainen, mutta naiselle, josta jumalallinen silmä näki, että häntä vastaan oli tehty enemmän syntiä kuin hän oli omasta halustaan syntiä tehnyt, ja joka *nyt* oli pelastusta janoava ihmissielu ja joka janosi sitä vilpittömästi ja täydestä sydämestään, eikä siihen muuta tarvittu.

143:5.9 (1614.3) Kun Nalda oli tuomaisillaan julki todellisen ja henkilökohtaisen kaipuunsa jotakin parempaa kohtaan ja jalompaa elämäntapaa kohtaan, juuri kun hän oli valmis pukemaan sanoiksi sydämensä todellisen kaipauksen, kaksitoista apostolia palasivat Syykarista, ja kun he astuivat tälle näyttämölle, jolla Jeesus keskusteli näin intiimisti tämän naisen kanssa – samarialaisnaisen kanssa, ja vielä yksin – he olivat enemmän kuin ällistyneitä. He laskivat tuomisensa pikaisesti maahan ja vetäytyivät syrjemmälle, eikä kukaan rohjennut moittia Jeesusta, kun hän sanoi Naldalle: ”Nainen, mene tietäsi; Jumala on antanut sinulle anteeksi. Vastedes elät uutta elämää. Olet saanut elävän veden, ja sielussasi on pulppuava uusi riemu ja sinusta on tuleva Kaikkein Korkeimman tytär.” Ja vaistotessaan apostolien paheksunnan nainen jätti vesiruukkunsa ja riensi kaupunkiin.

143:5.10 (1614.4) Kaupunkiin tullessaan hän ilmoitti jokaiselle, jonka kohtasi: ”Mene Jaakobin kaivolle ja mene joutuin, sillä tapaat siellä miehen, joka kertoi minulle kaiken, mitä olen ikinä tehnyt. Voisiko tämä olla se Käännyttäjä?” Ja ennen kuin aurinko ehti mailleen, Jaakobin kaivolle oli kerääntynyt suuri väkijoukko kuuntelemaan

Jeesusta. Ja Mestari puhui heille lisää elämän vedestä, ihmisen sisimmässä olevasta henkilahjasta.

143:5.11 (1614.5) Se, että Jeesus halusi keskustella naisten kanssa, kyseenalaisen maineen omaavien ja jopa moraalittomien naisten kanssa, oli apostoleille ainainen järkytyksen aihe. Jeesus törmäsi suuriin vaikeuksiin opettaessaan apostoleille, että naisilla, jopa niin kutsutuilla moraalittomilla naisilla, on sielu, joka voi valita Jumalan Isäkseen, niin että heistä sillä tavoin tulee Jumalan tyttäriä ja iankaikkisen elämän ehdokkaita. Vielä yhdeksäntoista vuosisataa myöhemmin monet osoittavat samaa haluttomuutta Mestarin opetusten käsittämiseen. Yksinpä kristinuskokin on itsepäisesti rakentunut Kristuksen kuoleman tosiasian ympärille sen sijaan, että se olisi rakennettu hänen elämänsä totuuden ympärille. Maailman tulisi tuntea suurempaa mielenkiintoa hänen onnellista ja Jumalaa tunnetuksi tekevää elämäänsä kuin hänen traagista ja surullista kuolemaansa kohtaan.

143:5.12 (1614.6) Nalda kertoi seuraavana päivänä apostoli Johannekselle koko tämän tarinan, mutta Johannes ei sitä koskaan muille opetuslapsille kokonaisuudessaan paljastanut, eikä Jeesuskaan mennyt yksityiskohtiin saakka kertoessaan siitä kahdelletoista apostolille.

143:5.13 (1615.1) Nalda sanoi Johannekselle Jeesuksen kertoneen hänelle ”kaiken, mitä minä ikinä olen tehnyt.” Monet kerrat Johannes halusi kysyä Jeesukselta tästä Naldan kanssa käydystä keskustelusta, mutta hän ei sitä koskaan tehnyt. Jeesus kertoi Naldalle vain yhden tätä koskeneen asian, mutta katse, jolla Jeesus katsoi Naldaa silmiin, ja

tapa, jolla Jeesus häntä kohteli, toivat yhdessä hetkessä ja niin vaikuttavasti koko hänen kirjavan elämänsä ikään kuin panoraamana hänen sielunsa silmien eteen, että hän yhdisti koko tämän itse paljastamansa menneen elämänsä Mestarin katseeseen ja sanomaan. Jeesus ei koskaan sanonut, että Naldalla oli ollut viisi miestä. Tämä oli elänyt neljän eri miehen kanssa, sen jälkeen kun hänen aviomiehensä oli hylännyt hänet, ja tämä seikka yhdessä koko hänen menneisyytensä kanssa tuli tuona hetkenä, jolloin hän käsitti Jeesuksen olevan Jumalan mies, niin elävänä hänen mieleensä, että hän myöhemmin väitti Johannekselle Jeesuksen tosiaankin kertoneen hänelle kaiken, mikä liittyi häneen.

6. Samarian uskonnollinen herääminen

143:6.1 (1615.2) Iltana, jolloin Nalda sai kansanjoukot lähtemään Syykarista tapaamaan Jeesusta, kaksitoista apostolia olivat juuri saapuneet tuoden mukanaan ruokaa, ja he pyysivät Jeesusta syömään kanssaan sen sijaan, että hän puhuisi väkijoukolle, olivathan he olleet koko päivän ruoatta ja nyt jo nälkäisiä. Mutta Jeesus tiesi, että kohta olisi pimeä, ja sen vuoksi hän pysyi sinnikkäästi päätöksessään puhua kansalle, ennen kuin lähettäisi sen pois. Kun Andreas koetti taivuttaa häntä syömään palasen, ennen kuin hän puhuisi väkijoukolle, Jeesus sanoi: ”Minulla on ruokaa syödäkseni, ruokaa, josta ette tiedä.” Tämän kuullessaan apostolit puhuivat keskenään: ”Onko joku tuonut hänelle jotakin syötävää?

Lieneekö se nainen antanut hänelle ruokaa siinä kuin juotavaakin?” Kuullessaan heidän keskustelevan keskenään Jeesus, ennen kuin hän puhui kansalle, astui sivummalle ja sanoi kahdelletoista apostolille: ”Minun ruokaani on, että täytän Hänen tahtonsa, joka minut lähetti, ja että vien päätökseen tehtävän, jonka Hän antoi. Teidän ei pitäisi enää sanoa, että elonleikkuuseen on vielä niin ja niin pitkä aika. Katsokaa näitä ihmisiä, jotka tulevat yhdestä Samarian kaupungista meitä kuulemaan; sanon teille, että pellot ovat jo elonkorjuuta varten tuleentuneet. Joka korjaa sadon, saa palkkansa ja kerää nämä hedelmät ikuiseen elämään; niinpä kylväjät ja elonkorjaajat riemuitsevat yhdessä. Sillä tässä kohdin pitää paikkansa sanonta: ’Toinen kylvää ja toinen korjaa sadon.’ Olen nyt lähettämässä teitä korjaamaan satoa, jonka hyväksi ette ole uurastaneet; mutta muut ovat uurastaneet, ja te tulette kohta jakamaan heidän vaivansa.” Näillä sanoilla hän tarkoitti Johannes Kastajan saarnaajantyötä.

143:6.2 (1615.3) Jeesus ja apostolit menivät Syykariin ja saarnasivat kaksi päivää, ennen kuin pystyttivät leirinsä Gerissimvuorelle. Ja monet Syykarin asukkaista uskoivat evankeliumin ja pyysivät tulla kastetuiksi, mutta Jeesuksen apostolit eivät vielä kastaneet.

143:6.3 (1615.4) Ensimmäisenä Gerissimvuoren leirissä vietettynä iltana apostolit odottivat Jeesuksen nuhtelevan heitä siitä, miten he olivat suhtautuneet naiseen Jaakobin kaivolla, mutta tähän asiaan hän ei sanallakaan puuttunut. Sen sijaan hän piti heille ikimuistettavan puheen aiheesta ”Realiteetit, jotka ovat Jumalan valtakunnassa keskeisiä”. Minkä hyvänsä uskonnon kohdalla käy helposti niin, että

arvojen annetaan käydä suhteettomiksi ja että faktojen sallitaan omassa teologiassa ottaa totuuden paikka. Ristin tosiasiasta tuli sittemmin syntyneen kristinuskon keskipiste; mutta se ei ole keskeinen totuus uskonnossa, joka on johdettavissa Jeesus Nasaretilaisen elämästä ja opetuksista.

143:6.4 (1615.5) Jeesuksen Gerissimvuorella antaman opetuksen teemana oli se, että hän haluaa kaikkien ihmisten näkevän Jumalan Isä-ystävänä aivan kuten hän (Jeesus) on veli-ystävä. Kerran toisensa jälkeen hän tähdensi heille, että rakkaus on maailmassa – universumissa – suurenmoisin keskinäissuhde, aivan kuten totuus on suurin sanallisesti julki tuotu havainto näistä jumalallisista suhteista.

143:6.5 (1616.1) Jeesus toi itsensä näin täysimääräisesti julki samarialaisille siksi, että hän saattoi turvallisesti niin tehdä, ja koska hän tiesi, ettei hän enää kävisi Samarian sydänmailla siellä valtakunnan evankeliumia saarnatakseen.

143:6.6 (1616.2) Jeesus ja kaksitoista apostolia pitivät leiriään Gerissimvuorella elokuun loppuun sakka. He saarnasivat päivisin kaupungeissa samarialaisille valtakunnan hyvää sanomaa – Jumalan isyyttä – ja viettivät illat leirissä. Jeesuksen ja kahdentoista apostolin näissä Samarian kaupungeissa tekemä työ tuotti valtakunnalle monta sielua, ja siitä oli suurta hyötyä sikäli, että se valmisti tietä Filippuksen näillä seuduin Jeesuksen kuoleman ja kuolleistaheräämisen jälkeen suorittamalle suurenmoiselle työlle, sitten kun apostolit olivat Jerusalemissa alkaneen uskovien katkeran vainon seurauksena hajaantuneet maan ääriin.

7. Opetukset rukoilemisesta ja palvonnasta

143:7.1 (1616.3) Gerissimvuorella pidetyissä iltakokouksissa Jeesus opetti monia suuria totuuksia, ja aivan erityisesti hän pani painoa seuraaville seikoille:

143:7.2 (1616.4) Oikea uskonto on sitä, mitä yksittäinen sielu tekee itsetajuisissa suhteissaan Luojaan; organisoitu uskonto on ihmisen yritys *sosiaalistaa* yksittäisten uskonnonharjoittajain palvonta.

143:7.3 (1616.5) Palvonnan – hengelliseen kohdistuvan pohdiskelun – on vuoroteltava palvelemisen, aineelliseen todellisuuteen ylläpidetyn kosketuksen, kanssa. Työnteon tulisi vuorotella leikin kanssa; huumorin tulisi tasapainottaa uskontoa. Syvällistä filosofiaa tulisi keventää poljentoisella runoudella. Elämisen rasittavuutta – persoonallisuuteen kohdistuvaa ajallista jännitettä – tulisi helpottaa palvonnan tarjoamalla levollisuudella. Epävarmuudentunteita, jotka johtuvat pelosta, että persoonallisuus olisi universumissa kokonaan vailla yhteyksiä, tulisi torjua uskossa tapahtuvalla Isän pohdiskelulla ja Korkeimman oivaltamisen yrittämisellä.

143:7.4 (1616.6) Rukoilemisen tarkoituksena on tehdä ihmisestä vähemmän ajatteleva, mutta enemmän *oivaltava;* sen tarkoituksena ei ole lisätä tietoa, vaan pikemminkin laajentaa ymmärrystä.

143:7.5 (1616.7) Palvonnan on tarkoitus antaa aavistus edessä olevasta paremmasta elämästä ja sen jälkeen heijastaa nämä uudet hengelliset merkittävyydet takaisin elämään, jota nyt eletään. Rukoilu on hengellisesti ylläpitävää, mutta palvonta on jumalallisesti luovaa.

143:7.6 (1616.8) Palvonta tarkoittaa sellaista menetelmää, että katsotaan *Yhteen*, jotta saadaan innoitusta palvella *monia*. Palvonta on se mittapuu, joka mittaa, missä määrin sielu on irrottautunut aineellisesta universumista, sekä sen, missä määrin se on samalla ja peruuttamattomasti kiinnittynyt koko luomistuloksen hengellisiin realiteetteihin.

143:7.7 (1616.9) Rukoilu on itsensä muistuttamista – ylevää ajattelua; palvonta on itsensä unohtamista – superajattelua. Palvonta on pinnistelemätöntä tarkkaavaisuutta, aitoa ja ihanteellista sielun lepoa, eräänlaista levollista hengellistä harjoitusta.

143:7.8 (1616.10) Palvonta on akti, jossa osa samastuu Kokonaisuuteen; finiittinen Infiniittiseen; poika Isään ja ajallisuus – tahtiin asettumalla – ikuisuuteen. Palvonta on akti, jossa poika on henkilökohtaisesti yhteydessä jumalalliseen Isään; akti, jossa ihmisen sielu-henki omaksuu virkistäviä, luovia, veljellisiä ja romanttisia asenteita.

143:7.9 (1616.11) Vaikka apostolit ymmärsivät hänen leirissä esittämistään opetuksista vain muutaman, toiset maailmat kuitenkin ymmärsivät,

ja toiset maan päällä elävät sukupolvet tulevat vielä ymmärtämään.

Luku 144

Gilboalla ja Dekapoliissa

144:0.1 (1617.1) SYYSKUU ja lokakuu vietettiin omissa oloissa syrjäisellä leirillä Gilboavuoren rinteillä. Syyskuun Jeesus vietti täällä yksin apostolien kanssa. Hän opetti apostoleja ja jakoi heille tietoa valtakunnan totuuksista.

144:0.2 (1617.2) Oli lukuisia syitä siihen, miksi Jeesus ja hänen apostolinsa pysyttelivät tuolloin Samarian ja Dekapoliin rajamailla, poissa julkisuudesta. Jerusalemin uskonnolliset johtajat olivat sangen vihamielisiä; Herodes Antipas piti Johannesta yhä vankilassa uskaltamatta häntä sen paremmin vapauttaa kuin teloituttaakaan, sillä hän epäili edelleenkin, että Johanneksen ja Jeesuksen välillä oli jokin yhteys. Näissä olosuhteissa olisi ollut epäviisasta kaavailla kovin näkyvää toimintaa sen enempää Juudeassa kuin Galileassakaan. Oli vielä kolmaskin syy: Johanneksen opetuslasten johtajien ja Jeesuksen apostolien välille oli vähä vähältä kehittynyt jännitystila, joka paheni, sitä mukaa kun uskovien määrä kasvoi.

144:0.3 (1617.3) Jeesus tiesi, että opettamisesta ja saarnaamisesta koostuva esivaiheisen toiminnan aika olisi kohta ohitse, että seuraavassa vaiheessa olisikin jo kysymys hänen maan päällä viettämänsä elämän täysimääräisen ja lopullisen voimainponnistuksen alkamisesta, ja hän toivoi voivansa aloittaa tämän hankkeen siten, ettei se olisi Johannes Kastajan kannalta millään tavoin koettelevaa tai kiusallista. Jeesus oli sen vuoksi päättänyt viettää jonkin aikaa poissa julkisuudesta ja harjaannuttaa apostoleitaan ja sen jälkeen tehdä jonkin verran huomaamatonta työtä Dekapoliin kaupungeissa, kunnes Johannes joko teloitettaisiin tai vapautettaisiin, missä tapauksessa hän liittyisi heidän seuraansa ja työskentelisi yhdessä heidän kanssaan.

1. Gilboan leiri

144:1.1 (1617.4) Ajan kuluessa kaksitoista apostolia kiintyivät yhä syvemmin Jeesukseen ja sitoutuivat yhä lujemmin valtakunnan työhön. Heidän omistautumisensa oli enimmältään henkilöön kohdistuvaa lojaalisuutta. He eivät käsittäneet hänen monipuolista opetustaan, he eivät kokonaan käsittäneet Jeesuksen olemusta eivätkä hänen maan päällä suorittamansa lahjoittautumisen merkitystä.

144:1.2 (1617.5) Jeesus selvitti apostoleilleen, että oli kolme syytä siihen, miksi nämä olivat poissa julkisuudesta:

144:1.3 (1617.6) 1. Jotta heidän ymmärryksensä valtakunnan evankeliumista ja heidän uskonsa siihen vahvistuisivat.

144:1.4 (1617.7) 2. Jotta heidän toimintaansa kohtaan sekä Juudeassa että Galileassa esiintyvä vastustus asettuisi.

144:1.5 (1617.8) 3. Odotettiin Johannes Kastajan kohtalon ratkeamista.

144:1.6 (1617.9) Aikana, jolloin he oleskelivat Gilboalla, Jeesus kertoi kahdelletoista apostolille monia asioita elämänsä alkuvaiheista ja kokemuksistaan Hermonvuorella. Hän paljasti myös jotakin siitä, mitä tapahtui kukkuloilla hänen kastetilaisuuttaan välittömästi seuranneina neljänäkymmenenä päivänä. Ja hän antoi heille selväsanaisen velvoitteen olla kertomatta näistä kokemuksista kenellekään, ennen kuin hän oli palannut Isän tykö.

144:1.7 (1618.1) Näiden syyskuun viikkojen ajan he lepäilivät, seurustelivat ja kertoilivat, mitä olivat kokeneet, sen jälkeen kun Jeesus oli ensi kerran kutsunut heidät palvelukseen, ja he yrittivät tosissaan koordinoida, mitä Mestari oli heille siihen mennessä opettanut. Jossain määrin he kaikki aavistivat, että tämä olisi heidän viimeinen tilaisuutensa vähänkään pitempään lepoon. He tajusivat, että heidän seuraava hankkeensa joko Juudeassa tai Galileassa merkitsisi tulevan valtakunnan lopullisen julistamisen alkua, mutta heillä ei juurikaan ollut mitään vakiintunutta käsitystä siitä, millainen tämä valtakunta olisi, sitten kun se tulisi. Johannes ja Andreas ajattelivat, että valtakunta oli jo tullut; Pietari ja Jaakob uskoivat, että se oli vasta tulossa; Natanael ja Tuomas tunnustivat rehellisesti, että he olivat ymmällään; Matteus, Filippus ja Simon

Selootti olivat epävarmoja ja hämmentyneitä; kaksoset olivat autuaan tietämättömiä koko kiistasta, ja Juudas oli vaiti ottamatta kantaa puoleen taikka toiseen.

144:1.8 (1618.2) Jeesus vietti suuren osan käsillä olevasta ajasta omissa oloissaan vuorella leirin lähistöllä. Silloin tällöin hän otti mukaansa Pietarin, Jaakobin tai Johanneksen, mutta useimmiten hänen seurassaan ei ollut ketään hänen mennessään rukoilemaan tai pitämään yhteyttä Isäänsä. Jeesuksen kasteen ja hänen Perean kukkuloilla viettämiensä neljänkymmenen päivän jälkeen on tuskin oikein puhua näistä hetkistä, jolloin hän oli yhteydessä Isäänsä, kutsumalla niitä rukoilemiseksi, tosiasioiden mukaista ei myöskään ole sanoa Jeesuksesta, että hän olisi palvonut, mutta on täysin oikein puhua näistä hetkistä sanomalla niitä henkilökohtaiseksi yhteydenpidoksi, jota Jeesus piti Isäänsä.

144:1.9 (1618.3) Koko syyskuun ajan keskustelujen keskeisenä teemana oli rukoileminen ja palvominen. Kun he olivat muutaman päivän ajan keskustelleet palvonnasta, Jeesus piti lopuksi ikimuistettavan luentonsa rukoilemisesta vastaten näin Tuomaksen pyyntöön: ”Mestari opeta meitä rukoilemaan.”

144:1.10 (1618.4) Johannes oli opettanut opetuslapsilleen erään rukouksen – rukouksen pelastuksen puolesta tulevassa valtakunnassa. Vaikkei Jeesus koskaan kieltänyt seuraajiaan käyttämästä Johanneksen rukouskaavaa, apostolit tajusivat silti hyvin varhaisessa vaiheessa, ettei heidän Mestarinsa täysin hyväksynyt sellaista tapaa, että

luettiin kaavamaisia ja muodollisia rukouksia. Uskovat kuitenkin vaativat jatkuvasti, että heitä opetettaisiin rukoilemaan. Kaksitoista apostolia kaipasivat tietoa siitä, minkä rukouskaavan Jeesus hyväksyisi. Ja etupäässä juuri siksi, että tavalliset ihmiset tarvitsivat jonkin yksinkertaisen rukouksen, Jeesus suostui Tuomaksen pyyntöön vastatessaan tällä kertaa opettamaan heille ehdotuksenkaltaisen rukouskaavan. Jeesus piti tämän oppitunnin yhtenä iltapäivänä heidän Gilboavuorella viettämänsä ajan kolmannella viikolla.

2. Luento rukouksesta

144:2.1 (1618.5) ”Johannes tosiaankin opetti teille yksinkertaisen rukouskaavan: ’Oi Isä, puhdista meidät synnistä, näytä meille kunniasi, tuo julki rakkautesi ja anna henkesi pyhittää sydämemme iankaikkisesti, aamen!’ Hän opetti tämän rukouksen, jotta teillä olisi jotakin, mitä opettaa kansanjoukoille. Hänen tarkoituksensa ei ollut, että teidän pitäisi käyttää tällaista kaavamaista ja muodollista pyyntöä tuodessanne julki, mitä sielunne rukouksessa esittää.

144:2.2 (1618.6) ”Rukous on täysin henkilökohtainen ja spontaani ilmaus siitä, miten sielu asennoituu henkeä kohtaan; rukouksen tulisi olla yhteydenpitoa, jossa poikaus tulee esille ja yhteenkuuluvuus tulee ilmi. Kun rukous on hengen sanelema, se johtaa yhteistoiminnalliseen hengelliseen edistymiseen. Ihanteellinen rukous on eräs hengellisen yhteydenpidon muoto, joka johtaa

älyperäiseen palvontaan. Oikeassa rukoilussa kuvastuu vilpitön halu kurottautua taivasta kohti ihanteittenne saavuttamiseksi.

144:2.3 (1619.1) ”Rukous on sielun henkäys, ja sen tulisi johtaa teidät olemaan peräänantamattomia yrityksessänne päästä selville siitä, mikä on Isän tahto. Jos jollakulla teistä on naapuri, ja menet hänen luokseen keskellä yötä ja sanot: ’Ystävä, lainaa minulle kolme leipää, sillä muuan ystäväni on matkallaan tullut luokseni, eikä minulla ole mitään, millä häntä kestitsisin’; ja jos naapurisi vastaa: ’Älä kiusaa minua, sillä ovi on jo teljetty, ja lapset ja minä olemme vuoteessa; siksi en voi nousta sinulle leipää antamaan’, niin sinä olet itsepintainen ja selität, että ystäväsi on nälissään, eikä sinulla ole tarjota hänelle ruokaa. Minäpä sanon sinulle, että vaikkei naapurisi nousekaan vuoteestaan antamaan sinulle leipää sen vuoksi, että hän on ystäväsi, hän kuitenkin nousee siksi, että olet hellittämätön, ja hän antaa sinulle niin monta leipää kuin tarvitset. Jos siis itsepintaisuus tuottaa ystävänpalveluksia, kun on kysymys vain kuolevaisesta ihmisestä, kuinka paljon enemmän saattekaan hengessänne osoittamallanne itsepintaisuudella itsellenne elämän leipää taivaassa olevan Isän anteliaista käsistä. Sanon teille sanomasta päästyäni: Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokaiselle anovalle annetaan, etsijä löytää, ja kolkuttavalle avataan pelastuksen ovi.

144:2.4 (1619.2) ”Kuka teistä on isä, joka jos hänen poikansa esittää ymmärtämättömyydestä johtuvan pyynnön, epäröisi mieluumminkin antaa sen mukaan, mikä on vanhemman mielestä viisasta, kuin noudattaa sitä, mikä oli pojan erheellinen pyyntö? Jos

lapsi tarvitsee leivän, annatko hänelle kiven vain siksi, että hän epäviisaasti pyytää sellaista? Jos poikasi tarvitsee kalan, annatko hänelle vesikäärmeen vain siksi, että sellainen sattuu vedestä kalojen mukana nousemaan ja lapsi typeryyksissään pyytää käärmettä? Jos siis te, jotka olette kuolevaisia ja finiittisiä, osaatte vastata rukoukseen ja antaa hyviä ja sopivia antimia lapsillenne, kuinka paljon enemmän onkaan teidän taivaallinen Isänne antava henkeä ja monia muita siunauksia niille, jotka häneltä pyytävät? Ihmisten tulisi aina rukoilla eikä lannistua.

144:2.5 (1619.3) ”Sallinette, että kerron teille tarinan eräästä tuomarista, joka eli pahantapaisessa kaupungissa. Tämä tuomari ei pelännyt Jumalaa eikä kunnioittanut ihmistä. Sattui niin, että tuossa kaupungissa oli muuan hädänalainen leski, joka kerran toisensa jälkeen tuli tämän epäoikeudenmukaisen tuomarin luo ja sanoi: ’Suojele minua vihamieheltäni.’ Vähään aikaan tuomari ei kallistanut korvaansa naisen pyynnölle, mutta ennen pitkää hän sanoi itselleen: ’Vaikken pelkääkään Jumalaa enkä pidä ihmistä arvossa, niin koskei tämä leski lakkaa vaivaamasta minua, asetun kuitenkin puolustamaan häntä, jottei hän jatkuvilla käynneillään kuluttaisi minua loppuun.’ Kerron teille näitä tarinoita rohkaistakseni teitä jatkamaan itsepintaisesti rukouksianne, en suinkaan antaakseni teidän ymmärtää, että pyyntönne muuttavat oikeudenmukaisen ja vanhurskaan Isän, joka on korkeuksissa. Teidän ei kuitenkaan siksi pidä olla itsepintaisia, että voittaisitte Jumalan suosion, vaan jotta mainen asenteenne muuttuisi ja sielunne kyky hengen vastaanottamiseen laajenisi.

144:2.6 (1619.4) ”Mutta, kun rukoilette, harjoitatte kovin vähän uskoa. Aito usko siirtää vaikka vuorenkin kokoiset aineelliset vaikeudet, jotka mahdollisesti ovat estämässä sielun laajenemista ja hengellistä edistymistä.”

3. Uskovan rukous

144:3.1 (1619.5) Mutta apostolit eivät olleet vieläkään tyytyväisiä; he halusivat Jeesuksen antavan heille mallirukouksen, jonka he voisivat opettaa uusille opetuslapsille. Tämän rukoilemisesta esitetyn luennon kuunneltuaan Jaakob Sebedeus sanoi: ”Olkoon niin, Mestari, mutta emme kaipaa rukouskaavaa niinkään itseämme kuin uudempia uskovia varten, jotka vähän väliä pyytävät meiltä: ’Opettakaa meille, miten on otollista rukoilla Isää, joka on taivaassa.’”

144:3.2 (1619.6) Jaakobin sanottua sanottavansa Jeesus lausui: ”Jos siis edelleenkin kaipaatte sellaista rukousta, haluaisin esittää teille veljilleni ja sisarilleni Nasaretissa opettamani rukouksen”:

144:3.3 (1620.1) Isä meidän, joka olet taivaassa,

144:3.4 (1620.2) Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

144:3.5 (1620.3) Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi

144:3.6 (1620.4) Maan päällä, niin kuin taivaassa

144:3.7 (1620.5) Anna meille tänä päivänä meidän leipämme huomista varten;

144:3.8 (1620.6) Virvoita sieluamme elämän vedellä.

144:3.9 (1620.7) Ja anna meille anteeksi meidän kaikki velkamme

144:3.10 (1620.8) Niin kuin mekin olemme velallisillemme anteeksi antaneet.

144:3.11 (1620.9) Pelasta meidät kiusauksesta, päästä meidät pahasta,

144:3.12 (1620.10) Ja tee meistä yhä enemmän yhtä täydellisiä kuin olet itse.

144:3.13 (1620.11) Ei ole ihmeellistä, että apostolit halusivat Jeesuksen opettavan heille mallirukouksen uskovia varten. Johannes Kastaja oli opettanut seuraajilleen useita rukouksia. Kaikki suuret opettajat olivat laatineet rukouksia oppilailleen. Juutalaisten uskonnonopettajilla oli kaksikymmentäviisi tai kolmekymmentä vakiorukousta, joita he lausuivat synagogissa ja jopa kadunkulmissa. Jeesus tunsi erityistä vastenmielisyyttä julkista rukoilemista kohtaan. Tähän ajankohtaan mennessä kaksitoista apostolia olivat vain muutaman kerran kuulleet hänen rukoilevan. He huomasivat hänen viettävän kokonaisia öitä rukoilun tai palvonnan merkeissä, ja he olivat kovin uteliaita tietämään, mitä muotoja tai kaavoja käyttäen hän pyyntönsä esitti. He tunsivat, että heidän oli pakko saada tietää, mitä he vastaavat kansanjoukoille näiden pyytäessä, että heitä opetettaisiin rukoilemaan, kuten Johannes oli omia opetuslapsiaan opettanut.

144:3.14 (1620.12) Jeesus opetti kahtatoista apostolia rukoilemaan aina muualla kuin julkisuudessa, menemään rukoilemaan ryhtyessään itsekseen luonnon tarjoamaan rauhalliseen ympäristöön tai menemään huoneeseensa ja sulkemaan ovet.

144:3.15 (1620.13) Jeesuksen kuoleman ja Isän luo nousemisen jälkeen monet uskovat ottivat tavakseen päättää tämä niin kutsuttu Isä meidän -rukous lisäykseen ”Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen.” Vieläkin myöhemmin rukouksesta sitä jäljennettäessä hävisi kaksi riviä ja siihen lisättiin ylimääräinen lause, joka kuuluu: ”Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia, iankaikkisesti.”

144:3.16 (1620.14) Jeesus antoi rukouksen apostoleille sanamuodoltaan monikollisena, niin kuin he olivat sitä lausuneet Nasaretin-kodissa. Hän ei milloinkaan opettanut kaavamaista rukousta yksityiseen käyttöön, vaan hän opetti vain ryhmä-, perhe- tai sosiaalisia rukouksia. Eikä hän koskaan tarjoutunut itse tätä tekemään.

144:3.17 (1620.15) Jeesus opetti, että tuloksellisen rukouksen täytyy olla:

144:3.18 (1620.16) 1. Epäitsekäs – ettei sitä esitetä vain rukoilijan itsensä puolesta.

144:3.19 (1620.17) 2. Uskova – uskon mukainen.

144:3.20 (1620.18) 3. Vilpitön – että se esitetään rehellisin sydämin.

144:3.21 (1620.19) 4. Älyllinen – että se esitetään ymmärryksellä.

144:3.22 (1620.20) 5. Luottavainen – että se esitetään Isän kaikkiviisaaseen tahtoon alistuen.

144:3.23 (1620.21) Viettäessään kokonaisia öitä vuorella rukoillen Jeesus rukoili pääasiassa opetuslastensa ja eritoten kahdentoista apostolin

puolesta. Mestari rukoili varsin vähän itsensä puolesta, vaikka hän harjoittikin paljon palvontaa, joka oli luonteeltaan ymmärtäväistä yhteydenpitoa hänen Paratiisin-Isäänsä.

4. Lisää rukoilemisesta

144:4.1 (1620.22) Rukoilemista käsitelleen luennon jälkeen apostolit esittivät päivästä toiseen Mestarille yhä kysymyksiä tästä kaikin puolin tärkeästä ja hartaasta tavasta. Siitä, mitä Jeesus apostoleille rukoilemisesta ja palvonnasta noiden päivien aikana opetti, on laadittavissa yhteenveto, ja se voidaan esittää nykyisen kielenkäytön mukaan seuraavasti:

144:4.2 (1621.1) Minkä tahansa pyynnön harras ja kaipaava toistaminen, kun tällainen rukous on Jumalan lapsen vilpitön tahdonilmaus ja kun se lausutaan uskossa – olipa se miten ajattelematon tahansa tai olipa siihen kuinka mahdotonta tahansa esittää suoraa vastausta –, laajentaa vääjäämättä sielun hengellistä vastaanottokykyä.

144:4.3 (1621.2) Muistakaa rukoillessanne aina, että poikaus on *lahja*. Yhdelläkään lapsella ei ole mitään tekemistä pojan tai tyttären aseman *ansaitsemisen* kanssa. Maan lapsi tulee olemassaolon piiriin vanhempiensa tahdosta. Samoin Jumalan lapsi tulee laupeuden ja uuden hengen elämän piiriin taivaassa olevan Isän tahdosta. Siksi taivaan valtakunta – Jumalan pojan asema – on *otettava vastaan* pienen lapsen tavoin. Te ansaitsette vanhurskautta – yhä pitemmälle

menevää luonteen kehittymistä –, mutta poikauden te saatte armosta ja uskon kautta.

144:4.4 (1621.3) Rukoileminen johdatti Jeesuksen siihen, että hänen sielunsa ylläpiti superyhteyttä universumien universumin Korkeimpiin Hallitsijoihin. Rukoileminen johdattaa maan kuolevaiset aitoa palvontaa olevaan yhteydenpitoon. Sielun hengellinen vastaanottokyky määrää niiden taivaallisten siunausten runsauden, jotka ovat henkilökohtaisesti omaksuttavissa ja tietoisesti tajuttavissa rukoukseen annetuksi vastaukseksi.

144:4.5 (1621.4) Rukoileminen ja siihen liittyvä palvonta on menetelmä, jolla irtaudutaan elämän päivärutiinista, aineellisen olemassaolon yksitoikkoisesta myllynpyörityksestä. Se on tie, jota myöten lähestytään hengellistynyttä itsensätodellistamista ja yksilöllisyyttä, joka on saavutettu älyllisin ja uskonnollisin ponnistuksin.

144:4.6 (1621.5) Rukoileminen on vastamyrkkyä vahingolliselle itsetutkiskelulle. Ainakin Mestarin opettamalla tavalla suoritettu rukoileminen on sielulle tuollaista siunauksellista hoitoa. Jeesus käytti johdonmukaisesti kaltaistensa puolesta suoritetun rukoilemisen siunauksellista vaikutusta. Mestari rukoili tavallisesti monikossa, ei yksikössä. Kaiken kaikkiaan Jeesus rukoili itsensä puolesta vain maisen elämänsä suurissa kriisikohdissa.

144:4.7 (1621.6) Rukous on hengenelämän henkäys ihmissukukunnan aineellisen sivilisaation keskellä. Palvonta on nautinnonhaluisille kuolevaissukupolville pelastus.

144:4.8 (1621.7) Aivan kuten rukoilemista voi verrata sielun hengellisten paristojen uudelleenlataamiseen, palvontaa voi verrata

toimenpiteeseen, jolla sielu viritetään tavoittamaan Universaalisen Isän infiniittisen hengen maailmankaikkeuteen suuntaamat kaukotiedotuslähetykset.

144:4.9 (1621.8) Rukous on se vilpitön ja kaipaava katse, jonka lapsi luo henki-Isäänsä; se on psykologinen prosessi, jossa ihmistahdon tilalle vaihdetaan Jumalan tahto. Rukoileminen on osa sitä jumalallista menetelmää, jolla siitä, mikä on, tehdään sitä, mitä sen pitäisi olla.

144:4.10 (1621.9) Yksi syy siihen, miksi Pietari, Jaakob ja Johannes, jotka kuitenkin varsin usein olivat Jeesuksen seurassa tämän pitkissä yövalvojaisissa, eivät koskaan kuulleet Jeesuksen rukoilevan, oli se, että heidän Mestarinsa perin harvoin esitti rukouksiaan suusanallisesti. Käytännöllisesti katsoen kaikki Jeesuksen rukoileminen tapahtui hengessä ja sydämessä – ääneti.

144:4.11 (1621.10) Kaikista apostoleista Pietari ja Jaakob ymmärsivät parhaiten Mestarin opetuksen rukoilemisesta ja palvonnasta.

5. Muita rukouskaavoja

144:5.1 (1621.11) Aikana, joka vielä oli jäljellä hänen maan päällä viettämästään ajasta, Jeesus toi silloin tällöin apostolien tietoon useita muitakin rukouskaavoja, mutta hän teki niin vain valaistakseen sillä keinoin joitakin muita asioita, ja hän korosti sitä, ettei näitä ”vertauskuvarukouksia” tulisi opettaa kansanjoukoille. Monet niistä olivat peräisin muilta asutuilta planeetoilta, mutta tätä

tosiasiaa Jeesus ei kahdelletoista apostolille paljastanut. Näihin rukouksiin kuuluivat muiden muassa seuraavat:

144:5.2 (1622.1) Isä meidän, johon kaikki maailmankaikkeuden maailmat sisältyvät,

144:5.3 (1622.2) Olkoon sinun nimesi kaiken yläpuolella ja sinun luonteesi kunniakkain kaikista.

144:5.4 (1622.3) Sinun läsnäolosi sulkee meidät sisäänsä, ja sinun kunniasi tulee esille meissä

144:5.5 (1622.4) Yhtä epätäydellisesti kuin se tulee esille täydellisesti korkeuksissa.

144:5.6 (1622.5) Anna meille tänä päivänä valkeuden elävöittäviä voimia,

144:5.7 (1622.6) Äläkä anna meidän eksyä kuvittelumme pahoille syrjäpoluille,

144:5.8 (1622.7) Sillä sinun on sisimmässämme asuva kirkkaus, iankaikkinen voima,

144:5.9 (1622.8) Ja meille Poikasi osoittaman äärettömän rakkauden ikuinen lahja.

144:5.10 (1622.9) Näin on, ja se on iäisesti totta.

* * *

144:5.12 (1622.10) Luova Vanhempamme, joka olet maailmankaikkeuden keskuksessa,

144:5.13 (1622.11) Lahjoita meille olemuksesi ja anna meille luonteesi.

144:5.14 (1622.12) Armosi kautta tee meistä poikiasi ja tyttäriäsi.

144:5.15 (1622.13) Ja nosta nimesi kunniaan sillä, mitä me ikiajat saavutamme.

144:5.16 (1622.14) Anna suuntaava ja valvova henkesi elämään ja asumaan sisimmässämme,

144:5.17 (1622.15) Jotta osaamme täyttää tahtosi tällä sfäärillä, niin kuin enkelit täyttävät tahtosi valkeudessa

144:5.18 (1622.16) Tue meitä tänä päivänä edetessämme totuuden polkua.

144:5.19 (1622.17) Vapahda meidät vitkaisuudesta, pahasta ja kaikesta synnillisestä rikkomuksesta.

144:5.20 (1622.18) Ole meitä kohtaan kärsivällinen, kuten me osoitamme laupeutta kaltaisillemme.

144:5.21 (1622.19) Vuodata armeliaisuutesi henki meidän luodun sydämeemme.

144:5.22 (1622.20) Johdata meitä kädestä pitäen, askel askeleelta, elämän epävarman sokkelon läpi.

144:5.23 (1622.21) Ja sitten kun loppumme koittaa, ota omaan syliisi meidän uskollinen henkemme.

144:5.24 (1622.22) Toteutukoon sinun tahtosi, ei meidän mielihalumme.

* * *

144:5.26 (1622.23) Täydellinen ja vanhurskas taivaallinen Isämme,

144:5.27 (1622.24) Opasta ja ohjaa matkamme kulkua tänäkin päivänä.

144:5.28 (1622.25) Pyhitä askeleemme ja sovita yhteen ajatuksemme.

144:5.29 (1622.26) Johdata meitä aina iäisen edistymisen teillä.

144:5.30 (1622.27) Täytä meidät viisaudella voiman täyteyteen saakka

144:5.31 (1622.28) Ja elävöitä meidät loputtomalla energiallasi.

144:5.32 (1622.29) Innoita meitä jumalallisella tietoisuudella siitä, että

144:5.33 (1622.30) Serafiarmeijat ovat läsnä ja opastavat meitä.

144:5.34 (1622.31) Opasta meitä alati ylöspäin valkeuden tietä kulkiessamme;

144:5.35 (1622.32) Tee meille täyttä oikeutta suuren tuomion päivänä.

144:5.36 (1622.33) Tee meistä itsesi kaltaisia ikuisessa kunniassa

144:5.37 (1622.34) Ja ota meidät vastaan päättymättömään palvelukseesi korkeuksissa.

* * *

144:5.39 (1622.35) Isä meidän, jota mysteeri verhoaa,

144:5.40 (1622.36) Paljasta meille pyhä luonteesi.

144:5.41 (1622.37) Anna lastesi maan päällä tänä päivänä

144:5.42 (1622.38) Nähdä tie, valo ja totuus.

144:5.43 (1622.39) Osoita meille ikuisen edistymisen tie

144:5.44 (1622.40) Ja anna meille tahto sitä kulkeaksemme.

144:5.45 (1622.41) Pystytä sisimpäämme jumalallinen kuninkuuteesi

144:5.46 (1622.42) Ja niin tekemällä auta meitä pääsemään minuutemme herraksi.

144:5.47 (1622.43) Älä salli meidän eksyä pimeyden ja kuoleman poluille;

144:5.48 (1622.44) Johdata meidät iäksi elämän vetten äärelle.

144:5.49 (1622.45) Kuule nämä meidän rukouksemme itsesi tähden;

144:5.50 (1622.46) Ota ilosi siitä, että teet meistä yhä enemmän itsesi kaltaisia.

144:5.51 (1623.1) Lopuksi, jumalallisen Poikasi tähden,

144:5.52 (1623.2) Ota meidät iankaikkisille käsivarsille.

144:5.53 (1623.3) Totisesti, tapahtukoon ei meidän tahtomme, vaan sinun.

* * *

144:5.55 (1623.4) Kunnioitettu Isä ja Äiti, yhdeksi vanhemmaksi yhdistyneet,

144:5.56 (1623.5) Sinun jumalalliselle olemuksellesi tahtoisimme olla uskollisia.

144:5.57 (1623.6) Eläköön oma minuutesi jälleen meissä ja meidän kauttamme

144:5.58 (1623.7) Sillä, että olet lahjoittanut ja luovuttanut meille jumalallisen henkesi,

144:5.59 (1623.8) Jotta me sillä keinoin epätäydellisesti jäljentäisimme sinut tällä sfäärillä,

144:5.60 (1623.9) Niin kuin sinä tulet täydellisenä ja majesteettisena julki korkeuksissa.

144:5.61 (1623.10) Anna meille joka päivä veljellisyyden suloista hoivaasi

144:5.62 (1623.11) Ja johdata meitä joka hetki rakastavan palvelemisen polulla.

144:5.63 (1623.12) Ole aina ja uskollisesti kärsivällinen meitä kohtaan,

144:5.64 (1623.13) Niin kuin mekin osoitamme kärsivällisyyttäsi omille lapsillemme.

144:5.65 (1623.14) Anna meille se jumalallinen viisaus, joka tekee kaiken hyvin,

144:5.66 (1623.15) Ja se loputon rakkaus, joka on armelias jokaista luotua kohtaan.

144:5.67 (1623.16) Anna meille pitkämielisyytesi ja laupeutesi,

144:5.68 (1623.17) Niin että hyväsydämisyytemme sulkisi piiriinsä tämän maailman heikot.

144:5.69 (1623.18) Ja kun elämänkaaremme päättyy, tee siitä kunnianosoitus nimellesi,

144:5.70 (1623.19) Ilo hyvälle hengellesi ja tyydytys sielumme auttajille.

144:5.71 (1623.20) Ei niin kuin me toivoisimme, rakastava Isämme, vaan niin kuin sinä haluat kuolevaisten lastesi ikuiseksi parhaaksi,

144:5.72 (1623.21) Totisesti, niin tapahtukoon.

* * *

144:5.74 (1623.22) Aina uskollinen Lähteemme ja kaikkivoipa Keskuksemme,

144:5.75 (1623.23) Kunnioitettu ja pyhä olkoon aina armollisen Poikasi nimi.

144:5.76 (1623.24) Runsaat antimesi ja siunauksesi ovat tulleet osaksemme,

144:5.77 (1623.25) Ja niin ne ovat antaneet meille kyvyn toteuttaa tahtosi ja täyttää käskysi.

144:5.78 (1623.26) Anna meille joka hetki elämänpuun tarjoamaa ravintoa;

144:5.79 (1623.27) Virvoita meidät joka päivä elämänjoen elävällä vedellä.

144:5.80 (1623.28) Johdata meidät askel askeleelta pois pimeydestä jumalalliseen valkeuteen.

144:5.81 (1623.29) Uudista mielemme sisimmässämme asuvan hengen aikaansaamin muodonmuutoksin,

144:5.82 (1623.30) Ja sitten kun kuolevaisen kuolema meitä lopulta kohtaa,

144:5.83 (1623.31) Ota meidät luoksesi ja lähetä meidät eteenpäin ikuisuuteen.

144:5.84 (1623.32) Kruunaa meidät hedelmällisen palvelun otsakruunuin,

144:5.85 (1623.33) Ja me ylistämme Isää, Poikaa ja Pyhää Vaikutusta.

144:5.86 (1623.34) Totisesti, loputtoman maailmankaikkeuden kaikkiin ääriin.

* * *

144:5.88 (1623.35) Isämme, joka asut maailmankaikkeuden salaisissa paikoissa,

144:5.89 (1623.36) Kunnioitettu olkoon nimesi, kunnioitettu olkoon armosi ja kunnioitettu olkoon tuomiosi.

144:5.90 (1623.37) Suo vanhurskauden auringon loistaa päällemme keskipäivän aikaan,

144:5.91 (1623.38) Pyytäessämme sinua ohjaamaan harhailevia askeleitamme hämärissä.

144:5.92 (1623.39) Ohjaa meitä kädestä pitäen teille, jotka olet itse valinnut,

144:5.93 (1623.40) Äläkä hylkää meitä, kun kulkumme on vaikeaa ja kun käsillä ovat synkät hetket.

144:5.94 (1623.41) Älä unohda meitä, niin kuin me niin usein laiminlyömme ja unohdamme sinut.

144:5.95 (1623.42) Vaan ole armelias ja rakasta meitä, niin kuin me haluamme rakastaa sinua.

144:5.96 (1623.43) Katso puoleemme ystävyydessä ja anna meille anteeksi armossasi,

144:5.97 (1623.44) Niin kuin mekin oikeudenmukaisuutta osoittaen annamme anteeksi niille, jotka meitä kiusaavat ja meitä vastaan rikkovat.

144:5.98 (1624.1) Suokoot majesteettisen Pojan rakkaus, kiintymys ja lahjoittautuminen

144:5.99 (1624.2) Meille iankaikkisen elämän, josta armosi ja rakkautesi ei koskaan lopu.

144:5.100 (1624.3) Vuodattakoon universumien Jumala meille henkensä täysimääräisyyden;

144:5.101 (1624.4) Anna meille armo suostua tämän hengen johdatukseen.

144:5.102 (1624.5) Antaumuksellisten serafijoukkojen rakastavan hoivan avulla

144:5.103 (1624.6) Opastakoon ja johdattakoon Poika meidät tämän aikakauden loppuun.

144:5.104 (1624.7) Tee meistä iäti ja yhä enemmän itsesi kaltaisia

144:5.105 (1624.8) Ja loppumme tullessa ota meidät ikuiseen Paratiisin syleilyyn.

144:5.106 (1624.9) Totisesti, lahjoittautuneen Pojan nimissä

144:5.107 (1624.10) Ja Korkeimman Isän kunniaksi ja ylistykseksi.

144:5.108 (1624.11) Vaikkei apostoleilla ollutkaan lupaa esittää näitä Jeesuksen opettamia rukouksia julkisissa opetuksissaan, he itse kuitenkin saivat omakohtaiseen uskonnolliseen kokemukseensa näistä paljastuksista paljon aineksia. Jeesus käytti näitä ja muita rukousmalleja havainnollistuksina vain kahdelletoista apostolille tarkoitetun opetuksen yhteydessä. Ja näiden seitsemän näyterukouksen jäljentämiseen käsillä olevaan esitykseen on saatu erityislupa.

6. Neuvottelu Johanneksen apostolien kanssa

144:6.1 (1624.12) Lokakuun ensimmäisen päivän tietämissä Filippus ja muutamat hänen apostolitovereistaan olivat lähiseudun kylässä ostamassa ruokaa, kun he tapasivat joitakuita Johannes Kastajan apostoleja. Tämä kauppatorilla sattumoisin tapahtunut kohtaaminen johti Gilboan leirissä pidettyyn kolmiviikkoiseen neuvotteluun Jeesuksen apostolien ja Johanneksen apostolien välillä, sillä Johannes oli Jeesuksen antaman esikuvan mukaisesti hiljattain nimittänyt kaksitoista opetuslastensa johtajaa apostoleiksi. Johannes oli tehnyt sen uskollisten kannattajiensa päällikön, Abnerin, kehotuksesta. Tämän yhteisneuvottelun ensimmäisen viikon ajan Jeesus oli läsnä Gilboan leirissä, mutta ei enää kahtena viimeisenä viikkona.

144:6.2 (1624.13) Tämän kuukauden toisen viikon alkuun mennessä Abner oli kerännyt kaikki toverinsa Gilboan leiriin ja oli valmis ryhtymään neuvonpitoon Jeesuksen apostolien kanssa. Kolmen viikon ajan nämä kaksikymmentäneljä miestä istuivat neuvottelemassa kolme kertaa päivässä jokaisen viikon kuutena päivänä. Ensimmäisen viikon aikana Jeesus seurusteli heidän kanssaan heidän aamupäivä-, iltapäivä- ja iltaistuntojensa välillä. He halusivat Mestarin olevan mukana heidän kokouksessaan ja toimivan puheenjohtajana heidän yhteispohdinnoissaan, mutta vankkumattomasti hän kieltäytyi ottamasta osaa heidän keskusteluihinsa, vaikka hän kolmeen

otteeseen suostuikin puhumaan heille. Nämä Jeesuksen kahdellekymmenelleneljälle apostolille pitämät puheet käsittelivät myötätuntoa, yhteistoimintaa ja suvaitsevuutta.

144:6.3 (1624.14) Andreas ja Abner toimivat vuoronperään näiden kahden apostoliryhmän yhteiskokousten puheenjohtajana. Näillä miehillä oli käsiteltävänään paljon ongelmia ja ratkaistavanaan lukuisia pulmia. Kerran toisensa jälkeen he tulivat huolineen Jeesuksen puheille vain kuullakseen hänen sanovan: ”Minua kiinnostavat vain henkilökohtaiset ja puhtaasti uskonnolliset ongelmanne. Edustan Isää *yksilölle*, en ryhmälle. Jos teillä on henkilökohtaisia vaikeuksia suhteissanne Jumalaan, tulkaa luokseni, ja kuuntelen teitä ja annan teille neuvoja pulmanne ratkaisemisessa. Mutta kun ryhdytte sovittamaan yhteen toisistaan poikkeavia ihmisten tekemiä tulkintoja uskonnollisista kysymyksistä ja sosiaalistamaan uskontoa, kaikki sellaiset ongelmat teidän on määrä ratkaista itse tekemillänne päätöksillä. Olen siitä huolimatta poikkeuksetta myötätuntoinen ja aina kiinnostunut, ja kun teette johtopäätöksenne näistä asioista, jotka eivät ole hengellisesti tärkeitä, silloin minä, mikäli olette kaikki yksimielisiä, lupaan etukäteen antaa sille täyden hyväksymiseni ja innostuneen tukeni. Ja jotta teillä olisi rikkumaton harkintarauha, poistun nyt luotanne kahden viikon ajaksi. Älkää olko minusta huolissanne, sillä palaan luoksenne. Olen toimittamassa Isäni asioita, sillä tämän maailman lisäksi meillä on muitakin maailmoja.”

144:6.4 (1625.1) Näin sanottuaan Jeesus asteli alas vuorenrinnettä, eivätkä he nähneet häntä kahteen kokonaiseen viikkoon. Eivätkä he koskaan tulleet tietämään, minne hän meni tai mitä hän näiden

päivien aikana teki. Kesti jonkin aikaa, ennen kuin nämä kaksikymmentäneljä apostolia kykenivät aloittamaan ongelmiensa vakavan käsittelyn, niin hämmentyneitä he olivat Mestarin poissaolosta. Viikon sisällä he kuitenkin olivat taas keskellä kiivainta väittelyä, eivätkä he voineet mennä pyytämään Jeesukselta apua.

144:6.5 (1625.2) Ensimmäinen kysymys, josta ryhmä oli yhtä mieltä, oli se, että he ottivat omakseen Jeesuksen vastikään heille opettaman rukouksen. Yksimielisen äänestyksen jälkeen tämä rukous päätettiin hyväksyä rukoukseksi, jonka kumpikin apostoliryhmä opettaisi uskoville.

144:6.6 (1625.3) Seuraavaksi he tekivät päätöksen siitä, että niin kauan kuin Johannes oli elossa, olipa hän vankilassa tai ei, kumpikin kahdentoista apostolin ryhmä jatkaisi omaa toimintaansa ja että joka kolmas kuukausi pidettäisiin viikon pituinen yhteiskokous, jonka pitopaikasta päätettäisiin joka kerta erikseen.

144:6.7 (1625.4) Mutta vakavin kaikista heidän ongelmistaan oli kysymys kasteesta. Heidän vaikeuksiaan pahensi vielä lisäksi se, ettei Jeesus ollut suostunut lausumaan mitään tästä asiasta. Lopulta he sopivat seuraavasta: Niin kauan kuin Johannes oli elossa tai siihen saakka kunnes he mahdollisesti yhdessä muuttaisivat tätä päätöstä, vain Johanneksen apostolit kastaisivat uskovia ja vain Jeesuksen apostolit antaisivat lopullisia neuvoja uusille uskoville. Niin sitten tästä ajankohdasta alkaen aina Johanneksen kuoleman jälkeiseen aikaan saakka Jeesuksen ja hänen apostoliensa seurassa oli kaksi Johanneksen apostolia kastamassa uskovia, sillä yhteisneuvosto oli

yksimielisesti päättänyt, että kasteesta tulisi ensi askel, jolla asianomainen ulkonaisesti kytkeytyi valtakunnan asioihin.

144:6.8 (1625.5) Seuraavaksi sovittiin siitä, että mikäli Johannes kuolee, Johanneksen apostolit ilmoittautuisivat Jeesukselle, ja heistä tulisi hänen johtonsa alaisia, ja että he eivät enää kastaisi, elleivät Jeesus tai hänen apostolinsa antaisi siihen valtuutusta.

144:6.9 (1625.6) Ja sitten päätettiin, että mikäli Johannes kuolee, Jeesuksen apostolit ryhtyisivät kastamaan vedellä tunnusmerkkinä jumalallisen Hengen kasteesta. Se, pitäisikö *katumus* liittää kastesaarnaan vaiko ei, jätettiin valinnanvaraiseksi; asiasta ei tehty ryhmää sitovaa päätöstä. Johanneksen apostolit saarnasivat: ”Katukaa ja ottakaa kaste.” Jeesuksen apostolit julistivat: ”Uskokaa ja ottakaa kaste.”

144:6.10 (1625.7) Ja tällainen on kertomus Jeesuksen seuraajien ensimmäisestä yrityksestä koordinoida toisistaan poikkeavia ponnisteluja, sovittaa mielipide-eroja, organisoida ryhmähankkeita, laatia säännöksiä ulkonaisista menoista ja sosiaalistaa henkilökohtaisia uskonnollisia käytäntöjä.

144:6.11 (1625.8) Pohdittiin monia muita vähäisempiä asioita, ja niiden ratkaisusta tehtiin yksimieliset päätökset. Nämä kaksikymmentäneljä miestä saivat tosiaan merkittävän kokemuksen näiden kahden viikon aikana, jolloin heidän oli pakko Jeesuksen poissa ollessa katsoa ongelmia silmästä silmään ja sovitella vaikeuksia. He oppivat olemaan eri mieltä, väittelemään, kiistelemään, rukoilemaan ja tekemään myönnytyksiä, ja tekemään kaiken tämän suhtautumalla edelleenkin myötätuntoisesti toisen

henkilön näkemyksiin ja ylläpitämällä ainakin jonkinmääräistä suvaitsevaisuutta tämän toisen henkilön rehellisiä mielipiteitä kohtaan.

144:6.12 (1625.9) Sinä iltapäivänä, jolloin he olivat käyneet loppukeskusteluaan raha-asioista, Jeesus palasi, kuuli heidän pohdinnoistaan, kuuli heidän päätöksensä ja sanoi: ”Nämä siis ovat johtopäätöksenne, ja autan teitä jokaista toteuttamaan sen, mikä on yhteisten päätöstenne henki.”

144:6.13 (1626.1) Kaksi ja puoli kuukautta tämän jälkeen Johannes teloitettiin, ja koko tämän ajanjakson Johanneksen apostolit pysyivät Jeesuksen ja kahdentoista apostolin seurassa. He työskentelivät kaikki yhdessä ja kastoivat uskovia tämän Dekapoliin kaupungeissa suoritetun työrupeaman aikana. Gilboan leiri purettiin marraskuun 2. päivänä vuonna 27 jKr.

7. Dekapoliin kaupungeissa

144:7.1 (1626.2) Koko marras- ja joulukuun ajan Jeesus ja kaksikymmentäneljä apostolia tekivät huomaamatonta työtä Dekapoliin kreikkalaiskaupungeissa, etupäässä Skytopoliissa, Gerasassa, Abilassa ja Gadarassa. Tämä oli todellisuudessa sen valmisteluvaiheen loppu, jonka aikana otettiin vastuu Johanneksen työstä ja hänen organisaatiostaan. Uuteen ilmoitukseen perustuva sosiaalistettu uskonto maksaa aina sen hinnan, että se joutuu

tekemään kompromisseja sen itseään edeltävän uskonnon vakiintuneiden muotojen ja tapojen suuntaan, jonka se yrittää pelastaa. Kaste oli hinta, jonka Jeesuksen seuraajat maksoivat siitä, että he pitivät Johannes Kastajan seuraajat mukanaan sosiaalistunutta uskontoa edustavana ryhmänä. Jeesuksen seuraajiin liittyessään Johanneksen seuraajat luopuivat jokseenkin kaikesta muusta paitsi vedellä suoritettavasta kasteesta.

144:7.2 (1626.3) Jeesus teki tämän Dekapoliin kaupunkeihin suuntautuneen lähetysmatkan aikana varsin vähän julkista opetustyötä. Hän käytti melkoisesti aikaa kahdenkymmenenneljän apostolin opettamiseen, ja hän piti monta erityisistuntoa kahdelletoista Johanneksen apostolille. Nämä alkoivat aikaa myöten ymmärtää paremmin sitä, miksei Jeesus käynyt vankilassa tapaamassa Johannesta ja miksei hän ryhtynyt mihinkään toimiin saadakseen Johanneksen vapaaksi. Mutta sitä he eivät koskaan kyenneet ymmärtämään, miksei Jeesus tehnyt ihmetekoja, miksi hän kieltäytyi tuomasta esille ulkonaisia merkkejä jumalallisesta vallastaan. Ennen Gilboan leiriin tuloaan he olivat uskoneet Jeesukseen etupäässä Johanneksen antaman todistuksen nojalla, mutta kohta heidän uskonsa pohjana alkoi olla heidän omakohtainen kosketuksensa Mestariin ja hänen opetuksiinsa.

144:7.3 (1626.4) Näiden kahden kuukauden ajan ryhmä työskenteli enimmäkseen pareittain siten, että aina yksi Jeesuksen apostoli lähti liikkeelle yhden Johanneksen apostolin kanssa. Johanneksen apostoli kastoi, Jeesuksen apostoli opetti, samalla kun he molemmat saarnasivat valtakunnan evankeliumia siten kuin he sen ymmärsivät.

Ja näiden ei-juutalaisten ja luopiojuutalaisten keskuudesta he voittivat monta sielua.

144:7.4 (1626.5) Johanneksen apostolien päälliköstä, Abnerista, tuli harras Jeesukseen uskova, ja myöhemmin hänestä tehtiin sen seitsemästäkymmenestä opettajasta koostuneen ryhmän päällikkö, jonka Mestari valtuutti saarnaamaan evankeliumia.

8. Leirissä Pellan lähistöllä

144:8.1 (1626.6) Joulukuun loppupuolella he siirtyivät kaikki Jordanin äärelle, Pellan lähistölle, jossa he taas alkoivat opettaa ja saarnata. Tälle leirille tuli sekä juutalaisia että ei-juutalaisia kuulemaan evankeliumia. Ja juuri kun Jeesus eräänä iltapäivänä oli opettamassa väkijoukkoa, sattui, että muutamat Johanneksen erityisen hyvät ystävät toivat Mestarille sen viimeisen viestin, jonka hän koskaan Kastajalta sai.

144:8.2 (1626.7) Johannes oli ollut vankilassa nyt puolitoista vuotta, ja valtaosan tästä ajasta Jeesus oli toiminut varsin huomiota herättämättä, joten ei ollut outoa, jos Johannes sattui tuntemaan ihmettelyä, mitä valtakunnalle kuului. Johanneksen ystävät keskeyttivät Jeesuksen opetuksen sanoakseen hänelle: ”Johannes Kastaja on lähettänyt meidät kysymään, oletko sinä todellakin Vapahtaja, vai pitääkö meidän odottaa jotakuta toista?”

144:8.3 (1626.8) Jeesus keskeytti opetuksensa sanoakseen Johanneksen ystäville: ”Menkää takaisin kertomaan Johannekselle, ettei häntä ole

unohdettu. Kertokaa hänelle, mitä olette nähneet ja kuulleet, eli että köyhille saarnataan hyvää sanomaa.” Ja kun Jeesus oli lausunut Johanneksen viestintuojille muutaman sanan lisää, hän kääntyi taas kansanjoukon puoleen ja sanoi: ”Älkää luulko, että Johannes epäilisi valtakunnan evankeliumia. Hän tekee tiedusteluja vain saadakseen opetuslapsensa vakuuttumaan, opetuslapsensa, jotka ovat myös minun opetuslapsiani. Johannes ei ole mikään surkimus. Kysynpä teiltä, jotka kuulitte Johanneksen saarnaavan, ennen kuin Herodes panetti hänet vankilaan: Mitä te näitte Johanneksessa – näittekö hänessä ruo’on, jota tuuli tuivertaa? Vai näittekö hänessä miehen, jonka mieliala ailahtelee ja joka on puettu pehmeisiin vaatteisiin? Yleensähän ne, jotka vaatettavat itsensä prameasti ja jotka elävät hienostellen, ovat kuninkaiden hoveissa ja rikkaiden kartanoissa. Mutta mitä te Johannesta katsoessanne näitte? Profeetanko? Näitte toki, minä sanon teille, ja paljon enemmänkin kuin profeetan. Johanneksesta on kirjoitettu: ’Katso, minä lähetän sanansaattajani kasvojesi eteen; hän on valmistava tien sinun eteesi’.

144:8.4 (1627.1) ”Totisesti, totisesti minä sanon teille, ettei ole naisesta syntyneiden joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja; ja silti vähäisinkin taivaan valtakunnassa on suurempi, sillä hän on syntynyt hengestä ja tietää, että hänestä on tullut Jumalan poika.”

144:8.5 (1627.2) Monet, jotka kuuntelivat Jeesusta tuona päivänä, antoivat kastaa itsensä Johanneksen kasteella, ja niin he tunnustivat julkisesti astuneensa valtakuntaan. Ja Johanneksen apostolit kytkeytyivät siitä päivästä alkaen lujasti Jeesukseen. Tämä

tapahtuma merkitsi todellista liittoa Johanneksen ja Jeesuksen seuraajien välillä.

144:8.6 (1627.3) Abnerin kanssa keskusteltuaan sanansaattajat lähtivät Machaerukseen kertoakseen tämän kaiken Johannekselle. Hän sai siitä suuresti lohtua, ja Jeesuksen sanat ja Abnerin viesti vahvistivat hänen uskoaan.

144:8.7 (1627.4) Tuona iltapäivänä Jeesus jatkoi opetustaan sanoen: ”Mutta mihin minä vertaisin tätä sukupolvea? Teissä on monta, jotka eivät ota vastaan sen paremmin Johanneksen sanomaa kuin minunkaan opetustani. Te olette markkinatorilla leikkivien lasten kaltaisia, jotka huutelevat tovereilleen ja sanovat: ’Huilumme soi teille, mutta ette tanssineet; valitimme ääneemme, mutta te ette surreet.’ Ja näin on teistäkin muutamien laita. Johannes tuli, ei syönyt eikä juonut, ja he sanoivat, että hänessä oli perkele. Ihmisen Poika tulee, hän syö ja juo, ja nämä samat ihmiset sanovat: ’Katsokaa, ahmatti ja viininlitkijä, publikaanien ja syntisten ystävä!’ Totisesti, viisauden mittana on se, mihin se johtaa.

144:8.8 (1627.5) ”Näyttäisi ehkä siltä, että Isä taivaassa on kätkenyt jotkin näistä totuuksista viisailta ja ylimielisiltä mutta paljastanut ne pikkuvauvoille. Mutta Isä tekee kaiken tekemänsä hyvin; Isä tuo itsensä julki universumille menetelmin, jotka hän itse näkee hyväksi. Tulkaa siis te kaikki työtätekevät ja raskautetut, ja saatte levon sielullenne. Ottakaa niskoillenne jumalallinen ies, ja tulette kokemaan Jumalan rauhan, joka käy kaiken ymmärryksen yli.”

9. Johannes Kastajan kuolema

144:9.1 (1627.6) Johannes Kastaja teloitettiin Herodes Antipaan käskystä tammikuun 10. päivän iltana vuonna 28 jKr. Seuraavana päivänä muutamat Johanneksen opetuslapset, jotka olivat menneet Machaerukseen, kuulivat hänen teloittamisestaan, ja Herodeksen puoleen kääntyen he pyysivät saada Johanneksen ruumiin. He panivat ruumiin hautakammioon ja hautasivat sen myöhemmin lopullisesti Sebasteen, Abnerin kotiseudulle. Seuraavana päivänä, tammikuun 12:ntena, he lähtivät taivaltamaan pohjoiseen Johanneksen ja Jeesuksen apostolien leirille Pellan lähellä. Ja he kertoivat Jeesukselle Johanneksen kuolemasta. Kuullessaan heidän selontekonsa Jeesus lähetti kansanjoukon luotaan, kutsui kaksikymmentäneljä apostolia koolle ja sanoi: ”Johannes on kuollut. Herodes on mestauttanut hänet. Pitäkää tänä iltana yhteiskokous ja järjestäkää asianne sen mukaisesti. Enää ei viivytellä. Nyt on tullut hetki julistaa valtakuntaa avoimesti ja voimallisesti. Huomenna menemme Galileaan.”

144:9.2 (1627.7) Niinpä Jeesus ja apostolit, joita seurasi noin puolen kolmattakymmentä opetuslasta, lähtivät liikkeelle aamuvarhaisella, tammikuun 13. päivänä vuonna 28 jKr., taivaltaakseen Kapernaumiin, ja he asettuivat samana iltana Sebedeuksen taloon.

Luku 145

Neljä vaiheikasta päivää Kapernaumissa

145:0.1 (1628.1) JEESUS ja apostolit saapuivat Kapernaumiin tiistai-iltana, tammikuun 13. päivänä. Tavan mukaan he ottivat tukikohdakseen Sebedeuksen kodin Betsaidassa. Nyt kun Johannes Kastaja oli surmattu, Jeesus valmistautui lähtemään ensimmäiselle avoimelle ja julkiselle Galilean-saarnamatkalle. Jeesuksen paluusta kertova tieto levisi nopeasti koko kaupunkiin, ja varhain seuraavana päivänä Jeesuksen äiti Maria kiiruhti pois kaupungista ja meni Nasaretiin tapaamaan poikaansa Joosefia.

145:0.2 (1628.2) Keskiviikon, torstain ja perjantain Jeesus vietti Sebedeuksen talossa ja antoi apostoleille ohjeita valmisteluksi heidän ensimmäistä laajamittaista saarnamatkaansa varten. Hän otti myös vastaan monia vilpittömiä tiedonhaluisia sekä yksitellen että ryhminä ja antoi heille opetusta. Andreaksen välityksellä hän järjesti niin, että hän puhuisi synagogassa seuraavana sapattipäivänä.

145:0.3 (1628.3) Myöhään perjantai-iltana Jeesuksen pikkusisko Ruut kävi salaa häntä tapaamassa. He viettivät lähes tunnin kahden kesken lähelle rantaviivaa ankkuroidussa veneessä. Kukaan ihminen ei Johannes Sebedeusta lukuun ottamatta tullut koskaan tietämään tästä käynnistä, ja Johannekselleкin annettiin kehotus olla siitä kenellekään kertomatta. Ruut oli ainoa Jeesuksen perheen jäsen, joka johdonmukaisesti ja horjumatta uskoi Jeesuksen maisen tehtävän jumalallisuuteen heti niistä ajoista lähtien, jolloin hänen hengellinen tietoisuutensa heräsi, Jeesuksen koko vaiheikkaan toiminnan ajan, hänen kuolemansa, kuolleistaheräämisensä ja taivaaseenastumisensa mukaan luettuina, ja Ruut siirtyi lopulta tuonpuoleisiin maailmoihin isä-veljensä lihallisessa hahmossa suorittaman tehtävän yliluonnollista luonnetta koskaan epäilemättä. Pikku-Ruut oli Jeesuksen maisen perheen osalta hänen suurin lohtunsa kaikissa hänen raskaissa koettelemuksissaan oikeudenkäynteineen, hylätyksitulemisineen ja ristiinnaulitsemisineen.

1. Kalansaalis

145:1.1 (1628.4) Kun Jeesus saman viikon perjantaiaamuna antoi opetusta järven rannalla, väkijoukko tunki hänet niin lähelle vesirajaa, että hän viittasi muutamaa kalastajaa, jotka olivat veneineen lähistöllä, tulemaan pelastamaan hänet veneeseen. Veneeseen astuttuaan hän jatkoi paikalle kertyneen väkijoukon

opettamista yli kahden tunnin ajan. Veneen nimi oli ”Simon”. Se oli Simon Pietarin entinen kalastusalus, ja Jeesus oli sen omin käsin rakentanut. Tuona nimenomaisena aamuna vene oli Daavid Sebedeuksen ja hänen kahden työtoverinsa käytössä, ja koko yön järvellä turhaan kalastettuaan nämä olivat juuri tulleet selältä rannan tuntumaan. He olivat puhdistamassa ja korjailemassa verkkojaan, kun Jeesus pyysi heitä tulemaan avukseen.

145:1.2 (1628.5) Päätettyään väkijoukon opettamisen Jeesus sanoi Daavidille: ”Koska se, että tulitte avukseni, on viivyttänyt teitä, sallikaa minun nyt tehdä työtä kanssanne. Mitäpä, jos menisimme kalaan; soutakaapa tuonne syvälle ja laskekaa verkkonne saalista saadaksenne.” Mutta Simon, toinen Daavidin apulaisista, vastasi: ”Mestari, se on hyödytöntä. Uurastimme koko yön emmekä saaneet mitään. Käskystäsi menemme kuitenkin syvemmälle ja laskemme verkot.” Ja Simon suostui noudattamaan Jeesuksen ohjeita nähtyään työnjohtajansa Daavidin käsimerkin. Edettyään Jeesuksen osoittamaan kohtaan he laskivat verkkonsa ja saivat saaliiksi sellaisen määrän kalaa, että pelkäsivät verkkojen repeävän. Kalaa tuli niin paljon, että he antoivat rannalla oleville tovereilleen merkin tulla auttamaan. Kun he olivat täyttäneet kaloilla kaikki kolme venettä miltei uppoamispisteeseen saakka, tämä Simon lankesi Jeesuksen polville ja sanoi: ”Mene pois luotani, Mestari, sillä olen syntinen mies.” Simon ja kaikki tapahtuman silminnäkijät hämmästelivät saaliin määrää. Samana päivänä Daavid Sebedeus, tämä Simon ja heidän työtoverinsa jättivät verkkonsa ja seurasivat Jeesusta.

145:1.3 (1629.1) Mutta tämä ei missään mielessä ollut ihmeen kaltainen kalansaalis. Jeesus teki tarkkoja havaintoja luonnosta; hän oli kokenut kalastaja ja tunsi hyvin Galileanmeren kalojen elintavat. Tuossa tilanteessa hän vain ohjasi nämä miehet paikalle, josta tuohon aikaan päivästä kalaa tavallisesti sai. Mutta Jeesuksen seuraajat pitivät sitä aina ihmeenä.

2. Iltapäivä synagogassa

145:2.1 (1629.2) Seuraavana sapattina Jeesus saarnasi synagogan iltapäiväpalveluksessa aiheesta ”Taivaassa olevan Isän tahto”. Aamulla Simon Pietari oli saarnannut aiheesta ”Valtakunta”. Torstai-illan kokoontumisessa Andreas oli opettanut aiheesta ”Uusi tie”. Tuona nimenomaisena ajankohtana Kapernaumissa oli Jeesukseen uskovia enemmän kuin missään muussa kaupungissa maan päällä.

145:2.2 (1629.3) Kun Jeesus tänä sapatti-iltapäivänä opetti synagogassa, hän valitsi tavan mukaan ensimmäisen tekstinsä lain puolelta ja luki toisesta Mooseksen kirjasta: ”Ja sinä palvelet Herraa, sinun Jumalaasi, ja hän siunaa sinun leipäsi ja sinun vetesi, ja kaikki sairaudet pidetään sinusta kaukana.” Ja toisen tekstin hän valitsi profeetoista ja luki Jesajan kirjasta: ”Nouse ja ole kirkas, sillä sinun valosi on tullut, ja Herran kirkkaus on noussut sinun yllesi. Pimeys saattaa peittää maan ja tiheä synkeys kansan, mutta Herran henki nousee sinun yllesi, ja jumalallinen kirkkaus näkyy sinun kanssasi.

Jopa pakanat tulevat tämän valon tykö, ja monet suuret ajattelijat antautuvat tämän valon kirkkauden edessä.”

145:2.3 (1629.4) Tällä saarnallaan Jeesus koetti selvittää, että uskonto on *henkilökohtainen kokemus*. Mestari sanoi muun muassa:

145:2.4 (1629.5) ”Tiedätte mainiosti, että vaikka hyväsydäminen isä rakastaa perhettään kokonaisuutena, hän pitää heitä tällä tavoin ryhmänä siksi, että tuntee voimakasta rakkautta tuon perheen jokaista yksittäistä jäsentä kohtaan. Teidän ei enää tarvitse lähestyä taivaassa olevaa Isäänne Israelin lapsen ominaisuudessa, vaan *Jumalan lapsena*. Ryhmänä te tosiaankin olette Israelin lapsia, mutta yksilöinä kukin teistä on Jumalan lapsi. Olen tullut – en tuodakseni Isän julki Israelin lasten keskuudessa – vaan paremminkin siksi, että toisin tämän tiedon, joka kertoo Jumalasta, ja tämän ilmoituksen, joka kertoo hänen rakkaudestaan ja armostaan, yksittäiselle uskovalle aitona omakohtaisena kokemuksena. Profeetat ovat kaikki opettaneet teille, että Jahve huolehtii kansastaan, että Jumala rakastaa Israelia. Mutta minä olen tullut keskuuteenne julistaakseni suurempaa totuutta, totuutta, jonka myös monet myöhemmistä profeetoista käsittivät, nimittäin sitä, että Jumala rakastaa *teitä* – joukostanne jokaista – yksilöinä. Kaikkien menneiden sukupolvien ajan teillä on ollut kansallinen tai rotukohtainen uskonto; mutta nyt minä olen tullut antamaan teille omakohtaisen uskonnon.

145:2.5 (1630.1) ”Muttei tämäkään ole mikään uusi ajatus. Monet joukossanne hengellisesti asennoituneet ovat tienneet tämän totuuden, koska muutamat profeetoista ovat teitä niin opettaneet.

Ettekö ole lukeneet pyhistä kirjoituksista kohtaa, jossa profeetta Jeremia sanoo: ’Niinä päivinä ei enää sanota: Isät söivät happamia rypäleitä ja lasten hampaat heltyivät. Jokaisen on kuoltava oman syntisyytensä takia; jokaiselta ihmiseltä, joka syö happamia rypäleitä, heltyvät hänen omat hampaansa. Katso, ne päivät tulevat, jolloin minä teen kansani kanssa uuden liiton, en sellaista liittoa, jonka tein heidän isiensä kanssa, silloin kun toin heidät pois Egyptin maasta, vaan uuden tien mukaisen liiton. Minä kirjoitankin lakini heidän sydämeensä. Minä olen oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Sinä päivänä he eivät enää sano, ihminen lähimmäiselleen: Tunnetko Herran? Ei! Sillä he kaikki tuntevat minut henkilökohtaisesti, vähäisimmästä suurimpaan.’

145:2.6 (1630.2) ”Ettekö ole lukeneet näitä lupauksia? Ettekö usko kirjoituksiin? Ettekö ymmärrä, että profeetan sanat käyvät toteen siinä, mitä tänä nimenomaisena päivänä näette? Ja eikö Jeremia kehottanut teitä tekemään uskonnosta sydämen asiaa, suhteutumaan Jumalaan yksilöinä? Eikö profeetta sanonut teille, että taivaan Jumala tutkisi yksittäiset sydämenne? Ja eikö teitä varoitettu, että luonnollinen ihmissydän on ennen muuta petollinen ja monet kerrat toivottoman paha?

145:2.7 (1630.3) ”Ettekö ole lukeneet sitäkään kohtaa, jossa Hesekiel jo isillenne opetti, että uskonnosta pitää tulla omakohtaisen kokemuksenne realiteetti? Enää ei teidän pidä käyttää sananlaskua, jossa sanotaan: ’Isät ovat syöneet happamia rypäleitä ja lasten hampaat heltyvät.’ ’Niin totta kuin minä elän’, sanoo Herra Jumala, ’katso, kaikki sielut ovat minun; niin kuin on isän sielu, niin on myös

pojan sielu. Vain sielun, joka syntiä tekee, vain sen pitää kuolla.’ Ja sitten Hesekiel näki ennakolta jo tämänkin päivän, kun hän puhui Jumalan puolesta ja sanoi: ’Minä annan teille myös uuden sydämen, ja uuden hengen minä panen teidän sisimpäänne.’

145:2.8 (1630.4) ”Enää teidän ei pidä pelätä, että Jumala rankaisee kokonaista kansakuntaa yhden yksilön tekemästä synnistä; eikä taivaassa oleva Isä liioin rankaise yhtä uskovaa lastaan kansakunnan tekemistä synneistä, vaikka jokaisen perheen yksittäinen jäsen usein joutuukin sietämään perheen tekemien erehdysten ja ryhmän tekemien rikkomusten aineelliset seuraukset. Ettekö tajua, että toivo paremmasta kansakunnasta – toivo paremmasta maailmasta – on sidoksissa yksilön edistymiseen ja valaistumiseen?”

145:2.9 (1630.5) Sen jälkeen Mestari toi esiin, että taivaassa oleva Isä, sitten kun ihminen havaitsee tämän hengellisen vapauden, tahtoo maan päällä olevien lastensa aloittavan sen Paratiisiin johtavan elämänvaiheen ikuisen nousun, joka on luodun tietoista reagointia sisimmässään olevan hengen jumalalliseen kehotukseen löytää Luoja, tuntea Jumala ja pyrkiä tulemaan hänen kaltaisekseen.

145:2.10 (1630.6) Apostoleille tästä saarnasta oli paljon apua. Jokainen heistä tajusi entistä täydemmin, että valtakunnan evankeliumi oli yksilölle eikä kansakunnalle suunnattu viesti.

145:2.11 (1630.7) Vaikka kapernaumilaiset olivat perillä Jeesuksen opetuksesta, he kuitenkin hämmästyivät hänen saarnaansa tänä sapattipäivänä. Hän todellakin opetti niin kuin opettaa se, jolla on valta, eikä niin kuin kirjanoppineet.

145:2.12 (1630.8) Juuri kun Jeesus oli päättänyt puheensa, muuan kuulijakuntaan kuuluva nuori mies, jota Jeesuksen sanat olivat kovasti kiihdyttäneet, sai ankaran epilepsiakohtauksen ja kiljui lujalla äänellä. Kohtauksen lopuksi, kun hän oli palaamassa tajuihinsa, hän puhui uneliaassa tilassa ja sanoi: ”Mitä meillä on tekemistä sinun kanssasi, Jeesus Nasaretilainen? Sinä olet Jumalan pyhä; oletko tullut tuhoamaan meidät?” Jeesus pyysi väkeä hiljenemään, otti nuorta miestä kädestä ja sanoi: ”Virkoa” – ja tämä tointui heti.

145:2.13 (1631.1) Tämä nuori mies ei ollut saastaisen hengen tai riivaajan vallassa; hän oli tavallisen epilepsian uhri. Mutta hänelle oli opetettu hänen vaivansa johtuvan siitä, että hän oli pahan hengen vallassa. Hän uskoi tähän opetukseen ja käyttäytyi sen mukaisesti kaikessa, mitä hän ajatteli tai sanoi sairaudestaan. Kaikki ihmiset uskoivat, että tällaisten ilmiöiden välittömänä syynä oli saastaisten henkien vaikutus. Niinpä he uskoivat Jeesuksen ajaneen riivaajan ulos tästä miehestä. Mutta Jeesus ei tällä kertaa parantanut miehen epilepsiaa. Varsinaisesti tämä mies parani vasta myöhemmin, auringonlaskun jälkeen samana päivänä. Kauan Helluntaipäivän jälkeen apostoli Johannes, joka viimeisenä kirjoitti Jeesuksen tekemisistä, karttoi kaikkea viittaamista näihin niin kutsuttuihin ”paholaisten karkottamisiin”, ja hän menetteli näin siksi, ettei tällaisia tapauksia, jolloin joku oli riivaajan vallassa, enää koskaan Helluntain jälkeen esiintynyt.

145:2.14 (1631.2) Tämän arkipäiväisen tapahtuman seurauksena koko Kapernaumin kaupunkiin levisi nopeasti tieto, jonka mukaan Jeesus

oli ajanut riivaajan ulos eräästä miehestä ja ihmetekona parantanut tämän synagogassa iltapäiväsaarnansa päätteeksi. Sapatti oli otollista aikaa tällaisen hätkähdyttävän huhupuheen nopealle ja tehokkaalle leviämiselle. Tieto kantautui myös kaikkiin Kapernaumin ympäristön pienempiin taajamiin, ja monet ihmiset uskoivat siihen.

145:2.15 (1631.3) Ruoanlaitosta ja taloustöistä siinä suuressa Sebedeusten talossa, jota Jeesus ja kaksitoista apostolia käyttivät tukipisteenään, huolehtivat etupäässä Simon Pietarin vaimo ja anoppi. Pietarin koti oli lähellä Sebedeuksen kotia, ja synagogasta palatessaan Jeesus ja hänen ystävänsä pistäytyivät siellä, sillä Pietarin vaimon äiti oli usean päivän ajan ollut vilustunut ja kuumeinen. Nyt sattui suunnilleen samana hetkenä, kun Jeesus seisoi tämän sairaan naisen vierellä häntä kädestä pidellen, hänen otsaansa silittäen ja lohdutuksen ja rohkaisun sanoja lausuen, että kuume lähti hänestä. Jeesus ei ollut vielä ehtinyt selittää apostoleilleen, ettei synagogassa ollut pantu toimeen mitään ihmettä, ja kun tämä tapahtuma oli vielä perin tuoreena ja elävänä heidän mielessään ja kun he muistivat veden ja viinin Kaanassa, he tarttuivat tähän yhteensattumaan taas uutena ihmeenä, ja jotkut heistä riensivät ulos levittääkseen uutisen kaikkialle kaupunkiin.

145:2.16 (1631.4) Pietarin anoppi, Amatha, sairasti malariakuumetta. Tuossa tilanteessa Jeesus ei parantanut häntä ihmeen avulla. Hänen paranemisensa tapahtui vasta useita tunteja myöhemmin,

auringonlaskun jälkeen, sen epätavallisen tapahtuman yhteydessä, joka sattui Sebedeuksen kodin etupihalla.

145:2.17 (1631.5) Ja nämä tapaukset kuvastavat tyypillisellä tavalla sitä, miten ihmeitä kaipaava sukupolvi ja tunnustekoja odottava kansa vääjäämättä tarttui kaikkiin tällaisiin yhteensattumiin saadakseen siitä tekosyyn julistaa Jeesuksen panneen toimeen taas uuden ihmeteon.

3. Parantaminen auringonlaskun aikaan

145:3.1 (1631.6) Siihen mennessä, kun Jeesus ja hänen apostolinsa olivat valmiit käymään illalliselle tämän vaiheikkaan sapattipäivän lähestyessä loppuaan, koko Kapernaum ympäristöineen oli jo innoissaan näistä huhutuista paranemisihmeistä. Ja kaikki sairaat ja vaivaiset ryhtyivät valmisteluihin hankkiutuakseen Jeesuksen luokse tai päästäkseen sinne ystäviensä kantamana heti, kun aurinko laskisi. Juutalaisen opetuksen mukaan sapatin pyhien tuntien aikana ei ollut luvallista hankkiutua edes parantajan luokse.

145:3.2 (1632.1) Heti kun aurinko laski taivaanrannan taakse, kymmenet kärsivät miehet, naiset ja lapset alkoivat siis taittaa taivalta kohti Sebedeuksen taloa Betsaidassa. Muuan mies lähti matkaan halvaantuneine tyttärineen heti, kun aurinko laski hänen naapurinsa talon taakse.

145:3.3 (1632.2) Kaikki päivän mittaan tapahtunut oli luonut puitteet tälle eriskummalliselle auringonlaskukohtaukselle. Jeesuksen iltapäiväsaarnassaan käyttämä tekstikohta oli jo sekin antanut ymmärtää, että sairaalloisuus tulisi karkotetuksi; ja vielä sellaisella ennen kuulumattomalla voimalla ja arvovallalla kun hän oli puhunut! Hänen sanomansa oli niin perin vastaansanomatonta! Vetoamatta inhimilliseen arvovaltaan hän puhui silti suoraan ihmisten omalletunnolle ja sielulle. Turvautumatta logiikkaan, juridisiin saivarteluihin tai nokkeliin sanakäänteisiin, hän osoitti silti väkevän, suoran, selvän ja henkilökohtaisen vetoomuksen kuulijoidensa sydämelle.

145:3.4 (1632.3) Tuo sapatti oli Jeesuksen maisen elämän suuri päivä – niin, se oli sitä erään universuminkin elämässä. Käytännöllisesti katsoen koko paikallisuniversumin kannalta oli pikkuruinen Kapernaumin juutalaiskaupunki Nebadonin todellinen pääkaupunki. Kourallinen Kapernaumin synagogan juutalaisia eivät olleet ainoat olennot, jotka kuulivat Jeesuksen saarnan suurimerkityksiset loppusanat: ”Viha on pelon varjo; kosto pelkuruuden naamio.” Liioin eivät hänen kuulijansa voineet unohtaa hänen siunattuja sanojaan, jotka kuuluttivat: ”Ihminen on Jumalan poika, hän ei ole perkeleen lapsi.”

145:3.5 (1632.4) Pian auringonlaskun jälkeen, kun Jeesus ja apostolit vielä viipyivät illallispöydässä, Pietarin vaimo kuuli ääniä etupihalta, ja mennessään ovelle hän huomasi, että sinne kokoontui suuri joukko sairaita, ja hän näki, että Kapernaumista tuleva tie oli

tungokseen asti täynnä niitä, jotka olivat matkalla etsimään parannusta Jeesuksen käsissä. Tämän näyn nähdessään hän meni kertomaan asiasta heti miehelleen, joka välitti tiedon Jeesukselle.

145:3.6 (1632.5) Kun Mestari astui ulos Sebedeuksen talon etuovesta, hänen katseensa kohtasi loputtomasti sairauden runtelemia ja kärsiviä ihmisiä. Hän katseli lähes tuhatta sairasta ja potevaa ihmisolentoa – ainakin sen verran heitä oli kerääntynyt yhteen hänen eteensä. Kaikki paikallaolijat eivät kuitenkaan olleet sairaita, sillä toiset olivat tulleet auttamaan rakkaitaan näiden pyrkiessä saamaan parannuksen vaivoihinsa.

145:3.7 (1632.6) Näiden kipujen kanssa kamppailevien kuolevaisten – miesten, naisten ja lasten – näkeminen, jotka suurelta osin kärsivät siksi, että hänen omat luotetut universumihallinnon Poikansa olivat tehneet virheitä ja rikkomuksia, kosketti Jeesuksen ihmissydäntä aivan erityisellä tavalla ja vaati tätä hyväntahtoista Luoja-Poikaa osoittamaan jumalallista armoa. Mutta Jeesus tiesi hyvin, ettei hän koskaan voisi rakentaa kestävää hengellistä liikettä puhtaasti aineellisten ihmetekojen varaan. Hän oli johdonmukaisesti noudattanut sellaista toimintaperiaatetta, että hän pidättyi tuomasta esille luojan etuoikeuksiaan. Kaanan jälkeen hänen opetukseensa ei ollut liittynyt mitään yliluonnollista tai tunnusteollista; ja kuitenkin tämä kärsivä väkijoukko kosketti hänen myötätuntoista sydäntään ja vetosi voimallisesti hänen ymmärtäväiseen kiintymykseensä.

145:3.8 (1632.7) Etupihalta kuului huuto: ”Mestari, lausu sana, tee meidät taas terveiksi, paranna tautimme ja pelasta sielumme.” Nämä sanat oli tuskin lausuttu, kun tämän universumin ruumiillistuneen

Luojan lähellä aina palveluvalmiina ollut serafien, fyysisten valvojien, Elämänkantajien ja keskiväliolentojen valtava seurue valmistautui toimimaan ja käyttämään luovaa voimaa siinä tapauksessa, että heidän Hallitsijansa antaisi merkin. Tämä oli yksi niistä Jeesuksen maisen elämänvaiheen hetkistä, jolloin jumalallinen viisaus ja inhimillinen sääli kietoutuivat Ihmisen Pojan päätöksenteossa siinä määrin toisiinsa, että hän näki ainoaksi ratkaisukeinoksi vedota Isän tahtoon.

145:3.9 (1632.8) Kun Pietari pyytämällä pyysi Mestaria kuulemaan heidän avunhuutonsa, niin Jeesus kärsivää väkijoukkoa silmäten vastasi: ”Olen tullut tähän maailmaan tuodakseni julki Isän ja perustaakseni hänen valtakuntansa. Tätä tarkoitusta varten olen elänyt elämääni tähän hetkeen saakka. Jos siis se olisi Hänen tahtonsa, joka minut lähetti, ja jos se ei olisi ristiriidassa sen kanssa, että olen vihkiytynyt julistamaan taivaan valtakunnan evankeliumia, niin haluaisin nähdä lapseni paranevan – ja –” mutta sitten Jeesuksen sanat hukkuivat meteliin.

145:3.10 (1633.1) Jeesus oli siirtänyt vastuun tästä parantamispäätöksestä Isälleen, joka tekisi sen suhteen ratkaisunsa. Ilmeisestikään Isän tahto ei muodostanut mitään estettä, sillä Mestarin sanoja oli tuskin vielä lausuttu, kun Jeesuksen Personoidun Ajatuksensuuntaajan komennuksessa palvelevien taivaallisten persoonallisuuksien ryhmä alkoi voimakkaasti liikehtiä. Suunnaton seurue laskeutui tämän kärsivien kuolevaisten kirjavan joukon keskelle, ja yhdessä ajallisuuden hetkessä 683 miestä, naista ja lasta sai takaisin terveytensä; he paranivat täydellisesti kaikista fyysisistä

sairauksistaan ja muista aineellisista vammoistaan. Sellaista näkyä ei maan päällä ollut ennen tuota päivää koskaan nähty eikä ole nähty sen jälkeen. Ja niille meistä, jotka olimme paikalla näkemässä tämän luovan parannusaallon, se oli todellakin järisyttävä näytelmä.

145:3.11 (1633.2) Mutta kaikista olennoista, joita tämä äkillinen ja odottamaton yliluonnollisen paranemisen valloilleenpääsy hämmästytti, Jeesus oli yllättynein. Hetkenä, jolloin hänen inhimillinen mielenkiintonsa ja myötätuntonsa suuntautuivat hänen edessään avautuvaan kärsimyksestä ja tuskasta kertovaan näkymään, hän ei jaksanut pitää ihmismielessään Personoidun Suuntaajansa antamia varoituksia siitä, että tietyissä tilanteissa ja joissakin olosuhteissa olisi mahdotonta rajoittaa Luoja-Pojan luojan oikeuksiin kuuluvaa aikatekijää. Jeesus halusi nähdä näiden kärsivien kuolevaisten paranevan, ellei hänen Isänsä tahtoa sillä keinoin loukattaisi. Jeesuksen Personoitu Suuntaaja teki silmänräpäyksessä päätöksen, jonka mukaan sellainen luovaa energiaa tarvitseva teko ei siinä tilanteessa olisi rikkomus Paratiisin-Isän tahtoa vastaan, ja kyseisen päätöksen perusteella – Jeesuksen aiemmin ilmaiseman parantamishalun huomioon ottaen – luova teko *oli tapahtunut tosiasia*. Mitä *Luoja-Poika* haluaa ja hänen Isänsä *tahtoo*, se ON. Jeesuksen koko myöhemmän maisen elämän aikana ei toista tällaista joukkomittaista kuolevaisten fyysistä parantamista enää tapahtunut.

145:3.12 (1633.3) Kuten odottaa saattoi, huhu tästä Kapernaumin Betsaidassa auringonlaskun aikaan tapahtuneesta paranemisesta

levisi Galilean ja Juudean joka kolkkaan ja niiden rajojen ulkopuolellekin. Taas kerran Herodeksen pelot heräsivät, ja hän lähetti urkkijoita toimittamaan hänelle tietoa Jeesuksen toiminnasta ja opetuksista ja ottamaan selville, oliko tämä entinen nasaretilaispuuseppä vaiko kuolleista noussut Johannes Kastaja.

145:3.13 (1633.4) Etupäässä tästä tahattomasta fyysisen parantamiskyvyn julkitulosta johtui, että Jeesuksesta tuli koko maan päällä viettämänsä elämänvaiheen loppuajaksi tämän jälkeen yhtä paljon lääkäri kuin julistaja. On totta, että hän jatkoi opetustyötään, mutta hänen henkilökohtainen työnsä oli enimmäkseen sairaiden ja ahdingossa olevien hoivaamista, kun hänen apostolinsa puolestaan huolehtivat julkisesta saarnaamisesta ja uskovien kastamisesta.

145:3.14 (1633.5) Mutta valtaosa niistä, jotka pääsivät osallisiksi tästä auringonlaskun aikaan suoritetusta jumalallisen energian esilletuonnissa annetusta yliluonnollisesta eli luovasta fyysisestä paranemisesta, ei saanut tästä epätavallisesta armeliaisuuden osoituksesta pysyvää hengellistä hyötyä. Pienelle joukolle tämä fyysinen hoivatoimi muodostui todelliseksi kohennukseksi, mutta hengellistä valtakuntaa tämä ajattoman luovan parantamisen hämmästyttävä purkaus ei ihmissydämissä edistänyt.

145:3.15 (1633.6) Jeesuksen maan päällä suorittamaan tehtävään aika ajoin liittyneet parantamisihmeet eivät kuuluneet suunnitelmaan, jonka mukaan hän julisti valtakuntaa. Ne kuuluivat vain sattumoisin siihen, että maan päällä vaikutti jumalallinen olento, jolla oli lähes rajattomat luojan oikeudet, ja näihin oikeuksiin vielä liittyi ennennäkemätön yhdistelmä jumalallista laupeutta ja inhimillistä

myötätuntoa. Mutta tällaiset niin kutsutut ihmeet aiheuttivat Jeesukselle paljon harmia sikäli, että niiden mukana tuli ennakkoluuloja herättävää julkisuutta ja että niistä aiheutui runsaasti ei-kaivattua kuuluisuutta.

4. Saman päivän iltana

145:4.1 (1634.1) Koko tätä joukkomittaista paranemista seuranneen illan ajan riemuitseva ja onnellinen väkijoukko piti hallussaan Sebedeuksen taloa, ja Jeesuksen apostolit olivat hekin virittäytyneet tunneperäisen innostuksen korkeimmalle tasolle. Inhimilliseltä kannalta tämä oli kenties suurin niistä suurista päivistä, jotka he olivat yhdessä Jeesuksen kanssa. Koskaan ennen tätä hetkeä tai koskaan sen jälkeen heidän toiveensa eivät kohonneet samanlaisen luottavaisen odotuksen korkeuksiin. Jeesus oli vain muutamaa päivää aikaisemmin heidän vielä Samarian rajojen sisäpuolella ollessaan sanonut heille, että se hetki oli koittanut, jolloin valtakunta julistettaisiin *voimassa*, ja nyt heidän silmänsä olivat nähneet jotakin, jonka he olettivat olevan tuon lupauksen täyttymys. Heitä värisytti se, mitä he mielensä silmin näkivät tulevaksi, jos tämä hämmästyttävä parantavan voiman osoitus olikin vasta alku. Heissä kyteneet Jeesuksen jumalallisuuteen kohdistuneet epäilykset kaikkosivat. He kirjaimellisesti humaltuivat hämmentyneen lumoutumisensa luomasta hurmiosta.

145:4.2 (1634.2) Mutta kun he etsivät Jeesusta, he eivät kyenneet löytämään häntä. Mestari oli tapahtuneesta hyvin huolissaan. Nämä erilaisista taudeista parantuneet miehet, naiset ja lapset viipyivät paikalla myöhäiseen iltaan saakka toivoessaan Jeesuksen vielä palaavan, jotta he voisivat kiittää häntä. Apostolien ymmärtämys Jeesuksen käyttäytymistä kohtaan väheni, sitä mukaa kun tunnit kuluivat ja hän edelleenkin pysytteli omissa oloissaan. Heidän ilonsa olisi ollut täysimääräistä ja täydellistä, ellei hän olisi yhä pysytellyt poissa. Kun Jeesus sitten palasi heidän pariinsa, oli jo myöhä, ja lähes kaikki paranemistapahtumasta osallisiksi päässeet olivat palanneet koteihinsa. Jeesus torjui kahdentoista apostolin ja muiden paikalle jääneiden ja hänen tapaamistaan odottaneiden onnittelut ja jumaloinnin ja sanoi vain: ”Älkää riemuitko siitä, että Isälläni on voima parantaa ruumis, vaan iloitkaa mieluumminkin siitä, että hänellä on mahti pelastaa sielu. Menkäämme levolle, sillä huomenna meidän on oltava toimittamassa Isän asioita.”

145:4.3 (1634.3) Ja taas kerran kävi levolle kaksitoista pettynyttä, neuvotonta ja sydämessään murheellista miestä; ja sinä yönä ei heistä kaksosia lukuun ottamatta monikaan paljon nukkunut. Heti kun Mestari teki jotakin, joka rohkaisi hänen apostoliensa sielua ja ilahdutti heidän sydäntään, hän näytti saman tien lyövän heidän toiveensa pirstaleiksi ja vievän kaiken pohjan heidän rohkeudeltaan ja innostukseltaan. Kun nämä hämmentyneet kalastajat katsoivat toisiaan silmiin, niissä oli vain yksi ajatus: ”Me emme häntä kykene ymmärtämään. Mitä tämä kaikki merkitsee?”

5. Varhain sunnuntaiaamuna

145:5.1 (1634.4) Myöskään Jeesus ei nukkunut paljon tuona lauantaiyönä. Hän tajusi, että maailma oli täynnään fyysistä ahdistusta ja tulvillaan aineellisia vaikeuksia, ja hän pohdiskeli sitä suurta vaaraa, että hänen olisi pakko uhrata niin paljon aikaansa sairaiden ja kärsivien hoitamiseen, että hänen tehtävänsä, joka oli hengellisen valtakunnan perustaminen ihmisten sydämeen, kärsisi fyysisten asioiden hoitamisesta tai että se joutuisi sen suhteen alisteiseen asemaan. Näiden Jeesuksen kuolevaismieltä tuona yönä askarruttaneiden ja muiden samankaltaisten ajatusten johdosta hän nousi vuoteesta tuona sunnuntaiaamuna jo kauan ennen aamunkoittoa ja meni aivan yksin yhdelle niistä mielipaikoista, joita hän käytti ollessaan yhteydessä Isäänsä. Jeesuksen tuonaamuisen rukouksen aiheena oli pyytää viisautta ja arvostelukykyä, jottei hän kuolevaisten kärsimyksiä kohdatessaan sallisi inhimillisen myötätuntonsa yhdessä jumalallisen laupeutensa kanssa vedota itseensä niin syvästi, että hän käyttäisi kaiken aikansa fyysiseen hoivaamiseen hengellisen puolen tappioksi. Vaikkei hän halunnutkaan kokonaan välttää sairaiden hoivaamista, hän tiesi, että hänen oli myös suoritettava tärkeämpi hengellisen opettamisen ja uskonnollisen kouluttamisen tehtävä.

145:5.2 (1635.1) Jeesus lähti näin usein ulos kukkuloille rukoilemaan siksi, ettei ollut olemassa hänen henkilökohtaisille hartaudenharjoituksilleen soveliaita yksityisiä huonetiloja.

145:5.3 (1635.2) Pietari ei tuona yönä saanut unta. Niinpä hän jo ani varhain ja kohta sen jälkeen, kun Jeesus oli mennyt ulos rukoilemaan, herätti Jaakobin ja Johanneksen, ja he lähtivät kolmisin etsimään Mestariaan. Toista tuntia etsittyään he löysivät Jeesuksen ja pyysivät häntä kertomaan heille syyn hänen kummalliseen käyttäytymiseensä. He halusivat tietää, miksi hän näytti vaivaantuvan mahtavasta parantavan hengen vuodatuksesta, kun kaikki ihmiset olivat enemmän kuin iloissaan, ja hänen apostolinsa olivat niin suuresti riemuissaan.

145:5.4 (1635.3) Yli neljän tunnin ajan Jeesus koetti selittää näille kolmelle apostolille, mitä oli tapahtunut. Hän jakoi heille tietoa siitä, mitä oli sattunut, ja selitti tällaisten manifestaatioiden vaarat. Jeesus kertoi heille syyn siihen, miksi hän lähti rukoilemaan. Hän koetti selvittää henkilökohtaisille tovereilleen todelliset syyt siihen, miksei Isän valtakuntaa voinut rakentaa ihmetekojen ja fyysisen parantamisen varaan. Mutta he eivät kyenneet käsittämään hänen opetustaan.

145:5.5 (1635.4) Sillä välin, varhain sunnuntaiaamuna, Sebedeuksen talon liepeille alkoi kerääntyä kärsivistä sieluista ja monista kuriositeettien metsästäjistä koostuvia väkijoukkoja. Nämä ilmoittivat kovalla metelillä haluavansa nähdä Jeesuksen. Andreas ja apostolit olivat niin neuvottomia, että sillä välin kun Simon Selootti puhui väkijoukolle, Andreas lähti usean työtoverinsa kanssa etsimään Jeesusta. Kun Andreas oli löytänyt Jeesuksen kolmen apostolin seurasta, hän sanoi: ”Mestari, miksi jätät meidät yksinään kansanpaljouden kanssa? Katso, kaikki ihmiset etsivät sinua;

koskaan aikaisemmin eivät näin monet ole halunneet kuulla opetustasi. Talo on tälläkin hetkellä sellaisten piirittämä, jotka ovat tulleet läheltä ja kaukaa voimallisten tekojesi tähden. Etkö tahtoisi palata kanssamme huolehtimaan heistä?”

145:5.6 (1635.5) Nämä sanat kuultuaan Jeesus vastasi: ”Andreas, enkö ole opettanut sinulle ja näille muille, että tehtäväni maan päällä on Isän julkituominen ja sanomani on taivaan valtakunnan julistaminen? Kuinka siis on selitettävissä, että haluaisitte minun kääntävän selkäni sille, mikä on tehtäväni, ollakseni mieliksi uteliaille ja tyydyttääkseni niitä, jotka etsivät ennusmerkkejä ja ihmetekoja? Emmekö ole olleet näiden ihmisten keskuudessa kaikki nämä kuukaudet, ja ovatko he kerääntyneet laumoina kuuntelemaan valtakunnan hyvää sanomaa? Miksi he nyt ovat tulleet meitä piirittämään? Eikö se tapahdu paremminkin heidän fyysisen ruumiinsa parantamisen toivossa kuin sen seurauksena, että he olisivat ottaneet vastaan hengellisen totuuden sielunsa pelastukseksi? Kun ihmiset tuntevat vetoa tulla luoksemme epätavallisten julkitulemusten vuoksi, niin monetkaan heistä eivät tule etsimään totuutta ja pelastusta, vaan mieluumminkin hakemaan parannusta fyysisiin vaivoihinsa ja vapahdusta aineellisista vaikeuksistaan.

145:5.7 (1635.6) ”Koko tämän ajan olen ollut Kapernaumissa, ja olen sekä synagogassa että järven rannalla julistanut valtakunnan hyvää sanomaa kaikille, joilla on korvat kuulla ja sydän ottaa vastaan totuus. Ei ole Isäni tahto, että minä nyt palaisin teidän seurassanne tyydyttämään näiden uteliaiden haluja ja ryhtyisin huolehtimaan

fyysisistä seikoista hengelliset asiat unohtaen. Olen asettanut teidät saarnaamaan evankeliumia ja hoivaamaan sairaita, mutta en saa syventyä niin kokonaan parantamiseen, että löisin laimin opetustyöni. Ei, Andreas, en palaa mukananne. Menkää ja kehottakaa väkeä uskomaan siihen, mitä olemme heille opettaneet, ja iloitsemaan Jumalan poikien vapaudesta, ja valmistautukaa siihen, että lähdemme Galilean muihin kaupunkeihin, joissa on jo valmistettu tietä valtakunnan iloviestien julistamiselle. Juuri sitä vartenhan olen tullut Isän luota. Menkää siis ja laittautukaa valmiiksi välittömästi tapahtuvaa lähtöä varten sillä aikaa, kun odotan täällä paluutanne."

145:5.8 (1636.1) Kun Jeesus oli puhunut, Andreas ja hänen apostolitoverinsa lähtivät murhemielin takaisin Sebedeuksen taloon. He lähettivät pois paikalle kertyneen väkijoukon ja valmistautuivat nopeasti matkaan, kuten Jeesus oli määrännyt. Ja niin Jeesus ja apostolit lähtivät sunnuntai-iltapäivänä, tammikuun 18. päivänä vuonna 28 jKr., ensimmäiselle todellakin julkiselle ja avoimelle julistusmatkalleen, joka suuntautui Galilean kaupunkeihin. Tällä ensimmäisellä matkalla he saarnasivat valtakunnan evankeliumia monissa kaupungeissa, mutta he eivät käyneet Nasaretissa.

145:5.9 (1636.2) Samana sunnuntai-iltapäivänä, kohta sen jälkeen kun Jeesus oli apostoleineen lähtenyt Rimmoniin, hänen veljensä Jaakob ja Juuda tulivat tapaamaan häntä, ja he kävivät Sebedeuksen talossa. Tuon päivän keskipäivän paikkeilla Juuda oli etsinyt käsiinsä veljensä Jaakobin ja vaatimalla vaatinut, että he menisivät Jeesuksen

luokse. Siihen mennessä, kun Jaakob suostui lähtemään Juudan mukaan, Jeesus oli jo astunut taipaleelle.

145:5.10 (1636.3) Apostolit olivat vastahakoisia jättämään taakseen Kapernaumissa heränneen suuren mielenkiinnon. Pietari laskeskeli, että vähintäänkin tuhat uskovaa olisi voitu kastaa valtakunnan jäseniksi. Jeesus kuunteli heitä kärsivällisesti mutta ei suostunut kääntymään takaisin. Hetken aikaa vallitsi hiljaisuus, ja sitten Tuomas osoitti sanansa apostolitovereilleen sanoen: ”No niin, mennäänpäs! Mestari on puhunut. Vaikkemme taivaan valtakunnan mysteerejä täysin pystykään käsittämään, meillä on kuitenkin varmuus yhdestä asiasta: Me seuraamme opettajaa, joka ei tavoittele kunniaa itselleen.” Ja vastahakoisesti he lähtivät julistamaan hyvää sanomaa Galilean kaupungeissa.

Luku 146

Ensimmäinen Galilean-saarnamatka

146:0.1 (1637.1) ENSIMMÄINEN julkinen Galilean-saarnamatka alkoi sunnuntaina, tammikuun 18. päivänä vuonna 28 jKr., ja se jatkui noin kahden kuukauden ajan päättyen Kapernaumissa maaliskuun 17. päivänä. Tämän matkan kuluessa Jeesus ja kaksitoista apostolia entisten Johanneksen apostolien avustamina julistivat evankeliumia ja kastoivat uskovia Rimmonissa, Jotapatassa, Raamassa, Sebulonissa, Jireonissa, Giskalassa, Horasinissa, Maadonissa, Kaanassa, Nainissa ja Eendorissa. Mainituissa kaupungeissa he viipyivät pitempään opettamassa, kun taas monissa pienemmissä kaupungeissa he julistivat valtakunnan evankeliumia niiden läpi kulkiessaan.

146:0.2 (1637.2) Ensimmäistä kertaa Jeesus salli nyt työtovereidensa saarnata esteittä. Tällä matkalla hän varoitti heitä vain kolme kertaa; hän kehotti heitä karttamaan Nasaretia ja esiintymään hillitysti Kapernaumin ja Tiberiaan läpi kulkiessaan. Se, että apostoleilla

lopulta oli vapaus saarnata ja opettaa rajoituksitta, oli heille suuren tyydytyksen lähde, ja he antautuivat vakavissaan ja suurella ilolla työhön, jonka sisältönä oli evankeliumin saarnaaminen, sairaiden hoivaaminen ja uskovien kastaminen.

1. Sananjulistusta Rimmonissa

146:1.1 (1637.3) Rimmonin pikkukaupungissa oli aikanaan omistauduttu babylonialaisen ilmanjumalan, Rammanin, palvontaan. Rimmonilaisten uskomuksiin sisältyi yhä monia aikaisempien aikojen babylonialaisia ja myöhempien aikojen zarathustralaisia opetuksia. Tästä syystä Jeesus ja kaksikymmentäneljä apostolia uhrasivat paljon aikaansa näiden vanhempien uskomusten ja valtakunnasta kertovan uuden evankeliumin välillä vallitsevan eron selvittämistehtävään. Täällä Pietari esitti yhden saarnaajanuransa alkuaikojen suurenmoisista saarnoistaan. Sen aiheena oli ”Aaron ja kultainen vasikka”.

146:1.2 (1637.4) Vaikka monista rimmonilaisista tuli Jeesuksen opetuksiin uskovia, myöhempinä vuosina he aiheuttivat veljilleen myös paljon harmia. Yhden lyhyen ihmisiän kuluessa on luonnonpalvojia vaikea käännyttää hengellistä ihannetta jumaloivan yhteisön täysimittaisiksi jäseniksi.

146:1.3 (1637.5) Monet kehittyneemmistä babylonialais- ja persialaisideoista, jotka koskivat valoa ja pimeyttä, hyvää ja pahaa,

ajallisuutta ja ikuisuutta, liitettiin myöhemmin niin kutsutun kristinuskon opinkappaleisiin. Ja näiden käsitysten mukaanottaminen teki kristillisistä opetuksista sellaisia, että Lähi-idän kansanheimot saattoivat ne välittömämmin hyväksyä. Samalla tavoin Paavalin kristilliset opetukset kävivät läntisten kreikkalaisten helpommin omaksuttaviksi sillä, että kristinoppiin otettiin mukaan monia Platonin teorioita idean kaltaisesta hengestä, kaiken näkyvän ja aineellisen näkymättömistä esikuvista, sellaisina kuin Filon nämä teoriat myöhemmin sovitti heprealaiseen teologiaan.

146:1.4 (1637.6) Todan kuuli valtakunnan evankeliumin ensimmäisen kerran juuri Rimmonissa, ja myöhemmin hän vei tämän sanoman Mesopotamiaan ja kauas sen rajojen taakse. Hän oli yksi ensimmäisistä, jotka saarnasivat hyvää sanomaa Eufratin takana asuville.

2. Jotapatassa

146:2.1 (1638.1) Vaikka kansan syvät rivit Jotapatassa kuuntelivat Jeesusta ja hänen apostoleitaan mielellään, ja monet ottivat vastaan valtakunnan evankeliumin, Jotapatan-lähetysretken erottaa muista kuitenkin Jeesuksen puhe, jonka hän piti kahdellekymmenelleneljälle apostolille heidän viettäessään toista iltaansa tässä pikkukaupungissa. Natanael oli mielessään hämmentynyt siitä, mitä Mestari oli opettanut rukoilemisesta,

kiittämisestä ja palvomisesta. Ja vastatessaan hänen kysymykseensä Jeesus puhui pitkään ja selvitti opettamaansa entistäkin perinpohjaisemmin. Tästä puheesta nykyisen kielenkäytön mukaisesti laadittu yhteenveto on esitettävissä seuraavia näkökohtia painottaen:

146:2.2 (1638.2) 1. Se, että ihminen sydämessään tietoisesti ja itsepintaisesti osoittaa arvostusta paatumukselle, hävittää vähitellen rukousyhteyden, joka ihmissielulla on ihmisen ja hänen Tekijänsä välisen yhteydenpidon henkiyhteyspiireihin. Luonnollisestikin Jumala kuulee lapsensa anomuksen, mutta kun ihmissydän tahallaan ja itsepintaisesti on tyyssijana käsityksille, jotka kertovat paatuneisuudesta, sen seurauksena on vähä vähältä henkilökohtaisen yhteyden katkeaminen maisen lapsen ja hänen taivaallisen Isänsä väliltä.

146:2.3 (1638.3) 2. Jumalan tunnettujen ja kumoamattomien lakien kanssa ristiriidassa oleva rukous on iljetys Paratiisin-Jumaluuksille. Ellei ihminen halua kuunnella Jumalia näiden puhuessa luomakunnalleen hengen, mielen ja aineen laeissa, jo pelkästään tämä luodun osoittama tahallinen ja tietoinen ylenkatse saa henkipersoonallisuudet sulkemaan korvansa tällaisten laista piittaamattomien ja tottelemattomien kuolevaisten esittämiltä henkilökohtaisilta anomuksilta. Jeesus esitti apostoleilleen lainauksen profeetta Sakarjan kirjasta: ”Mutta he eivät tahtoneet ottaa vaarin, vaan käänsivät uppiniskaisina selkänsä ja tukkivat korvansa, jotteivät kuulisi. Niin, he tekivät sydämensä kovaksi kuin

kivi, etteivät he kuulisi lakiani ja niitä sanoja, jotka minä lähetin henkeni kautta profeettojen välityksellä; siksi heidän häijyn ajattelunsa tulokset lankesivat suuren vihan muodossa heidän syyllisen päänsä päälle. Ja niin tapahtui, että he huusivat armoa, mutta ei ollut korvaa, joka olisi ollut avoinna sen huudon kuullakseen." Ja sitten Jeesus lainasi sen viisaan miehen sananlaskua, joka sanoi: "Sen, joka korvansa kääntää, jottei kuulisi jumalallista lakia, sen rukouskin on iljetys."

146:2.4 (1638.4) 3. Avaamalla Jumalan ja ihmisen välisen yhteyskanavan ihmisen puoleisen pään kuolevaiset pääsevät välittömästi hyötymään maailmojen luoduille suunnatusta, alati soljuvasta jumalallisen hoivan virrasta. Kun ihminen kuulee Jumalan hengen puhuvan ihmissydämen sisällä, tällaiseen kokemukseen kuuluu erottamattomasti se tosiasia, että Jumala samalla kuulee tuon ihmisen rukouksen. Jopa synnin anteeksisaaminen toimii tällä samalla erehtymättömällä tavalla. Taivaassa oleva Isä on antanut sinulle anteeksi, jo ennen kuin olet edes ajatellut sellaista häneltä pyytää, mutta tällainen anteeksianto ei ole henkilökohtaisessa uskonnollisessa kokemuksessasi tarjolla, ennen kuin itse annat anteeksi kanssaihmisillesi. Jos asiaa ajatellaan *faktana*, ei se, että annat anteeksi lähimmäisillesi, ole Jumalan anteeksiannon ehto, mutta jos asiaa ajatellaan *kokemuksena*, se nimenomaan on Jumalan anteeksiannon ehto. Ja tämä fakta jumalallisen ja inhimillisen anteeksiannon synkroniasta tuli Jeesuksen apostoleille opettamassa

rukouksessa juuri tällä tavoin huomioon otetuksi ja yhteen kytketyksi.

146:2.5 (1638.5) 4. Universumissa vaikuttaa muuan oikeudenmukaisuuden peruslaki, jota armokaan ei pysty kiertämään. Ajallisuuden ja avaruuden läpikotaisen itsekäs luotu ei kykene ottamaan vastaan Paratiisin epäitsekkäitä ihanuuksia. Edes Jumalan loputon rakkaus ei kykene pakottamaan ikuista eloonjäämistä merkitsevää pelastusta yhdellekään kuolevaiselle luodulle, joka ei tee valintaa eloonjäämisen hyväksi. Armeliaisuutta osoitetaan varsin avokätisesti, mutta silti on olemassa oikeudenmukaisuuden asettamia vaatimuksia, joita edes laupeuteen liittyvä rakkaus ei kykene tehokkaasti kumoamaan. Ja Jeesus lainasi tässäkin yhteydessä heprealaiskirjoituksia: ”Minä olen kutsunut, ja te ette suostuneet kuulemaan; minä ojensin käteni, mutta kukaan ei siitä välittänyt. Olette pitäneet kaikkia neuvojani tyhjänpäiväisinä ja olette torjuneet minun nuhteeni, ja tämän kapinallisen asenteenne tähden käy väistämättä niin, että te huudatte minua avuksenne ettekä saa huutoonne vastausta. Kun hylkäsitte elämän tien, saatte sitten, kun kärsimystenne aika koittaa, etsiä minua etsimästä päästyänne, mutta ette minua löydä.”

146:2.6 (1639.1) 5. Niiden pitää osoittaa laupeutta, jotka tahtoisivat saada laupeuden. Älkää tuomitko, jottei teitä tuomittaisi. Siinä hengessä, jossa te tuomitsette muita, siinä hengessä teidätkin tuomitaan. Armo ei kokonaan kumoa universumeissa noudatettua oikeudenmukaisuutta. Osoittautuu, että viime kädessä pitää

paikkansa, kun sanotaan: ”Joka tukkii korvansa vaivaisen huudolta, joutuu jonakin päivänä itse huutamaan apua, eikä kukaan häntä kuule.” Olipa rukous mikä hyvänsä, sen vilpittömyys takaa sen kuulluksitulemisen; se, minä ajankohtana, millä tavoin ja missä määrin rukoukseen vastataan, määräytyy rukoukseen liittyvän hengellisen viisauden mukaan ja sen mukaan, miten se on sopusoinnussa universumin kanssa. Viisas isä ei vastaa tietämättömien ja kokemattomien lastensa typeriin rukouksiin *kirjaimellisesti*, olkoonkin, että lapset saattavat saada tällaisten mielettömien pyyntöjen esittämisestä paljon mielihyvää ja todellista sielun tyydykettä.

146:2.7 (1639.2) 6. Kun olet kokonaan omistautunut täyttämään taivaassa olevan Isän tahdon, saat vastauksen kaikkiin anomuksiisi heti, sillä rukouksesi ovat täysin Isän tahdon mukaisia, ja Isän tahto tulee aina julki hänen valtavan universuminsa joka kolkassa. Mitä tällainen oikea Jumalan poika haluaa, ja mitä Isä tahtoo, se ON. Sellainen rukous ei voi jäädä vaille vastausta, eikä mihinkään muunlaiseen pyyntöön mitenkään voitaisikaan antaa täysimääräistä vastausta.

146:2.8 (1639.3) 7. Vanhurskaan huuto on se Jumalan lapsen uskon teko, joka avaa oven Isän aittaan, ja se aitta on täynnänsä hyvyyttä, totuutta ja armoa, ja nämä hyvät antimet ovat jo kauan odottaneet, että poika tulisi ja ottaisi ne henkilökohtaisesti omikseen. Rukous ei muuta Jumalan suhtautumista ihmistä kohtaan, mutta se muuttaa ihmisen asenteen muuttumatonta Isää kohtaan. Mikä on rukouksen *vaikutin*, se antaa rukoukselle oikeuden päästä Jumalan kuuluville;

sitä ei tee rukouksen esittäjän sosiaalinen, taloudellinen eikä ulkonainen uskonnollinen asema.

146:2.9 (1639.4) 8. Rukousta ei saa käyttää sellaiseen, että välttyisi ajallisilta viivytyksiltä tai että pääsisi avaruuden esteiden yli. Rukousta ei ole tarkoitettu keinoksi, jolla korotetaan omaa minää tai jolla saadaan epäoikeudenmukaista etua kanssaihmisiin verrattuna. Läpikotaisen itsekäs sielu ei edes kykene rukoilemaan siinä merkityksessä, mitä tämä sana todellisuudessa tarkoittaa. Jeesus sanoi: ”Olkoon ilosi suurin siitä, minkäluonteinen Jumala on, ja hän on taatusti täyttävä sydämesi vilpittömät toiveet.” ”Omista kulkusi Herralle; luota häneen, ja hän toimii.” ”Sillä Herra kuulee apua tarvitsevain huudon, eikä hän jätä hätääkärsivien rukousta vaille huomiota.”

146:2.10 (1639.5) 9. ”Olen tullut Isän tyköä; jos siis joskus olette epätietoisia siinä mielessä, mitä Isältä pyytäisitte, niin pyytäkää minun nimissäni, ja esitän anomuksenne sen mukaan, mitkä ovat todelliset tarpeenne ja toivomuksenne, ja sopusoinnussa sen kanssa, mikä on Isän tahto.” Olkaa varuillanne sen suuren vaaran suhteen, että teistä rukouksissanne tulee itsekeskeisiä. Kovin paljon älkää rukoilko itsellenne; rukoilkaa enemmän veljienne hengellisen edistymisen puolesta. Välttäkää materialistista rukoilemista; rukoilkaa hengessä ja hengen antimien runsauden puolesta.

146:2.11 (1639.6) 10. Rukoillessanne sairaiden ja kärsivien puolesta älkää luulko anomustenne korvaavan sitä, että rakastavasti ja järkevästi

pidätte huolta näiden kärsivien tarpeista. Rukoilkaa perheenne, ystävienne ja tovereidenne hyvinvoinnin puolesta, mutta aivan erityisesti rukoilkaa niiden puolesta, jotka kiroavat teidät, ja esittäkää rakastavia pyyntöjä niiden puolesta, jotka teitä vainoavat. ”Milloin sitten rukouksensa esittäisi? Siihen en sano mitään. Sisimmässänne oleva henki vain voi saada teidät lausumaan pyynnöt, jotka tuovat julki sisäisen suhteenne henkien Isään.”

146:2.12 (1640.1) 11. Monet turvautuvat rukoukseen, vasta kun ovat vaikeuksissa. On ajattelematonta ja eksyttävää menetellä sillä tavoin. Toki teette oikein, jos ahdingossa ollessanne rukoilette, mutta teidän tulisi muistaa pojan ominaisuudessanne puhua Isällenne myös, kun sielunne osalta kaikki sujuu hyvin. Esittäkää todelliset pyyntönne aina salassa. Älkää antako ihmisten kuulla henkilökohtaisia rukouksianne. Kiitosrukoukset sopivat esitettäviksi palvojien ryhmissä, mutta sielusta tuleva rukous on henkilökohtainen asia. On olemassa vain yksi kaikille Jumalan lapsille sopiva rukouskaava, ja se kuuluu: ”Tapahtukoon kaikesta huolimatta sinun tahtosi.”

146:2.13 (1640.2) 12. Kaikkien tähän evankeliumiin uskovien tulisi rukoilla vilpittömästi taivaan valtakunnan laajenemisen puolesta. Kaikista heprealaiskirjoituksiin sisältyvistä rukouksista hän esitti mitä hyväksyvimmän näkemyksen psalminkirjoittajan pyynnöstä: ”Luo minuun puhdas sydän, oi Herra, ja vaihda minulle oikea henki. Puhdista minut salaisista synneistä ja estä palvelijaasi lankeamasta julkeaan rikkomukseen.” Jeesus selitti laajasti rukoilemisen suhdetta huolimattomaan ja loukkaavaan puheeseen ja esitti lainauksen:

”Pane, oi Herra, vartija suuni eteen; vartioi huulteni ovea.” ”Ihmiskieli”, Jeesus sanoi, ”on ruumiinjäsen, jonka vain muutamat ihmiset pystyvät kesyttämään, mutta ihmisen sisimmässä oleva henki voi muuttaa tämän tottelemattoman jäsenen niin, että se antaa äänen armeliaalle suvaitsevuudelle ja niin, että siitä tulee innoittava laupeudenharjoittaja.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jeesus opetti, että Isän tahdon tietämisen puolesta esitetyn pyynnön jälkeen tärkeysjärjestyksessä seuraavana on rukous jumalallisesta opastuksesta sillä vaelluksella, joka suoritetaan maisen elämän kuluessa. Todellisuudessa tämä merkitsee jumalallisen viisauden rukoilemista. Jeesus ei milloinkaan opettanut, että rukoilemalla voisi saada ihmistietämystä tai erityistaitoa. Mutta niin hän kyllä opetti, että rukous on tekijä, joka vaikuttaa laajentavasti rukoilijan kykyyn ottaa jumalallisen hengen läsnäolo vastaan. Opettaessaan tovereitaan rukoilemaan hengessä ja totuudessa Jeesus selitti tarkoittavansa vilpitöntä rukoilemista ja rukoilua sen mukaan, mikä oli rukouksen esittäjän valaistumisen määrä; hän tarkoitti täydestä sydämestä lähtevää ja järjellisesti, hartaasti ja vakavassa mielessä suoritettua rukoilemista.

146:2.15 (1640.4) 14. Jeesus varoitti seuraajiaan sellaisesta luulosta, että korusanaiset toistamiset, kaunopuheiset lauseparret, paastoaminen, katumusharjoitukset tai uhrilahjat tekisivät heidän rukouksistaan tehokkaampia. Mutta hän kehotti kyllä uskoviaan käyttämään rukoilua keinona, joka johtaa kiitosten osoittamisen kautta aitoon palvontaan. Jeesus piti valitettavana sitä, että hänen seuraajiensa

rukouksissa ja palvonnassa esiintyi niin vähän kiitoksen henkeä. Tässä yhteydessä hän esitti lainauksen pyhistä kirjoituksista sanoen: ”On hyvä osoittaa kiitokset Herralle ja laulaa ylistystä Kaikkein Korkeimman nimelle, tunnustaa hänen laupeutensa jokaisena aamuna ja hänen uskollisuutensa jokaisena iltana, sillä Jumala on töittensä kautta tehnyt minusta iloisen. Kaiken osalta minä annan kiitokseni sen mukaan, mikä on Jumalan tahto.”

146:2.16 (1640.5) 15. Ja sen jälkeen Jeesus sanoi: ”Älkää yhtenään ylen määrin huolehtiko arkipäiväisistä tarpeistanne. Älkää olko peloissanne maiseen olemassaoloonne liittyvistä ongelmista, vaan kaikkien näiden asioiden osalta levittäkää rukouksin ja hartain pyynnöin, vilpittömän kiitollisuuden hengessä, kaikki tarpeenne taivaassa olevan Isänne eteen.” Sitten hän lainasi kirjoitusten kohtaa: ”Veisuulla minä kiitän Jumalan nimeä ja ylistän häntä kiitosvirrellä. Ja se on Herralle otollisempi kuin on uhrattu härkä tai mulli sarvineen ja sorkkineen.”

146:2.17 (1641.1) 16. Jeesus opetti seuraajilleen, että heidän tulisi rukouksensa Isälle esitettyään olla hetken aikaa hiljaa ja vastaanottavaisia antaakseen sisimmässään olevalle hengelle paremman mahdollisuuden puhua kuuntelevalle sielulle. Isän henki puhuu ihmiselle parhaiten, kun ihmisen mieli on suuntautunut aitoon palvontaan. Palvomme Jumalaa meissä olevan Isän hengen antaman avun turvin ja sitä kautta, että ihmismieli on totuudesta osalliseksipääsemisen myötä valaistunut. Jeesus opetti palvonnan tekevän ihmisen yhä enemmän sen olennon kaltaiseksi, joka on

palvonnan kohteena. Palvonta on kokemus, joka saa aikaan muutoksia niin, että finiittinen vähä vähältä lähestyy Infiniittisen läsnäoloa ja lopulta saavuttaa sen.

146:2.18 (1641.2) Ja monia muitakin totuuksia Jeesus kertoi apostoleilleen ihmisen pitämästä yhteydestä Jumalaan, mutta monikaan heistä ei kyennyt kokonaan käsittämään hänen opetustaan.

3. Pysähdys Raamassa

146:3.1 (1641.3) Raamassa Jeesus kävi ikimuistettavan keskustelun iäkkään kreikkalaisen filosofin kanssa, joka opetti, että tiede ja filosofia riittivät tyydyttämään inhimillisen kokemuksen tarpeet. Jeesus kuunteli kärsivällisesti ja myötätuntoisesti tätä kreikkalaista opettajaa ja myönsi monet tämän esittämät asiat tosiksi, mutta kun filosofi oli päässyt esityksensä loppuun, Jeesus huomautti, ettei tämä ollut ihmisen olemassaolosta esittämässään näkemyksessä selittänyt, ”mistä, miksi ja minne”, ja Jeesus jatkoi: ”Siitä, mihin sinä lopetat, siitä me vasta aloitamme. Uskonto on sellainen ilmoitus ihmisen sielulle, joka käsittelee hengellisiä realiteetteja, todellisuuksia, joita mieli yksinään ei kykenisi koskaan löytämään tai kokonaan käsittämään. Älylliset ponnistukset voivat paljastaa elämän tosiasiat, mutta valtakunnan evankeliumi tuo esille olemisen *totuudet*. Olet puheessasi käsitellyt totuuden aineellisia varjoja. Tahdotko nyt kuunnella, kun kerron sinulle niistä ikuisista ja hengellisistä

realiteeteista, jotka luovat kuolevaisen olemassaoloon liittyvinä aineellisina faktoina ilmenevät ja mainitsemasi ohimenevät ajalliset varjot?” Yli tunnin ajan Jeesus opetti tälle kreikkalaiselle valtakunnan evankeliumin pelastavia totuuksia. Filosofivanhusta miellytti tapa, jolla Jeesus häntä lähestyi, ja kun hän oli sydämeltään vilpittömän rehellinen, hän kohta uskoi tämän pelastuksen evankeliumin.

146:3.2 (1641.4) Apostolit olivat hieman ymmällään avoimuudesta, jolla Jeesus myöntyi moniinkin kreikkalaisen esittämiin väitteisiin, mutta myöhemmin Jeesus sanoi heille yksityisesti: ”Lapseni, älkää sitä hämmästelkö, että olin suvaitsevainen kreikkalaisen filosofiaa kohtaan. Tosi ja aito sisäinen varmuus ei ole vähääkään peloissaan ulkopuolelta tulevan analysoinnin suhteen, eikä totuus suhtaudu nyreästi rehelliseen kritiikkiin. Teidän ei tulisi koskaan unohtaa, että suvaitsemattomuus on naamari, jonka taakse kätkeytyvät salassa elätellyt epäilykset oman vakaumuksen totuudellisuudesta. Ketään ei koskaan häiritse hänen lähimmäisensä suhtautuminen, mikäli hänellä on täydellinen luottamus siihen, että se, mihin hän täydestä sydämestään uskoo, on totuus. Rohkeus on perinpohjaisen rehellistä luottamusta kaikkeen, mihin tunnustaa uskovansa. Vilpittömät ihmiset eivät pelkää aitojen vakaumustensa ja jalojen ihanteidensa kriittistä tarkastelua.”

146:3.3 (1641.5) Toisena Raamassa vietettynä iltana Tuomas esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: ”Mestari, kuinka voi uusi opetuksiisi uskova todellakin tietää, todellakin olla varma siitä, että tämä valtakunnan evankeliumi on totuus?”

146:3.4 (1641.6) Ja Jeesus sanoi Tuomakselle: ”Vakuuttuneisuutesi siitä, että olet astunut Isän valtakuntaperheeseen ja että jäät ikiajoiksi eloon tämän valtakunnan lasten mukana, riippuu kokonaan henkilökohtaisesta kokemuksesta – luottamuksesta totuudelliseen sanaan. Hengellinen vakuuttuneisuus on samaa kuin henkilökohtainen uskonnollinen kokemuksesi jumalallista totuutta olevista ikuisista realiteeteista, ja muilta osin se vastaa sitä, mikä on älyllinen ymmärryksesi totuusrealiteeteista, lisättynä hengellisellä uskollasi ja vähennettynä vilpittömillä epäilyksilläsi.

146:3.5 (1642.1) ”Ja Pojan luonnollisiin varustuksiin kuuluu Isästä oleva elämä. Koska teille on annettu Isän elävä henki, siitä johtuu, että olette Jumalan poikia. Elämästänne tässä lihallisuuden aineellisessa maailmassa te selviydytte tuonpuoleiseen siksi, että samastutte Isän elävään henkeen, ikuisen elämän lahjaan. Monilla, toden totta, oli tämä elämä, jo ennen kuin tulin Isän tyköä, ja monet muut ovat saaneet tämän hengen, koska he uskoivat minun sanani; mutta teen tiettäväksi, että sitten kun palaan Isän luo, hän lähettää henkensä kaikkien ihmisten sydämeen.

146:3.6 (1642.2) ”Vaikkette voikaan tehdä havaintoja siitä, miten tämä jumalallinen henki työskentelee mielessänne, on kuitenkin olemassa käytännöllinen menetelmä, jolla saa selville, missä määrin olette luovuttaneet sielunvoimienne hallinnan tämän sisimmässänne olevan, taivaallisen Isän hengen antaman opetuksen ja opastuksen haltuun, ja tämä tulee ilmi siinä, missä määrin rakastatte kanssaihmisiänne. Tuossa hengessä on mukana Isän osoittama rakkaus, ja kun se vallitsee ihmistä, se vie vääjäämättä jumalallisen

palvonnan ja lähimmäisiin kohdistuvan rakastavan kunnioittamisen suunnalle. Ensi vaiheessa uskotte olevanne Jumalan poikia siksi, että opetukseni on tehnyt teidät tietoisemmiksi teissä olevan Isämme läsnäolon sisäisistä johdatuksista; mutta hyvin pian vuodatetaan Totuuden Henki kaiken lihan ylle, ja se elää ihmisten keskuudessa ja opettaa kaikkia ihmisiä, kuten minä nyt elän keskuudessanne ja puhun teille totuuden sanoja. Ja tämä Totuuden Henki, joka puhuu sielunne hengellisten varustusten puolesta, auttaa teitä tietämään, että olette Jumalan poikia. Se todistaa pettämättömästi sisimmässänne olevan Isän läsnäolon, henkenne, kanssa, joka silloin on kaikkien ihmisten sisimmässä, kuten se nyt on muutamissa, ja kertoo teille, että olette todellisuudessa Jumalan poikia.

146:3.7 (1642.3) ”Jokainen maan lapsi, joka noudattaa tämän hengen johdatusta, tulee lopulta tietämään, mikä Jumalan tahto on; ja joka antaa periksi Isäni tahdolle, hän pysyy ajasta aikaan. Teille ei ole selvitetty tietä, joka johtaa maisesta elämästä ikuiseen olotilaan, mutta sellainen tie on olemassa, sellainen on aina ollut, ja olen tullut tekemään tästä tiestä uuden ja elävän. Joka astuu valtakuntaan, hänellä on jo ikuinen elämä – hän ei koskaan menehdy. Mutta tässä on paljon sellaista, jonka ymmärrätte paremmin, sitten kun olen palannut Isän tykö ja teillä on mahdollisuus tarkastella tämänhetkisiä kokemuksianne takautuvasti.”

146:3.8 (1642.4) Ja kaikki, jotka kuulivat nämä siunatut sanat, saivat niistä paljon rohkaisua. Juutalaiset opetukset vanhurskaiden eloonjäämisestä olivat olleet sekavia ja epävarmoja, ja Jeesuksen seuraajista oli virkistävää ja innoittavaa kuulla nämä varsin

täsmälliset ja myönteiset sanat, jotka antoivat vakuutuksen kaikkien todellisten uskovien ikuisesta eloonjäämisestä.

146:3.9 (1642.5) Apostolit jatkoivat saarnaamista ja uskovien kastamista, samalla kun he edelleenkin pitivät yllä käytäntöä käydä talosta taloon lohduttamassa masentuneita ja hoivaamassa sairaita ja kärsiviä. Apostoliorganisaatio laajeni sikäli, että jokaisella Jeesuksen apostolilla oli nyt työtoverinaan yksi Johanneksen apostoli. Abner oli Andreaksen työtoveri, ja tämä järjestely oli voimassa siihen saakka, kun he seuraavan pääsiäisen ajaksi menivät Jerusalemiin.

146:3.10 (1642.6) Jeesuksen Sebulonissa-oleskelun aikana antamissa erityisopetuksissa oli etupäässä kysymys valtakunnassa vallitsevia keskinäisiä velvollisuuksia koskevien asioiden käsittelystä, ja näihin kuului muun muassa opetus, jonka oli tarkoitus selvittää, mikä ero vallitsi omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen ja sosiaalisista uskonnollisista velvollisuuksista nousevien ystävällisten suhteiden välillä. Tämä oli niitä harvoja kertoja, jolloin Mestari ylipäätään esitti näkemyksiä uskonnon sosiaalisista aspekteista. Koko maisen elämänsä aikana Jeesus antoi seuraajilleen varsin vähän ohjeita, jotka olisivat koskeneet uskonnon sosiaalistamista.

146:3.11 (1643.1) Sebulonin väestö oli rodullisesti sekoittunutta: se ei oikeastaan ollut juutalaista eikä ei-juutalaista. Ja perin harvat heistä tosiasiassa uskoivat Jeesukseen, vaikka olivatkin kuulleet Kapernaumissa tapahtuneesta sairaiden parantamisesta.

4. Jireonissa esitetty evankeliumi

146:4.1 (1643.2) Galilean ja Juudean monien pienempien kaupunkien tavoin Jireonissakin oli synagoga, ja toimintansa alkuvaiheissa Jeesuksella oli tapana puhua näissä synagogissa sapattipäivänä. Toisinaan hän saattoi puhua aamupalveluksessa, ja Pietari tai joku muu apostoleista saarnasi iltapäivän tilaisuudessa. Jeesus ja apostolit saattoivat usein myös opettaa ja saarnata synagogan arki-iltojen kokouksissa. Vaikka Jerusalemin uskonnolliset johtajat kävivät yhä vihamielisemmiksi Jeesusta kohtaan, heillä ei kuitenkaan ollut suoranaista valtaa tuon kaupungin ulkopuolella sijaitseviin synagogiin nähden. Jeesuksen julkisen toiminnan myöhemmässä vaiheessa he vasta kykenivät luomaan niin laajan häntä vastaan suunnatun mielialan, että lähes kaikki synagogat sulkeutuivat hänen opetukseltaan. Nyt puheena olevana aikana kaikki Galilean ja Juudean synagogat olivat hänelle avoinna.

146:4.2 (1643.3) Jireon oli tuohon aikaan laajojen mineraalikaivosten sijaintipaikka, ja koska Jeesus ei ollut koskaan tutustunut kaivosmiehen elämään, hän vietti Jireonissa oleskellessaan suurimman osan ajastaan kaivoksissa. Sillä aikaa kun apostolit vierailivat kodeissa ja saarnasivat julkisilla paikoilla, Jeesus työskenteli kaivoksissa näiden maan alla ahertavien parissa. Jeesuksen parantajanmaine oli kiirinyt jo tähän syrjäkyläänkin saakka, ja monet sairaat ja kärsivät hakivat häneltä apua, ja hänen parantava hoivansa koitui monelle suureksi siunaukseksi. Mutta

lepratautisen tapausta lukuun ottamatta mikään näistä tapauksista ei ollut sellainen, että Mestari olisi suorittanut niin kutsutun parantamisihmeen.

146:4.3 (1643.4) Jireonissa vietetyn ajan kolmantena päivänä, myöhään iltapäivällä, kun Jeesus oli palaamassa kaivoksilta, hän sattui matkallaan majapaikkaansa kulkemaan kapeaa sivukatua. Hänen lähestyessään erään spitaalisen miehen kurjaa hökkeliä tämä kärsivä, joka oli kuullut Jeesuksen parantajanmaineesta, rohkaisi mielensä ja puhutteli Jeesusta tämän astellessa hänen ovensa editse. Hän sanoi Jeesuksen eteen maahan polvistuessaan: ”Herra, jos vain tahtoisit, voisit puhdistaa minut. Olen kuullut opettajiesi viestin ja tahtoisin astua valtakuntaan, jos minut voitaisiin puhdistaa.” Ja lepratautinen puhui tällä tavoin siksi, että juutalaisten keskuudessa spitaalisilta oli kielletty jopa synagogassakäyminen ja muunlainen julkiseen palvontaan osallistuminen. Tämä mies uskoi todellakin, ettei häntä voitaisi ottaa tulevaan valtakuntaan, ellei hän kykenisi saamaan spitaaliaan parannetuksi. Ja kun Jeesus näki hänen kärsimyksensä ja kuuli hänen sanansa, jotka kertoivat tiukasti istuvasta uskosta, se kosketti Jeesuksen ihmissydäntä, ja sääli liikutti hänen jumalallista mieltään. Kun Jeesus katsoi miehen puoleen, tämä palvoi häntä kasvoilleen maahan langeten. Silloin Mestari ojensi kätensä ja häntä koskettaen sanoi: ”Minä tahdon – puhdistu.” Ja mies parani heti; lepra ei häntä enää vaivannut.

146:4.4 (1643.5) Nostettuaan miehen jaloilleen Jeesus antoi tälle seuraavan velvoitteen: ”Pidä huoli, ettet kerro paranemisestasi kenellekään, vaan että teet tehtäviäsi melua pitämättä ja käyt

näyttäytymässä papille ja uhraat puhdistumisesi todistukseksi Mooseksen määräämät uhrit.” Mutta tämä mies ei tehnyt niin kuin Jeesus oli häntä neuvonut. Hän kulki sen sijaan pitkin kaupunkia ja julisti Jeesuksen parantaneen hänen lepransa, ja koska hän oli kaikkien kyläläisten tuntema, ihmiset saattoivat omin silmin nähdä, että hänet oli puhdistettu taudistaan. Hän ei mennyt pappien luo, toisin kuin Jeesus oli häntä kehottanut. Tämä mies levitti ympäriinsä uutista siitä, että Jeesus oli parantanut hänet, ja sen seurauksena Mestari joutui niin suurten sairaslaumojen piirittämäksi, että hänen oli pakko seuraavana päivänä nousta jo varhain vuoteesta ja poistua kylästä. Vaikkei Jeesus enää mennytkään kaupunkiin, hän viipyi kuitenkin vielä kaksi päivää sen laitamilla, kaivosten lähettyvillä, jossa hän antoi uskoville kaivosmiehille lisää opetusta valtakunnan evankeliumista.

146:4.5 (1644.1) Tämä spitaalin puhdistaminen oli Jeesuksen tähän mennessä ensimmäinen tarkoituksellisesti ja tietoisesti suorittama niin kutsuttu ihme. Ja tässä tapauksessa kysymys oli aidosta spitaalisesta.

146:4.6 (1644.2) Jireonista he menivät Giskalaan, jossa he viipyivät evankeliumia julistaen kaksi päivää. Sitten he menivät Horasiniin, jossa he viettivät melkein viikon hyvää sanomaa julistamassa. Mutta Horasinista he eivät kyenneet voittamaan valtakunnalle montakaan sielua. Millään niistä paikkakunnista, joilla Jeesus oli opettanut, hän ei ollut kohdannut yhtä yleistä sanomansa torjuntaa. Useimmille apostoleille oleskelu Horasinissa oli sangen masentavaa, ja Andreaksen ja Abnerin oli varsin vaikea pitää yllä työtovereidensa

rohkeutta. Ja niin he kulkivat huomiota herättämättä Kapernaumin läpi ja jatkoivat matkaansa Maadonin kylään, jossa heidän menestyksensä oli hiukan parempaa. Useimpien apostolien mielessä oli vallalla sellainen käsitys, että se, mikseivät he vastikään käymissään kaupungeissa kohdanneet menestystä, johtui Jeesuksen vaatimuksesta, jonka mukaan he eivät saaneet opettaessaan ja saarnatessaan puhua hänestä parantajana. Miten he toivoivatkaan, että hän puhdistaisi vielä yhden spitaalisen tai toisi jollakin muulla tavoin julki valtansa siten, että se vetäisi ihmisten huomion puoleensa! Mutta heidän hartailla pyynnöillään ei ollut Mestariin mitään vaikutusta.

5. Toistamiseen Kaanassa

146:5.1 (1644.3) Apostoliseurue ilahtui suuresti Jeesuksen ilmoittaessa: ”Huomenna menemme Kaanaan.” He tiesivät, että Kaanassa heidän kuulijakuntansa suhtautuisi heihin myötämielisesti, sillä Jeesus tunnettiin paikkakunnalla hyvin. Heidän toimintansa ihmisten saattamiseksi valtakuntaan oli menestyksekästä, kunnes kolmantena päivänä Kaanaan saapui muuan Titus-niminen eturivin kapernaumilainen, puolittainen uskova, jonka poika oli vakavasti sairas. Hän oli saanut tietää Jeesuksen olevan Kaanassa, ja siksi hän kiirehti sinne tavatakseen hänet. Kapernaumin uskovat ajattelivat, että Jeesus pystyisi parantamaan minkä sairauden tahansa.

146:5.2 (1644.4) Kun tämä jalosukuinen mies oli tavoittanut Jeesuksen Kaanasta, hän pyysi Jeesusta rientämään Kapernaumiin ja parantamaan hänen kärsivän poikansa. Apostolien seistessä sivummalla ja odottaessa hengitystään pidättäen tapahtuman kehittymistä Jeesus lausui sairaan pojan isään katsoen seuraavat sanat: ”Kuinka kauan minä teitä kestän? Jumalan voima on keskellänne, mutta ellette näe ennusmerkkejä ja ole todistamassa tunnustekoja, te kieltäydytte uskomasta.” Mutta ylimys vetosi Jeesukseen sanoen: ”Herrani, kyllä, kyllä minä uskon, mutta tule nyt, ennen kuin lapseni menehtyy, sillä hän oli kuoleman kielissä jo, kun lähdin hänen luotaan.” Ja kun Jeesus oli pää kumarassa hetken aikaa hiljaa miettinyt, hän äkkiä lausui: ”Palaa kotiisi. Poikasi jää eloon.” Titus uskoi Jeesuksen sanat ja kiiruhti takaisin Kapernaumiin. Ja kun hän oli tulossa kotiin, hänen palvelijansa tulivat häntä vastaan ja sanoivat: ”Riemuitse, sillä poikasi on toipunut – hän elää.” Sitten Titus tiedusteli heiltä, mihin aikaan poika alkoi tointua, ja kun palvelijat vastasivat ”eilispäivänä seitsemännen hetken aikoihin kuume lähti hänestä”, niin isä muisti, että Jeesus oli osapuilleen tuona hetkenä sanonut: ”Poikasi jää eloon.” Ja siitä alkaen Titus uskoi täydestä sydämestään, ja koko hänen perhekuntansakin uskoi. Tästä pojasta tuli sittemmin voimallinen valtakunnan palvelija. Myöhemmin hän antoi henkensä niiden mukana, jotka joutuivat kärsimään Roomassa. Vaikka Tituksen koko huonekunta, heidän ystävänsä ja jopa apostolitkin pitivät tätä välikohtausta ihmeenä, sitä se ei kuitenkaan ollut. Ainakaan siinä ei ollut kysymys ihmetekona suoritetusta fyysisen

sairauden parantamisesta. Kysymys oli pelkästään luonnonlain kulun ennalta tietämisestä, juuri sellaisesta tietämisestä, johon Jeesus kasteensa jälkeen vähän väliä turvautui.

146:5.3 (1645.1) Sen asiattoman huomion johdosta, jonka jo toinen Jeesuksen toimintaan tässä kylässä liittynyt välikohtaus herätti, hänen oli taas pakko rientää pois Kaanasta. Kaupunkilaiset muistivat veden ja viinin, ja nyt kun hänen otaksuttiin parantaneen jalosukuisen miehen pojan näin peräti pitkän matkan päästä, he tulivat hänen luokseen, ja paitsi että he toivat mukanaan sairaat ja kärsivät, he lähettivät myös sanantuojia, jotka pyysivät, että hän matkan takaa parantaisi kärsiviä. Ja ymmärtäessään koko maaseudun olevan kuohunnan tilassa Jeesus sanoi: ”Menkäämme Nainiin.”

6. Nain ja lesken poika

146:6.1 (1645.2) Nämä ihmiset uskoivat ennusmerkkeihin, he olivat ihmeitä etsivä sukupolvi. Keski- ja etelägalilealaisten mielessä olivat jo tuohon ajankohtaan mennessä vain ihmeet, kun he ajattelivat Jeesusta ja hänen henkilökohtaista hoivaansa. Kymmenet, sadat rehelliset ihmiset, jotka kärsivät puhtaasti hermostollisista häiriöistä ja joiden vaivana oli tunne-elämän järkkyminen, menivät sinne, missä Jeesus oli läsnä, ja palasivat sitten kotiin ystäviensä pariin julistaen Jeesuksen parantaneen heidät. Ja tällaisia mentaalisella alueella sattuneita paranemistapauksia nämä tietämättömät ja

yksinkertaiset ihmiset pitivät fyysisen terveyden palautumisina, ihmeparanemisina.

146:6.2 (1645.3) Kun Jeesus teki lähtöä Kaanasta mennäkseen Nainiin, hänen perässään kulki suuri joukko uskovia ja paljon uteliasta väkeä. Nämä olivat päättäneet, että he näkisivät ihmeitä ja tunnustekoja, eikä heidän tarvinnut pettyä. Kun Jeesus apostoleineen lähestyi kaupungin porttia, heitä vastaan tuli läheiselle hautausmaalle matkalla oleva hautajaiskulkue, joka oli saattamassa hautaan erään nainilaisen leskiäidin ainokaista poikaa. Tämä nainen oli varsin arvossapidetty, ja puolet kyläläisistä kulki tämän kuolleeksi luullun pojan paarinkantajien perässä. Hautajaissaaton tultua Jeesuksen ja hänen seuraajiensa kohdalle leski ja hänen ystävänsä tunnistivat Mestarin ja pyysivät häntä palauttamaan pojan takaisin elävien pariin. Heidän ihmetekojen odotuksensa oli noussut niin korkealle, että he luulivat Jeesuksen voivan parantaa jokaisen ihmissairauden; ja oliko olemassa jokin syy, miksei tällainen parantaja kykenisi vaikka herättämään kuolleita? Kun Jeesusta tällä tavoin ahdistettiin, hän astui eteenpäin ja paaripeitettä kohotettuaan tutki poikaa. Huomatessaan, ettei poika tosiasiassa ollutkaan kuollut, hän tajusi, minkä murhenäytelmän hänen läsnäolonsa voisi estää. Niinpä hän äidin puoleen kääntyen sanoi: ”Älä itke. Poikasi ei ole kuollut, vaan hän nukkuu. Hänet annetaan sinulle takaisin.” Ja sitten hän nuorta miestä käteen tarttuen sanoi: ”Herää ja nouse.” Ja kuolleeksi luultu nuorukainen nousi heti istualleen ja rupesi puhumaan, ja Jeesus lähetti heidät takaisin kotiin.

146:6.3 (1645.4) Jeesus koetti rauhoittaa väkijoukkoa ja yritti turhaan selittää, ettei nuorukainen tosiasiassa ollutkaan kuollut ja ettei hän ollut tätä tuonut takaisin haudasta. Mutta sellainen oli hyödytöntä. Hänen mukanaan kulkenut kansanjoukko ja kaikki Nainin kylän asukkaat joutuivat silmittömän tunnekiihkon valtaan. Moniin tarttui pelko, toisiin tarttui paniikki, jotkut taas lankesivat maahan rukoilemaan ja valittamaan syntejään. Ja vasta monta tuntia päivänlaskun jälkeen saatiin meluava kansanpaljous hajaantumaan. Ja vaikka Jeesus oli lausunut, ettei poika ollut ollut kuollut, jokainen tietenkin väitti kiven kovaan, että oli tapahtunut ihme, niin että kuolleetkin heräsivät kuolleista. Vaikka Jeesus kertoi heille pojan olleen pelkästään syvässä unessa, he selittivät sellaisen olevan vain hänen tapansa puhua asiasta, ja he muistuttivat, että hän suuressa vaatimattomuudessaan koetti aina kätkeä ihmetekonsa.

146:6.4 (1646.1) Niin kaikkialle Galileaan ja Juudeaan levisi sana, että Jeesus oli herättänyt lesken pojan kuolleista, ja monet, joka kuulivat tämän kertomuksen, uskoivat siihen. Jeesus ei koskaan saanut edes kaikkia apostolejaan kokonaan käsittämään, ettei lesken poika ollut todellisuudessa ollut kuollut, kun hän pyysi tätä heräämään ja nousemaan. Mutta hänen onnistui vaikuttaa heihin sen verran, että tapaus jäi Luukkaan kertomusta lukuun ottamatta pois kaikista sittemmin syntyneistä muistiinmerkinnöistä. Luukas merkitsi välinäytöksen muistiin muodossa, jossa se oli hänelle kerrottu. Ja lääkärinä pidettyä Jeesusta piiritettiin taas niin pahasti, että hän lähti varhain seuraavana päivänä Eendoriin.

7. Eendorissa

146:7.1 (1646.2) Eendorissa Jeesus pääsi muutamaksi päiväksi pakoon häliseviä kansanjoukkoja, jotka etsivät fyysistä parantamista. Aikana, jonka he olivat tällä paikkakunnalla, Mestari kertoi apostoleille opetukseksi kertomuksen kuningas Saulista ja Eendorin noidasta. Jeesus selvitti apostoleilleen, että harhautuneet ja kapinalliset keskiväliolennot, jotka olivat monesti näytelleet luuloteltuja vainajahenkiä, saatettaisiin kohta valvontaan, joten he eivät enää sen jälkeen kykenisi suorittamaan näitä outoja tekoja. Hän sanoi seuraajilleen, että hänen palattuaan Isän tykö ja heidän vuodatettuaan henkensä kaiken lihan ylle nämä puolihengelliset olennot – niin kutsutut saastaiset henget – eivät enää kykenisi saamaan valtaansa kuolevaisten keskuudessa olevia heikko- ja ilkeämielisiä yksilöitä.

146:7.2 (1646.3) Lisäksi Jeesus selitti apostoleilleen, etteivät täältä poistuneiden ihmisten henget enää palaa synnyinmaailmaansa pitämään yhteyttä eläviin kaltaisiinsa. Kuolevaisen ihmisen edistyvällä hengellä olisi vasta tuomiokauden vaihduttua mahdollisuus palata maan päälle ja silloinkin vain poikkeustapauksissa ja planeetan hengellisen hallinnon osana.

146:7.3 (1646.4) Kun he olivat levänneet kaksi päivää, Jeesus sanoi apostoleilleen: ”Palatkaamme huomenissa Kapernaumiin odottamaan ja opettamaan siksi ajaksi, kunnes maaseutu rauhoittuu.

Kotiin päästyään väki on varmaankin tähän mennessä jo osittain tointunut tuonlaatuisesta kiihtymyksestä.”

Luku 147

Pistäytyminen Jerusalemissa

147:0.1 (1647.1) JEESUS ja apostolit saapuivat Kapernaumiin keskiviikkona, maaliskuun 17. päivänä, ja he viettivät kaksi viikkoa Betsaidan tukikohdassaan, ennen kuin lähtivät kohti Jerusalemia. Näiden kahden viikon ajan apostolit opettivat ihmisiä järven rannalla, kun Jeesus sen sijaan oli enimmäkseen omissa oloissaan kukkuloilla toimittamassa Isänsä asioita. Tämän jakson aikana Jeesus teki Jaakob ja Johannes Sebedeuksen kanssa kaksi salaista käyntiä Tiberiakseen, jossa he tapasivat uskovia ja opettivat näille valtakunnan evankeliumia.

147:0.2 (1647.2) Monet Herodeksen talouteen kuuluvista uskoivat Jeesukseen ja osallistuivat näihin kokouksiin. Juuri näiden Herodeksen viralliseen perhekuntaan kuuluvien uskovien vaikutus oli osasyynä siihen, että tämän vallanpitäjän vihamielisyys Jeesusta kohtaan oli vähentynyt. Nämä Tiberiaan uskovat olivat juurta jaksain selittäneet Herodekselle, että Jeesuksen julistama ”valtakunta” oli luonteeltaan hengellinen eikä mikään poliittinen hanke. Herodes

uskoi mieluummin näitä oman taloutensa jäseniä eikä sen vuoksi antanut ylen määrin hätäännyttää itseään sillä, että kaikkialla levisi juttuja Jeesuksen harjoittamasta opettamisesta ja parantamisesta. Hänellä ei ollut mitään sitä vastaan, että Jeesus toimi parantajana tai uskonnonopettajana. Monienkin Herodeksen neuvonantajien ja jopa Herodeksen itsensä myönteisestä suhtautumisesta huolimatta oli olemassa myös muuan Herodeksen alaisten ryhmä, jonka jäseniin Jerusalemin uskonnolliset johtajat pystyivät vaikuttamaan siinä määrin, että he pysyivät Jeesuksen ja hänen apostoliensa katkerina ja uhkaavina vihamiehinä ja tekivät myöhemmin parhaansa estääkseen näiden julkisen toiminnan. Jeesukselle olivat suurimpana vaarana Jerusalemin uskonnolliset johtajat, ei Herodes. Nimenomaan tästä syystä Jeesus ja apostolit viettivät niinkin paljon aikaa Galileassa ja suorittivat suurimman osan julkisesta saarnaajantyöstään siellä, mieluummin kuin Jerusalemissa ja Juudeassa.

1. Sadanpäämiehen palvelija

147:1.1 (1647.3) Päivää ennen kuin he valmistautuivat lähtemään pääsiäisjuhlille Jerusalemiin, sattui että Mangus, Kapernaumiin sijoitetun roomalaisen varuskunnan päällikkö, toisin sanoen kapteeni, meni synagogan esimiesten puheille sanoen: ”Uskollinen sotilaspalvelijani on sairaana ja kuoleman kielissä. Menisittekö sen tähden puolestani Jeesuksen luo ja pyytäisitte häntä parantamaan

palvelijani?” Roomalaiskapteeni menetteli näin, koska arveli juutalaisjohtajilla olevan enemmän vaikutusvaltaa Jeesukseen. Niinpä synagogan vanhimmat menivät tapaamaan Jeesusta, ja heidän puhemiehensä sanoi: ”Opettaja, pyydämme hartaasti, että menisit Kapernaumiin ja pelastaisit roomalaisen sadanpäämiehen suosikkipalvelijan. Tämä sadanpäämies ansaitsee saada osakseen huomiosi, sillä hän rakastaa kansakuntaamme ja rakennutti jopa sen nimenomaisen synagogan, jossa sinäkin niin monet kerrat olet puhunut.”

147:1.2 (1647.4) Kuultuaan, mitä heillä oli sanottavanaan, Jeesus lausui: ”Lähden mukaanne.” Ja kun hän meni heidän mukanaan sadanpäämiehen talolle, ja jo ennen kuin hän oli astunut tämän pihallekaan, roomalainen sotilas lähetti ystävänsä tervehtimään häntä ja neuvoi heitä sanomaan: ”Herra, älä vaivaudu astumaan talooni, sillä en ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle. En myöskään katsonut olevani riittävän arvokas tulemaan luoksesi, siksi panin asialle oman kansasi vanhimmat. Mutta tiedän, että voit tarpeellisen sanan lausua paikalta, jolla seisot, ja palvelijani paranee. Sillä olen itsekin toisten käskyvallan alainen, ja alaisinani on sotilaita, ja minä sanon jollekulle ’mene’, ja hän menee; toiselle sanon ’tule’, ja hän tulee, ja palvelijoilleni sanon ’tehkää tämä tai tehkää tuo’, ja he tekevät.”

147:1.3 (1648.1) Ja nämä sanat kuullessaan Jeesus kääntyi ja sanoi apostoleilleen ja niille, jotka olivat heidän kanssaan: ”Ihmettelen ja ihailen tämän muukalaisen uskoa. Totisesti, totisesti, minä sanon teille: Näin suurta uskoa en ole kohdannut, en ainakaan Israelissa.”

Jeesus, joka jo kääntyi poispäin talon luota, sanoi: ”Menkäämme pois täältä.” Ja sadanpäämiehen ystävät menivät sisälle taloon ja kertoivat Mangukselle, mitä Jeesus oli sanonut. Ja siitä hetkestä lähtien palvelija alkoi toipua ja sai loppujen lopuksi takaisin normaalin terveydentilansa ja palvelukelpoisuutensa.

147:1.4 (1648.2) Mutta emme koskaan tulleet tietämään, mitä tässä tilanteessa täsmällisesti ottaen tapahtui. Kertomukseen ei sisälly mitään muuta, eikä Jeesuksen seuralaisille ilmoitettu, huolehtivatko näkymättömät olennot sadanpäämiehen palvelijan paranemisesta vai ei. Tiedämme vain tosiasian palvelijan täydestä paranemisesta.

2. Matka Jerusalemiin

147:2.1 (1648.3) Varhain tiistaiaamuna, maaliskuun 30. päivänä, Jeesus ja apostoliseurue lähtivät taipaleelle kohti Jerusalemia ja pääsiäisjuhlia. He tekivät matkan Jordaninlaakson kautta ja saapuivat perille perjantai-iltapäivänä, huhtikuun 2. päivänä. Tapansa mukaan he pystyttivät tukikohtansa Betaniaan. Jerikon läpi kulkiessaan he pysähtyivät hetkeksi lepäämään, siksi aikaa kun Juudas talletti jonkin määrän heidän yhteisiä rahojaan perheensä yhden ystävän pankkiin. Tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin Juudaksella oli mukanaan ylijäämävaroja, eikä tähän säästöön koskettu, ennen kuin he kulkivat taas Jerikon kautta viimeisellä ja tapahtumaintäyteisellä matkalla Jerusalemiin vähän ennen Jeesuksen oikeudenkäyntiä ja kuolemaa.

147:2.2 (1648.4) Mitään erikoista ei tapahtunut seurueen taivaltaessa kohti Jerusalemia, mutta he olivat tuskin ehtineet asettua Betaniaan, kun paikalle alkoi kerääntyä läheltä ja kaukaa henkilöitä, jotka etsivät ruumiilleen parannusta, levottomalle mielelleen lohdutusta ja sielulleen pelastusta. Heitä kertyi niin paljon, ettei Jeesukselle jäänyt juuri yhtään aikaa lepäämiseen. Siksi he pystyttivätkin telttoja Getsemaneen, ja Mestari tapasi kulkea edestakaisin Betanian ja Getsemanen väliä välttääkseen väkijoukot, jotka olivat häntä alituiseen ahdistamassa. Apostoliseurue viipyi Jerusalemissa lähes kolme viikkoa, mutta Jeesus kielsi heitä saarnaamasta julkisuudessa. He saivat opettaa vain yksityisesti ja tehdä henkilökohtaista työtä.

147:2.3 (1648.5) He viettivät pääsiäisen hiljaisesti Betaniassa. Ja tämä oli ensimmäinen kerta, kun Jeesus ja kaikki kaksitoista apostolia ottivat osaa verettömään pääsiäisjuhlaan. Johanneksen apostolit eivät nauttineet pääsiäisateriaa Jeesuksen ja hänen apostoliensa seurassa, vaan he viettivät juhlan Abnerin ja monien sellaisten seurassa, jotka olivat jo varhaisessa vaiheessa uskoneet Johanneksen julistukseen. Tämä oli Jeesuksen toinen apostoliensa kanssa Jerusalemissa viettämä pääsiäinen.

147:2.4 (1648.6) Kun Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Kapernaumiin, Johanneksen apostolit eivät palanneet heidän mukanaan. Abnerin johdolla he jäivät Jerusalemiin ja ympäröivälle maaseudulle, jossa he työskentelivät huomiota herättämättä valtakunnan laajenemisen hyväksi, kun Jeesus kaksinetoista apostoleineen taas palasi tekemään työtä Galileassa. Kaksikymmentäneljä apostolia eivät sitten enää koskaan olleetkaan

kaikki yhtä aikaa koolla, ennen kuin vähän ennen seitsemänkymmenen evankelistan valtuuttamista ja lähettämistä tehtäviinsä. Mutta kumpikin ryhmä oli yhteistyöhaluinen, ja mielipide-eroista huolimatta niiden välillä vallitsi mitä parhaimmat tunteet.

3. Bethesdan lammen äärellä

147:3.1 (1649.1) Jerusalemissa vietetyn toisen sapatin iltapäivänä, kun Mestari ja apostolit olivat valmiit osallistumaan temppelipalveluksiin, Johannes sanoi Jeesukselle: ”Tule kanssani, haluaisin näyttää sinulle jotakin.” Johannes johdatti Jeesuksen Jerusalemin erään portin kautta ulos kaupungista Bethesdaksi kutsutulle vesilammikolle. Tämän lammikon ympärillä oli viisikatoksinen rakennelma, ja sen alla virui suuri joukko kärsiviä, jotka etsivät paranemista. Bethesda oli kuumavesilähde, jonka punertava vesi kupli epäsäännöllisin väliajoin siksi, että lammikon alla oleviin kallisononkaloihin kertyi kaasua. Monet luulivat tämän aika ajoin tapahtuvan lämpimän veden kuohumisen johtuvan yliluonnollisista voimista, ja kansan keskuudessa uskottiin, että ensimmäinen tuollaisen kuohahduksen jälkeen veteen astuva paranisi vaivoistaan, olivat ne mitä hyvänsä.

147:3.2 (1649.2) Jeesuksen asettamat rajoitukset tekivät apostoleista jotenkin rauhattomia, ja Johannes, kahdestatoista nuorin, oli erityisen kärsimätön siitä, että tällainen hillike oli asetettu. Hän oli

tuonut Jeesuksen lammikolle ajatellen, että paikalle kerääntyneet kärsivät vetoaisivat Mestarin sääliväisyyteen niin voimakkaasti, että tämä liikuttuisi ja tekisi parantamisihmeen. Ja silloin koko Jerusalem hämmästyisi, ja näin saataisiin kaikki tuota pikaa uskomaan valtakunnan evankeliumiin. Johannes sanoi Jeesukselle: ”Mestari, katso kaikkia näitä kärsiviä; onko mitään, mitä voisimme tehdä heidän hyväkseen?” Ja Jeesus vastasi: ”Johannes, miksi tahtoisit houkutella minut poikkeamaan valitsemaltani tieltä? Mistä syystä sinä itsepintaisesti tahdot korvata ikuisesta totuudesta kertovan evankeliumin julistamisen ihmetekojen tekemisellä ja sairaiden parantamisella? Poikani, en saa tehdä sitä, mitä kaipaat, mutta kerää yhteen nämä sairaat ja vaivaiset voidakseni puhua heille rohkaisun ja ikuisen lohdutuksen sanoja.”

147:3.3 (1649.3) Paikalle kokoontuneille puhuessaan Jeesus sanoi: ”Moni teistä on täällä sairaana ja vaivattuna siksi, että olette monet vuodet eläneet väärällä tavalla. Toiset kärsivät ajallisuuteen kuuluvien tapaturmien vuoksi, toiset kärsivät esivanhempiensa tekemien virheiden vuoksi, kun jotkut teistä taas kamppailevat ajalliseen olemassaoloonne liittyvien epätäydellisten olosuhteiden mukanaan tuomien hankaluuksien kanssa. Mutta minun Isäni työskentelee, ja minä haluaisin työskennellä teidän maisen tilanne kohentamiseksi, mutta eritoten ikuisen tilanteenne varmistamiseksi. Kukaan meistä ei voi tehdä kovinkaan paljon muuttaakseen elämän vaikeuksia, ellemme näe, että taivaassa oleva Isä niin tahtoo. Me olemme viime kädessä kaikki velvolliset täyttämään sen, mikä on Iankaikkisen tahto. Jos teidät kaikki voitaisiin parantaa fyysisistä vaivoistanne, te

toden totta ihmettelisitte, mutta vielä sitäkin suurenmoisempaa on, että puhdistuisitte kaikesta hengellisestä sairaudesta ja huomaisitte parantuneenne kaikista moraalisista vammoistanne. Olette kaikki Jumalan lapsia; olette taivaallisen Isän lapsia. Saattaa näyttää siltä, että ajallisuuden kahleet vaivaavat teitä, mutta ikiaikojen Jumala rakastaa teitä. Ja kun tuomion hetki koittaa, älkää pelätkö, sillä te kaikki kohtaatte paitsi oikeudenmukaisuutta, myös runsain määrin armeliaisuutta. Totisesti, totisesti, minä sanon teille: Joka kuulee valtakunnan evankeliumin ja uskoo tähän opetukseen, että hän on Jumalan poika, hänellä on iankaikkinen elämä. Jo nyt on tällaisia uskovia siirtymässä tuomarin edestä ja kuolemasta valoon ja elämään. Ja se hetki on tulossa, jolloin haudoissa olevatkin kuulevat ylösnousemuksen äänen.”

147:3.4 (1649.4) Ja monet niistä, jotka kuulivat, uskoivat valtakunnan evankeliumin. Jotkut kärsivistä kokivat niin syvän innoituksen ja hengellisen elpymisen, että he kulkivat ympäriinsä julistaen tulleensa parannetuiksi myös fyysisistä vaivoistaan.

147:3.5 (1649.5) Muuan mies, joka oli vuosikaudet kärsinyt masennuksesta ja jota hänen järkkyneen mielensä aiheuttamat vaivat olivat vakavasti kiusanneet, ilostui niin Jeesuksen sanoista, että hän makuulavitsansa maasta nostettuaan käveli kotiinsa, niin sapattipäivä kuin olikin. Tämä vaivojen mies oli kaikki kuluneet vuodet odottanut, että *joku* auttaisi häntä. Hän oli niin oman avuttomuudentunteensa rampauttama, ettei hänen mielessään ollut kertaakaan edes käväissyt sellainen ajatus, että hän itse auttaisi

itseään. Ja osoittautui, ettei hänen tarvinnut parantuakseen tehdä muuta kuin ottaa vuoteensa ja kävellä.

147:3.6 (1650.1) Silloin Jeesus sanoi Johannekselle: ”Menkäämme pois, ennen kuin ylipapit ja kirjanoppineet yllättävät meidät ja loukkaantuvat siitä, että puhuimme elämän sanoja näille vaivatuille.” Ja he palasivat temppeliin ja liittyivät tovereidensa seuraan, ja kohta he lähtivät kaikki yöksi Betaniaan. Mutta Johannes ei koskaan kertonut muille apostoleille tästä hänen yhdessä Jeesuksen kanssa tänä sapatin iltapäivänä suorittamastaan käynnistä Bethesdan lammikolla.

4. Elämänohje

147:4.1 (1650.2) Samaisen sapattipäivän iltana Betaniassa, kun Jeesus, kaksitoista apostolia ja muuan uskovaisryhmä olivat kokoontuneet nuotion ympärille Lasaruksen puutarhaan, Natanael esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: ”Mestari, vaikka oletkin opettanut meille myönteisen version vanhasta elämänohjeesta neuvoen meitä, että meidän tulisi tehdä toisille niin kuin toivomme heidän tekevän meille, en silti täysin käsitä, miten voimme aina noudattaa sellaista käskyä. Anna minun valaista vastaväitettäni sillä, että käytän esimerkkinä irstasta miestä, joka katsoo paha mielessään kumppania, jonka kanssa aikoo tehdä syntiä. Kuinka me voimme opettaa, että tämän pahaa aikovan miehen tulisi tehdä toisille niin kuin hän tahtoisi näiden tekevän hänelle?”

147:4.2 (1650.3) Natanaelin kysymyksen kuultuaan Jeesus nousi silmänräpäyksessä jaloilleen, heristi sormeaan apostolille ja sanoi: ”Natanael, Natanael! Millä viisiin sinä oikein sydämessäsi ajattelet? Etkö sinä omaksukaan opetuksiani niin kuin hengestä syntynyt ne omaksuu? Ettekö kuule totuutta niin kuin sen kuulevat miehet, joilla on viisautta ja hengellistä ymmärrystä? Kun kehotin teitä tekemään toisille niin kuin haluaisitte heidän tekevän teille, puhuin ihmisille, joilla on ylevät ihanteet, en niille, jotka tuntisivat kiusausta vääristellä opetukseni ja tehdä niistä kehotuksen pahantekemiseen.”

147:4.3 (1650.4) Mestarin puhuttua Natanael nousi seisomaan sanoen: ”Mutta, Mestari, et saisi luulla, että hyväksyn kysymykseni kaltaisen tulkinnan opetuksistasi. Esitin tämän kysymyksen vain, koska arvelin, että monet tuonkaltaiset miehet voisivat mainitsemallani tavalla arvioida väärin kehotuksesi, ja toivoin, että haluaisit antaa meille lisää opetusta näistä asioista.” Ja Natanaelin istuuduttua Jeesus jatkoi puhettaan: ”Tiedän mainiosti, Natanael, ettet sinä mielessäsi hyväksy mitään tuollaista pahuudesta kertovaa ajatusta, mutta tunnen pettymystä siksi, että te kaikki niin usein jätätte tekemättä aidosti hengellisen tulkinnan arkipäivän asioita koskevista opetuksistani, neuvoista, jotka on pakko antaa teille ihmisten kielellä ja niin kuin ihmisten täytyy puhua. Sallikaa, että minä nyt annan teille opetusta tämän elämänohjeen tulkintaan, tämän kehotuksen tulkintaan, liittyvistä eri merkitystasoista, joka kehotus siis kuuluu ’tehkää toisille, mitä haluatte toisten tekevän teille’:

147:4.4 (1650.5) ”1. *Lihallinen taso*. Tällaisesta puhtaasti itsekkäästä ja himokkaasta tulkinnasta olisi hyvänä esimerkkinä kysymykseesi

sisältynyt olettamus.

147:4.5 (1650.6) ”2. *Tunteiden taso*. Tämä taso on yhtä tasoa lihallisuuden tasoa korkeammalla, ja se antaa ymmärtää, että myötätunto ja sääli kohottaisivat asianomaisen tekemää tulkintaa tästä elämänohjeesta.

147:4.6 (1650.7) ”3. *Mielen taso*. Nyt alkavat vaikuttaa mielen harjoittama järkeily ja kokemuksesta saatu tietoaines. Hyvä arvostelukyky edellyttää, että tällainen elämänohje olisi tulkittava sopusoinnussa sen korkeimman ihanteellisuuden kanssa, joka kätkeytyy syvällisen itsekunnioituksen ylevyyteen.

147:4.7 (1651.1) ”4. *Veljellisen rakkauden taso*. Edellisiäkin korkeammalla on taso, joka kertoo epäitsekkäästä omistautumisesta kanssaihmistensä hyvinvoinnin edistämiseen. Tällä korkeammalla tasolla, joka merkitsee varauksetonta sosiaalista palvelumieltä sen versoessa siitä tietoisuudesta, että Jumala on isä, ja sen seurauksena olevasta ihmisten välisen veljeyden tiedostamisesta, kohdataan uusi ja entistä paljon kauniimpi tulkinta tästä elämän perusohjeesta.

147:4.8 (1651.2) ”5. *Moraalinen taso*. Ja sitten kun saavutatte aidosti filosofiset tulkintatasot, kun teillä on todellinen ymmärrys siitä, mikä on *oikein* ja mikä *väärin*, kun tajuatte, mikä ihmissuhteissa on ikuisesti kelvollista, silloin alatte tarkastella tällaista tulkintaongelmaa niin kuin kuvittelisitte jonkun ylevämielisen, ihanteellisen, viisaan ja puolueettoman kolmannen henkilön tarkastelevan ja tulkitsevan tätä käskyä siten kuin se soveltuu

omakohtaisiin ongelmiinne, jotka juontuvat sovittautumisestanne elämänne tilanteisiin.

147:4.9 (1651.3) ”6. *Hengellinen taso*. Ja sitten viimeisenä, mutta suurimpana kaikista, saavutamme tason, joka merkitsee henkistä ymmärrystä ja hengellistä tulkintaa ja joka ajaa meidät huomaamaan, että tähän elämänohjeeseen sisältyy Jumalan käsky, jonka mukaan meidän tulee kohdella kaikkia ihmisiä niin kuin arvelemme, että Jumala heitä kohtelisi. Tämä on ihmissuhteiden universumi-ihanne. Ja se on teidän asenteenne kaikkiin tällaisiin ongelmiin, milloin suurin toiveenne on, että täytätte aina Isän tahdon. Siksi tahtoisin, että tekisitte kaikille ihmisille siten kuin tiedätte, että minä heille samankaltaisissa olosuhteissa tekisin.”

147:4.10 (1651.4) Kaikesta, mitä Jeesus oli apostoleilleen tuohon hetkeen mennessä sanonut, mikään ei ollut heitä enemmän hämmästyttänyt. Heidän käymänsä keskustelu siitä, mitä Mestari oli lausunut, jatkui vielä kauan hänen levollemenonsa jälkeen. Vaikka kesti pitkään, ennen kuin Natanael tointui luulostaan, että Jeesus oli ymmärtänyt väärin, missä hengessä hän oli kysymyksensä esittänyt, muut olivat enemmän kuin kiitollisia siitä, että heidän filosofoiva apostolitoverinsa oli rohjennut esittää tällaisen ajatuksia herättävän kysymyksen.

5. Käynti fariseus Simonin luona

147:5.1 (1651.5) Vaikkei Simon ollut juutalaisen sanhedrinin jäsen, hän oli silti vaikutusvaltainen jerusalemilaisfariseus. Hän uskoi puolesta sydämestään, ja siitä huolimatta, että häntä saatettaisiin siitä ankarasti arvostella, hän uskalsi kutsua Jeesuksen ja tämän henkilökohtaiset työtoverit Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kotiinsa yhteiselle aterialle. Simon oli jo pitkään tehnyt havaintoja Mestarista, ja tämän opetukset, mutta niitäkin enemmän tämän persoonallisuus, olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen.

147:5.2 (1651.6) Varakkaat fariseukset antoivat mieluusti almuja, eivätkä he hyväntekeväisyytensä kohdalla kaihdelleet julkisuutta. Ei ollut harvinaista, että he toitottivat torvea ollessaan antamassa armopalaa jollekulle kerjäläiselle. Arvovieraille kutsuja järjestäessään näillä fariseuksilla oli tapana jättää talon ovet auki, jotta kerjäläisetkin saattoivat tulla kadulta sisälle, jolloin näillä oli huoneen seinänvierustalla päivällisvieraiden leposohvien takana seistessään tilaisuus saada osansa ruoasta, kun juhlavieraat mahdollisesti viskasivat heille palan silloin toisen tällöin.

147:5.3 (1651.7) Tässä nimenomaisessa Simonin talossa järjestetyssä tilaisuudessa oli kadulta tulleiden joukossa muuan huonomaineinen nainen, josta oli hieman aikaisemmin tullut valtakunnan evankeliumin hyvään sanomaan uskova. Tämä nainen oli koko Jerusalemissa varsin tunnettu erään niin kutsutun korkealuokkaisen ilotalon entisenä emäntänä. Tällaisia ilotaloja sijaitsi muutaman askelen päässä gentiilien temppelipihasta. Jeesuksen opetukset omaksuttuaan hän oli sulkenut pahamaineisen liikeyrityksensä ja oli johdattanut useimmat kanssaan toimineista naisista omaksumaan

evankeliumin ja muuttamaan elämäntapansa. Tästä huolimatta fariseukset yhä halveksivat häntä suuresti, ja hänen oli pakko antaa hiustensa riippua vapaasti, mikä oli porttouden merkki. Tämä nimeltä mainitsematon nainen oli tuonut mukanaan suuren pullon tuoksuvaa voidetta, ja Jeesuksen takana seisten Jeesuksen nojautuessa aterioidessaan lavitsaansa hän ryhtyi voitelemaan tämän jalkoja, samalla kun hän myös kasteli Jeesuksen jalat kiitollisuudesta kummunneilla kyynelillään ja kuivasi ne päänsä hiuksilla. Ja tämän voitelemisen suoritettuaan hän yhä itki ja suuteli Jeesuksen jalkoja.

147:5.4 (1652.1) Tämän kaiken nähdessään Simon sanoi itselleen: ”Jos tämä mies olisi profeetta, hän olisi tajunnut, kuka ja minkä sortin naikkonen tuo on, joka tuolla tavoin kajoaa häneen; että hän on pahamaineinen synnintekijä.” Ja Jeesus, joka tiesi, mitä Simonin mielessä liikkui, korotti äänensä sanoen: ”Simon, minulla on jotakin, jonka haluaisin sanoa sinulle.” Simon vastasi: ”Opettaja, sano pois vain.” Silloin Jeesus sanoi: ”Olipa muuan varakas rahanlainaaja, jolla oli kaksi velallista. Toinen oli hänelle velkaa viisisataa denaaria ja toisen velka oli viisikymmentä. Kävi niin, että kun kummallakaan ei ollut, millä velkansa maksaa, hän antoi molemmille velan anteeksi. Simon, mitä luulet, kumpi heistä mahtoi rakastaa häntä enemmän?” Simon vastasi: ”Luulenpa, että se oli se, jolle hän antoi enemmän anteeksi.” Ja Jeesus sanoi: ”Teithän oikean arvion”, ja naista osoittaen hän jatkoi puhettaan: ”Simon, katsopa tarkkaan tätä naista. Astuin taloosi kutsuttuna vieraana, etkä kuitenkaan antanut minulle vettä, jolla huuhdella jalkani. Tämä kiitollinen nainen on pessyt jalkani kyynelillään ja kuivannut ne päänsä hiuksilla. Et

antanut minulle ystävällistä tervetulosuudelmaa, mutta tämä nainen ei siitä hetkestä, kun hän tuli sisälle, ole lakannut suutelemasta jalkojani. Et välittänyt öljytä päätäni, hän sen sijaan on voidellut jalkani kallisarvoisilla voiteilla. Ja mitä tämä kaikki merkitsee? Yksinkertaisesti sitä, että hänen monet syntinsä on annettu anteeksi, ja se on johtanut hänet suuresti rakastamaan. Mutta jotka ovat saaneet vain vähän anteeksiantoa, he toisinaan rakastavatkin vain vähän.” Ja hän kääntyi ympäri, naisen puoleen, ja otti häntä kädestä, nosti hänet seisomaan ja sanoi: ”Olet totisesti katunut syntejäsi, ja ne on anteeksi annettu. Älä masennu kanssaihmistesi ajattelemattomasta ja epäystävällisestä suhtautumisesta, vaan jatka vaellustasi taivaan valtakunnan ilossa ja vapaudessa.”

147:5.5 (1652.2) Kun Simon ja hänen ystävänsä, jotka istuivat aterialla hänen kanssaan, kuulivat nämä sanat, he olivat entistäkin enemmän ällistyksissään, ja he ryhtyivät kuiskimaan keskenään: ”Mikä hän oikein on miehiään, kun uskaltaa jopa antaa syntejä anteeksi?” Ja kun Jeesus kuuli heidän mutinansa, hän kääntyi lähettääkseen naisen pois ja sanoi: ”Nainen, mene rauhassa; uskosi on sinut pelastanut.”

147:5.6 (1652.3) Kun Jeesus ystävineen nousi pöydästä lähteäkseen kotiin, hän kääntyi Simonin puoleen sanoen: ”Tunnen sydämesi, Simon, tiedän, miten olet kahden vaiheilla, uskon ja epäilysten välillä; tiedän, miten sinua raastaa pelko ja miten sinua kiusaa ylpeys. Mutta rukoilen puolestasi, jotta antaisit periksi valolle ja saisit omassa elämäntilanteessasi kokea sellaiset valtaisat mielen ja

hengen muutokset, että ne ovat verrattavissa niihin suunnattomiin muutoksiin, jotka valtakunnan evankeliumi on kutsumattoman ja ei-tervetulleen vieraasi sydämessä jo saanut aikaan. Ja ilmoitan teille kaikille, että Isä on avannut taivaan valtakunnan ovet kaikille, joilla on usko sisälle astuakseen, eikä ole sellaista ihmistä eikä ihmisten yhteenliittymää, joka voisi sulkea nämä ovet halpa-arvoisimmaltakaan sielulta tai luulotellusti räikeimmältäkään syntiseltä maan päällä, jos nämä vilpittömästi pyrkivät sinne sisälle.” Ja Jeesus lausui yhdessä Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa hyvästit isännälleen, ja he menivät Getsemanen puutarhan leiriin liittyäkseen muiden apostolien seuraan.

147:5.7 (1653.1) Samana iltana Jeesus piti apostoleille ikimuistettavan puheen siitä, miten ihmisen tilanne suhteessa Jumalaan ja Paratiisiin johtavan ikuisen ylösnousemuksen edistymiseen on arvoltaan suhteellinen. Jeesus sanoi: ”Lapseni, jos lapsen ja Isän välillä vallitsee aito ja elävä yhteys, on varmaa, että lapsi etenee jatkuvasti kohti Isän ihanteita. On totta, että lapsen edistyminen saattaa alkuvaiheessa olla hidasta, mutta eteneminen on kaikesta huolimatta varmaa. Tärkeää ei suinkaan ole edistymisenne nopeus vaan mieluumminkin sen varmuus. Toteutunut eteneminen ei ole yhtä tärkeää kuin on se tosiasia, että etenemisenne *suunta* on kohti Jumalaa. Mitä teistä päivä päivältä tulee, on äärettömän paljon tärkeämpää kuin se, mitä tänään olette.

147:5.8 (1653.2) ”Se muutoksen kokenut nainen, jonka jotkut teistä näkivät tänään Simonin talossa, elää tällä hetkellä tasolla, joka on tavattoman paljon Simonin ja hänen hyvää tarkoittavien toveriensa

tasoa alempana. Mutta kun fariseukset kantavat huolta vale-edistymisestä, joka perustuu harhakuvaan tarkoituksettomien seremoniaalisten palvelusmenojen pettävien kuvioiden suorittamisesta, sillä aikaa tämä nainen on kuolemanvakavana ryhtynyt pitkään ja vaiheikkaaseen Jumalan etsimiseen, eivätkä hengellinen ylpeys ja moraalinen itsetyytyväisyys tuki hänen polkuaan, joka vie taivasta kohti. Tuo nainen on inhimilliseltä kannalta katsoen paljon kauempana Jumalasta kuin Simon, mutta hänen sielunsa on edistyvässä liikkeessä; hän on matkalla kohti ikuista määränpäätä. Tähän naiseen kätkeytyy valtavia hengellisiä mahdollisuuksia tulevaisuutta varten. Jotkut teistä eivät ehkä ole kovin korkealla, jos ajatellaan sielun ja hengen aktuaalisia tasoja, mutta edistytte joka päivä sillä elävällä tiellä, joka uskon kautta avautuu Jumalan luo. Teissä on jokaisessa suunnattomia mahdollisuuksia tulevaisuutta varten. On paljon parempi, että omaa vaikka vähänkin – mutta elävää ja kasvavaa – uskoa kuin että omaa suuren tietomäärän elottomine maailmallisen viisauden ja hengellisen epäuskon varastoineen.”

147:5.9 (1653.3) Mutta Jeesus antoi apostoleilleen vakavan varoituksen sellaisen Jumalan lapsen tyhmyydestä, joka käyttää väärin Isän rakkautta. Hän teki tiettäväksi, ettei taivaallinen Isä ole mikään löyhä, hölläkätinen eikä typerästi hemmotteleva vanhempi, joka olisi aina valmis suvaitsemaan syntiä ja antamaan anteeksi vastuuttomuuden. Hän varoitti kuulijoitaan, etteivät nämä virheellisesti soveltaisi hänen käyttämiään kielikuvia isästä ja pojasta niin, että näyttäisi siltä kuin Jumala olisi joidenkuiden

ylisuvaitsevaisten ja epäviisaiden vanhempien kaltainen, jotka yhdessä tämän maailman typerysten kanssa myötävaikuttavat ajattelemattomien lastensa moraalisen rakenteen hajoamiseen ja jotka näin menetellessään varmalla tavalla ja välittömästi edistävät omien jälkeläistensä sortumista rikollisuuteen ja varhaisessa vaiheessa tapahtuvaan moraaliseen turmeltumiseen. Jeesus sanoi: ”Isäni ei suhtaudu suvaitsevasti ja myötämielisesti sellaisiin lastensa tekoihin ja tapoihin, jotka tuhoavat heidät itsensä ja jotka merkitsevät kaiken moraalisen kasvun ja hengellisen edistymisen itsetuhoa. Tällainen syntinen menettely on Jumalan silmissä iljetys.”

147:5.10 (1653.4) Jeesus oli läsnä monissa muissakin puolittain yksityisissä tapaamisissa ja juhlatilaisuuksissa sekä Jerusalemin ylhäisten että alhaisten, sekä rikkaiden että köyhien luona, ennen kuin hän apostoleineen viimein lähti Kapernaumiin. Ja todellakin monet alkoivat uskoa valtakunnan evankeliumiin ja saivat myöhemmin kasteen Abnerilta ja hänen työtovereiltaan, jotka jäivät vaalimaan valtakunnan etuja Jerusalemissa ja sen ympäristössä.

6. Paluu Kapernaumiin

147:6.1 (1653.5) Huhtikuun viimeisellä viikolla Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Betanian-tukikohdasta Jerusalemin lähistöllä ja aloittivat Jerikon ja Jordanin kautta tapahtuneen paluumatkansa Kapernaumiin.

147:6.2 (1654.1) Juutalaisten ylipapit ja uskonnolliset johtajat pitivät monta salaista kokousta päättääkseen, mitä tehdä Jeesuksen suhteen. He olivat kaikki yhtä mieltä siitä, että jotakin olisi tehtävä, jotta hänen opetustoimintansa saataisiin loppumaan, mutta he eivät päässeet yksimielisyyteen menettelytavasta. He olivat toivoneet, että julkisen vallan viranomaiset olisivat raivanneet hänet pois tieltä, samalla tavoin kuin Herodes oli tehnyt lopun Johanneksesta, mutta he panivat merkille, että Jeesus harjoitti toimintaansa siten, ettei hänen saarnaamisensa roomalaisviranomaisia pahastikaan huolettanut. Niinpä sitten päätettiinkin kokouksessa, joka pidettiin päivää ennen Jeesuksen Kapernaumiin-lähtöä, että hänet olisi pidätettävä uskonnollisen syytöksen nojalla, ja sanhedrin olisi oikeusistuin, joka käsittelisi hänen tapauksensa. Tämän johdosta asetettiin kuuden salaisen urkkijan muodostama toimintaryhmä seuraamaan Jeesusta, tekemään huomioita hänen puheistaan ja teoistaan. Ja kunhan ryhmä olisi kerännyt riittävän määrän todisteita laittomuuksista ja jumalanpilkasta, sen oli määrä palata selontekoineen Jerusalemiin. Nämä kuusi juutalaista tavoittivat noin kolmikymmenjäsenisen apostoliseurueen Jerikossa, ja teeskennellen haluavansa tulla opetuslapsiksi he liittyivät Jeesuksen seuraajien perheeseen ja pysyttelivät ryhmän mukana aina toisen Galilean-saarnamatkan alkuun saakka. Tämän jälkeen kolme heistä palasi Jerusalemiin jättämään selontekonsa ylipapeille ja sanhedrinille.

147:6.3 (1654.2) Pietari saarnasi Jordanin ylimenopaikalla sinne kerääntyneelle kansanjoukolle, ja seuraavana aamuna he kulkivat

jokivartta ylöspäin kohti Amathusta. He halusivat jatkaa matkaansa suoraan Kapernaumiin, mutta paikalle kertyi niin paljon väkeä, että he jäivät sinne kolmeksi päiväksi saarnaamaan, opettamaan ja kastamaan. He suuntasivat kulkunsa kotiin päin vasta varhain sapattiaamuna, toukokuun ensimmäisenä päivänä. Jerusalemin urkkijat olivat varmoja siitä, että nyt he saisivat ensimmäisen syytteensä Jeesusta vastaan – syytteen sapatin rikkomisesta – olihan hän rohjennut astua taipaleelle sapattipäivänä. Mutta heidät oli tuomittu pettymään, sillä hetkeä ennen kuin he lähtivät liikkeelle Jeesus kutsui luokseen Andreaksen ja antoi hänelle kaikkien kuullen ohjeen kulkea vain vajaan tuhannen metrin päähän, mikä oli lain sallima juutalaisen sapatin päivämatka.

147:6.4 (1654.3) Muttei urkkijoiden siltikään tarvinnut kauan odottaa, kun he saivat tilaisuutensa syyttää Jeesusta ja hänen työtovereitaan sapatin rikkomisesta. Kun seurue kulki kapeaa tietä, tien molemmin puolin, aivan käden ulottuvilla oli lainehtivaa vehnää, joka juuri tuolloin oli kypsymässä, ja jotkut apostolit poimivat nälissään kypsää viljaa ja söivät sitä. Matkamiesten oli tapana tietä vaeltaessaan taittaa muutama tähkäpää, eikä sellaiseen menettelyyn näin ollen katsottu liittyvän mitään väärää. Mutta urkkijat tarttuivat tähän tekosyynä, jonka turvin hyökätä Jeesusta vastaan. Nähdessään Andreaksen hierovan tähkäpäätä kämmentensä välissä he menivät hänen luokseen ja sanoivat: ”Etkö tiedä, että on laitonta poimia ja hiertää tähkäpäitä sapattipäivänä?” Ja Andreas vastasi: ”Niin, mutta me olemme nälissämme ja hieromme vain sen verran kuin tarvitsemme; ja mistä saakka muka on ollut synnillistä syödä viljaa

sapattina?” Mutta fariseukset vastasivat: ”Ette te syödessänne väärin teekään, vaan rikotte lakia siinä, että poimitte ja hierotte tähkäpäitä käsienne välissä; Mestarinne ei varmaankaan hyväksyisi tuollaisia tekoja.” Silloin Andreas sanoi: ”Mutta, jos kerran jyvien syöminen ei ole väärin, niin tuskinpa se, että hieromme jyviä käsiemme välissä, on yhtään enempää työtä kuin on sallimanne jyvien pureksiminenkaan. Miksi te moisista pikkuasioista saivartelette?” Kun Andreas antoi ymmärtää, että fariseukset olivat saivartelijoita, he närkästyivät ja ryntäsivät takaisin sinne, missä Jeesus käveli ja keskusteli Matteuksen kanssa, ja esittivät hänelle vastalauseensa sanoen: ”Katsopas, Opettaja, apostolisi tekevät sellaista, mikä on sapattina laitonta. He poimivat, hierovat ja syövät viljaa. Käsket varmaankin heitä lopettamaan.” Silloin Jeesus sanoi syytöksen esittäjille: ”Ei käy kieltäminen, että olette kiihkeästi lain puolella, ja teette oikein muistaessanne pitää sapattipäivän pyhänä. Mutta ettekö koskaan lukeneet kirjoituksista, että Daavid eräänä päivänä, nälissään kun oli, meni seuralaisineen Jumalan huoneeseen ja söi näkyleivän, jota lain mukaan eivät saaneet syödä muut kuin papit? Ja Daavid antoi tätä leipää niillekin, jotka olivat hänen kanssaan. Ja ettekö ole lukeneet laistamme, että monienkin tarpeellisten tehtävien toimittaminen on sapattipäivänä lainmukaista? Ja enköhän minä, ennen kuin tämä päivä menee mailleen, näekin teidän syövän eväitä, jotka olette tuoneet mukananne tämän päivän tarpeiksi? Hyvät miehet, teette hyvin ollessanne kiihkeästi sapatin puolesta, mutta tekisitte vieläkin paremmin huolehtiessanne lähimmäistenne terveydestä ja hyvinvoinnista. Minä sanon teille, että sapatti tehtiin ihmistä varten eikä ihmistä sapattia varten. Ja jos olette täällä

meidän keskellämme vahtimassa sanomisiani, siinä tapauksessa tahdon avoimesti julistaa, että Ihmisen Poika on jopa sapatin herra.”

147:6.5 (1655.1) Jeesuksen tarkkanäköiset ja viisaat sanat sekä ällistyttivät että nolostuttivat fariseuksia. Lopun päivää he pysyttelivät omissa oloissaan eivätkä rohjenneet esittää enempiä kysymyksiä.

147:6.6 (1655.2) Jeesuksen vastustava asenne juutalaisia perinnäistapoja ja orjallisia seremonioita kohtaan oli aina *positiivista*. Siihen kuului se, mitä hän teki, ja se, minkä hän vahvisti. Mestari ei tuhlannut aikaa negatiivisiin tuomioiden julistamisiin. Hän opetti, että ne, jotka tuntevat Jumalaa, kykenevät nauttimaan elämisen vapaudesta ilman, että pettävät itseään myöntämällä itselleen luvan tehdä syntiä. Jeesus sanoi apostoleille: ”Miehet, jos totuus teitä valaisee ja jos todella tiedätte, mitä olette tekemässä, olette siunattuja. Mutta ellette tiedä jumalallista tietä, olette kovaonnisia ja jo lainrikkojia.”

7. Jälleen Kapernaumissa

147:7.1 (1655.3) Puolilta päivin maanantaina, toukokuun 3. päivänä, Jeesus ja kaksitoista apostolia saapuivat veneellä Tarikeasta Betsaidaan. He kulkivat veneellä välttyäkseen niiltä, jotka kulkivat heidän mukanaan. Mutta seuraavaan päivään mennessä muut, heidän joukossaan Jerusalemista saapuneet viralliset urkkijat, olivat taas löytäneet Jeesuksen.

147:7.2 (1655.4) Tiistai-iltana Jeesus oli pitämässä tavanomaista kysymys- ja vastaustuntiaan, kun kuuden urkkijan johtaja sanoi hänelle: ”Satuinpa tänään keskustelemaan yhden Johanneksen opetuslapsen kanssa, joka on täällä seuraamassa opetustasi, emmekä kyenneet ymmärtämään, mikset koskaan käske opetuslapsiasi paastoamaan ja rukoilemaan, kuten me fariseukset paastoamme ja niin kuin Johannes käski seuraajiensa tehdä.” Ja Jeesus, joka viittasi erääseen Johanneksen lausumaan, vastasi kysymyksen esittäjälle: ”Paastoavatko morsiustalon pojat, silloin kun ylkä on heidän seurassaan? Niin kauan kuin ylkä viipyy heidän luonaan, he tuskin voivat paastota. Mutta se aika on tulossa, jolloin ylkä otetaan pois, ja noina aikoina morsiustalon lapset epäilemättä paastoavat ja rukoilevat. Rukoileminen on luonnollista valon lapsille, mutta paastoaminen ei kuulu taivaan valtakunnan evankeliumiin. Muistakaa, ettei viisas räätäli vanhaan vaatekappaleeseen ompele paikkaa uudesta ja kutistamattomasta kankaasta, jottei se kastuessaan kutistuisi ja aiheuttaisi entistäkin pahempaa repeämää. Eikä uutta viiniä panna vanhoihin leileihin, jottei uusi viini repäisisi leilejä rikki niin, että sekä viini että leilit menevät piloille. Viisas mies panee uuden viinin tuoreisiin nahkaleileihin. Opetuslapseni siis osoittavat viisautta, kun eivät tuo uuteen valtakunnan evankeliumin opetukseen liian paljon sellaista, joka kuuluu vanhaan järjestykseen. Teillä, jotka olette menettäneet opettajanne, saattaa olla laillinen syy paastota jonkin aikaa. Paastoaminen saattaa olla tarkoituksenmukainen Mooseksen lain osa, mutta tulevassa valtakunnassa Jumalan pojat kokevat, että heidän ei tarvitse pelätä

ja että heillä on ilo jumalallisessa hengessä.” Kuullessaan nämä sanat Johanneksen opetuslapset saivat niistä lohtua, kun sen sijaan fariseukset itse olivat yhä pahemmin ymmällään.

147:7.3 (1656.1) Seuraavaksi Mestari kiirehti varoittamaan kuulijoitaan elättelemästä sellaista käsitystä, että kaikki vanha opetus tulisi kokonaan korvata uusilla opinkappaleilla. Jeesus sanoi: ”Mikä on vanhaa ja myös *totta*, sen tulee jäädä. Samalla tavoin on se hylättävä, mikä on uutta mutta väärää. Mutta olkoon teillä uskoa ja rohkeutta hyväksyä, mikä on uutta ja myös totta. Muistakaa, että on kirjoitettu: ’Älä hylkää vanhaa ystävää, sillä uusi ei ole häneen verrattavissa. Uusi ystävä on niin kuin uusi viini: jos se vanhenee, sinä juot sitä ilo sydämessäsi.’”

8. Hengellisen hyvyyden juhla

147:8.1 (1656.2) Samana iltana, vielä kauan sen jälkeen kun tavalliset kuulijat jo olivat menneet levolle, Jeesus jatkoi apostoliensa opettamista. Hän aloitti tämän erityisopetuksen lainaamalla profeetta Jesajaa:

147:8.2 (1656.3) ”’Miksi te paastositte? Mistä syystä kiusaatte sieluanne, kun yhä kuitenkin otatte mielihyvänne sortamisesta ja kun vieläkin otatte ilonne vääryydestä? Katso, riidaksi ja toraksi te paastoatte ja lyödäksenne jumalattomuuden nyrkillä. Mutta sillä tavoin ei teidän tule paastota saadaksenne äänenne kuuluviin korkeudessa.

147:8.3 (1656.4) ”’Tällaisenko paaston minä olen valinnut – päivän, jona ihminen kurittaa sieluaan? Sitäkö se on, että taivuttaa päänsä kuin kaisla; että ryömii maassa säkkiin ja tuhkaan pukeutuneena? Sitäkö sinä rohkenet kutsua paastoksi ja Herran silmissä otolliseksi päiväksi? Eikö tämä ole paasto, jonka minä valitsisin: että avaatte vääryyden siteet, että kirvotatte raskaiden taakkojen solmut, että päästätte sorretut vapaiksi ja että särjette kaikki ikeet? Eikö se ole sitä, että jaan leipäni isoavaisten kanssa, että vien talooni ne, jotka ovat kodittomia ja köyhiä? Ja kun näen alastomia, niin minä vaatetan heidät.

147:8.4 (1656.5) ”’Silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin niin kuin aamu, ja sinulle virtaa vuolaana terveyttä. Sinun vanhurskautesi käy sinun edelläsi, samalla kun Herran kunnia suojaa selustasi. Silloin sinä kutsut Herraa ja hän vastaa; sinä huudat ääneesi ja hän sanoo – Tässä minä olen. Ja kaiken tämän hän tekee, jos kieltäydyt sortamisesta, tuomitsemisesta ja turhuudesta. Isä haluaa mieluumminkin, että sinä taritset sydämesi isoaville, ja että sinä osoitat hoivasi vaivatuille sieluille, niin silloin on sinun valosi loistava hämäryydessä ja jopa pimeytesi on oleva niin kuin keskipäivä. Silloin Herra johdattaa sinua alati ja tyydyttää sielusi ja uudistaa voimasi. Ja sinä olet oleva niin kuin kasteltu puutarha; kuin lähde, josta vesi ei lopu. Ja ne, jotka näin tekevät, palauttavat ennalleen entisen loiston; he pystyttävät perusmuurit, muinaisten sukupolvien laskemat; heitä kutsutaan murtuneiden muurien jälleenrakentajiksi, niiden turvallisten polkujen korjaajiksi, joiden varsilla on hyvä asua.’”

147:8.5 (1656.6) Ja sitten Jeesus myöhään yöhön saakka korosti apostoleilleen sitä totuutta, että heidän turvansa sekä nykyisessä että tulevassa valtakunnassa oli nimenomaan heidän uskonsa, ei suinkaan se, että he vaivasivat sieluaan tai että he paastoamalla kurittivat ruumistaan. Hän kehotti apostoleja vähintäänkin noudattamaan muinaisen profeetan esittämiä ajatuksia ja toi julki toiveensa, että he edistyisivät paljon jopa Jesajan ja vanhempien profeettojen esittämien ihanteiden edelle. Hänen tuona yönä esittämänsä viimeiset sanat kuuluivat: ”Kasvakaa armossa sen elävän uskon avulla, joka käsittää sen tosiasian, että olette Jumalan poikia, samalla kun se tunnustaa jokaisen ihmisen veljeksi.”

147:8.6 (1656.7) Jeesus päätti puheensa vasta kahden jälkeen aamuyöllä, ja jokainen meni omalle makuusijalleen.

Luku 148

Evankelistojen koulutusta Betsaidassa

148:0.1 (1657.1) VUODEN 28 toukokuun 3. päivästä lokakuun 3. päivään Jeesuksen ja apostoliseurueen asuinpaikkana oli Sebedeuksen koti Betsaidassa. Koko tämän kuivallekaudelle osuneen viisikuukautisen jakson ajan Sebedeuksen talon läheisellä järvenrannalla pidettiin valtavan suurta leiriä. Taloa oli suuresti laajennettu, joten se pystyi tarjoamaan tilat Jeesuksen yhä lukuisammaksi käyvälle perheelle. Tämä rantaleiri, jota asutti kaiken aikaa vaihtuva totuudenetsijöistä, paranemisen tavoittelijoista ja erikoisuuksien metsästäjistä koostuva asukaskunta, oli vahvuudeltaan viidestäsadasta tuhanteen viiteensataan. Daavid Sebedeus toimi telttakaupungin ylivalvojana, ja häntä avustivat Alfeuksen kaksoset. Sekä järjestyksensä, siisteytensä että yleishallintonsa puolesta leiri oli esikuvallinen. Erilaisia tauteja potevat pidettiin erillään, ja he olivat erään uskovan lääkärin, Elman-nimisen syyrialaisen, valvonnassa.

148:0.2 (1657.2) Koko tämän kauden ajan apostoleilla oli ainakin yhtenä päivänä viikossa tapana käydä kalastamassa, ja he myivät saaliinsa Daavidille käytettäväksi rantaleirin tarpeisiin. Tällä tavoin ansaituilla varoilla kartutettiin ryhmän kassaa. Kaksitoista apostolia saivat joka kuukausi viettää yhden viikon perheidensä tai ystäviensä parissa.

148:0.3 (1657.3) Vaikka Andreaksella edelleen olikin yleisvastuu apostolien toiminnasta, evankelistakoulu oli kuitenkin kokonaan Pietarin hoidossa. Kaikki apostolit suorittivat jokaisena aamupäivänä oman osuutensa evankelistaryhmien opettamisesta, ja iltapäivisin sekä opettajat että oppilaat antoivat opetusta kansalle. Viitenä iltana viikossa apostolit pitivät ilta-aterian jälkeen kyselytunteja evankelistoille. Jeesus johti tätä kyselytuntia kerran viikossa ja vastasi silloin edellisissä istunnoissa vastaamatta jääneisiin kysymyksiin.

148:0.4 (1657.4) Viiden kuukauden aikana leirille tuli ja sieltä poistui tuhansia ihmisiä. Ei ollut sellaista aikaa, etteikö osanottajien joukossa olisi ollut kiinnostuneita henkilöitä Rooman valtakunnan kaikista osista ja Eufratin itäpuolisista maista. Kysymyksessä oli pisin kausi, jona Mestari opetti yhdelle paikalle asettuneena ja järjestyneissä oloissa. Jeesuksen oman perheen jäsenet viettivät tästä ajasta enimmän osan joko Nasaretissa tai Kaanassa.

148:0.5 (1657.5) Leiriä ei johdettu ikään kuin se olisi apostoliperheen tapaan ollut yhteisen asian yhdistämien henkilöiden yhteisö. Daavid Sebedeus johti tätä suurta telttakaupunkia siten, että siitä tuli ulkopuolisesta tuesta riippumaton kokonaisuus, vaikkei sieltä

koskaan käännytetty ketään pois. Tämä alati muuttuva leiri oli Pietarin pitämän evankelistakoulun korvaamaton osakokonaisuus.

1. Uusi profeettakoulu

148:1.1 (1657.6) Pietari, Jaakob ja Andreas muodostivat lautakunnan, jonka Jeesus asetti hyväksymään evankelistojen kouluun pyrkijät. Tämän uuden profeettain koulun oppilaiden joukossa olivat edustettuina roomalaisen maailman ja – aina Intiaa myöten – idän kaikki rodut ja kansallisuudet. Koulua johdettiin sillä periaatteella, että sen opetusohjelmaan kuului sekä oppimista että tekemistä. Mitä opiskelijat oppivat aamupäivän kuluessa, sitä he opettivat iltapäivällä rannalla sinne kokoontuneelle väelle. Illallisen jälkeen he keskustelivat epämuodollisesti sekä aamupäivän opinnoista että iltapäivän opetustyöstä.

148:1.2 (1658.1) Kukin apostoliopettaja opetti omaa näkemystään valtakunnan evankeliumista. He eivät millään muotoa pyrkineet opettamaan täsmälleen samalla tavoin. Mitään teologisten opinkappaleiden yhdenmukaistettuun tai dogmaattiseen muotoon pukemista ei esiintynyt. Vaikka he kaikki opettivat *samaa totuutta*, jokainen apostoli esitti silti oman henkilökohtaisen tulkintansa Mestarin opetuksesta. Ja Jeesus antoi tukensa ajatukselle, että näin menetellen tuli esille henkilökohtaisen kokemuksen moninaisuus valtakuntaan liittyvissä asioissa, ja viikoittaisilla kyselytunneillaan hän väsymättä harmonisoi ja koordinoi näitä monia ja toisistaan

poikkeavia evankeliuminäkemyksiä. Tästä opetusasioissa vallitsevasta laajasta henkilökohtaisesta vapaudesta huolimatta Simon Pietari pyrki dominoimaan evankelistakoulun teologiaa. Pietarin jälkeen seuraavaksi suurin henkilökohtainen vaikutus oli Jaakob Sebedeuksella.

148:1.3 (1658.2) Ne toistasataa evankelistaa, jotka näiden viiden kuukauden aikana koulittiin, edustivat ainesta, josta (Abneria ja Johanneksen apostoleita lukuun ottamatta) myöhemmät seitsemänkymmentä evankeliumin opettajaa ja saarnaajaa valittiin. Evankelistojen koulun oppilailla kaikki ei ollut samassa määrin yhteistä kuin kahdellatoista apostolilla.

148:1.4 (1658.3) Vaikka nämä evankelistat opettivat ja saarnasivat evankeliumia, he kuitenkin kastoivat uskovia, vasta kun Jeesus myöhemmin asetti ja valtuutti heidät valtakunnan seitsemäksikymmeneksi sanansaattajaksi. Näiden evankelistaopiskelijoiden joukossa oli vain seitsemän henkilöä samassa paikassa sattuneessa auringonlaskukohtauksessa parantuneiden suuresta määrästä. Kapernaumilaisen ylimyksen poika oli yksi Pietarin koulussa evankeliumipalvelukseen harjoitetuista.

2. Betsaidan sairaala

148:2.1 (1658.4) Rantaleirin yhteydessä toimien syyrialaislääkäri Elman organisoi ja johti kahdestakymmenestäviidestä nuoresta naisesta ja

kahdestatoista miehestä koostuneen joukkokunnan avulla neljän kuukauden ajan hanketta, jota tulisi pitää valtakunnan ensimmäisenä sairaalana. Tässä sairashuoneessa, joka sijaitsi vähän matkan päässä varsinaisesta telttakaupungista etelään, he hoitivat sairaita sekä kaikkien silloin tunnettujen aineellisten hoitomenetelmien mukaisesti että hengellisillä menetelmillä, joihin kuului rukoilemista ja uskon rohkaisemista. Jeesus kävi vähintäänkin kolmasti viikossa tämän leirin sairaiden luona ja otti henkilökohtaisesti yhteyttä jokaiseen kärsivään. Tietämämme mukaan mitään niin kutsuttuja yliluonnollisia paranemisihmeitä ei niiden tuhannen vaivaisen ja sairaan henkilön kohdalla tapahtunut, jotka poistuivat tästä sairaalasta joko apua saaneina tai tervehtyneinä. Valtaosa näistä apua saaneista yksilöistä julisti kuitenkin julistamasta päästyään, että Jeesus oli heidät parantanut.

148:2.2 (1658.5) Monet Jeesuksen siinä yhteydessä aikaansaamista paranemisista, kun hän teki hoivatyötä Elmanin potilaiden hyväksi, näyttävät tosiaankin siltä, kuin niissä olisi vaikuttanut ihme, mutta meidän on annettu tietää, että kysymys oli vain ja nimenomaan mielen ja hengen muutoksista. Tällaisia muutoksia saattaa sattua odotuksentäyteisten ja uskon vallassa olevien henkilöiden kokemuksessa, silloin kun heihin kohdistuu sellaisen vahvan, myönteisen ja siunauksellisen persoonallisuuden välitön ja innoittava vaikutus, jonka hoiva karkottaa pelon ja hävittää huolestuneisuuden.

148:2.3 (1658.6) Elman ja hänen työtoverinsa koettivat opettaa näille sairaille totuuden ”pahojen henkien vallassa olemisesta”, mutta

heidän menestyksensä oli vähäistä. Jokseenkin yleismaailmallisesti uskottiin fyysisen sairastamisen ja mielen häiriintymisen voivan johtua siitä, että sairastuneen henkilön mielessä tai ruumiissa oleili niin kutsuttu saastainen henki.

148:2.4 (1659.1) Jeesus ei milloinkaan sairaisiin ja poteviin kosketuksissa ollessaan, kun eteen tuli kysymys hoitomenetelmästä tai sairauden tuntemattomien syiden paljastamisesta, jättänyt ottamatta huomioon Paratiisin-veljensä, Immanuelin, ohjeita, jotka tämä oli antanut, ennen kuin hän ryhtyi toteuttamaan Urantialla tapahtunutta ruumiillistumishankettaan. Sairaita hoitavat oppivat silti monia hyödyllisiä asioita tarkkailemalla tapaa, jolla Jeesus valoi uskoa ja luottamusta sairaisiin ja kärsiviin.

148:2.5 (1659.2) Leiri purettiin vähän ennen kuin koitti se vuodenaika, jolloin vilustumis- ja kuumetautitapaukset lisääntyivät.

3. Isän asioiden toimittaminen

148:3.1 (1659.3) Koko tämän jakson ajan Jeesus toimitti leirissä toimeenpannut julkiset palvelusmenot vain kymmenkunta kertaa, ja Kapernaumin synagogassa hän puhui vain kerran. Tämä tapahtui viimeistä edellisenä sapattina ennen heidän lähtöään vasta koulutettujen evankelistojen kanssa toiselle Galileaan suuntautuneelle julkiselle saarnamatkalleen.

148:3.2 (1659.4) Mestari ei ollut kasteensa jälkeen ollut yhtä paljon yksikseen kuin hän oli tämän evankelistojen Betsaidan-

koulutusleirin aikana. Joka kerta, kun joku apostoleista rohkaistui kysymään Jeesukselta, miksi tämä oli niin paljon poissa heidän keskuudestaan, hän tapasi vastata vain yhdellä tavalla: hän oli ”toimittamassa Isän asioita”.

148:3.3 (1659.5) Näiden poissaolojaksojen aikana Jeesuksen seurassa oli vain kaksi apostolia. Hän oli tilapäisesti vapauttanut Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen heidän toimestaan hänen henkilökohtaisina seuralaisinaan, jotta nämäkin saisivat tilaisuuden osallistua näiden runsaan sadan uuden evankelistaehdokkaan kouluttamiseen. Halutessaan vetäytyä kukkuloille toimittamaan Isän asioita Mestarilla oli tapana kutsua mukaansa ketkä hyvänsä kaksi apostolia, jotka sillä hetkellä sattuivat olemaan vapaina. Näin jokainen kahdestatoista apostolista sai tilaisuuden nauttia läheisestä yhdessäolosta Jeesuksen kanssa ja likeisestä kosketuksesta häneen.

148:3.4 (1659.6) Asiaa ei ole tämän esityksen tarkoitusperiä ajatellen paljastettu, mutta meille on kuitenkin annettu aihetta päätellä Mestarin monienkin näiden kukkuloilla viettämiensä yksinäisten kausien aikana olleen suorassa ja toimeenpanevassa yhteydessä useisiin universumin asioita johtaviin päällikköihinsä. Suunnilleen kastehetkestään lähtien tämä universumimme inkarnoitunut Hallitsija oli alkanut yhä aktiivisemmin ja tietoisemmin osallistua universumihallinnon tiettyjen osa-alueiden johtamiseen. Ja olemme aina olleet sitä mieltä, että jollakin tavoin, jota hänen lähimmille työtovereilleen ei paljastettu, hän näiden viikkojen aikana, jolloin hän osallistui vähemmän tämän maailman asioiden hoitoon, oli mukana ohjaamassa valtavan universumin hoitamisesta vastuussa

olevia korkeita henkiolentoja ja että ihmis-Jeesus halusi tällaisten toimintojensa osalta sanoa olevansa ”toimittamassa Isänsä asioita”.

148:3.5 (1659.7) Jeesuksen ollessa tuntikausia omissa oloissaan, mutta kahden hänen apostolinsa ollessa lähettyvillä, sattui monet kerrat, että nämä huomasivat hänen piirteissään tapahtuvan nopeita ja monilukuisia muutoksia, vaikkeivät he kuulleet hänen lausuvan yhtäkään sanaa. He eivät myöskään havainneet yhtään sellaisten taivaallisten olentojen ilmestymistä, jotka olisivat saattaneet olla yhteydenpitosuhteessa heidän Mestariinsa. Tällaisia ilmestyksiähän jotkut apostoleista olivat todistamassa eräässä myöhemmässä tilaisuudessa.

4. Pahuus, synti ja paatuneisuus

148:4.1 (1659.8) Jeesuksella oli tapana eräässä syrjäisessä ja suojaisessa Sebedeuksen puutarhan nurkkauksessa käydä kahtena iltana viikossa erityistä mielipiteidenvaihtoa niiden yksilöiden kanssa, jotka halusivat keskustella hänen kanssaan. Erään tällaisen yksityisyydessä käydyn iltakeskustelun kuluessa Tuomas esitti Mestarille seuraavan kysymyksen: ”Miksi ihmisten on valtakuntaan astuakseen välttämätöntä syntyä hengestä? Onko uudestisyntyminen välttämätön, jotta pääsisi pois paholaisen vallasta? Mestari, mitä on paha?” Nämä kysymykset kuultuaan Jeesus sanoi Tuomakselle:

148:4.2 (1660.1) ”Älä tee sitä erehdystä, että sekoitat toisiinsa *pahan* ja *paholaisen*, oikeammin sanottuna *paatuneen*. Hän, jota te kutsutte paholaiseksi, on itseensä rakastunut poika, korkea hallintopersoona, joka tieten tahtoen ryhtyi harkittuun kapinaan Isäni ja hänen uskollisten Poikiensa hallitusvaltaa vastaan. Mutta olen nämä syntiset kapinalliset jo kukistanut. Selvitä tarkoin mielessäsi seuraavat erilaiset asenteet Isää ja hänen universumiaan kohtaan. Älä koskaan unohda seuraavia lakeja, jotka koskevat suhtautumista Isän tahtoon:

148:4.3 (1660.2) ”Pahuus on jumalallisen lain – Isän tahdon – tiedostamatonta tai tahatonta rikkomista. Pahuus on myös Isän tahdon noudattamisen epätäydellisyyden mitta.

148:4.4 (1660.3) ”Synti on jumalallisen lain, Isän tahdon, tietoista, tiedostettua ja tahallista rikkomista. Synti mittaa haluttomuutta olla Jumalan johdattama ja hengen opastama.

148:4.5 (1660.4) ”Paatumus on jumalallisen lain, Isän tahdon, päättäväistä, määrätietoista ja itsepintaista rikkomista. Paatumus on mitta, joka kertoo, mihin määrään Isän rakastava suunnitelma persoonallisuuden eloonjäämisestä ja Poikien armelias, pelastumista tarkoittava huolenpito jatkuvasti torjutaan.

148:4.6 (1660.5) ”Kuolevainen ihminen on ennen hengen uudestisyntymää luonnostaan altis myötäsyntyisille pahoille taipumuksille, mutta tällaiset käyttäytymisen luonnolliset epätäydellisyydet eivät ole sen paremmin syntiä kuin paatuneisuuttakaan. Kuolevainen ihminen on vasta aloittamassa pitkää nousuaan Paratiisissa olevan Isän täydellisyyteen. Ei ole

synnillistä olla luonnon antamilta varustuksiltaan epätäydellinen tai osittainen. Ihminen on tosiaan pahuuteen altis, muttei hän millään muotoa ole paholaisen lapsi, ellei hän ole tietoisesti ja tahallisesti päättänyt kulkea synnin teitä ja elää elämäänsä paatumuksessa. Paha kuuluu myötäsyntyisesti tämän maailman luonnonmukaiseen järjestykseen, mutta synti on asenne, joka kertoo tietoisesta kapinoinnista. Sen toivat tähän maailmaan ne, jotka lankesivat hengellisestä valkeudesta synkeään pimeyteen.

148:4.7 (1660.6) ”Tuomas, kreikkalaisten opit ja persialaisten erehdykset ovat saattaneet sinut ymmälle. Et ymmärrä pahan ja synnin keskinäisiä suhteita siksi, että sinun mielestäsi ihmiskunta sai tässä maailmassa alkunsa täydellisen Aatamin myötä ja että se sitten synnin vaikutuksesta nopeasti rappeutui ihmisen nykyiseen, surkeaan tilaan. Mutta miksi kieltäydyt käsittämästä sen muistiinmerkinnän merkitystä, joka kertoo, miten Kain, Aatamin poika, meni Nodin maahan ja sai sieltä itselleen vaimon? Ja miksi kieltäydyt tulkitsemasta, mitä merkitsee muistiinmerkintä, joka kuvailee, kuinka Jumalan pojat löysivät itselleen vaimot ihmisten tyttärien joukosta?

148:4.8 (1660.7) ”Ihmiset ovat tosiaan luonnostaan pahoja, mutteivät välttämättä syntisiä. Uusi syntymä – hengen kaste – on pahasta vapautumisen perusehto, ja se on taivaan valtakuntaan pääsemiselle välttämätön, muttei tässä ole mitään, mikä vähentää sitä tosiasiaa, että ihminen on Jumalan poika. Tämä potentiaalisen pahan myötäsyntyinen läsnäolo ei myöskään merkitse, että ihminen on jollakin salaperäisellä tavalla vieraantunut taivaassa olevasta Isästä

niin, että hänen täytyisi muukalaisena, vieraana tai lapsipuolena pyrkiä jollakin keinoin saamaan Isä laillisesti adoptoimaan hänet. Kaikki tällaiset käsitykset syntyvät ensiksikin siitä, että sinulla on väärä käsitys Isästä, ja toiseksi ne johtuvat siitä, ettet tiedä ihmisen alkuperää, olemusta ja kohtaloa.

148:4.9 (1660.8) ”Kreikkalaiset ja muut ovat opettaneet teille, että ihminen laskeutuu jumalaisesta täydellisyydestä vääjäämättä kohti unohdusta tai tuhoa. Minä olen tullut osoittamaan, että astumalla valtakuntaan ihminen nousee varmasti ja vakaasti ylös Jumalan tykö ja jumalalliseen täydellisyyteen. Jokainen olento, joka on jollakin tavoin vajavainen ikuisen Isän tahtoon sisältyvien jumalallisten ja hengellisten ihanteiden osalta, on potentiaalisesti paha, mutta tällaiset olennot eivät missään mielessä ole synnillisiä, vielä vähemmän paatuneita.

148:4.10 (1661.1) ”Tuomas, etkö ole kirjoituksista lukenut tästä asiasta tekstikohtaa, jossa sanotaan: ’Te olette Herran, teidän Jumalanne, lapsia.’ ’Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun poikani.’ ’Minä olen valinnut hänet pojakseni – minä olen oleva hänen Isänsä.’ ’Tuo minun poikani kaukaa ja minun tyttäreni hamasta maan äärestä; tuo jokainen, jota minun nimelläni kutsutaan, sillä minä olen heidät omaksi kunniakseni luonut.’ ’Te olette elävän Jumalan poikia.’ ’Ne, joilla on Jumalan henki, ovat toden totta Jumalan poikia.’ Samalla kun ihmislapsessa on aineellinen osa hänen ihmisisäänsä, samalla jokaisessa valtakunnan uskonpojassa on hengellinen osa taivaallisesta Isästä.”

148:4.11 (1661.2) Kaiken tämän ja paljon muuta Jeesus sanoi Tuomakselle, ja enimmältään apostoli sen käsittikin. Jeesus antoi hänelle kuitenkin kehotuksen ”puhua näistä asioista muille, vasta sitten kun olen palannut Isän tykö.” Eikä Tuomas maininnut tästä keskustelusta, ennen kuin Mestari oli poistunut tästä maailmasta.

5. Kärsimisen tarkoitus

148:5.1 (1661.3) Erään toisen tällaisen puutarhassa käydyn yksityisen keskustelun kuluessa Natanael kysyi Jeesukselta: ”Mestari, vaikka alankin ymmärtää, miksi kieltäydyt harjoittamasta umpimähkäistä parantamista, en silti vieläkään ymmärrä, miksi rakastava Isä taivaassa antaa niin monien maan päällä elävien lastensa kärsiä niin monista vaivoista.” Mestari vastasi Natanaelille sanoen:

148:5.2 (1661.4) ”Natanael, sinä ja monet muut olette kertomallasi tavalla ymmällänne, koska ette käsitä, miten tiettyjen Isän tahdon pettäneiden kapinallisten kavaltajien synnilliset seikkailut ovat peräti monta kertaa sekoittaneet tämän maailman luonnonmukaisen järjestyksen. Ja minä olen tullut aloittaakseni näiden seikkojen järjestykseenpanemisen. Mutta vaatii monta aikakautta, ennen kuin tämä universumin osa on saatettu takaisin entisille urilleen ja ennen kuin ihmisten lapset on sen myötä vapautettu synnin ja kapinan aiheuttamista lisäkuormista. Pahuuden olemassaolo jo sinänsä on

riittävä koetus ihmisen ylösnousemukselle – synti ei ole eloonjäämisen kannalta välttämätöntä.

148:5.3 (1661.5) ”Mutta, poikani, sinun tulisi tietää, ettei Isä tarkoituksellisesti kiusaa lapsia. Ihminen langettaa päälleen tarpeetonta kärsimystä sillä, että hän itsepintaisesti kieltäytyy vaeltamasta jumalallisen tahdon mukaisia parempia teitä. Kärsimys sisältyy pahaan potentiaalina, mutta enimmäkseen se on synnin ja paatumuksen aiheuttamaa. Tässä maailmassa on sattunut monen monta epätavallista tapahtumaa, eikä mitään outoa ole siinä, että kaikki ajattelevat ihmiset joutuvat ymmälle näitä kärsimyksestä ja vaivasta kertovia näkymiä todistaessaan. Mutta yhdestä asiasta voit olla varma: Isä ei lähetä kärsimystä mielivaltaisena rangaistuksena väärintekemisestä. Pahuuteen sisältyvät epätäydellisyydet ja vaikeudet ovat myötäsyntyisiä; synnistä koituvat rangaistukset ovat väistämättömiä; paatuneisuuden mukanaan tuomat tuhoisat seuraukset ovat vääjäämättömiä. Ihmisen ei tulisi syyttää Jumalaa kärsimyksistä, jotka ovat hänen valitsemansa elämäntavan luonnollinen seuraus. Liioin ei ihmisen tulisi valittaa kokemuksista, jotka kuuluvat osana elämään, sellaisena kuin sitä tässä maailmassa eletään. Isän tahto on, että kuolevainen ihminen työskentelee sinnikkäästi ja johdonmukaisesti kohentaakseen omaa tilaansa maan päällä. Järkevä uutteruus antaisi ihmiselle mahdollisuuden päästä suurimmasta osasta hänen maista kurjuuttaan.

148:5.4 (1662.1) ”Natanael, meidän tehtävämme on auttaa ihmisiä ratkaisemaan hengelliset ongelmansa ja sillä keinoin virkistää heidän mieltään, jotta heillä olisi entistäkin parempi valmius ja

motivoituneisuus ryhtyä ratkaisemaan moninaisia aineellisia ongelmiaan. Tiedän, että olet kirjoituksia lukiessasi joutunut ymmälle. Aivan liian usein vallalla on ollut pyrkimys panna Jumala vastuuseen kaikesta, mitä tietämätön ihminen ei kykene ymmärtämään. Isä ei ole henkilökohtaisesti vastuussa kaikesta, mitä ette kykene käsittämään. Älä epäile Isän rakkautta vain siksi, että jokin hänen säätämänsä oikeudenmukainen ja viisas laki sattuu aiheuttamaan sinulle kärsimystä, koska olet viattomasti tai tahallisesti rikkonut tällaista jumalallista säädöstä vastaan.

148:5.5 (1662.2) ”Mutta, Natanael, kirjoituksissa on monta kohtaa, jotka olisivat olleet sinulle neuvoksi, jos vain olisit ne lukenut ymmärryksellä. Etkö muista, että on kirjoitettu: ’Poikani, älä pidä Herran kuritusta halpana; äläkä kyllästy hänen ojennukseensa, sillä jota Herra rakastaa, sitä hän ojentaa, niin kuin isä ojentaa poikaa, joka hänelle rakas on.’ ’Sillä ei Herra sydämensä halusta vaivaa.’ ’Ennen kuin minut vaivaan saatettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan lakia. Hyvä oli minulle, että minut vaivaan saatettiin, niin minä opin jumalalliset käskyt.’ ’Minä tunnen sinun murheesi. Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret.’ ’Herra on myös sorrettujen turva; turvasatama, kun vaivan aika koittaa.’ ’Herra tukee häntä tautivuoteella; Herra ei unhota sairaita.’ ’Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä. Hän tuntee ruumiisi, hän muistaa, että sinä olet tomua.’ ’Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa.’ ’Hän on turvana vaivaiselle, turvana köyhälle hänen ahdingossansa, suojana rankkasateelta, varjona korventavalta

helteeltä.’ ’Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomille voimaa yltäkyllin.’ ’Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilän sydäntä hän ei sammuta.’ ’Kun kärsimysten vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, ja kun vastoinkäymisten virrat käyvät ylitsesi, en minä sinua hylkää.’ ’Hän on lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja tuomaan lohdutusta kaikille, jotka surevat.’ ’Kärsimyksessä on ojennusta; onnettomuus ei kasva tomusta.’”

6. Kärsimisen väärinymmärtäminen – puhe Jobista

148:6.1 (1662.3) Tuona samana Betsaidan iltana sattui, että Johanneskin kysyi Jeesukselta, miksi niin monet selvästikin viattomat ihmiset kärsivät niin monista sairauksista ja kokivat niin kovin paljon tuskaa. Johanneksen kysymyksiin vastatessaan Mestari paljon muun ohessa sanoi:

148:6.2 (1662.4) ”Poikani, et käsitä, mikä on vastoinkäymisen merkitys tai kärsimisen tehtävä. Etkö ole lukenut tuota seemiläisen kirjallisuuden mestariteosta – kirjoituksiin sisältyvää kertomusta Jobin koettelemuksista? Etkö muista, miten tämä ihana vertaus alkaa kertomuksella Herran palvelijan aineellisesta vauraudesta? Muistanet, että Jobia oli siunattu lapsilla, varallisuudella, omanarvontunnolla, yhteiskunnallisella asemalla, terveydellä ja

kaikella muulla, mitä ihmiset tässä ajallisessa elämässä arvostavat. Abrahamin lasten ikiaikaisten opetusten mukaan tällainen aineellinen menestys oli kaikin puolin riittävä todistus jumalallisesta suosiosta. Tuollaiset aineelliset omaisuudet ja mainitunlainen ajallinen menestyminen eivät kuitenkaan ole merkki Jumalan suosiosta. Taivaassa oleva Isäni rakastaa köyhiä aivan yhtä paljon kuin rikkaitakin; hän ei katso henkilöön.

148:6.3 (1663.1) ”Vaikka jumalallisen lain rikkomisen satona ennemmin tai myöhemmin korjataan rangaistus; jos kohta on varmaa, että ihmiset lopulta niittävät, mitä kylvävät, sinun tulisi silti tietää, ettei inhimillinen kärsimys aina ole rangaistus edellä käyneestä synnistä. Ei kyennyt sen paremmin Job kuin hänen ystävänsäkään löytämään oikeaa vastausta asioihin, jotka saivat heidät ymmälle. Ja tuskinpa sinäkään tohtisit nykyisen tietämyksesi valossa osoittaa Saatanalle tai Jumalalle niitä osia, joita he näyttelevät tässä ainutlaatuisessa vertauksessa. Vaikkei Job kärsimyksen kautta löytänytkään ratkaisua älyllisiin pulmiinsa tai selitystä filosofisiin vaikeuksiinsa, hän saavutti silti suurvoittoja; vaikka hän näki, miten hänen teologiset puolustuslinjansa olivat murtumaisillaan, hän nousi sellaisiin hengellisiin korkeuksiin, että hän voi vilpittömin mielin sanoa: ’Minä kauhistun itseäni.’ Silloin ja sinä hetkenä hänelle suotiin se pelastus, että hän sai *näyn Jumalasta*. Näin siis Job, vaikka hän ymmärsikin väärin kärsimyksen, nousi silti ihmistä korkeammalla olevalle moraalisen ymmärryksen ja hengellisen oivalluksen tasolle. Kun kärsivä palvelija saa näyn Jumalasta, seurauksena on sellainen sielun rauha, joka menee kaiken inhimillisen ymmärryksen yli.

148:6.4 (1663.2) ”Elifas, ensimmäinen Jobin ystävistä, kehotti kärsijää osoittamaan vaivoissaan samaa lujuutta, jota tämä oli menestyksensä päivinä suositellut muille. Tämä valelohduttaja sanoi: ’Luota uskontoosi, Job. Muista, että kärsimään joutuvat pahat eivätkä vanhurskaat. Täytyy olla niin, että ansaitset tämän rangaistuksen, muutoin ei sinua piinattaisi. Varsin hyvin tiedät, ettei kukaan voi Jumalan silmissä olla vanhurskas. Tiedät, ettei pahoilla koskaan ole todellista menestystä. Oli miten oli, ennalta säädetyltä kuitenkin näyttää, että ihminen joutuu vaikeuksiin, ja ehkä Herra kurittaa sinua vain omaksi parhaaksesi.’ Eipä ihme, ettei Job-raukka moisesta inhimillisen kärsimyksen ongelman tulkinnasta saanut paljonkaan lohtua.

148:6.5 (1663.3) ”Mutta hänen toisen ystävänsä, Bildadin, neuvo oli vieläkin masentavampi siitä huolimatta, että se oli tuolloin oikeaksi katsotun teologian näkökulmasta lujalla perustalla. Bildad sanoi: ’Jumala ei voi olla epäoikeudenmukainen. Lastesi on täytynyt olla synnintekijöitä, koska he menehtyivät; sinun täytyy olla väärässä, sillä muuten ei sinua tuolla tavoin piinattaisi. Ja jos olet todella vanhurskas, Jumala varmaankin vapahtaa sinut vaivoistasi. Sinun tulisi oppia siitä, mitä historia kertoo Jumalan menettelystä ihmisten suhteen, eli että Kaikkivaltias hävittää vain häijyt.’

148:6.6 (1663.4) ”Ja muistanet, miten Job vastasi ystävilleen ja sanoi: ’Tiedänhän minä, ettei Jumala kuule avunhuutoani. Miten Jumala muka voi olla oikeudenmukainen ja olla samalla niin perin juurin piittaamaton viattomuudestani? Alan oppia, että minun on hyödytöntä vedota Kaikkivaltiaaseen. Ettekö näe, että Jumala sietää

sellaisen, että pahat vainoavat hyviä? Näin perin heikko kun ihminen on, mitä toiveita hänellä on siitä, että kaikkivoipa Jumala ottaa hänet huomioon? Jumala on tehnyt minusta sellaisen kuin olen, ja kun hän näin kääntyy minua vastaan, olen puolustuskyvytön. Ja miksi Jumala ylipäätään minut loi, niin että minun pitää näin surkealla tavalla kärsiä?'

148:6.7 (1663.5) "Ja kuka voi moittia Jobin suhtautumista, kun otetaan huomioon hänen ystäviensä antamat neuvot ja hänen omassa mielessään Jumalasta vallinneet erheelliset käsitykset? Etkö ymmärrä, että Job ikävöi *inhimillistä* Jumalaa, että hän kaipasi kanssakäymistä sellaisen jumalallisen Olennon kanssa, joka tuntee ihmisen kuolevaisen olotilan ja ymmärtää, että oikeamieliset joutuvat useinkin syyttä kärsimään osana tätä pitkään, Paratiisiin päätyvään ylösnousemukseen kuuluvaa ensimmäistä elämää? Sen vuoksi on Ihmisen Poika tullut Isän tyköä, että hän lihallisessa hahmossa eläisi sellaisen elämän, että hän kykenee lohduttamaan ja auttamaan kaikkia, joilta vastedes vaaditaan Jobin koettelemusten kestämistä.

148:6.8 (1663.6) "Jobin kolmas ystävä, Soofar, puolestaan lausui vieläkin lohduttomampia sanoja virkkaessaan: 'Oletpa sinä tyhmä, kun väität olevasi vanhurskas, vaikka näet, millaiseen vaivaan sinut on saatettu. Mutta myönnän toki, että Jumalan teitä on mahdotonta käsittää. Ehkäpä koko kurjuudellasi on kuitenkin jokin salattu tarkoitus.' Ja kaikkia kolmea ystäväänsä kuunneltuaan Job pyysi apua suoraan Jumalalta vetoamalla siihen, että 'ihminen, vaimosta syntynyt, elää vain vähän aikaa ja on täynnä levottomuutta.'

148:6.9 (1664.1) ”Sen jälkeen hän kävi ystäviensä kanssa toisen keskustelukierroksen. Elifas kävi yhä tylymmäksi, syyttelevämmäksi ja ivallisemmaksi. Bildadia närkästytti Jobin ylenkatse ystäviään kohtaan. Soofar toisteli synkkämielisiä neuvojaan. Kun päästiin näin pitkälle, Job alkoi jo inhota ystäviään ja vetosi taas Jumalaan, ja nyt hän esitti vetoomuksensa oikeudenmukaiselle Jumalalle eikä sille epäoikeudenmukaiselle Jumalalle, joka kätkeytyi hänen ystäviensä filosofiaan ja jollainen piili myös hänen omassa uskonnollisessa asennoitumisessaan. Seuraavaksi Job haki turvaa lohdukkeesta, joka sisältyy tulevaan elämään, sillä tulevassa elämässähän kuolevaisen olemassaoloon kuuluvat vääryydet kyetään oikaisemaan entistä oikeudenmukaisemmin. Se, ettei Job saa apua ihmiseltä, ajaa hänet Jumalan luo. Sitten seuraa suuri kamppailu, jonka hän käy sydämessään uskon ja epäilyksen välillä. Kärsivä ihminen alkaa lopultakin nähdä elämän valon. Hänen piinattu sielunsa nousee uusille toivon ja rohkeuden kukkuloille. Hän saattaa edelleenkin kärsiä ja jopa kuolla, mutta hänen valaistunut sielunsa päästää nyt ilmoille tuon voitonhuudon: ’Minun Puolustajani elää!’

148:6.10 (1664.2) ”Job oli täysin oikeassa asettaessaan kyseenalaiseksi opinkappaleen, jonka mukaan Jumala kiusaa lapsia rangaistakseen näiden vanhempia. Job oli aina valmis myöntämään, että Jumala on oikeamielinen, mutta hän kaipasi jotakin sellaista ilmoitusta Iankaikkisen persoonallisesta luonteesta, joka olisi tyydyttänyt hänen sielunsa. Ja se juuri on meidän tehtävämme maan päällä. Enää ei kärsiviltä kuolevaisilta evätä lohdutusta, jonka tarjoaa tieto Jumalan rakkaudesta ja ymmärrys taivaassa olevan Isän armosta.

Vaikka tuulispäästä puhuttu Jumalan puhe olikin majesteettinen käsitys sille ajalle, jolloin se lausuttiin, sinä olet jo tullut tietämään, ettei Isä tuolla tavoin tuo itseään julki, vaan että hän paremminkin puhuu ihmissydämen sisällä hiljaisena, vaimeana äänenä, joka sanoo: ’Tämä on se tie; sitä käykää.’ Etkö käsitä, että Jumala asuu sisimmässäsi; että hänestä on tullut se, mitä sinä olet, jotta hän saisi tehdä sinusta sen, mitä hän on!”

148:6.11 (1664.3) Sen jälkeen Jeesus esitti seuraavat loppusanat: ”Taivaallinen Isä ei suinkaan tahdostaan kiusaa ihmisten lapsia. Ihminen kärsii ensinnäkin ajallisuuteen kuuluvien sattumusten sekä niiden vajavaisuuksien takia, joiden syynä on se epäkohta, että fyysinen olemassaolo on vielä epäkypsää. Toisekseen hän kärsii synnin, elämän ja valon lakien rikkomisen, väistämättömät seuraamukset. Ja kolmanneksi ihminen korjaa satoa siitä, että hän itse pitää paatuneesti kiinni kapinoinnistaan vanhurskasta taivaan hallitusvaltaa vastaan maan päällä. Mutta ihmisen kärsimykset eivät ole mikään ihmiselle *henkilökohtaisesti* langetettu jumalallinen tuomio. Ihminen voi tehdä, ja hän tekee, paljon vähentääkseen ajallisia kärsimyksiään. Mutta karkota kerta kaikkiaan mielestäsi sellainen taikauskoinen käsitys, että Jumala paholaisen kehotuksesta saattaa ihmisen vaivaan. Tutkipa Jobin kirjaa vaikka vain siinä tarkoituksessa, että huomaisit, miten monia vääriä käsityksiä hyvätkin ihmiset saattavat Jumalasta elätellä, ja pane sitten merkille, miten tuskallisesti jopa piinattu Job näistä erheellisistä opetuksista huolimatta löysi lohdutuksen ja pelastuksen Jumalan. Lopulta hänen uskonsa tunkeutui kärsimysten pilvien läpi ja löysi sieltä sen elämän

valon, joka virtaa Isän työtä parantavana armona ja iäisenä vanhurskautena.”

148:6.12 (1664.4) Johannes pohdiskeli kuulemiaan sanoja sydämessään monen päivän ajan. Tämä Mestarin kanssa puutarhassa käyty keskustelu toi merkittäviä muutoksia hänen koko loppuelämäänsä, ja jälkeenpäin hän vaikutti suuresti siihen, että muut apostolit muuttivat näkemystään tavallisten inhimillisten kärsimysten syistä, luonteesta ja tarkoituksesta. Mutta Johannes ei koskaan puhunut tästä neuvonpidosta, ennen kuin Mestari oli poistunut tästä maailmasta.

7. Mies, jonka käsi oli kuivettunut

148:7.1 (1664.5) Viimeistä edellisenä sapattina ennen apostolien ja uusien evankelistojen ryhmän lähtöä toiselle Galilean-saarnamatkalle Jeesus puhui Kapernaumin synagogassa aiheesta ”vanhurskaan elämän riemut”. Kun Jeesus oli päättänyt puheensa, hänen ympärilleen kerääntyi suuri joukko rampoja, ontuvia, sairaita ja vaivaisia, jotka halusivat tulla parannetuiksi. Ryhmän seassa olivat myös apostolit, monet uusista evankelistoista ja Jerusalemista lähetetyt fariseusurkkijat. Meni Jeesus minne hyvänsä (paitsi kun hän oli kukkuloilla toimittamassa Isän asioita), oli varmaa, että kuusi jerusalemilaisurkkijaa olivat hänen kannoillaan.

148:7.2 (1665.1) Kun Jeesus seisoi puhumassa väkijoukolle, vakoojafariseusten johtaja usutti erään miehen, jonka käsi oli

kuivettunut, kääntymään Jeesuksen puoleen ja kysymään, olisiko laillista tulla parannetuksi sapattipäivänä, vai pitäisikö hänen etsiä apua jonakin muuna päivänä. Kun Jeesus näki miehen, kuuli hänen sanansa ja tajusi, että fariseukset olivat panneet hänet asialle, hän sanoi: ”Tulepa tänne, niin teen sinulle yhden kysymyksen: Jos sinulla olisi lammas, ja se sattuisi sapattipäivänä putoamaan kuoppaan, kumartuisitko silloin maahan, tarttuisitko siihen kiinni ja nostaisitko sen ylös kuopasta? Onko lainmukaista tehdä sellaista sapattipäivänä?” Ja mies vastasi: ”Kyllä, Mestari, kyllä sellainen hyvän tekeminen on laillista sapattipäivänä.” Ja sitten Jeesus sanansa kaikille osoittaen sanoi: ”Tiedän kyllä, minkä tähden olette lähettäneet tämän miehen eteeni. Saisitte syyn pahastua minuun, jos kykenisitte houkuttelemaan minut osoittamaan armoa sapattipäivänä. Hiljaisesti olitte kaikki samaa mieltä siitä, että olisi laillista nostaa lammasraasu kuopasta, niin sapatti kuin onkin, ja minä kutsun teidät todistamaan, että on laillista osoittaa laupeutta sapattina, eikä vain eläimille vaan myös ihmisille. Kuinka paljon onkaan ihminen lammasta arvokkaampi! Julistan teille, että on laillista tehdä hyvää ihmisille sapattina.” Ja kun he kaikki siinä seisoivat äänettöminä Jeesuksen edessä, hän puhutteli miestä, jonka käsi oli kuivunut, ja sanoi: ”Nouse tänne vierelleni, jotta kaikki sinut näkisivät. Ja nyt minä, jotta saisit tietää Isäni tahdon olevan, että teet hyvää sapattipäivänä, käsken sinua ojentamaan kätesi, jos sinulla on uskoa tullaksesi parannetuksi.”

148:7.3 (1665.2) Ja kun tämä mies ojensi kuivettuneen kätensä, vamma parani. Väkijoukon teki mieli käydä käsiksi fariseuksiin, mutta

Jeesus pyysi ihmisiä pysymään rauhallisina sanoen: ”Olen juuri kertonut teille, että on laillista tehdä hyvää sapattina elämän pelastaakseen, mutta en opettanut teitä tekemään vahinkoa ja antamaan periksi tappamisen halulle.” Kiukkuiset fariseukset poistuivat paikalta, ja vaikka sapatti olikin, he riensivät suoraa päätä Tiberiakseen pitämään neuvoa Herodeksen kanssa. He tekivät kaiken voitavansa saadakseen Herodeksen epäluulot heräämään ja voittaakseen herodeslaiset liittolaisikseen Jeesusta vastaan. Mutta Herodes ei suostunut ryhtymään toimenpiteisiin Jeesusta vastaan vaan neuvoi heitä esittämään valituksensa Jerusalemille.

148:7.4 (1665.3) Tämä oli ensimmäinen ihmeteko, jonka Jeesus teki vastaukseksi vihamiestensä esittämään haasteeseen. Eikä Mestari pannut tätä niin kutsuttua ihmettä toimeen osoittaakseen sillä parantajankykynsä vaan esittääkseen tehokkaan vastalauseensa siitä, että uskonnon säätämästä sapattilevosta itse asiassa tehtiin koko ihmiskuntaan kohdistuva mielettömistä rajoituksista koostuva orjuutuskeino. Kyseinen mies ryhtyi harjoittamaan taas kivenhakkaajan työtään, ja hän osoittautui yhdeksi niistä, jotka parantumisensa jälkeen viettivät kiitoksentäyteistä ja vanhurskasta elämää.

8. Viimeinen Betsaidassa vietetty viikko

148:8.1 (1665.4) Viimeisellä Betsaidassa vietetyllä viikolla Jerusalemin lähettämien urkkijoiden asenne Jeesusta ja hänen opetuksiaan

kohtaan muuttui varsin kaksijakoiseksi. Näiden fariseusten joukossa oli kolme, joihin heidän näkemänsä ja kuulemansa olivat tehneet valtavan vaikutuksen. Jerusalemissa oli sillä välin tapahtunut, että Abraham, muuan nuori ja vaikutusvaltainen sanhedrinin jäsen, ilmoitti julkisesti omaksuvansa Jeesuksen opetukset, ja Abner kastoi hänet Siiloamin lammikossa. Koko Jerusalem oli tästä tapauksesta innoissaan, ja Betsaidaan lähetettiin saman tien viestinviejät kutsumaan kuusi urkkijafariseusta takaisin.

148:8.2 (1666.1) Edellisellä Galilean-matkalla valtakuntaan voitettu kreikkalaisfilosofi palasi mukanaan muutama varakas aleksandrianjuutalainen, ja nämä pyysivät taas kerran Jeesusta tulemaan kaupunkiinsa perustamaan uskonnollis-filosofisen koulun ja sen lisäksi sairaanhoitolaitoksen. Mutta Jeesus kieltäytyi kohteliaasti kutsusta.

148:8.3 (1666.2) Osapuilleen samaan aikaan Betsaidan leiriin saapui muuan bagdadilainen transsiprofeetta nimeltään Kirmet. Tämä profeetaksi väitetty henkilö sai transsitilassa omalaatuisia näkyjä, ja jos hänen nukkumistaan häirittiin, hän näki mielikuvituksellisia unia. Leirillä hän aiheutti melkoista hämminkiä, ja Simon Selootti oli sitä mieltä, että tätä itsepetoksellista teeskentelijää tuli kohdella koko lailla karkeasti, mutta Jeesus puuttui asiaan ja antoi tälle muutamaksi päiväksi täyden toimintavapauden. Kaikki hänen julistustaan kuuntelevat havaitsivat kohta, ettei hänen opetuksensa valtakunnan evankeliumin perusteella arvioituna ollut tervettä. Eikä aikaakaan, kun hän palasi Bagdadiin ja vei mukanaan vain puolen

tusinaa tasapainotonta ja eksyilevää sielua. Mutta ennen kuin Jeesus ehti puhua bagdadilaisprofeetan puolesta, Daavid Sebedeus oli itse itsensä asettaneen toimikunnan avustamana vienyt Kirmetin järven selälle ja painettuaan hänet useaan kertaan veden alle kehottanut Kirmetiä lähtemään leiristä ja järjestämään ja rakentamaan oman leirinsä.

148:8.4 (1666.3) Samana päivänä Beth-Marion, muuan foinikialaisnainen, joutui sellaisen kiihkon valtaan, että hänen päänsä sekosi, ja kun hän oli ollut vähällä hukuttaa itsensä yrittäessään kävellä veden päällä, hänen ystävänsä toimittivat hänet pois leiristä.

148:8.5 (1666.4) Uusi jerusalemilaiskäännynnäinen, Abraham-fariseus, antoi koko maisen omaisuutensa apostolien kassaan, ja suureksi osaksi juuri tämän avustuksen turvin voitiin sata vastakoulutettua evankelistaa lähettää välittömästi matkaan. Andreas oli jo ilmoittanut leirin sulkemisesta, ja itse kukin teki valmisteluja joko lähteäkseen kotiinsa tai seuratakseen evankelistoja Galileaan.

9. Halvaantuneen parantaminen

148:9.1 (1666.5) Perjantai-iltapäivällä, lokakuun 1. päivänä, kun Jeesus piti viimeistä kokoustaan apostolien, evankelistojen ja hajaantuvan leirin muiden johtajien kanssa ja kun Jerusalemista tulleet kuusi fariseusta istuivat koolla olevien eturivissä Sebedeuksen kodin

tilavassa ja laajennetussa salissa, sattui yksi Jeesuksen koko maisen elämän oudoimmista ja ainutlaatuisimmista välikohtauksista. Tuona hetkenä Mestari piti juuri seisoaltaan puhetta tässä suuressa huoneessa, joka oli rakennettu niin laajaksi, että siellä sadekauden aikana olisi riittävästi tilaa juuri tämänkaltaisten kokousten pitämiseen. Koko talo oli valtavan väkijoukon piirittämä, ja ihmiset höristivät korviaan kuullakseen edes jonkin osan Jeesuksen puheesta.

148:9.2 (1666.6) Talon ollessa tungokseen asti täynnä ihmisiä ja joka puolelta halullisten kuuntelijoiden saartama tuotiin Kapernaumista muuan mies, jota halvaus oli jo kauan aikaa vaivannut, ja tuojina olivat hänen ystävänsä, jotka kantoivat häntä pienessä lepotuolissa. Tämä halvaantunut oli kuullut Jeesuksen olevan lähdössä Betsaidasta, ja koska hän oli keskustellut vastikään parannetun kivenhakkaaja Aaronin kanssa, hän päätti kannattaa itsensä Jeesuksen eteen, jossa hän voisi pyytää parantamista. Hänen ystävänsä koettivat sekä etu- että takaovesta päästä sisälle Sebedeuksen taloon, mutta tungos oli aivan liian suuri, jotta se olisi onnistunut. Mutta halvaantunut ei suostunut hyväksymään tappiota. Hän neuvoi ystäviään hankkimaan tikkaat, joita myöten he sitten nousivat sen huoneen katolle, jossa Jeesus puhui, ja kattotiilet irrotettuaan he rohkeasti laskivat sohvallaan makaavan sairaan miehen köysien varassa alas, kunnes kärsivä lepäsi lattialla suoraan Mestarin edessä. Kun Jeesus näki, mitä he olivat tehneet, hän keskeytti puheensa, ja hänen seurassaan huoneessa olevat ihmiset ihmettelivät ja ihastelivat sairaan miehen ja tämän ystävien

hellittämättömyyttä. Halvaantunut sanoi: ”Mestari, en tahtoisi häiritä opetustasi, mutta olen päättänyt, että minut parannetaan. En kuulu niihin, jotka saivat parannuksen ja heti unohtivat opetuksesi. Minä tahtoisin tulla parannetuksi, jotta voisin palvella taivaan valtakunnassa.” Vaikka oli niin, että tämä mies oli elämäänsä väärin viettämällä itse hankkinut vaivansa, silti Jeesus nähdessään hänen uskonsa, sanoi halvaantuneelle: ”Poikani, älä pelkää; syntisi ovat anteeksi annetut. Uskosi on sinut pelastava.”

148:9.3 (1667.1) Kun Jerusalemista tulleet fariseukset ja heidän seurassaan istuvat muut kirjanoppineet ja lainoppineet kuulivat äskeisen, Jeesuksen lausuman julistuksen, he sanoivat toisilleen: ”Kuinka tämä mies julkeaa puhua tuolla tavoin? Eikö hän ymmärrä, että moinen puhe on jumalanpilkkaa? Kuka muu kuin Jumala voi antaa synnin anteeksi?” Jeesus, joka hengessään tajusi, että he tuohon tapaan mielessään ja keskenään järkeilivät, puhui heille ja sanoi: ”Miksi te sydämessänne noin järkeilette? Keitä te olette istuaksenne minua tuomitsemassa? Mikä ero siinä on, sanonko minä tälle halvaantuneelle: Syntisi ovat anteeksi annetut, tai: Nouse, ota vuoteesi ja kävele? Mutta jotta te, jotka olette tätä kaikkea todistamassa, saisitte lopultakin tietää, että Ihmisen Pojalla on maan päällä valta ja voima antaa synnit anteeksi, sanon tälle vaivatulle miehelle: Nouse, ota vuoteesi ja mene omaan taloosi.” Ja kun Jeesus oli nämä sanat puhunut, halvaantunut nousi, ja sitä mukaa kun ihmiset väistyivät hänen tieltään, hän käveli heidän kaikkien editse ulos. Ja ne, jotka kaiken tämän näkivät, hämmästyivät. Pietari lähetti väkijoukon pois, samalla kun monet rukoilivat ja ylistivät Jumalaa ja

tunnustivat, etteivät olleet koskaan ennen nähneet näin kummallisia tapahtumia.

148:9.4 (1667.2) Ja jokseenkin tähän aikaan saapuivat sanhedrinin viestintuojat, jotka käskivät kuuden urkkijan palata Jerusalemiin. Tämän viestin kuullessaan he ryhtyivät omassa keskuudessaan vakavaan mielipiteiden vaihtoon. Ja kun he olivat päättäneet keskustelunsa, johtaja ja kaksi hänen toveriaan palasivat viestintuojien mukana Jerusalemiin, kun urkkijafariseuksista kolme sen sijaan tunnusti uskonsa Jeesukseen, ja he menivät heti järvelle, jossa Pietari kastoi heidät, ja apostolit hyväksyivät heidät joukkoonsa valtakunnan lapsina.

Luku 149

Toinen saarnamatka

149:0.1 (1668.1) TOINEN julkinen Galilean-saarnamatka alkoi sunnuntaina, lokakuun 3. päivänä vuonna 28 jKr., ja se jatkui lähes kolmen kuukauden ajan päättyen joulukuun 30. päivänä. Tässä hankkeessa olivat mukana Jeesus ja hänen kaksitoista apostoliaan, joita auttoivat hiljan palvelukseen otetuista 117 evankelistasta koostunut joukkokunta ja lukuisat muut asiasta kiinnostuneet henkilöt. Tällä matkalla heidän käyntikohteisiinsa kuuluivat Gadara, Ptolemais, Jaafia, Dabaritta, Megiddo, Jisreel, Skytopolis, Tarikea, Hippos, Gamala, Betsaida-Julias sekä monet muut kaupungit ja kylät.

149:0.2 (1668.2) Ennen tuona sunnuntaiaamuna tapahtunutta liikkeellelähtöä Andreas ja Pietari pyysivät Jeesusta antamaan lopulliset valtuutukset uusille evankelistoille, mutta Mestari ei siihen suostunut vaan sanoi, ettei ollut hänen asiansa toimittaa sellaista, minkä muutkin voisivat mainiosti suorittaa. Asian vaatiman harkinnan jälkeen päätettiin, että Jaakob Sebedeus toimittaisi

valtuuksien antamisen. Jaakobin esitettyä näkökohtansa Jeesus sanoi evankelistoille: ”Astukaa nyt taipaleellenne tekemään työtä, johon teidät on valtuutettu, ja sitten myöhemmin, kun olette osoittautuneet päteviksi ja uskollisiksi, haluan vihkiä teidät saarnaamaan valtakunnan evankeliumia.”

149:0.3 (1668.3) Tällä matkalla Jeesuksen mukana kulkivat vain Jaakob ja Johannes. Pietari ja muut apostolit ottivat kukin seuraansa kymmenkunta evankelistaa ja pitivät näihin läheistä yhteyttä heidän suorittaessaan julistus- ja opetustyötään. Heti kun uskovat olivat valmiit astumaan valtakuntaan, apostoleilla oli tapana toimittaa heidän kastamisensa. Näiden kolmen kuukauden aikana Jeesus ja hänen kaksi kumppaniaan matkustivat laajalti, ja usein he kävivät saman päivän kuluessa kahdessakin kaupungissa tekemässä huomioita evankelistojen työskentelystä ja rohkaisemassa heitä heidän ponnistuksissaan valtakunnan perustamiseksi. Koko tämä toinen saarnamatka oli ensisijaisesti toimenpide, jolla tarjottiin käytännön kokemusta tälle 117 vasta koulitun evankelistan joukkokunnalle.

149:0.4 (1668.4) Koko tämän jakson ajan, ja vielä sen jälkeenkin, aina siihen saakka, kunnes Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät viimeistä kertaa Jerusalemiin, Daavid Sebedeus piti Betsaidassa sijaitsevassa isänsä talossa valtakunnan työtä varten pystytettyä vakinaista päämajaa. Tämä oli Jeesuksen maan päällä suorittaman työn selvittelytoimisto sekä sen lähettipalvelun vaihtoasema, jota Daavid ylläpiti Palestiinan eri osissa ja sen naapurialueilla toimivien työntekijöiden välillä. Hän teki tämän kaiken omasta aloitteestaan

mutta Andreaksen suostumuksella. Daavidin palveluksessa oli neljästäkymmenestä viiteenkymmeneen viestinviejää, jotka toimivat tässä nopeasti laajenevassa ja kasvavassa, valtakunnan toimintaan liittyvässä tiedusteluosastossa. Tätä työtä tehdessään hän hankki elantonsa osaksi sillä, että hän käytti jonkin verran aikaansa entisen kalastajanammattinsa harjoittamiseen.

1. Jeesuksen laajalle kiirinyt maine

149:1.1 (1668.5) Betsaidan leirin purkamisen ajankohtaan mennessä Jeesuksen maine, eritoten parantajana, oli levinnyt Palestiinan kaikkiin osiin sekä kaikkialle Syyriaan ja ympäröiviin maihin. Vielä viikkokausia heidän Betsaidasta-lähtönsä jälkeen sinne saapui yhä sairaita, ja kun nämä eivät löytäneet Mestaria mutta saivat Daavidilta tietää hänen olinpaikkansa, he useinkin lähtivät etsimään häntä. Käsillä olevan matkan aikana Jeesus ei tarkoituksellisesti suorittanut yhtäkään niin kutsuttua parantamisihmettä. Sen väkevän uskon sisältämän uudistavan voiman ansiosta, joka pakotti heidät etsimään tervehtymistä, kymmenet vaivatut saivat kuitenkin takaisin terveytensä ja onnellisuutensa.

149:1.2 (1669.1) Tämän lähetysmatkan aikoihin outoja ja selittämättömiä paranemistapauksia alkoi ilmetä toinen toisensa perään, ja tätä jatkui Jeesuksen maan päällä viettämän elämän loppuun saakka. Toista sataa miestä, naista ja lasta Juudeasta, Idumeasta, Galileasta, Syyriasta, Tyyroksesta ja Siidonista sekä jordanintakaisilta alueilta

pääsi tämän kolmikuisen matkan kuluessa hyötymään tästä Jeesuksen tiedostamattaan suorittamasta parantamisesta, ja kotiin palatessaan he lisäsivät Jeesuksen mainetta entisestään. Ja he tekivät näin siitä huolimatta, että joka kerta, kun Jeesus huomasi tällaisen spontaanin paranemisen tapahtuneeksi, hänellä oli tapana antaa parantuneelle suoranaisen velvoitteen olla ”kertomatta siitä kenellekään”.

149:1.3 (1669.2) Meille ei koskaan paljastettu, mitä näissä spontaaneissa tai tiedostamattomissa paranemistapauksissa tarkkaan ottaen tapahtui. Mestari ei koskaan selittänyt apostoleilleen näiden paranemisten toteutumisesta muuta kuin sen, että hän useassa yhteydessä vain totesi: ”Tunnen, että minusta on virrannut voimaa.” Eräässä tilanteessa, jolloin sairas lapsi oli koskettanut häntä, hän lausui: ”Tunnen, että minusta on virrannut elämää.”

149:1.4 (1669.3) Koska Mestari ei suoranaisesti lausunut sanaakaan siitä, mikä näiden spontaanien paranemistapausten luonne oli, olisi meidän taholtamme julkeaa ryhtyä selittelemään, miten ne saatiin aikaan, mutta meillä on lupa esittää oma mielipiteemme kaikista tällaisista paranemisilmiöistä. Uskomme, että monet näistä ihmeiltä näyttäneistä paranemisista, sellaisina kuin ne Jeesuksen maisen toiminnan kuluessa tapahtuivat, olivat seurauksena seuraavien kolmen väkevän, voimallisen ja toisiinsa liittyvän tekijän yhteensattumisesta:

149:1.5 (1669.4) 1. Sinnikkäästi parannusta tavoitelleen ihmisen sydämessä vaikutti vahva, hallitseva ja elävä usko yhdessä sen seikan kanssa, että tällaista paranemista toivottiin paremminkin sen tuottamien hengellisten siunausten kuin pelkästään fyysisen kunnon palautumisen vuoksi.

149:1.6 (1669.5) 2. Se, että mainitunlaisen inhimillisen uskon rinnalla vaikutti Jumalan ruumiillistuneen ja armeliaisuuden hallitseman Luoja-Pojan syvä myötätunto ja sääli, Luoja-Pojan, jolla persoonassaan oli tosiasiallisesti lähes rajattomat ja ajattomat, luovat parantamisen kyvyt ja oikeudet.

149:1.7 (1669.6) 3. Luodun olennon uskon ja Luojan elämän ohella huomioon olisi otettava myös se, että tämä Jumala-ihminen oli Isän tahdon personoitu ilmentymä. Jos Isä ei toisin tahtonut, niin silloin kun inhimillinen tarve ja sen tyydyttävä jumalallinen voima sattuivat kosketuksiin, näistä kahdesta tuli yksi, ja paraneminen tapahtui ihmis-Jeesuksen sitä tietämättä, mutta hänen jumalallinen olemuksensa tiedosti sen välittömästi. Monenkin tällaisen paranemistapauksen selitys täytyy siis löytää siitä suuresta laista, joka on jo kauan ollut tiedossamme ja joka kuuluu: Mitä Luoja-Poika haluaa ja iankaikkinen Isä tahtoo, se ON.

149:1.8 (1669.7) Niinpä käsityksemme siis on se, että kun Jeesus oli henkilökohtaisesti läsnä, syvän inhimillisen uskon tietyt muodot kirjaimellisesti ja totisesti *pakottivat* esille tiettyjen luovien voimien ja universumipersoonallisuuksien aikaansaaman paranemisilmiön,

voimien ja persoonallisuuksien, jotka tuolloin olivat sangen läheisessä yhteydessä Ihmisen Poikaan. Voimme näin muodoin viedä kirjoihin sen tosiasian, että Jeesus tavan takaa salli ihmisten hänen läsnä ollessaan omalla väkevällä henkilökohtaisella uskollaan parantaa itse itsensä.

149:1.9 (1670.1) Monet muut etsivät parannusta täysin itsekkäin tarkoituksin. Muuankin rikas tyyrolaisleski tuli seuralaisineen hakemaan parannusta vaivoihinsa, joita oli paljon. Ja kulkiessaan Jeesuksen perässä pitkin ja poikin Galileaa hän tarjosi tarjoamasta päästyään aina vain enemmän rahaa, ikään kuin Jumalan voima olisi jotakin, joka on eniten tarjoavan ostettavissa. Mutta hän ei koskaan osoittanut merkkiäkään kiinnostuksesta valtakunnan evankeliumia kohtaan, vaan hänen ainoana tavoitteenaan oli fyysisten vaivojensa lääkitseminen.

2. Kansan suhtautuminen

149:2.1 (1670.2) Jeesus ymmärsi ihmisten ajatusmaailman. Hän tiesi, mitä ihmissydämeen kätkeytyi, ja jos hänen opetuksensa olisi jätetty sellaisiksi kuin hän ne esitti, jolloin niiden ainoana kommentaarina olisi hänen maisen elämänsä tarjoama henkeytetty tulkinta, kaikki tämän maailman kansakunnat ja uskontokunnat olisivat viivyttelemättä omaksuneet valtakunnan evankeliumin. Jeesuksen ensimmäisten seuraajien hyvää tarkoittaneet ponnistelut hänen opetustensa uudelleenesittämiseksi siinä mielessä, että niistä tehtiin

tietyille kansakunnille, roduille ja uskontokunnille entistäkin hyväksyttävämpiä, johti vain siihen, että he tulivat tehneeksi niistä kaikkien muiden kansakuntien, rotujen ja uskontojen kannalta sitäkin vähemmän hyväksyttäviä.

149:2.2 (1670.3) Koettaessaan saada tietyt oman aikansa ryhmät suhtautumaan suopeasti Jeesuksen opetuksiin apostoli Paavali kirjoitti monia ohje- ja kehotuskirjeitä. Muut Jeesuksen evankeliumin opettajat tekivät samoin, mutta kukaan heistä ei tullut ajatelleeksi, että jotkin näistä kirjoituksista myöhemmin koottaisiin yhteen sellaisten ihmisten toimesta, jotka toisivat ne julkisuuteen Jeesuksen opetusten ruumiillistumana. Ja näin ollen niin kutsuttu kristinusko, vaikka siihen sisältyy Mestarin evankeliumia enemmän kuin mihinkään muuhun uskontoon, sisältää myös paljon sellaista, jota Jeesus ei opettanut. Sen lisäksi, että alkuaikojen kristinuskoon sisällytettiin monia persialaisista mysteerioista peräisin olevia opetuksia ja paljon kreikkalaista filosofiaa, tehtiin kaksi suurta virhettä:

149:2.3 (1670.4) 1. Pyrkimys yhdistää evankeliumiopetus suoraan juutalaiseen teologiaan, mistä ovat osoituksena kristilliset opinkappaleet sovituksesta – oppi siitä, että Jeesus oli se uhrattu Poika, joka tyydyttäisi Isän ankaran oikeuskäsityksen ja tyynnyttäisi jumalallisen vihan. Näiden opetusten lähtökohtana oli kiitoksen ansaitseva yritys tehdä valtakunnan evankeliumista epäuskoisten juutalaisten kannalta hyväksyttävämpi. Vaikka nämä ponnistukset epäonnistuivat siltä osin kuin tarkoituksena oli voittaa juutalaiset evankeliumin puolelle, ne onnistuivat hämmentämään ja

vieraannuttamaan monia rehellisiä sieluja kaikkien myöhempien sukupolvien keskuudessa.

149:2.4 (1670.5) 2. Mestarin ensimmäisten seuraajien toinen suuri kömmähdys, virhe, johon kaikki myöhemmät sukupolvet ovat itsepintaisesti tarrautuneet, oli se, että kristinoppi organisoitiin niin kokonaan Jeesuksen *persoonan* ympärille. Tämä kristinuskon teologiassa esiintyvä Jeesuksen persoonallisuuden ylenmääräinen korostaminen on johtanut hänen opetustensa hämärtymiseen, ja kaikki tämä on tehnyt entistäkin vaikeammaksi juutalaisten, muhamettilaisten, hindujen ja muiden itämaisten uskonnonharjoittajien hyväksyä Jeesuksen opetuksia. Emme haluaisi vähätellä Jeesuksen persoonalle kuuluvaa sijaa uskonnossa, joka toki kantakoon hänen nimeään, mutta emme soisi, että sille osoitettu huomio silti peittää varjoonsa hänen henkeytetyn elämänsä tahi syrjäyttää hänen pelastavan sanomansa: Jumalan isyyden ja ihmisen veljeyden.

149:2.5 (1670.6) Jeesuksen uskonnon opettajien tulisi lähestyä muita uskontoja tunnustamalla totuudet, jotka ovat yhteisiä (ja joista monet ovat suoraan tai epäsuorasti peräisin Jeesuksen sanomasta), ja jättää eroavuuksien korostaminen vähemmälle.

149:2.6 (1671.1) Vaikka Jeesuksen kuuluisuus tuona nimenomaisena ajankohtana oli pääasiassa hänen parantajanmaineensa varassa, se ei silti tarkoita sitä, että tilanne jatkui tällaisena. Ajan myötä hänen puoleensa käännyttiin yhä useammin hengellisen avun saamiseksi.

Mutta tavalliseen kansaan vetosivat kaikkein selkeimmin ja välittömimmin juuri fyysiset tervehtymiset. Jeesuksen puoleen kääntyivät yhä useammin henkilöt, jotka olivat orjuuttavien moraalikäsitysten ja mentaalisten ahdistusten uhreja, ja jokaiselle heistä hän opetti, mikä tie vie vapahdukseen. Isät pyysivät hänen neuvojaan siitä, miten heidän tulisi ohjata poikiaan, ja äidit tulivat saadakseen apua tyttäriensä opastamiseen. Jotka kyyhöttivät pimeydessä, tulivat hänen tykönsä, ja hän paljasti heille elämän valon. Hän ei koskaan sulkenut korvaansa ihmiskunnan murheilta, ja aina hän auttoi niitä, jotka pyysivät hänen huolenpitoaan.

149:2.7 (1671.2) Itse Luojan ollessa maan päällä kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistuneena oli väistämätöntä, että sattuisi joitakin epätavallisia ilmiöitä. Mutta teidän ei pitäisi milloinkaan lähestyä Jeesusta näiden niin kutsuttujen ihmeiden kautta. Oppikaa lähestymään ihmettä Jeesuksen kautta, mutta älkää tehkö sitä virhettä, että lähestytte Jeesusta ihmeen kautta. Ja tämä neuvo on oikeutettu siitäkin huolimatta, että Jeesus Nasaretilainen on ainoa uskonnon perustaja, joka on suorittanut aineellisuuden ylittäviä tekoja maan päällä.

149:2.8 (1671.3) Mikaelin maan päällä suorittaman lähetystehtävän hämmästyttävin ja vallankumouksellisin piirre oli hänen suhtautumisensa naisiin. Aikana ja sellaisen sukupolven keskuudessa, jonka mielestä miehen ei julkisella paikalla sopinut tervehtiä edes omaa vaimoaan, Jeesus rohkeni kolmannen Galilean-matkansa yhteydessä ottaa naisia mukaan evankeliumin opettajiksi.

Ja näin menetellessään hän osoitti äärimmäistä rohkeutta, olihan sellainen vastoin rabbien opetusta, joka julisti, että oli ”parempi vaikka polttaa lain sanat kuin antaa niitä naisten käsiin.”

149:2.9 (1671.4) Yhden sukupolven aikana Jeesus nosti naiset aikakausia jatkuneesta epäkunnioittavasta unohduksesta ja orjamaisesta raadannasta. Ja yksi häpeätahra uskonnossa, jolla oli otsaa ottaa Jeesuksen nimi, on juuri sillä kohdin, miten se sittemmin suhtautui naisiin, eli siltä puuttunut moraalinen rohkeus seurata tätä jaloa esimerkkiä.

149:2.10 (1671.5) Kun Jeesus liikkui ihmisten parissa, nämä panivat merkille, että hän oli kokonaan vapaa tuolloisista taikauskoisista käsityksistä. Hän oli vapaa uskonnollisista ennakkoluuloista; hän ei ollut milloinkaan suvaitsematon. Hänen sydämessään ei ollut mitään, mikä olisi edes muistuttanut sosiaalista vastakkainasettelua. Noudattaessaan sitä, mikä hänen isiensä uskonnossa oli hyvää, hän ei kuitenkaan epäröinyt olla välittämättä niistä ihmistekoisista perinteistä, jotka edustivat taikauskoa ja kahlehtimista. Hänellä oli rohkeutta opettaa, etteivät luonnonkatastrofit, ajallisuuteen kuuluvat onnettomuudet ja muut tuhoisat tapahtumat ole jumalallisista tuomioista johtuvia vitsauksia tai Kaitselmuksen lähettämiä salaperäisiä koettelemuksia. Hän tuomitsi orjamaisen antautumisen tarkoituksettomiin seremonioihin ja paljasti aineellisia etuja tavoittelevan uskonharjoituksen mielettömyyden. Rohkeasti hän julisti ihmisen hengellistä vapautta ja uskalsi opettaa, että lihalliset kuolevaiset tosiaan ja totuudellisesti ovat elävän Jumalan poikia.

149:2.11 (1671.6) Jeesus astui esi-isiensä kaikkien opetusten yläpuolelle, kun hän aidon uskonnon tunnusmerkiksi rohkeasti asetti puhtaiden käsien sijalle puhtaan sydämen. Hän asetti todellisuuden perinnäisyyden sijalle ja lakaisi sivuun kaikki turhamaisuudesta ja tekopyhyydestä johtuvat mahtailut. Ja kuitenkaan tämä peloton Jumalan mies ei antanut vapaata valtaa repivälle arvostelemiselle eikä tuonut julki äärimmäistä halveksuntaa oman aikansa uskonnollisia, sosiaalisia, taloudellisia ja poliittisia menettelytapoja kohtaan. Hän ei ollut sotaisa revolutionisti. Hän oli edistyksellinen evolutionisti. Hän ryhtyi hävittämään sitä, mikä *oli*, vasta kun hän samalla tarjosi kanssaihmisilleen jotakin verrattomampaa, jotakin, minkä *pitäisi olla*.

149:2.12 (1672.1) Jeesuksen seuraajat olivat hänelle kuuliaisia hänen tarvitsematta sitä vaatia. Häneltä henkilökohtaisen kutsun saaneista miehistä vain kolme kieltäytyi kutsusta tulla hänen opetuslapsekseen. Hän käytti ihmisiin nähden erikoista vetovoimaa, mutta hän ei ollut määräilevä. Hän herätti luottamusta, eikä kukaan koskaan pannut pahakseen, että sai häneltä käskyn. Opetuslapsiinsa nähden hän otti itselleen ehdottoman määräysvallan, mutta kukaan ei koskaan esittänyt sen johdosta vastalausetta. Hän salli seuraajiensa kutsua häntä Mestariksi.

149:2.13 (1672.2) Kaikki, jotka tapasivat Mestarin, ihailivat häntä, paitsi ne, joilla oli syvään juurtuneita uskonnollisia ennakkoluuloja tai jotka olivat havaitsevinaan hänen opetuksissaan poliittisia vaaratekijöitä. Ihmiset hämmästelivät hänen opetuksensa

omintakeisuutta ja arvovaltaisuutta. He ihailivat kärsivällisyyttä, jolla hän suhtautui takapajuisiin ja kiusallisiin kyselijöihin. Hän valoi toivoa ja luottamusta kaikkien niiden sydämeen, jotka tulivat hänen hoivansa kohteeksi. Häntä pelkäsivät vain ne, jotka eivät olleet häntä tavanneet, ja häntä vihasivat vain ne, jotka pitivät häntä sen totuuden esitaistelijana, jonka oli määrä kukistaa pahuus ja erhe, se pahuus ja se erhe, jonka he olivat päättäneet mihin hintaan hyvänsä pitää sydämessään.

149:2.14 (1672.3) Hänellä oli vahva ja oudosti kiehtova vaikutus sekä ystäviin että vihamiehiin. Kansanjoukot saattoivat kulkea viikosta viikkoon hänen jäljessään vain saadakseen kuulla hänen armollisia sanojaan ja nähdäkseen, miten yksinkertaisesti hän eli. Hartaat miehet ja naiset rakastivat Jeesusta miltei yli-inhimillistä kiintymystä osoittaen. Ja mitä paremmin he hänet tunsivat, sitä enemmän he häntä rakastivat. Ja tämä kaikki pitää yhä paikkansa; niin tänä päivänä kuin kaikkina tulevinakin aikoina on niin, että mitä enemmän ihminen tulee tuntemaan tätä Jumala-ihmistä, sitä enemmän hän on rakastava häntä ja kulkeva hänen jäljessään.

3. Uskonnollisten johtajien vihamielisyys

149:3.1 (1672.4) Vaikka tavalliset ihmiset ottivat Jeesuksen ja hänen opetuksensa suopeasti vastaan, Jerusalemin uskonnollisten johtajien hätäännys ja vihamielisyys vain voimistuivat. Fariseukset olivat laatineet systemaattisen ja dogmaattisen teologian. Jeesus oli

opettaja, joka opetti sen mukaan, mitä aineksia tilaisuus tarjosi; hän ei ollut systemaattinen opettaja. Jeesus ei opettanut niinkään lakikirjasta vaan elämästä, hän opetti vertauksin. (Ja kun hän käytti vertausta sanomansa valaisuksi, hänen tarkoituksenaan oli tässä mielessä käyttää hyväksi vain *yhtä* tarinan piirrettä. Jeesuksen opetuksista on mahdollista kehitellä moniakin vääriä ajatuksia siten, että hänen vertauksistaan pyritään tekemään allegorioita).

149:3.2 (1672.5) Jerusalemin uskonnolliset johtajat alkoivat olla jotakuinkin suunniltaan, mihin olivat syynä nuoren Abrahamin hiljattainen kääntymys ja niiden Pietarin kastamien kolmen urkkijan luopumus, jotka olivat nyt evankelistojen mukana tällä toisella Galilean-saarnamatkalla. Pelko ja ennakkoluulo sokeuttivat juutalaisjohtajia yhä pahemmin, samalla kun heidän sydämensä paatui siitä, että he kerran toisensa jälkeen torjuivat valtakunnan evankeliumin kutsuvat totuudet. Kun ihmiset torjuvat sisimmässään olevaan henkeen kohdistuvan kutsun, heidän asenteensa muuttamiseksi ei ole paljonkaan tehtävissä.

149:3.3 (1672.6) Evankelistat ensi kerran Betsaidan leirissä tavatessaan Jeesus sanoi heille pitämänsä puheen lopuksi: ”Teidän tulisi muistaa, että ruumiinsa ja mielensä osalta – emotionaalisesti – ihmiset reagoivat kukin omalla tavallaan. Ihmisissä on *yhdenmukaista* vain heissä oleva henki. Vaikka jumalallisten henkien välillä kokemuksen luonteen ja laajuuden osalta saattaakin olla vähäisiä eroja, ne reagoivat silti yhdenmukaisesti kaikkiin hengellisiin vetoamisiin. Vain tämän hengen kautta ja siihen vetoamalla ihmiskunta voi koskaan päästä yhtenäisyyteen ja

veljeyteen.” Mutta monet juutalaisten johtajat olivat sulkeneet sydämensä ovet evankeliumin hengelliseltä kutsulta. Tästä päivästä alkaen heidän juonittelunsa ja vehkeilynsä Mestarin turmioksi jatkuivat taukoamatta. He olivat vakuuttuneita siitä, että Jeesus oli pidätettävä, tuomittava ja teloitettava uskonnollisena lainrikkojana, juutalaisten pyhän lain keskeisimpien opetusten häpäisijänä.

4. Saarnamatkan edistyminen

149:4.1 (1673.1) Tällä saarnamatkalla Jeesuksen julkinen toiminta oli vähäistä, mutta hän johti monta uskoville järjestettyä iltatilaisuutta useimmissa niistä kaupungeista ja kylistä, joissa hän sattui Jaakobin ja Johanneksen kanssa oleskelemaan. Eräässä tällaisessa iltaistunnossa muuan nuoremmista evankelistoista osoitti Jeesukselle kysymyksen, joka koski suuttumusta, ja vastatessaan kysymykseen Mestari sanoi paljon muun ohessa:

149:4.2 (1673.2) ”Suuttumus on aineellisen tason ilmentymä, joka yleisesti ottaen kertoo siitä, missä määrin hengellinen olemus on epäonnistunut yhteen kytkeytyvien älyllisen ja fyysisen olemuksen hallintaansaamisessa. Kiukku osoittaa suvaitsevan veljellisen rakkauden puutteesi samoin kuin itsekunnioituksen ja itsehillinnän puutteesi. Kiukku kuluttaa terveyttä, tylsistyttää mielen ja rampauttaa ihmissielun henkiopettajan. Ettekö ole lukeneet kirjoituksista, että ’mielettömän tappaa viha’ ja että ihminen

’raivossansa raatelee itsensä’? Ettekö lukeneet, että ’pitkämielisellä on paljon ymmärrystä’, kun taas ’pikavihaisen osa on hulluus’? Te kaikki tiedätte, että ’leppeä vastaus taltuttaa kiukun’, ja että ’loukkaava sana nostaa vihan’. ’Hienotunteisuus torjuu kiukun’, kun taas ’kuin kaupunki, varustukset hajalla, muuria vailla, on mies, joka ei mieltänsä hillitse.’ ’Kiukku on julma, viha on niin kuin tulva.’ ’Pitkävihaiset nostattavat riidan, ja kiukkuiset tulevat rikkoneeksi paljon.’ ’Älä ole kiivas hengessä, sillä viha majautuu tyhmäin poveen.’” Ennen kuin Jeesus päätti puheensa, hän sanoi vielä: ”Olkoot sydämenne niin rakkauden vallassa, ettei henkiopastajallanne ole suuriakaan vaikeuksia vapahtaa teitä taipumuksestanne päästää valloilleen sellaisia eläimellisiä vihanpurkauksia, jotka ovat yhteensopimattomia Jumalan pojan asemanne kanssa.”

149:4.3 (1673.3) Tässä samassa tilaisuudessa Mestari puhui tälle ryhmälle myös tasapainoisen luonteen omaamisen toivottavuudesta. Hän myönsi, että useimpien ihmisten on välttämätöntä omistautua jonkin ammatin taitamiseen, mutta hän piti valitettavana kaikkinaista suuntautumista liialliseen erikoistumiseen, taipumusta ahdasmielisyyteen ja rajoittuneisuuteen elämässä harjoitettavien toimintojen alalla. Hän kehotti kiinnittämään huomiota siihen, että oli hyve mikä hyvänsä, siitä saattaa tulla pahe, jos siinä mennään äärimmäisyyksiin. Jeesus saarnasi aina kohtuullisuutta ja opetti mielekkyyttä – elämänongelmien suhteellisuudentajuista sovittelua. Hän tähdensi, että liiallinen myötätunto ja sääli voivat rappeutua vakavaksi emotionaaliseksi epätasapainoksi, ja että innostus saattaa

johtaa fanaattisuuteen. Hän kertoi eräästä heidän entisestä työtoveristaan, jonka mielikuvitus oli eksyttänyt hänet haihatteleviin ja epäkäytännöllisiin puuhasteluihin. Samalla hän varoitti heitä ylivarovaiseen keskinkertaisuuteen sisältyvän yksitotisuuden vaaroista.

149:4.4 (1673.4) Sen jälkeen Jeesus käsitteli rohkeuteen ja uskoon sisältyviä vaaroja, sitä, miten nämä toisinaan johtavat ajattelemattomia sieluja yltiöpäisyyteen ja ylimielisyyteen. Hän osoitti myös, miten varovaisuus ja hienotunteisuus liian pitkälle vietyinä johtavat pelkuruuteen ja epäonnistumiseen. Hän kehotti kuulijoitaan pyrkimään omaperäisyyteen, samalla kun he kaihtaisivat kaikenlaista mieltymystä eriskummallisuuteen. Hän puhui sellaisen myötätuntoisuuden puolesta, josta puuttuu sentimentaalisuus, sellaisen hurskauden puolesta, joka on vapaa tekopyhyydestä. Hän opetti kunnioitusta, josta puuttuvat pelko ja taikausko.

149:4.5 (1674.1) Jeesuksen kumppaneihin ei niinkään vaikuttanut se, mitä hän tasapainoisesta luonteesta opetti, kuin se, että hänen oma elämänsä oli hänen opetuksensa varsin puhutteleva havainnollistus. Hän eli paineen ja myrskyn keskellä, mutta hän ei koskaan horjunut. Hänen vihamiehensä virittivät hänelle alituiseen ansoja, mutta he eivät koskaan saaneet häntä satimeen. Viisaat ja oppineet koettivat häntä kampittaa, mutta hän ei langennut. Väittelyssä he yrittivät saada hänet sotkeutumaan sanoihinsa, mutta hänen vastauksensa olivat aina valaisevia, kunnioitusta herättäviä ja vastaansanomattomia. Kun hänen esityksiään lukemattomia

kysymyksiä esittämällä keskeyteltiin, hänen vastauksensa olivat aina merkityksellisiä ja tyhjentäviä. Hän ei milloinkaan turvautunut halpamaiseen taktiikkaan vastatessaan vihamiestensä jatkuvaan painostukseen. Nämä sen sijaan eivät hänen kimppuunsa käydessään kainostelleet kaikenkarvaisten petollisten, vilpillisten ja väärämielisten keinojen käyttämistä.

149:4.6 (1674.2) Vaikka onkin totta, että monien miesten ja naisten täytyy ahkeroiden antautua jonkin tietyn ammatin harjoittamiseen elantonsa ansaitakseen, on samalla mitä suurimmassa määrin toivottavaa, että ihmiset viljelisivät hyvin laaja-alaista kulttuurista perehtymistä elämään, sellaisena kuin sitä tässä maailmassa eletään. Todella sivistyneet ihmiset eivät tyydy jäämään tietämättömiksi siitä, miten heidän kanssaihmisensä elävät ja toimivat.

5. Oppitunti tyytyväisyydestä

149:5.1 (1674.3) Jeesuksen käydessä tervehtimässä Simon Selootin valvonnassa työskentelevää evankelistaryhmää sattui, että Simon kysyi Mestarilta heidän iltakokouksensa kuluessa: ”Miksi jotkut ihmiset ovat niin paljon muita onnellisempia ja tyytyväisempiä? Liittyykö tyytyväisyys jotenkin uskonnolliseen kokemukseen?” Paljon muun ohessa Jeesus vastasi Simonin kysymykseen seuraavaa:

149:5.2 (1674.4) ”Simon, jotkut ihmiset ovat luonnostaan onnellisempia kuin toiset. Paljon, hyvin paljon, riippuu ihmisen halukkuudesta olla

sisimmässään elävän Isän hengen ohjauksessa ja opastuksessa. Etkö ole lukenut kirjoituksista viisaan sanoja: ’Ihmisen henki on Herran lamppu, joka tutkistelee sydämen kammiot kaikki’? Ja myös, että tällaiset hengen johdatuksessa olevat kuolevaiset sanovat: ’Arpa lankesi minulle ihanasta maasta, ja kaunis on minun perintöosani.’ ’Vanhurskaan vähä vara on parempi kuin monen jumalattoman tavarain paljous’, sillä ’itsestään löytää tyydytyksen hyvä mies.’ ’Iloinen sydän kaunistaa kasvot ja on yhtämittaista juhlaa. Parempi vähä Herran pelossa kuin paljot varat levottomuudessa. Parempi yrttiruoka rakkaudessa kuin syöttöhärkä vihassa. Parempi vähä vanhurskaudessa kuin suuret voitot vääryydessä.’ ’Terveydeksi on iloinen sydän, kuin konsanaan lääke.’ ’Parempi on pivollinen levollisuuden kera kuin kahmalollinen murheen ja hengenkiusan kanssa.’

149:5.3 (1674.5) ”Ihmisen tuntema murhe on suurimmaltaan peräisin siitä, että hän pettyy pyrkimyksissään ja että hänen ylpeytensä kärsii kolauksia. Vaikka ihmisten velvollisuutena itseään kohtaan onkin, että he ottavat maan päällä viettämästään elämästä irti parhaan mahdollisen, heidän tulisi vilpittömästi tällä tavoin parhaansa annettuaan tyytyä riemullisesti osaansa ja omaan kekseliäisyyteensä turvautuen käyttää parhaalla mahdollisella tavalla hyväkseen, minkä ovat haltuunsa saaneet. Ihmisen oma luonnontilainen sydän on aivan liian usein se pelon kostuttama kasvualusta, josta ihmisen vaikeudet versovat. ’Jumalattomat pakenevat, vaikka ei kenkään aja takaa.’ ’Jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä ja

jonka aallot nostattavat pinnalle muraa ja mutaa; jumalattomille ei ole rauhaa, sanoo Jumala.’

149:5.4 (1674.6) ”Älä siis tavoittele valheellista rauhaa ja ohimenevää iloa, vaan mieluumminkin uskon luomaa varmuutta ja Jumalan pojan aseman antamia takeita, sillä niiden hedelmiä ovat levollisuus, tyytyväisyys ja ylivertainen ilo hengessä.”

149:5.5 (1675.1) On tuskin oikein sanoa, että Jeesus piti tätä maailmaa ”kyynelten laaksona”. Hänen mielestään se mieluumminkin on Paratiisiin nousevien ikuisten ja kuolemattomien henkien synnyinsfääri, ”laakso, jossa sielu tehdään”.

6. ”Herran pelko”

149:6.1 (1675.2) Gamalassa sattui, että Filippus ehtookokouksen kuluessa sanoi Jeesukselle: ”Mestari, mistä johtuu, että kirjoitukset neuvovat meitä ’pelkäämään Herraa’, kun sinä puolestasi tahtoisit, että suhtautuisimme taivaassa olevaan Isään pelkoa tuntematta? Millä keinoin meidän tulisi saattaa sopusointuun nämä opetukset?” Ja Jeesus vastasi Filippukselle sanoen:

149:6.2 (1675.3) ”Lapseni, minua ei ihmetytä, että esitätte tällaisia kysymyksiä. Alussa oli niin, että ihminen kykeni oppimaan kunnioitusta vain pelon kautta. Mutta minä olen tullut tuodakseni esiin Isän rakkauden, jotta teihin tulisi halu palvoa Iankaikkista tuntiessanne vetoa sellaiseen, että pojan kiintymystä osoittaen

tunnustatte Isän rakastavan teitä syvästi ja täydellisesti ja haluatte vastata tähän rakkauteen. Tahtoisin vapauttaa teidät siitä vankeudesta, että te orjamaisen pelon kautta pakottaudutte kiivaan ja kiukkuisen Kuningas-Jumalan näännyttävään palvelemiseen. Tahtoisin antaa teille sellaista opetusta Jumalan ja ihmisen välillä vallitsevasta Isän ja pojan keskinäissuhteesta, että riemumielellä johdattuisitte mainitsemaani rakastavan, oikeudenmukaisen ja armeliaan Isä-Jumalan ylevään ja ylimaalliseen, auliiseen palvontaan.

149:6.3 (1675.4) ”Ilmaisulla ’Herran pelko’ on aikojen saatossa ollut eri merkityksiä, niin että alussa olivat pelko, ahdistus ja kammo ja lopuksi pelonsekainen kunnioitus ja pyhittävä kunnioitus. Ja nyt haluaisin pyhittävästä kunnioituksesta lähtemällä johdattaa teidät ensin tuntemisen ja tajuamisen kautta arvostamiseen ja lopuksi *rakastamiseen*. Kun ihminen tunnustaa vain Jumalan teot, se johdattaa hänet pelkäämään Korkeinta, mutta kun ihminen alkaa ymmärtää ja kokea, mitä ovat elävän Jumalan persoonallisuus ja luonne, se johdattaa hänet tällaisen hyvän ja täydellisen, universaalisen ja ikuisen Isän yhä syvempään rakastamiseen. Ja juuri tämä ihmisen suhtautumisen muuttaminen Jumalaa kohtaan on selitys siihen, miksi Ihmisen Poika on maan päällä.

149:6.4 (1675.5) ”Järkevät lapset eivät pelkää isäänsä saadakseen hyviä lahjoja hänen kädestään, vaan siksi, että nämä suuresti rakastetut lapset jo yltäkyllin niitä hyvyyksiä saatuaan, jotka isän poikiaan ja tyttäriään kohtaan tuntema kiintymys panee hänet heille lahjoittamaan, johdattuvat rakastamaan isäänsä sillä, että he

osoittavat vastavuoroisesti arvostavansa ja pitävänsä kalliina tällaista ylenmääräistä anteliaisuutta. Jumalan hyvyys johdattaa katumukseen, Jumalan anteliaisuus johdattaa palvelemiseen, Jumalan armeliaisuus johdattaa pelastukseen, kun sen sijaan Jumalan rakkaus johdattaa älyperäiseen ja avosydämiseen palvomiseen.

149:6.5 (1675.6) ”Esivanhempanne pelkäsivät Jumalaa siksi, että hän oli mahtava ja salaperäinen. Te tahdotte jumaloida häntä siksi, että hän on rakkaudessa suurenmoinen, armossa ylenpalttinen ja totuudessa ylivertainen. Jumalan voima synnyttää ihmissydämessä pelkoa, mutta hänen persoonallisuutensa jalous ja vanhurskaus saavat aikaan kunnioitusta, rakkautta ja aulista palvontaa. Kuuliainen ja rakastava poika ei pelkää tai kammoa edes mahtavaa ja ylevää isää. Olen tullut tähän maailmaan pannakseni pelon tilalle rakkauden, murheen paikalle ilon, kammon sijalle luottamuksen, orjamaisen sitoutuneisuuden ja merkityksettömien seremonioiden tilalle rakastavan palvelemisen ja arvostavan palvomisen. Pimeydessä kyyhöttävien osalta pitää kuitenkin edelleenkin paikkansa, että ’Herran pelko on viisauden alku’. Mutta sitten kun valo loistaa kirkkaammin, Jumalan pojat tuntevat tarvetta Infiniittisen ylistämiseen paremminkin sen vuoksi, mitä hän *on*, kuin tarvetta pelätä häntä sen vuoksi, mitä hän *tekee*.

149:6.6 (1675.7) ”Kun lapset ovat pieniä ja ajattelemattomia, on välttämätöntä, että heitä kehotetaan kunnioittamaan vanhempiaan. Mutta kun he varttuvat ja alkavat vähänkin enemmän arvostaa vanhemmiltaan saamansa hoivan ja suojan siunauksia, he päätyvät

ymmärtäväisen kunnioituksen ja yhä syvemmän kiintymyksen kautta vähitellen sille kokemuksen tasolle, jolla he tosiaankin rakastavat vanhempiaan paremminkin sen vuoksi, mitä nämä ovat, kuin sen vuoksi, mitä nämä ovat tehneet. Isä rakastaa lastaan luontaisesti, mutta lapsen on kehitettävä oma isään kohdistuva rakkautensa pelosta sitä kohtaan, mitä isä voi tehdä, ja aluksi se on kauhua, kammoa, riippuvaisuutta ja kunnioittavaa pelkoa ja lopulta arvostavaa ja kiintymyksellistä, rakkaudesta kertovaa arvossapitämistä.

149:6.7 (1676.1) ”Teille on opetettu, että teidän ’tulee pelätä Jumalaa ja pitää hänen käskynsä, sillä se on ihmisen ainoa velvollisuus.’ Mutta minä olen tullut antamaan teille uuden ja ylevämmän käskyn. Tahtoisin opettaa teitä siihen, että ’rakastatte Jumalaa ja opitte noudattamaan hänen tahtoaan, sillä se on vapahdettujen Jumalan poikien ylevin etuoikeus.’ Isiänne opetettiin ’pelkäämään Jumalaa – Kaikkivaltiasta Kuningasta’. Minä opetan teitä: ’Rakastakaa Jumalaa – kaikkilaupiasta Isää’.

149:6.8 (1676.2) ”Taivaan valtakunnassa, jonka olen tullut julistamaan, ei ole suurta ja mahtavaa kuningasta, vaan tämä valtakunta on jumalallinen perhe. Tämän älyllisistä olennoista koostuvan ja kaukaisuuksiin ulottuvan veljeskunnan universaalisesti tunnustettu ja varauksitta palvottu keskus ja pää on minun Isäni ja teidän Isänne. Minä olen hänen Poikansa, ja myös te olette hänen poikiaan. On sen vuoksi ikuiset ajat totta, että te ja minä olemme taivaallisissa oloissa veljiä, ja sitäkin suuremmasta syystä olemme veljiä, koska meistä on tullut maisen elämän aikaisia lihallisia veljiä. Älkää siis

enää pelätkö Jumalaa siksi, että hän on kuningas, tai palvelko häntä kuin hän olisi isäntä. Oppikaa kunnioittamaan häntä Luojana, osoittakaa hänelle kunnioituksenne siksi, että hän on henkinuoruutenne Isä; rakastakaa häntä armeliaana puolustajana; ja vihdoin palvokaa häntä siksi, että hän on kypsempään hengelliseen tajuntaanne ja arvonantoonne kuuluva rakastava ja kaikkiviisas Isä.

149:6.9 (1676.3) ”Siitä, että teillä on vääriä käsityksiä taivaassa olevasta Isästä, versovat väärät ajatuksenne nöyryydestä, ja se on myös suurin syy tekopyhyyteenne. Ihminen saattaa luonnoltaan ja alkuperänsä puolesta olla maan matonen, mutta kun tästä ihmisestä tulee Isäni hengen asuinpaikka, hänestä tulee päätymältään jumalallinen. Isäni lahjoittama henki palaa vääjäämättä jumalalliseen lähtöpaikkaansa ja alkuperäiselle universumitasolleen, eikä ole epäilystäkään siitä, että kuolevaisen ihmisen ihmissielu, josta on tullut tämän hänen sisimmässään olevan hengen uudestisyntynyt lapsi, nousee jumalallisen hengen mukana itsensä iankaikkisen Isän eteen.

149:6.10 (1676.4) ”Nöyryys toden totta pukee kuolevaista ihmistä, joka saa kaikki nämä lahjat taivaassa olevalta Isältä, jos kohta kaikissa tällaisissa taivaallisen valtakunnan ikuisen ylösnousemuksen uskonehdokkaissa on jumalallista arvollisuutta. Sellaiset epämielekkäät ja halvat tavat, jotka kielivät huomion herättämiseen pyrkivästä ja valheellisesta vaatimattomuudesta, eivät käy yksiin sen kanssa, että arvostatte pelastuksenne alkulähdettä ja pidätte arvossa sitä, mihin hengestä syntynyt sielunne päätyy. Nöyryys Jumalan edessä on kaikin puolin sopivaa, jos se ilmenee sydämenne

syvyyksissä; vaatimattomuus ihmisten edessä ansaitsee kiitoksen, mutta tiedostettuna ja huomiota kärttävänä nöyristelynä ilmenevä tekopyhyys on lapsellista ja valtakunnan valaistuneiden poikien arvolle sopimatonta.

149:6.11 (1676.5) ”On täysin paikallaan teidän olla vaatimattomia Jumalan edessä ja hillittyjä ihmisten edessä, mutta olkoon vaatimattomuutenne peräisin hengellisyydestä, älköönkä se olko itsepetoksellinen näytös, jossa tulee esille tiedostettu omahyväinen ylemmyyden tunne. Profeetta puhui neuvokkaasti lausuessaan: ’Vaella nöyrästi Jumalan kanssa’, sillä vaikka taivaassa oleva Isä on Infiniittinen ja Iankaikkinen, hän asuu myös ’hänen tykönään, jolla on katuva mieli ja nöyrä henki.’ Isäni halveksii ylpeyttä, inhoaa tekopyhyyttä ja kammoksuu paatuneisuutta. Ja nimenomaan sitä painottaakseni, mikä arvo vilpittömyydellä ja täydellisellä luottamuksella taivaallisen Isän rakastavaa tukea ja uskollista opastusta kohtaan on, olen niin usein pitänyt pientä lasta esimerkkinä siitä mielen asenteesta ja hengen reaktiosta, jotka ovat niin tuiki välttämättömiä, jotta kuolevainen ihminen astuisi taivaan valtakunnan henkitodellisuuksiin.

149:6.12 (1677.1) ”Profeetta Jeremia loi osuvan kuvan monistakin kuolevaisista sanoessaan: ’Suussanne te olette lähellä Jumalaa, mutta sydämessänne olette hänestä kaukana.’ Ja ettekö olekin lukeneet sen profeetan ankaraa varoitusta, joka sanoi: ’Sen papit opettavat maksusta, ja sen profeetat ennustelevat rahasta. Samalla he teeskentelevät hurskautta ja julistavat, että Herra on heidän kanssaan.’ Eikö teille ole lausuttu oivalliset varoituksen sanat niistä,

jotka ’puhuvat lähimmäisilleen rauhan puheita, vaikka heidän sydämessään on vahingonteko’, niistä, jotka ’huulillaan liukkaasti liehakoivat, vaikka heidän sydämensä on antautunut kaksinaamaisuudelle’? Mikään luottavaisen ihmisen murheenaiheista ei ole yhtä kauhea kuin se, että ’häneen lyödään haavat luotetun ystävän huoneessa.’”

7. Paluu Betsaidaan

149:7.1 (1677.2) Keskusteltuaan asiasta Simon Pietarin kanssa ja saatuaan Jeesukselta hyväksymisen Andreas oli antanut Betsaidasta käsin toimivalle Daavidille ohjeet lähettää viestinviejät toimittamaan kaikille saarnaajaryhmille sanan siitä, että nämä päättäisivät matkansa ja palaisivat Betsaidaan johonkin aikaan torstaina, joulukuun 30. päivänä. Tuon sateisen päivän illallisaikaan mennessä kaikki apostoliseurueen jäsenet ja kaikki opettavat evankelistat olivatkin sitten saapuneet Sebedeuksen kotiin.

149:7.2 (1677.3) Ryhmä majoittui eri taloihin Betsaidassa ja läheisessä Kapernaumissa, ja se pysytteli yhdessä koko sapatin. Sen jälkeen koko seurueelle myönnettiin kahden viikon loma, jotta itse kullakin olisi tilaisuus käydä kotonaan perheensä luona, käydä ystäviään tapaamassa tai mennä kalastamaan. Heidän Betsaidassa yhdessä viettämänsä kaksi, kolme päivää olivat kaikin puolin riemastuttavia ja innoittavia. Vanhemmatkin opettajat saivat uusia virikkeitä siitä, mitä nuoremmat saarnaajat kertoivat kokemuksistaan.

149:7.3 (1677.4) Vain osapuilleen seitsemänkymmentäviisi niistä 117 evankelistasta, jotka olivat mukana tällä toisella Galilean-saarnamatkalla, selvisi varsinaisen kokemuksen kokeesta, ja olivat paikalla määrättävissä palvelukseen kaksiviikkoisen loman päättyessä. Jeesus jäi yhdessä Andreaksen, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa Sebedeuksen kotiin, ja hän käytti paljon aikaa keskusteluihin valtakunnan menestyksestä ja laajentamisesta.

Luku 150

Kolmas saarnamatka

150:0.1 (1678.1) SUNNUNTAI-ILTANA, tammikuun 16. päivänä vuonna 29 jKr., Abner saapui Johanneksen apostolien kera Betsaidaan ja ryhtyi seuraavana päivänä neuvonpitoon Andreaksen ja Jeesuksen apostolien kanssa. Abner asettautui työtovereineen Hebroniin, ja heillä oli tapana tulla aika ajoin Betsaidaan ottamaan osaa näihin kokouksiin.

150:0.2 (1678.2) Yksi tämän yhteisneuvottelun käsittelemistä monista asioista oli käytäntö voidella sairaat tietyntyyppisillä öljyillä samassa yhteydessä, kun rukoiltiin heidän paranemisensa puolesta. Jeesus ei taaskaan suostunut osallistumaan heidän keskusteluihinsa eikä lausumaan käsitystään heidän johtopäätöksistään. Johanneksen apostolit olivat sairaita ja vaivattuja hoivatessaan käyttäneet aina erityistä öljyä, ja he koettivat teetättää sellaisen päätöksen, että tästä tavasta olisi tullut kummankin apostoliryhmän noudattama yhdenmukainen käytäntö, mutta Jeesuksen apostolit kieltäytyivät sitoutumasta tällaiseen sääntöön.

150:0.3 (1678.3) Tiistaina, tammikuun 18. päivänä, koetellut evankelistat, lukumäärältään puolen kahdeksattakymmentä, liittyivät Sebedeuksen talossa kahdenkymmenenneljän apostolin joukkoon valmisteluna sille, että heidät lähetetään kolmannelle Galilean-saarnamatkalle. Tämä kolmas lähetysmatka jatkui seitsenviikkoisen jakson.

150:0.4 (1678.4) Evankelistat lähetettiin taipaleelle viisijäsenisinä ryhminä, kun Jeesus ja kaksitoista apostolia sen sijaan kulkivat enimmän aikaa yhdessä, kuitenkin niin että apostolit tilanteen vaatiessa kävivät kaksittain kastamassa uskovia. Lähes kolmen viikon ajan myös Abner ja hänen työtoverinsa työskentelivät evankelistaryhmän mukana ryhmän jäsenille neuvoja antaen ja uskovia kastaen. He kävivät Magdalassa, Tiberiaassa, Nasaretissa ja kaikissa keski- ja Etelä-Galilean tärkeimmissä kaupungeissa ja kylissä, kaikilla aikaisemmin vierailluilla paikkakunnilla sekä monilla muilla. Tämä oli maakunnan pohjoisosia lukuun ottamatta heidän viimeinen viestinsä Galilealle.

1. Naisten evankelistaryhmä

150:1.1 (1678.5) Ällistyttävin kaikista uskaliaista toimista, joihin Jeesus maisen elämänuransa yhteydessä ryhtyi, oli hänen tammikuun 16. päivän iltana antamansa odottamaton ilmoitus: ”Huomisaamuna asetamme kymmenen naista valtakunnan hoivatyöhön.” Sen kaksiviikkoisjakson alussa, jolloin apostolien ja evankelistojen oli

määrä olla poissa Betsaidasta lomaansa viettämässä, Jeesus pyysi Daavidia kutsumaan vanhempansa takaisin kotiin ja lähettämään viestinviejät kutsumaan Betsaidaan kymmenen sellaista harrasta naista, jotka olivat palvelleet äskettäisen leirin ja telttasairaalan hallintotehtävissä. Nämä naiset olivat kaikki kuunnelleet nuorille evankelistoille annettua opetusta, muttei sen kummemmin heidän kuin heidän opettajiensakaan mieleen ollut juolahtanut, että Jeesus rohkenisi antaa naisille valtuudet opettaa valtakunnan evankeliumia ja hoivata sairaita. Nämä Jeesuksen valitsemat ja valtuuttamat kymmenen naista olivat Nasaretin synagogan entisen hashenin tytär Susanna, Herodes Antipaan taloudenhoitajan Kuusaan vaimo Johanna, Tiberiaassa ja Sepforiissa asuvan rikkaan juutalaisen tytär Elisabet, Andreaksen ja Pietarin vanhempi sisar Martta, Mestarin lihallisen veljen Juudan käly Raakel, syyrialaisen lääkärin Elmanin tytär Nasanta, apostoli Tuomaksen serkku Milka, Matteus Leevin vanhin tytär Ruut, roomalaisen sadanpäämiehen tytär Celta ja damaskoslainen leskivaimo Agaman. Jeesus liitti tähän ryhmään myöhemmin vielä kaksi muuta naista: Maria Magdalenan ja Joosef Arimatealaisen tyttären Rebekan.

150:1.2 (1679.1) Jeesus antoi näille naisille vapaat kädet rakentaa oman organisaationsa, ja hän määräsi Juudaksen järjestämään heille varat varusteiden ja kuormaeläinten hankkimiseen. Mainitut kymmenen naista valitsivat päällikökseen Susannan ja varainhoitajakseen Johannan. Tarvitsemansa varat he hankkivat tästä lähtien itse; koskaan he eivät enää kääntyneet Juudaksen puoleen tuen saamiseksi.

150:1.3 (1679.2) Oli mitä hämmästyttävintä olla todistamassa tuohon aikaan, jolloin naisia ei laskettu edes synagogan pääsaliin (hehän pääsivät vain naisten lehterille), miten heidät tunnustettiin uuden valtakunnan evankeliumin täysivaltaisiksi opettajiksi. Valtuutus, jonka Jeesus antoi näille kymmenelle naiselle heidät evankeliumin opetus- ja hoivatyöhön asettaessaan, oli vapauden julistus, joka antoi vapauden kaikille naisille ja kaikiksi ajoiksi. Miehen ei enää käynyt pitää naista itseään hengellisesti alempiarvoisena. Tämä oli ilmeinen järkytys jopa kahdelletoista apostolille. Siitäkin huolimatta, että he olivat monet kerrat kuulleet Mestarin sanovan, ettei ”taivaan valtakunnassa ole rikasta eikä köyhää, ei vapaata eikä orjaa, ei miehenpuolia eikä naisenpuolia, vaan että kaikki ovat yhtä lailla Jumalan poikia ja tyttäriä”, he kirjaimellisesti järkyttyivät Jeesuksen ehdottaessa, että hän valtuuttaisi nämä kymmenen naista virallisesti uskonnon opettajiksi ja että hän jopa sallisi näiden matkustaa heidän mukanaan. Tämä menettely kuohutti koko maata, ja Jeesuksen vihamiehet löivät mynttiä tämän toimenpiteen kustannuksella, mutta hyvään sanomaan uskovat naiset seisoivat kaikkialla vankkumatta näiden valituiksi tulleiden sisartensa takana ja toivat julki empimättömän hyväksyntänsä tälle vihdoinkin saadulle tunnustukselle siitä, että naisella oli paikkansa uskonnollisessa työssä. Ja tätä naisten vapauttamista, joka antoi naisille heille kuuluvan aseman, apostolit sovelsivat käytäntöön välittömästi, sen jälkeen kun Jeesus oli poistunut tästä maailmasta, vaikka myöhempien sukupolvien keskuudessa taas palattiinkin ikivanhoihin tapoihin. Naispuolisista opettajista ja työntekijöistä käytettiin

kristillisen kirkkokunnan alkuvuosina nimitystä *diakonissa*, ja he nauttivat yleistä arvonantoa. Mutta vaikka Paavali myönsi tämän kaiken teoriassa, hän ei koskaan sisäistänyt sitä omaan näkemykseensä, ja hän oli henkilökohtaisesti sitä mieltä, että asiaa oli käytännössä vaikea toteuttaa.

2. Pysähdys Magdalassa

150:2.1 (1679.3) Apostoliseurueen lähtiessä matkaan Betsaidasta naiset kulkivat jonon loppupäässä. Kun pidettiin kokouksia, he istuivat aina ryhmänä edessä ja puhujasta katsoen oikealla. Yhä useammat naiset olivat alkaneet uskoa valtakunnan evankeliumiin, ja kun he olivat halunneet käydä henkilökohtaisia keskusteluja Jeesuksen tai jonkun apostolin kanssa, siitä oli aiheutunut aina paljon vaikeuksia ja loputtomasti hämmennystä. Nyt tähän kaikkeen tuli muutos. Kun joku naisuskovista halusi tavata Mestarin tai keskustella apostolien kanssa, hän meni Susannan luo, ja joku kahdestatoista naisevankelistasta mukanaan hän meni samaa tietä tapaamaan Mestaria tai asianomaista apostolia.

150:2.2 (1680.1) Juuri Magdalassa naiset todistivatkin ensi kerran hyödyllisyytensä ja osoittivat, että heidän valitsemisensa oli ollut viisas teko. Andreas oli antanut työtovereilleen melko tiukat säännöt henkilökohtaisesta työstä naisten, eritoten maineeltaan kyseenalaisten naisten, keskuudessa. Kun seurue saapui Magdalaan, ei ollut mitään estettä näiden kymmenen naisevankelistan mennä

kaupungin huonomaineisille kulmakunnille saarnaamaan ilosanomaa suoraan noiden kulmakuntien asukeille. Ja sairaiden luona käydessään näillä naisilla oli hoivatyössään mahdollisuus päästä varsin lähelle kärsiviä sisariaan. Näiden kymmenen naisen (jotka sittemmin tunnettiin kahtenatoista naisena) tällä paikkakunnalla suorittaman hoivan tuloksena Maria Magdalena voitettiin valtakuntaan. Tätä naista vähän väliä koetelleiden onnettomien sattumusten johdosta samoin kuin sen seurauksena, miten kunniallinen yhteiskunta suhtautui naisiin, jotka tekivät tällaisia harkintavirheitä, hän oli ajautunut erääseen Magdalan pahamaineisista kulmakunnista. Juuri Martta ja Raakel saivat Marian käsittämään, että valtakunnan ovet olivat avoinna myös hänenkaltaisilleen. Maria uskoi hyvän sanoman, ja Pietari kastoi hänet seuraavana päivänä.

150:2.3 (1680.2) Magdalan Mariasta tuli tämän kahdentoista naisevankelistan ryhmän tehokkain evankeliumin opettaja. Nelisen viikkoa kääntymyksensä jälkeen hänet asetettiin tähän työhön Jotapatassa yhdessä Rebekan kanssa. Maria ja Rebekka jatkoivat tämän ryhmän muiden jäsenten mukana toimintaansa koko sen ajan, jonka Jeesus vielä eli maan päällä, ja he uurastivat uskollisesti ja tuloksellisesti tuoden valoa ja rohkaisua sorrettujen sisartensa keskuuteen. Ja kun esitettiin viimeistä ja traagista kohtausta Jeesuksen elämän draamassa, yhtä lukuun ottamatta kaikkien apostolien pakenemisesta huolimatta nämä naiset olivat kaikki läsnä, eikä heistä yksikään kieltänyt eikä pettänyt häntä.

3. Sapatti Tiberiaassa

150:3.1 (1680.3) Andreas oli Jeesuksen ohjeiden mukaisesti antanut apostoliseurueen sapattipalvelusten järjestämisen naisten tehtäväksi. Tämä merkitsi tietenkin sitä, ettei niitä voitu pitää uudessa synagogassa. Naiset valitsivat Johannan henkilöksi, joka hoitaisi tämän tilanteen, ja kokous pidettiin Herodeksen uuden palatsin juhlasalissa, Herodes oli nimittäin tuolloin poissa ja asui Perean Juliaassa. Johanna luki kirjoituksista, mitä niissä sanottiin naisen toiminnasta Israelin uskonnollisen elämän piirissä, ja hän viittasi Mirjamiin, Deboraan, Esteriin ja muihin.

150:3.2 (1680.4) Myöhään saman päivän iltana Jeesus piti tälle yhdistyneelle ryhmälle mieliin painuvan puheen aiheesta ”Magia ja taikausko”. Tuohon aikaan katsottiin kirkkaan ja oletetusti uuden tähden ilmaantumisen olevan merkkinä suurmiehen syntymisestä maan päälle. Koska tuollaisesta tähdestä oli vastikään tehty havainto, Andreas kysyi Jeesukselta, olivatko mainitunlaiset uskomukset perusteltuja. Andreaksen kysymykseen esittämässään pitkässä vastauksessa Mestari käsitteli inhimillisen taikauskon käsitettä koko laajuudessaan ja perusteellisesti. Jeesuksen tässä tilanteessa esittämästä lausumasta on tehtävissä seuraavanlainen nykyisen kielenkäytön mukainen yhteenveto:

150:3.3 (1680.5) 1. Taivaan tähtien kulkureiteillä ei ole kerrassaan mitään tekemistä sen kanssa, mitä ihmiselämässä maan päällä tapahtuu.

Astronomia on asiallista tieteenharjoitusta, mutta astrologia on vain valtava määrä taikauskoista erhettä, jollaisella ei ole mitään sijaa valtakunnan evankeliumissa.

150:3.4 (1680.6) 2. Vastatapetun eläimen sisäelinten tarkastelu ei voi paljastaa mitään siitä, miten säätila kehittyy, mitä tapahtuu tulevaisuudessa tai miten ihmisten asiat sujuvat.

150:3.5 (1680.7) 3. Vainajien henget eivät palaa pitämään yhteyttä perheisiinsä tai entisiin ystäviinsä elävien joukossa.

150:3.6 (1681.1) 4. Taikakalut ja pyhäinjäännökset eivät kykene parantamaan sairautta, torjumaan onnettomuutta tai vaikuttamaan pahoihin henkiin; luulo, että jotkin tällaiset aineelliset keinot vaikuttavat hengelliseen maailmaan, ei ole muuta kuin karkeaa taikauskoa.

150:3.7 (1681.2) 5. Vaikka arvan heittäminen saattaa olla kätevä tapa selvittää monet vähäisemmät pulmat, se ei ole menetelmä, jonka olisi määrä paljastaa Jumalan tahto. Se, mitä arpa osoittaa, riippuu puhtaasti aineellisessa maailmassa vaikuttavasta sattumasta. Ainoa keino pitää yhteyttä hengelliseen maailmaan sisältyy ihmiskunnan henkivarustukseen, ihmisessä olevaan Isän henkeen, sekä vuodatettuun Pojan henkeen ja Äärettömän Hengen kaikkialla tuntuvaan vaikutukseen.

150:3.8 (1681.3) 6. Ennustaminen, taikuus ja noituus ovat tietämättömissä mielissä eläviä taikauskoisia käsityksiä, kuten ovat myös magian harhat. Usko maagisiin lukuihin, hyvän onnen ennusmerkkeihin ja huonon onnen enteisiin on silkkaa ja perusteetonta taikauskoa.

150:3.9 (1681.4) 7. Unien tulkitseminen on enimmältään tietämättömästä ja mielikuvituksekkaasta spekuloinnista koostuva taikauskoinen ja perusteeton järjestelmä. Valtakunnan evankeliumilla ja alkukantaisen uskonnon ennustajapapeilla ei saa olla mitään yhteistä.

150:3.10 (1681.5) 8. Sen paremmin hyvät kuin pahatkaan henget eivät voi pitää asuinpaikkanaan savesta, puusta tai metallista valmistettuja aineellisia symboleja; epäjumalain kuvat eivät ole muuta kuin ainetta, josta ne on tehty.

150:3.11 (1681.6) 9. Lumoajien, velhojen, taikureiden ja noitien käyttämät menetelmät ovat peräisin egyptiläisten, assyrialaisten, babylonialaisten ja muinaisten kanaanilaisten taikauskoisista käsityksistä. Amuletit ja kaikenlaatuiset loitsut ovat voimattomia, jos tarkoituksena on saavuttaa hyvien henkien suojelus tahi pitää oletetut pahat henget loitolla.

150:3.12 (1681.7) 10. Hän toi päivänvaloon ja tuomitsi heidän uskonsa loitsuihin, koetuksiin, noitumiseen, kiroamiseen, ennusmerkkeihin, lemmenmarjoihin, solmunyöreihin ja kaikkiin muihin tietämättömän ja orjuuttavan taikauskon muotoihin.

4. Apostolit lähetetään taipaleelle kaksittain

150:4.1 (1681.8) Kaksitoista apostolia, Johanneksen apostolit ja vastikään valtuutetun naisten ryhmän koolle kutsuttuaan Jeesus seuraavana

iltana sanoi: ”Näette itsekin, että eloa on paljon, mutta työmiehiä on vähän. Rukoilkaamme sen vuoksi kaikki elonkorjuun Herraa, että hän lähettäisi yhä enemmän työmiehiä pelloilleen. Siksi aikaa kun jään lohduttamaan ja opettamaan nuorempia opettajia, tahtoisin lähettää vanhemmat opettajat taipaleelle kaksittain siinä mielessä, että he kävisivät nopeasti koko Galilean läpi ja saarnaisivat valtakunnan evankeliumia niin kauan kuin se vielä sujuu vaivattomasti ja rauhanomaisesti.” Sitten hän yksilöi apostoliparit, joiden hän halusi lähtevän matkaan yhdessä. Ja nämä parit olivat Andreas ja Pietari, Jaakob ja Johannes Sebedeus, Filippus ja Natanael, Tuomas ja Matteus, Jaakob ja Juudas Alfeus, Simon Selootti ja Juudas Iskariot.

150:4.2 (1681.9) Jeesus sopi päivämäärästä, jolloin hän tapaisi nämä kaksitoista apostolia Nasaretissa, ja lähtöhetkellä hän sanoi: ”Älkää tällä lähetysmatkalla menkö yhteenkään ei-juutalaisten kaupunkiin, älkää myöskään menkö Samariaan, vaan menkää sen sijaan Israelin huoneen eksyneiden lampaiden luo. Saarnatkaa valtakunnan evankeliumia ja julistakaa sitä pelastavaa totuutta, että ihminen on Jumalan poika. Muistakaa, ettei oppipoika useinkaan ole mestariaan korkeammalla eikä palvelija herraansa suurempi. Oppipojalle riittää, että hän on mestarinsa vertainen ja palvelijalle on kylliksi, että hänestä tulee herransa kaltainen. Jos jotkut ovat juljenneet sanoa talon isäntää Beelsebubin liittolaiseksi, miten paljon enemmän he sanovatkaan näin hänen talonväestään! Mutta teidän ei pidä pelätä näitä epäuskoisia vihamiehiä. Sanon teille, ettei ole mitään salattua, joka ei tulisi julki; ei mitään kätkettyä, joka ei tulisi tunnetuksi. Mitä

olen opettanut teille yksityisesti, sitä viisaudella saarnatkaa julkisesti. Mitä minä olen opettanut teille perähuoneessa, sitä on teidän määrä sopivana hetkenä julistaa talojen katolta. Ja sanon teille, ystäväni ja opetuslapseni: Älkää pelätkö niitä, jotka voivat surmata ruumiin, mutta jotka eivät kykene tuhoamaan sielua, vaan ennemminkin luottakaa Häneen, jolla on kyky ylläpitää ruumis ja pelastaa sielu.

150:4.3 (1682.1) ”Eikö pennillä saakin ostaa kaksi varpusta? Ja kuitenkin minä sanon teille, ettei niistä yksikään Jumalan silmissä unohdu. Ettekö tiedä, että päänne hiuksetkin ovat luetut? Älkää siis pelätkö, sillä olette suurempiarvoiset kuin kokonainen parvi varpusia. Älkää hävetkö opetustani, vaan menkää ja julistakaa rauhaa ja hyvää tahtoa, mutta älkää antako myöten harhaluulolle – rauha nimittäin ei aina ole siellä, missä saarnaatte. Tulin tuomaan rauhan maan päälle, mutta kun ihmiset torjuvat lahjani, siitä koituu eripuraisuutta ja kuohuntaa. Kun kaikki perheenjäsenet ottavat vastaan valtakunnan evankeliumin, siinä talossa vallitsee totisesti rauha; mutta kun toiset perheenjäsenet astuvat valtakuntaan ja toiset torjuvat evankeliumin, tällainen eripuraisuus voi tuottaa vain murhetta ja surua. Ponnistelkaa toden teolla koko perheen pelastamiseksi, jotteivät miehen omaan huonekuntaan kuuluvat kääntyisi hänen vihollisikseen. Mutta kun olette voitavanne tehneet jokaisen perheen jokaisen jäsenen hyväksi, niin sanon teille, että se, joka rakastaa isää tai äitiä enemmän kuin tätä evankeliumia, ei ole valtakunnan arvoinen.”

150:4.4 (1682.2) Nämä sanat kuultuaan kaksitoista apostolia sonnustautuivat lähtemään. Ja he tapasivat toisensa, vasta kun he Mestarin suorittamien järjestelyjen mukaisesti kokoontuivat Nasaretiin kohdatakseen siellä Jeesuksen ja muut opetuslapset.

5. Mitä minun tulee tehdä pelastuakseni?

150:5.1 (1682.3) Sen jälkeen kun Johanneksen apostolit olivat palanneet Hebroniin ja kun Jeesuksen apostolit oli lähetetty kaksittain matkaan, sattui Shunemissa eräänä iltana Mestarin ollessa parhaillaan opettamassa nuoremmista evankelistoista koostuvaa kahdentoista hengen ryhmää, joka työskenteli Jaakobin ohjauksessa yhdessä edellä mainittujen kahdentoista naisen kanssa, että Raakel esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: ”Mestari, mitä me vastaamme, kun naiset kysyvät meiltä: ’Mitä minun tulee tehdä pelastuakseni?’” Tämän kysymyksen kuultuaan Jeesus vastasi:

150:5.2 (1682.4) ”Kun miehet ja naiset kysyvät, mitä meidän tulee tehdä pelastuaksemme, teidän pitää vastata: Usko tämä valtakunnan evankeliumi, ota vastaan jumalallinen anteeksianto. Tunnusta uskon kautta sisimmässäsi oleva Jumalan henki, jonka hyväksyminen tekee sinusta Jumalan pojan. Ettekö ole lukeneet kirjoituksista kohtaa, jossa sanotaan: ’Herrassa minulla on vanhurskaus ja väkevyys’ tai kohtaa, jossa Isä sanoo: ’Lähellä on minun vanhurskauteni; minun pelastukseni on tullut esille, ja minun käsivarteni suojelevat minun

kansaani.’ ’Minun sieluni iloitsee Jumalani rakkaudesta, sillä hän on pukenut minut pelastuksen vaatteisiin ja hän on verhonnut minut vanhurskautensa viittaan.’ Ettekö ole Isästä lukeneet myös, että häntä kutsutaan nimellä ’Herra, meidän vanhurskautemme.’ ’Riisukaa päältänne omahyväisyyden saastaiset rääsyt ja vaatettakaa poikani jumalallisen vanhurskauden ja ikuisen pelastuksen juhlapukuun.’ On ikiajat totta, että ’vanhurskaat elävät uskostansa.’ Pääsy Isän valtakuntaan on täysin esteetön, mutta edistyminen – kasvu armossa – on välttämätöntä, jotta siellä voisi jatkaa.

150:5.3 (1682.5) ”Pelastus on Isän antama lahja, ja sen paljastavat hänen Poikansa. Se, että puolestasi otat sen uskon kautta vastaan, tekee sinusta osallisen jumalalliseen olemukseen, Jumalan pojan tai tyttären. Uskon kautta sinut vanhurskautetaan, uskon kautta sinut pelastetaan, ja tämän saman uskon kautta sinua viedään iäti eteenpäin enentyvään ja jumalalliseen täydellisyyteen johtavalla tiellä. Uskon kautta Abraham vanhurskautettiin, ja Melkisedekin opetusten kautta hän tuli tietoiseksi pelastuksesta. Kautta aikakausien tämä sama usko on pelastanut ihmisten poikia, mutta nyt Poika on tullut Isän työtä tekemään pelastuksesta todellisemman ja hyväksyttävämmän.”

150:5.4 (1683.1) Kun Jeesus päätti puheensa, suuri riemu puhkesi nämä armolliset sanat kuulleiden keskuudessa, ja seuraavina päivinä he kaikki jatkoivat valtakunnan evankeliumin julistamista uusin voimin ja uudistuneella tarmolla ja innolla. Ja naiset riemuitsivat sitäkin enemmän tietäessään, että heillä oli sijansa näissä suunnitelmissa valtakunnan perustamiseksi maan päälle.

150:5.5 (1683.2) Yhteenvetona viimeksi esittämästään lausumasta Jeesus sanoi: ”Et voi ostaa pelastusta; et voi ansaita vanhurskautta. Pelastus on Jumalan antama lahja, ja vanhurskaus on luonnollinen hedelmä siitä, että elää hengestä syntynyttä elämää valtakuntaan kuuluvana poikana. Sinua ei pelasteta siksi, että elät vanhurskasta elämää; vaan paremminkin on niin, että sinä elät vanhurskasta elämää siksi, että sinut jo on pelastettu, siksi että olet tunnustanut pojan asemasi Jumalan antamaksi lahjaksi ja valtakunnassa suoritettavan palvelemisen maan päällä elettävän elämän suurimmaksi iloksi. Kun ihmiset uskovat tämän evankeliumin, joka on ilmoitus Jumalan hyvyydestä, he tuntevat tarvetta omasta halustaan katua kaikkea, minkä he tietävät synniksi. Poikautensa tajuaminen ei sovi yhteen synnintekemisenhalun kanssa. Jotka uskovat valtakuntaan, isoavat vanhurskautta ja janoavat jumalallista täydellisyyttä.”

6. Iltaoppitunnit

150:6.1 (1683.3) Iltakeskusteluissa Jeesus puhui monista aiheista. Aikana, joka käsillä olevasta matkasta vielä oli jäljellä, ennen kuin he kaikki taas kokoontuivat Nasaretiin, Jeesus käsitteli seuraavia aiheita: ”Jumalan rakkaus”, ”unet ja näyt”, ”pahansuopaisuus”, ”nöyryys ja sävyisyys”, ”rohkeus ja lojaalisuus”, ”musiikki ja palvonta”, ”palveleminen ja tottelevaisuus”, ”ylpeys ja röyhkeys”, ”anteeksiantamus suhteessa katumukseen”, ”rauha ja täydellisyys”, ”panettelu ja kateus”, ”pahuus, synti, ja kiusaus”, ”epäilykset ja

epäusko” sekä ”viisaus ja palvonta”. Nyt kun vanhemmat apostolit olivat poissa, nämä sekä miesten että naisten nuoremmat ryhmät antautuivat pelottomammin näihin Mestarin kanssa käytyihin keskusteluihin.

150:6.2 (1683.4) Kaksi tai kolme päivää aina kahdestatoista evankelistasta koostuneen ryhmän seurassa vietettyään Jeesuksella oli tapana jatkaa matkaansa liittyäkseen toisen ryhmän seuraan, sillä Daavidin sanansaattajat toimittivat hänelle tiedot kaikkien näiden työntekijöiden kulloisestakin olinpaikasta ja liikkeistä. Koska tämä kierros oli naisille ensimmäinen, he pysyttelivät enimmän aikaa Jeesuksen seurassa. Viestinviejäpalvelun välityksellä kukin näistä ryhmistä oli täysin tietoinen kampanjan edistymisestä, ja näille hajallaan ja toisistaan erillään toimiville työntekijöille oli aina rohkaisuksi saada kuulumisia muilta ryhmiltä.

150:6.3 (1683.5) Ennen heidän hajaantumistaan omille teilleen oli sovittu, että kaksitoista apostolia samoin kuin evankelistat ja naisten joukkokunta kokoontuisivat Nasaretiin tapaamaan Mestaria perjantaina, maaliskuun 4. päivänä. Tämän mukaisesti nämä eri apostoli- ja evankelistaryhmät alkoivat osapuilleen mainittuun aikaan vaeltaa Keski- ja Etelä-Galilean kaikilta kulmilta kohti Nasaretia. Iltapäivän puoliväliin mennessä viimeisinä saapuneet Andreas ja Pietarikin olivat jo ehtineet leiriin, jonka ensiksi saapuneet olivat pystyttäneet ja joka sijaitsi mäkimaastossa kaupungin pohjoispuolella. Ja tämä oli Jeesuksen ensimmäinen käynti Nasaretissa hänen julkisen toimintansa alkamisen jälkeen.

7. Nasaretissa-oleskelu

150:7.1 (1683.6) Tänä perjantai-iltapäivänä Jeesus vaelteli eri puolilla Nasaretia kenenkään häntä huomaamatta tai tunnistamatta. Hän kulki lapsuudenkotinsa ja puusepänverstaan ohi ja viivähti puolisen tuntia kukkulalla, joka oli ollut hänelle niin perin mieluinen paikka, kun hän vielä oli poikanen. Kertaakaan sen päivän jälkeen, jona Johannes kastoi Ihmisen Pojan Jordanissa, hänen sielussaan ei ollut kuohunut näin väkevää inhimillisten tuntemusten tulvaa. Kukkulalta laskeutuessaan hän kuuli tutut torventörähdykset, jotka ilmoittivat auringon olevan menossa mailleen, aivan kuten hän oli ne niin monituiset kerrat kuullut, kun hän pikkupoikana varttui Nasaretissa. Ennen leirillepaluuta hän kulki sen synagogan ohitse, jossa hän oli käynyt koulua, ja hän antoi lapsuuteensa liittyvien muistojen tulvehtia mieleensä. Jeesus oli aikaisemmin päivällä lähettänyt Tuomaksen synagogan esimiehen luokse sopimaan siitä, että hän saarnaisi sapatin aamupalveluksessa.

150:7.2 (1684.1) Nasaretilaiset eivät olleet koskaan niittäneet mainetta hurskaudellaan ja vanhurskaalla elämällään. Läheisen Sepforiin matalat moraalinormit saastuttivat vuosien mittaan tätä kylää yhä pahemmin. Jeesuksen koko nuoruusiän ja varhaismiehuuden ajan Nasaretissa oli oltu hänestä erimielisiä; esiintyi paljon nyrpistelyä, kun hän muutti Kapernaumiin. Koska Nasaretin asukkaat olivat kuulleet paljon siitä, mitä heidän entinen kirvesmiehensä oli tehnyt, se, ettei hän ollut yhdenkään aiemman saarnamatkansa

matkareittiin sisällyttänyt entistä kotikyläänsä loukkasi heitä. He olivat toki kuulleet Jeesuksen maineesta, mutta useimmat kaupunkilaiset olivat vihaisia siksi, ettei Jeesus ollut tehnyt yhtäkään maineteoistaan nuoruutensa kaupungissa. Kuukausien ajan nasaretilaiset olivat keskustelleet paljon Jeesuksesta, mutta yleisesti ottaen heidän mielipiteensä hänestä olivat kielteisiä.

150:7.3 (1684.2) Näin ollen Mestari sai tuntea, ettei hän ollut mikään riemumielin tervetulleeksi toivotettu kotiinpalaaja, vaan että hänen ympärillään vallitsi selvästi vihamielinen ja ylen määrin kriittinen ilmapiiri. Muttei siinä vielä kyllin. Tietäessään, että hän viettäisi tämän sapattipäivän Nasaretissa, ja olettaessaan, että hän puhuisi synagogassa, hänen vihamiehensä olivat palkanneet suuren määrän karkeita ja sivistymättömiä miehiä ahdistelemaan häntä ja aiheuttamaan kaikin mahdollisin tavoin häiriötä.

150:7.4 (1684.3) Useimmat Jeesuksen entisaikaisista ystävistä – hänen nuoruutensa jumaloiva hashen-opettaja mukaan luettuna – olivat joko jo kuolleet tai sitten lähteneet Nasaretista, ja nuorempi sukupolvi oli syvästi kateellisena taipuvainen tuntemaan katkeruutta hänen maineensa johdosta. He eivät tulleet muistaneeksi, miten hän jo elämänsä alkuvaiheessa oli omistautunut isänsä perheelle, eivätkä he säästelleet purevia sanojaan arvostellessaan häntä siitä, ettei hän ollut käynyt Nasaretissa asuvien veljensä ja avioituneiden sisartensa luona. Jeesuksen perheenjäsenten asenne häntä kohtaan oli myös ollut omiaan lisäämään tätä kaupunkilaisten epäystävällistä mielialaa. Puhdasoppisimmilla juutalaisilla oli jopa otsaa arvostella

Jeesusta sellaisesta, että hän käveli liian nopeasti ollessaan tuona sapattiaamuna menossa synagogaan.

8. Sapattipalvelus

150:8.1 (1684.4) Tuona sapattina oli kaunis sää, ja kaikki nasaretilaiset – niin ystävät kuin vihollisetkin – ilmestyivät kuuntelemaan, kun tämä heidän kaupunkinsa entinen asukas puhuisi synagogassa. Useat apostoliseurueen jäsenet joutuivat jäämään synagogan ulkopuolelle, sillä tila ei riittänyt kaikille, jotka olivat tulleet häntä kuulemaan. Nuorena miehenä Jeesus oli monet kerrat puhunut tässä palvontapaikassa, ja kun synagogan esimies tuona aamuna ojensi Jeesukselle sen pyhien kirjoitusten kirjakäärön, josta tämä lukisi päivän tekstin, kukaan läsnäolevista ei tuntunut muistavan, että tämä oli sama käsikirjoitus, jonka hän oli tuolle synagogalle lahjoittanut.

150:8.2 (1684.5) Tuon päivän palvelukset toimitettiin täsmälleen samalla tavalla kuin ne oli toimitettu Jeesuksen niihin pikkupoikana osallistuessa. Hän nousi puhujakorokkeelle synagogan esimiehen seurassa, ja palvelus aloitettiin lausumalla ääneen kaksi rukousta: ”Siunattu on Herra, maailman Kuningas, joka muovaelee valkeuden ja luo pimeyden; joka tekee rauhan ja joka luo kaiken; joka armossaan antaa valon maailmaan ja niille, jotka siellä asuvat, ja joka hyvyydessään päivästä päivään ja joka päivä uudistaa ne, jotka hän on luonut. Siunattu on Herra, meidän Jumalamme, kättensä

töitten suurenmoisuuden ja valoa antavien valkeuksiensa tähden, jotka hän on tehnyt ylistyksekseen. Sela. Siunattu on Herra, meidän Jumalamme, joka on muovaellut valkeudet.”

150:8.3 (1685.1) Hetken tauon jälkeen he esittivät toisen rukouksen: ”Suurella rakkaudella on Herra, meidän Jumalamme, meitä rakastanut ja paljolla ja ylitsevuotavalla säälillä on hän, Isämme ja Kuninkaamme, meitä säälinyt isiemme tähden, jotka luottivat häneen. Sinä opetit heille elämän lakisäädökset; ole meille armollinen ja opeta meitä. Valaise meidän silmämme, niin että ymmärtäisimme lain; pane sydämemme pitämään kiinni käskyistäsi; yhdistä sydämemme rakastamaan ja pelkäämään nimeäsi, eikä meitä silloin saateta häpeään niin kauan kuin maailma pysyy. Sillä sinä olet Jumala, joka valmistaa pelastuksen, ja meidät sinä olet kaikkien kansakuntien ja kielikuntien joukosta valinnut ja totuudessa olet sinä meidät tuonut lähelle suurta nimeäsi – sela –, jotta me saattaisimme rakkaudessa ylistää sinun ykseyttäsi. Siunattu on Herra, joka rakkaudessaan valitsi kansansa Israelin.”

150:8.4 (1685.2) Sitten seurakunta lausui sheeman, juutalaisen uskontunnustuksen. Tässä rituaalissa oli kysymys lukuisten lainkohtien toistamisesta, ja se oli osoitus siitä, että palvojat ottivat kantaakseen taivaan valtakunnan ikeen kuin myös käskyjen ikeen, niin kuin niitä sovellettiin päivän ja yön tapahtumiin.

150:8.5 (1685.3) Ja sitten seurasi kolmas rukous: ”Totisesti sinä olet Jahve, meidän Jumalamme ja meidän isiemme Jumala; Kuninkaamme ja isiemme Kuningas; Pelastajamme ja isiemme Pelastaja; Luojamme ja pelastuksemme kallio; apumme ja

vapahtajamme. Sinun nimesi on iankaikkisuudesta, eikä ole muuta Jumalaa kuin sinä. Vapahdetut lauloivat merenrannalla uuden laulun sinun nimellesi; yhdessä he kaikki ylistivät sinua ja tunnustivat sinut Kuninkaaksi ja sanoivat: Jahve on hallitseva niin kauan kuin maailma pysyy. Siunattu on Herra, joka pelastaa Israelin."

150:8.6 (1685.4) Tämän jälkeen synagogan esimies asettui paikalleen arkin eli pyhät kirjoitukset sisältävän kirstun eteen ja alkoi lukea ääneen yhdeksäätoista ylistysrukousta eli siunausta. Mutta tämänkertaisessa tilanteessa palvelusta haluttiin lyhentää, jotta arvovieraalle jäisi enemmän aikaa omaa puhettaan varten. Niinpä siunauksista esitettiin vain ensimmäinen ja viimeinen. Ensimmäinen kuului: "Siunattu on Herra, meidän Jumalamme, ja meidän isiemme Jumala, Abrahamin Jumala ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala; suuri, mahtava ja kauhistuttava Jumala, joka osoittaa armoa ja laupeutta, joka luo kaikki olevaiset, joka muistaa isille antamansa armolliset lupaukset ja joka rakkaudessaan tuo pelastajan heidän lastenlapsilleen oman nimensä tähden. Oi Kuningas, auttaja, pelastaja ja kilpemme! Siunattu olet sinä, oi Jahve, Abrahamin kilpi."

150:8.7 (1685.5) Sitten seurasi viimeinen siunaus: "Oi, tuo kansallesi Israelille ikiajoiksi suurenmoinen rauha, sillä sinä olet Kuningas ja kaiken rauhan Herra. Ja sinun silmissäsi on hyvä siunata rauhalla Israelia kaikkina aikoina ja joka hetki. Siunattu olet sinä, Jahve, joka siunaa rauhalla kansaansa Israelia." Seurakunta ei katsonut esimiestä tämän lausuessa siunaukset. Siunaustenluvun jälkeen hän

esitti tilanteeseen sopivan epämuodollisen rukouksen, ja kun hän sai sen päätökseen, koko seurakunta lausui yhdessä aamenen.

150:8.8 (1685.6) Sitten hashen meni arkille ja otti sieltä esille käärön, jonka hän ojensi Jeesukselle, jotta tämä lukisi siitä kirjoitusten tekstikohdan. Tapana oli, että seitsemän eri henkilöä kutsuttiin lukemaan vähintään kolme lain säettä, mutta tällä kertaa tästä tavasta luovuttiin, jotta vieras saisi lukea itse valitsemansa tekstikohdan. Jeesus tarttui kääröön, nousi seisomaan ja alkoi lukea viidennestä Mooseksen kirjasta: ”Sillä tätä käskyä, jonka minä tänä päivänä sinulle annan, ei ole sinulta kätketty, eikä se ole kaukana. Se ei ole taivaassa, jotta sinä sanoisit: Kuka nousisi meidän puolestamme taivaaseen noutamaan sen meille ja julistaisi sen meille, että me sen täyttäisimme? Se ei myöskään ole meren takana, jotta sinä sanoisit: Kuka menisi meidän puolestamme meren taakse noutamaan tämän käskyn meille ja julistaisi sen meille, että me sen täyttäisimme? Ei, vaan elämän sana on sinua aivan lähellä, siellä missä sinäkin olet, ja sinun sydämessäsi, niin että sinä sen tuntisit ja täyttäisit.”

150:8.9 (1686.1) Ja kun hän oli lukenut lain tekstikohdan loppuun, hän siirtyi Jesajan kirjaan ja ryhtyi lukemaan: ”Herran henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa köyhille. Hän on lähettänyt minut julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näön saamista, päästämään pahoinpidellyt vapauteen ja julistamaan Herran otollista vuotta.”

150:8.10 (1686.2) Jeesus sulki kirjan, ja ojennettuaan sen takaisin synagogan esimiehelle hän istuutui ja ryhtyi pitämään puhetta

kansalle. Hän aloitti sanomalla: ”Tänään ovat nämä kirjoitusten kohdat täytetyt.” Ja sitten Jeesus puhui lähes viidentoista minuutin ajan aiheesta ”Jumalan pojat ja tyttäret”. Monia tämä puhe miellytti, ja he ihmettelivät ja ihailivat hänen rakastettavuuttaan ja viisauttaan.

150:8.11 (1686.3) Synagogassa oli tapana, että puhuja jäi virallisen palveluksen päätyttyä vielä paikalle, jotta mahdolliset kiinnostuneet voisivat esittää hänelle kysymyksiä. Niinpä Jeesus tuona sapattiaamuna astui alas kansanjoukon keskuuteen, joka työntyi eteenpäin esittämään kysymyksiä. Tämän ryhmän mukana tuli monia levottomia yksilöitä, joiden mieli oli taipuvainen pahantekoon, samalla kun tämän väkijoukon laitamilla kiertelivät ne alhaiset miehet, jotka oli palkattu aiheuttamaan Jeesukselle ikävyyksiä. Monet ulkopuolelle jääneistä opetuslapsista ja evankelistoista työntyivät nyt sisälle synagogaan, ja he huomasivat heti, että tulossa oli rettelö. He koettivat johdattaa Mestarin pois, mutta hän ei suostunut lähtemään heidän mukaansa.

9. Nasaret hylkää Jeesuksen

150:9.1 (1686.4) Jeesus huomasi, että hänen ympärillään synagogassa oli suuri joukko hänen vihamiehiään ja vain jokunen hänen seuraajistaan, ja vastauksena heidän hävyttömiin kysymyksiinsä ja ilkeilyihinsä hän lausui puolittain leikillisesti: ”Kyllä, kyllä minä olen Joosefin poika; olen se kirvesmies, enkä hämmästele, että minulle

teidät nähdessäni tulee mieleen sananlasku: ’Lääkäri, paranna itsesi’, ja että te haastatte minut tekemään Nasaretissa sellaista, mitä olette kuulleet minun tehneen Kapernaumissa. Mutta minäpä kutsun teidät todistamaan, että kirjoituksissakin sanotaan: ’Profeetalta ei puutu kunniaa muualla kuin omassa maassaan ja omiensa joukossa.’”

150:9.2 (1686.5) Mutta he tönivät häntä ja sanoivat häntä syyttävästi sormella osoittaen: ”Luulet olevasi nasaretilaisia parempi; muutit pois luotamme, mutta veljesi on tavallinen työmies ja sisaresi asuvat edelleen keskuudessamme. Me tunnemme äitisi Marian. Missäs he ovat tänään? Kuulemme sinusta suuria asioita, mutta huomaamme, ettet teekään ihmeitä, kun tulet takaisin.” Jeesus vastasi heille: ”Minä rakastan siinä kaupungissa asuvia ihmisiä, jossa minä vartuin, ja olisin riemuissani nähdessäni teidän kaikkien astuvan taivaan valtakuntaan, mutta minun asiani ei ole päättää Jumalan tekojen tekemisestä. Armosta kertovat muutokset toteutetaan vastauksena tällaisten edunsaajien elävään uskoon.”

150:9.3 (1686.6) Jeesus olisi hyväluontoisuutta osoittaen kyennyt hillitsemään väkijoukon ja hän olisi tehokkaasti riisunut aseista kiivaimmatkin vihamiehensä, ellei olisi sattunut yhden hänen oman apostolinsa, Simon Selootin, taktista kömmähdystä. Simon oli nimittäin tällä välin yhden nuoremman evankelistan, Naahorin, avulla kerännyt väkijoukon keskuudesta ryhmän Jeesuksen ystäviä, ja sotaisan asenteen omaksuen hän oli lähettänyt Mestarin vihamiehille sanan poistua paikalta. Jeesus oli jo pitkään opettanut apostoleille leppeän vastauksen taltuttavan vihan, mutta hänen seuraajansa eivät olleet tottuneet näkemään, että heidän rakastettua

opettajaansa, jota he itse niin auliisti kutsuivat Mestariksi, kohdeltiin näin epäkunnioittavasti ja halveksivasti. Sellainen oli heille liikaa, eivätkä he kyenneet pidättelemään kiihkeän ja intohimoisen paheksuntansa julkituomista. Tämä kaikki oli vain omiaan nostattamaan lynkkausmielialaa tässä jumalattomien ja sivistymättömien väenkokouksessa. Ja niinpä sitten kävi, että nämä räyhääjät kävivät palkkalaisten johdolla käsiksi Jeesukseen ja kiidättivät hänet ulos synagogasta läheisen kallionjyrkänteen harjalle, jossa heidän aikomuksenaan oli viskata hänet reunan yli kuolemaan. Mutta juuri kun he olivat työntämäisillään hänet kallionreunan yli, Jeesus käännähti yllättäen vangitsijoihinsa päin, katsoi heitä kasvoista kasvoihin ja risti rauhallisesti käsivartensa. Hän ei sanonut sanaakaan, mutta hänen ystävänsä yllättyivät äimistykseen asti, kun roskajoukko Jeesuksen alkaessa astella eteenpäin antoikin hänelle tietä ja salli hänen kulkea eteenpäin häntä ahdistelematta.

150:9.4 (1687.1) Opetuslastensa seuraamana Jeesus jatkoi kulkuaan heidän leiripaikkaansa asti, jossa kaikesta tapahtuneesta tehtiin selko. Ja he laittautuivat samana iltana valmiiksi lähtemään Jeesuksen antaman ohjeen mukaisesti varhain seuraavana päivänä takaisin Kapernaumiin. Tämän kolmannen julkisen saarnamatkan myrskyisä päätös vaikutti vakavoittavasti kaikkiin Jeesuksen seuraajiin. Heille alkoi valjeta joidenkin Mestarin lausumien opetusten merkitys; he alkoivat herätä tietoisuuteen, että valtakunta tulisi vasta paljon murheen ja katkeran pettymyksen kautta.

150:9.5 (1687.2) He poistuivat Nasaretista tuona sunnuntaiaamuna, ja eri teitä matkattuaan he kaikki lopulta kokoontuivat Betsaidaan puolenpäivän maissa torstaina, maaliskuun 10. päivänä. Paikalle kokoontui harhakuvitelmistaan päässyt ryhmä totuuden evankeliumin vakavoituneita ja vakavamielisiä saarnaajia, ei enää voitonriemuisten ristiretkeläisten intomielinen ja vastustamaton joukkokunta.

Luku 151

Odottelua ja opetusta järvenrannalla

151:0.1 (1688.1) MAALISKUUN 10:nteen päivään mennessä kaikki saarnaaja- ja opettajaryhmät olivat koolla Betsaidassa. Torstai-iltana ja perjantaina monet heistä menivät kalastamaan, mutta sapattipäivänä he osallistuivat synagogapalvelukseen kuullakseen erään iäkkään damaskoksenjuutalaisen esitystä isä-Abrahamin kunnioitettavuudesta. Jeesus vietti suurimman osan tästä sapattipäivästä yksikseen kukkuloilla. Tuona lauantai-iltana Mestari puhui paikalle kertyneille ryhmille yli tunnin ajan aiheesta ”Vastoinkäymisen merkitys ja pettymyksen hengellinen arvo”. Se oli mieliin painuva tilaisuus, eivätkä hänen kuulijansa milloinkaan unohtaneet häneltä tuolloin saamaansa opetusta.

151:0.2 (1688.2) Jeesus ei ollut vielä kokonaan toipunut hänen vähän aikaisemmin Nasaretissa tapahtuneen torjutuksi tulonsa aiheuttamasta murhemielisyydestä. Apostolit panivat merkille, että hänen tavanomaiseen hyväntuuliseen käyttäytymiseensä sekoittui

nyt omalaatuista surumielisyyttä. Hänen seurassaan olivat enimmän aikaa Jaakob ja Johannes, sillä Pietarilla oli enemmän kuin kädet täynnä työtä siksi, että hän oli vastuussa uusien evankelistaryhmien hyvinvoinnista ja ohjauksesta. Naiset käyttivät tämän Jerusalemin pääsiäisjuhlille lähtöä edeltäneen odotteluajan käymällä Kapernaumissa sekä ympäristön kaupungeissa ja kylissä talosta taloon opettamassa evankeliumia ja hoivaamassa sairaita.

1. Kylväjävertaus

151:1.1 (1688.3) Suunnilleen näihin aikoihin Jeesus ryhtyi käyttämään vertauksiin perustuvaa opetusmenetelmää opettaessaan ympärilleen tavan takaa kerääntyviä väkijoukkoja. Koska Jeesus oli keskustellut apostolien ja muiden kanssa yömyöhään saakka, aamiaiselle oli tuona sunnuntaiaamuna noussut vasta muutama ryhmän jäsen. Niinpä Jeesus meni ulos järven rannalle ja istui yksinään veneessä, Andreaksen ja Pietarin vanhassa kalastusveneessä, jota pidettiin siten, että se oli aina hänen käytettävissään, ja mietiskeli, mihin toimenpiteeseen valtakunnan laajenemisen hyväksi tehtävässä työssä olisi seuraavaksi ryhdyttävä. Mutta kauan ei Mestari saanut olla yksinään. Varsin pian paikalle alkoi virrata väkeä Kapernaumista ja lähikylistä, ja tuon aamun kello kymmeneen mennessä rannalle oli Jeesuksen veneen lähelle kerääntynyt jo likipitäen tuhat henkilöä, jotka äänekkäästi vaativat tulla huomatuiksi. Nyt oli Pietarikin noussut vuoteesta ja raivatessaan tietä veneen luokse hän sanoi

Jeesukselle: ”Mestari, puhuisinko minä heille?” Mutta Jeesus vastasi: ”Ei, Pietari, sillä kerron heille tarinan.” Ja sitten Jeesus ryhtyi esittämään vertausta kylväjästä. Se oli ensimmäisiä vertauksia pitkässä sarjassa vastaavanlaisia vertauksia, joita hän opetti jäljessään kulkeville väkijoukoille. Edellä mainitussa veneessä oli korotettu tuhto, jolla hän istui (sillä tapana oli, että opetettaessa istuttiin) puhuessaan rannalle kertyneelle kansanjoukolle. Pietarin lausuttua muutaman sanan Jeesus sanoi:

151:1.2 (1688.4) ”Kylväjä meni kylvämään, ja hänen kylväessään sattui, että jokin määrä siemeniä putosi tien oheen jalkojen tallattaviksi ja taivaan lintujen syötäviksi. Muutamat siemenet putosivat kallioisille paikoille, joissa oli vain vähän multaa. Ne nousivat kohta oraalle, sillä maata ei ollut kovinkaan syvälti, mutta heti kun aurinko alkoi paahtaa, kylvös kuihtui, sillä oraat eivät juurettomina tavoittaneet kosteutta. Jotkin siemenet putosivat orjantappuroiden sekaan, ja sitä mukaa kuin orjantappurat kasvoivat, kylvös tukehtui eikä tuottanut jyvääkään. Ja sitten oli vielä niitä siemeniä, jotka putosivat hyvään maahan, kasvoivat ja tuottivat mikä kolmikymmenkertaisen, mikä kuusikymmenkertaisen, mikä satakertaisen sadon.” Ja kun Jeesus oli tämän vertauksensa esittänyt, hän sanoi kansanjoukolle: ”Jolla on korvat kuulla, hän kuulkoon.”

151:1.3 (1689.1) Kun apostolit ja heidän seurassaan olevat kuulivat Jeesuksen opettavan kansaa tällä tavoin, he olivat kovasti ymmällään. Ja sen jälkeen kun he olivat käyneet asiasta keskenään

paljon keskustelua, Matteus sanoi samana iltana Sebedeuksen puutarhassa Jeesukselle: ”Mestari, mikä on väkijoukolle esittämiesi hämärien lausumien tarkoitus? Miksi puhut totuutta etsiville vertauksin?” Ja Jeesus vastasi:

151:1.4 (1689.2) ”Olen koko kuluneen ajan opettanut teitä kärsivällisesti. Teidän on suotu tietää taivaan valtakunnan mysteerit, mutta väkijoukoille, jotka eivät osaa erottaa totuutta, ja niille, jotka tavoittelevat turmiotamme, valtakunnan mysteerit esitetään tästä lähtien vertauksina. Ja tämän me teemme, jotta, ne jotka todella haluavat astua sisälle valtakuntaan, kykenevät näkemään opetuksen merkityksen ja löytävät näin pelastuksen, kun ne taas, jotka kuuntelevat vain meidät satimeen saadakseen, joutuvat yhä pahemmin ymmälle sikäli, että he näkevät näkemättä ja kuulevat kuulematta. Lapseni, ettekö käsitä hengen lakia, joka säätää, että sille jolla on, annetaan, jotta hänellä olisi yltäkylläisyys; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on. Käytän kansalle puhuessani siis vastedes paljon vertauksia, jotta ystävämme ja ne, jotka haluavat tietää totuuden, kykenevät löytämään, mitä etsivät, kun taas vihamiehemme ja ne, jotka eivät totuutta rakasta, kuulevat ilman, että ymmärtävät. Moni näistä ihmisistä ei kulje totuuden tietä. Profeetta tosiaan kuvaili kaikkia tällaisia sieluja, jotka eivät osaa nähdä totuutta, sanoessaan: ’Sillä tämän kansan sydän on käynyt ylimieliseksi, ja sen korvat ovat puutuneet kuulemaan, ja silmänsä se on sulkenut, jottei se totuutta erottaisi eikä sitä sydämessään ymmärtäisi.’”

151:1.5 (1689.3) Apostolit eivät kaikilta osin käsittäneet Mestarin sanojen merkitystä. Andreaksen ja Tuomaksen jatkaessa keskustelua Jeesuksen kanssa Pietari ja muut apostolit vetäytyivät puutarhan toiseen kolkkaan, jossa he antautuivat vakavaan ja kauan jatkuneeseen mielipiteidenvaihtoon.

2. Vertauksen tulkinta

151:2.1 (1689.4) Pietari ja hänen ympärilleen kerääntynyt ryhmä päättelivät kylväjävertauksen olevan allegoria, eli että jokaisella tarinan piirteellä oli jokin kätketty merkitys; ja siksi he päättivät mennä Jeesuksen luo pyytämään selitystä. Niinpä Pietari kääntyi Mestarin puoleen sanoen: ”Emme kykene pääsemään perille tämän vertauksen merkityksestä, ja haluamme sinun selittävän sen meille, koskapa sanot, että meidän on suotu tietää valtakunnan mysteerit.” Ja tämän kuultuaan Jeesus sanoi Pietarille: ”Poikani, mitään en teiltä halua salata, mutta jospa te ensin kertoisitte minulle, mistä olette keskustelleet; mikä on teidän tulkintanne tästä vertauksesta?”

151:2.2 (1689.5) Hetken hiljaisuuden jälkeen Pietari sanoi: ”Mestari, olemme keskustelleet paljonkin tästä vertauksesta, ja tällainen on tulkinta, johon minä olen päätynyt: Kylväjä on evankeliuminsaarnaaja; siemen on Jumalan sana. Siemen, joka putosi tien oheen, edustaa niitä, jotka eivät ymmärrä evankeliumin opetusta. Linnut, jotka sieppasivat mukaansa kovettuneelle maalle pudonneen siemenen, edustavat Saatanaa tai paholaista, joka vie

viekkaasti pois sen, mikä on kylvetty näiden tietämättömien sydämeen. Siemen, joka putosi kallioille ja joka niin äkkiä nousi oraalle, edustaa pinnallisia ja ajattelemattomia henkilöitä, jotka ilosanoman kuullessaan ottavat sen riemuiten vastaan, mutta koska totuudella ei heidän syvemmässä ymmärryksessään ole mitään todellisia juuria, heidän antaumuksensa on lyhytaikaista, kun se joutuu kasvokkain koettelemuksen ja vainon kanssa. Kun vaikea hetki tulee, nämä uskovat kompastuvat, kiusauksen hetkellä he luopuvat. Orjantappuroiden sekaan pudonnut siemen edustaa niitä, jotka ovat auliita kuulemaan sanaa, mutta jotka antavat tämän maailman huolien ja rikkauksien pettävyyden tukahduttaa totuuden sanan, niin että se ei kanna hedelmää. Sen sijaan siemen, joka putosi hyvään maahan ja joka nousi oraalle kantaakseen mikä kolmikymmenkertaisen, mikä kuusikymmenkertaisen ja joku jopa satakertaisen sadon, edustaa niitä, jotka totuuden kuultuaan ottavat sen vastaan ja pitävät sitä arvossa, kukin – älyllisten kykyjensä erilaisuuden takia – omalla tavallaan ja jotka tästä syystä osoittavat näitä erimääräisiä uskonnollisen kokemuksen asteita.”

151:2.3 (1690.1) Kuultuaan Pietarin tulkinnan vertauksesta Jeesus kysyi muilta apostoleilta, eikö heilläkin olisi tarjota tulkintaehdotuksia. Tähän pyyntöön vastasi vain Natanael. Hän sanoi: ”Mestari, jos kohta huomaankin monia hyviä yksityiskohtia Simon Pietarin esittämässä vertauksen tulkinnassa, en ole hänen kanssaan kaikilta kohdin samaa mieltä. Oma käsitykseni tästä vertauksesta olisi seuraavanlainen: Siemen edustaa valtakunnan evankeliumia, kun taas kylväjä edustaa valtakunnan sanansaattajia. Siemen, joka putosi

tiepuoleen, kovettuneelle maalle, edustaa niitä, jotka ovat kuulleet evankeliumista vasta vähän, samoin kuin niitä, jotka eivät tästä sanomasta piittaa ja jotka ovat kovettaneet sydämensä. Taivaan linnut, jotka sieppasivat mukaansa tiepuoleen pudonneen siemenen, edustavat asianomaisen elintapoja, pahan houkutusta ja lihan himoja. Kivien sekaan pudonnut siemen edustaa niitä tunneherkkiä sieluja, jotka ottavat nopeasti vastaan uuden opetuksen ja jotka yhtä nopeasti luopuvat totuudesta joutuessaan kohtaamaan ne vaikeudet ja realiteetit, jotka johtuvat siitä, että elää tämän totuuden mukaisesti. Heiltä puuttuu hengellistä käsityskykyä. Orjantappuroiden sekaan pudonnut siemen edustaa niitä, jotka tuntevat viehtymystä evankeliumin totuuksia kohtaan; heidän tekisi mieli noudattaa sen opetuksia, mutta heidän esteekseen muodostuvat ylpeyden täyttämä elämä, mustankipeys, kateus ja ihmisen olemassaoloon liittyvät huolenaiheet. Hyvään maahan pudonnut siemen, joka nousee oraalle kantaakseen mikä kolmikymmenkertaisen, mikä kuusikymmenkertaisen ja mikä satakertaisen sadon, edustaa sitä, missä määrin henkisestä valaistumisesta kertovia erilaisia avuja omaavilla miehillä ja naisilla on luonnollista ja yksilöittäin vaihtelevaa kykyä käsittää totuutta ja vastata sen hengellisiin opetuksiin.”

151:2.4 (1690.2) Kun Natanael oli sanottavansa sanonut, apostolit ja heidän työtoverinsa joutuivat vakavaan mielipiteidenvaihtoon, ja puhkesi kaihtelematon väittely toisten taittaessa peistä Pietarin esittämän tulkinnan oikeellisuuden puolesta ja miltei yhtä monen toisaalta koettaessa puolustaa Natanaelin esittämää vertauksen

selitystä. Pietari ja Natanael olivat tällä välin vetäytyneet sisälle taloon, jossa heidän välillään oli käynnissä voimallinen ja päättäväinen voimainponnistus kummankin koettaessa saada toista vakuuttumaan ja muuttamaan mielipiteensä.

151:2.5 (1690.3) Mestari antoi tämän sanaharkan jatkua niin kauan, että se lopulta alkoi lientyä, jolloin hän taputti käsiään ja kutsui heidät ympärilleen. Kun he olivat kaikki taas kerran kerääntyneet hänen ympärilleen, hän sanoi: ”Onko jollakulla teistä jotakin sanottavaa, ennen kuin kerron tästä vertauksesta?” Hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen Tuomas lausahti: ”Kyllä, Mestari, haluaisin sanoa jokusen sanan. Muistan sinun kerran kehottaneen meitä varomaan nimenomaan tämänkaltaista. Neuvoit meitä, että meidän tulisi sanaa julistaessamme ja havainnollistuksia viljellessämme käyttää tositarinoita, ei satuja, ja että meidän tulisi valita sellainen tarina, että se sopii parhaiten sen keskeisen ja tärkeän totuuden havainnollistukseksi, jonka haluaisimme opettaa kansalle, ja ettei meidän tällä tavoin tarinaa hyväksi käytettyämme tulisi pyrkiä esittämään hengellistä sovellusta kaikista kerrotun tarinan pikku yksityiskohdista. Minun mielestäni Pietari ja Natanael ovat kumpikin väärässä koettaessaan tulkita tätä vertausta. Ihailen heidän kykyään tehdä tällaista, mutta olen aivan yhtä varma siitä, että kaikki tuonkaltaiset yritykset, jotka panevat luonnollisen vertauksen kaikkia yksityiskohtiaan myöten poikimaan hengellisiä analogioita, voivat johtaa vain sekaannukseen ja vakavaan väärinkäsitykseen tämän vertauksen todellisesta tarkoituksesta. Oikeassaoloni todistaa täysin se tosiasia, että vain tunti sitten olimme yksimielisiä, mutta

nyt sen sijaan olemme jakautuneet kahdeksi erilliseksi ryhmäksi, joilla on eri mielipiteet tästä vertauksesta ja jotka tarrautuvat näihin käsityksiinsä niin tosissaan, että se vaikuttaa mielestäni jopa kykyymme käsittää täysin sitä suurta totuutta, joka sinulla oli mielessäsi tämän vertauksen väkijoukolle esittäessäsi ja pyytäessäsi sen jälkeen meitä esittämään siitä käsityksemme.”

151:2.6 (1691.1) Tuomaksen lausumat sanat vaikuttivat heihin kaikkiin tyynnyttävästi. Hän sai heidät muistamaan, mitä Jeesus oli aikaisemmissa yhteyksissä heille opettanut, ja ennen kuin Jeesus ryhtyi taas puhumaan, Andreas nousi ja sanoi: ”Olen vakuuttunut siitä, että Tuomas on oikeassa, ja haluaisin mielelläni kuulla hänen kertovan, minkä merkityksen hän liittää kylväjävertaukseen.” Kun Jeesus oli antanut Tuomakselle merkin puhua, Tuomas sanoi: ”Veljeni, en halunnut pitkittää tätä keskustelua, mutta jos niin toivotte, tahdon sanoa, että mielestäni tämä vertaus esitettiin, jotta se opettaisi meille yhden suuren totuuden. Ja tämä totuus on se, että valtakunnan evankeliumia opettaessamme menestyksemme tulee aina olemaan vaihtelevanmääräistä, suoritimmepa jumalalliset toimeksiantomme miten uskollisesti ja tehokkaasti tahansa, ja että kaikki tällaiset tuloksissa ilmenevät erot johtuvat suoraan toimintaedellytyksemme muodostavista olosuhteista, joihin voimme vaikuttaa vain vähän tai emme ollenkaan.”

151:2.7 (1691.2) Tuomaksen päätettyä puheensa useimmat hänen saarnaajatovereistaan olivat jokseenkin valmiit yhtymään hänen mielipiteeseensä, yksinpä Pietari ja Natanaelkin olivat jo menossa puhumaan hänen kanssaan, kun Jeesus nousi ja sanoi: ”Hyvin tehty,

Tuomas, olet löytänyt vertausten oikean merkityksen, mutta sekä Pietari että Natanael ovat tehneet teille aivan yhtä hyvää sillä, että he ovat näin täysimääräisesti osoittaneet, mikä vaara piilee siinä, että ryhtyy tekemään vertauskuvistani allegoriaa. Omassa sydämessänne saatatte monesti hyötyä, jos annatte tämäntyyppisen spekulatiivisen mielikuvituksen lentää, mutta teette virheen koettaessanne tarjoilla tällaisia päätelmiä oman julkisen opetustyönne osana.”

151:2.8 (1691.3) Nyt kun jännitys oli lauennut, Pietari ja Natanael onnittelivat toisiaan tulkintojensa johdosta, ja Alfeuksen kaksosia lukuun ottamatta jokainen apostoleista rohkaistui ennen levollekäymistä esittämään tulkinnan kylväjävertauksesta. Juudas Iskariotkin tarjosi varsin uskottavantuntuisen tulkinnan. Kahdellatoista apostolilla oli useinkin tapana omassa keskuudessaan ottaa selvää Mestarin esittämistä vertauksista niin kuin he olisivat menetelleet allegorian suhteen, mutta koskaan he eivät enää suhtautuneet senlaatuisiin spekulaatioihin tosissaan. Tämä oli sekä apostoleiden että heidän työtovereidensa kannalta sangen hyödyllinen istunto, varsinkin kun otetaan huomioon, että Jeesus tästä lähtien käytti julkisen opetustyönsä yhteydessä yhä enemmän vertauksia.

3. Lisää vertauksista

151:3.1 (1691.4) Apostolien mielenkiinto suuntautui siinä määrin vertauksiin, että koko seuraava ilta omistettiin vertauksista käytyyn

jatkokeskusteluun. Jeesus alusti illan keskustelun sanomalla: ”Rakkaani, teidän tulee aina osata eriyttää opetuksenne niin, että sovitatte totuuden julkituontinne sen mukaiseksi, minkälaista ajatusmaailmaa kuulijanne edustavat ja minkälainen heidän sydämensä on. Kun seisotte väenpaljouden edessä, joka ei ole älykkyydeltään eikä mielenlaadultaan yhtenäistä, ette voi puhua eri sanoja jokaiselle erilliselle kuulijoiden luokalle, mutta voitte sen sijaan kertoa tarinan, joka välittää opetuksenne. Ja silloin jokaisella ryhmällä, jopa jokaisella yksilöllä, on mahdollisuus tehdä esittämästänne vertauksesta oma tulkintansa omien älyllisten ja hengellisten avujensa mukaisesti. Teidän on määrä antaa valonne loistaa, mutta tehkää se viisaasti ja harkitusti. Ei kukaan, joka sytyttää lampun, peitä sitä astialla tai pane sitä sängyn alle, vaan hän panee lamppunsa lampunjalkaan, jotta kaikki voivat nähdä sen valon. Sanonpa teille, ettei taivaan valtakunnassa ole mitään kätkettyä, jota ei tuotaisi julki; eikä siellä ole mitään salaisuuksia, joita ei lopulta tehtäisi tunnetuiksi. Kaikki nämä seikat tulevat lopulta valoon. Älkää ajatelko pelkästään kansanjoukkoja ja sitä, miten ne kuulevat totuuden, vaan pitäkää vaarin myös itsestänne ja siitä, miten te kuulette. Muistakaa, että olen monta kertaa sanonut teille: Sille, jolla on, annetaan lisää; kun sen sijaan siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hän luulee, että hänellä on.”

151:3.2 (1692.1) Vertauksista käyty jatkokeskustelu ja niiden tulkitsemisesta esitetty lisäopetus on tiivistettävissä seuraavankaltaiseksi nykyisen kielenkäytön mukaiseksi esitykseksi:

151:3.3 (1692.2) 1. Jeesus neuvoi pidättymään satujen tai allegorioiden käyttämisestä evankeliumin totuuksia opetettaessa. Hän suositteli kuitenkin vertausten, eritoten luontovertausten, runsasta käyttämistä. Hän korosti, miten arvokasta on, että totuuden opettamisen välineenä käytetään luonnonmaailman ja hengenmaailman välillä vallitsevaa *analogiaa*. Luonnonmaailmasta puhuessaan hän tavan takaa käytti sanoja ”tuo epätodellinen ja ohitse kiitävä henkirealiteettien varjo”.

151:3.4 (1692.3) 2. Jeesus esitti heprealaisista kirjoituksista kolme, ehkä neljä, vertausta ja pyysi kiinnittämään huomiota siihen seikkaan, ettei tämä opetusmenetelmä ollut täysin uusi. Siitä tuli kuitenkin lähes uusi opetusmenetelmä, kun hän ryhtyi sitä tästä ajankohdasta alkaen käyttämään.

151:3.5 (1692.4) 3. Opettaessaan apostoleille vertausten arvoa Jeesus kehotti kiinnittämään huomiota seuraaviin seikkoihin:

151:3.6 (1692.5) Vertaus antaa mahdollisuuden vedota samanaikaisesti mielen ja hengen tavattoman erilaisiin tasoihin. Vertaus antaa virikkeitä mielikuvitukselle, se haastaa erottamaan oleellisen, ja se panee kriittisen ajattelun liikkeelle. Se edistää myötätuntoa nostattamatta vihamielisyyttä.

151:3.7 (1692.6) Vertaus lähtee liikkeelle asioista, jotka ovat tunnettuja, ja etenee entuudestaan tuntemattoman erottamiseen. Vertaus käyttää hyväkseen sitä, mikä on aineellista ja luonnollista, keinona tutustuttaa siihen, mikä on hengellistä ja aineellisuuden ylittävää.

151:3.8 (1692.7) Vertaukset helpottavat puolueettomien moraalisten päätösten tekemistä. Vertaus tekee tyhjäksi paljon ennakkoluuloa, ja mieleen se istuttaa hellävaraisesti uuden totuuden, ja se tekee tämän kaiken herättämällä mahdollisimman vähän henkilökohtaisesta närkästymisestä johtuvaa puolustautumisenhalua.

151:3.9 (1692.8) Vertauskuvan esiintuomaan analogiaan sisältyvän totuuden torjuminen edellyttää sellaista tietoista älyllistä toimintaa, joka suoranaisesti halveksii sitä, mikä on ihmisen tekemä rehellinen arvio ja mitä hän on rehellisesti päättänyt. Vertaus johdattaa kuuloaistimuksen kautta tapahtuvaan ajatuksen esillepusertamiseen.

151:3.10 (1692.9) Vertauksiin turvautuvan opetusmuodon käyttäminen antaa opettajalle mahdollisuuden esittää uusia ja jopa hätkähdyttäviä totuuksia, samalla kun hän jotakuinkin kokonaan välttyy kaikenlaiselta kiistelyltä ja ulkonaiselta yhteentörmäykseltä perinteen ja vakiintuneen arvovallan kanssa.

151:3.11 (1693.1) Vertaukseen sisältyy vielä sekin etu, että se voimistaa muistikuvaa opetetusta totuudesta, kun myöhemmin joudutaan samankaltaisiin entuudestaan tuttuihin tilanteisiin.

151:3.12 (1693.2) Tällä tavoin Jeesus koetti tutustuttaa seuraajansa moniin niistä syistä, miksi hän yhä enemmän otti tavakseen käyttää julkisessa opetustyössään vertauksia.

151:3.13 (1693.3) Illan opintojen loppupuolella Jeesus kommentoi ensi kerran kylväjävertausta. Hän sanoi, että vertaus viittasi kahteen asiaan: Se oli ensinnäkin katsaus hänen omaan siihenastiseen

toimintaansa ja ennuste siitä, mitä hän saattoi odottaa maan päällä vielä viettämältään elämänsä ajalta. Ja toisekseen se oli myös vihje siitä, mitä apostolit ja valtakunnan muut sanansaattajat saattoivat odottaa kohtaavansa, kun he aikojen kuluessa toimisivat tulevien sukupolvien parissa.

151:3.14 (1693.4) Jeesus turvautui vertausten käyttämiseen myös siksi, että hän katsoi ne parhaaksi keinoksi torjua Jerusalemin uskonnollisten johtajien harkiten tehdyn yrityksen opettaa sellaista, että kaikki, mitä hän teki, oli tehty riivaajien ja perkeleiden ruhtinaan avulla. Luontoon vetoaminen suuntautui tuollaista opetusta vastaan, sillä tuolloiset ihmiset katsoivat kaikkien luonnonilmiöiden johtuvan hengellisten olentojen ja yliluonnollisten voimien välittömästä vaikutuksesta. Hän päätti käyttää tätä opetusmenetelmää myös siksi, että se antoi hänelle mahdollisuuden julistaa tärkeitä totuuksia niille, jotka halusivat tietää paremman tien, samalla kun se tarjosi hänen vihamiehilleen vähemmän tilaisuuksia löytää syytä paheksuntaan ja syytösten esittämiseen häntä vastaan.

151:3.15 (1693.5) Ennen kuin Jeesus päästi ryhmän yön ajaksi hajaantumaan, hän sanoi: ”Haluan nyt esittää teille kylväjävertauksen loppuosan. Haluaisin testata teitä saadakseni tietää, miten otatte vastaan seuraavan: Taivaan valtakunta on myös sen miehen kaltainen, joka kylvi maahan hyvää siementä. Ja kun hän öisin nukkui ja toimitti päivisin askareitaan, siemen nousi oraalle ja varttui, ja vaikkei hänellä ollut tietoa, miten se oikein tapahtui, kasvi alkoi kantaa hedelmää. Ensin oli korsi, sitten tuli tähkäpää ja lopulta

oli täydet jyvät tähkäpäissä. Ja kun vilja oli kypsää, hän tarttui sirppiin, ja sato oli korjattu. Jolla on korva kuullakseen, hän kuulkoon.”

151:3.16 (1693.6) Moneen kertaan apostolit palasivat mielessään pohtimaan näitä sanoja, mutta Mestari ei koskaan enää maininnut mitään tästä lisäyksestä kylväjävertaukseen.

4. Lisää järvenrannalla esitettyjä vertauksia

151:4.1 (1693.7) Seuraavana päivänä Jeesus opetti taas kansaa veneessä istuen, ja hän sanoi: ”Taivaan valtakunta on niin kuin oli muuan mies, joka kylvi peltoonsa hyvää siementä; mutta sillä aikaa kun hän nukkui, hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta vehnän sekaan ja riensi matkoihinsa. Ja kun laiho nousi oraalle, ja kun se myöhemmin alkoi tähkiä, lustekin nousi näkyville. Silloin tämän tilanomistajan palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: ’Herra, etkö kylvänytkin peltoosi hyvää siementä? Mistä siis nämä rikkaruohot tulevat?’ Ja hän vastasi palvelijoilleen: ’Tämä on vihamiehen tekosia.’ Palvelijat kysyivät silloin isännältään: ’Tahtoisitko, että menemme ja kitkemme pois nämä rikkaruohot?’ Mutta hän vastasi heille sanoen: ’Ei, jottette niitä kitkiessänne nyhdä vehnääkin. Antakaa mieluummin molempien kasvaa yhdessä sadonkorjuun aikaan saakka, jolloin sanon elonkorjaajille: Kerätkää ensin lusteet ja

sitokaa ne kimpuiksi, jotka poltetaan, ja korjatkaa sitten vehnä, joka pannaan talteen aittaani.’”

151:4.2 (1693.8) Sen jälkeen kun kansa oli esittänyt jokusen kysymyksen, Jeesus puhui toisenkin vertauksen: ”Taivaan valtakunta on sinapinsiemenen kaltainen, jonka mies kylvi peltoonsa. Sinapinsiemenhän on siemenistä vähäisin, mutta kun se on kasvanut täyteen mittaansa, siitä tulee kaikista yrteistä suurin, ja se on kuin puu, joten taivaan linnut voivat asettua lepäämään sen oksille.”

151:4.3 (1694.1) ”Taivaan valtakunta on niin ikään kuin oli hapate, jonka nainen otti ja kätki kolmeen mitalliseen jauhoja, ja silloin tapahtui, että koko taikina happani.”

151:4.4 (1694.2) ”Taivaan valtakunta on myös sen peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi. Iloissaan hän meni ja myi kaiken, mitä hänellä oli, saadakseen rahat pellon ostamiseen.”

151:4.5 (1694.3) ”Taivaan valtakunta on myös kuin kauppias, joka etsi komeita helmiä; ja kun hän oli löytänyt yhden kallisarvoisen helmen, hän meni ja myi koko omaisuutensa, jotta hän kykenisi ostamaan tuon erinomaisen helmen.”

151:4.6 (1694.4) ”Sitä paitsi taivaan valtakunta on nuotan kaltainen, joka viskattiin mereen ja siihen jäi kaikenkaltaisia kaloja. Kun nuotta sitten tuli täyteen, kalastajat vetivät sen rantahietikolle, jonne he

istuutuivat lajittelemaan kaloja keräten hyvät astioihin mutta heittäen samalla kelvottomat pois.”

151:4.7 (1694.5) Jeesus esitti väkijoukoille monia muitakin vertauksia. Tästä alkaen hän opetti väkijoukkoja itse asiassa perin harvoin millään muulla tavoin. Puhuttuaan suurelle yleisölle vertauksin hän tapasi iltaoppituntien kuluessa antaa apostoleille ja evankelistoille perusteellisemman ja täsmällisemmän selityksen opetuksistaan.

5. Käynti Heresassa

151:5.1 (1694.6) Kansanjoukko kävi koko viikon ajan aina vain lukuisammaksi. Sapattina Jeesus kiiruhti pois paikalta ylös kukkuloille, mutta kun sunnuntaiaamu koitti, kansanjoukot palasivat. Jeesus puhui väkijoukolle Pietarin esittämän saarnan jälkeen alkuiltapäivästä, ja puheensa pidettyään hän sanoi apostoleilleen: ”Väkijoukot uuvuttavat minua; siirtykäämme järven vastarannalle saadaksemme levätä yhden päivän.”

151:5.2 (1694.7) Matkalla järven poikki heitä kohtasi Galileanmerelle eritoten puheena olevaan vuodenaikaan luonteenomainen raju ja äkillinen myrskyilma. Tämä vesistö on runsaat kaksisataa metriä merenpinnan alapuolella, ja sitä ympäröivät korkeat rantatörmät, erityisesti lännen puolella. Seudulla on syviä rotkoja, jotka kulkevat järveltä kukkuloille, ja kun lämmennyt ilma nousee päiväsaikaan ikään kuin taskuksi järven ylle, rotkojen viilenevä ilma pyrkii

auringonlaskun jälkeen syöksymään alas järvelle. Nämä myrskytuulet nousevat yhtäkkisesti, ja toisinaan ne asettuvat yhtä äkillisesti.

151:5.3 (1694.8) Kysymys oli juuri tällaisesta iltapuhurista, kun tuuli tarttui veneeseen, joka tuona sunnuntaiehtoona kuljetti Jeesusta vastarannalle. Perässä seurasi kolme muuta venettä, joissa purjehti jokusia nuorempia evankelistoja. Tämä myrskytuuli oli ankara, olkoonkin että se rajoittui vain tähän osaan järveä, länsirannalla ei nimittäin näkynyt merkkiäkään myrskystä. Tuuli oli niin voimakas, että aallot alkoivat lyödä veneen yli. Kova tuuli oli riuhtaissut purjeen irti, jo ennen kuin apostolit ehtivät sitä reivata. Nyt heidän matkantekonsa siis riippui kokonaan siitä, miten he jaksoivat käytellä airoja, kun he työläästi kiskoivat kohti vajaan kolmen kilometrin päässä olevaa rantaa.

151:5.4 (1694.9) Tällä aikaa Jeesus nukkui veneen perässä pienen katoksen alla. Mestari oli ollut uupunut, jo kun he lähtivät Betsaidasta, ja hänhän oli määrännytkin heidät purjehtimaan järven vastarannalle juuri, jotta he saisivat levätä. Nämä entiset kalastajat olivat vahvoja ja kokeneita soutajia, mutta tämä oli yksi pahimmista heidän milloinkaan kokemistaan myrskyistä. Vaikka tuuli ja aallot heittelivät heidän purttaan ikään kuin se olisi ollut kaarnavene, Jeesus jatkoi häiriintymättä untaan. Pietari käytteli oikeanpuoleista airoa lähellä veneen perää. Kun vene alkoi täyttyä vedestä, hän jätti aironsa, ryntäsi Jeesuksen luo ja ravisti häntä voimakkaasti saadakseen hänet heräämään, ja kun Jeesus oli herännyt, Pietari

sanoi: ”Mestari, etkö tiedä, että olemme rajussa myrskyssä? Ellet pelasta meitä, me kaikki hukumme.”

151:5.5 (1695.1) Tullessaan ulos sateeseen Jeesus katsoi ensin Pietariin ja tähyiltyään sitten pimeyteen nähdäkseen airojensa kimpussa kamppailevat soutajat, hän käänsi katseensa takaisin Simon Pietariin, joka ei kiihtymykseltään ollut vielä palannut aironsa ääreen, ja sanoi: ”Miksi olette kaikki näin täynnä pelkoa? Missä on uskonne? Rauhoittukaa, tyyntykää.” Jeesus oli tuskin ehtinyt päättää tätä Pietarille ja muille apostoleille osoittamaansa moitetta, hän oli tuskin ehtinyt kehottaa Pietaria etsimään rauhaa, jolla tyynnyttää kuohuvan sielunsa, kun tasapainoon päässyt ilmakehän häiriö asettui täydeksi tyyneydeksi. Ankara merenkäynti lakkasi miltei välittömästi, samalla kun synkät pilvet, jotka olivat sataneet alas muutaman hetken jatkuneena kuurona, katosivat taivaalta, ja taivaan tähdet tuikkivat heidän yläpuolellaan. Kaikki tämä oli arviomme mukaan pelkkä yhteensattuma, mutta apostolit, eritoten Simon Pietari, eivät koskaan lakanneet pitämästä tätä välikohtausta luonnonihmeenä. Tuonaikaisten ihmisten oli erityisen helppo uskoa luonnonihmeisiin, uskoivathan he lujasti, että luonto kaiken kaikkiaan oli ilmiö, joka on suoraan henkivoimien ja yliluonnollisten olentojen valvonnassa.

151:5.6 (1695.2) Jeesus selvitti kahdelletoista apostolille yksiselitteisesti, että hän oli puhunut heidän hätääntyneelle hengelleen ja osoittanut sanansa heidän pelosta hämmentyneelle mielelleen, että hän ei ollut komentanut luonnonvoimia tottelemaan sanojaan. Mutta sellainen puhe kaikui kuuroille korville. Mestarin seuraajat tulkitsivat kaikki

tällaiset yhteensattumista johtuneet tapaukset itsepintaisesti aina omalla tavallaan. Tuosta päivästä alkaen he pitivät tiukasti kiinni käsityksestään, että Mestarilla oli ehdoton valta luonnonvoimiin. Pietari ei koskaan kyllästynyt kertomaan, miten ”tuulet ja meren aallotkin tottelevat häntä”.

151:5.7 (1695.3) Oli iltamyöhä, kun Jeesus ja hänen työtoverinsa pääsivät rantaan, ja koska yö oli tyyni ja kaunis, he kaikki yöpyivät veneissä ja menivät rantaan vasta hieman auringonnousun jälkeen seuraavana aamuna. Sitten kun he kaikki, noin neljäkymmentä henkeä, olivat koolla, Jeesus sanoi: ”Mitäpä, jos menisimme tuonne kukkuloille ja viettäisimme siellä muutaman päivän Isän valtakuntaan liittyviä ongelmia pohdiskellen.”

6. Heresan mielipuoli

151:6.1 (1695.4) Vaikka lähellä oleva järven itäranta enimmältään kohosi loivasti kohti kauempana olevaa ylänköä, niin tässä nimenomaisessa kohdassa oli jyrkkä mäenrinne rannan pudotessa toisin paikoin seinämän tavoin suoraan järveen. Läheisen kukkulan kylkeä osoittaen Jeesus sanoi: ”Nouskaamme tuolle rinteelle nauttimaan aamiaisemme ja jossakin suojaisassa paikassa levätäksemme ja keskustellaksemme.”

151:6.2 (1695.5) Sanottu rinne oli kauttaaltaan täynnä kallioon louhittuja onkaloita. Monet näistä syvennyksistä olivat muinaisia hautakammioita. Mäkirinteen puolivälin paikkeilla, pienellä

verrattain tasaisella kohdalla sijaitsi pienen Heresan kylän hautausmaa. Kun Jeesus työtovereineen kulki tämän hautausmaan läheltä, muuan näissä mäenrinteen luolissa asuva hullu ryntäsi heidän luokseen. Tämä heikkomielinen mies oli seutukunnalla varsin tunnettu, ja hän oli yhteen aikaan ollut kahlein ja kettingein kytkettynä yhteen näistä luolista. Hän oli jo kauan sitten murtanut kahleensa ja harhaili nyt mielensä mukaan hautojen ja hylättyjen hautakammioiden keskellä.

151:6.3 (1696.1) Tämä mies, jonka nimi oli Aamos, kärsi ajoittaisesta mielenvikaisuudesta. Saattoi olla pitkiäkin jaksoja, jolloin hän hankki itselleen joitakin vaatteita ja käyttäytyi kanssaihmistensä parissa jotakuinkin normaalisti. Yhden tällaisen selväjärkisyyden kauden aikana hän oli mennyt Betsaidaan, jossa hän kuuli Jeesuksen ja apostolien sananjulistusta, ja tuolloin hänestä oli tullut puolesta sydämestään valtakunnan evankeliumiin uskova. Mutta kohta alkoi taas hänen vaivansa myrskyisä vaihe, ja hän pakeni haudoille, jossa hän vaikeroi, kiljui ääneensä ja käyttäytyi niin, että hän piti pelon vallassa kaikkia, jotka sattuivat hänet kohtaamaan.

151:6.4 (1696.2) Kun Aamos tunnisti Jeesuksen, hän lankesi polvilleen Jeesuksen jalkojen juureen ja huudahti: ”Tunnen sinut, Jeesus, mutta olen monien perkeleiden riivaama, ja pyydän hartaasti, ettet kiusaa minua.” Tämä mies uskoi vilpittömästi, että hänen ajoittaisen mielenvaivansa syynä oli se, että pahat ja saastaiset henget tunkeutuivat noina hetkinä häneen ja pitivät vallassaan hänen mieltään ja ruumistaan. Hänen vaivansa olivat etupäässä tunneperäisiä – hänen aivonsa eivät olleet vaikeasti sairaat.

151:6.5 (1696.3) Jeesus käänsi katseensa alas tähän mieheen, joka kyyristeli hänen jaloissaan kuin jokin eläin, kumartui, tarttui häntä kädestä, nosti hänet seisomaan ja sanoi hänelle: ”Aamos, et sinä ole perkeleen vallassa, olethan jo kuullut hyvän sanoman, että olet Jumalan poika. Käsken sinua toipumaan tästä kohtauksesta.” Ja kun Aamos kuuli Jeesuksen lausuvan nämä sanat, hänen älytoiminnassaan tapahtui sellainen muutos, että hänen järjenvoimansa palautuivat välittömästi entiselleen, ja hän kykeni taas emootioidensa normaaliin hallintaan. Tuohon hetkeen mennessä paikalle oli kerääntynyt lähikylästä jo melkoinen väkijoukko, ja nämä ihmiset, joiden määrää vielä lisäsivät ylängöltä heidän yläpuoleltaan tulleet sikopaimenet, hämmästyivät nähdessään tämän mielipuolen täysissä järjenvoimissaan istuvan Jeesuksen ja hänen seuraajiensa parissa ja keskustelevan vapaasti heidän kanssaan.

151:6.6 (1696.4) Sikopaimenten rynnätessä kylään levittämään uutista hullun kesyttämisestä koirat hyökkäsivät pienen ja oman onnensa varaan jätetyn, noin kolmikymmenpäisen sikalauman kimppuun ja ajoivat useimmat näistä jyrkänteeltä alas järveen. Ja juuri tämä sattumasta johtunut tapaus, joka liittyi siihen, että Jeesus oli paikalla ja että hullun luultiin parantuneen ihmeen kautta, antoi aiheen legendalle, jonka mukaan Jeesus oli parantanut Aamoksen karkottamalla hänestä kokonaisen legioonan perkeleitä, ja nämä perkeleet olivat menneet sikalaumaan ja saaneet aikaan sen, että siat siinä samassa syöksyivät omaan tuhoonsa alempana olevaan järveen. Ennen päivän päättymistä sikopaimenet olivat levittäneet

ympäriinsä juttua tästä välikohtauksesta, ja koko kylä uskoi siihen. Aamos epäilemättä uskoi tähän tarinaan, näkihän hän, että siat syöksyivät kukkulanharjanteen ylitse kohta, sen jälkeen kun hänen rauhaton mielensä oli asettunut, ja hän uskoi aina, että siat olivat vieneet mennessään juuri ne pahat henget, jotka niin kauan olivat kiusanneet ja vaivanneet häntä. Ja tämä vaikutti suuresti siihen, että hänen paranemisestaan tuli pysyvä. On totta, että kaikki Jeesuksen apostolit (Tuomasta lukuun ottamatta) uskoivat sikaepisodin olleen välittömästi yhteydessä Aamoksen paranemiseen.

151:6.7 (1696.5) Jeesukselle ei suotu hänen tavoittelemaansa lepoa. Tuo päivä kului enimmältään siihen, että hänen ympärillään tungeksi ihmisiä, jotka tulivat paikalle, koska olivat kuulleet, että Aamos oli hoidettu terveeksi, ja joita houkutti tarina siitä, että riivaajat olivat poistuneet mielipuolesta ja asettuneet sikalaumaan. Ja niin, vain yhden levätyn yön jälkeen, Jeesus ja hänen ystävänsä heräsivät varhain tiistaiaamuna siihen, että paikalle saapui lähetystöllinen näitä siankasvattajamuukalaisia, jotka tulivat antamaan hänelle kehotuksen poistua heidän keskuudestaan. Heidän edusmiehensä sanoi Pietarille ja Andreakselle: ”Galilean kalastajat, poistukaa luotamme ja viekää profeettanne mennessänne. Tiedämme, että hän on pyhä mies, mutta maamme jumalat eivät tunne häntä, ja olemme vaarassa menettää monta sikaa. Olemme alkaneet pelätä teitä, joten rukoilemme teitä lähtemään täältä.” Ja kuullessaan heidän viestinsä Jeesus sanoi Andreakselle: ”Palatkaamme paikallemme.”

151:6.8 (1697.1) Juuri kun he olivat valmiit lähtemään, Aamos pyysi hartaasti, että Jeesus sallisi hänen palata heidän mukanaan, mutta Mestari ei halunnut siihen suostua. Jeesus sanoi Aamokselle: ”Älä unohda, että olet Jumalan poika. Palaa omiesi pariin ja näytä heille, miten suuria tekoja Jumala on tehnyt hyväksesi.” Ja Aamos kulki ympäriinsä julistaen, että Jeesus oli karkottanut kokonaisen legioonan perkeleitä hänen vaivatusta sielustaan, ja että nämä pahat henget olivat tunkeutuneet laumalliseen sikoja ja ajaneet ne pikaiseen tuhoon. Ja hän lopetti, vasta kun oli käynyt jokaisessa Dekapoliin kaupungissa julistamassa, mitä suuria tekoja Jeesus oli hänen hyväkseen tehnyt.

Luku 152

Kapernaumin kriisiin johtaneet tapahtumat

152:0.1 (1698.1) TARINA Aamoksen, heresalaisen mielenvikaisen, paranemisesta oli levinnyt jo Betsaidaan ja Kapernaumiin, joten suuri ihmisjoukko oli odottamassa Jeesusta, kun hänen veneensä tuona tiistaiaamupäivänä laski satamaan. Väkijoukon seassa olivat myös Jerusalemin sanhedrinin lähettämät uudet tarkkailijat, jotka olivat tulleet Kapernaumiin löytääkseen jonkin syyn Mestarin pidättämiseen ja tuomitsemiseen. Jeesuksen puhuessa häntä tervehtimään kerääntyneiden kanssa Jairus, eräs synagogan esimiehistä, raivasi tiensä väenpaljouden läpi ja Jeesuksen jalkojen juureen langeten tarttui Jeesusta kädestä ja pyytämällä pyysi häntä lähtemään kiireesti mukaansa sanoen: ”Mestari, pieni tyttäreni, ainokainen lapseni, makaa kotona kuoleman kielissä. Rukoilen sinua, että tulisit parantamaan hänet.” Isän pyynnön kuullessaan Jeesus sanoi: ”Tulen kanssasi.”

152:0.2 (1698.2) Kun Jeesus lähti Jairuksen mukaan, isän pyynnön kuullut suuri väkijoukko kulki heidän perässään nähdäkseen, mitä tapahtuisi. Heidän kiiruhtaessaan kapeaa katua ja väkijoukon töniessä Jeesusta, Jeesus, vähän ennen kuin he tulivat esimiehen talolle, pysähtyi yhtäkkiä ja huudahti: ”Joku kosketti minua.” Ja häntä lähellä olevien kiistäessä koskettaneensa häntä Pietari huomautti: ”Mestari, näethän, että tämä väentungos pusertaa sinua ja uhkaa rusentaa meidät, ja silti sinä sanot: ’joku on koskettanut minua’. Mitä sinä tarkoitat?” Silloin Jeesus sanoi: ”Kysyin, kuka minua kosketti, sillä tunsin, että minusta oli virrannut elävää energiaa.” Jeesuksen katsellessa ympärilleen hänen katseensa osui lähellä olevaan naiseen, joka astui esiin, polvistui hänen jalkojensa juureen ja sanoi: ”Minua on jo vuosikausien ajan vaivannut tuskallinen verenvuoto. Olen saanut kärsiä monien lääkärien käsissä kaikenlaista. Olen käyttänyt koko omaisuuteni, mutta kukaan ei ole pystynyt minua parantamaan. Sitten kuulin sinusta, ja ajattelin: Jos saan koskettaa vaikka vain hänen vaippansa helmaa, minusta tulee varmasti taas terve. Ja siksi tungin eteenpäin väkijoukon mukana sen kulkiessa tietään, kunnes seisoin lähelläsi, Mestari. Kosketin vaatteesi lievettä ja tulin terveeksi, sillä tiedän, että olen parantunut vaivastani.”

152:0.3 (1698.3) Tämän kuullessaan Jeesus tarttui naista kädestä ja nostettuaan hänet seisomaan sanoi: ”Tytär, uskosi on sinut parantanut; mene rauhassa.” Hänet teki terveeksi nimenomaan hänen *uskonsa*, ei hänen *kosketuksensa*. Ja tämä tapaus kuvaa hyvin niitä monia näennäisiä ihmeparanemisia, joita Jeesuksen maiseen

elämänvaiheeseen liittyi, mutta joita hän ei missään mielessä tietoisesti tahtonut. Ajan kuluessa ilmeni, että tämä nainen oli todellakin parantunut sairaudestaan. Hänen uskonsa oli senlaatuista, että se sai välittömän otteen Mestarin persoonassa piilevästä luovasta voimasta. Sellainen usko kun naisella jo oli, hänen ei tarvinnut kuin lähestyä Mestarin persoonaa. Jeesuksen vaatteen koskettaminen ei ollut mitenkään välttämätöntä; tämä oli vain taikauskoinen osa hänen uskoaan. Jeesus kutsui luokseen tämän naisen, Veronican, joka oli Filippuksen Kesareasta, korjatakseen kaksi erhettä, jotka olisivat saattaneet jäädä kytemään hänen mielessään tai jotka olisivat saattaneet jäädä vaikuttamaan niiden mieleen, jotka olivat tätä paranemista todistamassa. Hän ei halunnut Veronican poistuvan paikalta siinä luulossa, että hänen paranemisen varastamisyrityksessä tuntemaansa pelkoa olisi kunnioitettu tai että hänellä ollut hänen paranemisensa Jeesuksen vaatteen koskettamiseen yhdistänyt taikauskoinen käsitys oli tuottanut toivotun tuloksen. Jeesus halusi kaikkien tietävän, että paranemisen oli saanut aikaan Veronican puhdas ja elävä *usko*.

1. Jairuksen talossa

152:1.1 (1699.1) Jairus oli tietenkin tavattoman kärsimätön tästä hänen kotiinsa tulon viivyttymisestä. Niinpä he nyt riensivät taas matkaan ja tihensivät askeleitaan. Ennen kuin he edes astuivat esimiehen pihalle, yksi hänen palvelijoistaan tuli ulos sanoen: ”Älä vaivaa

Mestaria, sillä tyttäresi on kuollut.” Mutta Jeesus ei tuntunut piittaavan palvelijan sanoista, sillä hän otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, kääntyi ympäri ja sanoi murheen murtamalle isälle: ”Älä pelkää, vaan usko.” Astuessaan sisälle taloon hän näki, että siellä oli jo huilunsoittajia ja surijoita, jotka pitivät säädytöntä meteliä; sukulaisten itku ja valitus oli jo alkanut. Ja lähetettyään kaikki surijat pois huoneesta hän meni sinne yhdessä isän, äidin ja kolmen apostolinsa kanssa. Hän oli kertonut surijoille, ettei neitokainen ollut kuollut, mutta nämä nauroivat hänelle ivallisesti. Jeesus kääntyi nyt äidin puoleen sanoen: ”Ei tyttäresi ole kuollut, hän on vain unessa.” Ja talon hiljennyttyä Jeesus meni paikalle, jossa lapsi makasi, tarttui tätä kädestä ja sanoi: ”Tytär, sanon sinulle: herää ja nouse!” Ja nämä sanat kuultuaan tyttö nousi välittömästi jaloilleen ja käveli huoneen poikki. Ja hetken kuluttua, kun tyttö oli tointunut häkellyksestään, Jeesus määräsi, että tälle annettaisiin jotakin syötävää, sillä tämä oli ollut pitkään ruoatta.

152:1.2 (1699.2) Koska Kapernaumissa ilmeni paljon kiihotusta Jeesusta vastaan, hän kutsui perheen koolle ja selitti, että neitonen oli ollut pitkällistä kuumetta seuranneessa koomassa, ja ettei hän ollut tehnyt muuta kuin herättänyt hänet unesta, eli ettei hän ollut herättänyt tätä kuolleista. Hän selitti tämän kaiken myös apostoleilleen, mutta se kaikui kuuroille korville, sillä he kaikki uskoivat hänen herättäneen tyttösen kuolleista. Se, mitä Jeesus näitä monia näennäisiä ihmeitä selittääkseen sanoi, vaikutti perin vähän hänen seuraajiinsa. He kaipasivat ihmeitä eivätkä jättäneet ainoatakaan tilaisuutta käyttämättä pannakseen taas uuden ihmeen Jeesuksen

tiliin. Jeesus palasi apostoleineen Betsaidaan annettuaan heille kaikille nimenomaisen velvoitteen olla kertomatta asiasta kenellekään.

152:1.3 (1699.3) Jeesuksen astuessa ulos Jairuksen talosta kaksi mykän pojan taluttamaa sokeaa miestä kulki hänen perässään parannetuksitulemista ääneensä huutaen. Jeesuksen parantajanmaine oli näihin aikoihin korkeimmillaan. Minne tahansa hän meni, sairaat ja vaivaiset olivat häntä odottamassa. Mestari näyttikin varsin uupuneelta, ja kaikki hänen ystävänsä alkoivat kantaa huolta siitä, että hän vielä jatkaa opettajan ja parantajan työtään aina luhistumispisteeseen saakka.

152:1.4 (1699.4) Jeesuksen apostolit, tavallisista ihmisistä puhumattakaan, eivät kyenneet ymmärtämään tämän Jumala-ihmisen olemusta ja ominaisuuksia. Ei ole liioin yksikään myöhemmin elänyt sukupolvi kyennyt arvioimaan, mitä maan päällä Jeesus Nasaretilaisen persoonassa tapahtui. Eikä milloinkaan enää voi sen kummemmin tieteelle kuin uskonnollekaan ilmaantua tilaisuutta ottaa selvää näistä ainutlaatuisista tapahtumista siitä yksinkertaisesta syystä, ettei tällaista epätavallista tilannetta voi enää koskaan sattua, ei tässä maailmassa eikä missään muussakaan Nebadonin maailmassa. Koskaan ei koko tämän universumin mihinkään maailmaan enää ilmesty kuolevaisen lihallisessa hahmossa olentoa, jossa samanaikaisesti ruumiillistuisivat kaikki luovan energian ominaisuudet yhdessä sellaisten hengellisten

kykyjen kanssa, jotka menevät ajallisuuden ja useimpien muidenkin aineellisten rajoitusten tuolle puolen.

152:1.5 (1700.1) Ei milloinkaan ennen Jeesuksen maanpäälläoloa eikä sen jälkeen ole ollut mahdollista yhtä suoraan ja havainnollisesti saavuttaa kuolevaisten miesten ja naisten väkevään ja elävään uskoon liittyviä tuloksia. Tällaisten ilmiöitten toistamiseksi meidän olisi mentävä sinne, missä Mikael, Luoja, on välittömästi läsnä, ja löydettävä hänet sellaisena kuin hän tuohon aikaan oli – Ihmisen Poikana. Samalla tavoin tulisi teidän tänään, jolloin hänen poissaolonsa estää mainitunlaiset aineelliset ilmentymät, pidättyä asettamasta minkäänlaista rajoitusta hänen *hengellisen voimansa* mahdolliselle osoitukselle. Vaikka Mestari aineellisena olentona onkin poissa, hän on silti hengellisenä vaikutuksena läsnä ihmisten sydämessä. Tästä maailmasta poistumalla Jeesus teki mahdolliseksi oman henkensä elää jokaisen ihmissukukuntaan kuuluvan mielessä asuvan hänen Isänsä hengen rinnalla.

2. Viidentuhannen henkilön ruokkiminen

152:2.1 (1700.2) Jeesus opetti edelleen kansaa päivisin, samalla kun hän iltaisin ohjasi apostoleita ja evankelistoja. Perjantaina hän ilmoitti, että pidettäisiin viikonpituinen lomajakso, jotta kaikilla hänen seuraajillaan olisi tilaisuus mennä muutamaksi päiväksi kotiinsa tai ystäviensä luokse, ennen kuin he valmistautuisivat lähtemään pääsiäiseksi Jerusalemiin. Mutta yli puolet hänen opetuslapsistaan

kieltäytyi lähtemästä hänen luotaan, ja kansanpaljous kasvoi päivittäin siinä määrin, että Daavid Sebedeus halusi perustaa uuden leirin, mutta Jeesus ei antanut siihen suostumustaan. Mestari sai levätä sapattina niin vähän, että hän sunnuntaiaamuna, maaliskuun 27. päivänä, koetti päästä pois väkijoukon luota. Muutama evankelista jätettiin puhumaan kansanjoukolle, sillä aikaa kun Jeesus ja kaksitoista apostolia aikoivat huomaamatta paeta järven vastarannalle, jossa heillä oli tarkoitus päästä nauttimaan suuresti kaipaamaansa lepoa kauniissa puistossa Betsaida-Juliaksen eteläpuolella. Tämä alue oli suosittu virkistäytymiskohde kapernaumilaisten keskuudessa; kaikki tunsivat nämä itärannan puistot.

152:2.2 (1700.3) Mutta ihmiset eivät antaneet asian sujua tällä tavoin. Nähdessään, mihin suuntaan Jeesuksen vene oli menossa, he vuokrasivat jokaisen saatavilla olevan purren ja lähtivät takaa-ajoon. Ne, jotka eivät saaneet haltuunsa venettä, lähtivät matkaan jalan kävelläkseen pohjoisrannan kautta järven toiselle puolelle.

152:2.3 (1700.4) Iltapäivän muuttuessa illaksi yli tuhat henkeä oli jo paikantanut Mestarin olevan yhdessä noista puistoista, ja hän piti heille lyhyen puheen, minkä jälkeen seurasi Pietarin puhe. Monet näistä ihmisistä olivat tuoneet mukanaan ruokaa, ja ilta-aterian syötyään he kokoontuivat pieniin ryhmiin, joita Jeesuksen apostolit ja opetuslapset opettivat.

152:2.4 (1700.5) Maanantai-iltapäivänä kansanjoukko oli kasvanut yli kolmituhantiseksi. Ja pitkälle iltaan saakka kansaa tuli vielä joukoittain ja toi mukanaan kaikin tavoin sairaita ihmisiä. Sadat

kiinnostuneet henkilöt olivat suunnitelleet, että he matkallaan pääsiäisenviettoon pysähtyisivät Kapernaumissa nähdäkseen ja kuullakseen siellä Jeesusta, ja he yksinkertaisesti eivät suostuneet kokemaan pettymystä. Keskiviikon puoleenpäivään mennessä tähän Juliaksen Betsaidan eteläpuoliseen puistoon oli kertynyt jo noin viisituhatta miestä, naista ja lasta. Sää oli miellyttävä, olihan käsillä tuon seudun sadekauden loppu.

152:2.5 (1700.6) Filippus oli varannut Jeesukselle ja kahdelletoista apostolille evästä kolmeksi päiväksi, ja ruokatarpeet olivat Markuksen pojan, heidän asiapoikansa, huostassa. Tuona iltapäivänä, joka oli lähes puolelle tästä kansanpaljoudesta jo kolmas päivä, alkoi ihmisten mukanaan tuoma ruoka olla lopussa. Daavid Sebedeuksella ei ollut täällä mitään telttakaupunkia, jossa ravita ja majoittaa väkijoukkoja. Filippus ei liioin ollut varannut ruokaa näin valtavalle kansanpaljoudelle. Mutta vaikka ihmiset olivat nälissään, he eivät halunneet lähteä pois. Hiljaa kuiskailtiin, että Jeesus halutessaan välttää ikävyyksiä niin Herodeksen kuin Jerusalemin johtomiestenkin kanssa oli valinnut tämän rauhallisen kolkan, kaikkien vihamiestensä hallintopiirin ulkopuolelta, sopivaksi paikaksi, jossa hänet kruunattaisiin kuninkaaksi. Kansan into kohosi tunti tunnilta. Jeesukselle ei asiasta hiiskuttu sanaakaan, vaikka hän tietysti tiesi kaiken, mikä oli meneillään. Jopa kaksitoista apostolia olivat vielä tällaisten käsitysten vallassa, ja erityisesti sitä olivat nuoremmat evankelistat. Apostoleihin, jotka olivat myötämielisiä tällaista yritystä kohtaan julistaa Jeesus kuninkaaksi, kuuluivat Pietari, Johannes, Simon Selootti ja Juudas Iskariot. Hankkeen

vastustajia olivat Andreas, Jaakob, Natanael ja Tuomas. Matteus, Filippus ja Alfeuksen kaksoset eivät ottaneet asiaan kantaa. Tätä salaliittolaiskoplaa, jonka tarkoituksena oli tehdä Jeesuksesta kuningas, johti Jooab, yksi nuorista evankelistoista.

152:2.6 (1701.1) Näyttämö oli tällainen noin kello viideltä keskiviikon iltapäivänä, kun Jeesus pyysi Jaakob Alfeusta kutsumaan Andreaksen ja Filippuksen luokseen. Jeesus sanoi: ”Mihin me joudumme tämän väenpaljouden kanssa? He ovat olleet kanssamme nyt jo kolme päivää, ja monet heistä ovat nälissään. Heillä ei ole ruokaa.” Filippus ja Andreas vaihtoivat katseita, ja sitten Filippus vastasi: ”Mestari, sinun tulisi laskea tämä väki hajalle, jotta heillä olisi mahdollisuus mennä ympärillä oleviin kyliin ostamaan itselleen ruokaa.” Ja kuningasjuonen toteutumista pelätessään Andreas asettui nopeasti Filippuksen kannalle sanoen: ”Niin, Mestari, minustakin on parasta, että päästät väkijoukon hajalle, jotta he voivat mennä omia teitään ja ostaa ruokaa, samalla kun saat itse hetken aikaa levätä.” Nyt neuvonpitoon olivat tulleet mukaan muutkin apostolit. Silloin Jeesus sanoi: ”Mutta en haluaisi lähettää heitä pois nälkäisinä. Ettekö voisi järjestää heille ruokaa?” Sanat olivat liikaa Filippukselle, ja hän puhui suunsa puhtaaksi: ”Mestari, mistä me tällaisella maaseutupaikkakunnalla voisimme ostaa leipää tälle väkimäärälle? Vaikka ostaisimme sitä kahdensadan denaarin arvosta, se ei vielä riittäisi edes lounaaksi.”

152:2.7 (1701.2) Ennen kuin apostolit ehtivät tuoda julki mielipidettään, Jeesus kääntyi Andreaksen ja Filippuksen puoleen sanoen: ”En halua

lähettää näitä ihmisiä pois. He ovat täällä kuin lampaat ilman paimenta. Tahtoisin antaa heille ruokaa. Mitä ruokaa meillä on mukanamme?” Sillä aikaa kun Filippus keskusteli Matteuksen ja Juudaan kanssa, Andreas etsi käsiinsä Markuksen pojan saadakseen tietää tältä, paljonko heidän muonavaroistaan oli jäljellä. Hän palasi Jeesuksen luokse sanoen: ”Pojalla on jäljellä enää viisi ohraleipää ja kaksi kuivattua kalaa”, ja Pietari lisäsi topakasti: ”Meidänkin on vielä syötävä tänä iltana.”

152:2.8 (1701.3) Jeesus seisoi hetken aikaa ääneti. Hänen silmissään oli poissaoleva katse. Apostolit eivät sanoneet mitään. Jeesus käännähti Andreaksen puoleen ja sanoi: ”Tuo minulle ne leivät ja kalat.” Ja Andreaksen tuotua eväskorin Jeesukselle Mestari sanoi: ”Käske ihmisten istua ruohikolle sadan hengen ryhmiksi, osoita jokaiselle ryhmälle esimies ja tuo samalla kaikki evankelistat tänne luoksemme.”

152:2.9 (1701.4) Jeesus otti leivät korista käteensä, ja esitettyään kiitokset hän mursi leivän ja antoi apostoleilleen, jotka ojensivat sen edelleen työtovereilleen, ja nämä puolestaan veivät sen väkijoukolle. Samalla tavoin Jeesus mursi ja jakoi kalat. Ja kansanjoukko söi ja tuli kylläiseksi. Ja kun he olivat lopettaneet ateriointinsa, Jeesus sanoi opetuslapsille: ”Kerätkää tähteeksi jääneet palaset, jottei mitään joudu hukkaan.” Ja kun he saivat tähteet kerätyiksi, niitä oli kaksitoista korillista. Tästä epätavallisesta kestityksestä osalliseksi päässeitä oli noin viisituhatta miestä, naista ja lasta.

152:2.10 (1702.1) Ja tämä on Jeesuksen ensimmäinen ja ainoa tietoisen ennakkoharkinnan mukaan suorittama luonnonihme. On totta, että

hänen opetuslapsillaan oli taipumus sanoa ihmeiksi monia sellaisiakin tapauksia, jotka eivät sitä olleet, mutta tällä kertaa kysymyksessä oli aito yliluonnollinen toimitus. Tässä tapauksessa, niin meille on opetettu, Mikael moninkertaisti aineet, joista ruoka koostui, niin kuin hän aina tekee, paitsi että hän eliminoi aikatekijän ja näkyvän elämänkanavan.

3. Kuninkaantekijäiset

152:3.1 (1702.2) Yliluonnollisen energian avulla tapahtunut viidentuhannen ihmisen ruokkiminen oli taas niitä tapauksia, joissa inhimillinen sääli yhdessä luovan voiman kanssa vastasivat sitä, mitä tapahtui. Nyt kun kansanjoukko oli kylläiseksi asti ravittu, ja kun tämä tavaton ihme siinä samassa lisäsi Jeesuksen mainetta, hanke Mestarin kiinniottamisesta ja kuninkaaksijulistamisesta ei kaivannut enempää persoonallista ohjaamista. Ajatus tuntui leviävän väenpaljouden keskuudessa kulovalkean tavoin. Se, miten kansanjoukko reagoi tähän sen fyysisten tarpeiden äkilliseen ja vaikuttavaan tyydyttämiseen, oli syvälle käyvää ja vastustamatonta. Juutalaisille oli pitkän aikaa opetettu, että kun Messias, Daavidin poika, tulisi, hän saisi maan taas vuotamaan maitoa ja hunajaa, ja että heille annettaisiin elämän leipää niin kuin taivaasta tulleen mannan luultiin sataneen erämaassa heidän esi-isiensä päälle. Ja eikö koko tämä odotus nyt heidän omien silmiensä edessä käynytkin toteen? Kun tämä nälkäinen, aliravittu kansanjoukko oli saanut

ahmittua ihmeruokansa, se voi reagoida vain yhdellä yksimielisellä tavalla: ”Tässäpä meidän kuninkaamme.” Israelin ihmeitä tekevä vapahtaja oli tullut. Näiden ajatusmaailmaltaan yksinkertaisten ihmisten silmissä ruokkimiskyky ja hallitsemisen oikeus kulkivat käsi kädessä. Ei siis ihme, että väkijoukko kestityksen jälkeen nousi ylös yhtenä miehenä ja huusi: ”Tehkää hänestä kuningas!”

152:3.2 (1702.3) Tämä mahtava huuto innosti Pietaria ja niitä apostoleja, jotka elättivät yhä toivoa siitä, että he näkisivät Jeesuksen tuovan julki hallitsemisen oikeutensa. Mutta nämä väärät toiveet eivät saaneet elää kauan. Kansanjoukon mahtava, lähistön kallioista kimmonnut huuto väreili vielä ilmassa, kun Jeesus nousi suuren kivenjärkäleen päälle, nosti oikean kätensä merkiksi siitä, että hän vaati hiljaisuutta, ja sanoi: ”Lapseni, tarkoitatte hyvää, mutta olette lyhytnäköisiä ja aineellismielisiä.” Seurasi lyhyt tauko; tämä uljas galilealainen seisoi siinä majesteettisen ryhdikkäänä itäisen iltahämyn lumoavaa hehkua vasten. Hän oli sormenpäitään myöten kuin kuningas, kun hän jatkoi puhettaan tälle henkeään pidättelevälle väkijoukolle: ”Tahtoisitte tehdä minusta kuninkaan, ette siksi, että sielunne on valaistunut suuresta totuudesta, vaan siksi, että vatsanne on täytetty leivällä. Kuinka monta kertaa olen sanonut teille, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta? Tämä taivaan valtakunta, jota me julistamme, on hengellinen veljeskunta, eikä sitä hallitse kukaan aineellisella valtaistuimella istuva ihminen. Isäni, joka on taivaassa, on se kaikkiviisas ja kaikkivoipa Hallitsija, joka hallitsee tätä Jumalan maan päällä olevien poikien hengellistä veljesliittoa. Niin huonostiko olen onnistunut tekemään tunnetuksi

henkien Isää, että tahtoisitte tehdä hänen lihallisesta Pojastaan kuninkaan! Menkää nyt kaikki täältä omaan kotiinne. Jos teillä täytyy olla kuningas, istuttakaa valkeuksien Isä kaiken olevaisen henki-Hallitsijana jokainen oman sydämenne valtaistuimelle."

152:3.3 (1702.4) Nämä Jeesuksen esittämät sanat saivat väkijoukon poistumaan järkytyksen ja masennuksen vallassa. Monet, jotka olivat uskoneet häneen, käänsivät selkänsä eivätkä sen päivän jälkeen enää seuranneet häntä. Apostolit olivat sanattomia. He seisoivat äänettöminä paikalla, johon olivat kerääntyneet – ruoantähteet sisältävien kahdentoista korin ympärillä. Vain asiapoika Markus puhui: "Ja hän kieltäytyi olemasta kuninkaamme." Ennen kuin Jeesus poistui saadakseen olla yksin kukkuloilla, hän kääntyi Andreaksen puoleen ja sanoi: "Vie veljesi takaisin Sebedeuksen taloon ja rukoile heidän kanssaan, rukoile erityisesti veljesi Simon Pietarin puolesta."

4. Simon Pietarin öinen näky

152:4.1 (1703.1) Ilman Mestariaan – omiin oloihinsa lähetettyinä – apostolit astuivat veneeseen ja alkoivat hiljaisina soutaa järven länsirannan Betsaidaa kohti. Kahdentoista apostolin joukossa ei ollut toista yhtä muserrettua ja alakuloista kuin Simon Pietari. He lausuivat tuskin yhtä sanaa. He ajattelivat kaikki Mestaria, joka oli yksinään kukkuloilla. Oliko hän hylännyt heidät? Hän ei ollut

milloinkaan tätä ennen lähettänyt heitä kaikkia pois ja kieltäytynyt tulemasta heidän mukaansa. Mitä tämä kaikki saattoi merkitä?

152:4.2 (1703.2) Pimeys laskeutui heidän ylleen, sillä oli noussut voimakas vastatuuli, joka teki etenemisen lähes mahdottomaksi. Kun pimeyden tunnit ja raskas soutaminen yhä jatkuivat, Pietari väsyi ja vaipui syvään uupumuksen uneen. Andreas ja Jaakob asettivat hänet lepäämään veneen pehmustetulle perätuhdolle. Sillä aikaa kun muut apostolit taistelivat tuulta ja aaltoja vastaan, Pietari näki unen. Hänen näyssään Jeesus tuli heidän luokseen meren päällä kävellen. Kun Mestari näytti kävelevän veneen vierellä, Pietari huusi: ”Pelasta meidät, Mestari, pelasta meidät.” Ja veneen perässä olevat kuulivat hänen lausuvan muutaman näistä sanoista. Ja kun tämä öinen ilmestys jatkui Pietarin mielessä, hän uneksi kuulevansa Jeesuksen sanovan: ”Ole rohkealla mielin; se olen minä; älä pelkää.” Tämä oli Pietarin rauhattomalle sielulle kuin Gileadin balsamia. Se rauhoitti hänen levotonta henkeään niin, että hän (unessaan) huudahti Mestarille: ”Herra, jos se tosiaankin olet sinä, niin käske minua kävelemään kanssasi veden päällä.” Ja kun Pietari alkoi kävellä veden päällä, valtavat aallot kauhistuttivat häntä, ja kun hän oli vajoamaisillaan, hän huusi: ”Herra, pelasta minut!” Ja kahdentoista apostolin joukossa oli monta, jotka kuulivat hänen päästävän tämän huudon. Sitten Pietari näki unessaan, että Jeesus tuli apuun, ojensi kätensä, tarttui häneen ja nosti hänet ylös sanoen: ”Voi sinua vähäuskoista, miksi sinä epäilit?”

152:4.3 (1703.3) Unennäkönsä jälkimmäisen osan yhteydessä Pietari nousi tuhdolta, jolla hän nukkui, ja todellakin astui laidan yli veteen.

Ja hän heräsi unestaan, kun Andreas, Jaakob ja Johannes kurottautuivat alas veteen ja kiskoivat hänet ylös järvestä.

152:4.4 (1703.4) Pietarille tämä kokemus oli aina todellinen. Hän uskoi vilpittömästi, että Jeesus tuona yönä tuli heidän luokseen. Johannes Markuksen hän sai asiasta vain osittain vakuuttuneeksi, mikä selittää sen, että Markus jätti omasta kertomuksestaan pois osan tästä tarinasta. Lääkäri Luukas, joka suoritti huolellisen tutkimuksen näistä asioista, päätteli koko episodin olleen Pietarin kokema näky, ja siksi hän ei omaa kertomustaan valmistellessaan suostunut antamaan sille sijaa.

5. Jälleen Betsaidassa

152:5.1 (1703.5) Torstaiaamuna he ennen päivännousua ankkuroivat purtensa vähän matkan päähän rannasta, Sebedeuksen talon lähistölle, ja menivät nukkumaan kutakuinkin keskipäivään saakka. Andreas nousi vuoteesta ensimmäisenä, meni kävelylle järven rantaan ja kohtasi Jeesuksen, joka oli siellä heidän asiapoikansa kanssa kivellä vesirajassa istumassa. Vaikka monet väkijoukkoon kuuluvista samoin kuin nuoret evankelistat etsivät Jeesusta itäisiltä kukkuloilta koko yön ja vielä kauan seuraavana päivänäkin, hän oli yhdessä Markuksen pojan kanssa lähtenyt pian puolenyön jälkeen kävelemään järven ympäri ja joen poikki takaisin Betsaidaan.

152:5.2 (1704.1) Vain viitisensataa niistä viidestätuhannesta, jotka oli ruokittu ihmeen avulla ja jotka vatsa täynnä ja sydän tyhjänä olisivat

tehneet Jeesuksesta kuninkaan, jaksoi enää seurata häntä. Mutta ennen kuin nämä saivat tietää, että Jeesus oli taas Betsaidassa, hän pyysi Andreasta kutsumaan koolle kaksitoista apostolia työtovereineen – naiset mukaan luettuina – ja sanoi: ”Haluan puhua heidän kanssaan.” Ja kun kaikki olivat valmiita, Jeesus sanoi:

152:5.3 (1704.2) ”Kuinka kauan minä vielä kestän teitä? Onko hengellinen ymmärrys teillä kaikilla hidasta ja puuttuuko teiltä kaikilta elävää uskoa? Olen kaikki nämä kuukaudet opettanut teille valtakunnan totuuksia, ja silti teitä pitävät vallassaan aineelliset motiivit hengellisten näkökohtien sijasta. Ettekö ole kirjoituksista lukeneet edes kohtaa, jossa Mooses kehottaa epäuskoisia Israelin lapsia lausuen heille: ’Älkää peljätkö, pysykää paikoillanne, niin näette, minkä pelastuksen Herra antaa’? Psalminlaulaja sanoi: ’Pane turvasi Herraan.’ ’Ole kärsivällinen, odota Herraa ja ole luja. Hän on valava sinun sydämeesi rohkeutta.’ ’Heitä murheesi Herran huomaan, hän pitää sinusta huolen. Turvatkaa häneen kaikkina aikoina ja tyhjentäkää sydämenne hänelle, sillä Jumala on teidän turvapaikkanne.’ ’Joka Kaikkein Korkeimman salaisessa paikassa asuu, hän pysyy Kaikkivaltiaan varjossa.’ ’Parempi on luottaa Herraan kuin panna luottamustaan ihmisruhtinaisiin.’

152:5.4 (1704.3) ”Ja näettekö nyt kaikki, että ihmeiden tekeminen ja aineellisten tunnustekojen suorittaminen eivät tuo sieluja hengelliseen valtakuntaan? Me ruokimme kansanjoukon, mutta se ei johdattanut sitä isoamaan elämän leipää eikä janoamaan hengellisen vanhurskauden vesiä. Kun heidän nälkänsä oli tyydytetty, he eivät pyrkineet taivaan valtakuntaan, vaan mieluumminkin he pyrkivät

julistamaan Ihmisen Pojan kuninkaaksi, kuninkaaksi tämän maailman kuninkaiden joukkoon, vain jotta he saisivat edelleenkin syödä leipää tarvitsematta uurastaa sen ansaitakseen. Ja kaikki tämä, jossa moni teistä oli ainakin jossain määrin mukana, ei tee taivaallista Isää millään tavalla tunnetuksi eikä edistä hänen valtakuntaansa maan päällä. Eikö meillä ole tämän maan uskonnollisten johtomiesten keskuudessa kylliksi vihamiehiä ilman, että teemme sellaista, joka todennäköisesti panee yhteiskunnankin vallankäyttäjät kavahtamaan meitä? Rukoilen Isää voitelemaan silmänne, jotta voisitte nähdä, ja avaamaan korvanne, jotta voisitte kuulla, niin jospa teillä sitten olisi täysi luottamus evankeliumiin, jota olen teille opettanut.”

152:5.5 (1704.4) Sitten Jeesus ilmoitti, että hän halusi vetäytyä muutamaksi päiväksi apostoliensa kanssa lepäämään, ennen kuin he laittautuisivat valmiiksi mennäkseen Jerusalemiin pääsiäiseksi, ja hän kielsi opetuslapsia tai kansanjoukkoon kuuluvia seuraamasta hänen jäljessään. Niinpä he menivät veneellä Gennesaretin seuduille lepäämään ja nukkumaan kahden, kolmen päivän ajaksi. Jeesus oli valmistautumassa maan päällä viettämänsä elämän suureen kriisiin, ja siksi hän vietti paljon aikaa olemalla yhteydessä taivaalliseen Isään.

152:5.6 (1704.5) Uutinen viidentuhannen ihmisen ruokkimisesta ja yrityksestä tehdä Jeesuksesta kuningas herätti laajamittaista uteliaisuutta ja nosti pintaan koko Galilean ja Juudean piirin uskonnollisten johtajien ja yhteiskunnan vallanpitäjien tuntemat pelot. Vaikkei tämä suuri ihme millään tavalla edistänytkään

valtakunnan evankeliumia aineellismielisten ja puolesta sydämestään uskovien keskuudessa, se palveli kuitenkin sitä tarkoitusta, että se lopetti Jeesuksen lähimmässä perhepiirissä eli apostolien ja läheisten opetuslasten keskuudessa ilmenneet ihmetekoja kaipaavat ja kuningashaaveiset pyrkimykset. Tämä vaikuttava välikohtaus päätti opetuksesta, oppimisesta ja parantamisesta koostuvan varhaisjakson ja valmisti sillä tavoin tietä kohta alkavalle viimeiselle vuodelle, jolloin julistettiin tämän uuden, valtakunnasta kertovan evankeliumin korkeampia ja hengellisempiä osakysymyksiä: Jumalan pojan asemaa, hengellistä vapautta ja ikuista pelastusta.

6. Gennesaretissa

152:6.1 (1705.1) Erään varakkaan uskovan kodissa Gennesaretin seudulla levätessään Jeesus piti kahdentoista apostolin kanssa jokaisena iltapäivänä epämuodollisia neuvonpitoja. Valtakunnan lähettiläät olivat nyt vakavamielinen, totinen ja kurinalainen ryhmä harhakuvitelmistaan päässeitä miehiä. Mutta edes kaiken jo tapahtuneen jälkeen – ja kuten myöhemmät tapahtumat sitten osoittivat – nämä kaksitoista miestä eivät vieläkään olleet täysin vapautuneet juutalaisen Messiaan tuloa koskevista perinnöksi saamistaan ja pitkään hellimistään käsityksistä. Muutaman edeltäneen viikon tapahtumat olivat vyöryneet liian nopeasti, jotta nämä hämmästyneet kalastajat olisivat ymmärtäneet niiden täyden

merkityksen. Tarvitaan aikaa, ennen kuin miehet ja naiset panevat toimeen perusteellisia ja laajamittaisia muutoksia pohjimmaisissa ja perimmäisissä käsityksissään sosiaalisesta käyttäytymisestä, filosofisista asenteista ja uskonnollisista vakaumuksista.

152:6.2 (1705.2) Sillä aikaa kun Jeesus ja kaksitoista apostolia lepäsivät Gennesaretissa, väkijoukot hajaantuivat toisten mennessä kotiinsa, toisten lähtiessä Jerusalemiin viettämään pääsiäistä. Jeesuksen innokkaiden ja julkisten seuraajien lukumäärä, joka yksin Galileassa nousi yli viidenkymmenentuhannen, supistui vajaassa kuukaudessa niin, ettei se ollut enää viittäsataakaan. Jeesus halusi antaa apostoleilleen tällaisen kokemuksen kansansuosion ailahtelevaisuudesta, jotteivät nämä tuntisi kiusausta luottaa moisiin ohimenevän uskonnollisen hysterian ilmentymiin, sen jälkeen kun hän jättäisi heidät yksin valtakunnan työtä tekemään. Mutta hän onnistui tässä pyrkimyksessään vain osittain.

152:6.3 (1705.3) Heidän Gennesaretissa-oleskelunsa toisena iltana Mestari kertoi apostoleille taas kylväjävertauksen ja lisäsi siihen nämä sanat: ”Katsokaas, lapseni, ihmisen tunteisiin vetoaminen tuottaa vain hetkellisiä tuloksia ja johtaa surkeaan pettymykseen; yksinomainen ihmisen älytoimintaan vetoaminen on sekin tyhjää ja hedelmätöntä; ihmismielessä elävään henkeen vetoamalla vain voitte toivoa saavuttavanne pysyvää menestystä ja saavanne aikaan ne ihmeelliset ihmisluonteessa tapahtuvat muutokset, jotka ennen pitkää näkyvät aitojen hengen hedelmien ilmenemisenä kaikkien niiden päivittäisessä elämässä, jotka siis pääsevät epäilyksen

pimeydestä siten, että henki syntyy uskon valoon – taivaan valtakuntaan.”

152:6.4 (1705.4) Jeesus opetti emootioihin vetoamista keinona, jolla älyperäinen huomio kiinnitetään ja kohdennetaan. Hän kutsui tällä tavalla herätettyä ja liikkeeseen saatua mieltä portiksi sieluun, jossa ihmisen hengellinen olemus asuu, hengellinen olemus, jonka tulee tunnistaa totuus ja reagoida evankeliumin hengelliseen kutsuun, jotta siitä seuraisi aitoina luonteenmuutoksina ilmeneviä pysyviä tuloksia.

152:6.5 (1705.5) Jeesus pyrki tällä tavoin valmistelemaan apostoleja kohta tulossa olevaan järkytykseen – kriisiin, joka ilmenisi julkisessa suhtautumisessa häneen ja joka oli vain muutaman päivän päässä. Hän selitti kahdelletoista apostolille, että Jerusalemin uskonnolliset vallanpitäjät vehkeilisivät Herodes Antipaan kanssa saadakseen heidät turmioon. Kaksitoista apostolia alkoivat yhä täydellisemmin (vaikkeivät vielä lopullisesti) tajuta, ettei Jeesus tulisi istumaan Daavidin valtaistuimella. Yhä paremmin he ymmärsivät, ettei hengellistä totuutta käynyt edistäminen aineellisin ihmein. He alkoivat tajuta, että viidentuhannen ihmisen ruokkiminen ja kansanliike, joka olisi tehnyt Jeesuksesta kuninkaan, oli ollut hetki, jolloin kansan osoittama tunnustekojen tavoittelu, ihmetekojen odotus, oli huipussaan ja Jeesuksen kansansuosio lakipisteessään. Heillä oli epämääräinen näkemys ja hämärä aavistus siitä, että lähestymässä oli hengellisen seulonnan ja julman vastoinkäymisen ajat. Näille kahdelletoista miehelle alkoi vähä vähältä valjeta, minkäluonteinen heidän todellinen tehtävänsä valtakunnan

lähettiläinä olisi, ja he alkoivat vyöttää itseään Mestarin maisen toiminnan viimeisen vuoden ankariin ja piinaaviin koettelemuksiin.

152:6.6 (1706.1) Ennen kuin he lähtivät Gennesaretista Jeesus jakoi heille tietoa ihmeen avulla tapahtuneesta viidentuhannen ihmisen ruokkimisesta kertomalla, minkä tähden hän oli ryhtynyt tähän luovan voiman epätavalliseen julkituomiseen, ja vakuuttaen heille myös, että hän antoi tällä tavoin myöten kansanjoukkoa kohtaan tuntemalleen myötätunnolle vasta varmistuttuaan siitä, että se olisi ”Isän tahdon mukaista.”

7. Jerusalemissa

152:7.1 (1706.2) Sunnuntaina, huhtikuun 3. päivänä, Jeesus, jonka seurassa olivat vain kaksitoista apostolia, lähti Betsaidasta taivaltaakseen Jerusalemiin. Kansanjoukoilta välttyäkseen ja mahdollisimman vähän huomiota herättääkseen he matkasivat Gerasan ja Filadelfian kautta. Hän kielsi apostoleja opettamasta julkisesti tämän matkan aikana, eikä hän sallinut heidän saarnata eikä opettaa myöskään aikana, jonka he olivat Jerusalemissa. He saapuivat Betaniaan, Jerusalemin lähistölle, myöhään keskiviikkoiltana, huhtikuun 6. päivänä. Täksi yhdeksi yöksi he majoittuivat Lasaruksen, Martan ja Marian kotiin, mutta seuraavana päivänä heidän tiensä erkanivat. Jeesus asui Johanneksen kanssa erään Simon-nimisen uskovan kodissa lähellä Lasaruksen taloa

Betaniassa. Juudas Iskariot ja Simon Selootti asuivat ystävien luona Jerusalemissa, kun muut apostolit taas majoittuivat kaksittain eri koteihin.

152:7.2 (1706.3) Tämän pääsiäisen aikana Jeesus kävi Jerusalemissa vain yhden kerran, ja se tapahtui varsinaisena suurena juhlapäivänä. Monet Jerusalemin uskovista kävivät Abnerin opastamina tapaamassa Jeesusta Betaniassa. Tämän Jerusalemissa-oleskelun kuluessa kaksitoista apostolia tulivat tietämään, miten kitkeräksi mieliala oli heidän Mestariaan kohtaan muuttumassa. He kaikki poistuivat Jerusalemista siinä uskossa, että kriisi oli uhkaamassa.

152:7.3 (1706.4) Sunnuntaina, huhtikuun 24. päivänä, Jeesus ja apostolit lähtivät Jerusalemista Betsaidaan, ja he kulkivat Joppan, Kesarean ja Ptolemaiksen rannikkokaupunkien kautta. Sieltä he menivät maitse Raaman ja Horasinin kautta Betsaidaan ja saapuivat perille perjantaina, huhtikuun 29. päivänä. Heti kotiin päästyään Jeesus lähetti Andreaksen pyytämään synagogan esimieheltä lupaa saada puhua seuraavana päivänä, joka oli sapatti, iltapäivän synagogapalveluksessa. Ja Jeesus tiesi hyvin, että se olisi viimeinen kerta, kun hänen enää koskaan sallittaisiin puhua Kapernaumin synagogassa.

Luku 153

Kapernaumin kriisi

153:0.1 (1707.1) PERJANTAI-ILTANA, heidän Betsaidaan-saapumisensa päivänä, kuten myös sapattiaamuna apostolit panivat merkille, että Jeesuksen mieltä askarrutti jokin suunnaton ongelma. He tiedostivat, että Mestari ajatteli tavallistakin ankarammin jotakin tärkeää asiaa. Aamiaista hän ei nauttinut ollenkaan, ja keskipäivälläkin hän söi vain murusen. Koko sapattiaamun ja edellisen illan kaksitoista apostolia työtovereineen olivat olleet koolla pienissä ryhmissä talon ympärillä, puutarhassa ja rannalla. Heitä kaikkia painoi epävarmuudesta johtuva jännitys ja pahoista aavistuksista aiheutuva epätietoisuus. Jeesus ei ollut heidän Jerusalemista-lähtönsä jälkeen lausunut heille montakaan sanaa.

153:0.2 (1707.2) He eivät kuukausimääriin olleet nähneet Mestaria yhtä mietteliäänä ja yhtä vähäpuheisena. Simon Pietarikin oli apea, ellei peräti masentunut. Andreas ei tiennyt, mitä hänen pitäisi alakuloisille tovereilleen tehdä. Natanael sanoi, että he olivat keskellä ”tyventä myrskyn edellä”. Tuomas toi julki ajatuksen, että

”kohta tapahtuisi jotakin tavatonta”. Filippus kehotti Daavid Sebedeusta ”unohtamaan kansanjoukon ruokkimis- ja majoittamissuunnitelmat, kunnes taas tiedämme, mitä Mestarin ajatuksissa liikkuu.” Matteus kaavaili uusia toimenpiteitä kassan täydentämiseksi. Jaakob ja Johannes vaihtoivat mielipiteitä saarnasta, joka kohta kuultaisiin synagogassa, ja he kehittelivät monenlaisia arveluja sen mahdollisesta luonteesta ja aiheesta. Simon Selootti toi julki uskomuksensa, todellisuudessa toiveensa, siitä, että ”taivaassa oleva Isä ehkä aikoo jollakin odottamattomalla tavalla puuttua tapahtumain kulkuun puolustaakseen ja tukeakseen Poikaansa”, Juudas Iskariot sen sijaan rohkeni antautua sellaisen ajatuksen valtaan, että Jeesusta mahdollisesti kalvoivat katumuksentunnot siksi, että ”hänellä ei ollut ollut rohkeutta ja uskallusta antaa niiden viidentuhannen julistaa häntä juutalaisten kuninkaaksi”.

153:0.3 (1707.3) Näin syvästi masentuneiden ja lohduttomien seuraajien ryhmän parista Jeesus lähti tuona kauniina sapatin iltapäivänä pitämään käänteentekevän saarnansa Kapernaumin synagogassa. Ainoan iloisen tervehdyksen tai menestyksen toivotuksen hänen lähimpien seuraajiensa taholta lausui toinen Alfeuksen luottavaisista kaksosista, joka sinä hetkenä, kun Jeesus poistui talosta synagogaan mennäkseen, tervehti häntä iloisesti ja sanoi: ”Rukoilemme, että Isä auttaa sinua ja että suuremmat väkijoukot kuin koskaan aiemmin kertyvät ympärillemme.”

1. Näyttämön lavastaminen

153:1.1 (1707.4) Arvovaltainen seurakunta otti Jeesuksen vastaan Kapernaumin uudessa synagogassa kello kolmelta tuona ihanana sapatti-iltapäivänä. Jairus toimi menojen ohjaajana ja ojensi kirjoitukset Jeesuksen lukea. Päivää aikaisemmin Jerusalemista oli saapunut viisikymmentäkolme fariseusta ja saddukeusta; läsnä oli myös yli kolmekymmentä lähiseudun synagogien johtajaa ja esimiestä. Nämä juutalaiset uskonnolliset johtajat toimivat suoraan Jerusalemin sanhedrinin antamien määräysten velvoittamina, ja heistä koostui se puhdasoppinen etujoukko, joka oli tullut antamaan alkutahdit avoimeen sodankäyntiin Jeesusta ja hänen opetuslapsiaan vastaan. Näiden juutalaisjohtajien vierellä, synagogan kunniapaikoilla, istuivat Herodes Antipaan lähettämät viralliset tarkkailijat, joille oli annettu ohjeet ottaa selville totuus niistä hälyttävistä tiedoista, jotka kertoivat, että väki oli koettanut julistaa Jeesuksen juutalaisten kuninkaaksi Herodeksen veljen Filippuksen hallitsemilla alueilla.

153:1.2 (1708.1) Jeesus käsitti, että häntä odotti yhä lukuisammiksi käyvien vihamiestensä välitön julistus kaihtelemattomasta ja avoimesta sodankäynnistä, ja hän katsoi parhaaksi käydä rohkeasti hyökkäykseen. Tilaisuudessa, jossa ne viisituhatta oli ruokittu, hän oli uhmannut heidän ideoitaan aineellisesta Messiaasta. Nyt hän päätti käydä taas avoimesti heidän juutalaisesta vapahtajasta omaksumaansa käsitystä vastaan. Tämä kriisi, joka alkoi

viidentuhannen ihmisen ruokkimisesta ja päättyi tähän sapatti-iltapäivän saarnaan, oli ulospäin näkyvä käännekohta, jossa kansansuosion ja yleisen hyväksynnän vuoksiaalto kääntyi luodevirraksi. Valtakunnan hyväksi tehtävä työ keskittyisi vastedes yhä enemmän paljon tärkeämpään tehtävään, joka oli horjumattomien hengellisten käännynnäisten voittaminen ihmiskunnan todellakin uskonnolliseen veljesyhteisöön. Tämä saarna on merkkinä kriisistä, jonka kautta siirryttiin keskustelusta, väittelystä ja päätöksenteosta koostuvasta jaksosta jaksoon, joka koostui avoimesta sodankäynnistä ja lopullisesta hyväksymisestä tai lopullisesta torjumisesta.

153:1.3 (1708.2) Mestari oli täysin tietoinen siitä, että monet hänen seuraajistaan olivat hitaasti mutta varmasti kypsyttämässä mieltään hänen lopulta tapahtuvaan hylkäämiseensä. Samoin hän tiesi, että monet hänen opetuslapsistaan olivat hitaasti mutta vakaasti käymässä läpi sitä mielen kouliintumista ja sielun harjaantumista, joka antaisi heille voiman voittaa epäilyksensä ja rohkeasti puolustaa kypsää uskoaan valtakunnan evankeliumiin. Jeesus ymmärsi täysin, miten ihmiset kypsyvät kriisitilanteen edellyttämiin päätöksiin ja rohkeasti valittujen äkillisten urotekojen suorittamiseen sellaisen hitaan prosessin avulla, jossa he joutuvat toistuvasti valitsemaan yhä uudestaan esille nousevien hyvää ja pahaa sisältävien tilanteiden välillä. Hän saattoi valitsemansa sanansaattajat vähän väliä tilanteisiin, joissa nämä joutuivat kokemaan pettymyksiä, ja järjesti heille tuon tuostakin koettelevia tilanteita, joissa heidän oli suoritettava valinta sen mukaan, mikä oli oikea ja mikä oli väärä tapa

kohdata hengelliset koettelemukset. Hän tiesi voivansa luottaa seuraajiinsa siinä, että nämä lopulliseen kokeeseen joutuessaan tekisivät ratkaisevat päätöksensä aikaisemmin omaksumiensa ja totunnaisten mentaalisten asenteidensa ja henkisten reaktioidensa mukaisesti.

153:1.4 (1708.3) Tämä Jeesuksen maisen elämän käännekohta alkoi viidentuhannen ruokkimisesta, ja se päättyi tähän synagogassa pidettyyn saarnaan. Apostolien elämässä kriisi alkoi tästä synagogasaarnasta, ja se jatkui kokonaisen vuoden ajan päättyen vasta Mestarin oikeudenkäyntiin ja ristiinnaulitsemiseen.

153:1.5 (1708.4) Kun he tuona iltapäivänä istuivat synagogassa, ennen kuin Jeesus aloitti puheensa, kaikkien mielessä oli vain yksi suuri mysteeri, vain yksi ylin kysymys. Sekä hänen ystävänsä että hänen vihollisensa pohtivat vain yhtä ajatusta, joka kuului: ”Minkä takia hän itse niin harkitusti ja vastaansanomattomasti käänsi takaisin kansan innostuksen vuoksiaallon?” Ja välittömästi ennen tätä saarnaa ja välittömästi sen jälkeen hänen närkästyneiden kannattajiensa epäilykset ja pettymykset kehittyivät tiedostamattomaksi vastarinta-asenteeksi, ja lopulta ne muuttuivat suoranaiseksi vihaksi. Juuri tämän synagogassa pidetyn saarnan jälkeen Juudas Iskariot ensi kertaa tietoisesti leikitteli mielessään luopumisajatuksella. Mutta toistaiseksi hän vielä sai kaikki tuollaiset mielihalut vaivatta aisoihin.

153:1.6 (1708.5) Jokainen oli hämmennyksen tilassa. Jeesus oli jättänyt heidät sanattomiksi ja ymmälleen. Hänhän oli vasta vähän

aikaisemmin esittänyt suurenmoisimman koko elämänuraansa luonnehtineen todistuksen yliluonnollisesta voimasta. Viidentuhannen ihmisen ruokkiminen oli hänen maisen elämänsä tapahtumista se, joka parhaiten vastasi juutalaisten käsitystä odotetusta Messiaasta. Mutta tämä tavattoman edullinen tilanne peittyi välittömästi ja selittämättömästi sen alle, että hän suoralta kädeltä ja peruuttamattomasti kielsi julistamasta itseään kuninkaaksi.

153:1.7 (1709.1) Perjantai-iltana ja vielä sapattiaamunakin jerusalemilaiset johtomiehet olivat yrittäneet pitkään ja hartaasti taivutella Jairusta estämään Jeesuksen puhumisen synagogassa, mutta heidän yrityksensä olivat turhia. Kaikkiin tällaisiin pyyntöihin Jairus vastasi vain: ”Olen suostunut tähän pyyntöön, enkä tahdo rikkoa sanaani.”

2. Käänteentekevä saarna

153:2.1 (1709.2) Tämän saarnansa alkajaisiksi Jeesus luki laista Viidennen Mooseksen kirjan kohdan: ”Mutta jos tämä kansa ei tahdo kuunnella Jumalan ääntä, niin tapahtuu, että kaikki nämä synnin kiroukset tulevat väistämättä heidän päällensä. Herra antaa sinun vihollistesi voittaa sinut; sinut häädetään kaikkiin maan valtakuntiin. Ja Herra vie sinut ja kuninkaan, jonka sinä itsellesi asetat, kansan käsiin, jota sinä et tunne. Sinä tulet kauhistukseksi, sananparreksi ja pistopuheeksi kaikkien kansojen keskuudessa.

Sinun poikasi ja tyttäresi tulevat vaeltamaan vankeuteen. Muukalaiset, jotka asuvat keskuudessasi, nousevat korkeaan valta-asemaan, mutta sinut syöstään aina vain alemmaksi. Ja kaikki tämä on sinun ja sinun siemenesi päällä ajasta aikaan, koska et kuunnellut Herran sanaa. Sen vuoksi on sinun palveltava vihollisiasi, jotka sinun kimppuusi käyvät. Sinun on kestettävä nälkää ja janoa ja kaulaasi painaa tämä vieras, rautainen ies. Herra nostattaa sinua vastaan kaukaisen kansan, joka tulee maan äärestä, kansan, jonka kieltä sinä et ymmärrä; tuimakatseisen kansan, joka ei sinua armahda. Ja se ahdistaa sinua kaikissa kaupungeissasi, kunnes korkeat ja lujat muurit, joihin sinä luotit, sortuvat maahan; ja koko maa joutuu heidän käsiinsä. Ja niin on käyvä, että sinä siinä hädässä ja ahdistuksessa, johon sinun vihollisesi saattaa sinut, joudut syömään oman kohtusi hedelmät, omien poikiesi ja tyttäriesi lihaa.”

153:2.2 (1709.3) Ja tämän tekstikohdan luettuaan Jeesus siirtyi lukemaan profeettoja ja luki Jeremian kirjasta: ”’Jollette kuule palvelijaini, profeettain, sanoja, niiden, jotka minä olen lähettänyt teidän tykönne, niin minä teen tälle huoneelle niin kuin Siilolle, ja minä teen tämän kaupungin kirosanaksi kaikille maan kansoille.’ Ja papit ja opettajat kuulivat Jeremian puhuvan nämä sanat Herran huoneessa. Ja kun Jeremia oli puhunut loppuun kaiken, minkä Herra oli käskenyt hänen puhua kaikelle kansalle, niin tapahtui, että papit ja opettajat ottivat hänet kiinni sanoen: ’Sinun on kuolemalla kuoltava.’ Ja kaikki ihmiset kerääntyivät Jeremian ympärille Herran huoneessa. Ja kun Juudan päämiehet tämän kuulivat, niin he istuutuivat tuomitsemaan Jeremiaa. Silloin papit ja profeetat

sanoivat päämiehille ja kaikelle kansalle näin: ’Kuolemantuomio tälle miehelle, sillä hän on ennustanut meidän kaupunkiamme vastaan, niin kuin olette omin korvin kuulleet.’ Mutta Jeremia sanoi kaikille päämiehille ja kaikelle kansalle: ’Herra on lähettänyt minut ennustamaan tätä huonetta ja tätä kaupunkia vastaan kaikki ne sanat, jotka olette kuulleet. Parantakaa siis nyt vaelluksenne ja korjatkaa tekonne ja totelkaa Herran, teidän Jumalanne, ääntä, niin saatatte välttyä siltä pahalta, joka on teitä vastaan lausuttu. Mutta katso, minä olen teidän käsissänne. Tehkää minulle, mitä katsotte hyväksi ja oikeaksi. Mutta se tietäkää, että te, jos minut surmaatte, saatatte viattoman veren päällenne ja tämän kansan päälle, sillä totisesti on Herra lähettänyt minut teidän tykönne puhumaan kaikki nämä sanat teidän korvienne kuulla.’

153:2.3 (1710.1) ”Sen ajan papit ja opettajat etsivät Jeremian kuolemaa, mutta tuomarit epäsivät suostumuksensa, jos kohta he silti hänen varoittavien sanojensa tähden laskivatkin hänet köysillä alas saastaiseen tyrmään, kunnes hän vajosi liejuun kainalokuoppiaan myöten. Näin siis tämä kansa teki profeetta Jeremialle, kun tämä Herran käskyä totellen varoitti veljiään heitä uhkaavasta poliittisesta kukistumisesta. Tänään haluan kysyä teiltä: Mitä tämän kansan pääpapit ja uskonnolliset johtomiehet tekevät miehelle, joka rohkenee varoittaa heitä heidän hengellisen tuomionsa päivästä? Koetatteko tekin lähettää kuolemaan opettajan, joka rohkenee julistaa Herran sanaa ja joka ei pelkää osoittaa, missä ette suostu kulkemaan taivaan valtakunnan portille vievää valkeuden tietä?

153:2.4 (1710.2) ”Mikä se on, jota te kaipaatte todistukseksi tehtävästäni maan päällä? Emme ole horjuttaneet vaikutusvaltaanne tai arvoasemaanne, kun saarnasimme ilosanomaa köyhille ja hyljeksityille. Emme ole käyneet vihamielisesti sitä vastaan, mitä pidätte kunniassa, vaan olemme pikemminkin julistaneet uutta vapautta pelon vallassa olevalle ihmisen sielulle. Tulin tähän maailmaan tekemään tunnetuksi Isääni ja perustamaan maan päälle Jumalan poikien hengellisen veljesliiton, taivaan valtakunnan. Ja vaikka olen varsin monta kertaa muistuttanut teitä siitä, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta, Isäni on kuitenkin suonut teille moniaita näyttöjä aineellisista ihmeistä niitä todistusvoimaisempien hengellisten muodonmuutosten ja uudestisyntymisten lisäksi.

153:2.5 (1710.3) ”Mikä se uusi merkki on, jonka vielä minulta haluatte? Sanon teille, että teillä on jo yllin kyllin todisteita voidaksenne tehdä päätöksenne. Totisesti, totisesti minä sanon monille, jotka minun edessäni tänä päivänä istuvat: Ette voi väistää sitä, että teidän on valittava, mitä tietä tahdotte mennä; ja sanon teille niin kuin Joosua sanoi esi-isillenne: ’Valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella.’ Moni teistä seisoo tänä päivänä tienhaarassa.

153:2.6 (1710.4) ”Kun ette osanneet löytää minua järven vastarannalla tapahtuneen väkijoukon kestitsemisen jälkeen, jotkut teistä vuokrasivat käyttöönsä Tiberiaan kalastuslaivaston, joka oli viikkoa aikaisemmin etsiytynyt myrskyn vuoksi lähistölle suojaan, ja teitte niin päästäksenne minun perääni, ja minkä vuoksi? Ette totuuden ja vanhurskauden tähden ettekä sen tähden, että osaisitte paremmin palvella ja auttaa kanssaihmisiänne! Ei suinkaan. Vaan

pikemminkin, jotta saisitte lisää leipää, jonka eteen ette ole mitään vaivaa nähneet. Ette lähteneet perääni, jotta olisitte täyttäneet sielunne elämän sanalla, vaan vain jotta olisitte täyttäneet vatsanne vaivatta saadulla leivällä. Ja kauan on teille opetettu, että sitten kun Messias tulee, hän tekee sellaisia ihmeitä, jotka tekevät elämästä koko valitun kansan osalta miellyttävän ja vaivattoman. Ei siis ole mikään ihme, että te, joille on näin opetettu, kaipailette leipälimppuja ja kalasia. Mutta totisesti minä sanon teille, että sellainen ei ole Ihmisen Pojan tehtävä. Olen tullut julistamaan hengellistä vapautta, opettamaan ikuista totuutta ja vaalimaan elävää uskoa.

153:2.7 (1710.5) ”Veljeni, älkää haikailko sellaisen ruoan perään, joka mätänee, vaan etsikää mieluummin sitä hengellistä ravintoa, joka ravitsee aina ikuiseen elämään saakka; ja tämä on se elämän leipä, jonka Poika antaa kaikille, jotka tahtovat sen ottaa ja syödä, sillä Isä on antanut Pojalle tätä elämää määrättömästi. Ja kun kysyitte minulta: ’Mitä meidän pitää tehdä Jumalan tekoja tehdäksemme?’ sanoin teille mutkattomasti: ’Tämä on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.’”

153:2.8 (1710.6) Ja sitten Jeesus osoitti tämän uuden synagogan ovenkamanan koristeena olevaa mannapatakuviota, jota lisäksi rypälетertut kaunistivat, ja sanoi: ”Olette luulleet, että esivanhempanne söivät erämaassa mannaa, taivaan leipää, mutta minäpä sanon teille, että se oli maan leipää. Vaikkei Mooses antanutkaan isillenne taivaan leipää, Isäni on nyt valmis antamaan teille oikean elämän leivän. Taivaan leipä on se, mikä tulee alas

Jumalan työtä ja antaa ikuisen elämän tämän maailman ihmisille. Ja kun sanotte minulle: Anna meille tämä elävä leipä, minä vastaan: Minä olen tämä elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei enää isoa, kun taas se, joka uskoo minuun, ei enää koskaan janoa. Olette nähneet minut, olette eläneet kanssani ja katselleet tekojani ettekä kuitenkaan usko, että tulin Isän työtä. Mutta niille, jotka tosiaankin uskovat, sanon: älkää pelätkö. Kaikki, jotka ovat Isän johdatuksessa, tulevat luokseni, eikä sitä, joka tulee luokseni, suinkaan heitetä ulos.

153:2.9 (1711.1) ”Ja sallikaa minun nyt sanoa teille kerta kaikkiaan ja lopullisesti, että olen tullut alas maan päälle, en toteuttaakseni oman tahtoni, vaan tehdäkseni Hänen tahtonsa, joka minut lähetti. Ja tämä on Hänen, joka minut lähetti, lopullinen tahtonsa, etten minä kaikista, jotka hän on minulle antanut, kadottaisi yhtäkään. Ja tämä on Isän tahto: Että jokaisella, joka näkee Pojan ja joka uskoo häneen, on oleva ikuinen elämä. Vasta eilen minä annoin teille leipää ruumiinne tarpeisiin. Tänään minä tarjoan isoavalle sielullenne elämän leipää. Tahdotteko nyt ottaa hengen leivän kuten silloin niin halukkaasti söitte tämän maailman leipää?”

153:2.10 (1711.2) Kun Jeesus piti pienen tauon silmäilläkseen seurakuntaa, yksi jerusalemilaisopettajista (sanhedrinin jäsen) nousi seisomaan ja kysyi: ”Onko minun ymmärrettävä, että sanot olevasi se leipä, joka tulee alas taivaasta, ja ettei se manna, jota Mooses antoi isillemme erämaassa, tullutkaan taivaasta?” Ja Jeesus vastasi fariseukselle: ”Oikein ymmärsit.” Silloin fariseus lausui: ”Mutta etkös sinä olekin Jeesus Nasaretilainen, kirvesmies Joosefin poika?

Eivätkö monet meistä tunnekin hyvin isäsi ja äitisi samoin kuin veljesi ja sisaresi? Kuinka siis on mahdollista, että ilmestyt tänne Jumalan huoneeseen julistamaan, että olet tullut alas taivaasta?”

153:2.11 (1711.3) Synagogassa kuului tuona hetkenä paljon mutinaa, ja uhkasi syntyä sellainen meteli, että Jeesus nousi ja sanoi: ”Olkaamme kärsivällisiä; totuus ei koskaan kärsi siitä, että sitä rehellisesti tutkitaan. Olen kaikkea, mitä sanot, mutta vielä muuta. Isä ja minä olemme yhtä; Poika tekee vain, mitä Isä hänelle opettaa, kun taas kaikki ne, jotka Isä antaa Pojalle, Poika ottaa luokseen. Olette lukeneet profeetoista kohdan, jossa on kirjoitettuna: ’Jumala opettaa teitä kaikkia’ ja, että ’ne, joita Isä opettaa, kuulevat myös hänen Poikaansa.’ Jokainen, joka suostuu sisimmässään olevan Isän hengen opetukseen, tulee lopulta minun tyköni. Ei niin, että yksikään ihminen olisi nähnyt Isän, mutta Isän henki kyllä elää ihmisen sisimmässä. Ja Poika, joka tuli alas taivaasta, on varmasti nähnyt Isän. Ja niillä, jotka totisesti uskovat tähän Poikaan, on jo ikuinen elämä.

153:2.12 (1711.4) ”Minä olen tämä elämän leipä. Isänne söivät mannaa erämaassa ja ovat kuolleita. Mutta jos ihminen syö tätä leipää, joka tulee alas Jumalan luota, hän ei koskaan hengessä kuole. Minä toistan, että minä olen tämä elävä leipä, ja jokainen sielu, joka pääsee siihen, että hän toteuttaa tämän Jumalan ja ihmisen yhdistyneen olemuksen, on elävä ikuisesti. Ja tämä elämän leipä, jonka annan kaikille, jotka tahtovat ottaa sen vastaan, on oma elävä ja yhdistynyt olemukseni. Isä Pojassa ja Poika yhtä Isän kanssa –

siinä on elähdyttävä ilmoitukseni maailmalle ja pelastava lahjani kaikille kansakunnille.”

153:2.13 (1711.5) Kun Jeesus oli sanottavansa sanonut, synagogan esimies pyysi seurakuntalaisia poistumaan, mutta nämä eivät halunneet lähteä. He kerääntyivät Jeesuksen ympärille esittämään lisää kysymyksiä, samalla kun toiset mutisivat ja väittelivät keskenään. Ja tilanne jatkui tällaisena yli kolmen tunnin ajan. Kello oli jo pitkälti yli seitsemän, kun kuulijakunta lopulta hajaantui.

3. Jälkikokous

153:3.1 (1712.1) Jeesus sai tässä jälkikokouksessa vastattavakseen moniaita kysymyksiä. Jotkin kysymyksistä olivat hänen hämmentyneiden opetuslastensa esittämiä, mutta enimmäkseen niitä esittivät pikkusieluiset epäuskoiset, joiden ainoana tarkoituksena oli Jeesuksen nolaaminen ja satimeen saaminen.

153:3.2 (1712.2) Yksi vierailevista fariseuksista kiipesi lampunjalkaan ja huusi sieltä seuraavan kysymyksen: ”Kerrot meille olevasi elämän leipä. Kuinkahan sinä kykenet antamaan meille lihasi syötäväksi tai veresi juotavaksi? Mitä hyötyä on opetuksestasi, ellei sitä voida panna täytäntöön?” Ja Jeesus vastasi tähän kysymykseen sanomalla: ”En minä teille opettanut, että lihani on elämän leipä, tai, että vereni on elämän vesi, vaan minä sanoin, että lihallinen elämäni on taivaallisen leivän anti. Se tosiasia, että Jumalan Sana on tullut lihaksi, ja se ilmiö, että Ihmisen Poika noudattaa Jumalan tahtoa,

muodostavat sellaisen kokemukseen kuuluvan realiteetin, joka vastaa jumalallista ravintoa. Ette voi syödä lihaani ettekä juoda vertani, mutta teistä voi hengessä tulla yhtä minun kanssani, kuten minä olen hengessä yhtä Isän kanssa. Jumalan ikuinen sana, joka toden totta on elämän leipä ja joka on lahjoitettu kuolevaisen lihallisessa hahmossa, voi teitä ravita; ja jumalallinen henki, joka toden totta on elämän vesi, voi sielussanne antaa teille virvoitusta. Isä on lähettänyt minut maailmaan, jotta osoittaisin, kuinka hän haluaa elää kaikkien ihmisten sisimmässä ja ohjata heitä. Ja olen elänyt tämän lihallisen elämän innoittaakseni kaikkia ihmisiä samalla tavalla pyrkimään iäti siihen, että he tuntisivat, mikä on heidän sisimmässään olevan taivaallisen Isän tahto, ja noudattaisivat sitä.”

153:3.3 (1712.3) Silloin yksi Jeesusta ja tämän apostoleja tarkkailleista jerusalemilaisurkkijoista sanoi: ”Panemme merkille, ettet sinä sen kummemmin kuin apostolisikaan pese kunnollisesti käsiänne, ennen kuin syötte leipää. Teidän täytyy olla varsin hyvin tietoisia siitä, että tuollainen tapa syödä saastaisin ja pesemättömin käsin on rikkomus vanhimpain lakia vastaan. Ettekä te kunnollisesti pese juomakuppejanne ja ruoka-astioitannekaan. Mistä johtuu, että osoitatte moista piittaamattomuutta isien perinnäistapoja ja vanhintemme lakeja kohtaan?” Ja hänen sanansa kuullessaan Jeesus vastasi: ”Mistä johtuu, että rikotte Jumalan käskyt perinnäislaeillanne? Käsky kuuluu: ’Kunnioita isääsi ja äitiäsi’, ja se antaa sellaisen ohjeen, että teidän tulisi tarpeen tullen jakaa aineellinen hyvä heidän kanssaan, mutta olette säätäneet

perinnäislain, joka sallii velvollisuuksiaan karttelevien lasten sanoa, että rahat, joilla vanhempia olisi voitu auttaa, on ’annettu Jumalalle’. Tällä tavoin vanhimpain laki päästää tällaiset viekkaat lapset vastuustaan, vaikka lapset sittemmin käyttävät kaikki sellaiset rahavarat omaksi nautinnokseen. Mistä johtuu, että tällä tavoin omalla perinnäistavallanne teette mainitun käskyn tyhjäksi? Hyvin osasi Jesaja ennustaa teistä hurskastelijoista sanoessaan: ’Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana. Turhaan he minua palvovat, opettavathan he opinkappaleinaan ihmistekoisia sääntöjä.’

153:3.4 (1712.4) ”Pystytte itsekin ymmärtämään, kuinka on käynyt niin, että ihmisten perinnäistavoista kiinni pitäessänne olette luopuneet käskystä. Kovin olette alttiita hylkäämään Jumalan sanan omia perinnäistapoja ylläpitäessänne. Ja on teillä monissa muissakin suhteissa otsaa nostaa omat opetuksenne lain ja profeettojen yläpuolelle.”

153:3.5 (1712.5) Sitten Jeesus osoitti sanomansa kaikille läsnä oleville. Hän sanoi: ”Mutta kuunnelkaa kaikki minua. Ei se, mikä menee suuhun, suinkaan hengellisessä mielessä likaa ihmistä, vaan pikemminkin se, mikä tulee suusta ja sydämestä ulos.” Mutteivät apostolitkaan täysin käsittäneet hänen sanojensa merkitystä, sillä Simon Pietari kysyi häneltä: ”Jottei kukaan kuulijoistasi tarpeettomasti loukkaantuisi sanoistasi, etkö tahtoisi selittää meille näiden sanojen merkityksen?” Ja silloin Jeesus sanoi Pietarille: ”Onko ymmärtäminen sinullekin vaikeaa? Etkö tiedä, että jokainen taimi, jota taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, kiskaistaan juurineen

maasta? Suuntaa nyt huomiosi niihin, jotka tahtoisivat tietää totuuden. Et voi pakottaa ihmisiä rakastamaan totuutta. Monet näistä opettajista ovat sokeita opastajia. Ja sinähän tiedät, että jos sokea taluttaa sokeaa, molemmat putoavat kuoppaan. Mutta kuunnelkaa, kun kerron teille totuuden niistä seikoista, jotka moraalisessa mielessä likaavat ja hengellisessä mielessä tahraavat ihmisiä. Minä vakuutan, ettei ihmistä suinkaan likaa se, mikä menee ruumiiseen suun kautta tai pääsee mieleen silmien ja korvien kautta. Ihmisen tahraa vain se paha, joka mahdollisesti itää hänen sydämessään ja joka tulee julki tällaisten epäpyhien henkilöiden sanoissa ja teoissa. Ettekö tiedä, että juuri sydämestä lähtevät ne pahat ajatukset, häijyt suunnitelmat, jotka johtavat murhiin, varkauksiin ja aviorikoksiin, samoin kuin että sieltä ovat peräisin kateus, ylpeys, viha, kosto, herjaukset ja panettelu? Ja nimenomaan tuollaisilla asioilla ihmiset itsensä tahraavat, eivät suinkaan sillä, että he syövät leipää seremoniallisessa mielessä epäpuhtain käsin.”

153:3.6 (1713.1) Jerusalemin sanhedrinin fariseusvaltuutetut olivat nyt jokseenkin vakuuttuneita siitä, että Jeesus täytyi pidättää jumalanpilkkasyytteen nojalla tai vetoamalla siihen, että hän oli ivannut juutalaisten pyhää lakia. Tästä johtuivat heidän yrityksensä usuttaa hänet keskustelemaan muutamista vanhinten perinnäistavoista eli niin kutsutuista kansakunnan suullisista laeista ja mahdollisesti hyökkäämään niitä vastaan. Oli vettä miten niukalti hyvänsä, nämä perinnäistapojen orjuuttamat juutalaiset eivät koskaan jättäneet suorittamatta vaadittua seremoniaalista käsienpesua aina ennen ateriaa. He uskoivat, että ”on parempi

vaikka kuolla kuin rikkoa vanhimpain käskyjä vastaan”. Urkkijat esittivät tämän kysymyksen siksi, että Jeesuksen kerrottiin sanoneen: ”Pelastus riippuu mieluummin puhtaista sydämistä kuin puhtaista käsistä.” Mutta kun tämänkaltaisista uskomuksista kerran tulee osa jonkun uskontoa, niistä on vaikea päästä eroon. Vielä moniaita vuosia tämän päivän jälkeen nämä perinnäiskäsitykset siitä, mikä oli puhdasta ja mikä saastaista, pitivät apostoli Pietaria pelon kahleissa. Ja hän vapautui niistä lopullisesti vasta nähtyään erään epätavallisen ja eloisan unen. Kaikki tässä kerrottu käy paremmin ymmärrettäväksi, kun muistetaan, että nämä juutalaiset tarkastelivat syömistä pesemättömin käsin samassa valossa kuin käymistä porton luona, ja molemmista rangaistiin samalla tavalla eli yhteisöstä erottamisella.

153:3.7 (1713.2) Mestari halusi tällä tavoin ottaa puheeksi ja paljastaa koko sen säännöistä ja määräyksistä koostuvan rabbiinisen järjestelmän mielettömyyden, jota edusti suullinen laki – vanhinten perinnäistavat, joita kaikkia pidettiin jopa pyhempinä ja juutalaisia tiukemmin sitovina kuin kirjoitusten opetuksia. Ja Jeesus lausui mielipiteensä enää yhtä tiukkaa pidättyvyyttä noudattamatta, sillä hän tiesi sen hetken tulleen, jolloin hän ei enää voisi tehdä mitään estääkseen avoimen välirikon itsensä ja näiden uskonnollisten johtajien välillä.

4. Viimeiset synagogassa lausutut sanat

153:4.1 (1713.3) Kesken näitä jälkipuintikeskusteluja yksi Jerusalemin fariseuksista toi Jeesuksen luokse sekopäisen nuorukaisen, joka oli kurittoman ja kapinallisen hengen vallassa. Ohjatessaan tätä mielipuolta nuorukaista Jeesuksen eteen hän sanoi: ”Mitä sinä pystyt tekemään näin pahalle vaivalle kuin tämä tässä? Pystytkö ajamaan ulos perkeleitä?” Ja kun Mestari katsoi nuorukaista, hän liikuttui säälistä, ja hän viittasi pojalle, jotta tämä astuisi hänen luokseen, tarttui tätä kädestä ja sanoi: ”Tiedät, kuka minä olen; tule ulos hänestä, ja minä velvoitan yhden lojaaleista tovereistasi huolehtimaan, ettet enää palaa takaisin.” Ja samassa hetkessä poika oli taas normaali ja täysissä järjissään. Ja tämä on ensimmäinen tapaus, jossa Jeesus tosiaankin ajoi ”pahan hengen” ulos ihmisolennosta. Kaikissa aikaisemmissa tapauksissa oli henkilöstä vain luultu, että hän oli perkeleen riivaama; mutta nyt oli kysymys aidosta sellaisesta tapauksesta, että joku oli riivaajan vallassa. Tuohon aikaan tällaisia tapauksia esiintyi silloin tällöin aina Helluntain päivään saakka, jolloin Mestarin henki vuodatettiin kaiken lihan päälle, minkä tuloksena näillä muutamilla taivaallisilla kapinallisilla ei enää ole mahdollisuutta käyttää tällä tavoin hyväkseen tiettyjä epävakaita ihmistyyppejä.

153:4.2 (1714.1) Kun kansa tätä ihmetteli, muuan fariseuksista nousi seisomaan ja väitti, että Jeesus kykeni tekemään tuonkaltaisia vain siksi, että hän oli liitossa perkeleiden kanssa; että Jeesushan oli sanoillaan, joita hän käytti ajaessaan paholaista ulos, myöntänyt, että he tunsivat toisensa; ja hän jatkoi puhettaan toteamalla, että Jerusalemin uskonnolliset opettajat ja johtomiehet olivat päätyneet

ratkaisuun, jonka mukaan Jeesus teki kaikki niin kutsutut ihmeensä Beelsebubin, perkeleitten ruhtinaan, voimalla. Fariseus sanoi: ”Älkää olko missään tekemisissä tämän miehen kanssa, sillä hän on liitossa Saatanan kanssa.”

153:4.3 (1714.2) Silloin Jeesus sanoi: ”Kuinka voi Saatana ajaa ulos Saatanan? Ei mikään valtakunta, joka on riitautunut itsensä kanssa, voi pysyä pystyssä; jos talo riitautuu itsensä kanssa, ei kestä kauan, kun se on autio. Voiko mikään kaupunki kestää piiritystä, ellei se ole yhtenäinen? Jos Saatana ajaa ulos Saatanan, hän on riitautunut itsensä kanssa; kuinka hänen valtakuntansa siis pysyisi pystyssä? Teidän tulisi kuitenkin tietää, ettei kukaan voi tunkeutua väkivahvan miehen taloon ja ryöstää hänen tavaroitaan, ellei hän ensin nujerra ja köytä tuota väkivahvaa miestä. Ja samoin, jos minä Beelsebubin voimalla ajan ulos perkeleitä, kenen avulla teidän poikanne niitä ulos ajavat? Siksi he tulevat olemaan teidän tuomarinne. Mutta jos minä Jumalan hengen avulla ajan ulos perkeleitä, silloin on Jumalan valtakunta totisesti laskeutunut päällenne. Ellette olisi ennakkoluuloisuuden sokaisemia ja pelon ja ylpeyden harhaan johtamia, teidän olisi helppo huomata, että keskellänne seisoo muuan, joka on suurempi kuin perkeleet. Pakotatte minut julistamaan, että se, joka ei ole minun kanssani, on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa. Sallikaa minun lausua vakava varoitus teille, jotka julkeatte avoimin silmin ja tahallisen pahantahtoisesti lukea Jumalan teot tietoisesti perkeleiden teoiksi! Totisesti, totisesti minä sanon teille: kaikki syntinne annetaan anteeksi, jopa kaikki häväistyspuheenne, mutta kuka ikinä tekonsa

ennalta harkiten ja pahaa tarkoittaen lausuu pilkkasanoja Jumalaa vastaan, hän ei koskaan saa anteeksiantamusta. Koska tuollaiset paatuneet pahuudenharjoittajat eivät koskaan pyydä eivätkä saa anteeksiantoa, he syyllistyvät siihen syntiin, että he ikuisesti torjuvat jumalallisen anteeksiannon.

153:4.4 (1714.3) ”Monet teistä ovat nyt tulleet tienhaaraan. Olette tulleet kohtaan, josta alkaa väistämätön päätöksenteko Isän tahdon ja itse valitsemienne pimeyden teiden välillä. Ja mitä nyt valitsette, sitä lopulta tulette olemaan. Teidän on joko tehtävä puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tai muussa tapauksessa puusta tulee kelvoton ja sen hedelmästä kelvoton. Minä teen tiettäväksi, että Isäni ikuisessa valtakunnassa puu tunnetaan hedelmistään. Mutta jotkut teistä, jotka olette kuin kyykäärmeet, kuinka te, jotka jo olette valinneet pahan, voisitte tuottaa hyviä hedelmiä? Sillä on niin, että sydämessänne olevasta pahuuden yltäkylläisyydestähän suunne puhuu.”

153:4.5 (1714.4) Silloin nousi seisaalleen muuan toinen fariseus, joka sanoi: ”Opettaja, tahtoisimme sinun antavan meille jonkin sellaisen ennalta määrätyn merkin, josta olemme yksimielisiä, että se osoittaa arvovaltasi ja opettamisoikeutesi. Suostuisitko tällaiseen järjestelyyn?” Ja tämän kuullessaan Jeesus sanoi: ”Tämä uskoton ja merkkiä odottava sukupolvi janoaa tunnusmerkkiä, mutta mitään muuta merkkiä ei teille anneta kuin se, joka teillä jo on, ja se, jonka näette, sitten kun Ihmisen Poika poistuu keskuudestanne.”

153:4.6 (1714.5) Ja kun hän oli sanottavansa sanonut, hänen apostolinsa kerääntyivät hänen ympärilleen ja johdattivat hänet pois

synagogasta. Hiljaisuuden vallitessa he vaelsivat hänen kanssaan kotiin Betsaidaan. He olivat kaikki hämmästyneitä ja jonkin verran kauhuissaankin Mestarin opetustaktiikassa tapahtuneesta äkillisestä muutoksesta. Heille oli täysin vierasta nähdä hänen esiintyvän näin sotaisalla tavalla.

5. Lauantai-ilta

153:5.1 (1715.1) Kerran toisensa jälkeen Jeesus oli lyönyt apostoleidensa toiveet pirstaleiksi, kerta kerran perään hän oli murskannut heidän hellityimmät odotuksensa, mutta mikään heidän kokemansa pettymys, yksikään heidän tuntemansa murhe ei vetänyt vertoja sille, jonka valtaan he nyt joutuivat. Ja kaiken kukkuraksi nyt heidän masennukseensa sekoittui vielä aito huoli heidän omasta turvallisuudestaan. Hämmästykseen saakka he kaikki hätkähtivät sitä, miten äkkiä ja miten täydellisesti väki heidän luotaan kaikkosi. Jonkin verran heitä myös pelotti ja hämmensi Jerusalemista tulleiden fariseusten osoittama odottamaton uho ja itsetietoinen päättäväisyys. Mutta mikä heitä kaikkein eniten hämmensi, oli Jeesuksen äkillinen taktiikan muutos. Tavallisissa oloissa he olisivat tervehtineet tyydytyksellä tätä sotaisamman asenteen ilmaantumista, mutta nyt kun se tapahtui tällä tavalla, paljon muun odottamattoman ohessa, se säikäytti heitä.

153:5.2 (1715.2) Ja nyt kaikkien edellisten huolten päälle Jeesus vielä kieltäytyi syömästäkin, kun he pääsivät kotiin. Hän eristäytyi

tuntikausiksi yhteen yläkerran huoneeseen. Oli jo miltei keskiyö, kun evankelistojen johtaja Jooab palasi ja kertoi noin kolmanneksen työtovereistaan lähteneen omille teilleen. Lojaaleja opetuslapsia oli tullut ja mennyt kaiken iltaa, ja nämä kertoivat, että koko Kapernaumissa tunteet Mestaria kohtaan olivat kääntyneet yleisesti häntä vastaan. Eivätkä Jerusalemista saapuneet johtomiehet suinkaan vitkastelleet lietsoessaan tätä tyytymättömyyden tunnetta ja koettaessaan kaikin mahdollisin keinoin edistää liikehdintää poispäin Jeesuksesta ja hänen opetuksistaan. Näiden koetuksen tuntien aikana kaksitoista naista pitivät istuntoaan Pietarin talossa. He olivat äärimmäisen järkyttyneitä, mutta yksikään heistä ei poistunut rivistä.

153:5.3 (1715.3) Keskiyön hetki oli juuri ohitettu, kun Jeesus tuli alas yläkamarista ja seisoi kahdentoista apostolin ja heidän kaikkiaan kolmisenkymmenen työtoverinsa keskellä. Hän sanoi: ”Huomaan, että tämä valtakunnan jäsenten seulonta ahdistaa teitä, mutta se on väistämätöntä. Yhäkö teillä kaiken saamanne koulimisen jälkeen oli jokin hyvä syy kompastua sanoihini? Mikä on syynä siihen, että teidät täyttää pelko ja tyrmistys nähdessänne valtakunnan vapautuvan näistä asialle vain osaksi lämmenneistä väkijoukoista ja näistä puolella sydämellään mukana olleista opetuslapsista? Miksi murehditte, kun uusi päivä on sarastamassa sille, että taivaan valtakunnan hengelliset opetukset loistavat uudessa kirkkaudessa? Jos tämän kokeen kestäminen tuntuu teistä vaikealta, mitä te sitten teette, kun Ihmisen Pojan täytyy palata Isän tykö? Milloin ja miten

valmistaudutte sitä aikaa varten, jolloin nousen sinne, mistä olen tähän maailmaan tullut?

153:5.4 (1715.4) ”Rakkaani, teidän täytyy muistaa, että henki on se, joka virvoittaa; lihallisuudesta ja kaikesta siihen liittyvästä on kovin vähän hyötyä. Teille lausumani sanat ovat henkeä ja elämää. Olkaa hyvillä mielin! En minä ole teitä hylännyt. Moni on loukkaantuva näiden päivien suorista sanoista. Olette jo kuulleetkin, että monet opetuslapsistani ovat kääntyneet takaisin. He eivät enää kulje kanssani. Alusta saakka olen tiennyt, että nämä puolisydämiset uskovat jäisivät matkan varrella pois seurastamme. Enkö valinnutkin teidät, kaksitoista miestä, ja enkö asettanutkin teidät erilleen valtakunnan lähettiläiksi? Ja nyt, tällaisena hetkenäkö tekin luopuisitte? Pitäköön kukin teistä huolen omasta uskostaan, sillä yksi teistä on vakavassa vaarassa.” Ja kun Jeesus oli sanottavansa sanonut, Simon Pietari lausui: ”On totta, Herra, että olemme suruissamme ja ymmällämme, mutta emme koskaan hylkää sinua. Olet opettanut meille ikuisen elämän sanat. Olemme uskoneet sinuun ja seuranneet sinua koko tämän ajan. Emme käänny takaisin, sillä tiedämme, että olet Jumalan lähettämä.” Ja kun Pietari oli sanottavansa sanonut, he kaikki yksissä tuumin nyökkäsivät merkiksi siitä, että he hyväksyivät Pietarin esittämän uskollisuudenlupauksen.

153:5.5 (1716.1) Sitten Jeesus sanoi: ”Käykää levolle, sillä meitä odottavat kiireiset ajat; toiminnan päivät ovat kohta edessämme.”

Luku 154

Viimeiset Kapernaumissa vietetyt päivät

154:0.1 (1717.1) VAIHEIKKAAN lauantain iltana, huhtikuun 30. päivänä, sillä aikaa kun Jeesus puhui lohdutuksen ja rohkaisun sanoja alakuloisille ja hämmentyneille opetuslapsilleen, Herodes Antipas ja Jerusalemin sanhedrinia edustavat erityisvaltuutetut kävivät neuvotteluja Tiberiaassa. Nämä kirjanoppineet ja fariseukset yllyttivät Herodesta pidätyttämään Jeesuksen. He tekivät parhaansa saadakseen Herodeksen vakuuttuneeksi sellaisesta, että Jeesus kiihotti väestöä tottelemattomuuteen ja jopa kapinaan. Mutta Herodes kieltäytyi ryhtymästä toimenpiteisiin Jeesusta vastaan sillä perusteella, että tämä olisi poliittinen rikollinen. Herodeksen neuvonantajat olivat välittäneet hänelle oikeat tiedot järven vastarannan välikohtauksesta, jossa väki koetti julistaa Jeesuksen kuninkaaksi, sekä siitä, miten tämä torjui ehdotuksen.

154:0.2 (1717.2) Muuan Herodeksen virallisen perheen jäsen, Kuusas, jonka vaimo kuului naisten palvelusjoukkoihin, oli kertonut hänelle,

ettei Jeesuksen tarkoituksena ollut sekaantua maallisen hallintovallan asioihin; että häntä kiinnosti vain uskoviensa hengellisen veljeskunnan perustaminen, jota veljeskuntaa hän kutsui taivaan valtakunnaksi. Herodes luotti Kuusaan selontekoihin siinä määrin, että hän kieltäytyi puuttumasta Jeesuksen toimintaan. Herodeksen tapaan suhtautua Jeesukseen vaikutti tuohon aikaan myös hänen taikauskoinen pelkonsa Johannes Kastajaa kohtaan. Herodes kuului niihin luopiojuutalaisiin, jotka eivät uskoneet mihinkään mutta pelkäsivät kaikkea. Hänellä oli huono omatunto siksi, että hän oli surmauttanut Johanneksen, eikä hän halunnut tulla sotketuksi näihin vehkeilyihin Jeesusta vastaan. Hän oli tietoinen monista sellaisista sairaustapauksista, jotka Jeesus näytti parantaneen, ja hän piti tätä joko profeettana tai suhteellisen vaarattomana uskonnollisena kiihkoilijana.

154:0.3 (1717.3) Kun juutalaiset uhkasivat tiedottaa keisarille, että Herodes suojeli maanpetoksellista alamaista, tämä ajoi heidät ulos neuvotteluhuoneestaan. Asiat jäivät tällaiselle tolalle viikon ajaksi, minkä kuluessa Jeesus valmensi seuraajiaan uhkaamassa olevan hajaantumisen varalle.

1. Neuvonpitojen viikko

154:1.1 (1717.4) Toukokuun 1. päivästä toukokuun 7. päivään Jeesus kävi Sebedeuksen talossa luottamuksellisia neuvotteluja seuraajiensa kanssa. Näihin neuvonpitoihin pääsivät vain koetellut ja luotetut

opetuslapset. Tänä ajankohtana oli vain sata opetuslasta, joilla oli moraalista rohkeutta uhmata fariseusten vastarintaa ja tuoda avoimesti julki, että he kannattivat Jeesusta. Tämän ryhmän kanssa Jeesus piti istuntoja aamulla, iltapäivällä ja illalla. Pieniä kyselijöiden ryhmiä kokoontui jokaisena iltapäivänä järven rannalle, jossa jotkut evankelistoista tai apostoleista luennoivat heille. Näissä ryhmissä oli harvoin enempää kuin viisikymmentä henkilöä.

154:1.2 (1717.5) Käsillä olevan viikon perjantaina Kapernaumin synagogan esimiehet tekivät virallisen päätöksen sulkea Jumalan huone Jeesukselta ja kaikilta hänen seuraajiltaan. Tämä toimenpide suoritettiin Jerusalemin fariseusten aloitteesta. Jairus erosi johtavan esimiehen virasta ja asettui avoimesti tukemaan Jeesusta.

154:1.3 (1718.1) Viimeinen järvenrantakokous pidettiin sapatti-iltapäivänä, toukokuun 7. päivänä. Jeesus puhui vähemmälle kuin sadalleviidellekymmenelle sillä kertaa paikalle kerääntyneelle kuulijalle. Tämä lauantai-ilta oli se ajankohta, jolloin Jeesuksen ja hänen opetustensa arvostus saavutti kansan keskuudessa aallonpohjansa. Tuosta ajankohdasta lähtien alkoi myönteisen suhtautumisen tasainen, hidas, mutta entistä terveempi ja luotettavampi kasvu; rakentui uutta kannatusta, joka pohjautui entistä paremmin hengelliseen uskoon ja aitoon uskonnolliseen kokemukseen. Enemmän tai vähemmän monimuotoinen ja kompromisseja sisältänyt siirtymävaihe Mestarin seuraajien materialististen valtakuntakäsitysten ja Jeesuksen opettamien idealistisempien ja hengellisempien käsitysten välillä oli nyt peruuttamattomasti päättynyt. Tästä alkaen valtakunnan

evankeliumin julistaminen oli entistä avoimempaa sikäli, että tuotiin esille sen laajemmat ulottuvuudet ja kauaskantoiset hengelliset seurannaisvaikutukset.

2. Lepoviikko

154:2.1 (1718.2) Sunnuntaina, toukokuun 8. päivänä vuonna 29 jKr., sanhedrin hyväksyi Jerusalemissa asetuksen, joka sulki kaikki Palestiinan synagogat Jeesukselta ja hänen seuraajiltaan. Tämä oli uusi ja ennen kuulumaton Jerusalemin sanhedrinin suorittama toimivallan anastus. Siihen saakka jokainen synagoga oli olemassaolonsa ja toimintansa osalta ollut riippumaton jumalanpalvelijoiden seurakunta ja oman hallintokuntansa päätösvallan ja ohjauksen alainen. Vain Jerusalemin synagogat olivat olleet sanhedrinin määräysvallan alaisia. Tämän sanhedrinin mielivaltaisen toimenpiteen seurauksena viisi sen jäsentä erosi. Sata viestinviejää lähetettiin välittömästi tiedottamaan tästä asetuksesta ja panemaan se toimeen. Jo parissa viikossa jokainen Palestiinan synagoga Hebronin synagogaa lukuun ottamatta oli kumartanut tälle sanhedrinin manifestille. Hebronin synagogan esimiehet kieltäytyivät tunnustamasta, että sanhedrinillä olisi heidän seurakuntaansa nähden oikeus moiseen vallankäyttöön. Se, että he kieltäytyivät suostumasta Jerusalemin antamaan määräykseen, perustui enemmänkin siihen, että he tekivät seurakunnallisesta

autonomiasta kiistakysymyksen, kuin myötämielisyyteen Jeesuksen asiaa kohtaan. Pian tämän jälkeen tuli tuhosi Hebronin synagogan.

154:2.2 (1718.3) Samaisena sunnuntaiaamuna Jeesus ilmoitti, että vietettäisiin viikon pituinen loma, ja hän kehotti kaikkia opetuslapsiaan palaamaan kotiinsa tai ystäviensä luo lepuuttamaan rasittunutta sieluaan ja puhumaan rohkaisun sanoja rakkaimmilleen. Hän sanoi: ”Menkää kukin seudullenne virkistäytymään tai kalastamaan, ja rukoilkaa samalla valtakunnan laajenemisen puolesta.”

154:2.3 (1718.4) Tämän lepoviikon kuluessa Jeesuksella oli mahdollisuus käydä monien järven rantamilla asuvien perheiden ja ryhmien luona. Useaan otteeseen hän myös kävi Daavid Sebedeuksen kanssa kalastamassa, ja vaikka hän vaeltelikin enimmän aikaa yksikseen, jossakin lähistöllä lymyili aina pari, kolme Daavidin luotetuinta sanansaattajaa, jotka olivat saaneet päälliköltään kaikkea muuta kuin epämääräiset ohjeet Jeesuksen suojelemisesta. Tämän lepoviikon aikana ei harjoitettu minkäänlaista julkista opetustoimintaa.

154:2.4 (1718.5) Juuri tällä viikolla Natanael ja Jaakob Sebedeus kärsivät melko vakavasta sairaudesta. Kolme päivää ja kolme yötä heitä vaivasi äkillinen ja tuskallinen ruoansulatushäiriö. Kolmantena iltana Jeesus päästi Jaakobin äidin, Salomen, lepäämään ja jäi itse hoivaamaan kärsiviä apostolejaan. Jeesus olisi tietenkin voinut samassa silmänräpäyksessä parantaa nämä molemmat miehet, mutta se ei ole sen paremmin Pojan kuin Isänkään noudattama

menettelytapa, milloin he ovat tekemisissä niiden arkipäiväisten vaikeuksien ja vaivojen kanssa, joita ihmislapset ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa kokevat. Jeesus ei koko tapahtumatäyteisen lihallisen elämänsä kuluessa ryhtynyt kertaakaan minkäänlaisiin yliluonnollisiin hoivatoimenpiteisiin kenenkään maisen perheensä jäsenen hyväksi eikä yhdenkään läheisimmän seuraajansa puolesta.

154:2.5 (1719.1) Universumissa vastaan tulevat vaikeudet ja planeetalla esiin nousevat esteet on kohdattava osana sitä kokemuskoulutusta, joka on säädetty ajatellen kuolevaisten luotujen kehittyvän sielun kasvua ja kehittymistä, vähä vähältä etenevää täydellistymistä. Ihmissielun hengellistyminen edellyttää perinpohjaista kokemusta kasvattavassa mielessä tapahtuvasta universumin monenlaisten todellisten ongelmien ratkaisemisesta. Eläinperäinen luomakunta ja tahdollisten luotujen alemmat muodot eivät edisty suotuisasti ympäristössä, joka on liian helppo. Ongelmalliset tilanteet, joihin vielä liittyvät vaivannäköön kannustavat kiihokkeet, ovat omiaan tuottamaan niitä mielen, sielun ja hengen toimintoja, jotka antavat oman mahtavan panoksensa siihen, että kuolevaisen edistymiseen kuuluvat arvolliset tavoitteet saavutetaan ja henkipäämääränä olevat korkeammat tasot tavoitetaan.

3. Toinen Tiberiaassa käyty neuvottelu

154:3.1 (1719.2) Toukokuun 16. päivänä Jerusalemin viranomaiset ja Herodes Antipas kokoontuivat toiseen heidän välillään Tiberiaassa käytyyn neuvonpitoon. Paikalla olivat edustettuina Jerusalemin sekä uskonnolliset että poliittiset johtajat. Juutalaiset johtomiehet saattoivat ilmoittaa Herodekselle, että käytännöllisesti katsoen kaikki sekä Galilean että Juudean synagogat oli suljettu Jeesuksen opetuksilta. Herodesta yritettiin toistamiseen saada määräämään Jeesus pidätettäväksi, mutta hän kieltäytyi täyttämästä heidän pyyntöään. Toukokuun 18. päivänä Herodes saatiin kaikesta huolimatta sittenkin suostumaan menettelytapaan, jonka mukaan sanhedrinin viranhaltijat saisivat pidättää Jeesuksen ja viedä hänet uskonnollisten syytösten nojalla Jerusalemiin oikeuden kuultavaksi edellyttäen, että roomalainen Juudean käskynhaltija antaisi tällaiseen järjestelyyn suostumuksensa. Jeesuksen vihamiehet levittivät sillä välin koko Galilean alueella uutterasti huhua, että Herodes oli muuttunut vihamieliseksi Jeesusta kohtaan ja että hänen aikomuksenaan oli surmata kaikki, jotka uskoivat tämän opetuksiin.

154:3.2 (1719.3) Lauantai-iltana, toukokuun 21. päivänä, saatiin Tiberiaaseen sana siitä, ettei Jerusalemin siviiliviranomaisilla ollut mitään huomautettavaa tätä Herodeksen ja fariseusten välistä sopimusta vastaan, jonka mukaan Jeesus otettaisiin kiinni ja tuotaisiin Jerusalemiin sanhedrinin eteen tutkittavaksi syytettynä juutalaiskansakunnan pyhien lakien pilkkaamisesta. Niinpä Herodes tuona päivänä hieman ennen puoltayötä allekirjoitti määräyksen, joka valtuutti sanhedrinin viranhaltijat pidättämään Jeesuksen Herodeksen hallintoalueilla ja kuljettamaan hänet voimakeinoin

Jerusalemiin oikeudenkäyntiä varten. Herodesta painostettiin voimakkaasti monelta taholta, ennen kuin hän suostui myöntämään tämän luvan, ja hän oli varsin tietoinen siitä, ettei Jeesus voisi odottaa tasapuolista oikeuskäsittelyä katkerien vihamiestensä edessä Jerusalemissa.

4. Lauantai-ilta Kapernaumissa

154:4.1 (1719.4) Kapernaumissa kokoontui tuona samana lauantai-iltana viidenkymmenen johtavan kansalaisen ryhmä synagogaan keskustelemaan tuiki tärkeästä kysymyksestä: ”Mihin ryhdymme Jeesuksen suhteen?” Heidän keskustelunsa ja väittelynsä jatkuivat vielä keskiyön jälkeenkin, mutta he eivät kyenneet löytämään mitään yhteistä sopimuspohjaa. Jos jätetään ne muutamat henkilöt laskuista, jotka olivat taipuvaisia uskomaan, että Jeesus saattoi olla Messias, vähintäänkin pyhä mies tai kukaties profeetta, kokous jakautui neljään lähes samankokoiseen ryhmään, joiden näkemykset Jeesuksesta olivat seuraavat:

154:4.2 (1719.5) 1. Hän oli harhautunut ja harmiton uskonnollinen fanaatikko.

154:4.3 (1719.6) 2. Hän oli vaarallinen ja juonitteleva kiihottaja, joka saattaisi lietsoa kapinan.

154:4.4 (1720.1) 3. Hän oli liitossa perkeleiden kanssa ja saattoi olla jopa perkeleiden ruhtinas.

154:4.5 (1720.2) 4. Hän oli järjiltään, hullu, mentaalisesti järkkynyt.

154:4.6 (1720.3) Puhuttiin paljon siitä, että Jeesus saarnasi oppeja, jotka olivat tavallisen kansan kannalta hämmentäviä. Hänen vihamiehensä olivat sitä mieltä, että hänen opetuksensa olivat käytännölle vieraita, että kaikki hajoaisi pirstaleiksi, jos jokainen pyrkisi rehellisesti elämään hänen aatteidensa mukaisesti. Ja monien sen jälkeen eläneiden sukupolvien ihmiset ovat sanoneet samoja asioita. Monet älykkäät ja hyvää tarkoittavat ihmiset väittävät vielä näiden ilmoitusten esittämisen aikaan vallitsevissa valistuneemmissa oloissakin, ettei nykyajan sivilisaatiota olisi voitu rakentaa Jeesuksen opetusten perustalle – ja he ovat osittain oikeassa. Mutta kaikki tällaiset epäilijät unohtavat, että hänen opetustensa pohjalta olisi voitu rakentaa paljon parempi sivilisaatio, ja kerran vielä rakennetaankin. Tämä maailma ei ole koskaan tosissaan yrittänyt laajassa mitassa toteuttaa Jeesuksen opetuksia, vaikka usein onkin tehty puolinaisia yrityksiä noudattaa niin kutsutun kristinuskon oppeja.

5. Vaiheikas sunnuntaiaamu

154:5.1 (1720.4) Toukokuun 22. päivä oli vaiheikas päivä Jeesuksen elämässä. Ennen päivänkoittoa tuona sunnuntaiaamuna yksi Daavidin sanansaattajista saapui kovalla kiireellä Tiberiaasta tuomaan viestiä, että Herodes oli antanut tai oli antamaisillaan

valtuudet sanhedrinin toimihenkilöiden pidättää Jeesus. Kun Daavid Sebedeus sai tiedon tästä uhkaavasta vaarasta, se sai hänet herättämään sanansaattajansa ja lähettämään heidät kaikkien paikallisten opetuslapsiryhmien luo kutsumaan nämä hätäneuvotteluun, joka pidettäisiin seitsemältä samana aamuna. Kun Juudan (Jeesuksen veljen) käly kuuli tämän huolestuttavan viestin, hän toimitti kiireesti sanan kaikille lähellään asuville Jeesuksen perheen jäsenille ja kutsui heidät välittömästi koolle Sebedeuksen taloon. Ja tätä kiireistä kutsua noudattaen sinne kokoontuivat kohta Maria, Jaakob, Joosef, Juuda ja Ruut.

154:5.2 (1720.5) Tässä varhaisaamun kokouksessa Jeesus antoi jäähyväisohjeensa koolla oleville opetuslapsille; toisin sanoen hän jätti heille toistaiseksi hyvästit, sillä hän tiesi hyvin, että heidät karkotettaisiin kohta Kapernaumista. Hän ohjasi heitä kaikkia etsimään opastusta Jumalalta ja seuraamuksista piittaamatta jatkamaan valtakunnan työtä. Evankelistojen oli määrä työskennellä sopivaksi katsomallaan tavalla kunnes heidät mahdollisesti myöhemmin kutsuttaisiin koolle. Hän valitsi evankelistojen joukosta kaksitoista, jotka kulkisivat hänen mukanaan. Kahdelletoista apostolille hän antoi ohjeen pysyä hänen seurassaan, tapahtuipa mitä hyvänsä. Kahdelletoista naiselle hän antoi neuvon pysytellä Sebedeuksen talossa ja Pietarin talossa siksi kunnes hän lähettäisi jonkun pyytämään heitä luokseen.

154:5.3 (1720.6) Jeesus suostui siihen, että Daavid Sebedeus jatkaisi maanlaajuista viestinviejäpalveluaan, ja pian tämän jälkeen Mestarille hyvästejä lausuessaan Daavid sanoi: ”Lähde työhösi,

Mestari. Älä anna kiihkoilijoiden päästä sinuun käsiksi, äläkä hetkeäkään epäile, etteivätkö sanansaattajat seuraisi jäljessäsi. Mieheni eivät koskaan kadota yhteyttä sinuun, ja heidän kauttaan saat kuulla valtakunnan asioista muilla seuduilla, ja heidän kauttaan me kaikki saamme tietoja sinusta. Sattuipa minulle mitä tahansa, se ei voi häiritä tätä palvelua, sillä olen nimittänyt ensimmäisen ja toisen, jopa kolmannen johtajan. En ole sen paremmin opettaja kuin saarnamieskään, mutta teen tämän täydestä sydämestäni, eikä kukaan voi minua pysäyttää.”

154:5.4 (1720.7) Noin kello 7.30 tuona aamuna Jeesus aloitti hyvästijättöpuheensa lähes sadalle uskovalle, jotka olivat ahtautuneet sisälle kuullakseen hänen sanansa. Se oli kaikille läsnäoleville vakavan juhlallinen tilaisuus, mutta Jeesus näytti epätavallisen hyväntuuliselta. Hän oli taas kerran oma itsensä. Viikkokausia jatkunut vakavuus oli tipotiessään, ja hän valoi uskoa, toivoa ja rohkeutta ilmentävillä sanoillaan heihin kaikkiin innostusta.

6. Jeesuksen perhe saapuu

154:6.1 (1721.1) Kello oli noin kahdeksan tuona sunnuntaiaamuna, kun Jeesuksen maisen perheen viisi jäsentä Juudan kälyn lähettämän kutsun hälyttäminä saapui tapahtumapaikalle. Koko tästä hänen lihallisesta perheestään vain yksi, Ruut, uskoi varauksetta ja jatkuvasti Jeesuksen maan päällä suorittaman tehtävän

jumalallisuuteen. Juudalla ja Jaakobilla ja jopa Joosefilla oli yhä jäljellä paljon heidän kerran omaamastaan uskosta Jeesukseen, mutta he olivat päästäneet ylpeyden puuttumaan siihen, minkä tiesivät oikeaksi ja mitkä olivat heidän todelliset hengelliset pyrkimyksensä. Mariaa raastoi niin ikään yhtäältä rakkaus ja toisaalta pelko, yhtäältä äidinrakkaus ja toisaalta perheylpeys. Vaikka epäilykset häntä kiusasivatkin, hän ei voinut koskaan täysin unohtaa Gabrielin vierailua ennen Jeesuksen syntymää. Fariseukset olivat tehneet kovasti työtä saadakseen Marian uskomaan, että Jeesus oli järjiltään, mielenhäiriöinen. He yllyttivät häntä menemään poikiensa kanssa Jeesuksen luo ja koettamaan taivuttaa häntä luopumaan enemmästä julkisesta opetustyöstä. He vakuuttivat Marialle, että Jeesuksen terveys kohta murtuisi ja että koko perheelle koituisi vain häpeää ja epäsuosiota, jos hänen sallittaisiin jatkaa. Ja niin Juudan kälyn viestin saapuessa kaikki viisi sonnustautuivat välittömästi taipaleelle kohti Sebedeuksen taloa. He olivat olleet koolla Marian kodissa, jossa heillä oli edellisenä iltana ollut tapaaminen fariseusten kanssa. He olivat keskustelleet jerusalemilaisten johtomiesten kanssa pitkälle yöhön, ja kaikki olivat enemmän tai vähemmän vakuuttuneita siitä, että Jeesus käyttäytyi oudosti, että hän oli käyttäytynyt oudosti jo jonkin aikaa. Vaikkei Ruut osannutkaan selittää Jeesuksen käyttäytymisestä kaikkea, hän korosti voimakkaasti sitä, että Jeesus oli aina kohdellut perhettään oikeudenmukaisesti, ja hän kieltäytyi yhtymästä kaavailuihin, joiden tarkoituksena oli suostutella Jeesus luopumaan enemmästä toiminnasta.

154:6.2 (1721.2) Matkallaan Sebedeuksen talolle he keskustelivat näistä asioista ja sopivat keskenään koettavansa suostutella Jeesusta tulemaan heidän mukanaan kotiin, sillä, niin kuin Maria sanoi: ”Tiedän, että kykenisin vaikuttamaan poikaani, jos hän vain tulisi kotiin ja kuuntelisi minua.” Jaakob ja Juuda olivat kuulleet huhuja siitä, että aikomuksena oli pidättää Jeesus ja viedä hänet Jerusalemiin tuomittavaksi. He pelkäsivät myös oman turvallisuutensa puolesta. Niin kauan kuin Jeesus oli yleisen mielipiteen suosikki, hänen perheensä antoi asioiden sujua omaa rataansa, mutta nyt kun kapernaumilaiset ja Jerusalemin johtomiehet olivat äkkiä kääntyneet häntä vastaan, perheen jäsenet alkoivat tuntea, miten tuskallisesti heitä painoi heidän kiusallisen asemaansa liittyvä oletettu häpeä.

154:6.3 (1721.3) He olivat odottaneet tapaavansa Jeesuksen, vievänsä hänet sivummalle ja kehottavansa häntä lähtemään kotiin heidän mukanaan. He olivat ajatelleet vakuuttaa hänelle, että he unohtaisivat että hän oli laiminlyönyt heitä – he antaisivat anteeksi ja unohtaisivat –, jos hän vain luopuisi hupsutuksestaan ja lakkaisi yrittämästä opettaa uutta uskontoa, josta ei ollut muuhun kuin tuottamaan vaikeuksia hänelle itselleen ja häpeää hänen perheelleen. Tähän kaikkeen Ruut suostui sanomaan vain: ”Haluan sanoa veljelleni, että pidän häntä Jumalan miehenä ja että toivon hänen mieluummin tahtovan kuolla kuin sallivan näiden ilkeiden fariseusten katkaista hänen saarnaamisensa.” Joosef lupasi pitää huolta siitä, että Ruut olisi hiljaa, sen aikaa kun toiset taivuttelisivat Jeesusta.

154:6.4 (1721.4) Kun he saapuivat Sebedeuksen talolle, Jeesus oli parhaillaan pitämässä hyvästijättöpuhettaan opetuslapsille. He koettivat päästä sisälle taloon, mutta se oli tungokseen asti täynnä. Lopulta he asettuivat takakuistille ja lähettivät eteenpäin Jeesukselle tarkoitetun viestin, joka kulki henkilöltä henkilölle niin, että sen lopulta kuiskasi hänelle Simon Pietari, joka tämän takia keskeytti hänen puheensa sanoen: ”Katso, äitisi ja veljesi ovat ulkopuolella ja heillä on kiihkeä halu saada puhua kanssasi.” Jeesuksen äidin mieleenhän ei juolahtanut, miten tärkeää Jeesuksen oli esittää tämä jäähyväissanoma seuraajilleen, eikä hän liioin tiennyt, että hänen vangitsijoidensa saapuminen saattoi minä hetkenä hyvänsä päättää hänen puheensa. Hän tosiaankin luuli, että Jeesus ilmeisen vieraantumisen jatkuttua jo näin pitkään ja se huomioon ottaen, että hän ja Jeesuksen veljet olivat armollisesti todellakin tulleet hänen luokseen, keskeyttäisi puheensa ja tulisi heidän luokseen samalla hetkellä, kun saisi viestin, että he olivat odottamassa.

154:6.5 (1722.1) Se oli taas yksi niistä tapauksista, jolloin Jeesuksen mainen perhe ei kyennyt käsittämään, että hänen oli hoidettava Isänsä asioita. Ja niin Maria ja Jeesuksen veljet loukkaantuivat syvästi siitä, että vaikka Jeesus viestin kuullakseen keskeyttikin puheensa, hän ei kuitenkaan rynnännyt ulos tervehtimään heitä, vaan he saivat kuulla hänen sointuvan äänensä voimistuvan hänen lausuessaan: ”Sanokaa äidilleni ja veljilleni, ettei heidän pidä pelätä puolestani. Isä, joka lähetti minut maailmaan, ei minua hylkää; mitään vahinkoa ei liioin tapahdu perheelleni. Kehottakaa heitä olemaan rohkealla mielin ja panemaan luottamuksensa valtakunnan

Isään. Mutta kuka loppujen lopuksi on äitini ja ketkä ovat veljiäni?” Ja levittäen edessään kätensä kaikkia huoneeseen kokoontuneita opetuslapsia kohti hän sanoi: ”Minulla ei ole äitiä, minulla ei ole veljiä. Katsokaa äitiäni ja katsokaa veljiäni! Sillä jokainen, joka noudattaa taivaassa olevan Isäni tahtoa, on äitini, veljeni ja sisareni.”

154:6.6 (1722.2) Ja nämä sanat kuullessaan Maria lyyhistyi Juudan käsivarsille. He kantoivat hänet ulos puutarhaan saadakseen hänet virkoamaan, kun Jeesus sen sijaan lausui jäähyväisviestinsä loppusanat. Hän olisi sen jälkeen mennyt ulos keskustelemaan äitinsä ja veljiensä kanssa, mutta Tiberiaasta saapui kiireinen viestintuoja tuoden sellaisen tiedon, että sanhedrinin toimihenkilöt olivat tulossa ja että näillä oli valtuutus pidättää Jeesus ja viedä hänet Jerusalemiin. Andreas otti vastaan tämän sanoman ja keskeytti Jeesuksen kertoakseen viestin hänelle.

154:6.7 (1722.3) Andreas ei muistanut, että Daavid oli sijoittanut puolen kolmattakymmentä vartiomiestä Sebedeuksen talon ympärille ja ettei kukaan voinut päästä heidän kimppuunsa ylläköllä. Näin ollen hän kysyi Jeesukselta, mitä pitäisi tehdä. Mestari seisoi siinä ääneti, samalla kun hänen äitinsä, joka oli kuullut sanat ”minulla ei ole äitiä”, oli puutarhassa tointumassa järkytyksestään. Juuri tuona hetkenä muuan huoneessa oleva nainen nousi seisomaan ja huudahti: ”Siunattu on kohtu, joka sinua kantoi, ja siunatut ovat rinnat, jotka sinua imettivät.” Jeesus käännähti hetkeksi sivuun keskustelusta, jota hän kävi Andreaksen kanssa, ja vastasi tälle

naiselle sanomalla: ”Ei, vaan siunattu on paremminkin se, joka kuulee Jumalan sanan ja rohkenee sitä totella.”

154:6.8 (1722.4) Maria ja Jeesuksen veljet luulivat, ettei Jeesus ymmärtänyt heitä, että hän ei enää ollut kiinnostunut heistä, ollenkaan käsittämättä, että nimenomaan he eivät kyenneet ymmärtämään Jeesusta. Jeesus ymmärsi täysin, miten vaikeaa ihmisten on irtautua menneisyydestään. Hän tiesi, miten saarnaajan kaunopuheisuus saa ihmiset horjumaan, ja miten omatunto vastaa, kun siihen vedotaan emotionaalisesti, kuten mieli vastaa johdonmukaisuuteen ja järkiperäisyyteen, mutta hän tiesi myös, miten paljon vaikeampaa on suostutella ihmiset *sanoutumaan irti menneestä*.

154:6.9 (1722.5) On iäti totta, että kaikilla, jotka ajattelevat olevansa väärinymmärrettyjä tai jotka luulevat, ettei heitä arvosteta, on Jeesuksessa myötätuntoinen ystävä ja ymmärtäväinen neuvonantaja. Hän oli varoittanut apostolejaan, että ihmisen viholliset saattavat olla hänen oman perhekuntansa jäseniä, mutta hän oli tuskin tajunnut, miten lähelle tämä ennustus osui soveltuakseen siihen, mitä hän itse koki. Jeesus ei hylännyt maista perhettään tehdäkseen Isänsä työtä, vaan hänen perheensä hylkäsi hänet. Kun Jaakob myöhemmin, Mestarin kuoleman ja kuolleistaheräämisen jälkeen, tuli kosketuksiin varhaiskristillisen liikkeen kanssa, hän kärsi suunnattomasti siitä, ettei ollut käyttänyt hyväkseen tätä tilaisuutta

päästä jo alkuvaiheessa yhteyteen Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa.

154:6.10 (1723.1) Näitä tapahtumia kokiessaan Jeesus tahtoi, että häntä opastaisi hänen ihmismielensä rajallinen tietämys. Hän halusi läpikäydä pelkkänä ihmisenä sen, mitä hän koki työtoveriensa kanssa. Ja Jeesuksen ihmismielessä nimenomaan oli ajatus, että hän ennen lähtöään tapaisi perheensä. Hän ei halunnut jättää puhettaan kesken ja tehdä sillä tavoin heidän perin pitkän eron jälkeen ensimmäisestä tapaamisestaan julkista numeroa. Hän oli aikonut päättää puheensa ja käydä sitten ennen lähtöään tapaamassa heitä, mutta nämä kaavailut kaatuivat tapahtumain heti puheen jälkeen saamaan epäonniseen käänteeseen.

154:6.11 (1723.2) Heidän pakonsa pikaisuutta lisäsi vielä se, että Sebedeuksen kodin takaovelle saapui ryhmä Daavidin sanansaattajia. Näiden miesten aikaansaama hälinä säikytti apostolit luulemaan, että uudet tulokkaat saattaisivat olla heidän pidättäjiään, ja välittömästi tapahtuvaa pidätystä pelätessään he kiiruhtivat etuoven kautta veneeseen, joka oli heitä odottamassa. Ja kaikki tämä selittää, miksei Jeesus tavannut takakuistilla odottelevaa perhettään.

154:6.12 (1723.3) Mutta kun hän kiireesti pakoa tehdessään astui veneeseen, hän ehti silti sanoa Daavid Sebedeukselle: ”Kerro äidilleni ja veljilleni, että pidän arvossa heidän tuloaan ja että aikomukseni oli tavata heidät. Pyydä, etteivät he näkisi syytä loukkaantua minuun, vaan että he mieluumminkin etsisivät tietoa

siitä, mikä on Jumalan tahto, sekä armoa ja rohkeutta tämän tahdon täyttääkseen.”

7. Pikainen pako

154:7.1 (1723.4) Ja näin Jeesus siis tuona sunnuntaiaamuna, toukokuun 22. päivänä vuonna 29 jKr., lähti kahdentoista apostolinsa ja kahdentoista evankelistan kanssa kiireesti pakoon sanhedrinin viranhaltijoita, jotka olivat matkalla Betsaidaan mukanaan Herodes Antipaan antama valtuutus, jonka mukaan hänet sai jumalanpilkkasyytösten ja hänen juutalaisten pyhiä lakeja vastaan suorittamiensa muiden rikkomusten nojalla pidättää ja viedä Jerusalemiin oikeuden tutkittavaksi. Kello oli miltei puoli yhdeksän tuona kauniina aamuna, kun tämä kaksikymmenviisijäseninen seurue tarttui airoihin ja souti kohti Galileanmeren itärantaa.

154:7.2 (1723.5) Mestarin venettä seurasi toinen, pienempi pursi. Siinä oli kuusi Daavidin sanansaattajaa, joilla oli ohjeet pitää yllä yhteys Jeesukseen ja tämän työtovereihin ja huolehtia siitä, että tieto näiden olinpaikasta ja turvallisuudesta välittyi säännöllisesti Sebedeuksen kotiin Betsaidassa. Tämä koti oli jo jonkin aikaa toiminut valtakuntatyön tukikohtana. Mutta koskaan ei Jeesus enää asettuisi taloksi Sebedeuksen kotiin. Tästä lähtien Mestarilla ei koko aikana, joka vielä oli jäljellä hänen maisesta elämästään, todellakaan ”ollut, mihin päänsä kallistaisi”. Hänellä ei enää ollut mitään, mikä olisi edes muistuttanut vakituista asuinpaikkaa.

154:7.3 (1723.6) He soutivat järven poikki Heresan kylän lähelle, jättivät veneensä ystävien huostaan ja aloittivat Mestarin maan päällä viettämän elämän viimeisen vaiheikkaan vuoden vaellukset. He pysyttelivät jonkin aikaa Filippuksen hallintoalueilla niin, että he Heresasta menivät Filippuksen Kesareaan ja matkasivat sieltä edelleen Foinikian rannikolle.

154:7.4 (1723.7) Väkijoukko viipyili Sebedeuksen kodin tietämillä ja katseli mainittujen kahden veneen kulkua järven poikki itärantaa kohti, ja veneet olivat jo hyvän matkaa ulapalla, kun jerusalemilaisvirkailijat riensivät paikalle ja alkoivat etsiä Jeesusta. He eivät suostuneet uskomaan, että hän olisi päässyt heiltä pakoon, ja sillä aikaa kun Jeesus ja hänen seurueensa matkasivat Batanean kautta kohti pohjoista, fariseukset ja heidän avustajansa käyttivät miltei kokonaisen viikon siihen, että he turhaan etsivät häntä Kapernaumin ympäristöstä.

154:7.5 (1724.1) Jeesuksen perheen jäsenet palasivat kotiinsa Kapernaumiin, ja he käyttivät lähes viikon keskusteluihin, väittelyihin ja rukoilemiseen. He olivat täynnä hämmennystä ja tyrmistystä. He pääsivät mielenrauhaan vasta torstai-iltapäivänä, kun Ruut palasi kotiin käytyään Sebedeuksen talossa, jossa hän oli Daavidilta saanut tietää, että hänen isä-veljensä oli turvassa, että hän oli terve ja parhaillaan matkalla Foinikian rannikolle.

Luku 155

Pakomatka Pohjois-Galilean halki

155:0.1 (1725.1) KOHTA sen jälkeen kun Jeesus ja mainitut kaksikymmentäneljä henkilöä olivat tuona tapahtumaintäyteisenä sunnuntaina nousseet maihin Heresan lähellä, he menivät vähän matkaa pohjoiseen, ja siellä he yöpyivät kauniissa puistossa Betsaida-Juliaksen eteläpuolella. Tämä leiripaikka oli heille tuttu, sillä he olivat viivähtäneet siellä joskus menneinäkin päivinä. Ennen levollelaskemista Mestari kutsui seuraajansa ympärilleen ja keskusteli heidän kanssaan suunnitelmista, jotka koskivat heidän kaavailtua matkaansa Batanean ja Pohjois-Galilean kautta Foinikian rannikolle.

1. Miksi pakanat pauhaavat?

155:1.1 (1725.2) Jeesus sanoi: ”Teidän kaikkien tulisi muistaa, mitä psalmista puhui näistä ajoista sanoessaan: ’Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia juonivat? Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan ja sanovat: Murtakaamme poikki armeliaisuuden siteet ja heittäkäämme päältämme rakkauden köydet.’

155:1.2 (1725.3) ”Tänään näette tätä pantavan täytäntöön omien silmienne edessä. Mutta psalmistan ennustuksen loppuosaa ette tule näkemään täytäntöön pantuna, sillä hänellä oli erheellisiä käsityksiä Ihmisen Pojasta ja tämän tehtävästä maan päällä. Valtakuntani perustuu rakkaudelle, se julistetaan armossa, ja se rakentuu epäitsekkäällä palvelemisella. Isäni ei istu taivaassa pakanoille ivanaurua naureskellen. Hän ei ole hirmuinen suuressa närkästyksessään. Totta on lupaus, että Poika saa nämä niin kutsutut pakanat (todellisuudessa he ovat hänen tietämättömiä ja oppimattomia veljiään) perinnöksi. Ja tahdon ottaa nämä ei-juutalaiset vastaan avosylin ja armon ja kiintymyksen käsivarret heidän ympärilleen kietoen. Koko tämä laupeus tulee niin kutsuttujen pakanain osaksi, vaikka tuohon muistiinmerkintään valitettavasti sisältyy julistus, joka ilmoittaa, että voitokas Poika ’musertaa heidät rautaisella valtikalla ja särkee heidät kappaleiksi niin kuin saviastian.’ Psalminkirjoittaja antoi teille kehotuksen: ’palvelkaa Herraa pelvolla’. Minä sen sijaan pyydän teitä nauttimaan uskon kautta Jumalan pojaksi tunnustautumisen ylevistä etuoikeuksista. Psalmista käskee teitä iloitsemaan vavistuksella, minä pyydän teitä iloitsemaan vakuuttuneina. Psalmista sanoo:

’Antakaa suuta Pojalle, ettei hän vihastuisi ettekä te hukkuisi, kun hänen vihansa syttyy äkisti.’ Mutta te, jotka olette eläneet kanssani, tiedätte varsin hyvin, etteivät viha ja kiivaus kuulu osana taivaan valtakunnan rakentumiseen ihmisten sydämessä. Mutta toki psalmista näki vilahdukselta myös totuuden valon sanoessaan tämän kehotuksen lopuksi: ’Siunatut ovat kaikki, jotka tähän Poikaan turvaavat.’”

155:1.3 (1725.4) Jeesus jatkoi näiden kahdenkymmenenneljän opettamista sanoen: ”Sille, että pakanat meille pauhaavat, on kuitenkin anteeksiannettava selitys. Koska heidän näkemyksensä on kapea ja ahdas, he kykenevät keskittämään tarmonsa innostuneesti. Heidän tavoitteensa on lähellä ja enemmän tai vähemmän näkyvä. Sen vuoksi heidän ponnistelunsa sen saavuttamiseksi onkin urheata ja tehokasta. Te, jotka olette tunnustaneet astuneenne taivaan valtakuntaan, olette aivan liian horjuvaisia ja epämääräisiä siinä, millä tavoin te opetatte. Pakanat iskevät suoraan tavoitteidensa puolesta, te syyllistytte ylenmääräiseen ja krooniseen haikailuun. Jos haluatte astua valtakuntaan, miksi ette valtaa sitä hengellisellä rynnäköllä, kuten pakanat valtaavat piirittämänsä kaupungin? Eipä voi sanoa, että olisitte valtakunnan arvoisia, kun palveluanne näin suuressa määrin leimaa sellainen asennoituminen, että valittelette mennyttä, voivottelette nykyistä ja esitätte joutavia toiveita tulevaisuudesta. Miksi pakanat pauhaavat? Siksi, että he eivät tiedä totuutta. Miksi te riudutte hyödyttömässä haikailussa? Siksi, että ette *tottele* totuutta. Lopettakaa turha haikailu, kulkekaa urheasti eteenpäin tehden sitä, mikä liittyy valtakunnan rakennustyöhön.

155:1.4 (1726.1) ”Älkää missään tekemisissänne käykö yksipuolisiksi ja erikoistuko liiaksi. Turmiotamme tavoittelevat fariseukset totisesti luulevat olevansa tekemässä Jumalalle palvelusta. Perinteisyys on tehnyt heistä niin ahtaita, että he ovat ennakkoluuloisuuden sokaisemia ja pelon kovettamia. Ajatelkaapa kreikkalaisia, joilla on tiede ilman uskontoa, kun juutalaisilla taas on uskonto ilman tiedettä. Ja harhautuessaan tällä tavoin hyväksymään totuudesta kapea-alaisen ja sekavan katkelman ihmisten ainoa pelastuksen toivo on siinä, että heistä tulee totuuteen koordinoituneita – käännynnäisiä.

155:1.5 (1726.2) ”Sallikaa minun lausua teille painokkaasti seuraava ikuinen totuus: Jos opitte totuuteen koordinoitumisen avulla olemaan omassa elämässänne esimerkkinä tästä kauniista vanhurskauden eheydestä, silloin kanssaihmisenne etsiytyvät teidän seuraanne saadakseen sen, minkä te olette näin saavuttaneet. Se, missä määrin totuudenetsijät hakeutuvat luoksenne, mittaa teidän totuudellisuutenne, teidän vanhurskautenne. Se, missä laajuudessa teidän on mentävä viesteinenne kansan pariin, on tavallaan osoitus siitä, missä määrin olette epäonnistuneet pyrkimyksessänne elää eheää eli vanhurskasta elämää, totuuteen koordinoitunutta elämää.”

155:1.6 (1726.3) Ja Mestari opetti apostoleilleen ja evankelistoille monia muitakin asioita, ennen kuin nämä toivottivat hänelle hyvää yötä ja kallistivat päänsä pielukselle.

2. Evankelistat Horasinissa

155:2.1 (1726.4) Maanantaiaamuna, toukokuun 23. päivänä, Jeesus antoi Pietarille määräyksen mennä Horasiniin yhdessä kahdentoista evankelistan kanssa, kun hän itse sen sijaan lähti yhdentoista apostolin kera Filippuksen Kesareaan kulkien Jordanin kautta Damaskoksen–Kapernaumin-maantielle ja sieltä koilliseen Filippuksen Kesareaan johtavan tien risteykseen, josta hän vaelsi puheena olevaan kaupunkiin, ja siellä he oleskelivat ja opettivat kahden viikon ajan. He saapuivat kaupunkiin tiistai-iltapäivänä, toukokuun 24:ntenä.

155:2.2 (1726.5) Pietari ja evankelistat viipyivät Horasinissa kaksi viikkoa julistaen valtakunnan evankeliumia pienelle mutta hartaalle uskovaisyhteisölle. Mutta uusia käännynnäisiä he kykenivät voittamaan vain muutaman. Koko Galileassa ei ollut toista kaupunkia, joka olisi antanut valtakunnalle yhtä vähän sieluja kuin Horasin. Pietarin antamien ohjeiden mukaan kaksitoista evankelistaa puhuivat vähemmän paranemisesta – fyysisistä asioista – sen sijaan he saarnasivat ja opettivat yhä suuremmalla tarmolla taivaallisen valtakunnan hengellisiä totuuksia. Nämä Horasinissa vietetyt kaksi viikkoa olivat kahdelletoista evankelistalle todellinen vastoinkäymisten kaste sikäli, että se oli heidän siihenastisen uransa vaikein ja hedelmättömin vaihe. Jäädessään näin ollen vaille sitä tyydytystä, että olisivat voittaneet valtakunnalle uusia sieluja, itse kukin heistä tutkisteli entistäkin hartaammin ja rehellisemmin omaa sieluaan ja sen edistymistä uuden elämän hengellisillä poluilla.

155:2.3 (1726.6) Kun kävi selväksi, ettei enää ollut ihmisiä, jotka olisivat välittäneet pyrkiä sisälle valtakuntaan, Pietari kutsui tiistaina,

kesäkuun 7. päivänä, työtoverinsa koolle ja lähti Filippuksen Kesareaan liittyäkseen Jeesuksen ja apostolien seuraan. He saapuivat perille puolilta päivin keskiviikkona ja viettivät koko illan kertomalla kokemuksistaan Horasinin epäuskoisten parissa. Tuona iltana käytyjen keskustelujen kuluessa Jeesus viittasi taas kylväjävertaukseen ja opetti heille monia asioita elämään kuuluvien hankkeiden näennäisen epäonnistumisen merkityksestä.

3. Filippuksen Kesareassa

155:3.1 (1727.1) Vaikkei Jeesus näiden Filippuksen Kesarean lähistöllä vietettyjen kahden viikon aikana harjoittanutkaan julkista toimintaa, apostolit pitivät kaupungissa kuitenkin lukuisia huomaamattomia iltakokouksia, ja monet uskovat tulivat leiriin keskustelemaan Mestarin kanssa. Tämän käynnin tuloksena uskovien ryhmä sai varsin vähän uusia jäseniä. Jeesus keskusteli apostolien kanssa joka päivä, ja nämä näkivät yhä selvemmin, että taivaan valtakunnan julistustyössä oli nyt alkamassa uusi vaihe. He alkoivat käsittää, että ”taivaan valtakunta ei ole ruokaa ja juomaa, vaan sitä, että tajuaa Jumalan pojan aseman hyväksymisestä koituvan hengellisen riemun.”

155:3.2 (1727.2) Kesarea-Filippissä vietetty aika oli yhdelletoista apostolille todellinen koetus; nämä kaksi viikkoa olivat heille vaikeat käydä läpi. He olivat melkoisen masentuneita, ja he kaipasivat Pietarin innostusta uhkuvan persoonallisuuden luomaa ajoittaista

piristystä. Noina aikoina Jeesukseen uskominen ja hänen seuraansa lyöttäytyminen olivat todellakin suuri ja koetteleva uhkayritys. Vaikka he näiden kahden viikon aikana saivatkin vain muutaman käännynnäisen, he oppivat kuitenkin Mestarin kanssa päivittäin käymistään keskusteluista paljon sellaista, joka oli varsin hyödyllistä.

155:3.3 (1727.3) Apostolit saivat tietää juutalaisten sen vuoksi olevan hengellisesti edistymättömiä ja kuolemaisillaan, että he olivat kiteyttäneet totuuden uskonkappaleeksi. Eli kun totuus muovataan omahyväistä eksklusiivisuutta edustavaksi rajalinjaksi sen sijaan, että se palvelisi hengellisen opastuksen ja edistymisen tienviittoina, tuollaisista opetuksista katoaa luova ja elävöittävä voima, ja lopulta niistä tulee pelkästään säilyttäviä ja jähmettäviä.

155:3.4 (1727.4) Jeesukselta he oppivat tarkastelemaan ihmispersoonallisuuksia yhä laajemmin sen mukaan, mitkä olivat näiden mahdollisuudet ajallisuudessa ja ikuisuudessa. He oppivat, että monet sielut ovat johdettavissa rakastamaan näkymätöntä Jumalaa parhaiten sillä, että heidät ensin opetetaan rakastamaan veljiään, jotka he voivat nähdä. Ja juuri tässä yhteydessä Mestarin julistus epäitsekkäästä kanssaihmistensä palvelemisesta sai uuden merkityksen hänen sanottuaan: ”Mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähäisimmistä veljistäni, sen kaiken olette tehneet minulle.”

155:3.5 (1727.5) Yksi tämän Kesareassa-oleskelun suurista opetuksista käsitteli uskonnollisten traditioiden alkuperää, sitä vakavaa vaaraa, että pyhyydentunteen annetaan liittyä epäpyhiin asioihin, tuiki tavallisiin ideoihin tai arkisiin tapahtumiin. He tulivat pois eräästä toisesta neuvonpidosta mukanaan opetus, jonka mukaan todellinen

uskonto oli sitä, että ihminen on sydänjuuriaan myöten uskollinen ylevimmille ja tosimmille vakaumuksilleen.

155:3.6 (1727.6) Jeesus varoitti uskoviaan siitä, että jos heidän uskonnolliset kaipauksensa olisivat pelkästään aineellisia, lisääntyvä luonnon tuntemus tulisi luulotellut käsitykset olevaisten yliluonnollisesta alkuperästä vähä vähältä syrjäyttämällä lopulta riistämään heiltä heidän uskonsa Jumalaan. Mutta jos heidän uskontonsa olisi hengellistä, luonnontieteen edistyminen ei milloinkaan voisi järkyttää heidän uskoaan ikuisiin realiteetteihin ja jumalallisiin arvoihin.

155:3.7 (1727.7) He oppivat, että silloin kun uskonto on motiiviltaan täysin hengellistä, se tekee koko elämän enemmän elämisen arvoiseksi ja täyttää sen ylevillä päämäärillä, korottaa sitä ylimaallisilla arvoilla, innoittaa sitä suurenmoisilla vaikuttimilla, ja samalla se kaiken aikaa lohduttaa ihmissielua ylevällä ja rohkaisevalla toivolla. Aito uskonto on tarkoitettu vähentämään olemassaolon rasittavuutta. Se kirvoittaa uskoa ja rohkeutta päivittäisen elämän ja epäitsekkään palvelun tarpeisiin. Usko edistää hengellistä elinvoimaisuutta ja vanhurskasta hedelmikkyyttä.

155:3.8 (1727.8) Jeesus opetti apostoleilleen vähän väliä, ettei mikään sivilisaatio selviydy pitkälle menettäessään sen, mikä sen uskonnossa on parasta. Ja uupumatta hän korosti kahdelletoista apostolille, miten suuri vaara piili siinä, että uskonnollisen kokemuksen sijalle hyväksytään uskonnolliset symbolit ja seremoniat. Hän omisti koko maisen elämänsä johdonmukaisesti sille tehtävälle, että hän sulatti

uskonnon jähmettyneitä muotoja valistuneen poikauden sulana virtaaviksi vapauksiksi.

4. Matkalla Foinikiaan

155:4.1 (1728.1) Torstaiaamuna, kesäkuun 9. päivänä, tämä kahdenkymmenenviiden totuudenopettajan ryhmä sai Daavidin sanansaattajien Betsaidasta tuoman viestin valtakunnan edistymisestä, ja sen jälkeen ryhmä lähti Kesarea-Filippistä aloittaakseen matkansa Foinikian rannikolle. He kiersivät rämealueen kulkemalla Luzin kautta Magdalasta Libanonvuorelle johtavan karavaanitien risteyskohtaan ja sieltä edelleen Siidoniin johtavan tien risteykseen, ja he saapuivat Siidoniin perjantaina iltapäivällä.

155:4.2 (1728.2) Kun he pitivät lounastaukoa kallionkielekkeen varjossa lähellä Luzia, Jeesus esitti yhden merkittävimmistä apostolien hänen seurassaan viettämiensä vuosien aikana milloinkaan kuulemista puheista. He olivat tuskin ehtineet istuutua leipää murtaakseen, kun Simon Pietari kysyi Jeesukselta: ”Mestari, kun kerran taivaassa oleva Isä tietää kaiken ja kun kerran hänen henkensä on tukenamme perustaessamme taivaan valtakuntaa maan päälle, niin mistä johtuu, että pakenemme vihamiestemme uhkauksia? Mistä syystä emme suostu käymään totuuden vihollisia vastaan?” Mutta ennen kuin Jeesus ryhtyi vastaamaan Pietarin kysymykseen, Tuomas ehätti väliin kysymällä: ”Mestari, tahtoisin tosiaankin tietää, mikä tarkkaan

ottaen on jerusalemilaisten vihamiestemme uskonnossa väärää. Mikä on todellinen ero heidän uskontonsa ja meidän uskontomme välillä? Mistä johtuu, että uskonkäsityksemme eroavat niin pahasti toisistaan, kun me kumminkin kaikki väitämme palvelevamme samaa Jumalaa?" Ja kun Tuomas oli sanottavansa sanonut, Jeesus lausui: "Vaikka en haluaisikaan jättää Pietarin kysymystä vaille huomiota varsin hyvin tietäessäni, miten helppoa olisi ymmärtää väärin syyt, joiden vuoksi juuri tänä ajankohtana välttelen avointa selkkausta juutalaisten johtajien kanssa, teille kaikille koituu silti suurempi hyöty siitä, jos katson paremmaksi vastata Tuomaksen esittämään kysymykseen. Ja ryhdynkin siihen heti, kunhan ensin olette nauttineet lounaanne."

5. Luento aidosta uskonnosta

155:5.1 (1728.3) Tämä unohtumaton esitys, joka käsitteli uskontoa ja josta alempana esitetään nykyisen kielenkäytön mukaan laadittu yhteenveto, toi julki seuraavat totuudet:

155:5.2 (1728.4) Samalla kun maailman uskontojen alkuperä on kahtalainen – luontainen ja ilmoituspohjainen – minä hyvänsä tiettynä aikakautena ja minkä hyvänsä tietyn kansan keskuudessa esiintyy kolme selvästi erottuvaa uskonnollisen antaumuksen muotoa. Ja nämä kolme uskonnollisen tarpeen ilmenemismuotoa ovat:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitiivinen uskonto*. Puolittain luontainen ja vaistomainen tarve pelätä salaperäisiä energioita ja palvoa korkeampia voimia; pääasiassa fyysisen luonnon uskonto, pelon uskonto.

155:5.4 (1728.6) 2. *Sivilisaation uskonto*. Sivistyvien rotujen edistyvät uskonnolliset käsitykset ja tavat – mielen uskonto – vakiintuneen uskonnollisen tradition arvovaltaan perustuva älyllinen teologia.

155:5.5 (1728.7) 3. *Aito uskonto – ilmoitukseen perustuva uskonto*. Yliluonnollisia arvoja koskeva ilmoitus, osittainen ymmärrys ikuisista realiteeteista, välähdys taivaassa olevan Isän infiniittisen luonteen hyvyydestä ja kauneudesta – hengen uskonto, sellaisena kuin se tulee julki ihmisen kokemuksessa.

155:5.6 (1729.1) Mestari ei suostunut vähättelemään fyysisiin aistimuksiin ja taikauskoisiin pelkoihin perustuvaa luonnonihmisen uskontoa, vaikka hän pitikin valitettavana sitä tosiasiaa, että ihmiskunnan älykkäämpien rotujen uskonnollisessa muotokielessä sattui niinkin paljon säilymään sellaista, joka kuuluu tähän alkukantaiseen palvontamuotoon. Jeesus selvitti, että mieleen perustuvan uskonnon ja hengen uskonnon välinen suuri ero on siinä, että edellistä ylläpitää kirkollinen arvovalta, kun jälkimmäinen sen sijaan perustuu kokonaan ihmisen kokemukseen.

155:5.7 (1729.2) Ja sen jälkeen Mestari jatkoi oppituntiaan selvittämällä seuraavat totuudet:

155:5.8 (1729.3) Siihen saakka kunnes roduista tulee verrattoman älyllisiä ja huomattavasti nykyistä sivistyneempiä, vallalla pysyvät monet sellaiset lapsekkaat ja taikauskoiset seremoniat, jotka ovat varsin luonteenomaisia alkukantaisten ja takapajuisten kansojen kehitysuskonnon tavoille. Kunnes ihmisrotu edistyy sille tasolle, että uskonnollisen kokemuksen realiteetit tiedostetaan paljon nykyistä paremmin ja yleisemmin, siihen saakka miehet ja naiset tulevat suurin joukoin edelleenkin osoittamaan henkilökohtaista mieltymystä niitä arvovaltaan perustuvia uskontoja kohtaan, jotka eivät vaadi muuta kuin älyllistä myöntymystä, toisin kuin hengen uskonto, joka edellyttää mielen ja sielun aktiivista osallistumista rohkeutta kysyvään uskonponnistukseen, ja se taas merkitsee painiskelua ihmisen edistyvään kokemukseen kuuluvien tinkimättömien realiteettien kanssa.

155:5.9 (1729.4) Perinteisten arvovaltaan perustuvien uskontojen hyväksyminen tarjoaa helpon purkautumistien sille ihmisen tarpeelle, joka pakottaa hänet etsimään tyydytystä oman hengellisen olemuksensa kaipauksille. Vakiintuneet, jähmettyneet ja asemansa varmistaneet arvovaltaan perustuvat uskonnot tarjoavat valmiin turvapaikan, jonne hämmentynyt ja suunniltaan joutunut ihmissielu voi paeta, silloin kun sitä ahdistaa pelko ja kun sitä piinaa epävarmuus. Tyydyttyneisyyden ja vakuuttuneisuuden tunteiden hintana tällainen uskonto vaatii harjoittajiltaan vain passiivista ja puhtaasti älyllistä myöntymistä.

155:5.10 (1729.5) Ja maan päällä tulee pitkän aikaa elämään niitä arkoja, pelokkaita ja epäröiviä yksilöitä, jotka pitävät parempana saada

uskonnolliset lohdukkeensa tällä tavoin, olkoonkin, että he kohtalonsa näin auktoriteettiuskontoihin sitomalla vaarantavat persoonallisuuden itsemääräämisoikeuden, madaltavat itsekunnioituksen suoman arvokkuuden ja luopuvat kokonaan oikeudesta osallistua ihmisen kaikista mahdollisista kokemuksista järisyttävimpiin ja innoittavimpiin: henkilökohtaiseen totuudenetsintään; älylliseen löytämiseen liittyvien vaarojen kohtaamisesta koituvaan iloon; päätökseen ryhtyä tutkimaan henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen liittyviä realiteetteja; siihen ylimaalliseen tyydytykseen, jonka kokee henkilökohtaisena riemuvoittona saadessaan todellisuudessa todeta, että hengellinen usko on voittanut älyllisen epäilyn sen ollessa voitettu rehellisin keinoin koko inhimillisen olemassaolon suurimmalla löytöretkellä – kun ihminen itselleen ja omana itsenään etsii Jumalaa ja löytää hänet.

155:5.11 (1729.6) Henkeen perustuva uskonto merkitsee ponnistelua, kamppailua, ristiriitaa, uskoa, päättäväisyyttä, rakkautta, lojaalisuutta ja edistymistä. Mieleen perustuva uskonto, auktoriteettiin perustuva teologia, vaatii muodollisilta uskoviltaan näitä ponnistuksia joko vain vähän tai ei ollenkaan. Perinne on turvallinen pakopaikka ja helppo tie niille pelokkaille ja puolisydämisille sieluille, jotka vaistomaisesti karttelevat uskaliaan löytöretken muodossa uskon merillä, tutkimattoman totuuden aavoilla ulapoilla tehtäviin matkoihin liittyviä hengen kilvoitteluja ja mentaalisia epävarmuuksia, jotka tulevat vastaan etsittäessä yhä kaukaisempia hengellisten realiteettien rantoja sellaisina kuin ne

ovat edistyvän ihmismielen löydettävissä ja kehittyvän ihmissielun koettavissa.

155:5.12 (1729.7) Ja Jeesus jatkoi: ”Uskonnolliset johtajat ovat Jerusalemissa muovanneet perinteisten opettajiensa ja menneiden aikojen profeettojen erilaiset opinkappaleet älyllisten uskomusten vakiintuneeksi järjestelmäksi, arvovaltaan perustuvaksi uskonnoksi. Kaikki tällaiset uskonnot vetoavat enimmäkseen mieleen. Ja olemme nyt joutumassa katkeraan yhteenottoon juuri tällaisen uskonnon kanssa, sillä ei kulu kauankaan, kun ryhdymme rohkeasti julistamaan uutta uskontoa – uskontoa, joka ei sanan nykyisessä merkityksessä ole uskonto; uskontoa, joka ennen kaikkea vetoaa ihmisen mielessä olevaan Isäni jumalalliseen henkeen; uskontoa, joka saa arvovaltansa hyväksymisensä tuottamista hedelmistä, jotka varsin varmasti tulevat esille kaikkien ihmisten henkilökohtaisessa kokemuksessa, kunhan he todella ja tosissaan alkavat uskoa tämän korkeamman hengellisen kanssakäymisen sisältämiin totuuksiin.”

155:5.13 (1730.1) Kutakin kahdestakymmenestäneljästä läsnäolijasta osoittaen ja heitä nimeltä kutsuen Jeesus sanoi: ”Entä kuka teistä valitsisi tämän helpon tien, joka tarkoittaa mukautumista Jerusalemin fariseusten puolustamaan vakiintuneeseen ja kivettyneeseen uskontoon, mieluummin kuin kärsii vaikeudet ja vainot, jotka ovat odottamassa, jos ottaa tehtäväkseen julistaa ihmisille parempaa, pelastukseen johtavaa tietä, nyt kun tiedostatte, minkä tyydytyksen siitä saatte, että löydätte itsellenne niihin realiteetteihin sisältyvät ihanuudet, jotka saa, kun omaa elävän ja

henkilökohtaisen kokemuksen taivaan valtakunnan ikuisista totuuksista ja verrattomista suurenmoisuuksista? Oletteko pelokkaita, pehmeitä ja mukavuudenhaluisia? Pelkäättekö uskoa tulevaisuuttanne totuuden Jumalan käsiin, Jumalan, jonka poikia olette? Ettekö luota Isään, jonka lapsia olette? Tahdotteko palata perinteiseen auktoriteettiin perustuvan uskonnon edustamalle helpolle tielle, jolla kaikki on varmaa ja älyllisessä mielessä vakiintunutta, vai haluatteko vyöttää itsenne astuaksenne kanssani tuohon epävarmaan ja melskeiseen tulevaisuuteen, joka merkitsee hengen uskonnon uusien totuuksien, ihmisten sydämessä olevan taivaan valtakunnan, julistamista?”

155:5.14 (1730.2) Kaikki hänen kaksikymmentäneljä kuulijaansa nousivat seisomaan osoituksena yhtenäisestä ja lojaalista vastauksestaan tähän vetoomukseen, joka oli yksi harvoista Jeesuksen heille koskaan osoittamista tunnepitoisista vetoomuksista, mutta hän kohotti kätensä ja pysäytti heidät sanoen: ”Menkää nyt itse kukin omiin oloihinne, olkoon jokainen yksin Isän kanssa, ja löytäkää siellä tunteilematon vastaus esittämääni kysymykseen, ja löydettyänne tällaisen aidon ja vilpittömän sielun asenteen kertokaa tuo vastaus vapaasti ja rohkeasti Isälleni ja teidän Isällenne, jonka loputon rakkauden täyttämä elämä on julistamamme uskonnon kaikki kaikessa.”

155:5.15 (1730.3) Evankelistat ja apostolit vetäytyivät hetkeksi erilleen omiin oloihinsa. Mitä Jeesus oli sanonut, oli ylevöittänyt heidän henkeään, innoittanut heidän mieltään ja liikuttanut väkevästi heidän tunnemaailmaansa. Mutta Andreaksen kutsuttua heidät taas

koolle Mestari sanoi vain: ”Astukaamme taas taipaleelle. Menemme Foinikiaan odotellaksemme siellä jonkin aikaa, ja teidän kaikkien tulisi rukoilla Isää muuntamaan mielenne ja ruumiinne tunnetilat korkeammiksi mielen lojaalisuuksiksi ja entistä tyydyttävämmiksi hengen kokemuksiksi.”

155:5.16 (1730.4) Tietä eteenpäin taivaltaessaan kaksikymmentäneljä evankelistaa ja apostolia olivat vaiteliaita, mutta he alkoivat ennen pitkää puhella keskenään, ja iltapäivällä kello kolmen aikoihin he eivät enää kyenneet jatkamaan pidemmälle, vaan he pysähtyivät, ja Pietari astui Jeesuksen eteen sanoen: ”Mestari, olet puhunut meille elämän ja totuuden sanoja. Tahtoisimme kuulla lisää. Pyydämme sinua hartaasti puhumaan meille näistä asioista lisää.”

6. Toinen luento uskonnosta

155:6.1 (1730.5) Ja niin Jeesus heidän pitäessään taukoa kukkulanrinteen suomassa varjossa jatkoi opetustaan hengen uskonnosta. Hänen opetuksensa pääsisältö kuului:

155:6.2 (1730.6) Olette astuneet ulos niiden kaltaistenne joukosta, jotka katsovat parhaaksi tyytyä mielen uskontoon, jotka kaipaavat turvallisuutta ja jotka asettavat etusijalle yhdenmukaisuuden. Olette katsoneet paremmaksi vaihtaa auktoriteettiuskoon perustuvat varmuudentunteenne vakuuttuneisuuksiin, jotka johtuvat rohkeutta kysyvän ja edistyvän uskon hengestä. Olette rohjenneet vastustaa

institutionaalisen uskonnon ankaraa orjuutta ja hylätä niiden kirjaan vietyjen perimätietojen arvovallan, joita nyt pidetään Jumalan sanana. Isämme tosiaankin puhui Mooseksen, Elian, Jesajan, Aamoksen ja Hoosean kautta, mutta hän ei lakannut jakamasta maailmalle totuuden sanoja, kun nämä entisaikain profeetat vaikenivat. Isäni ei tee eroa rotujen tai sukupolvien välillä niin, että totuuden sana suotaisiin yhdelle aikakaudelle ja evättäisiin toiselta. Sellaista hupsuutta älkää tehkö, että sanotte sitä jumalalliseksi, mikä on läpikotaisin inhimillistä, älköönkä puutteenanne olko, ettette erota totuuden sanoja, jotka eivät tule perinteisten, muka henkeytettyjen oraakkeleiden kautta.

155:6.3 (1731.1) Olen kehottanut teitä syntymään uudesti, syntymään hengestä. Olen kutsunut teidät pois auktoriteettiuskon pimeydestä ja perinteisyyden horroksesta siihen ylimaalliseen valoon, jossa tajuatte, että teillä on mahdollisuus tehdä itsenäisesti se suurin löytö, jonka ihmissielu voi tehdä – se suurenmoinen kokemus, että löydätte Jumalan itsellenne, itsessänne ja itsestänne, ja että teette tämän kaiken siten, että se on omaan henkilökohtaiseen kokemukseenne kuuluva tosiasia. Ja niin teillä on mahdollisuus siirtyä kuolemasta elämään, perinteen arvovallasta Jumalan tuntemisen kokemukseen; näin siirrytte pimeydestä valkeuteen, perinnöksi saamastanne rotukohtaisesta uskosta aktuaalisen kokemuksen kautta saavutettuun omakohtaiseen uskoon; ja sillä keinoin etenette esi-isienne teille jättämästä mielen teologiasta sellaiseen aitoon hengen uskontoon, joka rakentuu ikuisena varustuksena sielussanne.

155:6.4 (1731.2) Uskontonne tulee muuttumaan pelkästä älyllisestä perinteiseen arvovaltaan uskomisesta sen elävän uskon aktuaaliseksi kokemukseksi, joka kykenee käsittämään, että Jumala ja kaikki Isän jumalalliseen henkeen liittyvä on todellista. Mielen uskonto sitoo teidät toivottomasti menneisyyteen, hengen uskontoon sisältyy aste asteelta etenevää ilmoitusta, ja se viitoittaa teitä alati eteenpäin kohti korkeampia ja pyhempiä tavoitteita hengellisten ihanteiden ja ikuisten realiteettien alalla.

155:6.5 (1731.3) Vaikka auktoriteettiuskonto saattaa antaa hetkellisen tunteen varmassa turvassa olemisesta, maksatte tällaisen ohimenevän tyytyväisyyden hinnan hengellisen vapautenne ja uskonnollisen kahleettomuutenne menettämisellä. Isäni ei vaadi teiltä taivaan valtakuntaan astumisen hintana sellaista, että teidän pitäisi pakottautua uskomaan asioihin, jotka ovat mielestänne hengellisesti kuvottavia, epäpyhiä ja epätotuudellisia. Teitä ei vaadita tekemään väkivaltaa omalle laupeuden, oikeudenmukaisuuden ja totuuden tajullenne niin, että annatte periksi loppuun kuluneelle uskonnollisten muotojen ja seremonioiden järjestelmälle. Hengen uskonto jättää teidät iäti vapaiksi seuraamaan totuutta, minne ikinä hengen johdatukset teitä vievätkin. Ja kuka voi lausua arvionsa – ehkäpä tällä hengellä onkin ilmoitettavanaan tälle sukupolvelle jotakin, mitä muut sukupolvet ovat kieltäytyneet kuulemasta?

155:6.6 (1731.4) Häpeä niille väärille uskonnonopettajille, jotka haluaisivat kiskoa nälkäiset sielut takaisin hämärään ja kaukaiseen menneisyyteen ja jättää heidät sinne! Ja niin nämä epäonniset ihmiset ovat tuomitut pelästymään jokaista uutta löytöä, samalla kun

jokainen uusi totuuden paljastus saa heidät ymmälleen. Profeetta, joka sanoi ”tyynen rauhallisuutensa säilyttää se, jonka mieli pysyy Jumalassa”, ei ollut mikään pelkästään älyn pohjalta arvovaltaiseen teologiaan uskova. Tämä totuutta tunteva ihminen oli löytänyt Jumalan; hän ei pelkästään puhunut Jumalasta.

155:6.7 (1731.5) Kehotan teitä luopumaan tavasta lainata aina muinaisia profeettoja ja ylistää Israelin sankareita ja pyrkimään sen sijaan siihen, että teistä tulee Kaikkein Korkeimman eläviä profeettoja ja tulevan valtakunnan hengellisiä sankareita. Jumalaa tuntevien menneisyyden johtajien kunnioittaminen saattaa todellakin olla paikallaan, mutta miksi teidän pitäisi niin tehdessänne uhrata inhimillisen olemassaolon ylittämättömin kokemus: se, että löydätte itsellenne Jumalan ja tunnette hänet omassa sielussanne?

155:6.8 (1732.1) Ihmiskunnan jokaisella rodulla on oma mentaalinen näkemyksensä inhimillisestä olemassaolosta. Mieleen pohjautuvan uskonnon täytyy sen vuoksi aina vastata näitä erilaisia rotukohtaisia näkemyksiä. Auktoriteettiuskonnot eivät voi milloinkaan päästä yhtenäisyyteen. Ihmiskunnan yhdistyneisyys ja kuolevaisten veljeys voidaan saavuttaa vain hengen uskonnon superantimien avulla ja kautta. Rotujen ajatusmaailmat saattavat erota toisistaan, mutta koko ihmiskunnan sisimmässä on sama jumalallinen ja ikuinen henki. Toive ihmisten veljeydestä voi toteutua, kun ja niin kuin, yhdistävä ja jalostava hengen uskonto – henkilökohtaiseen hengelliseen kokemukseen perustuva uskonto – kyllästää ja peittää varjoonsa toisistaan poikkeavat, arvovaltaan perustuvat mielen uskonnot.

155:6.9 (1732.2) Auktoriteettiuskonnot voivat vain jakaa ihmisiä ja järjestää heidät vakaumuksen mukaisiin taistelurivistöihin toisiaan vastaan. Hengen uskonto kokoaa ihmisiä vähä vähältä yhteen ja saattaa heidät muuttumaan toisiaan kohtaan ymmärtäväisen myötätuntoisiksi. Auktoriteettiuskonnot vaativat ihmisiltä uskonkäsityksen yhdenmukaisuutta, mutta maailman nykyisessä tilanteessa sellainen ei voi toteutua. Hengen uskonto edellyttää ainoastaan kokemuksen yhtenäisyyttä, määränpään yhdenmukaisuutta, sallien täysin uskonkäsitysten moninaisuuden. Hengen uskonto edellyttää vain syvän ymmärryksen yhdenmukaisuutta, ei ajattelutavan eikä näkökulman yhdenmukaisuutta. Hengen uskonto ei vaadi älyllisten katsomusten yhdenmukaisuutta, ainoastaan hengentunteen yhtenäisyyttä. Auktoriteettiuskonnot kiteytyvät elottomiksi uskonkappaleiksi; hengen uskonto kasvaa rakastavana palveluna ja armeliaana hoivana ilmenevien ylevöittävien tekojen tuottamaksi eneneväksi iloksi ja vapaudeksi.

155:6.10 (1732.3) Mutta katsokaakin, ettei kukaan teistä halveksu Abrahamin lapsia siksi, että he ovat joutuneet näihin perinteisyydestä johtuvan hedelmättömyyden ankeisiin aikoihin. Esi-isämme antautuivat etsimään Jumalaa hellittämättömästi ja intohimoisesti, ja he löysivät hänet niin, ettei yksikään kokonainen ihmisrotu ole häntä sitten Aatamin aikojen samalla tavalla tuntenut, ja Aatami oli tästä melko hyvin perillä, sillä hän itse oli Jumalan Poika. Isältäni ei ole jäänyt huomaamatta se pitkä ja uupumaton kamppailu, jota Israel on Jumalan löytääkseen ja Jumalan

tunteakseen aina Mooseksen päivistä lähtien käynyt. Monien uupuneiden sukupolvien ajan juutalaiset ovat lakkaamatta raataneet, hikoilleet, vaikeroineet ja uurastaneet, kestäneet väärinymmärretyn ja halveksitun kansan kärsimykset ja kokeneet murhetta. Ja tämän kaiken he ovat tehneet vain päästäkseen edes hiukan lähemmäksi Jumalaa koskevan totuuden löytymistä. Ja kaikista Israelin epäonnistuneista yrityksistä ja horjumisista huolimatta isämme paljastivat silti Mooseksesta Aamoksen ja Hoosean aikoihin saakka aina vain selkeämmän ja totuudenmukaisemman kuvan ikuisesta Jumalasta yhä laajemmassa määrin koko maailmalle. Ja näin valmistettiin tietä sille vieläkin suuremmalle Isän julkituonnille, jossa teidät on kutsuttu olemaan mukana.

155:6.11 (1732.4) Älkää koskaan unohtako, että on vain yksi suuri löytöretki, joka suo suuremman tyydytyksen ja joka on järisyttävämpi kuin pyrkimys saada selville elävän Jumalan tahto, ja se on ylittämätön kokemus siitä, että rehellisesti yrittää toteuttaa tuota jumalallista tahtoa. Ja muistakaa, että Jumalan tahtoa voi toteuttaa missä hyvänsä maisessa tehtävässä. Ei ole niin, että jotkin toimet ovat pyhiä ja toiset maallisia. Kaikki on pyhää niiden elämässä, joita henki johdattaa; toisin sanoen, jotka ovat totuudelle alamaisia, joita rakkaus jalontaa, joita armeliaisuus hallitsee ja joita hillitsee oikeamielisyys – oikeudenmukaisuus. Henki, jonka Isäni ja minä lähetämme maailmaan, ei ole pelkästään Totuuden Henki, vaan se on myös ihanteellisen kauneuden henki.

155:6.12 (1732.5) Teidän ei pidä enää etsiä Jumalan sanaa vain teologista arvovaltaa edustavien muinaisten aikakirjojen sivuilta. Jotka ovat

syntyneet Jumalan hengestä, tulevat vastedes erottamaan, mikä on Jumalan sana, siitä riippumatta, mistä se näyttää olevan peräisin. Jumalallista totuutta ei tule jättää vaille huomiota siksi, että kanava, jonka kautta se annetaan, on näkyvästi inhimillinen. Monilla veljistänne on mieli, joka hyväksyy teorian Jumalasta, vaikkeivät he hengellisesti Jumalan läsnäoloa tajuakaan. Ja juuri siitä johtuu, että olen niin usein opettanut teille taivaan valtakunnan olevan tajuttavissa parhaiten siten, että hankkii itselleen vilpittömän lapsen hengellisen asenteen. En suinkaan ylistä teille lapsen mentaalista kypsymättömyyttä, vaan pikemminkin tällaisen herkästi uskovan ja täysin luottavaisen pikkulapsen *hengellistä yksinkertaisuutta*. Läheskään yhtä tärkeää ei ole, että teidän tulee tietää Jumalan tosiasiasta, kuin että teidän kyvykkyytenne *Jumalan läsnäolon tuntemiseen* tulisi kasvaa hetki hetkeltä.

155:6.13 (1733.1) Kunhan vain alatte löytää Jumalan sielustanne, niin eipä aikaakaan, kun alatte löytää hänet muitten ihmisten sielusta ja lopulta koko mahtavan maailmankaikkeuden kaikista luoduista ja luomuksista. Mutta miten olisi mahdollista Isän tulla julki korkeimpien uskollisuudentuntemusten ja jumalallisten ihanteitten Jumalana sellaisten ihmisten sielussa, jotka käyttävät vain vähän tai ei lainkaan aikaa tällaisten ikuisten realiteettien syvälliseen mietiskelemiseen? Vaikkei mieli ole hengellisen olemuksen tyyssija, se toden totta on sen portti.

155:6.14 (1733.2) Mutta älkää tehkö sitä virhettä, että yritätte muille ihmisille todistaa löytäneenne Jumalan. Ette voi tietoisesti tuottaa tällaista pätevää todistetta, vaikka kaksi positiivista ja voimallista

todistusta siitä tosiasiasta onkin olemassa, että olette Jumalaa tuntevia, ja nämä ovat:

155:6.15 (1733.3) 1. Jumalan hengen hedelmät, jotka tulevat näkyviin päivittäisessä arkielämässänne.

155:6.16 (1733.4) 2. Se tosiseikka, että koko elämäntapanne tarjoaa positiivisen todisteen siitä, että olette kuoleman jälkeisen eloonjäämislöytöretken vuoksi panneet varauksetta alttiiksi kaiken, mitä olette ja mitä teillä on, toteuttaessanne toivettanne sen ikuisuuden Jumalan löytämisestä, jonka läsnäolosta olette saaneet esimakua jo ajallisuudessa.

155:6.17 (1733.5) Mutta älkää vain ymmärtäkö väärin, sillä Isäni toki reagoi aina heikoimpaankin uskon häivähdykseen. Hän ottaa huomioon alkukantaisen ihmisen fyysiset ja taikauskoiset emootiot. Ja mitä tulee niihin rehellisiin mutta pelokkaisiin sieluihin, joiden usko on niin heikkoa, ettei se ole juurikaan enempää kuin älyllistä mukautumista arvovaltauskontojen edellyttämään, passiivista myöntymistä osoittavaan asennoitumiseen, niin Isä on aina valpas kunnioittamaan ja vaalimaan tällaisia heiveröisiäkin yrityksiä kurottautua häntä kohti. Mutta teidän, jotka on kutsuttu pimeydestä valkeuteen, odotetaan uskovan täydestä sydämestänne; teidän uskonne tulee hallita ruumiin, mielen ja hengen yhteisasennetta.

155:6.18 (1733.6) Olette minun apostoleitani, eikä uskonnosta saa muodostua teille teologista suojapaikkaa, jonne voitte paeta pelätessänne joutua kasvokkain hengellisen edistymisen ja idealistisen tutkimusmatkailun tiellä olevien karujen realiteettien kanssa, vaan uskonnostanne täytyy mieluumminkin tulla se

todellista kokemusta oleva fakta, joka todistaa, että Jumala on löytänyt teidät, ihanteellistanut, ylevöittänyt ja hengellistänyt teidät, ja että olette liittyneet ikuiselle löytöretkelle löytääksenne Jumalan, joka on äsken sanotulla tavalla löytänyt teidät ja ottanut teidät pojikseen.

155:6.19 (1733.7) Päätettyään puheensa Jeesus viittasi Andreakselle, osoitti kädellään länteen päin, kohti Foinikiaa, ja sanoi: ”Jatkakaamme matkaamme.”

Luku 156

Oleskelu Tyyrossa ja Siidonissa

156:0.1 (1734.1) PERJANTAI-ILTAPÄIVÄNÄ, kesäkuun 10. päivänä, Jeesus ja hänen työtoverinsa saapuivat Siidonin seutuville, jossa he majoittuivat erään varakkaan naisen kotiin. Tämä nainen oli ollut potilaana Betsaidan sairaalassa aikana, jolloin Jeesuksen kansansuosio oli korkeimmillaan. Evankelistat ja apostolit majoittuivat tämän naisen ystävien luokse hänen lähinaapurustossaan, ja he lepäsivät koko sapattipäivän tässä virkistävässä ympäristössä. He viipyivät Siidonissa ja lähiseuduilla lähes kaksi ja puoli viikkoa, ennen kuin valmistautuivat käymään Siidonin pohjoispuolisissa rannikkokaupungeissa.

156:0.2 (1734.2) Tuona kesäkuisena sapatin päivänä vallitsi suuri hiljaisuus. Evankelistat ja apostolit olivat kokonaan omiin mietteisiinsä vaipuneina pohdiskellen Siidoniin matkattaessa kuulemiaan Mestarin luentoja uskonnosta. Jokainen heistä kykeni

arvostamaan jotakin siitä, mitä hän oli heille kertonut, mutta kukaan heistä ei kokonaan käsittänyt hänen opetuksensa tärkeyttä.

1. Syyrialaisnainen

156:1.1 (1734.3) Lähellä Karuskan kotia, jonne Mestari oli majoittunut, asui muuan syyrialaisnainen, joka oli kuullut paljon Jeesuksesta suurena parantajana ja opettajana, ja tänä sapatin iltapäivänä nainen tuli paikalle tuoden mukanaan pikku tyttärensä. Tämä noin kaksitoistavuotias lapsi kärsi vakavasta hermostohäiriöstä, jolle olivat ominaisia kouristukset ja muut tuskalliset oireet.

156:1.2 (1734.4) Jeesus oli velvoittanut työtoverinsa olemaan kertomatta kenellekään, että hän oli Karuskan kodissa, sillä oman selityksensä mukaan hän halusi levätä. Vaikka he olivat noudattaneet Mestarinsa ohjeita, Karuskan palvelija oli kuitenkin mennyt mainitun syyrialaisnaisen, Noranan, taloon ilmoittamaan tälle, että Jeesus oli majoittunut hänen emäntänsä kotiin, ja hän oli kehottanut tätä huolestunutta äitiä tuomaan vaivatun tyttärensä parannettavaksi. Äiti tietenkin uskoi lapsensa olevan demonin, saastaisen hengen, riivaama.

156:1.3 (1734.5) Kun Norana saapui tyttärineen, Alfeuksen kaksoset selittivät tulkin välityksellä, että Mestari oli lepäämässä, eikä häntä voinut häiritä. Norana vastasi tähän, että hän ja lapsi jäisivät niille sijoilleen, kunnes Mestari olisi saanut levätyksi. Myös Pietari koetti puhua hänelle järkeä ja suostutella häntä menemään kotiinsa. Pietari

selitti, että Jeesus oli paljosta opettamisesta ja parantamisesta uupunut ja että tämä oli saapunut Foinikiaan saadakseen edes jonkin aikaa nauttia hiljaisuudesta ja levosta. Mutta tällainen puhe oli turhaa; Norana ei suostunut poistumaan. Pietarin pyyntöihin hän vastasi vain: ”En lähde minnekään, ennen kuin olen tavannut Mestarisi. Tiedän, että hän kykenee ajamaan riivaajan ulos lapsestani, enkä poistu täältä, ennen kuin parantaja on katsonut tytärtäni.”

156:1.4 (1734.6) Seuraavaksi Tuomas koetti saada naista poistumaan, mutta hänkin epäonnistui. Tuomakselle nainen sanoi: ”Uskon, että Mestarisi pystyy ajamaan ulos tämän riivaajan, joka piinaa lastani. Olen kuullut hänen Galileassa suorittamistaan voimallisista teoista ja uskon häneen. Mitä teille, hänen opetuslapsilleen, on tapahtunut, kun tahtoisitte lähettää matkoihinsa ne, jotka tulevat pyytämään Mestarinne apua?” Ja kun nainen oli tuolla tavoin puhunut, Tuomas vetäytyi paikalta.

156:1.5 (1735.1) Sitten siihen tuli Simon Selootti Noranaa nuhtelemaan. Simon sanoi: ”Vaimo, sinähän olet kreikankielinen pakana. Ei ole oikein, että odotat Mestarin ottavan suosiossa olevaan talouteen kuuluville lapsille tarkoitetun leivän ja heittävän sen koirille.” Mutta Norana ei suostunut loukkaantumaan Simonin tölväisystä. Hän vastasi vain: ”Ymmärrän toki sanasi, opettaja. Juutalaisten silmissähän minä olen vain koira, mutta Mestarisi kannalta olen uskova koira. Olen peruuttamattomasti päättänyt, että hänen täytyy nähdä tyttäreni, sillä olen vakuuttunut siitä, ettei hänen tarvitse kuin katsoa tytärtäni, ja hän on tämän parantava. Ei kai sinullakaan, hyvä

mies, sentään ole otsaa riistää koirilta oikeutta murusiin, jotka sattuvat varisemaan lasten pöydältä.”

156:1.6 (1735.2) Siinä samassa tyttönen sai heidän kaikkien silmiensä edessä ankaran kouristuskohtauksen, ja äiti suorastaan huusi: ”No niin, siinä nyt näette, että lapseni on pahan hengen riivaama. Ellei hätämme teihin teekään vaikutusta, ainakin se vetoaisi Mestariinne, joka kuulemani mukaan rakastaa kaikkia ihmisiä ja rohkenee parantaa jopa pakanat, kunhan nämä uskovat. Ette ole sen arvoisia, että olisitte hänen opetuslapsiaan. En lähde, ennen kuin lapseni on parannettu.”

156:1.7 (1735.3) Jeesus, joka oli avoimen ikkunan kautta kuullut koko tämän keskustelun, tuli nyt – heidän suureksi hämmästyksekseen – ulos ja sanoi: ”Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, niin suuri, etten voi evätä sinulta, mitä haluat. Kulje tietäsi rauhassa. Tyttäresi on jo tehty terveeksi.” Ja tyttönen oli siitä hetkestä alkaen terve. Kun Norana ja lapsi lausuivat hyvästejään, Jeesus esitti pyynnön läsnäoleville, etteivät nämä kertoisi tästä tapahtumasta kenellekään. Ja vaikka hänen työtoverinsa noudattivatkin tätä pyyntöä, äiti ja lapsi kulkivat lakkaamatta pitkin maaseutua ja jopa Siidonissa asti levittämässä tietoa pikkutytön parantamisesta, ja tämän johdosta Jeesus muutaman päivän kuluttua katsoi viisaaksi vaihtaa majapaikkaansa.

156:1.8 (1735.4) Kun Jeesus seuraavana päivänä opetti apostolejaan ja esitti näkökohtiaan syyrialaisnaisen tyttären paranemisesta, hän sanoi: ”Ja näin on ollut koko ajan. Näettehän itsekin, kuinka ei-juutalaiset kykenevät harjoittamaan pelastavaa uskoa taivaan

valtakunnan evankeliumin opetuksiin. Totisesti, totisesti minä sanon teille, että ei-juutalaiset tulevat valtaamaan Isän valtakunnan, elleivät Abrahamin lapset välitä osoittaa sen vertaa uskoa, että astuisivat sinne sisälle.”

2. Opetusta Siidonissa

156:2.1 (1735.5) Siidoniin saapuessaan Jeesus ja hänen työtoverinsa kulkivat erään sillan yli. Monille se oli heidän ensimmäinen koskaan näkemänsä silta. Heidän kävellessään tätä siltaa pitkin Jeesus sanoi muun muassa: ”Tämä maailma on vain silta. Voitte kulkea sen yli, mutta teidän ei tule ajatella, että rakennatte sen päälle asuinpaikan.”

156:2.2 (1735.6) Kahdenkymmenenneljän apostolin ja evankelistan aloittaessa aherruksensa Siidonissa Jeesus meni asumaan yhteen kotiin heti kaupungin pohjoispuolella, Justan ja hänen äitinsä, Bernicen, taloon. Jeesus opetti Justan talossa näitä kahtakymmentäneljää joka aamu, ja iltapäivisin ja iltaisin nämä hajaantuivat Siidoniin opettamaan ja saarnaamaan.

156:2.3 (1735.7) Apostoleja ja evankelistoja rohkaisi suuresti tapa, jolla Siidonin ei-juutalaiset ottivat vastaan heidän sanomansa. Heidän lyhyen käyntinsä aikana valtakunnan väkimäärä lisääntyi monella. Tämä kuutisen viikkoa jatkunut Foinikian-jakso oli sielujen voittamiseksi tehdyssä työssä hyvin tuloksellista aikaa, mutta myöhemmät juutalaiset evankeliumien kirjoittajat olivat taipuvaisia

sivuuttamaan kevyellä maininnalla sen, miten lämpimästi nämä gentiilit ottivat vastaan Jeesuksen opetukset täsmälleen samaan aikaan, kun niin peräti suuri määrä hänen oman kansansa jäseniä oli asettunut vihamieliseen rintamaan häntä vastaan.

156:2.4 (1736.1) Nämä gentiiliuskovat arvostivat Jeesuksen opetuksia monin tavoin täysimääräisemmin kuin juutalaiset. Monet näistä kreikankielisistä syyrialais-foinikialaisista tulivat tietämään paitsi sen, että Jeesus oli Jumalan kaltainen, myös, että Jumala oli Jeesuksen kaltainen. Näille niin kutsutuille pakanoille muodostui hyvä ymmärrys siitä Mestarin opetuksesta, että tämän maailman ja koko maailmankaikkeuden lait ovat yhdenmukaisia. He käsittivät opetuksen siitä, ettei Jumala suosi henkilöitä, rotuja eikä kansakuntia; ettei Universaalisessa Isässä ilmene mitään suosimista; että maailmankaikkeus on kauttaaltaan ja ajasta aikaan lainkuuliainen ja pettämättömän luotettava. Nämä pakanat eivät pelänneet Jeesusta, he uskalsivat ottaa vastaan hänen sanomansa. Minään aikakautena vika ei ole ollut siinä, että ihmiset olisivat olleet kyvyttömiä ymmärtämään Jeesusta, vaan siinä, että he ovat pelänneet niin tehdä.

156:2.5 (1736.2) Jeesus selvitti kahdellekymmenelleneljälle, ettei hän ollut paennut Galileasta siksi, että häneltä olisi puuttunut rohkeutta käydä vihamiehiänsä vastaan. He käsittivät, ettei hän ollut vielä valmis avoimeen selkkaukseen vakiintuneen uskonnon kanssa ja ettei hän tavoitellut marttyyriutta. Juuri erään tällaisen Justan kodissa pidetyn keskustelutilaisuuden kuluessa Mestari sanoi

opetuslapsilleen ensi kerran sanat ”Vaikka taivas ja maa katoaisivat, totuuden sanani eivät katoa.”

156:2.6 (1736.3) Siidonissa-oleskelun aikana Jeesuksen opetusten teemana oli hengellinen edistyminen. Hän kertoi heille, etteivät he voineet jäädä paikalleen, vaan heidän oli pakostakin joko kuljettava eteenpäin vanhurskaudessa tai taannuttava pahuuteen ja syntiin. Hän kehotti heitä: ”Unohtakaa menneisyyteen kuuluvat asiat, samalla kun ponnistelette eteenpäin omaksuaksenne valtakunnan suuremmat realiteetit.” Hän pyytämällä pyysi heitä, etteivät he tyytyisi olemaan evankeliumin suhteen lapsia, vaan pyrkisivät saavuttamaan Jumalan pojan täysikasvuisuuden hengen yhteydessä ja uskovien yhteisössä.

156:2.7 (1736.4) Jeesus sanoi: ”Opetuslasteni täytyy, ei vain lakata tekemästä pahaa, vaan oppia tekemään hyvää; teidän täytyy ei vain puhdistautua kaikesta tietoisesta synnistä, vaan teidän täytyy päästä yksinpä sellaisestakin, että teillä on syyllisyydentuntoja. Jos tunnustatte syntinne, ne annetaan anteeksi; siksi teidän on pidettävä omatuntonne sellaisena, ettei sitä mikään paina.”

156:2.8 (1736.5) Jeesus nautti suuresti näiden ei-juutalaisten osoittamasta huumorintajusta. Mestarin sydäntä kosketti ja hänen armeliaisuudentuntoonsa vetosi yhtä paljon Noranan, syyrialaisnaisen, osoittama huumorintaju kuin hänen suuri ja sinnikäs uskonsa. Jeesus piti perin valitettavana sitä, että hänen kansaltaan – juutalaisilta – niin suuressa määrin puuttui huumorintaju. Kerran hän sanoi Tuomakselle: ”Minun väkeni ottaa itsensä liian vakavasti. Heiltä puuttuu huumorin arvostus

kutakuinkin kokonaan. Fariseusten raskassoutuinen uskonto ei olisi koskaan päässyt alulle sellaisen kansan keskuudessa, jolla on huumorintajua. Heiltä puuttuu myös johdonmukaisuutta, sillä hehän kuurnivat hyttysiä mutta nielevät kameleja.”

3. Matka merenrannikkoa pohjoiseen

156:3.1 (1736.6) Tiistaina, kesäkuun 28. päivänä, Mestari ja hänen työtoverinsa lähtivät Siidonista, ja rannikkoa seuraillen he kulkivat pohjoiseen, Porfyreoniin ja Helduaan. Gentiilit ottivat heidät hyvin vastaan, ja tämän opetus- ja saarnaviikon aikana valtakuntaan liitettiin monta jäsentä. Apostolit saarnasivat Porfyreonissa, ja evankelistat opettivat Helduassa. Kahdenkymmenenneljän apostolin ja evankelistan tehdessä työtään Jeesus poistui heidän seurastaan kolmen, neljän päivän ajaksi. Hän kävi Beirutin rannikkokaupungissa, jossa hän vieraili erään Malach-nimisen syyrialaisen luona. Tämä oli uskova ja oli ollut edellisenä vuonna Betsaidassa.

156:3.2 (1737.1) Keskiviikkona, heinäkuun 6. päivänä, he kaikki palasivat Siidoniin ja viipyivät Justan kodissa sunnuntaiaamuun saakka, jolloin he lähtivät Tyyroon. He kulkivat rannikon myötäisesti etelään Sareptan kautta ja saapuivat Tyyroon maanantaina, heinäkuun 11. päivänä. Näihin aikoihin apostolit ja evankelistat alkoivat jo tottua toimintaan näiden niin kutsuttujen gentiilien eli ei-juutalaisten keskuudessa. Todellisuudessa nämä polveutuivat enimmäkseen

varhaisemmista kanaanilaisheimoista, jotka olivat vielä varhaisempaa seemiläistä sukujuurta. Kaikki mainitut kansat puhuivat kreikkaa. Apostoleille ja evankelistoille oli suuri hämmästyksen aihe havaita, miten innokkaasti nämä gentiilit kuuntelivat evankeliumia, ja huomata se aulius, jolla monet näistä uskoivat.

4. Tyyrossa

156:4.1 (1737.2) Heinäkuun 11. päivästä heinäkuun 24. päivään he opettivat Tyyrossa. Jokainen apostoli otti seurakseen yhden evankelistan, ja tällä tavoin pareittain he opettivat ja saarnasivat jokaisessa Tyyron ja sen ympäristön kolkassa. Tämän vilkkaan satamakaupungin monenkielinen väestö kuunteli heitä mielellään, ja monet kastettiin valtakunnan ulospäin näkyvän yhteisön jäseniksi. Jeesus piti tukikohtanaan erään Joosef-nimisen juutalaisen kotia; tämä oli uskova, joka asui viiden, kuuden kilometrin päässä Tyyrosta etelään, lähellä sen Hiiramin hautaa, joka oli ollut Tyyron kaupunkivaltion kuninkaana Daavidin ja Salomon aikoina.

156:4.2 (1737.3) Tämän kaksiviikkoisjakson aikana apostolit ja evankelistat menivät päivittäin Tyyroon kulkien sinne Aleksanterin aallonmurtajaa pitkin. Kaupungissa he johtivat pieniä kokouksia, ja joka ilta useimmilla heistä oli tapana palata leiriin, joka oli Joosefin talon luona kaupungin eteläpuolella. Kaupungista tuli joka päivä uskovia keskustelemaan Jeesuksen kanssa hänen lepopaikassaan.

Mestari puhui Tyyrossa vain kerran, heinäkuun 20. päivän iltapäivänä, jolloin hän opetti uskoville, että Isä rakastaa koko ihmiskuntaa ja että Pojan tehtävänä oli tehdä Isä tunnetuksi kaikille ihmisroduille. Näiden gentiilien keskuudessa esiintyi niin voimakasta kiinnostusta valtakunnan evankeliumia kohtaan, että tässä tilanteessa Melkartin temppelin ovet avattiin hänelle, ja on mielenkiintoista todeta, että juuri tämän muinaisen temppelin paikalle rakennettiin myöhempinä vuosina kristillinen kirkko.

156:4.3 (1737.4) Valtakuntaan uskovien joukkoon kuului useita tyyrolaisen purppuranvalmistuksen parissa toimivia johtomiehiä. Tuo väriainehan oli tehnyt Tyyrosta ja Siidonista maailmankuuluja, ja se antoi oman vahvan panoksensa niiden harjoittamaan maailmanlaajuiseen kaupankäyntiin ja siitä johtuneeseen rikastumiseen. Kun tämän väriaineen lähteenä olevien merieläinten saatavuus pian tämän jälkeen alkoi ehtyä, nämä värinvalmistajat lähtivät etsimään näiden merisimpukoiden uusia kasvupaikkoja. Ja kun heitä näin muodoin siirtyi maailman eri kulmille, he kuljettivat mukanaan sanoman Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä – valtakunnan evankeliumin.

5. Jeesus opettaa Tyyrossa

156:5.1 (1737.5) Tuona keskiviikkoiltapäivänä Jeesus puhettaan pitäessään kertoi ensiksi seuraajilleen tarinan valkoisesta liljasta, joka kohottaa tahrattoman puhtaan ja lumivalkean päänsä korkealle

päivän paisteeseen olkoonkin, että sen juuret ovat kiinni sen alla olevan maan mudassa ja liassa. ”Samalla tavoin”, hän sanoi, ”voi kuolevainen ihminen, vaikka hänen alkuperänsä ja olemisensa juuret ovat ihmisolemuksen eläimellisessä maaperässä, uskon avulla nostaa hengellisen olemuksensa ylös taivaallisen totuuden päivänvaloon ja tosiaankin tuottaa yleviä hengen hedelmiä.”

156:5.2 (1738.1) Juuri tämän samaisen saarnan kuluessa Jeesus käytti ensimmäisen ja ainoan kerran hänen omaan ammattiinsa – kirvesmiehen työhön – viittaavaa vertausta. Esittäessään kehotuksensa ”rakentakaa hyvin perustukset, jotka tarvitaan hengellisin kyvyin varustetun jalon luonteen kasvuun,” hän sanoi: ”Tuottaaksenne hengen hedelmiä teidän pitää syntyä hengestä. Mikäli mielitte kanssaihmistenne keskellä elää hengen täyttämää elämää, teidän on oltava hengen opettamia ja hengen johdattamia. Mutta älkää tehkö samaa virhettä, jonka hupsu kirvesmies tekee tuhlatessaan kallista aikaa siihen, että hän veistää, mittailee ja höyläilee madonsyömää ja sisältä lahoavaa puutukkiaan, ja näin kaiken uurastuksensa tähän lahoon puuhun pantuaan hänen pitääkin se hylätä, koska se on täysin sopimaton käydäkseen sellaisen rakennuksen perustuksiin, jonka hän haluaisi rakentaa kestämään ajan hampaan nakerrukset ja myrskytuulten tuiverrukset. Varmistakoon jokainen, että luonteen älylliset ja moraaliset perustukset ovat sellaiset, että ne riittävässä määrin tukevat sitä laajenevan ja jalontuvan hengellisen olemuksen muodostamaa ylärakennetta, jonka on sanotulla tavalla saatava aikaan muutos kuolevaisen mielessä ja jonka on sen jälkeen yhdessä tuon uudelleen

luodun mielen kanssa saatava aikaan kuolemattoman kohtalon omaavan sielun kehittyminen. Hengellinen olemuksenne – yhdessä luotu sielu – on elävä verso, mutta yksilön mieli ja moraali ovat se maaperä, josta näiden ihmiskehityksen ja jumalallisen kohtalon korkeampien ilmentymien on noustava. Kehittyvän sielun maaperä on inhimillinen ja aineellinen, mutta tämän mielen ja hengen yhteisen luomuksen kohtalo on hengellinen ja jumalallinen.”

156:5.3 (1738.2) Tämän saman päivän iltana Natanael kysyi Jeesukselta: ”Mestari, miksi rukoilemme, ettei Jumala saattaisi meitä kiusaukseen, kun me sen perusteella, mitä olet Isästä paljastanut, varsin hyvin tiedämme, ettei hän koskaan tee mitään sellaista?” Jeesus vastasi Natanaelille:

156:5.4 (1738.3) ”Ei ole outoa, että esität tuollaisia kysymyksiä, kun otetaan huomioon, että alat tuntea Isän sellaisena kuin minä hänet tunnen eikä sellaisena kuin alkuaikojen heprealaisprofeetat hänet niin hämärästi näkivät. Tiedät hyvin, miten vahva taipumus esi-isillämme oli nähdä Jumala lähes kaikessa, mitä tapahtui. He etsivät Jumalan kädenjälkeä kaikista luonnon tapahtumista ja jokaisesta ihmisen kokemukseen kuuluvasta epätavallisesta välikohtauksesta. He liittivät Jumalan niin hyvään kuin pahaankin. He luulivat, että hän hellytti Mooseksen sydämen ja kovetti faaraon sydämen. Kun ihmisellä oli väkevä tarve tehdä jotakin, olkoon hyvää tai pahaa, hänellä oli tapana tehdä selkoa näistä epätavallisista tunnetiloista sanomalla: ’Herra puhui minulle sanoen: tee näin ja tee noin, tai mene sinne ja mene tuonne.’ Siispä, kun ihmiset niin usein ja niin vastustamattomasti joutuivat kiusaukseen, esi-isiemme tavaksi tuli

uskoa, että Jumala johdatti heidät siihen heitä koetellakseen, rangaistakseen tai vahvistaakseen. Mutta nyt sinulla toden totta on parempi tieto. Tiedät, että ihmiset aivan liian usein joutuvat kiusaukseen oman itsekkyytensä kannustamina ja eläimellisen olemuksensa yllyttäminä. Milloin joudut tällä tavoin kiusaukseen, kehotan sinua tiedostaessasi kiusauksen rehellisesti ja vilpittömästi juuri siksi, mitä se on, antamaan julkipääsyä etsiville hengen, mielen ja ruumiin energioille älyperäisesti uuden suunnan ohjaamalla ne korkeampiin kanaviin ja kohti ihanteellisempia päämääriä. Tällä keinoin voit muuntaa kiusauksesi korkeimmiksi kuolevaisen suorittaman kohottavan palvelutoiminnan muodoiksi, samalla kun lähes kokonaan vältyt näiltä tuhoisilta ja heikentäviltä yhteenotoilta eläimellisen ja hengellisen olemuksen välillä.

156:5.5 (1738.4) ”Mutta salli minun varoittaa sinua siitä järjettömyydestä, että ryhtyisit kukistamaan kiusausta sillä, että pelkän ihmistahdon voimin korvaat yhden halun toisella ja muka ylevämmällä halulla. Jos tosissasi haluat voittaa vähäarvoisemman ja alemman olemuksesi tuntemat kiusaukset, sinun on saavutettava sellainen tilanne, että hengellä on yliote niin, että olet tosiaankin ja kiistattomasti kehittänyt sellaisen tosiasiallisen kiinnostuksen ja rakkauden niitä korkeampia ja ihanteellisempia käyttäytymismuotoja kohtaan, jotka mielesi haluaa asettaa näiden kiusaukseksi tiedostamiesi alempien ja vähemmän ihanteellisten käyttäytymistapojen sijaan. Näin vapautumisesi tapahtuu pikemminkin hengellisen muuntumisen kautta kuin sillä, että yhä pahemmin kuormitat itseäsi kuolevaiselle ominaisten halujen

pettävillä tukahduttamisyrityksillä. Vanha ja alempiarvoinen unohtuu rakastettaessa uutta ja suurempiarvoista. Kauneus korjaa aina voiton rumuudesta kaikkien niiden sydämessä, joita totuudenrakkaus valaisee. Uuteen ja vilpittömään hengelliseen kiintymykseen sisältyvällä karkottavalla energialla on valtava voima. Ja sanon taas kerran sinulle: Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita mieluummin paha hyvällä.”

156:5.6 (1739.1) Myöhään yöhön saakka apostolit ja evankelistat esittivät aina uusia kysymyksiä, ja tahtoisimme niihin annetuista monista vastauksista esittää seuraavat ajatukset, jotka on muokattu nykyisen kielenkäytön mukaisiksi:

156:5.7 (1739.2) Voimakas kunnianhimo, älyllinen arviointikyky ja monessa koeteltu viisaus ovat aineellisen menestymisen perusehtoja. Johtajuus on riippuvaista luontaisesta kyvykkyydestä, arvostelukyvystä, tahdonvoimasta ja päättäväisyydestä. Hengellinen kohtalo on riippuvainen uskosta, rakkaudesta ja totuudelle omistautumisesta – vanhurskauden isoamisesta ja janoamisesta – varauksettomasta halusta löytää Jumala ja olla hänen kaltaisensa.

156:5.8 (1739.3) Älkää lannistuko havainnosta, että olette ihmisiä. Ihmisluonto saattaa olla altis pahuuteen, mutta se ei ole myötäsyntyisesti syntinen. Älkää masentuko siitä, ettette kykene täysin unohtamaan joitakin valitettavia kokemuksianne. Erehdykset, joita ette kykene unohtamaan ajallisuudessa, unohtuvat ikuisuudessa. Keventäkää sielunne taakkaa hankkimalla viivyttelemättä itsellenne kaukokatseinen näkemys kohtalostanne, elämänuranne jatkumisesta maailmankaikkeudessa.

156:5.9 (1739.4) Älkää tehkö sitä virhettä, että arvioitte sielun arvoa mielen epätäydellisyyksien tai ruumiillisten himojen perusteella. Älkää arvostelko sielua älkääkä arvioiko sen kohtaloa yhden yksittäisen ihmiselämässä sattuneen onnettoman tapauksen perusteella. Hengellinen kohtalonne riippuu pelkästään hengellisistä kaipauksistanne ja tarkoitusperistänne.

156:5.10 (1739.5) Uskonto on Jumalaa tuntevan ihmisen kehittyvän kuolemattoman sielun yksinomaisesti hengellinen kokemus, mutta moraalinen voima ja hengellinen energia ovat mahtavia voimia, joita voidaan käyttää hyödyksi käsiteltäessä vaikeita sosiaalisia tilanteita ja ratkaistaessa mutkikkaita taloudellisia ongelmia. Nämä moraaliset ja hengelliset avut tekevät kaikista ihmiselämän tasoista rikkaampia ja mielekkäämpiä.

156:5.11 (1739.6) Joudutte elämään kapeaa ja mitätöntä elämää, jos opitte rakastamaan vain niitä, jotka rakastavat teitä. Ihmisen tuntema rakkaus saattaa tosiaankin olla vastavuoroista, mutta jumalallinen rakkaus on kaikessa täyttymyksen etsinnässään ulospäin suuntautunutta. Mitä vähemmän luodun olemuksessa on rakkautta, sitä suurempi on rakkauden tarve, ja sitä enemmän jumalallinen rakkaus pyrkii tyydyttämään tuollaisen tarpeen. Rakkaus ei koskaan etsi omaansa, eikä kukaan voi sitä itselleen lahjoittaa. Jumalallinen rakkaus ei voi olla itseensä pitäytyvää, vaan sitä täytyy lahjoittaa epäitsekkäästi.

156:5.12 (1739.7) Valtakuntaan uskovien tulisi omata sokea usko, heidän tulisi koko sielullaan uskoa vanhurskauden varmaan riemuvoittoon. Valtakunnan rakentajien ei pidä epäillä ikuisen pelastuksen

evankeliumin totuutta. Uskovien on yhä laajemmin opittava astumaan syrjään elämän ryntäilyistä – pakenemaan aineellisen olemassaolon päällekäyväisyyttä –, kun he sen sijaan palvovan uskonyhteyden avulla virkistävät sielua, innoittavat mieltä ja uudistavat henkeä.

156:5.13 (1739.8) Jumalaa tuntevat yksilöt eivät lannistu vastoinkäymisestä eivätkä masennu pettymyksestä. Puhtaasti materiaalisista mullistuksista aiheutuva masentuneisuus ei saa uskovista otetta; hengessä eläviä eivät aineellisen maailman episodit hämmennä. Ikuiseen elämään ehdolla olevat käyttävät sitä voimistavaa ja rakentavaa menetelmää, jolla kohdataan kaikki kuolevaisen elämään liittyvät vastoinkäymiset ja ahdistukset. Jokaisena elämänään päivänä aito uskova huomaa oikeintekemisen entistä *helpommaksi*.

156:5.14 (1740.1) Elämän hengellinen eläminen lisää suunnattomasti aitoa itsekunnioitusta. Itsekunnioitus ei kuitenkaan ole itseihailua. Itsekunnioitus käy aina rinta rinnan kanssaihmisiin kohdistuvan rakkauden ja palvelun kanssa. Et voi kunnioittaa itseäsi enempää kuin rakastat lähimmäistäsi; toinen mittaa sen, mikä on toisen kapasiteetti.

156:5.15 (1740.2) Jokaisesta aidosta uskovasta tulee ajan myötä yhä taitavampi houkuttelemaan kanssaihmisensä rakastamaan ikuista totuutta. Oletko tänään neuvokkaampi tuomaan hyvyyttä ihmiskunnan tietoon kuin olit eilen? Oletko tänä vuonna parempi vanhurskauden suosittelija kuin viime vuonna? Onko sinusta tulossa

yhä taidokkaampi siinä, millaista menetelmää käytät johdattaessasi isoavia sieluja hengelliseen valtakuntaan?

156:5.16 (1740.3) Ovatko ihanteesi niin korkeat, että ne varmistavat ikuisen pelastuksesi, samalla kun ajatuksesi ovat niin käytännöllisiä, että ne tekevät sinusta hyödyllisen kansalaisen toimimaan kuolevaisten kanssaihmistesi parissa maan päällä? Hengessä te olette taivaan kansalaisia, lihallisessa hahmossanne olette vielä maisten valtakuntien kansalaisia. Antakaa keisareille, mitkä ovat aineellisia, ja Jumalalle, mitkä ovat hengellisiä.

156:5.17 (1740.4) Kehittyvän sielun hengellisen kapasiteetin mittana on uskosi totuuteen ja rakkautesi ihmistä kohtaan, mutta inhimillisen luonteenlujuutesi mittana on kykysi torjua kaunaisuus ja kykysi syvän murheen hetkellä torjua alakuloisuus. Tappio on se totuudellinen peili, josta voit nähdä rehellisesti todellisen minäsi.

156:5.18 (1740.5) Kun vartutte iässä ja kun kokemuksenne valtakunnan asioiden osalta karttuvat, tuleeko teistä tahdikkaampia siinä, miten kohtelette hankalia kuolevaisia, ja suvaitsevampia siinä, miten tulette toimeen itsepäisten tovereittenne kanssa? Tahdikkuus on sosiaalisen vaikutusvallan tukipiste ja suvaitsevuus on suurenmoisen sielun tunnusmerkki. Mikäli omaatte nämä harvinaiset ja ihastuttavat lahjat, teistä tulee aikaa myöten yhä valppaampia ja osaavampia, kun ansiokkaasti pyritte välttämään kaikkia tarpeettomia sosiaalisia väärinkäsityksiä. Tällaiset viisaat sielut pystyvät välttymään paljossa siltä harmilta, joka on taatusti kaikkien puutteellisesta emotionaalisesta sopeutumisesta kärsivien osana,

kaikkien niiden osana, jotka kieltäytyvät aikuistumasta tai jotka kieltäytyvät ikääntymästä arvokkaasti.

156:5.19 (1740.6) Kaihtakaa epärehellisyyttä ja vilpillisyyttä kaikessa, mitä teette totuutta saarnataksenne ja evankeliumia julistaaksenne. Älkää tavoitelko ansaitsematonta arvonantoa älkääkä janotko myötätuntoa, jota ette ole ansainneet. Rakkautta toki ottakaa ansioistanne riippumatta auliisti vastaan sekä jumalallisista että inhimillisistä lähteistä, ja osoittakaa auliisti vastarakkautta. Mutta kaiken muun teihin kohdistuvaan kunnioittamiseen ja ylistämiseen liittyvän osalta tavoitelkaa vain sellaista, mikä rehellisesti teille kuuluu.

156:5.20 (1740.7) Jumalatietoinen kuolevainen on varma pelastuksesta; hän ei pelkää elämää; hän on rehellinen ja johdonmukainen. Hän osaa urheasti kestää väistämätöntä kärsimistä; hän ei valita, kun hänen tielleen tulee ylitsepääsemätön koettelemus.

156:5.21 (1740.8) Oikea uskova ei väsy hyvän tekemiseen vain siksi, että hänet lannistetaan. Vaikeus kiihottaa totuutta rakastavan innostuksen paloa, ja esteet ovat omiaan vain haastamaan lannistumattoman valtakunnanrakentajan entistäkin lujempiin ponnistuksiin.

156:5.22 (1740.9) Ja Jeesus opetti heille monia muitakin asioita, ennen kuin he valmistautuivat poistumaan Tyyrosta.

156:5.23 (1740.10) Päivää ennen kuin Jeesus lähti Tyyrosta palatakseen Galileanmeren seutuville, hän kutsui työtoverinsa koolle ja antoi kahdelletoista evankelistalle määräyksen palata eri reittiä kuin,

minkä hän ja kaksitoista apostolia aikoivat valita. Ja sen jälkeen kun evankelistat lähtivät Tyyrossa Jeesuksen luota, he eivät enää milloinkaan olleet hänen kanssaan yhtä läheisissä kosketuksissa.

6. Paluu Foinikiasta

156:6.1 (1741.1) Puolilta päivin sunnuntaina, heinäkuun 24. päivänä, Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Joosefin kodista Tyyron eteläpuolella ja kulkivat rannikkoa myötäillen etelään, kohti Ptolemaisin kaupunkia. Ptolemaisissa he viipyivät yhden päivän ja puhuivat lohdutuksen sanoja sikäläisten uskovain ryhmälle. Pietari saarnasi heille heinäkuun 25. päivän iltana.

156:6.2 (1741.2) Tiistaina he lähtivät Ptolemaisista ja vaelsivat Tiberiakseen johtavaa maantietä itään, sisämaan suuntaan, kohti Jotapatan seutuja. Keskiviikkona he pysähtyivät Jotapataan ja antoivat uskoville uutta opetusta valtakunnan asioista. Torstaina he lähtivät Jotapatasta ja kulkivat Nasaretista Libanonvuorelle johtavaa karavaanitietä Raaman kautta Sebulunin kylään. He pitivät kokouksia Raamassa perjantaina ja viipyivät siellä sapatin yli. He saapuivat Sebuluniin sunnuntaina, 31. päivänä, pitivät samana iltana kokouksen ja lähtivät paikkakunnalta seuraavana aamuna.

156:6.3 (1741.3) Sebulunista lähdettyään he taittoivat matkaa Magdalan–Siidonin-tien risteykseen Gishalan lähellä, ja sieltä he kulkivat Gennesaretiin Galileanjärven länsirannalle, Kapernaumin eteläpuolelle, jossa he olivat sopineet tapaavansa Daavid

Sebedeuksen ja jossa he olivat aikoneet neuvotella siitä, mihin toimeen valtakunnan evankeliumin julistustyön osalta olisi seuraavaksi ryhdyttävä.

156:6.4 (1741.4) Daavidin kanssa pitämänsä lyhyen neuvonpidon kuluessa he saivat tietää, että monet johtajat olivat juuri sillä hetkellä koolla järven vastarannalla, Heresan lähellä, ja niin heidät vietiin samana iltana veneellä järven yli. Yhden päivän ajan he lepäsivät kaikessa rauhassa kukkuloilla ja menivät seuraavana päivänä lähistön puistoon, jossa Mestari oli kerran ruokkinut ne viisituhatta. Täällä he lepäsivät kolmen päivän ajan ja kävivät päivittäin neuvonpitoja, joihin osallistui viitisenkymmentä miestä ja naista eli ne, jotka olivat jäljellä Kapernaumin ja sen ympäristön kerran niin monilukuisesta uskovaisyhteisöstä.

156:6.5 (1741.5) Sillä aikaa kun Jeesus oli Foinikiassa viettämänsä jakson ajan poissa Kapernaumista ja Galileasta, hänen vihamiehensä laskeskelivat, että koko liike oli hajonnut, ja päättelivät, että kiire, jolla Jeesus oli vetäytynyt näyttämöltä, osoitti hänen pelästyneen niin pahanpäiväisesti, ettei hän todennäköisesti enää koskaan palaisi heitä häiritsemään. Kaikki aktiivinen vastustus hänen opetuksiaan kohtaan oli kutakuinkin laannut. Uskovat alkoivat taas kerran pitää julkisia kokouksia, ja evankeliumiin uskovien vasta läpikäymästä seulonnasta selviytyneiden koeteltujen ja todellisten uskovien keskuudessa oli tapahtumassa vähittäistä mutta tuloksellista lujittumista.

156:6.6 (1741.6) Herodeksen veljestä Filippuksesta oli tullut varauksellinen Jeesukseen uskova, ja hän lähetti sanan, jonka

mukaan Mestari saisi asua ja työskennellä vapaasti hänen hallintoalueillaan.

156:6.7 (1741.7) Määräyksellä koko juutalaiskansan synagogien sulkemisesta Jeesuksen ja kaikkien hänen seuraajiensa opetuksilta olikin ollut kirjanoppineiden ja fariseusten kannalta kielteinen vaikutus. Välittömästi sen jälkeen, kun Jeesus oli poistunut julkisen kiistelyn kohteen roolistaan, tapahtui koko juutalaiskansan keskuudessa vastareaktio. Vallalla oli yleinen närkästys Jerusalemin fariseuksia ja sanhedrinin johtomiehiä kohtaan. Monet synagogien esimiehet alkoivat vaivihkaa availla synagogiaan Abnerille ja hänen työtovereilleen, koska heidän mukaansa nämä opettajat olivat Johanneksen seuraajia eivätkä Jeesuksen opetuslapsia.

156:6.8 (1741.8) Yksinpä Herodes Antipaankin mieli muuttui, ja saatuaan tietää Jeesuksen oleskelevan järven vastarannalla hänen veljensä Filippuksen alueella hän lähetti Jeesukselle viestin selittäen, että vaikka hän oli allekirjoittanut määräyksen, joka oikeutti pidättämään hänet Galileassa, hän ei kuitenkaan ollut antanut lupaa pidättää häntä Pereassa. Tällä tavoin hän antoi ymmärtää, ettei Jeesuksen kimppuun käytäisi, jos hän pysyisi poissa Galileasta. Ja Herodes tiedotti tämän saman päätöksen Jerusalemin juutalaisille.

156:6.9 (1742.1) Ja tilanne oli siis tällainen elokuun ensimmäisen päivän tienoilla vuonna 29 jKr., kun Mestari palasi Foinikian-lähetysmatkaltaan ja ryhtyi taas organisoimaan hajaantuneita, koeteltuja ja harventuneita joukkojaan tätä hänen maan päällä suorittamansa tehtävän viimeistä ja tapahtumatäyteistä vuotta varten.

156:6.10 (1742.2) Asiat, joista taistelussa on kysymys, ovat selvästi määritellyt, kun Mestari ja hänen työtoverinsa tekevät valmisteluja ryhtyäkseen julistamaan uutta uskontoa, sen elävän Jumalan hengen uskontoa, joka asuu ihmisten mielessä.

Luku 157

Filippuksen Kesareassa

157:0.1 (1743.1) ENNEN KUIN Jeesus vei kaksitoista apostolia lyhyelle käynnille Filippuksen Kesarean lähistölle, hän sopi Daavidin sanansaattajien välityksellä sellaisesta järjestelystä, että hän sunnuntaina, elokuun 7. päivänä, menisi järven yli Kapernaumiin tapaamaan perhettään. Ennakkojärjestelyjen mukaan tämän vierailun oli määrä tapahtua Sebedeuksen veneveistämöllä. Daavid Sebedeus oli Juudan, Jeesuksen veljen, kanssa sopinut, että paikalla olisi koko nasaretilaisperhe: Maria sekä kaikki Jeesuksen veljet ja sisaret. Ja Jeesus lähti Andreaksen ja Pietarin kanssa matkaan pitääkseen sopimuksensa. Ei ole epäilystäkään siitä, että Maria ja lapset aikoivat saapua sovittuun tapaamiseen, mutta kävi niin, että joukko fariseuksia, jotka tiesivät Jeesuksen olevan järven vastarannalla, Filippuksen hallintoalueilla, päättivät käydä Marian luona saadakseen tietää Jeesuksen olinpaikasta kaiken mahdollisen. Näiden jerusalemilaisemissaarien saapuminen sai Marian varsin levottomaksi, ja huomattuaan, miten hermostuneita ja jännittyneitä

kaikki perheen jäsenet olivat, nämä päättelivät, että Jeesusta varmaankin odoteltiin käymään heidän luonaan. Niinpä he asettuivat taloksi Marian kotiin ja hälytettyään paikalle lisävoimia he odottivat kärsivällisesti Jeesuksen saapumista. Ja tämä tietenkin toimi tehokkaana esteenä sellaiselle, että joku perheenjäsenistä olisi yrittänyt päästä sovittuun aikaan tapaamaan Jeesusta. Sekä Juuda että Ruut yrittivät päivän mittaan useaan otteeseen livahtaa fariseusten silmälläpidon alta voidakseen lähettää Jeesukselle viestin, mutta yritykset jäivät tuloksettomiksi.

157:0.2 (1743.2) Varhain iltapäivällä Daavidin sanansaattajat toivat Jeesukselle sanan, että fariseukset olivat leiriytyneet hänen äitinsä talon kynnyskivelle, eikä Jeesus sen vuoksi edes yrittänyt käydä perheensä luona. Ja niin taas kävi, ilman kummankaan osapuolen syytä, etteivät Jeesus ja hänen mainen perheensä kohdanneet toisiaan.

1. Temppeliveronkantaja

157:1.1 (1743.3) Jeesuksen viipyillessä Andreaksen ja Pietarin kanssa järven rannalla veneveistämön läheisyydessä paikalle osui muuan temppeliveronkantaja, ja Jeesuksen tunnistaessaan tämä pyysi Pietarin hieman sivummalle ja sanoi: ”Eikö Mestarisi maksakaan temppeliveroa?” Pietari tunsi halua osoittaa närkästyksensä ajatuksesta, että joku kehtasi odottaa Jeesuksen avustavan rahallisesti vannoutuneiden vihollistensa uskonnollisten toimintojen

ylläpitämistä, mutta koska hän pani merkille veronkantajan kasvoilla karehtivan omituisen ilmeen, hän arveli aivan oikein, että tarkoitus oli saada heidät verekseltään satimeen siitä, että he kieltäytyivät maksamasta tavanomaista puolta sekeliä Jerusalemin temppelipalvelusten tukemiseksi. Siksi Pietari vastasikin: ”Mitä, tottahan toki Mestari temppeliveron maksaa. Odotapa sinä siinä portilla, niin tulen tuota pikaa takaisin veroraha mukanani.”

157:1.2 (1743.4) Mutta Pietari oli puhunut hätiköiden. Heidän rahavaransa olivat Juudaksen hallussa, ja tämä oli järven vastarannalla. Ei hän itse, ei hänen veljensä eikä Jeesuskaan ollut ottanut rahaa mukaansa. Ja tietäessään fariseusten etsiskelevän heitä he eivät mitenkään voineet mennä Betsaidaan hakemaan rahaa. Kun Pietari kertoi Jeesukselle veronkantajasta ja siitä, että hän oli luvannut tälle rahan, Jeesus sanoi: ”Jos olet luvannut, siinä tapauksessa sinun olisi maksettava. Mutta millä aiot lunastaa lupauksesi? Rupeatko taas kalastajaksi voidaksesi pitää sanasi? Oli miten oli, Pietari, näissä olosuhteissa meidän on paras maksaa vero. Älkäämme antako näille ihmisille mitään aihetta suuttua siitä, mitä mieltä olemme. Odotamme täällä sen aikaa, kun menet veneellä heittämään verkot saadaksesi kalaa, ja ne torilla vähän matkan päässä myytyäsi maksa veronkantajalle meidän kaikkien kolmen puolesta.”

157:1.3 (1744.1) Kaiken edellä kerrotun oli kuullut muuan Daavidin salainen sanansaattaja, joka seisoi lähistöllä ja joka sitten antoi lähellä rantaa kalastavalle toverilleen merkin tulla nopeasti maihin. Kun Pietari oli astumassa veneeseen soutaakseen järvelle kalaan,

tämä sanansaattaja ja hänen kalastajaystävänsä lahjoittivat hänelle monta suurta korillista kaloja ja auttoivat häntä kantamaan ne lähistön kalakauppiaalle. Tämä osti saaliin ja maksoi siitä sen verran, että se Daavidin sanansaattajan antamalla rahalla lisättynä riitti kattamaan kolmen henkilön temppeliveron. Veronkantaja otti vastaan veron eikä vaatinut sakkoa maksun myöhästymisestä, koska he olivat olleet jonkin aikaa poissa Galileasta.

157:1.4 (1744.2) Ei ole kummeksuttavaa, että kirjoissanne kerrotaan Pietarin saaneen saaliiksi kalan, jonka suussa oli sekeli. Tuohon aikaan oli liikkeellä monia tarinoita aarteiden löytymisestä kalojen suusta. Tuollaiset lähes ihmeistä kertovat jutut olivat tuiki tavallisia. Niinpä kun Pietari poistui heidän seurastaan mennäkseen veneelle, Jeesus huomautti puoliksi leikillään: ”Onpa outoa, että kuninkaan poikien pitää maksaa pakkoveroa, tavallisestihan on niin, että hovin ylläpitämiseksi verotetaan muukalaista. Mutta meidän on paras olla antamatta viranomaisille mitään kompastuskiveä. Menehän siis! Kuka tietää, vaikka pyytäisit kalan, jolla on sekeli suussaan.” Koska Jeesus näin sanoi, ja kun Pietari niin pian ilmestyi temppeliveroineen, ei ole yllättävää, että välikohtauksesta myöhemmin paisuteltiin se ihme, jona se Matteuksen evankeliumin kirjoittajan toimesta on kirjaan pantu.

157:1.5 (1744.3) Jeesus odotti Andreaksen ja Pietarin keralla järven rannalla miltei auringonlaskuun saakka. Sanansaattajat toivat heille viestin, jonka mukaan Marian taloa pidettiin edelleen silmällä. Siksi nämä kolme odottajaa astuivat pimeän tullen veneeseensä ja soutivat hitaasti pois kohti Galileanmeren itärantaa.

2. Betsaida-Juliaassa

157:2.1 (1744.4) Maanantaina, elokuun 8. päivänä, kun Jeesus ja kaksitoista apostolia olivat leiriytyneinä Magadanin puistoon Betsaida-Juliaksen lähelle, sinne tuli Kapernaumista toistasataa uskovaa, evankelistat, naisten joukko ja muita valtakunnan perustamisesta kiinnostuneita, vaihtamaan mielipiteitä. Tulipa sinne useita fariseuksiakin, jotka olivat saaneet tietää Jeesuksen olevan Magadanissa. Tähän mennessä jotkut saddukeukset olivat alkaneet toimia yhdessä fariseusten kanssa saadakseen Jeesuksen satimeen. Ennen kuin Jeesus ryhtyi suljettuun neuvonpitoon uskovien kanssa, hän piti julkisen kokouksen, jossa fariseukset olivat läsnä, ja nämä kiusasivat Mestaria ja koettivat muutenkin häiritä kokousta. Häirikköjen johtaja sanoi: ”Opettaja, haluaisimme, että antaisit meille merkin, joka osoittaa sinulla olevan valta opettaa, jotta kaikki ihmiset sen toteen käydessä tietävät sinun olevan Jumalan lähettämä.” Ja Jeesus vastasi heille: ”Kun on ilta, sanotte, että tulee kaunis ilma, sillä taivas rusottaa; huomenissa on ruma ilma, sillä taivas rusottaa ja näyttää uhkaavalta. Kun näette pilven nousevan taivaalle lännessä, sanotte, että tulee sadekuuroja; kun tuuli puhaltaa etelästä, sanotte, että tulee paahtava helle. Mistä johtuu, että osaatte näin hyvin erottaa taivaan kasvonilmeet, mutta olette perin osaamattomia, kun kysymys on ajan merkkien erottamisesta? Niille, jotka tahtoisivat tietää totuuden, merkki on jo annettu; mutta pahaa

tavoittelevalle ja tekopyhälle sukupolvelle ei mitään merkkiä anneta.”

157:2.2 (1745.1) Nämä sanat puhuttuaan Jeesus poistui paikalta ja valmistautui iltakokoukseen seuraajiensa kanssa. Tässä neuvonpidossa päätettiin ryhtyä toteuttamaan yhteistä Dekapoliin kaupunkeihin ja kyliin suuntautuvaa lähetysretkeä, heti kun Jeesus ja kaksitoista apostolia olisivat palanneet aiotulta vierailultaan Filippuksen Kesareaan. Mestari oli mukana suunnittelemassa Dekapoliin-lähetysretkeä, ja lähettäessään seurueen matkaan hän lausui: ”Minä sanon teille: varokaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta. Älkää antako heidän harhauttaa itseänne paljolla lukeneisuudellaan ja perinpohjaisella lojaalisuudellaan uskonnon ulkoisia muotoja kohtaan. Välittäkää vain elävän totuuden hengestä ja todellisen uskonnon voimasta. Elottoman uskonnon pelko ei teitä pelasta, vaan teidät pelastaa mieluumminkin uskonne elävään kokemukseen valtakunnan hengellisistä todellisuuksista. Älkää antako epäluuloisuuden sokaista ja pelon halvaannuttaa itseänne. Älkää myöskään antako perinteitä kohtaan tuntemanne kunnioituksen niin turmella ymmärrystänne, etteivät silmänne näe ja korvanne kuule. Aidon uskonnon tarkoitus ei ole pelkästään tuoda rauha, vaan paremminkin taata edistyminen. Eikä sydämessä voi vallita rauha tai mielessä tapahtua edistymistä, ellette täydestä sydämestänne rakastu totuuteen, ikuisten realiteettien sisältämiin ihanteisiin. Elämän ja kuoleman kysymykset asetetaan eteenne – ajallisuuden synnilliset mielihalut ikuisuuden vanhurskaita realiteetteja vastaan. Jo nyt teidän tulisi alkaa tuntea, miten

vapaudutte pelon ja epäilyksen orjuudesta ryhtyessänne elämään uutta uskon ja toivon täyttämää elämää. Ja kun sielussanne heräävät sellaiset tuntemukset, että haluatte palvella kanssaihmisiänne, älkää niitä tukahduttako. Kun lähimmäisiänne kohtaan tuntemanne rakkauden tunteet pulppuavat sydämenne syvyyksissä, tuokaa nämä rakkaudenosoittamisen tarpeet julki siten, että pidätte järkevästi huolta kanssaihmistenne todellisista tarpeista.”

3. Pietarin tunnustus

157:3.1 (1745.2) Varhain tiistaiaamuna Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Magadanin puistosta Filippuksen Kesareaan, neljännesruhtinas Filippuksen hallintoalueen pääkaupunkiin. Caesarea Filippi sijaitsi ihmeteltävän kauniilla alueella. Se kyyhötti maalauksellisten kukkuloiden välisessä ihastuttavassa laaksossa, jossa Jordan virtasi esiin maanalaisesta luolasta. Pohjoisen suunnalla näkyivät Hermonvuoren huiput koko korkeudessaan, kun taas kaupungista heti etelään nousevilta kukkuloilta aukeni suurenmoinen näkymä Jordanin yläjuoksulle ja Galileanmerelle.

157:3.2 (1745.3) Jeesus oli vetäytynyt Hermonvuorelle, silloin kun hän sai ensimmäiset kokemukset valtakunnan asioista. Ja nyt kun hän oli astumassa toimintansa viimeiseen vaiheeseen, hän halusi palata tälle koetuksen ja riemuvoiton vuorelle, jossa, niin kuin hän toivoi, apostolit saattaisivat saada uuden näkemyksen omista vastuistaan ja löytää uutta lujuutta kohta edessä olevia koetuksen aikoja varten.

Matkaa taittaessaan apostolit ryhtyivät osapuilleen hetkenä, jona he sivuuttivat Meromin lähteet niiden eteläpuolelta, keskustelemaan keskenään hiljattaisista kokemuksistaan Foinikiassa ja muualla ja kertomaan, miten heidän sanomansa oli otettu vastaan ja mitä eri ihmiset heidän Mestaristaan ajattelivat.

157:3.3 (1745.4) Lounastaukoa pidettäessä Jeesus heitti yllättäen kahdentoista apostolin vastattavaksi ensimmäistä kertaa kysymyksen, joka koski häntä itseään. Hän esitti seuraavan, hämmästyttävän kysymyksen: ”Keneksi ihmiset minua sanovat?”

157:3.4 (1746.1) Jeesus oli käyttänyt monet monituiset kuukaudet opettaakseen näille apostoleille, mikä oli taivaan valtakunnan olemus ja luonne, ja hän oli varsin tietoinen siitä, että oli koittanut aika, jolloin hänen oli ryhdyttävä jakamaan heille enemmän tietoa omasta olemuksestaan ja henkilökohtaisesta suhteestaan valtakuntaan. Ja nyt kun he siinä istuivat silkkiäispuiden siimeksessä, Mestari valmistautui pitämään erästä suurimerkityksisimmistä istunnoistaan koko sinä aikana, jonka hänen pitkäaikainen yhdessäolonsa valittujen apostolien kanssa kesti.

157:3.5 (1746.2) Yli puolet apostoleista vastasi Jeesuksen kysymykseen. He kertoivat hänelle, että kaikki, jotka tunsivat hänet, pitivät häntä profeettana tai erikoislaatuisena ihmisenä; että jopa hänen vihamiehensä pelkäsivät häntä suuresti, ja esittämällä syytöksen, jonka mukaan hän oli liitossa perkeleiden ruhtinaan kanssa, he selittivät, miksi hänellä oli sellainen mahti. Apostolit kertoivat hänelle, että jotkut juudealaiset ja samarialaiset, jotka eivät olleet

henkilökohtaisesti häntä tavanneet, uskoivat hänen olevan kuolleista noussut Johannes Kastaja. Pietari selitti, että eri henkilöt olivat eri aikoina verranneet häntä Moosekseen, Eliaan, Jesajaan ja Jeremiaan. Tämän selonteon kuunneltuaan Jeesus nousi jaloilleen ja katsoen alas ympärillään puoliympyrässä istuvia kahtatoista apostolia hän laajalla kädenliikkeellään osoitti heitä hätkähdyttävän ponnekkaasti ja kysyi: ”Mutta keneksi te minua sanotte?” Hetken ajan vallitsi jännittynyt hiljaisuus. Kaksitoista apostolia eivät hetkeksikään irrottaneet katsettaan Mestarista, ja sitten Simon Pietari seisomaan ponnahtaen huudahti: ”Olet Vapahtaja, elävän Jumalan Poika.” Ja yksitoista istuallaan olevaa apostolia nousivat yhtenä miehenä jaloilleen osoittaen sillä, että Pietari oli puhunut heidän kaikkien puolesta.

157:3.6 (1746.3) Kun Jeesus oli viitannut heitä taas istumaan, hän yhä heidän edessään seisten sanoi: ”Tämän on minun Isäni teille paljastanut. On koittanut hetki, jolloin teidän on saatava tietää totuus minusta. Mutta annan toistaiseksi teille velvoitteen olla puhumatta tästä kenellekään. Lähtekäämme pois täältä.”

157:3.7 (1746.4) Ja niin he astuivat taas taipaleelle kohti Filippuksen Kesareaa. He tulivat perille myöhään samana iltana ja majoittuivat Celsuksen kotiin; tämä tiesi odottaa heidän tuloaan. Apostolien uni jäi tuona yönä vähäiseksi, sillä he tuntuivat vaistoavan, että heidän elämässään ja valtakunnan työssä oli sattunut tärkeä tapahtuma.

4. Keskustelu valtakunnasta

157:4.1 (1746.5) Siitä lähtien, kun Johannes oli kastanut Jeesuksen ja kun vesi oli muuttunut viiniksi Kaanassa, apostolit olivat eri aikoina tosiasiallisesti hyväksyneet hänet Messiaaksi. Lyhyiden kausien ajan jotkut heistä olivat tosissaan uskoneet, että hän oli odotettu Vapahtaja. Mutta tämänkaltaiset toiveet olivat tuskin ehtineet nousta esiin heidän sydämessään, kun Mestari jo kiirehti jollakin musertavalla sanalla tai pettymyksen tuottavalla teolla lyömään ne pirstaleiksi. He olivat jo kauan olleet sekasorron tilassa, mihin oli syynä ristiriita, joka vallitsi heidän mielessään elättelemiensä odotettua Messiasta koskevien käsitysten ja heidän sydämessään säilyttämänsä tästä erikoislaatuisesta kumppanuussuhteestaan tähän erikoislaatuiseen ihmiseen saamansa kokemuksen välillä.

157:4.2 (1746.6) Tämä keskiviikon aamupäivä oli ehtinyt pitkälle, kun apostolit kokoontuivat Celsuksen puutarhaan keskipäivän aterialle. Lähes koko yön ja heti siitä alkaen, kun he olivat tuona aamuna nousseet, Simon Pietari ja Simon Selootti olivat tehneet veljiensä suhteen tosissaan työtä saadakseen nämä kaikki niin pitkälle, että he täydestä sydämestään hyväksyisivät Mestarin ei pelkästään Messiaaksi vaan myös elävän Jumalan jumalalliseksi Pojaksi. Kummallakin Simonilla oli kutakuinkin yhtäläinen käsitys Jeesuksesta, ja he tekivät ahkerasti työtä saadakseen veljensä kääntymään sille kannalle, että nämä hyväksyisivät täysin heidän näkökantansa. Vaikka Andreas edelleen toimi apostoliyhteisön yleisjohtajana, hänen veljestään Simon Pietarista oli kuitenkin yhä enemmän ja kaikkien suostumuksella tulossa kahdentoista apostolin edusmies.

157:4.3 (1747.1) He istuivat kaikki puutarhassa jokseenkin puolenpäivän tietämissä, kun Mestari saapui. Heidän kasvoillaan oli kunnioittavan juhlallinen ilme, ja kaikki nousivat seisomaan, kun Mestari tuli heidän luokseen. Jeesus laukaisi jännityksen sillä ystävällisellä ja veljellisellä hymyllä, joka oli hänelle niin luonteenomainen, aina kun hänen seuraajansa ottivat itsensä tai jonkin itseään koskevan tapahtuman liian vakavasti. Käskevällä eleellä hän osoitti tahtovansa, että he istuutuisivat. Koskaan kaksitoista apostolia eivät enää tervehtineet Mestariaan seisomaan nousten, kun tämä tuli heidän eteensä. He näkivät, ettei hän hyväksynyt moista ulkonaista kunnioituksen osoittamista.

157:4.4 (1747.2) Kun he olivat nauttineet ateriansa ja ryhtyneet keskustelemaan edessä olevan Dekapoliin-matkan suunnitelmista, Jeesus käänsi äkkiä katseensa suoraan heitä kasvoihin ja sanoi: ”Yhden kokonaisen päivän nyt kuluttua siitä, kun annoitte hyväksyntänne sille, mitä Simon Pietari julisti Ihmisen Pojan henkilöllisyydestä, haluaisin kysyä, pysyttekö edelleen päätöksessänne?” Nämä sanat kuullessaan kaksitoista apostolia nousivat seisomaan, ja Simon Pietari, joka astui muutaman askelen Jeesusta kohti, sanoi: ”Kyllä, Mestari, me pysymme. Uskomme, että sinä olet elävän Jumalan Poika.” Ja Pietari ja hänen veljensä istuutuivat paikalleen.

157:4.5 (1747.3) Edelleen seisten Jeesus sanoi kahdelletoista apostolille: ”Olette valitut lähettiläänі, mutta tiedän, ettette näissä olosuhteissa voisi omata tätä uskoa pelkän inhimillisen tietämisen tuloksena. Tämä on Isäni hengen ilmoitus sisimmässänne olevalle sielulle. Ja

kun siis sisimmässänne asuvan Isäni hengen ymmärryksen avulla esitätte tämän tunnustuksen, se saa minut julistamaan, että tälle perustalle tahdon rakentaa taivaan valtakunnan veljesliiton. Tälle hengellistä todellisuutta olevalle kalliolle tahdon rakentaa elävän temppelin, joka olennoi hengellistä yhteenkuuluvuutta Isäni valtakunnan ikuisten realiteettien kanssa. Mitkään pahuuden sotavoimat ja mitkään synnin sotajoukot eivät tule voittamaan tätä jumalallisen hengen inhimillistä veljesyhteisöä. Ja vaikka Isäni henki on aina oleva kaikkien niiden tiennäyttäjä ja opastaja, jotka liittyvät tämän hengenyhteisön riveihin, niin teille ja teidän seuraajillenne minä nyt luovutan ulospäin näkyvän valtakunnan avaimet – ajallisiin asioihin kohdistuvan vallan – ulkoiseen valtakuntaan kuuluviin valtakunnan jäseninä toimivien miesten ja naisten muodostaman yhteisön sosiaalisiin ja taloudellisiin asioihin.” Ja hän antoi heille taas velvoitteen olla toistaiseksi kertomatta kenellekään, että hän oli Jumalan Poika.

157:4.6 (1747.4) Jeesus alkoi jo luottaa apostoliensa lojaalisuuteen ja lahjomattomuuteen. Mestari näki mielessään, että usko, joka pystyi kestämään, mitä hänen valitut edustajansa olivat hiljattain kokeneet, kestäisi epäilemättä myös kohta edessä olevat tulikokeet ja nousisi heidän kaikkien toiveidensa näennäisestä haaksirikosta uuden tuomiokauden uuteen valkeuteen ja kykenisi sillä keinoin astumaan taipaleelle valaistakseen pimeydessä kyyhöttävää maailmaa. Tänä päivänä Mestari alkoi luottaa apostoliensa uskoon, yhtä lukuun ottamatta.

157:4.7 (1747.5) Ja aina tuosta päivästä lähtien tämä samainen Jeesus on rakentanut tätä elävää temppeliä tälle samalle Jumalan pojan asemansa ikuiselle perustukselle, ja ne, joista sitä kautta tulee tietoisia Jumalan poikia, ovat niitä ihmiskiviä, joista tämä poikauden elävä temppeli muodostuu, ja se temppeli kohoaa henkien ikuisen Isän viisauden ja rakkauden ylistykseksi ja kunniaksi.

157:4.8 (1747.6) Ja äskeiset sanat lausuttuaan Jeesus ohjasi kaksitoista apostolia vetäytymään illallisaikaan asti kunkin omiin oloihinsa kukkuloille etsimään viisautta, väkevyyttä ja hengellistä opastusta. Ja he tekivät niin kuin Mestari heitä kehotti.

5. Uusi käsitys

157:5.1 (1748.1) Uusi ja ratkaisevan tärkeä piirre Pietarin tunnustuksessa oli siihen sisältynyt selkeä toteamus, että Jeesus oli Jumalan Poika, että hänen jumalallisuutensa oli kiistaton. Aina Jeesuksen kasteesta ja Kaanan häistä lähtien apostolit olivat eri tavoin pitäneet häntä Messiaana, mutta juutalaisten käsitykseen kansallisesta vapahtajasta ei kuulunut ajatusta, että tämän tulisi olla *jumalallinen*. Juutalaiset eivät olleet opettaneet, että Messias polveutuisi jumalallisuudesta; hänen oli tosin määrä olla ”voideltu”, mutta sellaiselle he olivat tuskin omistaneet ajatustakaan, että hän olisi ”Jumalan Poika”. Toisessa tunnustuksessa korostettiin enemmänkin *yhdistynyttä olemusta*, sitä ylimaallista tosiasiaa, että hän oli Ihmisen Poika *ja*

Jumalan Poika, ja juuri tälle suurelle totuudelle ihmisolemuksen yhdistymisestä jumalalliseen olemukseen Jeesus julisti rakentavansa taivaan valtakunnan.

157:5.2 (1748.2) Jeesus oli pyrkinyt elämään maisen elämänsä ja suorittamaan loppuun lahjoittautumistehtävänsä nimenomaan Ihmisen Poikana. Hänen seuraajansa tunsivat halua pitää häntä odotettuna Messiaana. Tietäessään, ettei hän koskaan voisi täyttää heidän messiasodotuksiaan, hän pyrki muuntamaan heidän messiaskäsitystään niin, että se loisi hänelle mahdollisuuden heidän odotustensa osittaiseen täyttämiseen. Mutta nyt hän havaitsi, että tuollainen suunnitelma tuskin oli menestyksellisesti toteutettavissa. Siksi hän päätti tuoda rohkeasti julki kolmannen suunnitelmansa – ilmoittaa avoimesti jumalallisuutensa, myöntää Pietarin tunnustus todeksi ja julistaa kahdelletoista apostolille suoraan, että hän oli Jumalan Poika.

157:5.3 (1748.3) Kolmen vuoden ajan Jeesus oli julistanut olevansa ”Ihmisen Poika”, ja nämä samaiset kolme vuotta apostolit olivat yhä itsepintaisemmin pitäneet kiinni siitä, että hän oli odotettu juutalainen Messias. Nyt hän paljasti olevansa Jumalan Poika, ja käsitykselle Ihmisen Pojan ja Jumalan Pojan *yhdistyneestä olemuksesta* hän päätti rakentaa taivaan valtakunnan. Hän oli päättänyt luopua enemmistä yrityksistä saada heidät vakuuttumaan siitä, ettei hän ollut Messias. Hän aikoi nyt rohkeasti paljastaa heille, mikä hän *on*, ja olla sen jälkeen välittämättä siitä, että he päättäväisesti edelleenkin pitivät häntä Messiaana.

6. Seuraavana iltapäivänä

157:6.1 (1748.4) Jeesus ja apostolit jäivät vielä päiväksi Celsuksen kotiin, sillä he odottivat Daavid Sebedeuksen luota saapuvaksi sanansaattajia mukanaan rahavaroja. Sen jälkeen kun Jeesuksen suosio massojen keskuudessa romahti, myös tulojen kertyminen oli jäänyt huomattavasti vähäisemmäksi. Kun he saapuivat Kesarea Filippiin, kassa oli tyhjä. Matteuksella ei ollut halua jättää Jeesusta ja veljiään tällaisena aikana, eikä hänellä ollut omia käteisvaroja, jotka hän olisi luovuttanut Juudakselle, kuten hän niin monta kertaa menneinä aikoina oli tehnyt. Daavid Sebedeus oli kuitenkin aavistanut tämän todennäköisen tulojen vähenemisen, ja siksi hän oli antanut sanansaattajilleen ohjeet, että nämä Juudean, Samarian ja Galilean läpi kulkiessaan keräisivät rahaa toimitettavaksi maanpaossa eläville apostoleille ja heidän Mestarilleen. Niinpä nämä sanansaattajat saapuivat Betsaidasta tämän päivän iltaan mennessä ja toivat mukanaan sen verran rahavaroja, että se riittäisi apostolien ylläpitoon, kunnes nämä palaisivat lähteäkseen matkalle Dekapolikseen. Matteus odotti siihen mennessä saavansa rahaa viimeisen Kapernaumissa olevan kiinteistönsä myynnistä, ja hän oli sopinut, että nämä varat toimitettaisiin lähettäjän nimeä mainitsematta Juudakselle.

157:6.2 (1749.1) Sen paremmin Pietarilla kuin muillakaan apostoleilla ei ollut kovinkaan hyvin tosiasioita vastaavaa käsitystä Jeesuksen jumalallisuudesta. He eivät juurikaan tajunneet sitä, että käsillä oli

uuden jakson alku Mestarin maisessa elämänvaiheessa, aika, jolloin opettaja-parantajasta oli tulossa uudella tavalla ymmärrettävä Messias – Jumalan Poika. Tästä ajankohdasta alkaen Mestarin sanomaan ilmaantui uusi sävel. Tästä lähtien ainoa ihanne, jota varten hän eli, oli Isän tunnetuksitekeminen, samalla kun hänen ainoa opetuksessaan esille tuomansa ajatus oli se, että hän esitti universumilleen personoituman siitä korkeimmasta viisaudesta, joka on ymmärrettävissä vain se elämällä. Hän tuli, jotta meillä kaikilla olisi elämä ja jotta meillä olisi sitä yhä yltäkylläisemmin.

157:6.3 (1749.2) Jeesus astui nyt lihallisen ihmiselämänsä neljänteen ja viimeiseen vaiheeseen. Ensimmäinen vaihe oli hänen lapsuutensa vaihe, vuodet, jolloin hän oli vain hämärästi tietoinen alkuperästään, olemuksestaan ja kohtalostaan ihmisenä. Toiseen vaiheeseen kuuluivat yhä minätajuisemmat nuoruuden ja varttuvan miehuuden vuodet, joiden kuluessa hän alkoi yhä selvemmin ymmärtää jumalallista olemustaan ja tehtäväänsä ihmisenä. Tämä toinen vaihe päättyi hänen kasteeseensa liittyneisiin kokemuksiin ja julkituloihin. Mestarin maisen kokemuksen kolmas vaihe alkoi kasteesta, ja se kattoi vuodet, jotka hän toimi opettajana ja parantajana, aina tähän suurimerkityksiseen hetkeen saakka, jolloin Pietari esitti tunnustuksensa Filippuksen Kesareassa. Tuo hänen maisen elämänsä kolmas jakso käsitti ajat, jolloin hänen apostolinsa ja hänen lähimmät seuraajansa tunsivat hänet Ihmisen Poikana ja pitivät häntä Messiaana. Hänen maisen elämänkaarensa neljäs ja viimeinen jakso alkoi täällä, Kesarea Filippissä, ja se jatkui aina ristiinnaulitsemiseen saakka. Hänen toimintansa tälle vaiheelle oli

ominaista, että hän tunnusti jumalallisuutensa, ja tähän vaiheeseen kuuluivat hänen viimeisen lihallisena elämänsä vuoden ponnistelut. Vaikka valtaosa hänen seuraajistaan neljännen jakson aikana edelleen pitikin häntä Messiaana, apostolit tulivat tuntemaan hänet Jumalan Poikana. Pietarin tunnustus oli merkkinä sen uuden jakson alkamisesta, jolloin entistä täysimääräisemmin käsitettiin totuus hänen suurenmoisesta palveluksestaan Urantialla toimineena ja kokonaisen universumin hyväksi työskennelleenä lahjoittautuvana Poikana, ja jolloin hänen valitut lähettiläänsä tämän totuuden – ainakin hämärästi – tiedostivat.

157:6.4 (1749.3) Näin siis Jeesus oli elämässään esimerkki siitä, mitä hän opetti uskonnossaan – siitä, että hengellinen olemus kasvaa elävän edistymisen keinoin. Toisin kuin hänen myöhemmät seuraajansa, hän ei tähdentänyt lakkaamatonta taistelua sielun ja ruumiin välillä. Pikemminkin hän opetti, että henki sai helposti voiton kummastakin ja että se kykeni tehokkaasti ja hyödyllisesti sovittamaan suurimman osan tästä järjen ja vaistojen välisestä sodasta.

157:6.5 (1749.4) Kaikkiin Jeesuksen tästä ajankohdasta lähtien esittämiin opetuksiin liittyy uusi merkitys. Ennen Kesarea Filippiä hän toi valtakunnan evankeliumin esille ikään kuin sen yliopettajana. Filippuksen Kesarean jälkeen hän ei esiintynyt pelkästään opettajana, vaan myös sen iankaikkisen Isän jumalallisena edustajana, joka on tämän hengellisen valtakunnan keskus ja kehä, ja hänen edellytettiin tekevän kaikki tämä ihmisolentona, Ihmisen Poikana.

157:6.6 (1749.5) Jeesus oli vilpittömästi pyrkinyt ensin opettajana ja sitten opettaja-parantajana johdattamaan seuraajansa hengelliseen valtakuntaan, mutta nämä eivät halunneet sen sujuvan sillä tavoin. Hän oli varsin tietoinen siitä, ettei hänen mainen lähetystehtävänsä voisi mitenkään täyttää juutalaisten messiasodotuksia. Entisaikain profeetat olivat luoneet kuvan sellaisesta Messiaasta, jollainen hän ei voisi koskaan olla. Hän koetti perustaa Isän valtakunnan Ihmisen Poikana, mutta hänen seuraajansa eivät halunneet kulkea eteenpäin tällä tutkimusmatkalla. Tämän nähdessään Jeesus päätti tulla jonkin matkaa seuraajiaan vastaan, ja näin tehdessään hän valmistautui astumaan avoimesti Jumalan lahjoittautuvan Pojan osaan.

157:6.7 (1750.1) Apostolit kuulivat näin ollen paljon sellaista, joka oli uutta, kun Jeesus tuona päivänä puhui heille puutarhassa. Ja jotkin näistä julistuksista kuulostivat heidänkin korvissaan kummallisilta. Muiden hätkähdyttävien lausumien joukossa he saivat kuulla seuraavaa:

157:6.8 (1750.2) ”Olkoon tästä hetkestä alkaen niin, että jos joku haluaa liittyä seuraamme, ottakoon kantaakseen Jumalan pojan velvollisuudet ja seuratkoon minua. Ja sitten kun en enää ole luonanne, älkää luulko, että maailma kohtelee teitä paremmin kuin Mestarianne. Jos rakastatte minua, valmistautukaa todistamaan tämä kiintymys sillä, että olette halukkaita tekemään korkeimman mahdollisen uhrauksen.”

157:6.9 (1750.3) ”Ja pankaa tarkasti merkille sanani: En ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä. Ihmisen Poika ei tullut

palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan elämänsä lahjaksi lahjana, joka kuuluu kaikille. Sanon teille, että olen tullut etsimään ja pelastamaan niitä, jotka ovat kadoksissa.”

157:6.10 (1750.4) ”Tällä hetkellä ei yksikään ihminen tässä maailmassa näe Isää, paitsi Poika, joka tuli Isän tyköä. Mutta jos käy niin, että Poika ylennetään, hän vetää kaikki ihmiset luokseen, ja jokaiselle, joka uskoo tämän totuuden Pojan yhdistyneestä olemuksesta, annetaan elämä, joka ei ole aikakausiin sidottu.”

157:6.11 (1750.5) ”Emme saa vielä julistaa avoimesti, että Ihmisen Poika on Jumalan Poika, mutta teille se on paljastettu, minkä vuoksi puhun kaihtelematta teille näistä mysteereistä. Vaikka minä seisonkin edessänne tässä fyysisessä hahmossa, tulin silti Jumala Isän luota. Ennen kuin Abraham oli, minä olen. Tulin Isän luota tähän maailmaan sellaisena kuin olette minut tunteneet, ja sanon teille, että minun on kohta jätettävä tämä maailma ja palattava Isäni työhön.”

157:6.12 (1750.6) ”Entä voiko uskonne nyt käsittää näihin julistuksiin sisältyvän totuuden, kun otetaan huomioon teille antamani varoitus siitä, ettei Ihmisen Poika tule vastaamaan odotuksia, jotka isänne ovat Messiaaseen liittäneet? Valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Voitteko uskoa totuuden minusta siitäkin huolimatta, että vaikka ketuilla on kolonsa ja taivaan linnuilla on pesänsä, minulla ei ole, mihin pääni kallistaisin?”

157:6.13 (1750.7) ”Kerron teille kuitenkin, että Isä ja minä olemme yhtä. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kaikissa näissä asioissa Isäni toimii kanssani, eikä hän koskaan jätä minua yksin suorittaessani tehtävääni, kuten en minäkään koskaan hylkää teitä, kun te kohta lähdette julistamaan tätä evankeliumia kaikkialle maailmaan.

157:6.14 (1750.8) ”Ja nyt olen tuonut teidät tänne, jotta olisitte hetken aikaa poissa ihmisten parista, minun seurassani ja omissa oloissanne ja jotta teillä olisi tilaisuus käsittää sen elämän ylevyys ja suurenmoisuus, johon olen teidät kutsunut, nimittäin uskon tutkimusretkelle, jonka myötä perustetaan Isäni valtakunta ihmiskunnan sydämiin, rakennetaan minun yhteisöni; ja se koostuu elävästä yhteydestä kaikkien niiden sieluun, jotka uskovat tämän evankeliumin.”

157:6.15 (1750.9) Apostolit kuuntelivat näitä kaihtelemattomia ja hätkähdyttäviä toteamuksia sanaakaan sanomatta. He olivat typertyneitä. Ja he hajaantuivat pieniksi ryhmiksi keskustelemaan ja pohtimaan Mestarin sanoja. He olivat tunnustaneet, että hän oli Jumalan Poika, mutta he eivät kyenneet käsittämään, mitä kaiken kaikkiaan merkitsi se, mitä heidät oli johdatettu tekemään.

7. Andreaksen neuvonpito

157:7.1 (1750.10) Samana iltana Andreas otti asiakseen antautua henkilökohtaiseen ja syvältä luotaavaan neuvonpitoon jokaisen

veljensä kanssa, ja hän kävi hyödylliset ja rohkaisevat keskustelut Juudas Iskariotia lukuun ottamatta kaikkien työtovereidensa kanssa. Andreaksella ei ollut koskaan ollut yhtä läheistä henkilökohtaista suhdetta Juudakseen kuin hänellä oli muihin apostoleihin, eikä hän sen vuoksi ollut koskaan pitänyt vakavana asiana sitä, ettei Juudaskaan ollut koskaan rakentanut avomielistä ja luottamuksellista suhdetta apostolikunnan päällikköön. Mutta nyt Andreas oli niin huolissaan Juudaksen asenteesta, että hän myöhemmin samana iltana, kun kaikki apostolit jo olivat sikeässä unessa, etsiytyi Jeesuksen puheille ja esitti Mestarille huolenaiheensa. Jeesus sanoi: ”Ei ole mitään vikaa siinä, Andreas, että olet tullut luokseni tässä asiassa, mutta me emme sen suhteen voi tehdä enempää; ole tätä apostolia kohtaan edelleenkin äärimmäisen luottavainen. Äläkä mainitse hänen veljilleen mitään tästä kanssani käymästäsi keskustelusta.”

157:7.2 (1751.1) Siinä siis oli kaikki, mitä Andreaksen onnistui saada Jeesus sanomaan. Tämän juudealaisen ja hänen galilealaisveljiensä välillä oli aina ollut jonkin verran vierautta. Johannes Kastajan kuolema oli tyrmistyttänyt Juudasta; Mestarin moitteet olivat monessa yhteydessä loukanneet häntä syvästi; hän oli ollut pettynyt, kun Jeesus kieltäytyi kuninkaaksihuutamisesta; hän tunsi itsensä nöyryytetyksi, kun Jeesus pakeni fariseuksia; hän tunsi harmistusta, kun Jeesus torjui fariseusten haasteen merkin antamisesta; häntä hämmensi, että hänen Mestarinsa kieltäytyi turvautumasta voimanosoituksiin, ja vasta vähän aikaa sitten tyhjä kassa masensi ja

välistä suorastaan lannisti häntä. Ja Juudas kaipasi suurista kansanjoukoista kumpuavaa kannustusta.

157:7.3 (1751.2) Muihin apostoleihin nämä samaiset koetukset ja koettelemukset vaikuttivat itse kuhunkin jossakin ja vaihtelevin määrin, mutta he rakastivat Jeesusta. Ainakin heidän on täytynyt rakastaa Mestaria enemmän kuin Juudas, sillä he kulkivat hänen kanssaan katkeraan loppuun saakka.

157:7.4 (1751.3) Koska Juudas oli Juudeasta, hän katsoi henkilökohtaiseksi loukkaukseksi sen, että Jeesus oli hiljattain kehottanut apostoleita ”varomaan fariseusten hapatusta”. Hän oli taipuvainen pitämään tätä lausumaa verhottuna viittauksena itseensä. Mutta Juudaksen suuri erehdys oli siinä, että kun Jeesus tapasi lähettää apostolinsa omiin oloihinsa rukoilemaan, kävi kerran toisensa jälkeen, ettei Juudas ryhtynytkään vilpittömään yhteydenpitoon universumien hengellisten voimien kanssa vaan antautui inhimillisestä pelosta johtuneiden ajatusten valtaan, samalla kun hän itsepintaisesti piti vireillä salakavalia epäilyksiä Jeesuksen tehtävää kohtaan ja antoi myöten valitettavalle mieltymykselleen hautoa kostontunteita.

157:7.5 (1751.4) Ja nyt Jeesus halusi viedä apostolinsa mukanaan Hermonvuorelle, jolla hän oli päättänyt aloittaa Jumalan Poikana maisen toimintansa neljännen vaiheen. Jotkut apostolit olivat olleet läsnä, kun hänet kastettiin Jordanissa, ja olivat olleet todistamassa, kun hänen Ihmisen Poikana elämänsä elämänvaihe alkoi, ja hän halusi, että jotkut heistä olisivat läsnä kuulemassa myös, kun hän

saisi valtuudet astua Jumalan Pojan uuteen ja julkiseen osaan. Tästä syystä Jeesus sanoi kahdelletoista apostolille perjantaiaamuna, elokuun 12. päivänä: ”Kerätkää mukaan evästä ja valmistautukaa taivaltamaan vuorelle, jonka näette tuolla ja jolle henki käskee minun nousta, jotta minut varustettaisiin maisen työsarkani päättämistä varten. Ja tahtoisin ottaa sinne mukaani myös veljeni, jotta heitäkin vahvistettaisiin niitä koetuksen aikoja varten, jolloin he käyvät kanssani läpi tämän kokemuksen.”

Luku 158

Kirkastusvuori

158:0.1 (1752.1) OLI JO miltei auringonlaskun aika perjantaina, elokuun 12. päivänä vuonna 29 jKr., kun Jeesus ja hänen työtoverinsa saapuivat Hermonvuoren juurelle, lähelle sitä samaa paikkaa, jossa Tiglath-poikanen kerran odotti, sillä aikaa kun Mestari nousi yksinään vuorelle tekemään ratkaisut Urantian kohtaloista ja teknisessä mielessä päättämään Luciferin kapinan. Ja he viipyivät siellä kaksi päivää valmistautuen hengellisesti tapahtumiin, jotka seurasivat varsin pian tämän jälkeen.

158:0.2 (1752.2) Jeesus tiesi edeltäkäsin, mitä vuorella oli yleisesti ottaen määrä tapahtua, ja hänen hartain toiveensa oli, että kaikki hänen apostolinsa voisivat olla mukana sitä kokemassa. Hän viipyi heidän kanssaan vuoren juurella nimenomaan siinä tarkoituksessa, että hän halusi valmistaa heitä tähän häntä koskevaan paljastukseen. Mutta he eivät kyenneet saavuttamaan sellaisia hengellisiä tasoja, että olisi ollut oikeutettua saattaa heidät alttiiksi kokemaan täysimääräisesti kohta maan päälle ilmestyvien taivaallisten olentojen vierailu. Ja

koska Jeesus ei voinut ottaa mukaansa kaikkia työtovereitaan, hän päätti ottaa vain ne kolme, joilla oli tapana tällaisissa erityisvalvojaisissa olla hänen seurassaan. Niinpä Mestarin kanssa olivat mukana tässä kokemuksessa vain Pietari, Jaakob ja Johannes, ja hekin vain osaksi.

1. Kirkastus

158:1.1 (1752.3) Varhain maanantaiaamuna, elokuun 15. päivänä, Jeesus ja mainitut kolme apostolia aloittivat nousun Hermonvuorelle, ja tämä tapahtui kuusi päivää Pietarin keskipäivän aikoihin tienvarressa mulperipuiden siimeksessä tekemän ikimuistettavan tunnustuksen jälkeen.

158:1.2 (1752.4) Jeesus oli saanut kutsun nousta yksinään vuorelle toimittamaan tärkeitä asioita, joissa oli kysymys hänen lihallisessa hahmossa suorittamansa lahjoittautumisen edistymisestä siltä osin kuin tämä kokemus liittyi hänen itsensä luomaan universumiin. On merkillepantavaa, että tämä epätavallinen tapahtuma oli ajoitettu tapahtuvaksi aikana, jolloin Jeesus ja apostolit olivat ei-juutalaisten mailla, ja että se itse asiassa tapahtui gentiilien vuorella.

158:1.3 (1752.5) He saapuivat määräpaikkaansa vuorenrinteen puolimatkan tietämissä vähän ennen puoltapäivää, ja lounasta nautittaessa Jeesus kertoi kolmelle apostolille jotakin siitä, mitä hän oli heti kasteensa jälkeen Jordanin itärannan kukkuloilla kokenut; samoin hän kertoi heille jotakin lisää siitä, mitä hän oli kokenut

Hermonvuorella, tässä syrjäisessä piilopaikassa, edellisen kerran käydessään.

158:1.4 (1752.6) Pikkupoikana Jeesuksella oli ollut tapana kiivetä mäelle kotinsa lähellä ja kuvitella taisteluja, joita maailmanvaltojen armeijat olivat Esdraelonin tasangolla käyneet. Nyt hän nousi Hermonvuorelle ottamaan vastaan antimet, joiden oli määrä antaa hänelle valmius astua alas Jordanin tasangoille esittämään hänen Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisensa draaman loppunäytökset. Mestari olisi tuona päivänä Hermonvuorella voinut luopua kamppailusta ja palata hallitsemaan oman universuminsa toimipiirejä, mutta paitsi että hän päätti täyttää ne Paratiisissa olevan Iankaikkisen Pojan antamaan toimeksiantoon sisältyvät vaatimukset, jotka oli asetettu hänen omalle jumalallisten Poikien luokalleen, hän tahtoi sen lisäksi täyttää sen, mikä tässä tilanteessa oli hänen Paratiisin-Isänsä tahdon mukainen viimeinen ja täysimääräinen toimenpide. Tuona elokuun päivänä kolme hänen apostoliaan näki hänen kieltäytyvän sellaisesta, että hänelle olisi annettu universumiin kohdistuva täysi valta. He katselivat hämmästyneinä sivusta, kun taivaalliset sanansaattajat poistuivat ja jättivät hänet yksin päättämään maisen elämänsä Ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana.

158:1.5 (1753.1) Apostolien usko oli huipussaan viidentuhannen ihmisen ruokkimisen aikaan pudotakseen sen jälkeen nopeasti lähes nollapisteeseen. Mestarin myönnettyä jumalallisuutensa kahdentoista apostolin hiipuva usko nousi sen seurauksena muutaman seuraavan viikon aikana korkeimmilleen vain

laskeakseen taas vähä vähältä alemmas. Heidän uskonsa kolmas elpyminen tapahtui vasta Mestarin kuolleistanousun jälkeen.

158:1.6 (1753.2) Kello oli noin kolme tuona kauniina iltapäivänä, kun Jeesus poistui kolmen apostolin seurasta sanoen: ”Poistun joksikin aikaa omiin oloihini pitämään yhteyttä Isään ja hänen viestintuojiinsa; pyydän teitä jäämään tänne, ja paluutani odottaessanne rukoilkaa, että Isän tahto tapahtuu kaikessa, mitä koette Ihmisen Pojan lahjoittautumistehtävän jatkumiseen liittyen.” Ja tämän heille sanottuaan Jeesus poistui paikalta käydäkseen pitkän neuvottelun Gabrielin ja Isä-Melkisedekin kanssa niin, että hän palasi vasta kello kuuden maissa. Nähdessään pitkäksi venyneen poissaolonsa heissä aiheuttaman levottomuuden Jeesus sanoi: ”Miksi pelkäsitte? Tiedättehän toki, että minun pitää olla toimittamassa Isäni asioita; minkä tähden te epäilette, kun en ole kanssanne? Ilmoitan nyt, että Ihmisen Poika on päättänyt kulkea elämänsä sen koko pituudelta teidän keskuudessanne ja yhtenä teistä. Olkaa rohkein mielin, sillä en lähde luotanne, ennen kuin työni on tehty.”

158:1.7 (1753.3) Kun he nauttivat niukkaa ilta-ateriaansa, Pietari kysyi Mestarilta: ”Kauanko viivymme tällä vuorella poissa veljiemme luota?” Ja Jeesus vastasi: ”Siksi, kunnes näette Ihmisen Pojan kunnian ja tiedätte, että kaikki, mitä olen teille julistanut, on totta.” Ja nuotionsa hehkuvan hiilloksen ympärillä istuessaan he keskustelivat Luciferin kapinaan liittyvistä asioista, kunnes pimeys laskeutui ja apostolien silmäluomet kävivät raskaiksi, sillä he olivat tuona aamuna lähteneet taipaleelleen hyvin varhain.

158:1.8 (1753.4) Oltuaan sikeässä unessa puolisen tuntia kolme apostolia havahtuivat läheltä kuuluvaan rätisevään ääneen ja katsellessaan ympärilleen he hämmästyivät ja typertyivät nähdessään Jeesuksen tuttavallisessa keskustelussa kahden loistavan olennon kanssa, jotka olivat pukeutuneet taivaallisen maailman valoasuun. Ja Jeesuksen kasvot ja muoto loistivat taivaallisen valon hehkua. Nämä kolme keskustelivat oudolla kielellä, mutta muutamien lausuttujen seikkojen nojalla Pietari erehtyi arvelemaan, että olennot Jeesuksen seurassa olivat Mooses ja Elia. Todellisuudessa nämä olivat Gabriel ja Isä-Melkisedek. Fyysiset valvojat olivat Jeesuksen pyynnöstä järjestäneet asian niin, että apostolit saattoivat olla tämän tapahtuman todistajina.

158:1.9 (1753.5) Kolme apostolia olivat niin suuresti kauhuissaan, että kesti kauan, ennen kuin heidän järkensä alkoi taas toimia, mutta ensimmäisenä tointunut Pietari sanoi, kun häikäisevä näky hävisi heidän edestään ja he huomasivat Jeesuksen seisovan yksin: ”Jeesus, Mestari, on hyvä, että olemme olleet täällä. Meille on riemu nähdä tämä kunnia. Meistä on vastenmielistä mennä takaisin kunniattomaan maailmaan. Jos suostut sellaiseen, niin jääkäämme tänne, ja pystytämme kolme telttaa: yhden sinulle, yhden Moosekselle ja yhden Elialle.” Ja Pietari puhui näin siksi, että hän oli hämmentynyt, ja siksi, ettei hänen mieleensä juuri sillä hetkellä juolahtanut muutakaan.

158:1.10 (1753.6) Pietarin vielä puhuessa heitä lähestyi hopeanhohtoinen pilvi peittäen varjollaan kaikki neljä. Apostolit joutuivat kauhun valtaan, ja kun he palvoakseen lankesivat kasvoilleen maahan, he

kuulivat äänen puhuvan, saman äänen, joka oli puhunut Jeesuksen kastetilaisuudessa, ja ääni sanoi: ”Tämä on rakastettu Poikani, ottakaa hänestä vaarin.” Ja kun pilvi katosi, Jeesus oli taas yksin kolmen apostolin kanssa, ja hän kumartui heidän puoleensa, kosketti heitä ja sanoi: ”Nouskaa ja olkaa pelkäämättä, sillä teidän on määrä nähdä suurempia asioita kuin tämä.” Mutta apostolit olivat todella peloissaan; he olivat hiljainen ja mietteliäs kolmikko, kun he hieman ennen keskiyötä valmistautuivat laskeutumaan vuorelta.

2. Laskeutuminen vuorelta

158:2.1 (1754.1) Sanaakaan ei lausuttu, ennen kuin vuorenrinnettä oli laskeuduttu suunnilleen puoli matkaa. Silloin Jeesus aloitti keskustelun huomauttamalla: ”Pitäkää huoli siitä, ettette, ennen kuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista, kerro yhdellekään ihmiselle, ette edes veljillenne, mitä olette tällä vuorella nähneet ja kuulleet.” Mestarin sanat ”ennen kuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista” järkyttivät ja hämmensivät kolmea apostolia. He olivat vasta vähän aikaa sitten vakuuttaneet uskovansa häneen Vapahtajana, Jumalan Poikana, ja juuri hetki sitten he olivat omin silmin nähneet hänet kunniassa kirkastettuna, ja nyt hän alkoi puhua ”kuolleistanousemisesta”!

158:2.2 (1754.2) Pietaria puistatti jo ajatuskin Mestarin kuolemisesta – se oli liian epämiellyttävä ajatus mietittäväksi – ja pelätessään, että Jaakob tai Johannes saattaisi esittää jonkin kysymyksen, joka liittyisi

äskeiseen toteamukseen, hän katsoi parhaaksi aloittaa keskustelun, joka veisi ajatukset muualle. Ja kun hän ei tiennyt, mistä muustakaan olisi puhunut, hän puki sanoiksi ensimmäisen mieleensä juolahtaneen ajatuksen, joka kuului: ”Mestari, mistä syystä kirjanoppineet sanovat, että Elian täytyy tulla, ennen kuin Messias ilmestyy?” Ja Jeesus, joka tiesi, että Pietari koetti välttää puheessaan koskettelemasta hänen kuolemaansa ja kuolleistanousuaan, vastasi: ”Elia tosiaankin tulee ensin valmistaakseen tien Ihmisen Pojalle, jonka on kärsittävä monet koettelemukset ja joka lopulta torjutaan. Mutta sanon teille, että Elia on jo tullut, eivätkä he ottaneet häntä vastaan, vaan tekivät hänelle, mitä konsanaan tahtoivat.” Ja sillä hetkellä kolme apostolia oivalsivat, että hän Eliasta puhuessaan tarkoitti Johannes Kastajaa. Jeesus tiesi, että jos he itsepintaisesti pitivät häntä Messiaana, siinä tapauksessa Johanneksen täytyi olla profetian Elia.

158:2.3 (1754.3) Jeesus velvoitti heidät vaikenemaan siitä, että he olivat nähneet ennakolta aavistuksen hänen kuolleistaheräämisen jälkeisestä kunniastaan, sillä hän ei halunnut ruokkia sellaista käsitystä, että hän nyt, kun hänet oli otettu vastaan Messiaana, suostuisi missään määrin täyttämään heidän erheellisiä käsityksiään ihmetekoja tekevästä vapahtajasta. Vaikka Pietari, Jaakob ja Johannes pohdiskelivatkin kaikkea tätä mielessään, he eivät puhuneet siitä yhdellekään ihmiselle, ennen kuin vasta Mestarin kuolleistaheräämisen jälkeen.

158:2.4 (1754.4) Kun he jatkoivat kulkuaan vuorenrinnettä alaspäin, Jeesus sanoi heille: ”Ette halunneet ottaa minua vastaan Ihmisen

Poikana, siksi olen myöntynyt siihen, että minut otetaan vastaan vakiintuneen ennakkokäsityksenne mukaisesti, mutta älkää silti erehtykö luulemaan, etteikö Isäni tahdon ole määrä vallita. Jos siis haluatte seurata sitä, mihin oma tahtonne teidät vie, teidän on valmistauduttava kärsimään monet pettymykset ja kokemaan monet koettelemukset, mutta teille antamani koulutuksen pitäisi olla riittävä viedäkseen teidän voittoisasti jopa näiden omista ratkaisuistanne johtuvien murheiden läpi.”

158:2.5 (1754.5) Jeesus ei ottanut Pietaria, Jaakobia ja Johannesta mukaansa kirkastusvuorelle siksi, että nämä olisivat missään mielessä olleet muita apostoleja valmiimpia näkemään, mitä tapahtui, tai siksi, että nämä olisivat olleet hengellisessä mielessä soveliaampia pääsemään osallisiksi tällaisesta harvinaisesta etuoikeudesta. Ei alkuunkaan. Jeesus tiesi varsin hyvin, ettei kahdestatoista apostolista yhdelläkään ollut tämän kokemuksen vaatimia hengellisiä edellytyksiä, siksi hän otti mukaansa vain ne kolme apostolia, joille oli annettu tehtäväksi olla hänen lähettyvillään, kun hän halusi olla yksinäisyydessä harjoittamassa henkilökohtaista yhteydenpitoa.

3. Kirkastuksen merkitys

158:3.1 (1755.1) Mitä Pietari, Jaakob ja Johannes kirkastusvuorella näkivät, oli vain ohitse kiitävä häivähdys tuona

tapahtumaintäyteisenä päivänä Hermonvuorella esitetystä taivaallisesta näytelmästä. Kirkastus oli tapahtuma, jossa:

158:3.2 (1755.2) 1. Paratiisin Iankaikkinen Äiti-Poika hyväksyi Mikaelin Urantialla ruumiillistuneessa hahmossa, lahjoittautumisen tarkoituksessa elämän elämän koko laajuudessaan. Iankaikkisen Pojan asettamien vaatimusten osalta Jeesus oli nyt saanut vakuutuksen siitä, että ne oli täytetty. Ja Gabriel toi Jeesukselle tämän vakuutuksen.

158:3.3 (1755.3) 2. Annettiin todistus siitä, että Ääretön Henki oli tyytyväinen Urantialla kuolevaisen hahmossa suoritettuun lahjoittautumiseen sen koko laajuudelta. Äärettömän Hengen universumikohtainen edustaja, Mikaelin Salvingtonissa oleva lähin kumppani ja hänen aina läsnä oleva työtoverinsa, puhui tässä tilaisuudessa Isä-Melkisedekin kautta.

158:3.4 (1755.4) Jeesus tervehti ilolla tätä Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen sanansaattajien esittämää todistusta hänen maisen lähetystehtävänsä onnistumisesta, mutta hän pani merkille, että hänen Isänsä ei antanut hänen ymmärtää Urantian-lahjoittautumisen olevan päättynyt, vaan Isän näkymätön läsnäolo esitti Jeesuksen Personoidun Suuntaajan kautta vain lausunnon, jossa sanottiin: ”Tämä on rakastettu Poikani; ottakaa hänestä vaarin.” Ja tämä lausuttiin sanoin, jotta myös kolme apostolia sen kuulisivat.

158:3.5 (1755.5) Tämän taivaallisen vierailun jälkeen Jeesus koetti saada selville Isänsä tahdon, ja hän päätti jatkaa lahjoittautumistaan kuolevaisena sen luonnolliseen loppuun saakka. Tämä oli Jeesuksen

kannalta kirkastumisen merkitys. Kolmelle apostolille se oli tapahtuma, joka merkitsi Mestarin astumista maisen elämänuransa viimeiseen vaiheeseen Jumalan Poikana ja Ihmisen Poikana.

158:3.6 (1755.6) Gabrielin ja Isä-Melkisedekin virallisen vierailun jälkeen Jeesus kävi epävirallisia keskusteluja näiden palvelevien Poikiensa kanssa ja vaihtoi heidän kanssaan käsityksiä universumin asioista.

4. Kaatumatautinen poika

158:4.1 (1755.7) Tuona tiistaiaamuna, vähän ennen aamiaisaikaa, Jeesus ja hänen kumppaninsa saapuivat apostolien leirille. Ehtiessään leirin lähelle he näkivät melkoisen väkijoukon, joka oli kokoontunut apostolien ympärille, ja kohta he alkoivat kuulla myös kiistelystä ja väittelystä johtuvia ja lujalla äänellä lausuttuja sanoja, joita sinkoili tästä noin viisikymmenhenkisestä ryhmästä. Siinä olivat mukana yhdeksän apostolia ja joukko ihmisiä, joka jakautui tasan jerusalemilaisten kirjanoppineiden ja uskovien opetuslasten kesken. He olivat kulkeneet Jeesuksen ja hänen työtovereidensa jälkiä sen mukaan, miten nämä olivat taittaneet matkaa Magadanista lähdettyään.

158:4.2 (1755.8) Vaikka väittelynaiheita väkijoukon keskuudessa oli monia, merkittävimmässä kiistassa oli kuitenkin kysymys eräästä Tiberiaan asukkaasta, joka oli saapunut edellisenä päivänä tarkoituksenaan päästä Jeesuksen puheille. Tällä miehellä, Jaakob Saafedilaisella, oli noin neljätoistavuotias poika, hänen ainoa

lapsensa, jota vaivasi vaikea epilepsia. Tämän hermostosairauden lisäksi nuorukaista riivasi yksi harhailevista, pahanilkisistä ja kapinallisista keskiväliolennoista, joita tuohon aikaan vielä esiintyi maan päällä ja joita ei ollut otettu valvontaan, joten nuorukainen oli sekä epileptikko että demonin riivaama.

158:4.3 (1755.9) Lähes kahden viikon ajan tämä tuskainen isä, eräs Herodes Antipaan alemman portaan virkamies, oli kierrellyt Filippuksen hallintoalueen länsirajoilla etsimässä Jeesusta voidakseen pyytää häntä parantamaan tämän kiusatun pojan. Ja hän tavoitti apostoliseurueen vasta sen päivän keskipäivän tienoilla, jolloin Jeesus oli kolmen apostolin kanssa ylhäällä vuorella.

158:4.4 (1756.1) Yhdeksän apostolia joutuivat hämmästyksen ja melkoisen neuvottomuuden valtaan, kun tämä mies seurassaan lähes neljäkymmentä muuta henkilöä, jotka etsivät Jeesusta, ilmestyi yhtäkkiä heidän eteensä. Tämän ryhmän saapumishetkellä yhdeksän apostolia, tai ainakin useimmat heistä, olivat sortuneet vanhaan kiusaukseensa – keskustelemaan siitä, kuka olisi tulevassa valtakunnassa suurin. Parastaikaa he väittelivät itse kullekin apostolille todennäköisesti osoitettavasta asemasta. He eivät kerta kaikkiaan kyenneet pääsemään kokonaan vapaiksi siitä kauan vaalitusta ajatuksesta, että Messiaan tehtävä oli aineellinen. Ja Jeesuksen nyt itse hyväksyttyä heidän tunnustuksensa siitä, että hän tosiaankin oli Vapahtaja – tai ainakin hän oli myöntänyt oman jumalallisuutensa tosiasian – mikä sitten olikaan luonnollisempaa kuin heidän ryhtyä tuona aikana, jonka he olivat erossa Mestarista, keskustelemaan sydämessään päällimmäisinä olevista toiveista ja

pyrkimyksistä. Ja he olivat uppoutuneina näihin keskusteluihinsa, kun Jaakob Saafedilainen ja hänen Jeesusta etsivät toverinsa osuivat heidän eteensä.

158:4.5 (1756.2) Andreas asteli tervehtimään tätä isää ja hänen poikaansa sanoen: ”Ketä etsitte?” Jaakob sanoi: ”Hyvä mies, etsin Mestarianne. Etsin parannusta vaivatulle pojalleni. Tahtoisin, että Jeesus ajaisi tiehensä tämän lastani riivaavan perkeleen.” Ja sitten isä ryhtyi kertomaan apostoleille, miten hänen poikansa oli niin vaivattu, että tämä oli pahanlaatuisten kohtausten vuoksi ollut monta kertaa menettää henkensä.

158:4.6 (1756.3) Apostolien kuunnellessa Simon Selootti ja Juudas Iskariot astuivat isän eteen sanoen: ”Me voimme parantaa hänet. Sinun ei tarvitse odottaa Mestarin paluuta. Olemme valtakunnan lähettiläitä; emme enää pidä näitä asioita salassa. Jeesus on Vapahtaja, ja valtakunnan avaimet on luovutettu meille.” Samaan aikaan Andreas ja Tuomas kävivät neuvonpitoa toisaalla. Natanael ja muut katselivat ällistyksissään sivusta; he olivat kaikki tyrmistyneitä Simonin ja Juudaksen äkillisestä uskaliaisuudesta, ellei suorastaan julkeudesta. Isä sanoi sitten: ”Jos teille on annettu kyky tehdä näitä tekoja, niin rukoilen teitä lausumaan sanat, jotka vapauttavat lapseni tästä orjuudesta.” Silloin Simon astui esiin, asetti kätensä lapsen pään päälle, katsoi häntä suoraan silmiin ja käski: ”Tule ulos hänestä, sinä saastainen henki. Jeesuksen nimessä, tottele minua.” Mutta poika sai vain entistäkin rajumman kohtauksen, samalla kun kirjanoppineet pilkkasivat virnuillen apostoleja, ja pettyneet uskovat kärsivät näiden epäystävällisten arvostelijoiden irvailuista.

158:4.7 (1756.4) Andreasta tämä huonosti harkittu yritys ja sen surkea epäonnistuminen harmittivat syvästi. Hän kutsui apostolit sivummalle neuvottelemaan ja rukoilemaan. Tämän mietiskelyhetken jälkeen Andreas, joka tunsi vihlovaa tuskaa heidän tappiostaan ja joka aisti heidän kaikkien yllä lepäävän nöyryytyksen, koetti toisella yrittämällä ajaa riivaajan ulos, mutta epäonnistuminen kruunasi hänenkin ponnistuksensa. Andreas tunnusti rehdisti tappion ja pyysi isää jäämään heidän luokseen yöksi tai siksi, kunnes Jeesus palaisi, ja sanoi: ”Ehkäpä tämä on sitä lajia, joka lähtee vain Mestarin henkilökohtaisesta komennosta.”

158:4.8 (1756.5) Ja kävi niin, että sillä aikaa kun Jeesus oli tulossa alas vuorelta yhdessä riemua uhkuvien ja haltioituneiden Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa, heidän yhdeksän veljeään eivät hekään saaneet unta omassa hämmennyksessään ja alakuloisessa häpeässään. He olivat apea ja kuritettu joukko. Mutta Jaakob Saafedilainen ei noin vain antanut periksi. Vaikkeivät apostolit kyenneet esittämään hänelle mitään käsitystä siitä, milloin Jeesus mahdollisesti palaisi, hän päätti jäädä paikalle Mestarin paluuseen saakka.

5. Jeesus parantaa pojan

158:5.1 (1757.1) Jeesuksen lähestyessä yhdeksän apostolia tunsivat enemmän kuin helpotusta saadessaan toivottaa hänet tervetulleeksi, ja heitä rohkaisi suuresti nähdä se hyvä mieli ja epätavallinen

innostus, joka karehti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kasvoilla. He kaikki ryntäsivät tervehtimään Jeesusta ja kolmea veljeään. Heidän vaihtaessaan tervehdyksiään väkijoukko siirtyi heidän lähelleen, ja Jeesus kysyi: ”Mistä te kiistelitte meidän lähestyessämme?” Mutta ennen kuin hämilliset ja nöyryytetyt apostolit ehtivät vastata Mestarin kysymykseen, kärsivän pojan tuskainen isä astui esiin ja sanoi Jeesuksen jalkojen juuren polvistuen: ”Mestari, minulla on poika, ainoa lapsi, joka on pahan hengen vallassa. Ei riitä, että poika kohtauksen tullessa huutaa suu vaahdossa kauhusta ja kaatuu maahan kuin kuollut, vaan monesti tämä häntä vallassaan pitävä paha henki raastaa häntä kouristuksissa, ja joskus se on heittänyt hänet veteen ja jopa tuleen. Paljon hammastenkiristelyn myötä ja saamiensa ruhjeiden johdosta lapseni kuihtuu pois. Hänen elämänsä on pahempaa kuin kuolema. Hänen äitinsä sydän ja oma sydämeni itkevät murheesta, ja henkemme murtuu. Eilen puolilta päivin tavoitin sinua etsiessäni opetuslapsesi, ja odotellessamme apostolisi koettivat ajaa tämän riivaajan ulos, mutta he eivät osanneet sitä tehdä. Ja nyt, Mestari, tahdotko tehdä tämän meille, tahdotko parantaa poikani?”

158:5.2 (1757.2) Tämän selonteon kuunneltuaan Jeesus kosketti maahan polvistunutta isää ja käski hänen nousta, samalla kun hän loi tutkivan katseen ympärillä seisoviin apostoleihin. Sitten Jeesus sanoi kaikille, jotka seisoivat hänen edessään: ”Oi sinä uskoton ja luonnoton sukupolvi, kuinka kauan minä teitä kestän? Kuinka kauan minä jaksan teidän kanssanne? Kuinka kauan vie, ennen kuin opitte, etteivät uskon teot ilmesty epäilevän epäuskon käskystä?” Ja sitten

hämmentynyttä isää osoittaen Jeesus sanoi: ”Tuo tänne poikasi.” Ja Jaakobin tuotua poikasen hänen eteensä Jeesus kysyi: ”Kuinka kauan poika on ollut tällä tavoin vaivattu?” Isä vastasi: ”Aivan pienestä lapsesta asti.” Ja heidän keskustellessaan nuorukainen sai rajun kohtauksen ja kaatui heidän keskelleen hampaat narskuen ja vaahto suupielistä valuen. Useampien voimakkaiden kouristusten jälkeen hän lojui heidän edessään kuin kuollut. Isä polvistui nyt uudestaan Jeesuksen jalkojen juureen ja rukoili Mestaria sanoen: ”Jos pystyt hänet parantamaan, niin pyydän hartaasti, että osoittaisit meille myötätuntosi ja vapahtaisit meidät tästä kärsimyksestä.” Ja nämä sanat kuullessaan Jeesus katsoi alas isän tuskaisiin kasvoihin ja sanoi: ”Älä aseta Isäni rakkauden mahtia kyseenalaiseksi, vaan vain oman uskosi vilpittömyys ja sen kantavuus. Kaikki on mahdollista sille, joka tosissaan uskoo.” Ja silloin Jaakob Saafedilainen lausui nuo kauan muistettavat sanat, joissa usko ja epäilys sekoittuivat toisiinsa: ”Herra, minä uskon. Rukoilen sinua auttamaan epäuskoani.”

158:5.3 (1757.3) Nämä sanat kuultuaan Jeesus astui eteenpäin, otti poikaa kädestä ja sanoi: ”Teen tämän Isäni tahdon mukaisesti ja elävän uskon kunniaksi. Poikani, nouse! Tule ulos hänestä, sinä tottelematon henki, äläkä mene häneen takaisin.” Ja Jeesus pani pojan käden isän käteen sanoen: ”Menkää tietänne. Isä on myöntynyt siihen, mikä oli sielusi toive.” Ja kaikki paikalla olevat, yksinpä Jeesuksen vihamiehetkin, hämmästyivät näkemästään.

158:5.4 (1757.4) Niille kolmelle apostolille, jotka vasta äsken olivat nauttineet kirkastusvuoren tapahtumien ja kokemusten tuottamasta

hengellisestä hurmiosta, näin äkillinen paluu heidän apostolitovereidensa tappion ja hätäännyksen näyttämölle oli totisesti pettymys. Mutta näille valtakunnan kahdelletoista lähettiläälle kävi aina näin. Heidän elämänkokemukseensa kuului yhtämittainen haltioitumisen ja nöyryytyksen vuorottelu.

158:5.5 (1758.1) Kysymys oli todellisesta kaksinaisen vaivan, fyysisen vaivan ja henkisen sairaustilan, parantamisesta. Ja tuosta hetkestä lähtien poika oli pysyvästi parantunut. Kun Jaakob oli lähtenyt tervehtyneen poikansa kanssa, Jeesus sanoi: ”Menemme nyt Filippuksen Kesareaan; laittautukaa heti valmiiksi.” Ja he olivat vaitelias joukko taivaltaessaan kohti etelää ja väkijoukon seuratessa heidän jäljessään.

6. Celsuksen puutarhassa

158:6.1 (1758.2) He jäivät yöksi Celsuksen luokse, ja syötyään ja levättyään kaksitoista apostolia kerääntyivät samana iltana puutarhassa Jeesuksen ympärille, ja Tuomas sanoi: ”Mestari, vaikka me, jotka jäimme odottamaan, emme vieläkään tiedä, mitä vuorella tapahtui ja mikä niin suuresti ilahdutti seurassasi olleita veljiämme, palamme kuitenkin halusta, että keskustelisit kanssamme kärsimästämme tappiosta ja neuvoisit meitä näissä asioissa, sillä ymmärrämme, että sitä, mitä vuorella tapahtui, ei tällä hetkellä voida paljastaa.”

158:6.2 (1758.3) Jeesus vastasi Tuomakselle sanoen: ”Kaikki, mitä veljenne kuulivat vuorella, paljastetaan teille, kun on sen aika. Mutta nyt haluan osoittaa teille, mikä aiheutti tappionne niin epäviisaassa yrityksessänne. Sillä aikaa kun Mestarinne ja hänen kumppaninsa, teidän veljenne, nousivat eilen tuolla näkemällenne vuorelle etsiäkseen laajempaa tietoa Isän tahdosta ja pyytääkseen, että heille annetaan yhä enemmän viisautta tehokkaasti tämän jumalallisen tahdon täyttääkseen, te, jotka jäitte tänne pitämään vartiota sellaisin ohjein, että ponnistelisitte saadaksenne mielen, jolla on hengellinen ymmärrys, ja rukoilisitte kanssamme, jotta Isän tahto paljastettaisiin meille entistä täysimääräisemmin, ette harjoittaneetkaan käytettävissänne olevaa uskoa, vaan annoitte sen sijaan myöten kiusaukselle ja lankesitte vanhoihin huonoihin mieltymyksiinne havitella itsellenne etuoikeutettuja asemia taivaan valtakunnassa – siinä aineellisessa ja ajallisessa valtakunnassa, jota itsepintaisesti pohdiskelette. Ja takerrutte näihin erheellisiin käsityksiin siitä piittaamatta, että teille on kerran toisensa jälkeen selitetty, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta.

158:6.3 (1758.4) ”Eipä ole uskonne vielä käsittänyt Ihmisen Pojan henkilöllisyyttä, kun itsekäs kaipuunne maailmallista suosituimmuutta kohtaan jo hiipii takaisin sisällenne ja rupeatte keskustelemaan keskenänne siitä, kenen tulisi olla suurin taivaan valtakunnassa, jota ei ole olemassa eikä tule koskaan olemaankaan sellaisena, jollaiseksi te sen itsepintaisesti käsitätte. Enkö kertonut teille, että joka tahtoisi olla suurin Isäni hengellisen veljeyden valtakunnassa, hänestä pitää tulla pieni omissa silmissään ja niin

ollen veljiensä palvelija? Hengelliseen suuruuteen kuuluu ymmärtäväinen rakkaus, joka on Jumalan kaltaista, mutta siihen ei kuulu sellaista, että nauttii aineellisen vallan käyttämisestä oman minänsä jalustallenostamiseksi. Sen kohdalla, mitä yrititte ja missä niin täydellisesti epäonnistuitte, tarkoitusperänne ei ollut puhdas. Vaikuttimenne ei ollut jumalallinen. Ihanteenne ei ollut hengellinen. Pyrkimyksenne ei ollut altruistinen. Menettelynne ei perustunut rakkauteen, eikä tavoittelemanne päämäärä ollut taivaassa olevan Isän tahto.

158:6.4 (1758.5) ”Kuinka kauan teiltä kestää oppia, että te ette voi ajallisessa mielessä lyhentää säädettyjen luonnonilmiöiden kulkua, paitsi silloin kun sellainen on Isän tahdon mukaista? Ette myöskään voi tehdä hengellistä työtä ilman, että teillä on hengellistä voimaa. Ettekä voi tehdä näistä kumpaakaan, vaikka niiden potentiaali olisikin läsnä, ilman että on olemassa kolmas ja oleellinen inhimillinen tekijä, nimittäin henkilökohtainen kokemus elävän uskon omaamisesta. Täytyykö teidän aina nähdä aineellisia näyttöjä tunteaksenne vetoa valtakunnan hengellisiä realiteetteja kohtaan? Ettekö kykene käsittämään tehtäväni henkimerkitystä muutoin kuin sillä, että se osoitetaan teille näkemienne epätavallisten tekojen kautta? Milloin teihin voi luottaa sikäli, että pidätte kiinni valtakunnan korkeammista ja hengellisistä realiteeteista siitä riippumatta, miltä kaikki aineelliset näytöt ulkonaisesti näyttävät?”

158:6.5 (1759.1) Kahdelletoista apostolille tällä tavoin puhuttuaan Jeesus lisäsi vielä: ”Ja menkää nyt lepäämään, sillä huomenissa palaamme Magadaniin ja neuvottelemme siellä Dekapoliin kaupunkeihin ja

kyliin suuntautuvasta lähetysretkestämme. Ja kaiken tänään kokemamme päätteeksi sallikaa minun sanoa teille jokaiselle, mitä sanoin vuorella veljillenne, ja päästäkää nämä sanat syvälle sydämeenne: Ihmisen Poika astuu nyt lahjoittautumisen viimeiseen vaiheeseen. Ryhdymme kohta ponnistuksiin, jotka tulevat ennen pitkää johtamaan suureen ja lopulliseen uskonne ja antaumuksenne koetukseen, sitten kun minut luovutetaan niiden ihmisten käsiin, jotka tavoittelevat tuhoani. Ja muistakaa, mitä sanon teille: Ihmisen Poika surmataan, mutta hän tulee jälleen nousemaan.”

158:6.6 (1759.2) He vetäytyivät – surullisina – yön lepoon. He olivat ymmällään; he eivät kyenneet ymmärtämään näitä sanoja. Ja vaikka he pelkäsivät esittää yhtään kysymystä siitä, mitä hän oli sanonut, hänen kuolleistanousunsa jälkeen he muistivat siitä kaiken.

7. Pietarin vastalause

158:7.1 (1759.3) Varhain tuona keskiviikkoaamuna Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Kesarea Filippistä Magadanin puistoon Betsaida-Juliaan lähellä. Apostolit olivat tuona yönä nukkuneet varsin vähän, ja niin he olivat varhain jalkeilla ja valmiit lähtöön. Tämä puhuminen Jeesuksen kuolemasta oli järkyttänyt jopa hidasjärkisiä Alfeuksen kaksosia. Taittaessaan taivalta kohti etelää he tulivat heti Meromin terveyslähteiden jälkeen Damaskoksentielle, ja koska Jeesus halusi välttää kirjanoppineet ja muut, joiden hän tiesi ennen pitkää tulevan heidän perässään, hän määräsi, että he jatkaisivat

matkaansa Kapernaumiin Galilean kautta kulkevaa Damaskoksentietä. Ja hän teki näin tietäessään, että heidän jäljessään tulevat kulkisivat etelään Jordanin itäpuolista tietä olettaessaan, että Jeesus ja apostolit pelkäsivät kulkea Herodes Antipaan alueen läpi. Jeesus pyrki pysyttelemään arvostelijoidensa ja häntä seuraavan väkijoukon tavoittamattomissa saadakseen viettää tämän päivän pelkästään apostolien seurassa.

158:7.2 (1759.4) He taittoivat matkaansa Galilean läpi niin, että heidän lounasaikansa oli ohitettu jo kauan sitten, kun he vihdoin pysähtyivät sopivaan siimekseen virkistäytymään. Kun he olivat nauttineet ateriansa, Andreas sanoi sanansa Jeesukselle osoittaen: ”Mestari, veljeni eivät käsitä syvällisiä lausumiasi. Olemme alkaneet uskoa täysin siihen, että olet Jumalan Poika, ja nyt saamme kuulla tällaista outoa puhetta, että lähdet luotamme; että kuolet. Emme ymmärrä opetustasi. Puhutko meille vertauksin? Rukoilemme sinua puhumaan meille suoraan ja peittelemättä.”

158:7.3 (1759.5) Vastatessaan Andreakselle Jeesus sanoi: ”Veljeni, juuri siksi, että olette tunnustaneet minut Jumalan Pojaksi, minun on pakko ryhtyä paljastamaan teille, mikä on totuus Ihmisen Pojan maan päällä suorittaman lahjoittautumisen päättymisestä. Takerrutte itsepintaisesti uskomukseen, että olen Messias, ettekä tahdo luopua ajatuksesta, jonka mukaan Messiaan on istuttava valtaistuimella Jerusalemissa. Siksi sanon teille toistamiseen, että Ihmisen Pojan täytyy kohdakkoin mennä Jerusalemiin, sietää monenlaista, tulla kirjanoppineiden, vanhinten ja pääpappien torjumaksi ja kaiken sanotun jälkeen tulla surmatuksi ja kuolleista

nostetuksi. Enkä puhu teille mitään vertausta, vaan puhun teille totuuden, jotta olisitte valmistautuneita näihin tapahtumiin, sitten kun ne yhtäkkiä vyöryvät päällemme.” Eikä Jeesus ollut vielä ehtinyt päättää puhettaan, kun Simon Pietari jo ryntäsi kiivaasti häntä kohti, asetti kätensä Mestarin olalle ja sanoi: ”Mestari, olkoon se meistä kaukana, että kiistelisimme kanssasi, mutta vakuutan, ettei mitään tuollaista tule sinulle milloinkaan tapahtumaan.”

158:7.4 (1760.1) Pietari puhui näin, koska hän rakasti Jeesusta. Mutta Mestarin ihmisolemus tiedosti näihin hyväntahtoisesta kiintymyksestä kertoviin sanoihin kätketyn hienovaraisen houkuttimen, joka antoi ymmärtää, että hänen olisi tullut muuttaa toimintaperiaatteensa, jonka mukaan hän suorittaisi maisen lahjoittautumisensa loppuun saakka Paratiisin-Isänsä tahtoa noudattaen. Ja juuri siksi, että hän havaitsi vaaran hänen sallia edes kiintymystä osoittavien ja uskollisten ystäviensä tekemien ehdotusten taivuttaa itsensä luopumukseen, hän kääntyi Pietaria ja muita apostoleja kohti ja sanoi: ”Tule sentään taakseni. Sinustahan tuoksahtaa vastustajan, kiusaajan, henki. Tähän tapaan kun puhutte, ette ole puolellani, vaan olette pikemminkin vihollisemme puolella. Tällä tavoin teette minua kohtaan tuntemanne rakkauden minulle kompastuskiveksi Isän tahtoa noudattaessani. Älkää välittäkö ihmisten menettelytavoista, vaan mieluummin siitä, mikä on Jumalan tahto.”

158:7.5 (1760.2) Sen jälkeen kun he olivat tointuneet Jeesuksen esittämän kirvelevän moitteen aiheuttamasta pahimmasta järkytyksestä ja ennen kuin he jatkoivat taivallustaan, Mestari puhui

lisää: ”Jos ihminen haluaa kulkea jäljessäni, olkoon välittämättä itsestään, ottakoon joka päivä omat velvollisuutensa harteilleen ja seuratkoon minua. Sillä jokainen, joka haluaisi itsekkäästi pelastaa elämänsä, on sen menettävä, mutta jokainen, joka minun tähteni ja evankeliumin tähden menettää elämänsä, on sen pelastava. Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaa omakseen koko maailman ja menettää oman sielunsa? Mitä voisi ihminen antaa ikuisen elämän vastineeksi? Älkää hävetkö minua ja sanojani tämän syntisen ja tekopyhän sukupolven keskuudessa, sillä en minäkään häpeä tunnustaa teitä, kun kunniassa ilmestyn Isäni eteen kaikkien taivaallisten joukkojen läsnä ollessa. Moni teistä, jotka nyt seisotte edessäni, ei kuitenkaan ole maistava kuolemaa, ennen kuin näkee tämän valtakunnan tulevan voimalla.”

158:7.6 (1760.3) Näin Jeesus siis selvitti kahdelletoista apostolille, miten tuskallinen ja ristiriitainen oli polku, jota heidän olisi astuttava, jos he haluaisivat seurata häntä. Millainen järkytys nämä sanat olivatkaan noille kahdelletoista galilealaiskalastajalle, jotka itsepäisesti unelmoivat maallisesta valtakunnasta heille kuuluvine kunniasijoineen! Mutta tämä rohkea vetoomus sai heidän lojaalin sydämensä pamppailemaan, eikä heistä yhdelläkään ollut halua hylätä häntä. Jeesus ei ollut lähettämässä heitä taisteluun yksinään, vaan hän toimi heidän johtajanaan. Hän pyysi vain, että he tulevat urheasti perässä.

158:7.7 (1760.4) Kahdelletoista apostolille alkoi vähitellen valjeta ajatus, että Jeesus puhui heille jotakin sellaisesta mahdollisuudesta, että hän kuolisi. Vain hämärästi he käsittivät, mitä hän sanoi

kuolemastaan, kun taas hänen sanansa kuolleistaheräämisestä eivät alkuunkaan löytäneet tietään heidän mieleensä. Sitä mukaa kun päivät kuluivat, Pietari, Jaakob ja Johannes, jotka muistivat kirkastusvuoren kokemuksensa, pääsivät parempaan ymmärrykseen joistakin käsillä olevista asioista.

158:7.8 (1760.5) Koko sinä aikana, jonka kaksitoista apostolia viettivät yhdessä Mestarinsa kanssa, he näkivät vain muutaman kerran tuon salamoivan katseen ja kuulivat vain muutaman kerran yhtä sivaltavia moitteen sanoja kuin ne, jotka äsken kerrotussa tilanteessa osoitettiin Pietarille ja muille apostoleille. Jeesus oli aina suhtautunut kärsivällisesti heidän inhimillisiin vajavuuksiinsa, mutta ei silloin kun hänen edessään oli ilmeinen uhka hänen ohjelmalleen toteuttaa kiertelemättä Isänsä tahto siltä osin kuin se koski hänen maisen elämänuransa jäljellä olevaa osaa. Apostolit olivat kirjaimellisesti tyrmistyneitä; he olivat hämmästyneitä ja kauhistuneita. He eivät kyenneet löytämään sanoja, joilla ilmaista murheensa. He alkoivat vähitellen tiedostaa, mitä Mestarin oli kestettävä, ja että heidän oli käytävä läpi nämä kokemukset yhdessä hänen kanssaan, mutta he havahtuivat näiden tulevien tapahtumien todellisuuteen vasta kauan sen jälkeen, kun nämä ensimmäiset vihjeet hänen elämänsä viimeisiä päiviä uhkaavasta murhenäytelmästä oli annettu.

158:7.9 (1761.1) Hiljaisuuden vallitessa Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Kapernaumin kautta leirilleen Magadanin puistossa. Iltapäivän tuntien kuluessa he eivät keskustelleet Jeesuksen kanssa,

vaikka he keskenään puhuivatkin paljon, kun Andreas taas keskusteli Mestarin kanssa.

8. Pietarin talossa

158:8.1 (1761.2) He saapuivat Kapernaumiin iltahämärissä ja menivät vähemmän käytettyjä kulkuväyliä suoraan Simon Pietarin kotiin ilta-ateriallleen. He viipyivät Simonin talossa, sillä aikaa kun Daavid Sebedeus valmistautui viemään heidät järven vastarannalle, ja Jeesus, joka tavoitti katseellaan Pietarin ja muut apostolit, kysyi: ”Kun tänä iltapäivänä taitoitte taivalta yhdessä, mistä asiasta te niin suurella vakavuudella keskenänne keskustelitte?” Apostolit sulkivat suunsa, sillä monet heistä olivat jatkaneet Hermonvuoren juurella aloittamaansa keskustelua siitä, minkä aseman heistä itse kukin tulevassa valtakunnassa saisi; kuka olisi suurin, ja niin edespäin. Jeesus, joka tiesi, mikä heidän ajatuksiaan tuona päivänä askarrutti, viittasi luokseen yhden Pietarin pikkuisista ja laskien lapsen heidän keskelleen sanoi: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille, ellette tee täyskäännöstä ja tule enemmän tämän lapsen kaltaisiksi, ette pääse kovinkaan pitkälle taivaan valtakunnassa. Jokainen, joka alentaa itsensä ja tulee tämän pikkuisen kaltaiseksi, hänestä tulee suurin taivaan valtakunnassa. Ja kuka hyvänsä ottaa vastaan tällaisen pienokaisen, ottaa vastaan minut. Ja ne, jotka ottavat vastaan minut, ottavat vastaan myös Hänet, joka minut lähetti. Mikäli mielitte olla valtakunnassa ensimmäisiä, koettakaa jakaa näitä hyviä totuuksia

lihallisessa hahmossa oleville veljillenne. Mutta jokaiselle, joka saa yhdenkään näistä pienimmistä lankeamaan, olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet heitettäisiin mereen. Jos ne, jotka käsillänne valmistatte tai ne, jotka silmillänne näette, haittaavat valtakunnan eteenpäinmenoa, uhratkaa nuo kalliina pidetyt epäjumalat, sillä on parempi, että astuu valtakuntaan ilman moniakin näitä elämässä rakkaina pidettyjä kuin, että tarrautuu näihin epäjumaliin ja huomaakin olevansa suljettuna valtakunnan ulkopuolelle. Mutta ennen kaikkea, katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä pienemmistä, sillä heidän enkelinsä näkevät aina taivaallisten joukkojen kasvot.”

158:8.2 (1761.3) Kun Jeesus oli sanottavansa puhunut, he astuivat veneeseen ja purjehtivat järven yli Magadaniin.

Luku 159

Kiertomatka Dekapoliissa

159:0.1 (1762.1) Jeesuksen ja kahdentoista apostolin saavuttua Magadanin puistoon heitä oli siellä odottamassa ryhmä, johon kuului lähes sata evankelistaa ja opetuslasta naisten ryhmä mukaan luettuna, ja nämä olivat valmiita aloittamaan heti opetus- ja saarnamatkan Dekapoliin kaupunkeihin.

159:0.2 (1762.2) Tuona torstaiaamuna, elokuun 18. päivänä, Mestari kutsui seuraajansa koolle ja antoi ohjeet, joiden mukaan jokaisen apostolin tuli ottaa seuralaisekseen yksi kahdestatoista evankelistasta, ja heidän tuli lähteä yhdessä muiden evankelistojen kanssa kahtenatoista ryhmänä työskentelemään Dekapoliin kaupungeissa ja kylissä. Naisten ryhmän ja muiden opetuslasten hän käski jäädä luokseen. Jeesus myönsi tätä kiertomatkaa varten aikaa neljä viikkoa ja antoi seuraajilleen ohjeet palata Magadaniin viimeistään perjantaina, syyskuun 16. päivänä. Hän lupasi tällä välin käydä usein heidän luonaan. Tämän kuukauden aikana nämä kaksitoista ryhmää tekivät työtä Gerasassa, Gamalassa, Hippoksessa,

Saafonissa, Gadarassa, Abilassa, Edreissä, Filadelfiassa, Heshbonissa, Diumissa, Skytopoliissa ja monissa muissa kaupungeissa. Koko tämän matkan aikana ei esiintynyt paranemisihmeitä eikä muitakaan epätavallisia tapahtumia.

1. Saarna anteeksiantamisesta

159:1.1 (1762.3) Eräänä Hippoksessa vietettynä iltana Jeesus antoi erään opetuslapsen kysymykseen vastatessaan oppitunnin anteeksiantamisesta. Mestari sanoi:

159:1.2 (1762.4) ”Jos hyväsydämisellä miehellä on sata lammasta ja yksi niistä eksyy, eikö hän siinä paikassa jätä niitä yhdeksääkymmentäyhdeksää ja lähde etsimään sitä yhtä, joka on harhautunut? Ja jos hän on hyvä paimen, eikö hän jatkakin kadonneen lampaan etsimistä niin kauan, että hän sen löytää? Ja kadonneen lampaan löydettyään paimen nostaa sen harteilleen ja menee riemuiten kotiin huutaen ystävilleen ja naapureilleen: ’Iloitkaa kanssani, sillä olen löytänyt lampaani, joka oli kadoksissa.’ Julistan teille, että taivaassa on ilo suurempi yhdestä syntisestä, joka katuu, kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät katumusta tarvitse. Vaikka niin onkin, ei taivaassa olevan Isäni tahto ole, että joku näistä vähäisistä eksyisi, saati, että he menehtyisivät. Teidänkin uskonnossanne Jumala saattaa ottaa vastaan katuvaisia synnintekijöitä, mutta valtakunnan evankeliumin

mukaan Isä lähtee itse etsimään heitä, jo ennen kuin he ovat katumusta vakavissaan edes ajatelleet.

159:1.3 (1762.5) ”Taivaassa oleva Isä rakastaa lapsiaan, ja teidän tulisi siksi oppia rakastamaan toisianne; taivaassa oleva Isä antaa teille syntinne anteeksi, siksi teidänkin tulisi oppia antamaan anteeksi toinen toisillenne. Jos veljesi tekee syntiä sinua vastaan, mene hänen luokseen ja tahdikkuutta ja kärsivällisyyttä osoittaen tuo esiin hänen vikansa. Ja tee tämä kaikki niin, että se on vain teidän keskinäinen asianne. Jos hän kuuntelee sinua, silloin olet voittanut veljesi. Mutta jos veljesi ei tahdo kuulla sinua, jos hän pitää kiinni siitä, mikä hänen menettelyssään on väärää, mene toistamiseen hänen luokseen ja ota mukaasi yhteinen ystävä tai kaksikin, jotta sinulla niin muodoin on kaksi, ehkä kolmekin, todistajaa vahvistamaan väitteesi ja varmentamaan tosiasiaksi, että olet menetellyt oikeudenmukaisesti ja armeliaasti sinua vastaan rikkonutta veljeäsi kohtaan. Jos hän nytkin kieltäytyy kuulemasta veljiäsi, voit kertoa koko tarinan seurakunnalle, ja jos hän kieltäytyy kuuntelemasta, mitä mieltä veljesyhteisö on, anna silloin yhteisön jäsenten ryhtyä viisaiksi katsomiinsa toimenpiteisiin. Tulkoon tällaisesta kurittomasta jäsenestä valtakunnan hylkiö. Vaikkette voikaan katsoa voivanne istua tuomitsemassa kanssaihmistenne sielua ja vaikkette tohdikaan antaa syntejä anteeksi ja muullakaan tavoin katso voivanne anastaa taivaallisten joukkojen johtajien etuoikeuksia, samalla teille on kuitenkin annettu velvollisuus pitää yllä ajallista järjestystä maanpäällisessä valtakunnassa. Vaikkette saakaan sekaantua ikuista elämää koskeviin jumalallisiin säädöksiin, teidän on kuitenkin

ratkaistava käyttäytymistä koskevat asiat siltä osin kuin ne koskevat maanpäällisen veljeskunnan ajallista hyvinvointia. Ja niin kaikki, mitä maan päällä näistä veljesyhteisön kurinpitoon liittyvistä asioista säädätte, pannan merkille taivaassa. Vaikkette voikaan määrätä yksilön ikuista kohtaloa, voitte silti säätää ryhmän käyttäytymistä koskevia lakeja, sillä missä kaksi tai kolme teistä on yhtä mieltä jostakin näistä asioista ja pyytää sitä minulta, se myönnetään teille, ellei pyyntönne ole ristiriidassa taivaassa olevan Isäni tahdon kanssa. Ja tämä kaikki on iäti totta, sillä missä kaksi tai kolme uskovaa kokoontuu yhteen, siellä olen minä heidän keskellään.”

159:1.4 (1763.1) Simon Pietari oli se apostoli, joka oli vastuussa Hippoksessa toimivista työntekijöistä, ja kun hän kuuli Jeesuksen lausuvan äskeiset sanat, hän kysyi: ”Herra, montako kertaa saa veljeni tehdä syntiä minua vastaan, kun vielä annan hänelle anteeksi? Ihanko seitsemän kertaa?” Ja Jeesus vastasi Pietarille: ”Ei vain seitsemän kertaa, vaan jopa seitsemänkymmentäseitsemän kertaa. Niinpä taivaan valtakunta onkin verrattavissa tiettyyn kuninkaaseen, joka määräsi varainhoitajainsa keskuudessa pantavaksi toimeen tilintarkastuksen. Ja kun he olivat ryhtyneet toimittamaan tätä tilien tutkimista, hänen eteensä tuotiin yksi hänen pääuskotuistaan, joka tunnusti olevansa velkaa kuninkaalleen kymmenentuhatta talenttia. Tämä kuninkaan hovin virkamies puolustautui nyt sillä, että hän oli joutunut ahdinkoon, eikä hänellä ollut, millä maksaa tämä velka. Ja niin kuningas määräsi hänen omaisuutensa takavarikoitavaksi ja hänen lapsensa myytäviksi

hänen velkansa maksuksi. Kun tämä varainhoitajain päällikkö kuuli tämän ankaran määräyksen, hän heittäytyi kasvoilleen kuninkaan eteen ja rukoili hartaasti kuningasta osoittamaan armoa ja myöntämään hänelle lisää aikaa sanoen: ’Herra, osoita kohdallani vielä vähän pitkämielisyyttä, ja maksan sinulle kaiken.’ Ja kun kuningas katsoi tätä leväperäistä palvelijaa ja hänen perhettään, hänen sydämensä heltyi. Hän määräsi, että palvelija oli päästettävä vapaaksi ja että laina annettaisiin kokonaisuudessaan anteeksi.

159:1.5 (1763.2) ”Ja tämä varainhoitajain päällikkö, joka kerrotulla tavalla oli saanut kuninkaalta armon ja anteeksiantamuksen, lähti toimittamaan asioitaan ja löysi yhden alaisistaan varainhoitajista, joka oli hänelle velkaa vaivaiset sata denaaria. Hän kävi tähän käsiksi ja tätä kurkusta puristaen sanoi: ’Maksa minulle kaikki, mitä olet velkaa.’ Ja silloin tämä varainhoitajatoveri lankesi maahan päällikkövarainhoitajan eteen ja anoi: ’Kunhan olet pitkämielinen minua kohtaan, niin kykenen tuota pikaa maksamaan sinulle.’ Mutta varainhoitajain päällikkö ei halunnut osoittaa armeliaisuutta tätä palvelijatoveriaan kohtaan, vaan päinvastoin heitätti hänet vankilaan, kunnes hän maksaisi velkansa. Kun hänen palvelijatoverinsa näkivät, mitä oli tapahtunut, se vaivasi heitä niin, että he menivät kertomaan asiasta herralleen ja isännälleen, kuninkaalle. Kuultuaan varainhoitopäällikkönsä menettelystä kuningas kutsui tämän kiittämättömän ja anteeksiantamattoman miehen eteensä ja sanoi: ’Olet häijy ja kelvoton palvelija. Kun etsit myötätuntoa, annoin auliisti anteeksi koko velkasi. Mikset sinäkin armahtanut varainhoitajatoveriasi, kuten minä osoitin

armeliaisuutta sinua kohtaan?’ Ja kuningas oli niin suunnattoman vihainen, että luovutti kiittämättömän varainhoitopäällikkönsä vankilaviranomaisille, jotta nämä pitäisivät hänet tyrmässä siksi, kunnes hän olisi maksanut kaiken, minkä oli velkaa. Ja samoin on taivaallinen Isäni osoittava entistäkin runsaampaa armoa niille, jotka auliisti osoittavat armoa kanssaihmisilleen. Miten voitte tulla Jumalan luo pyytämään häntä ottamaan huomioon vajavaisuutenne, kun katsotte asiaksenne rangaista veljiänne siitä, että he syyllistyvät näihin samoihin inhimillisiin heikkouksiin? Sanon teille kaikille: Auliisti olette valtakunnan hyviä antimia saaneet, auliisti siis antakaa tekin kaltaisillenne maan päällä.”

159:1.6 (1764.1) Tällä tavoin Jeesus opetti ja valaisi esimerkein, miten vaarallista ja epäoikeudenmukaista on ryhtyä omakohtaisesti tuomitsemaan kanssaihmisiään. Kuria on ylläpidettävä, oikeutta on jaettava, mutta kaikissa näissä asioissa tulisi vallita veljeskunnan viisaus. Jeesus asetti lainsäädäntä- ja oikeudenkäyttövallan haltijaksi *ryhmän* eikä *yksilöä*. Eikä edes tätä ryhmälle annettua valtaa saa käyttää henkilökohtaisena valtana. Aina on olemassa vaara, että ennakkoluulo saattaa kierouttaa yksilön esittämää tuomiota tai että intohimo sitä vääristää. Jos arvion esittää ryhmä, on todennäköisempää, että henkilökohtaisen puolueellisuuden vaarat poistuvat ja sen epäoikeudenmukaisuus eliminoituu. Jeesus koetti aina rajoittaa epäoikeudenmukaisuuden, samalla mitalla maksamisen ja koston ainekset, vähimpään mahdolliseen.

159:1.7 (1764.2) [Sanonnan ”seitsemänkymmentäseitsemän” käyttäminen armeliaisuuden ja pitkämielisyyden havainnollistuksena oli peräisin kirjoitusten kohdasta, jossa kerrotaan, millaisen voitonriemun Leemekissä herättivät hänen poikansa Tubal-Kainin metalliaseet, kun hän näitä ylivoimaisia välineitä vihollistensa välineisiin vertaillessaan huudahti: ”Jos Kain aseettomana kosti seitsenkertaisesti, kostan minä nyt seitsemänkymmentäseitsemänkertaisesti.”]

2. Outo saarnamies

159:2.1 (1764.3) Jeesus meni Gamalaan käydäkseen Johanneksen ja tämän kanssa kyseisellä paikkakunnalla työskentelevien luona. Tuona iltana Johannes sanoi Jeesukselle kysymys- ja vastaustunnin jälkeen: ”Mestari, kävin eilen Astarotissa tapaamassa muuatta miestä, joka opetti nimissäsi ja joka jopa väitti kykenevänsä ajamaan ulos perkeleitä. Kaveri ei kuitenkaan ole koskaan ollut meidän kanssamme, eikä hän myöskään kulje perässämme. Kielsin siksi häntä jatkamasta puuhiaan.” Silloin Jeesus sanoi: ”Älä kiellä häntä. Etkö ymmärrä, että tätä valtakunnan evankeliumia julistetaan kohtapuolin kaikkialla maailmassa? Kuinka voit odottaa, että kaikki evankeliumiin uskovat tottelisivat sinun johtoasi? Ole iloissasi, että opetuksemme on jo alkanut tulla julki henkilökohtaisen vaikutuspiirimme rajojen ulkopuolella. Etkö käsitä, Johannes, että niiden, jotka väittävät tekevänsä suuria tekoja minun nimissäni,

täytyy viime kädessä kannattaa meidän asiaamme? He eivät varmaankaan ole ensimmäisinä puhumassa minusta pahaa. Poikani, tämänlaatuisissa asioissa sinun olisi parempi laskeskella niin, että se, joka ei ole meitä vastaan, on puolellamme. Tulevien sukupolvien aikoina monet, jotka eivät ole kokonaan kelvollisia, tekevät nimissäni monia kummallisia asioita, mutta en tule heitä kieltämään. Sanonpa sinulle, että jopa silloin kun janoiselle sielulle annetaan kupillinen raikasta vettä, Isän sanansaattajat tulevat aina merkitsemään kirjoihinsa tällaisen rakkaudenpalveluksen.”

159:2.2 (1764.4) Tämä opetus hämmensi Johannesta suuresti. Eikö hän ollutkin kuullut Mestarin sanovan: ”Joka ei ole minun kanssani, on minua vastaan”? Eikä hän käsittänyt, että tässä tapauksessa Jeesus puhui ihmisen henkilökohtaisesta suhteesta valtakunnan hengellisiin opetuksiin, kun sen sijaan toisessa tapauksessa viitattiin uskovien ulkoisiin ja laajalle ulottuviin sosiaalisiin suhteisiin, jotka koskivat hallinnolliseen valvontaan liittyviä kysymyksiä ja yhden uskovaisryhmän määräysvaltaa muiden ryhmien työskentelyyn nähden, ryhmien, joista lopulta muodostuisi tulevien aikojen maailmanlaajuinen veljesyhteisö.

159:2.3 (1765.1) Mutta valtakunnan hyväksi myöhemmin tekemänsä työn yhteydessä Johannes selosti useat kerrat tätä kokemustaan. Silti apostolit loukkaantuivat monta kertaa niihin, jotka rohkenivat opettaa Mestarin nimissä. Heistä tuntui aina sopimattomalta sellainen, että henkilöt, jotka eivät koskaan olleet istuneet Jeesuksen jalkojen juuressa, uskalsivat opettaa hänen nimissään.

159:2.4 (1765.2) Tämä mies, jota Johannes kielsi opettamasta ja työskentelemästä Jeesuksen nimissä, ei piitannut apostolin kehotuksesta olla niin tekemättä. Hän jatkoi kaihtelematta ponnistelujaan ja kasvatti ennen Mesopotamiaan siirtymistään Kanatassa melkoisen joukon uskovia. Tästä Aden-nimisestä miehestä oli tullut Jeesukseen uskova sen tylsämielisen miehen esittämän todistuksen perusteella, jonka Jeesus oli parantanut Heresan lähellä ja joka niin luottavaisesti uskoi, että luulotellusti Mestarin hänestä ajamat pahat henget olivat asettuneet sikalaumaan ja syösseet lauman kalliolta päätä pahkaa tuhoonsa.

3. Opastusta opettajille ja uskoville

159:3.1 (1765.3) Jeesus vietti yhden vuorokauden Edreissä, jossa työskentelivät Tuomas ja hänen työtoverinsa, ja iltakeskustelujen kuluessa hän toi esille periaatteet, joiden tulisi olla ohjenuorana totuudensaarnaajille ja kannustaa kaikkia valtakunnan evankeliumin opettajia. Nykyisen kielenkäytön mukaiseksi muokattuna Jeesuksen opetus kuului seuraavasti:

159:3.2 (1765.4) Kunnioittakaa aina ihmisen persoonallisuutta. Oikeamielistäkään asiaa ei tulisi koskaan ajaa väkipakolla; hengellisiä voittoja voidaan saavuttaa vain hengellisellä voimalla. Tämä kehotus pidättyä aineellisten vaikutuskeinojen käyttämisestä koskee psyykkistä väkivaltaa samoin kuin fyysistä voimankäyttöä.

Musertavia argumentteja ja mentaalista etevämmyyttä ei tule käyttää keinoina, joilla miehiä ja naisia pakotetaan valtakuntaan. Ei ole tarkoitus, että ihmisen mieli muserretaan jo pelkällä loogisuuden painokkuudella tai että se saadaan pelon valtaan taitavalla sanankäytöllä. Vaikkei tunne-elämää voida ihmisen päätöksiin vaikuttavana tekijänä kokonaan eliminoida, niiden opetuksissa, jotka haluaisivat edistää valtakunnan asiaa, ei siihen pitäisi kuitenkaan suoranaisesti vedota. Vedotkaa suoraan jumalalliseen henkeen, joka asuu ihmisten mielessä. Älkää vedotko pelkoon, sääliin tai pelkkään tunteiluun. Olkaa ihmisiin vedotessanne rehellisiä, harjoittakaa itsehillintää ja osoittakaa asian vaatimaa maltillisuutta. Osoittakaa asianmukaista kunnioitusta oppilaidenne persoonallisuutta kohtaan. Muistakaa minun sanoneen: ”Katso, seison ovella ja kolkutan, ja jos joku avaa, tulen sisälle.”

159:3.3 (1765.5) Älkää ihmisiä valtakuntaan tuodessanne kaventako tai hävittäkö heidän itsekunnioitustaan. Vaikka liiallinen itsekunnioitus saattaakin hävittää asianmukaisen nöyryyden ja johtaa ylpeyteen, halveksuntaan ja ylimielisyyteen, itsekunnioituksen menettäminen toisaalta johtaa usein tahtotoiminnan halvaantumiseen. Tämän evankeliumin tarkoituksena on palauttaa itsekunnioitus niille, jotka ovat sen kadottaneet, ja hillitä sitä niissä, joilla sitä on. Älkää tehkö sitä virhettä, että vain tuomitsisitte, mikä oppilaidenne elämässä on väärää, vaan muistakaa myös osoittaa yltäkylläisesti tunnustusta seikoille, jotka heidän elämässään ovat kaikkein ylistettävimpiä. Älkää unohtako, että mikään ei pidätä minua palauttaessani

itsekunnioituksen niille, jotka ovat sen menettäneet ja jotka tosissaan haluavat sen saada takaisin.

159:3.4 (1765.6) Pitäkää huoli, ettette haavoita arkojen ja pelokkaiden sielujen itsekunnioitusta. Älkää antako itsellenne vapautta tehdä pilkkaa mieleltään yksinkertaisten veljieni kustannuksella. Älkää olko kyynisiä pelon vallassa olevia lapsiani kohtaan. Toimettomuus on itsekunnioitukselle tuhoisaa. Kehottakaa sen vuoksi veljiänne pysymään alati toimeliaina valitsemiensa tehtävien parissa ja tekemään kaikkensa järjestääkseen työtä niille, jotka eivät ole työllistettyjä.

159:3.5 (1766.1) Älkää milloinkaan syyllistykö sellaiseen arvottomaan taktiikkaan, että koetatte pelotella miehiä ja naisia liittymään valtakuntaan. Rakastava isä ei pelottele lapsiaan, jotta nämä suostuisivat alistumaan hänen oikeudenmukaisiin vaatimuksiinsa.

159:3.6 (1766.2) Tulee aika, jolloin valtakunnan lapset tajuavat, etteivät tunne-elämän voimakkaat kuohut ole samaa kuin jumalallisen hengen johdatukset. Sellainen, että on saanut voimakkaan ja oudon tuntemuksen, joka vaatii tekemään jotakin tai menemään johonkin tiettyyn paikkaan, ei välttämättä merkitse tällaisten mielijohteiden olevan ihmisessä asuvan hengen johdatuksia.

159:3.7 (1766.3) Varoittakaa ennakkoon kaikkia uskovia, että on olemassa ristiriitatilanteesta muodostuva rajamaasto, jonka läpi kaikkien lihallisuudessa eletystä elämästä hengessä elettävään korkeampaan elämään siirtyvien on kuljettava. Jotka elävät jotakuinkin kokonaan jommassakummassa valtakunnassa, eivät juurikaan joudu kokemaan ristiriitaa tai hämmentyneisyyttä, mutta

kaikkien osana on kokea enemmän tai vähemmän epävarmuutta aikoina, joina he siirtyvät yhdeltä elämisen tasolta toiselle. Valtakuntaan astuessanne ette voi paeta vastuita, jotka sen myötä tulevat, ettekä välttää sen asettamia velvollisuuksia, mutta muistakaa, että evankeliumin ies on helppo ja totuuden taakka on kevyt.

159:3.8 (1766.4) Maailma on täynnä nälkään nääntyviä isoavia sieluja, vaikka elämän leipä on suoraan heidän edessään; ihmiset kuolevat etsiessään sitä nimenomaista Jumalaa, joka elää heidän sisimmässään. Ihmiset etsivät valtakunnan aarteita kaihoisin sydämin ja jalkansa väsyttäen, vaikka he ovat kaikki elävästä uskosta vain kädenojennuksen päässä. Usko on uskonnolle samaa, mitä purjeet ovat laivalle; se merkitsee voiman lisäystä ei lisättyä elämän kuormaa. Valtakuntaan astuvia odottaa vain yksi kamppailu, ja se on hyvä uskon kilvoitus. Uskova käy vain yhden taistelun, ja se käydään epäilyä – epäuskoa – vastaan.

159:3.9 (1766.5) Valtakunnan evankeliumia saarnatessanne opetatte yksinkertaisesti vain ystävyyttä Jumalan kanssa. Ja tämä kumppanuus vetoaa yhtäläisesti sekä miehiin että naisiin, sillä kummatkin löytävät siitä sen, mikä tosimmin vastaa heidän luonteenomaisia kaipauksiaan ja ihanteitaan. Kertokaa lapsilleni, että minä sen lisäksi, että suhtaudun hellästi heidän tunteisiinsa ja pitkämielisesti heidän heikkouksiinsa, olen myös armoton syntiä kohtaan ja suvaitsematon paatumuksen suhteen. Olen toden totta nöyrä ja alamainen Isäni edessä, mutta olen yhtä säälimättömän

kova, kun kohtaan tahallista pahantekoa ja synnillistä kapinointia taivaassa olevan Isäni tahtoa vastaan.

159:3.10 (1766.6) Älkää välittäkö opettajastanne kuvaa surujen miehenä. Tulevien sukupolvien tulee tietää myös, miten ilomme oli sädehtivää, miten hyvä tahtomme oli ylitsevuotavaa, miten hyväntuulisuutemme oli innoittavaa. Julistamme ilosanomasta kertovaa viestiä, jonka muuntava vaikutus on tarttuvaa. Uskontomme sykkii uutta elämää ja uusia merkityksiä. Ilo täyttää tämän opetuksen vastaan ottavat, ja sydämessään heillä on pakottava tarve iloita iäti ja aina. Lisääntyvä onnellisuus on aina kaikkien niiden kokemuksena, jotka ovat varmoja Jumalasta.

159:3.11 (1766.7) Opettakaa kaikille uskoville, että he kaihtaisivat nojautumista vääränlaisen myötätunnon tarjoamaan epävarmaan tukeen. Ette voi kehittää lujia luonteita itsesääliä hellimällä; pyrkikää rehellisesti välttämään pelkän surkeudenyhteisyyden petollista vaikutusta. Osoittakaa myötätuntoa urheille ja rohkeille, samalla kun epäätte liiallisen säälin niiltä pelkurimaisilta sieluilta, jotka elämiseen kuuluvat koettelemukset kohdatessaan nousevat kamppailemaan vain varauksellisesti. Älkää tarjotko lohdutusta niille, jotka kilvoittelematta antautuvat vaikeuksiensa edessä. Älkää pelkästään sen vuoksi suhtautuko suopeasti kanssaihmisiinne, että nämä puolestaan suhtautuisivat suopeasti teihin.

159:3.12 (1766.8) Kunhan lapseni tiedostavat varmuuden jumalallisesta läsnäolevasta, tällainen usko on laajentava mieltä, jalostava sielua, vahvistava persoonallisuutta, lisäävä onnellisuutta, syventävä

hengen käsittämisen kykyä ja lisäävä rakastamisen ja rakastettuna olemisen kykyä.

159:3.13 (1767.1) Opettakaa kaikille uskoville, ettei niistä, jotka astuvat valtakuntaan, suinkaan siinä samassa tule immuuneja ajallisuuden onnettomuuksille eikä tavanomaisille luonnonkatastrofeille. Evankeliumiin uskominen ei estä vaikeuksiin joutumista, mutta sen se varmistaa, että *ette pelkää*, kun vaikeus todellakin eteenne tulee. Jos rohkenette uskoa minuun ja ryhdytte täydestä sydämestänne seuraamaan minua, ei ole epäilystäkään siitä, että niin tehdessänne astutte tielle, joka johtaa varmasti vaikeuksiin. En lupaa vapahtaa teitä vastoinkäymisten vesiltä, mutta sen minä lupaan, että kuljen kerallanne niiden kaikkien läpi.

159:3.14 (1767.2) Ja monia muita asioita Jeesus opetti tälle uskovien ryhmälle, ennen kuin he valmistautuivat menemään levolle. Ja jotka kuulivat nämä sanat, kätkivät ne aarteina sydämeensä ja kertoivat niistä usein niiden apostolien ja opetuslasten mielenylennykseksi, jotka eivät olleet olleet läsnä, kun ne lausuttiin.

4. Keskustelu Natanaelin kanssa

159:4.1 (1767.3) Ja sen jälkeen Jeesus meni Abilaan, jossa Natanael ja hänen toverinsa työskentelivät. Natanaelia kiusasivat kovasti muutamat Jeesuksen lausumat, jotka tuntuivat vähentävän tunnustettujen heprealaiskirjoitusten arvovaltaa. Niinpä Natanael

tuona iltana tavanomaisen kysymys- ja vastaustunnin jälkeen vei Jeesuksen erilleen ja kysyi: ”Mestari, voisitko uskoa minun tietooni, mikä on totuus kirjoituksista? Panen merkille, että opetat meille pyhistä kirjoituksista vain osan – parhaan osan, niin kuin minä sen näen – ja päättelen, että torjut rabbien opetukset näiden opettaessa lain sanojen olevan suoraan Jumalan sanoja, jotka ovat olleet taivaassa olevan Jumalan huomassa jo ennen Abrahamin ja Mooseksen aikoja. Mikä on totuus kirjoituksista?” Hämmentyneen apostolinsa kysymyksen kuultuaan Jeesus vastasi:

159:4.2 (1767.4) ”Natanael, olet tehnyt oikean johtopäätöksen; en suhtaudu kirjoituksiin niin kuin rabbit. Keskustelen tästä aiheesta kanssasi sillä ehdolla, ettet kerro näitä asioita veljillesi, jotka eivät kaikki ole valmiita ottamaan tätä opetusta vastaan. Mooseksen lain sanoja ja kirjoitusten sisältämiä opetuksia ei ollut olemassa ennen Abrahamia. Kirjoitukset on vasta lähimenneisyydessä koottu hallussamme nyt olevaksi kokoelmaksi. Vaikka ne sisältävätkin sen, mikä juutalaisten korkeammassa ajattelussa ja kaipauksissa on parasta, ne sisältävät myös paljon sellaista, joka ei vähääkään edusta taivaassa olevan Isän luonnetta ja opetuksia. Sen vuoksi minun on valittava laadukkaampien opetusten joukosta totuudet, jotka on määrä poimia valtakunnan evankeliumia varten.

159:4.3 (1767.5) ”Nämä kirjoitukset ovat ihmisten aikaansaannos. Jotkut heistä olivat pyhiä miehiä, jotkut vähemmän pyhiä. Näiden kirjojen opetukset edustavat niiden aikojen näkemyksiä ja valistuneisuuden laajuutta, joilta ne ovat peräisin. Myöhemmät kirjoitukset ovat

totuuden paljastuksena luotettavampia kuin varhaisemmat. Kirjoitukset ovat puutteellisia ja täysin ihmisperäisiä, mutta älä erehdy siinä, että ne toki ovat paras kokoelma uskonnollista viisautta ja hengellistä totuutta mitä koko maailmasta on tällä haavaa löydettävissä.

159:4.4 (1767.6) ”Monetkaan näistä kirjoista eivät ole niiden henkilöiden kirjoittamia, joiden nimeä ne kantavat, mutta seikka ei millään muotoa vähennä niihin sisältyvien totuuksien arvoa. Vaikkei kertomus Joonasta olisi tosiasia, vaikka Joonaa ei olisi koskaan elänytkään, tuohon kertomukseen sisältyvä syvällinen totuus – Jumalan Niniveä ja niin kutsuttuja pakanoita kohtaan tuntema rakkaus – ei kaikkien kanssaihmisiään rakastavien silmissä olisi silti yhtään vähemmän kallisarvoinen. Kirjoitukset ovat pyhiä, sillä ne esittelevät sellaisten ihmisten ajatuksia ja tekoja, jotka etsivät Jumalaa ja jotka näiden kirjoitusten kautta esittivät jälkimaailmalle korkeimmat käsityksensä vanhurskaudesta, totuudesta ja pyhyydestä. Kirjoitukset sisältävät paljon, hyvin paljon sellaista, joka on totta, mutta nykyisen opetuksesi valossa tiedät näiden kirjoitusten sisältävän myös paljon sellaista, joka antaa väärän kuvan taivaassa olevasta Isästä, siitä rakastavasta Jumalasta, jota olen tullut tekemään tunnetuksi kaikille maailmoille.

159:4.5 (1768.1) ”Natanael, älä milloinkaan hetkeksikään myönnä itsellesi vapautta uskoa niihin kirjoitusten kohtiin, jotka kertovat sinulle rakkauden Jumalan määränneen esi-isäsi käymään taisteluun ja tappamaan kaikki vihollisensa – miehet, naiset ja lapset. Tuollaiset kirjaukset ovat ihmisten, eikä kovinkaan pyhien ihmisten,

sanoja. Ne eivät ole Jumalan sanaa. Kirjoitukset ovat aina heijastaneet ja tulevat aina heijastamaan niiden ihmisten älyllistä, moraalista ja hengellistä tasoa, joiden luomus ne ovat. Etkö ole pannut merkille, miten käsitykset Jahvesta muuttuvat sitä kauniimmiksi ja ylevämmiksi mitä pitemmälle päästään profeettojen kirjoituksissa Samuelista Jesajaan? Ja sinun tulisi muistaa, että kirjoitukset on tarkoitettu uskonnolliseksi opastukseksi ja hengelliseksi ohjaukseksi. Ne eivät ole sen paremmin historioitsijoiden kuin filosofienkaan teoksia.

159:4.6 (1768.2) ”Valitettavinta ei ole pelkästään tämä erheellinen käsitys kirjoituskokoelman ehdottomasta täydellisyydestä ja sen opetusten erehtymättömyydestä, vaan näistä pyhistä kirjoituksista esitetty hämmentävä virhetulkinta, joka on lähtöisin perinteiden orjuuttamilta Jerusalemin kirjanoppineilta ja fariseuksilta. Ja nyt he tulevat käyttämään opinkappaletta, jonka mukaan kirjoitukset ovat henkeytettyjä, samoin kuin niistä laatimiaan virhetulkintoja päättäväisessä yrityksessään torjua nämä valtakunnan evankeliumiin sisältyvät uudemmat opetukset. Natanael, älä koskaan unohda, ettei Isä rajoita totuuden paljastumista niin, että se ilmoitettaisiin vain jollekin yhdelle sukupolvelle tai yhdelle kansakunnalle. Mainitsemani opinkappaleet kirjoitusten täydellisyydestä ovat jo hämmentäneet ja masentaneet, ja ne tulevat jatkuvasti hämmentämään ja masentamaan monia vilpittömiä totuudenetsijöitä.

159:4.7 (1768.3) ”Totuuden arvovalta on juuri se henki, joka asuu sen elävissä ilmentymissä, eikä jonkin muun sukupolven vähemmän

valaistuneiden ja henkeytetyiksi oletettujen miesten kuolleet sanat. Vaikka nämä entisajan pyhät miehet olisivatkin eläneet henkeytettyä ja hengentäyteistä elämää, se ei silti merkitse sitä, että heidän *sanansa* olisivat samalla tavoin hengellisesti inspiroituja. Tänä päivänä emme millään tavoin vie kirjaan tämän valtakunnan evankeliumin opetuksia, jottette sitten kun olen mennyt pois, heti jakautuisi sekalaisiksi totuudesta kiisteleviksi ryhmiksi siksi, että tulkintanne esittämistäni opetuksista ovat erilaisia. Tälle sukupolvelle on parasta, että *elämme* näitä totuuksia, samalla kun kartamme muistiinpanojen laatimista.

159:4.8 (1768.4) ”Pane tarkasti merkille sanani, Natanael, kun sanon, ettei mitään, mihin ihmisluonto on kajonnut, voida pitää erehtymättömänä. Jumalallinen totuus voi tosiaankin säteillä esiin ihmismielen kautta, mutta aina vain suhteellisen puhtaana ja osittaisen jumalallisena. Luotu voi kaivata erehtymättömyyttä, mutta vain Luojilla se on.

159:4.9 (1768.5) ”Mutta suurin erehdys kirjoituksia koskevassa opetuksessa on opinkappale, jonka mukaan ne ovat suljettuja mysteeri- ja viisauskirjoja, joita vain kansakunnan viisaat rohkenevat tulkita. Jumalallisen totuuden paljastuksia ei sulje sinetillä mikään muu kuin ihmisen tietämättömyys, kiihkoilu ja ahdasmielinen suvaitsemattomuus. Kirjoitusten valon himmentää vain ennakkoluulo, ja sen pimentää vain taikausko. Väärä pyhyydenpelko on estänyt uskontoa olemasta terveen järjen suojeluksessa. Menneiden aikojen pyhien kirjoitusten arvovallan pelko estää tehokkaasti tämän päivän vilpittömiä sieluja ottamasta vastaan

evankeliumin uutta valoa, sitä valoa, jota nämä menneen sukupolven Jumalaa tuntevat ihmiset juuri niin kiihkeästi kaipasivat nähdä.

159:4.10 (1769.1) ”Mutta kaikkein surullisin piirre on se seikka, että jotkut tämän perinteisyyden pyhyyden opettajista ovat varsin tietoisia tästä totuudesta. He ymmärtävät nämä kirjoitusten rajoitukset enemmän tai vähemmän täysimääräisesti, mutta he ovat moraalisia pelkureita, älyllisesti epärehellisiä. He tietävät, mikä on totuus pyhistä kirjoituksista, mutta katsovat paremmaksi salata tällaiset hämmentävät tosiasiat kansalta. Ja tällä tavoin he vääristävät ja vääntelevät kirjoituksia ja tekevät niistä opaskirjasia, jotka puuttuvat arkipäivän elämän pienimpiinkin yksityiskohtiin, ja tekevät niistä auktoriteetin ei-hengellisissä asioissa sen sijaan, että viittaisivat pyhiin kirjoituksiin moraalisen viisauden, uskonnollisen innoituksen ja menneiden sukupolvien jumalaatuntevien ihmisten hengellisen opetuksen aarreaittana.”

159:4.11 (1769.2) Natanael koki Mestarin lausumat sanat sekä valaisevina että järkyttävinä. Sielunsa syvyyksissä hän pohdiskeli pitkän aikaa tätä keskustelua, mutta tästä keskustelustaan hän ei kertonut kenellekään, ennen kuin vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen; ja silloinkin hän pelkäsi esittää koko tarinaa siitä, mitä Mestari oli opettanut.

5. Jeesuksen uskonnon positiivinen

luonne

159:5.1 (1769.3) Filadelfiassa, jossa Jaakob työskenteli, Jeesus opetti opetuslapsille valtakunnan evankeliumin myönteisestä luonteesta. Kun hän mainitusta asiasta esittämiensä huomioiden lomassa mainitsi, että jotkin kirjoitusten osat sisälsivät totuutta enemmän kuin toiset, ja kehotti kuulijoitaan ravitsemaan sieluaan parhaalla hengellisellä ravinnolla, Jaakob keskeytti Mestarin ja esitti pyynnön: ”Olisitko, Mestari, niin kiltti, että antaisit meille jonkin vihjeen, jonka perusteella osaisimme valita kirjoituksista parhaat kohdat henkilökohtaiseksi mielenylennykseksemme?” Ja Jeesus vastasi: ”Kyllä, Jaakob, etsikää kirjoituksia lukiessanne sellaisia ikuisesti tosia ja jumalallisen kauniita opetuksia kuin seuraavat:

159:5.2 (1769.4) ”Luo minuun puhdas sydän, oi Herra.

159:5.3 (1769.5) ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.

159:5.4 (1769.6) ”Sinun tulisi rakastaa lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

159:5.5 (1769.7) ”Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: ’Älä pelkää, minä autan sinua.’

159:5.6 (1769.8) ”Eivätkä kansat enää opettele sotimaan.”

159:5.7 (1769.9) Ja äskeinen esimerkki on varsin kuvaava näyte tavasta, jolla Jeesus joka päivä vähän kerrallaan valjasti omiin

tarkoituksiinsa sen, mikä heprealaiskirjoituksissa on parasta, ja käytti sitä opastaakseen seuraajiaan ja liittääkseen sen uuden, valtakunnan evankeliumin opetuksiin. Muut uskonnot olivat tuoneet julki ajatuksen siitä, että Jumala on lähellä ihmistä, mutta Jeesus esitti Jumalan ihmisestä tunteman huolenpidon samanlaisena huolena, jota rakastava isä tuntee itsestään riippuvaisten lasten menestymisestä, ja sen jälkeen hän teki tästä opetuksesta uskontonsa kulmakiven. Ja niin muodoin oppi Jumalan isyydestä teki ihmisten välisen veljeyden harjoittamisen pakottavaksi. Jumalan palvomisesta ja ihmisten palvelemisesta tuli hänen uskontonsa kaikki kaikessa. Jeesus otti sen, mikä juutalaisten uskonnossa oli parasta, ja siirsi sen arvoisiinsa puitteisiin valtakunnan evankeliumin uusien opetusten piirissä.

159:5.8 (1769.10) Jeesus toi positiiviselle toiminnalle ominaisen hengen juutalaisen uskonnon passiivisiin opinkappaleisiin. Negatiivisen seremoniallisiin vaatimuksiin mukautumisen sijasta Jeesus teroitti, miten tärkeätä on positiivisesti tehdä, mitä hänen uusi uskontonsa tämän uskonnon hyväksyviltä edellytti. Jeesuksen uskonto ei koostunut pelkästään evankeliumin edellyttämien asioiden *uskomisesta*, vaan niiden aktuaalisesta *tekemisestä*. Hän ei opettanut, että olennaisinta hänen uskonnossaan olisi sosiaalinen palvelu, vaan pikemminkin niin, että sosiaalinen palvelu oli yksi niistä vaikutuksista, jotka todellisen uskonnon hengen omaaminen väistämättä sai aikaan.

159:5.9 (1770.1) Jeesus ei epäröinyt ottaa omaan käyttöönsä sitä puolta kirjoituksista, joka oli laadukkaampaa, kun hän niiden heikomman

osan sen sijaan hylkäsi. Suurenmoisen kehotuksensa: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”, hän otti kirjoitusten kohdasta, jossa sanotaan: ”Älä kosta kansasi lapsille, vaan rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Tästä kirjoitusten kohdasta Jeesus otti käyttöönsä sen positiivisen osan ja hylkäsi sen negatiivisen puolen. Hän jopa vastusti negatiivista eli puhtaasti passiivista vastarintaa. Hän sanoi: ”Kun vihamies sivaltaa sinua toiselle poskelle, älä jää passiivisena seisomaan paikallesi sanaakaan virkkamatta, vaan positiivisena kannanottonasi käännä hänelle toinenkin poski. Tee toisin sanoen se, mikä tuossa tilanteessa on parasta, johdattaaksesi erehtyneen veljesi aktiivisesti pois pahuuden poluilta vanhurskaan elämän paremmille teille.” Jeesus edellytti seuraajiltaan, että nämä reagoisivat jokaiseen elämän tilanteeseen positiivisesti ja asioihin tarttuen. Toisen posken kääntäminen tai mikä hyvänsä muu samantapainen teko vaatii aloitteellisuutta, edellyttää uskovan henkilön persoonallisuuden voimallista, aktiivista ja rohkeaa julkituontia.

159:5.10 (1770.2) Jeesus ei puhunut sellaisen menettelyn puolesta, että negatiivisesti alistuttaisiin niiden ihmisten loukkauksiin, jotka mahdollisesti koettavat tieten tahtoen käyttää mahtiaan sellaisia henkilöitä kohtaan, jotka eivät harjoita väkivaltaa pahuutta vastaan, vaan pikemminkin, että hänen seuraajiensa tulisi olla viisaita ja valppaita nopeasti ja positiivisesti pahaan hyvällä vastatakseen, jotta he sillä keinoin voittaisivat pahan tehokkaasti hyvällä. Älkää unohtako, että aidosti hyvä on poikkeuksetta voimallisempaa kuin on häijyinkään paha. Mestari opetti, mikä on vanhurskauden

positiivinen mittapuu: ”Jokainen, joka tahtoo olla opetuslapseni, olkoon itseään huomioon ottamatta ja ottakoon täyden määrän velvollisuuksiaan seuratakseen minua joka päivä.” Ja hän itse eli elämänsä niin, että ”hän kulki ympäriinsä tehden hyvää.” Ja evankeliumin tämä puoli tuli oivallisesti valaistuksi hänen myöhemmin seuraajilleen esittämissään monissa vertauksissa. Hän ei koskaan kehottanut seuraajiaan vain kärsivällisesti kantamaan velvollisuuksiensa kuormaa, vaan mieluummin kin hän kehotti heitä noudattamaan tarmolla ja innostuksella ja täyteen määrään saakka sitä, mikä johtui heidän inhimillisistä velvollisuuksistaan ja jumalallisista etuoikeuksistaan Jumalan valtakunnassa.

159:5.11 (1770.3) Kun Jeesus opetti apostoleilleen, että heidän tulisi, kun joku vei oikeudettomasti viitan, tarjota toinenkin vaatekappale, hän ei niinkään tarkoittanut konkreettisesti toista viittaa, vaan sitä ajatusta, että he tekisivät jotakin *positiivista* pahantekijän pelastamiseksi, sen sijaan että he noudattaisivat ikivanhaa kostamisen ajatusta – ”silmä silmästä” ja niin edelleen. Jeesus kammoksui yhtä hyvin kostamisen ajatusta kuin sitä, että jättäydytään passiiviseksi kärsijäksi tai oikeudettomuuden uhriksi. Tässä yhteydessä hän opetti heille, että on kolme tapaa, joilla voi taistella pahuutta vastaan ja tehdä sille vastarintaa:

159:5.12 (1770.4) 1. Pahan maksaminen pahalla – positiivinen, mutta epävanhurskas tapa.

159:5.13 (1770.5) 2. Valittamatta ja vastarinnatta tapahtuva pahuuden sietäminen – puhtaasti negatiivinen tapa.

159:5.14 (1770.6) 3. Pahan maksaminen hyvällä, oman tahtonsa esille tuominen, niin että pääsee tilanteen herraksi, pahuuden voittaminen hyvällä – positiivinen ja vanhurskas tapa.

159:5.15 (1770.7) Yksi apostoleista kysyi kerran: ”Mestari, mitä minun tulisi tehdä siinä tapauksessa, että muukalainen pakottaa minut kantamaan kuormaansa virstan verran?” Jeesus vastasi: ”Älä ainakaan istu maahan ja huokaile helpotuksen perään, samalla kun itseksesi sätit muukalaista. Vanhurskaus ei synny tuonkaltaisista, passiivisista asenteista. Ellet keksi tehdä mitään tehokkaammalla tavalla positiivista, voit ainakin kantaa kuormaa toisenkin virstan. Siinä epäilyksettä on väärämieliselle ja jumalattomalle muukalaiselle haastetta kerrakseen.”

159:5.16 (1770.8) Juutalaiset olivat kuulleet Jumalasta, joka antaisi anteeksi katuville syntisille ja yrittäisi unohtaa heidän pahat tekonsa, mutta vasta kun Jeesus tuli, ihmiset kuulivat Jumalasta, joka kulki ympäriinsä etsimässä kadonneita lampaita, joka oma-aloitteisesti etsi syntisiä ja joka iloitsi nähdessään, että nämä halusivat palata Isän taloon. Tämän uskonnossa olevan positiivisen sävyn Jeesus ulotti jopa rukouksiinsa. Ja hän muunsi negatiivissisältöisen kultaisen säännön positiiviseksi, inhimilliseen oikeamielisyyteen tähtääväksi kehotukseksi.

159:5.17 (1771.1) Mitä tahansa Jeesus opetti, hän ei kertaakaan eksynyt käyttämään sekoittavia yksityiskohtia. Hän karttoi kukkaiskieltä ja kaihtoi pelkkää runollisen maalailun sanahelinää. Hän piti tapanaan pukea suuret merkitykset koruttomiin ilmaisuihin. Asioita havainnollistaakseen Jeesus käänsi monien käytössä olevien sanojen

merkityksen aivan toiseksi. Tällaisia sanoja olivat muiden muassa suola, hapate, kalastus ja pikkulapset. Hän käytti erittäin tehokkaasti antiteesiä ja vertasi yhtä hetkeä loputtomuuteen, ja niin edelleen. Hänen kielikuvansa olivat osuvia, kuten esimerkiksi ”sokea, joka taluttaa sokeaa”. Mutta hänen kuvailevan opetuksensa suurin väkevyys piili sen luonnollisuudessa. Jeesus toi uskonnon filosofian taivaasta alas maan päälle. Hän toi julki sielun perustarpeet tavalla, jossa kuvastui uusi ymmärrys ja uusi rakkauden lahjaksi antaminen.

6. Paluu Magadaniin

159:6.1 (1771.2) Dekapolikseen suuntautunut neliviikkoinen lähetysretki oli kohtalaisen menestyksellinen. Valtakuntaan saatiin satoja sieluja, ja apostolit ja evankelistat saivat arvokkaan kokemuksen tehtävänsä toimittamisesta ilman Jeesuksen välittömän ja henkilökohtaisen läsnäolon tuomaa innoitusta.

159:6.2 (1771.3) Perjantaina, syyskuun 16. päivänä, koko työntekijäkunta kokoontui ennakkojärjestelyjen mukaisesti Magadanin puistoon. Sapattipäivänä pidettiin yli sadan uskovan neuvottelukokous, jossa valtakunnan työn laajentamista koskevat tulevaisuudensuunnitelmat saivat perusteellisen käsittelyn. Daavidin sanansaattajat olivat paikalla ja esittivät selontekonsa uskovien tilanteesta eri puolilla Juudeaa, Samariaa, Galileaa ja lähiseutuja.

159:6.3 (1771.4) Monikaan Jeesuksen seuraajista ei tuohon aikaan täysin ymmärtänyt sanansaattajakunnan palvelusten suurta arvoa. Paitsi

että sanansaattajat pitivät uskovat eri puolilla Palestiinaa yhteydessä toisiinsa samoin kuin Jeesukseen ja apostoleihin, sen lisäksi he noina pimeinä aikoina toimivat myös rahavarojen kerääjinä, ei pelkästään Jeesuksen ja hänen työtovereidensa ylläpitämiseksi, vaan myös kahdentoista apostolin ja kahdentoista evankelistan perheiden tukemiseksi.

159:6.4 (1771.5) Jokseenkin näihin aikoihin Abner siirsi toimintansa tukikohdan Hebronista Betlehemiin, ja tämä jälkimmäinen paikkakunta oli myös Daavidin sanansaattajien päämaja Juudeassa. Daavid ylläpiti Jerusalemin ja Betsaidan välillä sanansaattajapalvelua, joka juoksijoita vaihtaen toimi niin, että viesti kulki perille yhdessä yössä. Nämä viestinjuoksijat lähtivät joka ilta Jerusalemista. Juoksijaa vaihdettiin Syykarissa ja Skytopoliissa, ja viestintuoja saapui perille Betsaidaan seuraavana aamuna aamiaisaikaan.

159:6.5 (1771.6) Jeesus ja hänen työtoverinsa valmistautuivat nyt pitämään viikon loman, ennen kuin he varustautuivat aloittamaan valtakunnan hyväksi suorittamiensa työponnistusten viimeisen vaiheen. Tämä oli heidän viimeinen lepojaksonsa, sillä Perean-lähetysmatkasta kehittyi saarna- ja opetuskampanja, joka jatkui aina siihen saakka, kunnes he saapuivat Jerusalemiin ja kun alettiin esittää Jeesuksen maisen elämänvaiheen loppukohtauksia.

Luku 160

Rodan Aleksandrialainen

160:0.1 (1772.1) SUNNUNTAIAAMUNA, syyskuun 18. päivänä, Andreas ilmoitti, ettei alkavalle viikolle suunniteltaisi mitään työtehtäviä. Natanaelia ja Tuomasta lukuun ottamatta kaikki apostolit menivät kotiinsa tapaamaan perheitään tai viettämään aikaansa ystäviensä luona. Tuon viikon ajan Jeesus sai nauttia miltei täydestä levosta. Natanaelin ja Tuomaksen aika kului sen sijaan tarkasti siihen, että he kävivät keskusteluja erään aleksandrialaisen Rodan-nimisen kreikkalaisfilosofin kanssa. Tästä kreikkalaisesta oli vastattain tullut Jeesuksen opetuslapsi siihen opetukseen pohjautuen, jonka hän oli saanut eräältä Abnerin työtoverilta tämän johdettua muuatta Aleksandrian-lähetysretkeä. Rodan oli nyt ottanut tosissaan tehtäväkseen harmonisoida oma elämänfilosofiansa Jeesuksen esittämien uusien uskonnollisten opetusten kanssa, ja hän oli tullut Magadaniin sellaisin toivein, että Mestari keskustelisi nämä ongelmat hänen kanssaan selviksi. Hän halusi myös joko Jeesukselta tai joltakulta hänen apostoliltaan kuulla, millainen on evankeliumin

alkuperäinen ja ohjeellinen versio. Vaikka Mestari kieltäytyi ryhtymästä tällaiseen mielipiteidenvaihtoon Rodanin kanssa, hän toki otti Rodanin huomaavaisesti vastaan ja määräsi välittömästi, että Natanael ja Tuomas kuuntelisivat kaiken, mitä Rodanilla oli sanottavaa, ja vuorostaan kertoisivat hänelle evankeliumista.

1. Rodanin kreikkalainen filosofia

160:1.1 (1772.2) Varhain maanantaiaamuna Rodan ryhtyi pitämään kymmenestä esityksestä koostunutta puheiden sarjaa Natanaelille, Tuomakselle ja tuolloin sattumoisin Magadanissa olleelle, puolen kolmattakymmenen uskovan ryhmälle. Tiivistettyinä, yhdisteltyinä ja nykyisen kielenkäytön mukaisiksi muokattuina nämä puheet tuovat pohdittaviksi seuraavat ajatukset:

160:1.2 (1772.3) Ihmiselämään kuuluu kolme suurta liikkeelle panevaa voimaa: vietit, kaipaukset ja houkutukset. Vahva luonne, vastustamaton persoonallisuus, saavutetaan vain sillä, että luonnollinen elämänvietti muunnetaan sosiaaliseksi elämisen taidoksi muokkaamalla tällä hetkellä vaikuttavat halut sellaisiksi korkeammiksi kaipauksiksi, joiden peruuttamaton saavuttaminen on mahdollista, samalla kun se, mikä ylipäätään houkuttelee jatkamaan olemassaoloa, pitää vaihtaa niin, että ihmisen sovinnaisten ja vakiintuneiden ideoiden tilalle tulevat ne korkeammat maailmat,

jotka täyttyvät tutkimattomista ideoista ja löytämistään odottavista ihanteista.

160:1.3 (1772.4) Mitä kompleksisemmaksi sivilisaatio muuttuu, sitä vaikeammaksi käy elämisen taito. Mitä nopeampia muutokset sosiaalisessa käytännössä ovat, sitä mutkikkaammaksi käy luonteenkehittämisen tehtävä. Ihmiskunnan on, mikäli edistymisen on määrä jatkua, kymmenen sukupolven välein opittava elämisen taito uudelleen. Ja jos ihmisestä tulee niin kekseliäs, että hän lisää yhteiskunnan monimutkaisuutta yhä kasvavalla vauhdilla, on tarpeen, että elämisen taito opiskellaan uudelleen entistäkin lyhyemmin välein, kenties joka ainoan sukupolven aikana. Mikäli elämisen taidon kehittyminen ei pysy olemassaolon teknisen puolen kehittymisen tahdissa, ihmiskunta taantuu nopeasti alkeellisen elämänvietin tasolle – se ryhtyy tyydyttämään vain hetkellisiä halujaan. Siinä tapauksessa ihmiskunta pysyy kypsymättömänä; yhteiskunta ei kehity täyteen kypsyyteen.

160:1.4 (1773.1) Sosiaalisen kypsyyden mittana on se, missä määrin ihminen on halukas luopumaan pelkkien ohimenevien ja hetkellisten halujensa tyydyttämisestä sen hyväksi, että hän pitää vireillä niitä korkeampia kaipauksia, joiden kohteiden saavuttamisen tavoittelu tarjoaa mainittua runsaammin mitoin tyydytyksentunteita siitä, että etenee aste asteelta kohti pysyviä päämääriä. Mutta todellinen sosiaalisen kypsyyden tunnusmerkki on kansakunnan halukkuus luopua oikeudestaan elää rauhan ja tyytyväisyyden oloissa, jolloin ponnistelemattomuutta edistävien normien pohjana on vakiintuneiden uskomusten ja sovinnaisten ideoiden muodostama

houkutin, kun vaihtoehtona on epävarmuutta merkitsevä ja tarmoa vaativa houkutus tavoitella tutkimattomia mahdollisuuksia idealistisista hengellisistä realiteeteista koostuvien ja löytämistään odottavien päämäärien saavuttamiseen.

160:1.5 (1773.2) Eläimet reagoivat ylevästi elämänviettiin, mutta vain ihminen voi saavuttaa elämisen taidon, jos kohta ihmiskunnan valtaosa kokeekin vain eläimellisen elämänvietin. Eläimet tuntevat vain tämän sokean ja vaistomaisen vietin. Ihminen kykenee nousemaan tämän luonnonmukaiseen toimintaan ajavan vietin yläpuolelle. Ihmisen on mahdollista päättää, että hän elää älyperäisen taiteen korkealla tasolla, jopa taivaallisen riemun ja hengellisen hurmion tasolla. Eläimet eivät pyri pääsemään selville elämän tarkoituksista; siksi ne eivät myöskään koskaan murehdi, eivätkä ne myöskään tee itsemurhaa. Ihmisten keskuudessa esiintyvä itsemurhailmiö osoittaa, että tällaiset olennot ovat nousseet pois puhtaasti eläimelliseltä olemassaolon tasolta, ja lisäksi se todistaa siitä että, kyseisten ihmisten ponnistukset tuntemattoman kartoittamiseksi eivät ole yltäneet kuolevaisen kokemuksen taiteelliselle tasolle. Eläimet eivät tiedä elämän tarkoitusta; sen lisäksi, että ihmisellä on kyky arvojen tiedostamiseen ja merkitysten käsittämiseen, hän on myös tietoinen merkitysten merkityksestä: hän tiedostaa ymmärryksensä.

160:1.6 (1773.3) Ihmisten rohjetessa hylätä elämän, joka perustuu luonnonmukaiseen haluamiseen, ja vaihtaa se rohkeutta kysyvän taiteilun ja epävarman logiikan merkeissä elettävään elämään, heidän täytyy osata odottaa, että he joutuvat kärsimään siitä johtuvat

tunne-elämän vaurioiden – konfliktien, murhemielisyyden ja epävarmuuksien – riskit, ainakin niin kauan, että he saavuttavat jonkinasteisen älyllisen ja emotionaalisen kypsyyden. Rohkeuden menettäminen, murehtiminen ja välinpitämättömyys ovat positiivista todistusaineistoa moraalisesta kypsymättömyydestä. Ihmisyhteiskunnan edessä on kaksi ongelmaa: yksilön kypsyyden saavuttaminen ja ihmisrodun kypsyyden saavuttaminen. Kypsä ihminen alkaa ennen pitkää katsella muita kuolevaisia hellyydestä kertovin tuntein ja suvaitsevuutta merkitsevin tuntemuksin. Kypsät ihmiset tarkastelevat epäkypsiä ihmisiä samalla rakkaudella ja hienotunteisuudella, jolla vanhemmat suhtautuvat lapsiinsa.

160:1.7 (1773.4) Menestyksekäs eläminen ei ole mitään sen kummallisempaa kuin taitoa käyttää luotettavia menetelmiä jokapäiväisten ongelmien ratkaisemiseen. Ensimmäisenä vaiheena minkä hyvänsä ongelman ratkaisemisessa on pulman paikantaminen, ongelman eristäminen ja sen luonteen ja vakavuuden rehellinen tunnustaminen. Aina kun elämänongelmat herättävät syvälliset pelkomme, teemme suuren virheen, jos kieltäydymme tunnustamasta niitä. Niin ikään silloin kun vaikeuksiemme tunnistaminen edellyttää meiltä tinkimistä itseämme koskevista ja kauan hellimistämme hyvistä käsityksistä, kateellisuutemme myöntämistä tai syvälle juurtuneiden ennakkoluulojen hylkäämistä, keskivertoihminen takertuu mieluummin vanhoihin, turvallisuutta tarjoaviin harhakuviin ja pitkään hellittyihin, valheellisiin turvallisuudentunteisiin. Vain rohkea henkilö on halukas myöntämään rehellisesti sen, mitä

vilpitön ja looginen mieli paljastaa, ja katsomaan sitä pelottomasti silmästä silmään.

160:1.8 (1773.5) Jokaisen ongelman viisas ja tehokas ratkaiseminen vaatii, etteivät mieltä rasita ennakkoasennoituminen, intohimo eivätkä mitkään muutkaan puhtaasti henkilökohtaiset ennakkoluulot, jotka saattaisivat häiritä niiden olemassa olevien tekijöiden puolueetonta tarkastelua, jotka yhdessä muodostavat ratkaisua kaipaavan ongelman. Elämän ongelmien ratkaiseminen kysyy rohkeutta ja vilpittömyyttä. Vain rehelliset ja urheat yksilöt kykenevät uljaasti seuraamaan elämän hämmentävien ja ällistyttävien sokkeloiden läpi sinne, minne pelottoman mielen logiikka hänet ikinä johdattaakin. Eikä tätä mielen ja sielun vapautumista voida koskaan saada aikaan ilman uskonnollista antaumusta lähestyvän älyllisen innostuksen antamaa käyttövoimaa. Tarvitaan jonkin suuren ihanteen tarjoama houkutin ajamaan ihmistä eteenpäin hänen tavoitellessaan päämäärää, joka on joka puolelta vaikeiden materiaalisten ongelmien ja moninaisten älyllisten epävarmuustekijöiden saartama.

160:1.9 (1774.1) Vaikka oletkin tehokkaasti aseistautunut kohtaamaan elämän vaikeat tilanteet, voit tuskin odottaa menestystä, ellei varustuksiisi kuulu mielen viisaus ja persoonallisuuden viehätysvoima, jotka antavat sinulle mahdollisuuden saada avuksesi tovereittesi antaumuksellisen tuen ja yhteistyöhalun. Et voi odottaa kovinkaan mittavaa menestystä sen kummemmin maallisessa kuin uskonnollisessakaan toiminnassasi, ellet kykene oppimaan, miten

saat toverisi vakuuttumaan itsestäsi, miten saat ihmiset puolellesi. Sinun täytyy yksinkertaisesti omata tahdikkuutta ja suvaitsevuutta.

160:1.10 (1774.2) Mutta suurenmoisimman ongelmien ratkaisumenetelmän olen oppinut Jeesukselta, Mestariltanne. Tarkoitan menetelmää, jota hän niin perin johdonmukaisesti käyttää ja jonka hän on opettanut teille jokaista yksityiskohtaa myöten, nimittäin palvovaa mietiskelyä eristyneisyydessä. Kun Jeesuksella on tapana varsin usein vetäytyä omiin oloihinsa pitämään yhteyttä taivaassa olevaan Isään, tässä tavassa on nähtävissä paitsi menetelmä, jolla kerätään voimaa ja viisautta elämiseen liittyviä tavanomaisia konflikteja varten, myös menetelmä, jolla valjastetaan käyttöön moraalis- ja hengellisluontoisten, korkeammalla tasolla olevien ongelmien ratkaisemiseen tarvittava energia. Mutteivät oikeatkaan ongelmien ratkaisumenetelmät korvaa persoonallisuuden luontaisia puutteita eivätkä hyvitä sitä, jos asianomainen ei isoa ja janoa aitoa vanhurskautta.

160:1.11 (1774.3) Minuun on tehnyt syvän vaikutuksen Jeesuksen tapa poistua muiden seurasta omiin oloihinsa paneutuakseen näihin hetkiinsä, jotka hän viettää yksinäisyydessä ja tarkastelee elämiseen liittyviä ongelmia; etsiäkseen uusia viisauden ja energian varantoja, jotta hän kykenisi tyydyttämään sosiaalisen palvelun moninaiset vaatimukset; elävöittääkseen ja syventääkseen korkeinta elämisen tarkoitusta saattamalla koko persoonallisuutensa tosiasiallisesti siihen tietoisuuteen, että hän on yhteydessä jumaluuteen; tavoitellakseen uusia ja parempia keinoja minuutensa sopeuttamiseksi elävän olemassaolon alati vaihtuviin tilanteisiin;

saadakseen henkilökohtaisissa asenteissaan aikaan ne elintärkeät uudistukset ja uudelleenasennoitumiset, jotka ovat tuiki välttämättömiä, jotta hänen ymmärryksensä kaikesta siitä, mikä on kelvollista ja todellista, enentyisi; ja tehdäkseen kaiken tämän ainoana silmämääränään Jumalan kunnia – lähettääkseen henkäyksenä taivaisiin vilpittömästi lausumansa Mestarinne mielirukouksen: ”Tapahtukoon, ei minun tahtoni, vaan sinun tahtosi.”

160:1.12 (1774.4) Tämä Mestarinne palvonnantäyteinen menettely tuo mukanaan sellaisen jännitysten laukeamisen, joka uudistaa mielen; sellaisen valaistumisen, joka inspiroi sielun; sellaisen rohkeuden, joka antaa ihmiselle kyvyn kohdata urheasti ongelmansa; sellaista itsensä ymmärtämistä, joka häivyttää jäytävän pelon; ja sen tietoisuuden liitosta jumalallisuuden kanssa, joka vyöttää ihmisen sellaisella vakuuttuneisuudella, että hän sen turvin uskaltaa olla Jumalan kaltainen. Palvonnan tuottama rentoutuminen eli sellainen hengellinen yhteydenpito, jollaista Mestari harjoittaa, lievittää jännitystä, hälventää ristiriitoja ja tuo valtavan lisän persoonallisuuden kokonaisvoimavaroihin. Ja koko tämä filosofia, kun siihen lisätään valtakunnan evankeliumi, muodostaa tämän uuden uskonnon, niin kuin minä sen ymmärrän.

160:1.13 (1774.5) Ennakkoluuloisuus sokaisee sielun niin, ettei se tunnista totuutta; ja ennakkoluuloisuus on hälvennettävissä vain siten, että sielu vilpittömästi antautuu palvomaan tarkoitusperää, joka kanssaihmisten suhteen on kaiken kattava ja kaiken sisäänsä sulkeva. Ennakkoluuloisuus kytkeytyy erottamattomasti

itsekkyyteen. Ennakkoluuloisuus on eliminoitavissa vain sillä, että hylätään oman edun tavoittelu ja korvataan se sellaisen tyydytyksen tavoittelemisella, joka on saatavissa vain sellaista asiaa – Jumalan etsimistä, jumalallisuuden saavuttamista – palvelemalla, joka ei ole vain suurempi kuin oma minä, vaan joka on jopa suurempi kuin koko ihmiskunta. Persoonallisuuden kypsyyden todisteena on ihmisen tunteman halun muuttuminen niin, että se tavoittelee alati niiden arvojen toteuttamista, jotka ovat korkeimpia ja jumalallisimmin todellisia.

160:1.14 (1774.6) Jatkuvien muutosten maailmassa, kehittyvän yhteiskuntajärjestyksen keskellä, on mahdotonta ylläpitää lukkoon lyötyjä ja vakiintuneita tavoitteita. Vain ne voivat kokea persoonallisuuden tasapainoisuutta, jotka ovat löytäneet ja omaksuneet elävän Jumalan ikuiseksi päämääräksi, jota tavoitellaan loputtomasti. Ja näin tapahtuva päämäärän siirtäminen ajallisuudesta ikuisuuteen, maan päältä Paratiisiin, ihmisyydestä jumaluuteen, edellyttää, että ihminen uudistuu, tekee kääntymyksen, syntyy uudesti; että hänestä tulee jumalallisen hengen uudesti luotu lapsi; että hän saa pääsyn taivaan valtakunnan veljesyhteisöön. Kaikki filosofiat ja uskonnot, joista nämä ihanteet puuttuvat, ovat epäkypsiä. Opettamani filosofia edustaa saarnaamaanne evankeliumiin kytkettynä uutta, kypsää uskontoa, kaikkien tulevien sukupolvien ihannetta. Ja tämä on totta, koska ihanteemme on lopullinen, pettämätön, ikuinen, universaalinen, absoluuttinen ja infiniittinen.

160:1.15 (1775.1) Oma filosofiani kannusti minua etsimään realiteetteja, jotka merkitsevät todellista saavuttamista, kypsyyttä osoittavaa määränpäätä. Mutta kannustimeni oli voimaton; etsinnästäni puuttui eteenpäin ajava voima; tavoitteluni kärsi siitä, että siitä puuttui varmuus oikeasta suunnasta. Ja tämä Jeesuksen evankeliumi on nämä puutteet runsain mitoin korjannut sillä, että se on antanut lisää näkemyksiä, kohottanut ihanteita ja antanut vakaat määränpäät. Voin nyt varauksitta, vailla epäilyksiä ja pahoja aavistuksia ryhtyä tähän ikuiseen yritykseen.

2. Elämisen taito

160:2.1 (1775.2) On olemassa täsmälleen kaksi tapaa, joilla kuolevaiset voivat elää yhdessä: aineellinen eli eläinten tapa ja hengellinen eli ihmisten tapa. Eläimet kykenevät signaaleja ja äänimerkkejä käyttäen – rajallisessa mielessä – keskinäiseen kommunikointiin. Mutta tällaiset kommunikointimuodot eivät välitä merkityksiä, arvoja tahi ideoita. Ihmisen ja eläimen välillä on se ero, että ihminen voi kommunikoida kaltaistensa kanssa sellaisia *symboleja* käyttäen, jotka kiistämättä tarkoittavat ja identifioivat merkityksiä, arvoja, ideoita ja jopa ihanteita.

160:2.2 (1775.3) Koska eläimet eivät kykene välittämään toisilleen ideoita, ne eivät myöskään voi kehittää persoonallisuutta. Ihminen kehittää persoonallisuutta, koska hän voi tällä tavoin kommunikoida kaltaistensa kanssa sekä ideoista että ihanteista.

160:2.3 (1775.4) Nimenomaan tämä kommunikointikyky ja kyky keskinäiseen merkitysten vaihtamiseen on se, josta muodostuu ihmisen kulttuuri ja joka antaa ihmiselle mahdollisuuden sosiaalisten yhteenliittymien avulla rakentaa sivilisaatioita. Tiedosta ja viisaudesta tulee kumulatiivista siksi, että ihmisellä on kyky välittää nämä aarteet seuraaville sukupolville. Sitä tietä saavat alkunsa ihmisrodun kulttuuritoiminnot: taide, tiede, uskonto ja filosofia.

160:2.4 (1775.5) Ihmisolentojen välinen symbolipohjainen kommunikointi on tekijä, joka määrää jo ennakolta, että ilmaantuu sosiaalisia ryhmiä. Perhe, ja aivan erityisesti *molemmat vanhemmat*, on kaikista sosiaalisista ryhmistä tehokkain. Henkilökohtainen kiintymys on se hengellinen side, joka pitää koossa nämä aineelliset yhteenliittymät. Tällainen tehokas keskinäissuhde on mahdollinen myös kahden samaa sukupuolta olevan henkilön välillä, kuten aitojen ystävyyssuhteiden antaumuksellisuus niin runsain määrin osoittaa.

160:2.5 (1775.6) Nämä ystävyyteen ja molemminpuoliseen kiintymykseen perustuvat yhteenliittymät ovat sosiaalistavia ja jalontavia, sillä ne kannustavat ja helpottavat seuraavia elämisen taidon korkeampien tasojen olennaisen tärkeitä tekijöitä:

160:2.6 (1775.7) 1. *Molemminpuolinen itsensä julkituominen ja itsensä ymmärtäminen*. Monet ylevät inhimilliset impulssit kuolevat siksi, ettei ole ketään kuulemassa niiden julkituloa. Ihmiselle ei totisesti ole hyväksi olla yksin. Jonkinasteinen tunnustetuksi tuleminen ja

jonkinmääräinen arvonanto ovat ihmisluonteen kehittymiselle välttämättömiä. Ilman kodin antamaa aitoa rakkautta kukaan lapsi ei voi saavuttaa normaalin luonteen täysimääräistä kehitystä. Luonne on jotakin enemmän kuin pelkkää mieltä ja moraalia. Tuloksellisin ja ihanteellisin kaikista niistä sosiaalisista suhteista, joiden katsotaan kehittävän luonnetta, on keskinäiseen hellyyteen perustuvassa, järjen pohjalta syntyneessä aviosuhteessa elävän miehen ja naisen kiintymyksellinen ja ymmärtäväinen ystävyys. Avioliitto moninaisine suhteineen soveltuu parhaiten niiden kallisarvoisten impulssien ja niiden korkeampien motiivien esiintuomiseen, jotka ovat voimakkaan luonteen kehittymisen kannalta korvaamattomia. En epäröi ylistää tällä tavoin perhe-elämää, sillä Mestarinne on viisaasti valinnut juuri isän ja lapsen välisen suhteen tämän uuden, valtakunnan evankeliumin kulmakiveksi. Ja tuollainen verraton, yhteenkuuluvaisuuteen pohjautuva suhde – mies ja nainen ajallisuuden korkeimpien ihanteiden hellässä syleilyssä – on niin kallisarvoinen ja tyydyttävä kokemus, että sellaisen tavoittamisesta voi maksaa minkä hinnan hyvänsä, tehdä minkä uhrauksen tahansa.

160:2.7 (1776.1) 2. *Sielujen liitto – viisauden mobilisointi*. Jokainen ihminen hankkii ennemmin tai myöhemmin jonkin käsityksen tästä maailmasta ja jonkin mielikuvan seuraavasta maailmasta. Seuraavaksi on mahdollista persoonallisuuksien yhteenliittymisen kautta yhdistää nämä ajallista olemassaoloa ja ikuisia tulevaisuudennäkymiä koskevat katsomukset. Yhden ihmisen mieli

lisää näin hengellisiä arvojaan sitä tietä, että se saa paljon toisen ihmisen ymmärryksestä. Näin ollen ihmiset rikastuttavat sieluaan tehdessään kumpikin omasta hengellisestä omaisuudestaan yhteistä omaisuutta. Tällä samalla keinoin ihmisellä on niin ikään mahdollisuus välttyä aina uhkaavalta vaaralta, joka on hänen taipumuksensa sortua näkemyksen vääristymiseen, ennakkoluuloiseen suhtautumiseen ja ahtaaseen arviointiin. Pelko, kateus ja omahyväisyys ovat torjuttavissa vain olemalla läheisessä yhteydessä muihin ajatusmaailmoihin. Lienette huomanneetkin, ettei Mestari koskaan lähetä teitä yksikseen uurastamaan valtakunnan laajenemisen hyväksi, vaan hän lähettää teidät kentälle aina kaksittain. Ja koska viisaus on supertietämystä, siitä seuraa, että viisauden yhdistyessä sosiaalinen ryhmä, olkoon pieni tai suuri, jakaa kaiken tietämyksen keskenään.

160:2.8 (1776.2) 3. *Elämisen into*. Eristäytyminen pyrkii tyhjentämään sielun energiavarat. Yhdessäolo kanssaihmistensä kanssa on välttämätöntä, jotta elämänhalu uudistuisi, ja ilman sitä ei pysy yllä rohkeus, jolla käydään ihmiselämän elämisen korkeammille tasoille nousemisesta johtuvat kamppailut. Ystävyys lisää elämän iloja ja tekee sen riemuvoitoista riemullisempia. Ihmisten väliset rakkauteen ja läheisyyteen pohjautuvat yhteenliittymät ovat omiaan karkottamaan kärsimykseen liittyvän murheen ja suuren osan vastoinkäymiseen kuuluvasta katkeruudesta. Ystävän läsnäolo lisää kaikkea kauneutta ja ylevöittää kaikkea hyvyyttä. Älyllisten symbolien avulla ihminen kykenee elähdyttämään ja laajentamaan

ystäviensä arvostamisen kykyjä. Yksi ihmisten välisen ystävyyden kaiken kruunaavista siunauksista on juuri tämä kyky ja mahdollisuus molemminpuoliseen mielikuvitusmaailman elävöittämiseen. Tietoisuuteen varauksettomasta omistautumisesta yhteiselle asialle, keskinäiselle lojaalisuudelle kosmista Jumaluutta kohtaan, sisältyy luonnostaan suuri hengellinen voima.

160:2.9 (1776.3) 4. *Kaikkea pahaa vastaan suuntautuvan puolustuskyvyn vahvistuminen*. Persoonallisuuksien välinen yhteenliittymä ja keskinäinen kiintymys ovat tehokas vakuutus pahaa vastaan. Vaikeudet, murhe, pettymys ja tappio ovat tuskallisempia ja masentavampia, silloin kun ne kestetään yksin. Yhteenliittyminen ei muunna pahaa vanhurskaudeksi, mutta se auttaa siinä, että se lievittää suuresti kirvelyä. Mestarinne sanoi: ”Autuaita ovat murheelliset” – jos lähellä on ystävä, joka lohduttaa. Sellaisessa tietoisuudessa, että elät, jotta muiden olisi hyvä, ja että nämä muut niin ikään elävät, jotta sinun olisi hyvä ja edistyisit, on positiivista lujuutta. Ihminen riutuu eristyneisyydessä. Sellaista ihmistä ei ole, joka ei masentuisi tarkkaillessaan vain ohimeneviä ajallisuuden tapahtumia. Kun nykyisyyden siteet menneisyyteen ja tulevaisuuteen katkaistaan, siitä tulee raivostuttavan tyhjänpäiväistä. Vasta välähdys ikuisuuden kehästä voi inspiroida ihmisen tekemään parhaansa ja haastaa hänen parhaan puolensa tekemään kaiken voitavansa. Ja kun ihminen on tällä tavoin parhaimmillaan, hän elää mitä epäitsekkäimmin toisten hyväksi, niiden hyväksi, jotka ovat hänen kohtalotovereitaan ajallisuudessa ja ikuisuudessa.

160:2.10 (1777.1) Toistan vielä, että tällainen inspiroiva ja jalontava yhteenliittymä saavuttaa ihanteelliset mahdollisuutensa ihmisten aviosuhteessa. Avioliiton ulkopuolellakin toki saavutetaan paljon, ja monet, monet avioliitot epäonnistuvat surkeasti sikäli, etteivät ne tuota näitä moraalisia ja hengellisiä hedelmiä. Avioliiton solmivat aivan liian monissa tapauksissa henkilöt, jotka etsivät näitä korkeampia, inhimillistä kypsyyttä osoittavia liitännäisilmiöitä alempia muita arvoja. Ihanteellinen avioliitto pitää perustaa jollekin pysyvämmälle kuin tunnemaailman ailahteluille ja pelkän sukupuolisen kiinnostuksen häilyväisyydelle. Sen täytyy pohjautua aitoon ja molemminpuoliseen henkilökohtaiseen antaumukseen. Ja jos siis kykenette rakentamaan tällaisia luotettavia ja tuloksellisia inhimillistä yhteenkuuluvaisuutta edustavia pienyksiköitä, niin maailma on, sitten kun nämä kerätään yhdeksi kokonaisuudeksi, näkevä suurenmoisen ja kunniakkaan sosiaalisen rakennelman: kuolevaisten kypsyydestä kertovan sivilisaation. Senkaltainen ihmisten sukukunta saattaisi jo alkaa tajuta jotakin siitä, mitä Mestarinne ihanne ”rauhasta maan päällä ja hyvästä tahdosta ihmisten kesken” merkitsee. Vaikkei tällainen yhteiskunta olisikaan täydellinen eikä täysin puhdas pahuudesta, ainakin se tulisi lähelle kypsyyden vakiintumista.

3. Kypsyyden houkuttimet

160:3.1 (1777.2) Ponnistelu kypsyyttä kohti edellyttää työtä, ja työ vaatii energiaa. Mistä saadaan voima kaiken tämän aikaansaamiseen? Fyysisiin seikkoihin on mahdollista suhtautua itsestäänselvyyksinä, mutta Mestari on sanonut sattuvasti: ”Ihminen ei voi elää pelkästään leivästä.” Jos oletamme, että ruumiimme on normaali ja terveytemme on kohtuullisen hyvä, meidän on seuraavaksi etsittävä sellaisia houkuttimia, jotka toimisivat virikkeenantajina ihmisessä uinuvien hengellisten voimien esiinsaamiseksi. Jeesus on opettanut meille, että Jumala elää ihmisessä. Miten siis voimme suostutella ihmisen päästämään irti nämä sieluun sitoutuneet jumalallisuuden ja infiniittisyyden voimat? Kuinka meidän tulee suostutella ihmiset päästämään Jumala valloilleen, jotta hän saa virrata vapaasti ja ulosvirratessaan virvoittaa oman sielumme ja sitten palvella sitä tarkoitusta, että lukemattomille muille sieluille tuodaan valoa, mielenylennystä ja siunausta? Miten voin parhaiten herättää nämä sielussanne käyttämättöminä uinuvat piilevät kyvyt hyvään? Yhdestä asiasta olen varma: Emotionaalinen mielenliikutus ei ole ihanteellinen hengellinen virikkeenantaja. Mielenliikutus ei lisää energiaa vaan pikemminkin kuluttaa loppuun sekä mielen että ruumiin voimavarat. Mistä siis tulee näiden suurten asioiden tekemiseen tarvittava energia? Katsokaa Mestariinne. Tälläkin hetkellä hän on ulkona kukkuloilla täydentämässä voimavarojaan, sillä aikaa kun me olemme täällä antamassa pois energiaa. Koko tämän ongelman salaisuus kietoutuu hengelliseen yhteydenpitoon, palvontaan. Ihmisen näkökulmasta katsottuna kysymys on mietiskelyn ja rentoutumisen yhdistämisestä. Mietiskely rakentaa

yhteyden mielestä henkeen; rentoutuminen määrää, mikä on hengellisen vastaanottavaisuuden kapasiteetti. Ja tästä, että heikkouden tilalle tulee vahvuus, pelon tilalle tulee rohkeus ja minuuden mielen tilalle tulee Jumalan tahto, muodostuu palvonta. Ainakin filosofi näkee sen tällä tavalla.

160:3.2 (1777.3) Kun nämä kokemukset vähän väliä toistuvat, ne kiteytyvät tavoiksi, voimaa antaviksi ja palvonnallisiksi tavoiksi, ja tällaiset tavat muotoutuvat vihdoin hengelliseksi luonteeksi, ja kanssaihmiset tunnustavat lopulta tällaisen luonteen *kypsäksi persoonallisuudeksi*. Aluksi tällaiset tavat ovat vaikeita ja aikaa vieviä, mutta kun niistä tulee totuttuja, ne yhtäkkiä ovatkin lepuuttavia ja aikaa säästäviä. Mitä mutkikkaammaksi yhteiskunta käy ja kuta moninaisemmiksi sivilisaation tarjoamat houkuttimet käyvät, sitä polttavammaksi käy Jumalaa tuntevien yksilöiden tarve muovata tällaisia totunnaisia, suojelevia tapoja, joiden tarkoituksena on heidän hengellisten energioidensa säilyttäminen ja lisääminen.

160:3.3 (1778.1) Toinen kypsyyden saavuttamisen edellytys on sosiaalisten ryhmien yhteistoiminnallinen sovittautuminen alati muuttuvaan ympäristöön. Kypsymätön yksilö herättää kanssaihmistensä vastaanpanemishalun, kun kypsä ihminen sen sijaan saa toverinsa toimimaan innolla kanssaan, ja sillä keinoin hän useinkin moninkertaistaa elämänsä aikana tekemiensä ponnistusten hedelmät.

160:3.4 (1778.2) Oma filosofiani sanoo minulle, että on aikoja, jolloin minun on, jos sellainen on tarpeen, taisteltava puolustaakseni omaa vanhurskauskäsitystäni, mutta en epäile, etteikö Mestari, jonka

persoonallisuus on kypsempää tyyppiä, saavuttaisi helposti ja taidokkaasti yhtä suurta voittoa omalla ylivertaisella ja miellyttävällä menetelmällään, johon kuuluvat tahdikkuus ja suvaitsevuus. Oikean puolesta taistellessamme käy aivan liian usein niin, että sekä voittaja että voitettu ovat kärsineet tappion. Viimeksi eilen kuulin Mestarin sanovan, että ”kun viisas mies pyrkii pääsemään sisään lukitusta ovesta, ei hän suinkaan koeta saada ovea rikki, vaan hän koettaa mieluumminkin löytää avaimen, jolla ovi avataan lukosta.” Liian usein me käymme taisteluun pelkästään vakuuttaaksemme itsellemme, ettemme pelkää.

160:3.5 (1778.3) Tämä uusi, valtakunnan evankeliumi tekee suuren palveluksen elämisen taidolle sikäli, että se tarjoaa uuden ja monipuolisemman virikkeen korkeampaa elämäntapaa varten. Se tuo esille uuden ja ylevän määränpääksi asetetun kohtalon, antaa elämälle ylivertaisen tarkoituksen. Ja nämä uudet käsitykset olemassaolon ikuisesta ja jumalallisesta määränpäästä ovat jo sellaisenaan transsendentaalisia kannustimia, ja mikä ihmisen korkeammassa olemuksessa on kaikkein parasta, sen ne panevat reagoimaan. Älyllisen ajattelun jokaiselta vuorenharjalta on saatavissa rentoutusta mielelle, voimaa sielulle ja uskonyhteyttä hengelle. Tällaisista laadukkaan elämäntavan tarjoamista edullisista asemista ihminen kykenee nousemaan ajattelun alemmilla tasoilla esiintyvien ärsyttävien materiaalisten tekijöiden – murehtimisen, mustasukkaisuuden, kateuden, kostamisen ja kypsymättömän persoonallisuuden tunteman ylpeyden – yläpuolelle. Tällaiset korkealle kiipeävät sielut vapahtavat itsensä suuresta joukosta

elämän joutavuuksista johtuvia akanvirtaisia ristiriitoja, ja näin he pääsevät tilanteeseen, ettei ole mitään, joka estäisi heitä saavuttamasta tietoisuutta niistä korkeammista virroista, joita henkikäsitys ja taivaallinen kommunikointi edustavat. Mutta elämän tarkoitusta on vartioitava mustasukkaisesti kiusaukselta tavoitella helppoa ja tilapäistä tulosten saavuttamista. Samoin sitä on vaalittava niin, etteivät fanaattisuuden tuhoisat uhkatekijät siihen pysty.

4. Kypsyydestä kertova tasapainoisuus

160:4.1 (1778.4) Vaikka pidättekin silmämääränänne vain ikuisten realiteettien saavuttamista, teidän on silti huolehdittava myös ajallisen elämän välttämättömyyksistä. Vaikka henki on päämäärämme, lihallisuus on kuitenkin fakta. Saattaa tilapäisesti tietenkin käydä niin, että elämän välttämättömyydet joutuvat haltuumme sattuman kautta, mutta yleensä meidän on järkiperäisesti työskenneltävä ne saadaksemme. Elämän kaksi tärkeintä ongelmaa ovat ajallisen toimeentulon ansaitseminen ja ikuisen eloonjäämisen saavuttaminen. Ja jopa toimeentulon ansaitsemisongelma vaatii sekin uskontoa tullakseen ihanteellisella tavalla ratkaistuksi. Kumpikin mainituista ongelmista on mitä suurimmassa määrin henkilökohtainen. Oikea uskonto ei tosiasiassa toimi erillään yksilöstä.

160:4.2 (1778.5) Ajallisen elämän perusedellytykset ovat näkemykseni mukaan seuraavat:

160:4.3 (1778.6) 1. Hyvä fyysinen terveys.

160:4.4 (1778.7) 2. Selkeä ja tahraton ajattelu.

160:4.5 (1778.8) 3. Kyvykkyys ja ammattitaito.

160:4.6 (1778.9) 4. Varallisuus – elämän hyvyydet.

160:4.7 (1778.10) 5. Tappion kestämisen kyky.

160:4.8 (1778.11) 6. Sivistys – kasvatus ja viisaus.

160:4.9 (1779.1) Jopa ruumiin terveyteen ja suorituskykyyn liittyvät fyysiset ongelmat ratkeavat parhaiten, kun niitä tarkastellaan Mestarimme opetuksen uskonnollisesta näkökulmasta, jonka opetuksen mukaan ihmisen ruumis ja mieli ovat Jumalten antaman lahjan asuinpaikka, Jumalan hengen, josta on tulossa ihmisen henki. Näin ihmisen mielestä tulee välittäjä aineellisten olevaisten ja hengellisten realiteettien välillä.

160:4.10 (1779.2) Vaaditaan älyä, jotta saisi oman osansa tavoitelluista elämän hyvyyksistä. On täysin erheellistä olettaa, että päivittäisten työtehtävien suorittamisessa osoitettu uskollisuus takaa varakkuutena näkyvät palkinnot. Jos tilapäinen ja satunnainen varallisuuteen käsiksipääsy jätetään pois laskuista, huomaamme ajallisen elämän aineellisten palkintojen virtaavan tietyissä hyvin järjestetyissä kanavissa, ja vain ne, joilla on pääsy näille kanaville, voivat odottaa saavansa hyvän palkinnon ajallisista ponnistuksistaan. Niiden ihmisten osana ei koskaan voi olla muu

kuin köyhyys, jotka etsivät varallisuutta erillisistä ja yksittäisistä kanavista. Viisaasta suunnittelusta tulee näin ollen tekijä, joka on maailmallisen vaurauden perusedellytys. Menestyminen edellyttää paitsi työlleen omistautumista myös sitä, että pitää toimia jonkin aineellisen varallisuuden kanavan osana. Jos olet epäviisas, voit lahjoittaa antaumuksellisen elämän omalle sukupolvellesi saamatta siitä aineellista palkintoa. Jos olet sattuman kautta päässyt osalliseksi varallisuuden virrasta, saat rypeä ylellisyydessä, vaikket ole tehnyt kanssaihmistesi hyväksi mitään mainitsemisen arvoista.

160:4.11 (1779.3) Kyvykkyys on jotakin, jonka saat perinnöksi; ammattitaidon sen sijaan hankit itse. Elämä ei ole todellista sellaiselle, joka ei osaa tehdä jotakin hyvin, asiantuntevasti. Ammattitaito on yksi elämisen tyydyttävyyden lähteistä. Kyvykkyys merkitsee, että asianomainen on saanut lahjaksi taidon nähdä asiat edeltäkäsin, kaukokatseisuutta. Älä anna epärehellisyydellä saavutettujen houkuttelevien palkintojen pettää itseäsi, vaan ole valmis uurastamaan rehelliseen yrittämiseen luonnostaan kuuluvien, myöhemmin ilmaantuvien tuottojen hyväksi. Viisas ihminen osaa tehdä eron keinojen ja päämäärien välillä; muussa tapauksessa liiallinen tulevaisuuden varalle tehty suunnittelu lyö toisinaan laudalta oman ylevän tarkoituksensa. Mielihyvän tavoittelija kun olet, sinun tulisi aina pyrkiä olemaan sekä tuottaja että kuluttaja.

160:4.12 (1779.4) Harjaannuta muistiasi niin, että se säilyttää pyhinä aarteinasi voimaa antavat ja muistamisen arvoiset elämän tapahtumat, joita voit tahtosi mukaan palauttaa mieleesi omaksi nautinnoksesi ja mielenylennykseksesi. Rakenna tällä tavoin itseäsi

varten ja itsesi sisälle galleria, jossa sinulla on varalla kauneutta, hyvyyttä ja taiteellista loistavuutta. Mutta jaloimmat kaikista muistoista ovat suurenmoisen ystävyyden suurista hetkistä kertovat, aarteina vaalitut muistumat. Ja kaikki nämä muistimaailman aarteet säteilevät kallisarvoisimpia ja ylevöittävimpiä vaikutuksiaan, milloin hengellisen palvonnan kirvoittava kosketus niihin kajoaa.

160:4.13 (1779.5) Mutta elämästä tulee olemassaolon taakka, ellet opi, miten epäonnistutaan hienostuneesti. Tappion kärsiminenkin vaatii taitoa, jollaisen jalot sielut aina hankkivat; sinun on osattava hävitä iloisesti; et saa pelätä pettymistä. Älä milloinkaan epäröi myöntää epäonnistumista. Älä millään tavoin koeta kätkeä epäonnistumista pettävien hymyjen ja sädehtivän optimismin alle. Kuulostaa hienolta, kun väittää aina onnistuneensa, mutta sellaisen lopputulokset ovat kuvottavia. Sellainen menettely johtaa suoraa tietä epätodellisuuden maailman luomiseen ja väistämättömään romahdukseen harhakuvien lopulta särkyessä.

160:4.14 (1779.6) Menestys saattaa synnyttää rohkeutta ja edistää luottamusta, mutta viisaus on peräisin vasta kokemuksista, jotka saa sovittautuessaan omien epäonnistumisiensa tuloksiin. Optimistiset harhakuvat todellisuuden edelle asettavista ihmisistä ei voi koskaan tulla viisaita. Vain ne, jotka katsovat tosiasioita silmästä silmään ja sovittavat ne ihanteisiin, voivat saavuttaa viisautta. Viisaus sulkee piiriinsä sekä faktan että ihanteen, ja siksi se pelastaa omat kannattajansa filosofian kummaltakin hedelmättömältä äärisuunnalta. Näitä äärisuuntia edustavat ihminen, jonka idealismi sulkee tosiasiat ulkopuolelle, sekä materialisti, jolta puuttuu

hengellinen näköala. Ne pelokkaat sielut, jotka kykenevät pitämään yllä elämäntaistelua vain onnistumisesta kertovien, jatkuvien valheellisten harhakuvien turvin, ovat tuomitut kokemaan epäonnistumisen ja kärsimään tappion, kun he lopulta havahtuvat omien kuvittelujensa unimaailmasta.

160:4.15 (1780.1) Ja nimenomaan siinä, kun katsotaan epäonnistumista kasvoista kasvoihin ja sovittaudutaan tappion aiheuttamaan tilanteeseen, on uskonnon laajalotteisella näkemyksellä verraton vaikutus. Epäonnistuminen on yksinkertaisesti vain kasvatuksellinen episodi – sivistävä kokeilu viisauden hankkimisen alalla – sen Jumalaa etsivän ihmisen kokemusmaailmassa, joka on lähtenyt universumin tutkimisen merkeissä suoritettavalle ikuiselle löytöretkelle. Tällaisille ihmisille tappio on vain uusi väline universumitodellisuuden korkeampien tasojen saavuttamiseksi.

160:4.16 (1780.2) Jumalaa etsivän ihmisen elämänura saattaa ikuisuuden valossa osoittautua suureksi menestykseksi, vaikka koko ajallisen elämän aikainen yrittäminen saattaisi näyttää musertavalta epäonnistumiselta, edellyttäen, että jokainen elämänaikainen epäonnistuminen toi oman antinsa viisautta osoittavaan sivistykseen ja henkisten tulosten saavuttamiseen. Älä tee sitä virhettä, että sekoitat keskenään tiedon, sivistyksen ja viisauden. Elämässä ne ovat toistensa sukulaisia, mutta ne edustavat toisistaan suuresti eroavia henkiarvoja; viisaus hallitsee aina tietoa ja ylevöittää aina sivistystä.

5. Ihanneuskonto

160:5.1 (1780.3) Olette kertoneet minulle, että Mestarinne pitää aitoa ihmisperäistä uskontoa yksilön kokemuksena hengellisistä realiteeteista. Minä olen pitänyt uskontoa ihmisen kokemuksena siitä, että hän reagoi johonkin, jota hän pitää sen arvoisena, että koko ihmiskunta sitä kunnioittaisi ja sille omistautuisi. Tässä mielessä uskonto symboloi ylevintä omistautumistamme sellaiselle, joka edustaa korkeinta käsitystämme todellisuutta koskevista ihanteista ja sitä, mihin mielemme parhaimmillaan yltää hengellisen tuloksiinpääsyn ikuisia mahdollisuuksia tavoitellessaan.

160:5.2 (1780.4) Kun ihmiset reagoivat uskontoon sellaisena kuin se heimo-, kansa- tai rotukohtaisena asiana käsitetään, se johtuu siitä, etteivät he pidä ryhmänsä ulkopuolella olevia oikeasti ihmisinä. Pidämme aina oman uskonnollisen lojaalisuutemme kohdetta jonakin, joka ansaitsisi saada osakseen kaikkien ihmisten kunnioituksen. Uskonnon suhteen ei voi koskaan olla niin, että kysymys olisi pelkästä älyllisestä uskomuksesta tai filosofisesta järkeilystä, vaan uskonto on aina ja iäti eräs tapa reagoida elämäntilanteisiin; se on muuan käyttäytymisen laji. Uskontoon kuuluu, että ajatellaan, tunnetaan ja toimitaan kunnioittavasti jotakin sellaista todellisuussubjektia kohtaan, jota pidämme yleismaailmallisen palvonnan arvoisena.

160:5.3 (1780.5) Jos jostakin on omassa kokemuksessasi tullut uskonto, on itsestään selvää, että sinusta jo on tullut tuon uskonnon aktiivinen evankelista, sillä pidät uskontosi ylevintä käsitystä jonakin sellaisena, joka ansaitsisi saada osakseen koko ihmiskunnan, universumin kaikkien älyllisten olentojen, palvonnan. Ellet ole oman

uskontosi positiivinen ja lähetyshengen elähdyttämä evankelista, olet itsepetoksen uhri sikäli, että se, mitä sanot uskonnoksi, on vain traditionaalinen uskomus tai pelkkä älyperäistä filosofiaa edustava järjestelmä. Jos uskontosi on hengellinen kokemus, silloin palvontasi kohteena täytyy olla universaalinen henkirealiteetti ja kaikkien hengellistyneiden käsitystesi ihanne. Kutsun kaikkia pelkoon, emootioon, perinteeseen ja filosofiaan pohjautuvia uskontoja älyperäisiksi uskonnoiksi, kun sen sijaan aitoon hengenkokemiseen perustuvia uskontoja haluaisin kutsua oikeiksi uskonnoiksi. Uskonnollisen antaumuksen kohde voi olla aineellinen tai hengellinen, tosi tai valheellinen, reaalinen tai epäreaalinen, inhimillinen tai jumalallinen. Uskonnot voivat sen vuoksi olla joko hyviä tai pahoja.

160:5.4 (1780.6) Moraalisuus ja uskonto eivät välttämättä ole sama asia. Moraalikäsitysten järjestelmästä saattaa tulla uskonto sillä, että se pitää kiinni jostakin palvonnan kohteesta. Kadottamalla sen, mikä uskonnossa universaalisesti vetoaa lojaalisuuteen ja ylevään antaumukseen, uskonnosta voi kehittyä filosofian oppijärjestelmä tai moraalinormisto. Tämä olevainen, olento, tila, olemassaolon olomuoto tai saavutettava mahdollisuus, joka on uskonnollisen lojaalisuuden korkeimpana ihanteena ja joka on palvojien uskonnollisen antaumuksen kohde, on Jumala. Riippumatta siitä, mitä nimeä tästä henkitodellisuuden ihanteesta käytetään, se on Jumala.

160:5.5 (1781.1) Oikean uskonnon sosiaaliset ominaispiirteet koostuvat siitä tosiasiasta, että se poikkeuksetta koettaa käännyttää yksilön ja

muuttaa maailman. Uskonto antaa ymmärtää, että on olemassa vielä löytymättömiä ihanteita, jotka nousevat kauas jopa sivilisaation kypsimpien instituutioiden korkeimpiin sosiaalisiin menettelytapoihin kätkeytyvien, tunnettujen eettisten ja moraalinormien yläpuolelle. Uskonto kurottautuu kohti löytymättömiä ihanteita, tutkimattomia realiteetteja, inhimillisiä arvoja korkeammalla olevia arvoja, jumalallista viisautta ja aitoa hengen saavuttamista. Oikea uskonto tekee kaikkea edellä mainittua; mitkään muut uskomukset eivät ansaitse uskonnon nimeä. Teillä ei voi olla aitoa hengellistä uskontoa ilman ylevää ja ylimaallista ihannetta ikuisesta Jumalasta. Uskonto, josta tämä Jumala puuttuu, on ihmisen keksintö, elottomista älyllisistä uskomuksista ja merkityksettömistä tunneperäisistä seremonioista koostuva inhimillinen instituutio. Niinkin saattaa käydä, että uskonto esittää antaumuksensa kohteena jonkin suuren ihanteen, mutta tällaiset epätodellisuutta olevat ihanteet eivät ole saavutettavissa, vaan tällainen käsitys on illusorinen. Ainoat ihmisen saavutettavissa olevat ihanteet ovat ikuisen Jumalan hengelliseen tosiasiaan kätkeytyvät, infiniittisiä arvoja edustavat jumalalliset realiteetit.

160:5.6 (1781.2) Sanasta ’Jumala’, Jumalan *ideasta*, vastakohtana Jumalan *ihanteelle*, voi tulla minkä tahansa uskonnon osa, siitä riippumatta, miten keskenkasvuinen tai väärä tuo uskonto sattuu olemaan. Ja tästä Jumalan ideasta voi sen omakseen tuntevien käsissä tulla mitä ikinä he keksivät siitä tehdä. Alemmalla tasolla olevat uskonnot muovaavat jumalakäsityksensä ihmissydämen luonnollista tilaa vastaaviksi; korkeammalla tasolla olevat uskonnot

vaativat, että ihmissydän on muutettava oikean uskonnon ihanteiden asettamia vaatimuksia vastaavaksi.

160:5.7 (1781.3) Jeesuksen uskonto nousee kaikkien palvonnan ideasta aiemmin omaamiemme käsitysten yläpuolelle sikäli, että hän sen lisäksi, että hän välittää Isästään kuvan infiniittistä todellisuutta olevana ihanteena, julistaa myös positiivisesti, että tämä arvojen jumalallinen lähde ja maailmankaikkeuden ikuinen keskus on eittämättömästi ja omakohtaisesti jokaisen kuolevaisen luodun saavutettavissa, joka päättää astua taivaan valtakuntaan maan päällä ja joka sen myötä tunnustaa hyväksyvänsä sen, että hän on Jumalan poika ja ihmisten veli. Väitän, että tämä on korkein uskontokäsitys, minkä maailma on koskaan tuntenut, ja lausun mielipiteenäni, ettei korkeampaa koskaan voi ollakaan, sillä tämä evankeliumi kattaa realiteettien infiniittisyyden, arvojen jumalallisuuden ja universaalisten saavutusten ikuisuuden. Tällainen käsitys merkitsee, että on saavutettu kokemus korkeimmuutta ja perimmäisyyttä edustavasta idealismista.

160:5.8 (1781.4) Paitsi että Mestarinne uskonnon ylittämättömät ihanteet herättävät minussa mielenkiintoa, tunnen sen lisäksi suunnatonta pakkoa tuoda julki uskoni hänen ilmoitukseensa, jonka mukaan nämä henkirealiteetteja edustavat ihanteet ovat saavutettavia, eli että sinä ja minä voimme lähteä tälle pitkälle ja ikuiselle tutkimusretkelle varusteenamme hänen vakuutuksensa siitä, että lopulta varmasti saavumme Paratiisin porteille. Veljeni, olen uskova, olen lähtenyt matkaan; taitan tällä ikuisella retkellä matkaa yhdessä kanssanne.

Mestari sanoo tulleensa Isän tyköä ja osoittavansa meille tien. Olen täysin vakuuttunut siitä, että hän puhuu totta. Olen lopullisesti vakuuttunut siitä, ettei ole mitään muita todellisuutta olevia, saavutettavia ihanteita eikä täydellisyyttä olevia arvoja kuin ikuinen ja Universaalinen Isä.

160:5.9 (1781.5) Niinpä en palvokaan pelkästään olevaisuuksien Jumalaa, vaan kaikkien vastaisten olevaisuuksien mahdollisuuden Jumalaa. Sen vuoksi teidän antaumuksenne jotakin verratonta ihannetta kohtaan, jos tämä ihanne on reaalinen, on pakostakin antaumusta tätä olevaisista ja olennoista koostuvien menneiden, nykyisten ja tulevien universumien Jumalaa kohtaan. Eikä muuta Jumalaa ole, sillä mitään muuta Jumalaa ei mitenkään voi olla olemassa. Kaikki muut jumalat ovat mielikuvituksen tuotteita, kuolevaisen mielen harhakuvia, väärän logiikan vääristymiä ja niitä luovien ihmisten itsepetoksellisia epäjumalia. Voihan teillä toki olla uskonto ilman tätä Jumalaa, mutta se ei merkitse mitään. Ja jos koetatte sanalla ’Jumala’ korvata sen, että tämä ihanne elävästä Jumalasta on reaalinen, olette vain pettäneet itseänne asettamalla ihanteen – jumalallisen reaalisuuden – paikalle idean. Tämänlaatuiset uskomukset ovat pelkkää toiveikasta haaveilua edustavia uskontoja.

160:5.10 (1782.1) Jeesuksen opetuksissa näen uskonnon sellaisena kuin se on parhaimmillaan. Tämä evankeliumi antaa meille mahdollisuuden etsiä todellista Jumalaa ja löytää hänet. Mutta olemmeko valmiit maksamaan maksun, joka tästä taivaan valtakuntaan pääsystä kannetaan? Olemmeko halukkaat syntymään uudesti? tulemaan uudelleenmuovatuiksi? Olemmeko valmiit alistumaan tähän

hirveään ja koettelevaan prosessiin, jossa minä tuhoutuu ja sielu jälleenrakennetaan? Eikö Mestari olekin sanonut: ”Jokaisen, joka haluaa pelastaa elämänsä, täytyy se menettää. Älkää luulkokaan, että olen tullut tuomaan rauhan, sillä olen tullut pikemminkin tuomaan sielun kilvoituksen”? On totta, että Isän tahtoon vihkiytymisestä vaaditun hinnan maksettuamme, me koemme suurta rauhaa, kunhan jatkuvasti kuljemme näillä pyhittäytyneen elämän hengellisillä poluilla.

160:5.11 (1782.2) Silloinhan me tosissamme vasta olemme hylkäämässä tunnetun olotilan tarjoamat houkuttimet, kun otamme varauksitta tavoittelumme kohteiksi siihen tulevaa elämää olevaan tuntemattomaan ja tutkimattomaan olotilaan kuuluvat houkuttimet, jonka kuluessa tehdään tutkimusretki jumalallista todellisuutta olevan korkeamman ihanteellisuuden henkimaailmoihin. Ja me etsimme merkityssymboleja, joilla välittäisimme kanssaihmisillemme nämä käsitykset Jeesuksen uskontoon sisältyvän idealismin todellisuudesta, emmekä lakkaa rukoilemasta, että se päivä tulisi, jolloin yhteisnäkemys tästä verrattomasta totuudesta sävähdyttää koko ihmiskuntaa. Tällä hetkellä muutamalla sanalla esitetty käsityksemme Isästä – niin kuin me hänet sydämessämme käsitämme – on se, että Jumala on henki; tai niin kuin tämän asian välitämme kanssaihmisillemme: Jumala on rakkaus.

160:5.12 (1782.3) Jeesuksen uskonto edellyttää elävää ja hengellistä kokemusta. Muut uskonnot saattavat koostua traditionaalisista uskomuksista, emotionaalisista tuntemuksista, filosofisesta

tietoisuudesta ja kaikesta muusta senkaltaisesta, mutta Mestarin opetus edellyttää todellista henkisten edistymisen aktuaalisten tasojen saavuttamista.

160:5.13 (1782.4) Tietoisuus siitä, että haluaa olla Jumalan kaltainen, ei ole todellista uskontoa. Jumalaa palvomaan vaativaan mielenliikutukseen sisältyvät tunteet eivät ole oikeata uskontoa. Tieto siitä, että on vakuuttunut minuuden hylkäämisen ja Jumalan palvelemisen tärkeydestä, ei ole oikeata uskontoa. Viisaus, joka panee järkeilemään, että tämä uskonto on paras kaikista, ei ole omakohtaisena ja hengellisenä kokemuksena ilmenevää uskontoa. Todellisella uskonnolla on yhteys kohtaloon ja perillepääsyn reaalisuuteen samoin kuin täydestä sydämestä uskon kautta hyväksytyn reaalisuuteen ja ihanteellisuuteen. Ja tämä kaikki on tehtävä meille omakohtaiseksi Totuuden Hengen suorittaman ilmoituksen kautta.

160:5.14 (1782.5) Ja tähän päättyivät tämän kreikkalaisfilosofin teesit, joka oli yksi oman rotunsa suurimmista ja josta oli tullut Jeesuksen evankeliumiin uskova.

Luku 161

Jatkokeskustelut Rodanin kanssa

161:0.1 (1783.1) SUNNUNTAINA, syyskuun 25. päivänä vuonna 29 jKr., apostolit ja evankelistat kokoontuivat Magadaniin. Työtovereidensa kanssa tuona iltana käymänsä pitkän mielipiteidenvaihdon jälkeen Jeesus yllätti kaikki ilmoittamalla, että hän ja kaksitoista apostolia lähtisivät seuraavan päivän aamuvarhaisella Jerusalemiin ottamaan osaa lehtimajanjuhlaan. Hän antoi evankelistoille määräyksen käydä tapaamassa Galilean uskovia ja naisten ryhmän hän määräsi palaamaan joksikin aikaa Betsaidaan.

161:0.2 (1783.2) Kun Jerusalemiin-lähdön hetki koitti, Natanael ja Tuomas kävivät vielä vilkasta keskustelua Rodan Aleksandrialaisen kanssa, ja he saivat Mestarilta luvan jäädä muutamaksi päiväksi Magadaniin. Ja näin ollen kävi niin, että sillä aikaa kun Jeesus ja kymmenen apostolia olivat matkalla Jerusalemiin, Natanael ja Tuomas paneutuivat hartaaseen väittelyyn Rodanin kanssa. Edellisellä viikolla, jonka kuluessa Rodan oli esitellyt filosofiaansa,

Tuomas ja Natanael olivat noudattaneet vuorojärjestystä kreikkalaisfilosofille valtakunnan evankeliumia esittäessään. Rodan pani merkille, miten hyvin häntä Jeesuksen opetusten osalta oli valistanut muuan Johannes Kastajan entinen apostoli, joka oli ollut hänen opettajanaan Aleksandriassa.

1. Onko Jumala persoonallinen?

161:1.1 (1783.3) Oli muuan kysymys, jonka kohdalla toisaalta Rodanin ja toisaalta kahden apostolin näkemyksissä ilmeni eroavuutta, ja tämä oli kysymys Jumalan persoonallisuudesta. Rodan hyväksyi auliisti kaiken, mitä hänelle Jumalan ominaisuuksien osalta tuotiin esille, mutta hän väitti, ettei taivaassa oleva Isä ole eikä voi olla persoona siten kuin ihminen persoonallisuuden käsittää. Kun apostolit omalta osaltaan huomasivat joutuneensa vaikeuksiin koettaessaan todistaa, että Jumala oli persoona, Rodan puolestaan havaitsi, että vielä sitäkin vaikeampaa oli todistaa, ettei hän ole persoona.

161:1.2 (1783.4) Rodan väitti, että persoonallisuuden tosiasiaan kuuluu yhtaikaa voimassa oleva tosiasia tasavertaisten olentojen välisestä täysimääräisestä ja molemminpuolisesta kommunikoinnista, olentojen, jotka kykenevät myötätuntoiseen ymmärtämykseen. Rodan sanoi: ”Ollakseen persoona Jumalalla pitää olla henkikommunikoinnin edellyttämiä symboleja, jotka mahdollistavat hänen tulla täysin ymmärretyksi niiden taholta, jotka ottavat häneen yhteyttä. Mutta koska Jumala on infiniittinen ja ikuinen, kaikkien

muiden olentojen Luoja, siitä seuraa – mitä tulee tasavertaisiin olentoihin –, että Jumala on maailmankaikkeudessa yksin. Ei ole ketään, joka olisi hänen kanssaan tasavertainen; ei ole ketään, jonka kanssa hän voisi tasavertaisena kommunikoida. Jumala saattaa tosiaankin olla kaiken persoonallisen lähde, mutta sellaisena hän on persoonallisuuden suhteen transsendentti, aivan kuten Luoja on luodun yläpuolella ja tätä enemmän."

161:1.3 (1783.5) Tämä kiista vaivasi Tuomasta ja Natanaelia suuresti, ja he olivat pyytäneet Jeesusta pelastamaan heidät pulasta, mutta Mestari kieltäytyi tulemasta mukaan heidän keskusteluihinsa. Tuomakselle hän kuitenkin sanoi: "Ei ole suurtakaan merkitystä sillä, minkälainen *idea* teillä Isästä mahdollisesti on, kunhan teille on hengellisessä mielessä käynyt tutuksi hänen infiniittisen ja ikuisen olemuksensa *ihanne*."

161:1.4 (1784.1) Tuomas väitti, että tokihan Jumala kommunikoi ihmisen kanssa, ja että Isä sen vuoksi on persoona myös Rodanin esittämän määritelmän puitteissa. Tämän kreikkalainen torjui siltä pohjalta, ettei Jumala tuo itseään persoonallisesti julki, että hän on yhä mysteeri. Silloin Natanael vetosi omaan henkilökohtaiseen kokemukseensa Jumalasta, ja tämän Rodan myönsi ja vahvisti, että hänellä oli äskettäin ollut samanlaisia kokemuksia, mutta nämä kokemukset todistivat hänen väitteensä mukaan vain sen, että Jumala on *todellinen*, ei sitä, että hän on *persoonallinen*.

161:1.5 (1784.2) Maanantai-illan tietämissä Tuomas luopui leikistä. Mutta kun päästiin tiistai-iltaan, Natanael oli saanut Rodanin uskomaan, että Isä on persoonallinen, ja hän sai kreikkalaisen

näkemyksissä aikaan tämän muutoksen seuraavien argumentointivaiheiden kautta:

161:1.6 (1784.3) 1. Onhan Paratiisin Isällä toki tasavertainen kommunikointisuhde ainakin kahden muun olennon kanssa, jotka ovat hänen kanssaan täysin tasavertaisia ja tyystin hänen kaltaisiaan, nimittäin Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen kanssa. Kolminaisuusoppi huomioon ottaen kreikkalaisen oli pakko myöntää Universaalisen Isän persoonallisuus mahdolliseksi. (Juuri näiden keskustelujen myöhemmin tapahtunut tarkastelu johti siihen, että kolminaisuuskäsite avartui kahdentoista apostolin ajatusmaailmassa. Yleisesti tietenkin uskottiin, että Jeesus oli Iankaikkinen Poika.)

161:1.7 (1784.4) 2. Koska Jeesus oli Isän kanssa tasavertainen, ja koska tämä Poika oli saanut aikaan persoonallisuuden manifestoitumisen hänen maisille lapsilleen, niin tällainen ilmiö oli todiste tosiasiasta ja osoitus mahdollisuudesta, että kaikilla kolmella Jumalalla on persoonallisuus, ja se ratkaisi ikiajoiksi kysymyksen Jumalan kyvystä kommunikoida ihmisen kanssa ja kysymyksen ihmisen mahdollisuudesta kommunikoida Jumalan kanssa.

161:1.8 (1784.5) 3. Että Jeesuksen suhteessa ihmiseen vallitsi molemminpuolinen kanssakäyminen ja täydellinen kommunikaatio; että Jeesus oli Jumalan Poika. Että Isän ja Pojan välinen suhde edellyttää kommunikoinnin tasavertaisuutta ja myötätuntoisen ymmärtämyksen molemminpuolisuutta; että Jeesus ja Isä olivat

yhtä. Että Jeesus ylläpiti samanaikaisesti ymmärtäväistä kommunikointisuhdetta sekä Jumalaan että ihmiseen, ja että kun sekä Jumala että ihminen käsittivät Jeesuksen kommunikoinnin sisältämien symbolien merkityksen, niin sekä Jumala että ihminen omasivat persoonallisuuden attribuutit, siltä osin kuin kysymys oli keskinäisen kommunikointikyvyn edellytyksistä. Että Jeesuksen persoonallisuus osoitti todeksi Jumalan persoonallisuuden, samalla kun se todisti lopullisesti, että Jumala on läsnä ihmisessä. Että kaksi olevaista, jotka suhteutuvat samaan olevaiseen, suhteutuvat myös toisiinsa.

161:1.9 (1784.6) 4. Että persoonallisuus edustaa ihmisen korkeinta käsitystä siitä, mikä on inhimillinen todellisuus ja mitä ovat jumalalliset arvot; että Jumala edustaa ihmisen korkeinta käsitystä myös siitä, mikä on jumalallinen todellisuus ja mitä ovat infiniittiset arvot; että Jumalan täytyy sen vuoksi olla jumalallinen ja infiniittinen persoonallisuus, reaalisuuteen kuuluva persoonallisuus, vaikka hän infiniittisesti ja ikuisesti ylittää kaiken sen, miten ihminen persoonallisuuden käsittää ja määrittelee, mutta hänen täytyy siitäkin huolimatta olla aina ja universaalisesti persoonallisuus.

161:1.10 (1784.7) 5. Että Jumalan täytyy olla persoonallisuus, koska hän on kaiken persoonallisuuden Luoja ja kaiken persoonallisuuden määränpää. Jeesuksen esittämä opetus ”Olkaa sen vuoksi täydelliset

niin kuin taivaassa oleva Isännekin on täydellinen” oli tehnyt Rodaniin valtavan vaikutuksen.

161:1.11 (1784.8) Nämä argumentit kuultuaan Rodan sanoi: ”Olen vakuuttunut. Tunnustan Jumalan persoonaksi, jos sallitte, että kvalifioin esittämääni tällaisen vakaumuksen tunnustustani liittämällä siihen, mitä persoonallisuudella tarkoitetaan, joukon laajennettuja arvoja, kuten yli-inhimillinen, transsendenttinen, korkein, infiniittinen, ikuinen, lopullinen ja universaalinen. Olen nyt vakuuttunut siitä, että vaikka Jumalan täytyy olla loputtomasti enemmän kuin persoonallisuus, ei hän voi olla mitään sitä vähemmän. Olen mielissäni, kun voin päättää tämän kiistelyn ja hyväksyä Jeesuksen persoonalliseksi ilmoitukseksi Isästä ja tekijäksi, joka täyttää kaikki logiikassa, järkeilyssä ja filosofiassa esiintyvät aukkopaikat.”

2. Jeesuksen jumalallinen olemus

161:2.1 (1785.1) Koska Natanael ja Tuomas olivat näin täysin hyväksyneet Rodanin näkemykset valtakunnan evankeliumista, jäljellä oli vain yksi kysymys, joka vaati vielä käsittelyä, nimittäin opetus, joka koski Jeesuksen jumalallista olemusta; oppi, joka vasta vähän aikaa sitten oli esitetty julkisesti. Natanael ja Tuomas esittivät yhdessä näkemyksiään Mestarin jumalallisesta olemuksesta, ja

seuraavaksi esitettävä kertomus on tiivistetty ja muokattu esitys heidän opetuksestaan:

161:2.2 (1785.2) 1. Jeesus on myöntänyt jumalallisuutensa, ja me uskomme häntä. Hänen toimintansa yhteydessä on tapahtunut monia merkillisiä ilmiöitä, jotka voimme ymmärtää vain uskomalla hänen olevan sekä Jumalan Poika että Ihmisen Poika.

161:2.3 (1785.3) 2. Kaikki se, mitä hän on elämänsä aikana ollut yhdessä kanssamme, on esimerkki ihmisten välisen ystävyyden ihanteesta. Ei ole mitenkään mahdollista, että joku muu kuin jumalallinen olento kykenisi olemaan sellainen ihmisystävä. Emme ole koskaan tunteneet toista henkilöä, joka olisi ollut lähellekään yhtä vilpittömän epäitsekäs. Hän on jopa syntisten ystävä; hän rohkenee rakastaa vihamiehiään. Meitä kohtaan hän on sangen lojaali. Vaikka hän empimättä meitä nuhteleekin, kaikille on silti selvää, että hän totisesti rakastaa meitä. Mitä paremmin sinä hänet tunnet, sitä enemmän olet häntä rakastava. Hänen horjumaton kiintymyksensä lumoaa sinut. Kaikki nämä vuodet, joiden aikana emme ole kyenneet ymmärtämään hänen lähetystehtäväänsä, hän on ollut uskollinen ystävä. Turvautumatta imarteluun hän kohtelee meitä kaikkia yhtä ystävällisesti. Hänen kiintymyksensä ja myötätuntoisuutensa on muuttumatonta. Hän on jakanut elämänsä ja kaiken muun kanssamme. Olemme onnellinen yhteisö; meille on kaikki yhteistä. Emme usko, että joku, joka on pelkästään ihminen, voisi elää näin nuhteetonta elämää näin koettelevissa olosuhteissa.

161:2.4 (1785.4) 3. Mielestämme Jeesus on jumalallinen siksi, ettei hän koskaan tee väärin, hän ei tee virheitä. Hänen viisautensa on ylittämätöntä, hänen hurskautensa on vertaansa vailla. Päivän toisensa jälkeen hän elää täydellisessä sopusoinnussa sen kanssa, mikä on Isän tahto. Rikkomuksia hän ei milloinkaan kadu, sillä hän ei riko yhtäkään Isän lakia vastaan. Hän rukoilee puolestamme ja kanssamme, mutta hän ei koskaan pyydä meitä rukoilemaan itsensä puolesta. Uskomme, että hän on johdonmukaisen synnitön. Emme usko, että kukaan, joka on vain ihminen, koskaan väittäisi elävänsä sellaista elämää. Hän väittää elävänsä täydellistä elämää, ja myönnämme hänen niin tekevän. Meidän hurskautemme kumpuaa katumuksesta, mutta hänen hurskautensa kumpuaa vanhurskaudesta. Hän jopa väittää antavansa synnit anteeksi, ja hän toden totta parantaa sairauksia. Kukaan, joka on pelkästään ihminen, ei voisi, jos hän on täysissä järjissään, väittää antavansa synnin anteeksi – sellainenhan on vain Jumalan etuoikeus. Ja tällä tavoin vanhurskaudessaan täydelliseltä hän on näyttänyt niistä ajoista asti, kun ensi kerran tulimme kosketuksiin hänen kanssaan. Me vartumme armossa ja totuudentuntemuksessa, mutta Mestarissamme tulee heti alkajaisiksi näkyviin vanhurskaudesta kertova kypsyys. Kaikki ihmiset, niin hyvät kuin pahatkin, panevat merkille nämä Jeesuksessa olevat hyvyyden ainekset. Eikä hänen hurskautensa silti koskaan ole tunkeilevaa eikä mahtailevaa. Hän on sekä nöyrä että peloton. Hän tuntuu hyväksyvän uskomme hänen jumalallisuuteensa. Joko hän on se, mikä hän väittää olevansa, tai sitten hän on suurin teeskentelijä ja petkuttaja, minkä maailma on

konsanaan tuntenut. Olemme vakuuttuneita siitä, että hän on juuri se, mikä hän väittää olevansa.

161:2.5 (1785.5) 4. Hänen luonteensa ainutlaatuisuus ja se, että hän hallitsee täydellisesti tunne-elämänsä, saavat meidät vakuuttumaan siitä, että hänessä yhdistyvät ihmisyys ja jumalallisuus. Hän ei koskaan jätä reagoimatta, kun hän kohtaa inhimillisen hädän; kärsimys ei koskaan jätä häntä kylmäksi. Hänessä herää yhtäläinen sääli niin fyysisen kärsimyksen kuin mentaalisen ahdistuksen tai hengellisen murheenkin edessä. Jos hänen kanssaihmisissään ilmenee uskoa tai jokin muu hyve, hän ei sen tunnustamisessa aikaile eikä sen myöntämisessä kitsastele. Hän on niin perin oikeudenmukainen ja oikeamielinen ja samalla niin perin armelias ja huomaavainen. Hän suree ihmisten hengellistä itsepäisyyttä ja iloitsee, kun he suostuvat näkemään totuuden valon.

161:2.6 (1786.1) 5. Hän näyttää tietävän, mitä ajatuksia ihmisten mielessä liikkuu, ja ymmärtävän, mitä heidän sydämensä kaipaa. Ja hän suhtautuu vaivattua henkeämme kohtaan aina myötätuntoisesti. Tuntuu siltä, että hän kokee kaikki inhimilliset emootiomme, mutta hänessä ne ovat suurenmoisella tavalla jalompia. Hänen rakkautensa hyvyyttä kohtaan on väkevää, ja yhtä väkevää on hänen vihansa syntiä kohtaan. Hänellä on yli-inhimillinen tietoisuus Jumaluuden läsnäolosta. Hän rukoilee kuin ihminen, mutta hän toimii kuin Jumala. Hän näyttää tietävän asiat ennakolta; tälläkin hetkellä hän rohkenee puhua omasta kuolemastaan, jostakin salaperäisestä viittauksesta tulevaan kunnialla kruunaamiseensa. Ollen ystävällinen

hän on myös urhea ja rohkea. Hän ei milloinkaan emmi täyttäessään velvollisuuttaan.

161:2.7 (1786.2) 6. Meihin tekee alinomaa vaikutuksen se ilmiö, että hänellä on yli-inhimillistä tietoa. Tuskin kuluu yhtäkään päivää, etteikö satu jotakin, joka osoittaa Mestarin tietävän, mitä on meneillään matkojen päässä sieltä, missä hän itse on läsnä. Hän tuntuu myös olevan tietoinen työtovereidensa ajatuksista. Ei ole epäilystäkään siitä, että hän on yhteydessä taivaallisiin persoonallisuuksiin; ei ole kysymystäkään siitä, etteikö hän eläisi sellaisella hengellisellä tasolla, joka on kaukana meidän muiden tasomme yläpuolella. Tuntuu siltä, että kaikki on avoinna hänen ainutlaatuiselle ymmärrykselleen. Hän esittää meille kysymyksiä vain saadakseen meidät selville vesille, ei saadakseen tietoa.

161:2.8 (1786.3) 7. Mestari ei enää vähään aikaan ole kaihtanut tuomasta julki omaa yli-inhimillisyyttään. Apostolinvirkaan asettamisen päivästämme saakka aina näihin aikoihin asti hän ei ole koskaan kiistänyt, että hän tuli korkeuksissa olevan Isän luota. Hän puhuu jumalallisen opettajan arvovallalla. Mestari ei epäröi kumota nykyisiä uskonnollisia opetuksia ja julistaa uutta evankeliumia epäämättömällä arvovallalla. Hän on vakuuttava, varma ja arvovaltainen. Kuullessaan Jeesuksen puhuvan Johannes Kastajakin julisti, että tämä oli Jumalan Poika. Hän tuntuu olevan sangen itseriittoinen. Hän ei kaipaa väkijoukkojen kannatusta; mitä mieltä

ihmiset ovat, on hänestä yhdentekevää. Hän on rohkea eikä silti ollenkaan ylpeä.

161:2.9 (1786.4) 8. Jumalasta hän puhuu alituiseen siinä mielessä, että tämä on aina läsnä olevana työtoverina mukana kaikessa, mitä hän tekee. Hän kulkee ympäriinsä tekemässä hyvää, sillä Jumala näyttää olevan hänessä. Hän esittää mitä ällistyttävimpiä väitteitä itsestään ja tehtävästään maan päällä, lausuntoja, jotka olisivat mielettömiä, ellei hän olisi jumalallinen. Kerrankin hän julisti: ”Ennen kuin Abraham oli, minä olen.” Hän on vastaväitteille sijaa suomatta väittänyt olevansa jumalallinen; hän väittää olevansa kumppanuussuhteessa Jumalaan. Hän käyttää kielen tarjoamat mahdollisuudet lähestulkoon loppuun toistaessaan eri tavoin väitteitään siitä, että hänellä on läheinen yhteys taivaalliseen Isään. Hän rohkenee esittää jopa sellaisen väitteen, että hän ja Isä ovat yhtä. Hän sanoo, että jokainen, joka on nähnyt hänet, on nähnyt Isän. Ja kaikki nämä kauhistavat asiat hän sanoo ja tekee niin perin lapsenomaisen luonnollisesti. Toveruudestaan Isän kanssa hän puhuu samaan tapaan kuin toveruudestaan meidän suhteemme. Hän tuntuu olevan varsin varmalla pohjalla Isän suhteen, ja hän puhuu näistä suhteista ikään kuin ne olisivat itsestäänselvyys.

161:2.10 (1786.5) 9. Rukouselämässään hän näyttää kommunikoivan suoraan Isänsä kanssa. Olemme kuulleet muutaman hänen rukouksistaan, mutta nämä muutamat tuntuvat osoittavan, että hän keskustelee Jumalan kanssa ikään kuin kasvoista kasvoihin. Hän näyttää tuntevan niin tulevaisuuden kuin menneisyydenkin. Hän

yksinkertaisesti ei voisi olla kaikkea tätä ja tehdä kaikkia näitä epätavallisia tekoja, ellei hän olisi jotakin enemmän kuin ihminen. Tiedämme, että hän on inhimillinen, siitä olemme varmat, mutta olemme miltei yhtä varmoja siitä, että hän on myös jumalallinen. Uskomme, että hän on jumalallinen. Olemme vakuuttuneita siitä, että hän on Ihmisen Poika ja Jumalan Poika.

161:2.11 (1787.1) Kun Natanael ja Tuomas olivat saaneet Rodanin kanssa käymänsä keskustelut päätökseen, he riensivät kohti Jerusalemia liittyäkseen apostolitovereidensa seuraan. He saapuivat perille saman viikon perjantaina. Tämä oli ollut suurenmoinen kokemus näiden kolmen uskovan elämässä, ja muut apostolit oppivat paljon siitä, että Natanael ja Tuomas tekivät heille selkoa näistä kokemuksista.

161:2.12 (1787.2) Rodan matkusti takaisin Aleksandriaan, jossa hän opetti monet ajat filosofiaansa Megantan koulussa. Hänestä tuli taivaan valtakunnan myöhemmissä vaiheissa vaikutusvaltainen mies. Hän oli maisen vaelluksensa loppuun asti horjumaton uskova, ja monien muiden mukana hän erkani tästä elämästä Kreikassa aikana, jolloin vainot olivat pahimmillaan.

3. Jeesuksen inhimillinen ja jumalallinen mieli

161:3.1 (1787.3) Tietoisuus jumalallisuudesta kasvoi Jeesuksen mielessä asteittain aina hänen kastetilaisuuteensa asti. Sen jälkeen kun hänestä oli tullut täysin tietoinen omasta jumalallisesta olemuksestaan, ihmisyyttä edeltäneestä olemassaolostaan ja universumiin kohdistuvista oikeuksistaan, hänellä näyttää olleen kyky eri tavoin rajoittaa inhimillistä tietoisuuttaan omasta jumalallisuudestaan. Meistä näyttää siltä, että Jeesus saattoi kasteestaan ristiinnaulitsemiseen saakka täysin vapaasti valita, toimiko hän pelkästään ihmismielen varassa vai käyttikö hän sekä ihmismielen että jumalallisen mielen sisältämää tietoa. Toisinaan hän näytti käyttävän hyväkseen vain ihmisjärkeen kätkeytyvää tietoaineistoa. Toisissa tilanteissa hän näytti toimivan niin yltäkylläisen tiedon ja viisauden nojalla, että sellaisen saattoi mahdollistaa vain hänen jumalallisen tietoisuutensa yli-inhimillisen sisällön hyväksikäyttö.

161:3.2 (1787.4) Voimme ymmärtää hänen ainutlaatuisia suorituksiaan vain hyväksymällä teorian, että hän niin tahtoessaan kykeni itse rajoittamaan jumalallisuustietoisuuttaan. Olemme täysin tietoisia siitä, että hän tuon tuostakin pidätti työtovereiltaan ennakkotietonsa tulevista tapahtumista, ja että hän oli tietoinen heidän ajatustensa ja suunnitelmiensa luonteesta. Ymmärrämme, että hän ei halunnut seuraajiensa tietävän liian hyvin sitä, että hän kykeni saamaan selville heidän ajatuksensa ja pääsemään perille heidän suunnitelmistaan. Hän ei halunnut nousta liian kauas apostoliensa ja opetuslastensa mielessä ihmisestä vallinneen käsityksen yläpuolelle.

161:3.3 (1787.5) Emme kerta kaikkiaan osaa erottaa toisistaan tapaa, jolla hän itse rajoitti jumalallista tietoisuuttaan, ja menetelmää, jolla hän salasi ihmiskumppaneiltaan ennakkotietonsa ja ajatustenlukunsa. Olemme vakuuttuneita siitä, että hän käytti näitä molempia menetelmiä, mutta aina emme jonkin tietyn tapauksen osalta kykene tarkalleen yksilöimään, kumpaa metodia hän mahdollisesti käytti. Teimme tavan takaa sen havainnon, että hän toimi vain tietoisuuden inhimillisen sisällön varassa; hetken päästä saatoimme nähdä hänen käyvän keskusteluja universumin taivaallisten joukkojen johtajien kanssa ja havaita, ettei ollut epäilystäkään siitä, että toiminnassa oli ollut jumalallinen mieli. Ja sitten me – jotakuinkin lukemattomissa tilanteissa – olimme todistamassa, miten toiminnassa oli tämä ihmisestä ja Jumalasta koostuva yhdistelmäpersoonallisuus, jonka aktivoi ihmismielen ja jumalallisen mielen täydelliseltä näyttävä liitto. Meidän tietomme tällaisista ilmiöistä rajoittuu tähän. Emme todellisuudessa todellakaan tiedä täyttä totuutta tästä mysteeristä.

Luku 162

Lehtimajanjuhla

162:0.1 (1788.1) ASTUESSAAN kymmenen apostolin seurassa taipaleelle kohti Jerusalemia Jeesuksen suunnitelmissa oli kulkea Samarian kautta, sillä se oli muita lyhyempi reitti. Niinpä he taivalsivat etelään järven itärantaa seuraillen ja saapuivat Skytopoliin kautta Samarian rajoille. Kun päivä oli menossa mailleen, Jeesus lähetti Filippuksen ja Matteuksen erääseen kylään Gilboavuoren itärinteellä varaamaan seurueelle majapaikkaa. Kävi kuitenkin niin, että nämä kyläläiset olivat juutalaisia kohtaan erityisen ennakkoluuloisia, jopa ennakkoluuloisempia kuin samarialaiset keskimäärin, ja nämä tunteet olivat korostuneet erityisesti nyt, kun niin monet olivat matkalla lehtimajanjuhlaan. Nämä ihmiset tiesivät Jeesuksesta varsin vähän, ja he epäsivät häneltä majapaikan siksi, että hän ja hänen toverinsa olivat juutalaisia. Kun Matteus ja Filippus toivat julki närkästyksensä ja ilmoittivat kyseisille samarialaisille, että nämä kieltäytyivät tarjoamasta apuaan Israelin Pyhälle, raivostuneet kyläläiset ajoivat heidät kepein ja kivin ulos tästä pikkukaupungista.

162:0.2 (1788.2) Filippuksen ja Matteuksen palattua tovereidensa luokse ja kerrottua, miten heidät oli ajettu pois kylästä, Jaakob ja Johannes astuivat Jeesuksen eteen sanoen: ”Mestari, rukoilemme sinua antamaan meille luvan käskeäksemme taivasta syöksemään tulen, joka polttaa poroksi nämä hävyttömät ja mitään katumattomat samarialaiset.” Mutta kun Jeesus kuuli nämä kostonhimoiset sanat, hän kääntyi Sebedeuksen poikien puoleen ja nuhteli heitä ankarasti: ”Ette näy tietävän, minkälaatuista suhtautumista te nyt edustatte. Kosto ei tuoksu taivaan valtakunnan asennoitumiselta. Mutta sen sijaan, että kiistelisimme, menkäämme pikkukylään, joka on Jordanin kahluupaikan vierellä.” Näin nämä samarialaiset lahkolaisen ennakkoluuloisuutensa johdosta epäsivät itseltään kunnian osoittaa vieraanvaraisuutta universumin Luoja-Pojalle.

162:0.3 (1788.3) Jeesus ja kymmenen apostolia jäivät yöksi Jordanin kahluupaikan lähellä olevaan kylään. Varhain seuraavana aamuna he ylittivät joen ja jatkoivat matkaansa Jerusalemiin Jordanin itäpuolista valtatietä pitkin ja saapuivat Betaniaan myöhään keskiviikkoiltana. Tuomas ja Natanael saapuivat perjantaina, sillä heitä olivat viivyttäneet heidän keskustelunsa Rodanin kanssa.

162:0.4 (1788.4) Jeesus ja kaksitoista apostolia jäivät Jerusalemin lähistölle seuraavan kuukauden (lokakuun) loppuun asti, eli noin neljäksi ja puoleksi viikoksi. Jeesus itse kävi kaupungissa vain muutaman kerran, ja nämä lyhyet käynnit hän suoritti lehtimajanjuhlan aikana. Melkoisen osan lokakuuta hän vietti Abnerin ja tämän työtovereiden seurassa Betlehemissä.

1. Jerusalemin-vierailun vaarat

162:1.1 (1788.5) Kauan ennen kuin Jeesuksen seuraajat pakenivat Galileasta, he olivat pyytämällä pyytäneet häntä menemään Jerusalemiin julistamaan valtakunnan evankeliumia, jotta hänen sanomaansa liittyisi se arvovaltatekijä, että sitä oli saarnattu juutalaisen sivistyksen ja oppineisuuden keskuksessa. Mutta nyt kun hän todellakin oli tullut Jerusalemiin opettamaan, he pelkäsivät hänen henkensä puolesta. Tietäessään, että sanhedrin oli koettanut saada Jeesuksen Jerusalemiin oikeudenkäyntiä varten ja muistaessaan Mestarin vastikään eri yhteyksissä lausumat sanat, että hänen olisi kuolemalla kuoltava, apostolit olivat kirjaimellisesti tyrmistyneet hänen odottamattomasta päätöksestään osallistua lehtimajanjuhlaan. Heidän kaikkiin aiempiin pyyntöihinsä siitä, että hän menisi Jerusalemiin, hän oli vastannut: ”Hetki ei ole vielä koittanut.” Nyt hän vastasi heidän pelosta johtuviin vastalauseisiinsa vain: ”Mutta hetki on nyt koittanut.”

162:1.2 (1789.1) Lehtimajanjuhlan aikana Jeesus meni rohkeasti Jerusalemiin useissa yhteyksissä ja opetti julkisesti temppelissä. Ja hän teki näin siitä huolimatta, että hänen apostolinsa koettivat taivutella häntä luopumaan sellaisesta. Vaikka he olivat jo pitkän aikaa kehotelleet häntä julistamaan sanomansa Jerusalemissa, nyt heitä kauhistutti jo ajatuskin, että hän tänä ajankohtana menisi kaupunkiin, olivathan he varsin tietoisia siitä, että kirjanoppineiden ja fariseusten mielessä oli ottaa hänet hengiltä.

162:1.3 (1789.2) Jeesuksen peloton esiintyminen Jerusalemissa sai hänen seuraajansa entistäkin pahemmin hämmennyksiin. Monilla hänen opetuslapsillaan ja jopa apostoli Juudas Iskariotilla oli ollut otsaa ajatella, että Jeesus oli paennut kiireen vilkkaa Foinikiaan siksi, että hän pelkäsi juutalaisten johtajia ja Herodes Antipasta. He eivät kyenneet käsittämään Mestarin toimien merkitystä. Se, että hän oli läsnä Jerusalemissa lehtimajanjuhlilla, vieläpä vastoin seuraajiensa neuvoja, riitti lopettamaan ikiajoiksi kaikki kuiskuttelut pelkäämisestä ja raukkamaisuudesta.

162:1.4 (1789.3) Lehtimajanjuhlan kuluessa tuhannet uskovat Rooman valtakunnan kaikista osista näkivät Jeesuksen, kuulivat hänen opettavan; ja monet taivalsivat jopa Betaniaan asti vaihtaakseen hänen kanssaan mielipiteitä siitä, miten valtakunta itse kunkin kotiseudulla eteni.

162:1.5 (1789.4) Siihen, miksi Jeesus saattoi kaikkina juhlapäivinä saarnata julkisesti temppelipihoilla, oli monta syytä, ja tärkein näistä syistä oli pelko, joka omissa riveissä ilmenneen salaisen erimielisyyden seurauksena oli vallannut sanhedrinin virkamiehet. Tosiasiahan oli, että monet sanhedrinin jäsenet joko uskoivat salaa Jeesukseen tai olivat muutoin ehdottomasti sellaista vastaan, että hänet pidätettäisiin juhlien aikana, jolloin Jerusalemissa oli koolla varsin runsaslukuisesti väkeä, ja sen joukossa moni joko uskoi häneen tai ainakin suhtautui myötämielisesti hänen tukemaansa hengelliseen liikkeeseen.

162:1.6 (1789.5) Abnerin ja hänen työtovereidensa kaikkialla Juudeassa suorittamat ponnistukset olivat myös omalta osaltaan lujittaneet

valtakunnalle myötämielistä mielialaa – jopa siinä määrin, etteivät Jeesuksen vihamiehet rohjenneet tuoda vastustustaan liian kovaäänisesti julki. Tämä oli yhtenä syynä siihen, että Jeesus saattoi käydä Jerusalemissa julkisesti ja poistua sieltä elävänä. Kuukautta tai kahta aikaisemmin hänet olisi empimättä surmattu.

162:1.7 (1789.6) Mutta Jeesuksen osoittama peloton rohkeus siinä, että hän esiintyi julkisesti Jerusalemissa, herätti hänen vihamiehissään pelonsekaista kunnioitusta. He eivät osanneet odottaa näin uskaliasta haastetta. Tuon kuukauden aikana sanhedrin teki useita puolinaisia yrityksiä Mestarin pidättämiseksi, mutta nämä ponnistukset eivät johtaneet mihinkään. Jeesuksen odottamaton julkinen esiintyminen Jerusalemissa hämmästytti hänen vihamiehiään siinä määrin, että he otaksuivat roomalaisviranomaisten luvanneen hänelle suojelua. Tietäessään Filippuksen (Herodes Antipaan veli) olevan miltei Jeesuksen seuraaja sanhedrinin jäsenet arvelivat, että Filippus oli lupaillut Jeesukselle suojelua tämän vihollisia vastaan. Jeesus oli jo poistunut heidän valtapiiristään, kun he havahtuivat tietoisuuteen, että he olivatkin erehtyneet luullessaan, että hänen äkillinen ja rohkea esiintymisensä Jerusalemissa olisi perustunut salaiseen yhteisymmärrykseen roomalaisviranomaisten kanssa.

162:1.8 (1789.7) Magadanista lähdettäessä vain kaksitoista apostolia olivat tienneet Jeesuksen aikomuksesta osallistua lehtimajanjuhlaan. Mestarin muut seuraajat hämmästyivät suuresti, kun hän ilmaantui temppelipihoille ja ryhtyi opettamaan julkisesti, ja

juutalaisviranomaiset yllättyivät sanoin kuvaamattomasti, kun heille kerrottiin Jeesuksen opettavan temppelissä.

162:1.9 (1790.1) Vaikkeivät Jeesuksen opetuslapset olleetkaan odottaneet hänen olevan mukana juhlilla, laaja enemmistö niistä kaukaa saapuneista pyhiinvaeltajista, jotka olivat hänestä kuulleet, elättelivät toivetta, että he saattaisivat nähdä hänet Jerusalemissa. Eivätkä he joutuneet pettymään, sillä hän opetti useaan otteeseen Salomon pylväikössä ja muualla temppelipihojen piirissä. Nämä opetukset olivat todellisuudessa juutalaisille ja koko maailmalle tehty virallinen tai muodollinen ilmoitus Jeesuksen jumalallisuudesta.

162:1.10 (1790.2) Mestarin opetusta kuunnelleiden väkijoukkojen mielipiteet veivät eri tahoille. Jotkut sanoivat, että hän oli hyvä mies; toisten mielestä hän oli profeetta; toiset olivat sitä mieltä, että hän totisesti oli Messias; oli niitäkin, jotka sanoivat, että hän oli pahanilkinen touhottaja, että hän oli omituisilla opeillaan johtamassa kansaa harhateille. Pelätessään Jeesukselle suopeita uskovia hänen vihamiehensä eivät rohjenneet tuomita häntä avoimesti, kun taas hänen ystävänsä eivät juutalaisjohtajien pelosta uskaltaneet tunnustaa häntä avoimesti, tiesiväthän he sanhedrinin olevan päättäväisesti sillä kannalla, että hänet oli surmattava. Mutta hänen vihamiehensäkin ihmettelivät ja ihailivat hänen opetustaan tietäessään, ettei hän ollut saanut opetusta rabbien kouluissa.

162:1.11 (1790.3) Joka kerta kun Jeesus meni Jerusalemiin, hänen apostolinsa olivat kauhun vallassa. Heidän pelkonsa kasvoi päivä päivältä, sitä mukaa kun he kuuntelivat hänen yhä rohkeammiksi käyviä julistuksiaan hänen maan päällä suorittamansa tehtävän

luonteesta. He eivät olleet tottuneet kuulemaan, että Jeesus edes ystäviensä parissa olisi esittänyt näin vastaansanomattomia väitteitä ja näin ällistyttäviä toteamuksia.

2. Ensimmäinen temppelipuhe

162:2.1 (1790.4) Ensimmäisenä iltapäivänä, jona Jeesus opetti temppelissä, hänen sanojaan istui kuuntelemassa melkoinen väkijoukko. Jeesus kuvaili uuteen evankeliumiin sisältyvää vapautta ja niiden riemua, jotka uskovat tämän hyvän sanoman. Tällöin sattui, että muuan utelias kuulija keskeytti hänet kysyäkseen: ”Opettaja, mistä johtuu, että osaat esittää lainauksia kirjoituksista ja opettaa kansaa näin sujuvasti, kun minulle sanotaan, ettei sinulle ole opetettu rabbien viisauksia?” Jeesus vastasi: ”Kukaan ihminen ei ole opettanut minulle niitä totuuksia, jotka teille julistan. Eikä tämä opetus ole minun, vaan Hänen, joka minut lähetti. Jos joku todella haluaa täyttää Isäni tahdon, hän tulee opetukseni osalta varmasti tietämään, onko se Jumalan opetusta vai olenko minä itseni äänitorvi. Joka on itsensä äänitorvi, tavoittelee kunniaa itselleen, mutta kun julistan Isän sanoja, tavoittelen niin tehdessäni kunniaa hänelle, joka minut lähetti. Mutta eikö teidän pitäisi, ennen kuin yritätte astua uuteen valoon, paremminkin seurata valoa, joka teillä jo on? Mooses antoi teille lain, mutta moniko teistä pyrkii rehellisesti täyttämään sen vaatimukset? Tässä laissa Mooses antaa teille

määräyksen sanoen ’älä tapa’, mutta tästä käskystä huolimatta jotkut teistä yrittävät tappaa Ihmisen Pojan.”

162:2.2 (1790.5) Kun väkijoukko kuuli nämä sanat, sen keskuudessa puhkesi sanaharkka. Jotkut sanoivat, että hän oli hullu; toiset sanoivat, että hänessä oli perkele. Oli niitäkin, jotka sanoivat, että kysymyksessä tosiaankin oli se Galilean profeetta, jonka tappamista kirjanoppineet ja fariseukset olivat pitkän aikaa tavoitelleet. Jotkut sanoivat, että uskonnolliset viranomaiset pelkäsivät hätyyttää häntä; jotkut olivat sitä mieltä, etteivät nämä olleet käyneet hänen kimppuunsa, koska he olivat alkaneet uskoa häneen. Melkoisen väittelyn jälkeen väkijoukosta astui esiin yksi, joka kysyi Jeesukselta: ”Miksi vallanpitäjät koettavat tappaa sinut?” Ja Jeesus vastasi: ”Vallanpitäjät koettavat tappaa minut siksi, että he pitävät pahana opetustani valtakunnan ilosanomasta, evankeliumista, joka vapauttaa ihmiset muodollisen seremoniauskonnon työläistä perinteistä. Nämä opettajat ovat nimittäin päättäneet pitää ne voimassa, oli hinta mikä hyvänsä. He suorittavat lain mukaan ympärileikkauksen sapattipäivänä, mutta he tahtoisivat tappaa minut, koska minä kerran, eräänä sapattipäivänä, päästin vapaaksi miehen, jota kärsimykset pitivät orjuudessaan. He kulkevat sapattipäivänä perässäni minua vakoillakseen, mutta he tahtoisivat tappaa minut siksi, että yhdessä toisessa yhteydessä päätin sapattipäivänä parantaa säälittävästi sairaan miehen hänen kaikista vaivoistaan. He koettavat tappaa minut, sillä he tietävät vallan hyvin, että jos rehellisesti uskotte ja rohkenette hyväksyä opetukseni, heidän traditionaalisen uskontonsa järjestelmä kukistuu, tuhoutuu

ikiajoiksi. Näin heiltä viedään valta sellaista kohtaan, jolle he ovat omistaneet elämänsä, sillä järkkymättä he kieltäytyvät hyväksymästä tätä uutta ja entistä kunniakkaampaa Jumalan valtakunnan evankeliumia. Ja nyt vetoankin teistä jokaiseen: Älä tuomitse ulkonaisten seikkojen mukaan, vaan esitä tuomiosi mieluumminkin sen mukaan, millainen näiden opetusten todellinen henki on; tuomitse vanhurskaasti."

162:2.3 (1791.1) Muuan toinen kyselijä virkkoi sen jälkeen: "Opettaja, kyllähän me todellakin odotamme Messiasta, mutta kun hän tulee, me tiedämme, että hänen ilmestymistään verhoaa mysteeri. Tiedämme, mistä sinä olet. Olet ollut veljiesi joukossa alusta alkaen. Vapahtaja on tuleva voimassa nostaakseen Daavidin kuningaskunnan valtaistuimen taas pystyyn. Väitätkö tosiaankin olevasi Messias?" Ja Jeesus vastasi: "Väität tuntevasi minut ja tietäväsi, mistä olen. Toivoisinpa, että väitteesi olisivat tosia, sillä siitä tiedosta sinä tosiaankin löytäisit yltäkyllin elämää. Mutta teen tiettäväksi, etten ole tullut luoksenne itseni vuoksi, vaan Isä on minut lähettänyt, ja hän, joka minut lähetti, on tosi ja uskollinen. Kieltäytyessänne kuulemasta minua kieltäydytte ottamasta vastaan Häntä, joka minut lähettää. Jos tahdotte ottaa vastaan tämän evankeliumin, tulette tuntemaan Hänet, joka minut lähetti. Minä tunnen Isän, sillä olen tullut Isän tyköä julistamaan hänestä ja tekemään hänet teille tunnetuksi."

162:2.4 (1791.2) Kirjanoppineiden edusmiehet halusivat käydä häneen käsiksi, mutta he pelkäsivät väkijoukkoa, sillä monet uskoivat häneen. Se, mitä Jeesus kasteensa jälkeen oli tehnyt, tunnettiin

hyvin koko juutalaiskansan keskuudessa, ja näitä tarinoita kertoessaan monet näistä ihmisistä sanoivat toinen toisilleen: ”Olkoonkin, että tämä opettaja on Galileasta, olkoonkin, ettei hän täytä kaikkea, mitä Messiaalta odotamme, tokkopa vain vapahtaja, sitten kun hän tulee, todellakaan tekee mitään sen ihmeellisempää kuin tämä Jeesus Nasaretilainen on jo tehnyt.”

162:2.5 (1791.3) Kuullessaan ihmisten puhuvan tällä tavoin fariseukset ja heidän edusmiehensä neuvottelivat johtajiensa kanssa ja päättivät, että olisi pikaisesti tehtävä jotakin, joka lopettaisi nämä Jeesuksen julkiset esiintymiset temppelipihoilla. Juutalaisten johtajat olivat yleisesti ottaen halukkaita välttämään selkkausta Jeesuksen kanssa, sillä he luulivat roomalaisviranomaisten luvanneen hänelle koskemattomuuden. Mitenkään muuten he eivät osanneet selittää sitä, että hän tuona ajankohtana rohkeni tulla Jerusalemiin. Mutta sanhedrinin viranhaltijat eivät täysin uskoneet tätä kuulopuhetta. He laskeskelivat, etteivät roomalaiset vallanpitäjät tekisi mitään sellaista salassa ja juutalaiskansakunnan korkeimman hallintoelimen tietämättä.

162:2.6 (1791.4) Niinpä sanhedrinin asianomainen virkamies, Eber, lähetettiin kahden avustajan kanssa pidättämään Jeesus. Kun Eber raivasi tietään Jeesuksen luo, Mestari sanoi: ”Älä pelkää tulla lähelleni. Hivuttaudu lähemmäksi kuunnellen samalla opetustani. Tiedän, että sinut on lähetetty ottamaan minut kiinni, mutta sinun tulisi ymmärtää, ettei Ihmisen Pojalle satu mitään, ennen kuin hänen hetkensä koittaa. Et sinä ole ryhtynyt minua vastaan, vaan tulet vain täyttääksesi isäntiesi antaman käskyn, ja luulevatpa nämä

juutalaisten johtajatkin toden totta, että he ovat tekemässä palvelusta Jumalalle, kun salaa tavoittelevat turmiotani.

162:2.7 (1792.1) ”Kaunaa en kanna teistä kenellekään. Isä rakastaa teitä, ja siksi suurin toiveeni on, että vapautuisitte ennakkoluuloisuuden orjuudesta ja perinteellisyyden pimeydestä. Tarjoan teille elämän vapahduksen ja pelastuksen riemun. Julistan uuden ja elävän tien, vapahduksen pahuudesta ja synnin kahleiden murtumista. Olen tullut, jotta teillä olisi elämä ja jotta teillä olisi se ikuisesti. Koetatte päästä minusta ja levottomuutta herättävistä opetuksistani. Jospa vain käsittäisitte, miten vähän aikaa olen enää luonanne! Vain pieni hetki, ja menen Hänen tykönsä, joka minut tähän maailmaan lähetti. Ja silloin monet teistä tulevat etsimällä etsimään minua, mutta ette minua löydä, sillä minne minä kohta menen, sinne ette te voi tulla. Mutta kaikki, jotka totisesti koettavat löytää minut, tulevat joskus saavuttamaan sen elämän, joka johtaa Isäni tykö.”

162:2.8 (1792.2) Muutamat irvailijat puhuivat keskenään: ”Minne tämä miekkonen aikoo mennä niin, ettemme voi häntä löytää? Aikooko hän mennä kreikkalaisten luokse asumaan? Aikooko hän hävittää itsensä? Mitä hän mahtaa tarkoittaa julistaessaan, että hän kohta lähtee pois luotamme ja ettemme voi mennä sinne, minne hän menee?”

162:2.9 (1792.3) Eber ja hänen avustajansa kieltäytyivät pidättämästä Jeesusta; he palasivat tapaamispaikkaansa ilman häntä. Kun ylipapit ja fariseukset läksyttivät Eberiä ja hänen avustajiaan siitä, etteivät nämä olleet tuoneet Jeesusta mukanaan, Eber vastasi vain: ”Emme uskaltaneet pidättää häntä väenpaljouden keskellä, sillä monet

uskovat häneen. Sitä paitsi, emme ole koskaan kuulleet yhdenkään ihmisen puhuvan niin kuin tämä mies. Tässä opettajassa on jotakin, joka poikkeaa tavanomaisesta. Teille olisi kaikille hyväksi, jos menisitte kuulemaan häntä.” Ja nämä sanat kuullessaan ylimmät johtomiehet ällistyivät ja puhuivat Eberille pilkallisesti: ”Oletko sinäkin eksytetty? Joko sinäkin alat uskoa tähän petkuttajaan? Oletko kuullut, että joku oppineistamme tai joku johtomiehistämme olisi uskonut häneen? Onko kukaan kirjanoppineista tai fariseuksista joutunut hänen ovelien opetustensa harhauttamaksi? Kuinka on mahdollista, että tämän tietämättömän väkijoukon käyttäytyminen vaikuttaa sinuun, väkijoukon, joka ei tunne lakia eikä profeettoja? Etkö tiedä, että tuollaiset opettamattomat ihmiset ovat kirottuja?” Ja silloin Eber vastasi: ”Olkoon niin, hyvät herrat, mutta tämä mies puhuu väkijoukolle armon ja toivon sanoja. Hän rohkaisee masentuneita, ja lohduttivat hänen sanansa meidänkin sieluamme. Mitä väärää näissä opetuksissa voi olla, vaikkei hän mahdollisesti pyhien kirjoitusten Messias olekaan? Ja sitä paitsi, eikö lakimme siinäkin tapauksessa edellytä oikeudenmukaisuutta? Tuomitsemmeko ihmisen, ennen kuin kuulemme häntä?” Ja sanhedrinin esimies vihastui Eberiin, kääntyi hänen puoleensa ja sanoi: ”Onko sinusta tullut hullu? Etkös sinäkin sattumoisin ole Galileasta? Tutki kirjoituksia, niin näet sieltä, ettei Galileasta nouse mitään profeettaa saati Messiasta.”

162:2.10 (1792.4) Sanhedrin hajaantui sekasorron vallassa, ja Jeesus vetäytyi yöksi Betaniaan.

3. Aviorikoksesta yllätetty nainen

162:3.1 (1792.5) Nimenomaan tämän Jerusalemissa-käynnin aikana Jeesus joutui tekemisiin erään huonomaineisen naisen kanssa. Naisen toivat Jeesuksen eteen henkilöt, jotka esittivät naista vastaan syytöksiä ja jotka olivat Jeesuksen vihamiehiä. Se vääristynyt kertomus, joka teillä on tästä välikohtauksesta, antaa ymmärtää, että tämän naisen olisivat tuoneet Jeesuksen eteen kirjanoppineet ja fariseukset ja että Jeesus suhtautui heihin tavalla, jolla hän osoitti, että nämä juutalaisten uskonnolliset johtajat olisivat itse syyllistyneet moraalittomuuteen. Jeesus oli varsin tietoinen siitä, että vaikka nämä kirjanoppineet ja fariseukset olivat hengellisesti sokeita ja perinteitä kohtaan osoittamansa kunnioituksen takia älyllisessä mielessä ennakkoasenteiden vallassa, heidät oli kuitenkin luettava tuon aikakauden ja sukupolven läpikotaisimmin moraalisten ihmisten joukkoon.

162:3.2 (1793.1) Todellisuudessa tuolloin tapahtui seuraavaa: Jeesuksen ollessa kolmannen juhlapäivän aamuvarhaisella lähestymässä temppeliä häntä vastaan tuli joukko sanhedrinin palkkaamia edusmiehiä, jotka raahasivat naista mukanaan. Kun he tulivat lähemmäksi, ryhmän puhemies sanoi: ”Mestari, tämä nainen saatiin kiinni aviorikoksesta – tavattiin itse teosta. Mooseksen lakihan käskee, että meidän tulisi kivittää tällainen nainen kuoliaaksi. Mitä sinä sanot, että hänen suhteensa pitäisi tehdä?”

162:3.3 (1793.2) Jeesuksen vihamiehet olivat suunnitelleet asian niin, että jos hän antaisi tukensa Mooseksen laille, joka edellytti tunnustuksen tehneen lainrikkojan kivittämistä, se ajaisi hänet vaikeuksiin roomalaisten vallanpitäjien kanssa, jotka olivat evänneet juutalaisilta oikeuden kuolemanrangaistuksen langettamiseen ilman, että roomalainen tuomioistuin oli sen hyväksynyt. Jos hän kieltäisi naisen kivittämisen, he syyttäisivät häntä sanhedrinin edessä siitä, että hän korotti itsensä Mooseksen ja juutalaisen lain yläpuolelle. Jos hän pysyisi vaiti, he syyttäisivät häntä pelkuruudesta. Mutta Mestari selvitti tilanteen niin, että koko salajuoni mureni oman halpamaisuutensa alle.

162:3.4 (1793.3) Tämä aikoinaan upea nainen oli erään surkean nasaretilaisen vaimo, miehen, joka oli Jeesukselle koko hänen nuoruutensa ajan ollut ainainen kiusankappale. Tämä mies, joka oli ottanut vaimokseen kyseisen naisen, pakotti vaimonsa mitä häpeällisimmin kaupittelemaan omaa ruumistaan ja ansaitsemaan sillä keinoin heidän elantonsa. Mies oli tullut Jerusalemin juhlille, jotta hänen vaimonsa voisi sanotulla tavoin käyttää fyysisiä sulojaan rahallisen tuoton toivossa. Hän oli juutalaisvallanpitäjien palkkalaisten kanssa tehnyt kaupat siitä, että hän kerrotulla tavalla kavaltaisi oman vaimonsa tämän harjoittaessa kaupallistettua pahettaan. Ja niin he tulivat naisen ja hänen rikoskumppaninsa kanssa saadakseen Jeesuksen satimeen ja lausumaan jotakin, jota voitaisiin käyttää häntä vastaan, mikäli hänet pidätettäisiin.

162:3.5 (1793.4) Jeesus katseli väkijoukon ylitse ja näki naisen aviomiehen seisovan muiden takana. Hän tiesi, mikä tämä oli

miehiään, ja käsitti miehen olevan osallisena tässä viheliäisessä toimituksessa. Ensiksi Jeesus käveli väkijoukon ympäri lähelle paikkaa, jossa tämä turmeltunut aviomies seisoi, ja kirjoitti hiekkaan muutaman sanan, jotka saivat miehen lähtemään kiireesti paikalta. Sitten hän palasi naisen eteen ja kirjoitti taas maahan sanat, jotka oli tarkoitettu naisen mahdollisille syyttäjille; ja hänen sanansa luettuaan hekin poistuivat yksi kerrallaan paikalta. Ja kun Mestari oli kirjoittanut santaan kolmannen kerran, naisen kumppani paheenharjoituksessa lähti hänkin omille teilleen, joten Mestari näki kirjoituksensa ääreltä jaloilleen noustessaan, että nainen seisoi hänen edessään yksin. Jeesus sanoi: ”Vaimo, missä ovat syyttäjäsi? Eikö kukaan jäänytkään sinua kivittämään?” Ja nainen kohotti katseensa ja vastasi: ”Ei kukaan, Herra.” Ja silloin Jeesus sanoi: ”Tunnen tarinasi, enkä minäkään sinua tuomitse. Mene tietäsi rauhassa.” Ja tämä nainen, Hildana, hylkäsi ilkeän miehensä ja liittyi valtakunnan opetuslasten joukkoon.

4. Lehtimajanjuhla

162:4.1 (1793.5) Se, että läsnä oli väkeä koko tunnetun maailman piiristä, aina Espanjaa ja Intiaa myöten, teki lehtimajanjuhlasta Jeesuksen kannalta ihanteellisen tilaisuuden julistaa ensi kerran Jerusalemissa julkisesti koko evankeliuminsa. Tämän juhlan aikana ihmiset asuivat paljolti ulkosalla, lehtimajoissa. Kysymyksessä oli sadonkorjuujuhla, ja kun se näin ollen osui syyskuukausien viileään kauteen,

maailmalla asuvat juutalaiset osallistuivat tähän juhlaan yleisemmin kuin talvikauden lopulla vietetyille pääsiäisjuhlille tai helluntaijuhlille alkukesästä. Apostolit näkivät Mestarinsa vihdoinkin tuovan rohkeasti julki, ikään kuin koko maailman edessä, mikä hänen tehtävänsä oli maan päällä.

162:4.2 (1794.1) Se oli juhlien juhla, sillä tänä aikana voitiin toimittaa mikä tahansa uhri, jota ei ollut toimitettu jonkin toisen juhlan yhteydessä. Tämä oli temppelille annettujen uhrilahjojen vastaanottotilaisuus; loma-ajan huvitukset yhdistyivät tässä juhlassa uskonnollisen palvonnan juhlallisiin riitteihin. Käsillä oli aika, jolloin koko rotu riemuitsi, ja siinä sekoittuivat uhritoimitukset, leeviläiset psalmilaulut ja pappien hopeatorvien juhlavat törähdykset. Illalla tämän vaikuttavan näkymän ylle, temppeleineen ja pyhiinvaeltajajoukkoineen, lankesi sädehtivä valo naisten pihassa kirkkaasti palavista suurista kynttelikköistä ja niiden kymmenien soihtujen kajosta, jotka oli pystytetty eri puolille temppelipihoja. Koko kaupunki oli iloisesti koristeltu Antonian roomalaislinnaa lukuun ottamatta, joka synkän vastakohdan muodostaen katseli vuoreltaan tätä juhlavaa ja harrasta näyttämöä. Ja miten juutalaiset vihasivatkaan tuota laitosta, joka muistutti heitä alituiseen siitä, että he olivat Rooman ikeen alla!

162:4.3 (1794.2) Juhlan aikana uhrattiin seitsemänkymmentä härkää, jotka symboloivat pakanamaailman seitsemääkymmentä kansakuntaa. Vedenvuodatusseremonia symboloi jumalallisen hengen vuodattamista. Tätä vesiseremoniaa edelsi auringon noustessa toimeenpantu pappien ja leeviläisten kulkue.

Hartaudenharjoittajat kulkivat alas Israelin pihasta Naisten pihaan johtavaa portaikkoa, samalla kun hopeatorvilla puhallettiin ilmoille törähdys toisensa perään. Sen jälkeen oikeauskoiset marssivat eteenpäin kohti Kaunistaporttia, joka avautui gentiilipihaan. Siellä he kääntyivät ympäri, kasvot kohti länttä, ja lauloivat toistamiseen psalmilaulujaan ja jatkoivat marssiaan symbolisen veden merkeissä.

162:4.4 (1794.3) Juhlan viimeisenä päivänä temppelipalvelun toimittajina oli lähes neljäsataaviisikymmentä pappia ja vastaava määrä leeviläisiä. Päivänkoitteessa pyhiinvaeltajat kaupungin kaikista osista kokoontuivat yhteen, ja jokainen kantoi oikeassa kädessään myrtin-, pajun- ja palmunoksakimppua, samalla kun jokainen vasemmassa kädessään kantoi paratiisinomenan – sitruunan eli ”kielletyn hedelmän” – oksaa. Pyhiinvaeltajat jakautuivat tätä varhaisen aamuhetken seremoniaa varten kolmeksi ryhmäksi. Yksi ryhmä jäi temppeliin ollakseen läsnä aamun uhritoimituksissa; toinen ryhmä marssi Jerusalemin alapuolelle, lähelle Mazaa, leikkaamaan pajunoksia uhrialttarin koristukseksi; kun kolmas ryhmä taas muodosti kulkueen, joka marssi vesiseremoniaa toimittavan papin jäljessä – tämä kantoi hopeatorvien törähdellessä kultaista kannua, joka oli määrä täyttää symbolisella vedellä – ulos temppelistä Oofelin kautta lähelle Siiloamia, jossa sijaitsi Lähdeportti. Sitten kun kultainen kannu oli Siiloamin lammikolla täytetty vedellä, kulkue marssi takaisin temppeliin niin, että se saapui Vesiportin kautta ja eteni suoraan pappien pihaan, jossa vesikannua kantavan papin seuraan liittyi juomauhriksi tarkoitettua

viiniä kantava pappi. Molemmat papit astelivat sitten alttarin juurelle johtavien hopeakourujen ääreen ja kaatoivat kannujen sisällön näihin kouruihin. Tämän veden- ja viininkaatamisriitin toimittaminen oli paikalla oleville pyhiinvaeltajille merkki ryhtyä vuoronperään leeviläisten kanssa laulamaan psalmeja numerosta 113 numeroon 118. Ja näitä säkeitä toistaessaan he tapasivat huiskuttaa oksakimpuillaan alttarin edessä. Sitten seurasivat sen päivän uhritoimitukset, samalla kun toistettiin päivän psalmia, joka viimeisenä juhlapäivänä oli kahdeksaskymmeneskahdes psalmi, viidennestä säkeistöstä eteenpäin.

5. Saarna maailman valosta

162:5.1 (1794.4) Juhlan viimeistä päivää edeltäneenä iltana, kun tapahtumien näyttämö oli kynttelikköjen ja soihtujen luoman valon kirkkaasti valaisema, Jeesus nousi seisomaan paikalle kokoontuneen väkijoukon keskellä ja sanoi:

162:5.2 (1795.1) ”Minä olen maailman valo. Joka seuraa minua, ei vaella pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo. Kun teillä on julkeutta panna minut syytteeseen ja kun otatte itsellenne vapauden ryhtyä tuomareikseni, teette tiettäväksi, että jos minä todistan itsestäni, todistukseni ei voi olla tosi. Mutta luotu ei voi koskaan ryhtyä Luojan tuomariksi. Vaikka minä tosiaankin todistan itsestäni, todistukseni on ajasta aikaan tosi, sillä minä tiedän, mistä minä tulin, kuka minä olen ja minne minä menen. Te, jotka tahtoisitte tappaa Ihmisen

Pojan, ette tiedä, mistä minä tulin, kuka minä olen tai minne minä menen. Te tuomitsette vain sen perusteella, mitä lihallisuudessa tulee näkyviin, te ette tajua henkirealiteetteja. En tuomitse yhtäkään ihmistä, en edes periviholistani. Mutta jos päättäisin tuomita, tuomioni olisi oikea ja vanhurskas, sillä en tuomitsisi yksin, vaan yhdessä Isäni kanssa, joka lähetti minut maailmaan ja joka on kaiken oikean tuomitsemisen lähde. Tehän myönnätte, että on mahdollista hyväksyä kahden luotettavan henkilön todistus – no, sittenpä minä todistan nämä totuudet; niin tekee myös taivaassa oleva Isäni. Ja kun kerroin tämän teille eilen, te pimeydessänne kysyitte minulta: ’Missä sinun Isäsi on?’ Ette totisesti tunne minua ettekä Isääni, sillä jos olisitte tunteneet minut, olisitte tunteneet myös Isän.

162:5.3 (1795.2) ”Olen jo sanonut teille, että olen menossa pois ja että te tulette etsimään minua, ettekä löydä minua, sillä minne minä olen menossa, sinne ette te voi tulla. Te, jotka tahtoisitte hylätä tämän valon, olette alhaalta; minä olen ylhäältä. Te, jotka mieluummin kyyhötätte pimeydessä, olette tästä maailmasta; minä en ole tästä maailmasta, ja minä elän valkeuksien Isän ikuisessa valossa. Teillä kaikilla on ollut oivallinen tilaisuus oppia tuntemaan, kuka minä olen, mutta saatte sen lisäksi vielä muutakin todistusaineistoa, joka vahvistaa Ihmisen Pojan henkilöllisyyden. Minä olen elämän valo, ja jokainen, joka tieten tahtoen ja asian ymmärtäen hylkää tämän pelastavan valon, kuolee synteihinsä. Minulla on teille paljon sanottavaa, mutta ette kykene vastaanottamaan sanomaani. Hän, joka minut lähetti, on kuitenkin tosi ja uskollinen; Isäni rakastaa

vieläpä niitäkin lapsiaan, jotka erehtyvät. Ja kaiken, mitä Isäni on puhunut, sen myös minä julistan tälle maailmalle.

162:5.4 (1795.3) ”Kun Ihmisen Poika nostetaan korkeuksiin, silloin te kaikki tiedätte, että minä olen hän, ja etten ole tehnyt mitään omissa nimissäni, vaan olen tehnyt ainoastaan niin kuin Isä on minua opettanut. Lausun nämä sanat teille ja teidän lapsillenne. Ja hän, joka minut lähetti, on tälläkin hetkellä minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksin, sillä minä teen aina sen, mikä on hänen silmissään mieluista.”

162:5.5 (1795.4) Kun Jeesus temppelipihoilla opetti pyhiinvaeltajia tällä tavoin, niin monet uskoivat. Eikä kukaan rohjennut käydä häneen käsiksi.

6. Puhe elämän vedestä

162:6.1 (1795.5) Juhlien viimeisenä päivänä, suurena juhlapäivänä, kun Siiloamin lammelta saapuva kulkue eteni temppelipihojen läpi, ja kohta sen jälkeen, kun papit olivat kaataneet veden ja viinin alttarille, Jeesus, joka seisoi pyhiinvaeltajien joukossa, lausui: ”Jos joku janoaa, tulkoon hän luokseni sammuttamaan janonsa. Korkeuksissa olevan Isän luota minä tuon tähän maailmaan elämän veden. Joka uskoo minuun, hänet täytetään sillä hengellä, jota tämä vesi edustaa, sillä sanotaanhan kirjoituksissakin: ’Hänestä virtaavat elävien vetten virrat.’ Sitten, kun Ihmisen Poika on saanut

päätökseen työnsä maan päällä, kaiken lihan ylle vuodatetaan elävä Totuuden Henki. Jotka ottavat vastaan tämän hengen, eivät koskaan tunne hengellistä janoa.”

162:6.2 (1795.6) Jeesus ei keskeyttänyt palvelusta nämä sanat lausuakseen. Hän puhui hartaudenharjoittajille heti sen jälkeen, kun oli laulettu Hallel, se psalmien vuoroluku, jota säesti oksien heiluttelu alttarin edessä. Seremonioissa oli tällä kohdin tauko, jonka aikana uhrattavat laitettiin valmiiksi, ja pyhiinvaeltajat kuulivat juuri tuona hetkenä Mestarin lumoavan äänen julistavan, että hän oli se, joka antaa elävän veden jokaiselle henkeä janoavalle sielulle.

162:6.3 (1796.1) Tämän aamuvarhaisella pidetyn temppelipalveluksen päättyessä Jeesus ryhtyi taas opettamaan kansanjoukkoa sanoen: ”Ettekö ole kirjoituksista lukeneet: ’Katso, niin kuin vedet vuodatetaan kuivan maan päälle ja levitetään korventuneen maan ylle, niin annan minäkin pyhyyden hengen vuodatettavaksi teidän lastenne ylle ja siunaukseksi myös lastenlapsillenne’? Miksi janoatte hengen hoivaa, kun kuitenkin koetatte virvoittaa sielunne vedellä, joka on ihmisten traditioita ja joka kaadetaan seremoniallisen temppelipalveluksen särkyneistä astioista? Se, minkä näette tapahtuvan tämän temppelin eri puolilla, edustaa tapaa, jolla isänne koettivat symboloida Jumalan hengen lahjoittamista uskon lapsille, ja siinä olette tehneet oikein, kun olette pitäneet nämä symbolit elävinä aina tähän päivään saakka. Mutta nyt tälle sukupolvelle on hänen Poikansa lahjoittautumisen kautta tullut ilmoitus henkien Isästä, ja tätä kaikkea tulee epäilyksettä seuraamaan Isän ja Pojan hengen vuodattaminen ihmislasten ylle. Jokainen, jolla on uskoa, on

tästä henkivuodattumasta saava oikean opettajan, joka opettaa ikuiseen elämään johtavan tien, tien taivaan valtakunnassa maan päällä ja sitten tuonpuoleisuudessa, Isän Paratiisissa, elettävän elämän todellisten vetten äärelle.”

162:6.4 (1796.2) Ja Jeesus jatkoi vastaamista sekä väkijoukon että fariseusten esittämiin kysymyksiin. Jotkut olivat sitä mieltä, että hän oli profeetta; jotkut uskoivat hänen olevan Messias; toiset sanoivat, ettei hän voinut olla Kristus, koskapa hän oli kotoisin Galileasta ja Messiaan oli määrä asettaa Daavidin valtaistuin taas paikalleen. He eivät kuitenkaan rohjenneet pidättää häntä.

7. Puhe hengellisestä vapaudesta

162:7.1 (1796.3) Viimeisen juhlapäivän iltapäivänä, sen jälkeen kun apostolit olivat epäonnistuneet yrityksissään taivutella Jeesus pakenemaan Jerusalemista, Jeesus meni taas temppeliin opettamaan. Kohdatessaan suuren joukon Salomon pylväikköön kokoontuneita uskovia hän puhui heille sanoen:

162:7.2 (1796.4) ”Jos sanani löytävät teissä sijan ja haluatte tehdä niin kuin on Isän tahto, silloin te totisesti olette opetuslapsiani. Tulette tietämään totuuden, ja totuus on tekevä teistä vapaita. Tiedän, miten aiotte vastata minulle: Olemme Abrahamin lapsia, emmekä ole kenenkään orjia, kuinka meidät siis muka vapautetaan? Olkoon niin, mutta en puhukaan ulkonaisesta alistumisesta toisen valtaan, vaan

tarkoitan sielun vapauksia. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Jokainen, joka tekee syntiä, on synnin kahleorja. Ja tehän tiedätte, ettei kahleorja todennäköisesti jää isännän taloon ikuisesti. Tiedätte myös, että poika tosiaankin jää isänsä taloon. Jos siis Poika tekee teistä vapaita, tekee teistä poikia, silloin te todellakin olette vapaita.

162:7.3 (1796.5) ”Tiedän, että olette Abrahamin siementä, ja kuitenkin teidän johtajanne koettavat tappaa minut, koska sanomaani ei ole päästetty tekemään muutostyötään heidän sydämessään. Heidän sielunsa on ennakkoluuloisuuden sinetöimä ja kostonhimoisen ylpeyden sokaisema. Julistan teille totuuden, jonka iankaikkinen Isä näyttää minulle, kun nämä harhaan johdetut opettajat sen sijaan koettavat tehdä sellaista, minkä he ovat oppineet vain ajallisilta isiltään. Ja kun vastaatte, että Abraham on isänne, sanon teille, että jos olisitte Abrahamin lapsia, tekisitte Abrahamin tekoja. Jotkut teistä uskovat opetukseni, mutta toiset tavoittelevat turmiotani, koska olen kertonut teille Jumalalta saamani totuuden. Mutta sillä tavoin ei Abraham kohdellut Jumalan totuutta. Ymmärrän, että jotkut teidän joukossanne ovat päättäväisesti ottaneet asiakseen tehdä paholaisen töitä. Jos Jumala olisi Isänne, tuntisitte minut ja rakastaisitte paljastamaani totuutta. Onko teidän mahdotonta ymmärtää, että tulen Isän tyköä, että olen Jumalan lähettämä, että en ole tekemässä tätä työtä itsestäni lähtien? Miksi ette ymmärrä sanojani? Onko sen syynä asettumisenne sille kannalle, että teistä tulee pahuuden lapsia? Jos olette pimeyden lapsia, vaellatte tuskin sen totuuden valossa, jota minä paljastan. Pahuuden lapset kulkevat vain isänsä jälkiä, isänsä, joka osasi vain pettää ja joka ei totuutta

kannattanut, koska hänessä ei lopultakaan totuutta ollut. Mutta nyt tulee Ihmisen Poika, joka puhuu ja elää totuutta, ja monikaan teistä ei suostu uskomaan.

162:7.4 (1797.1) ”Kuka teistä on se, joka minut synnistä tuomitsee? Jos siis julistan ja elän totuutta, jonka Isä on minulle osoittanut, niin miksi ette usko? Joka on Jumalasta, kuulee mieluusti Jumalan sanat; syy siihen, mikseivät monetkaan teistä kuule sanojani, on se, että ette ole Jumalasta. Opettajanne ovat jopa juljenneet sanoa, että teen tekoni perkeleiden ruhtinaan vallalla. Eräskin tässä lähellä on juuri päässyt sanomasta, että minussa on perkele, että olen perkeleen lapsi. Mutta kaikki ne teistä, jotka menettelette rehellisesti omaa sieluanne kohtaan, tiedätte varsin hyvin, etten ole perkele. Tiedätte, että kunnioitan Isää, silloinkin kun te tahtoisitte häpäistä minut. En tavoittele kunniaa itselleni, vaan Paratiisissa olevalle Isälleni. Enkä tuomitse teitä, sillä on yksi, joka tuomitsee puolestani.

162:7.5 (1797.2) ”Totisesti, totisesti minä sanon teille, jotka uskotte evankeliumin, että jos ihminen pitää tämän totuudensanoman elävänä sydämessään, hän ei ole koskaan maistava kuolemaa. Ja tänä samana hetkenä sanoo vierelläni kirjanoppinut äskeisen lausumani todistavan, että minussa on perkele, sillä onhan Abraham kuollut, niin kuin ovat profeetatkin. Ja hän kysyy: ’Oletko sinä niin paljon Abrahamia ja profeettoja suurempi, että rohkenet seistä täällä ja sanoa, että se, joka pitää sanomasi, ei ole maistava kuolemaa? Kuka olet olevinasi, ettäs uskallat päästää suustasi mokomia herjauksia?’ Ja minä sanon kaikille hänen kaltaisilleen, että jos itse nostan itseni kunniaan, kunniani on yhtä tyhjän kanssa. Mutta

minut nostaakin kunniaan Isä, se sama Isä, jota kutsutte Jumalaksi. Te ette ole tunteneet tätä teidän Jumalaanne ja minun Isääni, ja olen tullut saattaakseni teidät yhteen; näyttääkseni teille, miten teistä tulee totisesti Jumalan poikia. Vaikka te ette tunne Isää, minä hänet totisesti tunnen. Abrahamkin jo riemuitsi nähdessään minun aikani, ja uskon kautta hän sen näki ja oli mielissään."

162:7.6 (1797.3) Kun epäuskoiset juutalaiset ja lähistölle tähän mennessä kerääntyneet sanhedrinin edusmiehet kuulivat nämä sanat, he nostivat metelin huutaen: "Et ole viittäkymmentäkään ja kerrot kuitenkin nähneesi Abrahamin; perkeleen lapsihan sinä olet!" Jeesus ei enää kyennyt jatkamaan asian käsittelyä. Poistuessaan paikalta hän sanoi vain: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Abraham oli, minä olen." Monet epäuskoiset ryntäsivät poimimaan kiviä heittääkseen häntä niillä, ja sanhedrinin edusmiehet koettivat saada hänet pidätetyksi, mutta Mestari löysi nopeasti tiensä temppelikäytävien läpi ja pakeni salaiseen kohtaamispaikkaan Betanian lähistöllä, jossa Martta, Maria ja Lasarus olivat häntä odottamassa.

8. Keskustelu Martan ja Marian kanssa

162:8.1 (1797.4) Oli järjestetty niin, että Jeesus majoittuisi Lasaruksen ja tämän sisarten kanssa erään ystävän taloon, kun apostolit sen sijaan olivat pieniksi ryhmiksi hajaantuneina siellä täällä. Tällaisiin

varotoimenpiteisiin oli ryhdytty siksi, että juutalaisviranomaiset Jeesuksen pidättämiseen tähtäävine hankkeineen olivat käymässä taas uskaliaammiksi.

162:8.2 (1797.5) Näiden kolmen tapana oli jo vuosikausien ajan ollut jättää askarensa ja kuunnella Jeesuksen opetuksia aina, kun hän sattui vierailemaan heidän luonaan. Sen jälkeen kun he olivat menettäneet vanhempansa, Martta oli ottanut vastuun taloudenhoidosta. Niinpä hän puheena olevassa tilanteessakin teki valmisteluja illallistarjoilua varten, kun Lasarus ja Maria puolestaan istuivat Jeesuksen jalkojen juuressa ja nauttivat täysin siemauksin hänen virvoittavasta opetuksestaan. Mainittakoon selityksenä, että monet turhanaikaiset puuhat olivat tarpeettomasti suunnanneet Martan ajatukset muualle ja että hänen mieltään painoivat monet joutavat huolenaiheet; hän oli luonteenlaadultaan sellainen.

162:8.3 (1798.1) Kaikkien näiden näennäisten velvollisuuksien parissa hääriessään Marttaa kuohutti se, ettei Maria tehnyt mitään ollakseen avuksi. Siksi hän meni Jeesuksen luo ja sanoi: ”Mestari, etkö yhtään välitä, että sisareni on jättänyt minut yksin huolehtimaan koko tarjoilusta? Etkö tahtoisi käskeä, että hän tulisi auttamaan minua?” Jeesus vastasi: ”Martta, Martta, miksi olet aina huolissasi niin monista asioista ja miksi annat niin monien pikkuseikkojen vaivata itseäsi? On vain yksi asia, joka on todella huomionarvoinen, ja koska Maria on valinnut tämän hyvän ja tarpeellisen osan, en ota sitä häneltä pois. Mutta milloinka te molemmat opitte elämään niin kuin olen teille opettanut: palvelemaan kumpikin yhteistyössä ja kumpikin virvoittamaan sieluanne yhteisymmärryksessä? Ettekö voi

oppia, että kaikelle on aikansa – että vähäisempien elämänasioiden tulisi väistyä suurempien, taivaan valtakunnan asioiden edestä?”

9. Abnerin luona Betlehemissä

162:9.1 (1798.2) Koko lehtimajanjuhlaa seuranneen viikon ajan kymmenet uskovat pitivät kokouksiaan Betaniassa, jossa he saivat opetusta kahdeltatoista apostolilta. Sanhedrin ei pyrkinyt hätyyttämään näitä kokoontumisia, koska Jeesus ei ollut niissä läsnä. Koko tämän ajan hän työskenteli Abnerin ja tämän työtoverien seurassa Betlehemissä. Juhlien päättymistä seuranneena päivänä Jeesus oli lähtenyt Betaniaan, eikä hän tämän Jerusalemissa-käynnin aikana enää opettanut temppelissä.

162:9.2 (1798.3) Abner piti tuohon aikaan pääpaikkaansa Betlehemissä, ja tästä keskuksesta oli lähetetty monia työntekijöitä Juudean kaupunkeihin, Etelä-Samariaan ja jopa Aleksandriaan asti. Jeesuksen saapumisen jälkeen hän ja Abner saivat muutamassa päivässä päätökseen järjestelyt, joilla kummankin apostoliryhmän toiminta saataisiin yhteisiin puitteisiin.

162:9.3 (1798.4) Koko lehtimajanjuhlille tekemänsä vierailun ajan Jeesus oli jakanut aikansa suunnilleen tasan Betanian ja Betlehemin kesken. Betaniassa hän vietti melkoisesti aikaa apostoliensa seurassa; Betlehemissä hän antoi paljon opetusta Abnerille ja muille entisille Johanneksen apostoleille. Ja tämä läheinen kosketus nimenomaan

oli seikka, joka lopulta sai heidät uskomaan häneen. Näihin entisiin Johannes Kastajan apostoleihin teki vaikutuksen se rohkeus, jota hän osoitti julkisessa opetustyössään Jerusalemissa, samoin kuin se myötätuntoinen ymmärtämys, jonka he kokivat hänen opettaessaan heitä yksityisesti Betlehemissä. Nämä tekijät saivat jokaisen Abnerin työtovereista lopullisesti ja kokonaan sille kannalle, että he täydestä sydämestään hyväksyivät valtakunnan ja kaiken, mitä tämä ratkaisu toi mukanaan.

162:9.4 (1798.5) Ennen kuin Mestari poistui Betlehemistä viimeisen kerran, hän loi olosuhteet sille, että he kaikki liittyisivät hänen kanssaan yhteisponnistukseen, jonka oli määrä edeltää hänen maisen, lihallisessa hahmossa eletyn elämänvaiheensa päättymistä. Sovittiin, että Abner lähitulevaisuudessa liittyisi työtovereineen Jeesuksen ja kahdentoista apostolin seuraan Magadanin puistossa.

162:9.5 (1798.6) Saavutetun yhteisymmärryksen mukaisesti Abner ja hänen yksitoista toveriaan liittivät marraskuun alkupäivinä kohtalonsa Jeesuksen ja kahdentoista apostolin kohtaloon ja tekivät työtä yhdessä heidän kanssaan yhtenä organisaationa aina ristiinnaulitsemiseen asti.

162:9.6 (1798.7) Lokakuun loppupuolella Jeesus ja kaksitoista apostolia poistuivat Jerusalemin välittömästä läheisyydestä. Sunnuntaina, lokakuun 30. päivänä, Jeesus ja hänen toverinsa lähtivät Efraimin kaupungista, jossa hän oli muutaman päivän ajan levännyt omissa oloissaan. Jordanin länsipuolen valtatietä kulkien he taivalsivat suoraan Magadanin puistoon ja saapuivat sinne myöhään keskiviikkoiltapäivänä, marraskuun 2. päivänä.

162:9.7 (1799.1) Apostolit olivat hyvin huojentuneita siitä, että Mestari oli taas ystävällismielisellä maaperällä. Enää he eivät kehottaneet häntä menemään Jerusalemiin julistamaan valtakunnan evankeliumia.

Luku 163

Seitsemänkymmenen opettajan virkaanasettajaiset Magadanissa

163:0.1 (1800.1) MUUTAMIA päiviä sen jälkeen kun Jeesus ja kaksitoista apostolia olivat palanneet Jerusalemista Magadaniin, Abner ja osapuilleen viisikymmenjäseninen opetuslapsiryhmä saapuivat Betlehemistä. Tuohon aikaan Magadanin leirillä olivat koolla myös evankelistajoukko, naisten ryhmä ja noin sataviisikymmentä muuta uskollista ja koeteltua opetuslasta Palestiinan kaikista osista. Käytettyään muutaman päivän keskusteluihin ja leirin uudelleenjärjestämiseen Jeesus ja kaksitoista apostolia ryhtyivät pitämään perinpohjaista koulutuskurssia tälle uskovien erityisryhmälle. Ja tästä hyvin harjoitetusta ja kokeneesta opetuslasten ryhmästä Mestari valitsi sittemmin nämä seitsemänkymmentä opettajaa ja lähetti heidät julistamaan valtakunnan evankeliumia. Tämä säännöllinen opetus alkoi

perjantaina, marraskuun 4. päivänä, ja se jatkui sapattiin, marraskuun 19. päivään, asti.

163:0.2 (1800.2) Jeesus keskusteli tämän joukkokunnan kanssa joka aamu. Pietari opetti julkisen sananjulistuksen menetelmiä; Natanael ohjasi heitä opettamistaidossa; Tuomas selvitti, miten vastataan kysymyksiin; kun Matteus puolestaan ohjasi ryhmäkohtaisten raha-asioiden organisoimista. Myös muut apostolit osallistuivat tähän valmennukseen, kukin oman erityisen kokemuksensa ja luontaisten taipumustensa mukaisesti.

1. Seitsemänkymmenen virkaanasettaminen

163:1.1 (1800.3) Mainitut seitsemänkymmentä opettajaa Jeesus asetti virkaansa Magadanin leirillä sapatti-iltapäivänä, marraskuun 19. päivänä, ja Abner asetettiin näiden evankeliuminsaarnaajien ja -opettajien päälliköksi. Tähän seitsemänkymmenjäseniseen joukkoon kuuluivat Abner ja kymmenen entistä Johanneksen opetuslasta, viisikymmentäyksi aikaisempaa evankelistaa sekä kahdeksan muuta opetuslasta, jotka olivat ansioituneet valtakunnan palveluksessa.

163:1.2 (1800.4) Noin kello kahden aikaan tuona sapatti-iltapäivänä, sadekuurojen lomassa, Galileanmeren rantamille kerääntyi uskovien joukko, jota vielä vahvisti se, että paikalle saapui myös Daavid ja hänen sanansaattajistonsa valtaenemmistö, jonka vahvuus oli yli

neljäsataa henkeä, seuraamaan seitsemänkymmenen opettajan virkaanasettamista.

163:1.3 (1800.5) Ennen kuin Jeesus laski kätensä seitsemänkymmenen vihittävän pään päälle asettaakseen heidät evankeliumin sanansaattajiksi, hän puhutteli heitä sanoen: ”Eloa on totisesti paljon, mutta työmiehiä on vähän. Kehotan sen vuoksi teitä kaikkia rukoilemaan elon Herraa, että hän lähettäisi elonkorjuuseensa lisää työmiehiä. Asetan teidät kohta valtakunnan sanansaattajiksi; lähetän teidät kohta juutalaisten ja pakanain luo niin kuin lampaat susien keskelle. Kun kuljette teitänne, kaksi aina yhdessä, annan teille sen neuvon, ettette ottaisi mukaanne sen paremmin rahakukkaroa kuin ylimääräistä vaatekertaakaan, sillä tälle ensimmäiselle lähetysmatkallenne menette vain lyhyeksi ajaksi. Älkää tervehtikö ketään matkan varrella vaan pitäkää vain huoli työstänne. Aina kun menette johonkin kotiin siellä viipyäksenne, sanokaa ensin: ’Rauha tämän talon väelle.’ Jos siellä asuu rauhaa rakastavaa väkeä, teidän tulee asettua sinne; ellei niin ole, silloin teidän tulee lähteä pois. Ja kun olette valinneet tämän kodin, jääkää sinne tuossa kaupungissa oleskelunne ajaksi, ja syökää ja juokaa, mitä ikinä eteenne pannaan. Ja toimitte näin siksi, että työmies on ylläpitonsa ansainnut. Älkää siirtykö talosta toiseen siksi, että toisessa paikassa saatetaan tarjota parempaa majoitusta. Kun kuljette ympäri julistamassa rauhaa maan päälle ja hyvää tahtoa ihmisten keskuuteen, muistakaa, että teidän on kamppailtava katkerien ja itsepetoksellisten vihamiesten kanssa; olkaa sen vuoksi viisaita kuin käärmeet, samalla kun olette myös yhtä harmittomia kuin kyyhkyset.

163:1.4 (1801.1) ”Ja menettepä minne hyvänsä, saarnatkaa näillä sanoin: ’Taivaan valtakunta on lähellä.’ Ja hoivatkaa kaikkia, jotka mahdollisesti ovat joko mieleltään tai ruumiiltaan sairaita. Auliisti on teille valtakunnan hyvyyksiä annettu, auliisti siis antakaa. Jos jonkin kaupungin väki ottaa teidät vastaan, heidät otetaan runsaslukuisina Isän valtakuntaan; mutta jos jonkin kaupungin väki kieltäytyy tätä evankeliumia vastaanottamasta, te siitäkin huolimatta julistatte sanomaanne tuosta epäuskoisten yhdyskunnasta poistuessanne, ja vielä lähtiessännekin lausutte opetuksenne torjuville: ’Vaikka torjuttekin totuuden, se ei muuta sitä, että Jumalan valtakunta on tullut teitä lähelle.’ Joka kuulee teitä, kuulee minua. Ja joka kuulee minua, kuulee Häntä, joka minut lähetti. Joka torjuu evankeliumisanomanne, torjuu minut. Ja joka torjuu minut, torjuu Hänet, joka minut lähetti.”

163:1.5 (1801.2) Nämä sanat seitsemällekymmenelle opettajalle lausuttuaan Jeesus laski Abnerista aloittaen kätensä jokaisen pään päälle, kun he polvistuivat piiriin hänen ympärilleen.

163:1.6 (1801.3) Varhain seuraavana aamuna Abner lähetti nämä seitsemänkymmentä sanansaattajaa kaikkiin Galilean, Samarian ja Juudean kaupunkeihin. Ja noin kuuden viikon ajan nämä kolmekymmentäviisi paria kulkivat ympäriinsä saarnaten ja opettaen, ja he palasivat kaikki Pellan lähellä Pereassa sijainneeseen uuteen leiriin perjantaina, joulukuun 30. päivänä.

2. Rikas nuorukainen ja muita henkilöitä

163:2.1 (1801.4) Yli viisikymmentä opetuslasta, jotka halusivat vihkimistä ja nimitystä seitsemänkymmenjäsenisen opettajaryhmän jäseneksi, joutui se komitea hylkäämään, jonka Jeesus oli nimittänyt valitsemaan nämä ehdokkaat. Tähän komiteaan kuuluivat Andreas, Abner ja evankelistaryhmän silloinen päällikkö. Kaikissa tapauksissa, joista tämä kolmimiehinen komitea ei päässyt yksimieliseen ratkaisuun, se toi ehdokkaan Jeesuksen luo, ja vaikkei Mestari koskaan hylännyt ainoatakaan henkilöä, joka halusi tulla vihityksi evankeliumin sanansaattajaksi, runsaassa kymmenessä tapauksessa kävi niin, että asianomainen Jeesuksen kanssa keskusteltuaan ei enää tuntenutkaan halua tulla evankeliumin sanansaattajaksi.

163:2.2 (1801.5) Muuan vilpitön opetuslapsi tuli Jeesuksen luo sanoen: ”Mestari, tahtoisin olla yksi uusista apostoleistasi, mutta isäni on perin iäkäs ja lähestyy kuolemaa; voisinko saada luvan palata kotiin hautaamaan hänet?” Tälle miehelle Jeesus sanoi: ”Poikani, ketuilla on kolonsa ja taivaan linnuilla on pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi. Olet uskollinen opetuslapsi ja sitä sinä voit olla yhä, vaikka palaatkin kotiin hoivaamaan rakkaitasi, mutta evankeliumin sanansaattajieni kohdalla asiat eivät ole näin. He ovat luopuneet kaikesta seuratakseen minua ja julistaakseen valtakuntaa. Jos tahdot olla vihitty opettaja, sinun täytyy jättää kuolleitten hautaaminen muiden huoleksi, sillä lähdet tekemään tunnetuksi ilosanomaa.” Ja tämä mies poistui paikalta suuren pettymyksen vallassa.

163:2.3 (1801.6) Eräs toinen opetuslapsi tuli Mestarin luo ja lausui: ”Tahtoisin, että minusta tulee vihitty sanansaattaja, mutta menisin mielelläni vähäksi aikaa kotiin lohduttamaan perhettäni.” Ja Jeesus vastasi: ”Jos tahdot, että sinut vihitään, sinun pitää olla valmis luopumaan kaikesta. Evankeliumin sanansaattajien kiintymys ei saa suuntautua kahtaalle. Ei kukaan, joka auran varteen jo tartuttuaan kääntyy takaisin, ole kelvollinen valtakunnan sanansaattajaksi.”

163:2.4 (1801.7) Sitten Andreas toi Jeesuksen luo erään rikkaan nuoren miehen, joka oli harras uskova ja joka halusi saada vihkimyksen. Tämä nuori mies, Matadormus, oli Jerusalemin sanhedrinin jäsen. Hän oli kuullut Jeesuksen opetusta, ja jälkeenpäin Pietari ja muut apostolit olivat antaneet hänelle opetusta valtakunnan evankeliumista. Jeesus keskusteli Matadormuksen kanssa virkaanasettamisen edellytyksistä ja kehotti häntä lykkäämään päätöksentekoaan siksi, kunnes olisi miettinyt asiaa perusteellisemmin. Varhain seuraavana aamuna, kun Jeesus oli lähdössä kävelylle, tämä nuori mies puhutteli häntä sanoen: ”Mestari, tahtoisin saada sinun lausuminasi tietää, mitkä seikat varmistavat ikuisen elämän. Kun otetaan huomioon, että olen nuoruudestani lähtien noudattanut kaikkia käskyjä, tahtoisin tietää, mitä minun on sen lisäksi tehtävä ikuisen elämän saadakseni?” Vastaukseksi tähän kysymykseen Jeesus sanoi: ”Jos pidät kaikki käskyt – älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, älä lausu väärää todistusta, älä petä, kunnioita vanhempiasi –, niin teet oikein, mutta pelastus on palkinto uskosta, ei pelkästään teoista. Uskotko sinä tämän valtakunnan evankeliumin?” Ja Matadormus vastasi: ”Uskon,

Mestari, kyllä minä uskon kaiken, mitä sinä ja apostolisi olette minulle opettaneet.” Ja Jeesus sanoi: ”Sitten sinä totisesti olet minun opetuslapseni ja valtakunnan lapsi.”

163:2.5 (1802.1) Silloin nuori mies sanoi: ”Mutta, Mestari, en tyydy olemaan opetuslapsesi, vaan tahtoisin olla yksi uusista sanansaattajistasi.” Tämän kuullessaan Jeesus katsoi häntä suurella rakkaudella ja sanoi: ”Tahdon saada sinusta yhden sanansaattajistani, jos olet valmis maksamaan hinnan, jota siitä pyydetään; jos tahdot hankkia sen yhden ainoan seikan, joka sinulta puuttuu.” Matadormus vastasi: ”Mestari, teen mitä tahansa, jos minun sallitaan seurata sinua.” Maahan polvistunutta nuorta miestä otsalle suudellen Jeesus sanoi: ”Jos tahdot olla sanansaattajani, mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja kun olet lahjoittanut köyhille tai veljillesi, mitä siitä saat, tule ja seuraa minua, ja niin on sinulla aarre taivaan valtakunnassa.”

163:2.6 (1802.2) Kun Matadormus tämän kuuli, hänen mielialansa luhistui. Hän nousi ja meni surullisena pois, sillä hänen omaisuutensa oli suuri. Tämä varakas, nuori fariseus oli kasvatettu siihen uskoon, että vauraus oli merkki Jumalan suosiosta. Jeesus tiesi, että Matadormus rakasti yhä itseään ja rikkauksiaan. Mestari halusi vapauttaa hänet varallisuuden *rakastamisesta*, ei välttämättä varallisuudesta. Vaikkeivät Jeesuksen opetuslapset luopuneetkaan kaikista maailmallisista tavaroistaan, apostolit ja seitsemänkymmentä sanansaattajaa kylläkin niin tekivät. Matadormus halusi olla yksi seitsemästäkymmenestä uudesta

sanansaattajasta, ja tämä oli syy siihen, miksi Jeesus vaati häntä luopumaan kaikesta, mitä tämä ajallisuudessa omisti.

163:2.7 (1802.3) Miltei jokaisella ihmisellä on jotakin, josta hän pitää kiinni helmasyntinään ja jonka taivaan valtakuntaan pääseminen vaatii osana sisäänpääsymaksua. Mikäli Matadormus olisi luopunut varallisuudestaan, se olisi luultavasti saman tien annettu takaisin hänen haltuunsa, jotta hän olisi hoitanut sitä seitsemänkymmenen sanansaattajan rahastonhoitajana. Sillä myöhemmin, sitten kun Jerusalemin seurakunta oli perustettu, kävi niin, että hän tosiaankin noudatti Mestarin kehotusta, vaikka seitsemänkymmenen sanansaattajan jäsenyyteen pääseminen silloin olikin jo myöhäistä, ja hänestä tuli Jerusalemin seurakunnan rahastonhoitaja, sen seurakunnan, jonka esimiehenä oli Herran lihallinen veli Jaakob.

163:2.8 (1802.4) Näin siis on aina pitänyt paikkansa ja tulee aina pitämään paikkansa, että ihmisten tulee tehdä päätöksensä itse. Kuolevaisen käytettävissä on tietty valinnanvapauden alue. Hengellisen maailman voimat eivät pakota ihmistä, vaan ne antavat hänen kulkea tietä, jonka hän on itse valinnut.

163:2.9 (1802.5) Jeesus näki ennakolta, ettei Matadormuksesta rikkauksineen mitenkään voinut tulla sellaisten ihmisten vihittyä työtoveria, jotka olivat evankeliumin hyväksi luopuneet kaikesta. Samalla hän näki, että ilman rikkauksiaan hänestä tulisi näiden kaikkien ehdoton johtaja. Mutta Jeesuksen omien veljien tavoin hänestä ei koskaan tullut suurta valtakunnassa, koska hän riisti itseltään sen läheisen ja henkilökohtaisen yhteyden Mestariin, joka

olisi voinut olla hänen kokemuksensa, jos hän olisi ollut tuohon aikaan valmis tekemään juuri niin kuin Jeesus pyysi ja niin kuin hän sitten useita vuosia myöhemmin itse asiassa tekikin.

163:2.10 (1803.1) Rikkauksilla ei suoranaisesti ole mitään tekemistä taivaan valtakuntaan pääsemisen kanssa, mutta *varallisuuden rakastamisella on*. Valtakunnan hengelliset lojaalisuudet eivät käy yhteen sellaisen kanssa, että madellaan materialistisen mammonan edessä. Ihminen ei voi jakaa hengellistä ihannetta kohtaan tunnettavaa korkeinta lojaalisuutta jonkin aineellisen kiintymyksen kohteen kanssa.

163:2.11 (1803.2) Jeesus ei koskaan opettanut, että olisi väärin omistaa varallisuutta. Vain kahdeltatoista apostolilta ja seitsemältäkymmeneltä sanansaattajalta hän edellytti, että nämä osoittivat koko maallisen omaisuutensa yhteisen asian hyväksi. Ja silloinkin hän edellytti, että heidän omaisuutensa realisoitiin tuottavasti, kuten apostoli Matteuksen tapauksessa. Monta kertaa Jeesus neuvoi varakkaita opetuslapsiaan samaan tapaan kuin hän oli opettanut roomalaista rikasta miestä. Mestari piti ylimääräisten ansioiden viisasta sijoittamista täysin oikeutettuna keinona varautua tulevia ja väistämättömiä vastoinkäymisiä vastaan. Milloin apostolien kassassa oli varoja yli tarpeen, Juudas teki näistä varoista talletuksia, jotka olisivat käytettävissä myöhemmin, kun he saattaisivat joutua kärsimään kovastikin tulojen vähenemisestä. Juudas teki talletuksensa neuvoteltuaan asiasta Andreaksen kanssa. Jeesuksella ei henkilökohtaisesti ollut koskaan mitään tekemistä apostolien muiden raha-asioiden kuin almujen jakamisen kanssa.

Mutta oli yksi taloudellinen väärinkäytös, jonka hän monet kerrat tuomitsi, ja se oli heikkojen, oppimattomien ja vähemmän onnekkaiden ihmisten joutuminen vahvojen, teräväpäisten ja älykkäämpien kanssaihmistensä epäoikeudenmukaisen riiston kohteiksi. Jeesus julisti, että tuonkaltainen miesten, naisten ja lasten epäinhimillinen kohtelu ei käynyt yksiin taivaan valtakunnan veljesyhteisön ihanteiden kanssa.

3. Keskustelu varallisuudesta

163:3.1 (1803.3) Siihen mennessä kun Jeesus päätti keskustelunsa Matadormuksen kanssa, Pietari ja joukko apostoleja oli kerääntynyt hänen ympärilleen, ja kun rikas nuorukainen teki lähtöä, Jeesus kääntyi ympäri nähdäkseen apostolit ja sanoi: ”Näettehän, miten vaikea on niiden, joilla on rikkauksia, astua kokonaan Jumalan valtakuntaan! Hengellistä palvontaa ei voi jakaa aineellisten kiintymyksen kohteiden kanssa; kukaan ei voi palvella kahta herraa. Teillä on sananparsi, jonka mukaan ’Kamelin on helpompi päästä neulansilmän läpi kuin pakanan periä ikuinen elämä.’ Ja minä sanon, että samaisen kamelin on yhtä helppo päästä neulansilmän läpi kuin näiden omahyväisten rikkaiden on astua taivaan valtakuntaan.”

163:3.2 (1803.4) Kun Pietari ja apostolit kuulivat nämä sanat, he hämmästyivät ylen määrin, he hämmästyivät siinä määrin, että Pietari sanoi: ”Herra, kuka sitten on pelastettavissa? Tuleeko kaikki,

joilla on rikkauksia, pitää valtakunnan ulkopuolella?” Ja Jeesus vastasi: ”Ei, Pietari, mutta kaikki, jotka panevat luottamuksensa rikkauksiin, astuvat tuskin siihen hengelliseen elämään, joka johtaa ikuiseen edistymiseen. Muttei silloinkaan moni sellainen seikka, joka on ihmiselle mahdoton, ole taivaallisen Isän tavoittamattomissa, vaan meidän tulisi mieluumminkin tiedostaa, että Jumalan kanssa kaikki on mahdollista.”

163:3.3 (1803.5) Kun he poistuivat yhdessä paikalta, Jeesus oli suruissaan siitä, ettei Matadormus jäänyt heidän luokseen, sillä hän rakasti tätä suuresti. Ja järven rantaan käveltyään he istuutuivat veden äärelle, ja Pietari, joka puhui kahdentoista apostolin puolesta (he olivat tällöin kaikki paikalla), sanoi: ”Meitä kiusaa se, mitä sanoit rikkaalle nuorelle miehelle. Tuleeko meidän vaatia niitä, jotka haluaisivat seurata sinua, luopumaan kaikesta maallisesta hyvästään?” Ja Jeesus sanoi: ”Ei, Pietari, vaan vain niitä, jotka tahtoisivat päästä apostoleiksi ja jotka haluavat elää kanssani niin kuin te elätte, ikään kuin samana perheenä. Mutta Isä edellyttää, että hänen lastensa kiintymys on puhdasta ja jakamatonta. Tulipa mikä hyvänsä tai kuka hyvänsä sinun ja valtakunnan totuuksia kohtaan tuntemasi rakkauden väliin, siitä on luovuttava. Ellei ihmisen varallisuus tunkeudu sielun alueille, sillä ei ole mitään vaikutusta niiden ihmisten hengelliseen elämään, jotka tahtoisivat astua sisälle valtakuntaan.”

163:3.4 (1804.1) Silloin Pietari sanoi: ”Mutta, Mestari, olemme luopuneet kaikesta seurataksemme sinua. Mitä me sitten saamme?” Ja Jeesus puhui kaikille kahdelletoista apostolille: ”Totisesti, totisesti minä

sanon teille: Ei ole yhtäkään ihmistä, joka jätettyään varallisuutensa, kotinsa, vaimonsa, veljensä, vanhempansa tai lapsensa minun takiani ja taivaan valtakunnan takia ei saisi monin verroin enemmän tässä maailmassa, ehkä joidenkin vainojen kera, sekä ikuisen elämän tulevassa maailmassa. Mutta monet, jotka ovat ensimmäisiä, tulevat olemaan viimeisiä, kun taas viimeiset tulevat usein olemaan ensimmäisiä. Isä kohtelee luotujaan heidän tarpeittensa mukaan ja noudattaen oikeudenmukaisia lakejaan, jotka vaativat ottamaan armeliaasti ja rakastavasti huomioon, mikä on universumille hyväksi.

163:3.5 (1804.2) ”Taivaan valtakunta on kuin muuan tilanomistaja, joka antoi työtä monelle ja joka aamuvarhaisella meni turuille ja toreille palkkaamaan työmiehiä viinitarhaansa. Kun hän oli sopinut työmiesten kanssa yhden denaarin päiväpalkasta, hän lähetti heidät viinitarhaansa. Sitten hän meni ulos yhdeksän maissa ja nähdessään vielä muita, jotka seisoskelivat torilla joutilaina, hän sanoi heille: ’Menkää tekin työhön viinitarhaani, ja mikä oikein on, sen minä maksan teille.’ Ja he menivät heti työhön. Taas hän meni ulos kahdentoista aikaan ja kolmen aikaan ja teki niin kuin oli tehnyt aikaisemminkin. Ja noin viiden aikaan iltapäivällä torille mennessään hän tapasi siellä vieläkin väkeä, joka seisoi toimettomana, ja hän kysyi heiltä: ’Miksi te täällä seisotte kaiken päivää joutilaina?’ Ja miehet vastasivat: ’Siksi, ettei kukaan ole meitä palkannut.’ Silloin tilanomistaja sanoi: ’Menkää tekin työhön viinitarhaani, ja mikä oikein on, sen minä maksan teille.’

163:3.6 (1804.3) ”Kun ilta tuli, tämä viinitarhanomistaja sanoi tilanhoitajalleen: ’Kutsu työmiehet koolle ja maksa heille heidän palkkansa niin, että aloitat viimeksi palkatuista ja maksat viimeiseksi ensimmäisinä palkatuille.’ Kun kello viiden aikoihin palkatut tulivat, he saivat kukin yhden denaarin, ja saman saivat kaikki muutkin työmiehet. Kun päivän alussa palkatut miehet näkivät, mitä myöhemmin tulleille maksettiin, he odottivat saavansa sovittua summaa enemmän. Mutta muiden tavoin jokainen mies sai vain yhden denaarin. Ja kun jokainen oli saanut maksunsa, nämä valittivat tilanomistajalle sanoen: ’Nämä viimeksi palkatut miehet työskentelivät vain yhden tunnin, ja kuitenkin sinä olet maksanut heille saman kuin meille, jotka olemme paahtavassa auringossa saaneet vastata koko päiväurakasta.’

163:3.7 (1804.4) ”Silloin tilanomistaja vastasi: ’Ystäväni, en tee teille vääryyttä. Eikö teistä jokainen suostunutkin työskentelemään yhden denaarin päiväpalkasta? Ottakaa nyt omanne ja menkää matkoihinne, sillä haluni on antaa viimeisinä tulleille yhtä paljon kuin olen antanut teille. Eikö minun muka ole laillista tehdä omalleni, mitä tahdon? Vai ettekö soisi minun olevan antelias siksi, että haluan olla hyvä ja osoittaa armeliaisuutta?”

4. Jäähyväiset seitsemällekymmenelle

163:4.1 (1804.5) Magadanin leirillä vallitsi täysi touhu sinä päivänä, jona seitsemänkymmentä opettajaa lähtivät ensimmäiselle

lähetysretkelleen. Varhain tuona aamuna seitsemänkymmenen sanansaattajan kanssa käymissään viimeisissä keskusteluissa Jeesus korosti seuraavia näkökohtia:

163:4.2 (1804.6) 1. Valtakunnan evankeliumia on julistettava koko maailmalle, niin ei-juutalaisille kuin juutalaisillekin.

163:4.3 (1804.7) 2. Kun hoivaatte sairaita, älkää opettako odottamaan ihmeitä.

163:4.4 (1805.1) 3. Julistakaa Jumalan poikien hengellistä veljesliittoa, älkää maallisen vallan ja aineellisen loiston ulkonaista valtakuntaa.

163:4.5 (1805.2) 4. Älkää hukatko aikaa ylenmääräiseen sosiaaliseen seurusteluun ja muihin joutavuuksiin, jotka saattavat vähentää täysimääräistä omistautumistanne evankeliumin saarnaamiselle.

163:4.6 (1805.3) 5. Jos ensimmäinen tukikohdaksi valitsemanne talo osoittautuu kelvolliseksi kodiksi, jääkää sinne koko tuossa kaupungissa oleskelunne ajaksi.

163:4.7 (1805.4) 6. Tehkää kaikille uskollisille uskoville selväksi, että nyt on koittanut avoimen välirikon aika Jerusalemin juutalaisten uskonnollisten johtajien kanssa.

163:4.8 (1805.5) 7. Opettakaa, että kaikki, mikä on ihmisen velvollisuus, on sisällytettävissä tähän yhteen ainoaan käskyyn: Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko mielelläsi ja sielullasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. (Tätä heidän tuli opettaa siinä mielessä, että se oli ihmisen koko velvollisuus, fariseusten esittämien 613 elämän viettämistä koskevan säännön sijasta.)

163:4.9 (1805.6) Kun Jeesus oli kaikkien apostolien ja opetuslasten läsnä ollessa lausunut seitsemällekymmenelle sanansaattajalle edellä esitetyt sanat, Simon Pietari vei heidät erilleen ja piti heille virkaanasettajaissaarnan. Se oli kehitelmä Mestarin esittämistä valtuutussanoista, jotka hän lausui pannessaan kätensä heidän päänsä päälle ja asettaessaan heidät valtakunnan sanansaattajiksi. Pietari kehotti seitsemääkymmentä opettajaa vaalimaan kokemusmaailmassaan seuraavia hyveitä:

163:4.10 (1805.7) 1. *Pyhittäytynyt antaumus*. Pietari kehotti heitä aina rukouksissaan esittämään, että evankeliumin sadonkorjuuseen lähetettäisiin enemmän työntekijöitä. Hän selitti, että milloin ihminen rukoilee näin, on todennäköisempää, että hän sanoo: ”Tässä minä olen, lähetä minut.” Pietari kehotti heitä olemaan laiminlyömättä päivittäistä hartaushetkeään.

163:4.11 (1805.8) 2. *Väärentämätön rohkeus*. Pietari varoitti heitä, että he tulisivat kohtaamaan vihamielisyyttä ja että heitä epäilemättä vainottaisiin. Hän kertoi heille, ettei heidän lähetystehtävänsä ollut mitään pelkureiden puuhaa ja neuvoi niitä, jotka pelkäsivät, poistumaan rivistä, ennen kuin he lähtisivät liikkeelle. Mutta kukaan ei jättäytynyt joukosta.

163:4.12 (1805.9) 3. *Usko ja luottamus*. Heidän oli lähdettävä tälle lyhyelle lähetysretkelle täysin ilman varusteita; heidän oli luotettava siihen, että Isä pitäisi huolen ravinnosta ja yösijasta samoin kuin kaikesta muusta tarpeellisesta.

163:4.13 (1805.10) 4. *Into ja aloitteellisuus*. Heidän tulisi omata intoa ja älyllistä innostusta; heidän oli tiukasti keskityttävä Mestarin asian toimittamiseen. Itämainen tervehtimistapahtuma oli aikaaviepä ja työläs seremonia, siksi heille oli annettu neuvo ”älkää tervehtikö ketään matkan varrella”, mikä oli yleinen menettely kehotettaessa jotakuta toimittamaan asiansa ilman ajanhukkaa. Sillä ei ollut mitään tekemistä sen seikan kanssa, että ihmisiä tuli tervehtiä ystävällisesti.

163:4.14 (1805.11) 5. *Ystävällisyys ja huomaavaisuus*. Mestari oli neuvonut heitä välttämään tarpeetonta ajan tuhlaamista sosiaalisiin seremonioihin, mutta hän kehotti huomaavaisuuteen kaikkia niitä kohtaan, joiden kanssa he tulisivat kosketuksiin. Heidän tuli osoittaa kaikkea mahdollista ystävällisyyttä niille, jotka kutsuisivat heidät kotiinsa. Heitä varoitettiin tiukasti sellaisesta, että he poistuisivat vaatimattomasta kodista mukavampaan tai vaikutusvaltaisempaan kotiin kestittäväksi.

163:4.15 (1805.12) 6. *Sairaiden hoivaaminen*. Pietari antoi seitsemällekymmenelle sanansaattajalle velvoitteen etsiytyä mieleltään ja ruumiiltaan sairaiden luokse ja tehdä kaiken voitavansa heidän vaivojensa lievittämiseksi tai parantamiseksi.

163:4.16 (1805.13) Ja sen jälkeen kun heille oli annettu edellä esitetyt velvoitteet ja neuvot, he lähtivät kaksittain lähetystehtäväänsä Galileassa, Samariassa ja Juudeassa.

163:4.17 (1806.1) Vaikka juutalaiset tunsivatkin erityistä kunnioitusta lukua seitsemänkymmentä kohtaan – katsoivathan he toisinaan, että pakanakansojen lukumäärä oli seitsemänkymmentä – ja vaikka näiden seitsemänkymmenen sanansaattajan oli määrä viedä evankeliumi kaikkien kansojen keskuuteen, oli nähdäksemme silti pelkkä sattuma, että tämän ryhmän vahvuus oli tasan seitsemänkymmentä. Selvästihän Jeesus olisi hyväksynyt vielä vähintäänkin puoli tusinaa sanansaattajaa, mutta nämä eivät olleet halukkaita maksamaan vihkimyksen edellyttämää hintaa eli luopumaan varallisuudestaan ja perheestään.

5. Leiri siirretään Pellaan

163:5.1 (1806.2) Jeesus ja kaksitoista apostolia tekivät nyt valmisteluja perustaakseen viimeisen tukikohtansa Pellan lähistölle Pereaan, jossa Mestari oli kastettu Jordanissa. Marraskuun viimeiset kymmenen päivää käytettiin Magadanissa pidettyihin neuvotteluihin, ja tiistaina, joulukuun 6. päivänä, koko miltei kolmesatapäinen seurue astui kaikkine tavaroineen aamunkoitossa taipaleelle ja majoittui samana iltana Pellan lähistölle, joen partaalle. Tämä oli sama paikka, lähteen vierellä, jossa Johannes Kastaja oli useita vuosia aiemmin pitänyt leiriään.

163:5.2 (1806.3) Magadanin leirin purkamisen jälkeen Daavid Sebedeus palasi Betsaidaan ja alkoi heti supistaa viestinviejäorganisaatiota. Valtakunta oli siirtymässä uuteen vaiheeseen. Pyhiinvaeltajia saapui

päivittäin ja heitä saapui Palestiinan kaikista osista ja Rooman valtakunnan kaukaisimmiltakin seuduilta. Uskovia saapui silloin tällöin myös Mesopotamiasta ja Tigriksestä itään olevista maista. Niinpä Daavid joulukuun 18. päivänä lastasi sanansaattajakuntansa avulla kuormajuhtien selkään leirivarusteet, jotka silloin olivat varastossa hänen isänsä talossa ja joita käyttäen hän oli aiemmin pitänyt yllä Betsaidan leiriä järven rannalla. Hän jätti toistaiseksi hyvästit Betsaidalle ja suuntasi kulkunsa järven rantaa ja Jordanin vartta noudatellen runsaan puolen kilometrin päähän apostolien leiristä pohjoiseen; ja vajaassa viikossa hän oli jo valmis tarjoamaan vieraanvaraisuutta lähes tuhannelle viidellesadalle pyhiinvaeltajavieraalle. Apostolien leiri kykeni majoittamaan noin viisisataa henkeä. Palestiinassa oli tuolloin sadekausi, ja nämä majoitustilat olivat tarpeen, jotta voitiin huolehtia siitä kaiken aikaa kasvavasta joukosta kyselijöitä, joista useimmat olivat vakavissaan tullessaan Pereaan tapaamaan Jeesusta ja kuulemaan hänen opetustaan.

163:5.3 (1806.4) Daavid teki tämän kaiken oma-aloitteisesti, vaikka hän olikin Magadanissa neuvotellut asiasta Filippuksen ja Matteuksen kanssa. Valtaosaa entisestä sanansaattajakunnastaan hän käytti apulaisinaan tämän leirin hoitamisessa; säännöllisessä viestinviejäpalvelussa hänellä oli nyt vähemmän kuin kaksikymmentä miestä. Joulukuun lopulla, ennen seitsemänkymmenen opettajan paluuta, Mestarin ympärille oli kerääntynyt lähes kahdeksansataa vierailijaa, ja heidät oli majoitettu Daavidin leiriin.

6. Seitsemänkymmenen paluu

163:6.1 (1806.5) Perjantaina, joulukuun 30. päivänä, kun Jeesus oli Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa poissa lähistön kukkuloilla, seitsemänkymmentä sanansaattajaa alkoivat lukuisten uskovien mukana palailla pareittain Pellan tukikohtaan. Kaikki seitsemänkymmentä olivat koolla opetuspaikalla viiden aikaan, kun Jeesus palasi leirille. Ilta-ateriointi siirtyi yli tunnilla, kun nämä valtakunnan evankeliumin innokkaat julistajat kertoivat kokemuksiaan. Daavidin viestinviejät olivat kuluneiden viikkojen aikana välittäneet apostoleille valtaosan näistä uutisista, mutta oli tavattoman innostavaa kuulla näiden vastikään vihittyjen evankeliuminopettajien itsensä kertomana, miten heidän sanomansa oli isoavien juutalaisten ja ei-juutalaisten taholta vastaanotettu. Lopultakin Jeesus sai nähdä, miten ihmiset lähtivät levittämään ilosanomaa ilman, että hän itse oli läsnä. Mestari tiesi nyt, että hän voisi poistua tästä maailmasta sen haittaamatta vakavalla tavalla valtakunnan etenemistä.

163:6.2 (1807.1) Kun nämä seitsemänkymmentä opettajaa kertoivat, miten ”jopa perkeleetkin olivat” heille ”alamaisia”, he tarkoittivat niitä ihmeenomaisia paranemisia, joita he olivat onnistuneet saamaan aikaan tapauksissa, joissa oli ollut kysymys hermostollisen häiriön uhreista. Muutama sellainenkin tapaus tosin oli ollut, että nämä hoivaajat olivat todellakin vapauttaneet hoivattavansa hengen vallasta, ja näihin tapauksiin viitaten Jeesus sanoi: ”Mitään

kummallista ei ole siinä, että nämä niskuroivat vähäisemmät henget sattuivat olemaan teille alamaisia, kun otetaan huomioon, että näin Saatanan putoavan taivaasta niin kuin salama. Mutta älkää siitä niin kovasti iloitko, sillä sanon teille, että heti kun palaan Isäni tykö, me lähetämme kumpikin henkemme, joka asettuu ihmismieliin niin, etteivät nämä muutamat eksyneet henget enää voi tunkeutua epäonnisten kuolevaisten mieleen. Riemuitsen kanssanne siitä, että teillä on kyky vaikuttaa ihmisiin, mutta älkää tämän kokemuksen vuoksi tunteko nousseenne onnen kukkuloille vaan riemuitkaa mieluummin siitä, että nimenne on kirjoitettu taivaan kirjoihin ja että teidän on tällä tavoin määrä edetä hengellisen voittokulun päättymättömällä elämänuralla.”

163:6.3 (1807.2) Ja juuri tuona hetkenä, vähän ennen kuin ryhdyttiin ilta-aterialle, Jeesus koki yhden niistä tunnekylläisen haltioitumisen hetkistä, jollaisia hänen seuraajansa olivat silloin tällöin olleet todistamassa. Hän sanoi: ”Kiitän sinua, Isäni, taivaan ja maan Herra, siitä, että vaikka tämä ihmeellinen evankeliumi kätkettiin viisailta ja omahyväisiltä, henki on paljastanut nämä hengelliset ihanuudet näille valtakunnan lapsille. Niin, Isäni, tämän tekeminen on täytynyt sinun silmissäsi olla mieluisaa, ja riemuitsen tietäessäni, että hyvä sanoma on leviävä kaikkeen maailmaan, senkin jälkeen kun olen palannut tykösi ja työhön, jonka olet suoritettavakseni antanut. Olen suunnattoman liikuttunut ymmärtäessäni, että tulet kohta antamaan kaiken vallan minun käsiini, että vain sinä todellisuudessa tiedät, kuka minä olen, ja että vain minä todellisuudessa tunnen sinut samoin kuin tuntevat ne, joille olen sinut paljastanut. Ja kun olen

päättänyt tämän lihallisessa hahmossa oleville veljilleni tekemäni ilmoituksen, sen jälkeen tulen jatkamaan ilmoitusta luoduillesi korkeuksissa.”

163:6.4 (1807.3) Nämä sanat Isälle lausuttuaan Jeesus kääntyi sivulle puhuakseen apostoleilleen ja hoivaajilleen: ”Siunatut ovat silmät, jotka tämän kaiken näkevät, ja korvat, jotka tämän kaiken kuulevat. Sanonpa teille, että monet profeetat ja monet menneiden aikojen suurmiehet ovat halunneet nähdä, mitä te nyt näette, mutta heille ei sitä suotu. Ja kun monet vielä tulossa olevat valon lasten sukupolvet kuulevat näistä tapahtumista, ne tulevat kadehtimaan teitä, jotka olette ne kuulleet ja ne nähneet.”

163:6.5 (1807.4) Sitten hän sanansa kaikille opetuslapsille osoittaen sanoi: ”Olette kuulleet, kuinka monet kaupungit ja kylät ovat ottaneet vastaan valtakunnan ilosanoman, ja miten sekä juutalaiset että pakanat ovat ottaneet vastaan hoivaajani ja opettajani. Ja siunattuja tosiaan ovat nämä yhdyskunnat, jotka ovat päättäneet uskoa valtakunnan evankeliumiin. Mutta voi teitä, te Horasinin, Betsaida-Juliaan ja Kapernaumin asukkaat, jotka torjutte valon, voi teitä noiden kaupunkien asukkaat, jotka otitte nämä viestintuojat huonosti vastaan. Sanonpa, että jos noilla paikkakunnilla tehdyt voimalliset teot olisi tehty Tyyrossa ja Siidonissa, näiden niin kutsuttujen pakanakaupunkien asukkaat olisivat jo kauan sitten katuneet säkkiin pukeutuen ja tuhkaa päänsä päälle ripotellen. Tyyrolla ja Siidonilla tulee tuomion päivänä toden totta olemaan siedettävämpää.”

163:6.6 (1807.5) Koska seuraava päivä oli sapatti, Jeesus irrottautui seitsemänkymmenen sanansaattajan kanssa muitten seurasta ja sanoi heille: ”Toden totta iloitsin kanssanne, kun palasitte ja toitte tullessanne hyvät uutiset siitä, että niin monet Galilean, Samarian ja Juudean eri puolilla olevat ihmiset olivat ottaneet vastaan valtakunnan evankeliumin. Mutta miksi olitte niin hämmästyneen hilpeitä? Ettekö odottaneet, että sanomanne toisi esille voimallisuutensa, kun se esitettäisiin? Lähdittekö matkaan eväänänne niin vähäinen luottamus tähän evankeliumiin, että tulette takaisin sen voimallisuudesta yllättyneinä? Ja vaikka en haluaisikaan tukahduttaa riemullista mielialaanne, tahtoisin nyt varoittaa teitä ankarasti ylpeyden kavaluuksista, hengellisestä ylpeydestä. Jos kykenisitte ymmärtämään, miksi Lucifer, syntisistä syntisin, kukistui, te juhlallisesti kavahtaisitte kaikenmuotoista hengellistä ylpeyttä.

163:6.7 (1808.1) ”Olette ryhtyneet tähän suurenmoiseen työhön, jonka tarkoituksena on opettaa kuolevaiselle ihmiselle, että hän on Jumalan poika. Olen osoittanut teille tien; menkää ja tehkää velvollisuutenne, älkääkä uupuko hyvää tehdessänne. Teille ja kaikille, jotka kautta aikojen seuraavat jälkiänne, tahdon sanoa: Seison aina lähellä, ja kutsuni kuuluu ja tulee aina kuulumaan: Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin annan teille levon. Ottakaa kantaaksenne minun ikeeni ja oppikaa minusta, sillä olen tosi ja uskollinen, ja löydätte hengellisen levon sielullenne.”

163:6.8 (1808.2) Ja he havaitsivat Mestarin sanojen olevan totta pannessaan hänen lupauksensa koetteille. Ja sen päivän jälkeen

lukemattomat tuhannet ovat hekin näiden lupausten paikkansapitävyyttä koetelleet ja kokeilleet.

7. Valmistelut viimeistä lähetysretkeä varten

163:7.1 (1808.3) Muutamat seuraavat päivät olivat Pellan leirissä kiireistä aikaa, sillä valmisteluja Perean-lähetysretkeä varten oltiin viemässä päätökseen. Jeesus ja hänen työtoverinsa tekivät lähtöä viimeiselle lähetysmatkalleen, koko Perean alueelle suuntautuvalle kolmikuukautiselle kiertueelle. Se päättyi vasta siihen, kun Mestari meni Jerusalemiin viimeisiä maan päällä käymiään kamppailuja varten. Koko tämän jakson ajan Jeesuksen ja kahdentoista apostolin tukikohta oli Pellan leirissä.

163:7.2 (1808.4) Jeesuksen ei enää välttämättä tarvinnut lähteä liikkeelle kansaa opettamaan. Ihmisiä tuli nyt hänen luokseen joka viikko yhä sankemmin joukoin, ja heitä tuli kaikilta kulmilta, ei pelkästään Palestiinasta vaan koko roomalaisen maailman piiristä ja Lähi-idästä. Vaikka Mestari seitsemänkymmenen sanansaattajan kanssa osallistuikin Perean-matkaan, suurimman osan ajastaan hän vietti silti Pellan leirissä väkijoukkoa opettaen ja kahtatoista apostolia neuvoen. Koko tämän kolmikuukautisen jakson ajan Jeesuksen luona oli aina vähintään kymmenen apostolia.

163:7.3 (1808.5) Myös naisten ryhmä valmistautui lähtemään kaksittain seitsemänkymmenen sanansaattajan mukana tekemään työtä Perean

suurimmissa kaupungeissa. Tämä alkuperäinen kahdentoista naisen ryhmä oli hiljattain harjoittanut laajemman, viisikymmentä naista käsittävän joukon kotikäynteinä tehtävään työhön ja hoivaamaan sairaita ja vaivaisia. Simon Pietarin vaimosta, Perpetuasta, tuli tämän naisten ryhmän uuden osaston jäsen, ja hänen hoitoonsa uskottiin laajenneen naistoiminnan johtaminen Abnerin alaisuudessa. Helluntain jälkeen hän pysyi maineikkaan aviomiehensä rinnalla ja kulki tämän mukana kaikilla hänen lähetysmatkoillaan; ja samana päivänä, jona Pietari Roomassa ristiinnaulittiin, hänen vaimonsa syötettiin areenalla villipetojen ruoaksi. Tämän uuden naisten yhteisön jäseniin kuuluivat myös Filippuksen ja Matteuksen vaimot sekä Jaakobin ja Johanneksen äiti.

163:7.4 (1808.6) Valtakuntatyö oli nyt valmis astumaan viimeiseen Jeesuksen henkilökohtaisen johtajuuden alaisuudessa tapahtuvaan vaiheeseensa. Ja tämä käsillä oleva vaihe oli vaihe, jolle oli ominaista hengellinen syvällisyys, vastakohtana niille ihmetekoja janonneille ja tunnustekoja kärttäneille väkijoukoille, jotka aiempina, Mestarin Galileassa nauttiman kansansuosion päivinä kulkivat hänen perässään. Hänen seuraajiensa joukossa oli kuitenkin vielä erittäinkin suuri määrä sellaisia, jotka olivat aineellismielisiä ja jotka eivät kyenneet käsittämään sitä totuutta, että taivaan valtakunta on Jumalan universaalisen isyyden ikuiseen tosiasiaan perustuva hengellinen veljesliitto ihmisten välillä.

Luku 164

Temppelin vihkimisen muistojuhla

164:0.1 (1809.1) SILLÄ aikaa kun Pellan leiriä pystytettiin, Jeesus, joka otti mukaansa Natanaelin ja Tuomaksen, meni salaa Jerusalemiin osallistuakseen temppelin vihkimisen muistojuhlaan. Vasta kun he jo olivat Betanian kahluupaikalla ylittäneet Jordanin, kummallekin apostolille valkeni, että heidän Mestarinsa oli matkalla Jerusalemiin. Tajutessaan, että hän tosiaankin aikoi olla läsnä vihkimisjuhlassa, he esittivät hänelle mitä vakavimman vastalauseensa ja koettivat kaikin mahdollisin perusteluin saada hänet luopumaan aikomuksestaan. Mutta heidän ponnistelunsa olivat tuloksettomia; Jeesuksen päätös Jerusalemissa-käymisestä oli peruuttamaton. Kaikkiin heidän pyyntöihinsä ja varoituksiinsa, jotka tähdensivät sanhedrinin armoille jättäytymisen mielettömyyttä ja vaarallisuutta, hän vastasi vain: ”Ennen kuin hetkeni lyö, tahtoisin antaa näille Israelin opettajille vielä yhden tilaisuuden valon näkemiseen.”

164:0.2 (1809.2) He taivalsivat eteenpäin, kohti Jerusalemia, ja molemmat apostolit toivat jatkuvasti esille pelontuntemuksiaan ja lausuivat julki epäilyksiään siitä, oliko tällaiseen, ilmiselvästi hullunrohkeaan hankkeeseen ryhtyminen kovin viisasta. He saapuivat Jerikoon noin puoli tuntia neljän jälkeen ja valmistautuivat majoittumaan sinne yöksi.

1. Kertomus laupiaasta samarialaisesta

164:1.1 (1809.3) Tuona iltana Jeesuksen ja kahden apostolin ympärille kerääntyi melkoinen ihmisjoukko esittämään kysymyksiä, joista moneen vastasivat apostolit, kun toiset kysymykset taas käsitteli Mestari. Illan kuluessa muuan lainoppinut, joka koetti saada Jeesuksen sotketuksi kompromettoivaan kiistelyyn, sanoi: ”Opettaja, haluaisin kysyä sinulta, mitä minun oikeastaan pitäisi tehdä ikuisen elämän periäkseni?” Jeesus vastasi: ”Mitä sanovatkaan laki ja profeetat; miten luet pyhiä kirjoituksia?” Lakimies, joka tunsi sekä Jeesuksen että fariseusten opetukset, vastasi: ”Rakastamaan Herraa Jumalaa koko sydämelläsi, mielelläsi, sielullasi ja voimallasi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Silloin Jeesus sanoi: ”Oikein vastasit; jos todellakin niin teet, se vie sinut iäiseen elämään.”

164:1.2 (1809.4) Mutta lainoppinut ei ollut tätä kysymystä esittäessään täysin vailla taka-ajatuksia. Ja halutessaan osoittaa olevansa itse kelvollinen ja samalla toivoen voivansa nolata Jeesuksen hän rohkaistui esittämään vielä toisen kysymyksen. Hivuttautuessaan

hieman lähemmäksi Mestaria hän sanoi: ”Mutta, Opettaja, haluaisin sinun kertovan minulle, kuka oikeastaan on lähimmäiseni?” Lakimies esitti tämän kysymyksen toivoessaan saavansa Jeesuksen ansaan niin, että tämä lausuisi jotakin, joka sotisi juutalaista lakia vastaan, se kun määritteli lähimmäiset ”oman kansan lapsiksi”. Juutalaisten mielestä kaikki muut olivat ”pakanakoiria”. Tämä lainoppinut oli tietyssä määrin perillä Jeesuksen opetuksista, ja siksi hän vallan hyvin tiesi, että Mestari ajatteli asiasta toisin. Näin ollen hän toivoi saavansa Mestarin sanomaan jotakin, joka voitaisiin selittää hyökkäykseksi pyhää lakia vastaan.

164:1.3 (1810.1) Mutta Jeesus näki lainoppineen motiivin, ja sen sijaan, että olisi mennyt ansaan, hän ryhtyikin kertomaan kuulijoilleen tarinaa – tarinaa, jonka jokainen jerikolainen kuulijakunta olisi arvostanut korkealle. Jeesus sanoi: ”Muuan mies taittoi matkaa Jerusalemista Jerikoon, kun hän joutui julmien maantierosvojen kynsiin. Nämä ryöstivät hänet, riisuivat hänet alastomaksi ja mukiloivat, ja paikalta poistuen he jättivät hänet puolikuoliaana niille sijoilleen. Ei aikaakaan, kun sattumoisin eräs pappi kulki samaa tietä, ja tullessaan haavoissaan makaavan miehen kohdalle hän tämän surkean tilan nähtyään meni ohi tien toista puolta. Ja samalla tavoin teki myös muuan leeviläinen. Kun tämä tuli paikalle ja näki miehen, hänkin kulki ohi tien toista laitaa. Kävikin niin, että hetken päästä muuan Jerikoon matkalla oleva samarialainen kohtasi tämän haavoitetun miehen, ja kun hän näki, miten tämä oli tullut ryöstetyksi ja mukiloiduksi, sääli sai hänestä vallan, ja hän meni miehen luo, sitoi tämän haavat ja lääkitsi niitä öljyllä ja viinillä.

Sitten hän nosti miehen oman juhtansa selkään ja toi hänet tänne majataloon ja piti hänestä huolta. Ja aamulla hän kaivoi kukkarostaan jonkin summan rahaa ja antaessaan sen majatalon isännälle sanoi: ’Pidä hyvää huolta ystävästäni, ja jos kulut ovat suuremmat, maksan sinulle lisää tullessani taas takaisin.’ Sallikaa minun nyt kysyä teiltä: Kuka näistä kolmesta osoittautui ryövärien käsiin joutuneen lähimmäiseksi?” Ja kun lainoppinut huomasi langenneensa omaan kuoppaansa, hän vastasi: ”Se, joka osoitti hänelle laupeutta.” Ja Jeesus sanoi: ”Mene ja tee samoin.”

164:1.4 (1810.2) Lainoppinut vastasi ”se, joka osoitti laupeutta”, jottei hänen tarvinnut lausua tuota inhottavaa sanaa ’samarialainen’. Lakimies oli pakotettu antamaan kysymykseen ”kuka on lähimmäiseni?” juuri sen vastauksen, jonka Jeesus halusi siihen annettavaksi ja joka, jos Jeesus olisi sen lausunut, olisi vienyt hänet suoraa päätä syytteeseen kerettiläisyydestä. Paitsi että Jeesus saattoi epärehellisen lakimiehen häpeään, hän kertoi kuulijoilleen lisäksi kertomuksen, joka oli yhdellä kertaa sekä kaunis kehotus kaikille hänen seuraajilleen että kirvelevä moite kaikille juutalaisille heidän tavastaan suhtautua samarialaisiin. Ja tämä kertomus on jatkuvasti edistänyt veljellistä rakkautta kaikkien niiden keskuudessa, jotka myöhempinä aikoina ovat uskoneet Jeesuksen evankeliumiin.

2. Jerusalemissa

164:2.1 (1810.3) Jeesus oli osallistunut lehtimajanjuhlille siinä mielessä, että hän saisi julistaa evankeliumia Rooman valtakunnan kaikista osista saapuville pyhiinvaeltajille. Vihkimisjuhlille hän meni nyt vain yhtä tarkoitusta varten: antamaan sanhedrinille ja juutalaisjohtajille vielä yhden tilaisuuden valon näkemiseen. Näiden muutamien Jerusalemissa vietettyjen päivien tärkein tapahtuma sattui perjantai-iltana Nikodemuksen kodissa. Sinne oli kokoontunut puolen kolmattakymmentä juutalaisjohtajaa, jotka uskoivat Jeesuksen opetukseen. Ryhmään kuului neljätoista miestä, jotka olivat parhaillaan tai jotka olivat hiukan aikaisemmin olleet sanhedrinin jäseniä. Kokouksessa olivat mukana myös Eber, Matadormus ja Joosef Arimatealainen.

164:2.2 (1810.4) Tässä tilaisuudessa Jeesuksen kaikki kuulijat olivat oppineita miehiä, ja Mestarin tälle kunnianarvoisalle ryhmälle esittämien huomioiden laaja-alaisuus ja syvällisyys hämmästyttivät sekä näitä oppineita että hänen kahta apostoliaan. Näin laajaa oppineisuutta ja näin syvällistä ihmisten sekä maallisten että uskonnollisten asioiden tuntemusta hän ei ollutkaan tuonut julki sitten aikojen, jolloin hän oli opettanut Aleksandriassa, Roomassa ja Välimeren saarilla.

164:2.3 (1810.5) Kun tämä pieni kokous hajaantui, kaikki poistuivat paikalta Mestarin persoonallisuuden mykistäminä, hänen uljaan käytöksensä lumoamina ja mieheen itseensä rakastuneina. He olivat koettaneet antaa Jeesukselle neuvoja ajatellen, että hän toivoi voittavansa loputkin sanhedrinin jäsenet puolelleen. Mestari kuunteli heidän kaikkia ehdotuksiaan tarkkaavaisesti mutta

sanaakaan sanomatta. Hän tiesi hyvin, ettei mikään heidän suunnitelmistaan toisi tuloksia. Hän arveli, ettei juutalaisjohtajien enemmistö koskaan hyväksyisi valtakunnan evankeliumia, mutta siitä huolimatta hän antoi heille kaikille vielä tämän yhden tilaisuuden valinnan tekemiseen. Mutta kun hän tuona iltana yhdessä Natanaelin ja Tuomaksen kanssa suuntasi kulkunsa Öljymäelle siellä yöpyäkseen, hän ei ollut vielä tehnyt päätöstä menetelmästä, jolla hän vielä kerran toisi toimintansa sanhedrinin tietoisuuteen.

164:2.4 (1811.1) Sinä yönä Natanael ja Tuomas nukkuivat varsin vähän; he olivat Nikodemuksen talossa kuulemastaan liian ihmetyksissään. He pohdiskelivat paljon sitä, mitä Jeesus oli lopuksi sanonut sanhedrinin entisten ja nykyisten jäsenten tekemästä tarjouksesta, jonka mukaan nämä olisivat menneet yhdessä hänen kanssaan seitsenkymmenpäisen sanhedrinin eteen. Mestari sanoi: ”Ei, veljeni, se olisi täysin tarkoituksetonta. Te vain moninkertaistaisitte vihan, jonka kohteeksi joudutte, mutta ette vähäisimmässäkään määrin lieventäisi vihaa, jonka he kohdistavat minuun. Menkää, itse kukin, toimittamaan Isän asioita niin kuin henki teitä johdattaa, samalla kun vielä kerran tuon valtakunnan heidän tietoonsa tavalla, jolla Isä kenties ohjaa sen tekemään.”

3. Sokean kerjäläisen parantaminen

164:3.1 (1811.2) Seuraavana aamuna kaikki kolme menivät aamiaiselle Martan kotiin Betaniassa, minkä jälkeen he menivät välittömästi Jerusalemiin. Kun Jeesus ja hänen kaksi apostoliaan tuona sapattiaamuna lähestyivät temppeliä, he kohtasivat erään tunnetun kerjäläisen, sokeana syntyneen miehen, joka istui tavallisella paikallaan. Vaikkeivät nämä mierolaiset kerjänneet eivätkä saaneet almuja sapattipäivänä, heidän sallittiin kuitenkin tuolla tavoin istuskella tavanomaisilla paikoillaan. Jeesus pysähtyi ja katseli tätä kerjäläistä. Siinä tätä sokeaksi syntynyttä miestä katsellessaan hänen mieleensä juolahti ajatus, miten hän vielä kerran saisi tehtävänsä maan päällä sanhedrinin ja muiden juutalaisjohtajien ja uskonnonopettajien huomion kohteeksi.

164:3.2 (1811.3) Kun Mestari seisoi siinä sokean miehen edessä syviin aatoksiin vaipuneena, Natanael, joka pohdiskeli, mikä mahtoi olla tämän miehen sokeuden syy, kysyi: ”Mestari, kuka teki syntiä, tämä mieskö vai hänen vanhempansa, niin että hänen piti syntyä sokeana?”

164:3.3 (1811.4) Rabbit opettivat kaikkien tällaisten tapausten, joissa oli kysymys synnynnäisestä sokeudesta, olevan synnin aiheuttamia. Ei ollut kylliksi siinä, että lapset siitettiin ja että he syntyivät synnissä, vaan lapsi saattoi kaiken lisäksi syntyä sokeana rangaistukseksi jostakin hänen isänsä tekemästä erityisestä synnistä. He opettivat jopa sellaista, että lapsi itse saattoi tehdä syntiä ennen tähän maailmaan syntymistään. He opettivat myös, että tuonkaltaiset vajavaisuudet voivat aiheutua äidin jostakin odotusaikaisesta synnistä tai muusta mieliteosta.

164:3.4 (1811.5) Kaikkialla noilla seuduilla vallitsi kaukaa menneisyydestä periytynyt usko jälleensyntymiseen. Vanhemmat juutalaisopettajat samoin kuin Platon, Filon ja monet essealaiset eivät kiistäneet teoriaa, jonka mukaan ihmiset saavat yhden inkarnaation aikana niittää, mitä ovat jonkin aikaisemman olemassaolon aikana kylväneet. Uskottiin toisin sanoen, että yhden elämän aikana oltiin sovittamassa syntejä, jotka oli tehty edellisten elämäin aikana. Mestari huomasi, että oli vaikea saada ihmiset uskomaan, ettei heidän sielullaan ollut ollut aikaisempia olemassaoloja.

164:3.5 (1811.6) Vaikka sellainen tuntuukin kovin epäjohdonmukaiselta, jos kerran tällaisen sokeuden oletettiin olevan synnin seuraamus, juutalaiset pitivät kuitenkin äärimmäisen ansiokkaana tekona sitä, että he antoivat almuja näille sokeille kerjäläisille. Sokeiden olikin tapana taukoamatta messuta ohikulkijoille: ”Oi helläsydämiset, lantti sokealle, ja ansiolistanne pitenee.”

164:3.6 (1811.7) Jeesus ryhtyi keskustelemaan tästä tapauksesta Natanaelin ja Tuomaksen kanssa, eikä pelkästään siksi, että hän oli jo päättänyt käyttää tätä sokeaa miestä keinona, jolla hän tuona päivänä vielä kerran toisi lähetystehtävänsä huomiota herättävästi juutalaisten johtomiesten tietoisuuteen, vaan myös siksi, että hän aina rohkaisi apostolejaan etsimään kaikkien ilmiöiden – olkoot luonnonilmiöitä tai hengellisiä ilmiöitä – todellisia syitä. Hän oli useasti kehottanut heitä välttämään yleistä alttiutta lukea tuiki tavanomaiset fyysiset tapahtumat hengellisistä syistä johtuviksi.

164:3.7 (1812.1) Jeesus päätti käyttää tätä kerjäläistä tuota päivää koskevissa toimintakaavailuissaan, mutta ennen kuin hän teki mitään tämän Joosia-nimisen sokean miehen hyväksi, hän riensi antamaan vastauksen Natanaelin kysymykseen. Mestari sanoi: ”Ei tehnyt tämä mies eivätkä tehneet hänen vanhempansakaan syntiä, niin että Jumalan teot tulisivat hänessä ilmi. Häntä tämä sokeus on kohdannut täysin luonnonmukaisen tapahtumakulun seurauksena. Mutta nyt meidän on, niin kauan kuin on valoisaa, tehtävä Hänen tekojaan, joka minut lähetti, sillä se pimeys on eittämättä lankeava, jolloin tulee olemaan mahdotonta tehdä sitä työtä, johon olemme ryhtymässä. Tässä maailmassa ollessani olen maailman valo, mutta se hetki ei ole kaukana, jolloin en ole luonanne.”

164:3.8 (1812.2) Nämä sanat lausuttuaan Jeesus sanoi Natanaelille ja Tuomakselle: ”Luokaamme näkemisen kyky tälle sokealle miehelle tänä sapatin päivänä, jotta kirjanoppineilla ja fariseuksilla olisi heidän tavoittelemansa kaikin puolin selkeä tilaisuus Ihmisen Pojan syyttämiseen.” Sen jälkeen hän kumartui, sylkäisi maahan ja sekoitti saven sylkyyn ja puhuessaan tästä kaikesta niin, että sokea mies sen saattoi kuulla, hän astui Joosian luo ja asetti saven hänen sokeille silmilleen sanoen: ”Mene, poikani, ja pese tämä savi pois silmistäsi Siiloamin lammikossa ja saat välittömästi näkösi.” Ja kun Joosia oli sanotulla tavalla Siiloamin lammikossa peseytynyt, hän palasi ystäviensä ja perheensä luo näkevänä.

164:3.9 (1812.3) Kerjäläinen kun aina oli ollut, hän ei muusta tiennyt. Niinpä hän näkökyvyn luomisen aiheuttaman ensi kiihtymyksen asetuttua palasi tavanomaiselle almujenanojan paikalleen. Kun

hänen ystävänsä, naapurinsa ja kaikki, jotka olivat aikaisemmilta ajoilta tunteneet hänet, huomasivat, että hän pystyi näkemään, he kaikki sanoivat: ”Eikö tämä olekaan Joosia, sokea kerjäläinen?” Jotkut sanoivat, että se oli hän, kun toiset taas sanoivat: ”Ei, vaan se on joku, joka on kuin hän, paitsi että tämä mies kykenee näkemään.” Mutta kun he kysyivät mieheltä itseltään, tämä vastasi: ”Minä se olen.”

164:3.10 (1812.4) Kun he ryhtyivät kyselemään häneltä, miten hän kykeni näkemään, hän vastasi heille: ”Muuan Jeesukseksi sanottu mies kulki tätä tietä ja keskustellessaan ystäviensä kanssa minusta hän sekoitti sylkeä saveen, voiteli silmäni ja käski minun mennä peseytymään Siiloamin lammessa. Tein, mitä tämä mies käski minun tehdä, ja siinä samassa sain näköni. Eikä siitä ole kuin muutama tunti. Enkä minä vielä monestakaan näkemästäni tiedä sen merkitystä.” Ja kun ihmiset, joita alkoi kertyä hänen ympärilleen, kysyivät, mistä he voisivat löytää sen oudon miehen, joka oli hänet parantanut, Joosia ei osannut vastata muuta kuin, ettei hän sitä tiennyt.

164:3.11 (1812.5) Tämä on eräs omituisimmista Mestarin kaikista ihmeteoista. Tämä mieshän ei pyytänyt parantamista. Hän ei tiennyt, että se Jeesus, joka oli käskenyt hänen peseytyä Siiloamissa ja luvannut hänelle näkökyvyn, oli Galilean profeetta, joka oli saarnannut Jerusalemissa lehtimajanjuhlan aikana. Tämä mies ei suurestikaan uskonut sellaiseen, että hän saisi näkökykynsä, mutta tuon ajan ihmisillä oli luja luottamus sellaiseen, että suurmiehen tai pyhän miehen sylky sai aikaan tuloksia; ja Jeesuksen keskustelusta

Natanaelin ja Tuomaksen kanssa Joosia oli päätellyt, että hänen hyväntekijäkseen osoittautuva mies oli suurmies, oppinut opettaja tai pyhä profeetta, ja siksi hän teki niin kuin Jeesus häntä käski.

164:3.12 (1812.6) Oli kolme syytä siihen, miksi Jeesus käytti savea ja sylkyä ja käski miehen peseytyä symbolisessa Siiloamin lammikossa:

164:3.13 (1812.7) 1. Kysymyksessä ei ollut ihmeteko, joka olisi tehty vastauksena asianomaisen omaamaan uskoon. Tämä oli ihme, jonka Jeesus päätti tehdä palvellakseen omaa tarkoitustaan, mutta jonka hän järjesti niin, että tämä mies saisi siitä pysyvää hyötyä.

164:3.14 (1813.1) 2. Koska sokea ei ollut pyytänyt parantamista ja koska hänen uskonsa oli vähänlaista, näihin aineellisiin tekoihin turvauduttiin hänen rohkaisemisensa tarkoituksessa. Hän tosiaankin uskoi siihen taikauskoiseen käsitykseen, että sylky olisi tehokasta, ja hän tiesi Siiloamin lammikon puolittain pyhäksi paikaksi. Mutta hän olisi tuskin mennyt sinne, ellei olisi ollut välttämätöntä pestä pois hänen silmiinsä siveltyä savea. Toimitukseen sisältyi juuri sen verran seremoniaa, että se sai hänet liikkeelle.

164:3.15 (1813.2) 3. Mutta Jeesuksella oli kolmaskin peruste sille, miksi hän tämän ainutkertaisen tapahtuman yhteydessä turvautui näihin aineellisiin välikappaleisiin: Kysymyksessä oli ihme, joka tehtiin puhtaasti hänen omaa valintaansa noudattaen, ja hän halusi sillä keinoin opettaa tuolloisia ja kaikkia myöhempien aikojen seuraajiaan olemaan sairaiden parantamisessa halveksimatta tai laiminlyömättä aineellisia keinoja. Hän halusi opettaa heille, että he eivät enää

saaneet pitää ihmetekoja ainoana keinona, jolla ihmisten sairauksia parannetaan.

164:3.16 (1813.3) Jeesus antoi tälle miehelle hänen näkökykynsä sillä, että hän teki ihmeen, ja se tapahtui tuona sapattiaamuna ja Jerusalemissa temppelin lähellä, ja hänen ensisijaisena tarkoituksenaan oli tällä teolla esittää avoin haaste sanhedrinille sekä kaikille juutalaisopettajille ja uskonnollisille johtajille. Se oli hänen tapansa julistaa suhteet fariseuksiin avoimesti poikki. Hän oli kaikissa tekemisissään aina positiivinen. Ja juuri siinä tarkoituksessa, että saisi nämä asiat sanhedrinin käsittelyyn, hän toi kaksi apostoliaan tämän miehen luo tuon sapattipäivän alkuiltapäivästä ja provosoi tieten tahtoen kiistelyt, jotka pakottivat fariseukset kiinnittämään huomionsa tapahtuneeseen ihmeeseen.

4. Joosia sanhedrinin kuultavana

164:4.1 (1813.4) Joosian parantaminen oli iltapäivän puoliväliin tultaessa nostattanut temppelin ympärillä niin valtavan väittelyn, että sanhedrinin johtajat päättivät kutsua tämän neuvoston koolle sen tavanomaiseen kokoontumispaikkaan temppelissä. Ja he tekivät näin vastoin sitä pysyväismääräystä, joka kielsi sanhedriniä kokoontumasta sapattipäivänä. Jeesus tiesi, että sapatin rikkominen olisi yksi tärkeimmistä häntä vastaan nostettavista syytteistä sitten, kun lopullinen koetus tulisi, ja hän halusi, että hänet tuotaisiin

sanhedrinin eteen sen käsitellessä syytettä, jonka mukaan hän oli parantanut sokean miehen sapattipäivänä, kun itsessään se korkean juutalaisen oikeusistuimen istunto, joka oli koolla häntä tästä laupeudentyöstä tuomitsemassa, kävisi näistä asioista keskusteluja sapattipäivänä itse itselleen asettamiaan lakeja siten peittelemättä rikkoen.

164:4.2 (1813.5) Mutta he eivät kutsuneet Jeesusta eteensä. He pelkäsivät niin tehdä. Sen sijaan he viivyttelemättä lähettivät noutamaan Joosiaa. Muutamien alustavien kysymysten jälkeen sanhedrinin puhemies (läsnä oli viitisenkymmentä jäsentä) käski Joosian kertoa heille, mitä hänelle oli tapahtunut. Aamuisen paranemisensa jälkeen Joosia oli saanut kuulla Tuomakselta, Natanaelilta ja muilta, että fariseukset olivat vihoissaan hänen sapattina tapahtuneesta parantamisestaan ja että nämä todennäköisesti aiheuttaisivat kaikille asianosaisille ikävyyksiä; mutta Joosia ei vielä käsittänyt, että Jeesus oli se, jota kutsuttiin Vapahtajaksi. Niinpä hän, kun fariseukset häntä kuulustelivat, sanoi: ”Tämä mies tuli paikalle, pani savea silmilleni, käski minun mennä peseytymään Siiloamissa, ja nyt minä tosiaankin näen.”

164:4.3 (1813.6) Muuan iäkkäämmistä fariseuksista sanoi pitkähkön puheensa päätteeksi: ”Tämä mies ei voi olla Jumalalta, sillä kuten näette, hän ei noudata sapattia. Hän rikkoo lakia ensiksikin sillä, että hän muovaa saven, ja sitten sillä, että hän lähettää tämän kerjäläisen peseytymään Siiloamissa sapattipäivänä. Ei tuollainen mies voi olla Jumalan luota lähetetty opettaja.”

164:4.4 (1813.7) Eräs niistä nuoremmista miehistä, jotka salaa uskoivat Jeesukseen, sanoi silloin: ”Ellei tämä mies ole Jumalan lähettämä, kuinka hän kykenee tällaisiin tekoihin? Tiedämme, ettei tavallinen syntinen voi saada aikaan tällaisia ihmeitä. Tunnemme kaikki tämän kerjäläisen ja tiedämme, että hän syntyi sokeana, mutta nyt hän näkee. Yhäkö te sanotte, että tämä profeetta tekee nämä kaikki ihmeet perkeleiden ruhtinaan voimalla?” Ja aina kun nousi joku fariseus, joka rohkeni syyttää ja tuomita Jeesuksen, nousi joku toinen esittämään hämmentäviä ja kiusallisia kysymyksiä niin, että heidän keskuuteensa ilmaantui syvä juopa. Istunnon puheenjohtaja huomasi, mihin he olivat ajautumassa, ja hillitäkseen väittelyä hän valmistautui esittämään lisää kysymyksiä miehelle itselleen. Joosian puoleen kääntyen hän sanoi: ”Mitä sanottavaa sinulla on tästä miehestä, tästä Jeesuksesta, josta väität, että hän avasi silmäsi?” Ja Joosia vastasi: ”Mielestäni hän on profeetta.”

164:4.5 (1814.1) Johtajat joutuivat syvän levottomuuden valtaan, ja kun he eivät osanneet muutakaan tehdä, he päättivät lähettää noutamaan paikalle Joosian vanhemmat saadakseen tietää, oliko Joosia tosiaankin syntynyt sokeana. He olivat haluttomia uskomaan, että kerjäläinen oli parannettu.

164:4.6 (1814.2) Jerusalemissa oltiin varsin hyvin perillä paitsi siitä, ettei Jeesuksella ollut pääsyä mihinkään synagogaan, myös siitä, että kaikki, jotka uskoivat hänen opetuksiinsa, oli samalla tavalla ajettu ulos synagogista, erotettu Israelin seurakuntayhteydestä; ja tämä merkitsi, että elintarpeiden osto-oikeutta lukuun ottamatta

asianomaiselta evättiin koko juutalaisyhteisön puitteissa kaikki oikeudet ja kaikenlaiset etuisuudet.

164:4.7 (1814.3) Niinpä, kun Joosian vanhemmat, nämä köyhät ja pelokkaat sielut, ilmaantuivat kunnianarvoisan sanhedrinin eteen, he pelkäsivät puhua vapaasti. Oikeuden puhemies sanoi: ”Onko tämä teidän poikanne? Ja onko ymmärryksemme siltä osin oikea, että hän olisi syntynyt sokeana? Jos tämä on totta, niin mistä johtuu, että hän nyt kykenee näkemään?” Ja sitten Joosian isä, poikansa äidin tukemana, vastasi: ”Tiedämme, että tämä on poikamme ja että hän syntyi sokeana, mutta mistä se sitten johtuu, että hänestä on tullut näkevä, tai kuka hänen silmänsä avasi, sitä emme tiedä. Kysykää häneltä. Hän on täysi-ikäinen. Antakaa hänen puhua puolestaan.”

164:4.8 (1814.4) He kutsuivat nyt Joosian toista kertaa eteensä. Heidän kaavailunsa virallisen oikeudenkäynnin pitämisestä ei ottanut sujuakseen, ja joitakuita alkoi arveluttaa, että he olivat toimittamassa tällaista asiaa sapattina. Niinpä he Joosian uudelleen eteensä kutsuessaan koettivatkin toisenlaiseen taktiikkaan turvautumalla saada hänet ansaan. Oikeuden virkailija puhutteli entistä sokeaa seuraavasti: ”Mikset anna tästä kunniaa Jumalalle? Mikset kerro meille koko totuutta siitä, mitä tapahtui? Tiedämme kaikki, että tämä mies on synnintekijä. Mikset suostu näkemään totuutta? Tiedäthän, että sekä sinua että tätä miestä syytetään sapatin rikkomisesta. Etkö tahdo sovittaa syntiäsi sillä, että tunnustat Jumalan parantajaksesi, mikäli yhä väität, että silmäsi on tänä päivänä avattu?”

164:4.9 (1814.5) Mutta Joosia ei ollut tyhmä, eikä häneltä myöskään puuttunut huumorintajua. Niinpä hän vastasi oikeuden virkailijalle: ”Onko tämä mies syntinen, sitä en tiedä; mutta yhden asian kyllä tiedän – sen, että vaikka olin sokea, nyt minä näen.” Ja kun he eivät kyenneet saamaan Joosiaa satimeen, he kokeilivat esittää hänelle lisää kuulustelukysymyksiä, ja he kysyivät: ”Miten hän tarkasti ottaen avasi silmäsi? Mitä hän itse asiassa sinulle teki? Mitä hän sinulle sanoi? Pyysikö hän sinua uskomaan itseensä?”

164:4.10 (1814.6) Joosia vastasi, hivenen kärsimättömänä: ”Olen kertonut teille täsmällisesti, miten se kaikki kävi, ja ellette uskoneet todistajanlausuntoani, miksi te sen sitten taas haluaisitte kuulla? Ette kai tekin sattumoisin haluaisi tulla hänen opetuslapsikseen?” Kun Joosia oli nämä sanat lausunut, sanhedrinin istunto purkautui sekasorroksi, miltei väkivallaksi, sillä sen johtomiehet ryntäsivät Joosian kimppuun ja kiljuivat kiukkua uhoten: ”Puhu sinä vain omasta opetuslapseudestasi tämän miehen suhteen, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia ja olemme Jumalan lakien opettajia. Tiedämme, että Jumala puhui Mooseksen kautta, mutta tästä miehestä, tästä Jeesuksesta, emme tiedä, mistä hän on peräisin.”

164:4.11 (1814.7) Silloin Joosia jakkaralla seisten huusi metelin yli kaikille, jotka voivat kuulla: ”Te, jotka väitätte olevanne koko Israelin opettajia, kuulkaa, kun julistan teille, että täälläpä se vasta suuri ihme onkin, sillä te tunnustatte, ettette tiedä, mistä tämä mies on peräisin, ja kuitenkin te kuulemanne todistuksen perusteella tiedätte varmaksi, että hän avasi minun silmäni. Tiedämme kaikki, ettei

Jumala tee tällaisia tekoja jumalattomille; että Jumala tekisi sellaisen vain sille, joka häntä vilpittömästi palvoo ja joka sellaista pyytää – ihmiselle, joka on pyhä ja vanhurskas. Tiedätte, ettei maailman alusta tähän päivään ole koskaan kuultu, että sokeaksi syntyneen silmät olisi avattu. Katsokaa siis kaikki minua ja käsittäkää, mitä Jerusalemissa on tänä päivänä tehty! Sanon teille: Ellei tämä mies olisi Jumalalta, ei hän tätä olisi tekemään kyennyt.” Ja kun sanhedrinin jäsenet poistuivat paikalta vihaisina ja sekasorron vallassa, he huusivat hänelle: ”Synnyit yltä päältä synnissä ja etkös vain jo katsokin oikeaksi ryhtyä opettajaksemme? Ehkäpä et todellisuudessa syntynytkään sokeaksi, ja vaikka silmäsi olisikin avattu sapattipäivänä, se tapahtui perkeleiden ruhtinaan voimalla.” Ja he menivät suoraa päätä synagogaan erottaakseen Joosian seurakunnasta.

164:4.12 (1815.1) Tähän kuulusteluun joutuessaan Joosian käsitykset Jeesuksesta ja oman paranemisensa luonteesta olivat laihanlaiset. Enin osa niistä uskaliaista todistajalausunnoista, jotka hän niin nokkelasti ja pelottomasti tämän koko Israelin korkeimman tuomioistuimen edessä esitti, kehkeytyi hänen mielessään sitä mukaa, kun tutkimus eteni näitä epäoikeudenmukaisia ja väärämielisiä raiteita.

5. Opetusta Salomon pylväikössä

164:5.1 (1815.2) Koko sen ajan, jonka tämä sapattia rikkova sanhedrinin istunto oli meneillään yhdessä temppelin kamareista, Jeesus vaelteli lähistöllä ja opetti väkeä Salomon pylväikössä. Hän toivoi, että hänet kutsuttaisiin sanhedrinin eteen, jolloin hän voisi kertoa heille hyvän sanoman Jumalan pojan vapaudesta ja ilosta Jumalan valtakunnassa. Mutta he pelkäsivät kutsua häntä. Nämä Jeesuksen Jerusalemissa suorittamat yllättävät julkiset esiintymiset saattoivat heidät aina ymmälle. Nyt Jeesus antoi heille juuri sen tilaisuuden, jota he niin palavasti olivat tavoitelleet, mutta he pelkäsivät tuoda häntä sanhedrinin eteen edes todistajaksi, ja vielä sitäkin enemmän he pelkäsivät pidättää häntä.

164:5.2 (1815.3) Jerusalemissa oli keskitalvi, ja ihmiset etsiytyivät Salomon pylväikön tarjoamaan osittaiseen suojaan; ja sen aikaa kun Jeesus siellä viipyi, väkijoukot esittivät hänelle monia kysymyksiä, ja hän opetti heitä yli kahden tunnin ajan. Jotkut juutalaisopettajat koettivat saada hänet satimeen kysymällä häneltä julkisesti: ”Kauanko aiot pitää meitä jännityksessä? Jos olet Messias, mikset suoraan sitä meille sano?” Jeesus lausui: ”Olen kertonut teille itsestäni ja Isästäni monta kertaa, mutta ette tahdo uskoa minua. Ettekö voi ymmärtää, että Isäni nimissä tekemäni teot puhuvat puolestani? Mutta monet teistä eivät usko, koska ette kuulu minun katraaseeni. Totuudenopettaja kiinnostaa vain niitä, jotka isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta. Minun lampaani kuulevat ääneni, ja minä tunnen heidät ja he seuraavat minua. Ja kaikille, jotka noudattavat opetustani, annan ikuisen elämän; he eivät ikinä menehdy, eikä kukaan heitä kädestäni riistä. Isäni, joka on antanut

nämä lapset minulle, on suurempi kaikkia, joten kukaan ei voi heitä Isäni kädestä ryöstää. Isä ja minä olemme yhtä.” Jotkut epäuskoiset juutalaiset ryntäsivät paikkaan, jossa temppelin rakennustyöt olivat vielä kesken, ja ryhtyivät poimimaan kiviä heittääkseen niillä Jeesusta, mutta uskovat pitivät heidät loitolla.

164:5.3 (1815.4) Jeesuksen opetus jatkui: ”Olen antanut teidän nähdä monta Isästä lähtöisin olevaa laupeudentekoa, joten tahtoisin nyt tiedustella, mikä näistä hyvistä töistä on se, jonka vuoksi te nyt ajattelette minut kivittää?” Ja silloin yksi fariseuksista vastasi: ”Emme me sinua mistään hyvästä työstä tahdo kivittää vaan jumalanpilkasta, koska sinulla, joka kuitenkin olet ihminen, on julkeutta tehdä itsestäsi Jumalan vertainen.” Ja Jeesus vastasi: ”Syytätte Ihmisen Poikaa jumalanpilkasta siksi, ettette suostuneet uskomaan minua, kun julistin teille olevani Jumalan lähettämä. Ellen tee Jumalan tekoja, niin älkää minua uskoko, mutta jos teen Jumalan tekoja, niin vaikkette minuun uskoisikaan, luulisin, että te sentään näihin tekoihin uskoisitte. Mutta jotta voisitte olla varmoja siitä, mitä julistan, suonette minun taas kerran vakuuttaa teille, että Isä on minussa ja minä olen Isässä; ja että niin kuin Isä on minun sisimmässäni, niin olen minäkin oleva jokaisen sisimmässä, joka uskoo tämän evankeliumin.” Ja kun väkijoukko kuuli nämä sanat, monet etsivät kiireesti käteensä kiviä heittääkseen ne hänen päälleen, mutta hän löysi tiensä temppelialueiden kautta ulkopuolelle; ja tavatessaan Natanaelin ja Tuomaksen, jotka olivat olleet läsnä sanhedrinin istunnossa, hän jäi heidän kanssaan

temppelin läheisyyteen odottamaan, kunnes Joosia tuli neuvoston kokouskamarista.

164:5.4 (1816.1) Jeesus ja molemmat apostolit lähtivät etsimään Joosiaa hänen kotoaan vasta kuullessaan, että hänet oli erotettu synagogasta. Kun he tulivat hänen talolleen, Tuomas kutsui hänet ulos pihamaalle, ja Jeesus puhutteli häntä sanoen: ”Joosia, uskotko sinä Jumalan Poikaan?” Ja Joosia vastasi: ”Sano minulle, kuka hän on, jotta minä saatan häneen uskoa.” Ja Jeesus sanoi: ”Sinä olet sekä nähnyt hänet että kuullut hänen äänensä, ja hän on se, joka nyt puhuu sinulle.” Ja Joosia sanoi: ”Herra, minä uskon”, ja maahan langeten hän palvoi Jeesusta.

164:5.5 (1816.2) Saatuaan tietää, että hänet oli erotettu synagogasta, Joosia ensin masentui syvästi, mutta hän rohkaistui suuresti, kun Jeesus antoi hänelle käskyn laittautua välittömästi valmiiksi lähtemään heidän mukanaan Pellan leirille. Tämä mutkaton jerusalemilaismies oli tosiaankin ajettu pois juutalaisesta synagogasta, mutta kas, universumin Luoja johdattaakin häntä eteenpäin, jotta hänet liitettäisiin tuon ajan ja sukupolven hengelliseen aatelistoon.

164:5.6 (1816.3) Ja nyt Jeesus poistui Jerusalemista ja palasi, vasta kun oli lähellä aika, jolloin hän valmistautui jättämään tämän maailman. Kahden apostolin ja Joosian seurassa Mestari palasi Pellaan. Ja Joosiasta voidaan sanoa, että hän oli yksi niistä Mestarin tunnusteoilla autetuista, joiden kohdalla siemen ei langennut

hedelmättömään maahan, sillä hänestä tuli elämänikäinen valtakunnan evankeliumin saarnaaja.

Luku 165

Perean-lähetysretki alkaa

165:0.1 (1817.1) TIISTAINA, tammikuun 3. päivänä vuonna 30 jKr., Abner, joka oli Johannes Kastajan kahdentoista apostolin entinen päällikkö, nasiiri ja Eengedin nasiirikoulun entinen johtaja ja nyt valtakunnan seitsemänkymmenen sanansaattajan päällikkö, kutsui koolle työtoverinsa ja antoi heille lopulliset ohjeet, ennen kuin lähetti heidät lähetysmatkalle kaikkiin Perean kaupunkeihin ja kyliin. Tämä Perean-lähetysretki kesti lähes kolme kuukautta, ja se oli Mestarin viimeinen työtehtävä. Näiden toimien parista Jeesus meni välittömästi Jerusalemiin käydäkseen läpi viimeiset lihallisen elämänvaiheensa kokemukset. Nämä seitsemänkymmentä sanansaattajaa, joiden aherrukseen Jeesus ja kaksitoista apostolia myös aika ajoin omine toimineen tulivat mukaan, työskentelivät seuraavissa kaupungeissa ja niiden lisäksi noin viidessäkymmenessä kylässä: Zaafon, Gadara, Makad, Arbela, Raamat, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Sukkot, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbehah, Gilead, Bet-

Nimrah, Tyyro, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Bet-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Bet-Meon, Areopolis ja Aroer.

165:0.2 (1817.2) Koko Perean-kiertomatkan ajan naisten yhteisö, johon nyt kuului kuusikymmentäkaksi jäsentä, suoritti suurimman osan sairaiden hoivaamistyöstä. Kysymys oli valtakunnan evankeliumin korkeampien hengellisten puolien kehittymisen loppujaksosta, ja niinpä sen kuluessa ei pantu toimeen tunnustekoja. Mikään muu Palestiinan osa ei tullut yhtä perusteellisesti Jeesuksen apostolien ja opetuslasten toimesta läpikäydyksi, ja millään muulla seudulla eivät kansalaisten keskitasoa paremmat kansanluokat yhtä yleisesti omaksuneet Mestarin opetusta.

165:0.3 (1817.3) Pereassa asui tuohon aikaan suunnilleen yhtä paljon ei-juutalaisia kuin juutalaisiakin, sillä Juudas Makkabealaisen aikoihin juutalaisia oli yleisesti siirretty näiltä seuduilta muualle. Perea oli koko Palestiinan kaunein ja maalauksellisin maakunta. Pereasta puhuessaan juutalaiset sanoivat yleensä ”Jordanintakainen maa”.

165:0.4 (1817.4) Koko tämän vaiheen ajan Jeesus jakoi aikansa niin, että hän oli vuoroin Pellan leirillä, vuoroin kahdentoista apostolin seurassa matkoilla auttamassa seitsemääkymmentä sanansaattajaa eri kaupungeissa, joissa nämä opettivat ja saarnasivat. Abnerin neuvojen mukaan seitsemänkymmentä sanansaattajaa kastoivat kaikki uskovat, vaikkei Jeesus ollut heitä sellaiseen velvoittanut.

1. Pellan leirillä

165:1.1 (1817.5) Tammikuun puolivälissä Pellan leirillä oli koolla yli tuhat kaksisataa henkilöä, ja leirissä asuessaan Jeesus opetti tätä väenpaljoutta vähintään kerran päivässä. Tavallisesti hän puhui yhdeksän aikaan aamulla, ellei sade sitä estänyt. Pietari ja muut apostolit opettivat jokaisena iltapäivänä. Illat Jeesus varasi kahdelletoista apostolille ja muille edistyneemmille opetuslapsille pitämilleen, jo tavaksi muodostuneille kysymys- ja vastaustunneille. Iltaryhmissä osanottajia oli keskimäärin viisikymmentä.

165:1.2 (1817.6) Maaliskuun puolivälissä, aikana, jolloin Jeesus aloitti matkansa kohti Jerusalemia, yli neljätuhatta henkilöä muodosti sen suuren kuulijakunnan, joka joka aamu kuuli Jeesuksen tai Pietarin saarnan. Mestari tahtoi päättää työnsä maan päällä hetkenä, jolloin kiinnostus hänen sanomaansa kohtaan oli noussut korkealle ja saavuttanut valtakunnan etenemisen käsillä olevan toisen eli tunnusteoista vapaan vaiheen puitteissa lakikorkeutensa. Vaikka tästä väenpaljoudesta kolme neljäsosaa olikin totuudenetsijöitä, sen joukossa oli myös suuri määrä Jerusalemista ja muualta tulleita fariseuksia samoin kuin lukuisia epäilijöitä ja saivartelijoita.

165:1.3 (1818.1) Jeesus ja kaksitoista apostolia omistivat paljon aikaa Pellan leiriin kokoontuneelle kansanjoukolle. Kaksitoista apostolia osoittivat varsin vähän huomiota kenttätyöhön: he poistuivat leiriltä vain silloin tällöin käydäkseen Jeesuksen mukana tapaamassa Abnerin työtovereita. Perean seutu oli Abnerille varsin tuttua, olihan tämä juuri se kenttä, jolla hänen entinen mestarinsa, Johannes Kastaja, oli suorittanut suurimman osan työstään. Perean-retkelle

lähdettyään Abner ja seitsemänkymmentä sanansaattajaa eivät enää koskaan palanneet Pellan leirille.

2. Saarna hyvästä paimenesta

165:2.1 (1818.2) Yli kolmensadan jerusalemilaisen seurue, johon kuului fariseusten lisäksi myös muita, kulki Jeesuksen perässä kohti pohjoista ja Pellaa, kun hän temppelin vihkimisen muistojuhlan päätyttyä kiiruhti pois juutalaisten johtomiesten valtapiiristä; ja juuri näiden juutalaisopettajien ja -johtajien läsnä ollessa ja kahdentoista apostolin kuullen Jeesus esitti saarnan aiheesta ”Hyvä paimen”. Puoli tuntia jatkuneen epämuodollisen keskustelun jälkeen Jeesus, joka puhui noin sadan ihmisen ryhmälle, sanoi:

165:2.2 (1818.3) ”Tänä iltana minulla on teille paljon sanottavaa, ja koska moni teistä on opetuslapsiani ja koska jotkut teistä ovat katkeria vihamiehiäni, esitän opetukseni vertauksena, jotta jokainen teistä voi ottaa siitä omakseen sen, mikä löytää sijan itse kunkin sydämessä.

165:2.3 (1818.4) ”Tänä iltana tässä edessäni on ihmisiä, jotka olisivat valmiit kuolemaan puolestani ja tämän valtakunnan evankeliumin puolesta, ja tulevina vuosina muutamat heistä sillä tavoin itsensä myös uhraavat. Ja täällä teidän joukossanne on myös muutamia perinteellisyyden orjia, jotka ovat kulkeneet perässäni aina Jerusalemista saakka ja jotka yhdessä pimeyteen ja harhaan joutuneiden johtajienne kanssa koettavat tappaa Ihmisen Pojan.

Elämä, jota nyt lihallisessa hahmossa elän, on esittävä tuomionsa teistä kumpaisistakin, sekä oikeista paimenista että vääristä paimenista. Jos väärä paimen olisi sokea, hänessä ei olisi syntiä, mutta te väitätte näkevänne; sanotte olevanne Israelin opettajia, siksi synnin taakka pysyy päällänne.

165:2.4 (1818.5) ”Oikea paimen kokoaa vaaran uhatessa katraansa yöksi karsinaan. Ja aamun valjettua hän menee sisälle tarhaan veräjästä, ja kun hän kutsuu, lampaat tuntevat hänen äänensä. Jokainen paimen, joka menee sisälle lammastarhaan muualta kuin veräjästä, on varas ja ryöväri. Oikea paimen astuu sisälle tarhaan, vasta kun veräjänvartija on avannut hänelle oven, ja koska hänen lampaansa tuntevat hänen äänensä, ne tulevat hänen käskystään ulos tarhasta; ja kun hänen omansa on tällä tavoin saatu ulos tarhasta, oikea paimen astuu niiden edellä; hän näyttää tietä, ja lampaat seuraavat häntä. Hänen lampaansa seuraavat häntä, koska ne tuntevat hänen äänensä; ne eivät seuraa vierasta. Ne pakenevat vieraan edestä, sillä ne eivät tunne hänen ääntään. Tämä väenpaljous, joka on tänne ympärillemme kokoontunut, on kuin katras ilman paimenta, mutta kun puhumme heille, he tuntevat paimenen äänen, ja he seuraavat meidän jäljessämme; ainakin niin tekevät ne, jotka isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta. Jotkut teistä eivät ole minun tarhastani; ette tunne ääntäni ettekä seuraa minua. Ja koska olette vääriä paimenia, lampaat eivät tunne ääntänne eivätkä ne seuraa teitä.”

165:2.5 (1819.1) Ja kun Jeesus oli esittänyt tämän vertauksen, kukaan ei esittänyt hänelle yhtään kysymystä. Hetken kuluttua hän jatkoi puhettaan ja ryhtyi erittelemään vertausta:

165:2.6 (1819.2) ”Te, jotka tahtoisitte olla Isäni katraiden apupaimenia, teidän täytyy paitsi olla kelvollisia johtajia myös *ruokkia* katrasta hyvällä ravinnolla; ette ole oikeita paimenia, ellette johda katraitanne viheriöiville laitumille ja tyynien vesien äärelle.

165:2.7 (1819.3) ”Ja nyt, jotteivät jotkut teistä käsittäisi tätä vertausta liian vaivattomasti, teen tiettäväksi, että olen sekä veräjä Isän lammastarhaan että samalla Isäni katraiden oikea paimen. Jokainen paimen, joka koettaa astua sisälle tarhaan ilman minua, tulee epäonnistumaan, eivätkä lampaat kuule hänen ääntään. Minä olen tuo veräjä – yhdessä niiden kanssa, jotka kanssani palvelevat. Jokainen sielu, joka astuu ikuiselle tielle niillä keinoin, jotka olen luonut ja säätänyt, tulee olemaan pelastettu, ja hän kykenee jatkamaan matkaansa kunnes saavuttaa Paratiisin ikuiset laidunniityt.

165:2.8 (1819.4) ”Mutta olen myös se oikea paimen, joka on valmis vaikka antamaan henkensä lampaiden edestä. Varas murtautuu sisälle tarhaan vain varastaakseen ja tappaakseen ja hävittääkseen. Mutta minä olen tullut, jotta teillä kaikilla olisi elämä ja jotta teillä olisi sitä yhä yltäkylläisemmin. Joka on palkollinen, juoksee vaaran hetkellä pakoon ja antaa lampaiden joutua hajalle ja perikatoon. Mutta oikea paimen ei juokse pakoon, kun susi tulee, vaan hän suojelee katrastaan ja, jos on tarpeen, hän antaa henkensä lampaidensa edestä. Totisesti, totisesti minä sanon teille, ystävät ja vihamiehet: Minä olen se oikea paimen; minä tunnen omani, ja omani tuntevat minut. Vaaran edessä minä en pakene. Vien päätökseen tämän

palveluksen, jolla täytän Isäni tahdon, enkä hylkää katrasta, jonka Isä on hoitooni uskonut.

165:2.9 (1819.5) ”Mutta minulla on monia muitakin lampaita, eivätkä ne ole tästä tarhasta, eivätkä nämä sanat ole totta vain tämän maailman osalta. Myös nämä toiset lampaat kuulevat ja tuntevat ääneni, ja olen luvannut Isälle, että ne kaikki tuodaan samaan tarhaan, samaan Jumalan poikien veljesyhteisöön. Ja silloin te kaikki tunnette saman paimenen, oikean paimenen, äänen ja tunnustatte Jumalan olevan isänne.

165:2.10 (1819.6) ”Ja niin tulette tietämään, miksi Isä rakastaa minua ja on antanut kaikki katraansa tällä alueella minun hoiviini; siihen on syynä se, että Isä tietää, etten epäröi pitäessäni huolta lammastarhasta; etten hylkää lampaitani ja etten, jos niin vaaditaan, emmi antaa henkeäni hänen moninaisia katraitaan palvellessani. Mutta ottakaa huomioon, että jos uhraan elämäni, otan sen taas haltuuni. Ei kukaan ihminen eikä mikään muukaan luotu voi riistää minulta elämääni. Minulla on oikeus ja valta uhrata elämäni ja minulla on sama valta ja oikeus ottaa se taas haltuuni. Ette kykene tätä ymmärtämään, mutta sellaisen vallan sain Isältäni, jo ennen kuin tätä maailmaa oli.”

165:2.11 (1819.7) Nämä sanat kuultuaan hänen apostolinsa olivat ymmällään, hänen opetuslapsensa olivat ällistyksissään, kun taas Jerusalemista ja maan eri puolilta tulleet fariseukset poistuivat yöhön sanoen: ”Joko hän on hullu tai sitten hänessä on perkele.” Mutta jopa muutamat jerusalemilaisopettajista sanoivat: ”Hän puhuu niin kuin puhuu se, jolla on valta; sitä paitsi onko muka joku

joskus nähnyt sellaisen, jossa on perkele, avaavan sokeana syntyneen silmät ja tekevän kaikkia näitä ihmeellisyyksiä, joita tämä mies on tehnyt?”

165:2.12 (1819.8) Seuraavana aamuna noin puolet näistä juutalaisopettajista ilmoitti uskovansa Jeesukseen, ja toinen puoli palasi tyrmistyneenä Jerusalemiin ja meni kotiinsa.

3. Sapattisaarna Pellassa

165:3.1 (1819.9) Tammikuun lopulla sapatti-iltapäivän väenkokouksissa oli osanottajia lähes kolmetuhatta. Lauantaina, tammikuun 28. päivänä, Jeesus esitti ikimuistettavan saarnan aiheesta ”Luottamus ja hengellinen valmius”. Simon Pietarin esittämien alustavien huomioiden jälkeen Mestari lausui:

165:3.2 (1820.1) ”Mitä olen monta kertaa sanonut apostoleilleni ja opetuslapsilleni, sen julistan nyt tälle väenkokoukselle: Kavahtakaa fariseusten hapatusta, sillä se on tekopyhyyttä, joka syntyy ennakkoluuloisuudesta ja jota ruokitaan olemalla perinteiden orjia – olkoonkin että monet näistä fariseuksista ovat sydämeltään vilpittömiä ja että jotkut heistä ovat jääneet tänne opetuslapsikseni. Ennen pitkää te kaikki ymmärrätte opetukseni, sillä siinä, mikä nyt on kätkettyä, ei ole mitään, mitä ei paljastettaisi. Mikä nyt on teiltä kätkössä, se kaikki tehdään tunnetuksi, sitten kun Ihmisen Poika on

vienyt päätökseen maan päällä ja lihallisessa hahmossa suorittamansa tehtävän.

165:3.3 (1820.2) ”Pian, peräti pian, kaikki, mitä vihamiehemme nyt salassa ja pimeydessä suunnittelevat, tuodaan päivänvaloon ja julistetaan talojen katoilta. Mutta sanon teille, ystäväni, älkää pelätkö heitä, kun he koettavat surmata Ihmisen Pojan. Älkää niitä pelätkö, jotka vaikka he saattavatkin kyetä tappamaan ruumiin, eivät enää sen jälkeen omaakaan mitään valtaa teihin. Annan teille kehotuksen, ettette pelkäisi ketään, ei taivaassa eikä maan päällä, vaan että iloitsette siitä, että tunnette Hänet, jolla on valta vapahtaa teidät kaikesta epävanhurskaudesta ja esittää teidät universumin tuomarinistuimen edessä moitteettomina.

165:3.4 (1820.3) ”Eikö viisi varpusta myydäkin kahdesta rovosta? Ja kuitenkin on niin, että kun nämä linnut lentelevät sinne tänne ravintoa etsien, yksikään niistä ei ole olemassa ilman, että Isä, joka on kaiken elämän lähde, sen tietää. Serafisuojelijan näkökulmasta katsoen jopa päänne hiuksetkin ovat luetut. Ja jos kaikki tämä on totta, miksi eläisitte niitä monia joutavuuksia peläten, joita päivittäisessä elämässänne eteenne nousee? Sanon teille: Älkää pelätkö, sillä olette paljon suurempiarvoiset kuin on montakin varpusta.

165:3.5 (1820.4) ”Kaikki ne teistä, joilla on ollut rohkeutta tunnustaa ihmisten edessä uskonsa evankeliumiini, tunnustan kohta taivaan enkelten edessä; mutta joka ihmisten edessä tieten tahtoen kieltää opetusteni totuuden, hänen kohtalonsuojelijansa kieltää myös hänet taivaan enkelten edessä.

165:3.6 (1820.5) ”Sanokaa Ihmisen Pojasta mitä tahdotte, ja se annetaan teille anteeksi; mutta anteeksiantoa tuskin saa se, joka tohtii pilkata Jumalaa. Kun ihmiset menevät niin pitkälle, että he tieten tahtoen lukevat Jumalan teot pahuuden voimien teoiksi, tällaiset tietoiseen kapinaan ryhtyneet tuskin edes kaipaavat syntiensä anteeksiantoa.

165:3.7 (1820.6) ”Ja kun vihamiehemme vievät teidät synagogien esimiesten ja muiden korkeiden viranomaisten eteen, älkää huolehtiko, mitä sanoisitte; älkääkä olko huolissanne, miten teidän tulisi vastata heidän kysymyksiinsä, sillä sisimmässänne oleva henki on epäilyksettä opettava teille sinä samaisena hetkenä, mitä teidän tulisi sanoa sellaista, että se koituu valtakunnan evankeliumin kunniaksi.

165:3.8 (1820.7) ”Kuinka kauan oikein viivyttelette, ennen kuin teette päätöksenne? Miksi horjutte kahden mielipiteen välillä? Miksei juutalainen tai pakana voi empimättä ottaa vastaan sitä ilosanomaa, että hän on ikiaikojen Jumalan poika? Pitkäkö aika meiltä vaaditaan, ennen kuin saamme suostuteltua teidät astumaan riemumielin sinne, mikä on hengellinen perintöosanne? Tulin tähän maailmaan tehdäkseni Isän teille tunnetuksi ja johdattaakseni teidät Isän tykö. Ensiksi mainitun olen jo tehnyt, mutta viimeksi mainittua en saa ilman suostumustanne tehdä, sillä Isä ei koskaan pakota yhtäkään ihmistä astumaan sisälle valtakuntaan. Kutsu on aina kuulunut ja on aina kuuluva: Tulkoon jokainen, joka haluaa, ja nauttikoon vapaasti elämän vettä.”

165:3.9 (1820.8) Kun Jeesus oli nämä sanat lausunut, monet menivät apostolien kastettavaksi Jordanissa, kun Jeesus puolestaan kuunteli paikalle jääneiden esittämiä kysymyksiä.

4. Perinnön jakaminen

165:4.1 (1821.1) Apostolien kastaessa uskovia Mestari keskusteli paikalle jääneiden kanssa. Ja muuan nuori mies sanoi hänelle: ”Mestari, isäni kuoli ja jätti paljon omaisuutta minulle ja veljelleni, mutta veljeni kieltäytyy antamasta minulle, mikä minulle kuuluu. Tahtoisitko siis käskeä veljeäni jakamaan tämän perinnön kanssani?” Jeesusta lievästi närkästytti, että tämä aineellisia arvoja kunnioittava nuorukainen tohti tuoda käsiteltäväksi tällaisen keskustelukysymyksen. Mutta hän tarttui tähän kysymykseen, koska siinä tarjoutui tilaisuus esittää taas uutta opetusta. Jeesus sanoi: ”Ihminen, kuka minusta teidän jakomiehenne teki? Mistä sinä sellaisen ajatuksen sait, että piittaisin tämän maailman aineellisista asioista?” Ja sitten hän kaikkien ympärillään olevien puoleen kääntyen sanoi: ”Varokaa ja kavahtakaa ahneutta. Ei ihmisen elämä koostu hänen mahdollisesti omistamiensa tavaroiden ylenpalttisuudesta. Onnellisuus ei tule vaurauden antamasta mahdista, eikä ilo kumpua rikkauksista. Varallisuus sinänsä ei ole kirous, mutta rikkauksien rakastaminen johtaa monta kertaa sellaiseen kiintymykseen tämän maailman tavaroita kohtaan, että sielu sokaistuu eikä näe Jumalan valtakunnan hengellisten

realiteettien kauniita suloja maan päällä eikä ikuisen elämän iloja taivaassa.

165:4.2 (1821.2) ”Kerronpa teille tarinan rikkaasta miehestä, jonka pelto antoi satoa yltäkylläisesti; ja kun hänestä oli tullut ylen rikas, hän kävi mielessään keskustelua sanoen: ’Mitä minä teen kaikilla rikkauksillani? Minulla on nyt niin paljon, ettei minulla ole paikkaa, mihin varastoisin varallisuuteni.’ Ja tätä ongelmaansa pohdittuaan hän sanoi: ’Nytpä minä sen keksin – revin maahan kaikki aittani ja rakennan suuremmat –, ja niin minulla on runsain mitoin tilaa, jonne varastoida maani antimet ja tavarani. Sen jälkeen voin sanoa sielulleni: Sielu, sinulla on paljon hyvää koottuna varastoon moniksi vuosiksi; nauti nyt olostasi; syö, juo ja pidä hauskaa, sillä olet rikas, ja tavaraa sinulla on mielin määrin.’

165:4.3 (1821.3) ”Mutta tämä rikas mies oli myös typerä. Huolehtiessaan mielensä ja ruumiinsa aineellisista tarpeista hän oli unohtanut varastoida aarteita taivaaseen hengen tyydytykseksi ja sielun pelastukseksi. Eikä hän edes tuolloin saanut nauttia siitä ilosta, että olisi ehtinyt kuluttaa haalimaansa omaisuutta, sillä tuona samana iltana häneltä vaadittiin hänen sielunsa. Sinä yönä tulivat ryövärit, jotka murtautuivat hänen taloonsa ja tappoivat hänet, ja kun he olivat ryöstäneet hänen aittansa, he polttivat, mitä vielä oli jäljellä. Ja hänen perillisensä alkoivat tapella keskenään siitä omaisuudesta, joka rosvoilta säästyi. Tämä mies kokosi itselleen aarteita maan päälle, mutta hän ei ollut rikas Jumalaan nähden.”

165:4.4 (1821.4) Jeesus menetteli nuoren miehen ja hänen perintönsä suhteen tällä tavoin, koska hän tiesi, että tämän vaivana oli ahneus. Vaikkei siitä olisikaan ollut kysymys, Mestari ei olisi puuttunut asiaan, sillä hän ei koskaan sekaantunut edes apostoliensa, saati opetuslastensa, ajallisiin asioihin.

165:4.5 (1821.5) Kun Jeesus oli päättänyt tarinansa, muuan toinen mies nousi seisomaan ja kysyi häneltä: ”Mestari, tiedän, että apostolisi ovat myyneet kaiken maallisen omaisuutensa sinua seuratakseen ja että heillä on kaikki yhteistä niin kuin essealaisillakin, mutta tahtoisitko, että me kaikki, jotka olemme opetuslapsiasi, tekisimme samoin? Onko synti, jos omistaa rehellisin keinoin hankittua varallisuutta?” Ja Jeesus vastasi tähän kysymykseen: ”Ystäväni, ei ole synti, jos omistaa kunniallista omaisuutta; mutta se on synti, jos teet aineellisista omistuksesi kohteista *aarteita*, jotka saattavat vetää puoleensa kaiken huomiosi ja ohjata kiintymyksesi muualle, pois omistautumisesta valtakunnan hengellisille harrastuksille. Mitään syntiä ei ole siinä, että omistaa rehellisin keinoin hankittua omaisuutta maan päällä, kunhan *aarteesi* on taivaassa; sillä missä aarteesi on, siellä on myös sydämesi. On suuri ero toisaalta ahneuteen ja itsekkyyteen johtavan varallisuuden ja toisaalta sellaisen varallisuuden välillä, jota hyvän taloudenpidon hengessä hoitavat ja käyttävät runsain määrin tämän maailman hyvyyksiä omistavat ja ne, jotka perin avokätisesti antavat oman osuutensa kaiken tarmonsa valtakunnan työhön panevien ylläpitoon. Moni teistä on täällä rahatta ja tulee ravituksi ja saa tuolla telttakaupungissa katon päänsä päälle sen vuoksi, että anteliaat

miehet ja varakkaat naiset ovat antaneet tällaiseen tarkoitukseen varoja isännällenne Daavid Sebedeukselle.

165:4.6 (1822.1) ”Mutta älkää koskaan unohtako, että varallisuus loppujen lopuksi on katoavaista. Aivan liian usein rikkauksien rakastaminen hämärtää ja jopa hävittää hengellisen näkökyvyn. Älkää jättäkö tiedostamatta sitä vaaraa, että varallisuudesta tuleekin isäntänne sen sijaan, että siitä tulisi renkinne.”

165:4.7 (1822.2) Jeesus ei opettanut eikä rohkaissut huolettomuutta, tuhlaavaisuutta, laiskuutta, piittaamattomuutta oman perheen fyysisistä perustarpeista eikä almujen varassa elämistä. Mutta hän kyllä opetti, että aineellisen ja ajallisen täytyy olla alisteista sielun hyvinvoinnin suhteen ja sen suhteen, että hengellinen olemus edistyy taivaan valtakunnassa.

165:4.8 (1822.3) Kun ihmiset menivät jokirantaan katsomaan kastamista, silloin edellä ensiksi mainittu mies tuli yksityisesti Jeesuksen luo puhumaan perintöasiastaan, sillä Jeesus oli hänen mielestään kohdellut häntä tylysti. Ja häntä toistamiseen kuunneltuaan Mestari vastasi: ”Poikani, miksi tällaisena päivänä lasket käsistäsi tilaisuuden ravita itseäsi elämän leivällä, kun oikein saisit päästää ahneen mielenlaatusi valloilleen? Etkö tiedä, että juutalaisen perintölain säädökset pannaan oikeudenmukaisesti täytäntöön, jos vain viitsit mennä valituksinesi synagogan oikeuteen? Etkö kykene ymmärtämään, että minun työni tarkoitus on huolehtia siitä, että tiedät taivaallisesta perintöosastasi? Etkö ole lukenut kirjoitusta: ’Siinä hän on, joka varovaisuudellaan ja paljolla kituuttamisellaan

kasvaa vauraaksi, ja mitä hän tästä kaikesta palkaksensa saakaan: Kun hän sanoo, että hän on löytänyt levon ja että hän nyt voi yhtä mittaa syödä hyvyyksistään, niin ei hän kuitenkaan tiedä, mitä aika hänen kohdallaan tuo tullessaan, eikä sitäkään, että kuollessaan hänen täytyy kaikki nämä tavarat jättää muille.' Etkö ole lukenut käskyä: 'Älä himoitse', ja toisesta kohdasta: 'He ovat syöneet ja tulleet ravituiksi ja lihoneet, ja sitten he kääntyivät muiden jumalten puoleen'? Oletko lukenut psalmeista, että 'Herra kammoksuu ahneita', ja että 'se vähä, mitä vanhurskaalla on, on parempi kuin monen jumalattoman tavarain paljous'? 'Jos rikkauksia kertyy, älä pane sydäntäsi niihin.' Oletko lukenut kohdan, jossa Jeremia sanoo: 'Älköön rikas kerskatko rikkaudestansa', ja Hesekiel lausui totuuden sanat sanoessaan: 'He osoittavat rakkautta suullansa, mutta heidän sydämensä kulkee väärän voiton perässä.'"

165:4.9 (1822.4) Jeesus lähetti nuoren miehen pois sanoen hänelle: "Poikani, mitä se sinua hyödyttää, jos voitat omaksesi koko maailman ja kadotat oman sielusi?"

165:4.10 (1822.5) Eräälle toiselle lähellä seisovalle, joka kysyi Jeesukselta, mikä olisi varakkaiden asema tuomiopäivänä, hän vastasi: "En ole tullut tuomitsemaan sen paremmin rikkaita kuin köyhiäkään, vaan elämä, jonka ihmiset elävät, toimii itse kunkin tuomarina. Sen lisäksi, mitä muuta varakkaitten tuomitsemiseen saattaa liittyä, kaikkien, jotka hankkivat suuren varallisuuden, on vastattava ainakin kolmeen kysymykseen, ja nämä kysymykset ovat:

165:4.11 (1822.6) "1. Paljonko varallisuutta keräsit?

165:4.12 (1822.7) "2. Millä keinoin tämän varallisuuden sait?

165:4.13 (1822.8) ”3. Miten käytit varallisuutesi?”

165:4.14 (1822.9) Sitten Jeesus meni telttaansa levätäkseen hetken ennen illallista. Kun apostolit olivat suoriutuneet kastetoimituksesta, hekin tulivat sinne ja olisivat halunneet keskustella Jeesuksen kanssa rikkauksista maan päällä ja aarteesta taivaassa, mutta hän nukkui.

5. Apostoleille pidetyt puheet varallisuudesta

165:5.1 (1823.1) Samana iltana illallisen jälkeen, kun Jeesus ja kaksitoista apostolia kokoontuivat päivittäiseen neuvonpitoonsa, Andreas kysyi: ”Mestari, sillä aikaa kun olimme kastamassa uskovia, puhuit tänne jääneelle väkijoukolle monta sellaista sanaa, joita emme kuulleet. Tahtoisitko toistaa nämä sanat, jotta saisimme ne opiksemme?” Ja vastaukseksi Andreaksen pyyntöön Jeesus sanoi:

165:5.2 (1823.2) ”Tottahan toki, Andreas, puhun teille näistä asioista, joissa on kysymys varallisuudesta ja toimeentulosta, mutta sanojen, jotka osoitan teille, apostoleilleni, täytyy olla hieman erilaisia kuin opetuslapsille ja kansanjoukolle puhumani sanat, sillä tehän olette luopuneet kaikesta, ja olette tehneet niin ette vain minua seurataksenne, vaan jotta teidät vihittäisiin valtakunnan lähettiläiksi. Teillä on takananne jo usean vuoden kokemus, ja tiedätte, ettei Isä, jonka valtakuntaa julistatte, tule teitä hylkäämään. Olette omistaneet elämänne valtakunnan palvelutyöhön. Älkää siis kantako huolta tai

murehtiko ajallisen elämän asioista: siitä, mitä saatte syödäksenne, tai millä ruumiinne vaatettaisitte. Sielun hyvinvointi on enemmän kuin ruokaa ja juomaa; hengessä edistyminen on paljon enemmän kuin vaatetuksen tarve. Tuntiessanne kiusausta epäillä toimeentulonne varmuutta ajatelkaa vaikka korppeja: ne eivät kylvä eivätkä leikkaa, niillä ei ole varastohuoneita eikä aittoja, ja kuitenkin Isä järjestää ravinnon niistä jokaiselle, joka sitä etsii. Ja kuinka paljon arvokkaampia olettekaan te kuin on montakin lintua! Mitkään murehtimisenne tai kalvavat epäilyksenne eivät sitä paitsi voi missään määrin auttaa aineellisten tarpeidenne tyydyttymistä. Kuka teistä pystyisi murehtimisellaan lisäämään vaaksankaan vertaa pituuttaan tai edes yhden päivän elämäänsä? Koska sellaiset asiat eivät ole vallassanne, miksi omistaisitte huolekasta ajatusta yhdellekään näistä ongelmista?

165:5.3 (1823.3) ”Katsokaa liljoja, kuinka ne kasvavat, eivätkä ne työtä tee eivätkä kehrää; ja kuitenkin minä sanon teille, ettei Salomo kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin niistä jokainen. Jos Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kukoistaa ja huomenna leikataan ja tuleen viskataan, kuinka paljon enemmän hän vaatettaakaan teidät, taivaallisen valtakunnan lähettiläät. Oi te vähäuskoiset! Kun täydestä sydämestänne omistaudutte valtakunnan evankeliumin julistamiseen, ette saisi olla epäileväisin mielin oman toimeentulonne tai kotiin jättämänne perheen toimeentulon suhteen. Jos tosissanne annatte elämänne evankeliumille, elätte evankeliumista. Jos olette vain uskovia opetuslapsia, teidän on ansaittava oma leipänne ja annettava oma osuutenne kaikkien niiden

toimeentuloon, jotka opettavat ja saarnaavat ja parantavat. Jos se teitä huolettaa, mistä saatte ruokanne ja juomanne, missä mielessä silloin poikkeatte tämän maailman kansakunnista, jotka niin uuraasti tavoittelevat näitä perushyödykkeitä? Omistautukaa työllenne ja uskokaa siihen, että sekä Isä että minä tiedämme teidän kaikkia näitä tarvitsevan. Sallikaa minun antaa teille kertakaikkinen vakuutus siitä, että jos omistatte elämänne valtakunnan työlle, kaikista todellisista tarpeistanne pidetään huolta. Etsikää sitä, mikä on suurta, ja vähäinen löytyy sen sisältä; pyytäkää sitä, mikä on taivaallista, ja mainen tulee sen ohessa. Ei ole epäilystäkään siitä, että varjo seuraa substanssia.

165:5.4 (1823.4) ”Olette vain vähäinen ryhmä, mutta jos teillä on uskoa, jos ette hairahdu pelkäämään, ilmoitan teille, että Isäni suuri mieliteko on antaa tämä valtakunta teille. Olette keränneet aarteenne sinne, missä kukkaro ei käy vanhaksi, missä mikään varas ei voi ryöstää ja missä mikään koi ei voi turmella. Ja niin kuin väenkokoukselle jo sanoin: Missä aarteesi on, siellä on myös sydämesi.

165:5.5 (1824.1) ”Mutta siinä työssä, joka on kohta edessämme, sekä siinä, joka jää teille, sitten kun menen Isän tykö, teitä koetellaan ankarasti. Teidän kaikkien tulee olla varuillanne, ettette ala pelätä ja epäillä. Vyöttäköön jokainen teistä mielensä kupeet ja pitäköön lamppunsa palamassa. Olkaa aina kuin olisitte miehiä, jotka vartovat isäntäänsä kotiin hääjuhlista, jotta te, sitten kun hän tulee ja kolkuttaa, olisitte heti valmiit avaamaan hänelle. Tällaiset valppaat palvelijat saavat siunauksen isännältä, kun hän sellaisena suurena

hetkenä näkee heidän uskollisuutensa. Isäntä istuttaa silloin palvelijansa pitopöytään ja palvelee heitä itse. Totisesti, totisesti minä sanon teille, että elämäänne on kohta astuva kriisi, ja teidän asiananne on olla valppaina ja valmiina.

165:5.6 (1824.2) ”Ymmärrätte erinomaisesti, ettei kukaan sallisi taloonsa murtauduttavan, jos hän tietäisi, millä hetkellä varas tulee. Olkaa myös omalta kohdaltanne valppaita, sillä hetkenä, jona vähiten aavistatte, ja tavalla, jota ette osaa edes ajatella, tulee Ihmisen Poika lähtemään.”

165:5.7 (1824.3) Kaksitoista apostolia istuivat vaiti muutaman hetken. Jotkin näistä varoituksista he olivat kuulleet aikaisemminkin, mutta ei sellaisissa puitteissa, joissa ne heille tällä kertaa esitettiin.

6. Vastaus Pietarin kysymykseen

165:6.1 (1824.4) Kun he siinä istuivat ja mietiskelivät, Simon Pietari kysyi: ”Kerrotko sinä tämän vertauksen meille, apostoleillesi, vai onko se tarkoitettu kaikille opetuslapsille?” Ja Jeesus vastasi:

165:6.2 (1824.5) ”Koetuksen hetkellä ihmisen sielu paljastuu; koettelemus tuo julki, mitä sydämessä itse asiassa on. Kun palvelija on koeteltu ja hyväksi havaittu, silloin voi talon isäntä panna sellaisen palvelijan vastaamaan hänen taloudestaan, ja hän voi turvallisin mielin luottaa tämän uskollisen taloudenhoitajan huolehtivan siitä, että isännän lapset ovat ruokittuja ja ravittuja. Samalla tavalla tulen minäkin

kohta tietämään, kenen käsiin voi luottaa huolenpidon lasteni hyvinvoinnista, sitten kun olen palannut Isän tykö. Aivan kuten talon isäntä panee uskollisen ja koetellun palvelijan vastaamaan hänen perheensä asioista, niin tahdon minäkin ylentää ne, jotka valtakuntani asioiden osalta selviytyvät tämän hetken koettelemuksista.

165:6.3 (1824.6) ”Mutta jos palvelija on laiska ja alkaa sydämessään sanoa ’Isäntäni viivyttää tulemistaan’ ja ryhtyy kohtelemaan palvelijatovereitaan huonosti ja syömään ja juomaan juoppojen kanssa, silloin tämän palvelijan isäntä tuleekin hetkenä, jona tämä ei osaa häntä kaivata, ja kun isäntä huomaa hänet epäluotettavaksi, hän ajaa hänet tiehensä ja häpeään. Niinpä teettekin viisaasti, jos valmistaudutte sitä päivää varten, jolloin luoksenne tullaan äkkiä ja odottamattomalla tavalla. Muistakaa, että teille on annettu paljon, siksi teiltä myös paljon vaaditaan. Ankarat koettelemukset ovat hetki hetkeltä teitä lähempänä. Minut on vielä kasteessa kastettava, ja minä olen vartiovuorossa, kunnes se on toimitettu. Te saarnaatte rauhaa maan päälle, mutta minun lähetystehtäväni ei tuo rauhaa ihmisten aineellisiin asioihin – ei ainakaan vähään aikaan. Seurauksena voi olla vain eripuraisuutta, kun saman perheen kaksi jäsentä uskoo minuun ja kun kolme jäsentä torjuu tämän evankeliumin. Evankeliumi, jota saarnaatte, on vääjäämättä kääntävä ystävät, sukulaiset ja omaiset toisiaan vastaan. On totta, että kaikilla näillä uskovilla tulee olemaan suurenmoinen ja kestävä rauha omassa sydämessään, mutta maan päälle ei rauha tule, ennen kuin kaikki ovat valmiit uskomaan kunniakkaaseen perintöosaansa,

joka on Jumalan pojan asema, ja astumaan sinne sisälle. Vaikka näin onkin, menkää kaikkeen maailmaan ja julistakaa tätä evankeliumia kaikille kansakunnille, jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle.”

165:6.4 (1824.7) Ja näin päättyi tämä työntäyteinen sapattipäivä. Aamulla Jeesus ja kaksitoista apostolia menivät Pohjois-Perean kaupunkeihin käydäkseen Abnerin valvonnassa noilla seuduin työskentelevien seitsemänkymmenen sanansaattajan luona.

Luku 166

Viimeinen käynti Pohjois-Pereassa

166:0.1 (1825.1) HELMIKUUN 11. ja 20. päivän välillä Jeesus ja kaksitoista apostolia kiersivät kaikissa niissä Pohjois-Perean kaupungeissa ja kylissä, joissa Abnerin työtoverit ja naisryhmän jäsenet työskentelivät. He saivat havaita, että näiden evankeliumilähettiläiden toiminta oli menestyksellistä, ja Jeesus kiinnitti apostoliensa huomion tavan takaa siihen tosiasiaan, että valtakunnan evankeliumia oli mahdollista levittää ilman, että siihen liittyi ihmeitä ja tunnustekoja.

166:0.2 (1825.2) Koko kolmikuukautinen Perean-lähetysretki vietiin läpi menestyksellisesti kahdentoista apostolin antamatta sille paljonkaan apuaan, ja tästä ajankohdasta alkaen evankeliumi ei enää heijastanut niinkään Jeesuksen persoonallisuutta kuin hänen *opetuksiaan*. Mutta kauan hänen seuraajansa eivät hänen ohjeitaan noudattaneet, sillä pian Jeesuksen kuoleman ja kuolleistanousun jälkeen he poikkesivat hänen opetuksistaan ja ryhtyivät rakentamaan

alkukirkkoa hänen jumalallis-inhimillisestä persoonallisuudestaan omaamiensa ja ihmeistä kertovien käsitysten ja ihannoitujen muistojen varaan.

1. Fariseukset Ragabassa

166:1.1 (1825.3) Sapattina, helmikuun 18. päivänä, Jeesus oli Ragabassa, jossa asui muuan Natanael-niminen varakas fariseus. Ja koska melkoinen joukko hänen fariseustovereitaan kulki Jeesuksen ja kahdentoista apostolin mukana maan eri puolilla, hän tarjosi tuona sapattiaamuna aamiaisen heille kaikille, noin kahdellekymmenelle hengelle, ja kutsui Jeesuksen kunniavieraaksi.

166:1.2 (1825.4) Siihen mennessä, kun Jeesus saapui tähän aamiaistilaisuuteen, useimmat fariseukset samoin kuin pari, kolme lainoppinutta olivat jo tulleet paikalle ja istuutuneet pöytään. Käymättä vesialtailla pesemässä käsiään Mestari otti välittömästi paikkansa Natanaelin vasemmalla puolella. Monet fariseuksista, etenkin ne, jotka olivat suosiollisia Jeesuksen opetuksia kohtaan, tiesivät, että hän pesi kätensä vain ollakseen puhdas ja että hän kammoksui näitä pelkästään seremoniallisia toimituksia. He eivät sen vuoksi hämmästelleetkään, että hän tuli suoraa päätä pöytään ensin kahdesti käsiään pesemättä. Mutta Natanaelia se tyrmistytti, ettei Mestari noudattanut farisealaisen käytännön tiukkoja määräyksiä. Ja toisin kuin fariseukset Jeesus ei myöskään pessyt käsiään jokaisen ruokalajin jälkeen eikä aterian päätteeksi.

166:1.3 (1825.5) Natanaelin ja tämän oikealla puolella istuvan vihamielisen fariseuksen välillä käydyn melkoisen kuiskuttelun jälkeen ja sen jälkeen, kun Mestaria vastapäätä istuvat olivat aikansa kohotelleet kulmakarvojaan ja ivallisesti mutristelleet huuliaan, Jeesus lopulta sanoi: ”Minulla oli sellainen käsitys, että kutsuitte minut tähän taloon murtaakseni leipää kanssanne ja ehkäpä kyselläksenne minulta asioita uuden, Jumalan valtakunnan evankeliumin julistamisesta, mutta huomaankin teidän tuoneen minut tänne katselemaan näytöstä, joka kertoo seremoniallisesta antaumuksesta omalle omahyväisyydellenne. Tuon palveluksen olette minulle nyt tehneet; millä numerolla aiotte seuraavaksi kunnioittaa minua tämän tilaisuuden vieraananne?”

166:1.4 (1826.1) Kun Mestari oli nämä sanat lausunut, he alkoivat tuijottaa pöydänpintaa ja pysyivät vaiti. Ja kun kukaan ei mitään sanonut, Jeesus jatkoi puhettaan: ”Teistä fariseuksista monet ovat täällä kanssani ystävinä, jotkut ovat jopa opetuslapsiani, mutta fariseusten valtaosa kieltäytyy itsepintaisesti näkemästä valoa ja tunnustamasta totuutta, vielä silloinkin kun evankeliumin vaikutus tuodaan heidän eteensä suurella voimalla. Kuinka huolellisesti te puhdistattekaan maljojen ja vatien ulkopuolen, vaikka hengellisen ruoan astiat ovat likaiset ja saastaiset! Pidätte tarkasti huolen siitä, että näytätte ihmisten silmissä hurskailta ja pyhiltä, mutta sisin sielunne on täynnä omahyväisyyttä, ahneutta, kiristystä ja kaikkea mahdollista hengellistä pahuutta. Johtajanne ovat jopa ottaneet asiakseen hautoa ja suunnitella Ihmisen Pojan murhaa. Ettekö te mielettömät miehet ymmärrä, että taivaan Jumala katsoo sielun

sisimmäisiä vaikuttimia yhtä hyvin kuin hän katsoo sivusta ulkonaista teeskentelyänne ja hurskasteluanne? Älkää luulkokaan, että almujen jakaminen ja kymmenysten maksaminen puhdistaisivat teidät väärämielisyydestä ja tekisivät mahdolliseksi teidän seistä puhtaina kaikkien ihmisten Tuomarin edessä. Voi teitä fariseukset, jotka pidätte itsepintaisesti kiinni siitä, että torjutte elämän valon! Olette säntillisiä kymmenysten maksamisessa ja suurieleisiä almujen jakamisessa, mutta tieten tahtoen torjutte Jumalan vierailun ja hylkäätte ilmoituksen hänen rakkaudestaan. Mitään väärää ei toki ole siinä, että huolehditte näistä vähemmän tärkeistä velvollisuuksista, mutta ei teidän silti olisi pitänyt jättää näitä tärkeämpiäkään vaatimuksia täyttämättä. Voi kaikkia, jotka karttavat oikeutta, torjuvat armon ja hylkäävät totuuden! Voi kaikkia, jotka ylenkatsovat Isästä annettua ilmoitusta, samalla kun tavoittelevat synagogan kunniaistuimia ja kärttävät mairittelevia tervehdyksiä turuilla ja toreilla!”

166:1.5 (1826.2) Kun Jeesus halusi nousta poistuakseen paikalta, eräs pöydässä istuvista lakimiehistä puhutteli häntä sanoen: ”Mutta, Mestari, muutamissa lausunnoissasi moitit myös meitä. Eikö kirjanoppineissa, fariseuksissa tai lainoppineissa ole mitään hyvää?” Ja seisaaltaan Jeesus vastasi lainoppineelle: ”Fariseusten tavoin teidänkin ilonne on siinä, että saatte pidoissa parhaat paikat, ja kannatte pitkää viittaa ja kuitenkin sälytätte ihmisten harteille raskaita kuormia, joita on tuskallista kantaa. Ja kun ihmissielut huojuvat näiden painavien taakkojen alla, ette edes yhtä sormeanne

viitsi nostaa auttaaksenne kuorman kantamisessa. Voi teitä, joiden suurin ilo on siinä, että rakennatte hautakammioita isienne tappamille profeetoille! Ja se, että hyväksytte, mitä isänne tekivät, käy ilmi siitä, että nyt suunnittelette tappavanne ne, jotka tänä päivänä tulevat ja tekevät, mitä profeetat omana aikanaan tekivät: julistavat Jumalan vanhurskautta ja tekevät tunnetuksi taivaallisen Isän armoa. Mutta kaikki menneet sukupolvet sivuuttaen profeettojen ja apostolien verivelka vaaditaankin tältä turmeltuneelta ja omahyväiseltä sukupolvelta. Voi teitä kaikkia lainoppineita, jotka olette riistäneet tiedon avaimen tavalliselta kansalta! Itse ette suostu astumaan totuuden tielle, ja samalla tahtoisitte sulkea tien kaikilta muiltakin, jotka sille pyrkivät. Mutta ette te tällä tavoin voi lukita taivaan valtakunnan ovia, sillä olemme avanneet ne kaikille, joilla on usko sisälle astuakseen, eikä näitä armon portteja sulje niiden väärien opettajien ja valheellisten paimenten ennakkoluuloisuus ja ylimielisyys, jotka ovat valkoisiksi kalkittujen hautakammioiden kaltaisia, ne kun näyttävät ulkoa katsellen kauniilta mutta ovatkin sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikenlaista hengellistä saastaa.”

166:1.6 (1826.3) Ja kun Jeesus oli sanottavansa Natanaelin pöydässä sanonut, hän ruokaan koskematta astui ulos talosta. Ja muutamat nuo sanat kuulleista fariseuksista alkoivat uskoa hänen opetukseensa ja astuivat valtakuntaan, mutta useimmat pysyttelivät itsepintaisesti pimeyden tiellä ja olivat yhä lujemmin sillä kannalla, että Jeesusta piti väijyä, jotta hänen puheistaan saataisiin siepatuksi jotakin, jota

voitaisiin käyttää hänen saamisekseen Jerusalemin sanhedrinin eteen kuulusteltavaksi ja tuomittavaksi.

166:1.7 (1827.1) Asioita, joihin fariseukset kiinnittivät erityistä huomiota, oli täsmälleen kolme:

166:1.8 (1827.2) 1. Kymmenysten täsmällinen suorittaminen.

166:1.9 (1827.3) 2. Puhdistautumismääräysten tunnontarkka noudattaminen.

166:1.10 (1827.4) 3. Yhdessäolon karttaminen kaikkien ei-fariseusten kanssa.

166:1.11 (1827.5) Jeesus pyrki tällä kertaa paljastamaan kahden ensimmäisen käytännön hengellisen hedelmättömyyden, samalla kun hän säästi huomautuksensa, joiden tarkoituksena oli moittia fariseuksia siitä, että nämä kieltäytyivät sosiaalisesta kanssakäymisestä muiden kuin fariseusten kanssa, johonkin toiseen ja myöhempään tilaisuuteen, jolloin hän olisi taas aterioimassa laajalti samojen miesten kanssa.

2. Kymmenen lepratautista

166:2.1 (1827.6) Seuraavana päivänä Jeesus meni kahdentoista apostolin kanssa Amathukseen, lähellä Samarian rajaa. Ollessaan lähestymässä kaupunkia he kohtasivat kymmenpäisen spitaalisten ryhmän, joka majaili kyseisen paikan lähellä. Ryhmään kuului

yhdeksän juutalaista ja yksi samarialainen. Tavallisissa oloissa nämä juutalaiset olisivat kaihtaneet kaikkea kanssakäymistä tai yhteydenpitoa tämän samarialaisen kanssa, mutta heidän yhteinen vaivansa antoi heille enemmän kuin riittävästi syytä nousta kaikkien uskonnollisten ennakkoluulojen yläpuolelle. He olivat kuulleet paljon Jeesuksesta ja hänen aikaisemmista ihmeparantamisistaan, ja koska seitsemänkymmentä sanansaattajaa olivat, aina kun Mestari oli kahdentoista apostolin kanssa näillä kiertokäynneillä, ottaneet tavakseen ilmoittaa ajankohdan, jolloin Jeesuksen odotettiin saapuvan, nämä kymmenen spitaalista olivat saaneet tietää, että häntä odotettiin noihin aikoihin saapuvaksi tälle seudulle. Niinpä he olivat asettuneet vartioon tänne kaupungin laitamalle, paikkaan, jossa he toivoivat kiinnittävänsä hänen huomionsa ja voivansa pyytää häneltä parantamista. Kun lepratautiset näkivät Jeesuksen tulevan lähelle heitä, he tohtimatta lähestyä häntä huusivat loitommalla seisten hänelle: ”Mestari, armahda meitä, puhdista meidät vaivastamme. Paranna meidät, kuten olet parantanut muita.”

166:2.2 (1827.7) Jeesus oli parhaillaan ollut selittämässä kahdelletoista apostolille, miksi Perean gentiilit, samoin kuin vähemmän puhdasoppiset juutalaiset, olivat oikeaoppisempia ja perinteen kahlitsemia Juudean juutalaisia auliimpia uskomaan seitsemänkymmenen sanansaattajan julistamaan evankeliumiin. Hän oli kiinnittänyt heidän huomionsa siihen seikkaan, että myös galilealaiset ja jopa samarialaiset olivat ottaneet heidän sanomansa muita auliimmin vastaan. Mutta kaksitoista apostolia eivät olleet

vielä kovinkaan valmiita tuntemaan ystävällisyyttä pitkään halveksimiaan samarialaisia kohtaan.

166:2.3 (1827.8) Niinpä kun Simon Selootti huomasi samarialaisen spitaalisten joukossa, hän koetti saada Mestarin jatkamaan matkaa kaupunkiin heidän edes hetkeksi pysähtymättä vaihtamaan näiden kanssa tervehdyksiä. Jeesus sanoi Simonille: ”Entäpä jos samarialainen rakastaakin Jumalaa siinä kuin juutalaisetkin? Pitäisikö meidän ryhtyä kanssaihmistemme tuomareiksi? Jos teemme näistä kymmenestä miehestä terveitä, niin kukapa tietää, vaikka samarialainen osoittautuisi juutalaisiakin kiitollisemmaksi. Tunnetko olevasi varma mielipiteistäsi, Simon?” Ja Simon ehätti vastaamaan: ”Jos puhdistat heidät, saat sen pian selville.” Ja Jeesus vastasi: ”Tapahtukoon niin, Simon, eikä aikaakaan, kun tiedät, mikä on totuus ihmisten kiitollisuudesta ja Jumalan laupeudesta.”

166:2.4 (1827.9) Jeesus astui lähemmäksi spitaalisia ja sanoi: ”Jos tahdotte, että teidät tehdään terveiksi, niin menkää suoraa päätä näyttäytymään papeille, kuten Mooseksen laki vaatii.” Ja kun he menivät, heidät tehtiin terveiksi. Mutta huomatessaan olevansa tervehtymässä samarialainen kääntyi ympäri ja kulkiessaan sinne tänne Jeesusta etsien hän ryhtyi suureen ääneen ylistämään Jumalaa. Ja Mestarin löydettyään hän lankesi polvilleen Jeesuksen jalkojen juureen ja esitti kiitoksensa puhdistumisestaan. Muut yhdeksän, eli juutalaiset, olivat hekin panneet merkille paranemisensa, ja vaikka hekin olivat kiitollisia puhdistumisestaan, he jatkoivat kuitenkin matkaansa näyttäytyäkseen papeille.

166:2.5 (1828.1) Kun samarialainen vielä oli polvillaan Jeesuksen jalkojen juuressa, Mestari katsoi ympärilleen luoden katseensa kahteentoista apostoliin ja erityisesti Simon Seloottiin ja sanoi: ”Eikö puhdistuneita ollutkin kymmenen? Missä siis ovat muut yhdeksän, eli juutalaiset? Vain yksi, tämä muukalainen, on palannut ylistämään Jumalaa.” Ja sitten hän sanoi samarialaiselle: ”Nouse ja mene tietäsi; uskosi on sinut parantanut.”

166:2.6 (1828.2) Jeesus loi katseensa taas apostoleihin, kun muukalainen poistui paikalta. Ja kaikki apostolit katsoivat Jeesukseen paitsi Simon Selootti, joka loi katseensa maahan. Kaksitoista apostolia eivät sanoneet sanaakaan. Eikä puhunut Jeesuskaan mitään; ei ollut tarpeen.

166:2.7 (1828.3) Vaikka kaikki nuo kymmenen miestä todellakin uskoivat, että heillä oli lepra, vain neljällä tämä vaiva oli. Muut kuusi paranivat eräästä erheellisesti spitaalina pidetystä ihotaudista. Mutta samarialaisella tosiaan oli lepra.

166:2.8 (1828.4) Jeesus velvoitti apostolit vaikenemaan lepratautisten puhdistamisesta, ja kun he jatkoivat matkaansa Amathukseen, hän huomautti: ”Huomannette, että Isänsä tahtoa vastaan niskuroidessaankin talon lapset suhtautuvat saamiinsa siunauksiin silti itsestäänselvyyksinä. Heidän mielestään ei merkitse suuriakaan, vaikka he jättävät kiittämättä, kun Isä antaa heille lahjaksi heidän tervehtymisensä, mutta muukalaisten saadessa talon päämieheltä lahjoja heidät täyttää ihmetys, ja he tuntevat pakottavaa tarvetta tuoda julki kiitoksensa, jolla he ilmoittavat kunnioittavansa heille

suotuja hyviä antimia.” Eivätkä apostolit vieläkään sanoneet mitään vastaukseksi Mestarin sanoihin.

3. Saarna Gerasassa

166:3.1 (1828.5) Jeesuksen ja kahdentoista apostolin ollessa valtakunnan sanansaattajien luona Gerasassa eräs häneen uskova fariseus esitti seuraavan kysymyksen: ”Herra, tuleeko niitä olemaan vain muutamia vai onko heitä moniakin, jotka todellisuudessa pelastuvat?” Vastatessaan tähän kysymykseen Jeesus sanoi:

166:3.2 (1828.6) ”Teille on opetettu, että vain Abrahamin lapset pelastetaan; että vain Israelin lapsiksi otetut ei-juutalaiset voivat toivoa pelastumista. Jotkut teistä ovat järkeilleet, että kun kerran pyhät kirjoitukset koko siitä valtavasta väkimäärästä, joka pakeni Egyptistä, mainitsevat vain Kaalebin ja Joosuan eläneen luvattuun maahan saapumiseen saakka, niin taivaan valtakuntaa tavoittelevista vain verrattain harvat pääsevät sinne sisälle.

166:3.3 (1828.7) ”Teillä on myös muuan toinen sananparsi, johon sisältyykin aimo annos totuutta. Sen mukaan ikuiseen elämään johtava tie on suora ja kaita, ja tälle tielle avautuva ovi on sekin ahdas, joten vain muutamat pelastusta tavoittelevista kykenevät pääsemään tästä ovesta sisälle. Tunnette myös opetuksen, joka sanoo, että perikatoon vievä tie on lavea; että sen sisäänkäynti on leveä ja että on monia, jotka päättävät kulkea sitä tietä. Eikä

tämäkään sananparsi ole vailla merkitystään. Mutta minä sanon teille, että pelastus riippuu ensi kädessä siitä, mitä henkilökohtaisesti valitsette. Vaikka elämään johtava ovi on ahdas, se on kuitenkin riittävän leveä kaikkien vilpittömästi sisään pyrkivien siitä päästä, sillä minä olen se ovi. Eikä Poika koskaan epää sisäänpääsyä yhdeltäkään universumin lapselta, joka uskon avulla pyrkii löytämään Isän Pojan kautta.

166:3.4 (1829.1) ”Mutta tässä piilee vaara kaikille, jotka haluaisivat lykätä valtakuntaan astumistaan tuonnemmaksi siksi, että he edelleenkin tavoittelevat kypsymättömyydestä kertovia nautintoja ja antavat myöten itsekkyydestä kertoville tyydytyksentarpeilleen. Kun he ovat kieltäytyneet hengellisen kokemuksen muodossa astumasta valtakuntaan, he saattavat myöhemmin pyrkiä pääsemään sinne sisälle, kunhan paremman tien suurenmoisuus käy tulevana aikana selville. Ja sen vuoksi, kun ne, jotka ylenkatsoivat valtakuntaa, silloin kun saavuin ihmisyyden hahmossa, koettavat päästä sisälle, sitten kun se paljastetaan jumalallisuuden hahmossa, sanon silloin kaikille näille itsekkäille ihmisille: En tiedä, mistä olette. Teillä oli tilaisuutenne valmistautua tätä taivaan kansalaisuutta varten, mutta torjuitte kaikki tällaiset armon osoitukset; hylkäsitte kaikki kutsut astua sisälle, kun ovi oli auki. Teiltä, jotka hylkäsitte pelastuksen, on ovi nyt suljettu. Tämä ovi ei ole auki niille, jotka itsekkäistä syistä sädekehän saadakseen tahtoisivat astua sisälle valtakuntaan. Pelastus ei ole niitä varten, jotka eivät ole valmiita maksamaan sitä hintaa, että he täydestä sydämestään omistautuisivat tekemään sitä, mikä on Isäni tahto. Kun te hengen ja sielun osalta olette kääntäneet

selkänne Isän valtakunnalle, teidän on mielen ja ruumiin osalta hyödytöntä seistä tämän oven edessä kolkuttamassa ja sanomassa: ’Herra, avaa meille, sillä mekin tahtoisimme olla suuria valtakunnassa.’ Tulen silloin julistamaan, ettette ole minun katraastani. En ota teitä vastaan niiden joukkoon, jotka ovat kilvoitelleet hyvän uskon kilvoituksen ja saaneet palkkansa suorittamastaan epäitsekkäästä palvelusta valtakunnassa maan päällä. Ja kun sitten sanotte: ’Emmekö syöneet ja juoneet kanssasi, ja etkö opettanutkin meidän kaduillamme?’, sanon teille toistamiseen, että olette hengellisiä muukalaisia; että emme ole palvelijatovereita Isän armopalvelussa maan päällä, että en tunne teitä; ja silloin on koko maanpiirin Tuomari sanova teille: ’Menkää pois tyköämme te kaikki, joiden suurin ilo on ollut tehdä paatumuksen töitä.’

166:3.5 (1829.2) ”Mutta älkää pelätkö, sillä jokainen, joka vilpittömästi haluaa löytää ikuisen elämän Jumalan valtakuntaan astumalla, varmasti tämän iäisen pelastuksen löytää. Mutta te, jotka torjutte tämän pelastuksen, tulette jonakin päivänä näkemään, että Abrahamin siementä olevat profeetat tässä kirkkauden valtakunnassa istuutuvat yhdessä pakanakansoista olevien uskovien kanssa nauttimaan elämän leipää ja virvoittamaan itseään elämän vedellä. Ja ne, jotka tällä tavoin ottavat valtakunnan haltuunsa hengellisellä voimalla ja elävän uskon hellittämättömillä rynnistyksillä, ovat peräisin pohjoisesta ja etelästä, idästä ja lännestä. Ja katso, monet, jotka ovat ensimmäisiä, tulevat olemaan

viimeisiä, ja jotka ovat viimeisiä, tulevat monta kertaa olemaan ensimmäisiä.”

166:3.6 (1829.3) Tämä oli toden totta uusi ja outo versio vanhasta ja tutusta suoran ja kaidan tien sananparresta.

166:3.7 (1829.4) Vähitellen apostolit ja monet opetuslapset alkoivat oppia, mitä merkitsi Jeesuksen jo varhaisessa vaiheessa esittämä julistus: ”Ellette synny uudesti, synny hengestä, ette voi astua Jumalan valtakuntaan.” Kuitenkin kaikkien kohdalla, jotka ovat sydämeltään rehellisiä ja uskossaan vilpittömiä, pysyy ikuisena totuutena lause: ”Katso, minä seison ihmisten sydämen ovella ja kolkutan, ja jos joku vain avaa minulle, astun sisälle ja illastan hänen kanssaan, ja ravitsen häntä elämän leivällä; meillä on oleva yhteinen henki ja tarkoitus, ja niin tulemme olemaan ikiajat veljiä siinä pitkässä ja hedelmällisessä palvelussa, jota suoritamme etsiessämme Paratiisin-Isää.” Ja näin se, onko pelastuvia vain muutama vai onko heitä paljon, riippuu kokonaan siitä, onko niitä vain muutama vai onko niitä paljon, jotka noudattavat kutsua: ”Minä olen se ovi, minä olen se uusi ja elävä tie, ja jokainen, joka tahtoo, saa astua sisälle ja ryhtyä loputtomaan totuudenetsintään ikuisen elämän ajaksi.”

166:3.8 (1829.5) Edes apostolit eivät kyenneet kokonaan käsittämään hänen opetustaan siitä, että oli välttämätöntä käyttää hengellistä voimaa päästäkseen murtautumaan kaiken aineellisen vastuksen läpi ja päästäkseen jokaisen sellaisen maisen esteen yli, joka mahdollisesti tukkii tien Jumalan vapahdettuina poikina hengessä elettävän uuden elämän tärkeitäkin tärkeämpien hengellisten arvojen käsittämiseltä.

4. Opetus onnettomuuksista

166:4.1 (1830.1) Vaikka useimmat palestiinalaiset söivät päivittäin vain kaksi ateriaa, Jeesuksella ja hänen apostoleillaan oli matkalla ollessaan tapana pitää keskipäivällä lepo- ja virkistäytymistauko. Ja oli juuri tällainen Filadelfian-matkan keskipäivän tauko, kun Tuomas kysyi Jeesukselta: ”Mestari, kuultuani tänä aamuna matkaa taittaessamme tekemäsi huomautukset haluaisin tiedustella, ovatko hengelliset olennot osallisia aineellisessa maailmassa ilmenevien outojen ja eriskummallisten tapahtumien aikaansaamisessa, ja lisäksi haluaisin kysyä, kykenevätkö enkelit ja muut henkiolennot estämään onnettomuuksia.”

166:4.2 (1830.2) Jeesus sanoi vastaukseksi Tuomaksen kyselyyn: ”Näinkö kauan olen ollut seurassanne, ja yhä te kuitenkin esitätte minulle tuollaisia kysymyksiä? Onko teiltä jäänyt huomaamatta, kuinka Ihmisen Poika elää yhtenä teidän joukossanne ja johdonmukaisesti kieltäytyy käyttämästä taivaan voimia turvatakseen henkilökohtaisen toimeentulonsa? Emmekö kaikki elä samoin keinoin, joista kaikkien muidenkin ihmisten olemassaolo riippuu? Näettekö hengellisen maailman voiman tulleen ilmi tämän maailman aineellisessa elämässä muutoin kuin niissä tapauksissa, joissa on ollut kysymyksessä Isän tunnetuksitekeminen, ja niinä muutamina kertoina, kun kysymys on ollut hänen vaivattujen lastensa parantamisesta?

166:4.3 (1830.3) ”Isänne ovat aivan liian kauan uskoneet, että vauraus olisi merkki jumalallisesta mielisuosiosta, että vastoinkäyminen olisi todistus Jumalan tyytymättömyydestä. Teen tiettäväksi, että tuollaiset uskomukset ovat taikauskoisia käsityksiä. Ettekö huomaa, että köyhät ottavat evankeliumin riemumielin ja huomattavasti muita suuremmin joukoin vastaan ja astuvat välittömästi sisälle valtakuntaan? Jos rikkaudet todistavat jumalallisesta suosiosta, miksi rikkaat sitten niin monissa tapauksissa kieltäytyvät uskomasta tätä taivaan ilouutista?

166:4.4 (1830.4) ”Isä panee sateensa lankeamaan niin oikeudenmukaisten kuin epäoikeudenmukaistenkin päälle, aurinko paistaa sekin niin vanhurskaille kuin väärämielisille. Tunnettehan tarinan galilealaisista, joiden veren Pilatus sekoitti alttariuhrien kanssa, mutta minä sanon teille, etteivät nämä galilealaiset millään muotoa olleet kaikkia tovereitaan suurempia syntisiä vain siksi, että heille kävi niin kuin kävi. Tiedätte myös niistä kahdeksastatoista miehestä, joiden päälle Siiloamin torni kaatui heidät surmaten. Älkää luulko, että ne, jotka saivat tällä tavoin surmansa, olivat kaikkia jerusalemilaisveljiään suurempia lainrikkojia. Nämä ihmiset olivat yksinkertaisesti yhden ajallisuuteen kuuluneen onnettomuuden viattomia uhreja.

166:4.5 (1830.5) ”Elämässänne voi sattua kolmenlaisia tapahtumia:

166:4.6 (1830.6) ”1. Saatte olla mukana niissä normaaleissa tapahtumissa, jotka kuuluvat teidän ja kanssaihmistenne maan päällä elämään elämään.

166:4.7 (1830.7) ”2. Saatatte joutua jonkin luonnononnettomuuden, jonkin ihmistä kohtaavan epäonnekkaan sattuman, uhriksi, ja olla täysin tietoisia siitä, etteivät tällaiset tapahtumat millään tavoin ole maailmassa vaikuttavien hengellisten voimien ennalta järjestämiä tai muutoin aikaansaamia.

166:4.8 (1830.8) ”3. Saatatte korjata satoa siitä, että suoranaisesti pyritte mukautumaan maailmaa hallitseviin luonnonlakeihin.

166:4.9 (1830.9) ”Olipa muuan mies, joka istutti tarhaansa viikunapuun, ja kun hän oli moneen kertaan etsinyt siitä hedelmiä eikä mitään löytänyt, hän kutsui viinitarhurit eteensä sanoen: ’Olen kuluneina kolmena kautena käynyt täällä etsimässä hedelmiä tästä viikunapuusta, mutta ainoatakaan en ole löytänyt. Hakatkaa maahan tämä maho puu; miksi sen pitäisi saada köyhdyttää maaperää?’ Mutta pääpuutarhuri vastasi isännälleen: ’Anna sen olla rauhassa vielä yhden vuoden voidakseni kuokkia maan sen ympäriltä ja tuoda sille lannoitetta, ja jos se ei ensi vuonnakaan kanna hedelmää, hakattakoon se sitten maahan.’ Ja kun he olivat tällä tavoin noudattaneet hedelmällisyyden lakeja, he saivat palkakseen runsaan sadon, sillä puu oli elävä ja terve.

166:4.10 (1831.1) ”Sairauden ja terveyden osalta teidän tulisi tietää, että nämä ruumiin tilat ovat aineellisten syiden seuraus; terveys ei ole taivaan hymyilyä, yhtä vähän kuin sairaus on Jumalan otsanrypistys.

166:4.11 (1831.2) ”Isän ihmislapsilla on kaikilla yhtäläinen kapasiteetti aineellisten siunausten vastaanottamiseen; siksi hän antaa fyysisiä hyvyyksiä ihmisten lapsille heitä erottelematta. Mutta kun kysymys

on hengellisten lahjojen antamisesta, ihmisen kapasiteetti näiden jumalallisten antimien vastaanottamiseen asettaa Isälle rajoituksia. Vaikkei Isä katsokaan henkilöön, hengellisten lahjojen antamisen osalta häntä rajoittavat silti ihmisen usko ja ihmisen halukkuus pitäytyä aina siihen, mikä on Isän tahto.”

166:4.12 (1831.3) Kun he kulkivat eteenpäin kohti Filadelfiaa, Jeesus jatkoi heidän opettamistaan ja vastaili edelleen heidän kysymyksiinsä, jotka koskivat onnettomuuksia, sairauksia ja ihmeitä, mutta he eivät kyenneet kokonaan tätä opetusta käsittämään. Yksi oppitunti ei pysty kokonaan muuttamaan elinikäisiä uskomuksia, ja siksi Jeesus huomasi välttämättömäksi, että hän toisti sanomaansa, että hän kertomasta päästyään taas kertoi asian, jonka hän halusi heidän ymmärtävän. Eivätkä he siltikään käsittäneet hänen maisen tehtävänsä merkitystä, ennen kuin vasta hänen kuolemansa ja kuolleistanousunsa jälkeen.

5. Filadelfian seurakunta

166:5.1 (1831.4) Jeesus ja kaksitoista apostolia olivat matkalla tapaamaan Abneria ja tämän työtovereita, jotka saarnasivat ja opettivat Filadelfiassa. Kaikista Perean kaupungeista juuri Filadelfiassa oli suurin ryhmä juutalaisia ja ei-juutalaisia, rikkaita ja köyhiä, oppineita ja oppimattomia omaksunut seitsemänkymmenen sanansaattajan opetukset ja sen myötä astunut sisälle valtakuntaan.

Filadelfian synagoga ei ollut koskaan ollut Jerusalemin sanhedrinin valvonnan alainen, eikä sitä sen vuoksi ollut koskaan suljettu Jeesuksen ja hänen työtoveriensa opetuksilta. Käsillä olevana aikanakin Abner opetti Filadelfian synagogassa kolmasti päivässä.

166:5.2 (1831.5) Tästä samaisesta synagogasta tuli myöhemmin kristillinen kirkko, ja se oli koko idän suunnalla suoritetun evankeliumin levitystyön lähetystoiminnallisena päämajana. Se oli pitkän aikaa Mestarin opetusten linnoitus, ja vuosisatojen ajan se noilla seuduin puolusti yksin paikkaansa kristillisen oppineisuuden keskuksena.

166:5.3 (1831.6) Jerusalemin juutalaisilla oli aina ollut hankaluuksia Filadelfian juutalaisten kanssa. Ja Jeesuksen kuoleman ja kuolleistanousun jälkeen alkoi Jerusalemin kirkolla, jonka päämiehenä toimi Herran veli Jaakob, olla vakavia vaikeuksia Filadelfian uskovien seurakunnan kanssa. Abnerista tuli Filadelfian kirkon päämies, ja hän toimi tässä tehtävässä kuolemaansa saakka. Ja tämä Jerusalemiin nähden ilmennyt vieraantuminen selittää, miksei Abnerista ja hänen työstään mainita mitään Uuden testamentin evankeliumikirjoituksissa. Tätä riitaa Jerusalemin ja Filadelfian välillä kesti Jaakobin ja Abnerin koko elinajan, ja se jatkui jonkin aikaa vielä Jerusalemin hävityksen jälkeenkin. Filadelfia oli todellisuudessa alkukirkon pääpaikka etelän ja idän suunnalla, samaan tapaan kuin Antiokia oli sitä pohjoisessa ja lännessä.

166:5.4 (1831.7) Abnerilla oli ilmeisen huono onni sikäli, että hänellä oli erimielisyyksiä varhaiskristillisen kirkon kaikkien johtajien kanssa. Hän joutui huonoihin väleihin Pietarin ja Jaakobin (Jeesuksen veljen) kanssa hallinnollisista kysymyksistä sekä siitä, missä kulki Jerusalemin kirkon toimipiirin raja. Hän sanoi irti tuttavuutensa Paavalin kanssa filosofiasta ja teologiasta ilmenneiden erimielisyyksien takia. Abner oli filosofiansa puolesta enemmänkin babylonialainen kuin helleeninen, ja hän vastusti härkäpäisesti kaikkia Paavalin pyrkimyksiä muokata Jeesuksen opetukset niin, että ne toisivat esille vähemmän sellaista, mikä herätti vastarintaa, ensiksi juutalaisissa ja sittemmin kreikkalais-roomalaisissa mysteereihin uskovissa.

166:5.5 (1832.1) Tällä tavoin Abner pakotettiin elämään eristyksissä. Hän oli sellaisen kirkon päämies, jota Jerusalemissa ei arvostettu. Hän oli rohjennut uhmata Herran veljeä Jaakobia, jonka tueksi Pietari myöhemmin asettui. Tällainen menettely erotti hänet tehokkaasti kaikista hänen entisistä työtovereistaan. Sitten hän rohkeni vastustaa Paavalia. Vaikka hän suhtautui täysin myötätuntoisesti Paavaliin tämän tehdessä lähetystyötä gentiilien keskuudessa ja vaikka hän tuki Paavalia tämän riidoissa Jerusalemin seurakunnan kanssa, hän vastusti silti katkerasti sitä versiota Jeesuksen opetuksista, jota Paavali katsoi hyväksi julistaa.

166:5.6 (1832.2) Viimeisinä vuosinaan Abner tuomitsi Paavalin ”Jeesus Nasaretilaisen, elävän Jumalan Pojan, opetusten viekkaaksi turmelijaksi”. Abnerin viimeisinä vuosina ja jonkin aikaa sen jälkeenkin Filadelfian uskovat pitäytyivät tiukemmin kuin mikään

muu ryhmä maan päällä Jeesuksen uskontoon, sellaisena kuin hän sitä eli ja opetti.

166:5.7 (1832.3) Abner eli 89-vuotiaaksi, ja hän kuoli Filadelfiassa marraskuun 21. päivänä vuonna 74 jKr. Viimeiseen saakka hän uskoi lujasti taivaan valtakunnan evankeliumiin ja opetti sitä.

Luku 167

Käynti Filadelfiassa

167:0.1 (1833.1) AINA kun Jeesuksen ja apostolien mainitaan tämän Perean-toimintavaiheen aikana vierailleen eri paikkakunnilla, joilla seitsemänkymmentä sanansaattajaa työskentelivät, olisi muistettava, että Jeesuksen mukana oli yleensä vain kymmenen apostolia, sillä tapana oli jättää ainakin kaksi heistä Pellaan opastamaan kansanjoukkoa. Kun Jeesus oli aikeissa jatkaa matkaansa Filadelfiaan, Simon Pietari ja hänen veljensä Andreas palasivat Pellan leirille opettamaan siellä koolla olevia väkijoukkoja. Kun Mestari lähti Pellan leiriltä käymään Perean eri puolilla, oli varsin tavallista, että kolmestasadasta viiteensataan leiriläistä kulki hänen mukanaan. Saapuessaan Filadelfiaan hänen mukanaan oli yli kuusisataa seuraajaa.

167:0.2 (1833.2) Hiljattain Dekapoliin alueelle suoritettuun saarnamatkaan ei ollut liittynyt mitään ihmeitä, eikä käsillä olevan Perean-lähetysretken kuluessa myöskään ollut kymmenen spitaalisen puhdistamista lukuun ottamatta tähän mennessä

tapahtunut yhtään ihmettä. Tämä oli vaihe, jolloin evankeliumia julistettiin voimallisesti, ilman ihmeitä ja enimmän aikaa ilman, että Jeesus tai edes hänen apostolinsa olivat henkilökohtaisesti läsnä.

167:0.3 (1833.3) Jeesus ja kymmenen apostolia saapuivat Filadelfiaan keskiviikkona, helmikuun 22. päivänä, ja he viettivät torstain ja perjantain lepäämällä viimeisten matkojensa ja uurastuksensa vaivoista. Tuona perjantai-iltana Jaakob puhui synagogassa, ja seuraavaksi illaksi kutsuttiin koolle yhteinen neuvonpito. Se, miten hyvin evankeliumi eteni Filadelfiassa ja lähikylissä, oli heille suuri ilon aihe. Daavidin lähetit toivat paitsi tietoja valtakunnan etenemisestä koko Palestiinan alueella myös hyviä uutisia Aleksandriasta ja Damaskoksesta.

1. Aamiainen fariseusten seurassa

167:1.1 (1833.4) Filadelfiassa asui muuan varsin varakas ja vaikutusvaltainen fariseus, joka oli omaksunut Abnerin opetukset, ja hän kutsui Jeesuksen sapattiaamuna taloonsa aamiaiselle. Oli tiedossa, että Jeesusta odotettiin tuona ajankohtana Filadelfiaan, ja niin sinne oli saapunut Jerusalemista ja muualta suuri joukko kyläilijöitä, joiden joukossa oli useita fariseuksia. Niinpä näitä johtomiehiä oli kutsuttu nelisenkymmentä muutaman lainoppineen lisäksi tälle Mestarin kunniaksi järjestetylle aamiaiselle.

167:1.2 (1833.5) Jeesuksen viipyessä ovella Abnerin kanssa keskustellen ja isännän jo istuuduttua paikalleen huoneeseen astui yksi Jerusalemin johtavista fariseuksista, sanhedrinin jäsen, ja tapansa mukaan hän suunnisti suoraan kohti kunniapaikkaa isännän vasemmalla puolella. Mutta koska tämä paikka oli varattu Mestarille ja oikeanpuoleinen paikka Abnerille, isäntä viittasi jerusalemilaisfariseusta asettumaan isännästä neljä sijaa vasemmalle, ja se, ettei hän saanut kunniapaikkaa, loukkasi syvästi tätä arvohenkilöä.

167:1.3 (1834.1) Kohta olivat kaikki kuitenkin asettuneet paikalleen, ja he nauttivat tilaisuudesta saada keskustella toistensa kanssa, olivathan useimmat läsnäolijoista Jeesuksen opetuslapsia tai muuten suopeita evankeliumille. Vain hänen vihamiehensä panivat merkille, ettei hän toimittanut seremoniallista käsienpesua ennen istuutumistaan aterialle. Abner pesi kätensä aterian alkajaisiksi, muttei tarjoilun aikana.

167:1.4 (1834.2) Aterioinnin loppupuolella kadulta astui sisälle huoneeseen mies, jota oli pitkään vaivannut muuan krooninen sairaus ja joka nyt oli pöhöttyneessä tilassa. Tämä mies oli Abnerin työtovereiden hiljattain kastama uskova. Hän ei esittänyt Jeesukselle mitään pyyntöä terveyden palauttamisesta, mutta Mestari oli täysin tietoinen siitä, että tämä sairas mies oli tullut tähän aamiaistilaisuuteen siinä toivossa, että hän pääsisi erilleen ympärillään tungeksivasta väkijoukosta ja että hän sillä keinoin todennäköisemmin kiinnittäisi Jeesuksen huomion itseensä. Tämä mies tiesi, että tuolloin tehtiin hyvin vähän ihmeitä. Hän oli siitä

huolimatta laskeskellut sydämessään, että hänen surkea tilansa kenties vetoaisi Mestarin sääliväisyyteen. Eikä hän tässä erehtynytkään, sillä kun hän astui huoneeseen, sekä Jeesus että Jerusalemista saapunut omahyväinen fariseus kiinnittivät häneen huomionsa. Fariseus ei hukannut aikaa tuodessaan julki närkästyksensä siitä, että tuollainen nyt oli pitänyt päästää sisälle huoneeseen. Mutta Jeesus loi katseensa sairaaseen mieheen ja hymyili niin myötätuntoisesti, että tämä siirtyi hänen lähelleen ja istuutui lattialle. Koska ateria oli päättymässä, Mestari katsahti muita vieraita, loi sitten merkitsevän silmäyksen vesipöhöiseen mieheen ja sanoi: ”Ystäväni, Israelin opettajat ja oppineet lakimiehet, haluaisin esittää teille yhden kysymyksen: Onko laillista parantaa sairaita ja vaivattuja sapattipäivänä, vai eikö ole?” Mutta läsnäolijat tunsivat Jeesuksen liian hyvin; he pysyivät vaiti; he eivät vastanneet hänen kysymykseensä.

167:1.5 (1834.3) Sitten Jeesus siirtyi sinne, missä sairas istui, tarttui häntä kädestä ja sanoi: ”Nouse ja mene tietäsi. Et ole pyytänyt tulla parannetuksi, mutta tiedän, mitä sydämessäsi halajat ja mitä sielussasi uskot.” Ennen kuin mies poistui huoneesta, Jeesus palasi paikalleen ja osoittaessaan sanansa pöydän ääressä istuville hän virkkoi: ”Ei Isäni tee näitä tekoja houkutellakseen teitä valtakuntaan vaan tuodakseen itsensä julki valtakunnassa jo oleville. Voitte ymmärtää, että olisi Isän tapaista tehdä juuri tällaisia tekoja, sillä jos sattuisi, että suosikkieläimenne putoaisi kaivoon sapattipäivänä, kukapa teistä ei oikopäätä rientäisi kiskomaan sitä ylös?” Ja kun

kukaan ei halunnut vastata hänelle, ja koska hänen isäntänsä ilmeisestikin hyväksyi, mitä oli tapahtumassa, Jeesus nousi seisomaan ja puhui kaikille läsnäoleville: ”Veljeni, kun teidät kutsutaan häihin, älkää istuutuko kunniapaikalle, koska voi sattua, että juhlille on kutsuttu joku teitä kunnioitetumpi mies, ja silloin isännän olisi tultava luoksenne pyytämään teitä antamaan paikkanne tälle toiselle ja kunnioitetulle vieraalle. Sellaisessa tapauksessa teitä pyydetään häpeäksenne asettumaan pöydässä alemmalle paikalle. Kun teidät kutsutaan juhlaan, osoittaisitte viisautta, jos juhlapöytään saapuessanne etsisitte alimman paikan ja istuutuisitte sille, jotta isäntä, kun hän luo yleissilmäyksen vieraisiinsa, voisi sanoa sinulle: ’Ystäväni, miksi istut vähäisimmän paikalla? Tule ylemmäksi.’ Ja näin kaikki läsnä olevat vieraat saavat nähdä, miten tämän henkilön osalle lankeaa kunnia. Älkää unohtako, että jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, kun taas se, joka aidosti itsensä alentaa, ylennetään. Siispä, kun järjestätte päivällis- tai illalliskutsuja, älkää joka kerta kutsuko vain ystäviänne, veljiänne, sukulaisianne tai rikkaita naapureitanne, jotta nämä vuorostaan kutsuisivat teidät juhliinsa ja sillä tavoin maksaisivat teille takaisin. Pitäessänne pidot kutsukaa sinne joskus köyhiä, raajarikkoja ja sokeita. Sillä tavoin saatte siunauksen sydämessänne, sillä varsin hyvin tiedätte, etteivät rammat ja ontuvat kykene palkitsemaan teitä rakastavasta huolenpidostanne.”

2. Vertaus suurista illallisista

167:2.1 (1835.1) Kun Jeesus oli fariseuksen aamiaispöydässä sanonut sanottavansa, muuan läsnä olevista lainoppineista halusi rikkoa hiljaisuuden ja lausui sen kummemmin ajattelematta: ”Siunattu on se, joka syö leipää Jumalan valtakunnassa” – joka oli tuohon aikaan yleinen sananparsi. Ja silloin Jeesus esitti vertauksen, josta hänen ystävällisen isäntänsäkin oli pakko sydämistyä. Jeesus sanoi:

167:2.2 (1835.2) ”Muuan mahtimies järjesti suuret illalliset, ja koska hän oli kutsunut paljon vieraita, hän lähetti illallisaikaan palvelijansa sanomaan kutsutuille: ’Tulkaa, sillä kaikki on nyt valmista.’ Ja kuin yhteisestä sopimuksesta nämä ryhtyivät kaikki esittämään verukkeita. Yksi sanoi: ’Olen juuri ostanut maatilan, ja minun on aivan pakko lähteä sitä katsomaan. Pyydän hartaasti, että saisin kieltäytyä kutsusta.’ Muuan toinen sanoi: ’Olen ostanut viisi härkäparia, ja minun on mentävä ottamaan ne vastaan. Pyydän hartaasti, että saisin kieltäytyä kutsusta.’ Ja vielä yksi sanoi: ’Olen juuri mennyt naimisiin enkä voi sen vuoksi tulla.’ Niinpä palvelijat tulivat takaisin ja kertoivat tämän isännälleen. Tämän kuullessaan talon herra vihastui suuresti ja sanoi palvelijainsa puoleen kääntyen: ’Olen valmistellut tämän hääjuhlan; juottovasikat on teurastettu, ja kaikki on valmista vieraitani varten, mutta nämä ovat torjuneet kutsuni, sillä jokainen heistä on mennyt, kuka maittensa ja mantujensa, kuka tavaroittensa perään, ja he osoittavat kunnioituksen puutetta jopa niitä palvelijoitani kohtaan, jotka pyytävät heitä saapumaan juhlaani. Menkää sen vuoksi nopeasti kaupungin kaduille ja kujille, pääteille ja sivuteille, ja tuokaa tänne köyhät ja hyljeksityt, sokeat ja rammat, jotta hääjuhlilla olisi

vieraita.’ Ja palvelijat tekivät niin kuin heidän herransa käski, ja vielä senkin jälkeen tilaa oli useammillekin vieraille. Silloin herra sanoi palvelijoilleen: ’Menkää nyt maanteille ja maaseudulle ja pakottakaa siellä olevat tulemaan sisälle, jotta taloni täyttyisi. Teen tiettäväksi, ettei yksikään niistä, jotka ensiksi kutsuttiin, ole maistava illallistani.’ Ja palvelijat tekivät isäntänsä käskyn mukaan, ja talo täyttyi vieraista.”

167:2.3 (1835.3) Ja kun aamiaisvieraat kuulivat nämä sanat, he poistuivat paikalta; jokainen meni omaan kotiinsa. Ainakin yksi tuona aamuna paikalla olleista virnuilevista fariseuksista käsitti, mitä vertaus merkitsi, sillä samana päivänä hänet kastettiin ja hän tunnusti julkisesti uskonsa valtakunnan evankeliumiin. Saman päivän iltana Abner saarnasi uskovien yhteisessä neuvonpidossa tästä vertauksesta.

167:2.4 (1835.4) Seuraavana päivänä kaikki apostolit antautuivat filosofiseen pohdiskeluun, jonka tarkoituksena oli tulkita, mitä tämä suurista illallisista esitetty vertaus merkitsi. Vaikka Jeesus kuunteli kiinnostuneena kaikkia näitä erilaisia tulkintoja, hän kuitenkin järkähtämättä kieltäytyi tarjoamasta heille enempää apua vertauksen ymmärtämiseen. Muuta hän ei sanonut kuin: ”Löytäköön jokainen ihminen sen merkityksen itse ja omassa sielussaan.”

3. Nainen, jota vaivasi voimattomuuden

henki

167:3.1 (1835.5) Abner oli järjestänyt niin, että Mestari opetti synagogassa tänä sapattipäivänä, ja se oli Jeesuksen ensimmäinen esiintyminen synagogassa sen jälkeen, kun kaikki synagogat oli sanhedrinin määräyksestä suljettu hänen opetuksiltaan. Synagogapalveluksen päättyessä Jeesus loi katseensa alas eteensä, ja siinä sattui olemaan vanhahko nainen, jonka kasvoilla oli masentunut ilme ja jonka ulkoinen olemus oli perin kumarainen. Tämä nainen oli jo kauan aikaa ollut pelon vallassa, ja kaikki ilo oli kaikonnut hänen elämästään. Puhujapulpetista alas astuessaan Jeesus meni naisen luokse, ja koskettaen tämän kumaraista hahmoa olkapäästä hän sanoi: ”Vaimo, sinun ei tarvitse kuin uskoa ja voisit täysin vapautua voimattomuuden hengestäsi.” Ja tämä nainen, jonka olivat painaneet kasaan ja kumaraan yli kahdeksantoistavuotisen pelokkuuden aiheuttamat masennustilat, uskoi Mestarin sanat, ja uskon avulla hänen vartensa samassa hetkessä suoristui. Nähdessään, että hänen kumaruutensa oli oikaistu, tämä nainen huusi ääneensä ja ylisti Jumalaa.

167:3.2 (1836.1) Vaikka siis oli niin, että tämän naisen vaiva oli kokonaan mentaalinen, sillä hänen kumaruutensa syynä oli hänen masentunut mielensä, ihmiset luulivat, että Jeesus oli parantanut todellisen fyysisen vamman. Jos kohta Filadelfian synagogan seurakuntaväki suhtautuikin Jeesuksen opetuksiin suopeasti, synagogan esimiesten johtaja oli joka tapauksessa vihamielinen fariseus. Ja koska hän seurakuntalaisten tavoin oli sitä mieltä, että Jeesus oli parantanut

fyysisen vamman, ja koska häntä närkästytti se, että Jeesuksella oli ollut otsaa suorittaa moinen teko sapattina, hän nousi seisaalleen seurakunnan edessä ja sanoi: ”Eikö ole niin, että on kuusi päivää, joiden aikana ihmisten tulisi toimittaa kaikki askarensa? Tulkaa siis näinä arkipäivinä tänne paranemaan, vaan älkää sapattipäivänä.”

167:3.3 (1836.2) Vihamielisen esimiehen lausuttua nämä sanat Jeesus palasi puhujakorokkeelle ja sanoi: ”Miksi näytellä tekopyhäin osaa? Eikö teistä jokainen sapattinakin irrota härkäänsä kytkyestään ja vie sitä juomaan? Jos tällainen palvelus on sallittua sapattipäivänä, niin eikö pitäisi tätä naista, Abrahamin tytärtä, joka kuluneet kahdeksantoista vuotta on ollut pahan kahleissa, kirvoittaa tästä orjuudesta ja viedä juomaan vapahduksen ja elämän vettä, niin sapattipäivä kuin nyt onkin?” Ja kun nainen edelleenkin ylisti Jumalaa, Jeesuksen arvostelija joutui häpeään, ja seurakunta riemuitsi yhdessä naisen kanssa siitä, että hänet oli parannettu.

167:3.4 (1836.3) Jeesusta vastaan tuona sapattina esittämänsä julkisen arvostelun johdosta synagogan esimiesten johtaja pantiin viralta ja hänen tilalleen asetettiin muuan Jeesuksen seuraaja.

167:3.5 (1836.4) Jeesus vapautti tavan takaa tällaisia pelon uhreja heidän voimattomuuden hengestään, mielenmasennuksestaan ja pelon orjuudestaan. Mutta ihmiset luulivat kaikkien tuollaisten vaivojen olevan joko fyysisiä vammoja tai johtuvan siitä, että asianomainen henkilö oli pahojen henkien riivaama.

167:3.6 (1836.5) Jeesus opetti synagogassa taas sunnuntaina, ja paljon oli niitä, jotka Abner puoliltapäivin kastoi kaupungin eteläpuolella

virtaavassa joessa. Jeesus ja kymmenen apostolia olisivat seuraavana aamuna lähteneet takaisin Pellan leirille, ellei paikalle olisi saapunut yksi Daavidin läheteistä, joka toi tärkeän viestin Jeesukselle hänen ystäviltään Betaniasta, Jerusalemin liepeiltä.

4. Viesti Betaniasta

167:4.1 (1836.6) Hyvin myöhään sunnuntai-iltana, helmikuun 26. päivänä, Filadelfiaan saapui Betaniasta lähetti, joka toi Martan ja Marian lähettämän viestin. Viestissä sanottiin: ”Herra, se jota sinä rakastat, on hyvin sairas.” Viesti tuli Jeesuksen tietoon iltaneuvottelun lopulla, juuri kun hän oli toivottamassa apostoleille hyvää yötä. Jeesus ei aluksi vastannut mitään. Sattui yksi niitä kummallisia välikohtauksia, hetki, jolloin hän näytti kommunikoivan jonkin sellaisen kanssa, joka oli hänen minuutensa ulkopuolella ja sen tuolla puolen. Ja sitten hän katseensa kohottaen osoitti sanansa viestintuojalle niin, että myös apostolit ne kuulivat, ja virkkoi: ”Tämä sairaus ei todellisuudessa ole kuolemaksi. Älkää epäilkö, etteikö sitä voida käyttää tuomaan Jumalalle kunniaa ja Pojalle ylistystä.”

167:4.2 (1837.1) Martta, Maria ja heidän veljensä Lasarus olivat Jeesukselle hyvin rakkaat; hän rakasti heitä palavalla kiintymyksellä. Hänen ensimmäinen ja ihmisperäinen ajatuksensa oli lähteä saman tien heidän tuekseen, mutta hänen yhteennivoutuneeseen mieleensä juolahti vielä toinenkin ajatus. Hän oli miltei jo luopunut toivosta, että Jerusalemin juutalaisjohtajat joskus hyväksyisivät valtakunnan,

mutta hän rakasti silti kansaansa, ja nyt hänen mieleensä juolahti suunnitelma, jonka avulla Jerusalemin kirjanoppineet ja fariseukset saisivat vielä yhden tilaisuuden ottaa vastaan hänen opetuksensa. Ja hän päätti, mikäli hänen Isänsä niin tahtoisi, tehdä tästä viimeisestä Jerusalemille esittämästään vetoomuksesta koko maisen elämänuransa ulkonaisesti järisyttävimmän ja ällistyttävimmän teon. Juutalaisethan takertuivat ajatukseen ihmetekoja suorittavasta vapahtajasta. Ja vaikkei hän suostunutkaan alentumaan sellaiseen, että olisi esittänyt aineellisia ihmeitä tai pannut toimeen ajallisuuteen kuuluvia poliittisen vallan näytöksiä, nyt hän kuitenkin pyysi Isän suostumusta tapahtumalle, jossa tulisi esille hänen siihen saakka julki tulematon valtansa elämään ja kuolemaan nähden.

167:4.3 (1837.2) Juutalaisilla oli tapana haudata vainajansa näiden kuolinpäivänä; niin lämpimässä ilmanalassa se oli välttämätöntä. Usein kuitenkin kävi, että he panivat hautaan henkilön, joka oli vain koomassa, joten tämä saattoi toisena, joskus kolmantenakin, päivänä tulla ulos hautakammiosta. Mutta juutalaiset uskoivat, että vaikka henki tai sielu saattoi viipyä kalmon läheisyydessä kahden tai kolmen päivän ajan, koskaan se ei siellä kuitenkaan ollut enää kolmannen päivän jälkeen; että ruumiin hajoaminen oli edennyt jo pitkälle neljäntenä päivänä ja ettei kukaan hautakammiosta koskaan enää sellaisen ajan kuluttua palannut. Ja juuri näistä syistä Jeesus viipyi Filadelfiassa vielä kaksi täyttä päivää, ennen kuin valmistautui lähtemään Betaniaan.

167:4.4 (1837.3) Niinpä Jeesus varhain keskiviikkoaamuna sanoi apostoleilleen: ”Laittautukaamme oitis valmiiksi mennäksemme taas Juudeaan.” Ja Mestarinsa sanat kuullessaan apostolit vetäytyivät hetkeksi muista erilleen käydäkseen keskinäistä neuvonpitoa. Jaakob johti neuvottelun kulkua, ja he kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että olisi sulaa hulluutta päästää Jeesus taas Juudeaan, ja he tulivat neuvottelustaan yhtenä miehenä ilmoittamaan kantansa Jeesukselle. Jaakob sanoi: ”Mestari, olit Jerusalemissa muutama viikko sitten, ja johtajat tavoittelivat kuolemaasi, kun kansa taas mieli kivittää sinut. Annoit jo tuolloin noille ihmisille tilaisuuden totuuden vastaanottamiseen, emmekä salli sinun enää palata Juudeaan.”

167:4.5 (1837.4) Silloin Jeesus sanoi: ”Mutta ettekö ymmärrä, että päivässä on kaksitoista sellaista tuntia, joiden aikana on mahdollista tehdä turvallisesti työtä? Jos ihminen vaeltaa päiväsaikaan, hän ei kompastu, sillä onhan hänellä valo. Jos ihminen vaeltaa öiseen aikaan, on jokseenkin varmaa, että hän kompastuu, sillä hänellä ei ole valoa. Niin kauan kuin päivääni riittää, en pelkää mennä Juudeaan. Tahtoisin tehdä vielä yhden voimallisen teon näiden juutalaisten nähdä; tahtoisin antaa heille vielä yhden tilaisuuden uskoa, vaikkapa heidän omilla ehdoillaankin – sellaisilla ehdoilla, että Isän voima ja Pojan rakkaus näkyvät ulkonaisessa loistossaan ja näkyväisessä ilmenemismuodossaan. Sitä paitsi, ettekö käsitä, että ystävämme Lasarus on vaipunut uneen, ja tahtoisin mennä herättämään hänet tästä unesta!”

167:4.6 (1837.5) Silloin yksi apostoleista sanoi: ”Mestari, jos Lasarus on vaipunut uneen, silloinhan hän sitäkin varmemmin toipuu.”

Juutalaisten tapana oli tuohon aikaan puhua kuolemasta eräänlaisena unena, mutta kun apostolit eivät ymmärtäneet Jeesuksen tarkoittaneen, että Lasarus oli erkaantunut tästä maailmasta, hän sanoi nyt proosallisesti: ”Lasarus on kuollut. Ja olen teidän tähtenne iloinen, vaikkei sillä muita pelastetakaan, etten ollut siellä, sillä nyt teillä tulee olemaan uusi syy uskoa minuun; ja sen, mitä tulette näkemään, tulisi olla teille kaikille vahvistukseksi valmistauduttaessa sitä päivää varten, jolloin lausun teille jäähyväiset ja menen Isän tykö.”

167:4.7 (1838.1) Kun he eivät kyenneet taivuttamaan häntä luopumaan Juudeaan-menosta ja kun jotkut apostoleista olivat vastahakoisia lähtemään edes hänen mukaansa, Tuomas puhutteli tovereitaan sanoen: ”Olemme tuoneet Mestarille julki pelkomme, mutta hän on päättäväisesti sitä mieltä, että hän menee Betaniaan. Olen vakuuttunut siitä, että se merkitsee loppua, sillä he epäilyksettä tappavat hänet, mutta jos se on Mestarin ratkaisu, olkoon käytöksemme rohkean miehen käytöstä; menkäämme mekin saadaksemme kuolla hänen kanssaan.” Ja näin kävi aina; tietoista ja loppuun asti vietyä rohkeutta vaatineissa kysymyksissä Tuomas oli aina kahdentoista apostolin tukipilari.

5. Matkalla Betaniaan

167:5.1 (1838.2) Matkalla Juudeaan Jeesuksen perässä kulki lähes viidenkymmenen ystävän ja vihamiehen seurue. Heidän

keskiviikkoisella lounastauollaan hän puhui apostoleilleen ja tälle seuraajien ryhmälle aiheesta ”Pelastuksen ehdot”, ja oppitunnin päätteeksi hän esitti vertauksen fariseuksesta ja publikaanista (veronkantajasta). Jeesus sanoi: ”Ymmärtänette siis, että Isä antaa pelastuksen ihmisten lapsille, ja tämä pelastus on ilmainen lahja kaikille, joilla on usko ottaa vastaan jumalallisen perheen pojan asema. Ei ole mitään, mitä ihminen voi tehdä tämän pelastuksen ansaitakseen. Omahyväisyydestä johtuvat teot eivät voi ostaa Jumalan suosiota, eikä paljo julkinen rukoileminen sovita sitä, että sydämestä puuttuu elävä usko. Ihmisiä te saatatte petkuttaa ulkokohtaisella palvelullanne, mutta Jumala katsoo sisälle sieluunne. Kertomastani ovat hyvänä havainnollistuksena ne kaksi miestä, toinen fariseus ja toinen publikaani, jotka menivät temppeliin rukoilemaan. Fariseus seisoi ja rukoili mielessään: ’Oi Jumala, kiitän sinua, etten ole niin kuin muut ihmiset, jotka ovat kiskureita, oppimattomia, väärämielisiä, huorintekijöitä tai vaikkapa sellaisia kuin tuo publikaani. Paastoan kahdesti viikossa; annan kymmenykset kaikesta, mitä saan.’ Mutta matkan päässä seisova publikaani ei tohtinut edes nostaa kasvojaan taivasta kohti vaan löi rintaansa ja sanoi: ’Jumala, ole armollinen minua, syntistä, kohtaan.’ Sanonpa teille, että publikaani mieluumminkin kuin fariseus meni kotiin mukanaan Jumalan hyväksyminen, sillä jokainen, joka ylentää itsensä, alennetaan, mutta joka alentaa itsensä, hänet ylennetään.”

167:5.2 (1838.3) Samana iltana Jerikossa vihamieliset fariseukset koettivat saada Mestarin satimeen sillä, että he houkuttelisivat hänet

keskustelemaan avioliitosta ja avioerosta, kuten heidän toverinsa tekivät kerran Galileassa, mutta Jeesus väisti taitavasti heidän yrityksensä saattaa hänet ristiriitaan heidän avioeroa koskevien lakiensa kanssa. Samoin kuin publikaani ja fariseus kävivät hyvän ja huonon uskonnon havainnollistuksesta, samalla tavoin palvelivat heidän avioerokäytäntönsä hyvin siinä, että ne toivat selkeästi esille vastakohtaisuuden, joka vallitsi toisaalta juutalaisen lakikokoelman parempien avioliittolakien ja toisaalta fariseusten näistä mooseksenaikaisista avioliittosäädöksistä laatimien tulkintojen häpeällisen leväperäisyyden välillä. Fariseus arvioi itseään alimman normin mukaan, publikaani selvitti tilit itsensä kanssa korkeimman ihanteen mukaan. Fariseukselle hartaudenharjoitus oli keino tuudittautua omahyväiseen toimettomuuteen ja varmistua valheellisesta hengellisestä turvallisuudesta; publikaanille hartaudenharjoitus sen sijaan oli keino, jolla hän herätti sielunsa tajuamaan, että oli tarpeen katua, tunnustaa ja ottaa uskon avulla vastaan armelias anteeksianto. Fariseus etsi oikeutta, publikaani etsi armoa. Universumin laki kuuluu: Pyytäkää, niin saatte; etsikää, niin löydätte.

167:5.3 (1838.4) Vaikkei Jeesus antanutkaan vetää itseään kiistelemään fariseusten kanssa avioerosta, hän toki toi opetuksessaan esille myönteisen näkemyksen avioliittoa koskevista korkeimmista ihanteista. Hän ylisti avioliittoa kaikista ihmisten välisistä suhteista ihanteellisimpana ja korkeimpana. Hän antoi kuulijoidensa niin ikään ymmärtää, että hän paheksui syvästi Jerusalemin juutalaisten löyhiä ja epäoikeudenmukaisia avioerokäytäntöjä, jotka tuohon

aikaan sallivat miehen erota vaimostaan varsin vähäpätöisistäkin syistä, kuten tämän heikon keittotaidon tai puutteellisen taloudenpidon vuoksi, tai ei sen paremmasta syystä kuin, että mies oli ihastunut paremmannäköiseen naiseen.

167:5.4 (1839.1) Fariseukset olivat menneet jopa niin pitkälle, että opettivat tuon vaivattoman avioeromuunnelman olevan juutalaisille, eritoten fariseuksille, myönnetty ja vain heitä koskeva erivapaus. Ja siksi Jeesus, vaikka hän kieltäytyikin lausumasta näkemyksiä, jotka olisivat koskeneet avioliittoa ja avioeroa, tuomitsi kuitenkin erittäin kitkerästi nämä aviosuhteen häpeälliset pilkkanapitämiset ja kiinnitti erityistä huomiota niiden epäoikeudenmukaisuuteen naisia ja lapsia kohtaan. Mestari ei milloinkaan antanut tukeaan sellaiselle avioerokäytännölle, joka asetti miehen naista parempaan asemaan, hän tuki sen sijaan vain opetuksia, jotka soivat naisille tasa-arvoisen aseman miesten kanssa.

167:5.5 (1839.2) Vaikkei Jeesus tuonutkaan esille uusia määräyksiä avioliitosta ja avioerosta, hän kehotti juutalaisia kuitenkin noudattamaan omia lakejaan ja korkeampia opetuksiaan. Tavan takaa hän vetosi siihen, mitä kirjoituksissa sanottiin, pyrkiessään edellä mainittujen sosiaalisten suuntaviivojen mukaisesti kohentamaan heidän käytäntöjään. Antaessaan tällä tavoin tukensa korkeille ja ihanteellisille avioliittokäsityksille Jeesus vältti taitavasti joutumasta ristiriitaan niiden kanssa, jotka esittivät kysymyksiä joko heidän kirjoitettujen lakiensa tai heidän suuresti arvostamiensa avioeroetuoikeuksien mukaisista sosiaalisista menettelytavoista.

167:5.6 (1839.3) Apostolien oli varsin vaikea ymmärtää Mestarin haluttomuutta esittää selkeitä kannanottoja, jotka liittyisivät tieteellisiin, sosiaalisiin, taloudellisiin ja poliittisiin ongelmiin. He eivät täysin käsittäneet, että hänen maisessa lähetystehtävässään oli kysymys yksinomaisesti hengellisten ja uskonnollisten totuuksien julkituomisesta.

167:5.7 (1839.4) Sen jälkeen kun Jeesus oli puhunut avioliitosta ja avioerosta, hänen apostolinsa esittivät hänelle myöhemmin samana iltana yksityisesti monia lisäkysymyksiä, ja hänen vastauksensa näihin kyselyihin karkottivat heidän mielestään monet väärinkäsitykset. Tuon neuvonpidon päätteeksi Jeesus sanoi: ”Avioliitto ansaitsee kaiken kunnian, ja kaikkien ihmisten tulisi sitä haluta. Se seikka, että Ihmisen Poika suorittaa tehtävänsä maan päällä kumppanitta, ei millään muotoa heijasta sitä, missä määrin avioliiton solmiminen on toivottavaa. Se, että satun toimimaan tällä tavoin, on Isän tahto. Mutta tämä sama Isä on antanut määräyksen miehenpuolen ja naisenpuolen luomisesta, ja on Jumalan tahto, että miehet ja naiset löytäisivät korkeimman palveluksensa ja sen seurauksena olevan ilon siitä, että he perustavat kodin ottaakseen vastaan ja kasvattaakseen lapset, joiden luomisessa näistä vanhemmista tulee taivaan ja maan Luojien kumppaneita. Ja tästä syystä miehen on luovuttava isästään ja äidistään ja liityttävä vaimoonsa, ja nämä kaksi tulevat yhdeksi.”

167:5.8 (1839.5) Ja tällä tavoin Jeesus pyyhkäisi pois apostolien mielestä monet avioliittoon liittyneet huolenaiheet ja selvitti monet avioeroa koskeneet väärinkäsitykset. Samalla hän toi esille paljon sellaista,

joka voimisti heidän ihanteitaan sosiaalisesta liitosta ja lisäsi heidän kunnioitustaan naisia ja lapsia sekä kotia kohtaan.

6. Pikkulasten siunaaminen

167:6.1 (1839.6) Tuona iltana Jerikon joka puolelle levisi Jeesuksen sanoma avioliitosta ja lasten siunauksellisuudesta niin, että seuraavana aamuna Jeesuksen majapaikalle saapui, jo kauan ennen kuin Jeesus ja apostolit olivat lähdössä pois, ja jopa ennen aamiaisaikaa, kymmeniä äitejä, jotka lapset käsivarsillaan sekä näitä kädestä taluttaen halusivat Jeesuksen siunaavan pienokaiset. Kun apostolit menivät ulos katsomaan tätä äitien ja lasten kokousta, he koettivat lähettää heidät pois, mutta nämä naiset eivät suostuneet lähtemään, ennen kuin Mestari laskisi kätensä heidän lastensa päälle ja siunaisi heidät. Ja kun apostolit kovalla äänellä toruivat näitä äitejä, Jeesus, joka kuuli tämän metelin, astui ulos ja moitti närkästyneenä apostoleja sanoen: ”Antakaa pikkulasten tulla minun tyköni; älkää heitä estelkö, sillä sellaisten on taivaan valtakunta. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa pienen lapsen lailla, on tuskin astuva sinne sisälle kasvaakseen hengellisen miehuuden täyteen mittaan.”

167:6.2 (1840.1) Ja apostoleilleen puhuttuaan Mestari otti vastaan kaikki lapset, pani kätensä heidän päälleen ja lausui samalla rohkaisun ja toivon sanoja lasten äideille.

167:6.3 (1840.2) Jeesus puhui apostoleilleen usein taivaallisista asuinsijoista ja opetti, että siellä pitää edistyvien Jumalan lasten varttua hengellisesti, kuten lapset tässä maailmassa varttuvat fyysisesti. Ja näin se, mikä on pyhää, näyttäytyykin usein varsin epädramaattisena, kuten kävi tuona päivänä, kun nämä lapset ja heidän äitinsä tuskin käsittivät, että tilannetta seuranneet Nebadonin älylliset olennot näkivät Jerikon lasten leikkivän universumin Luojan kanssa.

167:6.4 (1840.3) Jeesuksen opetus paransi suuresti naisen asemaa Palestiinassa; ja niin olisi käynyt koko maailman mitassa, elleivät hänen seuraajansa olisi loitonneet niin kauaksi siitä, mitä hän suurella vaivalla heille opetti.

167:6.5 (1840.4) Nimenomaan Jerikossa sattui myös, kun jumalanpalvelustapoja ajatellen käsiteltiin varhaisvaiheessa tapahtuvaa lasten uskonnollista opettamista, että Jeesus teroitti apostoliensa mieleen, miten suuri arvo kauneudella oli vaikutuskeinona, joka erityisesti lasten kohdalla johtaisi palvonnantarpeen heräämiseen. Ohjeiden ja esimerkin voimalla Mestari opetti, mikä arvo siihen sisältyi, että Luojaa palvottaisiin luomakunnan tarjoaman luonnonympäristön keskellä. Hän itse oli yhteydessä taivaalliseen Isään mieluiten puitten keskellä ja luonnonmaailman vähäisten luotujen parissa. Hänen ilonsa oli mietiskellä Isää sen innoittavan näkymän kautta, joka avautui hänen edessään Luoja-Poikien rakentamina tähtitarhoina.

167:6.6 (1840.5) Jos ei ole mahdollista palvoa Jumalaa luonnon tarjoamissa pyhäköissä, ihmisten tulisi parhaansa mukaan ottaa käyttöön kauniita huoneita, vetoavan yksinkertaisia ja taiteellisesti kaunistettuja pyhäkköjä, jotta ihmisen ylevimmät emootiot saataisiin siinä yhteydessä heräämään, kun hän älyllistä tietä pyrkii rakentamaan hengellisen yhteyden Jumalaan. Totuus, kauneus ja pyhyys ovat vaikuttavia ja tehokkaita apuneuvoja päästä aitoon palvontaan. Mutta hengen yhteyttä ei edistetä pelkästään pramean ja suurieleisen ihmisperäisen taiteen massiiviseen koristeellisuuteen ja ylenmääräiseen kauniiksi tekemiseen turvautumalla. Kauneus on uskonnollisimmillaan, kun se on mahdollisimman yksinkertaista ja luonnon kaltaista. Miten onnetonta onkaan, jos käy niin, että pikkulapset saavat ensimmäisen kosketuksensa julkisen hartaudenharjoittamisen käsitteisiin kylmyyttä huokuvissa ja karuissa tiloissa, jotka ovat täysin vailla kauneuden vetovoimaa ja joissa ei ole mitään, joka toisi mieleen hyväntuulisuuden ja innoittavan pyhyyden! Lapsi tulisi tutustuttaa hartauselämään ulkona luonnossa, ja myöhemmin lapsi tulisi ottaa vanhempiensa mukana julkisiin uskonnollisiin kokoontumistiloihin, jotka ovat ainakin aineellisessa mielessä yhtä houkuttelevia ja taiteellisessa mielessä yhtä kauniita kuin on se koti, jossa hän joka päivä asuu.

7. Keskustelu enkeleistä

167:7.1 (1840.6) Kun he taivalsivat ylämäkeä Jerikosta Betaniaan, Natanael käveli enimmän osan matkasta Jeesuksen rinnalla, ja heidän keskustelunsa lapsista suhteessa taivaan valtakuntaan johdatti mutkan kautta heidät tarkastelemaan enkelten antamaa hoivaa. Lopuksi Natanael esitti Mestarille tämän kysymyksen: ”Kun otamme huomioon, että ylipappi on saddukeus, ja kun saddukeukset eivät usko enkeleihin, mitä me opetamme ihmisille näistä taivaallisista hoivaajista?” Silloin Jeesus sanoi muun muassa:

167:7.2 (1841.1) ”Enkeliarmeijat ovat erillinen luotujen olentojen luokka. He erottuvat täysin kuolevaisluotujen aineellisesta olentoluokasta, ja he toimivat muista erottuvana universumin älyllisten olentojen ryhmänä. Enkelit eivät kuulu kirjoituksissa Jumalan Pojiksi kutsuttujen luotujen olentojen ryhmään; he eivät myöskään ole kunnialla kruunattuja kuolevaisten ihmisten henkiä, jotka ovat siirtyneet eteenpäin käydäkseen läpi korkeuksien asuinsijat. Enkelit on luotu välivaiheitta, eivätkä he tuota jälkeläisiä. Enkelijoukoilla on vain hengellinen sukulaisuussuhde ihmisten sukukuntaan. Kun ihminen etenee matkalla Paratiisissa olevan Isän luokse, hän kylläkin käy läpi olotilan, joka yhdessä vaiheessa on enkelten olotilaan verrattavissa, mutta kuolevaisesta ihmisestä ei koskaan tule enkeliä.

167:7.3 (1841.2) ”Enkelit eivät koskaan kuole niin kuin ihminen kuolee. Enkelit ovat kuolemattomia, elleivät he sattumoisin sotkeudu syntiin, kuten jotkut heistä tekivät sotkeutuessaan Luciferin petoksiin. Enkelit ovat taivaan henkipalvelijoita, eivätkä he ole sen

paremmin kaikkiviisaita kuin kaikkivoipiakaan. Mutta kaikki lojaalit enkelit ovat ehdottoman puhtaita ja pyhiä.

167:7.4 (1841.3) ”Ja etkö muista minun sanoneen teille kerran aikaisemmin, että jos teidän hengelliset silmänne voideltaisiin, te näkisitte taivaiden avautuvan ja katselisitte, miten Jumalan enkelit nousevat ylös ja laskeutuvat alas? Juuri enkelien toiminnan avulla on mahdollista pitää yksi maailma kosketuksissa muiden maailmojen kanssa, sillä enkö olekin vähän väliä kertonut teille, että minulla on muitakin lampaita, jotka eivät ole tästä tarhasta? Eivätkä nämä enkelit ole mitään henkimaailman urkkijoita, jotka tarkkailisivat teitä ja sitten rientäisivät kertomaan Isälle, mitä sydämessänne ajattelette, ja antamaan hänelle selvityksen siitä, mitä lihallisuudessa teette. Isä ei tällaista palvelua tarvitse, sillä hänen oma henkensähän elää sisimmässänne. Mutta siten nämä enkelihenget kylläkin toimivat, että he pitävät yhden osan taivaallista luomakuntaa tietoisena siitä, mitä universumin muissa ja kaukaisissa osissa tehdään. Ja toimiessaan Isän hallintokoneistossa ja Poikien universumeissa monet näistä enkeleistä on samalla osoitettu palvelemaan ihmissukukuntia. Kun opetin teille monien näistä serafeista olevan hoivaavia henkiä, en puhunut kielikuvin enkä runollisia ilmaisuja käyttäen. Ja tämä kaikki on totta, olkoonkin, että teidän on vaikea tällaisia asioita käsittää.

167:7.5 (1841.4) ”Monet näistä enkeleistä ovat mukana työssä, jota tehdään ihmisten pelastamiseksi, sillä enkö ole kertonut teille serafien riemusta, kun yksikin sielu päättää hylätä synnin ja ryhtyä etsimään Jumalaa? Kerroinhan teille ilosta, joka vallitsee siellä,

missä taivaan enkelit ovat läsnä, kun yksikin syntinen katuu, ja sillä viittasin siihen, että on olemassa muita ja korkeampia taivaallisten olentojen luokkia, olentoja, jotka hekin kantavat huolta kuolevaisen ihmisen hengellisestä hyvinvoinnista ja jumalallisesta edistymisestä.

167:7.6 (1841.5) ”Näitä enkeleitä koskee myös varsin paljon se, millä tavoin ihmisen henki erkanee lihallisesta temppelistään, ja se, miten hänen sielunsa saatetaan taivaan asuinsijoille. Enkelit ovat ihmissielun luotettavia ja taivaallisia opastajia sen kartoittamattoman ja epämääräisen ajallisuuden vaiheen aikana, joka sijoittuu lihallisen kuoleman ja hengen asuinsijoilla elettävän uuden elämän väliin.”

167:7.7 (1841.6) Ja hän olisi keskustellut Natanaelin kanssa enemmänkin enkelien hoivasta, mutta hänet keskeytti se, että Martta oli lähestymässä. Martta oli saanut ystäviltään tiedon, että Mestari oli tulossa Betaniaan; ystävät nimittäin olivat nähneet hänen nousevan itäpuolisia kukkuloita. Ja nyt Martta kiiruhti tervehtimään Mestaria.

Luku 168

Lasaruksen kuolleistaherättäminen

168:0.1 (1842.1) PUOLENPÄIVÄN hetki oli juuri ohitettu, kun Martta lähti Jeesusta vastaan tämän ollessa nousemassa mäenharjan yli Betanian liepeillä. Martan veli, Lasarus, oli ollut kuolleena neljä päivää, ja hänen ruumiinsa oli myöhään sunnuntai-iltapäivänä haudattu heidän yksityiseen hautakammioonsa puutarhan perimmäisessä nurkassa. Ja käsillä olevan torstaipäivän aamuna haudan suuaukon kivi oli vieritetty paikalleen.

168:0.2 (1842.2) Lähettäessään Jeesukselle sanan Lasaruksen sairastumisesta Martta ja Maria olivat vakuuttuneita siitä, että Mestari tekisi sen suhteen jotakin. He tiesivät veljensä toivottoman sairaaksi, ja vaikka he tuskin rohkenivatkaan toivoa, että Jeesus olisi jättänyt opettajan ja saarnaajan työnsä kesken tullakseen heidän avukseen, heillä oli kuitenkin niin luja luottamus hänen sairauksia parantavaan voimaansa, että he ajattelivat hänen lausuvan vain parantavat sanat, ja Lasarus tervehtyisi siinä paikassa. Kun Lasarus

muutamaa tuntia viestinviejän Betaniasta Filadelfiaan-lähdön jälkeen kuoli, he päättelivät sen johtuneen siitä, että Mestari oli saanut tietää heidän veljensä sairaudesta, vasta kun se jo oli liian myöhäistä, vasta kun tämä jo oli ollut kuolleena useita tunteja.

168:0.3 (1842.3) Mutta heitä, samoin kuin kaikkia heidän uskovia ystäviään, kummastutti kovasti sanoma, jonka lähetti toi mukanaan saapuessaan tiistaiaamupäivänä Betaniaan. Viestinviejä väitti itsepintaisesti kuulleensa Jeesuksen sanovan: ”– – tämä sairaus ei todellisuudessa ole kuolemaksi.” He eivät liioin voineet käsittää, miksei hän lähettänyt heille mitään viestiä eikä muutenkaan tarjonnut apuaan.

168:0.4 (1842.4) Monet ystävät saapuivat lähiseudun pikkukylistä, ja muutamat Jerusalemistakin, lohduttamaan murheen murtamia sisaria. Lasarus ja hänen sisarensa olivat erään varakkaan ja kunnioitetun juutalaisen lapsia, miehen, joka oli ollut pienen Betanian kylän johtava asukas. Ja vaikka kaikki kolme sisarusta olivat jo kauan olleet Jeesuksen innokkaita seuraajia, silti kaikki, jotka heitä tunsivat, kunnioittivat heitä suuresti. He olivat perineet lähiseudulta laajat viini- ja oliivitarhat, ja heidän vaurauttaan osoitti sekin, että heillä oli varaa yksityiseen hautakammioon omalla tilallaan. Heidän molemmat vanhempansa oli jo laskettu haudan lepoon tuohon hautakammioon.

168:0.5 (1842.5) Maria oli luopunut ajatuksesta, että Jeesus tulisi, ja alistunut suruunsa, mutta Martta oli aina siihen asti, kun he tänä aamuna olivat vierittäneet kiven hautakammion suulle ja sulkeneet haudan sisäänkäynnin, jaksanut toivoa, että Jeesus sittenkin

saapuisi. Ja vielä senkin jälkeen hän neuvoi naapurin pikkupoikaa pitämään Betanian itäpuolella olevan mäen harjalta silmällä Jerikontietä. Ja juuri tämä nuorimies sitten toikin Martalle sanoman siitä, että Jeesus ja tämän ystävät olivat lähestymässä.

168:0.6 (1842.6) Kohdatessaan Jeesuksen Martta lankesi hänen jalkojensa juureen ja huudahti: ”Mestari, jos olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut!” Martan mielessä risteilivät monet pelot, mutta hän ei antanut epäilystensä tulla julki, eikä hän myöskään rohjennut arvostella tai kyseenalaistaa Mestarin menettelyä Lasaruksen kuoleman suhteen. Martan sanottua sanottavansa Jeesus kumartui, nosti hänet jaloilleen ja sanoi: ”Usko ainoastaan, Martta, ja veljesi nousee kuolleista.” Silloin Martta vastasi: ”Tiedänhän minä, että hän herää kuolleista viimeisen päivän kuolleistanousussa; ja uskon minä nytkin, että mitä tahansa Jumalalta pyydät, Isämme antaa sen sinulle.”

168:0.7 (1843.1) Sen jälkeen Jeesus sanoi Marttaa suoraan silmiin katsoen: ”Minä olen kuolleistaherääminen ja elämä; joka uskoo minuun, hän tulee silti elämään, vaikka hän kuolee. Totisesti, joka elää ja uskoo minuun, ei todellisuudessa koskaan kuole. Martta, uskotko sinä tämän?” Ja Martta vastasi Mestarille: ”Uskon. Olen jo kauan uskonut sinun olevan Vapahtaja, elävän Jumalan Poika, juuri se, jonka piti tulla tähän maailmaan.”

168:0.8 (1843.2) Jeesuksen kyseltyä Mariaa Martta meni oikopäätä sisälle taloon ja kuiskasi sisarelleen nämä sanat: ”Mestari on täällä ja on kysynyt sinua.” Ja tämän kuullessaan Maria nousi kiireesti paikaltaan ja juoksi ulos tavatakseen Jeesuksen, joka yhä viipyi

samassa paikassa, talolta jonkin matkan päässä, jossa Martta oli hänet ensiksi kohdannut. Kun Marian seurassa olevat ystävät, jotka koettivat lohduttaa häntä, näkivät hänen nousevan nopeasti paikaltaan ja menevän ulos, he seurasivat hänen perässään olettaessaan hänen olevan menossa haudalle itkemään.

168:0.9 (1843.3) Monet paikallaolijoista olivat Jeesuksen katkeria vihamiehiä. Juuri siitä syystä Martta olikin tullut ulos tapaamaan häntä ilman kenenkään seuraa, ja se oli myös syynä siihen, miksi hän meni salaa sisälle kertomaan Marialle, että Jeesus oli tätä kysellyt. Vaikka Martta kiihkeästi halusikin tavata Jeesuksen, hän tahtoi myös välttää kaikkia mahdollisia ikävyyksiä, jotka saattaisivat seurata, jos Jeesus yhtäkkiä ilmestyisi keskelle suurta joukkoa hänen jerusalemilaisvihamiehiään. Martan aikomuksena oli ollut jäädä heidän ystäviensä seuraan, siksi aikaa kun Maria menisi tervehtimään Jeesusta, mutta tässä hän epäonnistui, sillä nämä kaikki seurasivat Mariaa, ja niin he äkkiarvaamatta huomasivatkin olevansa Mestarin edessä.

168:0.10 (1843.4) Martta johdatti Marian Jeesuksen luo, ja Mestarin nähdessään Maria vaipui tämän jalkojen juureen huudahtaen: ”Jospa vain olisit ollut täällä, niin veljeni ei olisi kuollut!” Ja kun Jeesus näki, kuinka he kaikki surivat Lasaruksen kuolemaa, sääli sai hänen sielunsa liikuttumaan.

168:0.11 (1843.5) Kun surijat näkivät Marian menneen tervehtimään Jeesusta, he vetäytyivät vähän matkan päähän, samalla kun sekä Martta että Maria puhuivat Mestarin kanssa ja saivat kuulla lisää

lohdutuksen sanoja sekä kehotuksen pitää yllä lujaa uskoa Isään ja tyytyä täydelleen siihen, mikä on Jumalan tahto.

168:0.12 (1843.6) Jeesuksen ihmismieltä liikutti voimakkaasti taistelu, joka oli käynnissä yhtäältä hänen Lasarusta ja turvattomiksi jääneitä sisaria kohtaan tuntemansa rakkauden ja toisaalta sen ylenkatseen ja halveksunnan välillä, jota hän tunsi muutamien paikalla olevien epäuskoisten ja murhaa mielessään hautovien juutalaisten toimeenpanemaa ulkokohtaista kiintymyksen näyttelemistä kohtaan. Jeesusta närkästytti ärtymykseen asti muutamien ystäviksi julistautuvien osoittama pakotettu ja ulkokohtainen Lasaruksen sureminen, varsinkin kun tähän valheelliseen suruun liittyi heidän sydämessään niin peräti paljon kitkerää vihamielisyyttä Jeesusta itseään kohtaan. Jotkut näistä juutalaisista olivat kuitenkin suremisessaan vilpittömiä, sillä he olivat perheen todellisia ystäviä.

1. Lasaruksen haudalla

168:1.1 (1843.7) Käytettyään surijoilta sivussa muutaman hetken Martan ja Marian lohduttamiseen Jeesus kysyi heiltä: ”Minne olette hänet laskeneet?” Silloin Martta sanoi: ”Tule katsomaan.” Ja astellessaan hiljaisuuden vallitessa kummankin surevan sisaren jäljessä Mestari itki. Kun heidän jäljessään kulkevat ystävälliset juutalaiset näkivät hänen kyynelensä, yksi heistä sanoi: ”Katsokaa, kuinka hän häntä rakasti. Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi kyennyt estämään tämän miehen kuoleman?” Sillä hetkellä he seisoivat jo perhehaudan

edessä. Se oli pieni luonnon muovaama luola tai onkalo, kymmenisen metriä korkean kallioseinämän kupeessa puutarhapalstan perimmäisessä nurkassa.

168:1.2 (1844.1) Ihmismielille on vaikea selittää, miksi Jeesus oikeastaan itki. Vaikka käytettävissämme ovat rekisterimerkinnät toisiinsa kietoutuvista inhimillisistä emootioista ja jumalallisista ajatuksista sellaisina kuin ne ovat tallentuneet Personoidun Suuntaajan mieleen, emme silti ole näiden emotionaalisten ilmiöiden todellisesta syystä täysin varmoja. Tunnemme houkutusta uskoa, että Jeesuksen itkun syynä olivat monetkin hänen mielessään tuona hetkenä risteilleet ajatukset ja tunteet. Näitä olivat muun muassa:

168:1.3 (1844.2) 1. Hän tunsi aitoa ja osaaottavaa myötätuntoa Marttaa ja Mariaa kohtaan; hän tunsi todellista ja syvää inhimillistä hellyyttä näitä veljensä menettäneitä sisaria kohtaan.

168:1.4 (1844.3) 2. Hänen mieltään hämmensi surijalauman läsnäolo; jotkut näistä vilpittömiä, toiset pelkkiä teeskentelijöitä. Häntä harmistuttivat aina tällaiset ulkonaiset suremisnäytökset. Hän tiesi, että sisaret rakastivat veljeään ja että he luottivat uskovien eloonjäämiseen. Tällaiset ristiriitaiset tuntemukset saattavat ehkä selittää, miksi hän nyyhki, kun he tulivat hautakammion lähelle.

168:1.5 (1844.4) 3. Lasaruksen palauttaminen kuolevaisten elämän piiriin tosiaankin emmitytti häntä. Lasaruksen sisaret toki tarvitsivat veljeään, mutta Jeesusta suretti se, että hänen olisi kutsuttava ystävänsä takaisin kokemaan katkeraa vainoa, jota hän hyvin tiesi Lasaruksen joutuvan kestämään sen seurauksena, että hän tulisi

olemaan Ihmisen Pojan kaikista suurimman voimanosoituksen kohde.

168:1.6 (1844.5) Ja tässä yhteydessä saamme kertoa erään mielenkiintoisen ja valaisevan tosiseikan: Vaikka tämä kertomus eteneekin ikään kuin kysymyksessä olisi näennäisesti luonnollinen ja normaali tapahtuma ihmisten elämänkulun puitteissa, siinä on kuitenkin joitakin varsin kiinnostavia sivupiirteitä. Vaikka viestintuoja meni Jeesuksen luo sunnuntaina kertoen hänelle Lasaruksen sairaudesta ja vaikka Jeesus lähetti sanan, jonka mukaan se ”ei ollut kuolemaksi”, hän samalla kuitenkin meni itse henkilökohtaisesti Betaniaan ja jopa kysyi sisarilta: ”Minne olette hänet laskeneet?” Jos kohta tämä kaikki tuntuukin viittaavan siihen, että Mestari eteni siten kuin tämän elinpiirin puitteissa menetellään ja ihmismielen rajallisen tietämyksen mukaisesti, universumin arkistot paljastavat kuitenkin Jeesuksen Personoidun Suuntaajan antaneen määräykset Lasaruksen Ajatuksensuuntaajan viivyttämisestä tällä planeetalla määräämättömän ajan Lasaruksen kuoleman jälkeen ja tämän määräyksen tulleen kirjatuksi täsmälleen viisitoista minuuttia, ennen kuin Lasarus henkäisi viimeisen kerran.

168:1.7 (1844.6) Tiesikö Jeesuksen jumalallinen mieli jo ennen Lasaruksen kuolemaa, että hän herättäisi tämän kuolleista? Sitä emme tiedä. Tiedämme vain sen, minkä tässä yhteydessä kirjaan merkitsemme.

168:1.8 (1844.7) Monet Jeesuksen vihamiehistä tunsivat houkutusta virnuilla hänen kiintymyksenosoituksilleen, ja he sanoivat toisilleen: ”Jos hän nyt noin suuressa arvossa tätä miestä piti, miksi hän odotteli näin kauan, ennen kuin tuli Betaniaan? Jos hän on, mitä hänestä väitetään, miksei hän pelastanut rakasta ystäväänsä? Mitä hyvää siinä on, että hän parantelee muukalaisia Galileassa, mutta ei kykene pelastamaan niitä, joita rakastaa?” Ja monilla muillakin tavoilla he pitivät pilkkanaan ja vähättelivät Jeesuksen opetuksia ja tekoja.

168:1.9 (1844.8) Ja niin puoli kolmen maissa tuona torstai-iltapäivänä tässä Betanian pikkukylässä näyttämö oli valmiina sitä varten, että sillä esitettäisiin suurin kaikista Nebadonin Mikaelin maiseen toimintaan liittyneistä teoista, suurenmoisin hänen lihallishahmoisen inkarnoitumisensa aikaisista jumalallisen vallan julkituonneista, sillä hänen oma kuolleistanousunsa tapahtui, vasta kun hän jo oli vapautunut kuolevaisen ilmiasun kahleista.

168:1.10 (1845.1) Eipä osannut Lasaruksen haudan äärelle kerääntynyt pieni väkijoukko arvata, että käden ulottuvilla oli valtava kertymä kaikkiin luokkiin kuuluvia taivaallisia olentoja, jotka olivat Jeesuksen Personoidun Suuntaajan määräyksestä Gabrielin johdolla kokoontuneet paikalle ja jotka nyt odotuksesta väristen olivat valmiita täyttämään, mitä heidän rakastamansa Hallitsija käskisi.

168:1.11 (1845.2) Kun Jeesus lausui nämä käskysanat: ”Ottakaa kivi pois”, paikalle kokoontuneet taivaalliset joukot valmistautuivat esittämään sen draaman, jossa Lasarus nousee kuolleista kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa. Tämänmuotoiseen kuolleistaheräämiseen

liittyy toimeenpanovaikeuksia, jotka ylittävät moninkertaisesti sen tavallisen menetelmän, jolla kuolevaiset olennot morontiahahmossa herätetään kuolleista, ja siihen vaaditaan paljon enemmän taivaallisia persoonallisuuksia ja paljon suurempaa universumivalmiuksien organisointia.

168:1.12 (1845.3) Kuultuaan Jeesuksen äskeisen käskyn, joka määräsi vierittämään kiven pois haudan suulta, Martta ja Maria joutuivat ristiriitaisten tunteiden valtaan. Maria toivoi, että tarkoituksena olisi Lasaruksen kuolleistaherättäminen, mutta Marttaa, vaikka hän tiettyyn määrään saakka jakoikin sisarensa uskon, vaivasi enemmän pelko, ettei Lasarus olisi ulkonaisesti siinä kunnossa, että häntä sopisi esitellä Jeesukselle, apostoleille ja heidän ystävilleen. Martta sanoi: ”Täytyykö meidän vierittää kivi pois? Veljeni on nyt ollut neljä päivää kuolleena, joten ruumiin mätäneminen on tähän hetkeen mennessä jo alkanut.” Martta sanoi näin myös siitä syystä, ettei hän ollut varma, miksi Mestari oli pyytänyt kiven poistettavaksi; hän ajatteli Jeesuksen ehkä haluavan vain nähdä Lasaruksen viimeisen kerran. Martan suhtautuminen ei ollut vakaata ja ailahtelematonta. Kun he epäröivät vierittää kiven pois, Jeesus sanoi: ”Enkö alun alkaen sanonut teille, ettei tämä sairaus ollut kuolemaksi? Enkö ole tullut täyttämään lupaustani? Ja enkö luoksenne tultuani sanonut, että jos vain uskoisitte, näkisitte Jumalan kunnian? Minkä tähden epäilette? Kuinka kauan vielä kestää, ennen kuin uskotte ja tottelette?”

168:1.13 (1845.4) Jeesuksen lausuttua nämä sanat hänen apostolinsa tarttuivat auliiden naapureiden avustamina kiveen ja vierittivät sen

sivuun haudan suulta.

168:1.14 (1845.5) Juutalaisten keskuudessa eli yleisenä uskomus, jonka mukaan sappipisara kuoleman enkelin miekankärjessä alkoi vaikuttaa kolmannen päivän lopulla niin, että se toimi täydellä voimallaan neljäntenä päivänä. Heidän käsityksensä mukaan ihmisen sielu saattoi viipyä haudan lähettyvillä kolmannen päivän loppuun saakka ja koettaa saada kuollutta ruumista henkiin; mutta he uskoivat lujasti, että ennen kuin neljännen päivän aamu valkeni, tällainen sielu oli jo jatkanut matkaansa täältä poistuneiden sielujen olinpaikkaan.

168:1.15 (1845.6) Nämä uskomukset ja käsitykset vainajista ja vainajien hengen poistumisesta olivat omiaan saamaan kaikki tuolla hetkellä Lasaruksen haudalla läsnä olevat ja sittemmin kaikki, jotka saattaisivat kuulla siitä, mitä kohta oli tapahtuva, mielessään vakuuttuneiksi siitä, että tämä oli todellakin ja totisesti tapaus, jossa ihminen herätettiin kuolleista, ja että sen suoritti henkilökohtaisin toimin hän, joka julisti olevansa ”kuolleistanousu ja elämä.”

2. Lasaruksen kuolleistaherääminen

168:2.1 (1845.7) Tämän puolen viidettäkymmenestä kuolevaisesta koostuvan seurueen seistessä hautakammion edessä he kykenivät hämärästi näkemään liinasiteisiin kädityn Lasaruksen hahmon, joka lepäsi hautaholvin oikeanpuoleisessa alemmassa

seinäsyvennyksessä. Kun nämä maan luodut siinä seisoivat miltei rikkumattoman hiljaisuuden vallitessa, valtava taivaallisten olentojen joukko oli siirtynyt paikoilleen ollakseen valmiina noudattamaan toimintakäskyä, sitten kun heidän komentajansa Gabriel sen antaisi.

168:2.2 (1846.1) Jeesus loi katseensa ylös sanoen: ”Isä, olen kiitollinen siitä, että kuulit pyyntöni ja suostuit siihen. Tiedän, että sinä kuulet minua aina, mutta näiden takia, jotka seisovat tässä kanssani, puhun sinulle näin, jotta he uskoisivat, että sinä olet lähettänyt minut tähän maailmaan, ja jotta he tietäisivät, että sinä toimit kanssani siinä, mitä me kohta teemme.” Ja kun hän oli rukoillut, hän huusi lujalla äänellä: ”Lasarus, tule esiin!”

168:2.3 (1846.2) Vaikka nämä ihmistarkkailijat pysyivät liikkumatta, koko valtava taivaallinen varusjoukko oli liikkeessä ja pani kuuliaisesti yhteistoimin täytäntöön Luojan käskyä. Maan ajanlaskun mukaan täsmälleen kahdentoista sekunnin kuluttua Lasaruksen siihen asti eloton hahmo alkoi liikkua ja nousi hetken kuluttua istualleen saman kivihyllyn reunalle, jolla se oli levännyt. Lasaruksen ruumis oli yltympäriinsä hautavaatteiden peitossa, ja hänen kasvojaan peitti hikiliina. Ja kun hän nousi – elävänä – seisomaan heidän edessään, Jeesus sanoi: ”Päästäkää hänet siteistä ja antakaa hänen mennä.”

168:2.4 (1846.3) Apostoleja sekä Marttaa ja Mariaa lukuun ottamatta kaikki pakenivat talolle. He olivat kauhusta kalpeita ja ihmetyksen vallassa. Vaikka jotkut vielä jäivätkin paikalle, monet kiiruhtivat kuitenkin kotiinsa.

168:2.5 (1846.4) Lasarus tervehti Jeesusta ja apostoleja ja kysyi käärinliinojen tarkoitusta ja sitä, miksi hän oli herännyt puutarhassa. Jeesus ja apostolit vetäytyivät sivummalle, siksi aikaa kun Martta kertoi Lasarukselle tämän kuolemasta, hautaamisesta ja kuolleistaheräämisestä. Martan oli selitettävä Lasarukselle, että tämä oli kuollut sunnuntaina ja että hänet oli saatettu takaisin elämään nyt torstaina, sillä Lasaruksella ei ollut ollut mitään ajantajua, siitä alkaen kun hän vaipui kuolon uneen.

168:2.6 (1846.5) Lasaruksen astuessa ulos haudasta Jeesuksen Personoitu Suuntaaja, joka oli nyt kaltaistensa päällikkö tämän paikallisuniversumin piirissä, antoi Lasaruksen entiselle Suuntaajalle, joka tuolla hetkellä odotti palvelumääräystä, käskyn ottaa uudelleen sijansa kuolleista herätetyn miehen mielessä ja sielussa.

168:2.7 (1846.6) Sitten Lasarus meni Jeesuksen luo ja polvistui sisariensa rinnalla Mestarin jalkojen juureen kiittääkseen ja ylistääkseen Jumalaa. Lasarusta kädestä tarttuen Jeesus nosti hänet seisomaan ja sanoi: ”Poikani, sen mitä on tapahtunut sinulle, tulevat kokemaan myös kaikki, jotka uskovat tämän evankeliumin, paitsi että heidän on määrä herätä kuolleista paljon loisteliaammassa hahmossa. Tulet olemaan elävä todistus lausumastani totuudesta: Minä olen kuolleistanousu ja elämä. Mutta menkäämme nyt kaikki sisälle taloon ja nauttikaamme ravintoa tämän fyysisen ruumiimme tarpeiksi.”

168:2.8 (1846.7) Kun he kulkivat taloa kohti, Gabriel lähetti pois paikalle kerääntyneen taivaallisen varusväen ylimääräiset ryhmät, samalla kun hän merkitsi kirjoihin ensimmäisen – ja viimeisen – Urantialla sattuneen tapauksen, jossa kuolevainen luotu oli herätetty kuolleista jo kuolleen fyysisen ruumiin hahmossa.

168:2.9 (1846.8) Lasarus pystyi vaivoin käsittämään, mitä oli tapahtunut. Hän tiesi olleensa varsin sairas, mutta hän kykeni muistamaan vain, että oli vaipunut uneen ja että hänet oli herätetty. Milloinkaan hän ei kyennyt kertomaan mitään näistä neljästä haudassa viettämästään päivästä, sillä hän oli ollut täysin tiedoton. Kuolonunta nukkuvien kannalta aika ei ole olemassa.

168:2.10 (1846.9) Vaikka monet tämän voimallisen teon seurauksena uskoivat Jeesukseen, toiset taas vain paaduttivat sydämensä entistä lujemmin hänet torjuakseen. Seuraavan päivän puoleenpäivään mennessä tämä tarina oli levinnyt kaikkialle Jerusalemiin. Kymmenet miehet ja naiset menivät Betaniaan katsomaan Lasarusta ja keskustelemaan hänen kanssaan, ja hätääntyneet ja suunniltaan joutuneet fariseukset kutsuivat kiireesti koolle sanhedrinin päättääkseen, mitä näiden uusien tapahtumien johdosta tulisi tehdä.

3. Sanhedrinin kokous

168:3.1 (1847.1) Vaikka tämän kuolleista herätetyn miehen muodossa saatu todistusaineisto omalta osaltaan suuresti lujitti riviuskovien

luottamusta valtakunnan evankeliumiin, sillä ei kuitenkaan ollut juuri mitään vaikutusta Jerusalemin uskonnollisten johtajien ja vallanpitäjien asennoitumiseen, paitsi että se joudutti heidän päätöstään saattaa Jeesus turmioon ja pysäyttää hänen toimintansa.

168:3.2 (1847.2) Kello yhden aikoihin seuraavana päivänä eli perjantaina sanhedrin kokoontui taas käsittelemään kysymystä: ”Mitä meidän pitäisi tehdä Jeesus Nasaretilaisen suhteen?” Yli kaksi tuntia jatkuneen keskustelun ja katkeran kiistelyn jälkeen muuan fariseus esitti päätöslauselman, jossa vaadittiin Jeesuksen välitöntä kuolemaa, jossa julistettiin Jeesuksen olevan uhka koko Israelille ja joka virallisesti, ilman oikeudenkäyntiä ja vastoin koko siihenastista oikeuskäytäntöä sitoi sanhedrinin kädet niin, ettei se voisi päättää muusta kuin kuolemantuomiosta.

168:3.3 (1847.3) Kerran toisensa jälkeen tämä juutalaisjohtajien kunnianarvoisa elin oli määrännyt, että Jeesus oli pidätettävä ja tuotava oikeuden eteen vastaamaan jumalanpilkka- ja lukuisiin muihin syytöksiin juutalaisten pyhän lain halveksimisesta. Kerran aikaisemmin he olivat menneet niinkin pitkälle, että olivat antaneet julistuksen, jonka mukaan Jeesuksen olisi kuoltava, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun sanhedrin pöytäkirjoihin merkiten halusi, ennen kuin oikeudenkäyntiä edes oli pidetty, määrätä hänen kuolemantuomionsa. Mutta tämä päätöslauselma ei tullut äänestykseen, sillä neljätoista sanhedrinin jäsentä jätti yhtenä joukkona eronpyynnön, kun tällaista ennenkuulumatonta toimenpidettä ehdotettiin. Vaikkei näitä eronpyyntöjä lähes kahteen viikkoon virallisesti käsiteltykään, tämä neljätoistajäseninen ryhmä

vetäytyi tuona päivänä pois sanhedrinistä istumatta neuvostossa enää koskaan. Näitä eronpyyntöjä myöhemmin käsiteltäessä neuvostosta ajettiin ulos vielä viisi jäsentä, sillä heidän toverinsa uskoivat heidän omaavan ystävällisiä tunteita Jeesusta kohtaan. Näiden yhdeksäntoista miehen häätämisen jälkeen sanhedrin saattoi kuulustella Jeesusta ja tuomita hänet jäsenten pitäessä keskenään yhtä tavalla, joka läheni yksimielisyyttä.

168:3.4 (1847.4) Seuraavalla viikolla Lasarus ja hänen sisarensa kutsuttiin sanhedrinin eteen. Kun heidän todistajanlausuntonsa oli kuultu, mitään epäilystä ei enää voinut olla siitä, että Lasarus oli herätetty kuolleista. Vaikka sanhedrinin pöytäkirjat itse asiassa myönsivät Lasaruksen kuolleistaheräämisen todeksi, asiakirjaan liitettiin silti päätöslauselma, jonka mukaan tämän samoin kuin kaikkien muidenkin Jeesuksen suorittamien ihmeiden takana oli perkeleiden ruhtinaan voima, ja Jeesuksen julistettiin olevan liitossa tuon ruhtinaan kanssa.

168:3.5 (1847.5) Olipa hänen ihmeitä tekevän voimansa lähde mikä tahansa, nämä juutalaisjohtajat olivat vakuuttuneita siitä, ettei kestäisi kauan, ennen kuin tavallinen rahvas viimeistä myöten uskoisi häneen, ellei häntä välittömästi pysäytettäisi; ja lisäksi siitä, että roomalaisviranomaisten suhteen ilmenisi vakavia hankaluuksia, koska niin monet hänen uskovistaan pitivät häntä Messiaana, Israelin vapahtajana.

168:3.6 (1847.6) Juuri tässä samassa sanhedrinin kokouksessa ylipappi Kaiafas lausui ensi kerran sittemmin monet kerrat toistelemansa

vanhan juutalaisen ajatelman: ”On parempi, että yksi mies kuolee, kuin että koko yhteisö menehtyy.”

168:3.7 (1847.7) Vaikka Jeesukselle oli välitetty varoitus siitä, mitä sanhedrin tuona synkkänä perjantai-iltapäivänä toimitti, hän ei ollut siitä millääänsäkään vaan jatkoi ystävien seurassa lepoaan sapatin yli Betfagen pikkukylässä Betanian lähellä. Varhain sunnuntaiaamuna Jeesus ja apostolit kokoontuivat sopimuksen mukaan Lasaruksen kotiin, ja Betanian perheen hyvästeltyään he lähtivät matkaan mennäkseen takaisin Pellan leirille.

4. Vastaus rukoukseen

168:4.1 (1848.1) Matkalla Betaniasta Pellaan apostolit esittivät Jeesukselle monia kysymyksiä, joihin kaikkiin Mestari auliisti vastasi, paitsi kysymyksiin, jotka puuttuivat vainajien kuolleistaheräämisen yksityiskohtiin. Sellaiset ongelmat ylittivät hänen apostoliensa käsityskyvyn, ja siksi Mestari kieltäytyi keskustelemasta näistä kysymyksistä heidän kanssaan. Koska he olivat poistuneet Betaniasta salaa, heidän seurassaan ei ollut muita. Niinpä Jeesus tarttui tilaisuuteen puhuakseen kymmenelle apostolille monista sellaisista asioista, joiden hän ajatteli valmistavan heitä kohta edessä olevia koetuksen aikoja varten.

168:4.2 (1848.2) Apostolien mielessä kävi valtava myllerrys, ja he käyttivät melkoisesti aikaa keskustelemalla äskettäisistä kokemuksistaan siltä osin kuin ne liittyivät kysymykseen

rukouksesta ja rukoukseen vastaamisesta. He kaikki muistivat, mitä Jeesus oli Filadelfiassa lausunut Betaniasta saapuneelle viestintuojalle. Hänhän oli tuolloin selkeästi sanonut: ”Tämä sairaus ei todellisuudessa ole kuolemaksi.” Ja kuitenkin Lasarus tästä lupauksesta huolimatta kiistämättä kuoli. Koko tuon päivän ajan he ottivat tavan takaa keskustelun kohteeksi tämän kysymyksen, kysymyksen rukoukseen vastaamisesta.

168:4.3 (1848.3) Jeesuksen vastauksista heidän moniin kysymyksiinsä on tehtävissä seuraava yhteenveto:

168:4.4 (1848.4) 1. Rukous on sitä, mitä finiittinen mieli tuo esille pyrkiessään lähestymään Infiniittistä. Sen vuoksi rukouksen rakentamista pakostakin rajoittavat finiittisen olennon tietämys, viisaus ja ominaisuudet. Samalla tavoin täytyy myös vastauksen pakostakin olla riippuvainen Infiniittisen näkemyksestä, tavoitteista, ihanteista ja ominaisuuksista. Milloinkaan ei voida havaita, että rukouksen esittämisen ja siihen osoitetun täysimääräisen hengellisen vastauksen vastaanottamisen välillä olisi aineellisista ilmiöistä koostuva katkeamaton jatkuvuus.

168:4.5 (1848.5) 2. Aina kun näyttää, ettei rukoukseen vastata, vastauksen viipyminen merkitsee usein sitäkin parempaa vastausta, vaikkakin vastausta, jota jostakin syystä kovasti viivytetään. Kun Jeesus sanoi, ettei Lasaruksen sairaus todellisuudessa ollut kuolemaksi, tämä oli ollut kuolleena jo yksitoista tuntia. Yhdeltäkään vilpittömältä rukoukselta ei evätä vastausta, paitsi kun korkeampi, hengellisen maailman näkökulma on keksinyt paremman

vastauksen, eli vastauksen, joka täyttää sen, mitä ihmisen henki anoo, erotukseksi siitä, mitä ihmisen pelkkä mieli rukoilee.

168:4.6 (1848.6) 3. Milloin on niin, että ajallisuudessa esitetyt rukoukset ovat hengen alullepanemia ja uskossa julki tuotuja, ne ovat usein niin laaja-alaisia ja kaiken kattavia, että niihin on mahdollista antaa vastaus vasta ikuisuudessa; finiittinen pyyntö on joskus niin täynnä Infiniittisen tavoittelua, että vastaamista on pitkän aikaa lykättävä odottamaan riittävän vastaanottokyvyn luomista; uskosta kumpuava rukous saattaa olla niin kaiken kattava, että vastaus siihen on saatavissa vasta Paratiisissa.

168:4.7 (1848.7) 4. Kuolevaisen olennon mielen esittämään rukoukseen annettavat vastaukset ovat usein senluontoisia, että ne voidaan ottaa vastaan ja tiedostaa, vasta kun tämä samainen rukoileva mieli on saavuttanut kuolemattomuuden. Aineellisen olennon esittämään rukoukseen voidaan monissakin tapauksissa vastata vasta asianomaisen yksilön edistyttyä henkitasolle.

168:4.8 (1848.8) 5. Jumalaa tuntevan henkilön rukous saattaa tietämättömyydessään olla niin vääristynyt ja taikauskoisuudessaan niin muotopuoli, että siihen vastaaminen olisi mitä suurimmassa määrin epätoivottavaa. Silloin pitää välittäjinä toimivien henkiolentojen siinä määrin tulkita tätä rukousta, ettei rukoilija vastauksen saapuessa ensinkään enää tunnista sitä vastaukseksi omaan rukoukseensa.

168:4.9 (1848.9) 6. Kaikki oikeat rukoukset osoitetaan hengellisille olennoille, ja tällaisiin pyyntöihin tulee vastata hengellisin termein, ja kaikkien tällaisten vastausten täytyy koostua hengellisistä realiteeteista. Henkiolennot eivät voi antaa aineellisia vastauksia edes aineellisten olentojen esittämiin henkisiin pyyntöihin. Aineelliset olennot voivat rukoilla tuloksellisesti vain, kun he ”rukoilevat hengessä”.

168:4.10 (1849.1) 7. Yksikään rukous ei voi toivoa vastausta, ellei se ole hengestä syntynyt ja uskon kasvattama. Vilpitön uskosi antaa ymmärtää, että olet itse asiassa jo etukäteen myöntänyt rukouksesi kuulijoille täyden oikeuden vastata pyyntöihisi sen verrattoman viisauden ja sen jumalallisen rakkauden mukaisesti, joista uskosi antaa sen kuvan, että ne toimivat niiden olentojen liikkeelle panevana voimana, joille rukouksesi esität.

168:4.11 (1849.2) 8. Lapsi toimii aina oikeuksiensa puitteissa rohjetessaan esittää pyynnön vanhemmalleen; ja vanhempi toimii aina niiden velvollisuuksien puitteissa, jotka kuuluvat vanhemmalle suhteessa kypsymättömään lapseen, kun hänen lapseen verrattuna suurempi viisautensa vaatii viivyttämään ja muokkaamaan vastausta lapsen rukoukseen, sen osiin jakamista tai sen yläpuolelle nousemista tahi sen siirtämistä hengellisen ylösnousemuksen toiseen vaiheeseen.

168:4.12 (1849.3) 9. Älä epäröi esittää henkikaipuusta kertovia rukouksia; älä epäile, ettetkö saisi vastausta pyyntöihisi. Nämä vastaukset ovat tallessa, ne odottavat, että saavutat ne tulevaisuuteen kuuluvat ja

aktuaalista kosmista etenemistä merkitsevät hengelliset tasot, joko tässä maailmassa tai muissa maailmoissa, joilla sinun käy mahdolliseksi tiedostaa ja omaksua nämä kauan odottaneet vastaukset aikaisempiin, mutta väärin ajoitettuihin pyyntöihisi.

168:4.13 (1849.4) 10. Kaikki aidot hengestä syntyneet pyynnöt saavat varmasti vastauksen. Pyytäkää, niin saatte. Mutta teidän tulisi muistaa olevanne ajallisuuden ja avaruuden edistyviä luotuja; siksi teidän täytyy siinä kokemuksessanne, jolloin henkilökohtaisesti otatte vastaan täysimääräiset vastaukset moninaisiin rukouksiinne ja pyyntöihinne, ottaa alinomaa huomioon ajallisuuden ja avaruuden vaikutus.

5. Miten Lasaruksen kävi

168:5.1 (1849.5) Ollessaan monien vilpittömien uskovien ja lukemattomien uteliaiden ihmisten mielenkiinnon kohde Lasarus pysytteli kotona Betaniassa aina Jeesuksen ristiinnaulitsemisen viikkoon saakka, jolloin häntä varoitettiin siitä, että sanhedrin oli päättänyt hänen kuolemastaan. Juutalaisten vallanpitäjät olivat päättäneet pysäyttää Jeesuksen opetuksen enemmän leviämisen, ja Jeesuksen surmaamisen he arvioivat aivan oikein hyödyttömäksi, mikäli he sallisivat Lasaruksen, joka edusti suurinta saavutusta hänen tekemiensä ihmeiden joukossa, elää ja toimia todistuksena

siitä, että Jeesus oli herättänyt hänet kuolleista. Lasarus oli nyt jo saanut kärsiä heidän taholtaan katkeraa vainoa.

168:5.2 (1849.6) Ja niin Lasarus jätti hätäiset jäähyväiset sisarilleen Betaniassa ja pakeni Jerikon kautta Jordanin tuolle puolen, eikä hän suonut itselleen montakaan lepohetkeä, ennen kuin oli saapunut Filadelfiaan. Lasarus tunsi hyvin Abnerin, ja Filadelfiassa hän tunsi olevansa turvassa häijyn sanhedrinin murhanhimoisilta vehkeilyiltä.

168:5.3 (1849.7) Pian tämän jälkeen Martta ja Maria luopuivat Betanian maatilastaan ja liittyivät veljensä seuraan Pereassa. Sillä välin Lasaruksesta oli tullut Filadelfian seurakunnan rahastonhoitaja. Hän asettui tukemaan voimakkaasti Abneria tämän kiistellessä Paavalin ja Jerusalemin seurakunnan kanssa, ja lopulta hän 67-vuotiaana kuoli samaan sairauteen, joka jo oli vienyt hänet nuorempana miehenä hautaan Betaniassa.

Luku 169

Viimeinen opetuskerta Pellassa

169:0.1 (1850.1) MYÖHÄÄN maanantai-iltana, maaliskuun 6. päivänä, Jeesus ja kymmenen apostolia saapuivat Pellan-leirille. Tämä oli Jeesuksen sielläolon viimeinen viikko, ja hän opetti kansanjoukkoa ja ohjasi apostoleja erittäin aktiivisesti. Hän saarnasi jokaisena iltapäivänä väkijoukoille ja vastasi joka ilta apostolien ja muutamien leirillä asuvien edistyneempien opetuslasten esittämiin kysymyksiin.

169:0.2 (1850.2) Tieto Lasaruksen kuolleistaherättämisestä oli ehtinyt leirille kahta päivää ennen Mestarin saapumista, ja kaikki paikalla olevat olivat innostuksen vallassa. Sitten viidentuhannen ihmisen ruokkimisen ei ollut sattunut mitään, joka olisi samassa määrin saanut ihmisten mielikuvituksen liikkeeseen. Ja Jeesus siis aikoi opettaa Pellassa tämän lyhyen viikon ajan juuri nyt, kun valtakunnan julkisen toiminnan toinen vaihe oli ehdottomasti korkeimmillaan, ja aloittaa sitten sen Etelä-Pereaan suuntautuneen kiertomatkan, joka

ilman välivaiheita johti hänen Jerusalemissa viettämänsä viimeisen viikon lopullisiin ja traagisiin kokemuksiin.

169:0.3 (1850.3) Fariseukset ja ylipapit olivat ryhtyneet laatimaan kanteitaan ja muotoilemaan syytteitään. He asettuivat seuraavin perustein Mestarin opetuksia vastaan:

169:0.4 (1850.4) 1. Hän on publikaanien ja syntisten ystävä; hän ottaa vastaan jumalattomia ja jopa aterioi näiden kanssa.

169:0.5 (1850.5) 2. Hän pilkkaa Jumalaa; hän puhuu Jumalasta Isänään ja pitää itseään Jumalan vertaisena.

169:0.6 (1850.6) 3. Hän rikkoo lakia. Hän parantaa sairauksia sapattina ja halveksii monella muullakin tavoin Israelin pyhää lakia.

169:0.7 (1850.7) 4. Hän on liitossa perkeleiden kanssa. Hän tekee ihmeitä ja tunnusteoilta näyttäviä tekoja Beelsebubin, perkeleiden ruhtinaan, voimalla.

1. Vertaus hukkaan joutuneesta pojasta

169:1.1 (1850.8) Torstai-iltapäivänä Jeesus puhui kansanjoukolle aiheesta ”Pelastuksen armo”. Tämän saarnan yhteydessä hän kertoi taas tarinan kadonneesta lampaasta ja hukkaan joutuneesta kolikosta, ja näiden jälkeen hän esitti vielä mielivertauksensa, joka kertoi tuhlaajapojasta. Jeesus sanoi:

169:1.2 (1850.9) ”Profeetat Samuelista Johannekseen ovat esittäneet teille kehotuksen, että teidän tulisi etsiä Jumalaa – etsiä totuutta. Aina he ovat sanoneet: ’Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan.’ Ja kaikki tällaiset opetukset tulisi ottaa sydämen asiaksi. Mutta minä olen tullut osoittamaan teille, että kun pyritte löytämään Jumalan, Jumala samalla pyrkii yhtä lailla löytämään teidät. Olen monet kerrat kertonut teille tarinan hyvästä paimenesta, joka jätti yhdeksänkymmentäyhdeksän lammasta siksi aikaa karsinaan, kun hän lähti etsimään sitä yhtä, joka oli kadoksissa, ja kuinka hän tämän eksyneen lampaan löydettyään nosti sen harteilleen ja kantoi sen hellästi takaisin tarhaan. Ja kun kadonnut lammas oli taas karsinassa, muistanette, että hyvä paimen kutsui luokseen ystävänsä ja pyysi heitä iloitsemaan kanssaan kadonneen lampaan löytymisestä. Sanon teille taas, että taivaassa on suurempi ilo yhdestä syntisestä, joka katuu, kuin yhdeksästäkymmenestäyhdeksästä oikeamielisestä, jotka eivät katumusta tarvitse. Se seikka, että sielut ovat *kadoksissa*, vain lisää taivaallisen Isän tuntemaa mielenkiintoa. Olen tullut tähän maailmaan tehdäkseni, mitä Isäni käskee; ja totuuden mukaisesti on Ihmisen Pojasta sanottu, että hän on publikaanien ja syntisten ystävä.

169:1.3 (1851.1) ”Teille on opetettu, että Jumalan hyväksyntä tulee, kunhan olette katuneet, ja että se seuraa, kunhan olette suorittaneet kaikki uhritoimituksenne ja katumusharjoituksenne, mutta minä vakuutan teille, että Isä hyväksyy teidät, jo ennen kuin olette katuneet ja lähettää Pojan ja tämän työtoverit etsimään teitä ja

tuomaan teidät riemusaatossa takaisin tarhaan, Jumalan poikien ja hengellisen edistymisen valtakuntaan. Olette kaikki eksyneiden lampaiden kaltaisia, ja olen tullut etsiäkseni ja pelastaakseni kadoksissa olevat.

169:1.4 (1851.2) ”Ja muistattehan myös kuinka tarinan nainen, joka oli teettänyt kaulanauhan kymmenestä hopearahasta, yhden rahan kadotettuaan sytytti lampun ja lakaisi tarkasti koko talon ja jatkoi etsimistä kunnes löysi kadonneen hopearahan. Ja löydettyään hukkaan joutuneen lantin hän kutsui heti koolle ystävänsä ja naapurinsa sanoen: ’Iloitkaa kanssani, sillä olen löytänyt rahan, joka oli kadoksissa.’ Niinpä taas sanonkin teille, että taivaan enkelien tykönä on aina riemu yhdestä syntisestä, joka katuu ja palaa Isän karsinaan. Ja kerron teille tämän tarinan teroittaakseni mieleenne, että Isä ja hänen Poikansa lähtevät *etsimään* hukkaan joutuneita, ja tässä etsinnässä käytämme kaikkia vaikutuskeinoja, joista voi olla apua, pyrkiessämme uutterasti löytämään ne, jotka ovat kadoksissa, ne, jotka ovat pelastuksen tarpeessa. Ja niinpä, kun Ihmisen Poika kulkee ulkona erämaassa etsimässä eksyneitä lampaita, hän samalla etsii myös sitä lanttia, joka joutui hukkaan sisällä talossa. Lammas kulkee omille teilleen tahattomasti; kolikko peittyy ajan tomuun, ja ihmisten keräämät tavarat kätkevät sen näkyvistä.

169:1.5 (1851.3) ”Ja nyt haluaisin kertoa teille tarinan erään vauraan viljelijän ajattelemattomasta pojasta, joka *tahallaan* lähti isänsä talosta ja meni vieraaseen maahan ja joutui siellä moniin koettelemuksiin. Muistanette, että lammas joutui harhaan

tahattomasti, mutta tämä nuorukainen poistui kotoaan asiaa ennakolta harkittuaan. Kävi siis näin:

169:1.6 (1851.4) ”Olipa muuan mies, jolla oli kaksi poikaa. Toinen, nuorempi, oli hilpeä ja huoleton veikko, mielessään aina vain hauskanpito; vastuunkantamista hän kaihteli. Hänen vanhemmalla veljellään taas oli jalat tukevasti maassa, hän oli vakavamielinen, uuras ja valmis kantamaan vastuuta. Oli niin, etteivät nämä kaksi veljestä olleet hyvissä väleissä vaan olivat alituiseen riidoissa ja kinastelemassa. Nuorempi poika oli iloluontoinen ja eläväinen mutta laiska ja epäluotettava. Vanhempi poika oli tasainen ja ahkera mutta samalla itsekeskeinen, äreä ja omahyväinen. Nuoremmalle pojalle maistui huvitus, mutta työntekoa hän karttoi; vanhempi antautui työnteolle, mutta leikkimieliseen ajankuluun häneltä ei juurikaan aikaa liiennyt. Tämä yhteiselo kävi niin epämiellyttäväksi, että nuorempi poika kääntyi isänsä puoleen sanoen: ’Isä, anna minulle se kolmannes omaisuudestasi, joka olisi osuuteni, ja salli minun lähteä maailmalle etsimään onneani.’ Ja tämän pyynnön kuullessaan isä tietoisena siitä, miten huonosti nuori mies viihtyi kotona ja vanhemman veljensä seurassa, jakoi omaisuutensa ja antoi nuorukaiselle, mikä oli tämän osuus.

169:1.7 (1851.5) ”Kului muutama viikko, ja nuori mies keräsi yhteen kaikki rahavaransa ja matkusti kaukaiseen maahan. Ja löytämättä mitään tuottoisaa työtä, joka olisi lisäksi ollut mieluista, hän oli kohta kevytmielistä elämää viettämällä tuhlannut koko perintöosansa. Ja kun hän oli tuhlannut kaiken, tuossa maassa

puhkesi pitkällinen nälänhätä, ja hän huomasi olevansa puilla paljailla. Ja kävi niin, että hän nälkää kärsiessään ja hänen ahdinkonsa ollessa suuri sai työtä eräältä tuon maan kansalaiselta, ja tämä lähetti hänet vainioille sikoja ruokkimaan. Ja nuori mies olisi mielihyvin täyttänyt vatsansa vaikka akanoilla, joita siat söivät, mutta kukaan ei hänelle mitään antanut.

169:1.8 (1852.1) ”Ollessaan päivänä muutamana taas kovasti nälissään hän meni itseensä ja sanoi: ’Kuinka monella isäni palkollisella onkaan yltä kyllin leipää ja vaikka tähteeksi jättää, kun minä sen sijaan menehdyn nälkään ruokkiessani sikoja täällä vieraassa maassa! Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, olen tehnyt syntiä taivasta ja sinua vastaan. En enää ole sen arvoinen, että minua sanottaisiin pojaksesi, mutta suostuisitko edes tekemään minut yhdeksi palkollisistasi.’ Ja tämän päätöksensä tehtyään nuori mies nousi ja aloitti matkansa kohti isänsä taloa.

169:1.9 (1852.2) ”Isä oli kuitenkin surrut suuresti poikaansa; hän oli kaivannut tätä iloista, vaikkakin ajattelematonta nuorukaista. Tämä isä rakasti tätä poikaa ja piti aina silmällä tietä siltä varalta, että hän sittenkin palaisi, joten sinä päivänä, kun tämä oli lähestymässä kotiaan, vaikka vielä kaukana olikin, isä näki hänet, ja koska isän sydän täyttyi rakastavasta sääliväisyydestä, hän juoksi poikaa vastaan ja toivotti poikansa tervetulleeksi sulkien hänet hellästi syliinsä ja suudellen häntä. Ja sen jälkeen kun he olivat tällä tavoin kohdanneet, poika katsoi isänsä kyyneleisiin kasvoihin ja sanoi: ’Isä, olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi; en ole enää sen arvoinen, että minua kutsuttaisiin kenenkään pojaksi –’ mutta

nuorukainen ei ehtinyt lopettaa tunnustustaan, sillä ylen määrin iloinen isä sanoi palvelijoille, jotka olivat siihen hetkeen mennessä juosseet paikalle: ’Tuokaa nopeasti hänen paras viittansa, se, jonka panin talteen, ja pukekaa se hänen ylleen ja pujottakaa pojansormus hänen sormeensa ja hakekaa sandaalit hänen jalkaansa.’

169:1.10 (1852.3) ”Ja kun onnellinen isä oli saattanut helläjalkaisen ja uupuneen nuorukaisen taloon, hän sanoi sen jälkeen palvelijoilleen: ’Noutakaa juottovasikka ja teurastakaa se, ja syökäämme ja iloitkaamme, sillä tämä minun poikani oli kuollut, ja nyt hän on taas elävä; hän oli kadoksissa, ja nyt hän on löytynyt.’ Ja he kaikki kerääntyivät isän ympärille iloitsemaan hänen kanssaan siitä, että hänen poikansa oli saanut takaisin entisen asemansa.

169:1.11 (1852.4) ”Näihin aikoihin, kun he viettivät juhliaan, vanhempi poika tuli pellolta päivätyönsä tehtyään, ja päästessään lähemmäksi taloa hän kuuli, kuinka siellä tanssittiin ja musiikki soi. Ja tultuaan takaovelle hän kutsui yhden palvelijoista ulos tiedustellen, mitä tämä kaikki juhliminen merkitsi. Ja silloin palvelija sanoi: ’Kauan kadoksissa ollut veljesi on tullut kotiin, ja isäsi on teurastuttanut juottovasikan juhliakseen poikansa turvallista kotiinpaluuta. Astu sisälle, jotta sinäkin voisit tervehtiä veljeäsi ja ottaa hänet takaisin isäsi taloon.’

169:1.12 (1852.5) ”Mutta tämän kuultuaan vanhempi veli tunsi itsensä niin loukatuksi ja vihaiseksi, ettei hän saattanut mennä taloon sisälle. Saatuaan tietää hänen panneen pahakseen nuoremman veljensä tervetuliaisjuhlallisuudet hänen isänsä meni ulos lepyttämään häntä. Mutta vanhempi poika ei halunnut antaa myöten isänsä

suostutteluille. Hän vastasi isälleen sanoen: ’Näin monet vuodet olen sinua palvellut enkä ole koskaan rikkonut pienintäkään käskyäsi, ja kuitenkaan et ole koskaan antanut minulle edes vohlaa, jotta voisin pitää hauskaa ystävieni kanssa. Olen pysynyt täällä pitääkseni sinusta huolta kaikki nämä vuodet, etkä koskaan järjestänyt riemujuhlia sen johdosta, että olen palvellut uskollisesti. Mutta kun tuo poikasi, joka on tuhlannut omaisuutesi porttojen kanssa, tulee kotiin, niin kylläpä tuli sinulle kiire teurastaa juottovasikka ja järjestää hänelle kemut.’

169:1.13 (1852.6) ”Koska tämä isä kiistämättä rakasti molempia poikiaan, hän koetti puhua järkeä tälle vanhemmalle pojalle: ’Mutta, poikani, olethan kaiken aikaa ollut luonani, ja kaikki tämä, mikä minulla on, on sinun. Sinähän olisit voinut ottaa vohlan milloin hyvänsä, jos vain olisit kutsunut ystäväsi pitämään hauskaa kanssasi. Mutta olisi perin juurin sopivaa, jos nyt liittyisit seuraani iloitsemaan ja juhlimaan veljesi kotiinpaluuta. Ajattelepa sitä, poikani, että veljesi oli hukassa ja on nyt löytynyt; hän on palannut elävänä luoksemme!’”

169:1.14 (1853.1) Tämä oli eräs liikuttavimpia ja vaikuttavimpia kaikista niistä vertauksista, joita Jeesus esitti teroittaakseen kuulijoidensa mieleen sitä, että Isä oli halukas ottamaan vastaan kaikki, jotka pyrkivät taivaan valtakuntaan.

169:1.15 (1853.2) Jeesus esitti nämä kolme tarinaa erittäin mielellään samalla kertaa. Hän esitti kertomuksen kadonneesta lampaasta osoittaakseen, että kun ihmiset tahattomasti eksyvät elämän polulta, Isä välittää tällaisista *eksyneistä* ja lähtee Poikiensa, lauman

varsinaisten paimenten, kanssa etsimään kadonneita lampaita. Sen jälkeen hän mieluusti kertoi tarinan talossa hukkaan joutuneesta kolikosta havainnollistaakseen, miten perinpohjaisesti Jumala *etsii* kaikkia, jotka ovat elämän aineellisten huolien ja aineellisen hyvän kertymien johdosta hämmentyneitä, ymmällään tai muutoin hengellisessä mielessä sokaistuneita. Ja sitten hänellä oli tapana ryhtyä kertomaan äskeistä vertausta hukkaan joutuneesta pojasta, kotiin palaavan tuhlarin saamasta vastaanotosta, osoittaakseen sillä, miten täysimääräistä kadonneen pojan *palauttaminen entiseen asemaansa* hänen Isänsä talossa ja sydämessä on.

169:1.16 (1853.3) Monta monituista kertaa Jeesus opettajavuosiensa aikana kertoi ja kertoi taas tämän tuhlaajapoikatarinan. Tämä vertaus samoin kuin kertomus laupiaasta samarialaisesta olivat hänen mieluiten käyttämänsä keinot hänen opettaessaan, mitä Isän rakkaus ja ihmisten lähimmäisyys ovat.

2. Vertaus nokkelasta taloudenhoitajasta

169:2.1 (1853.4) Esittäessään yhtenä iltana näkemyksiään eräästä Jeesuksen lausumasta Simon Selootti sanoi: ”Mestari, mitä tarkoitit sanoessasi tänään, että monet tämän maailman lapsista ovat oman sukupolvensa oloissa viisaampia kuin valtakunnan lapset, sillä he osaavat tehdä itsensä sinuiksi sellaisen mammonan kanssa, joka edustaa väärämielisyyttä?” Jeesus vastasi:

169:2.2 (1853.5) ”Ennen kuin astuitte sisälle valtakuntaan, jotkut teistä olivat sangen taitavia käsittelemään liiketuttaviaan. Vaikka epäoikeudenmukaisia ja usein vilpillisiä olittekin, osoititte kuitenkin harkitsevuutta ja kaukokatseisuutta liikeasianne niin toimittaessanne, että piditte ainoana silmämääränä senhetkisiä ansioitanne ja tulevaisuudenturvaanne. Samalla tavoin teidän tulisi nyt järjestää elämänne valtakunnan puitteissa niin, että huolehditte tämänhetkisestä mielihyvästänne, samalla kun myös varmistatte sen, että tulevaisuudessa saatte nauttia taivaaseen kertyneistä aarteista. Jos omaa minäänne palvellessanne noinkin uutterasti hankitte voittoa itsellenne, miksi teidän pitäisi osoittaa vähäisempää uutteruutta nyt, kun hankitte sieluja valtakuntaan? Olettehan nyt ihmisten välisen veljesyhteisön palvelijoita ja Jumalan taloudenhoitajia.

169:2.3 (1853.6) ”Voitte kaikki oppia jotakin tarinasta, joka kertoo rikkaasta miehestä ja tämän nokkelasta, mutta epärehellisestä taloudenhoitajasta. Paitsi että tämä taloudenhoitaja oli itsekkäässä voitonsaalistuksessaan sortanut isäntänsä asiakkaita, hän oli myös suoranaisesti hävittänyt ja tuhlannut isäntänsä varoja. Kun tämä kaikki lopulta tuli hänen isäntänsä korviin, tämä kutsui taloudenhoitajan eteensä ja kysyi häneltä, mitä tällaiset kuulopuheet merkitsivät, ja vaati häntä tekemään heti tiliä taloudenhoidostaan ja olemaan valmis luovuttamaan isäntänsä liikeasiat jonkun toisen käsiin.

169:2.4 (1853.7) ”Tämä epärehellinen taloudenhoitaja alkoi nyt puhua mielessään: ’Mitä minä ryhtyisin tekemään, sillä olen menettämässä

tämän taloudenhoitajan toimeni? Voimani eivät riitä kuokkimiseen. Olen liian häveliäs kerjätäkseni. Nytpä tiedänkin, mitä minun pitää tehdä varmistaakseni, että minut tästä taloudenhoitajan toimesta erotetuksi tultuani toivotetaan tervetulleeksi kaikkien niiden taloon, jotka ovat liikesuhteissa isäntääni.' Ja sitten hän kutsui luokseen herransa jokaisen velallisen ja sanoi ensimmäiselle: 'Paljonko olet velkaa isännälleni?' Tämä vastasi: 'Sata mittaa öljyä.' Silloin taloudenhoitaja sanoi: 'Ota esille vahatauluun kirjoitettu velkakirjasi, istu nopeasti alas ja muuta se viideksikymmeneksi.' Sen jälkeen hän sanoi toiselle velalliselle: 'Paljonko olet velkaa?' Ja tämä vastasi: 'Sata mittaa vehnää.' Siihen taloudenhoitaja sanoi: 'Ota velkakirjasi ja kirjoita kahdeksankymmentä.' Ja näin hän menetteli lukuisten muidenkin velallisten suhteen. Ja tällä tavoin tämä epärehellinen taloudenhoitaja koetti saada itselleen ystäviä sitä aikaa ajatellen, jolloin hänet erotettaisiin taloudenhoitajan toimestaan. Päästessään myöhemmin tästä kaikesta perille hänen herransa ja mestarinsakin oli myönnettävä, että tämä epärehellinen taloudenhoitaja oli ainakin osoittanut viisautta siinä, miten hän oli koettanut varustautua tulevien puutteen ja vastoinkäymisen aikojen varalle.

169:2.5 (1854.1) "Ja juuri tällä tavoin tämän maailman pojat osoittavat toisinaan suurempaa viisautta vastaisen varalle varustautuessaan kuin valon lapset. Sanon teille, jotka sanotte keräävänne aarretta taivaaseen: Ottakaa oppia niistä, jotka tekevät itsensä sinuiksi väärämielisyyttä edustavan mammonan kanssa, ja ohjatkaa te samalla tavalla elämänkulkuanne niin, että teistä tulee ikiajoiksi

ystäviä vanhurskauden voimien kanssa, jotta teidät, sitten kun kaikki mainen raukeaa, otettaisiin ilomielin ikuisille asuinsijoille.

169:2.6 (1854.2) ”Vakuutan teille, että se, joka on vähässä uskollinen, on uskollinen myös paljossa, kun taas se, joka on väärämielinen vähässä, on väärämielinen myös paljossa. Ellette ole osoittaneet kaukokatseisuutta ja rehellisyyttä tämän maailman asioissa, miten voitte toivoa olevanne uskollisia ja harkitsevia, sitten kun käsiinne uskotaan taloudenpito taivaan valtakunnan todellisista rikkauksista? Ellette ole hyviä taloudenhoitajia ja uskollisia pankkimiehiä, jos ette ole olleet uskollisia siinä, mikä on toisen omaa, olisiko joku niin typerä, että antaisi teille suuren aarteen omiin nimiinne?

169:2.7 (1854.3) ”Ja taas kerran minä väitän, ettei kukaan voi palvella kahta herraa; joko hän on toista vihaava ja toista rakastava tai pitävä kiinni yhdestä ja halveksiva toista. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.”

169:2.8 (1854.4) Kun paikalla olevat fariseukset tämän kuulivat, he alkoivat virnuilla ja tehdä pilkkaa, sillä he olivat antaumuksellisia rikkauksien kerääjiä. Nämä vihamieliset kuulijat koettivat houkutella Jeesuksen hyödyttömään kiistelyyn, mutta hän kieltäytyi väittelemästä vihamiestensä kanssa. Fariseusten jouduttua keskenään sanaharkkaan, heidän äänekäs puheensa houkutteli paikalle lähistölle leiriytyneiden keskuudesta suuren väenkokouksen. Ja kun he alkoivat kiistellä toistensa kanssa, Jeesus poistui paikalta ja meni yöksi telttaansa.

3. Rikas mies ja kerjäläinen

169:3.1 (1854.5) Kun kokous kävi liian meluisaksi, Simon Pietari nousi seisomaan ja otti ohjat käsiinsä sanomalla: ”Miehet ja veljet, ei ole säällistä teidän tuolla tavoin kiistellä keskenänne. Mestari on puhunut, ja teidän sopisi pohtia hänen sanojaan. Eikä se, mitä hän teille julisti, ollut mikään uusi opinkappale. Eikö teille myös liene tuttu nasiirien kertoma allegoria rikkaasta miehestä ja kerjäläisestä? Jotkut meistä kuulimme Johannes Kastajan jyrisevän tätä varoittavaa vertausta niille, jotka rakastavat rikkauksia ja himoitsevat epärehellistä vaurautta. Ja vaikkei tämä muinainen vertauskuva olekaan saarnaamamme evankeliumin mukainen, olisi teidän kaikkien hyvä ottaa vaarin siihen sisältyvistä opetuksista kunnes käsitätte uuden, taivaan valtakunnan valon. Johanneksen kertomana tarina kuului tähän tapaan:

169:3.2 (1854.6) ”Olipa kerran muuan Dives-niminen rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoon pellavaan ja jonka elämä oli joka päivä yhtä ilonpitoa ja ylellisyyttä. Ja oli myös muuan kerjäläinen, Lasarus nimeltään, ja tämä makasi rikkaan miehen portin pielessä, oli yltä päältä haavoissa ja toivoi saavansa ruoakseen muruset, jotka putosivat rikkaan miehen pöydältä; niin, jopa koirat kävivät nuolemassa hänen haavojaan. Ja sattui, että kerjäläinen kuoli, ja enkelit kantoivat hänet lepäämään Abrahamin poveen. Eikä aikaakaan, kun myös rikas mies kuoli, ja hänelle järjestettiin mahtipontiset ja kuninkaalliset hautajaiset. Kun rikas mies erkani

tästä maailmasta, hän heräsi manalassa, ja koska hän huomasi olevansa kiusattu, hän kohotti katseensa ja näki kaukana Abrahamin ja Lasaruksen hänen povellaan. Ja silloin Dives huusi ääneensä: ’Isä Abraham, armahda minua ja lähetä Lasarus tänne, jotta hän kastaisi sormenpäänsä veteen ja kostuttaisi kieleni, sillä tuskani on suuri, koska minua rangaistaan.’ Ja silloin Abraham vastasi: ’Poikani, muistanet, että sait elinaikanasi nauttia siitä, mikä hyvää on, kun Lasarus sen sijaan sai yhtä lailla kärsiä siitä, mikä on pahaa. Mutta tämä kaikki on nyt vaihtunut, sillä Lasarusta lohdutetaan, kun sinua sen sijaan kiusataan. Ja suuri rotko sitä paitsi erottaa meidät sinusta, joten emme voi tulla luoksesi, yhtä vähän kuin sinä pääset sen yli meidän puolellemme.’ Silloin Dives sanoi Abrahamille: ’Rukoilen sinua lähettämään Lasaruksen takaisin isäni taloon, sillä minulla on viisi veljeä, ja hän voisi todistuksellaan estää veljiäni joutumasta tähän ahdistuksen paikkaan.’ Mutta Abraham sanoi: ’Poikani, onhan heillä Mooses ja profeetat; kuulkoot heitä.’ Ja siihen Dives vastasi: ’Ei, ei, Isä Abraham! Mutta jos joku manan majoilta menee heidän luokseen, he katuvat.’ Ja silloin Abraham sanoi: ’Jolleivät he kuule Moosesta ja profeettoja, ei heidän mieltään myöskään muuta, vaikka joku nousisikin kuolleista.’”

169:3.3 (1855.1) Pietarin kerrottua tämän nasiiriveljeskunnan muinaisen vertauksen ja väen rauhoituttua Andreas nousi ja lähetti väkijoukon pois yön ajaksi. Vaikka sekä apostolit että opetuslapset tavan takaa esittivät Jeesukselle kysymyksiä Divesistä ja Lasaruksesta kertovasta vertauksesta, hän ei koskaan suostunut lausumaan siitä käsitystään.

4. Isä ja hänen valtakuntansa

169:4.1 (1855.2) Jeesus törmäsi aina vaikeuksiin koettaessaan selvittää apostoleille, että vaikka he julistivatkin Jumalan valtakunnan perustamista, taivaallinen Isä *ei kuitenkaan ollut kuningas*. Siihen aikaan kun Jeesus eli maan päällä ja opetti lihallisessa hahmossa, Urantian kansat tunsivat kansakuntien hallitsijoina etupäässä vain kuninkaita ja keisareita, ja juutalaiset olivat jo kauan laskeskelleet Jumalan kuningaskunnan tulemisen olevan mahdollista. Näistä ja monista muista syistä Mestari katsoi parhaaksi nimittää ihmisten välistä hengellistä veljesyhteisöä taivaan valtakunnaksi ja tämän veljesyhteisön henkipäämiestä *taivaalliseksi Isäksi*. Jeesus ei Isästään puhuessaan koskaan käyttänyt sanaa ”kuningas”. Apostolien kanssa käymissään ja vain heidän välisissään keskusteluissa hän puhui itsestään aina Ihmisen Poikana ja heidän vanhempana veljenään. Kaikista seuraajistaan hän käytti luonnehdintaa ”ihmiskunnan palvelijat” ja ”valtakunnan evankeliumin sanansaattajat”.

169:4.2 (1855.3) Jeesus ei koskaan pitänyt apostoleilleen systemaattista oppituntia taivaassa olevan Isän persoonallisuudesta ja ominaisuuksista. Hän ei koskaan pyytänyt ihmisiä uskomaan hänen Isäänsä; hän piti itsestään selvänä, että nämä uskoivat. Jeesus ei koskaan tehnyt itsestään pientä tarjoamalla argumentteja, jotka olisivat toimineet todisteina Isän todellisuudesta. Hänen Isää koskenut opetuksensa rakentui kokonaan sen julistuksen ympärille,

että hän ja Isä ovat yhtä; että se, joka on nähnyt Pojan, on nähnyt Isän; että Isä Pojan tavoin tietää kaiken; että todellisuudessa Isän tuntee vain Poika ja se, jolle Poika on hänet paljastava; että se, joka tuntee Pojan, tuntee myös Isän; ja että Isä lähetti hänet tähän maailmaan tekemään tunnetuksi heidän yhteistä olemustaan ja tuomaan julki heidän yhteisen toimintansa. Isästään hän ei koskaan lausunut julki muita seikkoja kuin sen, jonka hän esitti samarialaisnaiselle Jaakobin kaivolla sanoessaan: ”Jumala on henki.”

169:4.3 (1856.1) Jeesuksesta saatte Jumalaa koskevaa tietoa siten, että teette havaintoja hänen elämänsä jumalallisuudesta, ei siten, että riiputte kiinni hänen opetuksissaan. Mestarin elämästä voitte jokainen suodattaa itsellenne sellaisen jumalakäsityksen, joka on yhteismitallinen hengellisten ja jumalallisten realiteettien, todellisten ja ikuisten totuuksien, käsittämiskapasiteettinne kanssa. Finiittinen ei koskaan voi toivoa käsittävänsä Infiniittistä, paitsi siinä mielessä, miten Infiniittinen kohdentui finiittisen kokemuksen ihmiselämästä saavuttaneen Jeesus Nasaretilaisen ajallis-avaruudelliseen persoonallisuuteen.

169:4.4 (1856.2) Jeesus oli varsin tietoinen siitä, että Jumala on tunnettavissa vain kokemukseen sisältyvien realiteettien myötä; häntä ei koskaan voi ymmärtää pelkästään mielelle annetun opetuksen perusteella. Jeesus opetti apostoleilleen, että vaikkeivät he koskaan täysin kykenisi ymmärtämään Jumalaa, mitään epäilystä ei ollut siitä, että he kykenisivät *tuntemaan* häntä, aivan kuten he olivat

tunteneet Ihmisen Pojan. Voit tuntea Jumalan, et niin, että ymmärrät, mitä Jeesus sanoi, vaan tietämällä, mitä Jeesus oli. Jeesus *oli* Jumalan julkituonti.

169:4.5 (1856.3) Ellei oteta lukuun kertoja, jolloin Jeesus esitti lainauksia heprealaiskirjoituksista, hän ei Jumaluudesta puhuessaan käyttänyt kuin kahta nimeä: ”Jumala” ja ”Isä”. Ja puhuessaan Isästään Jumalana Mestari käytti tavallisesti ”Jahve”-sanan sijasta sitä monikollista Jumalaa (Kolminaisuutta) tarkoittavaa heprean kielen sanaa, joka merkitsi edistyvää käsitystä juutalaisten heimokohtaisesta Jumalasta.

169:4.6 (1856.4) Jeesus ei koskaan kutsunut Isäänsä kuninkaaksi, ja hän oli varsin pahoillaan siitä, että juutalaisten toive kuningaskunnan uudesta perustamisesta ja Johanneksen julistus tulevasta valtakunnasta pakottivat hänet ehdottamastaan hengellisestä veljesyhteisöstä käyttämään nimitystä ”taivaan valtakunta”. Yhtä ainoata poikkeusta – sitä julistusta, että ”Jumala on henki” – lukuun ottamatta Jeesus ei koskaan puhunut Jumaluudesta millään muulla tavoin kuin sanoin, jotka kuvastivat hänen omaa henkilökohtaista suhdettaan Paratiisin Ensimmäiseen Lähteeseen ja Keskukseen.

169:4.7 (1856.5) Jeesus käytti sanaa ”Jumala” kuvastamaan Jumaluuden *ideaa* ja sanaa ”Isä” kuvastamaan Jumalan tuntemisen *kokemusta*. Milloin sanaa ”Isä” käytetään merkitsemään Jumalaa, se tulisi ymmärtää sanan laajimmassa mahdollisessa merkityksessä. Sanaa ”Jumala” on mahdotonta määritellä, ja siksi se edustaakin infiniittistä käsitystä Isästä, kun taas termiä ”Isä”, jonka osittainen

määritteleminen on mahdollista, voidaan käyttää edustamaan sitä, mikä on ihmisen käsitys jumalallisesta Isästä, sellaisena, miten hän liittyy ihmiseen tämän kuolevaisolemassaolon kuluessa.

169:4.8 (1856.6) Elohim oli juutalaisille jumalien Jumala, kun Jahve taas oli Israelin Jumala. Jeesus hyväksyi Elohim-käsitteen ja kutsui tätä korkeinta olentoryhmää Jumalaksi. Jahve-käsitteen, rotukohtaisen jumaluuden, sijalle hän toi idean Jumalan isyydestä ja ihmisten maailmanlaajuisesta veljeydestä. Hän ylevöitti käsityksen Jahvesta yhden rodun jumalallistettuna Isänä ideaksi kaikkien ihmislasten Isästä, yksittäisen uskovan jumalallisesta Isästä. Ja hän opetti lisäksi, että tämä universumien Jumala ja tämä kaikkien ihmisten Isä olivat yksi ja sama Paratiisin-Jumaluus.

169:4.9 (1856.7) Jeesus ei koskaan väittänyt olevansa Elohimin (Jumalan) lihallinen ilmentymä. Hän ei koskaan julistanut olevansa Elohimin (Jumalan) julkituonti maailmoille. Hän ei koskaan opettanut, että joka oli nähnyt hänet, oli nähnyt Elohimin (Jumalan). Mutta hän kylläkin julisti itsensä lihallishahmoiseksi Isän julkituonniksi, ja hän todella sanoi, että jokainen, joka oli nähnyt hänet, oli nähnyt Isän. Jumalallisen Pojan ominaisuudessa hän väitti edustavansa vain Isää.

169:4.10 (1857.1) Olihan hän toki myös Elohim-Jumalan Poika, mutta kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa ja Jumalan kuolevaisille pojille esiintyessään hän piti parempana rajoittaa elämänsä aikana suorittamaansa ilmoitusta niin, että se loisi kuvan hänen Isänsä luonteesta, niin laajasti kuin sellainen ilmoitus olisi kuolevaisen ihmisen käsitettävissä. Mitä tulee Paratiisin-Kolminaisuuden

muiden persoonien luonteeseen, siltä osin meidän on tyytyminen opetukseen, jonka mukaan he ovat täydelleen Isän kaltaisia, Isän, joka on häntä koskevana luonnehdintana saanut julkituontinsa hänen ruumiillistuneen Poikansa, Jeesus Nasaretilaisen, elämässä.

169:4.11 (1857.2) Vaikka Jeesus maisessa elämässään esitti ilmoituksen taivaallisen Isän todellisesta olemuksesta, niin se, mitä hän Isästä opetti, oli vähäistä. Itse asiassa hän opetti vain kaksi seikkaa: sen, että Jumala itsessään on henki, ja sen, että hän on Isä, aina kun on kysymys hänen suhteestaan luotuihinsa. Tuona iltana Jeesus teki lopullisesti tiettäväksi suhteensa Jumalaan julistaessaan: ”Olen lähtenyt Isän tyköä ja olen tullut tähän maailmaan; toisaalta, tulen lähtemään tästä maailmasta ja menemään Isän tykö.”

169:4.12 (1857.3) Mutta huomatkaa! Jeesus ei koskaan sanonut: ”Joka on kuullut minua, on kuullut Jumalaa.” Mutta sen sijaan hän kyllä sanoi: ”Joka on *nähnyt* minut, on nähnyt Isän.” Jeesuksen opetuksen kuuleminen ei ole samaa kuin Jumalan tunteminen, mutta Jeesuksen *näkeminen* on kokemus, joka jo sinänsä on sielulle ilmoitus Isästä. Universumien Jumala hallitsee kaukaisuuksiin ulottuvaa luomistulosta, mutta se, joka lähettää oman henkensä asumaan mielessänne, on taivaallinen Isä.

169:4.13 (1857.4) Jeesus on se ihmisen hahmossa oleva hengellinen linssi, joka tekee aineelliselle luodulle näkyväksi Hänet, joka on näkymätön. Hän on teidän vanhempi veljenne, joka lihallisessa hahmossa tekee teille *tunnetuksi* infiniittisin ominaisuuksin varustetun Olennon, jota eivät edes taivaalliset varusjoukot voi

olettaa täysin ymmärtävänsä. Mutta kaiken tämän täytyy sisältyä *yksittäisen uskovan* henkilökohtaiseen kokemukseen. Jumala, joka on henki, on tunnettavissa vain hengellisenä kokemuksena. Hengellisten maailmojen jumalallinen Poika voi aineellisten maailmojen finiittisille pojille paljastaa Jumalan vain *Isäksi*. Voit tuntea Iankaikkisen Isänä; voit palvoa häntä universumien Jumalana, kaikkien olemassa olevien infiniittisenä Luojana.

Luku 170

Taivaan valtakunta

170:0.1 (1858.1) LAUANTAI-ILTAPÄIVÄNÄ, maaliskuun 11. päivänä, Jeesus piti viimeisen saarnansa Pellassa. Se oli hänen julkisen toimintansa aikaisista saarnoista merkittävimpiä, sillä siihen sisältyi täysimääräinen ja tyhjentävä selonteko taivaan valtakunnasta. Hän oli tietoinen sekasorrosta, joka vallitsi hänen apostoliensa ja opetuslastensa mielessä sellaisten termien kuin ”taivaan valtakunta” ja ”Jumalan valtakunta” merkityksestä ja tarkoituksesta, termien, joita hän vaihdellen käytti oman lahjoittautumistehtävänsä määritteinä. Vaikka jo termin ”*taivaan* valtakunta” olisi pitänyt riittää estämään edustamansa ajatuksen kaikenlaisen yhdistämisen *maallisiin* valtakuntiin ja ajallisiin hallituksiin, se ei sitä kuitenkaan tehnyt. Idea ajallisesta kuninkaasta oli juurtunut niin syvälle juutalaiseen ajatusmaailmaan, ettei sitä tällä tavoin yhden ainoan sukupolven mittaan käynyt sieltä häätäminen. Sen vuoksi Jeesus ei ensi alkuun avoimesti vastustanutkaan tätä kauan hellittyä valtakuntakäsitystä.

170:0.2 (1858.2) Tuona sapatti-iltapäivänä Mestari koetti selventää opetusta taivaan valtakunnasta. Hän käsitteli aihetta jokaisesta näkökulmasta ja yritti selvittää ne monet merkitykset, joissa tätä termiä oli käytetty. Käsillä olevassa kertomuksessa lavennamme tuota esitystä tuomalla siihen mukaan monia Jeesuksen aikaisemmissa yhteyksissä esittämiä lausuntoja ja liittämällä sen oheen joitakin huomioita, jotka hän saman päivän iltakeskustelujen aikana lausui vain apostoleille. Esitämme niin ikään muutaman toteamuksen, jotka koskevat valtakunta-ajatuksen sittemmin tapahtunutta kehittelyä siinä mielessä, miten se liittyy myöhempien aikojen kristilliseen kirkkoon.

1. Käsityksiä taivaan valtakunnasta

170:1.1 (1858.3) Samassa yhteydessä, jossa kerrotaan Jeesuksen saarnasta, olisi huomattava, että heprealaiskirjoituksissa esiintyi kauttaaltaan kaksi käsitystä taivaan valtakunnasta. Profeetat esittivät Jumalan valtakunnan:

170:1.2 (1858.4) 1. Vallitsevana realiteettina ja

170:1.3 (1858.5) 2. Tulevaisuuteen liittyvänä toiveena – sitten kun valtakunta Messiaan ilmaantumisen jälkeen muuttuisi täysimääräiseksi todellisuudeksi. Tätä valtakuntakäsitystä Johannes Kastaja opetti.

170:1.4 (1858.6) Jeesus ja apostolit opettivat alusta lähtien näitä molempia käsityksiä. Oli kaksi muutakin mielessä pidettävää

valtakuntakäsitystä:

170:1.5 (1858.7) 3. Myöhempi juutalainen käsitys maailmanlaajuisesta ja transsendenttisesta valtakunnasta, jonka alkuperä olisi yliluonnollinen ja jonka voimaansaattaminen tapahtuisi ihmeiden kautta.

170:1.6 (1858.8) 4. Persialaiset opetukset, jotka esittävät jumalallisen valtakunnan perustamisen seuraukseksi siitä, että hyvä saa maailman lopulla voiton pahasta.

170:1.7 (1858.9) Juuri ennen Jeesuksen ilmaantumista maan päälle juutalaiset yhdistivät ja sekoittivat nämä kaikki valtakuntaideat omaan apokalyptiseen käsitykseensä siitä, että Messias tulisi pystyttämään juutalaisten voittokulun aikakauden; ikuisen aikakauden, jolloin Jumala hallitsisi maan päällä korkeimpana; uuden maailman; aikakauden, jolloin koko ihmiskunta palvoisi Jahvea. Päättäessään käyttää tätä käsitystä taivaan valtakunnasta Jeesus valitsi samalla käyttöönsä sekä juutalaisen että persialaisen uskonnon elinvoimaisimman ja kulminoituvimman perinnön.

170:1.8 (1859.1) Siihen muotoon, jossa taivaan valtakunta on kautta kristillisen ajan vuosisatojen ymmärretty ja väärinymmärretty, sisältyi neljä selvästi erottuvaa idearyhmää:

170:1.9 (1859.2) 1. Juutalaisten käsitys.

170:1.10 (1859.3) 2. Persialaisten käsitys.

170:1.11 (1859.4) 3. Jeesuksen esittämä henkilökohtainen kokemus - käsitys – ”taivaan valtakunta teidän sisimmässänne”.

170:1.12 (1859.5) 4. Ne monikoosteiset ja sekavat käsitykset, joita kristinuskon perustajat ja levittäjät ovat koettaneet saada maailman omaksumaan.

170:1.13 (1859.6) Näyttää siltä, että eri aikoina ja eri olosuhteissa Jeesus saattoi julkisissa opetuksissaan esittää moniakin eri käsityksiä ”valtakunnasta”, mutta apostoleilleen hän opetti aina, että valtakunta käsittää sen, minkä ihminen henkilökohtaisesti kokee suhteessaan kanssaihmisiinsä maan päällä ja Isään taivaassa. Valtakunnasta puhuessaan hänen loppusanansa kuuluivat aina: ”Valtakunta on teidän sisimmässänne.”

170:1.14 (1859.7) Vuosisatoja jatkunut epäselvyys termin ”taivaan valtakunta” merkityksestä, on johtunut seuraavista kolmesta tekijästä:

170:1.15 (1859.8) 1. Epäselvyys, jonka aiheutti huomioiden teko ”valtakunta”-idean eri kehitysvaiheissa tapahtuneesta muuttumisesta Jeesuksen ja hänen apostoliensa annettua sille uuden hahmon.

170:1.16 (1859.9) 2. Varhaiskristillisyyden siirtymiseen juutalaiselta maaperältä ei-juutalaiselle maaperälle väistämättä yhdistynyt epäselvyys.

170:1.17 (1859.10) 3. Epäselvyys, joka kuului myötäsyntyisesti siihen seikkaan, että kristinuskosta tuli Jeesuksen persoonan keskeisen idean ympärille organisoitu uskonto; valtakunnan evankeliumista tuli yhä enemmän uskonto Jeesuks*esta*.

2. Jeesuksen käsitys valtakunnasta

170:2.1 (1859.11) Mestari teki selväksi, että taivaan valtakunnan lähtökohtana ja keskipisteenä täytyy olla kaksiosainen käsitys siitä, että Jumalan isyys on totuus ja että ihmisten veljeys on edelliseen korreloituva fakta. Jeesus julisti tällaisen opetuksen hyväksymisen vapauttavan ihmisen aikakausia jatkuneesta eläimellisen pelon orjuudesta ja samalla rikastuttavan ihmiselämää seuraavilla antimilla, jotka ilmentävät hengellistä kahleettomuutta merkitsevää uutta elämää:

170:2.2 (1859.12) 1. Uuden rohkeuden ja kasvaneen hengellisen voiman omaaminen. Valtakunnan evankeliumin oli määrä vapauttaa ihminen ja kannustaa häntä uskaltamaan toivoa ikuista elämää.

170:2.3 (1859.13) 2. Evankeliumi sisälsi viestin uudesta luottamuksesta ja todellisesta lohdutuksesta kaikille ihmisille, köyhiä unohtamatta.

170:2.4 (1859.14) 3. Se oli itsessään uusi moraalisten arvojen normi, uusi eettinen mittakeppi ihmisen käyttäytymisen arvioimiseksi. Se loi kuvan valtakunnan seurauksena olevan uudenlaisen ihmisyhteiskunnan ihanteesta.

170:2.5 (1859.15) 4. Se opetti hengellisen ylivoimaisuutta aineelliseen verrattuna; se nosti hengelliset realiteetit kunniaan ja ylisti ihmisyyden ylittäviä ihanteita.

170:2.6 (1860.1) 5. Tämä uusi evankeliumi nosti hengellisten tulosten saavuttamisen elämän ainoaksi oikeaksi päämääräksi. Ihmiselämä

sai uutta moraalista arvoa ja jumalallista arvokkuutta.

170:2.7 (1860.2) 6. Jeesus opetti ikuisten realiteettien olevan tulos (palkinto) vanhurskaasta ponnistelusta maan päällä. Ihmisen kuolevaishahmoinen olo maan päällä sai jalon päämäärän tiedostamisen jälkeen uusia merkityksiä.

170:2.8 (1860.3) 7. Uusi evankeliumi vahvisti ihmisen pelastumisen olevan ilmoitus kauaskantoisesta jumalallisesta tarkoituksesta, jonka on määrä täyttyä ja todellistua pelastettujen Jumalan poikien loputtomasta palvelusta koostuvan tulevan kohtalon myötä.

170:2.9 (1860.4) Edellä luetellut opetukset kattavat Jeesuksen opettaman laajemman idean valtakunnasta. Tämä suurenmoinen käsitys tuskin sisältyi Johannes Kastajan alkeellisiin ja sekaviin valtakuntaopetuksiin.

170:2.10 (1860.5) Apostolit eivät kyenneet käsittämään Mestarin valtakuntaa koskeneiden lausuntojen todellista merkitystä. Tästä seurannut Jeesuksen opetusten vääristyminen muotoon, jossa ne on kirjattu Uuteen testamenttiin, johtuu evankeliuminkirjoittajien käsitysmaailmaa värittäneestä uskomuksesta, että Jeesus oli tuolloin poissa maailmasta vain vähän aikaa, että hän tulisi kohta takaisin perustaakseen valtakunnan voimassa ja kunniassa – eli kysymys on täsmälleen samanlaisesta ideasta, jonka vallassa he olivat, kun Jeesus vielä oli lihallisessa hahmossa heidän kanssaan. Mutta Jeesus ei yhdistänyt valtakunnan perustamista siihen ideaan, että hän vielä palaa tähän maailmaan. Vuosisatojen vieriminen merkinkään näkymättä ”uuden aikakauden” koittamisesta ei millään muotoa ole epäharmoniassa Jeesuksen opetuksen kanssa.

170:2.11 (1860.6) Tähän saarnaan sisältynyt suuri voimainponnistus oli siinä, että hän koetti muuntaa taivaan valtakunta -käsitteen Jumalan tahdon täyttämisidean sisältäväksi ihanteeksi. Mestari oli jo pitkään opettanut seuraajiaan rukoilemaan: ”Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi”; ja tällä kertaa hän pyrki toden teolla saamaan heidät luopumaan *Jumalan valtakunta* -termin käyttämisestä ja korvaamaan sen sitä käytännöllisemmällä vastineella *Jumalan tahto*. Mutta hän ei tässä onnistunut.

170:2.12 (1860.7) Jeesus halusi korvata idean valtakunnasta, kuninkaasta ja alamaisista käsityksellä taivaallisesta perheestä. Siihen kuuluisivat taivaallinen Isä ja Jumalan vapautetut pojat, jotka ovat antautuneet riemumieliseen ja vapaaehtoiseen kanssaihmistensä palvelemiseen ja Jumala Isän ylevään ja älylliseen palvomiseen.

170:2.13 (1860.8) Apostoleille oli tähän mennessä muotoutunut kaksijakoinen näkemys valtakunnasta, sillä he pitivät sitä:

170:2.14 (1860.9) 1. Henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluvana asiana, joka jo tuolloin oli olemassa oikeiden uskovien sydämessä.

170:2.15 (1860.10) 2. Rotukohtaisiin tai maailmanlaajuisiin ilmiöihin liittyvänä kysymyksenä, niin että valtakunta kuului tulevaisuuteen; että se oli jotakin, jota odottaa.

170:2.16 (1860.11) He katsoivat ihmissydämissä tapahtuvan valtakunnan tulemisen olevan vähittäistä kehittymistä, samaan tapaan kuin hapate nostattaa taikinan tai niin kuin sinapinsiemen kasvaa puuksi. He uskoivat, että rotukohtaisessa tai maailmanlaajuisessa merkityksessä tapahtuva valtakunnan tuleminen olisi sekä äkillinen

että näyttävä. Uupumatta Jeesus kertoi heille taivaan valtakunnan olevan heidän henkilökohtainen kokemuksensa siitä, että he todellistavat hengellisen elämisen korkeammat ominaisuudet; että nämä henkikokemukseen kuuluvat todellistukset nousevat aste asteelta uusille ja korkeammille jumalallisen varmuuden ja ikuisen suurenmoisuuden tasoille.

170:2.17 (1860.12) Tuona iltapäivänä Mestari opetti selvästikin uuden käsityksen valtakunnan kaksinaisesta luonteesta sikäli, että hän toi esille seuraavat kaksi osakysymystä:

170:2.18 (1860.13) ”Ensiksi. Jumalan valtakunta tässä maailmassa: ylimpänä oleva halu tehdä sitä, mikä on Jumalan tahto; ihmisen epäitsekäs rakkaus, jonka tuottamia hyviä hedelmiä ovat kohentunut eettinen ja moraalinen käyttäytyminen.

170:2.19 (1861.1) ”Toiseksi. Jumalan valtakunta taivaassa: kuolevaisten uskovien päämäärä; tila, jossa Jumalan rakastaminen täydellistyy ja jossa Jumalan tahtoa toteutetaan entistä jumalallisemmin.”

170:2.20 (1861.2) Jeesus opetti, että uskova astuu uskon kautta jo *nyt* sisälle valtakuntaan. Monissa keskusteluissa hän opetti, että uskon kautta tapahtuvassa valtakuntaan astumisessa on kahdella seikalla olennaisen tärkeä osa:

170:2.21 (1861.3) 1. *Luottamus, vilpittömyys*. Se, että tulee pienen lapsen tavoin ottaa lahjana vastaan itselleen myönnetyn pojan aseman; että alistuu kyselemättä ja Isän viisauteen täysin luottaen sekä aitoa luottavaisuutta osoittaen noudattamaan Isän tahtoa; että tulee valtakuntaan vapaana ennakkoluuloisuudesta ja

ennakkokäsityksistä; että on turmeltumattoman lapsen tavoin avomielinen ja opetettavissa oleva.

170:2.22 (1861.4) 2. *Totuudennälkä*. Vanhurskauden janoaminen; mielen muutos; itsensä motivoiminen niin, että haluaa olla Jumalan kaltainen ja haluaa löytää Jumalan.

170:2.23 (1861.5) Jeesus opetti, ettei synti johdu olemuksen puutteellisuudesta, vaan että se mieluumminkin on alistumattoman tahdon hallitseman tietoisen mielen aikaansaannos. Synnin osalta hän opetti, että Jumala *on* antanut anteeksi; että me teemme tällaisen anteeksiantamuksen omalla kohdallamme mahdolliseksi antaessamme anteeksi kanssaihmisillemme. Antaessasi anteeksi lihallishahmoiselle veljellesi luot sillä keinoin omaan sieluusi kyvyn ottaa vastaan se realiteetti, että Jumalan anteeksiantamus kohdistuu omiin rikkomuksiisi.

170:2.24 (1861.6) Aikoihin, jolloin apostoli Johannes ryhtyi kirjoittamaan kertomusta Jeesuksen elämästä ja opetuksista, alkukristityillä oli jo ollut niin paljon harmia Jumalan valtakunta -ideasta vainojen aiheuttajana, että he olivat laajalti luopuneet tämän termin käytöstä. Johannes puhuu paljon ”ikuisesta elämästä”. Jeesus kutsui sitä usein ”elämän valtakunnaksi”. Tavan takaa hän myös puhui ”Jumalan valtakunnasta teidän sisimmässänne”. Kerran hän puhui tällaisesta kokemuksesta käyttäen sanontaa ”perheyhteisyys Jumala Isän kanssa”. Jeesus koetti tuoda ”valtakunta”-sanan sijalle moniakin muita ilmaisuja, mutta aina tuloksetta. Muiden ohessa hän käytti termejä ”Jumalan perhe”, ”Isän tahto”, ”Jumalan ystävät”, ”uskovien

yhteisö”, ”ihmisten veljeskunta”, ”Isän katras”, ”Jumalan lapset”, ”uskollisten yhteisö”, ”Isän palvelu” ja ”Jumalan vapautetut pojat”.

170:2.25 (1861.7) Mutta hän ei kyennyt välttämään valtakuntaidean käyttämistä. Vasta yli viisikymmentä vuotta myöhemmin, Rooman armeijoiden hävitettyä Jerusalemin, tämä valtakuntakäsite alkoi muuttua ikuisen elämän kultiksi, sitä mukaa kun nopeasti laajeneva ja muotojaan hakeva kristillinen kirkko omaksui käsitteen sosiaaliset ja institutionaaliset aspektit.

3. Suhteessa vanhurskauteen

170:3.1 (1861.8) Jeesus teki aina parhaansa juurruttaakseen apostoliensa ja opetuslastensa mieleen, että heidän oli uskon kautta hankittava sellainen vanhurskaus, että se ylittäisi orjamaisista teoista koostuvan vanhurskauden, jolla kirjanoppineet ja fariseukset maailman edessä pöyhkeillen ylvästelivät.

170:3.2 (1861.9) Vaikka Jeesus opetti, että usko, yksinkertainen lapsenomainen usko, oli avain valtakunnan oveen, hän opetti myös, että ovesta sisälleastumisen jälkeen odottivat vanhurskauden askelma askelmalta nousevat portaat, joita jokaisen uskovan lapsen on noustava kasvaakseen vankkojen Jumalan poikien täyteen mittaan.

170:3.3 (1861.10) Juuri siinä, kun tarkastellaan menetelmää, jolla Jumalan anteeksianto *otetaan vastaan*, paljastuu, miten valtakunnan vanhurskaus saavutetaan. Usko on hinta, jonka maksat päästäksesi

Jumalan perheeseen; mutta anteeksianto on se Jumalan teko, jolla uskosi hyväksytään sisäänpääsymaksuksi. Ja kun valtakuntauskova ottaa vastaan Jumalan anteeksiannon, siinä on kysymys tarkalleen määrätystä ja tosiasiallisesta kokemuksesta, ja siihen kuuluvat seuraavat neljä askelmaa, sisäisen vanhurskauden valtakunta-askelmat:

170:3.4 (1862.1) 1. Jumalan anteeksiantamus tuodaan aktuaalisesti saataville, ja ihminen kokee sen omakohtaisesti vain siinä laajuudessa, jossa hän antaa kanssaihmisilleen anteeksi.

170:3.5 (1862.2) 2. Ihminen ei tosissaan anna anteeksi kanssaihmisilleen, ellei hän rakasta heitä niin kuin itseään.

170:3.6 (1862.3) 3. Se, että tällä tavoin rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään, *on* korkeinta etiikkaa.

170:3.7 (1862.4) 4. Moraalisesta käyttäytymisestä, todellisesta vanhurskaudesta, tulee näin ollen tällaisen rakkauden luonnollinen seuraus.

170:3.8 (1862.5) On siis ilmeistä, että oikealla ja sisäisellä valtakunnan uskonnolla on taipumus tulla joka tilanteessa ja aina vain laajemmin esille sosiaalisen palvelemisen käytännön toimissa. Jeesus opetti elävää uskontoa, joka pakotti uskovansa ryhtymään rakastavaan palvelutoimintaan. Mutta Jeesus ei asettanut etiikkaa uskonnon tilalle. Hänen opetuksensa mukaan uskonto on syy ja etiikka on seuraus.

170:3.9 (1862.6) Jokaisen teon vanhurskautta on mitattava motiivin mukaan. Hyvyyden korkeimmat muodot ovat sen vuoksi

tiedostamattomia. Jeesus ei koskaan kantanut huolta moraalista tai etiikasta sinänsä. Hänen koko mielenkiintonsa kohdistui siihen sisäiseen ja hengelliseen yhteisyyteen Jumala Isän kanssa, joka niin varmasti ja suoraan ilmenee näkyvänä ja rakastavana ihmisen palvelemisena. Hän opetti, että valtakunnan evankeliumi on sellainen aito omakohtainen kokemus, jota kukaan ei voi pidättää sisällään; että tietoisuus uskovien perheen jäsenenä olemisesta johtaa vääjäämättä tämän perheen käyttäytymissääntöjen noudattamiseen, veljiensä ja sisariensa palvelemiseen veljeyden lisäämiseksi ja laajentamiseksi.

170:3.10 (1862.7) Valtakunnan uskonto on henkilökohtaista, yksilökohtaista; sen hedelmät, tulokset, ovat perheeseen, yhteisöön, kohdistuvia. Jeesus ei milloinkaan laiminlyönyt yksilön pyhyyden kunniaan nostamista yhteisön vastakohtana. Mutta hän tiedosti myös, että ihminen kehittää luonnettaan epäitsekkäällä palvelemisella, että hän tuo moraalisen olemuksensa julki rakastavissa suhteissa kanssaihmisiinsä.

170:3.11 (1862.8) Opettamalla valtakunnan olevan ihmisen sisimmässä, nostamalla yksilön kunniaan Jeesus antoi vanhalle yhteiskunnalle kuoliniskun ja aloitti uuden tuomiokauden, jolloin vallitsee väärentämätön sosiaalinen vanhurskaus. Maailma ei ole suuremmin nähnyt tätä uutta yhteiskuntajärjestystä, sillä se on kieltäytynyt noudattamasta taivaan valtakunnan evankeliumin periaatteita. Ja kun tämä hengellisen ylivoimaisuutta edustava valtakunta todellakin tulee maan päälle, se ei ilmene pelkästään kohentuneina sosiaalisina ja aineellisina oloina vaan pikemminkin sille lähestymässä olevalle

aikakaudelle ominaisissa enentyneiden ja rikastuneiden hengellisten arvojen luomissa autuuksissa, jolloin ihmissuhteet paranevat ja hengellisyyden saavuttamisessa päästään yhä pitemmälle.

4. Jeesuksen opetus valtakunnasta

170:4.1 (1862.9) Jeesus ei koskaan esittänyt täsmällistä valtakunnan määritelmää. Toisella kertaa hän saattoi käsitellä yhtä valtakunnan vaihetta ja toisella kertaa taas keskustella jostakin muusta Jumalan valtaan ihmissydämissä perustuvan veljesyhteisön aspektista. Tuona sapatti-iltapäivänä pitämässään saarnassa Jeesus mainitsi kokonaista viisi valtakunnan vaihetta tai aikakautta, ja nämä olivat:

170:4.2 (1862.10) 1. Hengelliseen elämään kuuluva omakohtainen ja sisäinen kokemus uskovan yksilön kumppanuudesta Jumala Isän kanssa.

170:4.3 (1863.1) 2. Evankeliumiin uskovien laajeneva veljeskunta; kohonneen moraalin ja elpyneen etiikan sosiaaliset aspektit, jotka ovat tuloksena siitä, että Jumalan henki hallitsee yksittäisten uskovien sydämessä.

170:4.4 (1863.2) 3. Kuolevaisten yläpuolella oleva näkymättömien hengellisten olentojen veljesyhteisö, joka vallitsee maan päällä ja taivaassa, se Jumalan valtakunta, joka on ihmistä korkeammalla tasolla.

170:4.5 (1863.3) 4. Sellainen näköala, että Jumalan tahto täyttyy yhä täydellisemmin; edistyminen kohti uuden yhteiskuntajärjestyksen

sarastusta kohentuneen hengellisen elintavan myötä – ihmisen seuraava aikakausi.

170:4.6 (1863.4) 5. Täyteytensä saavuttanut valtakunta, tuleva valon ja elämän hengellinen aikakausi maan päällä.

170:4.7 (1863.5) Edellä mainitusta syystä meidän on aina tarkasteltava Mestarin opetusta saadaksemme selvyyden siitä, mihin näistä viidestä vaiheesta hän ilmaisua ”taivaan valtakunta” käyttäessään kulloinkin viittaa. Tämän prosessin kautta, jolla Mikael ja hänen työtoverinsa vähitellen muuttavat ihmisen tahtoa ja sillä keinoin vaikuttavat ihmisen päätöksiin, he niin ikään hitaasti mutta varmasti muuttavat koko ihmiskunnan – sosiaalisen ja muunlaisen – kehityksen kulun.

170:4.8 (1863.6) Tässä tilaisuudessa Mestari painotti seuraavaa viittä kohtaa siinä mielessä, että ne edustavat valtakunnan evankeliumin kaikkein tärkeimpiä piirteitä:

170:4.9 (1863.7) 1. Yksilön ensisijaisuus.

170:4.10 (1863.8) 2. Tahto ratkaisevana tekijänä ihmisen kokemuksessa.

170:4.11 (1863.9) 3. Hengellinen kumppanuus Jumala Isän kanssa.

170:4.12 (1863.10) 4. Ihmiseen kohdistuvasta rakastavasta palvelemisesta saadut ylevimmät tyydytykset.

170:4.13 (1863.11) 5. Ihmisen persoonallisuudessa ilmenevä hengellisen transsendenssi aineelliseen nähden.

170:4.14 (1863.12) Tämä maailma ei ole koskaan vakavissaan tai vilpittömästi taikka rehellisesti kokeillut näitä Jeesuksen oppiin

taivaan valtakunnasta sisältyviä dynaamisia ideoita ja jumalallisia ihanteita. Mutta teidän ei tulisi masentua siitä, että valtakuntaidea näyttää Urantialla edistyvän hitaasti. Muistakaa, että asteittaisen evoluution järjestelmä on altis periodeittain tapahtuville äkillisille ja odottamattomille muutoksille niin aineellisella kuin hengelliselläkin alueella. Jeesuksen lahjoittautuminen inkarnoituneena Poikana oli juuri tällainen outo ja odottamaton tapahtuma tämän maailman hengellisessä elämässä. Älkää valtakunnan aikakautista julkitulemista odottaessanne myöskään tehkö sitä kohtalokasta erehdystä, että jätätte toteuttamatta sen pystyttämisen oman sielunne sisimpään.

170:4.15 (1863.13) Vaikka Jeesus sijoitti yhden valtakunnan vaiheista tulevaisuuteen, ja vaikka hän tosiaan lukuisissa yhteyksissä antoi ymmärtää, että sellainen tapahtuma saattaisi ilmaantua osana maailmanlaajuista kriisiä, ja vaikka hän niin ikään useissa yhteyksissä selkeäsanaisesti lupasi jonakin hetkenä palata Urantialle, olisi silti pantava merkille, ettei hän koskaan positiivisesti liittänyt näitä kahta ideaa yhteen. Hän lupasi, että jonakin tulevana ajankohtana maan päällä esitettäisiin uusi ilmoitus valtakunnasta; niin ikään hän lupasi jonakin hetkenä tulla omassa persoonassaan takaisin tähän maailmaan; mutta hän ei sanonut, että nämä kaksi tapahtumaa merkitsisivät samaa. Kaiken tietämämme perusteella on sanottava, että nämä kaksi lupausta saattavat viitata samaan tapahtumaan tai olla viittaamatta.

170:4.16 (1863.14) Ei ole vähäisintäkään epäilystä siitä, että hänen apostolinsa ja opetuslapsensa liittivät nämä kaksi opetusta toisiinsa.

Kun valtakunta ei toteutunutkaan heidän odotustensa mukaisesti, he Mestarin opetuksen tulevasta valtakunnasta muistaessaan ja hänen paluulupauksensa mieleen palauttaessaan tekivät sen hätiköidyn johtopäätöksen, että nuo lupaukset viittaisivat samaan tapahtumaan; ja sen vuoksi he elivät siinä toivossa, että hänen toinen tulemisensa tapahtuisi välittömästi, ja että hän tällöin perustaisi valtakunnan täyteydessään ja voimalla ja kunnialla. Ja niin ovat maan päällä eläneet uskovien sukupolvet toinen toisensa perään elätelleet tätä samaa innoittavaa, mutta pettymyksen tuottavaa toivoa.

5. Myöhempiä ideoita valtakunnasta

170:5.1 (1864.1) Suoritettuamme yhteenvedon taivaan valtakuntaa koskevista Jeesuksen opetuksista meillä on lupa kertoa muutamista myöhemmistä valtakuntakäsitteeseen liitetyistä ideoista ja esittää profeetallinen ennustus siitä, millaiseksi valtakunta voi tulevana aikana kehittyä.

170:5.2 (1864.2) Kristinuskon levitystyön ensimmäisinä vuosisatoina tuolloin nopeasti levinneet kreikkalaisen idealismin käsitykset, idea luontoperäisestä hengellisen varjona – ajallisesta ikuisen ajallisena varjona – vaikuttivat valtavasti ideaan taivaan valtakunnasta.

170:5.3 (1864.3) Mutta se suuri askel, joka merkitsi Jeesuksen opetusten siirtämistä juutalaiselta maaperältä ei-juutalaiselle maaperälle, otettiin silloin, kun valtakunnan Messiaasta tuli sen kirkon Lunastaja, joka oli Paavalin ja hänen seuraajiensa toiminnasta esiin

kasvanut uskonnollinen ja sosiaalinen organisaatio ja joka perustui Jeesuksen opetuksiin sellaisina kuin niitä oli täydennetty Filonin ideoilla ja persialaisilla opinkappaleilla hyvästä ja pahasta.

170:5.4 (1864.4) Opetukseen valtakunnan evankeliumista sisältyneet Jeesuksen ideat ja ihanteet olivat jäädä ymmärtämättä, kun hänen seuraajansa yhä laajemmin vääristelivät hänen lausumiaan. Mestarin valtakuntakäsitettä muunsivat merkittävästi seuraavat kaksi suuntausta:

170:5.5 (1864.5) 1. Juutalaiset uskovat pitivät häntä itsepintaisesti *Messiaana*. He uskoivat Jeesuksen varsin pian tulevan takaisin tosiasiallisesti perustamaan maailmanlaajuisen ja enemmän tai vähemmän aineellisen valtakunnan.

170:5.6 (1864.6) 2. Gentiilikristityt alkoivat varsin varhaisessa vaiheessa omaksua Paavalin oppeja, mikä yhä laajemmin johti siihen yleiseen uskomukseen, että Jeesus oli kirkon lasten *Lunastaja*, kirkon, joka oli valtakunnan aiemman, puhtaasti hengellisen, veljesyhteisökäsitteen uusi ja institutionaalinen seuraaja.

170:5.7 (1864.7) Valtakunnan sosiaalisena seurannaisilmiönä kirkko olisi ollut täysin luonnollinen ja jopa toivottava. Mikä kirkossa oli väärin, ei ollut sen olemassaolo, vaan mieluumminkin se, että se lähes kokonaan syrjäytti Jeesuksen esittämän valtakuntakäsityksen. Paavalin institutionalisoituneesta kirkosta tuli tosiasiassa Jeesuksen julistaman taivaan valtakunnan korvike.

170:5.8 (1864.8) Mutta älkää epäilkökään, etteikö tätä taivaan valtakuntaa, jonka Mestari opetti olevan uskovan sydämen

sisimmässä, vielä julisteta tälle kristilliselle kirkolle, kuten kaikille muillekin uskonnoille, roduille ja kansakunnille maan päällä – jopa jokaiselle yksilölle.

170:5.9 (1864.9) Jeesuksen opetukseen sisältyvä valtakunta, hengellinen ihanne yksilökohtaisesta vanhurskaudesta ja käsitys ihmisen jumalallisesta kumppanuudesta Jumalan kanssa, hautautui vähitellen mystiseen käsiterakennelmaan Jeesuksen persoonasta Lunastaja-Luojana ja sosiaalistetun uskonnollisen yhteisön hengellisenä päämiehenä. Muodollisesta ja instituutioksi muuttuneesta kirkosta tuli näin valtakunnan yksilöittäin hengen johdattaman veljesyhteisön korvike.

170:5.10 (1864.10) Kirkko oli väistämätön ja hyödyllinen *sosiaalinen* seuraamus Jeesuksen elämästä ja opetuksista; tragedia on siinä tosiasiassa, että tämä sosiaalinen reaktio valtakuntaa koskeviin opetuksiin näin täydelleen syrjäytti todellisen valtakunnan hengellisen käsityksen, sellaisena kuin Jeesus sitä opetti ja eli.

170:5.11 (1865.1) Juutalaisille valtakunta oli Israelin *yhteisö;* ei-juutalaisille siitä tuli kristillinen *kirkko*. Jeesukselle valtakunta oli niiden *yksilöiden* summa, jotka olivat tunnustaneet uskonsa Jumalan isyyteen ja sen myötä julistaneet omistautuvansa täydestä sydämestään Jumalan tahdon täyttämiseen niin, että heistä näin tuli ihmisten välisen hengellisen veljesyhteisön jäseniä.

170:5.12 (1865.2) Mestari tajusi täysin, että maailmaan ilmaantuisi tiettyjä sosiaalisia seuraamuksia valtakunnan evankeliumin leviämisen myötä, mutta hänen tarkoituksenaan oli, että kaikki tällaiset toivottavat sosiaaliset ilmentymät tulisivat esiin tiedostamattomina

ja väistämättöminä seurannaisilmiöinä eli luonnonmukaisina tuloksina tästä yksittäisten uskovien sisäisestä omakohtaisesta kokemuksesta, tästä puhtaasti hengellisestä kumppanuussuhteesta ja kanssakäymisestä sen jumalallisen hengen kanssa, joka on tällaisten uskovien sisimmässä ja joka panee heidät toimimaan.

170:5.13 (1865.3) Jeesus aavisti, että aidon hengellisen valtakunnan etenemisen seurauksena olisi jokin sosiaalinen organisaatio tai kirkko, ja juuri sen vuoksi hän ei milloinkaan vastustanut sitä, että apostolit harjoittivat Johanneksen kasteriittiä. Hän opetti, että totuutta rakastava sielu, joka isoaa ja janoaa vanhurskautta, Jumalaa, pääsee uskon kautta hengelliseen valtakuntaan; apostolit opettivat samaan aikaan, että tällainen uskova pääsee opetuslasten sosiaaliseen organisaatioon ulkonaisen kasteriitin välityksellä.

170:5.14 (1865.4) Kun Jeesuksen jälkeen välittömästi toimineet seuraajat tiedostivat osittaisen epäonnistumisensa sen hänen ihanteensa toteuttamisessa, jonka mukaan valtakunta perustettaisiin ihmisten sydämeen sitä tietä, että henki hallitsee ja opastaa yksittäistä uskovaa, he ryhtyivät pelastamaan hänen opetustaan täydelliseltä hukkaanjoutumiselta korvaamalla Mestarin valtakuntaihanteen vähitellen tapahtuvalla näkyvän sosiaalisen organisaation, kristillisen kirkon, luomisella. Ja tämän korvaavan ohjelman toteutettuaan he ryhtyivät johdonmukaisuutta noudattaakseen ja Mestarin valtakunnan tosiasiasta esittämän opetuksen tunnustamisesta huolta pitääkseen siirtämään valtakuntaa kauas tulevaisuuteen. Täsmälleen niin pian kuin kirkko oli saanut asemansa varmistetuksi, se ryhtyi opettamaan, että valtakunnan oli

todellisuudessa määrä ilmestyä, sitten kun kristillinen aikakausi olisi lakikorkeudessaan, eli Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä.

170:5.15 (1865.5) Tällä tavoin valtakunnasta tuli yhtä aikakautta koskeva käsitys, idea tulevaisuudessa tapahtuvasta vierailusta ja ihanne Kaikkein Korkeimpien pyhien lopullisesta lunastuksesta. Varhaiskristityt (ja myöhemmistäkin aivan liian monet) yleensä kadottivat näköpiiristään sen Isä ja poika -idean, joka sisältyi Jeesuksen opetukseen valtakunnasta, samalla kun he asettivat sen tilalle hyvin organisoidun sosiaalisen kirkkoyhteisön. Näin kirkosta tuli pääasiallisesti *sosiaalinen* veljeskunta, joka tehokkaasti syrjäytti Jeesuksen käsityksen ja ihanteen *hengellisestä* veljeskunnasta.

170:5.16 (1865.6) Jeesuksen ihanteellinen käsitys jäi suurelta osin toteutumatta, mutta Mestarin henkilökohtaisen elämän ja opetusten perustalta, sitten kun niitä oli täydennetty kreikkalaisin ja persialaisin ikuisen elämän käsityksin ja laajennettu Filonin opilla ajallisesta hengellisen vastakohtana, Paavali lähti rakentamaan yhtä edistyksellisimmistä koskaan Urantialla esiintyneistä ihmisyhteisöistä.

170:5.17 (1865.7) Jeesuksen käsitys elää edelleenkin maailman edistyneissä uskonnoissa. Paavalin kristillinen kirkko on sosiaalistettu ja humanisoitu varjo siitä, mitä Jeesus tarkoitti taivaan valtakunnan olevan – ja mitä siitä ehdottoman varmasti kerran vielä tulee. Paavali ja hänen seuraajansa siirsivät ikuisen elämän kysymykset osittain yksilöltä kirkolle. Kristuksesta tuli tällä tavoin kirkon päämies paremminkin kuin jokaisen uskovan yksilön vanhempi veli Isän valtakunnan perheessä. Paavali ja hänen

aikalaisensa sovelsivat kaikki Jeesuksen häntä itseään ja yksittäistä uskovaa koskeneet hengelliset johtopäätökset koskemaan uskovien ryhmäksi käsitettyä *kirkkoa;* ja näin tehdessään he antoivat kuoliniskun Jeesuksen käsitykselle jumalallisesta valtakunnasta yksittäisen uskovan sydämessä.

170:5.18 (1866.1) Näin on kristillinen kirkko vuosisatojen ajan ponnistellut suuren hämmennyksen vallassa siksi, että se rohkeni vaatia itselleen ne valtakunnan salaperäiset voimat ja etuoikeudet, jotka ovat käytettävissä ja koettavissa vain Jeesuksen ja hänen hengellisten uskovaisveljiensä välillä. Ja näin käy ilmeiseksi, ettei kirkon jäsenyys välttämättä merkitse valtakunnan yhteyttä, sillä toinen on hengellinen ja toinen on etupäässä sosiaalinen.

170:5.19 (1866.2) Ennemmin tai myöhemmin on taas uuden ja edellistä suuremman Johannes Kastajan määrä nousta julistamaan: ”Jumalan valtakunta on lähellä” – tarkoittaen paluuta Jeesuksen korkeaan hengelliseen käsitykseen; hänhän julisti, että valtakunta on hänen taivaallisen Isänsä tahto, joka ilmenee hallitsevana ja transsendenttinä uskovan sydämessä – ja tekemällä tämän kaiken millään tavoin viittaamatta sen kummemmin maan päällä vaikuttavaan näkyvään kirkkoon kuin odotettuun Kristuksen toiseen tulemiseenkaan. Täytyy tapahtua Jeesuksen *tosiasiallisten* opetusten henkiinherääminen, niiden sellainen uudelleen esiintuonti, että se mitätöi hänen varhaisten seuraajiensa työn, seuraajien, jotka ryhtyivät luomaan sosio-filosofista uskomusjärjestelmää siitä *tosiasiasta*, että Mikael oleskeli maan päällä. Lyhyessä ajassa tämän Jeesukse*sta* kertovan tarinan opettaminen kutakuinkin syrjäytti

Jeesuksen valtakuntaevankeliumin saarnaamisen. Historiaan pohjautuva uskonto työnsi tällä tavoin tieltään opetuksen, jossa Jeesus oli yhdistänyt ihmisen korkeimmat moraaliset ideat ja hengelliset ihanteet ihmisen ylevimmän tulevaisuudentoivon, ikuisen elämän toivon, kanssa. Ja se juuri oli valtakunnan evankeliumi.

170:5.20 (1866.3) Tästä Jeesuksen evankeliumin monitahoisuudesta nimenomaan johtui, että hänen opetuksistaan tehtyjen muistiinmerkintöjen tutkijat jo muutaman vuosisadan kuluessa jakautuivat varsin moniksi kulteiksi ja lahkoiksi. Tämä kristittyjen uskovien säälittävä jakautuminen ryhmäkuntiin johtuu siitä, ettei Mestarin moninaisissa opetuksissa onnistuttu näkemään hänen verrattoman elämänsä jumalallista ykseyttä. Mutta jonakin päivänä aidot Jeesukseen uskovat eivät enää ole kannanotoissaan samassa määrin hengellisesti jakautuneita epäuskoisten edessä. Meillä saa aina olla älyllisen ymmärtämisen ja tulkinnan alalla esiintyvää moninaisuutta, jopa sosiaalistamisessa ilmenevää eriasteisuutta, mutta hengellisen veljeyden puuttuminen on sekä anteeksiantamatonta että moitittavaa.

170:5.21 (1866.4) Älkää erehtykö! Sillä Jeesuksen opetuksiin sisältyy sellainen ikuinen olemus, joka estää niiden jäämisen ajattelevien ihmisten sydämessä iäisesti hedelmättömiksi. Sellaisena kuin Jeesus valtakunnan mielessään näki, se on suurelta osin jäänyt maan päällä toteutumatta, sillä ulkokohtainen kirkko on toistaiseksi ottanut sen paikan. Mutta teidän tulisi käsittää, että tämä kirkko on vain syrjään työnnetyn hengellisen valtakunnan toukkavaihe, joka vie sen tämän

aineellisen aikakauden läpi ja yli seuraavaan ja hengellisempään tuomiokauteen, jolloin Mestarin opetuksilla saattaa olla parempi tilaisuus kehittymiseen. Näin ajateltuna niin kutsutusta kristillisestä kirkosta tuleekin se toukkakotelo, jonka sisällä Jeesuksen käsityksen mukainen valtakunta nyt uinuu. Jumalalliseen veljeyteen perustuva valtakunta on edelleenkin elossa, ja lopulta ja minkään estämättä se tulee esille tästä pitkäaikaisesta kätköstään, aivan yhtä ehdottomasti kuin perhonen lopulta ilmaantuu kauniina lopputuloksena sen vähemmän viehättävästä metamorfiseen kehitykseen kuuluvasta oliosta.

Luku 171

Matkalla Jerusalemiin

171:0.1 (1867.1) TAIVAAN valtakunnasta pitämänsä ikimuistettavan saarnan jälkeisenä päivänä Jeesus ilmoitti, että hän ja apostolit lähtisivät seuraavana päivänä viettämään pääsiäistä Jerusalemissa ja että he matkan varrella kävisivät useissa Etelä-Perean kaupungeissa.

171:0.2 (1867.2) Valtakunta-aiheesta pidetty puhe samoin kuin ilmoitus hänen menostaan pääsiäisjuhlille saivat kaikki hänen seuraajansa ajattelemaan, että hän oli lähdössä Jerusalemiin pystyttääkseen juutalaisten yliherruuteen perustuvan ajallisen valtakunnan. Kertoipa Jeesus valtakunnan aineettomasta luonteesta mitä hyvänsä, hän ei kyennyt pyyhkimään juutalaiskuulijoiden mielestä kokonaan pois ajatusta, jonka mukaan Messiaan oli määrä perustaa jonkinlainen kansallismielinen hallitus, jonka keskuspaikka olisi Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) Mitä Jeesus sapattisaarnassaan sanoi, oli omiaan vain hämmentämään valtaosaa hänen seuraajistaan; Mestarin esitys oli ollut valaisuksi sangen harvoille. Johtohenkilöt ymmärsivät jotakin

hänen opetuksistaan, jotka käsittelivät sisimmässä olevaa valtakuntaa, ”taivaan valtakuntaa teidän sisimmässänne”, mutta he tiesivät hänen puhuneen myös toisesta ja tulevasta valtakunnasta, ja he luulivat hänen nyt lähtevän Jerusalemiin perustamaan juuri tätä valtakuntaa. Kun he tämän odotuksen osalta pettyivät, kun juutalaiset hänet hylkäsivät, ja myöhemmin, kun Jerusalem kirjaimellisesti hävitettiin, he yhäkin tarrautuivat tähän toivoon uskoen vilpittömästi, että Mestari suuressa väkevyydessä ja majesteettisessa loistossa kohta palaisi tähän maailmaan perustaakseen luvatun valtakunnan.

171:0.4 (1867.4) Juuri tuona sunnuntai-iltapäivänä sattui, että Jaakob ja Johannes Sebedeuksen äiti Salome tuli molempine apostolipoikineen Jeesuksen luo, ja hän koetti sanakäänteinen, joilla puhuteltiin itämaista mahtimiestä, saada Jeesusta lupaamaan etukäteen, että tämä suostuisi, mitä ikinä hän pyytäisi. Mutta Mestari ei halunnut sellaista luvata. Sen sijaan hän kysyi Salomelta: ”Mitä haluat minun tekevän hyväksesi?” Silloin Salome vastasi: ”Mestari, nyt kun olet menossa Jerusalemiin perustamaan valtakunnan, tahtoisin pyytää sinua etukäteen lupaamaan minulle, että näillä minun pojillani olisi luonasi kunniasija niin, että toinen istuu valtakunnassasi sinun oikealla puolellasi ja toinen vasemmalla puolellasi.”

171:0.5 (1867.5) Kuullessaan Salomen pyynnön Jeesus sanoi: ”Vaimo, sinä et tiedä, mitä sinä pyydät.” Ja sitten hän näitä kahta kunniankipeää apostolia suoraan silmiin katsoen sanoi: ”Siksi, että

jo kauan aikaa olen tuntenut teidät ja rakastanut teitä; siksi, että olen jopa asunut äitinne talossa; siksi, että Andreas on antanut teille tehtäväksi olla kaiken aikaa seurassani, siksipä te sallitte äitinne tulla salaa luokseni esittämään tällaisen hävyttömän pyynnön. Mutta sallikaa minun nyt esittää teille tämä kysymys: Oletteko valmiit juomaan sen maljan, jonka minä kohta juon?" Ja hetkeäkään asiaa ajattelematta Jaakob ja Johannes vastasivat: "Olemme, Mestari, kyllä me olemme valmiit." Jeesus sanoi: "Minua surettaa, ettette tiedä, miksi me menemme Jerusalemiin; olen murheissani, ettette ymmärrä valtakuntani luonnetta; olen pettynyt siitä, että tuotte äitinne esittämään minulle moisen pyynnön; mutta tiedän, että sydämessänne rakastatte minua; siksi minä julistankin, että toden totta tulette juomaan karvaasta kalkistani ja että saatte kuin saattekin oman osuutenne nöyryytyksestäni, mutta istumiset oikealla puolellani ja vasemmalla puolellani eivät ole minun vallassani. Sellaiset kunniasijat varataan niille, jotka Isäni osoittaa."

171:0.6 (1868.1) Tällä välin joku oli jo ehtinyt toimittaa sanan tästä neuvonpidosta Pietarille ja muille apostoleille, ja näitä närkästytti suuresti, että Jaakobilla ja Johanneksella oli otsaa pyrkiä pääsemään suosioon heidän ohitseen ja että he yhdessä äitinsä kanssa menivät salaa esittämään tuommoisen pyynnön. Kun he ryhtyivät asiasta keskenään kiistelemään, Jeesus kutsui heidät kaikki yhteen sanoen: "Tiedätte mainiosti, miten gentiilihallitsijat harjoittavat herruuttaan alamaisiaan kohtaan, ja kuinka mahtavat valtaansa käyttävät. Mutta niin ei ole oleva taivaan valtakunnassa. Jokainen, joka haluaisi olla suuri teidän joukossanne, tulkoon hänestä ensin teidän palvelijanne.

Joka tahtoisi olla valtakunnassa ensimmäinen, tulkoon hänestä teidän hoivaajanne. Minä sanon teille, ettei Ihmisen Poika tullut hoivattavaksi, vaan hoivaamaan; ja nyt menen Jerusalemiin antamaan pois elämäni täyttääkseni Isän tahdon ja palvellakseni veljiäni.” Nämä sanat kuultuaan apostolit vetäytyivät omiin oloihinsa rukoilemaan. Samana iltana Jaakob ja Johannes esittivät vastaukseksi Pietarin tuskitteluihin asianmukaiset anteeksipyynnöt kymmenelle muulle apostolille, eivätkä heidän veljensä enää muistelleet heitä pahalla.

171:0.7 (1868.2) Pyytäessään paikkaa Jerusalemissa Jeesuksen oikealta ja vasemmalta puolelta Sebedeuksen pojat tuskin tajusivat, ettei kuluisi kuukauttakaan, kun heidän rakastettu opettajansa riippuisi roomalaisella ristillä toisella puolellaan kuolemaa tekevä varas ja toisella puolellaan muuan toinen lainrikkoja. Ja heidän äitinsä, joka oli läsnä ristiinnaulitsemistilaisuudessa, muisti hyvin tämän Jeesukselle Pellassa esittämänsä mielettömän pyynnön kunniapaikoista, joita hän typeryyttään apostolipojilleen tavoitteli.

1. Pellasta-lähtö

171:1.1 (1868.3) Maanantaiaamupäivänä, maaliskuun 13. päivänä, Jeesus ja hänen kaksitoista apostoliaan jättivät lopulliset jäähyväiset Pellan leirille ja suuntasivat kulkunsa kohti etelää matkallaan niihin Etelä-Perean kaupunkeihin, joissa Abnerin työtoverit sillä hetkellä työskentelivät. He käyttivät yli kaksi viikkoa käyntiin näiden

seitsemänkymmenen sanansaattajan luona, ja sen jälkeen he menivät suoraa tietä Jerusalemiin pääsiäiseksi.

171:1.2 (1868.4) Kun Mestari lähti Pellasta, hänen jäljessään kulkivat ne tuhatkunta opetuslasta, jotka olivat olleet leirillä apostolien mukana. Jokseenkin puolet tästä ryhmästä erkani hänen seurastaan Jordanin kahluupaikalla, Jerikoon johtavalla tiellä, kun he saivat kuulla hänen olevan menossa Heshboniin, ja kun hän oli esittänyt saarnan aiheesta ”kustannusten laskeminen”. Nämä jatkoivat matkaansa Jerusalemiin, kun ryhmän toinen puolisko taas seurasi hänen jäljessään kahden viikon ajan ja vieraili Etelä-Perean kaupungeissa.

171:1.3 (1868.5) Yleisesti ottaen useimmat Jeesuksen lähimmistä seuraajista ymmärsivät, että Pellan leiri oli nyt jätetty lopullisesti. Mutta he todellakin luulivat tämän osoittavan, että Mestari vihdoin aikoi mennä Jerusalemiin ottamaan haltuunsa Daavidin valtaistuimen. Hänen seuraajiensa valtaenemmistö ei koskaan kyennyt omaksumaan mitään muuta käsitystä taivaan valtakunnasta; opettipa hän heille mitä tahansa, he eivät suostuneet luopumaan tästä juutalaisesta valtakunta-ideasta.

171:1.4 (1868.6) Apostoli Andreaksen antamien ohjeiden mukaan toimien Daavid Sebedeus sulki Pellan vierasleirin keskiviikkona, maaliskuun 15. päivänä. Tuolloin siellä asui lähes neljätuhatta vierasta, eivätkä siinä vielä olleet mukana ne yli tuhat henkilöä, jotka oleskelivat apostolien seurassa opettajien leirinä tunnetussa paikassa ja jotka menivät etelään Jeesuksen ja kahdentoista apostolin mukana. Niin paljon kuin Daavid tunsikin mielipahaa niin tehdä, hän kuitenkin myi koko varustuksen lukuisille eri ostajille ja kiiruhti varoineen

Jerusalemiin, jossa hän myöhemmin luovutti rahat Juudas Iskariotille.

171:1.5 (1869.1) Daavid oli traagisen viimeisen viikon aikana Jerusalemissa, ja ristiinnaulitsemisen jälkeen hän vei äitinsä mukanaan takaisin Betsaidaan. Jeesusta ja apostoleja odotellessaan Daavid pistäytyi Lasaruksen luona Betaniassa, ja häntä kuohutti suunnattomasti tapa, jolla fariseukset olivat Lasaruksen kuolleistanousun jälkeen ryhtyneet tätä vainoamaan ja ahdistelemaan. Andreas oli antanut Daavidille ohjeen sanansaattajapalvelun lopettamisesta, ja kaikki tulkitsivat sen merkiksi siitä, että valtakunta perustettaisiin kohta Jerusalemissa. Daavid totesi olevansa vailla työtä ja oli jo melkein päättänyt ruveta itse itsensä nimittäneeksi Lasaruksen puolustajaksi, kun hänen närkästyksestä johtuneen huolenpitonsa kohde yhtäkkiä pakeni Filadelfiaan. Niinpä Daavid vähän Jeesuksen kuolleistanousun jälkeen, ja sitten kun myös hänen äitinsä oli kuollut, hankkiutui Filadelfiaan autettuaan ensin Marttaa ja Mariaa luovuttamaan pois maaomaisuutensa. Filadelfiassa hän vietti yhdessä Abnerin ja Lasaruksen kanssa loppuelämänsä, ja hänestä tuli kaikkien niiden valtakunnan laajojen taloushankkeiden raha-asiainvalvoja, jotka Abnerin elinaikana keskittyivät Filadelfiaan.

171:1.6 (1869.2) Jerusalemin hävityksen jälkeen Antiokiasta tuli lyhyessä ajassa *paavalilaisen kristinuskon* pääpaikka, kun Filadelfia sen sijaan pysyi *abnerilaisen taivaan valtakunnan* keskuksena. Paavalilainen versio Jeesuksen opetuksista ja Jeesuksesta levisi

Antiokiasta koko läntiseen maailmaan; taivaan valtakunnan abnerilaisversion lähetyssaarnaajat levittäytyivät Filadelfiasta Mesopotamian ja Arabian joka puolelle aina siihen asti, kunnes islamin äkillinen nousu myöhemmin hukutti alleen nämä Jeesuksen opetusten taipumattomat lähettiläät.

2. Kustannusten laskemisesta

171:2.1 (1869.3) Kun Jeesus lähes tuhatpäisine seurueineen saapui Jordanvirran kahluupaikalle Betaniassa, jota toisinaan kutsuttiin Betabaraksi, hänen opetuslapsilleen alkoi valjeta, ettei hän aikonutkaan mennä suoraa päätä Jerusalemiin. Kun he siinä epäröivät ja väittelivät keskenään, Jeesus kiipesi valtavan suurelle kivelle ja piti puheen, joka sittemmin tuli tunnetuksi saarnana ”kustannusten laskemisesta”. Mestari sanoi:

171:2.2 (1869.4) ”Teidän, jotka mielisitte tästä hetkestä alkaen kulkea jäljessäni, tulee olla valmiita maksamaan hinta, joka kannetaan siitä, että täydestä sydämestään omistautuu täyttämään Isän tahdon. Jos mielitte olla opetuslapsiani, teidän tulee olla valmiita hylkäämään isä, äiti, vaimo, lapset, veljet ja sisaret. Jos joku teistä haluaisi nyt olla opetuslapseni, hänen täytyy olla valmis luopumaan jopa elämästään, kuten Ihmisen Poika kohta uhraa oman elämänsä viedäkseen päätökseen sen tehtävän, että hän on maan päällä ja lihallisen hahmossa täyttänyt Isän tahdon.

171:2.3 (1869.5) ”Ellet ole halukas maksamaan täyttä hintaa, voit tuskin olla opetuslapseni. Ennen kuin jatkatte matkaa, jokaisen teistä tulisi istuutua ja laskea, paljonko opetuslapsenani oleminen maksaa. Kuka teistä ryhtyisi rakentamaan mailleen vartiotornia ensin istuutumatta ja laskematta kustannuksia nähdäkseen, riittävätkö rahat sen valmiiksi saamiseen? Jos et ota tällä tavoin selvää kustannuksista, saattaa käydä niin, että perustukset laskettuasi huomaat, ettet pystykään viemään päätökseen, minkä olet aloittanut, ja kaikki naapurisi ivaavat sen vuoksi sinua sanoen: ’Katsokaa, tämä mies ryhtyi rakentamaan, muttei kyennyt viemään työtään päätökseen.’ Entä missä on sellainen kuningas, joka valmistautuessaan sotaan toista kuningasta vastaan ei ensin istuutuisi ja selvittäisi, pystyykö hän kymmenentuhannen miehen voimalla käymään sitä vastaan, jolla on kaksikymmentätuhatta? Ellei kuninkaalla ole varaa käydä vihollistaan vastaan, koska hänellä ei ole siihen valmiutta, hän lähettää tämän toisen kuninkaan luokse lähetystön pyytämään rauhanehtoja jo tämän ollessa vielä kaukana.

171:2.4 (1870.1) ”Nyt siis teistä jokaisen tulee istuutua laskemaan, paljonko opetuslapsenani oleminen aiheuttaa kustannuksia. Tästä hetkestä alkaen et voi seurata meitä, kuunnella opetusta ja katsella tekojamme, vaan sinua vaaditaan kohtaamaan katkeraa vainoa ja musertavankin pettymyksen edessä todistamaan tämän evankeliumin puolesta. Ellet ole halukas luopumaan kaikesta, mitä olet, ja pyhittämään kaikkea, mitä sinulla on, et kelpaa opetuslapsekseni. Jos sydämessäsi jo olet kukistanut itsesi, sinun ei tarvitse pelätä ulkonaista voittoa, joka sinun on kohta saavutettava,

kun pääpapit ja saddukeukset hylkäävät Ihmisen Pojan, ja hänet annetaan herjaavien epäuskoisten armoille.

171:2.5 (1870.2) ”Nyt sinun siis olisi tutkittava itseäsi päästäksesi selvyyteen siitä, millaisin vaikuttimin olet opetuslapseni. Jos tavoittelet mainetta ja kunniaa, jos mielesi halajaa maailmallista, olet kuin suola sen menetettyä makunsa. Ja kun se, jota juuri suolaisuutensa vuoksi arvostetaan, on käynyt mauttomaksi, millä se saadaan taas suolaiseksi? Sellainen höyste on hyödytön, eikä se kelpaa muuhun kuin jätteiden joukkoon heitettäväksi. Olen nyt kehottanut teitä palaamaan rauhassa kotiinne, ellette ole halukkaita juomaan kanssani maljaa, jota parhaillaan laitetaan. Olen teille sanomasta päästyäni sanonut, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta, mutta te ette minua usko. Jolla on korvat kuulla, hän kuulkoon, mitä sanon.”

171:2.6 (1870.3) Heti nämä sanat lausuttuaan Jeesus, joka kulki kahdentoista apostolin edessä, astui taipaleelle kohti Heshbonia, ja häntä seurasi noin viisisataa henkilöä. Muutaman hetken kuluttua toinen kansanjoukon puolisko jatkoi matkaansa Jerusalemiin. Hänen apostolinsa samoin kuin johtavat opetuslapset pohtivat paljon äskeisiä sanoja, mutta yhä he silti tarrautuivat uskomukseen, että valtakunta varmasti tämän lyhyen vastoinkäymisten ja koettelemusten ajan jälkeen pystytettäisiin ainakin jossain määrin heidän kauan vaalimiensa toiveiden mukaisesti.

3. Perean-kiertomatka

171:3.1 (1870.4) Yli kahden viikon ajan Jeesus ja kaksitoista apostolia monisatapäisen opetuslapsijoukon saattamina vaelsivat Etelä-Pereassa ja kävivät kaikissa niissä kaupungeissa, joissa seitsemänkymmentä sanansaattajaa työskentelivät. Tällä seuduin asui paljon gentiilejä, ja koska Jerusalemin pääsiäisjuhlille menijöitä oli harvassa, valtakunnan sanansaattajat jatkoivat opetus- ja saarnatoimintaansa samaan tahtiin kuin ennenkin.

171:3.2 (1870.5) Jeesus tapasi Abnerin Heshbonissa, ja Andreas määräsi, ettei pääsiäisjuhla saisi keskeyttää seitsemänkymmenen sanansaattajan aherrusta. Jeesus antoi sellaisen neuvon, että sanansaattajien tuli jatkaa toimintaansa täysin siitä välittämättä, mitä Jerusalemissa kohta tapahtuisi. Abneria hän neuvoi myös sallimaan naisryhmän, ainakin siihen halukkaiden, mennä Jerusalemiin pääsiäiseksi. Ja tämä oli viimeinen kerta, jolloin Abner näki Jeesuksen lihallisessa hahmossa. Jeesuksen Abnerille lausumat jäähyväissanat kuuluivat: ”Poikani, tiedän, että tulet olemaan uskollinen valtakuntaa kohtaan, ja rukoilen Isää, että hän soisi sinulle viisautta rakastaa ja ymmärtää veljiäsi.”

171:3.3 (1870.6) Sitä mukaa kun he vaelsivat kaupungista kaupunkiin, suuri määrä heidän seuraajiaan jättäytyi riveistä jatkaakseen matkaansa Jerusalemiin, joten siihen mennessä, kun Jeesus lähti pääsiäisjuhlille, hänen mukanaan päivittäin kulkevien lukumäärä oli huvennut vajaaseen kahteensataan.

171:3.4 (1871.1) Apostolit ymmärsivät Jeesuksen olevan menossa Jerusalemiin pääsiäiseksi. He tiesivät sanhedrinin toimittaneen koko Israelille sanoman, että Jeesus oli tuomittu kuolemaan, ja viestissä määrättiin, että jokaisen, joka tiesi hänen olinpaikkansa, tuli tiedottaa siitä sanhedrinille. Ja kaikesta tästä huolimatta he eivät kuitenkaan olleet yhtä hätäännyksissään kuin he olivat olleet silloin, kun hän oli Filadelfiassa ilmoittanut heille olevansa menossa Betaniaan katsomaan Lasarusta. Tämä asenteen muuttuminen sietämättömän pelon asenteesta rauhoittuneeksi odottelun tilaksi johtui etupäässä Lasaruksen kuolleistaheräämisestä. He olivat tulleet sellaiseen johtopäätökseen, että Jeesus saattaisi hätätilanteessa vaikka osoittaa jumalallisen valtansa ja saattaa vihamiehensä häpeään. Tämä toive, johon vielä kytkeytyi heidän syvällisempi ja kypsempi uskonsa heidän Mestarinsa hengelliseen ylivoimaisuuteen, oli syynä hänen lähimpien seuraajiensa osoittamaan ulkonaiseen rohkeuteen, seuraajien, jotka nyt valmistautuivat kulkemaan hänen mukanaan Jerusalemiin, vastassaan sanhedrinin avoin julistus siitä, että Jeesuksen oli kuoltava.

171:3.5 (1871.2) Useimmat apostolit ja monet hänen lähipiirinsä opetuslapset eivät uskoneet mahdolliseksi sellaista, että Jeesus kuolisi, sillä uskoessaan hänen olevan ”kuolleistanousu ja elämä” he pitivät häntä kuolemattomana ja jo kuoleman voittaneena.

4. Jeesus opettaa Liviaassa

171:4.1 (1871.3) Matkallaan Jerusalemiin Jeesus ja hänen seuraajansa leiriytyivät keskiviikkoiltana, maaliskuun 29. päivänä, Liviasiin, saatuaan päätökseen kiertomatkansa Etelä-Perean kaupungeissa. Tämä oli se Liviaassa vietetty ilta, jolloin Simon Selootti ja Simon Pietari, jotka olivat salaa sopineet, että heille tällä paikkakunnalla luovutettaisiin yli sata miekkaa, saivat nämä aseet haltuunsa ja jakoivat niitä kaikille, jotka suostuisivat vastaanottamaan sellaisen ja kantamaan sitä viittansa alle kätkettynä. Simon Pietari kantoi miekkaansa vielä sinä iltana, jona Mestari puutarhassa kavallettiin.

171:4.2 (1871.4) Varhain torstaiaamuna, ennen kuin muut vielä olivat hereillä, Jeesus kutsui Andreaksen luokseen ja sanoi: ”Herätä veljesi! Minulla on heille puhuttavaa.” Jeesus oli tietoinen näistä miekoista ja siitä, ketkä hänen apostolinsa sellaisen aseen olivat vastaanottaneet ja sellaista kantoivat, mutta hän ei koskaan paljastanut heille tietävänsä tällaiset asiat. Andreaksen herätettyä työtoverinsa ja näiden keräännyttyä yhteen muista erilleen Jeesus sanoi: ”Lapseni, olette olleet kanssani pitkän tovin, ja olen opettanut teille paljon sellaista, mikä on tarpeen tätä aikaa ajatellen, mutta nyt tahtoisin varoittaa teitä, ettette panisi luottamustanne sellaisiin, mitkä lihallisessa olomuodossa edustavat epävarmuuksia, ettekä sellaisiin, mitkä ihmisen puolustusvarustuksessa ovat heikkouksia, käydessämme kohti edessämme olevia koettelemuksia ja koetusta. Olen pyytänyt teidät tänne muista erilleen, jotta minulla olisi vielä kerran tilaisuus selväsanaisesti kertoa teille, että olemme menossa Jerusalemiin, jossa niin kuin tiedätte Ihmisen Poika on jo tuomittu kuolemaan. Sanon teille taas kerran, että Ihmisen Poika annetaan

ylipappien ja uskonnollisten vallanpitäjien käsiin ja että nämä tulevat hänet tuomitsemaan ja luovuttamaan hänet sitten pakanain käsiin. Ja niin he tulevat pilkkaamaan Ihmisen Poikaa, jopa sylkemään hänen päälleen ja ruoskimaan häntä, ja he toimittavat hänet kuolemaan. Ja kun he tappavat Ihmisen Pojan, älkää kauhistuko, sillä teen tiettäväksi, että hän on kolmantena päivänä nouseva kuolleista. Ottakaa tästä vaarin ja muistakaa minun teitä ennalta varoittaneen."

171:4.3 (1871.5) Taas kerran apostolit olivat ymmällään, mykistyneitä. Mutta he eivät osanneet ottaa hänen sanojaan kirjaimellisesti; he eivät kyenneet käsittämään, että Mestari tarkoitti täsmälleen sitä, mitä hän sanoi. Se, että he itsepintaisesti uskoivat maan päälle perustettavaan ajalliseen valtakuntaan, jonka pääkaupunki olisi Jerusalem, sokaisi heidät niin pahasti, etteivät he yksinkertaisesti voineet – halunneet – antaa itselleen lupaa hyväksyä Jeesuksen sanomaa kirjaimelliseksi. Kaiken päivää he pohtivat, mitä Mestari mahtoi tarkoittaa moisilla omituisilla julistuksillaan. Mutta kenelläkään heistä ei ollut rohkeutta esittää hänelle kysymystä näistä lausumista. Vasta Mestarin kuoleman jälkeen nämä hämmentyneet apostolit havahtuivat tietoisuuteen siitä, että hän ennen ristiinnaulitsemistaan olikin puhunut heille selvät ja suorat sanat.

171:4.4 (1872.1) Liviaassa sattui myös, että muutamat ystävällismieliset fariseukset tulivat Jeesuksen luokse heti aamiaisen jälkeen ja sanoivat: "Pakene kiireesti näiltä tienoilta, sillä niin kuin Herodes kerran tavoitteli Johannesta, niin hän nyt tavoittelee sinun tappamistasi. Hän pelkää kansannousua ja on päättänyt tappaa

sinut. Tuomme sinulle tämän varoituksen, jotta sinulla olisi tilaisuus päästä pakoon.”

171:4.5 (1872.2) Ja tämä oli osaksi totta. Lasaruksen kuolleistanousu pelästytti ja säikäytti Herodeksen ja tietäessään, että sanhedrin oli rohjennut tuomita Jeesuksen, ja vieläpä ennen oikeudenkäyntiä, Herodes päätti joko tappaa Jeesuksen tai ajaa hänet pois omalta hallintoalueeltaan. Todellisuudessa hän halusi toteuttaa jälkimmäisen vaihtoehdon, sillä hän pelkäsi Jeesusta niin suuresti, että toivoi, ettei hänen olisi pakko tätä teloituttaa.

171:4.6 (1872.3) Kuultuaan, mitä fariseuksilla oli sanottavaa, Jeesus vastasi: ”Olen sangen hyvin perillä Herodeksesta ja hänen pelostaan tätä valtakunnan evankeliumia kohtaan. Mutta älkää erehtykö luulemaan, etteikö hän paljon mieluummin näkisi, että Ihmisen Poika menee Jerusalemiin ja kärsii ja kuolee pääpappien käsissä. Kätensä jo Johanneksen verellä tahrattuaan hänellä ei ole mitään halua joutua vastuuseen Ihmisen Pojan kuolemasta. Menkääpä te kertomaan sille ketulle, että Ihmisen Poika saarnaa tänään Pereassa, menee huomenna Juudeaan ja muutaman päivän kuluttua hän on vienyt täyttymykseen tehtävänsä maan päällä ja on valmis nousemaan Isän tykö.”

171:4.7 (1872.4) Sitten Jeesus apostoliensa puoleen kääntyen sanoi: ”Ammoisista ajoista asti profeetat ovat menehtyneet Jerusalemissa, ja on vain soveliasta, että Ihmisen Poika menee kaupunkiin, jossa on Isän huone, uhrattavaksi hintana, joka on maksettava inhimillisestä kiihkoilusta, ja tuloksena uskonnollisesta ennakkoluuloisuudesta ja hengellisestä sokeudesta. Oi Jerusalem, Jerusalem, joka tappaa

profeetat ja kivittää totuudenopettajat! Kuinka usein olenkaan halunnut koota lapsesi yhteen niin kuin kanaemo kerää oman pesueensa siipiensä suojaan, mutta sinä et antanut minun niin tehdä! Katso, huoneesi jätetään kohta sinulle autiona! Vielä monta kertaa toivot, että näkisit minut, mutta et minua näe. Silloin sinä minua etsit, mutta et minua löydä.” Ja nämä sanat lausuttuaan hän kääntyi ympärillään olevien puoleen ja sanoi: ”Oli miten oli, menkäämme Jerusalemiin osallistuaksemme pääsiäisjuhlille ja tehdäksemme, mikä on osamme taivaallisen Isän tahdon täyttämisessä.”

171:4.8 (1872.5) Ymmällään ja hämmentynyt oli se uskovien ryhmä, joka tuona päivänä seurasi Jeesusta Jerikoon. Apostolit kykenivät erottamaan vain tietynlaisen, lopullisesta riemuvoitosta kertova sävyn Jeesuksen valtakuntaa koskeneissa julistuksissa. He eivät kerta kaikkiaan osanneet asettua siihen asemaan, että olisivat olleet valmiita käsittämään varoitukset uhkaamassa olevasta takaiskusta. Kun Jeesus puhui ”kolmantena päivänä nousemisesta”, he takertuivat tähän lausumaan ikään kuin se olisi merkinnyt kiistämätöntä valtakunnan riemuvoittoa, heti sen jälkeen kun ensin olisi käyty epämiellyttävä kahakka juutalaisten uskonnollisten johtajien kanssa. ”Kolmantena päivänä” oli tavanomainen juutalainen sanonta, joka merkitsi ”ennen pitkää” tai ”kohta sen jälkeen.” Jeesuksen puhuessa ”nousemisesta” he luulivat hänen tarkoittavan ”valtakunnan nousemista”.

171:4.9 (1872.6) Nämä uskovat olivat hyväksyneet Jeesuksen Messiaaksi, ja kärsivästä Messiaasta juutalaiset eivät tienneet juuri mitään. He

eivät ymmärtäneet, että Jeesus pääsi kuolemallaan moniin sellaisiin tavoitteisiin, joita hän ei olisi koskaan elämällään voinut saavuttaa. Kun apostoleja kannusti astumaan Jerusalemin muurien sisäpuolelle Lasaruksen kuolleistaherääminen, Mestarin tukena tässä hänen lahjoittautumisensa koettelevassa vaiheessa oli muisto hänen kirkastuksestaan.

5. Jerikon sokea mies

171:5.1 (1873.1) Myöhään torstai-iltapäivänä, maaliskuun 30. päivänä, Jeesus ja hänen apostolinsa, jotka kulkivat noin kaksisataajäsenisen seuraajajoukon edellä, lähestyivät Jerikon muureja. Tullessaan kaupungin portin lähelle he kohtasivat kerjäläislauman. Kerjäläisten joukossa oli muuan Bartimeus, vanhemmanpuoleinen mies, joka oli nuoruudestaan saakka ollut sokea. Tämä sokea kerjäläinen oli kuullut paljon Jeesuksesta, ja hän tiesi kaiken siitä, että Jeesus oli parantanut sokean Joosian Jerusalemissa. Hän oli saanut tietää Jeesuksen edellisestä käynnistä Jerikossa vasta Jeesuksen jo jatkettua matkaansa Betaniaan. Bartimeus oli päättänyt, ettei hän enää koskaan sallisi Jeesuksen käydä Jerikossa ilman, että hän pyytäisi tältä näkönsä palauttamista.

171:5.2 (1873.2) Uutiset Jeesuksen tulosta olivat kiirineet kaikkialle Jerikoon, ja sadat kaupunkilaiset tulivat laumoina häntä vastaan. Kun tämä suuri väkijoukko oli Mestaria kaupunkiin saattaen tulossa takaisin, Bartimeus tiesi väenpaljouden askelten töminän

kuullessaan, että jotakin epätavallista oli tapahtumassa, ja niin hän kysyi lähellään seisovilta, mistä oli kysymys. Ja yksi kerjäläisistä vastasi: ”Jeesus Nasaretilainen on kulkemassa ohi.” Kuullessaan, että Jeesus oli lähellä, Bartimeus korotti äänensä ja alkoi huutaa: ”Jeesus, Jeesus, armahda minua!” Ja kun hän jatkoi huutamistaan yhä vain lujemmin, jotkut Jeesusta lähellä olevat menivät Bartimeuksen luo nuhdellen häntä ja vaatien häntä malttamaan mielensä. Mutta siitä ei ollut mitään hyötyä; hän vain kiljui sitäkin enemmän ja lujemmin.

171:5.3 (1873.3) Sokean miehen kiljumisen kuullessaan Jeesus pysähtyi. Ja tämän nähdessään hän sanoi ystävilleen: ”Tuokaa mies luokseni.” Ja silloin nämä menivät Bartimeuksen luokse ja sanoivat: ”Ole hyvillä mielin ja tule mukaamme, sillä Mestari kutsuu sinua.” Nämä sanat kuullessaan Bartimeus heitti syrjään viittansa, hyppi eteenpäin kohti keskitietä, ja lähellä olevat opastivat hänet Jeesuksen luo. Sanansa Bartimeukselle osoittaen Jeesus sanoi: ”Mitä haluat minun tekevän hyväksesi?” Silloin sokea mies vastasi: ”Haluaisin saada näköni takaisin.” Ja kun Jeesus kuuli tämän pyynnön ja näki hänen uskonsa, hän sanoi: ”Sinä olet saava näkösi; mene tietäsi; uskosi on sinut parantanut.” Bartimeus sai näkönsä välittömästi takaisin, ja hän jäi Jeesuksen lähelle ja ylisti Jumalaa, kunnes Mestari seuraavana aamuna lähti Jerusalemiin, ja silloin Bartimeus meni kansanjoukon eteen kertomaan kaikille, kuinka hänen näkökykynsä oli Jerikossa palautettu.

6. Vierailu Sakkeuksen luokse

171:6.1 (1873.4) Mestarin seurueen astuessa Jerikon muurien sisäpuolelle aurinko oli jo painumassa mailleen, ja Jeesuksen mielessä oli jäädä yöksi Jerikoon. Jeesuksen kulkiessa tullikamarin ohitse paikalla sattui olemaan pääpublikaani eli veronkantaja Sakkeus, ja tämä oli sangen halukas näkemään Jeesuksen. Tämä pääpublikaani oli varsin rikas, ja hän oli kuullut paljon tästä Galilean profeetasta. Hän oli päättänyt, että kunhan Jeesus seuraavan kerran sattuisi käymään Jerikossa, hän ottaisi selvän, minkälaatuinen mies tämä oli. Niinpä Sakkeus koetti tunkea väenpaljouden läpi, mutta tungos oli liian sankka, eikä hän, lyhytkasvuinen kun oli, kyennyt näkemään ihmisten päiden yli. Ja niin pääpublikaani kulki väenpaljouden mukana kunnes saavuttiin lähelle kaupungin keskustaa ja paikkaa, jossa hän asui. Ymmärtäessään, ettei kykenisi pääsemään tungoksen läpi, ja ajatellessaan, että Jeesus kenties pysähtymättä jatkaisi matkaansa samaa tietä kaupungin läpi, hän juoksi joukon edelle ja kiipesi sykomoripuuhun, jonka laaja oksisto levittäytyi tien ylle. Hän tiesi, että hän saisi tällä keinoin Mestarin hyvin näköpiiriinsä tämän kulkiessa puun ohi. Eikä hän joutunut pettymään, sillä kulkiessaan paikan ohi Jeesus pysähtyi, käänsi katseensa ylös Sakkeukseen ja sanoi: ”Pidä kiirettä, Sakkeus, ja kiipeä alas, sillä tänä iltana minun pitää viipyä sinun talossasi.” Ja kuultuaan nämä ällistyttävät sanat Sakkeus oli alas kiirehtiessään vähällä pudota puusta. Hän meni Jeesuksen eteen ja toi julki suuren

ilonsa siitä, että Mestari sattui olemaan halukas poikkeamaan hänen taloonsa.

171:6.2 (1874.1) He menivät samassa Sakkeuksen kotiin, ja jerikolaisia hämmästytti suuresti, että Jeesus suostuisi majailemaan pääpublikaanin luona. Jo siinä, kun Mestari ja hänen apostolinsa viivähtivät Sakkeuksen kanssa tämän talon oven edessä, sanoi muuan lähellä seisova jerikolaisfariseus: ”Näettehän, kuinka tämä mies on mennyt ja ottanut majapaikkansa syntisen luota, Abrahamin luopiopojan luota, joka on kiskuri ja oman kansansa ryövääjä.” Ja nuo sanat kuullessaan Jeesus loi katseensa alas Sakkeukseen ja hymyili. Silloin Sakkeus nousi jakkaralle ja sanoi: ”Jerikon miehet, kuulkaa minua! Saatan olla publikaani ja syntinen, mutta tämä suuri Opettaja on tullut majoittuakseen talooni, ja ennen kuin hän menee sisälle, sanon teille, että aion lahjoittaa köyhille puolet kaikesta tavarastani, ja jos olen vääryydellä joltakulta jotakin kiskonut, sen annan hänelle huomisesta alkaen nelinkertaisena takaisin. Aion täydestä sydämestäni etsiä pelastusta ja oppia tekemään, mikä Jumalan silmissä on vanhurskasta.”

171:6.3 (1874.2) Kun Sakkeus oli sanottavansa sanonut, Jeesus lausui: ”Tänään on pelastus tullut tähän kotiin, ja sinusta on toden totta tullut Abrahamin poika.” Ja kääntyen heidän ympärilleen kerääntyneen väkijoukon puoleen Jeesus sanoi: ”Älkääkä ihmetelkö, mitä sanon; älkääkä loukkaantuko siitä, mitä teemme, sillä olen kaiken aikaa julistanut Ihmisen Pojan tulleen etsimään ja pelastamaan sitä, mikä on hukassa.”

171:6.4 (1874.3) He majoittuivat yöksi Sakkeuksen luokse. Huomenissa he nousivat ja taittoivat taivalta ”ryövärien tietä” Betaniaan matkallaan Jerusalemin pääsiäisjuhlille.

7. ”Kun Jeesus kulki ohi”

171:7.1 (1874.4) Jeesus levitti hyvää mieltä kaikkialla, minne hän meni. Hänestä huokui rakastettavuus ja totuus. Hänen työtoverinsa eivät koskaan lakanneet ihmettelemästä niitä rakastettavia sanoja, jotka hänen huuliltaan kirposivat. Miellyttävyyttä voi viljellä, mutta rakastettavuus on ystävällisyyden tuoksua, jota huokuu rakkauden läpitunkemasta sielusta.

171:7.2 (1874.5) Hyvyys herättää aina kunnioitusta, mutta kun siitä puuttuu rakastettavuus, se usein karkottaa kiintymyksen. Hyvyys on yleispätevästi puoleensa vetävää vain ollessaan rakastettavaa. Hyvyys johtaa tuloksiin vain, kun se on puoleensa vetävää.

171:7.3 (1874.6) Jeesus todellakin ymmärsi ihmisiä; siksi hän kykeni tuomaan esille aitoa myötätuntoa ja osoittamaan vilpitöntä armahtavaisuutta. Mutta ani harvoin hän silti antautui säälin valtaan. Vaikka hänen armahtavaisuutensa oli rajatonta, hänen myötätuntonsa oli kuitenkin käytännöllistä, henkilökohtaista ja rakentavaa. Se, että kärsiminen oli hänelle tuttua, ei koskaan johtanut välinpitämättömyyteen, ja hän kykeni hoivaamaan ahdistuneita sieluja näiden itsesääliä lisäämättä.

171:7.4 (1874.7) Jeesus pystyi auttamaan ihmisiä näin paljon, siksi että hän niin vilpittömästi rakasti heitä. Hän todellakin rakasti jokaista miestä, jokaista naista ja jokaista lasta. Hän kykeni olemaan tällainen todellinen ystävä verrattoman ymmärryksensä ansiosta – hän tiesi perin tarkasti, mitä ihmisen sydämessä ja mielessä liikkui. Hän oli kiinnostunut ja terävä huomioidentekijä. Hän oli oivallinen inhimillisten tarpeiden ymmärtäjä, hän oli taitava inhimillisten kaipausten selvilleottaja.

171:7.5 (1874.8) Jeesuksella ei ollut koskaan kiire. Hänellä oli ”ohi kulkiessaan” aikaa lohduttaa kanssaihmisiään. Ja aina hän sai ystävänsä tuntemaan, ettei heidän tarvinnut jännittää. Hän oli lumoava kuuntelija. Milloinkaan hän ei ryhtynyt tutkailemaan lähimpiensä sieluja tungettelevasti. Kun hän lohdutti isoavia mieliä ja hoivasi janoavia sieluja, hänen laupeutensa vastaanottajat eivät niinkään tunteneet olevansa tekemässä hän*elle* tunnustusta kuin pohdiskelemassa asiaa yhdessä hänen *kanssaan*. Heidän luottavaisuutensa häntä kohtaan oli rajatonta, siksi että he näkivät, miten suuri hänen luottamuksensa oli heitä kohtaan.

171:7.6 (1875.1) Hän ei näyttänyt koskaan utelevan ihmisistä, eikä hän milloinkaan tuonut julki halua ihmisten ohjailemiseen, määräilemiseen tai vahtimiseen. Hän valoi syvällistä itseluottamusta ja vankkaa rohkeutta kaikkiin, joilla oli ilo olla tekemisissä hänen kanssaan. Kun hän hymyili ihmiselle, tämä kuolevainen tunsi kykenevänsä entistä paremmin ratkaisemaan moninaiset pulmansa.

171:7.7 (1875.2) Jeesus rakasti ihmisiä niin paljon ja niin viisaasti, ettei hän koskaan epäröinyt olla heitä kohtaan ankara, mikäli tilanne

sellaista kuritusta edellytti. Monet kerrat hän antautui auttamaan ihmistä pyytämällä itse apua. Tällä tavoin hän sai kiinnostuksen heräämään, vetosi ihmisluonnon parempiin puoliin.

171:7.8 (1875.3) Mestari kykeni näkemään pelastavaa uskoa jopa sen naisen karkeassa taikauskoisuudessa, joka hänen vaatteensa lievettä koskettamalla tavoitteli tervehtymistä. Hän oli aina valmis ja halukas vaikka keskeyttämään saarnan tai pidättelemään väkijoukkoa sen aikaa, kun hän huolehti yhden ainoan ihmisen, vaikka vain pienen lapsen, tarpeista. Suurenmoisia asioita tapahtui ei vain siksi, että ihmiset uskoivat Jeesukseen, vaan myös siksi, että Jeesus niin suuresti uskoi ihmisiin.

171:7.9 (1875.4) Enimmäkseen se todella tärkeä, minkä Jeesus sanoi tai mitä hän teki, näytti tapahtuvan kuin ohimennen, ”kun hän kulki ohi”. Mestarin maisessa hoivatyössä oli sangen vähän sellaista, joka olisi ollut ammattimaista, perusteellisesti suunniteltua tai ennalta harkittua. Elämän tietä taivaltaessaan hän paransi sairaita ja kylvi ympärilleen onnea luonnollisesti ja rakastettavasti. Oli kirjaimellisesti totta, että ”hän kulki ympäriinsä ja teki hyvää”.

171:7.10 (1875.5) Ja Mestarin seuraajien sopii kaikkina aikoina oppia huolehtimaan muista siinä, kun ”he kulkevat ohi” – tekemään epäitsekästä hyvää siinä, kun he toimittavat päivittäisiä velvollisuuksiaan.

8. Vertaus leivisköistä

171:8.1 (1875.6) He lähtivät Jerikosta vasta puolilta päivin, sillä he olivat edellisenä yönä valvoneet myöhään Jeesuksen opetettua Sakkeukselle ja tämän perheelle valtakunnan evankeliumia. Betaniaan nousevan tien puolimatkan paikkeilla seurue pysähtyi lounastauon ajaksi väkijoukon jatkaessa matkaansa Jerusalemiin tietämättömänä Jeesuksen ja apostolien aikeista jäädä tuoksi yöksi Öljymäelle.

171:8.2 (1875.7) Toisin kuin vertaus talenteista, joka oli tarkoitettu kaikille opetuslapsille, vertaus leivisköistä kerrottiin yksinomaisemmin apostoleille, ja se perustui suurelta osin Arkelaoksen kokemukseen ja tämän tuloksettomaan yritykseen päästä Juudean kuningaskunnan hallitsijaksi. Tämä on yksi niistä harvoista Mestarin vertauksista, jotka perustuivat todelliseen historian henkilöön. Ei ollut mitenkään kummallista, että heidän mielessään olisi ollut juuri Arkelaos, olihan Sakkeuksen talo Jerikossa varsin lähellä Arkelaoksen koristeellista palatsia, ja Arkelaoksen akvedukti kulki sen tien viertä, jota he olivat Jerikosta lähdettyään taivaltaneet.

171:8.3 (1875.8) Jeesus sanoi: ”Luulette, että Ihmisen Poika menee Jerusalemiin saadakseen haltuunsa valtakunnan, mutta sanon teille, että olette tuomitut pettymään. Ettekö muista muuatta ruhtinasta, joka meni kaukaiseen maahan saadakseen itselleen kuningaskunnan, mutta ennen kuin hän ehti palata, hänen provinssinsa kansalaiset, jotka jo olivat sydämessään hänet hylänneet, olivat lähettäneet hänen jälkeensä lähetystön, joka sanoi: ’Emme tahdo tämän miehen hallitsevan meitä’? Niin kuin tämä kuningas torjuttiin ajallisena

hallitsijana, niin tulee Ihmisen Poikakin torjutuksi hengellisenä hallitsijana. Taas kerran sanon teille, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta; mutta jos Ihmisen Pojalle olisi suotu hänen kansansa hengellisen hallitsijan asema, hän olisi ottanut vastaan tällaisen ihmissielujen kuningaskunnan ja olisi hallinnut tällaista ihmissydänten valtakuntaa. Siitä huolimatta, että he torjuvat minut hengellisenä hallitsijanaan, olen vielä kerran palaava ottaakseni muilta vastaan sen hengen valtakunnan, joka minulta nyt evätään. Tällä kertaa näette Ihmisen Pojan torjuttuna, mutta toisena aikakautena se, jonka Abrahamin lapset nyt hylkäävät, otetaan vastaan ja korotetaan kunniaansa.

171:8.4 (1876.1) ”Ja nyt minä kertomani vertauksen jalosukuisen miehen tavoin tahtoisin kutsua eteeni kaksitoista palvelijaani, erityiset taloudenhoitajani, ja antaessani itse kullekin käteen yhden leiviskän verran, tahtoisin antaa teistä jokaiselle kehotuksen ottaa vaarin ohjeistani, jotta te sillä aikaa, jonka olen poissa, hoitaisitte haltuunne uskottuja varoja uutterasti niin, että teillä, sitten kun tulen takaisin, olisi jotakin, jolla teitä tilille vaadittaessa puolustaisitte taloudenpitoanne.

171:8.5 (1876.2) ”Ja vaikkei tämä torjuttu Poika palaisikaan, lähetetään toinen Poika ottamaan vastaan tämä valtakunta, ja tämä Poika lähettää sitten jonkun noutamaan teidät kaikki eteensä saadakseen selonteon taloudenpidostanne ja ilahtuakseen siitä, että olette kartuttaneet leiviskäänne.

171:8.6 (1876.3) ”Ja kun nämä taloudenhoitajat myöhemmin kutsuttiin koolle tekemään tiliä, ensimmäinen astui esiin sanoen: ’Herra, olen

antamallasi leiviskällä hankkinut lisää kymmenen leiviskää.’ Ja hänen isäntänsä sanoi hänelle: ’Hyvin tehty; olet hyvä palvelija. Koska olet osoittautunut uskolliseksi tässä asiassa, annan sinulle vallan kymmenessä kaupungissa.’ Ja toinen palvelija tuli sanoen: ’Herra, haltuuni uskomasi leiviskä on tuottanut viisi leiviskää.’ Ja isäntä sanoi: ’Teen sen mukaisesti sinusta viiden kaupungin hallitsijan.’ Ja näin tekivät tiliä muutkin palvelijat, kunnes oli viimeisen tilintekoon kutsutun palvelijan vuoro, ja tämä ilmoitti: ’Herra, katso, tässä on leiviskäsi, jota olen säilyttänyt turvallisesti tähän liinaseen käärittynä. Ja näin tein siksi, että pelkäsin sinua; luulin, että sinä olet kohtuuton, sillä näen, että otat sieltä, minne et ole talteen pannut, ja että koetat leikata sieltä, minne et ole kylvänyt.’ Silloin hänen herransa sanoi: ’Sinä kelvoton ja epäluotettava palvelija, tuomitsen sinut sen perusteella, mitä itse sanoit. Sinähän tiesit, että leikkaan sieltä, minne en näytä kylväneeni; siksi sinä tiesit, että sinulta vaadittaisiin tämä tilinteko. Tämän tietäessäsi sinun olisi pitänyt antaa rahani edes pankinpitäjälle, jotta olisin tullessani voinut saada sen asiaan kuuluvien korkojen kera.’

171:8.7 (1876.4) ”Ja sitten tämä hallitsija sanoi vierellään seisoville: ’Ottakaa raha tältä laiskalta palvelijalta ja antakaa se hänelle, jolla on kymmenen leiviskää.’ Ja näiden muistuttaessa isäntää siitä, että tuolla palvelijalla jo oli kymmenen leiviskää, hän sanoi: ’Jokaiselle, jolla on, annetaan lisää, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on.’”

171:8.8 (1876.5) Ja silloin apostolit halusivat tietää, mikä ero oli tämän vertauksen ja aiemman, talenteista kertoneen vertauksen

merkityksen välillä, mutta vastaukseksi heidän moniin kysymyksiinsä Jeesus suostui sanomaan vain: ”Punnitkaa näitä sanoja tarkoin sydämessänne, ja niin itse kukin saa selville niiden oikean merkityksen.”

171:8.9 (1876.6) Ja se, joka myöhempinä vuosina varsin hyvin opetti näiden kahden vertauksen merkitystä, oli Natanael. Hän päätti opetuksensa seuraaviin johtopäätöksiin:

171:8.10 (1876.7) 1. Kyvykkyys on se, joka käytännössä mittaa elämän tarjoamat mahdollisuudet. Sinua ei koskaan panna vastuuseen sellaisen saavuttamisesta, mikä ylittää kykysi.

171:8.11 (1876.8) 2. Uskollisuus on ihmisen luotettavuuden erehtymätön mitta. Joka on uskollinen vähässä, osoittaa todennäköisesti uskollisuutta myös kaikessa, joka vastaa hänen kykyjään.

171:8.12 (1876.9) 3. Mestari antaa vähäisemmän palkkion vähemmästä uskollisuudesta, silloin kun tilaisuus uskollisuuden osoittamiseen on yhtäläinen.

171:8.13 (1877.1) 4. Hän antaa yhtäläisen palkkion yhtäläisestä uskollisuudesta, milloin tilaisuus uskollisuuden osoittamiseen on vähäisempi.

171:8.14 (1877.2) Kun he olivat päättäneet lounaansa ja kun seuraajien joukko oli jatkanut matkaansa kohti Jerusalemia, niin Jeesus, joka seisoi apostolien edessä ylleen kaartuvan tienvieren kallionkielekkeen varjossa osoitti riemullisen omanarvontuntoisena ja rakastettavan majesteettisena sormellaan kohti länttä ja sanoi: ”Tulkaa, veljeni, menkäämme Jerusalemiin ottaaksemme vastaan,

mikä meitä odottaa, sillä niin täytämme kaikessa taivaallisen Isän tahdon.”

171:8.15 (1877.3) Ja niin Jeesus ja hänen apostolinsa astuivat taas tälle Mestarin viimeiselle kuolevaisen ihmisen lihallisessa hahmossa kulkemalle taipaleelle kohti Jerusalemia.

Luku 172

Jerusalemiin-meno

172:0.1 (1878.1) JEESUS ja apostolit saapuivat Betaniaan vähän neljän jälkeen perjantai-iltapäivänä, maaliskuun 31. päivänä vuonna 30 jKr. Lasarus oli sisarineen ja ystävineen heitä odottamassa. Ja koska joka päivä varsin moni ihminen tuli keskustelemaan Lasaruksen kanssa hänen kuolleistaheräämisestään, niin Jeesukselle ilmoitettiin hänen hyväkseen tehdystä järjestelystä, jonka mukaan hän majoittuisi erään naapurustossa asuvan uskovan, Simonin, luokse. Simon oli ollut tämän pikkukylän johtava kansalainen Lasaruksen isän kuolemasta lähtien.

172:0.2 (1878.2) Tuona iltana Jeesus otti vastaan monia vieraita, ja tavalliset betanialaiset ja betfagelaiset tekivät parhaansa, jotta hän tuntisi itsensä tervetulleeksi. Vaikka monet luulivat Jeesuksen olevan Jerusalemin sanhedrinin julkaisemaa tappomääräystä yltiöpäisesti uhmaten nyt menossa julistamaan itsensä juutalaisten kuninkaaksi, Betanian perhe – Lasarus, Martta ja Maria – ymmärsi muita paremmin, ettei Mestari ollut senkaltainen kuningas; heillä oli

hämärä aavistus, että tämä saattoi olla hänen viimeinen käyntinsä Jerusalemissa ja Betaniassa.

172:0.3 (1878.3) Pääpapeille tiedotettiin Jeesuksen majailevan Betaniassa, mutta heidän mielestään oli parasta, ettei häntä yritettäisi ottaa kiinni ystäviensä keskeltä. He päättivät odottaa kunnes hän tulisi Jerusalemiin. Jeesus oli tästä kaikesta tietoinen, mutta hän oli majesteettisen tyyni; hänen ystävänsä eivät olleet koskaan nähneet häntä rauhallisempana ja miellyttävämpänä. Jopa apostoleita häkellytti se, että hän osasi olla niin huoleton, vaikka sanhedrin oli esittänyt koko juutalaisväestölle kehotuksen toimittaa hänet sanhedrinin käsiin. Sillä aikaa kun Mestari oli tuona yönä nukkumassa, apostolit olivat kaksi kerrallaan vartiossa hänen vierellään, ja moni heistä oli sitonut miekan kupeelleen. Varhain seuraavana aamuna heidät herättivät sadat pyhiinvaeltajat, jotka, niin sapattipäivä kuin olikin, tulivat Jerusalemista tapaamaan Jeesusta ja hänen kuolleista herättämäänsä Lasarusta.

1. Sapatti Betaniassa

172:1.1 (1878.4) Juudean ulkopuolelta saapuneet pyhiinvaeltajat samoin kuin juutalaisviranomaiset olivat kyselemistään kyselleet: ”Mitä luulet? Tuleekohan Jeesus juhlille?” Siksi ihmiset olivat iloissaan kuullessaan Jeesuksen olevan Betaniassa, mutta pääpapit ja fariseukset olivat jossain määrin hämillään. He olivat mielissään siitä, että hän oli heidän valtapiirissään, mutta hieman hänen

rohkeutensa heitä huolestutti. He muistivat, että hänen edellisen Betanian-käyntinsä aikana Lasarus oli herätetty kuolleista, ja Lasaruksesta oli muodostumassa suuri ongelma Jeesuksen vihamiehille.

172:1.2 (1878.5) Kuusi päivää ennen pääsiäistä, sapatinjälkeisenä iltana, kaikki betanialaiset ja betfagelaiset kerääntyivät Simonin kodissa järjestetyille julkisille juhlaillallisille juhliakseen Jeesuksen saapumista. Tämä illallinen järjestettiin sekä Jeesuksen että Lasaruksen kunniaksi ja se tarjottiin sanhedriniä uhmaten. Martta ohjasi ruokatarjoilua; hänen Maria-sisarensa oli tapahtumaa sivusta seuraavien naisten joukossa, sillä oli vastoin juutalaisia tapoja naisen istua julkisella juhla-aterialla. Sanhedrinin asiamiehet olivat paikalla, mutta he eivät uskaltaneet pidättää Jeesusta hänen ystäviensä keskeltä.

172:1.3 (1879.1) Jeesus keskusteli Simonin kanssa kaimastaan, entisaikojen Joosuasta, ja kertoili, kuinka Joosua ja israelilaiset olivat Jerikon kautta nousseet Jerusalemiin. Kommentoidessaan legendaa Jerikon muurien sortumisesta Jeesus sanoi: ”Tuommoiset tiili- ja kivimuurit eivät minua kiinnosta, vaan tahtoisin panna ennakkoluuloisuuden, omahyväisyyden ja vihan muurit murenemaan sen edessä, mitä nyt saarnaamme Isän rakkaudesta kaikkia ihmisiä kohtaan.”

172:1.4 (1879.2) Juhla-ateria sujui kaikin puolin iloisesti ja normaalisti, paitsi että kaikki apostolit olivat epätavallisen vakavia. Jeesus oli

poikkeuksellisen hyväntuulinen, ja hän oli leikkinyt lasten kanssa siihen hetkeen asti, kun oli aika käydä pöytään.

172:1.5 (1879.3) Mitään tavatonta ei tapahtunut, ennen kuin vasta juhlinnan loppupuolella, kun Lasaruksen sisar Maria astui esiin tilaisuutta sivusta katsovien naisten joukosta, meni sinne, missä Jeesus lepäsi kunniavieraana, ja ryhtyi avaamaan suurta alabasteriruukkua, joka sisälsi erittäin harvinaista ja kallista tuoksuöljyä. Ja voideltuaan Mestarin pään Maria alkoi kaataa voidetta hänen jaloilleen samalla tukkansa alas laskien ja pyyhkien Jeesuksen jalat hiuksillaan. Koko talo täyttyi voiteen tuoksusta, ja Marian teko hämmästytti jokaista läsnäolijaa. Lasarus ei sanonut mitään, mutta kun muutamat ihmiset nurisivat ja toivat julki närkästyksensä näin kallisarvoisen voiteen käyttämisestä mokomalla tavalla, Juudas Iskariot astui paikalle, jossa Andreas lepäsi, ja sanoi: ”Miksei tätä voidetta myyty ja rahoja lahjoitettu köyhien ruokkimiseen? Sinun tulisi puhua Mestarille, jotta hän moittisi moista tuhlailua.”

172:1.6 (1879.4) Jeesus, joka tiesi, mitä he ajattelivat, ja kuuli, mitä he sanoivat, laski kätensä Marian pään päälle tämän polvistuttua hänen vierelleen, ja sanoi ystävällinen ilme kasvoillaan: ”Jättäkää hänet rauhaan, jokainen teistä. Miksi kiusaatte häntä tämän takia, kun näette, että hän on sydämessään tehnyt hyvän teon? Teille, jotka nurisette ja sanotte, että tämä tuoksuöljy olisi pitänyt myydä ja antaa rahat köyhille, tahtoisin sanoa, että köyhät teillä on aina keskuudessanne, joten teillä on tilaisuus huolehtia heistä, milloin

vain hyväksi näette; mutta minä en ole aina luonanne, sillä menen kohta Isäni tykö. Tämä nainen on jo kauan säästellyt tätä voidetta ruumiini hautaamista varten, ja kun hänestä nyt tuntui hyvältä suorittaa tämä voitelu jo ennen kuolemaani, älköön häneltä sellaista mielitekoa kiellettäkö. Maria on tämän tehdessään nuhdellut teitä kaikkia, sillä tällä teollaan hän osoittaa uskovansa, mitä olen sanonut kuolemastani ja ylösnousemuksestani taivaassa olevan Isäni tykö. Tätä naista ei pidä moittia siitä, mitä hän on tänä iltana tehnyt, sillä pikemminkin on niin, kun sanon teille, että tulevina aikoina aina, kun tätä evankeliumia saarnataan, ja olipa se missä maailman kolkassa tahansa, puhutaan hänen teostaan häntä hyvällä muistellen."

172:1.7 (1879.5) Nimenomaan tästä henkilökohtaiseksi nuhteeksi katsomastaan moitteesta johtui, että Juudas Iskariot lopulta päätti kostaa loukatut tunteensa. Senlaatuisia ajatuksia hän oli alitajuisesti jo monet kerrat elätellyt, mutta nyt hän rohkeni päästää nämä synnilliset ajatukset mieleensä peittelemättöminä ja tiedostettuina. Ja monet muut rohkaisivat häntä näin asennoitumaan, sillä tämän tuoksuvoiteen hinta vastasi yhden miehen vuosiansioita – summaa, jolla olisi voitu hankkia leipää viidelletuhannelle henkilölle. Mutta Maria rakasti Jeesusta. Hän oli hankkinut tämän kallisarvoisen voiteen palsamoidakseen sillä Jeesuksen ruumiin, sitten kun tämä olisi kuollut. Maria nimittäin uskoi Jeesuksen sanat hänen ennakolta varoittaessaan heitä siitä, että hänen täytyisi kuolla. Eikä häneltä voinut kieltää sellaista, että hän sattui muuttamaan mieltään ja

päättämään, että hän antaisikin tämän lahjan Mestarille, kun tämä vielä oli elossa.

172:1.8 (1879.6) Sekä Lasarus että Martta tiesivät Marian jo kauan säästäneen rahaa, jolla ostaa tämä nardusruukku, ja he hyväksyivät täydestä sydämestään sen, että Maria menetteli tällaisessa asiassa sydämensä halun mukaan, sillä he olivat varakkaita, eikä tällaisen uhrauksen tekeminen millään muotoa köyhdyttänyt heitä.

172:1.9 (1880.1) Saadessaan kuulla näistä Betaniassa Jeesukselle ja Lasarukselle järjestetyistä päivällisistä pääpapit ryhtyivät vaihtamaan keskenään mielipiteitä siitä, mitä Lasaruksen suhteen olisi tehtävä. Eikä aikaakaan, kun he päättivät, että Lasaruksenkin oli kuoltava. He tekivät sen aivan oikean johtopäätöksen, että Jeesuksen surmaaminen olisi hyödytöntä, jos he sallisivat hänen kuolleista herättämänsä Lasaruksen elää.

2. Sunnuntaiaamu apostolien seurassa

172:2.1 (1880.2) Tänä sunnuntaiaamuna Mestari kutsui Simonin kauniissa puutarhassa kaksitoista apostolia ympärilleen ja antoi heille lopulliset ohjeensa ennen Jerusalemiin-menoa. Hän kertoi heille, että hän todennäköisesti pitäisi monta puhetta ja antaisi monta oppituntia ennen paluutaan Isän luokse, mutta hän kehotti apostoleja pidättymään kaikesta julkisesta toiminnasta Jerusalemissa tämän pääsiäisvierailun aikana. Hän neuvoi heitä pysyttelemään lähellään ja ”valvomaan ja rukoilemaan”. Jeesus tiesi,

että monet hänen apostoleistaan ja lähimmistä seuraajistaan kantoivat kyseisenäkin hetkenä vaatteisiinsa kätkettyä miekkaa, mutta hän ei millään tavoin viitannut tähän tosiasiaan.

172:2.2 (1880.3) Tuon aamun opetusohjelmaan kuului lyhyt katsaus heidän toimintaansa siitä päivästä, jona apostolit oli Kapernaumin lähistöllä asetettu virkaansa, aina tähän päivään asti, jolloin he valmistautuivat astumaan sisälle Jerusalemin porteista. Apostolit kuuntelivat hiljaisuuden vallitessa. He eivät esittäneet yhtään kysymystä.

172:2.3 (1880.4) Varhain samana aamuna Daavid Sebedeus oli luovuttanut Juudakselle Pellan leirin varusteiden myynnistä kertyneet varat, ja Juudas vuorostaan oli antanut suurimman osan näistä rahoista heidän isäntänsä, Simonin, haltuun säilytettäväksi siltä varalta, että heidän Jerusalemiin-menemisensä aiheuttaisi pulmatilanteita.

172:2.4 (1880.5) Apostolien kanssa pitämänsä neuvonpidon jälkeen Jeesus kävi keskusteluja Lasaruksen kanssa ja antoi tälle neuvon, ettei hän turhaan uhraisi henkeään sanhedrinin kostonhimolle. Juuri tätä kehotusta noudattaen Lasarus muutamaa päivää myöhemmin pakeni Filadelfiaan sanhedrinin viranhaltijoiden lähetettyä miehiä pidättämään hänet.

172:2.5 (1880.6) Jollakin tavoin kaikki Jeesuksen seuraajat vaistosivat uhkaamassa olevan kriisin, mutta Mestarin epätavallinen huolettomuus ja poikkeuksellinen hyväntuulisuus estivät heitä tajuamasta sen täyttä vakavuutta.

3. Lähtö Jerusalemiin

172:3.1 (1880.7) Betania sijaitsi runsaan kolmen kilometrin päässä temppelistä, ja puoli kahdelta tuona sunnuntai-iltapäivänä Jeesus sonnustautui lähtemään Jerusalemiin. Hän tunsi syvää kiintymystä Betaniaa ja sen korutonta väkeä kohtaan. Nasaret, Kapernaum ja Jerusalem olivat torjuneet hänet, mutta Betania oli hänet hyväksynyt, oli uskonut häneen. Ja juuri tässä pikkukylässä, jossa jotakuinkin jokainen mies, nainen ja lapsi oli uskova, hän päätti toteuttaa maisen lahjoittautumisensa voimallisimman teon: Lasaruksen kuolleistaherättämisen. Hän ei nostanut Lasarusta kuolleista, jotta kyläläiset uskoisivat, vaan paremminkin siksi, että nämä jo uskoivat.

172:3.2 (1880.8) Jeesus oli koko aamun ajatellut Jerusalemiin-menoaan. Tähän saakka hän oli aina koettanut tukahduttaa kaikki hänelle Messiaana osoitetut yleisön suosionosoitukset, mutta nyt tilanne oli toisenlainen. Hän oli lähestymässä lihallishahmoisen elämänvaiheensa päätöstä, sanhedrin oli antanut määräyksen hänen tappamisestaan, eikä mitään vahinkoa voisi koitua, vaikka hänen opetuslastensa sallittaisiinkin tuoda esteettä julki tunteensa, kuten saattaisi käydä, jos hän päättäisi suorittaa julkisen ja muodollisen sisääntulon kaupunkiin.

172:3.3 (1881.1) Jeesus ei päättänyt suorittaa tätä julkista Jerusalemiin-tuloa siinä mielessä, että se olisi ollut hänen viimeinen eleensä kansansuosion saavuttamiseksi tai lopullinen kurottautumisensa

kohti vallankahvaa. Hän ei myöskään tehnyt sitä siinä mielessä, että hän olisi sillä kaikin puolin tyydyttänyt opetuslastensa ja apostoliensa inhimilliset kaipaukset. Jeesuksella ei ollut mitään haaveilevan uneksijan harhakuvia, vaan hän tiesi hyvin, mihin tämä vierailu lopulta johtaisi.

172:3.4 (1881.2) Päätettyään suorittaa julkisen sisääntulon Jerusalemiin Mestarin oli välttämättä myös tehtävä päätös siitä, miten hän tämän ratkaisunsa toteuttaisi. Jeesus pohti kaikkia niin kutsuttuja messiasprofetioita, jotka olivat keskenään enemmän tai vähemmän ristiriitaisia, mutta vain yksi niistä tuntui edes jossakin määrin sopivalta hänen seurata. Useimmat näistä profeetallisista näkemyksistä loivat kuvan kuninkaasta, Daavidin pojasta ja jälkeläisestä, uhmakkaasta ja aggressiivisesta ajallisesta vapahtajasta, joka vapauttaisi koko Israelin vieraan herruuden ikeestä. Mutta oli olemassa muuan kirjoitus, jonka lähempänä hengellistä käsitystä Messiaan tehtävästä olevat olivat joskus yhdistäneet Messiaaseen, ja tästä kirjoituksesta Jeesus ajatteli, että sitä olisi mahdollista todellista tilannetta vastaavalla tavalla käyttää ohjenuorana siinä, mitä hän tekisi hankkeissa olevan Jerusalemiin-menonsa osalta. Tämä tekstikohta oli Sakarjan kirjasta ja kuului: ”Iloitse suuresti, oi tytär Siionin; huuda ääneesi oi tytär Jerusalemin. Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle. Hän on oikeudenmukainen ja hän tuo pelastuksen. Hän tulee kuin alhainen ja ratsastaa aasilla, varsalla, aasinvarsalla.”

172:3.5 (1881.3) Sotilaskuningas tuli kaupunkiin aina hevosella ratsastaen; rauhan ja ystävyyden asialla oleva kuningas saapui aina

aasilla ratsastaen. Jeesus ei halunnut suorittaa Jerusalemiin-tuloaan ihmisenä hevosen selässä ratsastaen, vaan hän tahtoi tulla rauhanomaisesti ja hyvän tahdon merkeissä Ihmisen Poikana aasilla ratsastaen.

172:3.6 (1881.4) Jeesus oli jo pitkään koettanut selkeäsanaisesti opettamalla juurruttaa apostoliensa ja opetuslastensa mieleen, ettei hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta, vaan että se oli puhtaasti hengellinen asia; mutta hän ei ollut tässä pyrkimyksessään onnistunut. Näin ollen, mitä hän ei selkeäsanaisella ja henkilökohtaisella opettamisella ollut onnistunut tekemään, sen hän yrittäisi saavuttaa symboliikkaan turvautumalla. Niinpä Jeesus heti keskipäivän ateriahetken jälkeen pyysi luokseen Pietarin ja Johanneksen ja annettuaan heille ohjeen mennä Betfageen, joka oli naapurikylä vähän matkan päässä päätieltä ja hieman Betaniasta luoteeseen, hän sanoi heille lisäksi: ”Menkää Betfageen, ja tullessanne tienristeykseen löydätte sieltä liekaan kytketyn aasinvarsan. Päästäkää varsa lieasta ja tuokaa se mukananne tänne. Jos joku kysyy teiltä, miksi tämän teette, sanokaa vain: ’Mestari tarvitsee sitä.’” Ja mentyään Mestarin ohjeen mukaisesti Betfageen nämä kaksi apostolia löysivät aasin lieasta emonsa läheltä, ja se oli avoimella kadulla ja lähellä yhtä kadunkulman taloa. Kun Pietari ryhtyi irrottamaan varsaa kytkyestä, sen omistaja tuli paikalle ja kysyi, miksi he tämän tekivät, ja Pietarin vastattua hänelle kuten Jeesus oli käskenyt mies sanoi: ”Jos Mestarisi on Jeesus Galileasta, niin viekää varsa hänelle.” Ja niin he palasivat tuoden varsan mukanaan.

172:3.7 (1881.5) Tähän hetkeen mennessä Jeesuksen ja hänen apostoliensa ympärille oli kerääntynyt useita satoja pyhiinvaeltajia. Paikalle oli aamupäivän puolivälistä saakka jäänyt vierailijoita, jotka kulkivat paikan ohi matkallaan pääsiäisjuhlille. Sillä välin Daavid Sebedeus ja muutamat hänen entisistä viestinviejätovereistaan ottivat asiakseen kiiruhtaa Jerusalemiin, jossa he temppelin ympärillä levittivät vierailulle saapuneiden pyhiinvaeltajajoukkojen keskuudessa tehokkaasti tietoa siitä, että Jeesus Nasaretilainen olisi kohta suorittava riemusaattomaisen sisääntulon kaupunkiin. Niinpä näiden vierailijoiden joukosta useat tuhannet lähtivät yhtenä laumana tervehtimään tätä profeettaa ja ihmeidentekijää, josta niin paljon puhuttiin ja josta jotkut uskoivat, että hän olisi Messias. Tämä Jerusalemista purkautuva väenpaljous kohtasi Jeesuksen ja kaupunkiin matkalla olevan väkijoukon heti sen jälkeen, kun nämä olivat ohittaneet Öljymäen harjan ja aloittaneet laskeutumisensa kaupunkiin.

172:3.8 (1882.1) Kun kulkue lähti liikkeelle Betaniasta, tämän juhlivan väkijoukon keskuudessa vallitsi suuri innostus. Siinä oli opetuslapsia, uskovia ja vierailevia pyhiinvaeltajia, joista monet olivat kotoisin Galileasta ja Pereasta. Hetkeä ennen heidän liikkeellelähtöään näyttämölle saapuivat alkuperäisen naisryhmän kaksitoista naista, joiden seurassa oli muutamia heidän työtovereitaan, ja nämä liittyivät tähän ainutlaatuiseen kulkueeseen sen edetessä riemuiten kohti kaupunkia.

172:3.9 (1882.2) Ennen kuin he lähtivät liikkeelle, Alfeuksen kaksoset laskivat viittansa aasin päälle ja pitelivät sitä paikallaan, sillä aikaa

kun Mestari asettui sen selkään. Kulkueen edetessä kohti Öljymäen lakea juhlaväki viskeli vaatteitaan maahan ja toi lähistön puista oksia kunniamatoksi aasille, joka kantoi kuninkaallista Poikaa, luvattua Messiasta. Siirtyessään eteenpäin, kohti Jerusalemia, riemuitseva kansanjoukko alkoi laulaa tai pikemminkin huutaa yhteen ääneen psalmia: ”Hoosianna Daavidin pojalle; siunattu on hän, joka tulee Herran nimessä. Hoosianna korkeuksissa. Siunattu olkoon valtakunta, joka laskeutuu alas taivaasta.”

172:3.10 (1882.3) Kulkueen astellessa eteenpäin Jeesus oli hilpeällä ja iloisella mielellä kunnes hän tuli Öljymäen harjalle, jossa kaupunki ja temppelitornit tulivat kokonaan näkyviin. Siellä Mestari pysäytti kulkueen, ja suuri hiljaisuus laskeutui kaiken ylle, kun he näkivät, että hän itki. Katsellessaan valtavaa kansanpaljoutta, joka oli tulossa kaupungista tervehtimään häntä, Mestari lausui syvästi liikuttuneena ja kyyneleisellä äänellä: ”Oi Jerusalem, jospa sinä – sinäpä juuri – vain olisit tiennyt edes tänä sinun päivänäsi ne asiat, jotka kuuluvat rauhaasi ja jotka niin auliisti olisit saanut! Mutta nyt nämä ihanuudet kohta kätketään silmiesi edestä. Kohta sinä torjut Rauhan Pojan ja käännät selkäsi pelastuksen evankeliumille. Ne päivät koittavat sinulle kohta, jolloin vihollisesi kaivavat taisteluhaudan ympärillesi ja piirittävät sinua joka puolelta; niin perinpohjaisesti he sinut hävittävät, ettei kiveäkään jää kiven päälle. Ja tämä kaikki on osasi siksi, ettet tiennyt jumalallisen vierailusi ajankohtaa. Kohta sinä hylkäät Jumalan lahjan, ja kaikki ihmiset tulevat hylkäämään sinut.”

172:3.11 (1882.4) Sen jälkeen kun Jeesus oli äskeiset sanat lausunut, kulkue alkoi laskeutua alas Öljymäkeä, ja hetken kuluttua mukaan liittyi muualta tulleiden kansanjoukko. Nämä olivat lähteneet Jerusalemista palmunlehviä liehutellen, hoosiannoja huutaen ja muutoinkin riemumieltä ja hyvää yhteishenkeä ilmoille kaiuttaen. Mestari ei ollut suunnitellut sellaista, että nämä väkijoukot tulisivat heitä vastaan Jerusalemista. Se oli joidenkuiden muiden työtä. Hän ei milloinkaan ennakolta harkinnut mitään, mikä oli dramaattista.

172:3.12 (1882.5) Mestaria tervehtimään ryöpynneen kansanpaljouden mukana tuli myös monia fariseuksia ja hänen muita vihamiehiään. Tämä äkillinen ja odottamaton kansansuosion purkaus sai heidät siinä määrin pois tolaltaan, etteivät he rohjenneet pidättää häntä, jottei sellainen toimenpide mahdollisesti syöksisi väestöä avoimeen kapinaan. He olivat suuresti huolissaan siitä, miten ne lukuisat vierailijat asiaan suhtautuisivat, jotka olivat kuulleet paljon Jeesuksesta ja joista monet uskoivat häneen.

172:3.13 (1882.6) Kun he lähestyivät Jerusalemia, väkijoukko alkoi osoittaa tuntemuksiaan yhä äänekkäämmin, jopa siinä määrin, että muutamat fariseukset raivasivat tiensä Jeesuksen vierelle ja sanoivat: ”Opettaja, eiköhän sinun tulisi torua opetuslapsiasi ja kehottaa heitä käyttäytymään siivommin.” Jeesus vastasi: ”On toki paikallaan, että nämä lapset toivottavat tervetulleeksi Rauhan Pojan, jonka pääpapit ovat torjuneet. Olisi hyödytöntä pysäyttää heitä, sillä siinä tapauksessa heidän sijastaan huutaisivat ääneensä nämä tienvieren kivet.”

172:3.14 (1882.7) Fariseukset riensivät kulkueen edelle päästäkseen taas mukaan sanhedrinin kokoukseen. Kyseinen neuvosto oli nimittäin tuolloin koolla temppelissä, ja nämä fariseukset raportoivat virkatovereilleen: ”Katsokaas, teemmepä mitä hyvänsä, siitä ei ole mihinkään. Tämä galilealainen saattaa meidät häpeään. Ihmiset ovat hullaantuneet häneen. Ellemme pysäytä näitä tietämättömiä, koko maailma menee hänen perässään.”

172:3.15 (1883.1) Todellisuudessa tähän väkijoukon pinnalliseen ja spontaaniin innostuksen purkaukseen ei tulisi liittää mitään syvää merkitystä. Olkoonkin, että tämä vastaanotto oli riemukas ja vilpitön, se ei silti ollut merkki mistään todellisesta tai syvälle juurtuneesta vakuuttuneisuudesta tämän juhlaväen sydämessä. Samaiset väkijoukot olivat yhtä valmiita torjumaan Jeesuksen myöhemmin samalla viikolla, heti sen jälkeen kun sanhedrin lopulta otti lujan ja päättäväisen kannan häntä vastaan, ja kun heidän harhakuvansa haihtuivat – kun he tajusivat, ettei Jeesus aikonutkaan perustaa valtakuntaa heidän kauan hellimiensä toiveiden mukaisesti.

172:3.16 (1883.2) Mutta koko kaupunki oli suunnattoman kuohunnan tilassa niin, että jokainen kyseli: ”Kuka on tämä mies?” Ja väkijoukko vastasi: ”Tämä on Galilean profeetta, Nasaretin Jeesus.”

4. Seurustelua temppelin liepeillä

172:4.1 (1883.3) Alfeuksen kaksosten viedessä aasin takaisin omistajalleen Jeesus ja kymmenen apostolia erkanivat lähimmistä

työtovereistaan ja käyskelivät temppelin eri puolilla pääsiäisvalmisteluja katsellen. Kukaan ei yrittänyt käydä Jeesuksen kimppuun, sillä sanhedrin pelkäsi suuresti kansaa; ja kaiken kaikkiaan se olikin yksi niistä syistä, miksi Jeesus salli väkijoukon edellä kuvatulla tavalla huutaa hänelle suosiota. Apostolit tuskin ymmärsivät, että tämä oli ainoa ihmisyyden rajoissa pysynyt menetelmä, joka ylipäätään kykeni estämään Jeesuksen välittömän pidättämisen, sen jälkeen kun hän oli tullut kaupungin sisäpuolelle. Mestari halusi antaa Jerusalemin asukkaille, niin ylhäisille kuin alhaisille, samoin kuin kymmenilletuhansille pääsiäisvieraille vielä tämän yhden ja viimeisen tilaisuuden evankeliumin kuulemiseen ja, jos he suostuisivat, Rauhan Pojan vastaanottamiseen.

172:4.2 (1883.4) Ja nyt kun ilta oli lähestymässä ja väkijoukot lähtivät etsimään suuhunpantavaa, Jeesus jätettiin lähimpine seuraajineen omiin oloihinsa. Mikä omituinen päivä se olikaan ollut! Apostolit olivat mietteissään, mutta sanattomia. Kaikkina näinä vuosina, jotka he olivat olleet yhdessä Jeesuksen kanssa, he eivät tällaista päivää olleet koskaan kokeneet. He istuutuivat hetkeksi kolehtilaatikon vierelle ja katselivat, kun ihmiset pudottivat siihen antimensa. Rikkaat panivat laatikkoon paljon, ja kaikki panivat sinne jotakin, sen mukaan mitä heidän omaisuutensa antoi myöten. Viimein paikalle tuli muuan huonosti vaatetettu ja köyhä leskivaimo, ja he näkivät hänen pudottavan kaksi ropoa (pientä kuparilanttia) laatikon raha-aukkoon. Ja silloin Jeesus, joka kiinnitti apostolien huomion leskivaimoon, sanoi: ”Ottakaa vaarin, mitä olette juuri nähneet. Tämä köyhä leski pani laatikkoon enemmän kuin kaikki muut, sillä

liiastaan kaikki nämä muut panivat laatikkoon lahjana jonkin mitättömän summan, mutta vaikka tämä köyhä nainen elää puutteessa, hän antoi kaiken, mitä hänellä oli, jopa ruokarahansa.”

172:4.3 (1883.5) Illan hämärtyessä he kävelivät hiljaisina temppelipihoilla, ja kun Jeesus oli vielä kerran luonut silmäyksen näihin tuttuihin näkymiin ja muistellut tuntemuksiaan edellisiltä käynneiltään, varhaisimpiakaan käyntejään unohtamatta, hän sanoi: ”Menkäämme Betaniaan levätäksemme.” Jeesus meni Pietarin ja Johanneksen seurassa Simonin kotiin, kun muut apostolit sen sijaan majoittuivat ystäviensä luokse Betaniaan ja Betfageen.

5. Apostolien suhtautuminen

172:5.1 (1883.6) Kun he tuona sunnuntai-iltana palasivat Betaniaan, Jeesus kulki apostolien edellä. Sanaakaan ei vaihdettu, ennen kuin he Simonin talolle saavuttuaan erosivat toisistaan. Milloinkaan ei ole ollut kahtatoista ihmistä, jotka olisivat kokeneet yhtä moninaisia ja selittämättömiä tunnetiloja kuin ne, jotka nyt velloivat näiden valtakunnan lähettiläiden mielessä ja sielussa. Nämä vankat galilealaiset olivat nyt sekasorron ja hämmennyksen vallassa; he eivät tienneet, mitä odottaa seuraavaksi; he olivat aivan liian hämmästyneitä suurestikaan pelätäkseen. He eivät tienneet mitään Mestarin suunnitelmista seuraavalle päivälle, eivätkä he esittäneet ainoatakaan kysymystä. He menivät majapaikkoihinsa, vaikkeivät

kaksosia lukuun ottamatta paljon nukkuneetkaan. Mutta he eivät pitäneet aseellista vartiota Jeesuksen suojana Simonin talolla.

172:5.2 (1884.1) Andreas oli perin ymmällään, jotakuinkin sekasorron tilassa. Hän oli ainoa apostoli, joka ei ryhtynyt vakavissaan erittelemään väkijoukon suosionpurkauksen merkitystä. Hänelle oli jo liikaa siinä, kun hän ajatteli omaa vastuutaan apostolikunnan päällikkönä, jotta hän olisi antautunut vakavasti pohdiskelemaan kansanjoukon äänekkäiden hoosiannahuutojen tarkoitusta tai merkitystä. Andreaksella riitti puuhaa siinä, että hän piti silmällä muutamia työtovereitaan, joiden kohdalla hän pelkäsi, että nämä saattaisivat mieltenkuohun aikana antaa tunteidensa ajaa itsensä harhaan. Näihin kuuluivat eritoten Pietari, Jaakob, Johannes ja Simon Selootti. Koko käsillä olevan päivän ja välittömästi sen jälkeen seuranneiden päivien ajan Andreasta kiusasivat vakavat epäilykset, mutta apostolitovereidensa tietoon hän ei tuonut koskaan yhtäkään näistä epäilyksistään. Häntä huolestutti kahdentoista joukosta niiden muutamien asennoituminen, joiden hän tiesi aseistautuneen miekoin; mutta hän ei tiennyt oman veljensäkin, Pietarin, kantavan sellaista asetta. Ja näin ollen tämä Jerusalemiin päätynyt kulkue vaikutti Andreakseen vain verrattain pintapuolisesti; hänellä oli yllin kyllin puuhaa omaan virka-asemaansa kuuluvien velvollisuuksien parissa, jotta mikään muu olisi häneen vaikuttanut.

172:5.3 (1884.2) Tämä kansanjoukkojen innostuksen julkitulo vei Simon Pietarilta aluksi miltei jalat alta; mutta siihen mennessä, kun he tuona iltana palailivat Betaniaan, hän oli jo huomattavassa määrin tyyntynyt. Pietari ei kerta kaikkiaan kyennyt saamaan selville, mitä

Mestari aikoi. Hän oli suunnattoman pettynyt siitä, ettei Jeesus jonkinlaisen julistuksen esittämällä antanut pontta tälle kansansuosion aallolle. Pietari ei voinut käsittää, miksei Jeesus puhunut kansanjoukolle, kun he saapuivat temppelille, tai edes sallinut jonkun apostoleista puhua väenpaljoudelle. Pietari oli suuri saarnamies, ja näin laajan, vastaanottavaisen ja innostuneen kuulijakunnan menettäminen harmitti häntä. Hän olisi peräti mielellään saarnannut valtakunnan evankeliumia tälle kansanjoukolle suoraan paikan päällä temppelissä, mutta Mestari oli antanut heille nimenomaisen velvoitteen olla opettamatta ja saarnaamatta aikana, jonka he tällä pääsiäisviikolla olivat Jerusalemissa. Kaupunkiin suuntautuneesta dramaattisesta kulkueesta koitunut vastavaikutus oli Simon Pietarin kohdalla tuhoisa, mutta yöhön mennessä hän selvisi huumaannuksestaan ja joutui sanoin kuvaamattoman murheen valtaan.

172:5.4 (1884.3) Jaakob Sebedeukselle tämä sunnuntaipäivä oli epätietoisuuden ja perinpohjaisen hämmentymisen päivä. Hän ei kyennyt käsittämään tapahtumien tarkoitusta; hän ei kyennyt ymmärtämään, mitä Mestari tarkoitti salliessaan nämä myrskyisät suosionhuudot ja kieltäytyessään sitten lausumasta kansalle sanaakaan, kun he saapuivat temppelille. Kun kulkue laskeutui Öljymäkeä kohti Jerusalemia, ja aivan erityisesti silloin, kun heitä vastaan tulivat ne tuhannet pyhiinvaeltajat, jotka tungeksivat tervehtimään Mestaria, Jaakobia raastoivat julmasti hänen ristiriitaiset tunnetilansa: toisaalta voitonriemu ja mielihyvä siitä, mitä hän näki, ja toisaalta syvä pelontunne siitä, mitä tapahtuisi, kun

he saapuisivat temppelille. Ja sitten hän masentui ja joutui pettymyksen valtaan, kun Jeesus laskeutui aasin selästä ja ryhtyi toimettomana kävelemään temppelipihoilla. Jaakob ei pystynyt käsittämään, mistä syystä näin suurenmoinen valtakunnan julistamiselle avautunut tilaisuus heitettiin hukkaan. Pitkin iltaa hänen mielensä pysyi lujasti ahdistavan ja kauhistavan epävarmuuden otteessa.

172:5.5 (1884.4) Johannes Sebedeus pääsi melko lähelle sitä, että hän olisi ymmärtänyt, miksi Jeesus näin menetteli; hän tajusi ainakin osittain tämän niin kutsutun voittokulkuemaisen Jerusalemiin-tulon hengellisen merkityksen. Kun kansanjoukko kulki eteenpäin kohti temppeliä, ja kun Johannes katseli Mestariaan, joka istui hajasäärin varsan selässä, hän muisti kuulleensa, kun Jeesus kerran lainasi kirjoituksista kohdan, jossa Sakarja kuvailee, kuinka Messias saapuisi rauhan miehenä ja ratsastaisi Jerusalemiin aasin selässä. Pohdiskellessaan mielessään tuota tekstikohtaa Johannes alkoi käsittää tämän sunnuntai-iltapäivän juhlakulkueen symbolista merkitystä. Tämän tekstikohdan tarkoitusta hän ymmärsi ainakin sen verran, että hänen oli mahdollista jossakin määrin jopa nauttia tästä välinäytöksestä, ja ainakin sen verran, että se esti häntä ylen määrin masentumasta, kun riemusaattomainen kulkue näytti päättyvän tarkoituksettomasti. Johanneksella oli sentyyppinen mieli, että se pyrki luonnostaan ajattelemaan ja tuntemaan symbolien välityksellä.

172:5.6 (1885.1) Purkauksen äkillisyys ja spontaanisuus suistivat Filippuksen täysin tasapainosta. Kun jo oltiin matkalla Öljymäkeä

alaspäin, hän ei kyennyt kokoamaan ajatuksiaan riittävästi päästäkseen johonkin selkeään käsitykseen siitä, mistä tässä mielenilmauksessa oli kysymys. Tavallaan hän nautti tästä esityksestä, olihan se kunnianosoitus hänen Mestarilleen. Jokseenkin niillä main, kun he saapuivat temppelille, hänet sai pois tolaltaan ajatus, että Jeesus saattaisi mahdollisesti pyytää häntä järjestämään syötävää kansanjoukolle. Näin ollen Jeesuksen menettely siinä vaiheessa, kun hän kääntyi kaikessa rauhassa pois kansanjoukon luota, mikä useimmille apostoleille oli katkeran pettymyksen aihe, oli Filippukselle suuri huojennus. Väkijoukot olivat joskus olleet suuri koettelemus tälle kahdentoista apostolin taloudenhoitajalle. Päästyään näistä henkilökohtaisista peloistaan, jotka liittyivät väkijoukkojen aineellisiin tarpeisiin, Filippus teki seuraa Pietarille sikäli, että hän toi julki pettymyksensä siitä, ettei kansanjoukon opettamiseksi tehty mitään. Samana iltana Filippus ryhtyi pohtimaan näitä kokemuksia, ja hän tunsi kiusausta epäillä koko valtakuntaideaa; hän oli vilpittömästi ihmeissään, mitä kaikki tapahtunut oikein voisi merkitä. Mutta hän ei tuonut epäilyksiään kenenkään tietoon, sillä hän rakasti Jeesusta liian paljon niin tehdäkseen. Hänellä oli suuri henkilökohtainen luottamus Mestariin.

172:5.7 (1885.2) Ellei symbolisia ja profeetallisia aspekteja oteta lukuun, Natanael pääsi lähimmäksi niiden syiden ymmärtämistä, joiden vuoksi Mestari valjasti käyttöönsä pääsiäispyhiinvaeltajilta saatavissa olleen yleisön tuen. Hän päätteli mielessään, jo ennen kuin he saapuivat temppelille, että ilman tällaista näyttävää Jerusalemiin-tuloa sanhedrinin viranhaltijat olisivat pidättäneet

Jeesuksen ja heittäneet hänet vankilaan samana hetkenä, kun hän rohkeni astua kaupungin sisäpuolelle. Hän ei sen vuoksi vähääkään hämmästellyt, ettei Mestari käyttänyt hurraavia kansanjoukkoja mihinkään sen enempään, sitten kun oli päässyt kaupungin muurien sisäpuolelle ja sitten kun oli tällä tavoin tehnyt niin voimallisen vaikutuksen juutalaisjohtajiin, etteivät nämä rohjenneet häntä oikopäätä pidättää. Ymmärtäessään todellisen syyn siihen, miksi Mestari oli saapunut kaupunkiin juuri tällä tavalla, Natanael luonnollisestikin seurasi mukana muita rauhallisempana ja Jeesuksen myöhemmästä menettelystä muita apostoleja vähemmän hämmentyneenä ja pettyneenä. Natanael luotti suuresti siihen, että Jeesus ymmärsi ihmisiä, samoin kuin hänen viisauteensa ja nokkeluuteensa vaikeiden tilanteiden selvittämisessä.

172:5.8 (1885.3) Matteus ei aluksi tiennyt, miten hänen tulisi suhtautua tähän loistavaan näytelmään. Hän tajusi, mikä merkitys siihen kätkeytyi, mitä hänen silmänsä näkivät, vasta muistaessaan Sakarjan kirjoitusten kohdan, jossa profeetta oli viitannut Jerusalemin riemuitsemiseen siksi, että sen kuningas oli tullut aasinvarsalla ratsastaen tuomaan pelastuksen. Kulkueen edetessä kaupungin suuntaan ja kääntyessä sitten kohti temppeliä Matteus joutui hurmioon; hän oli varma, että jotakin tavatonta tapahtuisi, kun Mestari saapuisi temppelille tämän ääneensä huutavan kansanpaljouden ensimmäisenä. Kun muuan fariseus pilkkasi Jeesusta sanomalla: ”Katsokaas kaikki, kas kukapa se täältä tulee, juutalaisten kuningashan se siinä aasilla ratsastelee!”, Matteuksen oli venytettävä itsehillintänsä äärimmilleen, jottei olisi käynyt käsiksi

fariseukseen. Kun oltiin palaamassa Betaniaan, kahdentoista apostolin joukossa ei tuona iltana ollut toista yhtä masentunutta. Simon Pietarin ja Simon Selootin jälkeen Matteuksen hermot olivat kaikkein kireimmällä, ja yön tullessa hän tunsi itsensä lopen uupuneeksi. Mutta aamulla Matteus oli jo varsin hyväntuulinen; olihan hän lopulta kuitenkin aina iloinen häviäjä.

172:5.9 (1886.1) Kahdentoista apostolin joukossa Tuomas oli se mies, joka oli eniten ihmeissään ja ymmällään. Enimmän aikaa hän vain kulki muiden mukana, katseli silmät ympyriäisinä tätä spektaakkelia ja tosissaan ihmetteli, mikä mahtoi olla Mestarin vaikuttimena tämän osallistuessa moiseen omituiseen näytökseen. Syvällä sydämessään hän piti koko esitystä hieman lapsellisena, ellei suorastaan hupsuna. Milloinkaan hän ei ollut nähnyt Jeesuksen tekevän mitään tämänkaltaista, eikä hän osannut selittää itselleen Jeesuksen omituista käytöstä tänä sunnuntai-iltapäivänä. Mutta siihen mennessä, kun saavuttiin temppelille, Tuomas oli jo päätellyt, että tällä kansansuosion julkituonnilla oli tarkoitus pelästyttää sanhedrinia sen verran, ettei se rohkenisi ainakaan heti Mestaria pidättää. Paluumatkalla Betaniaan, Tuomas ajatteli paljon, mutta ei sanonut mitään. Nukkumaanmenoajan ollessa käsillä Tuomasta alkoi jo jossakin määrin hymyilyttää Mestarin tässä meluisan Jerusalemiin-saapumisen järjestämisessä osoittama nokkeluus, ja tämä suhtautumistapa virkisti häntä suuresti.

172:5.10 (1886.2) Simon Selootin maailmassa tämä sunnuntai oli alkanut suurenmoisen päivän merkeissä. Hänen mielessään väikkyivät Jerusalemissa muutamien seuraavien päivien aikana suoritettavat

ihmeelliset teot, ja oikeassahan hän siinä olikin, mutta Simon unelmoi juutalaisten uuden kansallisen hallitusvallan pystyttämisestä ja Jeesuksesta Daavidin valtaistuimella. Simon näki, kuinka kansallismieliset ponkaisisivat toimintaan, heti kun valtakunta olisi julistettu, ja itsensä hän näki uuden kuningaskunnan kohta muodostettavien sotajoukkojen ylipäällikkönä. Kun oltiin laskeutumassa Öljymäkeä, hänen mielessään oli jo kuva siitä, miten sanhedrin ja kaikki sen kannattajat makaisivat kuolleina, ennen kuin aurinko tuona päivänä laskisi. Hän tosiaankin uskoi, että jotakin suurenmoista olisi tapahtuva. Hän oli koko kansanpaljouden joukossa meluisin mies. Tuon iltapäivän kello viiden tietämissä hän oli hiljainen, muserrettu ja harhoistaan herännyt apostoli. Hän ei koskaan täysin toipunut masennuksesta, jonka valtaan hän joutui tuona päivänä saamansa iskun seurauksena, ei ainakaan ennen kuin kauan Mestarin kuolleistanousun jälkeen.

172:5.11 (1886.3) Alfeuksen kaksosten mielestä päivä oli täydellinen. Ei ole epäilystäkään siitä, että he olivat nauttineet päivästä alusta loppuun saakka, ja koska he eivät olleet mukana, kun kuljeskeltiin hiljaisina temppeliä sinne tänne, he suurelta osin välttyivät kansannousun antikliimaksilta. He eivät mitenkään voineet ymmärtää apostolien alakuloista käyttäytymistä, kun nämä tuona iltana palasivat Betaniaan. Kaksoset muistivat tämän päivän aina päivänä, jolloin he olivat maan päällä olleet lähimpänä taivasta. Tämä päivä oli heidän koko apostolin urallaan kaiken tyydyttävän hurmion hetki. Ja muisto tänä sunnuntai-iltapäivänä koetusta hurmasta antoi heille voimaa päästä kaiken tämän tapahtumatäyteisen viikon mukanaan tuoman

traagisuuden yli, aina ristiinnaulitsemisen hetkeen saakka. Tämä oli parhaalla mahdollisella tavalla sopiva kuninkaan sisääntulo, jonka kaksoset saattoivat kuvitella; he nauttivat koko näytelmän jokaisesta hetkestä. Kaiken näkemänsä he täysin hyväksyivät ja vaalivat kauan aikaa sen muistoa.

172:5.12 (1886.4) Kaikista apostoleista Juudas Iskariot oli se, johon tämä juhlakulkuemainen Jerusalemiin-saapuminen vaikutti epäedullisimmin. Hänen mielensä oli ikävässä käymistilassa sen vuoksi, että Mestari oli häntä edellisenä päivänä nuhdellut siinä yhteydessä, kun Maria oli Simonin talossa pidetyssä juhlassa voidellut Mestarin. Koko näytös yökötti Juudasta. Hänestä se oli lapsellinen, ellei suorastaan naurettava. Tämän kostonjanoisen apostolin tarkastellessa tämän sunnuntai-iltapäivän tapahtumia Jeesus näytti hänen mielestään muistuttavan enemmänkin pelleä kuin kuningasta. Hän paheksui sydämensä kyllyydestä koko esitystä. Hän oli samaa mieltä kuin kreikkalaiset ja roomalaiset, jotka halveksivat jokaista, joka suostui ratsastamaan aasilla tai aasinvarsalla. Sinä hetkenä, jolloin riemukulkue saapui kaupunkiin, Juudas oli melkein jo päättänyt luopua koko kuningaskunta-ajatuksesta; hän oli jotakuinkin valmis jättämään muille kaikki tämänkaltaiset farssimaiset yritykset taivaan valtakunnan perustamiseksi. Ja sitten hän tuli ajatelleeksi Lasaruksen kuolleistaheräämistä ja monia muita asioita ja päätti silti ainakin yhden päivän vielä pysytellä kahdentoista apostolin mukana. Rahakukkaro oli sitä paitsi hänen hallussaan, eikä hän halunnut poistua rivistä apostolien rahavarat mukanaan. Kun tuona iltana

oltiin matkalla takaisin Betaniaan, hänen käyttäytymisensä ei vaikuttanut omituiselta, sillä kaikki apostolit olivat yhtä alakuloisia ja hiljaisia.

172:5.13 (1887.1) Juudakseen vaikutti tavattomasti hänen saddukeusystäviensä pilkanteko. Mikään muu yksittäinen tekijä ei vaikuttanut häneen yhtä voimakkaasti, kun hän lopulta päätti hylätä Jeesuksen ja apostolitoverinsa, kuin muuan välikohtaus, joka sattui juuri kun Jeesus saapui kaupungin portille: Muuan eturivin saddukeus (Juudaksen perheen ystävä) ryntäsi hänen eteensä ratki riemukkaan pilkkaamishalun hengessä, läimäytti häntä selkään ja sanoi: ”Miksi ilmeesi on noin huolestunut, ystävä hyvä? Reipastu toki ja liity meidän kaikkien joukkoon nyt, kun osoitamme suosiotamme tälle Jeesus Nasaretilaiselle, juutalaisten kuninkaalle, joka ratsastaa Jerusalemin porttien läpi aasin selässä istuen.” Juudas ei ollut koskaan kavahtanut vainon edessä, mutta tämänkaltaista pilkantekoa hän ei voinut sietää. Jo kauan eläteltyyn kostonhimon tunteeseen sekoittui nyt tämä kohtalokas pilkan kohteeksi joutumisen pelko, tämä kauhea ja pelottava tunne siitä, että hän häpesi Mestariaan ja apostolitovereitaan. Sydämessään tämä vihitty valtakunnan suurlähettiläs oli jo luopio; hänen tarvitsi vain löytää jokin todentuntuinen tekosyy rikkoakseen avoimesti välinsä Mestarin kanssa.

Luku 173

Maanantai Jerusalemissa

173:0.1 (1888.1) TÄMÄN maanantaipäivän aamuvarhaisella Jeesus ja apostolit kokoontuivat sopimuksen mukaisesti Simonin kotiin Betaniassa, ja lyhyen neuvonpidon jälkeen he läksivät Jerusalemiin. Taivaltaessaan temppeliä kohti kaksitoista apostolia olivat omituisen vaitonaisia, sillä he eivät olleet tointuneet edellisen päivän kokemuksesta. He tuntuivat odottavan jotakin, pelkäävän jotakin, ja heihin vaikutti syvästi Mestarin äkillisestä taktiikan muutoksesta johtunut jonkinlainen irrallisuuden tunne, johon liittyi vielä Mestarin antama ohje, ettei heidän koko pääsiäisviikon aikana tullut ryhtyä julkiseen opetustoimintaan.

173:0.2 (1888.2) Kun tämä ryhmä taivalsi alas Öljymäkeä, Jeesus kulki edellä ja apostolit seurasivat mietteliään hiljaisuuden vallitessa tiiviisti hänen kannoillaan. Juudas Iskariotia lukuun ottamatta kaikkien mielessä oli päällimmäisenä yksi ainoa ajatus: Mitä Mestari aikoo tänään tehdä? Ainoa Juudaksen mieltä askarruttanut ajatus oli: Mitä minä teen? Kuljenko Jeesuksen ja tovereideni mukana vai

vetäydynkö pois? Ja jos aion jättää tämän seuran, niin miten siitä irrottaudun?

173:0.3 (1888.3) Yhdeksän tietämissä tuona kauniina aamuna nämä miehet saapuivat temppelille. He menivät oikopäätä sille suurelle temppelipihalle, jossa Jeesus niin usein opetti, ja tervehdittyään häntä odottamassa olevia uskovia Jeesus nousi yhdelle kateedereista ja ryhtyi puhumaan paikalle kerääntymässä olevalle väkijoukolle. Apostolit vetäytyivät vähän matkan päähän ja odottivat tilanteen kehittymistä.

1. Temppelin puhdistaminen

173:1.1 (1888.4) Temppelihartauteen kuuluvien jumalanpalvelusten ja seremonioiden ympärille oli versonut suurisuuntainen kaupallinen yritteliäisyys. Siellä esiintyi muun muassa liiketoimintaa, joka huolehti siitä, että erilaisia uhritoimituksia varten oli tarjolla soveliaita uhrieläimiä. Vaikka hartaudenharjoittajan oli lupa toimittaa paikalle oma uhrieläimensä, tosiasia kuitenkin oli, että tämän eläimen piti olla leeviläisen lain mukaisesti kaikin puolin ”virheetön” ja vielä sillä tavoin virheetön kuin temppelin viralliset tarkastajat asian tulkitsivat. Moni palvonnanharjoittaja oli saanut kokea sen nöyryytyksen, että hänen moitteettomaksi luulemansa eläin olikin tullut temppelin tarkastajien toimesta hylätyksi. Edellistä yleisemmäksi oli sen vuoksi tullut tapa ostaa uhrieläimet temppelistä, ja vaikka läheisellä Öljymäellä oli moniakin

uhrieläinasemia, joista niitä oli ostettavissa, tavaksi oli tullut ostaa eläimet suoraan temppelin eläintalleista. Vähä vähältä oli sitten kehkeytynyt tämä käytäntö, että temppelipihoilla myytiin kaikenlaisia uhrieläimiä. Näin oli luotu laajamittainen liiketoiminta, jossa ansaittiin suunnattomia voittoja. Osa näistä voitoista meni temppelin kassaan, mutta suurin osa päätyi mutkien kautta kuitenkin vallassa olevien ylipappissukujen käsiin.

173:1.2 (1888.5) Tämä temppelissä tapahtuva eläintenmyynti kukoisti, sillä kun palvonnanharjoittaja osti tällaisen eläimen, vaikka sen hinta saattoikin olla hieman korkea, hänen ei toisaalta tarvinnut suorittaa muita maksuja, ja hän saattoi olla varma, ettei uhrattavaksi tarkoitettua eläintä hylättäisi sillä perusteella, että siinä olisi joitakin todellisia tai teknisiä virheitä. Tavalliselta rahvaalta kiskottiin aika ajoin huimia ylihintoja, varsinkin suurina kansallisina juhlapäivinä. Ahnaat papit menivät yhteen aikaan niin pitkälle, että vaativat viikon ansioita vastaavan rahasumman parista kyyhkysestä, jotka olisi pitänyt myydä köyhille muutamasta pennistä. ”Hannaksen pojat” olivat jo ryhtyneet pystyttämään temppelitiloihin myyntikojujaan, samaisia markkinatiskejään, jotka siellä itsepintaisesti seisoivat aina siihen saakka, kunnes roskajoukko ne lopulta kaatoi nurin kolme vuotta ennen itse temppelin hävittämistä.

173:1.3 (1889.1) Muttei uhrieläinten ja sekalaisen markkinatavaran kaupittelu suinkaan ollut ainoa toiminta, jolla temppelipihoja häväistiin. Tuohon aikaan siellä kukoisti myös laajamittainen pankki- ja tavarapörssijärjestelmä, ja kyseistä toimintaa harjoitettiin

peittelemättä jopa temppelitilojen sisäpuolella. Ja tämä kaikki oli lähtenyt liikkeelle seuraavalla tavalla: Juutalaiset löivät hasmonealaisdynastian aikana omaa hopearahaa, ja oli muotoutunut sellainen tapa, että puolen sekelin temppeliverot, kuten kaikki muutkin temppelimaksut, vaadittiin maksettaviksi tällä juutalaisella rahalla. Tämä säännös johti siihen, että rahanvaihtajille oli pakostakin annettava lupa vaihtaa Palestiinassa ja Rooman valtakunnan muissa provinsseissa käytössä olevat monenlaiset maksuvälineet tähän juutalaisten lyömään oikeaoppiseen sekeliin. Temppelin kantama henkivero, jonka kaikki naisia, orjia ja alaikäisiä lukuun ottamatta olivat velvolliset maksamaan, oli puoli sekeliä, eli se maksettiin kolikolla, joka oli osapuilleen euron kokoinen, mutta kolme kertaa sen paksuinen. Jeesuksen aikoihin myös papit oli vapautettu temppeliverojen maksamisesta. Tästä oli seurauksena, että valtuutetut rahanvaihtajat pääsiäistä edeltävän kuukauden 15. ja 25. päivän välisenä aikana pystyttivät kojunsa Palestiinan tärkeimpiin kaupunkeihin, ja näin huolehdittiin siitä, että juutalaisilla olisi asianmukainen raha temppeliverojen maksamiseen, sitten kun he olisivat saapuneet Jerusalemiin. Mainitun kymmenpäiväisen ajanjakson jälkeen nämä rahanvaihtajat siirtyivät Jerusalemiin ja ryhtyivät pystyttämään rahanvaihtopöytiään temppelin pihoille. Heidän oli lupa veloittaa kolmestakymmenestä neljäänkymmeneen prosentin välityspalkkio noin vajaan euron arvoisen kolikon vaihtamisesta, ja siinä tapauksessa, että vaihdettavaksi tarjottiin arvoltaan suurempi raha, heillä oli lupa ottaa kaksinkertainen palkkio. Samaiset temppelipankkiirit saivat

voittoa myös kaiken sen rahan vaihtamisesta, joka tarvittiin uhrieläinten ostamiseen, lupausten panteiksi ja uhrilahjoiksi.

173:1.4 (1889.2) Paitsi että nämä temppelin rahanvaihtajat voiton ansaitsemisen tarkoituksessa harjoittivat säännöllistä pankkitoimintaa vaihtaessaan niitä yli kahtakymmentä erilaista rahalajia, joita vierailevat pyhiinvaeltajat säännöllisin väliajoin tapasivat tuoda Jerusalemiin, he olivat mukana myös kaikenlaisissa muissa pankkitoimintaan kuuluvissa operaatioissa. Sekä temppelirahasto että temppelin esimiehet hyötyivät näistä liiketoimista suunnattomasti. Mitenkään harvinaista ei ollut, että temppelin kassassa oli lähes kahtakymmentä miljoonaa euroa vastaava rahamäärä, kun tavallinen rahvas sen sijaan riutui köyhyydessä ja maksamistaan maksoi näitä epäoikeudenmukaisia veroja.

173:1.5 (1889.3) Tämän rahanvaihtajien, tavarankaupitsijain ja karjanmyyjien meluisan seurakunnan keskellä Jeesus koetti tuona maanantaiaamuna opettaa taivaallisen valtakunnan evankeliumia. Hän ei ollut ainoa, jota tämä temppelin häpäisy närkästytti, vaan myös tavallista väkeä, eritoten muista provinsseista saapuneita juutalaisia, vihastutti perin pohjin tämä hyötymistarkoituksessa tapahtuva heidän kansallisen palvontapaikkansa häpäiseminen. Tuohon aikaan sanhedrin itsekin piti säännönmukaiset kokouksensa eräässä salissa, joka oli keskellä kaikkea tätä kaupankäynnin ja tavaranvaihdon aiheuttamaa hälinää ja epäjärjestystä.

173:1.6 (1890.1) Kun Jeesus oli aloittamassa puhettaan, sattui kaksi tapausta, jotka kiinnittivät hänen huomionsa: Lähistöllä olevan rahanvaihtajan pöydän ääressä oli puhjennut kiivas ja kiihkeä sanasota yhden Aleksandriasta tulleen juutalaisen väittäessä joutuneensa yliveloituksen uhriksi, ja samalla hetkellä temppelipihan täytti korvia repivä mylvintä, joka lähti liki satapäisestä sonnilaumasta sitä yhdestä eläinkarsinoiden osastosta toiseen ajettaessa. Pitäessään tauon ja pohtiessaan ääneti mutta mietteliäänä tätä kaupustelusta ja sekasorrosta kertovaa näkymää Jeesus näki lähellään erään ajatusmaailmaltaan yksinkertaisen galilealaisen, miehen, jonka kanssa hän oli kerran keskustellut Jireonissa ja jota kopeat ja mielestään muita paremmat juudealaiset nyt irvivät ja tönivät. Ja kaikki tämä yhdessä vaikutti niin, että se sai Jeesuksen sielussa aikaan yhden niistä oudoista suuttumuksentunteen kuohahduksista, joita hänellä silloin tällöin esiintyi.

173:1.7 (1890.2) Lyöden ällistyksellä lähellään seisovat apostolinsa, jotka pidättyivät osallistumasta siihen, mitä pian seurasi, Jeesus astui alas kateederilta ja meni sen pikkupojan luo, joka oli ajamassa karjalaumaa pihan poikki, otti tältä nuoraruoskan ja ajoi eläimet yhdessä hetkessä pois temppelistä. Mutta ei tässä vielä kaikki; temppelipihalle kerääntyneiden tuhansien ihmisten ihmettelevien katseiden edessä hän asteli majesteettisesti perimmäiselle karjakarsinalle ja avasi takaisin kävellessään jokaisen tallin veräjän ja ajoi ulos niihin teljetyt eläimet. Tässä vaiheessa oli kuin sähkövirta olisi käynyt paikalle kerääntyneiden pyhiinvaeltajien läpi ja päästäen ilmoille huutoja kuin kapinassa ikään he ryntäsivät kohti

kauppakojuja ja ryhtyivät kääntämään nurin rahanvaihtajien pöytiä. Vajaassa viidessä minuutissa kaikki kaupankäynti oli lakaistu pois temppelistä. Siihen mennessä, kun lähistöllä olevat roomalaiset vartijat ilmestyivät näyttämölle, kaikki oli jo rauhallista, ja väkijoukot olivat asettuneet. Noustessaan taas kateederille Jeesus puhui väenkokoukselle: ”Olette tänä päivänä olleet todistamassa, mitä kirjoituksissa sanotaan: ’Minun huonettani on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi, mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan.’”

173:1.8 (1890.3) Mutta ennen kuin hän ehti lausua sanaakaan lisää, tämä suuri väenkokous puhkesi huutamaan hoosianna-ylistyslauluja, ja kohta väentungoksesta astui esille ryhmä nuorukaisia, jotka lauloivat kiitosvirsiä arvostuksen osoitukseksi siitä, että rienaavat ja keinottelevat kauppamiehet oli ajettu ulos pyhästä temppelistä. Tähän hetkeen mennessä tapahtumapaikalle oli saapunut jokunen pappikin, ja yksi heistä sanoi Jeesukselle: ”Etkö kuule, mitä leeviläisten lapset sanovat?” Ja Mestari vastasi: ”Etkö ole koskaan lukenut, että ’lasten ja imeväisten suusta on ylistys täysimääräisintä’?” Ja Jeesuksen opettaessa kansan asettamat vartiomiehet seisoivat koko loppupäivän ajan vartioimassa jokaista holvikäytävää sallimatta kenenkään kantaa edes tyhjää astiaa temppelipihain poikki.

173:1.9 (1890.4) Saadessaan tietää näistä tapahtumista kirjanoppineet ja pääpapit mykistyivät. He pelkäsivät Mestaria entistäkin enemmän, ja entistäkin lujemmaksi kävi heidän päätöksensä surmata hänet.

Mutta he olivat neuvottomia. He eivät tienneet, miten he hänen kuolemansa toimeenpanisivat, sillä he pelkäsivät suuresti väkijoukkoja, jotka nyt varsin kaihtelemattomasti osoittivat hyväksyvänsä sen, että hän oli lähettänyt rienaavat keinottelijat matkoihinsa. Ja koko tämän päivän ajan, jolloin temppelin pihoilla vallitsi hiljaisuus ja rauha, kansa kuunteli Jeesuksen opetusta ja kirjaimellisesti ahmi hänen sanojaan.

173:1.10 (1890.5) Tämä Jeesuksen yllättävä teko kävi yli hänen apostoliensa ymmärryksen. He olivat niin häkellyksissään tästä Mestarinsa äkillisestä ja odottamattomasta toimenpiteestä, että pysyttelivät koko välikohtauksen ajan toisiinsa tarrautuneina puhujakorokkeen lähettyvillä; he eivät missään vaiheessa liikauttaneet sormeaankaan tätä temppelin puhdistusta auttaakseen. Jos tämä näyttävä tapahtuma olisi sattunut edellisenä päivänä, jolloin Jeesus riemusaatossa saapui temppelille kaupungin porttien läpi vyöryvän, pauhaavan kulkueen perille saattamana ja kansanjoukon huutaessa hänelle koko matkan suosiota, he olisivat olleet siihen valmiita, mutta tällä tavoin kuin se nyt tapahtui, heillä ei ollut mitään valmiutta osallistua siihen.

173:1.11 (1891.1) Tässä temppelin puhdistamisessa tulee esille Mestarin suhtautuminen uskonnonharjoittamisen kaupallistamiseen, samalla kun se paljastaa hänen inhonsa kaikenlaatuista köyhien ja oppimattomien kustannuksella tapahtuvaa kohtuuttomuutta ja keinottelua kohtaan. Tämä välikohtaus osoittaa niin ikään, ettei Jeesus suhtautunut hyväksyvästi sellaiseen, että kieltäydytään käyttämästä voimakeinoja suojeltaessa minkä hyvänsä ihmisryhmän

enemmistöä sellaisten epäoikeudenmukaisten vähemmistöjen kohtuuttomia ja orjuuttavia menettelytapoja vastaan, jotka kenties voivat linnoittautua poliittisen, taloudellisen tai kirkollisen vallan taakse. Viekkaille, häijyille tai vehkeileville ihmisille ei pidä antaa mahdollisuutta järjestäytyä niin, että he pääsevät riistämään ja sortamaan niitä, jotka eivät ihanteellisuuttaan ole halukkaita turvautumaan väkivaltaan suojellakseen itseään tai edistääkseen kaikin puolin kunnioitettavia elämäntavoitteitaan.

2. Mestarin auktoriteetti kyseenalaistetaan

173:2.1 (1891.2) Sunnuntaina Jeesuksen riemukulkuemainen sisääntulo Jerusalemiin oli herättänyt juutalaisjohtajissa siinä määrin pelonsekaista kunnioitusta, että he eivät yrittäneet pidättää häntä. Käsillä olevana päivänä tämä näyttävä temppelin puhdistaminen lykkäsi yhtä tehokkaasti Mestarin kiinniottamista. Juutalaisten vallanpitäjien päätös hänen tuhoon saattamisestaan kävi päivä päivältä lujemmaksi, mutta heitä raastoi kaksi pelonaihetta, joiden yhteisvaikutuksesta hyökkäyshetki aina vain lykkäytyi. Pääpapit ja kirjanoppineet eivät tunteneet halua julkisuudessa tapahtuvaan Jeesuksen pidättämiseen, sillä he pelkäsivät, että suuttumuksesta johtuva raivo saattaisi ajaa kansanjoukon heidän kimppuunsa. He pelkäsivät myös sitä mahdollisuutta, että roomalaisvartijat kutsuttaisiin tukahduttamaan kansannousua.

173:2.2 (1891.3) Keskipäivällä pidetyssä sanhedrinin istunnossa sovittiin yksimielisesti, että Jeesus täytyy ottaa hengiltä pikaisesti. Päätöksen mahdollisti se seikka, ettei tässä kokouksessa ollut läsnä yhtään Mestarin ystävää. Mutta sanhedrinin jäsenet eivät kyenneet pääsemään yksimielisyyteen siitä, milloin ja miten hänet korjattaisiin talteen. Lopulta he sopivat nimittävänsä viisi ryhmää, jotka menisivät kansan keskuuteen ja koettaisivat saada hänet sotkeutumaan opetuksessaan tai saada hänet muulla tavoin huonoon valoon niiden silmissä, jotka kuuntelivat hänen opetustaan. Niinpä kun Jeesus kello kahden maissa oli juuri aloittanut esityksensä aiheesta ”Jumalan poikana olemisen vapaus”, ryhmä näitä Israelin vanhimpia raivasi tiensä Jeesuksen lähelle, ja hänet totuttuun tapaansa keskeyttäen ryhmä esitti seuraavan kysymyksen: ”Millä vallalla sinä kaikkia näitä teet? Kuka sinulle tämän vallan antoi?”

173:2.3 (1891.4) Oli kaikin puolin asiallista temppelin esimiesten ja juutalaisen sanhedrinin virkailijain esittää tämä kysymys jokaiselle, joka katsoi oikeudekseen opettaa ja esiintyä sellaisella erikoisella tavalla, joka oli ollut Jeesukselle luonteenomainen, varsinkin jos otettiin huomioon hänen äskeinen menettelynsä hänen siivottuaan temppelin kaikenlaisesta kaupankäynnistä. Nämä kauppamiehet ja rahanvaihtajat toimivat kaikki suoraan korkeimmilta esimiehiltä saamansa lupakirjan turvin, ja tietyn määräosan heidän voitoistaan edellytettiin menevän suoraan temppelirahastoon. Älkää unohtako, että *auktoriteetti* oli koko juutalaiskansan tunnussana. Profeetat aiheuttivat aina selkkauksia siksi, että he niin uhmakkaasti katsoivat oikeudekseen opettaa valtuuksitta, ilman että heitä oli

rabbiakatemioissa asianmukaisesti koulutettu ja sen jälkeen säännön mukaisesti asetettu sanhedrinin toimesta virkaansa. Jos vapauksia ottavalta julkisuudessa esiintyvältä opettajalta puuttui tämänlaatuinen valtuutus, sen katsottiin osoittavan joko sivistymättömyydestä johtuvaa julkeutta tai avointa kapinaa. Tuohon aikaan vain sanhedrinilla oli lupa seurakunnan vanhimman tai opettajan vihkimiseen, ja tällaisen seremonian oli tapahduttava vähintään kolmen sellaisen henkilön läsnä ollessa, jotka oli aiemmin tällä tavoin vihitty. Tällaisen vihkimyksen myötä opettaja sai ”rabbin” arvonimen, ja se pätevöitti hänet myös tuomarin toimeen, ”sitomaan ja päästämään asiat, jotka saatettaisiin jättää hänen ratkaistavikseen.”

173:2.4 (1892.1) Temppelin esimiehet astuivat tuona iltapäivän hetkenä Jeesuksen eteen ei vain kyseenalaistamaan hänen opetustaan vaan myös hänen tekonsa. Jeesus tiesi varsin hyvin, että nämä samat miehet olivat jo kauan julkisuudessa opettaneet hänen opettajanvaltuuksiensa olevan Saatanalta ja kaikkien hänen voimallisten tekojensa olevan perkeleiden ruhtinaan voimalla tehtyjä. Siksi Mestari ryhtyi vastaamaan heidän kysymykseensä esittämällä heille vastakysymyksen. Jeesus sanoi: ”Minäkin haluaisin esittää teille yhden kysymyksen, ja jos te vastaatte minulle, kerron minäkin teille, millä valtuuksilla näitä tekoja teen. Johanneksen kaste, mistä se oli? Saiko Johannes valtuutensa taivaasta vai ihmisiltä?”

173:2.5 (1892.2) Ja tämän kuullessaan hänen kuulustelijansa vetäytyivät syrjemmälle pitämään neuvoa keskenään siitä, minkä vastauksen he

antaisivat. He olivat aikoneet nolata Jeesuksen kansanpaljouden edessä, mutta nyt he huomasivatkin olevansa itse kaikkien tuolla hetkellä temppelipihassa koolla olevien edessä pahasti ymmällään. Ja heidän hämmentyneisyytensä oli sitäkin ilmeisempää, kun he palasivat Jeesuksen luo ja sanoivat: ”Kysymykseen Johanneksen kasteesta emme osaa vastata, koska emme tiedä.” Ja he antoivat Mestarille tällaisen vastauksen siksi, että he olivat keskenään järkeilleet asian seuraavasti: Jos sanoisimme ’taivaasta’, silloin hän sanoo: ’Miksette uskoneet häntä’, ja mahdollisesti hän vielä lisää saaneensa valtuutensa Johannekselta; ja jos sanoisimme ’ihmisiltä’, silloin väenpaljous saattaisi kääntyä meitä vastaan, sillä useimmat heistä katsovat Johanneksen olleen profeetta. Ja näin heidän oli pakko tulla Jeesuksen ja kansan eteen tunnustaen, etteivät he, Israelin uskonnonopettajat ja johtajat, osanneet (tai tahtoneet) lausua käsitystään Johanneksen tehtävästä. Ja heidän sanottuaan sanottavansa Jeesus katsoi korokkeeltaan heitä ja sanoi: ”Niinpä en minäkään kerro teille, millä valtuuksin minä näitä tekoja teen.”

173:2.6 (1892.3) Jeesuksen aikomuksena ei milloinkaan ollut valtuutensa osalta vedota Johannekseen; sanhedrin ei koskaan ollut Johannesta vihkinyt. Jeesuksen valtuudet olivat hänessä itsessään ja hänen Isänsä ikuisessa ylivaltiudessa.

173:2.7 (1892.4) Käyttäessään kerrottua menetelmää vastustajiaan käsitellessään Jeesuksen tarkoituksena ei ollut vältellä tätä kysymystä. Ensi vaikutelmana saattaa olla, että hän syyllistyi mestarilliseen kysymyksen väistämiseen, mutta niin asia ei ollut.

Jeesus ei milloinkaan edes vihamiestensä suhteen halunnut epärehdisti turvautua omaan ylivoimaisuuteensa. Näennäisesti kysymyksen väistäessään hän todellisuudessa antoi kaikille kuulijoilleen vastauksen fariseusten kysymykseen siitä, mikä auktoriteetti oli hänen toimintansa takana. Nämä olivat väittäneet hänen toimivan perkeleiden ruhtinaan vallalla. Jeesus oli kerran toisensa jälkeen väittänyt, että koko hänen opetustyönsä ja kaikki hänen tekonsa tapahtuivat hänen taivaassa olevan Isänsä antamalla voimalla ja vallalla. Tätä juutalaiset johtomiehet eivät suostuneet hyväksymään, ja he koettivat ahdistaa hänet myöntämään, että hän oli säännönvastainen opettaja siksi, että sanhedrin ei ollut koskaan myöntänyt hänelle valtuuksia. Vastatessaan heille niin kuin hän vastasi, sikäli ettei hän väittänyt saaneensa valtuuksiaan Johannekselta, hän oli puheenvuoronsa myötä kansalle siinä määrin mieleen, että hänen vihamiestensä yritys saada hänet satimeen kääntyi itse asiassa heitä itseään vastaan ja koitui heille kaikkien läsnä olevien silmissä suureksi häpeäksi.

173:2.8 (1892.5) Ja juuri tämä Mestarin osoittama nerokkuus vastustajiensa käsittelemisessä oli syynä siihen, että he häntä niin suuresti pelkäsivät. He eivät enää tuona päivänä kokeilleet muita kysymyksiä; he poistuivat paikalta jatkamaan keskinäisiä neuvottelujaan. Mutta ihmisiltä ei mennyt kauan havaita näihin juutalaisesimiesten esittämiin kysymyksiin sisältyvä epärehellisyys ja vilpillisyys. Edes tavallinen rahvas ei voinut olla huomaamatta eroa Mestarin moraalisen majesteettisuuden ja hänen vihamiestensä juonittelevan tekopyhyyden välillä. Mutta temppelin puhdistaminen

oli tuonut saddukeukset fariseusten puolelle viemään päätökseen suunnitelman Jeesuksen tuhoamisesta. Ja saddukeukset edustivat nyt sanhedrinin enemmistöä.

3. Vertaus kahdesta pojasta

173:3.1 (1893.1) Kun pikkusieluiset fariseukset nyt seisoivat hiljaisina Jeesuksen edessä, hän katsoi korokkeeltaan heitä ja sanoi: ”Koska olette epätietoisia Johanneksen tehtävän suhteen ja asettuneet vihamieliselle kannalle Ihmisen Pojan opetustyötä ja tekoja kohtaan, kuunnelkaapa, kun kerron teille vertauksen: Eräällä suurella ja arvostetulla maanomistajalla oli kaksi poikaa, ja toivoessaan saavansa pojiltaan apua laajojen tilustensa hoitamisessa hän tuli toisen pojan luo sanoen: ’Poikani, menepä ja tee tänään työtä viinitarhassani.’ Ja tämä ajattelematon poika vastasi isälleen ja sanoi: ’Enkä mene’, mutta jälkeenpäin hän katui ja meni. Kun isä oli löytänyt vanhemman poikansa, hän sanoi tällekin: ’Poikani, menepä ja tee työtä viinitarhassani.’ Ja tämä tekopyhä ja petollinen poika vastasi: ’Kyllä, isäni, menenhän minä.’ Mutta kun hänen isänsä oli lähtenyt, hän ei mennytkään. Sallikaa minun kysyä teiltä, kumpi näistä pojista todellisuudessa täytti isänsä tahdon?”

173:3.2 (1893.2) Ja kansa vastasi yhteen ääneen sanoen: ”Ensimmäinen poika.” Ja silloin Jeesus sanoi: ”Niin juuri; ja nyt sanon teille, että vaikka publikaanit ja portot näyttävätkin torjuvan katumuskutsun, niin kerran he tulevat näkemään olevansa väärällä tiellä ja menevät

Jumalan valtakuntaan ennen teitä, jotka suuriäänisesti teeskentelette palvelevanne taivaallista Isää, vaikka kieltäydytte tekemästä Isän töitä. Fariseukset ja kirjanoppineet, ette te kuuluneet niihin, jotka uskoivat Johannekseen, vaan niitä olivat pikemminkin publikaanit ja syntiset; ettekä te sen kummemmin minunkaan opetustani usko, mutta tavallinen rahvas kuulee minun sanani mieluusti.”

173:3.3 (1893.3) Ei Jeesus fariseuksia ja saddukeuksia henkilöinä halveksinut, vaan se, minkä hän halusi saattaa huonoon valoon, oli heidän opetus- ja käytäntöjärjestelmänsä. Hän ei ollut vihamielinen yhtäkään ihmistä kohtaan, mutta meneillään oli väistämätön yhteentörmäys uuden ja elävän, henkeen perustuvan uskonnon sekä vanhemman, seremonioille, perinteille ja auktoriteetille rakentuvan uskonnon välillä.

173:3.4 (1893.4) Koko tämän ajan kaksitoista apostolia seisoivat Mestarin lähellä, mutta he eivät millään tavoin osallistuneet näihin tapahtumiin. Kukin kahdestatoista apostolista reagoi omalla luonteenomaisella tavallaan näihin Jeesuksen lihallishahmoisen toiminnan viimeisten päivien tapahtumiin, ja jokainen myös totteli Mestarin käskyä, jonka mukaan heidän tuli tämän pääsiäisviikon aikana pidättyä kaikesta julkisesta opetustoiminnasta ja saarnaamisesta.

4. Vertaus poissa olevasta isännästä

173:4.1 (1893.5) Kun pääfariseukset ja kirjanoppineet, jotka olivat koettaneet kysymyksillään saada Jeesuksen hämmennyksiin, olivat kuunnelleet kertomuksen kahdesta pojasta, he vetäytyivät paikalta jatkamaan neuvottelujaan, ja Mestari, joka kohdisti huomionsa sananvaihtoa kuuntelevaan kansanjoukkoon, kertoi toisenkin vertauksen:

173:4.2 (1893.6) ”Olipa muuan hyvä mies, joka oli tilanomistaja, ja hän istutti viinitarhan. Hän aitasi sen, kaivoi kuopan viininpuristinta varten ja rakensi tähystystornin vartijoille. Sitten hän jätti tämän viinitarhan vuokraviljelijöille lähtien itse pitkälle matkalle toiseen maahan. Ja kun hedelmien kypsymisaika läheni, hän lähetti vuokralaisten luo palvelijoita perimään vuokran. Mutta vuokralaiset neuvottelivat keskenään ja kieltäytyivät antamasta palvelijoille heidän isännälleen kuuluvia hedelmiä; sen sijaan he karkasivat hänen palvelijoidensa kimppuun, mukiloivat yhden, kivittivät toisen ja lähettivät muut tyhjin käsin pois. Ja kun tilanomistaja sai kaikesta tapahtuneesta tiedon, hän lähetti toiset ja luotetummat palvelijat hoitelemaan nämä pahanilkiset vuokraajat, ja nämä he löivät verille ja kohtelivat heitäkin häpeällisesti. Ja sitten tilanomistaja lähetti suosikkipalvelijansa, taloudenhoitajansa, ja hänet he tappoivat. Ja vieläkin hän kärsivällisesti ja pitkämielisesti lähetti monia muita palvelijoita, mutta ketään he eivät suostuneet ottamaan vastaan. Toiset he mukiloivat, toiset he tappoivat, ja kun tilanomistajaa oli tällä tavoin kohdeltu, hän päätti lähettää poikansa selvittämään asiat näiden kiittämättömien vuokralaisten kanssa, ja hän sanoi itselleen:

’Palvelijoitani he saattavat pahoinpidellä, mutta rakastetulle pojalleni he sentään osoittanevat kunnioitusta.’ Mutta pojan nähdessään nämä mitään katumattomat ja häijyt vuokralaiset päättelivät keskenään: ”Tämä on perillinen, tappakaamme siis hänet, ja perintö on silloin meidän.’ Niin he kävivät käsiksi poikaan, ja heitettyään hänet ulos viinitarhasta he tappoivat hänet. Kun tämän viinitarhan herra kuulee, miten he ovat torjuneet ja tappaneet hänen poikansa, mitä hän tekee näille kiittämättömille ja häijyille vuokralaisille?”

173:4.3 (1894.1) Ja tämän vertauksen ja Jeesuksen esittämän kysymyksen kuullessaan ihmiset vastasivat: ”Hän tuhoaa nuo kurjat miehet ja vuokraa viinitarhansa muille ja rehellisille viljelijöille, jotka luovuttavat hedelmät hänelle oikeaan vuodenaikaan.” Ja kun jotkut kuulijoista oivalsivat tämän vertauksen viittaavan juutalaiskansakuntaan ja siihen, miten se oli kohdellut profeettoja, sekä siihen uhkaan, että Jeesus ja valtakunnan evankeliumi tulisivat torjutuiksi, he sanoivat murheellisina: ”Jumala varjelkoon meitä, ettemme yhä näitä tekoja tekisi.”

173:4.4 (1894.2) Jeesus näki, kuinka ryhmä saddukeuksia ja fariseuksia raivasi tietään väentungoksen läpi, ja hän piti lyhyen tauon kunnes nämä ehtivät hänen lähelleen, jolloin hän sanoi: ”Tiedätte, miten isänne torjuivat profeetat ja olette varsin tietoisia siitä, että sydämessänne olette jo päättäneet torjua Ihmisen Pojan.” Ja luoden tutkivan katseen lähellään seisoviin pappeihin ja vanhimpiin Jeesus sanoi sitten: ”Ettekö koskaan kirjoituksista lukeneet kivestä, jonka

rakentajat hylkäsivät ja josta, sitten kun ihmiset sen löysivät, tehtiinkin kulmakivi? Ja niinpä minä vielä kerran varoitan teitä, että jos te jatkuvasti hylkäätte tämän evankeliumin, niin ei aikaakaan kun Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka on halukas ottamaan vastaan ilosanoman ja tuottamaan hengen hedelmiä. Ja tähän kiveen liittyy mysteeri, sillä jokainen, joka siihen kompastuu ja samalla ruhjoutuu kappaleiksi, tulee olemaan pelastettu; mutta jonka päälle tämä kivi kaatuu, jauhautuu tomuksi ja hänen tuhkansa sirotellaan taivaan tuuliin.”

173:4.5 (1894.3) Kuullessaan nämä sanat fariseukset ymmärsivät Jeesuksen viitanneen heihin itseensä ja muihin juutalaisjohtajiin. He paloivat halusta käydä samana hetkenä ja samassa paikassa häneen käsiksi, mutta he pelkäsivät kansanpaljoutta. Mestarin sanat suututtivat heitä kuitenkin niin pahasti, että he poistuivat paikalta ja kävivät taas keskenään neuvotteluja siitä, millä tavoin he panisivat toimeen hänen kuolemansa. Ja tuona iltana sekä saddukeukset että fariseukset yhdistivät voimansa toteuttaakseen suunnitelmansa, jonka mukaan hänet saataisiin satimeen heti seuraavana päivänä.

5. Vertaus hääjuhlasta

173:5.1 (1894.4) Kirjanoppineiden ja johtomiesten vetäydyttyä paikalta Jeesus kohdisti taas sanansa paikalla olevalle väenkokoukselle ja esitti vertauksen hääjuhlasta. Hän sanoi:

173:5.2 (1894.5) ”Taivaan valtakuntaa voidaan verrata tiettyyn kuninkaaseen, joka järjesti hääjuhlan pojalleen ja lähetti viestinviejät toimittamaan sanan niille, jotka oli aiemmin kutsuttu juhlaan. Viesti kuului: ’Kuninkaan palatsissa on kaikki valmiina hääillallista varten.’ Kävi kuitenkin niin, että monet, jotka olivat aikaisemmin luvanneet olla läsnä, tällä kertaa kieltäytyivätkin tulemasta. Kuullessaan kutsunsa tulleen torjutuksi kuningas lähetti vielä toiset palvelijat ja viestinviejät sanoen: ’Pyytäkää kaikkia kutsun saaneita tulemaan, sillä katsokaa, illalliseni on valmis. Härkäni ja juottovasikkani on teurastettu, ja kaikki odottaa valmiina poikani lähestyvien häiden juhlintaa.’ Mutta ajattelemattomat kutsutut suhtautuivat taas väheksyvästi tähän kuninkaansa kutsuun ja menivät omia teitään, kuka pellolleen, kuka savenvalimoon, kuka kauppatavaroilleen. Oli vielä niitäkin, jotka eivät tyytyneet vain tällä tavoin halventamaan kuninkaan kutsua, vaan kävivät avoimesti kapinoiden käsiksi kuninkaan lähetteihin ja pahoinpitelivät näitä häpeällisesti, heistä muutaman jopa tappaen. Ja kun kuninkaalle selvisi, että hänen valikoidut vieraansa, yksinpä nekin, jotka olivat hyväksyneet hänen alustavan kutsunsa ja luvanneet olla mukana hääjuhlilla, olivat loppujen lopuksi hylänneet hänen kutsunsa ja kapinoiden käyneet kiinni hänen valittuihin sanansaattajiinsa ja heitä tappaneet, hän vihastui silmittömäsi. Ja silloin tämä loukattu kuningas määräsi liikekannalle omat armeijansa ja liittolaistensa armeijat ja antoi niille määräyksen hävittää nämä kapinalliset murhamiehet ja polttaa poroksi heidän kaupunkinsa.

173:5.3 (1895.1) ”Ja rankaistuaan niitä, jotka olivat ylenkatsoneet hänen kutsunsa, hän määräsi hääjuhlille taas uuden päivämäärän sanoen viestinviejilleen: ’Ne, jotka alkujaan kutsuttiin häihin, eivät olleet sen arvoisia; menkää nyt siis teidenristeyksiin ja maanteille ja jo kaupunginrajojen ulkopuolellekin, ja niin monta kuin te heitä löydätte, vaikkapa muukalaisia, pyytäkää heitä tulemaan ja olemaan mukana tässä hääjuhlassa.’ Ja sen jälkeen nämä palvelijat menivät maanteille ja aitovierille ja keräsivät koolle kaikki, jotka he tapasivat, niin hyvät kuin pahat, niin rikkaat kuin köyhät, joten häähuone oli lopultakin täynnä mieluusti saapuneita vieraita. Kun kaikki oli valmista, kuningas astui sisään katsomaan vieraitaan, ja suureksi hämmästyksekseen hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua. Koska kuningas oli järjestänyt yltä kyllin häävaatteita kaikille vierailleen, hän tätä miestä puhutellen sanoi: ’Ystävä, kuinka on selitettävissä, että sinä tulet tässä tilanteessa vierashuoneeseeni ilman hääpukua?’ Ja tämä valmistautumaton mies ei saanut sanaa suustaan. Sitten kuningas sanoi palvelijoilleen: ’Heittäkää tämä välinpitämätön mies ulos talostani, jotta hän jakaisi kaikkien niiden muiden kohtalon, jotka ovat ylenkatsoneet vieraanvaraisuuttani ja torjuneet kutsuni. En halua tänne muita kuin ne, joista on ilo hyväksyä kutsuni ja jotka suovat minulle sen kunnian, että he kantavat vierasvaatteita, joita on yltä kyllin järjestetty kaikkien käyttöön.’”

173:5.4 (1895.2) Tämän vertauksen esitettyään Jeesus oli lähettämäisillään väkijoukon pois, kun muuan myötämielinen

uskova raivasi tiensä tungoksen läpi hänen luokseen ja kysyi: ”Mutta, Mestari, miten me näistä asioista tietäisimme? Miten olisimme valmistautuneita kuninkaan kutsuun? Minkä merkin tulet antamaan meille, jotta me siitä tietäisimme, että olet Jumalan Poika?” Ja kun Mestari tämän kuuli, hän sanoi: ”Vain yksi merkki teille annetaan.” Ja sitten hän omaa ruumistaan osoittaen jatkoi: ”Hävittäkää tämä temppeli, ja kolmessa päivässä minä nostan sen ylös.” Mutta he eivät ymmärtäneet häntä. Ja hajaantuessaan tahoilleen he keskustelivat toistensa kanssa sanoen: ”Tätä temppeliä on rakennettu kohta viisikymmentä vuotta, ja silti hän sanoo hävittävänsä sen ja nostavansa sen pystyyn kolmessa päivässä.” Edes hänen omat opetuslapsensa eivät ymmärtäneet tämän ilmaisun merkitystä, mutta sittemmin he hänen kuolleistanousunsa jälkeen muistivat, mitä hän oli sanonut.

173:5.5 (1895.3) Kello neljän maissa iltapäivällä Jeesus antoi apostoleilleen merkin antaen heidän ymmärtää, että hän halusi poistua temppeliltä ja mennä Betaniaan illalliselle ja yölevolle. Taitettaessa taivalta ylös Öljymäkeä Jeesus antoi Andreakselle, Filippukselle ja Tuomakselle ohjeen heidän pystyttää seuraavana aamuna lähemmäksi kaupunkia leiri, jota he voisivat käyttää pääsiäisviikon loppuajan. Tätä ohjetta noudattaen he pystyttivät seuraavana aamuna telttansa Simon Betanialaisen omistamalle maapalstalle, mäenrinteessä olevaan rotkoon, josta oli näkymä Getsemanen yleiseen leiriytymispuistoon.

173:5.6 (1896.1) Tuona maanantai-iltana vaelsi taas kerran vaitonainen juutalaisjoukko ylös Öljymäen läntistä rinnettä. Nämä kaksitoista

miestä alkoivat aivan uudella tavalla vaistota, että jotakin traagista oli kohta tapahtuva. Vaikka varhain aamulla tapahtunut dramaattinen temppelin puhdistus oli herättänyt heidän toiveensa siitä, että he näkisivät Mestarin ottavan hänelle kuuluvan paikkansa ja osoittavan mahtavat valtuutensa, toisaalta kaikki se, mitä koko iltapäivän mittaan tapahtui, vaikutti pelkästään innostuksen lamaannuttajana sikäli, että se osoitti kaiken kaikkiaan vain yhteen suuntaan eli siihen, että juutalaisviranomaiset epäilyksettä torjuisivat Jeesuksen opetuksen. Apostolit olivat epätietoisuuden vallassa, hirvittävä epävarmuus piti heitä lujassa otteessaan. He ymmärsivät, että juuri päättyneen päivän tapahtumien ja vääjäämättömän tuomion päällekaatumisen välillä saattoi olla korkeintaan muutama lyhyt päivä. He kaikki tunsivat, että jotakin kauhistuttavaa tulisi kohta tapahtumaan, mutta he eivät tienneet, mitä odottaa. He hajaantuivat lepopaikkoihinsa, mutta perin vähäiseksi jäi heidän unensa. Yksinpä Alfeuksen kaksosetkin heräsivät vihdoin tajuamaan, että Mestarin elämän tapahtumat vyöryivät lujaa vauhtia kohti lopullista huipentumaansa.

Luku 174

Tiistaiaamu temppelissä

174:0.1 (1897.1) TÄNÄ tiistaiaamuna noin kello seitsemän Jeesus tapasi Simonin kodissa apostolit, naisten ryhmän ja puolen kolmattakymmentä muuta eturivin opetuslasta. Tässä kokouksessa hän lausui jäähyväiset Lasarukselle antaen tälle ohjeet, joita noudattaen Lasarus kohtapuolin pakeni Perean Filadelfiaan. Siellä Lasarus tuli myöhemmin kytketyksi tätä kaupunkia pääpaikkanaan pitävään lähetysliikkeeseen. Jeesus lausui jäähyväiset myös iäkkäälle Simonille ja antoi läksiäisneuvonsa naisten ryhmälle, sillä hän ei koskaan enää muodollisesti tätä ryhmää tavannut sille jotain sanoakseen.

174:0.2 (1897.2) Samana aamuna hän puhutteli henkilökohtaisin tervehdyssanoin jokaista apostolia kahdestatoista. Andreakselle hän sanoi: ”Älä anna kohta edessä olevien tapahtumien kauhistuttaa itseäsi. Pidä veljesi lujassa otteessa ja pidä huoli, etteivät nämä näe sinua masentuneena.” Pietarille hän sanoi: ”Älä etsi turvaa käsivarren lihaksista, äläkä aseiden teräksestä. Asettaudu ikuisten

kallioiden hengellisille perustuksille.” Jaakobille hän sanoi: ”Älä anna ulkonaisten seikkojen horjuttaa itseäsi. Pysy lujana uskossasi, niin tiedät kohta, että se, mihin uskot, on todellista.” Johannekselle hän sanoi: ”Ole lempeä; rakasta jopa vihollisiasikin; ole pitkämielinen. Ja muista, että olen uskonut sinulle monet asiat.” Natanaelille hän sanoi: ”Älä lausu tuomiotasi sen perusteella, miltä asiat ulkonaisesti näyttävät; pysy lujana uskossasi, silloinkin kun kaikki näyttää hajoavan taivaan tuuliin; täytä mitat, jotka valtakunnan suurlähettilään valtakirja sinulle asettaa.” Filippukselle hän sanoi: ”Älä anna tällä hetkellä uhkaamassa olevien tapahtumien horjuttaa itseäsi. Pysy tyynenä, silloinkin kun et kykene näkemään, minne pitäisi mennä. Ole uskollinen vihkimisvalallesi.” Matteukselle hän sanoi: ”Älä unohda armoa, joka vei sinut valtakuntaan. Älä anna kenenkään petkuttaa itseltäsi ikuista palkintoasi. Samoin kuin olet ollut kestävä niiden viehtymysten edessä, jotka kuuluvat kuolevaisen olemukseen, ole samoin valmis olemaan luja.” Tuomakselle hän sanoi: ”Olipa sellainen kuinka vaikeaa hyvänsä, sinun on juuri nyt kuitenkin vaellettava sen varassa, mitä uskot, eikä sen varassa, mitä näet. Älä epäile, ettenkö kykenisi viemään päätökseen tehtävää, johon olen ryhtynyt, ja ettenkö lopulta näkisi kaikkia uskollisia lähettiläitäni tuonpuoleisessa valtakunnassa.” Alfeuksen kaksosille hän sanoi: ”Älkää antako sellaisen, mitä ette kykene ymmärtämään, musertaa itseänne. Luottakaa siihen, miltä sydämessänne tuntuu; älkää panko luottamustanne maan mahtaviin, älkää ihmisten muuttuvaisiin mielipiteisiin. Pysykää veljienne rinnalla.” Ja Simon Selootille hän sanoi: ”Simon, saattaa olla, että pettymys rusentaa sinut, mutta henkesi tulee nousemaan kaiken sen yläpuolelle, minkä

eteen joudut. Mitä et kyennyt oppimaan minulta, sen minun henkeni on sinulle opettava. Etsi aitoja hengen realiteetteja, äläkä anna epätodellisten ja aineellisten varjojen enää viekoitella itseäsi.” Ja Juudas Iskariotille hän sanoi: ”Juudas, olen rakastanut sinua ja olen rukoillut, että rakastaisit veljiäsi. Ole uupumaton hyvää tehdessäsi; ja tahtoisin kehottaa sinua varomaan imartelun liukkaita polkuja ja pilkanteon myrkkynuolia.”

174:0.3 (1897.3) Ja nämä tervehdyssanat lausuttuaan hän lähti Andreaksen, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa Jerusalemiin, kun muut apostolit sen sijaan ryhtyivät pystyttämään Getsemanen leiriä, jonne heidän oli määrä mennä samana iltana ja jota he pitivät tukikohtanaan Mestarin lihallisen elämän jäljellä olevien päivien ajan. Öljymäen rinteen puolivälin paikkeilla Jeesus piti tauon keskustellen yli tunnin ajan näiden neljän apostolin kanssa.

1. Jumalallinen anteeksiantamus

174:1.1 (1898.1) Pietari ja Jaakob olivat usean päivän ajan keskustelleet keskinäisistä mielipide-eroistaan, joiden kohteena oli Mestarin opetus synnin anteeksisaamisesta. He olivat kumpikin sitä mieltä, että asia esitettäisiin Jeesukselle, ja Pietari tarttui tähän tilanteeseen katsoessaan sen sopivaksi tilaisuudeksi saada asiaan Mestarilta neuvoa. Niinpä Simon Pietari puuttui keskusteluun, jota käytiin ylistyksen ja palvonnan välisistä eroista, ja kysyi: ”Mestari, Jaakob ja minä emme ole samaa mieltä synnin anteeksisaamista koskevasta

opetuksestasi. Jaakob väittää sinun opettavan, että Isä antaa meille anteeksi, jo ennen kuin sitä edes häneltä pyydämme, ja minä olen sitä mieltä, että katumuksen ja synnintunnustuksen täytyy kulkea anteeksiannon edellä. Kumpi meistä on oikeassa? Mitä sinä sanot?”

174:1.2 (1898.2) Hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen Jeesus katsoi merkitsevästi kaikkia neljää ja vastasi: ”Veljeni, mielipiteenne menevät harhaan, koskette käsitä läheisiä ja rakastavia suhteita, jotka vallitsevat luodun ja Luojan välillä, ihmisen ja Jumalan välillä. Ette jaksa käsittää sitä ymmärtäväistä myötätuntoa, jolla viisas vanhempi suhtautuu kypsymättömään ja aina välillä hairahtuvaan lapseen. On tosiaankin kyseenalaista, joutuvatko järkevät ja hellät vanhemmat koskaan antamaan anteeksi keskitasoiselle ja normaalille lapselle. Ymmärtäväiset keskinäissuhteet, joihin vielä liittyy rakkaudesta kertova suhtautuminen, estävät tehokkaasti kaikki sellaiset vieraantumisilmiöt, jotka sittemmin pakottavat lapsen osoittaman katumuksen muodossa tapahtuvaan suhteiden uudelleenjärjestelyyn vanhemman suoman anteeksiannon myötä.

174:1.3 (1898.3) ”Jokaisesta isästä elää osa hänen lapsessaan. Kaikissa asioissa, jotka liittyvät lapsen ja vanhemman välisiin suhteisiin, on isällä ensisijainen ja parempi ymmärrys. Vanhempi kykenee suhtautumaan lapsen kypsymättömyyteen siinä valossa, että hänellä on pitemmälle ehtinyt vanhemman kypsyys, iäkkäämmän osapuolen kypsempi kokemus. Kun kysymys on maisesta lapsesta ja taivaallisesta Isästä, jumalallisella vanhemmalla on infiniittisyyden ja jumalallisuuden määrä myötätuntoa ja kykyä rakastavaan ymmärtämykseen. Jumalallinen anteeksiantamus on väistämätön; se

kuuluu luonnollisena ja erottamattomana osana Jumalan loputtomaan ymmärtämykseen, hänen täydelliseen tietoisuuteensa kaikesta siitä, mistä on kysymys lapsen tehdessä virheellisen arvion tai erheellisen valinnan. Jumalallinen oikeudenmukaisuus on niin ikiaikaisesti kaiken huomioon ottavaa, että siihen aina ja kaikissa tapauksissa kuuluu ymmärtäväinen armo.

174:1.4 (1898.4) ”Kun viisas ihminen ymmärtää kanssaihmistensä sisäiset yllykkeet, hän rakastaa heitä. Ja kun rakastat veljeäsi, olet jo antanut hänelle anteeksi. Tämä ihmisolemuksen ymmärtämisen ja hänen ilmeisen rikkomuksensa anteeksiantamisen kyky on Jumalan kaltaista. Jos olette viisaita vanhempia, juuri tällä tavoin te rakastatte ja ymmärrätte lapsianne, annatte heille anteeksi silloinkin, kun ohimenevä väärinkäsitys näyttää ajaneen teidät eroon toisistanne. Lapsi, joka on kypsymätön ja jolta puuttuu kokonaisvaltaisempi ymmärrys lapsen ja isän välisen suhteen syvyydestä, kokee aina välillä pakostakin syyllisyyden tunnetta siksi, että kuilu ammottaa hänen ja isän osoittaman täyden hyväksymisen välillä, mutta oikea isä ei koskaan ole tietoinen mistään tällaisesta kuilusta. Synti on luodun olennon tietoisuuteen kuuluva kokemus; se ei kuulu Jumalan tietoisuuteen.

174:1.5 (1898.5) ”Se, missä määrin olette kyvyttömiä tai haluttomia antamaan anteeksi kanssaihmisillenne, mittaa oman kypsymättömyytenne; se ilmoittaa, miten suuressa määrin teiltä on jäänyt saavuttamatta aikuiselle ominaista myötätuntoisuutta, ymmärtäväisyyttä ja rakkautta. Kannatte kaunaa ja haudotte kostoa suorassa suhteessa siihen, missä määrin olette tietämättömiä

lastenne ja kanssaihmistenne sisäisestä olemuksesta ja todellisista kaipauksista. Rakkaus on jumalallisen ja sisäisen elämänhalun tulos. Se perustuu ymmärtämykseen, sitä ruokkii epäitsekäs palvelu ja se saavuttaa täydellisyytensä viisaudessa.”

2. Juutalaisten vallanpitäjien kysymyksiä

174:2.1 (1899.1) Maanantai-iltana oli pidetty neuvottelu sanhedrinin ja noin viidenkymmenen muun johtohenkilön kesken, jotka oli valittu kirjanoppineista, fariseuksista ja saddukeuksista. Tämä kokous oli yksimielinen Jeesuksen julkisuudessa tapahtuvan vangitsemisen vaarallisuudesta, sillä tavallisen rahvaan myötätunto oli hänen puolellaan. Enemmistö oli niin ikään sitä mieltä, että olisi pyrittävä määrätietoisesti viemään hänen maineensa kansan silmissä, ennen kuin hänet vangittaisiin ja tuotaisiin oikeuteen. Niinpä sitten nimettiinkin useita oppineista miehistä koostuvia ryhmiä, joiden oli määrä olla käytettävissä seuraavana aamuna temppelissä ja joiden tuli vaikeita kysymyksiä esittämällä koettaa saada Jeesus satimeen ja muutoinkin pyrkiä nolaamaan hänet kansan edessä. Fariseukset, saddukeukset ja jopa herodeslaiset olivat lopultakin löytäneet toisensa tässä yrityksessä saada Jeesus huonoon valoon pääsiäisen vierasjoukkojen silmissä.

174:2.2 (1899.2) Saapuessaan tiistaiaamuna temppelin pihalle ja ryhtyessään opettamaan Jeesus ehti lausua vasta muutaman sanan, kun akatemioista lähtenyt ryhmä nuorempia opiskelijoita, joita oli

harjoitettu tätä tarkoitusta varten, astui esille ja puhemiehensä kautta puhutteli Jeesusta: ”Mestari, tiedämme sinut vanhurskaaksi opettajaksi, ja tiedämme sinun julistavan totuuden teitä ja palvelevan vain Jumalaa, sillä et pelkää yhtäkään ihmistä, ja tiedämme, ettet katso henkilöön. Me olemme vain opiskelijoita, ja haluaisimme tietää totuuden eräästä asiasta, joka vaivaa meitä, ja tämä meidän vaivamme on seuraava: Onko laillista meidän maksaa veroa keisarille? Tuleeko meidän maksaa, vai eikö meidän tule maksaa?” Jeesus, joka tajusi heidän tekopyhyytensä ja viekastelunsa, sanoi heille: ”Miksi tulette tällä tavoin minua kiusaamaan? Näyttäkääpä minulle veroraha, niin vastaan teille.” Ja kun he ojensivat hänelle denaarin, hän katsoi sitä ja sanoi: ”Kenen kuva ja päällekirjoitus on tässä rahassa?” Ja kun he vastasivat hänelle: ”Keisarin”, niin Jeesus sanoi: ”Antakaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat.”

174:2.3 (1899.3) Kun hän oli näillä sanoin vastannut noille nuorille kirjanoppineille ja heidän herodeslaisille liittolaistovereilleen, nämä vetäytyivät pois hänen luotaan, ja kansaa, jopa saddukeuksia, heidän hämminkinsä huvitti suuresti. Jopa nämä nuorukaiset, jotka olivat koettaneet saada hänet satimeen, ihmettelivät ja ihailivat suuresti Mestarin vastauksen odottamatonta neuvokkuutta.

174:2.4 (1899.4) Edellisenä päivänä johtomiehet olivat koettaneet saada hänet ansaan kansanjoukon edessä seurakunnallista auktoriteettia koskevissa asioissa, ja siinä epäonnistuttuaan he koettivat nyt sotkea hänet vahinkoa tuottavaan keskusteluun siviilipuolen valtaoikeuksista. Sekä Pilatus että Herodes olivat tuolla hetkellä

Jerusalemissa, ja Jeesuksen vihamiehet arvelivat, että jos hän rohkenisi antaa kehotuksen keisarille annettavan veron maksamista vastaan, he voisivat oikopäätä mennä Rooman viranomaisten eteen ja syyttää häntä kapinamielialan lietsomisesta. Toisaalta, jos sattuisi, että hän monisanaisesti kehottaisi veron maksamiseen, heidän laskelmointinsa osui oikeaan siinä, että senlaatuinen lausunto loukkaisi syvästi hänen juutalaisen kuulijakuntansa kansallista omanarvontuntoa, ja sillä tavoin se olisi iskenyt kiilan Mestarin ja kansanjoukon osoittaman myötätunnon ja kiintymyksen välille.

174:2.5 (1899.5) Kaikessa tässä Jeesuksen vihamiehet kärsivät haaksirikon, sillä kaikki tunsivat sanhedrinin päätöksen, joka oli annettu ohjeeksi gentiilikansakuntien sekaan hajaantuneille juutalaisille siitä, että ”rahanlyömisoikeus toi mukanaan veronkanto-oikeuden.” Näin Jeesus vältti heidän ansansa. Jos hän olisi vastannut heidän kysymykseensä ”ei”, se olisi ollut yhtä kuin kapinaan kiihottaminen. Jos hän olisi vastannut ”kyllä”, se olisi järkyttänyt tuonaikaisia syvälle juurtuneita kansallistunteita. Mestari ei laistanut kysymystä, vaan hän vain käytti hyväkseen kaksinaisen vastauksen antamiseen sisältyvää viisautta. Jeesus ei ollut milloinkaan välttelevä, vaan hän osoitti aina viisautta ollessaan tekemisissä sellaisten kanssa, jotka koettivat ahdistaa häntä ja saattaa hänet turmioon.

3. Saddukeukset ja kuolleistaherääminen

174:3.1 (1900.1) Ennen kuin Jeesus pääsi aloittamaan opetustaan, esille astui toinenkin ryhmä tekemään hänelle kysymyksiä. Tällä kertaa asialla oli joukko oppineita ja ovelia saddukeuksia. Hänen lähelleen hivuttautuen heidän puhemiehensä sanoi: ”Mestari, Mooses sanoi, että jos nainut mies sattuisi kuolemaan jättämättä yhtään perillistä, hänen veljensä tulisi naida tämän vaimo ja herättää siemen edesmenneelle veljelleen. No sattuipa tässä sellainen tapaus, että muuan mies, jolla oli kuusi veljeä, kuoli lapsettomana; hänen järjestyksessä seuraava veljensä otti hänen vaimonsa, mutta kohta hänkin kuoli, eikä häneltä jäänyt lasta. Toinen veli otti niin ikään saman vaimon, mutta hänkin kuoli jälkeläisettä. Ja niin edelleen, kunnes kaikki kuusi veljestä olivat naineet tämän vaimon, ja kaikki kuusi siirtyivät rajan taa perillisiä jättämättä. Ja sitten viimeisenä kaikista kuoli myös tämä nainen. Ja mitä me nyt haluaisimme kysyä sinulta, kuuluu seuraavasti: Kenen vaimo hän tulee kuolleistaheräämisen hetkenä olemaan, sillä olivathan kaikki nämä seitsemän veljestä hänet naineet?”

174:3.2 (1900.2) Jeesus tiesi, ja niin tiesivät ihmisetkin, etteivät nämä saddukeukset kysymyksen esittäessään olleet liikkeellä vilpittömin mielin, sillä ei ollut uskottavaa, että moista tapausta todellisuudessa sattuisi; ja sitä paitsi tämä menettely, että kuolleen miehen veljet koettaisivat siittää hänelle lapsia, oli tuohon aikaan juutalaisten keskuudessa jo käytännöllisesti katsoen kuollut kirjain. Vaikka näin olikin, Jeesus myöntyi kuitenkin vastaamaan heidän salakavalaan kysymykseensä. Hän sanoi: ”Tällaisia kysymyksiä esittäessänne te kaikki erehdytte, sillä ette tunne sen paremmin kirjoituksia kuin

Jumalan elävää voimaakaan. Tiedätte, että tämän maailman pojat voivat mennä naimisiin ja että heitä naitetaan, mutta ette näy ymmärtävän, etteivät ne, jotka katsotaan arvollisiksi pääsemään tuleviin maailmoihin vanhurskaitten kuolleistaherättämisen kautta, mene naimisiin eikä heitä naiteta. Jotka kokevat kuolleistaheräämisen, ovat enemmänkin taivaan enkelten kaltaisia, eivätkä he koskaan kuole. Nämä kuolleista herätetyt ovat ikiajat Jumalan poikia; he ovat valon lapsia, jotka on herätetty kuolleista ikuisen elämän edistyksen piiriin. Ja Isä Mooseksennekin ymmärsi tämän, sillä palavan pensaan luona saamiensa kokemusten yhteydessä hän kuuli Isän sanovan: ’Minä *olen* Abrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala.’ Ja näin minä Mooseksen myötä julistankin, ettei Isäni ole kuolleitten Jumala, vaan elävien. Hänessä te kaikki elätte, lisäännytte ja pidätte hallussanne kuolevaisen olemassaolonne.”

174:3.3 (1900.3) Jeesuksen annettua vastauksensa edellä kerrottuihin kysymyksiin saddukeukset vetäytyivät pois paikalta, ja muutamat fariseukset unohtivat itsensä niin tyystin, että huudahtivat: ”Totta, totta, Mestari, oivallisestipa olet vastannut näille epäuskoisille saddukeuksille.” Saddukeukset eivät rohjenneet esittää Jeesukselle muita kysymyksiä, ja tavallinen kansa ihaili ihmetellen hänen opetuksensa viisautta.

174:3.4 (1900.4) Yhteenotossaan saddukeusten kanssa Jeesus vetosi yksinomaan Moosekseen siksi, että tämä uskonnollispoliittinen lahko tunnusti päteviksi vain viisi niin kutsuttua Mooseksen kirjaa.

He eivät myöntäneet, että profeettojen opetukset olisivat hyväksyttävissä opillisten dogmien perustaksi. Vaikka Mestari vastauksessaan yksiselitteisesti vahvistikin sen tosiasian, että kuolevaisluodut jäävät eloon kuolleistaheräämismenetelmän avulla, hän ei kuitenkaan missään mielessä lausunut hyväksyvää sanaa fariseusten uskomuksista, joiden mukaan konkreettinen ihmisruumis nousisi kuolleista. Sanoma, jota Jeesus halusi korostaa, oli, että Isä oli sanonut ”Minä *olen* Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala”, eikä että ’minä *olin* heidän Jumalansa.’

174:3.5 (1900.5) Saddukeusten ajatuksena oli ollut saattaa Jeesus *pilkanteon* nujertavan vaikutuksen kohteeksi, sillä he olivat varsin hyvin tietoisia siitä, että julkisuudessa toteutettu vaino mitä ilmeisimmin loisi kansanpaljouden mielessä vain entistä enemmän myötätuntoa häntä kohtaan.

4. Suuri käsky

174:4.1 (1901.1) Muuan toinen saddukeusten ryhmä oli saanut ohjeet esittää Jeesukselle sekaannuttavia kysymyksiä enkeleistä, mutta nähdessään, miten niiden heidän tovereidensa kävi, jotka olivat yrittäneet saada hänet ansaan kuolleistaheräämistä koskevilla kysymyksillä, nämä tekivät viisaan päätöksen pysyä visusti vaiti. He poistuivat paikalta kysymystäkään esittämättä. Fariseusten, kirjanoppineiden, saddukeusten ja herodeslaisten liittokunnan ennalta sovitun suunnitelman mukaan heidän tuli täyttää koko päivä

näillä kompakysymyksillä siinä toivossa, että he näin saisivat Jeesuksen huonoon valoon ihmisten edessä ja samalla tehokkaasti estäisivät hänelle jäämästä vähänkään aikaa julistaa häiritseviä opetuksiaan.

174:4.2 (1901.2) Eräs fariseusten ryhmistä astui sitten esille esittämään ahdistelevia kysymyksiä, ja ryhmän puhemies, joka viittasi Jeesukselle, sanoi: ”Mestari, olen lainoppinut ja haluaisin kysyä sinulta, mikä mielestäsi on suurin käsky.” Jeesus vastasi: ”On vain yksi käsky, ja se on suurin kaikista, ja tämä käsky kuuluu: ’Kuule, oi Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi; ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi, kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi.’ Tämä on ensimmäinen ja suuri käsky. Ja toinen käsky on ensimmäisen kaltainen; itse asiassa se juontuu suoraan ensimmäisestä, ja se kuuluu: ’Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.’ Mitään muuta käskyä ei ole, joka olisi suurempi kuin nämä. Näiden kahden käskyn varassa ovat koko laki ja profeetat.”

174:4.3 (1901.3) Tajutessaan, että Jeesus oli vastannut ei ainoastaan juutalaisten uskonnon ylevimmän käsityksen mukaisesti, vaan paikalle kerääntyneen väenpaljouden nähden myös viisaasti, lainoppinut ajatteli näyttelevänsä paremmin rohkeutta osoittavaa osaa, jos hän avoimesti ylistäisi Mestarin vastausta. Niinpä hän sanoi: ”Totuutta puhuen sinä, Mestari, olet oivallisesti sanonut, että Jumala on yksi eikä hänen lisäkseen ole ketään; ja että ensimmäinen ja suuri käsky on rakastaa häntä kaikesta sydämestä, ymmärryksestä ja voimasta, ja rakastaa myös lähimmäistään niin kuin itseään; ja

olemme samaa mieltä siitä, että tämä käsky on paljon enemmän huomion arvoinen kuin kaikki polttouhrit ja uhraukset.” Kun lainoppinut vastasi näin hienovaraisesti, Jeesus katsoi häneen sanoen: ”Ystäväni, huomaan, ettet olet kaukana Jumalan valtakunnasta.”

174:4.4 (1901.4) Jeesus lausui totuuden sanoessaan, ettei tämä lainoppinut ollut ”kaukana valtakunnasta”, sillä vielä samana iltana tämä meni Mestarin leirille Getsemanen lähistöllä, tunnusti uskonsa valtakunnan evankeliumiin, ja yksi Abnerin opetuslapsista, Joosia, kastoi hänet.

174:4.5 (1901.5) Paikalla oli myös kaksi, kolme muuta kirjanoppineiden ja fariseusten ryhmää, joiden aikomuksena oli ollut esittää kysymyksiä, mutta joko Jeesuksen esittämä vastaus lainoppineelle oli riisunut heidät aseista tai sitten kaikkien niiden kärsimä täydellinen tappio, jotka olivat yrittäneet saada hänet satimeen, oli pelästyttänyt heidät. Tämän jälkeen ei kukaan enää rohjennut esittää hänelle julkisesti yhtään kysymystä.

174:4.6 (1901.6) Kun muita kysymyksiä ei enää ilmaantunut ja kun keskipäivän hetki oli lähellä, Jeesus ei ryhtynytkään opettamaan, vaan tyytyi vain esittämään fariseuksille ja näiden tovereille yhden kysymyksen. Jeesus sanoi: ”Koska te ette enää esitä kysymyksiä, esittäisin minä puolestani teille yhden: Mitä mieltä olette Vapahtajasta? Toisin sanoen, kenen poika hän on?” Hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen yksi kirjanoppineista vastasi: ”Messias on Daavidin poika.” Ja koska Jeesus tiesi, että oli käyty

paljon väittelyä jopa hänen omien opetuslastensa keskuudessa siitä, oliko hän Daavidin poika vai ei, hän esitti seuraavan lisäkysymyksen: ”Jos Vapahtaja tosiaankin on Daavidin poika, niin miten on selitettävissä, että psalmissa, jonka panette Daavidin nimiin, hän hengessä puhuen sanoo itse: ’Herra sanoi minun herralleni: Istu oikealla puolellani, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.’ Jos Daavid kutsuu häntä Herraksi, miten hän siis voi olla Daavidin poika?” Vaikka esimiehet, kirjanoppineet ja pääpapit jättivätkin vastaamatta tähän kysymykseen, eivät he myöskään esittäneet Jeesukselle enää kysymyksiä, joiden tarkoituksena oli saada hänet sotkeutumaan. He eivät koskaan vastanneet tähän Jeesuksen heille asettamaan kysymykseen, mutta Mestarin kuoleman jälkeen he koettivat väistää tämän vaikeuden muuttamalla tuon psalmin tulkintaa niin, että se pantiinkin Messiaan sijasta viittaamaan Abrahamiin. Toiset koettivat päästä tästä dilemmasta kieltäytymällä tunnustamasta Daavidia tämän niin kutsutun messiaspsalmin kirjoittajaksi.

174:4.7 (1902.1) Hetkeä aikaisemmin fariseukset olivat nauttineet siitä, kuinka Mestari oli vaientanut saddukeukset; nyt fariseusten epäonnistuminen ilahdutti saddukeuksia. Mutta tällainen eri puolilla oleminen oli vain hetkellistä, sillä yhdessä tuokiossa he unohtivat ikivanhat erimielisyytensä pyrkiessään yhteisvoimin pysäyttämään Jeesuksen opetustyön ja toiminnan. Mutta kaikkien näiden kerrottujen kokemusten ajan tavallinen kansa kuunteli häntä mieluusti.

5. Tiedonjanoiset kreikkalaiset

174:5.1 (1902.2) Kun Filippus puoliltapäivin oli ostamassa tarvikkeita uutta leiriä varten, jota tuona päivänä pystytettiin Getsemanen lähistölle, hänen puoleensa kääntyi eräs muukalaisten lähetystö, Aleksandriasta, Ateenasta ja Roomasta saapunut uskovien kreikkalaisten ryhmä, jonka puhemies sanoi apostolille: ”Henkilöt, jotka tuntevat sinut, ovat osoittaneet meille, kuka sinä olet. Niinpä tulemme luoksesi, herra, pyytäen, että saisimme tavata Jeesuksen, Mestarisi.” Filippus joutui hämmästyksen valtaan siitä, että hän tällä tavoin torilla tapasi nämä tiedonhaluiset kreikkalaiset merkkihenkilöt ja gentiilit. Ja koska Jeesus varsin yksiselitteisesti oli velvoittanut kaikkia kahtatoista apostolia pidättymään kaikenlaisesta julkisesta opettamisesta pääsiäisviikon aikana, niin Filippus oli hieman hämmennyksissään tietämättä, mikä olisi oikea tapa hoitaa tämä asia. Hänen epävarmuuttaan lisäsi vielä se, että nämä miehet olivat vierasmaalaisia ja ei-juutalaisia. Jos nämä olisivat olleet juutalaisia tai lähiseudun tuttuja ei-juutalaisia, hän ei olisi yhtä selvästi empinyt. Hän menetteli sitten seuraavasti: Hän pyysi näitä kreikkalaisia jäämään niille sijoilleen. Kun hän kiiruhti matkoihinsa, nämä olettivat hänen menneen hakemaan Jeesusta, mutta todellisuudessa hän meni kiireen vilkkaan Joosefin kotiin, jossa tiesi Andreaksen ja muiden apostolien olevan lounastamassa. Hän kutsui Andreaksen ulos, selitti tulonsa tarkoituksen, ja sitten hän Andreaksen seurassa palasi odottelevien kreikkalaisten luo.

174:5.2 (1902.3) Koska Filippus oli saanut varustehankinnat lähestulkoon suoritetuiksi, hän ja Andreas palasivat kreikkalaiset mukanaan Joosefin kotiin, jossa Jeesus otti heidät vastaan. Ja he istuivat lähettyvillä, kun Jeesus puhui apostoleilleen ja muutamille johtaville opetuslapsille, jotka olivat koolla tällä lounaalla. Jeesus sanoi:

174:5.3 (1902.4) ”Isäni lähetti minut tähän maailmaan tekemään tunnetuksi hänen laupeuttaan ihmisten lapsia kohtaan, mutta ne, joiden luokse ensimmäiseksi saavuin, ovat kieltäytyneet minua vastaanottamasta. Totta kyllä, monet teistä ovat omalta osaltaan uskoneet evankeliumiini, mutta Abrahamin lapset ja heidän johtajansa ovat aikeissa minut hylätä, ja niin tehdessään he hylkäävät Hänet, joka minut lähetti. Auliisti olen julistanut pelastuksen evankeliumia tälle kansalle; olen kertonut heille Jumalan poikana olemisen riemullisuudesta, vapaudesta ja elämästä, joka on hengessä yltäkylläisempi. Isäni on tehnyt monet ihmeelliset teot näiden pelon raastamien ihmisten poikien keskuudessa. Mutta profeetta Jesaja puhui totisesti tästä kansasta kirjoittaessaan: ’Herra, kuka on uskonut meidän opetuksemme? Ja kenelle on Herra paljastettu?’ Totisesti ovat kansani johtajat tieten tahtoen sokaisseet silmänsä niin, etteivät näe, ja kovettaneet sydämensä, jotteivät uskoisi ja pelastuisi. Kaikki kuluneet vuodet olen koettanut parantaa heidät heidän epäuskostaan, jotta he voisivat vastaanottaa Isän ikuisen pelastuksen. Tiedän, etteivät kaikki ole minua pettäneet, sillä jotkut teistä ovat tosiaankin uskoneet sanomani. Parastaikaa on tässä huoneessa täydet kaksikymmentä miestä, jotka kerran olivat

sanhedrinin jäseniä tai joilla oli korkea asema kansakunnan neuvostoissa, vaikka on teidänkin joukossanne joitakuita, jotka kaihtelevat totuuden avointa tunnustamista, jottei teitä vain heitettäisi ulos synagogasta. Jotkut teistä tuntevat houkutusta rakastaa enemmän ihmisten kunniaa kuin Jumalan kunniaa. Mutta minun on pakko osoittaa pitkämielisyyttä, sillä pelkään jopa joidenkuiden sellaistenkin turvallisuuden ja uskollisuuden puolesta, jotka ovat näin kauan olleet lähellä minua ja jotka ovat eläneet näin läheisesti rinnallani.

174:5.4 (1903.1) ”Tässä juhlasalissa on havaintoni mukaan koolla suunnilleen yhtä suuri määrä sekä juutalaisia että ei-juutalaisia, ja haluaisin osoittaa sanani teille ensimmäisenä ja viimeisenä tämänlaatuisena ryhmänä, jolle annan opetusta valtakunnan asioista, ennen kuin menen Isäni tykö.”

174:5.5 (1903.2) Nämä kreikkalaiset olivat kuunnelleet tiiviisti Jeesuksen temppelissä esittämiä opetuksia. Maanantai-iltana he olivat pitäneet Nikodemuksen kodissa kokouksen, joka jatkui aamunkoittoon saakka, ja kolmekymmentä heidän joukostaan oli päättänyt astua sisälle valtakuntaan.

174:5.6 (1903.3) Kun Jeesus tuona hetkenä seisoi heidän edessään, hän tajusi yhden tuomiokauden olevan päättymässä ja uuden alkamassa. Suunnatessaan huomionsa kreikkalaisiin Mestari lausui:

174:5.7 (1903.4) ”Joka uskoo tämän evankeliumin, hän ei usko vain minuun, vaan myös Häneen, joka minut lähetti. Kun katsotte minua, näette paitsi Ihmisen Pojan myös Hänet, joka minut lähetti. Minä

olen maailman valo, eikä kukaan, joka uskoo opetukseni, enää jää pimeyteen. Jos te ei-juutalaiset minua kuulette, saatte elämän sanat ja astutte samana hetkenä riemulliseen vapauteen, jonka tuo totuus siitä, että on Jumalan poika. Jos maanmieheni, juutalaiset, päättävät hylätä minut ja torjua opetukseni, en ole heitä tuomitseva, sillä en tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan tarjoamaan sille pelastusta. Jotka torjuvat minut ja kieltäytyvät vastaanottamasta opetustani, joutuvat kuitenkin aikanaan Isäni ja niiden tuomittaviksi, jotka hän on sellaisten tuomareiksi osoittanut, jotka hylkäävät armossa annetun lahjan ja pelastuksen totuudet. Muistakaa, jokainen teistä, etten puhu omissa nimissäni, vaan että olen uskollisesti ilmoittanut teille, mitä Isä on käskenyt minun paljastaa ihmisten lapsille. Ja nämä sanat, jotka Isä käski minun puhua maailmalle, ovat jumalallisen totuuden, iäisen armon ja ikuisen elämän sanoja.

174:5.8 (1903.5) ”Mutta ilmoitan niin juutalaiselle kuin ei-juutalaisellekin, että se hetki on kohta, jolloin Ihmisen Poika saa kunnian kruununsa. Te varsin tiedätte, että vehnänjyvä jää yksin, ellei se putoa maahan ja kuole; mutta jos se kuolee hyvässä mullassa, se herää taas eloon ja kantaa runsaan sadon. Joka itsekkäästi rakastaa elämäänsä, on vaarassa menettää sen; mutta joka on valmis antamaan henkensä minun puolestani ja evankeliumin puolesta, hänen osanaan on entistä yltäkylläisempi elämä maan päällä ja taivaassa, iankaikkinen elämä. Jos tahdotte tosissanne seurata minua, vielä senkin jälkeen kun olen mennyt Isäni tykö, silloin teistä tulee minun opetuslapsiani ja kanssakuolevaistenne vilpittömiä palvelijoita.

174:5.9 (1903.6) ”Tiedän hetkeni lähenevän, ja olen vaivattu. Huomaan kansani olevan päättäväisesti sitä mieltä, että se torjuu valtakunnan, mutta minua riemastuttaa ottaa vastaan nämä totuutta etsivät ei-juutalaiset, jotka tulevat tänään tänne valkeuden tietä kysellen. Siitä huolimatta sydäntäni särkee kansani puolesta, ja sieluani raastaa se, mikä on pian edessäni. Mitä sanoisin katsoessani eteenpäin ja nähdessäni, mitä minulle kohta tapahtuu? Sanoisinko minä: Isä säästä minut tältä kauhealta hetkeltä? Ei! Juuri tätä tarkoitusta vartenhan olen tähän maailmaan tullut ja juuri tähän aikaan. Mieluumminkin minä sanon, ja rukoilen, että yhdytte sanoihini: Isä, kirkasta nimesi; tapahtukoon sinun tahtosi.”

174:5.10 (1904.1) Jeesuksen lausuttua nämä sanat hänen eteensä ilmestyi se Personoitu Suuntaaja, joka oli ollut hänen sisimmässään kastetta edeltäneinä aikoina, ja kun hän piti huomattavan pitkän tauon, tämä nyt voimallinen, Isää edustava henki puhui Jeesus Nasaretilaiselle sanoen: ”Olen lahjoittautumisissasi kirkastanut nimeni monta kertaa, ja vielä kerran tahdon sen kirkastaa.”

174:5.11 (1904.2) Vaikkeivät paikalla koolla olevat juutalaiset ja gentiilit kuulleetkaan mitään ääntä, heiltä ei kuitenkaan voinut jäädä huomaamatta, että Mestari piti puheessaan tauon, sillä aikaa kun hänelle tuli viesti jostakin ihmisen yläpuolella olevasta lähteestä. He sanoivat kaikki, kukin vierustoverilleen: ”Enkeli on puhunut hänelle.”

174:5.12 (1904.3) Sitten Jeesus jatkoi puhettaan: ”Kaikki tämä ei suinkaan ole tapahtunut minun tähteni, vaan teidän tähtenne. Minulla on varma tieto siitä, että Isä ottaa minut vastaan ja hyväksyy tehtävän,

jonka olen suorittanut hyväksenne, mutta on tarpeen, että teitä rohkaistaan ja valmistetaan kohta edessä olevaa tulikoetta varten. Sallikaa minun vakuuttaa teille, että voitto lopulta kruunaa yhteiset ponnistuksemme maailman valistamiseksi ja ihmiskunnan vapauttamiseksi. Vanha järjestys on viemässä itseään tuomiolle; olen syössyt tämän maailman Prinssin alas; ja sen hengen valo, jonka taivaassa olevan Isäni tykö noustuani vuodatan kaiken lihan päälle, on vapauttava kaikki ihmiset.

174:5.13 (1904.4) ”Ja nyt julistan teille, että jos minut maan päällä ja teidän elämässänne nostetaan korkealle, vedän kaikki ihmiset luokseni ja Isäni yhteyteen. Olette luulleet, että Vapahtaja jäisi maan päälle ikiajoiksi, mutta teen tiettäväksi, että ihmiset hylkäävät Ihmisen Pojan ja että hän palaa Isän tykö. Olen luonanne enää hetkisen; elävä valo on vain hetken ajan enää tämän pimeäksi käyneen sukupolven keskuudessa. Vaeltakaa niin kauan kuin teillä tämä valo vielä on, jotteivät tulossa oleva pimeys ja sekasorto teitä yllätä. Joka vaeltaa pimeydessä, ei tiedä, minne hän menee; mutta jos päätätte vaeltaa valkeudessa, teistä totisesti kaikista tulee Jumalan vapahdettuja poikia. Ja nyt, seuratkaa kaikki minua, kun menemme takaisin temppeliin, ja lausun jäähyväissanat pääpapeille, kirjanoppineille, fariseuksille, saddukeuksille, herodeslaisille ja yön pimeydessä vaeltaville Israelin vallanpitäjille.”

174:5.14 (1904.5) Nämä sanat lausuttuaan Jeesus kulki kaikkien edellä Jerusalemin kapeita katuja takaisin temppeliin. He olivat juuri kuulleet Mestarin sanovan, että tämä olisi hänen jäähyväispuheensa

temppelissä, ja he seurasivat häntä vaiteliaina ja syvissä mietteissään.

Luku 175

Viimeinen temppelipuhe

175:0.1 (1905.1) VÄHÄN kahden jälkeen tuona tiistai-iltapäivänä Jeesus saapui temppeliin seurassaan yksitoista apostolia, Joosef Arimatealainen, edellä mainitut kolmekymmentä kreikkalaista sekä joitakuita muita opetuslapsia ja alkoi esittää viimeistä pyhän rakennuksen pihoilla pitämäänsä puhetta. Tämä puhe oli tarkoitettu viimeiseksi vetoomukseksi juutalaisille ja lopulliseksi syytöspuheeksi hänen kiihkeitä vihamiehiään ja mahdollisia surmaajiaan – kirjanoppineita, fariseuksia, saddukeuksia ja Israelin ylimpiä vallankäyttäjiä – vastaan. Koko aamupäivän ajan eri ryhmillä oli ollut tilaisuus esittää Jeesukselle kysymyksiä; tänä iltapäivänä kukaan ei esittänyt hänelle yhtään kysymystä.

175:0.2 (1905.2) Kun Mestari ryhtyi puhumaan, temppelipihalla vallitsi hiljaisuus ja järjestys. Rahanvaihtajat ja kaupustelijat eivät olleet uskaltaneet tulla enää temppeliin, sen jälkeen kun Jeesus ja kiihtynyt väkijoukko olivat ajaneet heidät edellisenä päivänä sieltä ulos. Ennen kuin Jeesus aloitti puheensa, hän katseli hellästi tätä kuulijakuntaa,

jonka oli hetken kuluttua määrä kuulla hänen julkinen jäähyväispuheensa. Puheesta kuvastui ihmiskunnalle osoitettu armo, ja hän liitti siihen myös viimeiset tuomitsevat sanansa juutalaisten vääristä opettajista ja kiihkoilevista johtomiehistä.

1. Puhe

175:1.1 (1905.3) ”Näin pitkän ajan olen ollut luonanne, kulkenut tätä maata pitkin ja poikin julistamassa Isän tuntemaa rakkautta ihmisten lapsia kohtaan, ja monet ovat nähneet valon ja uskon kautta astuneet sisälle taivaan valtakuntaan. Tämän opettamisen ja saarnaamisen yhteydessä Isä on tehnyt monet ihmeelliset teot, aina kuolleistaherättämistä myöten. Monet sairaat ja vaivaiset ovat tervehtyneet siksi, että he uskoivat. Muttei edes kaikki tämä totuuden julistaminen ja sairauksien parantaminen ole avannut niiden silmiä, jotka eivät suostu valoa näkemään, niiden, jotka ovat päättäväisesti sitä mieltä, että he hylkäävät tämän valtakunnan evankeliumin.

175:1.2 (1905.4) ”Kaikin tavoin uskollisina sille, että teemme, mikä on Isän tahto, olemme minä ja apostolini tehneet parhaamme eläksemme rauhassa veljiemme kanssa, mukautuaksemme niihin Mooseksen lakien ja Israelin perinteiden vaatimuksiin, jotka ovat järkeenkäypiä. Olemme peräänantamattomasti tavoitelleet rauhaa, mutta Israelin johtajat eivät sitä tahdo. Jumalan totuuden ja taivaan valon hyläten he ovat asettumassa erheen ja pimeyden puolelle.

Valon ja pimeyden välillä, elämän ja kuoleman välillä, totuuden ja erheen välillä ei voi vallita rauha.

175:1.3 (1905.5) ”Monilla teistä on ollut rohkeutta uskoa opetuksiini ja monet ovat jo astuneet riemuun ja vapauteen, jonka tuo tietoisuus siitä, että on Jumalan poika. Ja te olette todisteeni siitä, että olen tarjonnut tätä samaa Jumalan pojan asemaa koko juutalaisten kansakunnalle, jopa näille samaisille miehille, jotka nyt tavoittelevat turmiotani. Ja vielä nytkin Isäni ottaisi vastaan nämä sokaistuneet opettajat ja nämä hurskastelevat johtajat, jos he vain kääntyisivät hänen puoleensa ja ottaisivat vastaan hänen armonsa. Vielä nytkään ei ole liian myöhäistä tämän kansan ottaa taivaan sana vastaan ja toivottaa Ihmisen Poika tervetulleeksi.

175:1.4 (1906.1) ”Isäni on kauan aikaa kohdellut tätä kansaa armeliaasti. Sukupolvi sukupolven jälkeen olemme lähettäneet profeettojamme opettamaan ja varoittamaan sitä, ja sukupolvi sukupolven jälkeen se on tappanut nämä taivaan lähettämät opettajat. Ja nyt teidän itsepäiset ylipappinne ja uppiniskaiset vallanpitäjänne jatkavat mistään välittämättä tätä samaa menettelyä. Niin kuin Herodes tapatti Johanneksen, niin tekin nyt valmistaudutte surmaamaan Ihmisen Pojan.

175:1.5 (1906.2) ”Niin kauan kuin on olemassa mahdollisuus, että juutalaiset kääntyvät Isäni puoleen ja etsivät pelastusta, niin kauan pitää Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala armoa tarjoavat kätensä ojennettuina teitä kohti. Mutta niin pian kuin olette täyttäneet katumattomuutenne maljan, ja heti kun olette lopullisesti torjuneet Isäni tarjoaman armon, tämä kansakunta jätetään oman

onnensa nojaan, eikä kulu kauan, kun sitä kohtaa kunniaton loppu. Tämän kansan puoleen käännyttiin, jotta siitä olisi tullut maailman valo, jotta se olisi sädehtinyt Jumalaa tuntevan rodun hengellistä kirkkautta, mutta olette etääntyneet niin kauas Jumalan suomien etuoikeuksienne mukanaan tuomien velvollisuuksien täyttämisestä, että johtajanne ovat tekemäisillään kaikkien aikojen suurimman mielettömyyden sikäli, että he ovat vähällä lopullisesti hylätä Jumalan kaikille ihmisille ja kaikille aikakausille antaman lahjan: ilmoituksen taivaassa olevan Isän rakkaudesta kaikkia maan päällä olevia luotujaan kohtaan.

175:1.6 (1906.3) ”Ja sitten kun te tämän ihmisille Jumalasta annetun ilmoituksen tosiaankin torjutte, taivaan valtakunta annetaan muille kansoille, niille, jotka ottavat sen vastaan iloiten ja riemuiten. Sen Isän nimissä, joka minut lähetti, varoitan teitä vakavasti, että olette menettämäisillänne teille tässä maailmassa annetun aseman ikuisen totuuden lipunkantajina ja jumalallisen lain varjelijoina. Juuri tällä hetkellä tarjoan teille viimeisen tilaisuuden astua esille ja katua, tuoda julki aikomuksenne etsiä Jumalaa kaikesta sydämestänne ja astua pienten lasten tavoin ja vilpittömän uskon kautta taivaan valtakunnan turvaan ja pelastukseen.

175:1.7 (1906.4) ”Isäni on jo kauan työskennellyt pelastuksenne hyväksi, ja astuin alas eläkseni keskuudessanne ja osoittaakseni omakohtaisesti teille tuon tien. Monet sekä juutalaisten että samarialaisten, jopa pakanain, joukosta ovat uskoneet valtakunnan evankeliumin, mutta ne, joiden tulisi astua esiin ensimmäisinä ja ottaa vastaan taivaan valo, ovatkin itsepintaisesti kieltäytyneet

uskomasta Jumalan totuuden paljastusta – ihmisessä ilmoitettua Jumalaa ja Jumalan luokse korotettua ihmistä.

175:1.8 (1906.5) ”Tänä iltapäivänä apostolini seisovat äänetönnä tässä edessänne, mutta kaukana ei ole se hetki, jolloin saatte kuulla heidän äänensä kaiuttavan pelastuskutsua ja kehotusta liittyä elävän Jumalan poikina taivaalliseen valtakuntaan. Ja nyt kutsun nämä opetuslapseni ja valtakunnan evankeliumiin uskovat samoin kuin heidän vierellään olevat näkymättömät sanansaattajat todistamaan, että olen kerran vielä tarjonnut Israelille ja sen vallanpitäjille vapahdusta ja pelastusta. Mutta te kaikki näette, kuinka Isän osoittamaan armoon suhtaudutaan yliolkaisesti ja miten totuuden sanansaattajat torjutaan. Kaikesta huolimatta muistutan teitä siitä, että nämä kirjanoppineet ja fariseukset istuvat yhä Mooseksen istuimella, ja siksi pyydän teitä toimimaan yhteistyössä näiden Israelin vanhinten kanssa kunnes ihmisten valtakunnissa hallitsevat Kaikkein Korkeimmat viimein kaatavat kumoon tämän kansakunnan ja hävittävät näiden vallanpitäjien kamarit. Teiltä ei vaadita, että menette mukaan heidän hankkeisiinsa Ihmisen Pojan surmaamiseksi, mutta kaikessa, mikä liittyy Israelin rauhaan, teidän on oltava heille alamaiset. Kaikissa sellaisissa asioissa tehkää, mitä ikinä he teiltä pyytävät, ja noudattakaa sitä, mikä laissa on keskeisintä, mutta älkää ottako mallia heidän pahoista töistään. Muistakaa, että näiden vanhinten synti on tämä: He puhuvat sitä, mikä on hyvää, mutta he eivät sitä tee. Te varsin tiedätte, kuinka nämä johtajat köyttävät raskaat kuormat hartioillenne, taakat, joiden kantaminen on tuskallista, eivätkä he edes yhtä sormeaan nosta

auttaakseen teitä kantamaan nämä painavat kuormat. Seremonioilla he ovat teitä sortaneet ja perinteillä he ovat teitä orjuuttaneet.

175:1.9 (1907.1) ”Lisäksi nämä itsekeskeiset vallanpitäjät tekevät hyvät tekonsa mieluusti ihmisten nähden. He tekevät raamatunlausekoteloistaan leveät ja virkaviittojensa reunoista laveat. He himoitsevat juhlatilaisuuksien kunniapaikkoja ja vaativat synagogan eturivin istuimet. He kärttävät ylistäviä tervehdyksiä turuilla ja toreilla ja haluavat, että kaikki kutsuvat heitä rabbiineiksi. Ja kaikkea tätä kunniaa ihmisiltä kärttäessään he samalla salassa anastavat leskien talot ja kalastelevat voittoa pyhän temppelin toimituksista. Vaikutuksen tehdäkseen nämä ulkokullatut esittävät pitkiä rukouksia julkisuudessa ja antavat almuja päästäkseen kanssaihmistensä huomioon.

175:1.10 (1907.2) ”Vaikka teidän tulisikin kunnioittaa vallanpitäjiänne ja arvostaa opettajianne, teidän ei tulisi kutsua ketään ihmistä hengellisessä mielessä Isäksi, sillä on olemassa yksi, joka on teidän Isänne, nimittäin Jumala. Teidän ei liioin tule valtakunnassa pyrkiä veljienne herraksi. Olen opettanut teille, se muistakaa, että jokainen, joka haluaisi olla suurin joukossanne, tulkoon hänestä kaikkien palvelija. Jos teillä on julkeutta ylentää itsenne Jumalan edessä, on varmaa, että teidät alennetaan; mutta jokainen, joka itsensä aidosti alentaa, hänet aivan varmasti ylennetään. Älkää päivittäisessä elämässänne tavoitelko omaa kunniaanne, vaan Jumalan kunniaa. Alistakaa järkeä käyttäen oma tahtonne taivaassa olevan Isän tahdolle.

175:1.11 (1907.3) ”Älkää ymmärtäkö sanojani väärin. En kanna kaunaa näitä pääpappeja ja vallanpitäjiä kohtaan, jotka tälläkin hetkellä tavoittelevat turmiotani; en tahdo mitään pahaa näille kirjanoppineille ja fariseuksille, jotka hylkäävät opetukseni. Tiedän, että monet teistä salaa uskovat, ja tiedän, että tulette avoimesti tunnustamaan olevanne valtakunnan alamaisia, sitten kun hetkeni tulee. Mutta miten rabbinne aikovat todistaa itsensä syyttömiksi, sillä he väittävät keskustelevansa Jumalan kanssa ja julkeavat sitten torjua ja tuhota hänet, joka tulee tehdäkseen Isän maailmoille tunnetuksi?

175:1.12 (1907.4) ”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, ulkokullatut! Tahtoisitte sulkea taivaan valtakunnan ovet vilpittömiltä ihmisiltä, koska nämä sattuvat olemaan oppimattomia niiltä osin, mitä te opetatte. Kieltäydytte astumasta sisälle valtakuntaan ja samalla teette kaiken, mikä on vallassanne, estääksenne kaikkien muidenkin sisäänastumisen. Ja seisotte selkä pelastuksen portteja vasten ja taistelette kaikkia vastaan, jotka haluaisivat astua sinne sisälle.

175:1.13 (1907.5) ”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, millaisia hurskastelijoita te olettekaan! Sillä kierrätte maat ja mannut saadaksenne yhden käännynnäisen ja siinä onnistuttuanne ette saa rauhaa, ennen kuin olette tehneet hänestä kaksin verroin pahemman kuin hän oli pakanain lapsena.

175:1.14 (1907.6) ”Voi teitä, pääpapit ja esimiehet, jotka anastatte köyhien omaisuuden ja vaaditte raskaat maksut niiltä, jotka haluaisivat palvella Jumalaa siten kuin luulevat Mooseksen säätäneen! Te, jotka

ette armoa suostu osoittamaan, voitteko toivoa armoa tulevissa maailmoissa saavanne?

175:1.15 (1907.7) ”Voi teitä, väärät opettajat, sokeat opastajat! Mitä voi odottaa kansakunnalta, kun sokeat taluttavat sokeita? He lankeavat kumpaisetkin tuhon kuoppaan.

175:1.16 (1907.8) ”Voi teitä, jotka valaa vannoessanne keksitte verukkeita! Olette viekastelijoita, sillä opetatte, että mies voi vannoa temppelin kautta ja rikkoa valansa, mutta että jokaisen, joka vannoo temppelin kullan kautta, täytyy pysyä sitoumuksessaan. Olette kaikki hulluja ja sokeita. Ette edes epärehellisyydessänne ole johdonmukaisia, sillä kumpi on toista suurempi, kulta vai se temppeli, jonka oletetaan pyhittäneen tuon kullan? Opetatte myös, että jos joku vannoo alttarin kautta, se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo alttarilla olevan lahjan kautta, häntä on pidettävä velallisena. Ette taaskaan näe totuutta; sillä kumpi on suurempi, lahja vai alttari, joka lahjan pyhittää? Miten voitte puolustaa moista tekopyhyyttä ja epärehellisyyttä taivaan Jumalan silmien alla?

175:1.17 (1908.1) ”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset ja kaikki muut ulkokullatut, jotka pitävät huolen siitä, että maksavat kymmenykset mintusta, aniksesta ja kuminasta, ja samanaikaisesti jättävät vaille huomiota lakiin sisältyvät painavammat asiat: uskon, armon ja tuomion! Teidän olisi kaiken järjen mukaan pitänyt tehdä toinen, muttei jättää toistakaan tekemättä. Olette totisesti sokeita opastajia ja mykkiä opettajia; siivilöitte pois hyttysen ja nielaisette kamelin.

175:1.18 (1908.2) ”Voi teitä, kirjanoppineet, fariseukset ja hurskastelijat! Tunnontarkasti te puhdistatte kupin ja vadin ulkopuolen, mutta

sisäpuolelle jää kiristyksen, kohtuuttomuuksien ja petkutuksen saasta. Olette hengellisesti sokeita. Ettekö näe, kuinka paljon parempi olisi ensin puhdistaa kupin sisäpuoli ja silloin se, joka läikkyy yli, puhdistaisi itsestään ulkopuolen? Te turmeltuneet hylkiöt! Saatatte uskontonne ulkonaiset menot kirjain kirjaimelta sopusointuun sen kanssa, miten tulkitsette Mooseksen lakia, samalla kun sielunne likoaa kurkkuaan myöten synnissä ja on täynnään murhanhimoa.

175:1.19 (1908.3) ”Voi teitä kaikkia, jotka hylkäätte totuuden ja torjutte armon! Monet teistä ovat valkeiksi kalkittujen hautakammioiden kaltaisia, jotka ulkonaisesti näyttävät kauniilta, mutta jotka sisältä ovat täynnä kuolleitten luita ja kaikenlaista saastaa. Aivan samalla tavoin te, jotka tietoisesti torjutte Jumalan antaman neuvon, näytätte ihmisten silmissä ulkonaisesti pyhiltä ja vanhurskailta, mutta sisällänne sydämenne täyttyy tekopyhyydestä ja paatumuksesta.

175:1.20 (1908.4) ”Voi teitä, kansakunnan väärät opastajat! Olette tästä vähän matkan päähän rakentaneet muistomerkin marttyyrikuoleman kärsineille muinaisuuden profeetoille ja kuitenkin vehkeilette surmataksenne Hänet, josta profeetat puhuivat. Koristelette vanhurskaiden haudat ja tuudittaudutte sellaiseen uskoon, että jos olisitte eläneet isienne päivinä, ette olisi profeettoja tappaneet. Ja sitten te kaiken tämän omahyväisen ajattelun päälle teette valmisteluja ottaaksenne hengiltä hänet, josta profeetat puhuivat: Ihmisen Pojan. Näin tehdessänne todistatte itsellenne olevanne niiden isien turmeltuneita poikia, jotka tappoivat

profeetat. Menkää siis samaa tietä ja täyttäkää tuomionne malja ääriään myöten!

175:1.21 (1908.5) ”Voi teitä, pahuuden lapset! Johannes puhui totta sanoessaan teitä kyykäärmeiden sikiöiksi, ja kysynpä vain, kuinka voitte välttyä tuomiolta, jonka Johannes teille julisti?

175:1.22 (1908.6) ”Mutta vielä nytkin tarjoan teille Isäni nimissä armoa ja anteeksiantamusta, vielä nytkin ojennan ikuista kumppanuutta tarkoittavan rakastavan käteni. Isäni on lähettänyt luoksenne viisaat miehet ja profeetat; toisia olette vainonneet, toiset olette tappaneet. Sitten ilmestyi Johannes julistaen Ihmisen Pojan tulemista, ja hänet te surmasitte, sen jälkeen kun monet olivat uskoneet hänen opetuksensa. Ja nyt valmistaudutte vuodattamaan lisää viatonta verta. Ettekö käsitä, että koittaa kauhistuttava tilinteon päivä, jolloin koko maailman Tuomari vaatii tältä kansalta selvitystä, miten se on nämä taivaan sanansaattajat torjunut, heitä vainonnut ja heidät surmannut? Ettekö ymmärrä, että teidän täytyy tehdä tiliä kaikesta tästä vanhurskaitten verestä, ensimmäisestä tapetusta profeetasta hamaan Sakarjan aikaan asti, Sakarjan, joka lyötiin kuoliaaksi pyhäkön ja alttarin välillä? Ja jos jatkatte kammottavia tapojanne, tämä tilitys saatetaan vaatia jo nykyiseltä sukupolvelta.

175:1.23 (1908.7) ”Oi Jerusalem ja Abrahamin lapset, te, jotka olette kivittäneet profeetat ja tappaneet opettajat, jotka luoksenne lähetettiin, vielä nytkin tahtoisin kerätä lapsenne yhteen niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa siipiensä suojaan, mutta te ette sitä tahdo!

175:1.24 (1908.8) ”Ja nyt lausun teille jäähyväiset. Olette kuulleet sanomani ja tehneet päätöksenne. Jotka ovat uskoneet evankeliumini, ovat jo nyt Jumalan valtakunnassa ja turvassa. Jotka olette päättäneet torjua Jumalan lahjan, teille minä sanon, ettette enää näe minua temppelissä opettamassa. Työni teidän hyväksenne on tehty. Katsokaa, jatkan nyt matkaani lasteni kanssa, ja talonne jätetään teille autioksi!”

175:1.25 (1908.9) Ja sitten Mestari antoi seuraajilleen merkin lähteä temppelistä.

2. Yksittäisten juutalaisten asema

175:2.1 (1909.1) Se tosiasia, että juutalaiskansakunnan hengelliset johtajat ja uskonnonopettajat kerran torjuivat Jeesuksen opetukset ja vehkeilivät pannakseen toimeen hänen julman kuolemansa, ei millään tavoin vaikuta kenenkään yksittäisen juutalaisen asemaan Jumalan edessä. Eikä sen tulisi antaa niille, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi, aihetta ennakkoluuloiseen asennoitumiseen juutalaista kohtaan kanssakuolevaisena. Kansakuntana, sosio-poliittisena ryhmänä, juutalaiset maksoivat täyteen määräänsä sen kauhistuttavan hinnan, joka oli maksettava Rauhan Ruhtinaan hylkäämisestä. Jo kauan sitten he lakkasivat olemasta jumalallisen totuuden soihdunkantajia ihmiskunnan roduille, mutta tämä ei anna mitään pätevää syytä siihen, miksi näiden kauan sitten eläneiden juutalaisten yksittäiset jälkeläiset pitäisi panna kärsimään sellaisia

vainoja, joiden kohteiksi he ovat Jeesus Nasaretilaisen seuraajiksi tunnustautuvien suvaitsemattomien, arvottomien ja kiihkomielisten ihmisten toimesta joutuneet, Jeesuksen, joka itse oli luonnollisen syntymän kautta juutalainen.

175:2.2 (1909.2) Monet kerrat tämä nykypäivien juutalaisiin kohdistuva järjetön ja Kristukselle vieras viha ja vaino on johtanut jonkun sellaisen viattoman ja syyttömän juutalaisyksilön kärsimyksiin ja kuolemaan, jonka esivanhemmat Jeesuksen aikana täydestä sydämestään hyväksyivät hänen evankeliuminsa ja vähän sen jälkeen kuolivat järkähtämättä sitä totuutta puolustaen, johon he niin varauksettomasti uskoivat. Millainen kauhun puistatus käykään tilannetta seuraavissa taivaallisissa olennoissa, kun he näkevät Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvien ihmisten antautuvan Pietarin, Filippuksen, Matteuksen ja niiden muiden Palestiinan juutalaisten myöhempien aikojen jälkeläisten vainoamiseen, ahdistelemiseen ja jopa murhaamiseen, jotka niin kunniakkaasti antoivat henkensä taivaallisen valtakunnan evankeliumin ensimmäisinä marttyyreinä!

175:2.3 (1909.3) Miten julmaa ja järjetöntä onkaan pakottaa viattomat lapset kärsimään esi-isiensä synneistä, rikoksista, joista he ovat täysin tietämättömiä ja joista he eivät millään muotoa voi olla vastuussa! Ja että nämä kamalat teot vielä tehdään hänen nimissään, joka opetti opetuslapsensa rakastamaan jopa vihollisiaan! Tässä Jeesuksen elämää käsittelevässä kertomuksessa on toki välttämätöntä välittää kuva siitä, miten tietyt hänen juutalaisaikalaisensa hylkäsivät hänet ja juonittelivat toimittaakseen

hänet häpeälliseen kuolemaan, mutta tahdomme varoittaa kaikkia tämän kertomuksen lukijoita, että tällainen historiallinen selostus ei millään muotoa puolusta sitä väärämielistä vihaa tai suhtaudu hyväksyvästi sellaista nurjamielistä asennetta kohtaan, jota niin monet tunnustukselliset kristityt ovat yksittäisiä juutalaisia kohtaan useiden vuosisatojen ajan osoittaneet. Valtakuntaan uskovien, Jeesuksen opetuksia noudattavien, tulee lopettaa yksittäisen juutalaisen sortaminen ikään kuin tämä olisi syypää Jeesuksen hylätyksi tulemiseen ja ristiinnaulitsemiseen. Isä ja hänen Luoja-Poikansa eivät ole koskaan lakanneet rakastamasta juutalaisia. Jumala ei katso henkilöön, ja pelastus kuuluu niin juutalaiselle kuin ei-juutalaisellekin.

3. Sanhedrinin kohtalokas kokous

175:3.1 (1909.4) Kello kahdeksan tänä tiistai-iltana avattiin sanhedrinin kohtalokas kokous. Monissa aikaisemmissa tilaisuuksissa tämä juutalaiskansakunnan korkein oikeus oli epävirallisesti jo päättänyt, että Jeesuksen oli kuoltava. Tämä kunnianarvoisa hallituselin oli monet kerrat päättänyt pysäyttää hänen toimintansa, mutta se ei ollut koskaan tätä ennen päättänyt pidättää häntä ja toimittaa häntä kuolemaan, oli hinta mikä hyvänsä. Hetkeä ennen puoltayötä tuona tiistaina, huhtikuun 4. päivänä vuonna 30 jKr., sanhedrin silloisessa kokoonpanossaan virallisesti ja *yksimielisesti* päätti langettaa kuolemantuomion sekä Jeesukselle että Lasarukselle. Tämä oli

vastaus Mestarin juutalaisten vallanpitäjille osoittamaan viimeiseen vetoomukseen, jonka hän oli esittänyt temppelissä vain muutamaa tuntia aikaisemmin, ja se oli reaktio, joka kertoi, miten katkeraa kaunaa nämä samaiset pääpapit ja mitään katumattomat saddukeukset ja fariseukset tunsivat Jeesuksen esittämästä viimeisestä ja voimallisesta syytöksestä. Kuolemantuomion langettaminen Jumalan Pojalle (jo ennen hänen oikeudenkäyntiään) oli sanhedrinin vastaus viimeiseen juutalaiskansakunnalle kansakuntana tehtyyn taivaallisen armon tarjoukseen.

175:3.2 (1910.1) Tästä ajankohdasta lähtien juutalaiset jätettiin päättämään lyhyt ja yhtäkkiä katkennut kansallinen elämäntaipaleensa kokonaan sen varassa, mikä heidän puhtaasti inhimillinen statuksensa oli Urantian kansakuntien joukossa. Israel oli kieltäytynyt vastaanottamasta sen Jumalan Poikaa, joka teki sopimuksen Abrahamin kanssa, ja se suunnitelma, että Abrahamin lapsista tehtäisiin soihdunkantajia, jotka veisivät totuuden valon maailmaan, oli lyöty pirstaleiksi. Jumalallinen sopimus oli kumottu, ja heprealaiskansakunnan loppu lähestyi tihenevin askelin.

175:3.3 (1910.2) Sanhedrinin virkailijoille annettiin määräykset Jeesuksen pidättämisestä varhain seuraavana aamuna, mutta määräyksiin liitettiin ohje, ettei häntä saanut ottaa kiinni julkisuudessa. Heitä kehotettiin laatimaan suunnitelma hänen salassa tapahtuvasta vangitsemisestaan niin, että se mieluiten tapahtuisi äkillisesti ja yöllä. Ymmärtäessään, ettei hän sinä päivänä (keskiviikkona) palaisi temppeliin opettamaan, näille sanhedrinin virkailijoille annettiin sellaiset ohjeet, että Jeesus piti ”tuoda korkean

juutalaistuomioistuimen eteen torstaina johonkin aikaan ennen keskiyötä.”

4. Tilanne Jerusalemissa

175:4.1 (1910.3) Kun Jeesus päätti viimeisen temppelissä esittämänsä puheen, apostolit jäivät taas kerran sekasorron ja tyrmistyksen valtaan. Ennen kuin Mestari aloitti juutalaisten vallanpitäjien kauhistavan tuomitsemisensa, Juudas oli palannut temppeliin, joten kaikki kaksitoista kuulivat tämän jälkimmäisen puoliskon Jeesuksen viimeisestä temppelipuheesta. On valitettavaa, ettei Juudas Iskariotilla ollut mitään mahdollisuutta kuulla tämän jäähyväispuheen ensimmäistä ja armoa tarjoavaa osaa. Hän ei kuullut tätä viimeistä juutalaisille vallanpitäjille esitettyä armon tarjousta, sillä hän oli tuona hetkenä vielä neuvottelemassa erään saddukeussukulaisista ja -ystävistä koostuneen ryhmän kanssa. Hän oli syönyt lounasta tämän ryhmän seurassa ja vaihtanut näkemyksiä siitä, mikä olisi soveliain tapa hänen irrottautua Jeesuksesta ja apostolitovereistaan. Mestarin viimeistä juutalaisjohtajia ja -vallanpitäjiä vastaan esittämää syytöstä kuunnellessaan Juudas sitten lopullisesti ja kertakaikkisesti päätti jättää evankeliumiliikkeen ja pestä kätensä koko hankkeesta. Tästä huolimatta hän poistui temppelistä kahdentoista apostolin seurassa ja meni heidän mukanaan Öljymäelle, jossa hän apostolitovereidensa keralla kuunteli kohtalokkaan esityksen Jerusalemin hävityksestä ja

juutalaiskansakunnan lopusta, ja jäi tuona tiistai-iltana heidän seuraansa uuteen leiriin Getsemanen lähellä.

175:4.2 (1910.4) Kansanjoukko, joka kuuli, miten Jeesuksen puheen sävy muuttui juutalaisjohtajille esitetystä armeliaasta vetoomuksesta yhtäkkiseksi ja korventavaksi moitteeksi, josta puuttui vain vähän siitä, että se olisi ollut säälimätön tuomio, oli ymmällään ja ihmeissään. Tuona iltana, sillä aikaa kun sanhedrin istui langettamassa Jeesukselle kuolemantuomiota ja sillä aikaa kun Mestari istui apostoleineen ja muutamine opetuslapsineen Öljymäellä, jossa hän kertoi ennakkoon juutalaiskansakunnan kuoleman, kaikkialla Jerusalemissa oli meneillään vakava ja vaimennetuin äänin käyty keskustelu, joka koski vain yhtä kysymystä: ”Mitä ne tekevät Jeesukselle?”

175:4.3 (1910.5) Nikodemuksen kotona oli koolla yli kolmekymmentä salaisesti valtakuntaan uskovaa eturivin juutalaista, ja he keskustelivat siitä, miten he siinä tapauksessa menettelisivät, että syntyisi avoin välirikko sanhedrinin kanssa. Kaikki läsnäolijat olivat samaa mieltä siitä, että he tunnustaisivat avoimesti yhteenkuuluvaisuutensa Mestarin kanssa samana hetkenä, kun he saisivat tietää hänen pidättämisestään. Ja juuri niin he tekivätkin.

175:4.4 (1911.1) Saddukeukset, jotka tuolloin valvoivat ja hallitsivat sanhedrinia, halusivat saada Jeesuksen pois päiviltä seuraavista syistä:

175:4.5 (1911.2) 1. He pelkäsivät, että kasvanut kansansuosio, jolla suuri yleisö suhtautui häneen, uhkasi vaarantaa juutalaiskansakunnan olemassaolon sikäli, että Rooman viranomaiset saattaisivat puuttua asiaan.

175:4.6 (1911.3) 2. Hänen osoittamansa innostus temppelin uudistamiseen oli suoraan heidän tuloihinsa kohdistuva isku; temppelin puhdistaminen tuntui heidän lompakossaan.

175:4.7 (1911.4) 3. He tunsivat olevansa vastuussa yhteiskunnallisen järjestyksen säilymisestä, ja he pelkäsivät seuraamuksia, jotka koituisivat, jos Jeesuksen omituinen ja uusi oppi ihmisten veljeydestä edelleenkin leviäisi.

175:4.8 (1911.5) Fariseusten vaikuttimet siihen, miksi he halusivat saada Jeesuksen pois päiviltä, olivat erilaiset. He pelkäsivät häntä seuraavista syistä:

175:4.9 (1911.6) 1. Hän asettui peittelemättömään oppositioon sitä otetta vastaan, joka fariseuksilla perinteisesti oli kansasta. Fariseukset olivat äärivanhoillisia, ja he tunsivat katkeraa suuttumusta näitä oletetusti radikaaleja hyökkäyksiä kohtaan, jotka kohdistuivat heidän vakiintunutta uskonnonopettajan arvovaltaansa vastaan.

175:4.10 (1911.7) 2. He olivat sitä mieltä, että Jeesus oli lainrikkoja; että hän oli osoittanut äärimmäistä piittaamattomuutta sapattia ja lukuisia muita lakiin perustuvia ja seremoniallisia vaatimuksia kohtaan.

175:4.11 (1911.8) 3. He syyttivät häntä Jumalan pilkkaamisesta siksi, että hän puhui Jumalasta Isänään.

175:4.12 (1911.9) 4. Ja nyt he olivat perin juurin kiukkuisia hänelle hänen viimeisestä, katkeraa arvostelua sisältäneestä puheestaan, jonka hän oli pitänyt tuona päivänä temppelissä jäähyväissanojensa päätösosana.

175:4.13 (1911.10) Päätettyään muodollisesti Jeesuksen kuolemasta ja annettuaan määräykset hänen pidättämisestään sanhedrin päätti kokouksensa tuona tiistaina vähän ennen keskiyötä tehtyään sitä ennen kuitenkin vielä päätöksen seuraavan kokouksen pitämisestä aamulla kello kymmenen ylipappi Kaiafaan kodissa. Kokouksen oli tarkoitus muotoilla syytteet, joiden perusteella Jeesus olisi tuotava oikeuden eteen.

175:4.14 (1911.11) Pieni saddukeusten ryhmä oli itse asiassa ehdottanut, että Jeesus saatettaisiin pois päiviltä salamurhan kautta, mutta fariseukset kieltäytyivät ehdottomasti suostumasta sellaiseen menettelyyn.

175:4.15 (1911.12) Ja tällainen tilanne vallitsi Jerusalemissa ja ihmisten keskuudessa tuona tapahtumatäyteisenä päivänä, samalla kun valtava taivaallisten olentojen joukkokunta leijaili tämän maan päällä sijaitsevan kohtalokkaan näyttämön yllä, tuskaisen innokkaana tekemään jotakin rakastamaansa Hallitsijaa auttaakseen, mutta kykenemättömänä toimintaan, sillä heidän käskyvaltaa käyttävät ylempänsä estivät tehokkaasti heitä puuttumasta tilanteeseen.

Luku 176

Tiistai-ilta Öljymäellä

176:0.1 (1912.1) KUN Jeesus ja apostolit tuona tiistai-iltapäivänä poistuivat temppelistä matkallaan Getsemanen leirille, Matteus sanoi pyytäessään kohdistamaan huomion temppelirakennelmaan: ”Mestari, katsopa, miten ihania rakennuksia nämä ovat. Näethän jyhkeät kivet ja kauniin koristelun; voiko pitää paikkansa, että nämä rakennukset on määrä hävittää?” Heidän astellessaan eteenpäin, kohti Öljymäkeä, Jeesus sanoi: ”Näette nämä kivet ja tämän jyhkeän temppelin; totisesti, totisesti minä sanon teille: päivinä, jotka eivät ole kovinkaan kaukana, ei kiveä jätetä kiven päälle. Ne syöstään kaikki maahan.” Nämä pyhän temppelin hävitystä kuvailevat huomiot herättivät apostoleiden uteliaisuuden heidän taivaltaessaan eteenpäin Mestarin jäljessä. He eivät osanneet kuvitella mitään maailmanloppua vähäisempää tapahtumaa, joka voisi aiheuttaa temppelin tuhoutumisen.

176:0.2 (1912.2) Välttyäkseen ihmisjoukoilta, jotka kulkivat Kidroninlaaksoa Getsemaneen päin, Jeesus ja hänen työtoverinsa

päättivät kiivetä vähän matkaa Öljymäen länsirinnettä ja seurata sitten polkua heidän yksityiseen leiriinsä Getsemanen lähellä; leiri sijaitsi vähän matkaa julkisen leiripaikan yläpuolella. Kääntyessään pois Betaniaan johtavalta tieltä he tarkastelivat temppeliä, joka loisteli mailleen painuvan auringon säteissä; ja vuorella viipyessään he näkivät kaupungin valojen syttyvän, ja he ihailivat valaistun temppelin kauneutta; ja sinne täydenkuun kalvakkaaseen valoon Jeesus ja kaksitoista apostolia istuutuivat. Mestari keskusteli heidän kanssaan, ja jonkin ajan kuluttua Natanael esitti seuraavan kysymyksen: ”Kerrohan meille, Mestari, mistä tiedämme, milloin näiden tapahtumien on määrä toteutua?”

1. Jerusalemin hävitys

176:1.1 (1912.3) Vastaukseksi Natanaelin kysymykseen Jeesus sanoi: ”Tokihan minä kerron teille ajoista, jolloin tämä kansa on täyttänyt paatumuksensa maljan ääriään myöten; jolloin tuomio äkkiä lankeaa tämän isiemme kaupungin ylle. Lähden kohta luotanne, sillä menen Isän tykö. Sen jälkeen kun poistun luotanne, pitäkää varanne, ettei kukaan teitä eksytä, sillä monta on niitä, jotka tulevat vapahtajina ja jotka johtavat monet harhaan. Kuullessanne sotien melskettä ja kertomuksia sodista älkää hätääntykö, sillä vaikka kaikkea tällaista tapahtuukin, Jerusalemin loppu ei ole vielä käsillä. Älkää antako nälänhätien tai maanjäristysten huolestuttaa itseänne; teidän ei myöskään tulisi olla huolissanne joutuessanne siviiliviranomaisten

käsiin ja teitä evankeliumin takia vainottaessa. Minun takiani teidät heitetään ulos synagogasta ja teljetään vankilaan, ja jotkut teistä tapetaan. Kun teidät tuodaan maaherrojen ja mahtimiesten eteen, se tapahtuu, jotta todistaisitte uskonne ja osoittaisitte lujuutenne valtakunnan evankeliumia kohtaan. Ja älkää tuomareiden edessä seistessänne edeltä käsin huolehtiko, mitä sanoisitte, sillä henki opettaa teille sinä samaisena hetkenä, mitä teidän tulisi vastata vastustajillenne. Niiden johdolla, jotka ovat torjuneet Ihmisen Pojan, omat sukulaisennekin tulevat noina koettelemuksen päivinä luovuttamaan teidät vankilaan ja kuolemaan. Jonkin aikaa saattaa olla, että kaikki ihmiset teitä minun takiani vihaavat, mutta en näiden vainojenkaan aikana hylkää teitä, henkeni ei jätä teitä. Olkaa kärsivällisiä! Älkää epäilkö, etteikö tämä valtakunnan evankeliumi saavuttaisi riemuvoittoa kaikista vihollisista ja etteikö sitä lopulta julistettaisi kaikille kansoille.”

176:1.2 (1913.1) Jeesus piti tauon katsellen samalla alas kaupunkiin. Mestari käsitti, että hengellisen messiaskäsityksen torjuminen, päättäväisyys, jolla itsepintaisesti ja sokeasti pidettiin kiinni siitä, että odotetun vapahtajan tehtävä olisi aineellinen, johtaisi ennen pitkää juutalaiset avoimeen konfliktiin Rooman voimakkaiden armeijoiden kanssa ja että sellainen voimainmittelö ei päätyisi muuhun kuin juutalaiskansakunnan lopulliseen ja täydelliseen kukistumiseen. Kun hänen kansansa hylkäsi hänen hengellisen antimensa ja kieltäytyi ottamasta vastaan taivaan valoa, joka niin armeliaana heidän päälleen säteili, se sinetöi niin tehdessään oman tuomionsa riippumattomana kansana, jolla olisi maan päällä

erityinen hengellinen tehtävä. Jopa juutalaiset johtajatkin tunnustivat myöhemmin, että juuri tämä Messiaasta omaksuttu maallinen käsitys johti suoraa tietä kuohuntaan, joka lopulta aiheutti heidän perikatonsa.

176:1.3 (1913.2) Koska Jerusalemista oli määrä tulla alkuaikojen evankeliumiliikkeen kehto, Jeesus ei halunnut sen opettajien ja saarnaajien menehtyvän Jerusalemin hävittämiseen liittyvässä kauhistuttavassa juutalaisten kukistamisessa. Sen vuoksi hän antoi seuraajilleen edellä kerrotut ohjeet. Jeesus kantoi suuresti huolta siitä, etteivät jotkut hänen opetuslapsistaan vain tulisi vedetyiksi mukaan näihin pian edessä oleviin kapinoihin ja sen myötä Jerusalemin kukistuessa menehtyisi.

176:1.4 (1913.3) Sitten Andreas tiedusteli: ”Mutta, Mestari, jos pyhän kaupungin ja temppelin on määrä tuhoutua ja jos et ole täällä meitä ohjaamassa, niin milloin meidän tulisi poistua Jerusalemista?” Jeesus sanoi: ”Voitte jäädä kaupunkiin, sen jälkeen kun olen mennyt, aina näiden koettelemusten ja katkeran vainon aikojen loppuun saakka, mutta sitten kun lopulta näette Rooman armeijoiden sulkevan Jerusalemia saartorenkaaseensa väärien profeettojen aikaansaaman kapinan jälkeen, silloin tiedätte kaupungin autioitumisen olevan lähellä. Silloin teidän on paettava vuorille. Älkää salliko, että kukaan niistä, jotka tuolloin ovat kaupungissa tai sen lähistöllä, jää pelastamaan jotakin, älkää liioin antako kaupungin ulkopuolella olevien uskaltautua sinne sisälle. Ahdistus on silloin oleva suuri, sillä käsillä ovat pakanain koston päivät. Ja sitten kun olette jättäneet kaupungin taaksenne, tämä tottelematon kansa tulee

kaatumaan miekan terään, ja se viedään vankeuteen kaikkien kansojen keskuuteen; ja niin pakanat polkevat Jerusalemin jalkojensa alle. Varoitan teitä, ettette tällä välin antaisi johtaa itseänne harhaan. Jos joku tulee luoksenne sanoen: ’Katso, tässä on Vapahtaja’ tai ’Katso, tuolla hän on’, älkää sellaista uskoko, sillä ilmestyy monta väärää opettajaa ja monet eksytetään. Mutta teidän ei pitäisi joutua harhaan, olenhan kertonut tämän kaiken teille ennakolta.”

176:1.5 (1913.4) Apostolit istuivat melkoisen ajan hiljaa kuutamossa näiden Mestarin esittämien hämmästyttävien ennustusten syöpyessä heidän hämmentyneeseen mieleensä. Ja tätä varoitusta noudattaen melkein koko uskovien ja opetuslasten ryhmä pakeni Jerusalemista, heti kun roomalaiset sotajoukot ensi kertaa näyttäytyivät, ja ryhmä sai turvallisen suojapaikan Pellasta pohjoisen suunnalla.

176:1.6 (1913.5) Vielä tämän selkeäsanaisen varoituksen jälkeenkin monet Jeesuksen seuraajat tulkitsivat näiden ennustusten viittaavan muutoksiin, jotka ilmeisesti tapahtuisivat Jerusalemissa, sitten kun Messiaan uudelleenilmaantuminen johtaisi Uuden Jerusalemin perustamiseen ja kaupungin laajentamiseen niin, että siitä tulisi maailman pääkaupunki. Nämä juutalaiset yhdistivät mielessään temppelin hävityksen itsepäisesti ”maailmanloppuun”. He uskoivat, että tämä Uusi Jerusalem täyttäisi koko Palestiinan; että maailmanloppua seuraisi ”uusien taivaitten ja uuden maan” välitön ilmaantuminen. Ei sen vuoksi ollut kummallista, jos Pietari sattui sanomaan: ”Mestari, tiedämme, että kaikki katoaa, kun uudet taivaat

ja uusi maa ilmestyvät, mutta mistä tietäisimme, milloin tulet takaisin pannaksesi kaiken tämän toimeen?”

176:1.7 (1914.1) Tämän kuullessaan Jeesus oli tovin mietteissään ja sanoi sitten: ”Erehdytte alituiseen, koska yritätte aina liittää uuden opetuksen vanhaan; ymmärrätte koko opetukseni itsepintaisesti väärin. Haluatte välttämättä tulkita evankeliumia vakiintuneiden uskomustenne mukaisesti. Koetan siitä huolimatta valistaa teitä.”

2. Mestarin toinen tuleminen

176:2.1 (1914.2) Jeesus oli useissa yhteyksissä esittänyt lausuntoja, jotka johdattivat hänen kuulijansa päättelemään, että vaikka hän aikoikin kohta lähteä tästä maailmasta, mitään epäilystä ei silti ollut sen suhteen, että hän palaisi viedäkseen taivaallisen valtakunnan työn täyttymykseen. Kun hänen seuraajansa sitten vakuuttuivat siitä, että hän oli jättämässä heidät, ja sitten kun hän jo oli poistunut tästä maailmasta, oli vain luonnollista kaikkien uskovain tarrautua lujasti näihin paluulupauksiin. Näin oppi Kristuksen toisesta tulemisesta sisällytettiin jo varhaisessa vaiheessa kristittyjen opetuksiin, ja lähes jokainen senjälkeinen opetuslasten sukupolvi on hartaasti uskonut tähän totuuteen ja luottavaisesti odottanut hänen joskus tapahtuvaa tulemistaan.

176:2.2 (1914.3) Jos kerran näiden ensimmäisten opetuslasten ja apostolien oli määrä erota Mestaristaan ja Opettajastaan, kuinka paljon lujemmin he tähän paluulupaukseen tarrautuivatkaan;

eivätkä he tuhlanneet aikaa yhdistäessään Jerusalemin ennustetun hävityksen tähän luvattuun toiseen tulemiseen. Eivätkä he lakanneet tulkitsemasta hänen sanojaan tällä tavoin siitä huolimatta, että Mestari koko tämän Öljymäellä vietetyn opetusillan ajan näki aivan erityistä vaivaa estääkseen juuri tällaisen erehdyksen.

176:2.3 (1914.4) Jatkaessaan vastaustaan Pietarin esittämään kysymykseen Jeesus sanoi: ”Miksi te yhä kaipaatte Ihmisen Poikaa istumaan Daavidin valtaistuimella ja miksi yhä odotatte juutalaisten materiaalisten unelmain toteutumista? Enkö ole kaikki nämä vuodet kertonut teille, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta? Kaikki, mitä nyt katselette, tulee häviämään, mutta tämä on oleva uusi alku, josta valtakunnan evankeliumi kulkeutuu kaikkialle maailmaan ja tämä pelastus leviää kaikkien kansojen keskuuteen. Ja kun tämä valtakunta on saavuttanut täyden kukoistuksensa, olkaa vakuuttuneet siitä, ettei taivaassa oleva Isä jätä antamatta teille entistäkin laajempaa totuuden paljastusta ja entistäkin pitemmälle menevää vanhurskauden osoitusta, sillä onhan hän jo lahjoittanut tälle maailmalle sen, josta tuli pimeyden ruhtinas, ja sitten Aatamin, jonka jälkeen tulivat Melkisedek, ja näinä päivinä, Ihmisen Poika. Ja tällä tavoin Isäni on edelleenkin tuova julki armoaan ja osoittava rakkauttaan myös tälle pimeyden ja pahuuden maailmalle. Niin tahdon minäkin sitten, kun Isäni on antanut minulle kaiken vallan ja kaikki valtuudet, seurata edelleen kohtaloanne ja antaa opastusta valtakunnan asioissa sen henkeni läsnäolon avulla, joka kohta vuodatetaan kaiken lihan päälle. Vaikka tulenkin tällä tavoin

olemaan luonanne hengessä, lupaan lisäksi jonakin ajankohtana palata tähän maailmaan, jossa olen elänyt tämän lihallisen elämän ja saanut kokemuksen siitä, mitä on tehdä Jumalaa ihmiselle tunnetuksi ja samalla johdattaa ihmistä Jumalan luokse. Minun pitää varsin pian jättää teidät ja ryhtyä tekemään työtä, jonka Isä on huolekseni uskonut, mutta olkaa rohkein mielin, sillä jonakin hetkenä tulen takaisin. Sillä välin teitä tulee lohduttamaan ja opastamaan universumin Totuuden Henkeni.

176:2.4 (1915.1) ”Te näette minut, nyt kun olen heikko ja lihallinen, mutta kun tulen takaisin, se on tapahtuva voimalla ja hengessä. Lihallisen ruumiin silmä näkee lihallisen Ihmisen Pojan, mutta vain henkeä oleva silmä on näkevä Isän kunnialla kruunaaman Ihmisen Pojan, joka ilmestyy maan päälle omissa nimissään.

176:2.5 (1915.2) ”Mutta vain Paratiisin neuvostoissa ovat tiedossa ajankohdat, jolloin Ihmisen Poika ilmestyy uudelleen; edes taivaan enkelit eivät tiedä, milloin tämä tapahtuu. Teidän tulisi kuitenkin ymmärtää, että kun tämä valtakunnan evankeliumi on julistettu koko maailmalle kaikkien kansojen pelastukseksi ja kun aikakausi on saavuttanut täyteytensä, Isä lähettää teille uuden tuomiokautisen lahjan, tai muussa tapauksessa Ihmisen Poika palaa aikakauden tuomarin ominaisuudessa.

176:2.6 (1915.3) ”Ja mitä sitten tulee Jerusalemin vaivan aikaan, josta olen teille puhunut, niin tämä sukupolvi ei ehdi hautaan ennen sanojeni toteenkäymistä; mutta jos kysymys on Ihmisen Pojan uuden tulemisen ajankohdista, siitä ei kukaan taivaassa tai maan päällä voi olettaa jotakin lausuvansa. Mutta teidän tulisi osoittaa viisautta

sikäli, että osaatte erottaa, milloin aikakausi kypsyy; teidän tulisi olla valppaat osataksenne erottaa aikojen merkit. Tehän tiedätte, että kun viikunapuu kasvattaa hentoja versoja ja puhkeaa lehteen, niin kesä on lähellä. Samoin sitten kun maailma on selviytynyt aineellismielellisyyden pitkästä talvesta, ja kun huomaatte uutta tuomiokautta olevan hengellisen kevään tulevan, teidän tulisi tietää, että uutta vierailua merkitsevä suvi lähestyy.

176:2.7 (1915.4) ”Mutta mikä merkitys on tällä Jumalan Poikien tulemista koskevalla opetuksella? Ettekö tajua, että kun teistä jokainen kerran kutsutaan päättämään mainen kamppailunne ja kulkemaan kuoleman portin läpi, seisotte välittömän tuomion edessä ja olette kasvotusten niiden tosiasioiden kanssa, jotka kuuluvat uuteen palvelun tuomiokauteen infiniittisen Isän ikuisen suunnitelman puitteissa? Mitä koko maailma joutuu kohtaamaan konkreettisena tosiasiana aikakauden lopulla, se itse kunkin teistä on yksilönä kohdattava henkilökohtaisena kokemuksena tullessanne luonnollisen elämänne päähän ja siirtyessänne sitä kautta eteenpäin kohtaamaan ne olosuhteet ja vaatimukset, jotka luontaisesti kuuluvat seuraavaan ilmoitukseen Isän valtakunnan ikuisesta edistymisestä.”

176:2.8 (1915.5) Mikään kaikista Mestarin apostoleilleen pitämistä puheista ei koskaan mennyt heidän mielessään yhtä sekaisin kuin tuona tiistai-iltana Öljymäellä pidetty puhe, joka käsitteli kahta aihetta: Jerusalemin hävitystä ja hänen omaa toista tulemistaan. Tästä johtuu, etteivät myöhemmin kirjoitetut selonteot, jotka perustuvat muistumiin siitä, mitä Mestari tuossa epätavallisessa

tilanteessa sanoi, ole kovinkaan yhtäpitäviä. Niinpä sitten kävi, että kun kirjoitukset tuon tiistai-illan puheiden kohdalta jätettiin monessa suhteessa aukollisiksi, versoi tältä osin useita perimätietoja; ja heti toisen vuosisadan alussa Matteuksen evankeliumiin jäljennettiin sellaisenaan ja myöhemmin Markuksen ja Luukkaan kirjoituksiin lisättiin (osittain) eräs juutalainen apokalyptinen Messiaasta kertova kirjoitus. Sen oli kirjoittanut muuan Selta, joka kuului keisari Caligulan hoviin. Juuri näissä Seltan kirjoituksissa esiintyi vertaus kymmenestä neitsyestä. Mikään muu evankeliumikirjoitusten osa ei ole koskaan kärsinyt yhtä hämmentävästä väärintulkinnasta kuin juuri puheena olevan illan opetus. Mutta apostoli Johannes ei koskaan joutunut samalla tavoin ymmälleen.

176:2.9 (1915.6) Jatkaessaan matkaansa kohti leiriä nämä kolmetoista miestä olivat sanattomia ja suuren emotionaalisen jännityksen vallassa. Juudas oli vihdoin vahvistanut päätöksensä tovereidensa hylkäämisestä. Oli jo myöhä, kun Daavid Sebedeus, Johannes Markus ja joukko johtavia opetuslapsia toivottivat Jeesuksen ja kaksitoista apostolia tervetulleiksi uuteen leiriin, mutta apostolit eivät halunneet nukkua, vaan tahtoivat tietää enemmän Jerusalemin hävityksestä, Mestarin lähdöstä ja maailman lopusta.

3. Myöhemmin leirissä käyty keskustelu

176:3.1 (1916.1) Kun heitä oli kerääntynyt parisenkymmentä leiritulen ympärille, niin Tuomas kysyi: ”Koska sinun kerran on määrä palata viemään päätökseen valtakunnan työ, niin minkälaisen kannan me omaksumme siksi aikaa, jonka olet poissa toimittamassa Isän asioita?” Jeesus katseli heitä tulen kajossa ja vastasi:

176:3.2 (1916.2) ”Ja etpä sinäkään, Tuomas, kykene käsittämään, mitä olen kaiken aikaa sanonut. Enkö ole koko tämän ajan opettanut sinulle, että yhteytesi valtakuntaan on hengellinen ja yksilökohtainen, se on kokonaan asia, joka kuuluu henkilökohtaiseen kokemukseesi hengessä sen uskon oivalluksen kautta, että olet Jumalan poika? Mitä minun vielä tulee lisätä? Kansakuntien kukistuminen, valtakuntien luhistuminen, epäuskoisten juutalaisten hävittäminen, aikakauden päättyminen tai jopa maailmanloppu, mitä tekemistä tällaisilla seikoilla on sellaisen ihmisen kanssa, joka uskoo tämän evankeliumin ja joka on kätkenyt elämänsä ikuisen valtakunnan varmuuteen? Te, jotka olette Jumalaa tuntevia ja evankeliumiin uskovia, olette jo saaneet ikuisen elämän vakuutukset. Koska olette eläneet elämänne hengessä ja Isälle, ei voi olla mitään, mikä teitä vakavasti huolettaisi. Valtakunnanrakentajien, taivaallisten maailmojen valtakirjan saaneiden kansalaisten, ei pidä hätääntyä ajallisuuteen kuuluvista mullistuksista tai järkyttyä maan päälle kuuluvista luonnononnettomuuksista. Mitä te, jotka uskotte tähän valtakunnan evankeliumiin, sellaisesta piittaisitte, vaikka kansakunnat kukistuvat, vaikka aikakausi päättyy tai kaikki näkyvä sortuu, kun kerran tiedätte, että elämänne on Pojan antama lahja ja

että se on ikuisesti turvattu Isässä? Jos kerran olette eläneet ajallisen elämän uskon avulla ja tuottaneet hengen hedelmiä vanhurskautena, johon kuuluu rakastava kanssaihmistenne palveleminen, voitte luottavaisina, samaa eloonjäämisuskoa osoittaen, joka on vienyt teidät ensimmäisen ja maisen Jumalan poikauteen suorittamanne tutkimusretken päähän, odottaa ikuisen elämänuran seuraavaa vaihetta.

176:3.3 (1916.3) ”Jokaisen uskovaispolven tulisi tehdä työtään ja pitää mielessään, että Ihmisen Pojan paluu on mahdollinen, täsmälleen niin kuin jokainen yksittäinen uskova suorittaa elämäntyötään pitämällä mielessään, että luonnollinen kuolema on väistämätön ja joka päivä lähempänä. Sitten kun kerran olet uskon avulla varmistanut itsellesi Jumalan pojan aseman, ei millään muulla ole eloonjäämisen varmuuden kannalta merkitystä. Mutta älkää erehtykö! Tämä eloonjäämisusko on elävää uskoa, ja se tuo yhä suuremmin määrin esille sen jumalallisen hengen hedelmiä, joka alun alkaen uskon ihmissydämessä herättikin. Se ei teitä pelasta, että olette kerran ottaneet vastaan taivaan valtakunnan poikauden, jos tieten tahtoen ja itsepintaisesti torjutte totuudet, joissa on kysymys Jumalan lihallishahmoisten poikien yhä laajemmasta hengellisestä hedelmöimisestä. Te, jotka olette olleet kanssani toimittamassa Isän asioita maan päällä, voitte vielä nytkin hylätä valtakunnan, jos teistä tuntuu, ettette pidäkään tiestä, joka on Isän palvelus ihmiskunnalle.

176:3.4 (1916.4) ”Yksilöinä ja yhden uskovaispolven ominaisuudessa kuunnelkaa minua esittäessäni teille vertauksen: Elipä kerran muuan mahtimies, joka ennen kuin lähti pitkälle matkalle toiseen

maahan, kutsui kaikki luotetut palvelijansa eteensä ja jätti näiden hoiviin kaikki tavaransa. Yhdelle hän antoi viisi talenttia, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden talentin, ja niin edelleen, kunnes oli käynyt läpi koko arvossa pidettyjen taloudenhoitajain kaartin; hän uskoi omaisuuttaan itse kunkin hoitoon tämän kykyjen mukaisesti. Ja sitten hän lähti matkalleen. Isäntänsä lähdettyä palvelijat ryhtyivät työhön kerätäkseen voittoa haltuunsa uskotun varallisuuden avulla. Joka oli saanut viisi talenttia, ryhtyi heti käymään niillä kauppaa, eikä aikaakaan kun hän oli ansainnut voittoina toiset viisi talenttia. Samalla tavoin se, joka oli saanut kaksi talenttia, oli kohta ansainnut kaksi lisää. Ja näin nämä kaikki palvelijat ansaitsivat voittoa isännälleen, paitsi se, joka sai vain yhden talentin. Hän meni omiin oloihinsa, kaivoi kuopan maahan ja kätki isäntänsä rahan sinne. Vähän ajan kuluttua näiden palvelijoiden herra palasikin arvaamatta kotiin ja kutsui taloudenhoitajansa tilintekoon. Ja kun heidät oli kaikki kutsuttu isäntänsä eteen, viisi talenttia saanut astui esiin hoitoonsa uskotut rahat mukanaan ja esitti toiset viisi talenttia sanoen: ’Herra, annoit sijoitettavakseni viisi talenttia, ja minulla on ilo esittää toiset viisi talenttia, jotka olen voittona ansainnut.’ Ja silloin tämä herra sanoi hänelle: ’Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija; olet ollut uskollinen vähässä, siksipä panenkin sinut paljon haltijaksi; astu saman tien herrasi iloon.’ Ja sitten astui kaksi talenttia saanut esiin sanoen: ’Herra, uskoit haltuuni kaksi talenttia; katso, olen voittanut nämä toiset kaksi talenttia.’ Ja silloin hänen herransa sanoi hänelle: ’Hyvin tehty, hyvä ja uskollinen taloudenhoitaja; sinäkin olet ollut uskollinen vähässä, ja nyt panen sinut paljon haltijaksi; astu herrasi

iloon.’ Ja sitten tuli tekemään tiliä se, joka oli saanut yhden talentin. Tämä palvelija astui esiin sanoen: ’Minä tunsin sinut ja ymmärsin sinut ovelaksi mieheksi sikäli, että odotit tuloksia siitäkin, mistä et ollut itse vaivaa nähnyt; siksi pelkäsin vaarantaa mitään siitä, mikä oli hoitooni uskottu. Kätkin talenttisi turvallisesti maahan; tässä se on; sinulla on nyt se, mikä sinulle kuuluu.’ Mutta hänen herransa vastasi: ’Olet laiska ja saamaton taloudenhoitaja. Itse sen sanomalla tunnustat tienneesi, että vaatisin sinulta tilityksen kohtuullisten voittojen kera, niin kuin ahkerat palvelijatoverisi ovat tänä päivänä minulle luovuttaneet. Tämän tietäessäsi sinun olisi siis pitänyt antaa rahani edes pankkiirien käsiin, jotta olisin palatessani saanut omani korkojen kera takaisin.’ Ja sitten tämä herra sanoi taloudenhoitajien päällikölle: ’Ota tämä yksi talentti pois tältä kelvottomalta palvelijalta ja anna se hänelle, jolla on kymmenen talenttia.’

176:3.5 (1917.1) ”Jokaiselle, jolla on, hänelle lisää annetaan, ja hänellä on oleva yltä kyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on. Ette voi ikuisen valtakunnan asioiden osalta jäädä paikallenne. Isäni vaatii kaikkia lapsiaan kasvamaan armossa ja totuuden tietämisessä. Teidän, nämä totuudet tietävien, tulee tuottaa sitäkin enemmän hengen hedelmiä ja osoittaa yhä laajempaa omistautumista palvelijatovereittenne epäitsekkääseen palvelemiseen. Ja muistakaa, että sikäli kun osoitatte apunne veljistäni vähäisimmälle, olette tämän palveluksen tehneet minulle.

176:3.6 (1917.2) ”Ja tällä tavoin teidän tulisi Isän asioita toimittaessanne tehdä työnne nyt ja vastedes, vieläpä ikuisesti. Jatkakaa työtänne, kunnes minä tulen. Tehkää uskollisuutta osoittaen, mikä on

tehtäväksenne annettu, ja niin tehdessänne olette valmiit, kun kuoleman tilinteon hetki koittaa. Ja elettyänne elämänne tällä tavoin Isän kunniaksi ja Pojan tyydytykseksi astutte riemumielin ja yhä suurempaa mielihyvää tuntien ikiaikojen valtakunnan ikuiseen palvelukseen.”

176:3.7 (1917.3) Totuus on elävää; Totuuden Henki johtaa valkeuden lapsia iäti hengellisen todellisuuden ja jumalallisen palvelemisen uusiin maailmoihin. Teille ei anneta totuutta, jotta kangistaisitte sen vakiintuneiksi, turvallisiksi ja kunnioitetuiksi muodoiksi. Saamanne totuuden julkituonnin tulee omakohtaisen kokemuksenne läpi kulkien sillä tavoin laajentua, että kaikille, jotka näkevät hengelliset hedelmänne, paljastuu uutta kauneutta ja aktuaalisia hengellisiä saavutuksia, ja että he sen seurauksena tuntevat tarvetta ylistää taivaassa olevaa Isää. Vain ne uskolliset palvelijat, jotka tällä tavoin kasvavat totuuden tietämisessä ja jotka tällä keinoin kehittävät kyvyn hengellisten realiteettien jumalalliseen arvostamiseen, voivat koskaan toivoa ”astuvansa kokonaan Herransa iloon.” Miten surkeata olisikaan nähdä Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvien sukupolvi sukupolven perään sanovan jumalallisen totuuden haltijan tehtävästään: ”Mestari, tässä on totuus, jonka jätit hoitoomme sata tai tuhat vuotta sitten. Mitään emme ole kadottaneet, olemme uskollisesti säilyttäneet kaiken, minkä meille annoit; mitään muutoksia emme ole sallineet tehdä siihen, mitä meille opetit; tässä on totuus, jonka meille annoit.” Mutta tällainen hengellistä saamattomuutta koskeva vetoomus ei puolusta hedelmätöntä

totuudenvaalijaa Mestarin edessä. Millainen haltuunne uskottu totuus on, sen mukaan vaatii totuuden Mestari tilityksen.

176:3.8 (1918.1) Tämän jälkeen seuraavassa maailmassa teitä vaaditaan tekemään tiliä siitä, mitä tässä maailmassa saitte ja minkä haltijaksi teidät pantiin. Olipa syntymässä saatuja talentteja vain muutama taikka monta, jokaisen on kohdattava oikeudenmukainen ja armelias tilinteko. Jos saatuja lahjoja käytetään vain itsekkäisiin pyrintöihin eikä ajatustakaan suoda sille, mikä kuitenkin on korkeampi velvollisuus, eli sille, miten kasvatetaan niiden hengen hedelmien satoa, jotka tulevat julki alati laajenevassa ihmisten palvelemisessa ja Jumalan palvomisessa, niin tällaisten itsekkäiden taloudenhoitajien on otettava vastaan seuraamukset, jotka johtuvat heidän harkiten tekemästään valinnasta.

176:3.9 (1918.2) Ja miten suuresti kaikkien itsekkäiden kuolevaisten kaltainen olikaan tuo uskoton yhden talentin palvelija vierittäessään syyn omaan saamattomuuteensa suoraan herransa niskoille. Joutuessaan kasvokkain itse aiheuttamiensa epäonnistumisten kanssa, miten onkaan ihminen kärkäs vierittämään syyn muille, monet kerrat sellaisille, jotka sen vähiten ansaitsevat!

176:3.10 (1918.3) Jeesus sanoi tuona iltana, kun he olivat menossa levolle: ”Auliisti olette saaneet, auliisti siis tulisi teidänkin antaa taivaan totuutta, ja kun tätä totuutta annetaan, se moninkertaistuu ja tuo julki yhä suuremmaksi käyvää pelastavan armon valkeutta jo sitä jakaessanne.”

4. Mikaelin paluu

176:4.1 (1918.4) Kaikista Mestarin esittämistä opetuksista mitään osakysymystä ei ole yhtä pahoin väärinkäsitetty kuin hänen lupaustaan, että hän joskus omassa persoonassaan palaa tähän maailmaan. Ei pidä ihmetellä, jos Mikael on kiinnostunut jonakin ajankohtana palaamaan planeetalle, jolla hän tämän maailman kuolevaisena koki seitsemännen ja viimeisen lahjoittautumisensa. On vain luonnollista uskoa, että Jeesus Nasaretilainen, joka nyt on erään valtavan universumin täysivaltainen hallitsija, olisi kiinnostunut tulemaan, ei vain kerran, vaan montakin kertaa, takaisin maailmaan, jossa hän eli niin ainutlaatuisen elämän ja jossa hänen osakseen lopuksi tuli se, että Isä antoi hänelle universumikohtaisen rajattoman vallan ja valtuudet. Urantia on iäti yksi niistä Mikaelin seitsemästä synnyinplaneetasta, joilla hän saavutti universumiin kohdistuvan täysivaltaisuuden.

176:4.2 (1918.5) Jeesushan ilmoitti lukuisissa tilanteissa ja monille yksilöille aikomuksestaan palata tähän maailmaan. Kun hänen seuraajansa heräsivät tietoisuuteen siitä, ettei heidän Mestarinsa tulisi toimimaan ajallisena vapahtajana, ja kun he kuuntelivat hänen ennustuksiaan Jerusalemin hävittämisestä ja juutalaiskansakunnan kukistumisesta, oli varsin luonnollista, että he alkoivat yhdistää hänen luvatun paluunsa näihin katastrofaalisiin tapahtumiin. Mutta kun Rooman armeijat hajottivat Jerusalemin muurit maan tasalle, hävittivät temppelin ja ajoivat Juudean juutalaiset hajalle, eikä

Mestari sittenkään tuonut itseään julki voimassa ja kunniassa, hänen seuraajansa ryhtyivät muotoilemaan uskomusta, joka lopulta yhdisti Kristuksen toisen tulemisen aikakauden päättymiseen ja jopa maailmanloppuun.

176:4.3 (1918.6) Jeesus lupasi tehdä kaksi asiaa, sen jälkeen kun hän olisi noussut Isän tykö ja kun kaikki valta taivaassa ja maan päällä olisi annettu hänen käsiinsä. Hän lupasi ensinnäkin lähettää maailmaan ja tilalleen vielä toisen opettajan, Totuuden Hengen; ja tämän hän teki Helluntain päivänä. Toiseksi, ei ole epäilystäkään siitä, että hän lupasi seuraajilleen jonakin ajankohtana palata omassa persoonassaan tähän maailmaan. Mutta hän ei sanonut, miten, missä tai milloin hän vierailisi toistamiseen tällä planeetalla, jolla hän oli kokenut lihallishahmoisen lahjoittautumisen. Eräässä tilanteessa hän antoi ymmärtää, että vaikka hän olikin ollut lihallisen ruumiin silmin nähtävissä täällä lihallisessa hahmossa eläessään, niin palatessaan hän olisi (ainakin yhdellä mahdollisista käynneistään) nähtävissä vain hengellisen uskon silmin.

176:4.4 (1919.1) Monet meistä ovat taipuvaisia uskomaan Jeesuksen palaavan tulevina aikakausina Urantialle monta kertaa. Meillä ei ole hänen nimenomaista lupaustaan siitä, että hän kävisi täällä mainitut monta kertaa, mutta tuntuu varsin todennäköiseltä, että hän, jonka universumiarvonimiin kuuluu Urantian Planeettaprinssin titteli, vierailisi monet kerrat maailmassa, jonka valloittamisen myötä hän sai näin ainutlaatuisen arvonimen.

176:4.5 (1919.2) Uskomme mitä vakaimmin siihen, että Mikael tulee vielä omassa persoonassaan palaamaan Urantialle, mutta meillä ei ole

harmaintakaan aavistusta siitä, milloin tai millä tavalla hän mahdollisesti katsoo parhaaksi tulla. Ajoittuuko tämä toinen adventti maan päällä niin, että se sattuu nykyisen aikakauden viimeisen tuomion yhteyteen – joko niin, että siihen liittyy tai on liittymättä Hallinnollisen Pojan ilmestyminen? Tuleeko hän Urantian jonkin myöhemmin seuraavan aikakauden päättymisen yhteydessä? Tuleeko hän ilmoittamatta, ja onko se oleva jokin erillinen tapahtuma? Emme tiedä. Vain yhdestä seikasta olemme varmoja, nimittäin siitä, että kun hän tosiaankin palaa, todennäköisesti koko maailma tulee siitä tietämään, sillä hänen täytyy tulla universumin korkeimman hallitsijan asemassa eikä tuntemattomana Betlehemin pikkuvauvana. Mutta jos on määrä, että jokainen silmä näkee hänet, ja jos on määrä olla niin, että vain hengelliset silmät erottavat hänen läsnäolonsa, siinä tapauksessa hänen tulonsa täytyy siirtyä kauas tulevaisuuteen.

176:4.6 (1919.3) Teette sen vuoksi viisaasti, jos irrotatte Mestarin henkilökohtaisen paluun maan päälle mistä hyvänsä ja kaikista ennalta määrätyistä tapahtumista tai etukäteen asetetuista aikakausista. Olemme varmoja vain yhdestä asiasta: hän on luvannut tulla takaisin. Meillä ei ole mitään käsitystä siitä, milloin ja missä yhteydessä hän täyttää tämän lupauksen. Sikäli kuin tiedämme, hän saattaa ilmestyä maan päälle minä päivänä hyvänsä, tai yhtä hyvin saattaa olla, että hän tulee, vasta kun aikakausi aikakauden perään on siirtynyt menneisyyteen ja asianmukaisesti tuomittu hänen Paratiisin-joukkoihin kuuluvien työtoveri-Poikiensa toimesta.

176:4.7 (1919.4) Mikaelin toinen adventti maan päällä on tapahtuma, jolla on suunnatonta tunnearvoa sekä keskiväliolennoille että ihmisille; mutta muutoin sillä ei ole mitään välitöntä merkitystä keskiväliolennoille, eikä sillä ihmisten kannalta ole sen suurempaa käytännön merkitystä kuin luonnollisen kuoleman tuiki tavallisella tapahtumalla, se kun varsin äkkiä syöksee kuolevaisen ihmisen sen universumitapahtumien virran välittömään otteeseen, joka johtaa suoraa tietä tämän saman Jeesuksen, universumimme täysivaltaisen hallitsijan, eteen. Kaikkien valon lasten on määrä nähdä hänet, eikä ole suurtakaan merkitystä sillä, menemmekö me hänen tykönsä, vai sattuuko hän ensiksi tulemaan meidän luoksemme. Olkaa sen vuoksi aina valmiit toivottamaan hänet tervetulleeksi maan päälle, samoin kuin hän on valmis toivottamaan teidät tervetulleiksi taivaaseen. Odotamme luottavaisina hänen loistavaa ilmestymistään, jopa toistuvia tulemisiaan, mutta olemme täysin tietämättömiä siitä, miten, milloin ja missä yhteydessä hänen on määrä ilmestyä.

Luku 177

Keskiviikko – lepopäivä

177:0.1 (1920.1) NIINÄ aikoina, jolloin Jeesus ja apostolit eivät uurastaneet ihmisten opettamisen parissa, heillä oli tapana keskiviikkoisin levätä ponnistuksistaan. Käsillä olevana keskiviikkona he nauttivat aamiaista hieman tavallista myöhemmin, ja leirissä vallitsi pahaenteinen hiljaisuus; montakaan sanaa ei aamuaterian puoliväliin mennessä lausuttu. Lopulta Jeesus puhui: ”Haluan, että te tänään lepäätte. Käykää ajan kanssa ajatuksissanne läpi kaikki, mitä Jerusalemiin-saapumisemme jälkeen on tapahtunut, ja miettikää, mitä on kohta edessä ja mistä olen selvin sanoin teille kertonut. Pitäkää huoli, että totuus pysyy elämässänne ja että joka päivä kasvatte armossa.”

177:0.2 (1920.2) Aamiaisen jälkeen Mestari ilmoitti Andreakselle aikovansa olla tämän päivän poissa, ja hän ehdotti, että apostolit saisivat viettää aikansa oman mielensä mukaan, paitsi etteivät he missään tapauksessa saisi mennä Jerusalemin porttien sisäpuolelle.

177:0.3 (1920.3) Kun Jeesus laittautui valmiiksi lähteäkseen yksikseen kukkuloille, Daavid Sebedeus puhutteli häntä sanoen: ”Tiedäthän varsin hyvin, Mestari, että fariseukset ja esimiehet koettavat saada sinut hengiltä, ja kuitenkin valmistaudut lähtemään yksiksesi kukkuloille. Sellainen menettely on mieletöntä; lähetän sen vuoksi mukaasi kolme miestä, jotka ovat kaikin tavoin valmiit huolehtimaan siitä, ettei sinulle tapahdu mitään pahaa.” Jeesus tarkasteli näitä kolmea hyvin aseistautunutta ja vankkaa galilealaista ja sanoi Daavidille: ”Tarkoituksesi on hyvä, mutta erehdyt, kosket ymmärrä, ettei Ihmisen Poika tarvitse ketään häntä puolustamaan. Kukaan ei käy minuun käsiksi, ennen kuin sinä hetkenä, jolloin olen valmis antamaan henkeni sen mukaan, mikä on Isäni tahto. Nämä miehet eivät saa liittyä seuraani. Haluan mennä yksin voidakseni olla yhteydessä Isään.”

177:0.4 (1920.4) Nämä sanat kuultuaan Daavid ja hänen aseelliset vartijansa vetäytyivät sivummalle, mutta kun Jeesus lähti yksikseen taipaleelle, esille astui Johannes Markus kädessään pieni kori, jossa oli evästä ja vettä, ja hän esitti käsityksenään, että Mestarille saattaisi tulla nälkä, jos hän aikoi olla poissa koko päivän. Mestari hymyili Johannekselle ja ojensi kätensä ottaakseen korin vastaan.

1. Yhdessä Jumalan kanssa vietetty päivä

177:1.1 (1920.5) Kun Jeesus oli ottamaisillaan lounaskorin Johanneksen kädestä, nuori mies rohkaistui sanomaan: ”Mutta, Mestari,

saattaahan sattua, että poiketessasi syrjemmälle rukoilemaan lasket korin maahan ja sitten jatkatkin matkaasi ilman sitä. Sitä paitsi, jos minä kulkisin mukana lounaskoria kantaen, sinun olisi vapaampi harjoittaa palvontaasi, ja olen taatusti hiljaa. En esitä yhtään kysymystä ja pysyn korin vierellä mennessäsi syrjemmälle ja omiin oloihisi rukoilemaan.”

177:1.2 (1920.6) Näitä sanoja lausuessaan, joiden huimapäisyys hämmästytti joitakuita lähellä olevia kuulijoita, Johannes oli rohkeasti pitänyt edelleen kiinni korista. Siinä he seisoivat niin, että kumpikin – sekä Jeesus että Johannes – piti kiinni korista. Mestari antoi kuitenkin otteensa kohta raueta ja katsoessaan alas nuorukaisen puoleen hän sanoi: ”Koska kaikesta sydämestäsi haluat kulkea kanssani, sitä ei sinulta evätä. Lähdemme matkaan yhdessä, ja meillä tulee olemaan vallan mukavaa keskenämme. Saat esittää minulle jokaisen kysymyksen, joka sydämeesi juolahtaa, ja lohdutamme ja tuemme toinen toistamme. Aluksi saat sinä kantaa eväskoria, ja sitten kun uuvut, minä autan sinua. Seuraa minua.”

177:1.3 (1921.1) Jeesus palasi tuon päivän iltana leirille vasta auringonlaskun jälkeen. Tämän viimeisen rauhallisen päivän maan päällä Mestari vietti tuon totuudennälkäisen nuorukaisen kanssa seurustellen ja Paratiisin Isänsä kanssa keskustellen. Korkeuksissa tämä tapahtuma on tullut tunnetuksi ”päivänä, jonka muuan nuori mies vietti Jumalan kanssa kukkuloilla.” Tämä tapaus toimii ikuiset ajat esimerkkinä Luojan halukkuudesta olla luodun toveri. Nuori poikanenkin voi, jos sellainen on hänen sydämensä korkein halu, kääntää puoleensa universumin Jumalan huomion ja nauttia hänen

rakastavasta seurastaan, toden totta kokea unohtumattoman haltioitumisen siitä, että on kaksistaan Jumalan kanssa kukkuloilla, ja vielä yhden kokonaisen päivän ajan. Ja juuri sellainen oli Johannes Markuksen ainutlaatuinen kokemus tuona keskiviikkona Juudean kukkuloilla.

177:1.4 (1921.2) Jeesus seurusteli Johanneksen kanssa varsin pitkään puhuen auliisti tämän maailman ja seuraavan maailman asioista. Johannes kertoi Jeesukselle, miten pahoillaan hän oli siitä, ettei hän ollut ollut riittävän vanha päästäkseen apostoliksi, ja ilmoitti suuresti arvostavansa sitä, että hän oli Foinikiaan tehtyä matkaa lukuun ottamatta saanut kulkea heidän seurassaan siitä alkaen, kun he ensi kertaa saarnasivat Jordanin kahluupaikalla Jerikon lähellä. Jeesus lausui nuorukaiselle varoituksen sanat, jotteivät uhkaamassa olevat tapahtumat veisi hänen rohkeuttaan, ja vakuutti Johannekselle, että tästä vielä tulisi voimallinen valtakunnan sanansaattaja.

177:1.5 (1921.3) Muisto tästä Jeesuksen kanssa kukkuloilla vietetystä päivästä sai Johannes Markuksessa aikaan väristyksiä, mutta hän ei koskaan unohtanut Mestarin viimeistä kehotusta, jonka tämä lausui, juuri kun he olivat lähdössä takaisin Getsemanen leirille. Mestari lausui tällöin: ”No niin, Johannes, meillähän on ollut vallan mukavaa yhdessä, oikea lepopäivä, mutta pidä huoli, ettet paljasta sinulle kertomiani asioita kenellekään.” Eikä Johannes Markus koskaan paljastanut mitään siitä, mitä tuona hänen kukkuloilla Jeesuksen kanssa viettämänään päivänä tapahtui.

177:1.6 (1921.4) Niinä muutamina tunteina, jotka Jeesuksen maisesta elämästä vielä olivat jäljellä, Johannes Markus ei kertaakaan

päästänyt Jeesusta pitkäksi aikaa katseensa ulottuvilta. Tämä nuorukainen lymysi aina jossakin lähettyvillä. Hän nukkuikin vain, kun Jeesus nukkui.

2. Lapsuudenaikaista kotielämää

177:2.1 (1921.5) Johannes Markuksen kanssa tämän päivän mittaan käymiensä keskustelujen kuluessa Jeesus käytti melkoisesti aikaa siihen, että hän vertaili heidän varhaislapsuutensa ja myöhempien poikavuosiensa kokemuksia. Vaikka Johanneksen vanhemmat omistivat tämän maailman hyvyyksiä Jeesuksen vanhempia enemmän, heidän poikavuosiensa kokemusmaailma oli varsin samankaltainen. Jeesus lausui monia asioita, jotka auttoivat Johannesta ymmärtämään paremmin vanhempiaan ja muita perheensä jäseniä. Kun poika kysyi Mestarilta, kuinka tämä saattoi tietää, että hänestä tulisi ”voimallinen valtakunnan sanansaattaja”, Jeesus sanoi:

177:2.2 (1921.6) ”Tiedän, että tulet osoittautumaan uskolliseksi valtakunnan evankeliumia kohtaan siksi, että voin luottaa tämänhetkiseen uskoosi ja rakkauteesi, koska nämä ominaisuutesi on ankkuroitu sellaiseen mainioon lapsuudenaikaiseen opetukseen, josta pääsit kodissasi osalliseksi. Olet sellaisen kodin kasvatti, jossa vanhemmat tuntevat toisiaan kohtaan vilpitöntä kiintymystä, ja siksi sinua ei ole niin ylirakastettu, että se olisi vahingollisella tavalla korostanut käsitystäsi omasta tärkeydestäsi. Persoonallisuuttasi ei

myöskään ole kohdannut sellainen vääristyminen, joka olisi ollut seurauksena, jos vanhempasi olisivat rakkaudettomasti juonitelleet toisiaan vastaan saadakseen luottamuksesi ja lojaalisuutesi puolelleen. Olet saanut osaksesi sellaista vanhempien rakkautta, joka varmistaa suositeltavan määrän itseluottamusta ja ruokkii normaaleja turvallisuudentunteita. Mutta sinulla on ollut onnea myös sikäli, että vanhempasi omasivat rakkauden ohella viisautta. Ja nimenomaan viisaus oli se, joka pani heidät epäämään sinulta useimmat niistä tavoista, joilla lapsia hemmotellaan, samoin kuin monet varallisuudella ostettavissa olevat ylellisyydet, silloin kun he lähettivät sinut synagogakouluun naapurustossa asuvien leikkitovereittesi mukana. Ja salliessaan sinun hankkia ensikäden kokemusta, he rohkaisivat sinua oppimaan myös, miten tässä maailmassa eletään. Tulit nuoren ystäväsi Aamoksen mukana Jordanille, jossa me saarnasimme ja jossa Johanneksen opetuslapset kastoivat. Halusitte molemmat kulkea kanssamme. Palattuanne Jerusalemiin sinun vanhempasi antoivat siihen suostumuksensa, Aamoksen vanhemmat sen sijaan epäsivät suostumuksensa. He rakastivat poikaansa niin paljon, että kielsivät häneltä sen siunatun kokemuksen, jonka sinä olet saanut, niin, jopa tämän kokemuksen, joka tänä päivänä on tullut osaksesi. Kotoaan karkaamalla Aamos olisi voinut liittyä joukkoomme, mutta niin tehdessään hän olisi lyönyt rakkauden haavoille ja uhrannut lojaalisuuden. Vaikka olisikin ollut viisasta menetellä sillä tavoin, se olisi kuitenkin ollut hirvittävä hinta maksettavaksi kokemuksesta, riippumattomuudesta ja vapaudesta. Vanhempiesi kaltaiset viisaat vanhemmat huolehtivat siitä, ettei heidän lastensa tarvitse haavoittaa rakkautta tai

tukahduttaa lojaalisuutta kehittyäkseen itsenäisiksi ja nauttiakseen virkistävästä vapaudesta, sitten kun he ovat tulleet sinun ikääsi.

177:2.3 (1922.1) ”Rakkaus, Johannes, on maailmankaikkeuden korkein realiteetti, kun sitä osoittavat kaikkiviisaat olennot, mutta se on vaarallinen ja monesti puolittain itsekäs piirre, kun se ilmenee kuolevaisten vanhempien kokemusmaailmassa. Sitten kun avioidut ja saat kasvattaaksesi omia lapsia, huolehdi siitä, että rakkauttasi neuvoo viisaus ja opastaa järkevyys.

177:2.4 (1922.2) ”Nuori ystäväsi Aamos uskoo tähän valtakunnan evankeliumiin aivan yhtä paljon kuin sinä, mutta en voi täysin luottaa häneen; en ole varma siitä, mitä hän on tulevina vuosina tekevä. Hänen lapsuudenaikainen kotielämänsä ei ollut sellaista, joka tuottaisi täysin luotettavan persoonan. Aamos on liikaa erään apostolin kaltainen, jonka osaksi ei tullut normaali, rakastava ja viisas kotikasvatus. Koko jäljellä oleva elämäsi tulee olemaan onnellisempaa ja luotettavampaa siksi, että vietit ensimmäiset kahdeksan vuottasi normaalissa ja järjestyneessä kodissa. Sinulla on vahva ja oivallisesti rakentunut luonne siksi, että kasvoit kodissa, jossa vallitsi rakkaus ja hallitsi viisaus. Sellainen lapsuudenaikainen kasvatus tuottaa sentyyppistä lojaalisuutta, joka saa minut vakuuttuneeksi siitä, että kuljet aloittamasi tien loppuun saakka.”

177:2.5 (1922.3) Yli tunnin ajan jatkui tämä Jeesuksen ja Johanneksen käymä keskustelu kotielämästä. Mestari jatkoi keskustelua selittämällä Johannekselle, miten lapsi on täysin riippuvainen vanhemmistaan ja vanhempiinsa liittyvästä kotielämästä kaikessa, mikä koskee hänen varhaisimpia käsityksiään kaikesta älyllisyyttä,

sosiaalisuutta, moraalia ja jopa hengellisyyttä olevasta, sillä perhe edustaa pienelle lapselle kaikkea, minkä hän voi ensi alkuun tietää joko ihmisten välisistä tai jumalallisista suhteista. Lapsen täytyy saada ensimmäiset universumia koskevat vaikutelmansa äidin osoittamasta huolenpidosta; hän on kokonaan riippuvainen maisesta isästään siinä, millaisiksi hänen ensimmäiset ideansa taivaallisesta Isästä muotoutuvat. Lapsen myöhemmästä elämästä tulee onnellinen tai onneton, helppo tai vaikea sen mukaan, millaista on hänen varhaisin mentaalinen ja emotionaalinen elämänsä, jota säätelevät mainitut, kodissa vallitsevat sosiaaliset ja hengelliset suhteet. Ihmisen koko myöhempään elämään vaikuttaa valtavasti, mitä hänen muutaman ensimmäisen elinvuotensa aikana tapahtuu.

177:2.6 (1922.4) Vakaa uskomuksemme on, että Jeesuksen opetukseen sisältyvä evankeliumi, tällaisena isän ja lapsen väliseen suhteeseen perustuvana, voi tuskin tulla maailmanlaajuisesti hyväksytyksi, ennen kuin koittaa aika, jolloin nykyajan sivistyskansojen kotielämään kuuluu enemmän rakkautta ja enemmän viisautta. Siitä huolimatta, että kahdennenkymmenennen vuosisadan vanhemmilla on suurenmoista tietoa ja yhä laajempaa totuutta kodin kohennukseksi ja kotielämän jalontamiseksi, tosiasiana kuitenkin pysyy, että varsin harva nykyajan kodeista on yhtä hyvä paikka poikien ja tyttöjen hoivaamiselle kuin olivat Jeesuksen koti Galileassa ja Johannes Markuksen koti Juudeassa, jos kohta Jeesuksen evankeliumin vastaanottaminen johtaakin kotielämän välittömään kohenemiseen. Viisaan kodin rakkaudellinen elämä ja

oikean uskonnon lojaali antaumus vaikuttavat syvällisesti toisiinsa. Sellainen kotielämä kohottaa uskontoa, ja aito uskonto nostaa aina kodin kunniaan.

177:2.7 (1923.1) On totta, että monet näiden entisajan juutalaiskotien vastenmielisistä, näivettävistä vaikutuksista ja muista rajoittavista piirteistä on tosiasiallisesti eliminoitu useista paremmin järjestyneistä nykyajan kodeista. Esiintyy todellakin enemmän spontaania riippumattomuutta ja henkilökohtaista vapautta, mutta tätä vapautta ei hillitse rakkaus, sitä ei motivoi lojaalisuus eikä sitä ohjaa viisauden älyperäinen kurinalaisuus. Niin kauan kuin opetamme lasta rukoilemaan: ”Isä meidän, joka olet taivaassa”, on kaikkien maisten isien harteilla suunnaton vastuu siitä, että he elävät ja järjestävät kotinsa siten, että sanasta *isä* tulee arvokas aarre kaikkien kasvavien lasten mielen ja sydämen lippaaseen.

3. Päivä leirillä

177:3.1 (1923.2) Apostolit käyttivät tämän päivän enimmäkseen siihen, että he käyskelivät Öljymäellä ja seurustelivat heidän kanssaan leiriytyneiden opetuslasten kanssa. Mutta iltapäivän alkupuolella he jo alkoivat kovasti toivoa, että he näkisivät Jeesuksen palaavan. Mitä pitemmälle päivä ehti, sitä huolestuneemmiksi he kävivät hänen turvallisuudestaan. Ilman häntä he tunsivat itsensä selittämättömän yksinäisiksi. Koko päivä käytiin paljon väittelyä siitä, olisiko heidän ollenkaan pitänyt antaa Mestarin mennä kukkuloille yksikseen vain

asiapoika seuranaan. Vaikkei kukaan avoimesti sillä tavoin tuonutkaan ajatuksiaan julki, heidän joukossaan ei Juudas Iskariotia lukuun ottamatta ollut ketään, joka ei olisi halunnut olla Johannes Markuksen tilalla.

177:3.2 (1923.3) Oltiin jo iltapäivän keskivaiheilla, kun Natanael piti puheen aiheesta ”Korkein halu” noin puolelle tusinalle apostolille ja yhtä monelle opetuslapselle, ja puheen päätössanat kuuluivat: ”Useimmissa meistä on se vika, että olemme puolinaisia. Emme rakasta Mestaria niin kuin hän rakastaa meitä. Jos olisimme kaikki halunneet mennä hänen kanssaan yhtä kiihkeästi kuin Johannes Markus, hän olisi varmasti ottanut meidät kaikki mukaansa. Me vain seisoimme sivussa, kun tuo nuorukainen lähestyi Mestaria ja tarjosi hänelle eväskoria, mutta kun Mestari tarttui siihen kädellään, poikapa ei hellittänytkään otettaan. Ja niin Mestari jätti meidät tänne ja meni itse sen sijaan kukkuloille koreineen, poikineen ja kaikkineen.”

177:3.3 (1923.4) Neljän maissa iltapäivällä Daavid Sebedeuksen luo saapui juoksulähettejä, jotka toivat viestin hänen äidiltään Betsaidasta samoin kuin Jeesuksen äidiltä. Daavid oli useita päiviä aikaisemmin päätellyt, että pääpapit ja esimiehet aikoivat tappaa Jeesuksen. Daavid tiesi heidän olevan päättäväisesti sillä kannalla, että he surmaisivat Mestarin, ja hän oli jokseenkin vakuuttunut siitä, ettei Jeesus käyttäisi jumalallista valtaansa pelastaakseen itsensä eikä myöskään sallisi seuraajiensa käyttää voimakeinoja hänen puolustamisekseen. Nämä johtopäätökset tehtyään hän aikaa

hukkaamatta lähetti sanansaattajan äitinsä luo kehottaen tätä tulemaan heti Jerusalemiin ja tuomaan mukanaan Jeesuksen äidin Marian ja kaikki hänen perheensä jäsenet.

177:3.4 (1923.5) Daavidin äiti teki kuten hänen poikansa pyysi, ja nyt juoksulähetit palasivat Daavidin luo tuoden sanan, että hänen äitinsä ja kaikki Jeesuksen perheen jäsenet olivat matkalla Jerusalemiin ja saapuisivat perille johonkin aikaan seuraavan päivän loppupuolella tai varhain sitä seuraavana aamuna. Koska Daavid teki näin omasta aloitteestaan, hän katsoi viisaaksi pitää asian omana tietonaan. Sen vuoksi hän ei kertonut kenellekään Jeesuksen perheen olevan matkalla Jerusalemiin.

177:3.5 (1924.1) Hieman keskipäivän jälkeen leiriin saapui yli kaksikymmentä niistä kreikkalaisista, jotka olivat tavanneet Jeesuksen ja kaksitoista apostolia Joosef Arimatealaisen kodissa, ja Pietari ja Johannes keskustelivat heidän kanssaan usean tunnin ajan. Nämä kreikkalaiset, tai ainakin jotkut heistä, olivat päässeet jo pitkälle tietämyksessään valtakunnasta, sillä he olivat saaneet Aleksandriassa opastusta Rodanilta.

177:3.6 (1924.2) Samana iltana Jeesus kävi leirille palattuaan keskusteluja näiden kreikkalaisten kanssa, ja ellei sellainen menettely olisi hänen apostolejaan ja monia hänen eturivin opetuslapsiaan suuresti järkyttänyt, hän olisi vihkinyt virkaansa nämä kaksikymmentä kreikkalaista, aivan kuten hän oli asettanut virkaan seitsemänkymmentä opetuslasta.

177:3.7 (1924.3) Kun leirillä tapahtui kaikkea edellä kerrottua, Jerusalemissa taas pääpapit ja vanhimmat hämmästelivät, ettei Jeesus palannutkaan puhumaan väkijoukoille. Olihan Jeesus tosin edellisenä päivänä temppelistä lähtiessään sanonut: ”Jätän teidän talonne teille autioksi”, mutta he eivät voineet ymmärtää, miksi hän olisi ollut valmis luopumaan siitä varsin vahvasta asemasta, jonka hän oli väkijoukkojen suopean asennoitumisen pohjalle rakentanut. Vaikka he pelkäsivät, että Mestari lietsoisi rahvaan keskuudessa metelin, hänen viimeiset kansanpaljoudelle osoittamansa sanat olivat kuitenkin olleet kehotus mukautua kaikin kohtuullisin tavoin niiden käskyvaltaan, jotka ”istuvat Mooseksen istuimella”. Kaiken kaikkiaan päivä oli kaupungissa täynnä hyörinää, valmistautuivathan he samalla pääsiäisen viettoon, kun hioivat suunnitelmiaan Jeesuksen surmaamiseksi.

177:3.8 (1924.4) Leirillä ei käynyt montakaan ihmistä, sillä kaikki, jotka tiesivät Jeesuksen aikomuksesta oleskella siellä, sen sijaan että olisi joka ilta mennyt Betaniaan, olivat pitäneet leirin pystyttämisen hyvin varjeltuna salaisuutena.

4. Juudas ja pääpapit

177:4.1 (1924.5) Pian sen jälkeen kun Jeesus ja Johannes Markus poistuivat leiriltä, Juudas Iskariot katosi veljiensä joukosta ja palasi vasta myöhään iltapäivällä. Mestarinsa nimenomaisesta pyynnöstä

piittaamatta, jonka mukaan heidän olisi tullut pysytellä poissa Jerusalemista, tämä hämmentynyt ja tyytymätön apostoli piti kiirettä ehtiäkseen sovittuun tapaamiseensa Jeesuksen vihamiesten kanssa ylipappi Kaiafaan kodissa. Tämä oli sanhedrinin epävirallinen kokous, joka oli sovittu alkavaksi heti kymmenen jälkeen tuona aamuna. Kokous oli kutsuttu koolle keskustelemaan Jeesusta vastaan esitettävien syytteiden luonteesta ja päättämään, mitä menettelytapaa käyttäen hänet saataisiin Rooman viranomaisten eteen, jotta kuolemantuomiolle, jonka he jo olivat hänelle langettaneet, saataisiin välttämätön siviiliviranomaisten vahvistus.

177:4.2 (1924.6) Juudas oli edellisenä päivänä paljastanut joillekuille sukulaisilleen ja isänsä suvun muutamille saddukeusystäville tulleensa sellaiseen johtopäätökseen, että Jeesus toki oli hyvää tarkoittava haihattelija ja idealisti, mutta ettei hän ollut odotettu Israelin vapahtaja. Juudas totesi, että hän haluaisi varsin mielellään keksiä jonkin keinon, jolla hienovaraisesti jättäytyisi koko liikkeestä. Juudaksen ystävät vakuuttivat hänelle mielistellen, että juutalaiset vallanpitäjät tervehtisivät hänen vetäytymistään suurena tapauksena, eikä mikään silloin olisi hänelle kyllin hyvää. He saivat hänet uskomaan, että hän heti paikalla saisi sanhedrinilta suuria kunnianosoituksia ja että hän olisi lopulta sellaisessa asemassa, että se pyyhkisi pois häpeätahran, jonka hänen hyvää tarkoittanut, mutta ”valitettava veljeilynsä oppimattomien galilealaisten kanssa” oli tuottanut.

177:4.3 (1924.7) Juudas ei voinut aivan uskoa, että Mestarin voimalliset teot olisi tehty perkeleiden ruhtinaan voimalla, mutta nyt hän oli

täysin vakuuttunut siitä, ettei Jeesus käyttäisi valtaansa tehdäkseen itsestään suuren. Hän oli vihdoin vakuuttunut siitä, että Jeesus antaisi juutalaisvallanpitäjien tuhota itsensä, eikä Juudas voinut kestää sellaista nöyryyttävää ajatusta, että hänet samastettaisiin liikkeeseen, jonka kohtalona olisi tappio. Hän kieltäytyi suostumasta ajatukseen, että edessä olisi epäonnistuminen. Hänellä oli perinpohjainen ymmärrys siitä, että Mestarin luonne oli jykevä ja että tämän majesteettinen ja armelias mieli oli teräväjärkinen, ja kuitenkin hänelle tuotti mielihyvää pitää ainakin osittain totena erään hänen sukulaisensa esittämää ajatusta, että Jeesus, hyvää tarkoittava fanaatikko kun oli, ei kenties ollut ihan tervejärkinen; että hän oli aina vaikuttanut omituiselta ja väärinymmärretyltä henkilöltä.

177:4.4 (1925.1) Ja nyt Juudas huomasi, että häntä toisin kuin koskaan ennen oudosti harmistutti, ettei Jeesus ollut milloinkaan osoittanut hänelle asemaa, joka olisi tuottanut suurempaa kunniaa. Hän oli kaiken aikaa arvostanut sitä kunniaa, että hän oli apostolien varainhoitaja, mutta nyt hänestä alkoi tuntua, ettei häntä arvostettu; ettei hänen kykyjään tunnustettu. Äkkiä hänet valtasi suuttumus siitä, että Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle oli suotu kunnia olla läheisessä yhteydessä Jeesukseen, ja tuona hetkenä, jolloin hän oli matkalla ylipapin kotiin, häntä kiehtoi enemmän ajatus päästä tasoihin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa kuin häntä askarrutti mikään ajatus Jeesuksen kavaltamisesta. Mutta kaiken lisäksi ja kaiken päälle, juuri tuona hetkenä uusi ja hallitseva ajatus alkoi vallata etusijaa hänen tietoisuudessaan: hän oli lähtenyt

liikkeelle saavuttaakseen itselleen kunniaa, ja jos tähän päästäisiin, samalla kun tehtäisiin tilit selviksi niiden kanssa, jotka olivat osaltaan vaikuttaneet hänen elämänsä suurimpaan pettymykseen, niin aina parempi. Hämmennyksen, ylpeyden, epätoivon ja päättäväisyyden kauhistuttava salaliitto otti hänet valtaansa. Ja näin ollen lienee selvää, ettei Juudas rahojen takia tuona hetkenä ollut matkalla Kaiafaan kotiin sopimaan Jeesuksen kavaltamisesta.

177:4.5 (1925.2) Kaiafaan talolle tullessaan Juudas teki lopullisen päätöksensä Jeesuksen ja apostolitoveriensa hylkäämisestä; ja kun hän siis oli päättänyt jättää taivaan valtakunnan asian taakseen, hän oli päättäväisesti sitä mieltä, että hän hankkisi itselleen niin paljon kuin mahdollista sitä arvostusta ja kunniaa, jonka hän oli Jeesuksen ja uuden, valtakunnan evankeliumin puolelle ensi kertaa asettuessaan luullut joskus tulevan osakseen. Kaikki apostolit olivat kerran olleet samalla tavoin kunnianhimoisia, mutta aikaa myöten he oppivat ihailemaan totuutta ja rakastamaan Jeesusta, ainakin he oppivat siihen Juudasta enemmän.

177:4.6 (1925.3) Kavaltajan esitteli Kaiafaalle ja juutalaisten vallanpitäjille hänen serkkunsa. Tämä selitti, että Juudas, joka oli huomannut erehtyneensä annettuaan Jeesuksen ovelan opetuksen johtaa itsensä harhaan, oli saapunut paikkaan, jossa hän halusi esittää julkisen ja muodollisen luopumuksensa sidonnaisuudestaan galilealaiseen ja samalla pyytää, että hän saisi takaisin juudealaisveljiensä luottamuksen ja että hänet otettaisiin taas entiseen veljespiiriinsä. Lisäksi tämä Juudaksen puhemies selitti Juudaksen olevan sitä mieltä, että Israelin rauhan kannalta olisi

parasta, jos Jeesus korjattaisiin talteen, ja että hän todistaakseen mielipahansa osallistumisestaan mokomaan eksytyksen liikkeeseen, ja osoittaakseen tarkoittavansa totta sillä, että hän nyt palasi Mooseksen oppien pariin, oli tullut tarjoutumaan sanhedrinille henkilöksi, joka voisi järjestää Jeesuksen pidättämiskäskyn saaneen kapteenin kanssa asiat niin, että Jeesus voitaisiin ottaa kiinni huomiota herättämättä, jolloin vältyttäisiin kokonaan vaaralta saada väkijoukot kuohuksiin tai tarpeelta lykätä hänen pidättämistään pääsiäisen jälkeiseen aikaan.

177:4.7 (1925.4) Sanottavansa sanottuaan serkku esitteli Juudaksen, joka astui eteenpäin ylipapin lähelle sanoen: ”Kaiken, mitä serkkuni on luvannut, minä teen, mutta mitä te olette valmiit antamaan minulle tästä palveluksesta?” Juudas ei näyttänyt huomaavan sitä halveksunnan, jopa inhon, ilmettä, joka käväisi kovasydämisen ja turhamaisen Kaiafaan kasvoilla, sillä Juudaksen sydän oli aivan liian täynnä itsensä ylentämistä ja itsensä tärkeäksi tuntemisen tuoman tyydytyksen kaipuuta.

177:4.8 (1926.1) Ja sitten Kaiafas katsoi kavaltajaa sanoen samalla: ”Juudas, menepä vartioston kapteenin puheille ja järjestä kyseisen upseerin kanssa asia niin, että Mestarisi tuodaan luoksemme joko tänä iltana tai huomisiltana, ja kun hänet on toimestasi jätetty meidän käsiimme, pitää sinun saada palkkiosi tästä palveluksesta.” Tämän kuultuaan Juudas poistui pääpappien ja temppelin esimiesten edestä ja neuvotteli temppelivartioston kapteenin kanssa siitä, millä keinoin Jeesus saataisiin pidätetyksi. Juudas tiesi Jeesuksen olevan sillä hetkellä poissa leiristä, eikä hänellä ollut

mitään käsitystä, milloin tämä tuona iltana sinne palaisi. Ja niin muodoin he sopivat keskenään, että Jeesus pidätettäisiin seuraavana iltana (torstaina), sen jälkeen kun jerusalemilaiset ja kaikki vierailevat pyhiinvaeltajat ovat vetäytyneet levolle.

177:4.9 (1926.2) Juudas palasi tovereidensa pariin leirille humaltuneena suuruuden ja kunnian ajatuksista, jollaisia hänellä ei ollut ollut moneen päivään. Hän oli lyöttäytynyt Jeesuksen seuraan toivoen, että hänestä jonakin päivänä tulisi uudessa valtakunnassa suurmies. Lopulta hän tajusi, ettei tulisi olemaan mitään hänen odotustensa mukaista uutta valtakuntaa. Mutta hän oli riemuissaan siitä, että oli ollut kyllin tarkkavainuinen vaihtaakseen pettymyksensä siitä, ettei hän saavuttanutkaan kunniaa odotetussa uudessa valtakunnassa, välittömästi toteutuviin kunnian ja palkkion odotuksiin sen vanhan järjestyksen piirissä, josta hän nyt uskoi, että se jäisi voimaan, ja josta hän oli varma, että se tuhoaisi Jeesuksen ja kaiken, mitä tämä edusti. Tiedostetun aikomuksen perimmäiseltä motiiviltaan Juudaksen toteuttama Jeesuksen kavaltaminen oli itsekkään rintamakarkurin pelkurimainen teko, karkurin, jonka ainoana ajatuksena oli hänen oma turvallisuutensa ja nousunsa kunnian kukkuloille siitä piittaamatta, mitä seuraamuksia hänen menettelynsä hänen Mestarilleen ja aiemmille tovereilleen aiheuttaisi.

177:4.10 (1926.3) Mutta täsmälleen näin kävi aina. Juudas oli jo kauan leikitellyt tällä harkitulla, väistymättömällä, itsekkäällä ja kostonhimoisella tietoisuudella siitä, että hänen mielessään vähä vähältä rakentui ja että hän sydämessään elätteli näitä vihantäyteisiä

ja häijyjä koston ja epälojaalisuuden haluja. Jeesus rakasti Juudasta ja luotti häneen, aivan kuten hän rakasti muita apostoleja ja luotti näihin, mutta Juudas ei kyennyt kehittämään lojaalia luottamusta ja kokemaan varauksetonta vastarakkautta. Ja kuinka vaaralliseksi silloin voikaan kunnianhimo käydä, kun sen kumppanina ei ole mikään muu kuin itsekkyys ja kun sen perimmäisenä käyttövoimana on kyräilevä ja kauan tukahdutettu kostonhimo! Mikä musertava voima onkaan pettymys niiden mielettömien ihmisten elämässä, jotka ajallisuuden varjomaisiin ja haihtuviin houkutuksiin tuijottaessaan muuttuvat sokeiksi niille korkeammille ja todellisemmille tuloksille, jotka edustavat jumalallisia arvoja ja oikeita hengellisiä realiteetteja merkitsevien ikuisten maailmojen iäisiä saavutuksia. Juudas kaipasi mielessään maailmallista kunniaa ja alkoi täysin sydämin rakastaa tätä himoa. Myös muut apostolit kaipasivat mielessään tätä samaa maailmallista kunniaa, mutta sydämellään he rakastivat Jeesusta ja tekivät parhaansa oppiakseen rakastamaan niitä totuuksia, jotka hän heille opetti.

177:4.11 (1926.4) Tuolloin Juudas ei sitä tajunnut, mutta alitajuisesti hän oli arvostellut Jeesusta aina siitä saakka, kun Herodes mestautti Johannes Kastajan. Syvällä sydämessään Juudas kantoi Jeesukselle aina kaunaa siitä, ettei tämä pelastanut Johannesta. Älkää unohtako, että Juudas oli ollut Johanneksen opetuslapsi, ennen kuin hänestä tuli Jeesuksen seuraaja. Ja kaikki nämä inhimillisen kaunan ja katkeran pettymyksen kertymät, jotka Juudas oli jättänyt sieluunsa vihan kaapuun puettuina, olivat nyt mainiossa järjestyksessä hänen alitajuisessa mielessään ja valmiina ponnahtamaan pinnalle ja

viemään hänet mennessään, heti kun hän rohkenisi irrottautua veljiensä tukea tuovasta vaikutuksesta, ja kun hän samalla saattaisi itsensä alttiiksi Jeesuksen vihamiesten ovelille vihjailuille ja hienovaraiselle pilkanteolle. Joka kerta, kun Juudas antoi toiveidensa nousta pilviin, ja Jeesus sitten teki tai sanoi jotakin, joka murskasi ne pirstaleiksi, Juudaksen sydämeen jäi katkerasta kaunasta kertova arpi; ja kun näitä arpia tuli aina vain lisää, ennen pitkää tämä niin monet kerrat haavoitettu sydän kadotti kaiken todellisen kiintymyksen sitä henkilöä kohtaan, joka oli tämän epämiellyttävän kokemuksen hyvää tarkoittavalle, mutta pelkurimaiselle ja itsekeskeiselle persoonallisuudelle aiheuttanut. Juudas ei sitä tajunnut, mutta hän oli pelkuri. Niinpä hän aina varsin mielellään syytti Jeesusta sellaisesta, että pelkuruus olisi ollut motiivi, joka pani tämän niin usein kieltäytymään vallan tai kunnian tavoittelemisesta, silloinkin kun ne näyttivät olevan helposti hänen tavoitettavissaan. Ja jokainen kuolevainen tietää varsin hyvin, miten rakkaus, vaikka se aluksi on aitoa, voi pettymyksen, mustasukkaisuuden ja pitkään jatkuneen kaunan johdosta lopulta muuttua todelliseksi vihaksi.

177:4.12 (1927.1) Vihdoinkin saattoivat pääpapit ja vanhimmat muutaman tunnin ajaksi huokaista helpotuksesta. Heidän ei tarvitsisi pidättää Jeesusta julkisuudessa, ja kun he nyt olivat saaneet Juudaksesta kavalan liittolaisen, varmistui se, ettei Jeesus pääsisi pakenemaan heidän valtapiiristään, kuten hän niin monesti aikaisemmin oli tehnyt.

5. Viimeinen seurustelutuokio

177:5.1 (1927.2) Koska oli keskiviikko, pidettiin leirillä sinä iltana seurustelutuokio. Mestari koetti rohkaista alakuloisia apostoleitaan, mutta se oli jotakuinkin mahdotonta. Nämä alkoivat kaikki tajuta, että uhkaamassa olivat hämmentävät ja musertavat tapahtumat. He eivät kyenneet iloitsemaan edes siitä, kun Mestari muisteli heidän vaiheikkaan ja rakkaudentäyteisen yhdessäolonsa vuosia. Jeesus kyseli juurta jaksain kaikkien apostolien perheiden vointia, ja Daavid Sebedeuksen puoleen katseensa kääntäen hän kysyi, oliko kukaan vähään aikaan kuullut mitään hänen äidistään, nuorimmasta sisarestaan tai muista hänen perheensä jäsenistä. Daavid katseli jalkojaan, sillä hän pelkäsi vastata.

177:5.2 (1927.3) Tässä tilaisuudessa Jeesus kehotti seuraajiaan varomaan luottamasta kansanjoukkojen tukeen. Hän palautti mieleen heidän kokemuksensa Galileassa, kun suuret väenpaljoudet olivat vähän väliä innoissaan kulkeneet heidän mukanaan ja sitten aivan yhtä kiihkeästi kääntyneet heitä vastaan ja palanneet siihen, miten he olivat ennen uskoneet ja eläneet. Ja sitten hän sanoi: ”Ja älkää siis antako sellaisten suurten väenkokousten pettää itseänne, jotka kuuntelivat meitä temppelissä ja näyttivät uskovan opetuksemme. Nämä joukkokokoukset kuuntelevat totuutta ja uskovat siihen pintapuolisesti järjellään, mutta perin harvat heistä päästävät totuuden sanan juurtumaan elävin juurin sydämeensä. Niiden tukeen, jotka tuntevat evankeliumin vain mielessään ja jotka eivät

sitä ole kokeneet sydämessään, ei voi luottaa, kun oikea vaivan aika koittaa. Kun juutalaisten vallanpitäjät pääsevät yhteisymmärrykseen Ihmisen Pojan tuhoamisesta, ja kun he yksissä tuumin tekevät iskunsa, tulette näkemään, kuinka kansanjoukko joko pakenee kauhuissaan paikalta tai sitten seisoo vieressä hiljaa ja hämmästellen, kun nämä tolkkunsa menettäneet ja sokaistuneet vallanpitäjät taluttavat evankeliumitotuuden opettajat kuolemaan. Ja sitten kun vastoinkäymiset ja vaino lankeavat päällenne, riepotetaan vielä muitakin, joista ajattelette, että he rakastavat totuutta, ja jotkut luopuvat evankeliumista ja lähtevät luotanne. Jotkut, jotka ovat olleet meille hyvin läheisiä, ovat jo päättäneet lähteä karkuun. Tänä päivänä olette levänneet valmistautuaksenne niitä hetkiä varten, jotka nyt ovat käsillä. Valvokaa siis ja rukoilkaa, että teille huomenissa annettaisiin lisää lujuutta kestääksenne kohta edessä olevat päivät.”

177:5.3 (1927.4) Leirin ilmapiiri oli varautunut selittämättömästä jännityksestä. Hiljaisia viestinviejiä tuli ja meni, ja nämä keskustelivat vain Daavid Sebedeuksen kanssa. Ennen illan päättymistä jotkut tiesivät jo, että Lasarus oli kiirettä pitäen paennut Betaniasta. Johannes Markus oli leiriin palattuaan ollut pahaenteisen hiljainen, vaikka hän oli viettänyt kokonaisen päivän Mestarin seurassa. Jokainen tulokseton yritys saada hänet puhumaan, osoitti selvästi vain, että Jeesus oli käskenyt hänen pysyä vaiti.

177:5.4 (1928.1) Jopa Mestarin hyväntuulisuus ja epätavallinen seurallisuuskin pelottivat heitä. He tunsivat kaikki, kuinka se hirveä

eristyneisyys vääjäämättä kävi heitä lähemmäksi, josta he tajusivat, että se kohta lankeaisi heidän päälleen musertavalla äkillisyydellä ja väistämättömällä kauhulla. He aistivat hämärästi, mitä oli tulossa, eikä kukaan tuntenut olevansa valmis kohtaamaan tätä koetusta. Mestari oli ollut koko päivän poissa; he olivat kaivanneet häntä suunnattomasti.

177:5.5 (1928.2) Tämä keskiviikkoilta merkitsi hetkeä, jolloin heidän hengellinen tilansa ennen Mestarin varsinaista kuolinhetkeä laski alimmilleen. Vaikka seuraava päivä taas oli yhtä päivää lähempänä traagista perjantaita, hän oli kuitenkin yhä heidän kanssaan, ja he selvisivät sen tuskaisista tunneista keskiviikkoiltaa paremmin.

177:5.6 (1928.3) Tietäessään, että käsillä olisi viimeinen yö, jonka hän koskaan maan päällä enää nukkuisi aamuun asti yhdessä valikoimansa perheen kanssa, Jeesus sanoi hetkeä ennen keskiyötä heidät levolle lähettäessään: ”Menkää levolle, veljeni, ja rauha kanssanne, kunnes nousemme huomenna, joka on taas uusi päivä tehdä sitä, mikä on Isän tahto, ja kokea sitä iloa, että tiedämme olevamme hänen poikiaan.”

Luku 178

Viimeinen leirillä vietetty päivä

178:0.1 (1929.1) JEESUS aikoi viettää tämän torstaipäivän, viimeisen maan päällä lihallishahmoiseksi ruumiillistuneena jumalallisena Poikana viettämänsä vapaan päivän, apostoliensa ja muutamien uskollisten ja hartaiden opetuslasten seurassa. Kohta tuon kauniin aamun aamiaishetken jälkeen Mestari vei heidät syrjäiseen paikkaan vähän matkan päähän heidän leirinsä yläpuolelle ja opetti heille siellä monta uutta totuutta. Vaikka Jeesus piti apostoleille muitakin puheita saman päivän alkuillan tuntien aikana, tämä torstaiaamupäivän puhe oli hänen jäähyväissanomansa sekä apostoleista että valikoiduista opetuslapsista, niin juutalaisista kuin ei-juutalaisistakin, koostuneelle leirikunnalle. Kaksitoista apostolia olivat Juudasta lukuun ottamatta kaikki paikalla. Pietari ja useat apostoleista mainitsivat Juudaksen poissaolosta, ja jotkut heistä ajattelivat Jeesuksen lähettäneen hänet kaupunkiin hoitamaan jotakin asiaa, luultavimmin sopimaan kohta vietettävän

pääsiäisjuhlan yksityiskohdista. Juudas palasi leirille vasta iltapäivän puolivälissä, vähän ennen kuin Jeesus johdatti kaksitoista apostolia Jerusalemiin nauttimaan Viimeistä ehtoollista.

1. Puhe poikaudesta ja kansalaisuudesta

178:1.1 (1929.2) Jeesus puhui lähes kahden tunnin ajan noin viidellekymmenelle uskotulle seuraajalleen ja vastasi pariinkymmeneen kysymykseen, jotka koskivat taivaan valtakunnan suhdetta tämän maailman valtakuntiin ja käsittelivät Jumalan poikauden suhdetta maisten valtioiden kansalaisuuteen. Tästä puheesta samoin kuin hänen kysymyksiin esittämistään vastauksista on tehtävissä seuraava nykyisen kielenkäytön mukainen yhteenveto:

178:1.2 (1929.3) Koska tämän maailman valtakunnat ovat aineellisia, ne saattavat useinkin joutua sellaiseen tilanteeseen, että niiden on pakko käyttää fyysisiä voimakeinoja lakiensa toimeenpanemiseksi ja järjestyksen ylläpitämiseksi. Taivaan valtakunnassa eivät todelliset uskovat turvaudu fyysisen väkivallan käyttöön. Hengestä syntyneiden Jumalan poikien hengellisenä veljesyhteisönä taivaan valtakunta voidaan saattaa voimaan vain hengen voimalla. Tämä menettelytavoissa näkyvä ero kertoo vain siitä, miten uskovien valtakunta ja maallista hallitusvaltaa edustavat valtakunnat suhteutuvat toisiinsa, eikä se kumoa uskovista muodostuvien

sosiaalisten ryhmien oikeutta ylläpitää järjestystä riveissään ja pitää kurittomat ja arvottomat jäsenensä nuhteessa.

178:1.3 (1929.4) Hengellisen valtakunnan poikauden ja maallisen eli siviilihallituksen alaisen kansalaisuuden välillä ei ole mitään yhteen sovittamatonta. Uskovan velvollisuus on antaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat. Näiden kahden vaatimuksen välillä ei voi olla mitään ristiriitaa, sillä toinenhan on aineellinen ja toinen on hengellinen, ellei satu, että keisari julkeaa anastaa Jumalan valtaoikeudet ja vaatia, että hänestä tulee hengellisen kunnioituksen ja korkeimman palvonnan kohde. Sellaisessa tapauksessa palvotte vain Jumalaa koettaessanne samalla valistaa näitä harhautuneita maisia hallitsijoita ja sillä keinoin johdattaa myös heidät taivaassa olevan Isän tunnustamiseen. Teidän ei pidä osoittaa hengellistä palvontaa maisille hallitsijoille, eikä teidän tule käyttää maisten valtioiden – joiden hallitsijoista joskus saattaa tulla uskovia – fyysistä mahtia hengellisen valtakunnan lähetystehtävän edistämistyössä.

178:1.4 (1930.1) Valtakunnassa omaamanne pojan aseman tulisi edistyvää sivilisaatiota ajatellen auttaa teitä tulemaan tämän maailman valtakuntien ihannekansalaisiksi, sillä veljeys ja palvelu ovat valtakunnan evankeliumin kulmakivet. Hengellisen valtakunnan rakkaudenkutsun tulisi osoittautua maallisten valtakuntien epäuskoisten ja sotaan taipuvaisten kansalaisten vihanhalun tehokkaaksi hävittäjäksi. Mutta nämä pimeydessä elävät, aineellisuuteen suuntautuneet pojat eivät koskaan tule tietämään hengellisestä totuuden valostanne, ellette mene hyvin lähelle heitä

sen epäitsekkään sosiaalisen palvelun myötä, joka jokaisen yksittäisen uskovan elämänkokemuksessa on luonnollinen seuraamus hengen hedelmien tuottamisesta.

178:1.5 (1930.2) Kuolevaisina ja aineellisina ihmisinä te väistämättä olette maisten valtakuntien kansalaisia, ja teidän tulisi olla hyviä kansalaisia, aina vain parempia kansalaisia, sillä teistähän on tullut taivaallisen valtakunnan uudestisyntyneitä hengen poikia. Uskon valaisemina ja hengen vapauttamina taivaan valtakunnan poikina teillä on kannettavananne kaksinkertainen vastuu – velvollisuus ihmistä ja velvollisuus Jumalaa kohtaan – samalla kun vapaaehtoisesti omaksutte kolmannen ja pyhän velvoitteen: Jumalaa tuntevien uskovien muodostaman veljeskunnan palvelemisen.

178:1.6 (1930.3) Ette saa palvoa ajallisia hallitsijoitanne, eikä teidän pidä käyttää ajallista mahtia hengellisen valtakunnan edistämiseen; mutta teidän tulisi osoittaa rakastavasta palvelemisesta koostuvaa vanhurskasta hoivaa niin uskoville kuin epäuskoisillekin. Valtakunnan evankeliumiin kätkeytyy voimallinen Totuuden Henki, ja vuodatan kohta tämän saman hengen kaiken lihan päälle. Hengen hedelmät, vilpitön ja rakastava palvelunne, on se mahtava sosiaalinen vipusin, joka nostaa pimeydessä elävät ihmisrodut alhaalta ylös, ja tästä Totuuden Hengestä on tuleva voiman moninkertaistava tukipisteenne.

178:1.7 (1930.4) Tuokaa esiin viisautta ja osoittakaa neuvokkuutta ollessanne tekemisissä epäuskoisten siviilivallanpitäjien kanssa. Osoittakaa hienotunteisesti, että teillä on taito tasoittaa vähäisemmät erimielisyydet ja sovitella vähäpätöiset

väärinkäsitykset. Pyrkikää kaikin mahdollisin keinoin kaikessa, missä ei ole kysymys hengellisestä uskollisuudestanne universumin hallitsijoita kohtaan, elämään sovussa kaikkien ihmisten kanssa. Olkaa aina viisaita kuin käärmeet, mutta vaarattomia kuin kyyhkyset.

178:1.8 (1930.5) Koska teistä on tullut valtakunnan valaistuneita poikia, teistä pitäisi tulla entistäkin parempia maallisen valtion kansalaisia; samoin tulisi maisten valtioiden hallitsijoista siinä tapauksessa, että he uskovat tähän taivaallisen valtakunnan evankeliumiin, tulla entistäkin parempia hallitsijoita siviiliasioiden puolella. Sellaisen asennoitumisen, joka kertoo epäitsekkäästä ihmisen palvelemisesta ja älyllisestä Jumalan palvonnasta, tulisi tehdä kaikista valtakunnan uskovista parempia maailman kansalaisia, samalla kun sellaisen asennoitumisen, joka kertoo asianomaisen olevan kunniallinen kansalainen ja omistautuvan vilpittömästi ajallisille velvollisuuksilleen, tulisi myötävaikuttaa siten, että tällainen kansalainen on helpommin sillä hengen kutsulla tavoitettavissa, joka kutsuu häntä tulemaan taivaan valtakunnan poikauteen.

178:1.9 (1930.6) Niin kauan kuin maisten valtioiden hallitsijat pyrkivät harjoittamaan uskonnollisten diktaattoreiden valtaa, te tähän evankeliumiin uskovat ette voi muuta odottaa kuin, että osananne on vastoinkäyminen, vaino ja jopa kuolema. Mutta juuri se valo, jonka viette maailmalle, jopa tapa, jolla tämän valtakunnan evankeliumin puolesta kärsitte ja kuolette, tulevat jo sellaisenaan lopulta valaisemaan koko maailman ja johtamaan politiikan ja uskonnon vähittäiseen toisistaan irtautumiseen. Tämän

valtakuntaevankeliumin hellittämätön julistaminen on jonakin päivänä tuova kaikille kansakunnille uuden ja uskomattoman vapahduksen, älyllisen kahleettomuuden ja uskonnollisen vapauden.

178:1.10 (1931.1) Tämän ilon ja vapauden evankeliumin vihamiesten ennen pitkää toimeenpanemien vainojen aikana te voimistutte ja valtakunta kukoistaa. Mutta teitä uhkaa vakava vaara myöhempinä aikoina, jolloin useimmat ihmiset puhuvat valtakuntaan uskovista suopeasti ja monet korkeissa asemissa olevat nimellisesti omaksuvat taivaallisen valtakunnan evankeliumin. Opetelkaa olemaan uskolliset valtakunnalle myös rauhan ja menestyksen aikoina. Älkää houkutelko enkeleitä, joiden valvonnassa olette, johdattamaan teitä hankalille teille rakastavana kurinpitotoimena huolettomasti ajelehtivan sielunne pelastukseksi.

178:1.11 (1931.2) Muistakaa, että teidät on valtuutettu julistamaan tätä valtakunnan evankeliumia – sitä, että korkeimpana on halu täyttää Isän tahto, mihin liittyy ylin ilo siitä, että oivaltaa uskon kautta olevansa Jumalan poika –, joten ette saa antaa minkään seikan vaihtaa omistautumisenne kohdetta tästä yhdestä ja ainoasta velvollisuudesta joksikin muuksi. Hyötyköön koko ihmiskunta rakastavan hengellisen hoivanne, valaisevan älyllisen kanssakäymisenne ja kohentavan sosiaalisen palvelunne ylitsevuotavuudesta; mutta ei tule sallia, että nämä humanitaariset ponnistukset – jokin niistä tai ne kaikki – astuisivat evankeliuminjulistuksen sijalle. Nämä voimalliset palvelumuodot ovat sosiaalisia sivutuotteita niistä vieläkin voimallisemmista ja suurenmoisemmista palveluksista ja muutoksista, jotka elävä

Totuuden Henki ja henkilökohtainen oivallus siitä, että hengestä syntyneen ihmisen usko tuo varmuuden elävästä kumppanuudesta ikuisen Jumalan kanssa, saavat aikaan valtakuntaan uskovan sydämessä.

178:1.12 (1931.3) Teidän ei tule pyrkiä levittämään totuutta eikä saamaan aikaan vanhurskautta siviilihallitusten valtaan turvautumalla tai maallisia lakeja säätämällä. Teillä on aina lupa koettaa taivutella ihmisten mieltä, mutta ette saa koskaan ottaa sellaista vapautta, että heitä pakottaisitte. Älkää koskaan unohtako teille myönteisessä muodossa opettamaani suurta inhimillisen oikeudenmukaisuuden lakia: Mitä hyvänsä tahtoisitte ihmisten tekevän teille, se tehkää myös heille.

178:1.13 (1931.4) Kun valtakuntaan uskova kutsutaan siviilihallituksen palvelukseen, suorittakoon hän sellaisen palveluksen tuon hallituksen ajallisena alamaisena kuitenkin niin, että tällaisen uskovan tulisi siviilitoimessaan osoittaa kaikkia tavallisia kansalaishyveitä, mutta sellaisina, millaisiksi ne on korottanut se hengellinen valaistuneisuus, joka johtuu kuolevaisen ihmisen mielen olemisesta jalontavassa yhteydessä hänen sisimmässään olevaan ikuisen Jumalan henkeen. Jos epäuskoinen kykenee käymään sinua paremmasta viranhaltijasta, sinun tulisi asettaa itsellesi vakava kysymys, ovatko totuuden juuret kuolleet sydämestäsi toisiinsa kietoutuvien hengellisen kanssakäymisen ja sosiaalisen palvelun elävien vesien puutteeseen. Tietoisuuden siitä, että on Jumalan poika, tulisi elähdyttää jokaisen sellaisen miehen, naisen ja lapsen koko elämänikäistä palvelua, joka on saanut haltuunsa näin

voimallisen, ihmispersoonallisuuden kaikkiin luontaisiin kykyihin kohdistuvan kannustimen.

178:1.14 (1931.5) Ei ole tarkoitus, että olisitte passiivisia mystikkoja tai värittömiä askeetteja; teistä ei pidä tulla uneksijoita eikä tyhjäntoimittajia, jotka selällään maaten luottavat kuvitteellisen Kaitselmuksen toimittavan heille jopa elämän perushyödykkeet. Teidän on toden totta määrä olla lempeitä kanssakäymisissänne erehtyvien kuolevaisten kanssa, kärsivällisiä seurustellessanne tietämättömien ihmisten kanssa ja pitkämielisiä, silloin kun teitä ärsytetään. Mutta teidän on myös oltava urheita puolustaessanne vanhurskautta, väkeviä levittäessänne totuutta ja tarmokkaita julistaessanne tätä valtakunnan evankeliumia aina maailman ääriin saakka.

178:1.15 (1931.6) Tämä valtakunnan evankeliumi on elävä totuus. Olen sanonut teille sen olevan kuin hapate taikinassa, kuin sinapin siemenjyvä; ja nyt julistan sen olevan kuin elävän olennon siemen, joka vaikka se pysyykin samana elävänä siemenenä, kuitenkin sukupolvesta toiseen vääjäämättä tuo itsensä julki uusina ilmenemismuotoina ja kasvaa otollisesti uomissa, jotka merkitsevät uutta sopeutumista jokaisen toinen toistaan seuraavan sukupolven erityisiin tarpeisiin ja olosuhteisiin. Teille esittämäni ilmoitus on *elävä ilmoitus*, ja haluan sen tuottavan soveliaita hedelmiä jokaisessa yksilössä ja jokaisessa sukupolvessa hengellistä varttumista, voimistumista ja sopeutuvaa kehittymistä säätelevien lakien mukaan. Tämän evankeliumin tulee sukupolvesta toiseen osoittaa kasvavaa elinvoimaisuutta ja tuoda julki suurempaa

hengellisen voiman syvyyttä. Ei saa sallia sellaista, että siitä tulee pelkästään pyhä muisto, pelkkä minusta ja nyt elämistämme ajoista kertova perimätieto.

178:1.16 (1932.1) Älkääkä unohtako, ettemme ole käyneet suoraan hyökkäykseen Mooseksen istuimella istuvia henkilöitä tai heidän arvovaltaansa vastaan, vaan että vain tarjosimme heille sen uuden valon, jonka he ovat näin kiivaasti torjuneet. Olemme käyneet heidän kimppuunsa vain sikäli, että tuomitsemme heidän hengellisen epälojaalisuutensa niitä samoja totuuksia kohtaan, joita he väittävät opettavansa ja varjelevansa. Jouduimme kahakkaan näiden virkaan asetettujen johtajien ja tunnustettujen vallanpitäjien kanssa vasta heidän asetuttuaan suoranaisesti poikkiteloin sitä vastaan, että valtakunnan evankeliumia saarnataan ihmisten pojille. Me emme nytkään heitä ahdista, vaan he päinvastoin tavoittelevat meidän tuhoamme. Älkää unhottako, että teidät on valtuutettu astumaan taipaleelle ja saarnaamaan vain hyvää sanomaa. Teidän ei ole määrä hyökätä vanhoja menettelytapoja vastaan, vaan teidän on määrä taitavasti sotkea uuden totuuden hapate vanhojen uskomusten sekaan. Antakaa Totuuden Hengen tehdä oma työnsä. Päästäkää tilanne kiistelyksi, vasta kun ne, jotka totuutta halveksivat, teidät siihen pakottavat. Mutta kun jääräpäinen epäuskoinen käy kimppuunne, älkää epäröikö asettua kiivaasti puolustamaan totuutta, joka on teidät pelastanut ja pyhittänyt.

178:1.17 (1932.2) Muistakaa kaikissa elämän vaikeuksissa aina rakastaa toisianne. Älkää kamppailko ihmisten kanssa, älkää edes epäuskoisten kanssa. Osoittakaa laupeutta niitäkin kohtaan, jotka

halveksien teitä solvaavat. Osoittakaa olevanne lojaaleja kansalaisia, rehtejä käsityöläisiä, kunnioitettavia naapureita, antaumuksellisia sukulaisia, ymmärtäväisiä vanhempia ja osoittakaa, että vilpittömästi uskotte Isän valtakunnan veljesyhteisöön. Ja henkeni on oleva teidän yllänne nyt ja hamaan maailman loppuun asti.

178:1.18 (1932.3) Kun Jeesus lopetti opetuksensa, kello oli lähes yksi, ja he menivät välittömästi takaisin leiriin, jossa Daavid ja hänen työtoverinsa jo odottivat heitä lounaalle.

2. Keskipäivän ateriahetken jälkeen

178:2.1 (1932.4) Monikaan Mestarin kuulijoista ei kyennyt edes osaksikaan omaksumaan hänen aamupäiväistä esitystään. Kaikista hänen kuulijoistaan kreikkalaiset käsittivät puheesta eniten. Hänen esittämänsä viittaukset tuleviin poliittisiin valtakuntiin ja toisiaan seuraaviin uskovien sukupolviin saattoivat yksitoista apostoliakin hämilleen. Jeesuksen hartaimmatkaan seuraajat eivät kyenneet sovittamaan yhteen hänen maisen toimintansa hetki hetkeltä yhä lähemmäksi käyvää päättymistä ja näitä viittauksia evankeliumitoimintojen jatkumiseen tulevaisuudessa. Jotkut näistä juutalaisuskovista alkoivat aavistaa, että oli tapahtumaisillaan tämän maailman suurin tragedia, mutta he eivät pystyneet sovittamaan yhteen toisaalta tällaista uhkaamassa olevaa katastrofia ja toisaalta Mestarin itsensä iloisen huoletonta suhtautumista tilanteeseen tai

hänen aamupäiväistä puhettaan, jossa hän vähän väliä viittasi taivaan valtakunnan tulevaisuuden toimintoihin näiden ulottuessa pitkien aikojen päähän ja kattaessa suhteet moniin ja toisiaan seuraaviin ajallisiin valtakuntiin maan päällä.

178:2.2 (1932.5) Tämän päivän keskipäivään mennessä kaikki apostolit ja opetuslapset olivat jo kuulleet Lasaruksen lähteneen kiireesti pakoon Betaniasta. He alkoivat aavistaa, kuinka armottomalla päättäväisyydellä juutalaisvallanpitäjät tavoittelivat Jeesuksen ja hänen opetustensa tuhoamista.

178:2.3 (1932.6) Jerusalemissa toimivien salaisten asiamiestensä kautta Daavid Sebedeus oli täysin perillä siitä, miten hanke Jeesuksen kiinniottamisesta ja tappamisesta edistyi. Hän tiesi kaiken Juudaksen osuudesta tässä salahankkeessa, mutta hän ei koskaan paljastanut tätä tietoaan muille apostoleille eikä kenellekään opetuslapselle. Kohta lounaan jälkeen hän kylläkin vei Jeesuksen syrjemmälle ja rohkaistui kysymään Jeesukselta, tiesikö tämä – mutta hän ei koskaan päässyt kysymyksessään pitemmälle. Mestari, joka kohotti kätensä, pysäytti hänet sanoen: ”Kyllä Daavid, kyllä minä tiedän siitä kaiken, ja tiedän, että sinä tiedät, mutta pidä huoli, ettet kerro kenellekään. Älä omassa sydämessäsi kuitenkaan epäile, etteikö Jumalan tahto viime kädessä toteudu.”

178:2.4 (1933.1) Daavidin kanssa käydyn keskustelun keskeytti lähetti, joka saapui Filadelfiasta tuoden mukanaan sellaisen viestin, että Abner oli kuullut salahankkeesta Jeesuksen tappamiseksi ja kysyi, pitäisikö hänen lähteä Jerusalemiin. Tämä juoksulähetti lähti sitten kiireesti Filadelfiaan mukanaan seuraava sanoma Abnerille: ”Jatka

työtäsi. Jos ruumiillisessa hahmossa poistunkin luotasi, tapahtuu se vain, jotta saattaisin palata takaisin hengen hahmossa. En hylkää sinua. Olen kanssasi loppuun saakka.”

178:2.5 (1933.2) Suunnilleen samaan aikaan Filippus tuli Mestarin luo kysyen: ”Mestari, koska kohta on pääsiäinen, niin minne tahtoisit meidän valmistavan pääsiäisaterian?” Ja kun Jeesus kuuli Filippuksen kysymyksen, hän vastasi: ”Mene ja tuo Pietari ja Johannes tänne, niin annan teille ohjeet ehtoollisesta, jonka tänä iltana nautimme yhdessä. Mitä pääsiäiseen tulee, niin sitä teidän on harkittava, sitten kun ensin olemme tehneet tämän.”

178:2.6 (1933.3) Kuullessaan Mestarin puhuvan Filippuksen kanssa näistä asioista Juudas hivuttautui lähemmäksi voidakseen sivusta kuulla heidän keskustelunsa. Mutta lähettyvillä seisova Daavid Sebedeus astui esille ja ryhtyi jututtamaan Juudasta, sillä aikaa kun Filippus, Pietari ja Johannes siirtyivät vähän syrjemmälle keskustelemaan Mestarin kanssa.

178:2.7 (1933.4) Jeesus sanoi näille kolmelle miehelle: ”Menkää välittömästi Jerusalemiin ja kohtaatte portista sisälle astuttuanne miehen, joka kantaa vesiruukkua. Hän puhuttelee teitä, ja sen jälkeen teidän tulee seurata häntä. Kun hän vie teidät tiettyyn taloon, menkää hänen jäljessään ja kysykää tuon talon isännältä: ’Missä on vieraskamari, jossa Mestarin on määrä nauttia ehtoollista apostoliensa kanssa?’ Ja tämän kysymyksen esitettyänne talon omistaja näyttää teille suuren yläkerran huoneen, joka on varustettu kaikin tarpein ja on valmiina meitä varten.”

178:2.8 (1933.5) Kaupunkiin päästyään apostolit kohtasivat portin lähellä miehen vesiruukkuineen ja seurasivat hänen jäljessään Johannes Markuksen kotiin, jossa nuorukaisen isä tuli heitä vastaan ja näytti heille yläkerran huoneen valmiina ilta-ateriaa varten.

178:2.9 (1933.6) Ja kaikki tämä tapahtui sen yhteisymmärryksen seurauksena, johon Mestari ja Johannes Markus edellisen päivän iltapäivänä pääsivät ollessaan kaksistaan kukkuloilla. Jeesus halusi varmistua siitä, että hän saisi viettää tämän viimeisen ateriahetkensä apostoleidensa seurassa kenenkään heitä häiritsemättä, ja hän sopi tästä salaisesta järjestelystä Johannes Markuksen kanssa sillä hän uskoi, että mikäli Juudas tietäisi edeltäkäsin heidän kokoontumispaikastaan, tämä saattaisi sopia hänen vihamiestensä kanssa sellaisesta, että nämä pidättäisivät hänet siellä. Näin meneteltäessä Juudas sai tietää heidän kokoontumispaikastaan vasta myöhemmin eli saapuessaan sinne Jeesuksen ja muiden apostolien mukana.

178:2.10 (1933.7) Daavid Sebedeuksella oli toimitettavanaan paljon asioita Juudaksen kanssa, joten häntä oli helppo estää seuraamasta Pietaria, Johannesta ja Filippusta, minkä hän olisi kovin mieluusti tehnyt. Juudaksen antaessa Daavidille tietyn rahasumman hankintoja varten Daavid sanoi hänelle: ”Juudas, eiköhän sinun näissä olosuhteissa olisi hyvä antaa käyttööni rahaa vähän enemmän kuin tällä hetkellä tarvitsen?” Ja hetken tuumailtuaan Juudas vastasi: ”Niin, Daavid, kyllä minusta tuntuu, että se olisi viisasta. Ottaen huomioon Jerusalemissa vallitsevat levottomat olot minusta itse asiassa tuntuu,

että minun olisi parasta luovuttaa kaikki rahat sinulle. Mestaria vastaan vehkeillään, ja siinä tapauksessa, että minulle tapahtuisi jotakin, sinun toimintasi ei ainakaan estyisi.”

178:2.11 (1934.1) Ja näin Daavid sai apostolien kaikki käteisvarat sekä kuitit kaikista talletuksista. Apostolit saivat tietää tästä järjestelystä vasta seuraavan päivän iltana.

178:2.12 (1934.2) Kello oli suunnilleen puoli viisi, kun kolme apostolia palasivat ja ilmoittivat Jeesukselle kaiken olevan valmiina ehtoollista varten. Mestari laittautui heti valmiiksi viedäkseen kaksitoista apostoliaan polkua pitkin Betaniantielle ja edelleen Jerusalemiin. Ja tämä oli viimeinen taival, jonka hän koskaan taittoi kaikkien kahdentoista apostolin kanssa.

3. Matkalla ehtoolliselle

178:3.1 (1934.3) Pyrkiessään taas välttämään väkijoukkoja, jotka kulkivat Kidroninlaakson kautta Jerusalemin ja Getsemanen puiston väliä molempiin suuntiin, Jeesus ja kaksitoista apostolia kävelivät Öljymäen läntisen harjan ylitse päästäkseen Betaniasta alas kaupunkiin johtavalle tielle. Lähestyessään paikkaa, jossa Jeesus oli edellisenä iltana viivähtänyt puhuakseen Jerusalemin hävityksestä, he tiedostamattaan pysähtyivät ja katselivat seisaaltaan ja vaieten alas kaupunkiin. Koska he olivat liikkeellä hieman liian varhain ja

koska Jeesus ei halunnut kulkea kaupungin läpi ennen auringonlaskua, hän sanoi seuralaisilleen:

178:3.2 (1934.4) ”Istuutukaa ja levähtäkää siksi aikaa, kun keskustelen kanssanne siitä, mitä kohta väistämättä tapahtuu. Kaikki nämä vuodet olen elänyt kanssanne kuin veljien kanssa ja olen opettanut totuuden taivaan valtakunnasta ja paljastanut teille sen mysteerit. Ja Isäni on totisesti tehnyt maiseen lähetystehtävääni liittyen monia ihmeellisiä tekoja. Olette olleet todistamassa tätä kaikkea ja olette olleet mukana sellaisessa kokemuksessa, että olette tehneet työtä yhdessä Jumalan kanssa. Ja voitte todistaa minun muutaman kerran varoittaneen teitä siitä, että minun ennen pitkää täytyy palata sen työn pariin, jonka Isä on tehtäväkseni antanut. Olen yksiselitteisesti kertonut teille, että minun täytyy jättää teidät tähän maailmaan jatkamaan valtakunnan työtä. Juuri tätä tarkoitusta varten erotin Kapernaumin kukkuloilla teidät muista. Teidän on nyt valmistauduttava jakamaan muiden kanssa se kokemus, jonka olette saaneet kanssani. Samalla tavoin kuin Isä lähetti minut tähän maailmaan, samalla tavoin olen minäkin kohta lähettävä teidät edustamaan itseäni ja viemään aloittamani työ päätökseen.

178:3.3 (1934.5) ”Suruissanne te katselette kaupunkia tuolla alhaalla, sillä olette kuulleet Jerusalemin lopusta kertovat sanani. Olen antanut teille ennakkovaroituksen, jottette sen hävityksessä menehtyisi ja niin muodoin viivyttäisi valtakunnan evankeliumin julistamista. Samalla tavoin kehotan teitä nyt ottamaan vaarin, ettette tarpeettomasti vaarantaisi henkeänne, kun tulevat ne, jotka vievät Ihmisen Pojan pois. Minun täytyy mennä, mutta teidän on mentyäni

määrä jäädä todistamaan tästä evankeliumista, aivan kuten käskin Lasaruksen paeta ihmisten vihaa, jotta hän saisi elää ja tehdä tunnetuksi Jumalan kunniaa. Mikäli on Isän tahto, että lähden pois, ei mikään, mikä on teidän tehtävissänne, voi estää Jumalan suunnitelmaa toteutumasta. Olkaa varuillanne, etteivät he tapa teitäkin. Olkoot sielunne urheat evankeliumia hengen voimalla puolustaessaan, mutta älkää eksykö mihinkään mielettömään yritykseen Ihmisen Poikaa puolustaaksenne. En tarvitse ihmiskäden kautta tulevaa puolustamista; taivaan sotajoukot ovat tälläkin hetkellä käden ulottuvilla; mutta luja päätökseni on, että teen niin kuin on taivaassa olevan Isäni tahto, ja sen vuoksi meidän on alistuttava siihen, mikä varsin pian lankeaa päällemme.

178:3.4 (1934.6) ”Kun näette tämän kaupungin hävitettynä, älkää unohtako, että olette jo astuneet loputonta palvelua merkitsevään ikuiseen elämään alati edistyvässä taivaan, jopa taivaitten taivaan, valtakunnassa. Teidän tulisi tietää, että Isäni universumissa ja minun universumissani on monta asuinsijaa, ja että siellä on valkeuden lapsia odottamassa sellaisten kaupunkien paljastuminen, joiden rakentaja on Jumala, ja sellaisten maailmojen julkitulo, joiden elämäntapa on vanhurskaus ja ilo totuudesta. Olen tuonut taivaan valtakunnan teille tänne maan päälle, mutta sanon teille, että kaikki ne teistä, jotka uskon kautta astuvat sinne sisälle ja jotka totuuden elävän palvelemisen kautta jäävät sinne, nousevat eittämättä korkeuksien maailmoihin ja istuvat kanssani Isämme henkivaltakunnassa. Mutta ensin teidän on vyötettävä itsenne ja vietävä päätökseen työ, jonka olette kanssani aloittaneet. Teidän on

ensin selviydyttävä paljosta koettelusta ja kestettävä monet murheet – ja nämä koettelemukset ovat jo nyt meidän päällämme – ja kun olette päättäneet työnne maan päällä, tulette minun ilooni, aivan kuten minä olen päättänyt Isäni työn maan päällä ja olen kohta palaava hänen syleilyynsä.”

178:3.5 (1935.1) Kun Mestari oli puhunut, hän nousi, ja he kaikki seurasivat häntä Öljymäkeä alas kaupunkiin. Kolmea lukuun ottamatta yksikään apostoleista ei kapeita katuja tihenevässä hämärässä kulkiessaan tiennyt, minne he olivat menossa. Ihmiset tönivät heitä, mutta kukaan ei tuntenut heitä eikä tiennyt, että Jumalan Poika kulki heidän ohitseen matkallaan viimeiseen kuolevaisten kohtaamiseensa valitsemiensa valtakunnan lähettiläiden kanssa. Eivätkä tienneet apostolitkaan, että yksi heidän omasta joukostaan oli jo ryhtynyt salaliittoon kavaltaakseen Mestarin hänen vihollistensa käsiin.

178:3.6 (1935.2) Johannes Markus oli seurannut heitä koko matkan kaupunkiin asti, ja kun he olivat astuneet sisälle kaupungin portista, hän kiiruhti toista katua heidän edelleen, joten hän oli heidän saapuessaan odottamassa toivottaakseen heidät tervetulleiksi isänsä kotiin.

Luku 179

Viimeinen ehtoollinen

179:0.1 (1936.1) KUN Filippus tuona torstai-iltapäivänä muistutti Mestaria pääsiäisen läheisyydestä ja tiedusteli hänen suunnitelmistaan pääsiäisenvieton osalta, Filippuksen mielessä oli pääsiäisehtoollinen, joka oli määrä nauttia seuraavan päivän eli perjantain iltana. Pääsiäisvalmistelut oli tapana aloittaa viimeistään edeltävän päivän keskipäivän aikaan. Ja koska juutalaiset laskivat päivän alkavan auringonlaskusta, se merkitsi, että lauantain pääsiäisillallinen syötäisiin perjantai-iltana johonkin aikaan ennen keskiyön hetkeä.

179:0.2 (1936.2) Apostolit eivät sen vuoksi kyenneet laisinkaan ymmärtämään Mestarin ilmoitusta, jonka mukaan he viettäisivät pääsiäistä päivää liian aikaisin. Ainakin muutamat heistä arvelivat, että hän tiesi tulevansa pidätetyksi ennen pääsiäisehtoollisen aikaa perjantai-iltana ja että hän siitä syystä kutsui heidät koolle erikseen järjestettävälle ehtoolliselle tänä torstai-iltana. Toiset taas ajattelivat

tämän olevan vain varsinaista pääsiäisjuhlaa edeltävä erityistilaisuus.

179:0.3 (1936.3) Apostolit tiesivät Jeesuksen ennenkin viettäneen pääsiäistä ilman lammasta; he tiesivät, ettei hän henkilökohtaisesti osallistunut mihinkään juutalaisen järjestelmän edellyttämään uhritoimitukseen. Hän oli vieraana ollessaan monta kertaa nauttinut pääsiäislammasta, mutta aina kun hän itse toimi isäntänä, lammasta ei tarjottu. Mikään suuri yllätys ei apostoleille siis olisi ollut, jos lammas olisi puuttunut pöydästä niin pääsiäinen kuin olikin, ja koska nyt käsillä oleva ehtoollinen tarjottiin päivää liian aikaisin, he eivät kiinnittäneet sen puuttumiseen mitään huomiota.

179:0.4 (1936.4) Johannes Markuksen isän ja äidin lausuttua apostolit tervetulleiksi nämä menivät välittömästi yläsaliin, kun Jeesus sen sijaan jäi vielä hetkeksi keskustelemaan Markuksen perheen kanssa.

179:0.5 (1936.5) Oli edeltä käsin sovittu, että Mestari viettäisi tämän juhlan pelkästään kahdentoista apostolinsa seurassa, sen vuoksi paikalle ei ollut järjestetty palvelijoita huolehtimaan tarjoilemisesta.

1. Etusijan tavoittelua

179:1.1 (1936.6) Johannes Markuksen saatettua apostolit yläkertaan nämä kohtasivat siellä suuren ja tilavan kamarin, joka oli varustettu kaikin illallistarpein, ja he panivat merkille, että leipä, viini, vesi ja yrtit olivat kaikki valmiina pöydän toisessa päässä. Pöydän sitä päätä lukuun ottamatta, jonne leipä ja viini oli asetettu, tämän pitkän

pöydän ympärillä oli kolmetoista leposijaa. Juuri tuollaiset lepoistuimet oli tapana järjestää paikalle, silloin kun varakkaassa juutalaistaloudessa vietettiin pääsiäisjuhlaa.

179:1.2 (1936.7) Tähän yläsaliin astuessaan kaksitoista apostolia huomasivat heti oven pielessä vesiruukut, pesuvadit ja pyyhkeet heidän pölyisten jalkojensa huuhtelemista varten. Ja kun paikalle ei ollut järjestetty palvelijaa suorittamaan heille tätä palvelusta, apostolit alkoivat heti Johannes Markuksen poistuttua heidän luotaan katsella toisiaan, ja jokaisen mieleen hiipi ajatus: Kuka pesee jalkamme? Ja jokainen ajatteli niin ikään, ettei hän ainakaan olisi se, joka näin näyttäisi toimivan toisten palvelijana.

179:1.3 (1937.1) Siinä kun he seisoivat ja painiskelivat sydämessään, he silmäilivät myös pöydän istumajärjestystä pannen merkille isännälle tarkoitetun, muita korkeamman divaanin, jonka oikealla puolella oli yksi lepoistuin, ja yksitoista lepoistuinta oli järjestetty pöydän ympärille niin, että viimeinen oli vastapäätä tätä toista kunniapaikkaa isännän oikealla puolella.

179:1.4 (1937.2) He odottivat Mestaria sisälle minä hetkenä hyvänsä, mutta olivat epävarmoja, pitäisikö heidän istuutua vai odottaa hänen tuloaan ja luottaa siihen, että hän osoittaisi itse kullekin hänen paikkansa. Heidän siinä empiessään Juudas asteli isännän vasemmalla puolella olevan kunniasijan luokse ja toi julki aikomuksensa, jonka mukaan hän lepäisi siellä etusijalle asetettuna vieraana. Tämä Juudaksen teko aiheutti muiden apostolien keskuudessa välittömästi kiihkeän väittelyn. Juudas oli tuskin ehtinyt ottaa haltuunsa kunniasijaa, kun Johannes Sebedeus vaati

itselleen seuraavaksi suosituimman paikkaa isännän oikealta puolelta. Simon Pietari vimmastui siinä määrin tästä Juudaksen ja Johanneksen suorittamasta parhaiden paikkojen valtaamisesta, että hän muiden vihaisten apostolien katsellessa tilannetta päältä marssi suoraa tietä pöydän ympäri ja asettui vähäisimmälle sijalle, istumajärjestyksen loppupäähän ja suoraan Johannes Sebedeuksen valitsemaa paikkaa vastapäätä. Koska toiset olivat valloittaneet istumajärjestyksen yläpään paikat, Pietari ajatteli valita alimman, eikä hän tehnyt sitä pelkästään vastalauseena veljiensä häpeämättömälle ylpeydelle, vaan toivoi, että Jeesus, sitten kun hän tulisi ja näkisi hänet vähäisimmällä paikalla, kutsuisi hänet arvokkaammalle sijalle ja siirtäisi pois jonkun, joka oli ottanut vapauden nostaa itsensä kunniapaikalle.

179:1.5 (1937.3) Kun arvokkaimmat ja vähiten arvokkaat sijat oli tällä tavoin jo varattu, muut apostolit valitsivat paikkansa, kuka Juudaksen, kuka Pietarin läheltä, kunnes jokaisella oli sijansa. He istuivat divaaneillaan U:n muotoisen pöydän ympärillä seuraavassa järjestyksessä: Mestarin oikealla puolella Johannes; vasemmalla Juudas, Simon Selootti, Matteus, Jaakob Sebedeus, Andreas, Alfeuksen kaksoset, Filippus, Natanael, Tuomas ja Simon Pietari.

179:1.6 (1937.4) He ovat nyt koolla juhliakseen – ainakin hengessä – instituutiota, joka oli peräisin jo Moosesta edeltäneiltä ajoilta. Se viittasi aikoihin, jolloin heidän esi-isänsä olivat orjina Egyptissä. Tämä ehtoollinen oli heidän viimeinen kohtaamisensa Jeesuksen kanssa, ja vaikka puitteet olivat näin juhlalliset, apostolit ajautuvat Juudaksen johdolla taas kerran antamaan myöten vanhalle

kaiholleen kunnianosoituksia, suosituimmuutta ja henkilökohtaista jalustallenostamista kohtaan.

179:1.7 (1937.5) He huutelivat yhä toisilleen vihaisia syytöksiä, kun Mestari ilmestyi oviaukkoon, jossa hän epäröi hetken aikaa pettymyksestä kertovan ilmeen hiipiessä hitaasti hänen kasvoilleen. Sanaakaan lausumatta hän meni paikalleen puuttumatta heidän istumajärjestykseensä.

179:1.8 (1937.6) Nyt he olivat muuten valmiit aloittamaan ehtoollisen, mutta heidän jalkansa olivat vielä pesemättä, ja heidän mielentilansa oli kaikkea muuta kuin miellyttävä. Kun Mestari saapui, he jatkoivat edelleenkin epäkohteliaiden huomautusten esittämistä toinen toisistaan, puhumattakaan siitä, mitä ne muutamat ajattelivat mielessään, jotka kykenivät hillitsemään tunteitaan sen verran, etteivät tuoneet niitä esille julkisesti.

2. Ehtoollinen alkaa

179:2.1 (1937.7) Kun Mestari oli mennyt paikalleen, ei muutamaan hetkeen lausuttu sanaakaan. Jeesus antoi katseensa viivähtää heistä jokaisessa, ja hymyllään jännitystä lieventäen hän sanoi: ”Olen suuresti toivonut, että saisin nauttia tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne. Halusin aterioida seurassanne vielä kerran ennen kärsimystäni, ja koska ymmärrän, että hetkeni on tullut, järjestin niin, että nautin tämän ehtoollisen teidän kanssanne tänä iltana, sillä

huomisen osalta me kaikki olemme Isän käsissä, ja hänen tahtonsa olen tullut täyttämään. En enää aterioi kanssanne, ennen kuin istuudutte pöytään kanssani siinä valtakunnassa, jonka Isäni minulle antaa vietyäni päätökseen sen, mitä varten hän minut tähän maailmaan lähetti.”

179:2.2 (1938.1) Kun viini ja vesi oli sekoitettu, he veivät maljan Jeesukselle, joka Taddeuksen ojentaman maljan saatuaan piti sitä kädessään ja lausui kiitokset. Kiitoksen sanat lausuttuaan hän sanoi: ”Ottakaa tämä malja ja jakakaa se keskenänne. Kun te siitä juotte, ymmärtäkää, etten enää muuta kertaa nauti kanssanne viinipuun antia, sillä tämä on viimeinen ehtoollisemme. Kun me seuraavan kerran tällä tavoin istumme pöydän ääressä, se tapahtuu tulevassa valtakunnassa.”

179:2.3 (1938.2) Jeesus avasi apostoleilleen osoittamansa puheen tällä tavoin siksi, että hän tiesi hetkensä tulleen. Hän ymmärsi sen hetken koittaneen, jolloin hänen oli määrä palata Isän tykö ja jolloin hänen työnsä maan päällä oli lähes loppuun suoritettu. Mestari tiesi tuoneensa Isän rakkauden julki maan päällä ja tuoneensa esille oman armeliaisuutensa ihmiskuntaa kohtaan ja vieneensä päätökseen sen, mitä varten hän oli tähän maailmaan tullut, hamaan siihen asti, että saisi kaiken vallan ja valtuudet taivaassa ja maan päällä. Niin ikään hän tiesi Juudas Iskariotin tehneen lopullisen päätöksensä luovuttaa tänä yönä Mestarinsa tämän vihamiesten käsiin. Hän oli täysin selvillä siitä, että tämä kavala petos oli Juudaksen työtä, mutta että se oli myös Luciferin, Saatanan ja pimeyden ruhtinaan Caligastian mieleen. Mutta yhtä vähän kuin hän

pelkäsi niitä, jotka tavoittelivat hänen hengellistä kukistamistaan, yhtä vähän hän pelkäsi niitä, joiden tavoitteena oli saada aikaan hänen fyysinen kuolemansa. Mestaria painoi vain yksi huoli: valitsemiensa seuraajien turvallisuus ja pelastuminen. Ja näin Mestari täysin tietoisena siitä, että Isä oli antanut kaiken hänen valtaansa, valmistautui nyt tuomaan näyttämölle vertauskuvan veljellisestä rakkaudesta.

3. Apostolien jalkojen peseminen

179:3.1 (1938.3) Juutalaisten tapoihin kuului, että isäntä ensimmäisen pääsiäismaljan juotuaan nousee pöydästä pesemään kätensä. Aterian myöhemmässä vaiheessa ja toisen maljan jälkeen kaikki vieraat nousivat samalla tavoin pöydästä ja pesivät kätensä. Koska apostolit tiesivät, ettei heidän Mestarinsa koskaan noudattanut näitä seremoniallisia käsienpesuriittejä, he olivat varsin uteliaita tietämään, mitä hän aikoi tehdä, kun hän heidän ensimmäisen maljansa jälkeen nousi pöydästä ja suuntasi vaieten kulkunsa ovelle päin, jonne vesiruukut, vadit ja pyyhkeet oli asetettu. Ja heidän uteliaisuutensa muuttui ällistykseksi, kun he näkivät Mestarin riisuvan päällysviittansa, vyöttävän itsensä pyyhkeellä ja alkavan kaataa vettä yhteen jalkojenpesuvadeista. Kuvitelkaa näiden kahdentoista miehen hämmästystä, jotka hetki sitten olivat kieltäytyneet pesemästä toistensa jalkoja ja jotka olivat heittäytyneet perin häpeämättömiin kiistelyihin kunniapaikoista pöydän ääressä,

kun he näkivät Mestarin suuntaavan kulkunsa pöydän vapaan pään ympäri pitojen vähäarvoisinta istuinta kohti, jolla Simon Pietari lepäsi, ja palvelijan asennossa polvistuvan lattialle valmistautuen pesemään Simonin jalat. Mestarin polvistuessa lattialle kaikki kaksitoista apostolia nousivat yhtenä miehenä seisaalleen; jopa kavala Juudas unohti hetkeksi, mihin alhaisuuteen hän oli sortunut, joten hän nousi apostolitovereidensa mukana jaloilleen ja liittyi tähän yhteiseen hämmästyksen, kunnioituksen ja kertakaikkisen ällistyksen julkituontiin.

179:3.2 (1938.4) Siinä Simon Pietari nyt seisoi ja katseli Mestarinsa ylöspäin katsoviin kasvoihin. Jeesus ei sanonut mitään; hänen ei ollut tarpeen puhua. Hänen asentonsa puhui selvää kieltään siitä, että hän aikoi pestä Simon Pietarin jalat. Lihallisen olennon heikkouksistaan huolimatta Pietari rakasti Mestaria. Tämä galilealaiskalastaja oli ensimmäinen ihminen, joka täydestä sydämestään uskoi Jeesuksen jumalallisuuteen *ja* tunnusti tämän uskon täysimääräisesti ja julkisesti. Eikä Pietari sen jälkeen ollut koskaan tosissaan epäillyt Mestarin jumalallista olemusta. Koska Pietari sydämessään niin suuresti kunnioitti ja arvosti Jeesusta, ei ole mikään ihme, että hänen sielunsa kapinoi sellaista ajatusta vastaan, että Jeesus oli polvillaan hänen edessään halpa-arvoisen palvelijan asennossa ja aikeissa pestä hänen jalkansa kuin orja ikään. Kun Pietari hetken päästä sai kootuksi ajatuksensa sen verran, että hän puhutteli Mestaria, hän toi samalla julki, mitä kaikki hänen apostolitoverinsa sydämessään tunsivat.

179:3.3 (1939.1) Tämän tavattoman kiusallisen tilanteen jatkuttua muutaman hetken Pietari sanoi: ”Mestari, aiotko todellakin pestä jalkani?” Ja silloin Jeesus, joka katseli ylöspäin Pietaria kasvoihin, puhui sanoen: ”Et ehkä täysin ymmärrä, mitä aion tehdä, mutta tämän jälkeen sinä tiedät, mitä tämä kaikki tarkoittaa.” Silloin Pietari veti syvään henkeä ja sanoi: ”Mestari, koskaan et minun jalkojani pese!” Ja jokainen apostoli nyökkäsi ja osoitti sillä tavoin hyväksyvänsä Pietarin lujan ilmoituksen siitä, ettei hän sallisi Jeesuksen heidän edessään sillä tavoin itseään nöyryyttää.

179:3.4 (1939.2) Tämän epätavallisen kohtauksen dramaattinen puhuttelevuus kosketti aluksi jopa Juudas Iskariotin sydäntä; mutta kun hänen kunniankipeä järjen maailmansa esitti käsityksensä tästä esityksestä, hän teki sen johtopäätöksen, ettei tämä nöyryydestä kertova ele ollut sen kummallisempaa kuin taas uusi episodi, joka todisti vastaansanomattomasti, ettei Jeesuksesta koskaan olisi Israelin vapahtajaksi, ja ettei hän, Juudas, ollut erehtynyt, kun oli päättänyt hylätä Mestarin asian.

179:3.5 (1939.3) Siinä kun he kaikki seisoivat ällistykseltään henkeään pidätellen, niin Jeesus sanoi: ”Pietari, sanon sinulle, että ellen pese jalkojasi, sinulla ei tule minun rinnallani olemaan mitään osuutta siinä, mitä kohta teen.” Kun Pietari kuuli nämä sanat ja kun Jeesus edelleen oli siinä hänen jalkojensa juuressa polvillaan, hän teki yhden niistä päätöksistään, joilla hän sokeasti myöntyi kunnioittamansa ja rakastamansa henkilön esittämään toivomukseen. Kun Pietarille alkoi valjeta, että tähän aiottuun palveluksen toimittamiseen liittyi jokin merkitys, joka määrittelisi,

millä tavoin itse kukin olisi tulevaisuudessa yhteydessä Mestarin työhön, niin hän sen lisäksi, että myöntyi ajatukseen siitä, että sallisi Jeesuksen pestä jalkansa, luonteenomaiseen ja malttamattomaan tapaansa sanoi: ”No siinä tapauksessa, Mestari, älä pese vain jalkojani, vaan pese myös käteni ja pääni.”

179:3.6 (1939.4) Kun Mestari oli valmis pesemään Pietarin jalat, hän sanoi: ”Joka jo on puhdas, ei tarvitse muuta kuin jalkojenpesun. Te, jotka istutte seurassani tänä iltana, olette puhtaita – muttette kaikki. Mutta tomu teidän jaloistanne olisi pitänyt huuhtoa, jo ennen kuin istuuduitte aterialle kanssani. Ja sitä paitsi tahtoisin tehdä tämän palveluksen teille ikään kuin vertauskuvana, joka havainnollistaa, mitä muuan uusi, kohta teille antamani käsky merkitsee.”

179:3.7 (1939.5) Samalla tavoin Mestari hiljaisuuden vallitessa kulki pöydän ympäri ja pesi kahdentoista apostolinsa jalat Juudastakaan sivuuttamatta. Saatuaan kahdentoista apostolin jalat pestyiksi Jeesus pukeutui viittaansa, palasi isännän paikalleen ja ymmällään olevia apostolejaan tarkasteltuaan sanoi:

179:3.8 (1939.6) ”Ymmärrättekö todellakaan, mitä olen teille tehnyt? Kutsutte minua Mestariksi, eikä siinä ole mitään väärää, sillä se minä olen. Jos siis Mestari on pessyt jalkanne, niin mikä oli syynä siihen, ettei teillä ollut halua pestä toistenne jalkoja? Mikä läksy teidän tulisi oppia tästä vertauksesta, jossa Mestari sangen halukkaasti tekee palveluksen, jonka hänen veljensä olivat haluttomat toisilleen tekemään? Totisesti, totisesti minä sanon teille: Palvelija ei ole mestariaan suurempi; liioin ei ole se, joka on lähetetty, suurempi

kuin on hänen lähettäjänsä. Te olette elämässäni, jonka olen keskellänne elänyt, nähneet, miten palvellaan, ja siunattuja olette te, joilla tulee olemaan laupias rohkeus palvella samalla tavalla. Mutta miksi te olette näin hitaat oppimaan, että suuruuden salaisuus hengellisessä valtakunnassa ei ole samanlainen kuin vallankäyttöä merkitsevät menetelmät aineellisessa maailmassa?

179:3.9 (1940.1) ”Kun tänä iltana astuin tähän saliin, ei teille ollut kylliksi, että ylpeästi kieltäydyitte pesemästä toistenne jalkoja, vaan teidän piti myös ryhtyä kiistelemään keskenänne siitä, kenelle pöydässäni kuuluvat kunniapaikat. Senlaatuisia kunnianosoituksia tavoittelevat fariseukset ja tämän maailman lapset, mutta niin ei tulisi olla taivaan valtakunnan lähettiläiden keskuudessa. Ettekö tiedä, ettei pöydässäni voi olla mitään suosituimman paikkaa? Ettekö ymmärrä, että rakastan joka ainoaa teistä yhtä paljon kuin muitakin? Ettekö tiedä, ettei minua lähinnä olevalla paikalla, niin ajateltuna kuinka ihmiset suhtautuvat sellaisiin kunnianosoituksiin, voi olla mitään merkitystä siinä mielessä, mikä on asemanne taivaan valtakunnassa? Tiedätte, että ei-juutalaisten kuninkaat holhoavat alamaisiaan, samalla kun niitä, jotka tätä valtaa käyttävät, kutsutaan toisinaan hyväntekijöiksi. Mutta niin ei saa olla taivaan valtakunnassa. Joka haluaisi olla joukossanne suuri, tulkoon hänestä nuorimpien kaltainen; joka taas haluaisi olla päällikkö, tulkoon palvelijan kaltaiseksi. Kuka on suurempi, sekö joka istuu aterialla, vaiko se, joka palvelee? Eikö yleisesti katsotakin, että se, joka istuu aterialla, on suurempi? Mutta tulette huomaamaan, että minä olen joukossanne se, joka palvelee. Jos haluatte, että teistä tulee

palvelijatovereitani Isän tahdon täyttämisessä, niin tulette tulevassa valtakunnassa istumaan minun kanssani valtaa käyttäen ja tulevassa kunniassa edelleenkin sitä tehden, mikä on Isän tahto.”

179:3.10 (1940.2) Jeesuksen sanottua sanottavansa Alfeuksen kaksoset toivat esille leivän ja viinin sekä katkerat yrtit ja kuivatuista hedelmistä valmistetun tahnan, jotka olivat Viimeisen ehtoollisen seuraava ruokalaji.

4. Viimeiset sanat kavaltajalle

179:4.1 (1940.3) Muutaman hetken ajan apostolit söivät ääneti, mutta Mestarin iloisen käyttäytymisen vaikutuksesta he tempautuivat kohta keskusteluun, eikä aikaakaan, kun ateria sujui kuin ei mitään sellaista tavallisuudesta poikkeavaa olisikaan tapahtunut, joka olisi häirinnyt tämän erikoislaatuisen tilaisuuden hyvää mielialaa ja seurallista sopusointua. Kun oli kulunut jokunen hetki, Jeesus, joka loi katseensa heihin, sanoi suunnilleen tämän toisen ruokalajin puolivälissä: ”Olen kertonut teille, miten suuresti halusin nauttia tämän ehtoollisen teidän kanssanne. Ja koska tiedän, miten pimeyden häijyt voimat ovat punoneet juoniaan saadakseen Ihmisen Pojan hengiltä, päätin nauttia tämän ehtoollisen teidän seurassanne tässä salaisessa kamarissa jo päivää ennen pääsiäistä, sillä en ole teidän luonanne tähän aikaan huomisiltana. Olen kerran toisensa jälkeen kertonut teille, että minun on palattava Isän tykö. Hetkeni on

nyt tullut, mutta ei ollut tarpeen, että yksi teistä minut vihamiesteni käsiin kavaltaisi.”

179:4.2 (1940.4) Kun kaksitoista apostolia kuulivat nämä sanat ja kun jalkojenpesuvertaus ja Mestarin sen jälkeen esittämät sanat jo olivat riisuneet heidät paljosta itsevarmuudesta ja itseluottamuksesta, he alkoivat katsella toinen toisiaan, samalla kun he epävarma sävy äänessään empien kyselivät: ”Olenko se minä?” Ja kun he olivat kaikki tämän kysymyksen esittäneet, Jeesus sanoi: ”Vaikka onkin välttämätöntä, että menen Isän tykö, ei kuitenkaan ollut tarpeen, että yhdestä teidän joukossanne tulisi kavaltaja, jotta Isän tahto täyttyisi. Tällaisen hedelmän kantaa peitelty pahuus erään sellaisen sydämessä, joka ei koko sielullaan totuutta rakastanut. Miten onkaan pettävä se älyllinen ylpeys, joka kulkee hengellisen lankeemuksen edellä! Monivuotinen ystäväni, joka tälläkin hetkellä syö leipääni, on valmis kavaltamaan minut siinä, kun hän nyt ottaa kädellään vadilta minun kanssani.”

179:4.3 (1940.5) Ja Jeesuksen lausuttua nämä sanat he ryhtyivät kaikki taas kyselemään: ”Olenko se minä?” Ja kun Juudas Mestarinsa vasemmalla puolella istuen taas kysyi: ”Minäkö se olen?”, niin Jeesus kastoi leipäpalan yrttivadissa, ojensi sen Juudakselle ja lausui: ”Sinäpä sen sanoit.” Mutta muut eivät kuulleet Jeesuksen puhuvan Juudakselle. Johannes, joka lepäsi Jeesuksen oikealla puolella, nojautui Mestarin puoleen ja kysyi häneltä: ”Kuka se on? Meidän olisi tiedettävä, kuka on osoittautunut uskottomaksi luottamustehtävälleen.” Jeesus vastasi: ”Olen sen teille jo sanonut: hänpä se on, jolle annoin liotetun leivän.” Mutta niin luonnollista oli,

että isäntä antoi liotetun leipäpalan vasemmalla puolellaan istuvalle, ettei kukaan heistä kiinnittänyt tähän huomiota, vaikka Mestari oli asian näin selvin sanoin ilmaissut. Mutta Juudas oli tuskallisen tietoinen siitä, mitä Mestarin sanat yhdessä hänen tekonsa kanssa merkitsivät, ja hän alkoi pelätä, etteivät hänen veljensäkin vain olisi tietoisia siitä, että hän oli kavaltaja.

179:4.4 (1941.1) Pietari oli suuresti kiihdyksissään siitä, mitä oli sanottu, ja pöydän yli nojautuen hän puhutteli Johannesta: ”Kysy häneltä, kuka se on, tai jos hän on kertonut sen sinulle, kerro minulle, kuka kavaltaja on.”

179:4.5 (1941.2) Jeesus katkaisi heidän kuiskuttelunsa sanomalla: ”Minä murehdun, että tämän pahuuden piti tapahtua, ja toivoin aina tähän hetkeen saakka, että totuuden voima saisi voiton pahuuden pettävyyksistä, mutta sellaisia voittoja ei saavuteta ilman vilpittömästä totuudenrakkaudesta kertovaa uskoa. En olisi tahtonut puhua teille näistä asioista tällä meidän viimeisellä ehtoollisellamme mutta haluan varoittaa teitä näistä murheista ja valmistaa teitä tällä tavoin siihen, mikä on nyt edessämme. Olen kertonut teille tästä, koska haluan teidän, sen jälkeen kun olen mennyt, muistavan minun tienneen kaikista näistä häijyistä vehkeilyistä ja varoittaneen teitä etukäteen kavalletuksi tulemisestani. Ja teen tämän kaiken vain, jotta se olisi teille vahvistukseksi kestääksenne kohta edessämme olevat kiusaukset ja koettelemukset.”

179:4.6 (1941.3) Nämä sanat lausuttuaan Jeesus Juudaksen puoleen nojautuen sanoi: ”Mitä olet päättänyt tehdä, tee se pian.” Ja Juudas nousi nämä sanat kuultuaan pöydästä, poistui kiireesti huoneesta ja

meni ulos yöhön tehdäkseen sen, minkä oli päättänyt tehdä. Kun muut apostolit näkivät Juudaksen rientävän ulos Jeesuksen puhuttua hänelle, he luulivat tämän lähteneen hankkimaan vielä jotakin ehtoollista varten tai toimittamaan jonkin muun asian Mestarin puolesta, sillä he otaksuivat rahakukkaron olevan edelleenkin hänen hallussaan.

179:4.7 (1941.4) Jeesus tiesi nyt, ettei enää ollut tehtävissä mitään, mikä estäisi Juudasta ryhtymästä kavaltajaksi. Aloittaessaan hänellä oli kaksitoista, nyt hänellä oli yksitoista. Hän oli valinnut kuusi näistä apostoleista, ja vaikka Juudas oli niiden apostolien joukossa, jotka hänen ensiksi valitsemansa apostolit olivat nimenneet, silti Mestari hyväksyi hänet ja oli tähän hetkeen saakka tehnyt kaiken mahdollisen pyhittääkseen ja pelastaakseen hänet, aivan kuten hän oli uurastanut muidenkin apostolien rauhan ja pelastumisen hyväksi.

179:4.8 (1941.5) Tämä ehtoollinen herkkine tapahtumineen ja hellyttävine sävyineen oli Jeesuksen viimeinen vetoomus riveistä poistuvalle Juudakselle, mutta se kaikui kuuroille korville. Mitä tahdikkaimmalla tavalla annettunakin ja mitä ystävällisimmässä hengessä lausuttunakin varoitus yleensä vain voimistaa vihaa ja antaa uutta pontta häijylle päättäväisyydelle, jolla asianomainen vie päätökseen omat itsekkäät kaavailunsa sitten, kun rakkaus kerran on peruuttamattomasti kuollut.

5. Muistoehtoollisen asettaminen

179:5.1 (1941.6) Kun Jeesukselle tuotiin kolmas viinimalja, ”siunausmalja”, hän nousi divaanilta, otti maljan käsiinsä ja siunasi sen sanoen: ”Ottakaa, jokainen teistä, tämä malja ja juokaa siitä. Olkoon tämä muistomaljani. Tämä on siunauksen malja, joka kertoo uudesta, laupeuden ja totuuden tuomiokaudesta. Olkoon tämä malja teille vertauskuva jumalallisen Totuuden Hengen vuodattamisesta ja vaikutuksesta. Enkä enää juo tätä maljaa teidän kanssanne, ennen kuin juon sen uudessa hahmossa teidän kanssanne Isän ikuisessa valtakunnassa.”

179:5.2 (1942.1) Juodessaan syvän kunnioituksen vallassa ja täyden hiljaisuuden vallitessa tästä siunausmaljasta kaikki apostolit vaistosivat, että jotakin tavatonta oli tapahtumassa. Vanhan pääsiäisen muistelujen kohteena oli heidän isiensä nousu rodullisen orjuuden tilasta yksilön vapauteen. Nyt Mestari asetti uuden muistoehtoollisen sen uuden tuomiokauden, symboliksi, jonka kuluessa orjuutettu yksilö nousee seremoniallisuuden ja itsekkyyden kahleista elävän Jumalan vapautettujen uskonpoikien veljesyhteisön ja toveruuden hengelliseen iloon.

179:5.3 (1942.2) Kun he olivat juoneet tämän uuden muistomaljan, Mestari otti leivän, ja kiitokset lausuttuaan hän mursi sen palasiksi, kehotti heitä panemaan leivän kiertämään sanoen: ”Ottakaa tämä muistoleipä ja syökää se. Olen kertonut teille, että minä olen elämän leipä. Ja tämä elämän leipä on Isän ja Pojan yhdistynyt elämä yhtenä

lahjana. Isän sana, sellaisena kuin se paljastuu Pojassa, on totisesti elämän leipä.” Nautittuaan muistoleivän, joka symboloi elävää totuuden sanaa kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistuneena, he istuutuivat kaikki paikalleen.

179:5.4 (1942.3) Tämän muistoehtoollisen asettaessaan Mestari turvautui, niin kuin hänen tapansa aina oli, vertauskuviin ja symboleihin. Hän käytti symboleja siksi, että hän halusi opettaa tietyt suuret hengelliset totuudet tavalla, joka tekisi hänen seuraajilleen vaikeaksi liittää hänen sanoihinsa täsmällisiä tulkintoja ja tarkalleen määrättyjä merkityksiä. Hän koetti tällä keinoin estää sellaisen, että toinen toistaan seuraavat sukupolvet jähmettävät hänen opetuksensa ja sitovat hänen hengelliset tarkoituksensa perinteen ja dogmin kuolleilla kahleilla. Asettaessaan tämän ainoan hänen koko elämäntehtäväänsä liittyvän seremonian eli sakramentin Jeesus piti tarkoin huolen siitä, että hän vain *antaisi viitteitä* tarkoituksistaan, pikemminkin kuin että hän olisi sitoutunut *täsmällisiin määritelmiin*. Hän ei halunnut jonkin täsmällisen muotokielen vahvistamalla hävittää yksilön käsitystä jumalallisesta kanssakäymisestä, eikä hän halunnut rajoittaa uskovan hengellistä mielikuvitusta asettamalla sen muotokielen pihteihin. Pikemminkin hän pyrki päästämään ihmisen uudestisyntyneen sielun valloilleen, nostamaan sen uuden ja elävän hengellisen vapauden riemukkaille siiville.

179:5.5 (1942.4) Vaikka Mestari olikin tuolla tavoin koettanut asettaa tämän uuden muistosakramentin, niin ne, jotka myöhempinä vuosisatoina seurasivat hänen jälkeensä, pitivät huolen hänen

nimenomaisen toiveensa tehokkaasta tyhjäksi tekemisestä, sillä hänen yksinkertainen hengellinen symboliikkansa tuolta viimeiseltä lihallisessa hahmossa vietetyltä illalta on madallettu täsmällisiksi tulkinnoiksi ja pakotettu miltei matemaattista tarkkuutta edustavaan, ennalta määrättyyn kaavaan. Yhdestäkään toisesta Jeesuksen opetuksesta ei ole tullut yhtä pahasti perinteen vakioimaa.

179:5.6 (1942.5) Kun Poikaan uskovat ja Jumalaa tuntevat ihmiset nauttivat tätä muistoehtoollista, sen symboliikkaan ei tarvitse liittää mitään ihmisen lapsekkaita väärintulkintoja jumalallisen läsnäolon merkityksestä, sillä kaikissa tällaisissa tilaisuuksissa Mestari on *todellisesti läsnä*. Muistoehtoollinen on uskovan symbolinen kohtaaminen Mikaelin kanssa. Kun teistä tulee tällä tavoin henkitietoisia, Poika on aktuaalisesti läsnä, ja hänen henkensä seurustelee hänen Isästään ihmisen sisimmässä olevan osasen kanssa.

179:5.7 (1942.6) Heidän hetken aikaa mietiskeltyään Jeesus jatkoi puhettaan: ”Tehdessänne, mitä äsken kehotin, muistelkaa elämää, jonka olen elänyt maan päällä teidän keskellänne, ja iloitkaa siitä, että tulen yhäti elämään maan päällä kanssanne ja palvelemaan kauttanne. Älkää yksilöinä kiistelkö keskenänne siitä, kenen on määrä olla suurin. Olkaa kaikki kuin veljiä. Ja valtakunnan kasvaessa niin, että se käsittää suuria uskovien ryhmiä, teidän tulisi silloinkin olla kiistelemättä siitä, kuka on suurin, tai etsimättä etusijaa tällaisten ryhmien kesken.”

179:5.8 (1943.1) Ja tämä suurimerkityksinen tilaisuus pidettiin erään ystävän talon yläsalissa. Sen paremmin ehtoolliseen kuin tähän

rakennukseenkaan ei liittynyt mitään pyhää muotokieltä eikä seremoniaalista pyhittämistä. Muistoehtoollinen asetettiin ilman, että siihen liittyi kirkollista pyhittämistä.

179:5.9 (1943.2) Tällä tavoin muistoehtoollisen asetettuaan Jeesus sanoi apostoleille: ”Ja niin usein kuin te tämän teette, tehkää se minun muistokseni. Ja minua muistellessanne muistelkaa ensin lihallista elämääni, muistakaa, että olin kerran teidän kanssanne, ja nähkää sitten uskon keinoin, että te kaikki joskus nautitte ehtoollista kanssani Isän ikuisessa valtakunnassa. Tämä on se uusi Pääsiäinen, jonka jätän teille, nimittäin muisto lahjoittautuneena elämästäni elämästä, ikuisen totuuden sanasta, ja teitä kohtaan tuntemastani rakkaudesta, Totuuden Henkeni vuodattamisesta kaiken lihan ylle.”

179:5.10 (1943.3) Ja he päättivät tämän vanhan mutta verettömän pääsiäisjuhlan viettämisen uuden muistoaterian käyttöönoton yhteydessä sillä, että he kaikki yhdessä lauloivat sadannenkahdeksannentoista psalmin.

Luku 180

Jäähyväispuhe

180:0.1 (1944.1) APOSTOLIT luulivat Jeesuksen aikovan Viimeisen ehtoollisen päätteeksi lauletun psalmin jälkeen palata välittömästi leirille, mutta hän antoikin heille merkin istuutua. Mestari sanoi:

180:0.2 (1944.2) ”Muistatte hyvin, kun lähetin teidät matkaan kukkarotta ja lompakotta ja neuvoinpa teitä jättämään ylimääräiset vaatteetkin kotiin. Ja muistanette kaikki, ettei teiltä mitään puuttunut. Mutta nyt teille koittavat myrskyisät ajat. Enää ette voi luottaa kansanjoukkojen hyvään tahtoon. Ottakoon vastedes se, jolla on rahakukkaro, sen mukaansa. Kun menette maailmalle julistamaan tätä evankeliumia, ottakaa mukaanne varusteet, niin kuin parhaaksi katsotte. Olen tullut tuomaan rauhan, mutta se ei ilmesty vähään aikaan.

180:0.3 (1944.3) ”Se aika on nyt tullut, jolloin Ihmisen Poika kruunataan kunnialla, ja Isä kruunautuu minussa. Ystäväni, olen luonanne enää hetkisen. Kohta te etsitte minua, mutta ette minua löydä, sillä olen menossa paikkaan, jonne ette voi tällä hetkellä tulla. Mutta

saatuanne päätökseen työnne maan päällä samaan tapaan kuin minä nyt olen vienyt päätökseen oman työni, sitten tulette luokseni, kuten minä nyt valmistaudun lähtemään Isäni tykö. Jäljellä on vain muutama hetki siihen, jolloin jätän teidät, ettekä minua enää maan päällä näe. Mutta te kaikki näette minut tulevana aikana noustessanne valtakuntaan, jonka Isäni on minulle antanut.”

1. Uusi käsky

180:1.1 (1944.4) Jonkin aikaa jatkuneen vapaan keskustelun jälkeen Jeesus nousi seisomaan ja sanoi: ”Kun panin teidän hyväksenne toimeen vertauksen, joka näytti, kuinka auliita teidän tulisi olla palvelemaan toinen toistanne, sanoin haluavani antaa teille uuden käskyn. Ja tahtoisin tehdä sen nyt, kun olen lähdössä luotanne. Teille on tuttu se käsky, joka kehottaa teitä rakastamaan toisianne; rakastamaan lähimmäistänne niin kuin itseänne. Mutta en ole täysin tyytyväinen edes siihen, että lapseni osoittavat tuonkaltaista vilpitöntä kiintymystä. Tahtoisin, että teette vieläkin suurempia rakkauden tekoja uskovan veljesyhteisön valtakunnassa. Ja siksi annankin teille tämän uuden käskyn: Rakastakaa toisianne niin kuin minä olen rakastanut teitä. Ja tämän myötä kaikki ihmiset tietävät teidän olevan minun opetuslapsiani, jos näin toisianne rakastatte.

180:1.2 (1944.5) ”Tämän uuden käskyn teille antaessani en laske taas uutta taakkaa sielunne kannettavaksi, vaan mieluumminkin tuon teille uutta iloa ja teen teille mahdolliseksi kokea uutta mielihyvää

siitä, että tunnette riemut, joiden lähde on sydämestänne kumpuavan kiintymyksen osoittaminen kanssaihmisiänne kohtaan. Tulen kohta kokemaan ylimaallisen ilon – vaikka ulkonaisesti näyttääkin, että joudun kestämään murhetta –, kun vuodatan rakkauteni teille ja kuolevaistovereillenne.

180:1.3 (1944.6) ”Kehottaessani teitä rakastamaan toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut, pidän edessänne oikean rakkauden korkeinta mittapuuta, sillä suurempaa rakkautta ei kenelläkään voi olla kuin, että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta. Ja te olette ystäviäni; tulette jatkuvasti olemaan ystäviäni, jos vain olette valmiita tekemään, mitä olen teille opettanut. Te olette kutsuneet minua Mestariksi, mutta minä en kutsu teitä palvelijoiksi. Jos vain rakastatte toisianne, kuten minä rakastan teitä, olette ystäviäni, ja puhun teille alati siitä, minkä Isä paljastaa minulle.

180:1.4 (1945.1) ”Ei ole vain niin, että te olette valinneet minut, vaan on myös niin, että minä olen valinnut teidät, ja olen antanut teille tehtäväksi mennä maailmaan ja tuottaa kanssaihmisillenne osoitetun rakastavan palvelun hedelmiä, niin kuin minä olen elänyt keskuudessanne ja kertonut teille, millainen Isä on. Sekä Isä että minä työskentelemme kumpikin kanssanne, ja tulette kokemaan jumalallista riemun täyteyttä, jos vain noudatatte käskyäni ja rakastatte toinen toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut.”

180:1.5 (1945.2) Mikäli mielit jakaa Mestarin riemun, sinun on jaettava hänen rakkautensa. Ja hänen rakkautensa jakaminen merkitsee, että olet jakanut hänen palveluksensa. Tällainen rakastamisen kokemus

ei vapahda sinua tämän maailman vaikeuksista; se ei luo uutta maailmaa, mutta on aivan varmaa, että se tekee vanhasta maailmasta uuden.

180:1.6 (1945.3) Pidä mielessäsi, että se, mitä Jeesus vaatii, on lojaalisuutta, ei uhria. Jos kokee uhranneensa jotakin, se on merkki siitä, että mukana ei ollut täydestä sydämestä lähtevää rakkautta, joka olisi tehnyt tällaisesta rakastavasta palveluksesta ylimmän ilon. Jos tajuat jonkin asian *velvollisuudeksi*, se on merkki siitä, että suhtaudut asiaan palvelijamaisesti, ja niin et tavoita sitä valtavaa elämystä, jonka saisit, jos tekisit palveluksesi ystävänä ja ystävälle. Ystävyyden yllyke ylittää kaikki vakuuttuneisuudet siitä, että jokin asia on velvollisuus, eikä ystävän ystävälle tekemää palvelusta voi koskaan kutsua uhraukseksi. Mestari on opettanut apostoleille, että he ovat Jumalan poikia. Hän on kutsunut heitä veljiksi, ja nyt hän ennen lähtöään kutsuu heitä ystävikseen.

2. Viinipuu ja sen oksat

180:2.1 (1945.4) Sitten Jeesus nousi taas seisaalleen ja jatkoi apostoleidensa opettamista: ”Minä olen oikea viinipuu, ja Isäni on viinitarhuri. Minä olen viinipuu, ja te olette oksat. Ja Isä edellyttää minulta vain, että kannatte paljon hedelmiä. Viinipuun karsimisen tarkoituksena on vain sen oksien satoisuuden lisääminen. Jokaisen minusta versovan oksan, joka ei kanna hedelmää, Isä karsii pois. Jokaisen hedelmää tuottavan oksan Isä puhdistaa, jotta se kantaa

entistäkin enemmän hedelmiä. Olette jo puhtaat sen sanan kautta, jonka olen puhunut, mutta teidän tulee myös pysyä puhtaina. Teidän täytyy pysyä minussa, ja minun teissä, sillä oksa kuihtuu, jos se erotetaan viinipuusta. Niin kuin ei oksakaan voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään voi tuottaa rakastavan palvelun hedelmiä, ellette pysy minussa. Muistakaa, että minä olen se oikea viinipuu, ja te olette sen elävät oksat. Joka elää minussa ja minä hänessä, kantaa runsain määrin hengen hedelmiä ja kokee ylintä iloa siitä, että tuottaa tämän hengellisen sadon. Jos tahdotte pitää tämän elävän hengellisen yhteyden minuun, kannatte runsaan hedelmäsadon. Jos pysytte minussa ja jos sanani elävät teissä, kykenette esteettömään kanssakäymiseen kanssani, ja siinä tapauksessa elävä henkeni voi niin täyttää teidät, että voitte pyytää, mitä henkeni ikinä tahtoo, ja tehdä kaiken tämän täysin vakuuttuneina siitä, että Isä suostuu pyyntöömme. Isä kruunataan kunnialla sillä, että viinipuussa on paljon eläviä oksia ja että jokainen oksa kantaa runsaasti hedelmää. Ja kun maailma näkee nämä hedelmiä kantavat oksat – ystäväni, jotka rakastavat toisiaan niin kuin minä olen heitä rakastanut, – niin kaikki ihmiset tietävät teidän totisesti olevan opetuslapsiani.

180:2.2 (1945.5) ”Niin kuin Isä on minua rakastanut, niin olen minäkin teitä rakastanut. Eläkää rakkaudessani, niin kuin minä elän Isän rakkaudessa. Jos niin teette kuin olen teille opettanut, pysytte rakkaudessani, samoin kuin minä olen pitänyt Isän sanan ja pysyn alati hänen rakkaudessaan.”

180:2.3 (1946.1) Juutalaiset olivat jo kauan aikaa opettaneet, että Messias olisi Daavidin esi-isien ”viinipuusta versova vesa”, ja tämän ikivanhan opetuksen muistoksi Herodeksen temppelin sisäänkäyntiä koristi suuri tunnuskuvio, jossa oli kuvattuna rypäleterttu ja siihen liittyvä viinipuu. Nämä seikat palautuivat kaikkien apostolien mieleen, kun Mestari puhui heille tuona iltana yläsalissa.

180:2.4 (1946.2) Mutta Mestarin esittämä päätelmä rukoilemisesta aiheutti myöhemmin suurta surua. Kovin suuria vaikeuksia ei näiden opetusten osalta olisi syntynyt, jos hänen sanansa olisi muistettu täsmällisesti ja myöhemmin merkitty muistiin sanatarkasti. Mutta siinä muodossa, jonka ne muistiin merkittäessä saivat, uskovat suhtautuivat Jeesuksen nimissä esitettyyn rukoukseen lopulta jonkinlaisena korkeimpana taikuutena, ja he luulivat saavansa Isältä kaiken, mitä he pyytäisivät. Vuosisatojen ajan ovat rehelliset sielut jatkuvasti romuttaneet uskonsa tätä kompastuskiveä vasten. Kuinka kauan vielä kestää, ennen kuin uskovien maailma ymmärtää, ettei rukoilu ole mikään sellainen keino, jolla saa läpi oman tahtonsa, vaan että se on mieluumminkin ohjelma Jumalan tien valitsemiseksi, kokemus, jossa opitaan tunnistamaan ja täyttämään Isän tahto? On aivan totta, että voitte, sitten kun oma tahtonne on kiistämättömästi asettunut hänen tahtonsa taakse, pyytää mitä hyvänsä, joka on peräisin tuosta tahtojen liitosta, ja siihen suostutaan. Ja tällainen tahtojen yhdistyminen toteutuu Jeesuksen toimesta ja hänen kauttaan, aivan kuten viinipuun elämä virtaa eläviin oksiin ja niiden kautta.

180:2.5 (1946.3) Jos tällaisen elävän yhteyden vallitessa jumalallisuuden ja ihmisyyden välillä ihmisyys sattuisi ajattelemattomuuttaan ja tietämättömyyttään rukoilemaan itsekästä vaivattomuutta ja kunniankipeydestä kertovia saavutuksia, sellaiseen voi olla vain yksi jumalallinen vastaus: elävien oksastojen on tuotettava yhä enemmän hengen hedelmiä. Kun viinipuun oksa on elävä, kaikkiin sen pyyntöihin voi olla vain yksi vastaus: on tuotettava lisää rypäleitä. Itse asiassa oksa on olemassa vain sitä varten, että se kantaa hedelmää, eikä se voi tehdä muuta kuin tuottaa rypäleitä. Samoin on oikea uskova olemassa vain, jotta hän kantaisi hengen hedelmiä – rakastaisi ihmistä niin kuin Jumala on uskovaa itseään rakastanut –, jotta rakastaisimme toisiamme niin kuin Jeesus on meitä rakastanut.

180:2.6 (1946.4) Laskiessaan kurittavan kätensä viinipuun päälle Isä tekee sen rakkaudesta, siinä tarkoituksessa, että oksat kantaisivat runsaat määrät hedelmää. Ja viisas viinitarhuri hakkaa pois vain kuolleet ja hedelmättömät oksat.

180:2.7 (1946.5) Jeesuksen oli perin vaikea saada edes apostolinsa tiedostamaan, että rukoilu on hengestä syntyneiden uskovien harjoittamaa toimintaa hengen hallitsemassa valtakunnassa.

3. Maailman vihamielisyys

180:3.1 (1946.6) Apostolit ehtivät tuskin päättää keskusteluaan siitä, mitä Mestari oli puhunut viinipuusta ja sen oksista, kun Mestari, joka osoitti haluavansa puhua heille vielä lisää ja joka tiesi aikansa olevan

käymässä vähiin, lausui: ”Kun olen poistunut luotanne, älkää lannistuko maailman vihamielisyydestä. Älkää silloinkaan masentuko, kun pelkurimaiset uskovat kääntyvät teitä vastaan ja lyöttäytyvät yhteen valtakunnan vihollisten kanssa. Jos maailma sattuukin vihaamaan teitä, teidän tulisi muistaa, että se vihasi minua, jo ennen kuin se vihasi teitä. Jos olisitte tästä maailmasta, silloin maailma rakastaisi omiaan, mutta koska ette sitä ole, maailma kieltäytyy teitä rakastamasta. Olette tässä maailmassa, mutta elämästänne ei pidä tulla maailmallista. Olen valikoinut teidät tästä maailmasta, jotta edustaisitte toisen maailman henkeä tälle samalle maailmalle, josta teidät on valittu. Mutta muistakaa aina teille lausumani sanat: Palvelija ei ole herraansa suurempi. Jos he julkeavat vainota minua, he vainoavat myös teitä. Jos minun sanani loukkaavat epäuskoisia, samoin tulevat teidänkin sananne loukkaamaan jumalattomia. Ja kaiken tämän he tekevät teille siksi, etteivät he usko minuun eivätkä Häneen, joka minut lähetti. Sen vuoksi saattekin kärsiä paljon evankeliumini tähden. Mutta näitä koettelemuksia läpikäydessänne teidän tulisi muistaa, että myös minä kärsin ennen teitä tämän taivaallisen valtakunnan evankeliumin tähden.

180:3.2 (1947.1) ”Monet niistä, jotka käyvät kimppuunne, ovat tietämättömiä taivaan valkeudesta, mutta näin ei voi sanoa joistakuista, jotka nyt meitä vainoavat. Ellemme olisi opettaneet heille totuutta, he saattaisivat tehdä monia kummallisia tekoja tuomiolle joutumatta, mutta nyt heidän asennoitumisensa on anteeksiantamaton, sillä he ovat tunteneet valkeuden ja ottaneet

vapauden sen torjua. Joka vihaa minua, vihaa Isääni. Mitenkään muuten ei voi olla; valo, joka pelastaisi teidät, jos se otettaisiin vastaan, ei voi muuta kuin tuomita teidät, jos se tieten tahtoen torjutaan. Ja mitä minä olen tehnyt näille ihmisille sellaista, että heidän pitäisi tuntea näin hirvittävää vihaa minua kohtaan? En mitään muuta kuin, että olen tarjonnut heille kumppanuutta maan päällä ja pelastusta taivaassa. Mutta ettekö olekin lukeneet kirjoituksista sanontaa: 'Ja syyttä he minua vihasivat'?

180:3.3 (1947.2) "Mutta en jätä teitä tähän maailmaan yksiksenne. Hyvin pian sen jälkeen kun olen mennyt, lähetän teille henkiauttajan. Teillä tulee olemaan luonanne sellainen, joka ottaa paikkani teidän keskuudessanne; sellainen, joka edelleenkin opettaa teille totuuden tietä ja joka myös lohduttaa teitä.

180:3.4 (1947.3) "Älköön sydämenne joutuko vaivaan. Te uskotte Jumalaan; uskokaa edelleen myös minuun. Vaikka minun täytyykin jättää teidät, en kuitenkaan ole kaukana teistä. Olen jo kertonut teille, että Isäni universumissa on monta olinpaikkaa. Ellei tämä olisi totta, en olisi yhä uudestaan teille niistä kertonut. Palaan kohta noihin valkeuden maailmoihin. Ne ovat niitä Isän taivaan asemapaikkoja, joihin aikananne nousette. Niistä paikoista tulin tähän maailmaan, ja nyt on käsillä hetki, jolloin minun täytyy palata Isäni työhön korkeuksissa oleville sfääreille.

180:3.5 (1947.4) "Jos näin menenkin edeltänne Isän taivaalliseen valtakuntaan, lähetän kuitenkin noutamaan teitä, jotta voisitte olla kanssani paikoissa, jotka valmistettiin Jumalan kuolevaisia poikia varten, jo ennen kuin tätä maailmaa oli. Vaikka minun pitää jättää

teidät, tulen kuitenkin olemaan luonanne hengessä, ja lopulta olette henkilökohtaisesti luonani noustuanne tyköni minun universumiini niin kuin minä kohta nousen Isäni tykö hänen suurempaan universumiinsa. Ja mitä olen kertonut teille, on totta ja ikiaikaista, vaikka saattaakin olla, ettette kokonaan sitä käsitä. Menen Isän tykö, ja vaikkette nyt voikaan seurata minua, ei ole epäilystäkään siitä, että tulevina aikoina kuljette jäljessäni."

180:3.6 (1947.5) Jeesuksen istuuduttua Tuomas nousi ja sanoi: "Mestari, emme tiedä, minne olet menossa, siksi emme tietenkään tunne tietä. Mutta seuraamme sinua vaikka tänä iltana, jos osoitat meille sen tien."

180:3.7 (1947.6) Tuomaksen sanat kuultuaan Jeesus vastasi: "Tuomas, minä olen tie, totuus ja elämä. Kukaan ei mene Isän tykö muutoin kuin minun kauttani. Kaikki, jotka löytävät Isän, löytävät ensin minut. Jos tunnette minut, tunnette tien Isän tykö. Ja tehän tunnette minut, sillä olette eläneet kanssani ja nyt te näette minut."

180:3.8 (1947.7) Mutta tämä opetus oli monille apostoleille liian syvällistä, erityisesti se oli sitä Filippukselle, joka muutaman sanan Natanaelin kanssa puhuttuaan nousi seisomaan ja sanoi: "Mestari, näytä meille Isä, ja kaikki, mitä olet sanonut, käy selväksi."

180:3.9 (1947.8) Ja Filippuksen puhuttua Jeesus sanoi: "Filippus, näinkö kauan olen ollut kanssasi etkä vielä nytkään tunne minua? Sanon taas kerran: Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kuinka siis voit sanoa 'Näytä meille Isä'? Etkö sinä usko, että minä olen Isässä ja Isä on minussa? Enkö ole opettanut teille, että puhumani sanat eivät ole minun sanojani vaan Isän sanoja? Puhun Isän puolesta, en itsestäni.

Olen tässä maailmassa tehdäkseni niin kuin on Isän tahto, ja sen olen tehnyt. Isäni on minussa ja toimii kauttani. Uskokaa minua, kun sanon, että Isä on minussa ja että minä olen Isässä, tai uskokaa minua edes sen elämän takia, jonka olen elänyt – elämäntyön takia.” 180:3.10 (1948.1) Kun Mestari astui syrjemmälle virkistääkseen itseään vedellä, yksitoista apostolia antautuivat kiihkeään keskusteluun näistä opetuksista, ja Pietari oli juuri aloittamassa pitkää puhetta, kun Jeesus palasi ja viittasi heidät istumaan.

4. Luvattu auttaja

180:4.1 (1948.2) Jeesus jatkoi opetustaan sanoen: ”Kun olen mennyt Isän tykö, ja sen jälkeen kun hän on antanut täyden hyväksyntänsä työlle, jonka olen tehnyt hyväksenne maan päällä, ja kun minulle on annettu lopullinen hallitsijanvalta omaan toimipiiriini, sanon Isälleni: Koska olen jättänyt lapseni yksikseen maan päälle, on antamani lupauksen mukaista lähettää heille toinen opettaja. Ja sitten kun Isä katsoo hyväksi, vuodatan Totuuden Hengen kaiken lihan päälle. Jo nyt Isäni henki on sydämessänne, ja kun mainitsemani päivä tulee, teillä on luonanne myös minut samalla tavalla kuin teillä nyt on Isä. Tämä uusi lahja on elävän totuuden henki. Epäuskoiset eivät aluksi kuuntele tämän hengen opetuksia, mutta valon pojat ottavat hänet kaikki iloiten ja täysin sydämin vastaan. Ja te tunnette tämän hengen, kun hän saapuu, samoin kuin olette tunteneet minut, ja vastaanotatte tämän lahjan sydämeenne, ja

hän jää luoksenne. Nyt ymmärrätte, etten aio jättää teitä avutta ja opastuksetta. En jätä teitä lohduttomiksi. Tällä hetkellä voin olla kanssanne vain ollessani omakohtaisesti paikalla. Tulevina aikoina olen kanssanne ja kaikkien muiden ihmisten kanssa, jotka haluavat minun olevan läsnä, olittepa missä hyvänsä, ja teistä itse kunkin kanssa samanaikaisesti. Ettekö näe, että on parempi, että menen pois; että lihallisen hahmossa jätän teidät, jotta voin olla sitäkin paremmin ja sitäkin täydemmin kanssanne hengessä?

180:4.2 (1948.3) ”Vain muutaman tunnin kuluttua maailma ei enää minua näe; mutta tunnette minut edelleenkin sydämessänne, aina siihen hetkeen saakka kun lähetän teille tämän uuden opettajan, Totuuden Hengen. Niin kuin olen omassa persoonassani elänyt kanssanne, niin olen minä silloin elävä teissä; tulen olemaan yhtä teidän henkilökohtaisen kokemuksenne kanssa hengen valtakunnassa. Ja sitten kun tämä on tapahtunut, tiedätte varmasti, että olen Isässä ja että koska teidän elämänne on kätkettynä Isän myötä minuun, myös minä olen teissä. Olen rakastanut Isää ja olen pitänyt hänen sanansa, te olette rakastaneet minua ja tulette pitämään minun sanani. Samoin kuin Isäni on antanut minulle henkeään niin olen minäkin antava teille henkeäni. Ja tämä Totuuden Henki, jonka vuodatan teille, opastaa ja lohduttaa teitä ja lopulta se johdattaa teidät kaikkeen totuuteen.

180:4.3 (1948.4) ”Kerron teille näitä asioita niin kauan, kun vielä olen luonanne, jotta olisitte entistä paremmin varustautuneita kestämään koettelemukset, jotka jo nyt ovat päällämme. Ja kun tämä uusi päivä koittaa, sisimmässänne asuu sekä Poika että Isä. Ja nämä taivaan

lahjat työskentelevät iäti toistensa kanssa niin kuin Isä ja minä olemme uurastaneet maan päällä ja silmienne edessä yhtenä persoonana, Ihmisen Poikana. Ja tämä henkiystävä palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille opettanut.”

180:4.4 (1948.5) Kun Mestari piti lyhyen tauon, Juudas Alfeus rohkaistui esittämään yhden niistä harvoista kysymyksistä, jotka hän tai hänen veljensä koskaan julkisesti esittivät Jeesukselle. Juudas sanoi: ”Mestari, olet elänyt keskellämme aina ystävänä; kuinka me nyt tunnemme sinut, kun et enää tuo itseäsi meille ilmi muutoin kuin tämän hengen kautta? Jos maailma ei sinua näe, niin miten voimme olla varmoja sinusta? Miten sinä näyttäydyt meille?”

180:4.5 (1949.1) Jeesus katseli heitä kaikkia, hymyili ja sanoi: ”Lapsukaiseni, olen menossa pois, menossa takaisin Isäni tykö. Vähän ajan päästä ette näe minua sellaisena kuin näette minut täällä, jossa olen lihaa ja verta. Varsin lyhyen ajan kuluttua lähetän teille henkeni, joka tätä aineellista ruumistani lukuun ottamatta on aivan minun kaltaiseni. Tämä uusi opettaja on Totuuden Henki, joka elää teistä itse kunkin kanssa, teidän sydämessänne, ja niin kaikista valon lapsista tehdään yksi, ja he tuntevat vetoa toisiaan kohtaan. Ja nimenomaan tällä tavalla Isä ja minä voimme elää teistä jokaisen sielussa samoin kuin kaikkien muiden sellaisten ihmisten sydämessä, jotka rakastavat meitä ja jotka tekevät omissa kokemuksissaan tästä rakkaudesta todellisen siten, että he rakastavat toisiaan niin kuin minä nyt rakastan teitä.”

180:4.6 (1949.2) Juudas Alfeus ei täysin ymmärtänyt, mitä Mestari sanoi, mutta hän käsitti lupauksen uudesta opettajasta, ja hän luki

Andreaksen kasvojen ilmeestä, että hänen kysymykseensä oli saatu tyydyttävä vastaus.

5. Totuuden Henki

180:5.1 (1949.3) Uusi auttaja, jonka Jeesus lupasi lähettää uskovien sydämeen, vuodattaa kaiken lihan ylle, on *Totuuden Henki*. Tämä jumalallinen anti ei ole totuuden kirjain tai totuuden laki, sen ei myöskään ole määrä toimia totuuden muotokielenä tai totuuden ilmiasuna. Uusi opettaja on *vakuuttuneisuus totuudesta*, tietoisuus ja varmuus totuudellisista merkityksistä todellisilla hengen tasoilla. Ja tämä uusi opettaja on elävän ja kasvavan totuuden, laajenevan, avautuvan ja mukauttavan totuuden henki.

180:5.2 (1949.4) Jumalallinen totuus on hengessä havaittu ja elävä realiteetti. Totuus ilmenee vain korkeilla hengellisillä tasoilla, jotka merkitsevät jumalallisuuden tajuamista ja tietoisuutta yhteisyydestä Jumalan kanssa. Totuuden voi tuntea, totuuden voi elää; totuuden kasvun voi kokea sielussa, ja mielessä voi nauttia sen antaman valaistuksen tuomasta vapaudesta, mutta totuutta ei voi vangita kaavoiksi, normeiksi, uskonkappaleiksi eikä ihmisen käyttäytymisen älyperäisiksi malleiksi. Kun ryhdytte antamaan jumalalliselle totuudelle ihmisperäistä sanamuotoa, se varsin nopeasti kuolee. Vangitun totuuden kuoleman jälkeen tapahtuva pelastaminen voi parhaimmillaankin päätyä vain siihen, että tuloksena on omalaatuista älyllistettyä ja jalostunutta viisautta. Staattinen totuus

on kuollutta totuutta, ja vain kuollutta totuutta voidaan pitää teoriana. Elävä totuus on dynaamista, ja sillä voi ihmismielessä olla vain kokemuksellinen olemassaolo.

180:5.3 (1949.5) Äly versoo aineellisesta olemassaolosta, kun sitä valaisee kosmisen mielen läsnäolo. Viisaus sulkee sisäänsä tietoisuuden tiedosta, joka on nostettu uusille merkitystasoille ja jota aktivoi viisaudenauttajana tunnettu universumiantimen läsnäolo. Totuus on sellainen hengellinen todellisuusarvo, jonka vain hengellä varustetut olennot kokevat, olennot, jotka toimivat universumitietoisuuden yliaineellisilla tasoilla ja jotka totuuden oivaltamisen jälkeen sallivat sen aktivoivan hengen elää ja hallita sielunsa sisällä.

180:5.4 (1949.6) Aito universumiymmärrystä omaava lapsi etsii elävää Totuuden Henkeä jokaisesta viisaasta sanonnasta. Jumalaa tunteva yksilö on kaiken aikaa kohottamassa viisautta jumalallista tuloksiinpääsyä merkitseville elävän totuuden tasoille; hengellisesti edistymätön sielu on kaiken aikaa kiskomassa elävää totuutta alas kuolleille viisauden tasoille ja pelkän ylevöityneen tiedon valtakuntaan.

180:5.5 (1949.7) Kun kultaisesta säännöstä riisutaan ihmisyyden yläpuolelle menevä Totuuden Hengen mukanaan tuoma ymmärrys, se kutistuu pelkäksi korkeaa eettistä käyttäytymistä koskevaksi säännöksi. Kun kultaista sääntöä tulkitaan kirjaimellisesti, siitä saattaa tulla väline, jolla lähimmäisiä loukataan verisesti. Jos sinulta puuttuu hengellinen näkemys viisauden kultaisesta säännöstä, saatat järkeillä, että koska itse haluat kaikkien ihmisten puhuvan sinulle täyden ja suorasukaisen totuuden siitä, mitä he ajattelevat, niin

sinunkin sen vuoksi tulisi puhua kanssaihmisillesi täysi ja suorasukainen totuus siitä, mitä ajatuksissasi liikkuu. Tällainen kultaisen säännön ei-hengellinen tulkinta saattaisi tuottaa suunnatonta mielipahaa ja loputonta surua.

180:5.6 (1950.1) Jotkut henkilöt näkevät ja tulkitsevat kultaisen säännön puhtaasti älylliseksi vahvistukseksi ihmisten keskinäisestä veljeydestä. Toiset kokevat, että tämä ihmisten välisten suhteiden kuvaus on ihmispersoonallisuuden hellien tunteiden emotionaalinen täyttymys. Joku toinen kuolevainen tuntee tämän saman kultaisen säännön mittakeppinä, jolla mitataan kaikkia sosiaalisia suhteita, sosiaalisen käyttäytymisen normina. Ja on vielä niitäkin, jotka pitävät sitä sellaisen suuren moraalinopettajan positiivisena kehotuksena, joka kiteytti tähän lauseeseen korkeimman käsityksen siitä, mikä on moraalinen velvollisuus kaikkien veljeyssuhteiden osalta. Tällaisten moraalisten olentojen elämässä kultaisesta säännöstä tulee koko heidän filosofiansa viisas keskipiste ja kehä.

180:5.7 (1950.2) Jumalaa tuntevista totuudenrakastajista koostuvan uskovien veljesyhteisön muodostamassa valtakunnassa tämä kultainen sääntö saa eläviä ominaispiirteitä. Ne edustavat hengellistä oivallusta niillä korkeammilla tulkinnan tasoilla, jotka panevat kuolevaiset Jumalan pojat suhtautumaan tähän Mestarin esittämään kehotukseen vaatimuksena heidän suhtautua kanssaihmisiinsä tavalla, jolla näille koituu suurin mahdollinen hyvä siitä, että uskova on heihin yhteydessä. Todellisen uskonnon omin olemus on siinä, että rakastat lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

180:5.8 (1950.3) Mutta ylevin oivallus ja totuudenmukaisin tulkinta kultaisesta säännöstä sisältää tietoisuuden tällaiseen jumalallisen julistuksen mukaiseen kestävään ja elävään realiteettiin kätkeytyvästä totuuden hengestä. Tämän universaalista kanssakäymistä koskevan säännön oikea kosminen merkitys paljastuu vasta silloin kun se oivalletaan hengellisesti, vasta kun Pojan henki tulkitsee käyttäytymistä koskevaa lakia Isän hengelle, joka asustaa kuolevaisen ihmisen sielussa. Ja kun tällaiset hengen johdattamat kuolevaiset oivaltavat tämän kultaisen säännön todellisen merkityksen, he täyttyvät ylitsevuotavuuteen saakka siitä vakuuttuneisuudesta, että he ovat ystävällisen universumin kansalaisia, ja heidän ihanteensa henkitodellisuudesta tyydyttyvät, vasta kun he rakastavat kanssaihmisiään niin kuin Jeesus meitä kaikkia rakasti, ja tämä on Jumalan rakkauden käsittämisestä seuraava realiteetti.

180:5.9 (1950.4) Tämä sama filosofia jumalallisen totuuden elävästä joustavuudesta ja kosmisesta sopeutuvuudesta Jumalan jokaisen pojan yksilökohtaisiin edellytyksiin ja kapasiteettiin nähden on käsitettävä, ennen kuin voitte toivoa riittävällä tavalla ymmärtävänne Mestarin opetusta, jonka mukaan pahalle ei tule tehdä vastarintaa, sekä sitä, miten hän tätä käytännössä noudatti. Mestarin esittämä opetus on pohjimmiltaan hengellinen julistus. Edes hänen filosofiansa aineellisia seuraamuksia ei voi hyödyllisellä tavalla tarkastella erillään niiden hengellisistä korrelaatioista. Mestarin kehotuksen henki on siinä, ettei vastarintaa tehdä minkäänlaiselle itsekkäälle universumiin reagoimiselle, mutta siihen

liittyy todellisia henkiarvoja omaavien vanhurskaiden tasojen tarmokas ja aste asteelta etenevä saavuttaminen. Näitä arvoja ovat jumalallinen kauneus, loputon hyvyys ja ikuinen totuus – Jumalan tunteminen ja yhä enemmän hänen kaltaisekseen tuleminen.

180:5.10 (1950.5) Rakkauden, epäitsekkyyden, täytyy käydä läpi jatkuvaa ja elävää uudelleenasennoitumiseen johtavaa kanssakäymisten tulkintaa sen mukaan, miten Totuuden Henki ihmistä ohjaa. Rakkauden täytyy sen myötä sulkea piiriinsä alati muuttuvat ja laajenevat käsitykset rakastetun yksilön korkeimmasta kosmisesta hyvästä. Ja sitten rakkaus jatkaa kulkuaan ja sytyttää tämän saman suhtautumistavan kaikkia niitä muita yksilöitä kohtaan, joihin mahdollisesti voitaisiin vaikuttaa yhden hengen johdattaman yksilön rakkaudesta universumin muita kansalaisia kohtaan johtuvalla laajenevalla ja elävällä kanssakäymisellä. Ja koko tämä elävä rakkauden sopeuttaminen täytyy panna toimeen ottamalla huomioon sekä tämänhetkistä pahuutta kuvastava ympäristö että jumalallista kohtaloa edustavaa täydellisyyttä oleva ikuinen päämäärä.

180:5.11 (1950.6) Ja näin ollen meidän on selkeästi tajuttava, ettei sen paremmin kultaista sääntöä kuin opetusta vastarinnan tekemättömyydestäkään voida koskaan ymmärtää tarkoitetulla tavalla, jos ne ymmärretään dogmeiksi tai käskyiksi. Niiden käsittäminen on mahdollista vain elämällä niitä, oivaltamalla niiden merkitykset toisen ihmisen rakastavaa kanssakäymistä toisen ihmisen kanssa ohjaavan Totuuden Hengen elävässä tulkinnassa.

180:5.12 (1951.1) Tämä kaikki osoittaa vanhan uskonnon ja uuden uskonnon välillä vallitsevan eron selvästi. Vanha uskonto opetti itsensä uhraamista, uusi uskonto opettaa vain itsensä unohtamista, yhä laajempaa todellistumista ja itsensä ymmärtämistä toisiinsa liittyvissä sosiaalisessa palvelussa ja universumin käsittämisessä. Vanhan uskonnon motiivina oli pelkotietoisuus; uutta valtakuntaevankeliumia hallitsee totuusvakaumus, ikuisen ja universaalisen totuuden henki. Eikä mikään määrä hurskautta tai opillista lojaalisuutta voi korvata sitä, jos valtakuntaan uskovien elämänkokemuksesta puuttuu elävän Jumalan hengestä syntyneille pojille luontainen spontaani, avokätinen ja vilpitön ystävällisyys. Traditio sen paremmin kuin muodollisesta palvonnasta koostuva seremoniajärjestelmäkään ei voi hyvittää sitä, jos ihmiseltä puuttuu aito myötätunto kanssaihmisiään kohtaan.

6. Lähdön välttämättömyys

180:6.1 (1951.2) Pietarin, Jaakobin, Johanneksen ja Matteuksen esitettyä Mestarille lukuisia kysymyksiä tämä jatkoi jäähyväispuhettaan sanoen: ”Ja kerron teille tästä kaikesta, ennen kuin poistun luotanne, jotta olisitte niin valmiita kohtaamaan eteenne tulevan, ettette lankea vakavaan erheeseen. Viranomaiset eivät tyydy pelkästään ajamaan teidät pois synagogista; varoitan teitä sen hetken lähenemisestä, jolloin ne, jotka tappavat teitä, luulevat tekevänsä palveluksen Jumalalle. Ja kaikkia näitä tekoja he tekevät teille ja

niille, jotka olette johdattaneet taivaan valtakuntaan, koska he eivät tunne Isää. Kieltäytymällä vastaanottamasta minua he ovat kieltäytyneet tuntemasta Isää. Ja teidät torjuessaan he kieltäytyvät ottamasta vastaan minua, jos vain olette pitäneet uuden käskyni rakastaa toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut. Kerron teille edeltäkäsin näistä asioista, jotta teitä, sitten kun hetkenne tulee, kuten minun hetkeni nyt on tullut, vahvistaisi tieto siitä, että tiesin kaiken ja että henkeni on kanssanne kaikessa, mitä joudutte minun tähteni ja evankeliumin tähden kärsimään. Tästä nimenomaisesta syystä olen puhunut teille alusta alkaen näin selväsanaisesti. Olen varoittanut teitä siitäkin, että ihmisen viholliset voivat olla hänen oman talonväkensä jäseniä. Vaikka tämä valtakunnan evankeliumi tuokin aina yksittäisen uskovan sielulle suuren rauhan, se ei kuitenkaan tuo rauhaa maan päälle, ennen kuin ihminen on halukas täydestä sydämestään uskomaan opetukseni ja omaksumaan käytännökseen Isän tahdon täyttämisen ja pitämään sitä kuolevaisena elämänsä elämän päätarkoituksena.

180:6.2 (1951.3) ”Kun nyt olen jättämässä teidät tietäessäni sen hetken koittaneen, jolloin menen Isän tykö, minua hämmästyttää, ettei kukaan teistä ole kysynyt minulta: ’Miksi lähdet luotamme?’ Tiedän kuitenkin, että esitätte tällaisia kysymyksiä sydämessänne. Puhun teille nyt suoraan, niin kuin ystävä puhuu ystävälle. Teille on toden totta hyödyksi, että menen pois. Ellen mene pois, uusi opettaja ei voi tulla sydämeenne. Minut on riisuttava tästä kuolevaisen ruumiista ja minut pitää asettaa taas paikalleni korkeuksissa, ennen kuin voin lähettää tämän henkiopettajan elämään sielussanne ja johdattamaan

henkenne totuuteen. Ja kun henkeni tulee ottaakseen sijansa sisimmässänne, hän valaisee teille, mikä on ero synnin ja vanhurskauden välillä, ja hän antaa teille sen kyvyn, että osaatte sydämessänne tehdä niistä viisaan arvion.

180:6.3 (1951.4) ”Minulla on vieläkin paljon sanottavaa teille, mutta juuri tällä hetkellä ette kykene ottamaan vastaan enempää. Sitä paitsi, kun Totuuden Henki tulee, hän lopulta opastaa teidät kaikkeen totuuteen kulkiessanne Isäni universumin monien asuinsijojen läpi.

180:6.4 (1951.5) ”Tämä henki ei puhu omiaan, vaan hän ilmoittaa teille sen, minkä Isä on paljastanut Pojalle, ja hän näyttää teille jopa asioita, jotka kuuluvat tulevaisuuteen. Hän kruunaa minut kunnialla niin kuin minä olen kruunannut Isäni. Tämä henki tulee minulta, ja hän paljastaa minun totuuteni teille. Kaikki, mitä Isällä tässä toimipiirissä on, on nyt minun, ja sen vuoksi sanoin, että tämä uusi opettaja ottaisi siitä, mikä on minun, ja paljastaisi sen teille.

180:6.5 (1952.1) ”Muutaman hetken kuluttua minä lyhyeksi ajaksi jätän teidät. Jälkeenpäin, sitten kun taas näette minut, tulen jo olemaan matkalla Isän tykö, joten ette silloinkaan näe minua kovin kauan.”

180:6.6 (1952.2) Mestarin pitäessä lyhyen tauon apostolit ryhtyivät keskustelemaan keskenään: ”Mitä hän oikein meille kertoo? ’Muutaman hetken kuluttua minä jätän teidät’ ja ’Kun taas näette minut, se ei ole kovin kauan, sillä tulen olemaan matkalla Isän tykö.’ Mitä hän mahtaa tarkoittaa sanoessaan ’muutaman hetken kuluttua’ ja ’ei kovin kauan’? Emme kykene ymmärtämään, mitä hän on meille sanomassa.”

180:6.7 (1952.3) Ja koska Jeesus tiesi, että he esittivät näitä kysymyksiä, hän sanoi: ”Kyselettekö toisiltanne, mitä tarkoitin sanoessani, etten muutaman hetken kuluttua olisi luonanne, ja että sitten kun taas näette minut, olisin matkalla Isän tykö? Olen yksiselitteisesti kertonut teille, että Ihmisen Pojan täytyy kuolla, mutta että hän nousee kuolleista. Ettekö siis kykene käsittämään sanojeni merkitystä? Ensin teidät saatetaan murheen valtaan, mutta myöhemmin tulette riemuitsemaan monien kanssa, jotka ymmärtävät nämä asiat, kunhan ne ovat tapahtuneet. Nainen on toden totta murheissaan synnytyksen hetkellä, mutta kun lapsi on syntynyt, hän unohtaa välittömästi tuskansa sen tiedon luomassa ilossa, että maailmaan on syntynyt ihminen. Ja samoin tulette tekin kohta murhettumaan poismenostani, mutta hyvin pian taas tapaan teidät, ja silloin surunne muuttuu riemuitsemiseksi, ja teille tulee uusi ilmoitus Jumalan suomasta pelastuksesta, jota kukaan ei voi teiltä koskaan riistää. Ja kaikki maailmat saavat siunauksen tämän saman elämän ilmoituksen myötä siinä, että se kukistaa kuoleman. Tähän saakka olette esittäneet kaikki pyyntönne Isäni nimissä. Sen jälkeen kun taas näette minut, saatte pyytää myös minun nimissäni, ja minä kuulen teitä.

180:6.8 (1952.4) ”Täällä alhaalla, maan päällä, olen opettanut teitä sananparsin ja puhunut teille vertauksin. Olen tehnyt niin siksi, että olitte hengessä vasta lapsia. Mutta se aika on tulossa, jolloin puhun teille selkein sanoin Isästä ja hänen valtakunnastaan. Ja teen näin siksi, että Isä itse rakastaa teitä ja haluaa, että hänet tehdään teille täydemmin tunnetuksi. Kuolevainen ihminen ei voi nähdä henki-

Isää, siksi olenkin tullut tähän maailmaan osoittamaan Isän teidän luodun silmillenne. Mutta kun teistä on tullut täydellisiä henkisen kasvun osalta, silloin te näette Isän itsensä.”

180:6.9 (1952.5) Kun yksitoista apostolia olivat kuulleet hänen sanansa, he sanoivat toisilleen: ”Katsokaa, hän toki puhuu meille suorin sanoin. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Mestari tullut Jumalan työtä. Mutta miksi hän sanoo, että hänen täytyy palata Isän työ?” Ja Jeesus näki, etteivät he vieläkään käsittäneet häntä. Nämä yksitoista miestä eivät kyenneet pääsemään eroon kauan hellimistään juutalaisten messiaskäsityksen mukaisista ajatuksista. Mitä täydemmin he uskoivat Jeesukseen Messiaana, sitä hankalammiksi kävivät nämä syvälle juurtuneet käsitykset maanpäällisen valtakunnan loistokkaasta aineellisesta riemuvoitosta.

Luku 181

Viimeiset kehotukset ja varoitukset

181:0.1 (1953.1) YHDELLETOISTA apostolille osoittamansa jäähyväispuheen pidettyään Jeesus keskusteli heidän kanssaan ilman muodollisuuksia ja muisteli monia kokemuksia, joissa he olivat ryhmänä ja yksilöinä olleet mukana. Lopultakin näille galilealaisille alkoi valjeta, että heidän ystävänsä ja opettajansa oli aikeissa poistua heidän luotaan, ja he panivat toivonsa saamaansa lupaukseen, että hän vähän ajan kuluttua olisi taas heidän luonaan, mutta varsin herkästi he unohtivat, että tämän paluuvierailunkin oli määrä kestää vain vähän aikaa. Moni apostoli ja johtava opetuslapsi tosiaan luuli tämän lupauksen vähäksi aikaa tapahtuvasta paluusta (lyhyt ajanjakso, joka olisi kuolleistaheräämisen ja ylösnousemuksen välillä) tarkoittavan vain sitä, että Jeesus olisi lähdössä lyhyelle käynnille Isänsä luokse, minkä jälkeen hän tulisi takaisin perustamaan valtakunnan. Ja Jeesuksen opetuksen tämänkaltainen tulkinta sopi sekä heidän ennakkouskomuksiinsa että heidän

hartaisiin toiveisiinsa. Koska heidän elämänikäiset uskomuksensa ja odotuksensa toiveiden täyttymisestä kävivät tällä tavoin yksiin, heidän ei ollut vaikea löytää Mestarin sanoille tulkintaa, joka myöntäisi heidän kiihkeät kaipauksensa oikeutetuiksi.

181:0.2 (1953.2) Kun jäähyväispuheesta oli keskusteltu ja kun se oli alkanut painua heidän mieleensä, Jeesus pyysi apostoleja asettumaan taas paikoilleen ja ryhtyi esittämään viimeisiä kehotuksiaan ja varoituksiaan.

1. Viimeiset lohdutuksen sanat

181:1.1 (1953.3) Yhdentoista apostolin istuuduttua paikoilleen Jeesus nousi seisomaan ja osoitti heille seuraavat sanat: ”Niin kauan kuin olen luonanne lihallisen hahmossa, voin olla vain muuan yksilö teidän keskellänne tai ylipäätään maailmassa. Mutta tästä kuolevaisen olemuksen ulkokuoresta vapauduttuani kykenen tulemaan takaisin teissä jokaisessa ja kaikissa muissa tähän valtakunnan evankeliumiin uskovissa asuvana henkenä. Tällä tavoin Ihmisen Pojasta tulee hengellinen ruumiillistuma kaikkien todellisten uskovien sielussa.

181:1.2 (1953.4) ”Kun olen palannut elääkseni teissä ja työskennelläkseni kauttanne, voin entistäkin paremmin saattaa teidät tämän elämän läpi ja opastaa teitä niiden monien asuinsijojen läpi, jotka kuuluvat tulevaan elämäänne taivaitten taivaassa. Elämä Isän ikuisessa luomakunnassa ei ole joutilaisuudesta ja itsekkäästä

vaivattomuudesta koostuvaa loputonta lepäämistä, vaan se on paremminkin yhtämittaista edistymistä jaloudessa, totuudessa ja kunniassa. Jokainen Isäni talon monen monista asemapaikoista on etappi, elämänjakso, jonka tarkoituksena on valmistaa teidät taas seuraavaa, edessäpäin olevaa etappia varten. Ja näin valkeuden lapset kulkevat eteenpäin kunniasta kunniaan, kunnes he saavuttavat sen jumalallisen tilan, jossa he ovat hengellisesti täydellistyneitä, niin kuin Isä on kaikissa suhteissa täydellinen.

181:1.3 (1953.5) ”Jos sitten kun poistun luotanne, tahdotte seurata jäljessäni, tuokaa esille totisimmat voimainponnistuksenne elääksenne opetusteni hengen ja elämäni ihanteen – Isäni tahdon täyttämisen – mukaisesti. Tehkää näin sen sijaan, että koettaisitte jäljitellä luonnonmukaista elämänkulkuani lihallisessa hahmossa niin kuin minun on pakosta ollut se tässä maailmassa elettävä.

181:1.4 (1954.1) ”Isä lähetti minut tähän maailmaan, mutta vain muutamat teistä ovat halunneet ottaa minut täysimääräisesti vastaan. Vuodatan henkeni kaiken lihan ylle, mutta kaikki ihmiset eivät halua vastaanottaa tätä uutta opettajaa sielun opastajaksi ja neuvonantajaksi. Mutta jokainen, joka hänet tosiaankin ottaa vastaan, tulee valaistuksi, puhdistetuksi ja lohdutetuksi. Ja tästä Totuuden Hengestä tulee heissä elävän veden lähde, joka kumpuaa ikuiseen elämään.

181:1.5 (1954.2) ”Ja nyt kun kohta lähden luotanne, tahtoisin lausua teille lohdutuksen sanoja. Rauhan minä jätän olemaan kanssanne; rauhani minä annan teille. En anna näitä lahjoja niin kuin maailma antaa – mitan mukaan – vaan annan kullekin teistä kaiken, minkä tahdotte

vastaanottaa. Älköön sydämenne olko levoton, älköön se myöskään olko pelokas. Olen voittanut maailman, ja minussa te kaikki saavutatte uskon kautta riemuvoiton. Olen varoittanut teitä, että Ihmisen Poika tapetaan, mutta vakuutan teille, että tulen takaisin, ennen kuin menen Isän tykö, vaikka se tapahtuukin vain vähäksi aikaa. Ja kun olen noussut Isän tykö, lähetän varmasti sen uuden opettajan, joka on kanssanne ja joka pysyy luonanne sydämenne syvyydessä. Ja nähdessänne, kuinka tämä kaikki toteutuu, älkää kauhistuko, vaan pikemminkin uskokaa, sillä tiesittehän sen kaiken edeltä käsin. Olen rakastanut teitä suurta hellyyttä tuntien, enkä tahtoisi jättää teitä, mutta sellainen on Isän tahto. Hetkeni on tullut.

181:1.6 (1954.3) ”Älkää yhtäkään näistä totuuksista epäilkö, edes sitten kun vaino on ajanut teidät hajalle ja kun monet murheet ovat painaneet teidät maahan. Kun tunnette olevanne yksin maailmassa, minä olen tietoinen eristyneisyydestänne, aivan kuten te olette jokainen omalle taholleen hajaannuttuanne ja Ihmisen Pojan hänen vihamiestensä käsiin jätettyänne tietoisia minun eristyneisyydestäni. Mutta en ole koskaan yksin, sillä Isä on aina luonani. Sellaisenakin hetkenä rukoilen puolestanne. Ja kaikki nämä seikat olen kertonut teille, jotta teillä olisi rauha ja jotta teillä olisi sitä entistä yltäkylläisemmin. Tässä maailmassa tulette kohtaamaan koettelemuksia, mutta olkaa rohkein mielin, sillä olen saavuttanut riemuvoiton tässä maailmassa ja osoittanut teille tien ikuiseen iloon ja ikiaikaiseen palvelemiseen.”

181:1.7 (1954.4) Jeesus antaa rauhan niille, jotka hänen laillaan toteuttavat Jumalan tahtoa, mutta ei tämän aineellisen maailman ilojen ja mielihyvän muodossa. Epäuskoiset materialistit ja fatalistit voivat toivoa omaavansa vain kahdenlaista rauhaa ja sielun lohduketta: Joko heidän pitää olla stoalaisia, jotka ovat järkkymättömällä päättäväisyydellä asettuneet kohtaamaan väistämättömän ja kestämään pahimman, tai sitten heidän täytyy olla optimisteja, jotka alati hellivät iäisenä ihmisen rinnassa kumpuavaa toivoa ja kaipaavat turhaan sellaista rauhaa, jota ei todellisuudessa koskaan tule.

181:1.8 (1954.5) Tietty määrä sekä stoalaisuutta että optimismia on hyödyksi elettäessä elämää maan päällä, mutta kummallakaan ei ole mitään tekemistä Jumalan Pojan lihallishahmoisille veljilleen lahjoittaman suurenmoisen rauhan kanssa. Rauha, jonka Mikael antaa lapsilleen maan päällä, on se sama rauha, joka täytti hänen oman sielunsa, kun hän itse eli kuolevaisen elämää lihallisessa hahmossa ja tässä samassa maailmassa. Jeesuksen rauha on sellaisen Jumalaa tuntevan yksilön iloa ja tyytyväisyyttä, joka on saavuttanut riemuvoiton opittuaan viimeiseen asti noudattamaan Jumalan tahtoa kuolevaisen elämää lihallisessa hahmossa eläessään. Jeesuksen mielenrauhan perustana oli absoluuttinen ihmisusko jumalallisen Isän viisaan ja myötätuntoisen huolenpidon todellisuuteen. Jeesus kohtasi maan päällä vaikeuksia; onpa häntä erheellisesti kutsuttu jopa ”surujen mieheksi”, mutta kaikissa näissä kokemuksissa häntä lohdutti alusta loppuun saakka se luottamus,

joka antoi hänelle jatkuvasti voimaa toteuttaa elämänsä tarkoitusta täysin vakuuttuneena siitä, että hän oli toteuttamassa Isän tahtoa.

181:1.9 (1954.6) Jeesus oli päättäväinen, hellittämätön, ja perin juurin tehtävänsä suorittamiseen antautunut, mutta hän ei koskaan ollut tunteeton ja kovanahkainen stoalainen. Hän etsi aina elämänsä kokemusten valoisia puolia olematta silti sokea ja itsepetoksellinen optimisti. Mestari tiesi kaiken, mitä hänelle oli tapahtuva, eikä se häntä pelottanut. Jokaiselle seuraajalleen tällaisen rauhan lahjoitettuaan hän voikin siis sanoa: ”Älköön sydämenne olko levoton, älköön se myöskään olko pelokas.”

181:1.10 (1955.1) Jeesuksen rauha on näin ollen sellaisen pojan rauhaa ja varmuutta, joka viimeiseen asti uskoo, että hänen elämänkaarensa on ajallisuuden ja ikuisuuden osalta turvallisesti ja kokonaan kaikkiviisaan, kaikkia rakastavan ja kaikkivoipaisen henki-Isän hoivassa ja huomassa. Ja tämä on tosiaankin rauhaa, joka ylittää kuolevaismielen ymmärryksen, mutta josta uskova ihmissydän voi täysin siemauksin nauttia.

2. Henkilökohtaiset jäähyväiskehotukset

181:2.1 (1955.2) Mestari oli saanut päätökseen apostoleille ryhmänä osoittamiensa jäähyväisohjeiden ja lopullisten kehotusten antamisen. Sen jälkeen hän otti tehtäväkseen esittää hyvästijättösanansa kullekin erikseen ja antaa jokaiselle jonkin henkilökohtaisen neuvon yhdessä jäähyväissiunauksensa kanssa.

Apostolit istuivat pöydän ääressä yhä samassa järjestyksessä, johon he olivat alkujaan asettuneet Viimeisen ehtoollisen nauttiakseen, ja kun Mestari kulki pöydän ympäri heille puhuen, niin jokainen nousi vuorollaan seisomaan Jeesuksen häntä puhutellessa.

181:2.2 (1955.3) Johannekselle Jeesus sanoi: ”Sinä, Johannes, olet veljistäni nuorin. Olet ollut minulle hyvin läheinen, ja vaikka rakastan teitä kaikkia samalla rakkaudella, jota isä osoittaa pojilleen, Andreas kuitenkin määräsi sinut yhdeksi kolmesta, joiden tuli olla aina lähelläni. Sitä paitsi olet toiminut puolestani, ja sinun pitää edelleenkin toimia puolestani monissa asioissa, jotka koskevat maista perhettäni. Ja menen Isän tykö, Johannes, luottaen täysin siihen, että pidät edelleenkin huolta lihallisista omaisistani. Älä anna sen, etteivät he tällä hetkellä ole tehtäväni osalta selvillä vesillä, millään muotoa estää sinua osoittamasta heille kaikkea mahdollista myötätuntoa, neuvoja ja apua, kaikkea mistä tiedät, että minä sitä heille osoittaisin, jos minun olisi määrä jäädä lihallishahmoiseksi. Ja kunhan he kaikki lopulta näkevät valon ja astuvat kokonaan sisälle valtakuntaan, ja kun te kaikki otatte heidät riemullisesti vastaan, niin luotan siihen, että sinä, Johannes, toivotat puolestani heidät tervetulleiksi.

181:2.3 (1955.4) ”Ja nyt kun maisen elämänvaiheeni päätöshetket ovat edessäni, pysyttele lähelläni, jotta voin uskoa huoleksesi jokaisen perhettäni koskevan viestin. Mitä tulee tehtävään, jonka Isä on käsiini uskonut, se on lihallista kuolemaani lukuun ottamatta nyt suoritettu, ja olen valmis juomaan tämän viimeisen maljan. Mutta kun kyse on maisen isäni, Joosefin, hoitooni jättämistä

velvollisuuksista, niin vaikka olen huolehtinut niistä elämäni aikana, nyt minun on luotettava siihen, että sinä toimit kaikkien näiden asioiden osalta sijastani. Ja olen valinnut sinut tekemään tämän puolestani, Johannes, koska olet nuorin ja siitä syystä varsin todennäköisesti elät näitä muita apostoleja kauemmin.

181:2.4 (1955.5) ”Kerran kutsuimme sinua ja veljeäsi ukkosenpojiksi. Lähdit mukaamme itsepäisenä ja suvaitsemattomana, mutta olet muuttunut paljon ajoista, jolloin tahdoit minun pyytävän salamaa iskemään tietämättömiä ja ajattelemattomia epäuskoisia päähän. Ja sinun täytyy muuttua yhä lisää. Sinusta pitäisi tulla sen uuden käskyn apostoli, jonka olen teille tänä iltana antanut. Omista elämäsi sille, että opetat veljesi rakastamaan toisiaan niin kuin minä olen teitä rakastanut.”

181:2.5 (1955.6) Siinä paikallaan yläsalissa seistessään ja kyynelten virratessa hänen poskiaan Johannes katsoi Mestaria kasvoihin ja sanoi: ”Niin minä tahdon tehdä, Mestarini, mutta kuinka voin oppia rakastamaan veljiäni enemmän?” Ja siihen Jeesus vastasi: ”Opit rakastamaan veljiäsi enemmän oppiessasi ensiksi rakastamaan enemmän heidän taivaallista Isäänsä ja alettuasi vilpittömästi tuntea enemmän mielenkiintoa sitä kohtaan, että heillä on kaikki hyvin ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Ja kaikkea tällaista ihmisen tuntemaa kiinnostusta ruokkii ymmärtäväinen myötätunto, epäitsekäs palveleminen ja aulis anteeksiantaminen. Kenenkään ei tule halveksia nuoruuttasi, mutta kehotan sinua aina ottamaan asianmukaisella tavalla huomioon sen tosiseikan, että ikä useinkin edustaa kokeneisuutta ja ettei ihmisten asioissa mikään voi korvata

tosiasiallista kokemusta. Pyri elämään rauhanomaisesti kaikkien ihmisten kanssa, erityisesti taivaallisen valtakunnan veljesyhteisöön kuuluvien ystäviesi kanssa. Ja muista aina, Johannes, ettet kiistele niiden sielujen kanssa, jotka tahtoisit voittaa valtakunnan puolelle.”

181:2.6 (1956.1) Ja sitten Mestari oman istuimensa taitse kulkiessaan pysähtyi hetkiseksi Juudas Iskariotin sijan vierelle. Apostolit olivat melko ymmällään siitä, ettei Juudas vielä ollut palannut, ja heitä olisi suuresti kiinnostanut tietää, mitä Jeesuksen murheellinen ilme merkitsi hänen seistessään kavaltajan tyhjän istuimen vierellä. Andreasta kenties lukuun ottamatta, heillä ei kenelläkään ollut vähäisintäkään aavistusta siitä, että heidän varainhoitajansa oli mennyt ulos kavaltaakseen Mestarinsa, niin kuin Jeesus oli aiemmin illalla ja ehtoollisen kuluessa antanut heidän ymmärtää. Oli ehtinyt tapahtua niin perin monenlaista, että he olivat toistaiseksi kokonaan unohtaneet Mestarin ilmoittaneen, että yksi heidän joukostaan hänet kavaltaisi.

181:2.7 (1956.2) Jeesus astui sitten Simon Selootin luokse, joka nousi seisomaan ja kuunteli seuraavan kehotuksen: ”Olet totisesti Abrahamin poika, mutta mikä vaiva minulla onkaan ollut koettaessani tehdä sinusta tämän taivaallisen valtakunnan poikaa. Rakastan sinua, ja niin rakastavat myös kaikki veljesi. Tiedän, että rakastat minua, Simon, ja että rakastat myös valtakuntaa, mutta koetat yhä vieläkin saada tämän valtakunnan tulemaan sellaisena kuin sen itse haluaisit. Olen varsin hyvin tietoinen siitä, että lopulta käsität evankeliumini hengellisen luonteen ja merkityksen ja että

toimit uljaasti, sitten kun sitä julistetaan. Mutta minua huolestuttaa, mitä sinulle saattaa tapahtua, kun lähden. Tieto siitä, ettet horju, riemastuttaisi minua. Minut tekisi onnelliseksi tieto siitä, ettet sen jälkeen kun menen Isän tykö, jätä apostoliuttasi ja että hoidat asiasi hyväksyttävällä tavalla yhtenä taivaan valtakunnan suurlähettiläistä.”

181:2.8 (1956.3) Jeesus ehti tuskin lopettaa puhettaan Simon Selootille, kun tämä tulinen isänmaanystävä silmiään kuivaten vastasi: ”Mestari, älä kanna huolta lojaalisuudestani. Olen kääntänyt selkäni kaikelle voidakseni omistaa elämäni sille, että valtakuntasi tulee perustetuksi maan päälle, enkä minä horju. Olen tähänkin asti selviytynyt jokaisesta pettymyksestä, enkä minä sinua hylkää.”

181:2.9 (1956.4) Ja laskien kätensä Simonin olkapäälle Jeesus sanoi sitten: ”On totisesti virkistävää kuulla sinun puhuvan tuolla tavoin, eritoten tällaisena hetkenä, mutta, hyvä ystäväni, et vieläkään tiedä, mistä sinä puhut. En hetkeäkään tahtoisi epäillä lojaalisuuttasi, antaumustasi, sillä tiedän, ettet epäröisi rynnätä taisteluun ja kuolla puolestani, kuten kaikki nämä muutkin tekisivät” (ja nämä kaikki nyökkäsivät ilmaistakseen pontevan hyväksyntänsä), ”mutta sellaista ei sinulta vaadita. Olen kerran toisensa jälkeen sanonut sinulle, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta ja että opetuslapseni eivät taistele saadakseen sen perustetuksi. Olen kertonut tämän asian sinulle monta kertaa, Simon, mutta et suostu katsomaan totuutta silmiin. Minua ei huolestuta lojaalisuutesi minua ja valtakuntaa kohtaan, vaan se, mitä tulet tekemään sitten, kun menen pois ja kun lopultakin heräät tietoisuuteen, ettet ole käsittänyt opetukseni

merkitystä ja että sinun pitää sovittaa väärinkäsityksesi siihen todellisuuteen, että valtakunnassa vallitsee toisenlainen ja hengellinen asiainjärjestys?”

181:2.10 (1956.5) Simon halusi puhua lisää, mutta Jeesus kohotti kätensä ja hänet pysäyttäen jatkoi puhettaan: ”Kukaan apostoleistani ei ole sydämeltään sinua rehellisempi ja vilpittömämpi, muttei heistä kukaan tule olemaan yhtä järkyttynyt ja rohkeutensa menettänyt kuin sinä, sitten kun olen mennyt. Jokaisena masennuksen hetkenäsi on henkeni pysyvä luonasi, eivätkä nämä veljesi sinua hylkää. Älä unohda sinulle antamaani opetusta siitä, millainen suhde maanpäällisen kansalaisuuden ja Isän hengellisen valtakunnan poikauden välillä vallitsee. Punnitse tarkkaan kaikkea, mitä olen sanonut sinulle siitä, että keisarille annetaan, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mikä Jumalan on. Simon, omista elämäsi sille, että osoitat mahdolliseksi kuolevaisen ihmisen täysin tyydyttävästi täyttää kehotukseni tunnustaa ajalliset velvollisuudet siviiliviranomaisia kohtaan ja samalla suorittaa hengellinen palvelus valtakunnan veljesyhteisön piirissä. Jos Totuuden Henki sinua opettaa, mitään ristiriitaa ei koskaan tule olemaan niiden vaatimusten välillä, jotka johtuvat toisaalta kansalaisuudesta maan päällä ja toisaalta poikaudesta taivaassa, elleivät ajalliset vallanpitäjät katso oikeudekseen vaatia sinulta senlaatuista kunnioitusta ja palvontaa, joka kuuluu vain Jumalalle.

181:2.11 (1957.1) ”Ja sen jälkeen, Simon, kun vihdoin tämän kaiken ymmärrät ja kun olet päässyt masennuksestasi ja lähtenyt suurella

voimalla julistamaan tätä evankeliumia, älä koskaan unohda, että olin kanssasi myös koko sen ajan, jonka olit masennuksen vallassa, ja että tulen kulkemaan kanssasi hamaan loppuun saakka. Tulet aina olemaan apostolini, ja sen jälkeen kun sinusta tulee halukas näkemään hengen silmin ja kun olet entistä valmiimpi alistamaan oman tahtosi taivaassa olevan Isän tahtoon, tulet taas mukaan tekemään työtä minun lähettiläänäni, eikä kukaan sinulta sen vuoksi, että olit hidas käsittämään sinulle opettamani totuudet, riistä sinulle antamaani valtuutta. Ja niinpä, Simon, varoitan sinua vielä kerran, että ne, jotka miekka kädessä taistelevat, miekkaan kaatuvat, kun taas ne, jotka hengessä uurastavat, saavuttavat ikuisen elämän tulevassa valtakunnassa sekä ilon ja rauhan valtakunnassa, joka nyt on. Ja kun työ, joka on uskottu vastuullesi, Simon, on maan päällä suoritettu, istuudut vierelleni valtakunnassani tuolla puolen. Saat todella nähdä kaipaamasi valtakunnan, mutta et tässä elämässä. Usko edelleenkin minuun ja siihen, mitä olen sinulle paljastanut, ja saat lahjaksi ikuisen elämän.”

181:2.12 (1957.2) Kun Jeesus oli lausunut, mitä hänellä oli sanottavaa Simon Selootille, hän astui Matteus Leevin luokse ja sanoi: ”Enää ei osasi ole toimittaa varoja apostoliryhmän kassaan. Pian, peräti pian, teidät lyödään hajalle; teidän ei anneta nauttia siitä, että vierellänne olisi edes yksi veljistänne antamassa lohtuaan ja tukeaan. Kun kuljette tietänne tätä valtakunnan evankeliumia saarnaten, teidän on löydettävä itsellenne uusia työtovereita. Olen lähettänyt teitä matkaan kaksittain aikoina, jolloin teitä harjaannutettiin, mutta nyt

kun kohta lähden luotanne, te järkytyksestä toinnuttuanne astutte taipaleelle yksiksenne ja menette maailman ääriin julistaen sitä hyvää sanomaa, että uskon elävöittämät kuolevaiset ovat Jumalan poikia.”

181:2.13 (1957.3) Sitten Matteus puhui: ”Mutta, Mestari, kuka meidät lähettää matkaan ja mistä tiedämme, minne mennä? Andreasko meille osoittaa tien?” Ja Jeesus vastasi: ”Ei, Leevi, Andreas ei enää teitä evankeliuminjulistuksen osalta ohjaa. Toki hän edelleenkin on ystävänne ja neuvonantajanne siihen päivään saakka, jolloin uusi opettaja tulee, ja sen jälkeen Totuuden Henki johdattaa kunkin teistä taholleen tekemään työtä valtakunnan laajenemisen hyväksi. Sinua ovat kohdanneet monet muutokset sitten sen päivän, jolloin tullikamarilla ryhdyit seuraajakseni, mutta vielä tarvitaan monta muutosta, ennen kuin kykenet näkemään mielessäsi kuvan veljeskunnasta, jossa ei-juutalainen istuu juutalaisen rinnalla veljellisen kanssakäymisen merkeissä. Mutta niin kauan jatkukoon intosi koettaessasi voittaa juutalaisveljesi valtakuntaan, että olet saanut siitä kylliksesi, ja käänny sitten väellä ja voimalla gentiilien puoleen. Leevi, yhdestä asiasta saat olla varma: Olet saavuttanut veljiesi luottamuksen ja kiintymyksen, sillä he kaikki rakastavat sinua.” (Ja silloin kaikki kymmenen ilmaisivat yhtyvänsä siihen, mitä Mestari oli sanonut.)

181:2.14 (1958.1) ”Siitä, miten sinä, Leevi, olet kantanut huolta, uhrautunut ja uurastanut pitääksesi kassan täytenä, tiedän paljon sellaista, mitä veljesi eivät tiedä, ja olen riemuissani siitä, että vaikka rahakukkaron vartija on poissa, publikaanilähettiläs on kuitenkin

läsnä tässä kokoontumisessa, jossa jätän jäähyväiset valtakunnan sanansaattajille. Rukoilen, että osaisit hengen silmin nähdä opetukseni merkityksen. Ja kun uusi opettaja tulee sydämeesi, seuraa häntä, kun hän johdattaa sinua, ja anna veljiesi – miksipä ei koko maailmankin – nähdä, mitä Isä voi tehdä vihatun veronkantajan hyväksi, jolla oli uskallusta seurata Ihmisen Poikaa ja uskoa valtakunnan evankeliumiin. Heti ensi hetkestä lähtien rakastin sinua, Leevi, niin kuin rakastin näitä muitakin galilealaisia. Kun siis varsin hyvin tiedät, ettei sen paremmin Isä kuin Poikakaan katso henkilöön, pidä huoli, ettet sinäkään tee sellaisia eroja niiden välillä, joista toimintasi ansiosta tulee evankeliumiin uskovia. Omista siis, Matteus, koko loppuelämäsi toiminta siihen, että osoitat kaikille ihmisille, ettei Jumala katso henkilöön; siihen, että Jumalan ja valtakunnan yhteisöön kuuluvien kannalta katsottuna kaikki ihmiset ovat tasavertaisia, kaikki uskovat ovat Jumalan poikia.”

181:2.15 (1958.2) Sen jälkeen Jeesus pysähtyi Jaakob Sebedeuksen eteen, joka seisoi vaiti, kun Mestari osoitti sanansa hänelle sanoen: ”Jaakob, kun sinä ja nuorempi veljesi kerran tulitte luokseni etsien etusijaa valtakunnan kunniapaikkoja jaettaessa, ja kun kerroin teille, että sellaisten kunniasijojen jakaminen oli Isän asia, niin kysyin, kykenisittekö juomaan minun maljani, ja te molemmat vastasitte siihen kykenevänne. Jos ette silloin olleetkaan siihen kykeneviä ja jos ette nytkään siihen kykene, olette kohta sellaiseen palvelukseen kuitenkin valmiita sen kokemuksen ansiosta, jonka pian läpikäytte. Moisella käyttäytymisellänne suututitte tuolloin veljenne. Elleivät he

jo ole antaneet sinulle täysin anteeksi, he tekevät sen nähdessään sinun juovan minun maljani. Olipa toimikautesi pitkä tai lyhyt, ole sielussasi kärsivällinen. Kun uusi opettaja tulee, anna hänen opettaa itsellesi mielenmalttia, joka kertoo sääliväisyydestä, ja myötätuntoista pitkämielisyyttä, joka syntyy ylivertaisesta luottamuksesta minuun ja täydellisestä alamaisuudesta sille, mikä on Isän tahto. Omista elämäsi niin, että osoitat näitä toisiinsa liittyviä inhimillistä kiintymystä ja jumalallista arvokkuutta, jotka ovat ominaisia Jumalaa tuntevalle ja Poikaan uskovalle opetuslapselle. Ja kaikki, jotka tällä tavoin elävät, tuovat esille evankeliumia jopa siinä, miten he kuolevat. Sinä ja veljesi Johannes kuljette eri teitä, ja toinen teistä saattaa istuutua vierelleni ikuisessa valtakunnassa paljon toista ennen. Sinua auttaisi paljon, jos oppisit, että oikeaan viisauteen kuuluu rohkeuden lisäksi hienotunteisuus. Sinun tulisi oppia neuvokkuutta, joka kulkisi aggressiivisuutesi rinnalla. Sellaisia suurenmoisia hetkiä tulee ilmaantumaan, jolloin opetuslapseni eivät epäröi uhrata henkeään tämän evankeliumin puolesta, mutta kaikissa tavallisissa oloissa olisi paljon parempi saada epäuskoisten viha tyyntymään, jotta teillä olisi mahdollisuus elää ja jatkaa ilosanoman saarnaamista. Niin pitkälle kuin asia on sinun vallassasi, elä kauan maan päällä, jotta monet vuodet jatkuva elämäsi olisi hedelmällinen taivaan valtakunnalle voitettujen sielujen muodossa.”

181:2.16 (1958.3) Sanottavansa Jaakob Sebedeukselle sanottuaan Mestari astui pöydän pään ympäri Andreaksen istuinpaikan vierelle, ja uskollista avustajaansa silmiin katsoen hän sanoi: ”Andreas, olet

uskollisesti edustanut minua taivaan valtakunnan lähettiläiden esimiehenä. Vaikka olet välistä epäröinyt ja toisinaan osoittanut vaarallista arkuutta, olet kuitenkin aina ollut vilpittömän oikeudenmukainen ja erinomaisen rehti ollessasi tekemisissä työtovereittesi kanssa. Aina siitä lähtien kun sinut ja veljesi vihittiin valtakunnan sanansaattajiksi, olette ryhmänne kaikkien hallinnollisten asioiden osalta olleet itsenäisiä, paitsi että nimitin sinut näiden valittujen esimieheksi. Missään muussa ajallisessa asiassa en ole toiminut päätöksiänne ohjaten tai niihin vaikuttaen. Ja tein näin, jotta teillä olisi johtaja, joka ohjaisi kaikkia sittemmin ryhmänä käymiänne pohdintoja. Universumissani ja Isäni universumien universumissa poikiamme, ja samalla veljiämme, kohdellaan yksilöinä heidän kaikissa hengellisissä suhteissaan, mutta kaikkien ryhmäsuhteiden kohdalla me poikkeuksetta huolehdimme siitä, että vallitsee tarkoin määrätty johtajuus. Valtakuntamme on järjestyksen maailma, ja aina kun kaksi tai useampia tahdollisia luotuja toimii yhteistyössä, huolehditaan siitä, että on joku, jolla on vastuu johtajan vallan käyttämisestä.

181:2.17 (1959.1) ”Ja kun sinä, Andreas, siis olet veljiesi päällikkö siksi, että olen sinut siihen valtuuttanut, ja koska olet tässä mielessä palvellut henkilökohtaisena edustajanani, ja kun kohta jätän teidät ja menen Isäni tykö, vapautan sinut kaikesta näihin ajallisiin ja hallinnollisiin asioihin liittyvästä vastuusta. Tästä lähtien sinun ei enää veljiisi nähden tule käyttää muuta valtaa kuin sitä, jonka olet hengellisen johtajan ominaisuudessa ansainnut ja jonka veljesi sen vuoksi auliisti myöntävät. Tästä hetkestä lähtien sinun ei tule käyttää

mitään valtuuksia veljiisi nähden, elleivät nämä anna sellaista valtaa yksiselitteisellä sääntöpäätöksellään sinulle uudelleen, sitten kun olen mennyt Isän tykö. Mutta se, että sinut näin vapautetaan vastuusta tämän ryhmän hallinnollisena päämiehenä, ei millään muotoa vähennä moraalista vastuutasi siinä mielessä, että sinun tulee lujalla ja rakastavalla kädellä tehdä kaikki voitavasi pitääksesi veljesi yhdessä kohta edessä olevana koettelevana aikana; päivinä, jotka pakostakin tulevat lihallisesta hahmosta erkanemiseni ja sen uuden opettajan lähettämisen väliin, joka tulee asumaan sydämessänne ja joka viime kädessä johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Koska valmistaudun lähtemään luotanne, haluan vapauttaa sinut kaikesta hallinnollisesta vastuusta, joka juontui ja joka sai oikeutuksensa siitä, että olin läsnä yhtenä teidän joukostanne. Tästä lähtien tulen käyttämään vain hengellistä valtaa teidän suhteenne ja teidän keskuudessanne.

181:2.18 (1959.2) ”Mikäli veljesi haluavat pitää sinut edelleenkin neuvonantajanaan, annan sinulle sen ohjeen, että sinun tulisi kaikissa ajallisissa ja hengellisissä asioissa tehdä voitavasi edistääksesi rauhaa ja sopuisuutta vilpittömien evankeliumiinuskovien moninaisten ryhmien välillä. Omista loppuelämäsi sille, että veljiesi keskuudessa edistät veljellisen rakkauden käytännöllisiä puolia. Ole kiltti lihallisille veljilleni, sitten kun he alkavat täydestä määrästään uskoa tähän evankeliumiin. Osoita rakastavaa ja puolueetonta antaumusta niin lännen kreikkalaisia kuin idässä toimivaa Abneria kohtaan. Vaikka nämä minun apostolini kohta ajetaankin hajalle maailman neljälle

kulmalle julistamaan Jumalan poikauteen sisältyvää pelastuksen ilosanomaa, on sinun kuitenkin määrä pitää heidät yhdessä pian edessä olevana koettelevana aikana, sinä ankaran koetuksen aikana, jolloin teidän on opittava uskomaan tähän evankeliumiin ilman, että olen henkilökohtaisesti läsnä, samalla kun kärsivällisesti odotatte uuden opettajan, Totuuden Hengen, saapumista. Ja niinpä, Andreas, vaikkei osanasi ehkä olekaan tehdä ihmisten suurina pitämiä tekoja, ole tyytyväinen, että olet niiden opettaja ja neuvonantaja, jotka sellaisia tekoja tekevät. Jatka työtäsi maan päällä hamaan loppuun saakka, ja sen jälkeen tulet jatkamaan tätä toimintaa ikuisessa valtakunnassa, sillä enkö olekin monesti kertonut teille, että minulla on muitakin lampaita, jotka eivät ole tästä katraasta?”

181:2.19 (1959.3) Sitten Jeesus siirtyi Alfeuksen kaksosten luokse, ja heidän välissään seisten hän lausui: ”Lapsukaiseni, olette yksi niistä kolmesta veljesparista, jotka päättivät seurata minua. Olette kaikki kuusi tehneet hyvin siinä, että olette työskennelleet omaa lihaanne ja vertanne olevien kanssa sopuisasti, mutta ketkään eivät siinä ole onnistuneet teitä paremmin. Edessämme ovat kohta kovat ajat. Ette ehkä ymmärrä kaikkea, mitä teille ja veljillenne tapahtuu, mutta älkää milloinkaan epäilkö, etteikö teitä kerran kutsuttu valtakunnan työhön. Vähään aikaan ei tule olemaan väkijoukkoja, joita kaita, mutta älkää menettäkö rohkeuttanne, sillä elämäntyönne tehtyänne otan teidät vastaan korkeuksissa, jossa te kunniassa kerrotte omasta pelastuksestanne serafiarmeijoille ja ylevien Jumalan Poikien joukkokunnille. Omistakaa elämänne sille, että nostatte

arkipäiväisen uurastuksen korkeammalle tasolle. Osoittakaa kaikille ihmisille maan päällä ja taivaan enkeleille, kuinka iloisesti ja uljaasti kuolevainen ihminen voi palata edellisten päiviensä töihin, sen jälkeen kun hänet on joksikin aikaa kutsuttu tekemään työtä Jumalan erityispalvelussa. Vaikka teidän työnne valtakunnan ulkonaisten tehtävien parissa onkin tällä haavaa tehty, teidän tulisi palata aikaisempien työtehtävienne pariin mukananne se uusi valaistuminen, jonka suo kokemuksenne Jumalan poikaudesta ja entistäkin korkeampi tietoisuus siitä, ettei Jumalaa tuntevalle ihmiselle mikään ole vain arkipäiväistä työtä tai maallista uurastusta. Teille, jotka olette tehneet työtä kanssani, on kaikesta tullut pyhää, ja kaikesta maisesta aherruksesta on tullut palvelus itselleen Jumala Isälle. Ja kuullessanne uutisia entisten apostolitovereittenne teoista iloitkaa heidän kanssaan ja jatkakaa jokapäiväistä työtänne, niin kuin tekevät ne, jotka odottavat Jumalaa ja odottaessaan palvelevat. Olette olleet ja tulette aina olemaan apostolejani, ja muistan teitä valtakunnassa, joka on tuleva.”

181:2.20 (1960.1) Ja sitten Jeesus astui Filippuksen luokse, joka seisomaan nousten kuunteli, kun Mestari osoitti hänelle seuraavan sanoman: ”Filippus, olet esittänyt minulle monta typerää kysymystä, mutta olen tehnyt parhaani vastatakseni niistä jokaiseen, ja nyt tahtoisin vastata viimeiseen niistä kysymyksistä, jotka ovat nousseet mitä rehellisimpään mutta epähengelliseen mieleesi. Koko sen ajan, jonka olen tehnyt matkaa luoksesi, olet puhunut itsellesi: ’Mitähän minäkin teen, jos Mestari menee pois ja jättää meidät yksiksemme

tähän maailmaan?’ Voi sinua, vähäuskoista! Ja kuitenkin sinulla on lähes yhtä paljon kuin monilla veljistäsi. Olet ollut hyvä taloudenhoitaja, Filippus. Jätit meidät pulaan vain muutaman kerran, ja yhtä noista kerroista käytimme Isän kunnian esilletuomiseen. Taloudenhoitajuutesi on päättymässä. Kohta sinun pitää tehdä entistä täysimääräisemmin työtä, jota sinut kutsuttiin tekemään: julistamaan tätä valtakunnan evankeliumia. Filippus, olet aina halunnut, että asiat näytetään sinulle, ja pian näetkin suuria tapahtumia. Olisi paljon parempi, jos olisit nähnyt tämän kaiken uskon kautta, mutta koska olit vilpitön vasta aineelliseen näkemiseen luottaessasi, saat elinaikanasi nähdä sanojeni käyvän toteen. Ja sitten kun sinut siunataan hengellisellä näkökyvyllä, mene tekemään työtäsi omistaen elämäsi sille asialle, että johdatat ihmiskuntaa tavoittelemaan Jumalaa ja etsimään ikuisia realiteetteja hengellisen uskon silmin eikä aineellisen mielen silmin. Muista, Filippus, että sinulla on suuri tehtävä maan päällä, sillä maailma on täynnä niitä, jotka suhtautuvat elämään sillä tavoin kuin sinä olet ollut taipuvainen tekemään. Suoritettavanasi on suuri tehtävä, ja kun se on uskossa tehty, tulet luokseni valtakuntaani, ja minulle on oleva sangen mieluista näyttää sinulle sellaista, mitä silmä ei ole nähnyt, mitä korva ei ole kuullut eikä kuolevaisen mieli mieltänyt. Tule sillä välin hengen valtakunnassa pienen lapsen kaltaiseksi ja salli minun uutena opettajana ilmenevän hengen muodossa johdattaa sinua eteenpäin hengellisessä valtakunnassa. Ja sillä keinoin minulla on mahdollisuus tehdä hyväksesi paljon sellaista, jota en kyennyt aikaansaamaan oleskellessani keskuudessanne tämän maailman

kuolevaisena. Ja muista aina, Filippus, että joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.”

181:2.21 (1960.2) Sitten Mestari siirtyi Natanaelin luo. Kun Natanael nousi seisomaan, Jeesus pyysi häntä istuutumaan ja istuutuen itse hänen vierelleen sanoi: ”Natanael, sen jälkeen kun sinusta tuli apostolini, olet oppinut elämään ennakkoluuloisuuden yläpuolella ja olemaan yhä suvaitsevampi. Mutta sinun on opittava vielä paljon lisää. Olet ollut tovereillesi siunaus sikäli, että vakaa vilpittömyytesi on ollut heille alituisena muistutuksena. Kun olen mennyt pois, saattaa käydä, että suorasukaisuudestasi muodostuu sellainen este, ettet tule toimeen veljiesi kanssa, olivatpa nämä entisiä tai uusia. Sinun tulisi oppia, että hyvänkin ajatuksen julkituomista tulee sovittaa kuulijan älyllisen tason ja hengellisen kehityksen mukaiseksi. Vilpittömyydestä on valtakunnan työssä suurin hyöty, kun se kytkeytyy hienotunteisuuteen.

181:2.22 (1961.1) ”Jos oppisit työskentelemään yhdessä veljiesi kanssa, saattaisit päästä pysyvämpiin tuloksiin, mutta jos huomaat kulkevasi etsimässä itsesi tavoin ajattelevia, omista siinä tapauksessa elämäsi sen toteennäyttämiselle, että Jumalaa tuntevasta opetuslapsesta voi tulla valtakunnanrakentaja, silloinkin kun hän toimii maailmassa omin neuvoin ja täysin uskovaistovereistaan eristyksissä. Tiedän, että tulet olemaan uskollinen loppuun saakka, ja jonakin päivänä olen toivottava sinut tervetulleeksi valtakuntani laajamittaisempaan palvelukseen korkeuksissa.”

181:2.23 (1961.2) Silloin Natanael puhui ja esitti Jeesukselle tämän kysymyksen: ”Olen kuunnellut opetustasi aina siitä lähtien, kun alkujaan kutsuit minut tämän valtakunnan palvelukseen, mutta rehellisesti sanoen, en kykene ymmärtämään kaiken meille kertomasi täyttä merkitystä. En tiedä, mitä odottaa seuraavaksi, ja minusta tuntuu, että useimmat veljistäni ovat samalla tavoin ymmällään, mutta he epäröivät tunnustaa hämmennystään. Voitko auttaa minua?” Laskien kätensä Natanaelin olalle Jeesus sanoi: ”Ystäväni, ei ole kummallista, jos satutkin joutumaan ymmälle yrittäessäsi käsittää hengellisten opetusteni merkitystä, sillä siinä määrin pahasti sinua haittaavat juutalaisen perinteen mukaiset ennakkokäsitykset ja siinä määrin pahasti sinua hämmentää itsepintainen mieltymyksesi tulkita evankeliumiani kirjanoppineiden ja fariseusten opetusten mukaan.

181:2.24 (1961.3) ”Olen opettanut teitä paljon suusanallisesti, ja olen elänyt elämäni teidän parissanne. Olen tehnyt kaiken tehtävissä olevan valaistakseni mielenne ja vapahtaakseni sielunne, ja mitä ette ole kyenneet saamaan opetuksistani ja elämästäni, se teidän on nyt valmistauduttava oppimaan tuon opettajien opettajan – tosiasiallisen kokemuksen – käsissä. Ja koko tässä edessänne olevassa uudessa kokemuksessa tulen kulkemaan edellänne ja Totuuden Henki on oleva kanssanne. Älkää pelätkö, sillä mitä ette nyt kykene käsittämään, sitä uusi opettaja on tänne tultuaan paljastava teille koko maan päällä viettämänne loppuelämän pituudelta ja ikuisina aikoina tapahtuvan koulutuksenne kautta.”

181:2.25 (1961.4) Ja sitten Mestari kaikkien puoleen kääntyen sanoi: ”Älkää kauhistuko, ettette käsitä evankeliumin täyttä merkitystä. Olette vain finiittisiä, kuolevaisia ihmisiä, ja mitä olen opettanut teille, on infiniittistä, jumalallista ja ikuista. Olkaa kärsivällisiä ja rohkein mielin, sillä teillä on edessänne ikuiset ajat jatkaaksenne aste asteelta tapahtuvaa sen kokemuksen tavoittamista, että teistä tulee täydellisiä niin kuin Isänne Paratiisissa on täydellinen.”

181:2.26 (1961.5) Ja sitten Jeesus astui Tuomaksen luokse, joka seisaaltaan kuuli hänen sanovan: ”Tuomas, sinulta on useinkin puuttunut uskoa. Sinulta ei epäilyksenpuuskissasi kuitenkaan ole koskaan puuttunut rohkeutta. Tiedän hyvin, etteivät väärät profeetat eivätkä valheelliset opettajat sinua harhauta. Kun olen mennyt pois, veljesi antavat yhä suuremman arvon kriittiselle tavallesi suhtautua uusiin opetuksiin. Ja kun olette tulevina aikoina hajaantuneina maan ääriin, niin muista, että olet yhä lähettiläänі. Omista elämäsi sille suurelle tehtävälle, että näytät, miten ihmisen aineellinen mieli voi kriittisenäkin saada voiton älyllisen epäilyksen luomasta vitkaisuudesta, kun sille esitetään, miten elävä totuus tulee julki sen toimiessa sellaisten hengestä syntyneitten miesten ja naisten kokemuksessa, jotka tuottavat elämässään hengen hedelmiä ja jotka rakastavat toisiaan, kuten minä olen teitä rakastanut. Tuomas, olen iloinen, että liityit joukkoomme, ja tiedän, että sinä lyhyen hämmentyneisyyden kauden jälkeen jatkat työtäsi valtakunnan palveluksessa. Epäilyksesi ovat hämmentäneet veljiäsi, mutta minua

ne eivät ole koskaan huolettaneet. Luotan sinuun, ja kuljen edelläsi vaikka maailman perimmäisiin ääriin.”

181:2.27 (1962.1) Sitten Mestari meni Simon Pietarin luo, joka nousi seisomaan Jeesuksen häntä puhutellessa ja sanoessa: ”Pietari, tiedän, että rakastat minua ja että omistat elämäsi sille, että julistat julkisesti tätä valtakunnan evankeliumia juutalaiselle ja ei-juutalaiselle, mutta minua ahdistaa se, etteivät kaikki nämä vuodet, jotka olet ollut näin lähellä minua, ole suuremmassa määrin auttaneet sinua ajattelemaan, ennen kuin puhut. Minkälaisen kokemuksen läpi sinun pitääkään käydä, ennen kuin opit varomaan suutasi? Kuinka paljon harmia oletkaan ajattelemattomilla puheillasi, ylimielisellä itseluottamuksellasi, meille aiheuttanut! Eikä mikään voi estää sinua aiheuttamasta itsellesi vielä paljon enemmän vahinkoa, ellet voita tätä heikkouttasi. Tiedät veljiesi rakastavan sinua tästä heikkoudesta huolimatta, ja sinun tulisi myös ymmärtää, ettei tämä puute millään tavoin vähennä kiintymystäni sinua kohtaan, mutta se tekee sinusta vähemmän käyttökelpoisen, eikä se milloinkaan lakkaa aiheuttamasta sinulle itsellesi harmeja. Mutta sinua auttaa epäilemättä suuresti tänä samaisena yönä läpikäymäsi kokemus. Ja mitä minä nyt sanon sinulle, Simon Pietari, sen sanon kaikille tänne kokoontuneille veljillesi: Tänä yönä tulette kaikki olemaan suuressa vaarassa langeta minun tähteni. Tiedättehän, että on kirjoitettu: ’Paimenta lyödään ja lampaat ajetaan hajalle.’ Sitten kun olen poissa, on olemassa suuri vaara, että jotkut antavat myöten epäilyksille ja lankeavat sen takia, mitä minulle tapahtuu. Mutta

lupaan teille nyt, että palaan luoksenne vähäksi aikaa, ja että menen silloin teidän edellänne Galileaan.”

181:2.28 (1962.2) Laskien kätensä Jeesuksen olalle Pietari sanoi silloin: ”Vaikka kaikki veljeni sattuisivatkin antamaan periksi epäilyksille sinun tähtesi, minä kuitenkin lupaan olla kompastumatta mihinkään, mitä mahdollisesti teet. Kuljen kanssasi ja, jos on tarpeen, kuolen puolestasi.”

181:2.29 (1962.3) Siinä kun Pietari seisoi Mestarinsa edessä voimakkaasta tunnekuohusta kauttaaltaan vapisten ja tulvillaan aitoa rakkautta häntä kohtaan, Jeesus katsoi suoraan hänen kostuneisiin silmiinsä ja sanoi: ”Pietari, totisesti, totisesti minä sanon sinulle, että ennen kuin kukko tänä yönä kiekuu, sinä olet minut kolmesti tai neljästi kieltänyt. Ja näin ollen, mitä et oppinut siitä, että olit tyynin mielin kanssani, sen olet oppiva paljon murheen ja monien surujen kautta. Ja sitten kun todellakin olet oppinut tämän tarpeellisen läksyn, sinun tulisi vahvistaa veljiäsi ja elää edelleen elämää, jonka olet omistanut tämän evankeliumin saarnaamiselle, vaikka saatatkin joutua vankilaan, ja vaikka tulet mahdollisesti kulkemaan minun jäljessäni sikäli, että maksat korkeimman hinnan siitä, että olet mukana rakastavassa palvelussa rakentamassa Isän valtakuntaa.

181:2.30 (1962.4) ”Mutta muista lupaukseni: Kun minut on nostettu kuolleista, viivyn luonanne vielä jonkin aikaa, ennen kuin menen Isän tykö. Ja vielä tänä yönä rukoilen Isää, että hän vahvistaisi teitä jokaista sen kokemuksen varalle, jonka muutaman hetken kuluttua joudutte kohtaamaan. Rakastan teitä kaikkia samalla rakkaudella,

jolla Isä rakastaa minua, ja sen tähden tulisi teidän vastedes rakastaa toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut.”

181:2.31 (1962.5) Ja laulettuaan virren he lähtivät Öljymäen leirille.

Luku 182

Getsemanessa

182:0.1 (1963.1) KELLO oli noin kymmenen tänä torstai-iltana, kun Jeesus johdatti yksitoista apostolia Elia ja Maria Markuksen kodista paluumatkalle Getsemanen leirille. Edellä kerrotusta kukkuloilla vietetystä päivästä lähtien Johannes Markus oli katsonut asiakseen pitää Jeesusta huolekkaasti silmällä. Unen tarpeessa ollut Johannes oli saanut levätä useita tunteja, sillä aikaa kun Mestari oli apostoleineen yläsalissa, mutta kuullessaan heidän laskeutuvan portaita hän heräsi, kietoi nopeasti pellavaviitan ympärilleen ja seurasi heitä kaupungin läpi, Kidroninpuron vastarannalle ja sieltä edelleen näiden yksityiselle leiripaikalle Getsemanen puiston välittömässä läheisyydessä. Ja Johannes Markus pysytteli koko yön ja seuraavan päivän niin lähellä Mestaria, että näki kaiken ja kuuli paljon siitä, mitä Mestari tämän ajankohdan ja ristiinnaulitsemishetken välisenä aikana sanoi.

182:0.2 (1963.2) Kun Jeesus ja yksitoista apostolia taivalsivat takaisin leirille, apostolit alkoivat ihmetellä Juudaksen pitkäksi venyneen

poissaolon merkitystä, ja he keskustelivat keskenään Mestarin ennustuksesta, jonka mukaan yksi heistä hänet kavaltaisi, ja silloin he ensimmäistä kertaa ounastelivat, ettei Juudas Iskariotin kohdalla kaikki ollut niin kuin piti. Mutta he ryhtyivät esittämään käsityksiään Juudaksesta avoimesti vasta ennättäessään leirille ja huomatessaan, ettei tämä ollut siellä heidän tuloaan odottamassa. Kun he kaikki ahdistivat Andreasta saadakseen kuulla, mitä Juudakselle oli tapahtunut, heidän päällikkönsä virkkoi ainoastaan: ”En tiedä, missä Juudas on, mutta pelkään hänen hylänneen meidät.”

1. Viimeinen yhteisrukous

182:1.1 (1963.3) Muutamaa hetkeä leirillesaapumisen jälkeen Jeesus sanoi heille: ”Ystäväni ja veljeni, aika, jonka olen kanssanne, on käynyt perin vähiin, ja haluaisin, että vetäydymme omiin oloihimme siksi aikaa, kun rukoilemme taivaalliselta Isältämme lujuutta tukemaan meitä tänä hetkenä ja vastedes kaikessa työssä, joka meidän on hänen nimessään tehtävä.”

182:1.2 (1963.4) Nämä sanat lausuttuaan Jeesus vei heidät vähän matkan päähän Öljymäen ylärinteeseen, ja paikassa, josta Jerusalem näkyi koko laajuudessaan, hän pyysi heitä polvistumaan ympärilleen piiriin suurelle laakealle kalliolle samaan tapaan kuin he olivat tehneet virkaanasettajaispäivänään. Ja seisoessaan siinä heidän keskellään pehmeän kuunvalon säteissä hän kohotti katseensa taivasta kohti ja rukoili:

182:1.3 (1963.5) ”Isä, hetkeni on tullut; kruunaa Poikasi nyt kunnialla, jotta Poika voi kruunata sinut. Tiedän, että olet antanut minulle täyden vallan kaikkiin valtakuntani eläviin luotuihin nähden, ja annan ikuisen elämän kaikille, jotka tahtovat, että heistä tulee Jumalan uskonpoikia. Ja ikuinen elämä on sitä, että luotuni tuntisivat sinut kaikkien ainoana oikeana Jumalana ja Isänä, ja että he uskoisivat häneen, jonka lähetit tähän maailmaan. Isä, olen nostanut sinut maan päällä kunniaan ja olen täyttänyt tehtävän, jonka tehtäväkseni annoit. Olen kohta saanut päätökseen luomiamme lapsia varten suorittamani lahjoittautumisen; minun tarvitsee enää antaa pois lihallinen elämäni. Ja nyt, oi Isäni, kruunaa minut kunnialla, joka minulla oli tykönäsi, ennen kuin tätä maailmaa oli, ja ota minut taas luoksesi oikealle puolellesi.

182:1.4 (1964.1) ”Olen tuonut sinut julki miehille, jotka valitsit tästä maailmasta ja annoit minulle. He ovat sinun – niin kuin kaikki elollinen on sinun käsissäsi –, sinä annoit heidät minulle, ja olen elänyt heidän keskuudessaan opettaen heille, mikä on elämän tie, ja he ovat uskoneet. Nämä miehet alkavat oppia, että kaikki, mitä minulla on, tulee sinulta, ja että lihallisen hahmossa viettämäni elämän tarkoitus on tehdä Isääni tunnetuksi maailmoille. Totuuden, jonka olet minulle antanut, olen heille paljastanut. Nämä ystäväni ja lähettiläänі ovat vilpittömästi tahtoneet vastaanottaa sanasi. Olen kertonut heille, että tulin sinun tyköäsi, että sinä lähetit minut tähän maailmaan ja että olen palaamassa luoksesi. Isä, rukoilemalla rukoilen näiden valittujen miesten puolesta. Enkä rukoile heidän puolestaan niin kuin rukoilisin maailman puolesta, vaan niin kuin

rukoilen niiden puolesta, jotka olen valinnut maailmasta edustamaan itseäni maailmalle, sitten kun olen palannut työsi pariin, samoin kuin olen edustanut sinua tässä maailmassa sen aikaa, jonka olen viettänyt täällä lihallisen hahmossa. Nämä miehet ovat minun; annoit heidät minulle; mutta kaikki, mitkä ovat minun, ovat iäti sinun, ja kaikkien, mitkä olivat sinun, sinä olet nyt tahtonut olevan minun. Sinut on minussa nostettu kunniaan, ja nyt rukoilen, että minua kohtaisi kunnia näissä miehissä. Pitempään en voi olla tässä maailmassa vaan kohta palaan tehtäväkseni antamasi työn pariin. Minun on jätettävä nämä miehet tänne edustamaan meitä ja valtakuntaamme ihmisten keskuudessa. Isä, pidä nämä miehet uskollisina, nyt kun valmistaudun antamaan pois elämäni lihallisen hahmossa. Auta näitä ystäviäni, jotta he olisivat hengessä yhtä, kuten me olemme yhtä. Sen aikaa, jonka sain olla heidän kanssaan, saatoin valvoa ja opastaa heitä, mutta nyt olen menossa pois. Ole lähellä heitä, Isä, kunnes voimme lähettää uuden opettajan lohduttamaan ja vahvistamaan heitä.

182:1.5 (1964.2) ”Annoit minulle kaksitoista miestä, ja olen yhtä lukuun ottamatta pitänyt heidät kaikki, sitä yhtä koston poikaa lukuun ottamatta, joka ei enää halunnut kuulua joukkoomme. Nämä miehet ovat heikkoja ja hauraita, mutta tiedän, että voimme luottaa heihin. Olen heitä koetellut; he rakastavat minua, samoin kuin he kunnioittavat sinua. Vaikka heidän täytyy kärsiä paljon minun tähteni, haluan kuitenkin, että heidät myös täyttäisi ilo, jonka tuo vakuuttuneisuus siitä, että on taivaan valtakunnan poika. Olen antanut näille miehille sanasi ja olen opettanut heille totuuden.

Maailma saattaa vihata heitä, kuten se on vihannut minua, mutta en pyydä, että otat heidät pois tästä maailmasta vaan että varjelet heitä maailman pahuudelta. Pyhitä heidät totuudessa, sillä sanasi on totuus. Ja samalla tavoin kuin sinä lähetit minut tähän maailmaan, samalla tavoin olen minä kohta lähettävä nämä miehet maailmaan. Heidän tähtensä olen elänyt ihmisten keskuudessa ja pyhittänyt elämäni sinun palvelukseesi, jotta minulla olisi tilaisuus innostaa heitä puhdistumaan heille opettamani totuuden ja heille julkituomani rakkauden avulla. Tiedän varsin hyvin, Isäni, ettei ole mitään tarvetta minun pyytää sinua huolehtimaan näistä veljistä, sen jälkeen kun olen mennyt, sillä tiedän, että rakastat heitä yhtä paljon kuin minäkin, mutta teen näin, jotta he entistäkin paremmin oivaltaisivat, että Isä rakastaa kuolevaisia ihmisiä aivan kuin hän rakastaa Poikaa.

182:1.6 (1964.3) ”Ja nyt, Isäni, tahtoisin rukoilla paitsi näiden yhdentoista miehen puolesta, myös kaikkien niiden muiden puolesta, jotka jo nyt uskovat tai jotka heidän tulevan sananlevitystyönsä johdosta vastedes saattavat uskoa valtakunnan evankeliumiin. Haluan heidän kaikkien olevan yhtä niin kuin sinä ja minä olemme yhtä. Sinä olet minussa ja minä olen sinussa, ja haluan, että nämä uskovat niin ikään ovat meissä; että meidän molempien henkemme ovat heidän sisimmässään. Jos lapseni ovat yhtä, niin kuin me olemme yhtä, ja jos he rakastavat toisiaan, kuten minä olen heitä rakastanut, kaikki ihmiset tulevat silloin uskomaan, että tulin sinun tyköäsi, ja he ovat silloin valmiit ottamaan vastaan esittämäni ilmoituksen totuudesta ja kunniasta. Olen tuonut minulle antamasi

kunnian julki näille uskoville. Niin kuin olet elänyt kanssani hengessä, niin olen minäkin elänyt heidän kanssaan lihallisen hahmossa. Niin kuin sinä olet ollut yhtä kanssani, niin olen minäkin ollut yhtä heidän kanssaan, ja niin on uusi opettaja oleva iäti yhtä heidän kanssaan ja heidän sisimmässään. Ja tämän kaiken olen tehnyt, jotta lihallishahmoisilla veljilläni olisi mahdollisuus tietää, että Isä rakastaa heitä aivan kuten Poikakin ja että sinä rakastat heitä aivan niin kuin rakastat minua. Työskentele, Isä, kanssani näiden uskovien pelastamiseksi, jotta he voivat aikanaan tulla luokseni kunniassa ja sitten jatkaa vaellustaan liittyäkseen sinuun Paratiisin syleilyssä. Jotka palvelevat kanssani nöyryytyksessä, ne haluaisin luokseni kunniaan, jotta he näkisivät kaiken, minkä olet haltuuni antanut sen ajallisen kylvön ikuisena satona, jonka tein kuolevaisen lihallisessa hahmossa. Kaipaan saada näyttää maisille veljilleni kunnian, joka minulla oli tykönäsi, ennen kuin tämän maailman perustaa oli laskettu. Tämä maailma tuntee sinua, vanhurskas Isä, varsin vähän, mutta minä tunnen sinut ja olen tehnyt sinua tunnetuksi näiden uskovien keskuudessa, ja he tekevät nimesi tunnetuksi muiden sukupolvien keskuudessa. Ja nyt lupaan heille, että tulet olemaan heidän kanssaan tässä maailmassa, aivan kuten olet ollut minun kanssani – juuri samalla tavoin.”

182:1.7 (1965.1) Yksitoista apostolia jäivät useiden minuuttien ajaksi polvilleen piiriin Jeesuksen ympärille, ennen kuin he nousivat ja hiljaisuuden vallitessa siirtyivät takaisin lähellä olevaan leiriin.

182:1.8 (1965.2) Jeesus rukoili seuraajiensa keskuudessa vallitsevan *ykseyden* puolesta, mutta hän ei kaivannut yhdenmukaisuutta. Synti luo sellaisen elottoman tason, jolla vallitsee pahuudesta kertova vitkaisuus, mutta vanhurskaus ravitsee sitä luovaa henkeä, joka edustaa yksilökohtaista kokemusta ikuista totuutta olevista elävistä realiteeteista sekä Isän ja Pojan jumalallisten henkien edistyvästä yhteydenpidosta. Uskova-pojan ja jumalallisen Isän välillä vallitsevassa hengellisessä kumppanuussuhteessa ei voi milloinkaan vallita opillista lopullisuutta eikä ryhmätietoisuuden lahkolaista ylemmyydentunnetta.

182:1.9 (1965.3) Tämän rukouksen kuluessa, joka oli Mestarin viimeinen yhdessä apostoliensa kanssa esittämä rukous, hän viittasi siihen seikkaan, että hän oli tuonut esille Isän *nimen* maailmalle. Ja näin hän totisesti teki tuomalla täydelliseksi saattamallaan lihallishahmoisen elämällään julki Jumalan. Taivaallinen Isä oli koettanut ilmoittaa itsensä Moosekselle, mutta hän saattoi päästä vain niin pitkälle, että hänestä sanottiin: ”MINÄ OLEN”. Ja kun häntä koetettiin saada ilmoittamaan itsestään enemmän, paljastettiin vain, että ”MINÄ OLEN, mikä MINÄ OLEN”. Mutta kun Jeesus oli tullut maisen elämänsä päähän, tämä Isän nimi oli tullut jo siinä määrin paljastetuksi, että Mestari, joka oli ruumiillistunut Isä, saattoi totuuden mukaisesti sanoa:

182:1.10 (1965.4) Minä olen elämän leipä.

182:1.11 (1965.5) Minä olen elävä vesi.

182:1.12 (1965.6) Minä olen maailman valo.

182:1.13 (1965.7) Minä olen kaikkien aikakausien kaipaus.

182:1.14 (1965.8) Minä olen avoin ovi ikuiseen pelastukseen.

182:1.15 (1965.9) Minä olen päättymättömän elämän todellisuus.

182:1.16 (1965.10) Minä olen hyvä paimen.

182:1.17 (1965.11) Minä olen tie loputtomaan täydellisyyteen.

182:1.18 (1965.12) Minä olen kuolleistaherääminen ja elämä.

182:1.19 (1965.13) Minä olen ikuisen eloonjäämisen salaisuus.

182:1.20 (1965.14) Minä olen tie, totuus ja elämä.

182:1.21 (1965.15) Minä olen finiittisten lasteni infiniittinen Isä.

182:1.22 (1965.16) Minä olen oikea viinipuu, te olette oksat.

182:1.23 (1965.17) Minä olen kaikkien toivo, jotka tuntevat elävän totuuden.

182:1.24 (1965.18) Minä olen elävä silta maailmasta toiseen.

182:1.25 (1965.19) Minä olen elävä yhdysside ajallisuuden ja ikuisuuden välillä.

182:1.26 (1965.20) Tällä tavoin Jeesus laajensi kaikille sukupolville tarkoitettua elävää ilmoitusta siitä, mikä on Jumalan nimi. Jumalallisen rakkauden paljastaessa Jumalan olemuksen ikuinen totuus taas paljastaa hänen nimensä alati laajenevissa mittasuhteissa.

2. Viimeinen kavallusta edeltänyt tunti

182:2.1 (1966.1) Apostolit järkyttyivät suuresti, kun he leiriin palatessaan havaitsivat Juudaksen olevan poissa. Sillä aikaa kun yksitoista apostolia kävivät kiihkeää keskustelua katalasta apostolitoveristaan, Daavid Sebedeus ja Johannes Markus veivät Jeesuksen sivummalle ja paljastivat hänelle, että he olivat usean päivän ajan pitäneet Juudasta silmällä ja että he tiesivät tämän aikovan kavaltaa Mestarin hänen vihollisilleen. Jeesus kuunteli heitä mutta sanoi ainoastaan: ”Ystäväni, Ihmisen Pojalle ei voi tapahtua mitään, ellei taivaallinen Isä niin tahdo. Älköön sydämenne olko vaivattu, sillä mitä hyvänsä tapahtuukin, se koituu viime kädessä Jumalan kunniaksi ja ihmisten pelastukseksi.”

182:2.2 (1966.2) Jeesuksen hilpeä mieliala oli hiipumassa. Sitä mukaa kuin tunti kului, hän kävi yhä vakavammaksi, jopa murheelliseksi. Varsin kiihtyneessä mielentilassa olevat apostolit olivat haluttomia palaamaan telttoihinsa, vaikka Mestari itse pyysi heitä niin tekemään. Palatessaan Daavidin ja Johanneksen kanssa käymästään keskustelusta hän osoitti viimeiset sanansa kaikille yhdelletoista apostolille ja lausui: ”Ystäväni, menkää levolle. Valmistautukaa huomispäivän uurastusta varten. Muistakaa, että meidän kaikkien tulisi alistua siihen, mikä on taivaassa olevan Isän tahto. Olkoon rauhani teidän kanssanne.” Ja nämä sanat lausuttuaan hän antoi heille merkin mennä telttoihinsa, mutta kun he niin tekivät, hän kutsui luokseen Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen sanoen: ”Haluan, että jäätte luokseni vähäksi aikaa.”

182:2.3 (1966.3) Apostolit vaipuivat uneen vain, koska he olivat kirjaimellisesti näännyksissä. Aina siitä lähtien, kun he olivat

saapuneet Jerusalemiin, heidän unensa oli jäänyt kovin vähäiseksi. Ennen kuin he menivät kukin makuusijalleen, Simon Selootti vei heidät kaikki omaan telttaansa, jossa säilytettiin miekkoja ja muita aseita, ja varusti jokaisen heistä tällaisella taisteluvälineellä. Natanaelia lukuun ottamatta kaikki ottivat vastaan näitä aseita ja sitoivat ne vyölleen. Kieltäytyessään aseistautumasta Natanael sanoi: ”Veljeni, Mestari on kertomasta päästyään kertonut meille, ettei hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta ja ettei hänen opetuslastensa tule taistella miekka kädessä saadakseen sen perustetuksi. Minä uskon siihen. En usko Mestarin tarvitsevan meitä käyttämään miekkaa hänen puolustuksekseen. Olemmehan kaikki nähneet hänen mahtavan voimansa ja tiedämme, että hän voisi puolustautua vihollisiaan vastaan, jos hän niin haluaisi. Ellei hän tee vastarintaa vihamiehilleen, sen täytyy merkitä, että sellainen menettely johtuu hänen pyrkimyksestään täyttää hänen Isänsä tahto. Minä toki rukoilen, mutta miekkaa en käytä.” Kuullessaan, mitä Natanael sanoi, Andreas ojensi miekkansa takaisin Simon Selootille. Ja näin ollen yhdeksän heistä oli aseissa, kun he yön ajaksi erosivat toisistaan.

182:2.4 (1966.4) Suuttumus siitä, että Juudas oli osoittautunut kavaltajaksi, peitti tuon hetken ajaksi varjollaan apostolien mielessä kaiken muun. Mitä Mestari oli Juudakseen viitaten viimeisen rukouksen kuluessa lausunut, avasi heidän silmänsä näkemään sen tosiasian, että tämä oli hylännyt heidät.

182:2.5 (1966.5) Sen jälkeen kun kahdeksan apostolia olivat lopulta menneet telttoihinsa ja kun Pietari, Jaakob ja Johannes pysyttelivät

Mestarin vierellä kuullakseen hänen määräyksensä, Jeesus huusi Daavid Sebedeukselle: ”Lähetä luokseni nopein ja luotettavin viestinviejäsi.” Daavid toi Mestarin luokse erään Jaakobin. Tämä oli ennen toiminut juoksulähettinä viestinviejäpalvelussa, joka välitti viestit yön kuluessa Jerusalemin ja Betsaidan välillä. Jeesus osoitti sanansa hänelle lausuessaan: ”Mene aikaa hukkaamatta Abnerin luo Filadelfiaan ja sano: ’Mestari lähettää sinulle rauhanterveiset ja sanoo, että se hetki on tullut, jolloin hänet luovutetaan hänen vihollistensa käsiin ja nämä lähettävät hänet kuolemaan. Mutta hän nousee kuolleista, ja vähän ennen kuin menee Isän tykö hän ilmestyy sinulle ja antaa sinulle silloin ohjeita, jotka opastavat sinua, kunnes uuden opettajan on määrä tulla elääkseen teidän sydämessänne.’” Ja kun Jaakob oli toistanut tämän viestin niin, että se tyydytti Mestaria, Jeesus lähetti hänet taipaleelle sanoen: ”Älä pelkää, mitä joku voisi sinulle tehdä, Jaakob, sillä tänä yönä rinnallasi juoksee näkymätön viestinviejä.”

182:2.6 (1967.1) Sitten Jeesus kääntyi heidän kanssaan leiriytyneiden kreikkalaisvieraiden päällikön puoleen sanoen: ”Veljeni, älä siitä hätäänny, mitä kohta tapahtuu, sillä olenhan jo ennakolta sinua varoittanut. Ihmisen Poika surmataan hänen vihamiestensä – pääpappien ja juutalaisvallanpitäjien – yllytyksestä, mutta nousen kuolleista ollakseni luonanne vähän aikaa, ennen kuin menen Isän tykö. Ja kun olet nähnyt kaiken tämän toteutuvan, ylistä Jumalaa ja vahvista veljiäsi.”

182:2.7 (1967.2) Tavallisissa oloissa apostolit olisivat toivottaneet Mestarille henkilökohtaisesti hyvää yötä, mutta tänä iltana heidän

ajatuksiinsa mahtui vain Juudaksen luopumuksen yhtäkkinen tajuaminen, ja Mestarin jäähyväisrukouksen epätavallinen luonne oli saanut heidät siinä määrin pois tolaltaan, että he kuuntelivat vain hänen jäähyväistervehdyksensä ja poistuivat äänettöminä paikalta.

182:2.8 (1967.3) Andreaksen viereltä poistuessaan Jeesus sanoi hänelle tuona yönä tosiaankin näin: ”Andreas, tee voitavasi pitääksesi veljesi yhdessä siksi kunnes minä tämän maljan juotuani tulen taas luoksenne. Vahvista veljiäsi, sillä olenhan jo kertonut teille kaiken. Olkoon rauha kanssasi.”

182:2.9 (1967.4) Koska oli jo varsin myöhä, kukaan apostoleista ei odottanut sinä yönä tapahtuvaksi mitään tavatonta. He vetäytyivät nukkumaan kyetäkseen nousemaan aikaisin seuraavana aamuna ja olemaan valmiit kohtaamaan pahimman. He ajattelivat, että pääpapit pyrkisivät pidättämään heidän Mestarinsa varhain aamulla, sillä mitään maallista työtä ei pääsiäisen valmistuspäivänä koskaan tehty keskipäivän jälkeen. Vain Daavid Sebedeus ja Johannes Markus ymmärsivät Jeesuksen vihollisten tulevan Juudaksen mukana jo nimenomaan sinä yönä.

182:2.10 (1967.5) Daavid oli järjestänyt niin, että hän seisoisi sinä yönä vartiossa Betania–Jerusalem-tielle johtavalla yläpolulla, kun Johannes Markuksen taas oli määrä vartioida Kidronin vartta kulkevan ja Getsemaneen johtavan tien varrella. Ennen kuin Daavid astui omaksumaansa etuvartiomiehen tehtävään, hän hyvästeli Jeesuksen sanoen: ”Mestari, minulle on tuottanut suurta iloa, kun olen saanut palvella sinua. Veljeni ovat apostoleitasi, mutta minun iloni on ollut tehdä vähäisemmät työt siten kuin ne tulisi tehdä, ja

tulen kaipaamaan sinua kaikesta sydämestäni, sitten kun olet mennyt.” Ja silloin Jeesus sanoi Daavidille: ”Daavid, poikani, muut ovat tehneet sen, mikä heille annettiin tehtäväksi, mutta sinä olet mainitsemasi palveluksen tehnyt oman sydämesi halusta, enkä ole unohtanut antaumuksellisuuttasi. Myös sinä tulet jonakin päivänä palvelemaan luonani ikuisessa valtakunnassa.”

182:2.11 (1967.6) Ja sitten Daavid sonnustautuessaan menemään vartiopaikalleen yläpolun varteen sanoi Jeesukselle: ”Sinähän tiedät, Mestari, että lähetin miehen noutamaan perhettäsi, ja sanansaattaja toimitti minulle viestin, jonka mukaan he ovat tänä yönä Jerikossa. He ovat täällä huomenna varhain aamupäivällä, sillä heidän olisi vaarallista nousta öiseen aikaan ylös veritietä.” Ja Jeesus katsoi Daavidia sanoen vain: ”Olkoon niin, Daavid.”

182:2.12 (1967.7) Kun Daavid oli mennyt Öljymäen ylärinteeseen, Johannes Markus otti yövartiopaikkansa lähellä tietä, joka vei puron vartta Jerusalemiin. Ja Johannes olisi pysytellyt tällä vartiopaikalla, ellei hän olisi niin suuresti halunnut olla lähellä Jeesusta ja halunnut tietää, mitä oli tekeillä. Pian sen jälkeen kun Daavid lähti hänen luotaan ja kun hän huomasi Jeesuksen vetäytyvän Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen seurassa lähistön rotkoon, Johannes Markus joutui niin suuren toisaalta kiintymyksen ja toisaalta uteliaisuuden valtaan, että hän jätti vartiopaikkansa, seurasi heidän jäljessään ja kätkeytyi pensaikkoon, josta hän näki ja kuuli kaiken, mitä noiden viimeisten puutarhassa vietettyjen hetkien aikana ja juuri sitä ennen tapahtui, kun Juudas ja aseistautuneet vartijat ilmestyivät ottamaan Jeesuksen vangiksi.

182:2.13 (1968.1) Sillä aikaa kun kaikki edellä kerrottu tapahtui Mestarin leirissä, Juudas Iskariot neuvotteli temppelivahtien kapteenin kanssa. Tämä oli kutsunut miehensä koolle tarkoituksenaan lähteä kavaltajan johdolla pidättämään Jeesus.

3. Yksikseen Getsemanessa

182:3.1 (1968.2) Sitten kun kaikki oli hiljaista ja rauhallista leirin ympärillä, Jeesus otti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen mukaansa ja kulki vähän matkaa ylös lähistön rotkoa, jonne hän oli usein aiemminkin mennyt rukoilemaan ja mietiskelemään. Kolme apostolia eivät voineet olla huomaamatta, että hän oli tuskaisen ahdistunut; he eivät milloinkaan aikaisemmin olleet nähneet Mestariaan yhtä raskautettuna ja murhemielisenä. Kun he saapuivat hänen rukouspaikalleen, hän pyysi kolmea apostolia istumaan ja valvomaan kanssaan sillä aikaa, kun hän menisi kivenheiton päähän rukoilemaan. Ja kasvoilleen langettuaan hän rukoili: ”Isäni, tulin tähän maailmaan täyttämään sinun tahtosi, ja sen minä olen tehnyt. Tiedän, että on tullut hetki luopua tästä lihallishahmoisen elämästä, enkä sitä kavahda, mutta tahtoisin tietää, onko sinun tahtosi, että juon tämän maljan. Lähetä minulle se vakuutus, että olen sinulle mieliksi kuolemassani, niin kuin olen ollut elämässäni.”

182:3.2 (1968.3) Mestari jäi rukousasentoon muutamaksi hetkeksi, ja kun hän sitten meni kolmen apostolin luo, hän löysi nämä sikeästä unesta, sillä heidän luomensa olivat raskaat, eivätkä he kyenneet

pysymään hereillä. Heidät herättäessään Jeesus sanoi: ”Mitä! Ettekö kykene valvomaan kanssani edes yhtä hetkeä? Ettekö kykene näkemään, että sieluni on äärimmäisen murheellinen, jopa kuolemaan saakka murheellinen, ja että kaipaan seuraanne?” Kun kolme apostolia olivat havahtuneet unestaan, Mestari meni taas syrjemmälle omiin oloihinsa, ja maahan langeten hän rukoili uudelleen: ”Isä, tiedän, että on mahdollista välttää tämä malja – sinulle on kaikki mahdollista –, mutta olen tullut täyttämään sinun tahtosi, ja vaikka tämä on katkera kalkki, tahdon sen juoda, jos se on sinun tahtosi.” Ja kun hän oli näin sanoin rukoillut, hänen vierelleen laskeutui voimallinen enkeli, joka häntä puhutellen kosketti häntä ja vahvisti häntä.

182:3.3 (1968.4) Tullessaan takaisin puhuakseen kolmen apostolin kanssa Mestari tapasi heidät taas sikeästä unesta. Hän herätti heidät sanomalla: ”Tällaisena hetkenä minulle on tarpeen, että valvotte ja rukoilette kanssani – ja sitäkin enemmän on teidän tarpeen rukoilla, ettette joutuisi kiusaukseen – miksi siis nukahdatte, kun lähden luotanne?”

182:3.4 (1968.5) Ja sitten Mestari vetäytyi kolmannen kerran paikalta ja rukoili: ”Isä, näet nukkuvat apostolini; ole heille armelias. Henki on toden totta altis, mutta liha on heikko. Ja nyt, oi Isä, ellei tämä malja voi mennä ohitseni, siinä tapauksessa tahdon sen juoda. Tapahtukoon ei minun tahtoni vaan sinun tahtosi.” Ja päätettyään rukouksensa hän makasi vielä hetken aikaa pitkällään maassa. Kun hän nousi ja meni takaisin apostoliensa luokse, hän löysi nämä tälläkin kerralla nukkumasta. Hän tarkasteli heitä, ja säälivän

eleen myötä hän lausui heille hellästi: ”Jatkakaa nyt unianne ja levätkää, sillä päätöksenteon hetki on ohitse. Käsillämme on nyt hetki, jolloin Ihmisen Poika kavalletaan vihamiestensä käsiin.” Kumartuessaan ravistelemaan heidät hereille hän sanoi: ”Nouskaa, suunnatkaamme kulkumme takaisin leirille, sillä katso hän, joka minut kavaltaa, on lähellä, ja se hetki on tullut, jolloin katraani lasketaan hajalle. Mutta olenhan teille jo näistä asioista kertonut.”

182:3.5 (1968.6) Niiden vuosien kuluessa, jotka Jeesus eli seuraajiensa keskuudessa, nämä saivat toden totta monta todistetta hänen jumalallisesta olemuksestaan, mutta nyt he saavat kohta nähdä uusia todisteita hänen ihmisyydestään. Nyt vähää ennen hänen jumalallisuutensa kaikkein suurinta paljastusta, hänen kuolleistaheräämistään, täytyy tulla esille suurimmat todisteet hänen kuolevaisen olemuksestaan: hänen nöyryytyksensä ja ristiinnaulitsemisensa.

182:3.6 (1969.1) Kun hän rukoili puutarhassa, hänen ihmisyytensä sai kerta kerralta yhä lujemman uskon otteen hänen jumalallisuudestaan; hänen ihmistahdostaan tuli yhä täysimääräisemmin yhtä hänen Isänsä jumalallisen tahdon kanssa. Mahtavan enkelin lausumiin viesteihin kuului muiden muassa sellainen sanoma, että Isä halusi Poikansa päättävän maisen lahjoittautumisensa käymällä läpi, mitä luotu kokee kuolemassa, kuten kaikkien kuolevaisluotujen pitää kokea aineellinen hajoaminen siirtyessään ajallisen olemassaolon piiristä ikuisen edistymisen piiriin.

182:3.7 (1969.2) Aiemmin illalla tuon maljan juominen ei ollut tuntunut yhtä vaikealta, mutta ihmis-Jeesuksen lausuessa jäähyväiset apostoleilleen ja lähettäessä heidät levolle koettelemus kävi sitäkin kauhistuttavammaksi. Jeesus koki koko sen tunnekuohun, joka kuuluu kaikkeen inhimilliseen kokemiseen, ja tuona nimenomaisena hetkenä hän oli työn väsyttämä, lopen nääntynyt siitä tuntikausia jatkuneesta uuvuttavasta piinasta ja tuskallisesta levottomuudesta, jota hän tunsi apostoliensa turvallisuudesta. Vaikkei kukaan kuolevainen voi uskotella ymmärtävänsä ajatuksia ja tunteita, joita ruumiillistuneella Jumalan Pojalla tuolla hetkellä oli, tiedämme silti, että hän koki suurta ahdistusta ja kärsi sanoin kuvaamatonta murhetta, sillä hiki virtasi hänen kasvoiltaan suurina karpaloina. Hän oli lopuksi vakuuttunut siitä, että Isä aikoi sallia tapahtumien kulkea luonnollista kulkuaan; hän oli viimeiseen asti sitä mieltä, ettei hän käyttäisi mitään hänelle universumin korkeimpana johtajana kuuluvista suvereeneista valtaoikeuksistaan pelastaakseen itsensä tästä tilanteesta.

182:3.8 (1969.3) Paikalle kerääntyneet valtavan luomakunnan olentojoukot, joita Gabriel ja Jeesuksen Personoitu Suuntaaja väliaikaisesti yhdessä komentavat, leijailevat nyt tämän tapahtumapaikan yllä. Näiden taivaallisten armeijoiden divisioonankomentajia on moneen kertaa varoitettu puuttumasta näihin tapahtumiin maan päällä, ellei Jeesus itse määräisi heitä niihin puuttumaan.

182:3.9 (1969.4) Irtautuminen apostoleista oli kokemus, joka rasitti Jeesuksen ihmissydäntä suuresti. Tämä rakkaudesta johtuva murhe oli ottamassa hänet kokonaan valtoihinsa ja teki hänelle entistäkin vaikeammaksi kohdata sellainen kuolema, jollaisen hän hyvin tiesi itseään odottavan. Hän tajusi, miten heikkoja ja miten tietämättömiä hänen apostolinsa olivat, ja häntä kauhutti jättää heidät. Hän oli täysin tietoinen siitä, että hänen lähtönsä hetki oli koittanut, mutta hänen ihmissydämensä halusi ottaa selville, eikö mahdollisesti olisi jotakin oikeutettua keinoa päästä tästä hirvittävästä kärsimyksen ja murheen ahdingosta. Ja kun tämä sydän oli tällä tavoin etsinyt pakotietä eikä sitä löytänyt, se oli valmis juomaan tämän maljan. Mikaelin jumalallinen mieli tiesi, että hän oli tehnyt parhaansa kahdentoista apostolin hyväksi. Mutta Jeesuksen ihmissydän toivoi, että heidän hyväkseen olisi voitu tehdä enemmän, ennen kuin heidät jätettäisiin tähän maailmaan omiin oloihinsa. Jeesuksen sydän oli murtumaisillaan, sillä hän totisesti rakasti veljiään. Hänen siteensä hänen lihalliseen perheeseensä oli katkaistu; yksi hänen valituista työtovereistaan oli kavaltamassa hänet. Hänen isänsä Joosefin kansa oli torjunut hänet ja niin tehdessään sinetöinyt oman tuomionsa kansana, jolla on tässä maailmassa erityistehtävä. Torjuttu rakkaus ja hylätty armo kiduttivat hänen sieluaan. Se oli täsmällisesti sanottuna yksi niistä kauheista ihmisen kokemista hetkistä, jolloin kaikki näyttää syöksyvän ihmisen päälle musertavalla julmuudella ja hirvittävällä piinalla.

182:3.10 (1969.5) Jeesuksen ihmisyys ei voinut pysyä tunteettomana tätä tilannetta kohtaan, jonka koostumuksena olivat oma yksinäisyys,

julkinen häpeä sekä se, että hänen ajamansa asia näytti kärsivän haaksirikon. Kaikki nämä tuntemukset kävivät hänen kimppuunsa sanoin kuvaamattomalla painolla. Tämän suuren murheen hetkellä hänen mielensä palasi lapsuuden päiviin Nasaretissa ja hänen alkuaikojen toimintaansa Galileassa. Tämän suuren koettelemuksen hetkellä hänen mieleensä nousi monia miellyttäviä tapahtumia hänen maisen toimintansa ajalta. Ja juuri näillä vanhoilla muistoilla Nasaretista, Kapernaumista, Hermonvuorelta ja kimmeltävän Galileanmeren päivännousuista ja auringonlaskuista hän tyynnytti itsensä, kun hän lujitti ihmissydämensä ja valmisti sen kohtaamaan petturin, joka muutaman hetken kuluttua hänet kavaltaisi.

182:3.11 (1970.1) Ennen kuin Juudas ja sotilaat saapuivat, Mestari oli voittanut kokonaan takaisin tavanomaisen rauhallisuutensa, henki oli saanut voiton lihasta; usko oli pitänyt puolensa kaikkia pelkoon tai epäilyyn kallistuvia, ihmiselle ominaisia taipumuksia vastaan. Perimmäinen koe ihmisluonnon täysimääräisestä käsittämisestä oli kohdattu ja oivallisesti suoritettu. Ihmisen Poika oli vielä kerran valmis kohtaamaan vihollisensa, ja hän tekisi sen tyynin mielin ja täysin vakuuttuneena omasta voittamattomuudestaan kuolevaisena ihmisenä, joka oli varauksettomasti antautunut täyttämään Isänsä tahdon.

Luku 183

Jeesus kavalletaan ja pidätetään

183:0.1 (1971.1) SAATUAAN Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen lopulta hereille Jeesus ehdotti, että nämä menisivät telttoihinsa ja koettaisivat nukkua ja valmistautua huomispäivän tehtäviin. Mutta nyt näitä kolmea apostolia ei enää nukuttanutkaan, sillä heidän lyhyet torkahduksensa olivat virkistäneet heitä, ja sitä paitsi he saivat ajattelemisen ja kiihtymyksen aihetta siitä, että paikalle saapui kaksi hätääntynyttä viestintuojaa, jotka kyselivät Daavid Sebedeusta ja lähtivät ripeästi etsimään häntä Pietarin kerrottua, missä tämä piti vartiota.

183:0.2 (1971.2) Samalla kun apostoleista kahdeksan oli sikeässä unessa, heidän lähelleen leiriytyneitä kreikkalaisia vaivasi sitäkin enemmän levottomuuksien pelko. Heidän pelkonsa oli niin suuri, että he olivat asettaneet vartiomiehen, jonka oli määrä antaa hälytysmerkki siinä tapauksessa, että vaara uhkaisi. Kun kerrotut kaksi viestintuojaa pelmahtivat leiriin, kreikkalainen vartiomies syöksyi herättämään

kaikki maanmiehensä, jotka kiiruhtivat ulos teltoistaan täysissä pukeissa ja aseisiinsa sonnustautuneina. Kahdeksaa apostolia lukuun ottamatta koko leiri oli nyt valveilla. Pietari halusi herättää toverinsa, mutta Jeesus kielsi sellaisen ehdottomasti. Mestari kehotti lempeästi heitä kaikkia palaamaan telttoihinsa, mutta heillä ei ollut pienintäkään halua suostua hänen ehdotukseensa.

183:0.3 (1971.3) Saamatta seuraajiaan hajaantumaan Mestari poistui heidän luotaan ja käveli kohti oliivinpuristamoa Getsemanen puiston sisäänkäynnin lähellä. Vaikka nuo kolme apostolia kreikkalaisten ja muiden leiriläisten tapaan empivätkin lähteä heti hänen peräänsä, Johannes Markus kiiruhti kuitenkin matkaan oliivipuiden välitse ja piiloutui pieneen vajaan oliivinpuristamon lähellä. Jeesus vetäytyi leiriltä ja ystäviensä luota, jotta hänen kiinniottajansa, sitten kun he tulisivat, voisivat hänen apostolejaan häiritsemättä pidättää hänet. Mestari pelkäsi, että mikäli hänen apostolinsa olisivat valveilla ja läsnä hänen pidättämisensä hetkenä, kohtaus, jossa Juudas hänet kavaltaa, saattaisi nostattaa heidän vihamielisyytensä niin suureksi, että he tekisivät vastarintaa sotilaille ja heidät vietäisiin tyrmään yhdessä hänen kanssaan. Hän pelkäsi, että mikäli heidät pidätettäisiin hänen kanssaan, he mahdollisesti myös menehtyisivät hänen mukanaan.

183:0.4 (1971.4) Vaikka Jeesus tiesi suunnitelman hänen surmaamisestaan olevan lähtöisin juutalaisvallanpitäjien neuvostoista, hän oli myös selvillä siitä, että kaikilla näillä rikollisilla kaavailuilla oli Luciferin, Saatanan ja Caligastian täysi hyväksyntä. Ja hän oli varsin tietoinen siitä, että näistä maailmojen kapinallisista

olisi ollut mieluisaa nähdä myös, että kaikki apostolit saatettaisiin turmioon yhdessä hänen kanssaan.

183:0.5 (1971.5) Jeesus istuutui yksikseen oliivinpuristimelle, jossa hän odotti kavaltajan tuloa, ja tuona hetkenä hänet näkivät ainoastaan Johannes Markus ja lukematon joukko taivaallisia tarkkailijoita.

1. Isän tahto

183:1.1 (1971.6) On olemassa suuri vaara ymmärtää Mestarin lihallisen hahmossa viettämän elämänvaiheen päättymiseen liittyvien lukuisten sanontojen ja monien tapahtumien merkitys väärin. Julmuutta, jolla tietämättömät palvelijat ja kovanahkaiset sotilaat kohtelivat Jeesusta; sitä epäoikeudenmukaista menettelyä, jolla hänen oikeudenkäyntinsä vietiin läpi, ja itseään uskonnollisina johtajina pitäneiden tunteetonta suhtautumista ei saa sekoittaa siihen tosiasiaan, että Jeesus kaikkeen tähän kärsimiseen ja nöyryytykseen kärsivällisesti alistuessaan noudatti vilpittömästi Paratiisissa olevan Isän tahtoa. Isän tahto tosiaan ja totisesti oli, että hänen Poikansa joisi viimeisen pisaraan saakka maljan, jonka sisältönä oli kuolevaisen kokemus syntymästä kuolemaan, mutta taivaallinen Isä ei ollut ehdottomasti millään tavalla mukana yllyttämässä siihen barbaarimaiseen käyttäytymiseen, jota nuo sivistyneinä pidetyt ihmiset harjoittivat piinatessaan Mestaria raakalaismaisesti ja syytäessään hirvittävällä tavalla solvauksia solvausten perään hänen vastarinnasta pidättyvän persoonansa

päälle. Nämä epäinhimilliset ja tyrmistyttävät kokemukset, jotka Jeesus joutui kestämään kuolevaisena elämänsä elämän viimeisinä hetkinä, eivät missään mielessä kuuluneet siihen, mikä on Isän jumalallinen tahto; tahto, jonka Jeesuksen ihmisolemus oli voitonriemuisesti lupautunut täyttämään sinä hetkenä, jolloin ihminen lopullisesti antautui Jumalalle, mistä oli merkkinä hänen puutarhassa esittämänsä kolmiosainen rukous hänen uupuneiden apostoliensa nukkuessa fyysisen nääntymyksen untaan.

183:1.2 (1972.1) Taivaallinen Isä halusi lahjaksi annetun Pojan päättävän maisen elämänvaiheensa *luonnollisesti*, täsmälleen samalla tavoin kuin kaikkien kuolevaisten täytyy päättää elämänsä maan päällä ja lihallisessa hahmossa. Tavalliset miehet ja naiset eivät voi odottaa, että heidän viimeiset maan päällä viettämänsä hetket ja sen jälkeen seuraava kuoleman välinäytös jonkin erityisen sallimuksen kautta tehtäisiin heille helpoiksi. Niinpä Jeesus päättikin luopua lihallisesta elämästään tavalla, joka olisi sopusoinnussa luonnollisten tapahtumakulkujen kanssa, ja järkähtämättä hän kieltäytyi vapauttamasta itseään niiden epäinhimillisten tapahtumain katalan yhteisvaikutuksen julmasta otteesta, jotka hirvittävällä vääjäämättömyydellä vyöryivät eteenpäin kohti hänen uskomatonta nöyryytystään ja kunniatonta kuolemaansa. Ja tämä pöyristyttävä vihan ilmaus ja ennennäkemätön julmuuden osoitus oli pahojen ihmisten ja häijyjen kuolevaisten työtä viimeistä piirtoaan myöten. Taivaan Jumala ei sellaista tahtonut, eivätkä Jeesuksen periviholliset kaan sellaisesta määräystä antaneet, vaikka he paljon tekivätkin varmistaakseen, että ajattelemattomat ja pahat

kuolevaiset lahjaksi annetun Pojan tällä tavoin hylkäisivät. Jopa hän, joka on synnin isä, käänsi kasvonsa pois siitä kiduttavasta kauheudesta, jota ristiinnaulitsemisen näyttämöllä esitettiin.

2. Juudaksen puuhat kaupungissa

183:2.1 (1972.2) Sen jälkeen kun Juudas viimeistä ehtoollista nautittaessa niin yllättäen poistui pöydästä, hän meni suoraa tietä serkkunsa kotiin, ja sitten he molemmat menivät oikopäätä temppelinvartijoiden kapteenin luokse. Juudas pyysi kapteenia kutsumaan vartijat koolle ja ilmoitti hänelle olevansa valmis johdattamaan heidät Jeesuksen luo. Koska Juudas oli ilmestynyt paikalle hieman odotettua aikaisemmin, kesti jonkin aikaa, ennen kuin päästiin lähtemään Markusten talolle, josta Juudas otaksui löytävänsä Jeesuksen vielä apostolien kanssa seurustelemasta. Mestari ja yksitoista apostolia poistuivat Elia Markuksen talosta täydet viisitoista minuuttia ennen kavaltajan ja vartijoiden tuloa. Siihen mennessä kun kiinniottajat ehtivät Markusten talolle, Jeesus ja yksitoista apostolia olivat jo hyvän matkaa kaupungin muurien ulkopuolella menossa Öljymäen leirille.

183:2.2 (1972.3) Juudas huolestui suuresti siitä, ettei hän tavannutkaan Jeesusta Markusten talosta ja yhdentoista miehen seurasta, joista vain kaksi oli vastarintaa varten aseistautuneita. Hän sattui tietämään, että kun he olivat iltapäivällä poistuneet leiriltä, vain Simon Pietarilla ja Simon Selootilla oli ollut miekka vyöllään; Juudas

oli nimittäin toivonut voivansa pidättää Jeesuksen, silloin kun kaupungissa vallitsi hiljaisuus ja kun vastarinnan mahdollisuus oli vähäinen. Kavaltaja pelkäsi, että jos hän odottaisi, kunnes he saapuisivat leiriinsä, jouduttaisiin vastatusten yli kuudenkymmenen antaumuksellisen opetuslapsen kanssa. Ja hän tiesi myös, että Simon Selootilla oli hallussaan runsas asevarasto. Juudaksen hermostuneisuus paheni hänen miettiessään, miten yksitoista lojaalia apostolia inhoaisivat häntä, ja hän pelkäsi, että nämä koettaisivat surmata hänet. Paitsi epälojaali hän oli sydämessään myös todellinen pelkuri.

183:2.3 (1973.1) Kun he eivät tavanneetkaan Jeesusta yläsalista, Juudas pyysi vartiokapteenia palaamaan temppeliin. Näihin aikoihin johtomiehet alkoivat kokoontua ylipapin kotiin ollakseen valmiina vastaanottamaan Jeesuksen, sillä heidän kavaltajan kanssa tekemänsä välipuhehan edellytti, että Jeesus pidätettäisiin tuon päivän keskiyöhön mennessä. Juudas selitti liittolaisilleen, etteivät he olleet tavoittaneet Jeesusta Markusten kodista ja että heidän olisi pakko mennä Getsemaneen pidättämään hänet. Kavaltaja jatkoi sitten puhettaan todeten, että leirillä oli Jeesuksen lisäksi yli kuusikymmentä antaumuksellista seuraajaa ja että nämä olivat kaikki hyvin aseistautuneita. Juutalaisten johtomiehet muistuttivat Juudasta siitä, että Jeesus oli aina saarnannut vastarinnattomuutta, mutta Juudas vastasi, etteivät he voineet luottaa Jeesuksen kaikkien seuraajien noudattavan sellaista opetusta. Hän totisesti pelkäsi itsensä puolesta ja rohkeni sen vuoksi pyytää, että hänen mukaansa annettaisiin neljäkymmentä aseellista sotilasta. Koska

juutalaisviranomaisilla ei ollut käskyvallassaan noin suurta aseistettujen miesten määrää, he menivät välittömästi Antonian linnakkeeseen ja pyysivät sen roomalaista komentajaa antamaan heille tämän vartioston. Mutta kun tämä sai tietää heidän aikovan pidättää Jeesuksen, hän suoralta kädeltä kieltäytyi suostumasta heidän pyyntöönsä ja pyysi heitä kääntymään hänen esiupseerinsa puoleen. Tällä tavoin kulutettiin yli tunti kuljeskeluun viranomaisen luota toisen luo, kunnes heidän lopulta oli pakko mennä itsensä Pilatuksen luokse saadakseen luvan käyttää aseistettuja roomalaisvartijoita. Oli jo myöhä, kun he saapuivat Pilatuksen taloon, ja tämä oli vaimoineen ehtinyt vetäytyä yksityisiin tiloihinsa. Pilatusta emmitytti antautua mihinkään tekemisiin tämän hankkeen kanssa, etenkin kun hänen vaimonsa oli pyytänyt häntä olemaan suostumatta tähän pyyntöön. Mutta koska juutalaisten sanhedrinin johtava viranhaltija oli mukana ja esitti henkilökohtaisen pyynnön tällaisen avun puolesta, maaherra katsoi viisaaksi myöntyä pyyntöön ajatellessaan, että hän voisi myöhemmin oikaista jokaisen vääryyden, johon nämä mahdollisesti syyllistyisivät.

183:2.4 (1973.2) Niinpä kun Juudas Iskariot puolen kahdentoista maissa lähti temppeliltä, hänen seurassaan oli yli kuusikymmentä henkilöä: temppelinvartijoita, roomalaisia sotilaita sekä pääpappien ja vallasmiesten uteliasta palvelusväkeä.

3. Mestari pidätetään

183:3.1 (1973.3) Kun tämä soihtuja ja lyhtyjä kantava, aseistettu sotilas- ja vartiomieskomppania lähestyi puutarhaa, Juudas asteli hyvän matkaa joukko-osaston edellä ollakseen valmis nopeasti osoittamaan, kuka Jeesus oli, jotta pidättäjien olisi helppo ottaa hänet kiinni, ennen kuin hänen toverinsa ehtisivät koota rivejään puolustaakseen häntä. Ja tämän lisäksi oli vielä toinenkin syy siihen, miksi Juudas halusi olla Mestarin vihollisten edellä. Hän ajatteli nimittäin, että näyttäisi siltä kuin hän olisi saapunut näyttämölle ennen sotilaita, joten apostolit ja muut Jeesuksen ympärille kerääntyneet eivät ehkä oikopäätä yhdistäisi häntä aseistettuihin vartijoihin, jotka seurasivat tiiviisti hänen kannoillaan. Juudas oli jopa ajatellut näytellä sellaista, että hän oli muka rientänyt varoittamaan heitä kiinniottajien tulosta, mutta tämä kaavailu meni sikäli pilalle, että Jeesus sen teki tyhjäksi kavaltajaa tervehtiessään. Vaikka Jeesus puhui Juudakselle ystävällisesti, hän tervehti tätä kavaltajana.

183:3.2 (1973.4) Heti kun Pietari, Jaakob ja Johannes sekä kolmisenkymmentä heidän leiritoveriaan näkivät aseistetun joukko-osaston soihtuja kantaen kääntyvän kukkulan harjan ympäri, he tiesivät näiden sotilaiden olevan tulossa pidättämään Jeesuksen, ja he ryntäsivät kaikki alas oliivinpuristamon lähelle, jossa Mestari istui kuun valaisemassa yksinäisyydessä. Sotilaskomppanian lähestyessä yhdeltä sivustalta kolme apostolia ja heidän toverinsa lähestyivät toiselta. Kun Juudas astui eteenpäin Mestaria puhutellakseen, niin siinä seisoivat hievahtamatta kumpainenkin ryhmä, Mestari niiden

välissä, ja Juudas odottamassa hetkeään painaakseen kavaltajan suudelman hänen otsalleen.

183:3.3 (1974.1) Kavaltaja oli toivonut, että hän vartijat Getsemaneen johdatettuaan voisi yksinkertaisesti vain osoittaa Jeesuksen sotilaille tai korkeintaan täyttää antamansa lupauksen tervehtiä tätä suudelmalla ja sitten vetäytyä nopeasti näyttämöltä. Juudas pelkäsi suuresti, että kaikki apostolit olisivat paikalla ja että nämä kävisivät keskitetysti hänen kimppuunsa kostaakseen sen, että hän oli rohjennut kavaltaa heidän rakastetun opettajansa. Mutta kun Mestari tervehti häntä kuten kavaltajaa, hän hämmentyi niin pahasti, ettei yrittänytkään lähteä pakoon.

183:3.4 (1974.2) Jeesus koetti vielä viimeisen kerran pelastaa Juudaksen suoranaisesti häntä kavaltamasta, kun hän, ennen kuin kavaltaja sai tilaisuuden päästä hänen luokseen, astui toiselle puolelle ja puhutteli ensimmäistä vasemmanpuoleista sotilasta, roomalaisten kapteenia, ja sanoi: ”Ketä etsitte?” Kapteeni vastasi: ”Jeesus Nasaretilaista.” Silloin Jeesus astui suoraan upseerin eteen ja siinä koko tämän luomakunnan Jumalan tyynessä majesteettisuudessa seisten sanoi: ”Se olen minä.” Monet tähän aseistettuun joukkokuntaan kuuluvat olivat kuulleet Jeesuksen opettavan temppelissä, toiset olivat kuulleet hänen voimallisista teoistaan, ja kun he nyt kuulivat hänen näin ylväästi tuovan julki henkilöllisyytensä, etummaisissa riveissä seisovat astuivat kavahtaen äkkiä taaksepäin. Tämä tyyni ja majesteettinen henkilöllisyyden ilmoittaminen sai heidät neuvottomuuden valtaan. Juudaksen ei siis ollut tarpeen mennä kavaltamishankkeissaan tätä pitemmälle. Mestari oli ylväästi

ilmoittanut vihollisilleen, kuka hän oli, ja nämä olisivat voineet pidättää hänet ilman Juudaksen apua. Mutta kavaltajan oli tehtävä jotakin, joka selittäisi hänen mukanaolonsa tässä aseellisessa joukossa, ja hän halusi sitä paitsi osoittaa suorittaneensa oman osuutensa juutalaisten johtomiesten kanssa tekemästään kavaltamissopimuksesta, jotta hänellä olisi oikeus suureen palkkioon ja niihin kunnianosoituksiin, joita hän uskoi kertyvän kasapäin korvaukseksi hänen lupauksestaan luovuttaa Jeesus heidän käsiinsä.

183:3.5 (1974.3) Vartijoiden saatua rivinsä järjestykseen, sen jälkeen kun Jeesuksen näkeminen ja hänen epätavallisen äänensä sointi oli ensin ne pannut epäjärjestykseen, ja apostolien ja opetuslasten siirryttyä lähemmäksi Juudas astui Jeesuksen luokse, painoi suudelman hänen otsalleen ja sanoi: ”Terve, Mestari ja Opettaja.” Ja Juudaksen näin syleillessä Mestariaan Jeesus sanoi: ”Ystävä, eikö siinä ole kyllin, että sinä tämän teet! Pitikö sinun kavaltaa Ihmisen Poika vielä suudelmallakin?”

183:3.6 (1974.4) Apostolit ja opetuslapset kirjaimellisesti tyrmistyivät näkemästään. Hetkeen kukaan ei liikahtanutkaan. Sitten Jeesus, joka irrottautui Juudaksen kavalasta syleilystä, astui vartijoiden ja sotilaiden luo ja kysyi toistamiseen: ”Ketä etsitte?” Ja taas kapteeni sanoi: ”Jeesus Nasaretilaista.” Ja taas Jeesus vastasi: ”Olen sanonut sinulle, että se olen minä. Jos siis etsit minua, niin anna näiden muiden mennä omia teitään. Olen valmis tulemaan mukanasi.”

183:3.7 (1974.5) Jeesus oli valmis palaamaan Jerusalemiin vartijoiden mukana, eikä sotilaiden kapteenilla ollut mitään sitä vastaan, että kolme apostolia ja heidän toverinsa menisivät rauhassa omille

teilleen. Mutta ennen kuin he pääsivät matkaan, ja kun Jeesus siinä seisoi odottaen kapteenin ohjeita, Jeesuksen luo astui muuan Malkus, ylipapin syyrialainen henkivartija, ja ryhtyi sitomaan Jeesuksen käsiä hänen selkänsä taakse, vaikkei roomalaiskapteeni ollut antanut määräystä, että Jeesus pitäisi sillä tavoin sitoa. Nähdessään Mestarinsa joutuvan moisen häväistyksen kohteeksi Pietari ja hänen toverinsa eivät enää kyenneet hillitsemään itseään. Pietari veti esille miekkansa ja syöksähti muiden mukana iskeäkseen Malkuksen maahan. Mutta ennen kuin sotilaat ehtivät tulla ylipapin palvelijan turvaksi, Jeesus nosti Pietarin eteen torjuvan kätensä ja ankarin sanoin häntä puhutellessaan lausui: ”Pane miekkasi tuppeen. Jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan kaatuvat. Etkö ymmärrä sen olevan Isän tahto, että minä juon tämän maljan? Ja etkö lisäksi tiedä, että tälläkin hetkellä voisin antaa käskyn enemmälle kuin kahdelletoista legioonalle enkeleitä ja heidän työtovereitaan, ja he pelastaisivat minut näiden muutamien miesten käsistä?”

183:3.8 (1975.1) Vaikka Jeesus kerrotulla tavalla tehokkaasti pysäyttikin seuraajiensa toimeenpaneman fyysisen vastarinnan osoituksen, itse näytös kuitenkin riitti herättämään vartiokapteenissa uinuneen pelon, ja hän tarttui sotilaidensa avulla nyt lujin käsin Jeesukseen ja pani hänet viipymättä köysiin. Ja näiden sitoessa hänen käsiään vahvoilla köysillä Jeesus sanoi heille: ”Miksi käytte minua vastaan käsissänne miekat ja seipäät ikään kuin olisitte ottamassa kiinni ryöväriä? Olin päivittäin luonanne temppelissä kansaa julkisesti opettaen ettekä tehneet mitään minut kiinni ottaaksenne.”

183:3.9 (1975.2) Kun Jeesus oli köytetty, kapteeni pelätessään Mestarin seuraajien saattavan yrittää hänen pelastamistaan antoi käskyn näiden pidättämisestä. Mutta sotilaat eivät olleet kyllin vikkeliä, sillä kun Jeesuksen seuraajien korviin kantautui kapteenin käsky heidän pidättämisestään, he pakenivat kiireesti takaisin rotkoon. Johannes Markus oli koko tämän ajan pysytellyt piilossaan läheisessä vajassa. Sotilaiden lähtiessä Jeesus mukanaan takaisin Jerusalemiin Johannes Markus yritti livahtaa ulos vajasta tavoittaakseen karkuun juoksevat apostolit ja opetuslapset, mutta juuri kun hän pujahti ulos, läheltä kulki ohi eräs viimeisistä palailevista sotilaista, joka oli ajanut takaa pakenevia opetuslapsia, ja havaitessaan tämän pellavaviittaan pukeutuneen nuoren miehen sotilas alkoi ajaa häntä takaa ja melkein saikin hänet kiinni. Itse asiassa sotilas pääsi niin lähelle Johannesta, että sai otteen tämän viitasta, mutta nuori mies karisti vaatekappaleen yltään ja karkasi alastonna pakoon sotilaan pidellessä kädessään tyhjää viittaa. Johannes Markus etsiytyi kiireesti Daavid Sebedeuksen luo yläpolulle. Kun hän oli kertonut Daavidille, mitä oli tapahtunut, he kiiruhtivat yhdessä takaisin nukkuvien apostoleiden teltoille ja tiedottivat kaikille kahdeksalle apostolille, miten Mestari oli kavallettu ja pidätetty.

183:3.10 (1975.3) Jokseenkin samaan aikaan kun kahdeksaa apostolia heräteltiin, paikalle alkoivat palailla myös ylös rotkoon paenneet, ja he kerääntyivät kaikki oliivinpuristimen lähettyville keskustelemaan siitä, mitä olisi tehtävä. Oliivipuiden sekaan piiloutuneet Simon Pietari ja Johannes Sebedeus olivat sillä välin jo menneet sen sotilas-, vartija- ja palvelijajoukkion perään, joka nyt vei Jeesusta

takaisin Jerusalemiin ikään kuin olisivat saattamassa jotakuta auttamatonta rikollista. Johannes kulki aivan joukkion kintereillä, mutta Pietari pysytteli vähän matkan päässä. Päästyään sotilaan kynsistä Johannes Markus pukeutui Simon Pietarin ja Johannes Sebedeuksen teltasta löytämäänsä viittaan. Hän arveli vartijoiden aikomuksena olevan viedä Jeesus Hannaksen, täysinpalvelleen ylipapin, kotiin. Niinpä hän kiersi oliivitarhojen kautta ja oli paikalla, jo ennen kuin joukkio saapui sinne, ja hän piilotteli ylipapin palatsin portin sisäänkäynnin lähettyvillä.

4. Oliivinpuristamolla käyty keskustelu

183:4.1 (1975.4) Jaakob Sebedeus huomasi joutuneensa erilleen Simon Pietarista ja veljestään Johanneksesta, ja niin hän liittyi oliivinpuristamolla muiden apostolien ja heidän leiriläistoveriensa seuraan käymään keskusteluja siitä, mitä Mestarin pidätys huomioon ottaen pitäisi tehdä.

183:4.2 (1975.5) Andreas oli vapautettu kaikesta vastuusta toimia apostolitovereidensa ryhmänjohtajana, niinpä hän oli vaiti tämän heidän elämänsä suurimman kriisin hetkellä. Lyhyesti käydyn epämuodollisen keskustelun jälkeen Simon Selootti nousi seisomaan oliivinpuristamon kivimuurille, ja esittäessään kiihkeän vetoomuksen Mestarille ja valtakunnan asialle osoitettavan lojaalisuuden puolesta hän kehotti apostolitovereitaan ja muita opetuslapsia kiiruhtamaan joukkion perään ja huolehtimaan siitä,

että Jeesus pelastettaisiin. Seurueen enemmistö olisi ollut valmis seuraamaan hänen aggressiivista johtoaan, ellei Natanael, joka nousi seisomaan samana hetkenä, kun Simon oli sanottavansa sanonut, olisi neuvokkaasti palauttanut heidän mieleensä, mitä Jeesus oli moneen kertaan toistamissaan opetuksissa lausunut vastarintaan ryhtymättömyyden puolesta. Hän muistutti heitä lisäksi siitä, että Jeesus oli tuona samaisena iltana antanut heille ohjeen, jonka mukaan heidän tuli säästää elämänsä sitä aikaa varten, jolloin heidän olisi määrä lähteä maailmalle julistamaan taivaallisen valtakunnan evankeliumin hyvää sanomaa. Ja Natanael sai näkemykselleen tukea Jaakob Sebedeukselta, joka kertoi nyt, miten Pietari ja muut vetivät esille miekkansa estääkseen Mestarin pidättämisen, ja että Jeesus käski Pietarin ja muiden miekkamiesten kätkeä säilänsä tuppeen. Myös Matteus ja Filippus käyttivät puheenvuoron, mutta käyty keskustelu ei johtanut mihinkään selkeään tulokseen, ennen kuin Tuomas kehottamalla heitä muistamaan sen tosiasian, että Jeesus oli neuvonut Lasarusta olemaan vaarantamatta henkeään, osoitti heille, etteivät he voineet tehdä mitään Mestarinsa pelastamiseksi, sillä tämä ei sallinut ystäviensä ryhtyä hänen puolustajikseen, ja koska hän piti tiukasti kiinni siitä, ettei hän käyttäisi jumalallisia valtaoikeuksiaan tehdäkseen ihmisvihamiestensä aikeet turhiksi. Tuomas sai heidät omaksumaan sen kannan, että he hajaantuisivat kukin omalle taholleen, kuitenkin niin, että Daavid Sebedeus jäisi leiripaikalle pitämään siellä ryhmän käytössä olevaa selvittelykeskusta ja viestilähettipistettä. Puoli kolmeen mennessä tuona aamuna leiri oli autio niin, että paikalla oli enää Daavid kolmen tai neljän

sanansaattajan kanssa. Kaikki muut oli lähetetty ottamaan selville, minne Jeesus oli viety ja mitä hänen suhteensa aiottiin tehdä.

183:4.3 (1976.1) Viisi apostolia, nimittäin Natanael, Matteus, Filippus ja kaksoset, piiloutui Betfageen ja Betaniaan. Tuomas, Andreas, Jaakob ja Simon Selootti piileskelivät kaupungissa. Simon Pietari ja Johannes Sebedeus seurasivat väkijoukkoa Hannaksen talolle.

183:4.4 (1976.2) Hieman päivänkoiton jälkeen Simon Pietari laahusti takaisin Getsemanen leiripaikalle, ja hänessä kuvastui lannistuneisuus ja syvä epätoivo. Daavid lähetti hänet erään sanansaattajan hoivissa kaupunkiin, jossa hänen oli määrä liittyä veljensä Andreaksen seuraan. Tämä oli Nikodemuksen kodissa Jerusalemissa.

183:4.5 (1976.3) Koko sen ajan, jonka Jeesus oli ristillä, Johannes Sebedeus pysyi Jeesuksen antamien ohjeiden mukaan aina hänen lähellään, ja hän juuri toimitti Daavidin viestinviejille tunnista tuntiin tiedot, jotka nämä veivät Daavidille puutarhan leirille ja jotka sitten viestitettiin sieltä edelleen piilossa lymyäville apostoleille ja Jeesuksen perheelle.

183:4.6 (1976.4) Totisesti, paimen on lyöty maahan ja lampaat ajettu hajalle! Vaikka he kaikki hämärästi käsittävätkin Jeesuksen heitä juuri tällaisesta tilanteesta ennakolta varoittaneen, he ovat niin pahasti Mestarin äkillisestä katoamisesta järkyttyneitä, etteivät kykene käyttämään järkeään normaalilla tavalla.

183:4.7 (1976.5) Päivä oli hetki sitten valjennut, ja Pietari oli vähän aikaisemmin lähetetty veljensä luokse, kun leirille saapui Jeesuksen lihallinen veli, Juuda, miltei kuoliaaksi hengästyneenä ja Jeesuksen

perheen muiden jäsenten edelle kiirehtineenä, vain saadakseen tietää, että Mestari oli jo pidätetty. Hän riensi takaisin Jerikontielle viedäkseen tämän tiedon äidilleen, veljilleen ja sisarilleen. Daavid Sebedeus lähetti Juudan mukana Jeesuksen perheenjäsenille viestin, jossa hän pyysi näitä kerääntymään Martan ja Marian taloon Betaniassa ja odottamaan siellä tietoja, joita hänen lähettinsä säännöllisesti toimittaisivat heille.

183:4.8 (1976.6) Tilanne näytti apostolien, tärkeimpien opetuslasten ja Jeesuksen maisen perheen jäsenten osalta tällaiselta torstai-illan viimeisen puoliskon ja perjantaiaamun ensimmäisten tuntien aikana. Ja viestinviejäjärjestelmä, jota Daavid Sebedeus edelleenkin johti Getsemanen leirissä sijaitsevasta tukikohdastaan, piti kaikki nämä ryhmät ja yksilöt kosketuksissa toisiinsa.

5. Matkalla ylipapin palatsiin

183:5.1 (1977.1) Ennen kuin temppelivartijoiden juutalaiskapteeni ja sotilaskomppanian roomalaiskapteeni pääsivät Jeesus mukanaan poistumaan puutarhasta, he joutuivat sanaharkkaan siitä, minne heidän oli määrä viedä Jeesus. Temppelivahtien kapteeni antoi käskyn, jonka mukaan hänet vietäisiin tuolloisen ylipapin, Kaiafaan, luokse. Roomalaissotilaiden kapteeni määräsi, että Jeesus vietäisiin entisen ylipapin ja Kaiafaan appi-isän, Hannaan, palatsiin. Ja hän antoi tällaisen käskyn siksi, että roomalaisilla oli tapana asioida suoraan Hannaan kanssa kaikissa asioissa, joissa oli kysymys

juutalaisten kirkkolakien noudattamisen valvonnasta. Ja roomalaiskapteenin antamia käskyjähän toteltiin; Jeesus vietiin Hannaan luo alustavaa kuulustelua varten.

183:5.2 (1977.2) Juudas marssi muiden mukana, kapteenien lähellä, ja hän sai sivusta kuulla kaiken, mitä puhuttiin, mutta hän ei millään tavoin osallistunut väittelyyn, sillä sen paremmin juutalaiskapteeni kuin roomalaisupseerikaan ei viitsinyt sen vertaa vaivautua, että olisi jotakin kavaltajalle sanonut – niin suuresti he häntä halveksivat.

183:5.3 (1977.3) Jokseenkin tällä hetkellä Johannes Sebedeus, joka muisti Mestarinsa ohjeet siitä, että hän pysyttelisi aina tämän lähellä, kiiruhti lähelle Jeesusta tämän marssiessa eteenpäin kumpaisenkin kapteenin välissä. Nähdessään Johanneksen tulevan joukon rinnalle temppelivahtien komentaja sanoi avustajalleen: ”Ota tuo mies kiinni ja köytä hänet. Hän on yksi tämän hepun seuraajista.” Mutta kun roomalaiskapteeni tämän kuuli ja ympärilleen katsahdettuaan näki Johanneksen, hän antoi käskyn apostolin tulla rinnalleen, ja määräsi, ettei kukaan saisi tätä ahdistella. Sitten roomalaiskapteeni sanoi juutalaiskapteenille: ”Tämä mies ei ole kavaltaja eikä pelkuri. Näin hänet puutarhassa, eikä hän vetänyt esille miekkaansa tehdäkseen meille vastarintaa. Hänellä on kylliksi rohkeutta astuakseen esiin ja ollakseen Mestarinsa vierellä, eikä kukaan saa käydä häneen käsiksi. Rooman laissa säädetään, että jokaisella vangilla saa olla ainakin yksi ystävä häntä tukemassa tuomarinistuimen edessä, eikä mikään estä tätä miestä seisomasta Mestarinsa, tämän vangitun, rinnalla.” Ja tämän kuullessaan Juudas

tunsi niin suurta häpeää ja nöyryytystä, että hän jättäytyi muista jälkeen ja tuli Hannaan palatsille yksikseen.

183:5.4 (1977.4) Ja tässä on selitys siihen, miksi Johannes Sebedeuksen sallittiin pysytellä Jeesuksen lähellä kaikkien tuon yön ja seuraavan päivän koettelevien kokemusten ajan. Juutalaiset eivät uskaltaneet sanoa Johannekselle mitään tai millään tavoin häntä ahdistella, sillä hänellä oli ikään kuin sellaisen roomalaisen neuvosmiehen asema, joka oli määrätty toimimaan juutalaisten hengellisen tuomioistuimen toimintojen tarkkailijana. Johanneksen etuoikeutettu asema lujittui entisestään, kun roomalainen Jeesuksen temppelinvartijoiden kapteenille Hannaan palatsin portilla luovuttaessaan sanoi avustajalleen: ”Mene tämän vangitun mukana ja pidä huoli siitä, etteivät juutalaiset tapa häntä ilman Pilatuksen suostumusta. Katso, etteivät he salamurhaa häntä, ja huolehdi siitä, että hänen ystävänsä, sen galilealaisen, annetaan pysytellä lähettyvillä ja pitää silmällä kaikkea, mikä on meneillään.” Ja tällä tavoin Johannes kykeni olemaan Jeesuksen lähellä aina Jeesuksen ristinkuoleman hetkeen saakka, vaikka muiden kymmenen apostolin oli pakko edelleenkin pysytellä piilopaikassaan. Johannes toimi Rooman suojeluksessa, eivätkä juutalaiset uskaltaneet ahdistella häntä, ennen kuin vasta Mestarin kuoleman jälkeen.

183:5.5 (1977.5) Jeesus ei avannut suutaan koko sen matkan aikana, joka kuljettiin Hannaan palatsiin. Pidätyshetkestään siihen asti, kun hän ilmestyi Hannaan eteen, Ihmisen Poika ei lausunut sanaakaan.

Luku 184

Sanhedrinin oikeusistuimen edessä

184:0.1 (1978.1) HANNAAN edustajat olivat antaneet roomalaissotilaiden kapteenille salaisesti ohjeet tuoda Jeesus Hannaan palatsiin, heti kun tämä olisi pidätetty. Entinen ylipappi nimittäin halusi pitää yllä arvovaltaansa juutalaisten korkeimpana kirkollisena auktoriteettina. Se, että hän halusi usean tunnin ajan pidätellä Jeesusta omassa talossaan, palveli myös toista tarkoitusperää; näin saatiin nimittäin aikaa kutsua sanhedrinin oikeusistuin lainmukaisesti koolle. Sanhedrinin oikeusistuinhan ei lain mukaan saanut kokoontua, ennen kuin temppelissä oli toimitettu aamu-uhri. Ja tämä uhritoimitus suoritettiin kolmen aikaan aamulla.

184:0.2 (1978.2) Hannas tiesi, että sanhedristien oikeusistuimen jäsenet odottivat hänen vävynsä, Kaiafaan, palatsissa. Kolmisenkymmentä sanhedrinin jäsentä oli keskiyöhön mennessä kerääntynyt ylipapin kotiin ollakseen valmiina tuomitsemassa Jeesusta, kunhan hänet tuotaisiin heidän eteensä. Koolla olivat vain jäsenet, jotka olivat

lujasti ja avoimesti Jeesusta ja hänen opetustaan vastaan, sillä oikeuden päätösvaltaisuus edellytti vain kahdenkymmenenkolmen jäsenen läsnäoloa.

184:0.3 (1978.3) Jeesus oli noin kolme tuntia Hannaan palatsissa Öljymäellä, lähellä Getsemanen puutarhaa, jossa hänet pidätettiin. Johannes Sebedeus oli Hannaan palatsissa kenenkään estämättä eikä hänellä siellä ollut mitään hätää, olihan hänen turvanaan roomalaiskapteenin antama määräys, mutta lisäksi vanhemmat palvelijat tunsivat hyvin hänet ja hänen veljensä Jaakobin, jotka olivat olleet monet kerrat palatsissa vieraina, sillä entinen ylipappi oli heidän äitinsä, Salomen, kaukainen sukulainen.

1. Hannaan suorittama kuulustelu

184:1.1 (1978.4) Hannas, temppelin keräämistä veroista ja maksuista rikastunut mies, jonka vävy oli virassa toimiva ylimmäinen pappi ja jolla oli suhteet roomalaisviranomaisiin, oli koko juutalaisväestön keskuudessa eittämättä vaikutusvaltaisin yksilö. Hän oli sulavakäytöksinen ja diplomaattinen juonittelija ja vehkeilijä. Hän halusi itse hoitaa jutun, jolla Jeesus toimitettaisiin pois; hän pelkäsi jättää tällaista tärkeää hanketta kokonaan tylyn ja aggressiivisen vävynsä hoitoon. Hannas halusi varmistua siitä, että Mestarin oikeudenkäynti pysyisi saddukeusten käsissä, sillä hän pelkäsi joidenkuiden fariseusten mahdollisesti osoittavan tätä kohtaan myötätuntoa. Hannas nimittäin oli perillä siitä, että lähes kaikki

Jeesuksen ajaman asian omakseen ottaneet sanhedrinin jäsenet olivat fariseuksia.

184:1.2 (1978.5) Hannas ei ollut nähnyt Jeesusta moniin vuosiin eli ei, sen jälkeen kun Mestari oli käynyt hänen talossaan ja oli lähtenyt välittömästi pois huomatessaan, miten kylmästi ja varautuneesti Hannas otti hänet vastaan. Hannas oli ajatellut käyttää röyhkeästi hyväkseen tätä vanhaa tuttavuutta ja koettaa sen avulla suostutella Jeesusta luopumaan vaateistaan ja poistumaan Palestiinasta. Osallistuminen hyvän miehen murhaamiseen emmitytti häntä, ja hän oli järkeillyt Jeesuksen kenties pitävän parempana poistua maasta kuin kohdata kuoleman. Mutta kun Hannas seisoi tämän järkkymättömän ja päättäväisen galilealaisen edessä, hän samana hetkenä tiesi, että senlaatuisten ehdotusten tekeminen olisi hyödytöntä. Jeesus oli vieläkin majesteettisempi ja ryhdikkäämpi kuin millaisena Hannas hänet muisti.

184:1.3 (1979.1) Kun Jeesus oli nuori, Hannas oli tuntenut häntä kohtaan suurta kiinnostusta, mutta nyt se, mitä Jeesus aivan äskettäin oli tehnyt ajaessaan rahanvaihtajat ja muut kaupalliset yrittäjät pois temppelistä, uhkasi tyrehdyttää hänen tulonlähteensä. Tämä teko – paljon suuremmassa määrin kuin konsanaan Jeesuksen opetukset – oli herättänyt entisen ylipapin vihamielisyyden.

184:1.4 (1979.2) Hannas astui sisälle tilavaan vastaanottohuoneeseensa, istuutui suureen tuoliin ja antoi käskyn tuoda Jeesus hänen eteensä. Kulutettuaan muutaman hetken siihen, että sanaakaan virkkamatta tarkasteli Mestaria, hän sanoi: ”Käsitäthän, että opetustyösi suhteen täytyy tehdä jotakin, sillä häiritset rauhaa ja järjestystä maassamme.”

Kun Hannas katseli kysyvästi Jeesusta, Mestari katsoi häntä suoraan silmiin, muttei esittänyt vastausta. Hannas puhui uudelleen: ”Mitkä ovat agitaattori Simon Selootin lisäksi opetuslastesi nimet?” Jeesus katsoi taas häntä, mutta ei vastannut.

184:1.5 (1979.3) Hannasta kiusasi melkoisesti se, että Jeesus kieltäytyi vastaamasta hänen kysymyksiinsä. Se kiusasi häntä sen verran, että hän sanoi Jeesukselle: ”Etkö yhtään välitä, olenko sinua kohtaan suopea vai en? Etkö tunne mitään kunnioitusta sitä valtaa kohtaan, joka minulla on tehtäessä päätöksiä tulevassa oikeudenkäynnissäsi esille otettavista asioista?” Nämä sanat kuultuaan Jeesus sanoi: ”Hannas, tiedät, ettei sinulla voisi olla mitään valtaa minuun, ellei Isäni sitä sallisi. Jotkut haluaisivat surmata Ihmisen Pojan, koska he ovat tietämättömiä; he eivät osaa parempaakaan. Mutta sinä, ystävä, sinä tiedät, mitä olet tekemässä. Kuinka sinä siis voit torjua Jumalan valon?”

184:1.6 (1979.4) Ystävällinen puhetapa, jolla Jeesus puhutteli Hannasta, sai tämän miltei hämilleen. Mutta hän oli mielessään jo päätöksensä tehnyt, ja sen mukaan Jeesuksen täytyisi joko lähteä Palestiinasta tai kuolla. Niinpä hän keräsi rohkeutensa ja kysyi: ”Mitä se oikeastaan on, jota yrität opettaa kansalle? Mikä väität olevasi?” Jeesus vastasi: ”Tiedät varsin hyvin, että olen puhunut maailmalle avoimesti. Olen opettanut synagogissa ja monet kerrat temppelissä, jossa kaikki juutalaiset ja monet gentiilit ovat minua kuunnelleet. Salassa en ole mitään puhunut; miksi siis kysyt minulta opetuksestani? Mikset kutsu tänne niitä, jotka ovat kuulleet minua, ja kysele heiltä? Katso, koko Jerusalem on kuullut, mitä olen puhunut, vaikket itse näitä

opetuksia olekaan kuullut.” Mutta ennen kuin Hannas ehti esittää vastaustaan, lähellä seisova palatsin päähovimestari löi kädellään Jeesusta kasvoihin sanoen: ”Ettäs kehtaat vastata ylipapille tuommoisin sanoin!” Hannas ei esittänyt hovimestarilleen moitteen sanaa, mutta Jeesus puhutteli tätä sanoen: ”Ystäväni, jos olen lausunut jotakin pahaa, esitä todistuksesi pahaa vastaan; mutta jos olen lausunut totuuden, niin miksi sinun siis pitäisi lyödä minua?”

184:1.7 (1979.5) Vaikka Hannas oli pahoillaan siitä, että hänen hovimestarinsa oli lyönyt Jeesusta, hän oli kuitenkin liian ylpeä kiinnittääkseen asiaan huomiota. Hämmennyksessään hän meni toiseen huoneeseen ja jätti Jeesuksen lähes tunnin ajaksi yksikseen talon palvelijoiden ja temppelinvartijoiden seuraan.

184:1.8 (1979.6) Kun hän tuli takaisin, hän astui Mestarin vierelle ja sanoi: ”Väitätkö olevasi Messias, Israelin vapahtaja?” Jeesus sanoi: ”Hannas, olet tuntenut minut nuoruuteni päivistä saakka. Tiedät, etten väitä olevani mitään muuta kuin, mitä Isäni on määrännyt, ja että minut on lähetetty kaikkien ihmisten, niin ei-juutalaisten kuin juutalaistenkin, luokse.” Silloin Hannas sanoi: ”Minulle on kerrottu, että olet väittänyt olevasi Messias; onko se totta?” Jeesus katseli Hannasta, mutta vastaukseksi hän sanoi vain: ”Niin olet sanonut.”

184:1.9 (1980.1) Tähän hetkeen Kaiafaan palatsista saapui sanansaattajia tiedustelemaan, mihin aikaan Jeesus tuotaisiin sanhedrinin oikeusistuimen eteen. Ja koska päivänkoitto alkoi olla lähellä, Hannas katsoi parhaaksi lähettää Jeesus köytettynä ja temppelinvartijoiden huostassa Kaiafaan luokse. Itse hän meni hetken päästä heidän perässään.

2. Mitä Pietari teki pihalla

184:2.1 (1980.2) Vartijoiden ja sotilaiden osaston lähestyessä Hannaan palatsin sisäänkäyntiä Johannes Sebedeus marssi roomalaissotilaiden kapteenin vierellä. Juudas oli jättäytynyt jonkin matkaa muista jälkeen, ja Simon Pietari seurasi kaukana perässä. Kun Johannes oli Jeesuksen ja vartijoiden mukana astunut palatsin pihamaalle, Juudas tuli portille, mutta nähdessään Jeesuksen ja Johanneksen hän suuntasi kulkunsa Kaiafaan talolle, jossa varsinainen oikeudenkäynti Mestaria vastaan hänen tietämänsä mukaan myöhemmin pidettäisiin. Pian sen jälkeen kun Juudas oli mennyt matkojaan, paikalle saapui Simon Pietari, ja kun tämä seisoi portin edessä, Johannes näki hänet samana hetkenä, jolloin Jeesusta vietiin sisälle palatsiin. Ovenvartijatyttö, joka piti porttia auki, tunsi Johanneksen, ja tämän puhuteltua tyttöä ja pyydettyä häntä päästämään Pietari sisälle tyttö suostui pyyntöön ilomielin.

184:2.2 (1980.3) Pihamaalle astuttuaan Pietari meni hiilivalkean äärelle ja koetti saada itsensä lämpenemään, sillä yö oli kolea. Hän tunsi olevansa väärässä paikassa täällä Jeesuksen vihamiesten keskellä; ja väärässä paikassa hän totisesti oli. Mestarihan ei ollut antanut hänelle ohjetta pysytellä lähellään, kuten Mestari oli kehottanut Johannesta tekemään. Pietari kuului niihin muihin apostoleihin, joita oli erityisesti varoitettu olemaan vaarantamatta henkeään näinä heidän Mestarinsa oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen tunteina.

184:2.3 (1980.4) Pietari heitti pois miekkansa vähän ennen kuin tuli palatsin portille, joten hän astui Hannaan pihalle aseettomana. Hänen mielessään myllersi täydellinen sekasorto. Hän kykeni vaivoin käsittämään, että Jeesus oli pidätetty. Hän ei pystynyt ymmärtämään tilanteen todellisuutta – sitä, että hän oli Hannaan pihamaalla ja lämmitteli ylipapin palvelijoiden vierellä. Hän ihmetteli, mitä muut apostolit mahtoivat puuhata, ja pyöritteli mielessään kysymystä, mistä syystä Johannes oli päästetty sisälle palatsiin. Hän päätteli tämän johtuneen siitä, että Johannes oli palvelijoiden tuttava, olihan tämä pyytänyt porttivahtia päästämään hänetkin sisäpuolelle.

184:2.4 (1980.5) Pian sen jälkeen kun oli päästänyt Pietarin portin sisäpuolelle, ja kun tämä lämmitteli tulen äärellä, porttivahti astui Pietarin luo ja sanoi pahanilkisesti: ”Etkös olekin tämän miehen opetuslapsia?” Pietarin ei olisi pitänyt yllättyä tästä tunnistetuksi tulemisestaan, juurihan Johannes oli pyytänyt tyttöä päästämään hänet sisälle palatsin porteista. Mutta hänen hermonsa olivat niin kireällä, että tämä opetuslapseksi tunnistaminen suisti hänet tolaltaan. Ja koska hänen mielessään oli päällimmäisenä vain yksi ajatus – ajatus hengissäsäilymisestä –, hän vastasi neitosen kysymykseen topakasti: ”Enkä ole.”

184:2.5 (1980.6) Ei aikaakaan, kun Pietarin luokse tuli muuan toinen palvelija, joka kysyi: ”Enkös minä nähnyt sinua puutarhassa, kun tämä kaveri pidätettiin? Etkö vain lienekin hänen seuralaisiaan?” Pietari oli jo suorastaan kauhuissaan; hän ei nähnyt mitään keinoa päästä turvallisesti pois näiden syyttäjien seurasta, ja niin hän

kiivaasti kiisti, että hänellä olisi jotakin tekemistä Jeesuksen kanssa ja sanoi: ”Minä en tätä miestä tunne, enkä ole hänen seuralaisiaan.”

184:2.6 (1980.7) Portinvartijatar vei vähän ajan päästä Pietarin hieman syrjemmälle ja sanoi: ”Olen varma siitä, että olet tämän Jeesuksen opetuslapsia; eikä varmuuteni johdu vain siitä, että yksi hänen seuraajansa pyysi minua päästämään sinut pihalle, vaan myös siitä, että tämä sisareni tässä on nähnyt sinut temppelissä tuon miehen seurassa. Miksi sinä tämän kiellät?” Kuullessaan neitosen esittämän syytöksen Pietari kovasti kiroten ja vannoen kielsi tietävänsä mitään Jeesuksesta ja sanoi uudestaan: ”En ole tämän miehen seuraaja; en edes tunne häntä; en ole koskaan ennen kuullutkaan hänestä.”

184:2.7 (1981.1) Pietari poistui hetkeksi valkean ääreltä ja kuljeskeli pitkin pihamaata. Hän olisi mieluusti paennut paikalta, mutta hän pelkäsi joutua huomion keskipisteeksi. Kun häntä alkoi viluttaa, hän palasi tulen äärelle, ja yksi hänen lähellään seisovista miehistä sanoi: ”Tokihan sinä olet yksi tämän miehen opetuslapsista. Tämä Jeesushan on galilealainen, ja puhetapasi kavaltaa sinut, sillä sinäkin puhut kuten galilealainen.” Ja taas Pietari kiisti, että hänellä olisi jotakin tekemistä Mestarinsa kanssa.

184:2.8 (1981.2) Pietari oli niin poissa tolaltaan, että hän koetti päästä syyttäjiltään turvaan poistumalla tulen ääreltä ja pysyttelemällä yksikseen porttikäytävässä. Kun tätä yksinoloa oli jatkunut yli tunnin ajan, portinvartija ja tämän sisar sattuivat taas hänen eteensä, ja nämä molemmat syyttivät kiusoitellen häntä jälleen Jeesuksen seuraajaksi. Ja taas hän kiisti syytöksen. Ja juuri kun hän oli vielä kerran kiistänyt olevansa missään tekemisissä Jeesuksen kanssa,

kiekui kukko, ja Pietari muisti Mestarinsa aiemmin samana yönä hänelle lausumat varoituksen sanat. Kun hän siinä seisoi sydän raskaana ja syyllisyydentunteen musertamana, palatsin ovet avautuivat, ja vartijat veivät Jeesuksen hänen ohitseen matkallaan Kaiafaan luokse. Ohittaessaan Pietarin Mestari näki soihtujen valossa epätoivon katseen entisen itsevarman ja ulkonaisesti urhean apostolinsa kasvoilla, ja hän kääntyi ja katsoi Pietaria. Pietari ei koskaan koko elämänsä aikana unohtanut tuota katsetta. Se oli katse, jossa sekoittuivat sääli ja rakkaus sellaisella tavalla, ettei yksikään kuolevainen ihminen ollut sellaista koskaan Mestarin kasvoilla nähnyt.

184:2.9 (1981.3) Jeesuksen ja vartijoiden mentyä ulos palatsin portista Pietari kulki heidän jäljessään, mutta vain lyhyen matkan. Hän ei kyennyt astumaan enää askeltakaan pitemmälle. Hän istuutui tien varteen ja itki katkerasti. Ja nämä tuskan kyynelet vuodatettuaan hän käänsi kulkunsa takaisin leiriä kohti ja toivoi, että hän löytäisi veljensä Andreaksen. Leirille saavuttuaan hän tapasi sieltä vain Daavid Sebedeuksen. Tämä lähetti sanansaattajan opastamaan Pietaria paikkaan, jossa tämän veli Jerusalemissa piileskeli.

184:2.10 (1981.4) Kaikki mitä Pietari äsken kerrotulla tavalla koki, tapahtui Öljymäellä, Hannaan palatsin pihalla. Hän ei seurannut Jeesusta ylimmäisen papin, Kaiafaan, palatsiin. Se, että juuri kukon kiekuminen sai Pietarin tajuamaan hänen useaan kertaan kieltäneen Mestarinsa, osoittaa tämän kaiken tapahtuneeksi Jerusalemin

ulkopuolella, sillä siipikarjanpito varsinaisen kaupungin alueella oli vastoin lakia.

184:2.11 (1981.5) Ennen kuin kukon kiekuminen palautti Pietarin järkiinsä, hän oli lämpimikseen porttikäytävää edestakaisin kulkiessaan ajatellut vain, miten ovelasti hän olikaan väistänyt palvelijoiden esittämät syytökset ja miten hän oli tehnyt tyhjiksi heidän aikeensa yhdistää hänet Jeesukseen. Sillä hetkellä hän oli ollut vain sitä mieltä, ettei näillä palvelijoilla ollut mitään moraalista eikä laillista oikeutta sillä tavoin häntä kuulustella, ja hän tosiaankin onnitteli itseään siitä, kuinka neuvokkaasti luuli välttyneensä henkilöllisyytensä paljastumiselta sekä mahdolliselta pidättämiseltä ja vangitsemiselta. Vasta kun kukko kiekui, Pietarin mieleen juolahti, että hän oli kieltänyt Mestarinsa. Vasta Jeesuksen katsoessa häntä hän tajusi, ettei ollut kyennyt olemaan niiden etuoikeuksien arvoinen, jotka hänelle valtakunnan lähettiläänä kuuluivat.

184:2.12 (1981.6) Otettuaan ensimmäisen askelen tiellä, joka merkitsi kompromissien tekemistä ja menemistä siitä, missä aita on matalin, Pietari ei nähnyt muuta vaihtoehtoa kuin noudattaa edelleen toimintalinjaa, josta oli päätöksensä tehnyt. Siihen, että kerran väärälle tielle lähdettyään kääntyy ympäri ja lähtee oikealle tielle, vaaditaan suurta ja jaloa luonnetta. Aivan liian usein ihmisen oma mieli pyrkii keksimään oikeutuksen sille, miksi jatketaan erheen tiellä, kun sille kerran on astuttu.

184:2.13 (1982.1) Pietari ei koskaan täydelleen uskonut saavansa anteeksi, ennen kuin kohtasi Mestarinsa tämän kuolleistaheräämisen jälkeen

ja huomasi, että hänet otettiin vastaan aivan kuin hänet oli otettu vastaan ennen tämän traagisen kiistämisten yön kokemuksia.

3. Sanhedristien oikeusistuimen edessä

184:3.1 (1982.2) Kello oli noin puoli neljä tänä perjantaiaamuna, kun pääpappi Kaiafas avasi sanhedristien tutkintaoikeuden kokouksen ja pyysi, että Jeesus tuotaisiin heidän eteensä tätä muodollisuuksien edellyttämää oikeudenkäyntiä varten. Kolmessa aikaisemmassa yhteydessä sanhedrin oli suurella äänten enemmistöllä päättänyt Jeesuksen kuolemantuomiosta, päättänyt, että hän oli ansainnut kuolemansa sellaisten epämuodollisten syytösten nojalla kuin, että hän oli rikkonut lakia, pilkannut Jumalaa ja halveksinut Israelin isien perinteitä.

184:3.2 (1982.3) Tämä ei ollut säännönmukaisesti koolle kutsuttu sanhedrinin kokous, eikä sitä pidetty tavanomaisessa paikassa, veistetystä kivestä rakennetussa temppelisalissa. Kysymyksessä oli noin kolmenkymmenen sanhedristin muodostama erityistutkintaoikeus, ja se kokoontui ylipapin palatsissa. Johannes Sebedeus oli Jeesuksen mukana koko tämän niin kutsutun oikeudenkäynnin ajan.

184:3.3 (1982.4) Miten nämä pääpapit, kirjanoppineet, saddukeukset ja muutamat fariseukset onnittelivatkaan itseään siitä, että Jeesus, heidän virka-asemansa järkyttäjä ja heidän arvovaltansa kyseenalaistaja, oli nyt turvallisesti heidän käsissään! Heidän

päättäväisyytensä olla milloinkaan päästämättä häntä elävänä heidän kostonhimoisesta otteestaan oli järkkymätön.

184:3.4 (1982.5) Kun juutalaiset tavallisissa oloissa kuulustelivat oikeudessa ihmistä, jota syytettiin kuolemalla rangaistavasta rikoksesta, he etenivät asiassa suurta varovaisuutta noudattaen ja huolehtivat joka tavalla siitä, että todistajien valinnassa ja koko oikeudenkäynnin toimittamisessa noudatettiin tasapuolisuutta. Mutta tässä tilaisuudessa Kaiafas oli enemmänkin syyttäjä kuin puolueeton tuomari.

184:3.5 (1982.6) Jeesus esiintyi tämän oikeusistuimen edessä tavallisiin vaatteisiinsa pukeutuneena ja kädet selän taakse sidottuina. Hänen majesteettinen olemuksensa hätkähdytti ja jossakin määrin hämmensi koko oikeusistuinta. Tällaista vangittua he eivät olleet milloinkaan ennen katselleet eivätkä tällaista mielenmalttia nähneet miehessä, jonka henki oli oikeudenkäynnissä vaakalaudalla.

184:3.6 (1982.7) Juutalainen lainsäädäntö edellytti, että vähintään kahden todistajan tuli olla jostakin syytekohdasta yhtä mieltä, ennen kuin vangittua vastaan voitiin nostaa syyte. Juudasta ei voitu käyttää todistajana Jeesusta vastaan siksi, että juutalainen lainsäädäntö nimenomaisesti epäsi kavaltajalta todistajanoikeudet. Paikalla oli kuitenkin yli kaksikymmentä väärää todistajaa esittämässä todistuksiaan Jeesusta vastaan. Mutta mitä nämä todistuksenaan esittivät, oli niin ristiriitaista ja niin ilmiselvästi tekaistua, että sanhedristit itsekin häpesivät suuresti koko näytöstä. Jeesus seisoi

paikallaan ja katseli säälivästi ylhäältä alas näitä valapattoja, ja jo pelkkä hänen levollisuutensa sai valheita latelevat todistajat hämilleen. Koko aikana, kun näitä valheellisia todistuksia esitettiin, Mestari ei lausunut yhtäkään sanaa; hän ei vastannut mitään heidän monilukuisiin vääriin syytöksiinsä.

184:3.7 (1982.8) Ensimmäinen tapaus, jossa kaksi heidän todistajistaan esitti edes jonkin verran yhtäpitävältä näyttävän kertomuksen, sattui, kun kaksi miestä todisti kuulleensa Jeesuksen sanoneen erään temppelipuheensa kuluessa, että hän ”hävittäisi tämän käsillä rakennetun temppelin ja pystyttäisi kolmen päivän kuluessa uuden temppelin käsiä käyttämättä.” Aivan noinhan Jeesus ei ollut sanonut, ja sitä paitsi hän osoitti omaa ruumiistaan esittäessään huomion, johon todistajat viittasivat.

184:3.8 (1982.9) Vaikka ylipappi huusi Jeesukselle: ”Etkö sinä vastaa mihinkään näistä syytöksistä?”, Jeesus ei avannut suutaan. Hän seisoi ääneti paikallaan, sen aikaa kun kaikki nämä väärät todistajat esittivät lausuntojaan. Viha, fanaattisuus ja häikäilemätön liioittelu olivat niin leimallisia näiden valapattojen sanoille, että heidän todistelunsa kaatui omaan sotkuisuuteensa. Heidän valheelliset syytöksensä kumoutuivat auttamattomasti Mestarin tyyneen ja majesteettiseen äänettömyyteen.

184:3.9 (1983.1) Kohta sen jälkeen kun väärät todistajat aloittivat todistustensa esittämisen, Hannas saapui paikalle ja asettui istuimelleen Kaiafaan vierellä. Nyt Hannas nousi seisomaan ja esitti väitteen, jonka mukaan äsken kuultu Jeesuksen uhkaus temppelin

hävittämisestä riittäisi antamaan oikeudellisen pohjan kolmelle syytteelle Jeesusta vastaan:

184:3.10 (1983.2) 1. Että hän oli vaarallinen kansan petkuttaja. Että hän opetti heille mahdottomia asioita ja muutenkin johti heitä harhaan.

184:3.11 (1983.3) 2. Että hän oli fanaattinen vallankumouksellinen sikäli, että hän puolsi väkivaltaista pyhän temppelin kimppuun käymistä; miten hän sen muutenkaan kykenisi hävittämään?

184:3.12 (1983.4) 3. Että hän opetti taikuutta sikäli, että hän lupasi rakentaa uuden temppelin ja vieläpä käsiä käyttämättä.

184:3.13 (1983.5) Täysilukuinen sanhedrinhan oli jo sopinut siitä, että Jeesus oli syyllistynyt kuolemalla rangaistaviin rikkomuksiin juutalaisia lakeja vastaan, mutta nyt heitä kiinnosti enemmänkin sellaisten hänen menettelyään ja opetuksiaan koskevien syytösten kehitteleminen, jotka antaisivat Pilatukselle oikeuden julistaa kuolemantuomio heidän vangilleen. He tiesivät, että heidän oli saatava roomalaisen maaherran suostumus, ennen kuin Jeesus voitaisiin laillisesti surmata. Ja juoni, jota noudattaen Hannas halusi asiassa edetä, oli saada asia näyttämään siltä, että Jeesus oli liian vaarallinen opettaja kulkemaan vapaalla jalalla kansan keskuudessa.

184:3.14 (1983.6) Mutta Kaiafas ei kestänyt enää katsoa Mestaria, joka seisoi paikallaan täydellisen tyynenä ja rikkumattoman vaiteliaana. Hän luuli tietävänsä ainakin yhden keinon, jolla vanki ehkä houkuteltaisiin puhumaan. Niinpä hän ryntäsi paikaltaan Jeesuksen vierelle ja syyttävää sormeaan Mestarin kasvojen edessä heristäen sanoi: ”Vannotan sinua elävän Jumalan nimessä kertomaan meille,

oletko sinä Vapahtaja, Jumalan Poika?” Jeesus vastasi Kaiafaalle: ”Minä olen. Kohta menen Isän tykö, ja pian Ihmisen Poika puetaan valtiaan vaatteisiin, ja hän on taas kerran hallitseva taivaan joukkokuntia.”

184:3.15 (1983.7) Kun ylipappi kuuli Jeesuksen lausuvan nämä sanat, hänen suuttumuksensa oli suunnaton, ja päällysvaatteensa repäisten hän kiljui: ”Mihin me enää todistajia tarvitsemme? Katsokaa, nyt olette kaikki kuulleet, kuinka tämä mies pilkkaa Jumalaa. Mitä tälle lainrikkojalle ja jumalanpilkkaajalle teidän mielestänne nyt pitäisi tehdä?” Ja he kaikki vastasivat yhteen ääneen: ”Hänen sietää kuolla; naulittakoon hänet ristille.”

184:3.16 (1983.8) Jeesus ei osoittanut kiinnostusta mitään hänelle Hannaan tai sanhedristien edessä esitettyä kysymystä kohtaan tätä yhtä lukuun ottamatta, joka liittyi hänen lahjoittautumistehtäväänsä. Kysyttäessä, oliko hän Jumalan Poika, hän hetkeäkään epäröimättä ja kiertelemättä antoi myöntävän vastauksen.

184:3.17 (1983.9) Hannas halusi, että oikeudenkäynti etenisi ja että laadittaisiin selkeästi muotoillut syytteet Jeesuksen suhteesta Rooman lakiin ja roomalaisiin instituutioihin, jotta ne voitaisiin myöhemmin esittää Pilatukselle. Neuvosmiehillä oli suuri tarve saada nämä asiat nopeaan päätökseen, ei vain siksi, että meneillään oli pääsiäisen valmistuspäivä ja mitään maallista työtä ei saanut tehdä enää keskipäivän jälkeen, vaan myös siksi, että he pelkäsivät Pilatuksen minä hetkenä tahansa saattavan palata Juudean roomalaispääkaupunkiin, Kesareaan, sillä hän oli Jerusalemissa vain viettämässä pääsiäistä.

184:3.18 (1983.10) Mutta Hannas ei onnistunut pitämään oikeusistuinta hallinnassaan. Sen jälkeen kun Jeesus oli antanut näin odottamattoman vastauksen Kaiafaalle, ylipappi astui eteenpäin ja sivalsi kädellään häntä kasvoihin. Hannas oli todellakin kauhuissaan, kun muut oikeuden jäsenet salista poistuessaan sylkivät Jeesusta kasvoihin ja moni läimäytti pilkkaa tehdäkseen häntä kämmenellään. Ja tällaisen epäjärjestyksen merkeissä ja näin ennenkuulumattoman sekasorron vallassa päättyi kello puoli viiden aikaan tämä sanhedristioikeuden ensimmäinen Jeesusta vastaan käyty istunto.

184:3.19 (1984.1) Kolmekymmentä ennakkoluuloista ja perinteen sokaisemaa väärää tuomaria valheellisine todistajineen on käyvinään oikeutta universumin vanhurskasta Luojaa vastaan. Ja nämä kiihkomieliset syyttäjät saa tuskaan jo tämän Jumala-ihmisen majesteettinen vaiteliaisuus ja ylimaallinen ryhdikkyys. Hänen äänettömyytensä on kauhistuttava; hänen puheensa on pelottoman uhmaavaa. Heidän uhkailunsa eivät häntä liikuta, eivätkä heidän loukkauksensa häntä säikytä. Ihminen käy oikeutta Jumalaa vastaan, mutta silloinkin tämä rakastaa heitä ja pelastaisi heidät, jos voisi.

4. Nöyryytyksen tunti

184:4.1 (1984.2) Kun käsiteltävänä oli kuolemantuomion langettamista koskeva asia, juutalainen lainsäädäntö vaati, että oikeuden oli

pidettävä kaksi istuntoa. Tämä toinen istunto oli määrä pitää ensimmäistä istuntopäivää seuraavana päivänä, ja oikeuden jäsenten tuli tämä väliaika viettää paastoten ja murehtien. Mutta nämä miehet eivät jaksaneet odottaa seuraavaan päivään antaakseen vasta silloin vahvistuksen päätökselleen, jonka mukaan Jeesuksen oli kuoltava. He odottivat vain yhden tunnin. Jeesus jätettiin täksi ajaksi vastaanottohuoneeseen temppelinvartijoiden hoteisiin, jotka ylipapin palvelijoiden kanssa hauskuuttivat itseään syytämällä Ihmisen Pojan päälle kaikenlaisia hävyttömyyksiä. He pilkkasivat häntä, sylkivät hänen päälleen ja tönivät häntä raa'asti. He sivaltelivat häntä kepillä kasvoihin ja sanoivat sen päälle: "Profetoipa nyt meille, senkin Vapahtaja, kuka se mahtoi olla, joka sinua sivalsi." Ja näin he jatkoivat kokonaisen tunnin ajan herjaten ja pahoinpidellen tätä Galilean miestä, joka ei vastarintaa tehnyt.

184:4.2 (1984.3) Tämän tietämättömien ja tunteettomien vartijoiden ja palvelijoiden edessä vietetyn kärsimysten ja valeoikeudenkäyntien traagisen tunnin ajan Johannes Sebedeus odotti naapurihuoneessa yksinäisen ihmisen kauhun vallassa. Heti kun nämä pahoinpitelyt alkoivat, Jeesus antoi päätään nyökäyttämällä Johannekselle merkin poistua paikalta. Mestari tiesi varsin hyvin, että jos hän sallisi apostolinsa jäädä huoneeseen näiden hävyttömyyksien todistajaksi, se nostattaisi Johanneksen suuttumuksen sellaiseen määrään, että sen tuloksena olisi niin kiukkuisia vastalauseita, että ne luultavasti veisivät hänet kuolemaan.

184:4.3 (1984.4) Koko tämän kauhean tunnin aikana Jeesus ei lausunut sanaakaan. Tälle lempeälle ja herkälle ihmiskunnan sielulle, joka

persoonallisuussuhteen kautta liittyi koko tämän universumin Jumalaan, ei yksikään suullinen hänen nöyryytyksensä maljasta ollut katkerampi kuin tämä hirveä tunti näiden tietämättömien ja julmien vartijoiden ja palvelijoiden armoilla, vartijoiden ja palvelijoiden, joille tämän niin kutsutun sanhedristioikeuden jäsenten esimerkki oli antanut virikkeen ruveta häntä kohtaan väkivaltaisiksi.

184:4.4 (1984.5) Ihmissydän ei saata käsittää sitä suuttumuksen puistatusta, joka ravisteli koko suunnattoman suurta universumia taivaan älyllisten olentojen joutuessa todistamaan rakastetun Hallitsijansa alistumista tietämättömien ja harhaan johdettujen luotujensa tahtoon kovaonnisen Urantian synnin pimentämällä sfäärillä.

184:4.5 (1984.6) Mikä on ihmisessä tämä eläimellisyyden piirre, joka panee häneen halun vahingoittaa ja tehdä fyysistä väkivaltaa sellaiselle, johon hän ei kykene hengellisesti yltämään tai jota hän ei kykene älyllisesti tavoittamaan? Vasta puolittain sivistyneessä ihmisessä vaanii yhä ilkeä raakuus, joka pyrkii pinnalle ja kohdistuu niihin, jotka viisaudessa ja hengellisyyden saavuttamisessa ovat häntä korkeammalla. Pankaa merkille näiden olevinaan sivistyneiden ihmisten häijy korskeus ja raakalaismainen julmuus heidän saadessaan tietynkaltaista eläimellistä nautintoa siitä, että he tällä tavoin ottivat fyysisen väkivaltansa kohteeksi Ihmisen Pojan, joka ei vastarintaa tehnyt. Kun nämä loukkaukset, nälväisyt ja iskut satelivat Jeesuksen päälle, hän ei puolustautunut, mutta hän ei ollut

puolustuskyvytön. Jeesusta ei nujerrettu, hän vain ei sanan aineellisessa merkityksessä osallistunut taisteluun.

184:4.6 (1985.1) Nämä ovat Mestarin suurimmat voitonhetket koko hänen pitkällä ja vaiheikkaalla elämänurallaan suunnattoman suuren ja kaukaisuuksiin ulottuvan universumin luojana, ylläpitäjänä ja pelastajana. Jeesus oli jo täyteen määräänsä asti elänyt elämän, jonka kuluessa hän esitti ihmiselle ilmoituksen Jumalasta, nyt hän oli parhaillaan esittämässä Jumalalle uutta ja ennennäkemätöntä ilmoitusta ihmisestä. Jeesus on nyt esittämässä maailmoille ilmoitusta, joka kertoo, että kaikki pelot luodun olennon persoonallisuuden eristyneisyydestä on lopullisesti voitettu. Ihmisen Poika on lopullisesti saavuttanut sen, että identiteetti todellistuu Jumalan Pojaksi. Jeesus ei epäröi tuoda julki, että hän ja Isä ovat yhtä; ja tämän korkeimman ja ylimaallisen kokemuksen tosiasian ja totuuden pohjalta hän antaa kehotuksen, että jokaisesta valtakuntaan uskovasta tulisi yhtä hänen kanssaan, kuten hän ja hänen Isänsä ovat yhtä. Jeesuksen uskontoon kuuluvasta elävästä kokemuksesta tulee tällä tavoin se pettämätön ja taattu menetelmä, jonka avulla maailman hengellisesti eristetyt ja kosmisesti yksinäiset kuolevaiset kykenevät pääsemään persoonallisuuden eristyneisyydestä kaikkine siitä johtuvine seurausilmiöineen, kuten pelosta ja siihen liittyvästä avuttomuudentunteesta. Jumalan uskonpojat löytävät taivaan valtakunnan veljellisistä realiteeteista lopullisen vapahduksen sekä henkilökohtaisesta että planetaarisesta minuuden eristyneisyydestä. Jumalaa tunteva uskova kokee kasvavassa määrin sitä haltioitumista ja sitä ylevyyttä, joka johtuu

hengellisestä sosiaalistumisesta kokonaisen universumin mittakaavassa – siitä, että hän on korkeuksien kansalainen, mihin vielä liittyy jumalallisena päämääränä olevan täydellisyyden saavuttamisen ikuinen todellistuminen.

5. Oikeusistuimen toinen kokous

184:5.1 (1985.2) Kello puoli kuusi oikeusistuin kokoontui uuteen istuntoon, ja Jeesus ohjattiin viereiseen huoneeseen, jossa Johannes oli odottamassa. Siellä roomalainen sotilas ja temppelinvartijat vahtivat Jeesusta sillä aikaa, kun oikeus ryhtyi muotoilemaan syytteitä, jotka esiteltäisiin Pilatukselle. Hannas teki tovereilleen selväksi, ettei jumalanpilkkasyytöksellä olisi Pilatuksen kohdalla mitään painoa. Juudas oli paikalla sen aikaa, kun tämä oikeusistuimen toinen kokous oli koolla, mutta hän ei esittänyt mitään todistajanlausuntoa.

184:5.2 (1985.3) Tämä oikeuden istunto kesti vain puoli tuntia, ja kun he päättivät kokouksen mennäkseen Pilatuksen eteen, he olivat laatineet Jeesusta vastaan sellaisen syytekirjelmän, että tämä sen mukaan ansaitsi kuolemantuomion. Kirjelmässä esitettiin kolme syytettä:

184:5.3 (1985.4) 1. Että hän oli juutalaiskansakunnan turmelija; hän petkutti kansaa ja yllytti sitä kapinaan.

184:5.4 (1985.5) 2. Että hän opetti ihmisiä kieltäytymään maksamasta henkiveroa keisarille.

184:5.5 (1985.6) 3. Että hän väittäessään olevansa kuningas ja uudenlaisen valtakunnan perustaja yllytti maanpetokseen keisaria vastaan.

184:5.6 (1985.7) Koko tämä oikeudenkäynti oli sääntöjenvastainen ja täysin vastoin juutalaisia lakeja. Ei ollut kahta todistajaa, jotka olisivat olleet samaa mieltä jostakin asiasta, ellei lukuun oteta niitä, joiden esittämä lausunto koski Jeesuksen toteamusta temppelin hävittämisestä ja sen uudelleenpystyttämisestä kolmen päivän kuluessa. Ja mitä tähän asiaan tuli, edes sen osalta ei yksikään todistaja puhunut syytetyn puolustukseksi, eikä myöskään Jeesusta pyydetty selittämään, mitä hän toteamuksellaan tahtoi sanoa.

184:5.7 (1985.8) Ainoa asia, jonka perusteella oikeus olisi johdonmukaisuutta noudattaen voinut hänet tuomita, oli syyte jumalanpilkasta, ja sekin olisi ollut täysin hänen oman todistuksensa varassa. Myös jumalanpilkkasyytöksen osalta he jättivät kuolemanrangaistuksen edellyttämän muodollisen äänestyksen suorittamatta.

184:5.8 (1985.9) Ja nyt he julkesivat laatia kolme syytettä, joiden kanssa he menisivät Pilatuksen eteen ilman, että niiden osalta oli kuultu yhtäkään todistajaa. Niistä oli lisäksi sovittu sellaiseen aikaan, jolloin syytösten kohteena oleva vangittu ei ollut ollut paikalla. Kun tämä oli tehty, kolme fariseusta jätti hyvästinsä; he halusivat kyllä, että Jeesus surmataan, mutta he eivät suostuneet laatimaan häntä

vastaan syytöksiä ilman todistajia eikä sellaisessa tilanteessa, jolloin hän itse ei ollut läsnä.

184:5.9 (1986.1) Jeesus ei enää esiintynyt sanhedristioikeuden edessä. He eivät halunneet taas katsella hänen kasvojaan lausuessaan tuomiotaan hänen syyttömästä elämästään. Jeesus ei (ihmisenä) ollut tietoinen heidän muodollisista syytteistään, ennen kuin kuuli Pilatuksen lukevan ne ääneen.

184:5.10 (1986.2) Jeesuksen ollessa Johanneksen ja vartijoiden kanssa huoneessa ja oikeuden pitäessä toista istuntoaan muutamat ylipapin palatsin palveluskuntaan kuuluvat naiset tulivat ystävineen katsomaan outoa vangittua, ja yksi heistä kysyi häneltä: ”Oletko sinä Messias, Jumalan Poika?” Ja Jeesus vastasi: ”Jos minä sinulle kerron, sinä et minua usko; ja jos minä sinulta kysyn, sinä et vastaa.”

184:5.11 (1986.3) Tuona aamuna kello kuusi Jeesus ohjattiin Kaiafaan talosta Pilatuksen eteen, jotta vahvistettaisiin se kuolemantuomio, josta tämä sanhedristioikeus oli näin epäoikeudenmukaisesti ja sääntöjenvastaisesti päättänyt.

Luku 185

Oikeuskäsittely Pilatuksen edessä

185:0.1 (1987.1) VÄHÄN kello kuuden jälkeen tänä perjantaiaamuna, huhtikuun 7. päivänä vuonna 30 jKr., Jeesus tuotiin roomalaisen prokuraattorin Pilatuksen eteen. Pilatus hallitsi Juudeaa, Samariaa ja Idumeaa suoraan Syyrian legaatin alaisena. Temppelinvartijat toivat Mestarin köytettynä roomalaismaaherran eteen, ja mukana tuli viitisenkymmentä hänen syyttäjäänsä, joihin kuuluivat sanhedristioikeus (etupäässä saddukeuksia), Juudas Iskariot ja ylipappi Kaiafas sekä apostoli Johannes. Hannas ei ilmaantunut Pilatuksen eteen.

185:0.2 (1987.2) Pilatus oli jalkeilla ja valmiina vastaanottamaan tämän varhaisaamun vierailijaryhmän, sillä ne, jotka olivat edellisenä iltana onnistuneet saamaan hänen suostumuksensa roomalaissotilaiden käyttämiselle Ihmisen Pojan pidättämisessä, olivat ilmoittaneet hänelle, että Jeesus tuotaisiin hänen eteensä aamuvarhaisella. Tämä oikeuskäsittely oli järjestetty tapahtuvaksi praetoriumin, Antonia-

linnoituksen lisärakennuksen, edessä. Pilatus ja hänen vaimonsa pitivät Jerusalemissa käydessään rakennusta tukikohtanaan.

185:0.3 (1987.3) Vaikka Pilatus suorittikin Jeesuksen kuulustelemisen enimmältään praetoriumin saleissa, asian julkinen oikeuskäsittely tapahtui kuitenkin ulkosalla, pääsisäänkäynnille johtavilla portailla. Tämä oli myönnytys juutalaisille, sillä nämä kieltäytyivät astumasta sisälle mihinkään ei-juutalaisten rakennukseen, jossa tänä pääsiäisen valmistuspäivänä saatettaisiin käyttää hapatetta. Sellaiseen rakennukseen meneminen, paitsi että se olisi tehnyt heistä seremoniallisessa mielessä epäpuhtaita ja niin ollen estänyt heidän osallistumisensa iltapäivällä pidettävään kiitosjuhlaan, olisi myös tehnyt välttämättömäksi heidän alistumisensa auringonlaskun jälkeen toimitettaviin puhdistautumisseremonioihin, ennen kuin he olisivat kelvollisia nauttimaan pääsiäisehtoollista.

185:0.4 (1987.4) Vaikka omatunto ei näitä juutalaisia yhtään vaivannut, kun he juonittelivat pannakseen toimeen Jeesuksen oikeusmurhan, he olivat kuitenkin omantunnonarkoja kaikkien tällaisten seremoniallista puhtautta ja perinteistä sääntöjenmukaisuutta koskevissa kysymyksissä. Eivätkä nämä juutalaiset ole olleet ainoita, joilta ylevät ja pyhät, jumalallisluonteiset velvollisuudet ovat jääneet huomaamatta, samalla kun he osoittavat pikkutarkkaa huomiota asioille, joiden merkitys ihmisen hyvinvoinnin kannalta niin hyvin ajallisuudessa kuin ikuisuudessakin on olematon.

1. Pontius Pilatus

185:1.1 (1987.5) Ellei Pontius Pilatus olisi ollut kohtuullisen hyvä maaherra näille pienemmille maakunnille, Tiberius ei luultavasti olisi sietänyt häntä Juudean prokuraattorina kymmentä vuotta. Vaikka hän oli kohtalaisen hyvä hallintovirkamies, moraalin alalla hän oli pelkuri. Hän ei ollut kyllin suuri ihminen ymmärtääkseen, mikä hänen tehtävänsä luonne juutalaisten maaherrana oli. Häneltä jäi käsittämättä se tosiasia, että näillä heprealaisilla oli *todellinen* uskonto, usko, jonka puolesta he olivat valmiit kuolemaan, ja että miljoonat ja taas miljoonat maailmanvallan eri puolille hajaantuneet juutalaiset pitivät Jerusalemia uskonsa pyhäkkönä ja kunnioittivat sanhedriniä korkeimpana tuomioistuimena maan päällä.

185:1.2 (1988.1) Pilatus ei rakastanut juutalaisia, ja tämä syvälle juurtunut vihamielisyys alkoi tulla esille jo varhaisessa vaiheessa. Mikään Rooman provinsseista ei ollut yhtä vaikea hallittavaksi kuin Juudea. Pilatus ei koskaan todella ymmärtänyt ongelmia, joita juutalaisten hallitseminen toi mukanaan, ja siksi hän teki jo maaherrakokemuksensa alkuvaiheessa koko joukon miltei kohtalokkaita ja lähes itsetuhoisia kömmähdyksiä. Ja nämä kömmähdykset juuri olivat syynä siihen, miksi juutalaiset saivat hänestä niin suuren vallan. Halutessaan vaikuttaa hänen päätöksiinsä heidän ei tarvinnut kuin uhata kansannousulla, ja Pilatukselle tuli kiire perääntyä. Ja tämä prokuraattorissa näkynyt ilmeinen horjuvaisuus tai moraalisen rohkeuden puute johtui pääasiassa siitä, että hän muisti monet juutalaisten kanssa käymänsä kiistat ja sen, että nämä olivat jokaisessa tapauksessa saaneet hänestä yliotteen. Juutalaiset tiesivät Pilatuksen pelkäävän heitä,

olevan huolissaan asemastaan Tiberiuksen edessä, ja niinpä he maaherran suureksi vahingoksi käyttivät lukuisissa tilanteissa hyväkseen tätä tietoa.

185:1.3 (1988.2) Pilatuksen juutalaisten keskuudessa nauttima epäsuosio juontui muutamista onnettomista yhteenotoista. Ensinnäkään hän ei ottanut vakavasti heidän syvälle juurtunutta ennakkoluuloisuuttaan kaikenlaisia kuvia kohtaan, he kun pitivät niitä epäjumalainpalvonnallisina symboleina. Niinpä hän salli sotilaidensa marssia Jerusalemiin näiden riisumatta keisarin kuvaa tunnuksistaan, kuten roomalaissotilailla oli hänen edeltäjänsä aikana ollut tapana tehdä. Monilukuinen juutalaislähetystö odotti Pilatuksen luona viisi päivää ja pyytämällä pyysi häntä poistattamaan nuo kuvat sotaväen viireistä. Hän kieltäytyi jyrkästi suostumasta heidän pyyntöönsä ja uhkasi surmauttaa valtuuskunnan siihen paikkaan. Skeptikko kun oli, Pilatus ei ymmärtänyt, että ihmiset, joilla on voimakkaat uskonnolliset tunteet, eivät epäröisi kuolla uskonnollisten vakaumustensa puolesta, ja siksi hän kauhistui, kun nämä juutalaiset järjestyivät uhmakkaasti hänen palatsinsa eteen, painoivat kasvonsa maahan ja lähettivät sanan, että he olivat valmiit kuolemaan. Silloin Pilatus tajusi esittäneensä uhkauksen, jota hän ei ollut halukas toteuttamaan. Hän antautui, määräsi kuvat poistettaviksi Jerusalemissa olevien sotilaidensa viireistä ja huomasi siitä päivästä alkaen olevansa suuressa määrin riippuvainen juutalaisjohtajien oikuista. Hehän olivat näin päässeet perille siitä, että hänen heikkoutenaan oli esittää uhkauksia, joita pelkäsi panna täytäntöön.

185:1.4 (1988.3) Myöhemmin Pilatus päätti voittaa kadottamansa arvovallan takaisin, ja niin hän Jerusalemissa ripustutti Herodeksen palatsin muureille sellaiset keisarin kilvet, jollaisia käytettiin yleisesti keisarinpalvonnassa. Hän oli järkkymätön, kun juutalaiset esittivät vastalauseitaan. Koska hän kieltäytyi kuuntelemasta heidän protestejaan, he vetosivat oitis Roomaan, ja keisari määräsi pahennusta herättävät kilvet yhtä viipymättä poistettaviksi. Ja tämän jälkeen Pilatusta arvostettiin entistäkin vähemmän.

185:1.5 (1988.4) Muuan toinen hänelle paljon epäsuosiota juutalaisten keskuudessa tuonut seikka oli se, että hän rohkeni ottaa rahaa temppelin kassasta maksaakseen sen uuden akveduktin rakentamisen, joka suurten uskonnollisten juhlien aikana turvaisi miljoonien Jerusalemiin saapuvien vierailijoiden vedensaannin. Juutalaisten mielestä vain sanhedrin sai päättää temppelin varojen käytöstä, eivätkä he koskaan lakanneet sättimästä Pilatusta tästä omavaltaisesta päätöksestä. Tuo päätös johti ei vähempään kuin pariinkymmeneen mellakkaan ja paljoon verenvuodatukseen. Viimeisessä tähän joukkoon kuuluvassa vakavassa vihanpurkauksessa oli kysymys siitä, että eräs monilukuinen galilealaisseurue oli teurastettu sen ollessa parastaikaa harjoittamassa hartautta alttarin edessä.

185:1.6 (1988.5) On merkillepantavaa, että vaikka tämä horjuva roomalainen vallanpitäjä juutalaisia kohtaan tuntemansa pelon tähden ja henkilökohtaisen asemansa turvatakseen uhrasi

Jeesuksen, lopulta hänet kuitenkin pantiin viralta seurauksena tarpeettomasta samarialaisten teurastuksesta yhteydessä, jossa muuan vale-Messias perättömien väitteidensä perusteella johdatti asevoimien joukkoja Gerissimvuorelle; tämä väitti temppelin astioiden olevan haudattuina sinne, ja kun hän ei lupaustensa vastaisesti kyennytkään paljastamaan pyhien astioiden kätköpaikkaa, puhkesi rajuja mellakoita. Tämän välikohtauksen seurauksena Syyrian legaatti määräsi Pilatuksen Roomaan. Tiberius kuoli sillä aikaa, kun Pilatus oli matkalla Roomaan, eikä tätä enää nimitetty Juudean prokuraattoriksi. Hän ei koskaan toipunut syvästi katumastaan tuomiosta, jolla hän oli suostunut Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen. Pääsemättä uuden keisarin suosioon hän vetäytyi Lausannen provinssiin, jossa hän myöhemmin teki itsemurhan.

185:1.7 (1989.1) Pilatuksen vaimo, Claudia Procula, oli kamarineitonsa kautta kuullut paljon Jeesuksesta. Tämä oli foinikialainen valtakunnan evankeliumiin uskova. Pilatuksen kuoleman jälkeen Claudia osallistui eturivissä hyvän sanoman levittämistyöhön.

185:1.8 (1989.2) Ja kaikki edellä kerrottu selittää paljon tuon traagisen perjantaiaamupäivän tapahtumista. On helppo käsittää, miksi juutalaiset katsoivat oikeudekseen sanella määräyksiä Pilatukselle – saada hänet jalkeille kello kuudelta aamulla kuulustelemaan Jeesusta – ja myös, miksi he eivät epäröineet uhkailla häntä

keisarille esitettävällä valtiopetossyytteellä, jos hän uskaltaisi evätä heidän vaatimuksensa Jeesuksen surmaamisesta.

185:1.9 (1989.3) Kelvollinen Rooman maaherra, joka ei olisi vahingokseen sotkeutunut juutalaisvallanpitäjien metkuihin, ei olisi konsanaan sallinut näiden verta janoavien uskonnollisten fanaatikkojen riistää henkeä mieheltä, jonka hän itse oli julistanut heidän valheellisten syytöstensä osalta syyttömäksi ja viattomaksi. Rooma teki suuren virheen, maisissa asioissa kauaskantoisen erehdyksen, lähettäessään tämän toisen luokan hallintomiehiä edustavan Pilatuksen hallitsemaan Palestiinaa. Tiberiuksen olisi mieluumminkin pitänyt lähettää juutalaisten luo valtakunnan paras provinssihallinnon virkamies.

2. Jeesus astuu Pilatuksen eteen

185:2.1 (1989.4) Kun Jeesus ja hänen syyttäjänsä olivat kokoontuneet Pilatuksen tuomiosalin eteen, roomalaismaaherra astui ulos ja paikalle kerääntynyttä seuruetta puhutellen kysyi: ”Minkäs syytteen te tätä kaveria vastaan esitätte?” Saddukeukset ja neuvosmiehet, jotka olivat ottaneet asiakseen raivata Jeesus pois tieltä, olivat päättäneet mennä Pilatuksen eteen ja pyytää vahvistusta kuolemantuomiolle, joka Jeesukselle oli langetettu, ja tehdä se viitsimättä esittää mitään yksiselitteistä syytettä. Siksi sanhedristioikeuden puhemies vastasi Pilatukselle: ”Ellei tämä mies olisi pahantekijä, emme toki olisi toimittaneet häntä luoksesi.”

185:2.2 (1989.5) Huomatessaan, että he hänen tietojensa mukaan koko yön jatkuneista Jeesuksen syyllisyyttä koskeneista keskusteluistaan huolimatta olivat haluttomia tuomaan julki syytteitään tätä vastaan, Pilatus vastasi heille: ”Jos kerran ette löytäneet yhteistä näkemystä mistään yksiselitteisistä syytteistä, niin miksi ette vie tätä miestä mukananne ja langeta hänelle tuomiota omien lakienne mukaisesti?”

185:2.3 (1989.6) Silloin sanhedristioikeuden kirjuri puhui Pilatukselle: ”Ei ole lain mukaista meidän määrätä ketään kuolemaan, ja tämä kansakuntamme villitsijä on ansainnut kuolemansa sillä, mitä hän on sanonut ja tehnyt. Olemme tulleet eteesi saadaksemme vahvistuksen tälle päätöksellemme.”

185:2.4 (1989.7) Se, että he astuivat roomalaismaaherran eteen kerrotunlaisin kiertely-yrityksin, paljastaa ensinnäkin, että sanhedristit tunsivat pahansuopaisuutta ja nurjamielisyyttä Jeesusta kohtaan, ja toisekseen, että heiltä puuttui kunnioitus Pilatuksen rehellisyyttä, kunniallisuutta ja arvoasemaa kohtaan. Millaista häpeämättömyyttä osoittaakaan näiden alamaiskansalaisten taholta se, että he ilmestyvät provinssinsa maaherran eteen pyytämään teloitusmääräystä miehelle, jolle he eivät ole vieläkään suoneet puolueetonta oikeudenkäyntiä, ja nostamatta edes yksiselitteistä rikossyytettä häntä vastaan!

185:2.5 (1990.1) Pilatus oli jonkin verran perillä Jeesuksen toiminnasta juutalaisten keskuudessa, ja hän otaksui, että tätä vastaan mahdollisesti nostettavissa syytteissä olisi kysymys juutalaisten kirkkolakien rikkomuksista. Sen vuoksi hän koetti siirtää jutun takaisin heidän oman tuomioistuimensa ratkaistavaksi. Toisaalta

Pilatus nautti siitä, että hän pani heidät julkisesti tunnustamaan voimattomuutensa langettaa ja toimeenpanna kuolemantuomiota edes sellaiselle oman rotunsa edustajalle, jota he olivat katkeraa ja pahansuopaista vihaa tuntien alkaneet halveksia.

185:2.6 (1990.2) Vain muutamaa tuntia aikaisemmin, vähän ennen keskiyötä, ja sen jälkeen kun hän oli myöntänyt luvan käyttää roomalaissotilaita Jeesuksen salaisen pidättämisen toimeenpanemiseen, Pilatus oli vaimoltaan Claudialta kuullut lisää Jeesuksesta ja tämän opetuksista. Claudia oli puolittainen juudaismikäännynnäinen, ja myöhemmin hänestä tuli varaukseton Jeesuksen evankeliumiin uskova.

185:2.7 (1990.3) Pilatus olisi mieluusti lykännyt tämän kuulustelun myöhemmäksi, mutta hän näki juutalaisjohtajista, että nämä olivat lujasti asian käsittelyn jatkamisen kannalla. Hän tiesi tämän aamupäivän merkitsevän valmistautumista pääsiäiseen, mutta koska nyt oli perjantai, hän tiesi päivän olevan lisäksi levon ja jumalanpalveluksen merkeissä vietettävän juutalaisen sapatin valmistuspäivä.

185:2.8 (1990.4) Tuskallisen tietoisena siitä, miten epäkunnioittavasti nämä juutalaiset häntä lähestyivät, Pilatus ei ollut halukas suostumaan heidän vaatimuksiinsa ilman oikeudenkäyntiä tapahtuvasta Jeesuksen kuolemaan tuomitsemisesta. Niinpä hän muutaman hetken odotettuaan, että he esittäisivät syytöksensä vangittua vastaan, kääntyi heihin päin ja sanoi: ”Ilman oikeudenkäyntiä en tätä miestä kuolemaan tuomitse, enkä suostu

edes kuulustelemaan häntä, ennen kuin olette kirjallisesti esittäneet syytteenne häntä vastaan.”

185:2.9 (1990.5) Kun ylipappi ja muut olivat kuulleet Pilatuksen äskeiset sanat, he viittasivat paikalle oikeusistuimen kirjurin, joka sitten ojensi Pilatukselle Jeesusta vastaan esitetyt kirjalliset syytökset. Ja syytökset kuuluivat seuraavasti:

185:2.10 (1990.6) ”Sanhedristioikeusistuimen nimessä toteamme tämän miehen pahantekijäksi ja kansakuntamme villitsijäksi, sillä hänen viakseen on luettava:

185:2.11 (1990.7) ”1. Kansakuntamme turmeleminen ja kansamme yllyttäminen kapinaan.

185:2.12 (1990.8) ”2. Se, että hän kieltää kansaa maksamasta henkiveroa keisarille.

185:2.13 (1990.9) ”3. Se, että hän kutsuu itseään juutalaisten kuninkaaksi ja opettaa uuden valtakunnan pystyttämistä.”

185:2.14 (1990.10) Jeesusta ei ollut säädösten edellyttämällä tavalla kuultu eikä lain edellyttämällä tavalla todettu syylliseksi yhdenkään esitetyn syytöksen osalta. Hän ei edes kuullut näitä syytöksiä, kun ne ensimmäistä kertaa esitettiin, mutta Pilatus tuotatti hänet praetoriumista, jossa hän oli vartijoiden valvonnassa, ja vaati nämä syytökset toistettaviksi Jeesuksen kuullen.

185:2.15 (1990.11) Nämä syytteet kuullessaan Jeesus tiesi mainiosti, ettei häntä ollut juutalaisen oikeuden edessä kuultu näiden asioiden osalta, ja sen tiesivät myös Johannes Sebedeus ja Jeesuksen syyttäjät, mutta hän ei vastannut mitään heidän valheellisiin

syytöksiinsä. Hän ei avannut suutaan, edes silloin kun Pilatus pyysi häntä vastaamaan syyttäjilleen. Pilatusta koko asian käsittelyn oikeudenvastaisuus niin suuresti hämmästytti ja Jeesuksen äänetön ja hillitty käytös teki häneen niin syvän vaikutuksen, että hän päätti viedä vangitun sisälle saliin ja kuulustella häntä yksityisesti.
185:2.16 (1990.12) Mielessään Pilatus oli hämmentynyt, sydämessään hän pelkäsi juutalaisia, ja hengessään hän oli tavattoman liikuttunut tästä näytelmästä, jossa Jeesus seisoi majesteettisena verenhimoisten syyttäjiensä edessä ja katseli heitä ylhäältä alas, ei sanattoman halveksunnan vallassa, vaan kasvoillaan ilme, joka kertoi aidosta säälistä ja surumielisestä hellyydestä.

3. Pilatuksen toimeenpanema yksityinen kuulustelu

185:3.1 (1991.1) Pilatus vei Jeesuksen ja Johannes Sebedeuksen yksityishuoneeseen, jätti vartijat aulaan huoneen ulkopuolelle ja pyysi vankia istuutumaan. Itse hän istuutui vangin vierelle ja esitti useita kysymyksiä. Pilatus avasi Jeesuksen kanssa käymänsä keskustelun vakuuttamalla, ettei hän uskonut Jeesusta vastaan esitettyä ensimmäistä syytekohtaa, sitä että hän olisi kansakunnan turmelija ja kapinanlietsoja. Sitten Pilatus kysyi: ”Opetitko koskaan, että tulisi kieltäytyä maksamasta henkiveroa keisarille?” Jeesus osoitti Johannesta ja sanoi: ”Kysy häneltä tai keneltä muulta tahansa, joka on kuullut opetustani.” Silloin Pilatus esitti

Johannekselle kysymyksen tästä henkiveroasiasta, ja Johannes antoi todistuksensa siitä, mitä hänen Mestarinsa oli opettanut, ja selitti Jeesuksen ja hänen apostoliensa maksavan veroja sekä keisarille että temppelille. Johannesta kuulusteltuaan Pilatus sanoi: ”Katsokin, ettet kerro kenellekään, että puhuin kanssasi.” Eikä Johannes koskaan tätä asiaa paljastanutkaan.

185:3.2 (1991.2) Sitten Pilatus käännähti ympäri esittääkseen Jeesukselle lisää kysymyksiä sanoen: ”Entä sitten tämä kolmas syytös sinua vastaan; oletko sinä juutalaisten kuningas?” Koska Pilatuksen äänessä oli mahdollisesti vilpittömän tiedonhalun sävy, Jeesus hymyili prokuraattorille ja sanoi: ”Pilatus, kysytkö tätä omasta puolestasi, vai poimitko sinä tämän kysymyksen noiden muiden eli syyttäjieni luettelosta?” Tämän jälkeen maaherra vastasi Jeesukselle puolittainen närkästys äänensävyssään: ”Olenko minä juutalainen? Oma väkesi ja ylipapit luovuttivat sinut käsiini ja pyysivät minua tuomitsemaan sinut kuolemaan. Asetan kyseenalaiseksi heidän syytöstensä todenperäisyyden ja koetan vain itseäni varten saada selville, mitä olet tehnyt. Kerro minulle, oletko sanonut olevasi juutalaisten kuningas ja oletko koettanut perustaa uuden valtakunnan?”

185:3.3 (1991.3) Silloin Jeesus sanoi Pilatukselle: ”Etkö tajua, ettei minun valtakuntani ole tästä maailmasta? Jos valtakuntani olisi tästä maailmasta, opetuslapseni epäilemättä taistelisivat, jottei minua luovutettaisi juutalaisten käsiin. Se, että olen täällä edessäsi näillä köysillä köytettynä, riittänee osoittamaan kaikille ihmisille, että kuningaskuntani on hengellinen valtapiiri, vaikkapa sellaisten

ihmisten veljeskunta, joista uskon kautta ja rakkauden avulla on tullut Jumalan poikia. Ja tämä pelastus kuuluu yhtä hyvin ei-juutalaiselle kuin juutalaisellekin.”

185:3.4 (1991.4) ”Olet siis sittenkin kuningas?”, Pilatus sanoi. Ja Jeesus vastasi: ”Niin, sellainen kuningas minä olen, ja valtakuntani on taivaassa olevan Isäni uskonpoikien perhekunta. Tätä tarkoitusta varten synnyin tähän maailmaan, nimittäin että osoittaisin Isäni kaikille ihmisille ja todistaisin siitä, että Jumala on totuus. Ja tänäkin hetkenä julistan sinulle, että jokainen, joka rakastaa totuutta, kuulee ääneni.”

185:3.5 (1991.5) Silloin Pilatus sanoi puoliksi piloillaan, puoliksi vakavissaan: ”Totuus, mikä on totuus – ken tietää?”

185:3.6 (1991.6) Pilatus ei kyennyt käsittämään Jeesuksen sanoja eikä pystynyt ymmärtämään tämän hengellisen valtakunnan olemusta, mutta hän oli nyt varma siitä, ettei vangittu ollut tehnyt mitään, mikä olisi vaatinut kuolemalla rankaisemista. Pilatuksen ei tarvinnut kuin kerran katsoa Jeesusta kasvoista kasvoihin, kun jo hänkin vakuuttui siitä, ettei tämä lempeä ja uupunut mutta majesteettinen ja rehti mies ollut mikään hurja ja vaarallinen vallankumouksellinen, joka pyrki asettumaan Israelin ajalliselle valtaistuimelle. Pilatus luuli ymmärtävänsä jotakin siitä, mitä Jeesus itseään kuninkaaksi kutsuessaan tarkoitti, sillä hänelle olivat tuttuja stoalaisten opetukset, kun nämä opettivat, että ”viisas mies on kuningas”. Pilatus oli perin juurin vakuuttunut siitä, että Jeesus oli vaarallisen kapinakenraalin sijasta harmiton tuulentupien rakentaja, viaton fanaatikko.

185:3.7 (1991.7) Mestaria kuulusteltuaan Pilatus meni takaisin pääpappien ja Jeesuksen syyttäjien luokse ja sanoi: ”Olen suorittanut tutkimukseni tämän miehen osalta enkä havaitse hänessä mitään vikaa. Mielestäni hän ei ole syypää häntä vastaan esittämiinne syytöksiin. Mielestäni hänet tulisi laskea vapaaksi.” Ja tämän kuullessaan juutalaiset suuttuivat silmittömästi. Ylitsevuotavassa suuttumuksessaan he kiljuivat suoraa huutoa, että Jeesuksen oli kuoltava. Ja muuan sanhedristeista astui urheasti Pilatuksen vierelle sanoen: ”Tämä mies villitsee kansaa Galileasta alkaen ja touhunsa koko Juudean alueelle ulottaen. Hän tekee ilkitöitä, hän on pahantekijä. Saat kauan katua, jos päästät tämän häijyn miehen vapauteen.”

185:3.8 (1992.1) Pilatus oli nyt ahtaalla tietämättä, miten menetellä Jeesuksen suhteen. Niinpä hän, kun kuuli heidän sanovan tämän aloittaneen toimintansa Galileasta, ajatteli välttävänsä vastuun päätöksen tekemisestä tässä asiassa tai ainakin saavansa ajatusaikaa lähettämällä Jeesuksen Herodeksen eteen. Herodes nimittäin oli tuolloin kaupungissa pääsiäistä viettämässä. Pilatus ajatteli myös, että tämä ele saattaisi olla omiaan lääkitsemään kitkerää mielialaa, joka jo jonkin aikaa oli vallinnut hänen ja Herodeksen välillä ja joka johtui heidän välillään esiintyneistä lukuisista väärinkäsityksistä lainkäytön alalla.

185:3.9 (1992.2) Kutsuessaan vartijat paikalle Pilatus sanoi: ”Tämä mies on galilealainen. Viekää hänet viivyttelemättä Herodeksen luokse, ja sitten kun tämä on suorittanut hänen osaltaan tutkimuksensa,

ilmoittakaa minulle, mihin hän tutkimuksissaan päätyi.” Ja he veivät Jeesuksen Herodeksen luokse.

4. Jeesus Herodeksen edessä

185:4.1 (1992.3) Kun Herodes Antipas poikkesi Jerusalemiin, hän asui Herodes Suuren vanhassa makkabealaispalatsissa. Ja juuri tähän entisen kuninkaan kotiin temppelinvartijat nyt veivät Jeesuksen, ja hänen perässään tulivat hänen syyttäjänsä ja sankkeneva kansanjoukko. Herodeksen korviin oli jo kauan aikaa kantautunut tietoja Jeesuksesta, ja hän tunsi tätä kohtaan verratonta uteliaisuutta. Ihmisen Pojan seistessä tänä perjantaiaamuna tuon ilkeän idumealaisen edessä tämä ei hetkeäkään muistanut sitä aikaisempien vuosien pikkupoikaa, joka oli ilmestynyt hänen eteensä Sepforiissa ja pyytänyt oikeudenmukaista päätöstä asiassa, jossa oli kysymys pojan isälle kuuluneista rahoista, tämän isä kun oli kuollut tapaturmaisesti työskennellessään eräällä julkisella rakennustyömaalla. Herodes ei ollut tietämänsä mukaan koskaan nähnyt Jeesusta, vaikka tämä oli tuottanut hänelle kokolailla harmia aikana, jolloin Galilea oli ollut hänen toimintansa keskuspaikka. Nyt kun Jeesus oli Pilatuksen ja juudealaisten huostassa, Herodesta halutti tavata hänet, tunsihan hän olevansa turvassa kaikilta tämän taholta vastedes tulevilta vaikeuksilta. Herodes oli kuullut paljon Jeesuksen tekemistä ihmeistä, ja hän toivoi ihan vakavissaan näkevänsä tämän tekevän jonkin ihmeen.

185:4.2 (1992.4) Kun Jeesus tuotiin Herodeksen eteen, neljännesruhtinas hätkähti hänen juhlallista olemustaan ja hänen kasvojensa tyyntä levollisuutta. Neljännestunnin ajan Herodes esitti Jeesukselle kysymyksiä, mutta Mestari ei suostunut vastaamaan. Herodes irvaili häntä ja haastoi hänet tekemään ihmeen, mutta mihinkään hänen monista kysymyksistään Jeesus ei vastannut eikä hänen irvailuihinsa reagoinut.

185:4.3 (1992.5) Sitten Herodes kallisti korvansa pääpappien ja saddukeusten puoleen ja kuunteli heidän syytteitään saaden kuulla kaiken, mitä Pilatus oli kuullut Ihmisen Pojan väitetyistä pahoista teoista, ja vielä lisääkin. Lopulta siitä vakuututtuaan, ettei Jeesus hänelle sen paremmin puhuisi kuin esittäisi ihmettäkään, Herodes jonkin aikaa Jeesusta pilkkanaan pidettyään puki hänet vanhaan kuninkaanpurppuraiseen viittaan ja lähetti hänet takaisin Pilatuksen luokse. Herodes tiesi, ettei hänellä Juudeassa ollut mitään toimivaltaa Jeesukseen nähden. Vaikka hän oli mielissään uskoessaan, että oli pääsemässä lopullisesti eroon Jeesuksesta Galilean osalta, hän oli silti kiitollinen siitä, että juuri Pilatuksella oli vastuu tämän surmauttamisesta. Herodes ei ollut milloinkaan täysin tointunut pelosta, joka piinasi häntä sen vuoksi, että hän oli tapattanut Johannes Kastajan. Herodes oli toisin ajoin jopa pelännyt, että Jeesus oli kuolleista noussut Johannes. Nyt hän vapautui moisesta pelosta pannessaan merkille, että Jeesus oli aivan toisenlaatuinen henkilö kuin oli ollut se suorapuheinen ja tulinen profeetta, joka ei kaihtanut paljastaa ja tuomita hänen yksityiselämäänsä.

5. Jeesus palaa Pilatuksen luokse

185:5.1 (1993.1) Kun vartijat olivat tuoneet Jeesuksen takaisin Pilatuksen luokse, tämä astui ulos praetoriumin paraatiportaille, jonne hänen tuomarinistuimensa oli asetettu, kutsui koolle pääpapit ja sanhedristit ja sanoi heille: ”Toitte tämän miehen eteeni syytettynä siitä, että hän turmelee kansaa, kieltää verojen maksamisen ja väittää olevansa juutalaisten kuningas. Olen kuulustellut häntä enkä näe, että hän olisi näiden syytteiden nojalla syyllinen. Itse asiassa en näe, että hän olisi syypää mihinkään. Sitten lähetin hänet Herodeksen luokse, ja neljännesruhtinaankin on täytynyt tehdä sama johtopäätös, sillä tämä on lähettänyt hänet takaisin luoksemme. On varmaa, ettei tämä mies ole tehnyt mitään, mistä olisi rangaistava kuolemalla. Jos edelleenkin olette sitä mieltä, että häntä on kuritettava, olen valmis antamaan hänelle kuritusta, ennen kuin lasken hänet vapaalle jalalle.”

185:5.2 (1993.2) Juuri kun juutalaiset aikoivat ryhtyä huutamaan protestejaan Jeesuksen vapauttamista vastaan, valtava kansanjoukko tuli marssijalkaa praetoriumin eteen pyytämään Pilatukselta, että tämä vapauttaisi yhden vangin pääsiäisjuhlan kunniaksi. Roomalaismaaherrojen oli jo jonkin aikaa ollut tapana antaa väen valita joku vangittu tai tuomittu mies, joka pääsiäisenä armahdettaisiin. Ja kun tämä väkijoukko nyt oli tullut hänen eteensä pyytämään jonkun vangitun vapauttamista, ja koska Jeesus vasta äskettäin oli nauttinut suurta suosiota väkijoukkojen keskuudessa,

Pilatuksen mieleen juolahti, että hän kukaties pääsisi kiusallisesta tilanteestaan ehdottamalla tälle ryhmälle, että koska Jeesus nyt oli vangittuna hänen tuomarinistuimensa edessä, hän vapauttaisi heille tämän Galilean miehen pääsiäisajan hyväntahdon merkiksi.

185:5.3 (1993.3) Kun väkijoukko syöksähti ylös rakennuksen portaille, Pilatus kuuli heidän huutavan erään Barabbaan nimeä. Barabbas oli tunnettu poliittinen kiihottaja ja murhanhimoinen ryöväri, papin poika, joka oli vastikään otettu verekseltään kiinni hänen Jerikontiellä suorittamastaan ryöstömurhasta. Tätä miestä uhkasi kuolemantuomio, heti kun pääsiäisjuhlallisuudet olisivat ohitse.

185:5.4 (1993.4) Pilatus nousi seisomaan ja selitti väkijoukolle, että pääpapit olivat tuoneet Jeesuksen hänen luokseen ja koettivat saada hänet tiettyjen syytteiden nojalla surmatuksi, ja ettei tämän miehen hänen mielestään kuulunut kuolla. Pilatus sanoi: ”Kumman siis mieluummin haluatte minun vapauttavan teille, tämän Barabbaan, murhamiehen, vaiko tämän Jeesuksen Galileasta?” Ja Pilatuksen lausuttua nämä sanat pääpapit ja sanhedrinin neuvosmiehet huusivat kaikki täyttä kurkkua: ”Barabbas, Barabbas!” Ja kun ihmiset näkivät, että pääpapit halusivat lähettää Jeesuksen kuolemaan, he nopeasti yhtyivät tähän hänen henkeään vaativaan kiljuntaan ja huusivat lujalla äänellä Barabbaan vapauttamisen puolesta.

185:5.5 (1993.5) Muutamaa päivää tätä ennen väenpaljous oli seissyt Jeesusta kohtaan tuntemansa pelonsekaisen kunnioituksen vallassa, mutta rahvas ei kunnioittanut sellaista, joka oli väittänyt olevansa Jumalan Poika, mutta joka nyt löysi itsensä pääpappien ja

vallanpitäjien huostasta ja huomasi olevansa Pilatuksen edessä kuultavana syytöksistä, joissa vaakalaudalla oli hänen elämänsä. Jeesus saattoi olla väestön silmissä sankari ajaessaan rahanvaihtajat ja markkinamiehet pois temppelistä, mutta ei enää nyt, kun hän oli vastarintaa tekemätön vanki vihamiestensä käsissä ja kuultavana syytöksistä, jotka vaaransivat hänen elämänsä.

185:5.6 (1993.6) Pilatus tunsi kiukkua nähdessään, miten pääpapit metelöivät pahamaineisen murhamiehen armahtamisen puolesta ja samaan aikaan kiljuivat Jeesuksen veren perään. Hän näki heidän kaunaisuutensa ja vihamielisyytensä, hän tajusi heidän ennakkoluuloisuutensa ja kateutensa. Siksi hän sanoi heille: ”Kuinka voisitte säästää mieluummin murhaajan hengen kuin tämän miehen elämän, jonka suurin rikos on siinä, että hän kuvaannollisesti kutsuu itseään juutalaisten kuninkaaksi?” Mutta Pilatus ei moisen lausunnon esittäessään osoittanut suurtakaan viisautta. Juutalaiset olivat ylpeä kansa, joka tuohon aikaan eli Rooman poliittisen ikeen alla, mutta toivoi sellaisen Messiaan tulemista, joka mahtavaa voimaa ja loistoa uhkuen vapahtaisi sen gentiilien harjoittamasta orjuutuksesta. Enemmän kuin Pilatus tiesikään juutalaisia närkästytti vihjaus, että tästä sävyisästi käyttäytyvästä outojen oppien opettajasta, jota nyt pidettiin vangittuna ja jota syytettiin kuolemalla rangaistavista rikoksista, puhuttaisiin ”juutalaisten kuninkaana”. He suhtautuivat tällaiseen huomautukseen loukkauksena kaikkea sitä kohtaan, mitä he kansallisen olemassaolonsa puitteissa pitivät pyhänä ja kunniallisena, ja siksi he

kaikki päästivät ilmoille mahtavan huutonsa Barabbaan vapauttamisen ja Jeesuksen kuoleman puolesta.

185:5.7 (1994.1) Pilatus tiesi Jeesuksen syyttömäksi häntä vastaan nostettuihin syytteisiin, ja jos hän olisi ollut oikeudenmukainen ja rohkea tuomari, hän olisi todennut tämän syyttömäksi ja päästänyt hänet vapaaksi. Mutta häntä pelotti näiden kiukkuisten juutalaisten uhmaaminen ja hänen empiessään tehdä niin kuin olisi ollut hänen velvollisuutensa, hänen luokseen tuli lähetti, joka ojensi hänelle sinetöidyn viestin hänen vaimoltaan Claudialta.

185:5.8 (1994.2) Pilatus antoi eteensä kerääntyneiden ihmisten ymmärtää, että hän halusi lukea saamansa sanoman, ennen kuin etenisi käsiteltävänään olevassa asiassa pitemmälle. Avattuaan tämän vaimoltaan saamansa kirjeen Pilatus luki: ”Rukoilen sinua, ettet ole missään tekemisissä tämän Jeesukseksi kutsutun viattoman ja oikeamielisen miehen kanssa. Olen tänä yönä näkemässäni unessa kärsinyt hänen takiaan monet kauheudet.” Paitsi että tämä Claudian lähettämä viestilappunen järkytti suuresti Pilatusta ja sen vuoksi viivytti käsillä olevan asian käsittelyä, se valitettavasti sen lisäksi jätti runsaasti aikaa juutalaisille johtomiehille heidän kierrellä esteettä väkijoukon keskuudessa ja yllyttää ihmisiä huutamaan Barabbaan vapauttamisen hyväksi ja metelöimään Jeesuksen ristiinnaulitsemisen puolesta.

185:5.9 (1994.3) Lopulta Pilatus ryhtyi taas ratkomaan edessään olevaa ongelmaa kysymällä juutalaisjohtajien ja armahdusta anovan väen sekalaiselta joukkokunnalta: ”Mitä teen hänen suhteensa, jota kutsutaan juutalaisten kuninkaaksi?” Ja nämä huusivat kaikki

yhteen ääneen: ”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!” Sekalaisen väenpaljouden esittämän vaatimuksen yksituumaisuus hätkähdytti ja hätäännytti Pilatusta, tätä epäoikeudenmukaista ja pelokasta tuomaria.

185:5.10 (1994.4) Sitten Pilatus sanoi vielä kerran: ”Miksi haluaisitte naulita tämän miehen ristille? Mitä pahaa hän on tehnyt? Kuka tahtoo astua esille ja todistaa häntä vastaan?” Mutta kuullessaan Pilatuksen puhuvan Jeesusta puolustaen he huusivat entistäkin lujemmin: ”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!”

185:5.11 (1994.5) Sen jälkeen Pilatus vetosi taas heihin kysyäkseen, kuka olisi vanki, joka vapautetaan pääsiäiseksi, ja sanoi: ”Vielä kerran kysyn teiltä, kummanko näistä vangeista vapautan teille tämän pääsiäisaikanne kunniaksi?” Ja taas kansanjoukko huusi: ”Anna meille Barabbas!”

185:5.12 (1994.6) Ja sitten Pilatus sanoi: ”Jos vapautan murhamies Barabbaan, niin mitä minun pitää tehdä Jeesuksen kohdalla?” Ja taas kerran kansanpaljous huusi yhteen ääneen: ”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!”

185:5.13 (1994.7) Pilatusta kauhistutti roskaväen itsepintainen metelöinti pääpappien ja sanhedrinin neuvosmiesten talutusnuorassa. Siitä huolimatta hän päätti ainakin kerran vielä yrittää kansanjoukon rauhoittamista ja Jeesuksen pelastamista.

6. Pilatuksen viimeinen vetoomus

185:6.1 (1994.8) Kaikessa, mitä Pilatuksen edessä tuona perjantaiaamuna tapahtuu, ovat mukana vain Jeesuksen vihamiehet. Hänen monet ystävänsä joko eivät vielä tiedä hänen öisestä pidätyksestään ja aamuvarhaisesta oikeudenkäynnistään tai sitten he piileskelevät, jottei heitäkin pidätettäisi ja katsottaisi kuolemanrangaistuksen ansainneiksi siksi, että he uskovat Jeesuksen opetuksiin. Väkijoukkoon, joka nyt äänensä käheäksi huutaen vaatii Mestarin kuolemaa, kuuluu vain hänen vannoutuneita vihamiehiään ja helposti johdateltavaa ja ajattelematonta rahvasta.

185:6.2 (1995.1) Pilatus halusi vielä viimeisen kerran vedota heidän sääliväisyyteensä. Pelätessään uhmata tämän harhaan johdetun roskajoukon vaatimusta, kun se kiljumalla vaati Jeesuksen verta, hän määräsi juutalaisvartijat ja roomalaissotilaat viemään Jeesuksen pois ja ruoskimaan hänet. Kysymys oli sinänsä oikeudettomasta ja laittomasta menettelystä, sillä Rooman laki määräsi, että vain ne tuli tällä tavoin ruoskia, jotka oli tuomittu kuolemaan ristille naulittuina. Vartijat veivät Jeesuksen tätä koettelemusta varten praetoriumin avoimelle pihamaalle. Vaikkeivät Jeesuksen vihamiehet nähneetkään tätä ruoskimista, Pilatus kuitenkin näki, ja ennen kuin tämä säälimätön pahoinpitely oli ohitse, Pilatus käski ruoskijoiden lopettaa ja antoi merkin, jonka mukaan Jeesus piti tuoda hänen luokseen. Ennen kuin ruoskijat alkoivat kokeilla solmuruoskiaan Jeesukseen tämän ollessa sidottuna ruoskintapaaluun, he pukivat hänet taas purppuraviittaan, ja palmikoituaan piikkipensaan oksista kruunun he asettivat sen hänen kulmilleen. Ja pantuaan hänen käteensä ruokokepin ikään kuin valtikaksi, he polvistuivat hänen

eteensä ja ivasivat häntä sanoen: ”Ollos tervehditty, juutalaisten kuningas!” Ja he sylkivät hänen päälleen ja löivät kädellään häntä kasvoihin. Ja ennen kuin he toivat hänet takaisin Pilatuksen luo, yksi heistä otti ruokokepin hänen kädestään ja löi häntä sillä päähän.

185:6.3 (1995.2) Sen jälkeen Pilatus talutti tämän verta vuotavan ja raadellun vangin nähtäville, esitteli hänet sekalaisen väenpaljouden edessä ja sanoi: ”Katsokaa ihmistä! Taas minä sanon teille, etten löydä hänestä mitään rikosta, ja nyt kun olen ruoskituttanut hänet, tahtoisin päästää hänet vapaaksi.”

185:6.4 (1995.3) Siinä Jeesus Nasaretilainen seisoi puettuna vanhaan kuninkaanpurppuraiseen viittaan okakruunun lävistäessä hänen lempeydestä kertovia kulmiaan. Hänen kasvonsa olivat veren tahraamat ja hänen vartensa taipui kärsimyksestä ja murheesta. Mutta mikään ei voi vedota sellaisten ihmisten tunteettomaan sydämeen, jotka ovat kiihkeän emotionaalisen vihan uhreja ja uskonnollisen ennakkoluuloisuuden orjia. Tämä näky lähetti voimakkaat puistatukset suunnattoman universumin maailmojen läpi, mutta niiden sydäntä se ei koskettanut, joiden tavoitteena oli Jeesuksen hengiltäotto.

185:6.5 (1995.4) Mestarin ahdistuksen näkemisen aiheuttamasta pahimmasta järkytyksestä toinnuttuaan he huusivat entistäkin lujemmin ja entistäkin kauemmin: ”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!”

185:6.6 (1995.5) Ja nyt Pilatus käsitti, että oli turha vedota heidän mahdollisiin säälintunteisiinsa. Hän astui eteenpäin ja sanoi: ”Ymmärrän teidän olevan päättäväisesti sitä mieltä, että tämän

miehen on kuoltava, mutta mitä hän on tehnyt ansaitakseen kuoleman? Kuka tuo julki, mikä on hänen rikoksensa?”

185:6.7 (1995.6) Silloin itse ylipappi astui esiin, meni Pilatuksen luo ja julisti kiukkuisesti: ”Meillä on pyhä laki, ja tämän lain mukaan tämän miehen tulee kuolla, sillä hän on väittänyt olevansa Jumalan Poika.” Kun Pilatus tämän kuuli, hän oli entistäkin enemmän peloissaan, eivätkä hänen pelkonsa aiheena olleet ainoastaan juutalaiset, vaan muistaessaan vaimonsa viestin ja kreikkalaisen mytologian kertomukset jumalista, jotka tulivat maan päälle, hän vapisi nyt pelkästä ajatuksesta, että Jeesus mahdollisesti oli jumalallinen persoonallisuus. Hän antoi kansanjoukolle kädellään merkin pysyä rauhallisena, samalla kun tarttui Jeesusta käsipuolesta ja vei hänet taas sisälle rakennukseen voidakseen siellä esittää hänelle lisää kysymyksiä. Pilatus oli nyt pelosta sekaisin, taikauskoisuuden ymmälle saattama ja rahvaan itsepäisen asenteen ahdistama.

7. Viimeinen keskustelu Pilatuksen kanssa

185:7.1 (1995.7) Istuutuessaan Jeesuksen vierelle pelontuntemusten vavisuttama Pilatus tiedusteli: ”Mistä sinä tulet? Kuka sinä oikeastaan olet? Mitä se tarkoittaa, kun he sanovat sinun olevan Jumalan Poika?”

185:7.2 (1996.1) Mutta Jeesus ei juurikaan kyennyt tällaisiin kysymyksiin vastaamaan, kun ne esitti ihmisiä pelkäävä heikko ja horjuva tuomari, joka epäoikeudenmukaisuudessaan antoi hänet ruoskittavaksi, vaikka oli julistanut hänet kaikenlaisen rikollisuuden osalta viattomaksi, ja vielä ennen kuin hänet oli asianmukaisesti tuomittu kuolemaan. Jeesus katseli Pilatusta suoraan silmiin, mutta ei vastannut hänelle. Silloin Pilatus sanoi: ”Kieltäydytkö puhumasta minulle? Etkö käsitä, että minulla yhäkin on valta päästää sinut vapaaksi tai naulituttaa sinut ristille?” Silloin Jeesus sanoi: ”Sinulla ei voisi olla mitään valtaa minuun nähden, ellei sitä ylhäältä sallittaisi. Et pystyisi käyttämään mitään valtaa Ihmisen Poikaan nähden, ellei taivaassa oleva Isä sitä sallisi. Mutta sinä et ole yhtä syyllinen, sillä et tiedä evankeliumista. Sillä, joka minut kavalsi ja sillä, joka minut käsiisi toimitti, heillä on synti sitä suurempi.”

185:7.3 (1996.2) Tämä viimeinen Jeesuksen kanssa käyty keskustelu kauhistutti Pilatusta perin juurin. Häneltä puuttui moraalista rohkeutta, ja hänen oikeudentajunsa oli heikko, ja nyt tämä pelkuri ponnisteli kaksinkertaisen taakan alla: toisaalta häntä painoi taikauskoinen pelko Jeesusta kohtaan ja toisaalta hän tunsi kuolettavaa kammoa juutalaisjohtajia kohtaan.

185:7.4 (1996.3) Pilatus ilmestyi taas kansanjoukon eteen sanoen: ”Olen varma siitä, että tämä mies on vain uskonnollisen lain rikkoja. Teidän tulisi viedä hänet mennessänne ja tuomita hänet oman lakinne mukaisesti. Miksi odotatte minun myöntyvän hänen tappamiseensa siksi, että hän on joutunut ristiriitaan perinteidenne kanssa?”

185:7.5 (1996.4) Pilatus oli jo vapauttamaisillaan Jeesuksen, kun ylipappi Kaiafas astui pelkurimaisen roomalaistuomarin eteen ja sormeaan kostonhimoisesti Pilatuksen kasvojen edessä heristäen lausui kiukkuiset sanat, jotka koko väenpaljous saattoi kuulla: ”Jos sinä tämän miehen vapaaksi päästät, et ole keisarin ystävä, ja pidän huolen siitä, että keisari saa tietää tästä kaiken.” Tämä julkinen uhkaus oli liikaa Pilatukselle. Pelko omasta menestyksestä peitti nyt varjoonsa kaikki muut näkökohdat, ja pelkurimainen kuvernööri määräsi Jeesuksen tuotavaksi ulos tuomarinistuimen eteen. Kun Mestari siinä seisoi heidän edessään, Pilatus osoitti häntä sormellaan ja sanoi pilkallisesti: ”Katsokaa kuningastanne.” Ja juutalaiset vastasivat: ”Hiiteen koko mies. Naulaa hänet ristille!” Ja siihen Pilatus sanoi sangen ivallisesti ja purevasti: ”Ristiinnaulitsenko minä kuninkaanne?” Ja juutalaiset vastasivat: ”Kyllä, naulaa hänet ristille! Ei meillä muuta kuningasta ole kuin keisari.” Ja silloin Pilatus tajusi, ettei Jeesuksen pelastamisesta ollut mitään toivoa, sillä hän oli haluton uhmaamaan juutalaisia.

8. Pilatuksen traaginen antautuminen

185:8.1 (1996.5) Siinä hän seisoi – Jumalan Poika Ihmisen Pojaksi ruumiillistuneena. Hänet pidätettiin syytettä kertomatta; häntä syytettiin todisteita esittämättä; hänen asiansa käsiteltiin todistajitta; hänelle määrättiin rangaistus valamiehistön lausunnotta; ja kohta hänet tuomitsisi kuolemaan muuan

epäoikeudenmukainen tuomari, joka tunnusti, ettei hän kyennyt osoittamaan häntä syypääksi mihinkään. Jos Pilatus sillä, että hän puhuisi Jeesuksesta ”juutalaisten kuninkaana”, oli ajatellut vedota heidän patriotismiinsa, siinä hän epäonnistui täysin. Juutalaiset eivät odottaneet mitään tällaista kuningasta. Pääpappien ja saddukeusten esittämä julistus ”Ei meillä muuta kuningasta ole kuin keisari” oli jopa mitään ajattelemattomalle rahvaallekin järkytys, mutta Jeesuksen pelastaminen oli nyt liian myöhäistä, vaikka väkijoukko olisikin rohjennut ottaa Mestarin asian omakseen.

185:8.2 (1996.6) Pilatus pelkäsi mellakkaa tai kansannousua. Hän ei uskaltanut ottaa sitä riskiä, että Jerusalem joutuisi pääsiäisenä sellaisen epäjärjestyksen kouriin. Hän oli vastikään saanut keisarilta moitteet, eikä hän halunnut antautua vaaraan saada toisetkin moitteet. Rahvas hurrasi, kun hän käski vapauttaa Barabbaan. Sitten hän käski tuoda pesuvadin ja vettä, ja siinä hän kansanjoukon edessä pesi kätensä sanoen: ”Tämän miehen veri ei tahraa käsiäni. Olette päättäneet, että hänen on kuoltava, mutta en ole havainnut häntä mihinkään syylliseksi. Pitäkää te siitä huoli. Sotilaat taluttavat hänet eteenpäin.” Ja silloin väkijoukko hurrasi ja vastasi: ”Olkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päällä.”

Luku 186

Hetkeä ennen ristiinnaulitsemista

186:0.1 (1997.1) KUN Jeesus ja hänen syyttäjänsä olivat lähdössä tapaamaan Herodesta, Mestari kääntyi apostoli Johanneksen puoleen sanoen: ”Johannes, et voi tehdä hyväkseni enempää. Mene äitini luokse ja tuo hänet tapaamaan minua, ennen kuin kuolen.” Mestarinsa pyynnön kuullessaan Johannes, vaikkei hän mielellään jättänytkään Jeesusta yksikseen vihamiestensä keskelle, riensi Betaniaan, jossa kaikki Jeesuksen perheen jäsenet olivat koolla ja odottivat Martan ja Marian, Jeesuksen kuolleista herättämän Lasaruksen sisarten, kodissa.

186:0.2 (1997.2) Useaan kertaan aamun kuluessa sanansaattajat olivat tuoneet Martalle ja Marialle uutisia Jeesuksen oikeudenkäynnin edistymisestä. Mutta Jeesuksen perheen jäsenet ennättivät Betaniaan vain muutamia minuutteja ennen kuin Johannes saapui mukanaan Jeesuksen esittämä pyyntö saada nähdä äitiään, ennen kuin hänet surmattaisiin. Johannes Sebedeuksen kerrottua heille

kaiken, mitä oli keskiyöllä tapahtuneen Jeesuksen pidättämisen jälkeen sattunut, Maria, Jeesuksen äiti, lähti heti Johanneksen mukana tapaamaan vanhinta poikaansa. Siihen mennessä kun Maria ja Johannes ennättivät kaupunkiin, Jeesus oli jo saapunut Golgatalle niiden roomalaissotilaiden saattamana, joiden oli määrä naulita hänet ristille.

186:0.3 (1997.3) Marian, Jeesuksen äidin, lähtiessä Johanneksen mukaan mennäkseen poikansa luokse Jeesuksen sisar Ruut ei suostunut jäämään pois matkasta, muun perheen seuraan. Koska hän oli lujasti sitä mieltä, että hän pysyisi äitinsä mukana, hänen veljensä Juuda lähti hänen kanssaan. Muut Mestarin perheen jäsenet jäivät Jaakobin johdolla Betaniaan, ja Daavid Sebedeuksen lähetit toimittivat heille miltei joka tunti tietoja siitä, missä vaiheessa tämä kauheus, heidän vanhimman veljensä, Jeesus Nasaretilaisen, hengiltäotto kulloinkin oli.

1. Juudas Iskariot tiensä päässä

186:1.1 (1997.4) Kello oli noin puoli yhdeksän tänä perjantaiaamuna, kun Pilatuksen edessä toimitettu Jeesuksen kuulustelu päättyi ja Mestari jätettiin niiden roomalaissotilaiden huostaan, joiden oli määrä hänet ristiinnaulita. Kohta sen jälkeen kun roomalaiset ottivat Jeesuksen huostaansa, juutalaisvartijoiden kapteeni marssi miehineen takaisin heidän temppelipäämajaansa. Pääpappi ja tämän sanhedristitoverit seurasivat vartijoiden kintereillä ja menivät suoraa tietä

tavanomaiseen kokoontumispaikkaansa, veistetyistä kivistä rakennettuun temppelisaliin. Siellä he tapasivat monia muita sanhedrinin jäseniä, jotka odottelivat tietoa siitä, mitä Jeesuksen suhteen oli tehty. Kaiafaan ollessa esittämässä sanhedrinille selostustaan Jeesuksen oikeudenkäynnistä ja tuomiosta Juudas ilmestyi heidän eteensä vaatimaan palkkiotaan osasta, jota oli esittänyt Mestarin kiinniottamisessa ja kuolemaan tuomitsemisessa.

186:1.2 (1997.5) Kaikki nämä juutalaiset inhosivat Juudasta; he suhtautuivat kavaltajaan tuntein, joiden sisältönä oli vain äärimmäinen halveksunta. Koko sen ajan, jonka Jeesus oli kuultavana Kaiafaan edessä, ja silloin kun hän esiintyi Pilatuksen edessä, Juudas oli tuntenut petollisesta menettelystään omantunnonpistoksia. Ja vähitellen alkoivat haihtua myös hänen harhakuvitelmansa siitä palkkiosta, joka hänen oli määrä saada maksuksi palveluksistaan Jeesuksen kavaltajana. Hän ei pitänyt juutalaisviranomaisten osoittamasta viileydestä ja kylmäkiskoisuudesta; siitä huolimatta hän odotti saavansa raukkamaisesta menettelystään avokätisen palkkion. Hän odotti tulevansa kutsutuksi täysilukuisen sanhedrinin kokouksen eteen kuulemaan, kun hänelle pidettäisiin siellä ylistyspuheita, samalla kun hänelle osoitettaisiin soveliaita kunnianosoituksia sen suuren palveluksen johdosta, jonka hän itseään imarrellen luuli kansakunnalleen tehneensä. Kuvitelkaapa sen vuoksi tämän itsekeskeisen kavaltajan suurta ällistystä, kun muuan ylipapin palvelija häntä olalle napauttaen pyysi hänet vähän matkan päähän salin ulkopuolelle ja sanoi: ”Juudas, minulle on annettu tehtäväksi

maksaa sinulle Jeesuksen kavaltamisesta. Tässä on palkkiosi.” Ja näin sanoessaan Kaiafaan palvelija ojensi Juudakselle kukkaron, jossa oli kolmekymmentä hopearahaa – käypä hinta hyvästä, terveestä orjasta.

186:1.3 (1998.1) Juudas oli ällikällä lyöty, hän ei saanut sanaa suustaan. Hän syöksähti takaisin mennäkseen saliin, mutta ovenvartija esti hänen sisäänpääsynsä. Hän halusi vedota sanhedriniin, mutta häntä ei päästetty sisälle. Juudas ei voinut uskoa, että nämä juutalaiset vallanpitäjät antaisivat hänen pettää ystävänsä ja Mestarinsa ja sitten tarjoaisivat hänelle palkkiona kolmekymmentä hopearahaa. Hän tunsi itsensä nöyryytetyksi, pettyneeksi ja läpikotaisen muserretuksi. Hän käveli pois temppeliltä ikään kuin olisi ollut transsissa. Mitään ajattelematta hän pudotti rahakukkaron syvään taskuunsa, samaan taskuun, jossa hän niin kauan aikaa oli kantanut apostolien rahavarat sisältävää kukkaroa. Ja hän vaelsi kaupungin läpi niiden väkijoukkojen perässä, jotka olivat menossa katsomaan ristiinnaulitsemisia.

186:1.4 (1998.2) Matkan päästä Juudas näki, kun nostettiin paikalleen poikkipuu, johon Jeesus oli naulittu, ja tämän nähtyään hän ryntäsi takaisin temppeliin, tunkeutui väkisin ovenvartijan ohitse ja huomasi seisovansa istuntoaan edelleen jatkavan sanhedrinin edessä. Kavaltajan henki oli miltei salpaantunut, ja hän oli perin suunniltaan, mutta hän onnistui kakistamaan seuraavat sanat: ”Olen tehnyt syntiä viattoman veren kavaltamalla. Olette loukanneet minua. Olette palkaksi palveluksestani tarjonneet minulle rahaa –

orjan hinnan. Kadun, että olen tämän tehnyt; tässä on rahanne. En halua niskoilleni syyllisyyttä tästä teosta.”

186:1.5 (1998.3) Kun juutalaisten vallanpitäjät kuulivat, mitä Juudaksella oli sanottavanaan, nämä pilkkasivat häntä. Muuan heistä, joka istui lähellä paikkaa, jossa Juudas seisoi, viittasi häntä poistumaan salista ja sanoi: ”Roomalaiset ovat jo ottaneet Mestarisi hengiltä, ja syyllisyydestäsi puheen ollen, mitä se meitä liikuttaa? Se on sinun huolesi – painu tiehesi!”

186:1.6 (1998.4) Sanhedrinin kamarista lähtiessään Juudas otti kukkarosta nuo kolmekymmentä hopearahaa ja viskasi ne pitkin temppelin lattiaa. Temppelistä poistuessaan kavaltaja oli melkein järjiltään. Juudas kävi nyt läpi kokemusta, jossa hän tajusi synnin todellisen olemuksen. Väärintekemisen koko hohto, tenho ja hurma olivat kaikonneet. Pahantekijä seisoi nyt yksin ja kasvotusten harhakuvitelmansa menettäneen ja pettyneen sielunsa esittämän langettavan tuomion kanssa. Synti oli sitä tehtäessä lumoavaa ja jännittävää, mutta nyt oli kohdattava alastomina ja epäromanttisina tosiasioina se, mikä oli synnin sato.

186:1.7 (1998.5) Tämä maanpäällisen taivaanvaltakunnan entinen suurlähettiläs käveli nyt Jerusalemin katuja, hylättynä ja yksinäisenä. Hänen epätoivonsa oli hirvittävää ja jokseenkin ehdotonta. Hän vaelsi eteenpäin, kaupungin läpi ja muurien ulkopuolelle, ja edelleen alas Hinnominlaakson kauheaan yksinäisyyteen. Siellä hän kiipesi ylös jyrkät kalliot, otti vaipastaan vyön, sitoi sen toisen pään puunkäkkärään ja toisen pään kaulansa ympäri ja heittäytyi alas jyrkänteeltä. Ennen kuin hän kuoli, hänen

hermostunein käsin sitomansa solmu antoi myöten, ja kavaltajan ruumis repesi mätkähtäessään sahanteräville kiville.

2. Mestarin suhtautuminen

186:2.1 (1999.1) Kun Jeesus pidätettiin, hän tiesi kuolevaisen lihallisessa hahmossa maan päällä suorittamansa työn olevan lopussa. Hänellä oli täysi ymmärrys siitä, minkälaatuisen kuoleman hän kohtaisi, ja hänen niin kutsuttujen oikeudenkäyntiensä yksityiskohdat eivät häntä suurestikaan kiinnostaneet.

186:2.2 (1999.2) Sanhedristioikeuden edessä Jeesus kieltäytyi vastaamasta valapattoisten todistajien esittämiin todistamisiin. Oli vain yksi kysymys, joka kirvoitti häneltä aina vastauksen, esittipä sen ystävä tai vihamies, ja se oli kysymys hänen maan päällä suorittamansa tehtävän luonteesta ja jumalallisuudesta. Kun häneltä kysyttiin, oliko hän Jumalan Poika, hän tähän kysymykseen poikkeuksetta vastasi. Ollessaan uteliaan ja ilkeän Herodeksen edessä hän järkähtämättä kieltäytyi avaamasta suutaan. Pilatuksen edessä hän puhui vain, kun arveli, että se, mitä hän sanoisi, saattaisi auttaa Pilatusta tai jotakuta muuta vilpitöntä ihmistä pääsemään parempaan tietoon totuudesta. Jeesus oli opettanut apostoleilleen, että heidän oli turha heittää helmiään sikojen eteen, eikä häneltä puuttunut uskallusta toteuttaa opetustaan käytännössä. Hänen tuonhetkinen käyttäytymisensä oli esimerkkinä ihmisolemuksen kärsivällisestä alistumisesta, mihin liittyi jumalallisen olemuksen

majesteettinen äänettömyys ja juhlava arvokkuus. Hän oli täysin valmis keskustelemaan Pilatuksen kanssa jokaisesta kysymyksestä, joka liittyi häntä vastaan nostettuihin poliittisiin syytteisiin – jokaisesta kysymyksestä, josta hän oli sitä mieltä, että se kuuluisi maaherran toimivaltaan.

186:2.3 (1999.3) Jeesus oli vakuuttunut siitä, että Isä tahtoi hänen alistuvan tapahtumien ihmisten maailmassa luonnolliseen ja tavanomaiseen kulkuun, kuten jokaisen muunkin kuolevaisen luodun täytyy tehdä, ja sen vuoksi hän kieltäytyi käyttämästä edes niitä omia puhtaasti inhimillisiä suostuttelevan kaunopuheisuuden kykyjään, joilla hän olisi vaikuttanut siihen, mihin hänen sosiaalisesti lyhytnäköisten ja hengellisesti sokeutuneiden kanssakuolevaistensa vehkeilyt johtaisivat. Vaikka Jeesus eli ja kuoli Urantialla, hänen ihmisen elämänuransa oli kaikkineen, alusta loppuun saakka, esitys, jonka tarkoituksena oli koko hänen luomaansa ja lakkaamatta ylläpitämäänsä universumiin vaikuttaminen ja sen opettaminen.

186:2.4 (1999.4) Nämä lyhytnäköiset juutalaiset metelöivät julkeasti Mestarin kuoleman puolesta, kun hän sen sijaan seisoi paikallaan ja katseli kauhistuttavan äänettömänä yhden kansakunnan – maisen isänsä kansan – kuolinkohtausta.

186:2.5 (1999.5) Jeesus oli kehittänyt itselleen sentyyppisen ihmisluonteen, joka kykeni säilyttämään levollisuutensa ja tuomaan julki arvokkuutensa, vaikka häntä lakkaamatta ja perusteettomasti loukattiin. Häntä oli mahdotonta pelotella. Kun Hannaan palvelija

ensimmäisenä hyökkäsi hänen päälleen, hänen ainoana ehdotuksensa oli, että olisi paikallaan kutsua todistajia, jotka osaisivat asianmukaisesti todistaa häntä vastaan.

186:2.6 (1999.6) Hänen Pilatuksen edessä tapahtuneen niin kutsutun oikeudenkäyntinsä ensimmäisestä hetkestä viimeiseen hetkeen tilannetta seuraavat taivaalliset olentojoukot voivat vain kuvailla universumille suunnatuissa kaukoviestilähetyksissään, kuinka kohtaus ”Pilatus tuomiolla Jeesuksen edessä” edistyi.

186:2.7 (1999.7) Ollessaan Kaiafaan edessä, ja koko valapattoisen todistusaineiston romahdettua, Jeesus ei epäröinyt vastata ylipapin asettamaan kysymykseen, ja niin hän omassa todistuksessaan tarjosi, mitä he olivat halunneet perusteluksi hänen jumalanpilkkatuomiolleen.

186:2.8 (1999.8) Mestari ei koskaan osoittanut vähäisintäkään mielenkiintoa Pilatuksen hyvää tarkoittavia, mutta puolinaisia ponnisteluja kohtaan saada hänet vapaaksi. Hän todellakin sääli Pilatusta ja yritti vilpittömästi luoda valoa tämän pimentyneeseen mieleen. Hän suhtautui täysin passiivisesti kaikkiin roomalaismaaherran juutalaisille esittämiin vetoomuksiin peruuttaa Jeesusta vastaan nostamansa rikossyytteet. Koko tämän surkean koetuksen ajan hän käyttäytyi vaatimattoman arvokkaasti ja mahtailemattoman majesteettisesti. Kun häneltä kysyttiin, oliko hän ”juutalaisten kuningas”, hän ei halunnut vähäisessäkään määrin saattaa epäilyttävään valoon niitä, jotka halusivat hänet murhata. Hän hyväksyi vain vähäisin tarkentavin selityksin tämän luonnehdinnan tietäessään, että – vaikka he olivat päättäneet torjua

hänet – hän olisi viimeinen, joka kykenisi heidän todelliseksi kansalliseksi johtajakseen, vieläpä hengellisessä merkityksessä.

186:2.9 (2000.1) Näiden oikeudenkäyntien aikana Jeesus lausui vain muutaman sanan, mutta kuitenkin riittävästi osoittamaan kaikille kuolevaisille, minkälaisen ihmisluonteen ihminen voi kehittää täydellisyyteen toimiessaan yhdessä Jumalan kanssa; ja paljastamaan koko universumille, millä tavoin Jumala voi tulla julki luodun olennon elämässä, silloin kun tällainen luotu vilpittömästi päättää noudattaa Isän tahtoa, ja hänestä näin ollen tulee elävän Jumalan aktiivinen poika.

186:2.10 (2000.2) Hänen rakkautensa tietämättömiä kuolevaisia kohtaan tuli täysin määrin esille hänen raakojen sotilaiden ja ajattelemattomien palvelijoiden irvailujen, lyöntien ja tönimisten kohteena osoittamassaan kärsivällisyydessä ja suuressa itsehillinnässä. Häntä se ei edes suututtanut, kun nämä sitoivat hänen silmänsä ja ivaillen häntä kasvoihin lyödessään kiljuivat: ”Profetoipas nyt meille, kuka se oli, joka sinua mottasi.”

186:2.11 (2000.3) Pilatus lausui suuremman totuuden kuin tiesikään, kun hän Jeesuksen ruoskimisen jälkeen tätä väkijoukon edessä esitellessään huudahti: ”Katsokaa ihmistä!” Pelon valtaama roomalaismaaherra ei toden totta osannut aavistaa, että tuona samana hetkenä koko universumi seisoi henkeään pidätellen ja katseli tätä ainutlaatuista kohtausta, jossa sen rakastettu Hallitsija näin nöyryytettynä alistui pimeiden ja viheliäisten kuolevaisalamaistensa irvailujen ja iskujen kohteeksi. Ja kun Pilatus puhui, kautta Nebadonin kaikui: ”Katsokaa Jumalaa ja ihmistä!”

Kautta universumin lukemattomat miljoonat ovat aina tuosta päivästä lähtien yhä katsoneet tuota ihmistä, samalla kun Havonan Jumala, universumien universumin korkein hallitsija, hyväksyy Nasaretin miehen ihmisenä, joka vastaa tuon ajallisuuteen ja avaruuteen kuuluvan paikallisuniversumin kuolevaisen luodun ihannetta. Hän ei verrattomassa elämässään jättänyt milloinkaan esittämättä ihmiselle ilmoitusta Jumalasta. Nyt hän esitti näissä kuolevaisena elämänsä elämänvaiheen viimeisissä kohtauksissa ja kohta seuraavassa kuolemassaan Jumalalle uuden ja koskettavan ilmoituksen ihmisestä.

3. Luotettava Daavid Sebedeus

186:3.1 (2000.4) Vähän sen jälkeen kun Jeesus Pilatuksen edessä tapahtuneen kuulustelun päätteeksi oli luovutettu roomalaissotilaiden vastuulle, yksi temppelinvartijoiden osasto riensi Getsemaneen hajottamaan tai pidättämään Mestarin seuraajat. Mutta nämä seuraajat olivat hajaantuneet, kuka minnekin, jo kauan ennen heidän saapumistaan. Apostolit olivat vetäytyneet heille osoitettuihin piilopaikkoihin, kreikkalaiset olivat eronneet toistensa seurasta ja menneet eri koteihin Jerusalemissa, muut opetuslapset olivat hekin hävinneet jonnekin. Daavid Sebedeus uskoi, että Jeesuksen vihamiehet tulisivat takaisin, niinpä hän siirsi jo varhain viisi tai kuusi telttaa ylös rotkoon, sen paikan lähelle, jonne Mestari niin usein vetäytyi rukoilemaan ja hartautta

harjoittamaan. Siellä hän aikoi piileskellä ja samalla ylläpitää lähettipalvelunsa keskusta tai koordinointipistettä. Daavid oli tuskin ehtinyt poistua leiristä, kun temppelinvartijat saapuivat. Ketään sieltä löytämättä he tyytyivät leirin polttamiseen ja kiiruhtivat sitten takaisin temppeliin. Heidän selontekonsa kuultuaan sanhedrin tunsi tyydytystä siitä, että Jeesuksen seuraajat olivat niin perusteellisesti peloissaan ja nujerrettuja, ettei olisi mitään vaaraa kansan nousemisesta kapinaan tai sellaisesta, että joku koettaisi pelastaa Jeesuksen teloittajiensa käsistä. He saattoivat lopultakin hengähtää helpotuksesta. Ja niin he päättivät kokouksensa, ja itse kukin meni taholleen valmistautuakseen pääsiäisen viettoon.

186:3.2 (2000.5) Heti kun Pilatus oli luovuttanut Jeesuksen roomalaissotilaille ristiinnaulitsemista varten, sanansaattaja riensi Getsemaneen ilmoittamaan asiasta Daavidille, ja viiden minuutin kuluttua juoksulähetit olivat jo matkalla Betsaidaan, Pellaan, Filadelfiaan, Siidoniin, Sikkimiin, Hebroniin, Damaskokseen ja Aleksandriaan. Ja näiden sanansaattajien viemä uutinen kertoi roomalaisten aikovan juutalaisvallanpitäjien itsepintaisesta vaatimuksesta ristiinnaulita Jeesuksen.

186:3.3 (2001.1) Koko tämän traagisen päivän ajan Daavid lähetti noin puolen tunnin välein lähettejä, jotka toimittivat tietoja apostoleille, kreikkalaisille ja Lasaruksen talossa Betaniassa koolla olevalle Jeesuksen maiselle perheelle, kunnes vihdoin lähti eteenpäin sanoma, joka kertoi, että Mestari oli laskettu hautaan. Sanansaattajain lähdettyä viemään viestiä siitä, että Jeesus oli haudattu, Daavid päästi paikallisesti toimivat viestinviejät

viettämään pääsiäistä ja edessä olevaa sapatin lepopäivää ja antoi heille ohjeet, että heidän tulisi huomiota herättämättä ilmoittautua hänelle sunnuntaiaamuna Nikodemuksen kodissa, jonne hän Andreaksen ja Pietarin kanssa aikoi piiloutua muutamaksi päiväksi.

186:3.4 (2001.2) Tämä mielenlaadultaan erikoinen Daavid Sebedeus oli Jeesuksen eturivin opetuslasten joukossa ainoa, joka tunsi viehtymystä suhtautua kirjaimellisesti ja kylmän asiallisesti Mestarin vakuutukseen siitä, että hän kuolisi ja ”nousisi kolmantena päivänä kuolleista.” Daavid oli yhden kerran kuullut, kun Jeesus esitti tämän ennakkotiedon, ja koska hän mielellään otti asiat kirjaimellisesti, hänen aikomuksenaan oli nyt panna sanansaattajansa kokoontumaan varhain sunnuntaiaamuna Nikodemuksen kotiin, jotta nämä olisivat valmiina lähetettäviksi levittämään uutista siinä tapauksessa, että Jeesus nousisi kuolleista. Daavid sai varsin pian huomata, ettei Jeesuksen seuraajissa ollut ketään, joka olisi odottanut tämän niin pian palaavan haudasta; siksi hän ei paljonkaan puhunut omasta uskomuksestaan eikä hiiskunut mitään siitä, että oli sunnuntain varhaisia aamuhetkiä ajatellen pannut koko lähettikuntansa liikekannalle, paitsi että hän oli tästä viimeksi mainitusta asiasta puhunut juoksuläheteille, jotka oli perjantaiaamupäivällä lähetetty kaukaisiin kaupunkeihin ja uskovien keskuksiin.

186:3.5 (2001.3) Ja niin nämä kaikkialle Jerusalemiin ja sen ympäristöön hajaantuneet Jeesuksen seuraajat nauttivat tuona iltana pääsiäisaterian ja pysyttelivät seuraavan päivän omissa oloissaan.

4. Ristiinnaulitsemisen valmistelu

186:4.1 (2001.4) Sen jälkeen kun Pilatus oli väkijoukon edessä pessyt kätensä koettaen sillä karistaa yltään syyllisyytensä syyttömän ihmisen ristiinnaulittavaksi luovuttamiseen vain, koska pelkäsi asettua poikkiteloin juutalaisten johtajien melskeisiä vaatimuksia vastaan, hän määräsi Mestarin luovutettavaksi roomalaissotilaiden huostaan ja antoi näiden kapteenille ohjeen, että tämä oli välittömästi naulittava ristille. Otettuaan Jeesuksen vastuulleen sotilaat veivät hänet takaisin praetoriumin pihalle, ja Herodeksen hänen ylleen paneman viitan Mestarilta riisuttuaan he pukivat hänet hänen omiin vaatteisiinsa. Nämä sotilaat ivasivat ja pilkkasivat häntä, mutta eivät enää tehneet hänelle fyysistä väkivaltaa. Jeesus oli nyt yksinään näiden roomalaisten sotilaiden kanssa. Hänen ystävänsä piileskelivät; hänen vihollisensa olivat menneet matkoihinsa; edes Johannes Sebedeus ei ollut enää hänen vierellään.

186:4.2 (2001.5) Kello oli vähän yli kahdeksan, kun Pilatus luovutti Jeesuksen sotilaiden huostaan, ja vähän vaille yhdeksän he lähtivät ristiinnaulitsemisen näyttämölle. Tämän runsaan puolen tunnin aikana Jeesus ei lausunut sanaakaan. Suuren universumin toimeenpaneva osasto oli käytännöllisesti katsoen pysähdyksissä. Gabriel ja Nebadonin päällikköviranhaltijat olivat joko kerääntyneet tänne, Urantialle, tai sitten he kuuntelivat herkeämättä arkkienkelten toimittamia avaruusraportteja ollakseen koko ajan selvillä siitä, mitä Ihmisen Pojalle Urantialla tapahtui.

186:4.3 (2001.6) Siihen mennessä kun sotilaat olivat valmiit lähtemään Jeesuksen kanssa Golgatalle, hänen tavaton mielentyyneytensä ja äärimmäinen arvokkuutensa, hänen kärsivällinen vaitiolonsa, olivat jo alkaneet vaikuttaa sotilaisiin.

186:4.4 (2001.7) Se, että lähtö Jeesuksen kanssa ristiinnaulitsemispaikalle viivästyi, johtui enimmäkseen kapteenin viime hetkellä tekemästä päätöksestä ottaa mukaan kaksi kuolemaan tuomittua varasta. Koska Jeesus oli määrä ristiinnaulita tuona aamuna, roomalaiskapteeni ajatteli, että nämä kaksi varasta voisivat yhtä hyvin kuolla tämän kanssa kuin odottaa pääsiäisjuhlallisuuksien päättymistä.

186:4.5 (2002.1) Niin pian kuin vangit oli saatu valmiiksi, heidät tuotiin pihalle, jossa he toljottivat Jeesusta. Toinen heistä näki hänet ensi kertaa, mutta toinen oli montakin kertaa ollut kuulemassa, kun hän puhui joko temppelissä tai useita kuukausia aikaisemmin Pellan leirillä.

5. Jeesuksen kuoleman ja pääsiäisen välinen yhteys

186:5.1 (2002.2) Jeesuksen kuoleman ja juutalaisten pääsiäisen välillä ei ole mitään suoranaista yhteyttä. On totta, että Mestari luopui lihallisen elämästään tuona päivänä, juutalaisen pääsiäisen valmistuspäivänä, ja suurin piirtein samana hetkenä, jona temppelissä uhrattiin pääsiäislampaat. Mutta tämä tahaton

yhteensattuma ei millään muotoa osoita Ihmisen Pojan maan päällä tapahtuneen kuoleman ja juutalaisten uhrijärjestelmän välillä olevan jokin yhteys. Jeesus oli juutalainen, mutta Ihmisen Poikana hän oli maailmojen kuolevainen. Jo kuvatut tapahtumat, jotka veivät tähän kohta koettavaan Mestarin ristiinnaulitsemisen hetkeen, riittävät osoittamaan, että hänen suunnilleen mainittuna hetkenä tapahtunut kuolemansa oli puhtaasti luonnollinen ja ihmisen järjestämä tapahtuma.

186:5.2 (2002.3) Jeesuksen ristinkuoleman suunnitteli ja pani täytäntöön ihminen eikä Jumala. On totta, että Isä kieltäytyi puuttumasta ihmisten maailman tapahtumien kulkuun Urantialla, mutta Paratiisissa oleva Isä ei säätänyt, vaatinut eikä edellyttänyt, että hänen Poikansa kuolema olisi sellainen, jollaisena se maan päällä toimeenpantiin. On tosiasia, että jollakin tavoin Jeesuksen olisi ennemmin tai myöhemmin täytynyt irrottautua kuolevaisen ruumiistaan, lihallisesta ruumiillistumastaan, mutta hän olisi voinut suorittaa tämän tehtävän lukemattomilla muilla tavoilla kuin kahden varkaan välissä ristillä kuollen. Kaikki tapahtunut oli ihmisen aikaansaannosta, ei Jumalan.

186:5.3 (2002.4) Mestari oli jo kastehetkenään vienyt päätökseen menettelyn, joka oli välttämätön hänen seitsemännen ja viimeisen universumissa tapahtuneen lahjoittautumisensa loppuunsaattamiselle ja joka edellytti maan päällä ja lihallisessa hahmossa hankittavaa kokemusta. Tuona nimenomaisena hetkenä oli jo suoritettu se, mikä oli Jeesuksen velvollisuus maan päällä. Koko hänen sen jälkeen elämänsä elämä ja myös se tapa, jolla hän

kuoli, oli hänen puoleltaan puhtaasti henkilökohtainen palvelus hänen tässä maailmassa ja muissa maailmoissa olevien kuolevaisten luotujensa hyvinvoinnin ja mielenylennyksen hyväksi.

186:5.4 (2002.5) Ilosanoman evankeliumi, joka kertoo kuolevaisen ihmisen voivan uskon kautta tulla henkitietoiseksi siitä, että hän on Jumalan poika, ei ole riippuvainen Jeesuksen kuolemasta. On tosin totta, että Mestarin kuolema on tuonut tähän valtakunnan evankeliumiin suunnattomasti valaistusta, mutta hänen elämänsä on tuonut sitä vieläkin enemmän.

186:5.5 (2002.6) Kaikki, mitä Ihmisen Poika maan päällä sanoi tai teki, on suuresti kaunistanut oppeja siitä, että ihminen on Jumalan poika ja että ihmiset ovat keskenään veljiä, mutta nämä Jumalan ja ihmisen väliset perustavaa laatua olevat suhteet kuuluvat luonnostaan niihin universumitosiasioihin, että Jumala rakastaa luotujaan ja että Jumalan Pojat ovat synnynnäisesti armahtavaisia. Nämä koskettavat ja jumalallisen kauniit suhteet ihmisen ja hänen Tekijänsä välillä tässä maailmassa ja kaikissa muissa maailmoissa kautta universumien universumin ovat olleet olemassa hamasta ikuisuudesta, eivätkä ne ole missään mielessä riippuvaisia näistä Jumalan Luoja-Poikien ajoittaisista lahjoittautumisen tarkoituksessa suorittamista näyttäytymisistä, Luoja-Poikien, jotka tällä tavoin ottavat ylleen luomiensa älyllisten olentojen olemuksen ja hahmon osana sitä hintaa, joka heidän on maksettava saadakseen rajattoman täysivaltaisuuden kukin omaan paikallisuniversumiinsa.

186:5.6 (2002.7) Taivaassa oleva Isä rakasti maan päällä olevaa kuolevaista ihmistä aivan yhtä paljon ennen Jeesuksen Urantialla

tapahtunutta elämää ja kuolemaa kuin hän rakasti tämän – ihmisen ja Jumalan välisen myötäkumppanuuden – transsendenttisen julkituonnin jälkeen. Tämä valtava tapahtuma, jossa Nebadonin Jumala ruumiillistui Urantialla ihmiseksi, ei mitenkään voinut tuoda ikuisen, infiniittisen ja universaalisen Isän attribuutteihin mitään lisää, mutta se rikastutti ja valaisi kyllä Nebadonin universumin kaikkia muita hallintopersoonallisuuksia ja luotuja. Vaikka taivaassa oleva Isä ei meitä tämän Mikaelin lahjoittautumisen vuoksi yhtään aiempaa enempää rakastakaan, niin kaikki muut taivaan älylliset olennot kyllä rakastavat. Ja tämä johtuu siitä, että Jeesus sen lisäksi, että hän antoi ihmiselle ilmoituksen Jumalasta, antoi Jumalille ja universumien universumin taivaallisille älyllisille olennoille myös uuden ilmoituksen ihmisestä.

186:5.7 (2003.1) Jeesus tulee kohta kuolemaan, mutta ei syntiuhrina. Hänen ei ole määrä sovittaa ihmissukukunnan syntymässä saamaa moraalista syyllisyyttä. Ihmiskunnalla ei Jumalan edessä ole mitään tällaista koko ihmissuvun päällä riippuvaa syyllisyyttä. Syyllisyydessä on kysymys pelkästään henkilökohtaisesta synnistä ja tietoisesta, tahallisesta kapinoinnista Isän tahtoa ja hänen Poikainsa hallintoa vastaan.

186:5.8 (2003.2) Synnillä ja kapinoinnilla ei ole mitään tekemistä Jumalan Paratiisin-Poikien perustavantärkeän lahjoittautumisjärjestelmän kanssa, vaikka meistä näyttääkin siltä, että pelastussuunnitelma on tilapäinen lahjoittautumisjärjestelmän piirre.

186:5.9 (2003.3) Jumalan Urantian kuolevaisia varten järjestämä pelastus olisi ollut aivan yhtä tuloksekas ja pettämättömän varma, vaikkeivät tietämättömien kuolevaisten julmat kädet olisikaan Jeesusta surmanneet. Jos maan kuolevaiset olisivat ottaneet Mestarin vastaan suopeasti ja hän olisi poistunut Urantialta lihallisen elämästään vapaaehtoisesti luopumalla, se ei olisi millään tavoin vaikuttanut Jumalan rakkauden ja Pojan armahtavaisuuden tosiasiaan – siihen tosiasiaan, että ihminen on Jumalan poika. Te kuolevaiset olette Jumalan poikia, ja siihen, että tämä totuus muuttuu henkilökohtaisessa kokemuksessanne faktuaaliseksi, tarvitaan vain yksi asia, ja se on teidän henkisyntyinen uskonne.

Luku 187

Ristiinnaulitseminen

187:0.1 (2004.1) KUN molemmat rosvot oli saatu valmiiksi, sotilaat lähtivät sadanpäämiehen johdolla kohti ristiinnaulitsemisen näyttämöä. Sadanpäämies, jonka vastuulla nämä kaksitoista sotilasta olivat, oli sama kapteeni, joka oli edellisenä yönä johtanut roomalaissotilaat pidättämään Jeesuksen Getsemanesta. Roomalainen tapa oli, että kustakin ristiinnaulittavasta henkilöstä määrättiin vastaamaan neljä sotilasta. Kumpikin rosvo ruoskittiin perusteellisesti, ennen kuin heidät vietiin ristiinnaulittaviksi, mutta Jeesukselle ei enää annettu fyysistä kuritusta; kapteeni epäilemättä ajatteli tätä ruoskitun jo tarpeeksi, ja kaiken lisäksi ennen kuin tätä oli edes tuomittu.

187:0.2 (2004.2) Jeesuksen kanssa ristiinnaulitut kaksi varasta olivat Barabbaan tovereita, ja heiltä olisi riistetty henki myöhemmin yhdessä johtajansa kanssa, ellei tätä Pilatuksen pääsiäisarmahduksen nojalla olisi laskettu vapaaksi. Näin Jeesus siis ristiinnaulittiin Barabbaan sijasta.

187:0.3 (2004.3) Mitä Jeesus on kohta tekevä – alistuu kuolemaan ristillä – sen hän tekee omasta vapaasta tahdostaan. Ennakolta tästä kokemuksesta kertoessaan hän sanoi: ”Isä rakastaa ja tukee minua, sillä olen valmis antamaan pois elämäni. Mutta minä otan sen taas haltuuni. Kukaan ei riistä minulta elämääni – annan sen pois omasta halustani. Minulla on valta antaa se pois ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sellaisen käskyn olen saanut Isältäni.”

187:0.4 (2004.4) Kello oli tänä aamuna vähän vaille yhdeksän, kun sotilaat johdattivat Jeesuksen praetoriumista Golgatan-matkalle. Heidän perässään tuli monia, jotka tunsivat salaisesti myötätuntoa Jeesusta kohtaan, mutta useimmat tästä runsaan kahdensadan ihmisen ryhmästä kuuluivat joko hänen vihamiehiinsä tai sitten uteliaaseen joutoväkeen, joka vain halusi nauttia ristiinnaulitsemisten näkemisen tuottamasta shokista. Vain muutamat juutalaisjohtajat menivät paikan päälle nähdäkseen Jeesuksen ristinkuoleman. Tietäessään, että Pilatus oli luovuttanut hänet roomalaissotilaiden huostaan ja että hänet oli tuomittu kuolemaan, he kiiruhtivat taas pitämään kokoustaan temppelissä, ja kokouksessaan he keskustelivat siitä, miten hänen seuraajiensa suhteen pitäisi menetellä.

1. Meno Golgatalle

187:1.1 (2004.5) Ennen kuin lähdettiin praetoriumin pihalta, sotilaat asettivat ristin poikkipuun Jeesuksen harteille. Tapana oli, että

tuomittu pakotettiin kantamaan poikkipuu ristiinnaulitsemispaikalle. Tuomittu ei kantanut koko ristiä, vaan ainoastaan tämän lyhyemmän poikkihirren. Kolmen ristin pitemmät, pystyyn asetettavat hirret oli jo kuljetettu Golgatalle, ja siihen hetkeen, kun sotilaat ja heidän vankinsa saapuivat paikalle, ne oli jo lyöty lujasti maahan.

187:1.2 (2004.6) Vakiintuneen tavan mukaisesti kapteeni asteli kulkueen edellä kantaen pieniä valkoisia puutauluja, joihin oli hiilellä kirjoitettu rikollisten nimet sekä minkälaatuisista rikoksista nämä oli tuomittu. Kahta varasta varten sadanpäämiehellä oli taulut, joissa mainittiin näiden nimi, ja sen alle oli kirjoitettu yksi ainoa sana: ”Rosvo”. Sen jälkeen kun uhri oli naulittu poikkipuuhun ja nostettu paikalleen ristin pystysuoraan puuhun, tapana oli naulata tämä taulu ristin yläosaan, heti rikollisen pään yläpuolelle, jotta kaikki silminnäkijät tietäisivät, mistä rikoksesta tuomittu oli ristille pantu. Pilatus oli itse kirjoittanut latinaksi, kreikaksi ja arameaksi tekstin siihen sadanpäämiehen kantamaan tauluun, joka oli tarkoitettu kiinnitettäväksi Jeesuksen ristiin, ja se kuului: ”Jeesus Nasaretilainen – juutalaisten kuningas.”

187:1.3 (2005.1) Muutamat niistä juutalaisviranomaisista, jotka olivat paikalla, vielä silloin kun Pilatus kirjoitti tämän tekstin, protestoivat voimakkaasti sellaista vastaan, että Jeesusta kutsuttiin ”juutalaisten kuninkaaksi”. Mutta Pilatus muistutti heitä, että tällainen syytöshän sisältyi kanteeseen, joka johti hänen tuomitsemiseensa. Huomatessaan, etteivät saisi Pilatusta muuttamaan mieltään, juutalaiset anoivat, että tekstiä ainakin muutettaisiin sen verran, että

se kuuluisi: ”Hän sanoi: ’Minä olen juutalaisten kuningas.’” Mutta Pilatus oli taipumaton; hän ei suostuisi muuttamaan kirjoitusta. Kaikkiin vielä esitettyihin hartaisiin pyyntöihin hän vastasi ainoastaan: ”Minkä olen kirjoittanut, sen olen kirjoittanut.”

187:1.4 (2005.2) Tavallisissa oloissa oli käytäntönä, että Golgatalle mentiin pisintä tietä, jotta mahdollisimman suuri määrä ihmisiä saisi nähdä tuomitun rikollisen, mutta käsillä olevana päivänä he menivät suorinta reittiä Damaskoksenportille, joka johti kaupungista pohjoiseen, ja tätä tietä kulkien he saapuivat kohta Golgatalle, Jerusalemin viralliselle ristiinnaulitsemispaikalle. Golgatan takana olivat rikkaiden villat, ja tien toisella puolella sijaitsivat monien varakkaiden juutalaisten haudat.

187:1.5 (2005.3) Ristiinnaulitseminen ei ollut juutalainen rangaistusmuoto. Sekä kreikkalaiset että roomalaiset oppivat tämän teloitusmenetelmän foinikialaisilta. Edes Herodes kaikessa julmuudessaan ei käyttänyt ristiinnaulitsemista. Roomalaiset eivät koskaan ristiinnaulinneet Rooman kansalaista; tätä kunniatonta hengiltäottotapaa sovellettiin vain orjiin ja alamaiskansoihin. Jerusalemin piirityksen aikana, vain neljäkymmentä vuotta Jeesuksen ristiinnaulitsemisen jälkeen, Golgata peittyi tuhansista ja taas tuhansista risteistä, joilla päivä päivän jälkeen menehtyi juutalaisrodun kukkein nuoriso. Se oli toden totta kaamea sato käsillä olevan päivän kylvöksestä.

187:1.6 (2005.4) Kuolemankulkueen edetessä pitkin Jerusalemin kapeita katuja monet helläsydämisistä juutalaisnaisista, jotka olivat

kuunnelleet Jeesuksen lausumia rohkaisun ja myötätunnon sanoja ja jotka tiesivät hänen eläneen elämänsä rakastavasti palvellen, eivät kyenneet pidättämään itkuaan nähdessään häntä vietävän tällaiseen kunniattomaan kuolemaan. Kun hän kulki ohi, monet näistä naisista valittivat ja vaikeroivat. Ja kun jotkut heistä rohkenivat jopa kulkea hänen rinnallaan, Mestari käänsi päänsä heihin päin ja sanoi: ”Jerusalemin tyttäret, älkää minun takiani itkekö, vaan itkekää paremminkin itsenne ja lastenne tähden. Minun työni on lähes tehty – menen kohta Isäni tykö –, mutta Jerusalemille ovat hirvittävän vaivan ajat vasta alkamassa. Katso, ne päivät ovat kohta, jolloin te sanotte: Siunattuja ovat hedelmättömät ja ne, joiden rinnat eivät ole koskaan lasta imettäneet. Niinä päivinä rukoilette, että vuorten kivenjärkäleet lankeaisivat päällenne, jotta välttyisitte vaivojenne kauheuksilta.”

187:1.7 (2005.5) Nämä jerusalemilaisnaiset olivat totisesti rohkeita osoittaessaan myötätuntoa Jeesukselle, sillä ystävällisten tunteiden osoittaminen ristiinnaulittavaksi talutettua kohtaan oli laissa ankarasti kielletty. Roskaväki sai vapaasti herjata, pilkata ja irvailla tuomittua, mutta minkäänlaisen myötätunnon julkituominen ei ollut sallittua. Vaikka Jeesus arvosti hänelle osoitettua myötätuntoa tänä synkkänä hetkenä, jolloin hänen ystävänsä piileskelivät, hän ei halunnut näiden hyväsydämisten naisten joutuvan viranomaisten tyytymättömyyden kohteiksi siksi, että he uskalsivat osoittaa hänelle myötätuntoa. Edes tällaisena hetkenä Jeesus ei juurikaan ajatellut itseään vaan vain niitä kauheita murhenäytelmän päiviä, jotka olivat Jerusalemin ja koko juutalaiskansakunnan edessä.

187:1.8 (2006.1) Kun Mestari laahusti eteenpäin matkalla kohti ristiinnaulitsemista, hän oli hyvin väsynyt; hän oli lähes näännyksissä. Elia Markuksen kodissa nautitun viimeisen ehtoollisen jälkeen hän ei ollut saanut ruokaa eikä vettä; eikä hänelle liioin ollut suotu hetkeäkään unta. Tämän lisäksi häntä oli hänen tuomitsemiseensa saakka käytetty kuulustelussa kuulustelun perään, puhumattakaan pahoinpitelytarkoituksessa suoritetuista ruoskimisista ja niihin liittyvistä fyysisestä kivusta ja verenhukasta. Kaiken tämän lisäksi tilannetta pahensivat vielä hänen äärimmäinen mentaalinen ahdistuksensa, hänen ankara hengellinen jännittyneisyytensä ja hirvittävä inhimillisen yksinäisyyden tunne.

187:1.9 (2006.2) Kohta sen jälkeen kun matkalla kaupungin ulkopuolelle oli kuljettu portin läpi Jeesuksen huojuessa poikkihirren painon alla, hänen fyysiset voimansa hetkeksi pettivät, ja hän kaatui raskaan taakkansa alle. Sotilaat huusivat hänelle ja potkivat häntä, mutta hän ei kyennyt nousemaan. Tämän nähdessään kapteeni, tietoisena siitä, mitä Jeesus jo oli kestänyt, käski sotilaiden lopettaa. Sitten hän määräsi yhden ohikulkijan, Simon Kyreneläisen, ottamaan poikkihirren Jeesuksen harteilta ja pakotti tämän kantamaan sitä loppumatkan Golgatalle.

187:1.10 (2006.3) Tämä mies, Simon, oli tullut aina Pohjois-Afrikan Kyrenestä asti ollakseen mukana pääsiäisjuhlilla. Hän oli muutamien muiden kyreneläisten kanssa majoittunut heti kaupunginmuurien ulkopuolelle, ja hän oli matkalla kaupungissa pidettäviin temppelipalveluksiin, kun roomalaiskapteeni komensi hänet

kantamaan Jeesuksen ristin poikkipuuta. Simon viipyi paikalla kaikki ne tunnit, jotka Mestari teki kuolemaa ristillä, ja hän keskusteli monien tämän ystävien ja vihollisten kanssa. Kuolleistaheräämisen jälkeen ja ennen Jerusalemista-lähtöään hänestä tuli urhea valtakunnan evankeliumiin uskova, ja kotiin palattuaan hän johdatti perheensä taivaan valtakuntaan. Hänen molemmista pojistaan, Alexanderista ja Rufuksesta, tuli erittäin aikaansaavia uuden evankeliumin opettajia Afrikassa. Mutta Simon ei koskaan tullut tietämään, että Jeesus, jonka taakkaa hän kantoi, ja se juutalainen opettaja, joka oli aikanaan osoittanut ystävällisyyttä hänen vahingoittuneelle pojalleen, olivat sama henkilö.

187:1.11 (2006.4) Kello oli vähän yli yhdeksän, kun tämä kuolemankulkue saapui Golgatalle, ja roomalaissotilaat kävivät käsiksi tehtäväänsä naulata kumpikin ryöväri ja Ihmisen Poika kukin omalle ristilleen.

2. Ristiinnaulitseminen

187:2.1 (2006.5) Sotilaat sitoivat Mestarin käsivarret ensiksi köysillä poikkihirteen, ja sitten he naulasivat hänen kätensä kiinni puuhun. Nostettuaan tämän poikkihirren paikalleen ja naulattuaan sen lujasti ristin pystyhirteen he sitoivat ja naulasivat hänen jalkansa kiinni puuhun yhtä pitkää naulaa käyttäen, joka lävisti molemmat jalkaterät. Pystypuussa oli sopivalle korkeudelle kiinnitetty iso vaarna, joka toimi jonkinlaisena ruumiinpainoa kannattelevana

satulana. Risti ei ollut korkea, sillä Mestarin jalat olivat vain vajaan metrin korkeudella maasta. Hän pystyi näin ollen kuulemaan kaiken, mitä hänestä ilkeillen sanottiin, ja hän kykeni näkemään selvästi kaikkien niiden kasvojenilmeet, jotka niin ajattelemattomasti häntä pilkkasivat. Ja läsnä olevat kykenivät myös helposti kuulemaan kaiken, mitä Jeesus näinä pitkällisen piinan ja hitaan kuoleman tunteina lausui.

187:2.2 (2007.1) Tapana oli, että ristiinnaulittavilta riisuttiin kaikki vaatteet, mutta koska juutalaiset voimakkaasti vastustivat alastoman ihmishahmon julkista näytteilläpitämistä, roomalaiset järjestivät soveliaan lannevaatteen aina kaikille Jerusalemissa ristiinnaulituille henkilöille. Niinpä kun Jeesuksen vaatteet oli riisuttu, hänetkin verhottiin sanotulla tavoin, ennen kuin hänet pantiin ristille.

187:2.3 (2007.2) Ristiinnaulitsemiseen turvauduttiin haluttaessa panna toimeen julma ja pitkällinen rangaistus; uhri nimittäin kuoli usein vasta monen päivän päästä. Jerusalemissa esiintyi melko voimakasta ristiinnaulitsemisen vastaista mielialaa, ja kaupungissa toimi juutalaisnaisten yhdistys, joka lähetti ristiinnaulitsemisiin aina edustajansa. Hänen tehtävänään oli uhrin kärsimysten lievittämiseksi tarjota tälle huumaavilla aineilla terästettyä viiniä. Mutta kun Jeesus maistoi tätä narkoottisilla aineilla vahvistettua viiniä, hän kieltäytyi juomasta sitä, niin janoinen kuin olikin. Mestari päätti säilyttää ihmisen tietoisuutensa hamaan loppuun asti. Hän halusi kohdata kuoleman, vaikka se tuli tässä julmassa ja epäinhimillisessä muodossa, ja voittaa sen vapaaehtoisesti ihmisen kokemukseen alistumalla, mitään siitä pois jättämättä.

187:2.4 (2007.3) Ennen kuin Jeesus pantiin ristilleen, molemmat ryövärit oli jo asetettu omille risteilleen näiden kaiken aikaa kiroillessa ja sylkiessä telottajiensa päälle. Kun Jeesusta naulattiin poikkipuuhun, hän lausui ainoina sanoinaan: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” Hän ei olisi voinut näin armeliaasti ja rakastavasti puhua telottajiensa puolesta, elleivät tällaiset kiintymyksellisestä omistautumisesta kertovat ajatukset olisi olleet koko hänen epäitsekkäästä palvelemisesta koostuneen elämänsä päävaikuttimina. Elinikäiset ideat, vaikuttimet ja kaipaukset tulevat kriisitilanteessa esille verhoamattomina.

187:2.5 (2007.4) Kun Mestari oli nostettu ristille, kapteeni naulasi hänen päänsä yläpuolelle päällekirjoituksen, jossa kolmella kielellä luki: ”Jeesus Nasaretilainen – juutalaisten kuningas.” Juutalaisia tämä loukkaukseksi uskottu kirjoitus raivostutti. Mutta heidän epäkunnioittava käytöksensä ärsytti Pilatusta, tunsihan hän, että häntä oli peloteltu ja nöyryytetty, ja niin hän pikkusieluista hyvitystä saadakseen turvautui tähän menettelyyn. Hän olisi voinut kirjoittaa: ”Jeesus, kapinallinen”. Mutta hän oli mainiosti perillä siitä, kuinka jo pelkkä Nasaretin nimi sai nämä Jerusalemin juutalaiset inhon valtaan, ja hän oli päättänyt tällä keinoin nöyryyttää heitä. Sen hän myös tiesi osuvan arkaan kohtaan, että he näkisivät tätä teloitettua galilealaista kutsuttavan ”juutalaisten kuninkaaksi”.

187:2.6 (2007.5) Kun juutalaisjohtajat saivat tietää, kuinka Pilatus tämän päällekirjoituksen Jeesuksen ristiin kiinnityttämällä oli koettanut saattaa heidät naurunalaisiksi, monet heistä kiiruhtivat Golgatalle, mutta heillä ei ollut rohkeutta yrittää ottaa sitä pois, sillä

roomalaissotilaat seisoivat paikalla vartiossa. Kykenemättä saamaan päällekirjoitusta poistetuksi nämä juutalaisten johtomiehet kiertelivät väkijoukon seassa ja yrittivät parhaansa tehdäkseen koko asiasta irvailun ja naurun kohteen, jottei kukaan vain olisi suhtautunut kirjoitukseen vakavasti.

187:2.7 (2007.6) Apostoli Johannes saapui näyttämölle Jeesuksen äidin Marian, Ruutin ja Juudan mukana juuri, kun Jeesus oli nostettu paikalleen ristillä ja juuri, kun kapteeni oli naulaamassa päällekirjoitusta Mestarin pään yläpuolelle. Johannes oli yhdestätoista apostolista ainoa, joka oli todistamassa ristilläoloa, eikä hänkään ollut läsnä koko aikaa, sillä hän juoksi Jerusalemiin hakeakseen paikalle oman äitinsä ja tämän ystäviä kohta Jeesuksen äidin paikalle tuotuaan.

187:2.8 (2007.7) Nähdessään äitinsä, joka oli Johanneksen ja hänen oman veljensä ja sisarensa seurassa, Jeesus hymyili, muttei sanonut mitään. Sillä aikaa ne neljä sotilasta, joille oli annettu tehtäväksi Mestarin ristiinnaulitseminen, olivat tavan mukaan jakaneet keskenään hänen vaatteensa niin, että yksi otti sandaalit, yksi turbaanin, yksi vyön, ja neljäs otti viitan. Näin jäljelle jäi vielä neljään palaseen jaettavaksi lähes polviin ylettyvä tunika eli saumaton vaatekappale, mutta nähdessään, millainen epätavallinen vaatekappale se oli, sotilaat päättivät heittää siitä arpaa. Jeesus katseli heitä, kun he jakoivat hänen vaatteitaan, ja ajattelematon väkijoukko ilkkui häntä.

187:2.9 (2008.1) Oli mainiota, että roomalaissotilaat omivat Mestarin vaatekerran. Jos näin ei olisi käynyt, ja hänen seuraajansa olisivat

saaneet nämä vaatekappaleet haltuunsa, heillä olisi ollut kiusaus ryhtyä taikauskoiseen pyhäinjäännösten palvomiseen. Mestarin tahto oli, ettei hänen seuraajillaan olisi mitään aineellista, joka liittyisi hänen elämäänsä maan päällä. Hän halusi jättää ihmiskunnalle vain muiston sellaisesta ihmiselämästä, joka antautui kokonaan sille korkealle hengelliselle ihanteelle, että se oli pyhitetty Isän tahdon täyttämiseen.

3. Ristilläolon näkijät

187:3.1 (2008.2) Kello puoli kymmenen tienoissa tuona perjantaiaamuna Jeesus pantiin riippumaan ristille. Ennen yhtätoista yli tuhat henkilöä oli kerääntynyt todistamaan tätä Ihmisen Pojan ristilläolospektaakkelia. Kaikkien näiden kammottavien tuntien ajan universumin näkymättömät olentoarmeijat seisoivat hiljaa ja katselivat tätä eriskummallista ilmiötä eli sitä, että Luoja teki luodun kuolemaa, ja sitä paitsi tuomitun rikollisen mitä kunniattominta kuolemaa.

187:3.2 (2008.3) Ristilläolon aikana ristin lähellä seisoivat jossakin vaiheessa Maria, Ruut, Juuda, Johannes, Salome (Johanneksen äiti) sekä ryhmä hartaita naisuskovia, joihin kuuluivat muiden muassa Klopaksen vaimo ja Jeesuksen äidin sisar Maria, Magdalan Maria ja Rebekka, entinen sepforilainen. Nämä ja muut Jeesuksen ystävät pysyivät rauhallisina, kun he näkivät hänen suuren kärsivällisyytensä ja urheutensa ja seurasivat hänen ankaria kärsimyksiään.

187:3.3 (2008.4) Monet ohikulkijat pudistivat päätään ja sättivät häntä sanoen: ”Sinä, joka hävittäisit temppelin ja panisit sen kolmessa päivässä taas pystyyn, pelastapa nyt itsesi. Jos olet Jumalan Poika, mikset tule alas ristiltäsi?” Samaan tapaan häntä pilkkasivat muutamat juutalaisten vallanpitäjät sanoessaan: ”Muita hän kyllä pelasti, mutta itseäänpä ei pelastamaan pystykään.” Toiset sanoivat: ”Jos olet juutalaisten kuningas, tule alas ristiltä, ja uskomme sinuun.” Ja myöhemmin he pilkkasivat häntä sitäkin enemmän sanoen: ”Hän luotti siihen, että Jumala hänet vapahtaa. Hän jopa väitti olevansa Jumalan Poika – katsokaa häntä nyt – kahden varkaan väliin ristille naulittuna.” Molemmat varkaat sättivät hekin häntä ja syytivät soimauksia hänen päälleen.

187:3.4 (2008.5) Koska Jeesus ei suostunut vastaamaan heidän irvailuihinsa ja koska oltiin lähestymässä tämän erityisen valmistuspäivän keskipäivän hetkeä, puoli kahteentoista mennessä suurin osa tästä pilapuheita laskettelevasta ja irvailevasta väkijoukosta oli jo mennyt matkoihinsa; tapahtumapaikalle jäi vajaat viisikymmentä henkilöä. Sotilaat valmistautuivat nyt syömään puolista ja juomaan halpaa, hapanta viiniään varustautuessaan viettämään pitkiä kuolinvalvojaisia. Viiniään juodessaan he piloillaan kohottivat maljan Jeesukselle sanoen: ”Terveyttä ja hyvää onnea juutalaisten kuninkaalle!” Ja heitä hämmästytti Mestarin kärsivällinen suhtautuminen heidän pilkantekoonsa ja ivapuheisiinsa.

187:3.5 (2008.6) Kun Jeesus näki heidän syövän ja juovan, hän katseli heitä ja sanoi: ”Minun on jano.” Kuullessaan Jeesuksen sanovan

”Minun on jano”, vartiokapteeni otti pullostaan tilkan viiniä, asetti viinillä kostutetun pullonsulkijasienen keihään kärkeen ja nosti sen Jeesukselle niin, että tämä saattoi kostuttaa rohtuneet huulensa.
187:3.6 (2008.7) Jeesuksen tarkoituksena oli ollut elää turvautumatta yliluonnolliseen voimaansa, ja samoin hän päätti kuolla ristillä kuten tavallinen kuolevainen. Hän oli elänyt ihmisenä, ja hän kuolisi ihmisenä – täyttäen sen, mikä on Isän tahto.

4. Ristillä riippuva varas

187:4.1 (2008.8) Toinen ryöväreistä sätti Jeesusta sanoen: ”Jos olet Jumalan Poika, mikset pelasta itseäsi ja meitä?” Mutta tämän soimattua Jeesusta toinen varas, joka oli monta kertaa ollut kuulemassa Mestarin opetusta, sanoi: ”Etkö sinä pelkää edes Jumalaa? Etkö näe, että me kärsimme oikeuden ja tekojemme mukaan, mutta tämä mies kärsii oikeudettomasti? Parempi olisi meidän pyytää syntejämme anteeksi ja sielullemme pelastusta.” Kuullessaan, mitä varas sanoi, Jeesus käänsi kasvonsa tätä kohti ja hymyili hyväksyvästi. Nähdessään itseään kohti kääntyneet Jeesuksen kasvot pahantekijä keräsi rohkeutensa, lietsoi uskonsa lepattavaa liekkiä ja sanoi: ”Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Ja silloin Jeesus sanoi: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle tänä päivänä, että tulet joskus olemaan kanssani Paratiisissa.”

187:4.2 (2009.1) Mestarilla oli kuoleman tuskien keskelläkin aikaa kuunnella uskovan ryövärin uskontunnustusta. Kun tämä varas kurottautui kohti pelastusta, hän löysi vapahduksen. Hän oli monta kertaa aikaisemmin tuntenut pakottavaa tarvetta uskoa Jeesukseen, mutta näinä viimeisinä tajuissaanolon hetkinä hän kuitenkin vasta täydestä sydämestään kääntyi Mestarin opetuksen puoleen. Kun tämä varas näki, millä tavoin Jeesus kohtasi ristinkuoleman, hän ei enää pitempään kyennyt vastustamaan vakaumusta, että tämä Ihmisen Poika todellakin oli Jumalan Poika.

187:4.3 (2009.2) Tämän välinäytöksen ajan, jolloin varas teki kääntymyksen ja Jeesus otti hänet valtakuntaan, apostoli Johannes oli muualla, sillä hän oli mennyt kaupunkiin tuodakseen äitinsä ja tämän ystävät ristiinnaulitsemisen näyttämölle. Luukas kuuli myöhemmin tämän tarinan kääntymyksen tehneeltä roomalaiselta vartiokapteenilta.

187:4.4 (2009.3) Apostoli Johannes kertoi ristiinnaulitsemisesta siten kuin hän tämän tapahtuman yli kuusikymmentäviisi vuotta myöhemmin muisti. Muut tapahtuman kirjaukset perustuivat sen palvelusvuorossa olleen roomalaisen sadanpäämiehen kertomukseen, joka näkemänsä ja kuulemansa perusteella sittemmin uskoi Jeesukseen ja astui maan päällä toimivan taivaan valtakunnan täyteen jäsenyyteen.

187:4.5 (2009.4) Tämä nuori mies, tämä katuvainen ryöväri, oli tullut johdatetuksi väkivallan ja rikosten maailmaan niiden toimesta, jotka ylistivät tällaista rosvoilemiseen omistautuvaa elämänuraa

tehokkaana isänmaallisena protestina poliittista sortoa ja sosiaalista epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Ja seikkailunhaluun yhdistyessään tämänlaatuinen opetus sai monet muutoin hyvää tarkoittavat nuorukaiset lähtemään mukaan näille uskaliaille ryöstöretkille. Tämä nuori mies oli pitänyt Barabbasta sankarina. Nyt hän ymmärsi erehtyneensä. Täällä hän näki vierellään ristillä riippumassa todellakin suurmiehen, oikean sankarin. Täällä oli sankari, joka sytytti hänen intonsa ja herätti hänen korkeimmat käsityksensä moraalisesta itsekunnioituksesta ja pani liikkeelle kaikki hänen ihanteensa rohkeudesta, miehuudesta ja uljuudesta. Jeesusta katsellessaan hänen sydämessään syttyi ylitsevuotava rakkauden, lojaalisuuden ja aidon suuruuden tunne.

187:4.6 (2009.5) Ja jos joku muu ihminen, olkoon hän kuka tahansa, virnuilevan väenpaljouden joukosta olisi sielussaan kokenut uskon syntymisen ja olisi vedonnut Jeesuksen armeliaisuuteen, hänet olisi otettu vastaan samalla rakastavalla hienotunteisuudella, jota osoitettiin uskovaa ryövääriä kohtaan.

187:4.7 (2009.6) Hetkeä sen jälkeen kun katuvainen varas kuuli Mestarin lupauksen siitä, että he joskus tapaisivat Paratiisissa, Johannes palasi kaupungista mukanaan oma äitinsä ja toistakymmentä naisuskovaa. Johannes asettui paikalleen lähelle Jeesuksen äitiä Mariaa ja oli tälle tukena. Marian poika Juuda seisoi tämän toisella puolella. Kun Jeesus katseli tätä näyttämöä, oli keskipäivä, ja hän sanoi äidilleen: ”Vaimo, katso poikaasi!” Ja Johannekselle sanansa osoittaen hän sanoi: ”Poikani, katso äitiäsi!” Ja sitten hän puhutteli heitä molempia sanoen: ”Haluan, että lähdette tältä paikalta.” Ja niin

Johannes ja Juuda taluttivat Marian pois Golgatalta. Johannes vei Jeesuksen äidin paikkaan, jossa hän itse Jerusalemissa oleskeli, ja sitten hän kiiruhti takaisin ristiinnaulitsemisen näyttämölle. Pääsiäisen jälkeen Maria palasi Betsaidaan, jossa hän asui Johanneksen kodissa luonnollisen elämänsä loppuun asti. Maria ei elänyt vuottakaan Jeesuksen kuoleman jälkeen.

187:4.8 (2010.1) Kun Maria oli poistunut paikalta, muut naiset vetäytyivät vähän matkan päähän ja jäivät sinne siksi, kunnes Jeesus menehtyi ristillä, ja he olivat yhä paikalla, kun Mestarin ruumis otettiin hautaamista varten alas ristiltä.

5. Viimeinen tunti ristillä

187:5.1 (2010.2) Vaikka sellainen ilmiö vuodenaikaan nähden olikin varhainen, kohta kello kahdentoista jälkeen taivas tummeni siksi, että ilmassa oli hienoa hiekkaa. Jerusalemilaiset tiesivät sen merkitsevän, että Arabian autiomaasta oli taas tulossa kuuman tuulen pieksämä hiekkamyrsky. Ennen kello yhtä taivas oli jo niin synkkä, ettei aurinkoa näkynyt, ja loputkin väkijoukosta kiiruhtivat takaisin kaupunkiin. Kun Mestari kohta tämän tunnin jälkeen heitti henkensä, paikalla oli enää vajaat kolmekymmentä henkilöä: vain mainitut kolmetoista roomalaissotilasta ja viitisentoista henkilöä käsittävä uskovien ryhmä. Nämä uskovat olivat kaikki naisia kahta lukuun ottamatta, nimittäin Jeesuksen veljeä Juudaa ja Johannes

Sebedeusta, joka palasi paikalle hetkeä ennen kuin Mestari menehtyi.

187:5.2 (2010.3) Vähän kello yhden jälkeen, raivokkaan hiekkamyrskyn aiheuttaman tihenevän pimeyden keskellä, Jeesuksen ihmisyyteen kuulunut tajunta alkoi heiketä. Hänen viimeiset armon, anteeksiantamuksen ja kehotuksen sanansa oli lausuttu. Hänen viimeinen toivomuksensa – joka koski huolenpitoa hänen äidistään – oli tuotu julki. Tänä lähestyvän kuoleman tuntina Jeesuksen ihmismieli ryhtyi toistamaan monia heprealaiskirjoitusten kohtia ja eritoten psalmeja. Ihmishahmoisen Jeesuksen viimeinen tajuinen ajatus liittyi siihen, että hän toisti mielessään psalmien kirjan jaksoa, joka tunnetaan nykyisin 20:ntenä, 21:ntenä ja 22:ntenä psalmina. Vaikka hänen huulensa usein liikkuivatkin, hän oli kuitenkin liian heikko lausuakseen varsin hyvin ulkoa osaamiaan sanoja, kun nämä tekstikohdat kulkivat hänen mielensä läpi. Lähellä seisovat onnistuivat vain muutaman kerran tavoittamaan jonkin lauseen, sellaiset kuin ”Minä tiedän, että Herra pelastaa voideltunsa”, ”Sinun kätesi saavuttaa kaikki minun viholliseni” ja ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Jeesus ei hetkenkään aikaa vähäisimmässäkään määrin epäillyt, etteikö hän ollut elänyt Isän tahdon mukaisesti; eikä hän milloinkaan epäillyt, etteikö hän nyt luopunut lihallisesta elämästään Isänsä tahdon mukaan. Hän ei tuntenut, että Isä olisi hänet hylännyt, vaan hämärtyvässä tietoisuudessaan hän vain lausui monia kirjoitusten kohtia, ja niihin kuului muiden muassa tämä kahdeskymmeneskahdes psalmi, joka alkaa sanoilla ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Ja tämä

sattui olemaan yksi niistä kolmesta katkelmasta, jotka hän lausui sen verran selvästi, että paikalla olevat ne kuulivat.

187:5.3 (2010.4) Viimeinen pyyntö, jonka kuolevainen Jeesus lähimmilleen esitti, kuultiin kello puoli kahdelta, kun hän toistamiseen sanoi: ”Minun on jano”, ja sama vartiokapteeni kostutti taas hänen huulensa samalla happamaan viiniin kastetulla sienellä; tällaista viiniä kutsuttiin tuohon aikaan yleisesti viinietikaksi.

187:5.4 (2010.5) Hiekkamyrsky yltyi rajummaksi, ja taivas kävi yhä pimeämmäksi. Sotilaat ja pieni uskovien ryhmä pysyivät silti paikallaan. Sotilaat kyyristyivät lähelle ristiä ja painautuivat toisiaan vasten suojautuakseen purevalta hiekalta. Johanneksen äiti ja muut katselivat tilannetta etäämpää, paikasta, jossa kallionkieleke tarjosi heille jonkin verran suojaa. Kun Mestari lopulta veti viimeisen henkäyksensä, hänen ristinsä juurella olivat Johannes Sebedeus, hänen veljensä Juuda, hänen sisarensa Ruut, Magdalan Maria ja entinen sepforilainen Rebekka.

187:5.5 (2011.1) Kello oli hetkeä vaille kolme, kun Jeesus lujalla äänellä huusi: ”Se on täytetty! Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.” Ja näin sanottuaan hän painoi päänsä ja luopui elämänkamppailusta. Nähdessään, miten Jeesus kuoli, roomalainen sadanpäämies löi rintaansa ja sanoi: ”Siinä oli toden totta vanhurskas mies; totisesti on pakko, että hän oli Jumalan Poika.” Ja hän alkoi siitä hetkestä alkaen uskoa Jeesukseen.

187:5.6 (2011.2) Jeesus kuoli kuninkaallisesti – niin kuin oli elänytkin. Hän myönsi auliisti kuninkuutensa, ja hän pysyi tilanteen herrana tämän traagisen päivän loppuun saakka. Hän meni auliisti häpeälliseen kuolemaansa, sen jälkeen kun oli huolehtinut siitä, että hänen valitut apostolinsa olivat turvassa. Viisaasti hän suitsi Pietarin vaikeuksia aiheuttavan rajuuden ja järjesti niin, että Johannes oli hänen lähellään siihen saakka kunnes hänen kuolevaisen olemassaolonsa päättyi. Hän paljasti murhanhimoiselle sanhedrinille todellisen olemuksensa ja muistutti Pilatusta siitä, mikä oli hänen täysivaltaisen herruutensa lähde Jumalan Poikana. Hän lähti Golgatalle omaa ristin puutaan kantaen ja päätti rakastaen suoritetun lahjoittautumisensa luovuttamalla kuolevaisena saamansa hengen Paratiisin Isän haltuun. Tällaisen elämän jälkeen – ja tällaisen kuoleman hetkellä – Mestari saattoi toden mukaisesti sanoa: ”Se on täytetty.”

187:5.7 (2011.3) Koska parhaillaan oli sekä pääsiäisen että sapatin valmistuspäivä, juutalaiset eivät halunneet näitä ruumiita jätettäviksi näytteille Golgatalla. He menivät sen vuoksi Pilatuksen luokse pyytämään, että näiden kolmen miehen sääret rikottaisiin; että heidät toimitettaisiin pois päiviltä, jotta ruumiit voitaisiin ennen auringonlaskua ottaa ristiltään ja heittää rikollisille tarkoitettuihin hautakuoppiin. Tämän pyynnön kuullessaan Pilatus lähetti oitis kolme sotilasta rikkomaan Jeesuksen ja kahden ryövärin sääret ja toimittamaan heidät pois päiviltä.

187:5.8 (2011.4) Kun nämä sotilaat saapuivat Golgatalle, he tekivät kahdelle varkaalle kuten oli määrätty, mutta suureksi yllätyksekseen

he huomasivat Jeesuksen jo kuolleeksi. Hänen kuolemastaan varmistuakseen yksi sotilaista puhkaisi kuitenkin keihäällään hänen vasemman kylkensä. Vaikka oli tavallista, että ristiinnaulinnan uhrit kituivat ristillä jopa kaksi tai kolme päivää, Jeesuksen kohdalla kuitenkin suunnaton emotionaalinen tuska ja ankara hengellinen ahdistus veivät hänen lihallisen elämänsä kuolevaisen hahmossa päätökseen vajaassa viidessä ja puolessa tunnissa.

6. Ristilläolon jälkeen

187:6.1 (2011.5) Hiekkamyrskyn aikaansaaman pimeyden keskellä, noin kello puoli neljä, Daavid Sebedeus lähetti matkaan viimeiset sanansaattajat viemään tietoa Mestarin kuolemasta. Viimeisen juoksulähettinsä hän lähetti Martan ja Marian kotiin Betaniaan, jonne hän luuli Jeesuksen äidin perheensä muiden jäsenten keralla majoittuneen.

187:6.2 (2011.6) Mestarin kuoleman jälkeen Johannes lähetti naiset Juudan vastuulla Elia Markuksen kotiin, jossa nämä oleskelivat sapatinpäivän yli. Johannes itse, joka oli tähän mennessä käynyt roomalaiselle sadanpäämiehelle jo varsin tutuksi, jäi Golgatalle, kunnes Joosef ja Nikodemus saapuivat paikalle mukanaan Pilatuksen antama määräys, joka valtuutti heidät ottamaan Jeesuksen ruumiin huostaansa.

187:6.3 (2011.7) Näin päättyi päivä, joka merkitsi valtavalle universumille tragediaa ja surua, universumille, jonka myriadit älylliset olennot

olivat olleet puistatuksen vallassa katsellessaan tätä järkyttävää näytöstä: heidän rakastetun Hallitsijansa ihmishahmoisen ruumiillistuman ristiinnaulitsemista; tämä kuolevaisten tunteettomuuden ja ihmisten turmeltuneisuuden paljastava näytteillepano mykisti heidät.

Luku 188

Haudassaolon aika

188:0.1 (2012.1) SE PUOLENTOISTA päivän aika, jonka Jeesukselle kuolevaisena kuulunut ruumis lepäsi Joosefin hautakammiossa, hänen ristinkuolemansa ja kuolleistanousunsa välinen ajanjakso, on Mikaelin maisella elämänuralla luku, jota tunnemme varsin vähän. Osaamme kertoa Ihmisen Pojan hautaamisesta ja kirjata käsillä olevaan selontekoon hänen kuolleistanousuunsa liittyneet tapahtumat, mutta paljonkaan autenttisluontoista tietoa emme kykene tuomaan esille siitä, mitä tämän noin kolmekymmentäkuusi tuntia pitkän vaiheen aikana perjantai-iltapäivän kello kolmesta sunnuntaiaamun kello kolmeen todellisuudessa tapahtui. Tämä Mestarin elämänuran jakso alkoi vähän ennen kuin roomalaissotilaat ottivat hänet alas ristiltä. Kuolemansa jälkeen hän riippui ristillä noin tunnin ajan. Hänet olisi otettu ristiltä jo aiemmin, ellei kahden ryövärin hengiltäotto olisi sitä viivyttänyt.

188:0.2 (2012.2) Juutalaisten vallanpitäjät olivat kaavailleet, että Jeesuksen ruumis heitettäisiin kaupungin eteläpuolella sijaitseviin

Gehennan avoimiin hautakuoppiin; se nimittäin oli yleinen tapa päästä ristiinnaulinnan uhreista eroon. Mikäli tätä ajatusta olisi seurattu, Mestarin ruumis olisi jätetty villipetojen ruoaksi.

188:0.3 (2012.3) Joosef Arimatealainen oli tällä välin mennyt Nikodemuksen seurassa Pilatuksen luo pyytämään, että Jeesuksen ruumis luovutettaisiin heille asianmukaista hautaanpanoa varten. Ei ollut mitenkään epätavallista ristiinnaulittujen henkilöiden ystäväin tarjota roomalaisviranomaisille lahjuksia siitä etuoikeudesta, että he saivat haltuunsa tällaiset ruumiit. Joosef meni Pilatuksen eteen mukanaan suuri rahasumma siltä varalta, että osoittautuisi välttämättömäksi maksaa rahalla luvasta saada siirtää Jeesuksen ruumis yksityiseen hautakammioon. Mutta Pilatus ei halunnut ottaa tästä luvasta rahaa. Pyynnön kuullessaan hän allekirjoitti nopeasti määräyksen, joka antoi Joosefille valtuudet mennä Golgatalle ja ottaa välittömällä ja täydellä omistajan oikeudella Mestarin ruumis haltuunsa. Koska hiekkamyrsky oli jo melkein asettunut, muuan sanhedrinia edustava juutalaisryhmä oli sillä välin lähtenyt Golgatalle varmistamaan, että Jeesuksen ruumis joutuisi ryöväreiden ruumiiden mukana avoimiin yleisiin hautakuoppiin.

1. Jeesuksen hautaus

188:1.1 (2012.4) Golgatalle saapuessaan Joosef ja Nikodemus kohtasivat siellä sotilaat, jotka olivat ottamassa Jeesusta alas ristiltä, sekä sanhedrinin edustajat, jotka seisoivat vieressä vahtimassa, ettei

kukaan Jeesuksen seuraajista estäisi hänen ruumistaan joutumasta rikollisille tarkoitettuun hautakuoppaan. Joosefin esittäessä sadanpäämiehelle Pilatuksen antaman, Mestarin ruumista koskevan määräyksen juutalaiset nostivat metelin ja vaativat suuriäänisesti ruumista haltuunsa. Siinä riehuessaan he koettivat saada väkivalloin ruumiin itselleen, ja heidän näin tehdessään sadanpäämies määräsi vierelleen neljä sotilastaan, ja nämä seisoivat miekat paljastettuina hajareisin Mestarin maassa lojuvan ruumiin yllä. Sadanpäämies antoi muille sotilaille määräyksen jättää molemmat varkaat siksi aikaa, kun he ajoivat tätä raivostuneiden juutalaisten vihaista joukkiota taaksepäin. Kun järjestys oli palautettu, sadanpäämies luki juutalaisille Pilatuksen antaman luvan, astui sivuun ja sanoi Joosefille: ”Tämä ruumis kuuluu teille tehdäksenne sille niin kuin katsotte hyväksi tehdä. Minä ja sotilaani pysyttelemme lähettyvillä pitääksemme huolen siitä, ettei kukaan tähän puutu.”

188:1.2 (2013.1) Ristiinnaulittua henkilöä ei voinut haudata juutalaiselle hautausmaalle; sellaista menettelyä vastaan oli olemassa ankara laki. Joosef ja Nikodemus olivat tästä laista tietoisia, ja matkallaan Golgatalle he olivat päättäneet haudata Jeesuksen Joosefin uuteen sukuhautaan. Lujaan kallioon hakattu hauta sijaitsi vähän matkan päässä Golgatasta pohjoiseen, Samariaan johtavan tien toisella puolella. Hauta oli vielä täysin käyttämätön, ja heistä tuntui sopivalta Mestarin levätä siellä. Joosef todellakin uskoi, että Jeesus nousisi kuolleista, mutta Nikodemus oli sangen epäileväinen. Nämä entiset sanhedrinin jäsenet olivat pitäneet uskonsa Jeesukseen enemmän tai vähemmän salaisuutena, jos kohta heidän

sanhedristitoverinsa olivat jo kauan heitä epäilleet, itse asiassa jo ennen kuin he jättäytyivät pois neuvostosta. Tästä lähtien he olivat koko Jerusalemissa Jeesuksen suorapuheisimmat opetuslapset.

188:1.3 (2013.2) Noin kello puoli viideltä Jeesus Nasaretilaisen hautajaissaatto lähti liikkeelle Golgatalta kohti Joosefin hautakammiota tien toisella puolella. Ruumis oli kääritty pellavakankaaseen, ja sitä kantoi neljä miestä, joiden perässä astelivat uskolliset ruumiinvalvojaisnaiset Galileasta. Jeesuksen aineellisen ruumiin hautaan kantaneet kuolevaiset olivat Joosef, Nikodemus, Johannes ja roomalainen sadanpäämies.

188:1.4 (2013.3) He kantoivat ruumiin hautaan, kammioon, joka oli pinta-alaltaan noin yhdeksän neliömetriä, ja siellä he nopeasti valmistivat ruumiin hautaan jätettäväksi. Juutalaiset eivät todellisuudessa haudanneet vainajiaan, vaan he itse asiassa palsamoivat ne. Joosef ja Nikodemus olivat tuoneet mukanaan suuret määrät mirhamia ja aaloeita, ja nyt he käärivät ruumiin näillä liuoksilla kyllästettyihin liinoihin. Kun palsamointi oli suoritettu, he sitoivat hikiliinan kasvojen ympärille, kietoivat ruumiin pellavakankaaseen ja asettivat sen kunnioittavasti yhdelle hautakammion ruumishyllyistä.

188:1.5 (2013.4) Laskettuaan ruumiin paikalleen hautakammiossa sadanpäämies antoi sotilailleen merkin näiden tulla auttamaan ovikiven vierittämisessä haudan suuaukon eteen. Sotilaat lähtivät sen jälkeen varkaiden ruumiit mukanaan Gehennaan, kun muut sen sijaan palasivat surun vallassa Jerusalemiin viettämään Mooseksen lakien mukaista pääsiäisjuhlaa.

188:1.6 (2013.5) Jeesuksen hautaamiseen liittyi melkoinen kiire ja hoppu siksi, että se suoritettiin valmistuspäivänä, ja sapatti oli aivan kohta alkamassa. Miehet riensivät takaisin kaupunkiin, mutta naiset viipyivät haudan lähellä sysipimeään saakka.

188:1.7 (2013.6) Sen aikaa kun kaikki edellä kerrottu tapahtui, naiset piileskelivät lähettyvillä, joten he näkivät kaiken ja panivat merkille, minne Mestari oli laskettu. He lymyilivät näin siksi, että naisten ei ollut lupa tällaisena hetkenä esiintyä miesten seurassa. Nämä naiset eivät olleet sitä mieltä, että Jeesusta olisi asianmukaisesti valmistettu hautaanpanoa varten, ja he sopivat keskenään menevänsä takaisin Joosefin kotiin, lepäävänsä sapattipäivän yli, laittavansa valmiiksi yrttejä ja voiteita ja palaavansa paikalle sunnuntaiaamuna valmistamaan Mestarin ruumiin asianmukaisesti kuolonunta varten. Haudan äärellä tuona perjantai-iltana viipyneet naiset olivat Magdalan Maria, Klopaksen vaimo Maria, Jeesuksen äidin toinen sisar Martta ja Sepforiin Rebekka.

188:1.8 (2013.7) Daavid Sebedeusta ja Joosef Arimatealaista lukuun ottamatta vain muutamat Jeesuksen opetuslapset todellakin uskoivat tai ymmärsivät, että hänen oli määrä nousta kolmantena päivänä haudasta.

2. Haudan vartiointi

188:2.1 (2014.1) Jos unohtuikin Jeesuksen seuraajilta, että hän oli luvannut nousta haudasta kolmantena päivänä, hänen

vihamiehiltään se ei unohtunut. Pääpapit, fariseukset ja saddukeukset muistivat saaneensa selonteot, joiden mukaan hän oli sanonut nousevansa kuolleista.

188:2.2 (2014.2) Samana perjantai-iltana, pääsiäisehtoollisen jälkeen, ryhmä juutalaisjohtajia kokoontui puolenyön tietämissä Kaiafaan kotiin, jossa he keskustelivat pahoista aavistuksistaan sikäli, että Mestari oli väittänyt nousevansa kolmantena päivänä kuolleista. Tämä kokous päätyi nimittämään sanhedristikomitean, jonka tehtävänä oli käydä varhain seuraavana aamuna Pilatuksen puheilla ja toimittaa tälle sanhedrinin virallinen pyyntö Jeesuksen haudan eteen asetettavasta roomalaisesta vartiosta estämään hänen ystäviään sitä peukaloimasta. Tämän komitean edusmies lausui Pilatukselle: ”Herra, muistamme, että tämä petkuttaja, Jeesus Nasaretilainen, sanoi vielä elossa ollessaan: ’Kolmen päivän kuluttua nousen haudasta.’ Olemme sen vuoksi tulleet eteesi pyytämään sinua antamaan määräykset, jotka varmistavat hautakammion pysyvän ainakin näiden kolmen päivän ajan turvassa hänen seuraajiltaan. Pelkäämme pahoin, että hänen opetuslapsensa muutoin tulevat ja vievät hänet varkain öiseen aikaan pois haudasta ja julistavat sitten ihmisille hänen nousseen kuolleista. Mikäli sallisimme tällaisen tapahtuvan, tuo erehdys olisi paljon pahempi kuin, jos hänen olisi annettu elää.”

188:2.3 (2014.3) Tämän sanhedristien pyynnön kuultuaan Pilatus sanoi: ”Annan teille kymmenen sotilaan vartion. Menkää matkoihinne ja pitäkää huoli, että hauta on turvassa.” He palasivat temppelille, ottivat mukaansa kymmenen omaa vartijaansa ja marssivat sitten

näiden kymmenen juutalaisvartijan ja kymmenen roomalaissotilaan kera Joosefin hautakammiolle, niin sapattiaamu kuin olikin, ja asettivat nämä miehet vahdeiksi haudan edustalle. Nämä vierittivät vielä toisenkin kiven haudan eteen ja kiinnittivät sitten Pilatuksen sinetin näihin kiviin ja niiden ympärille, jottei kukaan heidän sitä tietämättään pääsisi niihin puuttumaan. Ja nämä kaksikymmentä miestä jäivät paikalle vartioon aina kuolleistanousun hetkeen saakka, ja juutalaiset toivat heille ruokaa ja juomaa.

3. Sapatinpäivän tapahtumat

188:3.1 (2014.4) Koko tämän sapattipäivän ajan opetuslapset ja apostolit pysyttelivät piilopaikoissaan, kun kaikki jerusalemilaiset puolestaan keskustelivat Jeesuksen ristinkuolemasta. Tuona ajankohtana Jerusalemissa oli lähes puolitoista miljoonaa juutalaista kaikista Rooman valtakunnan osista ja Mesopotamiasta. Elettiin pääsiäisviikon alkua, ja kaikki nämä pyhiinvaeltajat olisivat kaupungissa tullakseen tietämään Jeesuksen kuolleistaheräämisestä ja viedäkseen siitä tiedon mukanaan kotiinsa.

188:3.2 (2014.5) Myöhään lauantai-iltana Johannes Markus lähetti yhdelletoista apostolille viestin tulla salaa hänen isänsä kotiin, ja sinne he kaikki sitten vähän ennen puoltayötä kokoontuivatkin, samaan yläsaliin, jossa he kahta iltaa aikaisemmin olivat nauttineet viimeisen ehtoollisen Mestarinsa seurassa.

188:3.3 (2014.6) Jeesuksen äiti Maria palasi samana lauantai-iltana vähän ennen auringonlaskua Ruutin ja Juudan kanssa Betaniaan perheensä pariin. Daavid Sebedeus jäi Nikodemuksen kotiin, ja hän oli sopinut sanansaattajiensa kanssa, että nämä kokoontuisivat sinne varhain sunnuntaiaamuna. Galilealaisnaiset, jotka laittoivat valmiiksi yrttejä jatkaakseen Jeesuksen ruumiin balsamointia, pitivät majaa Joosef Arimatealaisen luona.

188:3.4 (2014.7) Emme kykene antamaan kattavaa selontekoa siitä, mitä Jeesus Nasaretilaiselle tämän puolentoista päivän aikana tarkkaan ottaen tapahtui, jolloin hänen itse asiassa piti levätä Joosefin uudessa hautakammiossa. Epäilemättä hän kuoli ristillä saman luonnollisen kuoleman, joka olisi ollut kenen tahansa kuolevaisen osa samoissa olosuhteissa. Kuulimme hänen sanovan: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.” Emme täysin ymmärrä tällaisen toteamuksen merkitystä sikäli, että hänen Ajatuksensuuntaajansahan oli jo kauan sitten personoitu, ja niin ollen tämän olemassaolo oli erillään Jeesuksen kuolevaisolemuksesta. Ristinpuussa tapahtunut Mestarin fyysinen kuolema ei voinut millään tavoin vaikuttaa hänen Personoituun Suuntaajaansa. Sen, minkä Jeesus toistaiseksi antoi Isän käsiin, on täytynyt olla henkitoisinne siitä, mitä Suuntaaja Jeesuksen elämän alkuvaiheessa teki henkistäessään hänen kuolevaismielensä, jotta hänen ihmisenä saamastaan kokemuksesta siirtyisi sillä keinoin jäljennös mansiomaailmoihin. Jeesuksen kokemuksessa on täytynyt olla jokin sellainen hengellinen realiteetti, joka vastasi sfäärien

uskossa varttuvien kuolevaisten henkiolemusta eli sielua. Mutta tämä on vain meidän mielipiteemme – emme todellisuudessa tiedä, mitä Jeesus Isänsä haltuun antoi.

188:3.5 (2015.1) Tiedämme, että Mestarin fyysinen hahmo lepäsi paikallaan Joosefin hautakammiossa noin kello kolmeen asti sunnuntaiaamuna, mutta mitään varmaa tietoa meillä ei ole siitä, mikä Jeesuksen persoonallisuuden status tuon kolmikymmenenkuusituntisen jakson aikana oli. Olemme toisinaan ottaneet vapauden selittää näitä asioita itsellemme hieman seuraavaan tapaan:

188:3.6 (2015.2) 1. Mikaelin Luoja-tietoisuuden on täytynyt olla kaikesta muusta erillään ja täysin riippumaton siihen liittyneestä fyysisen ruumiillistuman kuolevaismielestä.

188:3.7 (2015.3) 2. Tiedämme Jeesuksen entisen Ajatuksensuuntaajan olleen maan päällä tämän jakson aikana ja omakohtaisesti komentaneen paikalla koolla olleita taivaallisia olentojoukkoja.

188:3.8 (2015.4) 3. Täytyy olla niin, että Nasaretin mies luovutti Paratiisin Isän haltuun sen kehittämänsä henki-identiteetin, joka rakentui hänen lihallisen elinaikansa kuluessa – ensi vaiheessa hänen Ajatuksensuuntaajansa suoraan häneen kohdistamien ponnistelujen tuloksena, ja sittemmin sitä tietä, että hän itse teki täydelliset ratkaisunsa ihanteellisen kuolevaisolemassaolon fyysisten välttämättömyyksien ja sen asettamien hengellisten vaatimusten välillä, mikä toteutui sillä, ettei hän milloinkaan jättänyt valitsematta

sitä, mikä on Isän tahto. Emme tiedä, tuliko tämä henkirealiteetti takaisin muodostuakseen kuolleistanousseen persoonallisuuden osaksi, mutta uskomme niin tapahtuneen. Mutta universumissa on niitäkin, jotka ovat sitä mieltä, että tämä Jeesuksen sieluidentiteetti lepää nyt ”Isän povessa”, josta se on määrä myöhemmin antaa Nebadonin Lopullisuuden Saavuttajakunnan johtajaksi, sitten kun nämä lähtevät kohti vielä paljastumatonta kohtaloaan, joka puolestaan liittyy ulkoavaruuden organisoimattomien alueiden vielä luomistaan odottaviin universumeihin.

188:3.9 (2015.5) 4. Jeesuksen ihmis- eli kuolevaistietoisuus luullaksemme nukkui näinä kolmenakymmenenäkuutena tuntina. Meidän on syytä uskoa, ettei ihmis-Jeesus tiennyt mitään siitä, mitä universumissa tämän jakson aikana tapahtui. Kuolevaiselle ominaisen tietoisuuden kannalta mitään aikaa ei kulunut; elämän kuolleistanousu seurasi kuolon unta ikään kuin se olisi tapahtunut samana hetkenä.

188:3.10 (2015.6) Ja tässä on jokseenkin kaikki, minkä voimme Jeesuksen statuksen osalta merkitä kirjaan tämän haudassaolojakson ajalta. On olemassa koko joukko sellaisia edellä kerrottuun korreloituvia tosiasioita, joihin voimme viitata, vaikkei meillä oikeastaan ole pätevyyttä ryhtyä niitä tulkitsemaan.

188:3.11 (2015.7) Satanian ensimmäisen mansiomaailman kuolleistaheräämissalien valtavalla pihalla on nykyisin nähtävillä suurenmoinen aineellis-morontiaalinen rakennelma, joka tunnetaan ”Mikaelin muistomerkkinä” ja jota tällä hetkellä suojaa Gabrielin sinetti. Tämä muistomerkki luotiin kohta sen jälkeen, kun Mikael

poistui tästä maailmasta, ja siihen on kaiverrettu seuraava kirjoitus: ”Jeesus Urantian Nasaretilaisen kuolevaisena suorittaman läpikulkumatkan muistoksi.”

188:3.12 (2016.1) On olemassa asiakirjoja, jotka osoittavat Salvingtonin satajäsenisen korkeimman neuvoston pitäneen Urantialla Gabrielin puheenjohdolla toimeenpanevan osaston kokouksen. On myös asiakirjoja, joista käy ilmi, että Uversan Päivien Muinaiset olivat tänä aikana yhteydessä Mikaeliin asioissa, jotka koskivat Nebadonin universumin tilannetta.

188:3.13 (2016.2) Tiedämme, että vähintäänkin yksi viesti vaihdettiin Mikaelin ja Salvingtonissa olevan Immanuelin välillä sinä aikana, jonka Mestarin ruumis makasi haudassa.

188:3.14 (2016.3) On täysi syy uskoa, että Caligastian istuimella istui joku persoonallisuus Jerusemissa pidetyssä Planeettaprinssien järjestelmäkohtaisen neuvoston kokouksessa, joka järjestettiin sillä aikaa, kun Jeesuksen ruumis lepäsi haudassa.

188:3.15 (2016.4) Edentian aikakirjat osoittavat Norlatiadekin Konstellaation-Isän olleen Urantialla ja saaneen ohjeita Mikaelilta tänä haudassaolon aikana.

188:3.16 (2016.5) Ja on paljon muuta todistusaineistoa, joka viittaa siihen, ettei Jeesuksen koko persoonallisuus tänä fyysiseltä kuolleissaololta näyttävänä aikana ollut unessa ja tiedoton.

4. Ristinkuoleman merkitys

188:4.1 (2016.6) Vaikkei Jeesus kuollutkaan ristillä sitä varten, että hän olisi sovittanut kuolevaisten ihmisten perisynnin, eikä sitä varten, että hän olisi järjestänyt jonkinlaisen tuloksellisen lähestymistien muutoin itsensä loukatuksi tuntevan ja leppymättömän Jumalan tykö; vaikka Ihmisen Poika ei tarjoutunutkaan uhriksi lepyttääkseen Jumalan vihan ja raivatakseen syntiselle ihmiselle tien pelastukseen; vaikka nämä käsitykset sovituksesta ja lepyttämisestä siis ovat erheellisiä, tähän Jeesuksen ristinkuolemaan liittyy silti merkityksiä, joita ei tulisi jättää huomiotta. Tosiasiahan on, että muiden asutettujen naapuriplaneettojen keskuudessa Urantia on tullut tunnetuksi ”Ristin maailmana.”

188:4.2 (2016.7) Jeesus halusi Urantialla elää kuolevaisen ihmisen lihallisen elämän siitä mitään pois jättämättä. Kuolema on tavallisesti osa elämää. Kuolema on kuolevaisena elettävän draaman viimeinen näytös. Kun hyvää tarkoittaen pyritte pääsemään ristinkuoleman merkityksen väärään tulkintaan perustuvista taikauskoisista erheistä, teidän tulisi varoa tekemästä sitä suurta virhettä, että teiltä jää Mestarin kuoleman oikea merkitys ja väärentämätön sisältö käsittämättä.

188:4.3 (2016.8) Kuolevainen ihminen ei ollut koskaan emäpettäjien omaisuutta. Jeesus ei kuollut lunastaakseen ihmisen sfäärien luopurihallitsijoiden ja langenneiden prinssien kynsistä. Taivaallisen Isän mieleen ei koskaan juolahtanut sellainen karkea epäoikeudenmukaisuus, että hän olisi kironnut kuolevaissielun siksi, että tämän esivanhemmat ovat tehneet pahaa. Eikä Mestarin ristinkuolema liioin ollut uhri, jonka sisältönä oli yritys maksaa

Jumalalle velka, johon ihmisten sukukunta oli itsensä hänen suhteensa saattanut.

188:4.4 (2016.9) Ennen kuin Jeesus eli maan päällä teidän olisi kenties ollut oikeutettuakin uskoa tuollaiseen Jumalaan, mutta ei enää, sen jälkeen kun Mestari eli ja kuoli omien kuolevaistoverienne keskuudessa. Mooses opetti Luoja-Jumalan omanarvontuntoisuutta ja oikeudenmukaisuutta, mutta Jeesus toi nähtävillenne taivaallisen Isän rakkauden ja armahtavaisuuden.

188:4.5 (2016.10) Eläimellinen olemus, alttius pahantekemiseen, saattaa olla perinnöllinen, mutta synti ei siirry vanhemmalta lapselle. Synti on teko, joka merkitsee yksittäisen tahdollisen luodun tietoista ja tahallista kapinointia Isän tahtoa ja Pojan lakeja vastaan.

188:4.6 (2017.1) Jeesus eli ja kuoli kokonaisen universumin edestä, ei pelkästään tämän yhden maailman rotujen edestä. Vaikka eri maailmojen kuolevaisilla toki oli pelastus jo ennen kuin Jeesus eli ja kuoli Urantialla, on kuitenkin tosiasia, että hänen tässä maailmassa tapahtunut lahjoittautumisensa valaisi pelastuksen tietä suuresti. Hänen kuolemansa antoi paljon siinä mielessä, miten hyvin se loi ainiaaksi selvän kuvan kuolevaisen eloonjäämisen varmuudesta ruumiin kuoleman jälkeen.

188:4.7 (2017.2) Vaikka on tuskin paikallaan puhua Jeesuksesta uhrin antajana, lunastajana tai sovittajana, on täysin oikein puhua hänestä *pelastajana*. Hän teki pelastuksen (eloonjäämisen) tiestä ainiaaksi entistä selvemmän ja varmemman; hän tosiaankin näytti entistä paremmin ja entistä varmemmin pelastuksen tien Nebadonin universumin kaikkien maailmojen kaikille kuolevaisille.

188:4.8 (2017.3) Heti kun käsitätte idean Jumalasta oikeana ja rakastavana Isänä, sen ainoan käsityksen, jota Jeesus ylipäätään opetti, teidän on täysin johdonmukaisia ollaksenne samana hetkenä kerta kaikkiaan hylättävä kaikki sellaiset primitiiviset käsitykset Jumalasta, että hän olisi itsensä loukatuksi tunteva monarkki, ankara ja kaikkivoipa vallanpitäjä, jonka suurin ilo on yllättää alamaisensa pahanteosta ja pitää huoli siitä, että nämä saavat tekoaan vastaavan rangaistuksen, ellei sitten satu, että joku melkein hänen vertaisensa olento tarjoutuu kärsimään heidän puolestaan, kuolemaan heidän sijastaan ja edestään. Idea lunastuksesta ja sovituksesta ei käy ollenkaan yksiin sen jumalakäsityksen kanssa, jota Jeesus Nasaretilainen opetti ja josta hän itse oli esimerkkinä. Jumalallisessa olemuksessa ei ole mitään, mikä nousisi Jumalan rajattoman rakkauden rinnalle.

188:4.9 (2017.4) Koko tämän sovitus- ja uhriajatukseen pohjautuvan pelastumiskäsityksen juuret ja perusta ovat itsekkyydessä. Jeesus opetti, että kanssaihmisten *palveleminen* on korkein käsitys henkiuskovien veljeydestä. Jumalan isyyteen uskovien tulisi suhtautua pelastumiseen itsestäänselvyytenä. Uskovan suurimpana huolena ei tulisi olla itsekäs omakohtaisen pelastumisen halu, vaan mieluumminkin epäitsekäs kanssaihmistensä rakastamisen ja siitä johtuva palvelemisen tarve, samaan tapaan kuin Jeesus rakasti ja palveli kuolevaisia ihmisiä.

188:4.10 (2017.5) Eikä aitoja uskovia myöskään kovin suuressa määrin huolestuta tulevaisuudessa tapahtuva synnin rankaiseminen. Oikeaa uskovaa huolettaa vain nykyinen ero Jumalasta. On totta, että viisaat

isät saattavat kurittaa poikiaan, mutta he tekevät sen kokonaan rakkaudessa ja ojentamisen tarkoituksessa. He eivät rankaise vihassa, eivätkä he kostaakseen kurita.

188:4.11 (2017.6) Vaikka Jumala olisikin ankara ja lain kirjaimeen tuijottava monarkki universumissa, jossa korkeimpana periaatteena olisi oikeus, hän ei taatusti tyytyisi sellaiseen lapselliseen järjestelyyn, että lainrikkoja korvattaisiin viattomalla sijaiskärsijällä.

188:4.12 (2017.7) Mikä Jeesuksen kuolemassa on suurta – siinä mielessä, miten se suhteutuu ihmiskokemuksen rikastumiseen ja pelastukseen johtavan tien lavenemiseen –, ei ole hänen kuolemansa *tosiasia*, vaan paremminkin se suurenmoinen tapa, jolla hän kuoleman kohtasi, ja se verraton henki, jossa hän sen teki.

188:4.13 (2017.8) Koko tämä ajatus sovituksen vaatimista lunnaista asettaa pelastuksen tasolle, joka on epätodellinen; tuollainen käsitys on puhtaasti filosofinen. Ihmisen pelastuminen on *todellista*, sillä se perustuu kahteen realiteettiin, jotka ovat käsitettävissä luodun olennon uskon kautta ja jotka sitä tietä liittyvät yksilökohtaiseen ihmisen kokemukseen, ja nämä kaksi realiteettia ovat Jumalan isyyden tosiasia ja siihen liittyvä totuus: ihmisten välinen veljeys. Onhan viime kädessä totta, että teille ”annetaan velkanne anteeksi, niin kuin tekin annatte anteeksi velallisillenne.”

5. Ristin antamat opetukset

188:5.1 (2017.9) Jeesuksen risti kuvastaa, miten täysimääräistä on oikean paimenen äärimmäinen uhrautuvuus jopa hänen katraansa kelvottomien jäsenten hyväksi. Ikiajoiksi se asettaa kaikki Jumalan ja ihmisen väliset suhteet perheenjäsenten välisten suhteiden pohjalle. Jumala on Isä, ihminen on hänen poikansa. Rakkaudesta, isän rakkaudesta poikaansa kohtaan, tulee Luojan ja luodun välisissä universumisuhteissa keskeisin totuus – eikä sellaisen kuninkaan harjoittamasta oikeudesta, joka etsii tyydytystä pahaa tekevän alamaisensa kärsimyksistä ja rankaisemisesta.

188:5.2 (2018.1) Risti osoittaa ikiajat, ettei Jeesuksen asenne syntisiä kohtaan ollut sen paremmin tuomitsevuus kuin suvaitsevuuskaan vaan pikemminkin ikuinen ja rakastava pelastus. Jeesus on todellakin pelastaja siinä mielessä, että hänen elämänsä ja kuolemansa voittavat ihmisiä hyvyyden ja vanhurskaan eloonjäämisen puolelle. Jeesus rakastaa ihmisiä niin paljon, että hänen rakkautensa herättää ihmissydämessä rakkauden vastakaiun. Rakkaus on totisesti tarttuvaa ja ikuisesti luomisvoimaista. Jeesuksen ristinkuolema on esimerkki rakkaudesta, joka on kyllin väkevää ja jumalallista antaakseen anteeksi synnin ja nielaistakseen kaiken pahanteon. Jeesus paljasti tälle maailmalle oikeudellisuutta – pelkkää teknistä oikean ja väärän käsitettä – korkeamman vanhurskauden laatumääreen. Jumalallinen rakkaus ei tyydy pelkästään vääryyksien anteeksi antamiseen, vaan se absorboi ja aktuaalisesti hävittää ne. Rakkauteen sisältyvä anteeksiantavuus nousee kauas armeliaisuuteen sisältyvän anteeksiantavuuden yläpuolelle. Armo sälyttää pahantekemisen syyllisyystaakan yhdelle

osapuolelle, mutta rakkaus hävittää ikiajoiksi synnin ja kaiken siitä johtuvan heikkouden. Jeesus toi Urantialle uuden elämänviettotavan. Hän opetti meille, ettemme tekisi pahalle vastarintaa, vaan että löytäisimme hänen kauttaan sellaisen hyvyyden, joka todellisuudessa hävittää pahan. Jeesuksen anteeksiantavuus ei ole pahan suvaitsemista, vaan se on pelastus tuomituksi tulemisesta. Pelastus ei vähättele vääryyksiä, vaan se *oikaisee* ne. Oikea rakkaus ei tee vihalle myönnytyksiä eikä sitä suvaitse, vaan se hävittää sen. Jeesuksen rakkaus ei koskaan tyydy pelkkään anteeksiantamiseen. Mestarin rakkaus merkitsee tervehdyttämistä, ikuista eloonjäämistä. Pelastuksesta on täysin paikallaan puhua lunastuksena, jos sillä tarkoitetaan tätä ikuista tervehdyttämistä.

188:5.3 (2018.2) Ihmisiä kohtaan tuntemansa henkilökohtaisen rakkauden ansiosta Jeesus kykeni murtamaan synnin ja pahuuden otteen. Sillä keinoin hän vapautti ihmiset valitsemaan paremmat elämisen tavat. Jeesus toi esille sellaisen vapautumisen menneisyydestä, joka itsessään lupasi riemuvoiton tulevaisuudelle. Näin anteeksiantamus siis piti huolen pelastumisesta. Sitten kun jumalallisen rakkauden kauneus kerran on täysimääräisenä laskettu sisälle ihmissydämeen, se hävittää ikuisiksi ajoiksi synnin lumouksen ja pahuuden voiman.

188:5.4 (2018.3) Jeesuksen kärsimykset eivät rajoittuneet ristiinnaulitsemiseen. Todellisuudessa Jeesus Nasaretilainen vietti yli kaksikymmentäviisi vuotta todellisen ja ankaran kuolevaisolemassaolon ristillä. Ristin todellinen arvo on siinä

tosiasiassa, että se oli korkein ja lopullinen ilmaus hänen rakkaudestaan, loppuunviety paljastus hänen armeliaisuudestaan.

188:5.5 (2018.4) Miljoonien asuttujen maailmojen kymmenet biljoonat kehittyvät luodut, jotka ovat tunteneet houkutusta luopua moraalisesta kamppailusta ja jättää hyvä uskon kilvoitus sikseen, ovat vielä kerran luoneet katseensa ristillä olevaan Jeesukseen ja sitten rynnistäneet eteenpäin sen kuvan inspiroimina, joka piirtyi heidän silmiinsä Jumalasta antamassa pois ruumiillistumaelämänsä siksi, että hän omistautuu ihmisen epäitsekkääseen palvelemiseen.

188:5.6 (2018.5) Ristinkuoleman riemuvoitto tiivistyy kaikkinensa siinä hengessä, jossa Jeesus suhtautui kimppuunsa käyviä kohtaan. Rukoillessaan ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät” hän teki rististä ikuisen symbolin, joka kertoo, että rakkaus saa voiton vihasta ja totuus voittaa pahan. Tuo rakkaudesta kertova uhrautuvuus oli tarttuvaa, ja se levisi koko valtavan universumin jokaiseen kolkkaan; opetuslapsiin se tarttui heidän Mestaristaan. Hänen evankeliuminsa opettaja, joka joutui heti ensimmäisenä antamaan henkensä tätä palvelua suorittaessaan, sanoi häntä kuoliaaksi kivitettäessä: ”Älä pane tätä syntiä heidän taakakseen.”

188:5.7 (2018.6) Risti vetoaa mitä voimakkaimmin siihen, mikä ihmisessä on parasta, sillä se tuo esille yhden, joka oli valmis antamaan henkensä tehdäkseen palveluksen kanssaihmisilleen. Suurempaa rakkautta ei voi yhdelläkään ihmisellä olla kuin se, että hän on valmis luopumaan elämästään ystäviensä edestä – ja Jeesuksella oli sellainen rakkaus, että hän oli valmis antamaan henkensä

vihamiestensä edestä; rakkaus, joka on suurempi kuin on ollut mikään maan päällä tähän mennessä tunnettu rakkaus.

188:5.8 (2019.1) Niin hyvin muissa maailmoissa kuin Urantiallakin tämä ylevä näytelmä ihmis-Jeesuksen ristinkuolemasta Golgatalla on kuohuttanut kuolevaisten tunnemaailmaa, samalla kun se enkeleissä taas on pannut liikkeelle suurimman mahdollisen uhrautuvuuden.

188:5.9 (2019.2) Risti on korkeuksiin kohoava symboli, joka kertoo pyhästä palvelemisesta, elämänsä omistamisesta kanssaihmistensä hyvinvoinnin ja pelastumisen hyväksi. Risti ei ole symboli, joka kertoisi, miten viaton Jumalan Poika uhrattiin syyllisten synnintekijöiden sijasta, jotta sillä keinoin olisi lepytetty itsensä loukatuksi tuntevan Jumalan vihaa, vaan risti edustaa ikiajat, niin maan päällä kuin kautta valtavan universumin, pyhää symbolia, joka puhuu siitä, miten hyvät lahjoittautuvat pahoille, ja miten he samalla pelastavat nämä juuri tämän rakkaudesta johtuvan uhrautuvuuden avulla. Risti seisoo tunnusmerkkinä korkeimmasta epäitsekkään palvelemisen muodosta, ylittämättömästä uhrautuvuudesta, joka merkitsee täysimääräistä vanhurskaan elämän lahjoittamista täydestä sydämestä kumpuavaa hoivaa osoittavassa palvelemisessa, jopa kuolemassa, ristinkuolemassa. Ja jo se, että me näemme tämän Jeesuksen lahjoittautuneena viettämästä elämästä kertovan suuren symbolin, toden totta innoittaa meitä kaikkia niin, että haluamme mennä ja tehdä samoin.

188:5.10 (2019.3) Kun ajattelevat miehet ja naiset luovat katseensa Jeesukseen hänen uhratessaan elämänsä ristillä, he tuskin enää sallivat itselleen vapautta valittaa elämän pahimpiakaan

vastoinkäymisiä, saati sitten vähäisiä ahdistuksia ja monia puhtaasti kuviteltuja ärtymyksen aiheita. Hänen elämänsä oli niin loistokas ja hänen kuolemansa niin voittoisa, että meitä kaikkia houkuttaa halu jakaa ne molemmat hänen kanssaan. Mikaelin lahjoittautuminen kokonaisuudessaan, hänen nuoruutensa päivistä aina tähän hänen ristinkuolemansa mahtavaan näytelmään saakka, vetää meitä vastustamattomasti puoleensa.

188:5.11 (2019.4) Kun tarkastelette ristiä ilmoituksena Jumalasta, pitäkää huoli siitä, ettette katsele sitä alkukantaisen ihmisen silmin ettekä myöhempien aikojen barbaarin näkökulmasta, nämä kun pitivät kumpikin Jumalaa jyrkkää oikeudellisuutta ja ankaraa laillisuutta edustavana säälimättömänä Hallitsijana. Pitäkää mieluummin huoli siitä, että näette ristissä lopullisen osoituksen Jeesuksen rakkaudesta ja hänen omistautumisestaan elämäntehtävälleen, jona oli lahjoittautuminen hänen valtavan universuminsa kuolevaisten sukukunnille. Nähkää Ihmisen Pojan kuolemassa, kuinka Isän tuntema rakkaus hänen kuolevaisten asuttamilla sfääreillä eläviä poikiaan kohtaan saavuttaa siinä julkitulonsa huipentuman. Näin ollen risti kuvastaa auliisti osoitetun rakkauden uhrautuvuutta ja vapaaehtoisen pelastuksen lahjoittamista niille, jotka haluavat ottaa vastaan nämä lahjat ja tämän uhrautuvuuden. Ristissä ei ollut mitään, mitä Isä olisi vaatinut, vaan ainoastaan sitä, mitä Jeesus niin auliisti antoi, ja mitä hän ei suostunut välttämään.

188:5.12 (2019.5) Ellei ihminen muutoin osaa antaa Jeesukselle arvoa ja ymmärtää hänen maan päällä tapahtuneen lahjoittautumisensa merkitystä, hän voi ainakin ymmärtää sen, että hänen kuolevaisen

kärsimyksensä olivat yhteisiä meidän kanssamme. Kukaan ihminen ei voi koskaan olla huolissaan siitä, etteikö Luoja tietäisi tämän ajallisuudessa kokemien vaivojen luonnetta ja laajuutta.

188:5.13 (2019.6) Tiedämme, ettei ristinkuolema ollut tarkoitettu saamaan aikaan ihmisen sovintoa Jumalan suhteen, vaan kannustamaan ihmistä *käsittämään* Isän ikuista rakkautta ja hänen Poikansa loputonta armeliaisuutta ja viestittää nämä universaaliset totuudet kokonaiselle universumille.

Luku 189

Kuolleistanousu

189:0.1 (2020.1) KOHTA Jeesuksen perjantai-iltapäivänä tapahtuneen hautaanpanon jälkeen Urantialla tuolloin ollut Nebadonin arkkienkelien päällikkö kutsui koolle johtamansa nukkuvien tahdollisten luotujen kuolleistanousuneuvoston ja otti käsittelyyn kysymyksen siitä, mikä mahdollisesti olisi menetelmä, jolla Jeesus palautettaisiin elämään. Paikalle kokoontuneet Mikaelin luomat paikallisuniversumin pojat tekivät tämän omalla vastuullaan; Gabriel ei ollut kutsunut heitä koolle. Puoleenyöhön mennessä he olivat tulleet siihen johtopäätökseen, ettei luotu olento voisi tehdä mitään Luojan kuolleistanousun edesauttamiseksi. He hyväksyivät mieluusti Gabrielin neuvot tämän sanoessa, että koska Mikael oli ”omasta vapaasta tahdostaan luopunut elämästään, hänellä oli myös valta ottaa se jälleen haltuunsa sen mukaan, mitä hän itse päättäisi.” Pian tämän neuvoston kokouksen, johon neuvostoon kuului arkkienkeleitä, Elämänkantajia ja heidän monenlaisia tovereitaan luotujen olentojen eloonpalauttamisen ja morontialuomistyön

piiristä, päättyneeksi julistamisen jälkeen Jeesuksen Personoitu Suuntaaja, jonka henkilökohtaisessa komennossa Urantialle tuolloin kokoontuneet taivaalliset armeijakunnat olivat, lausui hätääntyneinä odottaville tilanteen tarkkailijoille seuraavat sanat:

189:0.2 (2020.2) ”Yksikään teistä ei voi tehdä mitään auttaakseen Luoja-isäänsä palaamaan eloon. Tämän maailman kuolevaisen ominaisuudessa hän on kokenut kuolevaisen kuoleman; universumin Hallitsijan ominaisuudessa hän elää yhä. Se, mitä te tarkkailette, on Jeesus Nasaretilaisen kuolevaisena kokema siirtymävaihe lihallisesta elämästä morontiaaliseen elämään. Tämän Jeesuksen henkisiirtymävaihe vietiin päätökseen hetkenä, jolloin erkanin hänen persoonallisuudestaan ja tulin väliaikaiseksi johtajaksenne. Teidän Luoja-isänne on päättänyt käydä läpi kuolevaisten luotujensa kokemuksen täysimääräisenä alkaen siitä, kun ihminen syntyy aineellisiin maailmoihin, ja edelleen luonnollisen kuoleman ja morontiavaiheen kuolleistaheräämisen kautta kiistatonta henkiolomuotoa edustavaan statukseen saakka. Tulette kohta seuraamaan tämän kokemuksen muuatta vaihetta, mutta ette saa olla siinä mukana. Mitä te tavallisissa oloissa luodun hyväksi teette, sitä ette saa tehdä Luojan hyväksi. Luoja-Pojalla on itsessään valta lahjoittautua kenen tahansa itse luomansa pojan hahmossa; hänellä on itsessään valta antaa pois nähtävissä oleva elämänsä ja ottaa se takaisin; ja hänellä on tämä valta siksi, että Paratiisin-Isä on suoraan niin määrännyt, ja minä tiedän, mistä minä puhun.”

189:0.3 (2020.3) Kuultuaan nämä Personoidun Suuntaajan sanat he kaikki, Gabrielista nöyrimpään kerubiin, asennoituivat tilanteeseen

kiihkeän odottajan tavoin. He näkivät Jeesuksen haudassa olevan, kuolevaiselle kuuluvan ruumiin; he huomasivat merkkejä rakastetun Hallitsijansa universumitoiminnasta; ja koska he eivät ymmärtäneet tällaisia ilmiöitä, he odottivat kärsivällisesti tilanteen kehittymistä.

1. Morontiasiirtymävaihe

189:1.1 (2020.4) Sunnuntaiaamuna kello kaksi neljäkymmentäviisi näyttämölle saapui Paratiisin inkarnaatiokomissio, johon kuului seitsemän yksilöimätöntä Paratiisin persoonallisuutta, ja se asettautui hetkeäkään hukkaamatta haudan ympärille. Kymmentä minuuttia vaille kolme Joosefin uudesta haudasta alkoi kohota yhteen kietoutuneiden aineellisten ja morontia-aktiviteettien aiheuttamaa voimaperäistä värähtelyä, ja kaksi minuuttia yli kolmen tänä sunnuntaiaamuna, huhtikuun 9. päivänä vuonna 30 jKr., haudasta tuli esille Jeesus Nasaretilaisen kuolleistanoussut morontiahahmo ja -persoonallisuus.

189:1.2 (2021.1) Kun kuolleistanoussut Jeesus ilmaantui hautakammiostaan, se lihallinen ruumis, jossa hän oli lähes kolmenkymmenenkuuden vuoden ajan maan päällä elänyt ja toiminut, lepäsi yhä hautakammion seinän syvennyksessä koskemattomana ja pellavaliinaan kiedottuna, täsmälleen sellaisena kuin Joosef ja hänen toverinsa olivat sen perjantai-iltapäivänä paikalleen asettaneet. Haudan oviaukon kivi oli niin ikään täysin koskemattomana paikallaan; Pilatuksen sinetti oli yhä ehjä; sotilaat

seisoivat edelleenkin vartiossa. Temppelinvartijat eivät olleet poistuneet paikalta hetkeksikään; roomalaisvartio oli vaihdettu puoliltaöin. Kukaan näistä vaarinpitäjistä ei aavistanut, että heidän vartiointinsa kohde oli noussut uuteen ja korkeampaan olomuotoon, eikä sitä, että heidän vartioimansa ruumis oli nyt hylyksi jäänyt ulkokuori, jolla ei ollut enää mitään yhteyttä Jeesuksen vapahdettuun ja kuolleista nousseeseen morontiapersoonallisuuteen.

189:1.3 (2021.2) Ihmiskunta on hidas käsittämään, että kaikessa, mikä on persoonallista, aine on morontian ranka ja että kumpikin ovat pysyvän henkitodellisuuden heijastunut varjo. Kuinka kauan teiltä vie, ennen kuin pidätte aikaa ikuisuuden liikkuvana kuvajaisena ja avaruutta Paratiisin realiteettien häilyvänä varjona?

189:1.4 (2021.3) Sikäli kuin pystymme asiaa arvioimaan, yhdelläkään tämän universumin luodulla eikä kenelläkään jonkin muun universumin persoonallisuudella ollut mitään tekemistä tämän Jeesus Nasaretilaisen morontiaylösnousemuksen kanssa. Perjantaina hän luopui elämästään tämän maailman kuolevaisena; sunnuntaiaamuna hän otti sen takaisin Norlatiadekiin kuuluvan Satanian järjestelmän morontiaolentona. Jeesuksen kuolleistanousuun liittyy paljon sellaista, mitä emme ymmärrä. Mutta tiedämme sen tapahtuneen kertomallamme tavalla ja suunnilleen edellä ilmoittamaamme aikaan. Voimme niin ikään kirjata, että kaikki tähän kuolevaiselle ominaiseen siirtymävaiheeseen eli morontiaylösnousemukseen liittyneet tunnetut ilmiöt tapahtuivat nimenomaan Joosefin uudessa haudassa,

jossa Jeesukselle kuolevaisena kuuluneet aineelliset jäännökset lepäsivät hautavaatteisiin käärittyinä.

189:1.5 (2021.4) Tiedämme, ettei yksikään paikallisuniversumin luotu ollut mukana tässä morontiaheräämisessä. Havaitsimme edellä mainittujen Paratiisin seitsemän persoonallisuuden asettuvan haudan ympärille, mutta emme nähneet, että he olisivat tehneet jotakin Mestarin heräämisen yhteydessä. Täsmälleen sinä hetkenä, kun Jeesus ilmestyi Gabrielin rinnalle, heti haudan yläpuolelle, Paratiisista tulleet persoonallisuudet toivat julki aikomuksensa poistua välittömästi Uversaan.

189:1.6 (2021.5) Sallikaa, että seuraavat toteamukset esittämällä annamme ikiajoiksi selvityksen Jeesuksen kuolleistaheräämisen käsitteestä:

189:1.7 (2021.6) 1. Hänen aineellinen eli fyysinen ruumiinsa ei ollut osa kuolleista noussutta persoonallisuutta. Kun Jeesus ilmaantui haudasta, hänen lihallinen ruumiinsa jäi koskemattomana hautakammioon. Hän ilmaantui hautakammiosta oviaukon edessä olleita kiviä liikuttamatta ja Pilatuksen sinetteihin koskematta.

189:1.8 (2021.7) 2. Hän ei ilmaantunut haudasta henkenä eikä Nebadonin Mikaelina, hän ei ilmestynyt siinä Luoja-Hallitsijan hahmossa, joka hänellä oli ollut ennen ruumiillistumistaan kuolevaisen lihalliseen hahmoon Urantialla.

189:1.9 (2021.8) 3. Mainitusta Joosefin hautakammiosta hän tuli sen sijaan esille täsmälleen niiden morontiapersoonallisuuksien

kaltaisena, jotka kuolleista nousseina morontiaalisina ylösnousemusolentoina ilmaantuvat tämän Sataniana tunnetun paikallisjärjestelmän ensimmäisen mansiomaailman kuolleistaheräämissaleista. Ja se, että mansonian numero yksi kuolleistaheräämissalien valtavan pihan keskellä sijaitsee Mikaelin muistomerkki, panee meidät otaksumaan, että Mestarin Urantialla tapahtunutta kuolleistanousua jollakin tavalla tuettiin tässä järjestelmän ensimmäisessä mansiomaailmassa.

189:1.10 (2022.1) Haudasta noustuaan Jeesus ensimmäisenä tekonaan tervehti Gabrielia ja antoi hänelle ohjeen toimia edelleenkin universumin asioiden toimeenpanijana Immanuelin alaisena ja sitten hän antoi Melkisedekien päällikölle tehtäväksi välittää hänen veljelliset terveisensä Immanuelille. Sen jälkeen hän pyysi Edentian Kaikkein Korkeimmalta Päivien Muinaisten antamaa todistusta kuolevaisen siirtymävaiheestaan; ja kääntyen seitsemästä morontiamaailmasta paikalle kerääntyneiden morontiaryhmien puoleen Jeesus puhui näille, jotka olivat kokoontuneet tänne tervehtimään ja toivottamaan Luojansa tervetulleeksi heidän omaan luokkaansa kuuluvana luotuna, ja nämä morontia-Jeesuksen ensimmäiset kuolevaisena eletyn elämänvaiheen jälkeiset sanat kuuluivat: ”Lihallisen elämäni nyt päätettyäni tahtoisin siirtymähahmossa viipyä täällä jonkin aikaa, jotta minulla olisi entistä täysimääräisempi tieto ylösnousemusluotujeni elämästä ja jotta voisin entistä laajemmin tuoda julki, mikä on Paratiisissa olevan Isäni tahto.”

189:1.11 (2022.2) Kun Jeesus oli puhunut, hän antoi Personoidulle Suuntaajalle merkin, ja kaikki universumin älylliset olennot, jotka olivat kokoontuneet Urantialle ollakseen todistamassa kuolleistaheräämistä, lähetettiin välittömästi kukin omien universumitehtäviensä pariin.

189:1.12 (2022.3) Jeesus aloitti nyt morontiatason kanssakäymiset, ja hänet perehdytettiin, luodun ominaisuudessa, sen elämän vaatimuksiin, jota hän oli tahtonut elää lyhyen ajan Urantialla. Tämä morontiamaailmaan perehdyttäminen kesti maan ajanlaskun mukaan runsaan tunnin, ja se keskeytyi kahdesti siksi, että hän halusi kommunikoida entisten, lihallisen elämän aikaisten työtovereidensa kanssa näiden tultua Jerusalemista ihmeissään kurkistelemaan tyhjään hautaan löytääkseen sen, mitä he pitivät todisteena hänen kuolleistanousustaan.

189:1.13 (2022.4) Jeesuksen kuolevaisena elämä siirtymävaihe – Ihmisen Pojan morontianousemus – on nyt suoritettu. Mestarin lyhyeksi jäävä kokemus puolitiessä aineellisen ja hengellisen välillä olevana persoonallisuutena on alkanut. Ja hän on tehnyt tämän kaiken hänessä itsessään luonnostaan olevalla vallalla, sillä kukaan persoonallisuus ei ole antanut hänelle mitään apua. Hän elää nyt morontia-Jeesuksena, ja hänen tätä morontiaelämää aloittaessaan hänen aineellinen, lihallisen elämän aikainen ruumiinsa lepää koskemattomana haudassa. Sotilaat ovat yhä vartiossa, eikä kivien ympärille kiinnitettyä maaherran sinettiä ole vielä murrettu.

2. Jeesuksen aineellinen ruumis

189:2.1 (2022.5) Kuolleista nousseen Jeesuksen keskustellessa Satanian seitsemästä mansiomaailmasta paikalle kerääntyneiden morontiapersoonallisuuksien kanssa arkkienkeleiden – kuolleistaheräämisen enkelien – päällikkö kääntyi kello kymmentä yli kolme Gabrielin puoleen ja pyysi saada Jeesukselle kuolevaisena kuuluneen ruumiin. Arkkienkelien päällikkö sanoi: ”Emme saa olla mukana hallitsijamme Mikaelin lahjoittautumiskokemukseen kuuluvassa morontianousemuksessa, mutta haluaisimme välittömästi toimeenpantavaa hajottamista varten saada huostaamme hänen kuolevaisen jäännöksensä. Tarkoituksemme ei ole käyttää dematerialisointimenetelmäämme, vaan haluamme vain panna liikkeelle prosessin, joka perustuu ajan kulumisen nopeuttamiseen. Meille riittää, että olemme nähneet Hallitsijamme elävän ja kuolevan Urantialla; taivaan armeijakunnat tahtoisivat säästyä siltä muistolta, että heidän pitäisi asiaan puuttumatta katsella, kun universumin Luojan ja Ylläpitäjän ihmishahmo hitaasti mätänee. Koko Nebadonin taivaallisten älyllisolentojen nimissä pyydän saada määräyksen, jolla Jeesus Nasaretilaiselle kuolevaisena kuulunut ruumis annetaan huostaani ja joka valtuuttaa meidät ryhtymään sen välittömään hajottamiseen.”

189:2.2 (2023.1) Gabrielin keskusteltua asiasta Edentian vanhemman Kaikkein Korkeimman kanssa taivaallisten olentojoukkojen arkkienkeliedusmiehelle annettiin lupa ryhtyä toimenpiteisiin

Jeesuksen fyysisten jäännösten hävittämiseksi tavalla, josta hän tekisi itse päätöksensä.

189:2.3 (2023.2) Sen jälkeen kun tähän arkkienkelien päällikön pyyntöön oli suostuttu, hän kutsui avukseen useita tovereitaan sekä suurilukuisen joukon kaikkien taivaallisten persoonallisuusluokkien edustajia, ja sitten nämä ryhtyivät Urantian keskiväliolentojen avustamina toimenpiteisiin ottaakseen huostaansa Jeesuksen fyysisen ruumiin. Tämä kuollut ruumis oli puhtaasti aineellinen luomus; se oli fyysinen ja konkreettinen; sitä ei voinut siirtää pois haudasta samalla tavoin kuin kuolleistanousun morontiahahmo oli kyennyt pääsemään pois sinetöidystä hautakammiosta. Joidenkuiden avustavien morontiapersoonallisuuksien avun turvin morontiahahmo voidaan tiettynä hetkenä tehdä sellaiseksi ikään kuin se olisi henkeä, niin että tavallinen aine ei sen suhteen merkitse mitään, kun jonakin toisena hetkenä siitä taas voi tulla sellaista, että maailman kuolevaisten kaltaiset aineelliset olennot voivat sen havaita ja olla siihen kosketuksissa.

189:2.4 (2023.3) Kun he valmistautuivat siirtämään Jeesuksen ruumiin pois haudasta esivaiheena sille, että he arvokkaasti ja kunnioittavasti hävittäisivät sen miltei silmänräpäyksessä tapahtuvalla hajottamisella, Urantian toisasteisille keskiväliolennoille annettiin tehtäväksi vierittää kivet pois haudan oviaukolta. Suurempi kivi oli valtavan kookas ja pyöreä möhkäle, paljolti myllynkiven kaltainen, ja se liikkui kallioon hakatussa urassa, joten sitä voitiin vierittää edestakaisin sen mukaan, haluttiinko hautakammio avata vai sulkea. Kun vartiossa seisovat juutalaiset vartijat ja roomalaiset sotilaat

aamuhämärän valossa näkivät, miten tämä valtaisa kivi alkoi, niin kuin näytti, omia aikojaan vieriä pois haudan suuaukolta – ilman mitään näkyvää syytä, joka olisi selittänyt tämän liikkumisen – heidät valtasi pelko ja pakokauhu, ja he pakenivat kiireesti tapahtumapaikalta. Juutalaiset pakenivat kotiinsa ja menivät myöhemmin temppelille tekemään kapteenilleen selkoa näistä tapahtumista. Roomalaiset pakenivat Antonian linnoitukseen ja antoivat näkemästään selvityksen sadanpäämiehelle heti tämän saavuttua palvelukseen.

189:2.5 (2023.4) Juutalaisjohtajat aloittivat tämän surkean jutun, jolla he muka pääsisivät Jeesuksesta, tarjoamalla lahjuksia kavalalle Juudakselle, ja nyt kun he joutuivat tässä kuvattuun kiusalliseen tilanteeseen, he sen sijaan, että olisivat ajatelleet rangaista vartiopaikaltaan poistuneita vartiomiehiä, ryhtyivätkin näiden vartijoiden ja roomalaissotilaiden lahjomiseen. He maksoivat näille kahdellekymmenelle miehelle kullekin rahasumman ja neuvoivat heitä sanomaan kaikille: ”Kun me yöllä nukuimme, hänen opetuslapsensa kävivät kimppuumme ja veivät ruumiin pois.” Ja juutalaisjohtajat antoivat sotilaille juhlalliset lupaukset puolustaa heitä Pilatuksen edessä, mikäli maaherra joskus saisi tietää heidän ottaneen vastaan lahjuksen.

189:2.6 (2023.5) Kristillinen usko Jeesuksen kuolleistanousuun on pohjautunut ”tyhjän haudan” tosiasiaan. Oli todellakin *tosiasia* se, että hauta oli tyhjä, mutta tämä ei ole kuolleistanousun *totuus*. Hauta oli eittämättä tyhjä, kun ensimmäiset uskovat saapuivat, ja

tämä tosiasia yhdessä Mestarin epäilyksettömän kuolleistanousun kanssa johti sellaisen uskomuksen muotoutumiseen, joka ei ollut tosi, eli opetukseen, jonka mukaan Jeesuksen aineellinen ja kuolevaisen ruumis nousi haudasta. Totuutta, koska siinä on kysymys hengellisistä realiteeteista ja ikuisista arvoista, ei voi aina rakentaa havaittavia tosiasioita yhdistelemällä. Vaikka yksittäiset tosiasiat saattavat olla aineellisessa mielessä tosia, siitä ei seuraa, että muutaman tosiasian yhdistämisen välttämättä täytyy johtaa totuudellisiin hengellisiin johtopäätöksiin.

189:2.7 (2023.6) Joosefin hautakammio oli tyhjä, mutta ei sen vuoksi, että Jeesuksen ruumis oli saatettu entiselleen tai noussut kuolleista, vaan siksi, että oli suostuttu taivaallisten olentojoukkojen pyyntöön suoda sille erityinen ja ainutlaatuinen hajoaminen, palauttaa ”tomu tomuksi” ilman, että asiaan pääsivät vaikuttamaan ajalliset viivytykset ja ilman, että tavanomaiset ja kuolevaisen ruumiin näkyvät mätänemis- ja aineellisen kappaleen maatumisprosessit pääsivät vaikuttamaan.

189:2.8 (2024.1) Jeesukselle kuolevaisena kuuluneet jäännökset kävivät läpi saman luonnonmukaisen alkuosiinsa hajoamisen, joka maan päällä kohtaa kaikkia ihmisruumiita, ellei lukuun oteta sitä, että tässä tapauksessa tätä luonnollista hajoamisprosessia ajan kulumisen osalta suuresti nopeutettiin, kiirehdittiin niin pitkälle, että se tapahtui jotakuinkin silmänräpäyksessä.

189:2.9 (2024.2) Mikaelin kuolleistanousun oikeat todisteet ovat luonteeltaan hengellisiä, olkoonkin että tämän opetuksen vahvistaa niiden monien tämän maailman kuolevaisten todistus, jotka

tapasivat ja tunnistivat kuolleista nousseen morontia-Mestarin ja keskustelivat hänen kanssaan. Hän tuli kuulumaan lähes tuhannen ihmisolennon henkilökohtaiseen kokemukseen, ennen kuin hän lopullisesti jätti jäähyväiset Urantialle.

3. Tuomiokautinen kuolleistanousu

189:3.1 (2024.3) Tänä sunnuntaiaamuna vähän kello puoli viiden jälkeen Gabriel kutsui arkkienkelit rinnalleen ja valmistautui avaamaan Aatamin tuomiokauden päättymiseen Urantialla liittyneen yleisen kuolleistanousun. Sitten kun tähän suureen tapahtumaan kytkeytyneiden serafien ja kerubien monilukuinen armeija oli järjestetty asian vaatimaan muodostelmaan, morontia-Mikael ilmestyi Gabrielin eteen ja sanoi: ”Koska Isälläni on elämä itsessään, niin hän on antanut sitä Pojalle, jotta tällä olisi elämä itsessään. Vaikken olekaan vielä täysimääräisesti ottanut universumin vallankäyttöä taas käsiini, tämä itselleni asettama rajoitus ei millään tavoin estä minua vuodattamasta elämää nukkuville pojilleni; alkakoon siis planetaarisen kuolleistanousun edellyttämä nimenhuuto.”

189:3.2 (2024.4) Arkkienkelien yhteyspiiri toimi sen jälkeen ensimmäistä kertaa Urantialta. Gabriel ja arkkienkeliarmeijat siirtyivät planeetan hengellisen polariteetin sijaintipaikkaan, ja kun Gabriel antoi merkin, järjestelmän ensimmäiseen mansiomaailmaan kiiri Gabrielin ääni, joka puhui: ”Mikaelin antaman käskyn perusteella –

nouskoot Urantian tuomiokauden kuolleet ylös!” Silloin kaikki ne Urantian ihmisrotujen eloonjääneet, jotka olivat Aatamin aikojen jälkeen vaipuneet uneen ja jotka eivät jo olleet menneet tuomiolle, ilmestyivät mansonian kuolleistaheräämissaleihin valmiina puettaviksi morontiahahmoon. Ja serafit ja heidän työtoverinsa olivat yhdessä silmänräpäyksessä valmiita lähtemään mansiomaailmoihin. Tavallisissa oloissa nämä serafisuojelijat, jotka aikanaan oli osoitettu näiden eloon jäävien kuolevaisten ryhmäsuojelijoiksi, olisivat olleet läsnä sinä hetkenä, jolloin nämä heräsivät mansonian kuolleistaheräämissaleissa, mutta tällä kertaa he olivat itsessään tässä maailmassa siksi, että Gabrielin oli Jeesuksen morontianousemuksen vuoksi välttämätöntä olla täällä.

189:3.3 (2024.5) Siitä huolimatta, että lukemattomat yksilöt, joilla oli henkilökohtainen serafisuojelija, samoin kuin persoonallisuuden hengellisen edistymisen osalta riittävän pitkälle päässeet olivat siirtyneet mansoniaan Aatamin ja Eevan aikaa seuranneina aikakausina, ja vaikka olikin toimeenpantu useita erityisiä ja tuhatvuosittaisia Urantian poikien kuolleistanousuja, nyt oli kuitenkin käsillä kolmas planetaarisista nimenhuudoista eli täysimääräisistä tuomiokautisista kuolleistanousuista. Ensimmäinen tapahtui Planeettaprinssin saapumisen aikaan, toinen Aatamin ajan kuluessa ja tämä kolmas oli merkkinä Jeesus Nasaretilaisen morontianousemuksesta, kuolevaisen siirtymävaiheesta.

189:3.4 (2024.6) Arkkienkelien päällikön saatua merkin planetaarisesta kuolleistanoususta Ihmisen Pojan Personoitu Suuntaaja luopui

kaikesta Urantialle kokoontuneisiin taivaallisiin armeijoihin kohdistuvasta vallastaan ja siirsi kaikki nämä paikallisuniversumin pojat taas omien komentajiensa toimivallan piiriin. Ja tämän tehtyään hän lähti Salvingtoniin saattamaan Immanuelin tietoon, että Mikaelille kuolevaisena kuulunut siirtymävaihe oli suoritettu. Välittömästi hänen jäljessään tuli koko se taivaallinen armeijakunta, jonka palveluksia ei Urantialla tarvittu. Mutta Gabriel pysyi Urantialla morontia-Jeesuksen mukana.

189:3.5 (2025.1) Ja tällainen on kertomus Jeesuksen kuolleistanousuun liittyneistä tapahtumista sillä tavoin tarkasteltuina kuin ne, joita ihmisen osittaisen ja ahtaan näköpiirin asettamat rajat eivät kahlitse, ne todellisuudessa näkivät.

4. Hautakammio havaitaan tyhjäksi

189:4.1 (2025.2) Lähestyessämme Jeesuksen kuolleistanousun ajankohtaa tänä varhaisena sunnuntaiaamun hetkenä olisi palautettava mieleen, että kymmenen apostolia oli Elia ja Maria Markuksen kodissa, ja he uinuivat yläsalissa ja lepäsivät siellä samoilla lavereilla, joille he olivat oikaisseet itsensä Mestarinsa seurassa viettämänsä viimeisen ehtoollisen aikana. Tänä sunnuntaiaamuna he olivat Tuomasta lukuun ottamatta kaikki samassa paikassa. Tuomas oli heidän seurassaan muutaman minuutin ajan myöhään lauantai-iltana, kun he olivat ensimmäistä

kertaa taas yhdessä, mutta apostolien näkeminen oli siihen ajatukseen yhdistyessään, mitä Jeesukselle oli tapahtunut, hänelle liikaa. Hän loi nopean katseen tovereihinsa ja poistui samassa hetkessä huoneesta mennen Simonin kotiin Betfagessa, jossa hän aikoi yksinäisyydessä surra huoliaan. Kaikki apostolit kärsivät, mutta eivät niinkään epäilyksestä ja epätoivosta kuin pelosta, murheesta ja häpeästä.

189:4.2 (2025.3) Nikodemuksen kotiin oli Daavid Sebedeuksen ja Joosef Arimatealaisen lisäksi kokoontunut kaksitoista, ehkä viisitoista, Jeesuksen jerusalemilaista eturivin opetuslasta. Joosef Arimatealaisen kodissa oli viitisentoista, ehkä kaksikymmentä, johtavaa naisuskovaa. Vain nämä naiset pitivät majaa Joosefin talossa, ja he olivat pysytelleet sapattipäivän ja sapattia seuranneen illan tuntien aikana visusti sisällä, joten he eivät tienneet sotilasvartion pitävän haudalla vahtia, eikä heidän tiedossaan liioin ollut, että haudan eteen oli vieritetty toinenkin kivi ja että kumpikin kivi oli sinetöity Pilatuksen sinetein.

189:4.3 (2025.4) Vähän ennen kello kolmea tänä sunnuntaiaamuna, kun ensimmäiset päivän merkit alkoivat näkyä idässä, viisi näistä naisista lähti Jeesuksen haudalle. He olivat valmistaneet suuret määrät erityisiä palsamointivoiteita, ja he kantoivat mukanaan useita pellavakääreitä. Heidän tarkoituksenaan oli antaa Jeesuksen ruumiille perusteellisempi kuolinvoitelu ja kietoa se huolellisemmin uusiin kääreisiin.

189:4.4 (2025.5) Naisjoukkoon, joka lähti suorittamaan tätä Jeesuksen ruumiin voitelua, kuuluivat Magdalan Maria, Alfeuksen kaksosten

äiti Maria, Sebedeuksen veljesten äiti Salome, Kuusaan vaimo Joanna ja Ezra Aleksandrialaisen tytär Susanna.

189:4.5 (2025.6) Kello oli noin puoli neljä, kun nämä viisi naista voidekantamuksineen saapuivat tyhjän hautakammion eteen. Astuessaan ulos Damaskoksenportista he kohtasivat joukon sotilaita, jotka enemmän tai vähemmän paniikin vallassa riensivät kaupunkiin, ja tapahtuma sai heidät keskeyttämään matkantekonsa muutamaksi hetkeksi. Mutta kun mitään tätä enempää ei sattunut, he jatkoivat matkaansa.

189:4.6 (2025.7) He hämmästyivät suuresti nähdessään, että kivi oli vieritetty pois haudan suulta, etenkin kun he olivat tulomatkalla keskenään puhuneet: ”Kukahan auttaisi meitä vierittämään kiven pois paikaltaan?” He laskivat kuormansa maahan ja alkoivat luoda toisiinsa pelosta ja suuresta hämmästyksestä kertovia katseita. Siinä kun he seisoivat pelosta väristen, Maria Magdalena rohkaisi mielensä, meni pienemmän kiven taakse ja uskaltautui sisälle avoimeen hautakammioon. Tämä Joosefin hauta oli omistajansa puutarhassa, mäen rinteessä tien itäpuolella, ja sen oviaukko avautui sekin itään. Tuohon hetkeen tultaessa uusi päivä oli alkanut sarastaa sen verran, että Maria saattoi sen valossa katsoa haudan perälle, paikkaan, jossa Mestarin ruumis oli levännyt, ja nähdä, että ruumis oli poissa. Kallioseinän syvennyksessä, johon Jeesus oli laskettu, Maria näki vain laskostetun hikiliinan siellä, missä tämän pää oli levännyt, sekä käärinliinat, joihin tämä oli ollut kiedottuna, paikallaan koskemattomina, kuten ne olivat olleet kivellä, ennen

kuin taivaalliset armeijat siirsivät ruumiin pois. Peiteliina oli hautasyvennyksen jalkopäässä.

189:4.7 (2026.1) Viivyttyään haudan oviaukolla muutaman hetken (hän ei heti hautaan sisälle astuttuaan nähnyt selvästi) Maria näki, että Jeesuksen ruumis oli poissa ja että sen paikalla olivat vain nämä hautavaatteet, ja hänen suustaan pääsi hätääntynyt ja tuskainen kirkaisu. Kaikki naiset olivat ylen määrin hermostuneita; he olivat olleet säikkyjä siitä lähtien, kun he kaupungin portilla kohtasivat pakokauhuiset sotilaat, ja kun Maria päästi tämän tuskankirkaisun, he joutuivat kauhun valtaan ja pakenivat kiireesti paikalta. He pysähtyivät vasta juostuaan aina Damaskoksenportille saakka. Tuona hetkenä Joanna sai tunnonvaivoja siitä, että he olivat jättäneet Marian yksikseen; hän kokosi toverinsa ympärilleen, ja he lähtivät takaisin haudalle.

189:4.8 (2026.2) Kun he pääsivät hautakammion lähelle, kauhistunut Magdalena, joka oli joutunut kahta kauheamman kammon valtaan, kun hän ei hautakammiosta ulos astuttuaan ollutkaan löytänyt sisariaan odottamasta, ryntäsi heitä kohti ja huusi kiihdyksissään: ”Hän ei ole siellä – ne ovat vieneet hänet pois!” Hän vei heidät takaisin haudalle, ja he astuivat kaikki sisälle ja näkivät, että se oli tyhjä.

189:4.9 (2026.3) Sen jälkeen kaikki viisi naista istuutuivat kivelle, joka oli oviaukon lähellä, ja pohtivat tilannetta. Heidän mieleensä ei ollut vielä juolahtanut, että Jeesus oli nostettu kuolleista. He olivat koko sapatin ajan olleet vain toistensa seurassa, ja he arvelivat, että ruumis oli siirretty toiseen lepopaikkaan. Mutta punnitessaan

mielessään tällaista pulmansa ratkaisua he eivät osanneet selittää, miten hautavaatteet olivat niin hyvässä järjestyksessä; kuinka olisi ollut mahdollista siirtää ruumis paikaltaan, kun samat käärinliinat, joihin se oli kiedottu, olivat edelleenkin paikallaan ruumishyllyllä ja näyttivät koskemattomilta?

189:4.10 (2026.4) Siinä kun nämä naiset istuivat tämän uuden päivän sarastuksen ensimmäisinä hetkinä, he loivat katseensa sivulle ja havaitsivat siellä äänettömän ja liikkumattoman muukalaisen. He joutuivat taas hetkeksi pelon valtaan, mutta Maria Magdalena ryntäsi muukalaista kohti ja puhutteli tätä ikään kuin luullen tätä puutarhanhoitajaksi ja sanoi: ”Minne olette vieneet Mestarin? Minne hänet on pantu? Sano se meille, jotta voimme mennä ja ottaa hänet haltuumme.” Kun muukalainen ei vastannut Marialle, tämä alkoi itkeä. Silloin Jeesus puhui heille sanoen: ”Ketä te etsitte?” Maria vastasi: ”Etsimme Jeesusta, joka laskettiin levolle Joosefin hautaan, mutta hän on poissa. Tiedätkö sinä, minne hänet on viety?” Silloin Jeesus sanoi: ”Eikö tämä Jeesus jo Galileassa kertonut teille, että hän kuolisi mutta nousisi ylös kuolleista?” Nämä sanat hätkähdyttivät naisia, mutta Mestari oli niin muuttunut, etteivät he vielä tunnistaneet häntä, kun hänellä oli selkä vasten valohämyä. Ja kun he punnitsivat mielessään hänen sanojaan, hän puhutteli Magdalenaa tutulla äänellä ja sanoi: ”Maria.” Ja kun Maria kuuli tuon sanan, joka merkitsi tutuksi käynyttä myötätuntoa ja kiintymyksellistä tervehdystä, hän tiesi äänen Mestarin ääneksi, ja hän syöksyi polvilleen Mestarin jalkojen juureen huudahtaen:

”Herrani ja Mestarini!” Ja kaikki muutkin naiset tunnistivat, että heidän edessään seisoi Mestari kunnialla kruunatussa hahmossa, ja he polvistuivat kiireesti hänen eteensä.

189:4.11 (2027.1) Syy siihen, miksi nämä ihmissilmät saivat kyvyn Jeesuksen morontiahahmon näkemiseen, oli erityispalvelus, jonka muuntajat ja keskiväliolennot suorittivat yhdessä joidenkuiden muiden tuolloin Jeesuksen mukana olleiden morontiapersoonallisuuksien kanssa.

189:4.12 (2027.2) Kun Maria yritti syleillä Jeesuksen jalkoja, tämä sanoi: ”Älä kosketa minua, Maria, sillä en ole sellainen, jollaisena minut lihallisena ollessani tunsit. Tässä hahmossa viivyn luonanne jonkin aikaa, ennen kuin nousen Isän tykö. Mutta menkää nyt kaikki ja kertokaa apostoleilleni – ja Pietarille –, että olen noussut ja että olette puhuneet kanssani.”

189:4.13 (2027.3) Toinnuttuaan hämmästyksensä aiheuttamasta järkytyksestä nämä naiset riensivät takaisin kaupunkiin ja Elia Markuksen kotiin, jossa he kertoivat kymmenelle apostolille kaiken, mitä heille oli tapahtunut. Mutta apostolit eivät kovinkaan herkästi uskoneet heitä. Ensimmäisenä heidän mieleensä tuli, että naiset olivat nähneet näyn, mutta Maria Magdalenan toistettua Jeesuksen heille lausumat sanat ja Pietarin kuultua nimensä tämä rynnisti Johannes kintereillään ulos yläsalista päästäkseen mahdollisimman nopeasti haudalle omin silmin näkemään, mitä hänelle oli kerrottu.

189:4.14 (2027.4) Naiset toistivat muille apostoleille kertomuksen keskustelustaan Jeesuksen kanssa, mutta nämä eivät halunneet

uskoa; eivätkä he tulleet menneeksi ulos ottaakseen asiasta omakohtaisesti selvää, kuten Pietari ja Johannes tekivät.

5. Pietari ja Johannes haudalla

189:5.1 (2027.5) Näiden kahden apostolin juostessa kilvan Golgatalle ja Joosefin hautakammiolle Pietarin ajatuksia hallitsivat vuoroin pelko, vuoroin toivo; häntä pelotti Mestarin kohtaaminen, mutta hänessä herätti toivoa kertomus Jeesuksen hänelle lähettämästä erityisestä viestistä. Hän oli jo puolittain asettunut sille kannalle, että Jeesus oli todellakin elossa; hänen mieleensä palautui Jeesuksen lupaus kolmantena päivänä tapahtuvasta nousemuksesta. Omituista kyllä tämä lupaus juolahti ristiinnaulitsemisen jälkeen hänen mieleensä vasta tuona hetkenä, jolloin hän riensi Jerusalemin läpi kohti pohjoista. Kun Johannes kiiruhti ulos kaupungista, hänen sieluunsa tulvahti merkillinen ilon ja toivon hurmio. Hän oli puolittain vakuuttunut siitä, että naiset olivat tosiaankin nähneet nousseen Mestarin.

189:5.2 (2027.6) Pietaria nuorempi kun oli, Johannes juoksi tätä nopeammin ja saapui haudalle ensimmäisenä. Johannes jäi ovensuuhun ja katseli hautaa, ja se oli täsmälleen sellainen, jollaiseksi Maria sen oli kuvaillut. Tuossa tuokiossa Simon Pietarikin rynnisti paikalle ja näki sisälle astuessaan saman tyhjän haudan kummalliseen asentoon jääneine hautavaatteineen. Ja Pietarin tultua ulos haudasta Johanneskin meni sinne sisälle ja näki kaiken omin

silmin, ja sen jälkeen he istuutuivat kivelle miettimään näkemänsä ja kuulemansa merkitystä. Ja siinä istuskellessaan he kävivät mielessään läpi kaiken, mitä heille oli Jeesuksesta kerrottu, mutta he eivät päässeet tapahtuneesta mihinkään selkeään käsitykseen.

189:5.3 (2027.7) Pietari toi ensi alkuun esille ajatuksen, että hauta oli ryöstetty, että vihamiehet olivat varastaneet ruumiin, kenties lahjoneet vartijat. Mutta Johannes järkeili, että hautaa olisi tuskin jätetty näin hyvään järjestykseen, jos ruumis olisi varastettu, ja hänkin herätti kysymyksen siitä, miten käärinliinat näyttivät paikoilleen jätetyiltä ja niin ilmeisen koskemattomilta. Ja he menivät molemmat uudelleen hautaan tutkimaan hautavaatteita lähemmin. Astuessaan toista kertaa ulos hautakammiosta he huomasivat Maria Magdalenan palanneen haudalle ja itkevän sen sisäänkäynnin edessä. Maria oli mennyt apostolien luo uskoen, että Jeesus oli noussut haudasta, mutta kun kukaan näistä ei suostunut uskomaan hänen kertomustaan, hän joutui masennuksen ja epätoivon valtaan. Hän kaipasi päästä takaisin haudan lähelle, jossa arveli kuulleensa Jeesuksen tutun äänen.

189:5.4 (2027.8) Marian viipyessä paikalla vielä sen jälkeen, kun Pietari ja Johannes olivat menneet, Mestari ilmestyi hänelle uudelleen sanoen: ”Älä ole epäileväinen vaan ole rohkea ja usko, mitä olet nähnyt ja kuullut. Mene takaisin apostolieni luokse ja kerro heille toistamiseen, että olen noussut, että tulen ilmestymään heille ja että kohta menen heidän edellään Galileaan, kuten olen luvannut.”

189:5.5 (2028.1) Maria kiiruhti takaisin Markuksen kotiin ja kertoi apostoleille keskustelleensa taas Jeesuksen kanssa, mutta he eivät

suostuneet uskomaan häntä. Mutta kun Pietari ja Johannes palasivat, he lopettivat pilkkapuheensa, ja heidät valtasi pelko ja vavistus.

Luku 190

Jeesuksen morontiailmestymiset

190:0.1 (2029.1) KUOLLEISTANOUSSUT Jeesus aikoo nyt viettää lyhyen aikajakson Urantialla saadakseen kokemuksen maailmojen kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluvasta morontiaelämänvaiheesta. Vaikka tämä morontiaelämän aika onkin määrä viettää maailmassa, jossa hän ruumiillistui kuolevaiseksi, se tulee kuitenkin olemaan kaikissa suhteissa niiden Satanian kuolevaisten kokemukseen verrattava, jotka kulkevat Jerusemin seitsemän mansiomaailman vaihe vaiheelta etenevän morontiaelämän läpi.

190:0.2 (2029.2) Koko tämä Jeesuksessa luontaisesti piilevä voima – elämän saama – joka antoi hänelle kyvyn nousta kuolleista, on se sama ikuisen elämän lahja, jonka hän antaa valtakuntauskoville ja joka tälläkin hetkellä tekee varmaksi heidän nousunsa luonnollisen kuoleman kahleista.

190:0.3 (2029.3) Maailmojen kuolevaiset nousevat kuolleistaheräämisen aamuna samantyyppisessä siirtymä- eli morontiaruumiissa, jollainen Jeesuksella oli, kun hän tuona sunnuntaiaamuna nousi haudasta. Veri ei näissä ruumiissa kierrä, eivätkä tällaiset olennot nauti tavanomaista aineellista ravintoa; nämä morontiahahmot ovat siitä huolimatta *todellisia*. Kun monilukuiset uskovat näkivät Jeesuksen hänen kuolleistanousunsa jälkeen, he todellakin näkivät hänet; he eivät olleet itsepetoksellisia näkyjen tai hallusinaatioiden uhreja.

190:0.4 (2029.4) Luja usko Jeesuksen kuolleistanousuun oli alkuaikojen evankeliuminopetuksen kaikkien haarautumien peruspiirre. Jerusalemissa, Aleksandriassa, Antiokiassa ja Filadelfiassa kaikille evankeliuminopettajille oli yhteistä tämä ehdoton usko Mestarin kuolleistanousuun.

190:0.5 (2029.5) Tarkasteltaessa Maria Magdalenan omaksumaa näkyvää osaa Mestarin kuolleistanousun julistamisessa tulisi ottaa huomioon, että Maria oli naisten ryhmän tärkein edustaja, samaan tapaan kuin Pietari toimi apostolien edusmiehenä. Maria ei ollut naistyöntekijöiden päällikkö, mutta hän oli heidän tärkein opettajansa ja julkinen edusnaisensa. Mariasta oli tullut nainen, joka noudatti suurta varovaisuutta, joten hänen osoittamansa rohkeus, kun hän puhui Joosefin puutarhan hoitajaksi luulemalleen miehelle, osoittaa vain, miten kauhuissaan hän oli huomatessaan haudan tyhjäksi. Hänen rakkautensa syvyys ja sen tuska, hänen antaumuksensa täysimääräisyys, saivat hänet hetkeksi unohtamaan

sovinnaisuuden asettamat rajoitukset, jotka estivät juutalaisnaista puhuttelemasta tuntematonta miestä.

1. Kuolleistanousun airuet

190:1.1 (2029.6) Apostolit eivät halunneet Jeesuksen lähtevän heidän luotaan. He olivat sen vuoksi vähätelleet kaikkia hänen toteamuksiaan siitä, että hän kuolisi, samoin kuin hänen lupauksiaan nousta kuolleista. He eivät odottaneet kuolleistanousua sellaisena kuin se tapahtui, eivätkä he suostuneet uskomaan, ennen kuin pakon edessä, kun heillä oli asiasta kiistaton todistusaineisto ja omien kokemustensa antama ehdoton näyttö.

190:1.2 (2030.1) Apostolien kieltäydyttyä uskomasta niiden viiden naisen kertomusta, jotka väittivät nähneensä Jeesuksen ja keskustelleensa hänen kanssaan, Maria Magdalena palasi haudalle ja muut menivät takaisin Joosefin taloon, jossa he kertoivat kokemuksistaan tämän tyttärelle ja muille naisille. Ja naiset uskoivat heidän kertomuksensa. Vähän kello kuuden jälkeen Joosef Arimatealaisen tytär ja Jeesuksen nähneet neljä naista menivät Nikodemuksen kotiin, jossa he kertoivat kaikki nämä tapahtumat Joosefille, Nikodemukselle, Daavid Sebedeukselle ja muille sinne kokoontuneille miehille. Nikodemus ja muut epäilivät heidän kertomustaan, epäilivät sitä, että Jeesus olisi noussut kuolleista. He otaksuivat juutalaisten siirtäneen ruumiin pois haudasta. Joosefin ja Daavidin mielestä kertomus tuntui sen verran uskottavalta, että he riensivät tekemään

haudassa tarkastuksen. Ja he totesivat, että kaikki oli täsmälleen niin kuin naiset olivat kuvailleet. Ja he olivat viimeiset, jotka näkivät hautakammion tuollaisena, sillä ylipappi lähetti temppelinvartijoiden kapteenin haudalle kello puoli kahdeksalta viemään hautavaatteet sieltä pois. Kapteeni kietaisi ne kaikki pellavalakanaan ja heitti ne läheisen kallionjyrkänteen yli.

190:1.3 (2030.2) Daavid ja Joosef menivät haudalta suoraan Elia Markuksen kotiin, ja siellä he pitivät yläsalissa kokouksen kymmenen apostolin kanssa. Vain Johannes Sebedeus oli taipuvainen, jos kohta hänkin heikosti, pitämään totena Jeesuksen kuolleistanousua. Pietari oli aluksi uskonut asiaan, mutta kun hän ei löytänyt Mestaria, hän joutui vakavan epäilyksen valtaan. Heistä kaikista tuntui uskottavammalta, että juutalaiset olivat siirtäneet ruumiin muualle. Daavid ei halunnut väitellä heidän kanssaan, mutta lähtiessään hän sanoi: ”Tehän olette apostoleita, ja teidän tulisi ymmärtää näitä asioita. En tahdo riidellä kanssanne; menen nyt joka tapauksessa takaisin Nikodemuksen kotiin, jonne olen sopinut sanansaattajieni tänä aamuna kokoontuvan, ja sitten kun nämä ovat paikalla, lähetän heidät suorittamaan viimeistä tehtäväänsä, lähetän heidät matkaan Mestarin kuolleistanousun airuina. Olen kuullut Mestarin sanovan, että hän kuoltuaan nousisi kolmantena päivänä kuolleista, ja uskon häneen.” Ja lausuttuaan nämä sanat masentuneille ja surkeille valtakunnan lähettiläille tämä itse itsensä nimittänyt viesti- ja tiedustelupalvelun päällikkö jätti hyvästit apostoleille. Yläsalista poistuessaan hän pudotti Matteus

Leevin syliin Juudaksen rahakukkaron, jossa olivat kaikki apostolien rahavarat.

190:1.4 (2030.3) Kello oli puoli kymmenen paikkeilla, kun viimeinenkin Daavidin kahdestakymmenestäkuudesta viestinviejästä saapui Nikodemuksen kotiin. Daavid kokosi heidät viivyttelemättä avaralle pihamaalle ja lausui heille seuraavat sanat:

190:1.5 (2030.4) ”Miehet ja veljet, olette koko tämän ajan olleet palveluksessani minulle ja toisillenne antamanne valan mukaisesti, ja kutsun teidät todistamaan, etten koskaan tähän mennessä ole lähettänyt teitä matkaan mukananne valheellinen tieto. Aikomukseni on lähettää teidät suorittamaan viimeistä tehtäväänne valtakunnan vapaaehtoisina viestinviejinä, ja näin tehdessäni vapautan teidät valastanne ja samalla teolla lasken sanansaattajakunnan hajalle. Miehet, julistan teille, että olemme vieneet työmme päätökseen. Mestari ei enää tarvitse kuolevaisia sanansaattajia, sillä hän on noussut kuolleista. Ennen kuin hänet pidätettiin, hän kertoi meille, että hän kuolisi ja nousisi kolmantena päivänä kuolleista. Olen nähnyt haudan, ja se on tyhjä. Olen keskustellut Maria Magdalenan ja neljän muun naisen kanssa, jotka ovat puhutelleet Jeesusta. Lasken teidät nyt hajalle, lausun teille jäähyväiset ja lähetän kunkin teistä omaan tehtäväänsä, ja viesti, joka teidän tulee viedä uskoville, kuuluu näin: ’Jeesus on noussut kuolleista; hauta on tyhjä.’”

190:1.6 (2030.5) Useimmat läsnäolevista koettivat suostutella Daavidia luopumaan aikeestaan. Mutta he eivät kyenneet vaikuttamaan häneen. Sen jälkeen he koettivat suostutella sanansaattajia

luopumaan tehtävästään, mutta nämä eivät piitanneet epäilyksen sanoista. Ja niin nämä kaksikymmentäkuusi juoksulähettiä hieman ennen kello kymmentä tänä sunnuntaiaamuna lähtivät matkaan ensimmäisinä airuina, jotka kiidättivät vavisuttavaa totuutta ja tosiasiaa Jeesuksen kuolleistanoususta. Ja he lähtivät suorittamaan tätä tehtävää, kuten he olivat lähteneet niin monet aikaisemmatkin kerrat Daavid Sebedeukselle ja toisilleen antamaansa valaa noudattaen. Näillä miehillä oli suuri luottamus Daavidiin. He lähtivät suorittamaan tätä toimeksiantoa jäämättä edes hetkeksi keskustelemaan niiden kanssa, jotka olivat nähneet Jeesuksen; he luottivat Daavidin sanaan. Useimmat heistä uskoivat, mitä Daavid oli heille kertonut, ja nekin, jotka asiaa jossakin määrin epäilivät, veivät sanoman perille aivan yhtä varmasti ja aivan yhtä joutuisasti.

190:1.7 (2031.1) Apostolit, valtakunnan hengellinen joukko-osasto, ovat tämän päivän koolla yläsalissa, jossa he eivät osaa muuta kuin pelätä ja tuoda julki epäilyksiään, kun nämä maallikot, jotka edustavat ensimmäistä yritystä sosiaalistaa Mestarin evankeliumi ihmisten välisestä veljeydestä, lähtevät pelottoman ja tehokkaan johtajansa käskyä noudattaen julistamaan sanaa maailman ja universumin kuolleista nousseesta Pelastajasta. Ja nämä ryhtyvät toimittamaan tätä ikimuistettavaa palvelusta jo ennen kuin hänen valitut edustajansa ovat valmiita edes uskomaan hänen sanaansa tai hyväksymään silminnäkijäin todistusta.

190:1.8 (2031.2) Nämä kaksikymmentäkuusi sanansaattajaa lähetettiin Lasaruksen kotiin Betaniaan ja kaikkiin uskovien keskuksiin etelän Beershebasta pohjoisen Damaskokseen ja Siidoniin; idän Filadelfiasta lännen Aleksandriaan.

190:1.9 (2031.3) Veljilleen hyvästit lausuttuaan Daavid meni noutamaan äitinsä Joosefin luota, minkä jälkeen he menivät Betaniaan tehdäkseen seuraa heitä odottavalle Jeesuksen perheelle. Daavid asui Betaniassa Martan ja Marian luona, kunnes nämä olivat myyneet maisen omaisuutensa, ja oli sitten seurana, kun nämä matkustivat Filadelfiassa asuvan veljensä, Lasaruksen, luokse.

190:1.10 (2031.4) Tästä ajankohdasta noin viikon kuluttua Johannes vei Jeesuksen äidin, Marian, kotiinsa Betsaidaan. Jeesuksen vanhin veli Jaakob jäi perheineen Jerusalemiin. Ruut jäi Betaniaan Lasaruksen sisarten luo. Muut Jeesuksen perheen jäsenet palasivat Galileaan. Daavid Sebedeus lähti Martan ja Marian kanssa Betaniasta Filadelfiaan kesäkuun alussa, päivää sen jälkeen kun hän oli mennyt naimisiin Jeesuksen nuorimman sisaren Ruutin kanssa.

2. Jeesuksen ilmestyminen Betaniassa

190:2.1 (2031.5) Morontianousemuksen ajankohdasta korkeuksiin suorittamansa henkiylösnousemuksen hetkeen Jeesus ilmestyi näkyvässä hahmossa yhdeksäntoista erillistä kertaa uskovilleen maan päällä. Hän ei ilmestynyt vihollisilleen eikä niille, jotka eivät olisi kyenneet käyttämään hengellisesti hyväksi hänen näkyvässä

hahmossa tapahtunutta julkituloaan. Hänen ensimmäinen ilmestymisensä tapahtui haudalla edellä mainituille viidelle naiselle; hänen toinen ilmestymisensä tapahtui Maria Magdalenalle, sekin haudalla.

190:2.2 (2031.6) Kolmas ilmestyminen tapahtui Betaniassa puolenpäivän aikaan tänä sunnuntaina. Vähän keskipäivän hetken jälkeen Jeesuksen vanhin veli, Jaakob, seisoi Lasaruksen puutarhassa Martan ja Marian kuolleista nousseen veljen tyhjän haudan edessä ja pohdiskeli mielessään Daavidin sanansaattajan heille tuntia aikaisemmin tuomaa uutista. Jaakob oli aina ollut altis uskomaan vanhimman veljensä tehtävään maan päällä, mutta hänen yhteytensä Jeesuksen työhön oli jo kauan sitten katkennut, ja hän oli ajautunut syviin epäilyksiin niitä apostolien myöhemmin esittämiä väitteitä kohtaan, joiden mukaan Jeesus olisi Messias. Koko perhe hätkähti ja joutui jokseenkin ymmälle sanansaattajan tuomista uutisista. Sillä aikaa kun Jaakob vielä seisoi Lasaruksen tyhjän haudan edessä, paikalle saapui Magdalan Maria, joka kertoi kiihtyneenä perheelle varhaisen aamuhetken kokemuksistaan Joosefin haudalla. Ennen kuin hän oli lopettanut, paikalle saapuivat Daavid Sebedeus ja tämän äiti. Ruut tietenkin uskoi kertomukseen, ja niin teki myös Juuda keskusteltuaan Daavidin ja Salomen kanssa.

190:2.3 (2032.1) Sillä välin kun he etsivät Jaakobia, ja ennen kuin he löysivät hänet, tämä tuli haudan lähellä seistessään tietoiseksi siitä, että joku oli hänen lähellään: oli kuin joku olisi koskettanut häntä olkapäähän; ja kääntyessään katsomaan hän näki oudon hahmon ilmestyvän vähitellen vierelleen. Hän oli aivan liian hämmästynyt

jotain sanoakseen ja aivan liian peloissaan pakoon juostakseen. Ja silloin outo hahmo puhui sanoen: ”Jaakob, tulen kutsuakseni sinut valtakunnan palvelukseen. Tartu vakavissasi veljiesi käteen ja seuraa minua.” Kuullessaan ääneen lausutun nimensä Jaakob tiesi, että hänen vanhin veljensä Jeesus oli puhutellut häntä. Heidän oli kaikkien enemmän tai vähemmän vaikea tuntea Mestarin morontiahahmoa, mutta tuskin kenelläkään oli mitään vaivaa hänen äänensä tunnistamisessa tai muutoin hänen valloittavan persoonallisuutensa yksilöimisessä, heti kun hän alkoi keskustella heidän kanssaan.

190:2.4 (2032.2) Tajutessaan, että Jeesus puhutteli häntä, Jaakob aikoi langeta polvilleen ja huudahti: ”Isäni ja veljeni”, mutta Jeesus pyysi Jaakobia seisomaan sen aikaa, kun hän puhui hänelle. Ja he kävelivät puutarhan läpi ja keskustelivat lähes kolmen minuutin ajan; he keskustelivat menneiden päivien kokemuksista ja tekivät ennakkoarvioita lähimmän tulevaisuuden tapahtumista. Kun he tulivat talon lähelle, Jeesus sanoi: ”Jää hyvästi, Jaakob, kunnes tervehdin teitä kaikkia yhdessä.”

190:2.5 (2032.3) Jaakob syöksähti sisälle taloon, kun häntä vielä etsittiin Betfagesta, ja huudahti: ”Olen juuri nähnyt Jeesuksen ja puhunut hänen kanssaan, keskustellut hänen kanssaan. Hän ei ole kuollut; hän on noussut! Hän katosi edestäni ja sanoi: ’Jää hyvästi, kunnes tervehdin teitä kaikkia yhdessä.’” Hän oli tuskin päässyt sanottavaansa loppuun, kun Juuda palasi, ja hän kertoi Juudan kuullen uudelleen kokemuksensa siitä, että oli kohdannut Jeesuksen puutarhassa. Ja he kaikki alkoivat uskoa Jeesuksen

kuolleistanousuun. Jaakob ilmoitti nyt, ettei hän palaisi Galileaan, ja Daavid huudahti: ”Hänen näkijöitään eivät ole vain kiihtyneet naiset, vaan nyt ovat jo lujaluontoiset miehetkin alkaneet nähdä häntä. Odotan, että itsekin näen hänet.”

190:2.6 (2032.4) Ja kauan ei Daavidin tarvinnutkaan odottaa, sillä Jeesuksen neljäs kuolevaisten havaitsema ilmestyminen tapahtui vähän ennen kello kahta tässä samaisessa Martan ja Marian kodissa, kun hän ilmestyi näkyvässä muodossa maisen perheensä jäsenten ja näiden ystävien, kaikkiaan kahdenkymmenen henkilön, edessä. Mestari ilmestyi takaoven avoimeen aukkoon sanoen: ”Rauha teille. Terveiset niille, jotka kerran olivat läheisiäni lihallisessa hahmossa, ja veljellinen tervehdys veljilleni ja sisarilleni taivaan valtakunnassa. Kuinka saatoitte epäillä? Miksi olette näin kauan viivytelleet, ennen kuin päätätte täysin sydämin seurata totuuden valoa? Siispä tulkaa kaikki Totuuden Hengen veljesyhteisöön Isän valtakunnassa.” Ja kun he alkoivat tointua hämmästyksensä aiheuttamasta pahimmasta järkytyksestä ja siirtyä häntä kohti aikomuksenaan syleillä häntä, hän katosi heidän näkyvistään.

190:2.7 (2032.5) He halusivat kaikki rynnätä kaupunkiin kertomaan epäileville apostoleille, mitä oli tapahtunut, mutta Jaakob pidätteli heitä. Vain Maria Magdalena sai palata Joosefin taloon. Jaakob kielsi heitä levittämästä tietoa Jeesuksen morontiavierailusta. Tähän olivat syynä tietyt asiat, jotka Jeesus oli lausunut hänelle, kun he keskustelivat puutarhassa. Mutta Jaakob ei koskaan kertonut

enempää tuona päivänä Lasaruksen kodissa Betaniassa käymästään keskustelusta kuolleista nousseen Mestarin kanssa.

3. Joosefin kodissa

190:3.1 (2033.1) Jeesuksen viides morontiailmestyminen, jonka kuolevaisen olennon silmät tunnistivat, tapahtui noin kello viisitoista minuuttia yli neljän tänä samana sunnuntai-iltapäivänä Joosef Arimatealaisen kotiin kokoontuneiden puolen kolmattakymmentä naisuskovan edessä. Maria Magdalena oli palannut Joosefin taloon vain muutamaa minuuttia ennen tätä ilmestymistä. Jeesuksen veli Jaakob oli pyytänyt, ettei apostoleille kerrottaisi mitään Betaniassa tapahtuneesta Mestarin ilmestymisestä. Hän ei ollut pyytänyt Mariaa olemaan kertomatta tapahtumasta uskonsisarilleen. Niinpä Maria, sitten kun oli vannottanut kaikkia naisia pitämään asian salaisuutena, ryhtyi kertomaan, mitä vasta äsken oli tapahtunut, kun hän oli ollut Betaniassa Jeesuksen perheenjäsenten seurassa. Ja hän oli juuri päässyt järisyttävän kertomuksensa puoliväliin, kun heidän ylleen laskeutui äkillinen ja juhlallinen hiljaisuus, ja he näkivät haudasta nousseen Jeesuksen täysin näkyväisen hahmon keskellään. Hän tervehti heitä sanoen: ”Rauha teille. Valtakunnan veljesyhteisössä ei ole juutalaista eikä pakanaa, ei rikasta eikä köyhää, ei vapaata eikä orjaa, ei miestä eikä naista. Myös teidät kutsutaan levittämään hyvää sanomaa ihmiskunnan vapaudesta sen evankeliumin kautta, että ihmiset ovat taivaan valtakunnassa

Jumalan poikia. Menkää kaikkeen maailmaan ja julistakaa tätä evankeliumia ja vahvistakaa uskovien uskoa siihen. Ja kun te näin teette, älkää unohtako hoivata sairaita ja vahvistaa niitä, joiden rohkeus pettää ja joita pelko kalvaa. Ja olen aina kanssanne, hamaan maailman ääriin asti." Ja nämä sanat lausuttuaan hän katosi heidän näkyvistään, ja naiset vaipuivat kasvoilleen ja palvoivat hiljaisuudessa.

190:3.2 (2033.2) Maria Magdalena oli ollut Jeesuksen tähän mennessä tapahtuneista viidestä ilmestymisestä neljän todistajana.

190:3.3 (2033.3) Aamupäivän puolivälissä tapahtuneen sanansaattajien matkaan lähettämisen tuloksena ja seurauksena siitä, että tästä Joosefin talossa sattuneesta Jeesuksen ilmestymisestä oli tahattomasti vuotanut tietoja ulkopuolisille, juutalaisten vallanpitäjien korviin alkoi alkuillasta kantautua viestejä, jotka tiesivät, että kaupungilla huhuttiin Jeesuksen nousseen kuolleista ja että monet henkilöt väittivät nähneensä hänet. Nämä huhut hätäännyttivät sanhedristit pahanpäiväisesti. Hannaksen kanssa käymänsä hätäisen neuvonpidon jälkeen Kaiafas kutsui sanhedrinin kokoukseen, joka alkaisi kello kahdeksan samana iltana. Juuri tässä kokouksessa päätettiin ryhtyä toimenpiteisiin jokaisen sellaisen henkilön heittämiseksi ulos synagogasta, joka mainitsisi jotakin Jeesuksen kuolleistanoususta. Ehdotettiinpa sellaistakin, että jokainen, joka väitti nähneensä hänet, pitäisi tappaa. Tästä ehdotuksesta ei kuitenkaan päästy äänestämään, sillä kokous päättyi sekasortoon, joka oli itse asiassa varsin lähellä paniikkia. Heillä oli

ollut julkeutta ajatella, että he olivat päässeet Jeesuksesta. He tulivat kohta huomaamaan, että heidän todelliset Nasaretin mieheen liittyvät vaikeutensa olivat vasta alkaneet.

4. Ilmestyminen kreikkalaisille

190:4.1 (2033.4) Puoli viiden maissa, erään Flaviuksen kodissa, Mestari suoritti kuudennen morontiailmestymisensä sinne kokoontuneiden noin neljänkymmenen kreikkalaisuskovan edessä. Juuri kun nämä olivat keskustelemassa tiedoista, joiden mukaan Mestari oli noussut kuolleista, hän ilmestyi heidän keskelleen, vaikka ovet olivat lujasti kiinni. Ja hän puhui heille sanoen: ”Rauha teille. Vaikka Ihmisen Poika ilmestyi maan päälle juutalaisten keskuuteen, hän tuli kuitenkin palvelemaan kaikkia ihmisiä. Isäni valtakunnassa ei tule olla juutalaista eikä pakanaa, vaan olette kaikki veljiä – Jumalan poikia. Menkää siis kaikkeen maailmaan ja julistakaa tätä pelastuksen evankeliumia, sellaisena kuin olette sen valtakunnan lähettiläiltä saaneet, ja olen kanssanne Isän uskon- ja totuudenpoikien veljeskunnassa.” Ja tämän tehtävän heille annettuaan hän poistui, eivätkä he enää häntä nähneet. He pysyttelivät koko illan sisällä talossa; he olivat liiaksi kunnioituksen ja pelon vallassa uskaltautuakseen muualle. Kukaan näistä kreikkalaisista ei myöskään nukkunut tuona yönä, vaan he pysyttelivät hereillä näistä seikoista keskustellen ja toivoen, että Mestari mahdollisesti tulisi heidän luokseen toistamiseen. Tähän

ryhmään kuului monia niistä kreikkalaisista, jotka olivat olleet Getsemanessa sotilaiden pidättäessä Jeesuksen ja Juudaksen hänet suudelmalla kavaltaessa.

190:4.2 (2034.1) Huhut Jeesuksen kuolleistanoususta ja kertomukset hänen monista ilmestymisistään seuraajilleen ovat nopeasti leviämässä, ja koko kaupungissa kiihtymys on nousemassa äärimmilleen. Mestari on jo ilmestynyt perheelleen, naisille ja kreikkalaisille, ja pian hän ilmestyy apostolien keskelle. Sanhedrinin on määrä alkaa kohta käsitellä näitä uusia ongelmia, jotka niin äkkiä on sysätty juutalaisjohtajien niskoille. Jeesus ajattelee paljon apostolejaan, mutta hän haluaa, että heidät jätetään vielä muutamaksi juhlallisen pohdiskelun ja syvällisen mietiskelyn tunniksi omiin oloihinsa, ennen kuin hän käy heidän luonaan.

5. Kävelymatka kahden veljeksen kanssa

190:5.1 (2034.2) Emmauksessa, runsaan peninkulman päässä Jerusalemista länteen, asui kaksi veljestä, lammaspaimenta, jotka olivat viettäneet pääsiäisviikon Jerusalemissa ja olleet mukana uhritoimituksissa, seremonioissa ja juhlissa. Vanhempi veli Cleopas oli puolittainen Jeesukseen uskova; ainakin hänet oli ajettu ulos synagogasta. Hänen veljensä, Jaakob, ei ollut uskova, vaikkakin se, mitä hän oli Mestarin opetuksista ja teoista kuullut, herätti hänessä suurta mielenkiintoa.

190:5.2 (2034.3) Kun nämä kaksi veljestä tänä sunnuntai-iltapäivänä vajaan viiden kilometrin päässä Jerusalemista ja muutamaa minuuttia ennen kello viittä taivalsivat tietä pitkin kohti Emmausta, he keskustelivat varsin vakavassa hengessä Jeesuksesta, hänen opetuksistaan, toiminnastaan ja eritoten huhuista, että hauta oli tyhjä ja että muutamat naiset olivat keskustelleet hänen kanssaan. Cleopas oli puolittain jo sillä kannalla, että piti näitä tarinoita tosina, mutta Jaakob tarrautui tiukasti näkemykseensä, jonka mukaan koko juttu oli todennäköisesti petosta. Heidän siinä kotimatkallaan näin keskenään väitellessään ja keskustellessaan Jeesuksen morontiailmentymä, hänen seitsemäs julkitulonsa, tuli heidän vierelleen heidän matkansa jatkuessa. Cleopas oli ollut monta kertaa kuulemassa, kun Jeesus opetti, ja hän oli useassa tilanteessa aterioinut hänen kanssaan jerusalemilaisuskovaisten kodeissa. Mutta hän ei tuntenut Mestaria, edes silloin kun tämä keskusteli vapaasti heidän kanssaan.

190:5.3 (2034.4) Lyhyen matkaa heidän rinnallaan käveltyään Jeesus sanoi: ”Mitkä olivat sanat, jotka äsken niin vakavissanne vaihdoitte, kun tulin rinnallenne?” Ja kun Jeesus oli puhunut, he seisahtuivat paikalleen ja katselivat häntä surullinen hämmästys kasvoillaan. Cleopas sanoi: ”Voiko olla mahdollista, että oleskelet Jerusalemissa etkä tiedä viimeaikaisista tapahtumista?” Silloin Mestari kysyi: ”Mistä tapahtumista?” Cleopas vastasi: ”Ellet näistä asioista tiedä, olet kyllä koko Jerusalemissa ainoa, joka ei ole kuullut, mitä Jeesus Nasaretilaisesta huhutaan, siis hänestä, joka oli sanoissaan ja teoissaan voimallinen profeetta Jumalan ja kaikkien ihmisten

edessä. Pääpapit ja meidän johtajamme luovuttivat hänet roomalaisille ja vaativat näitä naulitsemaan hänet ristille. Monet meistä olivat näet toivoneet, että hän olisi se, joka vapauttaa Israelin pakanain ikeestä. Mutta ei siinä vielä kaikki. Nyt on menossa kolmas päivä siitä, kun hänet ristiinnaulittiin, ja muutamat naiset ovat tänään hämmästyttäneet meitä kertomalla, että he hyvin aikaisin tänä aamuna menivät hänen haudalleen ja löysivät sen tyhjänä. Ja nämä samaiset naiset väittävät väittämästä päästyään keskustelleensa tämän miehen kanssa; he ovat sitä mieltä, että hän on noussut kuolleista. Ja kun nämä naiset kertoivat tästä miehille, niin kaksi hänen apostoliaan juoksi haudalle, ja hekin näkivät sen tyhjäksi" – ja tässä kohdassa Jaakob keskeytti veljensä sanoakseen: "Mutta Jeesusta he eivät nähneet."

190:5.4 (2035.1) Heidän astellessaan eteenpäin Jeesus sanoi heille: "Kylläpä totuuden käsittäminen käy teiltä hitaasti! Kun kerrotte minulle keskustelevanne tämän miehen opetuksista ja toiminnasta, saatan valistaa teitä, sillä olen enemmän kuin hyvin näistä opetuksista perillä. Ettekö muista tämän Jeesuksen aina opettaneen, ettei hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta ja että kaikkien ihmisten tulisi siksi, että he ovat Jumalan poikia, löytää vapahdus ja vapaus siitä ilosta, että he kuuluvat jäseninä rakastavaa palvelua suorittavaan veljeskuntaan tässä uudessa valtakunnassa, joka perustuu Isän tunteman rakkauden totuuteen? Ettekö muista, miten tämä Ihmisen Poika sairaita ja vaivaisia hoivatessaan ja niitä, jotka olivat pelon vallassa ja pahuuden orjuudessa, vapauttaessaan julisti Jumalan pelastusta kaikille ihmisille? Ettekö tiedä tämän Nasaretin

miehen kertoneen opetuslapsilleen, että hänen täytyi mennä Jerusalemiin tullakseen luovutetuksi vihamiehilleen, jotka surmaisivat hänet, ja että hän kolmantena päivänä nousisi kuolleista? Eikö tätä kaikkea olekin teille kerrottu? Ja ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista kohtaa, joka kertoo tästä juutalaisen ja gentiilin pelastuksen päivästä ja jossa sanotaan, että hänessä tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä; että hän kuulee hätääkärsivien huudon ja pelastaa köyhien sielun, jotka häntä etsivät; että kaikki kansakunnat tulevat kutsumaan häntä siunatuksi? Että sellainen Vapahtaja on oleva kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa. Että niin kuin oikea paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarsilleen ja kantaa niitä hellästi sylissään. Että hän avaa hengellisesti sokeiden silmät ja päästää epätoivon vangit täyteen vapauteen ja valoon; että kaikki pimeydessä kyyhöttävät näkevät ikuisen pelastuksen suuren valkeuden. Että hän sitoo särjetyt sydämet, julistaa vapahdusta synnin pauloissa oleville ja avaa vankilan portit pelon orjuuttamille ja pahuuden kahlehtimille. Että hän lohduttaa murheellisia ja vuodattaa heille surun ja murhemielisyyden sijalle pelastuksen ilon. Että hän on kaikkien kansakuntien toivo ja vanhurskautta etsivien ikuinen ilo. Että tämä totuuden ja vanhurskauden Poika nousee maailman ylle mukanaan parantava valo ja pelastava voima; vieläpä että hän pelastaa kansansa sen synneistä; että hän etsimällä etsii ja pelastaa ne, jotka ovat kadoksissa. Että hän ei hävitä heikkoja, vaan antaa pelastuksen kaikille, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta. Että niillä, jotka häneen uskovat, tulee olemaan ikuinen elämä. Että hän vuodattaa henkensä kaiken lihan päälle, ja että tämä Totuuden

Henki tulee olemaan jokaisessa uskovassa sen veden lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Ettekö ymmärtäneet sen valtakunnan evankeliumin suuruutta, jonka tämä mies teille antoi? Ettekö oivalla, mikä suurenmoinen pelastus on tullut osaksenne?”

190:5.5 (2035.2) Tähän hetkeen mennessä he olivat tulleet jo lähelle kylää, jossa nämä veljekset asuivat. Kumpikaan mies ei ollut lausunut sanaakaan, sen jälkeen kun Jeesus ryhtyi heitä heidän eteenpäin astellessaan opettamaan. Hetken päästä he olivat vaatimattoman asuinpaikkansa edessä, ja Jeesus oli jo poistumassa heidän seurastaan jatkaen tietä eteenpäin, mutta he alkoivat suostutella häntä astumaan sisälle ja jäämään heidän luokseen. Iltahämärän laskeutumiseen viitaten he pyytämällä pyysivät häntä jäämään luokseen. Lopulta Jeesus suostui, ja kohta taloon sisälle astuttuaan he istuutuivat aterialle. He antoivat hänelle leivän siunattavaksi, ja kun hän alkoi murtaa sitä ja ojentaa palasia heille, heidän silmänsä avautuivat, ja Cleopas tunsi, että heidän vieraansa oli Mestari itse. Ja kun hän sanoi: ”Sehän on Mestari – –”, morontia-Jeesus katosi heidän näkyviltään.

190:5.6 (2036.1) Ja silloin he sanoivat toisilleen: ”Eipä ihme, että sydämemme hehkui rinnassamme, kun hän puhui meille tietä kävellessämme ja kun hän avasi kirjoitusten opetukset ymmärryksellemme!”

190:5.7 (2036.2) He jättivät syömisen sikseen. He olivat nähneet morontia-Mestarin, ja he ryntäsivät ulos talosta ja kiiruhtivat takaisin Jerusalemiin levittämään hyvää sanomaa kuolleista nousseesta Pelastajasta.

190:5.8 (2036.3) Kello yhdeksän maissa samana iltana ja hetkeä ennen kuin Mestari ilmestyi kymmenelle apostolille, nämä kaksi kiihdyksissään olevaa veljestä rynnistivät apostolien luokse yläsaliin ja selittivät nähneensä Jeesuksen ja keskustelleensa hänen kanssaan. Ja he kertoivat kaiken, mitä Jeesus oli heille sanonut, ja myös kuinka he eivät olleet tunnistaneet, kuka hän oli, ennen kuin vasta leivänmurtamisen hetkellä.

Luku 191

Ilmestymiset apostoleille ja muille johtohenkilöille

191:0.1 (2037.1) KUOLLEISTANOUSUN sunnuntai oli apostolien elämässä hirveä päivä; kymmenen heistä vietti suurimman osan tästä päivästä teljettyjen ovien takana yläsalissa. He olisivat saattaneet paeta Jerusalemista, mutta he pelkäsivät joutuvansa sanhedrinin toimitsijoiden pidättämiksi, mikäli heidät tavattaisiin ulkoa. Tuomas hautoi omia huoliaan Betfagen yksinäisyydessä. Hänellä olisi ollut helpompaa, jos hän olisi jäänyt apostolitovereidensa seuraan, ja hän olisi auttanut näitä ohjaamaan keskusteluaan hyödyllisempään suuntaan.

191:0.2 (2037.2) Johannes puolusti kaiken päivää ajatusta, että Jeesus oli noussut kuolleista. Hän kertoi vähintäänkin viidestä eri kerrasta, jolloin Mestari oli vakuuttanut nousevansa elävien pariin, ja vähintäänkin kolme kertaa hän oli vihjannut sen tapahtuvan kolmantena päivänä. Johanneksen näkemys vaikutti heihin melkoisesti, eritoten hänen veljeensä Jaakobiin, samoin kuin

Natanaeliin. Johanneksella olisi ollut heihin suurempikin vaikutus, ellei hän olisi ollut ryhmän nuorin jäsen.

191:0.3 (2037.3) Heidän vaikeuksiensa syynä oli paljolti heidän eristyneisyytensä. Johannes Markus piti heitä ajan tasalla sen suhteen, mitä temppelin vaiheilla tapahtui, ja tiedotti heille kaupungilla liikkuvista monista huhuista, mutta hänen mieleensä ei juolahtanut kerätä tietoja niiltä uskovien eri ryhmiltä, joille Jeesus jo oli ilmestynyt. Kysymys oli nimenomaan senkaltaisesta palvelusta, josta Daavidin sanansaattajat olivat aiemmin huolehtineet, mutta nämä olivat kaikki muualla, toimittamassa viimeistä tehtäväänsä eli viemässä kaukana Jerusalemista asuville uskovien ryhmille sanaa ylösnousemuksesta. Niin monta vuotta kuin he olivatkin yhdessä työskennelleet, apostolit huomasivat vasta nyt, miten riippuvaisia he olivat valtakunnan asioita koskevan päivittäisen tiedon osalta olleet Daavidin sanansaattajista.

191:0.4 (2037.4) Koko tämän päivän ajan Pietari itselleen luonteenomaisella tavalla horjui Mestarin kuolleistanousun suhteen emotionaalisesti uskon ja epäilyksen välillä. Pietari ei saanut silmistään hautavaatteita, jotka olivat olleet haudassa ikään kuin Jeesuksen ruumis olisi juuri haihtunut niiden sisältä. ”Mutta”, Pietari järkeili, ”jos hän on noussut haudasta ja kykenee näyttäytymään naisille, miksei hän näyttäydy meille, apostoleilleen?” Pietari muuttui aina surulliseksi ajatellessaan, että Jeesus ei kenties tullut heidän luokseen siksi, että hän oli apostolien joukossa, olihan hän tuona yönä Hannaksen pihalla kieltänyt Jeesuksen. Ja sitten hän taas valoi itseensä rohkeutta siitä, millaisen viestin naiset olivat

tuoneet: ”Menkää ja kertokaa apostoleilleni – ja Pietarille.” Mutta tästä sanomasta rohkaistuakseen hänen piti uskoa, että naiset todellakin olivat nähneet kuolleista nousseen Mestarin ja kuulleet häntä. Näin Pietari siis kaiken päivää heittelehti uskon ja epäilyn välillä, kunnes kello oli vähän yli kahdeksan, jolloin hän uskaltautui ulos pihamaalle. Pietarin ajatuksena oli poistua apostolien seurasta, jottei hän vain estäisi Jeesusta tulemasta heidän luokseen sen vuoksi, että hän oli Mestarin kieltänyt.

191:0.5 (2037.5) Jaakob Sebedeus puhui aluksi sen puolesta, että he kaikki menisivät haudalle; hän oli lujasti sillä kannalla, että tehtäisiin jotakin, jotta mysteeristä saataisiin perinpohjainen selvyys. Natanael oli se, joka esti heidän lähtönsä ihmisten ilmoille, mihin Jaakob oli heitä kehottanut, ja Natanael sai tämän aikaan muistuttamalla heitä Jeesuksen varoituksesta, etteivät he näinä aikoina turhaan vaarantaisi henkeään. Puoleenpäivään mennessä Jaakob oli jo asettunut aloilleen ja antautunut muiden mukana valppaaseen odotukseen. Hän ei lausunut montakaan sanaa; hän oli suunnattoman pettynyt siitä, ettei Jeesus ilmestynyt heille, ja hän oli tietämätön Mestarin monista ilmestymisistä muille ryhmille ja yksilöille.

191:0.6 (2038.1) Andreas omistautui tänä päivänä etupäässä kuunteluun. Tilanne hämmensi häntä tavattomasti, ja hänen epäilystensä malja oli enemmän kuin kukkuroillaan, mutta hän sai sentään nauttia tunteesta, ettei hän ollut enää vastuussa apostolitovereidensa ohjaamisesta. Hän oli hyvin kiitollinen siitä, että Mestari oli nostanut

hänen hartioiltaan johtajuuden taakat ennen kuin he joutuivat näihin ahdistuksen aikoihin.

191:0.7 (2038.2) Natanaelin vähän väliä kuuluville tuomat, hänelle ominaiset filosofiset pohdiskelut olivat tämän traagisen päivän pitkien ja tuskastuttavien tuntien aikana kerran toisensa jälkeen ainoa ryhmän mielialaa ylläpitänyt tekijä. Hän todellakin oli koko pitkän päivän ajan kymmenen apostolin keskuudessa tilannetta hallitseva henkilö. Hän ei kertaakaan tuonut julki omaa kantaansa siihen, uskoiko hän vai epäilikö hän Mestarin kuolleistanousua. Mutta kun päivä kului pitemmälle, hän kallistui yhä enemmän sille kannalle, että hän uskoi Jeesuksen täyttäneen kuolleistanousustaan antamansa lupauksen.

191:0.8 (2038.3) Simon Selootti oli aivan liian muserruksissa osallistuakseen keskusteluihin. Enimmän aikaa hän vain lepäsi lavitsalla huoneen yhdessä nurkassa kasvot seinään päin. Koko päivän aikana hän ei puhunut puoltakymmentä kertaa. Hänen käsityksensä valtakunnasta oli romahtanut, eikä hän kyennyt näkemään, miten Mestarin kuolleistanousu voisi tilannetta olennaisesti muuttaa. Hänen pettymyksensä oli hyvin henkilökohtaista ja aivan liian tuskallista, jotta siitä olisi ollut mahdollista tointua lyhyessä ajassa olkoonkin, että sen vastapainona oli sellainen häkellyttävä tosiasia kuin kuolleistanousu.

191:0.9 (2038.4) Tavallisesti vaitonainen Filippus oli tuona päivänä koko iltapäivän ajan kummallista kyllä kovastikin äänessä. Aamupäivän aikana hänellä ei ollut paljonkaan sanottavaa, mutta koko iltapäivän ajan hän esitti kysymyksiä muille apostoleille. Pietaria Filippuksen

kysymykset monta kertaa tuskastuttivat, mutta muut suhtautuivat hänen kyselyihinsä hyväntahtoisesti. Filippusta halutti erityisesti tietää, olisiko Jeesuksen ruumiissa ristiinnaulitsemisen fyysiset merkit, jos hän nimittäin todellakin oli noussut haudasta.

191:0.10 (2038.5) Matteus oli perin pohjin hämmentynyt; hän kuunteli tovereidensa keskusteluja, mutta hän käytti aikansa enimmäkseen siihen, että tarkasteli mielessään heidän tulevien raha-asioidensa muodostaman ongelman eri puolia. Olipa Jeesuksen oletetun kuolleistanousun laita miten tahansa, Juudas oli joka tapauksessa poissa, Daavid oli luovuttanut rahavarat muitta mutkitta hänen haltuunsa, ja heiltä puuttui arvovaltainen johtaja. Ennen kuin Matteus pääsi niin pitkälle, että olisi uhrannut vakavaa ajatusta apostolien väittelyille kuolleistanoususta, hän oli jo nähnyt Mestarin kasvoista kasvoihin.

191:0.11 (2038.6) Alfeuksen kaksoset eivät näihin vakaviin keskusteluihin liiemmälti osallistuneet, sillä heillä oli melkolailla puuhaa tavanomaisissa toimissaan. Toinen heistä toi julki heidän kumpaisenkin suhtautumisen, kun hän erääseen Filippuksen esittämään kysymykseen vastatessaan sanoi: ”Emme ymmärrä kuolleistanoususta mitään, mutta äitimme sanoo keskustelleensa Mestarin kanssa ja uskomme häntä.”

191:0.12 (2038.7) Tuomas oli hänelle ominaisen epätoivoisen masennuksen kourissa. Hän nukkui osan päivää ja käveli muun aikaa pitkin kukkuloita. Hän tunsi tarvetta liittyä apostolitovereidensa seuraan, mutta halu olla yksin oli sitäkin voimakkaampi.

191:0.13 (2038.8) Oli useitakin syitä siihen, miksi Mestari lykkäsi tuonnemmaksi morontiailmestymistään apostoliensa edessä. Hän halusi ensinnäkin, että näillä olisi, sitten kun he olisivat kuulleet hänen kuolleistanousustaan, aikaa pohtia perusteellisesti mielessään, mitä hän oli kertonut heille kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan ollessaan vielä lihallisen hahmossa heidän keskellään. Mestari halusi, että Pietari kävisi loppuun kamppailunsa itselleen ominaisten vaikeuksien kanssa, ennen kuin hän ilmaantuisi heidän kaikkien eteen. Toisekseen hän halusi, että Tuomas olisi heidän kanssaan hetkenä, jolloin hän ilmestyisi ensimmäisen kerran. Johannes Markus löysi Tuomaksen varhain tänä sunnuntaiaamuna Simonin kodista Betfagesta, ja hän ilmoitti asiasta apostoleille noin kello yksitoista. Tuomas olisi tuon päivän kuluessa koska tahansa palannut heidän luokseen, jos Natanael tai ketkä tahansa kaksi muuta apostolia olisivat menneet hakemaan häntä. Hänen palaamishalunsa oli todellista, mutta sillä tavalla kuin hän edellisenä iltana oli poistunut heidän luotaan, hänen ylpeytensä ei antanut myöten mennä oma-aloitteisesti näin pian takaisin heidän pariinsa. Seuraavana päivänä hän olikin jo niin masennuksen vallassa, että hän tarvitsi paluupäätöksen tekemiseen miltei viikon. Apostolit odottivat häntä, ja hän puolestaan odotti, että hänen veljensä etsisivät hänet käsiinsä ja pyytäisivät häntä palaamaan luokseen. Näin ollen Tuomas siis pysyi poissa tovereidensa luota seuraavaan lauantai-iltaan saakka, jolloin Pietari ja Johannes pimeyden laskeuduttua menivät Betfageen ja toivat hänet takaisin muitten seuraan. Ja tämä on myös syynä siihen, mikseivät he menneet

Galileaan heti Jeesuksen heille ensimmäisen kerran ilmestyttyä; heitä ei haluttanut lähteä sinne ilman Tuomasta.

1. Ilmestyminen Pietarille

191:1.1 (2039.1) Kello oli tuona sunnuntai-iltana jo miltei puoli yhdeksän, kun Jeesus ilmestyi Simon Pietarille Markuksen kodin puutarhassa. Tämä oli hänen kahdeksas morontiailmestymisensä. Mestarinsa kieltämisen jälkeen Pietaria oli painanut epäilyksen ja syyllisyydentunteen raskas taakka. Koko lauantaipäivän ja käsillä olevan sunnuntain hän oli taistellut sellaista pelkoa vastaan, että hän ei kenties enää olisikaan apostoli. Juudaksen kohtalo puistatti häntä, ja hän ajatteli, että olihan hänkin pettänyt Mestarinsa. Koko tämän iltapäivän ajan hän ajatteli, ettei olisi mahdotonta, vaikka hänen läsnäolonsa apostolien joukossa estäisi Jeesuksen ilmestymisen heille, tietenkin edellyttäen, että tämä todella oli noussut kuolleista. Ja nimenomaan Pietarille, jonka mieliala oli tällainen ja jonka sielu oli kerrotunlaisessa tilassa, Jeesus sitten ilmestyi, kun alakuloinen apostoli kuljeskeli kukkien ja pensaiden keskellä.

191:1.2 (2039.2) Ajatellessaan rakastavaa katsetta, jonka Mestari oli luonut kulkiessaan hänen ohitseen Hannaksen porttikäytävän luona, ja pohdiskellessaan mielessään tyhjältä haudalta tulleiden naisten hänelle varhain tänä aamuna tuomaa ihanaa sanomaa ”menkää ja kertokaa apostoleilleni – ja Pietarille”, näitä armeliaisuuden merkkejä mietiskellessään Pietarin usko alkoi päästä voitolle hänen

epäilyksistään, ja hän seisahtui paikalleen, puristi kätensä nyrkkiin ja lausui lujalla äänellä: ”Minä uskon, että hän on noussut kuolleista; minä menen ja kerron veljilleni.” Ja hänen lausuttuaan nämä sanat hänen eteensä ilmestyi yhtäkkiä miehen hahmo, joka puhui hänelle tutuin äänenpainoin ja sanoi: ”Pietari, vihollinen himoitsi saada sinut, mutta en tahtonut luopua sinusta. Tiesin, ettei sydämesi ollut mukana, kun sinä minut kielsit; sen vuoksi annoin sinulle anteeksi, jo ennen kuin sitä pyysit; mutta tästä lähtien sinun ei enää tule ajatella itseäsi ja tämän hetken vaivoja, sillä valmistaudut viemään evankeliumin hyvää sanomaa niille, jotka kyyhöttävät pimeydessä. Älä enää tämän jälkeen kanna huolta siitä, mitä mahdollisesti valtakunnalta saat, vaan olkoon huolenaiheenasi mieluumminkin, mitä kykenet antamaan niille, jotka elävät viheliäisessä hengellisessä köyhyydessä. Vyötä, Simon, itsesi uuden päivän taisteluun, kamppailuun hengellistä pimeyttä ja ihmisten luonnollisen mielen esittämiä pahoja epäilyksiä vastaan.”

191:1.3 (2039.3) Pietari ja morontia-Jeesus kävelivät puutarhan läpi ja keskustelivat menneistä, nykyisistä ja tulevista asioista lähes viiden minuutin ajan. Sitten Mestari katosi hänen näkyvistään sanoen: ”Voi hyvin, Pietari, kunnes näen sinut yhdessä veljiesi kanssa.”

191:1.4 (2039.4) Kun Pietari tajusi, että hän oli keskustellut kuolleista nousseen Mestarin kanssa, ja kun hän saattoi olla varma siitä, että hän edelleenkin oli valtakunnan lähettiläs, hän joutui hetken ajaksi lamaannuksen valtaan. Hän oli juuri kuullut kunnialla kruunatun Mestarin kehottavan häntä jatkamaan evankeliumin saarnaamista. Sydän kaikkea tätä tulvillaan hän ryntäsi yläsaliin

apostolitovereidensa eteen, ja siellä hän kiihtymyksensä hengästyttämänä huudahti: ”Olen nähnyt Mestarin; hän oli puutarhassa. Keskustelin hänen kanssaan, ja hän on antanut minulle anteeksi.”

191:1.5 (2040.1) Pietarin ilmoitus siitä, että hän oli nähnyt Jeesuksen puutarhassa, teki syvän vaikutuksen hänen apostolitovereihinsa, ja nämä olivat jo luopumaisillaan epäilyksistään, kun Andreas nousi seisomaan ja varoitti heitä, etteivät he antaisi hänen veljensä kertomuksen vaikuttaa liikaa itseensä. Andreas antoi ymmärtää, että Pietari oli ennenkin nähnyt sellaista, mikä ei ollut todellista. Vaikkei Andreas suoraan tuonutkaan esille öisen Galileanmeren näkyä, jolloin Pietari väitti nähneensä Mestarin tulevan heidän luokseen veden päällä kävellen, hän sanoi kuitenkin sen verran, että se kavalsi kaikille läsnäolijoille juuri tämän välikohtauksen olevan hänen mielessään. Simon Pietari loukkaantui syvästi veljensä vihjauksista ja sulki samassa hetkessä nolona suunsa. Kaksoset tunsivat syvää sääliä Pietaria kohtaan, ja he menivät molemmat hänen luokseen ilmaistakseen myötätuntonsa ja sanoakseen, että he uskoivat häntä, ja tuodakseen toistamiseen julki, että heidän oma äitinsäkin oli nähnyt Mestarin.

2. Ensimmäinen ilmestyminen apostoleille

191:2.1 (2040.2) Vähän kello yhdeksän jälkeen samana iltana, sen jälkeen kun Cleopas ja Jaakob olivat lähteneet, ja samalla hetkellä, kun Alfeuksen kaksoset lohduttelivat Pietaria Natanaelin nuhdellessa Andreasta; hetkenä, jolloin nuo kymmenen apostolia olivat koolla yläsalissa ja kaikki ovet oli pidätetyksi tulemisen pelosta teljetty, Mestari ilmestyi yhtäkkiä morontiahahmossa heidän keskelleen sanoen: ”Rauha teille. Miksi olette teille ilmestyessäni näin kauhuissanne, ikään kuin olisitte nähneet aaveen? Enkö kertonutkin teille näistä asioista ollessani keskuudessanne lihallisen hahmossa? Enkö sanonutkin teille, että pääpapit ja esimiehet luovuttaisivat minut tapettavaksi, että yksi joukostanne kavaltaisi minut ja että minä kolmantena päivänä nousisin? Mistä siis kaikki epäilyksenne ja koko tämä keskustelu naisten, Cleopaksen ja Jaakobin ja jopa Pietarin esittämistä kertomuksista? Kuinka kauan aiotte epäillä sanojani ja kieltäytyä uskomasta lupauksiani? Ja nyt kun tosiaankin näette minut, uskotteko nytkään? Tälläkin hetkellä yksi teistä on poissa. Sitten kun te vielä kerran olette koolla, ja sitten kun kaikki teistä tietävät varmaksi, että Ihmisen Poika on noussut haudasta, menkää silloin täältä Galileaan. Luottakaa Jumalaan, luottakaa toisiinne, ja niin pääsette taivaan valtakunnan uuteen palvelukseen. Viivyn kanssanne Jerusalemissa, kunnes olette valmiit lähtemään Galileaan. Oman rauhani minä jätän teille.”

191:2.2 (2040.3) Kun morontia-Jeesus oli puhunut heille, hän katosi yhdessä silmänräpäyksessä heidän näkyvistään. Ja he lankesivat kaikki kasvoilleen, ylistivät Jumalaa ja kunnioittivat kadonnutta Mestariaan. Tämä oli Mestarin yhdeksäs morontiailmestyminen.

3. Morontialuotujen seurassa

191:3.1 (2040.4) Koko seuraava päivä, maanantai, kului tuolloin Urantialla olleiden morontialuotujen seurassa. Mestarin morontiasiirtymäkokemuksen osanottajien ominaisuudessa Urantialle oli tullut toista miljoonaa morontiaohjaajaa ja -apulaista samoin kuin eri luokkiin kuuluvia siirtymävaiheen kuolevaisia Satanian seitsemästä mansiomaailmasta. Morontia-Jeesus oleskeli näiden loistavien älyllisten olentojen seurassa neljäkymmentä päivää. Hän antoi heille opetusta, ja heidän ohjaajansa kertoivat hänelle morontiasiirtymävaiheen elämästä sellaisena kuin Satanian asutuista maailmoista tulevat kuolevaiset sen järjestelmän morontiasfäärejä läpikäydessään kokevat.

191:3.2 (2041.1) Tämän maanantaipäivän puolenyön vaiheilla Mestarin morontiahahmoa muunneltiin niin, että se soveltui siirrettäväksi morontiaedistymisen toiseen vaiheeseen. Kun hän seuraavan kerran ilmestyi kuolevaisille lapsilleen maan päällä, se tapahtui toisen vaiheen morontiaolentona. Sitä mukaa kun Mestari eteni morontiavaihetta pitemmälle, älyllisille morontiaolennoille ja heidän muuntaville työtovereilleen kävi teknisesti yhä vaikeammaksi saada Mestari kuolevaisten ja aineellisten olentojen silmin nähtäväksi.

191:3.3 (2041.2) Jeesus siirtyi morontian kolmanteen vaiheeseen perjantaina, huhtikuun 14. päivänä; neljänteen vaiheeseen maanantaina, 17. päivänä; viidenteen vaiheeseen lauantaina, 22. päivänä; kuudenteen vaiheeseen torstaina, 27. päivänä;

seitsemänteen vaiheeseen tiistaina, toukokuun 2. päivänä; Jerusemin kansalainen hänestä tuli sunnuntaina, 7. päivänä; ja hän astui Edentian Kaikkein Korkeimpien syleiltäväksi sunnuntaina, 14. päivänä.

191:3.4 (2041.3) Nebadonin Mikael vei tällä tavoin päätökseen universumikokemuksesta koostuneen palveluksensa, sillä hän oli jo aiempien lahjoittautumistensa yhteydessä kokenut täyteen määräänsä saakka, millaista ajallisuuden ja avaruuden ylösnousemuskuolevaisten elämä on alkaen siitä, kun nämä oleskelevat konstellaation päämajassa, aina superuniversumin päämajassa suoritettavaan palvelukseen saakka ja sen loppuun asti. Ja juuri näiden morontiakokemusten kautta Nebadonin Luoja-Poika vei todellisuudessa päätökseen ja suoritti hyväksyttävällä tavalla loppuun seitsemännen ja viimeisen universumilahjoittautumisensa.

4. Kymmenes ilmestyminen (Filadelfiassa)

191:4.1 (2041.4) Jeesuksen kymmenes morontiailmestyminen kuolevaisten havaitsemassa muodossa tapahtui vähän kello kahdeksan jälkeen tiistaina, huhtikuun 11. päivänä. Tämä tapahtui Filadelfiassa, jossa hän näyttäytyi Abnerille ja Lasarukselle sekä noin sadalleviidellekymmenelle heidän toverilleen, joihin kuului yli viisikymmentä evankelistakunnan seitsemästäkymmenestä jäsenestä. Tämä ilmestyminen tapahtui kohta sen jälkeen, kun

synagogassa oli avattu erityiskokous, jonka Abner oli kutsunut koolle keskustelemaan Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta ja Daavidin sanansaattajan tuomasta tuoreemmasta tiedosta, jonka mukaan Jeesus oli noussut kuolleista. Koska kuolleista noussut Lasarus oli nyt tämän uskovaisryhmän jäsen, heidän ei ollut vaikea uskoa viestiä Jeesuksen kuolleistanoususta.

191:4.2 (2041.5) Abner ja Lasarus olivat parastaikaa avaamassa synagogan kokousta yhdessä puhujakorokkeella seisten, kun koko uskovien kuulijakunta näki Mestarin hahmon yhtäkkiä ilmestyvän. Hän astui eteenpäin ilmestymispaikaltaan Abnerin ja Lasaruksen välistä – näistä ei kumpikaan ollut huomannut häntä – ja tervehti koolla olevia seuraavin sanoin:

191:4.3 (2041.6) ”Rauha teille. Tiedätte kaikki, että meillä on taivaassa yksi Isä ja että on vain yksi valtakunnan evankeliumi – hyvä sanoma ikuisen elämän lahjasta, jonka ihmiset saavat uskon kautta. Iloitessanne uskollisuudestanne evankeliumia kohtaan rukoilkaa totuuden Isää vuodattamaan sydämeenne uuden ja suuremman rakkauden veljiänne kohtaan. Teidän tulee rakastaa kaikkia ihmisiä, niin kuin minä olen teitä rakastanut; teidän tulee palvella kaikkia ihmisiä, niin kuin minä olen teitä palvellut. Ottakaa ymmärtäväistä myötätuntoa osoittaen ja veljellistä kiintymystä tuntien yhteisönne jäseniksi kaikki veljenne, jotka omistautuvat hyvän sanoman levittämiseen, olivatpa nämä juutalaisia tai ei-juutalaisia, kreikkalaisia tai roomalaisia, persialaisia tai etiopialaisia. Johannes julisti valtakuntaa edeltäkäsin; te olette julistaneet evankeliumia

voimallisesti; kreikkalaiset opettavat jo hyvää sanomaa hekin; ja minun on kohta määrä lähettää Totuuden Henki kaikkien näiden veljieni sieluun, jotka ovat näin epäitsekkäästi omistaneet elämänsä sille, että he tuovat valoa hengellisessä pimeydessä kyyhöttäville kanssaihmisilleen. Olette kaikki valon lapsia. Älkää siis kompastuko kuolevaisten epäluuloisuudesta ja ihmisten suvaitsemattomuudesta johtuviin väärinkäsitysten hetteikköihin. Jos uskon tuoma suopeus jalontaa teitä niin, että rakastatte epäuskoisia, eikö teidän silloin pitäisi yhtäläisellä rakkaudella rakastaa niitä, jotka ovat uskonveljiänne laajalle levittäytyvässä uskonyhteisössä? Muistakaa, että kun rakastatte toisianne, niin kaikki ihmiset tietävät teidän olevan opetuslapsiani.

191:4.4 (2042.1) ”Menkää siis kaikkeen maailmaan ja julistakaa kaikille kansoille ja roduille tätä evankeliumia Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä ja osoittakaa viisautta valitessanne menetelmiä, joilla esitätte hyvän sanoman ihmiskunnan eri roduille ja kansanheimoille. Lahjaksi olette saaneet tämän valtakunnan evankeliumin ja lahjaksi annatte tämän hyvän sanoman kaikille kansakunnille. Älkää pelätkö pahuuden tekemää vastarintaa, sillä olen aina teidän kanssanne, hamaan aikojen loppuun saakka. Ja oman rauhani minä jätän teille.”

191:4.5 (2042.2) Kun hän oli sanonut ”oman rauhani minä jätän teille”, hän katosi heidän näkyvistään. Ellei oteta lukuun yhtä hänen Galileassa tapahtuneista ilmestymisistään, jolloin kuudettasataa uskovaa näki hänet samanaikaisesti, tämä Filadelfiassa koolla ollut

ryhmä oli lukumäärältään suurin kuolevaisten joukko, joka näki hänet yhdessä ja samassa tilaisuudessa.

191:4.6 (2042.3) Varhain seuraavana aamuna, kun apostolit yhä viipyivät Jerusalemissa odottamassa Tuomaksen emotionaalista toipumista, nämä Filadelfian uskovat lähtivät julistamaan Jeesus Nasaretilaisen nousseen kuolleista.

191:4.7 (2042.4) Seuraavan päivän, joka oli keskiviikko, Jeesus vietti keskeytyksittä morontiatovereidensa seurassa, ja keski-iltapäivän tuntien aikana hän otti vastaan häntä tapaamaan saapuvia morontiavaltuutettuja, joita tuli asuttujen sfäärien jokaisen paikallisjärjestelmän mansiomaailmoista koko Norlatiadekin konstellaation alueelta. Ja näille kaikille oli riemu tuntea Luojansa yhdeksi heidän oman universumin älyllisten olentojen luokkansa jäseneksi.

5. Toinen ilmestyminen apostoleille

191:5.1 (2042.5) Tuomas vietti yksinäisen viikon omissa oloissaan Öljymäkeä ympäröivillä kukkuloilla. Tänä aikana hän tapasi vain niitä, jotka olivat Simonin talossa, sekä Johannes Markuksen. Kello oli suunnilleen yhdeksän lauantaina, huhtikuun 15. päivänä, kun edellä mainitut kaksi apostolia löysivät hänet ja veivät hänet mukanaan takaisin heidän kokoontumispaikkaansa Markuksen kodissa. Seuraavana päivänä Tuomas kuunteli, kun hänelle kerrottiin selostuksia Mestarin monista ilmestymisistä, mutta järkähtämättä

hän kieltäytyi uskomasta niitä. Hän väitti, että Pietari oli saanut heidät innostumaan niin, että he luulivat nähneensä Mestarin. Natanael väitteli hänen kanssaan, mutta se ei johtanut mihinkään. Hänen tavanomaiseen epäileväisyyteensä liittyi nyt tunneperäistä itsepäisyyttä, ja tämä mielentila, johon yhdistyi vielä hänen mielipahansa siitä, että hän oli karannut heidän luotaan, vaikuttivat yhdessä niin, että syntyi sellainen eristäytymiseen johtanut tilanne, jota Tuomas itsekään ei täysin ymmärtänyt. Hän oli vetäytynyt tovereidensa seurasta, hän oli lähtenyt omille teilleen, ja vielä nytkin, kun hän jo oli palannut heidän joukkoonsa, hänessä oli tiedostamaton pyrkimys asettua vastahankaan. Hänen ei ollut helppo antaa periksi, hän inhosi myötenantamista. Tarkoittamattaan hän todellisuudessa nautti siitä, että oli huomion keskipisteessä; hän sai tiedostamatonta tyydytystä siitä, että kaikki hänen toverinsa koettivat saada hänet vakuuttumaan ja muuttamaan mieltään. Hän oli kokonaisen viikon ajan kaivannut heitä, ja hänelle tuotti tavatonta mielihyvää olla heidän hellittämättömän huomionsa kohteena.

191:5.2 (2042.6) He olivat nauttimassa illallistaan vähän kello kuuden jälkeen, ja Pietari istui Tuomaksen toisella ja Natanael toisella puolella, kun epäileväinen apostoli sanoi: ”En kyllä usko, ellen omin silmin näe Mestaria ja pane sormeani naulanjälkiin.” Kun he näin illastivat ja istuivat tiukasti suljettujen ja teljettyjen ovien takana, morontia-Mestari ilmestyi yhtäkkiä pöydän kaarteen sisäpuolelle, ja suoraan Tuomaksen edessä seisten sanoi:

191:5.3 (2043.1) ”Rauha teille. Kokonaisen viikon ajan olen odottanut voidakseni ilmestyä uudelleen, kun olisitte kaikki läsnä kuullaksenne

vielä kerran valtuutuksen, joka teillä on mennä kaikkeen maailmaan ja julistaa tätä valtakunnan evankeliumia. Sanon siis teille: Niin kuin Isä lähetti minut maailmaan, niin lähetän minäkin teidät. Niin kuin minä olen tehnyt Isää tunnetuksi, niin pitää teidänkin tehdä tunnetuksi jumalallista rakkautta, mutta ette tee sitä pelkillä sanoilla, vaan sillä, miten päivittäin elätte. Lähetän teidät matkaan, ei rakastamaan ihmisten sielua, vaan mieluummin*kin rakastamaan ihmisiä*. Teidän on määrä paitsi julistaa taivaan iloja myös tuoda päivittäisessä kokemuksessanne esille näitä jumalallisen elämän henkirealiteetteja, koska teillä uskon kautta jo on ikuinen elämä Jumalan antamana lahjana. Kun teillä on uskoa, kun korkeuksista on tullut päällenne voima, Totuuden Henki, ette kätke lamppuanne tänne suljettujen ovien taakse, vaan teette koko ihmiskunnalle tunnetuksi Jumalan rakkautta ja armoa. Nyt te pelosta karttelette epämiellyttävän kokemuksen tosiasioita, mutta sitten kun teidät on kastettu Totuuden Hengellä, lähdette uljaasti ja riemullisesti kohtaamaan ne uudet kokemukset, jotka tuo tullessaan hyvän sanoman julistaminen ikuisesta elämästä Jumalan valtakunnassa. Saatte muutaman lyhyen hetken viipyä täällä ja Galileassa toipuessanne järkytyksestä, jonka aiheuttaa siirtyminen traditionalismin arvovallan tarjoamasta valheellisesta turvallisuudesta uuteen järjestykseen, joka perustuu tosiasioiden, totuuden ja uskon – elävää kokemusta edustaviin korkeimpiin realiteetteihin uskomisen – arvovaltaan. Maailmalle esittämänne sanoma perustuu siihen tosiasiaan, että olen elänyt Jumalaa tunnetuksi tekevän elämän keskuudessanne; siihen totuuteen, että te ja kaikki muut ihmiset olette Jumalan poikia; ja se koostuu elämästä,

jota elätte ihmisten keskuudessa – siitä todellisesta ja elävästä kokemuksesta, että rakastaa ihmisiä ja palvelee heitä, kuten minä olen teitä rakastanut ja palvellut. Paljastakoon usko teidän valonne maailmalle; avatkoon totuuden paljastus tradition sokaisemat silmät; koitukoon rakkaudentäyteinen palvelunne tietämättömyyden synnyttämän ennakkoluuloisuuden perinpohjaiseksi tuhoksi. Tällä tavoin, ymmärtäväistä myötätuntoa ja epäitsekästä antaumusta osoittaen, te kanssaihmisiänne lähestymällä johdatatte heidät pelastavaan tietoon Isän rakkaudesta. Juutalaiset ovat ylistäneet hyvyyttä; kreikkalaiset ovat nostaneet jalustalle kauneuden; hindut saarnaavat antaumusta; kaukaiset askeetikot opettavat pyhittävää arvonantoa; roomalaiset vaativat lojaalisuutta; mutta minä edellytän opetuslapsiltani, että he elävät elämäänsä, ja vielä että he elävät sitä lihallishahmoisia veljiään rakkaudella palvellen.”

191:5.4 (2043.2) Nämä sanat lausuttuaan Mestari katsoi Tuomasta suoraan kasvoihin ja sanoi: ”Ja sinä, Tuomas, joka sanoit, ettet usko, ellet voi nähdä minua ja panna sormeasi naulanjälkiin käsissäni, olet nyt nähnyt minut ja kuullut minun sanani; ja vaikka et näekään käsissäni naulanjälkiä siksi, että olen noussut kuolleista hahmossa, jollainen sinullakin on oleva, sitten kun lähdet tästä maailmasta, niin mitä sanot veljillesi? Sinä tunnustat totuuden, sillä sydämessäsi olit jo alkanut uskoa, vaikka niin urhoollisesti piditkin epäuskosi puolta. Tuomas, epäilysi pitävät aina sitkeimmin puoliaan ollessaan murenemaisillaan. Tuomas, pyydän, älä ole epäuskoinen, vaan uskova – ja tiedän, että tulet uskomaan, uskomaan jopa täysin sydämin.”

191:5.5 (2043.3) Nämä sanat kuullessaan Tuomas lankesi polvilleen morontia-Mestarin eteen ja huudahti: ”Minä uskon! Herrani ja Mestarini!” Silloin Jeesus sanoi Tuomakselle: ”Sinä uskoit, Tuomas, koska olet todellakin nähnyt minut ja kuullut minua. Siunattuja ovat tulevina aikoina ne, jotka uskovat, vaikkeivät olekaan lihallisen ruumiin silmin nähneet eivätkä kuolevaisen ruumiin korvin kuulleet.”

191:5.6 (2043.4) Ja Mestarin hahmon siirtyessä lähelle pöydän päätä hän sitten puhutteli heitä kaikkia sanoen: ”Ja menkää nyt kaikki Galileaan, jossa ennen pitkää ilmestyn teille.” Ja nämä sanat lausuttuaan hän katosi heidän näkyvistään.

191:5.7 (2044.1) Yksitoista apostolia olivat nyt täysin vakuuttuneita siitä, että Jeesus oli noussut kuolleista, ja ani varhain seuraavana aamuna, jo ennen päivänkoittoa, he suuntasivat kulkunsa kohti Galileaa.

6. Ilmestyminen Aleksandriassa

191:6.1 (2044.2) Yhdentoista apostolin ollessa matkalla Galileaan ja lähestymässä määränpäätään Jeesus ilmestyi tiistai-iltana, huhtikuun 18. päivänä, Aleksandriassa noin kello puoli yhdeksän aikaan Rodanille ja suunnilleen kahdeksallekymmenelle muulle uskovalle. Tämä oli Mestarin kahdestoista morontiahahmoinen ilmestyminen. Jeesus ilmestyi näiden kreikkalaisten ja juutalaisten eteen, kun Daavidin sanansaattaja oli päättämässä kertomustaan ristiinnaulitsemisesta. Tämä viestinviejä, joka oli viides vaihtomies

Jerusalemin ja Aleksandrian välisessä juoksulähettien ketjussa, oli saapunut Aleksandriaan myöhään samana iltapäivänä, ja kun hän oli toimittanut sanomansa Rodanille, oli päätetty kutsua uskovat koolle kuulemaan tämä traaginen sanoma sanansaattajan itsensä esittämänä. Kello kahdeksan maissa tämä viestintuoja, busirislainen Nathan, astui sanotun ryhmän eteen ja kertoi läsnäoleville yksityiskohtia myöten kaiken, mitä edellinen juoksulähetti oli hänelle kertonut. Nathan päätti liikuttavan kertomuksensa seuraaviin sanoihin: ”Mutta Daavid, joka lähettää meille tämän sanoman, ilmoittaa, että Mestari kuolemastaan ennakolta ilmoittaessaan julisti nousevansa kuolleista.” Nathan ei ollut päässyt vielä puheensa loppuun, kun morontia-Mestari ilmestyi kaikkien nähden paikalle. Ja Nathanin istuuduttua Jeesus sanoi:

191:6.2 (2044.3) ”Rauha teille. Se, minkä Isäni lähetti minut tähän maailmaan perustamaan, ei kuulu yhdelle rodulle, yhdelle kansakunnalle eikä millekään erityiselle opettajien tai saarnaajien ryhmälle. Tämä valtakunnan evankeliumi kuuluu niin juutalaiselle kuin ei-juutalaiselle, niin rikkaalle kuin köyhälle, niin vapaalle kuin orjalle, niin miehenpuolelle kuin naisenpuolelle, se kuuluu jopa pienille lapsille. Ja teidän kaikkien on määrä julistaa tätä rakkauden ja totuuden evankeliumia elämällä, jota lihallisen hahmossa elätte. Teidän tulee rakastaa toisianne uudella ja hätkähdyttävällä kiintymyksellä, aivan kuten minä olen rakastanut teitä. Tulette palvelemaan ihmiskuntaa uudella ja hämmästyttävällä antaumuksella, aivan kuten minä olen palvellut teitä. Ja kun ihmiset näkevät, että heitä niin rakastatte, ja kun he näkevät, kuinka

hartaasti heitä palvelette, he tajuavat, että teistä on tullut taivaan valtakunnan uskonveljiä, ja he tulevat seuraamaan Totuuden Henkeä, jonka he näkevät elämässänne ja joka johtaa ikuisen pelastuksen löytämiseen.

191:6.3 (2044.4) ”Niin kuin Isä on lähettänyt minut tähän maailmaan, niin lähetän minä nyt teidät. Teidät on kaikki kutsuttu viemään hyvää sanomaa niille, jotka kyyhöttävät pimeydessä. Tämä valtakunnan evankeliumi kuuluu kaikille, jotka sen uskovat; sitä ei pidä antaa vain pappien hoiviin. Kohta laskeutuu Totuuden Henki teidän päällenne, ja hän johtaa teidät kaikkeen totuuteen. Menkää siis kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa tätä evankeliumia, ja katso, minä olen teidän kanssanne aina, hamaan aikojen loppuun saakka.”

191:6.4 (2044.5) Nämä sanat lausuttuaan Mestari katosi heidän näkyvistään. Koko seuraavan yön nämä uskovat pysyttelivät yhdessä kertoen yhä uudestaan kokemuksistaan valtakunnan uskovina ja kuunnellen niitä monia puheita, joita Rodan ja hänen työtoverinsa esittivät. Ja he uskoivat kaikki, että Jeesus oli noussut kuolleista. Kuvitelkaa, minkä yllätyksen koki toisena päivänä tämän jälkeen saapunut Daavidin lähettämä kuolleistanousun airut, kun he vastasivat hänen ilmoitukseensa sanomalla: ”Kyllä, kyllä me tiedämme, sillä olemme nähneet hänet. Hän ilmestyi meille toissapäivänä.”

Luku 192

Ilmestymiset Galileassa

192:0.1 (2045.1) JUUTALAISTEN johtajat olivat apostolien Jerusalemista-poistumiseen mennessä merkittävässä määrin rauhoittuneet. Koska Jeesus ilmestyi vain valtakuntaan uskovien perhepiirille ja koska apostolit lymyilivät eivätkä harjoittaneet julkista saarnaamista, juutalaisten vallanpitäjät tekivät sen johtopäätöksen, että evankeliumiliike oli sittenkin tosiasiallisesti murskattu. Sellaisten huhujen leviäminen yhä laajemmalle, jotka väittivät Jeesuksen nousseen kuolleista, herätti heissä tietenkin levottomuutta, mutta he luottivat lahjottujen vartijoiden kumoavan tehokkaasti kaikki moiset kuulopuheet sillä, että nämä toistamistaan toistaisivat kertomusta, jonka mukaan joukko hänen seuraajiaan oli vienyt ruumiin pois.

192:0.2 (2045.2) Tästä ajankohdasta alkaen aina siihen asti, kun voimistuva vainojen aalto ajoi apostolit hajalle, Pietari oli yleisesti tunnustettu apostolikunnan päällikkö. Jeesus ei hänelle koskaan mitään sellaista valtuutusta antanut, eivätkä hänen apostolitoverinsa

häntä koskaan tällaiseen vastuulliseen asemaan muodollisesti valinneet, vaan hän vain luonnostaan omaksui itselleen tämän tehtävän ja piti sitä yleisen suostumuksen turvin hallussaan, ja niin tapahtui myös siksi, että hän oli heidän tärkein saarnamiehensä. Julkisesta saarnaamisesta tuli tästä lähtien apostolien pääasiallinen toimintamuoto. Heidän Galileasta-paluunsa jälkeen Mattiaksesta, jonka he olivat valinneet Juudaksen tilalle, tuli heidän rahastonhoitajansa.

192:0.3 (2045.3) Sen viikon aikana, jonka he viipyivät Jerusalemissa, Jeesuksen äiti Maria oli enimmäkseen naisuskovien seurassa. Nämä pitivät majaa Joosef Arimatealaisen kodissa.

192:0.4 (2045.4) Kun apostolit puheena olevan maanantain aamuvarhaisella lähtivät Galileaan, Johannes Markus lähti heidän jälkeensä. Hän seurasi heitä kaupungin ulkopuolelle, ja kun he olivat hyvän matkaa Betanian tuolla puolen, hän tuli rohkeasti heidän joukkoonsa tuntiessaan voivansa luottaa siihen, etteivät he lähettäisi häntä takaisin.

192:0.5 (2045.5) Matkalla Galileaan apostolit pysähtyivät useita kertoja esittämään kertomuksen kuolleista nousseesta Mestaristaan, ja siksi he saapuivat Betsaidaan vasta hyvin myöhään keskiviikkoiltana. Oli jo keskipäivän aika torstaina, kun he vasta olivat kaikki heränneet ja valmiit aamiaiselle.

1. Ilmestyminen järven rannalla

192:1.1 (2045.6) Noin kello kuusi perjantaiaamuna, huhtikuun 21. päivänä, morontia-Mestari suoritti kolmannentoista, ja Galileassa ensimmäisen, ilmestymisensä kymmenelle apostolille, kun näiden vene oli tulossa rantaan Betsaidan tavanomaisen maihinnousupaikan lähellä.

192:1.2 (2045.7) Apostolien vietettyä torstai-iltapäivän ja -alkuillan Sebedeuksen kotona odotellen Simon Pietari ehdotti, että he menisivät kalaan. Kun Pietari teki ehdotuksensa kalastusretkestä, kaikki apostolit päättivät lähteä mukaan. He tekivät verkkoineen työtä koko yön saamatta yhtäkään kalaa. Pyynnin epäonnistuminen ei heitä suurestikaan huolettanut, sillä heillä oli monia mielenkiintoisia kokemuksia, joista keskustella, seikkoja, jotka olivat sattuneet heille vain vähän aikaa sitten Jerusalemissa. Mutta kun päivä alkoi sarastaa, he päättivät palata Betsaidaan. Lähestyessään rantaa he näkivät, että rannalla, maihinnousupaikan lähellä, seisoi joku nuotion äärellä. Ensiksi he luulivat seisojaa Johannes Markukseksi, joka oli tullut rannalle heitä ja heidän kalansaalistaan vastaanottamaan, mutta lähemmäksi rantaa päästessään he huomasivat erehtyneensä: mies oli liian kookas ollakseen Johannes. Kenenkään mieleen ei ollut juolahtanut, että rannalla oleva henkilö olisi Mestari. He eivät täysin ymmärtäneet, miksi Jeesus halusi tavata heidät heidän aikaisemman yhdessäolonsa maisemissa, avaran taivaan alla, lähellä luontoa, kaukana Jerusalemin suljetusta ympäristöstä, johon liittyi traagisia mielleyhtymiä pelosta, petoksesta ja kuolemasta. Hän oli sanonut heille, että jos he

menisivät Galileaan, hän tapaisi heidät siellä, ja nyt hän kohta tämän lupauksen täyttäisi.

192:1.3 (2046.1) Kun he laskivat ankkurin ja olivat astumassa pienempään veneeseen noustakseen maihin, rannalla oleva mies huusi heille: ”Pojat, saitteko ollenkaan saalista?” Ja kun he vastasivat ”Emme”, hän puhui uudestaan: ”Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin kalaa tulee.” Tietämättöminä siitä, että ohjeen antaja oli Jeesus, he heittivät miehissä verkon veteen, kuten neuvo oli kuulunut, ja siinä samassa verkko täyttyi niin, että he tuskin kykenivät vetämään sitä järvestä. Johannes Sebedeuksen järki juoksi nopeasti, ja täpötäyden verkon nähdessään hän oivalsi, että heitä olikin puhutellut Mestari itse. Tämän ajatuksen juolahdettua hänen mieleensä hän kumartui kuiskaamaan Pietarille: ”Se on Mestari.” Pietari oli aina mies, joka toimi ajattelematta ja jonka antaumus oli kiihkeää. Niinpä kun Johannes kuiskasi äsken kerrotut sanat Pietarin korvaan, tämä nousi nopeasti paikaltaan ja heittäytyi veteen päästäkseen sitäkin nopeammin Mestarin vierelle. Hänen veljensä tulivat tiiviisti hänen kannoillaan, kunhan olivat kalaverkkoa perässään vetäen päässeet pikkuveneellä rantaan.

192:1.4 (2046.2) Johannes Markus oli tällä välin herännyt, ja nähdessään apostolien tulevan raskaine verkkoineen rantaan hän juoksi alas rantahietikolle heitä tervehtimään. Ja kun hän kymmenen miehen sijasta näkikin yksitoista, hän arveli tunnistamattoman miehen olevan kuolleista noussut Jeesus, ja kymmenen hämmästyneen miehen seistessä sanattomina paikallaan tämä nuorukainen ryntäsi Mestarin eteen ja sanoi tämän jalkojen juureen polvistuen: ”Herrani

ja Mestarini.” Ja silloin Jeesus puhui, ei niin kuin hän oli puhunut Jerusalemissa, jolloin hän tervehti heitä sanoilla ”rauha teille”, vaan hän puhutteli Johannes Markusta tuttavalliseen sävyyn ja sanoi: ”Kas niin, Johannes, olen mielissäni, kun taas tapaan sinut, ja huolettomassa Galileassa sitä paitsi, jossa meillä voi olla varsin mukavaa yhdessä. Johannes, jääpä luoksemme niin saat aamiaista.”

192:1.5 (2046.3) Jeesuksen keskustellessa nuoren miehen kanssa kymmenen apostolia olivat niin hämmästyksissään ja yllättyneitä, että he unohtivat vetää kalaverkon rantahiekalle. Niinpä Jeesus sanoi: ”Tuokaa kalanne tänne ja valmistakaa niistä jokunen aamiaiseksi. Nuotio meillä jo on, ja runsaasti leipää.”

192:1.6 (2046.4) Sillä aikaa kun Johannes Markus oli osoittanut kunnioitustaan Mestarille, Pietari oli rantahiekalla hehkuvan hiilloksen nähtyään joutunut hetken ajaksi järkytyksen valtaan. Näky nimittäin palautti perin elävästi hänen mieleensä keskiyön hiilivalkean Hannaksen pihamaalla, jossa hän oli kieltänyt Mestarin, mutta hän karisti sen mielestään ja huudahti Mestarin jalkoihin polvistuen: ”Herrani ja Mestarini!”

192:1.7 (2046.5) Sen jälkeen Pietari liittyi tovereidensa seuraan näiden kiskoessa verkkoa rannalle. Saatuaan saaliin maihin he laskivat kalat, ja niitä oli 153 vonkaletta. Ja taas tehtiin se erehdys, että tätä kalansaalista pidettiin ihmeenä. Mitään ihmettä ei tähän tapahtumaan liittynyt. Kysymys oli vain siitä, että Mestari käytti hyväkseen ennalta tietämäänsä asiaa. Hän tiesi, että kalat olisivat kyseisessä kohdin, ja sen mukaisesti hän antoi apostoleilleen neuvon, minne heittää verkko.

192:1.8 (2047.1) Jeesus puhui heille sanoen: ”Tulkaapa nyt aamiaiselle, jokainen teistä. Myös kaksosten pitää istuutua, kun keskustelen kanssanne. Johannes Markus laittaa kalat valmiiksi.” Johannes Markus toi seitsemän hyvänkokoista kalaa, jotka Mestari pani tulelle, ja kun ne olivat kypsyneet, nuorimies tarjoili ne kymmenelle apostolille. Sitten Jeesus mursi leivän ojentaen sen Johannekselle, joka puolestaan jakoi sen nälkäisille apostoleille. Sitten kun nämä olivat kaikki saaneet osansa, Jeesus pyysi Johannes Markusta istuutumaan ja jakoi itse kalan ja leivän tälle nuorukaiselle. Ja heidän aterioidessaan Jeesus keskusteli heidän kanssaan ja muisteli, mitä kaikkea he olivat Galileassa ja tämän samaisen järven rantamilla kokeneet.

192:1.9 (2047.2) Tämä oli kolmas kerta, kun Jeesus ilmestyi ryhmänä koolla oleville apostoleille. Kun Jeesus aluksi puhutteli heitä kysyen, oliko heillä saalista, he eivät aavistaneet, kuka hän oli, sillä nämä Galileanmeren kalastajat olivat saaneet tottua sellaiseen, että heidän rantaan noustessaan Tarikean kalakauppiaat puhuttelisivat heitä mainitulla tavalla, nämä kun olivat tavallisesti paikalla ostaakseen tuoreet kalansaaliit kalankuivaamoille.

192:1.10 (2047.3) Jeesus seurusteli kymmenen apostolin ja Johannes Markuksen kanssa runsaan tunnin ajan, ja sitten hän käveli rantahietikkoa edestakaisin ja keskusteli heidän kanssaan kaksittain, mutta ei samojen parien kanssa, jotka hän oli aluksi lähettänyt tekemään opetustyötä yhdessä. Kaikki yksitoista apostolia olivat tulleet Jerusalemista yhtä matkaa, mutta Simon Selootti kävi sitä

masentuneemmaksi mitä lähemmäksi Galileaa he tulivat niin, että hän jättäytyi heidän Betsaidaan päästessään pois veljiensä seurasta ja palasi kotiinsa.

192:1.11 (2047.4) Ennen kuin Jeesus lausui heille tänä aamuna hyvästit, hän pyysi, että kaksi apostolia tarjoutuisi menemään Simon Selootin luokse ja toisi tämän vielä samana päivänä takaisin. Ja Pietari ja Andreas tekivät niin.

2. Apostolien kanssa kaksittain käydyt keskustelut

192:2.1 (2047.5) Kun he olivat nauttineet aamiaisensa ja muiden istuessa nuotion äärellä, Jeesus antoi Pietarille ja Johannekselle merkin näiden tulla hänen kanssaan kävelylle rantahietikolla. Heidän siinä astellessaan Jeesus sanoi Johannekselle: ”Johannes, rakastatko sinä minua?” Ja Johanneksen vastattua ”rakastan, Mestari, koko sydämestäni”, Mestari sanoi: ”Niinpä siis, Johannes, hylkää suvaitsemattomuutesi ja opettele rakastamaan ihmisiä, niin kuin minä olen sinua rakastanut. Omista elämäsi sille, että todistat rakkauden olevan suurinta maailmassa. Jumalan rakkaushan on se, joka pakottaa ihmiset etsimään pelastusta. Rakkaus on kaiken hengellisen hyvyyden esi-isä, toden ja kauniin sisin olemus.”

192:2.2 (2047.6) Sitten Jeesus kääntyi Pietarin puoleen ja kysyi: ”Pietari, rakastatko sinä minua?” Pietari vastasi: ”Herra, tiedät, että rakastan sinua koko sielullani.” Silloin Jeesus sanoi: ”Jos rakastat minua,

Pietari, niin ruoki karitsojani. Älä jätä heikkoja, köyhiä ja nuoria vaille hoivaa. Julista evankeliumia ilman pelkoa tai suosimista; muista aina, että Jumala ei katso henkilöön. Palvele kanssaihmisiäsi, kuten minä olen sinua palvellut; anna anteeksi kuolevaistovereillesi, niin kuin minä olen sinulle anteeksi antanut. Anna kokemuksen opettaa itsellesi mietiskelyn arvo ja järjellisen pohdiskelun voima.”

192:2.3 (2047.7) Kun he olivat kävelleet vähän pitemmälle, Mestari kääntyi Pietarin puoleen ja kysyi: ”Pietari, rakastatko sinä toden totta minua?” Ja silloin Simon sanoi: ”Rakastan. Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua.” Ja taas Jeesus sanoi hänelle: ”Pidä silloin hyvää huolta lampaistani. Ole katraalleni hyvä ja oikea paimen. Kun he luottavat sinuun, älä petä heidän luottamustaan. Älä vihollisen kourissa joudu hämmästyksen valtaan. Ole kaiken aikaa varuillasi – valvo ja rukoile.”

192:2.4 (2047.8) Heidän astuttuaan muutaman askelen eteenpäin Jeesus kääntyi Pietariin päin ja kysyi kolmannen kerran: ”Pietari, rakastatko sinä todella minua?” Ja silloin Pietari, joka koki jo hienoista murhetta siksi, että Mestari näytti tuntevan häntä kohtaan epäluottamusta, sanoi melkoisella tunteikkuudella: ”Herra, sinä tiedät kaikki seikat, ja siksi sinä toki tiedät, että totisesti ja todella rakastan sinua.” Silloin Jeesus sanoi: ”Ruoki lampaitani. Älä hylkää katrasta. Ole kaikille paimentovereillesi esimerkiksi ja innoitukseksi. Rakasta katrasta, niin kuin minä olen sinua rakastanut, ja tee kaikkesi, jotta sen olisi hyvä olla, niin kuin minä olen omistanut elämäni sille, että teidän olisi hyvä olla. Ja kulje jäljessäni hamaan loppuun saakka.”

192:2.5 (2048.1) Pietari ymmärsi tämän viimeisen lauseen kirjaimellisesti eli niin, että hänen tulisi jatkaa kulkuaan Mestarin jäljessä, ja Jeesukseen päin kääntyen hän osoitti Johannesta ja kysyi: ”Jos minä seuraan sinun jäljessäsi, mitä tämän miehen pitää tehdä?” Ja käsittäessään Pietarin ymmärtäneen hänen sanansa väärin Jeesus sanoi seuraavaksi: ”Pietari, älä kanna huolta siitä, mitä veljiesi pitää tehdä. Jos tahdon, että Johannes jää tänne, vielä senkin jälkeen kun sinä olet mennyt, vaikkapa siihen asti, kun tulen takaisin, niin mitä merkitystä sillä on sinulle? Huolehdi sinä vain siitä, että seuraat minua.”

192:2.6 (2048.2) Tämä huomautus levisi veljien keskuuteen, ja siihen suhtauduttiin ikään kuin se olisi ollut Jeesuksen lausunto, jossa hän ilmoitti, ettei Johannes kuolisi, ennen kuin Mestari palaisi – niin kuin monet luulivat ja toivoivat – perustaakseen valtakunnan voimassa ja kunniassa. Tällainen Jeesuksen sanoista tehty tulkinta nimenomaan vaikutti suuresti siihen, että Simon Selootti saatiin takaisin palvelukseen ja pysymään työssä.

192:2.7 (2048.3) Kun he palasivat muiden seuraan, Jeesus otti kävely- ja keskustelukumppaneikseen Andreaksen ja Jaakobin. Heidän ennätettyään vähän matkan päähän Jeesus sanoi Andreakselle: ”Andreas, luotatko minuun?” Ja kuullessaan Jeesuksen esittävän tällaisen kysymyksen apostolien entinen päällikkö seisahtui paikoilleen ja vastasi: ”Luotan, Mestari. Aivan varmasti luotan sinuun, ja tiedät, että niin on.” Silloin Jeesus sanoi: ”Andreas, jos

luotat minuun, niin luota yhä enemmän veljiisi – myös Pietariin. Minä luotin kerran käsiisi veljiesi johtajan tehtävät. Nyt sinun on luotettava muihin, kun jätän teidät mennäkseni Isän tykö. Kun veljesi alkavat katkerien vainojen takia hajaantua eri tahoille, ole silloin lihallisen veljeni Jaakobin harkitseva ja viisas neuvonantaja, hänen harteilleen nimittäin sälytetään raskaita kuormia, joiden kantamiseen hänellä ei ole kokemuksen luomaa pätevyyttä. Ja olkoon luottamuksesi sitten katkeamatonta, sillä en jätä sinua pulaan. Maan päällä matkasi päähän tultuasi tulet minun tyköni.”

192:2.8 (2048.4) Sen jälkeen Jeesus kääntyi Jaakobin puoleen kysyen: ”Jaakob, luotatko sinä minuun?” Ja Jaakob tietenkin vastasi: ”Luotan, Mestari. Luotan sinuun koko sydämestäni.” Sitten Jeesus sanoi: ”Jaakob, jos luotat minuun enemmän, et ole niin kärsimätön veljiäsi kohtaan. Jos luotat minuun, se auttaa sinua olemaan ystävällinen uskovien veljeskuntaa kohtaan. Opi punnitsemaan puheittesi ja tekojesi seurauksia. Muista, että ihminen niittää, mitä hän kylvää. Rukoile hengen tyyneyttä ja viljele kärsivällisyyttä. Nämä armolahjat yhdessä elävän uskon kanssa tulevat kannattamaan sinua, sitten kun se hetki tulee, jolloin uhrimalja juodaan. Mutta älä koskaan joudu kauhun valtaan, sillä tullessasi maan päällä matkasi päähän myös sinä tulet ollaksesi minun kanssani.”

192:2.9 (2048.5) Seuraavaksi Jeesus puhui Tuomaksen ja Natanaelin kanssa. Tuomakselle hän sanoi: ”Tuomas, palveletko sinä minua?” Tuomas vastasi: ”Palvelen, Herra. Palvelen sinua nyt ja aina.” Silloin Jeesus sanoi: ”Jos tahdot palvella minua, palvele lihallishahmoisia

veljiäni, niin kuin minä olen sinua palvellut. Äläkä väsy tässä hyvän tekemisessä, vaan jatka uupumatta, kuten tekee se, jonka Jumala on asettanut tätä rakkauden työtä tekemään. Kun työsi minun palveluksessani maan päällä päättyy, tulet palvelemaan kanssani kunniassa. Tuomas, sinun pitää lakata epäilemästä; sinun pitää kasvaa uskossa ja totuuden tuntemisessa. Usko Jumalaan niin kuin lapsi, mutta älä enää toimi yhtä lapsellisesti. Ole rohkea; ole luja uskossa ja voimallinen Jumalan valtakunnassa."

192:2.10 (2049.1) Sitten Mestari sanoi Natanaelille: "Natanael, palveletko sinä minua?" Ja apostoli vastasi: "Palvelen, Mestari. Ja teen sen jakamattomalla kiintymyksellä." Silloin Jeesus sanoi: "Jos siis palvelet minua koko sydämestäsi, pidä huolta siitä, että väsymätöntä kiintymystä osoittaen omistaudut tekemään kaikkesi, jotta veljilläni maan päällä olisi hyvä olla. Sekoita ystävyyttä neuvoihisi ja lisää rakkautta filosofiaasi. Palvele kanssaihmisiäsi, kuten minä olen sinua palvellut. Ole ihmisille uskollinen, niin kuin minä olen sinusta huolta pitänyt. Vähennä arvostelevuuttasi; vähennä sitä, mitä joiltakuilta ihmisiltä odotat, ja niin vähennät pettymyksesi määrää. Ja sitten kun työ täällä alhaalla on tehty, olet palveleva kanssani korkeuksissa."

192:2.11 (2049.2) Tämän jälkeen Mestari keskusteli Matteuksen ja Filippuksen kanssa. Filippukselle hän sanoi: "Filippus, totteletko minua?" Filippus vastasi: "Tottelen, Herra. Tottelen sinua, vaikka se maksaisi elämäni." Silloin Jeesus sanoi: "Jos tahdot totella minua, mene siinä tapauksessa gentiilimaihin ja julista tätä evankeliumia. Profeetat ovat kertoneet sinulle, että on parempi totella kuin antaa uhri. Sinusta on uskon kautta tullut Jumalaa tunteva valtakunnan

poika. Toteltavana on vain yksi laki: käsky lähteä julistamaan valtakunnan evankeliumia. Lakkaa pelkäämästä ihmisiä; älä pelkää julistaa ikuisen elämän hyvää sanomaa kanssaihmisillesi, jotka viruvat pimeydessä ja kaipaavat totuuden valoa. Älä enää, Filippus, touhua rahan ja tavaran parissa. Sinulla on nyt samanlainen vapaus saarnata ilosanomaa kuin veljilläsikin. Ja tulen kulkemaan edelläsi ja olemaan kanssasi hamaan loppuun saakka."

192:2.12 (2049.3) Ja sitten Mestari Matteukselle puhuessaan kysyi: "Matteus, onko sydämesi mukana, kun tottelet minua?" Matteus vastasi: "On, Herra. Olen täysin omistautunut täyttämään tahtosi." Silloin Mestari sanoi: "Matteus, jos tahdot totella minua, lähde opettamaan kaikille kansoille tätä valtakunnan evankeliumia. Enää sinä et tule tarjoilemaan veljillesi elämän aineellisia hyvyyksiä, vaan tästä alkaen myös sinä tulet julistamaan hengellisen pelastuksen hyvää sanomaa. Pidä tästä lähtien huolta vain siitä, että tottelet saamaasi toimeksiantoa, jonka mukaan sinun tulee saarnata tätä Isän valtakunnan evankeliumia. Niin kuin minä olen maan päällä täyttänyt sen, mikä on Isän tahto, niin täytä sinäkin jumalallista toimeksiantoa. Muista, että sekä juutalaiset että gentiilit ovat veljiäsi. Älä taivaan valtakunnan pelastavia totuuksia julistaessasi pelkää yhtäkään ihmistä. Ja minne minä menen, sinne sinäkin kohta tulet."

192:2.13 (2049.4) Ja sitten hän käveli ja keskusteli Alfeuksen kaksosten eli Jaakobin ja Juudaksen kanssa, ja heille molemmille sanansa osoittaen hän kysyi: "Jaakob ja Juudas, uskotteko te minuun?" Ja kun he molemmat vastasivat "Uskomme, Mestari. Me toki uskomme", niin hän sanoi: "Poistun kohta luotanne. Näette, että

olen lihallisessa hahmossa teidät jo jättänyt. Vain lyhyen aikaa viivyn tässä hahmossa, ennen kuin menen Isäni tykö. Uskotte minuun – olette ja tulette aina olemaan apostoleitani. Uskokaa edelleenkin, ja kun olen poissa ja kun mahdollisesti olette palanneet sen työn pariin, jota teitte ennen kuin tulitte elämääni, muistakaa silloin olleenne minun kanssani. Vaikka ulkonainen työnne vaihtuisikin, älkää koskaan antako sen vaikuttaa uskollisuuteenne. Luottakaa Jumalaan niin kauan kuin päiviänne maan päällä riittää. Älkää koskaan unohtako, että kunhan on Jumalan uskonpoika, niin tekipä maailmassa mitä rehellistä työtä tahansa, se on pyhää. Mikään, mitä Jumalan poika tekee, ei voi olla halpa-arvoista. Tehkää tästä lähtien siis työnne niin kuin tekisitte sitä Jumalalle. Ja kun matkanne tässä maailmassa päättyy, minulla on muita ja parempia maailmoja, joissa niin ikään tulette tekemään työtä minulle. Ja kaikessa tässä työssä, teittepä sitä tässä maailmassa tai muissa maailmoissa, minä teen työtä kanssanne, ja henkeni tulee olemaan sisimmässänne.”

192:2.14 (2049.5) Kello oli lähes kymmenen, kun Jeesus palasi keskusteluistaan Alfeuksen kaksosten kanssa, ja apostolien luota poistuessaan hän sanoi: ”Näkemiin siihen asti, kunnes tapaan teidät kaikki huomenna puolenpäivän tienoilla virkaanasettajaistenne vuorella.” Nämä sanat lausuttuaan hän katosi heidän näkyvistään.

3. Virkaanasettajaisvuorella

192:3.1 (2050.1) Puoliltapäivin lauantaina, huhtikuun 22. päivänä, yksitoista apostolia kokoontuivat sopimuksen mukaan Kapernaumin lähellä sijaitsevalle kukkulalle, ja Jeesus ilmestyi heidän keskelleen. Tämä kohtaaminen tapahtui samalla vuorella, jolla Mestari oli asettanut heidät apostoleikseen ja Isän maanpäällisen valtakunnan lähettiläiksi. Ja tämä oli Mestarin neljästoista morontiailmestyminen.

192:3.2 (2050.2) Yksitoista apostolia polvistuivat tällä kertaa piiriin Mestarin ympärille, ja he kuulivat hänen toistavan virkaanasettajaissanat ja näkivät hänen toimittavan uudelleen virkaanasettamistapahtuman, siten kuin hän oli sen tehnyt heidät ensimmäisen kerran valtakunnan erityistehtävään asettaessaan. Ja Mestarin rukousta lukuun ottamatta tämä kaikki oli heille kuin muisto heidän aiemmasta vihkimisestään Isän palvelukseen. Kun Mestari – morontia-Jeesus – nyt rukoili, se tapahtui majesteettisin äänensävyin ja niin voimallisin sanoin, etteivät apostolit olleet sellaisia koskaan ennen kuulleet. Heidän Mestarinsa puhui nyt universumien hallitsijoiden kanssa, niin kuin puhuu sellainen, jonka käsiin hänen omassa universumissaan oli annettu kaikki voima ja valta. Eivätkä nämä yksitoista miestä koskaan unohtaneet tätä kokemusta, jossa heidät morontiavihittiin uudelleen heidän aikaisempiin lähettilään sitoumuksiinsa. Mestari vietti lähettiläidensä seurassa tällä vuorella tasan tunnin, ja lausuttuaan heille kiintymyksestä kertovat jäähyväisensä hän katosi heidän näkyvistään.

192:3.3 (2050.3) Ja kukaan ei nähnyt Jeesusta kokonaiseen viikkoon. Apostoleilla ei todellakaan ollut mitään ajatusta siitä, mitä he tekisivät, sillä he eivät tienneet, oliko Mestari mennyt Isän tykö. Tässä epätietoisuuden tilassa he viettivät aikaansa Betsaidassa. He eivät uskaltaneet mennä kalastamaan, jottei kävisi niin, että hän tulisi tapaamaan heitä, eivätkä he näkisi häntä. Koko tämän viikon ajan Jeesus oli maan päällä vaikuttavien morontiaolentojen seurassa, ja hänen aikansa täyttyi hänen tässä maailmassa parhaillaan kokemaansa morontiasiirtymiseen liittyvistä asioista.

4. Kokoontuminen järven rannalla

192:4.1 (2050.4) Tieto Jeesuksen ilmestymisistä oli leviämässä kaikkialle Galileaan, ja Sebedeuksen kotiin saapui joka päivä yhä lukuisammin uskovia kyselläkseen Mestarin kuolleistanousemisesta ja saadakseen selville totuuden näistä huhutuista ilmestymisistä. Pietari lähetti alkuviikosta viestin, että seuraavana sapattina kello kolmelta iltapäivällä pidettäisiin järven rannalla julkinen kokous.

192:4.2 (2050.5) Niinpä Betsaidaan kokoontui huhtikuun 29. päivänä kello kolmeksi Kapernaumin ympäristöstä yli viisisataa uskovaa kuuntelemaan, kun Pietari esittäisi ensimmäisen julkisen saarnansa kuolleistanousun jälkeen. Apostoli oli parhaimmillaan, ja kun hän oli lopettanut vetoavan esityksensä, kuulijoiden joukossa ei enää ollut moniakaan, jotka olisivat epäilleet Mestarin kuolleistanousemista.

192:4.3 (2050.6) Pietari päätti saarnansa sanomalla: ”Me vakuutamme, ettei Jeesus Nasaretilainen ole kuollut; julistamme, että hän on noussut haudasta; ilmoitamme, että olemme nähneet hänet ja puhuneet hänen kanssaan.” Juuri kun hän sai tämän uskonjulistuksensa päätökseen, Mestari ilmestyi kaikkien näiden ihmisten nähden hänen vierelleen morontiahahmoisena ja puhui heille tutuin äänenpainoin sanoen: ”Rauha teille, ja jätän rauhani teidän keskuuteenne.” Kun hän oli tällä tavoin ilmestynyt ja näin heille puhunut, hän katosi heidän näkyvistään. Tämä oli haudasta nousseen Jeesuksen viidestoista morontiailmestyminen.

192:4.4 (2051.1) Muutaman yhdelletoista apostolille silloin lausutun seikan perusteella, kun he olivat Mestarin kanssa koolla virkaanasettajaisvuorella, apostolit saivat sellaisen vaikutelman, että heidän Mestarinsa kohta ilmestyisi julkisesti galilealaisuskovaisista koostuvan ryhmän eteen, ja että heidän tulisi, sitten kun hän olisi ilmestynyt, palata Jerusalemiin. Tämän mukaisesti yksitoista apostolia lähtivät varhain seuraavana aamuna, sunnuntaina huhtikuun 30. päivänä, Betsaidasta Jerusalemiin. He suorittivat melkoisen määrän opetus- ja julistustyötä Jordanin vartta vaeltaessaan, joten he saapuivat Markusten kotiin Jerusalemissa vasta myöhään keskiviikkona, toukokuun 3. päivänä.

192:4.5 (2051.2) Johannes Markukselle tämä oli murheellinen kotiinpaluu. Vain muutamaa tuntia ennen hänen kotiintuloaan hänen isänsä Elia Markus kuoli yllättäen aivoverenvuotoon. Vaikka ajatus kuolleiden ylösnousemuksen varmuudesta lohdutti apostoleja heidän murheessaan suuresti, samalla he silti aidosti surivat hyvän

ystävänsä menettämistä, ystävän, joka oli ollut heidän vankka tukijansa myös suuren vaivan ja pettymyksen hetkinä. Johannes Markus teki kaiken voitavansa lohduttaakseen äitiään, ja tämän puolesta puhuessaan hän pyysi apostoleja edelleenkin pitämään äitinsä taloa kotinaan. Ja yksitoista apostolia ottivat Helluntain jälkeiseen päivään saakka tämän yläsalin tukikohdakseen.

192:4.6 (2051.3) Apostolit olivat astuneet Jerusalemin muurien sisäpuolelle tarkoituksellisesti vasta pimeäntulon jälkeen, jotteivät juutalaisviranomaiset näkisi heitä. Eivätkä he näyttäytyneet julkisuudessa myöskään Elia Markuksen hautajaisten yhteydessä. Koko seuraavan päivän he pysyttelivät tässä monien tapahtumien näyttämönä toimineessa yläsalissa hiljaisuuteen vetäytyneinä ja muusta maailmasta eristäytyneinä.

192:4.7 (2051.4) Torstai-iltana apostoleilla oli tässä yläsalissa tavattoman onnistunut kokous, ja Tuomasta, Simon Seloottia ja Alfeuksen kaksosia lukuun ottamatta kaikki antoivat lupauksen siitä, että he lähtisivät julistamaan julkisesti uutta evankeliumia kuolleista nousseesta Herrasta. Ensimmäiset askelet oli jo otettu tiellä, joka merkitsi valtakunnan evankeliumin – Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä – muuttumista julistukseksi Jeesuksen kuolleistanoususta. Natanael vastusti tätä muutosta heidän julkisen julistustyönsä pääsisällössä, mutta hän ei kyennyt vastustamaan Pietarin kaunopuheisuutta eikä valjastamaan opetuslasten, etenkään naisuskovien, innostusta.

192:4.8 (2051.5) Ja Pietarin käyttäessä tarmokkaasti johtajan asemaansa, ja ennen kuin Mestari oli noussut Isän tykö, Mestarin hyvää

tarkoittavat edustajat panivat siis alulle sen salakavalan tapahtumakulun, joka merkitsi Jeesuksen uskonnon asteittaista ja vääjäämätöntä muuttumista uudeksi ja muunnelluksi Jeesuksesta kertovan uskonnon muodoksi.

Luku 193

Viimeiset ilmestymiset ja taivaaseenastuminen

193:0.1 (2052.1) JEESUKSEN kuudestoista morontiailmestyminen tapahtui perjantaina, toukokuun 5. päivänä, Nikodemuksen pihamaalla kello yhdeksän aikaan illalla. Jerusalemin uskovat olivat tuona iltana tehneet kuolleistanousun jälkeisen ensimmäisen yrityksensä yhteisen kokoontumisen järjestämiseksi. Tuona ajankohtana paikalla olivat koolla yksitoista apostolia, naisten ryhmä ja heidän työtoverinsa sekä noin viisikymmentä muuta Mestarin eturivin opetuslasta, joihin kuului myös jokunen kreikkalaisista. Tämä uskovien seurue oli käynyt epämuodollisia keskusteluja yli puolen tunnin ajan, kun morontia-Mestari yhtäkkiä ilmestyi täysin näkyvässä muodossa ja ryhtyi välittömästi opettamaan heitä. Jeesus sanoi:

193:0.2 (2052.2) ”Rauha teille. Tämä on edustavin uskovien joukko – apostoleita ja opetuslapsia, sekä miehiä että naisia –, jolle olen

lihallisesta hahmosta vapautumiseni jälkeen ilmestynyt. Kutsun nyt teitä todistamaan minun kertoneen teille edeltäkäsin, että oleskeluni keskuudessanne olisi päätyttävä. Kerroin teille, että minun on kohta palattava Isän tykö. Ja sen jälkeen kerroin teille selkein sanoin, kuinka juutalaisten pääpapit ja vallanpitäjät luovuttaisivat minut surmattavaksi, ja että nousisin haudasta. Miksi siis annoitte kaiken tämän saattaa itsenne moisen hätäännyksen valtaan, sitten kun se tapahtui? Ja miksi olitte niin hämmästyneitä, kun kolmantena päivänä nousin hautakammiosta? Ette uskoneet minua, koska kuuntelitte sanojani niiden merkitystä ymmärtämättä.

193:0.3 (2052.3) ”Ja nyt teidän tulisi kääntää korvanne sanojeni puoleen, jottette tekisi taas sitä virhettä, että kuulette järjellänne opetukseni, mutta sydämessänne teiltä jää merkitys käsittämättä. Sen aikaa, jonka olen ollut keskuudessanne yhtenä teistä, olen alusta alkaen opettanut teille, että ainoana tarkoituksenani oli tehdä taivaassa oleva Isäni tunnetuksi hänen maassa oleville lapsilleen. Olen elänyt Jumalaa tunnetuksi tekevän lahjoittautumisen, jotta saisitte kokea, millainen Jumalaa tuntevan elämänura on. Olen osoittanut Jumalan taivaassa olevaksi Isäksenne; olen osoittanut teidän olevan Jumalan poikia maan päällä. On tosiasia, että Jumala rakastaa teitä, omia poikiaan. Kun uskotte sanani, tästä tosiasiasta tulee sydämessänne ikuinen ja elävä totuus. Kun teistä elävän uskon avulla tulee jumalallisesti jumalatietoisia, synnytte hengestä valon ja elämän lapsiksi, juuri sen ikuisen elämän lapsiksi, jonka myötä nousette universumien universumia ylöspäin ja saavutatte sellaisen kokemuksen, että löydätte Paratiisissa olevan Jumala Isän.

193:0.4 (2052.4) ”Kehotan teitä aina muistamaan, että tehtävänänne on julistaa valtakunnan evankeliumia ihmisten keskuudessa, eli sitä, että Jumalan isyys on todellista ja ihmisen asema Jumalan poikana on totta. Olkoon se, mitä julistatte, hyvän sanoman koko totuus eikä vain jokin pelastavan evankeliumin osa. Kuolleistanousun kokemukseni ei muuta sanomaanne. Valtakunnan evankeliumin pelastava totuus on edelleenkin se, että ihminen on uskon kautta Jumalan poika. Teidän on määrä lähteä julistamaan Jumalan rakkautta ja ihmisen palvelemista. Maailman eniten kaipaama tieto on se, että ihmiset ovat Jumalan poikia ja että he uskon kautta voivat tosiasiallisesti käsittää tämän jalontavan totuuden ja sen joka päivä kokea. Lahjoittautumiseni tulisi auttaa kaikkia ihmisiä tietämään, että he ovat Jumalan lapsia, mutta tällainen tieto ei riitä, elleivät he uskon kautta henkilökohtaisesti käsitä sitä pelastavaa totuutta, että he ovat ikiaikojen Isän eläviä henkipoikia. Valtakunnan evankeliumissa on kysymys Isän rakastamisesta ja hänen maan päällä olevien lastensa palvelemisesta.

193:0.5 (2053.1) ”Keskuudessanne on täällä sellainen tieto, että olen noussut kuolleista, mutta siinä ei ole mitään kummallista. Minulla on valta antaa pois elämäni ja ottaa se taas haltuuni, sillä Isä antaa Paratiisin-Pojilleen sellaisen vallan. Sydäntänne tulisi sävähdyttää pikemminkin tieto siitä, että yhden aikakauden kuolleet aloittivat ikuisen ylösnousemuksen, kohta sen jälkeen kun poistuin Joosefin uudesta haudasta. Elin lihallishahmoisen elämäni osoittaakseni, kuinka teistä voi rakastavan palvelun kautta tulla ihmisiä, jotka tekevät Jumalaa kaltaistensa keskuudessa tunnetuksi, kuten minusta

teitä rakastamalla ja teitä palvelemalla on tullut Jumalaa teidän keskuudessanne tunnetuksi tekevä. Olen elänyt keskuudessanne Ihmisen Poikana, jotta te ja kaikki muut ihmiset saisitte tietää, että te kaikki toden totta olette Jumalan poikia. Menkää siis nyt kaikkeen maailmaan julistaen tätä taivaan valtakunnan evankeliumia kaikille ihmisille. Rakastakaa kaikkia ihmisiä, niin kuin minä olen teitä rakastanut; palvelkaa kuolevaistovereitanne, kuten minä olen teitä palvellut. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa. Viipykää täällä Jerusalemissa vain sen aikaa, kunnes menen Isän tykö ja kunnes lähetän teille Totuuden Hengen. Hän johdattaa teidät entistä laajempaan totuuteen, ja minä menen kanssanne kaikkeen maailmaan. Olen aina kanssanne ja rauhani jätän teille.”

193:0.6 (2053.2) Kun Mestari oli puhunut heille, hän katosi heidän näkyvistään. Aamu oli jo valkenemassa, kun nämä uskovat vasta hajaantuivat; he olivat koolla koko yön ja keskustelivat vakavissaan Mestarin kehotuksista ja pohdiskelivat kaikkea, mitä heille oli tapahtunut. Jaakob Sebedeus ja muut apostolit puhuivat heille myös omista kokemuksistaan morontia-Mestarin kanssa Galileassa, ja he kertoivat, miten hän oli ilmestynyt heille kolme kertaa.

1. Ilmestyminen Syykarissa

193:1.1 (2053.3) Sapatin iltapäivänä, toukokuun 13. päivänä, noin kello neljä Mestari ilmestyi Naldalle ja noin seitsemällekymmenelleviidelle

samarialaisuskovalle Jaakobin kaivon lähellä, Syykarissa. Uskovilla oli tapana kokoontua tälle paikalle, jonka lähellä Jeesus oli puhunut Naldalle elämän vedestä. Tänä päivänä, juuri kun he olivat päättäneet keskustelunsa tietoonsa tulleesta kuolleistanoususta, Jeesus ilmestyi äkkiarvaamatta heidän eteensä sanoen:

193:1.2 (2053.4) ”Rauha teille. Teidän on riemullista tietää, että olen kuolleistanousu ja elämä, mutta tästä ei ole mitään hyötyä, ellette ensin synny ikuisesta hengestä ja saa sen myötä omaksenne, uskon kautta, ikuisen elämän lahjaa. Jos olette Isäni uskonpoikia, ette ikinä kuole; ette joudu perikatoon. Valtakunnan evankeliumi on opettanut teille, että kaikki ihmiset ovat Jumalan poikia. Ja tämä hyvä sanoma taivaallisen Isän tuntemasta rakkaudesta maisia lapsiaan kohtaan pitää viedä kaikkeen maailmaan. On koittanut aika, jolloin palvotte Jumalaa ette Gerissimillä ettekä Jerusalemissa, vaan siellä missä olette, sellaisina kuin olette, hengessä ja totuudessa. Mikä sielunne pelastaa, on nimenomaan uskonne. Pelastus on Jumalan antama lahja kaikille, jotka uskovat olevansa hänen poikiaan. Mutta älkää joutuko harhaan, sillä vaikka pelastus on Jumalan ilmaiseksi antama lahja ja vaikka se annetaan kaikille, jotka sen uskon kautta ottavat vastaan, sen seurauksena on kokemus tämän lihallisuudessa elettävän henkielämän hedelmien tuottamisesta. Se, että hyväksytte opin Jumalan isyydestä, merkitsee samalla, että hyväksytte auliisti siihen liittyvän totuuden ihmisen veljeydestä. Ja jos ihminen on veljenne, hän on silloin jo enemmän kuin lähimmäisenne, jonka osalta Isä edellyttää teidän rakastavan häntä niin kuin itseänne. Koska veljenne on omaa perhettänne, rakastatte häntä

perheenjäsentä kohtaan osoitettavalla kiintymyksellä, mutta sen lisäksi te myös palvelette häntä niin kuin palvelisitte itseänne. Ja te rakastatte ja palvelette veljeänne näin, siksi että minä olen teitä, veljiäni kun olette, tällä tavoin rakastanut ja palvellut. Menkää siis kaikkeen maailmaan ja kertokaa tätä hyvää sanomaa jokaisen rodun, heimon ja kansakunnan kaikille luoduille. Henkeni kulkee edellänne, ja olen aina teidän kanssanne.”

193:1.3 (2054.1) Nämä samarialaiset hämmästyivät suuresti tästä Mestarin ilmestymisestä, ja he kiiruhtivat lähiseudun kaupunkeihin ja kyliin, joissa he levittivät sanomaa siitä, että he olivat nähneet Jeesuksen ja että hän oli puhunut heille. Ja tämä oli Mestarin seitsemästoista morontiailmestyminen.

2. Ilmestyminen Foinikiassa

193:2.1 (2054.2) Mestarin kahdeksastoista morontiailmestyminen tapahtui Tyyrossa tiistaina, toukokuun 16. päivänä, vähän ennen kello yhdeksää illalla. Tälläkin kerralla hän ilmestyi hetkenä, jolloin uskovien kokous oli päättymässä, ja he valmistuivat hajaantumaan. Ja hän sanoi:

193:2.2 (2054.3) ”Rauha teille. Teistä on riemullista tietää, että Ihmisen Poika on noussut kuolleista, sillä sen myötä tiedätte, että myös te ja teidän veljenne jäävät eloon ruumiin kuoleman jälkeen. Mutta sellainen eloonjääminen riippuu siitä, oletteko sitä ennen syntyneet

totuudenetsinnän ja jumalanlöytämisen hengestä. Elämän leipä ja elämän vesi annetaan vain niille, jotka isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta – Jumalaa. Se tosiasia, että kuolleet nousevat kuolleista, ei ole valtakunnan evankeliumi. Nämä suuret totuudet ja nämä universumitosiasiat liittyvät tähän evankeliumiin sikäli, että ne ovat osa siitä, mitä hyvään sanomaan uskomisesta seuraa, ja ne sisältyvät sellaisten ihmisten jälkeenpäin seuraavaan kokemukseen, joista uskon kautta tulee teoissa ja totuudessa ikiaikojen Jumalan ikuisia poikia. Isäni lähetti minut maailmaan julistamaan kaikille ihmisille tätä poikauteen kuuluvaa pelastusta. Ja siksi lähetän teidät joka taholle julistamaan tätä poikauteen kuuluvaa pelastusta. Pelastus on Jumalan ilmaiseksi antama lahja, mutta jotka ovat syntyneet hengestä, alkavat välittömästi tuottaa hengen hedelmiä siten, että he rakastavasti palvelevat kanssaluotujaan. Ja hengestä syntyneiden ja Jumalaa tuntevien kuolevaisten elämässä esille tulevat jumalallisen hengen hedelmät ovat rakastava palveleminen, epäitsekäs antaumus, peloton lojaalisuus, vilpitön rehellisyys, valistunut vilpittömyys, kuolematon toivo, epäilemätön luottamus, armelias huolenpito, pettämätön hyvyys, anteeksiantava pitkämielisyys ja pysyvä rauha. Elleivät uskoviksi tunnustautuneet tuota elämässään näitä jumalallisen hengen hedelmiä, he ovat kuolleita; Totuuden Henki ei ole heissä; he ovat elävän viinipuun hyödyttömiä oksia, ja kohta heidät karsitaan pois. Isäni edellyttää uskon lasten kantavan runsaasti hengen hedelmiä. Jos siis ette hedelmöi, hän kaivelee juurianne ja karsii pois hedelmättömät oksanne. Teidän on tuotettava yhä runsaammin hengen hedelmiä sitä mukaa, kun te Jumalan valtakunnassa etenette taivasta kohti.

Saatte astua valtakuntaan aivan kuin olisitte lapsia, mutta Isä edellyttää teiltä, että armon avulla vartutte hengellisen aikuisuuden täyteen mittaan. Ja kun menette, kuka minnekin, kertoaksenne kaikille kansakunnille tämän evankeliumin hyvää sanomaa, niin kuljen edellänne, ja Totuuden Henkeni on sydämessänne. Rauhani minä jätän teille."

193:2.3 (2054.4) Ja sen jälkeen Mestari katosi heidän näkyvistään. Seuraavana päivänä Tyyrosta lähti henkilöitä, jotka veivät tämän kertomuksen Siidoniin ja aina Antiokiaan ja Damaskokseen saakka. Jeesus oli lihallisen hahmossa eläessään käynyt näiden uskovien luona, ja niin heidän oli helppo tunnistaa hänet, kun hän ryhtyi heitä opettamaan. Vaikkeivät hänen ystävänsä aina heti tunnistaneet hänen morontiahahmoaan, kun se tehtiin heille näkyväksi, he tunnistivat kuitenkin aina varsin pian hänen persoonallisuutensa sitten, kun hän puhui heille.

3. Viimeinen ilmestyminen Jerusalemissa

193:3.1 (2055.1) Varhain torstaiaamuna, toukokuun 18. päivänä, Jeesus ilmestyi maan päällä viimeisen kerran morontiapersoonallisuutena. Kun yksitoista apostolia olivat Maria Markuksen kodin yläsalissa istuutumassa aamiaispöytään, Jeesus ilmestyi heille ja sanoi:

193:3.2 (2055.2) ”Rauha teille. Olen pyytänyt teitä pysyttelemään täällä Jerusalemissa siksi, kunnes nousen Isän tykö, ja myös siksi, kunnes lähetän teille Totuuden Hengen, joka kohta vuodatetaan kaiken lihan päälle ja joka varustaa teidät korkeudesta tulevalla voimalla.” Simon Selootti keskeytti Jeesuksen puheen kysymällä: ”Mestari, sittenkö sinä palautat valtakunnan taas voimaan, ja tulemmeko näkemään Jumalan kunnian maan päällä julkitulleena?” Kuunneltuaan Simonin kysymyksen Jeesus vastasi: ”Simon, takerrut edelleenkin vanhoihin ajatuksiisi juutalaisesta Messiaasta ja aineellisesta valtakunnasta. Mutta tulet saamaan hengellistä voimaa, kunhan henki on laskeutunut päällesi, eikä aikaakaan, kun lähdet kaikkeen maailmaan saarnaamaan tätä valtakunnan evankeliumia. Niin kuin Isä lähetti minut maailmaan, niin lähetän minä teidät. Ja toivon, että rakastaisitte toisianne ja luottaisitte toisiinne. Juudas ei enää ole joukossanne, koska hänen rakkautensa kylmeni, sekä siksi, että hän ei enää suostunut luottamaan teihin, lojaaleihin veljiinsä. Ettekö ole lukeneet kirjoituksista kohtaa, jossa sanotaan: ’Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä. Kukaan ei elä itsellensä’? Ja toista kohtaa, jossa sanotaan: ’Joka ystäviä tahtoo, esiintyköön itse ystävällisesti’? Ja enkö lähettänytkin teitä opettamaan aina kaksittain, jottette tuntisi oloanne yksinäiseksi ja joutuisi eristyneisyyden ikävään ja surkeuteen? Varsin hyvin myös tiedätte, etten minä lihallisen hahmossa ollessani päästänyt itseäni pitkiksi ajoiksi yksinäisyyteen. Kanssakäymistemme alkuajoista lähtien minulla oli aina kaksi tai kolme teistä jatkuvasti rinnallani tai ainakin hyvin lähellä, silloinkin kun olin yhteydessä Isään. Luottakaa siis ja uskokaa toisiinne. Ja

tämä on sitäkin tarpeellisempaa, koska aion tänä päivänä jättää teidät yksiksenne tähän maailmaan. Hetki on tullut; olen menossa Isän tykö.”

193:3.3 (2055.3) Nämä sanat lausuttuaan hän antoi heille merkin heidän tulla mukaansa, ja hän johdatti heidät Öljymäelle, ja siellä hän lausui heille jäähyväiset valmistautuessaan poistumaan Urantialta. Se oli juhlallinen taival Öljymäelle. Kukaan heistä ei lausunut sanaakaan siitä hetkestä, jolloin he lähtivät yläsalista, siihen hetkeen, kun Jeesus jäi vähäksi aikaa heidän seuraansa Öljymäelle.

4. Syyt Juudaksen suistumiseen

193:4.1 (2055.4) Apostoleilleen esittämänsä jäähyväisviestin alkuosassa Mestari viittasi siihen, että Juudas oli menetetty, ja hän piti heidän katalan työtoverinsa traagista kohtaloa esillä kuin vakavana varoituksena sosiaalisen ja veljespiiristä eristäytymisen vaaroista. Tämän aikakauden ja tulevien aikojen uskoville saattaa olla hyödyksi, jos luomme lyhyen katsauksen Juudaksen lankeemuksen syihin siinä valossa, mitä Mestari asiasta huomautti ja siitä näkökulmasta, mitä myöhempinä vuosisatoina kertynyt tietämys on tuonut esille.

193:4.2 (2055.5) Tätä tragediaa jälkikäteen tarkastellessamme tajuamme Juudaksen joutuneen eksyksiin ensi sijassa siksi, että hän oli varsin silmiinpistävästi eristynyt persoonallisuus, eli persoonallisuus, joka

oli sulkeutunut tavallisten sosiaalisten yhteyksien ulkopuolelle. Itsepintaisesti hän kieltäytyi uskoutumasta apostolitovereilleen tai seurustelemasta vapaasti heidän kanssaan. Muttei se, että hän oli tyypiltään eristäytyvä persoonallisuus, sinänsä eikä sellaisenaan olisi tuottanut hänelle näin suurta vahinkoa, ellei olisi ollut myös niin, että hänen kasvunsa rakkaudessa ja varttumisensa hengellisessä armeliaisuudessa jäivät tapahtumatta. Ja sen lisäksi, ikään kuin pahentaakseen jo muutoinkin pahaa asiaa, hän kantoi härkäpäisesti kaunaa ja ruokki psykologisia vihollisia kuten kostonhimoa ja ylipäätään halua ”maksaa” kaikista pettymyksistään jollekulle ”loukkaukset loukkauksina”.

193:4.3 (2056.1) Tämä yksilöllisten erityispiirteiden ja mentaalisten taipumusten onneton yhteenkietoutuma vaikutti salakavalasti ja vei turmioon hyvin tarkoitusperin liikkeellä olevan ihmisen, joka ei välittänyt rakkaudella, uskolla ja luottamuksella nujertaa näitä huonoja tekijöitä. Tuomaksen ja Natanaelin tapaukset todistavat oivallisella tavalla, ettei Juudaksen harhautuminen ollut väistämätön, olihan kumpaisenkin kirouksena tämä samanlaatuinen epäluuloisuus ja individualistisen suhtautumistavan ylikehittyneisyys. Myös Andreaksella ja Matteuksella oli monia tämänsuuntaisia taipumuksia, mutta kaikki nämä miehet kasvoivat ajan myötä rakastamaan Jeesusta ja apostolitovereitaan aina vain enemmän, ei suinkaan aina vain vähemmän. He varttuivat armossa ja totuuden tietämisessä. Heistä tuli veljiään kohtaan yhä luottavaisempia, ja heissä kehittyi vähä vähältä kyky uskoutua tovereilleen. Juudas kieltäytyi itsepintaisesti uskoutumasta veljilleen.

Tunne-elämänsä konfliktien kasautumisen pakottaessa hänet etsimään helpotusta minuutensa julkituomisesta hän poikkeuksetta pyysi neuvoja ja sai epäviisasta lohdutusta epähengellisiltä sukulaisiltaan tai satunnaisilta tuttavuuksiltaan, jotka olivat joko välinpitämättömiä tai suorastaan vihamielisiä taivaallisen valtakunnan hengellisten realiteettien menestymistä ja edistymistä kohtaan – ja hän oli sentään yksi taivaallisen valtakunnan kahdestatoista vihitystä lähettiläästä maan päällä.

193:4.4 (2056.2) Juudas kärsi tappion maisen vaelluksensa kamppailuissa seuraavien henkilökohtaisia taipumuksia ja luonteenheikkoutta kuvastavien tekijöiden johdosta:

193:4.5 (2056.3) 1. Hän kuului eristyvään ihmistyyppiin. Hän oli äärimmäisen yksilökeskeinen ja katsoi hyväksi kehittyä auttamattoman ”umpimieliseksi” ja vaikeasti lähestyttäväksi henkilöksi.

193:4.6 (2056.4) 2. Elämä oli lapsuudessa tehty hänelle liian helpoksi. Hän tunsi katkeraa mielipahaa, jos hän pettyi toiveissaan. Hän odotti aina voittavansa. Hän oli tavattoman huono häviäjä.

193:4.7 (2056.5) 3. Hän ei koskaan päässyt siihen, että olisi osannut kohdata pettymyksen filosofisen tyynesti. Sen sijaan että olisi hyväksynyt pettymykset inhimilliseen olemassaoloon normaalisti kuuluviksi ja tavanomaisiksi piirteiksi, hän turvautui poikkeuksetta tapaansa syyttää jotakuta erikseen tai tovereitaan ryhmänä kaikista henkilökohtaisista vaikeuksistaan ja pettymyksistään.

193:4.8 (2056.6) 4. Hän oli viehtynyt kaunaisuuteen; hän hautoi aina koston ajatusta.

193:4.9 (2056.7) 5. Hänelle ei ollut mieluisaa katsoa tosiasioita rehellisesti silmästä silmään; hän oli epärehellinen suhtautumisessaan elämäntilanteisiin.

193:4.10 (2056.8) 6. Hänestä oli vastenmielistä keskustella omista henkilökohtaisista ongelmistaan lähimpien työtovereidensa kanssa. Hän ei suostunut keskustelemaan vaikeuksistaan oikeiden ystäviensä kanssa ja niiden kanssa, jotka häntä todella rakastivat. Kaikkina heidän yhdessäolonsa vuosina hän ei edes yhtä kertaa kääntynyt Mestarin puoleen puhtaasti henkilökohtaisine ongelmineen.

193:4.11 (2056.9) 7. Hän ei milloinkaan oppinut, että todelliset jalosta elämästä saatavat palkinnot ovat viime kädessä hengellisiä palkintoja, joita ei aina jaeta tämän yhden lyhyen lihallisen elämän kuluessa.

193:4.12 (2056.10) Koska hän itsepintaisesti eristi persoonallisuutensa, hänen murheensa moninkertaistuivat, hänen surunsa lisääntymistään lisääntyivät, hänen huolenaiheensa enenemistään enenivät ja hänen epätoivonsa syveni lähes sietämättömäksi.

193:4.13 (2057.1) Vaikka tällä itsekeskeisellä ja yltiöindividualistisella apostolilla oli monia psyykkisiä, emotionaalisia ja hengellisiä vaikeuksia, hänen olennaisimmat vaikeutensa olivat kuitenkin siinä, että hän oli persoonallisuudeltaan eristynyt; että hän oli mieleltään epäluuloinen ja tasoitusta etsivä; että hän oli temperamentiltaan äreä ja kostonhimoinen; että hän oli tunne-elämältään rakkaudeton ja anteeksiantamaton; että hän oli sosiaalisesti kehenkään luottamaton ja lähes kokonaan itseensä pitäytyvä; että hänestä tuli

hengeltään ylimielinen ja itsekkäästi kunnianhimoinen; että hän eläessään ei välittänyt niistä, jotka häntä rakastivat, ja oli kuollessaan vailla ystäviä.

193:4.14 (2057.2) Nämä siis ovat ne mielessä vaikuttaneet tekijät ja huonot vaikutukset, jotka kaikki yhdessä selittävät, miksi hyvää tarkoittava ja muutoin kerran vilpitön Jeesukseen uskova mies, vielä senkin jälkeen kun hänellä oli usean vuoden ajan ollut mitä läheisin yhteys Jeesuksen uudistavaan persoonallisuuteen, hylkäsi toverinsa, torjui pyhän asian, luopui pyhästä kutsumuksestaan ja kavalsi jumalallisen Mestarinsa.

5. Mestarin taivaaseenastuminen

193:5.1 (2057.3) Kello oli miltei puoli kahdeksan tänä torstaiaamuna, toukokuun 18. päivänä, kun Jeesus saapui Öljymäen länsirinteelle yhdentoista hiljaisen ja jotensakin hämmentyneen apostolinsa kanssa. Tältä paikalta, josta oli vielä yksi kolmannes matkaa kukkulan harjalle, he saattoivat suunnata katseensa Jerusalemin yli ja alas Getsemaneen. Jeesus valmistautui nyt lausumaan viimeiset jäähyväissanansa apostoleille ennen Urantialta-poistumistaan. Kun hän siinä seisoi heidän edessään, he polvistuivat kehotuksetta piiriin hänen ympärilleen, ja Mestari sanoi:

193:5.2 (2057.4) ”Pyysin teitä viipymään Jerusalemissa siksi kunnes teidät varustetaan korkeuksista tulevalla voimalla. Olen nyt

poistumassa luotanne, sillä nousen kohta Isäni tykö, ja pian, hyvin pian, lähetämme Totuuden Hengen tähän maailmaan, jossa olen oleskellut. Ja kun hän on tullut, ryhdytte julistamaan valtakunnan evankeliumia uudelleen, ensin Jerusalemissa, ja sitten tienne vie maailman ääriin. Rakastakaa ihmisiä sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut, ja palvelkaa kuolevaistovereitanne kuten minä olen teitä palvellut. Pakottakaa sielut elämänne tuottamien hengen hedelmien avulla uskomaan se totuus, että ihminen on Jumalan poika ja että kaikki ihmiset ovat veljiä. Muistakaa kaikki, mitä olen teille opettanut ja muistakaa elämä, jonka olen keskuudessanne elänyt. Rakkauteni kietoo teidät varjoonsa, henkeni on oleva kanssanne ja rauhani pysyy päällänne. Jääkää hyvästi.”

193:5.3 (2057.5) Kun morontia-Mestari oli nämä sanat lausunut, hän katosi heidän näkyvistään. Tämä Jeesuksen niin kutsuttu taivaaseenastuminen ei millään tavoin poikennut niistä hänen muista katoamisistaan ihmisen näköpiirin tuolle puolen, joita oli tapahtunut hänen Urantialla elämänsä nelikymmenpäiväisen morontiaelämänvaiheen aikana.

193:5.4 (2057.6) Mestari meni Jerusemin kautta Edentiaan, jossa Kaikkein Korkeimmat Paratiisin-Pojan tarkkaillessa tilannetta vapauttivat Jeesus Nasaretilaisen morontiatilasta ja ylösnousemuksen henkikanavien kautta palauttivat hänet Paratiisin-Pojan ja Salvingtonin korkeimman hallitsijan asemaan.

193:5.5 (2057.7) Kello oli tuona aamuna noin seitsemän neljäkymmentäviisi, kun morontia-Jeesus katosi yhdentoista apostolinsa näkyvistä aloittaakseen nousun Isänsä oikealle puolelle,

saadakseen siellä muodollisuuksien mukaisen vahvistuksen täyttyneelle täysivaltaisuudelleen Nebadonin universumiin nähden.

6. Pietari kutsuu koolle kokouksen

193:6.1 (2057.8) Pietarin antamia määräyksiä toteuttaen Johannes Markus ja muut lähtivät kutsumaan johtavia opetuslapsia koolle Maria Markuksen kotiin. Kello puoli yhteentoista mennessä paikalle oli kerääntynyt satakaksikymmentä Jerusalemissa asuvaa Jeesuksen eturivin opetuslasta kuuntelemaan selostusta Mestarin jäähyväisviestistä ja kuulemaan hänen taivaaseenastumisestaan. Tämän joukon mukana oli myös Maria, Jeesuksen äiti. Hän oli palannut Jerusalemiin Johannes Sebedeuksen mukana, kun apostolit palasivat hiljattaiselta Galilean-käynniltään. Pian Helluntain jälkeen hän palasi Salomen kotiin Betsaidaan. Jeesuksen veli Jaakob oli hänkin läsnä tässä kokouksessa, ensimmäisessä Mestarin planetaarisen elämänvaiheen päättymisen jälkeen koolle kutsutussa hänen opetuslastensa neuvonpidossa.

193:6.2 (2058.1) Simon Pietari otti tehtäväkseen puhua apostolitovereidensa puolesta, ja hän esitti vavahduttavan selostuksen yhdentoista apostolin viimeisestä tapaamisesta Mestarinsa kanssa ja kuvaili erittäin liikuttavasti Mestarin lopullisia jäähyväisiä ja hänen taivaaseenastumiskatoamistaan. Se oli kokous, jonka kaltaista tässä maailmassa ei ollut koskaan ennen ollut. Kokouksen tämä osa kesti vajaan tunnin. Sitten Pietari selitti, että he

olivat päättäneet valita Juudas Iskariotille seuraajan ja että pidettäisiin tauko, jotta apostolit voisivat tehdä ratkaisunsa kahden tälle paikalle ehdotetun miehen, Mattiaksen ja Justuksen, välillä.

193:6.3 (2058.2) Sen jälkeen yksitoista apostolia menivät alakertaan, jossa he päättivät heittää arpaa ratkaistakseen, kummasta miehestä tulisi apostoli, joka palvelisi Juudaksen paikalla. Arpa lankesi Mattiakselle, ja hänet julistettiin uudeksi apostoliksi. Hänet asetettiin asianmukaisesti virkaansa, ja sen jälkeen hänet nimitettiin rahastonhoitajaksi. Mutta Mattiaksen panos apostolien sittemmin seuranneisiin toimintoihin jäi vähäiseksi.

193:6.4 (2058.3) Kaksoset palasivat pian Helluntain jälkeen kotiinsa Galileaan. Simon Selootti vetäytyi vähäksi aikaa syrjään, ennen kuin hän lähti saarnaamaan evankeliumia. Tuomas murehti jonkin aikaa ja ryhtyi sitten taas opetustyöhönsä. Natanael alkoi olla yhä enemmän eri mieltä Pietarin kanssa siitä, että saarnattiin Jeesuksesta sen sijaan, että olisi julistettu aiempaa valtakunnan evankeliumia. Tämä erimielisyys kävi seuraavan kuukauden puolivälin tienoilla niin ankaraksi, että Natanael vetäytyi erilleen ja meni Filadelfiaan tapaamaan Abneria ja Lasarusta. Ja viivyttyään siellä yli vuoden ajan, hän jatkoi matkaansa Mesopotamian takaisiin maihin ja saarnasi evankeliumia, niin kuin hän sen ymmärsi.

193:6.5 (2058.4) Alkuperäisistä kahdestatoista apostolista jäi näin jäljelle vain kuusi, ja heistä tuli sen näyttämön esiintyjiä, jolla evankeliumia ensi alkuun julistettiin Jerusalemissa. Nämä kuusi olivat Pietari, Andreas, Jaakob, Johannes, Filippus ja Matteus.

193:6.6 (2058.5) Oli suunnilleen keskipäivän hetki apostolien palatessa veljiensä luo yläsaliin ja ilmoittaessa, että Mattias oli valittu uudeksi apostoliksi. Ja sitten Pietari pyysi kaikkia uskovia rukoilemaan – rukoilemaan, että he olisivat valmiit ottamaan vastaan sen hengen lahjan, jonka Mestari oli luvannut lähettää.

Luku 194

Totuuden Hengen lahjoittaminen

194:0.1 (2059.1) OLLESSAAN parhaillaan rukoilemassa edellä mainitut satakaksikymmentä uskovaa tulivat noin kello yksi kaikki tietoisiksi huoneessa olevasta oudosta läsnäolosta. Samalla nämä kaikki opetuslapset tiedostivat uuden ja syvällisen hengellisen ilon, turvallisuuden ja varmuuden tunteen. Tätä uutta hengellisen väkevyyden tietoisuutta seurasi välittömästi voimakas halu mennä ulos ja julistaa julkisesti valtakunnan evankeliumia ja sitä hyvää sanomaa, että Jeesus oli noussut kuolleista.

194:0.2 (2059.2) Pietari nousi seisomaan ja julisti, että käsillä täytyi olla Mestarin heille lupaaman Totuuden Hengen tuleminen, ja hän ehdotti, että he menisivät temppeliin ja ryhtyisivät julistamaan haltuunsa uskottua hyvää sanomaa. Ja he tekivät juuri niin kuin Pietari ehdotti.

194:0.3 (2059.3) Näille ihmisille oli opetettu ja heille oli annettu siitä ohjeet, että evankeliumi, jota heidän tuli julistaa, oli Jumalan isyys ja ihmisen poikaus, mutta tällä nimenomaisella hengellisen hurmion ja henkilökohtaisen voitonriemun hetkellä paras sanoma, suurin uutinen, jonka nämä ihmiset osasivat ajatella, oli Mestarin kuolleistanousun *tosiasia*. Ja niin he riensivät korkeuksista saamallaan voimalla varustettuina julistamaan ilosanomaa kansalle – Jeesuksen kautta tulevaa pelastusta kokonaan unohtamatta – mutta kompastuivat tahtomattaan siihen erehdykseen, että he korvasivat varsinaisen evankeliumisanoman muutamilla evankeliumiin liittyvillä tosiasioilla. Pietari oli tietämättään tämän erehdyksen alkuunpanija, ja muut Paavalia myöten kulkivat hänen askelissaan. Paavali loi hyvän sanoman uudesta versiosta uuden uskonnon.

194:0.4 (2059.4) Valtakunnan evankeliumin sisältönä on Jumalan isyyden tosiasia ynnä sen seurauksena oleva totuus ihmisten poikaus-veljeydestä. Tuon päivän jäljiltä kehittyneen kristinuskon sisältönä on se tosiasia, että Jumala on Herran Jeesuksen Kristuksen Isä, samoin kuin kokemus uskovan kumppanuudesta ylösnousseen ja kunnialla kruunatun Kristuksen kanssa.

194:0.5 (2059.5) Ei ole kummallista, että nämä hengen täyttämät ihmiset sattuivat tarttumaan tähän tilaisuuteen tuoda julki ilonsa siitä, että he tunsivat saaneensa voiton voimista, jotka olivat yrittäneet saattaa heidän Mestarinsa turmioon ja tehdä lopun hänen opetustensa vaikutuksesta. Tuollaisena hetkenä oli helpompaa muistaa heidän henkilökohtainen yhteytensä Jeesukseen ja tuntea järisyttävää

riemua siitä varmuudesta, että Mestari yhä eli, että heidän ystävyytensä ei ollut päättynyt ja että henki oli tosiaankin laskeutunut heidän päälleen, juuri niin kuin hän oli luvannut.

194:0.6 (2059.6) Näistä uskovista tuntui kuin heidät olisi siirretty yhtäkkiä toiseen maailmaan, uuteen ilon, voiman ja kirkkauden olotilaan. Mestari oli kertonut heille, että valtakunta tulisi voimalla, ja jotkut heistä luulivat alkaneensa käsittää, mitä hän tarkoitti.

194:0.7 (2059.7) Ja kun kaikki edellä sanottu otetaan huomioon, ei ole vaikea ymmärtää, miten nämä ihmiset päätyivätkin saarnaamaan *uutta evankeliumia Jeesuksesta* sen sijaan, että he olisivat julistaneet entistä sanomaa Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä.

1. Helluntaisaarna

194:1.1 (2060.1) Apostolit olivat neljänkymmenen päivän ajan lymyilleet. Käsillä oleva päivä sattui olemaan juutalainen helluntaijuhla, ja Jerusalemissa oli tuhansia vierailijoita maailman kaikilta kulmilta. Monet saapuivat juuri tätä juhlaa varten, mutta useimmat olivat viipyneet kaupungissa pääsiäisestä saakka. Nämä pelästyneet apostolit tulivat viikkoja jatkuneesta eristyneisyydestään nyt ihmisten ilmoille ja ilmestyivät rohkeasti temppeliin, jossa he alkoivat julistaa uutta sanomaa ylösnousseesta Messiaasta. Ja kaikki opetuslapset olivat samalla tavoin tietoisia siitä, että he olivat

saaneet jonkin ymmärrystä ja voimaa olevan uuden hengellisen varustuksen.

194:1.2 (2060.2) Kello oli suunnilleen kaksi, kun Pietari nousi seisomaan samalle paikalle, jossa hänen Mestarinsa oli tässä temppelissä viimeksi opettanut, ja esitti sen kiihkeän vetoomuksen, jonka tuloksena valtakuntaan saatiin yli kaksituhatta sielua. Mestari oli poissa, mutta äkkiä he huomasivatkin, että tämä hänestä esitetty kertomus vaikutti kansan keskuudessa väkevästi. Ei sen vuoksi ole ihme, että he viehättyivät julistamaan jatkuvasti sellaista, joka osoitti oikeaksi heidän aikaisemman antaumuksensa Jeesusta kohtaan ja joka samalla niin tehokkaasti pakotti ihmiset uskomaan häneen. Tähän kokoukseen osallistui kuusi apostolia: Pietari, Andreas, Jaakob, Johannes, Filippus ja Matteus. He puhuivat yli puolentoista tunnin ajan ja esittivät viestejä kreikaksi, hepreaksi ja arameaksi sekä lausuivat muutaman sanan vielä muillakin kielillä, joiden puhumisesta heillä oli tuntemusta.

194:1.3 (2060.3) Apostolien rohkeus ällistytti juutalaisten johtajia, mutta nämä eivät uskaltaneet hätyyttää heitä, koska niin monet pitivät heidän kertomustaan totena.

194:1.4 (2060.4) Kello puoli viiden aikaan yli kaksituhatta uutta uskovaa seurasi apostolien jäljessä Siiloamin lammikolle, jossa Pietari, Andreas, Jaakob ja Johannes kastoivat heidät Mestarin nimessä. Ja kun he olivat suoriutuneet tämän väkijoukon kastamisesta, oli jo pimeä.

194:1.5 (2060.5) Helluntai oli suuri kastejuhla, ajankohta, jolloin juutalaisyhteisön jäseniksi otettiin portin käännynnäisiä, niitä

gentiilejä, jotka halusivat palvella Jahvea. Suurten juutalais- ja uskovien gentiilijoukkojen antautuminen kastettaviksi oli tuona nimenomaisena päivänä sen vuoksi sitäkin helpompaa. He eivät näin tehdessään vielä millään tavoin katkaisseet siteitään juutalaiseen uskoon. Jeesukseen uskovat olivat jonkin aikaa tämän jälkeenkin vain muuan juudaismin lahko. He olivat apostoleja myöten kaikki vielä uskollisia juutalaisen seremoniajärjestelmän keskeisimmille vaatimuksille.

2. Helluntain merkitys

194:2.1 (2060.6) Jeesus eli maan päällä ja opetti evankeliumin, joka vapahti ihmisen siitä taikauskosta, että tämä oli perkeleen lapsi, ja korotti hänet Jumalan uskonpojan arvoasemaan. Jeesuksen sanoma, sellaisena kuin hän sitä omana aikanaan saarnasi ja sen eli, oli esittämisensä aikaan tehokas ratkaisu ihmisen hengellisiin vaikeuksiin. Ja nyt kun hän ei enää henkilökohtaisesti ole maailmassa, hän lähettää tilalleen Totuuden Henkensä, jonka on määrä elää ihmisessä ja esittää kullekin uudelle sukupolvelle Jeesuksen sanoma uudelleen, jotta jokaisella maan kamaralle ilmestyvällä uudella kuolevaisten ryhmällä olisi uusi ja ajanmukainen evankeliumin versio, juuri senlaatuinen omakohtaisen valaistumisen ja ryhmäkohtaisen opastuksen lähde,

että se osoittautuu tulokselliseksi ratkaisuksi ihmisen alati uusiin ja moninaisiin hengellisiin vaikeuksiin.

194:2.2 (2060.7) Tämän hengen ensimmäinen tehtävä on tietenkin totuuden vaaliminen ja personoiminen, sillä totuuden käsittäminen juuri on ihmisen vapauden korkein muoto. Seuraavaksi tämän hengen tarkoitus on uskovan orpoudentunteen hävittäminen. Koska Jeesus oli elänyt ihmisten keskuudessa, kaikki uskovat kokisivat yksinäisyydentunnetta, ellei Totuuden Henki olisi tullut asettuakseen ihmisten sydämeen.

194:2.3 (2061.1) Tämä Pojan hengen lahjoittaminen valmisti kaikkien normaalien ihmisten mielen tehokkaasti sitä tilannetta varten, että Isän henki (Suuntaaja) myöhemmin lahjoitettiin yleismaailmallisesti koko ihmiskunnalle. Tämä Totuuden Henki on tietyssä mielessä sekä Universaalisen Isän että Luoja-Pojan henki.

194:2.4 (2061.2) Älkää tehkö sitä virhettä, että odotatte pääsevänne voimakkaaseen älylliseen tietoisuuteen vuodatetusta Totuuden Hengestä. Tämä henki ei koskaan herätä tietoisuutta itsestään, vaan ainoastaan tietoisuuden Mikaelista, Pojasta. Jeesus opetti alusta alkaen, ettei henki puhuisi itsestään. Todistus kumppanuudestasi Totuuden Hengen kanssa ei sen vuoksi löydy siitä, että olisit tietoinen tästä hengestä, vaan paremminkin siitä, että koet, miten kumppanuutesi Mikaelin kanssa laajenee.

194:2.5 (2061.3) Henki tuli myös auttaakseen ihmisiä muistamaan ja ymmärtämään Mestarin sanat sekä valaistakseen Mestarin elämää maan päällä ja esittääkseen siitä uuden tulkinnan.

194:2.6 (2061.4) Totuuden Henki tuli lisäksi auttaakseen uskovaa todistamaan realiteeteista, jotka sisältyvät Jeesuksen opetuksiin ja hänen elämäänsä, sellaisena kuin hän sen lihallisen hahmossa eli ja sellaisena kuin hän sitä nyt taas elää – uudelleen ja uudistetusti – hengen täyttämien Jumalan poikien jokaisen menneisyyteen siirtyvän sukupolven yksittäisessä uskovassa.

194:2.7 (2061.5) On siis ilmeistä, että Totuuden Henki tulee todellakin johtamaan kaikki uskovat kaikkeen totuuteen, laajenevaan tietoon siitä kokemuksesta, että ihminen on elävästi ja yhä laajemmin tietoinen Jumalan pojan aseman ikuisuuden ja ylösnousemuksellisuuden todellisuudesta.

194:2.8 (2061.6) Jeesus eli elämän, joka on ilmoitus Isän tahtoon alistuvasta ihmisestä, ei esimerkki, jota kenenkään tulisi yrittää konkreettisesti seurata. Tästä lihallisen elämästä samoin kuin hänen ristinkuolemastaan ja sen jälkeen seuranneesta kuolleistanousustaan tuli ennen pitkää uusi evankeliumi lunnaista, jotka oli näin maksettu siinä tarkoituksessa, että ihminen ostettiin takaisin paholaisen kynsistä – itsensä loukatuksi tuntevan Jumalan langettamasta tuomiosta. Vaikka evankeliumi totta kyllä suuresti vääristyikin, tosiasiaksi kuitenkin jää, että tämä uusi sanoma Jeesuksesta sisälsi sen ohella hänen aikaisemman valtakuntaevankeliuminsa monia perustotuuksia ja -opetuksia. Ja nämä kätketyt totuudet Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä tulevat ennemmin tai myöhemmin nousemaan esiin ja muuttamaan vaikuttavalla tavalla koko ihmiskunnan sivilisaation.

194:2.9 (2061.7) Mutta nämä järjen tekemät virheet eivät millään tavoin häirinneet uskovan suurenmoista edistymistä hengen kasvun alalla. Apostolit pääsivät omakohtaisessa hengellisessä edistymisessä Totuuden Hengen lahjoittamisen jälkeen vajaassa kuukaudessa pitemmälle kuin he olivat päässeet niinä miltei neljänä vuotena, jotka he olivat henkilökohtaisessa ja rakastavassa yhteydessä Mestariin. Se, että Jeesuksen kuolleistanousun *tosiasia* edellä mainitulla tavalla korvasi pelastavan evankeliumi*totuuden* ihmisestä Jumalan poikana, ei myöskään millään tavoin häirinnyt heidän opetustensa nopeaa leviämistä, vaan tämä Jeesuksen sanoman joutuminen hänen persoonastaan ja ylösnousemuksestaan kertovan uuden opetuksen varjoon näytti päinvastoin suuresti helpottavan hyvän sanoman julistamista.

194:2.10 (2061.8) Suunnilleen noihin aikoihin varsin yleiseen käyttöön tullut termi ”hengen kaste” merkitsi pelkästään tämän Totuuden Henki -lahjan tietoista vastaanottamista ja sitä, että omakohtaisesti tunnusti tämän uuden hengellisen voiman kaikkien niiden hengellisten influenssien lisäykseksi, joita Jumalaa tuntevat sielut olivat aiemmin kokeneet.

194:2.11 (2061.9) Ihmiseen kohdistuu Totuuden Hengen lahjoittamisesta lähtien kolminkertaisen henkivarustuksen antama opetus ja opastus: Isän henki eli Ajatuksensuuntaaja, Pojan henki eli Totuuden Henki ja Hengen henki eli Pyhä Henki.

194:2.12 (2062.1) Ihmiskuntaan kohdistuu tavallaan universumin henki-influenssien seitsenkertaisen vetovoiman kaksinkertainen vaikutus.

Alkuaikojen evolutionaarisiin kuolevaisrotuihin kohdistuu paikallisuniversumin Äiti-Hengen seitsemän mielenauttajahengen yhä pitemmälle menevä yhteydenpito. Ihmisen edetessä älyllisyyden ja hengellisen tajuamiskyvyn asteikkoa ylöspäin päädytään lopulta siihen, että ihmisen yläpuolella leijuu ja hänen sisimmässään on seitsemän korkeampaa henkisesti vaikuttavaa tekijää, influenssia. Ja nämä edistyvien maailmojen seitsemän henkeä ovat:

194:2.13 (2062.2) 1. Lahjaksi annettu Universaalisen Isän henki – Ajatuksensuuntaajat.

194:2.14 (2062.3) 2. Iankaikkisen Pojan henkiläsnäolo – universumien universumin henkigravitaatio ja koko henkiyhteydenpidon tietty kanava.

194:2.15 (2062.4) 3. Äärettömän Hengen henkiläsnäolo – koko luomistuloksen universaalinen henkimieli, kaikkien edistyvien älyllisten olentojen älyllisen sukulaisuuden hengellinen lähde.

194:2.16 (2062.5) 4. Universaalisen Isän ja Luoja-Pojan henki – Totuuden Henki, jota yleisesti pidetään Universumin Pojan henkenä.

194:2.17 (2062.6) 5. Äärettömän Hengen ja Universumin Äiti-Hengen henki – Pyhä Henki, jota yleisesti pidetään Universumin Hengen henkenä.

194:2.18 (2062.7) 6. Universumin Äiti-Hengen mielihenki – paikallisuniversumin seitsemän mielenauttajahenkeä.

194:2.19 (2062.8) 7. Isän, Poikien ja Henkien henki – maailmojen ylösnousemuskuolevaisten uuden nimen henki, sen jälkeen kun kuolevaisen hengestä syntynyt sielu on fuusioitunut Paratiisin Ajatuksensuuntaajaan, ja sen jälkeen kun se on myöhemmin

saavuttanut Lopullisuuden Paratiisikunnan jäsenen statukseen kuuluvan jumalallisuuden ja kunnialla kruunautumisen.

194:2.20 (2062.9) Ja näin Totuuden Hengen lahjoittaminen toi maailmalle ja sen kansoille viimeisen sellaisen henkivarustuksen, jonka tarkoituksena on auttaa yhä korkeammalle yltävää Jumalan etsintää.

3. Mitä Helluntaina tapahtui

194:3.1 (2062.10) Helluntain päivästä esitettyihin kertomuksiin tuli alkuaikoina liitetyiksi monia eriskummallisia ja omituisia opetuksia. Tuon päivän, eli päivän, jona uusi opettaja, Totuuden Henki, tuli ihmiskunnan keskuuteen, tapahtumat on myöhempinä aikoina sekoitettu valloilleen päässeen emotionalismin järjettömiin purkauksiin. Mitä tämä vuodatettu Isän ja Pojan henki ensi sijassa tekee, on sitä, että hän antaa ihmisille opetusta Isän osoittaman rakkauden ja Pojan osoittaman armon totuuksista. Nämä ovat ne jumalallisuutta koskevat totuudet, joista ihmiset voivat saada täysimääräisemmän käsityksen kuin mistään muista jumalallisista luonteenpiirteistä. Totuuden Henki huolehtii etupäässä Isän henkiolemuksen ja Pojan moraalisen luonteen tunnetuksi tekemisestä. Lihallisen hahmossa eläessään Luoja-Poika paljasti Jumalan ihmisille; Totuuden Henki puolestaan paljastaa sydämessä Luoja-Pojan ihmisille. Tuottaessaan elämässään ”hengen hedelmiä” ihminen yksinkertaisesti tuo esille Mestarin omassa maisessa

elämässään julkituomia ominaisuuksia. Kun Jeesus oli maan päällä, hän eli elämänsä yhtenä persoonallisuutena – Jeesus Nasaretilaisena. ”Uutena opettajana”, ihmisen sisimmässä elävänä henkenä, Mestari on Helluntaista alkaen kyennyt elämään elämäänsä uudelleen jokaisen sellaisen uskovan kokemuksessa, jota totuus opettaa.

194:3.2 (2062.11) Monia ihmiselämän aikana sattuvia tapahtumia on vaikea ymmärtää, niitä on vaikea saada sopusointuun sen ajatuksen kanssa, että elämme universumissa, jossa vallitsee totuus ja jossa voiton korjaa vanhurskaus. Peräti usein tuntuu, että vallalla ovat panettelu, valheet, epärehellisyys ja väärämielisyys – synti. Uskoko lopulta korjaakin voiton pahuudesta, synnistä ja paatumuksesta? Kyllä korjaa. Ja Jeesuksen elämä ja kuolema ovat ikuinen todiste siitä, että hyvyyden totuus ja hengen johdatuksessa olevan luodun usko nostetaan aina kunniaan. Ristillä riippuvaa Jeesusta pilkattiin huomauttamalla: ”Katsotaanpa, tuleeko Jumala vapahtamaan hänet.” Ristiinnaulitsemisen päivänä näytti pimeältä, mutta ylösnousemuksen aamuna oli jo häikäisevän kirkasta, ja Helluntaina oli sitäkin kirkkaampaa ja riemullisempaa. Pessimististä epätoivoa kuvastavat uskonnot koettavat päästä eroon elämän sälyttämistä taakoista, ja mitä ne halajavat, on sammuminen loputtomaan uneen ja lepoon. Ne ovat primitiivisen pelon ja kauhun uskontoja. Jeesuksen uskonto on uusi uskon evankeliumi julistettavaksi kamppailevalle ihmiskunnalle. Tämä uusi uskonto perustuu uskoon, toivoon ja rakkauteen.

194:3.3 (2063.1) Kuolevaisen elämä oli jakanut Jeesukselle kovimmat, julmimmat ja katkerimmat iskunsa, ja tämä mies kohtasi nämä epätoivon antimet uskolla, rohkeudella ja horjumattomalla päättäväisyydellä täyttää Isän tahto. Jeesus kohtasi elämän koko sen kammottavassa todellisuudessa, ja hän pysyi tilanteen herrana – jopa kuolemassa. Hän ei käyttänyt uskontoa vapautuksena elämästä. Jeesuksen uskonto ei etsi pakotietä tästä elämästä, jotta päästäisiin nauttimaan toisessa olotilassa odottavasta autuudesta. Jeesuksen uskonto tarjoaa toisen ja hengellisen olotilan iloa ja rauhaa sen elämän kohottamiseksi ja jalontamiseksi, jota ihmiset nyt lihallisen hahmossaan elävät.

194:3.4 (2063.2) Jos uskonto on oopiumia kansalle, se ei ole Jeesuksen uskonto. Ristillä riippuessaan hän kieltäytyi juomasta turruttavaa rohtoa, ja hänen henkensä, joka vuodatettiin kaiken lihan päälle, on voimallinen, koko maailmaan kohdistuva vaikuttaja, joka johdattaa ihmistä ylöspäin ja kannustaa häntä eteenpäin. Hengellinen etenemisen yllyke on väkevin tässä maailmassa vaikuttava kannustava voima. Totuutta oppiva uskova on ainoa edistyvä ja tarmokas sielu maan päällä.

194:3.5 (2063.3) Helluntain päivänä Jeesuksen uskonto mursi kaikki kansalliset raja-aidat ja rodulliset kahleet. On ikuisesti totta, että ”missä Herran henki on, siellä on vapaus”. Totuuden Hengestä tuli tuona päivänä Mestarin henkilökohtainen lahja jokaiselle kuolevaiselle. Tämä henki annettiin siinä tarkoituksessa, että uskovat saisivat pätevyyden toimia entistäkin tarmokkaampina valtakunnan evankeliumin saarnaajina, mutta he erehtyivät luulemaan, että tämä

vuodatetun hengen vastaanottamisen kokemus oli osa sitä uutta evankeliumia, jota he parhaillaan tiedostamattaan muovasivat.

194:3.6 (2063.4) Älkää jättäkö huomiotta sitä tosiasiaa, että Totuuden Henki lahjoitettiin kaikille vilpittömille uskoville, tämä henkilahja ei tullut vain apostolien osalle. Kaikki yläsalissa koolla olleet satakaksikymmentä miestä ja naista saivat uuden opettajan, samoin kuin sen saivat kaikki sydämessään vilpittömät kaikkialla maailmassa. Tämä uusi opettaja annettiin lahjaksi ihmiskunnalle, ja jokainen sielu otti hänet vastaan sen mukaan, missä määrin hän rakasti totuutta ja mikä oli hänen kykynsä ymmärtää ja käsittää hengellisiä realiteetteja. Todellinen uskonto pääsee lopultakin vapauteen pappien ja kaikkien pyhien yhteiskuntaluokkien holhouksesta ja saavuttaa todellisen julkitulonsa yksittäisissä ihmissieluissa.

194:3.7 (2063.5) Jeesuksen uskonto edistää korkeimmantyyppistä ihmisten sivilisaatiota sikäli, että se luo korkeimmantyyppisen hengellisen persoonallisuuden ja julistaa tämän persoonan pyhyyttä.

194:3.8 (2063.6) Helluntaina tapahtunut Totuuden Hengen tuleminen teki mahdolliseksi uskonnon, joka ei ole radikaalinen eikä konservatiivinen; se ei ole vanhaa eikä uutta; sen ei ole määrä olla sen paremmin vanhojen kuin nuortenkaan hallitsema. Jeesuksen maisen elämän tosiasia tarjoaa kiintopisteen, johon ajallisuudessa ankkuroitua, samalla kun Totuuden Hengen lahjoittaminen huolehtii siitä, että uskonto, jota hän eli, ja evankeliumi, jota hän julisti,

laajenevat ikuisesti ja kasvavat loputtomasti. Henki opastaa *koko* totuuteen, sillä hän opettaa laajenevaa ja alati kasvavaa uskontoa, joka edustaa loputonta edistymistä ja jumalallista julkitulemista. Tämä uusi opettaja tulee ikiajat tuomaan totuutta etsivälle uskovalle julki sitä, mikä niin jumalallisella tavalla kietoutui Ihmisen Pojan persoonaan ja olemukseen.

194:3.9 (2064.1) ”Uuden opettajan” lahjoittamiseen liittyneet manifestaatiot samoin kuin se, että eri rotuihin ja kansallisuuksiin kuuluvat, Jerusalemiin kerääntyneet ihmiset ottivat vastaan apostolien julistuksen, osoittavat Jeesuksen uskonnon yleismaailmallisuuden. Valtakunnan evankeliumin ei ollut määrä samastua mihinkään erityiseen rotuun, kulttuurin tai kieleen. Tuo Helluntain päivä todisti hengen suurenmoisesta pyrkimyksestä vapauttaa Jeesuksen uskonto syntymälahjaksi saamistaan juutalaisuuden kahleista. Vielä senkin jälkeen kun tämä näyttävä hengen vuodattaminen kaiken lihan päälle oli tapahtunut, apostolit koettivat ensi vaiheessa pakottaa käännynnäisensä suostumaan juutalaisen uskonnon vaatimuksiin. Paavalillakin oli kahnausta jerusalemilaisveljiensä kanssa siksi, että hän ei suostunut pakottamaan gentiilejä noudattamaan näitä juutalaisia tapoja. Mikään ilmoitususkonto ei voi levitä koko maailmaan tehdessään sen vakavan virheen, että siitä tulee jonkin kansallisen kulttuurin läpitunkema, tai että se tulee yhdistetyksi vakiintuneisiin rotukohtaisiin, sosiaalisiin tai taloudellisiin käytäntöihin.

194:3.10 (2064.2) Totuuden Hengen lahjoittaminen oli vapaa kaikista muotoseikoista, seremonioista, pyhistä paikoista ja erityisestä

käyttäytymisestä niitten taholta, jotka kokonaisuudessaan ottivat sen ilmentymän vastaan. Kun henki tuli yläsalissa koolla olleiden päälle, he yksinkertaisesti vain istuivat paikallaan ja olivat juuri vaipuneet äänettömään rukoukseen. Henki lahjoitettiin niin maaseudulla kuin kaupungissakin. Hengen vastaanottaakseen apostolien ei tarvinnut vetäytyä muista erilleen syrjäiseen paikkaan vuosia kestävään yksinäiseen mietiskelyyn. Helluntai katkaisee kaikiksi ajoiksi yhteyden hengellisen kokemuksen idean ja sellaisen käsityksen väliltä, jonka mukaan jotkin ympäristöt olisivat erityisen suotuisia.

194:3.11 (2064.3) Helluntain oli hengellisine antimineen tarkoitus irrottaa Mestarin uskonto ikiajoiksi kaikesta sellaisesta, että se olisi riippuvainen fyysisestä voimasta, sillä nyt tämän uuden uskonnon opettajat ovat hengellisin asein varustettuja. Heidän on määrä lähteä valloittamaan maailma ehtymättömällä anteeksiantamuksella, verrattomalla hyvällä tahdolla ja yltäkylläisellä rakkaudella. He ovat varustettuja voittamaan pahan hyvällä, kukistamaan vihan rakkaudella, hävittämään pelon rohkealla ja elävällä totuuteen uskomisella. Jeesus oli seuraajilleen jo opettanut, ettei hänen uskontonsa ollut koskaan passiivista, vaan hänen opetuslastensa oli määrä laupeudentyössään ja rakkauden julkituomisissaan olla aina aktiivisia ja positiivisia. Nämä uskovat eivät suhtautuneet Jahveen enää ”Sotajoukkojen Herrana”. He pitivät ikuista Jumaluutta nyt ”Herran Jeesuksen Kristuksen Jumalana ja Isänä”. Tämän edistysaskelen he joka tapauksessa ottivat, jos kohta heiltä jossain

määrin jäikin käsittämättä totuus siitä, että Jumala on myös jokaisen yksilön hengellinen Isä.

194:3.12 (2064.4) Helluntai varusti kuolevaisen ihmisen kyvyllä antaa anteeksi henkilökohtaiset loukkaukset, olla katkeroitumatta vakavimmankaan epäoikeudenmukaisuuden keskellä, säilyttää tyyneytensä pöyristyttävänkin vaaran edessä ja uhmata vihana ja kiukkuna ilmenevää pahuutta rakkautta ja pitkämielisyyttä osoittavin pelottomin teoin. Urantia on historiansa kuluessa kokenut suurten ja hävittävien sotien tuhoja. Kaikki näihin kauheisiin taisteluihin osallistuneet ovat kärsineet tappion. Oli vain yksi voittaja; oli vain yksi, joka selviytyi näistä katkeriksi käyneistä taisteluista yhä maineikkaampana – ja se oli Jeesus Nasaretilainen ja hänen evankeliuminsa siitä, että paha voitetaan hyvällä. Paremman sivilisaation salaisuus on sidoksissa Mestarin opetuksiin ihmisen veljeydestä, rakkautta ja keskinäistä luottamusta osoittavasta hyvästä tahdosta.

194:3.13 (2065.1) Uskonto oli Helluntaihin saakka tuonut julki vain ihmisen, joka etsii Jumalaa. Helluntain jälkeenkin ihminen etsii yhä Jumalaa, mutta maailman yllä loistaa näkymä, joka kertoo, että Jumalakin etsii, ja hän etsii ihmistä ja tämän löydettyään lähettää henkensä elämään tämän sisimmässä.

194:3.14 (2065.2) Ennen Jeesuksen opetuksia, jotka huipentuivat Helluntaissa, naisilla oli vanhempien uskontojen opinkappaleissa vain vähäinen tai täysin olematon asema. Valtakunnan veljesyhteisössä nainen seisoi Helluntain jälkeen Jumalan edessä tasa-arvoisena miehen kanssa. Niiden sadankahdenkymmenen

joukossa, jotka saivat tämän erityisen hengen antimen, oli monta naisopetuslasta, ja heidän osalleen nämä siunaukset tulivat tasapuolisesti miesuskovien kanssa. Enää ei mies voi olettaa, että hänellä olisi yksinoikeus uskonnollisen palvelun toimittamiseen. Fariseus saattoi yhä kiittää Jumalaa siitä, ettei hän ”syntynyt naiseksi, spitaaliseksi eikä muukalaiseksi”, mutta Jeesuksen seuraajien keskuudessa nainen on ikiajoiksi vapautettu kaikesta sukupuoleen perustuvasta uskonnollisesta syrjimisestä. Helluntai hävitti kaiken rodulliseen erillisyyteen, kulttuurieroihin, sosiaaliseen luokkajakoon tai sukupuoliennakkoluuloihin perustuvan uskonnollisen syrjinnän. Ei siis ihme, että nämä uuteen uskontoon uskovat saattoivat huudahtaa: ”Missä Herran henki on, siellä on vapaus.”

194:3.15 (2065.3) Jeesuksen äiti ja veli olivat kumpikin näiden sadankahdenkymmenen uskovan joukossa, ja tämän opetuslasten yhteisen ryhmän jäseninä hekin saivat vuodatetun hengen. He eivät saaneet hyvästä lahjasta enempää kuin heidän toverinsakaan. Mitään erityistä lahjaa ei annettu Jeesuksen maisen perheen jäsenille. Helluntai oli merkki erillisten papistojen ja kaikenlaisen pyhiin perheisiin uskomisen päättymisestä.

194:3.16 (2065.4) Ennen Helluntaita apostolit olivat luopuneet Jeesuksen tähden paljosta. He olivat uhranneet kotinsa, perheensä, ystävänsä, maalliset tavaransa ja asemansa. Helluntaina he antoivat itsensä Jumalalle, ja Isä ja Poika vastasivat siihen antamalla itsensä ihmiselle – lähettämällä henkensä elämään ihmisten sisimmässä.

Tämä itsensä kadottamisen ja hengen löytämisen kokemus ei ollut mikään tunne-elämän kokemus vaan teko, jossa oli kysymys älyllisestä antautumisesta ja varauksettomasta pyhittäytymisestä.

194:3.17 (2065.5) Helluntai oli kutsu hengelliseen yhtenäisyyteen evankeliumiin uskovien keskuudessa. Kun henki laskeutui opetuslasten päälle Jerusalemissa, tapahtui samoin Filadelfiassa, Aleksandriassa ja kaikissa muissa paikoissa, joissa asui aitoja uskovia. Ja oli kirjaimellisesti totta, että ”uskovaisten suuressa joukossa oli vain yksi sydän ja yksi sielu.” Jeesuksen uskonto on väkevin yhdistävä tekijä, jonka maailma on koskaan tuntenut.

194:3.18 (2065.6) Helluntain tarkoituksena oli vähentää yksilöiden, ryhmien, kansakuntien ja rotujen itsetehostusta. Juuri tämä itsetehostuksen henki lisää niin suuresti jännitystä, että jännitys aika ajoin puhkeaa tuhoisiksi sodiksi. Ihmiskunta voi eheytyä vain hengellisen suhtautumistavan tietä, ja Totuuden Henki on sellainen maailmassa vaikuttava tekijä, joka on universaalinen.

194:3.19 (2065.7) Totuuden Hengen tuleminen puhdistaa ihmissydämen ja johdattaa vastaanottajansa laatimaan elämälle tarkoituksen, joka on avoinna vain sille, mikä on Jumalan tahto, ja sille, mikä on ihmisille hyväksi. Aineellinen itsekkyyden henki on tukahtunut tähän uuteen itsensäunohtamisen hengelliseen antimeen. Helluntai merkitsi silloin ja merkitsee nyt sitä, että historian Jeesuksesta on tullut elävään kokemukseen kuuluva jumalallinen Poika. Kun tästä vuodatetusta hengestä johtuva ilo tietoisesti koetaan ihmiselämässä,

se koituu vahvistavaksi lääkkeeksi terveydelle, virkistykseksi mielelle ja ehtymättömäksi energiaksi sielulle.

194:3.20 (2065.8) Rukoilu ei Helluntaina henkeä tuonut, mutta rukoilulla oli suuri merkitys siinä mielessä, että se määritteli yksittäisten uskovain luonteenomaisen vastaanottavaisuuden. Rukous ei saa jumalallista sydäntä liikahtamaan niin, että se myöntyisi hölläkätiseen anteliaisuuteen, mutta peräti usein se kyllä kaivaa ne uomat yhä avarammiksi ja syvemmiksi, joissa jumalalliset antimet voivat sydämiin ja sieluihin virrata, niiden sydämeen ja sieluun, jotka tällä tavoin, vilpittömän rukoilun ja aidon palvonnan kautta, muistavat ylläpitää katkeamatonta yhteyttä Tekijäänsä.

4. Kristillisen kirkon alkuvaiheet

194:4.1 (2066.1) Kun Jeesus niin perin äkkiä joutui vihamiestensä käsiin ja yhtä nopeasti ristiinnaulittiin kahden varkaan väliin, hänen apostolinsa ja opetuslapsensa menettivät kokonaan itseluottamuksensa. Ajatus Mestarista kiinni otettuna, köytettynä, ruoskittuna ja ristiinnaulittuna oli liikaa jopa apostoleille. He unohtivat hänen opetuksensa ja hänen varoituksensa. Saattoihan hän tosin olla ”profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä”, mutta se Messias hän tuskin voi olla, joka heidän toiveidensa mukaisesti perustaisi uudelleen Israelin kuningaskunnan.

194:4.2 (2066.2) Sitten tulee kuolleistanousu, joka vapahtaa heidät epätoivosta ja palauttaa heidän uskonsa Mestarin jumalallisuuteen. He näkevät hänet kerran toisensa jälkeen ja puhuvat hänen kanssaan, ja hän vie heidät Öljymäelle, jossa hän jättää heille jäähyväiset ja sanoo palaavansa Isän tykö. Hän on käskenyt heitä viipymään Jerusalemissa siksi, kunnes heidät varustetaan voimalla – siksi, kunnes Totuuden Henki tulee. Ja Helluntain päivänä tämä uusi opettaja tulee, ja siinä samassa he lähtevät saarnaamaan evankeliumiaan uusin voimin. He ovat elävän Herran, eivät kuolleen ja nujerretun johtajan, pelottomia ja rohkeita seuraajia. Mestari elää näiden evankelistojen sydämessä. Jumala ei ole mikään heidän ajatusmaailmassaan oleva opinkappale, vaan hänestä on tullut heidän sielussaan oleva elävä läsnäolo.

194:4.3 (2066.3) ”Ja he olivat alati, joka päivä, yksimielisesti temppelissä ja mursivat kotona leipää ja nauttivat ruokansa riemulla ja sydämen yksinkertaisuudella, kiittäen Jumalaa ja ollen kaiken kansan suosiossa. He tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja puhuivat Jumalan sanaa rohkeasti. Ja uskovaisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu; eikä kenkään heistä sanonut omaksensa mitään siitä, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli heillä yhteistä.”

194:4.4 (2066.4) Mitä on tapahtunut näille ihmisille, jotka Jeesus oli määrännyt lähtemään matkaan ja saarnaamaan valtakunnan evankeliumia: Jumalan isyyttä ja ihmisen veljeyttä? Heillä on uusi evankeliumi, he ovat uudesta kokemuksesta palavissaan, heidät täyttää uusi hengellinen energia. Heidän sanomansa onkin yhtäkkiä

vaihtunut julistukseksi kuolleista nousseesta Kristuksesta: ”Jeesuksen, Nasaretilaisen, sen miehen, jonka Jumala hyväksyi voimallisilla teoilla ja ihmeillä, hänet, joka teille luovutettiin Jumalan määrätietoisen päätöksen ja ennaltatietämyksen mukaan, hänet te naulitsitte ristille ja tapoitte. Mutta näin on Jumala täyttänyt, minkä hän oli edeltä ilmoittanut kaikkien profeettain suun kautta. Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt. Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt. Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut lupauksen hengestä, on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette. Katukaa, jotta teidän syntinne pyyhittäisiin pois, jotta Isä lähettäisi hänet, joka on teille edeltä määrätty, nimittäin Kristuksen, Jeesuksen, jonka taivaan piti omistaman niihin aikoihin saakka, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan.”

194:4.5 (2066.5) Valtakunnan evankeliumi, Jeesuksen sanoma, oli äkkiä vaihtunut evankeliumiksi Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Nyt he julistivat tosiasioita hänen elämästään, kuolemastaan ja kuolleistaheräämisestään ja saarnasivat toivoa hänen pikaisesta paluustaan tähän maailmaan viemään aloittamansa työn päätökseen. Ensimmäisten uskovien sanomassa oli siis kysymys siitä, että he saarnasivat hänen ensimmäisen tulemisensa tosiasioista ja opettivat toivoa hänen toisesta tulemisestaan, tapahtumasta, jonka he arvioivat olevan sangen lähellä.

194:4.6 (2067.1) Kristuksesta oli tulossa hyvää vauhtia muotoutuvan kirkon uskonkappale. Jeesus elää; hän kuoli ihmisten puolesta; hän antoi hengen; hän on tulossa takaisin. Jeesus täytti kaikki heidän

ajatuksensa ja määräsi koko heidän uuden käsityksensä Jumalasta ja kaikesta muustakin. He olivat liian haltioissaan siitä uudesta opinkappaleesta, että ”Jumala on Herran Jeesuksen Isä”, välittääkseen vanhasta sanomasta, jonka mukaan ”Jumala on kaikkien ihmisten rakastava Isä”, jopa jokaisen yksittäisen yksilön Isä. On totta, että näissä uskovien alkuvaiheen yhteisöissä kyllä ilmeni ihmeellistä veljellisen rakkauden ja ennennäkemätöntä hyvän tahdon esiinpuhkeamista. Mutta tämä olikin Jeesukseen uskovien veljeskunta, ei taivaallisen Isän perhevaltakuntaan kuuluvien veljien yhteisö. Heidän hyvä tahtonsa kumpusi rakkaudesta, joka syntyi Jeesuksen lahjoittautumisen käsityksestä, eikä kuolevaisten ihmisten veljeyden tiedostamisesta. He olivat tästä huolimatta täynnä riemua, ja he elivät sellaista uutta ja ainutlaatuista elämää, että heidän opetuksensa Jeesuksesta vetivät puoleensa kaikkia ihmisiä. He tekivät sen suuren virheen, että he käyttivät valtakunnan evankeliumin elävää ja valaisevaa kommenttia itse evankeliumin sijasta, mutta jo sekin edusti suurenmoisinta ihmiskunnan koskaan tuntemaa uskontoa.

194:4.7 (2067.2) Epäilystäkään ei voinut olla siitä, että maailmaan oli nousemassa uusi veljeskunta. ”Ja uskovaisten suuri joukko pysyi apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.” He kutsuivat toisiaan veljiksi ja sisariksi; he tervehtivät toisiaan pyhällä suudelmalla; he huolehtivat köyhistä. Kysymyksessä oli yhteisö, jossa elettiin ja palvottiin yhdessä. Heidän omaisuuden yhteisyytensä ei perustunut mihinkään määräykseen vaan haluun jakaa omaisuutensa ja tavaransa

uskovaistoveriensa kanssa. He odottivat luottavaisina, että Jeesus vielä heidän sukupolvensa aikana palaisi viemään päätökseen Isän valtakunnan perustamistyön. Tämä maallisen omaisuuden spontaani yhteisyys ei ollut suoranaisesti Jeesuksen opetukseen kuuluva piirre, vaan se ilmaantui siksi, että nämä miehet ja naiset niin vilpittömästi ja niin luottavaisesti uskoivat hänen minä päivänä tahansa palaavan päättääkseen työnsä ja viedäkseen valtakunnan täyttymykseen. Mutta tämän ajattelemattoman veljellisen rakkauden alalla suoritetun hyvää tarkoittaneen kokeilun lopputulokset olivat tuhoisia ja toivat murhetta. Tuhannet hartaat uskovat myivät omaisuutensa ja luovuttivat pois kaiken kiinteän pääomansa ja muut tuottavat varansa. Kristilliseen ”tasajakoon” joutuneet hupenevat varat *loppuivat* aikaa myöten, mutta maailma ei loppunut. Varsin pian Antiokian uskovat ryhtyivät keräämään kolehtia pelastaakseen Jerusalemin uskovaistoverinsa nälkäkuolemalta.

194:4.8 (2067.3) Noina aikoina he viettivät Herran ehtoollista sen mukaan, miten se oli asetettu. He toisin sanoen kokoontuivat hyvän toverihengen merkeissä nautitulle yhteiselle aterialle ja aterian päätteeksi he toimittivat sakramentin.

194:4.9 (2067.4) Alkuun he kastoivat Jeesuksen nimeen, vasta lähes kahdenkymmenen vuoden kuluttua he ryhtyivät kastamaan ”Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”. Kaste oli kaikki, mitä uskovien yhteisöön otettavalta vaadittiin. Heillä ei vielä ollut mitään

organisaatiota, vaan kysymyksessä oli yksinkertaisesti vain Jeesus-veljeskunta.

194:4.10 (2067.5) Tämä Jeesus-lahko kasvoi nopeaa vauhtia, ja vielä kerran saddukeukset kiinnittivät siihen huomionsa. Fariseukset eivät tilanteesta suurestikaan välittäneet, sillä he panivat merkille, ettei mikään opetuksista millään tavoin puuttunut juutalaisten lakien noudattamiseen. Mutta saddukeukset ryhtyivät panemaan Jeesus-lahkon johtajia telkien taakse, kunnes heidät suostuteltiin hyväksymään erään johtavan rabbin, Gamalielin, neuvo. Tämä nimittäin antoi seuraavan ohjeen: ”Pysytelkää erossa näistä miehistä ja antakaa heidän olla, sillä jos tämä opetus tai tämä työ on ihmisistä, se kukistuu; mutta jos se on Jumalasta, te ette kykene heitä kukistamaan, ja mahdollisesti saatte huomata käyvänne taistelua itseään Jumalaa vastaan.” He päättivät noudattaa Gamalielin neuvoa, ja Jerusalemissa seurasi rauhallinen ja tyyni aika, jonka kuluessa Jeesuksesta kertova uusi evankeliumi levisi nopeasti.

194:4.11 (2068.1) Ja niin Jerusalemissa sujui kaikki hyvin, kunnes Aleksandriasta tuli sankoin joukoin kreikkalaisia. Jerusalemiin saapui kaksi Rodanin oppilasta, jotka saivat hellenistien keskuudesta monia käännynnäisiä. Heidän ensimmäisiin käännynnäisiinsä kuuluivat muiden muassa Stefanus ja Barnabas. Nämä kyvykkäät kreikkalaiset eivät niin suuresti pitäneet kiinni juutalaisten näkökulmasta, eivätkä he kovin hyvin mukautuneet juutalaisten palvontakäytäntöön ja muihin seremoniatapoihin. Ja juuri näiden kreikkalaisuskovien menettely päätti toisaalta Jeesus-veljeskunnan

ja toisaalta fariseusten ja saddukeusten väliset rauhanomaiset suhteet. Stefanus ja hänen kreikkalainen toverinsa ryhtyivät saarnaamaan enemmänkin niin kuin Jeesus oli opettanut, ja he joutuivat sen vuoksi välittömään ristiriitaan juutalaisvallanpitäjien kanssa. Kun Stefanus erään julkisen saarnansa aikana tuli puheensa arveluttavaan kohtaan, he heittivät syrjään kaikki oikeudenkäynnin edellyttämät muotoseikat ja ryhtyivät siinä paikassa kivittämään häntä kuoliaaksi.

194:4.12 (2068.2) Stefanuksesta, Jeesukseen uskovien kreikkalaisten Jerusalemin-siirtokunnan johtajasta, tuli näin ensimmäinen uuden uskon marttyyri ja erityinen syy varhaiskristillisen kirkon muodolliseen organisoitumiseen. Tähän uuteen kriisiin suhtauduttiin toteamuksella, etteivät uskovat voineet jatkaa enää pitemmälle juutalaiseen uskoon kuuluvana lahkona. He olivat kaikki sitä mieltä, että heidän oli erottauduttava epäuskoisista. Eikä Stefanuksen kuolemasta ollut kulunut kuukauttakaan, kun Jerusalemin seurakunta oli Pietarin johdolla jo organisoitu, ja sen nimelliseksi johtajaksi oli asetettu Jeesuksen veli Jaakob.

194:4.13 (2068.3) Ja sen jälkeen alkoivat juutalaisten toimeenpanemat uudet ja säälimättömät vainot, niin että tämän uuden, Jeesuksesta kertovan uskonnon, jota myöhemmin Antiokiassa kutsuttiin kristinuskoksi, aktiiviset opettajat lähtivät Jeesuksesta julistaen Rooman valtakunnan kaikkiin ääriin. Tämän sanoman levittämisen johtajina olivat ennen Paavalin aikaa kreikkalaiset. Ja nämä ensimmäiset lähetyssaarnaajat, niin kuin myös myöhemmät, seurasivat muinaista Aleksanterin marssipolkua vaeltaessaan Gaasan

ja Tyyron kautta Antiokiaan ja sitten Vähän-Aasian halki Makedoniaan ja sieltä edelleen Roomaan ja keisarikunnan äärimmäisiin kolkkiin.

Luku 195

Helluntain jälkeen

195:0.1 (2069.1) PIETARIN helluntaisaarnan seurausilmiöt ratkaisivat useimpien apostolien sen jälkeen noudattamat toimintaperiaatteet ja määräsivät heidän suunnitelmansa siltä osin, mitä he tekisivät julistaakseen valtakunnan evankeliumia. Pietari oli kristillisen kirkon varsinainen perustaja; Paavali vei kristillisen sanoman ei-juutalaisten keskuuteen, ja kreikkalaisuskovat veivät sen Rooman valtakunnan joka kolkkaan.

195:0.2 (2069.2) Vaikka perinteen kahlehtimat ja pappien komentelemat heprealaiset eivät kansana suostuneet ottamaan vastaan sen paremmin Jeesuksen evankeliumia Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä kuin Pietarin ja Paavalin julistusta Kristuksen kuolleistaheräämisestä ja taivaaseenastumisesta (sittemmin kristinuskoa), huomattiin Rooman valtakunta muilta osin vastaanottavaiseksi kehkeytymässä oleville kristillisille opetuksille. Läntinen sivilisaatio oli tuohon aikaan älyllistä, sotaan kyllästynyttä ja kaikkia olemassa olevia uskontoja ja universumifilosofioita

kohtaan läpikotaisen skeptistä. Läntisen maailman kansoilla, joiden hyödyksi kreikkalainen kulttuuri oli koitunut, oli suurenmoisen menneisyyden luoma arvossapidetty perinne. Ne saattoivat tarkastella perintöä, joka edusti suurenmoisia saavutuksia filosofian, taiteen, kirjallisuuden ja poliittisen edistyksen alalla. Mutta näine kaikkine saavutuksineenkaan niillä ei ollut mitään sielun tyydytykseksi koituvaa uskontoa. Niiden hengelliset kaipaukset olivat yhä tyydyttämättä.

195:0.3 (2069.3) Tällaiselle ihmisyhteiskunnan näyttämölle kristilliseen sanomaan sisältyvät Jeesuksen opetukset sitten yhtäkkiä sysättiin. Näin esiteltiin läntisen maailman kansojen nälkäisille sydämille uusi elämänjärjestys. Tämä tilanne tiesi välitöntä konfliktia toisaalta vanhempien uskonnollisten käytäntöjen ja toisaalta Jeesuksen maailmalle esittämästä sanomasta laaditun uuden, kristillistetyn version välillä. Tämänlaatuisen konfliktin täytyy päätyä joko uuden tai vanhan kiistattomaan voittoon tai sitten jonkinasteiseen *kompromissiin*. Historia osoittaa, että taistelu päättyi kompromissiin. Kristinuskoa vaivasi se paha piirre, että se sisälsi liian paljon aineksia tullakseen minkään kansan taholta yhden tai kahdenkaan sukupolven aikana omaksutuksi. Se ei ollut sellainen yksinkertainen hengellinen vetoomus, jollaisen Jeesus oli esittänyt ihmisten sielulle, vaan jo varhaisessa vaiheessa se löi lukkoon ehdottoman kantansa uskonnollisista rituaaleista, kasvatuksesta, magiasta, parantamisesta, taiteesta, kirjallisuudesta, lainsäädännöstä, hallitustavasta, moraalista, sukupuolielämän säätelystä, moniavioisuudesta ja rajoitetussa määrin jopa orjuudesta.

Kristinusko ei tullut vain uutena uskontona – jollaista koko Rooman valtakunta ja koko itäinen maailma odottivat – vaan se tuli *ihmisyhteiskunnan uuden järjestyksen* hahmossa. Ja tällaisena suurellisena hankkeena se sai nopeasti aikaan kaikkien aikojen sosiaalis-moraalisen yhteentörmäyksen. Kreikkalaisen filosofian uudelleen tulkitsemat ja kristinuskossa sosiaalistetut Jeesuksen ihanteet uhmasivat nyt pelottomasti niitä ihmissuvun traditioita, jotka sisältyivät länsimaisen sivilisaation etiikkaan, moraalisuuteen ja uskontoihin.

195:0.4 (2069.4) Kristinusko voitti käännynnäisiksi alussa vain alempia sosio-ekonomisia väestökerroksia. Mutta toisen vuosisadan alkupuolella kreikkalais-roomalaisen kulttuurin parhaimmisto oli yhä runsaammin joukoin kääntymässä tämän uudenlaisen – kristillisen – uskon kannalle, tämän uuden käsityksen kannalle siitä, mikä on elämisen tarkoitus ja olemassaolon päämäärä.

195:0.5 (2070.1) Miten tämä juutalaisperäinen uusi sanoma, joka oli synnyinmaassaan miltei kariutunut, sai Rooman valtakunnan ajatusmaailmaltaan parhaat yksilöt näin nopeasti ja tehokkaasti valtoihinsa? Kristinuskon saavuttama voitto filosofisista uskonnoista ja mysteerikulteista johtui seuraavista syistä:

195:0.6 (2070.2) 1. Organisaatio. Paavali oli taitava organisoija, ja hänen seuraajansa pysyivät hänen asettamassaan tahdissa.

195:0.7 (2070.3) 2. Kristinusko oli läpikotaisen hellenisoitunut. Siihen sisältyivät kreikkalaisen filosofian paras aines samoin kuin heprealaisen teologian parhaat puolet.

195:0.8 (2070.4) 3. Mutta parasta kaikesta: siihen sisältyi uusi ja suuri *ihanne*, kaiku Jeesuksen toteuttamasta elämänsä lahjaksi antamisesta ja heijastus hänen sanomastaan koko ihmiskunnan kattavasta pelastuksesta.

195:0.9 (2070.5) 4. Kristityt johtajat olivat valmiita tekemään niin laajoja kompromisseja mitralaisuuden kanssa, että sen kannattajista yli puolet voitettiin antiokialaiskultin puolelle.

195:0.10 (2070.6) 5. Seuraava ja myöhemmät kristittyjen johtajien sukupolvet tekivät nekin yhä lisää sellaisia kompromisseja pakanuuden kanssa, että jopa Rooman keisari Konstantinus voitettiin uuden uskonnon puolelle.

195:0.11 (2070.7) Mutta kristityt tekivät pakanain kanssa viisaan kaupan sikäli, että he omaksuivat pakanoiden ritualistisen prameuden, mutta pakottivat pakanat hyväksymään paavalilaisen kristillisyyden hellenisoidun version. He tekivät pakanain kanssa paremmat kaupat kuin mitralaiskultin kanssa, mutta tuon aikaisemmankin kompromissin kohdalla he selviytyivät enemmän kuin voittajina sikäli, että he onnistuivat eliminoimaan persialaismysteerin karkeat moraalittomuudet samoin kuin lukuisat muut moitittavat käytännöt.

195:0.12 (2070.8) Viisasta vai epäviisasta, mutta nämä kristinuskon ensimmäiset johtajat tekivät kuitenkin tietoisesti myönnytyksiä Jeesuksen *ihanteiden* suhteen pyrkiessään pelastamaan ja edistämään monia hänen *ideoistaan*. Ja heidän menestyksensä oli verratonta. Mutta älkää ymmärtäkö väärin! Nämä kompromissin kohteiksi joutuneet Mestarin ihanteet ovat hänen evankeliumissaan

yhä piilevinä, ja lopulta koittaa aika, jolloin ne osoittavat maailmalle täyden voimansa.

195:0.13 (2070.9) Vanha järjestys korjasi tällä kristinuskon pakanallistumisella monia vähäisempiä voittoja luonteeltaan ritualistisella alalla, mutta kristityt saavuttivat ylivallan siinä, että:

195:0.14 (2070.10) 1. Ihmisten noudattaman moraalin alalla kaikui uusi ja suunnattomasti korkeampi sävel.

195:0.15 (2070.11) 2. Maailmalle annettiin uusi ja huomattavasti aikaisempaa laajempi käsitys Jumalasta.

195:0.16 (2070.12) 3. Kuolemattomuuden toivosta tuli osa tunnustetun uskonnon vakuuttavuutta.

195:0.17 (2070.13) 4. Jeesus Nasaretilainen annettiin ihmisen isoavalle sielulle.

195:0.18 (2070.14) Monet Jeesuksen opettamista suurista totuuksista joutuivat näissä alkuaikoina tehdyissä kompromisseissa lähes kadoksiin, mutta silti ne yhä uinuvat tässä pakanallistetussa kristinuskossa, joka puolestaan oli Paavalin versio Ihmisen Pojan elämästä ja opetuksista. Ja jo ennen kuin kristinusko pakanallistettiin, se ensin läpikotaisin hellenisoitiin. Kristinusko on paljon, hyvin paljon, velkaa kreikkalaisille. Hän oli nimenomaan kreikkalainen, muuan egyptinkreikkalainen, joka Nikeassa niin rohkeasti piti kiinni kannastaan ja niin pelottomasti uhmasi tätä kokousta, ettei se rohjennut hämärtää käsitystä Jeesuksen olemuksesta niin pahasti, että totuus hänen lahjoittautumisestaan olisi ollut vaarassa kadota maailmasta. Tämän kreikkalaisen nimi oli

Athanasios, ja ilman tämän uskovan kaunopuheisuutta ja logiikkaa Areioksen lahkolaiset käsitykset olisivat saavuttaneet riemuvoiton.

1. Kreikkalaisten vaikutus

195:1.1 (2071.1) Kristinuskon hellenisointi alkoi tosimielessä sinä ikimuistettavana päivänä, jolloin apostoli Paavali seisoi Ateenan areiopagineuvoston edessä ja kertoi ateenalaisille ”Tuntemattomasta Jumalasta”. Siellä, Akropoliin varjossa, tämä Rooman kansalainen julisti näille kreikkalaisille omaa versiotaan uudesta uskonnosta, joka oli saanut alkunsa Galilean juutalaisella maaperällä. Ja kreikkalaisessa filosofiassa ja monissa Jeesuksen opetuksissa oli jotakin kummallisen samankaltaista. Niillä oli yhteinen päämäärä, molemmathan tähtäsivät *yksilön esilletuloon*. Kreikkalaiset tähtäsivät yksilön sosiaaliseen ja poliittiseen, Jeesus taas moraaliseen ja hengelliseen esilletuloon. Kreikkalaiset opettivat älyllistä vapaamielisyyttä, joka johtaa poliittiseen vapautumiseen; Jeesus opetti hengellistä vapaamielisyyttä, joka johtaa uskonnolliseen vapauteen. Näistä ideoista muodostui yhteen saatettuina uusi ja mahtava ihmisen vapauden peruskirja; ne enteilivät ihmisen sosiaalista, poliittista ja hengellistä vapautta.

195:1.2 (2071.2) Kristinusko syntyi, ja se voitti kaikki kilpailevat uskonnot ennen muuta kahdesta syystä:

195:1.3 (2071.3) 1. Kreikkalainen ajatusmaailma oli valmis lainaamaan uusia ja hyviä ideoita vaikka juutalaisiltakin.

195:1.4 (2071.4) 2. Paavali ja ne, jotka tulivat hänen jälkeensä, olivat auliita mutta nokkelia ja viisaita kompromissintekijöitä; he olivat teologisessa kaupanteossa terävä-älyisiä.

195:1.5 (2071.5) Siihen aikaan, kun Paavali seisoi Ateenassa saarnaamassa ”Kristuksesta ja Hänestä ristiinnaulittuna”, kreikkalaisilla oli hengellinen nälkä. He olivat tiedonhaluisia, kiinnostuneita, ja he olivat todellakin etsimässä hengellistä totuutta. Älkää koskaan unohtako, että roomalaiset taistelivat aluksi kristinuskoa vastaan, kun kreikkalaiset sen sijaan ottivat sen omakseen, ja että juuri kreikkalaiset kirjaimellisesti pakottivat roomalaiset myöhemmin hyväksymään kreikkalaisen kulttuurin osana tämän uuden uskonnon silloisessa muunnellussa muodossaan.

195:1.6 (2071.6) Kreikkalaiset pitivät suuressa kunniassa kauneutta, juutalaiset kunnioittivat pyhyyttä, mutta molemmat kansat rakastivat totuutta. Kreikkalaiset olivat vuosisatojen ajan uskontoa lukuun ottamatta pohtineet vakavissaan kaikkia ihmisen ongelmia – sosiaalisia, taloudellisia, poliittisia ja filosofisia – ja antaumuksellisesti niistä väitelleet. Harvat kreikkalaiset olivat kiinnittäneet paljonkaan huomiota uskontoon. He eivät suhtautuneet edes omaan uskontoonsa järin vakavasti. Pyhittäessään mielensä uskonnolle juutalaiset olivat vuosisatojen ajan lyöneet laimin nämä muut ajattelun kentät. He suhtautuivat uskontoonsa erittäin vakavasti, liian vakavasti. Jeesuksen sanoman valaisemana näiden kahden kansan vuosisatoja jatkuneen ajattelun yhteisestä aikaansaannoksesta tuli nyt uudenlaisen ihmisyhteiskunnan ja

tiettyyn määrään saakka myös ihmisen uudenlaisen uskonnollisen uskomusmaailman ja käytännön liikkeellepaneva voima.

195:1.7 (2071.7) Kreikkalaisen kulttuurin vaikutus oli saavuttanut jo läntisen Välimeren maat, kun Aleksanteri levitti hellenistisen sivilisaation Lähi-idän maailmaan. Kreikkalaiset tulivat uskontonsa ja politiikkansa kanssa oivallisesti toimeen niin kauan, kun he elivät pienissä kaupunkivaltioissa, mutta kun Makedonian kuningas uskaltautui laajentamaan Kreikan imperiumiksi, joka ulottui Adrianmerestä Indukselle, alkoivat hankaluudet. Kreikan taide ja filosofia olivat täysin imperiumiksilaajenemishankkeen tasalla, mutta samaa ei voinut sanoa kreikkalaisten poliittisesta hallintojärjestelmästä tai uskonnosta. Kun Kreikan kaupunkivaltiot olivat laajenneet imperiumiksi, niiden lähinnä nurkkakuntaiset jumalat vaikuttivat hieman omituisilta. Kreikkalaiset olivat tosiaankin etsimässä *ainoaa Jumalaa*, suurempaa ja parempaa Jumalaa, kun vanhemman juutalaisen uskonnon kristillistetty versio tuli heidän tykönsä.

195:1.8 (2072.1) Hellenistinen maailmanvalta ei voinut sellaisenaan pysyä pystyssä. Sen hallitseva asema kulttuurin alalla jatkui, mutta se selviytyi pitemmälle, vasta kun se oli lännestä saanut roomalaisten omaaman poliittisen kyvyn maailmanvallan hallitsemiseen, ja sen jälkeen kun se oli saanut idästä uskonnon, jonka ainoalla Jumalalla oli maailmanvallalle sopiva arvoasema.

195:1.9 (2072.2) Hellenistinen kulttuuri oli ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla jo saavuttanut korkeimmat tasonsa; sen taantuminen oli alkanut; oppineisuus eteni, mutta nerokkuus oli

vähenemässä. Juuri ja nimenomaan tähän ajankohtaan sattui, että kristinuskoon osittaisina sisältyvistä Jeesuksen ideoista ja ihanteista tuli osa siitä, mikä koitui kreikkalaisten kulttuurin ja oppineisuuden pelastukseksi.

195:1.10 (2072.3) Aleksanteri oli käynyt idän kimppuun kulttuurilahjanaan Kreikan sivistys; Paavali hyökkäsi lännen kimppuun mukanaan kristillinen versio Jeesuksen evankeliumista. Ja missä hyvänsä kreikkalainen kulttuuri oli läntisen maailman piirissä vallitsevana, sinne juurtui hellenisoitunut kristinusko.

195:1.11 (2072.4) Vaikka itäinen versio Jeesuksen sanomasta pysyi paremmin hänen alkuperäisten opetustensa mukaisena, se noudatti kuitenkin jatkuvasti Abnerin taipumatonta asennetta. Se ei koskaan edennyt samalla tavoin kuin hellenisoitu versio, ja lopulta se hukkui islamilaiseen liikkeeseen.

2. Roomalainen vaikutus

195:2.1 (2072.5) Roomalaiset omaksuivat kreikkalaisen kulttuurin sellaisenaan. He korvasivat arpomiseen perustuvan hallitustavan edustuksellisella hallitustavalla. Ja tämä muutos oli ennen pitkää suosiollinen kristinuskolle sikäli, että Rooma toi koko läntiseen maailmaan uudenlaisen suvaitsevuuden vieraita kieliä, kansoja ja jopa uskontoja kohtaan.

195:2.2 (2072.6) Roomassa alkuvaiheessa esiintynyt kristittyjen vainoaminen johtui suureksi osaksi pelkästään siitä, että nämä saarnatessaan käyttivät onnettomuudekseen termiä ”valtakunta”. Roomalaiset suhtautuivat suvaitsevasti mihin hyvänsä ja kaikkiin uskontoihin, mutta heidän suhtautumisensa muuttui varsin nyreäksi kaikkea sellaista kohtaan, mikä tuoksahti poliittiselta kilpailuasetelmalta. Ja niin kenttä oli täysin avoin uskonnollisen propagandan harjoittamiselle, sitten kun nämä alkuvaiheessa esiintyneet ja varsin suuressa määrin väärinkäsityksestä johtuneet vainot laantuivat. Roomalaista kiinnosti poliittinen hallinnointi. Taiteesta tai uskonnosta hän välitti perin vähän, mutta kumpaankin hän suhtautui harvinaisen suvaitsevasti.

195:2.3 (2072.7) Itämainen lainkäyttö oli ankaraa ja mielivaltaista. Kreikkalainen lainkäyttö oli häilyvää ja taiteellista. Roomalainen lainkäyttö oli ylhäistä ja kunnioitusta herättävää. Roomalainen kasvatus tuotti ennenkuulumatonta ja ilmeetöntä lojaalisuutta. Alkuaikojen roomalaiset olivat poliittisesti antaumuksellisia ja ylevästi asialleen vihkiytyneitä yksilöitä. He olivat rehellisiä, intomielisiä ja ihanteilleen omistautuneita, mutta heillä ei ollut sellaista uskontoa, joka olisi ansainnut tulla sillä nimellä kutsutuksi. Ei siis ihme, että heidän kreikkalaiset opettajansa kykenivät suostuttelemaan heidät omaksumaan Paavalin kristinuskon.

195:2.4 (2072.8) Ja nämä roomalaiset olivat suurenmoinen kansa. He pystyivät hallitsemaan länsimaita siksi, että he hallitsivat itsensä. Tällainen verraton rehellisyys, antaumus ja luja itsehillintä oli

kristinuskon vastaanottamisen ja kasvun kannalta ihanteellinen maaperä.

195:2.5 (2072.9) Näiden kreikkalais-roomalaisten oli helppo ruveta hengellisessä mielessä suhtautumaan institutionaalista kirkkoa kohtaan yhtä hartaasti kuin he suhtautuivat poliittisessa mielessä valtiota kohtaan. Roomalaiset vastustivat kirkkoa vain, kun he pelkäsivät sitä valtion kilpailijana. Koska kansallinen filosofia ja omaperäinen kulttuuri Roomalta suurelta osin puuttui, se omaksui kreikkalaisen kulttuurin ja otti rohkeasti moraalifilosofiakseen Kristuksen. Kristinuskosta tuli Rooman moraalikulttuuri, mutta on tuskin oikein sanoa, että siitä olisi tullut Rooman uskonto siinä mielessä, että se olisi ollut niiden ihmisten omakohtainen kokemus hengellisestä kasvusta, jotka näin erittelemättömällä tavalla tämän uuden uskonnon omaksuivat. On totta, että monet yksittäiset ihmiset kylläkin tunkeutuivat koko tämän valtiouskonnon pinnan alle ja löysivät sielunsa ravinnoksi hellenisoidun ja pakanallistetun kristinuskon piileviin totuuksiin sisältyvien kätkettyjen merkitysten todelliset arvot.

195:2.6 (2073.1) Stoalainen sinnikkäine ”luontoon ja omaantuntoon” vetoamisineen oli vain entistäkin paremmin valmistellut Roomaa ottamaan – ainakin älyllisessä mielessä – vastaan Kristuksen. Roomalainen oli olemukseltaan ja kasvatukseltaan lakimies; hän suhtautui kunnioittavasti jopa luonnonlakeihin. Ja nyt hän kristinuskon piirissä näki luonnonlaeissa Jumalan lait. Kansa, joka kykeni tuottamaan Ciceron ja Vergiliuksen, oli kypsä omaksumaan Paavalin hellenisoidun kristinuskon.

195:2.7 (2073.2) Ja niin nämä roomalaistuneet kreikkalaiset pakottivat sekä juutalaiset että kristityt filosofisoimaan uskontonsa, koordinoimaan sen ideat ja systematisoimaan sen ihanteet, sovittamaan uskonnolliset käytännöt vallitsevaan elämänmenoon. Ja tässä kaikessa oli suunnatonta apua siitä, että heprealaiskirjoitukset käännettiin kreikaksi ja että sittemmin Uusi testamentti laadittiin kreikan kielellä.

195:2.8 (2073.3) Kreikkalaiset olivat juutalaisista ja monista muista kansoista poiketen jo pitemmän aikaa aina välillä uskoneet kuolemattomuuteen, jonkinlaiseen kuolemanjälkeiseen eloonjäämiseen, ja koska tämä oli Jeesuksen opetuksen ydinsisältö, oli selvää, että kristinusko vetoaisi heihin voimakkaasti.

195:2.9 (2073.4) Toinen toistaan seuranneet kreikkalaisen kulttuurin ja roomalaisen politiikan menestykset olivat lujittaneet Välimeren maat yhdeksi imperiumiksi, jolla oli yksi kieli ja yksi kulttuuri, ja valmistaneet läntisen maailman hyväksymään ajatuksen yhdestä Jumalasta. Juudaismi tarjosi tämän Jumalan, mutta uskontona juudaismi ei ollut näiden roomalaistuneiden kreikkalaisten hyväksyttävissä. Filonista oli apua joillekuille sikäli, että he lievensivät vastaväitteitään, mutta kristinusko paljasti heille vielä sitäkin paremman käsityksen yhdestä Jumalasta, ja he omaksuivat sen auliisti.

3. Rooman valtakunnan alaisuudessa

195:3.1 (2073.5) Rooman poliittisen vallankäytön lujittumisen ja kristinuskon leviämisen jälkeen kristityt huomasivat, että heillä oli yksi Jumala, suurenmoinen uskonnollinen käsitys, mutta ei imperiumia. Kreikkalais-roomalaiset huomasivat, että heillä oli suuri imperiumi, mutta ei Jumalaa, joka olisi toiminut soveliaana uskonnollisena käsityksenä valtakunnanlaajuisessa palvonnassa ja valtakunnan hengellisessä yhdistämisessä. Kristityt hyväksyivät imperiumin, imperiumi omaksui kristinuskon. Roomalaisen anti oli poliittisen vallankäytön yhtenäisyys, kreikkalaisen anti oli kulttuurin ja oppineisuuden yhtenäisyys, kristinuskon anti oli uskonnollisen ajattelun ja käytännön yhtenäisyys.

195:3.2 (2073.6) Rooma voitti nationalismiin perustuneen perinteen yleisvaltakunnallisella universalismilla ja teki ensimmäisen kerran historian aikana mahdolliseksi rotujen ja kansakuntien ainakin nimellisesti hyväksyä sama uskonto.

195:3.3 (2073.7) Kristinusko pääsi Roomassa suosioon aikana, jolloin stoalaisten ponnekkaiden opetusten ja mysteerikulttien pelastuslupausten välillä käytiin suurta taistelua. Kristinusko toi tullessaan virkistävää lohdutusta ja vapahtavaa voimaa hengellisesti nälkäiselle kansalle, jonka kielessä ei ollut sanaa ”epäitsekkyydelle”.

195:3.4 (2073.8) Kristinusko sai suurimman voimansa siitä, miten sen uskovat elivät palvelemista korostavaa elämäänsä, mutta myös siitä, miten he alkuvaiheen räikeän vainon aikana uskonsa puolesta kuolivat.

195:3.5 (2073.9) Opetus Kristuksen tuntemasta rakkaudesta lapsia kohtaan teki pian lopun laajalle levinneestä tavasta jättää ei-toivotut lapset ja varsinkin tyttövauvat heitteille ja kuolemaan.

195:3.6 (2074.1) Kristillisissä jumalanpalveluksissa alkuaikoina noudatettu kaava omaksuttiin juutalaisesta synagogasta, mitralaisrituaalin aineksin sitä muunnellen, ja myöhemmin siihen lisättiin suuri määrä pakanallista prameutta. Alkukristillisen kirkon selkärangan muodostivat juudaismiin kääntyneet mutta kristinuskon omaksuneet kreikkalaiset.

195:3.7 (2074.2) Toinen Kristuksen jälkeinen vuosisata oli koko maailmanhistorian mitassa paras ajankohta hyvän uskonnon edetä läntisessä maailmassa. Ensimmäisen vuosisadan aikana kristinusko oli kamppaillen ja kompromisseja tehden valmistautunut työntämään juurensa maahan ja sitten nopeasti leviämään. Kristinusko otti omakseen keisarin; myöhemmin keisari otti omakseen kristinuskon. Se oli uuden uskonnon leviämisen kannalta suurenmoinen aikakausi. Vallitsi uskonnonvapaus, matkustaminen oli yleismaailmallista ja ajattelu oli esteetöntä.

195:3.8 (2074.3) Hellenisoituneen kristinuskon nimellisestä vastaanottamisesta seurannut hengellinen sysäys tuli Rooman kannalta liian myöhään estääkseen hyvään alkuun päässeen moraalisen taantumisen tai kompensoidakseen jo vallalle päässeen ja pahenevan rodullisen rappeutumisen. Tämä uusi uskonto oli keisarilliselle Roomalle kulttuurinen välttämättömyys, ja on äärimmäisen valitettavaa, ettei siitä laajemmassakin mielessä tullut hengellisen pelastuksen välikappaletta.

195:3.9 (2074.4) Edes hyvä uskonto ei voinut pelastaa suurta valtakuntaa siltä, mitä vääjäämättä seurasi, kun yksilökohtainen osallistuminen hallituksen asioihin oli olematonta; kun holhoaminen oli liiallista; kun verotus oli yletöntä ja veronkannossa esiintyi räikeitä väärinkäytöksiä; kun Levantin kanssa käyty kauppa oli epätasapainossa, mikä imi tyhjiin kultavarannot; kun huvittelu oli järjetöntä; kun Rooma asetti normit kaikessa; kun nainen painettiin alennuksen tilaan; kun pidettiin yllä orjuutta ja annettiin rodun rappeutua; kun kulkutaudit raivosivat ja kun vallalla oli valtiokirkko, joka institutionalisoitui niin pitkälle, että se lähestyi hengellistä mahoutta.

195:3.10 (2074.5) Olosuhteet eivät kuitenkaan olleet yhtä huonot Aleksandriassa. Varhaisvaiheen koulukunnat pitivät Jeesuksen opetukset edelleenkin suurimmaltaan kompromisseista vapaina. Pantainos opetti Clemensiä ja lähti sitten Natanaelin jalanjälkiä seuraten julistamaan Kristusta Intiassa. Vaikka jotkin Jeesuksen ihanteet kristinuskoa rakennettaessa uhrattiinkin, on rehellisyyden nimessä kuitenkin kirjattava, että toisen vuosisadan loppuun tultaessa kaikista kreikkalais-roomalaisen maailman suurista ajattelijoista oli jo tullut kristittyjä. Riemuvoitto alkoi lähestyä täyttymystään.

195:3.11 (2074.6) Ja tässä tarkasteltu Rooman valtakunta oli riittävän pitkäikäinen varmistaakseen kristinuskon säilymisen, vielä senkin jälkeen kun imperiumi oli luhistunut. Mutta olemme monet kerrat arvelleet, mitä Roomassa ja maailmassa olisikaan tapahtunut, jos

kreikkalaisen kristinuskon sijasta olisikin otettu vastaan valtakunnan evankeliumi.

4. Euroopan pimeät vuosisadat

195:4.1 (2074.7) Yhteiskunnan lisäkkeenä ja politiikan liittolaisena kirkko oli tuomittu olemaan mukana Euroopan niin kutsuttujen ”pimeiden vuosisatojen” älyllisessä ja hengellisessä alennustilassa. Tuona aikana uskonnosta tuli yhä enemmän luostarielämän, asketismin ja lakimaisuuden kaltaista. Hengellisessä mielessä kristinusko oli talvihorroksessa. Koko mainitun ajanjakson ajan tämän uinuvan ja maallistuneen uskonnon rinnalla esiintyi katkeamaton mystisismin virta, mielikuvituksellista hengellistä kokemista, joka läheni epätodellisuutta ja oli filosofisessa mielessä sukua panteismille.

195:4.2 (2074.8) Näiden pimeyden ja epätoivon vuosisatojen kuluessa uskonnosta tuli taas itse asiassa välittäjäkeskeistä. Yksilö miltei katosi kaiken varjollaan peittävän kirkollisen arvovallan, tradition ja sanelun alle. Uusi hengellinen uhkatekijä muodostui siitä, että luotiin kokonainen tähtitaivaallinen ”pyhimyksiä”, joilla oletettiin olevan jumalallisissa hoveissa erityistä vaikutusvaltaa ja jotka, jos heille esitettiin riittävän voimakas vetoomus, kykenisivät sen vuoksi puhumaan Jumalten edessä ihmisen puolesta.

195:4.3 (2075.1) Mutta kristinusko oli jo niin suuressa määrin sosiaalistunutta ja pakanallistunutta, että vaikka se oli kyvytön torjumaan näköpiirissä olleita pimeitä vuosisatoja, se oli kuitenkin

sitä paremmin valmistautunut selviytymään tästä pitkästä moraalisen pimeyden ja hengellisen pysähtyneisyyden kaudesta. Ja se selviytyi tästä läntisen sivilisaation pitkästä yöstä, ja renessanssin sarastaessa se toimi yhä moraalisena vaikuttajana maailmassa. Pimeiden vuosisatojen väistymistä seurannut kristinuskon tervehtyminen johti lukuisten kristillisille opetuksille perustuvien lahkojen ilmaantumiseen, uskonkäsitysten, jotka soveltuivat erityistyyppistä älyllisyyttä, tunne-elämää ja hengellisyyttä edustaville ihmispersoonallisuuksille. Ja monet näistä kristillisistä erityisryhmistä tai uskonnollisista perhekunnista ovat tämän esityksen laatimishetkellä edelleenkin olemassa.

195:4.4 (2075.2) Kristinuskossa tulee esille historia, joka kertoo, miten se sai alkunsa Jeesuksen uskonnon tahattomasta muuntumisesta uskonnoksi Jeesuksesta. Sen lisäksi se tuo esille historian, joka kertoo, miten sitä kohtasi hellenisoituminen, pakanallistuminen, maallistuminen, laitostuminen, älyllinen alennustila, hengellinen rappio, moraalinen talvihorros, sammumisen uhka, sittemmin tapahtunut elpyminen, pirstoutuminen ja lähempänä meidän aikaamme tapahtunut suhteellinen tervehtyminen. Tällainen menneisyyden kartoitus osoittaa, että kristinuskoon sisältyy myötäsyntyistä elinvoimaa ja että sen omaamat toipumiseen tarvittavat voimavarat ovat valtavat. Ja tämä sama kristinusko vaikuttaa nyt sivistyneessä länsimaisten kansojen maailmassa ja seisoo kasvotusten sellaisen olemassaolotaistelun kanssa, joka on

jopa pahaenteisempi kuin ne monivaiheiset kriisit, jotka luonnehtivat sen menneisyydessä käymiä taisteluja ylivallasta.

195:4.5 (2075.3) Uskonnolla on nyt haasteenaan uuden ajan tieteelliset ajatusmaailmat ja materialistiset tendenssit. Jeesuksen uskonto tulee tässä maallisen ja hengellisen välillä käytävässä jättiläismäisessä taistelussa saavuttamaan lopulta riemuvoiton.

5. Nykyajan ongelma

195:5.1 (2075.4) Kahdeskymmenes vuosisata on tuonut kristinuskon ja kaikkien muiden uskontojen ratkaistavaksi uusia ongelmia. Mitä korkeammalle sivilisaatio kapuaa, sitä tarpeellisemmaksi käy velvollisuus ”etsiä ensin taivaan realiteetteja” kaikessa, mitä ihminen tekee yhteiskunnan tasapainottamiseksi ja sen aineellisten ongelmien ratkaisemisen helpottamiseksi.

195:5.2 (2075.5) Totuudesta tulee monesti hämmentävää ja jopa harhaanjohtavaa, kun sitä pilkotaan, kun siitä erotetaan osia, kun se irrotetaan yhteydestään tai kun sitä liiallisesti eritellään. Elävä totuus opettaa totuudenetsijää oikein vain, kun se omaksutaan kokonaisuutena ja elävänä hengellisenä realiteettina, ei materiaaliseen tieteeseen kuuluvana tosiasiana tai niiden väliin sijoittuvan taiteen innoittajana.

195:5.3 (2075.6) Uskonto on ihmiselle annettu ilmoitus hänen jumalallisesta ja ikuisesta kohtalostaan. Uskonto on puhtaasti

henkilökohtainen ja hengellinen kokemus, ja se on ikiajat pidettävä erillään ihmisen muista korkeista ajattelun muodoista, joita ovat:

195:5.4 (2075.7) 1. Ihmisen looginen suhtautuminen aineelliseen todellisuuteen kuuluvia olevaisia kohtaan.

195:5.5 (2075.8) 2. Ihmisen esteettinen kauneuden arvostaminen rumuuden vastakohtana.

195:5.6 (2075.9) 3. Ihmisen sosiaalisten velvoitteiden ja poliittisen velvollisuuden eettinen tiedostaminen.

195:5.7 (2075.10) 4. Ihmisen omaama inhimillisen moraalisuuden taju ei sekään, sinänsä ja sellaisenaan, ole uskonnollista.

195:5.8 (2075.11) Uskonnon tarkoituksena on löytää universumista arvoja, jotka houkuttelevat esille uskoa, luottamusta ja vakuuttuneisuutta; uskonto huipentuu palvomiseen. Uskonto paljastaa sielulle ne korkeimmat arvot, jotka muodostavat vastakohdan mielen löytämille suhteellisille arvoille. Tällainen yli-inhimillinen ymmärrys on saavutettavissa vain aidon uskonnollisen kokemuksen kautta.

195:5.9 (2075.12) Kestävää yhteiskuntajärjestelmää ilman hengellisiin realiteetteihin perustuvaa moraalisuutta voidaan pitää yllä yhtä vähän kuin aurinkokuntaa voitaisiin pitää yllä ilman gravitaatiota.

195:5.10 (2076.1) Älkää koettako tyydyttää sitä uteliaisuutta tai päästä toteuttamaan kaikkea sitä piilevää seikkailumieltä, joka sielun sisimmässä yhden lyhyen, lihallisen elämän aikana velloo. Olkaa kärsivällisiä! Älkää antako myöten houkutukselle suoda itsellenne vapaus mistään piittaamatta heittäytyä halpaan ja likaiseen seikkailuun. Valjastakaa tarmonne ja suitsikaa intohimonne. Olkaa

levolliset odottaessanne siksi, kunnes loputon elämänvaihe, joka merkitsee aina vain pitemmälle vievää tuntemattoman kartoitusta ja jännittävää löytöretkeä, avautuu majesteettisena edessänne.

195:5.11 (2076.2) Älkää sitä hämmästellessänne, mikä mahtaa olla ihmisen alkuperä, kadottako näkyvistänne sitä, mikä on hänen ikuinen määränpäänsä. Älkää unohtako, että Jeesus rakasti jopa pikkulapsia, ja että hän piti aina kirkkaana esillä sitä, miten ihmispersoonallisuus on suuriarvoinen.

195:5.12 (2076.3) Muistakaa maailmaa tarkastellessanne, että näkemänne pahuuden mustat laikut tulevat näkyville lopullista hyvää edustavaa, valkeaa taustaa vasten. Ette vain katsele hyvyyden valkeita laikkuja, jotka tulevat säälittävästi esille pahuuden mustaa taustaa vasten.

195:5.13 (2076.4) Kun kerran on olemassa niin tavattoman paljon hyvää totuutta, jota tehdä tunnetuksi ja julistaa, miksi pitäisi ihmisten niin kovasti märehtiä maailmassa olevaa pahaa vain sen takia, että se näyttää tosiasialta? Totuuteen sisältyvien hengellisten arvojen ihanuudet ovat pahuuden ilmiötä paljon miellyttävämpiä ja ylevöittävämpiä.

195:5.14 (2076.5) Uskonnon osalta Jeesus puhui kokemismenetelmän puolesta ja noudatti sitä, aivan kuten nykyajan tiede noudattaa kokeilumenetelmää. Jumalan me löydämme hengellisen ymmärryksen antamien johtolankojen avulla, mutta lähenemme tätä sielun ymmärrystä rakastamalla kauneutta, tavoittelemalla totuutta, olemalla uskollisia velvollisuuttamme kohtaan ja palvomalla

jumalallista hyvyyttä. Mutta kaikista tässä mainituista arvoista rakkaus on oikea opas todelliseen ymmärrykseen.

6. Materialismi

195:6.1 (2076.6) Tiedemiehet ovat tahtomattaan syösseet ihmiskunnan materialistiseen paniikkiin; heidän aikaansaannostaan on, että ihmiset mitään ajattelematta ryntäävät moraalin pankkiin nostaakseen kaiken, mitä sinne on aikojen kuluessa kertynyt. Mutta tämä ihmisten kokemuksista kertynyt pankki omaa valtavat hengelliset varannot; se selviää kaikista sille esitetyistä vaatimuksista. Vain ajattelemattomat ihmiset joutuvat paniikkiin epäillessään ihmisrodun hengellisten varojen riittävyyttä. Kun materialistis-maailmallinen paniikki on ohitse, tullaan huomaamaan, ettei Jeesuksen uskonto ole vararikossa. Taivaan valtakunnan hengellinen pankki maksaa edelleenkin uskoa, toivoa ja moraalista varmuutta kaikille, jotka sen tileiltä ”Hänen nimessään” nostavat.

195:6.2 (2076.7) Olipa ilmeinen ristiriita materialismin ja Jeesuksen opetusten välillä millainen tahansa, voitte olla vakuuttuneita siitä, että Mestarin opetukset saavuttavat tulevina aikoina täysimittaisen riemuvoiton. Oikea uskonto ei todellisuudessa voi joutua mihinkään kiistaan tieteen kanssa, sillä aineelliset olevaiset eivät sitä millään tavoin kiinnosta. Uskonto suhtautuu tieteeseen mutkattomasti sanottuna välinpitämättömästi, jos kohta myötämielisesti, samalla

kun se *tieteenharjoittajaan* suhtautuu mitä suurimmassa määrin kiinnostuneesti.

195:6.3 (2076.8) Pelkän tiedon tavoittelu ilman siihen liittyvää viisauden tuomaa tulkintaa ja uskonnollisen kokemuksen antamaa hengellistä ymmärrystä, johtaa viime kädessä pessimismiin ja inhimilliseen epätoivoon. Pieni määrä tietoa vie todellakin hämmennykseen.

195:6.4 (2076.9) Tätä kirjoitettaessa materialistisen aikakauden pahin vaihe on jo sivuutettu, ja parempaa ymmärrystä edustava päivä on sarastamassa. Tieteen maailman etevimmät ajattelijat eivät filosofiassaan ole enää läpikotaisen materialistisia, mutta kansan syvät rivit ovat entisten opetusten johdosta yhä siihen suuntaan kallellaan. Mutta tämä fyysisen realismin aikakausi on ihmisen maan päällä viettämässä elämässä vain ohimenevä välikohtaus. Nykytiede on jättänyt todellisen uskonnon – Jeesuksen opetukset siinä muodossa kuin hänen uskovansa niitä elämässään tulkitsevat – koskemattomiksi. Muuta tiede ei ole tehnyt kuin hävittänyt elämän väärintulkinnoista johtuneet lapselliset harhakuvitelmat.

195:6.5 (2077.1) Tiede on määrällinen kokemus, uskonto on laadullinen kokemus, sikäli kuin kysymys on ihmisen elämästä maan päällä. Tiede käsittelee ilmiöitä; uskonto käsittelee alkuperiä, arvoja ja päämääriä. Se, että selittää fyysiset ilmiöt joistakin *syistä johtuviksi*, on samaa kuin tunnustaisi tietämättömyytensä perimmäisyyksistä, ja sellainen johtaa tiedemiehen vain suoraa tietä takaisin ensimmäiseen suureen syyhyn – Paratiisin Universaaliseen Isään.

195:6.6 (2077.2) Raju siirtyminen ihmetekojen aikakaudesta koneiden aikakauteen on osoittautunut ihmisen kannalta kerrassaan

järkyttäväksi. Mekanismia edustavien valheellisten filosofioiden kekseliäisyys ja nokkeluus ovat ristiriidassa näiden filosofioiden omien mekanististen väittämien kanssa. Materialistin mielen kohtalokas notkeus puhuu iäti hänen sellaisia väitteitään vastaan, että universumi olisi sokea ja tarkoitukseton energiailmiö.

195:6.7 (2077.3) Joidenkuiden oletetusti sivistyneiden ihmisten mekanistinen naturalismi ja kadunmiehen ajattelematon maailmallisuus eivät välitä muusta kuin *aineellisista olevaisista;* ne ovat täysin tyhjät kaikista todellisista arvoista, sanktioista ja hengellisluonteisista tyydytyksenlähteistä, samoin niistä puuttuvat usko, toivo ja ikuiset varmuudet. Yksi nykyelämän suurista ongelmista on se, että ihminen luulee olevansa liian kiireinen, jotta hänellä olisi aikaa hengelliseen mietiskelyyn ja uskonnolliseen hartauteen.

195:6.8 (2077.4) Materialismi madaltaa ihmisen sieluttomaksi automaatiksi ja asettaa hänet pelkäksi aritmeettiseksi symboliksi, jolle osoitetaan surkea paikka epäromanttisen ja mekanistisen universumin matemaattisessa kaavassa. Mutta mistä tulee koko tämä valtava matematiikan universumi ilman Mestarimatemaatikkoaan? Tiede saattaa puhua ummet ja lammet aineen häviämättömyydestä, mutta uskonto osoittaa oikeaksi ihmisten sielun häviämättömyyden – kysymyksessä on heidän kokemuksensa hengellisistä realiteeteista ja ikuisista arvoista.

195:6.9 (2077.5) Nykypäivän materialistinen sosiologi tekee havaintoja yhteisöstä, laatii siitä selvityksen ja jättää nämä ihmiset siihen tilaan, josta hän heidät löysi. Oppimattomat galilealaiset tekivät tuhat

yhdeksänsataa vuotta sitten havaintoja Jeesuksesta hänen antaessaan elämänsä hengelliseksi antimeksi ihmisen sisäiseen kokemusmaailmaan, ja sen jälkeen he menivät ja käänsivät koko Rooman valtakunnan ylösalaisin.

195:6.10 (2077.6) Mutta uskonnolliset johtajat tekevät suuren virheen koettaessaan keskiaikaisin torventörähdyksin kutsua nykyihmistä hengelliseen taisteluun. Uskonnon täytyy varustautua uusin ja ajanmukaisin iskulausein. Sen paremmin demokratia kuin mikään muukaan poliittinen ihmelääke ei korvaa hengellistä edistymistä. Valheelliset uskonnot saattavat edustaa todellisuuden välttelemistä, mutta Jeesus toi omassa evankeliumissaan kuolevaisen ihmisen sille kynnykselle, jonka yli astutaan sisälle hengellistä edistymistä merkitsevään ikuiseen todellisuuteen.

195:6.11 (2077.7) Se, että sanoo mielen ”ilmaantuneen” aineesta, ei selitä mitään. Jos maailmankaikkeus olisi pelkästään mekanismi ja ellei mieli olisi erillään aineesta, meillä ei mistään havaitusta ilmiöstä olisi koskaan kahta toisistaan poikkeavaa tulkintaa. Totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsitteet eivät kuulu luonnostaan sen paremmin fysiikkaan kuin kemiaankaan. Kone ei pysty *tietämään*, saati että se tietäisi totuuden, isoaisi vanhurskautta ja vaalisi hyvyyttä.

195:6.12 (2077.8) Tiede saattaa olla fyysistä, mutta heti kun puhutaan totuuden näkemiseen kykenevän tiedemiehen mielestä, puhutaan sellaisesta, joka menee aineellisuuden yli. Aine ei tiedä totuutta, se ei myöskään voi rakastaa armoa eikä iloita hengellisistä realiteeteista. Hengelliseen valaistumiseen perustuvat ja ihmisen kokemukseen

juurtuneet moraaliset vakaumukset ovat aivan yhtä todellisia ja epäilyksettömiä kuin fyysisiin havaintoihin perustuvat matemaattiset päätelmät, mutta ne ovat sitä toisella ja korkeammalla tasolla.

195:6.13 (2077.9) Jos ihmiset olisivat pelkkiä koneita, he reagoisivat aineelliseen maailmankaikkeuteen enemmän tai vähemmän yhdenmukaisesti. Yksilöllisyyttä, saati persoonallisuutta, ei olisi olemassa.

195:6.14 (2077.10) Se tosiasia, että universumien universumin keskustassa, Toisen Lähteen ja Keskuksen kvalifioimattoman tahtotoiminnan vaikutuspiirissä, on Paratiisin absoluuttinen mekanismi, varmistaa ikiajoiksi sen, etteivät determinismin osatekijät ole ainoa kosmoksessa vaikuttava laki. Materialismia toki on, mutta ei pelkästään sitä; mekanismia toki ilmenee, mutta se ei ole kvalifioimatonta; determinismiä toki esiintyy, mutta se ei ole yksinomaista.

195:6.15 (2078.1) Ainetta olevasta finiittisestä maailmankaikkeudesta tulisi lopulta yhdenmukainen ja deterministinen, ellei olisi mielen ja hengen yhteen kytkeytyvää läsnäoloa. Kosmisen mielen vaikutus tuo lakkaamatta spontaanisuutta jopa aineellisiin maailmoihin.

195:6.16 (2078.2) Vapaus eli aloitteellisuus on olemassaolon millä hyvänsä osa-alueella suoraan verrannollista siihen, mikä on hengellisen vaikutuksen ja kosmisen mielen harjoittaman valvonnan määrä; se on toisin sanoen ihmisen kokemuksessa suoraan verrannollista siihen, missä määrin ”Isän tahdon” täyttäminen on aktuaalista. Ja

näin ollen, kunhan astut taipaleelle löytääksesi Jumalan, se on lopullinen todiste siitä, että Jumala on jo löytänyt sinut.

195:6.17 (2078.3) Vilpitön hyvyyden, kauneuden ja totuuden tavoittelu vie Jumalan luo. Ja jokainen tieteellinen löytö osoittaa todeksi sen, että maailmankaikkeudessa on sekä vapautta että yhdenmukaisuutta. Löydön tekijällä oli vapaus tämän löydön tekemiseen. Löydös on todellinen ja ilmeisen yhdenmukainen, tai muussa tapauksessa sitä ei olisi voitu tiedostaa *olevaiseksi*.

7. Materialismin haavoittuvuus

195:7.1 (2078.4) Miten typerää onkaan aineellisuuteen suuntautuneen ihmisen taholta hänen antaa maailmankaikkeuden mekanistisuudesta esitettyjen näkemysten kaltaisten haavoittuvien teorioiden riistää itseltään todelliseen uskontoon kuuluvan henkilökohtaisen kokemuksen antamat valtavat hengelliset voimavarat. Tosiasiat eivät koskaan riitele todellisen hengellisen uskon kanssa; teoriat saattavat niin tehdä. Parempi olisi, että tiede omistautuisi taikauskon hävittämiseen kuin että se koettaa kumota uskonnollisen uskon – ihmisen uskon hengellisiin realiteetteihin ja jumalallisiin arvoihin.

195:7.2 (2078.5) Tieteen tulisi tehdä ihmisen hyväksi aineellisesti se, minkä uskonto tekee hänen hyväkseen hengellisesti, eli avartaa elämän näköpiiriä ja laajentaa ihmisen persoonallisuutta. Todellisella tieteellä ei voi olla mitään pysyvää riitaa todellisen

uskonnon kanssa. ”Tieteellinen metodi” on pelkästään älyllinen mittapuu aineellisten kokeilujen ja fyysisten saavutusten mittaamiseksi. Mutta aineellisena ja kokonaan älyyn pohjautuvana se on hengellisten realiteettien ja uskonnollisten kokemusten arvioimisessa äärimmäisen hyödytön.

195:7.3 (2078.6) Nykyajan mekanisti on epäjohdonmukainen, sillä jos universumimme olisi pelkästään ainetta ja ihminen olisi vain kone, tällainen ihminen ei mitenkään kykenisi tunnistamaan itseään sanotunkaltaiseksi koneeksi, ja tällainen koneihminen olisi niin ikään täysin tietämätön tuollaisen aineellisen maailmankaikkeuden olemassaolon tosiasiasta. Materialistista kauhua ja epätoivoa edustava mekanistinen tiede ei ole kyennyt tiedostamaan sitä tosiasiaa, että tiedemiehellä, jonka nimenomaan aineellisen ylittävä ymmärrys laatii näitä erheellisiä ja itsensä kanssa ristiriidassa olevia *käsityksiä* materialistisesta maailmankaikkeudesta, on hengen asuttama mieli.

195:7.4 (2078.7) Totuutta, kauneutta ja hyvyyttä olevat ikuiset ja infiniittiset paratiisiarvot kätkeytyvät ajallisuuden ja avaruuden universumeissa esiintyvien ilmiöiden tosiasioihin. Mutta näiden hengellisten arvojen havaitsemiseen ja näkemiseen tarvitaan hengestä syntyneen kuolevaisen uskon silmä.

195:7.5 (2078.8) Hengelliseen edistymiseen liittyvät realiteetit ja arvot eivät ole ”psykologinen projektio” – pelkkää hienommalla nimellä kutsuttua materiaalisen mielen valveunta. Sellaiset asiat ovat ihmisen sisimmässä olevan Suuntaajan, ihmismielessä elävän Jumalan hengen, hengellisiä ennakointeja. Älkääkä antako töin

tuskin vilaukselta nähtyjen ”suhteellisuuteen” liittyvien löytöjen parissa puuhastelunne sekoittaa käsityksiänne Jumalan ikuisuudesta ja infiniittisyydestä. Ja aina kun tavoittelette tyydytystä *minuuden julkituomisen* tarpeelle, älkää silloin tehkö sitä virhettä, ettette anna tilaisuutta *Suuntaajan julkitulolle*, todellisen ja paremman minuutenne esiintulemiselle.

195:7.6 (2079.1) Jos tämä universumi olisi vain ainetta, aineellinen ihminen ei koskaan kykenisi muodostamaan käsitystä tällaisen pelkästään aineellisen olemassaolon mekanistisesta luonteesta. Juuri tämä *mekanistinen* universumikäsitys on itsessään ei-aineellinen mielen ilmiö, ja kaikki mieli on alkuperältään ei-aineellista, siitäkin huolimatta, kuinka perin pohjin se saattaa olla aineellisesti ehdollistunutta ja mekanistisesti kontrolloitua.

195:7.7 (2079.2) Kuolevaisen ihmisen osittain kehittynyttä mentaalista mekanismia ei ole ylikuormitettu johdonmukaisuudella ja viisaudella. Ihmisen omahyväisyys pääsee usein karkuun hänen järjeltään ja väistää hänen logiikkansa.

195:7.8 (2079.3) Kaikkein pessimistisimmänkin materialistin pessimismi on jo sinänsä ja sellaisenaan riittävä todiste siitä, että pessimistin universumi ei ole kokonaan aineellinen. Sekä optimismi että pessimismi ovat käsitysreaktioita sellaisessa mielessä, joka on tietoinen niin hyvin *arvoista* kuin *tosiasioistakin*. Jos maailmankaikkeus todellakin olisi sitä, mitä materialisti sen katsoo olevan, ihmiskoneeksi ymmärretyltä ihmiseltä puuttuisi siinä tapauksessa kokonaan tämän nimenomaisen *tosiasian* tiedostettu tietoisuus. Ellei hengestä syntyneen mielen sisällä olisi tietoisuutta

arvojen käsitteestä, universumimaterialismin tosiasia ja universumitoiminnan mekanistiset ilmiöt olisivat ihmiselle täysin tiedostamattomia. Kone ei voi olla tietoinen toisen koneen olemuksesta tai arvosta.

195:7.9 (2079.4) Mekanistinen filosofia elämästä ja universumista ei voi olla tieteellinen, sillä tiede tunnustaa ja käsittelee vain materiaaleja ja tosiasioita. Filosofia on väistämättä ylitieteellistä. Ihminen on luonnon materiaalinen tosiasia, mutta hänen *elämänsä* on ilmiö, joka nousee luonnon aineellisten tasojen yläpuolelle sikäli, että siinä tulevat julki mieleen liittyvät kontrolliattribuutit ja henkeen liittyvät luovat ominaisuudet.

195:7.10 (2079.5) Kun ihminen vakavissaan yrittää tulla mekanistiksi, kysymys on sellaisesta traagisesta ilmiöstä, että tämä ihminen yrittää turhaan tehdä älyllistä ja moraalista itsemurhaa. Mutta hän ei voi sitä tehdä.

195:7.11 (2079.6) Jos maailmankaikkeus olisi pelkästään aineellinen ja ihminen vain kone, ei olisi olemassa mitään tiedettä, joka antaisi tiedemiehelle rohkeuden postuloida tämä universumin mekanisointi. Koneet eivät kykene mittaamaan, luokittelemaan eivätkä arvioimaan itseään. Tällaisen tieteellisen työn voisi suorittaa vain jokin konetta korkeamman statuksen omaava entiteetti.

195:7.12 (2079.7) Jos universumitodellisuus on vain yksi suunnaton kone, ihmisen täytyy siinä tapauksessa olla universumin ulkopuolella ja siitä erillään kyetäkseen tiedostamaan tällaisen *tosiasian* ja tajuamaan tällaiseen *arviointiin* sisältyvän *oivalluksen*.

195:7.13 (2079.8) Jos ihminen on vain kone, niin millä keinoin tämä ihminen päätyy *uskomaan* tai väittää *tietävänsä*, että hän on vain kone? Kokemus oman minuuden minätietoisesta arvioimisesta ei koskaan ole pelkän koneen attribuutti. Minuudestaan tietoinen ja vannoutunut mekanisti on paras mahdollinen vastaus mekanismille. Jos materialismi olisi tosiasia, mitään minuudestaan tietoista mekanistia ei voisi olla olemassa. On myös totta, että ihmisen on oltava ensin moraalinen persoona, vasta sitten hän voi suorittaa moraalittomia tekoja.

195:7.14 (2079.9) Jo yksistään materialismiväitteen olemassaolo tuo epäsuorasti julki, että se mieli, joka ottaa vapauden esittää tällaisia dogmeja, edustaa aineellisuuden ylittävää tietoisuutta. Mekanismi voisi vain rappeutua, mutta koskaan se ei kykenisi edistymään. Koneet eivät ajattele, luo, unelmoi, kaipaa, ihannoi, isoa totuutta tai janoa vanhurskautta. Ne eivät motivoi elämäänsä pitämällä intohimonaan toisten koneiden palvelemista, eivätkä ne ota ikuista edistymistä merkitseväksi päämääräkseen sitä ylevää tehtävää, että ne löytäisivät Jumalan ja pyrkisivät olemaan hänen kaltaisensa. Koneet eivät koskaan ole älykkäitä, emotionaalisia, esteettisiä, eettisiä, moraalisia eivätkä hengellisiä.

195:7.15 (2079.10) Taide todistaa, ettei ihminen ole mekanistinen, mutta sitä se ei todista, että hän on hengellisesti kuolematon. Taide on kuolevaisten morontiaa, aineellisen ihmisen ja hengellisen ihmisen välillä oleva kenttä. Runous on yritys irtautua aineellisista realiteeteista hengellisiin arvoihin.

195:7.16 (2080.1) Korkean sivilisaation oloissa taide humanisoi tiedettä, kun vuorostaan taidetta hengellistää todellinen uskonto – hengellisten ja ikuisten arvojen syvä ymmärrys. Taide edustaa todellisuuden inhimillistä ja ajallis-avaruudellista arviointia. Uskonto *on* kosmisten arvojen jumalallista syleilyä, ja se merkitsee samalla ikuista edistymistä hengellisessä ylösnousemuksessa ja avartumisessa. Ajallinen taide on vaarallista vain käydessään sokeaksi niitä jumalallisten mallien antamia henkistandardeja kohtaan, joita ikuisuus heijastelee ajallisuuteen kuuluvina todellisuuden varjoina. Elämään kuuluvien aineellisten kohteiden tehokas manipulointi on todellista taidetta; elämään kuuluvien aineellisten tosiasioiden jalostava muuntaminen on uskontoa, eikä uskonto koskaan lakkaa esittämästä taiteesta hengellisiä arvioita.

195:7.17 (2080.2) Miten mieletöntä onkaan otaksua, että automaatti kykenisi luomaan automatismia käsittelevän filosofian, ja miten naurettavaa, että se sattuisi yltiöpäisyyksissään laatimaan sellaisen filosofian nimenomaan muista automaateista, automaattitovereistaan!

195:7.18 (2080.3) Jokainen aineellisesta maailmankaikkeudesta esitetty tulkinta on arvoton, ellei siinä osoiteta *tieteenharjoittajalle* hänelle kuuluvaa tunnustusta. Mikään taidearviointi ei ole aito, ellei se suo tunnustusta *taiteilijalle*. Moraalin arviointi ei ole minkään arvoista, ellei arviointi koske myös *moraalinharjoittajaa*. Mikään filosofiaa koskeva tunnustuksenosoitus ei ole rakentava, jos se jättää *filosofin* vaille huomiota, eikä uskontoa voi olla olemassa ilman sellaisen

uskonnonharjoittajan todellista kokemusta, joka tämän nimenomaisen kokemuksen myötä ja sen kautta yrittää löytää Jumalan ja tuntea hänet. Universumien universumi on niin ikään vailla merkitystä, ellei mukaan oteta MINÄ OLEN -olevaista[69], infiniittistä Jumalaa, joka sen teki ja joka lakkaamatta sitä johtaa.

195:7.19 (2080.4) Mekanistit – humanistit – ajelehtivat helposti materiaalisten virtausten mukana. Idealistit ja spiritistit *uskaltavat*, älynsä ja tarmonsa siihen pannen, käyttää myös airojaan modifioidakseen puhtaasti aineelliselta näyttävää energiavirtojen kulkua.

195:7.20 (2080.5) Tiede elää mielen luomasta matematiikasta; musiikki ilmentää tunnetilojen tempoa. Uskonto on sitä sielun hengellistä rytmiä, joka on ajallis-avaruudellisessa harmoniassa Infiniittisyyden korkeampien ja ikuisten melodiamittojen kanssa. Uskonnollinen kokemus on jotakin sellaista ihmiselämässä olevaa, joka on kerta kaikkiaan matematiikan yläpuolella.

195:7.21 (2080.6) Kirjaimisto edustaa kielessä materialismin mukaista mekanismia, kun taas sanat, jotka ilmaisevat – rakkautta ja vihaa, pelkuruutta ja rohkeutta kuvastavien – tuhansien ajatusten, suurten ideoiden ja jalojen ihanteiden merkityksen, edustavat kaikkea sitä, mitä mieli tuo julki sekä aineellisen että hengellisen lain asettamissa puitteissa, persoonallisuuden tahdon esiintulon ohjaamana ja tilanteeseen vaikuttavien tekijöiden rajoittamana.

195:7.22 (2080.7) Universumi ei ole niiden tiedemiehen löytämien lakien, mekanismien ja yhdenmukaisuuksien kaltainen, joita hän tulee

pitäneeksi tieteenä, vaan mieluummin se on sen uteliaan, ajattelevan, valintoja tekevän, luovan, yhdistelevän ja erittelevän *tiedemiehen* kaltainen, joka tällä tavoin tekee huomioita maailmankaikkeuden ilmiöistä ja luokittelee luomistuloksen aineellisen puolen mekanistisiin vaiheisiin luonnostaan sisältyviä matemaattisia tosiasioita. Universumi ei myöskään ole taiteilijan luoman taiteen kaltainen, vaan mieluummin se on sen ponnistelevan, uneksivan, halajavan ja edistyvän *taiteilijan* kaltainen, joka hengelliseen päämäärään päästäkseen koettaa nousta aineellisista olevaisista koostuvan maailman yläpuolelle.

195:7.23 (2080.8) Energiasta ja aineesta koostuvan kehittyvän ja edistyvän universumin todellisuuden näkee tiedemies, ei tiede. Aineellisen olemassaolon ja hengellisen vapauden välissä olevan välivaiheisen morontiamaailman olemassaolon osoittaa taiteilija, ei taide. Ikuisuuden saatossa kohdattavien henkirealiteettien ja jumalallisten arvojen olemassaolon osoittaa uskonnonharjoittaja, ei uskonto.

8. Sekulaari totalitarianismi

195:8.1 (2081.1) Mutta vielä senkin jälkeen kun materialismi ja mekanismi on kutakuinkin nujerrettu, tulee kahdennenkymmenennen vuosisadan sekularismin tuhoisa vaikutus turmelemaan miljoonien pahaa aavistamattomien sielujen hengellistä kokemusta.

195:8.2 (2081.2) Nykyistä sekularismia on edistänyt kaksi maailmanlaajuisesti vaikuttanutta tekijää. Sekularismin isä oli yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen vuosisadan niin kutsutun tieteen – ateistisen tieteen – ahdasmielinen ja Jumalan poissulkeva asennoituminen. Nykyisen sekularismin äiti oli keskiajan totalitaarinen kristillinen kirkko. Sekularismi sai alkunsa siitä, että noustiin vastustamaan institutionaalisen kristillisen kirkon harjoittamaa lähes täydellistä läntisen sivilisaation herruutta.

195:8.3 (2081.3) Sekä eurooppalaisen että amerikkalaisen elämänmuodon piirissä vallitseva älyllinen ja filosofinen ilmasto on tämän ilmoituksen esittämisen aikaan selvästi sekularistis-humanistinen. Länsimainen ajattelu on kolmensadan vuoden ajan aste asteelta sekularisoitunut. Uskonnosta on yhä suuremmassa määrin tullut tekijä, joka vaikuttaa vain nimellisesti, siitä on tullut suurelta osin vain rituaalin harjoittamista. Useimmat läntisen sivilisaation tunnustuksellisista kristityistä ovat tietämättään itse asiassa sekularisteja.

195:8.4 (2081.4) Läntisten kansojen ajattelun ja elämän vapauttamiseen kirkon harjoittaman totalitaarisen herruuden tukahduttavasta otteesta tarvittiin suurta voimaa, tekijää, jolla oli valtava vaikutus. Sekularismi tosiaankin mursi kirkon harjoittaman valvonnan kahleet, ja nyt se puolestaan uhkaa pystyttää tyypiltään uudenlaisen ja jumalattoman herruuden, jonka kohteina ovat nykyihmisen sydän ja mieli. Tyrannimainen ja diktatorinen poliittinen valtio on tieteellisen materialismin ja filosofisen sekularismin jälkeläinen suoraan alenevassa polvessa. Sekularismi ehtii tuskin vapauttaa

ihmistä institutionalisoituneen kirkon herruudesta, kun se jo myy hänet orjamaiseen riippuvuussuhteeseen totalitaarisesta valtiosta. Sekularismi vapauttaa ihmisen kirkollisesta orjuudesta vain petkuttaakseen hänet siihen tyranniaan, mitä poliittinen ja taloudellinen orjuus merkitsevät.

195:8.5 (2081.5) Materialismi kieltää Jumalan, sekularismi jättää hänet yksinkertaisesti vaille huomiota; tai näin se ainakin aikaisemmin asennoitui. Sekularismi on hiljattain omaksunut sotaisamman asenteen ja on suurieleisesti ollut astumassa sen uskonnon paikalle, jonka harjoittamaa totalitaarista orjuutusta se aikanaan vastusti. Kahdennenkymmenennen vuosisadan sekularismi tuntuu vahvistavan, ettei ihminen tarvitse Jumalaa. Mutta varokaa! Tämä ihmiskunnasta esitetty jumalaton filosofia tulee johtamaan vain levottomuuksiin, vihamielisyyteen, epätoivoon, sotaan ja maailmanlaajuiseen katastrofiin.

195:8.6 (2081.6) Sekularismi ei milloinkaan kykene tuomaan rauhaa ihmiskunnalle. Mikään ei voi ottaa Jumalan paikkaa ihmisyhteiskunnassa. Mutta olkaa tarkkoja! Älkää kiirehtikö luovuttamaan pois niitä siunauksellisia saavutuksia, jotka koituivat sekularismin kapinoinnista kirkollista totalitarismia vastaan. Läntinen sivilisaatio nauttii sekulaarisen kapinan tuloksena tänä päivänä monista vapauksista ja mielihyvän aiheista. Sekularismin suuri erehdys oli siinä, että uskonnollisen vallan harjoittamaa lähes totaalista elämän valvontaa vastaan kapinoidessaan ja moisesta kirkollisesta tyranniasta vapauduttuaan sekularistit eivät

pysähtyneetkään, vaan lietsoivat – milloin kaikessa hiljaisuudessa, milloin avoimesti – kapinaa itseään Jumalaa vastaan.

195:8.7 (2081.7) Sekularistista kapinaa saatte kiittää Amerikan industrialismin hämmästyttävästä luovuudesta ja läntisen sivilisaation ennennäkemättömästä aineellisesta edistymisestä. Ja koska sekularistinen kapina meni liian pitkälle ja kadotti näköpiiristään Jumalan ja *todellisen* uskonnon, sen seurauksena korjattiin myös odottamatonta satoa maailmansotien ja kansainvälisen epävakaisuuden muodossa.

195:8.8 (2081.8) Ei ole välttämätöntä uhrata uskoa Jumalaan saadakseen nauttia sellaisista nykyajan sekularistisen kapinan siunauksista kuin suvaitsevuudesta, sosiaalipalveluista, demokraattisesta hallitustavasta ja kansalaisoikeuksista. Tiedettä tukeakseen ja sivistystä edistääkseen sekularistien ei ollut välttämätöntä tehdä todellisesta uskonnosta vastustajaansa.

195:8.9 (2082.1) Mutta sekularismi ei ole kaikkien näiden elämisen mahdollisuuksien laajentamisen alalla saavutettujen viimeisimpien voittojen ainoa vanhempi. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla saavutettujen voittojen takana eivät ole vain tiede ja sekularismi, vaan myös huomiota ja tunnustusta vaille jääneet Nasaretin Jeesuksen elämän ja opetuksen hengelliset vaikutukset.

195:8.10 (2082.2) Jumalatta, uskonnotta, tieteellinen sekularismi ei voi koskaan koordinoida voimiaan, saada eri suuntiin vetäviä ja keskenään kilpailevia intressejä, rotuja ja kansallisuusaatteita sopusointuun. Tämä sekularistinen ihmisyhteiskunta on verrattomasta materialistisesta tuloksellisuudestaan huolimatta

hiljalleen hajoamassa. Nationalismi on merkittävin koossa pitävä voima, joka työskentelee tätä antagonismista johtuvaa hajoamista vastaan. Ja nationalismi on pääasiallinen maailmanrauhan este.

195:8.11 (2082.3) Sekularismiin luontaisesti kuuluva heikkous on se, että se politiikan ja vallan vuoksi hylkää etiikan ja uskonnon. Ihmisten veljeyttä ei yksinkertaisesti voi saada aikaan, jos Jumalan isyys jätetään huomiotta tai kiistetään.

195:8.12 (2082.4) Sekulaari sosiaalinen ja poliittinen optimismi on illuusio. Ilman Jumalaa eivät sen paremmin vapautuminen ja vapaus kuin varallisuus ja vaurauskaan johda rauhaan.

195:8.13 (2082.5) Tieteen, kasvatuksen, elinkeinoelämän ja yhteiskunnan täysimääräinen sekularisointi voi johtaa vain katastrofiin. Kahdennenkymmenennen vuosisadan ensimmäisen kolmanneksen aikana urantialaiset tappoivat enemmän ihmisiä kuin siihen mennessä oli tapettu koko kristillisen aikakauden kuluessa. Ja tämä on vasta materialismin ja sekularismin kauhean sadonkorjuun alkua, sillä vieläkin hirveämpää hävitystä on tulossa.

9. Kristinuskon ongelma

195:9.1 (2082.6) Älkää jättäkö huomaamatta hengellisen perintöosanne arvoa, sitä totuuden virtaa, joka soljuu vuosisatojen halki aina materialistisen ja sekulaarin aikakauden hedelmättömiin aikoihin asti. Kaikissa sinänsä arvokkaissa pyrkimyksissänne päästä irti menneiden aikojen taikauskoisista uskonkappaleista, varmistukaa

siitä, että pidätte kiinni ikuisesta totuudesta. Mutta olkaa kärsivällisiä! Kun nykyinen taikauskon vastainen kapina on ohitse, jäljellä ovat Jeesuksen evankeliumin totuudet luomassa kirkasta valoa uudelle ja paremmalle tielle.

195:9.2 (2082.7) Mutta pakanallistettu ja sosiaalistettu kristinusko tarvitsee uutta yhteyttä kompromisseilla pilaamattomiin Jeesuksen opetuksiin; se riutuu, koska siltä puuttuu uusi näkemys Mestarin elämästä maan päällä. Uusi ja täydempi ilmoitus Jeesuksen uskonnosta tulee vääjäämättä valloittamaan materialistista sekularismia edustavan imperiumin ja kumoamaan koko maailmaa otteessaan pitävän mekanistisen naturalismin. Urantia huojuu nyt erään hämmästyttävimmän ja kiehtovimman, sosiaalista uudelleensuuntautumista, moraalista elpymistä ja hengellistä valaistumista merkitsevän käännekohtansa partaalla.

195:9.3 (2082.8) Suuresti muunneltuinakin Jeesuksen opetukset selviytyivät synnyinaikansa mysteerikulteista, pimeiden vuosisatojen tietämättömyydestä ja taikauskosta, ja tälläkin hetkellä ne ovat ottamassa hiljalleen voittoa kahdennenkymmenennen vuosisadan materialismista, mekanismista ja sekularismista. Ja tällaiset suuren koetuksen ja uhkaavan tappion ajat ovat aina suuren ilmoituksen aikoja.

195:9.4 (2082.9) Uskonto tosiaankin tarvitsee uusia johtajia, hengellisiä miehiä ja naisia, jotka rohkenevat panna luottamuksensa yksinomaan Jeesukseen ja hänen verrattomiin opetuksiinsa. Jos kristinusko yhä jatkaa hengellisen tehtävänsä laiminlyömistä ja

jatkuvasti touhuaa vain sosiaalisten ja aineellisten ongelmien parissa, niin hengellisen renessanssin on odotettava äsken mainittujen Jeesuksen uskonnon uusien opettajien tulemista, opettajien, jotka omistautuvat vain ja ainoastaan ihmisten hengelliseen uudelleenvirittämiseen. Ja silloin tulevat nämä hengestä syntyneet sielut oitis tarjoamaan sen johtajuuden ja inspiraation, joka maailman sosiaaliseen, moraaliseen, taloudelliseen ja poliittiseen uudelleenjärjestämiseen tarvitaan.

195:9.5 (2083.1) Nykyaika kieltäytyy hyväksymästä uskontoa, joka on ristiriidassa tosiasioiden kanssa ja joka ei ole sopusoinnussa omien korkeimpien totuus-, kauneus- ja hyvyyskäsitystensä kanssa. Se hetki on koittamassa, jolloin nykypäivän vääristyneen ja kompromisseilla pilatun kristinuskon oikeat ja alkuperäiset perustukset – Jeesuksen reaalinen elämä ja opetukset – löydetään uudelleen.

195:9.6 (2083.2) Alkukantainen ihminen eli elämää, jolle oli ominaista taikauskoinen orjamaisuus uskonnollista pelkoa kohtaan. Sivistyneet nykyihmiset pelkäävät ajatusta joutua väkevien uskonnollisten vakaumusten valtaan. Ajatteleva ihminen on aina pelännyt jonkin uskonnon *otteessa olemista*. Kun jokin vahva ja liikuttava uskonto uhkaa päästä hänen herrakseen, hän pyrkii sen poikkeuksetta järkeistämään, traditionalisoimaan ja institutionalisoimaan ja toivoo saavansa sen tällä tavoin hallintaansa. Ilmoitususkonnostakin tulee tällä tavoin meneteltäessä ihmistekoista ja ihmisen dominoimaa. Nykyajan älykkäät miehet ja naiset karttelevat Jeesuksen uskontoa siksi, että he pelkäävät, mitä se hei*lle* tekee ja mitä se hei*llä* teettää.

Ja kaikki tällaiset pelot ovat perusteltuja. Omat uskovansa Jeesuksen uskonto tosiaankin ottaa herruuteensa ja muuttaa heidät, se edellyttää ihmisten omistavan elämänsä sille, että he etsivät tietoa taivaallisen Isän tahdosta, ja se vaatii elämiseen annettujen energioiden pyhittämistä ihmisen veljeyden epäitsekkääseen palvelemiseen.

195:9.7 (2083.3) Itsekkäät miehet ja naiset eivät yksinkertaisesti halua maksaa tällaista hintaa edes suurimmasta kuolevaiselle ihmiselle koskaan tarjotusta hengellisestä aarteesta. Vasta kun ihminen on itsekkyydelle rakentuviin mielettömiin ja pettäviin pyrintöihin liittyvien surkeiden pettymysten myötä päässyt riittävässä määrin harhakuvitelmistaan ja kun hän on havainnut kaavamaistuneen uskonnon mahouden, vasta sitten hän on halukas kääntymään täydestä sydämestään valtakunnan evankeliumin, Jeesus Nasaretilaisen uskonnon, puoleen.

195:9.8 (2083.4) Maailma tarvitsee enemmän ensikäden uskontoa. Edes kristinusko – kahdennenkymmenennen vuosisadan uskonnoista paras – ei ole vain uskonto Jeesuks*esta*, vaan se on varsin suuressa määrin myös uskonto, jonka ihmiset kokevat välittäjän kautta. He ottavat uskontonsa täysin sellaisena kuin heidän hyväksytyt uskonnonopettajansa sen heille antavat. Millaisen heräämisen maailma kokisikaan, jos se vain voisi nähdä Jeesuksen sellaisena kuin hän todellisuudessa eli maan päällä, ja tietää ensikäden tietona hänen elähdyttävät opetuksensa! Sanat, jotka kuvailevat jotakin kaunista, eivät voi sävähdyttää niin kuin sävähdyttää sen näkeminen; yhtä vähän voivat uskonopilliset sanat inspiroida ihmisten sielua,

niin kuin se kokemus, että tietää Jumalan olevan läsnä. Mutta odottavainen usko tulee aina pitämään ihmisen sielun toivon ovea auki tuonpuoleisten maailmojen jumalallisia arvoja edustavien ikuisten hengellisten realiteettien astua sisälle.

195:9.9 (2083.5) Kristinusko on ottanut vapauden madaltaa ihanteitaan jouduttuaan vastaamaan inhimillisen ahneuden, sotahulluuden ja vallanhimon haasteeseen, mutta Jeesuksen uskonto pysyy puhtaana ja kaiken yläpuolelle kohoavana hengellisenä kutsuhuutona, joka kehottaa sitä, mikä ihmisessä on parasta, nousemaan kaikkien näiden eläinevoluution antamien perintöosuuksien yläpuolelle ja armon kautta yltämään niihin moraalisiin korkeuksiin, jotka kuuluvat ihmisen todelliseen kohtaloon.

195:9.10 (2083.6) Kristinuskoa uhkaa hidas kuoleminen kaavamaisuuteen, yliorganisointiin, intellektualismiin ja muihin epähengellisiin suuntauksiin. Nykyajan kristillinen kirkko ei ole sellainen dynaamisten uskovien veljeskunta, jollaiselle Jeesus antoi valtakirjan tehdä jatkuvasti työtä, jotta ihmiskunnan toinen toistaan seuraavat sukupolvet kokisivat hengellisen muodonmuutoksen.

195:9.11 (2083.7) Niin kutsutusta kristinuskosta on tullut sosiaalinen ja kulttuurinen liike samoin kuin uskonnollinen uskonkappale ja tottumus. Nykyajan kristinuskon virta juoksuttaa monenkin muinaisajan pakanallisen suon ja monen barbaarisen rämeen vesiä; monen ikivanhan kulttuurivedenjakajan vedet laskevat tähän nykyajan kulttuurivirtaan, kuten tekevät niiden korkeiden Galilean ylätasankojen vedet, joita pidetään sen yksinomaisena lähteenä.

10. Tulevaisuus

195:10.1 (2084.1) Kristinusko on toden totta tehnyt tälle maailmalle suuren palveluksen, mutta, mitä nyt eniten kaivataan, on Jeesus. Maailman tarvitsee nähdä Jeesus taas elävänä maan päällä niiden hengestä syntyneiden kuolevaisten kokemuksessa, jotka tuovat Mestarin vaikuttavalla tavalla kaikkien ihmisten tietoon. On turhanaikaista puhua alkukristillisyyden henkiinherättämisestä, sillä teidän on lähdettävä liikkeelle siitä, missä nyt olette. Nykyajan kulttuurille on annettava hengellinen kaste esittämällä sille uusi ilmoitus Jeesuksen elämästä, ja sitä on valaistava uudella ymmärryksellä hänen ikuisen pelastuksen evankeliumistaan. Ja kun Jeesus tällä tavoin korotetaan, hän vetää kaikki ihmiset luokseen. Jeesuksen opetuslasten tulisi olla enemmän kuin valloittajia: heidän tulisi olla kaikille ihmisille jopa ylitsevuotavia inspiraation ja yltäkylläisemmän elämän lähteitä. Uskonto on niin kauan vain muuan ylevä humanismin laji, kunnes siitä tehdään jumalallista huomaamalla Jumalan läsnäolo henkilökohtaisessa kokemuksessa todelliseksi.

195:10.2 (2084.2) Jeesuksen maisen elämän kauneus ja ylevyys, sen ihmisyys ja jumalallisuus, sen yksinkertaisuus ja ainutlaatuisuus tarjoavat niin vaikuttavan ja vetoavan kuvan ihmisen pelastamisesta ja Jumalan ilmoittamisesta, että sen tulisi kaikkina aikoina tehokkaasti hillitä teologien ja filosofien intoa laatia uskonkappaleita tai luoda hengelliseksi orjuudeksi muodostuvia teologisia

järjestelmiä tällaisesta ihmisen hahmossa tapahtuneesta transsendentaalisesta Jumalan lahjoittautumisesta. Universumi tuotti Jeesuksessa kuolevaisen ihmisen, jossa rakkauden henki sai voiton ajallisuuteen kuuluvista aineellisista rajoitteista ja pääsi fyysisen alkuperän tosiasian tuolle puolen.

195:10.3 (2084.3) Pitäkää aina mielessänne, että Jumala ja ihminen tarvitsevat toisiaan. He ovat toisilleen välttämättömät, jotta saavutettaisiin täysimääräisesti ja lopullisesti ikuinen persoonallisuuden kokemus universumilopullisuutta edustavasta jumalallisesta määränpäästä.

195:10.4 (2084.4) ”Jumalan valtakunta on sisimmässänne” oli kenties suurin Jeesuksen koskaan lausuma ajatus heti sen julistuksen jälkeen, että hänen Isänsä on elävä ja rakastava henki.

195:10.5 (2084.5) Kun voitetaan sieluja Mestarille, ensimmäinen virsta, joka on pakkoa, velvollisuutta ja sovinnaisuutta, ei ole se, joka saa ihmisessä ja hänen maailmassaan aikaan muutoksen, vaan mieluumminkin vasta pakottoman palvelemisen ja vapautta rakastavan uhrautuvuuden merkeissä sujuva *toinen* virsta merkitsee, että jeesuslainen ojentaa kätensä tarttuakseen veljeensä rakkaudessa ja kiidättääkseen häntä hengellisessä ohjauksessa eteenpäin kohti kuolevaisen ihmisen olemassaolon korkeampaa ja jumalallista määränpäätä. Kristinusko kulkee jo nyt halullisesti *ensimmäisen* virstan, mutta ihmiskunta riutuu ja kompastelee eteenpäin moraalisessa pimeydessä siksi, että aitoja toisen virstan kulkijoita on niin vähän – perin vähän on niitä Jeesuksen seuraajiksi

tunnustautuvia, jotka todellakin elävät ja rakastavat siten kuin hän opetti opetuslapsiaan elämään ja rakastamaan ja palvelemaan.

195:10.6 (2084.6) On esitetty kutsu lähteä mukaan jännittävään yritykseen uuden ja perin pohjin muotoaan muuttaneen ihmisyhteiskunnan rakentamiseksi valtakuntaa edustavan Jeesus-veljeskunnan hengellisen uudelleensyntymisen keinoin, ja tämän kutsun tulisi sykähdyttää kaikkia häneen uskovia tavalla, jolla ihmisiä ei olekaan sävähdytetty sitten niiden aikojen, jolloin he vaelsivat maan päällä hänen lihallisina kumppaneinaan.

195:10.7 (2084.7) Mikään Jumalan todellisuuden kieltävä yhteiskuntajärjestys tai poliittinen järjestelmä ei voi millään rakentavalla ja kestävällä tavalla myötävaikuttaa ihmisten sivilisaation edistymiseen. Mutta kristinusko, sellaisena kuin se tänä päivänä on moniin suuntauksiin jakautuneena ja sekularisoituneena, on itsessään suurin yksittäinen tekijä, joka estää sitä edistymästä nykyistä pitemmälle. Tämä pitää paikkansa eritoten itämaista puhuttaessa.

195:10.8 (2084.8) Kirkollisuus on kerta kaikkiaan ja iäti yhteen sopimaton niiden ihmisten edellä mainitun elävän uskon, kasvavan hengen ja ensikäden kokemuksen kanssa, jotka ovat Jeesuksen uskontovereita ihmisten välisessä veljeydessä taivaan valtakunnan hengellisen yhteenliittymän sisällä. Menneisyyden saavutuksia merkitsevien traditioiden säilyttämisen halu, mikä sinänsä on kiitettävää, johtaa usein aikansa eläneiden palvontajärjestelmien puolustelemiseen. Hyvää tarkoittava muinaisten ajatusrakennelmien vaalimisen halu

muodostaa tehokkaan esteen sellaisten uusien ja tarvetta vastaavien keinojen ja menetelmien tukemiselle, joiden tarkoituksena olisi tyydyttää nykyihmisten avartuvan ja edistyvän mielen hengellisiä kaipauksia. Kahdennenkymmenennen vuosisadan kristilliset kirkot ovat niin ikään suurina mutta asiasta täysin tietämättöminä esteinä todellisen evankeliumin – Jeesus Nasaretilaisen opetusten – välittömälle etenemiselle.

195:10.9 (2085.1) On monia vakavahenkisiä henkilöitä, jotka mielihyvin osoittaisivat lojaalisuutta evankeliumin Kristusta kohtaan, mutta joiden on tavattoman vaikea antaa intomielistä tukeaan sellaiselle kirkolle, jossa hänen elämänsä ja opetustensa henkeä näkyy näin vähän ja josta heille on erheellisesti opetettu, että hän oli sen perustaja. Jeesus ei perustanut niin kutsuttua kristillistä kirkkoa, mutta hän on kaikin olemuksensa kanssa sopusoinnussa olevin tavoin sitä *vaalinut* hänen maan päällä suorittamansa elämäntyön parhaana olemassa olevana edustumana.

195:10.10 (2085.2) Jospa kristillisellä kirkolla vain olisi rohkeutta omaksua Mestarin ohjelma, niin tuhannet näennäisen välinpitämättömät nuoret rynnistäisivät esiin tullakseen mukaan tällaiseen hengelliseen hankkeeseen, eivätkä he epäröisi heittäytyä koko painollaan tähän suurenmoiseen seikkailuun.

195:10.11 (2085.3) Kristinuskon edessä on vakavana haasteena erääseen sen omista tunnuslauseista sisältyvä tuomio: ”Talo, joka riitautuu itsensä kanssa, ei voi pysyä pystyssä.” Ei-kristillinen maailma tuskin antautuu lahkoiksi jakautuneen kristikunnan edessä. Elävä Jeesus on kristinuskon mahdollisen yhdistymisen ainoa toivo. Todellinen

kirkko – Jeesus-veljeskunta – on näkymätön, hengellinen, ja sitä luonnehtii *yhtenäisyys*, vaan ei välttämättä *yhdenmukaisuus*. Yhdenmukaisuus on mekanistisluontoisen fyysisen maailman tunnusmerkki. Hengellinen yhtenäisyys seuraa uskonyhteydestä elävään Jeesukseen. Näkyväisen kirkon ei tulisi enää pitempään suostua vaikeuttamaan Jumalan valtakuntaa edustavan, näkymättömän ja hengellisen veljeskunnan edistymistä. Ja institutionalisoituneen sosiaalisen organisaation vastakohtana tästä veljeskunnasta tulee kerran vielä *elävä organismi*. Se saattaa vallan mainiosti käyttää hyväkseen tällaisia sosiaalisia organisaatioita, mutta ne eivät saa sitä syrjäyttää.

195:10.12 (2085.4) Muttei kahdennenkymmenennen vuosisadan kristinuskoakaan pidä halveksia. Se on monia rotuja edustaneiden Jumalaa tuntevien ihmisten monien aikakausien kuluessa yhteen kertyneen moraalisen neuvokkuuden aikaansaannos, ja se on todellakin ollut maan päällä suurimpia hyvän puolesta toimivia voimia. Yhdenkään ihmisen ei siis tulisi sen myötäsyntyisistä ja hankituista puutteista huolimatta suhtautua siihen kevyesti. Kristinusko onnistuu yhä liikuttamaan ajattelevien ihmisten mieltä voimallisilla moraalisilla emootioilla.

195:10.13 (2085.5) Mutta kirkon sekaantumista kaupankäyntiin ja politiikkaan ei voi mitenkään puolustella; tällaiset epäpyhät allianssit ovat Mestarin räikeää pettämistä. Eivätkä aidosti totuutta rakastavat ihmiset kovin nopeasti unohda sitä, että tämä mahtava ja institutionaalistunut kirkko on useinkin kaihtelematta tukahduttanut vastasyntyneen uskon ja vainonnut niitä

totuudentuojia, jotka sattuivat esiintymään muussa kuin puhdasoppisuuden kaavussa.

195:10.14 (2085.6) On peräti totta, ettei moinen kirkko olisi jäänyt pystyyn, ellei maailmassa olisi ollut ihmisiä, jotka pitivät enemmän tämäntyylisestä palvonnasta. Monet hengellisesti veltot sielut kaipaavat ikivanhaa ja autoritaarista rituaaliuskontoa pyhine traditioineen. Ihmisen kehitys ja hengellinen edistyminen tuskin riittävät antamaan kaikille ihmisille kyvyn tulla toimeen ilman uskonnollista auktoriteettia. Ja valtakuntaa edustava näkymätön veljesyhteisö saa vallan mainiosti sulkea piiriinsä näitä erilaisiin yhteiskunta- ja temperamenttiluokkiin kuuluvia perheryhmiä, jos niiden jäsenillä vain on halua tulla todella hengen johdattamiksi Jumalan pojiksi. Mutta tässä Jeesuksen veljeskunnassa ei ole sijaa lahkolaiselle kilpataistelulle, ei ryhmien väliselle katkeruudelle eikä sellaisille väitteille, että joku olisi moraalisesti lyömätön tai hengellisesti erehtymätön.

195:10.15 (2086.1) Nämä erilaiset kristittyjen ryhmittymät voivat olla hyödyksi tarjoamalla kodin läntisen sivilisaation piiriin kuuluville eri kansojen mahdollisille lukuisille erityyppisille uskoville, mutta tällainen kristikunnan jakautuneisuus edustaa vakavaa heikkoutta, silloin kun se koettaa viedä Jeesuksen evankeliumia itämaisten kansojen keskuuteen. Nämä rodut eivät vielä ymmärrä, että on olemassa *Jeesuksen uskonto*, joka on erillään kristinuskosta ja jossain määrin siitä eroava, ja että kristinuskosta on yhä enemmän tullut *uskonto Jeesuksesta*.

195:10.16 (2086.2) Urantian suuri toivo on siinä mahdollisuudessa, että uusi ilmoitus Jeesuksesta uusin ja entistä laajemmin esityksin hänen pelastavasta sanomastaan hengellisesti yhdistäisi rakastavan palvelun puitteissa hänen nykyisten tunnustuksellisten seuraajiensa monilukuiset perheet.

195:10.17 (2086.3) Jopa maallisesta kasvatuksesta voisi olla apua tässä suuressa hengellisessä renessanssissa, jos se kiinnittäisi enemmän huomiota työhön, jota tehdään opetettaessa nuorisolle, miten ruveta tekemään suunnitelmia elämää varten ja kehittämään luonnetta. Kaiken kasvatuksen tavoitteena tulisi olla elämän verrattomimman tarkoituksen, majesteettisen ja tasapainoisen persoonallisuuden kehittymisen, vaaliminen ja edistäminen. Vallitsee suuri tarve opetuksesta, joka korostaisi ylenpalttisen halujentyydyttämisen sijasta moraalista kurinalaisuutta. Tällaiselta perustalta uskonto saattaa omine hengellisine virikkeineen myötävaikuttaa kuolevaisen olennon elämän avartumiseen ja rikastumiseen, jopa ikuisen elämän turvaamiseen ja kohottamiseen.

195:10.18 (2086.4) Kristinusko on uskonto, joka syntyi suuremmitta valmisteluitta, ja siksi sen on toimittava matalalla profiililla. Suurieleiset hengelliset suoritukset saavat vielä odottaa Jeesuksen todellisen uskonnon uutta julkituontia ja tämän uskonnon entistä yleisempää hyväksymistä. Mutta kristinusko on voimallinen uskonto, kun otetaan huomioon, että ristiinnaulitun puusepän tuiki tavalliset opetuslapset lähettivät liikkeelle ne opetukset, jotka kolmessasadassa vuodessa valloittivat roomalaisen maailman ja jatkoivat sitten voittokulkuaan Rooman kukistaneiden barbaarien keskuudessa.

Tämä sama kristinusko valloitti – liitti itseensä ja ylevöitti – koko heprealaisen teologian ja kreikkalaisen filosofian virran. Ja kun tämä kristillinen uskonto yliannoksen mysteereitä ja pakanuutta nautittuaan oli vaipunut yli tuhanneksi vuodeksi koomaan, se herätti itsensä henkiin ja itse asiassa valloitti uudelleen koko läntisen maailman. Kristinusko sisältää sen verran Jeesuksen opetuksia, että ne riittävät tekemään siitä kuolemattoman.

195:10.19 (2086.5) Jospa kristinusko vain voisi käsittää laajemmin Jeesuksen opetuksia, se voisi tehdä varsin paljon enemmän auttaakseen nykyihmistä ratkaisemaan uusia ja yhä monimutkaisempia ongelmiaan.

195:10.20 (2086.6) Kristinuskoa rasittaa suuresti se epäkohta, että se on koko maailman ajattelevien ihmisten mielessä samastunut osaksi läntisen sivilisaation yhteiskuntajärjestelmää, elinkeinoelämää ja moraalinormeja; ja näin kristinusko on tietämättään näyttänyt tukevan yhteiskuntaa, jonka harteita painaa raskaana taakkana syyllisyys siitä, että se sietää tiedettä, josta puuttuu ihanteellisuus; politiikkaa, josta puuttuvat periaatteet; vaurautta, joka saavutetaan työtä tekemättä; nautiskelua, jota ei mikään hillitse; tietoa, josta puuttuu vastuuntunto; valtaa, josta puuttuu omatunto, sekä elinkeinotoimintaa, josta puuttuu moraalisuus.

195:10.21 (2086.7) Nykyisen kristinuskon toivo on siinä, että se lakkaisi tukemasta läntisen sivilisaation yhteiskuntajärjestelmiä ja elinkeinoelämän toimintaperiaatteita, samalla kun se nöyrästi painaa päänsä niin urheasti ylistämänsä ristin edessä saadakseen siinä uuden kerran kuulla Nasaretin Jeesukselta suurimmat totuudet,

jotka kuolevainen ihminen voi konsanaan kuulla: elävän evankeliumin Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä.

---

[69]: 195:7.18 Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

Luku 196

Jeesuksen usko

196:0.1 (2087.1) JEESUKSEN usko Jumalaan oli ylevää ja varauksetonta. Hän koki kuolevaisen olemassaoloon kuuluvat normaalit myötä- ja vastoinkäymiset, mutta hän ei uskonnollisessa mielessä koskaan epäillyt Jumalan huolenpidon ja ohjauksen varmuutta. Hänen uskonsa oli luonnollinen seuraus siitä syvällisestä näkemyksestä, joka syntyi jumalallisen läsnäolevan, hänen sisimmässään olleen Suuntaajan, toiminnan tuloksena. Hänen uskonsa ei ollut perinteistä eikä pelkästään älyllistä, vaan se oli täysin omakohtaista ja puhtaasti hengellistä.

196:0.2 (2087.2) Ihmis-Jeesus näki Jumalan pyhänä, oikeudenmukaisena ja suurena samoin kuin totena, kauniina ja hyvänä. Kaikki nämä jumalallisuuden attribuutit hän kokosi mielessään kokonaisuudeksi, joka oli ”taivaassa olevan Isän tahto”. Jeesuksen Jumala oli samalla kertaa sekä ”Israelin Pyhä” että ”Elävä ja rakastava Isä, joka on taivaassa”. Jeesus ei ollut ensimmäinen, joka esitti käsityksen Jumalasta Isänä, mutta hän ylensi ja kohotti tämän idean yleväksi

kokemukseksi ja sai aikaan uuden ilmoituksen Jumalasta ja julisti jokaisen kuolevaisen luodun olevan tämän rakkauden Isän lapsi, Jumalan poika.

196:0.3 (2087.3) Jeesus ei takertunut jumal'uskoon niin kuin takertuisi sellainen kamppaileva sielu, joka on sodassa universumin ja kuolemanpainissa vihamielisen ja synnillisen maailman kanssa. Hän ei turvautunut uskoon vain saadakseen lohtua vaikeuksien keskellä tai löytääkseen lohdutusta uhkaavan epätoivon hetkellä; usko ei ollut pelkkä harhainen hyvitys elämään kuuluvista epämiellyttävistä realiteeteista ja murheista. Kaikkien kuolevaisen olemassaoloon nimenomaan kuuluvien luontaisten vaikeuksien ja ajallisten ristiriitojen edessäkin hän koki tyyneyttä, jonka luo ääretön ja kiistaton luottamus Jumalaan, ja hän tunsi sen valtavan innoituksen, että hän eli – uskon keinoin – suoraan taivaallisen Isän edessä. Ja tämä voittoisa usko oli elävä tosiasiallisen henkisyyden saavuttamisen kokemus. Jeesuksen suuri anti ihmisen kokemusmaailman arvoihin ei ollut siinä, että hän olisi tuonut esille kovin monia uusia ideoita taivaassa olevasta Isästä, vaan paremminkin siinä, että hän niin perin suurenmoisesti ja inhimillisesti toi julki uuden- ja korkeammantyyppistä *elävää uskoa Jumalaan*. Konsanaan ei Jumalasta ole missään tämän universumin maailmassa tullut yhdenkään kuolevaisen elämässä yhtä *elävä realiteetti* kuin hänestä tuli Jeesus Nasaretilaisen ihmiskokemuksessa.

196:0.4 (2087.4) Tämä ja kaikki muut paikallisluomuksen maailmat löytävät Mestarin Urantialla viettämästä elämästä uuden- ja

korkeammantyyppisen uskonnon, sellaisen uskonnon, joka perustuu Universaalisen Isän kanssa solmittuihin henkilökohtaisiin hengellisiin suhteisiin ja jonka merkittävyyden aidon henkilökohtaisen kokemuksen korkein arvovaltaisuus täysin määrin todistaa. Tämä Jeesuksen elävä usko oli jotakin enemmän kuin älyllisen pohdinnan tulos, eikä se liioin ollut mystinen mietelmä.

196:0.5 (2087.5) Teologia voi antaa uskolle kiinteän muodon, pukea sen sanoiksi, määritelmiksi ja dogmeiksi, mutta Jeesuksen ihmiselämässä usko oli omakohtaista, elävää, omintakeista, spontaania ja puhtaasti hengellistä. Tämä usko ei ollut perinteen kunnioittamista eikä sellainen pelkkä älyllinen uskomus, jota hän olisi pitänyt pyhänä uskonkappaleena, vaan mieluumminkin se oli sellainen ylevä kokemus ja syvällinen vakaumus, joka *piti häntä turvallisesti huomassaan*. Hänen uskonsa oli niin todellista ja kaiken kattavaa, että se lakaisi kaikki hengelliset epäilykset ehdottomasti syrjään ja hävitti jokaisen sen kanssa ristiriidassa olevan kaipauksen. Mikään ei kyennyt riuhtaisemaan häntä pois tämän hartaan, ylevän ja lannistumattoman uskon hengellisestä ankkurista. Jopa ilmeisen tappion edessä tai pettymyksen ja uhkaavan epätoivon tuskia kärsiessään hän seisoi tyynenä Jumalan edessä, vapaana pelosta ja täysin tietoisena hengellisestä voittamattomuudesta. Jeesusta tuki elähdyttävä vakuuttuneisuus siitä, että hän omasi horjumattoman uskon, ja jokaisessa koettelevassa elämäntilanteessa hän osoitti vankkumatonta ja kyselemätöntä lojaalisuutta Isän tahtoa kohtaan. Eikä tätä verratonta

uskoa lannistanut edes julma ja musertava häpeällisen kuoleman uhka.

196:0.6 (2088.1) Kun kysymys on uskonnollisesta tiennäyttäjästä, käy kovin usein niin, että voimakas hengellinen usko vie suoraa tietä tuhoisaan fanaattisuuteen, uskonnollisen egon suurenteluun, mutta näin ei käynyt Jeesuksen kohdalla. Hänen epätavallisen voimakas uskonsa ja henkisyytensä eivät hänen käytännön elämässään vaikuttaneet häneen epäsuotuisasti, koska tämä hengellinen ylevöityminen oli täysin tiedostamaton ja spontaani sielullinen ilmentymä hänen henkilökohtaisesta jumalakokemuksestaan.

196:0.7 (2088.2) Jeesuksen kaiken voittavasta ja lannistumattomasta hengellisestä uskosta ei koskaan tullut fanaattista, sillä se ei milloinkaan koettanut saada yliotetta hänen tekemistään tasapainoisista älyllisistä arvioista käytännössä ilmenneiden jokapäiväisten sosiaalisten, taloudellisten ja moraalisten elämäntilanteiden suhteellisista arvoista. Ihmisen Poika oli oivallisella tavalla yhtenäinen ihmispersoonallisuus; hän oli täydelliset varustukset saanut jumalallinen olento; hän oli myös suurenmoisen koordinoitunut yhteen liittyneenä ihmis- ja jumalolentona, joka toimi maan päällä yhtenä ja samana persoonallisuutena. Mestari koordinoi aina sielun uskon koetellun kokemuksen myötä seuranneiden, viisautta osoittavien arviointien kanssa. Omakohtainen usko, hengellinen toivo ja moraalinen antaumus korreloituivat aina verrattomassa, harmonisen yhteenliittymisen tuottamassa uskonnollisessa yhtenäisyydessä – kaikkien inhimillisten lojaalisuuksien – henkilökohtaisen kunnian,

perheeseen kohdistuvan rakkauden, uskonnollisen velvollisuuden, sosiaalisen vastuun ja taloudellisen välttämättömyyden – todellisuuden ja pyhyyden selkeän tajuamisen kanssa.

196:0.8 (2088.3) Jeesuksen usko näki asian niin, että kaikki henkiarvot löytyvät Jumalan valtakunnasta; niinpä hän sanoikin: ”Etsikää ensin taivaan valtakuntaa.” Jeesus näki pitkälle ehtineessä ja ihanteellisessa valtakunnan toveriyhteisössä ”Jumalan tahdon” toteutuman ja täyttymyksen. Hänen opetuslapsilleen opettamansa rukouksen keskeisin ajatus kuului: ”Tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi.” Muodostettuaan tällä tavoin mielessään kuvan siitä, että valtakuntaan sisältyy Jumalan tahto, hän otti asiakseen ajaa sen toteutumista hämmästyttävää itsensäunohtamista ja rajatonta innostusta osoittaen. Mutta niin voimaperäisesti kuin hän tehtäväänsä suorittikin, hän ei koko epätavallisen elämänsä aikana tuonut kertaakaan julki fanaatikon raivoisuutta eikä uskonnollisen egotistin pinnallista sanahelinää.

196:0.9 (2088.4) Tämä elävä usko, tämä ylevä uskonnollinen kokemus, loi Mestarin koko elämälle johdonmukaiset puitteet. Tämä hengellinen suuntautuminen hallitsi kokonaan hänen ajatteluaan ja tunne-elämäänsä, hänen uskomistaan ja rukoiluaan, hänen opetustaan ja julistustaan. Tämä pojan omakohtainen usko taivaallisen Isän suoman opastuksen ja varjelun varmuuteen ja pettämättömyyteen toi hänen ainutlaatuiseen elämäänsä sellaisen syvällisen ominaisuuden, joka edusti hengellistä todellisuutta. Ja kuitenkin tämä galilealainen, Jumalan Galilealainen, vaikka hän oli syvästi tietoinen läheisestä suhteesta jumaluuteen, vastasi oitis, kun häntä

puhuteltiin Hyväksi Opettajaksi: ”Miksi sanot minua hyväksi?” Kun olemme kohdatusten näin loistavan itsensä unohtamisen kanssa, alamme käsittää, kuinka Universaalinen Isä näki mahdolliseksi niin täysimääräisesti tuoda itsensä julki hänelle ja ilmoittaa itseään hänen kauttaan maailmojen kuolevaisille.

196:0.10 (2088.5) Tämän maailman ihmisenä Jeesus toi Jumalalle kaikista uhrilahjoista suurimman: hän pyhitti ja omisti oman tahtonsa jumalallisen tahdon täyttämistä merkitsevään majesteettiseen palveluun. Jeesus tulkitsi uskontoa aina ja johdonmukaisesti täysin Isän tahdon näkökulmasta. Tulkitessanne Mestarin elämänuraa, älkää siltä osin, kun kysymys on rukoilemisesta tai mistä tahansa muusta uskonnollisen elämän puolesta, etsikö niinkään sitä, mitä hän opetti, kuin sitä, mitä hän teki. Jeesus ei koskaan rukoillut siksi, että se olisi uskonnollinen velvollisuus. Hänelle rukous oli vilpitön hengellisen asennoitumisen ilmaus; sielulojaalisuuden julkituonti; omakohtaisen antaumuksen esilletuonti; kiitoksen osoitus; keino emotionaalisen jännityksen välttämiseksi, konfliktin torjumiseksi, ymmärryksen voimistamiseksi, mielihalujen jalontamiseksi, moraalisen päätöksen vahvistamiseksi, ajattelun rikastuttamiseksi, korkeampien mieltymysten elähdyttämiseksi, virikkeen pyhittämiseksi, näkökulman selkeyttämiseksi, uskon julkituomiseksi; tahdon ylimaallista antautumista; ylevää luottamuksen julkituontia; rohkeuden esilletuontia; ilmoitus löytämisestä; äärimmäisen antaumuksen tunnustamista; vahvistus pyhittäytymisestä; keino selvittää vaikeuksia ja yhdessä vaikuttavien sielunvoimien voimallista liikkeellepanoa, jotta ne vastustaisivat

kaikkia inhimillisiä mieltymyksiä itsekkyyteen, pahuuteen ja syntiin. Hän eli nimenomaan sellaisen elämän, joka täyttyi rukoilevasta pyhittäytymisestä hänen Isänsä tahdon täyttämiseen, ja hän päätti elämänsä voitokkaasti juuri tämänmukaiseen rukoukseen. Hänen verrattoman uskonnollisen elämänsä salaisuus oli tämä tietoisuus Jumalan läsnäolosta; ja hän saavutti sen järkevästi rukoilemalla ja vilpittömästi palvomalla – pitämällä yllä katkeamatonta yhteyttä Jumalaan – eikä johdatuksin, äänten kuulemisin, näkyjen näkemisin tai erikoisin uskonnollisin menoin.

196:0.11 (2089.1) Uskonto oli Jeesuksen maisessa elämässä elävä kokemus, suora ja omakohtainen siirtyminen hengellisestä kunnioittamisesta käytännölliseen vanhurskauteen. Jeesuksen usko tuotti jumalallisen hengen ylimaallisia hedelmiä. Hänen uskonsa ei ollut lapsenuskon kaltaista kypsymätöntä ja sinisilmäistä uskoa, mutta monin tavoin se kylläkin muistutti lapsen ajatusmaailman pahaa-aavistamatonta luottavaisuutta. Jeesus luotti Jumalaan paljolti niin kuin lapsi luottaa vanhempaansa. Hän tunsi syvää luottamusta universumia kohtaan – juuri sellaista luottamusta kuin lapsi tuntee vanhempiensa luomaa ympäristöä kohtaan. Jeesuksen varaukseton usko universumin pohjimmaiseen hyvyyteen muistutti hyvin paljon lapsen luottamusta maisen ympäristönsä turvallisuuteen. Hän luotti taivaalliseen Isään niin kuin lapsi turvautuu maiseen vanhempaansa, eikä hänen harras uskonsa koskaan yhtä hetkeä epäillyt, että taivaallinen Isä viime kädessä pitää huolta kaikesta. Häntä eivät häirinneet vakavasti pelko, epäilykset ja skeptisyys. Epäusko ei estänyt hänen elämänsä vapaata ja

omintakeista ilmettä. Hänessä yhdistyi täysikasvuisen ihmisen horjumaton ja järkevä rohkeus uskovan lapsen vilpittömään ja luottavaiseen optimismiin. Hänen uskonsa kasvoi sellaisiin luottavaisuuden korkeuksiin, että se oli vailla pelkoa.

196:0.12 (2089.2) Jeesuksen usko saavutti puhtauden, joka on ominaista lapsen luottavaisuudelle. Hänen uskonsa oli niin ehdotonta ja epäilemätöntä, että se reagoi kaltaisiinsa kosketuksissa olon tenhoon ja maailmankaikkeuden ihmeisiin. Hän tunsi olevansa riippuvainen jumalallisesta, ja tämä tunne oli niin täysimääräinen ja luottavainen, että sen satona oli ilo ja vakuuttuneisuus ehdottomasta henkilökohtaisesta turvallisuudesta. Hänen uskonnollisessa kokemuksessaan ei ollut mitään epäröivää teeskentelyä. Tässä täysikasvuisen miehen jättiläismäisessä älyn maailmassa lapsenusko hallitsi korkeimpana kaikissa uskonnolliseen tietoisuuteen liittyvissä asioissa. Eipä ihme, että hän kerran sanoi: ”Ellette tule pikkulapsen kaltaisiksi, ette astu sisälle valtakuntaan.” Vaikka Jeesuksen usko oli *lapsenomaista*, ei se missään mielessä ollut *lapsellista*.

196:0.13 (2089.3) Jeesus ei vaadi opetuslapsiaan uskomaan häneen, vaan mieluumminkin uskomaan hänen *kanssaan*, uskomaan Jumalan rakkauden todellisuuteen, ja täysin luottavaisesti hyväksymään turvallisuuden, jonka luo vakuuttuneisuus siitä, että he ovat taivaallisen Isän poikia. Mestari haluaa, että kaikki hänen seuraajansa jakaisivat täysimääräisesti hänen ylimaallisen uskonsa. Mitä koskettavimmin Jeesus haastoi seuraajansa paitsi uskomaan, *mitä* hän uskoi, uskomaan myös *niin kuin* hän uskoi. Se on hänen

ainoan ja suurenmoisimman ”seuraa minua” -vaatimuksensa koko merkitys.

196:0.14 (2090.1) Jeesuksen mainen elämä palveli yhtä ja ainoaa suurta tarkoitusta: Isän tahdon täyttämistä, ihmiselämän elämistä uskonnollisesti ja uskon keinoin. Jeesuksen usko oli luottavaista, kuin lapsen uskoa, mutta se oli täysin vailla vapauksienottavaisuutta. Hän teki haihattelemattomia ja miehekkäitä päätöksiä, hän kohtasi moninaiset pettymykset rohkeasti, hän selviytyi tavattomistakin vaikeuksista päättäväisesti ja kohtasi velvollisuuden asettamat vaatimukset sivuilleen vilkuilematta. Vaati voimakasta tahtoa ja ehtymätöntä luottavaisuutta uskoa, mitä Jeesus uskoi, ja *niin kuin* hän uskoi.

1. Jeesus ihmisenä

196:1.1 (2090.2) Jeesuksen antaumuksellisuus Isän tahtoa ja ihmisen palvelemista kohtaan oli jotakin enemmän kuin kuolevaisen päätöksentekoa ja ihmisen päättäväisyyttä. Se oli ehdotonta minuutensa pyhittämistä tällaiseen varauksettomaan rakkauden osoittamiseen. Olipa tosiasia Mikaelin suvereenisuudesta miten suuri hyvänsä, teidän ei pidä riistää ihmisiltä ihmis-Jeesusta. Mestari on noussut korkeuksiin ihmisenä samoin kuin Jumalana; hän kuuluu ihmisille; ihmiset kuuluvat hänelle. Miten onnetonta onkaan, että itse uskonto piti tulkita niin pahasti väärin, että se riistää kilvoittelevilta kuolevaisilta ihmis-Jeesuksen! Älkää salliko

Kristuksen ihmisyydestä tai jumaluudesta käytyjen keskustelujen hämärtää sitä pelastavaa totuutta, että Jeesus Nasaretilainen oli uskonnollinen ihminen, joka uskon keinoin pääsi tietämään ja tekemään sen, mikä on Jumalan tahto; hän oli totisimmin uskonnollinen ihminen, joka konsanaan on Urantialla elänyt.

196:1.2 (2090.3) Aika on kypsä näkemään ihmis-Jeesuksen kuvaannollinen kuolleistanousu hautakammiostaan keskelle yhdeksäntoista vuosisadan aikana kertyneitä teologisia perinteitä ja uskonnollisia dogmeja. Nasaretin Jeesusta ei pidä enää pitempään uhrata edes loistavalle käsitykselle kunnialla kruunatusta Kristuksesta. Mikä ylimaallinen palvelus se olisikaan, jos Ihmisen Poika tämän ilmoituksen välityksellä mahdollisesti taas löydettäisiin perinteisen teologian hautakammioista ja esiteltäisiin elävänä Jeesuksena hänen nimeään kantavalle kirkolle ja kaikille muille uskonnoille! Eihän uskovien muodostama kristillinen yhteisö toki epäröi tehdä sellaisia uskon ja elämäntapojen tarkistuksia, jotka antavat sille kyvyn ”seurata” Mestaria niin, että se tuo nähtäville hänen todellisen elämänsä, joka merkitsi uskonnollista omistautumista hänen Isänsä tahdon täyttämiseen ja pyhittäytymistä ihmisen epäitsekkääseen palvelemiseen. Pelkäävätkö tunnustukselliset kristityt, että itseriittoinen ja pyhittäytymätön, yhteiskunnallista arvostusta nauttiva sekä itsekästä ja huonoa taloudellista sovittautumista edustava yhteisö paljastuu? Pelkääkö institutionaalinen kristillisyys, että perinteinen kirkollinen auktoriteetti joutuu kenties uhatuksi tai tulee jopa kumotuksi, jos Galilean Jeesus asetetaan taas paikalleen kuolevaisten ihmisten

mielessä ja sielussa omakohtaisen uskonnollisen elämän ihanteena? Kristilliseen sivilisaatioon kohdistuvat sosiaaliset uudelleenjärjestelyt, taloudelliset muodonmuutokset, moraaliset virvoitustoimenpiteet ja uskonnolliset tarkistukset olisivat toden totta syvällekäyviä ja vallankumouksellisia, jos Jeesuksen elävä uskonto yhtäkkiä syrjäyttäisi teologisen uskonnon Jeesuksesta.

196:1.3 (2090.4) ”Jeesuksen seuraaminen” merkitsee hänen uskonnollisen uskonsa omakohtaista jakamista ja astumista sisälle Mestarin elämän henkeen, joka tarkoittaa epäitsekästä palvelemista ihmisen hyväksi. Yksi ihmiselämän tärkeimmistä asioista on saada selville, mitä Jeesus uskoi, löytää hänen ihanteensa ja pyrkiä toteuttamaan hänen ylevä elämäntarkoituksensa. Mitä kaikkea ihminen tietääkin, suurin arvo on kuitenkin sillä, että tuntee Jeesuksen uskonnollisen elämän ja tietää, miten hän sen eli.

196:1.4 (2090.5) Kansanihmiset kuuntelivat Jeesusta kernaasti, ja heissä tulee jälleen saavuttamaan vastakaikua sellainen esitys, joka kertoo hänen vilpittömästä – vihkiytynyttä uskonnollista motivoitumista edustaneesta – ihmiselämästään, jos tällaisia totuuksia on määrä taas julistaa maailmalle. Ihmiset kuuntelivat häntä mieluusti, koska hän oli yksi heistä, vaatimaton maallikko; maailman suurin uskonnon opettaja oli tosiaankin maallikko.

196:1.5 (2091.1) Valtakuntaan uskovien tavoitteena ei tulisi olla Jeesuksen lihallisessa hahmossa viettämän elämän ulkonaisten puolien kirjaimellinen jäljitteleminen, vaan paremminkin se, että heillä olisi sama usko; se, että he luottaisivat Jumalaan niin kuin hän

luotti Jumalaan, ja uskoisivat ihmisiin niin kuin hän uskoi ihmisiin. Jeesus ei koskaan väitellyt sen paremmin Jumalan isyydestä kuin ihmisten veljeydestäkään; hän oli elävä esimerkki toisesta ja syvällinen havaintoesitys toisesta.

196:1.6 (2091.2) Aivan kuten ihmisten täytyy edetä siitä, että he tiedostavat inhimillisen, siihen, että he käsittävät jumalallisen, niin nousi Jeesuskin ihmisen olemuksesta tietoisuuteen Jumalan olemuksesta. Ja Mestari toteutti tämän suuren nousun ihmisyydestä jumalallisuuteen oman, kuolevaiselle kuuluvan älytoimintansa luomalla uskolla ja hänen sisimmässään asuneen Suuntaajan toimenpitein, kun nämä vaikuttivat yhdessä tämän tuloksen saavuttamiseen. Tähän jumalallisuuden totaalisuuden saavuttamisen faktaksi tiedostamiseen (kaiken aikaa täysin tietoisena ihmisyyden todellisuudesta) liittyi seitsemän uskotietoisuuden vaihetta, jotka merkitsivät asteittain etenevää jumalallistumista. Näiden asteittain edistyvän itsensätiedostamisen vaiheiden erottavina rajamerkkeinä olivat seuraavat Mestarin lahjoittautumiskokemukseen liittyneet erikoiset tapahtumat:

196:1.7 (2091.3) 1. Ajatuksensuuntaajan saapuminen.

196:1.8 (2091.4) 2. Immanuelin sanansaattaja, joka ilmestyi hänelle Jerusalemissa hänen ollessaan suunnilleen kaksitoistavuotias.

196:1.9 (2091.5) 3. Hänen kasteeseensa liittyneet ilmentymät.

196:1.10 (2091.6) 4. Kokemukset Kirkastusvuorella.

196:1.11 (2091.7) 5. Morontiaherääminen.

196:1.12 (2091.8) 6. Henkiylösnousemus.

196:1.13 (2091.9) 7. Paratiisin Isän lopullinen syleily, joka antoi Mikaelille hänen omaan universumiinsa nähden rajoittamattoman hallitsijanvallan.

2. Jeesuksen uskonto

196:2.1 (2091.10) Jonakin päivänä saattaa kristillisessä kirkossa toimeenpantava uskonpuhdistus kouraista riittävän syvältä, jotta palataan Jeesuksen, uskomme alkuunpanijan ja viimeistelijän, väärentämättömiin uskonnollisiin opetuksiin. Saatatte *julistaa* uskontoa Jeesuks*esta*, mutta teidän on pakostakin *elettävä* Jeesuks*en* uskonto. Helluntaipäivän innostuksessaan Pietari pani tahtomattaan alulle uuden uskonnon, uskonnon ylösnousseesta ja kunnialla kruunatusta Kristuksesta. Apostoli Paavali muunsi tämän uuden evankeliumin myöhemmin kristinuskoksi, uskonnoksi, jossa ruumiillistuvat hänen omat teologiset näkemyksensä ja joka kuvailee hänen omaa *henkilökohtaista kokemustaan* Damaskoksentien Jeesuksesta. Valtakunnan evankeliumi perustuu Galilean Jeesuksen henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen; kristinusko perustuu miltei yksinomaan apostoli Paavalin henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen. Uusi testamentti on melkein kokonaan omistettu, ei Jeesuksen tärkeän ja innoittavan uskonnollisen elämän kuvaamiseen, vaan Paavalin uskonnollisen kokemuksen käsittelemiseen ja hänen omakohtaisten uskonnollisten vakaumustensa kuvailemiseen. Ainoan merkittävän poikkeuksen

äsken sanotusta muodostavat Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumin muutamien osien lisäksi Heprealaiskirje ja Jaakobin kirje. Pietarikin muisteli kirjoituksissaan Mestarinsa henkilökohtaista uskonnollista elämää vain yhden kerran. Uusi testamentti on verraton kristillinen dokumentti, mutta se on vain vähäiseltä osin jeesuslainen.

196:2.2 (2091.11) Jeesuksen elämä lihallisen hahmossa välittää kuvan ylimaallisesta uskonnollisesta kasvusta alkukantaista pelkoa ja inhimillistä kunnioitusta ilmentäneistä ideoista henkilökohtaisen hengellisen yhteydenpidon vuosien kautta siihen, että hän lopuksi päätyi tuntemaamme, pitkälle edistyneeseen ja ylevöityneeseen tietoisuuden tilaan, jossa hän tiedosti ykseytensä Isän kanssa. Ja näin Jeesus yhden lyhyen elämän aikana kävi läpi sen kokemuksen uskonnollis-hengellisestä edistymisestä, jonka ihminen aloittaa maan päällä ja suorittaa loppuun tavallisesti vasta Paratiisia edeltävään elämänvaiheeseen kuuluvien toinen toistaan seuraavien tasojen henkiopetuksen kouluissa tapahtuneen pitkän oleskelunsa päätteeksi. Jeesus eteni uskonnolliseen kokemukseen kuuluvien uskonvarmuuksien puhtaasti ihmiselle ominaisesta tietoisuudesta niin yleviin hengellisiin korkeuksiin, että hänellä oli vuorenvarma käsitys jumalallisesta olemuksestaan ja universumin johtamisen osalta tietoisuus läheisestä yhteydestään Universaaliseen Isään. Hän edistyi kuolevaisen riippuvuutta ilmentäneeltä matalalta tasolta, joka pani hänet spontaanisti sanomaan jollekulle häntä Hyväksi Opettajaksi sanoneelle ”Miksi sanot minua hyväksi? Kukaan ei ole hyvä muu kuin Jumala”, siihen ylevään tietoisuuteen

jumalallisuuden saavuttamisesta, joka sai hänet huudahtamaan: ”Kuka teistä voi osoittaa minut syypääksi syntiin?” Ja tämä edistyvä nousu inhimillisestä jumalalliseen oli puhtaasti kuolevaisen saavutus. Ja kun hän oli tällä tavoin saavuttanut jumalallisuuden, hän oli yhä sama ihmis-Jeesus, Ihmisen Poika yhtä hyvin kuin Jumalan Poika.

196:2.3 (2092.1) Markuksella, Matteuksella ja Luukkaalla on tallessa jotakin siitä ihmis-Jeesuksen kuvasta, joka esittää hänen suurenmoista kamppailuaan Jumalan tahdon selville saamiseksi ja tämän tahdon täyttämiseksi. Johannes piirtää kuvan voitokkaasta Jeesuksesta vaeltamassa maan päällä täysin jumaluudestaan tietoisena. Mestarin elämää tutkineiden tekemä suuri virhe on siinä, että jotkut ovat muodostaneet hänestä kuvan, joka esittää hänet kokonaan ihmisenä, kun toiset taas ovat ajatelleet hänen olevan pelkästään jumalallinen. Kokemuksensa alusta sen loppuun saakka hän oli kiistattomasti sekä ihmis- että jumalolento, ja on sitä edelleen.

196:2.4 (2092.2) Mutta suurin virhe tehtiin siinä, että vaikka ihmis-Jeesuks*ella* tiedostettiin olevan uskonto, jumalallisesta Jeesuksesta (Kristuksesta) tuli silti miltei yhdessä yössä uskonto. Paavalin kristinusko varmisti jumalallisen Kristuksen palvonnan, mutta se kadotti näköpiiristään lähes kokonaan kamppailevan ja urhean Jeesus Galilealaisen, joka omakohtaisen uskonnollisen uskonsa pelottomuuden ja hänen sisimmässään vaikuttaneen Suuntaajan sankaruuden ansiosta nousi matalilta ihmisyyden tasoilta niin, että hänestä tuli yhtä jumalallisuuden kanssa, ja siten hänestä tuli se uusi

ja elävä tie, jonka kautta kaikki kuolevaiset voivat samalla tavoin nousta ihmisyydestä jumalallisuuteen. Kaikissa hengellisyyden vaiheissa ja kaikissa maailmoissa olevat kuolevaiset voivat löytää Jeesuksen henkilökohtaisesta elämästä sen, mikä heitä vahvistaa ja innoittaa heidän edetessään alimmilta henkitasoilta korkeimpiin jumalallisiin arvoihin, koko omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen alusta sen loppuun.

196:2.5 (2092.3) Uutta testamenttia kirjoitettaessa sen kirjoittajat uskoivat kuolleista nousseen Kristuksen jumalallisuuteen mitä syvimmin, mutta sen lisäksi he uskoivat hartaasti ja vilpittömästi myös siihen, että hän tulisi välittömästi takaisin maan päälle viedäkseen päätökseen taivaallisen valtakunnan pystytystyön. Tämä vahva usko Herran välittömään paluuseen oli hyvin paljossa syynä siihen, miksi teksteistä jätettiin herkästi pois viittaukset, jotka olisivat tuoneet esille Mestarin puhtaasti inhimilliset kokemukset ja ominaisuudet. Koko kristillinen liike kallistui poispäin kuvasta, joka esitti Jeesus Nasaretilaisen ihmisenä, kohti kuolleista nousseen Kristuksen, kunnialla kruunatun ja kohta palaavan Herran Jeesuksen Kristuksen, ihannointia.

196:2.6 (2092.4) Jeesus perusti uskonnon, jonka sisältönä on Jumalan tahdon täyttämisessä ja ihmisten veljeskunnan palvelemisessa saatu henkilökohtainen kokemus. Paavali puolestaan perusti uskonnon, jossa kunnialla kruunatusta Jeesuksesta tuli palvonnan kohde ja jossa veljeskunta koostui jumalalliseen Kristukseen uskovista uskovaistovereista. Jeesuksen lahjoittautumisessa nämä kummatkin

käsitykset olivat hänen jumalallis-inhimillisessä elämässään potentiaalisina, ja on todella sääli, etteivät hänen seuraajansa onnistuneet luomaan yhtenäistä uskontoa, joka olisi saattanut asianmukaisella tavalla tunnustaa Mestarin sekä ihmis- että jumalallisen olemuksen sillä tavoin kuin ne hänen maisessa elämässään kietoutuivat erottamattomasti yhteen ja sillä tavoin kuin ne niin loistavalla tavalla tuotiin esille alkuperäisessä valtakunnan evankeliumissa.

196:2.7 (2093.1) Jotkin Jeesuksen väkevin sanoin julkituomista ajatuksista eivät teitä järkyttäisi eivätkä hämmentäisi, jos muistaisitte hänen olleen maailman varauksettomin ja antaumuksellisin uskonnonharjoittaja. Hän oli viimeiseen asti pyhittäytynyt kuolevainen, omistautunut täyttämään Isänsä tahdon ehdoitta. Monet hänen näennäisesti kovasanaiset lausumansa olivat luonteeltaan enemmänkin henkilökohtaista uskontunnustusta ja antaumuksen vakuutusta kuin hänen seuraajilleen annettuja käskyjä. Ja juuri tämä tarkoitusperien yksiselitteisyys ja epäitsekäs antaumus tekivät mahdolliseksi hänen päästä yhden lyhyen elämän kuluessa niin tavattoman pitkälle ihmismielen valloittamisessa. Moni hänen julistuksistaan tulisi katsoa mieluumminkin tunnustukseksi siitä, mitä hän vaati itseltään, kuin siitä, mitä hän edellytti kaikilta seuraajiltaan. Valtakunnan asialle omistautuessaan Jeesus poltti kaikki sillat takanaan; hän uhrasi kaiken, mikä esti Isän tahdon täyttämisen.

196:2.8 (2093.2) Jeesus siunasi köyhiä, koska nämä tavallisesti olivat vilpittömiä ja hurskaita; hän tuomitsi rikkaat, koska nämä olivat

tavallisesti siveettömiä ja epäuskonnollisia. Yhtä lailla hän kuitenkin tuomitsisi epäuskonnollisen köyhäläisen ja ylistäisi pyhittäytynyttä ja harrasta rahamiestä.

196:2.9 (2093.3) Jeesus sai ihmiset tuntemaan olonsa kotoisaksi maailmassa; hän vapahti heidät tabujen orjuudesta ja opetti heille, ettei maailma pohjimmiltaan ole paha. Hän ei kaivannut päästä pakoon maista elämäänsä; hän hallitsi keinon, jolla lihallishahmoisina täytetään oivallisesti Isän tahto. Hän ylsi idealistiseen uskonnolliseen elämään keskellä realistista maailmaa. Jeesus ei jakanut Paavalin pessimististä ihmiskuntanäkemystä. Mestari piti ihmisiä Jumalan poikina, ja hänellä oli ennakkonäkemys siitä, että eloonjäämisen valinneita odotti suurenmoinen ja ikuinen tulevaisuus. Hän ei ollut moraalinen skeptikko, vaan hän näki ihmisen myönteisesti, ei kielteisesti. Useimmat ihmiset olivat hänestä pikemminkin heikkoja kuin pahoja, enemmänkin vailla mieltä kuin vailla hyveellisyyttä. Mutta oli heidän tilansa mikä hyvänsä, he olivat kaikki Jumalan lapsia ja hänen veljiään.

196:2.10 (2093.4) Hän opetti ihmisiä arvostamaan itsensä korkealle ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Kun Jeesuksella oli näin korkea käsitys ihmisistä, niin juuri siitä johtuu, että hän oli valmis uhraamaan voimansa väsymättömään ihmiskunnan palvelemiseen. Ja juuri tämä finiittisen infiniittinen arvo olikin se, joka teki kultaisesta säännöstä hänen uskonnossaan elintärkeän tekijän. Missä on kuolevainen, jota Jeesuksen häntä kohtaan tuntema tavaton luottamus ei ylentäisi?

196:2.11 (2093.5) Jeesus ei esittänyt mitään sääntöjä, jotka olisivat palvelleet sosiaalista edistystä, sillä hänen tehtävänsä oli uskonnollinen, ja uskonto on puhtaasti yksilökohtainen kokemus. Ei ole toivoakaan siitä, että yhteiskunnan kaukaisintakaan tavoitetta edustava perimmäinen päämäärä voisi koskaan nousta Jumalan isyyden tunnustamiseen perustuvan Jeesuksen veljeskunnan yläpuolelle. Kaiken sosiaalisen tavoitteellisuuden ihanne voi todellistua vain tämän jumalallisen valtakunnan tulemisessa.

3. Uskonnon korkeimmuus

196:3.1 (2093.6) Henkilökohtainen, hengellinen uskonnollinen kokemus on tehokas ratkaisu useimpiin kuolevaisen kohtaamiin vaikeuksiin. Se on kaikkien inhimillisten ongelmien tehokas lajittelija, arvioija ja muokkaaja. Uskonto ei poista tai hävitä inhimillisiä vaikeuksia, mutta se kylläkin hälventää, suodattaa ja valottaa niitä ja nousee niiden yläpuolelle. Todellinen uskonto yhdistää persoonallisuuden niin, että se sopeutuu tehokkaasti kaikkiin kuolevaiseen kohdistuviin vaatimuksiin. Uskonnollinen usko – ihmisen sisimmässä olevan jumalallisen läsnäolevan positiivinen johdatus – antaa Jumalaa tuntevalle ihmiselle poikkeuksetta kyvyn päästä sen kuilun yli, joka ammottaa toisaalta Universaalisen Ensimmäisen Syyn käsitteenä *Se* tiedostavan älyllisen logiikan ja toisaalta sielun antamien positiivisten vakuutusten välillä, jotka todistavat tämän

Ensimmäisen Syyn olevan *Hän*, Jeesuksen evankeliumin taivaallinen Isä, ihmisen pelastuksen persoonallinen Jumala.

196:3.2 (2094.1) Universaalisessa todellisuudessa on täsmälleen kolme elementtiä: tosiasia, idea ja suhde. Uskonnollinen tietoisuus identifioi nämä realiteetit tieteeksi, filosofiaksi ja totuudeksi. Filosofia tuntisi mieltymystä pitää näitä toimintoja järkenä, viisautena ja uskona – fyysisenä todellisuutena, älyllisenä todellisuutena ja hengellisenä todellisuutena. Meillä on tapana nimittää näitä realiteetteja esineelliseksi olevaiseksi, merkitykseksi ja arvoksi.

196:3.3 (2094.2) Yhä pitemmälle pääsevä todellisuuden käsittäminen merkitsee samaa kuin Jumalaa lähestyminen. Jumalan löytäminen, tietoisuus samastumisesta todellisuuteen, merkitsee samaa kuin minuutensa täysimääräistymisen – minuuden kaikkeuden, minuuden totaalisuuden – kokeminen. Totaalisen todellisuuden kokeminen on yhtä kuin Jumalan täysimääräinen tajuaminen, jumalantuntemiskokemuksen lopullisuus.

196:3.4 (2094.3) Täysimääräinen yhteenveto ihmiselämästä on tieto siitä, että ihmistä opettaa tosiasiatieto, että häntä jalontaa viisaus ja että hänet pelastaa – vanhurskauttaa – uskonnollinen usko.

196:3.5 (2094.4) Fyysisen varmuuden pohjana on tieteen logiikkaa, moraalisen varmuuden perustana on filosofian viisaus, hengellisen varmuuden perustana on aidon uskonnollisen kokemuksen totuus.

196:3.6 (2094.5) Ihmisen mieli voi saavuttaa korkeita hengellisen ymmärryksen tasoja ja vastaavia arvojen jumalallisuuden sfäärejä siksi, ettei se ole kokonaan aineellinen. Ihmisen mielessä on

henkiydin – jumalallista läsnäoloa edustava Suuntaaja. On olemassa kolme erillistä todistetta siitä, että ihmismielessä asuu henki:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitaarinen yhteenkuuluvuus – rakkaus. Puhtaasti eläinperäinen mieli saattaa itsepuolustuksen takia olla laumahakuinen, mutta vain hengen asuttama äly on epäitsekkäästi altruistinen ja varauksettomasti rakastava.

196:3.8 (2094.7) 2. Universumin tulkitseminen – viisaus. Vain hengen asuttama mieli kykenee käsittämään, että universumi on yksilöä kohtaan ystävällinen.

196:3.9 (2094.8) 3. Elämän hengellinen arvioiminen – palvonta. Vain hengen asuttama ihminen voi tajuta jumalallisen läsnäolevan ja koettaa päästä täysimääräisempään kokemukseen tästä jumalallisuuden esimausta ja sen suhteen.

196:3.10 (2094.9) Ihmismieli ei luo todellisia arvoja, ihmisen kokemus ei tuota universumiymmärrystä. Mitä tulee ymmärrykseen, moraalisten arvojen tiedostamiseen ja hengellisten merkitysten erottamiseen, ihmismieli ei niiden osalta voi tehdä muuta kuin löytää, tiedostaa, tulkita ja *valita*.

196:3.11 (2094.10) Maailmankaikkeuden moraalisista arvoista tulee älyllisesti haltuun otettuja käytettäessä kuolevaismielen kolmea oikeutta perusratkaisujen tai -valintojen tekemiseen:

196:3.12 (2094.11) 1. Minää koskeva ratkaisu – moraalinen valinta.

196:3.13 (2094.12) 2. Sosiaalista yhteisöä koskeva ratkaisu – eettinen valinta.

196:3.14 (2094.13) 3. Jumalaa koskeva ratkaisu – uskonnollinen valinta.

196:3.15 (2094.14) Tästä käy ilmi, että kaikki inhimillinen edistyminen tapahtuu menetelmällä, jossa yhdistyvät *ilmoitus* ja evoluutio.

196:3.16 (2094.15) Ellei ihmisessä asuisi jumalallista rakastajaa, hän ei kykenisi epäitsekkääseen ja hengelliseen rakastamiseen. Ellei mielessä eläisi tulkitsijaa, ihminen ei kykenisi todenmukaisesti tajuamaan maailmankaikkeuden ykseyttä. Ellei ihmisen sisimmässä asuisi arvioijaa, hän ei voisi mitenkään arvioida moraalisia arvoja eikä tiedostaa hengellisiä merkityksiä. Ja tämä rakastaja on peräisin itsestään infiniittisen rakkauden lähteestä, tämä tulkitsija on osa Universaalista Ykseyttä, tämä arvioija on jumalallisen ja ikuisen todellisuuden sisältämien kaikkien absoluuttisten arvojen Keskuksen ja Lähteen lapsi.

196:3.17 (2095.1) Uskonnollista merkitystä omaava moraalinen arvioiminen, hengellinen ymmärrys, merkitsee samalla yksilön tekemää valintaa hyvän ja pahan, totuuden ja erheen, aineellisen ja hengellisen, inhimillisen ja jumalallisen, ajallisuuden ja ikuisuuden välillä. Ihmisen eloonjääminen on suuressa määrin riippuvainen siitä, pyhitetäänkö ihmistahto tekemään valinta niiden arvojen hyväksi, jotka tämä henkiarvojen lajittelija, sisimmässä oleva tulkitsija ja yhdistäjä, on valikoinut. Omakohtainen uskonnollinen kokemus sisältää kaksi vaihetta: ihmismielessä tapahtuva löytäminen ja ihmisen sisimmässä olevan jumalallisen hengen esittämä ilmoitus. Ihminen tai jopa kokonainen sukupolvi saattaa ylenmääräisen viisastelun tuloksena tai tunnustuksellisten uskonnonharjoittajien epäuskonnollisen käyttäytymisen seurauksena päättää lykätä tuonnemmaksi ponnistelut heissä asuvan

Jumalan löytämiseksi, ja heille saattaa käydä, että he eivät edisty jumalallisessa paljastumisessa eivätkä saavuta sitä. Mutta sisimmässä asuvan Ajatuksensuuntaajan läsnäolon ja vaikutuksen vuoksi tällaiset hengellistä edistymättömyyttä edustavat asenteet eivät voi olla pitkäaikaisia.

196:3.18 (2095.2) Tämä syvällinen kokemus, joka kertoo, että jumalallisen sisimmässäolo on todellista, nousee ikiajat sen karkean materialistisen tekniikan yläpuolelle, jota fyysiset tieteet edustavat. Hengellistä iloa ei voi panna mikroskoopin linssin alle, rakkautta ei voi punnita vaakakupissa, moraalisia arvoja ei voi mitata eikä hengellisen palvonnan laatua voi arvioida.

196:3.19 (2095.3) Heprealaisilla oli moraalisen ylevyyden uskonto, kreikkalaiset kehittivät kauneuden uskonnon, Paavali ja hänen hengenheimolaisensa perustivat uskon, toivon ja lähimmäisenrakkauden uskonnon. Jeesus toi esille rakkauden uskonnon ja oli siitä esimerkkinä: turvallisuudesta Isän rakkaudessa ynnä ilosta ja tyydytyksestä, jotka seuraavat siitä, että ihmisten veljeskuntaa palvelemalla jakaa tämän rakkauden.

196:3.20 (2095.4) Joka kerta kun ihminen tekee harkintaa osoittavan moraalisen valinnan, hän kokee välittömästi, miten uusi jumalallinen aalto tulvehtii hänen sieluunsa. Moraalisen valinnan tekeminen tekee uskonnosta vaikuttimen, joka ohjaa sisäistä reagointia ulkoisiin olosuhteisiin. Mutta tällainen todellinen uskonto ei ole puhtaasti subjektiivinen kokemus. Se tuo julki sen yksilön koko subjektiivisuuden, jonka reagointi totaaliseen objektiivisuuteen – universumiin ja sen Tekijään – on mielekästä ja älykästä.

196:3.21 (2095.5) Herkkä ja ylimaallinen rakastamisen ja rakastettunaolemisen kokemus ei siksi, että se on varsin puhtaasti subjektiivista, ole pelkkä psyykkinen harha. Ainoa kuolevaisiin olentoihin liittyvä todella jumalallinen ja objektiivinen realiteetti, Ajatuksensuuntaaja, toimii ihmisen havaintokulmasta katsottuna näennäisesti yksinomaan subjektiivisena ilmiönä. Ihmisen yhteydenpito korkeimpaan objektiiviseen todellisuuteen, Jumalaan, tapahtuu vain sen puhtaasti subjektiivisen kokemuksen kautta, että tuntee häntä, palvoo häntä ja että tajuaa olevansa hänen poikansa.

196:3.22 (2095.6) Todellinen uskonnollinen palvonta ei ole itsepetosta merkitsevää turhanaikaista monologia. Palvonta on henkilökohtaista yhteydenpitoa siihen, mikä on jumalallisen todellista; siihen, mikä on todellisuuden varsinainen lähde. Palvonnan avulla ihminen pyrkii olemaan parempi, ja sillä keinoin hän lopulta saavuttaa *parhaan*.

196:3.23 (2095.7) Totuuden, kauneuden ja hyvyyden ihannointi ja yritys palvella niitä ei korvaa aitoa uskonnollista kokemusta – hengellistä todellisuutta. Psykologia ja idealismi eivät merkitse samaa kuin uskonnollinen todellisuus. Ihmisälyn projektiot voivat tosiaankin kummuta vääriä jumalia – jumalia, jotka ovat ihmisen kuvia –, mutta todellinen jumalatietoisuus ei kumpua sellaisesta lähteestä. Jumalatietoisuus piilee ihmisen sisimmässä olevassa hengessä. Monet ihmisen uskonnollisista järjestelmistä ovat peräisin ihmisälyn kehitelmistä, mutta jumalatietoisuus ei välttämättä ole osa näitä uskonnollista orjuutta edustavia irvokkaita järjestelmiä.

196:3.24 (2095.8) Jumala ei ole mikään pelkkä ihmisen idealismin luoma keksintö, vaan hän on kaikkien tällaisten eläimellisyyden yläpuolelle

nousevien syvällisten näkemysten ja arvojen nimenomainen lähde. Jumala ei ole hypoteesi, joka on kehitelty yhdistämään ihmiskäsitykset totuudesta, kauneudesta ja hyvyydestä, vaan hän on se rakkautta oleva persoonallisuus, josta kaikki nämä universumiilmentymät juontuvat. Kohti paratiisirealiteetteja nousevien kuolevaisten kokemuksen yhä suurempi hengellisyys yhdistää ihmisen maailman totuuden, kauneuden ja hyvyyden. Totuuden, kauneuden ja hyvyyden ykseys on tajuttavissa vain Jumalaa tuntevan persoonallisuuden hengellisessä kokemuksessa.

196:3.25 (2096.1) Moraalisuus on omakohtaiselle jumalatietoisuudelle, Suuntaajan sisäisen läsnäolon henkilökohtaiselle tajuamiselle, välttämätön ennalta olemassa oleva maaperä, mutta tällainen moraalisuus ei ole uskonnollisen kokemuksen ja siitä seuraavan hengellisen ymmärryksen lähde. Moraalinen olemus on eläimellisyyden yläpuolella, mutta hengellisyyden alapuolella. Moraalisuus merkitsee samaa kuin velvollisuuden tiedostaminen, oikean ja väärän käsitteiden olemassaolon tajuaminen. Moraalin alue on eläintyyppisen ja ihmistyyppisen mielen välissä, samalla tavoin kuin morontia toimii persoonallisuuden tuloksiinpääsyn aineellisen sfäärin ja hengellisen sfäärin välillä.

196:3.26 (2096.2) Evolutionaarinen mieli kykenee löytämään lain, moraalin ja etiikan; mutta lahjaksi annettu henki, sisimmässä oleva Suuntaaja, paljastaa kehittyvälle ihmismielelle lainsäätäjän, kaiken toden, kauniin ja hyvän Isä-lähteen. Ja tällaisella valistuneella ihmisellä on sellainen uskonto ja hänet on niin hengellisesti

varustettu, että hän voi aloittaa pitkän ja jännittävän etsinnän Jumalan löytämiseksi.

196:3.27 (2096.3) Moraalisuus ei ole välttämättä hengellistä, vaan se voi olla täysin ja puhtaasti ihmisperäistä, jos kohta todellinen uskonto kohottaakin kaikkia moraalisia arvoja, tekee niistä merkityksellisempiä. Uskonnoton moraalisuus ei kykene tuomaan esille perimmäistä hyvyyttä, eikä se myöskään kykene huolehtimaan edes omien moraalisten arvojensa säilymisestä. Uskonto pitää huolen siitä, että kaikki se lisääntyy, nousee kunniaan ja tulee varmasti säilymään, minkä moraalisuus tiedostaa ja hyväksyy.

196:3.28 (2096.4) Uskonto on tieteen, taiteen, filosofian, etiikan ja moraalin yläpuolella, muttei niistä riippumaton. Ne ovat ihmiskokemuksessa – niin omakohtaisessa kuin sosiaalisessakin kokemuksessa – kaikki erottamattomasti toisiinsa liittyviä. Uskonto on ihmisen verrattomin kokemus kuolevaisen olemuksesta, mutta finiittinen kieli estää ikiajat sellaisen, että teologia joskus kykenisi todellisuutta vastaavalla tavalla kuvailemaan todellista uskonnollista kokemusta.

196:3.29 (2096.5) Uskonnollisella ymmärryksellä on kyky muuttaa tappio korkeammiksi kaipauksiksi ja uusiksi tavoitteiksi. Rakkaus on se korkein liikkeelle paneva voima, jota ihminen voi universumiylösnousemuksensa kuluessa käyttää. Mutta totuudesta, kauneudesta ja hyvyydestä riisuttuna rakkaus on vain tunnetila, filosofinen vääristymä, psyykkinen harha, hengellinen harhakuva. Rakkaudelle on morontia- ja henkiedistymisen toinen toistaan seuraavilla tasoilla annettava aina uusi määritelmä.

196:3.30 (2096.6) Taide on tulos ihmisen yrityksestä paeta aineellisessa ympäristössään vallitsevaa kauneuden puutetta; se on ele morontiatason suuntaan. Tiede edustaa ihmisen pyrkimystä aineellisen maailmankaikkeuden ilmeisten arvoitusten ratkaisemiseksi. Filosofia on ihmisen yritys inhimillisen kokemuksen yhdistämiseksi. Uskonto merkitsee ihmisen verrattominta elettä, hänen suurenmoista kurottautumistaan kohti lopullista todellisuutta, hänen lujaa aikomustaan löytää Jumala ja olla hänen kaltaisensa.

196:3.31 (2096.7) Uskonnollisen kokemuksen maailmassa hengellinen mahdollisuus on potentiaalista todellisuutta. Ihmistä hengellisesti eteenpäin kannustava halu ei ole psyykkinen harha. Saattaa olla, ettei ihan kaikki, mitä ihminen universumista sepittää, ole tosiasiatietoa, mutta paljon, hyvin paljon, siinä on totta.

196:3.32 (2096.8) Joidenkuiden ihmisten elämä on liian suurenmoista ja ylevää vajotakseen sille matalalle tasolle, että se olisi pelkästään menestyksellistä. Eläimen pitää sopeutua ympäristöönsä, mutta uskonnollinen ihminen nousee ympäristönsä yläpuolelle, ja tällä tavoin hän tämän jumalallisesta rakkaudesta omaamansa ymmärryksen kautta välttyy nykyisen aineellisen maailman asettamista rajoituksista. Tämä rakkauden käsite synnyttää ihmisen sielussa edellä mainitun eläimellisyyden yläpuolelle menevän pyrkimyksen totuuden, kauneuden ja hyvyyden löytämiseksi; ja kun hän ne tosiaankin löytää, hän kruunautuu niiden syleilyssä; halu elää ne, halu täyttää vanhurskaus, palaa hänessä kuin tuli.

196:3.33 (2097.1) Älkää lannistuko; ihmisen evoluutio on yhä käynnissä, eikä Jeesuksessa ja Jeesuksen kautta maailmalle annettu ilmoitus Jumalasta tule epäonnistumaan.

196:3.34 (2097.2) Nykyihmisen suurena haasteena on saada parempi yhteys ihmismielessä olevaan jumalalliseen Opastajaan. Lihallishahmoisen ihmisen suurin löytöretki on tasapainoista ja tervejärkistä pyrkimystä siirtää minätietoisuuden rajat alkioasteisen sielutietoisuuden hämärien maailmojen kautta ulommas täysin sydämin suoritettuna ponnistuksena henkitietoisuuden rajamaiden saavuttamiseksi – yhteyden saamiseksi jumalalliseen läsnäolevaan. Tällainen kokemus on jumalatietoisuutta, kokemus, joka antaa valtavan vahvistuksen jo ennalta olemassa olevalle totuudelle uskonnollisesta Jumalan tuntemisen kokemuksesta. Tällainen henkitietoisuus merkitsee samaa kuin tieto Jumalan pojan aseman aktuaalisuudesta. Vakuuttuneisuus Jumalan pojan asemasta on muutoin uskon kokemus.

196:3.35 (2097.3) Ja jumalatietoisuus merkitsee samaa kuin minuuden integroiminen maailmankaikkeuteen, ja sen korkeimmilla hengellistä todellisuutta olevilla tasoilla. Minkä hyvänsä arvon henkisisällys vain on häviämätön. Eikä se, mikä on totta, kaunista ja hyvää, voi joutua hukkaan ihmisen kokemuksesta. Ellei ihminen valitse eloonjäämistä, eloonjäävä Suuntaaja säilyttää siinä tapauksessa ne realiteetit, jotka syntyivät rakkaudesta ja joita ravittiin palvelemisessa. Ja kaikki nämä ovat osa Universaalista Isää. Isä on elävää rakkautta, ja tämä Isän elämä on hänen Pojissaan. Ja Isän henki on hänen Poikiensa pojissa – kuolevaisissa ihmisissä.

Loppujen lopuksihan Isä-idea on yhä korkein ihmiskäsitys Jumalasta.